

Quyền Tài

Contents

Quyền Tài	16
1. Chương 1: Một Vụ Tai Nạn Xe Cộ Và Thời Gian Lùi Lại.	16
2. Chương 2: Có Thể Trở Về Sáu Mươi Giây Trước?	20
3. Chương 3: Cù Vân Huyền.	22
4. Chương 4: Phải Thi Đậu.	25
5. Chương 5: Phụ Lục! Phụ Lục! Phụ Lục!	28
6. Chương 6: Xung Đột Với Nhà Của Hứa Khoa Trưởng.	31
7. Chương 7: Cuộc Thi Công Chức.	33
8. Chương 8: Quay Cóp Bài Thi Của Người Khác.	36
9. Chương 9: Đây Là Đề Thi Tự Luận?	39
10. Chương 10: Có Người Vui Có Người Buồn.	42
11. Chương 11: Phỏng Vấn.	44
12. Chương 12: Làm Khó Dễ.	46
13. Chương 13: Như Thần Nhân Vậy.	48
14. Chương 14: Thi Đậu Rồi!	50
15. Chương 15: Con Đường Sau Đây	52
16. Chương 16: Phòng Làm Việc Tổng Hợp.	55
17. Chương 17: Các Khoa Viên.	57
18. Chương 18: Nói Sai Rồi.	59
19. Chương 19: Tư Thế Ngồi Sai.	61
20. Chương 20: Lăn Lộn Với Anh?	63
21. Chương 21: Đau Đầu Với Bài Diễn Thuyết	66
22. Chương 22: Cơ Hội Biểu Hiện Đã Đến	66
23. Chương 23: Không Phải Văn Thanh Mà Là Thất Học	66
24. Chương 24: Giúp Lãnh Đạo Xem Cổ Phiếu	66
25. Chương 25: Tặng Rồi	66
26. Chương 26: Chèn Ép	66
27. Chương 27: Lại Tặng	66
28. Chương 28: Quách Thuận Kiệt Kinh Ngạc	66
29. Chương 29: Chứng Quyền Tặng Lớn	66
30. Chương 30: Kiếm Tiền	66
31. Chương 31: Cùng Mỹ Nhân	66
32. Chương 32: Tặng Iphone 4	66
33. Chương 33: Đắm Lưng Cho Huyền Di	66
34. Chương 34: Thỏ Lộ Cùng Huyền Di	66
35. Chương 35: Hai Phần Văn Kiện Quan Trọng	66
36. Chương 36: Phát Hỏa	66
37. Chương 37: Cơ Hội Biểu Hiện Lại Đến	66
38. Chương 38: Cứu Văn Kiện	66
39. Chương 39: Vào Đảng	66
40. Chương 40: Huyền Di Chăm Sóc	66
41. Chương 41: Lần Thứ Hai Tổ Tình	66

42. Chương 42: Nhất Định Phải Kiếm Tiền	66
43. Chương 43: Trong Sạp Nhỏ Có Tiền Cổ!	66
44. Chương 44: Tiền Cổ	66
45. Chương 45: Lại Kiếm Một Mớ	66
46. Chương 46: Gặp Được Đại Mỹ Nhân!	66
47. Chương 47: Đội Viên Cứu Hỏa	66
48. Chương 48: Chu Chủ Nhiệm Bệnh	66
49. Chương 49: Tranh Chức Phó Chủ Nhiệm	66
50. Chương 50: Cơ Hội Tới	66
51. Chương 51: Đề Danh Phó Chủ Nhiệm	66
52. Chương 52: Tấn Công Từ Yển	66
53. Chương 53: Penalty!	66
54. Chương 54: Không Ai Đi Tôi Đi	66
55. Chương 55: Phá Penalty!	66
56. Chương 56: Tất Phải Thắng	66
57. Chương 57: Phải Thua Sao?	66
58. Chương 58: Để Tôi Lên	66
59. Chương 59: Ghi Bàn Như Kỳ Tích	66
60. Chương 60: Lại Lập Công!	66
61. Chương 61: Tấn Công Từ Yển Thành Công	66
62. Chương 62: Tiến Công Phó Cục Trưởng	66
63. Chương 63: Lưu Hoa Cần Cái Gì	66
64. Chương 64: Đổ Thanh Bì	66
65. Chương 65: 46mm Tới Tay!	66
66. Chương 66: Lại Ra Một Cái	66
67. Chương 67: Đại Kê Tâm Biến Sư Tử Đầu!	66
68. Chương 68: Rốt Cuộc Cũng Phối Xứng!	66
69. Chương 69: Lại Kiếm Được Một Mớ!	66
70. Chương 70: Tặng Hạch Đào!	66
71. Chương 71: Thần Nhân Tiểu Đồng	66
72. Chương 72: Bắt Đầu Hội Nghị Đảng Ủy	66
73. Chương 73: Giao Phong Kịch Liệt	66
74. Chương 74: Một Phiếu Bất Ngờ Nhất!	66
75. Chương 75: Lên Chức Phó Chủ Nhiệm	66
76. Chương 76: Chúc Mừng!	66
77. Chương 77: Chúc Mừng Một Chút	66
78. Chương 78: Năm Tay Huyền Di	66
79. Chương 79: Ngày Đầu Tiên Nhận Chức!	66
80. Chương 80: Đây Là Quyền Lực!	66
81. Chương 81: Được Tặng Lễ!	66
82. Chương 82: Ba Người Là Khoa Trưởng?	66
83. Chương 83: Đến Xin Lỗi!	66
84. Chương 84: Chóng Mặt! Làm Sai Chuyện Rồi!	66
85. Chương 85: Bảo Bối Chôn Ở Dưới Đất!	66
86. Chương 86: Không Chịu Đi	66
87. Chương 87: Một Thùng Sách	66
88. Chương 88: Huyền Di Làm Gì Vậy?	66
89. Chương 89: Mặt Mà Huyền Di Không Muốn Người Khác Biết	66
90. Chương 90: Hảo Cảm Tăng Nhiều	66
91. Chương 91: Sờ Lầm Chỗ!	66
92. Chương 92: Cầm Tay	66
93. Chương 93: Hạnh Phúc Đến	66
94. Chương 94: Phát Hiện Trọng Đại	66
95. Chương 95: Đi Đánh Cuộc Đá!	66

96. Chương 96: Đánh Cuộc Thủy Tinh!	66
97. Chương 97: Ba Giây Cuối Cùng	66
98. Chương 98: Ngân Phát Tinh!	66
99. Chương 99: Gặp Lại Mỹ Nhân!	66
100. Chương 100: Gặp Họa!	66
101. Chương 101: Một Minh Gánh Chịu	66
102. Chương 102: Bị Hãm Hại!	66
103. Chương 103: Sinh Mệnh Chính Trị Đã Xong	66
104. Chương 104: Có Chuyện Xảy Ra	66
105. Chương 105: Đại Nghịch Chuyển!	66
106. Chương 106: Tiểu Đông Không Gì Làm Không Được!	66
107. Chương 107: Danh Ngạch Trường Đảng Tới Tay!	66
108. Chương 108: Chân	66
109. Chương 109: Hôn	66
110. Chương 110: Lại Bị Vu Hãm!	66
111. Chương 111: Đánh Người	66
112. Chương 112: Cần Chứng Cứ, Ta Sẽ Cho Người Chứng Cứ	66
113. Chương 113: Tìm Nhà	66
114. Chương 114: Chứng Cứ	66
115. Chương 115: Phong Vân Đột Biến	66
116. Chương 116: Muốn Lên Phó Khoa	66
117. Chương 117: Trần Châu Ngọc Trai	66
118. Chương 118: Đánh Cuộc Trần Châu	66
119. Chương 119: Một Chuỗi Vòng Cổ Trần Châu Tới Tay	66
120. Chương 120: Huyền Di Xảy Ra Chuyện	66
121. Chương 121: Đồng Học Bàn Nổi Giận	66
122. Chương 122: Đánh Từng Bềnh	66
123. Chương 123: Công Ty Bán Đấu Giá	66
124. Chương 124: Phiền Toái Của Huyền Di	66
125. Chương 125: Đại Náo Toàn Soạn Báo!	66
126. Chương 126: Đình Bản Chính Đốn!	66
127. Chương 127: Nấp Dưới Giường	66
128. Chương 128: Được Huyền Huyền	66
129. Chương 129: Hội Đấu Giá	66
130. Chương 130: Mở Công Ty	66
131. Chương 131: Trở Về Cơ Quan	66
132. Chương 132: Phó Khoa	66
133. Chương 133: Một Cái Hắc Trạng	66
134. Chương 134: Gọi Tiểu Đồng Chủ Nhiệm Đến Đây Đi	66
135. Chương 135: Cứu Hỏa Viên Ra Trận	66
136. Chương 136: Chính Là Có Bản Lãnh Như Vậy	66
137. Chương 137: Đê Bạt Phó Khoa	66
138. Chương 138: Lễ Mừng Năm Mới	66
139. Chương 139: Tạ Tuệ Lan Gặp Nguy	66
140. Chương 140: Cứu Nàng!	66
141. Chương 141: Một Màn Cực Kỳ Đoạn Người	66
142. Chương 142: Tạ Tỷ Có Ý Tứ Gì	66
143. Chương 143: Hai Trăm Vạn	66
144. Chương 144: Tiểu Đồng Chủ Nhiệm Bao Che Khuyết Điểm	66
145. Chương 145: Danh Ngạch Học Tập Trao Đổi Tình Ngoài	66
146. Chương 146: Lại Xảy Ra Hỏa Hoạn!	66
147. Chương 147: Đội Viên Cứu Hỏa Lại Ra Tay	66
148. Chương 148: Tiểu Đồng Chủ Nhiệm Đòi Cách Nói!	66
149. Chương 149: Hai Trăm Bảy Mươi Vạn	66

150. Chương 150:	Nổ Quáng	66
151. Chương 151:	Phương Hướng Con Đường Làm Quan Sau Đây	66
152. Chương 152:	Biến Ma Thuật	66
153. Chương 153:	Tiểu Đồng Chủ Nhiệm Vang Danh	66
154. Chương 154:	Tạ Tuệ Lan Đồng Ý	66
155. Chương 155:	Người Nhà Tạ Tuệ Lan Mời	66
156. Chương 156:	Cùng Tạ Tỷ Nói Yêu Thương?	66
157. Chương 157:	Đội Viên Cứu Hỏa Lại Gặt Hái	66
158. Chương 158:	Công Tác Điều Động Định Rồi	66
159. Chương 159:	Thật Muốn Nói Yêu Thương	66
160. Chương 160:	Hẹn Hò Cùng Lãnh Đạo Trung Ương	66
161. Chương 161:	Thất Bại!	66
162. Chương 162:	Bí Thư Thị Ủy Cấp Cho Chỗ Ngồi	66
163. Chương 163:	Điều Nhiệm Phó Cục Trưởng	66
164. Chương 164:	Bốn Trăm Sáu Mươi Vạn	66
165. Chương 165:	Lần Thứ Hai Nổ Quáng	66
166. Chương 166:	Hưởng Thụ Một Lần	66
167. Chương 167:	Tiểu Đồng Cục Trưởng Nhận Chức	66
168. Chương 168:	Về Nhà	66
169. Chương 169:	Không Cho Mặt Mũi	66
170. Chương 170:	Bắt Người	66
171. Chương 171:	Địa Vị Trogn Gia Đình Chuyển Biến	66
172. Chương 172:	Tiệc Đón Gió Keo Kiệt	66
173. Chương 173:	Có Khó Khăn Tìm Tiểu Đồng	66
174. Chương 174:	Tổ Trưởng Tổ Chuyên Án	66
175. Chương 175:	Phá Án	66
176. Chương 176:	Tặng Nhân Tình	66
177. Chương 177:	Luận Công Ban Thưởng	66
178. Chương 178:	Đập Đồ Cửa Hàng Đồ Cổ	66
179. Chương 179:	Điều Động Công Tác Cho Mẹ!	66
180. Chương 180:	Bắt Bài	66
181. Chương 181:	Tạo Căn Cơ!	66
182. Chương 182:	Lại Thêm Một Phát Hiện Về Back	66
183. Chương 183:	Hai Mẹ Con Cùng Khổ	66
184. Chương 184:	Rèn Luyện Back	66
185. Chương 185:	Sói Đến	66
186. Chương 186:	Trừng Trị	66
187. Chương 187:	Còn Không Cấp Tiền	66
188. Chương 188:	Bão Nổi!	66
189. Chương 189:	Thì Ra Tiền Còn Có Thể Lấy Như Vậy!	66
190. Chương 190:	Trả Nợ	66
191. Chương 191:	Thuê Giúp Việc!	66
192. Chương 192:	Bí Mật Trong Bức Tranh	66
193. Chương 193:	Dã Sơn Sâm Trăm Năm	66
194. Chương 194:	Về Kinh Thành	66
195. Chương 195:	Bị Cù Mấu Bất Gặp	66
196. Chương 196:	Hồ Giá Trên Trời	66
197. Chương 197:	Kế Hoạch Kiếm Tiền!	66
198. Chương 198:	Bí Thư Thị Ủy Cho Mời!	66
199. Chương 199:	Phẫu Thuật	66
200. Chương 200:	Bối Cảnh Của Đồng Học Bàn	66
201. Chương 201:	Người Giúp Việc Tri Kỷ	66
202. Chương 202:	Tặng Đồ Cho Hai Mẹ Con	66
203. Chương 203:	Uống Hơi Nhiều!	70

204. Chương 204:	Trêu Chọc!	73
205. Chương 205:	Ngụ Mỹ Hà Đã Xảy Ra Chuyện!	79
206. Chương 206:	Nổi Giận!	84
207. Chương 207:	Súng Thần Tiểu Đông	91
208. Chương 208:	Đánh Mặt!	98
209. Chương 209:	Ngủ Cùng Một Giường!	105
210. Chương 210:	Lại Là Kim Đế Sơn Trang!	110
211. Chương 211:	Đạp Cho Tôi!	116
212. Chương 212:	Kế Hoạch Bắt Bạc!	124
213. Chương 213:	Đổ Thần Tiểu Đông	129
214. Chương 214:	Kim Đế Sơn Trang Ngã!	137
215. Chương 215:	Chậu Hoa Từ Trên Trời Giáng Xuống!	144
216. Chương 216:	Ôn Thần Tiểu Đông	150
217. Chương 217:	Lời Lớn!	156
218. Chương 218:	Mua Xe Mua Nhà	163
219. Chương 219:	Tiếng Xấu Lan Xa	169
220. Chương 220:	Tạ Tuệ Lan Muốn Tới	174
221. Chương 221:	Bắt Người!	180
222. Chương 222:	Mỹ Nữ Huyện Trưởng!	186
223. Chương 223:	Án Vượt Ngục!	191
224. Chương 224:	Động Thân Ra	197
225. Chương 225:	Né Đạn	204
226. Chương 226:	Đại Công	210
227. Chương 227:	Danh Tiếng Đại Chấn	214
228. Chương 228:	Thư Ký Mới Của Tạ Huyện Trưởng	218
229. Chương 229:	Bạn Trai Của Huyện Trưởng	223
230. Chương 230:	Chân Của Tạ Huyện Trưởng	227
231. Chương 231:	Môi!	232
232. Chương 232:	Qua Đêm!	235
233. Chương 233:	Sự Kiện Nhảy Lầu	238
234. Chương 234:	Nằm Viện!	245
235. Chương 235:	Hầu Hạ	250
236. Chương 236:	Bị Muối Cấn	256
237. Chương 237:	Một Hỏi Một Đáp!	262
238. Chương 238:	Lại Hỏi Lại Đáp	268
239. Chương 239:	Đường Cấn Bị Người Đánh	270
240. Chương 240:	Mua Nhà Cho Đường Cấn	274
241. Chương 241:	Tai Nạn Đột Nhiên Xảy Ra!	279
242. Chương 242:	Cứu Người!	284
243. Chương 243:	Cứu! Cứu! Cứu!	290
244. Chương 244:	Trọng Thương!	295
245. Chương 245:	Phải Chết?	299
246. Chương 246:	Lại Nằm Viện!	302
247. Chương 247:	Ngủ	307
248. Chương 248:	Thúy!	314
249. Chương 249:	Đấu Giá Ngọc Bích Thô!	319
250. Chương 250:	Bạo Kiếm Ba Trăm Triệu!	326
251. Chương 251:	Kết Hôn?	331
252. Chương 252:	Dám Thu Phí Qua Đường?	336
253. Chương 253:	Tạ Tuệ Lan Phát Hỏa	341
254. Chương 254:	Bắn Bia!	347
255. Chương 255:	Làm Náo Loạn	351
256. Chương 256:	Tạ Tuệ Lan Gặp Chuyện!!!	358
257. Chương 257:	Bom!	363

258. Chương 258: Phá Bom!	368
259. Chương 259: Người Tàn Nhẫn!	376
260. Chương 260: Cù Vân Huyền Vs Tạ Tuệ Lan.	382
261. Chương 261: Bệnh Không Dậy Nổi!	388
262. Chương 262: Chuyển Cơ Trên Tình Cảm	392
263. Chương 263: Nhiệm Vụ Mới	397
264. Chương 264: Mua Tình Báo!	402
265. Chương 265: Nằm Vùng!	407
266. Chương 266: Chuyên Gia Giám Định!	412
267. Chương 267: Nằm Vùng Gặp Nằm Vùng!	418
268. Chương 268: Muốn Người!	423
269. Chương 269: Cướp Người!	428
270. Chương 270: Xúi Giục Của Mỹ Phụ	431
271. Chương 271: Cảnh Sát Tối!	435
272. Chương 272: Giết!	440
273. Chương 273: Đây Mới Là Cảnh Sát!	445
274. Chương 274: Truy Tầm Văn Vật Bị Trộm!	451
275. Chương 275: Bị Đá Ra Ngoài!	456
276. Chương 276: Đại Náo Lớn Bao Nhiêu Có Bấy Nhiêu!	461
277. Chương 277: Kinh Động!	467
278. Chương 278: Lấy Công Đạo!	472
279. Chương 279: Lăn Qua Lăn Lại	477
280. Chương 280: Mua Vé Số!	483
281. Chương 281: Trúng Thuởng Lớn!	488
282. Chương 282: Vấn Đề Công Tác	494
283. Chương 283: Đoàn Khảo Sát Đã Xảy Ra Chuyện	499
284. Chương 284: Mẹ Già Bị Xe Đụng!	504
285. Chương 285: Thất Vọng Đau Khổ!	510
286. Chương 286: Không Thể Nhịn Được Nữa!	515
287. Chương 287: Bất Cũng Là Mà!	520
288. Chương 288: Thang Máy Không Khổng Chế Được!	525
289. Chương 289: Ôn!	531
290. Chương 290: Bị Ủy Ban Kỷ Luật Mời Đi!	535
291. Chương 291: Thanh Thanh Bạch Bạch!	537
292. Chương 292: Chính Khoa Đề Danh Tối!	543
293. Chương 293: Gia Trưởng Vs Gia Trưởng	549
294. Chương 294: Chị Ngu	554
295. Chương 295: Vườn Bách Thú Hoang Dã	559
296. Chương 296: Nguy Hiểm Phủ Xuống	564
297. Chương 297: Tiểu Đổng Đánh Hổ!	570
298. Chương 298: Lên Tin Tức!	576
299. Chương 299: Chính Khoa Hấp Dẫn!	581
300. Chương 300: Hủy Dung!	587
301. Chương 301: Nhất Định Phải Lấy Được	592
302. Chương 302: Hội Nghị Thường Ủy Huyện	597
303. Chương 303: Giao Phong Kịch Liệt!	602
304. Chương 304: Một Phiếu Nghịch Chuyển	605
305. Chương 305: Thắng Lợi!	609
306. Chương 306: Tiếng Hét Của Ngu Đại Tỷ!	614
307. Chương 307: Thực Trắng!	619
308. Chương 308: Phân Tranh!	624
309. Chương 309: Náo Lớn	630
310. Chương 310: Đá Quán!	635
311. Chương 311: Đả Biễn Vô Quán Vô Định Thủ!	640

312. Chương 312: Đồng Ca!	647
313. Chương 313: Đây Là Loại Phong Tư Nào?	652
314. Chương 314: Bị Bắt!	657
315. Chương 315: Về Kinh	662
316. Chương 316: Ngu Đại Tỷ Đã Khỏi!	665
317. Chương 317: Ngủ Chỗ Nào?	668
318. Chương 318: Đánh Đổ Ngu Mỹ Hà	671
319. Chương 319: Làm	675
320. Chương 320: Đi Chơi	678
321. Chương 321: Lời Mời Ngoài Ý Muốn!	682
322. Chương 322: Tất Cả Đều Là Lãnh Đạo	684
323. Chương 323: Gia Yến	687
324. Chương 324: Lão Tạ, Ông Cũng Không Dễ Dàng Nha!	690
325. Chương 325: Tạ Lão Viết Chữ!	693
326. Chương 326: Tạ Gia Chấp Nhận!	696
327. Chương 328: Sao Trong Chăn Lại Thêm Một Người?	699
328. Chương 329: Biến Hóa Mới Của Back	703
329. Chương 330: Stop?	706
330. Chương 331: Tiến Đưa!	710
331. Chương 332: Liên Hoan Đón Năm Mới Của Cán Bộ!	715
332. Chương 333: Tiết Mục Biểu Diễn Đột Xuất!	717
333. Chương 334: Bị Chơi!	720
334. Chương 335: Biểu Diễn Áo Thuật!	723
335. Chương 336: Một Mảng Ổ Lên!	726
336. Chương 337: Hay Cho Một Tiểu Đồng!	730
337. Chương 338: Hai Người Đón Giao Thừa	733
338. Chương 339: Một Món Một Món Lại Một Món	736
339. Chương 340: Cối Hết!	739
340. Chương 341: Định Ngày Kết Hôn	743
341. Chương 342: Ước Hẹn Năm Năm!	746
342. Chương 343: Tất Cả Vì Kết Hôn!!	749
343. Chương 344: Đi Nhận Chức!	752
344. Chương 345: Họp!	755
345. Chương 346: Đồng Lửa Thứ Nhất Của Đồng Cục Trưởng!	758
346. Chương 347: Khảo Nghiệm Đến!	762
347. Chương 348: Định Nhân Tuyển Thư Ký!	765
348. Chương 349: Cảnh Sát Đến Đây?	768
349. Chương 350: Tiểu Đồng Nghênh Ngang	771
350. Chương 351: Giả Cảnh Sát	775
351. Chương 352: Bắt Được Nhược Điểm	778
352. Chương 353: Chụp Hình!	781
353. Chương 354: Bộ Mặt Sầu Thảm Của Lữ Đại Phát	784
354. Chương 355: Ai Mới Là Lãnh Đạo?	787
355. Chương 356: Mẹ Cũng Hẹn Hò?	790
356. Chương 357: Năm Trăm Triệu!	793
357. Chương 358: Không Thể Lùi Bước!	796
358. Chương 359: Nhiệt Tình Hẫng Lên!	799
359. Chương 360: Hạng Mục Thứ Nhất!	802
360. Chương 361: Tửu Lượng Của Tiểu Đồng	805
361. Chương 362: Một Hơi Ba Cân Rượu!	808
362. Chương 363: Bắt Lấy!	811
363. Chương 364: Được Cái Nào Hay Cái Đó	814
364. Chương 365: +13!	817
365. Chương 366: Vũ Hội Huyện Ủy	821

366. Chương 367:	Đoạt Diệu Nhảy Đầu Tiên Của Tạ Tuệ Lan	824
367. Chương 368:	Khiêu Vũ!	827
368. Chương 369:	Tiết Mục Của Tiểu Đồng	830
369. Chương 370:	Bao Che	833
370. Chương 371:	Cắm Dỗ	836
371. Chương 372:	Có Thai?	838
372. Chương 373:	Đứa Nhỏ Của Ai?	842
373. Chương 374:	Muốn Làm Cha!	845
374. Chương 375:	Ngọt Ngào	848
375. Chương 376:	Tiền Thuởng Bị Ngăn Trở!	851
376. Chương 377:	Đòi Tiền!	854
377. Chương 378:	Cục Tài Chính Đại Loạn!	857
378. Chương 379:	Nhanh Đưa Cho Hết Đi!	861
379. Chương 380:	Xe Về!	864
380. Chương 381:	Một Vô Lại	867
381. Chương 382:	Phóng Viên Tới?	871
382. Chương 383:	Phóng Viên Bới Lông Tìm Vết?	874
383. Chương 384:	Đồng Cục Trưởng Mắng Người!	877
384. Chương 385:	Mắng Chửi!	880
385. Chương 386:	Chạy!	883
386. Chương 387:	Có Người Theo Dõi Tạ Tỷ?	886
387. Chương 388:	Hắc Thủ!	889
388. Chương 389:	Đi Hẹn	892
389. Chương 390:	Đi Gặp Đối Tượng Của Mẹ	895
390. Chương 391:	Đồng Học Bàn Gật Đầu	898
391. Chương 392:	Lão Lãnh Đạo Muốn Tới?	901
392. Chương 393:	Người Quen	904
393. Chương 394:	Tặng Nhẫn	907
394. Chương 395:	Bị Người Quốc An Điều Tra?	910
395. Chương 396:	Giả Mạo!	913
396. Chương 397:	Có Người Cầu Ngủ Đại Tỷ	916
397. Chương 398:	Anh Yêu!	919
398. Chương 399:	Thọ Yến!	923
399. Chương 400:	Bị Trộm!	926
400. Chương 401:	Xuất Cảnh!	929
401. Chương 402:	Đồng Học Bàn Liều Mạng!	932
402. Chương 403:	Viện Bảo Tàng	935
403. Chương 404:	Đại Náo Một Trận!	938
404. Chương 405:	Viện Bảo Tàng Đại Loạn!	941
405. Chương 405:	Viện Bảo Tàng Đại Loạn!	944
406. Chương 406:	Quốc Bảo Cũng Bị Trộm?	947
407. Chương 407:	Qua Hải Quan!	951
408. Chương 408:	Quyên Tặng!	954
409. Chương 409:	Không Cần Tiền!	957
410. Chương 410:	Tặng Quà Sinh Nhật Cho Hàn Phụ Nhân!	959
411. Chương 411:	Đây Là Chính Phẩm?	962
412. Chương 412:	Cắm Ôn Trời Đất!	964
413. Chương 413:	Định Lại Ngày Kết Hôn?	967
414. Chương 414:	Phóng Viên Truyền Thông Chen Chúc Tới	970
415. Chương 415:	Mỹ Phụ	973
416. Chương 417:	Từ Yến Điều Động Công Tác!	976
417. Chương 417:	Thành Rồi!	979
418. Chương 418:	Tô Giai Nhờ Vả	982
419. Chương 418:	Tô Giai Nhờ Vả	985

420. Chương 418:	Tô Giai Nhờ Vả	988
421. Chương 419:	Xử Lý Công Việc	991
422. Chương 420:	Hàn Phu Nhân Bị Tán Tỉnh?	993
423. Chương 421:	Cút!	996
424. Chương 422:	Đem Anh Em Làm Lái Xe?	1000
425. Chương 423:	Còn Chưa Có Đến?	1003
426. Chương 424:	Tức Sùi Bọt Mép!	1006
427. Chương 425:	Một Quyền Kinh Thiên Động Địa!	1009
428. Chương 426:	Cùng Các Người Chơi Một Hồi!	1013
429. Chương 427:	Ai Sợ Ai	1016
430. Chương 428:	Phong Ba Mất Chức!	1020
431. Chương 429:	Giả Ngã Đăng Cấp Thế Giới!	1023
432. Chương 430:	Quá Tà Môn!	1026
433. Chương 431:	Tiếng Xấu Của Tiểu Đồng!	1030
434. Chương 432:	Tiểu Đồng Tính Số!	1033
435. Chương 433:	Lớp Lớp Giấy Niêm Phong	1036
436. Chương 434:	Đây Là Bức Tờ!	1039
437. Chương 435:	Đi Huyện Đại Phong Đoạt Hạng Mục!	1043
438. Chương 436:	Mảng Thư Ký Lịch Huyện Trưởng	1046
439. Chương 437:	Tiểu Đồng Lưu Manh	1050
440. Chương 438:	Tuệ Lan Nổi Bão!	1053
441. Chương 439:	Theo Dõi Tôi?	1056
442. Chương 440:	Từ Đại Tỷ	1060
443. Chương 441:	Cùng Mỹ Phụ Đi Bơi	1063
444. Chương 442:	Sự Kiện Chụp Ảnh Ở Hồ Bơi!	1066
445. Chương 443:	Không Ai Quản Tôi Quản!	1070
446. Chương 444:	Là Người!	1073
447. Chương 445:	Dân Chúng Vỗ Tay!	1076
448. Chương 446:	Ngay Cả Chi Phiếu Cũng Có?	1080
449. Chương 447:	Hạng Mục Một Trăm Triệu!	1083
450. Chương 448:	Thắng!	1086
451. Chương 449:	Khải Hoàn Trở Về!	1089
452. Chương 450:	Đi Cửa Sau!	1092
453. Chương 451:	Mua Song Sắc Cầu!	1096
454. Chương 452:	Trúng Giải Nhất!	1099
455. Chương 453:	Mua Một Chiếc Porche!	1103
456. Chương 454:	Mở Hội Chiêu Thương	1105
457. Chương 455:	Ăn Đậu Hủ Tuệ Lan	1108
458. Chương 456:	Lý Hồng Chết!	1111
459. Chương 457:	Kinh Biên!	1115
460. Chương 458:	Ôn Thần Lại Xảy Ra Chuyện!	1118
461. Chương 459:	Tường Trình Kinh Người Của Tạ Tuệ Lan!	1121
462. Chương 460:	Toàn Huyện Chấn Động!	1124
463. Chương 461:	Công Khai Quan Hệ Luyến Ái!	1127
464. Chương 462:	Đưa Tuệ Lan Về Nhà	1130
465. Chương 463:	Chị Dâu	1134
466. Chương 464:	Xung Đột Nhỏ!	1137
467. Chương 465:	Giả Bệnh!	1140
468. Chương 466:	Gây Họa Từ Trên Sinh Hoạt	1141
469. Chương 467:	Hướng Bí Thư Bị Chó Cắn!	1145
470. Chương 468:	Hướng Đạo Thiếu Trình Độ	1148
471. Chương 469:	Chờ Xem Diễn	1150
472. Chương 470:	Thuận Lợi Như Vậy?	1154
473. Chương 471:	Hội Chiêu Thương Đã Xảy Ra Chuyện!	1157

474. Chương 472:	Muốn Sai Tôi Là Sai Sao?	1160
475. Chương 473:	Cổ Nghiêm Nằm Viện!	1164
476. Chương 474:	Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy!	1167
477. Chương 475:	Liên Hệ Đầu Tư	1171
478. Chương 476:	Ngươi Cũng Còn Có Mặt Mũi Đến Đây Sao?	1174
479. Chương 477:	Khai Mạc Hội!	1178
480. Chương 478:	Có Người Quấy Rối!	1181
481. Chương 479:	Một Cước Của Tiểu Đồng	1186
482. Chương 480:	Hướng Đạo Xuất Huyết!	1190
483. Chương 481:	Hoàn Thành Năm Trăm Triệu	1192
484. Chương 482:	Chồng Yêu!	1196
485. Chương 483:	Tạ Tỷ Mới Tắm Ra	1199
486. Chương 484:	Muốn Thăng Quan	1202
487. Chương 485:	Danh Ngạch Xuất Ngoại	1205
488. Chương 486:	Bị Cảnh Sát Sân Bay Bắt!	1207
489. Chương 487:	Điện Thoại Cho Phùng Cục Trưởng	1210
490. Chương 488:	Người Nhìn Quen Mắt	1213
491. Chương 489:	Liều Thành Long	1217
492. Chương 490:	Bức Ảnh Trong Ví Tiền!	1219
493. Chương 491:	Cha Ruột Của Ngủ Đại Tỷ?	1221
494. Chương 492:	Rơi Máy Bay!	1224
495. Chương 493:	Di Ngôn!	1228
496. Chương 494:	Tìm Đường Sống!	1231
497. Chương 495:	Cửu Tử Nhất Sinh!	1236
498. Chương 496:	Bắt Cá	1238
499. Chương 497:	Có Thuyền Tới!	1242
500. Chương 498:	Tin Tức Tai Nạn Máy Bay Rơi	1244
501. Chương 499:	Lên Bờ!	1247
502. Chương 500:	Đã Trở Lại!	1250
503. Chương 501:	Trở Về Kinh Thành!	1254
504. Chương 502:	Lễ Truy Diệu Tiểu Đồng!	1257
505. Chương 503:	Anh Em, Lễ Truy Diệu Tôi Ở Đâu!	1261
506. Chương 504:	Đồng Chí Đồng Học Bàn Ngủ Yên Đi!	1263
507. Chương 505:	Ôn Thần Lại Sống!	1266
508. Chương 506:	Lễ Tang Buồn Cười	1270
509. Chương 507:	Gặp Huyền Di	1272
510. Chương 508:	Chức Quan Không Còn!	1276
511. Chương 509:	Muốn Thăng Quan!	1279
512. Chương 510:	Đính Hôn!	1282
513. Chương 511:	Năng Lực Mới - Reverse!	1285
514. Chương 512:	Nhận Thân?	1287
515. Chương 513:	Giám Định Cha Con!	1291
516. Chương 514:	Điều Động Đã Đến!	1295
517. Chương 515:	Rời Đi	1298
518. Chương 516:	Nhận Chúc!	1300
519. Chương 517:	Ngươi Quý Xà Thần Đều Đã Tới!	1303
520. Chương 518:	Cấp Cho Đồng Chủ Nhiệm Hạ Mã Uy!	1306
521. Chương 519:	Phục Vụ, Lấy Ba Thùng Kim Lục Phúc!	1309
522. Chương 520:	Dùng Chai Uống!	1311
523. Chương 521:	Đều Bị Đồng Chủ Nhiệm Xô Đổ!	1315
524. Chương 522:	Lập Uy!	1318
525. Chương 523:	Trời Sinh Gây Họa!	1321
526. Chương 524:	Không Đem Tôi Để Vào Mắt?	1323
527. Chương 525:	Cút Con Mẹ Chúng Mà Đi!	1327

528. Chương 526:	Đồng Chủ Nhiệm Măng Người!	1329
529. Chương 527:	Người Lớn Nhất Văn Phòng Đường Phố!	1332
530. Chương 528:	Chủ Nhiệm Mới Cường Thế!	1335
531. Chương 529:	Thái Độ Vương Ngọc Linh Ngoài Dự Đoán Mọi Người!	1338
532. Chương 530:	Mỹ Nữ Khu Trưởng!	1340
533. Chương 531:	Mỹ Nữ Lãnh Đạo Mặc Đồ Đỏ!	1344
534. Chương 532:	Reverse Phát Hiện Kinh Người!	1347
535. Chương 533:	Hiệu Quả Reverse!	1350
536. Chương 534:	Chỉnh Đốn Kiến Trúc Không Phù Hợp!	1353
537. Chương 535:	Chống Đối!	1357
538. Chương 536:	Chặn Cửa Văn Phòng Đường Phố!	1359
539. Chương 537:	Tôi Xem Ai Dám Ngăn Cản!	1362
540. Chương 538:	Đồng Học Bàn Quyết Đoán!	1365
541. Chương 539:	Phòng Tổ Chức Nhúng Tay Loạn!	1368
542. Chương 540:	Đánh Người!	1371
543. Chương 541:	Hậu Quả Chọc Giận Đồng Học Bàn!	1373
544. Chương 542:	Người Là Cái Sức Chiến Đầu Gì!	1377
545. Chương 543:	Ủy Ban Kỷ Luật Cho Mời!	1380
546. Chương 544:	Huyện Duyên Đài Các Người Đề Cử Cho Chúng Tôi Cán Bộ Gì Vậy?	1383
547. Chương 545:	Vỗ Ấn Dựng Lên	1385
548. Chương 546:	Dựa Thế!	1389
549. Chương 547:	Đánh Vào Mặt Người!	1391
550. Chương 548:	Nhà Mỹ Nữ Khu Trưởng Lại Rò Khí Ga!	1393
551. Chương 549:	Mỹ Nữ Khu Trưởng Ngủ Lại!	1397
552. Chương 550:	Khu Trưởng Thay Quần Áo!	1399
553. Chương 551:	Trùm Cửa Trùm!	1402
554. Chương 552:	Tiệc Cưới Đối Diện Đường.	1405
555. Chương 553:	Phụ Nữ Bốn Mươi!	1408
556. Chương 554:	Tiểu Đồng Phát Hoả!	1412
557. Chương 555:	Muốn Chết!	1415
558. Chương 556:	Không Biết Mình Họ Gì Sao?	1417
559. Chương 557:	Xem Ai Dày Vò Lại Ai!	1420
560. Chương 558:	Thiếu Đạo Đức!	1423
561. Chương 559:	Cắt Điện? Cúp Nước? Tắt Thở?	1426
562. Chương 560:	Tới Cửa Xin Lỗi!	1429
563. Chương 561:	Trùm Lớn Nhất Của Khu Nam Sơn!	1432
564. Chương 562:	Lại Thấy Được “đồ Nhỏ” Của Mỹ Nữ Khu Trưởng!	1434
565. Chương 563:	Trả Không Trả ?	1438
566. Chương 564:	Quá Chối Mắt!	1441
567. Chương 565:	Khảo Sát Đơn Vị Mô Phạm Kính Lão Toàn Quốc?	1443
568. Chương 566:	Tổ Khảo Sát Trung Ương Tối!	1447
569. Chương 567:	Có Qua Mà Không Có Lại Là Vô Lễ!	1450
570. Chương 568:	Đánh Đi!	1453
571. Chương 569:	Các Người Còn Dám Đánh Lãnh Đạo Trung Ương?	1456
572. Chương 570:	Giành Hay Không Giành?	1459
573. Chương 571:	Giành!	1462
574. Chương 572:	Sửa Chữa!	1465
575. Chương 573:	Chưa Thấy Qua Cán Bộ Quốc Gia Nào Thiếu Đạo Đức Như Cậu!	1467
576. Chương 574:	Chống Đối Lãnh Đạo Khu!	1471
577. Chương 575:	Tới Tay!	1474
578. Chương 576:	Nịnh Nọt!	1477
579. Chương 577:	Cùng Mỹ Phụ Làm Việc!	1479
580. Chương 578:	Mẹ Nuôi!	1482
581. Chương 579:	Ảnh Chụp Kinh Người Khi Ba Mươi Tuổi Của Chị Từ!	1485

582. Chương 580:	Loại Bỏ Nếp Nhăn.	1488
583. Chương 581:	Công Hiệu Kinh Người!	1491
584. Chương 582:	Ổ Trong Xe!	1495
585. Chương 583:	Dùng Miệng Đo.	1498
586. Chương 584:	Ra Tay!	1502
587. Chương 585:	Lại Đánh Người Nhà Lãnh Đạo!	1505
588. Chương 586:	Lại Muốn Đầu!	1507
589. Chương 587:	Điểm Mạnh Của Ôn Thần!	1511
590. Chương 588:	Vậy Đừng Trách Tôi!	1513
591. Chương 589:	Một Lần Nữa Nghiệm Thương!	1516
592. Chương 590:	Kết Quả Nghiệm Thương Làm Cho Kẻ Khác Khiếp Sợ!	1519
593. Chương 591:	Nổi Bão Trước Mặt Mọi Người!	1521
594. Chương 592:	Ngô Viện Trưởng Xuống Ngựa!	1523
595. Chương 593:	Mặc Kệ Ai Với Ai!	1525
596. Chương 594:	Chủ Ý Thiếu Đạo Đức Của Đồng Học Bàn!	1529
597. Chương 595:	Xong Đời!	1532
598. Chương 596:	Bí Thư Khu Ủy Phát Hoả!	1536
599. Chương 597:	Quách Minh Phong Đổi Lời Khai!	1539
600. Chương 598:	Xử Phạt!	1543
601. Chương 599:	Họp Đảng Công Ủy!	1545
602. Chương 600:	Đi Chỗ Nào Tìm Lãnh Đạo Tốt Như Vậy?	1548
603. Chương 601:	Nhờ Người Làm Việc	1551
604. Chương 602:	Đề Danh Lấy Tốt!	1554
605. Chương 603:	Tạ Gia Như Mặt Trời Giữa Trưa	1557
606. Chương 604:	Huyền Huyền Chủ Động	1560
607. Chương 605:	Đánh Thái Cực Với Tôi?	1562
608. Chương 606:	Tính Tình Lại Nổi Lên	1566
609. Chương 607:	Một Tiếng Đại Thăm	1569
610. Chương 608:	Hạ Phó Bộ Trưởng Bộ Dân Chính!	1571
611. Chương 609:	Giảm Trọng Trách Cho Sở Trưởng Lăng	1574
612. Chương 610:	Say Nắm Chân Mỹ Nhân	1576
613. Chương 611:	Mẹ Khóc	1580
614. Chương 612:	Hù Chết Bọn Họ	1583
615. Chương 613:	Mẹ Cũng Là Đại Mỹ Nữ	1586
616. Chương 614:	Biệt Thự	1590
617. Chương 615:	Như Thế Này Mới Gọi Là Có Tiền	1592
618. Chương 616:	Tạ Tỷ Đến	1595
619. Chương 617:	Tạ Tuệ Lan Một Thân Bikini	1598
620. Chương 618:	Ngủ Cùng Tạ Tỷ	1600
621. Chương 619:	Đoạn Video Làm Khiếp Sợ Trên Mạng	1602
622. Chương 620:	Ôn Thần Trở Về	1606
623. Chương 621:	Đánh Người Rồi! Đánh Người Rồi!	1609
624. Chương 622:	Cảm Giác Dễ Chịu Không?	1612
625. Chương 623:	Đồng Chí Cảnh Sát! Chính Là Hấn!	1615
626. Chương 624:	Đồng Học Bàn Mắng Hoàng Thế Trung!	1617
627. Chương 625:	Ôn Thần Lại Trở Về Gây Chuyện!	1621
628. Chương 626:	Kẻ Vô Tri Không Biết Sợ!	1623
629. Chương 627:	Không Thích Hợp!	1626
630. Chương 628:	Hoàng Đình Đình Bị Đuổi Học!	1629
631. Chương 629:	Hoàng Cục Trưởng, Ông Thật Sự Không Biết?	1632
632. Chương 630:	Đụng Phải Thiết Bản!	1634
633. Chương 631:	Hoàng Thế Trung Nhận Thua!	1637
634. Chương 632:	Luôn Vào Hai Chân Đẹp.	1640
635. Chương 633:	Nên Đứng Vào Hàng.	1643

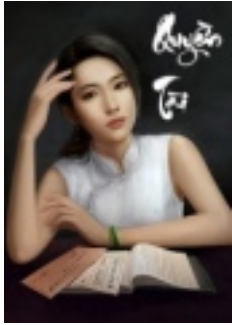
636. Chương 634:	Đơn Vị Mô Phạm Xuống Tôi!	1646
637. Chương 635:	Thần Y Tiểu Đồng!	1649
638. Chương 636:	Bí Thư Khu Ủy Phát Bệnh!	1652
639. Chương 637:	Lại Có Sự Cố!	1655
640. Chương 638:	Từng Bước Thu Thập!	1658
641. Chương 639:	Ai Cũng Không Thể Cứu Được!	1660
642. Chương 640:	Theo Dõi Tôi? Được Đây!	1663
643. Chương 641:	Chụp Bấy Lưu Cường.	1666
644. Chương 642:	Lưu Cường Bị Bắt!	1668
645. Chương 643:	Gián Điệp Lưu Đại Ký Giả.	1672
646. Chương 644:	Một Trăm Cái Mồm Cũng Nói Không Rõ.	1674
647. Chương 645:	Cùng Đuổi!	1677
648. Chương 646:	Vậy Tôi Chờ!	1680
649. Chương 647:	Là Vàng Thì Ở Đâu Cũng Phát Sáng!	1683
650. Chương 648:	Lại Trẻ Tuổi.	1685
651. Chương 649:	Thân Thể Cũng Có Thể!	1688
652. Chương 650:	Tôi Chuẩn Bị Cho Ngài?	1691
653. Chương 651:	Phải Đi Trường Đảng?	1694
654. Chương 652:	Độc Thủ Chân Chính Phía Sau!	1697
655. Chương 653:	Lấy Oán Trả Ôn!	1700
656. Chương 654:	Tám Mặt Là Dịch!	1702
657. Chương 655:	Thông Suốt!	1706
658. Chương 656:	Lưu Mạnh Quan Trường	1708
659. Chương 657:	Một Cú Điện Thoại Của Trường Đảng Thành Phố!	1712
660. Chương 658:	Vương An Thạch Bị Tức Bệnh!	1715
661. Chương 659:	Ông Sống Hay Chết Liên Quan Gì Đến Tôi?	1718
662. Chương 660:	Trường Đảng Còn Có Danh Sách Sao?	1721
663. Chương 661:	Ngài Rốt Cục Muốn Đắc Tội Bao Nhiêu Người!	1724
664. Chương 662:	Ôn Thần Đồng Chí Bị Cô Lập!	1727
665. Chương 663:	Tiểu Đồng Rất Bình Tĩnh.	1729
666. Chương 664:	Tiểu Đồng Bị Bệnh!	1732
667. Chương 665:	Qua Đêm Tại Nhà Mỹ Nữ Khu Trường.	1735
668. Chương 666:	Gặp Chuyện Không May!	1738
669. Chương 667:	Xú Danh Của Ôn Thần!	1741
670. Chương 668:	Xú Danh Rõ Ràng Của Tiểu Đồng!	1743
671. Chương 669:	Bị Kẹt!	1745
672. Chương 670:	Cối!	1749
673. Chương 671:	Nguyệt Hoa Khu Trường Bị Cấn!	1752
674. Chương 672:	Hút!	1755
675. Chương 673:	Miệng Vẫn Còn Tê!	1759
676. Chương 674:	Mờ Ấm!	1762
677. Chương 675:	Đẩy!	1765
678. Chương 676:	Lần Đầu Tiên!	1768
679. Chương 677:	Bí Mật Của Cảnh Nguyệt Hoa?	1771
680. Chương 678:	Vũ Hội	1773
681. Chương 679:	Mời Cảnh Nguyệt Hoa Khiêu Vũ!	1777
682. Chương 680:	Lại Làm Náo Động!	1780
683. Chương 681:	Nửa Đêm Gõ Cửa!	1783
684. Chương 682:	Thật Sự Được?	1786
685. Chương 683:	Lại Đây!	1790
686. Chương 684:	Người Đến!	1792
687. Chương 685:	Quan Hệ Kỳ Diệu.	1796
688. Chương 686:	Chỉ Lệnh Mới Forward!	1798
689. Chương 687:	Đây Là Tờ Báo Ngày Mai?	1801

690. Chương 688: Mẹ Của Chị Ngu Đã Chết!	1804
691. Chương 689: Cứu Tiền Lệ Hoa!	1806
692. Chương 690: Chị Ngu Tới!	1810
693. Chương 691: Nhận Người!	1812
694. Chương 692: Đoàn Tụ!	1815
695. Chương 693: Nghiên Cứu Của Forward!	1819
696. Chương 694: Thời Kỳ Khủng Hoảng Chính Trị Của Tiểu Đổng Đồng Chí!	1821
697. Chương 695: Địa Chấn Muốn Tới.	1824
698. Chương 696: Cách Địa Chấn Còn Có Một Tháng!	1826
699. Chương 697: Thuyết Phục!	1828
700. Chương 698: Một Người Cũng Không Thể Chết!	1832
701. Chương 699: Biển Quảng Cáo Đã Xảy Ra Chuyện!	1835
702. Chương 700: Tiêu Điểm!	1837
703. Chương 701: Tôi Chờ Anh Tới Xin Dỡ Bỏ!	1841
704. Chương 702: Hạ Độc Thủ	1843
705. Chương 703: Ôn Thần Quả Nhiên Là Ôn Thần	1845
706. Chương 704: Phổ Cập Công Tác Phòng Chống Động Đất	1849
707. Chương 705: Phát Hỏa	1852
708. Chương 706: Tiến Công Mỹ Nữ Khu Trưởng	1854
709. Chương 707: Kế Hoạch Chinh Phục	1857
710. Chương 708: Làm	1860
711. Chương 709: Ước Chừng Hơn Ba Giờ!	1863
712. Chương 710: Bắt Được Cảnh Nguyệt Hoa	1866
713. Chương 711: Kế Hoạch Diễn Tập Địa Chấn	1869
714. Chương 712: Cảnh Tân Khoa Cùng Lâm Bình Bình?	1872
715. Chương 713: Đệ Đệ Khu Trưởng Xảy Ra Chuyện	1876
716. Chương 714: Cùng Cảnh Tân Khoa Xung Đột	1879
717. Chương 715: Ôn Thần Tìm Tới Cửa	1883
718. Chương 716: Liên Quan Tới Quốc An	1885
719. Chương 717: Mọi Người Đều Trở Về?	1888
720. Chương 718: Điều Tra Ra!	1891
721. Chương 719: Giải Quyết	1894
722. Chương 720: Sự Kiện “động Thủ”!	1897
723. Chương 721: Vì Cái Gì?	1899
724. Chương 722: Nhà Họ Cảnh Cảm Ơn!	1902
725. Chương 723: Tiểu Đổng To Gan Lớn Mật	1906
726. Chương 724: Trước Khi Địa Chấn!	1908
727. Chương 725: Kết Quả Kiểm Tra Của Phòng Địa Chấn	1910
728. Chương 726: Một Thiên Văn Chương	1914
729. Chương 727: Một Thiên Văn Chương Dẫn Lên Sóng To Gió Lớn	1918
730. Chương 728: Tiểu Đổng Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió	1920
731. Chương 729: Tôi Gánh Vác	1922
732. Chương 730: Tiểu Đổng Nói Chuyện!	1926
733. Chương 731: Mọi Người Đồng Tâm Hiệp Lực	1929
734. Chương 732: Lưu Mạnh Trong Lưu Mạnh	1932
735. Chương 733: Đều Bắt Đi!	1935
736. Chương 734: Động Đất! (thượng)	1938
737. Chương 735: Động Đất! (trung)	1941
738. Chương 736: Động Đất! (hạ)	1944
739. Chương 737: Cứu Viện!	1947
740. Chương 738: Đội Cứu Viện Lâm Thời	1950
741. Chương 739: Khu Ủy Cháy!	1954
742. Chương 740: Cảnh Nguyệt Hoa Ngụy Ở Sớm Tối!	1956
743. Chương 741: Nhảy Xuống Cho Tôi!	1960

744. Chương 742:	Đồ Diên!	1964
745. Chương 743:	Nằm Viện!	1967
746. Chương 744:	Huyền Di Muốn Sinh!	1970
747. Chương 745:	Sinh Con Gái!	1973
748. Chương 746:	Đều Đã Chết!	1975
749. Chương 747:	Nhanh Bỏ Chạy!	1979
750. Chương 748:	Mắng Bí Thư Khu Ủy!	1982
751. Chương 749:	Vương An Thạch Bỏ Chạy!	1985
752. Chương 750:	Đồng Học Bàn Chết?	1989
753. Chương 751:	Tiểu Đồng Bị Chôn Sống	1993
754. Chương 752:	Cứu Viện!	1997
755. Chương 753:	Sự Tích Tiểu Đồng Đột Xuất!	1999
756. Chương 754:	Thoát Khốn!	2002
757. Chương 755:	Đồng Chủ Nhiệm Sinh Long Hoạt Hổ	2004
758. Chương 756:	Ôn Thần Đã Trở Lại!	2008
759. Chương 757:	Sóng To Gió Lớn!	2012
760. Chương 758:	Một Cuộc Điện Thoại Của Tổng Bí Thư!	2014
761. Chương 759:	Vạn Người Đưa Tiểu Đồng!	2017
762. Chương 760:	Vương An Thạch Xuống Đài!	2021
763. Chương 761:	Đi Trường Đảng Trung Ương!	2023
764. Chương 762:	Trước Khi Rời Đi!	2027
765. Chương 763:	Sờ Soạng Một Tay Sữa!	2029
766. Chương 764:	Nhìn Thấy Con Gái!	2033
767. Chương 765:	Phải Đi	2035
768. Chương 766:	Uống Sữa!	2038
769. Chương 767:	Báo Danh Trường Đảng!	2041
770. Chương 768:	Đây Là Hôn Phu Của Tôi!	2045
771. Chương 769:	Tạ Tuệ Lan Muốn Đề Phó Ban!	2047
772. Chương 770:	Cầu Hôn!	2050
773. Chương 771:	Đôi Nhẫn Kim Cương Trị Giá Hai Trăm Triệu!	2053
774. Chương 772:	Tiền Tiền Tiền!	2055
775. Chương 773:	Phục Nguyên Hòa Quyền!	2058
776. Chương 774:	Một Trăm Triệu!	2061
777. Chương 775:	Nhẫn Kim Cương Hồng Phấn Vào Tay!	2064
778. Chương 776:	Tiểu Đồng Nơi Nơi Vay Tiền!	2068
779. Chương 777:	Cầu Hôn!	2070
780. Chương 778:	Tặng Nhẫn Kim Cương!	2074
781. Chương 779:	Hôn Lễ Định Rồi!	2076
782. Chương 780:	Ông Chồng Nhỏ!	2080
783. Chương 781:	Tuệ Lan, Cho Anh Mượn Chút Tiền Có Được Không?	2082
784. Chương 782:	Vợ Của Anh Thật Xinh Đẹp	2085
785. Chương 783:	Cá Độ Bóng Đá	2088
786. Chương 784:	Mua Xe	2091
787. Chương 785:	Tặng Xe!	2093
788. Chương 786:	Porche Panamera	2097
789. Chương 787:	Đều Thắng Quan!	2099
790. Chương 788:	Trước Đám Cưới!	2101
791. Chương 789:	Hôn Lễ (thượng)	2104
792. Chương 790:	Hôn Lễ (hạ)	2107
793. Chương 791:	Động Phòng!	2110
794. Chương 792:	Hoa Chúc!	2114
795. Chương 793:	Làm (thượng)	2116
796. Chương 794:	Làm (hạ)	2120
797. Chương 795:	Tư Thế Đây Không Được!	2122

798. Chương 796: Ép Buộc Tạ Tỷ!	2125
799. Chương 797: Ngày Đầu Tiên Tân Hôn	2128
800. Chương 798: Vợ Vs Chồng	2131

Quyền Tài

Giới thiệu

Cuộc sống luôn luôn tràn đầy những bất ngờ, không ai có thể đoán biết trước được, nhưng mỗi ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-tai>

1. Chương 1: Một Vụ Tai Nạn Xe Cộ Và Thời Gian Lùi Lại.

O!

Đau quá!

Chết rồi sao?

Trong mũi và miệng mơ hồ truyền đến mùi vị của máu, Đồng Học Bân nhìn thấy trước mắt một mảnh trời đen kịt, thử giật giật ngón tay ... không có phản ứng, thử lắc lắc cổ ... cũng không có phản ứng, cuối cùng, hần dùng hết sức lực toàn thân mới từ từ mở một khe mí mắt ra, trong tầm mắt mơ hồ nhìn thấy được một chiếc xe tải lớn, bên cạnh, còn có một ông già khoảng tám mươi tuổi cùng một cô gái xinh đẹp chưa đến ba mươi đang nằm trong vũng máu không có phản ứng. Hai bên đường có không ít người vây lại xem, hình như đang nói cái gì đó về thi thể của ông già và cô gái kia, nhưng mà tai của Đồng Học Bân lại không nhận được một âm thanh nào cả, cái gì cũng không nghe thấy!

Ông già đã chết, Huyền di cũng chết, còn mình bị thương nặng như vậy, khẳng định là khó sống nổi!

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Cù Vân Huyền, người mà mình thầm mến, đang nằm trong vũng máu, tim của Đồng Học Bân đau như bị ngàn cây kim đâm vào.

Hàng xóm Cù Vân Huyền là một cô gái đặc biệt lương thiện, vừa nãy ở ngã tư đường đã chủ động dìu một ông lão đi đứng không tiện qua đường, rõ ràng là đèn đỏ, nhưng một tài xế lái xe tải ở làn đường bên kia không biết là do say rượu hay là do lái xe mệt mỏi, đã trực tiếp vượt đèn đỏ, Đồng Học Bân đứng xa nhìn thấy Huyền di gặp nạn, vội vàng lao ra muốn đỡ lấy Cù Vân Huyền, nhưng người không cứu được, mà chính hần cũng phải đưa mạng vào theo.

Hối hận!

Hối hận chưa từng có!

Nếu như Đồng Học Bân mà phát hiện ra chiếc xe tải mất khống chế kia chạy vượt đèn đỏ sớm một chút mà chạy đến cứu người thì, ba người bọn họ đã không phải chết.

Nhưng bây giờ ... nói cái gì cũng đã muộn!

Mí mắt của Đồng Học Bân càng ngày càng nặng, hắn không đành lòng nhìn cơ thể bị xe tải cán nát như tương của ông lão và Cù Vân Huyền, nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến với mình!

Ầm ầm!

Một tiếng sấm! Một tiếng sấm giống như có thể chấn vỡ cả linh hồn vậy!

Sau một giây, Đồng Học Bân cảm thấy mắt hoa lên, giống như là ở trong bóng tối lâu ngày chợt đi ra ngoài ánh sáng vậy.

Sức lực trở về với cơ thể, thính giác và thị giác cũng khôi phục lại như lúc ban đầu, Đồng Học Bân sửng sốt một chút, đưa mắt nhìn bốn phía một cách mê man, phát hiện ra mình vẫn đang đứng bình thường, đứng ngay trước vạch qua đường của ngã tư đèn xanh đèn đỏ khi nãy, xung quanh là những chiếc xe đang xếp hàng đợi đèn đỏ, rồi có những chiếc xe tải và xe ô tô chạy lướt qua mặt hắn, dưới ánh đèn đường chạng vạng, người qua đường rất vội vã.

"Ông ơi, con đỡ ông qua đường nha".

"Không cần, cảm ơn cô gái, cô cứ làm việc của cô đi".

"Nhà của con ở đối diện, không xa lắm, để con đỡ ông".

Đồng Học Bân kinh ngạc nhìn theo tiếng nói, Cù Vân Huyền với khuôn mặt dịu dàng và nụ cười xinh đẹp xuất hiện cách đó không xa trên làn đường dành cho người đi bộ qua đường, cô ta cũng nhìn thấy Đồng Học Bân, cười một cách xán lạn: "Tiểu Bân cũng trở về à? Đi chơi với bạn học sao?" Bên cạnh cô ta là ông già vừa chết khi nãy, ông già cũng nhìn thoáng qua bên Đồng Học Bân, chợt dùng tay che miêng ho khan liên tục.

"A... vâng, vừa trở về" Nhìn cái này, nhìn cái kia một chút, Đồng Học Bân vô thức đáp một câu, hồi lâu sau cũng không có phản ứng.

Xảy ra chuyện gì thế này? Mình không chết? Huyền di không chết? Ông già kia cũng không chết?

Đồng Học Bân ngơ ngác giơ tay lên giữa không trung, nắm lại, mở ra, không có máu cũng không bị thương.

Vừa rồi là nằm mơ? Không có tai nạn xe? Tất cả đều là ảo giác?

Đèn đỏ vừa tắt, đèn vàng sáng lên, thoáng dừng lại một chút, đèn xanh bật lên. Những người đi đường chờ đèn xanh chậm rãi bước xuống vạch dành cho người đi bộ qua đường. Ông già là người đi chậm nhất, chống gậy di chuyển về phía trước từng bước, Cù Vân Huyền cẩn thận dìu lấy ông già, cùng ông ta qua đường.

Rất quen thuộc!

Hình ảnh rất quen thuộc!

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng động cơ ầm ầm, Đồng Học Bân liền nhìn sang một hướng theo phản xạ có điều kiện, chỉ thấy bên đường tay trái có một chiếc xe tải chạy đến, phía sau chất đầy cát đá, thậm chí là có cả một cục đá lớn. Tốc độ xe cũng không tính là nhanh lắm, khoảng chừng 40 đến 50 km/h mà thôi, cứ như vậy mà chạy qua ngã tư đường.

Đồng Học Bân dụi dụi mắt, trong lòng sợ hãi, đây không phải là chiếc xe gây họa cho Huyền di và ông già sao?

Tại sao có thể như thế? Thời gian có thể rút lui? Đây không phải là ảo giác.

Vào thời điểm nguy cấp, hắn cũng chẳng suy nghĩ nhiều, hô to một tiếng: "Mau tránh ra! Có xe!"

Mọi người xung quanh đều ngẩn ra, mau chóng nhìn quanh bốn phía.

"Xe gì chứ?"

"Làm gì có xe?"

Cù Vân Huyền nhìn nhìn chiếc xe tải kia, quay đầu lại nhìn Đồng Học Bân, kỳ quái nói: "Hô cái gì thế? Bên kia là đèn đỏ mà?"

Ông già cũng không để ý gì, vì chiếc xe tải chở cát đá kia có quẹo thì cũng về bên phải, chuyển hướng cũng không gây trở ngại cho bọn họ.

Đồng Học Bán biết đây là chiếc xe này chính là chiếc xe sẽ lấy mạng cả ba người bọn họ, vừa chạy vừa la lên: "Huyên di! Mau tránh khỏi chỗ đó! Tránh mau!"

Đôi giày cao gót màu đen dưới chân Cù Vân Huyền dừng lại, buồn cười nói: "Tiểu Bán, hôm nay con làm sao vậy? Chiếc xe đó không phải ..."

Lời còn chưa dứt, thân hình to lớn của chiếc xe tải đã xuất hiện ngay vạch dừng xe, nhưng lại không có dấu hiệu giảm tốc độ!

Vù! Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, chiếc xe tải đã vượt đèn đỏ!

"A!"

"Chạy mau!"

"Dừng người rồi!"

Tiếng hét chói tai xung quanh vang lên không dứt!

Cả người Cù Vân Huyền ngơ ngác, mặt hoảng lên, sau khi hồi phục tinh thần thì chuyện đầu tiên làm chính là cố sức đưa ông lão đi: "Mau! Chạy mau!"

"Cô gái chạy đi! Mặc kệ tôi!" Ông già cũng hoảng hốt, đẩy Cù Vân Huyền ra.

Thế nhưng tất cả đã không còn kịp rồi, chiếc xe tải gào thét lao đến gần trong gang tấc.

Bốn mét...

Ba mét...

Trên mặt của Cù Vân Huyền và ông lão lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng hai người bọn họ sẽ chết, Đồng Học Bán sớm biết rõ chiếc xe tải ấy sẽ vượt đèn đỏ cho nên đã nhanh chóng chạy đến, mượn quán tính chạy đến, Đồng Học Bán dùng hết sức lực toàn thân một trái một phải ôm lấy phần eo của Cù Vân Huyền và ông lão, dùng hết sức có thể chạy về phía trước, dưới những tiếng hét chói tai cùng với tiếng xe rít gào, đẩy hai người bọn họ lao ra ngoài!

"A! Xong!"

"Chết người rồi!"

Có nhiều người vội vàng che mắt của con trẻ lại.

Vù! một tiếng. Chiếc xe tải đằng đằng sát khí kia chạy vù một cái qua lưng của Đồng Học Bán!

Nửa thân thể của ông già trượt dài xuống đất khoảng nửa mét!

Cù Vân Huyền bị Đồng Học Bán đẩy một cái té ngã xuống đất, lăn hết một vòng trên mặt đất!

Đồng Học Bán thì rơi vào một chỗ tàn nhẫn hơn, đập ngay vào dốc đường lên xuống, chịu đựng cơn đau trên lưng và đùi, hít sâu một hơi vào!

Thời gian giống như là đọng lại ngay vào thời khắc này, ngay sau đó, tiếng hoan hô vang lên khắp đường!

"Không chết! Không có chết!"

"Chàng trai, khá lắm!"

"Bóp bóp bóp!" Không biết là ai mở đầu, nhưng người qua đường hai bên trái phải đều vỗ tay cho Đồng Học Bán.

Kết, chiếc xe tải đầu sỏ xém tí gây ra tai nạn kia chạy được hơn mười mét rồi mới dừng phanh lại ngay giữa đường, cửa sổ xe hạ xuống, thò ra cái đầu của một gã say mèn, dò xét một chút, sau vài giây, động cơ xe nổ vang, nhả ga chạy đi.

”Chạy kia!”

”Mau ghi lại bảng số xe của hắn!”

”Đúng! Báo công an đi!”

Ông già nằm trên mặt đất được được người đi đường đỡ dậy, thấy Đồng Học Bàn nằm úp xuống mặt đường, ông già vội vã hô lên: ”Chàng trai kia thế nào rồi? Thế nào rồi?”

Cù Vân Huyền cũng ôm lấy cánh tay, ngay cả giày cao gót bị rớt cũng mặc kệ, chạy chân trần đến trước mặt của Đồng Học Bàn, ngồi xổm xuống đỡ lấy hắn: ”Tiểu Bàn! Tiểu Bàn! Con làm sao vậy? Con nói chuyện đi! Con đừng làm di sợ? Mau tỉnh lại đi! Hu hu! Con đừng làm di sợ!” Nước mắt của Cù Vân Huyền chảy dài trên khuôn mặt cô: ”Là di không tốt! Di không nghe lời con sớm tránh né! Hu hu! Con tỉnh lại đi! Nếu con có chuyện gì thì di làm sao mà ăn nói với mẹ của con được! Con tỉnh lại đi! Hu hu hu...”

Đồng Học Bàn trong lòng còn sợ hãi thở ra một hơi, vất vả quay đầu lại nói: ”Con không sao... chỉ... chỉ đụng mạnh... thôi!”

Cù Vân Huyền ôm chặt cánh tay, vui mừng mà khóc ôm lấy cổ hắn: ”Con làm di sợ muốn chết! Làm di sợ muốn chết!”

Ặc, Đồng Học Bàn chưa từng tiếp xúc thân mật với mỹ nữ hàng xóm như vậy, thân thể nhất thời có chút cứng ngắc.

Ông già cũng kích động đến nổi vành mắt đỏ lên:” Không sao là tốt rồi! Không sao là tốt rồi!”

Ba người chỉ bị trầy tay trầy chân một chút mà thôi, may mắn không có bị thương, đèn đường sắp đổi rồi, ba người Đồng Học Bàn đỡ lấy nhau đến lề đường đối diện ngồi xuống.

Vừa mới ngồi ổn, ông già liền run rẩy cầm lấy tay của Đồng Học Bàn, cảm kích nói: ”Cảm ơn, cảm ơn, chúng ta không quen không biết, mà cậu lại mạo hiểm lớn như vậy... Cái này gọi là gì, tôi phải gọi là gì cho phải đây, cậu trai trẻ, đường về sau còn rất dài, tôi đã sống đến tám mươi rồi, trước đó cũng mới phát hiện bị ung thư phổi, không sống được bao lâu nữa, cậu lại vì một lão già sắp chết như tôi mà liều mạng, tôi đây cảm thấy có lỗi quá, may là, may là không có việc gì” Nghe giọng nói, ông lão này hẳn cũng là người kinh thành, hơn nữa từ cử chỉ lời nói và khí chất xem ra, tám phần là một ông già có học vấn, trình độ văn hóa rất cao.

Đồng Học Bàn xoa xoa cánh tay, thở phào nói: ”Ông đừng khách khí!”

Hai mắt của Cù Vân Huyền cũng đỏ lên, sửa lại cổ áo bị lệch cho Đồng Học Bàn, tuy không nói chuyện, nhưng hành động đã nói lên tất cả.

”Tôi họ Hồ, cậu gọi Hồ gia gia là được rồi, cô gái, chàng trai trẻ, hai người xưng hô thế nào?”

”Con là Đồng Học Bàn, di ấy là Cù Vân Huyền”.

Hồ gia gia nói: ”Cho tôi số điện thoại đi, hôm nào tôi sẽ đến cửa cảm ơn hai người”.

Cù Vân Huyền thương xót lấy tay lau bụi trên mặt của Đồng Học Bàn: ”Ông không cần cảm ơn con, chúng ta còn có thể ngồi đây nói chuyện, tất cả đều là công lao của tiểu Bàn”.

”Đều phải cảm ơn, đều phải cảm ơn”.

Do không chịu nổi sự truy hỏi của Hồ gia gia, cuối cùng, Đồng Học Bàn suy nghĩ một chút, lấy trong túi quần jeans ra một tờ tiền trắng, rồi ghi lên sát mép của tờ tiền số điện thoại nhà của mình.

Không lâu sau, cảnh sát giao thông đến, Cù Vân Huyền và ông già liền đem chuyện hồi nãy kể lại.

Tâm tư của Đồng Học Bàn căn bản là không ở chỗ này, đầu óc mơ mơ màng màng, tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Ba người mình rõ ràng bị xe cán chết, vì sao lại đột nhiên xuất hiện tại hình ảnh ngã tư đường chờ đèn xanh đèn đỏ?

Nếu như cái chết của ba người mình đều là ảo giác, vậy vì sao tình cảnh xuất hiện trong ảo giác lại giống như hiện thực vậy? Ngay cả đoạn nói chuyện khi Cù Vân Huyền đỡ ông già qua đường, đất đá trên xe tải rơi lung tung xuống, ngoại trừ kết quả cuối cùng bị thay đổi ra, thì tất cả đều không khác gì nhau, cái này cũng là ảo giác sao? Nhưng nếu không phải là ảo giác, vậy thì làm sao giải thích được việc mình đột nhiên lại trở về thời điểm trước khi xảy ra tai nạn?

Căn bản là giải thích không thông!

Lẽ nào trên thế gian này thật sự có loại chuyện siêu thật như thế?

Trong lòng Đồng Học Bản thầm nói: Trở về! Lui về! Rút về! Lui lại! BACK!

Sau khi thử vài lần không có thu hoạch, hần cười cười bất đắc dĩ, siêu năng lực hay cái thứ gì gì đó làm sao có khả năng tồn tại được chứ...

2. Chương 2: Có Thể Trở Về Sáu Mười Giây Trước?

Thủ đô, kinh thành.

Khu thành đông, cổng bắc phố Hòa Bình.

Phục sinh từ cái chết ngày hôm qua đã làm cho cảm xúc của Đồng Học Bản trở nên khá hơn, nếu như không có việc thời gian rút lui một cách thần kỳ, thì mình sẽ không còn được gặp lại mẹ, cũng không còn được gặp lại Huyền di, lần đầu tiên hần có suy nghĩ sẽ sống tốt. Suy nghĩ miên man một đêm, Đồng Học Bản mới ngủ vào lúc hừng đông, cho nên lúc chui ra khỏi giường đã là mười giờ sáng hơn rồi. Xoay người bước xuống khỏi cái giường nệm cũ kỹ, hần dụi dụi con mắt đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, cuối cùng là lau mặt, ngáp một cái đi qua phòng ngủ đang đóng chặt cửa của mẹ thuận miệng nói: "Mẹ, dậy chưa?"

Giọng nói nghẹn ngào của mẹ Loan Hiểu Bình từ trong phòng vang ra: "Dậy rồi, đang dọn dẹp nhà, con có ăn cái gì không?"

"Chờ buổi trưa rồi ăn luôn" Đồng Học Bản cảm thấy giọng nói của mẹ không được thích hợp, bước nhanh lại đẩy cửa ra nhìn, chỉ thấy mẹ đang ngồi trên cái giường nệm trắng hoàng hốt lau đi những giọt nước mắt trên mặt, thấy mình bước vào, mẹ liền cúi người xuống, nhanh tay nhém tấm ảnh chụp trắng đen của ba vào trong bóp da. Đây là ảnh chụp lúc kết hôn của ba và mẹ, đã được chụp vào hơn hai mươi năm trước.

Trong lòng Đồng Học Bản chợt đau xót, ngồi xuống cạnh mẹ, nói: "Nhớ ba à?"

"Không, không có" Mẹ cẩn thận cất cái bóp da đi, lau mắt: "Vừa nãy dọn dẹp, lấy ra nhìn chút"

Tấm hình đó hần đã xem không biết là bao nhiêu lần rồi, tính tình của mẹ cũng tương đối yếu nhược, mỗi khi nghĩ đến chuyện thương tâm, bình thường mẹ hay len lén mà khóc. Đồng Học Bản trong lòng cũng khó chịu: "Mẹ, đều là do con trai không có bản lĩnh, học tập không được, năng lực cũng không có, nửa điểm nắm chắc trong cuộc thi công chức kỳ này cũng không có, cùng lắm là mùa hè mùa đông con ra chợ đồ cổ của Phan gia viên để làm công, con, con... ài, vài năm trước khi ba còn nằm viện, nếu như con có thể kiếm được tiền để đưa ba đến bệnh viện tốt nhất, thì ba có thể sẽ không đi rồi"

Mẹ lấy tay đánh vào chân hần một cái: "Đừng nói bậy, con của mẹ có bản lĩnh nhất, sau này khẳng định là có số làm quan"

Đồng Học Bản không nói chuyện, ngồi im không nói chữ nào cả.

Mẹ cười cười cầm lấy tay của con trai: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, buổi trưa mẹ làm món con thích ăn nha"

Một phần thịt bò xào, một chén cải trắng, một phần cháo trắng... cái này là thức ăn tốt nhất của Đồng Học Bản lúc này. Bình thường lúc hần ở nhà một mình, cũng chẳng hề ăn được như thế, thường thường thì chỉ một chén cơm và một phần rau luộc cho qua ba bữa cơm, cái này cũng không phải là do Đồng Học Bản tiết kiệm, mà là trong nhà không có nhiều tiền như thế, thật đúng là một đồng tiền có thể bẻ thành hai nửa mà tiêu rồi.

Hần, Đồng Học Bản, năm nay 23 tuổi, tốt nghiệp khoa chính quy.

Tướng mạo tầm thường, chiều cao tầm thường, tính cách tầm thường, năng lực tầm thường.

Tiền gửi trong ngân hàng: Tuyệt đối không vượt lên quá năm con số.

Khi ba nằm việc thì tất cả tài sản để dành trong nhà đều tiêu hết, cuối cùng ngay cả nhà cũng bán đi, bây giờ phải đi ở nhà thuê. Sau khi ba qua đời, do mẹ xin nghỉ quá lâu cho nên bị mất việc, mà chi phí ở kinh thành thì rất cao, mẹ cần rằng trở về quê nhà, nhờ người ở quê tìm công việc làm cô giáo dạy ngữ văn, kiếm tiền ình đi học đại học, mỗi lần nghỉ đông và nghỉ hè thì mới đến kinh thành ở với hần một hai tháng.

Tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền sinh hoạt, chi tiêu hằng ngày, chỉ dựa vào đồng tiền lương gầy còm của một mình mẹ thì hiển nhiên là không đủ, cho nên khi Đồng Học Bản nghỉ học hoặc cuối tuần thường hay đến khi chợ đồ cổ hoặc ra siêu thị làm thu ngân, ngoại trừ tiền học phí thì những chi phí khác hần đều miễn cưỡng tránh đi, tiết kiệm dùng ít một chút, mỗi tháng hầu như là không đòi tiền của mẹ, toàn bộ đều dựa vào bản thân cả.

Khổ thì khổ thật, nhưng cũng có thể chịu đựng sống qua được bốn năm.

Sau khi ăn xong, mẹ vừa dọn dẹp chén bát vừa xem bộ phim trắng đen "Địa Đạo Chiến" trên TV, còn hần thì trở về phòng ngủ nằm dài ra trên cái giường cũ kỹ của mình, nhìn cái trần nhà mục nát. Trái nghĩ phải lo, bây giờ tốt nghiệp đại học ở kinh thành cơ bản là không tìm được công việc, mình cũng đã lấy được bằng tốt nghiệp đại học liên hợp rồi, nếu như không đậu vào cuộc thi công chức để đi làm quan, thì sau đó nên làm cái gì bây giờ?

Ài, nếu như mình thật sự có một siêu năng lực thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc, ngày hôm qua thử nhiều lần như vậy, mà cũng không có một lần thành công.

Thử lại sao?

Tiếng cửa phòng mở ra, mẹ đưa cái đầu từ ngoài vào, ôn nhu nói: "Con ở nhà đọc sách đi, mẹ lên trên lầu nhà dì Hứa ngồi một chút, nghe nói con trai của bà ta cũng muốn thi vào công chức năm nay, hơn nữa điểm thi còn hơn con rất nhiều, mẹ nhìn xem có thể nhờ con trai của bà ta dạy kèm cho con hay không, thành tích của tiểu Đông cũng rất khá"

Trong lòng Đồng Học Bản có chút phiền muộn, ừ một tiếng cho qua.

"Mẹ đi một chút sẽ về" Cửa đóng lại.

Khẽ cắn môi, Đồng Học Bản thu hồi tâm tư, một lần nữa nổi lên cảm giác buồn chán muốn thử lại.

Trở lại! Trở về! Lui lại! Rút lui! BACK!

Bỗng nhiên, Đồng Học Bản đang nằm chỉ cảm thấy thân thể khẽ động, mà khi hần chớp con mắt nhìn trái nhìn phải, cũng bắt đắ dĩ lắc đầu... không có phản ứng.

Ngay trong lúc hần vừa có ý niệm từ bỏ trong đầu, thì "cạch" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Mẹ đưa đầu vào nhìn con trai nói: "Con ở nhà đọc sách đi, mẹ lên trên lầu nhà dì Hứa ngồi một chút, nghe nói con trai của bà ta cũng muốn thi vào công chức năm nay, hơn nữa điểm thi còn hơn con rất nhiều, mẹ nhìn xem có thể nhờ con trai của bà ta dạy kèm cho con hay không, thành tích của tiểu Đông cũng rất khá"

Đồng Học Bản liền ngậy người ra: "A?"

Lời nói như nhau, ngữ khí cũng như nhau.

Cái này rõ ràng là cảnh vừa mới xảy ra khoảng năm, sáu mươi giây trước đây mà!

Thấy con trai có phản ứng lớn như vậy, mẹ giật mình chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: "Mẹ biết con sĩ diện, chỉ là con trai Tiểu Đông của bà ta dùng đề thi năm ngoái thi thử được dư điểm, để cho nó chỉ cho con một chút, tỷ lệ của con cũng lớn hơn một chút"

Đồng Học Bản ngơ ngác nói: "Con không phải là có ý này"

Mẹ nhìn mặt của hần, nói: "Vậy mẹ đi?"

Chờ mẹ đi rồi, Đồng Học Bản dùng sức vỗ ót của mình một cái, được, tự nhiên được!

Hắn kiểm chế vui mừng trong lòng, phóng thật nhanh chụp lấy cái đồng hồ báo thức, nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ không chớp mắt, và lại một lần nữa niệm "chú ngữ".

Trở lại! Trở về! Lui lại! Rút lui! BACK!

Đồng Học Bản cứ niệm đi niệm lại như thế từ chiều đến tối, cứ cách một khoảng thời gian lại niệm, sau khi ăn cơm xong, lại niệm từ tối cho đến đêm. Rất cực, công phu không phụ lòng người, đến 0 giờ hai mươi tám giây, thời gian lại một lần nữa lùi lại, trở về trước 0 giờ đêm, rút lui đủ một phút đồng hồ!

Vui sướng trong lòng của Đồng Học Bản không thể nào diễn tả bằng lời được nữa.

Hắn rõ ràng thời gian của đồng hồ báo thức có khác biệt, mau chóng mở cái TV cũ trong nhà lên nhìn.

Một tiết mục quân sự nào đó đang được chiếu trên màn hình, đúng lúc có hiển thị thời gian... 23: 59: 19.

Mở TV ước chừng khoảng mười giây, nói cách khác, ngay khi hắn sử dụng "lùi lại", thì thời gian cũng lùi lại theo. Hắn chớp chớp con mắt mở thật to ra, cái năng lực "lùi lại" này chẳng lẽ lấy 0 giờ sáng làm trục giữa, mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần, mỗi lần sử dụng sẽ lùi lại sáu mươi giây trước đó?

Trời ơi! Thượng đế ơi!

Nếu quả thật như vậy, thì ông trời đối tốt với hắn đã đạt đến một trình độ nào đó rồi!

3. Chương 3: Cù Vân Huyền.

Buổi trưa.

Mười một giờ bốn mươi.

Mẹ đang bận rộn làm cơm trong bếp, Đồng Học Bản sau khi giúp mẹ rửa rau cần xong không còn gì làm, đi ra ngoài xem TV luôn. Bây giờ Đồng Học Bản đang hy vọng rằng ngày hôm nay trôi qua sớm sớm một chút, ngày mai thí nghiệm xem năng lực lùi thời gian lại có thể tiếp tục hay không, nếu như không thể, vậy thì coi như là hắn đã mừng hụt một lần rồi.

Đình, đình, đình.

Chuông cửa được người ta ấn vào.

Đồng Học Bản vừa bước qua mở cửa, một mùi nước hoa ôn hòa đập vào mặt, cách lớp cửa bảo vệ, bên ngoài hiện ra một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, chính là Cù Vân Huyền ở 302 sát vách. Đôi mắt ôn nhu, lông mi thật dài, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xinh, mê người miễn bàn luận. Ngày hôm nay Cù Vân Huyền mặc một bộ đồ công sở bó sát người, mỏng đẹp đầy đủ tạo thành một vòng cung trên váy, chân dài bọc trong tất chân, dưới bàn chân là đôi giày cao gót màu trắng, lộ ra mùi vị của phụ nữ thành thực.

"Ặc, mau mời vào" Đồng Học Bản không dám nhìn cô ta lâu, vội vội vàng vàng mở rộng cửa ra để cô ta vào nhà.

"Hi, để đi cởi giày đã" Hai đùi đẹp câu hồn của Cù Vân Huyền bước vào, lịch kịch, tiếng giày cao gót rơi xuống đất mà cũng nghe vô cùng êm tai.

Mẹ từ trong bếp đi ra: "Vân Huyền đến à? Hôm nay được nghỉ sao?"

Mắt to mê người của Cù Vân Huyền nhìn về hướng phòng bếp, cười ầm áp ừ một tiếng: "Được nghỉ một ngày, chị Loan đang làm cơm à? Đừng làm, chị và tiểu Bản đến nhà của em ăn đi"

Mẹ giật mình nói: "Không cần không cần, đồ ăn đã làm xong rồi"

Cù Vân Huyền chớp mắt một cái: "Vây... em vừa mới mua đồ ăn trở về, em làm vài món ở đây luôn, mọi người cùng ăn nha" Không đợi hai mẹ con Đồng Học Bản nói gì, Cù Vân Huyền đã bước vào trong nhà, cô đặt xuống vài túi ni lông thịt và rau dưa, lại lấy ra một cái áo sơ mi màu trắng từ trong túi xách ra, giơ lên đo trên người của Đồng Học Bản, sau đó cô lộ ra một nụ cười mê người: "Dì mua cho con một cái áo, cũng

không biết là có vừa hay không, ừ, ừ, không sai, không sai, mau, con mặc vào thử đi, nếu không được thì đi đổi”

Đồng Học Bản ngượng ngùng nói: ”Sao dì lại mua quần áo cho con, không cần đâu”

Cù Vân Huyền nháy mắt một cái, cười cười đưa tay nhéo mũi của hắn nói: ”Mau lên, mặc vào đi”

Trước đây Cù Vân Huyền nhiều nhất cũng chỉ là ngồi cùng một chỗ nói chuyện với Đồng Học Bản mà thôi, tuyệt đối không có làm những động tác thân thiết như vậy. Mặt của Đồng Học Bản đỏ lên, nhưng mà nghĩ rằng hắn có thể tiếp cận với nữ thần trong mộng gần như vậy, không khỏi âm thầm kích động. Không chịu được sự thúc giục của Cù Vân Huyền, Đồng Học Bản xấu hổ cởi cái áo thun ra, mặc cái áo sơ mi trắng ấy vào.

Cù Vân Huyền cười cười buộc nút áo cho hắn: ”Ừ, rất vừa người”

Hiền lành, quan tâm, ôn nhu, đây đều là đại danh từ của Cù Vân Huyền.

Tuy rằng gọi Huyền di này Huyền di nọ, nhưng thật ra Cù Vân Huyền cũng chỉ lớn hơn hắn vài tuổi mà thôi, khí chất thành thục hơn mà thôi. Khi ba qua đời, mẹ rời khỏi kinh thành xuống nông thôn dạy học, chỉ còn lại một mình Đồng Học Bản cô đơn ở chỗ này, trong thời điểm khó khăn nhất của cuộc sống, chính nụ cười của Cù Vân Huyền đã mang lại ánh sáng cho Đồng Học Bản, Huyền di thường hay tặng cho hắn chút thịt, còn nói chuyện phiếm với hắn, khai đạo cho hắn, cổ vũ hắn. Đối với mấy thứ này, trong lòng Đồng Học Bản rất là cảm kích, cũng dần dần có tình cảm với cô ta, nhưng mà hắn cũng tự biết lấy mình, biết điều kiện của mình quá kém, không xứng với Huyền di đẹp như thiên tiên, chỉ có thể đem tình cảm ấy chôn sâu trong lòng, không nói cho ai biết hết.

Thấy Cù Vân Huyền mặc áo cho con trai, mẹ có chút khó hiểu. Bà biết lúc mình không ở kinh thành, Cù Vân Huyền thường hay tặng thịt cho con trai, chỉ là hàng xóm láng giềng ai không phải như vậy? Tặng đồ nói chuyện phiếm hay tâm sự, cái này mới gọi là hàng xóm.

Nhưng về nhiệt tình hiện nay của Cù Vân Huyền đã vượt quá nhận thức của Loan Hiểu Bình rồi.

Lẽ nào Vân Huyền có suy nghĩ gì đó với con trai của mình? Không có khả năng, hai người tuyệt đối không xứng. Mặc dù là mẹ ruột của Đồng Học Bản, nhưng Loan Hiểu Bình không thể không thừa nhận, con trai của mình quả thật không xứng với Cù Vân Huyền, hơn nữa Cù Vân Huyền tuyệt đối không thể vô cớ thích con trai của mình được, một chút tự hiểu lấy mình như thế Loan Hiểu Bình vẫn phải có. Nghĩ đến đây, trên mặt của mẹ liền hiện lên vẻ nghi hoặc: ”Vân Huyền, em xem, em vừa mua đồ ăn vừa mua áo, đây là...”

”Tiểu Bản, con không nói cho chị Loan biết?” Dáng vẻ đầy đủ của Cù Vân Huyền làm cho Đồng Học Bản ngơ ngác.

”Ừ” Đồng Học Bản sợ mẹ lo lắng, cho nên không nói chuyện tai nạn xe ẹ biết.

Mẹ ngăn ra: ”Chuyện gì?”

Cù Vân Huyền thở dài, vành mắt thoáng ướt: ”Ngày hôm trước, ở ngã tư dưới lầu chúng ta, em và một ông lão thiếu chút nữa bị xe tải cán chết, cũng là nhờ tiểu Bản liều mình ra cứu bọn em, tình cảnh lúc ấy chị không thấy được đâu, quả thật quá nguy hiểm, thiếu chút nữa thì...” Cô rút hai giọt nước mắt, không nói được nữa. Trong lúc tai nạn xe phát sinh, đầu óc của cô trống rỗng, hai chân cứng như đá, muốn cử động cũng không thể, cô vốn tưởng rằng mình sẽ phải chết như thế, nhưng mà Cù Vân Huyền nói thế nào cũng không nghĩ rằng, Đồng Học Bản bình thường hay trượt chân kia trong thời khắc nguy hiểm ấy không chút nghĩ ngợi lao ra cứu cô, Cù Vân Huyền quả thật đã bị chấn động rất nhiều.

Mẹ hoảng sợ nói: ”Có chuyện này sao?”

Cù Vân Huyền lau nước mắt, sờ sờ ót của Đồng Học Bản, đôi môi đỏ rực nhẹ nhàng mấp máy: ”Tiểu Bản, dì không nói lời cảm ơn với con, sau này con chính là em của dì, chị Loan, chị cũng đừng xem em là người ngoài nữa, sau này trong nhà có gì cần giúp đỡ, chị và tiểu Bản cứ việc nói với em”

Đồng Học Bản chặc lưỡi nói: ”Ai da, dì đừng khách khí như thế”

”Sao thế?” Cù Vân Huyền nhìn chăm chăm hắn: ”Ghét bỏ người chị này?”

Đồng Học Bản vội vàng xua tay: "Không có không có, không phải là ý đó" Khụ khụ, vì sao lại là chị mà không phải là vợ nhĩ? Đồng Học Bản âm thầm suy nghĩ.

Lúc này mẹ mới bình tĩnh, sau khi hỏi vài câu trong quá trình ấy, bà vỗ vỗ mu bàn tay của Cù Vân Huyền: "Phù, thật nguy hiểm, cũng may là hai đứa không sao, Vân Huyền, Tiểu Bản nhà chị vẫn luôn nhờ em chăm sóc, bọn chị đã không xem em là người ngoài lâu rồi, bây giờ cô gái lương thiện như em càng ngày càng ít, tiểu Bản có thể có được một người chị như em là phúc khí của nó" Mẹ rất thích loại con gái ôn nhu như Cù Vân Huyền, đương nhiên rất nguyện ý làm tốt quan hệ với cô ta. Hơn nữa tháng sau bà về quê rồi, có người chăm sóc cho Đồng Học Bản bà mới yên tâm.

Cù Vân Huyền đến gần Đồng Học Bản đang nằm trong mộng đẹp, đưa tay xoa xoa mặt của hắn, cười nói: "Chị đừng nói như vậy, là phúc khí của em mới đúng" Cặp đùi nõn nà của cô mơ hồ chạm vào chân của Đồng Học Bản, cảm xúc từ da thịt trắng mịn làm cho hắn điên lên, muốn có bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu mê người,

Đồng Học Bản nhất thời ngứa ngáy khó chịu trong người, vì che giấu sự xấu hổ, hắn cúi đầu che đi cặp mắt: "Huyền di, con nhớ di lớn hơn con chỉ vài tuổi mà thôi, di có thể dùng sờ đầu con được không?" Thật ra trong lòng Đồng Học Bản đang rất dắc ý, ngón tay của Huyền di thật là mềm mại, a a a, không chịu nổi nữa!

Mẹ và Cù Vân Huyền đều bật cười.

Qua một hồi, Cù Vân Huyền và mẹ vừa trò chuyện vui vẻ vừa đi vào phòng bếp làm cơm.

Sau khi thưởng thức tay nghề tuyệt thế vô song của Huyền di, Cù Vân Huyền hiền lương thực đức sống chết giành rửa chén với mẹ.

Buổi chiều, thừa dịp hai mẹ con Đồng Học Bản không chú ý, Cù Vân Huyền cầm khăn đi lau cửa kính.

Buổi tối, Cù Vân Huyền lại xung phong nhận công tác làm cơm rửa chén, mặc kệ hai mẹ con Đồng Học Bản khuyên thế nào cũng không dùng được.

Bảy giờ rưỡi tối.

Cù Vân Huyền lau nước trên tay, đi từ trong phòng bếp ra: "Chén bát đã rửa xong rồi, em về trước đây"

Đồng Học Bản sợ cô mệt chết, vội nói: "Được rồi được rồi, di mau về nghỉ ngơi đi, được có ngày nghỉ mà lại làm phiền di, thấy ngại quá đi"

"Sở thích của di không nhiều, nấu cơm làm việc nhà cũng là một trong số đó, cái này thì tính là mệt gì?" Nụ cười của Cù Vân Huyền ngọt y như kẹo vậy, cô đưa tay cởi cái tạp dề đang ôm lấy eo nhỏ và bộ ngực xuống, dưới cái nhìn cổ quái của Đồng Học Bản, bước vào trong phòng vệ sinh, ai biết khi đi ra, Huyền di tự nhiên ôm lấy một thau đồ dơ, bên trong tất cả đều là quần áo dơ ngày hôm qua của Đồng Học Bản: "Lưng của mẹ con không được tốt, đừng để ẹ phải mệt, quần áo này để di giặt cho con, ngày mai đến giờ cơm con qua lấy về"

Mẹ ở bên cạnh vội nói: "Vây sao được! Đừng đừng! Để cho nó tự giặt!"

Mặt của Đồng Học Bản đỏ bừng lên, lo lắng chụp lấy cái thau: "Con tự giặt được! Để con tự giặt!"

Cù Vân Huyền không nghe, dùng sức ôm lấy cái thau, thấy Đồng Học Bản nói thế nào cũng không chịu buông tay, Cù Vân Huyền liền cười vung tay lên làm ra vẻ muốn đánh người: "Đánh con đấy? Mau buông tay ra! Nếu đổi lại là người khác thì di sẽ không giặt đâu! Di chỉ nghĩ muốn cho con có nhiều thời gian để học tập thôi! Con không phải là sắp thi công chức rồi sao?" Dứt lời, Cù Vân Huyền dùng sức đoạt lấy cái thau, mở cửa bước về nhà.

Đồng Học Bản rất là mất mặt, vì bên trong còn có quần lót và vớ chân của hắn.

Nhưng mà, dù xấu hổ nhưng Đồng Học Bản cũng có chút cảm khái thế sự vô thường, nếu như ngày hôm trước trong lúc xảy ra vụ tai nạn xe hắn chậm chân cứu người, thì bây giờ Đồng Học Bản khẳng định sẽ không nhìn thấy được khuôn mặt tươi cười của Cù Vân Huyền nữa rồi, mà sẽ hối hận cả đời bên ngôi mộ lạnh như băng trên núi của Huyền di!

4. Chương 4: Phải Thi Đậu.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Ánh nắng gắt gao của ngày hè bị đám mây che khuất, trời có vẻ âm u, mưa phùn lất phất làm cho bầu không khí mát mẻ hơn rất nhiều.

Vừa rời khỏi giường, chợt nhớ đến vớ và quần lót của mình còn ở nhà Huyền di, cả người Đồng Học Bản liền không được tự nhiên, vội vàng đi qua nhà 302 nhấn chuông cửa. Dù sao thì cũng là người con gái mà mình thầm mến, Đồng Học Bản luôn muốn đem hình thái tốt nhất của mình ra để cho Huyền di thấy, chỉ là quần lót và vớ chân còn nằm ở trong, ài ài ài, sớm biết như vậy thì tối hôm qua dù phải liều mạng cũng phải lấy về, mong rằng Huyền di còn chưa giặt nó.

Cạch, cửa mở: "Ồ, là Tiểu Bản sao, đi sắp đi làm rồi, vào đi"

Cù Vân Huyền ở một mình, trong nhà rất là thơm, là mùi thơm của phòng ở con gái, phòng khách lớn vô cùng sạch sẽ, kính thủy tinh được lau trắng tinh không có một hạt bụi. Nghiêng người đi vào trong, Đồng Học Bản xấu hổ sờ sờ mũi, mặt nóng lên, nói: "À à, đồ của con..."

Cù Vân Huyền đang cúi người khom lưng mang đôi giày cao gót vào trong cặp chân nôn nà được buột trong đôi vớ chân quencyrũ, nghe thấy vậy ngẩng đầu lên, cười cười chỉ vào trong phòng vệ sinh: "Quần áo đều nằm trong phòng vệ sinh cả, ngày hôm qua đã giặt rồi, có thể là chưa khô, sao thế? Cần mặc liền à? Vậy để dì dùng máy sấy cho khô?" Cô đang quỳ một chân xuống, chân còn lại thì giơ cao, giữa váy lộ ra một khoảng trống màu đen, mơ hồ cực kỳ dụ người.

Mặt của Đồng Học Bản càng nóng lên nữa: "A, không cần không cần, con tự mình làm được rồi, cảm ơn Huyền di"

Cù Vân Huyền lườm hắt một cái: "Khách khí cái gì? Nói cảm ơn cũng phải là đi nói với con"

Cô tiếp tục mang giày vào, Đồng Học Bản đi vào trong phòng vệ sinh lấy đồ, quần và áo thun thì treo trên giá móc đồ ở trong, còn ở phía lan can thì trên mấy cái quần lót và vớ chân, Đồng Học Bản nhanh chân bước lại, nhìn cũng không nhìn vội vàng lấy mấy món đồ nhỏ này ôm vào trong ngực, nghĩ đến hình ảnh đôi tay nhỏ bé mềm mại của Cù Vân Huyền đã chà sát trên quần lót của mình, hắt liền kích động lên, nói thể nào đây nhỉ, mà thôi khỏi nói, dù sao thì tâm tình cũng phức tạp miễn bàn rồi.

Phải nói là trùng hợp như thần, khi Đồng Học Bản lấy quần áo về nhà, đột nhiên kinh ngạc phát hiện ra trong lòng có thêm một cái quần lót tơ tằm màu da, lấy nhầm rồi, cái này không phải là đồ lót của mình, là của Cù Vân Huyền. Đồng Học Bản tự vỗ ình một cái tát, run run cầm lấy món đồ nhỏ của Huyền di trong tay, muốn treo nó lại trên móc, nhưng mà cảm xúc nơi tay trên quần lót làm cho lòng của Đồng Học Bản rung động, chần chờ một chút, hắt cẩn thận sờ sờ, vừa hưng phấn vừa khấn trương kéo ra, tò mò nhìn vào bên trong.

Đây là quần lót của Huyền di.

Thật là đẹp mắt.

Trong lúc Đồng Học Bản đang nhìn mê li, thì ngoài cửa phòng, một đầu người thò vào: "Nhanh lên một chút, dì còn phải đi..." Nói được phân nửa thì dừng gla5i, vì Cù Vân Huyền liếc mắt nhìn thấy Đồng Học Bản đang cầm món đồ nhỏ màu da trong tay, mặt liền đỏ lên.

Đồng Học Bản thiếu chút nữa đã té ngã xuống đất, theo phản xạ có điều kiện là ném cái quần lót vào trong máy giặt: "Huyền di! Không phải! Thật sự không phải!"

Cù Vân Huyền trừng mắt nhìn hắt một cái, không nói lời nào.

Tiêu! Tiêu! Tiêu rồi! Đồng Học Bản nghĩ rằng hình tượng tốt của mình trong lòng Huyền di đã bị hủy toàn bộ, khó lòng giải bày, nói: "Không phải là như vậy! Con... con lấy nhầm... con..." Căn bản là giải thích không được, hắt bỗng nhiên nhớ đến ngày hôm nay rốt cục là chưa có làm thí nghiệm "Lui lại", lập tức hô lên "BACK!"

.....

Hình ảnh trôi qua cực nhanh!

Sau một giây, Đồng Học Bản chỉ nhìn thấy bàn tay của mình đang ở giữa không trung, vô thức lấy món đồ nhỏ màu da xuống ôm vào lòng.

Đây chính là khoảng một phút đồng hồ về trước!

Được rồi! Thời gian đã lui về rồi!

Tay vội vàng dừng lại, Đồng Học Bản hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy quần áo của mình bước nhanh ra ngoài: "Huyền di, con, con về đây"

Cù Vân Huyền cười cười gật đầu một cái: "Sau này có quần áo dơ cứ để cho dì giặt, đừng khách khí!"

Phù, nguy hiểm thật!

Sau khi về nhà, Đồng Học Bản lại thử thêm vài lần BACK nữa, nhưng không có hiệu quả!

Xem ra cái năng lực trở về quá khứ này quả nhiên chỉ có thể sử dụng mỗi ngày một lần!

Thành công rồi, mình tuyệt đối thành công rồi!

Món điểm tâm là cháo gạo tẻ còn thừa của ngày hôm qua, một cái trứng gà, một đĩa dưa muối. Bởi vì giá trứng gà ở thị trường mấy ngày nay đang tăng lên không ít, cho nên Đồng Học Bản và mẹ đã nhiều ngày rồi chưa ăn, khô cần nuốt nước bọt, nhìn mẹ ngồi đối diện đang cẩn thận lột vỏ trứng gà, ăn từng chút từng chút vào.

"Dì Hứa của con sao lại đi đến Gia Xuyên môn" Mẹ ngẩng đầu lên: "Con ôn tập cho kỳ thi công chức đến đâu rồi?"

"Cũng tạm tạm" Tâm tình đang tốt đẹp của Đồng Học Bản chợt tan đi hết, thở dài nói: "Nhưng mà hy vọng không lớn, mẹ cũng biết đấy, con học không được tốt lắm" Đây chính là một trong những nguyên nhân chính vì sao sau khi lấy được bằng tốt nghiệp đại học rồi, mà hắn cũng không có một công việc nào hết, phải đi thi làm công chức. Thế nhưng trường đại học của Đồng Học Bản thì lại rất tầm thường ở kinh thành, thành tích của hắn ở trong trường cũng rất bình thường, từ tổng hợp lại mà xem, xác suất có thể đậu được kỳ thi công chức cũng rất rất bé nhỏ, à... phải nói là không có khả năng thì đúng hơn!

"Không sao cả, lần này không đậu thì còn có lần sau, không được cái này thì tìm cái khác mà làm" Mẹ sờ sờ tay của con trai: "Phải thi đậu nha"

Đối mặt với kỳ vọng của mẹ, áp lực trên đầu vai của Đồng Học Bản bỗng trở nên nặng hơn: "Con... con sẽ cố gắng"

Ài, công chức, công chức!!!

Bây giờ cạnh tranh trong thể chế rất là tàn khốc, hắn thật sự có thể từ trong biển người mênh mông mà chen chân vào sao? Nghĩ như thế nào cũng thấy không có khả năng, không chỉ có hắn cảm thấy hy vọng xa vời, mà những người bạn thời đại học của Đồng Học Bản, cho dù thành tích học tập vô cùng tốt, đầu óc cực kỳ linh hoạt, cũng không thấy có thể đậu vào bên trong. Mà phải thông qua được hai trạm thi viết và thi phỏng vấn mới có thể vào được, đi vào chức vị ghi danh, người ta bình thường cũng chỉ có thể tuyển một người mà thôi, bạn thử nghĩ xem, người đó đúng thật sự là đi ngàn dặm mới tìm được một người, thế thì khó biết bao nhiêu?

Cốc cốc cốc, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Mẹ nhanh chóng kêu Đồng Học Bản ra mở cửa. Ngoài cửa có hai người đang đứng, một người là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, người còn lại là một thanh niên mang mắt kính khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, chính là hàng xóm dì Hứa và con trai của bà ta tiểu Đông, còn có một người đàn ông trung niên mang khí chất của lãnh đạo từ trên lầu bước xuống.

Mẹ vừa nhìn thấy, liền nhiệt tình chào hỏi người đàn ông kia: "Hứa Khoa trưởng, đi làm sao?"

Đồng Học Bản cũng nói: "Hứa Khoa trưởng, dì Hứa"

Hứa khoa trưởng gật đầu theo kiểu cách của nhà quan, ngay cả nói cũng không thêm nói với hai mẹ con Đồng Học Bản, tiếp tục đi xuống lầu.

Dì Hứa ở một bên dặn dò Hứa khoa trưởng: "Con trai sắp thi rồi, buổi tối ông trở về sớm một chút, chúng ta ra ngoài ăn"

Hứa Khoa trưởng và dì Hứa là vợ chồng lâu năm, nghe nói nửa năm trước mới được lên chức, bây giờ đang làm một chức nào đó ở bên hải quan, từ cấp phó khoa lấy được cấp chính khoa, dù sao thì ở khu cửa bắc này cũng coi như là có địa vị không tồi rồi. Nhưng mà Đồng Học Bản có ấn tượng không tốt đối với người nhà này, nhất là vị Hứa Khoa trưởng đó, ông ta được người ta tung hô đã thành thói quen rồi, con mắt mọc ở trên đầu, không thèm dùng mắt này để nhìn người bên dưới.

Chờ khi mẹ mời dì Hứa và Tiểu Đông vào nhà, Đồng Học Bản còn nghe hàng xóm dưới lầu chào hỏi với Hứa Khoa trưởng.

"Ồ, Hứa Khoa trưởng, ngày hôm nay sao đi làm sớm vậy?"

"Hứa Khoa trưởng, chuyện lần trước cảm ơn ngài đã hỗ trợ, ngày hôm nay có thể để cho tôi mời khách được không?"

Trong lời nói lộ ra mùi nịnh bợ.

Trong lòng Đồng Học Bản không khỏi cảm khái, ài, làm quan thật tốt, nếu mình có thể thi đậu công chức thì tốt rồi.

Đóng cửa quay vào nhà, trong phòng khách, mẹ đã đem lá trà tốt nhất, bình thường tiếc không dám uống đem ra pha, rót cho hai người dì Hứa, nhưng mà "lá trà tốt" này chỉ đối với nhà của Đồng Học Bản mà thôi, đối với dì Hứa và tiểu Đông đương nhiên là sẽ không coi trọng, nhấp một ngụm, dì Hứa liền nhú mày buông tách trà xuống, không uống thêm ngụm nào: "Hiếu Bình, nghe nói con trai của cô cũng thi vào ngày mười lăm? Có thể qua được vòng tuyển chọn cơ bản hay không?"

Mẹ kéo Đồng Học Bản ngồi xuống, thở dài nói: "Hy vọng không lớn, ài, Tiểu Đông hẳn là không thành vấn đề chứ?"

Tiểu Đông đẩy đẩy cặp mắt kính, nhìn chăm chăm vào đồng tư liệu ôn tập của mình, không nói lời nào, kiêu ngạo y như ba của hắn.

Dì Hứa cười kiêu ngạo nói: "Tiểu Đông đương nhiên là qua được, kỳ thi năm ngoái quá bèo, đề thi không phát huy được trình độ của nó, năm nay chăm chú ôn tập, thi dư điểm cũng không thành vấn đề" Dừng lại một chút, dì Hứa hé miệng cười một tiếng, nói: "Tôi cũng nói với cô một chút, ba của tiểu Đông đã bắt chuyện với bên hải quan, chỉ cần Tiểu Đông thông qua vòng phỏng vấn, thì bên kia khẳng định sẽ cho vào"

"Vậy quả thật không tồi, con trai của chị có tiền đồ rồi" Mẹ hâm mộ nhìn vài cái, ngồi lại gần dì Hứa: "Chị xem, nếu như tiểu Đông rảnh rồi, để cho nó đến dạy Tiểu Bản một chút được không?"

Tiểu Đông vốn rất phản cảm về chuyện mẹ lôi hắn đến đây, vừa nghe thấy lời này, lập tức dùng ngữ khí đông cứng quay đầu lại nói: "Mẹ, con không có thời gian"

Đồng Học Bản thấy rõ mẹ bị người ta khinh thường, liền nổi giận lên: "Anh nghĩ rằng tôi có thời gian sao?"

Mẹ quỳnh lên, vội dùng khủy tay đánh hắn một cái: "Làm gì vậy, một chút lễ phép cũng không có"

Bầu không khí ngưng đọng lại, dì Hứa chợt bật cười nói: "Thật ra Tiểu Bản nhà cô cũng không cần phải vội vã thi công chức làm gì, cô xem bây giờ sinh viên tốt nghiệp đại học ra, đều đi ra ngoài làm việc vài năm tích lũy kinh nghiệm rồi mới đi thi, cứ như vậy mà đi thi không phải có chút vội vã sao, ngay cả xã hội còn chưa tiếp xúc thì làm sao mà đi thi? Cô xem có người nào tốt nghiệp rồi mà thi đậu công chức hay không? Một phần ngàn cũng không có!"

Mẹ cười gượng hai tiếng, không nói tiếp.

Trong lòng Đồng Học Bản thầm nói: Bà đang rửa tôi đây à? Bà biết tôi thi không đậu sao?

Hắn coi như đã nhìn ra rồi, di Hứa mang con trai đến đây là để khoe khoang.

Nửa giờ sau, di Hứa mang theo Tiểu Đông rời đi, trước khi ra cửa, Tiểu Đông còn lạnh lùng nhìn Đồng Học Bân một cái, lại khinh miệt thu hồi ánh mắt lại, theo hắn ta thấy, nhà của Đồng Học Bân nghèo, con người lại không có bản lĩnh, đừng nói là đi thi công chức, cho dù là đi tìm công việc thôi cũng sợ là cả một vấn đề, cái loại người sinh ra đã định trước là sẽ sống dưới tầng chót của xã hội, thì thật sự không đáng để hắn lui tới.

Buổi chiều.

Mẹ quay về phòng ngủ trưa rồi, Đồng Học Bân thì ôm lấy một đồng đề cương ngồi trong phòng khách viết viết vẽ vẽ, đang chạy nước rút ôn tập cuối cùng. Cho dù có học thì hắn cũng không thể đi vào được, chỉ vì Đồng Học Bân thấy rằng mặc dù trình độ của mình có phát huy đến mức cao nhất, cũng không thể đủ tiêu chuẩn bước vào cánh cửa của kỳ thi công chức, ôn tập như vậy chỉ phí công sức mà thôi, ài, làm sao bây giờ?

Tiếng động rất nhỏ bỗng nhiên lọt vào trong lỗ tai.

Hình như là ở trong phòng, nghe không được rõ cho lắm.

Đồng Học Bân đi theo tiếng động đến cửa phòng ngủ bên trong nhìn, đưa tay đẩy cửa ra, mở ra một khe nhỏ.

Chỉ thấy mẹ đang cầm tấm hình đen trắng của ba, vừa hít nước mũi vừa dùng khăn tay lau nước mắt, khóc không thành tiếng: "Dựa vào cái gì mà con trai của bà ta có thể tiến vào cơ quan làm việc, mà con tôi không thể? Ba nó ơi, ông nhất định phải phù hộ cho con trai của chúng ta thuận lợi thông qua kỳ thi, chỉ cần con trai có thể đi vào cơ quan làm việc, tôi... tôi sống ít thêm vài năm cũng được"

"... mẹ!" Mí mắt của Đồng Học Bân đỏ lên, bước vào.

Mẹ thấy con trai bắt gặp mình đang khóc, mặt già không khỏi đỏ lên, vội vàng lau chùi mắt, cười nói: "Mẹ không sao cả, không sao cả"

Đứng trước mặt của mẹ, trong lòng của Đồng Học Bân liền đau xót, cắn răng nói: "Mẹ yên tâm đi, kỳ thi công chức lần này con khẳng định sẽ đậu, chết cũng phải đậu" Hình dạng đau khổ của mình đã làm kích động ý chí chiến đấu của Đồng Học Bân, người sống tranh nhau khẩu khí, phạt thì tranh nhau nén nhang, dựa vào cái gì mà cha mẹ người ta tất cả đều làm quan, tất cả con cái đều làm công chức, mà vì sao mình chỉ có thể làm một dân chúng bình thường, ngay cả những chuyện đơn giản nhất như để ẹ ăn ngon một chút, mặc đẹp một chút cũng không thể làm được?

Đều cùng là người với nhau, đặt lên bàn cân, ai kém hơn ai!

Kỳ thi công chức lần này, hắn phải thi đậu!

Lúc này, hắn thầm nghĩ, phải tranh khẩu khí ẹ và cho chính mình!

5. Chương 5: Phụ Lục! Phụ Lục! Phụ Lục!

Ăn xong cơm tối, Đồng Học Bân về phòng của mình, bắt đầu lục tung lên để kiểm đồ, cuối cùng tìm thấy một cái hộp gỗ nhỏ dưới giường, lấy ra bảng kết quả thi trắc nghiệm thời trung học của hắn, để lên trên bàn học, rồi chuẩn bị giấy và bút 2B, bắt đầu tập luyện trí nhớ, ABCD, 1234, trong đầu toàn là các câu trả lời.

Đây là phương pháp duy nhất mà hắn nghĩ rằng có thể thông qua được kỳ thi công chức, tuy rằng tỷ lệ chưa đến một phần, nhưng mà có hy vọng vẫn luôn tốt hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đồng Học Bân từ trong phòng ngủ ngồi ra ngoài phòng khách, một lần nữa lao vào luyện tập. "AABDDC-CABDC..." Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu niệm, tập trung nhớ kỹ.

Mẹ có chút khó hiểu, liền hỏi: "Học Bân, con làm gì vậy?"

Đồng Học Bàn vội trả lời: "Phụ lục, phụ lục!"

Mẹ nháy mắt nhìn: "Tư liệu ôn tập năm nay không phải đã mua rồi sao? Nhìn mấy tờ giấy này có ích gì?"

"Ai da, mẹ đừng quẩn, con có chừng mực mà" Chỉ cần BACK có thể sử dụng trong ngày thi, vậy thì nỗ lực của hần sẽ không uổng phí.

Luyện tập... luyện tập... luyện tập...

Một giờ... hai giờ... ba giờ đồng hồ...

Reng reng, điện thoại di động vang lên, Đồng Học Bàn lấy ra nhìn, là một dãy số điện thoại lạ: "Alo ? Xin chào?"

"Xin chào, là tiểu Bàn sao?" Bên kia truyền đến âm thanh của một ông già.

"Xin lỗi, xin hỏi ngài là ?"

"Tôi họ Hồ"

Đồng Học Bàn à lên một tiếng: "Ông là Hồ gia gia? Thân thể của ông thế nào rồi?"

"Cũng nhờ phúc của cậu, cũng khỏe, ha ha, ngày hôm nay cậu có rãnh không, nếu như rãnh, đến bệnh viện ngồi chơi với ông già này một chút?"

"Ặc, xin lỗi, vài ngày nữa là đến kỳ thi công chức rồi, con còn phải ôn tập nữa"

Phía bên kia truyền đến tiếng nói có chút kinh ngạc: "Cậu muốn thi công chức sao? Đợt thi báo danh trên kinh thành?" Âm thanh dừng lại, Hồ gia gia trầm ngâm nói: "ừ, nếu như cậu không có nắm chắc về thi viết, cậu đến bệnh viện khoa nội u tổng hợp tìm tôi, đừng thấy tôi già, mấy kỹ xảo trong kỳ thi công chức này tôi vẫn có thể truyền thụ cho cậu một ít, nhất là về phương diện luận đề, thế nào? Có hứng thú không?"

Đồng Học Bàn ngẩn ngơ ra: "A? Thật sao?"

"Sao có thể không thật, ha ha, lão già này còn có thể gạt ân nhân cứu mạng của mình sao?"

Đối với đợt thi trắc nghiệm, Đồng Học Bàn đã có phương pháp ứng đối, nhưng mà đối với phần thi viết luận văn thì lại không có nắm chắc: "Được, vậy con đến, cảm ơn ông"

Cúp điện thoại di động, Đồng Học Bàn thông báo một tiếng với mẹ, rồi nhanh chóng lấy sách bước ra ngoài cửa.

Bệnh viện u kinh thành.

Đồng Học Bàn không có đi làm, cho nên gần đây không được dư dả cho lắm, trên đường đi chỉ mua vài món hoa quả tươi mà thôi, cái loại tương đối rẻ đó, đi vào trong bệnh viện hỏi thăm một vòng, mới tìm đến được khu nội khoa u tổng hợp xạ trị trên lầu, đi đến cửa phòng bệnh 3016, đưa tay gõ cửa cốc cốc.

"Mời vào" Trên giường bệnh gần cửa sổ, Hồ gia gia đang mang cặp kính lão nhìn một tấm hình.

Đồng Học Bàn đi qua, cười cười đặt hoa quả lên bàn: "Hồ gia gia, chúc ông mau chóng khỏe mạnh"

"Đến được rồi, còn mua đồ làm gì?" Hồ gia gia cười rộng rãi, kéo hần ngồi xuống, dùng tay sờ sờ tấm ảnh chụp gia đình, cảm khái không ngớt, đưa qua cho Đồng Học Bàn nhìn: "Đây là con trai lớn của tôi, đây là con gái của tôi, à, còn đây là con trai nhỏ và con dâu" Người phụ nữ trong tấm ảnh đang mang thai, và cái bụng đã khá lớn rồi: "... À, thiếu chút nữa quên mất, thiếu chút nữa là không được gặp đứa cháu nhỏ mới sinh của tôi, tiểu Đồng, ngày đó nhờ có cậu kéo tôi về từ quỷ môn quan, ông già này xin cảm ơn cậu, cảm ơn cậu!"

"Ông nói quá lời rồi"

Vành mắt của Hồ gia gia hơi ướt lên: " Có đôi khi nghĩ lại, bệnh ung thư phổi của tôi cũng không có cách trị, chết sớm một chút cũng tốt, chỉ là đến lúc sắp chết rồi thì lại không thể bỏ những thứ trong lòng xuống được, còn sống, thì vẫn phải sống!"

Nghĩ đến việc mình đã hoàn toàn thay đổi số phận của Cù Vân Huyền và Hồ gia gia, Đồng Học Bản cũng rất có cảm xúc.

Nói chuyện vài câu, Hồ gia gia đột nhiên nói: "Có mang theo sách ôn tập đến đây không? Nào, cậu có chỗ nào không hiểu? Tôi chỉ cho cậu một chút"

Đồng Học Bản mau chóng hỏi ra những chỗ mà hắn không hiểu.

Hồ gia gia từ tốn trả lời, đáp: "Cái đề tài mà cậu vừa hỏi nếu như dựa theo phương pháp trả lời chủ quan của cậu thì không được tốt lắm, dù sao thì cũng không phải là luận điệu đi ra từ những thử thách lâu dài, luôn có điểm lệch lạc, vấp phải những vấn đề nhỏ, hững cái này sẽ làm giảm điểm khi giám khảo chấm bài"

Đồng Học Bản không hiểu được, hỏi: "Vậy nên trả lời thế nào? Nói rõ ràng tuếch? Chém gió?"

Hồ gia gia bật cười ha ha: "Tiểu Đồng à, cậu thấy đấy, ba chữ "nói rõ ràng tuếch" ấy, có đôi khi muốn dùng lại không dễ dàng dùng, mà nó có thể làm cho luận điệu của cậu tăng thêm vài phần vinh dự, lúc cần giả phải giả, lúc cần lớn phải lớn, lúc cần nói nhảm phải nói nhảm, không chỉ trong kỳ thi công chức này, mà trong quan trường cũng như thế, nào nào, để ông già này nói cho cậu nghe một chút..."

Đồng Học Bản cứ như thế mà ngồi nghe chăm chú, nghe không động đậy.

Đừng đùa, nhìn Hồ gia gia già cả thế này, nhưng học vấn rất cao thâm, lời nói ra đều có đạo lý rõ ràng.

Dần dần, Đồng Học Bản cũng quen thuộc với ông, nói chuyện cũng không còn cố kỵ nhiều nữa: "À, ông nói xem, người ra đề lần này cũng thật là, làm đề khó như vậy để làm chi? Cái này không phải là cố ý làm khó dễ bọn con à?" Chút oán niệm ấy đã tích tụ trong lòng Đồng Học Bản rất lâu rồi: "Đề bài mấy năm trước con đều đã làm rồi, mà mỗi năm một khó hơn, mỗi lúc một nhức đầu hơn, bọn họ ra đề thi rất nhẹ, chỉ việc nói nói mà thôi, nhưng còn bọn con? Bọn con đã trêu ai chọc ai chứ?"

Hồ gia gia nhăn mặt nhíu mày, không nói lời nào.

Đồng Học Bản ặc một tiếng, không phải là mình đã nói sai rồi chứ?

Không lâu sau, Hồ gia gia mới nói: "Nói cũng không thể nói như vậy, nếu như tất cả đều là đề thi đơn giản ai cũng có thể trả lời được, vậy thì còn thi công chức để làm gì? Cậu nói có đúng không? Cho dù người người đều đủ điểm, nhưng mà cũng chỉ có một hai chức vị mà thôi, cần phải cạnh tranh, cái này cũng như nhau thôi" Ông mở quyển sách tham khảo ra, lật trang cuối, chỉ vào một cái tên nói: "Tôi và con của tôi đều có học vấn, nhưng nó có bản lĩnh hơn tôi, đã lấy được bằng tiến sĩ, đề thi công chức năm ngoái ở Thượng Hải hơn phân nửa là do nó ra đề"

Đồng Học Bản lúc này mới hiểu được, thì ra lúc mình oán giận đã lôi cả con trai của Hồ gia gia vào luôn.

Không được không được, cái miệng chết tiệt này, nếu có thể...

Đúng rồi, BACK của ngày hôm nay vẫn chưa dùng!

BACK !!!

...

Thời gian nhanh chóng lui lại, Đồng Học Bản cảm thấy được miệng của mình đang cử động, hắn là đang nói chuyện hồi nãy, thấy Hồ gia gia đối diện cau mày, Đồng Học Bản vừa nhìn biểu tình của ông già, trong lòng liền biết BACK đã có chút chậm: "Cái này... Hồ gia gia... con nói đến đâu rồi?"

Hồ gia gia cười khổ nói: "Cậu nói người ra đề cố ý làm khó dễ các cậu"

"Đúng" Đầu óc của Đồng Học Bản nhanh chóng nhảy số, dựa theo khẩu khí này nói tiếp: "Đúng là làm khó dễ người ta quá"

Lông mi của Hồ gia gia càng nhíu chặt hơn.

"Nhưng mà..." Đồng Học Bản chợt đổi giọng, cầm lấy quyển sách đề thi, nói: "Nhưng mà đề thi tỉnh Bắc Hà và đề thi của Thượng Hải năm ngoái rất thú vị, ông xem nhìn ra đề nè, vừa nhìn là biết có trình độ rồi,

khó thì rất khó, nhưng cũng có ý tứ, nếu như kỳ thi công chức ở kinh thành lần này mà gặp phải loại đề này, cho dù không trả lời được con cũng không oán hận một câu”

Hồ gia gia ngăn người ra, cười ha hả: ”Tiểu Đồng, nói cho cậu biết, đề thi ở Thượng Hải năm ngoái phần lớn là do con trai tôi ra”

Đồng Học Bản giả vờ kinh ngạc: ”A?”

”Con tôi có bản lĩnh hơn tôi” Hồ gia gia sờ sờ râu mép, mặt mày rạng rỡ, nói: ”Ha ha, nào, tiểu Đồng, tôi chỉ cho cậu thêm vài phần nữa, bảo đảm lần này cậu có thể lấy được điểm cao”

”Thật sao?”

”Đương nhiên, nếu không đậu cậu tìm tôi tính sổ!”

6. Chương 6: Xung Đột Với Nhà Của Hứa Khoa Trưởng.

Liên tục ba ngày.

Đồng Học Bản đi sớm về tối, tiếp tục tập luyện trí nhớ vừa đơn giản vừa khô khan kia, ba lần BACK trong ba ngày, cũng bị hấn dùng làm thí nghiệm, dùng nhiều phương thức, dùng nhiều góc khác nhau để thích ứng với việc thời gian lùi về, làm cho hấn càng quen thuộc với năng lực BACK hơn.

Chớp mắt, đã đến ngày cuối cùng rồi.

Bệnh viện u, khu nội khoa u tổng hợp.

Đồng Học Bản tiếp tục nhận phụ đạo từ Hồ gia gia, con trai của người ta là người ra đề ở Thượng Hải, lão gia tử tựa hồ cũng có nghiên cứu và kinh nghiệm trong chuyện này, cho nên mỗi câu nói của ông ta làm cho Đồng Học Bản phải ép buộc bản thân ghi nhớ trong đầu, chăm chú lắng nghe. Phương thức dạy học từ Đồng Học Bản hỏi đổi thành Hồ gia gia đặt câu hỏi, lão gia tử không tìm đề bài trong sách trong tư liệu, mà là nhặt từ trong các kiến thức, có đôi khi, ông còn kể ra rất nhiều quy tắc của quan trường cũng như chức năng của các cơ quan nhà nước quan trọng, để cho Đồng Học Bản càng hiểu thêm về công chức.

”... Thông qua đoạn tư liệu vừa rồi, nhằm vào hành vi du lịch không văn minh vẫn còn tồn tại của công dân trong nước ta, viết một phần đề nghị cho ban quản lý du lịch, cầu là, đề nghị hợp lý, trật tự rõ ràng, không vượt quá 400 chữ, ừ, cậu làm thử đi”

Đồng Học Bản đáp rất nghiêm túc.

Hồ gia gia vừa nghe vừa lắc đầu, chỉ cho hấn những điểm sai, lại đem những đáp án mà ông cho rằng không sai nói ra một lần.

Đồng Học Bản muốn lấy giấy bút ra ghi lại, nhưng lại bị Hồ gia gia ngăn cản: ”Không cần viết, cậu có thể lấy thấu hiểu làm việc chính, đem những luận điểm luận điệu và điểm chung mà tôi nói tất cả hiểu rõ là được, như vậy đương nhiên sẽ nhớ kỹ, ừ, cái kia vừa rồi có rõ không? Tốt... tôi cho cậu một đề bài nữa, tài nguyên biển nước ta vô cùng phong phú nhưng người dân không biết giữ gìn, Bột Hải là nội hải lớn nhất nước ta, vô cùng quan trọng đối với kinh tế Đông Bắc...”

Ba giờ chiều.

Hồ gia gia ho khan hai tiếng: ”Nhớ hết chưa?”

”Dạ” Đồng Học Bản nhanh chóng lấy khăn giấy đưa cho ông, để ông khạc đàm ra.

Hồ gia gia cười, vỗ vỗ cánh tay của hấn: ”Bạn bè và bạn học của cậu cũng thi công chức năm nay sao? Những tư liệu mà ông già này giảng cho cậu, cậu tự hiểu rõ là được, tốt nhất là không nên nói lại với bạn của cậu, để tránh người ta hiểu lầm, trình độ của ông già này có hạn, có thể dạy cậu được bấy nhiêu thôi”

”Ông quá khiêm tốn rồi, con quả thật đã học được rất nhiều” Đồng Học Bản xấu hổ sờ sờ mũi: ”Con cũng không có bạn gì, vài đại học mấy năm mà không có ở trong trường, chỉ quen với vài người trong lớp, bọn họ đều tự nhận là không thi đậu vào công chức, cho nên sau khi tốt nghiệp đều đi tìm việc cả, chỉ có một

mình con không sống không chết muốn đi vào cơ quan nhà nước làm, Hồ gia gia, mấy ngày nay thật sự đã làm phiền ông, cảm ơn”

Trước khi đi, Hồ gia gia mặc bộ đồ bệnh nhha6n còn dùng sức xoa bóp vai của hắn, ý tứ sâu xa nói: ”Thì cho tốt, sau này nhìn xem thanh niên các cậu”

Đồng Học Bân khẽ gật đầu.

Cổng bắc đường Hòa Bình.

Đồng Học Bân bước vào hàng hiên ẩm ướt, nhấn chuông cửa nhà mình.

Lạch cạch, mẹ trong nhà vừa mở cửa cho hắn, thì trên lầu bốn, cũng đồng thời phát ra tiếng mở cửa, cả nhà Hứa Khoa trưởng từ trên đi xuống. Mẹ vừa nhìn, liền ra chào hỏi bọn họ: ”Hứa Khoa trưởng, ngày hôm nay sao trở về sớm vậy? Đi ăn sao?” Đồng Học Bân không tình nguyện kêu lên một tiếng ”Hứa Khoa trưởng, dì Hứa”

Hứa Khoa trưởng không nói chuyện, lạnh lẽo gật đầu một cái.

Dì Hứa cười nói: ”Ngày mai thi rồi, cho nên hai chúng tôi đưa Tiểu Đông đi Toàn Tụ Đức ăn”

”Ồ, chỗ đó cũng không rẻ đâu” Mẹ nói.

”Toàn Tụ Đức cũng bình thường thôi, có cái gì mà ngon đâu” Tiểu Đông hò hét một câu, liếc nhìn Đồng Học Bân một cái, rồi đưa tay ấn chuông cửa nhà Cù Vân Huyền, thấy không ai trả lời, lại nhấn.

Mẹ nhanh chóng nói: ”Vân Huyền có thể chưa đi làm về”

Tiểu Đông thất vọng à một tiếng: ”Ba, mẹ, chúng ta đi thôi” Đồng Học Bân biết, Tiểu Đông gần đây một mực theo đuổi Cù Vân Huyền, tuy rằng bối cảnh gia đình của Cù Vân Huyền không phải đặc biệt gì, nhưng mà cô ta lớn lên quả thật rất xinh đẹp, thế nên cho dù lớn hơn Tiểu Đông vài tuổi, nhưng mà người nhà Hứa Khoa trưởng tựa hồ không phản đối.

Ngay khi Đồng Học Bân vừa vào nhà, cả nhà Hứa Khoa trưởng xoay người xuống lầu, Hứa Khoa trưởng đi không để ý, giày da dưới chân đạp trúng túi rác mà mẹ Đồng Học Bân vừa đặt trước cửa, trong túi rác còn có dầu thừa rất nhiều, và dính một chút lên giày da của Hứa Khoa trưởng.

Sắc mặt của Hứa Khoa trưởng liền thay đổi, quay đầu nhìn chằm chằm mẹ của Đồng Học Bân: ”Bà làm cái gì vậy? Túi rác sao không để vào thùng rác mà lại để ở chỗ này hả? Có ý à?”

Mẹ hoảng hốt nói: ”Xin lỗi, xin lỗi, tôi, tôi đang chuẩn bị mang xuống dưới lầu”

Tiểu Đông nhú mày nói: ”Tổ chất của các người ột chút được không? Còn ngại hàng lang thiếu bẩn sao?”

Mẹ nói: ”Tôi lập tức ném ngay, xin lỗi, xin lỗi”

Thấy mẹ bị người ta ăn hiếp, Đồng Học Bân trong nhà cũng nổi nóng lên: ”Tổ chất của anh cao lắm sao? Tổ chất cao nên anh ném rác từ ngoài cửa sổ xuống?” Lần trước có một lần Đồng Học Bân và mẹ từ bên ngoài trở về, kết quả là bị một túi rác từ trên lầu ném xuống, thiếu chút nữa là bị túi rác do Tiểu Đông ném từ trên cửa sổ nhà của Hứa Khoa trưởng xuống dính hết vào người rồi, hơn nữa nghe hàng xóm xung quanh oán giận rằng nhà của Hứa Khoa trưởng ở lầu bốn bình thường hay ném rác từ cửa sổ xuống, nhưng mà người ta làm quan, mọi người chỉ là thường dân thôi, tất cả mọi người giận mà không dám nói gì.

Mẹ vội vàng kéo con trai lại: ”Học Bân!”

Tiểu Đông căm tức nhìn Đồng Học Bân: ”Cậu có ý gì? Ai ném rác hả?”

Đồng Học Bân lạnh lùng nói: ”Trong lòng anh tự rõ ràng”

”Người như cậu mà xứng nói chuyện sao?” Hứa Khoa trưởng nhìn Đồng Học Bân: ”Làm dơ giày của tôi mà cậu còn lớn tiếng à?”

”Là do ông...” Đồng Học Bân còn muốn nói tiếp, đã bị mẹ vội vàng kéo trở vào.

Dì Hứa liền nói: "Lão Hứa, sao ông lại tính toán với một đứa trẻ, tất cả mọi người đều là hàng xóm láng giềng, bớt tranh cãi được thì cứ bớt" Bất chợt, dì Hứa cười nói với mẹ của Đồng Học Bản: "Hiểu Bình, chúng tôi đi ăn, túi rác này quả thật là do cô đặt không đúng chỗ, lần tới đừng đặt trước cửa"

Đồng Học Bản thiếu chút nữa là giận nổi tung phổi luôn rồi, rõ ràng là do tên họ Hứa đi không nhìn đường, còn đổ lên đầu nhà của chúng tôi à?

Hứa Khoa trưởng cúi người dùng khăn giấy lau lau giày, sau đó quay người lại: "Thật là xui! Đi thôi đi thôi! Xe còn đang chờ!"

Tiểu Đông khinh miệt nhìn hai mẹ con Đồng Học Bản, theo ba mẹ đi xuống lầu.

Mẹ vẫn làm mặt cười, chờ khi bọn họ đi xuống lầu rồi, mới nhanh chóng đóng cửa lại, thở dài nói: "Học Bản, chúng ta không thể trêu vào người ta, con..."

Đồng Học Bản cả giận nói: "Cái loại người nào thế này! Làm quan rồi thì không nói đạo lý à?"

"Ài..."

Lúc chạng vạng, Cù Vân Huyền vừa đi làm về đã gõ cửa nhà Đồng Học Bản, bao lớn túi nhỏ mua thật nhiều đồ ăn trở về.

Mấy ngày nay, Cù Vân Huyền hình như từ một hàng xóm láng giềng bình thường, nhanh chóng đi vào trong cuộc sống của cả nhà Đồng Học Bản, trải qua nhiều ngày như vậy, quan hệ của hai mẹ con Đồng Học Bản và Huyền đi cũng ngày càng tốt hơn, cùng nhau ăn cơm nói cười, giống như là người một nhà thật sự vậy.

"Vân Huyền, nào, ăn nhiều một chút đi" Mẹ gấp đồ ăn cho cô.

"Chị Loan" Biểu tình của Cù Vân Huyền có chút chần chờ, lo lắng nói: "Lúc em vừa về có nghe bác gái dưới lầu nói... xảy ra chuyện gì vậy?"

Hiệu quả cách âm của tòa nhà chung cư thời thập niên tám mươi đúng là hầu như không có, nhà nhà hầu như không có bí mật nào hết, ai cãi nhau là cả chung cư đều biết. Mẹ vỗ vỗ tay của Cù Vân Huyền, nhẹ nhàng nói: "Vân Huyền, nghe chị nói một câu, tìm bạn trai thì ngàn vạn lần đừng tìm người như Tiểu Đông, không phải là chị nói xấu sau lưng người, mà bọn họ thật sự quá khi dễ người khác..." Sau đó đem tiền căn hậu quả kể ra một lần.

Nghe xong, Cù Vân Huyền cau mày lại, cầm lấy tay của Loan Hiểu Bình, thở dài nói: "Em đã sớm biết cả nhà bọn họ không phải là người đứng đắn, có một số việc em không nói với người ta thôi, Tiểu Đông không phải là đang theo đuổi em sao? Nhưng em không đồng ý, và cũng tỏ thái độ với hắn, nhưng mà vào chủ nhật tuần trước em đi siêu thị thì gặp phải Hứa Khoa trưởng, kết quả là ông ta chỉ vào mặt em mà nói "Tiểu Đông nhà tôi thích cô đó là để mắt đến cô, cô đừng tưởng rằng mình có giá lắm" dù sao thì cũng toàn là những lời khó nghe, em cũng... ài..."

Đồng Học Bản nắm chặt đấm tay lại: "Ông ta cho rằng ông ta là ai chứ? Thị trưởng hay tỉnh trưởng?"

"Không nói cái này nữa" Cù Vân Huyền cười dịu dàng, đem khăn giấy lau lau cơm vụn trên mép miệng của Đồng Học Bản: "Ngày mai thi cho tốt, tranh thủ thi đậu công chức để tranh khẩu khí cho chị Loan và đi đi, làm cho cả nhà Hứa Khoa trưởng nhìn, không phải là Tiểu Đông nhà bọn họ có thể đi vào cơ quan nhà nước sao, Tiểu Bản chúng ta cũng có thể!"

Trong lòng Đồng Học Bản ghen một cục, cổ súc ừ một tiếng: "Hai người yên tâm đi!"

7. Chương 7: Cuộc Thi Công Chức.

Ngày thứ nhất.

Sáng sớm.

Đồng Học Bản ngồi tựa trên ghế sofa đang chuẩn bị ra khỏi cửa.

Cù Vân Huyền làm giống như là chính cô ta đi thi vậy, liên tục khẩn trương: "Tiểu Bản, lúc làm bài nhớ chú ý không chế thời gian một chút, đừng để bị đề bài làm chậm trễ, nhanh làm tiếp xuống dưới, nghe nói thời gian thi lần này rất gấp, đúng rồi, bút chì có đem theo chưa? Nhớ mang theo một cây bút dự phòng nha, cục tẩy đâu? Bút máy 2B đâu? Giấy dự thi mang theo rồi chứ? Ngàn vạn lần đừng quên thứ này nhé" Kéo nếp nhăn trên áo thun của hần đi, Cù Vân Huyền lại lấy một cái khăn ướt, ngồi xuống kéo ống quần của hần lên, lau đi những hạt bụi dính trên giày của hần.

Đồng Học Bản vừa mừng vừa sợ nhìn cô: "Đừng đừng, con tự lau được rồi, để con tự lau!"

Cù Vân Huyền cẩn thận buộc dây giày cho hần, ôn nhu nói: "Chín giờ là bắt đầu thi, con xem lại sách đi"

Trời đất, Huyền đi càng ngày càng tốt với mình, tốt đến nỗi giống như là chị gái ruột vậy.

Lúc này, mẹ từ trong phòng bếp đi ra, mang theo một cái túi: "Cho con một ít đồ ăn nước uống nè, khát hay đói bụng thì cứ lấy ra mà ăn uống"

Bên trong có nước khoáng, có tuyết lê, có táo. Cù Vân Huyền vừa nhìn, liền cầm lấy cái túi trong tay: "Chị Loan, đồ để cho em, em cùng Tiểu Bản đến trường thi mà, chờ buổi trưa nó thi xong em dẫn đi ăn cơm tiệm, không trở về đâu, địa điểm thi cách nhà quá xa, buổi chiều còn có đợt thi thứ hai"

Mẹ ngẩn ra: "Hôm nay em không phải đi làm sao?"

Cù Vân Huyền nói: "Xin nghỉ một ngày rồi"

Mẹ chặc lưỡi nói: "Đừng chậm trễ việc làm của em, chị đi với nó là được rồi"

Đồng Học Bản nói: "Đúng vậy Huyền đi, dì đừng đi"

"Đứa nhỏ này thiệt là" Cù Vân Huyền cười cười nhéo vào má thịt của hần: "Dì không thể không lo lắng được, chị Loan, chị ở nhà nghỉ ngơi đi, bên ngoài nóng lắm, huyết áp của chị lại cao, đừng để mắc bệnh"

"Vậy..." Mẹ và Cù Vân Huyền đã rất thân thuộc rồi, cho nên không coi nhau là người ngoài: "Vân Huyền, vậy làm phiền em, Học Bản, thi tốt nha, phát huy bình thường là được rồi"

Đồng Học Bản gật đầu: "Vâng"

Đệ Thập Ngũ trung học kinh thành.

Từ đường Tự Tân quẹo qua một cái, xa xa liền nhìn thấy được một dải băng rôn màu đỏ trên cao: Địa điểm tổ chức cuộc thi công chức cơ quan các cấp kinh thành trường Đệ Thập Ngũ. Ngoài cửa hàng rào, còn để mấy cái băng nhỏ như "Ra vào xin trình giấy báo dự thi" và "Bình tâm tĩnh khí dự thi, thi bằng trình độ thực tế". Trước cửa trường học có già trẻ lớn bé, cả trai lẫn gái, có cha mẹ đưa con cái đến thi, có vợ đưa chồng đi thi, có một đội cổ vũ mười mấy người đang hò hét trợ uy, nói chung là náo nhiệt miễn bàn.

Con cái là hy vọng của người lớn, nếu có thể thi đậu công chức, thì chính là một chuyện rạng rỡ mặt mày không cần nghi ngờ nữa, cả đời có thể coi như kiên định.

Xuống xe taxi, Đồng Học Bản và Cù Vân Huyền đứng trước cửa địa điểm thi.

Nhất thời, có hơn mười mấy ánh mắt tập trung nhìn về hướng của Huyền đi.

Cù Vân Huyền thật đẹp, đi đến đâu cũng đều là đối tượng để người ta ngược nhìn cả, nhưng mà cô không hề để ý đến ánh mắt của người chung quanh, cần nhắc Đồng Học Bản giống như là mẹ đang lo cho con vậy: "Đừng khẩn trương, cứ phát huy hết mình, chỉ cần con có thể thi đậu công chức, dì sẽ mới ăn một bữa thật lớn, cơm Tây cơm Trung gì tùy con chọn, ừ, đúng rồi, vừa nãy trên xe dì có nghe nói một chút, cần phải để ý đến thời gian đấy, thi trắc nghiệm hai tiếng đồng hồ, phân phối thời gian hợp lý"

Đồng Học Bản cười khỏ lấy điện thoại ra đưa cho Huyền đi: "Nhớ kỹ, bên trong không được đem điện thoại theo, dì ở chỗ này chờ con đó"

Bỗng nhiên, phía sau có người gọi tên của Cù Vân Huyền, nhìn lại, là dì Hứa mang Tiểu Đông đến thi.

"Vân Huyền đến rồi à? Đưa Tiểu Bản đến?" Khác với Hứa khoa trưởng, biểu tình của dì Hứa rất nhẹ nhàng, có vẻ như vô cùng tự tin với Tiểu Đông: "Như vậy đi, Tiểu Bản và Tiểu Đông đi thi, hai ta vào quán trà"

bên cạnh ngồi, đã lâu rồi không nói chuyện phiếm với em” Nhìn qua Đồng Học Bàn, dì Hứa nói: ”Thi tốt nha” Nói là nói như vậy, nhưng mà bà ta căn bản là không nghĩ rằng Đồng Học Bàn có thể thông qua kỳ thi viết, con trai của bà ta đã thi hai lần rồi, còn Đồng Học Bàn mới lần đầu đi thi thì làm sao có khả năng qua được?”

Tiểu Đông căn bản là không coi Đồng Học Bàn vào mắt, nói với Cù Vân Huyền: ”Chị Cù, sao chị lại đến cùng hần?” Hần ta không nghĩ ra vì sao Cù Vân Huyền lại đột nhiên đối tốt với cả nhà của Đồng Học Bàn, trước đây sao chưa từng thấy như vậy?

Trong lòng Đồng Học Bàn thầm nói, không đi theo tôi chẳng lẽ đi theo anh? Thật là biết suy nghĩ!

Thái độ của Cù Vân Huyền đối với Tiểu Đông hoàn toàn khác hẳn khi đối với Đồng Học Bàn, tùy tiện chào hỏi mẹ con Tiểu Đông một tiếng cho có lệ, Cù Vân Huyền đi đến đưa cho Đồng Học Bàn một cái túi nhỏ giống như túi trang sức vậy: ”Cái này là di cẩu được, con mang theo vào phòng thi, có thể tăng vận may cho con”

Đồng Học Bàn cảm thụ được sự quan tâm của Huyền di, mạnh mẽ gạt đầu một cái, dưới ánh mắt cổ vũ của Cù Vân Huyền, xoay người lại, đi qua hàng rào.

Khi dạy học nằm ở dãy nhà phía đông, còn phía tây mới là khu thi.

Vào hàng lang dưới lầu, Đồng Học Bàn phát hiện ra Tiểu Đông ngay bên cạnh không xa, liền nghiêng đầu dùng khẩu khí nghi vấn hỏi: ”Lần trước anh đi thi trắc nghiệm hầu như là làm đúng hết phải không? Chỉ sai vài chỗ ở phần thi viết à?” Hai người bọn họ đã từng có xung đột với nhau, cho nên Đồng Học Bàn nói chuyện cũng không cố kỵ.

Tiểu Đông nhìn hần một cái, khẩu khí không thiện, nói: ”Không phục?”

Đồng Học Bàn cười lạnh nói: ”Anh có cái gì có thể làm cho tôi chịu phục?”

Tiểu Đông hừ một tiếng: ”Cỡ như cậu mà cũng muốn thi công chức? Kiếp sau đi! Không phục thì cứ thử một lần, xem ai có thể tiến vào cơ quan nhà nước!”

Đồng Học Bàn cũng tỏ thái độ: ”Được đấy, so thì so”

Tiểu Đông nở nụ cười trào phúng nhìn hần một cái, không thèm để ý đến hần nữa, bước nhanh vào trong phòng thi. Đối với cuộc thi lần này, hần ta đã có chuẩn bị đầy đủ rồi, nhất là phần thi trắc nghiệm, Tiểu Đông càng có nắm chắc trăm phần trăm là có thể lấy được điểm cực cao, làm sao có thể thất bại so với Đồng Học Bàn vừa mới thi lần đầu?

Nhìn bóng lưng của Tiểu Đông, Đồng Học Bàn cũng không có đi tìm phòng thi của mình, mà là thông thả đi theo phía sau Tiểu Đông khoảng sáu bảy mét, căng thẳng theo dõi bóng lưng của hần, mãi cho đến khi hần ta đi hết một hành lang rồi quẹo một cái mới vào phòng thi, Đồng Học Bàn mới dừng chân lại, ghi nhớ số phòng của Tiểu Đông, lại quan sát chỗ ngồi của hần, bàn thứ hai ở giữa, cách cửa không xa.

Tiểu Đông ở trong phòng nhìn thấy Đồng Học Bàn, nhú mày nói: ”Làm gì thế?”

Đồng Học Bàn mỉm cười nói: ”Không có việc gì, chỉ nhìn chỗ anh ngồi thôi”

”Tôi ngồi đâu thì có liên quan gì đến cậu?” Tiểu Đông liếc hần một cái: ”Hai ta không cùng một phòng thi, cậu còn muốn bài làm của tôi à?”

Đồng Học Bàn nhún vai: ”Cái đó thì không nhất định, anh cẩn thận bài thi của mình một chút đi”

”Có bệnh” Tiểu Đông cúi đầu lấy đồ dự thi ra.

Rời khỏi phòng học, Đồng Học Bàn bắt đầu đi đến phòng thi 026 của mình, chính là cái lớp cách phòng thi của Tiểu Đông hai lớp.

Vào phòng thi, Đồng Học Bàn nhanh chóng tìm được vị trí của mình, ngồi ở dãy bàn thứ ba, có vẻ hơn lệch.

Thầy cô giám thị đã đến, dừng lại quan sát mỗi thí sinh một cái, tựa hồ như đang nhìn xem có ai mang công cụ gian lận vào hay không.

Người ngồi gần cửa sổ nhất liên tục lau mồ hôi.

Cô gái ngồi bàn đầu thì gấp đến mức dùng mũi chân vẽ loạn dưới đất.

Người ngồi cuối góc thì dùng sức vỗ mắt và mặt.

Đồng Học Bản cảm nhận được rõ ràng bầu không khí bên trong phòng thi tràn ngập mùi thuốc súng và cảm giác khẩn trương, nhìn phòng thi ngồi đầy hơn phân nửa, hắt hất sâu vào rồi thở nhẹ ra, bình tĩnh lại tâm tình của mình, trong lòng khẩn trương nắm chặt đấm tay, thầm nói: Rốt cuộc cũng đến ngày hôm nay, phù, chỉ mong đề thi trắc nghiệm đơn giản một chút, coi như là cầu xin người ra đề vậy!

8. Chương 8: Quay Cóp Bài Thi Của Người Khác.

Trắc nghiệm năng lực chức nghiệp hành chính, gọi tắt là thi trắc nghiệm.

Là một cuộc thi tiêu chuẩn hóa chuyên dùng để kiểm tra năng lực chức nghiệp hành chính và cũng thành công khi liên hệ một loạt tiềm năng tâm lý. Nó khác với thi trắc nghiệm trí lực, cũng không giống với thi trắc nghiệm công cộng, hoặc trắc nghiệm kỹ năng tri thức chuyên nghiệp cụ thể, nó chủ yếu là thông qua trắc nghiệm để làm thí nghiệm về tiềm năng tâm lý, dự đoán nghề nghiệp chính thức của thí sinh cũng như khả năng thành công khi đạt được chức vị trong nhiều loại lãnh vực. Loại thi trắc nghiệm này chính là một năng lực được hình thành từ những người sống lâu năm, tích lũy thông qua học tập và thực tiễn, thực chất là một cuộc thi kiểm tra năng lực cơ bản.

Hình thức đề thi, ước chừng 135 câu.

Buổi sáng, 9:00 - 11: 00, thời gian thi hai tiếng đồng hồ.

Phòng thi 026, sau khi thầy cô giám thị đọc xong quy tắc phòng thi cũng như những công việc hạng mục cần chú ý, cuộc thi bắt đầu. Trong bầu không khí hầu như ngưng đọng lại, xoẹt xoẹt xoẹt, giấy đáp án và giấy nháp được phát vào tay của mỗi thí sinh, Đồng Học Bản vuốt vuốt giấy thi trắng bóng của mình, trong lòng thầm lập đi lập lại một câu, đơn giản một chút, nhất định phải đơn giản một chút.

Cầm lấy bút, đầu cúi xuống thấp, hắt bắt đầu làm bài.

Câu đầu tiên, cùng một câu với sách tham khảo kỳ thi công chức mà hần mua trong nhà sách Tây Đan, đơn giản.

Câu thứ hai, ặc, đề thi công vụ tại tỉnh Giang Nam ba năm trước hình như cũng có câu giống như vậy, cũng dễ.

Câu thứ ba, sau mười mấy giây suy nghĩ, hần nhanh chóng chọn đáp án C, cũng không khó lắm.

Câu thứ tư, sau khi chấm chấm ngòai bút ngoài giấy nháp, cuối cùng hần chọn B, tuy rằng không phải là chuẩn nhất, hưng cũng là tám chín phần.

Bốn câu đầu liên tục thuận lợi như thế, làm cho tâm tình của Đồng Học Bản tương đối thoải mái, hần nghĩ rằng đề thi lần này thật sự không tính là rất khó, viết thì viết, đáp thì đáp, chỉ là hần không kịp vui vẻ được bao lâu, từ câu thứ sáu trở đi, độ khó bắt đầu tăng lên một cách thẳng thắn, câu thứ sáu đến câu thứ mười, ngay cả một câu mà Đồng Học Bản cũng không biết, chỉ có thể làm đại, từ câu ba mươi ba đến câu bốn mươi bảy, hần cũng mù mờ chọn đại, không có chút nắm chắc.

Cái này chính là một tín hiệu nguy hiểm không thể nghi ngờ nữa.

Càng làm bài, trong lòng của Đồng Học Bản càng trầm lắng, khẩn trương vô cùng.

Thật sự là quá khó, hình như là còn phức tạp hơn kỳ thi công chức năm ngoái nữa.

Những câu liên quan đến toán học thì còn đỡ, Đồng Học Bản vừa mới tốt nghiệp đại học, rất nhiều tri thức vẫn chưa quên, tính toán một hồi cũng có thể đáp được, hơn nữa xác suất đúng hần là cao, những câu liên quan đến phần ngôn ngữ học cũng không quá nhiều, suy nghĩ thì suy nghĩ, tưởng tượng thì tưởng tượng, phỏng chừng có thể trả lời đúng một phần lớn, nhưng mà những câu hỏi liên quan đến phán đoán suy lý và thường thức thì lại quá khó, mấy chục câu hỏi, hần nghĩ rằng mình làm đúng được gần phân nửa đã là

rất tốt rồi, cái đáng giá nhất chính là những câu về phân tích tư liệu, hẳn cảm thấy rằng ngay cả một câu mình cũng không đáp đúng!

Tiêu tiêu! Tiêu hết rồi!

Hai tay Đồng Học Bàn giữ chặt đầu lại, thật sự muốn lôi mười tám đời của người ra để lần này ra mà chửi một trận cho đã.

Hai mươi phút trôi qua.

Bốn mươi phút trôi qua.

Khi cách thời gian kết thúc còn một phút đồng hồ, trong phòng thi của Đồng Học Bàn đã có không ít người buông bút xuống, có người mê man nhìn chăm chăm vào trần nhà, có người thì mắt nhắm nhắm tóc cắn răng, có người thì chán nản ôm mặt không nói gì, biểu tình phần lớn là đau khổ và phiền não, tựa hồ không có mấy người thỏa mãn về bài làm của mình cả.

Đồng Học Bàn cảm thấy mình không thể đợi được nữa, không ngờ, một bài thi trắc nghiệm đã làm cho phần lớn người cảm thấy mình đã rớt rồi.

Hắn ngẩng đầu lên lấy lại tinh thần, lấy bút chì 2B ra bắt đầu vẽ một bức tranh lên trên phần đáp án, rồi đem những câu hỏi làm không chính xác và không biết làm đánh dấu bằng những ký hiệu rõ ràng, tính sơ ra, khoảng chừng bốn năm mươi câu, còn về phần tám mươi câu còn lại kia, hẳn có nắm chắc làm đúng khoảng bảy mươi phần trăm.

"Ồ? Cậu vẽ cái gì thế?" Một người giám thị trung niên đi đến hướng của Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn nhìn thời gian, hít sâu một hơi, hô: Bắt đầu đi !!!

Thấy hắn vẽ loạn lên trên phần đáp án, giám thị nhíu mày nói: "Trên đáp án không được vẽ bậy vào, cậu vẽ như thế, máy tính làm sao mà phân biệt được? Mau xóa đi!"

Đồng Học Bàn không đáp lời, mà là đứng lên khỏi ghế, dưới ánh mắt kinh ngạc của toàn bộ thí sinh cùng giám thị, tay trái của hắn cầm lấy đáp án, lao mạnh ra phía trước, đẩy ông giám thị đầu hói mà vọt ra khỏi phòng!

"Trời đất! Hắn làm gì thế?"

"Có quỷ mới biết! Tên này điên rồi!"

"Đứng lại! Cậu đứng lại đó cho tôi! Còn chưa đến giờ nộp bài!"

Mọi người tròn tròn mắt, không rõ người này đột nhiên chạy ra khỏi phòng thi làm gì, lẽ nào trong lòng biết rõ không thể đậu cho nên bỏ thi?

Một giám thị giữ trật tự của phòng thi 026 mau chóng duy trì trật tự trong phòng, người còn lại thì vội vã đuổi theo, ở ngoài hành lang hô to: "Cậu đừng chạy! Lão Lý, lão Trương, mau bắt thằng nhóc đó lại! Hắn còn cầm đáp án! Đừng để cho hắn ảnh hưởng đến các thí sinh khác! Mau lên một chút!"

Hai người giám thị khác đứng ngoài hành lang cũng chưa từng gặp phải trường hợp này bao giờ, có chút ngỡ ngàng.

Khi đang nói, Đồng Học Bàn đã chạy ào vào phòng thi thứ ba, vùng chân đá tung cửa, nhìn bộ dạng trốn to mắt như muốn rút ra ngoài của mọi người, hắn không nói hai lời, đá văng cái bàn gần nhất chạy đến trước mặt của Tiểu Đông, dưới ánh mắt kinh ngạc tròn tròn của Tiểu Đông, Đồng Học Bàn đoạt lấy phần đáp án của Tiểu Đông.

Tiểu Đông ngây ngốc nói: "Cậu làm gì thế?" Có đánh chết hắn ta cũng không nghĩ rằng Đồng Học Bàn lại to gan "làm bừa" như vậy.

Đồng Học Bàn nói: "Trước cuộc thi tôi đã nói rồi, cẩn thận bài thi của anh một chút"

Giám thị trong phòng thi này đều là nữ, tuổi tác cũng không lớn, thấy Đồng Học Bản đập cửa tiến vào, vào cửa liền đoạt lấy bài thi của người ta, hai giám thị căn bản là không dám tiến lại ngăn cản, chỉ đứng một chỗ kinh ngạc hô lớn: "Cậu thi ở phòng nào? Làm gì thế? Mau để bài làm xuống!"

Tiểu Đông lúc này mới có phản ứng, tức giận đứng dậy vung tay giành lại bài thi: "Trả đây cho tôi!"

Tổ chức thân thể của Đồng Học Bản tuy rằng không tính là cao, nhưng mà so với loại một sách như Tiểu Đông thì vẫn mạnh hơn, nghiêng người tránh né, rồi lại xoay người bỏ chạy ra ngoài cửa, lúc này trước hành lang đối diện đã có ba giám thị chạy đến, bước chân của Đồng Học Bản bị kiềm hãm lại, liền xoay người phóng ra khỏi cửa sổ đập vào trong bụi hoa, chạy đến một hướng không ai đuổi trong trường thi, vừa chạy vừa so sánh đáp án của mình với Tiểu Đông, rồi ghi nhớ đáp án của Tiểu Đông vào trong đầu.

ABBCADDDBCDADAB...

Chạy nhanh ra khỏi phòng học và đoạt lấy bài thi cũng đã được nửa phút, bây giờ chỉ còn lại ba mươi giây có thể dùng.

Kịp rồi!

"Trở về!"

"Đứng lại cho tôi!"

Mấy giám thị và bảo vệ đến chặn trước chặn sau!

Đồng Học Bản cũng không để ý đến bọn họ, tiếp tục cúi đầu học thuộc đáp án, ACCABBDDDCAD...

"Bắt hẩn!"

Bỗng nhiên, phía sau lưng chợt nặng, Đồng Học Bản bị người ôm đè xuống đất.

Một giám thị ở phía sau oán hận nói: "Ai thế! Hủy bỏ tư cách thi của hẩn!"

Lại có một người thở hổn hển nói: "Tính chất quá lớn, báo cảnh sát đi!"

"Bài làm của tôi còn hữu hiệu hay không?" Tiểu Đông đuổi tới vội la lên: "Là hẩn cướp bài làm của tôi!"

Đồng Học Bản nằm một đống dưới đất cố gắng nhịn đau nhìn hết những câu trả lời cuối cùng, lúc này hô to một tiếng: "BACK!"

.....

Bốn phía lặng ngắt như tờ.

Trong phòng thi 026, mọi người cúi đầu làm bài, không nói một lời.

Tiếng bút chì 2B và bút máy phát ra những âm thanh sột soạt trên giấy làm bài, bầu không khí khẩn trương đang tràn ngập trong phòng.

Đầu của Đồng Học Bản còn choáng váng một chút, sau một giây liền thấy được ông giám thị đầu hói đang nhíu mày nhìn vào phần giấy đáp án của hẩn: "Trên đáp án không được vẽ loạn, cậu vẽ như thế, máy tính làm sao mà phân biệt được? Mau xóa đi!"

Thời gian đã lui trở về!

Đồng Học Bản lòng còn sợ hãi lau mồ hôi đi: "Vâng!"

Ông giám thị nhìn hẩn một cái, xoay người bước đi.

Đột nhiên, Đồng Học Bản không dám dừng lại, nhanh chóng dùng bút đánh vào đáp án, nhất định không thể quên! Nhất định không thể quên!

ABBCADDDBCDADAB....

Luyện tập trí nhớ của tuần trước cũng không uống phí, Đồng Học Bản đặc biệt chuẩn bị để "gian lận" cho cuộc thi này, xoạt xoạt xoạt, hẩn hạ bút như bay. Hai mươi câu đầu thì cơ bản là không khó lắm, ký ức của phần lớn người có thể nhớ được hai mươi mấy chữ cái đầu tiên, nhưng mà càng về sau thì càng khó, Đồng

Học Bản mất hết sức của chín trâu hai hổ, rốt cục cũng tăng cực hạn trí nhớ của hần lên ba mươi mấy chữ cái, còn mười mấy chữ cái cuối cùng, trong ký ức của hần không có biện pháp nhớ rõ, cho nên liền làm liều.

Ví dụ như AACBA thì hần nhớ thành AAAAA.

Ví dụ như ABAD thì hần nhớ thành ABCD.

Hai phút cuối cùng, toàn bộ bản sao chép bài làm đoạt từ Tiểu Đông đã được Đồng Học Bản tái hiện lại.

Nếu như Tiểu Đông có thể lấy được dư điểm trong bài thi năm ngoái, vậy thì bài thi trắc nghiệm năm nay hần là không cũng khác biệt lắm, ít nhất cũng có xác suất chính xác hơn 90% chứ? Như vậy là đủ rồi, hơn nữa Đồng Học Bản cũng có nắm chắc, cho nên khẳng định là có thể lấy được điểm rất cao!

Phù!

Quay cóp... thành công!

9. Chương 9: Đây Là Đề Thi Tự Luận?

Cuộc thi trắc nghiệm kết thúc.

Hành lang ngoài phòng thi, Đồng Học Bản lại gặp phải Tiểu Đông.

Tiểu Đông nhìn hần một cái, châm chọc : "Kỳ này còn khó hơn kỳ thi toàn quốc, cậu làm được sao?"

Đồng Học Bản không cam lòng tỏ ra yếu thế: "Anh sẽ không thi tốt chứ?"

"Tôi? Thi tốt?" Tiểu Đông bật cười một tiếng, tràn đầy tự tin nói: "Đừng coi tôi như cậu, ngoại trừ hai câu lập luận suy lý làm sai, câu thường thức cũng có vài chỗ hỏi đặc biệt khó, thì những câu còn lại cơ bản là không có khả năng sai, trước khi nộp bài tôi còn tính thử, nếu không có xảy ra bất ngờ, thì xác suất sai sẽ không vượt hơn bảy phần trăm, ha ha, còn cậu? Bài thi khó như vậy, cậu... ít nhất cũng sai bốn, năm chục câu phải không?"

Đồng Học Bản cười nói: "Đừng lo lắng cho tôi, anh không thành vấn đề thì tôi cũng không thành vấn đề"

"Đừng có mạnh miệng!" Tiểu Đông hiển nhiên là không rõ ý tứ trong câu nói của Đồng Học Bản.

Sau khi kết thúc đợt thi đầu tiên, tâm tình của Đồng Học Bản cũng thả lỏng rất nhiều, nhưng mà vừa nghĩ đến bài thi tự luận buổi chiều, hần lại cảm thấy đau đầu.

Ngay cả tâm tình ăn trưa cũng không còn.

Hai người chờ bên ngoài là Cù Vân Huyền và dì Hứa có thể là sợ bọn họ chịu áp lực, thấy bọn họ đi ra ngoài cũng không hỏi có làm được hay không, vào ăn trưa tại một quán sủi cảo gần đó, trong bất tri bất giác đã đến thời gian thi buổi chiều rồi.

Về lại địa điểm thi, Tiểu Đông có vẻ bình tĩnh, tựa hồ như có nắm chắc hoàn toàn: "Cố gắng thi nha, đừng để sót đây"

Trong lòng Đồng Học Bản tuy rằng không có kẻ sách gì, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Anh cũng thế, đừng thi sót đây"

"Hừ!" Tiểu Đông quay về phòng học.

Thi tự luận, thời gian thi là hai tiếng rưỡi.

Buổi chiều, 13:30 - 16:00.

Đề thi khảo sát bảy loại năng lực của người dự thi: năng lực đọc hiểu lý giải, năng lực phân tích phán đoán, năng lực đưa ra và giải quyết vấn đề, năng lực biểu đạt ngôn ngữ, năng lực sáng tác văn thể, năng lực vận dụng thời sự chính trị, năng lực quản lý hành chính. Đáp án không có duy nhất, có tính chất tiểu luận văn, phần lớn là mang tính linh hoạt.

Đồng Học Bản không am hiểu luận văn, cực kỳ không hiểu, cho dù được Hồ gia gia phụ đạo cho hắn mấy ngày, có một chút tiến bộ nhỏ, nhưng dù sao cũng là lâm trận mới mài gươm, vốn liếng của hắn quá kém. Vốn Đồng Học Bản đã suy nghĩ tốt rồi, nếu như đề thi trắc nghiệm đơn giản, thì hắn sẽ dựa vào thực lực của mình để làm bài, tranh thủ tiết kiệm, đợi đến đợt thi tự luận thì dùng BACK để quay cóp bài của người khác. Bởi vì thi trắc nghiệm là hên xui, đánh đại vào cũng có xác suất hai mươi lăm phần trăm trả lời chính xác, nhưng tự luận thì khác, không thể dễ dàng làm đại được.

Nhưng mà kế hoạch đã có thay đổi, thi trắc nghiệm đã không qua được, bắt buộc dĩ phải dùng BACK của ngày hôm nay, đợt thi tự luận buổi chiều nay coi như là bó tay rồi.

Làm sao bây giờ?

Nếu như dựa theo độ khó của đợt thi buổi sáng, thì phần tự luận của mình nhất định sẽ không lấy được điểm nào cả.

Chẳng lẽ dừng ở đây? Mình thật sự không có duyên với đường làm quan?

Trước cuộc thi nửa giờ, ngồi trong phòng thi 026 nhìn thời gian trôi qua từng chút, Đồng Học Bản đã cảm nhận được áp lực trong phòng thi, có thể là do mọi người thi trắc nghiệm buổi sáng không được tốt, cho nên ảnh hưởng đến tâm tình đi thi buổi chiều, trên mặt của mọi người đều lộ ra vài phần nghiêm túc và ngưng trọng.

Trong lòng Đồng Học Bản thở dài khản trương, vỗ vỗ mặt, nhìn trời cầu khẩn.

Bây giờ hắn đã không hy vọng rằng mi2h có thể làm được bài tự luận này, chỉ hy vọng điểm không quá thấp là tốt rồi, nói như vậy, nhờ ưu thế nhất định của điểm thi trắc nghiệm hắn còn có thể vượt qua tuyến tiêu chuẩn cơ bản, có chút hy vọng.

Phù, Đồng Học Bản ơi là Đồng Học Bản, may nhất định phải phát huy trình độ của may ở mức cao nhất!

Một giờ ba mươi, cuộc thi bắt đầu.

Sau khi lấy được đề thi, Đồng Học Bản lo lắng nhìn vào câu hỏi thứ nhất.

Sau khi đọc xong đề bài một lần, nhìn thoáng qua yêu cầu của đề bài, tâm của hắn liền lạnh. Bài thi quả nhiên là vẫn giữ nguyên độ khó giống hồi sáng, Đồng Học Bản đoạn bài văn hai lần, sững sờ không hiểu cái gì, chứ đừng nói là phải trả lời yêu cầu của đề bài, hoàn toàn không nghĩ ra được gì!

Tiêu rồi!

Tiêu thật rồi!

Mơ hồ viết lung tung cho xong câu thứ nhất, hắn nghiêng răng nhìn về câu thứ hai.

"Tài nguyên hải dương của nước ta rất phong phú, nhưng dân quân không giữ lấy, Bột Hải là nội hải lớn nhất của nước ta, vô cùng quan trọng đối với kinh tế Đông Bắc..."

Đột nhiên, Đồng Học Bản a lên một tiếng, khó tin chớp chớp mắt, không phải chứ? Sao mà nhìn quen mắt thế?

Nhìn xuống câu thứ ba.

"Nhằm vào hành vi du lịch không văn minh vẫn còn tồn tại của công dân trong nước ta, viết một phần đề nghị cho ban quản lý du lịch, yêu cầu là, đề nghị hợp lý, trật tự rõ ràng, không vượt quá 400 chữ..."

Cả người của hắn sững sờ ra tại chỗ: "Trời đất?"

"Cậu có chuyện gì?" Giám thị nhìn qua: "Làm bài của mình đi, không được lên tiếng"

Đồng Học Bản vội nói: "Xin lỗi, xin lỗi" Cúi đầu xuống làm bài, xác định là mình không nhìn lầm, hắn vừa mừng vừa sợ nhìn xuống câu thứ tư. Cái đềch! Đồng Học Bản nhất thời hít sâu một hơi, cả kinh giống như nhìn thấy quỷ vậy, trợn to mắt há to mồm to đến nỗi có thể nhét cả nắm đấm vào trong, thật sự không biết nên hình dung tâm tình của hắn lúc này như thế nào cả.

Đây là đề thi tự luận?

Đây là đề thi tự luận?

Đây là đề thi tự luận?

Tự hỏi bản thân ba lần liên tiếp, nhưng hắn vẫn không thể tin vào mắt của mình.

Mắt thấy thời gian đã trôi qua nửa tiếng, Đồng Học Bản không suy nghĩ nhiều nữa, cầm lấy bút nhanh chóng làm bài.

Đầu bút múa lượn, lưu loát sinh động, không hề có chút ngắc ngứ.

Lực chú ý của ông giám thị hồi nãy vẫn luôn tập trung lên người của Đồng Học Bản, hình như là đang hoài nghi hắn quay cốp vậy, đi bộ một vòng, rồi đứng lại phía sau hắn, đưa mắt nhìn vào phần bài làm của hắn. Sau một lát, khuôn mặt của ông giám thị lộ ra vẻ kinh ngạc, mãi cho đến khi tiếng chuông báo hiệu hết giờ của cuộc thi vang lên thì ông ta mới ngẩng đầu lên, rồi cùng với ông giám thị còn lại bắt đầu thu bài làm, niềm phong lại.

Mọi người lục đục đi ra khỏi phòng thi.

Chờ khi Đồng Học Bản đi ra ngoài, ông giám thị khi nãy đã gạt đầu tán thưởng với hắn một cái, lộ ra một nụ cười.

Đồng Học Bản vừa mừng vừa sợ cười đáp lễ một cái, nhưng quay đầu lại với biểu tình cứng ngắc. Xảy ra chuyện gì? Bài làm của mình có vấn đề?

Ra ngoài cửa, tiếng oán giận vang lên bốn phương tám hướng: "Ai da, lần này xong rồi, đề thi khó quá"

"Đúng vậy, thi trắc nghiệm còn đỡ, không ngờ thi tự luận lại khó như vậy, đến câu thứ ba, có mấy người có thể trả lời chứ?"

"Tôi thi tốt rồi, ài, sang năm thi tiếp vậy"

Trong mười người thì hết chín người có mặt mày ủ rũ rồi, hình như tất cả đều thi tốt hết.

Ngoài cổng trường, Cù Vân Huyền và mẹ đang đứng dưới chỗ mát của tàng cây chờ hắn, dì Hứa cũng đứng cùng một chỗ với bọn họ, xem ra Tiểu Đông vẫn còn chưa ra khỏi trường thi. Đồng Học Bản thất thần đi ra, thấy mẹ và Huyền đi đang muốn mở miệng nói cái gì đó, hắn đột nhiên đưa tay làm thế tạm dừng: "Trước tiên đừng nói cái gì cả, mẹ, Huyền đi, con phải đến một chỗ ngay lập tức, có chuyện đặc biệt gấp, hai người về nhà trước đi!"

Không đợi mẹ và Huyền đi trả lời, Đồng Học Bản đã đưa tay đón một chiếc taxi bên đường.

"Bác tài" Hắn nói với tài xế: "Làm phiền ngài, đến bệnh viện u"

Vừa vào khu nội khoa u tổng hợp trong bệnh viện u, hắn kinh ngạc phát hiện ra phòng bệnh của Hồ gia gia đã không còn ai, ngay cả hành lý cũng không còn, tìm một y tá hỏi mới biết, tối hôm qua lão gia tử đã xuất viện rồi, có thể là sau khi Đồng Học Bản vừa rời đi không lâu. Hắn lập tức lấy điện thoại di động ra tra lại số điện thoại mà ngày đó Hồ gia gia gọi điện cho hắn, gọi qua, chỉ nghe đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ: "Xin chào, phòng nằm viện của bệnh viện u xin nghe"

Không phải là điện thoại của Hồ gia gia? Ngày đó ông lấy điện thoại của bệnh viện gọi ỉnh?

Hắn lập tức chạy đến khu y tá hỏi thăm điện thoại và địa chỉ của Hồ gia gia, nhưng mà y tá lại nói trong bệnh viện có quy định, không thể tiết lộ tin tức của người bệnh.

Đứng ngoài hành lang, Đồng Học Bản ngơ ngác nhìn căn phòng vắng vẻ.

Lão gia tử hắn là không còn bao nhiêu ngày nữa, lẽ nào ngày hôm qua là lần cuối cùng mình được gặp ông ấy?

Quay trở lại phòng bệnh kia, Đồng Học Bản cúi đầu, cung kính cúi lạy ba cái.

Bây giờ hắn mới hiểu được, vì sao ngày ấy Hồ gia gia khẳng định với hắn rằng phần thi tự luận hắn nhất định có thể lấy điểm cao, bây giờ hắn mới hiểu được, vì sao Hồ gia gia lại không cho hắn nói với người khác về tư liệu ôn tập này, cũng là bởi vì do con của ông là người ra đề thi lần này, có lẽ ông thu hoạch được đề

thi tự luận ở kinh thành lần này bằng một con đường nào đó, cho nên mới có được đến bảy mươi phần trăm đề bài... Trong quá trình phụ đạo trước đó Hồ gia gia đã len lén nói cho hẳn biết!

Dưới tình huống quay cóp như vậy mà còn không qua được, thì cứ việc thẳng thắn đi tìm một miếng đậu hũ đập đầu vào chết đi cho rồi!

10. Chương 10: Có Người Vui Có Người Buồn.

Cửa Bắc đường Hòa Bình.

Trước tòa nhà chung cư.

Đồng Học Bân từ địa điểm thi ngồi xe đến bệnh viện, lại từ bệnh viện ngồi xe về nhà, cho nên tốc độ cũng không kém hơn mấy người Cù Vân Huyền ngồi xe buýt về, vừa quẹo vào khu nhà, Đồng Học Bân liền nhìn thấy mẹ và đám người dì Hứa, kêu mọi người một tiếng, bước nhanh lại vài bước, giải thích: "Mẹ, Huyền đi, vừa rồi thật sự xin lỗi, con quả thật có chút việc, không thể chậm trễ"

"Học Bân..." Mẹ muốn nói lại thôi, thở dài, nhưng không hỏi cái gì hết.

Đến hành lang trước cửa, gặp phải Hứa Khoa trưởng xách cặp da vừa mới đi làm việc: "Vừa thi xong? Thi viết không thành vấn đề chứ?"

"Con... con..." So với lúc trước khi vào phòng thi tỏ vẻ nguy hiểm, thì Tiểu Đông bây giờ đang có khuôn mặt không vui.

Đồng Học Bân có chút buồn cười, trong lòng cũng hả giận một ít.

"Nói đi!" Hứa Khoa trưởng nghiêm mặt nói: "Bên hải quan ba đã bắt chuyện xong hết rồi".

Sắc mặt của dì Hứa cũng không dễ nhìn cho lắm, liếc Tiểu Đông một cái. Tiểu Đông lúc này mới ấp úng nói: "Đề thi tự luận lần này thật sự quá khó, hơn nữa phương hướng ra đề đặc biệt nhiều, căn bản không phải là do người làm ra, con phỏng chừng... ừm, con phỏng chừng câu một con có một chút nắm chắc, còn... còn mấy câu khác thì hẳn là đáp sai toàn bộ, không lấy được điểm nào, lấy điểm tổng của thi trắc nghiệm và tự luận có khả năng ngay cả tuyến tiêu chuẩn cơ bản cũng không qua được"

Mặt của Hứa Khoa trưởng trở nên lạnh lùng: "Mày làm ăn thế nào vậy? Hả? Không phải đã nói ôn tập được rồi sao? Không phải đã nói không thành vấn đề sao?"

Tâm tình của Tiểu Đông cũng cực kém: "Ai biết nó lại khó như vậy, có thể làm được tuyệt đối không có mấy người"

Hứa Khoa trưởng hét lên: "Đừng nói đề khó! Đó là do mày ôn tập không đúng chỗ!"

"Được rồi Tiểu Đông" Dì Hứa nhanh chóng giải thích thay cho con trai: "Đề thi quả thật rất khó, bên ngoài trường thi tôi nghe rất nhiều người đều nói như vậy, không riêng gì Tiểu Đông, tất cả mọi người đều thi rất như nhau, đúng rồi, tiểu Bân nhà Hiểu Bình cũng thi không đậu, Tiểu Đông còn đỡ hơn một chút, ít nhất... ít nhất cũng có thể lấy được phần lớn điểm thi trắc nghiệm"

Đồng Học Bân tròn mắt ra nhìn, ai nói tôi thi không đậu?

Hứa Khoa trưởng cả giận nói: "Không qua được vòng phỏng vấn, thì cái gì cũng không nói được"

Dì Hứa thở dài nói: "Sang năm thi lại" Hứa Khoa trưởng nổi giận, vung tay xoay người đi lên lầu, dì Hứa nhìn Tiểu Đông, lại quay đầu nhìn mẹ của Đồng Học Bân, nói: "Qua vài tháng nữa sẽ có báo danh đăng ký thi công chức toàn quốc, con trai của cô có thi không?"

Mẹ cắn răng một cái: "... Thi !"

Cù Vân Huyền vỗ vỗ tay của Đồng Học Bân, an ủi: "Đừng tạo áp lực ình quá lớn, sang năm thi tiếp, có gì đâu?"

Thành tích của Tiểu Đông luôn rất ưu tú, mà ngay cả hẳn cũng không thi đậu, thì Đồng Học Bân đương nhiên là không thể nào đậu rồi... cái này tựa hồ đã là suy nghĩ chung của mọi người.

Tiểu Đông lạnh lùng nhìn Đồng Học Bân một cái, theo Hứa Khoa trưởng đi lên lầu.

Đồng Học Bân biết mẹ và Huyền di cũng không cho rằng mình sẽ đậu, sờ sờ mũi, nhưng không giải thích.

Hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, ngay cả là thông qua vòng thi viết, nhưng quả thật hắn cũng không có nắm chắc là có thể thông qua vòng phỏng vấn, nếu như nói với mẹ là mình thi viết không tồi, kết quả là vòng phỏng vấn lại không lọt, cái này không phải là làm ẹ từ cực vui trở thành cực buồn, không làm huyết áp của mẹ lên cao sao? Nếu như đậu thật rồi thì báo ọi người biết cũng được!

Ăn cơm tối xong, Đồng Học Bân trở về phòng của mình, mở cái máy tính đời cũ của hắn lên, bắt đầu làm chuẩn bị cho vòng phỏng vấn, lên mạng tìm kiếm tài liệu phỏng vấn của mấy năm trước.

Sau năm phút đồng hồ, tìm tòi không có kết quả, Đồng Học Bân buồn khổ nhớ ra, cái cơ quan mà mình ghi danh căn bản là không có trang web riêng, chứ đừng nói là mấy đề thi phỏng vấn của các năm trước, nga cả tin tức về tên của cơ quan ấy cũng ít đến đáng thương.

Vì hắn báo danh vào quốc an.

Tên đầy đủ của quốc an là bộ an toàn quốc gia, cũng là hệ thống cảnh sát, dưới sự lãnh đạo của quốc vụ viện, là cơ quan cấp chính xử, bên trong còn có các phòng ban nhỏ, trong tỉnh thì gọi là phòng quốc an, nhưng đều gọi là cục quốc an cả, bởi vì kinh thành là thủ đô, là thành phố trực thuộc trung ương, cho nên cũng tương đối đặc thù, cho nên bên ngoài cũng gọi là cục quốc an, không gọi là phòng, nhưng trên cấp bậc và chính sách, thì vẫn được phân cục, cơ cấu cấp chính xử.

Nhắc đến cơ cấu quốc an thần bí này, mọi người có thể cũng không xa lạ, làm tình báo mà.

Nhưng mà Đồng Học Bân nghe người ta nói, người trong quốc an cũng không có thần bí như vậy, cũng có phân phòng ban hết.

Ví dụ như cái hắn ghi danh chính là phòng tổng hợp của quốc an, bọn họ bình thường cũng đến cơ quan làm việc, cũng đi xe buýt, cũng gặp mặt bạn bè, cũng có thể nói cho người khác biết mình làm ở đâu, cái này không phải là bí mật gì. Khi Đồng Học Bân còn học đại học đã chọn thi vào quốc an rồi, hắn từng nói giỡn với người ta rằng, bọn họ ngồi trong phòng làm việc làm văn bằng hành chính thì căn bản là không có cơ hội tiếp xúc đến bất kỳ tin tức nào nào liên quan đến tình báo cả, quốc an cũng không có gì hay ho, nhưng không thể uống rượu quá say, không thể nói bậy bạ được, không thể tùy tiện nói cho người khác biết địa chỉ gia đình của mình, hạn chế nhiều lắm, ừ, phí tăng ca chỉ cao hơn các cơ quan khác một chút mà thôi.

Ặc, thật ra phải nói tiếp rằng, cũng không phải là Đồng Học Bân muốn hưởng đến cái tổ chức tình báo được thừa nhận đối ngoại trong cái quốc gia này đâu.

Hắn bị buộc bắt buộc dĩ đăng ký vào đó thôi, không có biện pháp, bởi vì đơn vị triệu tập dự thi còn hạn chế rất nhiều.

Ví dụ như, cục công an hay cục giám sát an toàn, ngoài hai cuộc thi trắc nghiệm và thi tự luận bên ngoài ra, còn có một cuộc thi đặc biệt, Đồng Học Bân nghĩ rằng ngay cả hai cuộc thi đầu hắn cũng không qua nổi, thì làm sao có thể qua được cuộc thi đặc biệt chứ? Cho nên nghĩ cũng không cần nghĩ, lập tức từ bỏ ngay.

Lại ví dụ như, muốn đi vào các cơ quan của ủy ban giáo dục thành phố, ngoại trừ đi thi ra còn đòi hỏi phải có kinh nghiệm làm việc hai năm.

Lại ví dụ như, hội chữ thập đỏ và cục văn hóa, phải là đảng viên thì mới có thể đăng ký vào được.

Lại ví dụ như, các cơ quan của phân cục tài nguyên quốc thổ, bị hạn chế bằng cấp là phải có bằng thạc sĩ hoặc tiến sĩ.

Còn phải có bằng kế toán, bằng văn khoa, cần phải thân cao hơn một mét tám, cần nữ, vân vân và vân vân...

Đồng Học Bân cuối cùng kinh ngạc phát hiện ra, mình chỉ có ba phần trăm để đi vào cơ quan nhà nước làm việc, mà những cơ quan hay phòng làm việc hẻo lánh trong ba phần trăm này tuy rằng không được chú ý nhiều, chỉ cần tốt nghiệp đại học là có thể vào, nhưng mà người ta chỉ muốn một người vào, cho nên sự cạnh tranh sẽ trở nên rất là tàn khốc, Đồng Học Bân khẳng định là không có cơ hội rồi.

Kết quả là, Đồng Học Bản nản lòng thoái chí trong một cơ hội ngẫu nhiên nghe được nhân viên làm việc trong cục quốc an nói chuyện tại cầu thang của trường đại học.

Thì ra quốc an đang nhận người, chỉ cần diện mạo thân hình không có thiếu hụt đặc thù, chỉ cần không ở nước ngoài, thì không hạn chế nam nữ, không hạn chế đảng viên, không hạn chế ngành học, không hạn chế công tác làm việc, không có cuộc thi đặc biệt, ai cũng có thể ghi danh vào, hơn nữa nghe nói lần này tuyển bốn người vào làm, so với các cơ quan khác mà nói, cái này đã là vô cùng dư dả rồi.

Cho nên, sau khi Đồng Học Bản so sánh lợi và hại, rốt cục đã thuyết phục mẹ, đăng ký vào cục quốc an, nơi hẳn có khả năng đậu cao nhất.

Chỉ mong tất cả đều thuận thuận lợi lợi là được.

11. Chương 11: Phỏng Vấn.

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Chớp mắt đã không ít ngày trôi qua.

Bởi vì BACK đã phát huy tác dụng trọng đại không thể lớn hơn được nữa trong kỳ thi viết của cuộc thi công chức, Đồng Học Bản nếm được vị ngọt rồi cũng không lãng phí năng lực mỗi ngày, mà bắt đầu tiến hành thử nghiệm, tiến hành nghiên cứu từ các góc độ khác nhau. Sau này hẳn dự định dùng cái năng lực lùi thời gian lại này để thay đổi cuộc sống khổ khổ và chán nản hiện nay, cho nên đối với cái BACK này, đương nhiên là cần phải nghiên cứu nghiên cứu và nghiên cứu, quen thuộc quen thuộc và quen thuộc hơn.

Dưới nhiều lần thử nghiệm, thu hoạch cũng được một mớ khá khá.

Kết quả thực nghiệm là: Một là, trong lúc nói chuyện phiếm bình thường, cũng không cấm dùng những chữ "Lùi lại" "Lùi về" hay "BACK", cho dù có nói hoặc nghĩ đến, chỉ cần không phải là trong tình huống tận lực, thời gian sẽ không thay đổi, chỉ cần Đồng Học Bản có ý thức muốn dẫn dắt thời gian lùi về, thì trong cơ sở này, chỉ cần thâm độc những chữ "BACK" "Lùi lại" "Lùi về", thời gian mới xảy ra hiện tượng lùi về.

Hai, BACK có thể thực sự là một năng lực "Vô hạn", chỉ cần mỗi ngày qua 0 giờ đêm, BACK của ngày mới sẽ đến đúng hẹn, không có một lần ngoại lệ, chỉ có một lần Đồng Học Bản thí nghiệm không thành công, ví dụ như quá 0 giờ 2 giây sử dụng BACK để lùi lại 11 giờ 59 phút trước đó, thì sẽ không sinh ra thêm một lần BACK nào nữa.

Ba, thời gian thay đổi của trước khi BACK và sau khi BACK Đồng Học Bản căn bản là không cách nào thích ứng được, không cử động cũng được, mà ngồi cũng được, nói chung là nếu như trước một phút đồng hồ đang trong trạng thái bước đi liên tục hoặc là nói chuyện liên tục, sau khi BACK trở về thì trước tiên sẽ không có phản ứng, hoặc là có thể bị vấp ngã, hoặc là có thể không nói chuyện tiếp được. Cho nên, ở điểm này trong đầu hẳn luôn tồn tại một sự cảnh giác, cần đặc biệt cẩn thận và chú ý, bằng không thì lúc BACK ngay giữa đường, rất có thể sẽ xảy ra tai nạn xe cộ.

Đương nhiên, sau khi trải qua nhiều ngày thử nghiệm, Đồng Học Bản đã có thích ứng khá nhiều với BACK, không phải lần nào cũng có vấn đề.

Về phương diện khác.

Ôn tập cho vòng phỏng vấn Đồng Học Bản cũng chưa quên, hầu như là hẳn dùng mười mấy tiếng mỗi ngày để tra tư liệu liên quan. Các điều lệ to nhỏ trong quan trường, các quy tắc vụn vặt phiền toái, nói chung là rất bẽ bộn, có thể nuốt vào bao nhiêu thì cứ việc nuốt vào bấy nhiêu, biết nhiều một chút cũng không có chỗ xấu.

Hôm nay.

Trong phòng khách nhà hân, mẹ và Huyền di miên cưỡng cười nói về một số đề tài vui vẻ, tuy rằng hai người tỏ vẻ tiếc nuối và mất mát trong chuyện Đồng Học Bản đi thi công chức, nhưng mà lo lắng đến cảm thụ của Đồng Học Bản, cho nên mấy ngày nay không ai đề cập đến chuyện thi cử cả, chỉ hy vọng là Đồng Học Bản có thể mau chóng bình ổn lại tâm tình rời khỏi khốn cảnh.

"Này, Tiểu Bản, con xem con hà mã trong TV kia, sao lại có hình dạng lớn như vậy?"

"Không sai, to thật đấy, nhìn rất buồn cười..."

"Ấy, con vẹt này di cũng chưa thấy qua, mấy loài chim bên châu Phi thật là nhiều"

Nhìn mẹ và Huyền di hai người kẻ hát người bè, Đồng Học Bản gãi gãi đầu, cười khổ nói: "Mẹ, Huyền di, hai người xem TV đi, con đi ôn tập"

Mẹ lo lắng nhìn con trai nói: "Từ giờ đến kỳ thi toàn quốc còn sớm mà, nghỉ ngơi một chút đi, đừng liều mạng quá"

Đồng Học Bản thuận miệng ừ một cái.

Cù Vân Huyền thả chân xuống, sờ sờ cái ót của hân một cái: "Con đã ở trong phòng nhiều ngày rồi, như vậy không được, xem thể giới động vật thư giản con mắt một chút đi, sắp ăn cơm rồi, như vậy đi, để di tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho con, con muốn ăn gì cứ nói với dì, biết không?"

"Ừ" Len lén ngẩng nhìn phần ngực như ẩn như hiện từ cổ áo của Cù Vân Huyền, Đồng Học Bản nhìn mà cổ họng bắt đầu nuốt nước miếng.

Reng reng reng, chuông điện thoại di động vang lên.

"Để con nghe điện thoại trước đã" Đồng Học Bản lấy ra nhìn, là một dãy số lạ, đi đến chậu hoa hải đường bên cạnh cửa sổ vài bước, nhấn nút nghe máy: "Alo, xin chào"

"Xin chào, xin hỏi là Đồng Học Bản sao?" Bên kia là một giọng nữ, giọng nữ rất nhỏ.

"À, là tôi, xin hỏi cô là ai?" Đồng Học Bản vừa cầm điện thoại di động, vừa múc nước tưới trong thùng tưới cho chậu hoa hải đường, những giọt nước đọng trên phiến lá, từ từ rơi xuống, thấm ướt phần đất bên dưới.

Nghe giọng nữ bên đầu dây điện thoại nói: "Nơi này là phòng chính trị của cục quốc an, bởi vì tình huống phòng ban tương đối đặc thù, không có trang web chính phủ, cũng không có đăng tin thành tích của người ghi danh lên trên mạng, cho nên về vòng thi phỏng vấn, chúng tôi dùng điện thoại thông báo cho ngài một chút, xin ngài lấy bút ra ghi lại" Đối phương tám phần là người kinh thành, nói chuyện cứ ngài với ngài, uy nghiêm nhưng không mất lễ phép.

Đồng Học Bản nghe mà cả kinh, lúc này mới có phản ứng: "A, xin chờ, chờ một chút!"

Mẹ ngồi ở ghế sofa nghi hoặc hỏi: "Học Bản, ai thế?"

Đồng Học Bản vội vàng múa tay múa chân: "Mẹ, bút, đưa con bút!"

Cù Vân Huyền đưa mắt ra nhìn, khom lưng lấy cây bút bi và tờ giấy quảng cáo cho siêu thị ở dưới bàn đưa cho hân: "Không có giấy trắng, dùng cái này được không?"

"Được rồi, cảm ơn" Đồng Học Bản đem tờ quảng cáo đặt lên trên bệ cửa sổ, nói với điện thoại: "Xin lỗi đã đợi lâu, mời cô nói"

Đối phương nói: "Là như thế này, thành tích thi viết của ngài đã vượt qua điểm số phỏng vấn, xếp thứ tư trong tất cả nhân viên phỏng vấn, buổi sáng ngày kia chín giờ, xin mời đến lầu bảy phòng nhân sự để tham gia phỏng vấn, địa chỉ là tòa nhà Bạch Vân Thời Đại số 5 đường Trì Đông khu Liên Hoa thành Tây, tầng 22 phòng 2216..."

"Được được, cảm ơn cô, cảm ơn"

Đối phương còn nói về những hạng mục cần chú ý và những văn kiện cần mang theo, rồi mới cúp điện thoại.

Đồng Học Bản có chút hưng phấn, quay người lại cất điện thoại di động vào túi: "Mẹ, buổi sáng ngày mốt con phải ra ngoài một chuyến, có chút việc, mẹ nhớ gọi con dậy sớm sớm một chút, đừng quên nha"

Mẹ kỳ quái nói: "Ngày mốt con đi đâu? Sao lại vui vẻ thế?"

Đồng Học Bán cười nói: "Đến lúc đó rồi biết, đến lúc đó rồi biết, con về phòng trước, ôn tập bài vở đã"

Cù Vân Huyền kéo mẹ của Đồng Học Bán lại, chỉ chỉ vào phòng nhỏ, nói: "Tiểu Bán có phải là tìm được công việc rồi không?"

"Có thể vậy" Mẹ bưng tỉnh nói: "Tìm được công việc cũng tốt, đỡ hơn là ở nhà không có gì làm" Nói rồi, mẹ quay lại nhìn TV, thở dài nói: "Cũng không biết là kỳ thi toàn quốc lần này có đậu hay không?"

Trở về phòng ngủ.

Đồng Học Bán đem địa chỉ ghi trong tờ quảng cáo chép lại ra giấy, rồi cẩn thận bỏ vào trong túi tiền, ngửa đầu lên nhìn tư liệu phỏng vấn trên bàn học, trong miệng hần hần vài tiếng, chăm chú nắm chặt đấm tay, rốt cục cũng đến ngày hôm nay rồi, hạng tư? Xếp thấp hơn dự tính một ít, xem ra người ghi danh vào quốc an năm nay thật đúng là không ít!

12. Chương 12: Làm Khó Dễ.

Cùng ngày phỏng vấn.

Đồng Học Bán sợ mẹ và Huyền di chờ đợi mang đến ình áp lực quá lớn, cũng sợ làm thay đổi tâm tình của hai người, nên không đem chuyện phỏng vấn nói cho hai người biết, buổi sáng sau khi ăn sáng lót dạ xong, Đồng Học Bán lên đem giấy báo thi và giấy chứng minh bỏ vào trong túi, ra cửa ngồi xe, một mình đi đến "Chiến trường" .

Tòa nhà Bạch Vân Thời Đại.

Tầng 22 là những phòng làm việc không lớn không nhỏ, trên mỗi cửa đều có gắn bảng, cục địa chấn, hải quan... Sau khi hỏi đường một người đi ngang qua, Đồng Học Bán đi theo hướng mà người này chỉ đến góc cao nhất, mới tìm thấy được phòng 2216 ở một chỗ không ai để ý, trên cửa không có gắn bảng phòng nhân sự hay là phòng chính trị gì cả, mà chỉ dùng một tấm giấy A4 dán lên trước cửa ba chữ " Phòng hầu khảo".

Cửa mở ra, bên trong có mùi khói thuốc bay ra.

Nhìn thời gian, còn mười phút nữa mới đến chín giờ, Đồng Học Bán khẩn trương nắm chặt đấm tay, gõ cửa cộc cộc.

"Mời vào" Là giọng nói thô thô của một người đàn ông.

"Xin chào, tôi là Đồng Học Bán, ngày hôm nay đến phỏng vấn"

"À, cho tôi xem giấy báo thi của cậu"

Hai người trung niên mặc thường phục ngồi sau bàn làm việc, một người khoảng bốn mươi lăm tuổi, cao ráo, một người năm mươi, hơi ùn. Hai người sau khi xác nhận giấy báo thi của Đồng Học Bán, liền phát tay tùy ý bảo hần ngồi xuống. Bên ngoài bàn làm việc chỉ có duy nhất một cái ghế, ngồi đối diện hai người trung niên này. Đồng Học Bán ngồi nghiêm chỉnh, chỉ cảm thấy trong lòng khẩn trương hơn, trái tim không chịu nổi áp lực đập mạnh liên tục.

Không bao lâu, một phụ nữ trung niên từ ngoài đi vào, gật đầu với hai người trung niên kia, ngồi xuống sau bàn làm việc.

"Đã đến giờ rồi" Người đàn ông cao ráo lấy ra một xấp văn kiện đặt trong tay: "Chúng ta bắt đầu?"

Đồng Học Bán nói một chữ cứng ngắc: "... Được"

Không trách hần thấp thỏm, với thành tích thi trắc nghiệm và tự luận, thì khóa báo danh vào trong quốc an lần này có thể xếp một trong ba hạng đầu tiên, nhưng mà từ trong miệng của người từ phòng chính trị khi gọi điện thoại đến đã nói thành tích cho hần biết, xếp hạng tư, nói cách khác, mình là người phỏng vấn thứ tư, hơn nữa chỉ cần không trả lời tốt một câu, rất có thể bị người thứ năm thứ sáu vượt mặt, thay thế vị trí của hần.

Lần này không chỉ có bốn người báo danh vào cục quốc an đâu.

Một bước sai, thua cả bàn cờ, Đồng Học Bản bây giờ đang đối mặt với khiêu chiến lớn nhất trong cuộc sống!

Bên kia, ba giám khảo nhìn nhau, cuối cùng vẫn là người đàn ông cao lên tiếng, ngữ khí nghiêm túc, nói: "Đối với thị trường cổ phiếu năm nay, cậu có ý kiến gì không?"

Tới rồi tới rồi!

Đầu óc của Đồng Học Bản nhanh chóng hoạt động, hắn đã từng chơi cổ phiếu, lúc trong nhà còn tiền đã cùng với mẹ chơi một chút, cho nên ít nhiều gì cũng biết một chút, hơn nữa tin tức trên TV cũng có đề cập đến một số tin tức như vậy. Phương diện mà Đồng Học Bản có thể trả lời có rất nhiều, nhưng mà vừa mở miệng, hắn liền nhớ đến lời dặn dò trước đó của Hồ gia gia đối với hắn, không nên nhìn chăm chú vào câu hỏi, bên trong nó đều có thâm ý cả.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã đem xu thế của thị trường cổ phiếu ra phân tích rồi.

Người ta chỉ muốn khảo sát hắn có thể chơi cổ phiếu hay không, chứ không phải là cái khác.

Đồng Học Bản ổn định tinh thần. trầm ngâm một lát rồi mở miệng: "Thị trường cổ phiếu nửa năm nay biến động rất tốt, giữ vững trạng thái đi lên, tôi nghĩ đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu, từ góc độ của kinh tế học mà nói..." Hắn đưa ra phân tích từ thị trường chứng khoán làm được gì đối với kinh tế quốc gia, những cái này đều là tri thức của nửa tháng trước lúc làm trận mới mài gươm, cuối cùng cũng có công dụng, ặc, đương nhiên là, nếu như nói đầy đủ cũng không tính là đầy đủ được, dù sao thì cũng là học vẹt từ trong sách vở ra mà, nhưng ít ra cũng có nói trúng được chút chút, hắn là không có chỗ nào sai quá lớn.

Giữ điểm là tốt nhất, chỉ cần có thể giữ được vị trí thứ tư này, thì công chức sẽ không chạy đi đâu được.

"... Ừm, tôi trả lời xong rồi" Sau hai phút, Đồng Học Bản thở ra một hơi.

Người đàn ông cao nhìn hắn: "Hết rồi?"

Đồng Học Bản ngẩn ra: "... Hết rồi? Ý gì đây? Đáp sai đề? "

Người đàn ông cao không nói gì nữa, cúi xuống cùng viết liên tục với người đàn ông lùn và người phụ nữ trung niên kia, tựa như đang viết lời bình, chợt người đàn ông cao lật hồ sơ trong tay ra, thần nhiên nói: "Nếu như cậu là công chức, nếu như người dân nói ra ý kiến với cậu thông qua mạng inte, cậu sẽ làm sao?"

Đồng Học Bản suy nghĩ vài giây, trong đầu bỗng nhiên hiện ra cái hình thức cố định đã học thuộc lòng, cũng chính là kiểu trả lời hình thức "rõ ràng tuếch", thấy dùng ở chỗ này tương đối thích hợp, liền lập tức sắp xếp câu chữ, tổ hợp lại một chút rồi nói: "Trước mắt, inte trở thành nơi tụ tập dân ý, là con đường quan trọng phản ánh dân tình, cấp dưới có thể thông qua mạng inte để đưa ra ý kiến bản thân đối với các cơ quan ban ngành cấp cao, phản ánh vấn đề đúng lúc, để cho các cơ quan ban ngành cấp cao có thể đưa ra phản ứng nhanh chóng..." Rồi bắt đầu nói những lời rõ ràng tuếch y như vẹt, sau hai phút: "... tôi đã trả lời xong"

Người đàn ông cao ngẩng đầu lên: "Chỉ những cái này?"

Còn chưa đủ?

Đồng Học Bản rầu rĩ chớp mắt một cái, thẳng thắn tiếp tục đem những đoạn học thuộc lòng trong sách vở nói ra: "Nếu như người dân đưa ra ý kiến, chính là về vấn đề thái độ làm việc và phương pháp làm việc, tôi sẽ tụ tập ý kiến, mời dự họp hội nghị, tích cực cải tạo thái độ làm việc và phương pháp làm việc của chúng ta, nếu như người dân..." Lại tốn thêm hai phút.

Người phụ nữ và người đàn ông lùn vẫn tiếp tục cúi đầu viết.

Người đàn ông cao vẫn dùng ngữ khí y như vậy hỏi: "Không có gì khác?"

Người phụ nữ trung niên hơi nhăn mặt, nghiêng đầu nhìn người đàn ông ột cái, không nói gì hết.

Người đàn ông lùn thì đúng là vững như Thái sơn, từ đầu đến giờ vẫn duy trì cái thế cúi đầu viết chữ, từ này giờ vẫn không thấy ngẩng đầu lên.

"... Ừm, hết rồi" Đồng Học Bản có chút phiền muộn, nhưng không nói ra.

Mấy câu hỏi khác, Đồng Học Bản tự thấy mình trả lời coi như cũng khéo, chỉ là người đàn ông cao không biết là đã uống lộn thuốc gì nữa, luôn hỏi sau khi hấn kết thúc bằng những chữ "Không còn cái gì khác? Hết rồi? Chỉ những cái này? Cái khác đâu? Đã xong rồi?", làm như là Đồng Học Bản đáp rất kém vậy. Trước tiên không nói về việc hấn trả lời như thế nào, chỉ riêng việc người đàn ông cao này dùng cái loại ngữ khí như thế, rất dễ làm hiểu lầm và ảnh hưởng đến việc hai vị giám khảo khác cho điểm.

Trời đất, rõ ràng là đâu có trên ai chọc ai đâu? Trên đời này tại sao lại còn loại người như vậy?

Lẽ nào phỏng vấn thi công chức tất cả đều như vậy? Không đúng, hấn chưa từng nghe người ta nói qua như vậy!

Đồng Học Bản trầm xuống, biết như vậy thì có thể là lãnh ít dữ nhiều, nhưng mà hấn vẫn cảm nhận ra rằng trong lời nói của người đàn ông cao kia toát ra mùi vị cố gắng làm khó dễ!

Muốn gây rối!

Muốn làm chuyện xấu!

13. Chương 13: Như Thần Nhân Vậy.

Xoạt xoạt xoạt.

Từng trang giấy hồ sơ được lật qua, đề thi phỏng vấn quy định tựa hồ đã hỏi xong.

Đồng Học Bản bị làm khó dễ có chút bực mình, nhưng khổ nỗi không thể phát tác, chẳng thể làm gì khác hơn là yên lặng cắn răng.

Người đàn ông cao đưa tay lật hồ sơ, nửa ngày không nói gì, ông ta quả thật có ý muốn hạ thấp điểm phỏng vấn của Đồng Học Bản, sau khi có điểm thi viết và xếp hạng được hai ngày, ông tiếp điện thoại của một vị lãnh đạo, lãnh đạo cố ý nói đến vòng phỏng vấn vài ngày nữa cùng với tên của một thanh niên, tuy rằng không nói cụ thể là chuyện gì, nhưng mà người đàn ông cao biết, người thanh niên kia là cháu trai của vị lãnh đạo này, đây chính là muốn ông giúp đỡ đi cửa sau.

Sau đó tra lại, thành tích thi viết của người thanh niên kia xếp thứ năm, chỉ cần loại một trong bốn người đứng trước, thì thứ năm có thể bắt đầu.

Ba người trước đã phỏng vấn xong, trình độ đáp cũng không tệ, cho nên người đàn ông cao quyết định đem mục tiêu chọn lên trên người Đồng Học Bản xếp thứ tư, thứ nhất người này tựa hồ không có bối cảnh, xuất thân từ gia đình bình thường, thứ hai điểm của hấn gần với người thứ năm nhất, chỉ cần đạt thành tích phỏng vấn của hấn xuống, làm cho tổng thành tích của hấn rơi xuống hạng sáu bảy cũng không thành vấn đề. Lúc này chỉ là mở màn thôi, đối với thứ này, người đàn ông cao và người phụ nữ đều hiểu rõ trong lòng cả.

Nhưng mà bây giờ đã xảy ra vấn đề.

Đồng Học Bản trả lời rất bình thường, không có vấp phải lỗi nhỏ gì cả, nếu như cho điểm hấn không theo nguyên tắc, thì cái này có ảnh hưởng không được tốt lắm, lỡ sau này điều tra ra, thì người đàn ông cao sẽ không cách nào rút ra được, kết quả là, ông ta nảy ra chủ ý đưa ra câu hỏi cuối cùng, dựa theo bình thường mà nói, câu hỏi cuối cùng của buổi phỏng vấn có thể ra khỏi quy định bài làm, để cho giám khảo tự mình ra đề.

Đồng Học Bản còn chưa biết, ngay từ giây phút hấn bước chân vào cái phòng này, tựa hồ đã định trước thất bại.

"Ừ, câu hỏi cuối cùng..." Người đàn ông cao trầm tư suy nghĩ, đưa tay gõ gõ hồ sơ.

Trong lúc Đồng Học Bản vĩnh tai chuẩn bị nghe đề, thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến vài tiếng bước chân, mấy người cả trai lẫn gái cười nói đi ngang qua trước cửa.

Một cô gái còn trẻ tuổi cười hì hì nói: "Muốn mua iphone 4 quá, bây giờ cái này đang lưu hành nhất"

Người thanh niên lớn tuổi hơn một chút nói: "Tôi xài quen nokia rồi"

"Chúng ta phải ủng hộ cho hàng nội" Một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi nói.

Âm thanh không nhỏ, Đồng Học Bản và ba vị giám khảo đều đưa mắt ra nhìn. Chờ khi tiếng nói của mấy người kia nhỏ dần, người đàn ông cao đi ra đóng cửa lại, dừng một chút, ngồi xuống bàn làm việc, nói: "Câu hỏi cuối cùng, mấy người vừa đi qua kia, quần áo và giày có màu gì, kiểu dáng gì?"

"A?" Đồng Học Bản vênh cao lỗ tai, nghĩ rằng mình nghe lầm: "Ngài nói cái gì?"

Người đàn ông cao không nhận được lập lại một lần nữa: "Màu sắc và kiểu dáng của quần áo và giày của mấy người kia"

Đồng Học Bản giật mình, tinh thần của hắn đều tập trung lên người của giám khảo, làm gì chú ý đến mấy cái khác?

Người đàn ông cao nhìn hắn: "Không nói được một người?"

Người phụ nữ khẽ biến sắc, há mồm muốn nói lại thôi, lắc đầu, không nói cái gì cả.

Mẹ kiếp! Cái này gọi là câu hỏi sao? Trong tình huống không có bất luận chuẩn bị gì hết, tình tiện nhìn một cái mà có thể nhớ được màu sắc và kiểu dáng từ quần áo của đối phương? Trong một cuộc thi phỏng vấn như vậy, ai mà lại tốn tâm tư vào cái khác chứ? Căn bản là không có khả năng! Hiếp người quá đáng! Đồng Học Bản thật sự không nhận được, cắn răng nói: "Xin lỗi, tôi không rõ màu sắc và kiểu dáng từ quần áo của bọn họ có liên quan đến cuộc thi phỏng vấn lần này của tôi!"

Người đàn ông cao làm vẻ mặt vô tình nói: "Phương diện khảo sát có rất nhiều, ví dụ như sức quan sát của cậu, ví dụ như trí nhớ của cậu, ví dụ như sức tập trung của cậu, đáp không được phải không?" Thấy sắc mặt của Đồng Học Bản tức đến trắng bệch, người đàn ông cao viết viết rất nhanh lên trên trang giấy: "Được rồi, cậu trở về chờ thông báo đi"

Tiêu đời rồi?

Cái này là cái quái gì thế này?

Mẹ nó! Tâm tàn nhẫn của Đồng Học Bản cũng nổi lên, được, ông không phải là muốn kiểm tra sức quan sát của tôi sao? Ông không phải là muốn kiểm tra trí nhớ của tôi sao? Ông không phải là muốn kiểm tra sức tập trung của tôi sao? Được!

BACK !!!

.....

Hình ảnh trước mắt lại thay đổi.

Tiếng bước chân vang lên...

"... mua iphone 4 qua,1 bây giờ cái này đang lưu hành nhất!"

"Tôi quen xài nokia rồi"

"Chúng ta phải ủng hộ hàng nội"

Hai nam một nữ một lần nữa bước qua cửa phòng, Đồng Học Bản lúc này mở to mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Người đàn ông cao đi ra đóng cửa lại, đứng suy nghĩ một chút, ngồi trở lại bất chéo chân lên: "Câu hỏi cuối cùng,mấy người vừa đi qua kia, quần áo và giày có màu gì, kiểu dáng gì?" Ông ta đương nhiên biết đối phương không đáp được, cho dù là vừa rồi mình cố tình chú ý, cũng không thấy rõ người ta mặc quần áo và mang giày thể nào, chứ đừng nói là kiểu dáng, đổi lại ai nhất định cũng luống cuống.

Người phụ nữ không đưa mắt nhìn, loại câu hỏi khó hiểu này đương nhiên là chẳng ai trả lời được, nhưng khổ nỗi lãnh đạo trước đó đã bắt chuyện, bà không nói chuyện, cũng không ra ngăn cản.

Đồng Học Bản chăm chú nhăm mắt lại, không nói một tiếng.

Người đàn ông cao cao thấy thế: "Không biết? Ừm, vậy phỏng vấn xong, trở lại chờ thông báo đi." Nói rồi, lại viết vào bảng thành tích.

Chậm rãi mở mắt ra, Đồng Học Bản dùng ngữ khí nhàn nhạt nói: "Người con gái kia, trên thân mặc một cái áo đơn dây đeo vải bông, màu cam, phía dưới là một cái váy dài đến đầu gối, màu trắng, giày là giày xăng đan, màu xám trắng, trên giày có một bông hoa, là màu tím" Dưới ánh mắt ngạc nhiên của người đàn ông lùn và người phụ nữ, Đồng Học Bản tiếp tục nói: "Người nam hơn ba mươi tuổi kia, mặc áo thun màu cà phê và màu trắng, trên cổ có một sợi dây chuyền vàng, quần là quần dài màu đen, giày là giày da lớp sơn màu đen mũi nhọn, trên mũi nhọn có đính bụi"

Cây bút trong tay người đàn ông cao rút lạch cạch xuống bàn, kêu lên thành tiếng, rồi từ mặt bàn lăn xuống đất.

Đồng Học Bản hít sâu một hơi, nói tiếp: "Người thanh niên cuối cùng, mặc áo sơ mi thêu, áo màu đen tinh khiết, được thiêu hình con rồng, màu sắc rất nhiều, chủ yếu là màu vàng và màu trắng, màu là quần jean màu xám, vải mềm, giày là giày vải bạt, ở trên màu nâu ở dưới màu xám trắng, hai bên giày không cùng màu sắc, bên trái là màu đỏ, bên phải là màu xanh" Đồng Học Bản trước đó trong kỳ thi viết đã từng quay cốp, trong nháy mắt có thể lưu lại trí nhớ một khoảng, vài ngày không dùng những vấn đề không kém đi, hẳn ngẩng đầu lên nhìn ba người "... Ừm, trả lời xong rồi"

Người đàn ông cao không nói hai lời, nhắc chân mở cửa đuổi theo.

Sau ba phút, ông ta kinh ngạc trở về phòng, thấy ánh mắt thăm hỏi của người phụ nữ và người đàn ông lùn, người đàn ông cao thất thần gật đầu.

Người phụ nữ và người đàn ông lùn đều hít sâu một hơi lạnh!

Người đàn ông cao nhìn Đồng Học Bản như nhìn quái vật: "Ừm, tốt, cậu... ừm... cậu trở về chờ thông báo đi"

Đồng Học Bản đứng lên, lễ phép cúi đầu với bọn họ: "Cảm ơn các vị giám khảo"

Chờ Đồng Học Bản đi rồi, người đàn ông cao rút một điều thuốc ra, hít vào hai hơi: "Ánh mắt thật ghê gớm"

"Ai nói không phải" Người đàn ông lùn cười khổ: "Không ngờ lại như thần nhân vậy, anh nói xem hắn làm sao mà nhớ kỹ như thế?"

"Tôi còn đang muốn hỏi hắn đây" Người phụ nữ cảm thán không ngớt nói: "Trong tình huống không biết chuyện gì, nhìn quét vài lần, ngay cả giày là màu gì, trên giày có đính đất hay không cũng nhớ được. Cái này không phải thể dùng trí nhớ tốt, sức quan sát cẩn thận để hình dung nữa, quá thần rồi"

14. Chương 14: Thi Đậu Rồi!

Hôm sau, sáng sớm.

Phòng khách nhà Cù Vân Huyền.

Đồng Học Bản cùng mẹ vốn là tính kêu Huyền đi cùng nhau đến nam thành mua đồ ăn, đồ ăn bên kia thật có vẻ rẻ hơn, nhưng vào nhà mới phát hiện Tiểu Đông cùng dì Hứa đang ngồi ở sofa trò chuyện cùng Huyền đi, mẹ cũng sẽ không để ý cái này, đem ghế gia nhập đề tài bọn họ. Quan hệ của Đồng gia cùng Hứa gia rất kém cỏi, hơn nữa Đồng Học Bản cùng Tiểu Đông không hợp nhãn, nhưng người kinh thành nhân đều trọng mặt mũi, lảng giềng gặp mặt thường thường đều lải nhải vài câu chuyện nhà.

"Hiếu Bình, nghe nói Tiểu Bản nhà cô gần đây vẫn ôn tập?"

"Đúng vậy, nửa năm sau thi lại, Tiểu Đông nhà chị thì sao?"

"Nó cũng đọc sách, nhưng mà chỉ cần đề lần sau không phải quá khó, khẳng định có thể đậu."

"Ài, con của chị bớt lo rồi, không giống Học Bản nhà tôi, thành tích học tập không được tốt."

Đồng Học Bản rầu rĩ không vui đang cầm chai nước Huyền di đưa cho hắn, không có nói chuyện, hôm trước sau khi phỏng vấn kết thúc hắn chỉ biết mình đỡ nhiều lành ít, giám khảo có thành kiến với hắn, cái đó cũng có ý nghĩa là hắn cơ hồ không có gì tỷ lệ thông qua, cho nên hai ngày này tâm tình Đồng Học Bản không tốt lắm, ngay cả nói đều rất ít.

“Uống chậm một chút.” Cù Vân Huyền lấy khăn giấy lau khóe môi Đồng Học Bản, cười nói, “Nghĩ cái gì vậy?”.

Thấy Cù Vân Huyền đối với Đồng Học Bản tốt như vậy, ánh mắt Tiểu Đông liền độc lên.

Đồng Học Bản ngượng ngùng cười: “Nghĩ chuyện cuộc thi.”

Cù Vân Huyền thở dài: “Thuận theo tự nhiên đi, đừng làm khổ bản thân, đi nhìn đau lòng.”.

Dì Hứa cảm thấy ưu việt nói: “Đúng vậy, lần trước tôi đã nói rồi, xác suất có thể đậu kỳ thi này quá thấp, cậu hắn là đi làm ngoài xã hội trước, tích lũy ít kinh nghiệm, qua hai ba năm rồi hãy tính chuyện đi thi, cái này gọi là mài dao không lằm để đốn củi, bằng không, giống đứa nhỏ nhà chúng tôi, sau khi tốt nghiệp đại học liền ép buộc đi thi công chức, kết quả hai ba năm qua cũng không đậu được, làm chậm trễ thời gian.”.

Cù Vân Huyền không thích nghe: “Cái đó cũng không nhất định.”.

Dì Hứa gật gật đầu, “Vận khí tốt, đi thi ba lần có thể thông qua một lần thi viết.”.

Cù Vân Huyền sờ sờ cái ót Đồng Học Bản, bao che khuyết điểm nói: “Tiểu Bản chúng ta cũng rất thông minh, kỳ thi lần sau tuyệt đối không thành vấn đề.”.

Tiểu Đông đem ánh mắt theo tay của Huyền di, nhìn về phía Đồng Học Bản, gần một tháng nay, đã làm cho Tiểu Đông thoát khỏi sự buồn rầu, vô cùng tự tin nói: “Thành tích thi viết của tôi đã có, được 85 điểm, nghe nói năm nay đề khó, rất ít người hơn 90 điểm, cậu bao nhiêu điểm?” Thi trắc nghiệm được 85, thì phải là nói phần thi tự luận của Tiểu Đông cơ hồ không có điểm nào, bằng không thì điểm yêu cầu 100 của hải quan vẫn có thể qua dễ dàng.

Đồng Học Bản lạnh lẽo nhìn hắn: “Tôi quên rồi.”.

Tiểu Đông cười: “Không đậu à? Có cần tôi dạy bổ túc không?”.

“Không cần, tôi tự mình đọc sách được rồi.” Trong lòng Đồng Học Bản nói, mèo khóc chuột giả từ bi.

Có thể là trước mặt Huyền di, Tiểu Đông mỗi giây mỗi phút đều muốn biểu hiện mình “VẬY ĐI, CÓ CHỖ NÀO KHÔNG HIỂU LẠI HỎI TÔI.”.

Dì Hứa tươi cười đầy mặt vỗ vỗ vai Tiểu Đông “Con tôi đi thi trắc nghiệm là điểm mạnh, đứa nhỏ của hàng xóm chung quanh lần này thi công chức đều hỏi, ai thi cũng không đến 80 điểm, tốt nhất mới chỉ 65 điểm, kém nhiều lắm, hơn nữa Tiểu Đông nhà tôi tuy rằng thi tự luận thấp điểm, nhưng cũng không tính là kém so với người khác, bọn họ thi tự luận ngay cả mười lăm điểm cũng không có.”.

Mẹ cảm thán nói: “Con chị tương lai nhất định sẽ giống Hứa Khoa trưởng, có bản lĩnh”.

Dì Hứa ha ha cười nói: “Ai biết nó về sau thế nào đâu.”.

Reng reng reng, điện thoại của Đồng Học Bản vang lên, hắn lấy ra nghe: “A lô?”.

“A lô, là Đồng Học Bản sao?” Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nói của người đàn ông trung niên, nghe không ra bao nhiêu tuổi, có thể bốn mươi, có thể năm mươi, cũng có thể sáu mươi.

“Là tôi, ngài là?”.

“Nơi này là phòng chính trị quốc an phận cục thành Tây, thị cục buổi sáng đem kết quả thẩm tra chính trị đưa đến đây, thông báo cho cậu một chút, buổi sáng thứ Hai chín giờ đến phòng chính trị phận cục thành tây báo danh, cậu lấy bút ghi lại địa chỉ, cổng đông sườn nam cách đường Tự Tân năm mươi mét, căn nhà không treo băng, bởi vì tình huống đặc thù, chúng tôi không gửi thư đến, cậu chỉ cần mang theo chứng minh nhân dân, bản sao hộ khẩu, bằng tốt nghiệp chứng là được.”.

Đồng Học Bản nghe ngây người, “A? Ngài nói là... nói là...”

Đối phương dùng ngữ khí công thức hoá nói: “Cậu đã muốn thông qua cuộc thi công chức cùng thẩm tra chính trị, bên chúng ta có vẻ gấp, cho nên thời gian yêu cầu báo danh sớm hơn so với cơ quan khác, nếu cậu vì nguyên nhân nào mà không thể đến báo danh trước thứ năm, cục có khả năng hủy bỏ tư cách trúng tuyển của cậu, làm ơn chú ý.”

Đồng Học Bàn vội vàng nói: “Không đúng không đúng, tôi không thành vấn đề, thứ Hai khẳng định đến.”

“Tốt lắm.” Đối phương tiếp tục nói: “Cậu được phân đến ngành xử lý tổng hợp, về phần cụ thể, chờ khi cậu báo danh rồi nói sau.” Quốc an không giống các cơ quan khác, điền ngành trước khi thi, mà chỉ có “ngành hành chính” đại loại, cụ thể phải xem người ta phân phối như thế nào.

“Được, được, cảm ơn ngài .”

“Như vậy đi.” Tít tít tít, bên kia đã cúp máy.

Cắt điện thoại vào, ngồi xuống ghế, Đồng Học Bàn cảm xúc dao động rất lớn, tay có chút run lên.

Mẹ thân thiết nhìn hần: “Có phải tìm được công tác? Công ty gì ? Đãi ngộ thế nào?”

Dì Hứa nói: “Đúng, đi làm trước, vừa đi làm vừa đi thi, lời dì nói không dễ nghe nhưng con đừng trách, như vậy cho dù lần sau không đậu, con cũng tiền lương mỗi tháng có thể nuôi sống chính mình.”

Tiểu Đông tỏ vẻ tài trí hơn người nhìn Đồng Học Bàn một cái: “Tiền lương công ty có hơn hai ngàn?”

Đồng Học Bàn lười nói nhảm cùng hần, ngồi nghiêm chỉnh về hướng mẹ: “Mẹ, nói chuyện này với mẹ”.

Mẹ chớp chớp tròn mắt: “Chuyện gì?”

Đồng Học Bàn e hèm một cái: “Ừm, cái này, khụ khụ, con thi đậu công chức rồi”.

Một miệng nước trà của mẹ thiếu chút nữa đã phun ra, ho khan đặt chén trà xuống: “Con nói cái gì? Thi đậu cái gì !?”

“Con nói con thi đậu công chức rồi”.

“Nói hươu nói vượn.” Mẹ trừng mắt nhìn Đồng Học Bàn một cái: “Lừa mẹ vui vẻ sao?”

Cù Vân Huyền cũng néo cánh tay của hần một phen: “Ngay cả mặt mũi giám thị còn không biết, làm sao thi đậu được ? Đứa nhỏ này, lúc nào rồi mà có tể bào hài hước như vậy? Ừ, không sao đâu, không phải chỉ có một cuộc thi, lần tới cố gắng sẽ đậu mà, đừng cả ngày nghĩ về nó , nghĩ chuyện vui vẻ đi.”

Đồng Học Bàn ai da một cái: “Mẹ, Huyền di, con lừa gạt các người khi nào chứ, đậu thật mà, người ta đã gọi điện thoại báo cho con biết !”.

“A?” Mẹ, Cù Vân Huyền, dì Hứa, Tiểu Đông tất cả đều ngây ngẩn cả người!!

15. Chương 15: Con Đường Sau Đây

Cù gia.

Phòng khách.

Mẹ kinh hãi, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Cù Vân Huyền giật mình nói: “Thi đậu công chức? Con thi trắc nghiệm và tự luận không phải đều không được sao?”

“Cái này... khụ khụ, không phải là không được, mà là mọi người hiểu sai rồi, từ đầu đến cuối mọi người đều không có hỏi con là thi như thế nào cả” Đồng Học Bàn ngượng ngùng cười cười: “Sau đó con nghĩ rằng còn vòng phỏng vấn có thể không qua, cho nên không nói với mọi người, để tránh mọi người vui vẻ ủng hộ công. Sáng sớm ngày hôm trước không phải con đi ra ngoài sao, đi thi phỏng vấn đấy, người ta hỏi vài câu, con đáp không được tốt lắm, hơn nữa lại xếp thứ tư, trong lòng cảm thấy không thể qua được, ai biết người ta gọi điện thoại báo, kêu con thứ hai này đến phân cục thành Tây báo danh, nói trúng tuyển rồi”

Mẹ ôm lấy tay của con trai, môi run run: "Thật sự đậu rồi sao? Con không lừa mẹ chứ? Không lừa mẹ chứ?"

Đồng Học Bàn nói: "Ha ha, con làm sao dám lừa mẹ"

Miệng của dì Hứa cứng lại: "Có phải là làm rồi không? Con thi viết đậu? Bao nhiêu điểm?"

Đồng Học Bàn nhìn hai người bọn họ: "Phần trắc nghiệm và tự luận cộng lại tổng cộng được một trăm ba mươi điểm"

"Một trăm ba?" Tiểu Đông hít sâu một hơi lạnh: "Cậu thi được một trăm ba mươi điểm?"

"Thật sự là con trai ngoan của mẹ, thật sự là con trai ngoan của mẹ" Mẹ chảy nước mắt xuống, vừa khóc, vừa kích động nắm lấy tay của Cù Vân Huyền, không biết nên nói cái gì cho phải: "Vân Huyền! Em có nghe thấy không? Học Bàn đậu rồi! Học Bàn đậu rồi! Con chị thi đậu công chức rồi!"

"Em nghe thấy rồi, nghe thấy rồi" Cù Vân Huyền lau nước mắt ẹ: "Đây là chuyện tốt, chị đừng khóc"

Mẹ rơi lệ không ngừng: "Chị là vui vẻ, là vui vẻ!"

Cù Vân Huyền cười, gõ đầu của Đồng Học Bàn một cái: "Tiểu tử thôi! Khá lắm! Đúng là không chịu thua kém dì!"

Mũi của Đồng Học Bàn cũng hơi cay, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Khóc một hồi, mẹ cuối cùng cũng ngừng nước mắt, lau mặt vội vàng nói: "Vân Huyền, buổi trưa em đừng làm cơm, đến chỗ chị ăn cơm, chị đi xuống lầu mua vài mớ, chuẩn bị để ăn" Quay đầu nhìn lại dì Hứa và Tiểu Đông: "Chị và Tiểu Đông đừng đi, đến chỗ em đi"

Biểu tình của dì Hứa cứng ngắc, miễn cưỡng cười nói: "Không được, tôi... buổi trưa tôi còn có việc"

Tiểu Đông cắn răng nói: "Mẹ, đi thôi"

Cù Vân Huyền khách khí nói: "Lát nữa thế nào?"

"Lát nữa còn có việc, mọi người cứ trò chuyện đi"

Dì Hứa kéo Tiểu Đông đứng lên, vừa ra đến cửa, Tiểu Đông dùng ánh mắt ghen ghét nhìn Đồng Học Bàn, không còn ngạo khí như ngày xưa, cùng dì Hứa xám xịt khỏi khỏi nhà của Cù Vân Huyền. Xem ra, Đồng Học Bàn bắt ngờ thi đậu công chức đã tạo thành dả kích rất lớn đối với hai người bọn họ.

Bọn họ đi được mười phút, thì trên lầu truyền đến tiếng loảng xoảng, mơ hồ có thể nghe được tiếng la.

"Đừng đánh đứa nhỏ!" Đây là tiếng của dì Hứa: "Đừng có đánh nó!"

"Ba! A!!!"

"Thằng nhóc này! Ngay cả thằng nhóc Đồng gia còn mạnh hơn này! Xem tao có đánh chết mày không?" Đây là tiếng rống giận của Hứa Khoa trưởng.

"A! A!"

Nghe tiếng Tiểu Đông kêu thảm liên tục, trong lòng Đồng Học Bàn sảng khoái không gì sánh bằng.

Buổi trưa ăn cơm, mẹ hưng phấn đến nỗi đầu óc rối loạn đặc biệt uống hai chai bia ướp lạnh: "Học Bàn, con đã ẹ mặt mũi, phù, nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ mẹ cũng chưa từng vui vẻ như thế, nào, con rót ẹ một ly, mẹ phải uống hết chai bia này mới được"

Đồng Học Bàn cũng có một cảm giác hân diện, rót bia ẹ và Huyền đi.

Cù Vân Huyền nói: "Uống ít thôi chị Loan, đừng để say"

"Không sao cả, không sao cả" Mẹ cười toe tóe, nâng ly lên giữa không trung: "Vân Huyền, chị kính em một ly, mấy ngày nay nếu không có em bận trước bận sau giúp đỡ tiểu Bàn, vừa giặt quần áo vừa nấu cơm cho nó, thì tiểu Bàn sẽ không có nhiều thời gian để ôn bài như vậy"

Đồng Học Bàn vừa nghe, liền nhanh chóng giơ ly lên: "Huyền đi, cảm ơn dì"

Cù Vân Huyền liên tục xoa tay: "Chị Loan, tiểu Bân, hai người cần gì nói khách khí như vậy, mạng của em là do tiểu Bân cứu, ba chúng ta còn nói cảm ơn hay không cảm ơn cái gì cả, hơn nữa, em nhỏ tuổi như vậy, tính ra phải là em kính chị mới đúng, cặn ly"

Chạng vạng.

Cất bước tiễn Cù Vân Huyền về, mẹ quay về phòng khẽ ngâm một bài hát cũ thời thập niên tám mươi, mở hành lý ra xếp đồ.

Đồng Học Bân không hiểu hỏi: "Làm gì mà đi gấp vậy mẹ? Ồ vài ngày nữa đi?"

"Ồ quê sắp khai giảng rồi, vốn hôm trước mẹ định chuẩn bị trở về soạn bài, mà nhìn bộ dạng của con mẹ không yên tâm, nên không đi" Khuôn mặt của mẹ lộ ra nụ cười vui mừng: "Bây giờ con đã vào cơ quan nhà nước làm việc, mẹ ở bên này cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa, nên trở về thôi" Tỉnh Bắc Hà cũng gần kinh thành, đi xe chỉ khoảng ba giờ mà thôi.

Đồng Học Bân giúp mẹ đen tài liệu ngữ văn trung học cất vào trong hành lý: "Vậy để con đưa mẹ đi, mẹ lên đường nhớ chú ý an toàn"

Mẹ cười cười quay đầu lại nói: "Không cần để ý đến mẹ, con vào cơ quan nhà nước sau này phải cố gắng, chỗ đó chính là nơi cạnh tranh tàn khốc nhất nước ta, nhà chúng ta một không có bối cảnh hai không có tiền, một dân chúng bình thường, muốn thăng quan khải định không dễ dàng như vậy, cho nên, không làm lãnh đạo nổi cũng không có gì, chỉ cần con bình an vượt qua là tốt rồi"

Đồng Học Bân ừm một cái: "Con nhớ rồi" nhưng mà lời này đáp có vẻ không yên lòng.

Nếu như đổi lại là hai tháng trước đây, Đồng Học Bân chỉ cần tìm thấy được công việc có tiền lương hai ngàn một tháng thôi, có một cô gái có tướng mạo không tính là quá khó coi gả cho hắn, hai người kiếm một căn nhà cho vay trả góp sống, cuộc sống như vậy đã đủ để cho hắn hạnh phúc đến chết rồi, hắn làm gì nghĩ rằng, cuộc sống sau hai tháng lại có thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy, hắn có ngày thi đậu vào công chức!

Từ khi có được năng lực kia một cách khó hiểu, tất cả tựa hồ đã phát triển theo hướng tốt!

Làm quan? Hình như cũng không phải là giấc mộng xa vời không thể thành.

Đường sau này nên đi thế nào đây?

Sau này nên phấn đấu theo hướng nào?

Vào đêm, Đồng Học Bân nằm trên ghế sofa ôm ột lâm vào trầm tư, đã có cơ hội vào thể chế, nếu đã có năng lực BACK thần kỳ đến khó tin, hắn chỉ cần phải sửa đổi lại chính mình một chút. Nếu đã dựa theo tình huống bình thường mà nói, với điều kiện tầm thường của Đồng Học Bân, lăn lộn trong thể chế hai ba mươi năm, có thể lên đến phó khoa cũng đã là mừng lắm rồi, thế nhưng, Đồng Học Bân bây giờ đã có năng lực lùi thời gian lại, trong cái trục quyền và tài, có thể làm gì hắn bây giờ?

Bằng không, đặt mục tiêu phấn đấu lên chính khoa? Trấn trưởng hay huyện trưởng cũng được?

Sáu mươi tuổi về hưu ở cấp chính khoa? Ặc, có phải là không quá truy cầu không?

Hay là cấp chính xử? Trời, cái này gọi là nói khoác không biết ngượng miệng! Ngay cả cấp phó khoa không biết hắn có thể lên được hay không, cấp chính xử thì càng xa xôi hơn.

Thế nhưng...

Chỉ sau chốc lát, hắn dùng sức vỗ tay lên đùi: "Quyết định rồi!"

Nguyên vọng hay mục tiêu, cứ đặt xa một chút là tốt nhất. Nếu như không có suy nghĩ nhiều nữa, hắn đương nhiên là sẽ muốn từ khoa viên lên cấp khoa, từ cấp khoa lên cấp xử, từ cấp xử lên cấp phòng, từ cấp phòng lên cấp bộ, từ cấp bộ lên cấp quốc gia... Đúng! Mục tiêu là cái này!

Hắn muốn vào trung ương!

Tiến vào chính trị!

Dưới đáy lòng của Đồng Học Bản âm thầm ứng thuận cái tâm nguyện không thêm nói đạo lý này!

16. Chương 16: Phòng Làm Việc Tổng Hợp.

Thứ hai.

Tám giờ sáng.

Trên đường đến phân cục thành Tây báo danh dưới bầu không khí lạnh kích thích, nghĩ đến mục tiêu lâu dài của mình thì suy nghĩ nhất thời có chút phát nóng lên, mặt của Đồng Học Bản cũng đỏ lên, hắn bây giờ vừa mới chân ướt chân ráo tiến vào trong cửa lớn của cơ quan nhà nước, còn muốn tiến vào chính trị? Nếu như để ẹ hoặc là bạn học biết, phỏng chừng sẽ cười chết hắn luôn, nhưng mà Đồng Học Bản cũng không từ bỏ cái suy nghĩ không thực tế ấy trong đầu, hắn thật sự dự định từng bước thực hiện nó.

Đường Tự Tân khu thành Tây.

Sườn tây ngã tư đường.

Nhìn thời gian, vừa mới tám giờ hai mươi, còn nhiều thời gian từ đây đến chín giờ, Đồng Học Bản liền mua một ít bánh rán từ xe đẩy ven đường, đứng trước một cửa tiệm sách vừa tránh gió vừa ăn. Đồng Học Bản đối với chỗ này cũng có thể nói là khá quen thuộc, trường Thập Ngũ trung nơi mà hắn thi viết năm ở sườn đông, cửa nam thì là bãi giữ xe cho siêu thị, còn xa hơn về phía đông là cổng bắc của công viên Đào Nhiên Đình.

Vừa ăn xong cái bánh rán, liền nhìn thấy có một chiếc xe buýt dừng lại tại chỗ này.

Một người vừa xuống xe liền thu hút cái nhìn, đó là một người rất cao, cao đến một mét chín, có thể trọng đại khái khoảng gần tám mươi ký, tuổi tác thì thoát nhìn không khác gì Đồng Học Bản cho lắm, lưng rộng vai thô, vẻ mặt dữ tợn, trông có vẻ rất hung hăng, những người đi đường xung quanh đều nghĩ rằng người này là lưu manh, thấy hắn ta liền tránh đi.

Xuống xe, người thanh niên cao ráo ấy nhìn trái nhìn phải, rồi bước đến hướng của Đồng Học Bản.

Ngay khi Đồng Học Bản cho rằng mình sẽ gặp cướp giữa ban ngày, thì người cao to hắn đột nhiên ngồi xổm xuống bậc thang cách hắn khoảng một mét, đưa tay ra, sờ sờ một con mèo nhỏ đi lạc khá gần gần góc tường, dùng ngón tay gỡ gỡ cổ nhỏ của con mèo, con mèo thoải mái híp mắt lại, kêu meo meo một tiếng, chọt cái đầu xuống, dùng đầu lưỡi liếm ngón tay của người cao to này.

"Mày đói bụng à?" Giọng nói của người cao to vô cùng nhẹ nhàng: "Muốn ăn cái gì? Tao mua ày ăn?"

Con mèo kêu meo meo lên, còn dùng cái móng nhỏ cào cào hắn.

Người cao to cười nó, rồi đi qua quầy bán hàng gần đấy mua hai cái chân giò hun khói, xé nhỏ ra đưa cho nó: "Bé cưng, ăn đi, coi chừng nghen" Hành động lời nói của người này so với tướng mạo hình dạng của hắn tạo thành một sự tương phản mãnh liệt, làm cho Đồng Học Bản có chút không thích ứng nổi. Người này, vẫn còn có ái tâm.

Thời gian dần trôi qua, cuối cùng cũng đến tám giờ năm mươi.

Đồng Học Bản nhìn thoáng qua người cao to, quay người lại, đi đến hướng một cái cửa sắt màu xanh đồng. Nhìn xa xa, bên trong có một tòa nhà cũ hình như được xây từ thập niên tám mươi, cửa sắt đóng chặt, chỉ mở một cái cửa hông nhỏ bên trái, có mấy người đẩy xe đạp lục đục đi vào. Đồng Học Bản cho rằng mình đi lộn chỗ, vì hoàn cảnh làm việc nơi này khác xa so với tưởng tượng, ngay cả bảo vệ cổng cũng không có, đừng nói là quốc an, chỗ này giống như một phân xưởng xí nghiệp quốc doanh thì đúng hơn.

Ngoài cửa trụ lụi, không có bất kỳ bảng hiệu nào.

Đồng Học Bản chớp mắt nhìn, thử cùng một người trung niên đẩy xe đạp đi vào.

"Này, cậu kia, chờ một chút!" Một người trong phòng trực vươn đầu ra, nhú mày nói: "Cậu tìm ai?"

Đồng Học Bàn vội hỏi: "Xin hỏi chỗ này là phân cục quốc an thành Tây sao? Tôi thi đậu vào đây, phòng chính trị kêu tôi sáng thứ hai chín giờ đến báo danh, tôi là Đồng Học Bàn"

Người trong phòng trực à một tiếng, rồi lấy điện thoại bàn gọi, sau mười giây, người này buông điện thoại xuống gật đầu với Đồng Học Bàn, đưa một bảng đăng ký quá: "Ký tên vào đây rồi đi vào, phòng chính trị ở trong cùng hành lang lầu hai của tòa nhà màu xám phía đông nam, cậu trực tiếp đi đến đó là được, đừng đi lung tung"

"Vâng, cảm ơn ông"

"Không khách khí"

Bầu không khí trong sân có vẻ không giống với cơ quan nhà nước, người kinh thành rất thích nói chuyện khách khí, gặp nhau thường thường sẽ hỏi một vài câu không có dinh dưỡng, ví dụ như "Ăn sáng chưa" "tối rồi à" "Bệnh cảm đỡ rồi chứ?" "Đưa con đi học chưa?" vân vân... chỉ là ở chỗ này, mấy đồng sự gặp nhau chỉ yên lặng gật đầu, cùng lắm là thấy lãnh đạo thì kêu lên một tiếng chủ nhiệm hoặc là cục trưởng, lời dư thừa rất ít nói.

Tòa nhà màu xám.

Hành lang tầng hai.

Đồng Học Bàn nhìn thấy trên tường có tấm bảng để là phòng chính trị, nhưng mà bên trong còn có vài phòng làm việc nhỏ, hắn không biết nên đi vào cái nào, đang do dự, phía sau bỗng truyền đến tiếng bước chân, nhìn lại, ặc, thì ra chính là người cao to hồi này gặp ngay trước cửa, hắn ta cũng là quốc an sao?

"Làm ơn cho hỏi" Đồng Học Bàn liền hỏi thăm hắn: "Tôi đến báo danh, xin hỏi nên đi phòng làm việc nào?"

Người cao to kinh ngạc, ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Tôi cũng đến báo danh, cũng đang tìm chỗ"

Đồng Học Bàn ặc một tiếng: "Thật là trùng hợp" Bầu không khí đông cứng lại, hai người bọn họ đều im lặng cả, Đồng Học Bàn nhạy cảm nắm bắt được người kia hình như không phải là loại người biết ăn nói, ho khan một tiếng, hắn mở đầu nói: "Cái này... đúng rồi, tôi tên là Đồng Học Bàn"

Người cao to nở nụ cười hiền hậu: "Tôi là Tôn Tráng, vừa tốt nghiệp đại học xong, bạn cùng phòng đều gọi tôi là Thung Tử"

Bắt tay với nhau, bọn họ lại khách khí thêm vài câu, rồi cùng nhau vào trong một phòng làm việc bên cạnh, đúng là hay không bằng hên, chọn đại ai dè lại đúng, một khoa viên mặc thường phục bên trong kêu bọn họ ngồi xuống chờ, đợi một người đàn ông trung niên xưng là phó chủ nhiệm phòng chính trị đi vào nhà rồi làm thủ tục cũng như nói về những công việc của bọn họ.

Ngồi hơn một tiếng đồng hồ.

Phó chủ nhiệm nhấp một ngụm trà nói: "Đại khái là như thế, các người được phân vào phòng tổng hợp, nghe nói gần đây thiếu người, các người ở đây làm quen hoàn cảnh một chút, ngày mai sẽ chính thức đi làm, về phần cảnh phục à, chờ làm tốt rồi phát cho các người, dù sao thì bên chúng ta ngoại trừ đi họp thị cục hoặc là những hội nghị quan trọng ra, thì cảnh phục quốc an cơ bản không cần dùng, cũng không phải là việc gấp"

Dứt lời, ông kêu khoa viên mang Đồng Học Bàn và Thung Tử đi "làm quen" với mọi người.

Phòng tổng hợp ở lầu một, phòng làm việc là một khu vực nhỏ được ngăn cách, bên trong có tám chín cái bàn làm việc.

Khoa viên phòng chính trị vừa vào liền nói "Có người mới đến, đều là sinh viên vừa tốt nghiệp, mọi người làm quen một chút, đây là Đồng Học Bàn, đây là Tôn Tráng"

Đồng Học Bàn biết ấn tượng đầu tiên vô cùng quan trọng, lập tức khiêm tốn nói: "Tôi vừa đến, có quy tắc gì không hiểu, xin mọi người sau này chỉ điểm nhiều hơn"

Thung Tử vừa nhìn, cũng vụng về nói theo: "Tôi cũng vậy, mong mọi người chỉ giáo nhiều hơn"

Mấy người bên trong nhìn hai người bọn họ từ trên xuống dưới

Một cô gái trong đó cười hì hì nói: "Đừng khách khí, vào phòng này làm việc thì sau này mọi người đều là người một nhà"

Khoa viên phòng chính trị quay đầu lại nhìn hai người Đồng Học Bàn, chỉ chỉ năm sáu người kia: "Chủ nhiệm Chu đi xem bệnh à? Hình như không có ở đây, ừm, đây là Đàm Lệ Mai, bên kia là lão Nghiêm, Quách Phàn Vỹ, Quách Thuận Kiệt, Thường Quyên..."

17. Chương 17: Các Khoa Viên.

Thứ ba.

Phân cục thành Tây, phòng tổng hợp.

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên Đồng Học Bàn chính thức đi làm, bàn làm việc của hắn được phân đến góc gần cửa sổ, mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu nắng cả mặt bàn, vừa nóng vừa chói mắt, kéo rèm cửa sổ lại chặn một chút, đối diện Đồng Học Bàn là bàn làm việc của Thung Tử, hai người mặt đối diện nhau, ở giữa chỉ có hai cái màn hình máy tính mười bảy inch cùng với một quyển lịch để bàn.

Trong phòng làm việc, ngoại trừ Đồng Học Bàn và Thung Tử ra, mấy người khác đều "Bận rộn"

Cô gái hoạt bát đứng trước cái máy photo Đàm Lệ Mai đang bận chỉnh lý văn kiện, không quay đầu lại nói: "Quách Thuận Kiệt, tôi hết tay rồi, giúp tôi photo một chút, trong cục cần sử dụng"

Quách Thuận Kiệt khoảng hai mươi tám hai mươi chín tuổi gõ bàn phím lộc cộc: "Tôi cũng đang bận, cô tìm người khác đi"

Người lớn tuổi nhất trong phòng làm việc lão Nghiêm thì ngồi vắn như Thái sơn để... xem báo, không có ý giúp đỡ.

Quách Phàn Vỹ tướng mạo xấu xí thì đang cúi đầu viết viết cái gì đó: "Chờ tôi viết xong, sẽ lập tức đến ngay"

Cuối cùng là người thiếu phụ Thường Quyên đang cầm cái gương nhỏ trang điểm khuôn mặt.

Đồng Học Bàn chớp chớp mắt, khép bàn phím lại, lập tức xung phong đi lại: "Chị Đàm, em đến giúp cho"

"Tốt tốt" Đàm Lệ Mai đem phần một văn kiện giao cho Đồng Học Bàn, chỉ huy: "Biết dùng máy photo không? Xếp cho gọn lại trước, rồi đặt vào đầu kia, đúng, nhấn cái nút đó, tổng cộng có bốn phần, sau đó đóng gọn lại là được, à đúng rồi, cậu vừa gọi là gì? Chị Đàm? Hì hì, đừng xưng hô như thế, tôi đến trường sớm, cũng vừa mới tốt nghiệp một năm, phỏng chừng còn không lớn bằng cậu và Tôn Trắng"

"Tôi cũng hỗ trợ" Thung Tử không có việc làm cũng nhanh đi đến.

Đàm Lệ Mai tùy tiện nói: "Được được, các người một in một đóng dấu, làm nhanh lên một chút, lãnh đạo đang chờ đấy"

Lạch cạch lạch cạch, chờ chiếc máy photo cho ra văn kiện, Thung Tử liền xếp gọn lại.

Lúc này, ngay khi hai người Đồng Học Bàn chuẩn bị tốt văn kiện, thì Quách Phàn Vỹ này giờ cúi đầu cùng với Thường Quyên này giờ vẽ lông mi đồng loạt đứng lên, hầu như là cùng kêu lên: "Tôi đưa cho" Dứt lời, hai người liếc nhìn nhau, Thường Quyên cười xinh đẹp, nói: "Tôi đưa đến chỗ chính trị cho, cậu đưa cho cục trưởng đi" Phàn văn kiện ra, Quách Phàn Vỹ thì sờ soạn lại cổ áo sơ mi của mình, còn Thường Quyên thì cẩn thận đánh phấn, rồi hai người mới đi ra khỏi phòng làm việc.

Đồng Học Bàn và Thung Tử có chút buồn bực.

Còn Đàm Lệ Mai thì tỏ vẻ bất đắc dĩ, bĩu môi với bóng lưng của hai người: "Làm việc thì không thấy tích cực, vừa nghe muốn đi gặp lãnh đạo thì liền tranh nhau cướp lấy, hừ!"

Đồng Học Bàn vừa mới đến, không hiểu bên trong có nội tình gì, chỉ nở nụ cười, không nói chen vào.

Bỗng nhiên, Quách Thuận Kiệt nói: "Tiểu Đồng, Tiểu Tôn, lại đây"

Hai người Đồng Học Bàn đi qua: "Chuyện gì?"

"Các người làm lại cái bảng này, biết làm excel không? Dựa theo công thức mà tôi làm sẵn này giờ, nội dung thì cứ trực tiếp lấy trong file word bên cạnh bỏ vào, làm lại cho gọn là được, đừng có làm sai nhé, cái này cần trước buổi trưa, làm xong thì in ra" Trong giọng nói của Quách Thuận Kiệt toát ra vẻ lãnh đạo, ra lệnh tuyệt không hàm hồ, kêu Đồng Học Bàn và Thung Tử đi làm việc, còn hắn liền rảnh rỗi, cầm chén trà lên uống, rồi lên mạng lướt qua mấy diễn đàn cá kiểng nước ngọt.

Buổi trưa.

Đồng Học Bàn và Thung Tử hoàn thành nhiệm vụ, Quách Thuận Kiệt cầm lấy nhiệt, khê gập đầu: "Ừ, rất tốt"

Đàm Lệ Mai trêu ghẹo: "Quách lãnh đạo, bây giờ nghỉ trưa, chúng tôi không thể đi ăn?"

Quách Thuận Kiệt cũng không tức giận, cười ha hả nói: "Tôi mà lãnh đạo cái gì, đừng gọi như thế"

Bên kia Quách Phần Vỹ nhìn thời gian một chút, bật người thu dọn đồ vào trong cặp: "Tôi đi bệnh viện thăm chủ nhiệm Chu"

Thường Quyên lắc eo nhỏ đứng dậy: "Hôm nay không có ai mời khách, đến căn tin ăn thôi"

"Tiểu Đồng, Tiểu Tôn" Lão Nghiêm từ sáng đến giờ không thấy nói gì đã cười hiền lành với hai người bọn họ: "Không có phiếu ăn đúng không? Đi, dùng của tôi trước"

Đồng Học Bàn xua tay nói: "Không cần không cần, cảm ơn ngài, hai chúng tôi tùy tiện ăn bên ngoài một chút là được"

Thung Tử nói: "Đúng đúng, cảm ơn ngài"

Đàm Lệ Mai nhiệt tình nói: "Bên ngoài có gì ngon mà ăn? Đừng xem thường căn tin nhỏ của chúng ta, thức ăn cũng không tồi đâu, nào nào, tôi mang hai người đi, đồng chí lão Nghiêm, tôi đã đoạt được người, hai người bọn họ sẽ dùng phiếu ăn của tôi"

Lão Nghiêm cười hiền lành nói: "Được, thanh niên các người nên giao lưu nhiều một chút, tôi thấy hai tên nhóc này cũng được đấy"

Tướng mạo của Đàm Lệ Mai cũng bình thường, nhưng mà rất hay nói, cái mồm rất là "lớn", đối với ai cũng đều như vậy cả, cái gì cũng dám nói ra ngoài. Trong căn tin ở phía bắc, Đàm Lệ Mai ríu ra ríu rít nói với bọn họ rất là nhiều.

Nhờ phúc của cô ta, Đồng Học Bàn cũng có hiểu biết thêm về tình hình phòng làm việc.

Trong cơ quan nhà nước, thật ra thì xử lý tổng hợp thì phòng làm việc nào cũng có, nhưng mà bởi vì tình huống bên đây đặc thù, cấp bậc văn kiện cần xử lý không tầm thường. Vì vậy xử lý tổng hợp mới lập thành một phòng làm việc riêng như thế, phụ trách biên soạn lại văn kiện hội nghị, tài liệu nói chuyện của lãnh đạo, chuyển giao hồ sơ văn bản... nói chung là những công việc thượng vàng hạ cám. Chủ nhiệm phòng làm việc là do một Phó Trưởng phòng kiêm nhiệm, nghe nói ông ta ủy quyền khá lớn, không thể nào nhúng tay vào bên này, cho nên người đứng đầu thực tế phòng làm việc này là Phó Chủ nhiệm Chu Trường Xuân, một người trung niên khoảng năm mươi tuổi, thân thể không được tốt lắm, thường xuyên giả bệnh.

Dưới Phó Chủ nhiệm chính là những khoa viên này.

Lão Nghiêm là lớn tuổi nhất, nhưng mà nghe nói hồi trước đắc tội với một vị lãnh đạo trong quốc an, bị cấp trên đi mãi không thăng chức nổi, bây giờ đã năm mươi rồi mà vẫn chỉ là khoa viên nhỏ, sắp nghỉ hưu đến nơi rồi, người ta coi như là đã nhìn ra rồi, suốt ngày cứ ôm tờ báo ngồi đọc một cách rảnh rỗi, công việc gì cũng không làm cả, chuyện gì cũng không quan.

Tâm tiến tới Quách Phần Vỹ rất là mạnh, suốt ngày cứ vây lấy bên người lãnh đạo, công phu vượt mông ngựa rất cao, nịnh bợ chủ nhiệm xong rồi quay sang xum xoe với trưởng phòng, có thể nói chuyện với nhiều lãnh đạo.

Quách Thuận Kiệt có người trong cục, nghe nói là, chính ủy phân cục Chu Quố An có quan hệ tốt với hắn, cho nên trong phòng làm việc ngoại trừ Chu Trường Xuân Phó Chủ nhiệm ra, thì Quách Thuận Kiệt đều không coi ai vào mắt cả, làm ra vẻ "bên trong khoa viên hắn là lớn nhất".

Thường Quyên là một thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi, đừng thấy tướng mạo bình thường mà chê, nhưng cực kỳ thích trang điểm, cả ngày chỉ biết trang điểm cho xinh đẹp rồi lặn qua lặn lại trước mặt lãnh đạo, hình như ngóng trông rằng cô ta sẽ có một ngày trở thành tình nhân cho ai đó vậy.

Chỉ có Đàm Lệ Mai là người làm việc trong cái phòng này, văn kiện to nhỏ trong phòng làm việc hầu như tất cả đều là do một tay cô ta xử lý.

Ừm... nói chung là tình huống như thế đó.

Trong phòng làm việc... rất phức tạp!

18. Chương 18: Nói Sai Rồi.

BACK của ngày hôm qua vẫn dùng để luyện tập thích ứng.

Sáng thứ tư đang nằm trên giường, Đồng Học Bản bị điện thoại của Cù Vân Huyền kêu qua, đến nhà cô ta ăn sáng.

Có thể là cơ quan của Huyền đi hôm nay phải tiếp một vị khách quan trọng, ngày hôm nay cô mặc một bộ đồng phục màu trắng, phối hợp với da thịt trắng nõn và đầy ắp, cả người toát ra mị lực miễn bàn, Đàm Lệ Mai trong phòng làm việc cũng tốt, Thường Quyên cũng tốt, so với Cù Vân Huyền, quả thật không phải chỉ là kém xa vạn dặm đâu, cho dù là cô gái xinh đẹp nhất trong trường đại học của Đồng Học Bản, cũng còn có chênh lệch nhất định với Huyền đi.

"Huyền đi" Đang ăn cơm, Đồng Học Bản không kìm lòng được, nói: "Hôm nay dì rất xinh đẹp"

Nói xong, chính hắn cũng thấy có chút hối hận, phi phi phi, nói bậy cái gì vậy!

Khuôn mặt của Cù Vân Huyền đỏ lên, trừng mắt vung tay làm bộ muốn đánh hắn: "Ba hoa! Muốn bị đánh phải không?"

Đồng Học Bản ho khụ khụ một tiếng, nhanh tay múc đồ ăn bỏ vào trong miệng.

"Ăn chậm một chút, chậm một chút, đâu có ai giành với con đâu" Cù Vân Huyền liếc mắt nhìn hắn, lấy khăn giấy lau miệng cho hắn, ôn nhu nói: "Hôm qua là ngày đầu tiên đi làm sao? Cảm giác thế nào? Dì có thể nói cho con biết, trong cơ quan không được nói lung tung, chỗ đó là một nơi nói quy tắc, nếu như đắc tội với vị lãnh đạo nào đó, thì sau này con sẽ rất khổ sở, không thể giống như lúc đến trường được nữa, cần nói ít thì nói ít, cần nịnh hót lãnh đạo thì nịnh hót, hiểu không?"

Đồng Học Bản nói: "Con hiểu rồi"

Ăn điểm tâm xong, Đồng Học Bản chào tạm biệt Huyền đi, xuống lầu đi làm.

Vừa xuống thì gặp phải hai mẹ con dì Hứa, bà ta hình như mang tiểu Đông đi đâu đó, đang giơ tay đón một chiếc taxi, vừa thấy Đồng Học Bản, dì Hứa nheo mắt lại, ổn định tâm tình, cười chào hỏi: "Là tiểu Bản à, đi làm sao? Làm việc có mệt không?" Từ khi Đồng Học Bản thi đậu công chức đến giờ, thái độ của dì Hứa đối với hắn cũng dần dần thay đổi, không còn tỏ vẻ không coi ai ra gì nữa.

Đồng Học Bản nói: "Cũng được, buổi sáng thì bận, buổi chiều nhàn hơn"

Tiểu Đông nhìn hắn một cái, rồi khom lưng, vào trong xe taxi trước.

Dì Hứa cũng mở cửa xe ra: "Tiểu Đông nói muốn đến chợ đồ cổ nhìn một chút, dì đi trước nha"

"Ừm" Xem ra, vừa vào cơ quan nhà nước làm việc đúng là không giống, nếu như không phải nói là thay đổi hoàn toàn.

Mang tâm tình nhàn nhã đi chơi, Đồng Học Bân ngồi xe buýt đến phân cục thành Tây, cười cười với ông cụ ngồi trong phòng trực, hẳn cùng với mấy người khoa viên không quen biết cùng đi vào tòa nhà màu xám, quẹo vào phòng làm việc, để đồ xuống, Đồng Học Bân bắt đầu lấy chổi quét rác.

Trước đây, công việc quét dọn này là của Quách Phàn Vỹ, hẳn thì lúc nào cũng muốn biểu hiện trước mặt lãnh đạo cả, chỉ là từ sau khi Chủ nhiệm Chu vào bệnh viện truyền nước biển, Quách Phàn Vỹ cũng không còn quét rác nữa, vì sao? Vì lãnh đạo không thấy, biểu hiện tốt cũng đâu có ý nghĩa!

"Ồ, tiểu Đồng đến sớm vậy?" Quách Thuận Kiệt xách cặp bước vào.

Đồng Học Bân cười nói: "Ừ, hôm nay không kẹt xe, cho nên đến sớm"

Lúc này, Quách Phàn Vỹ và Thường Quyên vừa nói chuyện vừa đi vào phòng.

Đàm Lệ Mai là người thứ năm bước vào, Thung Tử là người thứ sáu, lão Nghiêm hình như là người đến cuối cùng.

Lượng công việc của thứ tư rõ ràng là ít hơn hai ngày trước rất nhiều, thấy bên Đàm Lệ Mai không cần hỗ trợ gì, Đồng Học Bân lấy cái giẻ lau ra phòng vệ sinh bên ngoài mà chùi chùi, vừa mở cửa phòng làm việc ra, thấy một cục nước đầm không biết là do ai nhỏ cùng với một cái vỏ khoai lang nằm chình ịch ở đó, rất bẩn.

Đang bận rộn, thì tiếng giày da vang lên ở ngoài đầu hành lang.

Vừa ngẩng đầu, Đồng Học Bân thấy một người trung niên khoảng năm mươi tuổi đang đi về hướng này, ông ta đi đường hình như không được tốt, chân trái bước đi rõ ràng là dài hơn chân phải, giống với việc bị tắc động mạch não làm cho hành động của tay chân trở nên cứng ngắc. Đồng Học Bân vừa nhìn liền rõ ràng, đây khẳng định là Phó Chủ nhiệm Chu Trường Xuân nằm viện cả tuần nay, là lãnh đạo chủ yếu của phòng tổng hợp!!

Đồng Học Bân Đồng Học Bân muốn cho lãnh đạo một ấn tượng tốt nhất, làm bộ không phát hiện ra ông ta, dốc sức mà quét dọn, làm ra vẻ rất biết chịu khổ.

"Cậu là?" Chu Trường Xuân nghi hoặc nói.

Đồng Học Bân mới làm bộ nhìn thấy ông ta, sững sốt một chút, lau mồ hôi trên trán nói: "A... ngài là Chu Phó Chủ nhiệm sao? Xin chào xin chào, tôi mới đến phòng làm việc, tên là Đồng Học Bân, ngài..."

Chu Trường Xuân à một tiếng, "đã biết" rồi cái gì cũng không nói nữa, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

"Chu Phó Chủ nhiệm, tôi..." Đồng Học Bân còn chờ lãnh đạo hỏi vài câu, không ngờ rằng người ta tiếp tục đi luôn, nhất thời có chút ngơ ngác, trong lòng nói đây là lãnh đạo sao?

Trong lúc hẩn cho rằng Chu Phó Chủ nhiệm có tính tình như vậy, thì Chu Trường Xuân đi vào phòng làm việc tự nhiên lại cười hiền hòa bắt chuyện với mọi người: "Mọi người cực khổ rồi, ha ha, trong mấy ngày tôi nằm viện, trong phòng có xảy ra đại loạn gì không?"

Đàm Lệ Mai cười nói: " Chu Chủ nhiệm, ngài còn lo lắng cho chúng tôi sao?"

Thường Quyên cười mỉ: "Đúng vậy, Chu Chủ nhiệm, chúng tôi có làm mất mặt ngài bao giờ đâu"

Quách Phàn Vỹ thì chạy qua nghênh đón: "Tôi đi pha trà cho ngài"

"Chu Chủ nhiệm, thân thể của ngài thế nào?" Quách Thuận Kiệt quan tâm hỏi.

Đồng Học Bân mà choáng váng, hồi phục tinh thần lại, vỗ mạnh vào trán của mình một cái, . Hẳn mới hiểu được vì sao Chu Trường Xuân lại có thái độ như vậy với mình, trời đất, thì ra mọi người đều xưng hô ông ta là Chu Chủ nhiệm cả, không mang theo chữ phó, còn Đồng Học Bân ngu ngốc thì lại gọi là Chu Phó Chủ nhiệm. Đừng thấy chỉ khác một chữ phó, nhưng mà ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn, bỏ chữ phó đi trực tiếp gọi là Chủ nhiệm, người ta nghe thoải mái, cũng đại biểu cho việc bạn tôn trọng lãnh đạo, cái này thuộc về một quy tắc bất thành văn trong cơ quan nhà nước, tất cả mọi người đều gọi như thế.

Thật ra Đồng Học Bân cũng biết những cái này, Hồ gia gia khi còn nằm viện cũng đã nói qua với hẳn. Nhưng trước đây là chuyện không liên quan, trong đầu không để ý lắm, bây giờ đã vào cơ quan nhà nước

rồi mà vẫn không có phản ứng, thế nên mới ngày đi làm thứ hai mà đã đắc tội với lãnh đạo một cách không rõ ràng, phạm vài một sai lầm lớn!

Đồng Học Bàn quýnh lên, hô to: "BACK!"

.....

Hình ảnh bay ngược lại.

Đồng rác vốn sạch sẽ lại một lần nữa xuất hiện dưới chân.

Cạch, cạch, cạch, cạch, tiếng giày da vang lên bên tai.

"Cậu là?" Khuôn mặt già cả suy yếu của Chu Trường Xuân xuất hiện trước mặt của Đồng Học Bàn.

"A, ngài là Chu Chủ nhiệm sao?" Đồng Học Bàn hưng phấn nói; "Tôi mới đến phòng làm việc, tên là Đồng Học Bàn, xin chào Chủ nhiệm Chu"

Chu Trường Xuân gật đầu nói: "Cậu rất có tinh thần, mới đến ngày hôm qua à? Có quen với công việc chưa?"

Đồng Học Bàn vừa mừng vừa sợ nói: "Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, đã làm quen với công việc rồi"

Chu Trường Xuân vỗ vỗ vai của hắn: "Ừ, làm tốt nha"

Thái độ một trước một sau quả thật cứ như là hai người!

Quả nhiên là đã nói sai cái chữ "phó" kia rồi!

Đồng Học Bàn lòng còn sợ hãi lau mồ hôi trên trán, nguy hiểm thật !!!

19. Chương 19: Tư Thế Ngồi Sai.

Thứ tư.

Trong phòng làm việc tổng hợp.

Có Chu Chủ nhiệm tọa trấn, tính tích cực làm việc của mọi người rõ ràng không giống. Quách Phàn Vỹ hai ngày đầu không làm gì cả hôm nay đặc biệt ra sức, đem tất cả việc của Đàm Lệ Mai làm không nói, còn quét dọn phòng làm việc của Chu Chủ nhiệm, cứ cách mười phút thì lại đi rót nước pha trà cho lãnh đạo, cực kỳ ân cần. Thường Quyên cũng không dám trang điểm trong phòng làm việc, cũng giống như Quách Thuận Kiệt, vùi đầu giả làm người siêng năng, chỉ có lão Nghiêm là không có gì khác với bình thường, vẫn mang cặp kính lão xem báo như trước.

"Bên tử" Thung Tử ngồi đối diện ngưỡng ngừng nói: "Mật mã của file word này là bao nhiêu vậy?"

Đồng Học Bàn đi qua nhìn màn hình máy tính của hắn, đưa tay gõ gõ bàn phím: "Hình như là 5776"

Nhưng mà nhập vào rồi cũng không có phản ứng... sai mật mã.

Đàm Lệ Mai ngồi trên bàn làm việc ở góc xa nghiêng đầu qua cười nói: "File excel là 5776, còn word là 3328, cái mật mã này hai người nên ghi nhớ trong đầu, sau này sẽ không ngừng sử dụng, sau khi người làm xong văn kiện thì phải mã hóa lại, hi hi, tuy rằng cái chúng ta nhìn thấy cũng không phải là văn kiện cơ mật gì, nhưng mà phòng làm việc lại quy định như thế" Cô nhỏ giọng nói: "Hai người chưa thấy qua chỗ bí mật kia đâu, còn nghiêm hơn chúng ta nữa, máy tính của bọn họ không thể lên mạng được"

Vài ngày ở chung, quan hệ của Đồng Học Bàn và Đàm Lệ Mai đã dần dần quen thuộc lên.

Thứ nhất, cả ba bọn họ đều tốt nghiệp đại học không lâu, là bạn cùng lứa tuổi, có tiếng nói chung hơn Thường Quyên, Quách Phàn Vỹ và Quách Thuận Kiệt đã trên dưới ba mươi rồi, thứ hai, cả ba người họ đều tương đối thành thật, trong bụng không có tâm địa suy tính gì cả, cả ba đều làm việc rất kiên định.

Bỗng, kịch, cửa phòng làm việc của Chu Chủ nhiệm mở ra.

Chỉ thấy tinh thần của Quách Phàn Vỹ rung lên, vội cầm lấy cây bút bi vừa ném đi, viết vẽ gì đó vào trong giấy, làm ra vẻ cần cù thật thà. Ở góc phòng làm việc, Thường Quyên cũng lập tức cất hộp đồ trang điểm đi, còn Đàm Lệ Mai nhanh chóng tắt QQ xuống, từ góc của Đồng Học Bản có thể thấy được Quách Thuận Kiệt cũng nhanh chóng để trang web của diễn đàn cá kiểng xuống góc màn hình, ngay cả lão Nghiêm cũng cất tờ báo vào, cầm lấy cái ly uống nước.

Xoạt xoạt xoạt...

Tiếng viết chữ, tiếng máy đánh chữ, trong phòng làm việc một mảnh bận rộn.

Chu Trường Xuân thoải mái gật đầu, thị sát một vòng quanh trong phòng, nhìn xem chỗ này viết cái gì, chỗ kia đánh máy cái gì, lại chậm rãi trở về phòng làm việc của mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng liền thả lỏng ra, mọi người xem báo thì xem báo, trang điểm thì trang điểm, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Không lâu sau, bên ngoài có hai người bước vào, Đồng Học Bản chưa từng thấy mặt qua, một người thanh niên thì ở ngoài chờ, người đàn ông hơn ba mươi tuổi vào phòng làm việc, đối phương ôm một túi đựng hồ sơ, đưa mắt nhìn Thường Quyên ở gần vị trí của gã ta nhất, rồi nhìn vào phòng làm việc của Chu Chủ nhiệm, Thường Quyên khẽ gật đầu, người nọ mới cầm văn kiện đến gõ cửa phòng của Chu Chủ nhiệm rồi đi vào, sau khi đi ra, hai tay trống trơn bước ra ngoài cửa cùng người thanh niên kia rời đi.

Ước chừng khoảng năm sáu phút sau.

Reng reng reng, chiếc điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

Đàm Lệ Mai qua nghe: "Xin chào, phòng tổng hợp... à, Chu Chủ nhiệm... được... được..." Buông điện thoại xuống, cô ta quay đầu lại nói với Đồng Học Bản: "Bản tử, Chu Chủ nhiệm kêu cậu đi một chuyến, có văn kiện muốn đến chỗ quan trọng, nói là sau này để Quách Thuận Kiệt chỉ đường cho cậu, làm quen với đường đi. Quách Thuận Kiệt anh có rảnh không?" Dựa theo quy định, phạm là văn kiện cơ mật đã được niêm phong lại, thì ít nhất phải có hai người cùng đưa đi, một người không được.

Quách Thuận Kiệt nói: "Đi, tôi dẫn hẩn đi"

"Vậy tôi đi lấy văn kiện" Đồng Học Bản bước nhanh đến cửa phòng của Chu Chủ nhiệm, đây là nhiệm vụ đầu tiên mà lãnh đạo bố trí cho hẩn, hẩn cần phải hoàn thành viên mãn.

Cốc cốc cốc... " Mời vào"

Giọng nói của Chu Chủ nhiệm rất có khí khái lãnh đạo, làm lãnh đạo tah65t tốt, nhìn Chu Chủ nhiệm người ta kìa, chỉ cần mở cửa mà là có thể kêu Đồng Học Bản vào trong lấy văn kiện, nhưng mà làm như vậy thì không có vẻ kiêu ngạo của lãnh đạo, rất mất mặt, cho nên đừng thấy phòng làm việc của Chu Chủ nhiệm cách bàn làm việc chỉ có vài mét, hô một tiếng là có thể nghe được, nhưng mà người ta phải gọi điện thoại, lúc này mới có thể biểu hiện sự khác biệt giữa Chủ nhiệm và khoa viên!

Vào trong phòng làm việc, Chu Trường Xuân đang ngồi trước màn hình máy tính, viết cái gì đó: "Ngồi đi, đợi một chút"

Đồng Học Bản cung kính đáp một tiếng, rồi đi đến ghế sofa bên cạnh cánh cửa ngồi xuống. Sofa mặc dù đã cũ rồi, có nhiều chỗ lột da lên, nhưng mà mềm thì vẫn mềm, đỡ hơn cái giường cũ kỹ ở nhà Đồng Học Bản, hôm nay hẩn làm việc nhiều nên có chút mệt mỏi, liền thả lỏng thân thể ngồi xuống cái bịch, phân eo và phần lưng nhất thời thấy thoải mái.

Thoải mái quá đi.

Chu Trường Xuân liếc nhìn hẩn một cái, vẫn đang viết, không nói gì.

Thị lực của Đồng Học Bản coi như không sai, nhìn thoáng qua màn hình máy tính của Chu Chủ nhiệm, liền thấy được tài liệu về thị trường giao dịch cổ phiếu của một công ty nào đó, Chu Chủ nhiệm cũng chơi cổ phiếu sao?

Hơn mười giây trôi qua, Chu Trường Xuân đã dừng bút, nhưng mà vẫn không có ý đưa văn kiện cho Đồng Học Bản.

Đồng Học Bàn có chút buồn bực, trong lòng nói nếu ông còn bận như vậy, thì gọi tôi vào làm gì?

Hắn cũng có nghe nói qua, có đôi khi lãnh đạo vùi đầu viết viết để mặc bạn qua một bên, có thể là có ý nghĩa rằng lãnh đạo đang muốn thử bạn. Nhưng mà Đồng Học Bàn nghĩ trái nghĩ phải cũng không rõ mình có chỗ nào làm không tốt, ngày hôm qua gọi sai đã dùng BACK để bù đắp rồi, sáng nay làm việc cũng không có sai phạm, tình huống gì đây?

Đang suy nghĩ, Quách Thuận Kiệt gõ gõ cửa đi vào phòng làm việc: "Chu Chủ nhiệm, tôi đến lấy văn kiện?"

Chu Trường Xuân nói: "Ngồi xuống chờ một chút"

Quách Thuận Kiệt đáp một tiếng, nghiêng đầu định bước về phía ghế sofa, nhưng nhìn thấy cái tư thế ngồi thoải mái của Đồng Học Bàn, hắn sững sốt, khỏe miệng hơi nhếch lên, trong lòng nói đúng là lính mới không hiểu quy tắc, chợt cúi người xuống, dùng nửa cái mông ngồi xuống ghế, có ý tứ nơm nớp lo sợ.

Đồng Học Bàn trợn tròn mắt ra, mẹ nó, Đàm Lệ Mai không phải nói là Quách Thuận Kiệt có chỗ dựa trong cục sao, ngồi như vậy để làm gì? Hắn không ngốc, sau một giây liền hiểu rõ hoàn toàn, quy tắc! Là quy tắc! Bạn không nhất định phải sợ lãnh đạo thật, nhưng mà bạn nhất định phải biểu hiện ra cổ kính ý, bằng không sẽ làm cho lãnh đạo nghĩ rằng người ta không có uy tín, cũng cho rằng bạn không coi lãnh đạo vào mắt!

Trời!

Lại làm sai chuyện!

BACK!

.....

Xoạt xoạt xoạt, tiếng động do giấy và bút va chạm... Chu Chủ nhiệm đang ngồi viết thứ gì đó.

Thời gian trở về ngay một khắc lúc Quách Thuận Kiệt còn chưa bước vào!

Đồng Học Bàn nhanh chóng phát hiện ra mình đã ngồi xuống ghế sofa, không nói hai lời, hắn vội vàng thừa dịp Chu Chủ nhiệm không chú ý, nhanh chóng lay động thân mình, ngồi nửa cái mông tỏ vẻ kính sợ, hai tay đặt lên gối, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt.

Hai giây sau, Thường Quyên nhìn lên, thấy vẻ mặt "đứa nhỏ phạm lỗi đang chờ người lớn trách phạt" của Đồng Học Bàn, Chu Chủ nhiệm nhàn nhạt gật đầu, đem văn kiện đưa cho hắn, cười cười nói: "Được rồi, đưa đến chỗ quan trọng, ha ha, cậu đấy, về sau không cần phải cầu nệ như thế!"

Đồng Học Bàn cười mĩa một tiếng, không cần cầu nệ? Ông đang nói nhảm à? Nếu tôi không cầu nệ thì ông có thể vui vẻ được sao?

Cầm văn kiện đi ra, trong lòng Đồng Học Bàn vẫn còn sợ, chỉ thiếu một chút nữa!

Quan trường... quả nhiên là từng bước kinh tâm!

Ngồi sai tư thế cũng không được!

20. Chương 20: Lăn Lộn Với Anh?

Thứ năm.

Buổi sáng khoảng mười giờ, Quách Thuận Kiệt vừa mới tiếp nhiệm vụ trong phòng làm việc của Chu Trường Xuân, ngồi xuống trở bàn làm việc, cầm lấy phần văn kiện lật lật, nhìn mặt, hắn lại đứng lên, cười cười đi đến trước mặt của Đồng Học Bàn, đem văn kiện đặt lên bàn: "Tiểu Đồng, rảnh không? Cậu so phần văn kiện này một chút, Chủ nhiệm Chu nói là nhiều lỗi chính tả lắm, cậu sửa lại cho thích hợp, nhanh lên một chút, Chu Chủ nhiệm cần nó vào chiều nay"

Đây là công tác của anh mà?

Nhưng Đồng Học Bàn cũng muốn làm tốt quan hệ đồng nghiệp, cho nên đáp: "Được, tôi lập tức làm ngay"

Quách Thuận Kiệt gật đầu khen ngợi, ngồi trở lại, bắt chéo chân, trông rất nhàn nhã.

Mười một giờ rưỡi, Đồng Học Bản cùng Đàm Lệ Mai đến lầu một đưa hồ sơ.

Trên đường đi, Đàm Lệ Mai nhỏ giọng nói: "Quách Thuận Kiệt đem việc của hắn cho cậu làm sao?"

Đồng Học Bản ừ một tiếng ;" Đồng nghiệp mà, giúp đỡ lẫn nhau cũng nên"

"Hừ, nên cái gì, tôi nói cho cậu biết, Quách Thuận Kiệt ý mình có quan hệ không tồi với phân cục chính ủy, cho nên ở trong phòng tổng hợp thích sai vặt lính mới, làm như hắn là lãnh đạo của phòng tổng hợp vậy, lúc tôi vừa mới đến cũng giúp hắn chạy việc không ít, nhưng mà lại chọc cho người ta ghét, được rồi được rồi" Đàm Lệ Mai lại tiếp tục nhỏ giọng xuống: "Trước khi cậu và Tôn Tráng đến đây, có một cậu nhóc không tôi bị Quách Thuận Kiệt làm cho xin nghỉ việc, suốt ngày cứ sai người ta làm cái này làm cái nọ, ai mà chịu đựng nổi?"

Đồng Học Bản nghe thế ngẩn ra: "Có chuyện này sao?"

"Tôi lừa cậu làm gì?" Đàm Lệ Mai không cần nhiều lời: "Nói chung chính cậu cẩn thận một chút"

"Ừ, cảm ơn đã nhắc nhở" Đồng Học Bản trong lòng cảm khái, cơ quan nhà nước và trường học quả nhiên kém xa.

Giờ nghỉ trưa, Đồng Học Bản đem văn kiện đưa lại cho Quách Thuận Kiệt: "Anh Quách, làm xong rồi"

Quách Thuận Kiệt cũng không nói gì, cầm lấy lật lật vài tờ, cuối cùng mới gật đầu cười nói: "Được, cực khổ cho cậu rồi" Thấy Quách Phan Vỹ và Thường Quyên mấy người lục đục đi ăn, Quách Thuận Kiệt vỗ vỗ cái chỗ trống bên cạnh: "Tiểu Đồng, ngồi đi, chúng ta nói chuyện một chút"

Đồng Học Bản nghi hoặc, chậm rãi ngồi xuống: "Anh nói đi"

Chờ trong phòng tổng hợp chỉ còn lại hai người họ, Quách Thuận Kiệt mới cười nói: "Tôi thấy cậu thông minh lanh lợi, mạnh hơn Tôn Tráng nhiều, thế nào, sau này chuẩn bị phát triển theo phương hướng nào? Có nghĩ đến hay không? Có mục tiêu gì hay không?" Rất có bộ dạng lãnh đạo tâm sự với thuộc hạ.

Trong lòng Đồng Học Bản thầm mắng, nhưng ngoài mặt lại nói: "Vẫn chưa có, vị trí này tôi còn ngồi ổn hay không còn khó nói, tôi chỉ muốn làm ra thành tích trước thôi" Cũng không phải là thi đậu vào công chức là cả đời nhất định yên ổn, dựa theo quy định bình thường, nếu như vào cơ quan làm việc liên tục hai năm bị lãnh đạo "phê bình", nghe nói là sẽ bị tự động xa thải, đương nhiên, cơ quan bình thường thì rất ít khi làm vậy, trừ phi là biểu hiện của bạn thật sự quá kém hoặc là do đắc tội với lãnh đạo nào đó.

Quách Thuận Kiệt cười ha hả: "Hai chúng ta cũng không cần phải lòng vòng nữa, cậu đến phòng tổng hợp đã vài ngày rồi, nghe nói gì chưa?" Hắn tám phải là muốn nói về quan hệ của mình và bên chính ủy rồi: "Tiểu Đồng, chỉ cần sau này cậu theo tôi, chúng ta cái gì cũng tốt, sang năm tôi sẽ được thăng chức, đến lúc đó muốn đề bạt cậu thì sẽ là chuyện vô cùng đơn giản. Tin chắc rằng cậu sẽ không chịu thiệt!" Lời nói này có ý nghĩa rất rõ ràng.

Ặc, đây là ý gì? Mượn sức tôi? Lăn lộn với anh?

Đồng Học Bản rõ ràng, nếu như mình đi theo hắn, sau đó Quách Thuận Kiệt sẽ liều mạng sai khiến hắn, đến lúc đó mấy chuyện như châm trà pha nước sẽ kêu hắn làm hết, còn thăng quan tiến chức? Bớt nói nhảm đi, anh có cái gì mà đề bạt tôi lên? Anh đề bạt tôi lên thế nào? Trước tiên không nói về việc anh có năng lực này hay không, nếu như anh chỉ sai vặt tôi thôi, thì tôi lấy cái gì mà lên chức? Cái này giống như đang ký chi phiếu không vậy.

Đồng Học Bản cũng muốn thăng quan, nhưng mà hắn chưa đến nỗi bị mấy cái này làm cho đầu óc mơ hồ, bình tĩnh phân tích một chút, hắn dần đo nói: "Anh Quách, cảm ơn anh tin tưởng, nhưng tôi vừa mới đến phòng tổng hợp, công tác gì cũng chưa có rành, bây giờ chỉ muốn nghỉ biện pháp làm việc kiên định, anh xem..." Từ chối uyển chuyển cũng là do không có cách nào, dựa theo ý của Đồng Học Bản, hắn không muốn đắc tội với người, lại càng không muốn phải tội với một người có bối cảnh.

Nghe vậy, Quách Thuận Kiệt biến sắc: "Cơ hội ở trước mặt cậu, cậu có thể tưởng tượng được chứ?" Hắn đang cầu bên chính phủ in một vị trí lãnh đạo trong này, nếu như sang năm thuận lợi thăng chức, thì

Quách Thuận Kiệt nói thế nào cũng phải mang theo một hai thủ hạ, như vậy ở trong một hoàn cảnh mới thì mới có thể nhanh chóng tạo uy tín. Ai mà ngờ rằng hắn mới chào mời Đồng Học Bản, đã bị đối phương từ chối, điều này làm cho Quách Thuận Kiệt rất mất mặt.

Đồng Học Bản do dự một chút, rồi nói: "Anh Quách, cảm ơn anh, nhưng mà..."

Mặt của Quách Thuận Kiệt trầm xuống, không đợi Đồng Học Bản nói xong, đã phủ tay nói: "Không biết tốt xấu!" Hắn ta rốt cục đã ghi hận Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản vỗ trán một cái, trời, vừa mới vào cơ quan mà đã đắc tội với đồng nghiệp!

Buổi chiều hai giờ.

Quách Thuận Kiệt từ trong phòng làm việc của Chu Trường Xuân đi ra, ngay cả bàn làm việc của mình cũng không đi tới, trực tiếp đến chỗ của Đồng Học Bản, ném một xấp văn kiện cho hắn: "In năm cái này, xếp lại cho gọn, đưa trước bốn giờ chiều!" cái này căn bản là ra lệnh mà.

Tất cả mọi người trong phòng tổng hợp đều đưa mắt nhìn qua, không hiểu Đồng Học Bản đã đắc tội với Quách Thuận Kiệt thế nào.

Trong lòng Đồng Học Bản rõ ràng, lúc này mới nhìn rõ được sắc mặt của Quách Thuận Kiệt, hận không thể đập cho hắn một cái!

Tôi lẫn lộn với anh thì phải làm người hầu cho anh, còn không đi cùng anh thì phải làm việc thay cho anh, ngay cả một cơ hội lựa chọn cũng không cho, làm gì có người bá đạo như vậy?

Con mẹ nó đây là cái gì?

Qua một hồi, Quách Thuận Kiệt đi ra WC hút thuốc, Đàm Lệ Mai và Thung Tử thân thiết hỏi: "Bản Tử, sao thế"

Đồng Học Bản cười nói: "Không có việc gì?"

Thấy hắn không muốn nói, bọn người Đàm Lệ Mai cũng không hỏi, đều trở về chỗ của mình làm việc.

Quách Phan Vỹ ngồi bên cạnh nhìn Đồng Học Bản một cái, trông mắt vừa chuyển: "Tiểu Đồng, có rảnh không?" Hắn đưa tay chỉ cái hộp dưới bàn: "Có vài món đồ, cậu đưa giúp đến bên tài vụ nha, tôi có chút việc không đi được, cậu đi giúp nhé" Thấy Đồng Học Bản dễ sai bảo, Quách Phan Vỹ cũng sai hắn đi làm việc vặt, dứt lời, lại đi mở cửa cho Chu Trường Xuân, ân cần đi pha trà rót nước cho lãnh đạo.

Mẹ kiếp!

Không dứt phải không?

Đồng Học Bản thiếu chút nữa đã chửi ầm lên, một Quách Thuận Kiệt, lại một Quách Phan Vỹ, đều không phải là thứ tốt gì!

Hắn đã hiểu rõ cái gì gọi là "người hiền thì bị ăn hiếp", nắm chặt bàn tay, Đồng Học Bản nghĩ mình cần phải làm một cái gì đó, không thể "bị động chịu đòn" như vậy được, nếu không sau này khó mà có cơ hội xoay chuyển được

21. Chương 21: Đau Đầu Với Bài Diễn Thuyết
22. Chương 22: Cơ Hội Biểu Hiện Đã Đến
23. Chương 23: Không Phải Văn Thanh Mà Là Thất Học
24. Chương 24: Giúp Lãnh Đạo Xem Cổ Phiếu
25. Chương 25: Tăng Rồi
26. Chương 26: Chèn Ép
27. Chương 27: Lại Tăng
28. Chương 28: Quách Thuận Kiệt Kinh Ngạc
29. Chương 29: Chứng Quyền Tăng Lớn
30. Chương 30: Kiểm Tiền
31. Chương 31: Cùng Mỹ Nhân
32. Chương 32: Tặng Iphone 4
33. Chương 33: Đám Lưng Cho Huyền Di
34. Chương 34: Thổ Lộ Cùng Huyền Di
35. Chương 35: Hai Phần Văn Kiện Quan Trọng
36. Chương 36: Phát Hỏa
37. Chương 37: Cơ Hội Biểu Hiện Lại Đến
38. Chương 38: Cứu Văn Kiện
39. Chương 39: Vào Đảng
40. Chương 40: Huyền Di Chăm Sóc
41. Chương 41: Lần Thứ Hai Tổ Tình
42. Chương 42: Nhất Định Phải Kiểm Tiền
43. Chương 43: Trong Sạp Nhỏ Có Tiền Cổ!
44. Chương 44: Tiền Cổ
45. Chương 45: Lại Kiểm Một Mớ
46. Chương 46: Gặp Được Đại Mỹ Nhân!
47. Chương 47: Đội Viên Cứu Hỏa
48. Chương 48: Chu Chủ Nhiệm Bệnh

Lương Thành Bằng Cục trưởng còn chưa có từ trong kinh trở về, Đồng Học Bản cũng liền không chuẩn bị dứt khoát hẳn hoi khai triển công tác, sau khi đem sự tình huyện cục xử lý sạch sẽ, hẳn lái xe xuống Huệ Điền Hương, triệu tập Lưu Đại Hải Lý Tam Miêu mấy lãnh đạo mở cuộc họp, hiểu biết một chút tình huống xử lý án kiện sau khi hẳn rời đi, cũng tốt, không có án lớn, vẫn như cũ là những sự kiện quê nhà hương thân tranh cãi lông gà vỏ tỏi kia, duy nhất án kiện hơi lớn chút chính là trận huyện cục đã thành lập tổ điều tra nhỏ cái vụ án lừa bán thiếu nữ trước kia, Huệ Điền Hương cũng rất cục xuất hiện người mất tích. Đồng Học Bản sau khi hạ lệnh toàn lực điều tra tranh thủ nhanh chóng phá án, xế chiều hôm đó rời Huệ Điền Hương, liên quan đến án kiện cụ thể, hẳn không muốn nhúng tay quá nhiều, khó tránh khỏi khiến cho người ta một loại cảm giác vươn tay được quá dài, Đồng Học Bản chỉ cần làm tốt về phía lãnh đạo là có được rồi.

Buổi chiều năm giờ, gia thuộc viện huyện cục công an.

Đồng Học Bản vừa vào nhà, liền nhìn thấy Ngu Thiến Thiến đang ôm Ngu Mỹ Hà cùng nơi đó làm nũng, Ngu Mỹ Hà cứng chiều kéo tay con gái, tay kia sửa sang sách giáo khoa cấp 2 trên bàn trà cho nàng, nhìn thấy Đồng Học Bản trở về, Ngu Mỹ Hà mới cùng con gái tách ra, vội vàng cầm dép lê cho Đồng Cục trưởng. Ngu Thiến Thiến thật đúng là người rất dính, Đồng Học Bản mỗi lần nhìn thấy hai mẹ con, hai người không phải bắt tay chính là ôm, ý lại đến không được.

“Trở về lúc nào?” Đồng Học Bản bên đổi giày bên nói.

Ngũ Mỹ Hà đang ngồi xổm nói: “Tôi cũng vừa về mười phút, đưa Thiến Thiến đi trường học báo danh”.

Đồng Học Bản khẽ ừm: “Làm xong rồi sao?”

Ngũ Mỹ Hà cảm kích nhìn nhìn hẳn: “Nhờ phúc ngài, thủ tục đều làm xong rồi, là Loan đại tỷ đích thân dẫn chúng tôi đi lo liệu, rất thuận lợi, sách vở cũng phát xuống rồi, ngày mai có thể đi học” Dừng một chút, Ngũ Mỹ Hà nói: “Chuyện hộ khẩu cũng không sai khác gì nhiều, bọn họ nói qua ít ngày nữa có thể dời tới” Con gái rốt cuộc một lần nữa bước vào vườn trường, hộ khẩu hai người cũng lập tức muốn chuyển qua trong huyện, tâm tình Ngũ Mỹ Hà chưa bao giờ tốt như vậy.

Đồng Học Bản khẽ gật đầu, cười nhìn nhìn Ngu Thiến Thiến: “Chậm trễ việc học nửa năm, thi cuối kỳ qua được không?”

Ngũ Thiến Thiến yếu ớt gật gật đầu: “Em, em mỗi ngày đều có đọc sách, có thể qua”.

“Vậy là tốt rồi, ha ha”.

“Đồng Cục trưởng, ngài nghỉ ngơi trước một chút, ta đi nấu cơm cho ngài”.

Đồng Học Bản đối với Ngũ Mỹ Hà khoát khoát tay: “Hôm nay không ăn ở nhà, Thiến Thiến đi học, ba người chúng ta đi bên ngoài ăn, chúc mừng một chút”.

Nghe hẳn nói “ba người chúng ta” lời này, Ngũ Mỹ Hà khuôn mặt khẽ đỏ, nhưng nghĩ lại đã nghĩ hiểu rồi, Đồng Cục trưởng không phải ý tứ kia, mà là không đem mình cùng con gái làm người ngoài, trong lòng cảm động, Ngũ Mỹ Hà vội vàng nói: “Quá phiền toái, liền ở... ở trong nhà ăn chút đi”.

Đồng Học Bản cười cười: “Nghe tôi, có được hay không?”.

Ngũ Mỹ Hà trì trệ, yếu ớt ừm một tiếng, “Cảm ơn ngài”.

“Như vậy mới đúng chứ” Đồng Học Bản khoát tay, vuốt vuốt lên cái ót Ngũ Thiến Thiến: “Đi, Thiến Thiến, hôm nay em muốn cái gì anh đều mua cho em, chúng ta trước đi chợ đi dạo một vòng, nhìn thấy thích cái gì thì em lên tiếng”.

Ngũ Thiến Thiến nhìn nhìn mẹ, vội vàng nói: “Cảm ơn ca ca, em, em cái gì cũng không cần”.

Ngũ Mỹ Hà cùng một bên nói: “Đúng vậy, Thiến Thiến không thiếu đồ, ngài đừng tiêu phí”.

Đồng Học Bản nhìn nàng một cái: “Hộp bút máy mua chưa? Cặp sách mua chưa? Cái gì cũng không có còn bảo không thiếu? Cô đừng nói có cặp sách, cái màu xám kia sớm phá đến không thành bộ dáng, thế sao đeo đến trường? Tâm lý trẻ con còn chưa có thành thực, giờ đây đúng là thời kỳ bồi dương máu chốt, mỗi ngày để cho nó đeo cái cặp sách kia đến trường, còn không bị bạn học chê cười? Đối với tâm lý trẻ con

ảnh hưởng cũng không nên” Tính cách Ngu Thiến Thiến vốn theo mẹ, quá mềm yếu, cuối cùng đều là hai chữ tự ti gây tai họa, Đồng Học Bản cũng không muốn tiểu tử kia sau này còn như vậy.

Ngu Mỹ Hà sững sờ, không ngờ Tiểu Đồng Cục trưởng lo lắng kỹ như vậy, hốc mắt lập tức ẩm ướt lên.

Đồng Học Bản tức giận trừng trừng nàng: “Trẻ con còn nhìn, khóc gì”.

Ngu Mỹ Hà cuống quýt lau lau con mắt, thu hồi nước mắt.

Cửa hàng tổng hợp Kim Địa, cái trung tâm thương mại khá lớn này thuộc huyện thành, đồ điện, trang phục, hàng hóa lật vật cái gì cần có đều có.

Vừa vào cửa hàng tổng hợp, Đồng Học Bản liền dẫn theo Ngu Mỹ Hà Ngu Thiến Thiến hai người đi đến tận cùng bên trong nhất một tầng, tìm được nơi bán văn phòng phẩm, không nói hai lời bảo Ngu Thiến Thiến chọn cặp sách cùng bút bi. Ngu Thiến Thiến đôi mắt trông chờ ánh mắt nhìn về phía mẹ, thấy Ngu Mỹ Hà gật đầu, Ngu Thiến Thiến thoáng cái thật hưng phấn, trái nhìn phải xem, cuối cùng thật xấu hổ đối với Đồng Học Bản chỉ chỉ một cái cặp sách màu hồng phấn treo trên kệ.

“Ca ca, em, em muốn cái kia”.

Đồng Học Bản khoe miệng mỉm cười: “Được, phiên toái lấy cho cái đi, đúng rồi, còn có bút bi cùng hộp bút máy, em cũng chọn”.

Ngu Thiến Thiến đánh bạo lại chỉ chỉ hộp bút máy cùng bút trong quầy.

Đồng Học Bản cũng không có hỏi giá tiền, trực tiếp cầm thanh toán.

Đợi đến lúc người bán hàng đem cặp sách và đồ dùng học tập giao cho Ngu Thiến Thiến, tiểu nha đầu nhất thời vẻ mặt thỏa mãn, lúc ấy liền mở cặp ra cặp sách đeo tại trên người, còn vui thích vòng một vòng tròn, chẳng bao lâu trước, nàng rất là hâm mộ những bạn học mua cặp sách mới kia, nhưng cha nàng luôn đi ra ngoài bài bạc, trong nhà lại nghèo, nhìn bạn học khác đã đổi hộp bút mới cặp sách mới, Ngu Thiến Thiến chỉ có hâm mộ, giờ đây rốt cục như lúc mong muốn, nàng thế nào không vui.

Nhìn Ngu Thiến Thiến có cặp sách thật hưng phấn đến như vậy, Đồng Học Bản âm thầm thở dài, biết đứa nhỏ kia mười mấy năm nay khẳng định chịu khổ không ít: “Đi, lại đi tầng hai chỗ mua đồ điện nhìn xem”.

Ngu Thiến Thiến chớp mắt to hỏi: “Ca ca, đồ điện trong nhà hỏng rồi sao?”

“Không có, ca ca là muốn tặng thêm cho em chút quà” Học Bản dẫn theo hai nàng hướng trên lầu đi.

Hai mẹ con Ngu Mỹ Hà đều không biết, tặng Thiến Thiến đồ điện? Cái đồ điện gì?

Thẳng đến lúc ba người đi tới lầu hai khu vực mua máy tính, hai nàng mới là biết chuyện. Ở đây máy để bàn không nhiều, phần lớn là laptop. Ngu Thiến Thiến liền nhìn một chút, con mắt lập tức liền trừng thẳng, kích động đến thế nào cũng không cam lòng cho dịch chuyển khỏi, ca ca muốn... mua máy tính cho nàng?

Ngu Mỹ Hà vội la lên: “Đồng Cục trưởng, không được, cái này không được”.

Đồng Học Bản không để ý tới nàng: “Thiến Thiến, đi chọn một cái máy thích”.

“Quá, quá đắt” Ngu Thiến Thiến trong mắt lại lộ ra một cổ thần sắc hướng tới, hiển nhiên là cực kỳ muốn máy tính.

Ngu Mỹ Hà cũng nói: “Đồng Cục trưởng, thật không được”.

Đồng Học Bản nhìn nàng: “Tôi nói được là được, giờ đây cũng thời đại nào rồi? Thời đại tin tức, trẻ con không có máy tính làm sao được? Máy của tôi có đôi khi chính mình cần dùng, chị cũng không để cho Thiến Thiến vào phòng tôi, dứt khoát mua cho tiểu nha đầu một cái mới, đặt trong phòng chị dùng đến cũng thuận tiện, đây là vì phát triển của trẻ con sau này, được rồi, Thiến Thiến, đừng nghe mẹ của em, thích cái máy nào nói cho anh biết, không cần nhìn giá tiền”.

Thấy Tiểu Đồng Cục trưởng như vậy, Ngu Mỹ Hà cũng biết không thay đổi được cách nghĩ của hắn, nhìn nữ nhi trừng mắt to chờ mong vụt sáng nhìn mình, Ngu Mỹ Hà trong lòng đau xót: “Ca của con cho con chọn, con liền chọn đi, sau này chờ con lớn lên, lại báo đáp đại ân của Đồng Cục trưởng, biết không?”

Ngu Thiến Thiến gật mạnh đầu một cái, vui mừng chạy tới xem máy tính. Nhưng mà máy tính đối với nàng mà nói một mực là tồn tại xa không thể chạm, Ngu Thiến Thiến đừng nói chạm phải, chính là thấy đều chưa thấy qua mấy lần, càng không biết CPU cái gì phối trí trong đó, con mắt cũng chọn tìm, cuối cùng chỉ có thể từ trên về ngoài phán đoán, đi đến một bàn máy vi tính có cái dấu hiệu quả táo thuần màu trắng trước mặt, nhìn nhìn, nhìn nhìn.

Đồng Học Bàn cười nói: “Được, cô nhóc rất có ánh mắt, chọn cái máy này đi”.

Ngu Mỹ Hà gom góp đi qua xem xét giá, lập tức dọa một cái giật mình: “Không được không được, cần hơn một vạn, quá đắt”.

Ngu Thiến Thiến vừa rồi không chú ý, vừa nghe lời mẹ, cũng sợ hãi kêu lên một cái.

Đồng Học Bàn không phân trần gọi tới nhân viên bán hàng, mở máy, thử máy, tính tiền, đóng thùng đựng hàng, cuối cùng cười ha hả nhìn Ngu Thiến Thiến nói: “Được rồi, cái máy Apple bắt đầu từ hôm nay chính là của em, trở về anh tìm người đặt cho em cái mạng không dây, đến lúc đó em cũng có thể lên mạng rồi” Dứt lời, nhìn về phía Ngu Mỹ Hà: “Ngu Đại tỷ, sau này chị cũng cùng Thiến Thiến cùng nhau học chút máy tính, không hiểu thì hỏi tôi”.

Nhìn cái máy tính xách tay kia, Ngu Thiến Thiến kích động.

Ngu Mỹ Hà khoát tay nói: “Tôi làm sao học hiểu được, tôi đặc biệt ngốc”.

Đồng Học Bàn bị nàng trêu chọc nở nụ cười, trong lòng tự nhủ cô cũng không phải khiêm tốn: “Thiến Thiến thông minh, bảo Thiến Thiến tay cầm tay dạy chị, tôi không tin không học được”.

Ngu Mỹ Hà không phải không muốn học, mà là sợ chính mình tay chân vụng về đem máy tính làm hỏng.

“Đi, lại đi bên đó nhìn xem” Đồng Học Bàn phía trước dẫn đường.

“Đã đủ rồi, ngại, ngại đừng mua đồ khác cho Thiến Thiến, thật đủ rồi” Ngu Mỹ Hà không muốn thiếu nợ hẳn quá nhiều.

Đồng Học Bàn cười nói: “Được, không mua cho Thiến Thiến, lúc này là mua cho chị, chị chọn cái điện thoại”.

Ngu Mỹ Hà a một tiếng: “Tôi, tôi không dùng được”.

“Tại sao biết không dùng được? Lúc chị rời nhà mua thức ăn hoặc là đưa trẻ con đến trường tan học, chẳng may tôi có việc tìm chị tìm không thấy người làm sao lo liệu? Có một cái điện thoại thuận tiện hơn nhiều, cái này chị nghe tôi, xem như công việc cần” Đi vài bước, rốt cục đi tới khu vực mua điện thoại di động.

Công việc cần thì không có cách, Ngu Mỹ Hà do dự nói: “Vây, vậy tôi tự mình mua đi, tôi ở đây còn có một ít tiền”.

Đồng Học Bàn khoát khoát tay, chỉ Nokia N8 màu hồng trong quầy: “Cái này thế nào?”

Ngu Mỹ Hà đều là trước xem giá tiền rồi mới nhìn cái khác, vừa nhìn giá ba nghìn đồng, nàng liền nói: “Cần cái điện thoại mấy trăm là được rồi, cái này quá...”

Nhưng mà Đồng Học Bàn cũng không hỏi ý kiến nàng, gọi đến người bán hàng mở máy, hơn nữa chọn cái sim.

Chờ giao tiền tính tiền, Đồng Học Bàn đem hộp máy hướng trong lòng Ngu Mỹ Hà khê nhét: “Cầm, lúc trở về tôi dạy cho chị dùng”.

Ngu Mỹ Hà quần quýt nói: “Tiền này, tiền này ngại trừ từ trong tiền lương tôi đi”.

Đồng Học Bàn khê chặc lưỡi: “Ngu đại tỷ, chị quá khách khí với tôi rồi, cái gì tiền lương không tiền lương, đưa chị chị cứ cầm, những ngày này cũng không có ít được chị chiếu cố”.

Nghĩ đến chính mình chẳng những xoa bóp cho Đồng Học trưởng, tối hôm qua còn lại gội đầu kì lưng rửa chân cho hắn, khuôn mặt Ngu Mỹ Hà liền thoáng cái nóng hầm hập, nhỏ như muỗi ồm một tiếng, ánh mắt khê trợn, không dám cự tuyệt nữa.

203. Chương 203: Uống Hơi Nhiều!

Tám giờ tối.

Đi một cái hiệu ăn không tời ăn cơm xong, Đồng Học Bản cùng Ngu Mỹ Hà Ngu Thiến Thiến về tới nhà.

Hôm nay không lái xe, thêm vào hai mẹ con tuyệt mỹ dung nhan thật sự quá đẹp mắt một chút, lúc trên bàn cơm một trái một phải vây quanh Đồng Học Bản ngồi, Đồng Học Bản vừa cao hứng muốn liền vài chai bia, kết quả thoáng cái liền uống nhiều quá, chóng váng đầu đến lợi hại, trời đất xoay chuyển bốc lên, nhưng mà cũng may đầu óc coi như thoáng tỉnh táo, cũng không cần người đỡ, miễn miễn cưỡng cưỡng đi trở về gia thuộc viện cục công an, không xảy ra cái gì xấu.

Ngu Mỹ Hà lo lắng nói: “Đồng Cục trưởng, ngài trước tiên nghỉ một lát, tôi nấu chút canh già rượu cho ngài”.

Đồng Học Bản đặt mông ngồi vào trên ghế sofa: “Đừng phiền toái, không có việc gì, chờ lát sức rượu tự mình đi qua”.

Ngu Mỹ Hà lưỡng lự nói: “Vậy, vậy tôi đặt chút nước cho ngài tắm”.

Đồng Học Bản khẽ gật đầu.

Ngu Mỹ Hà lập tức liền đi phòng tắm, chờ lúc đi ra, mặt nàng đỏ lên đưa mắt nhìn Ngu Thiến Thiến: “Thiến Thiến, con tự mình trở về phòng chơi máy tính đi”.

Ngu Thiến Thiến khẽ dạ, vui mừng phấn khởi trở về phòng loay hoay máy tính xách tay vừa mua. Ngu Mỹ Hà để phòng, còn đi qua đem cửa đóng kỹ lại, cuối cùng mới đi sơ pha đỡ Đồng Học Bản đứng lên, dìu hẩn vào phòng tắm, nhỏ giọng nói: “Nước đã chỉnh tốt rồi, tôi, tôi chờ vào giúp ngài gội đầu”.

Có một thì có hai, có hai thì có ba, Ngu Mỹ Hà cảm giác mình cũng chỉ có thể báo đáp Đồng Cục trưởng ở phương diện này.

Đồng Học Bản xấu hổ nói: “Ngu Đại tỷ, chị cũng mệt mỗi một ngày, không cần”.

Ngu Mỹ Hà đỏ lên cổ thấp giọng nói: “Tôi không mệt”.

Đồng Học Bản liền không già mồm nữa, vào WC cởi quần áo xuống, đem thân thể ngâm vào trong bồn tắm.

Lúc này, cửa phòng tắm bị cộc cộc gõ hai cái, kệt một tiếng liền mở ra. Trước lạ sau quen, lần này Đồng Học Bản không hướng trong nước lấy bọt che, thêm vào cũng uống nhiều rượu, ngay cả rèm nhựa cũng không kéo. Ngu Mỹ Hà sau khi tiến đến vô ý thức hướng trên người Đồng Cục trưởng trong nước liếc mắt, kết quả liền thấy được thứ không nên xem, khuôn mặt nóng ran một đốt, tốt xấu nàng cũng là người từng trải, Ngu Mỹ Hà nhanh giả bộ trấn định, cầm lấy dầu gội đầu ngồi chồm hổm đi qua gội đầu cho hẩn.

Đồng Học Bản nhắm mắt lại cười nói: “Vất vả chị, cái này vốn không phải giúp việc nên làm, còn để chị làm cái việc này”.

Ngu Mỹ Hà vội nói: “Không, không sao cả, ngài đối với hai mẹ con chúng ta tốt như vậy, tôi hẩn là nên làm”.

“Cảm ơn” Đồng Học Bản nói: “Sau này có khó khăn trực tiếp nói với tôi, trên khả năng giúp đỡ tôi nhất định giúp”.

Ngu Mỹ Hà nhẹ nhàng khẽ ừm, nói cảm ơn, chợt nghiêng đầu nhìn về phía vách tường phòng tắm, vươn tay nắm chân Đồng Học Bản cẩn thận lấy ra, hơi có chút ngượng ngùng chậm rãi xoa bóp. Ngu Mỹ Hà hôm nay mặc thân váy dài màu xanh có đai đeo, tư thái đầy đà bị gắt gao bọc lại, lộ ra non nửa đoạn tất chân dán sát trên bàn chân, như một trái đào chín mật, ngọt có phần phát ngấy, thân thể thành thực cùng khí chất nhu nhược lẫn vào cùng một chỗ, có một phen phong vận khác.

Đồng Học Bản liếc trộm cổ áo nàng, trong lòng phanh phanh nhảy loạn, hẩn trước kia vẫn cảm thấy Ngu Mỹ Hà không có khí chất, nhưng không có khí chất lại làm sao không phải một loại khí chất? Tính cách mềm yếu mảnh mai, chưa từng gặp qua các mặt trái của cuộc đời, giờ này khắc này không thể nghi ngờ không hấp dẫn Đồng Học Bản.

“Ngu Đại tỷ, chồng chị trước kia đối với chị tốt không?”

Ngu Mỹ Hà ánh mắt buồn bã: “Lúc lấy nhau đối với tôi rất tốt, về sau dính vào nghiện đánh bạc, ngày ngày cũng đánh tôi”.

Đồng Học Bân nhú mày: “Hắn cam lòng đánh chị?” Đại tỷ nhân như vậy, nâng trong tay còn không kịp, đánh?

Ngu Mỹ Hà giống như không muốn đề cập chuyện chồng, hơi cúi đầu, tiếp tục bóp chân cho hắn, không lên tiếng.

Đồng Học Bân trong lòng thở dài, trách không được Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiến Thiến đều mềm yếu như vậy, thì ra cũng có một bộ phận là vấn đề gia đình.

Tắm rửa qua, Đồng Học Bân sáng khoái tinh thần, toàn thân đều cực kỳ thoải mái.

Ngu Mỹ Hà thấy hắn muốn mặc quần áo, liền vội vàng rửa sạch tay ra khỏi buồng vệ sinh, ai ngờ lại cùng cửa ra vào đụng phải Ngu Thiến Thiến. Ngu Thiến Thiến nháy nháy con mắt nhìn mẹ, giống như không rõ Đồng Học Bân ở bên trong tắm rửa, mẹ tại sao tiến vào. Ngu Mỹ Hà hoảng hốt, vội vàng nói: “Mẹ vừa đem quần áo bẩn giặt cho ca ca con, tắm rửa lát, ừm, ca của con tắm rửa, con vào nhà xí mà nói thì chờ một lát”.

Ngu Thiến Thiến a một tiếng, chợt vui vẻ nói: “Mẹ, con biết chơi máy vi tính rồi, vừa rồi con còn đánh chữ”.

Ngu Mỹ Hà cứng chiều hôn ót nữ nhi một cái: “Thật giỏi, chơi tiếp đi, chờ sau này con dạy mẹ dùng máy tính”.

Ngu Thiến Thiến dùng sức khê gật đầu, đầy sinh lực trở về phòng nhỏ.

Từ sau khi chồng nghiện đánh bạc, Ngu Mỹ Hà còn chưa có thấy con gái vui vẻ như vậy, trong lòng ảm áp, cảm kích đối với Đồng Học Bân càng sâu. Hơi nghiêng đầu, cảm thấy Đồng Học Bân là mặc quần áo xong, Ngu Mỹ Hà liền đi qua lại gõ cửa, sau khi nghe được mời vào, nàng mới cầm một cái máy sấy tìm ổ điện cắm vào, bảo Đồng Học Bân ngồi ở trên mặt ghế, Ngu Mỹ Hà thì đứng ở phía sau hắn tỉ mỉ thổi tóc cho hắn.

Đồng Học Bân cười khổ nói: “Cái này, máy sấy có thể cách xa một chút, cách gần quá nóng”.

“Là thế này phải không?”

“A, người gạt dưới lên hai cái chính là gió lạnh, dùng cái kia đi”.

“Gió lạnh? Thực xin lỗi, ta, ta chưa bao giờ dùng qua máy sấy, không biết”.

“Không được ngại, từ từ thì biết, cô nếu không hiểu còn có bản thuyết minh, ví dụ như máy giặt quần áo dùng như thế nào, sau này không cần lấy tay giặt, quá mệt mỏi”.

“Vâng”.

Đồng Học Bân hí hóp mắt, phi thường hưởng thụ cái thời khắc ảm áp này.

Làm qua đầu tóc, Đồng Học Bân đi ra trên ghế sofa mở ra cánh tay gác ở trên chỗ tựa lưng, giống như đại lão gia xem TV. Ngu Mỹ Hà đi tới nhìn hắn, hướng nơi đó dừng lại, lại đổ mặt bóp chân cho hắn, Ngu Mỹ Hà nhìn ra được, lúc bóp chân Đồng Học Bân tựa như rất hưởng thụ. Nhưng Đồng Học Bân lại là liền vội vàng từ chối, trong phòng tắm còn dễ nói, thì hai người bọn họ, nhưng ở phòng khách mà nói Ngu Thiến Thiến không chừng khi nào thì liền ra đến đây, để cho Thiến Thiến trông thấy thật sự không giống bộ dáng.

“Chị lấy điện thoại, đem số tôi lưu lại”.

“Vâng”.

Ngu Mỹ Hà liền nghiêng người lấy di động từ trong hộp lấy ra, rất cẩn thận nâng trong tay, lật qua lật lại tìm nửa ngày, mới là đem Nokia N8 mở máy, nhưng lúc nghe được tiếng máy khởi động vừa vang lên, Ngu Mỹ Hà cả kinh, suýt nữa sợ tới mức nàng, chờ lúc xuất hiện giao diện bên trong, Ngu Mỹ Hà rất không tự

nhân cầm điện thoại, sờ soạng nửa ngày, mới phát hiện đó là một màn cảm ứng, thế là ngón tay rung động run rẩy tại trên màn hình mò mẫm điểm một cái, cạch, lập tức chạm ra một cái giao diện khác, Ngu Mỹ Hà đầu óc thoáng cái liên lộn xộn, tự ti nhìn về phía Đồng Học Bàn: “Tôi, tôi quá ngu ngốc, chưa từng dùng qua điện thoại, không biết làm sao đưa số ngài vào, Đồng Cục trưởng, ngài, ngài có thể dạy tôi một chút?”

Đồng Học Bàn cười cười, “Không có việc gì, tôi lần đầu tiên mua điện thoại di động cũng là sờ không được manh mối, cô ít nhất còn biết thế nào khởi động máy, tôi lúc ấy ngay cả cái nút khởi động máy tìm khắp không được, ha ha”.

Cái này tự nhiên là vô nghĩa, Đồng Học Bàn cuộc sống hoàn cảnh dù sao cùng Ngu Mỹ Hà cũng khác nhau, coi như mình không có mua điện thoại, cũng chơi đùa đồng học, không có khả năng tìm không thấy nút khởi động máy.

Ngu Mỹ Hà giờ đây sợ nhất chính là Đồng Cục trưởng xem chính mình ngoại trừ biết làm cơm thì một điểm tác dụng cũng không có, sợ hấn tức giận sẽ đem hai mẹ con các nàng đuổi đi, lúc này, thấy Tiểu Đồng Cục trưởng chẳng những không có xem thường nàng, ngược lại còn cổ vũ an ủi nàng, Ngu Mỹ Hà trong lòng cực kỳ ấm áp: “Cảm ơn ngài”.

“Đến, điện thoại cho tôi, tôi trước dạy chị nhập số”.

Ngu Mỹ Hà trừng mắt như hạt châu hết sức chăm chú, không muốn làm cho Đồng Cục trưởng cảm giác mình quá ngốc.

“Cô điểm một cái ở đây, giao diện liền ra đến đây, sau đó trên mặt này không phải có chữ số sao, ngón tay cô điểm là được, nhìn, cái này chạm lên, chờ tôi đem cái tên lưu lại cho chị, ừm, được rồi, sau này chị thêm số người khác cũng như vậy là được, đến, tôi sẽ dạy chị gọi điện thoại, quay số điện thoại thì ấn ở đây là được, sau đó vẫn là đưa vào số, ví dụ như chị lưu số tôi, cũng không cần ấn như vậy, điểm một cái tên của tôi là được, hiểu chưa?”

Ngu Mỹ Hà liếc mạng ghi nhớ trong đầu: “Vâng, không, không sai biệt lắm”.

Đồng Học Bàn đưa di động giao cho nàng: “Vậy chị tự mình thử xem”.

Ngu Mỹ Hà khẩn trương nhận lấy, kết quả xoa nắn nửa ngày cũng không có làm cho tốt, gấp đến độ sắp khóc: “Tôi, tôi quá ngu ngốc”.

Đồng Học Bàn toát mồ hôi: “Đến, tôi cầm tay dạy chị”.

Nói liền một tay cầm nàng, thấy gò má Ngu Mỹ Hà có chút hồng nhuận, Đồng Học Bàn ho khan một tiếng, cầm lấy tay nàng để cho nàng ấn một cái trên mặt, sau đó lại ấn vài cái: “Chị nếu không đổi cái gì mà nói, đại khái chính là trình tự này, ừm, chị thử lại lần nữa”.

Tiếp theo, Ngu Mỹ Hà thí nghiệm thành công, điện thoại Đồng Học Bàn riu ra riu rít kêu lên.

“Được, không tồi, tôi lại dạy chị cái khác”.

Học trong chớp lát, Ngu Mỹ Hà rốt cuộc nắm giữ một chút.

Đồng Học Bàn giờ phút này đang nửa ôm nàng, tay trái vượt qua sau vai nàng, một tay bắt lấy một tay nàng, mang theo tay nàng ấn màn hình. Thật ra một tay thì cũng đủ dạy nàng, nhưng mà Đồng Học Bàn sức rượu còn chưa có xuống dưới, liền mượn cơ hội chiếm chút tiện nghi của Ngu đại tỷ: “Tốt lắm, chị thử lại lần nữa trang bị đồng hồ báo thức”.

Tay phải buông nàng ra, lá gan Đồng Học Bàn cũng lớn lên, lúc buông cổ ý rơi xuống trên đùi váy liền áo Ngu Mỹ Hà, trong lòng bàn tay vuốt thịt đùi săn chắc của nàng, cảm nhận được nhiệt độ trên đó.

Thân thể yếu kiều của Ngu Mỹ Hà xiết căng, ánh mắt nhanh chóng hướng xuống dưới xem xét, mặt đỏ nói: “Đồng Cục trưởng, tôi, tôi...”

Đồng Học Bàn cười xấu hổ nói: “Sao vậy?”

“...Không, không sao.” Ngu Mỹ Hà đầu hơi thấp, nhút nhát e lệ ấn lấy điện thoại.

Vừa thấy như thế, Đồng Học Bản càng làm càn, nường hơi rượu ở trên đùi nàng vuốt ve, hơn nữa còn đem bàn tay kéo cái váy lên trên.

Ngu Mỹ Hà xấu hổ và giận dữ cúi đầu không nói, trên tay cũng không dám động.

Làn váy từ từ hướng lên thân, hai cái đùi tất liền chân rút cuộc bạo lộ ở trước mắt. Đồng Học Bản tay tìm tòi, trực tiếp mò lên trên tất chân nàng, sờ lên ở nơi đầy đà đó, nóng lóng khó nhịn nói: “Chuông báo chính xong chưa?” Kéo tất liền chân của nàng, lại buông lỏng tay, bóp, tất chân lập tức bắn ra trở về trên đùi nàng.

“Sắp, sắp rồi” Ngu Mỹ Hà thân thể cực kỳ cứng ngắc, lại vẫn không nhúc nhích.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, tiếp tục ở trên đùi nàng chiếm tiện nghi.

204. Chương 204: Trêu Chọc!

Sáng sớm hôm sau.

Đồng Học Bản từ trên giường bò dậy, nhìn xem bên ngoài vừa sáu giờ đồng hồ vẫn chưa tới, liền lại chuẩn bị nằm ngủ, nhưng nghĩ lại, tối hôm qua một màn sau khi say rượu thừa dịp dạy Ngu Mỹ Hà dùng điện thoại thì ăn đậu hũ của nàng liền hiển hiện tại trong óc, trong ấn tượng, Ngu Mỹ Hà hai cái đùi thịt trắng phau phau giống như cũng để cho chính mình sờ soạng mấy lần, Đồng Học Bản hậu tri hậu giác ặc một tiếng, hung hăng cho đầu mình một cái tát, mắng: Người cái đồ lưu manh, uống chút rượu người cũng không biết đồng tây nam bắc, tại sao ngay cả Ngu đại tỷ cũng dám đùa giỡn.

Đồng Học Bản cái này hồi hận, được, hình tượng tốt của mình ở trong lòng Ngu Đại tỷ toàn bộ hủy.

Chuyện này vừa ra, còn không biết người ta nhìn chính mình thế nào.

Từ trên giường đứng lên mặc quần áo tử tế, Đồng Học Bản thật xấu hổ đi ra phòng ngủ hướng trên cửa phòng nhỏ đối diện đưa mắt nhìn, cửa phòng đóng chặt, Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiên Thiên hẳn là còn đang ngủ, nghĩ nghĩ, Đồng Học Bản da mặt thật sự không nhịn được, vội vàng đánh răng rửa mặt, tiện đà liền điểm tâm sáng cũng không ăn, lưu lại tờ giấy nói mình đi làm, thế là vội vàng cầm túi ra cửa, 6:30 đi ra hầu như đại viện cục công an cũng không có một người.

Trong hành lang, Đồng Học Bản lại có thể đụng phải Phó trưởng phòng thường vụ Hồ Nhất Quốc.

Hồ Nhất Quốc hơi ngẩn ra, lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn: “Đồng Cục trưởng, đủ sớm”.

Đồng Học Bản bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Vậy cũng không sớm như Hồ Cục trưởng, ngày đây là ngày trăm ngàn việc”.

Hồ Nhất Quốc khẽ liếc hắn một cái, không nói gì nữa, quay đầu xuống lầu, xem phương hướng tựa như là muốn đi đội cảnh sát hình sự.

Hồ Nhất Quốc là kẻ thù chính trị lớn nhất của Đồng Học Bản trong huyện cục công an, Phó Cục trưởng Triệu Kính Tùng, Sở trưởng đồn công an vùng sát cổng thành Vạn Đào, đều là nhân mã phe phái Hồ Nhất Quốc, mặt trên còn có phe phái bộ trưởng bộ tuyên truyền Tiễn Sâm chống đỡ, Hồ Nhất Quốc ở huyện cục thế lực cảm rễ rất sâu, muốn đối phó hắn thật sự không dễ dàng. Nhưng trải qua một chuyện hacker công kích trang web chính phủ huyện, Hồ Nhất Quốc đoạt công, Đồng Học Bản cướp ngược về, cái này làm hai người tạo thành mâu thuẫn không thể điều hòa, thế cho nên về sau mâu thuẫn càng để lâu càng sâu, chuyện trưởng phòng phòng giáo dục, chuyện phòng tài vụ vật tư, cho nên Đồng Học Bản cũng không còn cần cho hắn sắc mặt tốt.

Trở lại văn phòng, Đồng Học Bản cầm lấy báo xem.

Chờ người huyện cục lục tục đi làm, Đồng Học Bản mới nghe nói một chuyện, vừa là rõ ràng vì sao Hồ Nhất Quốc đến sớm như vậy, thì ra trước ngày mùng một tháng năm kia xảy ra vụ án lừa bán thiếu nữ có tiền triển đột phá, đội cảnh sát hình sự vào sáng sớm bắt được một người hiềm nghi phạm tội, trình sát hình sự là khu vực Hồ Nhất Quốc phân công quản lý, hắn sớm đến, đoán chừng là người được mùi vị chiến tích cùng công lao, dù sao cái này không coi là vụ án nhỏ.

Một tiếng...

Năm tiếng ...

Tám tiếng ...

Nhưng mà khi sắp đến thời gian tan tầm, Đồng Học Bản cũng không có nghe nói án lừa bán thiếu nữ cái tiến triển gì. Sau khi nghe ngóng mới biết được, thì ra bắt được cái người hiềm nghi kia miệng thực cứng, bất luận cảnh sát thẩm vấn thế nào, hần đều là một cái cũng không nói, chỉ nói hần vô tội, cùng cái vụ án này không liên quan. Cảnh sát tuy nói đã phân tích ra hần có hiềm nghi trọng đại, nhưng chứng cứ cụ thể lại nhất thời còn chưa có tìm được, cho nên cửa đột phá cũng không có mở ra.

Tan sở, Đồng Học Bản thu dọn đồ đạc rời đại viện huyện cục, nhưng vừa nghĩ tới phải về nhà, trong lòng lập tức có chút bờ ngõ.

Ho khan một tiếng, Đồng Học Bản lấy ra điện thoại gọi tới trong nhà.

“...Alo?” Một tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhu nhẹ nhàng tới, là Ngu Thiến Thiến tiếp.

Đồng Học Bản nói: “Tan học rồi à? Là anh, cái này, mẹ của em làm gì?”

“Ca ca” Thiến Thiến sau khi vui mừng kêu một tiếng nói: “Mẹ em ở nhà vệ sinh, để em gọi cho ngài”.

Đồng Học Bản vội nói: “Không cần không cần, ừm, mẹ của em không có việc gì à?”

“Mẹ em? Mẹ em không có việc gì”.

“Không có việc gì thì tốt, ừm, vậy em cùng Ngu đại tỷ nói anh buổi tối không quay về ăn, bên ngoài có bữa tiệc”.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản thở phào, đến một cái quán cơm nhỏ bên đường tùy tiện muốn ăn chút gì, một bên ăn một bên cân nhắc xử lý chuyện Ngu Mỹ Hà như thế nào, nhưng suy nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả, cuối cùng cơm nước xong, Đồng Học Bản ném hai mươi đồng tiền tính tiền trở về nhà.

Vào cửa nhà, trong phòng khách chỉ có tiếng vang TV, nhưng lại không có ai.

Đồng Học Bản hướng trong cửa phòng nhỏ nửa mở đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiến Thiến đang tại trước máy tính xách tay loay hoay gì đó, trong máy vi tính truyền ra tiếng vang ca khúc được yêu thích. Đồng Học Bản do dự một chút, cắn răng đi qua, đẩy cửa nói: “Hạ ca đâu? Hồ Tư Liên ác mạng rồi sao?” Chuyện mạng không dây, hôm nay lúc đi làm thì cùng đã Hồ Tư Liên bắt chuyện qua.

Ngu Thiến Thiến hơi nghiêng đầu, lập tức nói: “Ca ca, anh đã về rồi, ừm, Hồ a di vừa mới làm xong internet, còn dạy em download thế nào”.

Đồng Học Bản cười nói: “Học xong rồi sao?”

Ngu Thiến Thiến thấp giọng nói: “Còn, còn chưa có, nhưng em lập tức liền học, thật”.

Đồng Học Bản khề sờ cái đầu nhỏ của nàng: “Thật thông minh, học cho tốt, không hiểu hỏi anh”.

Ngu Mỹ Hà một mực ở bên cạnh đỏ cổ lên không dám nhìn hần, cũng không có lên tiếng, bộ dáng cực kỳ quẫn bách.

Thấy nàng như thế, Đồng Học Bản cũng có chút khó xử, không lời nói tìm lời nói: “Cái này, Ngu đại tỷ, buổi tối ăn gì?”

Ngu Mỹ Hà cúi đầu xuống: “Xào... xào hai món ăn, tôi còn rán đậu, nấu cháo đậu, Đồng Cục trưởng, cháo cũng không có ít, tôi, tôi hâm một chén cho ngài” Nàng mặc vẫn là váy liền áo đai đeo màu xanh lá ngày hôm qua, tất chân không biết đổi hay chưa, cũng vẫn màu da.

Đồng Học Bản gật đầu một cái: “Được, cảm ơn”.

Chờ lúc Ngu Mỹ Hà xoay người đi ra ngoài, trông mắt Đồng Học Bản quét qua, nhin không được ở trên cặp lông nhếch lên của nàng hung hăng nhìn một cái, thu hồi ánh mắt, Đồng Học Bản chuyển cái ghế ngồi xuống bên người Ngu Thiến Thiến, dạy nàng một số cách dùng cơ bản máy tính. Ngu Thiến Thiến bắt đầu

từ ngày hôm qua cũng rất hưng phấn, giống như so với trước kia sáng sủa rất nhiều, vẻ tươi cười cũng nhiều lên. Đồng Học Bản rất là vui mừng, qua một lát trở về trong phòng của mình thay đổi thân áo ngủ, nằm ở trên giường chờ ăn cháo.

Cửa mở ra, nhưng lúc Ngu Mỹ Hà tiến vào thấy Đồng Học Bản nhắm hai mắt, liền gõ cửa.

Đồng Học Bản mở mắt cười cười: “Làm phiền chị rồi”.

“Không phiền không phiền” Ngu Mỹ Hà bưng lấy cháo chén cẩn thận đưa tới: “Nóng, ngài ăn chậm một chút”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, tiếp nhận chén nhấp một ngụm, ừm, rất thơm, thế là bưng chén lên ăn.

“Đồng Học Bản” Ngu Mỹ Hà quần quần nhìn hắn: “Ngài, ngài hôm nay có... có tắm không, tôi chuẩn bị cho ngài?”

Đồng Học Bản cuống hống khẽ khịt: “Không có tắm”.

“Ồ, vậy...” Ngu Mỹ Hà đem chén cháo hắn ăn xong lấy tới: “Vậy tôi xoa bóp chân cho ngài?”

Đồng Học Bản vốn muốn từ chối, dù sao ngày hôm qua đã xảy ra sự tình kia như vậy, cũng không biết tại sao, hắn lại ma xui quỷ khiến gạt đầu, thật sự không chống lại hấp dẫn của xoa bóp chân.

Ngu Mỹ Hà yếu ớt cắn cắn môi, cầm chén rời phòng, qua một lát mới xoay người trở về, cũng đem cửa đóng chặt, hình như là sợ con gái trông thấy. Ngẩng đầu sau khi nhanh chóng nhìn Đồng Học Bản, Ngu Mỹ Hà giống như vợ bé cởi giày ra bỏ lên giường, quỳ gối bên cạnh chân Đồng Học Bản, vươn tay sờ ở chân hắn, nhếch môi đỏ thắm nắm bắt huyết vị trên chân hắn: “Tôi, tôi buổi sáng đi tiệm sách đọc sách, học một số kỹ xảo mát xa trên đó, cũng, cũng không biết có đúng hay không”.

Đồng Học Bản hít hơi nói: “Rất thoải mái, vất vả rồi”.

“...Đau ngài nói cho tôi biết”.

Học Bản có chút cảm động, ngày hôm qua chính mình đối với nàng như vậy, Ngu Mỹ Hà nếu không ghi hận, ngược lại rất dễ bụng đi tiệm sách cố ý học mát xa, Đồng Học Bản tự nhiên biết trình độ văn hóa nàng không cao, khả năng rất nhiều chữ không biết, muốn đọc đi vào một quyển sách, ngẫm lại đều rõ có nhiều khó khăn: “Ngu Đại tỷ, lúc nghỉ ngơi cô muốn làm chút gì đó thì làm nó đi, tìm bạn bè đi ra ngoài dạo chơi phố cũng được, không cần tốn tâm tư ở trên mặt này”.

Ngu Mỹ Hà mím môi lắc đầu.

Đồng Học Bản cũng không có khuyên nàng, liếc váy dài dưới thân nàng cùng cổ áo rủ xuông rất thấp.

Ngu Mỹ Hà có lẽ chú ý tới, thân thể bỗng nhiên xiết chặt, động tác bóp chân cũng cứng ngắc lại một chút.

Ngày hôm qua uống rượu là không có cách nào, Đồng Học Bản vốn định sau này cũng không đùa giỡn Ngu Mỹ Hà nữa, nhưng thấy nàng cái bộ dạng này, Đồng Học Bản cũng muốn biết một chút, hình tượng chói lọi của mình ở trong lòng nàng đã hủy hoại chỉ trong chốc lát, dù thế nào cũng không vấn hồi được, Ngu Mỹ Hà cũng đã không nói cái gì, chính mình... cái gọi là có một thì có hai, trải qua chuyện ngày hôm qua, Đồng Học Bản làm ra một bước quyết định này tương đối dễ dàng rất nhiều.

Tại lúc Ngu Mỹ Hà bóp chân trái cho hắn, chân phải Đồng Học Bản vừa nhắc một khúc, chuyển chuyển, rơi xuống phía trước váy nàng, sau đó tại trong ánh mắt xấu hổ và giận dữ của Ngu Mỹ Hà, chậm quá từ giữa hai cái đùi gối của nàng đút đi vào, vài cái đùi ngón chân còn vén váy dài lên, chân thò vào trong váy nàng, hướng phía trái khê dựa, gan bàn chân ma xát lên trên bắp đùi nóng hừng hực kia của nàng.

Ngu Mỹ Hà thoáng cái liền không biết làm sao đứng dậy.

Ngày hôm qua bị Đồng Học Bản chiếm tiện nghi, Ngu Mỹ Hà lúc ấy muốn phản kháng, nhưng mà chết sống không có cố lấy dũng khí, giờ đây thấy Đồng Học Bản càng quá mức, Ngu Mỹ Hà không biết nên như thế nào cho phải, trong lúc bối rối phản xạ có điều kiện che váy: “Đồng, Đồng Học Bản, ngài, ngài...”

Đồng Học Bản chớp chớp mắt: “Có chuyện chị cứ nói?”

Ngu Mỹ Hà cắn môi dưới cúi cúi đầu, mềm yếu nói: “Không, không có việc gì”.

Đồng Học Bàn ho khan chút, gan bàn chân dấn ở bên đùi nàng, “Ngu Đại tỷ, thực xin lỗi”.

Ngu Mỹ Hà lắc đầu, khẽ cắn môi, lấy tay bụm lấy trên váy, tiếp tục bóp chân cho hắn, chỉ là hai cái đùi thoáng khép lại một chút.

Qua một lát, Đồng Học Bàn đem chân từ trong váy nàng rút ra: “Xoa bóp đầu cho tôi được không?”

Mỹ Hà vuốt vuốt váy, đỏ mặt trên giường quỳ đi vài bước, đi đến bên cạnh người hắn, đối diện hắn đem ngón tay cắm vào trong đầu tóc Đồng Học Bàn, nhẹ nhàng ấn lấy da đầu hắn, tại chỗ vài cái huyết vị có ý thức dừng lại, thoáng tăng lớn độ mạnh yếu, ấn đến cực kỳ chuyên nghiệp.

“Chị cái thủ pháp này, cũng sắp có thể làm thợ tắm quát chuyên nghiệp” Đồng Học Bàn tán thưởng nói.

“Ngài quá khen, tôi cũng là mò mẫm học”.

Đồng Học Bàn tay lại không thành thật, thấy nàng cách gần như vậy, mùi thơm đặc biệt của cơ thể nữ nhân thành thực đập vào mặt mà đến, Đồng Học Bàn liền càng đem tay khoát lên trên đùi nàng, một chút hướng lên vuốt váy nàng, khiến cho làn váy thu về phía trong tay mình, nhìn thấy Ngu Mỹ Hà nhếch môi không nói một lời, Đồng Học Bàn liền sờ ở trên tất chân đùi nàng, tóm một cái, vuốt một cái, bóp một cái, cuối cùng, bàn tay chậm rãi nắm cái mông đầy đặn nở nang của nàng.

Ngu Mỹ Hà rốt cục không có cách nào khác giả bộ như nhìn không thấy, cuống quýt che cái tay trên cặp mông kia: “Đồng Cục trưởng, dừng...”

Đồng Học Bàn liền cười xấu hổ bắt tay lấy ra, thay đổi chỗ, ôm eo Ngu Mỹ Hà.

Lần này Ngu Mỹ Hà không nói gì thêm, đỏ bừng nghiêm mặt quần bách tiếp tục bóp đầu cho Đồng Học Bàn.

Sau một lúc, Đồng Học Bàn nháy nháy con mắt, giơ tay, bắt đầu từ eo nhỏ của nàng chậm rãi sờ lên, thẳng đến đụng phải dưới nách nàng, cổ tay Đồng Học Bàn đột nhiên khẽ chuyển, một nắm cầm ngực trái mềm nhũn của nàng. Ngu Mỹ Hà thoáng cái liền cứng lại, vội vàng vàng che ngực. Nhưng tay Đồng Học Bàn bị nàng che, càng từ cạnh ngoài đè ép xuống dưới, vài cái ngón tay đều chen vào ngực nàng.

“Ngài dừng, xin ngài” Ngu Mỹ Hà chỉ có thể phát ra cầu khẩn yếu ớt.

Đồng Học Bàn lòng mềm nhũn, thấy nàng không muốn cũng không có bắt buộc, đem tay cầm về nói: “Thật có lỗi”.

Ngu Mỹ Hà lắc đầu, vành mắt đỏ hồng, nước mắt hạt châu tí tách liền rơi xuống.

Ta x, đây là làm sao vậy? Đồng Học Bàn sợ hãi kêu lên một cái, phải biết rằng có thể đem Ngu Mỹ Hà khóc, đánh chết hắn cũng sẽ không như vậy, xoay người vọt từ trên giường ngồi xuống, đau lòng nói: “Ngu đại tỷ, thực xin lỗi, chị đừng khóc có được hay không? Ai da, tôi hai ngày này quả thật có chút bị ma quỷ ám ảnh, cái này, cô nếu không muốn, sau này tôi cũng sẽ không như vậy, được không? Đừng khóc, cũng là tôi tồi tệ đều là tôi tồi tệ”.

Ngu Mỹ Hà nhỏ giọng nức nở, vô cùng mềm yếu.

Đồng Học Bàn cái này hối hận: “Tôi thật sai rồi, Ngu Đại tỷ, bằng không chị đánh tôi một trận, đến, tôi tuyệt đối không chống lại”.

“Không phải ngài sai” Ngu Mỹ Hà sụt sịt cái mũi: “Ta là... là nhớ đến chồng của ta, cùng ngài, cùng ngài không liên quan”.

Đồng Học Bàn cũng không tin cùng hắn không liên quan, vội lại là xin lỗi lại là lau nước mắt cho nàng: “Đừng khóc, chồng chị không phải thường xuyên đánh chị? Loại người này chị còn nhớ hắn làm gì?”

Ngu Mỹ Hà khóc ròng nói: “Không trách hắn, hắn là bị... là bị người tính toán, hắn cũng là vì tôi cùng Thiển Thiển mới...”

Đồng Học Bàn nhú mày: “Chuyện gì xảy ra?”

“Đồng Cục trưởng, tôi lần trước nói qua cho Thiến Thiến đến trường là một lần cuối cùng xin ngài, nhưng, nhưng chuyện chồng của tôi, tôi cùng Thiến Thiến giấu ở trong lòng quá lâu” Ngu Mỹ Hà chùi chùi nước mắt, khóc từ trên giường đi xuống, phốc thoảng cái quỳ trên mặt đất: “Ngài có thể sẽ giúp tôi một lần hay không, thật một lần, tôi chỉ muốn biết chồng của tôi là bị ai hại chết, tôi chỉ muốn cho hung thủ bị pháp luật bắt giữ, xin ngài, tôi biết ngài là người tốt”.

Ta là người tốt sao?

Đồng Học Bản vừa rồi còn đối với nàng giở trò nhện không được nét mặt già nua khẽ đỏ: “Khụ khụ khụ, Ngu đại tỷ, chị đừng như vậy, đừng như vậy, đứng dậy nói” Đồng Học Bản chạy nhanh đem nàng nâng dậy, đã cầm một cái áo gối đến đưa cho nàng để cho nàng lau nước mắt: “Chị đừng vội, từ từ nói, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Ngu Mỹ Hà sụt sịt cái mũi: “Chồng của tôi không phải tự sát chết”.

Đồng Học Bản khẽ giật mình, hắn còn tưởng rằng chồng Ngu Mỹ Hà là vì thiếu nợ quá nhiều mà tự sát: “Vậy là sao?”

Ngu Mỹ Hà lí nhí nói tới: “Nhất định là người Kim Đế sơn trang, chồng của tôi đầu tiên chính là bị bọn họ kéo vào sòng bạc, từ đó về sau hắn liền thua rất nhiều tiền, nhưng lại không cam lòng, chẳng những đem nhà bán đi, cuối cùng ngay cả nồi chén chậu bôn đều hầu như không chừa một mống, lại đi đánh bạc, kết quả cuối cùng lại càng thua càng nhiều, càng lún càng sâu, về sau thiếu Kim Đế sơn trang rất nhiều tiền, nhưng chồng của tôi vẫn mỗi ngày đều đi đánh bạc, mỗi lần chồng của tôi về nhà, trên người trên mặt đều có bị thương, là bị người đánh, bị người Kim Đế sơn trang đánh, về sau hắn cùng lãnh đạo bọn họ mượn không ít vay nặng lãi, vào lúc ban đêm liền đem tôi cùng Thiến Thiến đều gọi tới, nói cái gì thành bại là một lần này, đây là một lần cuối cùng hắn đánh bạc, nhưng, nhưng...”

Đồng Học Bản nói: “Nhưng sao?”

Ngu Mỹ Hà khóc không thành tiếng: “Nhưng đó chính là một lần cuối cùng tôi thấy hắn, hắn mất tích vài ngày, cuối cùng được người phát hiện thi thể tại trong một cái hồ, cảnh sát khám nghiệm tử thi kết quả nói là tự sát, tôi không tin, chồng của tôi không có khả năng vứt bỏ xuống tôi cùng Thiến Thiến mặc kệ, tôi liền khóc bảo cảnh sát đi điều tra Kim Đế sơn trang, nhất định là bọn họ đánh chết chồng của tôi, nhưng cuối cùng kết quả điều tra lại nói Kim Đế sơn trang căn bản không có sòng bạc, làm sao có thể, tôi chính tai nghe chồng tôi nói qua, rất nhiều người cũng đều biết nơi đó có chỗ đánh bạc, nhưng cảnh sát nói đúng là không có hu hu”.

Đồng Học Bản nhạy cảm cảm giác được một tia không tầm thường: “Kim Đế sơn trang là nơi nào?”

Ngu Mỹ Hà nói: “Ấm thực, dừng chân, giải trí, là nơi cùng loại làng du lịch”.

Có bối cảnh? Ra mạng người còn có thể bị đè xuống, ngoại trừ cái này không có cái giải thích khác. Đồng Học Bản nói: “Thi thể chồng cô đâu?”

Ngu Mỹ Hà nức nở nói: “Năm năm rồi, sớm bị hoả táng rồi”.

“Đó chính là chứng cứ quan trọng tìm không thấy? Trừ chị cùng Thiến Thiến, nhân chứng vật chứng khác có hay không?” Thấy Ngu Mỹ Hà lưỡng lự lắc đầu, Đồng Học Bản liền không biết nói gì, không có thi thể, án tra đến cũng sẽ không có tiến triển quá lớn, hơn nữa lại kéo dài lâu như vậy, muốn lật lại bản án hầu như là không có khả năng.

Ngu Mỹ Hà hai mắt đầm lệ nhìn Đồng Học Bản: “Đồng Cục trưởng, xin ngài giúp đỡ tôi đi”.

Đồng Học Bản thở dài: “Từ những cái chị nói mà xem xét, Kim Đế sơn trang hiềm nghi lớn nhất, nhưng sự tình qua nửa năm, giờ đây lại điều tra mà nói thật sự rất khó khăn”.

Ngu Mỹ Hà khóc càng lớn tiếng, thật ra nàng cũng rõ ràng thù chồng rất không có khả năng báo.

Nhìn ra được, Ngu Mỹ Hà đối với chồng nàng tình cảm vẫn rất sâu, thù giết chồng giấu ở trong lòng lâu như vậy, còn phải chịu đựng oan khuất mang theo con gái khắp nơi xin cơm trả nợ, áp lực có thể nghĩ. Đồng Học Bản cũng không có khuyên nàng nữa, khóc đi, khóc lên có lẽ còn dễ chịu một chút

Kẹt, cửa đột nhiên mở, Ngu Thiển Thiển đỏ hồng mắt thoáng cái nhào tới trong ngực mẹ: “Mẹ, mẹ còn có con hu hu, mẹ đừng khóc” Hiển nhiên, nàng là bị tiếng khóc đầu tiên của mẹ dẫn tới, hơn nữa có thể tại cửa ra vào nghe được tiếng nói chuyện của Đồng Học Bản cùng Ngu Mỹ Hà.

Ngũ Mỹ Hà trở lại ôm lấy con gái, hai mẹ con một cái so với một cái khóc lợi hại.

Đồng Học Bản lòng trắc ẩn lại động, thêm vào vừa rồi ăn đậu hủ Ngũ Mỹ Hà, trong lòng của hắn có xấu hổ, liền nói: “Như vậy đi, tôi trước giúp cô tra một chút nói sau”.

Cầm điện thoại ra khỏi phòng, lưu lại hai mẹ con, Đồng Học Bản suy nghĩ, gọi điện thoại cho Tần Dũng: “A lô, Tần Cục trưởng, nghỉ ngơi rồi sao?”

“Còn chưa, Đồng lão đệ có việc?”

“Ừm, muốn gọi cho anh nghe một chút về Kim Đế sơn trang”.

Đối diện Tần Dũng ngắt ra, hít vào một hơi nói: “Cái Kim Đế sơn trang ngoại thành huyện thành, gần Huệ Điền Hương các cậu kia?”

“Đúng”.

“Đồng lão đệ, cậu hỏi nó có chuyện gì vậy?”

Vừa nghe lời này Đồng Học Bản liền biết sự tình không đơn giản: “Ha ha, tùy tiện hỏi chút, nghe nói bên đó có sòng bạc?”

“Ài, thật ra tôi cũng đã được nghe nói không ít chuyện Kim Đế sơn trang, nơi đó quả thật không quá sạch sẽ, nghe nói còn ra mạng người” Dừng một chút, Tần Dũng nói: “Nhưng mà Đồng lão đệ tôi khuyên cậu một câu, cái chỗ kia vẫn không nên động, lúc tôi vừa tạm giữ chức đến huyện Duyên Đài, Lương Cục trưởng tựa như có ý nghĩ thăm lấy Kim Đế sơn trang mở một khai đao, nhưng về sau cũng là không giải quyết được gì, trong đó liên quan đến đến chuyện thượng tầng, không ít lãnh đạo huyện ủy đều ra mặt, cho Lương Cục trưởng áp lực rất lớn”.

Đồng Học Bản kinh ngạc: “Bên trên? Ai?”

Trầm mặc hồi lâu, Tần Dũng nói: “Nghe nói ông chủ sau màn Kim Đế sơn trang phía, là con trai bộ trưởng bộ tuyên truyền Tiễn Sâm”.

Đồng Học Bản liền hiểu, trách không được có vụ án cũng bị đè xuống, Hồ Nhất Quốc Triệu Kính Tùng bọn hắn không phải đều là cùng Tiễn Sâm một cái phe phái sao, hơn nữa có thể đem Lương Cục trưởng cũng đè xuống, một tên Tiễn Sâm có lẽ không đủ, lần đó Lương Cục trưởng muốn lấy Kim Đế sơn trang khai đao, tám phần là lẩn vào đến đấu tranh thượng tầng, là Bí thư Huyện ủy cùng Huyện trưởng đánh giá, cuối cùng từ trên kết quả xem, hiển nhiên là phe phái Lương Cục trưởng rơi xuống hạ phong.

Mẹ kiếp, Đồng Học Bản cảm giác được sự tình thật rất khó giải quyết, ngay cả Lương Thành Bằng cũng không có cách??

Kim Đế sơn trang... Tiễn Sâm... Hồ Nhất Quốc... Triệu Kính Tùng... Vạn Đào... Đọc mỗi một cái tên, Đồng Học Bản trong lòng liền lạnh một phần.

Lúc này, Ngũ Mỹ Hà cùng Ngu Thiển Thiển từ phòng ngủ đi tới, mặt đầy chờ đợi nhìn hắn.

Đồng Học Bản giờ đây cánh chim không gió, muốn thu thập đám này, hắn còn chưa có đủ thực lực, nhưng nhìn thấy Ngũ Mỹ Hà ánh mắt cầu khẩn, Đồng Học Bản lòng lại mềm nhũn, cảm giác mình căn bản không có cách nào khác từ chối nàng: “Ngu đại tỷ, chị trước tiên không cần phải vội, chuyện này xử lý được cần phải thời gian, nhưng tôi cam đoan với chị, nếu như chồng chị thật sự là bị người Kim Đế sơn trang hại chết, tôi nhất định sẽ đem phạm nhân bắt được đến pháp luật trừng trị”.

Từ ngày đầu tiên đến Duyên Đài Đồng Học Bản liền quyết định, muốn vì dân chúng làm chút chuyện, Kim Đế sơn trang loại chất độc này, tất phải gạt bỏ.

Ngũ Mỹ Hà vừa nghe, nước mắt lập tức tuôn lên, kích động kéo Ngu Thiển Thiển liền quỳ xuống cho Đồng Học Bản.

Ngu Mỹ Hà không ngốc, nàng đương nhiên biết Kim Đế sơn trang bối cảnh rất sâu, nhưng không ngờ là, Đồng Cục trưởng lại có thể thật chịu vì chính mình ra mặt, thật chịu vì mình không tiếc đắc tội những đại nhân vật kia, điều này làm cho Ngu Mỹ Hà cũng có chút nói không ra lời.

Đồng Học Bàn bắt đắc dĩ tiến lên đỡ: “Hai người đây không phải tổn thọ tôi sao? Mau đứng lên”.

Bị hấn nâng dậy, Ngu Mỹ Hà quay đầu khóc ròng nói: “Thiên Thiên, con trở về phòng trước” Chuyện này, nàng không muốn để cho con gái lẫn vào.

Chờ Ngu Thiên Thiên vừa đi, Đồng Học Bàn nói: “Trình sát hình sự trị an cái này cũng không thuộc tôi phân công quản lý, không có cái cớ, tôi căn bản cũng không chen tay vào được, Ngu đại tỷ, như vậy, chị hai ngày này phải đi cục công an báo án, người ta nếu nói vụ án sớm định rồi không chịu nhận, chị cứ tiếp tục báo, đánh điện báo, đồn công an không được báo huyện cục, huyện cục không được hướng thành phố báo” Đồng Học Bàn chuẩn bị trước làm ra chút động tĩnh, quan sát một chút phản ứng bọn người Hồ Nhất Quốc, đương nhiên, chủ yếu vẫn quan sát phản ứng phe phái Lương Cục trưởng.

Ngu Mỹ Hà dùng sức gật đầu: “Tôi, tôi hiểu rồi, Đồng Cục trưởng, mặc kệ thù chồng của tôi có thể báo hay không, tôi cảm ơn ngài, đại ân ngài, tôi cả đời cũng sẽ không quên”.

205. Chương 205: Ngu Mỹ Hà Đã Xảy Ra Chuyện!

Sáng sớm hôm sau.

Tại dưới Đồng Học Bàn bày mưu đặt kế, Ngu Mỹ Hà bắt đầu gọi điện thoại báo án, bởi vì chồng là ở ngoại thành huyện thành gặp chuyện không may, Kim Đế sơn trang cũng tọa lạc tại nơi đó, cho nên Ngu Mỹ Hà trước tiên gọi điện thoại đồn công an vùng sát cổng thành, quả nhiên, người ta nói vụ án đã kết thúc căn bản không chịu nhận, sau đó, Ngu Mỹ Hà lại gọi cho công an huyện cục, do vì ở nhà lấy điện thoại gia thuộc viện gọi, đối phương có thể nhận ra cái số này, thế là đối phương ngay lập tức đem tình huống ghi chép lại, hơn nữa hướng lên trên báo cáo.

“Được rồi, ta đi làm.” Đồng Học Bàn cầm cặp lên.

Ngu Mỹ Hà lập tức tha thiết cầm giày cho hấn: “Vậy ngài nói ta hôm nay còn gọi không?”.

Đồng Học Bàn nói: “Gọi, gọi tiếp, nếu bảo người đi làm ghi chép, người liền đi, dựa tình hình thực tế nói”.

Ngu Mỹ Hà khê ân, có Đồng Cục trưởng cho nàng chỗ dựa, dũng khí nàng cũng tăng lên rất nhiều, thù chồng giấu ở trong lòng quá lâu, giờ đây rốt cục thấy được một đường hy vọng, nàng có thể nào không kích động, nhưng mà lo lắng cũng là có: “Đồng Cục trưởng, nếu, nếu sự tình náo lớn, ta sợ cho ngài thêm phiền toái”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Ta chính là muốn cho sự tình náo lớn, theo như ta nói làm”.

Ngu Mỹ Hà cảm động nhìn nhìn hấn: “Cảm ơn ngài”.

Huyện cục công an.

Buổi sáng, Đồng Học Bàn đi tới phòng làm việc của mình lật hồ sơ. Tình hình chung mà nói, án bình thường sẽ không kinh động quá nhiều người, coi như là án lớn cũng như thế, coi như là bí thư Ban Thanh tra Kỷ Luật, chủ tịch công hội, ít nhất những lãnh đạo tương quan này không chịu trách nhiệm tra án phá án sẽ không biết, nhưng án Ngu Mỹ Hà lại đem tất cả mọi người làm cho kinh động. Không có cách nào, giờ đây người nào không biết nhà Tiểu Đồng Cục trưởng mời một người giúp việc tên Ngu Mỹ Hà chứ, điện thoại báo án lại là lấy điện thoại gia thuộc viện gọi, cái này càng miễn cưỡng, rất khó không khiến người nghĩ đây là Đồng Cục trưởng bày mưu đặt kế, nói cách khác, người báo án là Phó Cục trưởng cục công an, cái loại việc lớn này ai còn không biết? Ngăn ngừa hai giờ liền truyền khắp trên dưới huyện cục.

Tiểu Đồng Cục trưởng muốn động Kim Đế sơn trang??

Không ít người biết được nội tình ngược lại hút một hơi khí lạnh.

Trong văn phòng, điện thoại trên bàn Đồng Học Bàn rú ra rú rít kêu lên, là Chủ nhiệm văn phòng Hồ Tư Liên gọi tới.

Hồ Tư Liên là người khéo léo, cùng lãnh đạo huyện cục quan hệ cũng không tệ, đặc biệt hai tháng này cùng Tiểu Đồng Cục trưởng đi được rất gần, vừa nghe nói giúp việc nhà Đồng Cục trưởng báo án, xóc lên đến án mạng nửa năm trước, Hồ Tư Liên không chút suy nghĩ liền gọi điện thoại tới: “Đồng Cục trưởng, Kim Đế sơn trang không thể động”.

Đồng Học Bàn cười cười: “Vì sao?”

Hồ Tư Liên giải thích: “Lương Cục trưởng trước kia cũng không cùng nơi đó đạt được gì tốt, bên trong liên lụy gì đó quá nhiều”.

Đồng Học Bàn nói: “Ồ tở, cảm ơn chị nhắc nhở, tôi biết làm như thế nào”.

Vừa cúp điện thoại, reng reng reng, reng reng reng, điện thoại lại là vang lên.

Lúc này là Phó Cục trưởng Tần Dũng gọi tới, hần cười khổ nói: “Lão đệ, cậu đây là làm gì? Kim Đế sơn trang nơi đó...” Học Bàn từ sau khi xuống huyện cục, thể hiện ra thủ đoạn đấu tranh chính trị cùng năng lực phá án khiến cho Tần Dũng rất thưởng thức, thật không dễ dàng được một minh hữu như vậy, Tần Dũng không muốn hần gặp chuyện không may: “Trình sát hình sự là Hồ Nhất Quốc phân công quản lý, đồn công an vùng sát cổng thành là Vạn Đào quản lý, cậu... cậu không xen tay vào được, theo tôi nói thì vẫn là đợi chút đi, chờ Lương Cục trưởng bên kia có động tác sự tình liền dễ làm”.

Đồng Học Bàn rõ ràng, hần nói bọn Lương Cục trưởng, nhưng thật ra là nói bọn người ra sức sau lưng Lương Cục trưởng, nhưng lần trước phe phái Lương Cục trưởng đã tại Kim Đế sơn trang thua ngã, lại lấy Kim Đế sơn trang khai đao khả năng cực kỳ bé nhỏ, cho dù có một ngày như vậy, cũng không biết năm nào tháng nào, cho nên Đồng Học Bàn chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường, cung cấp một chút đạn dược, muốn nhìn một chút có lãnh đạo huyện ủy chịu ra mặt cái này hay không.

Người thứ ba gọi điện thoại tới là Sở trưởng đồn công an Huệ Điền Hương Lưu Đại Hải, cũng khuyên Đồng Học Bàn tương tự.

Cuộc điện thoại thứ tư ngược lại một người Đồng Học Bàn không ngờ -- Hồ Nhất Quốc.

Hồ Nhất Quốc ở trong điện thoại trầm giọng nói: “Đồng Cục trưởng, nghe nói giúp việc của anh báo án? Vụ án nửa năm trước kia tôi cũng biết một chút, là tự sát, đã định án, vì sao còn muốn báo? Cái loại án này trong cục là sẽ không lập án, đó là lãng phí sức cảnh sát”.

Đồng Học Bàn cười lạnh nói: “Giúp việc của tôi báo án? Xảy ra chuyện gì? Tôi tại sao không biết?”

Hồ Nhất Quốc ngữ khí hơi âm trầm: “Không biết thì cứ tính như vậy đi, anh bảo người giúp việc của anh chút, nằng cứ một giờ lại gọi tới một cuộc điện thoại, giống cái bộ dáng gì? Há? Còn gọi điện thoại đến thành phố? Án sớm đều đã điều tra xong, người cũng hoá táng rồi, nằng còn náo cái gì? Cái này gọi là điện thoại quấy rầy, nằng muốn bị trị an câu lưu?” Thái độ của Hồ Nhất Quốc vừa vắn vác minh suy đoán của Đồng Học Bàn, cái này quả nhiên cùng Kim Đế sơn trang có dính dấp.

Đồng Học Bàn không chút nào yếu thế nói: “Ồ Cục trưởng, anh lời này thì không đúng rồi, án có nghi vấn phải tra một chút, không thể bởi vì đã kết án qua một lần liền không quản, chẳng may lúc ấy kết quả khám nghiệm tử thi là sai lầm? Ai có thể cam đoan trước kia tra qua án sẽ không tồn tại sai lầm? Nếu như ngay cả điều tra một chút cũng không chịu, đây là đối với dân chúng không chịu trách nhiệm, thế nào còn trị an câu lưu? Anh đây là đang uy hiếp dân chúng sao?”

Hồ Nhất Quốc sắc mặt hung ác: “Lời nói tôi nói đến cái này, nếu như giúp việc của anh lại tiếp tục náo xuống dưới, đừng trách tôi không để cho anh mặt mũi”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Không cần cho tôi mặt mũi, nếu như giúp việc của tôi thật phạm pháp, anh phải bắt thì cứ bắt, đây là xã hội pháp trị, cho dù thân thuộc lãnh đạo phạm lỗi cũng đồng dạng sẽ bị pháp luật chế tài” Đồng Học Bàn cũng không tin Hồ Nhất Quốc dám bắt Ngu Mỹ Hà, sự tình Kim Đế sơn trang vốn mẫn cảm, Hồ Nhất Quốc bên kia chỉ sợ cũng không muốn đem sự tình náo lớn, thật muốn bắt người, tư vị giấu đầu hử đuôi liền quá mạnh mẽ.

Rốt cuộc, lúc mười giờ rưỡi buổi trưa, Đồng Học Bàn chờ được điện thoại hân một mực chờ.

Là Lương Thành Bằng buổi sáng mới từ kinh thành trở về: “Đồng Cục trưởng, đến phòng làm việc của tôi một chuyện”.

Đồng Học Bàn đáp ứng, tinh tâm, cất bước đi lên lầu, gõ cửa vào văn phòng Cục trưởng.

“Lương Cục trưởng, thân thể lão thái thái thế nào?”

“Sau khi cậu đi đột nhiên phát nóng, về sau Tần viện trưởng tổ chức chuyên gia hội chẩn tra xét, cũng may không có việc gì, giờ đây đã khỏe không sai biệt lắm, vợ tôi ở bệnh viện 305 cùng lão thái thái, nhắm chừng mấy ngày nữa có thể xuất viện” Lương Thành Bằng đang lật một đồng văn kiện, thấy Đồng Học Bàn đến đây, liền vươn tay ý bảo hân ngồi xuống, chính mình thì đứng lên đi đến trước máy nước uống, cầm cái chén giấy rót nước cho Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn nào dám để cho hân rót, vội vàng nghênh đón nói: “Đừng đừng, Lương Cục trưởng tôi tự mình tới”.

Lương Thành Bằng sở dĩ đối với Đồng Học Bàn khách khí như vậy, bởi cảnh Đồng Học Bàn chiếm một bộ phận, ở trong kinh hân là tận mắt thấy biết năng lượng của Tiểu Đồng Cục trưởng, nhưng mà đại bộ phận nguyên nhân vẫn là nói đến chuyện Đồng Học Bàn cứu mẹ Lương Thành Bằng, cái nhân tình này, Lương Thành Bằng thiếu nợ không nhỏ.

Đồng Học Bàn chính mình sau khi tiếp xong nước an vị trên mặt ghế.

Lương Thành Bằng nhìn hân: “Nghe nói cậu muốn động Kim Đế sơn trang? Cái chỗ đó rất không đơn giản”.

Đồng Học Bàn gật gật đầu: “Tôi biết, nhưng mà mặc kệ nguyên nhân nào, cũng không cách nào cùng so sánh với một mạng, đây chính là án giết người, hơn nữa kẻ khả nghi đánh bạc các án kiện hình sự khác, tuy sự tình còn đợi điều tra, nhưng đã có không chỉ một người hướng về phía tôi phản ánh vấn đề Kim Đế sơn trang, đây là xã hội pháp trị, không thể bởi vì nơi đó có bối cảnh có thể coi trời bằng vung, án giết người cũng không điều tra, còn có cái án nào có thể điều tra? Có bối cảnh thì không điều tra sao? Vậy còn cần cục công an chúng ta làm cái gì?”

Lương Thành Bằng bất đắc dĩ cười cười, hân bội phục nhất chính là Tiểu Đồng Cục trưởng cái miệng này, trước kia mấy lần cũng vậy, mặc kệ sự tình gì đến trong miệng Tiểu Đồng Cục trưởng, đều có thể nói với người ra chút ít đạo lý hiên ngang lẫm liệt, vì việc riêng cũng tốt, vì việc công cũng được, để Tiểu Đồng Cục trưởng vừa nói như vậy, dù sao luôn là hân có lý: “...Có chứng cứ rồi sao?”

Đồng Học Bàn khí thế trì trệ, ho khan nói: “Tạm thời còn chưa có, nhưng điều tra mà nói nhất định sẽ có”.

Lương Thành Bằng nhìn hân một cái: “Cậu muốn điều tra thế nào?”

“Tìm có trước đem Kim Đế sơn trang niêm phong, lại từ từ ra tay, ừm, bắt bài, quét hoành, những cái này đều được”.

Lương Thành Bằng lắc đầu: “Nếu đơn giản như vậy, tôi sớm đã đem Kim Đế sơn trang cho tra xét, quét hoành? Cậu quét không được, bắt bài? Tôi đã từng đích thân dẫn người đi qua hai lần, kết quả đều không thu hoạch được gì, tìm được mấy tấm bài xì phé cùng con súc sắc, phương pháp này không được”.

Đồng Học Bàn cau mày: “Trong cục công an có nội ứng, có người mật báo cho bọn hân, tôi dẫn người của tôi đi, bảo đảm có thể bắt được”.

Hồ Nhất Quốc khẳng định cùng con trai bộ trưởng bộ tuyên truyền Tiễn Sâm quan hệ không phải là cạ, có đại lãnh đạo hân như vậy ở trong ổ cục công an, có thể bắt được mới là gặp quỷ .

Lương Thành Bằng khoát khoát tay: “Không phải đơn giản như cậu nghĩ đâu, Kim Đế sơn trang bên kia so với cậu tưởng tượng còn thần thông quảng đại hơn nhiều, Tiểu Đồng, chuyện này đặt xuống đi, vẫn chưa tới lúc” Lương Thành Bằng lại làm sao không muốn bắt Kim Đế sơn trang? Nhưng hân cái Cục trưởng cục công an này cũng chưa có vào thường ủy huyện ủy, bó tay bó chân, một khi liên quan đến lãnh đạo phía trên, Lương Thành Bằng căn bản cứng rắn không nổi.

Đồng Học Bàn nói: “Lương Cục trưởng, đây chính là một mạng người, sao có thể trò đùa?”

Lương Thành Bằng thở dài nói: “Bỏ bỏ đi, còn nhiều thời gian”.

Năng lượng Kim Đế sơn trang Lương Thành Bằng lại rất rõ, hẳn cũng là vì tốt cho Đồng Học Bàn, không muốn hắn gặp chuyện không may.

Đồng Học Bàn kiên quyết nói: “Tôi bảo lưu ý kiến”.

Lương Thành Bằng bắt đầu dĩ nộ cười một cái, liền không nói cái gì nữa.

Lương Cục trưởng không đồng ý, thế lực sau lưng của hắn cũng không ra mặt, đây là Đồng Học Bàn sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà dù vậy, cũng không có khiến cho hắn buông tha cho ý niệm trong đầu muốn bắt Kim Đế sơn trang, thứ nhất là vì Ngu Mỹ Hà, thứ hai là vì một cái mạng người, nếu là tìm không thấy phạm nhân còn dễ nói, nhưng bây giờ phạm nhân rất có thể ở ngay trước mắt, chính là người của Kim Đế sơn trang, cảnh sát lại là ngay cả điều tra cũng không điều tra, còn từ đó giúp đỡ Kim Đế sơn trang phạm tội, điều này làm cho Đồng Học Bàn phi thường căm tức.

Mẹ kiếp.

Không có người hỗ trợ? Không có người hỗ trợ thì sao.

Ta vẫn không tin một mình ta không điều tra ra được.

Đồng Học Bàn lập tức gọi điện thoại cho Ngu Mỹ Hà: “Ngu đại tỷ, tiếp tục náo cho tôi”.

Đồng Học Bàn giờ đây cần một cái cửa đột phá, cần một sơ hở của đối phương.

Lúc ăn cơm buổi trưa, Đồng Học Bàn chú ý tới, ánh mắt mọi người nhìn chính mình đều rất kinh dị.

Đúng, giờ đây trên dưới huyện cục rất nhiều người cũng biết chuyện này, cũng đều đối với Tiểu Đồng Cục trưởng cực kỳ bội phục, tên Phó Cục trưởng mới tới này thật là có thể đầu chửi, vừa tới còn chưa có vài ngày liền đem Hồ Nhất Quốc đắc tội, về sau lại cùng trưởng phòng giáo dục Vu Thịnh Trí khiêu chiến, lại là cùng tất cả lãnh đạo phòng tài vụ vật tư so cổ tay, giờ đây tốt rồi, Tiểu Đồng Cục trưởng lại muốn cùng thế lực sau lưng Kim Đế sơn trang đấu? Kháo, người cũng quá có thể lặn lội đó.

Cả ngày hôm nay, áp lực đến từ các mặt phi thường lớn, nhưng đã quyết định thay Ngu Mỹ Hà đòi một cái công đạo, Đồng Học Bàn tự nhiên sẽ không để ý chút áp lực này.

Tan sở, Đồng Học Bàn rời huyện cục một đường đi về hướng gia thuộc viện.

Phía đối diện, đột nhiên một chiếc Regal đỗ ở trước mặt Đồng Học Bàn, cửa xe vừa mở ra, từ chỗ ngồi sau xuống một nam tử khoảng ba mươi tuổi, nam nhân rất trắng trẻo, mặt, tay, cổ, ngược lại giống làn da con gái, chính thể làm cho người ta cảm giác cũng là âm u: “Đồng Cục trưởng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu”.

Hắn gọi ra tên Đồng Học Bàn, hơn nữa cười ha hả vươn tay tới, cùng với Đồng Học Bàn bắt tay.

Đồng Học Bàn hồ nghi cùng hắn bắt tay: “Anh là?”

“A, đã quên tự giới thiệu, tôi tên là Tiền Phi, Tiền Sâm là cha tôi” Tiền Phi dứt lời liền quan sát vẻ mặt Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn trong lòng hơi sững sờ, con trai bộ trưởng bộ tuyên truyền? Ông chủ phía sau màn Kim Đế sơn trang? Được đó, ta chưa tìm các người, các người ngược lại đến thăm rồi, Đồng Học Bàn ra vẻ bình tĩnh đại ngộ nói: “Ồ ồ, thì ra là công tử của Tiền bộ trưởng, thất kính thất kính, cậu đây là... đợi người?”

Tiền Phi cười nói: “Chờ Đồng Cục trưởng anh đó”.

Đồng Học Bàn nói: “A? Tìm tôi có việc sao?”

Tiền Phi ngó ngó hắn, trong lòng tự nhủ người giả bộ cái gì, ngoài miệng lại cười tủm tỉm nói: “Không có việc lớn, chỉ muốn mời Đồng Cục trưởng ăn bữa cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói?”

Đồng Học Bàn là một chút mặt mũi cũng không cho hắn: “A, không có việc gì thì bỏ đi, tôi còn có việc”.

Tiền Phi khoe miệng nhảy lên, nhả nạt tâm tư nói: “Đồng Cục trưởng, nể mặt đi, chậm trễ không được bao lâu thời gian”.

Đồng Học Bản biết hẳn một cái bộ này, đơn giản là muốn đưa lễ tổng tiền gì đó để ngăn chặn miệng của mình, không muốn lật lên cái án giết người này, vẫn là mời mình một chút gì đó, từ đó lại thêm vào chút trò, cái loại bại hoại này ngay cả người đều dám giết, còn có cái gì không dám làm? Cho nên Đồng Học Bản đương nhiên sẽ không dự tiệc: “Tiểu Tiền, có việc thì nói ở đây, ăn cơm thì bỏ đi”.

Tiểu Tiền? Tiểu Tiền cũng là người gọi sao? Tiền Phi trong lòng lạnh lẽo, nhìn con mắt Đồng Học Bản nhìn vài giây đồng hồ, cuối cùng gật gật đầu: “Được, vậy hôm khác”, quay đầu liền đi.

Đồng Học Bản cũng không lấy con mắt nhìn hắn, tiếp tục hướng gia thuộc viện đi.

Trong chiếc Regal, Tiền Phi mặt lạnh nhìn chằm chằm vào bóng lưng Đồng Học Bản rời đi: “Cho mặt mũi không muốn mặt mũi, một tên Cục trưởng nhỏ nhỏ mà thôi, lại làm bộ, người không biết lượng sức quá nhiều, không để cho hắn ném thử chút lợi hại, hắn thật đúng cho là hắn là nhân vật, Đồng Học Bản, đây chính là người tự tìm, hừ, lái xe, trở lại Kim Đế sơn trang”.

Chờ lái xe vừa giảm chân ga, Tiền Phi liền lấy lấy điện thoại ra gọi vài cuộc điện thoại.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trong lòng chứa việc, Đồng Học Bản thức dậy rất sớm, vừa không đến sáu giờ an vị đến trong phòng khách uống trà nghĩ sự tình.

Kẹt cửa phòng ngủ hai mẹ con đột nhiên khê mở, Ngu Mỹ Hà một thân váy ngủ đai đeo liền từ bên trong nhẹ nhàng đi tới, tựa như muốn đi buồng vệ sinh, nhưng vừa đi chưa được hai bước mới phát hiện trong phòng khách còn có người, dọa nàng nhảy dựng: “Đồng, Đồng Cục trưởng, ngài sớm như vậy đã tỉnh rồi?”

“Ừm, ngủ không được”.

“Ngài chờ, tôi lập tức làm điểm tâm cho ngài”.

Khuôn mặt Ngu Mỹ Hà như bị phồng, vô ý thức bắt lấy váy áo váy ngủ ngăn ngừa sức hướng phía dưới kéo kéo, kết quả kéo xuống dưới, vãi vốc ngực lại ngấn, khe vú lộ cực kỳ sâu, Ngu Mỹ Hà lại cuống quýt che ngực, vội vội vàng vàng vào buồng vệ sinh, đợi sau một lát nữa đi ra, nàng liền bước nhanh kéo đũng váy vội trở về phòng ngủ nhỏ thay quần áo.

Nhìn bộ dáng Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bản lộ ra vẻ tươi cười, nếu không biết Ngu Mỹ Hà có một con gái lớn như vậy, Đồng Học Bản thật không tin tưởng Ngu đại tỷ hơn ba mươi tuổi, thứ nhất khuôn mặt nàng có vẻ tuổi trẻ, nhìn không ra có cái nếp nhăn gì, thứ hai, tính cách Ngu đại tỷ thật sự quá xấu hổ quá bảo thủ quá nhu nhược, thật giống như học sinh cấp 3 vậy.

Không bao lâu, Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiển Thiển đều mặc quần áo tử tế đi ra.

Ngu Mỹ Hà ôn nhu nói: “Ngài chờ một chút, tôi đi cái siêu thị nhỏ phía đông kia mua một cân (=0,5 kg) trứng gà, trong nhà không còn”.

Đồng Học Bản cũng không đói, liền gật gật đầu.

Ngu Mỹ Hà từ phòng bếp tìm ra một cái giỏ đến treo ở trên cánh tay, lại đem nước trà rót đầy cho Đồng Học Bản, mới rời khỏi nhà.

Chờ cửa vừa đóng, Ngu Thiển Thiển liền nhút nhát e lệ ngồi vào Đồng Học Bản bên cạnh: “Ca ca, ba của em ông... ông ấy...” Hiển nhiên cũng là quan tâm vụ án cha nàng.

“Yên tâm đi, anh sẽ giải quyết” Đồng Học Bản sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng.

Ngu Thiển Thiển nhẹ nhàng khê vâng, “Cảm ơn ca ca, anh đối với em cùng mẹ em thật tốt”.

Đồng Học Bản nét mặt già nua khê đỏ, quả thật, chính mình đối với hai mẹ con thật tốt quá, tốt đến mình cũng cảm giác có chút gì đó, Đồng Học Bản giờ đây không phải không thừa nhận, hắn không chỉ có là đồng

tình các nàng, ở sâu trong lòng đối với hai mẹ con cũng là rất có hảo cảm, đương nhiên, hảo cảm chỉ chút xưng hô là văn nhã, trên thực tế chính là đối với các nàng có cách nghĩ. Nghĩ tới đây, Đồng Học Bân hung hăng hứ chính mình một cái, người là đồ lưu manh toàn suy nghĩ lệch lạc.

Hai mươi phút trôi qua.

Ngu Thiển Thiển kỳ quái nói: “Mẹ tại sao vẫn chưa về?”

Đồng Học Bân không cho là chuyện: “Siêu thị có thể chưa mở cửa”.

Lại một cái hai mươi phút trôi qua.

“Ca ca, anh gọi một cuộc điện thoại ẹ em đi?” Ngu Thiển Thiển có chút sốt ruột .

Đồng Học Bân cũng đang buồn bực, nhưng vừa gọi điện thoại, phát hiện trong phòng ngủ truyền ra chuông điện thoại di động -- Ngu Mỹ Hà không mang điện thoại. Cái này cũng sắp một tiếng, tại sao vẫn chưa về? Đi đâu mua trứng gà rồi? Đồng Học Bân kéo Ngu Thiển Thiển đứng lên, trấn an nói: “Mẹ của em khẳng định đi cái siêu thị phía bắc kia mua trứng gà , em đến trường trước đi đi, đừng tới trễ, anh qua bên kia tìm mẹ em”.

Đưa Ngu Thiển Thiển đến cửa gia thuộc viện, Đồng Học Bân liền hướng cửa hàng đồ ăn cùng siêu thị gần đó đi.

Nhưng mà tròn vẹn tìm hơn một giờ, lại đều không trông thấy bóng dáng Ngu Mỹ Hà.

Đồng Học Bân trong lòng khê nhảy, cảm thấy một tia không ổn.

Reng reng reng, điện thoại đột nhiên vang lên. Đồng Học Bân lập tức tiếp, ai ngờ lại là tiếng Hồ Tư Liên.

“...Đồng Cục trưởng, giúp việc của ngài có ở nhà không?”

Đồng Học Bân khê giật mình nói: “Tôi đang tìm nàng, đi ra ngoài mua trứng gà sắp hai tiếng đồng hồ cũng chưa trở về, chị hỏi nàng làm gì?”

Hồ Tư Liên hít vào một hơi: “Quả nhiên là nàng, vừa rồi nhận được báo án, có người nhìn thấy trong một ngõ hẻm không xa phía đông gia thuộc viện chúng ta, một nữ nhân nông thôn tướng mạo đặc biệt xinh đẹp bị mấy người bắt mang lên xe, là xe hai khoang, tuy biển số xe khác nhau, nhưng trước mấy lần huyện Duyên Đài xảy ra vụ án lừa bán thiếu nữ cùng cỡ xe kia không sai biệt lắm, hoài nghi là một đám người”.

Lừa bán con gái?

Ngu Mỹ Hà bị bắt đi rồi??

Đồng Học Bân trong lòng lập tức vọt thoáng cái liền nhấc lên.

206. Chương 206: Nổi Giận!

Huyện cục công an.

Văn phòng chỉ huy trung tâm.

Nhận được điện thoại của Hồ Tư Liên Đồng Học Bân vô cùng lo lắng chạy tới nơi này, dùng một tiếng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tần Dũng Hồ Tư Liên cùng vài người đội cảnh sát giao thông, đội cảnh sát hình sự đang thương lượng cái gì đó, giờ đây, không ít người đều nghe nói giúp việc của Tiểu Đồng Cục trưởng bị lừa bán đi rồi, đây chính là việc lớn khó lường, nguyên nhân không gì khác, Ngu Mỹ Hà là ở gia thuộc viện cục công an, xem như gia thuộc cục công an, liền người cục công an cũng dám lừa bán? Còn ở trong ngõ nhỏ không xa gia thuộc viện? Đây đã là đánh mặt huyện cục tất cả mọi người quá hung hăng ngang ngược Lương Thành Bằng cũng là giận tím mặt, lúc ấy liền gọi điện thoại cho trung tâm chỉ huy, bảo Tần Dũng đích thân phụ trách chặn đường phần tử phạm tội.

Đồng Học Bân tức giận nói: “Hồ Chủ nhiệm, điều tra được hay không?”

Tần Dũng trong lòng cũng ghen một hơi: “Đồng Cục trưởng, anh trước đừng nóng vội, các đầu đường đã an bài người kiểm tra, tình huống cũng báo thành phố rồi, chỉ cần phần tử phạm tội tại trong hai giờ vừa rồi còn chưa có rồi Duyên Đài, vậy bọn chúng tuyệt đối không chạy được”.

Giờ đây, trên mặt người cục công an rất khó coi, tuần cảnh, cảnh sát giao thông, cảnh sát hình sự, hầu như hơn phân nửa lực lượng cảnh sát đều xuất động điều tra, đây là cho Đồng Học Bản mặt mũi, cũng là vì mặt mũi chính cục công an.

Đồng Học Bản trầm mặt nói: “Hai giờ cũng đủ bọn họ chạy, có cái đầu mới gì mới?”

Hồ Tư Liên nói: “Người chứng kiến nhận biết vài cái bức tranh, đã xác định, chính là đám trước đó vài ngày lừa bán thiếu nữ kia, có camera quản chế chiếu xuống, đường đi của cỗ xe là phía tây, chỉ sợ thêm vào trước đám người bị lừa bán kia, đều là sẽ đưa đến một vùng núi phía tây”.

Mẹ kiếp lừa bán đến trên đầu ta rồi?

Đồng Học Bản biết, đám người lừa bán Ngu Mỹ Hà này không thể ngốc hồ đồ ở sát huyện thành chờ, khẳng định đã chạy, đến dưới nông thôn, cái loại sắp xếp điều tra này hầu như sẽ không có tác dụng gì, lực lượng cảnh sát trong huyện không có khả năng vung xa như vậy, nói cách khác dựa theo tình huống lúc trước đến xem, Ngu Mỹ Hà hiển nhiên đang bị nhóm người này vận chuyển hướng trong tay “hộ khách” vùng núi xa xôi, nàng một người phụ nữ, chỗ nguy hiểm gặp phải tuyệt đối không chỉ là giam cầm con người, còn có cường gian, ẩu đả, vân vân, nhiều một phút, liền nhiều một phần nguy hiểm.

Tần Dũng cũng biết chuyện quá khẩn cấp, Ngu Mỹ Hà xinh đẹp bao nhiêu, mọi người gia thuộc viện thấy tận mắt biết qua, ai có thể cam đoan đám phần tử phạm tội kia lúc trên đường có thể cưỡng hiếp Ngu Mỹ Hà hay không? Thế là Tần Dũng lông mày âm trầm nói: “Phần tử phạm tội rất狡 hoạt, Hồ Cục trưởng phụ trách cái án này điều tra nửa tháng cũng không có điều tra được cái gì, chúng ta bị động tìm người như vậy, không phải cách tốt nhất, vẫn phải từ ngọn nguồn tra lên, chỉ cần biết rằng đám người này là ai, chuẩn bị đem người bị lừa bán bán đến nơi đâu, như vậy điều tra được liền đơn giản nhiều”.

Đồng Học Bản cắn răng nói: “Tần Cục trưởng, Hồ Chủ nhiệm, ở đây phiền toái các người, tôi đi sở cầu lưu một chuyến”.

Hồ Tư Liên nói: “Ngài yên tâm, nhất định đem hết toàn lực điều tra”.

Đồng Học Bản đối với Ngu Mỹ Hà đã có chút ít cảm tình, nghĩ đến Ngu đại tỷ có thể gặp phải nguy hiểm, Đồng Học Bản liền thế nào cũng không tỉnh táo được nữa, hơn nữa chuyện này thật sự rất trùng hợp, Ngu Mỹ Hà vừa lật lên án nửa năm trước, chính mình vừa đem đầu mâu đối hướng phía Kim Đế sơn trang, Ngu Mỹ Hà lại đột nhiên bị lừa bán, cái này không thể không khiến cho Đồng Học Bản sinh nghi, chỉ cần Ngu Mỹ Hà mất tích vĩnh viễn, không có người báo án, cái án này cũng không cách nào tiếp tục nữa, chẳng lẽ là người Kim Đế sơn trang? Là Tiền Phi? Là Hồ Nhất Quốc Triệu Kính Tùng những người kia làm? Đồng Học Bản không có chứng cứ, cũng không có lòng tìm chứng cứ, hấn giờ đây muốn làm chính là trước tiên đem Ngu Mỹ Hà hoàn chỉnh tìm trở về tuyệt đối không thể để cho Ngu Mỹ Hà có chuyện.

Đồng Học Bản một cuộc điện thoại đánh cho sở cầu lưu: “A lô, tôi Đồng Học Bản, ngày hôm qua bắt tới người hiềm nghi án lừa bán phụ nữ kia, tôi muốn thẩm vấn chút” Tuy Hồ Nhất Quốc sau khi bắt tới người người nọ miệng rất chặt, cái gì cũng không nói, nhưng đây là giờ đây con đường duy nhất.

Người nọ nói: “Đồng Cục trưởng, chỉ sợ không được, Hồ Cục trưởng cố ý dẫn dò qua, ngoại trừ Hồ Cục trưởng ai cũng không thể tiếp xúc người hiềm nghi”.

Đồng Học Bản ngữ khí hung ác: “Tôi cũng không được?”

“Thực xin lỗi Đồng Cục trưởng, chúng ta cũng là theo lãnh đạo phân phó lo liệu, hay là ngài cùng Hồ Cục trưởng đánh tiếng, chỉ cần Hồ Cục trưởng nói thì không có vấn đề”.

Đồng Học Bản cúp máy, mang theo cơn tức lên lầu.

Văn phòng Hồ Nhất Quốc.

Hồ Nhất Quốc đang thoải mái nhàn nhã bắt chéo hai chân, nhàn nhạt phẩm trà.

Sau khi vào Đồng Học Bản con mắt nặng nề: “Hồ Cục trưởng, ta cần tư liệu án lừa bán phụ nữ trẻ em, có thể hay không cho ta xem một chút? Còn có người hiềm nghi ngày hôm qua bắt tới kia, ta muốn thẩm vấn chút”.

Hồ Nhất Quốc sắc mặt lạnh lẽo: “Đồng Cục trưởng, anh lúc nào quản trình sát hình sự?”

Đồng Học Bản nhìn chằm chằm con mắt hắc nói: “Người trong nhà của tôi bị người trói đi rồi”.

“Tần Cục trưởng không phải đã truy tra cổ xe người hiềm nghi sao? Anh đi chờ tin tức xấu bên kia đi” Hồ Nhất Quốc không nhanh không chậm cười nói: “Án lừa bán phụ nữ trẻ em là tôi phụ trách, cho dù liên quan đến người trong nhà anh, quy củ cũng không đổi được, Đồng Cục trưởng ạ, cậu đem công tác liên lạc đồn công an Huệ Điền Hương làm tốt là được rồi, cái án này anh đừng quản nữa” Nhìn thấy Đồng Học Bản lửa giận ngút trời, Hồ Nhất Quốc trong lòng thoải mái không lên lời.

Đồng Học Bản trong lòng căm tức: “Nhìn tư liệu một cái cũng không được?”

Hồ Nhất Quốc cười cười: “Tôi nói, đây không phải án anh phụ trách, án của tôi tôi sẽ xử lý tốt”.

“Nửa tháng cái rắm cũng không tra được một cái, anh chính là xử lý như vậy? Giờ đây người bị hại thứ năm thứ sáu đã xuất hiện anh còn có thời gian ở chỗ này vui tươi hơn hử uống trà?” Lừa bán Ngu Mỹ Hà đã đụng vào giới hạn của Đồng Học Bản, trong lúc nguy cấp, Ngu đại tỷ có thể đang chịu nhục, mà Hồ Nhất Quốc chẳng những tuyệt không phối hợp phá án, ngược lại ở trong văn phòng thoải mái ngồi, người khác muốn tư liệu vụ án cũng không cho, ông có ý tứ gì? Nói rõ không muốn điều tra án? Nói rõ muốn cho Ngu Mỹ Hà tự sinh tự diệt? Ông đó cũng quá không có cái nhìn đại cục.

Hồ Nhất Quốc rầm vỗ cái bàn, trừng mắt nói: “Chú ý miệng cậu, tôi điều tra án thế nào còn không tới phiên cậu khoa tay múa chân đi ra ngoài”.

Đồng Học Bản hít vào một hơi: “Tôi hỏi lại một lần cuối cùng, tư liệu, người hiềm nghi, ông có cho hay không?”

Hồ Nhất Quốc giận quá thành cười: “Trông nom tốt đồn công an của cậu đi” Hắc không chỉ một lần nâng lên cái đồn công an Huệ Điền Hương từ trong tay hắc bị đoạt đi kia, hiển nhiên, Hồ Nhất Quốc là người cực kỳ thù dai.

Đồng Học Bản đã cùng Hồ Nhất Quốc phá mặt nhiều lần, giờ đây cũng không còn cố kỵ, chỉ vào hắc nói: “Được, nhớ kỹ lời nói của ông” Hồ Nhất Quốc cái tư thái cản trở này, càng làm cho Đồng Học Bản hoài nghi chuyện này cùng hắc có liên quan, bằng không hắc vì sao ra sức khước từ như thế, liên người hiềm nghi không để ỉnh gặp? Thật chỉ là bởi vì hắc và chính mình đối đầu mới như vậy?

Chờ Đồng Học Bản vừa đi, Hồ Nhất Quốc vẫn lạnh lùng điện thoại di động, gọi cầm điện thoại lên, gọi cho người phụ trách sở câu lưu: “Đồng Cục trưởng nếu đi sở câu lưu, người nào cũng không thể để hắc lấy, ngoại trừ Lương Cục trưởng, những người khác nếu muốn thẩm vấn người hiềm nghi án lừa bán phụ nữ trẻ em kia, cũng phải qua tôi đồng ý” Lời này không gì đáng trách, án vốn là Hồ Nhất Quốc phụ trách, dựa theo quy củ, người khác nếu muốn nhúng tay án này cũng quả thật phải trải qua Hồ Nhất Quốc đồng ý.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Ra khỏi văn phòng của Hồ Nhất Quốc Đồng Học Bản căn bản không có cách nào khác chờ đợi thêm nữa, hắc chịu đựng lửa giận ngực mãnh liệt đến muốn nổi điên, gọi điện thoại cho Lương Thành Bằng: “Lương Cục trưởng...”

Năm phút đồng hồ sau, Lương Thành Bằng đích thân tọa trấn trung tâm chỉ huy, cũng mời dự họp hội nghị khẩn cấp.

Trung tâm chỉ huy trong văn phòng số 1, thường vụ Phó Cục trưởng Hồ Nhất Quốc, Phó Cục trưởng Cung Tông Văn, Phó Cục trưởng Triệu Kính Tùng, Phó Cục trưởng Tần Dũng, Sở trưởng đồn công an vùng sát cổng thành Vạn Đào, Phó Cục trưởng Đồng Học Bản, Chủ nhiệm Hồ Tư Liên dự họp hội nghị. Rất nhiều người cũng không rõ chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là vì vụ án giúp việc nhà Tiểu Đồng Cục trưởng? Án tuy không coi là nhỏ, nhưng mà không đến mức huy động nhân lực như vậy? Chẳng lẽ lại có cái án lớn khác?

Ai ngờ, Lương Thành Bằng câu nói đầu tiên liền khiến ọi người trợn tròn mắt.

“Hôm nay cuộc họp này, chính là vì một án lừa bán phụ nữ trẻ em” Lương Thành Bằng nhìn phía dưới: “Hồ Cục trưởng, sau này cái án này không cần cậu quản nữa”.

Hồ Nhất Quốc thoáng cái liền nằm mơ, nói cái gì? Không cần tôi quản?

Mọi người cũng là không hiểu cái gì tròng to mắt, đều hướng Hồ Nhất Quốc nhìn sang.

Không đợi Hồ Nhất Quốc nói cái gì, Lương Thành Bằng lại mở miệng: “Đồng Cục trưởng, cái án này sau này về cậu phụ trách”.

Đồng Học Bàn không có chút nào ngoài ý muốn nói: “Vâng”.

Triệu Kính Tùng ngược lại hít một hơi khí lạnh, không thể tưởng tượng nổi nhìn Đồng Học Bàn một cái.

Tần Dũng, Hồ Tư Liên hai người cũng là ngạc nhiên hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Đồng Học Bàn.

Hồ Nhất Quốc sớm cũng ngây ngẩn cả người, chuyện gì xảy ra? Tại sao? Lương Cục trưởng đem vụ án cho Đồng Học Bàn??

Cung Tông Văn nhú mày, nhìn Đồng Học Bàn, lại ngó ngó Lương Thành Bằng, nói cái gì cũng không nói, tiếp tục cúi đầu xem văn kiện.

Lương Cục trưởng lời nói nhìn về phía trên chỉ là đơn giản đối với án lừa bán phụ nữ trẻ em làm một cái điều chỉnh trên công tác, chỉ là một vụ án đặc biệt mà nói, căn bản không ảnh hưởng đến quyền lực của Hồ Nhất Quốc, tương tự, trên người nhiều hơn một vụ án đặc biệt, quyền lực Đồng Học Bàn cũng không có mở rộng gì. Nhưng mọi người nhìn đến không phải cái này, mà một sự tình sau lưng là cái này, Lương Cục trưởng khi nào cùng Đồng Học Bàn đi gần như vậy?

Hồ Nhất Quốc giờ đây mới nhớ tới câu vừa rồi của Đồng Học Bàn: “Nhớ kỹ lời nói của ông” Hồ Nhất Quốc vừa còn không cho hắn xem tư liệu lấy phạm nhân, giờ đây vụ án liền về Đồng Học Bàn phụ trách, đây là trần trụi đánh chính mặt mình, Hồ Nhất Quốc không thể nhịn được nữa nói: “Lương Cục trưởng, án tôi đã điều tra được một nửa, người hiềm nghi cũng bắt được một tên, lập tức có thể phá án kết án, giờ đây lúc này thay người, đối với tiến triển của vụ án...”

Lương Thành Bằng ngắt lời nói: “Lập tức? Cậu cũng đã lập tức một tháng tại sao vụ án còn chưa phá?”

Hồ Nhất Quốc không phục nói: “Lần này thật nhanh rồi, tôi...”

Xà Thành Bằng đành mặt khoát tay: “Không cần phải nói, gia thuộc cục công an cũng bị bắt đi rồi, vụ án ảnh hưởng quá ác liệt, phải lập tức phá án và bắt giữ, mọi người toàn lực phối hợp với Đồng Học Bàn” Nhìn về phía Đồng Học Bàn, Lương Thành Bằng nói: “Đồng Học Bàn, trông vào cậu rồi”.

Đồng Học Bàn nói: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ”.

Lương Thành Bằng gật gật đầu: “Tan họp”.

Mặt mũi Hồ Nhất Quốc lại một lần bởi vì Đồng Học Bàn bị quét, uy tín một lần nữa suy yếu, tức giận đến hắn nói cũng nói không được, hắn thế nào cũng nghĩ không rõ, rõ ràng Lương Cục trưởng cùng Đồng Học Bàn một mực không có gì lui tới, tại sao đột nhiên trở nên che chở Đồng Học Bàn như vậy? Hồ Nhất Quốc không nghĩ ra, người khác càng nghĩ không thông, cái tín hiệu này thật sự quá đột nhiên.

Triệu Kính Tùng cùng Vạn Đào tâm tình rất nặng nề, đưa mắt nhìn nhau, đi theo Hồ Nhất Quốc rời phòng họp.

Thấy Hồ Nhất Quốc kinh ngạc, Tần Dũng cực kỳ dễ chịu, cũng lại một lần nữa cân nhắc một chút năng lượng của Tiểu Đồng Học trưởng.

Đồng Học Bàn bước nhanh rời trung tâm chỉ huy, thời gian không cho phép hắn trì hoãn, trực tiếp đi trước đem súng ngắn xin ra, cắt kỹ súng ống cùng ổ đạn, Đồng Học Bàn thẳng đến sở câu lưu.

Một bên khác.

Hồ Nhất Quốc cùng Triệu Kính Tùng Vạn Đào cùng nhau trở về văn phòng.

Triệu Kính Tùng buồn bực nói: “Lão Vạn, chuyện này ông thấy thế nào?”

Vạn Đào nhú mảy nói: “Theo lý thuyết không phải mà, Lương Cục trưởng đây là ý gì? Cho Đồng Học Bản chỗ dựa? Hai người bọn họ khi nào đi lại cùng nhau?”

Hồ Nhất Quốc đánh mặt hô một hơi nói: “Bỏ đi, không có vụ án này cũng tốt, bắt lấy người hiềm nghi kia thẩm vấn một ngày cũng không có mở miệng, cảnh sát bên này cũng không có chứng cứ xác thực chứng minh hắn tham dự án lừa bán phụ nữ, sở dĩ có thể đem hắn nhốt vào sở câu lưu, chủ yếu vẫn là hắn trên người một cái án nhỏ ăn cắp, mất nửa ngày thời gian như vậy cũng không cạy mở miệng đối phương, Đồng Học Bản đi tự nhiên cũng không được, nếu như án một mực phá không được, trách nhiệm lại chính là hắn” Hồ Nhất Quốc là có công thì đoạt liền trách nhiệm thì đẩy cho người, tìm nhai một cái lý do rất tốt, hắn cũng muốn thoát.

Triệu Kính Tùng ừm một tiếng: “Cũng đúng, người nọ miệng rất chặt”.

Hồ Nhất Quốc nghĩ nghĩ, vẫn có chút lo lắng, cho Triệu Kính Tùng một ánh mắt.

Triệu Kính Tùng hiểu ý nói: “Tôi bên kia còn có chút việc, đi trước”.

Vạn Đào nhìn bọn hắn, biết hai người bọn họ nhất định là có chuyện gạt mình, nhưng mà không hỏi nhiều.

Sở câu lưu.

Đồng Học Bản sai bước bước nhanh đi vào, Ngu đại tỷ, chị tuyệt đối đừng có chuyện, chờ tôi, tôi ngay lập tức đi cứu chị.

“Đồng Cục trưởng” Người phụ trách sở câu lưu ra đón.

Đồng Học Bản lập tức nói: “Thẩm vấn Trần Hải Lượng”.

Người phụ trách đã sớm nhận được tin tức, biết vụ án đã về Đồng Học Bản phân công quản lý, thế là cùng một người trông coi bên cạnh nói câu, chợt đối với Đồng Học Bản nói: “Ta dẫn ngài đi phòng thẩm vấn”.

Sau khi vào phòng thẩm vấn, Đồng Học Bản hướng phía sau ngồi xuống, nhanh chóng lật tin tức cùng kết quả thẩm vấn Trần Hải Lượng.

Đối với Đồng Học Bản mà nói, mỗi một giây đều là quý giá.

Hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất mở ra một cái cửa đột phá tìm được vùng núi Ngu Mỹ Hà bị bán.

Cuối hành lang, Trần Hải Lượng bị thẩm vấn bị người dẫn từng bước một hướng phòng thẩm vấn đi, đột nhiên, sau lưng vang lên một tiếng người trông coi trầm thấp: “Quản tốt miệng cậu, cảnh sát giờ đây chưa có chứng cứ, cái gì cũng không nói, cậu qua vài ngày có thể ra rồi, hiểu chưa?”

Trần Hải Lượng kinh ngạc, nghĩ quay đầu lại liếc mắt một cái, đầu lại bị người chế trụ, hắn kiềm chế kích động ở trong lòng, khe khẽ gật nhẹ đầu, tuy không rõ ở đây tại sao có thể có người giúp hắn, nhưng cái này càng kiên định quyết tâm Trần Hải Lượng tuyệt không mở miệng, có người che chở chính mình, chính mình còn sợ gì?

Trong phòng thẩm vấn.

Đồng Học Bản ra lệnh: “Ngoại trừ Trần Hải Lượng, những người khác đi ra ngoài”.

Mấy người này đi rồi, Đồng Học Bản đi qua giữ cửa từ bên trong khóa, xoay thoáng cái nhìn thẳng người hiềm nghi.

Trần Hải Lượng ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, vẻ mặt vô lại, nhìn về phía trên chính là lão bánh quẩy, thêm vào vừa rồi không biết là ai cho một viên thuốc an thần, Trần Hải Lượng trong lòng càng thêm kiên định, cọt nhả nói: “Tên họ Trần Hải Lượng, tuổi ba mươi tám tuổi, nhà ở Liễu Hồ thôn tây...”

Đồng Học Bản lạnh lùng nói: “Nói nhảm cái gì”.

Trần Hải Lượng cười nói: “Đồng chí cảnh sát, các anh lúc thẩm vấn không phải đều là một bộ này? Đờ phải anh hỏi, tôi nói trước”.

Đồng Học Bàn trầm giọng nói: “Trần Hải Lượng, tôi không rảnh nói nhảm với anh, giờ đây anh chỉ có một lựa chọn, đem đồng lõa anh kể đi ra, cùng có những người tham dự lừa bán phụ nữ trẻ em kia, còn có, đám người này sẽ bị bán đến nào, chỉ cần anh nói, anh yên tâm, tôi cam đoan xử phạt nhẹ anh”.

Trần Hải Lượng cứng mềm không ăn nói: “Tôi cũng nói bao nhiêu lần, đồng chí cảnh sát, thật không phải tôi, ngày đó tôi là đi dưới quê mua đồ, kết quả vừa vặn gặp các anh muốn bắt người, tôi ngay cả nhận cũng không nhận ra, các anh muốn tôi nói cái gì? Chuyện này thật cùng tôi không liên quan”.

Đồng Học Bàn mặt chợt trầm xuống: “Đừng ặt mũi cũng không cần mặt mũi”.

Trần Hải Lượng cười cười: “Nên nói tôi cũng nói rồi, anh không tin tôi cũng không có cách”.

“Nếu như bắt được người, đến lúc đó đem anh khai ra, Trần Hải Lượng, tội anh đã có thể không phải một điểm nửa điểm nữa? Anh hiểu rõ cho tôi”.

Trần Hải Lượng không cho là đúng nói: “Lừa bán phụ nữ tôi không làm qua anh bắt được người cũng cùng tôi không liên quan”.

Đồng Học Bàn cũng cảm giác được người này khó đối phó, nhìn vết thương trên mặt hắn, lúc trước thẩm vấn hắn là dùng qua hình, cường bức lợi dụ, dưới tình huống như vậy đều không mở miệng, chính mình muốn cạy mở miệng hắn hiển nhiên rất khó khăn, làm sao bây giờ? Cũng hơn hai giờ rồi không còn kịp rồi.

Lại hỏi Trần Hải Lượng vài câu, hắn vẫn chết sống không nói.

Lúc này, điện thoại Đồng Học Bàn vang lên, hình như là điện thoại công cộng gọi tới, hắn tiếp lên vừa nghe: “Alo?”

“Hu hu hu, ca ca.....” Lại là tiếng khóc của Ngu Thiến Thiến: “Mẹ em... Hu hu... Anh cứu mẹ em... Hu hu... Cứu mẹ em đi...”

Đồng Học Bàn ngẩn ra, không ngờ Thiến Thiến vậy mà biết: “Thiến Thiến, em đừng khóc, anh sẽ đem mẹ em tìm trở về”.

“Hu hu hu... Thật không?”

“Anh bảo đảm, anh khi nào đã lừa gạt em?”

Tiếng nước nở của Ngu Thiến Thiến nhỏ đi một chút.

Đồng Học Bàn ôn nhu nói: “Ngoan, em giờ đây cũng đừng đi học, đi tìm mẹ của anh, buổi tối về nhà cũng cùng bà cùng một chỗ, trước tiên đừng trở lại gia thuộc viện cục công an, nghe lời”.

Đồng Học Bàn sâu trong đáy lòng một mực hoài nghi chuyện này cùng Kim Đế sơn trang có quan hệ, cho nên không dám lại để cho Ngu Thiến Thiến một mình.

Sau khi cúp điện thoại, lòng Đồng Học Bàn đã chìm đến đáy cốc.

Càng lúc nguy cơ, đầu óc Đồng Học Bàn càng nhanh, vù một cái, một cái cách nghĩ lớn mật xông đi lên.

Đồng Học Bàn nhìn Trần Hải Lượng, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn hắn: “Mày vào sổ câu lưu hai ngày này có thể không rõ ràng lắm tình huống bên ngoài, nói thật ày biết, buổi sáng hôm nay, một thân thích của tao bị người chúng mày bắt đi rồi”.

Trần Hải Lượng ngẩn người, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng.

Đồng Học Bàn khề sở bên hông, trực tiếp đem súng lục rút ra: “Vị cô ấy, tao ngay cả cái mũ quan này cũng có thể không cần”.

Trần Hải Lượng kinh ngạc nhìn nhìn cây súng, trong lòng hoảng hốt, nhưng chợt lại là nhất định, nơi này chính là sổ câu lưu, mình và hắn ở bên trong, rất nhiều người cũng biết, Trần Hải Lượng đương nhiên không tin đối phương dám nổ súng, quả thực là hay nói giỡn, thổi lợi hại, Trần Hải Lượng nở nụ cười, cười ha hả nhìn Đồng Học Bàn: “Anh đây là muốn tra tấn bức cung? Tôi nói không liên quan gì tới tôi, anh chính là nổ súng đánh chết ta cũng không có chuyện của ta”.

Nổ súng?

Mày nghĩ tao ngu ngốc sao.

Trần Hải Lượng khinh thường bĩu môi, trong lòng tự nhủ người đó hù dọa ai chứ.

Đồng Học Bản cười cười, răng rắc thoáng cái đem súng ngắn lên đạn, tay giơ lên liền nhắm ngay Trần Hải Lượng: “Tao kiên nhẫn có hạn, hỏi lại một câu cuối cùng, nói hay không?”

Trần Hải Lượng đem đầu hơi nghiêng, nhìn cũng không nhìn hẳn.

“Được người có loại” Con người Đồng Học Bản đột nhiên trừng, đung ngón tay trong nháy mắt bóp cò.

“A!” Trần Hải Lượng tê tâm liệt phế kêu một tiếng, ôm lấy chân nằm đến trên mặt đất, trong khe hở ngón tay, máu ngắn không được chảy xuôi đi ra.

Nổ súng, hẳn thật dám nổ súng.

Trần Hải Lượng trừng lớn mắt như hạt châu, có chút không thể tin được mắt chính mình hẳn làm sao dám nổ súng? Làm sao dám nổ súng??

Đồng Học Bản hít sâu một cái, hòng súng lại đang đối với hắn: “Hỏi lần nữa, dám người kia đi đâu?”

Trần Hải Lượng phản ứng đầu tiên chính là, điên rồi, người này hẳn con mẹ nó điên rồi.

Đồng Học Bản nói: “Tao lần cuối cùng đếm một đến ba, một... hai... ba...”

“Tôi nói tôi nói” Trần Hải Lượng nhe răng trợn mắt ôm lấy chân hô lớn: “Đừng nổ súng đừng nổ súng” Hắn rất cuộc đã sợ, dưới ban ngày ban mặt dám tại trong sở câu lưu nổ súng, vậy đối phương còn có cái gì không dám làm? Trần Hải Lượng rất cuộc hiểu rõ phân lượng người bị bắt cóc nọ tại trong lòng đối phương, vội vàng nén đau nói: “Tôi cùng đám người kia không quen, tôi chỉ biết người cầm đầu trong đó, gọi Đại Ba, trên mặt có vết sẹo cái đầu trọc kia, kẻ khác tôi thật không biết, đúng rồi đúng rồi, bọn họ đám hàng này... đám người này bắt tới sẽ vận chuyển đến Cao gia thôn phía tây biên giới tỉnh”.

Đồng Học Bản nheo mắt nói: “Tiếp tục”.

Trên đùi bị thương càng lúc càng đau nhức, Trần Hải Lượng oa oa gọi bậy nói: “Không có thật không có gì nữ, tôi thề, mau gọi xe cứu thương xe cứu thương”.

Đồng Học Bản khê thở một hơi... BACK năm mươi giây.

.....

.....

Hình ảnh lóe lên.

“Anh đây là muốn tra tấn bức cung? Tôi nói không liên quan gì tới tôi, anh chính là nổ súng đánh chết tôi cũng không có việc của tôi”.

Trần Hải Lượng cũng không tin hẳn dám nổ súng, thần thái tự nhiên.

Ngó ngó hắn, Đồng Học Bản nhanh chóng thu hồi súng, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Lưu Đại Hải: “Alo, kêu lên một đội người bảo Sở Phong dẫn đội đến huyện cục công an tìm ta, nhớ kỹ, đều mang theo súng, có nhiệm vụ quan trọng... Đúng, án lừa bán phụ nữ trẻ em, đã biết địa điểm tội phạm giao dịch”.

Đồng Học Bản không có từ huyện cục tìm người, tuy Lương Thành Bằng nói qua sai người khác toàn lực phối hợp mình, nhưng Đồng Học Bản cũng không có, hẳn sợ có người sẽ để lộ tin tức, hỏng việc lớn, đồn công an Huệ Diên Hương bên này Đồng Học Bản đã thu phục được đại bộ phận người, vẫn là người một nhà dùng thuận tiện.

Nghe xong Đồng Học Bản lời này, một bên Trần Hải Lượng có chút cười nhạt.

Hắn trong lòng tự nhủ người cho rằng người là ai! Biết địa điểm giao dịch? Chó má không thoải lợi hại người có thể chết đó?

Ra khỏi sở câu lưu, Đồng Học Bản lập tức đi cùng Sở Phong bọn họ hội hợp.

Trong lúc đó, không ít người cũng biết Đồng Học Bản hành động, hơn nữa nghe nói giống như biết địa điểm đặt chân của phần tử phạm tội.

Nhận được tin tức Hồ Nhất Quốc lúc ấy chính là ngăn ra, sau đó liền gọi điện thoại cho Đồng Học Bản thám thính tin tức: “Đồng Cục trưởng, phát hiện tình huống gì rồi sao?”

Đồng Học Bản thanh âm lạnh lùng nói: “Hồ Cục trưởng, vụ án này là tôi phụ trách, tôi sẽ xử lý tốt, không cần anh quan tâm”.

Lúc ở văn phòng Hồ Nhất Quốc lời hằn nói chính mình, Đồng Học Bản còn trả nguyên trở về.

Hồ Nhất Quốc nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa đem điện thoại ném đi.

207. Chương 207: Súng Thần Tiểu Đông

Trong đại viện huyện cục công an.

Sở Phong mang theo ba đội cảnh sát đứng vững: “Đồng Cục trưởng. Nghe ngài phân phó”.

Đồng Học Bản gật gật đầu: “Được, lên xe xuất phát!”

“Chúng ta là đi đâu?” Sở Phong nghi hoặc hỏi.

Đồng Học Bản lại không trả lời: “Đến sẽ biết, đi!”

Đồng Học Bản một điểm ý cũng không có lộ, địa điểm giao dịch của phần tử phạm tội ai cũng không có nói cho. Hồ Nhất Quốc có chút lo lắng mà đem Triệu Kính Tùng kêu tới, hai người hơi thương lượng, nhất trí cho rằng Đồng Học Bản là phô trương thanh thế. Bọn họ hỏi qua người sở câu lưu, Trần Hải Lượng một câu lời nói hữu dụng cũng không nói, loại tình huống này Đồng Học Bản làm sao có thể biết? Bọn người Tần Dũng cùng Hồ Tư Liên cũng không hiểu được Đồng Học Bản tại sao đột nhiên dẫn người xuất động, chẳng lẽ Tiểu Đồng Cục trưởng thật thần thông quảng đại như vậy? Trần Hải Lượng hai ngày đều không mở miệng, Tiểu Đồng Cục trưởng trong vài phút đã chiều hàng hằn rồi?

Sở Phong lái xe, chiếc Buick một đường hướng tây chạy tới.

Đồng Học Bản ở phía sau chỗ ngồi hít sâu mấy lần: “Sở Phong, mau chút nữa, có thể lái được nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu!”

Sở Phong biết Tiểu Đồng Cục trưởng đi đi lại lại tức giận, cũng biết người bị bắt cóc là giúp việc của Đồng Cục trưởng, cân nhắc thoáng cái ý tứ trong lời nói của hắn. Sở Phong ánh mắt hơi ngưng, cũng không quản cái gì quy tắc giao thông, một cước đạp xuống chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía tỉnh lân cận chạy tới: “Đồng Cục trưởng, muốn bảo cảnh sát địa phương hỗ trợ phá án hay không?”

Đồng Học Bản nói: “Không cần, chờ đến thông báo bọn họ biết sau”.

Sở Phong ánh mắt khê động, tựa như hiểu cái gì: “Ngài là sợ...”

Đồng Học Bản ừm một tiếng, không nói nữa. Giờ đây toàn bộ người huyện cục cũng không biết chính mình muốn đi đâu, nếu là Ngu Mỹ Hà lừa bán thật cùng Hồ Nhất Quốc cùng Kim Đế sơn trang có quan hệ, chẳng may thông báo cảnh sát địa phương tỉnh tiếp giáp biết tiện đà để lộ tin tức, phần tử phạm tội rất có thể sẽ thay đổi tuyến đường, khi đó Ngu Mỹ Hà liền cũng tìm không tìm về được nữa, đây là cục diện Đồng Học Bản thế nào cũng không muốn nhìn thấy!

Nhìn xem đồng hồ, cách Ngu Mỹ Hà bị trời đi đã qua ba giờ, không đúng, đó là Ngu Mỹ Hà từ sau khi rời gia thuộc viện cục công an thời gian chính thức thời gian hằn là hơn hai giờ một chút. Hai giờ, đối phương còn phải trốn tránh cảnh sát đuổi bắt cùng trạm kiểm soát, tốc độ xe không thể quá nhanh, như vậy thì quá bất mắt, hơn nữa phần tử phạm tội rất có thể còn có thể lựa chọn đường núi tránh cảnh sát, ừm! Còn kịp! Tới kịp!

Ngu đại tỷ! Chị chờ tôi!

Một giờ chiều, chiếc Buick vào trong một cái vùng núi tỉnh tiếp giáp.

Đường núi càng lúc càng khó đi, Sở Phong một bên khống chế tay lái, một bên nói: “Cao gia thôn hản là liền tại phía trước, tôi vừa rồi hỏi nơi đó xe không vào được, là đất lún vào, phải xuống một cái núi lớn mới có thể đến trong thôn, hơn nữa địa phương tương đối lạc hậu, án hình sự nhiều lần xảy ra, nhưng bởi vì thôn dân đều rất đoàn kết, không nói đạo lý có đôi khi cảnh sát địa phương cũng không có cách nào bắt bọn họ, Đồng Cục trưởng, chúng ta năm người, có phải là...”

Đồng Học Bản nghiêm mặt nói: “Năm người còn chưa đủ?”

Sở Phong cùng mấy tên dân phòng vừa nhớ cũng là lúc trước Tiểu Đồng Cục trưởng lại một người đánh cho bảy người mảnh liệt.

Sở Phong thả chậm tốc độ xe nói: “Vậy chúng ta giờ đây đi qua xuống núi?”

Đồng Học Bản lắc đầu: “Lái xe hướng phía trước, từ bên này tìm xem có xe tải hay không, dựa theo thời gian xem, nếu như đám người kia thật đem người lừa bán tới đưa đến bên này, cũng có thể vừa đến không bao lâu mới đúng. Xe khẳng định ở đây”.

Chuyện cho tới bây giờ Đồng Học Bản trong lòng cũng là gấp khó dần nổi. Tuy hỏi thăm ra địa điểm giao dịch của phần tử phạm tội, nhưng ai biết bọn họ có thể đem Ngu Mỹ Hà đưa tới hay không? Chẳng may không có mà nói...

Năm phút đồng hồ...

Tám phút...

Mười phút.....

Rốt cuộc, trong một rừng cây nhỏ, có cỗ xe tải cũ nát ánh vào tầm mắt tất cả mọi người!

“Tìm được rồi! Quả nhiên đến rồi!” Sở Phong hưng phấn nói. Cái án này liên lụy không nhỏ là cơ hội lập công tốt, ba tên cảnh sát khác cũng đều tinh thần tỉnh táo!

Đồng Học Bản khế nắm nắm tay: “Được! Súng đều chuẩn bị cho tốt! Tùy thời ứng đối tình huống đột phát!”

Trong xe tải không có ai, biển số xe dán không ít bùn, nhìn không rõ, cùng trong ghi chép phương pháp ghi hình huyện thành quản chế giống như đúc Đồng Học Bản đã có thể xác định đây là chiếc xe bắt Ngu Mỹ Hà kia, thế là cùng Sở Phong bọn người sau khi xuống xe, Đồng Học Bản liền hạ lệnh đem bốn lốp của xe tải toàn bộ đâm thủng để phòng phần tử phạm tội lọt lưới đào thoát, tiếp đó mấy người không có đi cái đường núi kia, mà là từ rừng cây xuống núi!

Mười phút sau, thôn xóm cách đó không xa xuất hiện ở trước mắt.

Đồng Học Bản đến hô hấp càng lúc càng nhanh, kiểm chế xao động vội vàng ở trong lòng, hần xoay người nói: “Sở Phong, có thể gọi điện thoại liên lạc cảnh sát địa phương!”

Sở Phong lập tức lấy điện thoại di động ra.

Lúc này, xa xa đi tới một thôn dân mang theo dấu lap, công đồ đằng sau, tựa như là muốn rời thôn. Thôn dân đi là đường núi chính thức, mà bọn người Đồng Học Bản thì mai phục ở trong rừng cây, thấy thế, Đồng Học Bản đối với một tên dân phòng bên cạnh dùng cái ánh mắt, người nọ lập tức hiểu ý, tiến lên ngăn cản người thôn dân kia.

“Đồng hương, hỏi người chuyện này” Dân cảnh nói.

Bởi vì mặc thường phục, thôn dân cũng không biết hần là cảnh sát, cảnh giác ngó ngó hần: “Chuyện gì?”.

Dân cảnh đưa ra một cái giấy chứng nhận, chợt nói: “Chúng tôi đang điều tra án, vừa rồi thôn các anh hần là đến vài người nhà quê, ừm, chính là cái chủ xe tải bên ngoài kia, trong tay bọn họ rất có thể còn mang theo một người phụ nữ bị lừa bán, anh biết những người kia bây giờ đi đâu không?”

Thôn dân ngần ra, lập tức lui về phía sau một bước: “Các anh muốn làm gì?”.

Dân cảnh cau mày nói: “Tra án, anh chỉ cần nói cho tôi biết bọn họ ở đâu là được rồi”.

Thôn dân quay người lại, vậy mà không lên núi, đi nhanh hướng trong thôn chạy, hình như là muốn đi mật báo. Dân cảnh sững sốt một chút, giờ mới hiểu được tên thôn dân đối diện này rất có thể cũng là trong nhà mua trẻ con hoặc là phụ nữ, hoặc là người cả thôn thật quá đoàn kết, đoàn kết đến một phương gặp nạn tám phương trợ giúp. Dân cảnh sao có thể để cho hắn chạy, hắn còn muốn tại trước mặt Đồng Cục trưởng biểu hiện một chút, vụt thoáng cái chạy đi qua một thảo khóa chặt hắn!

Thôn dân vừa thấy, lập tức xả cuồng hòng hô lớn: “Đánh người ! Cảnh sát đánh người!”

Đồng Học Bản cũng lười phải cùng hắn nhiều lời, từ trong rừng đi tới, trên tay súng đã lên nòng, đối với thôn dân kia chính là một súng, nhưng mà Đồng Học Bản kỹ thuật bắn súng bình thường, một súng này không đánh trúng, chỉ là đánh vào trong đất bùn bên cạnh bãi vai thôn dân, tóe lên vài điểm bùn!

Thôn dân thoáng cái liền choáng váng!

Sở Phong cùng ba cảnh sát cũng cả kinh không được!

Đồng Học Bản lạnh lùng nói: “Tôi chỉ hỏi một lần, người ở đâu?”

Thôn dân kinh hoảng chỉ đằng sau, lắp bắp nói: “Ồ, trong thôn, ở cái nhà mới nhất trong cả thôn kia. Bên trong, các anh, các anh vào thôn có thể nhìn thấy!”

BACK chín mươi giây!

Hình ảnh vừa lui!

Thôn dân từ đằng xa đi tới, chậm rì rì lên núi.

“Đồng Cục trưởng cần hay không tìm hắn hỏi một chút?” Một dân cảnh nói.

Đồng Học Bản chỉ vào xa xa nói: “Không cần, ừm, cái sân nhỏ lớn nhất của thôn kia, chính là chỗ đó”.

Vài tên dân cảnh hơi ngẩn ra, không rõ Tiểu Đồng Cục trưởng là làm sao biết.

Đồng Học Bản cũng không giải thích, hắn giờ phút này toàn bộ tâm tư đều ở trên người Ngu Mỹ Hà, “Chuẩn bị sẵn sàng! Theo tôi đi vào bắt người! Chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại!” Trong một nhà đại viện Cao gia thôn.

Trên người Ngu Mỹ Hà bọc một cái bao tải to, cả thân thể đều chứa ở bên trong, phía trên buộc cái dây thừng, chỉ có đầu lộ tại bên ngoài bị vài cái ánh mắt tham lam gắt gao nhìn chăm chăm vào. Ngu Mỹ Hà không dám nhìn tới mắt bọn họ, một bên thấp giọng khóc một bên run lấy bắp, cực kỳ sợ hãi.

Bên cạnh, hai tên thôn dân trừng con mắt không ai nhường ai.

“Lúc trước tao cùng Đại Ba đã nói! Người này là của tao! Tao xem ai dám đoạt!”

“Nhị Bổng Tử! Mày mới ra năm vạn đồng tiền đã muốn mua? Cũng không nhìn xem đàn bà tướng mạo gì! Mày nuôi được nổi không!”

“Vậy tao nghe chút mày ra bao nhiêu tiền?”

“Tao? Tao ra mười vạn!”

“Kiếm đâu ra mười hai vạn!”

Bình thường phụ nữ trẻ em bị lừa bán đến lớn trong núi, mấy vạn đồng tiền liền đến đầu, có rất ít tiêu hơn mười vạn mua, chủ yếu vẫn là tướng mạo Ngu Mỹ Hà quá mức kinh thiên động, đừng nói cái vài tên thôn dân này, chính là một đám người Đại Ba bắt Ngu Mỹ Hà đến đều mắt thèm thuồng không thôi, người này nếu lấy về nhà làm vợ, nằm mơ đều vui chết được.

Tranh luận trong chốc lát cũng không có kết quả, hai người đều nhìn về người hỏi đầu một bên: “Đại Ba, mày nói như thế nào?”

Đại Ba từ trong tay tiểu đệ nhận một điều thuốc châm lên, rít hai cái nói: “Ai trả tiền nhiều thì bán người đó”.

Một thôn dân trong đó trừng mắt nói: “Mày có ý tứ gì? Trước đã nói giá tiền giờ đây lại muốn sửa lại?”

Đại Ba cười lạnh nói: “Những thứ trước kia là những thứ trước kia, có mắt đều rõ ràng, các nàng này có thể cùng các nàng giống nhau?” Quay đầu nhìn Ngu Mỹ Hà trong bao tải: “Lại ngẩng đầu cho bọn nó nhìn xem!”

Thấy Ngu Mỹ Hà bất động, Đại Ba sắc mặt hung ác, đi qua liền nắm chặt tóc Ngu Mỹ Hà kéo nàng ngẩng đầu: “Hơn mười vạn đã muốn mua cái loại mặt hàng này? Chúng mày nếu không muốn, tao lại tìm người khác!”

Thôn dân vừa mới nói nhứ mày: “Mày trước buông tay ra, đừng làm đau người ta”.

Kẻ khác nói: “Mười lăm vạn! Nhiều nhất rồi!”

Trong nội viện hai tên thôn dân này là người có tiền nhất toàn bộ thôn, bằng không Đại Ba cũng sẽ không tìm bọn hắn.

Nghe bọn họ ra giá, Ngu Mỹ Hà lòng cũng chết rồi, bị người mua đi mà nói, nàng chỉ sợ đời này cũng trốn không thoát ngọn núi lớn này, chẳng những phải bị người cưỡng hiếp, sinh con cho người ta, còn cả đời cũng không gặp được Thiên Thiên. Nghĩ tới đây, Ngu Mỹ Hà trong miệng phát ra tiếng hu hu, lớn tiếng khóc lên, cầu khẩn nói: “Xin các ông...hu hu hu... thả tôi đi... thả tôi đi... hu hu hu...”

Đại Ba hung dữ trừng mắt nhìn nàng một cái: “Khóc cái gì khóc!”

Ngũ Mỹ Hà bộ dáng khơi dậy lửa dục một tên thôn dân: “Hai mươi vạn! Nhiều hơn nữa khẳng định không được!”

Đại Ba nhìn xem người khác, thấy hắn không nói, liền nói: “Được, người là của mày, hưởng thụ cho tốt đi. Hắc hắc!”

Thôn dân kia ha ha cười, đi lên muốn mang Ngu Mỹ Hà đi.

“Không! Hu hu hu...” Ngu Mỹ Hà tê tâm liệt phế khóc: “Tôi còn có con gái, hu hu... Buông tha tôi đi!”

Thôn dân kia cau mày nói: “Sinh con rồi?”

Đại Ba không cho là đúng cười cười: “Sinh con rồi làm sao, loại đàn bà này mới có nhiệt tình!”

Vài tên tiểu đệ phía sau hắn cũng cười lên dâm dăng. Thôn dân kia khẽ ừ, cởi bỏ dây thừng trên bao tải đem Ngu Mỹ Hà từ bên trong dắt đi ra: “Đi cùng ta! Đại Ba! Mày cũng theo tao trở về lấy tiền!”

Ngũ Mỹ Hà sợ hãi rụt lại thân thể, lộ ra ánh mắt tuyệt vọng.

Bang một tiếng! Bỗng nhiên, cửa sân bị người không dấu hiệu đá văng ra!

“Cảnh sát! Đều con mẹ nó ngồi xổm xuống cho ta!” Từ bên ngoài Đồng Học Bân nghe thấy Ngu Mỹ Hà kêu khóc, lửa giận được triệt để nhen nhóm !

Hai tên thôn dân cùng Đại Ba tất cả đều nằm mơ. Cảnh sát? Cảnh sát làm sao tới rồi?

Một khắc khi thấy Đồng Học Bân, Ngu Mỹ Hà nước mắt lớn liền ngăn không được rơi xuống xuống, hu hu khóc lớn. Đồng Cục trưởng đến rồi! Đồng Cục trưởng tới cứu mình !

Đại Phong mấy tên tiểu đệ bối rối liếc nhau: “Làm sao bây giờ?”.

Đồng Học Bân để ý cũng không để ý bọn họ, không coi ai ra gì thẳng tắp hướng Ngu Mỹ Hà đi đến, thấy có một thôn dân còn ngây ngốc kéo Ngu đại tỷ, Đồng Học Bân sắc mặt âm trầm, không nói hai lời một cước liền đạp tới, trực tiếp đá vào trên bụng thôn dân kia: “Lăn xa chút!” Chợt một trảo giữ chặt Ngu Mỹ Hà: “Bọn chúng làm thế nào chị rồi?”

Ngũ Mỹ Hà sụt sịt cái mũi khóc nói: “Không có việc gì. Tôi không sao, hu hu hu!”

Đồng Học Bân hướng trên Ngu Mỹ Hà ăn mặc hoàn chỉnh nhìn thoáng qua, thở phào: “Không có việc gì là tốt rồi, thực xin lỗi, tôi tới chậm”.

Ngũ Mỹ Hà dùng sức lắc đầu, bắt lấy tay Đồng Học Bân thế nào cũng không chịu buông ra, thân thể đã đang hơi phát run, hiển nhiên bị dọa đến không nhẹ.

Đồng Học Bán tức giận nói: “Sở Phong! Đều con mẹ nó cùng lên cho tôi!”

“Vâng!” Nấy người Sở Phong giờ súng hướng bọn người Đại Ba đi qua, đều lấy ra còng tay!

Đại Ba trong lòng hơi khấn trương, đối với thôn dân bên cạnh quát: “Còn không mau gọi người! Thôn các ông mua nhiều phụ nữ cùng trẻ con như vậy! Bọn họ là đến mang người đi! Ai cũng chạy không được!”

Đằng sau vài tên tiểu đệ cũng xúi giục nói: “Đúng! Bị bắt chính là ngồi tù! Tiên hạ thủ vi cường! Đánh chết bọn chúng!”

Động tĩnh trong nội viện đã đưa tới không ít thôn dân, vừa nghe nói là cảnh sát đến, chẳng những muốn đem vợ cùng con bọn họ vừa mua bắt đi, còn muốn liên bọn họ cũng bắt, thôn dân lập tức mặc kệ, đều hô người, có cầm gậy gộc, có cầm chày cán bột, tất cả mọi người ở không xa, một lát thời gian đã vây quanh hơn mười người, nguyên một đám sắc mặt hung ác trừng mắt nhìn bọn người Đồng Học Bán!

“Cảnh sát thì thế nào! Bọn chúng không dám nổ súng!”

“Đúng! Đem bọn chúng đánh ra đi! Chuyện Cao gia thôn không cần bọn chúng quản!”

“Hôm nay bọn mày ai cũng đừng nghĩ mang đi!”

“Giết chết bọn chúng!”

Tình cảnh quần chúng xúc động phần nộ, trong nháy đại viện đã bị hơn mười thôn dân chắn đầy, căn bản không có đường ra.

Bọn người Sở Phong biết tình thế nghiêm trọng, cũng không dám đi lên còng người, để tránh khơi lên xung đột càng lớn, vội lui trở về trước người Tiểu Đồng Cục trưởng, giờ súng đối với bốn phía cảnh giác.

Đồng Học Bán con mắt lạnh lẽo: “Biết các anh đang làm gì không? Hả? Giết chết chúng tôi? Vừa rồi ai nói!?”

Mấy người Đại Ba mượn cơ hội xen lẫn chính giữa trong thôn dân, châm ngòi nói: “Đừng sợ! Bọn chúng tuyệt đối không dám nổ súng! Mọi người cùng nhau xông lên!”

“Đúng! Cùng tiến lên!”

“Giết chết bọn chúng!”

Mọi người giờ còn bỗng nhất tề hướng Đồng Học Bán bên kia di động đi qua.

Đồng Học Bán giờ súng hướng lên trời bóp cò một cái, nổ súng cảnh báo: “Không dám nổ súng? Chuyện cười! Bao che tội phạm! Cường hiếp phụ nữ! Lừa bán trẻ em! Đánh cảnh sát! Mỗi một cái tội danh đều đủ các anh chịu! Thế nào? Bây giờ còn muốn giết chúng tôi? Được đó! Tôi thử một cái xem! Tôi xem ai dám động thủ!”

Vừa nghe súng vang lên, bước chân mọi người trì trệ!

Đại Ba quát: “Hắn là phô trương thanh thế! Chúng ta nhiều người như vậy tại sao phải sợ hắn? Cùng tiến lên!”

Sở Phong cùng ba dân cảnh trong lòng đều gạt một nắm mồ hôi, không biết nên như thế nào cho phải. Chủ yếu đối phương quá nhiều người!

Không khí giăng co vài giây đồng hồ, đột nhiên, thôn dân vừa mới mua Ngu Mỹ Hà vung gậy gỗ trong tay tưng ném tới, cốp, không có nện vào người, hầu như là sượt từ phía trên đầu Đồng Học Bán bay qua, “Chuyện của chúng tao không tới phiên cảnh sát làm chủ! Mọi người lên đi!” Hắn đã bị vẻ đẹp của Ngu Mỹ Hà triệt để mê hoặc, đến đầu cao dương bay, sao có thể cho phép nhin?

Có thứ nhất thì có thứ hai. Nhất thời, lại có vài người ném gạch cùng gậy gộc tới!

“A!” Sở Phong bị thương, cánh tay bị một viên gạch nện vào!

Ngay sau đó, một cái gậy gộc đồng thoắt cái cũng nện vào đùi Đồng Học Bán, đau Đồng Học Bán lông mày nhíu lại.

Đại Ba ha ha cười: “Nhìn thấy không! Bọn chúng không dám nổ súng! Lên đi!! Đánh chết bọn chúng!”

Các thôn dân khí thế vừa cao, đều là kiêu ngạo lên!

Một dân cảnh ôm trên cánh tay bị thương kinh hoàng nói: “Đồng Cục trưởng! Làm sao bây giờ?”.

Một ngày này, Đồng Học Bản cũng sắp uất ức nổ, Ngu Mỹ Hà bị bắt, Hồ Nhất Quốc ra sức cản trở, giờ đây lại là thôn dân náo loạn, đối phương coi vẫn tính kế được mình phải bận tâm ảnh hưởng cho nên không dám nổ súng, mẹ kiếp. Đồng Học Bản hung ác xông lên, thấy tên thôn dân vừa rồi mua Ngu Mỹ Hà kia đứng mũi chịu sào giờ gạch xông lên, Đồng Học Bản mắng một câu con mẹ mày, tay giờ lên chính là một súng! Đoàn! Đoàn!

Thôn dân kia thoáng cái gục trên mặt đất, không dám tin nhìn nhìn đùi của mình, vừa kêu lên, ôm chỗ máu tươi tuôn ra!

Đại Ba ngẩn ra, không ngờ hẳn thực có can đảm nổ súng, mượn cơ hội hô: “Cảnh sát giết người! Cùng bọn chúng liều mạng!”

Đại bộ phận thôn dân tâm tình oán giận, đều xông lên!

Đại Ba thấy đạt được mục đích rồi, vội vàng cho các tiểu đệ dùng cái ánh mắt, bọn chúng vài tên chạy nhanh lui về phía sau muốn chạy trốn.

Đồng Học Bản lạnh lùng nhìn bọn chúng, hòng súng đột nhiên khê chuyển, nhắm ngay Đại Ba cách đó không xa muốn chạy trốn, đoàn! lại là một súng! Tuy lúc ở trường Đảng quốc an đã từng nhận qua huấn luyện súng ống, nhưng dù sao căn cơ không vững, cũng không thể nào đứng qua súng, khoảng cách gần còn dễ nói, cách hơi xa lại không được, cho nên một súng này căn bản không đánh trúng, trệch hướng rất nhiều!

BACK ba giây đồng hồ!

Thời gian về tới thời khắc Đồng Học Bản còn chưa có cái cò súng.

Đồng Học Bản thoáng dịch hòng súng xuống, điều chỉnh một chút vị trí, một lần nữa khê bóp cò, đoàn... Vẫn không đánh trúng!

BACK ba giây đồng hồ!

Một lần nữa điều chỉnh, một lần nữa bắn! Đùng! Một tiếng súng vang! Đại Ba kêu thảm thiết cuống hòng, thể chạy trốn của hắn không có ngừng, bùm lấy đầu gối bay đi ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất, mặt đập trên đất. Máu thịt mơ hồ!

“Đại ca!”

“Lão đại!”

Đồng Học Bản con mắt hơi nheo lại, một lần nữa chuyển hòng súng, đối với một tiểu đệ của Đại Ba bắn: “Đoàn” lúc này vận khí không tệ, thêm vào tên tiểu đệ kia không có di động, một súng liền bắn lên trên đùi người nọ, lại ngã xuống một tên! Chính là những người này lừa bán Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bản trong lòng ghen một cổ lửa không chỗ phát, nổ súng cảnh báo chúng mày còn dám chạy? Còn dám xúi giục thôn dân giết chết chúng tao? Mẹ! Con mẹ nó muốn chết!

Thôn dân đã ngây ngốc dừng bước, không có tiếp tục tấn công Đồng Học Bản bọn họ.

Đồng Học Bản liền nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, thấy còn có hai tên tiểu đệ thấy tình thế không ổn vút xuống Đại Ba liền trái phải chia nhau chạy, Đồng Học Bản một lần nữa giờ súng, đoàn! Không đánh trúng! BACK bốn giây! Đoàn! Vẫn không đánh trúng! BACK ba giây đồng hồ! Đoàn! Đoàn! Đoàn! Đoàn! Đoàn! Tại dưới BACK duy trì, Đồng Học Bản liền tiếp bắn hơn mười lần! Rốt cục đem hai tên tiểu đệ khác của Đại Ba cũng ngã xuống!

Đồng Học Bản tâm tình phi thường thoải mái. Có BACK, mình quả thực là tay súng thiện xạ, hơn nữa loại phăng phát cảm giác vô hạn tử đạn tương đối không tồi.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, kể cả Sở Phong cùng mấy dân cảnh ở trong! Các thôn dân kinh ngạc là tên cảnh sát này làm sao dám nổ súng? Mà Sở Phong bọn họ kinh ngạc là kỹ thuật bắn súng của Tiểu Đồng

Cục trưởng, tại Đồng Học Bản xem ra, cái bắn này mười phần khúc chiết, kỹ thuật bắn súng nát đến không thể nát hơn nữa, nhưng ở dưới ánh mắt bọn người Sở Phong, Tiểu Đồng Cục trưởng quả thực quá trâu bò, tay giơ lên đoàn đoàn đoàn đoàn liên tục bốn súng, kết quả bốn người Đại Ba cứ như vậy liên tiếp ngã xuống đất. Từng súng đánh vào trên đầu, không có một tia sai lệch!

Quá thần rồi! Coi như là tay súng thiện xạ trong đội vũ cảnh chỉ sợ cũng không có cái kỹ thuật bắn súng như Tiểu Đồng Cục trưởng này?

Sở Phong cùng vài tên dân cảnh liếc nhau, cùng thấy được khiếp sợ trong mắt lẫn nhau.

Ta kháo! Ai con mẹ nó nói Tiểu Đồng Cục trưởng là tốt nghiệp đại học bình thường hả? Ai con mẹ nó nói Tiểu Đồng Cục trưởng trước kia là làm công tác bàn giấy! Lần kia ở Đại Vọng thôn Tiểu Đồng Cục trưởng một người đánh cho bảy người còn một chút sức lực cũng không phí. Lần này lại là giơ lên đưa tay liền diệt vài tên tội phạm, kỹ thuật bắn súng xuất thần nhập hóa, cái này con mẹ nó không phải đại học bình thường có thể dạy đi ra? Chính là trường cảnh sát trên hai mươi năm cũng luyện không ra Tiểu Đồng Cục trưởng kỹ thuật bắn súng này??

Mấy người Sở Phong là hoàn toàn phục rồi!

Hơn mười tên thôn dân giờ phút này cũng không dám lên nữa, bước chân dần dần lui về phía sau, trên mặt đều hiện lên một vòng sợ hãi.

Đồng Học Bản nhàn nhạt nói: “Ai còn muốn giết chết chúng tôi? Tới, tôi xem xem”.

Không có người nói, rất nhiều người đã ném gậy gộc chạy.

Đồng Học Bản nghiêng đầu nói: “Sở Phong, đem Đại Ba bọn chúng đều còng lên cho tôi”.

Lần này, không người nào dám ngăn cản bọn họ, ai cũng không muốn trở thành người thứ sáu trúng súng.

Một lát sau, người của cảnh sát địa phương đến, dưới người nơi đây hỗ trợ, rất nhanh tìm được hai em bé cùng hai người phụ nữ bị lừa bán, trong hai người phụ nữ một người vẫn là sinh viên, sau khi biết Đồng Học Bản dẫn đội, lúc ấy liền khóc quỳ xuống cho Đồng Học Bản, một bên dập đầu một bên cùng hấn nói lời cảm tạ. khiến cho Đồng Học Bản tâm tình trầm trọng là, hai đứa bé nam tám tuổi còn dễ nói, nhưng hai cô gái đều bị cưỡng hiếp.

Án đã phá, mấy người Sở Phong trong lòng đều rất phong phú.

Đồng Học Bản gọi tới bọn họ: “Mấy người Đại Ba kia trước tiên phải đi bệnh viện trị liệu vết thương, các cậu trông coi ở đó, chờ bọn hấn lấy đạn ra, trực tiếp mang về huyện Duyên Đài, còn lại vài phụ nữ cùng trẻ em chờ ghi chép xong, cũng tìm người đưa bọn họ trở lại thân nhân nơi đó”.

Lúc này, đội phó dẫn đội cảnh sát hình sự địa phương kia đi tới: “Đồng Cục trưởng, người tạm thời trước áp giải ở trong huyện chúng ta đi, chúng ta còn muốn điều tra một chút”.

Sở Phong mấy người biến sắc, đây là muốn đoạt công!

Đồng Học Bản cười lạnh nói: “Anh hay nói giỡn nhỉ? Người bị hại là người huyện Duyên Đài chúng tôi, mấy người Đại Ba là chúng tôi bắt, còn giữ lại trong huyện các anh?”

Đội phó danh mặt nói: “Vụ án này cùng chúng tôi cũng có liên lụy”.

Đồng Học Bản nói: “Đúng vậy, nếu không phải các anh giữ gìn trị an bất lợi, hương thân chúng tôi cũng sẽ không bị bán đến trong huyện các anh mà các anh một chút phát giác cũng không có, tôi lại muốn hỏi một chút! Các anh làm án thế nào? Hả? Huyện Duyên Đài nhiều thân cận như vậy bị bắt tới các anh nơi này! Các anh tuyệt không biết?” Hai hương thân cũng bị cưỡng hiếp rồi, Ngu Mỹ Hà cũng thiếu chút gặp độc thủ, Đồng Học Bản tâm tình rất không tốt.

Đội phó kia sắc mặt khó coi.

Đồng Học Bản không phân trần nói: “Sở Phong, ngày mai liền dẫn người trở về Duyên Đài, tôi xem ai con mẹ nó dám ngăn cản!”

“Vâng!”

Đội phó kia từ lúc sau khi nhìn thấy bọn người Đại Ba cùng một thôn dân bị thương liền biết Đồng Học Bản ngang ngạch, vừa nghe lời này, liền cái gì cũng không nói.

208. Chương 208: Đánh Mặt!

Buổi chiều cùng ngày.

Tĩnh lân cận, bệnh viện nhân dân thứ hai của huyện.

Đại Ba đã làm xong giải phẫu, lấy ra viên đạn trên đùi. Giờ phút này, Đồng Học Bản đứng ở trong phòng bệnh hắt, nhìn chăm chăm con mắt hắt nói: “Đại Ba, nói thật, tôi rất bội phục đảm lược của anh, nói đi, sai khiến phía sau màn là ai?”

Thấy Đại Ba nằm ở nơi đó trở về câu người cứ nói đi, Đồng Học Bản chân mày cau lại, “Không có người khác lẫn vào? Không thể? Không người khác sai sử mà nói anh dám đối đầu với người cục công an chúng tôi? Hả!?”

Đại Ba kinh ngạc: “...Có ý tứ gì?”

Đồng Học Bản nhìn hắt nói: “Người mà anh buổi sáng bắt nọ là giúp việc của tôi, nhà ở trong cục công an chúng tôi”.

Đại Ba hít vào một ngụm khí lạnh, hắt mới biết được vì sao cảnh sát bắt thế hung hăng như vậy, vì sao trên đường đi trạm kiểm soát nhiều như vậy, thì ra là hắt dụng phải người không nên dụng, nghĩ tới đây, hắt có chút luống cuống, ngữ khí mang theo phần hận nói: “Chuyện này cùng tôi không liên quan, không phải, là chuyện giúp việc của ngài không liên quan gì tới tôi, tôi đêm qua nhận một cuộc điện thoại, có người nói cho tôi biết ngày mai trông coi ở trong một ngõ hẻm là được rồi, sẽ có nữ nhân nông thôn đặc biệt xinh đẹp từ nơi nào đi qua, bảo đảm có thể bán giá tiền tốt, như vậy tôi mới đi chờ, tôi, tôi, mẹ kiếp cả nhà hắt, có người hại tôi”.

Đồng Học Bản âm thanh lạnh lùng nói: “Người nọ là ai?”

Đại Ba vội nói: “Ngoại hiệu tên Đại Đầu, tên thật tôi không rõ ràng, là một người tôi rất sớm trước kia đã quen biết”.

Đồng Học Bản nói: “Tên Đại Đầu này làm gì? Nhà ở đâu?”

“Nhà ở đâu tôi không biết, hắt vốn là tem cho vay nặng lãi, giờ đây hắt là đổi nghề rồi?”

“...Kim Đế sơn trang anh nghe nói qua chưa?”

Đại Ba mê mang lắc đầu: “Tôi không phải người tỉnh các người”.

Sau khi lại hỏi vài câu, Đồng Học Bản rời phòng bệnh, ở trong đại viện bệnh viện châm điều thuốc hút, quả nhiên như thế, có người điều tra được nơi Ngu Mỹ Hà thường xuyên đi mua đồ cùng vị trí đi ngang qua, mượn tay người khác muốn bắt cóc Ngu Mỹ Hà, đem Ngu đại tỷ cả đời ném vào trong núi lớn, không có nằng mà nói, án giết người không có người cáo trạng, còn có thể bởi vậy cho Đồng Học Bản một ít kinh sợ, nghĩ cũng không cần nghĩ, Đồng Học Bản đã có thể khẳng định là người Kim Đế sơn trang làm, đám khốn nạn này, khinh người quá đáng, dám dẫm lên trên đầu ta sao? Được, cái bút sổ sách này chờ ta trở về chúng ta lại tính. Nếu không đem các người bắt gọn, ta con mẹ nó không phải họ Đồng. Tiễn Sâm, Tiễn Phi, Hồ Nhất Quốc, Triệu Kính Tùng, Đồng Học Bản trầm mặt đem những cái tên này trong lòng đọc một lần.

Reng reng reng, điện thoại vang lên, là Lương Thành Bằng tới.

“...Đồng Cục trưởng, vụ án tiến triển như thế nào?”

“Tôi đang muốn cùng ngài báo cáo, án phá rồi, bốn người hiềm nghi toàn bộ sa lưới, phụ nữ cùng trẻ em trước đó bị bắt cóc cũng đều tìm trở về”.

Lương Thành Bằng hơi sững sờ: “...Làm tốt lắm”.

Đồng Học Bán đè nén giận dữ nói: “Tôi còn điều tra ra, chọn trúng Ngu Mỹ Hà cũng không phải ngẫu nhiên, trước có người gọi điện thoại cho thủ phạm chính Đại Ba, lộ qua cho hắn vị trí Ngu Mỹ Hà mua thức ăn, đây là có người cố ý nhằm vào tôi, nhằm vào Ngu đại tỷ, nhằm vào án giết người kia”.

Lương Thành Bằng hơi trầm ngâm: “Tôi biết rồi, đem người đều mang về đi”.

“Bởi vì có người đánh cảnh sát, tôi nổ súng, vài người hiềm nghi cũng bị đá thương, vừa làm xong giải phẫu móc ra viên đạn, tôi nghĩ chắc phải đến ngày mai...”

“Hôm nay đi, tôi liên lạc cảnh sát địa phương, để cho bọn họ phái xe đem người đưa về”.

“Được”.

Cúp điện thoại, Lương Thành Bằng cười khổ một cái, giao cho Hồ Nhất Quốc hơn nửa tháng cũng không phá án, buổi sáng vừa giao cho Tiểu Đồng, buổi chiều án liền phá rồi, thậm chí sở câu lưu tên Trần Hải Lượng kia ngay cả một câu hữu dụng cũng không nói, khó hiểu để cho Tiểu Đồng biết địa điểm giao dịch người hiềm nghi, khó hiểu đem người tìm trở về, cái loại năng lực làm việc này, cái loại hiệu suất làm việc này, cả cục công an cũng không có một người so sánh được.

Buổi chiều, vài cỗ xe cảnh sát chở bốn người Đại Ba cùng người bị hại hướng huyện Duyên Đài lái đi.

Bởi vì Sở Phong bọn họ bị Đồng Học Bán phái đi theo những xe cảnh sát kia áp giải phạm nhân, trong chiếc Buick chỉ có Đồng Học Bán cùng Ngu Mỹ Hà hai người. Ngu Mỹ Hà lúc này là sợ tới mức không nhẹ, ngồi ở trên ghế phụ hai cánh tay nàng ôm thật chặt bả vai, mơ hồ có thể nhìn ra có chút run rẩy, vành mắt cũng là đỏ rực.

Đồng Học Bán ngo ngoàng, có chút đau lòng vươn tay cầm tay nàng: “Đừng sợ, có tôi ở đây”.

Ngu Mỹ Hà dùng sức gạt đầu một cái, lau nước mắt kinh hoàng khoe mắt.

Đồng Học Bán đồng ý nói: “Lần này khiến chị bị sợ hãi, đều tại tôi, đợi sau khi trở về, tôi nhất định đem người sau lưng chuyện này toàn bộ cho bắt được, yên tâm”.

Cái loại sự tình tại sau lưng giở trò quỷ này, đã đem Đồng Học Bán chọc giận, thêm vào vụ án chồng Ngu đại tỷ, là lúc nên cùng Kim Đế sơn trang đòi nợ.

Huyện Duyên Đài, gia thuộc viện cục công an.

Mới vừa vào cửa nhà, Ngu Thiến Thiến liền khóc bỏ nhào tới: “Mẹ mẹ”.

Ngu Mỹ Hà cũng khóc, dùng sức ôm con gái: “Thiến Thiến”.

Ngu Mỹ Hà lúc ở tỉnh lân cận liền dùng điện thoại Đồng Học Bán gọi điện thoại cho Ngu Thiến Thiến báo bình an, Ngu Thiến Thiến một mực trong nhà chờ, giờ đây thấy mẹ, nàng là cũng nhịn không được nữa, ôm mẹ thế nào cũng không buông tay, tại trong ngực nàng oa oa khóc lớn: “Con... hu hu... con còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại mẹ... Hu hu...”

Ngu Mỹ Hà nức nở nói: “Mẹ đã trở lại, mẹ sẽ không rời con nữa”.

Đồng Học Bán trong lòng ấm áp, sờ đầu Ngu Thiến Thiến một cái: “Cho mẹ em đi ngủ sớm một chút đi, bị kinh hoàng một ngày, sớm nghỉ ngơi”.

Ngu Thiến Thiến khóc nói: “Ca ca, cảm ơn anh”.

Ngu Mỹ Hà cũng lau nước mắt nhìn qua: “Đồng Cục trưởng, cảm ơn, cảm ơn” Nếu không có Đồng Học Bán, nàng bây giờ còn không biết sẽ như thế nào rồi.

Đồng Học Bán khoát khoát tay: “được rồi, đi ngủ sớm một chút đi”.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đồng Học Bán vừa mới vào đại viện cục công an, lại đụng phải Hồ Tư Liên.

Hồ Tư Liên cười ha hả nói: “Đồng Cục trưởng, chúc mừng ngài, lại lập công”.

Đồng Học Bàn cười cười: “Trùng hợp mà thôi, đúng rồi, người bị hại tâm tình thế nào?”

Hồ Tư Liên nói: “Coi như ổn định, đêm qua đều đưa về nhà rồi, mấy người Đại Ba cũng đều nhốt vào sổ câu lưu, đang thẩm vấn”.

Sự tình Tiểu Đồng Cục trưởng phá án lừa bán phụ nữ trẻ em đã sớm tại cục công an truyền ra, nhưng lại có sự tích Tiểu Đồng Cục trưởng đưa tay liền bắn bốn phát súng trúng phần tử phạm tội, cũng bị bọn cảnh sát trở về sinh động như thật kể lại, Hồ Tư Liên thực sự có chút bội phục Đồng Học Bàn, giống như cái án nào đến trong tay hắn đều giải quyết dễ dàng.

Đồng Học Bàn gật gật đầu, đang muốn vào ký túc xá, đột nhiên đằng sau truyền đến một cái tiếng la.

“Đồng Cục trưởng, Đồng Cục trưởng” Vừa quay đầu lại, cửa ra vào đại viện đứng một lão thái thái, bên cạnh còn có đứa bé gái, đúng là nữ sinh viên bị lừa bán kia. Lão thái thái bị bảo vệ cửa ngăn cản, nhưng vẫn lớn tiếng nói: “Cảm ơn ngài đã cứu con gái tôi, cảm ơn”.

Đồng Học Bàn ngăn ra, vội vàng đi qua: “Bác gái, ngài đừng khách khí, chúng tôi nên vậy”.

Lão thái thái rơi vài giọt nước mắt, liềm miệng nói lời cảm tạ, sau đó còn muốn kéo con gái dập đầu với hắn.

Đồng Học Bàn vội vàng đỡ lấy bà: “Bác gái, đừng như vậy đừng như vậy”.

Lúc này, xe Hồ Nhất Quốc đỗ ở trong đại viện, xuống xe hắn thấy một màn như vậy, sắc mặt lập tức âm trầm. Hồ Nhất Quốc là hoàn toàn không ngờ Đồng Học Bàn vậy mà lại phá án, ngày hôm qua lúc nghe được tin tức, hắn trọn vẹn sững sốt vài phút, còn nghĩ có phải nhầm ở đâu hay không. Trần Hải Lượng một chữ cũng không nói, ngoại trừ cái này liền không thấy có cái manh mối quan trọng khác, như vậy cũng có thể bắt được phần tử phạm tội? Hắn bắt thế nào?

Trở lại văn phòng, Hồ Nhất Quốc gọi một cú điện thoại cho Tiền Phi.

Đầu bên kia điện thoại Tiền Phi trầm giọng nói: “Hồ Cục trưởng, Đồng Học Bàn rốt cuộc tra manh mối chỗ nào?”

Hồ Nhất Quốc thở dài: “Tôi cũng không rõ, nhưng Đại Ba hình như kể lại là có người gọi điện thoại cho hắn, hắn mới đi bắt cóc Ngu Mỹ Hà, họ Đồng không ngờ, hắn là đã hoài nghi đến trên đầu anh, mấy ngày nay anh bảo Kim Đế sơn trang bên kia yên tĩnh trong chốc lát đi, ít nhất sông bạc không cần phải mở lại”.

Tiền Phi lạnh lùng nói: “Đừng nói hắn không có chứng cứ, ngay cả có chứng cứ tôi cũng không đến mức sợ hắn, Ngu Mỹ Hà trở về thì trở lại đi, chuyện lần này cũng coi như cho nàng cùng Đồng Học Bàn một cái dạy dỗ, họ Đồng nếu còn không thành thật, tôi có là cách trừng trị hắn, Hồ Cục trưởng, bất kể như thế nào, chuyện lần này cảm ơn anh hỗ trợ”.

Con mắt Hồ Nhất Quốc hơi híp: “Không khách khí, chuyện vụ án này, Tiền bộ trưởng bên kia...”

Tiền Phi cười nói: “Tôi đã nói cùng cha tôi, ngày hôm qua liền quyết định rồi, anh mua một phần báo sớm nhìn xem đi”.

Khóe miệng Hồ Nhất Quốc lộ ra vẻ tươi cười, công tích, chiến tích, đây mới là hắn cần có nhất.

.....

Văn phòng Cục trưởng.

Lương Thành Bằng đem Đồng Học Bàn kêu tới, bảo hắn ngồi xuống, “Ha ha, nghe nói người bị hại tới cảm ơn ngài?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay, trong lòng của hắn rất ấm áp.

Lương Thành Bằng khen ngợi gật đầu: “Vụ án này cậu lo liệu rất tốt, buổi sáng cậu đem quá trình phá án kỹ càng ghi lại một phần cho tôi, tôi buổi trưa báo cho bộ tuyên truyền, cho cậu cũng lên báo chí, ha ha”.

Lần trước vụ án hacker tấn công trang web huyện chính phủ, bởi vì quá miễn cưỡng, bởi vì không có bắt được tội phạm, cho nên liền không nâng lên tại tin tức, nhưng lần này không giống, Đồng Học Bàn lúc này công lao rất lớn, tuyệt đối đủ lên báo huyện trước mấy bản.

Đồng Học Bàn từ trong lòng ngực móc ra một phần văn kiện: “Lương Cục trưởng, quá trình chi tiết đều đã viết xong”.

“Được, cho tôi xem một chút”.

Đồng Học Bàn sớm biết Lương Thành Bằng sẽ cần, cho nên đêm qua liền thức đêm viết ra, đem mình công tích nho nhỏ tuyên dương một chút, cái loại cơ hội mặt mày rạng rỡ lên báo chí này thật sự không nhiều lắm, Đồng Học Bàn tự nhiên biết đây không phải lúc khiêm tốn, hấn giờ đây cần cơ quá yếu, lý lịch quá mỏng, cần có nhất chính là chiến tích, hơn nữa cùng trên báo chí lộ mặt, rất nhiều huyện lãnh đạo thậm chí lãnh đạo thành phố đều nhìn thấy, đối với uy tín chính mình cũng là một loại tăng lên.

Xem hết báo cáo, Lương Thành Bằng khề ừm một tiếng: “Được, liền dùng cái này đưa bộ tuyên truyền đi, báo đạo cụ thể để cho cơ quan bọn họ làm”.

Quá trình bình thường là phóng viên tới phỏng vấn lấy tài liệu, hoặc là người huyện cục công an phụ trách tuyên truyền đem tình huống trình tòa soạn báo hoặc là bộ tuyên truyền, nhưng Lương Thành Bằng đích thân dẫn dò xuống dưới, phân lượng rõ ràng sẽ không tương tự, đây là đang nói cho người tòa soạn báo trưởng phòng đối với chuyện này rất xem trọng, trang báo an bài phải tận lực gần phía trước.

Đồng Học Bàn vội vàng nói cảm ơn.

Lương Thành Bằng đem phần báo cáo hướng bên cạnh vừa để xuống, đột nhiên, khóe mắt thoáng nhìn báo sớm vừa rồi đưa tới huyện Duyên Đài, thỉnh linh thấy được mấy chữ, xoay một cái, Lương Thành Bằng liền đem báo cầm trong tay, càng xem mặt càng âm, càng xem mặt càng trầm, cuối cùng, hấn bóp một cái lấy báo phần nộ vô đến trên bàn làm việc: “Người tòa soạn báo đang làm cái gì, hồ đồ, tin tức tình huống còn chưa có phát đi mà đã đăng lên rồi?”

Đồng Học Bàn sững sờ: “Làm sao vậy?”

Lương Thành Bằng tức giận đem báo đẩy về phía trước: “Cậu xem xem”.

Đồng Học Bàn cầm lên nhìn lên, trên mặt báo thứ hai, thỉnh linh có một tiêu đề lớn “Án lừa bán phụ nữ trẻ em”, hướng xuống dưới vừa nhìn, sắc mặt Đồng Học Bàn cũng thay đổi, trên mặt lại có thể viết tại dưới sự chỉ huy của thường vụ Phó Cục trưởng cục công an huyện Hồ Nhất Quốc, phá án hình sự trọng đại bắt vụ án lừa bán phụ nữ trẻ em, bắt người hiềm nghi phạm tội năm tên, giải cứu hương thân bị nhốt năm người, đằng sau còn viết Hồ Nhất Quốc trước kia phá vài vụ án trọng đại, tổng kết khen ngợi công tích Hồ Nhất Quốc một chút, cả bài báo hoàn toàn không có chuyện Đồng Học Bàn. Đồng Học Bàn thiếu chút nữa đem báo xé, đoạt công, Hồ Nhất Quốc lại là muốn cướp công nói như vậy, Hồ Nhất Quốc dù sao cũng là phân công quản lý trình sát hình sự, cho dù vụ án này về Đồng Học Bàn phụ trách, lãnh đạo chủ quản phía trên cũng là Hồ Nhất Quốc, viết tên hấn cũng là miễn cưỡng nói qua được, nhưng đáng hận chính là, bên trong căn bản không có xuất hiện cái tên Đồng Học Bàn, vụ án này lại là Đồng Học Bàn một tay phá án và bắt giam, không ghi mình? Có ý tứ gì còn cần hỏi? Đây là Hồ Nhất Quốc nhìn thấy công lao liền một cước đem Đồng Học Bàn đá văng, hấn muốn độc chiếm.

Lương Thành Bằng lúc này liền gọi điện thoại cho tòa soạn báo, nhưng đối phương nói là bên trên an bài, bọn họ cũng không biết, Lương Thành Bằng liền hiểu, nhất định là bộ trưởng bộ tuyên truyền Tiền Sâm đang làm trò quỷ, Đồng Học Bàn muốn thay Ngu Mỹ Hà lật lại bản án, muốn tìm con trai Tiền Sâm gây phiền toái Kim Đế sơn trang, Tiền Sâm đây là đang gở Đồng Học Bàn? Nhưng người cũng quá không đem ta cái Cục trưởng này để vào mắt chứ?

Lương Thành Bằng một cuộc điện thoại gọi tới văn phòng Tiền Sâm.

Tiền Sâm cười ha hả nói: “Là Lương Cục trưởng à, có chuyện gì sao?”

Lương Thành Bằng lạnh lùng nói: “Tiền bộ trưởng, tin tức báo sớm ngày đó là chuyện gì? Quá trình cụ thể chúng tôi còn chưa có đưa tòa soạn báo? Tại sao tin tức đều phát ra rồi?”

Tiền Sâm nở nụ cười một cái: “A, không cần đưa, vài phóng viên phía dưới đã biết tình huống rồi”.

“Biết? Biết cái gì? Vụ án này tôi đã giao cho Đồng Cục trưởng phụ trách, vụ án cũng là Đồng Cục trưởng phá án và bắt giam, vì sao trên báo không có tên hấn?”

“Phải không? Tôi nhớ được lúc trước lúc báo người mất tích, vụ án vẫn là Hồ Cục trưởng phụ trách? Vậy cũng có thể là bọn họ không có biết rõ ràng, Lương Cục trưởng, báo đã phát đi ra rồi, muốn thay đổi cũng không đổi được, dù sao Hồ Cục trưởng cũng là phân công quản lý trình sát hình sự, trên mặt ghi cũng không có cái gì sai lầm” Tiền Sâm nói: “Tôi bên này còn có chút việc, trước như vậy đi”.

Lương Thành Bằng rõ ràng, Tiền Sâm sẽ không tự mình đánh mặt mình, hơn nữa hắn cũng không muốn sửa nhin tức giận cúp điện thoại, Lương Thành Bằng nói: “Tiền bộ trưởng nói không đổi được, đâm lao phải theo lao”.

Đồng Học Bản lửa thoảng cái liền thiêu cháy, Tiền Sâm con của mày sau lưng đâm tao một đao, thiếu chút nữa khiến cho Ngụ Đại tỷ bị người cường hiếp, tao cùng hắn con mẹ nó còn chưa có tìm tính sổ, mày ngược lại trước tìm tao phiền toái? Chẳng lẽ án giết người người là biết tình hình? Chẳng lẽ chuyện Kim Đế sơn trang không chỉ là con của người liên lụy ở bên trong, người cũng vậy sao? Bởi vì Hồ Nhất Quốc là phe phái Tiền Sâm, Đồng Học Bản lúc trước chỉ là một mực đối với Tiền Sâm không có hảo cảm, nhưng việc này vừa ra, bỗng chốc liền đem Đồng Học Bản chán ghét, tức giận đối với Tiền Sâm cũng bốc lên lên.

Lương Thành Bằng sắc mặt nhìn không tốt, vừa rồi còn nói xin công cho Đồng Học Bản, trong nháy lại lạc công dã tràng, hắn thật mất mặt, cũng không có nghĩ đến Hồ Nhất Quốc vì đoạt công, Tiền Sâm vì cho đứa con chỗ dựa, vậy mà dùng ra thủ đoạn chán ghét như vậy.

Nhưng sau lưng Tiền Sâm đứng là Bí thư Huyện ủy, Lương Thành Bằng cũng không phải thường ủy huyện ủy, cho nên chuyện này hắn cũng cách gì cũng không có.

“Lương Cục trưởng, tôi đi về trước” Đồng Học Bản mặt đen lên đứng lên.

Lương Thành Bằng thở dài: “Sự tình Kim Đế sơn trang quá nhạy cảm, cậu chú ý một chút”.

Đây là để cho tôi thu tay lại? Làm sao có thể, người bình thường sau khi đã bị lãnh đạo năm lần bảy lượt gõ, cũng biết khó mà lui, nhưng Đồng Học Bản thì không, người hiểu Đồng Học Bản hiểu rõ, tên này tính tình rất thối, rất bướng bỉnh, nhận thức chuẩn sự tình liền tuyệt đối sẽ không quay đầu lại, lúc trước cùng nhà Tạ lão gia tử, hắn cũng dám cùng Tạ lão võ bàn tròng mắt, đối mặt một tên bộ trưởng bộ tuyên truyền huyện, Đồng Học Bản liền cũng không nhường bước, phàm là người làm cho mình ăn phải cái thiệt thòi, Đồng Học Bản đều từng chút tính toán trở lại.

Tiền Sâm người chờ đó cho ta, muốn cho ta chịu thiệt sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Vừa trở về phòng làm việc của mình, Tần Dũng cầm một phần báo sớm đã tới, “Học Bản, xem báo sớm chưa?”

Đồng Học Bản không lộ ra chút biểu tình nào nói: “Xem rồi”.

“Cái thứ gì đây” Tần Dũng đem báo để trên bàn, trong lòng cũng vì Đồng Học Bản bất bình: “Từ tra án đến tra người, Hồ Nhất Quốc hắn một chút sức cũng không có ra, đến xong án ngược lại thành hắn phá? Bộ tuyên truyền đang nghĩ gì giờ đây trong cục chúng ta đều đang bàn luận chuyện này, cái Hồ Cục trưởng này ăn cũng quá khó coi”.

Tần Dũng cũng biết là Tiểu Đồng Cục trưởng đắc tội người, đắc tội Tiền Sâm, nhưng Tần Dũng càng hận Hồ Nhất Quốc, lúc trước hắn phá một cái án buôn lậu thuốc phiện cũng là bị Hồ Nhất Quốc cứng rắn như vậy cướp đi.

Đồng Học Bản so với hắn biết nhiều một chút, Hồ Nhất Quốc không chỉ một chút sức lực cũng không có ra, hắn ngược lại còn muốn cản trở chính mình điều tra án, giờ đây án vừa vỡ hắn ngược lại nhảy ra, Đồng Học Bản đương nhiên nuốt không trôi cơn tức này.

Chờ Tần Dũng vừa đi, Đồng Học Bản liền gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan: “Tạ tỷ, bận không?”

Tạ tỷ là trong bộ tuyên truyền, chuyện này tìm nàng thích hợp nhất.

Đầu điện thoại bên kia bay tới tiếng cười nhẹ nhàng của Tạ Tuệ Lan: “Còn có thể, có chuyện sao?”

Đồng Học Bản ừm một tiếng: “Tôi hôm qua phá một vụ án lừa bán phụ nữ trẻ em, kết quả hôm nay trên báo lại không có tên của tôi, ngược lại là viết một người khác, đem toàn bộ công lao của tôi đoạt đi rồi, Tạ tỷ, tôi không phải coi trọng những công lao này, nhưng nên là tôi thì chính là tôi, dựa vào cái gì tôi lao lực

cố gắng thì lại làm mai mối cho người khác? Gọi điện thoại cho bộ tuyên truyền, bộ trưởng nói báo cũng phát rồi, sửa cũng không đổi được, chỉ nói cái này gọi là chuyện gì?”

“Ha ha, cơn tức không nhỏ sao, được rồi, đem sự tình kỹ càng nói với tôi một lần”.

Đồng Học Bản liền từ đầu đến cuối nói cho nàng.

Không bao lâu, Tạ Tuệ Lan cười khẽ ừm: “Được rồi, tôi biết rồi”.

Buổi chiều, lại một gia thuộc người bị hại án lừa bán phụ nữ trẻ em đến huyện cục cảm ơn, đây là phụ thân đứa bé nam tám tuổi kia, nhưng mà lúc này hẳn cảm ơn không phải Đồng Học Bản, mà là Hồ Nhất Quốc, bởi vì tại trên báo sớm hẳn nhìn thấy là Hồ Nhất Quốc chỉ huy phá án. Thấy Hồ Nhất Quốc an nhiên cười tủm tỉm đem gia thuộc người bị hại mời vào văn phòng, không ít cảnh sát hình sự cảnh sát đều trong lòng lắc đầu, rất nhiều người đều đối với sự tình Hồ Nhất Quốc đoạt công tích Đồng Cục trưởng có chút trơ trẽn, nhưng không có cách nào, lãnh đạo chính là lãnh đạo, sau lưng Hồ Nhất Quốc lại có người, Tiểu Đồng Cục trưởng lúc này là thiệt thòi lớn.

Tiến người gia đình bị hại đi, Hồ Nhất Quốc trong lòng vui lên, biết phần công tích này nhất định sẽ ghi vào hồ sơ của mình, mà sẽ không ghi đến trong lý lịch Đồng Học Bản, Hồ Nhất Quốc rất là thoải mái, trở lại văn phòng liền gọi điện thoại cho Tiến Sâm: “Tiến bộ trưởng, chuyện vụ án này cảm ơn ngài”.

Tiến Sâm cười nói: “Vốn chính là của anh phân công quản lý, không phải công lao anh chẳng lẽ còn là người khác”.

Hồ Nhất Quốc cười ha ha nói: “Nếu không là ngài, lần này không chừng thật đúng là bị Đồng Học Bản tiểu tử kia đoạt đi rồi”.

“Không nói cái này, ha ha, Tiểu Phi đứa nhỏ kia toàn gây tai họa, sau này anh chiếu cố hẳn nhiều chút”.

“Tôi hiểu”.

Mười phút sau, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người vội vã đẩy ra người nọ là thân tín của Hồ Nhất Quốc, rất được hẳn tín nhiệm: “Vội vàng hấp tấp làm sao rồi?”

Người nọ vội vàng đưa tới một tờ báo: “Đây là báo tỉnh, ngài mau nhìn trang thứ ba”.

Báo tỉnh? Hồ Nhất Quốc không hiểu cái gì nhận lấy nhìn lên, liếc liền thấy được mấy chữ lừa bán phụ nữ trẻ em ở huyện Duyên Đài, trong lòng của hắn phanh phanh nhảy hai cái, có chút kích động nghĩ chính mình lại có thể lên báo tỉnh? Đây cũng không phải là báo chí trong huyện cùng tỉnh, báo tỉnh đó, lực ảnh hưởng so với báo chí huyện Duyên Đài lớn cách xa vạn dặm.

Còn không đợi Hồ Nhất Quốc cao hứng, vài hàng chữ đằng sau lại thoáng cái khiến cho hắn ngây ngẩn cả người trên mặt lại viết: Dưới sự chỉ huy của Đồng Học Bản Phó Cục trưởng cục công an huyện Duyên Đài, hôm qua phá được vụ án hình sự trọng đại lừa bán phụ nữ trẻ em, bắt năm tên hiềm nghi phạm tội, giải cứu năm người hương thân bị nhốt...

Giống như đúc cùng báo sớm của huyện chỉ là đem cái tên đổi thành Hồ Nhất Quốc Đồng Học Bản. Tại sao có thể như vậy? Hồ Nhất Quốc trợn tròn mắt.

Cùng một thời gian, bộ trưởng bộ tuyên truyền Tiến Sâm cũng được thư ký vội vã đưa tới một phần báo tỉnh, ngay từ đầu hắn vẫn không rõ làm sao, mà sau khi nhìn thấy tin tức ngày đó, Tiến Sâm sắc mặt trắng nhợt, một tay lấy báo chí phần nọ đập đến trên bàn, đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì, xoay một tay lấy báo sớm huyện Duyên Đài hôm nay vội vàng đem ra, đem tin tức hai báo một đôi so sánh, trong nháy mắt, Tiến Sâm liền choáng váng.

Báo tỉnh khúc dạo đầu tự thuật, ngoại trừ tên người phá án không giống, còn lại văn tự liền dấu chấm câu đều cùng báo sớm của huyện giống như đúc một chữ cũng không kém hoàn toàn là sao chép đây là ý gì?

Tiến Sâm ngược lại hít một hơi khí lạnh, không thể nào là phóng viên báo tỉnh lười biếng, giải thích duy nhất chính là tòa soạn báo tỉnh hoặc là bộ tuyên truyền tỉnh hoặc bên trong Tỉnh ủy là có người ở gõ huyện Duyên Đài, còn là loại trần trụi gõ ngay cả dấu chấm câu cũng không sửa, cái đánh mặt này đánh cho cũng quá hung ác rồi?

Tiền Sâm cảm giác mình đụng vào tấm sắt, loại chuyện này cho tới bây giờ chưa có xảy ra qua, liền báo tỉnh đều kinh động, còn không tiếc dùng cái loại phương pháp người chán ghét này gõ chính mình, tên Đồng Học Bản này con mẹ nó là có lai lịch gì?

Nhưng mà bây giờ nói cái gì cũng đã chậm, báo tỉnh cũng định rồi, Tiền Sâm đương nhiên không có khả năng cùng trong tỉnh làm trái lại, hắn có mấy cái mạng cũng không đủ lặn qua lặn lại, Tiền Sâm vội vàng gọi một cú điện thoại: “Alo, báo chiều hôm nay còn chưa có phát à? Hoãn lại trong chốc lát, lập tức đem tư liệu án lừa bán phụ nữ trẻ em kỹ càng thu thập một cái, lại cùng cục công an cần một số công tích trước kia của Đồng Cục trưởng, làm một cái bài báo chuyên đề, cần phải cường điệu Đồng Cục trưởng ở trong án lừa bán phụ nữ trẻ em làm ra công hiến”.

Tòa soạn báo người nọ hiển nhiên còn chưa có nhận được tin tức, nhất thời không rõ chuyện gì xảy ra, Tiền bộ trưởng tại sao tự mình đánh mặt mình chứ? Rõ ràng vừa bài báo nói là công lao Hồ Cục trưởng mà? Hắn nói: “Tiền bộ trưởng, báo chiều bản in cũng đã phát ra, đang muốn chuẩn bị in, giờ đây hoãn lại mà nói...”

Tiền Sâm nhanh chóng nói: “Làm theo như tôi nói, lập tức thêm vào một trang, cho anh thời gian hai mươi phút”.

“Vâng”.

Để điện thoại xuống, Tiền Sâm xoa xoa mồ hôi trán, trong lòng càng lúc càng trầm trọng.

Sự tình lớn như vậy, muốn không để người chú ý cũng khó, thay đổi bất ngờ, sự tình Tiểu Đồng Cục trưởng lên báo tỉnh thoáng cái liền truyền ra.

Trong văn phòng, Tần Dũng xem trên báo tỉnh cùng báo sớm huyện Duyên Đài nội dung hầu như một chữ cũng không kém, trong mắt lóe lên một vòng kinh ngạc, tình huống là thế nào? Từ ngữ khúc đạo đầu lại có thể một chữ cũng không kém, chỉ là đem cái tên Hồ Nhất Quốc đổi thành Đồng Học Bản? Tần Dũng hít một hơi, trong nháy mắt liền thấy rõ hiểm ác trong đó, độc ác, quá con mẹ nó độc ác, báo tỉnh đây là đang xử ác bộ tuyên truyền huyện mà. Tần Dũng cười ha ha, thống khoái, cái đánh mặt này thật con mẹ nó thống khoái.

Cùng lúc đó, Lương Thành Bằng cũng cười khổ cảm báo tỉnh ngày đó, trong lòng tự nhủ tên Tiểu Đồng này thật là có thể lặn qua lặn lại, năng lực cũng thật lớn, báo tỉnh cũng có thể mời được? Lúc này Tiền Sâm là ăn quả đắng, Hồ Nhất Quốc cũng vậy.

Để cho Tiểu Đồng vừa náo như vậy, Hồ Nhất Quốc chẳng những không cướp được công lao, còn làm một thân rối loạn. Lương Thành Bằng cảm khái cười cười, Tiểu Đồng chiêu thức ấy chơi đẹp đó. Đồng Học Bản một lần nữa thành mục tiêu chú ý của công an huyện cục.

Hồ Tư Liên, Cung Tông Văn, Tôn Trường Hồng, Triệu Kính Tùng đám người lãnh đạo cũng đều biết, Tôn Trường Hồng có chút vui trên tai họa người khác, Triệu Kính Tùng có phần sắc mặt âm trầm, Cung Tông Văn cau mày dùng ngón tay ấn ba chữ “Đồng Học Bản” viết trên báo, Tần Dũng thì mặt mày hớn hớn một lần nữa lại đem tin tức đọc vài lần.

Trước khi tan sở, báo chiều huyện cũng ra lò.

Báo chiều rất sáng suốt đuổi kịp báo tỉnh, trên mặt chẳng những đem Đồng Học Bản tại trong án lừa bán phụ nữ trẻ em làm ra biểu hiện cường điệu nhiều lần, còn nói ra đề cập Đồng Cục trưởng quan tâm dân chúng như thế nào, cùng phần tử phạm tội đấu tranh như thế nào, trên báo sớm từng xuất hiện cái tên Hồ Nhất Quốc, lúc này đây là một chữ cũng không có, Tiền Sâm chính mình đánh mặt mình, giận dữ nhất chính là Hồ Nhất Quốc, chẳng những chiến tích tới tay không bắt được, mặt mũi còn ném mất hết, mỗi một chữ trên báo sớm giờ phút này đều giống như đang đánh mặt Hồ Nhất Quốc, từng cái tát một hung hăng quất tới. Hồ Nhất Quốc giận dữ đem cả hai bài báo xé nát.

Xem như làm người trong cuộc, Đồng Học Bản lúc này có chút đổ mồ hôi, hắn không ngờ chị Tạ sẽ đem sự tình làm đến lớn như vậy, báo tỉnh đánh mặt? Giết gà dùng dao mổ trâu? Theo như cách nghĩ của hắn, báo trong tỉnh thật ra có thể, nhưng mà vừa nghĩ tới vị trí của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản lại là cười khổ một

cái, cũng đúng, chị Tạ người ta là trong bộ tuyên truyền, tiếp xúc tất cả đều là ban tuyên truyền truyền thông Tỉnh ủy cùng tòa soạn báo quốc gia, người bộ tuyên truyền thị ủy Tạ Tuệ Lan cũng không quen!

209. Chương 209: Ngủ Cùng Một Giường!

Buổi tối, sao đầy trời, lấp lánh từng điểm.

Xử lý xong tranh cãi báo huyện, Đồng Học Bân về đến gia thuộc viện, trong lòng rất thoải mái.

Vừa cầm chìa khóa vặn mở cửa chính nhà mình, một cỗ mùi vị chân gà nướng lập tức đập vào mặt mà đến, Đồng Học Bân hít hít vào một hơi, nghiêng đầu xem xét, chỉ thấy Ngu Mỹ Hà một thân tạp dề bao tay đang ở phòng bếp xào món ăn, hần đối diện đi qua, cách gần đó mới phát hiện Ngu Mỹ Hà hốc mắt đen sẫm, tựa như đêm qua ngủ không ngon. Cũng phải, bị kinh hãi lớn như vậy, trong lòng khó tránh khỏi sẽ lưu lại chút ít bóng đen: “Ngu đại tỷ, Thiến Thiến đâu?”

Ngu Mỹ Hà vội nhìn qua: “Ngài đã trở về? Thiến Thiến trong phòng làm bài, cơm lập tức xong rồi”.

Đồng Học Bân gật đầu, cười nói: “Ăn cơm xong chị đi ngủ sớm một chút đi, rửa chén cái gì chị mặc kệ, để tôi rửa cho”.

“Không có việc gì không có việc gì” Ngu Mỹ Hà cảm động cuống quýt khoát khoát tay: “Tôi không mệt, ừm, Đồng Cục trưởng, tôi, tôi, chuyện chồng của tôi, tôi là không phải tiếp tục báo án sao?”

“Trước tiên không cần, hai ngày này náo quá lớn, chờ một hồi nói sau”.

“Vâng”.

Lo lắng đến an nguy của Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bân không định để cho nàng mạo hiểm, lại nói cũng không có chứng cứ, Đồng Học Bân định từ phương diện khác chen tay, ví dụ như sông bạc ngấm của Kim Đế sơn trang, nhưng mà hai ngày này đã xảy ra quá nhiều chuyện, báo chí chuyện này cũng tốt, lừa bán Ngu Mỹ Hà chuyện này cũng được, có lẽ Kim Đế sơn trang trong khoảng thời gian này tuyệt đối sẽ thu liễm một chút, cho nên Đồng Học Bân muốn đợi mấy ngày nữa mới lại cùng bọn họ tính sổ, tranh thủ một kích trí mạng.

Ngu Mỹ Hà hôm nay mặc thân quần jean rất dày, đem đùi cùng cái mông đầy đặn che phủ rất căng, đường cong hiển thị rõ, phong vận mê người, trên thân cũng là một cái áo ở nhà tay rộng, nhìn lên rất kín, khe vú cái gì sớm cũng nhìn không tới. Đồng Học Bân đỏ mặt hơi một chút, nghĩ thầm có phải là mình mấy ngày hôm trước sờ soạng nàng, kết quả Ngu Mỹ Hà có phòng bị?

Sau khi ăn xong, Ngu Mỹ Hà thu thập xong cái bàn muốn mát xa cho Đồng Học Bân. Cái này hầu như là việc làm mỗi ngày.

Đồng Học Bân lắc đầu nói: “Hôm nay bỏ đi, thấy chị ngày hôm qua không ngủ ngon, đi ngủ đi”.

Ngu Mỹ Hà cắn môi nói: “Xoa bóp cho ngài xong tôi sẽ ngủ”.

Ngu Thiến Thiến đột nhiên từ phòng nhỏ đi tới, đỏ mặt nói: “Mẹ, mẹ ngủ đi, con mát xa cho ca ca”.

Đồng Học Bân ha ha cười: “Xem Thiến Thiến rất hiểu chuyện, Ngu đại tỷ, đừng để cho trẻ con lo lắng, nhanh đi”.

Ngu Mỹ Hà mím mím miệng, cũng không còn cứng rắn chống đỡ, sau khi rót đầy nước trà cho Đồng Học Bân nàng mới trở về phòng nhỏ, thay áo ngủ chui vào trong chăn, cuộn mình đem đầu cũng đắp lên, nhưng tương tự cùng đêm qua, Ngu Mỹ Hà chính là không ngủ được, nhắm mắt lại trong đầu liền hiện ra hình ảnh lúc ngày đó bị bắt cóc. Ngu Mỹ Hà cắn răng run rẩy, thầm nghĩ mình thật vô dụng.

Gian ngoài, Ngu Thiến Thiến đứng ở sau sô pha, cẩn thận bóp đầu cho Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân đem tiếng TV mở nhỏ chút ít: “Tiểu nha đầu, con mắt em thế nào cũng toàn là tơ máu? Ngủ không ngon?”

Ngu Thiến Thiến nhỏ giọng nói: “Vâng, em, em sợ hãi, không ngủ được”.

“Sợ gì, Ngu đại tỷ không phải đã trở về sao, có anh ở đây, sau này không ai dám khi dễ mẹ em”.

Ngu Thiển Thiển nhẹ nhàng khẽ vâng: “Cảm ơn ca ca, anh thật tốt”.

Đồng Học Bân cười, quay đầu lại nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Được rồi, không cần mát xa, trở về phòng cùng mẹ em ngủ đi”.

Chờ Ngu Thiển Thiển vừa đi, Đồng Học Bân đưa mắt nhìn đồng hồ quả quýt trên tường, trong lúc rảnh rỗi, cũng dứt khoát đánh răng rửa mặt trở về phòng ngủ của mình chui vào ổ chăn, vừa mới nhắm mắt, đáng người mê người của hai mẹ con Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiển Thiển liền nhẹ nhàng đi ra, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành khiến cho Đồng Học Bân lại một hồi nóng lòng, dùng sức lắc đầu, bỏ qua chút ý niệm xấu xa này, Đồng Học Bân kéo chăn, dần dần vào mộng đẹp.

Một giờ...

Hai giờ...

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng hô kinh hoàng của phụ nữ đột nhiên giết tới.

Đồng Học Bân thoáng cái liền mở mắt ra, vội vàng vén chăn xuống giường, vội vàng chạy đi gian phòng hai mẹ con. Trên giường, Ngu Thiển Thiển bối rối ôm mẹ chảy nước mắt, trong chăn Ngu Mỹ Hà há to miệng thở phì phò, đầu cùng trên người tất cả đều có mồ hôi ướt đẫm, nước mắt như hạt châu cũng là không tự chủ được rơi xuống, Ngu Mỹ Hà sợ hãi ôm chặt ngực, giống như gặp ác mộng đáng sợ gì đó.

Đồng Học Bân vẻ mặt lo lắng nói: “Làm sao rồi? Không chuyện gì chứ?”

Ngu Mỹ Hà cắn môi dưới dùng sức lắc đầu, cái mũi sứt sứt, khe khẽ khóc lên.

Ngu Thiển Thiển nức nở nói: “Mẹ, mẹ đừng sợ, có ca ca ở đây”.

“Đúng, tôi ở đây” Đồng Học Bân đau lòng ngồi ở bên giường, lấy tay cắm vào trong đầu tóc Ngu Mỹ Hà chậm rãi vuốt tóc dài của nàng, bỗng chốc thoáng cái vuốt xuống: “Đừng khóc, đừng sợ, ngủ một giấc cho ngon, ngủ một giấc sẽ không việc gì” Trong lòng thở dài, xem ra ảnh hưởng chuyện này đối với Ngu Mỹ Hà so với mình tưởng tượng còn muốn lớn hơn.

Ngu Mỹ Hà không dám ngủ, đầu óc còn đắm chìm ở trong cơn ác mộng, thế nào cũng không rút ra được.

Đồng Học Bân vừa nhìn, liền nói: “Thiến Thiến, em trước tiên ngủ đi, Ngu đại tỷ, đi, đi phòng tôi”.

Trong phòng ngủ chính.

Đồng Học Bân đóng cửa lại, bảo Ngu Mỹ Hà ngồi đến trên giường, tiếp đó nói: “Mơ thấy cái gì?”

Ngu Mỹ Hà trong mắt còn mang theo một tia lòng còn sợ hãi, hít hít cái mũi thấp giọng nói: “Tôi, tôi mơ thấy người hại chết chồng của tôi muốn giết chết Thiến Thiến, còn muốn đem tôi... đem tôi...” Ngu Mỹ Hà vội ý thức bắt được cánh tay Đồng Học Bân, mười đầu ngón tay hung hăng ôm lấy hắn, thoáng có chút run rẩy.

Đồng Học Bân dựa vào nàng ngồi xuống, vuốt ve tóc Ngu Mỹ Hà ôn nhu nói: “Chỉ là mơ mà thôi, yên tâm đi, hung thủ hại chồng chị tôi nhất định sẽ bắt được, đừng sợ, tất cả có tôi”.

Ngu Mỹ Hà tâm tình chậm rãi ổn định một chút.

Đồng Học Bân trong lòng cười khổ, “Đại tỷ, chị người cũng hơn ba mươi tuổi rồi, còn cả ngày khóc sụt sùi, cũng không sợ khiến cho trẻ con chê cười sao, còn chưa đi qua điểm máu chốt, kiên cường chút, nhà của chị còn phải dựa vào chị chống đỡ, chị mỗi ngày như vậy, chị bảo Thiến Thiến làm sao bây giờ? Có phải không?”

Ngu Mỹ Hà nặng nề khẽ ừm, nhưng vẫn không buông cánh tay Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân nói: “Đi ngủ đi”.

Ngu Mỹ Hà ngó ngó hắn, muốn nói lại thôi, động động môi, mặt đỏ không lên tiếng.

“Sao? Có lời thì nói đi?”

“Tôi...” Ngu Mỹ Hà áy náy nhìn nhìn hắn: “Ngài có thể hay không... có thể chờ tôi ngủ lại hay không, tôi, tôi cùng Thiến Thiến hai người cũng không dám ngủ, có được không?”

Khoản nợ của nàng là Đồng Học Bàn trả cho, chỗ ở của nàng là Đồng Học Bàn cho, nàng bị bắt cóc cũng là Đồng Học Bàn cứu, trong lúc bất tri bất giác, Ngu Mỹ Hà dần dần có chút ý lại hắn, cảm thấy có Đồng Học Bàn ở bên người mà nói, nàng mới có thể có cảm giác an toàn.

Đồng Học Bàn bắt đầu nói: “Được, đi phòng chị đi, chờ chị cùng Thiến Thiến đều ngủ, tôi lại đi”.

Ngu Mỹ Hà cảm kích nói: “Cảm ơn ngài, quấy rầy ngài nghỉ ngơi, tôi, tôi...”

“Không sao”.

Lúc trở lại phòng ngủ nhỏ Ngu Thiến Thiến còn chưa ngủ, lo lắng chớp mắt to nhìn sang Ngu Mỹ Hà cùng Đồng Học Bàn đi tới. Ngu Mỹ Hà có chút ngượng ngùng cùng con gái giải thích một câu, Ngu Thiến Thiến mới gật gật đầu, e lệ nhìn mắt Đồng Học Bàn, thân thể hướng một chỗ khác của giường xê dịch, Ngu Mỹ Hà cũng thuận thể nằm xuống, kéo len váy áo ngủ dài đeo, cầm chăn đem phủ hai cái đùi đầy đặn.

Đồng Học Bàn ngồi ở bên giường: “Được rồi, tôi ngồi ở đây, đều ngủ đi”.

Ngu Thiến Thiến giữ chặt tay mẹ, Ngu Mỹ Hà cũng cầm ngược lấy nàng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhìn một đôi mẹ con nương tựa lẫn nhau này, Đồng Học Bàn trong lòng hơi có chút xúc động, dục vọng muốn ôm trong ngực cả đời bảo vệ các nàng càng lúc càng mạnh, thấy lông mi Ngu Mỹ Hà có chút run run, tay cũng nắm chặt tại trên chân, Đồng Học Bàn liền từ từ lấy tay đưa tới, cầm tay Ngu đại tỷ: “Buông lỏng chút, trong đầu đừng suy nghĩ lung tung, nếu muốn cũng phải nghĩ chuyện vui vẻ, như vậy liền ngủ được”.

Ngu Mỹ Hà khẽ vang một tiếng, đầu hướng xuống thấp thấp, chậm rãi cầm ngược tay Đồng Học Bàn.

Mười phút trôi qua...

Hai mươi phút trôi qua...

Đồng Học Bàn vừa nhìn bề ngoài, cũng đã hơn mười hai giờ đêm, cúi đầu vừa nhìn, Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiến Thiến giống như đều ngủ rồi, hít thở đều đều, nhủ chặt mi tâm cũng thả lỏng một chút.

Đồng Học Bàn ngáp một cái, mệt đến không chịu được, nhưng tay Ngu Mỹ Hà gắt gao nắm chặt hắn, hắn sợ chính mình vừa lấy ra đánh thức Ngu đại tỷ, buồn bực ngẫm nghĩ, Đồng Học Bàn nhìn chỗ trống bên cạnh Ngu Mỹ Hà, dứt khoát cởi giày ra, khẽ tay khẽ chân ở bên cạnh nàng nằm xuống, đầu gối đến một cái góc ngoài cùng nhất của gối. Tuy có chút không được tự nhiên, nhưng mà thông qua được, ngủ đi.

Vừa nằm xuống trong chốc lát, Đồng Học Bàn liền cái gì cũng không biết.

Giống như qua hơn mười phút, lại giống như qua mấy giờ, trong mơ mơ màng màng, Đồng Học Bàn tỉnh lại.

Trời vẫn tối, vài ánh trăng âm u chiếu vào trên mặt hắn, Đồng Học Bàn phì phò nhắm mắt hạ ý thức gì đó xem xét, a, hắn phát hiện ra mình lại có thể nằm sải tay sải chân ra, hiện ra một chữ “Đại”, hầu như chiếm hơn phân nửa vị trí cái giường, bên trái là Ngu Thiến Thiến còn đang ngủ say, nhưng Ngu Mỹ Hà lại không biết đi đâu, không có ở trong phòng. Đồng Học Bàn toát mồ hôi, biết chắc là chính mình ngủ không thành thật, đem Ngu Đại tỷ đung cho tỉnh.

Ồng ộc, là tiếng két nước WC.

Một lát sau, cửa phòng ngủ khẽ vang lên, lộ ra bóng người Ngu Mỹ Hà.

Đồng Học Bàn cảm thấy có phần xấu hổ, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, chính mình vừa rồi áp sát Ngu đại tỷ ở trên một cái giường ngủ, tuy không có làm cái gì, nhưng quần bách cũng là có.

Kết quả là, Đồng Học Bàn dứt khoát nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Đột nhiên, bên trái Ngu Thiến Thiến có thể là nghe được động tĩnh cửa phòng mở, mí mắt khẽ động, nhắm mắt lại kêu một tiếng “mẹ” tay duỗi ra, liền ôm lấy cánh tay Đồng Học Bàn, đầu cũng dán ở trên bả vai hắn, Ngu Thiến Thiến khóe môi nhếch lên vẻ tươi cười ngọt ngào hưng phấn, cũng không biết nằm mơ thấy cái gì.

Đồng Học Bân kinh ngạc, con mắt mở ra một khe hở nhỏ bé, nhìn về phía Ngu Mỹ Hà.

Ngu Mỹ Hà do dự bước nhanh đi lên, đẩy đẩy con gái, khẽ giọng gọi: “Thiên Thiên, Thiên Thiên...”

Ngu Thiên Thiên trong miệng ừm vài tiếng nói mơ, không tỉnh.

Ngu Mỹ Hà khẽ cắn môi, vươn tay đem ngón tay con gái ôm ở Đồng Học Bân trên cánh tay từng chút đẩy ra, lấy xuống, sau đó nàng nhìn nhìn mặt Đồng Học Bân ngủ, hơi cúi đầu, cẩn thận đụng đụng bả vai Đồng Học Bân, nhỏ giọng nói: “Đồng Cục trưởng, Đồng Cục trưởng, ngài, ngài có thể hay không...”

Đồng Học Bân giả chết, vẫn không nhúc nhích.

Ngu Mỹ Hà không dám lớn tiếng đánh thức hẳn, sợ Đồng Cục trưởng tức giận, tại chỗ do dự thật lâu, nàng từ trong tủ lấy ra một cái gối đầu đến nhét vào trong ngực Ngu Thiên Thiên, sợ nàng lại mò mẫm ôm Đồng Cục trưởng, tiếp đó lại lấy ra một cái chăn, ba bước một quay đầu, ôm chăn đến phòng khách đi ngủ.

Mười phút sau, Đồng Học Bân cảm thấy không sai biệt lắm, liền chuẩn bị rời giường đi ra ngoài, đem chỗ để lại cho Ngu Mỹ Hà.

Ai ngờ không đợi Đồng Học Bân dậy, cửa kẹt một tiếng mở, Ngu Mỹ Hà sắc mặt trắng bệch cắn môi vào, xem ra, tựa như lại là gặp ác mộng. Dem cửa trở tay đóng, Ngu Mỹ Hà đỏ mặt gò má nhìn xem Đồng Học Bân, mìn mìn một cái, nàng cởi giày ra bò lên giường, ở bên người Đồng Học Bân chậm rãi nằm xuống, vài giây đồng hồ sau, hai cánh tay mềm mại bắt được cánh tay Đồng Học Bân, giống như vậy mới có thể khiến cho nàng an tâm.

Đồng Học Bân trong lòng khẽ nhảy, bên trái là con gái, bên phải là mẹ, mấy người cũng đều ngủ ở trên một cái giường, bậc diễm phúc này người khác tám đời cũng tu không được.

Đồng Học Bân rõ ràng cảm giác mình có chút không chế không nổi, dục hỏa dần dần đốt lên, thân thể có chút hơi nghiêng người, Đồng Học Bân đem mặt đối về phía phương hướng Ngu Mỹ Hà, tay trái ở trong chăn âm thầm sờ, xúc động sờ lên đùi Ngu Mỹ Hà.

Rất mềm mại, rất trơn trượt, còn mang theo một chút mồ hôi.

Hai lần trước đều là cách vấy hoặc là cách tắt chân sờ, lần này nhưng trực tiếp mò tới trên thịt, cảm giác tất nhiên khác nhau.

Ngu Mỹ Hà thân thể bỗng nhiên cứng đờ, cho là động tác lơ đãng của hẳn là lúc ngủ mơ, vội vươn tay đem cái tay trên đùi kia cầm đến một bên. Nhưng mà còn chưa có qua hai giây đồng hồ, tay Đồng Học Bân lại là một lần nữa sờ soạng đi lên, tại trên đùi thịt của nàng sờ mò qua. Mặt Ngu Mỹ Hà cũng sắp nhỏ máu ra, lúc này mới biết Đồng Cục trưởng chưa ngủ, mà là cố ý sờ nàng, Ngu Mỹ Hà thấp thấp đầu, không dám lên tiếng.

Đồng Học nhìn ánh mắt mềm yếu của nàng, trong lòng mềm nhũn, thấp giọng nói: “Ngu Đại tỷ, sờ xuống được không?”

Ngu Mỹ Hà mím mím miệng, nhỏ giọng nói: “Thiên Thiên còn ở đây, chúng ta, chúng ta, đi bên ngoài được không?”

“Nó ngủ say, không tỉnh được”.

Ngu Mỹ Hà ngượng ngùng khẽ cúi đầu, không lên tiếng.

Đồng Học Bân nường ánh trắng ngó ngó khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, đem tay với vào trong váy ngủ tơ tằm nàng rút ra, hướng trên váy ngủ đai đeo trơn mượt khẽ đặt, vuốt eo nàng thuận thể hướng lên đi vòng quanh, cuối cùng vịn ở trên ngực nàng. Ngu Đại tỷ có lẽ không có mặc áo lót, cảm giác tay trên mặt vô cùng tốt: “Ngu đại tỷ, chị nếu không muốn thì nói, khụ khụ, chị không lên tiếng... tôi coi như chị là đồng ý nhé?”

Ngu Mỹ Hà không lên tiếng, đầu hơi nghiêng, đem mặt vùi vào trong gối đầu.

Năm phút đồng hồ...

Mười phút...

Đồng Học Bàn tay sờ đã nghiệm, trong lòng phi thường thỏa mãn, hẩn từ phía sau ôm thân thể Ngu Mỹ Hà, áy náy nói: “Khụ khụ, cái này, có phải là hình tượng tôi ở trong lòng chị toàn bộ hủy rồi?”

“Không có” Ngu Mỹ Hà cắn môi dưới lắc đầu: “Ngài, ngài là người tốt”.

Đồng Học Bàn không còn gì để nói: “Sặc, tôi người tốt cái gì, cái này còn gọi người tốt sao?”

Ngư Mỹ Hà hé miệng nói: “Tôi biết ngài là người tốt, ngài một mực... một mực rất tôn trọng tôi”.

Đồng Học Bàn có chút đỏ mặt, người ta cũng nói như vậy rồi, hẩn cũng xấu hổ lại mù mờ: “Trời cũng sắp sáng rồi, mau ngủ một giấc đi, nếu sợ hãi chị ôm tôi”.

Đồng Học Bàn đem tay khê mở, Ngư Mỹ Hà nhìn hẩn, nhẹ nhàng đưa tay tới, nắm đầu ngón tay cắm vào trong ngón tay Đồng Học Bàn, chăm chú cùng hẩn giữ tại cùng một chỗ, sau đó Ngư Mỹ Hà liền sửa sang đai đeo vừa rồi bị Đồng Học Bàn kéo xuống, có chút nhắm mắt lại, rặng mây đỏ nóng hổi trên mặt cũng dần dần rút đi.

Đồng Học Bàn yêu thương ở trên tóc nàng hôn một cái, cũng ngủ.

Sáng sớm, chim chóc riu ra riu rít tại đầu cành kêu loạn, từng sợi ánh mặt trời bắn thẳng đến vào phòng ngủ.

Đồng Học Bàn ngáp mở mắt ra, hơi ngẩn người, mới nhớ tới mình là cùng Ngư Mỹ Hà hai mẹ con trên giường, trái phải xem xét, mẹ con cũng vẫn đang ngủ say, Ngư Thiển Thiển chảy chảy nước miếng, cánh tay cầm chặt lấy cánh tay trái Đồng Học Bàn, trong miệng ú ớ thì thầm nói mơ, Ngư Mỹ Hà cũng là kéo tay phải Đồng Học Bàn, chần không biết bị đạp đi đến nơi nào, giờ phút này, Ngư Đại tỷ hơn phân nửa cặp mông đều bạo lộ bên ngoài, lộ ra quần lót màu da.

Đồng Học Bàn hít sâu một hơi khí mát, cảm giác ấm áp nhàn nhạt đọng ở trên mặt.

Lúc này, Ngư Thiển Thiển cũng tỉnh, phì phì xoa xoa con mắt, phản xạ có điều kiện đem đầu ở trên cánh tay Đồng Học Bàn cọ xát, lau nước miếng khóe miệng nàng chảy, mà sau khi Ngư Thiển Thiển kịp phản ứng, tiểu nha đầu sững sờ, mặt vọt khê đỏ, lúc ấy liền kinh hô một tiếng: “Ca ca! Ngài tại sao ngủ ở nơi này?”

Chợt nhìn thấy bên kia trong lúc ngủ mơ Ngư Mỹ Hà đang vẽ mặt an tường ôm cánh tay Đồng Học Bàn, Ngư Thiển Thiển khuôn mặt lập tức nóng lên.

Đồng Học Bàn khó xử ho khan một tiếng: “Mẹ em ngày hôm qua bắt lấy anh ngủ, anh sợ đánh thức nàng, liền cùng chỗ này ngủ”.

Ngư Thiển Thiển nhỏ giọng a một cái, không biết làm sao nắm góc chăn.

Đồng Học Bàn xoa xoa đầu nàng: “Hôm nay nghỉ ngơi, mệt nhọc thì lại ngủ một lúc”.

Thiến Thiển rất không tự nhiên một lần nữa nằm xuống, vụng trộm liếc qua Đồng Học Bàn, vô cùng quần bách.

Tiếng nói chuyện của hai người đem Ngư Mỹ Hà đánh thức, Ngư Mỹ Hà mở to mắt, mắt đầu tiên liền nhìn thấy con gái đang ngượng ngùng nhìn mình, Ngư Mỹ Hà ngẩn ngơ, cúi đầu ngó ngó chính mình ăn mặc bất nhã cùng ôm tay Đồng Học Bàn, cổ Ngư Mỹ Hà nhất thời đỏ ửng, cuống quýt buông Đồng Học Bàn, cũng nhanh chóng đem váy trên mông dùng sức kéo xuống: “Đồng, Đồng Học Bàn, Thiển Thiển, các người tỉnh rồi?”

Ngư Thiển Thiển khê vâng, không lên tiếng nữa.

Đồng Học Bàn cũng cười hử hử ho khan, chần lớn cùng ngủ, cảnh này quả thật có chút khó xử. Nhưng mà da mặt Đồng Học Bàn mặc dù mỏng, thực sự so với Ngư Mỹ Hà hai mẹ con dày hơn rất nhiều, thấy không khí cứng ngắc, Đồng Học Bàn liền nói: “Hai mẹ con các người hai ngày này đều không ngủ ngon, buổi sáng muốn ăn cái gì, hôm nay tôi nấu cơm”.

Ngư Mỹ Hà vội nói: “Không cần không cần, tôi làm, vẫn trứng chần nước sôi cùng phi mỡ hành được không?”

Đồng Học Bàn hướng phía trái hơi nghiêng đầu: “Thiến Thiến muốn ăn gì?”

Ngu Thiến Thiến khẽ nói: “Em, em muốn ăn bánh bao nhân thơm”.

“Được, vậy hai người nằm, hôm nay hai người nếm thử tay nghề của tôi”.

Ba người nằm ở trong một cái chăn, đối với cái này mà nói, thật đúng là cũng giống như người một nhà, loại cảm giác này Đồng Học Bàn đã thật lâu không có tìm được qua, trong lòng trong nháy mắt được cảm giác hạnh phúc điền đầy, Đồng Học Bàn sờ lên cái đầu nhỏ của Ngu Thiến Thiến, lại vuốt mái tóc dài của Ngu Mỹ Hà, mới không phân trần từ trong chăn leo ra, đi phòng bếp nấu cơm cho bọn họ!

210. Chương 210: Lại Là Kim Đế Sơn Trang!

Bảy giờ sáng.

Bữa sáng thơm phức được Đồng Học Bàn bung lên bàn ăn: “Ngu đại tỷ, Thiến Thiến, ăn cơm đi”.

Ngu Thiến Thiến đang ở trong phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, Ngu Mỹ Hà ở phòng ngủ gấp chăn, nghe vậy lập tức đáp ứng, hơn nữa tăng nhanh chút ít tốc độ, đem gối đầu trái bằng, chợt một thân vấy ngấn tơ tằm đai đeo nàng liền nhẹ nhàng đóng cửa lại, muốn thay đổi quần áo đi ra ngoài, hết lần này tới lần khác, cửa vừa mới đóng, lại bị người từ bên ngoài cho vặn mở, Ngu Mỹ Hà đang đem đai đeo trên bờ vai kéo xuống, tay tay đưa xuống kéo vấy lên trên, nghe tiếng lập tức giật nảy mình, đỏ mặt gò má cuống quýt thả vấy xuống, cùng sử dụng tay che tại vị trí ngực, đối với bên đó kêu một tiếng Đồng Cục trưởng.

Đồng Học Bàn ở trên thân thể nàng nhìn qua một lần: “Đừng đổi quần áo, bộ này rất gợi cảm”.

Ngu Mỹ Hà xấu hổ và giận dữ nói: “Tôi ngủ mới mặc cái này, quá, quá lộ liễu, tôi...”

Đồng Học Bàn nói: “Cứ mặc cái này, tôi thích nhìn”.

Ngu Mỹ Hà cắn cắn xuống môi, cúi đầu nhìn xem áo ngủ đai đeo của mình: “Vậy tôi, tôi, tôi mặc một cái tất chân có thể chứ?”

Ngu Mỹ Hà là nữ nhân rất bảo thủ, thêm vào da mặt cực mỏng, cho nên giữa ban ngày muốn cho nàng mặc bộ quần áo trong nhà lộ đùi ra đi tới đi lui, Ngu Mỹ Hà mười phần không thích ứng, phải biết rằng, ngoại trừ lúc ngủ vì thoải mái mà mặc loại vấy ngấn đai đeo này, hơn ba mươi năm, Ngu Mỹ Hà tại ban ngày cũng không có mặc qua vấy ngấn trên đầu gối, cho dù mùa hè lúc nóng nhất cũng không có qua.

Đồng Học Bàn cười khẽ ừ một tiếng: “Sau này nhiều mua vài bộ vấy ngấn, chân chị đẹp như vậy, không lộ ra rất đáng tiếc”.

Ngu Mỹ Hà vô ý thức che xuống đùi, tự ti nói: “Nào đẹp, ngài, ngài quá khen”.

“Quá khen cái gì, chị xinh đẹp bao nhiêu chính chị còn không biết?” Thấy Ngu Mỹ Hà cúi đầu không lên tiếng, Đồng Học Bàn liền khoát tay, ở trên móng của nàng xoa một cái: “Được rồi, chị mặc tất chân đi, tôi sẽ đem sữa đun nóng lên, chuẩn bị ăn cơm” Rồi phòng ngủ, Đồng Học Bàn đóng cửa lại cho nàng.

Không bao lâu, ba người đều ngồi quanh bàn cơm.

Ngu Thiến Thiến ồ lên một tiếng: “Mẹ, mẹ tại sao không đổi quần áo?”

Ngu Mỹ Hà nóng mặt gấp cái bánh bao đưa tới cho Đồng Học Bàn, trong miệng nói: “A, hôm nay, ừm, hôm nay hơi nóng, không đổi”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Đến, nếm thử tay nghề của tôi, khẩu vị được hay không”.

Chờ Ngu Mỹ Hà gấp cho con gái xong, Ngu Thiến Thiến cúi đầu cắn, con mắt nhất thời sáng ngời, một bên đầu môi một bên nói: “Ồ, ăn ngon thật, mẹ, mẹ nếm thử, ăn ngon thật”.

Ngu Mỹ Hà sợ Đồng Cục trưởng mất hứng, vội nói: “Thiến Thiến, ăn xong rồi nói sau”.

Ngu Thiến Thiến khẽ vâng, nhanh chóng ăn bánh bao.

Ngu Mỹ Hà cương chiều dùng khăn giấy lau khóe miệng cho con gái.

Đồng Học Bàn ha ha cười, thả bánh bao trong tay xuống, sẵn sóc gấp cho Ngu Mỹ Hà: “Ngu đại tỷ, đừng chỉ nhìn, chị cũng ăn”.

Ngũ Mỹ Hà được yêu mà sợ nhận miếng bánh: “Cảm ơn ngài”.

Đồng Học Bàn hai ngày này toàn sờ nàng, trong lòng có chút xấu hổ, thế là sau khi ăn cơm xong Đồng Học Bàn liền cưỡng chế đem Ngũ Mỹ Hà cùng Ngũ Thiển Thiển ẩn đến trên ghế sofa, để cho các nàng xem TV, chính mình thì thu dọn bát đĩa, đi phòng bếp cầm bát rửa sạch sẽ, chờ sau khi đi ra, Đồng Học Bàn thấy Ngũ Mỹ Hà đang cầm cây chổi quét rác, liền tiến lên vài bước đoạt lấy cây chổi trong tay nàng: “Nói không cần chị, cùng Thiển Thiển đi”.

Ngũ Mỹ Hà không biết làm sao nói: “Đồng Cục trưởng, cái này, cái này không thích hợp”.

Đồng Học Bàn trừng mắt nói: “Nhanh đi!”

Ngũ Mỹ Hà trong lòng có chút ảm áp, biết Đồng Cục trưởng là đau lòng chính mình, cái loại cảm giác được người che chở trong lòng bàn tay này, thật lâu đều không có qua.

Tám giờ, Ngũ Mỹ Hà bảo Ngũ Thiển Thiển trở về phòng trong làm bài tập, chính nàng thì cùng giống như vợ bé ngồi ở một bên, thấy đầu Đồng Cục trưởng có mồ hôi, Ngũ Mỹ Hà liền vội cầm khăn tay đi qua lau khô cho hắn, thấy Đồng Cục trưởng từng ngậm nuốt nuốt nước miếng, Ngũ Mỹ Hà liền lập tức bưng lấy chén trà đi qua để cho hắn uống nước.

Bận việc gần một buổi sáng, Đồng Học Bàn đem lớn lớn nhỏ nhỏ trong nhà đều lau xong.

Ngũ Mỹ Hà cầm khăn tay lau đầu cho hắn: “Ngài nghỉ một lát đi, tôi xoa bóp lưng cho ngài”.

Đồng Học Bàn hoạt động cánh tay: “Không có việc gì, đều là rèn luyện thân thể, hô, thoải mái”.

Nếu trước kia, làm nhiều việc như vậy Đồng Học Bàn khẳng định phải mệt mỏi gần chết, nhưng mà từ sau khi biết mình muốn vào hệ thống công an, Đồng Học Bàn mấy tháng này có ý thức rèn luyện thân thể, buổi tối chạy bộ, tập chống đẩy gì đó, giờ đây thể lực cùng lực lượng so với trước kia ngược lại đề cao không ít.

“Ngu đại tỷ, chị vừa rồi xem cái gì?”

“Đọc sách, lần trước mua sách dạy mát xa cơ bản”.

“Hài, không cần đọc cái kia, thủ pháp mát xa của chị đủ tốt rồi, không cần phải học nữa”.

Ngũ Mỹ Hà mím môi lắc đầu, Đồng Cục trưởng đối với nàng thật sự quá tốt rồi, cho nàng chỗ ở, cho nàng việc làm, cho nàng hộ khẩu huyện thành, cho con gái trường học, còn đã cứu mạng nàng, cho nên Ngũ Mỹ Hà rất tổn tâm tư tại trên mặt mát xa, hy vọng có thể đem Đồng Cục trưởng hầu hạ được tốt một chút.

Đồng Học Bàn thấy không khuyên được, cũng liền không khuyên nữa: “Chị không phải biết chữ không nhiều lắm sao? Vậy đọc thể nào?”

Ngũ Mỹ Hà ánh mắt buồn bã: “Trên mặt có hình ảnh, miễn cưỡng, miễn cưỡng có thể xem rõ ràng”.

“A, đi, cầm sách đi phòng tôi, tôi dạy cho chị biết chữ”.

Ngũ Mỹ Hà ngần ra, vội vàng khoát tay: “Quá phiền toái ngài, không cần không cần”.

“Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nhanh lên” Đồng Học Bàn trước tiên vào phòng ngủ chính.

Ngũ Mỹ Hà nghĩ nghĩ, cầm sách đi theo, trở tay đóng cửa lại.

Chờ Ngũ Mỹ Hà ngồi xuống phía sau người Đồng Học Bàn, Đồng Học Bàn chớp chớp con mắt, đột nhiên ho khan một tiếng, đối với nàng vỗ vỗ đùi chính mình: “Đến, ngồi trên đùi tôi”.

Ngũ Mỹ Hà đầu hơi thấp, hai gò má nổi vầng đỏ hồng, nàng bối rối nói lắp trong chốc lát, cuối cùng, vẫn ôm quyển sách kia đứng lên, kéo váy, xấu hổ cúi đầu đem móng tay có chút hơi nghiêng, cẩn thận ngồi xuống trên người Đồng Học Bàn, ngồi nửa cái móng.

Đồng Học Bàn cảm thụ được trên đùi mềm mại, tim đập thành thịch, tay trái nhẹ nhàng vòng ở eo Ngũ Mỹ Hà.

Ngu Mỹ Hà cứng ngắc thân thể vội vàng mở sách: “Cái này, cái chữ này tôi không biết”.

Cánh tay Đồng Học Bân khẽ dùng sức, đem thân thể ôm sát, ngực dán tại phía sau lưng nàng, cái cằm vừa nhấc, đặt ở bả vai Ngu Mỹ Hà: “Tôi xem chút, à, đây là chữ Trì, trì trong ao nước, trên mặt liền đứng đây đây là phong trì, một cái huyết vị, tại gáy”.

Thật ra cái chữ này Ngu Mỹ Hà biết, cô vừa rồi là sợ không bận chọn, cho nên mới mò mẫm chỉ một chữ.

“Vậy, đây chữ gì?”

“Đây là chữ Sâm, sâm trong nhân sâm”.

Một bên dạy cô, tay Đồng Học Bân cũng không thành thật, xốc vấy Ngu đại tỷ lên hướng lên trên vuốt ve, từ hông xuống chân đều xoa đủ, chờ thêm vài phút, Đồng Học Bân đã xoa đủ rồi, lại giơ tay lên, sau khi giải thích cho nàng một chữ không biết, tay lập tức từ trong cổ áo vấy đại đeo của nàng chậm rãi đi vào.

Ngu Mỹ Hà trong mắt hình như có một vũng nước: “Đồng Cục trưởng, đừng, đừng, Thiến Thiến còn đang ở bên ngoài”.

Thấy nàng không muốn, Đồng Học Bân liền đem tay cầm trở về, cầm tay nàng, một đầu ngón tay một đầu ngón tay mà chơi đùa. Lúc này Ngu Mỹ Hà không nói gì, đẩy tới đẩy lui bị hấn đùa giỡn, trong miệng tiếp tục hỏi chữ trong sách, nhưng mà Ngu Mỹ Hà trong lòng lộn xộn một mảng, cho dù Đồng Học Bân nói cho nàng, nàng cũng căn bản không có nhớ kỹ, tất cả chú ý trên tay Đồng Cục trưởng sờ loạn vào.

Một giờ...

Hai giờ...

“Đồng Cục trưởng, tôi phải, phải nấu cơm rồi” Ngu Mỹ Hà thở dốc hấp tấp nói.

Đồng Học Bân lưu luyến buông nàng ra: “Ừm, tôi đi làm, muốn ăn cái gì?”

Ngu Mỹ Hà từ hấn trên đùi đứng lên, nhanh chóng sửa sang ăn mặc mất trật tự: “Cái gì cũng được, tôi, tôi giúp ngài làm”.

“Được”.

Đồng Học Bân đã lâu không nấu món ăn, vài món ăn đi ra mùi vị rất bình thường, cũng tạm được.

Ăn cơm xong, Ngu Thiến Thiến che miệng ngáp một cái: “Mẹ, con mệt rồi”.

Ngu Mỹ Hà vuốt ve mặt con gái: “Bài tập làm xong rồi? Vậy ngủ trưa một lát” Quay đầu nhìn về phía Đồng Học Bân: “Ngài nếu là ngủ, tôi đi trải giường cho ngài”.

Đồng Học Bân lắc đầu nói: “Không cần, chị cùng Thiến Thiến ngủ đi, à, đúng rồi, chị tự mình ngủ được không?”

Ngu Mỹ Hà mặt nóng lên, một đêm hôm trước không ngủ, ngày hôm qua nửa buổi cũng thế, đầy trong đầu tất cả đều là ác mộng kỳ lạ cổ quái quẩn quanh, thẳng đến Đồng Cục trưởng kéo tay cô ngủ ở bên cạnh cô, Ngu Mỹ Hà mới có thể buông lỏng, có thể an tâm: “Tôi, tôi cũng không biết”.

Đồng Học Bân nói: “Vậy tôi ngồi ở bên cạnh, chờ chị ngủ tôi lại đi”.

Ngu Mỹ Hà vội vàng nói: “Quá vất vả ngài, không cần, tôi đây, tôi đây...”

Đồng Học Bân không phân trần theo hai mẹ con vào phòng nhỏ, ngồi ở trên một cái ghế bên cạnh đầu giường: “Được rồi, ngủ đi”.

Ngu Mỹ Hà khẽ cắn môi: “Thật quá phiền toái, ngài nhiều công việc phải làm như vậy, còn cùng ta ngồi, cái này, cái này, Đồng Cục trưởng, bằng không...” Ngu Mỹ Hà nhìn hấn, khẽ hung hăng nói: “Bằng không ngài cũng... cũng cùng một chỗ... cùng một chỗ cái kia...” Nàng xấu hổ nói.

Đồng Học Bân khụ khụ một tiếng, giả ý từ chối nói: “Cái này, thích hợp sao?”

Ngu Mỹ Hà gật đầu nhỏ không thể thấy, đỏ mặt bảo con gái đi phía ngoài cùng nằm xuống, sau đó Ngu Mỹ Hà cũng bò lên giường, lần lượt Ngu Thiến Thiến nằm xong, để lại cho Đồng Học Bân một khoảng trống lớn.

Thấy thế, Đồng Học Bản có chút hơi thất vọng, hắn còn rất vô sỉ ý định ngủ ở chính giữa hai mẹ con, ai ngờ Ngu Mỹ Hà trước đem vị trí trung tâm chiếm, không có cách nào, Đồng Học Bản liền cởi bỏ áo, không cởi quần, kéo ra chần chui vào.

“Ngu Đại tỷ, chị nếu sợ thì kéo cánh tay tôi”.

“Ừm, cảm ơn ngài”.

Ngu Thiển Thiển tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mà biết ngủ như vậy quá lộn xộn, nhưng mẹ cũng đáp ứng rồi, nàng cũng không còn dám lên tiếng.

Ngu Mỹ Hà thật ra cũng không muốn như vậy, nhưng Đồng Học Bản trưởng đối với nàng thật quá tốt, nàng không thể để cho người ta ngồi ở chỗ kia, cái này có chút nói không qua, thêm vào đêm qua ba người đã trải qua ngủ rất loạn ở cùng một chỗ, trước lạ sau quen, Ngu Mỹ Hà liền kiên trì bảo Đồng Học Bản trưởng nằm ngủ.

Cái giường này là giường hai người bình thường, nhưng mà Ngu Thiển Thiển rất gầy, Đồng Học Bản cũng không béo, thêm vào hai mẹ con đều nghiêng người, ba người cũng là không lộ vẻ quá chen chúc. Lần này, Ngu Mỹ Hà không kéo tay Đồng Học Bản, giống như chường ngại tâm lý đã qua, sau khi hơn mười phút, Ngu Mỹ Hà liền ôm con gái ngủ rồi. Đồng Học Bản thói quen ngủ chính là phải ôm chút gì đó, trần trọc nửa ngày cũng không ngủ, cuối cùng, hắn quay người lại, từ phía sau ôm eo Ngu Mỹ Hà, lúc này mới thoải mái ngủ xuống.

Mười phút...

Nửa giờ...

Một giờ...

Trong mơ mơ màng màng, Đồng Học Bản tựa như nghe có động tĩnh mở cửa.

Bên ngoài, Loan Hiểu Bình dùng chìa khóa dự phòng đưa con sớm cho bà mở cửa, đi vào trong phòng khách, nàng hôm nay tới tìm đứa con là có chuyện quan trọng, thấy phòng khách không có người, Loan Hiểu Bình cho rằng đứa con đang ngủ trưa, liền xoay người vào phòng ngủ chính. Hử? Cũng không còn người? Loan Hiểu Bình thở dài, trong lòng tự nhủ sớm biết như vậy thì trước tiên gọi một cuộc điện thoại, thế là xoay người nâng điện thoại cố định trong phòng ngủ, bấm số của con.

Reng reng reng, reng reng reng, chuông điện thoại di động vang lên.

Loan Hiểu Bình ngẩn ra, thế nào tiếng vang giống như tại gian phòng hai mẹ con Tiểu Ngu?

Đồng Học Bản đang ngủ say, tiện tay lấy ra điện thoại di động vừa tiếp: “...Alo?”

“Tiểu Bản, con ở nhà à?”

Học Bản vừa mở mắt, nhìn thấy Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiển Thiển cũng bị tiếng điện thoại đánh thức, liền áy náy đối với các nàng cười cười, dù sao Ngu Thiển Thiển cũng nhìn không thấy, cánh tay Đồng Học Bản ở trong chăn ôm, ôm lấy eo nhỏ Ngu Mỹ Hà: “Con đang ngủ, hô, mẹ có việc gì?”

Loan Hiểu Bình cả kinh nói: “Ngủ sao?”

“Đúng vậy, làm sao?”

Tít tít tít! Điện thoại lập tức bị ngắt!

Đồng Học Bản hồ nghi chớp mắt mấy cái, ngủ mà thôi, ngạc nhiên đến mức như vậy? Tại sao còn cúp điện thoại?

Ngu Mỹ Hà sợ con gái nhìn thấy, cuống quýt đem cái tay trên lưng kia đẩy sang một bên, “Là Loan đại tỷ?”

“Ừm, có thể tín hiệu không tốt, điện thoại cúp rồi”.

Đột nhiên, Đồng Học Bản giống như nghe được tiếng bước chân dồn dập, không đợi hắn và Ngu Mỹ Hà kịp phản ứng, rầm, cửa phòng ngủ đột nhiên vừa mở, lộ ra bóng người Loan Hiểu Bình.

Đồng Học Bàn ngậy ngấn!

Ngu Mỹ Hà ngậy ngấn!

Loan Hiểu Bình cũng ngậy ngấn rồi!

Hít vào một ngụm khí lạnh, Loan Hiểu Bình chỉ vào Đồng Học Bàn trên giường, mặt cũng tái rồi: “Các người tại sao ngủ ở cùng một chỗ?”

Ngu Mỹ Hà mặt nghẹn đỏ, “Loan Đại tỷ, không phải, không phải, tôi, tôi...”

Đồng Học Bàn kêu một tiếng ta kháo, không nói hai lời, lập tức hô tiếng back một phút đồng hồ!

.....

.....

Hình ảnh đột nhiên lùi!

Giây đầu tiên phục hồi lại tinh thần giây, Đồng Học Bàn liền dùng sức lắc đầu, đem mình từ trong lúc ngủ mơ làm tỉnh, mở mắt như hạt châu vừa nhìn, Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiến Thiến còn đang ngủ, lơ tai dựng thẳng lên đến vừa nghe, tiếng bước chân đã vang lên trong phòng khách. Đồng Học Bàn chạy nhanh từ trong chăn leo ra, đem áo mặc vào.

Ngu Mỹ Hà bị đánh thức, mơ hồ con mắt nhìn hẩn, “Đồng Cục trưởng? Ngài muốn rời nhà?”

Đồng Học Bàn lau lau mồ hôi nói: “Mẹ của tôi đến”.

Ngu Mỹ Hà a một tiếng, nhưng nghĩ lại liền cân nhắc qua, sợ tới mức nàng vọt thoáng cái từ trên giường ngồi dậy, “Loan, Loan đại tỷ đến rồi? Tôi, tôi...” Ngu Mỹ Hà bất chấp nói chuyện, vội vàng đẩy tỉnh Ngu Thiến Thiến, “Đừng ngủ, nhanh, nhanh mặc quần áo dậy”.

Ngu Mỹ Hà có gốc cũng biết, chính mình ba người ngủ loạn như vậy ở cùng một chỗ, chuyện này là tuyệt đối không thể để cho Loan đại tỷ nhìn thấy.

Reng reng reng, điện thoại Đồng Học Bàn vang lên.

Đồng Học Bàn không nghe, mà là trực tiếp ra khỏi phòng ngủ: “Ồ, mẹ, con nói sao số nhìn quen mắt, mẹ gọi điện thoại cho con?”

Trong phòng ngủ chính Loan Hiểu Bình cũng nhìn thấy đứa con, đem điện thoại cúp, “Mẹ còn tưởng rằng con đi ra ngoài”.

Đồng Học Bàn cười xấu hổ nói: “Không có, đang dạy Ngu Đại tỷ bọn họ làm máy tính.” Nguy hiểm thật!

Trong phòng ngủ, Ngu Mỹ Hà nhỏ giọng dặn dò: “Thiến Thiến, sự tình Đồng Cục trưởng cùng chúng ta ngủ cùng một chỗ, con với ai cũng không nói, biết không?”

Ngu Thiến Thiến đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn gật gật đầu, “Mẹ, con sẽ không...”

Ngu Mỹ Hà ở trên đầu nàng hôn một cái, “Đồng Cục trưởng đem chúng ta làm thân nhân, đừng có đoán mò”.

Ngu Thiến Thiến a một tiếng, gật mạnh đầu một cái.

Hít hít khí, Ngu Mỹ Hà từ trong nhà đi ra, trên mặt trắng bệch nàng còn mang theo tia lòng còn sợ hãi, nơm nớp lo sợ nói: “Loan đại tỷ, bác đã tới? Bác uống trà gì, cháu châm cho bác”.

Loan Hiểu Bình cười nói: “Không cần, tôi lập tức đi”.

Đồng Học Bàn nói: “Sao vừa tới liền đi? Buổi tối ở đây ăn cơm luôn”.

“Con cũng phải đi cùng mẹ” Loan Hiểu Bình thấp giọng nói: “Mẹ tìm con có việc, cùng mẹ đi ký túc xá trường Nhất Trung”.

Đồng Học Bàn hồ nghi chớp mắt mấy cái, “Chuyện gì?”

“Đến con sẽ biết” Xem bộ dáng Loan Hiểu Bình, giống như sự tình rất quan trọng, nói xong, nàng đối với Ngu Mỹ Hà nói: “Tiểu Ngu, buổi tối cô cùng Thiên Thiên ăn đi, đừng chờ Tiểu Tiểu, để hấn với đi tôi ở nơi đó ăn luôn”.

Ngu Mỹ Hà gật gật đầu: “Vâng, vậy bác đi thông thả, Đồng Cục trưởng, ngài trên đường chú ý an toàn”.

Loan Hiểu Bình rất yêu mến Ngu Mỹ Hà, vỗ vỗ tay nàng, “Chuyện chồng cô tôi có nghe Tiểu Bàn nói, cô bị bắt cóc cũng là người Kim Đế sơn trang làm? Đám người này thật không ra gì, cô yên tâm, Tiểu Bàn khẳng định giúp cô đòi một cái công đạo, cơn tức này chúng ta không thể nuốt”.

Ngu Mỹ Hà con mắt khê đỏ, nhu nhược nói: “Tuy Đồng Cục trưởng một mực cũng không nói gì, nhưng tôi biết bởi vì chuyện tôi những ngày này khẳng định cho Đồng Cục trưởng thêm quá nhiều phiền toái, gia thuộc viện có một hàng xóm còn nói cho tôi biết, bên trên có rất nhiều quan lớn đều tạo áp lực cho Đồng Cục trưởng, nếu... nếu không được mà nói, tính, tôi, tôi không tố cáo”.

Đồng Học Bàn nói: “Tôi đã đáp ứng với cô, thì khẳng định làm tốt, bên trên chút áp lực này tính không được cái gì”.

Đồng Học Bàn nói đến hời hợt, Ngu Mỹ Hà lại biết hấn chịu áp lực lớn cỡ nào, trong lòng cảm kích cũng không cần nói.

.....

Rời gia thuộc viện, Đồng Học Bàn hỏi: “Mẹ, rốt cuộc chuyện gì, mẹ trước cho nói con để chuẩn bị tâm lý”.

Loan Hiểu Bình nhìn chung quanh một chút, lén lút nói: “Là Chu Mai tới tìm mẹ, muốn nói cho con chút chuyện”.

Chu Mai? Tổ trưởng trung học Huệ Điền Hương kia? Đồng Học Bàn lần trước lúc đi Huệ Điền Hương gặp qua chị ta một lần, chị ta cùng mẹ quan hệ không tệ, nhưng mà có đồn đãi nói nàng bị trưởng phòng giáo dục Vu Thịnh Trí chà đạp, cũng là bởi vì cái này mới đề bạt tổ trưởng. Chị ta đến đây? Tìm mình làm gì?

Ký túc xá huyện Nhất Trung.

Loan Hiểu Bình sau khi mở cửa cho Đồng Học Bàn, liền nói: “Chu lão sư giống như không muốn để ẹ biết, mẹ đi mua món ăn, các người nói đi”.

Đồng Học Bàn khê vâng, chờ mẹ vừa đi, hấn đóng cửa lại.

Cửa phòng vừa mở ra, Chu Mai kia trên dưới bốn mươi tuổi, còn thoáng vẫn còn có chút phong vận liền chậm rãi đi ra, nàng tựa như là vừa tỉnh ngủ, trên người mang theo chút ít tư vị lười biếng, nhìn Đồng Học Bàn, Chu Mai khê vuốt sợi tóc thái dương, cười lớn nói: “Đồng Cục trưởng”.

Đồng Học Bàn gật gật đầu: “Chu đại tỷ, có việc chị cứ nói đi, có phải là phải báo án?”

Chu Mai khe khe thở dài, “Không phải báo án, chính là muốn cung cấp cho ngài một chút manh mối”.

Đồng Học Bàn khê giật mình, “Đầu mối gì?”

Chu Mai cùng hấn cùng nhau ngồi đến trên ghế sofa, thở dài nói: “Thật lâu trước kia tôi còn là giáo viên bình thường, có một ngày buổi tối lãnh đạo trường học đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói trưởng phòng giáo dục đến Huệ Điền Hương, để cho tôi đi qua bồi rượu, tôi lúc ấy cũng không có nghĩ ngợi gì khác, cho rằng đó là một cơ hội, có thể cùng người lãnh đạo trực tiếp nói chuyện, không chừng Vu Thịnh Trí mồm mép buông lỏng, chức vị tôi có thể lên, cho nên tôi lập tức đã đi qua, cùng bọn họ uống vài ly, trên bàn cơm có không ít người, có nhiều người tôi cũng không biết, là về sau mới biết được, hình như là Hồ Nhất Quốc, Triệu Kính Tùng, còn hình như có một cảnh sát hình sự cùng bên cạnh bồi rượu, nhưng mà mấy người họ tôi cũng không biết, có một người trẻ tuổi giống như rất được coi trọng, ngay cả Hồ Nhất Quốc đều đối với hấn rất khách khí, nghe bọn hấn tựa như gọi hấn là Tiên Phi”.

Đồng Học Bàn lông mày nhíu lại, “Tiên Phi? Con trai bộ trưởng bộ tuyên truyền?”

Chu Mai đem đầu hơi thấp, khỏ sở nói: “Có thể đúng, trên bàn chỉ có một mình tôi là nữ, lúc ăn cơm uống rượu, bọn họ có người ở trên người của tôi... động tay động chân, tôi biết bọn họ đều là quan to, không

dám nói, giả bộ như không phát hiện tiếp tục cùng rượu, về sau bọn họ giống như cố ý muốn quá chén tôi, chính mình cũng không biết uống bao nhiêu rượu, lúc vừa mở mắt lại, tôi, tôi...” Chu Mai vành mắt nóng lên, nước mắt tràn mi ra.

Đồng Học Bàn giật tờ giấy ăn đưa cho nàng.

Chu Mai sụt sịt cái mũi, cười thảm nói: “Tôi mở mắt ra trời đã sáng, nằm ở trên một cái giường, quần áo đều bị người ném tới trên mặt đất, cái gì cũng không còn mặc, trong phòng chỉ có một mình tôi, nhưng mà tôi biết, đêm hôm đó cường hiếp tôi tuyệt đối không chỉ một người, ít nhất có ba bốn người”.

Đồng Học Bàn chau mày, “Chị không phải đang ngủ sao? Chị nhìn thấy là ai?”

Chu Mai lắc đầu, “Không thấy được, nhưng phía dưới cùng trên người tôi có rất nhiều dấu tích nam nhân... có rất nhiều, tuyệt đối không phải một người, về sau, Vu Thịnh Trí gọi điện thoại cho tôi, nói muốn bổ nhiệm tôi làm tổ trưởng, trong lòng của tôi rõ ràng, đối với bọn họ mà nói đây là một cái giao dịch, tôi cho bọn hắn thân thể, bọn họ đề bạt cho tôi. Tôi biết tôi cho dù báo cảnh sát cũng vô dụng, đêm hôm đó có lẽ Hồ Cục trưởng cùng Triệu Cục trưởng đã ở trên người của tôi chơi đùa, báo cảnh sát có thể có tác dụng gì? Huống chi tôi còn có con cái, còn có chồng, loại chuyện này sao có thể nói? Cho dù tôi không biết xấu hổ, chồng cùng con của tôi còn phải cần mặt mũi!”

Đồng Học Bàn hơi trầm ngâm, “Vì sao nói với tôi?”

Chu Mai lau lau nước mắt, “Tôi nghe Loan lão sư nói ngài muốn đối phó Kim Đế sơn trang, tôi sợ ngài không biết bối cảnh Kim Đế sơn trang, cho nên mới nói cho ngài một tiếng, tôi vừa rồi nói những người kia, đều cùng Kim Đế sơn trang có quan hệ, bởi vì ngày đó tôi bị người cường hiếp, sau khi tỉnh lại chính là tại phòng tốt nhất của Kim Đế sơn trang”.

Đồng Học Bàn trong lòng tức giận, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Chu Mai thê lương cười cười, “Chuyện này một mực giấu ở trong lòng của tôi, bây giờ nói ra, cảm giác thống khoái hơn nhiều, Đồng Cục trưởng, hy vọng tôi nói những cái này có thể có chút trợ giúp đối với ngài đối phó Kim Đế sơn trang”.

Lại con mẹ nó là Kim Đế sơn trang?

Lại con mẹ nó là đám khốn kiếp này?

Đồng Học Bàn vỗ bàn một cái, càn phát ra quyết tâm kiên định hẳn phải diệt trừ Kim Đế sơn trang này cùng ô dù của nó!

211. Chương 211: Đập Cho Tôi!

Hơn mười ngày sau.

Thời tiết dần dần bước vào mùa hạ, bốn phía bắt đầu nóng lên.

Đồng Học Bàn trên người BACK đã tồn xuống hơn hai mươi ba phút, bởi vì hẳn trước mắt thường xuyên dùng chỉ là vài giây đồng hồ, cho nên chỉ đại khái nhớ rõ số nguyên, số lẻ nhớ không rõ lắm. Buổi tối về đến nhà, Đồng Học Bàn tính toán sự kiện cách vài ngày trước đã qua thật lâu, cảnh giác của Kim Đế sơn trang hẳn là thoáng buông lỏng, thế là Đồng Học Bàn liền gọi điện thoại cho Sở Phong đồn cảnh sát, bảo hẳn tìm người tin được thăm dò chút sòng bạc Kim Đế sơn trang mở hay chưa, hơn nữa tận lực tìm hiểu thoáng cái tình huống trong Kim Đế sơn trang, Đồng Học Bàn chuẩn bị động thủ.

Ăn qua cơm tối, bài tập ngữ văn của Ngu Thiên Thiên có vài đề không hiểu, Đồng Học Bàn phải đi phòng nhỏ kiên nhẫn giảng bài cho nàng.

Đinh đông Đinh đông Đinh đông, chuông cửa đột nhiên vang lên, trong phòng khách truyền đến tiếng mở cửa cùng tiếng nói của Ngu Mỹ Hà: “Xin hỏi tìm ai?”

“...Học Bàn có ở nhà không?” Là giọng phụ nữ.

“À, Đồng Cục trưởng có, hai người mời vào, tôi châm trà cho hai người”.

“Đại tỷ chị đừng khách khí, chúng tôi tự mình được rồi” Lúc này là giọng nam.

Ngu Mỹ Hà trải qua nhiều ngày tôi luyện như vậy, giờ đây đã biết người nào có thể tiếp người nào không, nếu như hai tay đều cầm lễ vật, cúi đầu khom lưng muốn tìm Đồng Cục trưởng, Ngu Mỹ Hà có thể đẩy liền đẩy, ở nhà cũng nói không ở nhà, nếu như khí thế hơi đủ, đồ cũng không có cầm, Ngu Mỹ Hà tất nhiên sẽ mời vào, có đôi khi Đồng Cục trưởng không ở nhà, nàng còn có thể hỏi tên họ đối phương, không dám chậm trễ chuyện của Đồng Cục trưởng. Như hai người lần này tiến đến, tuy không có khí thế, nhưng mới mở miệng đã kêu Học Bản cái xưng hô này, Ngu Mỹ Hà tất nhiên không dám chậm trễ.

Trong phòng ngủ Đồng Học Bản lại không nghe ra tiếng là ai, buồn bực nói: “Thiên Thiên, em tự mình học đi, anh đi ra ngoài thoáng cái”.

Ngu Thiên Thiên nhu thuận nói: “Ca ca, anh làm việc của anh đi, đề phía dưới tự em có thể làm”.

“Giỏi” Xoa xoa đầu nàng, Đồng Học Bản mở cửa ra khỏi phòng.

Bên ngoài, Ngu Mỹ Hà đang bảo một nam một nữ ngồi ở trên ghế sofa, bộ dáng hai người đại khái hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, nam tướng mạo thường thường, nhìn về phía trên ngược lại có chút hơi cơ linh, nữ thoáng có một chút tư sắc, nhưng mà không tính thật xinh đẹp, thấy Đồng Học Bản đi tới, nữ nhân kia lập tức cười nói: “Học Bản”.

Đồng Học Bản cảm thấy có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra được, “Thứ ắt tôi vụng về, chị là?”

Nữ nhân nói: “Tôi là Loan Dĩnh, đây là Trần Quốc Khánh”.

Đồng Học Bản giật mình vỗ đầu, “Là biểu tỷ, chị trở nên xinh đẹp rồi, tôi cũng không nhận ra được”.

Nữ nhân hơi có chút câu nệ cười nói: “Cậu cũng càng ngày càng tinh thần, nếu tại trên đường cái, tôi cũng không dám nhận”.

“Đây là chồng chị à?” Đồng Học Bản cười đi qua cùng hấn bắt chặt tay: “Lúc tôi trở về Duyên Đài, nghe nói hai người làm công tác ở huyện, lần này trở về là sao?”

Trần Quốc Khánh nhanh cùng hấn bắt tay, “Vừa đăng ký xong. Lần này trở về là lo liệu hôn lễ”.

Đồng Học Bản mới nhớ tới mười ngày trước mẹ đã từng nói một lỗ tai: “Ôi, vậy chúc mừng, nhanh ngồi nhanh ngồi, Ngu đại tỷ, lấy chút nước quả, đúng rồi, thuốc cũng cầm một bao”.

Loan Dĩnh là con gái cậu Đồng Học Bản, một mực làm việc ở huyện, Đồng Học Bản một lần cuối cùng thấy nàng vẫn đã nhiều năm trước. Tuy nói tại trên sự tình phụ thân Đồng Học Bản đối với cậu mợ bọn họ có điểm canh cánh trong lòng, nhưng cùng Loan Dĩnh không có liên quan, khi đó biểu tỷ còn đang khắp nơi tìm việc làm, Đồng Học Bản tất nhiên không có khả năng ghi thù nàng, khí lượng này liền không tránh khỏi quá nhỏ một chút,

Loan Dĩnh lại vẫn cho rằng Đồng Học Bản rất mâu thuẫn với nhà bọn họ, cho nên lần này tới, trong lòng mười phần không yên.

Trần Quốc Khánh sớm từ trong miệng vợ nghe nói một số gút mắc mấy năm trước lúc bố Đồng Học Bản bệnh tình nguy kịch, trong lòng cũng có chút không yên, thậm chí nghĩ thiệp mời kết hôn gì đó đưa ẹ Đồng Học Bản là được rồi, hơn nữa bình thường người trong nhà mình cũng không có chú ý nhiều như vậy, thiệp mời chủ yếu vẫn cho bạn bè, người trong nhà đánh một cuộc điện thoại liền có thể rồi. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, Trần Quốc Khánh vẫn kéo Loan Dĩnh kiên trì đến đây. Hấn biết, cả nhà trên dưới không để cho ai thiệp mời cũng không thể không để cho Đồng Học Bản, người ta bây giờ là Phó Cục trưởng cục công an, cho nên cái chỗ này, hấn phải đích thân đến thăm.

Đồng Học Bản nhiệt tình, bảo Trần Quốc Khánh hút thuốc, lại để cho Loan Dĩnh ăn trái cây.

Bởi vì sự tình bậc cha chú, Loan Dĩnh có chút không dám cùng Đồng Học Bản nói chuyện, một điểm cũng không có uy nghiêm làm chị.

Thấy thế, Trần Quốc Khánh lấy chân đung đung vợ, Loan Dĩnh ngẩng đầu, cắn răng từ trong túi lấy ra một tờ thiệp mời: “Học Bản, hai chúng tôi thứ bảy này là hỉ sự, cậu nếu là có thời gian thì đến”.

Đồng Học Bàn nhận thiệp mời xem xét, cười nói: “Chị kết hôn, không thời gian tôi cũng phải có thời gian, đi, nhất định đi”.

Loan Dĩnh thở phào, trước khi đến nàng còn sợ Đồng Học Bàn không nể mặt nàng.

“Hai người ngồi trước, tôi trở về phòng một chuyến” Trở về phòng ngủ của mình, Đồng Học Bàn kéo ra ngăn kéo tìm nửa ngày mới lôi ra một cái bao lì xì, lại từ chỗ sâu nhất trong tủ cầm năm nghìn đồng nhét vào, cái phần tiền này, nếu quan hệ xa một chút mà nói cũng là trong ngày hôn lễ cho, nhưng mà thân thích thì không sao cả, sớm cho cũng được.

Sau khi đi ra, Loan Dĩnh đang cùng Ngu Mỹ Hà nói chuyện, “Đại tỷ, chị bình thường dùng cái đồ trang điểm gì? Bảo dưỡng được thật tốt”.

Ngũ Mỹ Hà lúng túng nói: “Không, tôi bình thường không cần”.

Loan Dĩnh cũng sắp hăm mộ chết nàng, sớm nghe người trong nhà nói Học Bàn thuê người giúp việc đặc biệt xinh đẹp, nhưng vừa thấy mặt mới giật mình, không ngờ nàng đẹp như vậy.

Lúc này, Đồng Học Bàn đi qua, đem bao lì xì đưa cho Loan Dĩnh, “Chúc hai người trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử”.

Nhìn bao lì xì dày cộp, ít nhất cũng có năm nghìn đồng, Loan Dĩnh vội vàng đẩy trở về, “Không cần không cần, Học Bàn, mẹ của cậu cho rồi, không thể lấy của cậu nữa”.

Đồng Học Bàn cười cười, “Mẹ của tôi là mẹ tôi, tôi là tôi, cầm lấy cầm lấy”.

Loan Dĩnh không ngờ Học Bàn chẳng những không mang thù, ngược lại còn cho nhiều tiền như vậy, phải biết rằng Loạn Hiểu Bình cũng là cho năm nghìn, cộng lại chính là một vạn, cả nhà trên dưới cũng không có người cho nhiều tiền mừng như vậy, nàng thật sự có chút xấu hổ cầm, nhưng mà cũng không từ chối được, Loan Dĩnh đành phải nhận lấy, “Học Bàn, cảm ơn cậu, chờ lúc cậu kết hôn chị cũng cho cậu đại hồng bao”.

“Ha ha, tốt”.

Thứ bảy.

Huệ Điền Hương, Loạn gia.

Hôm nay là ngày vui biếu tỷ, cách thật xa liền nghe thấy có người thử đốt pháo mới.

Đồng Học Bàn lái chiếc Buick vào trong ngõ nhỏ không xa đại viện nhà mình, xem xét bên trong một dãy đều là xe, có còn treo hồng khí cầu, Đồng Học Bàn cũng liền không lái đến bên trong, sợ đi vào không dễ ra, mở cửa xuống xe, Đồng Học Bàn trực tiếp đi lên phía trước, nhưng đi năm sáu bước đằng sau cũng không có động tĩnh. Đồng Học Bàn ngẩn ra, quay đầu lại đưa mắt nhìn trong xe, chỉ thấy bên trong Ngũ Mỹ Hà đang sốt ruột hoảng hốt đẩy cửa xe, thế nào cũng đẩy không mở.

Đồng Học Bàn toát mồ hôi, chạy nhanh xoay người trở về kéo cửa xe cho hai mẹ con các nàng.

Ngũ Mỹ Hà có chút bẽ mặt, mặt thoáng cái liền đỏ, “Thực xin lỗi, tôi, tôi không biết mở cái này”.

“Không có việc gì” Đồng Học Bàn chỉ vào một cái đầu tay quay bên trong: “Lần tới kéo cái này là được rồi, vừa kéo liền mở”.

Ngũ Mỹ Hà khiếp đảm nhìn nhìn xa xa, “Đồng Cục trưởng, bằng không tôi... tôi không cùng ngài vào, tôi sợ mất mặt ngài”.

Ngũ Thiển Thiển cũng cùng bên cạnh chăm chú kéo tay mẹ, ngoài đại viện nhiều người như vậy, làm cho nàng rất không thích ứng, chủ yếu là hai mẹ con đã từng ở trên đường cái xin cơm, loại cảm giác tự ti này vẫn chôn thật sâu ở đáy lòng.

Đồng Học Bàn nhìn nàng một cái, “Chị xinh đẹp như vậy, là đến tranh sĩ diện cho tôi, mất mặt cái gì. Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi đi” Sở dĩ mang theo Ngũ Mỹ Hà Ngũ Thiển Thiển đến, chủ yếu vẫn là Loạn Hiểu Bình mời, trải qua án lừa bán lần kia, Loạn Hiểu Bình lo lắng hai mẹ con, cố ý bảo Đồng Học Bàn mang các nàng cùng một chỗ tham gia hôn lễ.

“Đồng Cục trưởng”.

“Đồng cục, ngài đã tới?”.

“Đồng cục”.

Không ít dân cảnh hiệp cảnh đồn cảnh sát Huệ Điền Hương đều đến đây, đều cùng Đồng Học Bản chào hỏi. Thấy một màn như vậy, Đồng Học Bản cười khổ một cái, chuyện biểu tở kết hôn hẳn hoàn toàn sẽ không cùng người ta nói qua, chính là sợ người tặng lễ, nhưng vùng Huệ Điền Hương lớn chút như vậy, có thể lừa gạt được ai cũng dẫu không được cảnh sát địa phương, bọn họ đoán chừng là tự phát tổ chức đến hỗ trợ, Đồng Học Bản nhìn thấy Sở Phong cùng Phó sở trưởng Sở Phát đang cùng bên kia nổ pháo, Đại Lăng Tử Nhị Lăng Tử cũng đang rất ân cần chuyển đồ.

“Cảm ơn mọi người, không vội, vào bên trong ngồi đi, lão Trần, Tiểu Sở, hai người cũng thế, vào nhà uống chén trà”.

Trần Phát cười nói: “Không khát, cái này liền xong rồi. Đồng Cục trưởng, ngài xem treo cái loại tiên mã này cùng một chỗ có được không?”

“Cảm ơn, vất vả rồi”.

Lúc này, mọi một thân quần áo hỉ khánh bưng một cái khay đặt chén trà bước nhanh đi tới: “Trần Sở trưởng, ngài xem ngài kia, sao có thể để cho ngài bận rộn, ngài nhanh uống chén nước”.

Nói xong, lại cho những dân cảnh hiệp cảnh bên cạnh kia mỗi người một chén nước, ngay sau đó mọi liền cười khổ đối với Đồng Học Bản nhỏ giọng nói: “Tiểu Bản, cháu mau khuyên Trần Sở trưởng, bảo bọn họ đều vào nhà trong ngồi đi, trời rất nóng đừng ở bên ngoài bận bịu”.

Xa xa, Lưu Đại Hải sở trưởng đồn cảnh sát cũng lái xe tới.

Vừa vặn, Đồng Học Bản liền kéo hẳn và mấy người Trần Phát cùng một chỗ vào đại viện.

Hôm nay tới đều là những thân bằng hảo hữu, muốn nói đến thân phân, đương nhiên là Lưu Đại Hải đám người đồn công an này tôn quý nhất, cậu cùng mọi không dám chậm trễ, cùng vài thân thích cùng nhau ra đón, bảo Lưu Đại Hải cùng các dân cảnh vào tây phòng, cái gì bánh kẹo cưới, thuốc hỉ, sớm đều chuẩn bị xong. Làm gia thuộc nhà gái, Đồng Học Bản hôm nay cũng không có lấy cái mác lãnh đạo, đi theo cậu bọn họ cùng một chỗ mời khách.

Trong những người này làm cho người chăm chú nhìn nhất tất nhiên chỉ có hai người Ngụ Mỹ Hà Ngụ Thiển Thiển, phàm là đã thấy diện mạo hai nàng, không ai không hít sâu một hơi, kinh diễm vạn phần. Người bên ngoài cái này hâm mộ, đặc biệt những dân cảnh kia, thầm than Đồng Cục trưởng thực sự diễm phúc, mời giúp việc cũng có thể mời đến người tướng mạo kinh thiên động địa như vậy, hai mẹ con cái này vừa xuất hiện, tất cả gia quyến nữ tân ở đây lập tức thất sắc, mà ngay cả một nữ tân xinh đẹp nhất cũng cùng Ngụ Mỹ Hà Ngụ Thiển Thiển kém cách xa vạn dặm .

Hai mẹ con lại có chút không buông lỏng, không biết nên nói cái gì, cũng không biết nên làm gì, liền căng thẳng theo sát tại sau lưng Đồng Học Bản, Đồng Học Bản đi rót nước, hai nàng cũng đi theo qua, Đồng Học Bản đi lấy bánh kẹo cưới cho khách, hai nàng cũng theo sát phía sau, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, chính là đi theo. Loan Hiểu Bình thấy có chút buồn cười, trong lòng tự nhủ cái này gọi là chuyện gì, vội vàng đem hai người Ngụ Mỹ Hà kêu tới, kéo các nàng đi đông phòng.

Mời xong các đồng chí đồn cảnh sát, Đồng Học Bản đi đến trong nội viện lấy ra một điều thuốc.

Cạch, bên cạnh cái bật lửa vừa vang lên, Đường Cẩn hi hi ha ha cầm lửa đi lại, “Biểu ca, em châm thuốc cho anh”.

Đồng Học Bản âm áp cười, kẹp lấy thuốc tìm đầu, đốt thuốc hút một hơi, “Vừa rồi đi làm cái gì? Một mực không nhìn thấy em?”

Đường Cẩn hoạt bát nói: “Em đi đốt pháo, lễ mừng năm mới thì không đã nghiệm, hôm nay lại sáng khoái rồi!”

“Người ta đội ngũ đón dâu còn chưa tới, em ngược lại đã đi đốt pháo, chờ chú rể đến đây không có pháo trúc thì làm sao?” Đồng Học Bản gõ đầu nàng một cái: “Dì Hai ngày đó còn cùng anh nói không ngừng, em cũng là đại cô nương rồi, còn cả ngày diên diên khùng khùng, để anh xem ai dám lấy em!”

Đường Cẩm hì hì cười, “Anh là anh của em, không ai dám lấy em mà nói, anh cũng phải tìm cho em một người!”

Đồng Học Bản bị nàng trêu chọc nở nụ cười, “Bản thân còn chưa đến nỗi như vậy chứ. Em tự mình tìm đi!”

Đường Cẩm nhớ ra cái gì đó, lập tức sợ hãi than nói: “Vừa rồi em thấy, a di giúp việc của anh cũng đủ đẹp rồi, em cuộc đời này còn chưa có gặp qua đại mỹ nhân đẹp như vậy, Tiểu Thiển Thiển cũng giống dì Ngu, một người so với một người còn đẹp hơn, em thấy cũng ghen tỵ, biểu ca, biểu tẩu tương lai của em cũng không thể kém hơn so với a di cùng Tiểu Thiển Thiển đó”.

Đột nhiên, bên ngoài có người hô: “Đến rồi đến rồi! Đón cô dâu đến rồi!”

Đồng Học Bản vỗ phía sau lưng Đường Cẩm một cái, “Nhanh đi đốt pháo!”

Đường Cẩm cười đùa nói: “Em vừa rồi đốt đủ rồi, không đốt nữa, hì hì, em đi đóng cửa chính, không cho bọn họ vào!”

Đoàng đoàng, tiếng bánh pháo đình tai nhức óc.

Không ít người đều đi đến trong nội viện, có chút trẻ em cùng lứa tuổi phải đi căn cửa chính, chuẩn bị chờ chú rể đến muốn tiền lì xì mới bằng lòng mở cửa thả người. Đồng Học Bản tuy cũng thuộc về một lứa nhỏ, nhưng mà vị trí hẳn dù sao bày biện nơi đó. Dù gì cũng là Phó Cục trưởng, không có khả năng đi theo đám người Đường Cẩm cùng một chỗ hồ đồ, trở về bắc phòng, đi vào gian phòng cô dâu.

Cậu cùng vợ hôm nay rất hăng hái, con gái Loan Dĩnh tâm tình cũng là vô cùng tốt, không vì cái gì khác, liền để cho những người này đến cổ động, trước kia bọn họ thấy Lưu Đại Hải cùng Trần Phát, đều là phải ngưỡng mộ, cách quá xa, nhưng còn bây giờ thì sao? Trần Phó Sở trưởng thì sớm đến đại viện Loan gia hỗ trợ, các dân cảnh đồn cảnh sát Huệ Điền Hương cũng tương tự, lái xe, chuyển đồ. Cậu bọn họ cảm thấy trên phi thường có mặt mũi.

Thấy Đồng Học Bản tiến đến, Loan Dĩnh một thân áo cưới cười nói: “Học Bản, cậu nhanh nghỉ ngơi một chút đi, ngồi xuống hút thuốc”.

Mợ cũng nói: “Đúng vậy, xem cháu mệt mỏi rồi, nhanh ngồi nhanh ngồi”.

Không bao lâu, chú rể Trần Quốc Khánh liền xông ba ải, phát vô số tiền lì xì, rốt cuộc vào được bắc phòng. Sau một hồi lễ nghĩa cùng lẫn qua lẫn lại, Trần Quốc Khánh mới đem Loan Dĩnh ôm ngang lên, đang lúc mọi người tùm tùm đi vào đại viện, rồi nhà lên xe hoa. Chiếc xe hẳn là thuê, một chiếc BMWs series 5, tuy ở trong kinh thành có thể có chút keo kiệt, nhưng ở bên này, xe này đã tính là rất tốt, ít nhất sẽ không mất mặt mũi.

Đường Cẩm sôi nổi đã chạy tới, “Biểu ca, em ngồi xe của anh!”

“Đi, lên đây đi” Đồng Học Bản gọi đến đám người Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiển Thiển, cuối cùng, Loan Hiểu Bình cũng kéo hảo hữu Chu Mai Chu lão sư lên xe.

Kim Đế sơn trang cách Huệ Điền Hương không xa, Tiền Phi hôm nay là đến quê bàn chuyện, nhưng xe mới vừa vào quê, chợt nghe đến cách đó không xa đang nã pháo, sau khi Tiền Phi thuận miệng nghe ngóng, lập tức nghe nói hôm nay là ngày vui thân thích nhà Đồng Học Bản kết hôn, Tiền Phi ngẩn ra, mặt liền âm trầm xuống.

Hắn đối với Đồng Học Bản hận vốn không có quá nhiều, nhưng vài ngày trước lên báo huyện cùng báo tỉnh xung đột, thật sự đem mặt bố Tiền Phi là Tiền Sâm đánh cho không nhẹ, bố bị người đánh mặt, Tiền Phi sao có thể nuốt xuống cái nhục ác khí này?

Tuy Tiền Sâm lần nữa dặn dò hắn nhìn một cái tình huống rồi nói sau, còn cảm thấy Đồng Học Bản có thể có bối cảnh trong tỉnh, nhưng Tiền Phi lại không định buông tha Đồng Học Bản.

“Mã Tam Nhi” Ngồi ở trong chiếc Mercedes, Tiễn Phi mặt lạnh dùng miệng hất hất ngô nhỏ phía trước: “Lái xe tôi đi qua, xử ác bọn họ chút!”

Lái xe Mã Tam Nhi ngẩn người, “Xử ác thế nào?”

Tiến Phi hừ một tiếng, “Người lẩn lộn lâu như vậy, xử ác thế nào còn cần tôi dạy sao?”

Mã Tam Nhi lập tức rõ ràng.

Nhưng Tiễn Phi nhớ tới lời của bố, liền lại thêm một câu, “Đừng náo quá lớn, vừa phải là được rồi” Xuống Mercedes, Tiễn Phi cười lạnh xem náo nhiệt.

Một đội xe hoa cuộn cuộn đột nhiên dừng lại, nguyên nhân không phải do nó, phía trước một cái đầu ngô rất chật hẹp, có cỗ xe Mercedes giá trị xa xỉ để ngang nơi đó, Mercedes đầu xe đuôi xe đều có chút đất trống, nhưng hiển nhiên không đủ đoàn xe thông qua, vừa vặn chặn tại chính giữa.

Cậu thấy nhưng không thể trách, xuống xe cười nói: “Huynh đệ, nhường một chút đi”.

Mã Tam Nhi mở cửa xuống xe, cột nhả nói: “Ngày vui, cho bao lì xì tôi liền đi”.

Cái loại sự tình chặn xe muốn tiền lì xì cũng thấy không ít, cậu bắt đắc dĩ cười, từ trong lòng ngực lấy ra bao lì xì đi qua đưa cho hắn.

Trong chiếc Buick, Ngu Mỹ Hà đột nhiên vẽ mặt kinh sợ: “Là hắn!!”

Đồng Học Bàn khẽ giật mình nói: “Hắn? Là ai?”

Ngu Thiển Thiển sợ hãi ở trong ngực mẹ rụt rụt: “Cha em sau khi chết, em, em cùng mẹ ta đi Kim Đế sơn trang tìm bọn hắn lý luận qua, chính là bị... bị người này đánh ra”.

Chỗ ngồi phía sau Chu Mai biến sắc: “Tôi giống như đã ở Kim Đế sơn trang gặp qua hắn”.

Đồng Học Bàn trầm mặt lại: “Người của Kim Đế sơn trang?”

Loan Hiểu Bình sợ con xúc động, vội vàng kéo hắn một cái: “Hôm nay là ngày vui biểu tỷ con, có chuyện gì đều sau này hãy nói”.

Đồng Học Bàn nhìn Mã Tam Nhi xa xa, đè nén cơn giận trong lòng, văng một tiếng.

Mã Tam Nhi cầm tiền lì xì, cười ha hả nói cảm ơn, lên xe liền đi. Đoàn xe hôn lễ tiếp tục lái đi phía trước, còn không qua mười giây đồng hồ, Mercedes phía trước không nhanh không chậm đột nhiên khê đánh tay lái, lại có thể lại là ngang chính giữa đường, Mã Tam Nhi xuống xe rung tiền lì xì, cười tủm tỉm nói: “Mới hai trăm, quá ít, đuổi xin cơm cũng không đủ, lại đến hai cái bao lì xì, lại đến hai cái ta liền đi”.

Bình thường loại ngày này, ai cũng sẽ không dễ dàng cùng người đổ mắt.

Cậu nhú mày, cắn răng lại lấy ra hai cái bao lì xì: “Lúc này được rồi chứ? Đại huynh đệ, đi thuận tiện”.

Mã Tam Nhi hài lòng gật đầu, ước lượng nâng tiền lì xì lên xe, Mercedes lại lái đi .

Đoàn xe hôn lễ tiếp tục tiến lên, nhưng mà lại là vừa đi hơn mười thước, Mercedes không ngờ lại một lần chặn ngang trên đường.

Mã Tam Nhi rất không vui nói: “Tại sao có một bao lì xì mới dừng một trăm? Người đây là lừa gạt người hả? Một lần nữa cho hai cái bao lì xì!”

Cậu sắc mặt khê biến, xuống xe cười lớn nói: “Đại huynh đệ, hôm nay là con gái tôi lấy chồng, ặt mũi chứ? Anh lái Mercedes có lẽ cũng không thiếu chút tiền lì xì ấy”.

Mã Tam Nhi duỗi duỗi tay, “Tôi phải nuôi xe, tôi phải thêm dầu, cái này đều không phải cần tiền? Hôm nay vừa vặn tình hình kinh tế gấp, một lần nữa cho tôi hai bao lì xì coi như xong, hai cái cuối cùng” Mã Tam Nhi liệu chuẩn đối phương vì hôn lễ thuận lợi tiến hành, tất nhiên sẽ không dám làm gì, cho nên lại một lần nữa phá đám bọn họ một hồi.

Xa xa Tiễn Phi ha ha cười, đối với biểu hiện của Mã Tam Nhi hết sức hài lòng.

Cũng quả thật như hần suy nghĩ, cậu của Đồng Học Bản không muốn hôn lễ ra cái đường rẽ gì, nhưng vừa sờ đến túi, chỉ thừa một cái bao lì xì, hần liền cười nói: “Một cái đi, thật sự đã không còn rồi”.

Mã Tam Nhi đành mặt nói: “Không được, hai cái, thiếu một cái tôi cũng không đi”.

Đoàn xe hôn lễ bị hần một người sờ sờ làm cho chậm trễ xuống, hơn nữa dựa vào cái dạng này xem, cho dù cho hần ba bao lì xì, hần cũng không nhất định sẽ đi, không chừng còn có thể ở phía trước ngăn cản!

Mẹ Loan Hiểu Bình rất ít mắng chửi người, nhưng hôm nay nhưng lại nhịn không được: “Khốn kiếp!”.

Ngư Mỹ Hà cùng Chu Mai đều bị người của Kim Đế sơn trang ức hiếp qua, ánh mắt nhìn Mã Tam Nhi lộ vẻ cừ hận.

Đồng Học Bản vừa thấy, lửa giận liền xông lên rồi, kéo ra cửa xe đi xuống xe: “Lão Lưu! Lão Trần!”

Lưu Đại Hải cùng Trần Phát đều xuống xe, thấy như thế, những dân cảnh hiệp cảnh kia cũng tất cả đều bước xuống xe. Bọn người cậu cùng mợ nhìn về phía Đồng Học Bản, ý là bảo hần quyết định, là tiếp tục cho tiền lì xì hay là thế nào.

Sở Phong xung phong nhận việc nói: “Đồng Cục trưởng, tôi đi nói với hần, bảo đảm trong ba phút khiến cho hần rút đi”.

“Còn nói cái gì?” Đồng Học Bản tức giận bước đi đến trước xe Mercedes: “Đạp cho tôi!”

Tất cả mọi người ngây ngẩn!!

Đạp bể ? Đạp xe?

Đó là Mercedes đó?

Sở Phong là phản ứng đầu tiên qua, hần không có khuyên Đồng Cục trưởng, cũng không có nhiều lời khác, Đồng Cục trưởng nói đạp, vậy đạp, cái loại cơ hội biểu hiện này Sở Phong sẽ không để cho cho người bên ngoài, việc nhân đức không nhường ai liền từ một cái cạnh góc tường trên mặt đất quơ lấy một khối gạch, tay đột nhiên quăng ra, rầm, thủy tinh trên chiếc Mercedes lập tức vỡ rồi !

Mã Tam Nhi cả kinh nói: “Các người làm gì!”

Đồng Học Bản không có ra tay, đứng ở một bên con mắt lạnh lùng nhìn: “Anh nói làm gì? Anh không phải ngăn cản đường không cho đi sao?”

Mã Tam Nhi vội la lên: “Tôi đi, tôi lập tức đi, đừng đạp!” Xe này tuy không phải Mercedes cấp C, nhưng mà mấy chục vạn, nếu bồi thường ở trong tay mình, Mã Tam Nhi lại là gánh chịu không nổi, đây là xe của Tiền Phi Tiền lão đại đó!

Đồng Học Bản lạnh lùng nói: “Giờ đây muốn đi sao? Đã muộn!”

Sở Phong vừa nghe lời này, lại quơ lấy viên gạch ném qua, rầm rầm, kính chắn gió cũng vỡ!!

Xa xa Tiền Phi cũng là ngẩn ngơ, không ngờ Đồng Học Bản lại thực có can đảm đạp xe, sắc mặt nhất thời âm trầm đáng sợ! Mã Tam Nhi trong đầu trong nháy mắt liền lóe lên đồn đại về Tiểu Đồng Cục trưởng, nghe nói lần đó đi Đại Vọng thôn, Tiểu Đồng Cục trưởng một người lại liên tục phế đi sáu bảy người, bây giờ còn có một nửa số người vẫn nằm ở bệnh viện không xuống giường được, hơn nữa lần đi tỉnh ngoài phá án kia, Tiểu Đồng Cục trưởng cũng là không nói một lời liền rút súng, đem đui bốn người hiềm nghi đều bắn gãy, có thể nói là tiếng xấu rõ ràng, tiếng xấu lan xa, còn có cái gì Đồng Cục trưởng không dám làm?

Sở Phong dẫn đầu, dân cảnh hiệp cảnh còn lại cũng đều lên!

Nguyên nhân không phải gì khác, Đồng Cục trưởng giờ đây uy tín ở đồn cảnh sát đã so với Lưu Đại Hải còn muốn cao hơn rất nhiều, vô luận là lần kia một người đánh bảy người, hay là lúc trước đi tỉnh ngoài phá án, cái kỹ thuật bắn súng xuất thần nhập hóa kia, không ít người đều là trong lòng bội phục Phó Cục trưởng năm nay vền vẹn hai mươi bốn tuổi này.

Hơn nữa Đồng Cục trưởng đối với bọn họ vô cùng tốt, chỉ cần trưng mục đồn cảnh sát có tiền mà nói, hầu như hàng tháng đều có thể lấy thêm một ít tiền thưởng, giờ đây Đồng Cục trưởng lên tiếng, mọi người nào còn có thể do dự?

Đại Lăng Tử cùng Nhị Lăng Tử hai anh em xông đi lên liền đối với cửa xe Mercedes một trận đập loạn, hai người bọn họ lực lượng mười phần, cửa hông cũng bị đập biến hình, một bên đã còn một bên mắng: “Để cho người không có mắt!”

Đang sau vài tên dân cảnh cũng mang theo gậy gộc lên, rợp trời rợp đất một trận đập loạn!

“Mẹ kiếp! Ngay cả xe Đồng Cục trưởng cũng dám ngăn cản? Muốn chết!”

“Không có mắt! Đập!”

Mã Tam Nhi lập tức sợ lùi xa một chút, trong lòng hối hận, trong lòng tự nhủ chính mình muốn hai lần bao lì xì chẳng phải xong rồi sao, làm gì còn muốn lần thứ ba chứ!

Lưu Đại Hải cùng Trần Phát đỡ khóc đỡ cười nhìn nhau, cũng đều không ngăn trở, rất nhiều người cũng biết Tiểu Đồng Cục trưởng tính tình lúc tốt thật tốt, lúc không tốt thật không tốt, chọc hấn, vậy tính đổ máu rồi.

Cậu cười khổ nói: “Học Bàn, cái này...”

Mợ trong lòng tuy rất đã, nhưng trên mặt lại kinh hồn khiếp vía nói: “Đây là Mercedes, cái này...”

Đồng Học Bàn khoát tay chặn lại: “Xảy ra chuyện tôi chịu trách nhiệm” Tiếp đó, Đồng Học Bàn đối với phía trước hô: “Tiếp tục đập!”

Mã Tam Nhi hành động lúc trước quả thật rất phá đám người, một lần còn chưa tính, ngày vui ai cũng sẽ không so đo cái gì, hai lần thì bỏ đi, người đã cam lòng bỏ mặt mũi, cho người tiền lì xì thì cho người tiền lì xì, còn có câu quá tam ba bận, lần thứ ba người còn dám ngăn cản? Cho người tiền lì xì cũng không đi? Cái này quá mức rồi! Gặp vài người tính tình tốt, có lẽ còn không có cái gì, nhưng mà lại trúng Đồng Học Bàn tính tình không tốt, rất không tốt! Hơn nữa chuyện này lại con mẹ nó liên lụy đến Kim Đế sơn trang, Đồng Học Bàn có lý do tin tưởng, người nợ là Tiền Phi phái tới cố tình đối phó chính mình, đã như vậy, Đồng Học Bàn sao có thể cùng hấn khách khí!?

Xoảng! Rầm!

Đùng!

Nhìn Mercedes bị từng chút đập nát, không ít người trong lòng đều cực kỳ thống khoái, có thôn dân còn ha ha cười nói đập hay!

Ngắn ngủn năm sáu phút, Mercedes đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả mở cửa cũng mở không được nữa!

Đồng Học Bàn nói: “Đẩy sang một bên!”

Sở Phong dẫn theo Đại Lăng Tử Nhị Lăng Tử ở đuôi xe đẩy, nửa mét... một mét... Rầm! Đầu xe Mercedes đâm vào tường! Chấn bảo hiểm cùng đèn lớn cũng không giữ được!

Đồng Học Bàn hài lòng gật đầu, “Mọi người vất vả rồi, đi, lên xe!”

Trong xe, Đường Cần vẽ mặt bội phục nói: “Biểu ca, anh quả thực quá uy phong!”

Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiển Thiển Chu Mai ba người cũng phi thường giải hận, vô cùng thống khoái.

Loan Hiểu Bình lo lắng nói: “Tiểu Bàn, ngày đại hỉ biểu tỷ con, con làm như vậy...”

Đồng Học Bàn nói: “Là bọn hấn trước chọc đến chúng ta, đối phó loại người này, phải hung ác chút, hơn nữa, không phải đã đập rồi sao, ha ha, không có việc gì”.

Dưới ánh mắt kính nể của một số thôn dân, mọi người đều lên xe, đoàn xe hôn lễ cứ như vậy nghênh ngang mà đi ra ngoài, tại chỗ, chỉ để lại một chiếc Mercedes nát tung toé!

Xa xa Tiền Phi sau khi đoàn xe đi rồi, một năm liền đem điện thoại ném ở trên mặt đất!

Tiền Phi muốn báo cảnh sát, cũng muốn gọi điện thoại cho Hồ Nhất Quốc, nhưng hắn cũng biết, chuyện này rất có thể sẽ không giải quyết được gì!

Đồng Học Bân! ĐxxCM cả nhà mày!

212. Chương 212: Kế Hoạch Bắt Bạc!

Giữa trưa xong xuôi tiệc cưới, điện thoại Đồng Học Bân reng reng vang lên -- là Lương Thành Bằng điện thoại.

“Alo, Lương Cục trưởng”.

“Nghe nói chị họ cậu kết hôn, có cỗ xe cản đường xe bị cậu đập bể rồi?”

“Xe kia cố ý, cho hai lần bao lì xì cũng không đi, hơn nữa người trên xe là Kim Đế sơn trang”.

Lương Thành Bằng một hồi trầm mặc: “...Đám người này, vẫn chưa chịu yên, đại khái hai ngày trước đó, bên dưới lại phản hồi đi lên một vụ án, có một hương thân bị người Kim Đế sơn trang kéo đi đánh bạc, kết quả thua sạch sẽ, còn thiếu một khoản nợ, sau khi trở về, hương thân kia liền thất cổ tự sát, nghe nói nguyên nhân chủ yếu hắn tự sát, là người Kim Đế sơn trang muốn người vợ hương thân trả nợ, nói bảo hắn đem vợ hắn cho bọn họ chơi một tháng khoản nợ coi như triệt tiêu, ài, coi trời bằng vung mà, nhưng mà chuyện này không có chứng cứ”.

Đồng Học Bân trầm mặt nói: “Lương cục, loại địa phương này nếu giữ lại, sớm muộn gì phải xảy ra chuyện lớn”.

“Tôi biết” Ngữ khí của Lương Thành Bằng hơi dừng lại: “Cậu lần trước nói muốn đi Kim Đế sơn trang bắt bạc? Có bao nhiêu nắm chắc?”.

“...Chín thành”.

“Được, chỉ cần cậu có thể bắt đến người điều tra được chứng cứ, vụ án Kim Đế sơn trang tôi cho cậu phụ trách!”

Đồng Học Bân ngẩn ra, tinh thần chấn động nói: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

“Giao cho cậu, nhưng mà nhất định phải bắt được bài cùng tiền đánh bạc, mấy vạn mười mấy vạn tiền đánh bạc hiển nhiên không có cách nào giữ lại quá nhiều người, ít nhất phải bắt được định mức mấy chục vạn một trăm vạn, như vậy mới có thể tìm cơ chèn ép một chút Kim Đế sơn trang, hiểu chưa?”

“Ngài yên tâm!”

“Được, chú ý an toàn” Lương Thành Bằng không biết Đồng Học Bân lòng tin đến từ đâu, nhưng Kim Đế sơn trang ba lần bảy lượt làm ác, đã khiến cho Lương Thành Bằng nổi giận, nếu như Đồng Học Bân thật có thể hợp lý hợp pháp bắt được người, Lương Thành Bằng không ngại thêm một mối lửa, nếu như Đồng Học Bân không điều tra được cái gì, đối với Lương Thành Bằng mà nói cũng không có cái tổn thất gì.

Lương Cục trưởng chuyển biến trên thái độ khiến cho Đồng Học Bân nhiều hơn một chút tin tưởng, cúp điện thoại liền mang theo Sở Phong rời nhà lên xe.

“Tôi để cho cậu điều tra thế nào rồi?” Vừa lên xe, Đồng Học Bân liền hỏi.

Sở Phong cung kính nói: “Đồng cục, em mở ra hồ sơ, những năm này đồn công an chúng ta cũng nhận được không ít hương thân báo án, đều là chỉ hướng Kim Đế sơn trang, nhưng mà sau khi báo cho huyện cục, cơ bản cũng là muối bỏ biển không tin tức, em nhớ được có mấy lần Lương Cục trưởng đã sai người đi điều tra qua, nhưng... không có thu hoạch gì, tra không được chứng cứ, cái gì cũng tra không được”.

Đồng Học Bân nhìn hắn: “Người nào cũng biết Kim Đế sơn trang có sòng bạc, vì sao tra không được?”

Sở Phong nói: “Thứ nhất có thể là có người bên trong chúng ta mật báo, thứ hai là Kim Đế sơn trang khá lớn, sòng bạc lại ở bên trong, cảnh sát vừa đến, bên ngoài người liền báo cho bên trong biết, nên sớm đi rồi, cho dù có thể tra được một ít bài xì phé cùng con súc sắc, tác dụng cũng không lớn, dù sao đó là chỗ ăn

chơi, khách có cần cũng sẽ ở nơi đó mua con súc sắc bài tứ-lô-khơ, cái này tính không được bài, không lấy cái này nói chuyện được”.

Đồng Học Bàn gật gật đầu: “Người phụ trách Kim Đế sơn trang cùng quản lí bên ngoài sông bạc cậu đều có biết?”

Sở Phong khẳng định nói: “Đều thăm dò được rồi”.

“Được, chúng ta đi”.

Sở Phong khê giật mình: “...Đi chỗ nào?”

“Siêu thị”.

Một giờ sau, dưới sự dẫn dò của Đồng Học Bàn, Sở Phong đi siêu thị mua hai bộ quần áo còn có kính râm cùng thuốc nhuộm tóc, Đồng Học Bàn cầm thuốc nhuộm tóc liền hướng trên tóc phun, đây là một loại thuốc nhuộm tóc phun sương, phun ở trên tóc có thể thay đổi màu sắc, chỉ có điều không có loại nhuộm tóc bền bỉ như ở tiệm uốn tóc, màu sắc phun sương này hơi dính nước sẽ chậm rãi bay đi. Đồng Học Bàn đem tóc phun thành màu vàng, cùng sử dụng keo xịt tóc khiến cho nó dựng đứng lên, lại thay một bộ quần áo bình thường phong cách giống kiểu dáng Hawaii, tiếp đó đeo một cái kính mát rộng, cả người lập tức liền thay đổi.

“Tiểu Sở, thế nào? Còn nhận ra được tôi không?”

Sở Phong cười khổ nói: “Tuyệt đối nhận không ra”.

Soi soi gương, Đồng Học Bàn hài lòng gật đầu: “Cậu cũng mau đeo kính râm lên”.

Kính mát hầu như che hơn phân nửa khuôn mặt, thêm vào thay đổi quần áo, thay đổi kiểu tóc, giờ đây Đồng Học Bàn thay đổi bộ dạng trầm ổn ngày xưa, toàn bộ tạo hình du côn lưu manh lôi thôi, Đồng Học Bàn tin tưởng, đừng nói người gặp qua mình vài lần, coi như mẹ mình Loan Hiểu Bình tại trên đường gặp mình, không nhìn kỹ mà nói cũng không thể nhận ra hẳn.

Không bao lâu, Sở Phong cũng ngụy trang xong, tạo hình cùng Đồng Học Bàn không sai biệt lắm, đều ăn mặc theo kiểu Hawaii.

Đồng Học Bàn ngó ngó hẩn, ừm một tiếng nói: “Được, cậu cái thân này cũng không tồi, chuẩn bị hành động đi, đem giấy chứng nhận cùng những vật khác đều bỏ trong xe tôi, tận lực không cần phải mang cái thứ gì biểu lộ thân phận” Nói xong, Đồng Học Bàn cũng đem giấy chứng nhận ném vào chỗ ngồi phía sau, chỉ chờ ví tiền, mang theo một ít tiền, sau đó, Đồng Học Bàn đem chiếc Buick tùy tiện ném ở một bãi đỗ xe, cùng Sở Phong cùng nhau đi ra ngoài.

Sở Phong đầy bụng hồ nghi: “Đồng Cục trưởng...”

“Gọi ông chủ đi”.

“Ông chủ, chúng ta đi làm cái gì?”

Đồng Học Bàn cười nói: “Đương nhiên là đi bắt bài, bắt Kim Đế sơn trang đánh bạc”.

Ta kháo! Sở Phong ngạc nhiên nói: “Chỉ... chỉ hai người chúng ta?”

Đồng Học Bàn khê ừm: “Kim Đế sơn trang chịu huyện thành quản lý, ta cũng không thể mang theo người đồn công an chúng ta đi, đó là vượt giới hạn, hơn nữa đồn công an chúng ta không chừng cũng có người có quan hệ cùng Kim Đế sơn trang, tôi cũng không muốn công dã tràng, Sở trưởng đồn công an vùng sát cổng thành Vạn Đào là người của Hồ Cục trưởng, huyện cục bên kia cũng không ổn, cho nên lần này chỉ có hai người chúng ta, nhiều người hơn nữa sẽ không an toàn, cơ hội chỉ có một lần”.

Sở Phong có chút cảm động, không vì cái gì khác, chỉ vì Tiểu Đồng Cục trưởng ngay cả Lưu Đại Hải cùng Trần Phát đều không gọi, mà chỉ kêu lên chính mình, hơn nữa chỉ dẫn theo mình một người cảnh sát nhỏ bé, đây là tín nhiệm bạc nào? Sở Phong vốn đang đối với đơn độc lên vào Kim Đế sơn trang có chút sợ hãi, giờ đây phần ý sợ hãi này lại tan thành mây khói.

Sở Phong nói: “Ông chủ, ngài phải có kế hoạch hay không? Bằng không chỉ hai người chúng ta mà nói, không có cách nào bắt bài?”

Sở Phong biết Tiểu Đồng Cục trưởng rất có bản lĩnh, nhưng cho dù có thể nữa, hai người làm sao bắt bài? Kim Đế sơn trang bên kia ít nhất mấy chục người, hai người thu bài, hai người thu tiền đánh bạc, chia nhau vừa chạy, chúng có thì toàn bộ không có, Đồng Cục trưởng ngăn được một người, ngăn được hai người, nhưng ngăn được mấy chục người sao?

Đồng Học Bản cười liếc hần một cái: “Tiểu Sở, cậu nói bắt bài mấu chốt là phải bắt cái gì?”

Sở Phong hơi trầm ngâm: “...Bắt người? Không đúng, người bắt hay không không sao cả, chỉ cần có chứng cứ người cũng chạy không được, mấu chốt là chứng cứ, là tiền đánh bạc cùng bài, trước kia Lương Cục trưởng phái người đi bắt Kim Đế sơn trang đánh bạc, chính là không bắt được tiền đánh bạc, cho nên mới không có cách nào bắt Kim Đế sơn trang, chỉ cần có thể tra được tiền đánh bạc, chỉ cần tiền đánh bạc có mấy chục vạn thậm chí nhiều hơn, Kim Đế sơn trang liền tuyệt đối không chạy được, có bối cảnh lớn nữa cũng không chạy được”.

Lãnh đạo huyện Duyên Đài không phải bền chắc như thép, ai cũng không có cách nào bằng lực lượng một người phủ được ánh sáng pháp luật, chỉ cần chứng cứ vô cùng xác thực, trước kia những người che chở Kim Đế sơn trang cũng tuyệt đối sẽ không tham gia náo nhiệt nữa, vội vàng bứt ra còn không kịp.

Đồng Học Bản nói: “Cậu phân tích không sai, mục đích chúng ta lúc này chính là tra tiền đánh bạc”.

Sở Phong mù mịt nói: “Kim Đế sơn trang thuộc về một loại nơi làng du lịch, bọn họ chỉ cần đem tiền vừa chuyển, có thể nói là tiền bình thường sơn trang đưa vào hoạt động, cái này cũng không phải tiền đánh bạc”.

Đồng Học Bản nói: “Vay đem tiền đánh bạc cầm tại trong tay chúng ta, như vậy tiền liền không chạy được nữa”.

Sở Phong trong lòng cả kinh: “Ngài là muốn...”

Đồng Học Bản cười cười: “Đi thôi, chúng ta cùng bọn họ chơi đùa, có thể thắng bao nhiêu thì thắng bấy nhiêu”.

Đồng Cục trưởng muốn đi đánh bạc? Sở Phong ngạc nhiên nói: “Đây là có phải không quá tốt hay không? Đánh bạc mà nói...”

“Có cái gì không tốt? Cái này gọi là gây ông đập lưng ông, cậu là sợ ảnh hưởng không tốt? Cùng cái kia không liên quan, cảnh sát chúng ta có bao nhiêu người cũng phân tán ở các nơi nằm vùng? Có đôi khi vì bắt ma túy, cũng sẽ giúp đỡ bọn chúng buôn lậu thuốc phiện, cuối cùng tại địa điểm giao dịch bắt người, điều này có thể gọi trái pháp luật? Một loại thủ đoạn mà thôi” Chuyện này Đồng Học Bản bày kể thật lâu, các mặt đều suy nghĩ kỹ càng.

Bắt Kim Đế sơn trang đánh bạc, cơ hội chỉ có một lần.

Nếu như không thành công, để cho đối phương có phòng bị, thậm chí ngửi ra mùi vị tình hình không hay lúc ấy giải tán sông bạc, không mở ra nữa, vậy sau này muốn tra cũng tra không được, cho nên Đồng Học Bản lần này chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại, mục đích của hắn chính là muốn tận khả năng bắt được nhiều tiền đánh bạc, tiền đánh bạc càng nhiều, hành vi phạm tội của Kim Đế sơn trang lại càng lớn, Đồng Học Bản muốn một lần liền giết chết hắn, phá đổ cái đám có tính chất xã hội đen này!

Sở Phong có chút kinh hồn bạt vía, trong lòng tự nhủ Tiểu Đồng Cục trưởng thật không phải người bình thường, dùng đánh bạc chế đánh bạc? Cái oai chiêu này cũng dám dùng? Nhưng mà ngẫm lại cũng phải, ở dưới ô dù che chở, muốn thông qua thủ đoạn bình thường tra được chứng cứ, hiển nhiên rất khó khăn, đối phó loại người này cũng chỉ có dùng oai chiêu mới có thể khiến cho người nghĩ cũng không nghĩ ra, mới có thể nhìn thấy hiệu quả khác thường!

“Nhưng, chẳng may thua?” Sở Phong không yên tâm nói.

Đồng Học Bản cười nói: “Làm sao có thể thua, cậu chỉ để ý lấy tiền là được rồi, cái khác cậu không cần phải xen vào”.

Sở Phong a một tiếng, có ý tứ gì? Tiểu Đồng Cục trưởng là nói kỹ thuật đánh bạc của hắn rất cao? Nhưng kỹ thuật dù cho thắng một vạn hai vạn liền hết mức rồi chứ? Chút tiền đánh bạc ấy có thể đem Kim Đế sơn trang bắt xuống? Nghĩ như thế nào cũng không quá đáng tin cậy!

.....

Kim Đế sơn trang.

Bên này có thể dùng sơn lâm tú lệ để hình dung, nhưng mà lại không có nước, so với một số tuyến làng du lịch thành thị, ở đây còn kém rất nhiều, nhưng cùng huyện Duyên Đài hẳn cũng tính là nơi nghỉ ngơi tương đối không tồi. Không ít xe xa hoa đỗ ở bên ngoài, có chút ăn nhân viên phục vụ mặc sườn xám tại cửa ra vào tiếp đãi, nhìn lên nhân khí vẫn rất tràn đầy. Đồng Học Bản cùng Sở Phong đi vào, đi tới phía trước lễ tân đăng ký.

“Tiên sinh, xin hỏi có mấy vị?” Tiểu thư lễ tân cười nói.

Sở Phong nói: “Hai người, mở cho tôi một cái gian lớn”.

Tiểu thư lễ tân nói: “Được, mời đem chứng minh thư cho tôi, tôi cần đăng ký một chút”.

Sở Phong lạnh như băng nói: “Không mang!”

Tiểu thư lễ tân ngẩn ra, nghĩ nghĩ, vẫn không nói gì, rất nhanh mở gian phòng cho Đồng Học Bản bọn họ. Ở đây vốn là không phải là cái địa phương chính quy gì, không mang chứng minh thư mà nói cũng không phải không thể vào ở.

Đi vào gian phòng, Đồng Học Bản cùng Sở Phong không có giống người khác đi đánh bi-a hoặc là ngâm chân, mà là cùng một người trong phòng châm một điếu thuốc. Căn cứ tin tức Sở Phong nghe được, sòng bạc Kim Đế sơn trang quản lý rất nghiêm, ví dụ như người bình thường mà nói là sẽ không được đưa vào sòng bạc, chỉ có thể ở vùng bên ngoài đánh nhỏ náo nhỏ một phen, chỉ có được người Kim Đế sơn trang cảm thấy có khả năng, mới có thể được đưa vào sòng bạc chính thức, nơi đó chơi đều rất lớn, mục tiêu của Đồng Học Bản cũng chính là nơi đó, giờ đây cần làm chính là nghĩ cách như thế nào trà trộn đi vào.

Một lát sau, Đồng Học Bản bóp tắt tàn thuốc: “...Gọi điện thoại”.

Sở Phong liền cầm lên điện thoại gian phòng, gọi tới một người phục vụ.

Nữ phục vụ treo vẻ tươi cười ngọt ngào đi đến: “Tiên sinh, xin hỏi cần thứ gì?”.

Sở Phong nhìn nàng: “Muốn đánh bài chút, dẫn bọn tôi đi đi”.

Nữ phục vụ sinh chớp mắt mấy cái: “Ừm, xin hỏi ngài muốn đánh bài gì? Mạt chược? Bài cừu? Hay là trát kim hoa?”.

Sở Phong đưa mắt nhìn Đồng Học Bản, vừa rồi đã quên hỏi Đồng Cục trưởng am hiểu bài gì, kết quả Đồng Học Bản câu nói đầu tiên đem Sở Phong cho cười khổ không thôi, Đồng Học Bản nói: “Tùy tiện”.

Sở Phong lau mồ hôi, không ngờ Đồng Cục trưởng tin tưởng mười phần như vậy, tùy tiện? Tùy tiện bài gì đều có thể thắng? Sở Phong lập tức nói: “Trát kim hoa đi”.

Trát kim hoa Sở Phong coi như am hiểu, hẳn nghĩ Đồng Cục trưởng nếu không được thì đến mình.

Nữ phục vụ sinh đi ra ngoài liên lạc, không bao lâu, đổi lại một người đi vào.

“Hai vị tiên sinh, mời đi cùng tôi”.

Lúc đến Đồng Học Bản liền xem qua, Kim Đế sơn trang có một phòng bài, nhưng mà chỉ là cho người nhà giải trí, không phải nơi đánh bạc, phục vụ sinh này cũng không có dẫn Đồng Học Bản bọn họ đi chỗ đó, mà là theo hành lang đi đến bên trong đi hồi lâu, thẳng đến vào khu vực trải thảm đỏ dưới mặt đất, mới ngoặt trái, dẫn Đồng Học Bản Sở Phong đẩy cửa đi vào một cái phòng rất lớn, trong phòng chường khí mù mịt tất cả đều là hai tay thuốc, có bốn người nam tử hoặc già hoặc trẻ vây quanh một cái bàn ngồi, bên cạnh, còn có nhân viên công tác phụ trách tẩy bài.

Sở Phong trong lòng khẩn trương, biết đến đúng nơi rồi, đây là sòng bài bên ngoài Kim Đế sơn trang.

Trên bàn, một thanh niên bực bội đứng lên: “Các người tới đi, thua sạch sẽ rồi” rồi xoay người rời đi.

Ba người khác nhìn Đồng Học Bân bọn họ, giống như đang đợi Đồng Học Bân vào ngồi. Những du khách này hẳn là đều là khách du lịch hoặc là chuyên môn vì đánh bạc đến, chỉ là Kim Đế sơn trang đem những người muốn đánh bài này ghé vào cùng một chỗ, sau đó sẽ thu “tiền hồ” nhất định.

Lúc này, cô gái chia bài kia nhìn Đồng Học Bân nói: “Xin hỏi muốn đánh bài sao?”

Sở Phong nói: “Quy củ thế nào? Thu phí thế nào?”

Cô gái trẻ nói: “Đánh bài ở đây là một giờ năm trăm, đồ uống cùng bia toàn bộ miễn phí, về phần quy củ trát kim hoa hai vị hẳn biết, ba tờ bài giống nhau là báo tử, là lớn nhất, tiếp theo kim tử, cũng chính là ba lá bài màu sắc và hoa văn giống nhau, xa hơn đằng sau là thuận tử cùng đối tử, hai ba năm nhỏ nhất, nhưng mà quân báo tử, ừm, còn có độ ngách hạ chú, cái quy củ này là mấy vị ngài thương lượng”.

Trên bàn bài một tiểu lão đầu nói: “Chúng ta vừa rồi chơi là năm mươi là ít nhất, cao nhất một ngàn”.

Đồng Học Bân gật gật đầu, đi qua ngồi: “Được, vẫn theo quy củ như mấy vị, đến đây đi”.

Cô gái nhỏ chia bài ngó ngó Sở Phong: “Ngài không chơi?”

“Tôi trước xem một chút”.

“Mời ngài có thể đến bên này không?”

Cô gái nhỏ biết hai người là cùng nhau, sợ có hiềm nghi đối trá, cho nên dẫn Sở Phong đến xa xa.

Bên kia, tạm thời gom góp thành một bàn đã bắt đầu đánh bài, cô gái nhỏ rất thành thực tráo bài, hơn nữa lần lượt từng cái một chia bốn xuống dưới. Sở Phong cùng trừng trừng mắt chăm chăm vào phía sau lưng Đồng Học Bân, muốn nhìn một chút kỹ thuật đánh bài Tiểu Đồng Học Bân vẫn lấy làm kiêu ngạo rất cuộc thế nào.

Ván đầu tiên, Đồng Học Bân chờ phát xong bài mở ra xem, liền đem bài ném cho cô gái nhỏ, quyết đoán bỏ quyền.

Ván thứ hai, Đồng Học Bân lấy được một cái thành cặp, bài trên bàn người không bỏ quyền vẫn còn có một người, thế là Đồng Học Bân liền thoải mái ném một cái cao nhất một ngàn, đối phương tiểu lão đầu kia lập tức theo lên một ngàn, Đồng Học Bân lại ném một ngàn, tiểu lão đầu một lần nữa theo lên, mấy vòng xuống, tiểu lão đầu mới rút cục yêu cầu Đồng Học Bân mở bài, mở ra xem, tiểu lão đầu liền vui vẻ, trong tay hẳn là kim tử, đương nhiên so với đối tử lớn hơn.

Ván thứ ba, Đồng Học Bân sau khi xem hết bài, lại là một cái một ngàn ném ra, bài trên bàn ba người cũng vẫn còn, thấy thế, trong đó một người chạy, chỉ còn lại có hai người khác theo lên một ngàn, một vòng chấm dứt, lại một người chạy, chỉ chừa một thanh niên, thanh niên không chút do dự ném tiền mở bài, xem xét xuống, vốn là treo lấy tim liền rơi xuống, hẳn là kim tử, so với Đồng Học Bân phiền bát kim tử lớn hơn.

Ván thứ tư...

Ván thứ năm...

Dần dần, ánh mắt mọi người nhìn Đồng Học Bân đều quái dị, giống như đang nhìn một con dê béo.

Nhưng mà thua nhiều tiền như vậy, Đồng Học Bân lại là ngay cả con mắt đều không chớp một cái, tiếp tục hướng bên trong ném tiền.

Mặc dù có thua có thắng, nhưng cuối cùng, Đồng Học Bân vẫn thua thảm, trọn vẹn bồi đi vào ba vạn đồng tiền, đây đều là tiền lương của Đồng Học Bân những tháng này.

Sở Phong thấy không được, chuyện gì xảy ra? Đồng Học Bân không phải nói kỹ thuật đánh bài của hắn rất tốt sao? Tại sao từ đầu tới đuôi toàn là thua tiền? Chóng mặt! Cái này cũng xướng bài kỹ tốt? Sở Phong nhìn thấy trên người Đồng Học Bân mang theo năm vạn đồng, trong nháy mắt thua hơn phân nửa, cái này còn chơi như thế nào, cái này còn bắt được cái gì tiền đánh bạc, thế là Sở Phong vội hỏi: “Ông chủ, ngài hôm nay vận may có thể không tốt, hay là đến lượt em đi?”

Đồng Học Bàn lắc đầu, đem bài quảng ra: “Không chơi”.

Trên bàn mấy người đều không nói: “Đánh hai ván nữa đi?”.

Đồng Học Bàn khoát khoát tay, cũng không có cái tâm tình ba động gì, vỗ vỗ bả vai cô gái nhỏ chia bài: “Cô đến đây”.

Cô gái nhỏ đi theo hắn đi ra cửa: “Xin hỏi có chuyện gì?”.

Đồng Học Bàn nói: “Đánh quá nhỏ, không có ý tứ gì, có lớn một chút hay không?”

Cô gái nhỏ khẽ giật mình, thật sâu nhìn Đồng Học Bàn một cái, trầm ngâm hồi lâu, cô mới mở miệng nói: “Giờ không có, phải đợi buổi tối, ngài để lại cái số phòng cho tôi đi, đến lúc đó có mà nói tôi gọi điện thoại cho ngài”.

Nếu người bình thường, cô gái nhỏ sẽ không dễ dàng đem người dẫn vào sòng bạc chính thức, chuyện này rất nguy hiểm, nhưng người trước mắt này nhìn lên rất là tài đại khí thô, lại là đủ mười coi tiền như rác, vừa vặn phù hợp tiêu chuẩn kéo người phía trên, cho nên cô gái nhỏ quyết định đề cử Đồng Học Bàn đi qua sòng bài lớn buổi tối, Đồng Học Bàn nếu thua nhiều, nàng cũng có thể có phần trăm trích nhận.

“Được, vậy tôi chờ điện thoại của cô” Nhiệm vụ hoàn thành, Đồng Học Bàn dẫn theo Sở Phong đi.

Trong hành lang, Sở Phong dờ khóc dờ cười nói: “Ông chủ, ngài đây là... tại sao thua rồi?”

Đồng Học Bàn nhỏ giọng nói: “Chút tiền ấy cũng không phải Kim Đế sơn trang, lại nói số tiền nhỏ như vậy, thắng có cái ý nghĩa gì?”

Sở Phong lập tức hiểu ý định của Đồng Học Bàn, lần này thua tiền là vì vào sòng bạc? Nhưng, nhưng ngài ngay cả cái loại ván bài nhỏ này cũng không thắng được, lại làm sao có thể thắng sòng bạc??

213. Chương 213: Đồ Thần Tiểu Đồng

Tối tối, ăn cơm xong Đồng Học Bàn Sở Phong về tới trong phòng.

Mới vừa vào cửa, reng reng reng, điện thoại cố định trên bàn vang lên.

“Alo, tiên sinh, xin hỏi chuẩn bị xong chưa?” Nghe tiếng nhân viên công tác người tẩy bài lúc chơi trát kim hoa kia.

Đồng Học Bàn đem thuốc bóp tắt nói: “Được rồi, chừng nào thì bắt đầu?”

“Giờ đã mở, ngài chờ, tôi qua dẫn ngài đi”.

Không bao lâu, cô gái nhỏ gõ cửa vào, sau khi đơn giản cùng Đồng Học Bàn cùng Sở Phong nói vài câu, liền dẫn hai người ra khỏi phòng, một mực hướng ở chỗ sâu trong Kim Đế sơn trang đi đến, rẽ mấy vòng, còn ra đại viện một lần, cuối cùng mấy người đứng ở trước hai cánh cửa lớn cùng loại phòng hội nghị sa hoa, cửa ra vào đứng hai nhân viên công tác mặc âu phục, cô gái nhỏ đối với bọn họ nói câu gì, chợt hai nhân viên công tác mà bắt đầu lục soát người Đồng Học Bàn cùng Sở Phong, có thể là sợ mang gì công cụ đối trá đánh bạc hoặc là camera gì đó, điện thoại ở đây cũng không cho cầm, thoát nhìn rất cẩn thận.

Một lát sau, một nam tử đồ âu gật gật đầu: “Có thể vào”.

Nam tử khác lục soát trên người Sở Phong cũng nói: “Tôi bên này cũng không có vấn đề”.

Cửa chính mở, lộ ra một khung cảnh rất náo nhiệt, Đồng Học Bàn vừa vào đầu tiên nhìn thấy được đám người cả trai lẫn gái vây quanh một cái bàn nhỏ nhìn chăm chăm vào không chuyển mắt, ầm ầm ầm ầm, tiếng đánh ba con súc sắc dần dần dừng lại, lộ ra con trên mặt số, có người hưng phấn mà cười to, có người buồn bực vỗ đầu, bên kia, cũng không có thiếu sòng, ước chừng sáu bảy người trái phải, nhăm chừng bên trong là nơi mạt chược hoặc là chơi trát kim hoa, sổ ngạch hạ chú không phải là những tràng diện nhỏ bên ngoài kia có thể so sánh.

Tiếng buồn phiền, tiếng chửi rủa, tiếng kích động, trong đại sảnh liên tiếp, rất có cỗ không khí kích thích.

Sở Phong nuốt nuốt nước miếng: “Ông chủ, chúng ta chơi cái nào?”

Đồng Học Bàn cũng không có nghĩ kỹ, nhìn chung quanh một chút: “Ừm, trước xem bàn quay”.

Sở Phong hơi có chút khần trương, trên người Tiểu Đồng Cục trưởng còn thừa hai vạn, trong tay mình thì mấy ngàn, dựa vào chút tiền ấy thật có thể thắng hơn mấy chục vạn? Từ trước trên kỹ xảo chơi trát kim hoa xem, Tiểu Đồng Cục trưởng kỹ thuật đánh bạc có thể còn không có tốt bằng mình, chẳng lẽ lần này đến không?

Sở Phong biết kế hoạch Đồng Cục trưởng nhất định khả thi, nhưng vấn đề lớn nhất chính là làm như thế nào thắng hơn mấy chục vạn tiền đánh bạc kia, cho dù cao thủ chân chính đến, muốn thắng nhiều như vậy cũng quá khó khăn.

Bàn quay, là hạng mục rất nhiều sòng bạc đều có.

Đồng Học Bàn chưa chơi cái này, cũng không biết đây là bàn quay kiểu Mĩ hay bàn quay kiểu Âu, trên bàn quay có rất nhiều ô vuông nhỏ, trên mặt là ba mươi mấy con số, phía trước từng con số còn có hai loại màu sắc màu đỏ và màu đen, Đồng Học Bàn đại khái cũng rõ ràng, cái loại bàn quay này hẳn là có thể đặt số lẻ cùng số chẵn hoặc là màu đỏ và màu đen, tỉ lệ đặt cược tám phần là một ăn một, lớn chút nữa còn có thể mua số, một con số cũng được, mua hai ba cái cũng được, mua tiền trung hậu tam đoạn số cũng được, chỉ cần tiểu cầu trên mặt cuối cùng dừng ở phạm vi người đặt, người có thể cầm tiền.

Trên bàn quay có một người điều khiển, đang hai tay giao nhau tại trước bụng yên tĩnh chờ đợi người trước mặt đặt.

Đồng Học Bàn ngẩng đầu, hỏi: “Đặt có hạn chế số tiền không? Nhiều nhất bao nhiêu?”

Người điều khiển cười cười: “Tiền sinh, chúng tôi ở đây không có hạn chế, đặt bao nhiêu cũng được”.

Đồng Học Bàn ngấm tẩm mắt tỉ lệ đặt cược, ừm, tỉ lệ đặt cược nhỏ nhất chính là mua màu sắc cùng chẵn lẻ rồi, đều là một ăn một, tỉ lệ đặt cược lớn nhất là mua một con số, tỉ lệ đặt cược một ăn ba mươi lăm. Nghĩ nghĩ, Đồng Học Bàn lấy ra năm nghìn đồng ném tới trên bàn, chuẩn bị trước thăm dò nước một chút: “...Số 5, mua năm nghìn” Ở đây không hề giống sòng bạc chính quy có thể đánh bạc, mà đều là tiền mặt.

Bên cạnh vài thanh niên cùng người trung niên đều nhìn nhìn Đồng Học Bàn, người dám mua đơn độc một số cũng không nhiều.

Sở Phong đau khổ cười, đi lên chính là năm nghìn, vẫn một con số, đây không phải đưa tiền đến bên trong?

Dân cờ bạc bình thường điên cuồng chút cũng rất ít có mua đơn độc một số, dù sao trên mặt có hơn ba mươi số, muốn tiểu cầu rơi xuống trên con số người chỉ định, cơ hồ là không có khả năng, nếu không tỉ lệ đặt cược cũng sẽ không là một ăn ba mươi lăm, mọi người thích mua là một hai hoặc là màu sắc, nghĩ chơi hơi lớn một chút thì mua tiền trung hậu tam đoạn, đó là tỉ lệ đặt cược một ăn hai, cơ bản không có người sẽ mua đơn độc một số, có bao nhiêu tiền cũng không đủ thua lỗ.

Phen đặt cửa này xong, người điều khiển bắt đầu xoay bàn quay.

Vài giây sau, tại mọi người căng thẳng nhìn chăm chăm, người điều khiển thả xuống tiểu cầu, lọc cọc lọc cọc, tiểu cầu tại trên không cách con số phía trước có chút nhảy lên, bàn quay xoay xoay, xoay xoay, càng lúc càng chậm, càng lúc càng chậm, cuối cùng bàn quay rốt cục dần dần dừng lại, tiểu cầu rảo bước đi tới trên vị trí con số 13.

“Ai u lại là nó, con mẹ nó không trúng”.

“Ha ha, ta trúng rồi”.

Người chia bài bắt đầu thanh toán thắng thua, đem tiền lấy đi, cũng đem một ít bên trong đền cho người mua thắng.

Sở Phong buồn khổ nói: “Ông chủ...”

Đồng Học Bàn khoát khoát tay, hít một hơi, chuẩn bị chính thức bắt đầu rồi.

Ba ba ba, không ít tiền ném tới trên bàn, rất nhiều người đều đặt cửa.

Người chia bài cười nói: “Còn có đặt cửa không? Không có thì bắt đầu ?”

“Chờ chút.” Đồng Học Bàn hơi cân nhắc, đem một vạn đồng vắng ra: “Con số 7, một vạn”.

Sở Phong trong lòng thở dài, lại là một con số, cái loại tỷ lệ này làm sao có thể thắng? Đồng Cục trưởng rốt cuộc nghĩ gì thế?

Bàn quay bắt đầu xoay...

Năm giây...

Mười giây...

Hai mươi giây...

Dưới mọi người cuồng nhiệt nhìn chăm chăm, xoạch, tiểu cầu ở trên con số 32 rơi xuống, đi tới trên con số 15 cùng nó liên nhau.

Đồng Học Bàn ánh mắt vừa ngưng, BACK hai phút.

.....

.....

Hình ảnh vừa lui không khí sôi nổi đập vào mặt mà đến.

Bàn quay một lần nữa về tới lúc chưa chuyển động, mọi người đều ném tiền đặt cửa.

Nhìn mấy người Đồng Học Bàn, người chia bài cười cười: “Còn có đặt cửa hay không? Không có thì bắt đầu?”

“Chờ chút.” Đồng Học Bàn tận lực làm ra vẻ mặt cùng ngữ khí cùng vừa rồi tương tự, đem một vạn đồng quăng ra: “Con số 15, một vạn”.

Bởi vì có hiệu ứng hồ điệp nho nhỏ tồn tại, cho nên động tác vẽ mặt của Đồng Học Bàn rất có thể sẽ ảnh hưởng đến người chia bài chuyển động bàn quay độ mạnh yếu cùng thời gian phóng tiểu cầu, như vậy kết quả liền thay đổi, BACK cũng không có chỗ dừng, nhưng chỉ cần Đồng Học Bàn giữ gìn bộ dáng vừa rồi, chỉ là đem con số đặt cửa lúc trước đổi một chút, hẳn là tại trên ảnh hưởng không được kết quả tiểu cầu.

Người chia bài chuyển động bàn quay.

Ba mươi giây...

Sáu mươi giây...

Tám mươi giây...

Máy tính đặt tốc độ chuyển động bàn quay dần dần trở nên chậm, tiểu cầu xuất hiện ở trên vị trí con số 17, tiếp đó, lại nhảy đến trên con số 32, Đồng Học Bàn rõ ràng phát giác so với cùng lúc trước chuyển động có thay đổi rất nhỏ, hầu như không có ở dừng ở trên 32, tiểu cầu lập tức xuất hiện ở trên mặt con số 15, hơn nữa cuối cùng đứng ở nơi đó. Đồng Học Bàn thở phào, hồ điệp hiệu ứng là có, cũng may không có thay đổi quá lớn.

Nhìn thấy là con số 15, người chia bài sửng sốt một chút.

Bên cạnh mấy người cũng hâm mộ nhìn nhìn Đồng Học Bàn, thâm nghĩ người này vận khí thật tốt.

Sở Phong hít một hơi, kích động nắm nắm tay, 15, thật sự là 15, lúc này là đụng đại vận rồi.

Đồng Học Bàn mỉm cười: “Tôi thắng rồi hả?”

“Chúc mừng ngài, xin chờ một chút” Người chia bài nhìn Đồng Học Bàn, đi đến xa xa lấy tới một cái thùng, lấy ra 35 vạn cho hắn.

Sở Phong là thật không ngờ Đồng Cục trưởng vận khí tốt như vậy, con số ít khả năng trúng cũng làm cho hắn trúng, 35 vạn đó, có cái tiền đánh bạc này, cơ bản coi như hoàn thành nhiệm vụ, dựa theo kế hoạch, chính mình hẳn là đi ra ngoài cầm đi động gọi điện thoại cho Lương Cục trưởng báo hắn phái người bắt

bài, mà khi Sở Phong đang chờ Đồng Học Bân nháy mắt ra dấu cho hắn, ai ngờ Đồng Cục trưởng lại có thể cũng không thèm nhìn hắn, tiếp tục đặt cửa.

Sở Phong ngạc nhiên, có ý tứ gì? Đồng Cục trưởng còn muốn chơi?

Đồng Học Bân đương nhiên muốn tiếp tục, mới ba mươi mấy vạn, chút tiền ấy không suy sụp được Kim Đế sơn trang, đã đến đây rồi thì chơi lớn một lần, hắn không thể lưu cái hậu hoạn này, phải một lần liền đưa Kim Đế sơn trang vào chỗ chết, không để cho hắn có cơ hội xoay người, thù Ngu Mỹ Hà, hận Chu Mai, oan các hương thân, hôm nay là lúc nên thanh toán một chút.

“Mời đặt cửa” Người chia bài mỉm cười nói.

Đồng Học Bân không chút nghĩ ngợi mà đem tiền vỗ một cái: “Năm vạn, con số 14”.

Cục diện kế tiếp, Đồng Học Bân căn bản không dùng BACK, liên tiếp thua năm sáu ván, trong tay chỉ còn mười vạn đồng không phải Đồng Học Bân không muốn thắng, mà là quá nhiều lần thắng lợi khó tránh khỏi sẽ làm người khác đem lòng sinh nghi.

Sở Phong càng xem lòng càng lạnh, thật vất vả thắng được ba mươi mấy vạn đảo mắt liền không có, cái này...

Cuối cùng đã tới ván thứ bảy.

Đồng Học Bân làm cái hít sâu, đem tất cả tiền còn lại hướng mặt trước đẩy: “Mười vạn đều mua, con số 8”.

Người chia bài cùng gia nhân chơi chung quanh đã quen Đồng Học Bân điên cuồng, những người khác đều tự đặt cửa.

Bàn quay bắt đầu.

Tiểu cầu lắc lắc đung đưa tại trong ô vuông lặn lội.

Sau khi hơn một phần loại, bàn quay chậm dần, tiểu cầu cuối cùng đứng ở trên vị trí con số 33.

BACK hai phút.

.....

.....

Thời gian đột nhiên lùi trong nháy mắt về tới hai phút trước.

“Mời đặt cửa” Người chia bài vẫn là loại mỉm cười nhàn nhạt.

Đồng Học Bân đem tiền đẩy: “Mười vạn đều mua, con số 33”.

Nhưng, lần này hiệu ứng hồ điệp rất cục xuất hiện một chút sai khác, có thể là tâm tình người chia bài xuất hiện chút biến hóa, hơn một phần loại trôi qua, tiểu cầu lại có thể không có rơi vào vị trí 33, mà là đã rơi vào trong một cái ô vuông bên cạnh 33, con số nơi đó là 17.

Không nói hai lời, Đồng Học Bân mặc niệm nói: BACK hai phút.

.....

.....

Thời gian lại lùi.

“Mời đặt cửa” Người chia bài nói.

Đồng Học Bân trong lòng mang theo một chút do dự đem tiền đẩy đi qua: “Mười vạn đều mua, con số... 17”.

Bàn quay vừa chuyển.

Sở Phong chăm chú nhìn chăm chăm quả bóng nhỏ, mồ hôi bất tri bất giác từ trên đầu toát ra, đây chính là mười vạn đồng cuối cùng đó, nếu thua xong rồi, kế hoạch lần này đối phó Kim Đế sơn trang liền triệt để

ngâm nước nóng, Tiểu Đồng Cục trưởng là làm sao vậy? Tại sao đem kế hoạch thành lập tại trên cơ sở vận may? Cái này nguy hiểm cũng quá lớn?

Mà khi một khắc tiểu cầu dừng lại, Sở Phong quả thực có chút không thể tin được con mắt chính mình.

17

Là con số 17.

Người chia bài sắc mặt rất cục thay đổi, xoay thoắt cái nhìn về phía Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản ha ha cười: “Tôi thắng... Ba trăm năm mươi vạn? Cái này thật đúng là đại thắng!”

Ba trăm năm mươi vạn??

Nghe được tiếng này, tất cả mọi người chung quanh là ngẩn ra, trong nháy mắt, tiếng nghị luận bỗng nhiên truyền ra cái sông bạc này từ khi mở đến nay, không phải là không có người thắng vượt qua trăm vạn, nhưng ba trăm năm mươi vạn còn chưa từng có qua, đây quả thực tương đương với sông bạc một ngày chảy nước.

Đồng Học Bản nhìn người chia bài: “Có thể cho tôi tiền chưa?”.

“Thật có lỗi, chúng tôi cần chuẩn bị một chút” Người chia bài hơi lưỡng lự, xoay người qua quầy hàng bên kia gọi điện thoại.

Sở Phong cẩn thận nhìn bộ dáng Đồng Cục trưởng thong dong bình tĩnh, trong lòng hít một hơi khí lạnh, vận may? Trùng hợp? Trùng hợp mới chuyển tới trên những con số kia? Trước Sở Phong một mực cho rằng như vậy, nhưng bây giờ hắn cũng không nghĩ như vậy, trên thế giới làm sao có thể con mẹ nó chuyện trùng hợp như vậy? Hai lần đánh cược một cái con số đều thành công? Điều đó không có khả năng một phần ngàn tỷ lệ đều không có.

Sở Phong giờ phút này mới chú ý tới, Đồng Cục trưởng chọn đúng con số hai lần, đều là tình huống trong tay đã không có tiền, được ăn cả ngã về không mà đem tất cả mọi người đè ép đi lên, lại kết hợp Đồng Cục trưởng tại trước khi đến Kim Đế sơn trang tràn đầy tự tin nói, Sở Phong có lý do tin tưởng, Đồng Cục trưởng là biết bàn quay sẽ ra cái con số gì.

Cái này có thể sao??

Sở Phong cũng không tin tưởng, nhưng sự thật bày ở trước mắt, hắn không tin cũng phải tin.

Sở Phong âm thầm kinh hãi, càng cùng Tiểu Đồng Cục trưởng tiếp xúc, hắn càng cảm thấy Đồng Cục trưởng người này quá con mẹ nó thần, giống như không có sự tình hắn không được, giống như là cao thủ vật lộn đánh nhau là hành gia súng ống xạ kích giờ đây ngay cả kỹ thuật đánh bạc cũng...

.....

Cùng lúc đó.

Mã Đại Khải người phụ trách bên ngoài Kim Đế sơn trang, cũng là người phụ trách sông bạc, trong một cái văn phòng ở Kim Đế sơn trang hắn đang cùng Tiền Phi gọi điện thoại, đang thương lượng thể nào đối phó tên Đồng Cục trưởng mới tới cục công an kia.

Mã Đại Khải đương nhiên biết Kim Đế sơn trang rất không sạch sẽ, cho nên chuyện này cực kỳ để bụng, nếu như cục công an thực sự lãnh đạo bắt án mạng người hoặc là vụ án khác không tha, đối với Kim Đế sơn trang mà nói tuy không sợ cái gì, nhưng phần áp lực cùng cảm giác nguy cơ luôn tiêu không xong này, dù sao cũng phải khắp nơi phòng bị, phi thường ảnh hưởng việc làm ăn của Kim Đế sơn trang.

“Ra tay quá ác không được, không thể sẽ đem chuyện này náo lớn” Tiền Phi oán hận nói.

Mã Đại Khải nói: “Lần trước Ngưu Mỹ Hà chuyện kia đã gõ họ Đồng, nhắm chừng hắn sẽ không giằng co nữa?”

Tiền Phi thở hắt ra: “Không nhất định, chuẩn bị nhiều chút lại xem xem, họ Đồng hắn nếu không biết cầm buông, cũng đừng trách ta không khách khí” Dừng một chút, Tiền Phi nói: “Sơn trang bên kia thế nào? Sông bạc không có xảy ra việc gì chứ?”

Mã Đại Khải cười nói: “Làm sao có thể xảy ra chuyện”.

“Cẩn thận một chút vẫn tốt, những chuyện khác kia đều dễ nói, chúng có nên hủy điều hủy, cho dù có người muốn động chúng ta, đi con đường chính quy cũng không có cách, nhưng mà sông bạc bên này là uy hiếp duy nhất của sơn trang, tuyệt đối không thể có sơ xuất, nếu là thật để cho người ta bắt đánh bạc, sơn trang liền xong rồi, cha ta cũng không giúp được, biết không?”

“Có tôi ở đây, cậu yên tâm”.

Mã Đại Khải cùng Tiền Phi cũng biết, sông bạc là mạch máu của Kim Đế sơn trang, sơn trang bình thường đưa vào hoạt động một năm thu vào cũng không có nhiều bằng sông bạc một tuần lễ thu vào, cho nên ở phương diện này Mã Đại Khải rất tốn tâm tư, vô luận là xây dựng sơn trang hay sông bạc tuyển chỉ đều trải qua suy tính kỹ càng, dù là cảnh sát giết tới cửa lớn, Mã Đại Khải cũng có biện pháp ở trong vài phút đem toàn bộ tiền đánh bạc bài dờ đi, một chút dấu vết cũng sẽ không lưu lại cho cảnh sát.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại trên bàn vang lên.

Mã Đại Khải cùng Tiền Phi liền dừng nói chuyện, đưa tay tiếp đường dây bên kia: “Alo”.

“Mã quản lý, vừa rồi có người chơi bàn quay chọn một cái con số, thắng ba trăm năm mươi vạn”.

Mã đại khải sắc mặt khê biến: “Ba trăm năm mươi vạn? Hẳn chơi như thế nào? Lừa đảo hay không?”

Người chia bài nhanh chóng nói: “Hẳn là không có, hẳn mỗi lần đều là chọn một cái con số, có thể là vận may quá tốt, ừm, ngài nói tiền này cho không?”

Mã Đại Khải trầm mặc một lát: “Ghi nhớ số phòng của hẳn, cho hẳn tiền, nhưng bàn quay hôm nay không dùng lại, tìm có nói bàn quay có vấn đề, tìm mấy người đi qua sửa chữa một chút”.

Danh dự sông bạc không thể ném, nếu không trả tiền, vậy sau này cũng không còn mấy người dám lên đây, nhưng ba trăm năm mươi vạn đó, Mã Đại Khải rất không cam tâm như vậy đền đi ra ngoài, hẳn chuẩn bị chờ sau khi người nọ rời đi lại tìm người đem tiền cầm trở về.

.....

Trong đại sảnh sông bạc.

Người chia bài cố hết sức mang theo một cái thùng lớn, thịch một cái đặt ở trước mặt Đồng Học Bán: “Đây là ba trăm năm mươi vạn, ngài điểm một chút”.

Nếu như mở sông bạc, tất nhiên sẽ chuẩn bị không ít tiền mặt, nhưng mà tiền trả nhiều như vậy, trong sông bạc cũng không có bao nhiêu tiền vốn.

Đồng Học Bán hài lòng ừm một tiếng, nhìn Sở Phong.

Sở Phong lập tức hiểu ý, có chút sùng bái nhìn Đồng Cục trưởng, đi qua mở thùng ra bắt đầu kiểm tiền.

Không lâu, Sở Phong nói: “Ông chủ, vừa vặn ba trăm năm mươi vạn”.

Đồng Học Bán cười nói: “Cô nương, vậy tiếp tục chứ?”

Người điều khiển cười khỏ nói: “Xấu hổ, bàn quay vừa rồi có chút vấn đề, tôi đã gọi điện thoại bảo người đến sửa chữa”.

Vài người vừa rời chơi bàn quay lập tức phát ra tiếng phàn nàn, mọi người trong lòng đều tựa như gương sáng, sông bạc đây là sợ người nọ vừa rời lại thắng.

Đồng Học Bán buông tay, cũng không có để ý, vươn tay đẩy kính râm, liền đẩy hai cái.

Sở Phong tròn mắt hơi nheo lại, đây là hẳn cùng Đồng Cục trưởng lúc trước định ra ám hiệu, thấy Đồng Học Bán rào bước hướng bàn chơi con súc sắc kia đi đến, Sở Phong tìm có cùng Đồng Học Bán nói cáo từ, một người ra khỏi sông bạc, đường cũ trở về phòng, trong phòng vệ sinh vụng trộm gọi một cú điện thoại.

“A lô, Lương Cục trưởng, tôi là Tiểu Sở đồn công an Huệ Điền Hương”.

Nhận được điện thoại Lương Thành Bằng vừa mới ăn cơm xong, nghe vậy khẽ giật mình, trong lòng tự nhủ tại sao một tên cảnh sát đồn công an cũng dám gọi điện thoại ỉn?

Sở Phong chặn lại nói: “Là như thế này, tôi cùng Đồng Cục trưởng đang ở Kim Đế sơn trang, Đồng Cục trưởng bảo tôi nói cho ngài, mời ngài gọi chút người tới bắt đánh bạc”.

“Bắt bài? Tiểu Đồng làm xong rồi?”

“Vâng, đã không có vấn đề”.

“Tiền đánh bạc đâu?”

“Tiền đánh bạc cũng không chế được rồi”.

Lương Thành Bằng ánh mắt khẽ ngưng đi: “Được, tôi lập tức gọi người”.

Hắn không biết Đồng Học Bân là làm thế nào không chế được tiền đánh bạc của Kim Đế sơn trang, nhưng có lẽ Đồng Học Bân sẽ không biên cái nói dối này, cho nên Lương Thành Bằng cũng không hỏi nhiều, lập tức gọi điện thoại ột người, bảo hắn nhanh chóng chạy tới Kim Đế sơn trang.

Dẫn đội là Phùng đội phó đội cảnh sát hình sự, hắn từ trong giọng Lương Thành Bằng đã hiểu, Lương Cục trưởng đối với chuyện này phi thường coi trọng, thế là Phùng đội phó lập tức gọi mười cảnh sát hình sự, những người này là hắn tuyệt đối có thể tin được, tuyệt sẽ không cùng người Kim Đế sơn trang hoặc là Hồ Cục trưởng Triệu Cục trưởng có liên quan, dẫn đội, Phùng đội phó tại sau hai mươi mấy phút đồng hồ liền chạy tới cửa ra vào Kim Đế sơn trang.

Dẫn đội của sơn trang vừa thấy cảnh sát đến, kinh ngạc một chút, vội vàng chạy đến đằng sau gọi điện thoại cho người sòng bạc.

Phùng đội phó không cùng bên ngoài chậm trễ, hạ lệnh nói: “Xông đi vào có người ngăn trở cho phép nổ súng”.

Một đám cảnh sát hình sự đem súng cầm ở trong tay, nhanh chóng hướng vào sơn trang, vừa từ đại sảnh muốn đi đến bên trong, Sở Phong rửa sạch thuốc nhuộm tóc trên tóc liền lấy xuống kính râm đón chào, thấp giọng ở trước mặt Phùng đội phó nhanh chóng nói một câu. Phùng đội phó sớm được tin tức của Lương Cục trưởng, sau khi xác nhận thân phận Sở Phong, Phùng đội phó liền chỉ huy các cảnh sát hình sự theo Sở Phong, tại dưới hắn dẫn đường thẳng đến sòng bạc.

.....

Trong sòng bạc đã loạn thành một đồng.

“Cảnh sát đến rồi đi cửa sau đi ra ngoài nhanh” Vài nhân viên công tác của Kim Đế sơn trang lúc này mở một cái cửa nhỏ đằng sau, hướng dẫn người tự đánh bạc rút lui, nhân viên công tác sòng bạc trên thần sắc tuy vội vàng, nhưng cũng không phải quá bối rối, hiển nhiên loại chuyện này không phải lần đầu tiên.

Ngắn ngủn một phút đồng hồ, số người tự tập đánh bạc liền toàn bộ đi sạch sẽ.

Đồng thời, vài nam tử đồ Tây đi dọn dụng cụ đánh bạc, vài người chia bài đi chuyển tiền đánh bạc, trong sòng bạc cũng có loại xe đẩy nhỏ, bàn quay cùng thùng đựng tiền trên lên vừa để xuống, bỗng chốc có thể đẩy đi rồi, xe đẩy nhỏ hiển nhiên là vì loại lúc này chuẩn bị. Rất nhanh, trong sòng bạc đúng là không có một bóng người.

Tiếp đó sau hơn hai phút đồng hồ, loảng xoảng, cửa lớn sòng bạc bị Phùng đội phó cùng Sở Phong đá văng ra.

Không có một người chỉ có vài cái bàn xô lệch.

“Tìm cho tôi” Sắc mặt Phùng đội phó trầm xuống, mẹ kiếp, hắn biết lần này cũng sẽ không có thu hoạch.

Các cảnh sát hình sự đều tự tản ra, có còn ra cửa sau tìm kiếm dụng cụ đánh bạc.

Đằng sau, Mã Đại Khải vẻ mặt âm trầm bước nhanh đi tới: “Phùng đội trưởng, các người đây là ý gì? Hả?”

Phùng đội phó nói: “Bắt bạc”.

Mã Đại Khải cười lạnh nói: “Chúng tôi làm việc làm ăn đứng đắn, anh đừng vu oan người được không? Bắt bạc? Nào có đánh bạc hả? Đâu đâu?”

Một lát trôi qua, vài cảnh sát hình sự buồn bực đi trở về: “Phùng đội, không phát hiện bài cùng tiền đánh bạc”.

Mã Đại Khải trong lòng khinh thường, tiền đánh bạc sớm bị chuyển đến phía trước đi rồi, bài cũng giấu được sâu, không có khả năng bị người tìm được. Cảnh sát xông tới vài phút, cũng đủ bọn họ làm rất nhiều chuyện, thậm chí tại lúc sông bạc thành lập, Mã Đại Khải cùng Tiền Phi còn đối với những người này huấn luyện qua, nguyên một đám chạy so với con thỏ còn nhanh hơn.

Phùng đội phó sắc mặt rất khó coi, trừng mắt nhìn về phía Sở Phong nói: “Tiểu Sở”.

Sở Phong có chút buồn bực, trong lòng tự nhủ Đồng Cục trưởng đi đâu.

Mã Đại Khải khoát tay chặn lại: “Các vị mời trở về đi, chúng tôi ở đây không có sông bạc”.

“Ha ha, ai nói không có?” Đột nhiên, từ cửa đại sảnh sau đi ra một thanh niên tóc vàng, thanh niên đeo một cái kính râm lớn, trên miệng cười tủm tỉm.

Mã Đại Khải giật mình: “Người ai hả?”

Ngoại trừ Sở Phong biết đó là Tiểu Đồng Cục trưởng, những người khác không nhận ra được.

Đồng Học Bàn tâm tình phi thường thoải mái: “Tôi là ai? Anh nói tôi là ai hả? Tôi vừa mới ở chỗ này đánh bạc”.

Phùng đội phó Mã Đại Khải cùng vài cảnh sát hình sự đều có chút há hốc mồm, mẹ kiếp, gặp qua thành thật, cũng không gặp qua thành thật như vậy, tham gia đánh bạc người còn không mau chạy? Điều chạy rồi tại sao còn trở về? Người có bị bệnh không? Dù là Phùng đội phó gặp qua muôn loại người, cũng chưa gặp phải qua cái loại người chui đầu vô lưới còn cười ha hả này.

Mã Đại Khải trừng mắt nhìn hắn nói: “Tiểu tử ngươi nói bậy bạ gì đó”.

Phùng đội phó nói: “Cậu vừa rồi thật ở đây đánh bạc? Những người khác đâu?”

Đồng Học Bàn bắt đắc dĩ nói: “Điều chạy rồi”.

Phùng đội phó nhíu mày, cho dù có một nhân chứng cũng không có bao nhiêu tác dụng, tìm không thấy bài, tìm không thấy tiền đánh bạc, tất cả đều là không tốt.

Mã Đại Khải ánh mắt lạnh lùng nhìn Đồng Học Bàn, ý uy hiếp rất đậm.

Đồng Học Bàn ra vẻ hồ nghi nói: “Ồ, vị này chính là Mã quản lý à? Mã quản lý, anh trừng mắt nhìn tôi làm cái gì?”

Mã Đại Khải cả giận nói: “Sơn trang của chúng tôi cho tới bây giờ không có qua sông bạc, ngươi nói đánh bạc nơi nào? Hả? Tiểu tử cẩn thận tôi tố cáo ngươi phỉ báng”.

Đồng Học Bàn bĩu môi: “Tôi nói Mã quản lý, đây là anh không đúng, chúng ta làm người phải thành thật, tôi vừa rồi rõ ràng ở đây còn chơi bàn quay, anh tại sao trợn tròn mắt nói lời bịa đặt? Anh người cũng đã bốn mươi vài tuổi rồi, không thành thật không phải đồng chí tốt”.

Nhìn Đồng Cục trưởng đang trêu chọc hắn, Sở Phong thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Mã Đại Khải phổi đều sắp tức điên, hắn khi nào để cho người ta quở trách qua như vậy?

Phùng đội phó cũng cảm thấy thanh niên kính râm trước mắt này có chút điên rồi, giống như tâm thần không quá bình thường, tại sao chúng ta bắt bài bắt được người, người còn cao hứng như vậy?

Nhìn bề ngoài, Đồng Học Bàn nở nụ cười một cái: “Được rồi, thời gian cũng không còn nhiều lắm, không thối với người, lão Phùng, bắt người”.

Lão Phùng??

Phùng đội phó thiếu chút nữa tức hộc máu, lão Phùng? Người là bảo ta ??

Thấy không có người nghe mình, Đồng Học Bân có chút buồn bực mà đem kính râu vừa bỏ xuống, vuốt vuốt mái tóc vàng dựng lên: “Nhuộm tóc rồi, thế nào? Cũng không nhận ra sao?”

Phùng đội phó cả kinh nói: “Đồng Cục trưởng”.

Một đám cảnh sát hình sự nhất tề kinh ngạc, Mã Đại Khái hô thoảng cái âm trầm mặt.

Đồng Học Bân cười nói: “Lão Phùng, bắt người đi, vừa rồi tôi liên lạc qua bên trên, giờ đây bên ngoài hẳn là bị cảnh sát vũ trang bao vây, hôm nay, ai con mẹ nó cũng không cần chạy”.

Mã Đại Khái quát: “Bắt người? Ở đây căn bản cũng không có sòng bạc người bắt người nào ai cho anh quyền lực? Hà?”

Đồng Học Bân nhìn hắn: “Mã quản lý, anh cũng quá không thành thật, không có sòng bạc? Đến đây, anh mở to hai mắt nhìn xem đây là cái gì” Đứng ở phía sau cửa Đồng Học Bân tay kéo, một cái bàn quay đã bị hắn ném xuống đất, mặt trên còn có không ít con súc sắc cùng bài xì phé: “Đồ chơi này gọi dụng cụ đánh bạc nhỉ?”

Lúc trước, tại lúc nhân viên công tác sòng bạc và những người khác rút lui khỏi, Đồng Học Bân liền lặng lẽ theo bọn họ, giữa vội vội vàng vàng ai cũng sẽ không chú ý Đồng Học Bân, còn có rất nhiều nhân viên tham gia đánh bạc cũng đi theo cùng một chỗ chạy, cuối cùng, Đồng Học Bân thấy được nơi mấy người giấu dụng cụ đánh bạc, là gian phòng phi thường bí mật, mở ra mặt dưới thảm đỏ có một cửa ngầm, ngoại trừ những cái này, cũng không có ít dụng cụ đánh bạc khác, Đồng Học Bân dùng BACK đánh ngất xỉu hai nam tử âu phục, lúc này mới đem dụng cụ đánh bạc nắm bắt tới tay, nếu không cảnh sát đến lục soát, cả đời cũng sẽ không phát hiện cái cửa ngầm kia.

Mã Đại Khái sắc mặt đại biến: “...Đây là đồ chúng tôi thuê, cùng quân cờ bài tương tự, dùng cho gia đình giải trí”.

Đồng Học Bân cũng lười phải cùng hắn nhiều lời, đưa tay từ phía sau lấy ra một cái rương lớn, hướng trên mặt đất quăng ra, lộ ra bên trong từng xấp một vạn đồng buộc kĩ: “Đây là ba trăm năm mươi vạn, tất cả đều là từ sòng bạc anh thắng được, anh không phải không biết cái này gọi là cái gì chứ? Ha ha, cái này gọi là tiền đánh bạc đó”.

Mã Đại Khái cũng nằm mơ rồi, không ngờ người thắng hơn ba trăm vạn kia chính là Đồng Học Bân.

Mã Đại Khái lập tức cãi cổ nói: “Đây không phải tiền chúng tôi, anh đây là hãm hại”.

Đồng Học Bân nói: “Đừng vùng vẫy giãy chết, trên tiền đều có vân tay, trên thùng cũng có, tra một chút hẳn cái gì cũng rõ ràng, Phùng đội trưởng, bài cùng tiền đánh bạc đều đủ, đợt lát bảo Tiểu Sở mang người lại nhận thức, đem những người tham gia đánh bạc cùng nhân viên công tác vừa rồi kia toàn bộ bắt, nói không chừng còn có thể tìm được tiền đánh bạc khác”.

214. Chương 214: Kim Đế Sơn Trang Ngã!

Bên ngoài Kim Đế sơn trang, mấy chục cảnh sát vũ trang xông vào bên trong, tại dưới tội danh tụ chúng đánh bạc, Đồng Học Bân bảo Phùng đội phó cùng Sở Phong lập tức dẫn đội bắt người, Mã Đại Khái, Mã Tam Nhi cùng nhân viên quản lý cao tầng khác trong Kim Đế sơn trang toàn bộ sa lưới, còn có người tham dự khác, tất cả già trẻ cả trai lẫn gái tổng cộng bắt được gần tới ba mươi người, Tiễn Phi dù sao ở phía sau màn, bây giờ còn không có chứng cứ bắt hắn, về phần những nhân viên có liên quan vụ án hôm nay không ở Kim Đế sơn trang kia, Đồng Học Bân cũng thăm tra ra địa chỉ bọn họ, phái người đi bắt trở về!

Trong lúc nhất thời, Kim Đế sơn trang một mảng bừa bộn, lòng người bàng hoàng.

Cho tới bây giờ Tiễn Phi mới nhận được tin tức Kim Đế sơn trang bị niêm phong, nghe được là Đồng Học Bân dẫn đội tìm được chứng cứ sòng bạc, đang cùng một người bạn ăn cơm Tiễn Phi trực tiếp đem cái bàn lật lên, bình bình, cái khay chén nát trên đất, trên mặt Tiễn Phi hiện lên ra tức giận ngập trời, Đồng Học Bân! Ta nếu là không đem ngươi giết chết! Ta con mẹ nó không họ Tiễn!

Hơn mười phút sau, mấy chiếc xe đồ ở cửa ra vào Kim Đế sơn trang.

Lương Thành Bằng triệu mở họp hiện trường làm việc, bốn người Hồ Nhất Quốc, Tần Dũng, Triệu Kính Tùng, Hồ Tư Liên đều đến.

Tại trong một cái văn phòng của sơn trang, Lương Thành Bằng nhìn Đồng Học Bản nói: “Tình huống hiện tại sao rồi?”

Đồng Học Bản đáp: “Nhân viên có liên quan vụ án toàn bộ sa lưới, bắt được khoảng ba mươi người, đang tại tách ra thẩm vấn điều tra lấy chứng cứ”.

Hồ Nhất Quốc trầm mặt nói: “Bắt bài mà thôi, bắt nhiều người như vậy? Vấn đề quá nhỏ mà hành động lớn!”

Đồng Học Bản lạnh lùng nhìn hắn: “Hồ Cục trưởng, nếu vãn vẹn là tự chúng đánh bạc cũng thôi, nhưng các hương thân báo án người không phải không biết? Sòng bạc Kim Đế sơn trang khả nghi liên quan tới mấy vụ án mạng người cùng án cường hiếp, trước kia tra không được chứng cứ, giờ đây chuyện sòng bạc chứng cứ vô cùng xác thực, đương nhiên phải dựa theo tội mà phạt, cái này nếu gọi vụ án nhỏ, cái gì gọi vụ án lớn? Cái này nếu bảo chuyện bé xé ra to, cái gì gọi vấn đề không nhỏ hành động lớn?”

Ngoại trừ số ít mấy người, đại bộ phận lãnh đạo cục công an chỉ nghe nói lần này là bắt bạc, cụ thể vẫn không rõ chuyện gì xảy ra. Tần Dũng chính là một người buồn bực nhất, nghe vậy liền nói: “Đồng Cục trưởng, vụ án tiến triển ra sao? Có bắt được tiền đánh bạc cùng dụng cụ đánh bạc không? Tiền đánh bạc bao nhiêu?”

Đồng Học Bản nói: “Tiền đánh bạc ba trăm năm mươi vạn”.

Triệu Kính Tùng khê giật mình, hít sâu một hơi, mặt lập tức trầm xuống.

Hồ Tư Liên cùng Tần Dũng cũng là có chút kinh ngạc, nhiều như vậy? Kim Đế sơn trang từ trước tới nay đều cẩn thận, Lương Cục trưởng tra xét hai lần đều một xu tiền đánh bạc cũng không có tra được, tại sao Tiểu Đồng Cục trưởng vừa tra, liền bắt được nhiều tiền như vậy? Tại sao án nào vừa đến trong tay Tiểu Đồng Cục trưởng, vậy đều không gọi là n nữa?

Lương Thành Bằng tâm tình vô cùng tốt, nhưng trên mặt lại bảo trì bình tĩnh: “Tôi nói rồi, buổi chiều Đồng Cục trưởng cùng đồng chí công an trong đồn lên vào Kim Đế sơn trang, trà trộn vào trong sòng bạc, vì lấy chứng cứ, Đồng Cục trưởng đã thân mạo hiểm, từ trong sòng bạc thắng ba trăm năm mươi vạn tiền mặt, cũng đồng thời tra được địa điểm để dụng cụ đánh bạc, cuối cùng đem dụng cụ đánh bạc tiền đánh bạc vân vân... cùng bắt được, vì phá án cung cấp chứng cứ sung túc”.

Thắng ba trăm năm mươi vạn??

Tiền này thì ra là Tiểu Đồng Cục trưởng đánh bạc thắng được?

Tần Dũng cùng Hồ Tư Liên kinh ngạc liếc nhau, nghĩ thầm Đồng Học Bản cái bản lĩnh này cũng quá lớn, người bình thường muốn từ trong sòng bạc thắng tiền, hầu như là không có khả năng, nhưng Tiểu Đồng Cục trưởng chẳng những thắng, còn thắng hơn ba trăm năm mươi vạn? Hắn là thắng thế nào?

Hồ Nhất Quốc biết sòng bạc biện pháp đề phòng cực cao, mặc dù có cảnh sát đột nhiên đến, tiền đánh bạc cũng tuyệt đối sẽ không bị người tra được. Nghe nói Đồng Học Bản tra được tiền đánh bạc, hắn một mực có chút không tin, giờ đây vừa nghe Lương Thành Bằng nói, Hồ Nhất Quốc mới là rõ ràng, thì ra Đồng Học Bản là đem tiền đánh bạc nắm thật chặt tại trong tay chính hắn. Một chiêu này thật sự quá âm hiểm, hắn lập tức nói: “Thân là lãnh đạo cục công an sao có thể tham dự đánh bạc? Đồng Cục trưởng! Anh đây là câu cá chấp pháp! Dựa theo pháp luật quy định, loại phương pháp đạt được chứng cứ này không thể làm chứng cứ”.

Đồng Học Bản cười lạnh nói: “Cái gì gọi là câu cá chấp pháp? Người trong cuộc vốn không có ý đồ trái pháp luật, ở dưới nhân viên chấp pháp dụ dỗ mới từ việc phạm tội trái pháp luật hoạt động, cái này gọi là câu cá chấp pháp, lúc tôi đi Kim Đế sơn trang, sòng bạc đã có phạm tội là việc thật, đang hoạt động phạm tội, tôi chỉ là vì lấy chứng mới đem tiền đánh bạc từ trong tay sòng bạc chuyển dời đến trong tay của tôi, chính là sợ người Kim Đế sơn trang cầm tiền chạy, cái này gọi là là cái gì câu cá chấp pháp?”

Hồ Nhất Quốc lạnh giọng nói: “Chúng ta là nhân viên chấp pháp. Đánh bạc loại chuyện này sao có thể dính! Hồ đồ!”

Đồng Học Bàn công phu đầu võ mồm còn không có sợ qua ai, “Vây y theo ý Hồ Cục trưởng là Kim Đế sơn trang không có sòng bạc, chúng ta phải đem người thả?”

Hồ Nhất Quốc trừng mắt: “Tôi khi nào nói thả người? Tôi là bảo anh chú ý phương pháp! Chú ý phương thức làm việc!”

Đồng Học Bàn nhìn hẩn: “Nào quản mèo đen mèo trắng, có thể bắt chuột chính là con mèo tốt, vụ án phi thường thủ đoạn phi thường! Nếu tôi không khống chế được tiền đánh bạc của Kim Đế sơn trang, giờ đây một phen tiền cũng tra không được, oan khuất dân chúng ai đuổi cho bọn họ? Vây vụ án này cả đời mới có thể phá?”

Hồ Nhất Quốc cả giận nói: “Cậu...”

“Được rồi!” Lương Thành Bằng bắt mẫn võ xuống cái bàn: “Chuyện này Đồng Cục trưởng làm tốt lắm!”

Lương Cục trưởng một câu nói kia xem như định rồi, Hồ Nhất Quốc khẽ nắm nắm tay, không nói nữa.

Lương Thành Bằng nói: “Đồng Cục trưởng, chứng cứ vụ án là cậu tra được, giờ đây thành lập tổ chuyên án, vẫn tiếp tục cho cậu phụ trách, cần phải trong thời gian ngắn nhất đem án mạng người của sòng bạc điều tra rõ ràng!”

Đồng Học Bàn nói: “Cảm ơn lãnh đạo tín nhiệm, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

Lương Thành Bằng khẽ gật đầu, Tiểu Đồng này thật đúng là không giống với người khác, người bình thường lúc tiếp nhận án, luôn sẽ nghĩ kỹ đường lui, nghĩ kỹ sau khi phá không được án nên trốn tránh trách nhiệm như thế nào, bình thường sẽ không võ ngực đánh cước, nhưng Tiểu Đồng Cục trưởng lại khác, mỗi lần đều là một câu “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ” làm cho người ta nghe xong cảm thấy rất thư thái rất an tâm, cuối cùng thì sao? Mỗi lần nhiệm vụ đều hoàn thành đẹp đẽ! Cái này gọi là cái gì? Cái này kêu là bản lĩnh!

Ra khỏi phòng họp, vài lãnh đạo trong đó đều về nhà nghỉ ngơi, Hồ Tư Liên cùng Tần Dũng lại không đi.

Tần Dũng cười ha hả nói: “Đồng Cục trưởng, ngày mồng một tháng năm tôi còn muốn gọi cậu tới chỗ tôi đánh chơi mạt chược, may mắn là cậu đi kinh thành, ha ha, sau này nếu đánh bài tôi cũng không dám gọi cậu”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Hôm nay là vận may tốt mới thắng”.

Hồ Tư Liên hiếu kỳ nói: “Ngài vừa ở sòng bạc chơi là cái gì?”

“Là... bàn quay”.

Bàn quay loại vật này, giống như cùng kỹ thuật đánh bạc không liên quan? Tần Dũng a một tiếng, thấp giọng nói: “Có phải là có kỹ xảo?”

Đồng Học Bàn cười cười: “Chút tài mọn, lên không được đài”.

Tần Dũng chỉ chỉ hẩn: “Cậu đó, luôn khiêm nhường như vậy, nghe nói kỹ thuật bắn súng của cậu cũng không tồi, hôm nào hai ta luyện chút, ha ha”.

Bên kia, Hồ Nhất Quốc đang cùng Tiền Phi gọi điện thoại.

Hồ Nhất Quốc tức giận nói: “Lương Cục trưởng đem vụ án cho Đồng Học Bàn quản, tôi không xen tay vào được”.

Tiền Phi âm lãnh nói: “Bọn họ tra được cái gì?”

“Chính là ba trăm năm mươi vạn tiền đánh bạc cùng dụng cụ đánh bạc, án mạng cũng đang điều tra, nhưng còn chưa có chứng cứ” Hồ Nhất Quốc dừng một chút, nói: “Cậu trước đi ra ngoài trốn một chút đi, tôi thấy bộ dáng Lương Cục trưởng, hình như là muốn điều tra đến cùng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu là thật điều tra được cái gì đối với cậu bất lợi...”

Tiền Phi hừ một tiếng: “Yên tâm, miệng chúng tôi rất nghiêm, bọn họ cái gì cũng tra không được”.

Đối với những người của mình kia, Tiễn Phi là rất tín nhiệm, biết bọn họ dù thế nào cũng sẽ không bán mình, đây cũng không phải cảm tình quan hệ, mà là bọn họ có người nhà của mình. Mà Tiễn Phi cho dù không có Kim Đế sơn trang, cũng có thể động động mồm mép có thể làm cho bọn họ cửa nát nhà tan, cho nên những người kia sẽ không bán đứng hắn.

Sự thật cũng liền như Tiễn Phi suy nghĩ như vậy.

“Phùng đội trưởng, hỏi ra cái gì ?” Đồng Học Bàn nhìn Phùng đội phó đi tới nói.

Phùng đội phó cau mày nói: “Hai mươi mấy người người toàn bộ đã hỏi rồi. Ai cũng không nói, ngay cả sự thật sông bạc phạm tội cũng không thừa nhận, đừng nói là cái gì án giết người. Ài, đám người này miệng rất chặt, không dễ làm, tôi xem bọn họ là sớm đều mớm cung rồi, hẳn là có người nói cho bọn hắn biết không cần phải mở miệng, bằng không không có khả năng mỗi người cũng không nói chuyện”.

Đồng Học Bàn xoa xoa mi tâm: “Lục soát Kim Đế sơn trang tìm ra chứng cứ gì?”

Phùng đội phó nói: “Tại tầng hai phát hiện một đám phụ nữ bán dâm, đại bộ phận đều là người huyện Duyên Đài, trong đó có hai người nói là chồng bọn họ tại sông bạc thua tiền, mượn vay nặng lãi còn chưa trả, về sau bị Kim Đế sơn trang ép đến bất đắc dĩ, cho nên mới để cho các nàng trong này bán dâm trả nợ”.

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, chứng cứ đánh bạc cùng bán dâm đã vô cùng xác thực, cho dù bọn họ không khai cũng không có cái gì, những người tham dự này ai cũng không chạy được. Nhưng chút tội danh này vẫn quá nhẹ, Đồng Học Bàn giờ đây muốn điều tra chính là đến án giết người, thông qua cái cửa đột phá này, cố gắng có thể tìm tới sự thật phạm tội Tiễn Phi, thậm chí Hồ Nhất Quốc bọn họ.

“Tôi đi thẩm vấn” Đồng Học Bàn quyết định tự thân xuất mã.

“Ngài muốn thẩm vấn ai?”

“Mã Tam Nhi đi, người này cùng Tiễn Phi đi cực kỳ gần, hẳn biết không ít thứ”.

“Được, vậy tôi đi an bài”.

“Đúng rồi, tôi sau khi đi vào đừng cho người quấy rầy, mặc kệ xảy ra cái gì, các cậu cũng đừng vào...”

Phùng đội phó tâm kinh nhục khiêu một chút, không tự chủ được gật đầu, trong lòng tự nhủ Đồng Học Bàn muốn làm gì? Tra tấn bức cung?

Trong một gian phòng đơn, Đồng Học Bàn thấy được Mã Tam Nhi đang bị còng tay ngồi ở đó, hắn đang trơ mắt cúi thấp đầu, trong miệng hừ hừ điệu hát dân gian nông thôn, một bộ dáng không cho là đúng, nhưng mà cẩn thận chú ý có thể phát hiện, con người Mã Tam Nhi ở trong chỗ sâu cất giấu một vòng kinh hoảng nồng đậm, bề ngoài tất cả chỉ là vì che dấu mà thôi. Đồng Học Bàn cười cười, tiện tay đóng cửa lại, cũng từ bên trong khóa ngược lại .

Mã Tam Nhi ngẩng đầu: “A, Đồng Học Bàn”.

Đồng Học Bàn hướng trước mặt hắn ngồi xuống: “Nói đi, biết Ngu Tráng không? Hắn chết như thế nào?”

Mã Tam Nhi mê mang nói: “Ngu Tráng là ai? Tôi thật sự không biết”.

Ngu Tráng chính là chồng của Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bàn nói: “Năm trước, Ngu Tráng bị các người mê hoặc đến sông bạc, thua rất nhiều tiền, một lần cuối cùng rời nhà cũng là đi Kim Đế sơn trang các người, kết quả liền thấy cũng không có trở về, thi thể được người phát hiện tại bờ sông, thế nào? Người không biết?”

Mã Tam Nhi chợt nói: “Ồ, là hắn, cảnh sát về sau tra qua, hẳn không phải tự sát sao?”

Đồng Học Bàn lạnh giọng nói: “Anh đã không biết điều, thì đừng trách tôi”.

Mã Tam nhi ngẩn ra, cảnh giác mà đem thân thể dựa dựa phía sau: “Anh muốn làm gì?”

Đối phó loại lưu manh này, thì phải đến điểm hận được, Đồng Học Bàn từ trên ghế đứng lên, chậm rì rì đi đến trên bàn làm việc bên cạnh mở ra, cuối cùng, lấy ra một bút mực máy, Đồng Học Bàn đem nắp bút máy tháo xuống, đỉnh lang lang hướng trên mặt đất quăng ra, tiếp đó tay cầm bút máy đi đến trước mặt

Mã Tam Nhi, kéo cái ghế tới ngồi xuống: “Tôi kiên nhẫn có hạn, hỏi lại anh một lần cuối cùng, Ngu Tráng chết như thế nào?”

Mã Tam Nhi hoảng sợ nhìn nhìn đầu bút máy nhòn nhon kia: “Tôi thật không biết!”

Đồng Học Bàn gật đầu nói: “Tốt”.

Mã Tam Nhi không tin hẳn dám đối với mình dụng hình, đánh vài đấm còn dễ nói, nhưng cầm bút máy đâm mình? Điều này sao có thể! Hẳn một Phó Cục trưởng cục công an, đạo lý tối thiểu nhất cũng phải biết, thật muốn đem mình làm bị thương, hẳn cũng chạy không được trách nhiệm, nghĩ tới đây, Mã Tam Nhi trong lòng hơi yên.

Thật có chút sự tình, xảy ra luôn đột nhiên như vậy.

Đồng Học Bàn không nói hai lời giơ lên bút máy, Phốc! Thoáng cái liền đâm vào trên đùi Mã Tam Nhi!

Mã Tam Nhi ngạc nhiên kêu thảm một tiếng, mang tay bị còng ôm chân: “A! Người điên rồi! Người làm gì!”.

Đồng Học Bàn tỉnh táo nói: “Ngu Tráng chết như thế nào?”

Mã Tam Nhi hô to: “Người đâu! Mau tới! Cứu mạng!”

Đồng Học Bàn ánh mắt lạnh lẽo, một lần nữa giơ lên bút máy, đâm đến trên bờ vai Mã Tam Nhi, phốc, máu thoáng cái liền tung tóe ra!

“Người điên rồi! A! Điên rồi!” Mã Tam Nhi kinh sợ kêu thảm thiết liên tục, hẳn là sợ thật: “Tôi nói! Tôi nói! Ngu Tráng là bị người sơn trang đánh chết! A!”

Mã Tam Nhi ôm lấy bả vai hít một hơi, bị đau hết lớn: “Là chú ba của ta Mã Đại Khải bảo người đánh! Vốn không muốn đánh chết hẳn. Ngu Tráng thiếu nợ khoản nợ quá nhiều, Tam thúc là muốn cho hẳn đem lão bà cùng con hẳn giao ra cho bọn hẳn chơi, lúc này mới xuống tay độc ác, nhưng Ngu Tráng chết sống không đáp ứng, kết quả đánh đánh liền đánh cho chết!”.

Đồng Học Bàn cau chân mày nói: “Cùng Tiền Phi có quan hệ hay không?”.

Mã Tam Nhi ôm lấy chân kêu vài tiếng, đầu tất cả đều là mồ hôi: “Có. Nhưng sự tình cụ thể tôi cũng không rõ lắm, tôi lúc ấy không ở đó, khi Ngu Tráng chết thì Tiền Phi cùng chú ba của tôi đều ở đó, về sau đem tôi gọi đi qua, còn có một người tên An Tử, là hai chúng tôi đem thi thể mang lên bờ sông ném xuống sông. A! Tôi nói rồi! Có thể nói đã nói tất cả rồi! Nhanh cầm máu cho tôi! A! Không được rồi! Gọi xe cứu thương!”

Đồng Học Bàn thản nhiên nói: “Vụ án khác thì sao?”

Mã Tam Nhi nói: “Không có! Thật không có!”

Đồng Học Bàn lần thứ ba giơ tay lên, hung hăng cầm bút máy vào trên một cái chân khác của Mã Tam Nhi: “Nói!”

“A!” Mã Tam Nhi xé gan xé phổi kêu: “Đừng đâm! Đừng đâm! Tôi nói! Còn có một án mạng! A! Đó là tại một năm trước, là người bên ngoài tới. Hẳn kỹ thuật đánh bạc rất tốt, từ trong sòng bạc thắng đi hơn một trăm vạn, về sau chờ người nợ ra khỏi sòng bạc, Tiền Phi cùng chú ba tôi đem tiền đoạt trở về, người nợ cũng không chịu, còn nói phải báo cảnh sát gì đó. A, kết quả chú ba tôi bọn họ đã kêu người đem hẳn đánh ột trận, đánh cho chết tươi”.

Chuyện này Đồng Học Bàn lại chưa có nghe nói: “Thi thể đâu?”

Mã Tam Nhi nói: “Bị, bị chôn ở phía sau núi Kim Đế sơn trang”.

Đồng Học Bàn nói: “Thi thể Ngu Tráng vì sao không chôn?”

“Bởi vì hẳn... hẳn là người địa phương. A, rất nhiều người biết hẳn đến Kim Đế sơn trang, cho nên chú ba ta nói... Muốn, muốn tạo thành một cái biểu hiện giả dối tự sát, người kia đánh bạc thắng tiền là người bên ngoài. Không có người nào biết hẳn ở sơn trang của chúng tôi, cho nên, cho nên mới chôn hẳn!”

“Tiếp tục, còn có cái khác!”

“Không có! Lúc này thật không có! Tôi biết đều nói cho anh rồi!”

Đồng Học Bên nhìn hẩn, BACK ba phút!

Tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên biến mất!

Đồng Học Bên đầu óc hơi chóng mặt, chờ ánh mắt dần dần rõ ràng, liền nhìn thấy Mã Tam Nhi ngồi ở đối diện chính mình.

“Ngu Tráng là ai? Tôi thật sự không biết” Mã Tam Nhi cá chết không há mồm.

Thời gian lui về!

Đồng Học Bên cười lạnh một tiếng, lấy ra thuốc châm lên: “Mã Tam Nhi, anh nghĩ rằng tôi không có chứng cứ liên dâm bắt người? Hả? Năm trước, chú ba anh Mã Đại Khải cùng Tiền Phi nhớ thương lão bà cùng con gái của Ngu Tráng, muốn cho hẩn lấy Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiển Thiển trả nợ, kết quả Ngu Tráng không đồng ý, các anh liền đem người ta đánh chết tươi, vì tạo thành biểu hiện giả dối tạt sạt, chú ba anh bảo anh đem thi thể mang lên bờ sông ném xuống, ô, đúng rồi, còn có người tên An Tử cũng là với anh cùng nhau chuyển thi thể, có phải như vậy hay không?”

Mã Tam Nhi thoáng cái liền ngây ngẩn cả người!

Đồng Học Bên ngó ngó hẩn: “Anh còn có lời gì có thể nói?”

Mã Tam Nhi vọt đứng lên, vội la lên: “Không có chuyện đó! Tuyệt đối không có!”

Đồng Học Bên không nhanh không chậm nói: “Còn có vụ án một năm trước, một người bên ngoài đến Kim Đế sơn trang các anh bài bạc, tuy thắng, nhưng cuối cùng vẫn là bị các anh tìm đoạt lại hơn một trăm vạn này, còn đem người đánh cho chết, sau khi chết, thi thể bị anh cùng người các anh chôn ở phía sau núi Kim Đế sơn trang, có chuyện này hay không?”

Mã Tam Nhi mặt cũng tái rồi, hẩn không rõ Đồng Học Bên là làm sao biết!

Đồng Học Bên ha ha cười: “Anh nghĩ rằng cảnh sát chúng tôi không có chứng cứ? Anh cho rằng anh im lặng cả đời không nói, chuyện xảy ra liền trôi qua sao?”

Đồng Học Bên vẻ tươi cười lập tức thu vào, tức giận một cước đá vào trên bụng Mã Tam Nhi, đem hẩn gạt ngã trên mặt đất: “Đó là con mẹ nó hai cái mạng người! Anh lá gan khá lớn! Hả?”

Mã Tam Nhi mặt xám như tro, hẩn biết, nhất định là có người của Kim Đế sơn trang để lộ bí mật, nhưng chuyện này chỉ có số ít mấy người biết, lãnh đạo cao tầng khác cũng không rõ ràng, rốt cuộc là ai?

Đồng Học Bên nói dối há miệng liền đến hẩn nói: “Mã Tam Nhi, hai án mạng, cái thi thể phía sau núi kia cũng sắp mọc ra, anh nếu bây giờ còn không muốn lập công chuộc tội, còn không thành thật khai báo vấn đề, người đó cũng bảo vệ không được anh, giết người là cái tội gì anh hẩn là rõ ràng, tử hình! Dựa vào chứng cứ hiện tại mà xem, anh đời này, là đừng nghĩ thấy lại mặt trời nữa”.

Mã Tam Nhi bối rối nói: “Không phải tôi! Đồng Cục trưởng! Người không phải tôi giết!”

Đồng Học Bên vỗ cái bàn “Không phải anh thì là ai?”

Mã Tam Nhi vội la lên: “Là Đại Đầu! Người phía sau núi nợ là Đại Đầu giết! Hẩn không phải người của Kim Đế sơn trang, là thủ hạ của Tiền tổng, tôi, tôi biết nhà hẩn ở đâu, Đồng Cục trưởng, tôi, tôi cũng biết thi thể phía sau núi chôn ở đâu, tôi có thể lập công chuộc tội hay không? Người thật không phải tôi giết!”

Đại Đầu? Cái tên này Đồng Học Bên không phải lần đầu tiên nghe, lần đó bắt cóc Ngu Mỹ Hà Đại Ba từng nói qua, bọn họ sở dĩ lựa chọn Ngu Mỹ Hà, sở dĩ biết Ngu Mỹ Hà ở đâu tất cả đều là một người tên là Đại Đầu nói cho bọn hẩn biết, hiện tại xem ra, tất cả cái này tất cả đều là Tiền Phi bày ra!

Đồng Học Bên trong lòng lạnh lẽo: “Đứng dậy! Đi theo tôi!”

Ra cửa, Phòng đội phó đang chờ ở bên ngoài, vừa thấy Đồng Cục trưởng đi ra, hẩn lập tức nói: “Mã Tam Nhi bên đó sao rồi?”

Đồng Học Bàn nói: “Đều khai rồi”.

Phùng đội phó kinh ngạc “Khai rồi ? Hẳn nói rồi?”

Đồng Học Bàn cầm giấy qua cho Mã Tam Nhi, bảo hắn viết xuống một cái địa chỉ, rồi đưa cho Phùng đội phó, “Ồ đây anh theo dõi một chút, bên trong có một người tên Đại Đầu là thủ phạm chính án hung sát này, tại trước bình minh nhất định phải bắt được, còn nữa, chuyện này không cần phải nói cho bất luận kẻ nào, anh mang theo một hai thân tín tự mình đi lo liệu, ngàn vạn chớ hở tiếng cho người trốn thoát! Giờ đây tên Đại Đầu kia hẳn là còn chưa biết chúng ta tra được hắn. Hành động phải nhanh!”

Phùng đội trưởng nói: “Ngài yên tâm! Chỉ cần hắn không chạy! Cam đoan đem người bắt trở về!”

Đồng Học Bàn hơi trầm ngâm, một lần nữa thấp giọng nói: “Còn nữa, bí mật bắt Tiễn Phi”.

Phùng đội phó cả kinh nói: “Bắt hắn?”

Đồng Học Bàn trịnh trọng nói: “Chuyện này chỉ có hai người chúng ta biết là được rồi. Vẫn câu nói kia, ai cũng không cần phải nói, Lương Cục trưởng bên kia cũng thế, Mã Tam Nhi đã khai Tiễn Phi tham dự phạm tội giết người, anh cứ bắt là được rồi, xảy ra chuyện tôi chịu trách nhiệm! Nhất định không thể để cho hắn chạy!”

Phùng đội trưởng khẽ cắn môi, dùng sức gật đầu một cái.

Giờ đây, Phùng đội phó cũng có chút bội phục Đồng Cục trưởng, chính mình vừa rồi thậm chí như vậy nửa ngày, cường bức lợi dụ, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng đến đến, hai mươi mấy người không có một người nào mở miệng, nhưng Đồng Học Bàn sao? Tiểu Đồng Cục trưởng lúc này mới đi vào vài phút, năm phút đồng hồ cũng chưa tới! Kết quả Mã Tam Nhi liền mở miệng khai vấn đề! Ài! Phùng đội phó mặc cảm, cho dù người ta là Phó Cục trưởng, mình là đội phó, nhưng chênh lệch lại quá xa!

Chờ sau khi Phùng đội phó đi bí mật bắt, Đồng Học Bàn đem Mã Tam Nhi nhốt tại trong một gian đơn, chính mình là tìm được Sở Phong cùng hai cảnh sát hình sự khác, cùng bọn họ cùng nhau lặng lẽ rời Kim Đế sơn trang, đến phía sau núi vị trí Mã Tam Nhi nói cho kia đào thi thể.

Một xeng...

Hai xeng...

Ba xeng...

Sai lệch vài nơi, rốt cục, một cái thi thể đã bị phân hủy đến vô cùng thê thảm lộ ra dấu vết.

Đồng Học Bàn có chút buồn nôn, hướng phía sau đi vài bước, đúng lúc lúc này điện thoại vang lên, là điện thoại Lương Cục trưởng.

“Chuyện gì xảy ra?” Lương Thành Bằng ngữ khí rất căng nói: “Nghe nói cậu đem Tiễn Phi bắt lại? Quá vội rồi!”

Đồng Học Bàn chậm rãi nói: “Lương Cục trưởng, Mã Tam Nhi đã đem Tiễn Phi khai ra rồi, chúng ta còn ở phía sau núi Kim Đế sơn trang tìm được một cỗ thi thể, là một vụ án mạng khác một năm trước, chủ mưu cũng là Tiễn Phi cùng Mã Đại Khải, giờ đây nhân chứng vật chứng đều đủ, tôi cảm thấy đã đến lúc thu lưới”.

Lương Thành Bằng ngẩn người: “Nhanh như vậy? Nhân chứng vật chứng đều có rồi?”.

“Vâng”.

Lương Thành Bằng nhin không được bật cười một tiếng, trong lòng tự nhủ người thật là có bản lĩnh, cái tổ chuyên án này mới thành lập mấy giờ? Vốn còn chuẩn bị đánh lâu dài, người lần này liền phá án? Người cũng quá nhanh rồi, “...Làm tốt lắm! Quay đầu lại tôi xin công cho cậu! Thi thể bên kia vây lên tuyến cảnh giới! Tôi lập tức đến!”

Thi thể vừa ra, lập tức đem lãnh đạo trong huyện cũng kinh động, một phó huyện trưởng cùng thư kí chính pháp ủy đều đến hiện trường!

Người nào cũng biết, từ hôm nay trở đi, sẽ không còn có cái gì Kim Đế sơn trang nữa!

Kim Đế sơn trang ngã rồi!

Ngã đến triệt triệt để rồi!!

215. Chương 215: Chậu Hoa Từ Trên Trời Giáng Xuống!

Vài ngày sau, Đồng Học Bân đi làm tại cửa ra vào đại viện cục công an đựng phải Phùng đội phó đội cảnh sát hình sự, “Lão Phùng, vụ án Kim Đế sơn trang tiến triển thế nào?”

“Nhờ chứng cứ của ngài, giờ dựa theo nhận người đều đến, chính là Tiền Phi cùng Mã Đại Khải còn ngang ngạch”.

“Hắn? Chứng cứ vô cùng xác thực, hắn cũng nhảy không được vài ngày”.

“Còn không phải sao, tôi xem cách kết án không xa”.

Từ ngày hôm sau phát hiện cái thi thể kia, vụ án cũng đã không thuộc Đồng Học Bân quản nữa, chủ yếu là liên quan đến hai cái mạng người, sự tình huyền ảo quá lớn, bên trên xuất lực lại lịch cũng rất lớn, cho nên Lương Thành Bằng đích thân khơi mào trọng trách, viện kiểm sát bên kia cũng tham gia điều tra rồi. Đồng Học Bân một Phó Cục trưởng bài danh cuối cùng của cục công an, loại đại án này tự nhiên sẽ không để cho hắn nắm giữ ấn soái, nhưng mà công tích tra án hắn khẳng định không chạy được, từ những ngày này thái độ đám dân cảnh sát đối với hắn có thể nhìn ra, trải qua việc này, uy tín Đồng Học Bân tại trong cục thoáng cái liền dựng đứng đi lên.

Vừa mới đi lên lầu, nghênh đối diện lại gặp phải Hồ Nhất Quốc cùng Triệu Kính Tùng, hai người vẻ mặt rất mệt mỏi. Giống như mấy ngày nay đều đang bận bịu vụ án Kim Đế sơn trang, nhưng mà lãnh đạo khác là vội vàng điều tra án, Đồng Học Bân nhấm chùng Hồ Nhất Quốc hai người bọn họ là vội vàng giúp Tiền Phi lật lại bản án, hai người bọn họ cùng Tiền Phi đi gần như vậy, muốn nói không có chút tiền tài đi lên tên ngốc cũng không tin. Mà Tiền Phi cũng là đến từ Kim Đế sơn trang, nếu quả thật muốn tra ra cái gì, Hồ Nhất Quốc Triệu Kính Tùng nhấm chùng cũng chạy không được, cha Tiền Phi bộ trưởng bộ tuyên truyền Tỉn Sâm kia có lẽ cũng thế.

Đồng Học Bân cười nói: “Hồ Cục trưởng, Triệu Cục trưởng, ha ha, bận rồi thế?”

Hồ Nhất Quốc trong lòng lạnh lẽo, nhìn hắn: “Là Đồng Cục trưởng. Sớm như vậy đã tới?”

Triệu Kính Tùng cũng nhìn hắn một cái: “Đồng Cục trưởng lúc này là lập công, vụ án Kim Đế sơn trang ảnh hưởng thật không tốt”.

Đồng Học Bân làm bộ khiêm tốn nói: “Hài. Vận may tốt mà thôi. Vậy hai ngài làm việc đi, tôi đi lên lầu”.

Chờ Đồng Học Bân quay người, Hồ Nhất Quốc cùng Triệu Kính Tùng nhìn nhau cười.

Vào phòng làm việc của mình Đồng Học Bân cau mày, hắn cảm thấy có điểm gì là lạ, hôm trước ngày hôm qua hai người Hồ Nhất Quốc còn sắc mặt nặng nề, trong mắt luôn treo một vòng lo lắng nồng đậm, nhưng hôm nay hai người này tại sao giống như đổi người rồi? Có lòng dạ thanh thản cùng chính mình khua môi múa mép? Chẳng lẽ hai người bọn họ đã xác định vụ án Kim Đế sơn trang liên lụy không đến bọn họ? Nhưng Tiền Phi còn đang bên trong, ai biết hắn có thể hay không nói ra cái chuyện gì khác? Vạn nhất Tiền Phi tới một cái cá chết lưới rách, đem bọn người Hồ Nhất Quốc cùng Triệu Kính Tùng tất cả đều dẫn tới, hai người bọn họ cũng chạy không được?

Không đúng, có điểm không đúng!

Đồng Học Bân giờ đây cũng không ngóng trông thông qua chuyện này có thể đem bọn người Hồ Nhất Quốc Triệu Kính Tùng Vu Thịnh Trí kéo xuống đài, khả năng tính thật không lớn. Giờ đây Kim Đế sơn trang đã ngã, các phương diện nhân viên có liên quan vụ án cũng toàn bộ sa lưới. Chỉ cần có thể đưa bọn họ vào vòng pháp lý, cho dân chúng một cái công đạo, cho bọn người bị hại Ngu Mỹ Hà cùng Chu Mai một câu trả lời, chuyện này mục tiêu coi như đạt được, cũng là sự tình Đồng Học Bân bận việc nhiều ngày như vậy duy nhất chờ đợi. Nhưng bây giờ xem ra, sự tình tại sao giống như có chuyện xấu?

Đồng Học Bán lập tức gọi điện thoại cho văn phòng huyện cục: “Alo, Hồ Chủ nhiệm, tôi Đồng Học Bán”.

Hồ Tư Liên cười nói: “Đồng Cục trưởng, có việc ngài phân phó”.

“Ha ha, cái gì phân phó không phân phó, Hồ tỷ chị cũng đừng khách khí với tôi, ừm, tôi chính là muốn hỏi chuyện này, Tiền Phi bên kia cung khai ra sao?”

Hồ Tư Liên hơi trầm ngâm: “Vụ án là tổ điều tra chuyên môn phụ trách, cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng lúc ta vừa tới đi làm giống như nghe nói ngày hôm qua trong đêm Mã Đại Khải cung khai, nhưng mà hần chính là thừa nhận tất cả vụ án, kể cả đánh bạc, giết người, tổ chức gái bán dâm, hần thừa nhận những cái này là do hần làm, hần một người làm, cùng Tiền Phi không có quan hệ, còn nói Tiền Phi sở dĩ thường xuyên đến Kim Đế sơn trang, đó là bạn hần, nói Tiền Phi không phải người Kim Đế sơn trang”.

Sắc mặt Đồng Học Bán trầm xuống: “Hần thật đúng là dám nói!”

“Nhưng mà” Hồ Tư Liên nói: “Chứng cứ cũng không có chỉ hướng Tiền Phi. Việc hần lúc trước hoặc là tại trước khi mở Kim Đế sơn trang có thể có chỗ chuẩn bị. Đại biểu tư pháp, quản lí, tài khoản của sơn trang, cái gì cũng đều không cùng Tiền Phi có liên quan, về sau Mã Đại Khải cung khai, còn lấy ra một tấm chi phiếu, bên trong có hơn một ngàn vạn, là thu hoạch tiền tham ô đánh bạc, bằng bây giờ là Mã Đại Khải một người đem tội đều nhận, tiền tham ô cũng lấy trở về”.

Đồng Học Bán hít sâu một hơi, “Nói như vậy, định không được tội của Tiền Phi?”

Hồ Tư Liên thở dài: “Chỉ sợ là như vậy, tuy dưới có mấy người đều nói Tiền Phi thường xuyên đến Kim Đế sơn trang, là ông chủ phía sau màn của Kim Đế sơn trang, cũng không có chứng cứ, Tiền Phi cũng không có ngay ở trước mặt công nhân viên nói qua hần là ông chủ cái gì. Người này làm việc rất cẩn thận, giọt nước không lọt”.

Đồng Học Bán tức nói: “Mã Đại Khải không muốn sống rồi? Đó là hai cái mạng người! Hần gánh chịu nỗi sao?”

Hồ Tư Liên tặc lưỡi nói: “Bên trong có thể có sự tình khác”.

Sự tình khác? Đồng Học Bán trong lòng rõ ràng. Đơn giản chính là Tiền Phi đồng ý Mã Đại Khải sẽ cho người nhà hần một khoản tiền, hoặc là uy hiếp, dùng an toàn người nhà Mã Đại Khải uy hiếp, với các loại thủ đoạn lúc trước của Tiền Phi đến xem, loại chuyện này Tiền Phi tuyệt đối làm được! Mẹ kiếp! Đồng Học Bán nổi trận lôi đình. Chính mình hao phí nhiều tâm tư như vậy, mất nhiều sức lực như vậy, đến vẫn không bắt Tiền Phi là thế nào? Tại Đồng Học Bán xem ra, Tiền Phi mới là hung thủ chính thức án giết người cùng án cưỡng hiếp án đánh bạc, nếu như hần không chiếm được chế tài pháp luật, vậy tất cả đều là uổng công!

Reng reng reng, reng reng reng, đầu kia truyền đến tiếng điện thoại.

Hồ Tư Liên nói: “Đồng Cục trưởng ngài chờ, tôi tiếp điện thoại”.

Thanh âm xa một chút: “Alo, trung tâm chỉ huy, cái gì... ừm... tôi biết rồi”.

Sau khi thở dài một tiếng, Hồ Tư Liên nói: “Nói cho ngài một chuyện, Tiền Phi có khả năng được vô tội thả ra”.

Đồng Học Bán vừa nghe liền giận, cho dù tạm thời không có chứng cứ, cũng không thể nhanh như vậy liền thả người, cái này mẹ nó gọi là chuyện gì?

Cúp điện thoại, Đồng Học Bán đập đập vài bước lên lầu, đi thẳng tới văn phòng cục trưởng. Ai ngờ, Phó Cục trưởng Cung Tông Văn, Phó Cục trưởng Tần Dũng, Phó Cục trưởng Tôn Trường Hồng đều đang ngồi nơi đó, thấy Đồng Học Bán đến, Lương Thành Bằng liền biết hần cũng là đạt được tin rồi, khoát khoát tay bảo hần ngồi xuống.

Đồng Học Bán không ngồi: “Lương Cục trưởng, nghe nói muốn thả Tiền Phi?”

“Bên trên quyết định”.

Trong con mắt Lương Thành Bằng che dấu một vòng phần nộ, hiển nhiên đối với quyết định này cực kỳ bất mãn.

Tôn Trường Hồng cau mày nói: “Bên trên quyết định quá qua loa, không chứng cứ? Không chứng cứ có thể tìm chứng cứ”.

Tần Dũng cũng tức giận nói: “Đúng vậy, phía dưới không ít người đều chỉ ra và xác nhận Tiền Phi, nhất là Mã Tam Phi, loại nhân chứng này tại sao có thể bỏ qua? Nhân chứng cũng là chứng cứ! Chỉ cần Tiền Phi tham dự qua án giết người cùng vụ án khác, liền nhất định sẽ có dấu vết lộ ra, đến lúc đó vật chứng có thể có! Giờ đây thả người! Cho dù có vật chứng cũng sẽ bị hấn cho trôi rớt! Sau này còn muốn tra thì cũng tra không được!”

Đồng Học Bàn nói: “Lương cục, chứng cứ tôi sẽ tìm, giờ đây không thể thả người!”

Cung Tông Văn cùng Tôn Trường Hồng đều là đi theo Lương Thành Bằng cùng nhau tham dự qua hai lần hành động trước kia đối với Kim Đế sơn trang bắt bạc, lúc đó bọn họ không bắt được chứng cứ, đành phải một cái mặt xám mày tro, cho nên đối với sự tình Kim Đế sơn trang phi thường chú ý. Nhưng hiện tại Kim Đế sơn trang bị niêm phong, chứng cứ cũng có, còn liên quan đến hai cái mạng người cùng án lớn khác, ai ngờ cũng là bởi vì chứng cứ không quá đủ, đầu sỏ gây nên Tiền Phi được nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?

Mà ngay cả Cung Tông Văn gần đây nhún mình lần này cũng nói: “Lúc vừa tới tôi nghe nói cảnh sát hình sự phá án phía dưới trên tâm tình rất không tốt, tất cả mọi người muốn lại tiếp tục tra đến cùng. Lương cục, sự tình thả người có thể lại chậm rãi hay không, tôi thấy Đồng Cục trưởng tại phương diện năng lực phá án không có ai có thể nghi ngờ? Để hấn phụ trách điều tra chứng cứ đi.”

Lương Thành Bằng đành mặt nói: “Các cậu cho rằng tôi không muốn điều tra sao? Đó là hai cái mạng người! Còn có sông bạc, bởi vì hấn bao nhiêu người cửa nát nhà tan? Nhưng bây giờ bên trên hạ chỉ thị, bảo tôi thả người, lập tức thả người!”

Lương Thành Bằng trong lòng lại làm sao không nhin một cỗ tức giận? Tuy vụ án này là hấn nắm giữ án soái, nhưng người viện kiểm sát không phối hợp. Lãnh đạo bên trên lại ra lệnh, Lương Thành Bằng căn bản không có quyền quyết định!

Bọn người Cung Tông Văn cùng Tôn Trường Hồng thở dài, không nói.

Vì bảo vệ đứa con, chuyện này tám phần là Tiền Sâm ở phía trên hoạt động. Phe phái sau lưng Lương Thành Bằng dù sao không có lực lượng lớn như đằng sau Tiền Sâm. Không có vật chứng chỉ là cơ nhỏ nhỏ, nguyên nhân chính thức không có cách nào đem Tiền Phi trói tại luật pháp. Vẫn bởi vì cha Tiền Phi Tiền Sâm là bộ trưởng bộ tuyên truyền huyện ủy!

Lương Thành Bằng nói: “Chuyện này không cần nói nữa, dừng ở đây, vụ án Kim Đế sơn trang xem như tuyên bố chấm dứt”.

Đám người Cung Tông Văn cùng Tần Dũng biết chuyện không thể nghịch, liền không nói cái gì, chứa một bụng buồn bực xoay người cáo từ rời đi.

“Đồng Cục trưởng, cậu lưu lại chút” Lương Thành Bằng gọi lại Đồng Học Bàn, chờ bọn hấn vừa đi, Lương Thành Bằng liền xoa đầu phiền muộn nói: “Học Bàn, vụ án này từ đầu tới đuôi hầu như đều là cậu một mình điều tra, sự tình bên trong còn liên lụy tới giúp việc của cậu, tôi biết trong lòng cậu khẳng định nuốt không trôi cơn tức này, tôi cũng tương tự, nhưng có đôi lúc, thỏa hiệp cũng không có nghĩa là thất bại, sau này thời gian còn dài. Cậu rõ ý tứ tôi chứ?”

Bọn người Cung Tông Văn là người từng trải, Lương Thành Bằng biết bọn họ bên kia không có vấn đề, duy nhất lo lắng chính là Tiểu Đồng. Hấn tính tình thật sự quá xấu, Lương Thành Bằng sợ hấn xúc động.

Đồng Học Bàn đành mặt nói: “Lương Cục trưởng, tôi cảm thấy được tính nguyên tắc của vấn đề, tuyệt đối không thể thỏa hiệp!”

Lương Thành Bằng bắt đầu đi lắc đầu: “Cậu muốn làm sao bây giờ?”

Đồng Học Bàn kiên định nói: “Tra đến cùng!”

“Bên trên đã hạ mệnh lệnh, vụ án dừng ở đây, cậu nếu còn tiếp tục không tha, cậu đó chính là cùng lãnh đạo huyện đối nghịch!” Sợ hãi nghe không rõ, Lương Thành Bằng nói rất trực tiếp.

Đồng Học Bản hiên ngang lăm lăm nói: “Là lãnh đạo huyện lớn hay pháp luật lớn? Tiễn bộ trưởng lớn hay đảng lớn? Tôi làm việc, tôi không then với lương tâm! Tôi điều tra Tiễn Phi, là vì cho dân chúng một cái công đạo, loại chuyện này ngài bảo tôi thỏa hiệp? Tôi thỏa hiệp thế nào! Lãnh đạo huyện thì thế nào? Chính là lãnh đạo thành phố đến đây! Lãnh đạo tỉnh đến đây! Lãnh đạo trung ương đến đây! Vậy con mẹ nó cũng phải giảng đạo lý! Cũng phải đem pháp luật! Bởi vì là con trai lãnh đạo huyện ủy liền buông đèn xanh? Có thể trốn tránh chế tài pháp luật? Nào có chuyện đẹp như vậy!”

Lương Thành Bằng chỉ chỉ hần: “Cậu cái mở mồm này, luôn cậu có lý, được rồi chứ?”

Đồng Học Bản cả giận: “Lương Cục trưởng, tôi không phải đối với ngài, tôi chính là nói chuyện này, nếu bình thường là gian lận hoặc là đánh người cái gì, cái này cũng không có sao, nhưng hiện tại Kim Đế sơn trang có thể đi ra mạng người! Nếu như lãnh đạo tùy tiện một câu: Án mạng người cũng có thể mặc kệ, vậy con cái bọn họ chẳng phải là có thể tùy tiện giết người? Sao còn cần cục công an chúng ta dùng làm gì!”

Nói nửa ngày, Đồng Học Bản cũng biết không có tác dụng lớn, Lương Thành Bằng cũng có nỗi khổ tâm của hần, nói đến nói đi vẫn Tiễn Phi làm được quá cẩn thận rồi, không có để lại cái chứng cứ có lực gì. Nếu không giờ đây tuyệt đối là một mảnh tường ngược lại mọi người đẩy tư thế!

Đồng Học Bản vốn tưởng rằng phá Kim Đế sơn trang, Tiễn Phi cũng sẽ theo đó vào tù, ai ngờ căn bản không phải đơn giản như vậy!

Trở lại phòng làm việc của mình, Đồng Học Bản ánh mắt hung ác, tên Tiễn Phi này, tuyệt đối không thể buông tha hần! Thứ nhất là vì trong lòng điểm tình thần trọng nghĩa này, thứ hai là ở vị trí hần, xét xử phần tử phạm tội là trách nhiệm Đồng Học Bản, thứ ba là vì hứa hẹn Ngưu Mỹ Hà mà nói, điểm thứ tư, cũng là một điểm quan trọng nhất: Nếu như Tiễn Phi nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, với tính cách hần nhất định sẽ ghi nhớ cái bút sổ sách này, sự tình giết người hần cũng dám làm, còn có cái gì hần không dám? Mẹ mình cùng thân nhân mình có thể nguy hiểm!

Một cổ cảm giác cấp bách cùng cảm giác nguy cơ đã sát tới trên đầu!

Tiến Phi vô tội thả ra.

Không ít cảnh sát hình sự dân cảnh vừa nghe tin tức, trong lòng đều âm thầm bịt kín một tầng rất chán ghét. Từ trên vụ án Kim Đế sơn trang nhìn, người có ngốc cũng có thể nhìn ra: Tiễn Phi này mới là chủ mưu vụ án, nhưng bây giờ, trong cục lại có thể thả người, điều này làm cho rất nhiều cảnh sát hình sự đều rất tức giận, thậm chí rất nhiều người không khỏi nghĩ đến, trời huyện Duyên Đài lại có đen như vậy, đen đến đã có thể che khuất pháp luật?

Phòng đội phó trước tiên liền gọi điện thoại cho Đồng Học Bản: “Đồng Cục trưởng, các anh em lúc trước cùng ngài cùng nhau tra án đều tức giận, người là chúng ta bắt, chứng cứ là chúng ta tra. Nhưng hiện tại... Đồng Cục trưởng, ngài nói làm sao bây giờ. Chỉ cần ngài một câu, ngài chỉ chỗ nào chúng tôi đánh chỗ đó, tuyệt đối không hai lời!”

Nhìn thấy thi thể giết mình, nguyên một đám phụ nữ đang hoảng bất đắc dĩ biến thành gái bán dâm, theo Phòng đội phó càng điều tra vào sâu, vụ án Kim Đế sơn trang càng khiến cho hần tức giận, trong đó một gái bán dâm hần còn biết, là một đồng hương nhà bọn hần, cũng là chồng thua tiền mới bị ép lấy nàng trả nợ. Giờ đây vừa nghe nói lại muốn đem Tiễn Phi thả, Phòng đội phó lúc ấy liền nổi giận!

Phòng đội phó không có gọi điện thoại cho Lương Cục trưởng, hần rõ ràng chuyện này Lương Cục trưởng sẽ không ra mặt. Áp lực của bí thư huyện ủy không phải ai cũng có thể thừa nhận. Nếu như nói trong cả cục công an còn có một người không muốn sống, dám cùng lãnh đạo huyện ủy đối nghịch, vậy cũng chỉ có Tiểu Đồng Cục trưởng. Trải qua vài ngày tiếp xúc, ấn tượng Phòng đội phó đối với Tiểu Đồng Cục trưởng thần kỳ tốt, hần biết Đồng Cục trưởng không phải người sợ phiền phức, bằng không cũng sẽ không mang theo một dân cảnh dám tìm Kim Đế sơn trang phiền toái, cho nên việc này vừa ra, người thứ nhất Phòng đội phó nghĩ đến chính là Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản cầm điện thoại nói: “Các cậu cũng muốn tiếp tục tra?”

Phùng đội phó bắt chấp tất cả: “Phải, ngài nói chúng tôi là âm thầm điều tra chúng có tốt, hay theo dõi Tiền Phi để từ hần tìm được chúng có tốt?”

Đồng Học Bàn nói: “Tiền Phi người này nhìn lên không có gì, nhưng trên thực tế vẫn rất cẩn thận, vật chúng? Hần hần sẽ không lưu lại”.

Phùng đội phó cắn răng nói: “Đồng Cục trưởng. Vậy ngài nói làm sao bây giờ? Cũng không thể để hần cứ như vậy nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?”

Lão Phùng có thể gọi cú điện thoại này cho hần, khiến cho Đồng Học Bàn trong lòng rất ám áp, nhưng hần lại không muốn Phùng đội phó bọn họ gặp chuyện không may, lãnh đạo bên trên muốn động chính mình hoặc là Lương Cục trưởng có lẽ rất có khó khăn, nhưng động Phùng đội phó bọn họ, vậy căn bản không tính là chuyện gì.

“Lão Phùng, có những lời này của anh là đủ rồi, chuyện này các anh đừng động, tôi tới lo liệu, anh nói cho tôi biết Tiền Phi giờ đây ở đâu là được rồi”.

Phùng đội phó trong lòng nóng lên: “Đồng Cục trưởng, tôi không sợ chuyện!”

Đồng Học Bàn nói: “Lão Phùng, nghe tôi!”

“Tôi... ài... Tiền Phi hần là ở đường Xuân Giang, chúng tôi trông thấy hần vào một cái quán rượu”.

Đồng Học Bàn ánh mắt khê ngưng, xuống lầu liền đi trung tâm chỉ huy cùng Hồ Tư Liên lấy chìa khóa xe, lái về phía đường Xuân Giang.

Xe còn chưa tới tòa tửu lầu Phùng đội phó nói kia, Đồng Học Bàn đột nhiên nhìn thấy một cái cửa ra vào tiểu khu đỗ một chiếc Mercedes, giống như chính là chiếc xe của Tiền Phi kia, thả chậm tốc độ xe hướng trong xe xem xét, Tiền Phi đang gọi điện thoại, vẻ mặt cười tủm tỉm.

“Cha, yên tâm đi, con cam đoan không gây chuyện” Tiền Phi cười nói.

Đầu bên kia điện thoại Tiền Sâm nói: “Lần này là ta cam lòng đem cái mặt già nua khắp nơi cầu người mới đem con đưa ra, con cùng đám người kia sau này có thể không lui tới tận lực không qua lại”.

Tiền Phi không cho là đúng nói: “Biết biết, cảm ơn cha”.

Cúp máy, Tiền Phi lộ ra một tia cười lạnh, phụ thân hần chỉ những người kia tự nhiên là một số phần tử bất lương trên xã hội, nhưng mà Tiền Phi làm sao có thể không qua lại, Kim Đế sơn trang nói không liên không có, hơn một ngàn vạn tiền nói bay liền bay, cái này làm sao bảo hần cam tâm?

Tiền Phi đã đem Đồng Học Bàn hận đến trong xương. Nếu không phải hần sớm có chuẩn bị, tìm xong người chịu tội thay, vậy hần đời này không chừng liền ở trong ngục giam qua ngày, thậm chí khả năng rất lớn là tử hình!

Đồng Học Bàn! Người chờ đi! Chờ thêm mấy ngày này! Tao con mẹ nó thu thập mày!

Tiền Phi đã nghĩ kỹ mục tiêu, Loan Hiểu Bình, Ngu Mỹ Hà, Ngu Thiển Thiển, Đường Cẩn, Loan Dĩnh. Những người này là thân thuộc của Đồng Học Bàn, một cái kế hoạch ác độc trong lòng sinh ra, Tiền Phi câu lên một cái mỉm cười, nếu không cho họ Đồng thống khổ, hần sao có thể ra ngục ác khí này!

Cộc cộc cộc, có người gõ cửa sổ xe thủy tinh của hần.

Tiền Phi nghiêng đầu vừa nhìn, sắc mặt khê biến nói: “Đồng Học Bàn?”

Đồng Học Bàn trầm mắt nhìn hần: “Họ Tiền, đừng tưởng rằng chuyện này xong rồi”.

Tiền Phi ha ha cười, mở cửa xuống xe: “Đây chính là lời tao muốn cùng mày nói: Đừng tưởng rằng cứ như vậy xong rồi”.

Đồng Học Bàn lúc đến suy nghĩ thật lâu, hần vốn định dùng BACK tra tấn bức cung Tiền Phi, khiến cho hần nói ra chứng cứ ở đâu, nhưng về sau lại từ bỏ kế hoạch này, không có khả năng, coi như mình đem hần đánh chết, Tiền Phi cũng nhất định sẽ không nói, làm sao bây giờ? Đồng Học Bàn vắt hết óc.

Tiền Phi vui tươi hơn hử nói: “Đồng Cục trưởng, lần kia gặp mặt chúng ta chưa nói hai câu, tao lại vẫn muốn cùng mày tâm sự. Đi, chúng ta tùy tiện đi dạo”.

Thấy Đồng Học Bân không có cách nào bắt chính mình, Tiền Phi tâm tình vô cùng sung sướng, đóng cửa xe, dạo bước từ ngoài nhà tiểu khu đi, vừa đi vừa nói: “Hô, không khí bên ngoài chính là tốt, Đồng Cục trưởng, tao nghe nói mẹ của mày tại huyện Nhất Trung dạy học? Tên cái gì Loan Hiểu Bình? Ha ha, lão nhân gia thân thể thế nào?”

Đồng Học Bân trong lòng trầm xuống, ý tứ trong lời nói hắn sẽ không nghe không hiểu.

Tiền Phi cười nhạt nói: “Bảo mẹ của mày chú ý thân thể nhiều, người đã già, khó tránh khỏi ra chút chuyện gì đó, mày nói có đúng hay không?”

Đồng Học Bân trong mắt cơn tức mạnh bốc lên: “Mày có ý tứ gì?”

Thấy hắn cái vẻ mặt này, Tiền Phi tâm tình tốt hơn, hắn quyết định chờ tin tức chuyện này qua một cái, trước hết lấy Loan Hiểu Bình khai đao: “Ha ha, không có ý nghĩa, chính là bảo lão nhân gia chú ý thân thể xương cốt hơn”.

Bầu trời có chút âm u, giống như muốn mưa.

Đột nhiên, một hồi cuồng phong gào thét mà qua, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, cách đó không xa truyền đến một tiếng vang răng rắc thật lớn!

Đồng Học Bân cùng Tiền Phi đều nhìn qua. Thì ra là lầu tám không biết nhà ai đặt ở trên bệ cửa sổ một cái bồn hoa đã rơi xuống, mảnh nhỏ rải đầy đất, may mắn không nện vào người. Một tiểu lão đầu dắt chó lầu dưới chỉ vào lầu tám liền chửi ầm lên. Tiếng động vang lên đem chó làm cho sợ hãi.

Tiền Phi rút về ánh mắt, cười nói: “Tao nghe nói mày còn có em gái tên Đường Cẩn? Tiểu cô nương lớn lên tươi tắn? Hôm nào giới thiệu cho tao một chút?”.

Đồng Học Bân chớp chớp con mắt, đột nhiên một cái ý nghĩ xông ra!

“Tiền Phi, mày có phải thật nghĩ đến mày thật không có việc gì à?” Đồng Học Bân liếc hắn một cái.

Tiền Phi buông tay: “Tao có việc? Tao có thể có chuyện gì? Lần này là chúng mày làm oan uổng tao, tao không tố cáo chúng mày là đã không tồi rồi! Ha ha...”

Đồng Học Bân biết là lúc mình phải hạ quyết tâm, cái loại trước mắt này quyết không thể không quả quyết, ý tứ từ trong lời nói của Tiền Phi không khó nghe ra, hắn có thể muốn trả thù người nhà mình, bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này còn muốn trừng trị hắn, vậy rất khó khăn rất khó khăn !

Mẹ kiếp! Làm!

Cái loại khốn nạn này, chết không đủ tiếc!

Đồng Học Bân sắc mặt hung ác: BACK ba phút!!

Thời gian bay ngược!

Đầy trời mây đen dần dần ngưng tụ, mưa muốn rơi xuống!

“Đồng Cục trưởng, lần kia gặp mặt chúng ta chưa nói hai câu, tao lại vẫn muốn cùng mày tâm sự. Đi, chúng ta tùy tiện đi dạo... Hô, không khí bên ngoài chính là tốt, Đồng Cục trưởng, tao nghe nói mẹ của mày tại huyện Nhất Trung dạy học? Tên cái gì Loan Hiểu Bình? Ha ha, lão nhân gia thân thể thế nào?” Tiền Phi cười tùm tùm đi phía trước.

Đồng Học Bân nhìn hắn, đi theo: “Mày vẫn trước quan tâm thân thể của mình một chút đi”.

Tiền Phi cười nói: “Ha ha. Tao? Tao khỏe lắm, làm phiền Đồng Cục trưởng hao tâm tổn trí rồi”.

Đồng Học Bân tiến độ dưới chân bỗng nhiên biến đổi, “Đi bên này đi, tao cùng với mày nói chút chuyện này”.

Tiền Phi khẽ giật mình, cũng không có cho là có chuyện, bước nhanh theo sau.

Dần dần đi vào nhà gạch đỏ, Đồng Học Bản ung dung thản nhiên ngẩng lên nhìn trên dưới, lướt qua mặt cỏ, thân thể ép sát lầu đứng ở dưới lầu. Tiễn Phi ngó ngó hắn, nở nụ cười một cái, cũng giẫm thăm cỏ đi qua. Đồng Học Bản vừa thấy, lại cười vẫy tay: “Đến, lại đứng đi qua một chút”.

Tiến Phi không nhúc nhích: “Tao cũng không muốn cách mày gần như vậy, có chuyện gì nói”.

Đồng Học Bản lấy ra một điều thuốc đưa tới. Lại lấy ra cái bật lửa đánh lửa, châm cho hắn điều thuốc.

“Hút thuốc?” Tiễn Phi ngoài ý muốn một chút, lại không hút thuốc của hắn, sau khi đem thuốc ném đi, từ miệng túi lấy ra một cây Trung Hoa, thấy cái bật lửa ở phía xa, Tiễn Phi liền đi lên phía trước bốn bước, cũng dán sát tường đứng ở dưới lầu, cúi đầu dùng cái bật lửa của Đồng Học Bản đánh lửa.

Đúng lúc này, một hồi cuồng phong gào thét!

Hô! Một cái bồn cắm hoa hải đường từ trên trời giáng xuống!

Mười mét...

Năm mét...

Ba mét...

Loảng xoảng! Nện ở trên đầu Tiễn Phi!

Tiến Phi kêu cũng không kêu, phốc một tiếng ngã lăn ra trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh!!

216. Chương 216: Ôn Thần Tiểu Đồng

”A! Chết người rồi! Chết người rồi!”

”Tôi đã nói đặt bồn hoa trên bệ cửa sổ rất nguy hiểm! Nhìn kia! Đã xảy ra chuyện rồi!”

”Rơi từ trên cao xuống! Phỏng chừng là không sống nổi! Người này cũng thật không may!”

”Không phải như vậy chứ, đứng ở chỗ nào không đứng lại đứng ở dưới lầu người ta, ài, các hạ đen vãi.”

Xung quanh tiểu khu, không ít cư dân xem náo nhiệt đều xông tới, đứng xa xa chỉ trỏ Tiễn Phi đầu rơi máu chảy. Đồng Học Bản đứng ở một bên lạnh lùng cúi đầu nhìn thoáng qua, không nhanh không chậm lấy điện thoại di động ra kêu xe cấp cứu, lập tức gọi cho cục công an dùng tên mình để báo án. Đồng Học Bản không có cách nào khác mà không làm như vậy, nếu như mặc kệ Tiễn Phi, bốn phương tám hướng nhiều người như vậy nhìn thấy, thế nào mình cũng không trốn thoát tội danh vô tâm.

Không bao lâu, xe cấp cứu và xe cảnh sát trước sau cùng tới.

Nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đưa Tiễn Phi lên xe, xe cảnh sát đi xuống mấy người lãnh đạo của cục công an.

”Đồng cục trưởng! Rốt cuộc là sao?”, Lương Thành Bằng tự mình tới, bên cạnh là Hồ Nhất Quốc và Triệu Kính Tùng hai người, Phùng phó đội trưởng bọn họ cũng từ một chiếc xe phía sau bước xuống. Lương Thành Bằng trong lòng giật mình, khi nghe chuyện này thì phản ứng đầu tiên cũng là sao có thể, không nói cái khác, chủ yếu là quá mẹ nó trùng hợp liểu, cục công an vừa bị bí thư huyện ủy Thường Lỗi dùng áp lực thả người, lúc này chưa qua bao lâu, Tiễn Phi bị bồn hoa rơi trúng đầu, kiếp nạn này không biết sống chết ra sao?

Giải quyết Tiễn Phi, gánh nặng trong lòng Đồng Học Bản liền giảm bớt, giải thích nói: ”Lương cục trưởng, là như thế này, vừa rồi tôi đi ngang qua bên này đúng lúc gặp phải Tiễn Phi, hắn muốn tâm sự với tôi một chút, hai chúng tôi đi bộ đến bên này tiểu khu, đứng nói chuyện dưới lầu, ai biết đột nhiên có một trận gió to nổi lên, tạo ra một tiếng động lớn, chờ khi tôi phản ứng lại thì, bồn hoa đã từ trên lầu rơi xuống trúng đầu Tiễn Phi, là gió thổi rơi xuống, ài. “

Phùng phó đội trưởng kinh ngạc, thật sự có chuyện trùng hợp như vậy?

Hồ Nhất Quốc nghiêm mặt nhìn Đồng Học Bản, hắn cũng không tin, kêu hai người lên lầu tra án.

Triệu Kính Tùng xem xét Đồng Học Bản, trong lòng nói nếu như chuyện này thật sự là Đồng Học Bản làm, vậy thì hẳn quá ngu xuẩn rồi.

Lương Thành Bằng và một ít cảnh sát khác cũng đều có ánh mắt ngưng trọng, chuyện này, tất cả mọi người hoài nghi có quan hệ với Tiểu Đồng cục trưởng, mâu thuẫn của Đồng cục trưởng và Tiền Phi hầu như người người đều biết. Bất quá thấy Tiền Phi bị cái bồn hoa rót ngay trúng đầu, trong lòng không ít cảnh sát lộ ra một sự vui sướng, người như thế chết còn không đủ, cũng là Tiểu Đồng cục trưởng không được hay lắm, nếu quả thật là hắn làm, thì chuyện này có thể sẽ to lắm.

Phùng phó đội trưởng lặng lẽ đi tới bên cạnh Đồng Học Bản : "Đồng cục trưởng, ngài ... cái này. . ."

Đồng Học Bản cười khổ nói: "Tôi làm sao? Anh nghĩ tôi mượn người ném bồn hoa xuống?"

"Ặc, không có." Phùng phó đội trưởng nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng rất không xác định.

Nửa giờ sau, kết quả điều tra đã ra.

Hồ Nhất Quốc tuy rằng không muốn tin tưởng, nhưng không thừa nhận cũng không được, chuyện này thật sự là một ngoài ý muốn. Ở tại lầu tám là một lão vô lại, không có công tác gì, suốt ngày ra ngoài chơi bơi quây phá, cái chuyện bồn hoa rơi xuống đất này, lão vô lại đã làm như thế hai năm trước, lúc trước chỉ có một bồn hoa, sau đó có một ông già bình thường hay đi ngang qua dưới lầu, thấy cái bồn hoa kia nằm sát ra ngoài bệ cửa sổ hết một nửa rồi, ông già nhát gan, lên lầu nói cho lão vô lại biết bồn hoa không thể để như thế, dễ xảy ra nguy hiểm, kết quả lão vô lại không nghe, hai người còn vì chuyện này mà cãi một trận, sau đó, lão vô lại thẳng thắn đem thả bồn hoa ra bên ngoài bệ cửa sổ, cố ý chọc giận ông già.

Cho nên, cái bồn hoa này cũng không phải một người ta gây ra, khi Đồng cục trưởng còn chưa đến huyện Duyên Thai thì đã là cái dạng này, hơn nữa đột nhiên xuất hiện gió to cũng chiếm được xác thực của dân chúng xung quanh, hiện tại đã có thể khẳng định, chuyện này không có liên quan với Tiểu Đồng cục trưởng, hoàn toàn là một bất ngờ.

Lương Thành Bằng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nói cũng đúng, Tiểu Đồng tuy rằng xung động, nhưng là xung động không đến mức như thế.

Phùng phó đội trưởng vẫn lau mồ hôi thay Đồng cục trưởng , hiện tại vừa nghe, trong lòng nhất thời vui lên, thật sự là trùng hợp? Ha ha, đáng đời! Cái này kêu là ác giả ác báo a! Ngoại trừ Hồ Nhất Quốc và Triệu Kính Tùng, mọi người ở đây không có ai đồng tình Tiền Phi, Kim Đế sơn trang tất cả đều là Tiền Phi lên lún ở sau lưng, cái này gọi là tự làm tự chịu! Cái này gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt! Pháp luật chế tài không được mảy! Lão thiên gia cũng sẽ xử mảy! Ngày hôm sau, Đồng Học Bản vẫn không đi làm, mà là đi bệnh viện nhân dân huyện thăm bệnh.

Đồng Học Bản thăm Tiền Phi, đương nhiên không phải vì hảo tâm gì, cái tên Tiền Phi này từ lúc lên xe cứu thương đã không có tin tức gì, nghe nói buổi chiều ngày hôm qua có làm giải phẫu, vẫn trong hôn mê trạng thái, còn không thoát khỏi nguy hiểm, cũng không biết sống chết thế nào, Đồng Học Bản nghĩ Tiền Phi nếu như không chết, sau này mình chỉ sợ sẽ phiền phức liêu, Đồng Học Bản không sợ người khác ra tay đối với mình, chỉ sợ bọn họ ra tay với mẹ của mình người thân bên cạnh. Còn có một nguyên nhân thăm bệnh, cũng là muốn nhìn thái độ người nhà của Tiền Phi, có phải là đem cái món nợ này tính trên đầu mình, Đồng Học Bản phải có chuẩn bị tâm lý, làm tốt phương án ứng đối tiếp theo.

Lên lầu, quẹo vào, Đồng Học Bản cùng y tá hỏi thăm, đi tới phòng bệnh của Tiền Phi.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, bộ trưởng bộ tuyên truyền Tiền Sâm đang ngồi ở đầu giường, lo nghĩ nhìn con trai đang hôn mê trên giường.

"Tiền bộ trưởng." Đồng Học Bản cầm một túi hoa quả đi vào : "Tiểu Tiền thế nào?"

Tiền Sâm vừa nhìn thấy Đồng Học Bản, mặt nhất thời lạnh xuống tới, chỉ vào hắn nói: "Cậu đi ra ngoài cho tôi!"

Đồng Học Bản lắc đầu, đặt hoa quả xuống, liếc mắt nhìn Tiền Phi trên giường bệnh, xoay người rời khỏi.

Tiền Sâm quả thực đã đem cái món nợ này ghi lên đầu Đồng Học Bản, nếu như không phải hắn tra xét Kim Đế sơn trang, con trai mình cũng sẽ không bị bắt, nếu như không phải cùng đứng dưới lầu tiểu khu với

Đồng Học Bàn, con trai mình cũng sẽ không bị bồn hoa rớt trứng, tất cả đều là bởi vì Đồng Học Bàn, Tiễn Sâm đã hận ý ngập trời, nếu như con trai xảy ra chuyện gì, ông thề, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Đồng Học Bàn!

Đồng Học Bàn hàng lang trong cũng phát giác suy nghĩ của Tiễn Sâm, mặt nhăn nhúm, nghĩ nên ứng đối như thế nào.

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng la của Tiễn Sâm, "Tĩnh! Tiểu Phi tĩnh rồi! Bác sĩ! Bác sĩ mau tới!" Đồng Học Bàn kinh ngạc quay đầu lại, tĩnh rồi? Tiễn Phi không có việc gì sao? Má nó! Vậy còn cái đầu thì sao? Giống như không bị gì?

Mấy bác sĩ và y tá liên tiếp chạy tới, viện trưởng bệnh viện cũng từ trên lầu chạy xuống.

Đồng Học Bàn không có đi vào, Tiễn Sâm nếu không chào đón mình, hà tất đi vào để bị mất mặt, nhưng hắn cũng không có rời đi, chủ yếu vẫn suy nghĩ trạng thái của Tiễn Phi, Đồng Học Bàn đi xuống phòng khách dưới lầu ngồi một hồi, khoảng chừng sau một tiếng đồng hồ, lần thứ hai hắn lên lầu đi tới gần phòng bệnh của Tiễn Phi, thấy một bác sĩ vội vã đi qua hắn, Đồng Học Bàn lập tức gọi hắn lại.

"Tiễn Phi không có việc gì chứ?"

"Anh là. . ."

"Tôi của cục công an, hắn hiện tại thế nào?"

Bác sĩ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không dám nói: "Tự anh nhìn sẽ biết."

Đồng Học Bàn mang theo một phần nghi hoặc, đi tới cửa phòng bệnh nhìn lướt vào trong, sau một giây, hắn thấy một hình ảnh khiến cho hắn ngạc nhiên ảnh, Tiễn Phi nằm ở trên giường hai mắt vô thần, si ngốc ngây ngốc nhìn Tiễn Sâm cười, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống, trong phòng còn có mùi khai nước tiểu, nhìn trên giường bệnh, đã ướt nhẹp, hình như là nước tiểu của Tiễn Phi!

Tiến Sâm rơi lệ: "Tiểu phi! Ba là ba của con đây!"

Tiến Phi vẫn đang cười khúc khích, tay sờ loạn lên thiết bị xung quanh.

Đồng Học Bàn hít sâu một hơi lạnh, bỏ đi, xoay người vào phòng chữa bệnh và chăm sóc, "Bác sĩ, Tiễn Phi hắn. . ."

Một người bác sĩ mặc áo dài trắng thở dài, "Cậu là người nhà của bệnh nhân? Não bộ của Tiễn Phi tổn thương rất nghiêm trọng", khi phẫu thuật cũng đã dự liệu đến khả năng xuất hiện loại tình huống này, đã cho các người chuẩn bị tâm lý, bây giờ chúng tôi đã cố gắng hết sức, ít nhất là bảo vệ tính mạng."

Đồng Học Bàn nói: "Hắn sau này có cơ hội hồi phục không?"

Bác sĩ khẽ lắc đầu, "Muốn khôi phục trí lực trình độ quá khó khăn, đại khái cả đời. . ."

Đồng Học Bàn gật đầu, "Cảm ơn."

Ra bệnh viện, Đồng Học Bàn ngửa mặt lên trời ưỡn thẳng lưng ra, một kẻ ngu si, hiển nhiên không có biện pháp cầu thành nguy hại đối với người nhà mình, đối với Tiễn Phi mà nói, biến thành ngu ngốc sợ rằng càng dần vượt người hơn so với chết? Đây là báo ứng! Đáng tiếc không phải là báo ứng của lão thiên gia, mà là Đồng Học Bàn mượn dùng lực lượng của lão thiên gia, thay ông trời báo ứng hắn!

Nhưng vui vẻ chỉ chốc lát, Đồng Học Bàn trong lòng liền nghĩ tới, Tiễn Phi biến thành như vậy, Tiễn Sâm trả thù sợ rằng. . .

trở lại đại viện cục công an, Đồng Học Bàn tiếp tục suy nghĩ đối sách.

Nhưng mà, Đồng Học Bàn không ngờ rằng trả thù tới nhanh như vậy!

Buổi trưa, huyện Duyên Thai, hầu hết các trang web diễn đàn đều đăng một bài post, tiêu đề là phó cục trưởng cục công an bị bồn hoa rơi trúng" nội dung phía dưới điểm danh một chút, nói phó cục trưởng cục công an huyện Duyên Thai đạp một chiếc xe trong đoàn xe đám cưới, cái gì vô pháp vô thiên, cái gì kiêu ngạo không ngớt, cái gì dùng quyền mưu tư, phía dưới còn có một tấm ảnh, chính là tấm ảnh ngày đó Đồng

Học Bản ở tại cửa Loan gia, cũng may tấm ảnh đã được xử lý thay đổi, cũng không có tấm ảnh Đồng Học Bản đập xe.

Đồng Học Bản sắc mặt khê biến, mở một diễn đàn của huyện Duyên Thai nhìn một chút, trả lời bên dưới cái gì cũng có.

”cảnh sát hiện tại, ài.”

”Loại quan nhi này nên đuổi hết đi! Giữ lại cũng là tai họa!”

”Không thể nói như vậy, Đồng cục trưởng tôi biết, vì dân chúng quê nhà là không ít chuyện, có nhiều người kẻ khác không dám động mà hấn dám động, danh tiếng không tồi.”

”Tri nhân tri diện bất tri tâm !”

Vừa nhìn thời gian trả lời, đều hơn nửa tiếng đồng hồ, cơ quan tương quan tự nhiên lại thờ ơ đối với loại bài viết tổn hại hình tượng chính phủ, không có trách nhiệm xóa bỏ trang web, cũng không có áp dụng biện pháp khác, Đồng Học Bản nhìn một chút liền rõ ràng, đây là Tiền Sâm giở trò quỷ, trả thù tới rồi! Càng làm cho Đồng Học Bản nhũu mảy chính là, buổi chiều trong cuộc họp huyện, bí thư huyện ủy Thường Lỗi sẽ điểm danh phê bình mình! Gió thổi mưa giông trước cơn bão!

Reng reng reng, điện thoại của Lương Thành Bằng tới.

”Tiểu Đồng, cậu có thể bị động vào rồi, chuẩn bị tâm lý đi, ài.”

Đồng Học Bản không có gì ngoài ý muốn, ”Thường bí thư muốn đụng đến tôi?”

”Điều chỉnh công tác lập tức sẽ gửi xuống tới, chức vụ có thể sẽ bị giáng cấp.” Lương Thành Bằng rõ ràng, chuyện đập xe này chỉ là một cái cớ, Tiền Phi thành ngu ngốc, Tiền Sâm quyết tâm báo thù cho con trai, cũng không biết Tiền Sâm nói như thế nào mà lay động được bí thư huyện ủy Thường Lỗi, trong loại vụ án tương đối mẫn cảm, Thường Lỗi không e dè đứng bên cạnh Tiền Sâm, cái này áp lực quá lớn, Thường bí thư mở lời, không ai giữ được Đồng Học Bản! Lương Thành Bằng nghĩ mãi không hiểu, lần trước thả Tiền Phi ra, lần này cũng vậy, Thường bí thư đang làm cái gì thế? Lẽ nào Kim Đế sơn trang cũng có liên quan đến ông ta?

Đồng Học Bản tựa ở ghế trên cười khổ một tiếng, bí thư huyện ủy cũng muốn động vào mình rồi! Mặt mũi của đúng là lớn thật!

Trong lúc nhất thời, cục công an huyện trở nên náo nhiệt lên!

Mấy ngày này đã xảy ra nhiều chuyện, mọi người vừa tiếp nhận sự thật Tiền Phi biến thành kẻ ngu si, ngay sau đó tin tức Tiểu Đồng cục trưởng bị điều đi đã tới, đội hình cảnh Phòng phó đội trưởng dẫn đầu cùng rất nhiều người đều tức giận bất bình, ai cũng biết có thể phá được vụ án lớn như vậy, tất cả đều là công lao của một mình Tiểu Đồng cục trưởng, sao hiện tại không chỉ không thưởng, trái lại còn muốn giáng cấp điều đi? So với vụ án giết người và vụ án đánh bạc, thì cái chuyện đập xe nhỏ như con thỏ ấy tính là cái gì? Hơn nữa cũng là người của Kim Đế sơn trang khiêu khích trước, đem xe chặn ngang đoàn xe hôn lễ của người ta, vì vậy mà bắt Đồng cục trưởng giáng chức? Cũng quá gượng ép rồi! Ép người quá đáng thật đấy!

Thế nhưng bí thư huyện ủy đã lên tiếng, vậy cũng đã là chuyện vắn đã đóng thuyền, ai cũng bất lực.

Đồng Học Bản cũng nghĩ như vậy của, nếu như một mình Tiền Sâm thì không sao, nhưng mà Thường bí thư cũng nhúng tay vào, chuyện này mình muốn tránh cũng tránh không được, tìm Tạ Tuệ Lan chỉ sợ cũng vô dụng, tay của Tạ tỷ còn không dài như vậy. Bất quá, Đồng Học Bản cũng không hối hận, hấn không cho rằng cách làm của mình có sai lầm gì, loại tai họa như Kim Đế sơn trang này, cần phải đóng cửa, loại cần bả như Tiền Phi, cần phải nghiêm phạt, Đồng Học Bản không thẹn với lương tâm!

Đúng ngay lúc này, ngay khi ai cũng đều cho rằng Đồng Học Bản xong đời, thì ngoài ý muốn luôn luôn phát sinh một cách đột nhiên như vậy!

Mã Đại Khải phản cung! Nghe nói Tiền Phi biến thành kẻ ngu ngốc vĩnh viễn cũng không khôi phục được.
. . Mã Đại Khải đã thay đổi lời khai!

Có thể trước đó là bị Tiễn Phi hiếp bức, muốn mở miệng lại không thể mở miệng, hiện tại vừa thấy Tiễn Phi như vậy, Mã Đại Khải lập tức thành thật, gã thừa nhận Tiễn Phi là ông chủ phía sau Kim Đế sơn trang, án giết người cũng tốt, án đánh bạc cũng được, tất cả đều là Tiễn Phi sai khiến, tất cả tiền của Kim Đế sơn trang cũng đều là Tiễn Phi chi phối, Mã Đại Khải chỉ lấy một phần rất ít, gã thỉnh cầu cảnh sát gấp gã, không tha cho kẻ chủ mưu phải xử lý nghiêm túc, lại biểu thị sẽ lập công chuộc tội, đem hết toàn lực trợ giúp cảnh sát phá án.

Phụ trách thẩm vấn chính là Mưu phó đội trưởng, trong lòng hình cảnh biết vấn đề nghiêm trọng, lập tức báo cáo với Phùng phó đội trưởng.

Lão Phùng vừa nghe, cũng liền khó xử, Tiễn Phi đã như vậy, ý tứ của bí thư huyện ủy trước đó cũng là kết án lúc đó, hiện tại. . . Còn có thể tra sao?

Phùng phó đội trưởng không xác định, vì vậy gọi cho Đồng Học Bản, đem chuyện này nói với hắn.

Đồng Học Bản cười đau khổ, "Lão Phùng, tôi sắp bị điều đi rồi, chuyện này anh báo cáo với Lương cục trưởng đi."

Phùng phó đội trưởng sắc mặt nghiêm túc, "Đồng cục trưởng, chỉ cần ngài còn tại vị một ngày, ngài chính là lãnh đạo của tôi, ngài chỉ đâu tôi đánh đó!" Lời này không phải là nịnh hót, không phải làm ra vẻ, Phùng phó đội trưởng thật sự nghĩ như vậy, thời gian tiếp xúc cùng Tiểu Đồng cục trưởng tuy rằng không dài, nhưng từ lần phá án đó, không chỉ là Phùng phó đội trưởng, mấy người hình cảnh khác của đội hình cảnh cái cũng đều sản sinh ấn tượng tốt đối với Đồng Học Bản, phẩm tính, năng lực, thủ đoạn, nhất là trong người của Đồng cục trưởng có một sức mạnh không sợ cường quyền, đây là chỗ bội phục để cho Phùng phó đội trưởng!

Tiểu Đồng cục trưởng cùng Hồ Nhất Quốc không chỉ một lần xích mích ...

Tiểu Đồng cục trưởng cùng Vu Trịnh Trí có mâu thuẫn. . .

Tiểu Đồng cục trưởng cùng bộ trưởng bộ tuyên truyền Tiễn Sâm có ân oán. . .

Ba người này người nào không có cấp bậc lớn hơn so Đồng cục trưởng? Người nào không có nhân mạch rộng hơn so Đồng cục trưởng ?

Gây xung đột cùng những người này, đối lại là ai mà không suy nghĩ trong lòng? Nhưng Đồng cục trưởng thì sao? Chưa bao giờ sợ hãi! Thật sự là cảm ơn mẹ của hắn rất nhiều vì đã sinh ra hắn!

Đồng Học Bản nở nụ cười một chút, lão Phùng nói khiến cho trong lòng hắn ấm áp, "Anh nghĩ nên làm cái gì bây giờ?"

Phùng phó đội trưởng nhất do dự, ". . . Tôi muốn tra! Người nào có trách nhiệm thì người đó nên chịu trách nhiệm!"

Đồng Học Bản khê gật đầu, "Vây tra! Phải tra triệt để! Bất quá chuyện này anh không nên xen vào, quá nhạy cảm, để tôi đi!"

"Đồng cục trưởng, tôi không sao. . ."

Đồng Học Bản ha ha cười, "Tôi hiện tại là cá chết không sợ nước sôi, dù sao cũng sắp đi, chuyện đắ tội với người vẫn để tôi đi làm cho!"

Cúp máy, Đồng Học Bản lập tức đi đến chỗ của Mã Đại Khải, mới vừa đến, Mã Đại Khải liền nói ra một vài chuyện, cái khác không nói, chỉ là tội của Tiễn Phi càng thêm nặng mà thôi, không coi là cái gì, nhưng cuối cùng Mã Đại Khải nói cho Đồng Học Bản một chi tiết quan trọng, nói chỗ ở của một tình nhân của Tiễn Phi, cũng là người đàn bà mà Tiễn Phi tin tưởng nhất, trước đó tiền tham ô mà cảnh sát từ chỗ của Mã Đại Khải truy tìm được chỉ là một phần, Mã Đại Khải nói phần lớn tiền đều ở bên tình nhân của Tiễn Phi, vậy trong tay của người đàn bà này có thể nắm giữ rất nhiều chứng cứ.

Kết quả là, Đồng Học Bản dẫn theo hai người đến thẳng chỗ ở của người đàn bà kia.

Người thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi cũng không biết là chiếm được tin tức như thế nào, mà đang ở nhà thu dọn đồ tựa hồ phải rời đi, kết quả bị mấy người Đồng Học Bản bắt ngay tại trận, Đồng Học Bản cũng không quản là có lệnh lục soát hay không, chỉ nói một chữ soát!

Cái này không soát thì thôi, thứ lục soát ra được khiến cho Đồng Học Bản có chút kinh hồn khiếp đảm!

Đó là sổ tiết kiệm có đến hai mươi triệu, bên cạnh sổ tiết kiệm có một bức thư, bên trong mang có một ít ảnh chụp, bên trong là một nam một nữ, hoặc ôm nhau đắm đuối, hoặc hôn nhau nhiệt liệt, người nam từ đầu đến cuối đều mang kính râm, nhưng nhìn kỹ cũng có thể nhìn ra, người này đúng là bí thư huyện ủy Thường Lỗi!

Đồng Học Bản trong lòng cả kinh, hèn chi Thường Lỗi lần này lại giúp Tiễn Sâm, thì ra là bị người ta nắm được nhược điểm! Nghĩ đến việc ngoại trừ những tấm ảnh chụp, Tiễn Phi hoặc Tiễn Sâm hẳn là còn có chứng cứ khác? Ví dụ như tặng tiền cho Thường Lỗi? Thường Lỗi bởi vậy mới kiêu kỳ? Thường bí thư đại khái là sợ Tiễn Sâm hiện tại hầu như mất đi lý trí làm ra chuyện điên cuồng gì, cho nên mới giúp bọn họ? Có lẽ còn có chút tin tức mà Đồng Học Bản không rõ ràng lắm, cái này đoán không ra được rồi.

Đồng Học Bản bình tĩnh hô hấp một chút, biết chuyện này nghiêm trọng, không phải một mình mình có thể xử lý được.

Lập tức, Đồng Học Bản gọi điện thoại cho Lương Thành Bằng, đem chứng cứ cùng chuyện này nói cho ông ta biết.

Lương Thành Bằng suy nghĩ thật lâu, ". . . Đừng cho tin tức bị lộ, đợi lát nữa tôi liên hệ với cậu."Tút tut tut, điện thoại cúp máy.

Ước chừng hơn mười phút sau, điện thoại của Lương Thành Bằng lại gọi đến đây, "Tiểu Đồng, tôi đang dẫn người đi qua, chuyện này giao cho tôi xử lý!"

Đồng Học Bản nghe được, Huyện trưởng Hướng Đạo Phát phía sau của Lương Thành Bằng tựa hồ muốn xuất động.

Cấp trên đánh cờ, không phải thứ mà Đồng Học Bản có thể xen vào, đem nhân và vật chứng giao cho Lương Thành Bằng, Đồng Học Bản trở về nhà nghỉ ngơi, trong lòng cũng rất là không bình tĩnh chẳng biết thứ là vận khí tốt hay vận khí kém, cái chứng cứ này sẽ liên lụy đến bao nhiêu người? Ngay cả Thường Lỗi cũng có thể bị kéo xuống chứ? Nói vậy chức quan của ông ta cũng không giữ được?

Sự thật thì Đồng Học Bản đã đoán sai rồi!

Quan trường huyện Duyên Thai động đất!

Ngày hôm sau, bộ trưởng bộ tuyên truyền Tiễn Sâm bị người của ủy ban kỷ luật thành phố bắt giữ, có tin tức hành lang đồn rằng, Tiễn Sâm là bởi vì vi phạm ô nhận hối lộ nên bị bắt, Đồng Học Bản đoán rằng, đại khái là bởi vì cuốn sổ tiết kiệm kia, mỗi một món tiền đều được ghi lại, Lương cục trưởng có thể là dùng đầu mối tra được tội của Tiễn Sâm. Lại trải qua một ngày, bí thư huyện ủy Thường Lỗi bị điều tới cục quản lý văn vật tỉnh, làm một chức quan nhàn tản luôn.

Tất cả đều tới nhanh như vậy, tới đột nhiên như vậy!

Hướng Huyện trưởng từ sau khi tới huyện Duyên Thai, luôn nhấn nhin cúi thấp, hiện tại rốt cục phát lực, một kích trí mạng!

Bất quá trong cục công an huyện, vẫn thảo luận về Tiểu Đồng cục trưởng nhiều hơn một ít, thậm chí vượt qua biến động của huyện ủy.

"Nghe nói Đồng cục trưởng không đi, còn lập được một đại công."

"Ài, Thường bí thư vừa định điều Đồng cục trưởng đi, sao bản thân mình lại đi?"

"Tiễn bộ trưởng lúc đó chẳng phải cũng vậy sao, tôi thấy ông ta có ý muốn báo thù cho Tiễn Phi, kết quả . . . Ài, bị bắt giữ."

”VẬY Tiễn Phi cũng thật không may, mới từ cục công an đi ra hơn một tiếng đồng hồ thôi phải không? Kết quả gặp phải Đồng cục trưởng, hai người nói chuyện phiếm một chút, Tiễn Phi liền bị bồn hoa rơi trúng đầu?”

” Vụ án Kim Đế sơn trang sau đó hình như còn tra được đến Hồ Nhất Quốc cục trưởng, ông ta hẳn là có một chút dính dáng, cấp trên cho xử phạt cảnh cáo trong đảng.”

Nói đến đây, chúng cảnh viên trò chuyện phiếm nhất thời sững sốt, chợt hít sâu một ngụm khí lạnh!

Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ tới liền giật mình!

Tiểu Đồng cục trưởng này cũng quá con mẹ nó có thể gây tai họa cho người rồi?

Tranh cãi của Đồng cục trưởng cùng Hồ Nhất Quốc mọi người đều biết, nhưng bắt đầu từ mấy tháng trước, Hồ Nhất Quốc chưa từng vui vẻ cùng Đồng cục trưởng ở đây, nơi chốn kinh ngạc, nơi chốn vấp phải trắc trở, tới nay một xử phạt cảnh cáo trong đảng, hơn nữa Tiễn Phi, cũng có cừ oán cùng Đồng cục trưởng, kết quả? Kim Đế sơn trang ngã, Tiễn Phi cũng bị tai họa biến thành ngu ngốc, còn có bí thư huyện ủy Thường Lỗi tiền nhiệm và Tiễn Sâm, vừa nói muốn điều chức của Đồng cục trưởng, cuối cùng một ngày còn chưa qua, một người bị tai họa bắt giữ, một người bị tai họa điều chức quan nhàn tản!

Trời đất ơi !!!

Mọi người cả kinh giống như bị cái gì vậy, Tiểu Đồng cục trưởng này là tai tinh (sao gây họa) hay là cái gì đây? Người có mâu thuẫn với hắn tất cả đều bị tội?

Thần kỳ nhất nhất cũng chính là bồn hoa, rơi xuống chuẩn như vậy, rơi xuống trùng hợp như vậy!

Dần dần, sau đội viên cứu hỏa, một biệt hiệu mới của Đồng Học Bản sinh ra tại huyện Duyên Thai, ôn thần Tiểu Đồng!

Tan tành, Đồng Học Bản nhìn ánh mắt nhiệt tình lại có chút né tránh của đồng sự xung quanh, trong lòng kỳ quái, thầm nghĩ các người làm gì vậy? Tướng mạo của tôi có dọa người như thế đâu? Mãi cho đến khi từ chỗ của Tần Dũng nghe nói đến biệt hiệu”Ôn thần”, Đồng Học Bản thiếu chút nữa chửi má nó, cái biệt hiệu gì đây? Cũng quá mất mặt rồi!

Một chút tự hiểu lấy mình Đồng Học Bản cũng không có, ôn thần? Tôi con mẹ nó ôn ai chứ.

217. Chương 217: Lời Lớn!

Sáng sớm.

Đêm qua vừa nổi mưa nhỏ, trời bên ngoài còn mưa phùn lất phất, từ cửa sổ thổi vào luồng gió khoáng khoái.

Cốc cốc cốc, cánh cửa phòng ngủ được gõ cẩn thận, ”Đồng cục trưởng, ngài, ngài dậy đi.” Là âm thanh của Ngu Mỹ Hà.

Đồng Học Bản trở mình trên giường, xoa xoa tròng mắt, gấp nói: ”Ừm, đem cho tôi chén nước đến đây đi, khát quá.”

Tiếng bước chân dần dần đi xa, không bao lâu, Ngu Mỹ Hà mặc áo ngủ tơ tằm màu trắng đỏ mặt đi vào phòng, trên người mang theo vẻ lười nhác, hình như cũng là vừa dậy không bao lâu, Ngu Mỹ Hà nhìn Đồng cục trưởng cời trần phần trên nằm trên giường, mặt cô đỏ lên, né nhìn đem nước nhẹ nhàng đưa qua, chợt đi tú quần áo lấy ra một bộ quần áo và vớ, đặt ở đầu giường, thấy Đồng Học Bản mang dép ngồi xuống, Ngu Mỹ Hà lại bắt đầu dọn chăn cho hắn, ”Sáng nay ngài đến cơ quan ăn hay là ăn tại nhà?”

Đồng Học Bản cười nhìn chân của cô, ”Hôm nay tôi không đi làm, cục trưởng Lương cho tôi một tuần nghỉ ngơi.”

Ngũ Mỹ Hà vô ý thức kéo làn váy xuống, ”Đồng cục trưởng, tôi, ta còn chưa nói cảm ơn với ngài, cảm ơn ngài đã báo thù cho chồng tôi.”

Đồng Học Bàn khoát khoát tay, "Hai ta còn khách khí cái gì, hơn nữa cái này cũng là chức trách công tác của tôi."

Ngư Mỹ Hà buông váy trên tay ra, cảm kích nói: "Tôi biết ngài chịu nhiều áp lực, còn xem chút đã đánh mất chức quan, tôi, tôi, con người tôi chân tay vụng về, ngoại trừ làm việc nhà cái gì cũng không biết, làm cơm cũng không thể ăn, dù sao tôi, tôi đời này làm trâu làm ngựa báo đáp ngài, chỉ cần ngài có chỗ nào cần dùng tôi, ngài, ngài cứ việc nói."

Đồng Học Bàn vỗ vỗ tay nhỏ của cô, "Đừng khách khí liễu, đi làm sớm một chút đi, tôi đi ra ngoài chạy bộ."

Ngư Mỹ Hà ồm một cái, hai đùi đẹp bọc trong tất chân chà chà xuống sàn nhà.

Mặc quần áo, Đồng Học Bàn xuống lầu rèn luyện thân thể, dưới khoái cảm lạnh của bầu không khí bắt đầu chạy chậm tại đầu đường, chạy một vòng quanh sân của đại viện.

Đi ngang qua một người quán ăn mở cửa sớm, mấy tên côn đồ đang tính tiền, khi thấy Đồng Học Bàn, một người bên trong sắc mặt đại biến, thấp giọng nói nhỏ bên tai đồng bạn cái gì đó, Đồng Học Bàn nghe được bên trong hình như có hai chữ "Ôn thần", đám lưu manh còn lại cũng lập tức thay đổi sắc mặt, nhìn Đồng Học Bàn một cái, ngay cả thói tiền lẻ cũng không lấy, hoang mang rối loạn chạy tứ tán.

Hiển nhiên, biệt hiệu ôn thần Tiểu Đồng đã rất vang dội.

Đồng Học Bàn thiếu chút nữa tức chết, chuyện của Kim Đế sơn trang và Tiền Phi xác thực là do mình làm, tiếp theo là Tiền Sâm, nhưng tiền nhậm bí thư huyện ủy Thường Lỗi rời chức lại không có liên quan quá lớn với mình, chứng cứ ảnh chụp thật ra không làm gì được Thường Lỗi, khẳng định là huyện trưởng sớm có chuẩn bị, để dành lực chờ ra tay, mượn cơ hội ảnh chụp và vụ án Kim Đế sơn trang mới bức Thường Lỗi đi, bên trong còn có đấu tranh chính trị nữa.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Sao hình như ai đều cho rằng bí thư huyện ủy là bị mình cho ôn đi vậy? (ôn ở đây nghĩa là bệnh dịch, bệnh truyền nhiễm theo cách gọi của đông y)

Tôi trâu ai chọc ai đâu nào!

Đồng Học Bàn có chút phiền muộn, chuyện của Kim Đế sơn trang trôi qua một thời gian rồi, bắt quá ảnh hưởng sinh ra thật sự quá lớn, trực tiếp khiến cho quan trường địa chấn, ngay cả bí thư huyện ủy cũng gặp tào ương liễu, vì cái này, Lương Thành Bằng cố ý cho Đồng Học Bàn một tuần ngày nghỉ, thứ nhất là mấy ngày này hấn bận trước bận sau khi xác thực quá mệt mỏi, thứ hai cũng là tiêu trừ một chút ảnh hưởng, là biện pháp bảo hộ cho Đồng Học Bàn.

Đang chạy bộ, reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động vang lên.

Đồng Học Bàn cũng không thấy ra nín, thở hổn hển vừa chạy vừa tiếp điện thoại, "A lô, ai vậy?"

". . . Tiểu bại hoại, con đang làm gì vậy?" Là tiếng nói nhu hòa của Cù Vân Huyền.

"Ặc, chạy bộ." Đồng Học Bàn hiện ra một tia tưởng niệm, "Dì chừng nào thì đến Duyên Thai? Nhớ dì muốn chết."

"Đồ hư hỏng, muốn bị đánh phải không?"

"Ha ha, nói thật mà, khi nào đến đây? Mấy ngày hôm trước dì không phải nói muốn đi Thụy Lệ mua ngọc sao?"

"Vốn định đi, hơn mười ngày trước dì vừa học xong tri thức về mấy thứ ngọc thạch này, bắt quá vẫn không đi, chuyện Xuân Phách dì bận đến nổi tối mắt, bởi vì lần trước con cạnh giá, nâng công ty đấu giá của chúng ta lên không ít danh khí, lúc này người đến tặng đồ không ít, được biểu diễn cũng không ít, cho nên dì sau đó nghĩ lại nên không đi Thụy Lệ, trước tiên làm tốt Xuân Phách, chờ xong chuyện này dì mới tìm người giám định ngọc, dì đã nghĩ xong rồi, chúng ta đến lúc đó mở buổi đấu giá dành riêng cho ngọc thạch, chỉ dành cho ngọc thạch thôi, hiệu quả như vậy tốt hơn Xuân Phách."

Đồng Học Bàn lau mồ hôi, đi chậm lại vừa đi vừa nghĩ ngợi, "Được, nghe lời dì."

"Xuân Phách cuối tuần chính thức bắt đầu, con tới hay không?"

"Không nói trước được, cuối tuần con phải đi làm, đến lúc đó rồi tính, dì, hiện tại đã là mùa hè rồi, còn Xuân Phách sao?"

"Ha ha, Xuân Phách đấu giá bình thường đều cuối một mùa cả, có rất nhiều nơi cũng đặt Xuân Phách vào cuối tháng sáu tháng bảy, Thu Phách đặt tháng mười hai hoặc tháng một, muộn một chút thì muộn một chút, bán đấu giá lớn trong kinh rất nhiều, chúng ta cũng không giành nổi người ta, tối nay còn có thể tránh tông xe."

"Cũng đúng, áy dà, nhắc đến tông xe con thật ra có nghĩ tới."

"Tông xe?"

"Khụ khụ, con nghĩ có phải là nên mua xe không?"

"Ừm, có chiếc xe quả thực tiện hơn, vậy mua nha?"

"Cái đó, dì cho con chút tiền, trong chi phiếu của con bây giờ cũng chỉ có mấy ngàn đồng, chưa phát tiền thường nữa."

Gật đầu cười khúc khích, "Con đó, sao không nói sớm với dì, vốn lưu động hiện tại của công ty chúng ta có hơn năm triệu có thể lấy ra được rồi, con muốn bao nhiêu?" Công ty một triệu tài chính, có thể lên đến năm triệu tài chính, cái này cũng chỉ có trong cái ngành bán đấu giá hoặc ngành đặc thù khác mới có thể nhìn thấy, nói như vậy, có thể có hai triệu đã là không tồi rồi, chủ yếu vẫn là dùng phương thức "Tay không đi kiếm cháo" của ngành bán đấu giá thôi.

Đồng Học Bàn suy nghĩ một chút, "Hay là dì đem tiền đến cho con đi, con kiếm thêm chút."

". . . đi cực thạch? Hay làm cái khác?"

"Chưa nghĩ ra, bên Duyên Thai không có chỗ cực thạch."

"Được rồi, dì gửi qua cho con, bất quá con phải nắm chắc một chút, tuyên truyền kỳ sau còn cần tài chính, có lẽ còn có chuyện khác, bên dì không có mấy triệu dẫn tới là không được, dù sao Xuân Phách cũng sắp bắt đầu rồi, chờ Xuân Phách xong con muốn đem bao nhiêu tiền thì đem bấy nhiêu tiền."

"Yên tâm, cái này trong vòng cuối tuần khẳng định đem năm triệu chuyển khoản trở lại cho dì."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn về nhà ăn sáng một chút.

Chờ Ngu Mỹ Hà đi đưa Ngu Thiển Thiển đến trường, Đồng Học Bàn một người đi ra cửa hàng bán xe xem hàng, chiếc xe này hẳn đã sớm muốn mua, bất quá vẫn chưa quyết tâm, luôn cảm thấy hơi phô trương một chút, nhưng mà gần đây chuyện của Kim Đế sơn trang gây kinh thiên động địa như thế, ngay cả bí thư huyện ủy cũng bị ảnh hưởng, Đồng Học Bàn cũng là lần đầu tiên đứng ra nơi đầu sóng ngọn gió, nếu đã phô trương rồi, vậy mua một chiếc xe thì tính là cái gì, cúi thấp hành sự không phải là tính cách của Đồng Học Bàn, huống hồ mình cũng chưa có xe mà, không xe đi đúng là bất tiện.

Nhưng mua một chiếc bao nhiêu tiền đây?

Trời, trước tiên không nói về xe, kiếm tiền trước đã!

Đồng Học Bàn nhún mày tự hỏi chốc lát, BACK của mình trước đó tích góp không ít, tuy rằng cũng dùng rất nhiều, nhưng bây giờ miễn cưỡng còn lại hơn hai mươi phút, cũng đủ làm rất nhiều chuyện liêu. Đi đào đồ cổ? Cái này cần dựa vào vận khí, không phải một ngày hai ngày có thể thành, cực thạch? Xung quanh đây thật đúng là không có chỗ cực thạch, giao hàng kỳ hạn? Mình không hiểu nhiều như vậy, thao tác cũng khó khăn, ừm, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có cổ phiếu, cái này quen tay hơn, lúc trước món tiền đầu tiên cũng là dựa vào chứng khoán để phát tài, khi đó chỉ có thể dùng một phút đồng hồ, cho nên tính hạn chế rất lớn, hiện tại có thể có hơn hai mươi phút, cơ hội kiếm tiền to hơn.

Lạch cạch, cửa mở.

Ngu Mỹ Hà trên người trùm kín mít vừa mới đưa đứa nhỏ đi học trở về nhà.

Đồng Học Bán ngẩng đầu lên nhìn, nhạc nói: "Tôi nói Chị Ngu này, đã là mùa hè rồi, chị còn mặc áo tay dài mang khẩu trang kín vậy? Không sợ nóng sao."

Ngu Mỹ Hà hơi cúi đầu, xấu hổ nói: "Vậy tôi, tôi đi đổi. . . bộ khác."

Đồng Học Bán ặc một tiếng, "Cái đó, tôi không phải ý đó, cái này, chị muốn mặc sao thì mặc."

Ngu Mỹ Hà còn nhớ rõ Đồng Học Bán trước nói rằng, nói mình mặc váy ngắn thắt lưng cao có hình dạng rất gợi cảm, vì vậy cần cần môi, Ngu Mỹ Hà đi trở về phòng ngủ đóng cửa chặt lại, chờ mười phút sau cô ấy mới ra tới, trên người vẫn là cái thắt lưng cao như cũ, nhưng không phải là cái áo ngủ thường mặc, mà là một cái váy nhỏ màu đen gợi cảm.

Đồng Học Bán nhìn mà ngây người một chút, "Mới mua sao?"

Ngu Mỹ Hà luống cuống tay chân nói: "Ngày đó lúc ngài không có nhà, một người hàng xóm lôi kéo đi thương trường mua sắm, cô ấy nói tôi ăn đẹp, tôi cũng, cũng không biết có được vậy hay không."

Đồng Học Bán gật đầu rất mạnh, "Đương nhiên là đẹp, đẹp không chịu nổi luôn."

Ngu Mỹ Hà mặt nóng lên, "Đâu có, tôi nghĩ. . . cũng bình thường mà."

Người khác nói lời này, Đồng Học Bán cho là khiêm tốn, bất quá chị Ngu hình như không đúng, hẳn là tự ti, "Chị Ngu, tôi nói câu này có lẽ chị không thích nghe, tính cách của chị quá hiền, quá tự ti, chị cần phải có chút tự tin, đều là hai vai nâng một đầu, ai kém hơn ai? Khuôn mặt của chị đẹp như vậy, vóc người như vậy tốt, không tin chị tùy tiện tìm một người mà hỏi một chút, toàn bộ huyện Duyên Thai. . . Sai, toàn bộ thành phố Phần Châu còn có thể tìm ra được một người đẹp hơn chị, tôi cùng họ với chị ngay!"

Ngu Mỹ Hà ngượng ngừng cười yếu ớt một chút, "Ngài quá khen, không có."

Đồng Học Bán nhìn ra cô ấy hẳn là vui vẻ, dù sao ai đều thích được người khen, vì vậy cười nói: "Chị đấy, hôm nào học khiêu vũ đi, nghe nói cái này có thể nuôi dưỡng khí chất, cũng có thể nuôi dưỡng tự tin."

Ngu Mỹ Hà mấp máy môi, "Chị hàng xóm cũng nói như vậy, bất quá một chút cơ sở tôi cũng không có, mà lớp huấn luyện khiêu vũ. . . đắt quá."

"Vậy chị lấy của tôi đi, bao nhiêu tiền?"

"Không nên không nên." Ngu Mỹ Hà kiên quyết nói: "Ngài giúp chúng ta nhiều lắm, thật sự không thể lấy tiền của ngài."

Đồng Học Bán khoác tay cười nói, "Ha ha, vậy đi, đến phòng của tôi, tôi giúp chị chơi cổ phiếu kiếm ít tiền."

Ngu Mỹ Hà lại càng hoảng sợ, vội vã xua tay nói: "Cái kia phiếu lưu quá, chồng tôi trước đây có chơi, đã thua rất nhiều tiền."

Mỗi lần nghe Ngu Mỹ Hà nói chồng cô ấy, trong lòng Đồng Học Bán không biết vì sao lại không cao hứng, nói với cô ấy, "Chị mua theo tôi là được, tôi còn có thể bắt chị đền tiền sao? Tôi biết chị cũng không có tài khoản, bất quá trong tay chị mấy nghìn khối chắc là có đúng không? Dùng tài khoản của tôi là được, chuyển tiền cho chị."

Ngu Mỹ Hà không thể làm gì khác hơn đành gật đầu, không dám nói nữa.

"Đi, nhìn giá thị trường gần đây, đã lâu rồi không quan tâm đến thị trường chứng khoán."

Trong phòng ngủ, Đồng Học Bán và Ngu Mỹ Hà cùng nhau ngồi trước máy vi tính, đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm vào biểu đồ lớn bàn giá thị trường.

Một năm không quan tâm, hiện tại giá cả tự nhiên lại thấp xuống, nửa năm trước thị trường không tốt lắm, sau lại cũng cố gắng sống qua ít ngày, nhưng mà gần hai tháng nay, giá cả đột nhiên biến động, tuyến đồ K quả thật thành thang trượt xuống, trượt giá một cách đơn giản, không quan tâm ka2 ngân hàng hay địa ốc, không quan tâm là đường sắt hay ô tô, hầu như tất cả đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, giá cổ phiếu bình quân giảm 3%.

Vừa nhìn cái tình huống này, Ngu Mỹ Hà quan sát sắc mặt của Đồng cực trường, cẩn thận nói: "Hay ... hay là không nên mua"

Đồng Học Bản nhìn bảng biểu đồ, nhíu mày, thuận miệng nói: "Luôn luôn thay đổi, có di động là có cơ hội, chúng ta kiếm được giá chênh lệch."

Ngũ Mỹ Hà cái hiểu cái không, thấy không khuyên được Đồng cực trường, cô cũng không nói cái gì nữa, từ gói thuốc bên cạnh lấy ra một điếu thuốc, nhẹ nhàng đang cầm đưa tới trước mắt Đồng Học Bản, chờ hắt mồm ngậm vào, Ngũ Mỹ Hà lấy cái bật lửa, đánh lửa mồi thuốc cho hắt, cuối cùng, thấy hắt nhìn nhập thần, Ngũ Mỹ Hà còn đem hạt dưa từ phòng khách tới, tách vỏ bỏ vào trong một cái đĩa, và đặt bên cạnh hắt.

Thấy thế, Đồng Học Bản được voi đòi tiên há miệng "a" một tiếng.

Mặt của Ngũ Mỹ Hà nóng lên, tay nhỏ cầm một miếng hạt dưa, bỏ vào trong miệng cho Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản nhai nhai nhai, rồi lại "a" một tiếng.

Ngũ Mỹ Hà lập tức dứt miếng hạt dưa thứ hai, quả thật là phục vụ đến tận mồm.

Đồng Học Bản cảm thấy mỹ mãn híp mắt lại, sau khi ăn mười mấy miếng hạt dưa của Ngũ Mỹ Hà, Đồng Học Bản càng quá đáng hơn, ngay cả uống nước cũng lười đi lấy, chỉ nói một câu, Ngũ Mỹ Hà đem ly nước lại cho hắt, bưng lên dứt cho hắt uống, sau đó đặt ly nước xuống, tiếp tục tách hạt dưa.

Sau đó không lâu, Đồng Học Bản nói : "Chị Ngũ, chị nghỉ một lát đi, đừng để mệt."

Ngũ Mỹ Hà đặt hạt dưa xuống, lấy một cây quạt tay nhẹ nhàng quạt mát cho hắt, sợ hắt nóng.

Đồng Học Bản cảm nhận được sự chăm sóc cẩn thận và quan tâm của cô, có chút ngượng ngùng : "Khụ khụ, không cần quạt, trong phòng có điều hòa, nào nào, chúng ta nhìn cổ phiếu đi"

Ngũ Mỹ Hà cất cây quạt đi, nói : "Tôi không hiểu nhiều"

"Vậy để em dạy cho chị, biết xem độ tăng giảm không?"

"Biết một chút"

Đồng Học Bản dày mặt nói : "Có thấy được chỗ đó không? Không thì ngồi lên đùi của tôi?"

Ngũ Mỹ Hà cắn cắn môi, nhỏ giọng nói : "Tôi ... tôi có thể thấy"

"Khụ khụ khụ, có thể thấy là được rồi, tôi dạy chị mấy cái thường thức cơ bản về cổ phiếu, chị xem cái này nè, cái này là giảm, tuyến đường giảm xuống, mức độ tăng giảm của cổ phiếu hạn chế trên dưới 10%, tăng không thể cao hơn mức này, giảm cũng không có khả năng, trừ phi là có khủng hoảng, ặc, khủng hoảng cổ phiếu thì hình như chưa từng có"

Ngũ Mỹ Hà chỉ chỉ một phần cổ phiếu đang giảm trên màn hình : "Cái kia vì sao lại giảm nhiều như vậy? Vượt trên 10% rồi?"

Mã số 002603, Lãnh Dược Nghiệp, hình như là cổ phiếu của một công ty y dược, giá cổ phiếu bây giờ là ba mươi đồng.

Đồng Học Bản à một tiếng ; " Đây là cổ phiếu mới, là cổ phiếu được đưa ra thị trường ngày đầu tiên, mức độ tăng giảm bình thường không có hạn chế, ngày thứ hai thì không được, khôi phục thành hạn chế 10%" Cổ phiếu mới bây giờ được tung ra liên tục, cũng không giống như cái loại rút thăm trúng thưởng kiếm tiền như trước kia, cho nên ngày đầu tiên giá của cổ phiếu mới mới bị giảm nhiều như thế, Đồng Học Bản cũng không có gì bất ngờ cả, dù sao thì cũng không ảnh hưởng đến thị trường.

Trải qua mấy giờ, Đồng Học Bản vừa kiên trì giảng giải cho Ngũ Mỹ Hà, vừa quan sát dao động của các cổ phiếu.

Thị trường ngày hôm nay rất là bình thản không có gì chấn động, cứ chậm rãi đi xuống, có dấu hiệu thả cửa nữa, không có cái dấu hiệu gì tốt cả, các cổ phiếu khác cũng như vậy, phần lớn đều giảm xuống, đồng thời trong các cổ phiếu giá thấp, cũng có một vài cổ phiếu tăng lên, cho dù có, thì tốc độ tăng lên cũng chỉ

trên dưới một hay hai phần trăm mà thôi, mà độ khó bên trong quá lớn, Đồng Học Bàn này giờ cũng rất do dự, nhưng không cách nào dùng BACK được cả, bởi vì lợi nhuận quá thấp.

Buổi chiều hai giờ ba mươi.

"Chị Ngu, chị quan sát thị trường một chút, xem có cổ phiếu nào tăng giá với tốc độ lớn không?"

Ngư Mỹ Hà không tự tin nói : " ... Được "

Từ giờ đến lúc kết thúc phiên giao dịch thị trường cổ phiếu còn nửa giờ, Đồng Học Bàn cảm thấy buồn chán, đi vào phòng vệ sinh giải quyết nhu cầu sinh lý một chút, đến khi hắn đi ra, nhìn đồng hồ quả quý trên phòng khách, đã gần ba giờ rồi, đi trở về phòng ngủ, thấy Ngư Mỹ Hà mở to mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tay thì nắm chặt chuột, di động lên xuống, có vẻ không được tự nhiên, Đồng Học Bàn buồn cười nói : "Có gì tăng nhiều không?"

Ngư Mỹ Hà áy náy nói : "Tôi ... tôi không để ý lắm"

Đồng Học Bàn cười cười : "Không sao cả, chậm rãi học, nào, để tôi nhìn một chút"

Nhìn vào bảng tăng giảm giá cổ phiếu, Đồng Học Bàn hơi ngẩn ra, ơ, sao có nhiều cổ phiếu được bán ra vậy? Nhìn vào bảng lớn mới rõ ràng, thì ra là có một lượng tài chính lớn chảy vào, bây giờ thị trường đang dao động, các cổ phiếu cũng chậm rãi tăng lên. Đồng Học Bàn cảm thấy cơ hội đã đến, mở bảng đánh dấu giá cổ phiếu tăng lên, nhưng ai mà ngờ, trong lúc Đồng Học Bàn tùy tiện mở mấy bảng cổ phiếu lên nhìn, thì bỗng nhiên có một cái cổ phiếu đã hấp dẫn ánh mắt của hắn!"

Lãnh Dục Nghiệp, cái cổ phiếu mới này bỗng nhiên từ mức độ giảm 20% bỗng chốc lao lên đứng đầu bảng tăng giá cổ phiếu!

Vừa rồi giá của cổ phiếu này chỉ mới trên dưới ba mươi đồng, bây giờ đã là bốn mươi rồi!

Đồng Học Bàn ngẩn ra một chút, hắn không ngờ rằng lại có cơ hội tốt như vậy, theo tình hình chung, giá cổ phiếu dù có tăng mạnh, thì cũng chỉ dao động khoảng 20%, nhưng mà bởi vì cổ phiếu mới thì không hạn chế, cho nên Lãnh Dục Nghiệp mới có thể xuất hiện giá chênh lệch lớn như vậy, loại tình huống này tuy rằng thường thường cũng có, nhưng mà tuyệt đối rất ít gặp, trong lòng Đồng Học Bàn thầm nói, có tài chính lớn tham gia vào? Giai đoạn trước là cổ ý ép giá xuống?

OK! Chính là nó!

BACK lại hai mươi phút!

...

...

Cảnh sắc trước mắt biến đổi.

Đồng Học Bàn xuất hiện trong phòng vệ sinh, hai tay đang chuẩn bị cởi khóa quần xuống.

Đưa mắt nhìn thời gian, Đồng Học Bàn không nói hai lời, nhanh chóng lao ra khỏi phòng, đẩy cửa đi vào phòng ngủ : "Chị Ngu, tránh ra!"

Ngư Mỹ Hà ngẩn người, lập tức né qua một bên, đem máy tính trả lại cho hắn.

Đồng Học Bàn nhanh chóng mở biểu độ giá cổ phiếu của Lãnh Dục Nghiệp lên, vẫn dừng lại ở mức giá ba mươi đồng, hắn nhanh chóng mở bảng giao dịch lên, đem chi phiếu năm triệu mà Cù Văn Huyền chuyển cho hắn chuyển vào trong tài khoản của mình, sau đó có bao nhiêu mua bấy nhiêu, toàn bộ đều nhập vào Lãnh Dục Nghiệp, năm triệu không ít, số tiền này vừa đi vào, cho phép giá của Lãnh Dục Nghiệp nhất thời tăng lên một đồng tiền.

Ngư Mỹ Hà cả kinh nói : "Ngài đây là ... mua?"

Đồng Học Bàn cười ừ một tiếng : "Bên trong cũng có tiền của chị, ặc, tính cho chị mười ngàn nha"

Mặt của Ngư Mỹ Hà có chút trắng bệch : "Cổ phiếu đó không phải đang giảm sao? Ngài ... ngài ..."

"Yên tâm đi" Đồng Học Bàn đuổi lưng tại ghế, đứng lên : "Ngày hôm nay không nhìn, dù sao thì bây giờ mua cũng không khác gì ngày mai mua, sáng mai nhìn một chút, hai ta đi coi TV nha?"

Ngũ Mỹ Hà sần khổ nói : "Tôi, tôi muốn nhìn một chút nữa"

Đồng Học Bàn rõ ràng mười ngàn đồng đối với cô ấy mà nói là một con số không nhỏ, sờ sờ mũi, cũng ngồi xuống theo.

Giá cổ phiếu của Lãnh Dực Nghiệp ...

Một giây đồng hồ ... năm giây ... mười giây ... giá cổ phiếu vẫn không nhúc nhích.

Ngũ Mỹ Hà vội vàng nắm chặt bàn tay lại, nhìn chăm chăm vào giá cổ phiếu.

Bỗng nhiên, một vài tài chính đổ ra, làm cho giá cổ phiếu của cái này tăng lên vị trí ba mươi hai đồng, mấy ngàn đồng trên thực tế rất lớn, bởi vì giá cổ phiếu trong khu vực này rất cao, tình hình giao dịch nhỏ, cho nên không cách nào so sánh với cổ phiếu mấy trăm ngàn được.

Ngũ Mỹ Hà hơi vui vẻ nói : " Tăng! Tăng rồi!"

Đồng Học Bàn cười ha ha, thấy chị Ngũ vui vẻ, hẳn cũng khoái trá, rất ít khi thấy cô ấy cười như thế.

32 đồng ...

34 đồng ...

36 đồng ...

Trong mười phút, giá cổ phiếu này tăng thẳng một đường, trong nháy mắt đã lên đến 40 đồng rồi, giá cổ phiếu có thoáng giảm xuống một chút, nhưng không bao lâu, lại có người mua vào, khiến cho giá cổ phiếu nhất thời vượt qua 40 đồng!

Ngũ Mỹ Hà bật cười vui mừng, mùi vị của một người phụ nữ thành thực toát ra không sót chút nào hết.

Đồng Học Bàn nhìn cổ phiếu, nhìn chị Ngũ, tròn mắt có chút mở to ra : " Ài, chị nên cười nhiều lên, nhìn chị Ngũ cười, thật đẹp!"

Cuối cùng, báo cáo cuối ngày của Lãnh Dực Nghiệp dừng lại trên vị trí bốn mươi đồng.

Ngũ Mỹ Hà kích động vô cùng, bội phục nhìn hẳn, "Đồng cục trường, ngài làm sao biết nó sẽ tăng nhiều như vậy?"

Đồng Học Bàn đồng dục nói: "Phân tích."

"Ngài, ngài thật lợi hại." Ngũ Mỹ Hà tin như sấm.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đồng Học Bàn lại cùng Ngũ Mỹ Hà ngồi trước máy vi tính, chờ đợi bắt đầu phiên giao dịch.

Tập hợp cạnh tranh bắt đầu, nhưng không cao như Lãnh Dực Nghiệp, tình hình cũng không khác biệt gì lắm so với cuối ngày hôm qua, BACK của Đồng Học Bàn không đủ, cho nên không thể làm gì nhiều, chờ bắt đầu phiên giao dịch đã đem năm triệu cổ phiếu tất cả đều bán đi ra ngoài, cuối cùng kiểm tra tài khoản trống, triệu lập tức biến thành sáu triệu tám!

Kiểm lời được một triệu tám trăm ngàn!

Đồng Học Bàn cực kỳ thoả mãn, cái này có thể sánh bằng lần đi đào đồ cổ trước, bất quá loại cơ hội cổ phiếu này không phải lúc nào cũng đều có, hơn nữa quá lãng phí Back, bằng không Đồng Học Bàn thật sự hận không thể mỗi ngày đều lăn qua lăn lại tại thị trường chứng khoán.

Tắt máy tính đi, Đồng Học Bàn lấy ra bốn ngàn đồng đưa cho Ngũ Mỹ Hà, "Đây là tiền kiếm được nhờ mười ngàn của chị, cầm đi."

Ngũ Mỹ Hà nhìn tiền, hai tay đan cùng một chỗ chần chờ nói: "Tôi, tôi không ra tiền, ngài cầm đi."

Đồng Học Bàn trừng mắt nhìn cô ấy, "Cô cũng có bỏ mười ngàn vào mà, có lời cũng là của cô!"

Ngu Mỹ Hà trong lòng biết đây là Đồng cục trường biến đổi biện pháp muốn ình tiền, trong lòng cảm kích, cắn răng tiếp nhận tiền, "Cảm ơn ngài."

218. Chương 218: Mua Xe Mua Nhà

Sáng sớm hôm nay, nắng gắt như lửa, ngày mùa hè nắng chói chang.

Ra quán mở cửa sớm ăn hai cái bánh quẩy, Đồng Học Bán tiện đường đi ngân hàng công thương chuyển khoản, đem từ năm triệu từ chỗ Huyền đi gửi lại cho Cù Vân Huyền, này đây giúp duy trì công ty đầu giá hoạt động bình thường, Đồng Học Bán chỉ chứa một triệu tám kiểm lời từ cổ phiếu, tiền này mua một chiếc xe thật sự là dư dả, cho dù có mua nhà ở, tiền còn lại cũng đủ để hần ăn chơi một thời gian.

Trở lại cửa thuộc viện cục công an gia thì, Ngu Mỹ Hà vừa vặn đi mua đồ trở về.

Cô ấy không thấy được Đồng Học Bán, đang cầm điện thoại di động nói chuyện với ai đó, âm thanh rất nhỏ, rất ngượng ngùng, ". . . Tôi, tôi đã về nhà, Hôm nào được không. . . , ngày hôm nay thật không được, tôi còn phải làm cơm cho Đồng cục trường. . . ừm. . . xin lỗi. . . lần sau gặp. . . , ừm. . ." Lén lút nói chuyện, hình như là sợ người ta nghe được, chờ khi cúp điện thoại, Ngu Mỹ Hà mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Đồng Học Bán đi qua, "Chị Ngu, nói chuyện với ai vậy?"

Ngu Mỹ Hà giật mình, vội vàng xua tay, "Không có, không có ai."

Đồng Học Bán trong lòng phiền muộn, nhưng trên mặt lại cười ha ha: " Cửa đàn ông à?"

Ngu Mỹ Hà cúi đầu.

Đồng Học Bán nhìn cô ta, "Người theo đuổi chị? Hẹn chị đi ăn?"

Ngu Mỹ Hà cúi đầu càng thấp, mặt cũng đỏ hồng, xấu hổ, "Là người của khoa hộ tịch lúc tôi, tôi chuyển hộ khẩu thì quen được, hần, hần mấy ngày này. . . có thể là . . . đang theo đuổi tôi, bất quá Đồng cục trường, tôi không có đáp ứng, cũng là lúc trước cùng hần ăn cơm thôi, ngày đó hần vừa làm xong hộ khẩu cho tôi, tôi thấy ngại, hay là, hay là tôi sẽ không ăn cùng hần, thật đấy."

Đồng Học Bán có chút ghen : "Không có việc gì, có hẹn thì chị cứ đi, đừng quan tâm tôi."

Ngu Mỹ Hà vội la lên: "Tôi, tôi xóa số của hần, tôi không bao giờ ... liên hệ với hần nữa."

Đồng Học Bán bất đắc dĩ cười cười : "Xóa số điện thoại của người ta làm gì? Đi đi, chị đi thì tôi trở về nhà."

Ngu Mỹ Hà cẩn thận nhìn sắc mặt của Đồng cục trường của mặt sè, trong lòng cực kỳ thấp thỏm, cũng không biết hần có tức giận hay không.

Đồng Học Bán không phải là tức giận, chị Ngu có vòng tròn của mình, cũng có thể có bạn bè của mình, hướng hồ người trưởng thành, hoàn mang theo một đứa nhỏ, cho dù người ta thật muốn tìm đối tượng, Đồng Học Bán cũng không lý do ngăn cản, không thể bắt chị Ngu cùng mình bên cạnh cả đời? Chẳng qua là để ý cái này , khi tiếp thu có chút khó, dù sao thì Đồng Học Bán đối với chị Ngu cũng rất có hảo cảm.

Vừa vào cửa nhà, Ngu Mỹ Hà liền hỏi Ngu Thiến Thiến trong phòng khách : "Chị Loan đi rồi à?"

Ngu Thiến Thiến buông sách giáo khoa xuống, gật đầu một cái, "Cô Loan đi dạy rồi, anh, anh đã về."

Đồng Học Bán cười vỗ vỗ đầu cô bé, " Sao em không đến trường?"

"Em sắp thi cuối kỳ rồi, ngày hôm nay được nghỉ ngơi, cô giáo kêu em ôn tập tại nhà."

"Ừm, vậy ôn tập đi, tranh thủ thi tốt." Đồng Học Bán đồng ý nói: "Nếu có thể tiến vào hàng đứng đầu, em muốn cái gì anh mua cho em."

Ngu Thiến Thiến vui vẻ, mang tâm tình kích động quay về phòng ôn tập.

Nhìn cửa cửa phòng, Đồng Học Bán cười nghiêng đầu nói: "Mẹ tôi vừa tới?"

Ngu Mỹ Hà ừ một tiếng, "Chị mang hoa qua đến cho tôi."

Không lâu sau, Ngu Mỹ Hà đi vào phòng bếp rửa hoa quả rồi để lên mâm trái cây.

Tích tích tích, âm thanh tin nhắn của điện thoại di động vang lên. Đồng Học Bản ngồi ở phòng khách xem TV liếc mắt thấy Ngu Mỹ Hà len lén ra bên ngoài nhìn một chút, sau đó cầm lấy điện thoại di động để xuống, cuối cùng lau khô nước trên tay, và bắt đầu ấn ấn cái gì đó lên màn hình, hình như là đang nhắn tin, nhưng mà trình độ văn hóa của cô ta dù sao cũng không được tốt, không dùng qua điện thoại như thế, cho nên mỗi lần nhắn tin đều hầu như tốn hết mười phút.

Đồng Học Bản ghen tuông càng đậm, dụi tàn thuốc, hẩn đi bộ vào phòng nhỏ.

"Anh" Ngu Thiến Thiến lập tức ngẩng đầu nhìn.

Đồng Học Bản giữ cửa, cười thấp giọng nói: "Mẹ của em có phải là đàn yêu không?"

Ngu Thiến Thiến mặt đỏ nói: "Em, em cũng không biết, hai ngày nay luôn có người gọi điện ẹ, em hỏi mẹ là ai, mẹ nói là cảnh sát của bên quản hộ khẩu."

Đồng Học Bản nói: "Em gặp qua chưa? Người thế nào?"

"Chưa gặp qua."

"Ừm, không có chuyện gì khác, người tiếp tục ôn tập đi." Đồng Học Bản ra phòng nhỏ, đi vào phòng bếp.

Ngu Mỹ Hà đang gửi tin Hà vội vàng buông điện thoại di động, "Hoa quả chuẩn bị tốt rồi, ngài, ngài chờ."

Đồng Học Bản cười khở nói: "Chị Ngu, chị cứ nhắn tin của chị, tôi không gấp ăn, ừm, là người của khoa hộ tịch? Nhân phẩm thế nào?"

Ngu Mỹ Hà nhìn nhìn hẩn, lo lắng nói, "Con người cũng được."

Đồng Học Bản hỏi, "Gia đình điều kiện ra sao? Trong nhà có mấy người?"

"Hẩn là con một, điều kiện cũng được, trong nhà có ba người, hẩn ở cùng cha mẹ hẩn." Dứt lời, Ngu Mỹ Hà vội vã giải thích nói: "Không phải là tôi hỏi, đều là chính hẩn nói, Đồng cục trưởng, tôi, tôi thật ra ... " Nói quanh co nửa ngày cũng không nói ra cái gì, cuối cùng, Ngu Mỹ Hà cắn cắn môi nói: "Đồng cục trưởng, tôi, tôi có thể thương lượng cùng ngài một chút, tôi muốn cùng Thiến Thiến dọn ra ngoài thuê phòng"

Đồng Học Bản sững sốt, tâm tình lại càng không được tốt.

Ngu Mỹ Hà cuống quýt nói: "Không có ý khác, chỉ là ở cùng sẽ quấy rối ngài"

Trong lòng cảm thán, Đồng Học Bản nói: "Dự định lúc nào đi?"

"Buổi chiều tôi phải đi tìm nhà ở, tìm ngay gần đây." Ngu Mỹ Hà nói: "Mỗi ngày tôi sẽ trở về làm cơm cho ngài."

Đồng Học Bản khoát khoát tay, trong lòng nói gái lớn bất trung lưu, "Hoa quả khỏi làm, đem chứng minh nhân dân và hộ khẩu của chị đi theo tôi."

Ngu Mỹ Hà giật mình, nhưng không dám hỏi đi đâu, mà là quay về phòng cầm giấy tờ của mình, còn thay quần áo theo Đồng Học Bản đi ra khỏi thuộc viện, "Đồng cục trưởng, chúng ta đi tìm nhà cho thuê sao?"

"Không khác biệt lắm."

Tiểu khu Hoa Mỹ, đó là một tiểu khu vừa bắt đầu giao dịch được một năm, chất lượng cũng bình thường, đường xá xung quanh thông nhau vô cùng tiện lợi, kế bên là phố thương nghiệp và phố thực phẩm, mua quần áo cũng tốt, mua đồ ăn cũng được, đều tương đối tiện hơn. Xe taxi đứng ở cửa tiểu khu, Đồng Học Bản mang theo Ngu Mỹ Hà cùng nhau đi vào. Ngu Mỹ Hà có chút thấp thỏm bất an, không rõ Đồng cục trưởng mang mình tới nơi này làm gì, nhà cho thuê? Nhà ở đây đắt lắm thì phải? Huống hồ đều là nhà mới, có người sẽ cho thuê sao?

Mấy căn nhà ở đây đã được xây dựng xong hết rồi, và đưa vào kinh doanh.

Đồng Học Bản vừa nhìn liền biết nhà ở tám phần là không khác biệt lắm, đi vào hỏi, "Còn nhà mới không?"

Ngu Mỹ Hà ngẩn ngơ, không hiểu hẳn muốn làm gì, "Ngài làm gì thế"

Một nữ nhân viên mặc tây trang nói: "Nhà ở đều đã bán rồi, chỉ còn dư lại một căn mẫu thôi."

Đồng Học Bản gật đầu, "Đi, cô mang tôi đi nhìn trước."

Căn nhà mẫu, cũng là căn nhà để cho khách đến coi thử từ khi tiểu khu này được đưa vào kinh doanh, bố cục và những thứ khác đều cùng giống như nhà ở bình thường, chẳng qua có tầng trên là chưa có gì hết, mà đã lắp đặt thiết bị tốt bên dưới, nên giá trên cũng rẻ hơn so với những căn nhà khác.

Căn nhà mẫu này ở số 1 lầu 1 số nhà là 101, vừa đi vào nhìn, thiết bị lắp đặt rất đẳng cấp.

Đồng Học Bản thấy không tồi, "Bao nhiêu mét? Giá tính sao?"

Nhân viên công tác nói: "Hai phòng ngủ, diện tích kiến trúc khoảng chừng 80 mét vuông, hiện tại giá nhà mỗi mét vuông là 4100 đồng, tính ra tổng cộng hơn ba trăm ba chục ngàn." Mỗi mét vuông hơn bốn ngàn đồng, ở huyện Duyên Thai loại nhà ở này tính ra tương đối đắt tiền, đương nhiên so với nhà ở trong kinh thành thì không cách nào so sánh được rồi.

Đồng Học Bản vừa hỏi chi tiết, vừa đi vài vòng trong phòng.

Ngu Mỹ Hà tựa hồ cũng rất thích ở đây, nháy mắt nhìn trái nhìn phải.

Đồng Học Bản có thể cảm nhận được cảm thụ của chị Ngu, lúc trước khi Đồng Học Bản bán căn nhà của mình đi, cũng không lúc nào không mơ mộng rằng sẽ có thể có một ngày mua nhà ở, có nhà riêng của mình, nhà cho thuê là nhà cho thuê, cho dù chỗ thuê có xa hoa, vậy cũng không phải của mình, cảm giác trong lòng luôn luôn không giống..

Nửa giờ sau, Đồng Học Bản quay lại nói với nhân viên công tác: "Cảm ơn cô, chúng ta nhìn một chút đã."

Chờ người nọ vừa đi, Ngu Mỹ Hà liền hỏi: "Ngài xem nhà ở làm gì?"

Đồng Học Bản cũng không nói nhiều, từ trong túi ra một tấm chỉ phiếu, đưa cho Ngu Mỹ Hà, "Mật mã là sinh nhật của tôi, tôi tốt xấu gì cũng là một nhân viên công vụ, không tiện đứng ra, chị lấy giấy chứng nhận của chị đi mua căn nhà này trước, toàn bộ chi phí đều thanh toán cho tôi là được, ngày hôm nay nếu như không có trục trặc, vậy giao tiền đặt cọc trước."

Ngu Mỹ Hà a một tiếng, "Ngài muốn, muốn mua nhà?"

Đồng Học Bản gật đầu: "Tôi mua cái này cho chị."

Ngu Mỹ Hà biết Đồng Học Bản rất có tiền, lúc giúp mình trả nợ, Đồng Học Bản không tiếc lấy ra hai trăm ngàn, Ngu Mỹ Hà trước đây không biết tiền này là ở đâu có, cô ấy thậm chí còn nghĩ rằng đây có phải là của tham ô nhận hối lộ, mãi cho đến ngày hôm trước thấy Đồng Học Bản thao tác cổ phiếu thần kỳ, mới rõ ràng được. Suy nghĩ một chút, Ngu Mỹ Hà thấy Đồng Học Bản có vẻ không muốn nói, không dám hỏi nhiều, không thể làm gì khác hơn là do dự cầm chỉ phiếu đi ra ngoài chỗ sảnh.

Một giờ trôi qua, Ngu Mỹ Hà trở về, đem chỉ phiếu và biên lai hóa đơn cho hẳn: "Làm xong rồi."

Đồng Học Bản cầm lấy chỉ phiếu: "Giao toàn bộ tiền luôn?"

"Ừm, bọn họ nói ngày hôm nay là có thể vào ở, nhưng mà thủ tục khác còn có chờ qua vài ngày."

Đồng Học Bản gật đầu một cái: "Đi thôi."

Ngu Mỹ Hà đưa tờ biên lai, "Đây là biên lai, ngài. . ."

"Để ở chỗ chị đi."

Về đến nhà, thời gian đã là buổi trưa mười hai giờ. Ngu Thiển Thiển ngồi trong phòng khách đang uống nước đá lạnh, trong miệng hà hơi ra, phun ra hơi nước lạnh như băng, "Mẹ, anh, hai người đi đâu vậy, con đói bụng."

Đồng Học Bản trong lòng có chút trầm trọng, "Anh và mẹ đi mua nhà."

Ngu Thiển Thiển hai mắt sáng lên, "Mua nhà? Anh, anh không phải đã có nhà rồi sao?"

Ngu Mỹ Hà ở một bên ôn nhu lau lau nước trên khóe miệng của con gái, "Cần nhà hiện giờ của anh con là của cơ quan"

Đồng Học Bản ngồi xuống sô pha, thở dài vẫy tay nói: "Nào, Thiến Thiến, chị Ngu, hai người đến đây, tôi có lời muốn nói với hai người." Thấy mẹ con nghi hoặc đi tới, Đồng Học Bản nói: "Hai người dọn dẹp đồ một chút, ngày hôm nay dọn đến tiểu khu Hoa Mỹ ở đi."

Ngu Mỹ Hà cả kinh nói: "Như vậy sao được! Nhà cho thuê mà chúng tôi, chúng tôi lại thành ... !"

Đồng Học Bản lắc đầu nói: "Không phải là nhà cho thuê, chị Ngu, cái nhà này coi như tôi tặng cho người, cũng là lần cuối cùng tôi giúp chị."

Ngu Mỹ Hà gấp đến nỗi hai tay dính vào nhau, "Không nên không nên, chúng tôi không thể lấy đồ của ngài được, đó là bốn trăm ngàn lận, tôi, tôi. . ."

Đồng Học Bản nói: "Chị hãy ngồi xuống nghe tôi nói, chị Ngu, tôi nhỏ hơn chị không ít tuổi, lời này có thể tôi không nên nói ra, nhưng sự thật là. . . , chị vẫn còn trẻ, Thiến Thiến lại còn nhỏ, một người chỉ lo cho đứa nhỏ không phải là chuyện tốt, tìm một người bạn cũng tốt, ừm, ta thấy đồng chí khoa hộ tịch với chị cũng được! Chuyện của chị chính chị tự quyết định, nếu như người nọ không vấn đề gì, đối với chị và Thiến Thiến cũng tốt, hai người liền quyết định chuyện này đi."

Ngu Mỹ Hà sắp khóc, "Không phải, Đồng cục trưởng, thật sự không phải!"

Đồng Học Bản ngắt lời nói: "Hai mẹ con chị, làm bảo mẫu cho tôi ở đây mãi cũng không phải kể lâu dài, nên có cuộc sống của mình, người nọ không phải là ở cùng cha mẹ sao? Không có nhà? Nếu như hai người thật sự thấy được mất, dùng căn nhà ở tiểu khu Hoa Mỹ kết hôn, sau đó ba người đi qua ở là được, coi như là tôi tặng lễ vật cho các người, ừm, qua một thời gian nữa tôi tìm cho chị một công tác mới, nếu như chị gả cho người khác, làm bảo mẫu cũng rất kỳ cục."

Đồng Học Bản tuy rằng trong lòng không dễ chịu, nhưng vẫn rất tôn trọng lựa chọn của Ngu Mỹ Hà, người hiểu Đồng Học Bản đều biết, hẳn đối với bạn bè và người thân là vô cùng tốt, thậm chí là còn tốt hơn đối với bản thân, các mặt cũng lo lắng rất chu đáo, có nhà ở, có đàn ông, có công tác, chị Ngu đời này sẽ không chịu khổ gì nữa, như vậy là tốt nhất.

Vành mắt của Ngu Thiến Thiến đỏ lên, "Mẹ! Chúng ta phải đi sao?"

Ngu Mỹ Hà gạt gao cắn môi dưới, trong mắt hiện lên một làn nước.

Ngu Thiến Thiến không muốn nhìn nhìn Đồng Học Bản, dùng sức kéo kéo cánh tay của mẹ, "Mẹ! Con, con không muốn đi! Chúng ta không đi có được hay không?" Ngu Thiến Thiến không có gặp qua người cảnh sát của khoa hộ tịch, nhưng cô bé biết, trên thế giới này không có khả năng có người nào nữa đối với cô ấy tốt hơn Đồng cục trưởng, Ngu Thiến Thiến rất thích ở đây, rất thích người anh này.

Ngu Mỹ Hà cắn răng nói: "Đồng cục trưởng, tôi không muốn công tác, tôi, tôi cả đời này làm bảo mẫu cho ngài."

Đồng Học Bản buồn cười nói: "Sao lại nói như vậy? Khi kết hôn còn làm bảo mẫu cho tôi? Cái này hình như không được tốt."

". . . Tôi không kết hôn! Tôi và người cảnh sát kia, thật sự không có gì, thật sự!"

"Vậy sau này chị cũng phải tìm một người đàn ông chứ? Nghe tôi nói, nhà ở chị cứ nhận lấy, dù sao trên mặt cũng là tên của chị, chờ chị có đối tượng, đem tên chuyển qua cho người ta là được." Đồng Học Bản sợ mình luyến tiếc các năng, tâm nổi lên hung ác, không nhiều lời, nói: "Được rồi, thu dọn đồ đi."

Ngu Thiến Thiến khẩn trương kêu lên "Mẹ! Mẹ!"

Đồng Học Bản gõ gõ đầu của cô bé, "Thiến Thiến nghe lời, lúc rảnh rồi anh sẽ đến thăm em."

Ngu Mỹ Hà rút cục nhìn không được liếc, dùng tay ôm miệng, khóc hu hu!

Đồng Học Bản yêu thương nói: "Chị Ngu, đừng như vậy được không? Cũng không phải là sinh lý tử biệt gì."

Tiếng khóc của Ngu Mỹ Hà càng lớn hơn nữa, nghẹn ngào nói: "Đồng cục trường, hu hu ... tôi thật sự không có gì với người cảnh sát kia . . . hu hu . . . thật sự chưa có gì với hân. . . Là hân theo đuổi tôi, tôi. . . hu hu. . . , tôi ngại mặt mũi. . . không có cái gì hết. . . hu hu. . . Tôi căn bản không muốn kết hôn. . . Căn bản không muốn. . . hu hu. . . , tôi không cần nhà ở, cái gì cũng không cần. . . Hu hu hu. . ."

Đồng Học Bàn ai da một tiếng, mau nhanh đi qua lau nước mắt cho cô ấy : "Đừng khóc đừng khóc, tôi sai rồi, tôi sai rồi không được sao?"

Ngũ Mỹ Hà khục khịt cái mũi khóc rùng rùng nói: "Ngài tin tưởng tôi, tôi thật không có, thật sự không có gì!"

Đồng Học Bàn cười khổ nói: "Được được, tôi tin tưởng chị, đừng khóc, để cho đứa nhỏ chê cười."

"Hu hu, tôi muốn đi ra ngoài thuê nhà ở, là, là chị Loan sáng sớm nói với tôi, hu hu. . . , nói với tôi ngài gần nhất chộc không ít họa. . . làm, làm bí thư huyện ủy cũng bị điều đi, chị Loan sợ. . . , hu hu, sợ có người nói xấu về tôi và Thiến Thiến, sợ làm ảnh hưởng ngài, hu hu, cho nên muốn cho chúng ta đi ký túc xá trường học, ở cùng chị Loan, ở cùng. . . hu hu. . . , tôi biết ngài là vì tôi mới đặc tội nhiều người như vậy, tôi, tôi không muốn gây thêm phiền phức cho ngài, cho nên mới. . . hu hu, mới muốn thuê nhà. . . hu hu ... thật ra tôi không muốn đi, tôi thật sự không muốn đi!"

Đồng Học Bàn lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra không phải Ngũ Mỹ Hà muốn có không gian riêng nên mới muốn dọn đi ra ngoài, thì ra là mẹ già sợ mình gặp chuyện không may, sợ có người đem chuyện mình bên cạnh nói xấu, vụ đoàn xe hôn lễ cũng là một bài học, mẹ già phỏng chừng là bị sợ, mới muốn Ngũ Mỹ Hà hai người đi qua ở cùng mẹ!

Ài! Chuyện này phiền rồi! Hiểu lầm lớn!

Đồng Học Bàn đỡ khóc đỡ cười đem tay áo cho Ngũ Mỹ Hà lau nước mắt, an ủi nói: "Chị không muốn đi thì không đi, ở chỗ này, chị muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu."

Ngũ Mỹ Hà cố sức lắc đầu, nước nỏ nói: "Tôi không thể cho ... ngài thêm phiền, hu hu, ta nghĩ mang theo Thiến Thiến thuê nhà ở, nhưng tôi, tôi có thể tiếp tục làm cơm cho ngài."

Đồng Học Bàn vuốt vuốt tóc dài của cô, "Được, được, chị nói thế nào thì thế ấy, đừng khóc nữa được không?"

Chiếm được câu trả lời thoả mãn, tiếng khóc của Ngũ Mỹ Hà dần dần nhỏ lại, "VẬY sau này tôi, tôi sau này mỗi ngày đều đến đây làm cơm cho ngài dọn dẹp nhà cửa, chờ, chờ buổi tối tôi quay về nhà thuê."

Đồng Học Bàn ôn nhu ừ một tiếng.

Ngũ Mỹ Hà rút cục ngừng khóc, lấy khăn giấy lau mắt.

Đồng Học Bàn bắt đầu dĩ lắc đầu, một khóc hai quây ba ôm cổ, tuyệt chiêu lớn của đàn bà, ngày hôm nay hân coi như đã gặp qua, chờ tâm tình của Ngũ Mỹ Hà chuyển biến tốt đẹp một ít, Đồng Học Bàn mới nói: "Chị Ngu, nhà ở chúng ta đều đã giao tiền rồi, hiện tại rút cũng rút không được, như vậy đi, các người vẫn ở tiểu khu Hoa Mỹ đi, tôi cũng đi qua, chúng ta vẫn ở cùng nhau, không ở căn nhà này nữa, người khác cũng nói không được cái gì, chờ lúc rảnh rồi tôi trở về bên này ở vài ngày, nằm ngửa nằm nghiêng một hai hôm, chị thấy như vậy được không?"

Ngũ Mỹ Hà đỏ mặt lên, "Nghe, nghe theo ngài."

Ngũ Thiến Thiến hoan hô, lập tức ôm lấy mẹ.

Ngũ Mỹ Hà nhìn Đồng Học Bàn, "Nhưng tên của nhà ở, đổi thành của ngài đi."

"Nói cho chị là cho chị, sau đó nếu như chị có đàn ông khác, cái nhà này ..." Thấy Ngũ Mỹ Hà đỏ mặt lại muốn khóc, sợ đến nỗi Đồng Học Bàn mau nhanh sửa lời "Tôi chỉ là nghĩ cho Thiến Thiến, nếu như chị không cần, Thiến Thiến sau đó cũng phải kết hôn sinh đứa nhỏ mà, cái nhà này coi như là đồ cưới đi."

Ngũ Thiến Thiến xấu hổ và giận dữ cúi đầu, nhỏ giọng nói cái gì đó.

Ngũ Mỹ Hà nhìn con gái, chột lau lau khóe mắt, "Cảm ơn ngài, tôi sẽ kiếm tiền trả cho ngài."

"Trả cái gì mà trả, nhà ở coi như tôi cho Thiến Thiến, cũng không phải cho chị, ha ha."

Ngu Mỹ Hà đã không có nhà để về, hiện tại thương nhất cũng là con gái, căn nhà của Đồng cục trưởng quả thật khiến cho Ngu Mỹ Hà không có biện pháp từ chối, cô ấy có thể không lo lắng ình, nhưng không thể không suy nghĩ cho Thiến Thiến một chút, con gái cũng đã là cô bé hơn mười tuổi, sau đó yêu đương lập gia đình, quả thật cũng cần nhà ở.

Đồng Học Bán rất thoả mãn đối với cái cục diện vui mừng này, cười nói: "Thu dọn đồ đi, chúng ta đi nhà mới ở!"

Ngu Thiến Thiến có chút hưng phấn, vui vẻ chạy về phòng dọn dẹp đồ.

Thừa dịp thời gian này, Đồng Học Bán đi tới sân thượng gọi điện thoại ẹ già Loan Hiểu Bình : "Mẹ, con vừa mua cho chị Ngu một căn nhà, ở tiểu khu Hoa Mỹ, sau đó hai người sẽ có chỗ ở, ặc, nhưng mà Thiến Thiến luyến tiếc con, con có thời gian có thể cũng sẽ qua bên kia ở vài ngày." Thật ra là mình luyến tiếc các nàng, đương nhiên, với mẹ già thì không thể nói như vậy, đó là muốn bị đòn.

Buổi tối.

Tiểu khu Hoa Mỹ.

Ngu Thiến Thiến cảm thấy cái gì cũng mới mẻ cả, từ buổi chiều đã bắt đầu sôi nổi đi khắp căn nhà, thật cao hứng.

Ngu Mỹ Hà cũng là tâm tình vô cùng tốt, bốn ba lâu như vậy, cuối cùng cũng có một căn nhà.

Đồng Học Bán cũng sớm có quyết định mua cho hai mẹ con một căn nhà rồi, Cù Vân Huyền và Tạ Tuệ Lan ai là bạn gái mình, ngay cả Đồng Học Bán đều thấy loạn cả, nhưng hẳn biết, nếu như Tạ tỷ và Huyền đi mặc kệ là người nào đến huyện Duyên Thai tìm mình, Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến khẳng định không thể ở trong căn nhà của thuộc viện được, cái đó là tìm đường chết, hai mẹ con nói trắng ra là hai quả bom hẹn giờ, tuyệt đối không thể để cho Cù Vân Huyền và Tạ Tuệ Lan thấy, hiện tại có nhà cho hai người ở, Đồng Học Bán cũng kiên định hơn, ặc, cái này có tính kim ốc tàng kiều không nhỉ?

Trên mặt tình cảm, Đồng Học Bán rất lộn xộn, nghĩ không ra kết quả, thẳng thắn không suy nghĩ nhiều, hẳn hiện tại rất hưởng thụ loại cảm giác ấm áp như gia đình này.

"Anh, cái bình hoa này đặt ở chỗ nào?" Ngu Thiến Thiến cất lực ôm một bình hoa đi tới.

Đồng Học Bán cười nói: "Em bây giờ là tiểu chủ nhân của cái nhà này, em quyết định đi."

"Ừa, vậy em đặt cạnh tủ TV!"

Ngu Mỹ Hà sợ con gái vùng vằng, nhanh chóng đi qua giúp : "Cẩn thận một chút."

Đồng Học Bán thấy vị trí tủ TV không tốt lắm, cũng xắn tay áo lên đi hỗ trợ.

Gia cụ trong nhà đều có, bất quá rất nhiều thiết bị điện buổi chiều vừa đi mua hoặc thuê về, sợ rằng ngày mai mới có thể dùng được, hiện tại cũng chỉ có thể dọn dẹp phần lớn. Bận việc một hồi, ba người thở phào ngồi xuống sofa. Ngu Mỹ Hà cầm khăn tay lau mồ hôi cho Đồng Học Bán, Ngu Thiến Thiến ôm cánh tay của Đồng Học Bán.

Đồng Học Bán trong lòng rất sáng khoái, lộ ra một nụ cười hiểu ý, không hề có tạp niệm một trái một phải ôm lấy thất lưng của Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến, từ sofa đứng lên, ôm bọn họ đi đến phòng nhỏ, "Nhà ở đã mua, hiện tại còn thiếu xe, đi, giúp tôi chọn một chiếc xe, xem tôi lái chiếc nào thì thích hợp."

Ngu Mỹ Hà cảm thấy rằng, động tác của Đồng cục trưởng rất tự nhiên, không có tạp niệm, cho nên đỏ mặt tùy ý để Đồng Học Bán ôm, trong lòng đầy cảm giác ấm áp dào dạt, loại cảm giác này sau khi cha mẹ qua đời, trên người của người chồng ham mê cờ bạc đã không còn có xuất hiện qua.

Đồng Học Bán đắc ý vô cùng, tài sản của công ty đầu giá hiện tại đã gần mười triệu rồi, Đồng Học Bán rốt cuộc cũng là một triệu phú, bất quá hẳn vẫn không có cảm thấy gì, vẫn là có nhà có xe đối với hẳn có ảnh hưởng lớn hơn một chút, dù sao thì đây là thứ mà Đồng Học Bán bốn năm trước có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Có gia đình, có nhà ở, có xe, có tiền, có quan. . .

Đồng Học Bàn nghĩ mình hiện tại vô cùng hạnh phúc!

219. Chương 219: Tiếng Xấu Lan Xa

Sáng sớm hôm sau, mây đen mù mịt, vậy mà dự báo thời tiết đảm bảo là không mưa không sấm chớp.

Ấn sáng một chút, Đồng Học Bàn và Ngu Mỹ Hà Ngu Thiển Thiển ngồi ở trước máy tính tiếp tục thảo luận mua xe gì.

"Anh! Cái này đẹp! Cái này đẹp!"

"BMW's à? Có phải là có chút phô trương quá không? Chị Ngu chị nói sao?"

"Tôi nghĩ chiếc xe vừa rồi ngài xem cũng không tồi, chiếc đó cũng thích hợp."

"Accord? Huyện Duyên Đài cũng nhiều, cùng nổi tiếng, tùy tiện đi ra ngoài đường một chút là gặp ngay một chiếc Accord, người mua nhiều lắm."

"Ngài, ngài quyết định đi, tôi cũng không hiểu xe."

Đồng Học Bàn tựa vào ghế, vung tay ra, rất tự nhiên ôm lấy vai của hai mẹ con Ngu Mỹ Hà, trong đầu mãi nghĩ về xe, có chút do dự không dứt, xe gia dụng? Xe việt dã? Xe thương vụ? Đi làm ở cơ quan lái xe thương vụ cũng được, Đồng Học Bàn nghĩ xe thương vụ bảy chỗ thì tiện hơn, ít nhất có thể chở vài người, mua xe thương vụ cũng được, giá cả cũng khoảng hai trăm ngàn, nhưng mà Đồng Học Bàn cũng muốn mua một chiếc nào đó đắt một chút.

Vừa mở một trang web khác lên nhìn, Ngu Thiển Thiển bỗng nhiên hô: "Xe Mercedes Benz!"

Ngu Mỹ Hà nhìn nhìn màn hình, "Cái này không khác biệt gì chiếc xe hồi nãy."

Đồng Học Bàn vừa nhìn, đó là xe thương vụ Mercedes Benz loại 6 chỗ, ngoại hình thì không cần phải nói, rất xa hoa cũng rất hòa nhã, khác hẳn so với vẻ hào nhoáng của BMW's, mà lại nổi tiếng hơn mấy chiếc Toyota hay Audi rất nhiều, là xe đỉnh cấp, nhìn cũng rất phong cách. Hai mắt của Đồng Học Bàn sáng lên, trong lòng nói chiếc xe này đẹp nha, từ vẻ ngoài đến phối trí tất cả đều không tồi, vừa nhìn giá, R300L là khoảng bảy trăm ngàn, R350L là khoảng tám trăm ngàn, đắt nhất là loại R500L giá một triệu ba trăm ngàn, rất quý rất xa hoa.

Nghiên cứu chốc lát, trong lòng Đồng Học Bàn ngứa lên, mua cái này!

Ặc, nhưng mà giá cả hơn bị đắt một chút, nếu như mình lái nó đi, có khó tránh khỏi bị người ta nói xấu không?

Nghĩ tới nghĩ lui, Đồng Học Bàn thẳng thắn gọi điện thoại cho Cù Vân Huyền, để tránh cho vấn đề quá phô trương, Đồng Học Bàn nghĩ ra một chiêu, cũng là đem tiền cho Huyền đi để cho cô ấy giúp đỡ mua xe, mua dưới danh nghĩa của công ty đấu giá, sau đó đem xe chạy đến huyện Duyên Đài ỉnh, gắn bảng số xe bên kia, như vậy nếu như thật sự có người điều tra, mình có thể nói xe mượn của bạn bè chạy đỡ, không cần bị hỏi là tiền là từ đâu ra, giảm bớt rất nhiều việc. Cái xe Đồng Học Bàn nhìn trúng chính là chiếc R500L đắt nhất, giá xe một triệu ba trăm ngàn, sau khi mua nhà ở, trong tay còn lại một triệu bốn trăm ngàn, vừa đủ, vì vậy cùng Huyền đi thương lượng xong, Đồng Học Bàn liền đem tiền gửi qua.

Xong rồi! Qua hai ngày nữa là xe đưa tới!

Đồng Học Bàn cảm thấy mỹ mãn tựa vào sofa, nghĩ mình đúng là đứa phá sản, vừa kiếm lời được hai triệu, chớp mắt đã không còn.

Reng reng reng, reng reng reng, nhưng điện thoại di động trên bàn trà vang lên. Đồng Học Bàn tưởng là người lắp đặt thiết bị điện cho nhà mới gọi đến, ngày hôm nay có TV và tủ lạnh đưa tới, điều hòa và mấy thứ khác có thể ngày mai mới tới. Nhưng mà vừa cầm lên nhìn, là số điện thoại của em họ Đường Cẩn.

"A lô, tiểu Cẩn sao?"

"Hi hi, anh họ, anh biết ngày hôm nay là ngày mấy không?"

"Ngày mấy? Lễ quốc khánh? Còn chưa tới mà? Sinh nhật đảng? Qua rồi mà?"

"Thật không hồ là cán bộ quốc gia, mở miệng ra là đảng và quân đội, hì hì hi, nói cho anh biết, ngày hôm nay là sinh nhật em!"

"Ồ, vậy chúc mừng sinh nhật nha, em đang ở đâu? Sinh nhật sao rồi?"

"Sinh nhật không có gì cả, nhưng mà có chút chuyện, anh, anh có nhà không? Em dẫn một người đến tìm anh."

"Ai thế? Em rủ tương lai à?"

"Ai da, không nói cho anh biết đâu, anh nói anh đang ở đâu được không?"

"Còn làm ra vẻ thần thần bí bí, được rồi, biết tiểu khu Hoa Mỹ không? Em tới bên này đi." Cúp điện thoại, Đồng Học Bân bắt đầu cười, quay đầu nói: "Chị Ngu, buổi trưa chuẩn bị nhiều đồ ăn một chút, em gái tôi muốn tới, đúng rồi, nếu chị không có gì làm thì xuống lầu đặt mua giúp tôi một cái bánh sinh nhật luôn nha, cực khổ cho chị quá!"

Ngu Mỹ Hà nói không khổ cực, cầm tiền xuống lầu.

Ước chừng một giờ sau.

Trong hành lang tầng một của tiểu khu Hoa Mỹ.

Đường Cẩn kéo tay của một thanh niên, dặn nói: "Này, Lưu Lập, như thế này anh của em, anh nói chuyện chú ý một chút."

Lưu Lập là một người nam có diện mạo thanh tú, dáng vẻ thư sinh, nghe vậy, hấn xấu hổ gãi gãi tóc, " Vì sao tới gặp anh của em trước? Bên bác trai và bác gái thì sao?"

Đường Cẩn rất không khách khí liếc mắt nhìn hấn, "Anh thì biết cái gì, hiện tại nhà của em do anh của em định đoạt, anh ấy đồng ý hai chuyện của hai ta, vậy trên cơ bản là thành công rồi, ai nha, anh đừng vò đầu nữa được không? Nhìn cái bộ dạng của anh kìa, khấn trương cái gì mà khấn trương, anh của em thương em lắm, chỉ cần người không làm cho anh ấy mất hứng, anh ấy khẳng định đáp ứng chuyện của hai ta, tên họ Lưu kia, anh rút cuộc là có muốn cưới tôi không? Hả?"

Lưu Lập vẻ mặt đau khổ nói: "Đương nhiên là muốn."

Đường Cẩn hừ một tiếng, "Vậy người phải có biểu hiện tốt trước mặt anh của tôi đấy!"

Lưu Lập gật gật đầu, "Cái này, anh của em làm việc gì thế? Vì sao trong nhà do anh ấy định đoạt?"

Vừa nghe, Đường Cẩn đắc ý cười nói: "Một hồi anh sẽ biết!"

Lưu Lập nhà ở tại thôn Vũ Điền, là bạn học trung học của Đường Cẩn, từ lúc đến trường Lưu Lập đã thích Đường Cẩn, suốt ngày cứ ngây ngốc vây quanh bốn phía cô ấy, sau khi tốt nghiệp đi làm, hai người cũng không liên hệ, mãi cho đến buổi họp lớp gần đây mới gặp lại nhau, kết quả Lưu Lập vẫn chưa quên Đường Cẩn, hơn nữa ngày đó cũng uống nhiều, hấn lấy dũng khí tỏ tình với Đường Cẩn, ai ngờ làm cho Lưu Lập hưng phấn chính là, vừa nói ra liền thành công, hai người cấp tốc tiến nhập trạng thái tình yêu cuồng nhiệt, suốt ngày quây quây nhau cùng một chỗ.

Tình trạng gia đình của Lưu Lập không tốt lắm, ở thôn Vũ Điền làm hiệp cảnh cho sở phái xuất, cũng không phải cảnh sát có biên chế chính thức, Đường Cẩn và Lưu Lập tuổi cũng không nhỏ, hơn hai mươi rồi, là lúc nói chuyện hôn nhân rồi, bất quá Lưu Lập nghèo hai bàn tay trắng, công tác lại không tốt, hấn thật sợ người nhà của Đường Cẩn không đồng ý việc hôn nhân này, lần này mới chuẩn bị sớm, đến nhà Đường Cẩn thăm hỏi, ai ngờ Đường Cẩn suy nghĩ thật lâu, lại không đi bên cha mẹ cô ấy, ngược lại còn tới chỗ của anh họ cô ấy trước, Lưu Lập có chút kỳ quái, nhưng hấn bị Đường Cẩn làm cho sợ hãi, cũng không dám hỏi nhiều.

"Em nhấn chuông cửa đó, anh chuẩn bị tinh thần cho em một chút!" Đường Cẩn đá hấn một cước.

"Ừ." Lưu Lập ưỡn thẳng lưng, nhưng mà vẫn rất khấn trương.

Kính coong, lạch cạch một tiếng, cửa mở, xuất hiện một cô bé rất là khả ái, ngượng ngùng nói: "Chị Đường?"

Đường Cẩn cười nói: "Tiểu Thiến Thiến! Mau mở cửa cho chị vào đi! Anh của chị đâu?"

Ngu Thiến Thiến đã gặp qua Đường Cẩn lúc tham dự hôn lễ, nhưng mà ngoài Đồng Học Bản và Ngu Mỹ Hà ra, Ngu Thiến Thiến luôn có vẻ không tự nhiên, rất khiếp đảm, "Anh ấy đang ở trong phòng chơi máy vi tính"

Lạch cạch, mở cửa cho bọn họ, Ngu Thiến Thiến cẩn thận nhìn Lưu Lập, vội quay đầu chạy, cô bé có vẻ sợ hãi lắm.

Lưu Lập bị diện mạo của tiểu nha đầu làm cho hoảng hốt một chút, sau khi vào nhà nhìn về hướng phòng bếp, lại bị một người phụ nữ xinh đẹp làm cho chấn động một chút.

Đường Cẩn vẫy tay vào trong phòng bếp, "Dì Ngu, con tới rồi, dì đang làm cơm sao?"

Đang nấu đồ ăn trong phòng bếp, Ngu Mỹ Hà nghe nói có người tới, vội hỏi: "Là tiểu Cẩn à, mau ngồi mau ngồi, tôi pha trà ấy người"

Đường Cẩn tùy tiện nói: "Không cần đâu, con tự làm được rồi, dì cứ làm việc của dì đi!"

Lúc này, Đồng Học Bản từ phòng nhỏ đi tới, sau khi thấy Lưu Lập, Đồng Học Bản sững sốt một chút.

Đường Cẩn cười hì hì kêu một tiếng anh họ, sau đó giới thiệu nói: "Đây là anh tôi Đồng Học Bản, đây là Lưu Lập."

Lưu Lập trong lòng thầm nói tên này có chút quen tai, nhanh chóng đi tới nắm tay Đồng Học Bản, "Anh họ."

Đồng Học Bản đã rõ ràng, cười nói: "Hèn chi tiểu Cẩn lại làm ra vẻ thần thần bí bí, thì ra là có bạn trai rồi."

Lưu Lập mặt đỏ lên, khấn trương không biết nên nói cái gì cho phải.

Đồng Học Bản mời hai người ngồi xuống ghế sofa, tùy tiện trò chuyện, Đường Cẩn có người yêu, chuyện này vẫn khiến cho Đồng Học Bản rất bất ngờ, tính cách của Đường Cẩn rất mạnh, nóng nảy lại tùy tiện, muốn tìm một người đàn ông có thể dễ dàng tha thứ cho cô thật sự không dễ dàng, bây giờ xem ra, hai người này ở chung không tồi, tính cách của Lưu Lập có vẻ bù đắp được cho Đường Cẩn, nhìn qua có vẻ vô cùng thích Đường Cẩn.

Hàn huyền chốc lát, Đường Cẩn nhớ tới một việc, "Nàynày, Lưu Lập, anh còn chưa biết anh của em là ai phải không?"

Lưu Lập giật mình, ngượng ngùng gật đầu, "Anh của em là. . ."

Đồng Học Bản vỗ đầu Đường Cẩn một cái, "Người ta vì sao cần phải biết anh? Danh tiếng của anh xấu như vậy sao?"

Đường Cẩn cười hì hì nói: "Đã quên nói với anh, Lưu Lập là hiệp cảnh của sở phái xuất thôn Vũ Điền đó!"

Đồng Học Bản à một tiếng, nhìn Lưu Lập, "Công tác có mệt hay không? Công việc của sở phái xuất hình như không thoải mái."

Lưu Lập câu nệ nói: "Cũng tạm được, cũng là hỗ trợ xử lý một ít tranh cãi nhỏ của người dân trong thôn thôi, ngoại trừ lúc tăng ca, bình thường không tính là mệt."

Đồng Học Bản vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Làm cho tốt nhé, bình thường chú ý an toàn."

Một lát sau, Lưu Lập đi phòng vệ sinh. Đường Cẩn nhích lại gần Đồng Học Bản một chút, nhỏ giọng nói: "Lưu Lập thế nào?"

Đồng Học Bản khẽ gật đầu, "Cũng không tệ lắm, nhìn sơ qua cũng là một người điềm tĩnh chính trực."

Đường Cẩn mất hứng, trừng mắt nhìn hắn nói: "Cái gì mà là điềm tĩnh chính trực, hắn vốn là người muốn xin ý kiến phê bình thì có, lúc trước bọn em học cùng trường, Lưu Lập tuy rằng có thành tích học tập hơn

kém một chút, nhưng mà vẫn đặc biệt siêng năng, thầy cô rất ít phê bình hấn, còn nữa còn nữa, ở hội xuân phách lúc nhỏ hấn kiếm được năm trăm đồng tiền, cũng không giữ lại ình, không chút suy nghĩ đưa cho thầy cô, còn nữa, chờ em nghĩ đã, đúng rồi đúng rồi, còn nữa. . .”

Đồng Học Bàn ngắt lời nói: ”Em thích là được.”

Đường Cẩn vui vẻ nói: ”Nói như vậy anh đồng ý chuyện của bọn em?”

Đồng Học Bàn nắm ly trà lên nhấp một ngụm trà, ”Em cũng không phải con gái của anh, tôi đồng ý thì làm được cái gì? Bên Dì Hai gặp chưa?”

Đường Cẩn hơi xấu hổ, vội vã nói: ”Cái này không phải là không dám nói cho ba mẹ biết sao, em sợ ba mẹ ngại hấn, điều kiện gia đình của Lưu Lập không tốt lắm, kém hơn nhà chúng ta nhiều.”

Lúc này, Lưu Lập từ trong phòng vệ sinh đi ra, Đường Cẩn liền ngậm miệng không nói về trọng tâm câu chuyện này nữa. Đồng Học Bàn hỏi Ngu Mỹ Hà cơm nước thế nào rồi, nghe nói sắp xong rồi, liền theo hai người Đường Cẩn đi dọn bàn, dọn bánh sinh nhật ra, cắm nến vào, bắt đầu chúc mừng sinh nhật cho Đường Cẩn.

Sau khi ăn xong, Đường Cẩn ôm cái bụng hét lên: ”No chết mất! No chết mất!”

Ngu Thiển Thiển rất thích ăn bánh kem, cũng no không chịu được, bị Ngu Mỹ Hà bắt vào trong phòng ôn tập bài vở.

Đường Cẩn ngồi trong phòng khách với Đồng Học Bàn và Lưu Lập, mắt to quay tròn vừa chuyển, thỉnh thoảng nhìn về hướng Đồng Học Bàn. Đồng Học Bàn biết cô ấy lần này đến đây khẳng định là có chuyện, cười cười, cũng không nói chuyện, rút cho Lưu Lập một điếu thuốc, thấy hấn không hút, liền ngậm lên miệng.

Đường Cẩn lập tức bắt đầu hành động, ân cần cầm lấy cái bật lửa trên bàn mời thuốc cho hấn.

Đồng Học Bàn hút vào một hơi thuốc, vừa hút thuốc vừa nói: ”Coi em kìa, có việc gì cứ nói.”

Đường Cẩn cười ngượng ngùng một tiếng, nhìn Lưu Lập, ho khan nói: ”Anh họ à, em nói với anh một chút về chuyện Lưu Lập ở sở phái xuất nha, đừng thấy hấn chỉ là hiệp cảnh, nhưng lần trước có một vụ cướp của, kẻ cướp cầm dao, hai người cảnh sát xung quanh không ai dám lên, là Lưu Lập từ phía sau đánh gục tên đó, lập được công lớn, hoàn có một lần là bắt kẻ trộm xe, Lưu Lập một mình đánh ngã hai người. . .”

Lưu Lập nhanh chóng khiêm tốn nói: ”Một trong hai người là bị quần chúng khống chế rồi.”

Đường Cẩn nổi đóa lên, trừng mắt nhìn hấn, ”Uống trà của anh đi!”

Lưu Lập xấu hổ ho khan, không nói gì, hấn không rõ Đường Cẩn nói cái này với anh họ để làm gì.

Đồng Học Bàn coi như đã rõ ràng đại khái, cười ha ha nói: ”Cậu cũng không tồi, đối mặt với phần tử phạm tội nên có can đảm đấu tranh vì lợi ích của dân chúng. . .”

Đường Cẩn thấy anh họ lại muốn thao thao bất tuyệt, vội hỏi: ”Vậy sao? Lưu Lập không tồi sao? Anh thấy hấn lập được công lao lớn như vậy, hay là để cho hấn làm sở trưởng sở phái xuất đi nha,... ít nhất ... cũng chuyển từ hiệp cảnh biên chế chính thức đi, sở phái xuất của bọn họ, cũng chỉ có một mình Lưu Lập có khả năng, những người khác đều không được.”

Đồng Học Bàn vui vẻ, bắt vài tên cướp vặt mà là lập công lớn sao? Còn muốn làm sở trưởng sở phái xuất?

Lưu Lập cũng đỏ mặt, mấp môi định nói, đến cuối cùng lại không dám nói.

Đường Cẩn thấy Đồng Học Bàn không tiếp lời của mình, lập tức ngồi qua bên của hấn, kéo tay của anh họ lay động không thôi, nũng nịu nói: ”Anh họ, em biết anh tốt nhất mà, không bao lâu nữa Lưu Lập cũng là em rể của anh, anh giúp hấn làm cảnh sát biên chế, được không?” Đường Cẩn vốn có chủ ý này, cô sợ cha mẹ không đồng ý, cho nên chuẩn bị cho Lưu Lập một biên chế, đừng xem hiệp cảnh và cảnh sát chỉ kém nhau một chữ, nhưng chênh lệch bên trong là như trời với đất, thành cảnh sát chính thức, bên cha mẹ hấn là cũng không có vấn đề lớn.

Đồng Học Bàn trầm ngâm một chút, không nói chuyện.

Thấy thế, Đường Cẩn càng lay động lợi hại hơn, "Anh họ, anh họ, anh coi như là cho quà sinh nhật em có được hay không?"

Đồng Học Bàn gõ gõ đầu của cô : "Được rồi được rồi, đừng lắc nữa."

Đường Cẩn cười hì hì nói: "Nói như vậy anh đáp ứng rồi?"

Đồng Học Bàn trong lòng nói anh không đáp ứng thì có mà rút cánh tay xuống luôn đấy, quay đầu nhìn về phía Lưu Lập nói: "Ai là quản lý của sở phái xuất bên cậu?"

Lưu Lập chớp chớp con mắt : "Là Tần cục trưởng."

"... Tần Dũng?"

Lưu Lập kinh ngạc, "Anh biết Tần cục trưởng?"

Đường Cẩn nhanh chóng vượt mông ngựa nói: "Đương nhiên, anh họ của em ai mà không quen chứ."

Đồng Học Bàn xua tay nói: "Được rồi, mấy đứa ngồi đi, anh gọi điện thoại hỏi một chút, cái chuyện biên chế này không dễ làm, hiệp cảnh muốn thành cảnh sát, thứ nhất phải có tư lịch, thứ hai là thành tích, còn phải là cái loại thành tích to lớn, cậu vừa mới tiến vào làm hiệp cảnh bao lâu? Tôi hỏi một chút thử xem."

Đường Cẩn vui cười nói: "Anh họ, có anh nói giúp thì còn khó làm nữa hay sao, khẳng định không thành vấn đề!"

Đồng Học Bàn tức giận nhéo mũi cô em họ một chút, "Em đó, chỉ biết phá anh thôi."

Đi vào phòng ngủ, Đồng Học Bàn gọi cho điện thoại của Tần Dũng, "A Lô, Tần ca à, ăn gì chưa?"

Tần Dũng cười nói: "Vừa ăn xong, Đồng lão đệ, có phải là muốn uống rượu không?"

"Thôi cho em xin, ba người như em cũng uống không lại anh, ha ha." Hàn huyền một hồi, Đồng Học Bàn mới nói: "Đúng rồi, em có một người bạn làm hiệp cảnh cho sở phái xuân trong thôn Vũ Điền, tên là Lưu Lập, tên nhóc này bình thường công tác cũng có thành tích không tệ lắm, anh thấy chuyển hẳn qua biên chế chính thức dễ không?"

Tần Dũng cười ha ha, rất sảng khoái nói: " Đồng cục trưởng mở miệng, không dễ cũng phải dễ, Lưu Lập, ừm, người này tôi chưa từng nghe qua, như vậy đi, tôi hỏi cho cậu một chút, chỉ cần không vấn đề gì, tôi sẽ nhanh chóng làm giúp cậu."

Đồng Học Bàn nói: "Vây cảm ơn anh rất nhiều, hôm nào mời ăn."

"Chút chuyện nhỏ thôi"

Vừa ra phòng ngủ, Đường Cẩn liền vội vã đến đây, "Thế nào rồi?"

Đồng Học Bàn không nói phét, "Chờ một chút đi, không biết nữa."

Còn chưa qua mười phút, reng reng reng, điện thoại của Lưu Lập đột nhiên vang lên, vừa nhìn dây số, Lưu Lập cả kinh, nói là sở trường gọi đến, sau đó nhanh chóng nghe điện thoại, "A lô, Lý sở trưởng, vâng . . . được Chúng mình nhân dân? Bổ sung hồ sơ? Ngài là nói ... A Cảm ơn ngài. . . vâng . . . , nhất định, cảm ơn Lý sở trưởng." Cúp điện thoại, Lưu Lập kinh ngạc nói: "Lý sở trưởng nói ngày mốt kêu anh đến bổ sung hồ sơ, muốn chuyển thức biên chế chính thức."

Đường Cẩn nhất thời ôm lấy cái cổ của Đồng Học Bàn, "Cảm ơn anh họ! Em yêu anh chết mất!"

Lưu Lập cũng cảm động nói: "Cảm ơn anh!" Biên chế chính thức, Lưu Lập tưởng cũng không có nghĩ tới, hẳn không am hiểu giao tiếp cùng người, tay chân lại không tốt, cũng không có làm ra công lao và cống hiến gì, nhưng không ngờ rằng, một cú điện thoại của anh họ Đường Cẩn đã thu xếp xong, này bản lĩnh này cũng quá lớn rồi.

Đường Cẩn đắc ý chọc Lưu Lập, "Hiện tại biết anh họ của em là ai chưa?"

Lưu Lập ngẩn người, "Là ai?"

Đường Cẩm trợn trắng mắt, "Anh là đồ ngốc, anh đi làm trong sở phái xuất, lẽ nào chưa từng nghe qua Đồng cục trưởng sao?"

Đồng cục trưởng?

Lưu Lập kinh ngạc một chút, bật thốt lên nói: "Là ôn. . ." Nói xong cái chữ này liền nghĩ không ổn, vội vàng cầm miệng.

Đường Cẩm tức giận trừng mắt nhìn hắn, "Nói cái gì vậy!" Cô ấy hiển nhiên cũng nghe nói đến biệt hiệu ôn thần Tiểu Đồng.

Đồng Học Bán có chút uất ức, "Anh nổi danh như thế sao? Cũng không biết là ai đặt ra cái biệt hiệu này, sao ai đều biết vậy?"

Lưu Lập trong lòng thầm nói ngài có thể không nổi danh sao, ở thôn Đại Vọng một người đánh bảy, ba trong số bảy người bị hủy dung, hai người bên trong đến bây giờ vẫn còn nằm bệnh viện dưỡng thương, còn có vụ án lừa đảo phụ nữ trẻ con đem bán trên tỉnh, bốn người nghi phạm mỗi người đều bị trúng đạn, trở về toàn bộ thành người què, hơn nữa còn chuyện của Tiền Phi, Tiền Sâm, tiền nhậm bí thư huyện ủy Thường Lỗi, phàm là người có mâu thuẫn với ngài đều không có một kết cục tốt, dưới loại tình huống này, nghĩ không ra danh hiệu cũng khó!

Lưu Lập nhất thời luống cuống chân tay, đánh chết hắn cũng không ngờ rằng anh họ của Đường Cẩm là ôn thần Đồng cục trưởng đỉnh đỉnh đại danh!

Thấy bộ dạng của hắn như vậy, Đồng Học Bán dùng sức vỗ ót một cái

Mẹ kiếp, đây là tiếng xấu lan xa sao ???

220. Chương 220: Tạ Tuệ Lan Muốn Tới

Hai ngày sau.

Mưa phùn kéo dài cả một đêm, đến buổi sáng cuối cùng cũng đã dừng, cầu vồng rực rỡ hiện ra dưới đám mây.

Đồng Học Bán ngày hôm qua đã trở về gia thuộc viện cục công an ở, bởi vì còn có vài thiết bị điện gia dụng chưa đưa tới, hơn nữa Ngu Thiển Thiển đang thi cuối kỳ, Đồng Học Bán không cho Ngu Mỹ Hà đến đây làm cơm, mà là kêu cô ấy ở tiểu khu Hoa Mỹ mấy ngày nay, chăm sóc cho cái nhà cũng như đốc xức Thiển Thiển học tập. Buổi trưa, Đồng Học Bán mở tủ lạnh, kiểm một ít thức ăn lót cho cái bao tử của mình, rồi trở về ghế sofa ngồi, xem tin tức phát lại trên TV. Khó có được một ngày nghỉ, Đồng Học Bán cần phải nghỉ ngơi và hồi phục.

Tích tích tích, tích tích tích, âm thanh nhắn tin của điện thoại di động vang lên, cầm lấy nhìn, Đồng Học Bán nhất thời sửng sốt, bởi vì dãy số là của Tạ Tuệ Lan, Tạ tỷ có việc bình thường đều gọi điện thoại, chưa từng thấy cô ấy gửi tin nhắn tin, lại nhìn nội dung tin tức, Đồng Học Bán càng có chút ngờ ngác, bên trong ghi là, "Ôn thần Tiểu Đồng, cái biệt hiệu này cũng ngẫu nha!"

Đồng Học Bán nghĩ thầm bên kia khẳng định không phải là Tạ Tuệ Lan, gửi tin nói: "Tiểu hạo?"

Quả nhiên, tin nhắn trả lời: "Hắc hắc, anh rể, anh biết là em sao?"

Đồng Học Bán bó tay, nhắn tin nói: "Em thấy chị của em nói tục bao giờ chưa, cái biệt hiệu ôn thần này em nghe ai nói?"

Tạ Hạo: "Hắc hắc hắc, đương nhiên là nghe chị của em nói, nghe chị nói, anh ở bên ấy gây ra động tĩnh không nhỏ."

Đồng Học Bán vỗ ót, ặc, chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm, sao tiểu Hạo và Tạ tỷ đều biết? Vì vậy gửi tin nói: "Chị của em đâu?" Tạ Hạo: "Chị của em đang ở trên lầu, được rồi, cô ấy kêu em nói với anh một tiếng, chị ấy hai ngày nữa đi huyện Duyên Đài."

Đồng Học Bàn: "A? Đến du ngoạn? Bên này có cái gì để chơi đâu? Đi cùng ai tới?" Tạ Hạo: "Chị ấy đi một mình."

Đồng Học Bàn: "Không phải đi công tác chứ?" Tạ Hạo: "Bảo mật trước, hắc, chờ chị em tới tới anh sẽ biết." Cuối cùng còn gửi qua một khuôn mặt cười. Tạ Tuệ Lan muốn tới? Đồng Học Bàn âm thầm may mắn, cái chuyện mua nhà ở này mình đã có dự kiến trước, nếu không Tạ tử tới đây, thấy trong nhà còn có Ngu Mỹ Hà Ngu Thiển Thiển một lớn một nhỏ hai mỹ nhân như vậy thì còn không biết Tạ tử sẽ có phản ứng gì, hiện tại hai mẹ con vừa dọn ra, mình cũng không có gì phải sợ, du ngoạn? Đi công tác? Mặc kệ, nói chung là Tạ tử tới đây là tốt rồi, hai ngày nghỉ này, có thể đi chơi với cô ấy.

Nghĩ đến Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn có chút suy nghĩ xấu xa, lại muốn đem tất chân của cô ấy làm chuyện xấu.

Lúc này, điện thoại trong tay lại vang lên, người gọi điện là thư ký của Cù Vân Huyền tiểu Đào.

"A lô, Đồng ca, chị Cù kêu tôi đưa xe tới cho anh."

"Ấy, nhanh vậy, phiền em quá."

"Không phiền, em đang ở ngã tư phố thương nghiệp, anh tới chỗ em là được"

"Được, em ở đằng kia chờ anh một chút, anh lập tức đi qua."

Đồng Học Bàn xốc lại tinh thần, lấy túi tiền và điện thoại di động, mang giấy vào rồi cửa đón xe đi đến phố thương nghiệp.

Lúc hắn đến tiểu Đào đang gọi điện thoại, vừa nhìn Đồng Học Bàn tới, tiểu Đào liền đem chìa khóa hóa đơn và một ít thủ tục văn kiện cho hắn, sau đó thì chào tạm biệt rời khỏi, nói là đến tỉnh làm việc, trước buổi tối còn phải trở lại kinh thành. Đồng Học Bàn trong lòng biết bán đấu giá xuân phách Vân Đức sẽ bắt đầu, đang tự lẩm bẫm, cũng không lưu ý tiểu Đào rời đi, Đồng Học Bàn lập tức đem ánh mắt dừng lại trên chiếc Mercedes Benz màu trắng mới cầu.

Đường cong ưu nhã, dáng vẻ cao quý, quả thật tựa như một đại mỹ nhân.

Thứ chói mắt như vậy, đương nhiên có không ít người chú ý tới chiếc xe này, bắt đầu chỉ trích đánh giá.

Đồng Học Bàn biết xe xịn tại huyện Duyên Đài không nhiều lắm, lái Benz đi thì có vẻ hơi phô trương, lên xe, cầm lấy tay lái yêu thích không buông tay, nhìn nhìn cái chỗ ngồi, cuối cùng nhún ga, lái xe ra ngoài ngoại ô, vì không bị kẹt xe cho nên đi đường rất thuận tiện, mà tốc độ của chiếc xe này so với xe của Huyền đi cũng không khác biệt lắm, đều là cái loại tốc độ cao, hơn hẳn mấy loại xe thương vụ khác.

Đã ghiền thật!

Đồng Học Bàn phải lái xe đến bên cơ quan quản lý thủ tục giấy phép, tốt xấu cũng là một người của hệ thống, Đồng Học Bàn làm thủ tục đương nhiên không cần phiền phức như vậy, lãnh đạo cơ quan còn tự mình xuống bắt chuyện với Đồng Học Bàn, bởi vì đang nhàn rỗi, Đồng Học Bàn tùy tiện nói chuyện vài câu với bọn họ, trò chuyện trò chuyện, trọng tâm câu chuyện liền đi đến biến động của lãnh đạo huyện Duyên Đài lần này, bí thư huyện ủy bị điều đi, bộ trưởng bộ tuyên truyền bị té ngựa, tất cả mọi người đang nghĩ xem để ai đứng ra, hình như thành phố ngày hôm nay sẽ hợp thường ủy, đề tài nghị của hắn cũng là chuyện này.

Loại điều động này rất mất cảm không thể nghi ngờ, tác động đến thần kinh rất nhiều người, Đồng Học Bàn cũng không ngoại lệ.

Trên đường về nhà, Đồng Học Bàn suy nghĩ rất nhiều, từ ngày đầu tiên đến huyện Duyên Đài cho tới bây giờ, mỗi một sự kiện hắn làm đều không thuận, gặp ghềnh, khó khăn, tuy rằng cuối cùng đều là hữu kinh vô hiểm, thậm chí còn ngoài ý muốn lật ngã bộ trưởng bộ tuyên truyền và bí thư huyện ủy, nhưng việc này cũng đủ để Đồng Học Bàn nhìn ra, không có hậu trường là không được, nếu không làm chuyện gì cũng luôn luôn bó tay bó chân, cái gì cũng không dám làm.

Hậu trường? Đi tìm hậu trường?

Đồng Học Bàn gần nhất qua lại cùng Lương Thành Bằng rất gần, đáng tiếc Lương cục trưởng không phải huyện ủy thường ủy, cái này về sau là sẽ kém không thể nghỉ ngơi.

Đúng rồi, phía sau Lương cục trưởng không phải có huyện trưởng Hướng Đạo Phát sao? Ông ta lúc này hẳn là ổn ngồi vị trí bí thư huyện ủy, huống chi ông có thể lên làm người đứng đầu là do công lao của mình, không có mình tra Kim Đế sơn trang, không có ảnh chụp và chứng cứ, Thường Lỗi cũng sẽ không rơi đài, mà chứng cứ này tất cả đều là một mình Đồng Học Bàn truy ra, Hướng Đạo Phát hẳn là sẽ lĩnh tình của mình? Nếu có thể dựa vào ông ta, con đường làm quan sau này cũng thuận lợi hơn!

Đồng Học Bàn nghĩ trí tuệ chính trị của mình lại một lần nữa đề cao lên, đó là một cơ hội tốt!

Đem xe dừng lại, Đồng Học Bàn gọi điện thoại cho Lương Thành Bằng.

"Lương cục trưởng, tôi là Tiểu Đồng."

"À, Học Bàn à."

"Cái kia, ông xem, nếu như có thời gian tôi có thể báo cáo công tác với huyện trưởng được hay không?"

Lương Thành Bằng là ai chứ, nói một chút đã rõ ràng ý tứ của Đồng Học Bàn, đây là muốn tạo quan hệ với huyện trưởng, "Ha ha, tôi sẽ hỏi cho cậu một chút." Lương Thành Bằng đối với Đồng Học Bàn rất có hảo cảm, lần kia mẹ đi đến kinh thành phẫu thuật, tất cả đều là nhờ trợ giúp của Đồng Học Bàn, cho nên dù Đồng Học Bàn không nói, Lương Thành Bằng cũng có tâm tư tiến cử hẳn cho huyện trưởng, trước đây không có cơ hội, hiện tại đã cái cơ xử lý bí thư huyện ủy, nói chuyện cũng dễ rồi.

Cúp điện thoại Đồng Học Bàn thấp thỏm bất an chờ đợi, nghĩ thầm chỉ cần huyện trưởng chịu gặp mình, vậy mình sẽ tỏ lập trường với ông ấy, đứng về hàng của ông ta.

Cùng lúc đó, Lương Thành Bằng gọi điện thoại cho Hướng Đạo Phát.

Lương Thành Bằng đi thẳng vào vấn đề nói: "Hướng huyện trưởng, Đồng cục trưởng của cục chúng ta trong chuyện của Kim Đế sơn trang đã lập không ít công, từ bắt cờ bạc đến bắt người hay chứng cứ. Hầu như tất cả đều là một mình hẳn ra sức, nghe nói cái vụ án này được thành phố quan tâm, tôi thấy tiến triển cụ thể của vụ án này nên để cho Tiểu Đồng báo cáo với ngài." Lương Thành Bằng không có nói giúp Đồng Học Bàn, mà là cho hẳn một cơ hội, có thể làm cho hướng huyện trưởng lưu lại ấn tượng tốt, vẫn phải để Tiểu Đồng tự mình làm.

Hướng Đạo Phát nhíu mày, "Tiểu Đồng? Là người tra vụ án ban đầu?"

Lương Thành Bằng nói: "Đúng vậy, chứng cứ và những cái khác đều là hẳn tra được."

Hướng Đạo Phát lắc đầu, "Chuyện Thường bí thư muốn tra cái vụ đập xe, chính là hẳn sao? Tuổi còn trẻ quá."

Lương Thành Bằng hơi trầm ngâm, nói: "Cái này tôi thừa nhận, Tiểu Đồng trong vài phương diện còn chưa thành thực, nhưng năng lực phá án và thủ đoạn tuyệt đối không kém, không chỉ vụ án kia, mà vụ việc trang web chính phủ bị công kích của, cũng là Tiểu Đồng cục trưởng phá án và bắt người, người này rất có năng lực."

Hướng Đạo Phát suy nghĩ một chút, "Vụ án của Kim Đế sơn trang đã kết, dừng ở đây, không cần báo cáo."

Lương Thành Bằng sửng sốt, "Vậy Tiểu Đồng. . . Ngài có phải là. . ."

Hướng Đạo Phát nói: "Không gặp, sau này còn cơ hội."

Lương Thành Bằng coi như đã nhìn ra, tuy rằng lập đổ bí thư huyện ủy là công lao của Đồng Học Bàn, nhưng Hướng Đạo Phát cũng có ấn tượng không tốt đối với Đồng Học Bàn. Rơi vào đường cùng, Lương Thành Bằng cũng không nói gì, gọi điện thoại cho Đồng Học Bàn: "Học Bàn, Hướng huyện trưởng gần đây hơi bận, không có thời gian, hôm khác đi."

Đồng Học Bàn này giờ vẫn còn đang kích động chờ đợi, vừa nghe lời này, nhất thời hít một hơi: "Tôi hiểu."

Lương Thành Bằng hơi chần chờ, sợ trong lòng Đồng Học Bàn sinh ra suy nghĩ gì, giải thích: "Hiện tại đang là thời điểm mấu chốt trong lúc điều chỉnh vị trí lãnh đạo, sau này tôi sẽ giúp cậu liên hệ"

Đồng Học Bàn vô tình nói: "Lương cục trưởng, cảm ơn ông, không cần."

Lương Thành Bằng trong lòng biết tính tình của Đồng Học Bàn, thả dãi, không nói cái gì. Chuyện này, Lương Thành Bằng cũng cho rằng Hướng Đạo Phát xử lý quá qua loa, chỉ bằng yêu thích cá nhân mà từ chối một cán bộ chủ động dựa vào mình? Cái này rất có thể làm ảnh hưởng đến tâm của người ta, có thể Hướng huyện trưởng nghĩ rằng mình sắp là người đứng đầu rồi, loại cán bộ này có cũng được không có cũng không sao, dù sao sau này cũng phải nghe lời của mình, cho nên lười gặp Đồng Học Bàn, nhưng Lương Thành Bằng biết, Tiểu Đồng cục trưởng cũng không phải người bình thường, năng lực cũng tốt, bối cảnh cũng tốt, đều là như vậy, danh hiệu ôn thần Tiểu Đồng không phải là nói chơi.

Thu hồi điện thoại di động, sắc mặt của Đồng Học Bàn trầm xuống, cái lão già chết tiệt Hướng Đạo Phát, đây là chướng mắt mình? Nếu như bình thường còn chưa tính, mình quá trẻ, quá xúc động, cái này Đồng Học Bàn đương nhiên rõ ràng, có thể làm cho bí thư huyện ủy bị điều đi, mình đã tướng giúp Hướng Đạo Phát một đại ân, nếu không chờ năm sáu năm nữa Hướng Đạo Phát cũng làm không được người đứng đầu đâu, mẹ nó, ông không chỉ không linh tình của tôi, ngay cả gặp cũng không gặp tôi? Ông tưởng ông là cái thá gì hả!

Đồng Học Bàn cũng là một người kính ta một thước ta kính lại một trượng, nếu Hướng Đạo Phát đã có loại thái độ này, Đồng Học Bàn cũng không cần vội vàng nịnh bợ ông ta, với cái tính tình thối tha của ông ta, không cần phải làm những việc như vậy ... Đồng Học Bàn thù rất dai, sau này nếu Hướng Đạo Phát muốn gặp hắn, muốn mượn hơi hắn, Đồng Học Bàn cũng tuyệt đối không phản ứng ông ta, ai cũng có tôn nghiêm, không có ông tôi con mẹ nó vẫn sống tốt đấy thôi, ông cho rằng ông rất giỏi sao?

Lái xe vào gia thuộc viện cục công an, Đồng Học Bàn suy nghĩ xem nên tìm chỗ dựa ở đâu

Thế nhưng những thường ủy huyện ủy khác Đồng Học Bàn đều không quen, cũng không có cơ hội, mù quáng đi tới cúi lạy người, cũng chỉ rơi xuống vai nhỏ.

Hậu trường. . . Hậu trường. . . Rốt cuộc là tìm ai đây?

"Này, Đồng cục trưởng?" Xa xa, Tần Dũng và vợ của gã đi tới.

Đồng Học Bàn thu hồi phiền muộn trên mặt, cười xuống xe, đóng cửa xe cộp một tiếng, "Tần cục trưởng, chị dâu, vừa đi làm về?"

Tần Dũng kinh ngạc nhìn chiếc Mercedes Benz, "Hôm nay tôi nghỉ ngơi, ồ, mới mua xe?"

Vợ của Tần Dũng cũng nhìn chiếc xe, cho dù cô ấy không hiểu nhiều về xe, cũng biết loại xe này tuyệt đối không dưới một triệu, cừ thật, vợ của Tần Dũng thầm giật mình không ngớt, lão Tần nhà cô một tháng tiền lương cũng không hơn năm ngàn, tưởng mua loại xe này, thì phải để dành bao nhiêu năm?

Đồng Học Bàn nói: "Xe của bạn, mượn chạy đỡ."

Tần Dũng tán thưởng nói:, "Xe tốt đấy, một triệu à?"

Đồng Học Bàn cười nói:, "Không biết nữa, tôi cũng không rõ ràng lắm."

Tần Dũng nhìn hắn, dưới đáy lòng một lần nữa so sánh Đồng Học Bàn một chút, trước không nói hắn làm sao có được một chiếc xe như thế, nói về can đảm của Tiểu Đồng cục trưởng, vậy thì tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh được, dù Tần Dũng có tiền có thể mua được Mercedes Benz, gã phỏng chừng cũng không dám mua, không có biện pháp, thật sự quá thu hút sự chú ý, nhìn một cái, bên cạnh có không ít cán bộ quốc gia tan tâm về nhà, người nào đi ngang qua mà không kinh ngạc mở to hai mắt? Phỏng chừng đều bội phục can đảm của Tiểu Đồng cục trưởng?

Tần Dũng nghĩ mình càng ngày càng thích tính tình của Đồng Học Bàn, dám làm dám chịu, dám yêu dám hận, vô cùng hợp với sở thích của mình. Kết quả là, Tần Dũng kéo hắn đi "Đồng cục trưởng, ngày hôm nay tôi muốn tiếp đãi cậu, ha ha, đi một chút đi, đến nhà tôi ăn, nếm thử tay nghề của chị dâu cậu, không phải là tôi khoát lác với cậu, đầu bếp của khách sạn năm sao bình thường cũng không cách nào so sánh được với chị dâu của cậu đâu, cô ấy làm cơm vài chục năm rồi."

Vợ của Tần Dũng cười cười ngượng ngùng, "Không cần nghe lão Tần nói lung tung."

Đồng Học Bản thấy thịnh tình không thể chối từ, nên đáp: "VẬY QUÁY RỒI MỘT CHÚT, CHỜ TÔI VỀ NHÀ ĐEM BÌNH MAO ĐÀI QUA, CHUYỆN NGÀY HÔM QUA TÔI CÒN CHƯA CÓ CẢM ƠN TẦN CA NỮA." Xung quanh không người, Đồng Học Bản nói chuyện cũng không có cố kỵ, nếu không coi như là tại một gia thuộc viện, cho dù là đồng sự quan hệ tốt, bình thường nói chuyện cũng sẽ chú ý một ít, dù sao đây cũng là cơ quan nhà nước, nếu như thương lượng chuyện quan trọng gì, mọi người thường sẽ lựa chọn một tiệm cơm hay một khách sạn nào đó, chứ không phải là đến nhà.

Tần Dũng biết hẳn nói chính là chuyện giúp Lưu Lập chuyển lên chính thức, "Trời, đây chỉ là một việc nhỏ thôi."

Tần gia.

Vợ của gã đi làm cơm, Tần Dũng và Đồng Học Bản ngồi tại phòng khách hút thuốc.

"Nghe nói chưa?" Tần Dũng nhỏ giọng, cười nói: "Thành phố vừa họp thường ủy, bộ trưởng bộ tuyên truyền huyện Duyên Đài đã chọn người rồi, là một phó huyện trưởng tới làm, tư cách có đủ, cấp trên cũng không có làm gì bất ngờ." Tần Dũng là từ sở công an tỉnh xuống tạm giữ chức, có người trong thành phố cũng không kỳ quái, tin tức của gã hẳn là linh thông hơn người khác rất nhiều.

Đồng Học Bản nháy mắt mấy cái, "Bí thư thì sao?"

Cho dù xung quanh không người người ngoài, thảo luận loại đề tài mẫn cảm này cũng là rất kiêng kỵ, cho nên Tần Dũng dùng âm thanh rất nhỏ nói: "Đương nhiên là Hướng huyện trưởng lên rồi."

Đồng Học Bản cảm giác rất cay cú, mẹ nó, tới cuối cùng vẫn để cho cái lão già chết tiết này lên làm người đứng đầu!

Tần Dũng nhìn hẳn, "Đồng lão đệ, làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Đồng Học Bản đem cái mặt nóng đi dán vào cái mông lạnh của Hướng Đạo Phát, loại chuyện mặt mặt này đương nhiên là không thể nói ra được.

Tần Dũng phà khói ra, nói: "Tác động toàn thân, không ít người đều bởi vì chuyện này mà mất động, ha ha, theo tôi thấy. Bọn họ đều cảm ơn đồng lão đệ cậu." Tiểu Đồng cục trưởng một thân một mình quét ngang Kim Đế sơn trang. Bất Tiễn Sâm, lật đổ Thường Lỗi, cái này đã có thể nói là một truyền kỳ.

Đồng Học Bản trong lòng nói cảm ơn cái rắm, Hướng Đạo Phát không hận tôi đã là không sai rồi.

Đồng Học Bản nói tránh đi: "VẬY CHỌN NGƯỜI LÀM HUYỆN TRƯỞNG. . ."

Nói đến đây, sắc mặt của Tần Dũng có chút cổ quái, "Mấy cái kia ai cũng vui vẻ làm cả, nhưng chỉ có huyện trưởng ở đây là rất quái."

Đồng Học Bản hiện tại đã có suy nghĩ muốn tìm chỗ dựa vững chắc, nếu bí thư huyện ủy không phản ứng mình, vậy chỉ có huyện trưởng là người thích hợp nhất, cho nên Đồng Học Bản nóng lòng tìm hiểu huyện trưởng mới là ai, để chuẩn bị sẵn sàng, "Quái? Vì sao lại quái? Không phải là người trong huyện chúng ta?"

Tần Dũng ừ một tiếng, "Cấp trên có thể có chút bất mãn đối với huyện của chúng ta, lúc này ột huyện trưởng nhảy dù xuống."

Đồng Học Bản nghi hoặc nhìn gã, nhảy dù xuống có cái gì kỳ quái? Minh lúc trước làm quốc an, làm cục trưởng cũng là nhảy dù xuống vậy.

Tần Dũng giải thích nói: "Không phải là nhảy dù từ thành phố xuống, cũng không phải từ trong tỉnh, mà là từ chỗ cao hơn."

Đồng Học Bản kinh ngạc, "Trung ương?"

Tần Dũng cười khổ gật đầu.

"Cơ quan gì?"

"Tình huống cụ thể thì không rõ ràng lắm, tôi cũng chỉ nhận tin vĩa hè."

Đồng Học Bàn trong lòng có chút trầm trọng, cán bộ làm việc tại các cơ quan và uỷ ban trung ương, lòng dạ bình thường đều tương đối cao, nếu như mình chủ động cúi đầu, người ta có thể tiếp thu hay không? Nghĩ nghĩ, Đồng Học Bàn lắc đầu, cúi đầu cũng cần phương pháp và thời cơ, mình điên điên khùng khùng chạy tới, cho dù người ta chịu tiếp nhận mình, phỏng chừng cũng sẽ không coi trọng mình, cái này so với không cúi đầu cũng không khác biệt lắm, Đồng Học Bàn hiện tại muốn chính là một chỗ dựa vững chắc, cũng là cái loại này mặc kệ mình làm sai chuyện gì, đối phương cũng có thể giúp đỡ mình, , bất quá cái này cơ bản không có khả năng, người ta dựa vào cái gì chứ, giống cái lão khốn nạn Hướng Đạo Phát dân, mình đối với ông ta có ân mà ông ta còn không thêm phản ứng mình, thì đừng nói là những người khác.

Đồng Học Bàn âm thầm thở dài, nếu như không phải cái loại chỗ dựa vững chắc, vậy không bằng không có.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động của Tần Dũng vang lên.

"Xin lỗi đồng lão đệ, cậu uống trà trước đi, tôi tiếp điện thoại." Tần Dũng quay đầu đi vào trong phòng.

Khoảng chừng hơn mười phút sau, Tần Dũng từ trong phòng ngủ đi ra, lúc này, vợ của gã cũng bưng thức ăn lên, vì vậy Tần Dũng liền dọn bàn cho Đồng Học Bàn, mở bình rượu Mao Đài do Đồng Học Bàn, lấy một ly nhỏ, uống rượu, ăn cơm, nói chuyện phiếm.

"Tay nghề của chị dâu thật là tốt, mạnh hơn em gấp trăm lần." Đồng Học Bàn khen nói.

Vợ của Tần Dũng cười xấu hổ nói: "Quá khen, cũng là chút việc nấu nướng thôi."

Tần Dũng kêu lên một tiếng "Đồng cục trưởng còn có thể làm cơm?"

Đồng Học Bàn cười nói: "Cũng có gì đâu, trước đây ở trong kinh mỗi ngày tôi đều phải tự mình làm cơm, có thể nuốt được, chỉ là mùi vị thì kém một chút, ha ha, chị dâu thật lợi hại, hôm nào tôi cũng nên học tập tay nghề của chị dâu một chút"

Vợ của Tần Dũng cười nói: "Tôi cũng chỉ biết làm cơm, chăm lo nhà cửa, đàn bà mà, ngoại trừ mấy cái này thì cái khác đều không biết làm"

Tần Dũng lắc đầu nói, "Em nói như vậy cũng không đúng, đàn bà thì làm sao? Có bản lĩnh là được."

Đồng Học Bàn gật đầu biểu thị tán thành.

Tần Dũng uống một ngụm rượu, nói cũng nhiều lên, "Đồng lão đệ, vừa rồi có người nói với tôi, huyện trưởng huyện Duyên Đài chúng ta lúc này hình như cũng là một người đàn bà."

"A?" Đồng Học Bàn rất bất ngờ, đàn bà mà có thể đi tới vị trí cấp chính xử, xác thực không nhiều.

Tần Dũng cười ha ha nói: "Các người đoán xem huyện trưởng mới của chúng ta bao nhiêu tuổi?"

Vợ của gã nói: "Năm mươi?"

Tần Dũng lắc đầu.

Đồng Học Bàn nói: "Bốn mươi?"

"Để tôi nói." Tần Dũng vươn ba ngón tay : "Mới ba mươi tuổi, tôi nghe mà sửng sốt hơn nữa ngày, ba mươi tuổi cấp chính xử, là đàn bà, cậu nói cái này. . . Ha ha ... không dám nói toàn quốc, nhưng... ít nhất ... trong toàn bộ tỉnh, cô ấy khẳng định là cán bộ cấp chính xử trẻ tuổi nhất, hơn nữa không phải đoàn uỷ, không phải làm trong cơ quan nhà nước bình thường, mà là huyện trưởng, cái này còn có hàm lượng cao hơn nữa, cũng không biết cấp trên nghĩ như thế nào."

Đồng Học Bàn kinh ngạc, huyện trưởng ba mươi tuổi? Xác thực quá phật quá!

Vợ của Tần Dũng chen vào nói: "Tôi thấy Học Bàn khi ba mươi cũng khẳng định có thể là cấp chính xử."

Đồng Học Bàn vội vàng xua tay : "Chị dâu, chị nói quá lời rồi, cái ghế phó khoa tôi còn chưa có ngồi ổn, thiếu chút nữa còn bị mất luôn, đúng rồi Tần ca, huyện trưởng của chúng ta từ cơ quan nào đến?"

Tần Dũng nói: "Hình như là trong bộ tuyên truyền."

"A?" Đồng Học Bân chớp chớp con mắt, cảm thấy có chút không thích hợp, "Anh biết cô ấy tên gì hay không?"

Tần Dũng suy nghĩ một chút, "Có nói qua rồi mà tôi đã quên mất tiêu, họ. . . Tà thì phải? Tên cái gì Lan đó?"

Vừa nghe, đầu óc của Đồng Học Bân liền đơ ra, cả kinh nói: "Tà Tuệ Lan?"

Tần Dũng cũng là sửng sốt, nâng ly rượu lên uống, "Đúng đúng, là tên này, cậu quen sao?"

Đồng Học Bân kêu một tiếng má nó, hẳn đương nhiên quen, đó là bạn gái hắn mà. Nhưng mà Đồng Học Bân không uống nhiều, biết loại sự tình này không thể nói lung tung, đó là có nguyên tắc tị hiềm ở bên trong, tuy rằng hắn không phải người của cục tài chính, không phải ủy ban kỷ luật, nhưng phương diện này cũng có không ít vấn đề, nếu như bị người ta biết Tà Tuệ Lan là bạn gái của mình, vậy chẳng phải mình sẽ bị điều đi?

Đồng Học Bân vội nói: "Không nhận ra không nhận ra, nghe nói qua mà thôi."

Tần Dũng bưng tỉnh đại ngộ, "Ừ, tôi đã quên Đồng lão đệ trước đây là làm việc tại kinh thành, Tà huyện trưởng rất nổi tiếng sao?"

"Chỉ là có biết mà thôi, khụ khụ. . ." Đồng Học Bân trong lòng nói đương nhiên là nổi tiếng rồi, ba của Tà huyện trưởng là ủy viên cục chính trị, ông nội là tổng bí thư đời trước, chưa đến ba mươi tuổi mà nhậm chức phó trưởng phòng bộ tuyên truyền kinh thành, có thể không nổi tiếng sao, bất quá Đồng Học Bân không nói thêm gì, thái độ làm người của Tà tỷ coi như cúi thấp, người biết cô ấy có liên quan đến người nhà họ Tà cũng chẳng nhiều

Sau khi ăn cơm nhà Tần Dũng xong, Đồng Học Bân bước nhanh trở về nhà mình, thất thần ngồi xuống ghế sofa, tròng mắt đờ ra!

Cái chuyện gì đang diễn ra thế này!

Tà tỷ sao lại đến huyện Duyên Đài làm huyện trưởng? Quá đột nhiên!

Đồng Học Bân hiện tại mới suy nghĩ qua chút, Tà Hạo nhắn tin không phải nói Tà Tuệ Lan hai ngày nữa sẽ đến sao, thì ra không phải du ngoạn, không phải đi công tác, mà đi tới nhậm chức! Đồng Học Bân vừa rồi còn có chút hối hận vì đã tra bằng chứng của bí thư huyện ủy, nên ới khiến cho lão khốn nạn Hường Đạo Phát trở mặt làm giá, nhưng hiện tại, Tà Tuệ Lan đến khiến cho Đồng Học Bân vui mừng vô cùng, tâm tình nhất thời vui sướng lên!

Bạn gái mình làm huyện trưởng đại nhân, nói cách khác, Đồng Học Bân căn bản không cần lo lắng vấn đề có chỗ dựa vững chắc hay không có chỗ dựa vững chắc nữa!

Cái này không phải là có sẵn rồi sao!

221. Chương 221: Bắt Người!

Vào ban đêm, Đồng Học Bân vui vẻ chui vào chăn, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Chẳng bao lâu sau, reng reng reng, reng reng reng, bên tai truyền đến tiếng chuông điện thoại, Đồng Học Bân lúc chạng vạng vừa mới uống hai chai Mao Đài với Tần Dũng, đầu óc còn mơ hồ, cánh tay vô thức sờ sờ bên cạnh cái gối đầu, không tìm được điện thoại di động, Đồng Học Bân mở mắt, phía bên ngoài cửa sổ lộ vẻ mờ nhạt của ánh trăng, nhìn lại, đã là buổi tối mười một giờ, Đồng Học Bân trong lòng thầm nói buổi tối mà ai còn làm phiền vậy, cầm điện thoại di động thấy là một dãy số không nhận ra, bắt đầu dĩ nhiên nút nghe máy, nói a lô một tiếng, cuối cùng ngáp một cái.

"Đồng cục trưởng, tôi là thư ký của Hường bí thư!"

"À, tìm tôi có việc gì?"

"Trị an của Huệ Điền Hương các người rốt cuộc bị cái gì thế? Hả?"

”... Trì an? Nói như vậy là sao?”

”Thân thích của Hướng bí thư bị đánh! Ngay Huệ Điền Hương! Anh lập tức đi tới nơi đó để ý một chút!”

Đồng Học Bản lúc này mới tỉnh ngủ hẳn, phản ứng một ít, thư ký của bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát? Người thân của Hướng Đạo Phát bị đánh? Cái này xác thực là chuyện lớn, nhưng cái gì đây? Một thư ký nhỏ bé mà cũng dám nói năng như thế? Làm như tôi là cấp dưới của anh vậy? Không cần hỏi, khẳng định là Hướng Đạo Phát bày mưu kêu thư ký gọi điện thoại tới, nếu không cho hắn ta mấy lá gan thì một thư ký cũng không dám chỉ trích mình như thế, Đồng Học Bản đối với Hướng Đạo Phát rất phản cảm, ngay cả đối với thư ký của ông ta cũng không có ấn tượng tốt, ”Tôi gọi điện thoại cho sở cảnh sát của hương, để cho Lưu sở trưởng xử lý.”

Thư ký Chu nhú mày nói: ”Bọn họ nếu như xử lý được thì Hướng bí thư sẽ không kêu tôi gọi điện cho anh!”

Đồng Học Bản có chút phiền, không phải là đánh nhau sao, bắt người phạt tiền là được, chẳng phải chuyện lớn gì mà cần tôi đứng ra?

”Đồng cục trưởng, anh mau chóng xử lý người hành hung, cần phải trừng phạt nghiêm khắc, tôi còn chờ báo cáo với Hướng bí thư!” Dứt lời, Thư ký Chu rất không khách khí cúp điện thoại, không phải hắn ta cố ý không cho Đồng Học Bản mặt mũi, hắn chưa từng gặp mặt Đồng Học Bản, chủ yếu là Hướng bí thư đối với chuyện người thân bị đánh tại Huệ Điền Hương rất tức giận, cho nên thư ký Chu cũng lấy nhiệm vụ phần cơ cực, gián tiếp nhấn nhủ tâm tình của Hướng bí thư.

Đồng Học Bản vừa nghe tiếng cúp máy, nhất thời mắng một câu thô tục, hay ột Hướng Đạo Phát, tôi giúp ông lên làm bí thư huyện ủy, rồi vội vàng đầu nhập vào ông, ông không chỉ không phản ứng, ngay cả gặp cũng không gặp tôi? Hiện tại người thân của ông đã xảy ra chuyện ông mới nhớ tới tôi? Còn con mẹ nó cho thư ký dùng thái độ vấn bình hỏi tôi? Ông có ý gì? Đồng Học Bản nhớ kỹ trước đây Hướng Đạo Phát khi còn làm huyện trưởng, thái độ làm người rất hiền lành, không ngờ rằng vừa lên làm người đứng đầu, thì thay đổi thành một người khác!

Bất quá cảm tức thì cảm tức, chuyện này vẫn phải làm, nếu như người thân của bí thư huyện ủy xảy ra chuyện gì trong khu vực được phân công quản lý của mình, Đồng Học Bản cũng không trốn được trách nhiệm, thấy thái độ của thư ký Chu, chuyện tình hắn là không nhỏ, có thể người thân của Hướng Đạo Phát bị đánh rất thảm.

Ngồi dậy khỏi giường, Đồng Học Bản nhanh chóng mặc quần áo, cầm chìa khóa xuống lầu lái xe.

Trên đường đi đến Huệ Điền Hương, Đồng Học Bản gọi điện thoại cho Lưu Đại Hải, ”Lão Lưu, xảy ra chuyện gì?”

Lưu Đại Hải biết Đồng cục trưởng hỏi cái gì, thở dài nói: ”Tôi đang muốn báo cáo với ngài, thân thích của Hướng bí thư hình như bị người ta đánh, tôi cũng vừa nhận được tin tức, hiện trường có tình huống gì còn chưa rõ, nhưng mà kẻ ra tay đánh người hình như là người thân của sở cảnh sát cúng ta!”

Đồng Học Bản mới biết vì sao lại gọi mình đi qua, ”Địa điểm ở đâu?”

”Ở trong hương, ngay chỗ Tây khẩu, tôi cũng đang chạy qua bên đó.”

”Được, một chút nữa tôi mới có thể đến được, anh không chế tốt cục diện.” Cúp điện thoại, Đồng Học Bản nhấn ga tăng tốc độ, loại chuyện liên quan đến thân thích của lãnh đạo, Đồng Học Bản rất không muốn xử lý, nhất là có liên quan đến Hướng Đạo Phát, xử lý tốt thì sao, người ta cũng không nhớ nhân tình của bạn, xử lý có một chút không thích hợp, phỏng chừng còn có thể ghi hận bạn, nói chung là chơi với cạp không vui chút nào.

Huệ Điền Hương.

Tây khẩu.

Vừa nhìn xa xa thấy có rất nhiều đèn xe cảnh sát, Đồng Học Bản lái xe qua đi, phanh xe lại, đẩy cửa xuống dưới.

"Xảy ra chuyện gì?" Đồng Học Bân cau mày nói.

Thấy Đồng cục trưởng tới, Sở Phong và mấy sát cảnh lập tức đi qua, "Đồng cục trưởng, Lưu sở trưởng đang can thiệp bọn họ, người đầu lĩnh tên là Hường Thành Đồng, hình như là bà con xa của Hường bí thư."

Đồng Học Bân hát trách mắng: "Ai là người đánh?"

Sở Phong nhất do dự, "Là Đại Lăng Tử Nhị Lăng Tử và người nhà bọn họ."

Đồng Học Bân bình tĩnh nói: "Kêu bọn họ tới đây cho tôi! Làm cái gì thế!"

Một lát sau, hai anh em Đại Lăng Tử bị Sở Phong mang đến đây, Đồng Học Bân vừa gặp mặt liền răn dạy dồn dập, "Biết các người là ai không? Là hiệp cảnh! Các người ở sở phải xuất là giữ gìn trị an! Không phải đảo loạn trị an! Thân là nhân viên chấp pháp các người không làm gương tốt còn dám đánh người? Hả? Ai cho các người lá gan đó vậy? Các người nhìn xem còn ra thể thống gì nữa! Hoàn có tính tổ chức không? Còn có kỷ luật không?"

Đại Lăng Tử nắm chặt nắm tay, Nhị Lăng Tử thì đỏ rực con mắt lên, giống như một con sư tử phẫn nộ.

Đồng Học Bân thở hổn hển vài hơi, nghiêng đầu nói: "Hường Thành Đồng bị thương thế nào? Có nghiêm trọng không?"

Sắc mặt của Sở Phong không tốt lắm, "Không nghiêm trọng, cũng là trên mặt bị đánh một cái, cơ bản không bị thương."

Đồng Học Bân thở phào nhẹ nhõm, không bị thương quá lớn là tốt rồi, nếu như thiếu tay thiếu chân mà nói, thì đúng là không cách nào ăn nói với bí thư huyện ủy, "Hường bí thư ra chỉ thị, cần trừng phạt nghiêm khắc, kẻ đánh người đều mang về sở, chờ điều tra rõ ràng rồi xử lý." Chỉ chỉ Đại Lăng Tử và Nhị Lăng Tử, Đồng Học Bân nói: "Trở về tôi sẽ tính sổ với hai anh sau!"

Nhị Lăng Tử nói: "Tôi không có làm sai! Cái loại người này nên đánh!"

Đại Lăng Tử không nói gì hết, nhưng ánh mắt giận dữ hiển nhiên là cùng suy nghĩ với em trai.

Thấy thế, Sở Phong nhanh chóng huých tay của hai anh em, nói với Đồng Học Bân: "Đồng cục trưởng, thật ra chuyện tình không phải như vậy."

Đồng Học Bân nhíu mày, chờ ông ta nói tiếp, thật ra hẳn làm sao không biết hai anh em Đại Lăng Tử cũng là một nông dân thuần phác, đơn giản sẽ không nổi nóng, nghĩ rằng khẳng định là có nguyên nhân, nhưng có thể nào cũng không thể ra tay đánh người, huống chi là người thân của bí thư huyện ủy.

Sở Phong nhìn về cái quán ăn ở phương bắc, chần chờ nói: "Chuyện là như thế này, em gái của hai người Đại Lăng Tử vừa được nghỉ hè đại học, buổi tối vừa trở về huyện Duyên Đài, người nhà của Đại Lăng Tử đến chỗ đó ăn, kết quả thì gặp đám người Hường Thành Đồng, bọn họ uống say, rồi động tay động chân đối với em gái của Đại Lăng Tử một chút, kết quả là bị người nhà của Đại Lăng Tử chửi, tát ột bạt tai, đám người Hường Thành Đồng liền đánh cả nhà của Đại Lăng Tử, sau lại nghe được tin tức, Đại Lăng Tử hai người mới chạy tới, mới đánh lại đối phương, cuối cùng chờ đối phương báo cảnh sát, chúng tôi mới biết được Hường Thành Đồng là thân thích của bí thư huyện ủy"

Đồng Học Bân nói : " Vậy Hường Thành Đồng bọn họ đánh người trước?"

Sở Phong ừ một tiếng, "Hơn nữa ngoại trừ Hường Thành Đồng bị đánh một cái, cả đám bọn họ hầu như không bị thương gì, nếu nói đánh người hẳn là bọn họ mới đúng, ngài không phát hiện ra thôi, ài, em gái của Đại Lăng Tử hẳn bị . . . Mặt sưng lên, mà chú hai của Đại Lăng Tử cũng. . ."

Đồng Học Bân liền nói ngay: "Mang tôi đi qua!"

Sở Phong và Đại Lăng Tử mấy người dẫn đường phía trước, bước vào trong quán ăn.

Trong quán ăn cơ bản không có người, bên ngoài có một ít người xem náo nhiệt, trong góc phòng, bốn người trung niên đang uống bia, cười nói ha hả, hình như rất đã ghiền, sở trưởng Lưu Đại Hải và phó sở trưởng Trần Phát ở một bên nói chuyện, xem ra là đang khuyên nhủ với đám người kia, thế nhưng Đồng Học Bân

nhìn nửa ngày, cũng không nhìn ra có dấu hiệu bị người đánh, còn uống rượu hút thuốc, cười nói vui vẻ vô cùng!

Ngược lại bên kia, sắc mặt của Đồng Học Bản liền thay đổi.

Ở cái bàn dưới cửa sổ, có một người đàn ông trung niên và một thanh niên cùng một thiếu nữ, người trung niên hẳn là chú hai của Đại Lăng Tử hai người bọn họ, ông ta ôm cánh tay, giữ cái mũi cao lên để không ấu chấy ra, người thanh niên kia cũng như vậy, không chỉ mặt bị đánh, tóc cũng có vài chỗ bị xé, hiển nhiên là bị bọn người Hướng Thành Đồng nắm tóc giật ra, nhìn thiếu nữ kia, tám phần là em gái của Đại Lăng Tử, lúc này, cô bé đang khóc hu hu, mặt trái sưng phù lên, viền mắt thì bầm tím, hai cái răng cửa cũng bị gãy mất một cái.

Đại Lăng Tử vội vàng chạy tới an ủi em gái.

Nhị Lăng Tử cảm tức nhìn đám người Hướng Thành Đồng, hình như tùy thời đều có thể xông lên liều mạng.

Sở Phong thở dài một hơi : "Cái đám người này ra tay quá độc ác, một cô bé mà cũng bị đánh thành như vậy."

Đồng Học Bản nhất thời phát hỏa, thư ký Chu hò hét gọi điện thoại tới nói người thân của Hướng bí thư bị đánh, Đồng Học Bản còn tưởng rằng bị thương kinh khủng lắm, lúc này mới đổ trách nhiệm Đại Lăng Tử Nhị Lăng Tử, ai ngờ căn bản không phải chuyện như vậy, Hướng Thành Đồng bị đánh? Cái này gọi là bị đánh? Cái này không phải là con mẹ nó đang uống rượu say sưa sao? Là bọn họ đánh người mới đúng! Mẹ kiếp ! Hướng Đạo Phát ông kêu tôi làm con mẹ nó cái gì đây?

Đồng Học Bản bước nhanh lại, "Có bị thương đến xương không?"

Nhị Lăng Tử cắn răng nói: "Đây là Đồng cục trường."

Cô nữ sinh viên đang khóc nhìn Đồng Học Bản, trong miệng rõ ràng thiếu một cái răng, còn mang theo máu tươi, "Chú hai của tôi bị gãy chân, tôi không bị thương đến xương."

Đồng Học Bản nói với Nhị Lăng Tử: "Cái gì cũng đừng nói, mang người nhà anh đi bệnh viện trước."

Bên kia có người chú ý, nghe thấy lời này, lập tức đứng lên trừng mắt nói: "Ai cũng đừng nghĩ đi! Đánh người rồi thôi à? Chuyện ngày hôm nay còn không có tính rõ ràng!" Thấy trên mặt hắn ta có một chút vết bầm, cái này phỏng chừng là Hướng Thành Đồng, một người dân quê, không có khí chất, giống y như du côn.

Lưu Đại Hải nhần nhịn nói: "Hướng tiên sinh, các người cũng không bị thương, tôi thấy chuyện này coi như bỏ qua đi."

Hướng Thành Đồng cười lạnh nói: "Không bị thương? Vết bầm trên mặt tôi ở đâu ra? Tôi mẹ nó nói cho anh biết! Chuyện này không để yên đâu! Anh là sở trưởng sở phái xuất sao? Người của anh đánh tôi, một câu bỏ qua là có thể xong sao?" Hắn chỉ vào hai người Nhị Lăng Tử, "Vừa rồi mấy người này đánh người, tất cả đều bắt lại cho tôi, hai người hiệp cảnh phải đuổi cho tôi, còn có tiền thuốc men, đưa mười ngàn đây!"

Trần Phát biết hắn uống say, nhưng nói như vậy xác thực cũng quá đáng.

Đại Lăng Tử tức giận nói: "Anh đánh chú hai và em gái tôi! Chúng tôi dựa vào cái gì phải đền tiền cho anh?"

Một người trung niên bên cạnh Hướng Thành Đồng cười nói: "Là con quỷ nhỏ kia mắng chúng tôi trước, bị đánh cũng xứng đáng, nhanh lên nhanh, bắt người đền tiền, chuyện này cho qua, nếu không chuyện này còn chưa xong đâu, muốn giải quyết? Vậy chờ lãnh đạo các người đến đây đi!" Hắn ta cũng bắt chước theo Hướng Thành Đồng, lúc trước Hướng Đạo Phát làm huyện trưởng lúc nào cũng bị Thường Lỗi dè dặt, bọn họ đương nhiên rất ngoan ngoãn, nhưng hiện tại Hướng Đạo Phát đã làm bí thư huyện ủy, bọn họ cũng tự nhiên mà xoay người, có Hướng Thành Đồng làm bí thư huyện ủy, dũng khí của mọi người đều tăng lên rất nhiều.

Hướng Thành Đồng không nói gì nữa, cầm lấy điện thoại di động muốn gọi điện thoại cho thư ký Chu.

Đồng Học Bản ngăn bọn họ lại, "Đừng gọi, có việc nói với tôi."

Hướng Thành Đồng bĩu môi nhìn hần, "Anh là ai?"

Lưu Đại Hải nói: "Đây là Đồng cục trưởng của chúng tôi."

"Ồ, anh cũng là Đồng cục trưởng?" Hướng Thành Đồng cười ha ha, "Được, ngày hôm nay tôi cho Đồng cục trưởng mặt mũi, cũng không cần đuổi hai hiệp cảnh, nhưng tiền thuốc men phải đưa, không thể ít hơn mười ngàn." Uống một ly rượu vào, Hướng Thành Đồng nói: "Hơn nữa phải bắt những người vừa rồi chịu nhận lỗi với chúng tôi."

Sắc mặt của cả nhà Đại Lăng Tử đều rất khó coi, người nhà bị đánh, còn muốn đền tiền cho đối phương? Làm gì có đạo lý này! Hơn nữa nhà bọn họ rất nghèo, em gái học đại học học phí có đôi khi phải đi vay tiền của người thân hàng xóm, sao có thể bỏ ra mười ngàn tiền thuốc men? Hơn nữa, xương chân của chú hai bị gãy, mặt của em gái bị đánh, đi bệnh viện còn không biết tốn bao nhiêu tiền, bọn họ ngay cả tiền xem bệnh cũng không có!

Lông mày của Đồng Học Bản càng lúc càng nhíu chặt lại: "Ngày hôm nay tôi tới là giải quyết vấn đề, Hướng tiên sinh, anh cũng không muốn làm mọi chuyện to lên đúng không? Trước mặt tiền thuốc men gì, ưu tiên hiện tại chính là trước đem người đến bệnh viện xem bệnh, về phần cái khác, ngày mai rồi tính." Đồng Học Bản muốn chờ hần rượu tỉnh rồi nói chuyện.

Hướng Thành Đồng sắc mặt khế biến, "Chuyện ngày hôm nay để ngày hôm nay giải quyết, để đến ngày mai làm gì? Có một chút thương tích mà cũng gọi là bị thương? Nhìn cái gì! Ngày hôm nay không để cho tôi một công đạo! Ai cũng đừng nghĩ đi!"

Vài người bên cạnh cũng cười hét lên: "Đúng vậy! Đền tiền đền tiền!"

Đối phương là người thân của bí thư huyện ủy, ai cũng đều biết nói chuyện này không nói đạo lý được, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu cũng là trấn an Hướng Thành Đồng, đem chuyện này giải quyết viên mãn, nếu không liên lụy đến hiệp cảnh của sở phái xuất, làm không tốt có thể sẽ chọc đến bí thư huyện ủy, ai cũng không muốn nhìn thấy cảnh này.

Trần Phát suy nghĩ một chút, nói: "Phương thức công tác của hiệp cảnh chúng tôi có thể có chút vấn đề, cái này chúng ta trở về khẳng định sẽ trừng phạt nghiêm khắc, nhưng tiền thuốc men mười ngàn, có phải là. . ."

Hướng Thành Đồng có chút không nhịn được, nhìn về phía Đồng Học Bản nói: "Anh cũng giải quyết không được? Được! Vậy tôi tìm cục trưởng của các người! Tôi mẹ nó không tin ngày hôm nay không ai có thể cho tôi một công đạo!" Vừa bấm điện thoại miệng hần không ngừng nói, "Trị an cái đêch gì! Đi ra ăn một bữa cơm cũng có người chướng mắt! Ồ, a lô, thư ký Chu sao, tôi là Hướng Thành Đồng. . . đúng vậy, Đồng cục trưởng gì đó có tới, hần cũng không giải quyết cho tôi. . . Đúng vậy. . . Kể đánh người là cảnh sát của sở phái xuất bọn họ, hần có thiên hướng. . . , tôi cũng không muốn cái khác, đánh tôi, tiền thuốc men là phải có. . . , không thể như vậy được. . . Ha ha. . ."

Chờ hần nói chuyện điện thoại xong, Hướng Thành Đồng vui vẻ bắt chuyện với bạn bè nói: "Nào nào, uống rượu uống rượu, đúng rồi." Hần liếc em gái và người nhà mặt mũi bầm dập của Đại Lăng Tử: "Để ý mấy người này cho tôi, không đền tiền, ngày hôm nay ai cũng đừng nghĩ đi!"

Mấy người cảnh sát xung quanh cũng bị thái độ của Hướng Thành Đồng làm cho nổi nóng, quá kiêu ngạo rồi!

Đồng Học Bản hận không thể một cước đạp chết hần, nhưng người ta dù sao cũng có quan hệ, Hướng Đạo Phát lại lên tiếng, Đồng Học Bản cho dù nổi nóng cũng phải nhịn xuống.

Lưu Đại Hải đi tới nhỏ giọng nói: "Đồng cục trưởng, bằng không đền tiền trước, làm to chuyện không tốt!" Đồng Học Bản nghiêm mặt không nói lời nào.

Trần Phát cũng nói: "Người như thế, không thể trêu vào, tôi biết Đại Lăng Tử bọn họ không có tiền, hay là trong sổ cho ứng trước?"

Đồng Học Bản trầm giọng nói: "Bọn họ đánh người, ngược lại còn phải đền tiền cho bọn họ?"

Trần Phát đau khổ thở dài, "Nhưng không có biện pháp, bọn họ nếu như không đi, Hướng bí thư sẽ. . ."

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động của Đồng Học Bản vang lên, điện thoại của thư ký Chu nên không có gì ngoài ý muốn. Đồng Học Bản chưa nghĩ ra là nên nghe hay không nghe, bởi vì chuyện này quá ác tâm.

Hướng Thành Đồng cười tủm tỉm nhìn về phía Đồng Học Bản : "Nhanh nghe điện thoại đi! Xử lý xong vấn đề tất cả mọi người được về nhà! Nếu không anh cũng đi không được!"

Cơn tức trong lòng Đồng Học Bản càng lúc càng lớn, bình tĩnh đi ra ngoài quán ăn, nhấn nút nghe máy nói: "A lô."

"Đồng cục trưởng! Chỉ có chút chuyện sao còn chưa giải quyết? Anh bảo tôi làm sao báo cáo với Hướng bí thư đây?" Thư ký Chu cũng nổi giận, người thân của Hướng bí thư bị đánh, ai biết bên kia lại chậm chạp không xử lý, người cũng không bắt, tiền cũng không đưa, cái này có ý gì?

Đồng Học Bản nghiêm mặt nói: "Thư ký Chu, tình huống bên này anh không rõ ràng lắm, không phải Hướng Thành Đồng bị đánh đơn giản như vậy, tôi hiện tại đang ở hiện trường, Hướng Thành Đồng thì trên mặt bị đánh một cái, ngoài ra cũng không có bị cái gì hết, ngược lại là những người có xung đột với bọn họ, một già một trẻ một nam một nữ, bị bọn họ đánh, bên trong có một người gãy xương chân, còn có một cô bé cũng bị đánh thê thảm, nguyên nhân gây ra chuyện này cũng là do Hướng Thành Đồng đùa giỡn với cô bé kia mà ra, cho nên trách nhiệm của chuyện này ở ngay trên người Hướng Thành Đồng, xử lý cũng là. . ."

Thư ký Chu không kiên nhẫn nói: "Xử lý không được? Được, vậy tôi tìm người khác!"

Đồng Học Bản nhú mày lại, "Không phải tôi xử lý không được, là tôi sợ xử lý sai sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt, Hướng bí thư chỉ sợ cũng không muốn thấy loại sự tình này đúng không? Thư ký Chu, tôi đề nghị anh khuyên nhủ Hướng Thành Đồng, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, vốn cũng không có chuyện gì, nếu như thật sự làm to chuyện thì sắc mặt của ai cũng sẽ khó coi!"

"Có cái gì xử lý không được! Hướng Thành Đồng muốn tiền thuốc men thì cho hắn đi!"

Đồng Học Bản tức giận nói: "Thư ký Chu, anh giỡn với tôi sao? Hơn nửa đêm lôi tôi ra khỏi nhà kêu tôi giải quyết vấn đề, còn nói người thân của Hướng bí thư bị đánh, nhưng hắn ta làm gì có chuyện? Con mẹ nó chẳng bị cái gì cả! Còn vui vẻ uống rượu với bạn bè! Hiện tại là hắn đánh người nhà của sở phái xuất chúng ta! Anh có phải là cố ý chơi xỏ tôi không? Tôi cho anh mặt mũi, cho Hướng bí thư mặt mũi, nửa đêm chạy tới giải quyết vấn đề cho anh, anh thì có thái độ này sao? Anh không coi tôi vào mắt à?"

Thư ký Chu cũng nổi giận, không ngờ rằng Đồng Học Bản dám nói với mình như vậy, "Được, lời nói của anh tôi sẽ báo lại nguyên văn với Hướng bí thư!"

Đồng Học Bản nói: "Đừng có hù làm tôi sợ, từ nhỏ đến lớn tôi còn chưa sợ qua ai!"

"Anh . . ."

Đồng Học Bản cúp điện thoại cái kịch, chuyện ác tâm lần này làm cho hắn cảm thấy rất phiền lòng, Đồng Học Bản biết mình cho dù giải quyết vấn đề cũng không được, cũng không muốn giúp loại người có cái thái độ như vậy, mẹ kiếp, thật sự coi tôi là nô tài tùy tiện sai bảo sao? Muốn dùng thì dùng muốn mắng thì mắng?

Đồng Học Bản sai bước đẩy cửa vào trong.

Hướng Thành Đồng uống một ngụm rượu vào, nhìn Đồng Học Bản, cười nói: "Hiện tại có thể giải quyết chưa?"

Mọi người cũng biết khẳng định có người tạo áp lực cho Đồng Học Bản, cả đám cảnh sát và người nhà của Đại Lăng Tử căng thẳng nhìn.

Đồng Học Bản gật đầu, "Đúng vậy, có thể giải quyết. Sở Phong, bắt người!"

Hướng Thành Đồng thở dài một tiếng, "Sớm như vậy thật tốt, còn có tiền thuốc men đừng quên."

Đại Lăng Tử hít một ngụm khí lạnh, nổi giận nói: "Đồng cục trưởng! Chú hai và em gái tôi còn bị thương! Kẻ đánh người chính là tôi! Ngài muốn bắt thì bắt tôi đi!" Nhị Lăng Tử cầm một bình rượu đứng trước

mặt em gái, giống như nếu ai muốn trảo em gái thì hẳn sẽ liều mạng với người đó, cô bé kia thì kinh khủng nắm tay của Nhị Lăng Tử, khóc hu hu.

Sở Phong thở dài, biết Tiểu Đồng cục trưởng cũng là không có biện pháp, vì vậy ấy người cảnh sát đi lên bắt người.

Đồng Học Bản trừng mắt nhìn bọn họ, "Bắt con mẹ nó ai vậy!"

"A?" Sở Phong và Lưu Đại Hải ngơ ra : "Ngài không phải kêu bắt người sao?"

Đồng Học Bản dùng một ngón tay chỉ Hướng Thành Đồng : "Nghĩ cái gì vậy! Đại Lăng Tử và Nhị Lăng Tử là phòng vệ! Cái đám người này đùa giỡn em gái người ta! Còn đánh người thân của người ta! Không bắt hẳn thì bắt ai?" Đồng Học Bản thấy mọi người đều ngây ngẩn cả người, lớn tiếng nói: "Chờ cái gì thế! Còng tay lại cho tôi! Xảy ra chuyện tôi chịu trách nhiệm! Mang con mẹ nó đi hết cho tôi!"

Hướng Thành Đồng đập nát một chai rượu, đứng lên, "Anh dám động đến tôi?"

Đồng Học Bản nhìn hẳn này giờ rồi, cái này vừa nhìn, đi tới đá một cước, bóp, trực tiếp làm Hướng Thành Đồng ngã xuống đất, "Trường mình là cái thá gì hả? Lên mặt kiêu ngạo làm giả lãnh đạo với tôi? Anh là ai chứ? Cho mặt mũi mà còn không biết xấu hổ! Đánh người mà còn la làng à! Không bắt anh thì bắt ai?"

Mọi người ai cũng không ngờ rằng Đồng cục trưởng lại đột nhiên xử lý như thế !

Sở Phong vừa nhìn liền vui vẻ, cục tức nghẹn trong lòng cũng trút ra ngoài, đi tới còng tay Hướng Thành Đồng đang nằm trên mặt đất.

Hướng Thành Đồng hét lớn: "Các người dám!"

Bên cạnh mấy người cảnh sát cũng có phản ứng, đều đi tới bắt người, có câu nói kia của Đồng cục trưởng, còn có thể khách khí nữa sao? Cả đám người ở đây, tất cả đều bị đám khốn nạn này chọc tức, hơn nữa còn có người thân của đồng sự, vì vậy mọi người đánh thì đánh bắt thì bắt, trong nháy mắt đã đẩy ngã mấy gã đi cùng Hướng Thành Đồng muốn phản kháng, sau khi còng tay bọn họ lại, mọi người có chút cảm khái, theo Đồng cục trưởng làm việc. . . Mỗi lần đều thống khoái như vậy!

Đại Lăng Tử đỏ cả con mắt, hình như có lệ đang dạo chơi bên trong : "Đồng cục trưởng!"

Đồng Học Bản khoát khoát tay, "Quay về sở rồi tính!"

Lưu Đại Hải và Trần Phát nhìn nhau, đều thấy được bất đắc dĩ trong mắt của nhau, bọn họ nhớ kỹ vài lần Tiểu Đồng cục trưởng mang đội đi ra ngoài, lần đầu tiên là bắt người thân của cục trưởng cục giáo dục, lần thứ hai là bắt người thân của lãnh đạo phòng tài vụ vật tư, lần thứ ba là bắt người thân của bộ trưởng bộ tuyên truyền, thật sự là lần nào cũng lớn hơn lần trước, lúc này đến lượt người thân của bí thư huyện ủy !!!

222. Chương 222: Mỹ Nữ Huyện Trưởng!

Bóng đêm bao phủ khắp nơi, đã là hơn mười hai giờ đêm.

Sở phái xuất Huệ Điền Hương, Đồng Học Bản nhìn Hướng Thành Đồng trong phòng thẩm vấn, lớn tiếng nói: "Dâm loạn phụ nữ, đánh người, vợ vét tài sản, Hướng Thành Đồng, không cần tôi nói anh cũng nên biết những cái này là tội danh gì phải không? Tôi cũng không nói nhảm nhiều với anh, tiền thuốc men của cả nhà Đại Lăng Tử, các người mau chóng đưa ra, ừm, tính thêm tổn thất tinh thần, đưa năm mươi ngàn đồng đi, đưa tiền rồi các người có thể đi, cái này coi như là các người giải quyết riêng."

Hướng Thành Đồng tàn bạo nhìn hẳn, "Anh chờ đấy!"

Đồng Học Bản nhìn hẳn ta : "Không đưa tiền phải không?"

Hướng Thành Đồng hừ lạnh một tiếng, cầm lấy điện thoại cũng không biết gọi cho ai.

Đồng Học Bản nói: "Không đưa tiền thì anh ở chỗ này đợi đi, , tôi nói cho anh biết, ai tới cầu tình cũng vô dụng!"

Không bao lâu, điện thoại di động của Đồng Học Bản vang lên, vừa nhìn màn hình, là điện thoại của thư ký Chu, đi ra phòng thẩm vấn, Đồng Học Bản nhẹ nhàng nhấn nút nghe điện thoại.

Chu bí thư gào lên nói: "Đồng Học Bản! Anh muốn làm gì hả?"

Đồng Học Bản chán ghét nói: "Anh bớt ồn ào với tôi đi, hồi này tôi khỏi giường, kêu tôi đi giải quyết vấn đề chính là anh, hiện tại không muốn giải quyết vấn đề cũng là anh, người khuyên Hướng Thành Đồng để hắn rời đi không phải xong rồi sao? Một người uống say mà cái gì tôi cũng phải nghe theo lời của hắn à? Sở phái xuất là do hắn mở? Được rồi, hiện tại hắn còn muốn chạy cũng chạy không được, gia đình người bị hại chuẩn bị kiện hắn ra tòa, đang ở bệnh viện làm nghiệm thương."

Chu bí thư cả giận nói: "Lập tức thả người!"

Đồng Học Bản nổi nóng nói: "Thư ký Chu, anh cố ý hại tôi có phải không? Người bị Hướng Thành Đồng đánh thành như vậy, nếu như tôi không để cho gia đình người bị hại một công đạo, các đồng sự nhìn tôi thế nào? Dân chúng nhìn tôi thế nào? Anh đây là muốn làm tôi bất nhân bất nghĩa à? Tôi sớm nói chuyện này anh đứng ra điều hòa một chút là xong, cũng không đến nỗi như vậy, giờ thì sao, hiện giờ nói cái gì cũng vô dụng, tôi chỉ có thể làm việc theo lẽ công bằng."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản chưa đi vào phòng, mà là tiếp tục chờ bên ngoài.

Quả nhiên, reng reng reng, điện thoại lại vang lên, lúc này là Lương Thành Bằng : "... Cậu bắt thân thích của Hướng bí thư?"

Đồng Học Bản ừ một tiếng, "Đùa giỡn phụ nữ, đánh người, vợ vét tài sản, tình huống ngay lúc đó tôi không bắt cũng phải bắt."

Lương Thành Bằng nhăn mặt, "Sao lại thành như vậy?"

Đồng Học Bản nói: "Lương cục trưởng, không phải tôi nói bậy phía sau người ta, chuyện này quá ác tâm, thư ký Chu hơn nửa đêm kêu tôi dậy bắt tôi chạy đến Huệ Điền Hương xử lý chuyện của Hướng Thành Đồng, còn nói người thân của Hướng bí thư bị đánh, nhưng tôi đi qua nhìn, hoàn toàn không phải là chuyện như vậy, hiện trường là Hướng Thành Đồng đánh người nhà của đồng sự trong sở phái xuất chúng ta, một người bị bầm mắt, một người gãy xương, bị thương cũng không nhẹ, tôi cho thư ký Chu mặt mũi, nói chuyện này bỏ qua, kêu Hướng Thành Đồng trở về, nhưng hắn thì ngược lại, không chỉ không cho người bị thương đi bệnh viện, còn muốn bọn họ đền tiền, ngài nói cái này là chuyện gì?"

"Vậy cũng không đến mức bắt người."

"Đúng vậy, cho nên tôi gọi điện thoại thư ký Chu, kêu hắn khuyên nhủ Hướng Thành Đồng không nên đem chuyện tình làm to ra, nhưng thư ký Chu lúc đầu chỉ trích tôi hành sự bất lực, phải nghe theo Hướng Thành Đồng bắt người ta đền tiền, Lương cục trưởng, ngài nói hắn có phải là cố ý không? Nếu như tôi thật sự làm như vậy, dân chúng còn không vặn xương tôi sao!"

Lương Thành Bằng thán thở dài : "Thư ký Chu ... còn quá trẻ tuổi ... "

Đồng Học Bản nói: "Tôi cũng là lo lắng cho Hướng bí thư, nếu như không bắt người, để cho Hướng Thành Đồng tiếp tục nói bậy, đối với danh dự của Hướng bí thư cũng là một ảnh hưởng, chuyện này tôi nghĩ để Hướng Thành Đồng bồi thường cho người bị hại mấy chục ngàn, có cái cố này, chúng ta cũng có thể thả người."

Lương Thành Bằng rõ ràng, Đồng Học Bản trong việc xử lý chuyện này mặc dù có chút hơi quá, nhưng trên nguyên tắc là không có vấn đề gì, ngược lại chỉ có thư ký Chu, quá bành trướng , không lo lắng đến phản ứng của quần chúng và Đồng cục trưởng, hình như trong mắt hắn ta chỉ có Hướng bí thư và thân thích của Hướng bí thư, nhưng mà nịnh bợ lãnh đạo không thể nịnh bợ như thế, nếu là Đồng Học Bản lúc đó thật sự bắt người bị hại đền tiền, Hướng bí thư phỏng chừng cũng phải nổi nóng.

Ôn thần Tiểu Đồng, cái biệt hiệu này thật đúng là chuẩn xác.

Lương Thành Bằng bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện gì liên quan đến Đồng Học Bản, vậy nhất định phiền phức không ngừng, giống như chuyện lần này, Đồng Học Bản tuy rằng xử lý coi như thỏa đáng, nhưng bên Hướng bí thư cũng không nhận tình của hắn, ngược lại, mặc kệ Đồng Học Bản là bắt người cũng được, không bắt

người cũng được, làm cho đền tiền cũng được, không cho đền tiền cũng được, Hường bí thư đều hận hần, cái này là liên quan đến bản thân chứ không phải nói đến đạo lý.

Trải qua thêm hai giờ nữa, không ai gọi điện thoại cho Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản ngồi bắt chéo chân hút thuốc ngay trong phòng thẩm vấn, cầm điện thoại di động ngồi chơi game.

Hường Thành Đồng đã tỉnh rượu kha khá, thấy anh họ Hường Đạo Phát và thư ký Chu không có động tĩnh, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Đồng Học Bản nhìn nhìn hần : "Nghĩ xong rồi phải không? Mấy người bạn của anh đã đáp ứng đền tiền thuốc men và tổn thất tinh thần, hiện tại chỉ còn thiếu anh."

Hừng đông ba giờ sáng, Hường Thành Đồng rốt cục chịu không nổi, gọi điện thoại cho người nhà đem tiền tới.

Đánh cũng đã đánh, tiền cũng đã lấy, Đồng Học Bản cũng không làm khó xử hần, mở còng tay thả người. Nhị Lăng Tử đi bệnh viện chăm sóc cho chú hai và em gái, Đại Lăng Tử còn đang sở phái xuất chờ. Đồng Học Bản tìm được hần, đem tám chục ngàn từ chỗ của đám người Hường Thành Đồng cho hần : "Tiền này là của bọn họ bồi thường, cầm đi, xem bệnh cho em gái và chú hai của anh."

Đại Lăng Tử nhìn xấp tiền, cảm kích nói: "Cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài!"

Đồng Học Bản vỗ vỗ bờ vai của hần : "Đi thôi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Đại Lăng Tử không phải là một người biết ăn nói, cái nhân tình này, hần ghi tạc thật sâu trong lòng.

Những người khác trong sở phái xuất sau khi trải qua chuyện này, xúc động cũng là cực lớn, tất cả mọi người phát hiện Tiểu Đồng cục trưởng không giống như những lãnh đạo bình thường, những người khác không có khả năng vì một thuộc hạ mà đi đắc tội với bí thư huyện ủy, bên nào nặng bên nào nhẹ kẻ ngu si cũng có thể nhìn ra, nhưng Tiểu Đồng cục trưởng lại làm như vậy, hơn nữa làm rất triệt để, cái này cũng khiến ọi người nhìn rõ ràng, theo lãnh đạo như vậy trong lòng cũng kiên định hơn.

Buổi trưa ngày hôm sau.

Mặt trời lên cao, khí nóng quanh quẩn làm cho trong phòng có chút khô nóng.

Đêm qua trở về quá muộn, Đồng Học Bản tỉnh ngủ vừa mở mắt nhìn, kim đồng hồ đã chỉ đến vị trí mười hai, mang dép xuống giường, Đồng Học Bản ra phòng ngoài lấy điện thoại di động từ trong túi ra, có hai cuộc gọi nhớ, đều là phó cục trưởng Tần Dũng gọi tới, Đồng Học Bản lập tức gọi trở lại, đối với ảnh hưởng sinh ra từ việc đêm qua có thêm một bước lý giải, Tần Dũng nói cho hần biết, bên cục công an tất cả đều bình thường, huyện ủy cũng không có động tĩnh gì. Bất quá Đồng Học Bản đương nhiên rõ ràng, cái này chỉ là vẻ bề ngoài thôi, cho dù hiện tại không có việc gì, sau này Hường Đạo Phát khẳng định cũng sẽ tính sổ với mình rõ ràng.

Bình đến tướng cản nước đến đất dâng, muốn chơi thì chơi!

Đồng Học Bản hôm qua vừa bị Hường Đạo Phát làm vật vả cả đêm, tối khuya hôm qua mới trở về, mặc kệ thế nào, dù sao tâm tình của Đồng Học Bản cũng rất sảng khoái, ngâm nga vài điệu hát dân gian, Đồng Học Bản cũng lười suy nghĩ nhiều, cầm bóp tiền mở cửa ra khỏi phòng, chuẩn bị xuống lầu kiếm cơm ăn.

Trong đại viện gia thuộc, mơ hồ nghe có người tán gẫu cái gì.

"Nghe nói gì chưa? Huyện trưởng mới tới rồi."

"Còn nghe nói cái gì nữa, tôi đã thấy rồi, bộ trưởng bộ tổ chức thị ủy tự mình xuống đón, xe mới đi qua chỗ chúng ta."

"Huyện trưởng mới là từ trong bộ tuyên truyền xuống? Thật sự là nữ?"

"Ừm, ta thấy người ngồi sau hình như là Tạ huyện trưởng, cái tướng mạo kia, quả thật..."

Thấy Đồng cục trưởng xa xa đi tới, hai người này nhất thời ngậm miệng, làm bộ trò chuyện cái khác, dù sao nghị luận lãnh đạo phía sau là chuyện rất kiêng kỵ. Đồng Học Bân có lỗi tai không tởi, nghe thấy được mấy câu, tâm tình nhất thời có chút kích động, vốn định đi tới hỏi vài câu, bất quá hai người cũng không biết là ai, hấn không quen thuộc, cũng không nói nhiều, đúng lúc này, hàng hiên bên cạnh hiện ra thân ảnh của chủ nhiệm Hồ Tư Liên.

Đồng Học Bân cười nói: "Hồ Chủ nhiệm, hôm nay nghỉ ngơi?"

Hồ Tư Liên lộ ra một nụ cười: "Không có, về nhà ăn cơm, đang muốn quay về cục."

"Ừ, vậy lên xe tôi đi, tôi đưa cô đi, tiện đường."

Hồ Tư Liên dịu dàng cười: "Cảm ơn Đồng cục trưởng, tôi không khách khí."

Nhưng mà, khi thấy Đồng Học Bân đứng cạnh chiếc Mercedes Benz ở dưới lầu cách đó không xa, Hồ Tư Liên ngăn người, khi xe ngồi ở vị trí phó lái, cô ấy hăm mộ không ngớt nhìn trái nhìn phải: "Buổi tối hôm qua chồng tôi còn hỏi tôi chiếc Mercedes Benz dưới lầu là của ai, thì ra cậu đổi xe à?" Hồ Tư Liên có chút cảm khái Đồng cục trưởng quyết đoán, vừa ra tay là trên cả triệu đồng, xem ra bộp tiền của Đồng cục trưởng cũng rất dày.

Đồng Học Bân khoát khoát tay: "Tôi mua không nổi, đây là xe của bạn tôi, mượn chạy đỡ thôi."

Hồ Tư Liên cười cười không nói cái gì, hiển nhiên rõ ràng đây là mượn có.

Đồng Học Bân nhún ga, vừa lái xe vừa nói: "Nghe nói huyện trưởng tới?"

Hồ Tư Liên là loại người khéo léo đương nhiên là nhận được tin tức nhanh hơn so với Đồng Học Bân, nghe vậy, cười ha ha ừ một tiếng, "Đại khái trước một giờ đã đến rồi, tôi vừa rồi cùng Lương cục trưởng bọn họ cùng đi đến huyện ủy, hiện tại Tạ huyện trưởng cùng lãnh đạo huyện ủy, bộ trưởng bộ tổ chức thị ủy bọn họ hẳn là đang ăn tiệc đón gió, tôi không đủ cấp bậc, trở về nhà ăn, đúng rồi, Lương cục trưởng kêu tôi thông tri cậu, buổi chiều ba giờ mời dự họp toàn bộ cán bộ huyện, tuyên đọc huyện trưởng nhậm mệnh."

Đồng Học Bân cười nói: "Tôi còn đang mang thân chịu tội, không đi đâu!"

Hồ Tư Liên cũng nghe nói chuyện tối hôm qua, biết cách làm của Tiểu Đồng cục trưởng đã đắc tội với Hướng bí thư, tính ra thì, Hồ Tư Liên cũng nhớ không nổi Đồng cục trưởng đắc tội qua bao nhiêu lãnh đạo, Hồ Nhất Quốc, Triệu Kính Tùng, Vu Trịnh Trí, Tiền Sâm, Thường Lỗi, nghe lời này của Đồng Học Bân, Hồ Tư Liên cười khở một tiếng, cười quỵn rũ nói: "Nói thật, Đồng cục trưởng, cậu là lãnh đạo đặc biệt nhất mà tôi từng gặp, cũng là lãnh đạo mà tôi bội phục nhất" Bên trong có bảy phần quả thật phát ra từ trong nội tâm của cô ta.

Đồng Học Bân lắc đầu: "Ha ha, con người tôi cũng ít được khen lắm" Hồ Tư Liên nói rất nghiêm túc: "Thật ra rất nhiều người bên dưới đều khen cậu không dứt miệng, loại cán bộ không sợ cường quyền như cậu, tất cả mọi người đều rất ít gặp."

Đồng Học Bân rất tự hiểu lấy mình, nói: "Tôi mà gọi là không sợ cường quyền à, cái này gọi là chính trị trí tuệ quá yếu, tôi phỏng chừng cứ tiếp tục như thế, toàn bộ lãnh đạo tỉnh đều bị tôi đắc tội hết"

Hồ Tư Liên bị hấn chọc cười, cũng biết Đồng cục trưởng nói sự thật, thế nhưng từ bí thư huyện ủy đến lãnh đạo cục công an huyện, Đồng Học Bân tuy rằng đắc tội một ít, nhưng lại vẫn có thể ổn ngồi ở vị trí phó cục trưởng không có một tia biến hóa, cái này cũng thể hiện ra năng lực của Đồng cục trưởng, nếu như đổi là người khác đắc tội nhiều lãnh đạo như vậy, đã sớm bị lôi xuống đài hoặc là bị điều đến chức quan nhàn hạ nào đó.

Đưa Hồ Tư Liên đến đại viện cục công an, Đồng Học Bân tùy tiện tìm một tiệm cơm lấp đầy bụng.

Sau khi ăn xong, hấn gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan, vang hai tiếng, tự nhiên bị tắt.

Đồng Học Bân lau mồ hôi một chút, trong lòng biết bên Tạ tỷ tám phần có lẽ là đang có việc, không tiện nói chuyện, vì vậy cũng không gọi lại.

Buổi chiều hai giờ bốn mươi phút.

Phòng họp huyện ủy.

Các cán bộ của huyện Duyên Đài bộ lực tục tới, người mà Đồng Học Bản quen không nhiều lắm, ngoại trừ lãnh đạo cục công an, thì các lãnh đạo khác đều không có qua lại, bất quá Đồng Học Bản phát hiện, mình không quen người ta, nhưng hình như người ta đều biết mình, có người thì nói nhỏ về hướng Đồng Học Bản, có người còn lặng lẽ chỉ chỉ hần, nhưng tiến lên chủ động chào hỏi cùng Đồng Học Bản lại không có mấy người. Phòng chừng là cái biệt hiệu ôn thần này làm ầm ĩ.

Đồng Học Bản cũng biết mình không được người ta chào đón, đi bộ tìm một chỗ ngồi xuống.

Mười phút sau, bộ trưởng bộ tổ chức thị ủy và bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát đi vào phòng họp, ngồi xuống vị trí trên cao. Rất nhiều người còn chưa thấy qua mặt mũi của Tạ huyện trưởng, đều ngẩng cổ lên nhìn, lãnh đạo huyện ủy không có phụ nữ, rất nhanh, mọi người thấy được một khuôn mặt xa lạ, chớp chớp con mắt, rất nhiều người không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ngay cả mấy lãnh đạo già rất ổn trọng, con người cũng co rụt lại, có người hoàn nhẩn mặt.

Sao đẹp như thế?

Đây là câu nói hiện lên trong lòng rất nhiều người! Tạ huyện trưởng xoa tóc, trên thân là một cái áo sơ mi màu trắng, phía dưới là quần tây đen và giày cao gót màu đen, khuôn mặt tuyệt mỹ khiến người nhìn có chút hỗn loạn, cảm thấy trong đôi mắt hiện ra vài phần tiểu ý, vài phần uy nghiêm, vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia nhưng hình như có thể làm cho người ta có một loại áp lực vô hình, hơn nữa nhìn qua biểu tình và cách ăn mặc vốn rất cứng nhắc nhưng lộ ra một vẻ ung dung đẹp đẽ quý phái của phụ nữ vị, cực kỳ mê người.

Đây là huyện trưởng mới tới ?

Mọi người nhìn nhau không nói gì, đều có chút không biết nên nói cái gì cho phải.

Không có biện pháp, quan viên nữ trong nước rất ít, đẹp lại càng ít, người phụ nữ có chút quyến rũ như Hồ Tư Liên, trong thể chế cũng có thể coi như là mỹ nhân rồi nhưng so với Tạ huyện trưởng thì vẫn kém xa nhiều lắm, huyện trưởng mới tới này quả thật là đẹp không chịu nổi.

Hướng Đạo Phát nghe tiếng nghị luận phía dưới, trong lòng hơi khó chịu, ông ta không rõ vì sao cấp trên lại đưa xuống một người như thế, bình tĩnh mà xem xét, tuy rằng ông ta cũng có chút tán thưởng về đẹp của Tạ huyện trưởng, nhưng mà lại không muốn làm việc cùng cô ấy, nếu như có thể, Hướng Đạo Phát vẫn mong muốn một đồng chí lớn tuổi có kinh nghiệm làm người đứng thứ hai ở đây.

Hội nghị bắt đầu.

Đầu tiên, bộ trưởng bộ tổ chức thị ủy đọc diễn văn chúc mừng đồng chí Tạ Tuệ Lan đến đảm nhiệm huyện trưởng huyện Duyên Đài. Về phần thông báo nhậm chức chính thức, thì nhanh nhất cũng phải chờ đến ngày mai mới đến đây. Sau đó ông ta còn đại biểu cho thị ủy phát biểu, cũng chẳng có gì mới mẻ cả, cái gì mà phải đoàn kết, cùng chung bước tiến với Trung Ương, cuối cùng còn đưa ra đánh giá về Tạ huyện trưởng, cái gì mà đoàn kết làm việc, tác phong kiên định, rất có năng lực biểu đạt, trên tư tưởng và chính trị đều rất thành thực.

Lời nói của Từ bộ trưởng này giờ mọi người đã nghe quen rồi, tiếp theo là Tạ Tuệ Lan lên tiếng bày tỏ thái độ, Tạ Tuệ Lan đi lên bục chủ tịch, cười tủm tỉm cầm lấy micro, nói cảm ơn huyện ủy đã tin tưởng, cảm ơn cán bộ huyện Duyên Đài đã hoan nghênh, cô sẽ đoàn kết quần chúng cán bộ với nhau, dưới sự lãnh đạo của bí thư, dưới sự ủng hộ của lãnh đạo, không ngừng nỗ lực cố gắng. Vẫn là những lời nói nhảm chán, tuy rằng có vẻ gây buồn ngủ, nhưng mà giọng nói lại cực kỳ êm tai, giống như là có một từ tính bên trong, hơn nữa tương mạo tuyệt vời của Tạ Tuệ Lan, khí chất của mỗi hành động, đều khiến cho tất cả mọi người được hưởng thụ, hoàn toàn khác hẳn so với lúc Từ bộ trưởng nói chuyện.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Đồng Học Bản vỗ tay rất kêu, vỗ đến nổi đỏ cả hai tay.

Sau hai mươi phút, hội nghị kết thúc, kế tiếp hình như sẽ có họp thường ủy huyện.

Toàn thể cán bộ rời đi, vừa đi vừa nhỏ giọng bàn tán. Tần Dũng và vợ của gã cùng nhau đi ra phòng họp, lúc này Tạ Tuệ Lan đang cười nói cái gì đó với Hướng Đạo Phát, Đồng Học Bản lúc đi ngang qua có cố ý

dừng lại một chút, nhìn Tạ tử gần gũi lâu ngày không gặp, bất quá Tạ Tuệ Lan nhìn cũng không nhìn hẳn, quay người lại, bắt tay với các lãnh đạo.

Tần Dũng buồn cười túm lấy Đồng Học Bàn : "Đi thôi"

Đồng Học Bàn lúc này mới lấy lại tinh thần.

Đi ra khỏi huyện ủy, Tần Dũng cười ha hả nói : "Tôi đi nhờ xe tối, không lái xe, nếu như tiện đường, đi nhờ xe cậu về nhé?"

"Được"

Còn cách một khoảng, Tần Dũng thấy được chiếc Mercedes Benz của Đồng Học Bàn, thật sự có thể nói là hạc giữa bầy gà, đừng nói là xe đặc biệt của các lãnh đạo khác, cho dù là xe của bí thư huyện ủy cũng không thể so được, rất nhiều cán bộ nhìn thấy chiếc xe này mà nhíu mày không thôi. Tần Dũng còn tưởng rằng Đồng Học Bàn muốn chơi nổi hơn người ta, cười khở nhìn Đồng Học Bàn, hơi hơi nhíu mày, nếu như nói ở huyện Duyên Đài này ai có lá gan lớn, thì có mấy người có thể so sánh với Tiểu Đồng cục trưởng chứ?

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, Đồng Học Bàn không thèm để ý mở cửa lên xe.

Bất đắc dĩ, Tần Dũng cũng cắn răng ngồi lên xe.

Chờ xe đi khỏi huyện ủy, Tần Dũng nói : "Tạ huyện trưởng thật là xinh đẹp, theo tôi thấy, thì bảo mẫu của Đồng lão đệ có thể miễn cưỡng so sánh?"

Nghe Tạ tử được khen, trong lòng Đồng Học Bàn cũng thỏa mãn : "Chị Ngu làm sao có thể sánh được với Tạ ... huyện trưởng, khí chất kém lắm"

"Đúng rồi" Tần Dũng thấp giọng nói : "Tạ huyện trưởng có ai nâng đỡ không?"

Hôm qua uống rượu tại nhà Tần Dũng, Đồng Học Bàn có gọi ra tên của Tạ Tuệ Lan, cho nên Tần Dũng biết Đồng Học Bàn có thể có nghe nói qua người nâng đỡ của Tạ Tuệ Lan, nên muốn hỏi thăm một chút. Nhưng mà Đồng Học Bàn không khai ra, chỉ hàm hồ nói : "Tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà có thể có nền móng, trẻ tuổi như thế mà đã là cán bộ cấp chính xử, khẳng định phía trên có người" Trong thể chế, ai mà không có người phía trên chứ? Chỉ là hoặc lớn hoặc nhỏ thôi.

Không chỉ là Tần Dũng, Hướng Đạo Phát và một số lãnh đạo trong huyện ủy không rõ ràng lai lịch của Tạ Tuệ Lan, nếu như là cán bộ trong thành phố hoặc là trong tỉnh thì còn có thể, nhưng mà trung ương cách quá xa, không phải là người bình thường có thể với tới được, hơn nữa Tạ Tuệ Lan khi còn ở bộ tuyên truyền làm việc rất kín, sợ rằng ngoại trừ Đồng Học Bàn ra, hiện tại ở huyện Duyên Đài này thậm chí là trong thành phố này cũng rất ít người biết Tạ Tuệ Lan là con gái của bí thư thị ủy kinh thành Tạ Quốc Bang!!!

223. Chương 223: Án Vượt Ngục!

Buổi chiều.

Mặt trời chiều lặn về tây, rặng mây nhuộm đỏ hơn phân nửa bầu trời.

Trong thuộc viện cục gia, bao tử của Đồng Học Bàn đang kêu to lên, đói bụng, hắn bước xuống lầu, dự định đi bên ngoài ăn cơm. Vốn dĩ Đồng Học Bàn muốn cùng ăn cơm với Tạ Tuệ Lan, bất quá nghĩ lại thấy thôi, buổi chiều trong cuộc họp toàn thể cán bộ nếu Tạ tử làm bộ không nhận ra mình, hiển nhiên là có lo lắng của cô ấy, xét đến cùng thì vẫn là nguyên tắc tị hiềm, Đồng Học Bàn đương nhiên sẽ không ngu đến nỗi dùng thân phận bạn trai để tìm cô ấy, hơn nữa Tạ tử vừa mới đến, rất nhiều công tác cần phải quen thuộc, rất nhiều quan hệ cần phải có, vô cùng bận rộn, cho nên hai ngày nay Đồng Học Bàn không tiện quấy rối cô ấy.

Trong đại viện, Đồng Học Bàn gặp mặt Hồ Tư Liên vừa mới tan tầm về nhà.

Đồng Học Bàn cười chào hỏi, "Hồ Chủ nhiệm, đã trở về?"

"Ừm, vừa mua chút đồ ăn, cậu đây là?" Hồ Tư Liên chạy xe đạp điện, trong giỏ xe có vài túi thịt và rau.

"Trong nhà không có đồ ăn, tôi đi ra ngoài kiếm chút gì bỏ bụng."

"Ồ, chị Ngu không ở nhà?"

"Vừa mới dọn đi vài ngày, Thiến Thiến gần đây sắp thi cuối kỳ, tôi không kêu chị Ngu trở về."

Hồ Tư Liên bật cười, "Chồng của tôi ngày hôm nay tăng ca, tôi trở về cũng là ăn một mình, nếu như cậu không chê, tôi làm cho cậu ăn?"

Đồng Học Bản nhanh chóng xua tay, "Đừng đừng, sao có thể không biết xấu hổ chứ."

Hồ Tư Liên cười nói: "Tôi là chủ nhiệm văn phòng, làm tốt công tác hậu cần là chức trách của tôi." Đang nói thì, bên ngoài nổi gió lên, tuy rằng sức gió không lớn, nhưng cát bụi theo gió làm cho không mở mắt được, Hồ Tư Liên nhanh chóng thúc xe đi về phía trước, "Nổi gió rồi, đây là trời muốn mưa, cậu đừng đi, cứ để tôi nấu, đồ ăn trong giỏ xe tôi có thể làm cho hai người ăn, đến nhà cậu nha?"

Nhìn sắc trời một chút, Đồng Học Bản không thể làm gì khác hơn là gật đầu, "Vây làm phiền chị."

"Ha ha, cậu còn khách khí với tôi cái gì." Hồ Tư Liên đẩy xe đi cát, cầm đồ ăn lên lầu.

Nhà của Đồng Học Bản.

Hồ Tư Liên vào cửa đổi dép, lấy tạp dề và bao tay xong thì xoay người vào phòng bếp, mặc tạp dề vào, Hồ Tư Liên cười cười bắt đầu làm đồ ăn. Bộ cảnh phục trên người hắn là tư thế oai hùng hiên ngang, bất quá lúc này lại có vẻ rất quyến rũ ôn nhu, khiến cho Đồng Học Bản nhìn không được nhìn vài lần.

"Không ngờ rằng chị Hồ là một hiền thê lương mẫu."

"Ha ha, Đồng cục trưởng, không sợ cậu chê cười, ở nhà đều là chồng tôi làm cơm rửa chén cả."

"Thật sao? Vây Hồ đại ca là một người đàn ông tốt điển hình."

"Ổng thì tính là đàn ông tốt gì, cũng là người thành thật một chút, biết làm vài món ăn."

Hơn mười phút sau, Hồ Tư Liên đã làm xong đồ ăn, bưng đi ra, "Cũng không biết có hợp khẩu vị của cậu hay không, không làm nhiều, nên còn có chút ngưng tay."

Đồng Học Bản cầm đũa lên gấp một miếng mà thưởng thức, "Ừm, ngon, ngon y như chị Ngu làm."

Hồ Tư Liên cũng cầm chén cơm ngồi xuống, cười duyên nói: "Nếu cậu thích ăn, sau này mỗi ngày tôi đến làm cơm cho cậu, ha ha."

Đồng Học Bản cười nói: "Được đấy, bất quá tôi chỉ sợ Hồ đại ca nổi giận với tôi thôi."

Vui đùa vài câu, ấn tượng của Đồng Học Bản đối với Hồ Tư Liên rất tốt, hắn không biết cái loại đàn bà mạnh vì gạo, bạo vì tiền trước mặt lãnh đạo là bộ dáng gì, nhưng tối thiểu, Đồng Học Bản còn không có nghe nói qua Hồ Tư Liên đến nhà ai làm cơm cả, hơn nữa trong thời gian nửa năm khi mình đến huyện Duyên Đài, Hồ Tư Liên giúp đỡ hắn không ít, tuy rằng chưa từng có chuyện lớn nào, nhưng mà một chút việc nhỏ cũng rất nhiều.

Sau khi ăn xong, Hồ Tư Liên giành rửa chén sạch sẽ, còn tiện thể thu dọn phòng bếp.

Đồng Học Bản rất ngưng ngừng nói, "Chị Hồ, ngày hôm nay cảm ơn, hôm nào tôi mời chị và Hồ đại ca ăn."

Đi ra phòng bếp, Hồ Tư Liên mỉm cười, vừa muốn nói cái gì, điện thoại di động vang lên, cô ấy vừa nhìn dãy số, sắc mặt nhất thời nghiêm túc, nghe điện thoại nói: "A lô. . . Vâng. . . vâng. . . Tôi lập tức trở lại!" Đem điện thoại cất vào, cô ấy vừa muốn giải thích cái gì với Đồng Học Bản, điện thoại di động của Đồng Học Bản cũng vang lên, là Lương Thành Bằng tự mình gọi tới, kêu hắn cấp tốc quay về cục, nghe ngữ khí ngưng trọng, hình như là đã xảy ra chuyện.

Đồng Học Bản không nói hai lời: "Chị Hồ, đi, ngồi xe tôi."

Vừa ra khỏi nhà, Tần Dũng và Triệu Kính Tùng cũng đều đi ra hàng hiên, vừa thấy Đồng Học Bản, Tần Dũng lập tức lên tiếng, hiển nhiên cũng là muốn đi nhờ xe của hắn, Triệu Kính Tùng do dự một chút, nhưng

không đi tới. Thấy thế, Đồng Học Bân vẫy tay, "Triệu cục trưởng, cùng nhau đi." Trí tuệ chính trị của Đồng Học Bân gần nhất lại thoáng có đề cao, trên vấn đề trái phải, Đồng Học Bân thấy rất rõ ràng, trong cục khẳng định có chuyện lớn xảy ra, nếu không cũng sẽ không khẩn cấp triệu tập lãnh đạo huyện cục, hiện tại không phải lúc lo lắng ân oán cá nhân.

Triệu Kính Tùng và Tần Dũng đều bất ngờ nhìn mắt Đồng Học Bân, nhất thời chần chờ, Triệu Kính Tùng cũng lên chiếc Mercedes Benz.

Mười phút sau, phòng họp trung tâm chỉ huy.

Không chỉ đám người Lương Thành Bằng Hồ Nhất Quốc, mà huyện ủy thường ủy, chính pháp ủy Hoàng Lập cũng tới.

Hoàng Lập là một người trung niên có đôi mắt nhỏ, lông mi cũng rất thô, ông ta đi thẳng vào vấn đề, câu nói đầu tiên khiến ọi người nhất thời hít sâu một hơi, "Vừa nhận được tin tức, nhà tù của huyện bên cạnh xảy ra án vượt ngục, chạy trốn hai mươi tám gã phạm nhân, kinh qua sự đuổi bắt của cơ quan địa phương, bắt được trở về mười một người, bắn chết bảy người, còn có mười tên phạm nhân đang lẩn trốn, phương hướng chạy trốn rất có thể là huyện Duyên Đài chúng ta, đây là tư liệu của mười người, mọi người xem đi!"

Tội phạm cướp của giết người, hãm hiếp, cưỡng sát, hầu như đều là những kẻ máu lạnh giết người không gớm tay.

Hoàng Lập trong lòng vô cùng trầm trọng, khi vụ án xảy ra, thành phố giận tím mặt, cũng không có chờ phạm nhân toàn bộ sa lưới đã đuổi thẳng cổ người đứng đầu ngục giam, có thể thấy được phần nộ và quyết tâm của thành phố, tin rằng cho dù án vượt ngục này kết thúc, khẳng định còn có thể tiếp tục truy cứu trách nhiệm của lãnh đạo phân công quản lý và nhân viên tương quan, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là bắt được phạm nhân, thị cục ra chỉ thị, khi tất yếu có thể giết chết phạm nhân tại chỗ, cần phải muốn bảo đảm an toàn của dân chúng.

Đem tình huống khẩn cấp nói ra một lần, Hoàng Lập nói: "Lão lương, anh bố trí nhiệm vụ đi."

Lương Thành Bằng gật đầu, cất cao giọng nói: "Tần cục trưởng, lập tức cho người đến các cửa khẩu chủ yếu, đem ảnh chụp phát xuống, kiểm tra xe cộ, Hồ cục trưởng, liên lạc trung đội võ cảnh, đợi lệnh tại chỗ, Hồ chủ nhiệm, có tin tức báo án nào của trung tâm chỉ huy thì báo lại cho tôi biết trước, Triệu cục trưởng. . ." Cho dù Đồng Học Bân nghỉ ngơi cũng bị an bài nhiệm vụ, hẳn phụ trách Huệ Điền Hương và công tác kiểm tra các con đường chủ yếu.

Chuyện quá khẩn cấp, toàn cục vận động.

Đồng Học Bân và đám người Tần Dũng Hồ Tư Liên ra phòng họp.

Tần Dũng sắc mặt ngưng trọng vỗ vỗ vai Đồng Học Bân, "Chú ý an toàn."

"Anh cũng vậy." Đồng Học Bân xuống lầu lấy xe, thẳng đến Huệ Điền Hương, trên đường gọi điện thoại cho Lưu Đại Hải bố trí.

Chờ Đồng Học Bân tới đồn công an Huệ Điền Hương, lập tức đem mười ảnh chụp phạm nhân phát xuống dưới, từng cảnh sát nhân dân đều phụ trách một làng, Đồng Học Bân cho bọn họ kiểm tra từng thôn, hỏi có thấy người nào khả nghi không, sau đó, Đồng Học Bân mang theo đám người Lưu Đại Hải Trần Phát, lên xe, trực tiếp đi tới con đường giao tiếp với thị trấn, tuần cảnh và cảnh sát giao thông giao ở đây không đủ, nơi này chỉ có thể do bọn họ phụ trách.

Bầu trời tối dần, cuồng phong nổi lên, tựa hồ sắp có một trận mưa rào đến.

Ngay khi Đồng Học Bân phát tay ột chiếc xe rời đi, bộ đàm đột nhiên truyền đến âm thanh. Một người dân ở thị trấn Bắc Giao phát hiện mấy phạm nhân, người báo cảnh sát chính là một người hàng xóm, buổi tối hẳn thấy có mấy người đàn ông đầu trọc leo tường vào, những người đó vừa nhìn liền biết không phải người tốt, hẳn al2 muốn trộm cướp, cho nên lập tức báo cảnh sát, từ miêu tả của người báo án cho thấy, không sai vào đâu được, chính là đám phạm nhân vượt ngục!

Bất quá Bắc Giao cách chỗ của Đồng Học Bân rất xa, hẳn suy nghĩ một chút, vẫn không đi qua.

Bộ đàm không ngừng truyền đến âm thanh, Hồ Nhất Quốc ở gần nhất đã mang theo hình cảnh vô cảnh đi bắt người.

Nhưng mà khiến cho tất cả cả kinh chính là, chờ Hồ Nhất Quốc chạy tới, phát hiện biển số nhà sai, theo như lời của người báo án rõ ràng là nhà trệt, nhưng trung tâm chỉ huy cho ra địa chỉ lại là một tòa nhà hai tầng. Hồ Tư Liên tọa trấn trung tâm chỉ huy cẩn thận kiểm tra điện thoại ghi âm, không phải Bắc Giao, mà là Tây Giao, là người nhân viên nghe điện thoại kia kích động báo sai địa chỉ, Bắc Giao cũng có một con đường Trường Thuận!

Tiêu rồi!

Hồ Tư Liên mặt mũi trắng bệch, mặc kệ răn dạy người nhân viên kia, lập tức sửa chữa địa chỉ!

Đồng Học Bản ngay Tây Giao, cách đường Trường Thuận của Tây Giao chỉ có năm phút đồng hồ lộ trình, vừa nhận được tin tức, Đồng Học Bản cũng sững sốt một chút, thiếu chút nữa đem tổ tông mười tám đời của người nhân viên trực điện thoại kia mắng một trận, mẹ kiếp, liên quan đến mạng người thì tự nhiên làm lỗi? Đồng Học Bản vội vàng leo lên chiếc Benz, kêu đám người Lưu Đại Hải lên xe, nhấn ga, phóng như điên về phía trước, lạch cạch lạch cạch, súng được lên đạn trong lúc chạy xe.

Một căn nhà trệt.

Đồng Học Bản làm một thủ thế, Sở Phong lập tức một cước đá văng cánh cửa!

Lưu Đại Hải và Đồng Học Bản mấy người giơ súng vọt vào, trong sân không có một bóng người, cửa của căn phòng phía bắc mở ra, bên trong đèn sáng.

Đồng Học Bản đi đầu, thông thả vào phòng, nhưng mà, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả một chút âm thanh cũng không có, Đồng Học Bản trong lòng trầm xuống, cảnh giác cho Lưu Đại Hải bọn họ một trái một phải tiến đến bên cạnh cửa phòng ngủ, một, hai, ba, Đồng Học Bản chợt phát lực, một cước đá văng cánh cửa, súng trên tay của súng nhắm vào trong!

"A!" Tiếng kêu là của một người cảnh sát phía sau!

Trong phòng ngủ cũng không có tung tích của phạm nhân, nhưng dưới giường lộ ra hai chân của phụ nữ, trên mặt còn có máu.

Mặt của Đồng Học Bản liền trắng lại, đã tới muộn rồi!

Lưu Đại Hải lá gan lớn ra, khê cần môi, nói với một người cảnh sát khác, hai người kéo đôi chân của người phụ nữ dưới gầm giường ra.

Nhất thời, thi thể của người phụ nữ hiện ra trước mắt mọi người, trên cổ người này bị đâm một vết đao, mặt đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn không ra tuổi tác, áo của người này mất trật tự, áo ngực thì bị kéo xuống phân nửa, phía dưới thì trần như nhộng, trên phần đùi trong còn có rất nhiều niêm dịch, hiển nhiên là trước khi chết bị người ta cưỡng bức qua, khi cái giường di chuyển, thi thể của một đứa bé bảy tám tuổi cũng hiện ra, trên bụng bị đâm bảy tám đao, chết rất thảm, nhìn thấy mà giật mình!

Đồng Học Bản nổi giận, "Đêch mẹ! Hiện trường! Tiếp tục soát cho tôi! Nhìn xem có lưu lại dấu mồi nào không!"

Lúc này, còi cảnh sát vang lên um sùm, đám người Hồ Nhất Quốc và Tần Dũng cũng mang theo người tới!

Thấy hai thi thể, Hồ Nhất Quốc biến sắc, "Máu còn đang chảy, người không chết bao lâu, tra từng nhà, bọn chúng còn chưa chạy xa!"

Tần Dũng trong lòng nặng trĩu, hai mạng người, chớp mắt đã không còn!

Hiện trường thật sự quá áp lực, Đồng Học Bản mới vào nghề không lâu, loại cảnh tượng này rất ít gặp, trong lúc nhất thời trong lòng nghẹn khuất tới cực điểm, hắn không có đợi ở hiện trường, kêu lên đám người Lưu Đại Hải, lái xe tới những căn nhà cách đó không xa trên đường, tra từng nhà!

Sau vài phút, huyện ủy, huyện trưởng và mấy người lãnh đạo huyện đều tới.

Đối với chuyện trung tâm chỉ huy cục xuất hiện sai lầm trọng đại, Hướng Đạo Phát vô cùng phẫn nộ, chỉ vào mặt của Lương Thành Bằng chửi cho một trận, nếu như trung tâm chỉ huy không có xuất hiện sai phạm, cảnh sát hoàn toàn có thể chạy tới hiện trường ngay khi vụ việc xảy ra, hai mạng người là có thể cứu về. Lương Thành Bằng bình tĩnh không biện giải cái gì, chuyện này xác thực là trách nhiệm của nội bộ bọn họ, trong lòng ông cũng không chịu nổi.

Cả một đêm, cảnh sát tìm kiếm như bị điên, phạm nhân hình như đã tìm được địa điểm ẩn thân rất bí mật, không còn lộ mặt.

Buổi sáng ngày hôm sau, trong trung tâm chỉ huy, sắc mặt Hồ Tư Liên tiêu tụy thấy rõ, lấy tay để ở ót, trong mắt lộ tơ máu.

Cảnh viên khác thấy thế, khuyên nhủ: "Hồ chủ nhiệm, ngài cả đêm không chợp mắt rồi, có phải là. . ."

Hồ Tư Liên nhìn hẩn, "Có đầu mối không?"

"Phạm nhân rất gian xảo, đến bây giờ còn không có ai chứng kiến."

Hồ Tư Liên khoát khoát tay cho hẩn đi ra ngoài, thở dài, lên lầu chuẩn bị đi tìm Lương cục trưởng, Hồ Tư Liên biết, lúc này trung tâm chỉ huy gây ra đại họa, tuy rằng cụ thể là do người nhân viên trực điện thoại, nhưng Hồ Tư Liên làm lãnh đạo thì trách nhiệm cũng chạy trời không khỏi nắng, nói nghiêm trọng, chức vụ có thể cũng không giữ được, không, huyện ủy trực tiếp mắng trung tâm chỉ huy, chức vụ của mình tám phần là mất rồi.

Dọc đường đi, thái độ của mọi người đối đãi với Hồ Tư Liên đã xảy ra biến hóa, trước đây gặp mặt cười nói gọi Hồ chủ nhiệm, hiện tại không phải cúi đầu làm bộ nhìn không thấy, cũng là qua loa hồ lộng một tiếng, sau đó bước nhanh rời đi, có chút người có vẻ nhìn có chút hả hê, ví dụ như một phó chủ nhiệm văn phòng trong huyện cục, biết Hồ Tư Liên phải xuống đài, trong lòng lập tức linh hoạt lên, liên tục tìm lãnh đạo báo cáo công tác.

Người đi trà lạnh.

Hồ Tư Liên cười thầm một tiếng, đối với cái này cũng không có gì ngoài ý muốn.

Cô lên lầu tìm Lương cục trưởng, tìm được Tần Dũng, tìm được rất nhiều lãnh đạo có quan hệ không tồi với mình, nhưng mọi người không phải là cố ý tránh mặt cô ấy, thì cũng là giả giọng cùng cô ấy, không ai nguyện ý hỗ trợ biện hộ cho, dù sao chuyện này vô cùng mất cảm, không ai nguyện ý đi hốt cái rủi ro này. Hồ Tư Liên trong lòng càng ngày càng lạnh, cười thầm đậm, trong lòng biết hiện tại đã không còn là tám phần, chức vụ của mình trăm phần trăm đã không còn, đây là nhân tình ấm lạnh, lúc cần dùng bạn, người ta sẽ khách khí lắm, hiện tại vừa gặp phải khó khăn, người ta ngay cả nói cũng lười nói với bạn.

Hồ Tư Liên không phải là một đứa nhỏ, lăn lộn trong cơ quan nhà nước đã gần mười năm, đối với sắc mặt của những lãnh đạo cũng thấy vô cùng rõ ràng, bắt quá biết là biết, rõ ràng là rõ ràng, nhưng chuyện này vẫn đổ lên trên đầu mình, Hồ Tư Liên vẫn không thể tiếp thu nổi, nhìn thái độ lạnh lùng của đám lãnh đạo, Hồ Tư Liên thiếu chút nữa ủy khuất đến ướt nước mắt, nhẩn nhẩn, cô ấy không tìm người hỗ trợ nữa, tai vạ đến nơi đều tự bay, ai cũng như nhau.

Mười sáng giờ, trung tâm chỉ huy một lần nữa mời dự họp hội nghị khẩn cấp, phần lớn lãnh đạo huyện cục đều tới.

Chỗ Hội nghị đã đổi thành phòng làm việc của phó chủ nhiệm họ Hác, cái này đã là một tín hiệu rất rõ ràng. Hồ Tư Liên nhìn Hồ Nhất Quốc mới vừa vào phòng họp liền cười với Hác chủ nhiệm, nhưng ngay cả con mắt cũng không liếc mình, Hồ Tư Liên trong lòng kêu khổ, không nói cái gì.

Lương Thành Bằng trước tiên làm một tổng kết, lại chuyển đạt chỉ thị của huyện ủy và thị cục, quy định trong hai ngày phải đem toàn bộ phạm nhân bắt được. Đây là lệnh chết, so trước chỉ thị quy định ngày phá án trước đây còn nghiêm khắc hơn nhiều, thành phố đã nổi giận, huyện ủy cũng nổi giận, không thể để cho sự khiếp sợ này lan ra toàn bộ tỉnh, làm cho vụ án chuyển biến xấu hơn, để không cho huyện Duyên Đài một lần nữa xuất hiện tử thương, cấp trên chỉ cho thời gian hai ngày!

Trong lòng mọi người căng thẳng, đều cảm giác được một tia gấp gáp.

Sau đó , Lương Thành Bằng đổi giọng nói, "Đối với việc thất trách của trung tâm chỉ huy ngày hôm qua, mọi người thấy thế nào?"

Hồ Nhất Quốc mở miệng trước, "Sai lầm nghiêm trọng của trung tâm chỉ huy tạo thành tổn thất rất lớn trong huyện, không chỉ bỏ lỡ thời cơ bắt phạm nhân tốt nhất, còn làm mất hai mạng người, tôi đề nghị truy cứu trách nhiệm của lãnh đạo tương quan!"

Triệu Kính Tùng nhìn Hồ Tư Liên, nói: "Tôi đồng ý."

Sở trưởng sở phái xuất Thành Quang Vạn Đào cũng gật đầu.

Lương Thành Bằng ừ một tiếng, "Ý kiến của lãnh đạo huyện là nghiêm túc xử lý, tôi đề nghị, huỷ bỏ chức vụ chủ nhiệm phòng làm việc của Hồ Tư Liên, tạm thời do Hác chủ nhiệm phụ trách trung tâm chỉ huy."

Hai mạng người, phải có người đứng ra gánh chịu trách nhiệm, Lương cục trưởng không có khả năng, Hồ cục trưởng càng không có khả năng, người tốt nhất không thể nghi ngờ chính là Hồ Tư Liên. Hồ Tư Liên ôm một tia hy vọng cuối cùng nhìn Tần Dũng và Tôn Trường Hồng, những năm gần đây, Hồ Tư Liên và hai người bọn họ qua lại rất gần, cũng giúp bọn họ không ít, tiết lộ không ít tin tức. Nhưng mà, Tần Dũng và Tôn Trường Hồng nhìn Lương cục trưởng không chớp mắt, căn bản không có ý đáp lại.

Trong mắt Hồ Tư Liên hiện lên nhất tia tự giễu, cúi đầu, cũng không có biện giải.

Lương Thành Bằng nói: "Đều đồng ý, vậy. . ."

". . . Tôi không đồng ý!"

Hồ Tư Liên kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn theo chủ nhân của giọng nói này.

Lương Thành Bằng nhú mày, nhìn Đồng Học Bản vừa lên tiếng.

Đồng Học Bản có chút tức giận, "Xảy ra loại chuyện này không phải ai cũng muốn, nhưng đó là vấn đề của người nghe điện thoại, có liên quan gì đến Hồ chủ nhiệm? Cho dù có liên quan trách nhiệm, vậy những người đang ngồi ở chỗ này không có trách nhiệm? Lương cục trưởng, Hồ chủ nhiệm tại cương vị cần trọng rất nhiều năm, bởi vì chuyện này mà huỷ bỏ chức vụ? Cái này cũng quá làm cho người ta thất vọng đau khổ! Tôi đề nghị tối đa ột xử phạt cảnh cáo, chờ bắt được phạm nhân sau đó hãy tính!"

Vạn Đào xem hắn, "Đã chết hai người người, một xử phạt thì xong?"

Đồng Học Bản lạnh lùng liếc hắn một cái, "Vạn sở trưởng, địa điểm xảy ra án là phạm vi của bên Thành Quan ông, trung tâm chỉ huy cũng là từ đồn công an của ông chuyển tới, nơi của ông cũng có ghi lại, nếu nói như vậy, vậy trách nhiệm của ông có truy cứu hay không truy cứu?" Thấy Vạn Đào thay đổi sắc mặt, Đồng Học Bản nói: "Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là phá án, không phải truy cứu trách nhiệm của ai, không phải lúc cãi cò với nhau!"

Nước mắt của Hồ Tư Liên thiếu chút nữa rơi xuống, cô không ngờ rằng đến thời khắc mấu chốt, Tần Dũng không nói chuyện, Tôn Trường Hồng không nói chuyện, chính là vị phó cục trưởng mới tới đã nói thay cô, có quen có biết, ngoại trừ vài lần tiếp xúc ngắn ngủi, ngoại trừ một lần nấu cơm cho Đồng Học Bản ăn, Hồ Tư Liên chưa từng có tiếp xúc sâu cùng hắn!

Hồ Nhất Quốc gõ bàn, "Lãnh đạo huyện đã có ý kiến, Hướng bí thư rất tức giận, nếu không. . ." Thường Lỗi vừa rơi dài, Hồ Nhất Quốc không có chỗ dựa vững chắc gần đây thành thật rất nhiều, hơn nữa xem ra, dần dần có vẻ đi theo Hướng Đạo Phát rồi.

Đồng Học Bản rất không khách khí ngắt lời,nói: "Tôi chỉ biết hiện tại vụ án còn chưa phá, nói cái gì đều là vô nghĩa, lâm trận đối tượng là điều tối kỵ, năng lực công Hồ chủ nhiệm tác tất cả mọi người đều rõ ràng, không thể bởi vì một chút sai lầm mà gạt bỏ công tích của một đồng chí, nói vậy nhân tâm sẽ tản đi, Lương cục trưởng, tôi đề nghị cho Hồ chủ nhiệm lập công chuộc tội, chờ vụ án kết thúc, rồi xử lý cũng không muộn."

Lương Thành Bằng mới vừa rồi đã quyết định, hơn nữa lãnh đạo huyện cũng có ý kiến, cho dù quan hệ cá nhân của ông và Đồng Học Bản không tồi, lần này cũng không có khả năng giúp được hắn, "Không cần phải nói, chuyện của trung tâm chỉ huy ảnh hưởng rất xấu, không truy cứu trách nhiệm của lãnh đạo chủ

quản, không có cách nào ăn nói với dân chúng, ừm, cứ như vậy, huỷ bỏ tất cả chức vụ hành chính của Hồ Tư Liên, còn lệnh điều động khác sau này sẽ có.” Ai cũng đều rõ ràng, cho dù có lệnh điều động gì, Hồ Tư Liên cũng khẳng định sẽ bị điều đến một chức quan nhàn tản, đời này không còn cơ hội xoay người.

Đồng Học Bản không phục nói: ”Lương cục trưởng, Hồ chủ nhiệm mấy năm nay. . .”

Lương Thành Bằng âm thầm cười khở, biết cái mồm của Đồng Học Bản rất lợi hại, cho dù chuyệ không đạo lý hần cũng có thể nói ra ba phần đạo lý, cho nên khoát khoát tay, không hần nói xong, ”Khẩn trương phá án, tan họp!”

Nếu như đổi lại một người khác ba lần bốn lượt chống đối mình, Lương Thành Bằng đã sớm trở mặt, nhưng ông nhìn ra được, Đồng Học Bản cũng không phải có mục đích chính trị mới nói giúp Hồ Tư Liên, đều nói Đồng cục trưởng trọng tình cảm, lời này xem ra không sai, người này tuy hơi xúc động một chút, nhưng cũng là do có ý tốt, kẻ ngu si đều nhìn ra được Hồ Tư Liên đại thể đã mất lúc này còn có thể không tiếc đắc tội với lãnh đạo, đứng ra nói giúp cho cô ấy, Lương Thành Bằng đối với Đồng Học Bản lại càng sâu thêm một tầng, nghĩ rằng trong một nơi người lừa ta gạt như thể chế, Tiểu Đồng với tính cách này quả thật rất hiếm có.

Ra phòng họp, Đồng Học Bản bước nhanh trở về.

Phía sau, Hồ Tư Liên đỏ mắt đuổi theo : ”Đồng cục trưởng.”

Đồng Học Bản nhìn lại, xin lỗi nói: ”Lời một người rất nhỏ, không giúp đỡ được chị.”

Hồ Tư Liên dùng sức lắc đầu, trong lòng cực kỳ cảm động, ”Đồng cục trưởng, tôi cũng không nói nhiều, những lời cậu nói ngày hôm nay tôi sẽ nhớ cả đời, cảm ơn!” Sự tình hôm nay, khiến cho Hồ Tư Liên thấy rõ rất nhiều việc, thấy rõ rất nhiều người, dưới tình huống ở ngoài sáng biết không có khả năng, Đồng cục trưởng không tiếc đắc tội với Hác chủ nhiệm, chống đối Lương cục trưởng, chống đối Vạn sở trường, để là giúp nói ra một câu công bằng, điều này làm cho Hồ Tư Liên rất xúc động.

Thật ra Đồng Học Bản cũng không có suy nghĩ nhiều, chủ yếu là người hần đắc tội nhiều quá rồi, ít hơn cũng chẳng sao, mà nhiều hơn mấy người cũng không sợ cái gì. Theo Đồng Học Bản thấy, Hồ Tư Liên giúp hần không ít, trước đó còn tự mình xuống bếp làm cơm cho hần ăn, cho nên mặc kệ được hay không, mình đương nhiên phải nói giúp vài lời, hướng chi Đồng Học Bản cho rằng, một người phụ nữ khôn khéo như Hồ Tư Liên ... nếu nghĩ việc thì thật là đáng tiếc!!

224. Chương 224: Động Thân Ra

Buổi sáng.

Cả đêm không ngủ, Đồng Học Bản dành chút thời giờ ngủ gật trong xe, đánh lể một giấc, chờ khi tỉnh dậy, Đồng Học Bản tiện tay tiếp nhận hộp cơm do Sở Phong đưa tới bỏ vào bụng, tiếp tục chỉ huy mấy người cảnh, kiểm tra xe khả nghi. Bất quá cả một đêm không có thu hoạch, những chỗ khác cũng không có tung tích phạm nhân, hiển nhiên mấy tên phạm nhân chạy trốn đều đang ở trong địa giới của thị trấn, sợ rằng đã sớm tìm được địa điểm ẩn thân. Vì vậy, Đồng Học Bản điều động cảnh lực, hiệp trợ võ cảnh và đội hình cảnh mở rộng tìm kiếm trong thành phố.

Cảnh sát bắt đầu đào sâu xuống đất ba mét, không ai có thể chạy trốn dưới tình huống như vậy.

Buổi chiều một giờ bốn mươi, Đồng Học Bản đang cùng Lưu Đại Hải Trần Phát thương lượng cái gì, bộ đàm đột nhiên phát ra âm thanh .

”Phát hiện phạm nhân! Phát hiện phạm nhân!”

”Số bảy nam lộ Bắc Giao! Tại trường tiểu học Nam Liễu!”

”Phạm nhân vào trong trường học! Có khả năng bắt con tin!”

Đồng Học Bản và Lưu Đại Hải nhìn nhau liếc mắt : ”. . . Đi!”

Chiếc Mercedes Benz mang theo đám người Lưu Đại Hải Sở Phong, vô cùng lo lắng chạy đến Bắc Giao, Đồng Học Bản trong lòng thầm chửi một câu mẹ nó xui quá, mà các cảnh viên khác cũng không khác biệt lắm, bởi vì đó là trường tiểu học, hiện tại còn chưa nghỉ hè, nếu như những đứa nhỏ này bị phạm nhân bắt, hậu quả quả thật là không tưởng nổi, Đồng Học Bản chú ý tới, một người cảnh sát bên cạnh Sở Phong trắng bệch một mảnh, tâm tình nôn nóng bất an hiện lên trên khuôn mặt, hiển nhiên là có người thân học tại trường tiểu học đó rồi.

Nam Liễu tiểu học.

Lúc Đồng Học Bản lái xe chạy tới, vô cảnh hình cảnh đã vây quanh tòa nhà hai tầng trong trường học này, tất cả mọi người đều vào vị trí, trận địa sẵn sàng đón quân địch, ở vị trí cách xa một chút, Đồng Học Bản thấy bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát và Tạ Tuệ Lan cùng các lãnh đạo huyện, đang ở trong một góc sân trường tiểu học mời dự họp hội nghị hiện trường, Lương Thành Bằng Hồ Nhất Quốc và lãnh đạo trung đội vô cảnh trung đội đã có mặt, bầu không khí khẩn trương tới cực điểm.

Xuống xe, Đồng Học Bản gọi Phùng phó đội trưởng của đội hình cảnh lại, "Lão Phùng, tình huống thế nào?"

Phùng phó đội trưởng vừa quay đầu lại, vừa đi vừa nói: "Đồng cục trưởng, lúc chúng tôi tới phạm nhân đã chạy vào trong tòa nhà, cũng may buổi chiều ngày hôm nay không có khóa, chỉ có mấy đứa nhỏ và thầy cô đang ở bên trong chuẩn bị lễ tốt nghiệp, nghe bên trong có tiếng kêu, ài, hẳn là bị phạm nhân bắt lại, mọi người cũng không dám xông vào, sợ tổn thương đến con tin, Hướng bí thư và Tạ huyện trưởng bọn họ đang thương lượng nên làm sao bây giờ."

Đồng Học Bản nắm chặt nắm tay, "Cái đám khốn nạn này, bọn chúng bao nhiêu người?"

Phùng phó đội trưởng nói: "Hẳn là chín, xem ra mười người chạy từ bên kia đến, phần lớn đều đến Duyên Đài."

Đồng Học Bản nói: "Tỷ lệ đột phá có bao nhiêu phần trăm? Tay súng bắn tĩa đâu?"

Phùng phó đội trưởng lắc đầu nói: "Nếu như chỉ một hai người còn được, nhưng chín người nhiều lắm, trong bọn chúng còn có mấy người không biết lấy được súng từ nơi nào, có thể là lúc trước cảnh ngục huyện Lân, lúc đuổi bắt có hai hình cảnh bị thương." Hẳn chỉ chỉ tòa nhà hai tầng, "Phạm nhân rất gian xảo, kéo rèm cửa sổ lại hết, ngay cả bọn chúng ở nơi nào chúng ta cũng không rõ ràng, hơn nữa tay súng bắn tĩa cũng không có biện pháp đồng thời bắn gục chín người, chỉ cần lưu lại một, con tin có thể gặp nguy hiểm."

Đột nhiên, trên lầu truyền đến tiếng khóc.

"Hu hu. . . Cứu cứu. . . Hu hu. . ."

Chỉ thấy một cửa sổ mở ra, lộ ra một khuôn mặt kinh khủng của một cô bé, tám phần là học sinh của Nam Liễu tiểu học, cái cổ của cô bé bị nhất bàn tay to nắm chặt, ngay sau đó, cửa sổ bên cạnh cẩn thận lộ ra một cái đầu của người trung niên, trên đỉnh đầu trọc lóc có một vết sẹo. Cái khuôn mặt này, các cảnh sát bên dưới đều đã thấy qua, chính là một trong số chín tên tội phạm vượt ngục, tên này phạm tội cướp của giết người.

"Đám người bên dưới nghe đây, nếu ai dám tiến vào đây, nếu ai dám nổ súng, tao giết nó chết trước!"

Lương Thành Bằng vừa nhìn, lập tức cầm loa phóng thanh hô lên: "Không nên làm tổn thương con tin! Không nên làm tổn thương con tin!"

Tên phạm nhân cười hắc hắc một tiếng, nói: "Không làm tổn thương cũng được, kêu lãnh đạo huyện của bọn mày đến nói chuyện với tao!"

Lương Thành Bằng do dự, đem loa phóng thanh đưa ột ông mập bên cạnh, người này là Tào Húc Bằng, là phó bí thư huyện ủy, là người đứng thứ ba ở huyện Duyên Đài này.

Tên tội phạm lớn tiếng nói: "Mày cũng là lãnh đạo huyện? Tốt, bọn tao không có yêu cầu khác, lập tức tìm cho bọn tao một chiếc xe để bọn tao rời đi, cái này mày phải bảo đảm an toàn của bọn tao, nếu ai dám nổ súng, thì đừng trách tao không khách khí, chờ bọn tao đi xa, đương nhiên sẽ thả con tin ra, thế nào?"

Tào Húc Bằng nhìn về Hướng Đạo Phát và Tạ Tuệ Lan, thấy hai người đều khẽ gật đầu, ông lên tiếng nói :
"Chúng tôi đáp ứng yêu cầu của anh!"

Lương Thành Bằng nói chen vào : "Trước tiên để cho chúng tôi nhìn thấy những con tin khác! Chúng tôi muốn xác định con tin an toàn!"

Tên tội phạm nói : "Đừng lộn xộn, con tin không để cho bọn mày nhìn, lập tức tìm xe cho tao!"

Từ hai mạng người ngày hôm qua là có thể thấy được, tất cả phạm nhân đều là thứ ác đồ hung cực, hơn nữa vô cùng gian xảo. Lương Thành Bằng trước tiên muốn ổn định bọn họ, rồi quay lại nói với một người hình cảnh vài câu, kêu bọn họ đi tìm xe, sau đó cầm lấy loa phóng thanh nói : "Đã cho đi lấy xe!"

Tên tội phạm thỏa mãn ừ một tiếng : "Được, cho bọn mày thời gian mười phút!"

Lương Thành Bằng cau mày : "Mười phút tuyệt đối không đủ, chúng tôi cần phải về ga ra lấy xe, cần phải ..."

Tên phạm nhân ngắt lời : "Mặc kệ bọn mày dùng phương pháp gì, mười phút, nếu sau mười phút không thấy xe thì đứa con gái này sẽ mất mạng, bọn mày tự mình hiểu đi!"

Bỗng dưng, từ ngoài cổng trường tiểu học truyền đến tiếng kêu thê lương : " Hồng Hồng! Hồng Hồng!"

Cô bé ở trên cửa sổ vừa nghe thấy tiếng kêu, nhất thời quơ tay cào cấu vào không trung, khóc nói : "Mẹ! Ba! Cứu con!"

Người thiếu phụ ngoài cổng liều mạng đẩy mấy người cảnh sát chạy vào : "Hồng Hồng!"

"Hồng Hồng! Ba đi qua đây! Đừng sợ! Đừng sợ!"

Một người đàn ông hai mắt đỏ bừng, điên cuồng đẩy một người hình cảnh ra : "Tránh ra! Để cho tôi vào! Tránh ra!"

Chuyện trường tiểu học Nam Liễu xuất hiện phạm nhân vượt ngục bắt con tin không biết truyền ra như thế nào, mà rất nhiều người lớn nhanh chóng đi tìm con cháu của mình, người không tìm thấy thì đều vọt đến trước cổng trường, còn có nhiều người nhà của các thầy cô bên trong cũng đã có mặt, cảnh tượng ở đây có chút hỗn loạn, tất cả mọi người đều hô tên của con cái hoặc người thân của mình, nghe thấy tiếng là, trong tòa nhà cũng truyền ra tiếng khóc và tiếng đáp lại.

"Là tiếng của con tôi! Con tôi ở bên trong!"

"Lỗi Lỗi! Mẹ ở chỗ này!"

"Hu hu! Nữu Nữu! Con có ở đó hay không?"

Lương Thành Bằng sợ hiện trường hỗn loạn sẽ làm tức giận phạm nhân, lập tức hô : "Đồng cực trưởng!"

Đồng Học Bán hiểu ý, lập tức mang người ra chặn ngay cổng trường, một người cũng không cho vào : "Các vị, xin mọi người bình tĩnh một chút, tôi rất hiểu tâm tình của mọi người, nhưng hiện tại tình huống khẩn cấp, xin đừng làm thêm loạn, con cháu của mọi người cảnh sát chúng tôi sẽ toàn lực cứu ra, xin tin tưởng chúng tôi!"

Kịch, một người phụ nữ quỳ gối xuống đất, rơi lệ đầy mặt nói : "Cầu xin các người! Cứu con tôi! cứu con tôi!"

Đồng Học Bán đi qua đỡ bà ấy lên, nói : "Chị, mau đứng lên đi, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng!"

"Hu hu, con tôi mới mười tuổi, mười tuổi thôi!"

Mười mấy người, rất nhiều người lớn đã gấp đến nỗi rơi nước mắt, thương thay cho tâm của cha mẹ trong thiên hạ, làm Đồng Học Bán nhìn mà có chút chua xót trong lòng.

Bên kia, tên phạm nhân đã rút đầu vào, hình như đang nói cái gì đó với người sau lưng, không lâu sau, tên tội phạm này lại một lần nữa đưa đầu ra, trốn bên cạnh cửa sổ kêu : "Anh em tao nói đám cảnh sát bọn mày thích giở mảnh khố, không thành thật, như vậy đi, bọn mày ột lãnh đạo đến làm con tin cho bọn tao!"

Hắn đưa mắt ra tìm kiếm bên dưới, đột nhiên nói : "Mày! Chính là mày, cái thằng mập vừa nói hồi nãy đó, mày lên!"

Người mà hắn nói chính là phó bí thư huyện ủy Tào Húc Bằng!

Tào Húc Bằng biến sắc, ông ta không ngờ rằng phạm nhân sẽ đưa ra loại yêu cầu này!

Lương Thành Bằng lập tức kéo Tào Húc Bằng lại : "Tào bí thư! Tuyệt đối không thể đi!"

Tào Húc Bằng căn bản không muốn đi, ông biết nếu như mình tiến vào, khả năng còn sống rất nhỏ, phạm nhân tuyệt đối sẽ giữ ông lại cuối cùng, cho dù là chạy được, thì mạng của ông chỉ sợ là cũng ... Cái hành động kéo lại của Lương Thành Bằng đã giải quyết tình cảnh xấu hổ giúp cho Tào Húc Bằng, trong lòng có chút cảm kích, vì nếu như ông lùi bước ngay trước mặt của mọi người, thì mặt mũi của toàn bộ chính phủ huyện hỷ sẽ bị chính ông chà đạp.

Hướng Đạo Phát nổi giận nói : "Sao xe còn chưa tới? Cho bọn chúng xe trước ổn định bọn chúng!"

Phía trên, tên tội phạm không nhịn được nắm chặt cổ của cô bé hơn : "Thằng mập! Nhanh lên! Cho mày ba phút! Nếu không bọn tao sẽ giết con tin!"

Người thiếu phụ ngoài cửa khóc rống lên : "Hong Hong! Đừng giết con gái của tôi! Cầu xin các người!"

Cha của Hong Hong thì gấp gáp hô to với bên lãnh đạo huyện : " Cứu con gái của tôi!"

Mặt của Tào Húc Bằng trắng bệch, vào thời điểm này ông không thể không lên tiếng, do dự nói : " ... để tôi đi!"

Tạ Tuệ Lan hí hóp mắt lạnh lùng nhìn cái cửa sổ kia.

Trong lòng Lương Thành Bằng trầm xuống, sự gian xảo của đám tội phạm này đã nằm ngoài dự liệu của ông, sớm biết đối phương sẽ đưa ra loại yêu cầu như vậy, thì nói cái gì ông cũng không đem ban chỉ huy đặt ở phía sau những chiếc xe cảnh sát này, lại càng không cho lãnh đạo huyện nói chuyện với phạm nhân, Lương Thành Bằng sợ phiền phức càng chuyển biến xấu thêm nữa, lúc này không quản nhiều, ông chỉ muốn bảo đảm an toàn cho Hướng bí thư, Tạ huyện trưởng và Tào phó bí thư mà thôi : "Hồ cục trưởng! Đưa Hướng bí thư và Tạ huyện trưởng rời đi! Ban chỉ huy đặt ở bên ngoài!"

Hồ Nhất Quốc đáp một tiếng : "Hướng bí thư, Tạ huyện trưởng!"

Hướng Đạo Phát trừng mắt nhìn Lương Thành Bằng : "Con tin còn chưa giải cứu! Tôi đi cái gì!"

Lương Thành Bằng không biết Hướng bí thư là thật tâm nghĩ như vậy hay là giả vờ nữa, nhưng ông rõ ràng, nếu như đám phạm nhân đổi ý, yêu cầu bí thư huyện ủy làm con tin, nhưng Hướng bí thư lại không đi, nếu như vì chuyện này mà con tin xảy ra vấn đề gì thì danh tiếng của Hướng bí thư sẽ tiêu tùng, mà danh tiếng của lãnh đạo huyện Duyên Dài cũng sẽ bị tiêu tùng, đây là điều tuyệt đối không thể phát sinh, cho nên vô luận thế nào cũng phải đưa Hướng bí thư và Tạ huyện trưởng rời đi : "Hồ cục trưởng! Nhanh lên một chút!"

Hồ Nhất Quốc mở cửa xe, muốn mời Hướng bí thư lên xe, nhưng mà Hướng Đạo Phát lại đẩy ông ta ra!

Trong lòng Hồ Nhất Quốc thầm mắng ông tỏ vẻ cái quái gì, đi nhanh giùm tôi một cái, nhưng mà ngại quan uy của đối phương, nên không dám mạnh mẽ ra tay.

Hướng Đạo Phát lúc này cũng tiến thối lưỡng nan lắm, vì ánh mắt của Tạ Tuệ Lan vô cùng kiên định, neho mắt nhìn, không có một ý nào rời đi cả.

Lương Thành Bằng nổi nóng lên hét : "Đồng cục trưởng! Giao cho cậu!"

Nghe vậy, Đồng Học Bản đang duy trì trật tự cách đó không xa thông thả đi bộ qua, nhìn Tạ tử một cái, sau đó nói với Hướng Đạo Phát : "Hướng bí thư! Ở đây quá nguy hiểm! Ngài phải lập tức rời đi!"

Hướng Đạo Phát cau mày nói : "Con tin còn chưa ..."

Đồng Học Bản căn bản là không nghe, mở cửa xe túm lấy phần lưng áo phía sau của Hướng Đạo Phát, một tay đẩy mạnh vào ghế ngồi phía au, không để ý đến tiếng chửi mắng sau khi té ngã của Hướng Đạo Phát, Đồng Học Bản đóng cửa cái rầm, rồi đi ra mở cửa ghế trước, biểu tình phức tạp nói : "Tạ huyện trưởng!"

Tạ Tuệ Lan hí hóp nhìn hấn : "Đưa Hướng bí thư đi! Tôi ở lại chỉ huy!"

Đồng Học Bàn không nói hai lời, túm lấy cánh tay của Tạ tử.

Sắc mặt của Tạ Tuệ Lan hơi trầm xuống : "Không nghe thấy tôi nói gì sao?"

Đồng Học Bàn có chút phát sợ, nhưng mà lúc này không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, kiên trì nắm lấy tay của cô, Tạ Tuệ Lan hơi giật tay, nghiêm mặt hất tay của hấn ra. Thấy thế, Đồng Học Bàn nổi lòng hung ác lên, túm lấy thắt lưng của Tạ Tuệ Lan, mạnh mẽ ôm lấy cô ấy lên, một chân đá cánh cửa xe mở rộng ra, một tay ném Tạ Tuệ Lan vào ghế cạnh người lái, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Đồng Học Bàn đóng cửa cái rầm : "Lái xe!"

Xe cảnh sát chạy đi, chạy ra ngoài cổng lớn trường học!

Lương Thành Bằng âm thầm gật đầu, vào thời khắc máu chốt vẫn là Tiểu Đồng cục trưởng, sở dĩ ông không gọi người khác mà gọi Đồng Học Bàn, là bởi vì trong toàn bộ cán bộ huyện ở đây, có thể không sợ đắc tội với người, có thể dám mạnh bạo với lãnh đạo, phỏng chừng cũng chỉ có một mình Tiểu Đồng cục trưởng mà thôi. Hiện tại vào thời điểm như vậy, cho dù là mạnh tay cũng phải buộc người rời đi, nếu không xảy ra nguy hiểm thì ai chịu trách nhiệm đây.

"Còn một phút đồng hồ nữa!" Tên phạm nhân cười nói : "Thằng mập! Mày có lên hay không?"

"Hong Hong! Hong Hong!"

"Mẹ ơi! Hu hu! Con sợ!"

Cô bé Hong Hong đã bị tên phạm nhân lôi lên cửa sổ, hình như là có thể ném ra bất cứ lúc nào, ngoài cổng truyền đến tiếng hét chói tai của cha mẹ Hong Hong.

Tâm của Tào Húc Bằng càng ngày càng trầm, cắn răng suy nghĩ vài giây, ông cất cao giọng nói : "Tôi đi! Đừng tổn thương con tin!"

"Tào bí thư!" Lương Thành Bằng nắm lấy cánh tay của ông.

Tào Húc Bằng lắc đầu thở dài : "Buông ra đi, sinh mệnh của dân chúng là hàng đầu" Nhìn lên cửa sổ, Tào Húc Bằng cảm thán : "Chỉ là một đứa nhỏ, cháu gái của tôi cũng lớn như cô bé này" Bị bắt đắc dĩ, Tào Húc Bằng đã làm ra quyết định, ông không thể không đi.

Nhìn lại sau lưng, Tào Húc Bằng biết, lúc này nếu đi là có thể không trở về được.

Tào Húc Bằng bước đi từng bước về phía trước, bước chân rất là trầm trọng.

Bỗng nhiên, một cánh tay kéo ông ta lại, là tay của Đồng Học Bàn : "Tào bí thư, ngài đi ngoại trừ chịu chết, thì không có bất luận ý nghĩa gì!"

Tào Húc Bằng có chút kích động ; "Nhưng đứa nhỏ làm sao đây? Học sinh và thầy cô bên trong phải làm sao đây?"

Đồng Học Bàn chần chờ nói : " ... để tôi đi!"

Tào Húc Bằng ngăn cả người, Lương Thành Bằng và cảnh sát xung quanh đều ngăn ngợ.

Đồng Học Bàn không để ý đến bọn họ, đi lên phía trước vài bước, đoạt lấy loa phóng thanh trong tay của Tào Húc Bằng, giơ lên cao nói : "Người trên lầu nghe đây, hình thể của Tào huyện trưởng các người hấn cũng đã thấy, mang theo ông ta rút lui, nói không chừng Tào huyện trưởng sẽ phản kháng nửa đường, có thể làm cản chân của các người, để tôi đi với các người!"

Tên tội phạm nhìn hấn : "Mày làm quan gì?"

Đồng Học Bàn đáp không chút nghĩ ngợi : "Cục trưởng cục giáo dục!"

Đồng Học Bàn bình thường không thích mặc cảnh phục, bây giờ đang mặc thường phục trên người, hơn nữa dáng người gầy teo ốm yếu, ai cũng không nhìn ra hấn là cục trưởng cục cảnh sát được, mà tên phạm nhân này trước đó cũng nghe có người gọi hấn là Đồng cục trưởng, biết hấn là một quan viên, hơn nữa hình thể

này quả thật là đáng tin cậy hơn tên mập kia, cho dù phản kháng cũng không có độ mạnh yếu gì, vì vậy suy nghĩ một chút, cẩn thận nói : "Tìm một cảnh sát còng tay mày lại, rồi mày lên đây!"

Đồng Học Bán bình tĩnh nói : "Tôi có thể đi với các người, nhưng mà các người phải thả bọn nhỏ ra trước!"

Tên phạm nhân cau mày : "Mày làm cái đêch gì mà có nhiều điều kiện thế? Có tin tao ném con nhỏ này xuống không?"

Công phu chém gió của Đồng Học Bán rất là ghê gớm : "Tôi cũng chỉ là muốn tốt cho các người, các người nghĩ mà xem, bắt nhiều đứa nhỏ như vậy, cái này sẽ tạo ra bao nhiêu áp lực của dư luận xã hội? Cảnh sát có thể bỏ qua cho các người sao? Không có khả năng, bọn họ nhất định sẽ an bài tay súng bắn tỉa ở xung quanh để bắn gục các người, nhưng mà nếu như các người thả mấy đứa nhỏ ra, tình thế lại khác, chỉ cần có con tin trong tay, không phải vạ bắt dắc dĩ thì cảnh sát sẽ không ra tay, hơn nữa, nhiều đứa nhỏ như vậy còn không hiểu chuyện, có khóc, có la, có quậy, các người cũng quản lý không nổi, có tôi ở đây, cùng với mấy thầy cô, cũng đã đủ làm con tin ấy người rồi"

Đúng là như thế thật, đám phạm nhân này giờ bị lũ trẻ con khóc hô làm cho rất là phiền lòng.

Nhưng mà tên tội phạm trên cửa sổ cũng không dễ dàng đồng ý : "Mày nghĩ thật là đẹp, không cần phải nói, bọn tao không được an toàn, thì đám con nít này một đứa cũng đừng hòng chạy!"

Đồng Học Bán hơi trầm ngâm một chút : "Vây ít nhất phải thả cô bé trên tay của anh ra trước, chúng tôi muốn nhìn thấy thành ý của anh!"

Tên tội phạm căm tức nói : "Mày nói cái chó gì thế? Lên hay không?"

Đồng Học Bán nghiêm mặt nói : "Các người ngay cả thành ý thả một người cũng không có, chúng tôi làm sao mà biết sau khi các người chạy có thả người hay không, xe cũng tuyệt đối không cung cấp cho các người!"

Tên tội phạm vừa định chửi ầm lên, thì phía sau tựa hồ có một người nào đó kéo hần vào.

Vài giây sau, tên tội phạm kéo cô bé tên Hồng Hồng từ ngoài cửa sổ vào : "Được! Cho bọn mày nhìn thành ý!"

Không lâu sau, cửa lớn của tòa nhà mở ra, Hồng Hồng vừa khóc vừa chạy ra : "Mẹ! Ba! Hu hu ..."

Hai vợ chồng kia cũng không biết là lấy sức mạnh từ đâu ra, mà vùng lên đẩy mấy người cảnh sát ra, chạy qua, một tay ôm lấy con gái thật chặt : "Hồng Hồng!"

Cha của Hồng Hồng kích động nói : "Đồng cục trưởng! Cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài!"

Đồng Học Bán khoác tay : "Mang đứa nhỏ đến chỗ an toàn đi!"

Tên tội phạm trên lầu nói : "Đồng cục trưởng, còng tay lại nhanh lên!"

Ánh mắt của Đồng Học Bán lạnh lại, quay người, đi qua hướng của Lương Thành Bằng và Tào Húc Bằng, vươn tay ra : "Nào mọi người, còng tay"

Lương Thành Bằng trừng mắt nhìn hần : "Tiểu Đồng! cậu làm gì vậy?"

Tào Húc Bằng cảm động nói : "Để tôi đi cho! Cậu ... cậu ... ài!"

Bí thư chính pháp ủy Hoàng Lập vừa nãy ở bên ngoài bố trí tay súng bắn tỉa, hiện tại đã chạy đến đây, thấy được cảnh như vậy, Hoàng Lập và Tào Húc Bằng trước kia đều là thuộc hạ của bí thư huyện ủy Thường Lỗi cả, đối với Đồng Học Bán đã gián tiếp lật ngả Thường bí thư xuống, bọn họ đương nhiên là rất không có hảo cảm rồi, nhưng mà đến ngay thời điểm mấu chốt như vậy, Đồng Học Bán lại tự nhiên nhảy ra thay cho Tào Húc Bằng, rung động trong lòng đương nhiên là lớn không cần phải tả rồi.

Đồng Học Bán cười khổ nói : "Tào huyện trưởng, ngài đừng nói nữa, tôi ... ít nhất ... cũng có chút công phu trên người!"

Ai cũng biết, mặc kệ là Đồng cục trưởng có thể đánh nhau, nhưng đối phương có đến chín người, còn có súng, còn có con tin. Đồng Học Bán thì bị còng tay lại nữa chứ, căn bản là không có khả năng tiêu diệt tội phạm bên trong được, đi chính là chịu chết. Giờ phút này, mặc kệ là dân chúng xem náo nhiệt bên trong,

hay là gia trưởng của lũ trẻ, hoặc là những cán bộ và cảnh sát ở tại hiện trường, trong lúc nhất thời, tất cả đều trở nên nghiêm nghị kính khời, cho dù là đám người Hồ Nhất Quốc Triệu Kính Tùng có mâu thuẫn rất sâu với Đồng Học Bân cũng có chút bội phục hẳn.

Biết rõ là chịu chết nhưng vẫn còn động thân mà ra, cái này không phải là ai cũng có thể làm được.

Bất quả Đồng Học Bân cũng không chuẩn bị đi chịu chết oan, BACK trên người của hắn tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng khoảng được năm phút đồng hồ, dựa vào cái này, cũng có thể làm nên chút chuyện, chỉ là đối phương có súng, cái này có tính nguy hiểm cao quá, Đồng Học Bân không có nắm chắc, nhưng mà nghĩ đến hai mạng người ngày hôm qua, nghĩ đến những thầy cô và những đứa nhỏ trong tòa nhà, Đồng Học Bân liền nghĩ mình phải thử một lần mới được.

"Còng tay! Nhanh lên một chút!" Đồng Học Bân giục.

Không có một cảnh sát nào dám đứng ra, mọi người cắn chặt hàm răng lại, nắm chặt nắm đấm lại, còn có mấy người nữ cảnh sát rơi nước mắt nữa.

Đồng Học Bân hô : "Phùng đội trưởng!"

Phùng phó đội trưởng nghe vậy, chậm rãi đi tới : "Đồng cục trưởng, tôi ..."

Đồng Học Bân nói : "Nhanh lên một chút, đừng chọc giận phạm nhân!"

Bất đắc dĩ, Phùng phó đội trưởng lấy còng tay ra, lạch cạch hai tiếng, còng hai tay của Đồng Học Bân lại, nhìn lên trên lầu, chờ khi Đồng Học Bân vừa quay lưng đi, thì đem chìa khóa còng tay nhét vào trong miệng của Đồng cục trưởng, nhưng mà trên lầu truyền đến tiếng la của tên tội phạm, khiến cho cái chìa khóa của ông rơi xuống đất, bất đắc dĩ, Phùng phó đội trưởng không thể làm cái gì khác hơn là đành phải nghe lời, tia hy vọng cuối cùng cũng đã không còn.

Đồng Học Bân cười an ủi, nói : "Đừng làm biểu tình như, còn chưa chết mà, để tôi thử xem có thể cứu con tin ra hay không"

Lương Thành Bằng thở dài, dùng sức vỗ vai của Đồng Học Bân : "Cẩn thận, nhất định phải cẩn thận!"

Đồng Học Bân gật đầu : "Lương cục trưởng, nếu như tôi xảy ra chuyện, à, tôi nói là nếu như thôi nhé, nếu tôi hy sinh, thì bên mẹ của tôi xin nhờ ngài chiếu cố nhiều một chút, cảm ơn"

Lương Thành Bằng trừng mắt nói : "Đừng có nói gở!"

Phùng phó đội trưởng cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng mà nụ cười này không dễ coi cho lắm : "Ngài khẳng định sẽ không có việc gì! Tuyệt đối không có việc gì!"

Đồng Học Bân nói : "Mượn lời nói của anh vậy, chỉ hy vọng là như thế thôi!"

Vành mắt của Tào Húc Bằng ướt lên, nắm lấy tay của Đồng Học Bân nói : "Nhất định phải trở về! Tôi còn chờ uống vài ly với cậu!"

Đồng Học Bân nhẹ nhàng ừ một cái, vui đùa : "Tửu lượng của tôi không được tốt lắm, Tào huyện trưởng xin bỏ qua chuyện này cho tôi, ha ha"

Tào Húc Bằng cũng không nói những lời cảm kích nào nữa, chỉ là liên tiếp nắm tay của Đồng Học Bân, Đồng Học Bân đã đi chịu khổ thay cho ông, nếu như hắn không đứng ra, thì hiện tại mình đã có thể trở thành một con tin, cái nhân ti2h này, Tào Húc Bằng không thể không lĩnh được.

Đồng Học Bân quay đầu lại tìm kiếm ra ngoài cổng trường học, muốn nhìn thấy ánh mắt của Tạ Tuệ Lan, nhưng mà xe cảnh sát chở Tạ tỷ và Hướng bí thư đã rời xa trường học, Đồng Học Bân cũng không nhìn thấy cô ấy, trong lòng hắn dần dần trầm xuống, hít sâu một hơi, đi đến hướng tòa nhà, đầu óc vận chuyển cực nhanh, nghĩ xem nên giải quyết khốn cảnh trước mắt như thế nào, làm sao cứu được những thầy cô và những đứa nhỏ này.

Trên người mình hiện tại không chỉ có một mạng, nếu như thất bại, thì mạng của con tin cũng không được bảo đảm.

Phải thành công! Xe cũng sắp tới rồi! Thời gian còn lại của mình còn chưa đến năm phút đồng hồ!

Ánh mắt của Đồng Học Bản dần dần rét lạnh xuống!

225. Chương 225: Né Đạn

Tòa nhà dạy học.

Phòng khách lầu một.

Đồng Học Bản vừa đi vào bên trong đúng một giây, cánh cửa sau lưng bỗng khép lại, nghiêng đầu nhìn lại, một phạm nhân rất gầy đã đóng cánh cửa lại, chuẩn bị xong hết, tên phạm nhân nhìn Đồng Học Bản từ trên xuống dưới, biểu môi, nói gờ tay lên, lập tức áp sát lại gần lục soát người của Đồng Học Bản, thấy trên người hắn không có vũ khí hay chìa khóa mở còng gì, tên phạm nhân mặt không biểu tình đẩy một cái, kêu hắn đi lên lầu. Đồng Học Bản cũng không nói thêm gì, khước mắt chỉ tìm kiếm ra xung quanh.

Tầng hai, có hai tên phạm nhân một ột lùn đang đứng chờ ở đó.

"Đây là quan viên chính phủ? Sao trẻ tuổi như thế? Giả hay sao?"

"Hắn là không phải, lão Từ nghe có người gọi hắn là Đồng cục trưởng?"

"Mới hai mươi mấy tuổi đã là cục trưởng cục giáo dục? Xem ra phía trên tên nhóc này có người, chúng ta cũng dễ thoát thân hơn"

"Tiểu Vương, dẫn hắn vào trong, nhốt chung với đám người kia, mày và tiểu Chu canh gác bọn chúng, đừng để chúng chạy"

Cái tên gầy mang Đồng Học Bản tới lập tức gật đầu, sau khi đi vài bước, hắn mở một cánh cửa phòng học, trên cửa phòng có ghi là "ban hai năm năm" một tay đẩy Đồng Học Bản vào. Đồng Học Bản lão đảo té xuống, đụng vào một góc bàn, ôm đầu nhin đau, ngẩng đầu lên nhìn, có vài người đang ngồi run run trong góc phòng, học sinh tiểu học khoảng mười tuổi, hai cô giáo và một thầy giáo.

Tên phạm nhân gầy đá Đồng Học Bản một cái, gờ con dao nhỏ trong tay lên : "Cút qua đó ngồi, đừng lộn xộn!"

Lại một tên phạm nhân khác đi vào, trên tay là một cây súng, hai người cùng nhau canh gác con tin.

Mấy đứa nhỏ khóc sụt sướt ngồi vây quanh thầy cô, cô giáo thì vẫn tốt, chỉ là cổ tay bị băng keo trong buột chặt lại, còn thầy giáo thì khổ hơn một chút, bị dây trói chặt cứng không nhích được, mà còn bị buột vào cái bàn nữa. Đồng Học Bản đi qua, ngồi vào góc tường với bọn họ, nhìn lại, tên phạm nhân cầm súc thì ngồi xa xa cạnh tường, súng trên tay chuẩn bị nổ súng bất cứ lúc nào, còn tên gầy thì cầm dao đi qua đi lại trong phòng, biểu tình có chút khản trương, thỉnh thoảng có kéo rèm cửa lên nhìn đám cảnh sát bên ngoài.

Đồng Học Bản cúi đầu nói : "Chỉ có mấy người là con tin? Còn người khác không?"

Thầy giáo có vẻ coi như bình tĩnh, chỉ là tay thì bị trói lại thôi : "Khi phạm nhân chạy vào thì cầm súng chỉ vào chúng tôi, bắt trói chúng tôi lại, tôi không biết những thầy cô và học sinh khác có chạy ra được không"

Một cô giáo khóc lên nói : "Có Trần chủ nhiệm nữa, hồi nãy tôi vừa nghe tiếng hô của cô ấy, tại phòng học khác"

Con tin không cùng một chỗ? Đồng Học Bản cau mày, cảm thấy hơi vướng tay.

Tên mập cầm súng chỉ chỉ vào mấy người : " Nói cái gì đó? Muốn chết à? Câm miệng lại cho tao!"

Tên gầy nhìn hắn, nói : "Anh mập, anh nói chúng ta có thoát không?"

"Đương nhiên là thoát" Thằng mập nói : "Nhiều con tin như vậy, tao không tin cảnh sát dám mặc kệ, nếu như đám không tha cho chúng ta đi, thì giết mấy đứa nhỏ này trước"

Mấy đứa nhỏ vừa nghe vậy, lập tức khóc hu hu lớn hơn nữa.

Thằng mập giận dữ, giơ súng lên nói : "Lại khóc, có tin tao bắn chết mẹ bọn mày không? Câm miệng lại! Câm lại hết cho tao!"

Sắc mặt của một cô giáo liền thay đổi, vội vàng kéo mấy đứa nhỏ lại không cho bọn trẻ khóc nữa, nhưng mà mấy đứa này còn nhỏ quá, hiển nhiên không hiểu cái gì, chỉ có một thằng bé nín khóc, còn lại thì càng khóc kinh hơn. Thằng mập và thằng gầy cau mày, mắng chửi vài câu rồi cũng lười quẩn, thấp giọng nói chuyện gì đó.

Mượn cơ hội này, Đồng Học Bân nói nhỏ : "Không còn kịp rồi, một lát chỉ cần tôi khẽ động, các người lập tức nằm úp xuống"

Thầy giáo kinh ngạc nói : "Bọn họ nhiều người như vậy, còn có súng, cậu, cậu ..." Cô giáo cũng khẩn trương, nói : "Cậu đừng xúc động"

Đồng Học Bân nói : "Vậy cũng không thể ngồi chờ chết được, các người cứ làm theo lời tôi nói, mấy đứa nhỏ cố gắng nằm úp xuống"

Một bà giáo tóc dài ngồi trong góc hơi kinh hãi : "Cậu không phải là cục trưởng cục giáo dục? Cậu là ..."

"... tôi là Đồng Học Bân"

Cô giáo tóc ngắn hít sâu một hơi lạnh : "Ngài là Tiểu Đồng cục trưởng? Là Tiểu Đồng cục trưởng đó?" Thầy giáo và cô giáo tóc ngắn hơi kinh hãi, hiển nhiên là có nghe qua danh tiếng của Đồng Học Bân, nhất thời, mọi người liền nổi lên hy vọng, tất cả đều căn thẳng nhìn về hướng Đồng Học Bân.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, một thằng đàn ông trắng trẻo kéo một người đàn bà không mặc quần đi vào.

Bà giáo tóc dài kêu lên : "Trần chủ nhiệm!"

"Cô Trần!" Thầy giáo phần nộ nắm chặt tay.

Trần chủ nhiệm khoảng chừng bốn mươi tuổi, phía dưới trống trơn, tóc tai bù xù, sau khi bị ném vào, bà ấy nằm trên mặt đất không nhúc nhích, trong hai mắt đã không còn thần thái, khóe mắt còn chảy ra vài giọt nước. Còn cái thằng khốn kia cười hắc hắc đá Trần chủ nhiệm vài cái, đá cho bà ấy lăn đến chỗ của Đồng Học Bân : "Cái bà già này chơi thật tốn sức, cũng lớn tuổi rồi, thằng mập, thằng gầy, bọn mày muốn chơi thì chơi đi" Dứt lời, người này đi ra khỏi phòng.

Thằng gầy vốn không có tâm tư này, nhưng mà nhìn thân thể trần trụi bên dưới của Trần chủ nhiệm, trong lòng nhất thời nổi lửa lên.

Thằng béo cười ha hả, bĩu môi : "Muốn chơi thì chơi, xe còn chưa đến mà!"

Thầy giáo quát : "Súc sinh!"

Hai cô gái cũng khóc, Trần chủ nhiệm có danh tiếng rất tốt trong trường, người rất lương thiện, không ngờ rằng lại bị đâm súc sinh này ...

Thằng gầy không thêm để ý tới, đi đến trước mặt của Trần chủ nhiệm, bắt đầu cởi quần.

Đồng Học Bân mặt tối sầm lại, đồng tử hơi rụt vào trong, năm ngón tay tách ra, khép lại, tách ra, khép lại. Bỗng dưng, ngay khi thằng gầy vừa ngồi xổm xuống trước người của Trần chủ nhiệm, tách hai chân của bà ấy ra, thì Đồng Học Bân tựa như một tia chớp, lao cái vù ra. Thằng gầy vẫn luôn phòng bị, dao không rời tay, mắt thấy Đồng Học Bân càng ngày càng gần, thằng gầy cười lạnh một tiếng, cầm dao đâm tới!

Xoẹt!

Lúc Đồng Học Bân xông tới, mũi dao đã đâm vào bụng của hắn!

Hai cô giáo cùng nhau hét lên, Trần chủ nhiệm nằm dưới đất cũng không nhin được nhắm mắt lại.

BACK ba giây đồng hồ!

Thời gian đột nhiên lùi lại!

Vẫn đang lao về phía trước, Đồng Học Bản nhớ lại tư thế vọt tới, muốn đoạt lấy con dao của tên gầy, nhưng mà Đồng Học Bản chịu đau một lần đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà lặp lại, tên gầy giống như là một tên trộm vậy, dùng dao rất linh hoạt, phản ứng cũng nhanh, vì vậy trong nháy mắt Đồng Học Bản đã thay đổi sách lược, tư thế vọt đến trước vẫn không đổi, nhưng hai tay hơi co lại một chút, vận sức chờ phát động.

Tên gầy cười nhạt, cầm dao đâm tới!

Đồng Học Bản đã sớm biết đường đi của con dao do hắn đâm tới, khẽ quát một tiếng, hai tay chụp lấy cổ tay của tên gầy, đẩy mạnh, giống như vận cổ tay của hắn lại, con dao nhất thời đổi phương hướng, dưới sự điều khiển của Đồng Học Bản, hung hăng đâm ngược về hướng tên gầy, dưới ánh mắt nhìn kinh khủng của tên gầy, đâm một dao thẳng vào ngực của hắn, tên gầy không dám tin tưởng cúi đầu nhìn, miệng hơi nhúc nhích hình như muốn nói cái gì đó, nhưng mà không nói ra lời, ánh mắt dần dần tan ra, chết ngay tại chỗ.

Còn lại tám người!

Đây là lần đầu tiên Đồng Học Bản giết người, nhưng mà hắn không có nhiều thời gian để cảm khái, hét lớn : "Mau nằm úp xuống!"

Cô giáo kêu sợ hãi lúc này mới nhớ đến lời dặn trước đó của Đồng cục trưởng, liền kéo bọn nhỏ nằm úp xuống.

Thằng mập tựa vào tường mở to mắt nhìn trừng trừng thằng gầy chết trước mặt, căn bản là không kịp phản ứng, lúc này thằng mập nổi giận lên, giơ súng nhắm ngay Đồng Học Bản : "Muốn chết!"

Đồng Học Bản vọt tới không chút úy kỵ, hắn không thể tránh, cũng không muốn tránh, mình nhanh thì cũng không nhanh bằng viên đạn, càng gần thì càng không có ưu thế, hiện tại chỉ có thể liều mạng, cần phải cận chiến với hắn, chỉ cần đối phương không nổ súng bắn chết mình, thì Đồng Học Bản có thể dùng BACK lui về!

Nhưng mà, hắn đã đánh giá thấp kỹ thuật của thằng mập, chỉ nghe Đoàn! một tiếng, thời gian phẳng phát như động lại.

Dưới cái nhìn kinh hoàng của thầy cô và bọn nhỏ, trên trán của Đồng cục trưởng đã xuất hiện một lỗ máu! "A!"

"Đồng cục trưởng!"

Đồng Học Bản chỉ cảm thấy ót nóng lên, sau một giây thì ngã xuống đất.

Đã chết? Mình đã chết?

Xung quanh là một mảnh tối đen, một chút âm thanh cũng không có.

Trong lòng Đồng Học Bản lộ vẻ sâu thẳm, quả nhiên vẫn không được, mình bị còng tay, đối phương lại có súng, chênh lệch quá rõ ràng.

Hắn nổi giận hét lớn một tiếng với bóng tối, nhưng bất cứ âm thanh gì cũng không phát ra được. Đồng Học Bản không muốn chết, hắn còn có nhiều chuyện còn chưa làm, không nói về việc lên chính khoa, còn chưa xử lý tốt chuyện tình cảm lộn xộn của mình, lúc này liền chết sao? cả đời kết thúc như thế? Cái đêch!!!

Một giây đồng hồ ...

Hai giây ...

Đột nhiên, Đồng Học Bản kêu lên một tiếng, sao cảm thấy cảnh tượng hiện tại quen mắt thế?

Đúng rồi! Nghĩ ra rồi! Lúc mình cứu Huyền di và ông già cũng bị xe tông chết, tình huống khi đó cũng không khác gì hiện tại, vậy mà sau đó, mình đã có được năng lực BACK, nói cách khác, lần đó mình dựa vào BACK mà phục sinh từ cái chết, lần này chẳng lẽ lại không thể?

Má nó!

BACK ba mươi giây!

Hình ảnh chợt lóe! Bóng tối đột nhiên lui về!

Ánh sáng vô tận một lần nữa bắn vào nhãn cầu, Đồng Học Bản mở mắt ra thì thấy được thằng mập đang cầm súng trên tay, họng súng đen kịt đang đối diện mình, mà mình thì đang phóng về hướng của hắn! Trở về rồi! Thời gian lui về rồi! Đồng Học Bản kích động đến nỗi sắp điên rồi, sống lại rồi! Mình không chết!

Thế nhưng, tiếng súng một lần nữa vang lên.

Trán lại lủng lỗ, trước mắt Đồng Học Bản tối sầm lại, lại một lần ngã xuống!

Mẹ kiếp!

BACK ba giây đồng hồ!

Thời gian đột nhiên lùi về!

Đồng Học Bản không kịp nghĩ nhiều, liều mạng nghiêng đầu qua một bên, nhưng đạn dù sao cũng là mắt thường không nhìn thấy, tốc độ quá nhanh, Đồng Học Bản hơi khê động, đạn đã lần thứ ba bắn vào trán, vị trí chỉ là hơi chệch đi một chút so với trước đó, Đồng Học Bản lại chết.

BACK bốn giây!

Lần này, Đồng Học Bản liều mạng nghiêng cái cổ.

Nhưng mà thằng mập phát hiện điểm này, họng súng hơi nghiêng, đoàng, lại bắn trúng đầu của Đồng Học Bản!

BACK bốn giây!

Đồng Học Bản biết phải nắm giữ thời cơ, phải đợi thằng mập siết cò súng mất cơ hội thay đổi mới né tránh, như vậy mới có thể có một cơ hội, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần, Đồng Học Bản một lần rồi lại một lần dùng BACK thí nghiệm, một lần rồi lại một lần giãy dụa giữa sợi dây sinh tử!

Trong phòng học.

Thấy tên gầy bị giết, phạm nhân mập đã mất đi lý trí, giơ súng nhắm ngay Đồng Học Bản.

Cô giáo tóc dài và thầy giáo đều hoảng hốt, sợ hãi nhìn cảnh tượng này. Đoàng, thằng mập siết cò súng, đạn bay tới đầu của Đồng Học Bản, thế nhưng, một cảnh khó tin xuất hiện, Đồng Học Bản không chút hoang mang hơi nghiêng đầu, đạn hầu như là bay sượt qua cái lỗ tai của hắn, loáng thoáng, một cảm giác nóng bỏng từ lỗ tai truyền đến. Tránh được rồi! Trải qua hơn mười thử nghiệm! Rốt cục đã tránh được đạn rồi! Đồng Học Bản tinh thần đại chấn!

Thằng mập có chút há hốc mồm, cả người sững sốt một chút, đoàng, lại bắn một phát súng!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đồng Học Bản hơi cúi đầu, đạn sượt qua da đầu của hắn bay đi ra ngoài! Lại tránh được một viên!

Thằng mập cả kinh, não hình như bị ngăn lại, xảy ra chuyện gì? Hắn có thể tránh đạn?

Đồng Học Bản trong nháy mắt đã đi tới trước người thằng mập, trên tay hắn vẫn mang theo cái còng, hai tay không tách ra xa nhau được, con dao trong tay bỗng nhiên chém vào bàn tay cầm súng của thằng mập, dao nhỏ đụng phải đầu khớp xương, cũng không chém đứt tay hắn, nhưng đã làm cho súng rơi xuống mặt đất, thấy thế Đồng Học Bản cầm dao nhỏ giương lên, cắt vào yết hầu của thằng mập. Thằng mập ôm lấy cái cổ, máu từ đầu ngón tay phun ra, mãi cho đến chết, hắn cũng không rõ ràng vì sao đối phương có thể né đạn được!

Còn lại bảy người!

Mấy thầy cô và đứa nhỏ cũng đều nhìn mà choáng váng, ngơ ngác nhìn Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản biết tiếng súng sẽ hấp dẫn mấy tên đồng bạn khác đến, không kịp nhiều lời, lập tức khom lưng nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất.

Cánh cửa phòng học bị người từ bên ngoài đá văng đi, hai tên phạm nhân một người cầm dao một người cầm gậy vọt vào, bọn họ còn tưởng rằng có con tin phản kháng cho nên thẳng mập mới nổ súng, nhưng vừa vào cửa hai người phát hiện thẳng mập và người ồm đã chết từ lâu, còn cái người thanh niên tự xưng là cục trưởng cục giáo dục đang súng chỉ vào hai người bọn họ, hai người nhất thời luống cuống, lui về phía sau muốn chạy, ngoài miệng hô: "Người đâu! Thằng mập đã chết!"

Đồng Học Bản lạnh lùng siết cò súng. Đoàng! Đoàng!

Hai phát súng! Bắn ra hai súng! Hai gã phạm nhân đã liên tiếp ngã xuống đất! Hai phát súng đều bắn trúng đầu!

Còn lại năm người!

Kỹ thuật bắn súng của Đồng Học Bản không có chuẩn như vậy, trong hai phát súng này, hắn vốn bắn trật bắt quá lại dùng BACK làm lại một lần, hiện ở BACK trên người còn chưa đến hai phút. Đối với người khác mà nói, chuyện đã làm một lần sẽ không thể thay đổi, nhưng Đồng Học Bản thì khác, hắn có BACK, cho dù là phạm vào lỗi, cho dù là có sai lầm, Đồng Học Bản cũng có thể dùng BACK lui lại, đây là ưu thế lớn nhất của hắn.

Nhìn thấy đã chết bốn người, thầy giáo bị dọa đến choáng váng, "Đồng ... Đồng cục trưởng."

Đồng Học Bản quay đầu lại đưa dao qua, "Ở trong phòng đợi! Sau khi tôi đi thì khóa cửa lại!"

Ra khỏi cửa phòng học, trong lòng Đồng Học Bản hết sức chăm chú nhìn quét một vòng trong hành lang.

Trong phòng học bên cạnh, mấy tên phạm nhân cầm súng cầm dao lên, tiếng súng của phòng bên cạnh đã làm mọi người cảnh giác, hiện tại thấy hai người phái đi kiểm tra tình huống không trở về, trong lòng mọi người trầm xuống, biết bên con tin đã xảy ra chuyện.

"Đại ca, làm sao bây giờ?" Tên phạm nhân nhìn về phía một người có một vết sẹo dài trên mặt.

Thằng mặt sẹo lạnh lùng nói: "Mày coi chừng con tin, chỉ cần đối phương dám động thủ mày cứ nổ súng, những người khác canh giữ ở cửa!" Tên phạm nhân lập tức dùng súng chỉ vào hai đứa nhỏ và một thầy giáo bên cạnh, ngón tay đặt lên cò súng.

Thằng phạm nhân da trắng hồi nãy đưa Trần chủ nhiệm qua cũng cầm súng nhắm ngay cửa, hai người khác cầm dao đi từng bước về phía trước, chỉ cần đối phương xông vào liền tiến đến Tây Thiên ngay.

Đột nhiên, cửa mở.

"Là mày!"

Mấy tên này mới phát hiện ra, người kia chính là cục trưởng cục giáo dục!

Bất quá hiện tại bọn họ có gốc cũng nên cũng nên rõ ràng, người của cục giáo dục không có có bản lĩnh giết được bốn người, người này khẳng định không phải của cục giáo dục!

Thằng tội phạm da trắng là phạm tội cường gian nên bị bắt bỏ tù, thế nhưng trước khi vào tù cũng là cao thủ dùng súng, hắn rất tự tin vào kỹ thuật bắn súng của mình, khi đối phương vừa mở cửa một giây, hắn liền giương súng lên, nhắm ngay Đồng Học Bản bắn liên tiếp ba phát súng. Đoàng, đoàng, đoàng. Hắn không cần nghĩ cũng biết người này chết chắc rồi, hơn nữa đối phương thật sự là người thường, ngu ngốc đến nỗi mở cửa xông vào, hắn ta không biết bên trong có người cầm súng sao? Ngu xuẩn!

Nhưng mà, mọi chuyện không phát triển như dự liệu của chúng!

Đồng Học Bản căn bản là không tìm chỗ để tránh né, bước chân vẫn đi về phía trước, đầu tiên là thân thể hơi nghiêng một chút, một viên đạn sượt qua, xé rách quần áo trước ngực hắn, mang theo tia lửa bắn thẳng vào cửa kính trên hành lang, ngay sau đó, Đồng Học Bản hơi ngồi xổm xuống, đầu cũng thuận thể hơi cúi xuống một chút, vù vù, hai viên đạn khác một viên sượt qua vai, một viên thì sượt qua mặt của Đồng Học Bản bay vào tường.

Ba viên đạn, Đồng Học Bản từ tốn né hết!

Mấy phạm nhân Trong phòng tất cả đều tất cả đều ngậy ngấn cả người ngậy ngấn cả người! Hấn né tránh đạn? Né được?

Thằng phạm nhân da trắng nghĩ rằng mình nhìn lầm, trên đời này làm sao mà có loại chuyện này chứ, hấn lập tức giơ súng lên muốn bắn tiếp!

Nhưng Đồng Học Bản không cho hấn cơ hội này, hấn vừa vào cửa khẳng định là sẽ bị động, có thể tránh được loạt đạn này, cũng là lúc Đồng Học Bản phản kích, hấn không lùi mà tiến tới, vừa vào trong phòng liền bắn đoàn đoàn đoàn đoàn bốn phát súng, kẻ chết đầu tiên chính là tên phạm nhân uy hiếp an toàn của con tin, một phát súng ngay giữa trán, người thứ hai chết chính là tên tội phạm da trắng, một phát trúng ngay tim, người thứ ba và thứ tư chính là hai gã phạm nhân cầm đao, chỉ trong chớp mắt, chín người chỉ còn lại một người cuối cùng.

Chính là tên mặt sẹo, Đồng Học Bản không phải là không muốn bắn chết hấn, nhưng súng đã hết đạn, vì viên cuối cùng tự nhiên hấn bắn hụt.

Hai chân Đồng Học Bản bắn ra, xông về phía đối phương.

Thằng mặt sẹo luống cuống, cầm đao trên tay chém về hướng con tin : "Mày đừng tới đây!"

Đồng Học Bản vẫn còn đang bị còng tay, hành động không được linh hoạt, thấy đao sắp chém vào đầu của một đứa trẻ, Đồng Học Bản lửa giận công tâm : "Mày dám!" Súng không có đạn, đao thì đưa cho ông thầy giáo khi nãy, hiện giờ trên người không còn vũ khí, hơn nữa còn cách con tin đến một khoảng, hiển nhiên là không cần nổi. Trong thời khắc nguy hiểm như vậy, Đồng Học Bản hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt súng, ném về phía trước!

Beng, súng lục đi trật hướng, đập vào cửa kính!

BACK ba giây đồng hồ!

Thời gian lui về, một lần nữa hiện về hình ảnh trước đó!

Đồng Học Bản không nói hai lời, lại giơ súng trong tay lên một lần nữa, bỗng nhiên ném qua!

Súng ném trúng đùi của tên mặt sẹo, hấn mất đà, đao chém xuống trúng vai của cô bé!

Con mắt của Đồng Học Bản đỏ lên, BACK bốn giây!

Hình ảnh biến đổi!

Đồng Học Bản nhìn thằng mặt sẹo, lại một lần nữa ném súng qua!

Lần này, súng đập mạnh vào tay của tên mặt sẹo, đối phương kêu a một tiếng, thanh đao rơi xuống khỏi tay!

Đồng Học Bản rốt cục đã thấy đúng thời cơ, nhào tới, khừ tay đánh mặt vào mặt của tên tội phạm, hét thảm một tiếng, khuôn mặt của tên tội phạm đã đầy máu, vô thức tung một cước đập về hướng Đồng Học Bản, thân thể của Đồng Học Bản lặn một vòng, đưa tay chụp lấy thanh đao mà tên tội phạm vừa làm rơi xuống, lập tức kề ngay cổ tên tội phạm.

Thằng mặt sẹo quá sợ hãi, khẽ cắn môi, rốt cục cũng từ bỏ chống cự.

Thầy giáo bên cạnh vui mừng mà khóc, được cứu rồi! Bọn họ được cứu rồi!

Đồng Học Bản cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, nói : "Mẹ kiếp! Bọn mày bị ngu à? Chạy đến huyện Duyên Đài của tao gay chuyện? Mất chó của mày bị mù à?"

Thằng mặt sẹo cũng là một nhân vật bản lĩnh, chuyện đến nước này rồi mà mặt vẫn không có biểu tình, nhìn Đồng Học Bản, lại nhìn hai tay đang bị còng của hấn, hấn ta nở một nụ cười tự giễu : "Mang còng tay, không có vũ khí, còn liên tiếp giết tám người bọn tao, mày lợi hại, trên đời này ngoại trừ anh của tao ra tao còn chưa bội phục qua ai, mày tính là người đầu tiên, ha ha, không ngờ rằng trong cảnh sát lại còn có người lợi hại như vậy, mày là võ cảnh?"

"... cảnh sát"

Thằng mặt sẹo nói : "Có thể nói cho tao biết được không, mày làm sao mà tránh được đạn?"

Đồng Học Bân cười nói : "Mày nghĩ sao?"

Thấy hắn không nói, thằng mặt sẹo thở dài nói : "Được rồi, muốn chém muốn giết thì cứ tùy tiện, dù sao thì trở về tao cũng chết!"

Đồng Học Bân nói : "Bọn mày có bao nhiêu người?" Hắn sợ trong đây còn có đồng bọn khác.

" Chín"

"Anh của mày đâu?" Đồng Học Bân nhận ra tên này, trong đám tù vượt ngục còn có anh của hắn, hai anh em chúng hình như là kẻ ngu hiểm nhất trong bọn này, trong tư liệu có nói, hai kẻ này trước đây từng làm bom hỏa dược và khủng bố.

Thằng mặt sẹo nói : "Đã rồi đi lúc chạy ra, anh của tao không ở cùng một chỗ, bây giờ có thể ..." Hắn ta đột nhiên nở nụ cười : "Theo ý của mày, anh của tao hiện tại chưa bị bắt cũng chưa chết? Anh ấy trốn thoát? Ha ha, vậy là tốt rồi, tên nhóc, bọn mày sẽ phiền phức, nếu như anh của tao biết tao bị bọn mày giết chết, thì anh ấy khẳng định sẽ báo thù cho tao" Bất quả vừa nghĩ đến người cảnh sát trước mắt này có thể tránh được cả đạn, thằng mặt sẹo liền ngậm miệng lại, hắn lại không hy vọng anh của hắn có thể đến báo thù cho hắn, nếu như gặp phải người này, khẳng định là chết cũng không biết chết như thế nào.

"Được rồi, cho tao một thống khoái đi!" Thằng mặt sẹo nhắm mắt lại.

Đồng Học Bân cũng không dự định giết hắn, đối phương đã mất đi năng lực phản kháng, bây giờ ra tay mà nói thì lại phạm tội.

Thằng mặt sẹo tựa hồ biết Đồng Học Bân đang nghĩ gì, hắn hung hăng nắm lấy tay của Đồng Học Bân, kéo đao đâm vào cổ mình!

Xoẹt!

Máu tươi phun ra!

Đồng Học Bân cau mày, buông đao ra, thằng mặt sẹo chết không nhắm mắt nằm trên mặt đất, đã không còn thở nữa.

Chùi chùi tay, Đồng Học Bân quay lại nói với đám con tin đang thất kinh : "Đừng sợ, an toàn rồi, theo tôi đi ra ngoài nha"

Đến lúc này, trong vài phút ngắn ngủi, chín tên tù vượt ngục toàn bộ đã tử vong!!!

226. Chương 226: Đại Công

Cửa lớn khẩu Bắc.

Phía sau một loạt xe cảnh sát, bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát, huyện trưởng Tạ Tuệ Lan, phó bí thư Tào Húc Bằng, bí thư chính pháp ủy Hoàng Lập, cục trưởng cục cảnh sát Lương Thành Bằng, tất cả đang thảo luận khẩn cấp phương án hành động, khi biết Đồng Học Bân tự động xin đi vào nguy hiểm, làm con tin thay thế cho Tào Húc Bằng, Tạ Tuệ Lan lập tức chạy đến trường học, người cảnh sát lái xe kia không phải là Đồng Học Bân, cho nên không dám ho he gì với huyện trưởng, ngăn cản một lát cũng không thể ngăn cản được, cuối cùng đành phải lái xe quay trở lại. Ai cũng biết là đã muộn rồi, khi Tạ Tuệ Lan và Hướng Đạo Phát trở về, thì Đồng Học Bân đã đi vào trong.

Đoàng! Đoàng! Đoàng.

Tiếng súng vang lên không ngừng đánh vào tâm linh yếu đuối của mọi người, rất nhiều người nhà và cảnh sát luống cuống.

Sắc mặt Lương Thành Bằng đại biến : "Tiêu rồi! Có thể là Đồng cục trưởng đã ra tay!"

Hướng Đạo Phát phản nộ vỗ vào cửa kính xe cảnh sát : "Cái tay Tiểu Đồng này! Làm gì thế! Giải cứu không được con tin thì chờ một chút! Chờ phạm nhân lên xe sẽ có cơ hội! Thật sự không được thì để cho

bọn chúng chạy đi cũng không thể để cho thầy cô và đứa nhỏ xảy ra chuyện! Sao có thể ra tay mà không nắm chắc gì hết! Cái này không phải là cố ý chọc giận phạm nhân sao? Con tin có nguy hiểm thì phải làm sao bây giờ? Đồng cục trưởng này! Thật quá xúc động rồi!”

Tuy rằng Hướng Đạo Phát nói rất đúng, nhưng mà Lương Thành Bằng vẫn nghĩ rằng, Đồng cục trưởng vì nhiều thầy cô và đứa nhỏ như vậy động thân tự nguyện đi làm con tin, chỉ riêng phần can đảm và dũng khí này đã đủ để khen ngợi rồi, đã đủ làm ọi người kính nể : ”Hướng bí thư, bây giờ nên làm sao đây?”

Hướng Đạo Phát cau mày nói : ”Anh là cục trưởng cục cảnh sát hay tôi là cục trưởng cục cảnh sát ?”

Lương Thành Bằng hít vào một hơi, tựa hồ nghe ra bên trong có một chút ý tứ đùn đẩy trách nhiệm.

Vẫn là Hoàng Lập lên tiếng : Cho võ cảnh tùy thời hành động, chuẩn bị tốt tác chiến!”

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Tiếng súng lại vang lên!

Tâm của tất cả mọi người đều dâng lên, tình huống hiện tại quả thật rất khó xử lý, phạm nhân có chín người, có súng có dao, số lượng con tin trải qua thống kê sơ bộ cũng hơn mười người, lúc này nếu tùy tiện xông vào, ai cũng không biết sẽ phát sinh thảm kịch gì, nhưng nếu như không vào, bên trong hiển nhiên đã nổ súng rồi, an toàn của Đồng cục trưởng và con tin sẽ không còn một tia xác định, quả thật là ...

Ngay trong lúc mọi người còn chuẩn bị quan sát tình huống của tòa nhà, thì Tạ huyện trưởng mở miệng.

”Cho võ cảnh vào!”

Lương Thành Bằng sửng sốt : ”Thế nhưng, tình huống bên trong ...”

Tạ Tuệ Lang lạnh lùng híp mắt nói : ”Đi vào! Cứu người!”

Càng vào thời khắc này thì càng cần phải quyết định thật nhanh, mọi người do dự cố kỵ đủ thứ, nên chuyện gì cũng bị chậm trễ cả, nghe Tạ Tuệ Lan nói xong, Hoàng Lập vô thức hướng mắt nhìn về Hướng Đạo Phát, có chút thất vọng đối với ông ta, đến bây giờ Hướng bí thư còn muốn trốn tránh trách nhiệm, một chút quyết đoán cũng không có, ông ta không biết nghĩ sao, nếu con tin thật sự xảy ra chuyện, ai có thể trách thoát trách nhiệm? Nhưng mà Tạ Tuệ lan trẻ tuổi lại khiến cho Hoàng Lập nhìn bằng con mắt khác, có thể ra lệnh dưới thời khắc nguy cấp này, bản thân đúng là không đơn giản,

Hoàng Lập cũng đồng ý với quan điểm của Tạ Tuệ Lan, hiện tại không phải lúc do dự : ”Cứu người!”

Lương Thành Bằng cắn răng một cái, lập tức cầm lấy bộ đàm ra lệnh.

Dưới sự quan sát đầy khẩn trương của mọi người, võ cảnh hành động, một nhóm người xông vào cửa lớn của tòa nhà, một nhóm thì đột phát vào lầu một, chuẩn bị bò lên từ cửa sổ, còn có mấy người phong tỏa xung quanh, đề phòng phạm nhân nhân cơ hội bỏ trốn. Thấy cảnh tượng như vậy, tâm của không ít người đều trở nên căng thẳng, rất sợ võ cảnh xông vào thì toàn bộ con tin đã gặp nạn, có nhiều gia trưởng của mấy đứa nhỏ đã bật khóc. Phùng phó đội trưởng và đám cảnh sát Sở Phong thì chờ đợi lo lắng, cái bọn họ quan tâm nhất chính là an toàn của Đồng cục trưởng, tiếng súng đã ngừng, ai cũng cho rằng Đồng cục trưởng có thể là lành ít dữ nhiều rồi!

Thế nhưng, ngay trong lúc võ cảnh chuẩn bị phá cửa xông vào, thì một cảnh tượng không ai ngờ tới xuất hiện!

Cửa lớn tòa nhà bị người ta mở ra từ bên trong!

Đồng Học Bân đi vào năm sáu phút trước đang từ тонн đi ra, trên tay hắn vẫn còn đang bị còng, còng tay và quần áo dính không ít máu!

”Đồng cục trưởng!”

”Đồng cục trưởng!”

Mấy người cảnh sát kinh hô một tiếng, không rõ rốt cục là làm sao, Đồng cục trưởng không chết? Nhưng sao hắn có thể đi ra?

Sau một giây, những võ cảnh ở gần nhất ngạc nhiên, trừng to mắt nhìn phía sau Đồng Học Bân, giống như thấy quỷ vậy. Sau vài giây, tất cả mọi người trong sân trường và ngoài cổng trường đều thấy được, một đứa nhỏ, hai đứa nhỏ, ba đứa nhỏ, bốn đứa nhỏ, năm đứa nhỏ ... đang lục đục chạy ra từ trong tòa nhà, mấy thầy cô cũng nâng đỡ lẫn nhau, sống sót sau tai nạn đi ra sân trường!

"Lỗi Lỗi!"

"Cô Trần!"

"Hoan Hoan!"

"Tiểu Vũ!"

Người nhà đứng ngoài cổng trường vỡ òa lên, tất cả đều xông vào, nhìn ngắm đứa nhỏ và người thân của mình!"

"Mẹ!"

"Ba!"

"Hu hu! Ba ba! Ba ba!"

Cảnh tượng người nhà đoàn tụ đang diễn ra trên sân trường, ôm, vui mừng, khóc ...

Đám ký giả bên ngoài cũng mượn cơ hội này trà trộn vào, máy ảnh và máy quay tranh thủ chụp lại cảnh tượng cảm động này, và cũng chụp luôn cả Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân nhìn bọn họ, trong lòng cực kỳ thỏa mãn, nghĩ rằng có thể cứu được nhiều người như vậy, cho dù mình có thiếu tay gãy chân cũng đáng, lại chớp mắt nhìn vào đám cảnh sát đang vây quanh kia, Đồng Học Bân cười khở dương tay lên : "Lão Phùng, nhìn cái gì vậy, mau mở còng tay cho tôi, bộ dạng của tôi như vậy nếu như để cho ký giả chụp, người không biết còn tưởng rằng tôi là tội phạm vượt ngục đấy, nhanh lên!"

Phùng phó đội trưởng và mấy người cảnh sát lúc này mới có phản ứng, xông lên nói : "Phạm nhân đâu?"

Hướng bí thư, Tạ huyện trưởng và Lương cục trưởng bọn họ lúc này cũng bước thong thả tiến đến, đi đến trước người Đồng Học Bân.

Lương Thành Bằng vội la lên : "Tình huống bên trong thế nào? Sao con tin đều đi ra?"

Đồng cục trưởng vừa mới đi vào, sau năm phút thì đi ra, mà còn mang theo tất cả con tin, cái này quả thật quá quỷ dị.

Hoàng Lập và Tào Húc Bằng cũng nhìn thẳng Đồng Học Bân, tất cả đều buồn bực không ngớt.

Đồng Học Bân lúc này mới nhớ ra là mình đã giết không ít người, trong lúc nhất thời, dạ dày hơi sôi lên, da gà nổi toàn thân, sắc mặt cũng không dễ nhìn : " ... Phạm nhân bị tôi giết rồi"

Lương Thành Bằng chớp mắt mấy cái : "Đã chết mấy người?"

" ... Chín"

Nghe vậy, Hướng Đạo Phát hít sâu một hơi, ngay cả Tạ Tuệ Lan cũng hơi ngẩn ra, "Đều đã chết?"

"Ừm, lúc đó tình huống quá khẩn cấp, nếu như tôi còn nương tay con tin sẽ có nguy hiểm, cho nên. . ."

Mọi người không tin, quái dị nhìn về phía Đồng Học Bân, trong lòng nói một người đầu với chín người, có thể trốn ra đã không tồi rồi, còn có tâm tư lo lắng việc nương tay sao? Một lát sau, một người võ cảnh chạy ào vào trong tòa nhà đi ra, hấn khiếp sợ nhìn mắt Đồng Học Bân, mới nuốt nuốt nước bọt nghiêm giọng nói: "Báo cáo! Tầng hai tòa nhà phát hiện thi thể của chín phạm nhân vượt ngục! Toàn bộ tử vong!"

Toàn bộ mảnh ò lên, rất nhiều gia trưởng của đứa nhỏ và ký giả cũng kinh ngạc nhìn đến đây!

Toàn bộ đã chết?

Chín người!?

Hoàng Lập và Tào Húc Bằng liếc nhau, trong nháy mắt, rất nhiều ánh mắt của nhiều người đều rơi xuống còng tay trên cổ tay của Đồng Học Bản, còng tay vẫn còn khóa chặt, không khác gì so với lúc Tiểu Đồng cục trưởng tiến vào tòa nhà, một người không có vũ khí còn mang theo còng tay, đối thủ còn lại là chín tên tội phạm thân thể khỏe mạnh, còn có súng, còn có dao, còn có con tin, dưới loại tình huống này đều có thể giết hết phần tử phạm tội? Con tin toàn bộ giải cứu? Mà một chút thương tích cũng không có?

Má ơi! Sức chiến đấu của người này cũng quá mạnh mẽ rồi sao?

Không bao lâu, đám cảnh sát đem thi thể được bọc kín bằng vải bố dùng cang cẩu thương mang ra.

Một người. . .

Hai người. . .

Ba. . .

Đủ chín người, một người cũng không thiếu.

Loại chấn động thị giác này cực kỳ mạnh mẽ, rất nhiều cảnh sát cũng không biết nói cái gì cho phải, trước đây bọn họ chỉ rõ ràng Tiểu Đồng cục trưởng rất lợi hại, có thể một người đánh lực bảy, có thể liên tục bắn bốn phát súng vào bốn tên phạm nhân, mà phát nào cũng đều bắn trúng đầu, nhưng ngày hôm nay, mọi người mới là thật sự chân chính lý giải sức chiến đấu của Tiểu Đồng cục trưởng, cái này con mẹ nó quá ngẫu rồi, cũng không nói huyện Duyên Đài và thành phố Phần Châu, cho dù cả tỉnh Bắc Hà cũng tìm không ra Tiểu Đồng cục trưởng thứ hai, không phục? Không phục thì bạn tự mang còng tay đi vào với đám phạm nhân mà thử nghiệm đi, không cần con tin, cũng không cần cho phạm nhân súng, chín tên phạm nhân không súng không dao đánh một mình bạn thôi cũng đủ để làm bạn chết mười mấy lần!

Phùng phó đội trưởng không nói gì, vội tới mở còng tay cho Tiểu Đồng cục trưởng, cuối cùng mấp máy môi, thật muốn hỏi một câu "Ngài thật sự là tốt nghiệp đại học bình thường sao", bất quá vẫn không có hỏi ra, bởi vì lý lịch của Đồng cục trưởng tất cả mọi người đều rõ ràng, là sinh viên tốt nghiệp từ một trường đại học hạng ba ở kinh thành, tuyệt đối không phải xuất thân từ trường cảnh sát.

Các gia trưởng của mấy đứa nhỏ tựa hồ đã thương lượng xong rồi, đồng loại đi tới, vây lấy Đồng Học Bản ở chính giữa.

Một bà lão nước mắt đầm đìa cầm tay của Đồng Học Bản, "Cảm ơn! Tôi ... cả nhà tôi cảm ơn cậu!"

Đồng Học Bản trong lòng có chút nóng lên, cũng cầm tay của bà lão.

Bốp bốp bốp, không biết là ai mở đầu, tiếng vỗ tay nhiệt liệt liên tiếp, người nhà của đứa nhỏ, thầy cô trong trường học, ký giả, cảnh sát, dân chúng xung quanh, cho dù là Hướng Đạo Phát, Tạ Tuệ Lan và Tào Húc Bằng các lãnh đạo khác cũng nhẹ nhàng vỗ tay.

Tạch tach, cái cảnh này được ký giả rất hợp thời chụp hình lại!

Mười phút sau, những người lớn đều mang theo đứa nhỏ đi trở về.

Tạ Tuệ Lan mang giày cao gót đi tới trước mặt Đồng Học Bản, nhìn nhìn hắn, khẽ gật đầu, "Làm tốt lắm! Chuyện lần này cũng nhờ có cậu!"

Đồng Học Bản có chút ngượng ngùng, "Tạ huyện trưởng, đây là tôi phải làm của."

Tạ Tuệ Lan cười cười, híp mắt nhìn hắn, "Không kiêu không ngạo, được."

Lương Thành Bằng cũng khen ngợi nhìn Đồng Học Bản, Tiểu Đồng cục trưởng lúc này cho cục trưởng cục cảnh sát mặt mũi rồi.

Chuyện đã có thể giải quyết, Hướng Đạo Phát lập tức ngồi xe trở lại xử lý ảnh hưởng sau đó do sự kiện tạo thành, Tạ Tuệ Lan cũng muốn đi, nhưng đột nhiên ngoài cổng có ngừng một chiếc xe, cục trưởng cục giáo dục Vu Trịnh Trí vội vã xuống xe, khoan thai chạy tới, "Tạ huyện trưởng, phù, trong nhà có chút chuyện nên tôi đã tới chậm." Trên người ông ta còn mang theo mùi rượu, có thể là đi uống rượu.

Tạ Tuệ Lan không nhanh không chậm liếc ông ta một cái, "Vụ án đã xong anh mới đến? Bây giờ làm gì?"

Vu Trịnh Trí lau mồ hôi, khấn thầm nói: "Trong nhà. . ."

Tạ Tuệ Lan không để ý đến ông ta, khom lưng vào xe, xe chạy thẳng ra khỏi trường học.

227. Chương 227: Danh Tiếng Đại Chấn

Ngày hôm kế, sau buổi trưa.

Đồng Học Bản cả trấn đầy mồ hôi dưới cái nóng như lửa từ cục công an huyện trở về nhà.

"Ồ, Đồng cục trưởng ngài đã trở về?"

"Ừm, được nghỉ hai ngày."

"Nghe nói ngài lập nhị đẳng công, chúc mừng ngài."

"Ha ha, cảm ơn."

Dọc theo đường đi, không ít người thân của cục công an nhiệt tình chào hỏi Đồng Học Bản.

Nhiệt độ trong phòng rất nóng, giống như lồng hấp, vừa về đến nhà, Đồng Học Bản lập tức chụp điều khiển từ xa mở điều hòa, đặt hai mươi hai độ, từ tủ lạnh lấy ra một *** bia lạnh uống vào, lúc này mới mát mẻ một ít. Ngồi xuống sofa, Đồng Học Bản bắt chéo chân lấy trong túi sách một tờ báo, ảnh chụp ngoài bìa rõ ràng là hình ảnh cả người mình đầy máu đang bắt tay với bà lão ngày hôm qua, xung quanh còn có không ít cảnh sát và dân chúng vỗ tay, nhìn qua rất khí thế.

Đây là tờ báo tỉnh, rất có tiếng, nội dung miêu tả bí thư huyện ủy huyện trưởng và lãnh đạo cục công an chính xác chỉ huy ra sao, đối với sự tích cá nhân của Đồng Học Bản thì miêu tả không nhiều lắm, nói chung là viết nghiêng về một hướng. Trong túi còn có một tờ báo khác, là báo huyện, trên trang bìa của báo cũng có tiêu đề này, chiếm nửa lớn trang báo, ghi lại việc Đồng Học Bản anh dũng cỡ nào không sợ chết động thân ra, giải cứu con tin ra sao.

Đồng Học Bản cảm thấy mỹ mãn buồm tờ báo xuống, uống một ngụm bia.

Vừa cứu người, lại được danh tiếng, còn có chiến tích, không có cái gì tốt hơn so cái này

Ngay trong buổi sáng, trong cục mời dự họp tiến hành khen ngợi đối với của Đồng Học Bản, không chỉ bí thư chính pháp ủy Hoàng Lập cùng một ít lãnh đạo huyện tới, ngay cả lãnh đạo cục công an thành phố Phần Châu cũng chạy đến đây, tự mình trao tặng cho Đồng Học Bản một huy hiệu nhị đẳng công. Đồng Học Bản bởi vì có biểu hiện xuất sắc trong vụ án này, cá nhân được nhị đẳng công một lần. Tại niên đại không có chiến tranh, cơ bản có rất ít huân chương nhất đẳng công được ban phát, nhị đẳng công rất chói mắt, là danh dự, là quang vinh, là khẳng định của tổ chức, cũng là một chiến tích thật to.

Lo lắng rằng Đồng Học Bản trong quá trình chiến đấu với tội phạm bị thương, Lương Thành Bằng lại cho Đồng Học Bản hai ngày nghỉ, để cho hắn nghỉ ngơi. Đồng cục trưởng được vinh dự, Lương Thành Bằng và người của cục công an huyện cũng được vinh quang, bất quá hỏi hắn làm sao khống chế tội phạm, tất cả mọi người nghe mà sững sốt, Tiểu Đồng cục trưởng là vận khí tốt, nhưng theo miêu tả của thầy cô và bọn nhỏ được giải cứu, bọn họ nói Đồng cục trưởng né đạn, ấp úng không nói rõ ràng, dù sao cũng là Đồng cục trưởng đầu hơi nghiêng, thân thể hơi ngã, vai hơi cúi, một viên đạn cũng không bắn trúng hắn.

Cái cách nói này quá nguy hiểm, không ai tin tưởng, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể quy kết đến phạm trù vận khí

Bất quá, sức chiến đấu của Tiểu Đồng cục trưởng vẫn chiếm được sự khẳng định nhất trí của mọi người, không nói cái khác, cái này thật sự quá có thể đánh rồi.

Trong phòng khách.

Điện thoại di động của Đồng Học Bản không biết là vang lên lần thứ mấy.

Đồng Học Bản vỗ ót, tiếp điện thoại đáp lại, lúc này là phó bí thư huyện ủy Tào Húc Bằng.

Từ buổi chiều ngày hôm qua, đã có không ít người gọi điện cho Đồng Học Bàn, có phụ huynh của những đứa nhỏ được giải cứu, có đồng sự, có lãnh đạo, còn lại là người trong nhà, mẹ già, dì Hai chú Hai, em gái Đường Cẩn, chị họ Loan Dĩnh, vân vân, nói chung là người nhận được tin tức lúc hầu như đều gọi điện thoại đến, một lần lại một lần hỏi, nhất là mẹ già, chuyện này làm mẹ sợ hãi, liên tục dặn Đồng Học Bàn sau đó không nên thể hiện.

Cúp điện thoại của Tào phó bí thư, Đồng Học Bàn có chút mệt mỏi.

Cái này không phải chỉ là thân thể mệt mỏi, còn có tinh thần, chủ yếu là hần liên tiếp giết chín người, chuyện này không phải một ngày hai ngày là có thể tốt được, ví dụ như sáng sớm luộc một cái trứng chuẩn bị ăn, nhưng Đồng Học Bàn đưa đến bên mép lại không bỏ vào miệng, luôn cảm thấy trứng gà có vị khác, có vị máu của người ngày hôm qua, Đồng Học Bàn hơi hoảng lên nên nhịn đến trưa, buổi trưa cùng lãnh đạo thị cục và lãnh đạo huyện ăn hần cũng không động dũa.

Ài, cổ tình để ý ám ảnh đây mà.

Đồng Học Bàn nghĩ mình hẳn là thả lỏng thư giãn, thân thể nằm dài trên sofa, lấy điện thoại ra nghe nhạc thư giãn.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua.

Leng keng, leng keng, chuông cửa vang lên bên tai.

Tắt nhạc, Đồng Học Bàn từ sofa ngồi dậy, qua đi mở cửa, "Ồ, là chị Hồ à."

Người đứng ngoài cửa rõ ràng là Hồ Tư Liên bị rút chức, cô ấy không mặc cảnh phục, mà là một váy áo liền thân cùng giày cao gót màu trắng, hơi có chút ý vị của phụ nữ, "Ha ha, Đồng cục trưởng, vừa nghe nói cậu trở về tôi liền tới đây, trước chúc mừng cậu quang vinh lấy được nhị đẳng công, ừm, không quấy rối chứ?"

Đồng Học Bàn cười cười, mở cửa ra: "Không quấy rối, mau vào đi."

Hồ Tư Liên đi vào, cười nói: "Đáng tiếc buổi chiều ngày hôm qua tôi không ở hiện trường, không thấy tư thế oai hùng của cậu."

Đồng Học Bàn khoát khoát tay, có chút đỏ mặt, "Cái gì mà tư thế oai hùng, vận khí tốt mà thôi, tôi cũng thiếu chút nữa là nằm xuống tại chỗ rồi."

Hồ Tư Liên cười ha ha, mắt to vừa nhìn hắn, "Cậu quá khiêm tốn, đổi lại là người bình thường, không, cho dù đổi lại một võ cảnh được huấn luyện tốt, không mang theo còng tay cũng không khống chế được được chín phạm nhân, một người cậu vượt trên cả một trung đội võ cảnh, buổi sáng nay tôi cũng xem báo, hiện tại gia thuộc viện và các địa phương khác đều đang bàn luận sự tích của cậu, lúc này cậu là danh tiếng đại chấn rồi đấy."

Đồng Học Bàn cười ha ha, rót trà cho cô ấy, "Được rồi, ta thấy là xú danh nổi tiếng thì đúng hơn."

Tiếp nhận trà nói cảm ơn, Hồ Tư Liên ngạc nhiên nói: "Vì sao?"

Đồng Học Bàn bất đắc dĩ nói: "Tôi vừa đi là chết chín người, danh hiệu ôn thần càng vang hơn."

Hồ Tư Liên cười khúc khích, "Đó là mọi người kính nể đối với ngài, ha ha, hiện tại trong huyện Duyên Đài nhắc tới Đồng cục trưởng, ai mà không giơ ngón tay cái lên, báo chí viết rất tốt, không để an nguy bản thân cam nguyện đi làm con tin, anh dũng không sợ, đem an toàn của dân chúng đặt ở vị thứ hàng đầu, tôi thấy trong toàn bộ cán bộ lãnh đạo đều phải học tập cậu, Đồng cục trưởng, tôi hiện tại càng ngày càng bội phục cậu, tôi hoài nghi lúc cậu ở quốc an là làm công tác bí mật."

Đồng Học Bàn buồn cười nói: "Bí mật gì chứ, mỗi ngày đưa văn kiện viết diễn thuyết, cũng là một văn chức."

Không chỉ có một người hỏi như vậy, nhưng Đồng Học Bàn đều nói thật.

Qua một hồi, Đồng Học Bàn hỏi: "Chị Hồ, hôm nay chị đến là có việc sao?"

Hồ Tư Liên hơi lắc đầu, "Không có chuyện gì, chỉ là đến cảm ơn cậu, bởi vì sai lầm của trung tâm chỉ huy, hai mạng người đã mất, hai ngày nay tôi không làm sao mà ngủ ngon được, ài, hiện tại vụ án đã phá, người cũng bị cậu giết chết, trong lòng tôi mới cảm thấy dễ chịu một ít, cảm ơn cậu."

Đồng Học Bàn lắc tay, "Công tác an bài thế nào?"

Vừa nghe, Hồ Tư Liên thở dài, "Còn chưa có thư từ gì, có thể bị điều đi cục khác."

Đồng Học Bàn nhìn nhìn cô ấy, "Chức vụ gì?"

Hồ Tư Liên cười đau khổ, "Còn có chức vụ gì, cùng lắm là đãi ngộ nhân viên công vụ, không có khả năng cho tôi đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo, Đồng cục trưởng, ngày hôm nay đến cũng là nói lời tạm biệt với cậu, qua vài ngày nữa tôi phỏng chừng sẽ đi, cũng không có mặt mũi ở gia thuộc viện cục công an." Hồ Tư Liên mới ba mươi tuổi, sau đó còn có một đoạn đường rất dài, nhưng sai lầm lần ấy ở trung tâm chỉ huy, đã cho bức tranh sinh mệnh chính trị của cô ấy một dấu chấm tròn, không có kỳ tích phát sinh, cô ấy cả đời này sẽ như vậy, ở một chức quan nhàn tản trong cục chờ chết, sẽ không có cơ hội thăng chức.

Đồng Học Bàn có chút tiếc hận, "Nếu không tôi giúp chị tranh thủ một chút?"

Hồ Tư Liên thở dài nói: "Chuyện mất chức là quyết định trong huyện, Lương cục trưởng cũng không làm chủ được, ài."

Đồng Học Bàn vỗ vỗ cánh tay của cô, trong lòng không hy vọng Hồ Tư Liên đi, phụ nữ vào con đường làm quan vốn đã ít, loại xinh đẹp và thông minh như chị Hồ thì càng không nhiều, đi một người ít một người, Đồng Học Bàn cảm giác sâu sắc hung hiểm của quan trường, đi sai một bước thua cả bàn cờ, có đôi khi cho dù không phải sai lầm của bạn, cũng sẽ như cá nằm trong ao, trời giáng tai họa bất ngờ, đây đều là không có cách nào tránh được, chỉ có thể nói không may.

Hồ Tư Liên vì tị hiềm, ngồi mười phút liền rời đi.

Cô ấy vừa đi, Đồng Học Bàn nhìn thời gian, cầm điện thoại di động do dự dự, cuối cùng gọi cho điện thoại của Tạ Tuệ Lan. Từ khi Tạ tử tới huyện Duyên Đài, hai người bọn họ còn chưa dùng thân phận cá nhân giao lưu qua, Đồng Học Bàn muốn gặp mặt cô ấy, trải qua lần phục sinh của ngày hôm qua, khiến cho hẳn đối với Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền càng thêm tưởng niệm, trong giây phút bị đạn bắn chết, trong đầu của Đồng Học Bàn đều là thân ảnh của hai người.

Reng reng. . . reng reng. Vang vài tiếng, điện thoại mới thông.

Giọng nói mê người của Tạ Tuệ Lan vang lên.

"A lô, Tạ huyện trưởng, tôi là Tiểu Đồng của cục công an."

"Ha ha, là Đồng cục trưởng à, có việc sao?"

Đồng Học Bàn sờ sờ mũi, "Cũng là muốn báo cáo công tác với ngài một chút, ngài xem buổi chiều có thời gian không?"

Tạ Tuệ Lan cười cười, "Buổi chiều không được, hay là để ngày mai đi, ngày mai, có được hay không?"

Đồng Học Bàn nói: "Được, vậy ngày mai tôi gọi điện thoại lại cho ngài."

"Không cần, đến lúc đó tôi cho thư ký liên hệ cậu, đúng rồi?" Nói đến đây, bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười, "Đúng rồi, ha ha, chuyện thư ký còn chưa có xác định, chủ nhiệm phòng làm việc đề cử cho tôi vài người, tôi thấy cũng không quá thích hợp, ừm, không giới hạn trong khoa thư ký, cậu có hiểu biết về phòng làm việc của huyện ủy hay không? Có người thích hợp nào thì đề cử một người cho tôi, là nữ, tuổi không nên quá lớn, đầu óc linh hoạt chút."

Đồng Học Bàn trong lòng khẽ động, thư ký hiển nhiên là một chức vụ tương đối trọng yếu, đừng nói là thư ký của huyện trưởng, đều có thể làm cho người ta tranh đấu đến nổi đầu rơi máu chảy, trước đây, Đồng Học Bàn còn nghĩ thư ký hoặc nhân viên thông tin là có chút mất mặt, nhưng hiện tại lại không cho là như vậy nữa, tưởng thăng chức nhanh, tưởng ít đi đường vòng, thư ký là một lựa chọn tốt không thể nghi ngờ, theo lãnh đạo, có thể theo học tập thủ đoạn chấp chính và nghệ thuật lãnh đạo, cũng có thể thu được lãnh

đạo tín nhiệm, đẳng cấp tăng lên, đến ngày nào đó cũng là một bí thư thôn hay thôn trưởng cũng nên, nói chung là một bước lên trời

Vị trí quan trọng như vậy mà Tạ Tuệ Lan có thể ỉnh đề cử chọn người, hiển nhiên là tín nhiệm mình rồi.

Đồng Học Bản chần chờ hồi lâu, rất sợ đề cử nhầm người mà mang đến cho Tạ tỷ phiền phức, hơn nữa phòng làm việc chính phủ mình cũng không quen, hơn nữa hiện giữ bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát trước đây là huyện trưởng, bên chính phủ huyện cũng đều là do ông ta quyết định, cái này lại càng không được tuyển, hèn chi Tạ tỷ không quyết được chủ ý, thứ nhất là cô ấy quá trẻ tuổi, tìm một thư ký lớn tuổi có chút không thích hợp, ngoài ra Tạ Tuệ Lan là nữ, tìm một thư ký nam mà nói ra cũng không êm tai, cho nên chọn người làm thư ký thật đúng là. . .

Ồ ???!

Khoan nào! Chờ một chút!

Tuổi không nên quá lớn? Cần là nữ? Cần thông minh một chút?

Đồng Học Bản bỗng nhiên sững sốt, trong nháy mắt nhớ tới một người.

"Tạ huyện trưởng, ngài xem chủ nhiệm phòng làm việc Hồ Liên Tư đồng chí của cục công an chúng ta thế nào?"

"Hồ Tư Liên? Tôi nhớ cô ấy vừa bị rút chức phải không?"

"Đúng vậy, chuyện trung tâm chỉ huy làm lỗi thật ra không có quan hệ đến Hồ Tư Liên, cô ấy chỉ là phải đứng ra gánh chịu trách nhiệm mà thôi, ừm, bối cảnh của Hồ chủ nhiệm rất sạch sẽ, đối với tình huống của huyện Duyên Đài rất quen thuộc, khéo léo, tuổi không lớn lắm, nhân phẩm cũng không sai, tôi nghĩ phù hợp điều kiện của ngài." Đồng Học Bản nghĩ rằng vừa tìm cho Tạ Tuệ Lan một thư ký tốt, cũng muốn giúp Hồ Tư Liên một phen.

Tạ Tuệ Lan nói, ". . . Được, tôi sẽ suy nghĩ."

Đồng Học Bản ừm một cái, "Vậy, vậy ngài làm việc đi, tôi cúp máy nhé?"

". . ." Bên kia không có tiếng trả lời.

"Tạ huyện trưởng?"

"Tiểu Đồng, chuyện buổi chiều ngày hôm qua, tôi không hy vọng sau này lại nhìn thấy, tôi mặc kệ cậu có thể đánh bao nhiêu, mặc kệ cậu quan tâm an nguy của dân chúng thế nào, nhưng cậu phải nhớ kỹ, an nguy của cậu cũng có rất nhiều người đang quan tâm, nếu là sau này cậu còn dám thể hiện như thế, cậu có tin tôi rút chức cậu không?" Ngữ khí của Tạ Tuệ Lan rất lạnh, nhưng Đồng Học Bản nghe ra bên trong có sự quan tâm và bảo vệ, xem ra Tạ tỷ vẫn rất lưu ý mình, ngày hôm qua người nhiều ở đây như vậy, cô ấy có thể là không biểu hiện ra ngoài nên mới không nói cái gì của, lúc đó cô ấy đã tạo áp lực ra lệnh cho võ cảnh chạy đi cứu người, tám phần cũng là vì cứu mình.

Đồng Học Bản trong lòng nóng lên, "Khụ khụ, tôi rõ ràng, rõ ràng."

"Ừm."

"Cái kia, hiện giờ ngài đang nói chuyện có tiện không?"

"Có thể, nói đi."

Đồng Học Bản ho khan nói: "Cái kia, khụ khụ khụ, anh muốn gặp em."

Tạ Tuệ Lan cười như không cười nói: "Ngày hôm qua không phải mới gặp sao? Anh còn ném em vào trong xe mà."

Vừa nghe lời này, Đồng Học Bản run run lên, vội giải thích nói: "Ai da, lúc đó tình thế bắt buộc, anh không phải sợ em bị thương sao?"

". . . Anh sợ em bị thương, lẽ nào em không sợ anh bị thương?"

"Ài, không đề cập tới chuyện này, không đề cập tới, sau này anh khẳng định sẽ bảo vệ tốt an toàn của mình, được không?"

"Làm được mới tốt, anh đó, đầu óc nóng lên là làm liều, bất quá lúc trước nếu không phải anh liều mạng nhảy xuống sông cứu em, em cũng không sống đến bây giờ."

"Chep, còn nói cái kia để làm gì, chuyện quá khứ rồi."

"Ừm."

"Em còn phải làm việc đúng không? Vậy anh cúp?"

". . ."

"Tạ tỷ?"

". . . Ha ha, anh thật sự nhớ em sao?"

Đồng Học Bàn ặc một cái, "Nhớ!"

". . .Nhớ bao nhiêu?"

Đồng Học Bàn có chút ngưng ngừng nói: "Cái đó ... đặc biệt tưởng nhớ."

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm ừ một tiếng, rất thoả mãn nói: "Được rồi, cúp đây."

Đồng Học Bàn chớp chớp mắt, "Em có nhớ anh không?"

"Anh nghĩ đi?"

"Trời, anh mà biết, thì cần gì hỏi em chứ?"

"Ha ha, cúp đây." Tít tít tít, điện thoại đã cúp.

Đồng Học Bàn cười khỏ buông điện thoại di động xuống.

228. Chương 228: Thư Ký Mới Của Tạ Huyện Trưởng

Trời mùa hè giống như đang đốt lửa vậy, khí tức khô nóng bốc hơi trên mặt đất.

Trong phòng làm việc của huyện trưởng, máy điều hòa thổi ra không khí mát mẻ, làm cho tinh thần mọi người sáng khoái, vui vẻ thoải mái.

Chủ nhiệm phòng làm việc chính phủ Diêu Nghĩa gõ cửa hai lần, nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng "mời vào" ưu nhã, Diêu Nghĩa mới ưỡn thẳng lưng lên, cung kính đẩy cửa vào phòng, đem một phần văn kiện đặt trên bàn làm việc của Tạ huyện trưởng, mắt nhìn Tạ Tuệ Lan vẫn còn đang cúi đầu làm việc, nói : "Huyện trưởng, tư liệu của mấy đồng chí khoa thư ký đều ở chỗ này, ngài xem, nếu như có thỏa mãn, tôi sẽ kêu lên cho ngài nhìn" Mỗi lần lãnh đạo huyện biến động thì đều có ý nghĩa là tẩy rửa hoàn toàn.

Chức vụ thư ký của huyện trưởng cũng tương đối nặng, cái vị trí này, rất nhiều người đều đang nhìn chằm chằm.

Diêu Nghĩa cũng có tâm tư nhỏ của mình, tiểu Vương trong khoa thư ký cũng có quan hệ không tồi với vợ của gã, khi Tạ huyện trưởng đến nhậm chức, tiểu Vương đã vài lần chạy đến nhà của Diêu Nghĩa, vừa mua quà vừa tặng lễ, mong muốn có thể trở thành thư ký của huyện trưởng. Diêu Nghĩa làm chủ nhiệm phòng làm việc, trong phương diện này có quyền đề nghị, lời nói cũng có lực hơn, chứ đừng nói là loại lãnh đạo đến từ trung ương như Tạ huyện trưởng, cô ấy không biết gì về tình huống của huyện Duyên Đài, sự đề cử của Diêu Nghĩa càng trở nên quan trọng hơn, vì vậy, gã đem tư liệu của tiểu Vương đặt ở trang đầu tiên. Tạ Tuệ Lan buông bút trên tay xuống, cầm lấy văn kiện lên xem, Diêu Nghĩa giới thiệu nói : "Đây là tiểu Vương, làm rất được việc, năng lực công tác cũng mạnh, tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng rất thành thực"

Tạ Tuệ Lan nhìn vài lần, cười dài ngẩng đầu lên nhìn Diêu Nghĩa.

Diêu Nghĩa bị cô ta nhìn làm cho hoảng hốt trong lòng, biết chút tâm tư của mình khẳng định không gặt được Tạ huyện trưởng. Tạ Tuệ Lan tiện tay lật vài tờ, cuối cùng đặt văn kiện lại trên bàn, ngón trỏ gõ gõ lên vài cái : "Chủ nhiệm phòng làm việc cục cảnh sát huyện Hồ Liên Tư đồng chí có phải là bị mất chức không? Công tác mới có an bài hay chưa? Ừm, anh đem tư liệu của người này đến cho tôi, còn nữa, kêu cô ta đến đây một chuyến, tôi nhìn một chút" Diêu Nghĩa ngẩn người, lập tức nói : "Tôi đi làm ngay!"

Ra khỏi phòng làm việc, Diêu Nghĩa buồn bực, trong lòng nghĩ Tạ huyện trưởng làm sao lại nghĩ đến người này?

Nhưng mà Diêu Nghĩa cũng lười suy nghĩ, chuyện của tiểu Vương gã cũng đã hết sức giúp đỡ tranh thủ rồi, không được thì cũng không có biện pháp, vị trí của Diêu Nghĩa bây giờ cũng vô cùng xấu hổ, trước đây hẳn theo huyện trưởng Hướng Đạo Phát, nhưng khi Hướng Đạo Phát thăng chức, vua nào triều thần ấy, Diêu Nghĩa là chủ nhiệm phòng làm việc, hiện tại phải phục vụ cho Tạ huyện trưởng, khó tránh khỏi sẽ bị Tạ huyện trưởng nghĩ lung tung, còn không biết là có thể có làm gì gã hay không.

Gia thuộc viện cục công an.

Hồ Liên Tư rảnh rỗi nghe nhạc cổ điển, muốn nhảy một bài để giảm bớt tâm tình, rồi lại không có tâm tư này.

Sau gần mười phút nỗ lực, cuối cùng buông xuôi, Hồ Liên Tư thở dài một tiếng, trong lòng rất hoảng.

Chồng của Hồ Liên Tư Hồ ca đang ở trong bếp làm cơm, chuẩn bị cơm tối, nhìn khuôn mặt rõ ràng bị gầy đi trong hai ngày nay của vợ, gã cũng có chút thương tiếc, biết vợ không cam lòng, muốn khuyên vài cô, nhưng mà chữ ra đến mép lại không dám nói, ở nhà, Hồ Liên Tư là lãnh đạo, mọi việc Hồ ca đều nghe theo lời của cô ấy, sợ mình khuyên vợ lại không thích nghe, ngược lại còn oán giận nữa thì khổ, cho nên Hồ ca thẳng thắn không nói gì. Reng reng reng ... reng reng reng điện thoại vang lên.

Hồ Liên Tư cũng không muốn nghe, bất động tựa lên ghế sofa.

Hồ ca vừa nhìn, liền nhanh chóng lau lau tay, cởi tạp dề ra đi qua nghe điện thoại : "A lô, xin chào"

"Tôi ở phòng làm việc chính phủ huyện, kêu Hồ Liên Tư đồng chí nghe điện thoại"

Hồ ca sững sốt, nói một câu chờ chút, rồi nhanh chóng vẫy tay với Hồ Liên Tư, chỉ chỉ cái điện thoại.

Chờ Hồ Liên Tư nghi hoặc cầm lấy điện thoại "a lô" một tiếng, đầu dây bên kia liền nói : "Hồ chủ nhiệm sao? Tôi là Diêu Nghĩa"

Hồ Liên Tư hơi kinh hãi, ngữ khí nhu hoà nói : "Là Diêu chủ nhiệm à, xin chào xin chào" Diêu Nghĩa đi thẳng vào vấn đề, nói : "Là như thế này, Tạ huyện trưởng kêu cô đến đây một chuyến, cô nhanh chóng đến đi"

Huyện trưởng muốn gặp mình? Hồ Liên Tư ngạc nhiên nói "Diêu chủ nhiệm, không biết Tạ huyện trưởng là ..."

"Ha ha, là chuyện tốt đấy, cô trực tiếp đến phòng làm việc của huyện trưởng là được"

Cúp điện thoại, Hồ Liên Tư cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thấy chồng mình ở một bên chớp chớp mắt hỏi xảy ra chuyện gì, Hồ Liên Tư nói : "Em cũng không biết nữa, huyện trưởng hình như muốn gặp em" Nếu như cô ấy đã từng gặp qua Tạ Tuệ Lan thì còn đỡ, nhưng vấn đề là, từ khi Tạ huyện trưởng đến huyện Duyên Dài, Hồ Liên Tư chỉ nhìn cô ấy từ xa xa mà thôi, ngay cả nói một câu cũng chưa từng nói, hiện tại Tạ huyện trưởng lại muốn gặp mình, cái này khiến cho Hồ Liên Tư thấp thỏm.

Hồ ca cũng vội vã nói : "Vây em ... có đi không?"

Hồ Liên Tư nhìn chồng một cái; " Huyện trưởng triệu kiến, có thể không đi sao? Đi lấy quần áo đi, em mặc tây trang đó"

Hồ ca ừ một cái, vào trong phòng đem quần áo và cặp xách ra cho vợ.

Hồ Liên Tư cẩn thận trang điểm lại một chút, làm ình trở lại bình tĩnh, lúc này mới mang tâm tình bất an đi ra cửa.

Huyện ủy.

Tòa nhà chính phủ và địa điểm làm việc của huyện ủy đều chung một đại viện.

Dọc theo đường đi, Hồ Liên Tư đổ mồ hôi đầy người, là do khí trời quá oi bức, cũng là do trong lòng có chút khẩn trương.

Cốc cốc cốc, cánh cửa phòng làm việc của huyện trưởng, Hồ Liên Tư cắn răng gõ cửa.

” ... Vào đi”

Hồ Liên Tư đẩy cửa vào : ”Tạ huyện trưởng”

Tạ Tuệ Lan nhìn kỹ cô ấy, khẽ gật đầu : ”Tiến vào, ngồi đi”

Hồ Liên Tư không dám ngồi, cẩn thận đứng ở một góc, Tạ Tuệ Lan cười nói : ”Đừng khẩn trương, nào, ngồi xuống rồi nói”

Là phúc không phải họa, là hòa tránh không khỏi, Hồ Liên Tư tốt xấu gì cũng lẫn lộn trong chính đàn nhiều năm rồi, chuyện cho đến bây giờ cũng đã không còn gì, lúng túng tay chân ngược lại sẽ làm cho Tạ huyện trưởng coi thường, vì thế cô ấy ngồi nửa cái mông lên ghế, ưỡn thẳng lưng lên, cung kính nhìn Tạ huyện trưởng.

Tạ Tuệ Lan cười nói : ”Nghe nói vì chuyện phạm nhân vượt ngục, cô đã bị rút chức? Có phải trong lòng có suy nghĩ gì không?”

Hồ Liên Tư nghiêm nghị nói : ”Không có, sai lầm là do người của trung tâm chỉ huy gây ra, làm lãnh đạo, tôi phải gánh chịu cái trách nhiệm này”

Tạ Tuệ Lan cười ừ một cái; ” Giác ngộ rất cao, không tồi”

Lại hàn huyên vài câu, Tạ Tuệ Lan đột nhiên nói ra một câu : ”Tiểu Hồ, tôi tìm cô đến là vì chuyện gì, Điều chủ nhiệm có nói với cô không?”

Hồ Liên Tư chớp mắt mấy cái : ” ... không có”

Tạ Tuệ Lan gật đầu một cái, nói ra một câu kinh người : ”Tôi thiếu một thư ký, cô có muốn đến làm hay không?”

”Cái gì? Tôi? Thư ký?”

Hồ Liên Tư rất là kinh ngạc, không dám tin tưởng, nói : ”Ngài ... ngài nói ... tôi ?” Cô ấy nghĩ rằng mình nghe lầm.

Tạ Tuệ Lan ưu nhã bắt chéo chân lên, cầm lấy tách trà uống một ngụm, cười nói : ”Ha ha, nói là thư ký, thật ra là nhân viên thông tin, không có biên chế chính thức, bất quá nếu cô đồng ý, tôi sẽ cho cô làm một phó chủ nhiệm trong phòng làm việc chính phủ huyện, thế nào? Có nguyện ý hay không?”

Hồ Liên Tư bị cái bất ngờ to lớn này làm cho ngơ ngác : ”Tôi ... tôi nguyện ý!”

Tạ Tuệ Lan nói : ”Được, thủ tục giảm bớt, ngày mai cô đến thì chính thức làm việc, căn phòng bên ngoài phòng làm việc của tôi sau này cũng là phòng làm việc của cô, về phần điều lệnh và các thủ tục khác, qua vài ngày nữa làm cũng không muộn, bên này rất nhiều công tác chờ cô xử lý, cô phải lập tức làm ngay”

Hồ Liên Tư kích động không thôi, loại chuyện tốt từ trên trời rơi xuống tại sao lại trúng ngay mình? Hồ Liên Tư nghĩ mãi cũng không hiểu, cái vị trí thư ký huyện trưởng này không biết có bao nhiêu người đang nhăm nhăm vào? Mình một không có bối cảnh, ai không có tằng lữ, ba là vừa phạm sai lầm, vì sao Tạ huyện trưởng lại muốn mình làm thư ký? Cái này hoàn toàn đúng là khó hiểu! Sai rồi, khẳng định là có người đề cử mình với Tạ huyện trưởng! Nếu không Tạ huyện trưởng phỏng chừng ngay cả tên của mình cũng không biết!

Là ai?

Hồ Liên Tư thật sự không nghĩ ra, nhanh chóng biểu đạt sự cảm kích với Tạ huyện trưởng : ”Cảm ơn ngài tài bồi! Sau này tôi nhất định sẽ nghiêm túc làm việc! Sẽ không làm ngài mất mặt!”

Tạ Tuệ Lan khoát tay, cười tủm tỉm nói : "Không cảm cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn Đồng cục trưởng đi"

Hồ Liên Tư kinh ngạc nói : "Đồng cục trưởng?"

Tạ Tuệ Lan cười nói : "Đồng cục trưởng này, cũng không biết là nghe ai nói tôi đang tìm thư ký, buổi chiều khi báo cáo công tác với tôi, đã cực lực đề cử cô, hần khen cô rất nhiều, nói cô rất có năng lực, rất thành thực, đầu óc lại linh hoạt, lại rất hiểu biết về tình huống của huyện Duyên Đài. Đồng cục trưởng còn cam đoan với tôi, sau này nếu như tôi phát hiện ra cô không tốt như lời mà Đồng cục trưởng nói, thì tôi sẽ đi tìm Đồng cục trưởng tính sổ"

Vành mắt Hồ Liên Tư đỏ lên, không ngờ rằng lại là Đồng Học Bân đề cử mình!

Cái phần ân tình này, thật sự quá nặng rồi!

Ra khỏi đại viện huyện ủy, Hồ Liên Tư hít sâu một hơi, nghĩ rằng bầu trời cũng đã màu xanh lại, mưa bão rồi cũng qua, tất cả giống như đều thay đổi. Sáng sớm, Hồ Liên Tư còn đang than thở vì sinh mệnh chính trị của mình đã kết thúc, ai ngờ chỉ chớp mắt lại trở thành thư ký của Tạ huyện trưởng, nhân họa được phúc, một lần nữa bước đi trên con đường làm quan. Hồ Liên Tư kìm chế vui sướng trong lòng, nghĩ rằng cả đời người của mình đúng là tràn ngập kịch tính.

Trở về gia thuộc viện cục công an, gặp phải mấy lãnh đạo huyện cục vừa mới ra về.

Ở trong quan trường, không chỗ nào thiếu người nắm bắt tin tức cả, khi Hồ Liên Tư đi tới huyện ủy, chuyện cô ấy gần như đảm nhiệm chức thư ký của huyện trưởng đã được rất nhiều người biết, Triệu Kính Tùng vừa nhìn thấy Hồ Liên Tư tới, lập tức cười cười đi tới chào hỏi cô ấy : "Hồ chủ nhiệm, không đúng, hần nên gọi là thư ký Hồ, chúc mừng thăng chức"

Hồ Liên Tư mỉm cười nói : "Lệnh điều động còn chưa xuống, cũng chưa biết"

Tần Dũng cũng vào đại viện, vừa thấy Hồ Tư Liên, cũng rất khách khí chào hỏi cô ấy.

Tuy rằng Triệu Kính Tùng trước đây bình thường hay có ý kiến với mình, tuy rằng Tần Dũng trong thời điểm mấu chốt không có nói giúp, nhưng Hồ Tư Liên vẫn không ghi hận, trên mặt cũng không có tâm tình phản cảm, cùng chào hỏi bọn họ. Hồ Tư Liên trong lòng có chút cảm khái, sáng sớm mọi người thấy cô ấy còn lạnh lùng có thể tránh thì cứ tránh, có người ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, kết quả hiện tại lại có một chuyển biến lớn, ví dụ như mấy người thân của lãnh đạo, cái sự nhiệt tình ấy à, không cần nói ra đâu.

Hồ Tư Liên cảm khái hàng vạn hàng ngàn, những người khác làm sao không có cảm khái?

Hướng gió biến ảo quá nhanh, nhanh đến nỗi nắm bắt không kịp. Ai cũng không rõ ràng Tạ huyện trưởng sao đột nhiên lại coi trọng Hồ Tư Liên, không chỉ muốn cô ấy làm thư ký, còn chuẩn bị an bài một chức phó chủ nhiệm phòng làm việc chính phủ cho cô ấy, cái này có vẻ quá coi trọng rồi nhỉ? Cô ấy có quan hệ với huyện trưởng? Thư ký chính là loa phát thanh của lãnh đạo, người như thế tuyệt đối không thể đắc tội, bằng không nói xấu mình trước mặt lãnh đạo, thì chỉ có xui xẻo mà thôi, cho nên biết Hồ Tư Liên từ gà mái biến thành phượng hoàng, những người tỏ vẻ lạnh lùng trước đó đối với Hồ Tư Liên nhanh chóng muốn thay đổi.

Hồ ca trên lầu nghe thấy được âm thanh của vợ, mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới.

Kết quả, mọi người nhiệt tình vây quanh Hồ Liên Tư Hồ ca thấy được, gã nhất thời có chút há hốc mồm, làm sao vậy? Vợ của mình thành hương bánh trái khi nào?

Trong nhà.

Hồ ca kinh ngạc đầy mình, ghé mắt vào cửa nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy thân ảnh của Hồ Tư Liên tiến đến, không đợi cô ấy đem chìa khóa ra, Hồ ca đã đem mở cửa, nghiêng người đưa vợ vào nhà, sau đó đóng cửa, "Tiểu Liên, vừa bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy? Bọn họ khách khí với em như vậy để làm gì? Chúc vụ của em không phải. . ."

Hồ Tư Liên cười quynh rũ, xoay người lại, hưng phấn ôm cổ chồng, "Nói cho anh biết chuyện này."

Hồ ca càng kỳ quái, kết hôn nhiều năm như vậy, vợ rất ít chủ động ôm gã : "Em nói đi?"

"Em sắp điều đi rồi, điều đến phòng làm việc chính phủ làm phó chủ nhiệm."

"A?"

"Còn nữa, ngày mai em bắt đầu làm thư ký cho Tạ huyện trưởng!"

Hồ ca kinh hãi nói: "Thật sự? Tạ huyện trưởng kêu em làm thư ký cho cô ấy?"

"Đương nhiên là thật." Hồ Tư Liên cười khúc khích, kiễng ngón chân hôn chồng mình một cái : "Mau, ôm em đi vào trong phòng đi, em muốn được yêu." (quát đờ heo ?_?)

"Khoan ... còn cơm chiều nữa."

"Nhanh lên một chút!"

Lăn qua lăn lại đủ một giờ, Hồ Tư Liên mệt mỏi đẩy người nằm trên người Hồ ca, thở phì phò, cô ấy chưa từng có hưng phấn như ngày hôm nay, hai ngày nay đem tất cả lo lắng ghen trong lòng giải phóng ra trong quá trình "vật lộn" trên thân thể của chồng, lúc này cô ấy như muốn bay lên trời, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn đở ửng.

Hồ ca ôm eo của vợ, "Em còn chưa nói với anh, sao em đột nhiên thành thư ký của huyện trưởng?"

Nghe vậy, trong mắt Hồ Tư Liên hiện lên một tia cảm kích, "Là Đồng cục trưởng đề cử em, anh cũng biết Đồng cục trưởng rồi, cái gì cũng dám nói, ngày hôm nay lúc báo cáo công tác cùng Tạ huyện trưởng, đã đề cử em. Ài, nếu như đổi lại người khác, trực tiếp cử thư ký cho lãnh đạo, lãnh đạo cho dù không tức giận cũng phải có suy nghĩ, nhưng không ngờ rằng Tạ huyện trưởng tự nhiên gật đầu, có thể trải qua vụ án của ngày hôm qua, cô ấy có ấn tượng tốt đối với Tiểu Đồng cục trưởng."

Hồ ca kinh ngạc, "Đồng cục trưởng?"

Hồ Tư Liên bỗng nhiên vỗ ót, "Tiêu rồi, coi đầu óc của em kìa, vui vẻ quên mất chính sự."

Hồ ca nói: "Sao vậy?"

Hồ Tư Liên đứng lên tìm quần áo : "Còn chưa có đi cảm ơn Đồng cục trưởng, cái phần nhân tình này quá lớn."

Hồ ca nói: "Đúng đúng, phải cảm ơn người ta, đúng rồi , trong nhà còn có hai gói Trung Hoa, em đem theo đi, có cần rượu không? Chúng ta không có rượu ngon gì, bằng không để anh đi xuống lầu mua? Rượu Ngũ Lương? Mao Đài?"

Hồ Tư Liên hơi trầm ngâm, "Cầm thuốc lá được rồi, Đồng cục trưởng rất ít uống rượu, đi, chúng ta cùng đi."

Đồng gia.

Trong phòng bếp tràn đầy khói dầu, Đồng Học Bản tự mình làm vài món, có thịt dê, có cánh gà, có cá hấp, từ phòng bếp đi ra, hẩn vút tạt dề, mang theo một đĩa rau, chọt hít sâu một ngụm khí, ngồi xuống ghế, Đồng Học Bản cầm đũa trừng mắt nhìn cái bàn đầy thịt, chịu đựng cảm giác buồn nôn, hung hăng bỏ một cái cánh gà vào trong miệng, cắn răng giải quyết nó.

Sở dĩ làm nhiều thịt như vậy, chủ yếu là Đồng Học Bản dự định khắc phục trở ngại tâm lý kia.

Nếu như người ta biết mình bởi vì giết chết mấy tên tội phạm, cả đời này cũng không dám ăn thịt, vậy quá mất mặt xấu hổ rồi.

Buồn nôn?Buồn nôn cũng phải ăn! Tôi cũng không tin!

Đồng Học Bản kiên trì đem miếng thịt bỏ vào trong miệng tắc, đột nhiên ... đình đông ... đình đông, có người ấn chuông cửa.

Đi qua mở cửa, thấy Hồ Tư Liên và Hồ ca cầm một gói thuốc lá đứng ở cửa. Đồng Học Bản kêu lên một tiếng, "Chị Hồ, sao hai người lại tới? Mau vào đi."

Hồ Tư Liên thấy thức ăn trên bàn, "Cậu đang ăn sao? Có phải là quấy rối không?"

"Không có gì, đúng rồi, hai người ăn chưa? Cùng nhau ăn chút nha?"

Hồ Tư Liên cười nói: "Hai chúng tôi đúng là chưa ăn, đang đói bụng đây, vậy tôi cũng không khách khí?"

Đồng Học Bán mời bọn họ đến bàn ăn, "Không khách khí mới tốt, nào , nếm thử tay nghề của tôi, vừa làm xong, còn nóng đây."

Hồ ca đặt gói thuốc trong tay xuống, xung phong nhận việc nói: "Đồng cục trưởng cậu ngồi đi, tôi đi làm cơm cho."

Đồng Học Bán cười nói: "Trong nhà lâu lắm không có người tới, uống chút rượu đi, để tôi làm cho." Không bao lâu, cơm tới, rượu cũng tới, Đồng Học Bán trong lòng nói mình thật đúng là có dự kiến trước, nếu như chỉ làm cơm ột mình mình, thì đâu đủ ba người ăn, lúc này Đồng Học Bán cũng sẵn khoái, cố ý xuống bếp chiên thêm hai cái trứng nữa, lúc này mới thành một bàn cơm.

Hồ Tư Liên đứng dậy rót rượu, "Đồng cục trưởng, ly này là hai chúng tôi kính cậu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tôi. . ."

Hồ ca cũng giơ ly đứng lên : "Cảm ơn cậu."

Đồng Học Bán nói : "Khoan khoan, tôi không phải chỉ là nói giúp chị mấy câu trong cuộc họp huyện thôi sao, coi chị kia, nói cái gì vậy chứ"

Hồ Tư Liên cười khổ nói: "Tạ huyện trưởng ngày hôm nay tìm tôi, kêu tôi ngày mai đi báo danh, tôi biết, là cậu đề cử tôi."

Đồng Học Bán trong lòng nói nhanh vậy : "Ha ha, chuyện tốt nha, nào nào , đừng kính rượu hoài, dùng bữa đi, vừa ăn vừa uống, ừm, thật ra tôi cũng không hỗ trợ cái gì, chỉ là nói vài câu mà thôi, về phần có cần chị hay không vẫn chuyện của Tạ huyện trưởng, cô ấy nếu như kêu chị làm thư ký, hiển nhiên là chị đủ năng lực, chị thông minh, không liên quan nhiều đến tôi."

Hồ Tư Liên kính hân rượu, "Tiên kiên vi kính." Nói xong liền uống cạn ly.

Hồ ca cắn răng một cái, cũng uống sạch sẽ.

Đồng Học Bán bắt đắc dĩ cười cười, "Chị Hồ, cái này một lần là hai ly, chị muốn mạng già của tôi à."

Hồ Tư Liên lúc này mới nhớ tới Đồng cục trưởng có tửu lượng không được, nhanh chóng nói: "Cậu không cần theo, tùy ý là được "

Hồ Tư Liên là rất cao hứng liễu, vốn tửu lượng của cô ấy cũng không tồi, nhưng uống một hồi lại say. Sau đó, Hồ Tư Liên mơ mơ hồ hồ ôm mũi khóc : "Đồng cục trưởng, sau đó cậu có chỗ nào cần dùng tôi cứ việc nói, nếu như tôi cau mày, tôi. . . sẽ không họ Hồ."

Hồ ca cũng biết sợ là quá kích động , rút mấy tờ khăn giấy đưa cho vợ lau lau nước mắt.

Thấy Hồ Tư Liên biểu lộ chân tình, trong lòng Đồng Học Bán cũng ảm áp, có thể chiêu cố Hồ Tư Liên, tâm tình hẳn cũng không tồi. !!

229. Chương 229: Bạn Trai Của Huyện Trưởng

Buổi chiều ngày hôm sau, điện thoại của Hồ Tư Liên gọi tới cho Đồng Học Bán.

"A lô, Đồng cục trưởng, Tạ huyện trưởng kêu cậu đến một chuyến"

" ... huyện trưởng có nói là chuyện gì không?"

"Hình như là chuyện án vượt ngục lần trước, kêu cậu đến báo cáo công tác"

"Được, cảm ơn thư ký Hồ đã thông báo"

"Ha ha, không khách khí!"

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn trong phòng khách nhanh chóng muốn đi ra cửa, nhưng nhìn quần áo trên người, hắn liền quay trở vào phòng ngủ, lục tung lên tìm một bộ quần áo đang hoàng, thay đổi từ trên xuống dưới, rồi đứng ra trước gương, dùng lược chải đầu lại đang hoàng, cuối cùng mới khẽ gật đầu, đem phần văn kiện báo cáo bỏ vào trong cặp da, bước thong thả ra ngoài cửa, lái xe chạy đến huyện ủy.

Trước tòa nhà chính phủ huyện.

Đồng Học Bàn từ trên xe Mercedes Benz bước xuống, vừa đi vào thì gặp chính pháp ủy Hoàng Lập.

Hoàng Lập cũng thấy được hắn, dừng chân lại, cười nói : "Đồng cục trưởng, thì ra đây là xe của cậu"

Đồng Học Bàn cười xấu hổ nói : "Của bạn bè, tôi mượn chạy thôi, qua mấy ngày nữa là trả lại cho người ta rồi"

"Đến làm việc à? Đi thôi, cùng nhau lên!" Hoàng Lập ngoắc hắn đến, cùng Đồng Học Bàn đi vào trong tòa nhà. Hoàng Lập trước đây về phe của Thường Lỗi, Đồng Học Bàn lật đổ Thường Lỗi, trong lòng Hoàng Lập đương nhiên có chút khó chịu, nhưng mà từ sau vụ án mấy tên tội phạm bắt cóc con tin trong trường học, chuyện này đã khiến cho Hoàng Lập thay đổi ấn tượng với Đồng Học Bàn rất nhiều, thái độ đối với hắn cũng tốt lên rất nhiều, không còn bài xích như trước đây nữa, ngược lại còn có chút thích.

Đương nhiên, sở dĩ Hoàng Lập khoan dung như thế, chủ yếu vẫn là nguyên nhân của Tạ Tuệ Lan.

Trong huyện Duyên Đài, người biết thân phận của Tạ Tuệ Lan cực ít, Hoàng Lập là một trong những người đó.

Trước đây ông ta từng là thuộc hạ của Tạ Quốc Bang ở thị ủy kinh thành, tuy rằng tính ra thì chẳng nói được bao nhiêu câu với Tạ Quốc Bang cả, nhưng mà trước đó Hoàng Lập cũng đã là người đáng tin của Tạ hệ, khi đó Hoàng Lập cũng tự xưng là người của Tạ hệ, từng một lần gặp qua Tạ Tuệ Lan, tướng mạo xinh đẹp như vậy, Hoàng Lập đương nhiên không có khả năng quên, cho nên trước khi Tạ Tuệ Lan đến huyện Duyên Đài, Hoàng Lập xem qua ảnh chụp liền nhận ra cô ấy, trong lòng không khỏi rung động. Thường Lỗi bị điều đi, ông ta một mình ở huyện Duyên Đài cũng gặp nhiều khó khăn, đương nhiên cần một chỗ dựa mới rồi, trước đó Thường Lỗi và Hướng Đạo Phát tranh đấu rất gay gắt, hiện tại quay đầu làm thuộc hạ cho Hướng Đạo Phát đương nhiên là không được rồi, vì vậy Hoàng Lập không hề nghĩ ngợi, lập tức đứng trong đội ngũ của Tạ Tuệ Lan.

Theo Hoàng Lập thấy, đây là một cơ hội, một cơ hội tốt.

Có thể do Tạ Tuệ Lan mới đến nên căn cơ hơi mong, ở huyện Duyên Đài cũng không có thế lực gì, nhưng mà có bối cảnh hùng hậu, tiềm lực phát triển rất lớn, người biết thân phận của Tạ Tuệ Lan, thường sẽ cho cô ấy một ít mặt mũi, tuy nói rằng đụng chạm vào lợi ích chính trị hoặc tranh đấu thì chưa chắc đã sợ Tạ Tuệ Lan, nhưng mà ít ra cũng không ra sát chiêu, mọi người ít nhiều gì cũng bận tâm đến thế lực sau lưng của Tạ huyện trưởng, đây là ưu thế lớn nhất của Tạ Tuệ Lan.

Dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, hơn nữa Hoàng Lập cũng không có lựa chọn khác.

Đồng Học Bàn lật đổ Thường Lỗi, nhưng lại để cho Tạ Tuệ Lan tới, Hoàng Lập một lần nữa có được một chỗ dựa vững chắc có bối cảnh thâm hậu, đương nhiên là sẽ không còn hận Đồng Học Bàn nữa rồi.

Trên đường lên lầu, Hoàng Lập cười ha ha nói : "Đồng cục trưởng, nghe nói cậu còn chưa kết hôn?"

Đồng Học Bàn cười khổ nói : "Ừ, vẫn chưa"

Hoàng Lập nhìn hắn : "Cậu cũng đã hai mươi bốn hai mươi lăm rồi phải không? Chung thân đại sự, sao không nắm bắt?"

Đồng Học Bàn thở dài một tiếng : " Vẫn bận làm việc, không có thời gian"

Hoàng Lập cũng thuận miệng hỏi ra thôi, nhưng mà nói đến đây rồi, thì trong lòng ông đột nhiên khẽ động : "Đúng rồi, em gái tôi có một đứa con gái, tuổi tác cũng không khác cậu lắm, cũng chưa kết hôn, ha ha, tướng mạo của đứa cháu gái tôi tuyệt đối không kém, con người cũng có bản lĩnh, bây giờ đang làm quản lý ột công ty, hay là ... một ngày nào đó để hai người gặp mặt một chút?" Cháu ngoại của ông ta thật ra

cũng không tính là đẹp lắm, nhưng mà cũng hơn cái dáng vẻ tầm thường của Đồng Học Bân, khẳng định là đẹp hơn rất nhiều rồi, Hoàng Lập nghĩ hai người coi như xứng đôi, có thể tác hợp thành một đôi được.

Đồng Học Bân vừa mừng vừa sợ nói : " Hoàng bí thư, ý tốt của ngài tôi xin nhận, thật ra tôi cũng có bạn gái rồi, chỉ là chưa xác định thôi"

Hoàng Lập nhìn nhìn hắn, nghĩ có chút đáng tiếc : "Ừ, vậy cũng không có biện pháp"

Gần đây cũng không biết vì sao, càng ngày càng có nhiều người quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của mình, Đồng Học Bân đau đầu thật.

Chờ đi lên lầu, Hoàng Lập vỗ vỗ vai hắn cười nói : "Được rồi, tôi đi!"

Nhìn phương hướng đi đến của Hoàng Lập, chính là phòng làm việc của Tạ huyện trưởng, Đồng Học Bân ngẩn ra, mới biết ông ta cũng đến tìm Tạ Tuệ Lan, do dự một hồi, Đồng Học Bân cũng không đi qua, chờ sau khi Hoàng Lập đi vào phòng làm việc của huyện trưởng, Đồng Học Bân mới trái nhìn phải ngó, bước nhanh vào phòng thư ký bên ngoài. Người bình thường có cấp bậc kém muốn đi tìm huyện trưởng huyện ủy, rất ít trực tiếp đi gõ cửa phòng làm việc của lãnh đạo, mà là đi tìm đến chỗ của thư ký hỏi xem lãnh đạo có rảnh hay không, hỏi xem trong phòng có người hay không. Đương nhiên, những người có cấp bậc cao hoặc là có quan hệ không tồi với lãnh đạo, thì đoạn đường này có thể được giảm bớt.

Trong phòng làm việc của thư ký.

Một thanh niên đang nói với Hồ Liên Tư : "Thư ký Hồ, huyện trưởng ..."

Hồ Liên Tư nói : "Tạ huyện trưởng đang làm việc, bây giờ không có thời gian ..."

"Nhưng mà công nhân của nhà máy Miên Phương ..."

"Có chuyện gì, anh cứ đi tìm lãnh đạo quản lý của anh báo trước đi"

Nói một hồi, người thanh niên này mới thở dài rời đi.

Chờ cánh cửa mở ra, Đồng Học Bân cười nói : "Chị Hồ, chị cũng đừng từ chối khéo tôi nhé"

Hồ Liên Tư cười ha ha, buông văn kiện trong tay xuống, nói : "Tôi từ chối ai cũng không dám từ chối cậu, huyện trưởng rất coi trọng cậu!"

Đồng Học Bân đi đến ngồi xuống đối diện cô ấy : "Hoàng Lập vừa mới vào trong phòng của Tạ huyện trưởng, tôi với chị uống chút trà nhé"

Hồ Liên Tư cười nói : "Không phải là tôi tiếc trà mà là Tạ huyện trưởng nói, nếu cậu đến thì kêu cậu lập tức đi vào"

Đồng Học Bân chớp mắt mấy cái, nghĩ Tạ tự cố ý kêu mình đi vào cùng Hoàng Lập, vì vậy đứng dậy nói : "Vậy tôi đi, chị Hồ làm việc nha"

Hồ Liên Tư đứng dậy muốn tiễn hắn, đi đến cửa, cô ấy bỗng nhiên thấp giọng nói : "Tâm tình của Tạ huyện trưởng ngày hôm nay không tồi"

Đây là ưu thế của người bên cạnh lãnh đạo, nếu như làm tốt quan hệ, thì vào thời khắc mấu chốt sẽ có được một ít tin tức quan trọng, còn có thể biết được hướng đi của lãnh đạo, tâm tình, vân vân và vân vân ... nếu người có quan hệ bình thường thì người ta đương nhiên sẽ không nói nhiều rồi, Đồng Học Bân khẽ gật đầu, xoay người đi đến phòng làm việc của huyện trưởng, gõ gõ cửa.

" ... vào đi!" Tiếng nói của Tạ Tuệ Lan vang lên.

"Tạ huyện trưởng" Đồng Học Bân vừa vào liền cười chào hỏi.

Tạ Tuệ Lan đang ngồi uống trà cùng Hoàng Lập, thấy bầu không khí rất là thoải mái.

Tạ Tuệ Lan cười cười, chỉ cái ghế trước mặt, nói : "Tiểu Đồng, cậu tự mình rót trà ngồi uống đi"

Đồng Học Bân không rót trà, mà đi rót một ly nước từ cái máy lọc nước, ngồi xuống, uống một ngụm.

Cảnh tượng như vậy, làm cho trong lòng Hoàng Lập nghi hoặc một chút, không biết Tạ huyện trưởng có quan hệ gần với Đồng Học Bản từ khi nào, Tạ huyện trưởng vì sao lại gọi Đồng Học Bản tới, nói : "Ha ha, Đồng cục trưởng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vụ án gì vào tay của Đồng cục trưởng, đều được giải quyết dễ dàng, nhất là vụ án bắt con tin ngày hôm qua, làm rất tốt, hèn chi mới vào thể chế một năm mà đã lên làm phó cục trưởng rồi"

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói : "Đúng vậy, hẳn có bản lĩnh lớn lắm, trước mặt nhiều người cũng dám ra tay với tôi"

Đồng Học Bản đỏ mồm hôi, trong lòng nói sao lại nhắc đến chuyện này.

Hoàng Lập cũng biết Tạ huyện trưởng đang nói về việc Đồng cục trưởng ra tay tóm lấy cô ấy ném vào trong xe, cho rằng Tạ huyện trưởng muốn tính sổ Đồng Học Bản, nói "Lúc đó là tình thế bất buộc, Đồng cục trưởng chỉ là lo nghĩ cho an toàn của ngài, loại cán bộ có năng lực như thế giống Đồng cục trưởng, bây giờ càng lúc càng ít, tôi cũng vừa mới nói chuyện với Tiểu Đồng xong, nếu hẳn không có bạn gái, tôi muốn giới thiệu cháu gái của tôi cho hẳn"

Đồng Học Bản hơi choáng một chút, trước mặt của Tạ tử mà ông nói mấy cái này làm gì!

Tạ Tuệ Lan hí mắt nói : "Thật sao? Hoàng bí thư, vậy ông đây đang hắt chén cơm của tôi đấy"

Hoàng Lập ngơ ngác : " ... Hắt chén cơm của ngài ? Có ý gì?" Ông ta nghe không hiểu.

Câu nói tiếp theo của Tạ Tuệ Lan đã làm cho Hoàng Lập kinh ngạc không thôi, cô ấy cầm lấy tách trà nhấp một ngụm, buông tách xuống, cười cười : "Tiểu Đồng là bạn trai của tôi, ông lại giới thiệu bạn gái cho hẳn, không phải là hắt chén cơm của tôi còn gì, ha ha"

Hoàng Lập a lên một tiếng, kinh ngạc nói : "Bạn trai của ngài? Tiểu Đồng?"

Đồng Học Bản cũng không có phản ứng, không ngờ Tạ tử lại đem chuyện này nói ra.

Tạ Tuệ Lan nói : "Tôi và Tiểu Đồng đã quen nhau ở kinh thành, chuyện của hai chúng tôi, là lão gia nhà tôi gặt đầu"

Tạ lão cũng đồng ý? Hoàng Lập nhất thời kinh ngạc : "Cái này ..."

Không phải là Hoàng Lập không muốn tin, mà thật sự là chuyện này quá nhảm nhí, Tạ Tuệ Lan là ai chứ? Là cháu gái của Tạ lão! Là con gái của Tạ Quốc Bang! Hơn nữa dung mạo xinh đẹp đáng người hấp dẫn như một thiên tiên, có mấy ai dám nói là mình xứng đôi với cô ấy? Nhưng còn Đồng cục trưởng? Tướng mạo tầm thường, vóc người tầm thường, bối cảnh cũng tầm thường, ngoại trừ có năng lực phá án, thì những cái khác đều không hơn ai cả, hai người có một chênh lệch to như trời với đất, tự nhiên lại là bạn trai bạn gái của nhau? Con mẹ nó đúng là cứ như sóng to gió lớn ập vào lòng của Hoàng Lập vậy, làm cho ông ta nhất thời khó tiếp thụ!

Tạ lão gia tử cũng đồng ý cho hai người bọn họ quen nhau?

Tạ Quốc Bang cũng đồng ý?

Mà then chốt nhất chính là, Tạ huyện trưởng thích Tiểu Đồng cục trưởng?

Sau vài giây, Hoàng Lập nhìn Tạ Tuệ Lan, lại nhìn Đồng Học Bản một cái, cho dù không muốn tin tưởng, không thừa nhận cũng không được. Tạ Tuệ Lan có thân phận gì, hôn nhân của cô ấy tác động đến thân kinh của rất nhiều nhân vật cao tầng, nhất cử nhất động của cô ấy, tin rằng cũng được rất nhiều lãnh đạo cao tầng quan tâm từng phút từng giây, Tạ huyện trưởng không có khả năng nói giỡn trong loại chuyện này được!

Đồng Học Bản là bạn trai của huyện trưởng?

Hoàng Lập thiếu chút nữa đã vỡ đầu của mình một cái, trong lòng mình không có việc gì đi giới thiệu bạn gái cho Đồng Học Bản làm chi? Cái này không phải là ăn no dư hơi sao? Cho dù cháu ngoại của ông ta có xinh đẹp có năng lực, cũng không cách nào so sánh với Tạ Tuệ Lan, Hoàng Lập ổn định lại tâm tình một chút, cười nói : "Tạ huyện trưởng thật có phúc khí, ừm .. trai tài gái sắc, trai tài gái sắc ..."

Tạ Tuệ Lan cười cười nói : "Cảm ơn!"

Đồng Học Bán đỏ cả mặt lên, dùng cái đầu gối nghĩ cũng biết cái này không phải là nói thật tâm rồi.

230. Chương 230: Chân Của Tạ Huyện Trưởng

Trong phòng làm việc huyện trưởng.

Đối với chuyện Đồng Học Bán và Tạ Tuệ Lan yêu nhau, Hoàng Lập rất là khiếp sợ.

Khiếp sợ đến nỗi không biết nên nói cái gì, khiến cho bầu không khí trong phòng làm việc yên tĩnh quỷ dị.

Tạ Tuệ Lan nhìn ông ta, mỉm cười mở miệng, "Hoàng bí thư, chuyện của tôi cùng Tiểu Đồng ngoại trừ người nhà của tôi, còn chưa từng nói cho người khác, ông cũng biết trong thể chế có nguyên tắc tị hiềm, tôi tuy rằng không phải lãnh đạo trực tiếp của Tiểu Đồng, nhưng có chút chuyện có thể tránh thì tránh cho tốt, cho nên chuyện này tôi chỉ nói ột mình ông nghe, chờ khi chúng ta đính hôn, mới công khai cũng không muộn."

Chỉ nói với một mình mình?

Hoàng Lập lộ vẻ cảm động, đây là tín nhiệm, nói rõ Tạ huyện trưởng đã hoàn toàn tiếp nhận mình, không xem mình là người ngoài. Hoàng Lập tự nhiên cũng rõ ràng đây là Tạ huyện trưởng thi triển một loại nghệ thuật lãnh đạo, là mời chào mình, vì vậy Hoàng Lập biểu hiện ra thần sắc cần biểu hiện, ông cũng rõ ràng nên làm như thế nào, tuy rằng chuyện này không tính là đặc biệt kiêng kỵ, nhưng cho dù là vợ và con của ông, Hoàng Lập cũng sẽ không nói.

Không bao lâu, Hoàng Lập cáo từ rời đi.

Đồng Học Bán cười khổ nói: "Tạ tỷ, sao em lại nói với bí thư Hoàng?"

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, "Hoàng bí thư là thuộc hạ cũ của ba em, trước đó là theo Thường Lỗi, Thường Lỗi vừa đi, ông phải dựa vào bên em, là người một nhà, không có gì không thể nói, em phải cho ông ấy biết em tin tưởng ông ấy, làm cho ông ấy theo em cùng nhau tranh một trận ở huyện Duyên Đài, còn nữa, anh ở cục công tác, Hoàng Lập là chính pháp ủy, cũng là lãnh đạo cấp trên của anh, em coi trọng anh, tự nhiên khiến cho ông ta rõ ràng một chút, để tránh cho cái tính tình thối của anh đi đắc tội với người, rồi lại làm ra chuyện bậy bạ gì đó."

Lời này hắn không thích nghe, Đồng Học Bán mở miệng nói, "Không thể nói là anh đắc tội với người được."

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, "Từ huyện ủy đến cục phó cục trưởng, còn có ai mà anh không đắc tội?"

"Là bọn họ khi dễ anh, là bọn họ tổn hại lợi ích nhân dân, bọn họ. . ."

Tạ Tuệ Lan ngắt lời nói: "Ha ha, anh luôn luôn có lý."

Reng reng reng, điện thoại trên bàn vang lên, Tạ Tuệ Lan nghe máy, "A lô. . . À, tiểu Hồ. . . à. . . Ừm, ừm. . . Được, cô bảo hắn năm phút sau rồi vào." Buông điện thoại, Tạ Tuệ Lan cười nói: "Được rồi, anh cần phải trở về, bên em còn có việc phải xử lý."

Đồng Học Bán luyến tiếc nói: "Hay là em gọi lại, bảo hắn nửa tiếng sau hãy đến?"

Tạ Tuệ Lan buồn cười nhìn nhìn hắn, "Công tác nói thôi là có thể thôi sao? Trở về đi."

Đồng Học Bán nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của cô ấy, còn muốn nhìn thêm vài lần, lần trước trở lại kinh thành, trên cơ bản cũng là cùng mẹ của Tạ tỷ đi bệnh viện, thời gian ở cùng một chỗ với Tạ Tuệ Lan cơ bản không có, cho nên Đồng Học Bán rất nhớ cô ấy, cũng không biết tại sao lại như vậy, Đồng Học Bán phỏng chừng là mình đã lâu lắm không làm gì, thế cho nên hiện tại kêu hắn nhìn chằm chằm mặt của Tạ Tuệ Lan cả ngày, hắn nhìn cũng không thấy chán.

Tạ Tuệ Lan chớp chớp đôi mắt đẹp, cười cười mở ngăn kéo lấy ra một cái chìa khóa cho hắn, "Nè."

Đồng Học Bán cúi đầu nhìn, "Cái chìa khóa gì vậy?"

"Chìa khóa của cửa em ở gia chúc viện." Tạ Tuệ Lan cười nói: "Nếu như anh không sợ phá hủy danh tiếng của em, buổi tối anh cứ tới đây."

Đồng Học Bàn ặc một tiếng, "Vậy thôi khỏi đi, không cần không cần, bị nhìn thấy thì không tốt."

Tạ Tuệ Lan đẩy cái chìa khóa qua, "Ha ha, đến đi, cẩn thận một chút là được, em cũng muốn nói chuyện với anh, chúng ta đã lâu rồi không gặp mặt." Cầm lấy bút dùng chữ viết ưu nhã ghi lại một địa chỉ và số nhà, Tạ Tuệ Lan đem tờ giấy kín đáo đưa cho hắn, "Buổi tối gia thuộc viện có thể có nhiều người, buổi chiều anh đi qua cũng được sớm, nhanh nhất cũng phải bảy giờ em mới có thể về đến nhà, chờ em trở về ăn cơm, có được hay không?"

Đồng Học Bàn ừm một cái, "Được, anh thấy được thì sẽ đi vào, chủ yếu sợ hàng xóm thấy."

Ra phòng làm việc, Đồng Học Bàn xuống lầu lấy xe, đến siêu thị phổ thông nghiệp mua một đồng hồ, ví dụ như đậu hành thịt gà rượu vang, Đồng Học Bàn và Tạ Tuệ Lan chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, lần này vất vả lắm mới đến ở tại huyện Duyên Đài, bữa cơm đầu tiên nói thế nào cũng phải chuẩn bị tỉ mỉ, suy nghĩ một chút, Đồng Học Bàn ho khan một tiếng, lại khoa trương mua một đồng nền và một bó hồng lớn, lúc này mới đi ra siêu thị.

Huyện ủy gia thuộc viện.

Trời có vẻ nổi gió lên, mây đen cuộn cuộn lên đỉnh đầu, làm như sắp có mưa rào sấm chớp.

Đồng Học Bàn không dám lái xe vào trong đại viện, chủ yếu là xe Benz của hắn quá chói mắt, đậu xe ngoài đường cái, lấy đồ ăn và nền ra, còn hoa hồng thì hắn giấu kín luôn, cái khác không sợ, người ta nhìn cũng tưởng là tặng lễ, nhưng hoa hồng cũng không thể để cho bị thấy. Làm xong những cái này, Đồng Học Bàn thở phào một hơi, đi nhanh đến cửa lớn gia thuộc viện.

Bảo vệ cửa không có cản hắn, Đồng Học Bàn rất thuận lợi đi vào.

Mấy lãnh đạo gia thuộc gặp thoáng qua hắn, phần lớn Đồng Học Bàn đều không nhận ra, xa xa có một người quen mặt, bất quá nếu như không phải gặp mặt đối diện, người ta cũng sẽ không bắt chuyện với bạn làm chi, Đồng Học Bàn xách túi lớn túi nhỏ như vậy, bạn muốn người ta nói cái gì? Chẳng lẽ nói rằng : Đây, Đồng cục trưởng ngài tặng lễ đi sao? Hiển nhiên không thể nói như vậy.

Một lát sau, Đồng Học Bàn rốt cục tìm được chỗ của Tạ tỷ.

Cái nhà này mới xây, cũng không cao lắm, khoảng chừng mười tầng, có thang máy.

"Ồ, Đồng cục trưởng?" Phía sau, đột nhiên đồn tới âm thanh của một người nam.

Đồng Học Bàn có tật giật mình, nghe vậy trong lòng căng thẳng, nhưng quay đầu thấy người nọ, cũng thở phào nhẹ nhõm, "Là Tiểu Hoa à" Tiểu hoa, là đứa bé trai mà Đồng Học Bàn lần đầu tiên bắt được khi đến huyện Duyên Đài, đừng thấy tiểu Hoa tuổi không lớn, bất quá kỹ thuật hacker rất cao, nếu không cũng sẽ không liên tiếp công kích trang web chính phủ huyện mà không ai có thể tra được hắn, "Sao ngày hôm nay không đến trường?"

Tiểu hoa nhỏ giọng nói: "Nghỉ hè rồi."

Đồng Học Bàn gật đầu, "Sau này học tập cho tốt, đừng làm mấy chuyện xấu đó nữa nha."

Tiểu hoa ừm một cái, "Ba mẹ em đã đem máy vi tính cất đi rồi, hiện tại em cũng rất ít chạm vào nó." Hắn rất cảm kích đối với Đồng Học Bàn, lần kia còn tưởng rằng phải ngồi tù, ai ngờ Đồng cục trưởng tha cho hắn, và sau đó, tiểu Hoa thành thật rất nhiều, cũng không dám công kích trang web gì nữa.

"Đồng ca, anh làm cái gì vậy?" Tiểu hoa hỏi.

Đồng Học Bàn nói: "À, đi làm công chuyện."

Tiểu hoa cười hắc hắc, "Ngài đi tặng lễ sao?"

Đồng Học Bàn trừng mắt nhìn hắn, "Biết rồi còn hỏi, đi thôi đi thôi, về nhà đi."

Đuổi tiểu Hoa đi, Đồng Học Bân đi vào hành lang, ấn thang máy đi lên. Đỉnh, thang máy tới, đi ra Đồng Học Bân nhìn chung quanh, hấn sợ hàng xóm thấy, ai ngờ vừa quẹo trái là nhà của Tạ tỷ rồi, hàng xóm bên phải cũng có một tường cách, cho dù từ trong mắt mèo cũng không thấy mình, Đồng Học Bân yên tâm, lấy cái chìa khóa mở cửa vào nhà Tạ tỷ, đem túi lớn túi nhỏ đặt trong phòng khách.

Nhà rất sạch sẽ, thiết bị lắp đặt và gia cụ cũng xa hoa hơn so với nhà của Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân bản còn muốn tham quan phòng ngủ của Tạ tỷ một chút, bắt quá vừa nhìn thời gian, không còn bao lâu nữa rồi, nhanh chóng lấy đồ ăn ra, mang tạp dề vào phòng bếp bận việc. Nấu nấu nướng nướng một hồi, Đồng Học Bân bỗng nhiên cảm thấy mình ở trước mặt Tạ tỷ có vẻ quá thể yếu, giặt quần áo cho cô ấy, giặt vớ chân cho cô ấy, bây giờ còn làm cơm cho cô ấy, nhưng bận trong bận ngoài, ngay cả tay nhỏ của cô ấy mình cũng chưa từng nắm qua, thật sự là . . . Đồng Học Bân cho rằng không thể tái diễn như thế, ngày hôm nay mình phải có cái gì đó gọi là mới được.

Khoảng chừng bảy giờ, rào rào một tiếng, bên ngoài dưới mưa to, giọt mưa to như hạt đậu vậy.

Ngay sau đó, tiếng đóng cửa vang lên, Tạ Tuệ Lan một thân ướt sũng đi vào phòng khách.

Đồng Học Bân từ phòng bếp đi ra, kinh ngạc nói: "Sao ướt nhen vậy?"

Tạ Tuệ Lan khom lưng cởi giày ra, cười nói: "Em kêu tài xế đưa đến cửa, ai ngờ chỉ còn hơn mười mét mà cũng mắc mưa, ngày hôm nay không thuận rồi."

Đồng Học Bân nói: "À, vậy em tắm rửa trước đi, đợi một chút anh xào rau sau."

Tạ Tuệ Lan ừm một cái, nhìn đồ ăn đang nấu đang dở trong phòng bếp, "Cảm ơn, khổ cực rồi."

"Trời, cái này gọi là khổ cực gì chứ, mau đi đi."

Quần tây của Tạ Tuệ Lan ướt nên dính vào trên đôi chân mảnh khảnh của cô ấy, vớ chân cũng ướt sũng, phần trên là một cái áo sơ mi màu trắng, vị trí ngực thì hiện loáng thoáng cái gì đó màu đen, mà nhìn trực tiếp vào thì có thể thấy được rất rõ, thấy được hình hoa văn trên cái gì ấy ấy, xem ra Tạ Tuệ Lan rất thích loại phong cách này, ngày cô ấy bị rơi xuống nước sau khi đi đến nhà Đồng Học Bân, áo ngực cởi ra cũng là cùng loại với cái này, bắt quá cái kia là hồng hoa.

Đồng Học Bân nhìn mà có chút khô nóng, miệng nói mau đi thay đồ đi.

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hấn, cười ha ha, không nhanh không chậm đi vào phòng vệ sinh, vài phút sau, tiếng vòi phun truyền ra ào ào.

Đồng Học Bân đem hoa hồng ra, lại đốt nến tắt đèn, bầu không khí rất là lãng mạn.

Tiếng nước trong phòng tắm dần dần ngừng lại, mưa bên ngoài cũng nhỏ đi rất nhiều, một lát sau, trong phòng vệ sinh truyền ra âm thanh của Tạ Tuệ Lan, "Tiểu Đồng, lấy quần áo từ trong ngăn tủ giúp em, áo ngủ cũng được, tây trang cũng được, à, đúng rồi, đừng quên đồ lót nhé."

"Được, em chờ chút."

"Cảm ơn nha."

Đồng Học Bân chà chà tay, vào phòng ngủ của Tạ tỷ, mở tủ quần áo ra. Lúc chọn quần áo, Đồng Học Bân động tâm tư nhỏ của mình, hấn suy nghĩ một chút, mình hình như không phát hiện ra Tạ Tuệ Lan mặc váy có hình dạng thể nào, tất cả đều là tây trang tây trang tây trang, hình như ngoại trừ cái này thì không có quần áo khác, lục lục lục, Đồng Học Bân bất ngờ phát hiện không có váy ngắn, ngoại trừ bốn năm bộ tây trang, bên trong còn có vài bộ đồ ngủ, phần lớn là màu trắng và màu đen, không hấp dẫn lắm.

Chính là cái này!

Đồng Học Bân chọn một cái váy công chức màu cà phê, mặt đỏ tim đập nhanh lấy ra một bộ đồ lót màu đen và vớ chân.

"Tạ tỷ, được rồi, mở cửa ra." Đồng Học Bân ôm quần áo đứng trước cửa phòng vệ sinh nói một câu.

Kẹt, cửa mở, trong phòng vệ sinh truyền ra một mùi thơm ngào ngạt của việc tắm rửa, sau đó, thân thể của Tạ Tuệ Lan xuất hiện trước mắt, cũng không có ý che đậy, cô ấy cười tủm tỉm đưa tay, đem quần áo cầm vào trong. Đồng Học Bản thật sự là bó tay với cô ấy rồi, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, một chút rụt rè của con gái cũng không có, này này, em quần khăn lại hoặc che ngực trước rồi mở cửa có được hay không!

Ánh mắt của Đồng Học Bản sáng lên, làm bộ nhìn về vị trí khác, tim đập nhanh hơn.

Rất nhanh, Tạ Tuệ Lan mang bộ quần áo công chức từ trong WC đi ra, "Ha ha, đã lâu không mặc váy."

Đồng Học Bản nhìn mà có chút mơ mơ màng màng, hai chân đẹp của Tạ Tuệ Lan được bọc trong vớ chân đã lộ ra bên ngoài, khác hẳn so với chân đẹp của Huyền di, chân của Tạ tỷ nhu thuận tinh tế, nhưng lại lộ ra một cổ phong tư lão luyện, co dãn mười phần, rất gợi cảm, rất có mị lực, Đồng Học Bản cảm khái vạn phần, không khỏi nói: "Tạ tỷ, em sao. . . Ài, sao lại đẹp như thế?"

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Thật không?"

"Ừm, đẹp không thể tả được."

"Ha ha, cảm ơn."

Đồng Học Bản quay thân lại, đem hoa hồng giấu sau lưng cầm ra, "Cho em, chúc em vĩnh viễn xinh đẹp."

Tạ Tuệ Lan có chút bất ngờ nhìn hoa hồng, lại nhìn ánh nến trên bàn, mỉm cười nhận lấy, "Chuẩn bị nhiều như vậy, làm anh hao tổn tâm trí quá."

"Anh đi xào rau?"

"Ừm, em giúp anh?"

"Không cần, em làm việc mệt cả ngày rồi, xem TV một chút đi."

Hai mươi phút sau, một bàn đồ ăn được dọn lên, Đồng Học Bản mở một chai rượu vang rót đầy ly cho hai người.

Ánh mắt của Tạ Tuệ Lan vẫn híp lại, khóe môi lộ vẻ cười, tâm tình tựa hồ rất tốt, nâng ly lên.

Đồng Học Bản cũng bị bầu không khí lây nhiễm, nâng ly nói: "Hai ta uống một ly nha, chúc mừng. . . Ừm, chúc mừng cái gì nhỉ, để anh nghĩ đã. . ."

Tạ Tuệ Lan cười cười đoan trang, chạm ly với hắn, "Chúc mừng em tìm được một người đàn ông tốt."

Đồng Học Bản ngượng ngùng, "Tạ tỷ, em cũng đừng chọc quên anh, anh mà gọi là tốt cái gì." Trong lòng cũng cực kỳ thoải mái, lần này cũng không uống công bạn việc. Sau khi uống một ly, Đồng Học Bản gấp cho cô ấy chút đồ ăn, "Vốn đốt nền hẳn là ăn cơm Tây, bất quá cái đó thì anh không biết làm, mua bên ngoài lại không tiện, cho nên làm đỡ vài món Trung, cũng không biết mùi vị có được hay không."

Tạ Tuệ Lan ăn thử, hơi ồm một cái, "Ăn ngon."

"Vậy ăn nhiều một chút, nào nào, nếm thử cái này."

Lúc ăn, Tạ Tuệ Lan rất từ tốn, ăn chậm rãi, cực kỳ ung dung.

Thật ra thì Đồng Học Bản chỉ là một người dân nhỏ bình thường, không có thói quen ăn uống khó khăn như vậy, bất quá có tư thái ưu nhã của Tạ Tuệ Lan trước mặt, Đồng Học Bản cũng bị nhiễm theo, trở nên vô cùng phong độ, sau khi ăn một chút thì lại chạm ly cùng Tạ tỷ, uống một ngụm rượu vang, rất hưởng thụ bầu không khí hiếm có được này.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi ở ghế sofa da trng phòng khách, xem một người diễn tấu violon trên TV. Tạ Tuệ Lan tựa hồ nghe rất nhập thần, còn Đồng Học Bản thì không có rèn luyện hàng ngày trong phương diện này, giống như đang nghe lãnh đạo nói chuyện, càng nghe càng buồn ngủ, không bao lâu, hắn chấn chỉnh lại tinh thần, nghĩ mình cần phải chủ động, được rồi, hôm nay nói cái gì cũng phải nắm đượ tay nhỏ của Tạ tỷ.

Đồng Học Bản ơi là Đồng Học Bản, thời điểm kiểm nghiệm dũng khí của anh đã tới rồi!

Trong lòng Đồng Học Bản hơi ổn định, khẽ cắn môi, tay trái bắt đầu xê dịch một cách nhẹ nhàng qua.

Nhưng không đợi hẳn có hành động, đột nhiên, một bàn tay mềm mại nắm lấy tay hẳn, Đồng Học Bản ngạc nhiên không nói gì, phát hiện Tạ Tuệ Lan tự nhiên nắm tay của mình trước, con mắt của Tạ Tuệ Lan vẫn còn đang nhìn chăm chăm TV thưởng thức âm nhạc, nhưng bàn tay thì đã nắm lấy tay của Đồng Học Bản, ngón tay cái và ngón trỏ mảnh khảnh chậm rãi thưởng thức tay của Đồng Học Bản, sờ sờ móng tay của hẳn, xoa bóp ngón tay của hẳn, cọ cọ lòng bàn tay hẳn.

Rốt cục đã nắm tay rồi.

Đồng Học Bản trong lòng rất kích động, nắm thật chặt tay của Tạ Tuệ Lan, cảm thụ được nhiệt độ da thịt của cô ấy.

Tạ Tuệ Lan cũng chơi đùa với bàn tay của Đồng Học Bản rất có tiết tấu, hình như đang giám định và thưởng thức một món đồ cổ vậy.

Có cái này, lá gan của Đồng Học Bản lập tức lớn rất nhiều, xem ra trong lòng Tạ tỷ vẫn có mình. Kết quả là, Đồng Học Bản đối với việc nắm tay nhỏ bé cảm thấy chưa đủ, mượn hơi men của rượu vang, hẳn buông lỏng tay của Tạ Tuệ Lan, tay trái khẽ động, lấy ngón tay thử thăm dò chạm vào phần đùi co dãn mười phần của Tạ tỷ, vuốt ve phần đùi mềm mại được bọc trong vớ chân.

Tạ Tuệ Lan nghiêng đầu nhìn nhìn hẳn, con mắt hơi nheo lại, nhưng không nói cái gì.

Đồng Học Bản cũng dày mặt không biết xấu hổ nhìn cô ấy, thấy thế, cổ tay vừa chuyển, lòng bàn tay đặt lên đùi của Tạ tỷ.

Khóe mắt của Tạ Tuệ Lan mang theo ý cười nhàn nhạt, cũng không nghiêng đầu nhìn hẳn nữa.

Đắc thủ nên trong lòng Đồng Học Bản đại chấn, quan hệ của mình và Tạ tỷ rốt cục cũng có đột phá, lúc này mới có chút ý tứ của bạn trai bạn gái, lập tức, Đồng Học Bản chậm rãi vuốt ve cái đùi mềm mại của cô ấy, từ trên đi xuống, từ dưới đi lên, từ phải qua trái, từ trái qua phải, thỉnh thoảng còn bóp vài cái, xúc cảm thật tốt, nhất là nghĩ rằng đây không phải là chân của người bình thường, mà là chân của huyện trưởng, Đồng Học Bản càng mò càng hăng hái, người bình thường cũng không có cái phúc khí này đâu.

Khóe miệng Tạ Tuệ Lan hơi nhếch lên, "Ha ha, trên đùi em có cái gì bắn sao?"

Đồng Học Bản ặc một cái, không ngờ cô ấy lại hỏi ra câu như thế, "Không có."

Tạ Tuệ Lan nhìn hẳn, mỉm cười nói: "Thật sao? Vậy anh sờ tới sờ lui để làm gì?"

"Khụ khụ, cái kia, ặc, không có việc gì."

"Ha ha , anh đó, đúng là không biết khách khí." Tạ Tuệ Lan cười gấp lại cái váy cho chỉnh tề, trên mặt cười cười, "Em đi vệ sinh một lát."

Đồng Học Bản cho rằng cô ấy tức giận, rút tay ra khỏi đùi của cô ấy, làm ra vẻ chính nhân quân tử.

Đợi chốc lát, Tạ Tuệ Lan đẩy cửa WC đi ra, trong tay còn cầm một túi ni lông, cái loại túi màu đen không nhìn được bên trong. Sau khi ngồi xuống bên cạnh Đồng Học Bản, Tạ Tuệ Lan cười đem túi ni lông đưa cho hẳn, "Dùng xong thì vứt đi, nếu không rửa cho em cũng được."

Đồng Học Bản chớp chớp con mắt, không rõ ràng có ý gì.

Dùng? Dùng cái gì? Rửa?

Đồng Học Bản vô thức mở túi vừa nhìn, nhất thời, biểu tình trên mặt muốn bao nhiêu đặc sắc có bấy nhiêu đặc sắc. Bên trong là một cái vớ chân còn nóng, còn có một bộ đồ lót màu đen nữa, đều là cái loại hời này mình đem đến phòng vệ sinh cho Tạ Tuệ Lan mặc vào, đều là vừa được cởi ra cả!

Nhìn Tạ Tuệ Lan, quả nhiên, trên đùi không còn vớ chân ràng buộc, áo sơ mi màu trắng trên thân cũng có rõ ràng hai điểm!

Má ơi!

Đồng Học Bàn nhanh chóng đem túi trả lại cho cô ấy, "Tạ tỷ, em cho anh cái này để làm gì, cầm trở lại đi." Hấn đương nhiên biết Tạ tỷ vì sao cho hấn cái này, trước đây ở kinh thành, mình đem vớ chân của Tạ tỷ cùng với mấy món kia làm bậy, còn bị Tạ Tuệ Lan phát hiện nữa chứ!

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Ha ha, dùng không được thì tốt, quần áo em mang qua rồi luôn có chút bẩn, không có lợi đối với sức khỏe của anh đâu."

"Trời ạ!" Đồng Học Bàn làm thế tay dừng lại, "Đổi trọng tâm câu chuyện! Đổi trọng tâm câu chuyện!"

Đồng Học Bàn cuối cùng cũng kiến thức được da mặt của Tạ tỷ, dù sao thì mặt của mình cũng không dày như cô ấy!

...

231. Chương 231: Môi!

Kính cong, kính cong.

Đồng Học Bàn chưa hết xấu hổ vì Tạ Tuệ Lan cho hấn vớ chân của cô, thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tạ Tuệ Lan nhìn hấn một cái: "Anh trốn một chút, đi vào phòng ngủ của em đi"

"Ặc" Đồng Học Bàn lập tức dọn dẹp ngọn nến trên bàn, cầm đồ lót vớ chân của Tạ tỷ đi vào phòng.

Vừa đóng cửa phòng, trong phòng khác truyền đến tiếng mở cửa.

"Tạ huyện trưởng, tôi ... quấy rầy ngài rồi"

"À, là Tôn chủ nhiệm, mời vào, vị này là vợ của ông?"

"Vâng"

Tiếng bước chân vào phòng khách, còn có âm hưởng của túi xách, Đồng Học Bàn kè vào cửa nghe một hồi, chỉ biết người ta đến tặng lễ, có thể cũng có ý muốn đứng chung vào hàng ngũ. Đồng Học Bàn cũng lười nghe, ngồi xuống giường của Tạ tỷ, ánh mắt không tự chủ rơi xuống túi nylon đen, vô thức đem đồ lót ra, cầm ở trong tay, áo ngực đã lạnh rồi, bắt quá vớ chân vẫn mang theo khí nóng trên người của Tạ Tuệ Lan, mơ hồ toát mùi vị phụ nữ thành thực. Đồng Học Bàn biết vậy nên khó nhịn được, nghĩ đến chỗ phong vận mê người của Tạ Tuệ Lan không chỉ ở khí chất thân thể và trên khuôn mặt, ngay cả quần áo của cô ấy và đồ dùng hằng ngày cùng những thứ đụng chạm qua cũng có dính một chút mị lực.

Nhàn rồi không có gì làm, dù sao thì Tạ tỷ cũng không nhìn thấy, Đồng Học Bàn đem quần áo và đồ dùng hằng ngày của cô ấy ra mà chơi luôn.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng nói.

"Tạ huyện trưởng, chúng tôi trở về"

"Ừ, đi thông thả, đúng rồi, đồ lấy lại đi"

"Đừng dừng, là một chút tâm ý, ngài .."

"Ha ha, tâm ý tôi lĩnh, chuyện này, tôi có thể làm sẽ tận lực làm cho anh, đồ thì không cần, có được không?"

"Vậy ... vậy ... được rồi, cảm ơn ngài"

Vừa nghe, Đồng Học Bàn nhanh chóng đem vớ chân và đồ lót đầy nếp nhăn bỏ vào trong túi nylon, lấy một quyển sách từ trong kệ sách ra xem. Không lâu sau, người tặng lễ rõ ràng đã đi, bắt quá Tạ Tuệ Lan vẫn không vào nhà, đợi nửa ngày không có động tĩnh, Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái, buông cuốn sách kinh tế học xuống, mở cửa đi ra ngoài. Bên ngoài, Tạ Tuệ Lan đang cúi đầu nhìn xem một phần văn kiện, rất là chuyên tâm.

Đồng Học Bàn không quấy rồi, mà đi lấy cho cô ấy một ly nước.

Tạ Tuệ Lan ngẩng lên nhìn : "Cảm ơn"

"Khách khí làm gì, hai ta còn cần nói cảm ơn sao?"

"Ừ, ngồi đi, chờ em sửa xong cái phần văn kiện này, ngày mai cần dùng"

"Ừm, em viết của em đi"

Nhìn Tạ Tuệ Lan làm việc, không biết vì sao, Đồng Học Bân đột nhiên có chút yêu thương, ở kinh thành cũng vậy, Tạ tỷ hình như vẫn đều ở nhà một mình, không có hoạt động nghỉ ngơi giải trí, không ai nói chuyện phiếm với cô ấy, hình như thời gian nghỉ ngơi phần lớn đều bận chuyện của công tác, Đồng Học Bân tự nhiên là không làm được, vừa nghỉ ngơi mà nhận được điện thoại của cục, hần liền đau đầu không gì sánh được.

Đồng Học Bân đi tới phía sau sofa, đứng ở phía sau Tạ Tuệ Lan, nhẹ nhàng bóp vai cho cô ấy.

Tạ Tuệ Lan hơi nghiêng đầu, cười nói : "Không cần"

Đồng Học Bân không nghe, tiếp tục xoa bóp cho cô ấy, muốn cho cô ấy thả lỏng.

Khoẻ miệng của Tạ Tuệ Lan cười ấm áp, không nói cái gì nữa, cúi đầu viết tiếp.

Khoảng chừng, Tạ Tuệ Lan buông bút xuống, híp mắt đỡ vai : "Viết xong rồi, cũng thoải mái hơn, cảm ơn"

Đồng Học Bân nói : "Em ngồi yên đừng nhúc nhích, anh xoa cho em"

Tạ Tuệ Lan ừ một tiếng : " Ha ha, vậy em cũng không khách khí với anh, quả thật rất thoải mái"

Thấy cô ấy thoải mái, Đồng Học Bân cũng có động lực, buông lỏng vai của cô ấy, bắt đầu xoa xuống hai bên cánh tay của cô ấy, sau vài lần, lại kêu cô ấy hơi hạ thấp người xuống, bắt đầu xoa ở phía sau lưng. Làm một hồi, Đồng Học Bân mới nhớ tới một việc, Vừa nãy Tạ Tuệ Lan vào phòng vệ sinh cởi đồ lót ra hết, bây giờ bên trong trống rỗng không có gì, nghĩ như vậy, Đồng Học Bân hơi hơi kích động, khom lưng, tay cũng không biết vì sao lại vòng ra phía trước, ôm lấy eo của cô ấy.

Tạ Tuệ Lan nhìn phía trước, cười hỏi : "Lại làm sao vậy?"

Đồng Học Bân đem mặt vùi vào trong tóc cô ấy : "Eo của em thật nhỏ"

"Thật sao? Sao em không cảm thấy?"

Nút buộc thứ hai và thứ ba trên áo sơ mi của cô ấy tạo ra một khe hở trên áo, Đồng Học Bân nghiêng đầu, thì thấy được một phần thịt bên trong, không có đồ lót ngăn trở, muốn thấy rõ bao nhiêu thì thấy rõ bấy nhiêu, tâm của Đồng Học Bân liền nóng, nghĩ rằng ngày hôm nay nói thế nào cũng phải khiến cho quan hệ đột phá một tầng, có khúc nhạc dạo của bắt tay và sờ chân, hôn môi hẳn cũng phải có ... Ặc, hôn môi thì có vẻ hơi bị kì kì, Tạ tỷ sẽ đáp ứng sao?

"Tạ tỷ."

"Chuyện gì?"

"Em quay đầu lại."

Đồng Học Bân quyết định hoặc là không làm hoặc là làm cho tới, bầu không khí của ngày hôm nay và cơ hội tốt như vậy, sau này cũng không có, nếu như không rèn sắt khi còn nóng, phỏng chừng sau này cũng không có cơ hội quá tốt, vì vậy hần buông eo của Tạ tỷ ra, thân thể thoáng lui ra phía sau một chút, mặt cũng rời khỏi tóc Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan quay đầu lại, phong tình vạn chủng đưa mắt nhìn.

Đồng Học Bân đánh bạo lên, cái mồm nhất thời hôn lên, bất quá thấy mí mắt Tạ tỷ đột nhiên nhắm, trong lòng Đồng Học Bân cũng là máy động, vội vàng điều chỉnh phương hướng, nhẹ nhàng hôn lên trán Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan nhìn hần, khẽ cười nói: "Lúc này là trên trán của em có vết bẩn?"

Đồng Học Bàn không biết Tạ tỷ tức giận hay không, xấu hổ không nhúc nhích được, môi cũng dừng trên trán.

Một giây đồng hồ. . .

Hai giây. . .

Ba giây đồng hồ. . .

Tạ Tuệ Lan cũng không nhúc nhích, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Đồng Học Bàn nuốt nuốt nước bọt, thử thăm dò đem miệng xê dịch xuống, vẫn ở trên con mắt phải của Tạ tỷ, môi cảm thụ được lông mi thật dài của cô ấy, rất ngứa miệng. Đồng Học Bàn nghĩ con mắt của Tạ Tuệ Lan là một chỗ vô cùng có mị lực trên toàn thân, vô luận là ánh mắt hay lông mi, không một cái nào không đem mị lực của Tạ tỷ chương toát ra nhuần nhuyễn, cho nên hôn ở chỗ này lâu một hồi, đồng thời quan sát phản ứng của Tạ tỷ.

Cái tư thế này, Đồng Học Bàn đương nhiên không nhìn thấy biểu tình Tạ Tuệ Lan, dù sao thân thể cô ấy cũng không có cử động.

Đồng Học Bàn nổi tâm hung ác, môi tiếp tục đi xuống, hôn trên mũi của Tạ tỷ, trên khuôn mặt, cuối cùng, rốt cục tiếp cận môi rồi, Đồng Học Bàn thấp thỏm bất an di chuyển bên cạnh, đã rõ ràng cảm giác được liễu độ cong khoẻ miệng của Tạ Tuệ Lan, đầu lưỡi đưa ra, đụng phải cái má lúm đồng tiền thật sâu, Tạ tỷ hình như vẫn cười tủm tỉm, nếu không má thì lúm đồng tiền sẽ không to như vậy.

Không tức giận?

Đó chính là hấp dẫn !

Dù sao đã tới cái bước này, Đồng Học Bàn cũng liều luôn, theo khuôn mặt trơn truột của cô ấy hơi lướt đi, cái miệng càng ngày càng tiếp cận hai cánh môi tản ra mùi gợi cảm mùi đỏ rực, vài giây sau, cái miệng của Đồng Học Bàn nóng lên, vẫn ở tại khoe môi của Tạ Tuệ Lan, tiếp qua vài giây, miệng của Đồng Học Bàn đã hoàn toàn nhét vào trong miệng của Tạ Tuệ Lan, chăm chú hợp cùng một chỗ!

Hôn rồi!

Rốt cục đã hôn rồi!

Tâm tình Đồng Học Bàn cực vui, tâm tình cũng kích động lên, đây chính là môi của huyện trưởng.

Cùng lúc đó, con mắt của Đồng Học Bàn cũng nhìn thẳng Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hắn, con mắt hầu như thành một khe, khoe mắt cũng lộ ý cười như không cười.

Đồng Học Bàn đắc thủ bị cái ánh mắt nhìn mà có chút chột dạ, nghĩ nên tiếp tục không tiếp tục? Lỡ như Tạ tỷ đột nhiên nổi giận, cái phần lửa giận này mình gánh chịu được sao? Bất quá nghĩ lại vừa nghĩ, hôn cũng đã hôn, Tạ tỷ muốn phát hỏa cũng đã sớm phát ra rồi, Đồng Học Bàn hơi nhấp môi, tâm nói một câu mặc kệ, đầu lưỡi cũng chậm rãi vươn vào trong, mở hai cánh môi nóng rực của Tạ Tuệ Lan, dùng sức đi vào.

Lông mi của Tạ Tuệ Lan nhảy lên, nhưng không nói gì.

Đồng Học Bàn bắt đầu hôn cô ấy, sử xuất thế võ cả người.

Tạ Tuệ Lan vẫn không nhúc nhích, hờ khép cánh môi, đầu lưỡi cũng không có một chút ý tứ phối hợp.

Sau vài phút, Đồng Học Bàn đem đầu lưỡi rút trở về, phiên muộn nhìn Tạ Tuệ Lan một cái, trong lòng nói em đang làm cái gì vậy.

Tạ Tuệ Lan cười cười, "Sao vậy? Nhìn em làm gì?"

Đồng Học Bàn choáng váng, em nói sao vậy là sao, "Tạ tỷ, cái kia, dưới loại tình huống này em có phải là nên nói chút gì không?"

"Ha ha, nói cái gì?"

". . . Không có việc gì, coi như anh chưa nói."

Tạ Tuệ Lan mặt không đỏ tim không đập nhanh cười nói: "Ha ha, nói thật, em lớn tuổi như vậy, còn không có bị đàn ông hôn qua, anh đúng là không khách khí." Võ vớ chỗ trống bên cạnh sô pha, Tạ Tuệ Lan cười cười, "Tiểu Đồng, ngồi xuống đây có được không, cổ em đã quay hơn mười phút rồi, anh muốn em bị bệnh xương cổ sao?"

Đồng Học Bàn vòng qua sô pha đi tới phía trước, ngồi xuống, tay rất tự nhiên nắm lấy tay của Tạ tỷ.

Tạ Tuệ Lan cũng nắm tay hắn, nhẹ nhàng thưởng thức ngón tay của Đồng Học Bàn, "Hiện tại có vẻ giống như đang yêu nhau, đúng không?"

"Khụ khụ, anh cũng nghĩ như vậy."

Tạ Tuệ Lan cúi đầu, xoa bóp tay hắn, "Ngón tay của anh rất dài, thích hợp đàn dương cầm."

Đồng Học Bàn đỏ mặt nói: "Đàn cái gì cầm chứ, ngay cả khuôn nhạc anh cũng không nhận ra."

Tạ Tuệ Lan cười ha ha, nắm ngón trỏ của hắn nhẹ nhàng xoa xoa.

Nam nữ bình thường khi nắm tay, nữ thường thường hay có động tác dư thừa, nhưng Tạ Tuệ Lan hiển nhiên ngược lại, đây là một loại biểu hiện tính cách, cũng là một loại thể hiện cường thế. Từ lúc Tạ Tuệ Lan trịnh trọng nói hai người đã là quan hệ người yêu, Đồng Học Bàn có dự cảm, làm bạn trai của Tạ tỷ tuyệt đối sẽ rất đặc biệt, tuyệt đối không giống với người bình thường, hiện tại, dự cảm hiển nhiên thành hiện thực, hôn môi cũng tốt, nắm tay cũng được, Đồng Học Bàn không ngờ rằng loại chuyện kinh thiên động địa này, trong mắt Tạ Tuệ Lan lại hời hợt như vậy.

Nhưng mà, có thể cũng là loại tính cách này của Tạ tỷ mới mê hoặc mình thật sâu.

Đồng Học Bàn nhìn thời gian, tính toán mình nên đi, quan hệ hai người vừa có đột phá, hắn thật sự luyến tiếc đi.

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười một chút, "Buổi tối ở chỗ này đi."

Đồng Học Bàn kinh ngạc, nói: "Cái kia, có phải là không tốt sao?"

"Ha ha, buổi sáng đi sớm một chút là được, không phải không ai thấy anh tiến vào nhà của em sao?"

". . . " Trái tim của Đồng Học Bàn nhảy dựng lên, ngủ cùng đêm đẹp với huyện trưởng, cái này là có nhiều phúc khí lắm đây !?

232. Chương 232: Qua Đêm!

Buổi tối, mười giờ.

Gia thuộc việc huyện uỷ, nhà huyện trưởng.

Đồng Học Bàn trong phòng vệ sinh cầm bàn chải đánh răng mới, đánh răng sạch sẽ, hắn đem bàn chải đánh răng bỏ vào trong một cái ca trong suốt, cùng một chỗ với bàn chải đánh răng màu tím của Tạ Tuệ Lan, cuối cùng, Đồng Học Bàn mở nước nóng, dùng nước nóng rửa mặt, lúc này mới cầm khăn mặt lau lau khuôn mặt, không yên lòng từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, rốt cục cũng đi ngủ.

Trong phòng ngủ, đèn tường trên tường lộ tia sáng mờ nhạt, Tạ Tuệ Lan tựa nửa người vào đầu giường đọc sách. Bộ trang phục khi nãy của cô ấy lúc này được khoát lên lưng cái ghế, Tạ tỷ mặc một bộ đồ ngủ, trên vai lộ hai sợi dây màu tím, ngực cũng được áo ngủ tơ màu tím phủ lại, trên áo ngủ có hai chỗ nhô cao lên, một cảnh sắc thật mê hoặc.

Đồng Học Bàn ưỡn mặt đi tới, "Tạ tỷ, anh dùng chăn nào?" Tạ Tuệ Lan cười vừa nhìn hắn, "Chăn gì?"

Đồng Học Bàn chỉ chỉ giường, "Cái này không phải một cái chăn sao, còn có cái dư không?"

"Ha ha, anh thật sự không coi mình là người ngoài." Tạ Tuệ Lan nhẹ nhàng khép sách lại, chớp mắt nói: "Chúng ta còn chưa có kết hôn, anh nghĩ anh ngủ ngủ trên một giường với em, thích hợp sao?"

Đồng Học Bàn ặc một tiếng, "Cái này ... không thích hợp." Tạ Tuệ Lan cười cười, "Đúng không? Vậy anh đi phòng ngủ bên cạnh ngủ, được không?" Uống công kích động rồi, Đồng Học Bàn còn tưởng rằng Tạ tỷ kêu hấn ở lại là muốn cùng ngủ với mình. Tạ Tuệ Lan che miệng ngáp một cái, "Đi ngủ đi, ngày mai còn đi làm."

Đồng Học Bàn nhìn thân hình của Tạ Tuệ Lan, mắt thấy Tạ Tuệ Lan tắt đèn tường đi, chui vào chăn, Đồng Học Bàn chân chờ, đi về phía trước vài bước, thấy Tạ Tuệ Lan híp mắt nghiêng đầu nhìn, Đồng Học Bàn ho khan, "Người yêu bình thường lúc xa nhau, sẽ hôn một chút, khụ khụ, em thấy hai ta có phải là ... "

Tạ Tuệ Lan cười cười, không nói chuyện.

Đồng Học Bàn đem đầu cúi xuống, chậm rãi hôn lên môi của cô ấy, rất trơn trượt, rất mềm mại, rất nóng. Không bao lâu sau Đồng Học Bàn ngẩng đầu : "Tạ tỷ này, em có thể phối hợp một chút hay không?"

". . . phối hợp như thế nào?"

"Em cũng hôn anh, đừng để một mình anh dốc sức."

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hấn, nở nụ cười một chút, hơi đứng dậy hôn cái miệng của Đồng Học Bàn, bốn cánh môi một lần nữa chạm vào nhau, tách ra, rồi lại chạm vào, một lát sau Tạ Tuệ Lan đưa tay vuốt vào tóc của Đồng Học Bàn, hôn lên cằm của hấn, hôn lên cái cổ của hấn, cuối cùng cánh môi rơi lên trước ngực hấn, lúc này mới cười tủm tỉm nhìn hấn, "Như vậy được chưa? Ha ha, ngủ ngon?"

Đồng Học Bàn rất thỏa mãn "Ừ, ngủ ngon."

Trong phòng ngủ nhỏ bên cạnh, Đồng Học Bàn cởi quần áo ra, nằm trên giường nghĩ đến xuất thần, nụ cười của Tạ Tuệ Lan, dáng người của Tạ Tuệ Lan, môi của Tạ Tuệ Lan, không ngừng hình thành một vài hình ảnh trong đầu, Đồng Học Bàn nhếch môi, nuốt nước bọt, không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh khi nãy, khuôn mặt tuyệt mỹ, vóc dáng tiêu chuẩn, hôn môi với một phụ nữ thành thực có địa vị cao, phần mộ của tổ tiên mình khẳng định là được đầy nhang khói rồi.

Nghĩ nghĩ, Đồng Học Bàn dần dần ngủ đi.

Buổi sáng hôm sau, tia sáng chói mắt chiếu vào mặt.

Đồng Học Bàn mở mắt ra nhìn đồng hồ, năm giờ bốn mươi sáng, lúc này gia thuộc việc không có người, tất cả mọi người còn đang ngủ, bây giờ đi là thích hợp nhất, sẽ không bị người thấy. Đồng Học Bàn xoay người xuống giường, mang quần áo đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, cũng không đánh thức Tạ Tuệ Lan. Đồng Học Bàn thấy cô ấy quá mệt mỏi, cho nên chuẩn bị tốt bữa sáng phong phú, để lại một tờ giấy, lập tức nhẹ tay nhẹ chân chuẩn bị rời đi.

"Tiểu Đồng, dậy rồi à?" Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra.

Đồng Học Bàn nói : "Đánh thức em à, còn sớm, em nghỉ tiếp một chút đi, anh đi"

"Không ngủ nữa" Tạ Tuệ Lan từ trong phòng đi ra : "Anh ăn chưa? Ăn xong rồi đi, cũng không vội mà, nhiều đồ ăn như vậy mình một em cũng ăn không hết" Ngay cả là vừa tỉnh ngủ, khí chất của Tạ Tuệ Lan vẫn ung dung trang nhã, cô ấy chậm rãi bước đến trước bàn, đưa tay cầm lấy tờ giấy : "Còn để lại giấy cho em? Để em xem, "Tạ tỷ, đồ ăn nhớ hâm nóng lại, ngàn vạn lần đừng ăn nguội, không tốt với dạ dày, anh về, có cơ hội đi qua, muốn ăn cái gì lúc đó em gọi điện nói cho anh biết ..." ha ha!"

Đồng Học Bàn cười xấu hổ nói : "Em đọc lên làm gì?" Tạ Tuệ Lan cười cười, nói : "Cảm ơn, chờ em một lát rồi chúng ta ăn" Tạ tỷ mặc vào ngủ màu tím đi qua đi lại trong phòng, Đồng Học Bàn chưa từng thấy được phong cảnh xinh đẹp như vậy, hấn nhìn mà thêm, ánh mắt dừng lên trên eo nhỏ và đùi của Tạ tỷ, rơi lên bộ ngực đầy áp của cô ấy, cái áo ngủ màu tím này khiến cho cả người Tạ Tuệ Lan trở nên vô cùng mê hoặc, nếu cô ấy dám mặc cái này ra ngoài, bảo đảm là sẽ có nhiều người rất trông mắt ra ngoài.

Cũng chỉ có một mình Đồng Học Bàn có phúc thấy được, đổi lại là người khác, ai có thể thấy được tư thái này của huyện trưởng?

Đồng Học Bàn bị chìm trong hạnh phúc, mơ hồ ngồi xuống bàn ăn, Tạ Tuệ Lan chậm rãi bước tới. Ăn một miếng trứng, sau khi nuốt xuống, cô ấy cười nói : "Tiểu Đồng à, em cũng luyện tiếu để anh đi"

Đồng Học Bàn nghe mà thoải mái : "Em muốn ăn ngon, sau này anh có thời gian rảnh sẽ đến đây làm cơm cho em" Tạ Tuệ Lan ừ một cái, đôi môi mê người cắn một miếng thịt, nói : "Chuyện công tác, có cái gì cần em hỗ trợ không?"

"Thật ra không có" Đồng Học Bàn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tâm tư nhỏ khê động, nhìn cô ấy, nói : "Cái kia, thật ra là, em xem anh có phải là nên ... khụ khụ, nên lên chính khoa không?" Chính khoa, gần đây lập được một đại công, hơn nữa có Tạ Tuệ Lan là chỗ dựa vững chắc, tâm tư của Đồng Học Bàn liền linh hoạt lên, đã nhớ thương chức vụ chính khoa. Tạ Tuệ Lan bị hấn chọc cười, chỉ chỉ hấn : "Anh đó, có chút sức mà muốn ăn cho nhiều, chính khoa? Nào có đơn giản như vậy, anh mới vào thể chế hơn một năm, bây giờ đã là phó khoa, là phó cục trưởng rồi, trong cái chỗ như cục cảnh sát, anh có cái gì mà thấy chưa đủ? So với những người khác, ha ha, cho dù là so với em trước đây, anh cũng là người nổi bật hơn, làm kiên định một chút đi, đừng chỉ nghĩ muốn thăng quan"

Đồng Học Bàn chặc lưỡi nói : "Em xem, còn thiếu cái gì mới có thể lên chính khoa?" Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hấn, buông đũa xuống, nói : "Không phải, trước không nói về tình thế thường uỷ, cũng không nói anh đã đắc tội bao nhiêu người, chỉ riêng lai lịch của anh thôi cũng không đủ, mới làm công chức hơn một năm, làm gì mà đề bạt nhanh như vậy? Trình tự của tổ chức không phải là em không muốn cho anh biết, hơn ba năm mới được lên cũng đã là rất nhanh, trước đây anh chỉ nửa năm mà đã lên chức, làm phó khoa cũng rất đặc biệt rồi, bây giờ còn muốn lên làm chính khoa? Anh cho rằng đây là chỗ nào?"

Đồng Học Bàn ngượng ngừng nói : "Anh chỉ là hỏi một chút, tùy tiện hỏi thôi mà"

Tạ Tuệ Lan cười nói : "Biểu hiện của anh từ khi đến cục cảnh sát, em đại khái cũng rõ ràng, không tồi, công trạng mà anh làm nửa năm người ta làm hai ba năm cũng không bằng, em thừa nhận anh rất có bản lĩnh, bắt qua, muốn đặc biệt đề cử lên chính khoa, chút thành tích ấy rõ ràng là không đủ, nếu anh muốn em đề cử giúp anh, dù sao cũng phải làm ra một thành tích khiến người ta không nói nên lời, nếu không em cũng không có mặt mũi nhắc đến anh được, cái này chỉ khiến cho người ta chê cười thôi. Anh có thấy ai mới thi đậu công chức một năm mà từ khoa viên lên chính khoa chưa? Dù sao thì em cũng không thấy qua ai"

Đồng Học Bàn gãi gãi đầu : "Còn muốn chiến tích?"

Tạ Tuệ Lan khê gật đầu : "Ừ, với tình huống hiện tại của anh, nếu muốn đặc biệt đề cử, nhất định phải làm ra một nhị đẳng công hoặc thậm chí là nhất đẳng công mới được, đương nhiên, dù có lập được nhất đẳng công, muốn thường uỷ huyện đề cử tên anh cũng không có khả năng, bây giờ quyền nói chuyện của Hướng bí thư vượt xa em, bắt quá nếu thiếu thành tích, ngay cả tư cách đề danh cũng không có, ha ha, em nói như vậy anh có hiểu chưa?"

"Hiểu rồi, vậy anh sẽ nỗ lực"

Tạ Tuệ Lan nói : "Có tâm tiến tới là tốt, nhưng không nên tham quá, không nên thấy không đủ"

Đồng Học Bàn nghiêm mặt nói : "Ừ, nhớ rồi"

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Đồng Học Bàn lại không nghĩ vậy, quả thật, muốn đề lên chính khoa đối với hấn mà nói rất là khó khăn, nhưng mà không thử thì làm sao mà biết được? Trí tuệ chính trị của Đồng Học Bàn không cao như Tạ tỷ, rất nhiều chuyện suy nghĩ không được nhiều như vậy, hấn chỉ cần nhận định một chuyện, sẽ không cần nghĩ đến hậu quả gì, thích chơi thì chơi, liều mạng cũng phải thử một lần, nếu không có khí thế như vậy, phó chủ nhiệm lúc trước, và cấp phó khoa bây giờ Đồng Học Bàn cũng không tranh được tới tay.

Đồng Học Bàn có suy nghĩ của riêng mình.

Thường uỷ có thể không thông qua mình, Đồng Học Bàn tạm thời không nghĩ, cái này còn khá xa, hấn trước hết nghĩ rằng mình cần phải lập thêm vài đại công, tốt nhất là thành tích hạ gục mấy tên tội phạm giống bữa trước, đem lý lịch của mình viết cho dày lên, làm cho lai lịch của mình tràn đầy, như vậy mới có thể đề danh, mới có cơ hội lên thường uỷ, mới có thể lên chính khoa, bằng không giống như Tạ Tuệ Lan nói, cho dù mười mấy thường uỷ huyện uỷ có quan hệ không tồi với mình, nhưng lý lịch của mình quá mỏng, người ta muốn in hình phiếu cũng không quá hiện thực.

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bàn cũng quyết định chủ ý, cái vé chính khoa này mình phải giành được.

Chiến tích, công lao, sáu tháng cuối năm cần phải làm nhiều một chút, mục tiêu chính là đề danh lên chức vụ cấp chính khoa!

Đồng Học Bản không cần cấp chính khoa có phân lượng nặng như thường vụ phó cục trưởng cục công an hay là cục trưởng cục tài chính, đối với Đồng Học Bản mà nói, chỉ cần chính là chính khoa của một cơ quan không quá kém là đủ rồi, con đường làm quan mà, không phải đều là bò từng bước lên sao, việc cấp bách bây giờ không phải là chọn một cơ quan hay cục trưởng nào đó, mà là xử lý cấp bậc chính khoa của mình trước, cái này mới là cần thiết.

Chiến tích!

Chiến tích! Chiến tích!

Có mục tiêu, tinh thần của Đồng Học Bản cũng phấn chấn một ít, hận không thể lập tức trở về cục lao vào công tác!

233. Chương 233: Sự Kiện Nhảy Lầu

Buổi sáng, sáu giờ đồng hồ.

Buổi sáng mùa hè tương đối sớm, lúc này cũng tương đối mát mẻ, gió nhẹ phơ phất, phi thường nhẹ nhàng khoan khoái.

Ăn xong điểm tâm Đồng Học Bản từ nhà Tạ Tuệ Lan chạy ra, nhẹ tay nhẹ chân như kẻ trộm đi ra hành lang, thấy chung quanh không có ai, Đồng Học Bản cũng không dám đi thang máy, ít nhất không thể xuống tầng trệt được, lỡ như trong thang máy có người quen thì bó tay, hắn theo cầu thang an toàn đi xuống, ra khỏi hành lang, Đồng Học Bản len lén đi ra gia thuộc việc huyện ủy, cuối cùng cũng không bị người phát hiện.

Xa xa, trên chiếc Benz tất cả đều là lá cây, còn có vết tích bị nước mưa xối lưu lại.

Đồng Học Bản mở cửa lên xe, đem xe chạy đến một chỗ rửa xen ven đường của rửa xe chút, bỏ năm đồng đem xe rửa, rồi lập tức chạy thẳng hướng bắc, sớm đi tới đại viện cục công an huyện, vừa vào phòng làm việc, rút điều thuốc, ngâm lá pha trà, Đồng Học Bản bắt đầu lật lại hồ sơ vụ án trước đây, mong muốn có thể mau chóng phá mấy vụ án, đem lý lịch của mình vững chắc một ít, để tranh thủ đề danh cấp chính khoa.

Nhưng tìm mãi tìm mãi, cũng không phát hiện vụ án nào có thể ỉnh thu được chiến tích.

Cũng đúng thôi, nếu như vụ án dễ phá như vậy, cũng sẽ không xuất hiện trong hồ sơ.

Đồng Học Bản không khỏi vỗ ót khổ não, làm sao bây giờ? Vụ án, làm gì có vụ án nào.

Hình như là ông trời nghe được tiếng than của Đồng Học Bản, điện thoại đột nhiên kêu lên, nhìn màn hình, là dãy số của trung tâm chỉ huy, thường thường điện thoại từ trung tâm chỉ huy gọi tới, 80% là có vụ án mới, mà còn cái loại rất khẩn cấp, nếu không thì Đồng Học Bản phân công quản lý đồn công an của Huệ Điền Hương bình thường sẽ không nhận thông tri, vụ án bình thường sẽ giao cho đội hình cảnh hoặc trị an kết án.

Đồng Học Bản tiếp điện thoại, "A lô?"

"Đồng cục trưởng, tôi là Hác Thuận." Là chủ nhiệm phòng làm việc mới thế thân cho Hồ Tư Liên.

Đồng Học Bản lãnh đạm nói: "Ồ, Hác chủ nhiệm à, có việc sao?"

Hác Thuận nói: "Đại viện huyện ủy có người muốn nhảy lầu, Lương cục trưởng kêu tôi thông báo ngài lập tức đi qua."

Đồng Học Bản hơi kinh ngạc, "Nhảy lầu? Ai? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Hác Thuận không có hảo cảm đối với Đồng Học Bản, bởi vì trong hội nghị lần trước, Đồng Học Bản vì Hồ Tư Liên mà cố gắng, không muốn Hồ Tư Liên bị rút chức, thậm chí còn trừng mắt nổi nóng với lãnh đạo,

cái này rõ ràng là chứng mất Hác Thuận hẳn, khiến cho Hác Thuận rất mất mặt, bất quá ác danh của Tiểu Đồng cục trưởng Hác Thuận cũng rõ ràng, cho nên trong giọng nói cũng không có biểu hiện ra ngoài, hẳn cũng không nghĩ đắc tội với ôn thần này, "Là như thế này, người muốn nhảy lầu chính là một công nhân của nhà máy Miên Phưởng, hẳn có thể đã bị đối đãi không công bình, cho nên mới tới mái nhà huyện ủy, muốn uy hiếp lãnh đạo huyện, còn nói muốn gặp Tạ huyện trưởng, kêu huyện trưởng cho hẳn một công đạo, ài, cái này không phải hồ đồ đâu"

Đồng Học Bàn hít vào một hơi, "Đại viện Huyện ủy? Sao hẳn đi tới được?"

"Là xông vào, có người ngăn cản nhưng không ngăn cản, kết quả để cho hẳn từ cửa nhỏ bò lên trên mái nhà."

Đồng Học Bàn cũng rõ ràng tình thế nghiêm trọng, sau khi cúp điện thoại, lập tức lái xe tới đại viện huyện ủy.

Trong đại viện huyện ủy đang kêu loạn, bên ngoài tụ tập một đồng dân chúng, đang có cảnh sát ở chỗ đó, trong đại viện, trước toà nhà tượng trưng cho quyền lực của huyện ủy, lúc này cũng đứng không ít người, có nhân viên chính phủ huyện ủy, có lãnh đạo, bên trong có Hồ Nhất Quốc và Triệu Kính Tùng đều tới, phó bí thư huyện ủy Tào Húc Bằng và bí thư chính pháp ủy Hoàng Lập đã ở dưới nhìn lên toà nhà cao sáu bảy tầng.

Mái nhà, có thể thấy một người mặc quần áo lao động màu xanh không rõ ràng, đang đứng sát mái nhà.

"Tôi muốn gặp huyện trưởng, tôi muốn gặp Tạ huyện trưởng "

"Anh bình tĩnh một chút, có cái gì xuống rồi nói"

"Các người đừng tới đây, ngày hôm nay các người nếu như không đuổi xuống trưởng chúng ta thì tôi sẽ nhảy xuống đi "

"Anh xuống trước đi, đem vấn đề nói cho chúng tôi biết, chúng tôi mới có thể nghĩ biện pháp giải quyết cho anh"

"Kêu Tạ huyện trưởng đi ra, tôi sẽ nói cùng cô ấy "

Tiếng nói chuyện truyền tới dưới lầu, trên mái nhà hẳn là còn có cảnh sát hoặc người của đội phòng cháy chữa cháy đang khuyên hẳn, tình huống rất nguy cấp, tâm tình của công nhân phi thường bất ổn định, khả năng tùy thời nhảy xuống, ở đây là đại viện huyện ủy, chỗ làm việc của lãnh đạo huyện, nếu như để cho hẳn chết ở chỗ này, vậy ảnh hưởng trên dư luận sẽ rất xấu, đây là điều tuyệt đối không cho phép phát sinh, đám lãnh đạo bên dưới đều cau mày.

Đồng Học Bàn đem xe đậu ở bên ngoài, đi vào kéo một người cảnh sát hỏi, "Đội chữa cháy tới chưa?"

Người nọ vừa nhìn là Đồng Học Bàn, lập tức cung kính nói: "Đồng cục trưởng, đội phòng cháy chữa cháy vừa tới xong, đang vận chuyển phao cứu sinh đến."

Loại thời điểm này, cần dựa vào phao cứu sinh, Đồng Học Bàn khề biến sắc nói, "Sao chậm như thế?"

"Lúc xảy ra chuyện thì đội chữa cháy đang thay ca, chậm trễ một ít."

Cách đó không xa, Tào Húc Bằng đang mắng chửi hai người cảnh vệ của đại viện huyện ủy, hình như hỏi bọn họ sao để cho công nhân chạy vào gây chuyện, Hồ Nhất Quốc và Triệu Kính Tùng cũng không biết từ nơi nào tìm tới một cái phao cứu sinh loại nhỏ, vừa bơm đầy không khí vào, đang chỉ huy mấy người đội viên của đội phòng cháy chữa cháy đặt ở dưới đất, bất quá cái phao cứu sinh ấy thật sự quá nhỏ, độ dày cũng quá mỏng, căn bản không có tác dụng gì.

Công nhân còn đang hô nói trên cao, hình như không có chuyện lớn gì, cũng là bởi vì một ít nguyên nhân, lãnh đạo xa thải hẳn, kết quả trong lòng hẳn không phục, hơn nữa sáng sớm uống chút rượu, nổi điên chạy tới đại viện huyện ủy muốn đòi công bằng. Lúc này đám cảnh sát bình tĩnh khuyên giải hẳn, nhưng đối mặt với loại công nhân không có văn hóa, rất nhiều đạo lý đều là nói không rõ ràng, huống chi công nhân còn uống rượu.

"Huyện trưởng đâu huyện trưởng đâu"

”Tạ huyện trưởng không ở đại viện, anh bình tĩnh trước một chút xuống đất rồi nói”

”Các người kêu cô ấy trở về cho tôi, bằng không tôi nhảy ”

Mẹ kiếp mày nghĩ mày là ai chứ? Mất việc thì chạy đến đại viện huyện ủy gây chuyện? Còn muốn gặp Tạ tỷ? Đồng Học Bản suýt nữa chửi ầm lên.

Trong toà nhà, Hồ Tư Liên mặt đầy lo lắng đi ra.

Hồ Nhất Quốc lập tức nói: ”Hồ bí thư, Tạ huyện trưởng đâu?”

Hồ Tư Liên nói: ”Huyện trưởng sáng sớm đi thị sát, đang trở về, Hồ cục trưởng, tâm tình công nhân thế nào?”

Hồ Nhất Quốc thở dài, ”Không tốt, ồn ào muốn gặp huyện trưởng, có thể sắp nhảy.”

Lúc này, một chiếc xe cứu hỏa chạy nhanh vào đại viện, mấy người đội viên cứu hoả đem đệm cứu sinh xuống, còn có người đi tiếp điện để bơm hơi.

Bí thư chính pháp ủy Hoàng Lập giục: ”Nhanh lên một chút ”

Nhìn bầu không khí khẩn trương, Đồng Học Bản lặng lẽ lui đến chỗ không người, gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan, lần đầu tiên không gọi được, tit tit tit đường dây bận, lần thứ hai mới thông, Đồng Học Bản vội hỏi: ”Tạ huyện trưởng, tình huống bên này ngài đã biết, hiện tại nên làm sao bây giờ?”

Tạ Tuệ Lan nói: ”Cần phải đem người cứu xuống”

Đồng Học Bản nói: ”Nhưng mà xem ra, hần không thấy được ngài có thể. . .”

”Đồng cục trưởng, cậu nghĩ tôi gặp hần, mở ra cái tiền lệ này, sau đó đại viện huyện ủy còn yên tĩnh sao? Có một sẽ có hai, có hai sẽ có ba, cái lỗ hổng này không thể mở, ừm, không nói trước, tôi mau chóng trở về, chuyện bên kia cậu tận lực xử lý tốt, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể để cho công nhân có nguy hiểm, ngàn vạn lần” Tạ Tuệ Lan nhấn mạnh thêm ngữ khí, hiển nhiên chuyện này nếu như xử lý không thích hợp, sẽ mang đến cho cô ấy rất nhiều phiền.

Đồng Học Bản kiên định nói, ”Yên tâm, bảo chứng cứu được người ”

”Được, cậu làm việc, tôi yên tâm ”

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản mới cẩn thận suy nghĩ nỗi khổ của Tạ Tuệ Lan, chuyện này nói lớn không lớn, nhưng mà tính chất rất ác liệt, nếu như Tạ tỷ trở về gặp công nhân, có thể bởi vì một người công nhân đã bị xa thải mà đuổi xuống trường? Nhưng người công nhân dùng sinh mệnh uy hiếp để đuổi xuống trường? Vậy uy tín của chính phủ để ở chỗ nào? Nếu như thật sự cho người công nhân một công đạo, đuổi xuống trường, sau này nên làm sao bây giờ? Có cái tiền lệ này, sau đó có ai gặp phải chuyện phiền lòng gì, đều tới đại viện huyện ủy nói nhảy lầu, hoặc là đòi tự sát bên ngoài đại viện huyện ủy, vậy chính phủ huyện khỏi cần làm cái khác, mỗi ngày xử lý những sự kiện tự sát này đi.

Người công nhân này, Tạ tỷ hiển nhiên không thể gặp.

Nhưng nếu người công nhân này thật sự chết ở đại viện huyện ủy, cái ảnh hưởng này sẽ rất xấu rồi, ít nhất đối với danh tiếng của Tạ tỷ là một đả kích trầm trọng, mặc kệ đạo lý là thế nào, dân chúng biết chuyện này khẳng định nhìn không được sẽ nghĩ, người ta sắp nhảy lầu, huyện trưởng ngay cả mặt mũi cũng không gặp một chút sao? Nếu như chịu gặp thì công nhân cũng sẽ không chết, giống như tất cả đều là trách nhiệm của Tạ Tuệ Lan, cái này gọi là áp lực dư luận.

Gặp không được, không gặp cũng không được, Tạ tỷ xem ra đang đối mặt với lần khảo nghiệm đầu tiên sau khi đến huyện Duyên Đài.

Đồng Học Bản cảm thấy áp lực nặng nề, hần cần phải thay Tạ tỷ giải quyết nan đề trước mắt.

Huyện ủy bí thư Hướng Đạo Phát ngồi ổn ở phòng làm việc uống trà, nhìn ra bên ngoài, nhưng không có ý muốn xen vào, chuyện này ông ta tự nhiên thấy vô cùng rõ ràng, không dễ xử lý, hơn nữa người rất ác tâm, nếu công nhân khóc hô muốn gặp huyện trưởng, Hướng Đạo Phát cũng không đi tham gia náo nhiệt, ông muốn nhìn Tạ Tuệ Lan rốt cuộc xử lý sự kiện trước mắt như thế nào, xử lý tốt, vậy còn may ra, chỉ khi nào

xử lý không tốt, công nhân chết ở đại viện huyện uỷ, vậy Hướng Đạo Phát không ngại bỏ đá xuống giếng một chút, bản thân ông sẽ không để ý đến loại đàn bà như Tạ Tuệ Lan.

Mái nhà, công nhân la to nói: "Huyện trưởng đâu huyện trưởng đâu"

Hoàng Lập nghĩ không thể cứ để như thế được mãi, hô to: "Chuyện anh bị xa thải chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, anh xuống trước đem chuyện nói rõ cho chúng tôi biết, chúng ta chậm rãi nói "

Công nhân thấy bọn họ có vẻ nhún nhường, lập tức gào lên nói: "Phải đuổi xuống trưởng. . . Tôi phải làm chủ nhiệm phân xưởng "

Hoàng Lập biến đổi sắc mặt, Đồng Học Bản vừa nghe cũng phát hỏa, mẹ kiếp, mày được voi lại còn đòi thêm Hai Bà Trưng nữa hả ?

Công nhân quát: "Các người đáp ứng tôi sẽ đi xuống, không đáp ứng tôi sẽ nhảy xuống "

Phó bí thư Tào Húc Bằng cũng tức giận không nhẹ, "Người này uống say càng ngày càng quá đáng"

Hồ Nhất Quốc nói: "Bên ngoài có ký giả tới, hình như là ký giả thành phố, đang chụp ảnh."

Hoàng Lập nói: "Đệm cứu sinh xong chưa?"

". . .Sắp rồi, sắp xong rồi."

Công nhân trên mái nhà lớn tiếng nói: "Huyện trưởng sao còn chưa có tới, kêu cô ấy đến đây, tôi muốn nói với cô ấy, nếu như trong vòng một phút đồng hồ không đến tôi sẽ nhảy xuống" Giọng nói rất cao, tựa hồ là tự đánh bạo.

Đồng Học Bản tức giận nói: "Còn dám uy hiếp chính phủ huyện? Anh có biết anh đã phạm tội danh gì không?Hả ?"

Công nhân trên mái nhà trừng mắt nhìn Đồng Học Bản phía dưới, "Anh đừng làm tôi sợ, tôi mất việc không nuôi được người nhà tôi, tôi sống không bằng chết, vậy tôi còn sợ con mẹ gì nữa "

Hồ Nhất Quốc nhìn Đồng Học Bản, "Cậu không nên chọc giận hắn "

Nhưng đúng lúc này, xảy ra một cảnh mà tất cả mọi người thật không ngờ

Mấy ngày nay khí trời của huyện Duyên Đài không tốt lắm, thường thường có gió, đột nhiên một trận gió cấp bốn thổi qua mái nhà, cuốn theo một chút cát bụi, thổi tới vù vù, chỉ thấy người công nhân nhắm mắt, tay vô thức dụi mắt, ngay sau đó chân bỗng nhiên trượt một cái, hình như trọng tâm không tốt, nghiêng, nghiêng, dưới ánh mắt kinh khủng của mọi người, thân thể của người công nhân rơi ra, rớt xuống như thế.

"A a" Người công nhân giữa không trung liên tục hô to.

Tiêu rồi! Chuyện xấu xảy ra làm rất nhiều người ngơ ngác

Đệm cứu sinh đã được bơm hơi xong, đặt xuống ngay dưới người công nhân, thế nhưng bởi vì trận gió, công nhân trên mái nhà khi trượt chân có giây dựa đạp một cái, kết quả thân thể lập tức chệch đi, hơn nữa còn là chệch đi vài mét, ngoài ra với tác dụng của sức gió, mọi người rõ ràng nhìn ra, vị trí đáp xuống của người công nhân đã cách xa đệm cứu sinh đến sáu bảy mét, chỗ đó là một nền xi măng cứng như đá

Rơi từ sáu bảy tầng xuống, hẳn phải chết không thể nghi ngờ

Trái tim của Đồng Học Bản cũng treo lên giữa không trung, hẳn tuy rằng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không muốn cái người công nhân này gặp chuyện không may, bởi vì như vậy sẽ tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với thanh quan của bạn gái mình, Tạ Tuệ Lan vừa mới đến huyện Duyên Đài căn cơ lúc đầu rất mỏng, cái này rất bất lợi cho cô ấy để khai triển công tác sau này, nếu như Hướng Đạo Phát hoặc con người nào đó mang lòng dạ hiểm ác lại dùng internet hoặc thủ đoạn truyền thông để làm to chuyện này lên, ảnh hưởng đối với Tạ Tuệ Lan sẽ lớn hơn nữa

Đồng Học Bản cắn răng, ngàn vạn lần đừng chết ngàn vạn lần đừng chết.

"Không đáp được xuống đệm "

”Xong rồi”

Không ít người đã kinh hô

Mười mét. . .

Tám mét . . .

Năm mét. . .

Rầm một tiếng, âm thanh này giống như đang nện một cái thật mạnh vào lòng Đồng Học Bản

Công nhân té rớt xuống đất, đầu tựa hồ bị nát, máu tươi từ phía dưới thân thể hắt chảy ra, chết ngay tại chỗ!

Có một khoa viên thấy thế, ói ngay tại chỗ. Xung quanh cũng không ít người nhất thời nhắm mắt lại, không dám nhìn.

Đồng Học Bản mặt trắng bệch, tiêu rồi, hẳn ta đã chết. Tạ tỷ sẽ có phiền phức, nhớ tới câu vừa rồi trong điện thoại của Tạ Tuệ Lan ”Cậu làm việc tôi yên tâm” và ” ngàn vạn lần không thể để cho công nhân có nguy hiểm”, trong lòng Đồng Học Bản cũng trầm xuống, nghĩ mình không xử lý tốt chuyện này, phụ Tạ tỷ tín nhiệm, Đồng Học Bản là một người sĩ diện, huống chi sinh tử của người công nhân liên quan đến tới lợi ích của Tạ tỷ thậm chí là mình, cho nên hầu như là trong nháy mắt, Đồng Học Bản liền làm ra một quyết định.

Không thể để cho người này chết!

BACK Hai phút!

. . .

. . .

Hình ảnh chợt lóe tình cảnh đột nhiên lùi lại!

”Bên ngoài có ký giả tới, hình như là ký giả thành phố, đang chụp ảnh.”

”Đệm cứu sinh xong chưa?”

”. . . Xong rồi, lập tức xong rồi.”

”Huyện trưởng sao còn chưa có tới, kêu cô ấy đến đây, tôi muốn nói với cô ấy, nếu như trong vòng một phút đồng hồ không đến tôi sẽ nhảy xuống”

Thời gian lui về !!!

Đồng Học Bản không phải không muốn lui về nhiều một ít, nhưng lần đó trong trường học cứu người tránh đạn, hầu như đã dùng sạch sẽ, hiện BACK ở trên người còn lại chưa đến ba phút nữa, không có cách nào khác. Lúc này, trên khuôn mặt của Đồng Học Bản chạy qua một trận gió nhẹ, hiển nhiên là điềm báo nổi gió, công nhân sẽ lập tức mất cân đối ngã từ mái nhà xuống, đã là lúc ngàn cân treo sợi tóc rồi!

Liều mạng!!!

Chuyện mà Tạ tỷ giao cho nói cái gì cũng phải làm tốt!

Đồng Học Bản nổi tâm tàn nhẫn lên, hô một tiếng xông ra ngoài

Hoàng Lập sững sốt, nhắc nhở nói: ”Đồng cục trưởng cậu làm gì đi? Đừng đứng ở dưới lầu, nguy hiểm! ”

Dưới lầu đã sớm không còn người, ai cũng sợ công nhân lỡ như ngã xuống đè trúng mình. Đồng Học Bản không để ý âm thanh phía sau, vừa chạy tới vừa nhìn, đệm cứu sinh đã quá dày, hiện tại đã cố định vị trí ở dưới, gọi người di chuyển căn bản không kịp, hơn nữa Đồng Học Bản cũng không có lý do di chuyển cái đệm cứu sinh to đùng đó, vừa quay đầu, ánh mắt của Đồng Học Bản rơi xuống cái phao cứu sinh nhỏ không biết là ai đem tới.

Tuy nói cái phao cứu sinh không đủ độ dày, diện tích cũng kém rất nhiều, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp khác!

Cuồng phong gào thét đến!

Phía sau không ít người phát ra tiếng kinh hô!

Đồng Học Bản ngẩng đầu nhìn, chạy vội đến phía trước phao cứu sinh, ôm lấy nó chạy đi

Một bước. . . Ba bước. . . năm bước. . . bảy bước . . .

”A ”

”Ngã xuống rồi”

”Đồng cục trưởng mau tránh ra ”

Cảnh sát và lãnh đạo phía sau đều gấp đến độ muốn chết, không rõ Tiểu Đồng cục trưởng lúc này chạy tới làm gì, nhưng sau một khắc, mọi người đều rõ ràng, chỉ thấy Tiểu Đồng cục trưởng ngẩng đầu nhìn lên trên, hình như tìm đúng phương vị, đem phao cứu sinh ném tới mặt đất, nhưng ... nhưng diện tích thật sự quá nhỏ, trừ phi là gặp phải may mắn cực lớn, bằng không công nhân làm sao có thể rơi xuống trúng nó được chứ? Xác suất hầu như bằng không.

Mười mét. . .

Bảy mét. . .

Năm mét. . .

Nhưng mà khiến cho tất cả mọi người sửng sốt chính là, thể người công thân tự nhiên lại thật sự rơi xuống ngay phía trước cái phao cứu sinh của Đồng Học Bản, từ quán tính và độ cong cho thấy, một mét cũng không nhiều mà một mét cũng không ít, thật giống như Tiểu Đồng cục trưởng tính ra vị trí đối phương rơi xuống đất vậy.

Cái này cũng quá thần rồi?

Thế nhưng một vấn đề mới lại đi ra!!!

Độ dày của cái phao cứu sinh không đủ, từ độ cao sáu bảy tầng lầu rơi xuống, cái phao này sao có thể tiếp được, rơi trúng cũng chỉ có chết!

Công nhân kêu thảm giữa không trung, kêu cứu, cách phao cứu sinh dưới mặt đất càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. . .

Uy tín của Đồng Học Bản trong cục công an càng ngày càng cao, tất cả mọi người rất kính nể hắn, cho nên vừa thấy Đồng cục trưởng sắp gặp chuyện không may, rất nhiều người đều khẩn trương.

”Đồng cục trưởng mau tránh ra khỏi đó”

”Đúng vậy người cứu không được, mau tránh ra đừng để trúng vào ngài ”

”Nguy hiểm!!!”

Vài tiếng la hầu như là cùng hô lên, trong nháy mắt, công nhân đã gần ngay trước mắt.

Đồng Học Bản âm thầm kêu khổ không thôi, tránh ra? Nếu như tránh ra, công nhân hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Tạ tỷ sẽ có phiền phức, Đồng Học Bản không biết cái phiền phức này rốt cuộc sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào, có thể rất nhỏ, cũng có thể rất lớn, nhưng mặc kệ thế nào, nếu như có thể tránh được cái phiền phức này, Đồng Học Bản dù liều mạng cũng phải thử một lần, trên người hắn bây giờ chỉ còn có mười mấy giây đồng hồ, cũng đủ miễn cưỡng.

Kết quả là, dưới cái nhìn kinh ngạc vạn phần của mọi người, Đồng Học Bản vươn hai tay nhìn lên bầu trời, hắn cần dùng mình làm địa điểm giúp người công nhân ngăn trở lực cản một chút khi rơi xuống đất, dùng phao cứu sinh để dưới đất nhằm chia sẻ một chút áp lực, như vậy phao cứu sinh mới có thể chịu được trọng lượng thân thể của người công nhân.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều rõ ràng ý đồ của Đồng cục trưởng, nhất thời hít sâu một ngụm khí lạnh

Lấy tay tiếp người? Tiểu Đồng cục trưởng này cũng quá độc?

Đám lãnh đạo huyện Tào Húc Bằng cũng sửng sốt ngay tại chỗ, không ai rõ Đồng Học Bản vì sao liều mạng như thế, chẳng lẽ là vì chiến tích? Quả thực, nếu như hắn thật có thể cứu người, vì chính phủ huyện, vì huyện trưởng giải nạn, lại vì một mạng người, cái phần chiến tích này khẳng định chạy không thoát, ít nhất cũng là tam đẳng công, nhưng, nhưng vấn đề là có thể cứu được người hay không, nếu như có chút sai lầm, ngay cả mạng của mình cũng phải đưa vào theo chứ đừng nói là chiến tích!

Con mẹ nó thật sự là một người điên

Trong đội ngũ cán bộ còn có một người không muốn sống như thế ??

Tất cả mọi người rõ ràng Tiểu Đồng cục trưởng lá gan lớn, nhưng không ngờ rằng lá gan hắn lại lớn như vậy.

Chỉ có bí thư chính pháp ủy Hoàng Lập biết được quan hệ của Đồng Học Bản và Tạ Tuệ Lan, cũng chỉ có ông rõ ràng, Tiểu Đồng cục trưởng không phải vì chiến tích, không phải vì công nhân, càng không phải vì danh tiếng, mà là vì không muốn cho Tạ Tuệ Lan phiền phức, cho nên mới liều mạng như vậy, trong lòng Hoàng Lập rất xúc động, ngay từ đầu ông còn nghĩ Đồng Học Bản sao xứng đôi với Tạ Tuệ Lan, chênh lệch quá lớn, nhưng hiện tại ông đã không nghĩ như vậy, có thể có một người bạn trai ngay cả mạng của mình cũng không cần chỉ để giải nạn cho bạn gái, Tạ huyện trưởng mới là người có phúc khí.

Một mét. . .

Nửa mét. . .

Công nhân ngã xuống ,,

Đồng Học Bản bỗng nhiên cắn răng một cái, đưa cánh tay lên đón.

Tốc độ quá nhanh, Đồng Học Bản vốn định tiếp một chút thì buông tay, nhưng ngay cả một cái chớp mắt cũng không có, công nhân đập cái bịch lên cánh tay của Đồng Học Bản, kéo theo tay hắn cùng phao cứu sinh, phao cứu sinh không chịu nổi áp lực, nhất thời phát nổ, đầu của công nhân rơi xuống mặt đất, lại chết ngay tại chỗ, nhìn hai cánh tay của Đồng Học Bản, cũng đồng thời gãy hết, đầu xương đều nát.

Đồng Học Bản đau đến nổi suýt nữa ngất xỉu, mẹ kiếp, ba giây đồng hồ!!!

. . .

Thời gian lùi lại!

Một mét. . .

Nửa mét. . .

Thân thể của người của Đồng Học Bản đang rơi giữa không trung ...

Đồng Học Bản lần này nhìn chuẩn thời cơ, đem phao cứu sinh dưới chân dời qua một chút, giữ thăng vị trí, tay phải đầu tiên là giơ lên, ôm lấy thân mình của người công nhân, để cho trọng tâm của hắn ngã về phía sau, tránh đầu rơi xuống đất lần thứ hai, sau đó tay trái mới giữ lấy phía sau lưng hắn, chịu đau kêu một tiếng, tận lực giảm bớt áp lực của trọng lực.

Rầm!!!

Phao cứu sinh lại một lần nữa phát nổ, góc độ vẫn không thể điều chỉnh được.

Công nhân tuy rằng không phải là rơi thẳng đầu xuống đất, nhưng vai va chạm, đầu vẫn đập vào mặt đất.

Lại một lần nữa tử vong!!!

Bốn giây ...

. . .

Một lần ... hai lần ... ba lần ... bốn lần ...

Đồng Học Bản chịu đựng đau đớn, quyết tâm làm cho bằng được, mãi cho đến khi người công nhân rơi xuống đất lần thứ tư, lần này để cho cái mông rơi xuống cái phao cứu sinh trước, một tiếng nổ vang lên, cái phao cứu sinh phát nổ, Đồng Học Bản cũng nhanh chóng lui về phía sau, hai tay mất đi tri giác ngã xuống mặt đất.

”Aaaaaaaa ”

Một tiếng kêu thảm phát ra từ trong miệng của người công nhân.

Không chết!!!

Lúc này công nhân không chết!!!

Đồng Học Bản mệt mỏi thở ra một hơi, sau một khắc, Đồng Học Bản liền hôn mê bất tỉnh ...

”Đồng cục trưởng ”

”Đồng cục trưởng ”

234. Chương 234: Nằm Viện!

Bệnh viện nhân dân huyện.

Khoa chỉnh hình, phòng bệnh một người.

Lúc Đồng Học Bản tỉnh lại, phát hiện mình đã ở bệnh viện, hắn vô thức chóng tay muốn ngồi dậy, nhưng cánh tay nhất thời truyền đến cơn đau tê tái, tay trái tay phải, cánh tay trái cánh tay phải, hai tay từ ngón tay đến vai đều không có biện pháp nhúc nhích, mặt trên có băng gạc, trong ba tầng ngoài ba tầng, có vài chỗ có vật dẫn từ băng gạc đi ra, hắn là bên bệnh viện đã làm xử lý trị liệu.

”Ồ, Đồng cục trưởng ngài tỉnh rồi à?” Trong phòng bệnh chỉ có một y tá duy nhất, nói.

Đồng Học Bản nhìn cô ta, ”Cánh tay của tôi không có việc gì chứ? Sao không động dậy được vậy?”

Y tá cười nói: ”Bác sĩ nói không trở ngại, cũng là cơ bắp bị tổn thương nghiêm trọng, đầu khớp xương thật ra không sao, nghỉ dưỡng vài ngày là có thể khôi phục.”

Đồng Học Bản thở phào nhẹ nhõm, ”Cảm ơn.”

Y tá đi ra ngoài, không bao lâu, có không ít người vào phòng bệnh.

Có đội trưởng lính cứu hỏa, có cảnh sát huyện cục, Tần Dũng cùng Phùng phó đội trưởng cũng đều tới thăm bệnh.

Đồng Học Bản cười cười, ”Làm mọi người lo lắng, đúng rồi, vậy công nhân nhảy lầu thế nào rồi?”

Phùng phó đội trưởng cảm khái nói: ”Công nhân không có việc gì, được ngài cứu, chỉ là thất lưng bị thương, không bị gãy xương, cũng nằm bệnh viện.”

Đồng Học Bản lạnh mặt, ”Chờ hắn khỏe, trước hết bắt câu lưu mười lăm ngày! Làm cái trò gì thế!”

Lúc này, Lương Thành Bằng từ huyện cục cũng tới, vừa nhìn hình dạng của Đồng Học Bản, Lương Thành Bằng trong lòng đau xót, ”Đồng cục trưởng, lần này cậu quá mạo hiểm, nếu không phải vận khí tốt né tránh đúng lúc, cậu đã có thể nguy hiểm, ài. . .” Nhìn hắn, Lương Thành Bằng nói: ”Bất quá cũng may mà là cậu liều chết ra tay, cứu công nhân, lúc này mới không khiến cho tình thế chuyển biến xấu, làm tốt lắm, à, có đem báo của thành phố cho cậu xem.”

Một tờ báo chí lấy trong cặp của Lương cục trưởng ra.

Tiêu đề viết dòng chữ lớn: Phó Cục Trưởng Cục Công An Dừng Tay Đón Lấy Người Đàn Ông Nhảy Lầu!

Đồng Học Bản cười khở nói: ”Không phải dùng tay để đón đầu, thì giảm lực một chút.”

Lương Thành Bằng chỉ chỉ hần, "Cậu đó, còn có tâm tư cười sao, có biết không, nghe cậu gặp chuyện không may, biết trong cục có bao nhiêu người lo lắng không? Vừa rồi tôi hỏi bác sĩ, thương thế của cậu không mười ngày nửa tháng sợ rằng không khỏi, từ từ dưỡng bệnh nha, cho cậu nửa tháng ngày nghỉ, ừm, còn nữa, lúc cậu hôn mê tôi đem chuyện này báo lên, thành phố phê chuẩn đồng ý, cho cậu một tam đẳng công, giấy chứng nhận và huy hiệu, chờ cậu khỏi bệnh sẽ phát xuống."

Đồng Học Bàn vui vẻ nói "Cảm ơn Lương cục trưởng."

Lương Thành Bằng nói: "Đây là cậu đem sinh mệnh và dũng khí đổi lấy, không cần cảm ơn tôi."

Thật ra Lương Thành Bằng và Tần Dũng cùng Phùng phó đội trưởng bọn họ đều muốn hỏi một chút, Đồng Học Bàn rất cuộc vì sao liều mạng như thế, không phải là một công nhân bình thường thôi sao, hơn nữa người này còn dùng tính mạng uy hiếp chính phủ huyện, còn đồng dạc nói muốn làm chủ nhiệm phân xưởng, như vậy tại sao phải cứu người? Thiếu chút nữa ngay cả mạng của mình cũng đi theo? Cái này thật sự có chút khó hiểu, bất quá cũng nhờ biểu hiện của tiểu Đồng cục trưởng, lúc này mới khiến cho tình thế có thể khống chế, thậm chí danh tiếng của cục công an huyện Duyên Đài cũng bởi vì chuyện này mà nổi lên một ít, cái này đối với mọi người mà nói đều là chuyện tốt.

Chờ Lương cục trưởng Tần cục trưởng bọn họ đi, Đồng Học Bàn đắc ý nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tam đẳng công, lại một chiến tích vững chắc, khoảng cách đến đề danh chính khoa lại tiến thêm một bước!

Cạch, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, âm thanh của giày cao gót gấp gấp tiến đến.

Đồng Học Bàn mở mắt vừa nhìn, cười một tiếng, "Tạ huyện trưởng."

Tạ Tuệ Lan đi thị sát công tác đã trở về, phía sau là thư ký Hồ Tư Liên, Tạ Tuệ Lan nghe nói Đồng Học Bàn bị thương, ngay cả chính phủ huyện cũng không quay về mà trực tiếp kêu tài xế lái xe tới bệnh viện nhân dân huyện, đứng ở cửa phòng bệnh, Tạ Tuệ Lan xua tay cho Hồ Tư Liên ở bên ngoài chờ cô ấy, đóng cửa, hai bước đi tới bên cạnh giường bệnh của Đồng Học Bàn híp mắt nhìn hần, một câu cũng không nói.

"Tạ tỷ?"

". . ."

Đồng Học Bàn ặc một tiếng, "Lần này anh không thể hiện, tôi biết là có thể tiếp được hần cho nên mới đưa tay ra."

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hần, "Vì em?"

Đồng Học Bàn sở dĩ cứu người như thế, đương nhiên là vì Tạ tỷ, bất quá Tạ Tuệ Lan hỏi như thế, Đồng Học Bàn có chút ngượng ngùng, ho khan một tiếng, làm bộ nói: "Không có, em không phải nói phải có nhiều chiến tích mới có thể lên chính khoa sao, anh nghĩ cứu người khẳng định có thể có được một tam đẳng công, cho nên mới cứu, cái này, ha ha, Lương cục trưởng vừa rồi nói thành phố đã phê chuẩn, chờ anh xuất viện sẽ tặng huy hiệu."

Tạ Tuệ Lan nói: "Anh nghĩ em sẽ tin sao?"

Đồng Học Bàn nói: "Tạ tỷ, lần này thật sự là ngoài ý muốn, anh bảo đảm không có lần sau, sau này gặp phải nguy hiểm, anh tuyệt đối sẽ lẩn rất xa." Lần trước hần đáp ứng Tạ Tuệ Lan sẽ không làm loạn, ai ngờ vừa qua hai ba ngày thì lại liều mạng một lần, mà còn phải nằm lại bệnh viện, điều này làm cho Đồng Học Bàn vô cùng xấu hổ.

Tạ Tuệ Lan thở dài, dùng tay ôn nhu vuốt ve tóc hần, "Tiểu đồng, cảm ơn anh."

Đồng Học Bàn ai da một tiếng, "Đã nói không phải vì em mà, cảm ơn cái gì."

Tạ Tuệ Lan đưa tay vuốt ve mái tóc rối loạn của hần, chậm rãi nói: "Tạ Tuệ Lan em không phải người mù, cũng không phải kẻ ngu, tình huống hiện trường bí thư Hoàng đã nói với em, anh việc làm cho em, tất cả những chuyện anh làm cho em, em đều thấy rất rõ ràng."

Đồng Học Bàn cười nói: "Trời, cũng chỉ là chút chuyện nhỏ."

Tạ Tuệ Lan nhẹ nhàng cầm bàn tay đầy băng gạc của Đồng Học Bàn, không nói chuyện.

Đồng Học Bán nói: "Em nhanh chóng quay về chính phủ huyện đi, rất nhiều chuyện còn chờ em xử lý, anh không có việc gì đâu."

"Ồ cùng anh một hồi, không vội."

Trong lòng Đồng Học Bán cũng ấm áp, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tạ tử, từ một tiếng.

Một phút đồng hồ. . .

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Hai người cứ nắm tay ngồi cùng một chỗ như thế, ai cũng không nói gì.

Qua một hồi, Tạ Tuệ Lan vuốt tóc nói, "Anh làm cho em nhiều chuyện như vậy, tôi vẫn không cho người cái gì cả, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự là. . ."

Đồng Học Bán ngắt lời nói: "Nói cái kia để làm gì, anh tới huyện Duyên Đài cũng là ra lực vì em, hơn nữa, hai ta không phải là người yêu sao, còn tính toán nhiều như vậy làm gì?"

Tạ Tuệ Lan ừm một cái, "Ha ha, vậy sau này em đối với anh tốt một chút."

Trong lòng Đồng Học Bán nhảy dựng lên, nói: "Tốt như thế nào?"

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nhìn hắn, "Anh nói đi."

". . . Khụ khụ, vậy em trước tiên đem xưng hô thay đổi một chút đi, gọi Tiểu Đồng Tiểu Đồng nghe không được tự nhiên."

"Thật sao? Tôi nghĩ Tiểu Đồng gọi rất thân thiết mà?" Tạ Tuệ Lan trầm xuống, "Lúc không người, gọi anh Tiểu Bán?"

Đồng Học Bán dùng sức gật đầu, nhưng động vào vết thương ở vai, đau đến nỗi khiến cho hắn hắt hắt nhe răng trợn mắt, "Gọi Tiểu Bán cũng được, lúc có người ngoài thì em mới gọi là Tiểu Đồng, thật ra cũng là một xưng hô, em nguyện ý gọi thế nào thì cứ gọi thế ấy, không cần chú ý nhiều như vậy." Thật ra Đồng Học Bán muốn cho cô ấy gọi "anh yêu" hoặc "ông xã", đương nhiên, cho dù có cái suy nghĩ này, Đồng Học Bán cũng không có lá gan này.

". . . Tiểu bán?"

"Ừm? Chuyện gì?"

"Ha ha, không có việc gì, gọi thử thôi."

"Em cần phải đi sao? Trở về đi, bên anh không cần lo lắng, qua hai ngày nữa là xuất viện, em bận việc của em đi."

"Ừm, vậy buổi tối em đến thăm anh."

"Đừng đừng, em là huyện trưởng tới một lần thì không sao, hai lần thì hơi quá, đừng để cho người khác nói xấu."

Tạ Tuệ Lan cúi đầu nhìn hắn, nở nụ cười một chút, đưa tay búng sợi tóc trên trán Đồng Học Bán, đứng lên, cúi người xuống hôn lên trán của hắn một chút, sau đó đôi môi chậm rãi đi xuống, hôn tới mũi của Đồng Học Bán, khuôn mặt, cuối cùng rơi xuống cái miệng của hắn, đem đầu lưỡi trơn trượt đưa vào trong miệng hắn, phối hợp với Đồng Học Bán, hai người hôn lấy nhau tới hơn hai phút, cuối cùng, Tạ Tuệ Lan rút đầu lưỡi ra, hôn nhẹ một cái lên mặt của hắn, nói: "Được rồi, vậy em đi."

Đồng Học Bán đã sớm mơ mơ hồ hồ: "Ừ."

Tạ Tuệ Lan cười cười, vỗ vỗ mặt của hắn, chậm rãi đi ra.

Lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói, hình như tới không ít người.

"Tiểu Bán ở phòng bệnh này sao?"

"Anh họ tôi thế nào?"

"Đồng cục trưởng không sao, nhưng Tạ huyện trưởng còn đang, mấy người. . ."

Đồng Học Bản ngăn ra, quay Tạ Tuệ Lan nói: "Tôi mù và tôi biếu muối."

Tạ Tuệ Lan nghiêng đầu quay ra bên ngoài nói: "Tiểu Hồ, để cho người nhà của Tiểu Đồng vào đi."

Cửa mở ra, mặt đầy lo nghĩ của Loan Hiểu Bình vội vã đi vào, phía sau là Đường Cẩn và dì Hai, cậu cùng mợ cũng tới. Vừa thấy huyện trưởng cũng ở đây, hai mắt của cậu sáng lên, nhanh chóng cùng mợ đi tới khách khí chào hỏi, Đường Cẩn cũng biết cô gái xinh đẹp trước mắt này chính là huyện trưởng hiện nay, trong lúc nhất thời trở nên vô cùng câu nệ, chỉ có Loan Hiểu Bình, tựa hồ không để ý Tạ Tuệ Lan, bước đi đến trước giường bệnh, nhìn con trai, nước mắt tí tách rơi xuống.

Đồng Học Bản cười nói: "Mẹ, con không sao, khóc cái gì."

Loan Hiểu Bình nức nở nói: "Mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, không nên thể hiện không nên thể hiện, con ... nhưng con vẫn không nghe lời!"

Đồng Học Bản cười nói: "Trong lòng con có tính toán hết rồi, không phải thể hiện."

"Sớm muộn gì cũng bị con hù chết!" Loan Hiểu Bình tức giận muốn đánh hấn, nhưng lại không ra tay được.

Tạ Tuệ Lan đi qua, vươn tay, cầm lấy tay của Loan Hiểu Bình nói: "Ngài là mẹ của Tiểu Đồng sao? Tôi đại biểu chính phủ huyện, cảm ơn Đồng cục trưởng vì huyện làm ra cống hiến, không chỉ lần này, lần trước tại trường tiểu học Nam Liễu, nếu như không phải Đồng Học Bản đồng chí động thân ra, sinh mạng của các học sinh và thầy cô chỉ sợ sẽ có nguy hiểm, Đồng Học Bản đồng chí là anh hùng của cục công an, cũng là hình tượng của huyện Duyên Đài chúng ta."

Loan Hiểu Bình chưa thấy qua cảnh tượng này, cuống quýt nắm tay với cô ấy, "Tạ huyện trưởng, ngài ... ngài quá khen."

Có Tạ Tuệ Lan ở đây, Loan Hiểu Bình và Đường Cẩn bọn họ đều có chút khấn trương, rất sợ nói sai cái gì.

Tạ Tuệ Lan thấy thế, cười tủm tỉm quay đầu lại, "Đồng cục trưởng, tôi trở về, cậu chú ý thân thể, từ từ dưỡng bệnh."

Đồng Học Bản làm bộ cung kính nói: "Tạ huyện trưởng, cảm ơn tổ chức quan tâm, tôi nhất định tranh thủ mau chóng hồi phục, một lần nữa dựa vào cái ôm của tổ chức, làm tốt công tác."

Tạ Tuệ Lan cười chỉ chỉ hấn: "Cái gì mà một lần nữa dựa vào cái ôm của tổ chức? Ha ha, tổ chức vẫn chưa có vứt bỏ cậu."

Đồng Học Bản ngượng ngùng cười.

Tạ Tuệ Lan xoay người, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của Loan Hiểu Bình: "Bác gái, ngài cũng đừng lo lắng, thương tích của Tiểu Đồng không có gì trở ngại, qua vài ngày sẽ khỏi hẳn, chờ hẳn hết bệnh rồi đi làm cũng không muộn, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, thiếu ngày nghỉ nói tôi, tôi tự mình phê cho hấn."

Loan Hiểu Bình nói: "Cảm ơn ngài quan tâm."

Tạ Tuệ Lan nói vài câu nữa, rồi đẩy cửa đi ra phòng bệnh.

Hồ Tư Liên vốn cũng muốn nhìn Đồng Học Bản một chút, nhưng Tạ Tuệ Lan không cho cô ấy vào, hiện tại lại đi, Hồ Tư Liên đương nhiên không thể hành động, quay đầu cho Đồng Học Bản đang nằm trên giường bệnh một ánh mắt thân thiết, thấy Đồng Học Bản mỉm cười gật đầu, ý bảo không có chuyện gì, Hồ Tư Liên lúc này mới đuổi theo Tạ Tuệ Lan đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh.

Đường Cẩn mới thở phào nhẹ nhõm, lau trán nói: "Đây là Tạ huyện trưởng à, quan uy thật ghê gớm, em cũng không dám thở dốc."

Cậu mợ và dì Hai cũng gật đầu, lãnh đạo đúng là lãnh đạo, cách thật xa mà vẫn cảm thấy áp lực.

Loan Hiểu Bình cảm thán nói: "Tạ huyện trưởng thật xinh đẹp, người cũng có bản lĩnh, nhìn cô ấy hình như lớn hơn Tiểu Bân năm sáu tuổi thì phải? Mà đã làm huyện trưởng rồi sao?"

Cậu nhỏ giọng nói: "Nghe nói Tạ huyện trưởng có bối cảnh rất lớn "

Đồng Học Bân chớp chớp con mắt, chưa kịp hỏi thăm cái gì cả, nghe vậy liền hỏi: "Mẹ, mẹ nói Tạ huyện trưởng đẹp hay Huyền di đẹp hơn?"

Loan Hiểu Bình nói: "Hai đứa à, đều đẹp như nhau, hẳn là không khác biệt lắm."

Đồng Học Bân nhìn nhìn, "Vậy mẹ nghĩ hai người ai được hơn?"

Loan Hiểu Bình trừng mắt nhìn con trai, "Hai người có được hay không liên quan gì đến con?"

"Ấy, tôi không phải chỉ tùy tiện hỏi thôi sao." Tám chữ còn chưa có một nét, Đồng Học Bân tạm thời không muốn nói ẹ biết, nên nói tránh đi: "Mẹ, gọt táo cho con đi, con muốn ăn trái cây"

Loan Hiểu Bình trong lòng còn tức giận: "Tự mà gọt!"

Đồng Học Bân vẻ mặt cầu xin nói: "Hai tay của con điều không động đậy được, làm sao mà gọt chứ"

Loan Hiểu Bình cả giận: "Cho con thể hiện! Một người rơi xuống từng tầng sáu tầng bảy, vậy có bao nhiêu là lực hả? Con cũng dám đưa tay ra đón? Con còn muốn sống nữa hay không? Tiểu Bân, cái chức quan này chúng ta không làm nữa được không? Mẹ hiện tại cả ngày đều lo lắng không yên, ngủ cũng không ngủ được, chỉ sợ con ngày nào đó, . . . " Nói nói, Loan Hiểu Bình khục khịt mũi, đưa tay lau nước mắt, lại muốn khóc.

Đồng Học Bân có chút hổ thẹn, "Tôi sai rồi được không? Đừng khóc đừng khóc, lần sau tôi khẳng định sẽ chú ý một chút."

Loan Hiểu Bình ngồi xuống cạnh giường bệnh, cũng không để ý đến hẳn, mở một giỏ trái cây không biết là ai đem tới, lấy táo ra gọt vỏ.

Đồng Học Bân hô: "Tiểu Cẩn, cậu, mẹ, dì Hai, các người cũng ngồi đi."

Đường Cẩn đau lòng nhìn tay của anh họ, "Anh họ, nhà máy của bên nhà em mấy ngày này cũng không có công việc gì, hay là để em mời một người đến chăm sóc cho anh nha, tay của anh cũng không cử động được, muốn làm gì đều không tiện, không vệ sinh cá nhân được."

Dì Hai nói: "Nha đầu này, ngay cả bản thân con còn lo chưa xong, còn muốn lo cho người khác? Tiểu Bân, để dì Hai ở cùng con."

Mẹ cũng nhanh chóng nói: "Để mẹ."

Đồng Học Bân lắc đầu nói: "Đừng đừng, cảm ơn mọi người, con không sao."

"Cái này còn gọi là không có sao?" Loan Hiểu Bình mắt hững nhìn con trai, lấy ra một cây tăm, cắm lên miếng táo đút cho hẳn, "Con bị thương nặng như vậy, ngay cả tự mình ăn cũng không được, không có người chăm sóc cho con, con làm sao ăn làm sao uống nước? Bên trường của mẹ vừa nghỉ hè, đúng lúc có thể chăm sóc cho con."

Dì Hai nói: "Chị, hai ngày nay chị không phải đang bị huyết áp cao sao?"

Loan Hiểu Bình khoát khoát tay, "Không sao đâu, qua vài hôm là khỏi."

Hai mươi phút sau, Loan Hiểu Bình biết đám người Đường Cẩn đều là xin nghỉ để tới, kêu bọn họ trở về đi.

Sau đó cả một buổi chiều, Đồng Học Bân ngoại trừ trị liệu của bệnh viện, thời gian còn lại hầu như đều tại nói chuyện với người thăm bệnh, có hình cảnh huyện cục, có đám người Lưu Đại Hải Trần Phát Sở Phong của sở pháp xuất, cũng có một vài cảnh sát ngay cả Đồng Học Bân đều không gọi ra tên và bí thư chính pháp uỷ Hoàng Lập cùng phó bí thư Tào Húc Bằng, những người trước đó thì không sao, mấy người sau đều là nhân vật cấp quan trọng, Đồng Học Bân đương nhiên không dám chậm trễ.

Buổi tối.

Loan Hiểu Bình dứt cơm cho con trai ăn : "Sao nhiều người đến thăm con vậy? Như vậy làm sao con nghỉ ngơi ?"

Đồng Học Bân cười khổ nói: "Con cũng đâu thể đuổi người ta đi được đâu? Ngày mai hẳn là tốt rồi."

"Ài, bằng không. . . " Đang nói ni, Loan Hiểu Bình bỗng nhiên ôm đầu, thân thể lắc lư một chút, Đồng Học Bân vội vàng hỏi làm sao vậy, Loan Hiểu Bình cũng không nói chuyện, mau chóng lấy thuốc giảm huyết áp từ trong túi xách ra uống vào, thở hổn hển hai hơi, lúc này mới ổn định lại một ít : "Huyết áp cao, bệnh cũ thôi"

Đồng Học Bân vội la lên: "Không nên không nên, mẹ nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi, cả ngày mẹ cứ lo cho con, sớm muộn gì cũng phát bệnh."

Loan Hiểu Bình quật cường nói: "Mẹ không có việc gì."

"Mẹ nhanh chóng về nhà ngủ!"

" . . .Mẹ đi thì con làm sao bây giờ?"

"Tôi. . . "Đồng Học Bân suy nghĩ một chút : "Cùng lắm thì con mời một hộ lý tới, mẹ cũng đừng quản."

Loan Hiểu Bình thở dài, "Hộ lý chăm sóc con cẩn thận tí mĩ sao? Nếu không cho dì Hai con tới?"

"Mẹ cũng đừng quản liễu, mau trở về đi, có việc nhớ gọi điện thoại."

Cuối cùng Loan Hiểu Bình cũng không nói lại con trai, hơn nữa mấy ngày nay ba ấy xác thực không thoải mái, sau trăm dặn ngàn dặn, Loan Hiểu Bình mới ra phòng bệnh.

Mẹ già vừa đi, mặt của Đồng Học Bân liền trắng lại, thật ra từ buổi chiều hắn đã bắt đầu nhin rồi, ngay cả là mẹ của mình, nhưng Đồng Học Bân cũng không kêu mẹ già cởi quần cho hắn đi xả, buổi chiều tuy rằng cũng có không ít đồng sự nam tới, nhưng quan hệ cũng không quá quen, cho dù người quen Đồng Học Bân cũng không dám nhờ bọn họ hỗ trợ, cũng may lực nhẫn nại của hắn không tồi, lúc này nhanh chóng gọi y tá tới, hỏi xem có hộ lý hay không.

Nhưng y tá nói, hộ lý chỉ còn có hai người, bắt quá đều bận hết rồi.

Đồng Học Bân đau đầu, mẹ nó, người anh em, chẳng lẽ muốn ỉnh ghen chết hay sao!

Làm sao bây giờ? Từ bỏ cái mặt mũi này để nhờ y tá cởi quần giúp ? Nếu không thì mời một hộ lý tới?

Đồng Học Bân là một người kinh thành, vô cùng sĩ diện, chuyện này thật sự khiến cho hắn suy nghĩ hơn nửa ngày, đến cuối cùng, Đồng Học Bân vẫn không thể đánh mất mặt mũi, cắn răng một cái, hắn ngay cả thủ tục xuất viện cũng không làm, kêu y tá mặc quần áo và giấy cho hắn, cầm lấy bóp tiền và điện thoại đi động, Đồng Học Bân cũng mặc kệ sự ngăn cản của bệnh, trực tiếp ra khỏi bệnh viện.

Một chiếc xe taxi vừa chở người tới bệnh viện, Đồng Học Bân vừa nhìn, liền cúi đầu gian nan chui vào.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn quyết định đi đến chỗ của Ngu Mỹ Hà Ngu Thiến Thiến ở vài ngày, thứ nhất người thăm bệnh rất nhiều, trốn một chút cũng tốt, thứ hai, chị Ngu từng tắm qua ỉnh, nhờ cô ấy giúp đỡ, Đồng Học Bân thật ra cũng không có tâm lý cản trở nhiều.

235. Chương 235: Hầu Hạ

Chạng vạng.

Trong tiểu khu Hoa Mỹ ríu rít tiếng con dế mèn và côn trùng kêu.

Trong phòng bếp, Ngu Mỹ Hà mặc váy áo liền thân màu trắng ôn nhu gọt vỏ trái cây, Ngu Thiến Thiến ở một bên bỏ trái cây vào đĩa.

Thiến Thiến nói: "Anh đã nhiều ngày chưa tới, anh ấy ... anh ấy có phải là sau này sẽ không tới?"

Con dao gọt trái cây trên tay Ngu Mỹ Hà dừng lại, thở dài, đem trái táo đưa cho con gái, "Sẽ không đâu, Đồng cục trưởng mấy ngày nay bận quá, lần trước mẹ không phải cho con xem báo rồi sao, Đồng cục trưởng

vừa phá một vụ án vượt ngục, còn được nhậi đẳng công, ừm, chờ thêm thời gian anh ấy xong, sẽ đến thăm hai mẹ con chúng ta, anh con không phải đã nói, nếu như thành tích thi cuối kỳ của con tốt, có thể tặng qua cho con sao?”

Ngu Thiến Thiến tâm tình chuyển biến, ừm một cái.

Ngu Mỹ Hà cầm khăn tay lau lau tay cho con gái, ”Đi nói chuyện với bạn học của con đi.”

Ngu Thiến Thiến gật đầu, bưng mâm đựng trái cây đi tới phòng khách, thấp giọng nói: ”Mọi người. . . ăn . . . trái cây đi.”

”Hi hi, mình ăn hương tiêu.” Nguyệt Nguyệt nắm hương tiêu lên cắn một ngum.

”Mình ăn táo, cảm ơn Thiến Thiến.” Thần Thần ngại ngần dùng cây tăm đâm vào miếng táo.

Ngu Thiến Thiến đỏ mặt nói: ”Không ... không khách khí, Lưu Dương, bạn cũng ăn đi.”

Lưu Dương ngồi bấm điện thoại trên sofa, nghe vậy, nói: ”Tôi vừa ăn cơm no, không ăn.”

Nguyệt Nguyệt vui cười nói: ”Hắn hử, chỉ biết chơi điện thoại di động, hắn không ăn chúng ta ăn, ừ, ăn ngon ăn ngon.”

Hai nữ một nam, đều là bạn học trong lớp của Ngu Thiến Thiến, ngoại trừ Đồng Học Bàn, Ngu Thiến Thiến không dám nói chuyện cùng nam sinh, Lưu Dương cũng là vừa gặp mặt trên đường, bị Nguyệt Nguyệt kéo tới đây, mà Nguyệt Nguyệt và Thần Thần lại là bạn tốt mà Ngu Thiến Thiến quen được, nghỉ hè, các bé đều thích cùng nhau viết truyện về nghỉ hè, ngày hôm trước là ở nhà Thần Thần, ngày hôm qua là qua nhà Nguyệt Nguyệt, ngày hôm nay thì đến phiên Ngu Thiến Thiến.

Ngu Mỹ Hà châm trà ấy nữa, vô cùng nhiệt tình đối với bạn học của con gái.

Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm mặt của Ngu Mỹ Hà một chút, thở dài không gì sánh được nói: ”Dì, dì thật đẹp, Thiến Thiến giống như cùng một khuôn mẫu đi ra.”

Ngu Mỹ Hà có chút ngượng ngùng, cười xấu hổ nói: ”Không có, mẹ của con mới đẹp.”

Nguyệt Nguyệt nói: ”Mẹ của con kém xa dì, ài, đã kích quá, con lớn lên khó coi như thế sao!”

Thần Thần cười khúc khích, ”Bạn thật ra có tự hiểu lấy mình.”

”Đi tìm chết!” Nguyệt Nguyệt dương nanh múa vuốt đi qua chọc lét cô bạn.

Lưu Dương ở một bên cũng nhìn mẹ của Ngu Thiến Thiến, thầm than hai mẹ con này thật sự là một người đẹp hơn một người. Ngu Thiến Thiến vừa mới chuyển tới học được thời gian, thật ra mọi người cho dù ngoài miệng không nói cái gì, trong lòng cũng khó tránh được có chút khinh thường cô ấy, âm nhạc lưu hành cô ấy không hiểu, chút khoa học kỹ thuật cô ấy ngay cả thấy cũng chưa thấy qua, điển hình của nông dân nông thôn, một chút quen mắt cũng chưa thấy qua, nhưng hiện tại, thấy hai mẹ con Thiến Thiến ở căn hộ tốt như vậy, khinh miệt trong đáy lòng Lưu Dương cũng thoáng có chút biến hóa, hơn nữa thân thể của mẹ Thiến Thiến đầy đặn như vậy, làm cho hắn nhìn mà có chút mơ hồ.

Mấy người bạn học nói cười một chút, bầu không khí rất là vui.

Ngu Mỹ Hà nhìn con gái dần dần cười nhiều lên, trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng vừa nghĩ đến Đồng Học Bàn gần đây cũng không có liên hệ với mình, hình như đã quên hai người vậy, Ngu Mỹ Hà nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cô ấy khiếm Đồng cục trưởng của rất nhiều liễu, tiền, hộ khẩu của hai mẹ con, trường học của Thiến Thiến, còn có căn hộ này, đều là Đồng cục trưởng cho, nhưng hiện tại, Ngu Mỹ Hà muốn báo đáp hắn cũng không có khí lực, ngay cả công tác bảo mẫu cũng là hữu danh vô thực, Ngu Mỹ Hà muốn gọi điện thoại cho Đồng Học hỏi một câu, nhưng sợ làm lỡ công tác của hắn, không dám gọi.

Kính coong, kính coong ...

Chuông cửa vang lên.

Ngu Mỹ Hà ngăn người, không nghĩ ra ai tới trễ như vậy, đi qua mở cửa, ”A, Đồng ... Đồng cục trưởng.”

Vừa nghe, con mắt của Ngu Thiến Thiến nhất thời sáng ngời, chạy vù ra ngoài, ”Anh!”

Nhưng sau một giây, hai tay đầy băng gạc của Đồng Học Bân đã tiến vào tầm nhìn của hai mẹ con, Ngu Mỹ Hà kinh hô một tiếng, "Tay của ngài làm sao vậy?" Vội mở cửa cho hắn vào.

Đồng Học Bân cười nói: "Bị thương lúc làm nhiệm vụ, mười ngày nữa tháng không được cử động, chị Ngu, thời gian này tôi phải đến ở chỗ của chị vài ngày."

"Anh!" Viên mắt của Ngu Thiến Thiến hơi ướt, thiếu chút nữa đã khóc.

Đồng Học Bân nhanh chóng nói: "Ai da, anh không có việc gì, đừng khóc đừng khóc, ờ, có khách đến?"

Ngu Mỹ Hà ngồi xổm xuống cởi giày cho hắn, đem dép đặt vào chân hắn, "Là bạn học của Thiến Thiến."

Đồng Học Bân cười ha ha, tiểu Thiến Thiến có thể kết giao bạn bè, đối với việc cải thiện tính cách của cô bé cũng rất có lợi, ừm, không tồi.

Nguyệt Nguyệt và Thần Thần bọn họ lúc này cũng đứng lên, theo xưng hô của Thiến Thiến kêu một tiếng anh.

Đồng Học Bân khẽ gật đầu, "Đừng đứng đừng đứng, đều ngồi đi, Thiến Thiến, đi chơi cùng bạn học của em đi, nói đừng khóc mà, bị thương chút tính là cái gì, đi nhanh đi, dẫn bạn học em đi chơi đi." Nghẹn từ trưa rồi, hiện tại cũng nghẹn quá mức, cái cảm giác này hơi bất một chút do đói bụng, hiện tại tuy rằng bụng có bị căng, nhưng là không khó chịu như hồi trưa, miễn cưỡng còn có thể nhẫn nại một hồi.

Ngu Mỹ Hà cẩn thận nhìn tay của hắn, "Ngài ... ngài ... tôi làm chút gì cho ngài nha."

Đồng Học Bân lắc đầu nói: "Không cần, tôi mới từ bệnh viện đi ra, mấy cái đó đều tốt, được rồi được rồi, mấy ngày nay bận quá, vẫn không hỏi thăm được, Thiến Thiến nghỉ hè rồi phải không ? Thi cử thế nào rồi?" Ngu Thiến Thiến vừa mới chuyển học đến đây, trước đây vẫn theo xin cơm Ngu Mỹ Hà trên đường phố, bài vở chậm trễ đủ nửa năm, Đồng Học Bân sợ cô bé theo không kịp tiến độ.

Nguyệt Nguyệt cười nói: "Thiến Thiến đứng hạng năm trong lớp của bọn em, xếp hạng ba mươi toàn trường đấy."

Ngu Thiến Thiến đỏ mặt cúi đầu, hình như đang đợi Đồng Học Bân khen cô bé.

Đồng Học Bân thì cười tủm tỉm ừ một tiếng, "Ồ, thi tốt như vậy? Không tồi không tồi, xem ra bỏ không ít công sức, ha ha, lần trước anh đáp ứng em, nếu như em thi tốt, muốn cái gì anh mua cho em, nói đi, thừa dịp ngày hôm nay anh vui vẻ, muốn cái gì?"

Ngu Thiến Thiến vội vàng nói: "Em ... em cái gì cũng không muốn."

Đồng Học Bân nói: "Vậy không được đâu, qua hôm nay sẽ không còn được ưu đãi này nữa!"

Thần Thần nhìn Ngu Thiến Thiến, thấp giọng nói: "mp4, muốn mp4!"

Một bên, Nguyệt Nguyệt cười nói: "mp4 có gì thú vị, muốn một cái điện thoại di động mới tốt, xin một cái điện thoại cảm ứng đi, à, cũng hơi đắt, phải bốn năm ngàn lận."

Ngu Thiến Thiến nhìn mắt điện thoại vẫn cầm trong Lưu Dương, có chút hâm mộ. Ngu Thiến Thiến trước đây đến trường tại quê nhà, phần lớn đều là đứa nhỏ trong thôn, trong nhà không có tiền, người có thể sử dụng điện thoại di động hầu như không thấy, nhưng sau khi đến huyện, Ngu Thiến Thiến mới phát hiện chênh lệch của các bạn học và mình, rất nhiều người đều có điện thoại di động, Lưu Dương có, Thần Thần có, Nguyệt Nguyệt cũng có, cho nên Ngu Thiến Thiến nghĩ mình rất đặc biệt, cảm giác tự ti càng mạnh.

Đồng Học Bân vừa nhìn liền hiểu được, "Vậy mua một cái điện thoại di động."

Ngu Thiến Thiến cuống quýt nói: "Không cần, thật sự không cần, quá đắt."

Ngu Mỹ Hà cũng nói: "Đúng vậy, con bé còn nhỏ, không dùng được cái kia, ngài. . ."

"Chị Ngu." Đồng Học Bân chỉ chỉ cái túi sau của mình, "Bóp tiền của tôi ở bên trong, lấy ra giúp tôi đi, ừm, bên trong hắn là có khoảng năm ngàn đồng, đều lấy ra hết, sáng mai rảnh rồi chị cùng Thiến Thiến đi mua cho con bé một cái điện thoại, thích cái dạng gì thì mua cho Thiến Thiến, thiếu tiền chị cứ ứng ra

trước, trở về tôi trả lại cho chị.” Thấy Ngu Mỹ Hà do dự không chịu làm, Đồng Học Bản trừng mắt với cô ấy : ”Nhanh.”

Ngu Mỹ Hà không thể làm gì khác hơn là nghe theo, cảm kích nói: ”Cảm ơn ngài.”

Ngu Thiến Thiến vừa nghe cũng kích động : ”Anh! Em . . .Em . . .”

Đồng Học Bản cười nói: ”Sau đó học tập cho tốt, lần sau lại có thể thi được hạng năm trong lớp, anh lại thưởng cho em.”

Nguyệt Nguyệt thấy Đồng Học Bản thật sự cảm năm ngàn đồng cho Thiến Thiến mua điện thoại di động, nhất thời hô lên một tiếng, ”Thiến Thiến, anh của bạn đối với bạn thật tốt!”

Thần Thần cũng có chút hâm mộ, điện thoại di động của cô bé căn bản không phải loại cảm ứng, chỉ là loại bình thường một trăm tám mươi đồng, không ngờ rằng anh của Ngu Thiến Thiến ra tay hào phóng như vậy.

Nghe bạn học nói như thế, Ngu Thiến Thiến nghĩ rất có mặt mũi, trên mặt hiện lên một vẻ ngượng ngùng, ”Ừm, anh còn ỉnh một cái máy tính.”

Lưu Dương nháy mắt mấy cái, ”Cái máy vi tính gì.”

Ngu Thiến Thiến chỉ chỉ cửa phòng ngủ mở rộng, một cái máy vi tính chính đang để trên bàn làm việc.

Nguyệt Nguyệt a một tiếng, thét to: ”Là loại máy tính để bàn siêu mỏng của Apple? Trời! Đó là loại mình thích nhất!”

Thần Thần cũng nhìn chằm chằm cái máy vi tính có giá trị hơn cả chục ngàn đồng, nuốt nuốt nước bọt, ”Chúng ta đi xem nha?”

Nguyệt Nguyệt vọt đi vào, ”Ha ha! Mình xem trước mình xem trước!”

Thần Thần và Lưu Dương cũng theo vào phòng, sờ soạng vài cái bàn phím, Thần Thần cảm khái nói: ”Thiến Thiến, anh của bạn thật thương bạn, cái máy này đắt lắm, Nguyệt Nguyệt lúc trước năn nỉ ba mẹ hai tháng, bọn họ cũng chưa mua cho cô ấy.” Lưu Dương cũng đã nhìn nhìn Ngu Thiến Thiến với cặp mắt khác xưa.

Nguyệt Nguyệt hét lên: ”A, đúng rồi Thiến Thiến, bạn ỉnh mượn chơi vài ngày! Có được hay không?”

Ngu Thiến Thiến trong lòng rất đắc ý, ”Ừm!”

Trong phòng khách.

Ngu Mỹ Hà thấy bọn nhỏ đều đi vào phòng, nâng một ly trà đi tới trước mặt Đồng Học Bản, nhẹ nhàng thổi thổi hơi nóng đang phun phun của nước trà, chờ nó nguội lại một chút, Ngu Mỹ Hà mới cẩn thận đang cầm ly đưa đến bên mép Đồng Học Bản, chậm rãi dứt cho hẳn. Đồng Học Bản trong lòng nói vẫn là chị Ngu biết chiều cổ người, mặc dù có chút vụng về chân tay, nhưng cái phần săn sóc này người khác không so được.

Đồng Học Bản há miệng nhấp mấy ngụm nước, đột nhiên sắc mặt biến đổi!

Ngu Mỹ Hà hoảng sợ, kinh hoảng nói: ”Có phải là làm phòng ngài không ? Tôi thật ngu, xin lỗi xin lỗi.”

”Không phải phổng!” Đồng Học Bản hít vào một hơi, nhăn mặt nói: ”Mau! Chị theo tôi vào đây!”

Ngu Mỹ Hà vội vã đứng dậy, bước nhanh theo bóng lưng của Đồng Học Bản, phát hiện hắn tự nhiên đi vào trong phòng vệ sinh, sau khi theo vào, Ngu Mỹ Hà cũng không có phản ứng, chớp chớp con mắt nhìn Đồng Học Bản, một giây đồng hồ, hai giây, ba giây, nhìn nhau thật lâu, Ngu Mỹ Hà rốt cục cũng nghĩ tới cái gì đó, a một tiếng, khuôn mặt đỏ hồng lên, xấu hổ cắn cắn môi nhìn nhìn quần của Đồng Học Bản, không nói chuyện.

Đồng Học Bản cười khỏ nói: ”Chị Ngu, tay tôi không cử động được, phiền chị.”

Ngu Mỹ Hà thấy mặt hắn lộ vẻ thống khổ, trong lòng cũng thương xót, cũng bất chấp cái gì, đóng cửa WC lại.

Đồng Học Bản cũng rất xấu hổ, đứng trước bồn cầu, ho khan một tiếng.

Ngu Mỹ Hà là một người rất bảo thủ, từ cách mặc quần áo là có thể nhìn ra, ngoại trừ lúc ngủ cô ấy ngay cả váy ngắn vớ chân đều chưa từng mặc qua, ngoại trừ đồ lót màu trắng, ngay cả đồ lót màu sắc khác cũng không có mua qua, dù đã sinh đứa nhỏ, nhưng trên tư tưởng vẫn rất bảo thủ và đảng hoàng, hiện tại bắt cô ấy giúp một người đàn ông cởi quần ra, thật sự khiến cho Ngu Mỹ Hà xấu hổ không chịu nổi.

Nhưng mà, Ngu Mỹ Hà lúc này không nói gì, cắn răng một cái, Ngu Mỹ Hà ngồi xổm xuống phía trước bồn cầu, đưa tay túm quần của Đồng Học Bản, đi tìm khoá kéo quần của hắn, sờ soạng một chút, sờ soạng hai chút, tay mò trúng chỗ không nên mò, lần thứ ba Ngu Mỹ Hà mới tìm được khoá kéo, cắn môi nắm khoá kéo, cô ấy quay đầu nhìn về phía khác, chặm rãi kéo xuống.

Rẹt rẹt, khoá kéo mở ra.

Khuôn mặt Ngu Mỹ Hà càng ngày càng hồng, tay nhỏ mềm mại mở khoá kéo, vói vào quần cộc của hắn.

Đồng Học Bản hít hít một hơi, nhất thời cảm thụ được nhiệt độ tay nhỏ của chị Ngu, hắn cúi đầu xuống thấp, đúng lúc nhìn thấy được vào trong cổ áo do chị Ngu ngồi chồm hổm, đập vào mắt là một đường rãnh thật sâu của áo ngực, xuống dưới là quần dài và vớ chân màu trắng, đùi đẹp nở nang cũng lộ ra thật nhiều, một mảnh trắng trắng, tản ra mùi vị thành thực mê hoặc, toàn bộ thân thể cực kỳ giống một trái chín, thơm ngào ngạt.

Ngu Mỹ Hà cúi đầu nói: "Đồng cục trưởng, tôi, tôi lấy ra?"

Đồng Học Bản choáng váng, trong lòng nói chị nhanh lên đi, bạn thân sắp chịu không được rồi, "Ừ."

Ngu Mỹ Hà hiện tại không muốn nhìn cũng phải nhìn, cô ấy giúp Đồng cục trưởng tìm phương hướng, vì vậy đỏ mặt liếc tay của mình, cắn môi điều chỉnh phương hướng, "Hiện tại . . . Có thể."

Đồng Học Bản như trút được gánh nặng, tinh thần thả lỏng một ít.

Năm giây. . .

Mười giây đồng hồ. . .

Hai mươi giây đồng hồ. . .

Đúng là nghẹn thật lâu, thời gian dài như vậy, mà Đồng Học Bản vẫn giải quyết không được!

Ngu Mỹ Hà không nói chuyện, cũng không dám giục, cứ ngồi chồm hổm như thế ở bên cạnh nâng tay.

Bị một phụ nữ thành thực cầm lấy chỗ đó, dần dần, Đồng Học Bản phát hiện mình tự nhiên có phản ứng, muốn nhanh chóng đem cái bụng đầy nước của mình giải quyết cho nhanh, mặc quần vào che giấu xấu hổ, nhưng lại không có khí lực, kết quả sốt ruột một hồi, phản ứng phía dưới càng ngày càng lợi hại.

Ngu Mỹ Hà đương nhiên cũng cảm giác được, tay run lên, hơi ngẩng đầu lên.

Đồng Học Bản có chút bi phần, nghĩ mình ngày hôm nay quá mất mặt.

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Thắt lưng của Ngu Mỹ Hà đã bắt đầu mỏi, nhưng một tiếng cũng không dám nói.

Bên ngoài, âm thanh của Ngu Thiến Thiến nhẹ nhàng tới, "Mẹ? Mẹ? Anh? Các người đi đâu rồi?"

Phía sau là âm thanh của Thần Thần, "Có phải là đi ra ngoài không?"

Ngu Mỹ Hà mặt quỳnh lên, không biết làm sao ngồi chồm hổm ở chỗ đó, muốn đáp một tiếng lại chẳng biết nên nói cái gì.

Vẫn là Đồng Học Bản phản ứng nhanh, lập tức nói: "Trong phòng vệ sinh, mẹ em ở đây, đang thay băng cho cánh tay tôi, mấy đứa xem TV một chút, sắp xong rồi."

Ngu Thiến Thiến ừ một cái, "Bạn học của em phải đi, em đi tiễn bọn họ."

Đồng Học Bàn nói: "Được, đi sớm về sớm, chú ý an toàn, kêu bạn học em lần sau rảnh rồi tới chơi." Nguyệt Nguyệt và Thần Thần mấy người chào tạm biệt Đồng Học Bàn Ngu Mỹ Hà cách cánh cửa toilet, lập tức, bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, mọi người đều đi ra. Trong phòng vệ sinh Đồng Học Bàn thở phào một hơi, áy náy cúi đầu nói: "Chị Ngu, xin lỗi a, chị , ừm, kiên trì một chút."

Ngu Mỹ Hà không thể làm gì khác hơn là thấp giọng ừm một cái, tay trái rút lại, để tay phải đi.

Đồng Học Bàn trong lòng hung hăng nói, nhanh lên! Nhanh lên một chút! Nhanh!

Không bao lâu, âm thanh ồn ào của tại bồn cầu chấm dứt, Đồng Học Bàn rốt cục giải quyết xong vấn đề, cực kỳ thoải mái.

Ngu Mỹ Hà đưa tay nhấn nút xả nước bồn cầu, duỗi lưng đứng lên, đổ mặt cát cái kia trở lại, bất quá bởi vì phản ứng thân thể của Đồng Học Bàn còn chưa xuống, Ngu Mỹ Hà mất hơn nửa ngày, loay hoay thêm khoảng chừng một hai phút nữa, mới đem vật trả về cho chủ, kéo quần khoá lại, sau đó bước ra một bên, mau nhanh mở vòi nước, rửa tay vài cái.

Đồng Học Bàn khụ khụ nói: "Cảm ơn."

Ngu Mỹ Hà không lên tiếng, đỡ hần ra phòng vệ sinh, cho hần ngồi xuống xô pha.

Đồng Học Bàn thấy cô ấy không nói chuyện, trong lòng rất ngượng ngùng, nghĩ thầm mình trước khi hồi phục tay không cách nào nhúc nhích, sự tình hôm nay cũng không chỉ một lần, ví dụ như mặc quần áo, ví dụ như ăn, thậm chí ngay cả rời giường mang giày và những chuyện như vậy Đồng Học Bàn cũng không cách nào tự mình làm, đều muốn Ngu Mỹ Hà giúp đỡ, người ta là một người phụ nữ đảng hoàng, cứ như vậy. . . Ừm, xác thực có chút quá đáng : "Cái này, ừm, hay là tôi về."

Ngu Mỹ Hà kinh ngạc, "Ngài phải về đâu?"

". . . Bệnh viện."

"Vậy, vậy ngài chờ tôi thay quần áo, tôi cũng đến bệnh viện, tiện chiếu cổ ngài."

"Ai da, tôi chính là sợ phiền phức chị, chị là một phụ nữ, cái kia. . ."

Ngu Mỹ Hà đỏ mặt nói: "Tôi, tôi không sao."

"Khụ khụ, thật sự không có việc gì?"

". . . Thật không có việc gì."

Đồng Học Bàn nói: "Vậy không đi, mấy ngày này, ừm, phiền phức chị."

Ngu Mỹ Hà nhẹ giọng nói: "Đồng cục trưởng, ngài đối với hai mẹ con tôi tốt như vậy, chút chuyện này tính là gì, tôi, tôi không sao."

"Nói hoài, sao cứ gọi Đồng cục trưởng Đồng cục trưởng hoài vậy, gọi Tiểu Đồng, Học Bàn hoặc Tiểu Bàn đều được mà."

". . . Ừm, Học ... Học Bàn."

Đồng Học Bàn cười ha hả nói: "Cái này được rồi, chị Ngu, chị cũng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút."

Ngu Mỹ Hà khoát khoát tay, "Tôi không mệt, ngài ăn hoa quả đi."

Đồng Học Bàn cũng dói bụng, "Được, cảm ơn."

Ngu Mỹ Hà nhẹ nhàng ngồi bên cạnh hần, cầm lấy cây tăm cắm vào một miếng quýt, đưa tay, đưa đến bên mép Đồng Học Bàn, chờ hần nuốt miếng quýt xuống, Ngu Mỹ Hà lại đưa tay lên, để cho Đồng Học Bàn đem hạt quýt nhả ra trên tay cô ấy, sau khi ném xuống, Ngu Mỹ Hà lại cầm một mảnh táo cho hần, ăn xong, cô ấy rút một tấm giấy ăn lau lau khóe miệng của Đồng Học Bàn, buông mâm trái cây, lấy điều thuốc đặt ở trong miệng Đồng cục trưởng, dùng cái bật lửa mời thuốc cho hần, cuối cùng, Ngu Mỹ Hà kéo gạt tàn đến gần chờ tàn thuốc rơi xuống.

Đồng Học Bàn thở dài, trong lòng cảm động vô cùng.

Cái này cũng là chị Ngu thôi, đổi người khác, ai sẽ hầu hạ bạn như thế ??

236. Chương 236: Bị Muối Cẩn

Buổi tối mười giờ.

Ngu Thiển Thiển đã quay về phòng ngủ, Ngu Mỹ Hà đang ở trong phòng vệ sinh gội đầu cho Đồng Học Bân.

"Dội nước không tiện, sợ vết thương dính vào nước, tôi rửa trước cho ngài."

"Được, rửa được cứ rửa đi, không cần quá phiền phức, đã làm liên luy chị cả đêm."

"Không sao cả, tôi cũng nhàn rồi không có việc gì, ừm, cỡ này ngài nghỉ được không?"

"Rất thích hợp, cảm ơn."

Đồng Học Bân quay ra ngồi trước gương trong WC, Ngu Mỹ Hà nhìn cái gương, hai tay nhẹ nhàng đưa vào trong tóc hắc, mang theo bọt nước, rất cẩn thận rửa cho hắc. Từ khi Đồng Học Bân đến đây, này giờ Ngu Mỹ Hà cũng không nhàn rồi, đưa thuốc cho hắc hút, dứt hắc ăn trái cây, thay dép cho hắc, giúp hắc giặt vớ. Đồng Học Bân thấy trong mắt, nếu không phải mùa hè không gội đầu khó chịu quá mức, hắc cũng không muốn phiền phức chị Ngu. Đồng Học Bân giương mắt nhìn nhìn đại mỹ nhân trong cái gương, "Chờ tay tôi khỏi rồi, việc trong nhà để tôi lo, chị cũng phải nghỉ ngơi vài ngày."

Ngu Mỹ Hà vội nói: "Tôi thật sự không mệt, chiều cố ngài cũng hắc là."

"Hắc là cái gì, có bảo mẫu nào chăm sóc người ta như thế? Một tháng cho tám ngàn người ta cũng không làm."

Ngu Mỹ Hà không lên tiếng, cẩn thận xoa tóc cho hắc, rất sợ có bọt xà phòng rơi vào trong ánh mắt Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân thay đổi một trọng tâm câu chuyện, "Tôi không ở mấy ngày nay, chị có mang Thiển Thiển đi ra ngoài chơi không?"

"Không có, Thiển Thiển ngày hôm trước mới được nghỉ hè."

"Vậy còn chị? Ban ngày xem TV? Không ra ngoài đi dạo?"

"Tôi ... tôi ở bên này không quen người nào, nên không đi ra ngoài."

Đồng Học Bân chặc lưỡi, lo lắng cô ấy quá tịch mịch, "Chị Ngu, nếu không chị thẳng thắn đi chọn một chiếc xe đi, tôi mua cho chị một chiếc xe, chị không có việc gì cũng có thể đi ra ngoài đi dạo một chút, đi chơi, đi khiêu vũ, tập thể hình, cái này không phải đều rất tốt sao, hơn nữa đưa Thiển Thiển đi học, có xe cũng tiện hơn."

Tay cầm Ngu Mỹ Hà run lên, vội vàng nói: "Thật không cần, tôi ngu ngốc lắm, khẳng định sẽ học không được."

Đồng Học Bân cười nói: "Học sơ sơ cũng được, tôi bắt chuyện với bên kia một chút, đi chạy theo hình thức là bài vở có thể tới tay."

"Thật sự không cần đâu ... Đồng cục trưởng... Học Bân, hai mẹ con chúng tôi thiếu ngài nhiều lắm, không thể. . ."

Đồng Học Bân giả vờ hờn giận nói: "Đều là người một nhà, cái gì thiếu không thiếu, trí nhớ của chị tốt lắm phải không? Suốt ngày đem cái này ra nói hoài, chị cũng không ngại phiền ả."

Ngu Mỹ Hà cắn cắn môi, không hé răng.

Vừa nhìn cô ấy như vậy, trong lòng Đồng Học Bân cũng run lên, lo lắng đến tính cách nhu nhược nhất gan của Ngu Mỹ Hà, hắc sợ lời nói của mình nói quá nặng, nhanh chóng bổ cứu nói: "Chị Ngu, chị và Thiển Thiển tôi đều đối đãi như người thân, giữa người thân còn cần nói mấy cái kia sao, có tiền hay không đều

là việc nhỏ, không phải có câu nói, vấn đề có thể sử dụng tiền giải quyết cũng không gọi là vấn đề sao, cũng là cái này, chị hẳn là cũng biết tôi không thiếu tiền, cho nên chúng ta không có trắc trở gì, khi nào chị và Thiến Thiến cần, chị cứ việc nói với tôi, không cần nghĩ là ai thiếu ai, chị cứ coi tôi như là người ngoài.”

Ngư Mỹ Hà nhanh chóng xua tay : ”Không có, không có, tôi cũng xem ngài là ... là người thân.”

Đồng Học Bàn ừm một cái, ”Cái này mới được, cho nên, sau này chị cũng đừng khách khí với tôi, được không?”

Ngư Mỹ Hà dùng sức gật đầu, ”Tôi đã biết.”

Gội đầu xong, Ngư Mỹ Hà bắt đầu dùng máy sấy hông khô tóc cho hẳn, hiện tại cô ấy đã nắm giữ cơ bản tất cả đồ dùng và thiết bị điện trong nhà, cái chữ nào không nhận ra thì nhờ con gái giúp đỡ phiên dịch, quen tay hay việc, Ngư Mỹ Hà mỗi lần gội đầu xong cũng học dùng máy sấy, chậm rãi cũng thạo, dùng gió yếu nhất, vừa hông khô tóc cho hẳn, tay nhỏ vừa vuốt, khiến cho Đồng Học Bàn vô cùng thoải mái.

Một lát sau, Ngư Thiến Thiến một thân áo ngủ xuất hiện tại cửa toilet.

Ngư Mỹ Hà tắt máy sấy :”Sao vậy con? Sao không đi ngủ?”

Ngư Thiến Thiến hồng cổ nhìn Đồng Học Bàn, ”Con ... con muốn đi nhà xí.”

”Vừa lúc rửa xong, em đi đi.” Đồng Học Bàn cười ha ha lên, ”Ngủ sớm một chút, sáng mai mẹ dẫn em đi mua điện thoại di động.”

Vừa nghe cái này, Ngư Thiến Thiến lập tức tỉnh ngủ ngay lập tức, ”Ừm, cảm ơn anh.”

Ngư Mỹ Hà đỡ Đồng Học Bàn, quay đầu nói: ”Mấy ngày nay con ngủ một mình được không? Buổi tối mẹ phải lo cho Học Bàn.”

Ngư Thiến Thiến gật đầu nói: ”Dạ được! Hiện tại không còn nằm ác mộng nữa!”

Đồng Học Bàn nghe mà chau mày, ”Chị Ngư, người lo cho tôi làm gì, ngủ cùng Thiến Thiến đi.”

”Tay ngài không cử động được, vai cũng vậy, rời giường xoay người đều không có biện pháp, buổi tối ngài lở như muốn uống nước hoặc là đi . . . Nhà xí, tôi ở bên cạnh cũng tiện hơn, nếu không sao ngài xuống đất sao mở cửa?” Ngư Mỹ Hà thân thiết nói; ”Đến lúc đó tôi ngủ trên bàn, có việc ngài gọi tôi một tiếng.” Vừa rồi Đồng Học Bàn đã nói giỡn, cánh tay hẳn không động đậy được, lúc tối thì ngay cả chuông cửa cũng không ấn được, phải dùng đầu để gõ vào một cái.

Đồng Học Bàn yêu thương nói: ”Chị chăm sóc tôi ban ngày được rồi, buổi tối thì không cần, một mình tôi không có việc gì.”

Ngư Mỹ Hà không nghe, cũng lo lắng, đỡ hẳn đi trở về phòng ngủ, dọn dẹp bàn làm việc, chừa ra chỗ đủ để một người có thể đưa mặt lên ngủ, trải giường mặc áo gối cho Đồng Học Bàn, cuối cùng , Ngư Mỹ Hà nhu nhược địa tới trước mặt hẳn, cúi đầu, đỡ mặt cúi nút buộc áo và dây lưng cho hẳn, cởi quần áo từ trên người hẳn, chỉ còn một cái quần cộc.

”Ngài ngủ đi, tôi đỡ ngài nằm xuống.”

”Ai da, chị trở về phòng ngủ đi, không cần ở đây đâu.”

”Không sao, lúc xin cơm trên đường, tôi ... tôi cùng Thiến Thiến cũng bình thường hay nằm sấp để ngủ.”

Chờ Đồng Học Bàn nằm xuống giường, giúp cho hẳn nằm ở tư thế thoải mái, Ngư Mỹ Hà mới đi ra ngoài, quay về phòng nhỏ thay một váy ngủ tơ tằm màu trắng, ôm một gối đầu nhỏ trở về, đóng cửa cho kỹ, Ngư Mỹ Hà đem gối đầu đặt trên bàn làm việc, ngồi nhìn Đồng Học Bàn, tắt đèn đi, tạch, trong phòng ngủ nhất thời tối thui, cái gì cũng không nhìn thấy.

Một phút đồng hồ. . .

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Đồng Học Bàn nghe được tiếng hô hấp không xa, cũng ngủ không được.

Chị Ngu hình như cũng không ngủ, tiếng trở mình với cái gối thỉnh thoảng vang lên, đầu cô ấy tựa hồ thay đổi tư thế nhiều lần.

Đồng Học Bàn nói : ". . . chị Ngu?"

Tạch, đèn bàn lập tức sáng lên : "Ngài nói đi."

"Khụ khụ, không có gì, chỉ là hỏi chị ngủ chưa."

Trên mặt Ngu Mỹ Hà có mấy vết hằn do cái gối ngủ, "Không có, ngày hôm nay, ừm ... ngày hôm nay không có buồn ngủ."

Đồng Học Bàn nói: "Tôi cũng vậy, chuyện trong đầu rất nhiều, muốn ngủ cũng không được, à , hay là hai ta nói chuyện đi?"

Ngu Mỹ Hà nhìn hẩn, đứng lên cấn cấn môi dưới, "Nếu như ngài không buồn ngủ, tôi, tôi trước đó có đi học khiêu vũ với một chị ở cùng gia thuộc viện cục công an, cũng, cũng không biết nhảy có được hay không, tôi nhảy . . . cho ngài một điệu nha, như vậy ngài có thể ngủ ngon." Xoa bóp, khiêu vũ, làm cơm, đây đều là những gì mà Ngu Mỹ Hà gần đây nỗ lực học tập, cũng toàn bộ là vì Đồng Học Bàn, ân tình của Đồng Học trưởng khiến cho Ngu Mỹ Hà không cách nào báo đáp, chỉ có thể từ mấy cái này, mong muốn có thể khiến cho Đồng Học Bàn vui vẻ, có thể báo đáp một chút.

Đồng Học Bàn cười khổ nói: "Nhảy mệt lắm, chị. . ."

Ngu Mỹ Hà đã đứng ở trước giường, "Tôi không mệt, trước đây đi làm việc nên thể lực của tôi rất tốt."

Đồng Học Bàn trong lòng biết khuyên cô ấy cũng không nghe, cười nói: "Được, vậy nhìn, khổ cực cho chị."

Ngu Mỹ Hà lấy điện thoại ra, ngón tay bấm bấm, tựa hồ đang tìm cái gì, không bao lâu, một ca khúc du dương từ điện thoại di động bay ra, Ngu Mỹ Hà sợ âm nhạc trôi qua, nhanh chóng để điện thoại trên giường, ngưỡng ngừng đứng lại chỗ cũ, tay phải hơi giơ lên, làm một tư thế, chờ âm nhạc tiến đến đúng chỗ, Ngu Mỹ Hà hơi khê động, bắt đầu nhảy theo âm nhạc.

Nhìn ra được, kỹ thuật nhảy của cô ấy không tốt lắm, hiển nhiên vừa học không bao lâu, hơn nữa mỗi một động tác đều có vẻ cứng nhắc, rất chặt, không có cảm giác mềm mại uyển chuyển, nếu như đổi lại là một người trong nghề, khẳng định sẽ nhíu mày lắm, bất quá Đồng Học Bàn cũng không hiểu, hẩn cũng không phải nhìn vũ đạo, mà là thân thể đầy đà của Ngu Mỹ Hà, cho nên ánh mắt của Đồng Học Bàn chỉ lo quan sát tư thái đầy ắp của chị Ngu, thấy rất đẹp.

Cái này cũng không biết là khiêu vũ cái gì.

Có chút ý tứ ba lê, có chút ý tứ của nhảy cổ điển, phỏng chừng người dạy chị Ngu khiêu vũ cũng là một người thường.

Ngu Mỹ Hà vừa nhảy, vừa chú ý biểu tình của Đồng Học Bàn, thấy hẩn híp mắt nhìn rất nhập thần, trong lòng Ngu Mỹ Hà nhất thời rung động, cô ấy rất hài lòng, nghĩ rằng nỗ lực nhiều ngày không uổng phí, vì vậy chị Ngu càng dốc sức nhảy, xoay tại chỗ hai vòng, khom lưng, tay đặt lên chân, đem đường cong đầy đà của phụ nữ thành thực bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Đồng Học Bàn cực kỳ hưởng thụ, sung sướng nhìn cô ấy.

Có người làm cơm cho ăn, có người đưa nước cho uống, có người đưa yên cho hút, có người gọi đầu cho, có người khiêu vũ cho. . .

Đồng Học Bàn có cảm giác như làm hoàng đế, trong lòng trở nên phong phú và thỏa mãn.

Bài hát trong nokia N8 dần dần kết thúc, khi hết bài, Ngu Mỹ Hà cũng làm một động tác cuối cùng, từ từ chống tay xuống, chống tay để là giang chân, đối với người ngoài nghề mà nói vốn vô cùng khó khăn, nhưng sự mềm dẻo của chị Ngu tựa hồ trời sinh có được, hai chân một trước một sau chậm rãi xa nhau, tuy rằng không hoàn toàn tách ra hết, nhưng quần lót màu da cũng đã cách sàn nhà không xa.

Con mắt Đồng Học Bản trừng to ra, lực chú ý đương nhiên không phải tại hai chân giang ra, mà là tại cảnh xuân lộ ra dưới váy của chị Ngu.

Ngu Mỹ Hà nhảy quá tậm trong, trong lúc nhất thời đã quên hiện tại mình cũng không phải mặc quần, mà là váy ngủ, hai chân tách ra như thế, váy tơi lùa nhất thời mở rộng ra theo hai chân, mơ hồ kéo lên đến chân, mà quần lót cũng hầu như hoàn toàn lộ ra, hai đùi đẹp cũng hiện ra không sót gì. Cô ấy vội vã lấy tay che lại, chân tay vụng về thiếu chút té ngã, sau khi hỗn loạn vài giây, Ngu Mỹ Hà rốt cục kéo váy đứng lên từ sàn nhà, trên người đầy mồ hôi nhỏ, xem ra rất mệt.

Đồng Học Bản làm bộ không thấy được gì : "Tốt, nhảy rất tốt, chị Ngu chị khẳng định có thiên phú trong phương diện này."

Ngu Mỹ Hà lúng túng nói: "Cái này, ngày hôm nay không nhảy được."

Đồng Học Bản khen nói: "Cũng không tồi, chị không phải vừa mới học sao, ha ha, ngày nào đó chờ tôi khỏi hẳn, chị cũng dạy tôi đi, đến lúc đó hai ta cùng nhảy."

Ngu Mỹ Hà cúi đầu ừm một cái, "Váy ngài nghỉ ngơi nha?"

Đồng Học Bản nhìn gối đầu trên bàn làm việc : "Chị cũng lên giường ngủ đi."

"Không được, không được." Ngu Mỹ Hà nhanh chóng lắc đầu.

Đồng Học Bản nói: "Chị ngủ trên bàn tôi thấy đau lòng lắm, hoặc là chị lên giường, nếu không chị trở về phòng, chị chọn một đi."

Ngu Mỹ Hà khê cần môi, mắt nhìn lên giường, suy nghĩ thật lâu, rốt cục chậm rãi đi qua, cẩn thận ngồi xuống. Ngày trước, hai mẹ con Ngu Mỹ Hà cũng ngủ trên một giường với Đồng Học Bản, toàn thân cô ấy còn để cho Đồng Học Bản sờ soạng, hơn nữa giúp Đồng Học Bản đi WC cũng đều sờ qua cái kia của hắn, Ngu Mỹ Hà nghĩ mình cũng không có gì hay, lo lắng Đồng Học Bản nửa đêm có việc, cô ấy không đi, chần chờ chốc lát, cô ấy đưa tay tắt đèn, nhẹ nhàng nằm xuống khoảng trống bên cạnh Đồng Học Bản.

"Chị Ngu, sau này chị có dự định gì không?"

"Dự định? Tôi cũng không biết, nuôi Thiến Thiến lớn, cho con bé đi học, cho con bé học đại học?"

"Tôi đang hỏi chị, có mục tiêu gì không?"

"Mục tiêu? Tôi ... tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần Thiến Thiến sống tốt là được, chờ con bé lên đại học, rồi nó tốt nghiệp đi làm, tôi ở nhà làm cơm cho nó, chờ Thiến Thiến kết hôn sinh con, tôi sẽ chăm sóc cho đứa nhỏ" Con gái là tất cả của Ngu Mỹ Hà, cô ấy đúng thật sự là không nghĩ nhiều.

Đồng Học Bản chớp mắt nói : "Ngoại trừ cái này, bản thân chị không có cái gì muốn làm sao?"

Ngu Mỹ Hà suy nghĩ thật lâu : "Nếu có cơ hội, tôi muốn đi tìm cha mẹ ruột của tôi"

Đồng Học Bản ngơ ngác : "Ồ, nhà chị không phải ..."

"Trước khi cha mẹ tôi qua đời, trong lần cãi nhau lỡ miệng nói, tôi mới biết được thì ra tôi không phải là con ruột của bọn họ, sau này, tôi hỏi hàng xóm và người thân, bọn họ nói cho tôi biết, hình như tôi được nhặt về" Ngu Mỹ Hà thở dài : "Chuyện này tôi không có nói qua với Thiến Thiến"

Đồng Học Bản kinh ngạc một chút, cũng không có nhiều bất ngờ, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do chị Ngu quá đẹp, đứa nhỏ trong nhà nông dân bình thường, cho dù thỉnh thoảng có sinh ra được một đứa đẹp, thì cũng không thể nào xinh đẹp thái quá như Ngu Mỹ Hà, lúc tra về vụ án của chồng Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bản cũng có lật hồ sơ ra coi, hình như cũng có nhìn qua ảnh chụp của cha mẹ Ngu Mỹ Hà, hai người trong ấn tượng cũng không có dễ nhìn lắm, lúc đó Đồng Học Bản cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ vừa suy xét, không phải như vậy chứ, gen di truyền vẫn còn đó, cho dù có thể nào, cũng không thể nào sinh ra được một đại mỹ nhân như là Ngu Mỹ Hà được, thì ra chị Ngu không phải con ruột của bọn họ.

"Được, tôi sẽ tận lực tìm giúp chị"

"Thật ra tôi cũng không ôm hi vọng gì, tỉ lệ gặp được bọn họ quá nhỏ"

”Đừng nghĩ nhiều như vậy, có duyên phận tự nhiên sẽ gặp, ừm, không còn sớm nữa, nghỉ sớm một chút đi”
” ... ừ”

Trong bóng đêm, ánh trăng cũng mây đen che khuất.

Vù vù vù, vù vù vù, trong phòng có muỗi, tiếng vo ve làm cho Đồng Học Bản không ngủ được.

Khoảng chừng mười phút trôi qua, Đồng Học Bản cũng không buồn ngủ gì, sợ chị Ngu buổi tối lạnh, dùng chân nhích chần trên người qua một chút, từng chút từng chút, đắp chần cho chân nhỏ của chị Ngu, trong lơ đãng, bàn chân của Đồng Học Bản đụng phải chân nhỏ mềm mại, rất trơn, da rất mềm, trong lòng Đồng Học Bản cũng nhảy lên, không ngờ nha, ngay cả chân của chị Ngu cũng đẹp như vậy, bàn chân của mình mơ hồ chạm vào chân của chị Ngu, cảm thụ sự nhẵn nhụi của bề mặt.

Ngư Mỹ Hà ngủ rất say, không nhúc nhích, hô hấp rất đều.

Đồng Học Bản cật lực quay đầu lại nhìn, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của chị Ngu, mắt nhắm lại, trong mũi nhẹ nhàng toát ra mùi vị thành thực của phụ nữ, khiến cho trong lòng hần an bình và ấm áp.

Vo ve vo ve, con muỗi vẫn quấy rầy Đồng Học Bản, trên đùi, trên cánh tay, trên cổ, đều bị mũi chích cả.

Xoạt xoạt, trên người Ngư Mỹ Hà, truyền đến tiếng móng tay gãi thịt, tay nhỏ của cô ấy đang gãi chân của mình.

”Chị Ngu?”

”Sao?”

”Chị cũng bị muỗi cắn?”

Tạch, đèn bàn mở lên, tia sáng mờ nhạt chiếu sáng phòng ngủ.

Ngư Mỹ Hà ngồi trên giường, trên đùi hiện rõ một vết sưng đỏ, cô ấy vừa gãi, vừa quay đầu tìm kiếm trong phòng, nhìn trên tường, trên tấm chăn, giữa không trung, rốt cục cũng phát hiện tung tích của con muỗi trên đầu giường, là một con muỗi độc không lớn lắm, Ngư Mỹ Hà nhanh chóng đứng lên đầu giường, cong lưng, co chân, đưa tay đập một cái, nhưng không đập trúng, con muỗi nhanh chóng đảo qua mấy vòng, thấy được mục tiêu, Ngư Mỹ Hà lại vỗ một cái.

Đồng Học Bản có thương tích, không có biện pháp rời giường, nằm một đống tại chỗ.

Lúc chị Ngu đập muỗi, thì đứng ở bên cạnh hắn, không thể tránh khỏi, phong cảnh dưới váy lại lọt hết vào trong mắt của Đồng Học Bản, hai chân đẹp của chị Ngu từ mắt cá chân đến bắp đùi lớn, đều bị Đồng Học Bản nhìn rõ ràng, Ngư Mỹ Hà lúc này cũng ý thức được cái gì đó, vội vàng đưa chân ra, kéo váy lại, cắn cắn môi nhưng không nói gì, ngẩng đầu tiếp tục tìm kiếm con muỗi.

Sau vài phút, Ngư Mỹ Hà ngồi xổm xuống bên cạnh Đồng Học Bản.

”... Xong rồi à? Đập được chưa?” Đồng Học Bản hỏi.

Ngư Mỹ Hà đỏ mặt nói : ”Con muỗi đậu ngay trên quần cộc của ngài”

Đồng Học Bản ặc một tiếng, cúi đầu xuống nhìn, nhưng cũng không nhìn thấy : ”Vậy chị đuổi đi rồi đập nó”

Ngư Mỹ Hà ừ một tiếng, nhẹ nhàng lấy tay phẩy phẩy trên đỉnh quần cộc của hắn, con muỗi nhất thời bay lên, chị Ngu thấy đúng thời cơ, đưa tay ra vỗ một cái, nhìn lại, lòng bàn tay có không ít máu do con muỗi hút được. Dùng khăn lau tay một chút, Ngư Mỹ Hà xuống giường rửa tay, sau khi trở về, trong tay đã có thêm một chai dầu : ”Học Bản, ngài bị chích chỗ nào? Tôi bôi dầu cho ngài”

”Chị bôi cho chị trước đi”

”Ừa vậy ngài chờ chút”

Ngư Mỹ Hà dùng ánh đèn chiếu lên trên đùi, đem dầu bôi lên.

”... Tôi xong rồi, ngài bị chích ở đâu?”

Đồng Học Bàn vươn chân : "Ổ chân có một, trên người có, trên cổ cũng vậy"

Ngu Mỹ Hà nửa quỳ xuống giường, cúi đầu, sờ chân của Đồng Học Bàn tìm kiếm, rồi đem chai dầu xức vào chỗ bị muỗi cắn, ngón tay xoa xao một chút rồi nhìn lên trên. Ngu Mỹ Hà xức dầu lên trên người và lên trên cổ cho hần, trên người Đồng Học Bàn lúc này đầy mùi dầu, khiến cho Đồng Học Bàn cảm thấy lạnh, và cũng rất thoải mái. Trong lúc nhất thời, một mùi hây hây tản ra trong phòng.

"Xức xong bốn chỗ rồi, còn chỗ nào khác không?"

"Hết rồi"

"Vậy tôi tắt đèn nha?"

Vừa muốn gạt đầu, Đồng Học Bàn bỗng nhiên biến sắc, lông mày nhíu lại.

Ngu Mỹ Hà nhìn thấy, quan tâm hỏi : "Ngài làm sao vậy? Có phải là cánh tay khó chịu?"

Trên mặt Đồng Học Bàn có chút xấu hổ : "Ặc, hình như còn một chỗ, nhưng ..." Cái cảm giác ngứa làm cho hần hít thở không nổi.

Ngu Mỹ Hà nhanh chóng cúi đầu tìm : "Ổ đâu?"

"Chỗ kia ... khụ khụ ..."

"Ổ đâu? Tôi xức dầu cho ngài"

"Ổ ... ở ..." Đồng Học Bàn mắt nhắm nói : "Là cái chỗ vừa rồi trên quần cộc"

Ngu Mỹ Hà a một tiếng, nhìn thoáng qua quần cộc của hần, chỗ đó cũng có thể bị muỗi cắn sao?

Đồng Học Bàn thiếu chút nữa đã chửi má nó, con muỗi chết tiệt, hết chỗ rồi sao, ngay cả cách một lớp vải mà cũng cắn được, cái này không phải muốn mạng già của tôi sao. Phía dưới không ngừng truyền đến cảm giác ngứa, còn mang theo một tia đau đớn rất nhỏ, cái khó chịu đó đúng là không nói ra được. Đồng Học Bàn co chân lên cọ cọ một chút, nhưng mà không hết ngứa, ngược lại còn khó chịu hơn, muốn dùng tay để gãi nhưng lực bắt tòng tâm, Đồng Học Bàn đã bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

Ngu Mỹ Hà mấp máy môi thấp giọng nói : "Tôi ... tôi xức dầu cho ngài?"

"Dầu có thể xức vào chỗ đó sao? Có được không vậy?"

"Tôi ... tôi cũng không biết" Ngu Mỹ Hà nói : "Tôi đi tìm giấy hướng dẫn"

Ngũ quan của Đồng Học Bàn tụ tập lại một chỗ : "Phiền chị, nhanh lên một chút, phù, khó chịu quá" Có ngứa nhưng không được gãi, cái cảm giác này người thường ít ai chịu được.

Ngu Mỹ Hà đi ra ngoài, một phút sau thì trở về : "Hộp dầu hình như tôi đã ném đi rồi"

"Giúp tôi ... đem cái gối lại đây" Đồng Học Bàn cũng bất chấp mặt mũi : "Đẻ lên trên đùi tôi"

Ngu Mỹ Hà lập tức nghe theo, đem cái gối qua, nhưng mà Đồng Học Bàn chà qua chà lại trên gối mấy lần, nhưng vẫn không hết ngứa.

Đồng Học Bàn gấp quá độ rồi, thật sự lấy mạng rồi!

" ... Học Bàn!"

"Ồ, chuyện gì?"

Ngu Mỹ Hà cắn môi nhìn hần : "Nếu ngài quá khó chịu, tôi ... tôi gãi giúp ngài?"

Đồng Học Bàn cảm thấy cái này mắt nhắm quá, vô thức muốn nói không cần, nhưng suy nghĩ lại, lúc ở toilet chị Ngu cũng đã chạm qua cái kia của mình, nhìn thêm vài lần cũng chẳng là gì, ngấm lại, Đồng Học Bàn vội vàng nói : "Vậy khổ cực cho chị, cảm ơn, cảm ơn"

Ngu Mỹ Hà quay đầu qua, chần chờ chốc lát, cô ấy chậm rãi vươn tay, run run với vào trong quần cộc của Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bân hít sâu vào một hơi.

Con mắt của Ngu Mỹ Hà vẫn nhìn xuống sàn nhà : "Là cái này, ở đây sao?"

"Xuống chút, một chút nữa"

"Chỗ này?"

"Xuống chút nữa, đúng đúng, là chỗ đó đó"

Ngư Mỹ Hà dùng tay gãi ngứa cho hân, nhưng mà không dám dùng móng tay gãi, sợ làm trầy da hân, chỉ dùng ngón tay chà qua chà lại, vô cùng ôn nhu. Biểu tình của Đồng Học Bân lập tức thoải mái, cảm giác cũng rút đi, nhưng mà một loại cảm giác hưng phấn lại tăng lên!!!

237. Chương 237: Một Hỏi Một Đáp!

Nửa đêm.

Trong phòng ngủ tối thui.

"Học Bân, còn ... còn ngứa không?"

"Còn một chút, ừm, có thể dùng chút lực."

". . . Cái này ... như vậy?"

"Động tác lớn một chút, đúng đúng, cứ như vậy!"

Thật ra sau khi chị Ngư dùng ngón tay gãi gãi hân vài cái, Đồng Học Bân đã không còn ngứa, nhưng lại lập tức nổi lên phản ứng, biến thành tâm ngứa, Đồng Học Bân hít thở vừa nghi, liếc mắt nhìn da thịt trên đùi của Ngư Mỹ Hà, lại cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ trong quần cộc, trong lòng bốc lên một cổ tính dục khó kiềm chế, nên giả bộ ngứa, tiếp tục cho chị Ngư xoa xoa cho hân.

Ngư Mỹ Hà cắn môi dưới nói: "Hiện tại được rồi chứ?"

"Khụ khụ, cái đó ... còn thiếu một chút."

Ngư Mỹ Hà cũng không phải đứa nhỏ mười tuổi, biết đây là đang lừa gạt, đối với yêu cầu của Đồng Học Bân, trong lòng cô ấy cũng sáng như gương, tay thoáng ngừng, cô ấy dừng động tác lại, mặt đỏ như đang chảy máu chuyển hướng qua Đồng Học Bân, nhìn hân, Ngư Mỹ Hà cúi thấp đầu, suy nghĩ một giây đồng hồ, suy nghĩ năm giây, suy nghĩ mười giây, cuối cùng, ngón tay chị Ngư run lên, không lên tiếng quay đầu qua một bên, tay tiếp tục động tác.

Năm phút đồng hồ trôi qua. . .

Mười phút trôi qua. . .

Ngư Mỹ Hà không hỏi lại được không, tay nhỏ tiếp tục hoạt động.

Lại một lát sau, ngón chân Đồng Học Bân bỗng run lên, thân thể cũng giật giật vài cái, sung sướng phun ra một hơi thở.

Đã lâu không cùng Huyền đi làm, cái này quả thật quá thoải mái!

Ngư Mỹ Hà nhìn nhìn Đồng Học Bân, cũng hiểu không cần phải xoa cho hân nữa, cô ấy cắn môi chậm rãi rút tay ra, quay người xuống giường, lấy khăn giấy từ trên bàn làm việc, lau lau tay, lập tức xoay lại giường, cúi lưng, cẩn thận lau lau bên ngoài quần cộc của Đồng Học Bân, cuối cùng đem khăn giấy vò lại một cục, ném vào thùng rác bên cạnh.

Đồng Học Bân rất hạnh phúc, nhưng đồng dạng cũng vô cùng ngượng ngùng.

Lúc đầu cũng là gãi ngứa, ai ngờ lại thành như vậy, hân cũng có chút bất ngờ.

"Chị Ngư, cái này, khụ khụ."

” . . . Không, không có việc gì.”

”Xin lỗi, bắt chị làm như vậy”, Đồng Học Bân có chút đỏ mặt.

Ngư Mỹ Hà mặt càng hồng, xua tay nói: ”Tôi rõ, bạn gái ngài không ở bên cạnh, tay và vai lại ngài đều bị thương, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không có cách nào làm chuyện này, tôi, ừm, tôi không sao, đều là đã sinh qua đứa nhỏ, ngài, lần sau ngài nếu như nhịn không được, nếu như còn. . . còn ..., ừm, đến lúc đó ngài cứ . . . cứ nói với tôi, không cần chịu đựng.”

”Ài, sao có thể không biết xấu hổ.”

”Tôi là bảo mẫu của ngài, chiếu cố ngài là công tác của tôi.”

”Ặc, phạm vi công tác cũng không bao gồm cái này.”

Ngư Mỹ Hà cũng không xấu hổ nhìn hấn : ”. . . thật sự không có việc gì.”

”Khụ khụ, thật sao?”

”Ừm, tôi, tôi cũng người từng trải.”

Bất quá cái biểu tình của chị Ngư, một chút cũng không có vẻ thoải mái của ”Người từng trải”, Đồng Học Bân đương nhiên biết, có thể khiến ột phụ nữ như chị Ngư nói ra câu này cần phải có rất nhiều dũng khí, trong lòng hấn vui vẻ vô cùng, có một tiểu mỹ phụ sẵn sóc ôn nhu cẩn thận như thế, đốt đèn lồng cũng không tìm được : ”Ngày hôm nay cảm ơn, ừm, đi ngủ sớm một chút, nhớ đắp chăn kín một chút, coi chừng cảm lạnh.”

”Ừm, ngài cũng ngủ ngon.”

”Ngủ ngon.”

Sáng sớm ngày hôm sau, trên bàn cơm phòng khách đầy bữa sáng.

Hôm nay trạng thái tinh thần của Đồng Học Bân chuyển biến tốt đẹp, thần thanh khí sảng, sức mạnh mười phần, nếu như không có băng gạc trên tay, ai cũng nhìn không ra hấn là một bệnh nhân. Đồng Học Bân có chút thổn thức. mấy ngày này, hấn thật sự ghen lâu lắm, hưởng qua ngon ngọt của đàn bà nên hấn không nhịn được đàn bà, cái kia rất khó chịu, quả thật là đừng nói, trải qua phát tiết nhỏ của buổi tối hôm qua, Đồng Học Bân cuối cùng cũng hoà hoãn lại, rất sảng khoái, thậm chí có loại cảm giác tái thế.

Ăn cơm.

Ngư Mỹ Hà cầm cái muối ớt cho Đồng Học Bân ăn cháo, thỉnh thoảng còn thổi thổi, rất sợ hấn bị phỏng.

Ngư Thiến Thiến ngày hôm nay có thể nói là rất cao hứng, vui vẻ khó có được : ”Mẹ, con, con cũng muốn mẹ ớt con.”

”Con lớn rồi mà.” Ngư Mỹ Hà cương chiều nhìn cô bé, lột vỏ trứng cho con gái, ớt cho con gái một ngụm : ”Ăn đi.”

Ngư Thiến Thiến đắc ý cắn một miếng trứng gà : ”... Ừm, ăn ngon thật.”

”Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, con đang tuổi phát triển thân thể mà.” Ngư Mỹ Hà luôn sợ con gái ăn không đủ no, lại lột cho con gái một cái trứng gà.

Sau khi ăn cơm no, Ngư Mỹ Hà dọn dẹp chén bát.

Ngư Thiến Thiến bỗng nhiên hạnh phúc ôm lấy tay của mẹ : ”Mẹ, bây giờ sống thật tốt.”

Thật tốt! Đúng vậy! Mấy tháng trước cô ấy và con gái còn xin cơm ở đầu đường, Ngư Mỹ Hà trong lòng hơi đau xót, khi đó đừng nói trứng gà, ngay cả một miếng cơm thừa cũng không dễ có, Ngư Mỹ Hà áy náy cúi đầu hôn một cái lên trán của Ngư Thiến Thiến: “ Hai mẹ con chúng ta mạng tốt, gặp phải quý nhân, có Học Bân, sau này cũng sẽ không để cho con chịu ủy khuất, chờ co tốt nghiệp đại học, nhớ báo đáp anh của con, hiểu không?”

Ngư Thiến Thiến gật đầu : ”Con hiểu!”

Đồng Học Bàn cách đó không xa cười nói: "Hai người nói nhỏ nói to gì vậy?"

Ngu Thiến Thiến nhu thuận nói: "Anh, sau này em lớn lên, nhất định sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, mua cho anh thật nhiều đồ tốt."

Đồng Học Bàn cười ha ha, "Được, vậy học tập cho tốt, sau này mở công ty làm chủ, đến lúc đó anh và mẹ em đã có thể dựa vào em nuôi sống, ha ha."

"Được! Em sẽ nỗ lực!"

Ngu Mỹ Hà cũng cười cười, ôn nhu sờ sờ đầu của con gái.

Nhìn đồng hồ, Đồng Học Bàn nói: "Thương trường mở cửa rồi, chị Ngu, chị dẫn Thiến Thiến mua điện thoại di động đi."

Ngu Mỹ Hà không chút nghĩ ngợi nói: "Trong nhà chỉ có một mình ngài, không được, tôi không đi, ừm, Thiến Thiến đi một mình hẳn là không vấn đề." Cô nghiêng đầu nhìn về phía con gái, lấy ra năm ngàn đồng ngày hôm qua Đồng Học Bàn cho, nhét vào trong tay con gái: "Mẹ ở nhà chăm sóc cho anh, tiền cho con, con . . . , con đi một mình mẹ lo lắng, hay là kêu bạn học con đi cùng, kêu Thần Thần Nguyệt Nguyệt đi cùng con nha."

Ngu Thiến Thiến giống như nhận được bảo bối cầm lấy tiền nói: "Con biết rồi!"

Ngu Mỹ Hà dặn nói: "Tiền thừa đừng mua đồ, đến lúc đó trả lại cho anh."

Đồng Học Bàn xua tay nói: "Đừng nghe mẹ em nói, điện thoại di động khoảng bốn ngàn phải không? Vậy tiền thừa em cùng bạn học đi ăn uống gì đi, ừm, mua chút quần áo cũng được, đây là anh thưởng cho em, em muốn dùng sao thì dùng, trả lại cho anh làm gì?"

Đôi mắt trông mong của Ngu Thiến Thiến nhìn nhìn mẫu thân.

Ngu Mỹ Hà bắt đắc dĩ nói: "Anh con cho con, con cứ dùng đi."

Ngu Thiến Thiến hoan hô một tiếng, kích động nói: "Cảm ơn anh, cảm ơn mẹ!"

Trong lòng tiểu nha đầu cực kỳ vui vẻ, cô ấy chưa bao giờ được đem nhiều tiền như vậy, sau khi mua điện thoại di động, ít nhất có thể còn thừa lại bốn năm trăm đồng, quần áo, túi sách, kẹp tóc, muốn mua cái gì đều được, nghĩ tới đây, cô bé khẩn cấp dùng điện thoại của mẹ gọi cho Nguyệt Nguyệt các nàng, hẹn gặp mặt tại nhà ga, sau đó thì cao hứng ra cửa, dáng dấp nhỏ bé nhìn qua hình như lại lớn lên rất nhiều.

Con gái vừa đi, Ngu Mỹ Hà liền nói: "Đứa nhỏ này, càng ngày càng nghịch ngợm."

Đồng Học Bàn cười nói: "Hoạt bát chút cũng được, tôi thấy là chuyện tốt."

Ngu Mỹ Hà cầm lấy gói thuốc trên bàn, nhét vào miệng hẳn một điếu thuốc, mời thuốc cho hẳn.

Năm giây. . .

Mười giây đồng hồ. . .

Trong phòng khách lâm vào một loại trạng thái xấu hổ và mờ ám cùng tồn tại, dù sao chuyện của tối hôm qua cũng vẫn còn nguyên.

Đồng Học Bàn ho khan một tiếng: "Hôm nay khí trời không tốt lắm, mở điều hòa nha, tôi thấy cũng ra không ít mồ hôi."

". . . Tôi, tôi tắm rửa cho ngài?"

"Ặc, cả ngày nay chị không được nghỉ, thôi khỏi đi."

"Tôi không mệt, vậy. . . , tôi lau mình cho ngài không cho nước dính cánh tay?"

Trên người Đồng Học Bàn quả thực không sạch sẽ, ngày hôm qua sau khi cứu người thì ngã xuống đất hôn mê đi, trực tiếp đưa đến bệnh viện, hơn nữa mùa hè nóng làm ra không ít mồ hôi, nên tắm rửa, trong lòng Đồng Học Bàn biết dụng ý của Ngu Mỹ Hà, cô ấy không muốn con gái thấy, cho nên mới chờ Ngu Thiến

Thiến rồi đi mới đưa ra cái đề nghị này, "Được rồi, thật ra lau người là được, không cần phải tắm, không khác biệt lắm là được."

Trong phòng vệ sinh.

Ngụ Mỹ Hà đỏ mặt cởi quần áo và quần lót của Đồng Học Bản.

Có chuyện ngày hôm qua. Đồng Học Bản cũng thoải mái rất nhiều, tùy tiện ngồi trên ghế nhựa không nhúc nhích.

Ngụ Mỹ Hà cũng bớt tránh né hơn so với ngày hôm trước, đem tay của Đồng Học Bản đặt qua một bên, sau đó thử nước nóng, dùng vòi phun nước phun lên người hắn, tuy rằng Đồng Học Bản nói không cần phiền phức, Ngụ Mỹ Hà vẫn không nghe, rất cẩn thận cầm khăn tắm kỳ cọ, chà lưng cho hắn, nước cũng dính lên trên người chị Ngụ, làm váy ngủ của cô bị dính ướt trở nên trong suốt.

"Chị Ngụ, được rồi."

"Còn chưa sạch sẽ, ngài chờ chút."

Không chỉ có phía sau lưng, Ngụ Mỹ Hà còn chà trước ngực, thậm chí là chân cũng dùng khăn tắm lau chùi một lần.

Nhìn chị Ngụ cẩn thận lau chà thân thể ỉnh, Đồng Học Bản cười xấu hổ nói : "Phía sau lưng vẫn chưa chà qua kìa"

Ngụ Mỹ Hà không dám nhìn xuống phía dưới của hắn, đem ánh mắt tập trung vào khăn tắm, nhỏ giọng nói : " Tôi cũng không có gì làm ở nhà, sau này nếu như ngài muốn tắm, tôi tắm cho ngài là được, à, bên này chuẩn bị xong rồi, ngài thử xem nước đủ nóng chưa, lau người như vậy không sạch đâu, để tôi tắm cho ngài"

"Ừm, nước đủ nóng rồi"

"Vậy để tôi tắm cho ngài"

Lịch kịch ... từng lớp đất theo dòng nước ấm rơi xuống đất. (Chỗ này hơi quá, đất trên cơ thể người rơi xuống mà nghe thành tiếng thì chắc phải cả ký mới có thể - ồ mai gót !!!)

Đồng Học Bản thở ra một hơi : "Thật thoải mái, chị Ngụ, trước đây có phải là bình thường chị hay tắm cho chồng chị không?"

"Không có, tôi chỉ tắm cho Thiến Thiến"

"Ài, ở với chị một ngày, làm cho đời này tôi cũng không muốn đi ..."

"Vậy ngài dọn đến ở đi, ngài không ở đây, tôi và Thiến Thiến cũng ... cũng ..."

"Cũng cái gì?" Đồng Học Bản từ trong gương nhìn cô ấy.

Ánh mắt của Ngụ Mỹ Hà hơi tránh đi : "Chúng tôi cũng nhớ ngài" Nghĩ lại lời này có chút không thích hợp, cô liền nhanh chóng bồi thêm một câu : "Thiến Thiến hầu như mỗi ngày đều hỏi tôi lúc nào ngài tới, tôi sợ làm lỡ công tác của ngài, cho nên không dám gọi điện cho ngài"

Đồng Học Bản cười nói : " Có gì mà không dám, về sau chị và Thiến Thiến nếu nhớ tôi, thì cứ gọi điện"

Cô ấy ừ một cái, tưới nước lên người Đồng Học Bản : "Một lát tôi xoa bóp cho ngài"

"Phiền phức quá, không cần"

"Tôi vừa mới học mấy thủ pháp, dầu xoa bóp cũng mua rồi"

Đồng Học Bản ặc một cái, không ngờ rằng chị Ngụ còn có tâm tư như thế : "Chị Ngụ, thật ra không cần, à, chị rõ ràng ý tôi chứ?"

Ngụ Mỹ Hà tay làm việc, đầu vẫn cúi, tiếp tục tắm rửa trên người hắn : " Ngài đối với mẹ con chúng tôi tốt như vậy, tôi quả thật cũng muốn báo đáp ngài, nhưng học tập mấy cái này, cũng không ... không gọi là báo đáp đầy đủ, tôi, tôi ăn nói vụng về, cũng không biết nói, dù sao lúc ngài ở nhà, trong lòng tôi cảm thấy

rất kiên định, tôi cũng thật sự coi ngài là người thân rồi, cũng muốn tốt với ngài một chút, không phải là chỉ muốn báo đáp”

Đồng Học Bân cười nói : ”Vậy đừng gọi tôi là ngài ngài nữa, nghe không được tự nhiên!”

”Ừm, lần sau tôi sẽ chú ý”

Chi Ngu vừa nói khiến cho Đồng Học Bân suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết cô ấy đối với mình có ý tứ trong phương diện đó hay không, nếu như một chút cũng không phải, vậy thì Đồng Học Bân nghĩ mình không chỉ sờ soạn cô ấy, mà còn kêu cô ấy làm cái kia kia nữa, thật sự có chút ... Ừ, nói thế nào nhỉ, gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì phải, nếu quả như chị Ngu có ý tứ với mình mà nói ... ặc, thôi nghĩ lại đi, cái vấn đề này vẫn còn có vẻ rối rắm quá.

Tắm rửa xong, Đồng Học Bân cũng không mặc quần áo, được Ngu Mỹ Hà dìu về phòng ngủ.

”Ngài ... cậu chờ một chút, tôi đi lấy dầu xoa bóp”

”Ừ, cực khổ cho chị” Đồng Học Bân nhắm mắt nằm thư giãn.

Bất quá chỉ lát sau, Ngu Mỹ Hà đã trở về, sau khi đóng cửa, cô mở chai dầu xoa bóp ra, bắt đầu bôi lên chân của Đồng Học Bân, từ dưới lên trên, tay nhỏ nhẹ nhàng xoa bóp, từng chút từng chút, mỗi đầu ngón chân, mỗi tác da phần thịt đều được chị Ngu cẩn thận chăm sóc, thủ pháp của cô ấy rất tốt, hiển nhiên là đã hội tập một thời gain, sắp tiếp cận chuyên nghiệp rồi.

Đồng Học Bân từ tốn hưởng thụ, nhắm mắt hít thở.

Ngón chân, cổ chân, chân nhỏ, đầu gối, đùi, bụng, ngực, tất cả đều được xoa đầy dầu.

Ngu Mỹ Hà dùng khủy tay lau mồ hôi trên trán, tiếp tục cẩn thận xoa dầu cho Đồng Học Bân : ”... Cậu thấy thế nào?”

”Tốt, tốt không thể hình dung”

Ngu Mỹ Hà lộ ra một biểu tình thỏa mãn, công sức mấy ngày nay cũng không uổng phí.

Đồng Học Bân thật sự là thoải mái từ trong ra ngoài, bởi vì xoa người tương đối cực lực, cho nên không cho chị Ngu xoa dầu sau lưng, phía trước là đủ rồi.

Hai tay nhỏ từ trên bụng lên trên cổ, từ dưới eo xuống cẳng chân, quả thật là, ài ... cái gì cũng không nói được. Bất quá có một chút chuyện xấu hổ xảy ra, dưới sự xoa bóp của người khác phái, Đồng Học Bân cũng không tránh khỏi có phản ứng, hơn nữa còn không mặc quần áo, cái phản ứng này hiển thị quá rõ ràng quá trực tiếp.

Mặt của Ngu Mỹ Hà hơi nghi, nhìn rất nhanh rồi tránh né.

”Khụ khụ, ngại quá, cái kia, chị đem cái gối lại cho tôi đi”

”Học Bân, cậu ...”

”Tôi?”

”Nếu như cậu muốn, tôi, tôi có thể, có thể làm cho cậu ...”

”Ai da, ngày hôm qua là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, hôm nay không cần, khụ khụ”

Ngu Mỹ Hà biết hẳn nói không đúng sự thật, cắn răng nói : ”Tôi lớn hơn cậu mười tuổi, cậu, cậu không cần lo lắng cho tôi cái gì, tôi giúp cậu một chút, cũng không có việc gì”

Đồng Học Bân nói : ”Cái kia ... ài, vậy làm phiền chị”

Ngu Mỹ Hà nhẹ nhàng đáp ứng, cắn môi, hai tay đẩy lên trên đùi hẳn, từ từ tiến lên.

Đồng Học Bân vô thức thở ra một hơi, biểu tình biến hoá kịch liệt.

Ngu Mỹ Hà ngày hôm qua chỉ dùng một tay, ngày hôm nay dùng đến hai tay, đầu cũng không còn cúi thấp, đỏ mặt nhìn về bên bàn làm việc.

Năm phút ... mười phút ... dưới bầu không khí này, xấu hổ và ngượng ngùng này nó đã bị ném đi vào góc nào rồi.

Đồng Học Bán cắn răng, vừa hưởng thụ, vừa không biết xấu hổ nói : "Trước đây chị ... cũng từng làm cho chồng mình như vậy?"

" ... không có ..."

"Hay là ... tôi giúp chị một chút?"

"A không cần, tôi, tôi không cần"

"Chồng chị qua đời lâu như vậy, chị ... chị không nghĩ tới đàn ông sao?"

Ngũ Mỹ Hà không lên tiếng, không biết là do tay mỏi hay sao, mà hô hấp của cô ấy hơi nhanh lên một chút.

"Vậy bình thường lúc chị không nhận được thì giải quyết thế nào?"

" ... "

"Tự mình làm?"

Ngũ Mỹ Hà đỏ mặt cúi đầu : " Tôi, tôi không biết"

"Ặc, chuyện của chị mà cũng mà cũng không biết, loại chuyện này, nói cho tôi biết chút được không?"

Ngũ Mỹ Hà không hé răng.

Đồng Học Bán cũng rõ ràng lời này vô cùng xấu hổ, nhưng bây giờ chị Ngũ làm vậy ỉn, dưới loại tình huống này, nói đề tài khác hình như không liên quan : "Chị coi như là tùy tiện tâm sự đi, đều đã như vậy rồi, có lời gì mà không thể nói, vậy, lúc chị muốn cái đó, đều tự mình làm?"

Im lặng vài giây, Ngũ Mỹ Hà rốt cục cũng cắn môi nói : "Tôi ... tôi tự mình làm ..."

Trong lòng Đồng Học Bán nhảy dựng lên : "Cái kia ... lấy cái gì làm?"

Ngũ Mỹ Hà cúi đầu thấp đến nỗi sắp rơi xuống đất, cô ấy nói bằng cái giọng thậm chí là chính bản thân mình nghe không rõ : " ... dùng ... dùng tay ..."

"Ba ngày một lần? Hay năm ngày một lần?"

" ... "

"Một ngày một lần?"

" ... có thể là một tuần ... một lần, có đôi khi ... có đôi khi sáu ngày một lần"

Tim của Đồng Học Bán càng đập càng nhanh, hẳn thật sự không ngờ rằng chị Ngũ sẽ trả lời loại câu hỏi này : "Vậy chị ... lúc đó, lúc chị làm, trong đầu nghĩ tới ai?"

" ... chồng tôi... "

"Lúc nào cũng nghĩ đến chồng chị?"

Ngũ Mỹ Hà không nói chuyện.

"Khụ khụ, vậy ... ừm, lần gần đây nhất của chị là khi nào?"

" ... ngày hôm nay"

"Ngày hôm nay? Lúc nào? Ở đâu?"

Ngũ Mỹ Hà cắn cắn môi nói : "Sáng sớm, trong phòng vệ sinh, ngài còn ... còn đang ngủ"

Đồng Học Bán chớp chớp con mắt, cái trò chơi một hỏi một đáp này khiến cho hẳn có chút ngượng : "Khụ khụ, vậy, vậy trên người chị chỗ nào tương đối miễn cảm?"

" ... là lỗ tai ..."

”Còn có không?”

” ... Chỗ sát bên lưng”

”Hết rồi à?”

” ... còn có ... còn có phía dưới ..”

”A!” Đồng Học Bân hít vào một hơi, rốt cục không nhịn được!

Một phút đồng hồ sau.

Ngu Mỹ Hà cầm khăn tay lau khô người cho Đồng Học Bân.

Sau khi ném giấy vệ sinh đi, Ngu Mỹ Hà gấp gấp nói : ”Học Bân, tôi, tôi vừa rồi không nói cái gì, tôi, tôi, tôi đi mua đồ ăn”

Tình dục qua rồi, Đồng Học Bân cũng có chút ngượng ngùng : ”Ừ, cái kia, đi sớm về sớm!”

238. Chương 238: Lại Hỏi Lại Đáp

Một ngày ...

Hai ngày ...

Ba ngày ...

Trong nháy mắt, Đồng Học Bân đã ở tại tiểu khu Hoa Mỹ bốn ngày.

Buổi sáng hôm nay, trời trong nắng ấm, chim hót líu lo ngoài sân, nói chung là cảnh vật rất yên vui.

”Học Bân, vết thương trên tay cậu có đỡ nhiều chưa?”

”Nhờ có chị mấy ngày nay chăm sóc, miễn cưỡng có thể cử động nhẹ”

”Vậy tôi và cậu đi đến bệnh viện kiểm tra nhé? Thay băng gạc mới?”

”Không đi, bác sĩ nói nghỉ ngơi là có thể khỏi hẳn, chị gần đây mệt mỏi, tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi”

Trong phòng khách, Ngu Thiến Thiến cầm cái điện thoại HTC mới mua mà chơi không buông tay, ngón tay nhấn qua nhấn lại trên màn hình, Ngu Mỹ Hà cầm một cái gạt tàn thuốc thủy tinh ngồi cùng với Đồng Học Bân trên ghế sofa, thỉnh thoảng cô ấy dùng cái gạt tàn để hứng lấy tàn thuốc từ trên miệng của Đồng Học Bân, cuối cùng, chị Ngu thấy tàn thuốc đã sắp đốt tới miệng của Đồng Học Bân rồi, nhanh chóng đưa tay qua giành lấy, dụi thuốc rồi mà hơn nửa ngày sau mới hết khói thuốc trong phòng.

”Thiến Thiến” Ngu Mỹ Hà oán giận nhìn con gái :” Đừng chơi nữa, cho con mắt nghỉ ngơi đi”

Ngu Thiến Thiến dạ một tiếng : ”Mẹ, con ... con chơi một lát nữa được không?”

Ngu Mỹ Hà bắt đầu dĩ nói : ”Năm phút đồng hồ!”

”Dạ cảm ơn mẹ” Nhìn như là đang gửi tin nhắn thì phải.

Đồng Học Bân cười ha hả nói : ”Để cho Thiến Thiến chơi đi, nghỉ hè mà, nhàn rồi đâu có gì làm đâu, đi, hai ta vào phòng ngủ”

Trong phòng ngủ lớn.

Sau khi đóng cửa lại, Ngu Mỹ Hà đỡ Đồng Học Bân ngồi xuống trước màn hình máy tính, lấy tay mở nguồn điện của máy tính lên, sau đó cũng kéo cái ghế lại trước bàn máy tính ngồi, đưa tay gõ gõ lên bàn phím. Đồng Học Bân nói ra những kiến thức mới lạ cho cô ấy nghe, sau đó lại cùng nhau xem tin tức một chút, tuy rằng động tác của chị Ngu không được nhanh nhẹn, nhưng trải qua hai ngày giáo dục của Đồng Học Bân, ít nhất cũng có thể gõ chữ.

”Chị Ngu”

"Ừ? Cậu nói đi?"

"Sao tôi cảm thấy mấy ngày nay chị giống như đang tránh tôi vậy?"

"Không có không có, tôi ... không có"

"Có phải là bởi vì chuyện của ngày hôm đó không?"

Đồng Học Bàn thấy mặt của Ngu Mỹ Hà đỏ lên, từ sau trò chơi một hỏi một đáp bốn ngày trước, Đồng Học Bàn biết được không ít chuyện riêng tư của chị Ngu, đều là chuyện riêng của phụ nữ cả, đừng nói là Ngu Mỹ Hà xấu hổ khó nhẹn, ngay cả Đồng Học Bàn mỗi khi nhớ đến ngày hôm đó, máu nóng cũng sôi trào lên. Huyền di cho đến bây giờ cũng chưa từng nói với mình về chuyện này cả, chị Ngu là người đầu tiên : "Khụ khụ, hay là chị nói với tôi một chút đi? Dù sao thì hôm nay cũng không có làm gì, nhàn rồi mà"

Ngũ Mỹ Hà cúi đầu, không nhìn hắn.

Đồng Học Bàn dày mặt nói : "Ngày hôm nay chị có làm không?"

"... không, không có"

"À, vậy ngày hôm qua?"

Ngũ Mỹ Hà cắn cắn môi : " ... có"

"Ngày hôm qua lúc nào? Sao tôi không biết?"

"Lúc đó cậu, cậu ngủ rồi, tôi buổi tối ... buổi tối đi vào phòng vệ sinh ..."

"Dùng cái gì?"

"Dùng tay"

"Khụ khụ ... không phải nói là một tuần sao? Lúc này chỉ mới có ba ngày thì ..."

Hơi thở của Ngũ Mỹ Hà có chút nhanh lên, hai chân kẹp chặt lại một chỗ : "Ngày hôm qua ... đột nhiên muốn ..."

"Vậy chị ..."

"Học Bàn đừng hỏi nữa, đừng hỏi nữa được không, tôi, tôi ..."

Đồng Học Bàn ho khan một tiếng, nói : "Vậy hỏi câu hỏi cuối cùng có được không?"

Ngũ Mỹ Hà cắn môi do dự một chút, gật đầu.

"... có phải bây giờ chị muốn hay không?"

"Tôi ..." Ngũ Mỹ Hà cũng không biết mình đang nói cái gì luôn : "Đúng vậy ..." Nói xong, cô ấy hận không thể có một cái lỗ dưới mặt đất để chui xuống.

Cả người của Đồng Học Bàn chợt khô nóng lên, loại chuyện này bình thường chị Ngu căn bản là không nói ra khỏi miệng, thậm chí là ngay cả người thân nhất cũng không nói, những chuyện riêng tư này đều bị cô ấy nói ra hết, Đồng Học Bàn chỉ cảm thấy quá thân thiết, quả thật là không có gì để giấu nhau : "Chị Ngu, vậy tôi gọi Thiến Thiến vào phòng, thừa dịp không người, chị, chị vào toilet nha?"

Ngũ Mỹ Hà chặn lại nói : " Không cần, không cần, tôi không sao"

"Chị không phải bây giờ đang muốn sao?"

"Xin cậu đừng nói nữa, tôi, tôi không ..."

"Đã nói đến mức này rồi, còn ngại ngần cái gì nữa, hai ngày nay chị giúp tôi cái kia, tôi cũng giúp lại chị, vậy để tôi gọi Thiến Thiến tới nha"

"Là ban ngày, tôi ..."

"Ban ngày thì sao, không phải chờ buổi tối tôi đi ngủ chứ?"

Ngu Mỹ Hà che mặt, cúi đầu thật thấp nói : "Cậu đừng nói nữa"

Đồng Học Bàn chớp chớp mắt : "Vậy để tôi gọi Thiến Thiến cho chị đi?" Thấy Ngu Mỹ Hà không lên tiếng, Đồng Học Bàn quay ra ngoài hô to : "Thiến Thiến, tới đây một chút"

Cửa mở, Ngu Thiến Thiến cầm điện thoại di động đi vào phòng : "Anh gọi em?"

Đồng Học Bàn ừm một cái : "Ha ha, mẹ của em đánh chữ chậm quá, em giúp anh mở mấy trang web, anh xem tin tức chút"

"Được" Ngu Thiến Thiến quay lại hỏi : "Mẹ?"

Ngu Mỹ Hà nhìn nhìn, cắn răng đứng lên nhường chỗ cho con gái.

Đồng Học Bàn nói : "Chị Ngu, chị ra ngoài xem TV đi, có Thiến Thiến ở đây là được"

"Tôi ..."

"Đi đi ..."

Chờ Ngu Mỹ Hà ra khỏi phòng ngủ, tâm tư của Đồng Học Bàn cũng nhẹ nhàng trôi đi, lỗ tai dựng lên, hơn mười giây sau, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng vệ sinh đóng lại, sau đó thì hoàn toàn yên tĩnh, năm phút sau, mười phút sau, hai mươi phút sau, Đồng Học Bàn rốt cục cũng nghe thấy tiếng mở cửa, tiếng bước chân đến gần, cửa phòng ngủ bị Ngu Mỹ Hà mở ra, cô ấy cầm một ly trà nóng đặt lên bàn làm việc.

Đồng Học Bàn nhìn cô ấy : "Vẫn xem TV?"

Ngu Mỹ Hà đỏ mặt nói : "Đúng vậy"

Đồng Học Bàn lướt qua trên người cô ấy, trên da thịt hiện ra bên ngoài, hầu như là được bao phủ bởi một tầng đỏ ửng. Chờ chị Ngu dứt nước ừng uống, Đồng Học Bàn bỗng nhiên ngửi thấy mùi hương của dung dịch rửa tay, hiển nhiên là mới rửa tay xong. Trong lòng Đồng Học Bàn bùng nổ, trong đầu không khỏi liên tưởng đến tư thế và dáng dấp của cô ấy hồi nãy trong toilet.

Thấy mũi của hân ngửi ngửi, Ngu Mỹ Hà vội vã thu hồi tay phải lại, dùng tay trái nâng ly nước.

Đồng Học Bàn đã rõ ràng, thì ra là tay phải.

Ngu Mỹ Hà xấu hổ muốn chết, sau khi dứt nước xong, cô ấy lập tức trở về phòng khách, không yên lòng cầm điều khiển từ xa bấm chuyển kênh liên tục, cũng không biết là đang xem cái gì. Đối với hành vi của mình trong mấy ngày nay, Ngu Mỹ Hà cũng chẳng biết nên làm gì cho đúng, lúc đó đầu óc trống rỗng, thân thể thì nóng lên, Đồng cục trưởng hỏi cái gì thì cô ấy mơ hồ nói cái ấy, thậm chí là còn kêu cô ấy đi vào toilet nữa. Cô ấy cũng là người từng trải, hiện tại nghĩ lại, Ngu Mỹ Hà có chút hối hận muốn chết, thậm chí mình thật khờ, loại chuyện này sao có thể nói ra được chứ, mình rốt cục đang nghĩ cái gì thế.

Nhưng hối hận đã vô dụng rồi.

Bí mật của Ngu Mỹ Hà đã bị Đồng Học Bàn biết hết rồi, mà còn là do chính mồm cô ấy tự nói ra, hiện tại muốn thu lại cũng đã không kịp rồi.

Cô ấy ôm mặt thở dài, đầu óc có chút rối loạn!!!

239. Chương 239: Đường Cẩn Bị Người Đánh

Sau giờ trưa.

Cảm giác mát mẻ do điều hòa thổi ra khắp phòng, cực kỳ mát mẻ.

Đồng Học Bàn và Ngu Mỹ Hà Ngu Thiến Thiến ba người vừa ăn cơm xong, đang ngồi trên sofa xem tin tức buổi trưa, reng reng reng, điện thoại vang lên, cũng không cần Đồng Học Bàn nói cái gì, Ngu Mỹ Hà liền cầm điện thoại lên nhấn nút nghe cho hân. mấy ngày nay, Ngu Mỹ Hà hầu như thành thư ký riêng cho Đồng Học Bàn, hầu hết điện thoại là do cô ấy nghe, nếu như là người quan trọng, chị Ngu sẽ đem điện thoại

cho Đồng Học Bân, nếu chẳng phải chuyện gì, cô ấy cho qua được thì cho qua, nói Đồng cục trưởng không có ở nhà.

"A lô, xin chào"

"Cô là Ngu Mỹ Hà sao? Học Bân có ở nhà không?"

"Ồ, ngài là .." Cô ấy nghe giọng này có chút quen tai.

"Tôi là dì hai của Học Bân, tiểu Cẩn bị người đánh, cô kêu hấn nghe điện thoại đi"

Ngu Mỹ Hà cả kinh, cô ấy đương nhiên biết Đồng Học Bân rất yêu thương em họ Đường Cẩn này rồi, nhanh chóng đưa điện thoại đến cạnh lỗ tai của Đồng Học Bân, vội nói : "Là dì hai của ngài, nói Đường Cẩn bị đánh"

"Cái gì?" Sắc mặt của Đồng Học Bân cũng biến đổi : "Dì hai, xảy ra chuyện gì?"

"Học Bân, con có thể gọi điện thoại qua thôn Vũ Điền hay không? Dì sợ tiểu Cẩn có chuyện"

"Dì chậm một chút, rốt cục là sao?"

Cuối cùng, dì hai cũng không nói rõ, vì dì còn đang ở Huệ Điền Hương, không ở cùng Đường Cẩn, tình huống cụ thể dì cũng không biết.

Đồng Học Bân nói : "Dì Hai, dì với chú hai đừng vội, con lập tức qua ngay"

"Con, con đang bị thương, cái này ..."

"Con không sao, chuyện này dì không cần quan tâm, để con giải quyết"

Lửa của Đồng Học Bân đã cháy lên, người thân cả nhà trên dưới, hấn cũng chỉ thân với nhà dì Hai nhất, mẹ kiếp, khi dễ đến đầu của tôi? Còn dám đánh em gái tôi? Đồng Học Bân lập tức kêu chị Ngu mang giày cho hấn, ra mở cửa giùm. Ngu Mỹ Hà đương nhiên lo lắng một mình hấn đi không tiện, kêu Thiển Thiển ngủ trưa, còn mình thì cầm túi và điện thoại của Đồng Học Bân đi theo, hai người ra cửa đón xe, đi thẳng đến thôn Vũ Điền.

Trong một ngõ nhỏ ngoài đường lớn của thôn.

Đồng Học Bân xuống xe, thấy ngay Đường Cẩn và Lưu Lập đang đứng trong một tiệm bán thuốc, xung quanh còn có hai người cảnh sát nhân dân.

Hấn bình tĩnh hô một tiếng : "Tiểu Cẩn"

Đường Cẩn nhìn lại, vành mắt nhất thời đỏ lên, ủy khuất chạy đến : "Anh họ, dì Ngu"

Đồng Học Bân nói : "Xảy ra chuyện gì? Ai đánh em? Đánh ở đâu?"

Đường Cẩn vừa tìm được chỗ dựa, nước mắt lập tức chảy xuống : "Là người của tiệm bán thuốc kia, em, em ngày hôm nay muốn đi đến nhà Lưu Lập nhìn cha mẹ hấn, trên đường đi thì có mua thuốc lá, nhưng mà vừa mới vào đầu ngõ, một ông chú nói cho em biết cái tiệm đó chuyên bán thuốc giả, nhìn nhìn gói thuốc trong tay em, ông ta nói khẳng định là giả, em trở về tiệm thuốc để đổi, ai ngờ bọn họ không cho đổi, còn đẩy em một cái, em ngã đập xuống, đầu bị chảy máu"

Đồng Học Bân đề lửa xuống, nói : "Đưa đây cho anh xem"

Cái mũi, cái cổ và một bên má của Đường Cẩn đưa ra cho hấn thấy, máu đã ngừng chảy, da đầu trắng mịn nhất thời bị nhuộm thành màu đỏ.

Đồng Học Bân trong lòng đau xót : "Có đau hay không?"

Đường Cẩn nói : "Đau"

Đồng Học Bân mặt lạnh lùng, nhìn về phía Lưu Lập : "Cậu làm ăn cái kiểu gì mà ngay cả một cô gái cũng không bảo vệ được?"

Lưu Lập đỏ mặt không lên tiếng.

Đường Cẩn nói : "Anh họ, không liên quan đến Lưu Lập, lúc em mua thuốc hắc còn chưa đến, sau đó biết em bị ăn hiếp, Lưu Lập đã gọi hai người cảnh sát trong đồn chạy đến đây, muốn bắt người, nhưng mà, nhưng mà tiệm thuốc kia hình như là có bối cảnh, là người thân của phó cục trưởng cục chiêu thương Lưu Đại Phát, nghe người của đồn cảnh sát nói, Lữ phó cục trưởng của bọn họ và bộ trưởng bộ tuyên truyền mới tiền nhiệm có quan hệ tốt, cho nên ..."

Đồng Học Bàn nhìn Lưu Lập : "Cậu bắt không?"

Lưu Lập cắn răng nói : "Không, bọn họ nói sẽ đền tiền"

Đường Cẩn nói : "Anh, hay là thôi đi" Cô ấy tuy rằng trong lòng ủy khuất, nhưng mà không muốn gây cho anh họ phiền toái, phía sau tiệm thuốc có lãnh đạo huyện chống lưng, làm to chuyện không tốt, hơn nữa khi đối phương biết mình là em của Đồng Học Bàn, cũng biểu thị là sẽ bồi tiền, bất quá thái độ không tốt cho lắm.

Lữ Đại Phát? Phó cục trưởng cục chiêu thương?

Đồng Học Bàn chưa từng nghe qua cái tên này, cũng chẳng buồn nghe : "Theo anh đi qua"

Đường Cẩn nhanh chóng đỡ hắc đi phía trước, Ngụ Mỹ Hà đi bên cạnh, Lưu Lập thì theo phía sau.

Hai người cảnh sát bên kia cũng nhận ra được Đồng Học Bàn, lập tức cung kính kêu lên một tiếng Đồng cục trưởng, người trung niên cao gầy bên cạnh, đại khái là ông chủ tiệm, nghe được cái xưng hô Đồng cục trưởng, ông chủ hơi kinh ngạc, tựa hồ không ngờ rằng Đồng Học Bàn tự mình đến đây, người thanh niên bên cạnh có chút khấn trương, nhưng nghĩ đến bối cảnh của ông chủ, sống lưng hắc lập tức thẳng dậy, hắc chính là người đã đẩy ngã Đường Cẩn.

Ông chủ cười chào đón : "Là Đồng cục trưởng à, xin chào xin chào"

Đồng Học Bàn làm mặt vô tình nhìn ông ta : "Là ông bán thuốc cho em gái tôi?"

"Đều là hiểu lầm, tôi không biết đây là em họ của ngài, cái này ... " Đại danh ôn thần, ông ta đương nhiên cũng nghe qua.

Đồng Học Bàn cau mày nói : "Đừng nói với tôi ông không biết bán thuốc giả là phạm pháp, em gái tôi đến đòi ông không cho đổi? Còn đánh em gái tôi?"

Biểu tình của ông chủ liền mất tự nhiên : "Chỉ là đẩy một cái, hiểu lầm" Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại của ông chủ vang lên, ông ta vừa đi nghe, lập tức thấp giọng nói cái gì đó, cuối cùng, đem điện thoại đưa qua : "Là điện thoại của anh họ tôi Lữ Đại Phát, ngài xem?"

Ngụ Mỹ Hà hỏi : "Đồng cục trưởng, nghe không?"

Đồng Học Bàn lạnh lùng nói : "Nghe"

Ngụ Mỹ Hà cầm lấy điện thoại của ông chủ, đưa đến lỗ tai của Đồng Học Bàn.

"A lô, Đồng cục trưởng sao? Tôi là lão Lữ của cục chiêu thương"

"Lữ cục trưởng à, có chuyện gì?"

"Chuyện của em họ cậu tôi vừa nghe tới, bên trong có thể có chút hiểu lầm, à, tôi đã bắt nó bồi thường rồi, coi như xong nha" Lữ Đại Phát cùng cấp với Đồng Học Bàn, đều là phó khoa, tuy rằng phân lượng của cục chiêu thương kém hơn cục công an, nhưng mà gần đây tầng lớp lãnh đạo huyện biến động, bộ trưởng bộ tuyên truyền mới đến có quan hệ tốt với ông ta, đương nhiên vì vậy, Lưu Đại Phát cũng bắt đầu suy nghĩ nhiều lên, ông ta tưởng Đồng Học Bàn hắc là sẽ cho ông mặt mũi.

Ai mà biết Đồng Học Bàn lại nói : "Đền chút tiền là xong?"

Lữ Đại Phát nhượng mày : "Đồng cục trưởng, cho tôi mặt mũi, có được không?"

Nếu như Lữ Đại Phát không gọi cú điện thoại này, Đồng Học Bàn còn có thể cho ông ta một chút mặt mũi, nhưng mà Lữ Đại Phát vừa mở mồm ra liền nói coi như hết, một chút cũng không coi Đồng Học Bàn ra gì, mặt mũi của Đồng Học Bàn có thể sử dụng tiền để so sánh? Đồng Học Bàn lạnh lùng nói : "Người của ông

đánh em gái tôi, đầu bị chảy máu, ông nói một câu cho ông mặt mũi là xong? Bồi thường? Vậy tôi đánh người thân của ông rồi cho ông chút tiền, ông nguyện ý không?”

Lữ Đại Phát không ngờ rằng hắn lại nói như thế, sắc mặt không được tốt lắm : ”Vậy cậu có ý gì?”

Đồng Học Bản nói : ”Hắn phải là tôi hỏi ông có ý gì?” Chuyện này nếu xử lý đơn giản, vậy còn ủy khuất của Đường Cần sẽ để ở đâu? Mặt mũi của Đồng Học Bản ném vào xó nào?

Lữ Đại Phát bực bội nói : ”Vậy cậu xem rồi làm đi” Tít tít tít, điện thoại đã cúp.

Đồng Học Bản nổi nóng, còn dám cúp điện thoại của tôi? Ông không coi tôi ra gì hết à?

Ông chủ tiệm thuốc cũng nghe hai người nói chuyện, không khỏi cau mày, trong lòng nói người này cũng không nói đạo lý, không phải nói là đền tiền rồi sao, còn muốn thế nào? Đầu của con bé kia chỉ bị trầy một chút, ngay cả đi khâu lại cũng không cần, làm to chuyện để làm gì? Đừng nói là em họ, cho dù là em ruột cũng không cần phải ra mặt cho con bé như vậy?”

Đồng Học Bản nheo mắt lại nói : ” Vừa rồi ai đánh em gái tôi?”

Ông chủ tiệm thuốc không nói lời nào, nghĩ rằng Đồng Học Bản cố tình gây sự.

Đồng Học Bản quát : ”Tôi hỏi con mẹ ông đó”

Sắc mặt ông chủ khể biến : ”Đồng cục trưởng, nếu cậu muốn tiền, chúng tôi đền tiền, nếu như muốn thuốc, chúng tôi đền thuốc, chuyện này lúc đầu ...”

Đồng Học Bản không khách khí ngắt lời : ”Thế nào? Bán thuốc giả đánh người? Con mẹ nó ông còn nói lý được à?”

Đường Cần hô : ”Anh họ”

Ngư Mỹ Hà cũng khuyên nhủ : ”Học Bản, tay của cậu còn chưa cử động được, đừng nổi nóng”

Đầu của em gái bị đánh đến chảy máu, Đồng Học Bản làm sao mà không nổi nóng :” Tôi hỏi lại một lần nữa là ai đánh em gái tôi”

Ông chủ vẫn tiếp tục im lặng, không nói lời nào.

”Mẹ kiếp còn ngoan cố với ông à” Đồng Học Bản vung chân lên đạp ột cái.

Ông chủ kêu lên một tiếng, ngã vào trong tiệm, cánh tay đập lên quầy thuốc trong tiệm, rầm rầm, có không ít tủ kính bị ngã vỡ, trong lòng ông chủ cũng rất là bất ngờ, trăm triệu lần không ngờ rằng Đồng Học Bản lại dám ra tay.

Người thanh niên làm công bên cạnh nổi giận nói : ”Anh không nói đạo lý còn đánh người”

Đường Cần hô : ”Chính là hắn”

Ánh mắt của Đồng Học Bản trầm xuống : ”Nói đạo lý với mày? Lúc mày đánh em gái tao sao không nói đạo lý? Hả?” Không nói nhiều, Đồng Học Bản lại hung hăng đá ra một cước, hiện tại nửa người trên của hắn không cử động được, cũng chỉ có thể dùng mãi một chiêu này.

Người thanh niên nhanh tay lẹ mắt tránh né, rống giận vọt đến hướng của Đồng Học Bản.

Ngư Mỹ Hà kinh hô : ”Học Bản cẩn thận”

Đồng Học Bản tránh không kịp rồi, nhưng mà bên cạnh đột nhiên xông ra một người, là bạn trai của Đường Cần Lưu Lập.

Lưu Lập chắn ngay trước mặt của Đồng Học Bản, một quyền đâm vào mặt của thằng thanh niên, thằng thanh niên muốn đánh trả, nhưng mà Lưu Lập dù sao cũng là người của cục cảnh sát, công phu đánh nhau cũng có chút chút, Lưu Lập vung tay lên, chụp lấy tay của người thanh niên, lại đâm một cái vào bụng của hắn.

Đồng Học Bản âm thầm gạt đầu, lớn tiếng nói : ”Bắt người về cục”

Hai cảnh sát của thông Vũ Điền do dự, không nhúc nhích.

Đồng Học Bản nhìn bọn họ : "Có cần tôi gọi điện thoại cho cục trưởng Tần của các người không?"

Hai người cảnh sát tôi nhìn anh anh ngó tôi, cười đau khổ, hai người đi tới bắt người, tác phong của Tiểu Đồng cục trưởng trước đây bọn họ chỉ nghe nói, bây giờ đã được tận mắt nhìn thấy, quả nhiên ... ừm, quả nhiên là danh bất hư truyền, hèn chi có thể truyền ra biệt hiệu nổi danh như vậy.

Đúng là người nguy hiểm!!!

240. Chương 240: Mua Nhà Cho Đường Cẩn

Buổi chiều, Huệ Điền hương.

Bên ngoài tiểu viện Loan gia.

Tần Dũng gọi điện thoại đến cho Đồng Học Bản, vừa bắt máy liền nghe giọng cười ha ha của Tần Dũng.

Đồng Học Bản bắt đầu nói : "Tôi nói Tần cục trưởng này, anh có gì cứ nói đi.

"Đồng lão đệ, cậu bị thương mà cũng không yên tĩnh nữa, chuyện vừa rồi tôi có nghe người ta nói"

"Tôi cũng chỉ muốn kiên định ở trong nhà dưỡng bệnh thôi, nhưng mà chuyện của em gái oti6, tôi đương nhiên không thể không quan"

"Cậu yên tâm, tôi đã nói qua với đồn cảnh sát ở đó, hai người này sẽ bị phê bình giáo dục trọng điểm, cậu cứ dưỡng bệnh cho tốt, cậu như thế này thì không nên nổi nóng với bọn họ làm gì, hiện tại trên dưới huyện cục đều đang chờ công thần cậu dưỡng thương trở về, ha ha"

"Để Tần ca lo lắng, phỏng chừng là khoảng mười ngày nữa thôi"

"Được, cậu nhớ bảo trọng thân thể, cũng đừng như vậy nữa"

Tần Dũng phân công quản lý đồn cảnh sát thôn Vũ D(iền, Đường Cẩn mua thuốc giả còn bị đánh, chuyện này cảnh sát nhân dân đã báo cáo với gã, Tần Dũng cảm khái vạn lần, trong lòng nói Tiểu Đồng cục trưởng này cũng thật là được, hai tay đều bị phết rồi, quần băng đeo gạc không cử động được, nhưng như vậy thì sao? Nghe nói Tiểu Đồng cục trưởng ngày hôm nay đá ra một cước rất hung mãnh, không có một chút nào giống người bệnh cả, thật sự khiến cho Tần Dũng có chút buồn cười, lại nghĩ đến Lữ Đại Phát của cục chiêu thương, Tần Dũng hơi lắc đầu, trong lòng nói ông không có việc gì đi chọc vào Đồng Học Bản làm chi, ông không phải là ăn no quên mở sao?

Trong nhà, Đường Cẩn đem cất điện thoại, quan tâm hỏi : "Thân thể của cậu không sao chứ?"

Đồng Học Bản cười nói : "Không sao cả, chỉ hơi nhức một chút, đừng lo, dịu tôi vào i"

Ngũ Mỹ Hà ừ một cái, đỡ hấn vào trong.

Bên trong, cậu mở và chú hai đi hai đều có mặt, Đường Cẩn cũng trở về theo Đồng Học Bản, bị cha mẹ kéo lại coi vết thương thế nào, nhưng Đường Cẩn căn bản là mặc kệ thương với tích, quơ tay quơ chân nói : "Cha mẹ không thấy đó thôi, anh của con ngay cả mặt mũi của lãnh đạo huyện cũng không cho, cau mày hỏi một câu : ai đánh em gái tôi, ông chủ kia không nói lời nào, mọi người đoán coi? Anh họ liền đá một cái cho ông té luôn, và ầm ầm ầm, tử thủy tinh toàn bộ đều bị vỡ"

Dì Hai trừng mắt nhìn cô ấy : "Nha đầu chết tiệt kia! Con chỉ biết gây sự cho anh của con!"

Chú Hai thấy Đồng Học Bản đi vào, vội la lên : "Tiểu Bản, con có bị thương không?"

Đồng Học Bản cười ha ha : "Con khỏe lắm, chỉ hai người sao làm con bị thương được"

Đường Cẩn hưng phấn nói : "Không sai không sai, anh họ lợi hại lắm"

Dì Hai thở dài, cảm động nói : "Tiểu Bản, con cứ mặc kệ nha đầu kia, nổi giận lên đánh người, nhưng mà lỡ như người ta nhớ thù này, sau này con ..."

Đường Cẩn cũng biết ông chủ tiệm thuốc có bối cảnh, nhưng mà Đồng Học Bân càng không để ý, đi đến giáo huấn bọn họ, còn muốn bắt ông chủ và người thanh niên kia về đồn, trút giận cho mình, nghĩ đến đây, trong lòng Đường Cẩn cảm kích : "Cảm ơn anh họ!"

Đồng Học Bân khoát khoát tay : "Việc nhỏ thôi mà, Lưu Lập đâu?"

Dì Hai nghi hoặc nhìn nhìn : "Lưu Lập là ai?"

Đường Cẩn đỏ mặt lên, ho khan nói : "Là ... là bạn trai của con"

Chú Hai cau mày nói : "Con có người yêu khi nào? Sao ba không biết?"

Đường Cẩn tùy tiện nói : "Có gì mà không biết, tại ba không hỏi qua con đây thôi, ba, mẹ, Lưu Lập đang ở ngoài xe, con dẫn hần vào có được không?"

Mẹ cười nói : "Tiểu Cẩn có bạn trai, là chuyện tốt"

Bà ngoại cũng lên tiếng : "Cho cậu nhóc vào đi, ở bên ngoài làm gì"

Không lâu sau, Đường Cẩn kéo tay Lưu Lập đi vào, Lưu Lập vừa mới đi mua đồ, bao lớn túi nhỏ rất nhiều, có chút khấn trương, lấp bắp kêu hai tiếng bác trai bác gái. Dì Hai và chú Hai nhìn nhìn Lưu Lập, tựa hồ tương đối thỏa mãn, rồi bắt đầu hỏi đông hỏi tây, ví dụ như hai đứa quen nhau ra sao, trong nhà có mấy người, điều kiện thế nào.

Đồng Học Bân vừa nhìn, liền không quấy rối con rể người ta đến cửa, cùng Ngu Mỹ Hà đi ra sân.

Trong thửa ruộng cách đó không xa, Đồng Học Bân vừa đứng hít thở không khí trong lành của quê cha đất tổ, vừa nói chuyện với Ngu Mỹ Hà.

Nửa giờ ...

Một giờ ...

Chờ khi trở về nhà, mẹ già Loan Hiểu Bình đang dọn dẹp đồ đạc.

Vừa thấy con trai, Loan Hiểu Bình liền trừng mắt nói : "Sao lại đi đánh nhau với người ta?"

"Mẹ, đánh nhau cái gì, con là đi chấp pháp đó" Đồng Học Bân cười nói : "Dì Hai chú Hai đâu?"

Loan Hiểu Bình bĩu môi, nhỏ giọng nói : "Dì chú và tiểu Cẩn đang ở trong phòng, Lưu Lập về rồi"

Đồng Học Bân ngăn người : "Sao về sớm vậy? Không ở lại ăn một bữa cơm?"

"Dì Hai chú Hai con nghĩ là điều kiện gia đình của Lưu Lập không được tốt, thân thể của cha mẹ hần cũng không khỏe, chỗ của bọn họ trong thôn Vũ Điền cũng là khu nghèo khó" Loan Hiểu Bình thở dài : "Hai người nghĩ nếu như tiểu Cẩn gả vào đó, sau này khẳng định sẽ chịu khổ, nên không đồng ý"

Quả nhiên, trong phòng truyền ra tiếng khóc của Đường Cẩn.

Loan Hiểu Bình và Ngu Mỹ Hà một trái một phải đỡ Đồng Học Bân đẩy cửa đi vào, chỉ thấy chú Hai cau mày, không nói một câu nào, còn dì Hai thì kéo tay của con gái, liền tiếp khuyên nhủ. Tính tình của Đường Cẩn y như con trai vậy, cực kỳ quật cường, nói cái gì cũng không nghe, đang khóc hu hu ở đằng kia : "Con mặc kệ! Con mặc kệ! Con sẽ cùng Lưu Lập ! Con chịu khổ được! Con không sợ!"

Dì Hai chặc lưỡi nói : "Tiểu Cẩn!"

Đường Cẩn che lỗ tai lại nói : "Con không nghe! Không nghe!"

Đồng Học Bân cười khỏ một tiếng, ngày hôm nay nếu không có Lưu Lập chắn trước mặt hần, thì mình có lẽ đã bị thương rồi, cho nên vừa nhìn thấy tình huống này, Đồng Học Bân cũng nói : "Tiểu Lưu cũng không tồi, con thấy rất tốt"

Đường Cẩn giống như tìm được chỗ dựa, nói : "Mẹ nghe chưa nghe chưa! Anh họ cũng nói như thế!"

Dì Hai bất đắc dĩ nói : "Mẹ không nói là nó không tốt, cậu nhóc này quả thật rất tốt, rất biết sống, nhưng, nhưng mà không phải là mẹ làm khó làm dễ gì, nhưng tình huống nhà của Lưu Lập không được ... cha mẹ

già cả thân thể bệnh tật cần phải chăm sóc, trong nhà lại nghèo, hoàn cảnh trong làng cũng kém, con chịu được cái khổ này sao?" Trong nhà vất vả lắm mới hưởng được hào quang của Đồng Học Bân, càng ngày càng tốt, dì Hai đương nhiên mong muốn con gái gả vào trong một gia đình có điều kiện tốt một chút.

Đường Cẩn vĩnh viễn miệng nói : "Đã nói con không sợ khổ!"

Chú Hai nói : "Chuyện này tạm thời không nói, con còn trẻ, chuyện kết hôn trước không vội!"

Đường Cẩn cá giận : "Các người lần trước còn hỏi thúc con kết hôn! Sao lúc con tìm được, lại nói là không vội?" Dừng lại chút, cô ấy hét lên : "Nhà của Lưu Lập cũng không phải một mình hắt, cha mẹ có người chăm sóc rồi, nếu mọi người sợ con khổ, cùng lắm thì con và Lưu Lập đến thị trấn thuê phòng, cha mẹ của Lưu Lập cũng có ý này, để cho tụi con tự sống, không cần lo lắng"

Chú Hai nói : "Vậy tiền thuê nhà con làm sao trả?"

Dì Hai nói : "Công việc của hai đứa làm sao?"

Đường Cẩn bị chọc tức, quay đầu lại nói : "Anh họ! Bọn họ đều muốn ăn hiếp em! Anh làm chủ cho em!"

Đồng Học Bân nở nụ cười : "Anh làm chủ như thế nào? Dì Hai chú Hai cũng chỉ là muốn tốt cho em!"

Đường Cẩn vội al lên : "Em chỉ cưới Lưu Lập! Người khác ai em cũng thấy chướng mắt! Anh họ! Có được không? Anh giúp em nói một tiếng đi! Cầu anh đó!" Thấy Đồng Học Bân không nói cái gì, Đường Cẩn ôm lấy cổ của Loan Hiểu Bình, lại khóc trên vai của bà, nói : "Dì! Dì nói với ba mẹ con đi! Có được hay không? Xin dì mà!" Đường Cẩn biết Loan Hiểu Bình nhẹ dạ, nên lắc tay của bà liên tục, khóc rất đáng thương.

Loan Hiểu Bình trong lòng đau xót, nhìn về phía ba mẹ của Đường Cẩn : "Công tác của Lưu Lập có thể điều động, tiểu Bân thật ra có thể giúp được"

Chú Hai do dự nói : "Cái này ..."

Loan Hiểu Bình thấy con trai không lên tiếng, hung hăng nhìn hắt : "Tiểu Bân, con giúp được hay không?"

Đồng Học Bân ho khan một tiếng : "Giúp thì được, bắt quá có thể tạm thời không vào được chỗ nào quá tốt, đội cảnh sát giao thông hoặc là hình cảnh thôi" Thấy đôi mắt trong mộng của Đường Cẩn đang nhìn mình, Đồng Học Bân buồn cười nói : "Công tác của Tiểu Cẩn, ừm, con sẽ nghĩ biện pháp tìm một việc trong huyện cho cô ấy, hắt là không có vấn đề!"

Đường Cẩn kích động nói: "Ba! Mẹ! Công tác giải quyết rồi!"

Dì Hai thở dài nói : "Chúng ta lúc đầu cũng không giàu có gì, nhà của Lưu Lập cũng vậy, cho dù hai đứa đến huyện làm, nhưng mà tiền thuê nhà, phí điện nước, củi lửa gạo dầu đèn đóm, mấy cái này cái nào không cần dùng tiền? Tiền lương hai đứa mỗi tháng có thể không đủ chi tiêu, sau này phải làm sao? Làm sao nuôi con? Đầu óc của con mà nóng lên là suy nghĩ không được gì, có nhiều chuyện cần phải suy nghĩ rõ ràng trước, đừng để đến lúc rồi hối hận!"

Đường Cẩn nói : "Con không hối hận! Khẳng định không hối hận!"

Dì Hai và chú Hai vẫn không đồng ý, cũng không lên tiếng.

Loan Hiểu Bình thấy không thể tiếp tục được, suy nghĩ một chút, bà cắn răng, lấy túi tiền trong người ra, móc ra một thẻ ngân hàng kín đáo đưa cho Đường Cẩn : "Tiểu Cẩn, mẹ của con nói rất đúng, sống không có tiền là không được, ừm, cái thẻ ngân hàng này có hơn trăm ngàn đồng, đủ để con trả tiền thuê nhà vài năm, nhà của Lưu Lập nếu như có thể nghĩ như vậy, thì hai đứa lên huyện mua một căn nhà, mỗi ngày cũng có thể qua được, thật sự không được thì vay cũng được"

Dì Hai nhanh chóng nói : "Chị, không nên không nên, sao có thể lấy tiền của chị chứ"

Đường Cẩn cũng nhét cái thẻ ngân hàng lại : "Dì, con không thể lấy"

Loan Hiểu Bình mặc kệ : "Cầm đi, là dì cho con" Số tiền này là do Đồng Học Bân buôn bán có lời rồi đưa ẹ già thẻ ngân hàng có hai trăm ngàn ở trống, những tháng này Loan Hiểu Bình xài lẻ tẻ, còn thừa lại hơn một trăm ngàn, bà cũng không có dùng.

Loan Hiểu Bình sống chết không muốn, cuối cùng để cái thẻ trên bàn, cũng không cầm lấy.

Chú Hai nói : "Chị, tiền này bọn em thật không thể lấy, chị mau giữ lại đi"

Loan Hiểu Bình cũng không có biện pháp, nhìn Đồng Học Bân, thấy con trai khoan thai hút thuốc, tiểu Ngu thì đang cầm gạt tàn thuốc hứng tàn thuốc cho hắn, Loan Hiểu Bình có chút tức giận : "Hút hút hút, con nghiện thuốc càng ngày càng nặng? Người ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh thì con hút thuốc, em gái con khóc thành như vậy rồi, con, con ngay cả nói một câu cũng không, con nói thật ẹ biết, nhà ở của tiểu Cẩn con có thể nghĩ biện pháp hay không?"

Đồng Học Bân cười nói : "Vậy phải xem biểu hiện của tiểu Cẩn đã"

Loan Hiểu Bình liếc hắn một cái : "Vớ vẩn"

Tuy rằng Loan Hiểu Bình hàm hồ không nói gì, nhưng mà dì hai và Đường Cẩn bọn họ cũng đều biết, Đồng Học Bân rất có tiền, mặc kệ là mua nhà ở cho Ngu Mỹ Hà cũng tốt, hay là cho Loan Hiểu Bình hai trăm ngàn cũng tốt, hoặc là lái một chiếc Mercedes Benz cũng tốt, nói chung là đã sáng tỏ vấn đề, sau này Loan Hiểu Bình mơ hồ tiết lộ qua, nói Đồng Học Bân lúc ở kinh thành có chơi đồ cổ kiếm được nhiều tiền, còn cùng người ta mở công ty nữa.

Nghe Đồng Học Bân nói như vậy, con mắt của Đường Cẩn cũng sáng lên.

Tiền của Loan Hiểu Bình cô ấy không thể lấy, nhưng mà đưa tay với anh họ, thì Đường Cẩn không có áp lực gì.

Cô ấy nhất thời cuốn lấy Đồng Học Bân : "Anh họ, anh họ tốt, thương lượng với anh một chuyện có được không?"

"Ha ha, chuyện gì?"

"Cho em mượn chút tiền"

Đồng Học Bân chọc cô ấy : "Mỗi lần đều là cái khẩu khí này, vừa nhìn là biết không có thành ý, ha ha"

"Em có thành ý, thật mà!" Đường Cẩn ân cần cầm lấy cái gạt tàn thuốc trong tay của Ngu Mỹ Hà rồi nâng cho hắn : "Anh hẳn tâm nhìn em gái của anh vất vả chịu khổ sao, anh họ, em biết anh rất thương em mà"

Dì Hai trừng mắt nhìn cô ấy : "Tiền của anh con cũng không thể lấy"

Đường Cẩn vĩnh miệng nói : "Sau này con sẽ trả cho anh"

"Mỗi tháng con kiếm được bao nhiêu tiền, khi nào mới trả xong?"

Thấy hai mẹ con lại chuẩn bị cãi nhau, Đồng Học Bân cũng không muốn chọc cô ấy nữa : "Được rồi, được rồi, dọn đồ về một chút, chúng ta đi coi nhà"

Đường Cẩn vừa nghe, nhất thời cười ha ha : "Ấu dè! Anh họ muôn năm!"

Chú Hai nghĩ thật sự không thích hợp, vội nói : "Tiểu Bân, con kiếm tiền cũng không dễ dàng, một căn nhà ở cũng mấy trăm ngàn, không thể bắt con tiêu pha được, sao có thể được chứ"

Loan Hiểu Bình nói chen vào : "Nó có tiền lắm, đừng khách khí với nó"

Dì Hai vội vàng nói : "Không thích hợp, ài, thật sự không thích hợp"

Loan Hiểu Bình nói : "Tiểu Bân có tiền đồ, mua cho em gái nó một căn nhà, cái này tính là gì, cứ như vậy đi, chuyện này để chị làm chủ"

Dì Hai thở dài : "Ài, chuyện này, bọn em ..."

Chú Hai cũng nói : "Bọn em có mấy chục ngàn gửi trong ngân hàng, tiểu Cẩn hẳn là cũng có một chút, không thể để cho tiểu Bân ra tiền hết được"

Đồng Học Bân nói : "Dì Hai, chú Hai, lúc trước khi tiểu Cẩn còn chưa có quen với Lưu Lập, con đã nghĩ chờ khi em nó kết hôn thì tặng cho em nó một căn nhà, lắp đặt thiết bị, gia cụ, điện đóm, những cái này con đều lo hết, coi như là con tặng đồ cưới cho tiểu Cẩn, không cần các người ra tiền, à đương nhiên, chuyện

của tiểu Cẩn và Lưu Lập vẫn để cho hai người quyết định, con cái gì cũng không quản, chỉ nhúng tay vào mua nhà thôi”

Đường Cẩn tỏ vẻ tội nghiệp nhìn ba mẹ : ”Ba mẹ đáp ứng đi, con đặc biệt thích Lưu Lập mà!”

Loan Hiểu Bình và Đồng Học Bản lại không nói lời nào, chung thân đại sự của con gái vẫn phải để cho cha mẹ Đường Cẩn quyết định.

Dì Hai và chú Hai nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ, cuối cùng, dì hai cũng không biết là đã thở dài lần thứ mấy trong ngày hôm nay : ”Sau này phải hiếu kính anh của con, biết không?”

Đường Cẩn biết hai người bọn họ đã đồng ý, lập tức hưng phấn nói : ”Biết rồi biết rồi!”

Đồng Học Bản nói : ”Hôm nay con rảnh rồi, dì Hai, chú Hai, mẹ, cùng đi xem nhà nha”

Đường Cẩn gấp gấp kéo ba mẹ đi, cả đám người đi ra khỏi nhà, đón xe đi đến huyện.

Trên đường có hỏi tài xế lái xe là ở đâu mới bắt đầu phiên giao dịch của tiểu khu, tài xế thấy Đồng Học Bản một thân kiểu cách nhà quan liền rõ, biết người ta làm quan, nên dẫn bọn họ vào trong một khu dân cư sa hoa ở chỗ này không chỉ có diện tích lớn, giá cả cũng cao hơn những tiểu khu khác, cảnh vật chung quanh thì ưu nhau, giao thông cũng thuận tiện, đối diện là một khu thương mại, rất tốt.

Vừa vào tiểu khu, dì Hai liền có chút sợ sợ, ”Nhà ở đây đắt lắm phải không?”

Chú hai cũng nói: ”Đi nơi khác nhìn đi.”

Đường Cẩn cũng bị cái khu nhà này mê hoặc, ”Nhìn trước đi, không nhất định mua mà, đứng rồi anh họ, khụ khụ, vậy thì vậy thì ... anh người chuẩn bị mua cho em một nhà ở bao nhiêu tiền? Có điều kiện không?”

Dì Hai đánh con gái một cái, ”Xú nha đầu, con thật sự không khách khí!”

Đồng Học Bản cười nói: ”Không điều kiện, em nhìn trúng cái nào thì anh mua cái đó cho em!”

Đường Cẩn le lưỡi, thật ra cũng là chỉ đùa một chút, cô ấy muốn mua một căn nhà rẻ nhất là đủ rồi, không thể khiến cho anh họ tiêu pha nhiều.

Dưới sự hướng dẫn của cô nhân viên, mọi người đi một vòng tiểu khu, còn vào bên trong nhìn nhà một chút.

Loan Hiểu Bình thật ra rất thoả mãn, len lén kéo Đồng Học Bản đến một bên, thấp giọng hỏi: ”Trong tay con có bao nhiêu tiền? Mua căn nhà hai phòng ở tiểu khu này đủ không?”

”Đủ.”

”Vậy mẹ quyết định nha? Con không tiếc?”

”Ha ha, con tiếc cái gì, tiểu Cẩn thích con mua, không thiếu chút tiền ấy.”

Mua xe mua nhà, thật ra trong tài khoản của Đồng Học Bản cơ bản không có tiền nữa, bất quá hiện tại xuân phách bên công ty cũng kết thúc, lại có tài chính, đến lúc đó gọi điện thoại cho Huyền đi lấy mười triệu là được. Loan Hiểu Bình rõ ràng ý của con trai, lặng lẽ đi tới bên cạnh dì Hai nói cái gì đó, dì Hai vừa nghe, nhanh chóng xua tay, ngay cả nói cũng không nói, chú hai cũng nghe thấy, liên tục lắc đầu.

Cô nhân viên phục vụ thì cứ tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Đường Cẩn vừa nghe vừa quay đầu nhìn xung quanh, ở đây quả thực không tồi, cô ấy phi thường thoả mãn, nếu như sau này có thể ở chỗ này sinh hoạt cả đời, ngấm lại cũng có chút hưng phấn.

Thế nhưng giá cả...

Đồng Học Bản nói: ”Nghĩ được rồi sao?”

Đường Cẩn do dự nói: ”Cái kia...”

”Em thấy ở đây thế nào?”

”... Ừm, tốt, chỉ là... chỉ là hơi đắt chút, nhà một phòng mà ba trăm ngàn.”

Loan Hiểu Bình hơi nghiêng đầu, "Mua nhà một phòng làm gì, sau này con không cần sinh con à? Mua hai phòng."

"A? Hai phòng?"

Loan Hiểu Bình nói: "Chờ có đứa nhỏ, hai phòng con khẳng định là thấy nhỏ."

"Thế nhưng..." Đường Cẩn có chút ngưng ngừng.

Mọi người thương lượng một hồi, dì Hai và Đường Cẩn đều thấy mất mặt, không muốn để cho Đồng Học Bản tiêu nhiều tiền, cuối cùng nhìn thấy Đường Cẩn thật sự thích ở đây, bước chân cũng bất động, Loan Hiểu Bình cũng không quản mọi người chối từ thế nào, thẳng thắn trực tiếp quyết định, kêu Đồng Học Bản đi theo cô nhân viên giao tiền thế chấp nhà ở. Hiện tại khu nhà vừa mở, nhà trống có không ít, đương nhiên muốn chọn căn tốt một chút. Lấy một căn hai phòng hướng nam và bắc, diện tích kiến trúc hơn chín mươi mét vuông, cuối cùng tính ra, tổng cộng khoảng năm trăm ngàn.

Chờ ra khỏi tiểu khu, Đường Cẩn cũng không biết vì sao, nước mắt tự nhiên rơi xuống.

Đồng Học Bản cười nói: "Ha ha, con gái lớn rồi, khóc cái gì, người ta chê cười cho đấy."

Đường Cẩn gạt lệ: "Anh họ..."

Đồng Học Bản nói: "Chuyện gì?"

"... Cảm ơn anh!"

Đồng Học Bản nói: "Ha ha, không khách khí, em sống tốt, anh cũng vui vẻ, đều là người một nhà, còn cảm ơn cái gì."

"Ừm!" Đường Cẩn trong lòng ngọt ngào vui vẻ vô cùng.

241. Chương 241: Tai Nạn Đột Nhiên Xảy Ra!

Một ngày. . .

Hai ngày. . .

Ba ngày. . .

Chớp mắt, sáu ngày trôi qua.

Sáng sớm hôm nay, mây đen áp đầy chân trời, bầu trời rộng lớn đều là đông một mảnh, mưa xối xả từ nửa đêm bắt đầu phủ xuống khu tây bắc huyện Duyên Đài, đây là trận mưa lớn nhất trong những năm gần đây. Vết thương của Đồng Học Bản trên cơ bản khỏi hơn phân nửa, tuy rằng còn chưa hoàn toàn hồi phục. Khí trời hôm nay cũng thật sự không tốt, bất quá Đồng Học Bản vẫn đội mưa lái xe đi tới cục công an huyện, càng là loại khí trời quý dị này, khảo nghiệm đối với công an càng lớn, Đồng Học Bản mấy ngày này ở trong nhà cũng phiền, hần nóng lòng muốn lao đầu vào trong công tác.

Lộp cộp, hạt mưa rơi lên xe phát ra những tiếng động.

Trong đại viện cục công an, Đồng Học Bản đang muốn tiến vào ký túc xá gặp phải Cung Tông Văn vừa xuống xe.

"Đồng cục trưởng? Sao đi làm rồi? Thân thể thế nào?"

"Ha ha, cơ bản không thành vấn đề."

"Sao không thành vấn đề, trên tay không phải còn cột băng gạc sao, cái này sao được?"

"Hiện tại có thể hoạt động, băng gạc là chút bị thương ngoài da, hiện tại dính nước cũng không đáng ngại."

Hai người vừa nói vừa vào hàng hiên, khép cửa dù đi lầu. Dọc theo đường đi gặp phải mấy người lãnh đạo của cục công an, đều chào hỏi ân cần thăm hỏi Đồng Học Bản, rất quan tâm thân thể hắn, Đồng Học Bản cùng mọi người ân cần thăm hỏi một hồi, qua một chỗ quẹo, trực tiếp lên lầu tới phòng làm việc cục trưởng

tìm Lương Thành Bằng, thứ nhất là báo cáo lãnh đạo đã đến, thứ hai là đem mấy danh hiệu tam đẳng công kia chứng thực một chút.

Trong phòng làm việc, Lương Thành Bằng đang phê một phần văn kiện.

Đồng Học Bản đóng cửa lại, cười nói: "Lương cục trưởng, tôi đến báo cáo."

Lương Thành Bằng ngẩng đầu nhìn bằng gác trên tay của Đồng Học Bản, vùng xung quanh lông mày lập tức nhíu, "Lập tức về nhà nghỉ ngơi, phê cho cậu thêm năm ngày nghỉ, cậu còn bị thương sao trở về công tác? Tôi biết công tác quan trọng hơn, nhưng thân thể không được, nói cái gì cũng không tốt, nhìn cậu như vậy, trong lòng tôi cũng đầy lo lắng."

Đồng Học Bản cười xấu hổ quơ quơ cánh tay, "Cục trưởng Lương ngài xem, thật sự không có việc gì."

Lương Thành Bằng nói: "Vậy cậu lột đem băng gác để tôi xem "

"Khụ khụ, nói thật với ngài, tôi ở nhà đến phát điên, trong cục có vụ án gì không ? Ngài nhanh chóng an bài cho tôi một vụ đi."

Lương Thành Bằng vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Cậu như vậy, cậu kêu tôi làm sao an bài công tác cho cậu?"

"Ai da, tôi. . ."

"Cậu, cái gì cũng khỏi nói nữa, cậu muốn kiên trì đi làm, trở về phòng làm việc làm tốt công tác liên lạc của đồn công an Huệ Điền Hương, chờ cậu hoàn toàn khỏi, cậu sẽ bận ngay, hiện tại, nhiệm vụ của cậu là nghỉ ngơi cho khỏe, đừng bắt tôi cật lực" Cuối cùng Lương Thành Bằng còn nói với Đồng Học Bản, mấy ngày nay khí trời huyện Duyên Đài không tốt, đợi ngày đẹp trời nào đó sẽ chính thức mở một buổi lễ khen ngợi, ban phát bằng khen tam chờ công và huy hiệu cho hắn.

Trở lại phòng làm việc, Đồng Học Bản uống trà một cách chán đến chết.

Cuối cùng, Đồng Học Bản gọi điện thoại cho đồn công an, "A lô, lão Lưu, tôi Đồng Học Bản đây."

Lưu Đại Hải bên kia đầu dây nói: "Đồng cục trưởng, ngài ở trong cục? Thân thể không có việc gì chứ?"

"Đã khỏe lại rồi, gần đây tình huống trị an Huệ Điền Hương thế nào?"

"Cũng tốt, trời mưa to quá, mười năm không gặp, ở hương có hai con đường xuất hiện vấn đề, vấn đề không lớn thì chúng tôi đã phái người lập bảng cảnh báo, còn đoạn đường có nghiêm trọng thì ra lệnh cấm lưu thông, đã bắt đầu áp dụng biện pháp phong tỏa đường đi, ài, mưa còn đang rơi, hơn nữa càng lúc càng lớn, phỏng chừng buổi tối cũng không dừng, cứ như thế, vấn đề khẳng định sẽ càng ngày càng nhiều."

Đồng Học Bản cau mày, " Nhân thủ chúng ta có đủ hay không?"

"Hiện tại, miễn cưỡng còn có thể."

"Được, các phương diện này anh tận lực phối hợp tốt, tôi lập tức lái xe đi qua."

"Đồng cục trưởng, mưa lớn như vậy, ngài nhất định phải chú ý an toàn."

"Ha ha, được."

Đồng Học Bản cũng là nhìn thấy mưa lớn như vậy chắc là sẽ xảy ra vấn đề, cho nên mới mang theo vết thương tới đi làm, vì vậy hắn cũng không nghe Lương cục trưởng kêu hắn ngồi phòng làm việc đợi, xách cặp đi ra ngoài, lúc xuống lầu gặp phải một phó chủ nhiệm phòng làm việc, bắt chuyện với phòng làm việc nói mình muốn xuống hương, đi ra chiếc Benz như hạc giữa bầy gà trong đại viện cục công, chạy đến Huệ Điền Hương.

Mưa to mưa to, xe đi qua bắn lên từng sóng nước.

Trạng thái hiện tại của Đồng Học Bản, lái xe không có vấn đề gì, chỉ là không thể vận động quá kịch liệt.

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Lúc đầu tình trạng giao thông cũng không tệ lắm, huyện Duyên Hải ngày hôm nay cũng khó đi lại, mất hơn nửa ngày Đồng Học Bản mới đem xe chạy ra thị trấn, lúc này hấn chạy trên một con đường nhỏ, cái dòng xe cộ cũng ít, nhấn ga chạy đến Huệ Điền Hương, quẹo bảy tám con đường, xe rốt cục cũng lên đường núi. Tình hình giao thông trên này cũng không phải đặc biệt tốt, đường không ổn, hơn nữa kề bên sơn, thỉnh thoảng có đá tử từ trên sườn núi rơi xuống đường cái.

Đồng Học Bản tập trung lực chú ý, đem tốc độ xe chạy chậm lại một ít.

Nước mưa rơi lên kính chắn gió, hầu như không thấy rõ mặt đường.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Đồng Học Bản không dám phân tâm, vừa nhìn đường phía trước vừa đưa tay lấy điện thoại di động, mất vài giây mới lấy được trong tay ". .a lô, đang lái xe, ai vậy?"

"Tôi Lương Thành Bằng, cậu đi về hương?"

"Ừm, không yên tâm bên kia, đi qua nhìn một cái."

Tiếng nói của Lương Thành Bằng có chút gấp : "Đường Thanh Nam đã xảy ra chuyện, nếu như cậu ở gần, lập tức đi qua "

Đồng Học Bản sửng sốt, "Chuyện gì? Mặt đường sụp đổ?"

Rè rè rè, tín hiệu điện thoại có chút không tốt : ". . Núi. . . Tôi. . . Lập tức đi qua. . ." Tít tít tít, điện thoại đã tắt. Đồng Học Bản a lô hai tiếng, nghe bên kia không có âm thanh, hấn gọi trở về, kết quả tín hiệu không đủ nên gọi không được. Đồng Học Bản trong lòng thoáng nhắc lại, đường Thanh Nam? Vị trí hiện tại của mình coi như là sát với đường Thanh Nam, đã xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì?

Đang nghĩ ngợi nì, bỗng nhiên có một tiếng nổ, dị biến nổi lên.

Chỉ thấy mặt đường phía trước đột nhiên tối sầm, núi đá, bùn cát, rơi ầm ầm từ trên núi xuống.

Đồng Học Bản sợ đến nỗi hồn phi phách tán, dùng tốc độ nhanh nhất nhìn về hướng bên kia, chỉ thấy một đồng bùn cát đất đá vụn rơi xuống trên đỉnh chiếc Benz, trong chớp mắt đã tới gần sáu bảy mét, Đồng Học Bản hai tay run lên, vội vàng cầm chặt tay lái phóng đi, bởi vì chuyển biến quá nhanh, đuôi xe hầu như muốn trôi đi, xoay một vòng một trăm tám mươi độ trên mặt đường trơn trơn này.

Rầm rầm! Đất đá bay xuống chỗ của chiếc Benz khi này

Đồng Học Bản sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh toàn thân, quá hiểm!

Hấn hiện tại mới rõ ràng Lương cục trưởng nói đường Thanh Nam xảy ra chuyện gì, khả năng đất đá lở ở chỗ này coi như là rất nhỏ, nếu như đi đoạn đường phía trước, bởi vì thể núi tương đối xoay trở, hơn nữa trên núi có khai thác mỏ vàng, có khả năng phát sinh sạt lở đất diện tích lớn thậm chí đất đá trôi, nếu như vừa lúc có xe hoặc người đi đường, vậy hậu quả quả thật không thiết tưởng nổi, chắc chắn là phải chết.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Đồng Học Bản biến đổi, trong lòng cũng thoáng lo lắng.

Làm sao bây giờ? Phía trước khẳng định có nguy hiểm, trở về đường cũ hay vẫn tiến tới?

Suy nghĩ vài giây, ánh mắt Đồng Học Bản dần dần kiên định, càng là loại tình huống này mình mới càng phải làm gương, càng phải vọt tới trước nhất, nếu không vừa nhìn thấy nguy hiểm thì rút lui, cái chức phó cục trưởng cục công an cũng khỏi làm nữa. Kết quả là, Đồng Học Bản lập tức khởi động xe, lái xe chạy vù vù trên đường đầy nước mưa, có đôi khi bị lún vào bùn ở ven đường, Đồng Học Bản đang gấp, ôm tay lái, tiếp tục nhấn ga.

Năm phút đồng hồ trôi qua ...

Mười phút trôi qua ...

Rốt cục, dưới nỗ lực của Đồng Học Bản, xe chậm rãi đi ra bùn lầy, tay trái cầm lái, Đồng Học Bản né tránh đất đá phía trước, một đường chạy tới phía trước.

Nhanh lên một chút, chỉ mong không ai thương vong ...

Bởi vì xe bị lún ở trong đất, làm tốn thời gian, lúc Đồng Học Bản chạy đến hiện trường, Lương cục trưởng đã tới, bọn họ hẳn là đi con đường khác, nhưng mà khiến cho Đồng Học Bản kinh ngạc chính là, hẳn từ xa xa còn thấy được huyện trưởng Tạ Tuệ Lan và phó bí thư huyện ủy Tào Húc Bằng, Hồ Tư Liên đang đứng che dù cho Tạ huyện trưởng trong mưa, ngay bên ngoài xe có mấy người phụ trách tương quan đang lo lắng nói cái gì đó, Lương Thành Bằng cũng ở bên kia chỉ huy mọi người, hiện trường có rất nhiều người. có đội phòng cháy chữa cháy, có đồn công an, còn có mấy thôn dân địa phương.

Vừa nhìn cái trận thế này, trong lòng Đồng Học Bản khẩn trương lên một chút, biết tình thế rất nghiêm trọng.

Lại nhìn ra xa xa, Đồng Học Bản liền hít một ngụm khí lạnh vào.

Trên con đường phía dưới sườn núi, một chiếc xe buýt đang bị lật nghiêng xuống đất, một tảng đá lớn đang đè lên thân xe, hình như là từ trên núi lăn xuống, trong xe buýt đầy tiếng kêu thảm thiết, tựa hồ có người bị thương không rõ, có thể bởi vì do cửa kính dày, chưa vỡ ra toàn bộ, người của đội cứu viện đang ở gần đó tổ chức cứu người bị nhốt bên trong.

”Tiểu Đồng” Lương Thành Bằng thấy được xe của hắn, la lớn.

Lương Thành Bằng lau nước mưa trên mặt : ”Cậu bị thương còn chưa khỏi, đừng hồ đồ, mau mặc áo mưa vào, sau đó cậu phụ trách chỉ huy đồn công an bên này cứu quần chúng bị nạn, tốc độ cứu viện quá chậm, nhanh, cẩn thận coi chừng cửa sổ, các người cứu từng nhóm người từ cửa sổ ra, cần phải cứu toàn bộ người ra trong vòng ba phút, chậm một chút, không ai biết đất lở có nghiêm trọng hay không”

Đồng Học Bản đáp ứng, lập tức đi tổ chức nhân thủ.

Sắc mặt Lương Thành Bằng trầm trọng, Tạ Tuệ Lan Tào Húc Bằng đứng cách đó không xa cũng như nhau.

Trước khi bọn họ đến, đều không ngờ rằng chuyện tình sẽ biến thành như vậy, lúc đầu nhận được tin tức là một chiếc xe buýt bị kẹt tại đường Thanh Nam, có ba bốn mươi người bị nhốt, lo lắng rằng xung quanh huyện Duyên Đài có rất nhiều chỗ xuất hiện thể đất lở rất nhỏ, Tạ Tuệ Lan và Tào Húc Bằng cùng một vài lãnh đạo sợ phiền phức sẽ chuyển biến xấu, lập tức tự mình chạy tới hiện trường chỉ huy cứu viện, ai cũng không ngờ tới là, mọi người vừa đến hiện trường, vừa lúc thấy một tảng đá lớn cùng với đất cát từ trên sườn núi ngã xuống trúng ngay chiếc xe buýt, cái cảnh tượng kia, quả thật nhìn thấy mà giật mình.

Tạ huyện trưởng lập tức hạ lệnh cứu viện, lúc này bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát trên đường tới.

Lúc Đồng Học Bản tới, chuyện đã xảy ra vài phút, chính là thời điểm khẩn cấp nhất, hiện tại hắn cũng bắt chắp vết thương trên tay, tùy tiện tiếp nhận Lưu Đại Hải truyền đạt của áo mưa rất nhanh mặc, hô vài câu, đem đồ đạc của sổ xe đến, nắm chặt tất cả thời gian cứu viện người bị nhốt. Mấy người bị cứu ra đều bị đưa vào một chiếc xe cứu viện, nhớ tới cảnh tượng kinh hồn vừa rồi, có mấy người đã bật khóc thành tiếng.

”Mau lên một chút ”

”Bên này đi ra một người, người đâu đến tiếp một chút ”

”Đừng chen đừng chen từng bước từng bước tới ”

Lúc này, Tạ Tuệ Lan rốt cục thấy được Đồng Học Bản chỉ huy ở đằng kia, mí mắt nhất thời vừa nháy, nói với Hồ Tư Liên: ”Kêu Đồng cục trưởng quay về trong xe, hẳn hồ đồ cái gì vậy” Tào Húc Bằng và mấy người khác cũng đều nhìn thấy băng gạc trên tay của Đồng cục trưởng, trong lòng biết hẳn bị thương còn chưa khỏi.

Hồ Tư Liên vội vàng chạy tới, ”Đồng cục trưởng Đồng cục trưởng ”

”Dùng tảng đá đập cửa, nhớ kỹ tránh người” Chỉ huy xong, Đồng Học Bản nhìn lại, ”Thư ký Hồ, chuyện gì?”

Hồ Tư Liên nói: ”Tạ huyện trưởng kêu cậu quay về trong xe, nói cậu đừng lo ”

Đồng Học Bản nói: ”Tôi hiện tại rảnh rồi, thay tôi cảm ơn quan tâm của Tạ huyện trưởng, vết thương của tôi không sao. . .Này , từng bước từng bước đi ra, đừng loạn đừng loạn trước, ưu tiên cho người già phụ nữ và trẻ nhỏ”

Hồ Tư Liên quỳnh lên, "Đồng cục trưởng "

Đồng Học Bân khoát khoát tay, "Cô nhanh chóng trở lại đi, ở đây nguy hiểm, tôi không sao "

Rơi vào đường cùng, Hồ Tư Liên không thể làm gì khác hơn là quay người trở về.

Không đợi cô ấy báo cáo với Tạ huyện trưởng, Tạ Tuệ Lan khoát tay chặn lại : "Tôi đã biết."

Tào Húc Bằng mở miệng nói, " Tiểu Đồng này liều quá, không lo cho thương tích thân thể của chính mình "

Tạ Tuệ Lan chớp mắt, "Mặc kệ hắn, muốn làm cái gì thì làm" Hình như là nổi giận rồi.

Rắc rắc một tiếng, một cửa thủy tinh gần đầu xe bị đập nát, lại một người được cứu, túm ra từ cửa xe, hơn mười người bị nhốt trong xe buýt được giải cứu ra, chỉ chốc lát, đã đi ra ba mươi người, còn có một vài người chưa ra, có khả năng bị thương, nằm không động đậy trong xe buýt, trong miệng hô cứu mạng

Lương Thành Bằng lớn tiếng nói: "Tiến vào trong xe cứu người "

Đồng Học Bân bổ sung nói: "Chuẩn bị cáng cứu thương, nhanh lên một chút "

Nếu không phải thương thế trên cánh tay mình chưa khỏi, Đồng Học Bân đã sớm lao lên rồi, trên sườn núi không ngừng có đá vụn rơi xuống, lộp bộp, ầm ầm, một viên đá rơi trúng xe buýt, có hai người nhân viên cứu viện bị đá rơi trúng người, ngã trên mặt đất, xung quanh lại có một vài người của đội cứu viện đi ra cứu bọn họ, dùng cáng cứu thương đem người bệnh và quần chúng bị nhốt chuyển dời đến chỗ của Tạ huyện trưởng và lãnh đạo huyện, rừng núi bên kia tương đối rậm rạp, ngoài trừ một ít nước mưa, thì không có phát sinh dất lở, rất an toàn.

Một người. . .

Hai người. . .

Ba. . .

Xe buýt trong lại ba người cứu ra.

Tâm của Tạ Tuệ Lan và Tào Húc Bằng đều thoáng buông lỏng.

Đồng Học Bân cũng lau nước mưa tràn đầy mặt, hơi thở hắt ra, cũng may Tạ Tuệ Lan Lương Thành Bằng bọn họ tới kịp, những cái nhân viên cứu viện nếu như đến muộn một chút, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không có cách nào đem người bị nhốt toàn bộ cứu ra, hiện tại hắn là không có chuyện gì, chỉ còn có ba bốn người, người bị nhốt trong xe buýt có thể toàn bộ được cứu.

Nhưng ngay lúc này, ngay lúc mắt thấy còn có hai phút là có thể đem mọi người cứu ra, bất ngờ đã xảy ra!!!

Ầm ầm!! Trên núi truyền đến tiếng nổ, cũng không biết là sét đánh hay là âm thanh gì.

Ngay sau đó, dưới con mắt mở to của mọi người, sườn núi bên xe buýt hình như hơi khê động, bên ngoài núi phát ra tiếng vang ầm ầm càng lúc càng lớn, ngay cả Tạ Tuệ Lan Lương Thành Bằng bọn họ bên kia đều cảm giác được sự chấn động dưới lòng bàn chân, tựa hồ như địa chấn.

Tạ Tuệ Lan sắc mặt thay đổi một chút.

Tào Húc Bằng và Đồng Học Bân mấy người cũng trắng mặt, tâm trạng hình như bị đè nặng.

Sau đó, dất lở diện tích lớn trong nháy mắt kéo tới.

"A "

"Núi lở"

"Chạy mau chạy mau, là dất lở "

"Nữ Nữ"

"Đại Lỗi "

"Không "

Ầm ầm, cát đá từ trên sườn núi rơi xuống, hầu như chỉ là chớp mắt, đã tới chân núi.

Mấy người đang cứu viện người đã bị choáng váng, người đứng xa thì hoang mang rối loạn chạy vội đến hướng lãnh đạo huyện, trong những người ở gần, có một người thanh niên phản ứng nhanh, thấy đất lở nên tránh né nhưng đã không còn kịp, nhảy vào trong xe buýt, một người phía sau cũng suy nghĩ đến đây, theo sát sau nhảy vào. Lực lượng con người đương nhiên không có cách nào chống lại với thiên nhiên, chỉ có trốn ở trong xe buýt mới có một cơ may sinh tồn.

Cát đá quá nhiều.

Đất đá cũng quá to.

Nửa giây. . .

Một giây đồng hồ. . .

Đất lở đã gào thét tới, nuốt sống toàn bộ chiếc xe buýt.

Đồng Học Bàn đứng ở xa, từ lúc thấy cảnh tượng như vậy thì túm một cảnh sát nhân dân đang ngăn người ở bên cạnh, vô cùng lo lắng quay đầu chạy đi đến hướng lãnh đạo huyện, đất lở chỉ là ở chỗ chiếc xe buýt, chỗ khác tạm thời coi như an toàn, phần lớn người cũng không bị thương gì.

Thế nhưng, đất lở qua đi, mọi người mới nhìn lại hướng xe buýt. . .

Đập vào mắt là một đồng đất cát màu vàng...

Có cát, có bùn, có đá, có cỏ.

Nhưng vậy xe buýt. . . cũng đã không còn.

Phía trước con đường chỉ có một tầng đất đá, cũng nữa nhìn không thấy cái bóng xe buýt đâu nữa.

Trong bùn cát, một người trẻ tuổi của đội cứu viện chưa kịp bỏ chạy, thân thể phía dưới đã bị bùn cát nuốt hết, chỉ lộ ra cái đầu ở bên ngoài, kinh khủng trừng mắt, chết ngay tại chỗ.

Lưu Đại Hải và Trần Phát đều đỏ con mắt, "Tiểu tôn "

Người chết, chính là là hiệp cảnh của đồn công an Huệ Điền Hương.

Rất nhiều người vừa được cứu ra điên cuồng chạy ra chỗ chiếc xe buýt, hô tên của người thân

"Tiêu, tiêu rồi! "

"Nữ Nữ ơi Nữ Nữ"

"Đại Lỗi, mau cứu nó, con tôi còn ở trong xe, con tôi còn ở chỗ đó"

Tiếng khóc, tiếng la, tiếng kêu, với âm thanh cuộn cuộn của cát đá đổ vào cùng một chỗ, vang vọng tại bầu trời.

Lương Thành Bằng bỗng nhiên nắm chặt tay, chậm? Vẫn chậm một chút sao?

Xe buýt đã bị bùn đất chôn vùi hoàn toàn, không ít cát đá còn đang rơi xuống trên hiện trường, người trong xe buýt có thể có khả năng còn sống, hầu như đã không tồn tại.

Không còn kịp rồi.

Tất cả đều phát sinh quá nhanh.

242. Chương 242: Cứu Người!

Trời giáng tai họa bất ngờ.

Ai cũng bất ngờ.

Đồng Học Bản nhìn xe buýt bị bùn cát bao phủ, chỉ cảm thấy đầu sắp nổ ra, chửi ầm lên một câu thô tục, quay người bước nhanh chạy tới hướng của lãnh đạo huyện, hiện tại bị chôn trong bùn cát không chỉ có ba bốn người du khách, còn có vài người của đội cứu viện, bên trong còn có cảnh sát nhân dân của đồn công an Huệ Điền Hương, Đồng Học Bản đương nhiên sốt ruột, người của hắn vừa hi sinh một người. Thấy thế, cục công an cục trưởng Lương Thành Bằng và mấy người phụ trách của đội cứu viện cũng đều bước tới bên cạnh Tạ huyện trưởng và Tào bí thư.

”Tạ huyện trưởng, hiện tại làm sao bây giờ?”

”Ở đây quá nguy hiểm, ngài trước chuyển đến một chỗ an toàn ”

”Đúng vậy, đất lở còn có thể tiếp tục, ở đây cũng không an toàn ”

Mấy người quan viên đi theo kiến nghị Tạ Tuệ Lan mau chóng rút lui, loại thời điểm này, phải cam đoan an toàn của lãnh đạo, tuyệt đối không thể để cho Tạ huyện trưởng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng mà, Tạ Tuệ Lan hí hóp mắt chăm chú nhìn chằm chằm hướng xe buýt bao phủ, vẫn không nhúc nhích. Tào Húc Bằng một bên cũng không có ý lui lại, người bị nạn trong xe còn chưa có cứu ra, bọn họ nếu như đi, làm sao ăn nói với dân chúng?

Lương Thành Bằng thở dài, ”Người chỉ sợ là cứu không được.”

Một người phụ nữ khóc hô ở xa xa: ”Nhanh cứu con tôi, ai tới cứu con tôi”

Một đôi vợ chồng trung niên cũng nắm lấy cánh tay của mấy người nhân viên cứu viện, ”Con gái của tôi còn ở bên trong, cứu người, nhanh cứu người đi”

”Chồng tôi còn ở bên trong ”

Thế nhưng, người của đội cứu viện không có một ai dám lên. Hiện tại loại tình huống này, muốn đào xe buýt lên, mở một thông đạo cứu viện, biện pháp tốt nhất đương nhiên chỉ dùng xe nâng hoặc xe cứu viện khác, nhưng trước không nói xe cứu viện có thể chạy đến đây, thời gian cũng là vấn đề lớn nhất, xe buýt ở vào một hoàn cảnh phong kín, không khí bên trong phồng chùng cũng không được bao lâu, nếu như đổi người đi tới đào móc, đá vụn cát đất từ trên núi không ngừng rơi xuống, cũng đủ để cho người đó nửa bước khó đi, mọi người tới quá nhanh, không mang theo thiết bị cứu viện gì.

Hướng hồ, đất lở lớn như vậy, hiện tại người còn sống hay không cũng không thể xác định.

Xông lên? Đó là liều mạng.

Lương Thành Bằng đã chỉ huy thủ hạ gọi xe cứu viện, chờ tin tức trở về, ông nói: ” Xe cứu viện nhanh nhất cũng phải một tiếng đồng hồ mới có thể đến.”

Tạ Tuệ Lan cau mày nói, ”Không còn kịp rồi ”

Tào Húc Bằng hít vào một hơi nói: ”Đúng vậy, cho dù dưỡng khí trong xe có thể kiên trì một giờ, nhưng bùn cát bên ngoài khẳng định đang không ngừng từ cửa xe và cửa sổ xe chảy vào trong xe, không khí càng ngày càng ít, sợ là ngay cả mười lăm phút đồng hồ cũng không kiên trì được, chờ xe cứu viện tới, cái gì cũng đã muộn ”

Lương Thành Bằng nói: ”Vậy hiện tại. . .”

Trong mưa to, tiếng khóc của mấy người dân chúng được cứu vô cùng rõ ràng.

Tạ Tuệ Lan quyết định thật nhanh nói: ”Cứu người! Lập tức cứu người ”

Lương Thành Bằng nói : ”Tạ huyện trưởng ... ” Ông làm sao không muốn cứu người, nhưng ông không thể đem sinh mệnh đội cứu viện đang đặt cược, cát đá trên núi rơi xuống tới rất nhiều, thậm chí còn to bằng trái banh, đủ để lấy mạng, không có trang bị tùy tiện đi trên mặt đất, vậy hậu quả không thiết tưởng nổi

Tạ Tuệ Lan cương quyết nói: ”Tôi mặc kệ các người dùng phương pháp gì, cho dù phải lật núi cũng phải đào người lên cho tôi”

Tào Húc Bằng cắn răng một cái, cũng nói: ”Cứu người quan trọng hơn ”

Lãnh đạo lên tiếng, Lương Thành Bằng cho dù có ý kiến cũng không có biện pháp, ông bình tĩnh lại một chút, hạ lệnh nói: "Tìm hai người cảnh viên tố chất thân thể tốt một chút đi cứu người "

Đồng Học Bàn nhìn trái nhìn phải : "Lưu Đại Hải đâu?"

Trần Phát đầy bụi đất chạy tới, nghe vậy sững sốt, nhanh chóng tìm xung quanh, "Lưu sở trưởng vừa rồi còn ở đây mà?"

Lại hô vài câu Lưu Đại Hải, vẫn không ai trả lời, Đồng Học Bàn biến sắc : "Lão Lưu cũng bị vây trong xe? Má nó" Tràn diện quá rối loạn, mọi người lại đều mang áo mưa, không phân rõ là ai, hiện tại duy nhất có thể nghĩ như vậy, Lưu Đại Hải vừa cũng tham gia cứu viện, cũng bị bùn cát vây trong xe buýt, Đồng Học Bàn khê cần môi, hét lớn: "Lão Trần anh chọn lựa hai người qua đi cứu người, nhanh lên một chút "

"Vâng "

Trần Phát lập tức gọi hai người cảnh viên đến đây, có mấy người thôn dân đem cuộc xêng đưa cho bọn họ, nhìn ra được, vậy hai người cảnh viên đồn công an Huệ Điền Hương rõ ràng có chút sợ, tiếp nhận cái xêng, tay có chút run run, nhưng nghĩ đến Lưu Đại Hải và những người khác còn bị vây ở trong bùn cát, hai người bạo gan lên, bất chấp tất cả vọt tới, dẫm lên bùn cát mà đi, gian nan đi về phía trước.

Cái này không phải đất đá trôi, bùn cát là từ bên ngoài thân núi trực tiếp rơi xuống, độ cứng không đủ.

Tuy nói bùn cát không qua mắt cá chân, nhưng có thể làm dừng bước.

Một người cảnh viên dẫm lên lớp bùn cát, lão đảo bước đi.

Trong lúc nhất thời, đám người Đồng Học Bàn tất cả đều chăm chú nhìn hai người bọn họ, tâm đều nóng lên

Mưa vẫn còn đang rơi, toàn bộ bầu trời đều là mưa lất phất một mảnh, có thể thấy được mưa lớn bao nhiêu. Sườn núi cực kỳ bất ổn định, mới xuất hiện đất lở, hiện tại cát đá tầng ngoài tất cả đều lộ ra ngoài, bị mưa to bào mòn, càng từ trên núi cao lăn xuống, nếu như từ khoảng năm sáu mét rơi trúng thì không sao, nhưng rất nhiều đất đá đều là hơn mười mét thậm chí mấy trăm mét lăn xuống, lực rơi xuống quá lớn, quả thật không dám tưởng tượng

Một bước. . .

Ba bước. . .

Năm bước. . .

Còn chưa đi đến tám bước, tình huống mới xuất hiện ...

Một khối đá vụn từ đỉnh núi rơi xuống, ầm, một tiếng đánh vào thịt đánh vang lên, không đợi mọi người nhìn rõ, cảnh viên đã thảm kêu một tiếng, ôm chân ngã xuống trong bùn cát, thân thể lún xuống, bắt đầu trầm xuống lớp bùn cát, mặt ngoài bùn cát vẫn tương đối mềm, có vài chỗ còn có một vài chỗ gập ghềnh, cảnh viên bị lún xuống bùn đất muốn đứng lên, nhưng từ từ chìm sâu vào trong vũng bùn, hô to cứu mạng.

Cảnh viên phía sau vừa nhìn, vội vã đi nhanh lại muốn kéo hắn lên.

Nhưng sau một khắc, bốn năm cục đá từ trên cao lăn xuống, ầm ầm ầm

Một viên đánh vào xương sườn cảnh viên, một viên đánh vào đầu của hắn, cảnh viên ngã xuống đất, sống chết không biết.

Đồng Học Bàn nóng nảy, "Dem bọn họ kéo trở về mau, nhanh lên"

Lương Thành Bằng cũng hô lớn: "Nhanh đi "

Mấy người thôn dân và người của đội phòng cháy chữa cháy vừa ôm đầu, vừa bắt đầu dời đất đá bùn cát ra, vội vàng chạy đi cứu người, có vài người ngay cả bùn cát còn chưa kịp dẫm lên, thì bởi vì sợ bị bùn cát nuốt nên đã lui về phía sau, có vào người cũng bị lún vào trong bùn, ngay cả chân cũng nhấc lên không được, chỉ có năm người tới được chỗ của hai người cảnh viên gặp chuyện không may, mất sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng mới kéo hai người ra, đều bị gãy xương, cũng may còn sống.

Nhìn thấy cảnh này, không ai dám lên nữa.

Cái này không còn là liều mạng, đó là chịu chết

Mặt của Tạ Tuệ Lan hơi trầm, "Lên đi"

Lương Thành Bằng thấy không ai động, thì tự mình điểm danh nói: "Tiểu Lý cậu lên đi "

Thân thể của người cảnh sát huyện cục kia nhoáng lên, sắc mặt trở nên muồn bao nhiêu xấu xí có bấy nhiêu xấu xí, nhưng Lương cục trưởng nói hần không thể không nghe, không thể làm gì khác hơn là kiên trì bước nhanh tới, người này tương đối gầy, đủ đi tới trong bùn cát, thân thể cũng không có lún xuống nhiều lắm, một mét. . . Năm mét. . . tám mét . . . cách chỗ xe buýt bị chôn càng ngày càng gần, nhưng mắt thấy sẽ tới, àm một chút, tiểu Lý tự nhiên biến mất.

"Tiểu Lý "

Hắn đã bị lún vào vũng bùn.

Lương Thành Bằng mặt đều đỏ lên, chỉ thấy cái chỗ bị lún kia có hai cánh tay đang giãy dụa, liều mạng bám lấy mặt trên để bò lên, nhưng mà bùn chỗ đó cũng bị nước mưa thấm ướt, cực mềm, trôi như đất đá, cần bản không thể túm lấy được, chờ Đồng Học Bản và Lương Thành Bằng trăm miệng một lời hô to cứu người, tay của tiểu Lý đã dần dần mềm xuống, từng chút từng chút mất đi giãy dụa.

Lại hi sinh một đồng chí của cục công an.

Lương Thành Bằng tròn mắt đỏ rực, tiểu Lý là binh của ông, nếu như ông không gọi hắn đi, tiểu Lý cũng. . .

Một người của đội cứu viện lớn tiếng nói: "Không thể lên được"

Có người phụ họa nói: "Đúng vậy, người trong xe buýt có thể đã không được " Ai cũng sợ kể tiếp đến mình.

Bên kia, Tào Húc Bằng mới vừa vào trong xe gọi điện thoại hội báo tình huống khẩn cấp cho bí thư huyện uỷ Hướng Đạo Phát, lúc này, ông mở cửa từ trong xe đi ra, cũng không đứng trong dù của thư ký, lớn tiếng nói: "Hướng bí thư ra chỉ thị phải cứu người ra không tiếc giá nào" Dừng một chút, ông nói: "Xe cứu viện tạm thời không đến được, nhanh nghĩ biện pháp khác"

Không người nói.

Hiện tại còn có biện pháp nào? Ngoại trừ có người đi tới đào xe buýt lên, nếu không biện pháp gì cũng không có.

Thế nhưng hiện tại đã chết hai người, ai còn dám đi tới ??

Lương Thành Bằng và Đồng Học Bản bốn người nhìn về phía Tạ Tuệ Lan, Tạ huyện trưởng lông mi vừa nháy, cất cao giọng nói: "Trước đem quần chúng dời về thị trấn, người bị thương đưa đi bệnh viện nhân dân, những người khác qua phía nam, tìm một chỗ an toàn gần sườn núi, tôi ở lại hiện trường chỉ huy, chờ xe cứu viện tới "

Trần Phát chen vào nói: "Vừa nhận được tin tức, đường quay về huyện bị cây chặn."

Tạ Tuệ Lan nói: "Vậy trước đem xe đậu ra xa xa, trước khi xe cứu viện đến phải dọn đường sạch sẽ "

Tào Húc Bằng lập tức nói: "Tạ huyện trưởng như vậy sao được, ngài cũng đi đi"

Tạ Tuệ Lan khoát khoát tay, "Không cần phải nói, Tào bí thư, ông mang theo người đi mau "

"Tạ huyện trưởng "

"Huyện trưởng "

". . . Đi mau "

Lương Thành Bằng chỉ có thể di dời quần chúng, lập tức cho ba chiếc xe đem dân chúng được cứu ra đưa đến địa điểm an toàn cách xa mấy trăm mét, phía trước mặt đã bị chặn lại do cây thụ lớn và đất đá, xe không đi qua được, hơn nữa ở đây cách núi rất xa, tạm thời coi như an toàn, đem xe dừng tại chỗ này, mấy

người thôn dân bắt đầu dọn dẹp mặt đường. Bởi vì có mấy người nhà còn bị vấp trong bùn cát, có hai vợ chồng và mấy người già nói cái gì cũng không đi, vì vậy ở lại hiện trường, khóc hô ở đằng kia.

Còn Lương Thành Bằng và Tào Húc Bằng cùng một ít lãnh đạo một người cũng không nhúc nhích, Tạ huyện trưởng không đi, bọn họ đương nhiên cũng không thể đi.

Tạ Tuệ Lan quát dẹp đường: "Lão Tào lão Lương các người dẫn người đi trước "

Loại thời điểm này, đã nhìn ra người với người khác nhau, ấn tượng bình thường mà Tạ huyện trưởng cho Tào Húc Bằng bọn họ, vẫn đều là tư thái cười tủm tỉm, rất đẹp, rất ung dung, rất cường thế, nhưng trừ cái này ra thì không nhìn ra cái khác, nhưng lúc này đây, Tạ huyện trưởng khí phách không hề sợ khiến cho Tào Húc Bằng và những người khác xúc động rất lớn, người còn chưa cứu ra, huyện trưởng không đi, loại khí phách này không phải ai cũng đều có.

Ầm ầm!!!

Vài tiếng nổ truyền đến, mặt đất dưới chân run lên ...

Cũng không biết là chỗ nào đã xảy ra đất lở, vẫn là cái cảnh đất đá rơi xuống ầm ầm ...

Nghe được âm thanh, trên mặt mọi người đều trở nên biến sắc, có vài quan viên lập tức mang theo người lui ra xa xa, đứng cùng với mấy chiếc xe, chỗ đó rất an toàn.

Tạ Tuệ Lan lạnh lùng nói: "Còn để tôi nói bao nhiêu lần nữa?"

Bên kia, một bác gái già nua run rẩy đi tới, "Tạ huyện trưởng, cháu trai tôi còn ở trong xe, lúc đá rơi nó bị xếp đi sau, van cầu các người, tôi van cầu các người, nó mới mười tuổi, cứu nó, cứu nó đi"

Tạ Tuệ Lan an ủi nói: "Xe cứu viện đang trên đường đến, tôi tin tưởng bọn họ nhất định không có việc gì "

Một đôi vợ chồng trung niên rơi lệ đầy mặt nói: "Xe cứu viện đến không kịp, không kịp, cầu các người nhanh cứu người, hai vợ chồng chúng tôi quỳ xuống cho các người" Kịch một tiếng, hai người tự nhiên quỳ gối xuống trên mặt đường tràn đầy nước mưa, người vợ vừa khóc vừa đập đầu với Tạ Tuệ Lan bọn họ, người chồng vừa nhìn, cũng lau nước mắt, cúi xuống đập đầu trên mặt đất, qua hai lần, đầu đã bị chảy máu.

"Tôi cũng quỳ xuống cho ngài" Bà lão và mấy người thân xung quanh tất cả đều quỳ gối xuống đất.

"Cứu người đi, con gái của tôi nếu như đã chết tôi cũng không muốn sống "

"Tiểu Quyên còn ở trong xe, tiểu Quyên tiểu Quyên "

"Tạ huyện trưởng ngài phát từ bi đi, cầu ngài "

Tâm tình mọi người đều vô cùng kích động, khóc hô muốn cho Tạ Tuệ Lan lần thứ hai hạ lệnh cứu người, thế nhưng, hai người cảnh viên đã hi sinh, cát đá trên núi vẫn đang rơi xuống liên tục, cho người xông lên đi đào xe buýt, chết khẳng định sẽ không chỉ hai người, mạng của ai mà không phải là mạng?

Tràng diện quả thật hỗn loạn ...

Tạ Tuệ Lan đã đem xe đến chắn trên bùn cát, cái này ngăn trở tảng đá và bùn cát trên núi rơi xuống, tiện cứu viện hơn, tuy rằng độ khó quá lớn, nhưng ít ra cũng đã nỗ lực, không bỏ người nào, cho nên Tạ huyện trưởng kiên trì muốn ở lại hiện trường chỉ huy, cô ấy không đi, Tào Húc Bằng và Lương Thành Bằng cùng một ít lãnh đạo cũng không dám đi, đều nói muốn lưu lại hỗ trợ, dân chúng đã chịu thua, không ngờ Tạ huyện trưởng hiện tại lại phái người đi đào xe buýt, quy ở nơi đó đập đầu, trên núi lại truyền đến tiếng động lớn, đất lở tùy thời đều rơi xuống.

Rối loạn ...

Toàn bộ rối loạn!

Nhìn một màn trước mắt, Đồng Học Bân nhất thời phát hỏa, "Người của đồn công an Huệ Điền Hương đều con mẹ nó đến đây cho tôi"

Trần Phát vừa nghe, lập tức mang theo người đến, "Đồng cục trưởng, hiện tại làm sao bây giờ? Rốt cuộc nghe ai?" Tà huyện trưởng kêu bọn họ đi, dân chúng kêu bọn họ cứu người, Lương cục trưởng hình như lại không để cho bọn họ đi, bọn họ cũng không biết làm sao.

Đồng Học Bàn trừng mắt, "Anh nghe ai nói?"

Trần Phát nhanh chóng nói: "Chúng ta nghe ngài " Các cảnh viên khác cũng đều tỏ thái độ.

"Được" Đồng Học Bàn giơ một ngón tay lên, "Đem dân chúng quỳ khóc trên mặt đất cùng người của đội cứu viện, người của cục công an, bao gồm tất cả lãnh đạo huyện mang đi cho tôi, tôi cho các người năm phút đồng hồ, tất cả đều mang lên xe đi xa chỗ này một người cũng không được để lại, tất cả đều dời đi cho tôi"

Trần Phát kinh ngạc, "Tà huyện trưởng và Tào bí thư. . ."

Đồng Học Bàn bình tĩnh nói: "Anh không nghe hiểu? Cái gì gọi là một người cũng không được để lại?"

". . . Vâng, tôi rõ ràng"

Thu được chỉ thị, mọi người cũng không có do dự, một người leo lên một chiếc xe bên cạnh, trực tiếp đem xe chạy đến giữa đám lãnh đạo huyện, sau đó, dưới không ít người kinh ngạc, cảnh sát nhân dân và hiệp cảnh của đồn công an Huệ Điền Hương bắt đầu túm người kéo lên xe, có dân chúng chết sống không muốn đi, bị cảnh sát nhân dân sĩ đẩy lên xe còn muốn nhảy xe xuống, kết quả Trần Phát nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp dùng còng tay còn người này lại trên xe.

Lương Thành Bằng cảm tức nói: "Đồng cục trưởng cậu làm cái gì đấy"

Đồng Học Bàn cũng không nhìn, hô lớn: "Đều mang lên xe, xảy ra trách nhiệm tôi chịu "

Sau đó mọi người ngạc nhiên nhìn, Lương Thành Bằng và Tào Húc Bằng đều bị cảnh sát nhân dân "mời" lên xe, phi thường mạnh mẽ.

Đồng Học Bàn đối với thuộc hạ rất tốt, trong sở chỉ cần không phải kẻ ngu si đều có thể nhìn ra, lúc có lợi, Đồng cục trưởng khẳng định sẽ nghĩ đến bọn họ, có thời điểm khó khăn, Đồng cục trưởng khẳng định xông vào đầu tiên, hiện tại, người của đồn công an Huệ Điền Hương đã vô cùng tín phục đối với Đồng cục trưởng từ lâu, thậm chí cao hơn kính nể đối với Lương cục trưởng và huyện trưởng, cho nên mặc dù Đồng cục trưởng muốn bọn họ mạnh mẽ "mời" Lương Thành Bằng mấy người này lên xe, bọn họ cũng không có một tia cãi lời, nếu như thay đổi người của đồn công an khác, tuyệt đối sẽ không làm đồng lòng được như thế, lúc kéo Lương Thành Bằng và Tào Húc Bằng đi, trong lòng ai không nói thầm?

Đây là binh của Đồng Học Bàn!

Đây là đồn công an Huệ Điền Hương!

Tiếng khóc thê lương thấm thiết từ trong cửa sổ xe vang ra.

"Tôi không đi, tiểu Quyên tiểu Quyên "

"Con tôi còn chưa cứu ra, các người làm gì vậy? Lỗi Lỗi"

"Cứu người, cầu các người cứu người, đừng đi đừng đi!"

"Ông trời ơi! Ai tới cứu cháu trai tôi!"

Cuối cùng, ngay cả Tà Tuệ Lan cũng bị một người nữ cảnh "mời" lên xe.

Tà Tuệ Lan hí con người nhìn Đồng Học Bàn, "Cậu biết cậu đang làm gì không?"

Đồng Học Bàn cứng rắn nói: "Tôi biết các vị lãnh đạo không vui, xin lỗi , ngày hôm nay mạo phạm " Quay đầu quát : "Trần Phát lái xe!!"

Mấy chiếc xe cảnh sát đều khởi động.

Trần Phát thấy Đồng Học Bàn không đi, ngăn người, đem đầu ra : "Đồng cục trưởng, ngài lên xe đi."

Đồng Học Bàn thở ra một hơi, vung tay lên nói: "Các người đi đi."

Trần Phát và đồng chí của đồn công an Huệ Điền Hương đều cả kinh, "Đồng cục trưởng ngài muốn làm gì?"

Tạ Tuệ Lan cũng nhìn qua, nhìn chăm chăm con mắt của Đồng Học Bản, Lương Thành Bằng và Tào Húc Bằng có thể cũng đoán được Đồng Học Bản muốn làm gì, tất cả đều giật mình : "Tiểu Đồng !!! "

Đồng Học Bản mặt lạnh vô tình nói: "Nhanh lái xe ! "

Trần Phát khẽ cắn môi, vài từ hầu như là từ trong hàm răng rống ra "Mẹ nó lái xe !"

Sau đó, mọi người ngay trong cửa sổ xe khiếp sợ nhìn, trên tay còn quần băng gạc, Tiểu Đồng cục trưởng rõ ràng trọng thương chưa lành đang khom lưng cầm lấy một cái xẻng, đi từng bước về hướng chỗ chiếc xe buýt bị chôn!

Tất cả mọi người bị cảnh tượng này làm cho chấn động!

243. Chương 243: Cứu! Cứu! Cứu!

"Dừng xe! Mau dừng xe!"

"Đồng cục trưởng muốn làm gì? Cứu người? Hấn điên rồi?"

"Đất sắp lở rồi! Không còn kịp rồi!"

"Đồng cục trưởng trên người còn bị thương! Cái thân thể kia sao cứu người được !"

Nhìn bóng lưng của Đồng Học Bản, rất nhiều người đều có chút không thể tin được hai mắt của mình, trước đó khi Đồng cục trưởng ra lệnh ọi người dời đi, có người còn tưởng rằng Đồng Học Bản là sợ chết, không để ý an nguy dân chúng, muốn cam đoan an toàn của chính hấn và lãnh đạo huyện, khi thấy Đồng Học Bản không lên xe, mà là nhặt lên một cái xẻng quay lưng đi về hướng bùn cát, mọi người có óc cũng rõ ràng Đồng cục trưởng muốn làm gì!

Cái này là muốn đi cứu người! Muốn một mình đi cứu bọn họ!!

Lại là Tiểu Đồng cục trưởng! Lúc dân chúng gặp nạn! Xông vào đầu tiên luôn luôn là Tiểu Đồng cục trưởng!

Có mấy người lúc đó đã chảy nước mắt xuống, cắn răng ngơ ngác nhìn Tiểu Đồng cục trưởng, ai cũng không ngờ Đồng Học Bản lại làm ra quyết định này, một mình cầm xẻng xông lên, đá vụn trên núi còn đang không ngừng rơi xuống, bùn cát cũng phi thường bất ổn, hiện tại đi tới, hầu như là cục diện phải chết, hoàn toàn không nhìn thấy có hy vọng sinh tồn, chứ đừng nói tay của Đồng cục trưởng còn quần băng gạc băng vải, lần trước bị thương còn chưa có khỏi!

Tất cả mọi người lên xe, chỉ có Đồng Học Bản trên tay bọc băng gạc ở lại.

Loại chấn động này, không phải dùng ngôn ngữ có thể hình dung miêu tả được.

Kinh ngạc, ngạc nhiên, nước mắt, trên mặt mọi người tràn ngập các biểu tình!

Tạ Tuệ Lan mở cửa sổ ra, nghiêm mặt cả giận nói: "Tiểu Đồng! Cậu trở về cho tôi!"

Lương Thành Bằng cũng nóng nảy, lớn tiếng nói: "Đồng cục trưởng! Mau trở lại! Trở lại!"

Đồng Học Bản nghe được tiếng la phía sau, nhưng hấn cũng không có quay đầu lại, cũng không nói thêm gì, Lưu Đại Hải có thể còn trong xe, còn có người của đội cứu viện, còn có dân chúng, loại tình huống này . . . kêu hấn làm sao trở lại? Đồng Học Bản trên người còn có BACK, trong mọi người ở đây, cũng chỉ có hấn mới có cơ hội có thể đem người cứu ra, lúc này nếu như hấn không đi, những người đó khó mà thoát chết không thể nghĩ ngờ.

Cho nên ai đều có thể đi, Đồng Học Bản không thể đi!

Hấn muốn cứu người! Có thể cứu bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu!

"Đồng cục trưởng!"

"Đồng cục trưởng! Trở về!"

Đồng Học Bàn thấy xe vừa chạy được một chút thì dừng lại, không khỏi giận tím mặt, "Trần Phát! Con mẹ nó anh nhanh chóng lái xe cho tôi!"

Ầm ầm một tiếng! Một cây đại thụ từ trên núi lăn xuống! Rơi cái rầm xuống mặt đất ngay phía sau đuôi xe! Nguy hiểm hết sức căng thẳng!

"Đồng cục trưởng!"

"Tiểu Đồng!"

Tiếng hô của đội cứu viện và dân chúng nhất thời vang lên.

Đồng Học Bàn không nói nữa, nắm thật chặt cây xẻng trên tay, chạy hai bước, sải bước vào lớp bùn cát, ai cũng biết bị mưa to lâu như vậy, bùn cát đã càng ngày càng mềm, bước đầu còn thiếu chút khiến cho Đồng Học Bàn ngã nhào, hấn vội vàng dùng cây xẻng chống xuống đất, ổn định thân hình, tiếp tục nhanh về phía trước, bước một bước chống xẻng một cái dẫm nát bùn cát, từng chút đi tới chỗ xe buýt bị chôn!

Thời gian!

Hiện tại cái cần nhất chính là thời gian!

Đồng Học Bàn một giây cũng không dám dừng lại, hấn bắt chấp an toàn của mình, dùng tốc độ nhanh hơn nữa để bước đi!

Nửa mét. . . Một mét. . . Hai mét. . . Phù phù! Dưới chân không còn!

Đồng Học Bàn chỉ cảm thấy con mắt tối sầm, sau một khắc, toàn bộ thân thể đều tiến vào một vũng bùn!

"A!"

"Đồng cục trưởng!"

Người trong xe đều kinh hô lên!

Đồng Học Bàn giãy dụa vài cái, thấy không thể đi lên, bốn phía đều là bùn lầy, không khí trong miệng càng ngày càng ít, mắt thấy sẽ không được, kết quả là, Đồng Học Bàn ngừng thở trong lòng hét lớn một tiếng "Mười giây đồng hồ!" Hình ảnh biến đổi, thân hình của Đồng Học Bàn một lần nữa về tới trên bùn cát, bàn chân vừa muốn bước ra nửa bước liền dừng lại, thay đổi một phương hướng khác, đi qua một chỗ không xảy ra chuyện gì hết!

Khoảng cách năm sáu mét ngắn ngủi, cũng mạo hiểm vạn phần!

Có ba lần Đồng Học Bàn đều thiếu chút nữa chết mất xác, địa hình dưới chân như ao đầm, có thể nuốt người!

Sáu mét! Đồng Học Bàn rút cục đi được sáu mét! Cách xe buýt càng ngày càng gần!

Nhưng không đợi Đồng Học Bàn đi thêm bước nào, nguy hiểm lần thứ hai phủ xuống, ầm một tiếng, hình như là tiếng gió thật lớn thổi qua bên tai vang lên, Đồng Học Bàn bởi vì áo mưa mặc ở trên người, tầm nhìn đã bị hạn chế, hấn chỉ kịp hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua, ngay sau đó, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng gào, sau đó một khối đá to khoảng chừng cánh tay hung hăng vọt xuống, nện trúng lưng của Đồng Học Bàn!

"Hự!"

Kêu thảm một tiếng, Đồng Học Bàn trước mắt đen kịt, không phải đã chết chỉ là ngất đi thôi!

Má nó! Tám giây!

. . . hình ảnh biến đổi! Thời gian đột nhiên lui!

Phục hồi tinh thần lại Đồng Học Bàn không nghiêng đầu nhìn, vội vàng bước nhanh đi về phía trước!

Vù! Tảng đá lăn xuống tới! Vượt qua phía sau lưng Đồng Học Bàn bay đi ra ngoài!

Đồng Học Bán lòng còn sợ hãi thở phào nhẹ nhõm, từ bùn cát đứng lên, tiếp tục đi về phía trước, Đồng Học Bán là cái loại người càng cần càng làm, loại tình cảnh xiết đi dây không làm cho hắn sợ, ngược lại còn làm nổi lên một cổ hung hăng trong lòng Đồng Học Bán.

Nhìn Đồng Học Bán vài lần xem gặp nạn, trong xe cũng lực đục lên, người của cục công an đều ồn ào lên, cuối cùng Đại Lăng Tử của đồn công an Huệ Điền Hương xung phong nhận việc nói: "Trần sở trưởng! Đừng lái xe! Tôi đi đem Đồng cục trưởng về!" Lời này vừa ra, xung quanh không ít cảnh viên đều phụ họa nói: "Tôi cũng đi! Nếu như Đồng cục trưởng không đi! Tôi cũng ở lại hỗ trợ! Không thể để cho Đồng cục trưởng một mình mạo hiểm! Không phải chỉ là một cái mạng sao! Tôi con mẹ nó mặc kệ bất cứ giá nào!"

"Trần sở trưởng! Để cho tôi đi!"

"Tôi cũng đi! Đồng cục trưởng không sợ chết! Tôi cũng không sợ!"

Tài xế đưa mắt nhìn Trần sở trưởng bên cạnh.

Trần Phát nhăn mặt không lên tiếng.

Lúc này, Đồng Học Bán quay đầu lại, thấy xe còn chưa đi, trong lúc nhất thời tức đến nổi muốn nổ phổi, chỉ về phía sau tức giận nói: "Tôi nói không nghe thấy sao? Lập tức chạy đi cho tôi!"

Trần Phát đỏ cả con mắt: "Nhưng ngài. . ."

Đồng Học Bán quát to: "Mặc kệ tôi! Đi xa cho tôi!"

"Đồng cục trưởng!"

"Đồng cục trưởng!"

Đá vụn trên núi của lại nện xuống, răng rắc, tấm kính phía sau của xe đã vỡ!

". . . cút mau!" Đồng Học Bán nóng nảy.

Trần Phát mạnh vỗ cửa sổ xe ". . . Đi! Lái xe!"

Tài xế nước mắt đã xuống tới, cắn răng một cái, mắng một câu thô tục, hung hăng nhấn ga!

Tào Húc Bằng ở phía sau phẫn nộ nói: "Dừng xe! Ai cho anh lái xe! Nhanh chóng đi đem Đồng cục trưởng về!"

Lương Thành Bằng cũng tức giận nói: "Tìm hai người! Đánh cũng phải lôi Tiểu Đồng về cho tôi! Hắn bị thương còn chưa khỏi! Đây là đi chịu chết!"

Tất cả mọi người bị tinh thần không biết sợ của Đồng Học Bán làm cảm động, lần trước tại trường học cứu con tin ra, trong đại viện huyện uỷ cứu người nhảy lầu, hiện tại cũng vậy, đưa mắt nhìn khắp huyện Duyên Đài, đưa mắt nhìn khắp thành phố Phần Châu, đưa mắt nhìn khắp tỉnh Bắc Hà, có thể làm giống Tiểu Đồng cục trưởng như vậy. . . Có thể có mấy người?

Sợ rằng một người cũng không có !!

Thấy tài xế có chút do dự, không biết là nên chạy hay nên dừng, Trần Phát nhất thời nổi giận, một tay túm lấy tài xế từ vị trí lái xe lôi xuống, chính gã tự nhảy lên chỗ ngồi, nhấn ga tăng nhanh tốc độ hướng phía trước, mặc kệ lãnh đạo phía sau và đồng sự nói cái gì, Trần Phát cũng không nghe, đỏ mắt nắm chặt tay lái, hắn hiện tại trong đầu chỉ có một câu nói, chết cũng phải đem lãnh đạo và dân chúng đưa đến chỗ an toàn tị nạn!

"Đồng cục trưởng!"

"Đồng cục trưởng!"

Nhìn thấy tiếng la càng ngày càng xa, Đồng Học Bán mới yên tâm, nhìn đất đá trên núi lăn xuống, hiện ra một tia cười khổ. Những ngày này hắn ở trong nhà dưỡng bệnh, cũng tích góp từng tí được khoảng mười phút thời gian, bất quá khoảng cách mười mét ngắn ngủi này, để hắn dùng hơn hai phút rồi, có thể sống đi trở về hay không, hắn cũng không rõ ràng lắm, bất quá lần này rất có thể là dư nhiều lành ít, điểm này Đồng Học Bán vẫn rõ ràng.

Hiện tại nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng! Liệu mạng!

Đồng Học Bàn nổi tâm hung ác, ôm một quyết tâm hẳn phải chết lần thứ hai xông lên phía trước! Phải cứu người ra!

Mười một mét ... mười hai mét ... mười ba mét ... càng đi vào trong, địa hình càng nguy hiểm.

Đồng Học Bàn lại rớt xuống hố năm sáu lần, tốn rất nhiều phút, mới miễn cưỡng đi đến chỗ chiếc xe buýt gặp nạn. Xe buýt đã từ lâu không thấy bóng, bên dưới toàn là đất và cát, chỗ duy nhất có thể thấy rõ là một hố sâu, Đồng Học Bàn phân tích, cái này có thể là vị trí của cửa sổ xe hoặc là cửa lớn, bởi vì chỗ đó là khoảng trống, đất cát sẽ tự động lún vào, cho nên mới xuất hiện cái hố này!

Đồng Học Bàn cũng không có nhiều thời gian tự hỏi cái hố này có phải là vị trí chính xác hay không, hẳn đánh cược một phen!

Cầm lấy cái xẻng, Đồng Học Bàn dùng sức tiến lên, hai chân đứng thẳng, tay cầm xẻng bắt đầu đào!

Vết thương trên tay làm cho không cách nào hoạt động mạnh, chỉ là khó khăn một chút, đã hầu như làm cho thương thế trước đây trở lại, đau đến nỗi làm cho Đồng Học Bàn nhe răng trợn mắt, hẳn nắm thật chặt cánh tay nhin đau xuống, Đồng Học Bàn hét lớn một tiếng, lại vung xẻng đào xuống!

Ầm ầm ầm!

Năm sáu khối đá vụn từ trên sườn núi rơi xuống! Có ba khối bên trong đập trúng người của Đồng Học Bàn!

Đồng Học Bàn đau đớn hô thành tiếng, phát hiện tay phải đã không có cách nào nhúc nhích, hình như bị gãy xương!

Năm giây!

. . . Thời gian lui lại !

Đồng Học Bàn cấp tốc cúi thấp thân thể, chống cây xẻng ở bên cạnh thân, ầm ầm vài tiếng đi qua, hai khối đá vụn đều nện lên cây xẻng, còn có một khối thì bị né đi qua, tay của Đồng Học Bàn bị chấn đau, chỉ thấy mặt ngoài cây xẻng hình như có thêm hai lỗ hỏm vào, có thể thấy được lực đánh vào lớn như vậy, nếu như đá vụn rơi trúng đầu, vậy căn bản không cần phải nói cái khác, hầu như là phải chết không thể nghi ngờ!

Đồng Học Bàn không để ý tình huống bên cạnh, tiếp tục cầm cây xẻng liều mạng đào xuống!

Cứu người! Cứu người! Cứu người!

Một cái . . . Hai cái. . . Ba cái. . . Cánh tay truyền đến đau đớn toàn thân, Đồng Học Bàn vẫn đang đào.

Đá vụn bay qua đầu, Đồng Học Bàn ngay cả con mắt cũng không chớp, tiếp tục đào.

Trên xe dần dần đi xa, mọi người nhìn thân ảnh của Đồng Học Bàn, sóng mũi cay cay, bóng lưng cô linh linh, cánh tay bọc băng gạc, cây xẻng một khắc cũng không dừng, mọi người trong xe cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, trong cán bộ của huyện Duyên Đài còn có người như Đồng Học Bàn vậy, giờ khắc này, tất cả mọi người bị hành động của tiểu Đồng Học Bàn lay nhiễm, cán bộ như vậy, đáng để mọi người kính nể.

Bất tri bất giác, rất nhiều người đã ngã rơi lệ.

Cái này có thể là lần cuối cùng nhìn thấy Đồng Học Bàn.

Tạ Tuệ Lan lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, híp mắt nhìn thẳng phía trước, bất quá Tào Húc Bằng thấy được, tần suất run run lông mi của Tạ huyện trưởng vô cùng nhanh, hiển nhiên tâm tình xúc động cực lớn. Lương Thành Bằng cũng chăm chú nắm chặt tay, trong lòng khó chịu đến mức cực kỳ, ông tự vẫn là một quan tốt, vẫn đều muốn làm một cái gì đó cho dân chúng, nhưng hiện tại ông không thể không thừa nhận, ông có thể nào cũng không làm được như Đồng Học Bàn!

”Hu hu! Tiểu huyền!”

”Lỗi Lỗi!”

Những người thân này còn đang khóc, trong miệng lẩm bẩm tên của người thân mình.

Lương Thành Bằng nhìn nhìn bọn họ, "Mọi người yên tâm, Đồng cục trưởng đã đi cứu người, nhất định không thành vấn đề!" Bên cạnh có người phụ họa nói: "Đúng vậy, không có chuyện gì Đồng cục trưởng không làm được, lần trước vụ án tại tiểu học Nam Liễu, lúc đó chẳng phải Đồng cục trưởng chạy ào đi cứu người sao, lần kia không có chuyện, lần này cũng sẽ không có vấn đề."

Bất quá, lời này bọn họ nói đều rất lo lắng, không phải hoài nghi đối với năng lực của Đồng Học Bàn, khí phách của Đồng cục trưởng, bản lãnh của Đồng cục trưởng, mọi người sớm đều đã kiến thức qua, thế nhưng, một người năng lực dù lớn, cũng chỉ là một người, là không cách nào chống đỡ với thiên nhiên, đất lở, đất đá trôi, đá vụn lăn xuống, mỗi thứ đều là có thể lấy mạng người, tránh được một nhưng trốn không được hai, thuần túy là dựa vào vận khí!

Đồng cục trưởng rốt cuộc có thể sống sót hay không, không ai biết!

Đồng Học Bàn cũng không biết!

Hắn cảm giác mình đã kiệt lực, nhưng cái hố bùn kia, tựa hồ không có đầu ra, đào mãi đào mãi cũng không hết, ở đây tuy rằng không phải cái loại đất đá trôi, cũng không phải ao đầm, nhưng đất bùn lầy cũng không phải đào một cái là có thể xong việc, vừa đào một cái, đất bùn bên cạnh với tốc độ thông thả rơi xuống, vòng đi vòng lại, Đồng Học Bàn nỗ lực rất lâu mới đào không được nửa thước!

Tiếp tục như thế tuyệt đối không phải cách! Phải nhanh tốc độ lên!

Đồng Học Bàn trên tay bỗng nhiên cố sức, căn bản không để ý thương thế, bắt đầu đào xuống như điên rồi, hắn chỉ hy vọng người trong xe có thể kiên trì!

.

... trong xe buýt tối đen một mảnh.

Lưu Đại Hải nằm đó hít thở từng ngum từng ngum không khí, bên tai mơ hồ có tiếng khóc của đứa nhỏ.

Bọn họ đã bị kẹt ở chỗ này mười phút rồi, cửa sổ phía sau xe buýt sớm bị bùn cát thẩm thấu, chỉ có phía trước thùng xe còn có một chút đất trống, nếu không sau khi chuyện xảy ra Lưu Đại Hải và hai người đội cứu viện hợp lực dùng ghế đệm chặn cửa cửa xe và một cửa sổ, bảy tám người bị nhốt trong xe đã sớm bị bùn cát bao phủ, không có khả năng kiên trì thời gian dài như vậy.

Nhưng mà, hiện tại dưỡng khí cũng hầu như tiêu hao không còn, một bầu không khí tuyệt vọng lan tràn bốn phía.

"Không được! Phù! Phù! Tôi không thở nổi nữa!" Một người thiếu phục khóc nức nở nói.

Lưu Đại Hải thở dốc nói: "Đội cứu viện lập tức tới ngay! Mọi người đừng từ bỏ! Ngàn vạn lần đừng từ bỏ!"

Một hiệp cảnh của đồn công an Huệ Điền Hương tuyệt vọng nói: "Các người nghe, còn có tảng đá đang rơi xuống, loại tình huống này bọn họ sao cứu viện? Chúng ta khả năng bị bỏ rơi rồi."

Một đứa nhỏ khóc rống nói: "Con không muốn chết! Hu hu hu! Ba ơi! Mẹ ơi! Hu hu! Ba mẹ tới cứu con đi!"

Bầu không khí có thể truyền nhiễm, người thiếu phụ và một đứa bé trai cũng khóc lên, "Người đâu! Hu hu hu! Người đâu cứu mạng! Cứu mạng a!" Rầm rầm, đám người tuyệt vọng không ngừng đập xe buýt, muốn người khác nghe được tiếng kêu cứu, "Ai tới cứu cứu chúng tôi! Hu hu! Cứu mạng! Hết không khí rồi! Hu hu! Người đâu cứu mạng!"

Có người nói: "Đừng hô nữa! Bọn họ khẳng định đã sớm chạy! Không ai sẽ quản chết sống của chúng ta!"

Biết rõ như vậy, nhưng mọi người vẫn cố gắng vỗ vào thành xe, kêu, hô, khóc!

Đầu của Lưu Đại Hải càng ngày càng mơ hồ, đã lâm vào trạng thái thiếu dưỡng khí cực độ, hắn giương miệng hút không khí bên ngoài, há cái cổ, một chút âm thanh cũng phát không được. Bên cạnh, tình huống những người khác cũng không khác biệt hắn, mọi người cũng không hô, toàn bộ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Chết, không có dưỡng khí, mọi người trong xe một người cũng đừng muốn sống!

Một giây đồng hồ. . . Hai giây. . . Ba giây đồng hồ. . . Phảng phất là mấy thế kỷ trôi qua, ngay trong lúc mọi người nhắm mắt chờ chết, một thanh âm đột nhiên gõ vào trong lòng mọi người!

Đó là âm thanh của tiếng đào xới!

Có người nỗ lực cứu bọn họ! !

Lưu Đại Hải cũng không biết lấy được khí lực từ đâu tới, ngồi dậy, "Là. . . Cửa xe. . . Bên kia có. . . Người."

Rất nhiều người đã suy yếu, tất cả mọi người trừng to con mắt nhìn phương hướng của xe.

Cạch. . .Xạch. . . Âm thanh càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Bỗng dưng, một tiếng động lớn, một cái ghế được mọi người để ở cửa xe dùng để ngăn trở bùn cát lọt vào bị người từ phía trên mở ra, tia ánh trăng chiếu vào. Cùng lúc đó, không khí mới mẻ từ chỗ cửa xe chen vào trong xe, mọi người chỉ cảm thấy thoải mái tức thời, từng chút dưỡng khí bị hít vào trong miệng, giống như lấy được sinh mạng mới, khí lực cũng dần dần khôi phục!

Sống!

Sống lại rồi! !

Mặt trên, một giọng nam hô lớn: "Có ai còn sống không?"

"Có! Có!"

"Người cứu mạng!"

"Nhanh cứu chúng tôi!"

Chỉ có Lưu Đại Hải nghe ra cái âm thanh này, bật thốt lên kinh hô: "Đồng cục trưởng!"

Âm thanh chính là của Đồng Học Bán, nghe được tiếng la phía dưới, Đồng Học Bán tinh thần rung lên, kích động nói: "Lão Lưu! Anh không có việc gì chứ? Thật tốt quá! Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút tổ chức người từng bước từng bước bò lên trên! Thời gian không nhiều lắm! Tốc độ một chút! Nhanh! Nhanh! Nhanh!" Đã rồi tiếp cận khô kiệt, cứ tiếp tục như thế, Đồng Học Bán nếu như chết thì căn bản không có biện pháp sống lại, cho nên một giây cũng đều là then chốt!

Nghe được âm thanh của Đồng Học Bán, Lưu Đại Hải chỉ cảm thấy trong lòng an tĩnh lại, thiếu chút nữa bật khóc.

"Mọi người nhanh lên một chút!" Lưu Đại Hải ôm một đứa nhỏ, đẩy nó lên trên, "Đừng chen! Đừng chen! Trước đem đứa nhỏ lên!"

Cửa xe bị mở ra một thông đạo, bùn cát bên ngoài cũng không ngừng chảy xuống, thời gian thật sự không nhiều lắm!

"Mọi người nhanh lên!"

Lưu Đại Hải tuy rằng cũng muốn mau chóng đi ra, nhưng hắn không thể cho Đồng Học Bán mất mặt, không thể cho cục công an mất mặt, cho nên hắn ở cuối cùng, chờ tất cả mọi người đi, Lưu Đại Hải mới theo ra ngoài!

Nhìn thấy ánh sáng !!

. . .

. . .

244. Chương 244: Trọng Thương!

Trên đỉnh xe buýt, Đồng Học Bán đem dân chúng bị kẹt đón ra.

Cùng lúc đó, trong xe cảnh sát xa xa, rất nhiều người cũng thấy được hình ảnh này.

"Có người đi ra! Có người đi ra!"

"Hình như là người bị kẹt trong xe! Đồng cục trưởng cứu ra!"

Trong xe nhất thời kinh hô, Tạ huyện trưởng và Tào Húc Bằng tất cả đều đứng ở chỗ đuôi xe, Lương Thành Bằng hưng phấn vỗ đùi : "Tiểu Đồng này, rất được!"

"Đó là tiểu Quyên! Vợ của tôi cũng đi ra!"

"Lỗi Lỗi! Tôi thấy Lỗi Lỗi rồi! Nó không chết! Không chết!"

"Hu hu! Chồng của tôi cũng không sao! Không sao!"

Tạ Tuệ Lan lập tức ra lệnh : "Trần sở trưởng! Lái xe trở về! Cứu người!"

Thấy Đồng Học Bàn không sao, Trần Phát cũng có chút kích động, nhưng vẫn nói : "Tạ huyện trưởng, Tào bí thư, mọi người xuống xe trước đi, bên kia quá nguy hiểm!"

Tào Húc Bằng hô : "Đừng nhiều lời! Nhanh chóng lái trở lại!"

Trần Phát nắm chặt tay, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng xoay tay lái lại, nhấn chân ga quẹo đầu quay lại!

Người được cứu ra có khoảng chừng sáu người, Lưu Đại Hải một người, cảnh viên của đồn công an Huệ Điền Hương, một của đội cứu viện, còn có một thiếu phụ một đứa bé trai và một người trung niên. Sau khi chui ra từ trong xe búp, mọi người kích động đến nỗi thiếu chút nữa bật khóc, rốt cục cũng được cứu, nhưng mà, khi mọi người nhìn thấy tình cảnh xung quanh, thấy bên trên chỉ có một mình Đồng Học Bàn, tất cả mọi người nhất thời sững sốt, trong lúc nhất thời không có phản ứng.

Lưu Đại Hải ngạc nhiên nói : "Đồng cục trưởng, ngài, ngài một mình?"

Người thiếu phụ ngơ ngác nói : "Người cứu viện đâu? Sao không có ai?"

"Bọn họ ..."

Không đợi Đồng Học Bàn nói cái gì, ầm ầm, mặt đất run lên, mấy khối đá bị gió cuốn qua, bay vút qua bên cạnh người thiếu phụ và người đàn ông trung niên kia, còn có một khối nhắm thẳng vào đứa bé trai, cũng may là Đồng Học Bàn nhanh tay lẹ mắt, một tay chụp lấy đứa nhỏ kéo qua, lúc này mới tránh được một kiếp, thấy được cảnh tượng kinh tâm động phách này, tất cả mọi người sợ đến mặt mũi trắng bệch, tâm tình vừa yên lại căng thẳng!

Nguy hiểm vẫn còn chưa kết thúc! Mọi người đều có thể chết ngay tại chỗ!

Lưu Đại Hải ngơ ngác nói : "Đồng cục trưởng, ngài ngài làm sao mà tới được?"

Đồng Học Bàn nói : "Đi tới!"

Mọi người nhìn khoảng bùn cát hơn mười mét, nhìn đất đá cuộn cuộn rơi xuống trên sườn núi, liền hít một ngụm khí lạnh, giật mình nhìn về phía đường đi tới của Đồng Học Bàn, không có gì đặc biệt, cái này đã đánh sâu vào trong lòng của mọi người, tình thế ác liệt dữ dội nhất sinh như vậy, Tiểu Đồng cục trưởng có thể sống sót đi tới? Có thể vì cứu bọn họ mà phần đầu quên mình đi tới đây?

Đồng Học Bàn quan sát rất nhanh tình huống của sườn núi : "Thừa dịp đất còn chưa lở, mọi người nhanh chóng đi qua một chút!" Hắn vươn ngón tay xa xa chỉ : "Thấy cái hố nhỏ xa xa đó không? Đó là chỗ tôi đi qua đó, theo vết chân của tôi mà đi, nhanh lên một chút, có bao nhiêu sức lực thì dùng hết bấy nhiêu, ngàn vạn lần đừng có dừng lại, không nên nghiêng đầu nhìn lên núi, càng không cần sợ hãi, yên tâm, nếu có nguy hiểm, tôi sẽ nhắc nhở mọi người trước"

Người thiếu phụ kinh khủng nói : "Có đá đang rơi xuống! Chúng tôi không qua được!"

Rầm rầm rầm, từng khối đất đá rơi xuống, còn có bùn cát lầy lội!

Người trung niên cũng hít vào một hơi nói : "Không được không được! Tuyệt đối không qua được! Chúng ta hay là chờ đám người cứu viện đến!"

Đồng Học Bàn trừng mắt nhìn ông ta nói : "Bớt con mẹ nó nói nhảm! Qua không được? Vậy tôi làm sao mà qua? Lúc đó tôi chẳng phải cũng đi qua chỗ này sao? Chờ? Chờ một lát nữa đất lở xuống! Chúng ta toàn bộ con mẹ nó chết hết rồi! Đừng cho là tôi nói xui! Tôi nói có thể đi qua được là đi qua được! Hăng hái lên cho tôi! Chạy nhanh một chút! Nhanh bao nhiêu thì nhanh hết sức bấy nhiêu! Có hơn hai mươi mét thôi! Chớp mắt là qua!" Hiện tại loại thời điểm này, sĩ khí tuyệt đối không thể loạn.

Lưu Đại Hải tuy rằng cũng hiểu được hy vọng đi qua không lớn, nhưng mà vẫn nói : "Mọi người từng bước từng bước qua! Xếp thành hàng!"

Không ai dám làm người đầu tiên.

Thấy thế, Đồng Học Bàn quát : "Tiểu An! Cậu đi trước!" Người cảnh viên của đồn công an Huệ Điền Hương khẽ cắn môi, dẫn đầu vọt tới.

Đồng Học Bàn ở phía sau dặn : "Không cần ngẩng đầu nhìn! Cái gì cũng không cần lo! Cứ nhìn vết chân dưới đất mà đi! Không được đoán sai! Nhanh! Chạy đi!" Nhưng mà còn chưa đi được ba mét, ầm, một khối đá vụn đột nhiên lăn xuống, đập mạnh lên vai của người cảnh viên, hấn ta kêu thảm một tiếng, hi sinh ngay tại chỗ!

Đồng Học Bàn đầu óc nóng lên, mẹ kiếp! BACK năm giây!

Thời gian rút lui!

Đồng Học Bàn hét lớn : "Tiểu An! Đừng đi! Nằm xuống! Nhanh nằm xuống!"

Tiểu AN sững sốt, phản xạ theo bản năng gục xuống trong bùn cát, một giây sau, một khối đá lớn vọt qua sau lưng hấn, mặt mũi hấn trắng bệch!

Đồng Học Bàn một lần nữa nói tiếp : "Tiếp tục chạy! Tiếp tục! Nhanh!"

Tiểu An lão đảo đứng lên, lau mồ hôi, kinh hoảng chạy về phía trước!

Lưu Đại Hải đẩy người trung niên bên cạnh : "Tiếp tục! Nhanh đuổi theo lệ lên! Không cần sợ! Có Đồng cục trưởng ở đây!"

Đồng Học Bàn nói : "Mọi người chỉ cần chạy về phía trước! Tất cả đã có tôi!"

Đồng Học Bàn là nhân vật phong vân của huyện Duyên Đài, phàm là người thường xem báo hay lên mạng, phần lớn đều biết hấn, hai sự kiện lần trước đều hấn là phải chết, nhưng mà Tiểu Đồng cục trưởng đã thần kỳ xoay chuyển càn khôn, cho nên mọi người đối với hấn vô cùng tin tưởng, nghe Đồng cục trưởng nói, trong lòng không ít người đều kiên định lại, lấy dũng khí, theo bước chân của tiểu An chạy đi!

Tàn suất rơi của đá vụn vô cùng cao, một người rồi lại một người ngã xuống!

"Chị kia! Cúi đầu! cúi đầu nhanh!"

"Em trai! Đừng đi! Đứng yên tại chỗ! Dừng lại!"

"Anh kia, nằm úp xuống! Tay bảo vệ đầu! Nhanh lên một chút!"

Đồng Học Bàn một lần rồi lại một lần dùng BACK, kéo những người từ trong tay của tử thần về lại, Lưu Đại Hải đã sớm bị choáng váng, xung quanh đều là mưa to, mưa phùn lất phất, nhìn còn nhìn không rõ, hơn nữa tốc độ rơi của đất đá rất nhanh, còn bùn cát thì bình thường hay thay đổi phương hướng, nói chung căn bản là không có vị trí cố định, gã không rõ Tiểu Đồng cục trưởng làm sao mà biết được tảng đá sẽ trúng ai, thậm chí là trúng ở đâu!

"Lão Lưu! Đến lượt anh!" Đồng Học Bàn lớn tiếng nói.

Lưu Đại Hải nhú mày, phát hiện ra bên này chỉ còn gã và Đồng cục trưởng : "Đồng cục trưởng, ngài đi trước!"

Đồng Học Bàn đẩy gã một cái : "Đừng con mẹ nó nhiều lời! Đi mau! Tôi lo phần sau!"

Lưu Đại Hải đỏ mắt nói : "Đồng cục trưởng!"

”Đi mau”

Lúc này, đá vụn rơi xuống dần dần ít lại, chỉ có vài khối đá nhỏ mà thôi, cho dù có rơi trúng người bọn họ cũng không có trở ngại gì, Đồng Học Bàn cũng không dùng BACK để nhắc bọn họ tránh né nổ, chủ yếu là vì thời gian còn lại thật sự không còn nhiều lắm, hẳn không có cần thận tính toán qua, phỏng chừng là còn chưa đến hai mươi giây đồng hồ, thậm chí có thể là bảy tám giây hoặc là một hai giây cũng không cùng!

Kétttttt !!! Xe cảnh sát chạy đến!

Trần Phát và cảnh viên của đồn công an nhảy xuống : ”Đồng cục trưởng! Lưu sở trưởng!”

Tạ Tuệ Lan và Tào Húc Bằng Lương Thành Bằng, còn có người nhà của người bị kẹt cũng nhảy xuống xe, người mọi ở đây trên mặt đều lộ vẻ kích động không thể che giấu được, ai cũng không ngờ rằng, Tiểu Đồng cục trưởng tự nhiên lại thật con mẹ nó cứu được người! Hoàn cảnh ác liệt như thế, trên người Tiểu Đồng cục trưởng còn bị thương, không chỉ có như vậy, Đồng Học Bàn cùng một cái xeng đã đào ra được người cứu lên, cái này không thể nào sử dụng vận khí tốt để hình dung nữa rồi, là kỳ tích, tuyệt đối là kỳ tích!

”Tiểu Quyên!”

”Lỗi Lỗi! Hu hu! Lỗi Lỗi của tôi!”

Người thiếu phụ và đứa bé trai chạy ra khỏi lớp bùn cát, người thân của bọn họ khóc hô ôm lấy bọn họ ngay.

”Mẹ! Hu hu!”

”Đại Vũ! Hu hu! Em sợ muốn chết! Làm em sợ muốn chết!”

”Không sao đâu! Bây giờ đã không có sao nữa!”

Người thân đoàn tụ, mọi người do quá vui mà khóc.

Tạ Tuệ Lan lớn tiếng nói : ”Nhanh lên một chút! Nhanh!”

Lương Thành Bằng vung tay áo, cùng mấy người của đội cứu viện vọt đến, kéo những người bị kẹt trong bùn cát ra, một người, hai người, ba người, bốn người, mọi người từ từ được giải thoát, hiện tại, trên lớp bùn cát chỉ còn lại Đồng Học Bàn và Lưu Đại Hải hai người, bọn họ cũng đang bước nhanh qua.

Nhưng đúng lúc này, mặt đất nổ vang, động tĩnh so với trước kia còn kịch liệt hơn, ầm ầm ầm, ầm ầm ầm, trời đất giống như muốn sụp đổ, đám người Đồng Học Bàn biến sắc, mặt trắng bệch nhìn về phía sườn núi, chỉ thấy trên đỉnh núi có một cây cổ thụ đang lặn xuống, tốc độ rất nhanh, đang lao đến hướng sườn núi, có thể khiến ột cây đại thụ cắm rễ sâu trong đất lặn xuống như vậy, không cần nói cũng biết đó chính là đất lở thậm chí là núi lở!

Sắc mặt Trần Phát đại biến : ”Đồng cục trưởng! Chạy mau! Chạy mau!”

Rất nhiều người đều kinh hô : ”Nhanh! Không còn kịp rồi!”, ”Đồng cục trưởng!”

Trời đất biến đổi, cái vụ đất lở này lớn hơn rất nhiều lần so với lúc đầu nhiều, nếu như bị cuốn vào trong, căn bản là phải chết không thể nghi ngờ!!

Lưu Đại Hải nóng nảy nói : ”Đồng cục trưởng! Ngài đi trước!”

Đồng Học Bàn quát nói : ”Đừng nói lời vô ích! Đi mau! Nếu không ai cũng không chạy được!”

”Đồng cục trưởng!”

”Đi!” Bỗng nhiên, một hòn đá to bằng một trái banh bay đến mà không hề có dấu hiệu báo trước, bộp! Đập thẳng vào ngực của Lưu Đại Hải, Lưu Đại Hải mở to mắt ra ngã xuống đất, không kịp phát ra một tiếng kêu nào hết!

”Lão Lưu!” Đồng Học Bàn giận dữ hét : ”BACK mười giây đồng hồ!”

Hình ảnh biến đổi!

Đồng Học Bàn vội vội vàng vàng nhắc nhở Lưu Đại Hải tránh né, nhưng đảo mắt qua nhìn, hấn kinh hoàng toát mồ hôi lạnh toàn thân!

Khối đá kia đã gần ngay trước mắt, tám mét sáu mét ... bốn mét ... sắp rơi trúng rồi!

Đồng Học Bàn rõ ràng, nếu như là mười giây đồng hồ, hòn đá hấn là còn nằm trên núi, mình cũng có đủ thời gian để kêu Lưu Đại Hải tránh né, nhưng hiện tại thời gian lui lại hiển nhiên là không đủ mười giây rồi, cùng lắm là chỉ khoảng ba giây đồng hồ, BACK hấn là không có vấn đề, giải thích duy nhất chính là, đã không còn biện pháp lui về mười giây đồng hồ trước đây! Hết rồi! BACK dùng để giữ mạng một giây cũng không còn!

”Lão Lưu!”

”Lưu sở trường!” Mọi người cách đó không xa cũng chú ý đến hòn đá đang bay xuống, đều hô to lên!

Lưu Đại Hải không kịp tránh né, tuyệt vọng trơ mắt ra nhìn tất cả!

Đồng Học Bàn đã không kịp nghĩ nhiều, hô một tiếng lao đến, đè Lưu Đại Hải xuống lớp bùn cát!

Ngay sau đó, một âm thanh vang lên từ sau lưng của Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn học ra một ngụm máu, hòn đá đã đập trúng lưng hấn, hấn đã chịu hòn đá ấy thay cho Lưu Đại Hải!

245. Chương 245: Phải Chết?

”Đồng cục trưởng!”

”Đồng cục trưởng!”

”Nguy hiểm!”

Mọi người xa xa đều kêu lên sợ hãi!

Viễn mắt Lưu Đại Hải ướn lên, gã tự vẫn có giao tình không tồi với Đồng cục trưởng, nhưng cùng những người khác so sánh ra, thì Đồng Học Bàn dù sao cũng là lãnh đạo của gã, dù sao cũng mới đến huyện Duyên Đài được nửa năm, cho dù quan hệ có gần, thì cũng không đến cái mức giao mạng như vậy, Lưu Đại Hải nghĩ sao cũng không ngờ rằng, Đồng cục trưởng thân là lãnh đạo của gã, tự nhiên lại thay gã chịu một đòn trí mạng như vậy, dùng thân thể để ngăn cản cho gã!

Lưu Đại Hải hoảng hốt đón lấy Đồng Học Bàn : ”Đồng cục trưởng! Đồng cục trưởng! Ngài thế nào? Thế nào?”

Đồng Học Bàn ho khan hai tiếng, trong miệng đầy máu : ”Không có việc gì, phù, đi mau!”

”Ngài bị thương! Tôi đỡ ngài!” Mấy thấy đất lở đã đến sườn núi, tình thế nguy cấp đến cực điểm, Lưu Đại Hải nhất thời luống cuống.

Đồng Học Bàn đẩy gã ra : ”Hai người cùng đi không đi ra được! Mặc kệ tôi! Anh đi trước đi!”

Lưu Đại Hải không biết nên làm sao, nói : ”Đồng cục trưởng!”

”Đi!” Đồng Học Bàn thở ra một hơi hỗn hển, hung hăng đẩy gã một cái.

Lưu Đại Hải lão đảo vài bước, quay đầu lại, mặt đỏ mắt đỏ khê cắn môi, xoay người chạy nhanh về phía trước!

Lương Thành Bằng tức giận nói : ”Tiểu Đồng! Cậu cũng nhanh chóng lại đây! Nhanh! Đất lở sắp xuống tới rồi! Nhanh lên một chút!”

Khi này, lúc hòn đá đập vào người, lực phủ ngũ tạng của Đồng Học Bàn như bị chấn nát ra, hít thở hai hơi cuối cùng mới có thể đỡ lại một chút, nghe vậy, hấn lập tức đứng lên, đi nhanh về hướng phía sau Lưu Đại Hải, lại nhìn lên trên núi, đất lở đã đến giữa sườn núi rồi, cây đại thụ đã bị nhổ tận gốc, cuộn trào vô cùng mãnh liệt, khoảng cách đến chỗ Đồng Học Bàn chỉ còn khoảng mười mét!

Chạy! Chạy! Chạy!

Trong đầu Đồng Học Bân chỉ còn lại duy nhất một ý niệm!

Nhưng đúng lúc này, âm thanh của một đôi vợ chồng vang lên giữa không trung.

"Nữ Nữ đâu? Nữ Nữ sao không thấy! Nữ Nữ của tôi! Nữ Nữ!"

"Các người có thấy một đứa bé gái khoảng sáu bảy tuổi không? Đó là con gái của tôi! Nó cũng ở trong xe!"

Một cảnh viên trốn ra được nói : "Trong xe tối qua, chúng tôi cũng không chú ý! Lúc đi ra không nghe thấy tiếng của cô bé, có thể đã ..."

Người chồng quát : "Không có khả năng! Nữ Nữ không sao!"

Người vợ khóc hô : "Con gái của tôi còn chưa đi ra! Cứu con bé đi! Ai tới cứu con bé đi!"

Lương Thành Bằng nói : "Không đủ thời gian! Trở về cũng không còn kịp!"

Người chồng dường như điên lên, hô : "Nữ Nữ! Nữ Nữ con ở đâu! Mau ra đây! Mau ra đây!"

Ầm ầm, đất lở diện tích lớn càng ngày càng gần, một trăm mét! Tám mươi mét! Sáu mươi mét! Lưu Đại Hải chạy xuống khỏi tầng bùn cát, thở hổn hển tại chỗ, xoay người lại nhìn Đồng Học Bân đang đi xuống theo, nhưng mà Đồng Học Bân chưa kịp đi xuống khỏi lớp bùn cát, thì nghe được tiếng khóc của một cô bé vang lên sau lưng!

"Nữ Nữ! Là Nữ Nữ!"

"Mau cứu nó đi! Mau cứu con gái của tôi!"

Đồng Học Bân kinh ngạc quay đầu lại, lúc đầu hấn cho rằng trong xe không còn ai, ai ngờ giờ phút này, tự nhiên có một đứa bé gái khoảng sáu bảy tuổi đi ra từ trong cửa xe buýt, rất có thể là vừa rồi trong lúc Đồng Học Bân cứu người, cô bé này bởi vì thiếu dưỡng khí mà ngất đi, cho nên mọi người mới không phát hiện ra, lại nhìn chỗ cô bé đang đứng, chỗ ấy chính là nơi mà đất lở sạt xuống, cô bé đứng ngay góc ra chỗ đó, khóc oa oa lên!

Lưu Đại Hải và mấy người cảnh viên kéo đôi vợ chồng đang muốn xông tới kia : "Không còn kịp rồi!"

Người vợ phát ra tiếng khóc hô làm đau lòng tất cả : "Nữ Nữ! không! Khôngggggggg!"

Nữ Nữ lau nước mắt hô : "Mẹ ơi! Ba ơi! Hu hu! Cứu con! Cứu con với!"

"Nữ Nữ!"

Đúng vậy, đã không còn kịp rồi, vóc người của Nữ Nữ quá nhỏ nhắn, căn bản là không cách nào chạy ra được, cho dù chạy, cô bé không kịp thoát khỏi lớp bùn cát này, thì đất lở trên núi đã gào thét nuốt chửng cô bé, chứ đừng nói là có người chạy đến cứu cô bé, vô luận thế nào, cũng không còn kịp rồi!"

Mẹ của Nữ Nữ vừa khóc vừa nói : "Cầu xin các người! Ai tới cứu con gái của tôi!"

Cha của Nữ Nữ thì giẫy khỏi người cảnh viên : "Buông ra! Để tôi đi qua! Để cho tôi đi qua!"

Lưu Đại Hải nói : "Đồng cục trưởng! Mau xuống đây! Nhanh lên!"

Ai cũng biết, đứa bé gái tên Nữ Nữ này đã không cứu được nữa rồi, cha và mẹ của Nữ Nữ cũng rõ ràng điểm này, rơi lệ đầy mặt, nhìn thân ảnh nhỏ bé của Nữ Nữ, một người thì ngồi bệch xuống đất, người kia thì ôm mặt khóc rống lên. Nhìn bọn họ, không ít người đều thở dài trong lòng, bay giờ cho dù là thần tiên đến, chỉ sợ là cũng không cứu được bé gái!

Nhưng sau một giây, cảnh tượng khiến ọi người mở to mắt ra đã xuất hiện!

Đồng Học Bân nghiêm mặt quay đầu lại nhìn xem xét, tự nhiên không nhảy xuống khỏi lớp bùn cát, mà lại quay người lại, chạy trở lại đường cũ!

Tạ Tuệ Lan ngậy ngấn cả người!

Tào Húc Bằng ngậy ngấn cả người!

Lương Thành Bằng ngây ngẩn cả người!

Cha mẹ của Nữ Nữ cùng dân chúng xung quanh cũng đều ngây ngẩn cả người!

”Đồng cục trưởng!”

”Đồng cục trưởng! Đừng đi! Đừng đi!”

”Mau trở lại! Không kịp rồi! Đã không kịp rồi!”

Tạ Tuệ Lan sắc mặt trắng bệch, nổi giận dưng dưng nói : ”Tiểu Đồng! Cậu trở lại cho tôi!”

”Đồng cục trưởngggggg!”

Đất lở đã nuốt hơn một nửa sườn núi, trong nháy mắt sẽ vọt xuống đến chân núi! Vị trí của chỗ bọn người Tạ Tuệ Lan đang đứng thì không có trở ngại gì, nhưng mà chỗ chiếc xe buýt và Nữ Nữ đang đứng thì lại chính là trung tâm của nơi mà đất lở sạt xuống, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ nữa!

Năm mươi mét!

Bốn mươi mét!

Ba mươi mét!

Chậm! Tất cả đều đã chậm!

”Đồng cục trưởng! Trở về đi!

Đồng Học Bàn nói cái gì cũng không nghe, quay đầu lại quát đứa bé gái : ”Mau tới đây! Chạy tới đây!”

Nữ Nữ vừa nghe, vừa khóc vừa chạy đến hướng của Đồng Học Bàn!

Đồng Học Bàn khom lưng ôm lấy cô bé, nhưng khi muốn chạy trở về thì phát hiện, đất lở khổng lồ đã ngay trước mắt, ầm ầm ầm, ầm ầm ầm, chỉ còn hơn mười mét!

Tiêu!

Toàn bộ tiêu rồi!

”Đồng cục trưởng!”

”Nữ Nữ!”

Mười mét ...

Tám mét ...

Đồng Học Bàn hít sâu một hơi, trong lòng cười khổ một chút, cũng không biết lựa chọn của mình có phải là chính xác hay không, nhưng hiện tại ngay cả một chút thời gian hối hận cũng không có, Đồng Học Bàn hai tay tập trung sức lại, dưới chân đứng vững, nâng cái móng của cô bé lên, hét một tiếng, dùng hết sức lực toàn thân ném cô bé về hướng của lãnh đạo huyện : ”Đón lấy cô bé!”

Sáu mét

Năm mét ...

Kịch kịch!

Cô bé ngã mạnh xuống sát lớp bùn cát, Lưu Đại Hải ở gần nhất vội vàng chạy tới ẵm cô bé lên!

”Đồng cục trưởng!” Lưu Đại Hải khàn giọng hô to một tiếng

Nước mắt, xuất hiện ở trên mặt rất nhiều người.

Lưu Đại Hải khóc, Trần Phát khóc, dân chúng khóc, ngay cả Lương Thành Bằng cũng rơi nước mắt xuống!

Đồng Học Bàn nở ra một nụ cười không dễ nhìn cho lắm, hơi hơi khoát tay, nói cái gì cũng không nói, hiện tại, ngay cả thời gian để lại di ngôn cũng không có.

Ba mét ...

Hai mét ...

Một mét

Đất lở gào thét mà tới!

Trong nháy mắt nuốt chửng tất cả !!!

246. Chương 246: Lại Năm Viện!

"Đồng cục trưởng!"

"Đồng cục trưởng!"

"Tiểu Đồng!"

Cuồn cuộn, gào thét, cắn nuốt ...

Đất lở như Trường Giang cuồn cuộn quét qua tất cả, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc!

Không lâu sau, tất cả trở lại bình tĩnh, mưa to dần dần nhỏ lại, tầng bùn cát thứ hai trước mắt đã dày lên đến thêm hai mét, thậm chí là còn tràn đến bên chân của mọi người, bất quá tất cả mọi người đều không cảm thấy gì. Tạ Tuệ Lan và Tào Húc Bằng kinh ngạc nhìn vào chỗ mà Đồng Học Bản biến mất, Lương Thành Bằng cởi áo mưa ra, ngã gục trên mặt đất. Đám người Trần Phát thì hô tên của Đồng cục trưởng, người dân được cứu ra cùng với người thân ôm nhau cùng một chỗ mà khóc hô, người thân thì đoàn tụ, tất cả người mắc kẹt đều được cứu ra, nhưng mà, Đồng Học Bản thì không trở về!

Trên tầng bùn cát vắng vẻ, cái gì cũng không có!

Mấy người cảnh viên của đồn công an Huệ Điền Hương đặt mông ngồi xuống đất, xong rồi! Tất cả đã xong rồi!

Lưu Đại Hải ngơ ngác nhìn về chỗ đó, bỗng nhiên, gã tìm trái tìm phải, chụp lấy một cây xẻng vọt đến trước!

"Lưu sở trưởng! Ngài làm cái gì vậy?" Hai người cảnh sát nhân dân vô thức túm lấy gã.

Lưu Đại Hải hất tay ra nói : "Cứu người! Đồng cục trưởng còn ở bên trong!"

Hai người cảnh sát vội la lên : "Ngài không thể đi! Bùn cát còn chưa ổn định! Đi là chịu chết đó!"

Lưu Đại Hải trợn mắt nhìn : "Hai thằng nhóc các cậu buông tôi ra! Mạng của tôi đều là do Đồng cục trưởng cứu! Tôi con mẹ nó sợ cái gì!" Một người cảnh sát của đồn công an Huệ Điền Hương thấy thế, xắn tay áo lên muốn lao về hướng tầng bùn cát, kết quả là bị hai ba người của đội cứu viện túm lại.

Lương Thành Bằng quát : "Bình tĩnh lại một chút!"

Tạ Tuệ Lan đột nhiên nói : "Sao xe cứu viện còn chưa tới! Gọi điện thoại! Nhanh tìm người cho tôi!"

Người của huyện cục bên cạnh lau nước mắt, nhanh chóng lấy ra điện thoại di động bấm một dãy số : " A lô, các người đến đâu rồi ... sao ... mới tới Nam khẩu đường đi không dễ?" Không đợi hắn nói được thêm cái gì, Tào Húc Bằng đã đoạt lấy điện thoại, giận dữ hét : "Các người làm việc cái kiểu gì thế? Há? Đừng có lý do với tôi! Trong vòng năm phút đồng hồ các người nếu như không đến được hiện trường! Toàn bộ con mẹ nó cuốn gói rút xéo ngay cho tôi! Nghe rõ không?"

Một phút ...

Hai phút ...

Lương Thành Bằng đi tới đi lui tại chỗ : "Đưa người bị thương đi trước!"

đám người Trần Phát chịu đựng đau thương, đi qua định đem mấy người dân chúng đến bệnh viện.

Ai mà ngờ mấy người dân lại nói rằng : "Không thấy Đồng cục trưởng đi ra! Chúng tôi không đi!"

Một bà lão gạt nước mắt nói : "Tôi cũng không đi! Đồng cục trưởng khẳng định không có việc gì! Khẳng định không sao cả!"

Những người được cứu ra khác không ai muốn đình, nhìn chăm chăm vào chỗ mà Đồng Học Bàn vừa mới đứng khi nãy. Nhân tâm cũng bằng máu bằng thịt, tất cả hành động của Đồng cục trưởng từ đầu đến đuôi tất cả mọi người đều nhìn thấy trong mắt, nếu không có Đồng Học Bàn, người thân của bọn họ đã sớm chết trong xe rồi, một người cũng không sống được! Bất quá, cái tình hình này ai cũng biết, cơ hội Đồng Học Bàn còn sống hầu như là bằng không rồi!

Đồng Học Bàn còn sống không?

Ài ...

Miễn cưỡng coi như còn sống đi

Trong khoảnh khắc đất lở ụp xuống, Đồng Học Bàn dùng hết sức lực cuối cùng của mình, lao mình vào chỗ cô bé Nữ Nữ vừa đứng khi nãy, cũng là chỗ cửa xe buýt lúc đầu, bùn cát xung quanh cửa xe chậm rãi chảy vào trong, không gian để lại cho Đồng Học Bàn không nhiều lắm, hắn vùng vẫy như bơi sẩy vào trong, chỉ là trong lúc nhất thời toàn thân người không thể chiu vào trong xe được, khi đất cát đến, lực đánh thật lớn đổ ập vào hầu như làm cho hai chân của Đồng Học Bàn gãy vụn ra, dựa vào chút sức còn sót lại trên người, Đồng Học Bàn liều mạng mở cửa xe, cuối cùng mới có thể tiến vào trong xe.

Bốn phía tất cả đều là bùn cát, là từ ngoài cửa xe chảy vào, không gian lưu lại cho hắn càng ngày càng ít.

Đồng Học Bàn muốn đứng lên, nhưng mà hai chân hình như gãy hết rồi, cảm giác đau đớn xé rách căn bản không thể nào điều khiển được, miễn miễn cưỡng cưỡng, Đồng Học Bàn lết đến gần cửa xe, dùng một miếng đệm lót chặn ở cửa xe, làm chậm tốc độ chảy vào trong của bùn cát, sau đó, Đồng Học Bàn thở dài dựa vào đáy, nhìn thùng xe tối đen như mực, hắn cười khổ, chậm rãi nhắm hai mắt lại, lẳng lặng chờ đợi thần chết đến thăm hắn.

Bùn cát ảm ướt chậm rãi chảy qua ngực của Đồng Học Bàn, không khí trong xe còn lại quá ít.

Mười phút, hắn đại khái là chỉ còn kéo dài sinh mạng này được mười phút! Cho dù không khí còn, thì cũng bị chết chìm do bùn cát lấp lên!

Đồng Học Bàn ngưỡng cổ lên một chút, bỗng nhiên có chút hối hận, mình còn nhiều chuyện chưa làm, chính khoa còn chưa được đề lên, vì cứu mấy người dân mà bỏ mạng lại ở đây, đáng giá sao? Nếu như bây giờ có một ký giả cầm micro hỏi Đồng Học Bàn, Đồng Học Bàn khẳng định sẽ hiên ngang lẫm liệt nói đáng giá, nhưng mà tỉnh táo nghĩ lại, nếu như nói đáng giá thì lại có vẻ khoác lác quá, đúng vậy, Đồng Học Bàn nghĩ rằng không đáng, mình còn trẻ, còn chưa có kết hôn, còn nhiều đường phải đi, vì người khác mà bỏ mạng lại, đáng giá cái con khỉ mốc!

Mình đúng là quá xúc động rồi!

Thế nhưng, nếu như cho Đồng Học Bàn một cơ hội lựa chọn lại lần nữa, sợ rằng hắn cũng sẽ đi cứu người.

Đồng Học Bàn không phải cái loại người am hiểu dùng lý trí suy xét vấn đề, đầu óc nóng lên là tùy tâm sở dục làm thôi, lúc cứu người hắn quả thật là không nghĩ nhiều như vậy, cũng chỉ là lúc xong chuyện rồi mới vỗ ót hối hận, nếu như lần sau có dân chúng gặp nạn, hắn phỏng chừng là lại động thân ra, bằng không, trong những ngày tháng về sau, cái mà hắn hối hận không phải là chuyện đã đi cứu người, mà sẽ là hối hận vì sao lúc đó lại không đi cứu người!

Từ cái góc độ này mà nói, Đồng Học Bàn rốt cục là một người rất mâu thuẫn ...

Một phút đồng hồ ...

Hai phút ...

Ba phút

Bùn cát cao hai mét, cái đệm lót của cái ghế hiển nhiên là không có biện pháp ngăn chặn rồi, bùn cát trong sẽ đã qua cái cổ của Đồng Học Bàn, hần bắt đầu cảm thấy hít thở có chút khó khăn rồi, ngực hoảng lên, kết quả là, Đồng Học Bàn cử động hai chân bị gãy xương, tựa vào thành xe mới miễn cưỡng chống đỡ được..

Sáu phút đồng hồ ...

Tám phút đồng hồ ...

Mười phút đồng hồ ...

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sinh mạng của Đồng Học Bàn cũng từng chút từng chút đến phần kết.

Người sắp chết, thường hay nghĩ những chuyện tương đối hoang đường, Đồng Học Bàn bây giờ nghĩ, nếu như cho hần một cơ hội nữa, hần sẽ sống ích kỷ một chút, phải hưởng thụ niềm vui của cuộc sống, quan? Có thể thắng bao nhiêu thì cao lên bấy nhiêu! Tiền? Có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu! Vợ? Có thể lấy được bao nhiêu ... ặc, cái này không thể quá nhiều, nhiều quá thì lộn xộn, ừm, Tạ Tuệ Lan một người, Cù Vân Huyền một người, Ngụ Mỹ Hà một người, à ừm, tam thê tứ thiếp thì bỏ phần sau đi, tam thê đủ rồi. Nghĩ đến đây, Đồng Học Bàn cảm thấy mình thật là lạc quan, sắp chết đến nơi rồi mà còn tưởng tượng mấy chuyện tào lao!

Mười một phút đồng hồ ...

Mười hai phút đồng hồ ...

Bùn cát lại một lần nữa dâng lên đến cổ, toàn bộ xe buýt hầu như đã bị lấp đầy.

Đi tới cửa xe? Bên trên là bùn cát cao hơn hai mét, tuyệt đối hần là phải chết không thể nghi ngờ rồi!

Chờ trong xe buýt? Không khí đã cạn hết rồi, cũng là hần phải chết không thể nghi ngờ!

Hô hấp của Đồng Học Bàn dần dần gấp, hít thở từng ngụm từng ngụm, nhưng không có cảm giác được dưỡng khí tiến vào trong phổi, đầu càng ngày càng mơ hồ, con mắt càng ngày càng choáng, chậm rãi, Đồng Học Bàn rất cực bởi vì thiếu dưỡng khí cực độ mà hôn mê bất tỉnh, bốn phía lại một lần nữa lâm vào trong bóng tối dày đặc, loại cảm giác này Đồng Học Bàn rất là quen thuộc, lần tai nạn xe ấy, lần bị bắn trúng đầu ấy, khi đó đều tiến nhập vào trạng thái này.

Mình đã chết rồi sao?

Ài, hần là đúng rồi.

.....

.....

.....

.....

...

Không biết là qua bao lâu, bên tai bỗng nhiên truyền đến mấy âm thanh.

"Tĩnh! Hần tĩnh!"

"Nhanh lên! Mau gọi bác sĩ tới! Mau gọi bác sĩ!"

"Tiểu Bàn!"

Mí mắt của Đồng Học Bàn không mở lên được, chỉ cảm thấy cả người đau đớn muốn xé toạc ra, nghe được mấy âm thanh này, Đồng Học Bàn trong lòng hơi sửng sốt, ơ, mình không chết? Lại một lát sau, rốt cục có thể mở mắt lên, Đồng Học Bàn hí mắt nhìn một chút, phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, bên cạnh còn có không ít thiết bị, Đồng Học Bàn còn thấy được mẹ già Loan Hiểu Bình hai mắt đầm lệ nhìn mình, xung quanh còn có mấy bác sĩ và y tá đang bận rộn gì đó.

Loan Hiểu Bình khóc ròng nói : "Tiểu Bàn, con, con nghe thấy mẹ nói không?"

Đồng Học Bân nở ra một nụ cười khá là xấu xí : "Con ... con ... không phải ... người điếc ..." Khí lực rất yếu, ngay cả nói liên tục cũng không được.

Loan Hiểu Bình che cái miệng lại, khóc hu hu tại chỗ.

Đồng Học Bân yêu thương nói : "Mẹ ... con đã nói ... con phúc lớn mạng lớn ... không chết được ..."

"Mẹ thiếu chút nữa bị con hù chết rồi! Thiếu chút nữa bị con hù chết rồi!"

Sau đó, Đồng Học Bân lại mơ màng đi vào giấc ngủ, mơ màng màng làm vài giấc mộng, chờ lần thứ hai hần tỉnh lại, trời hình như đã tối, Đồng Học Bân hơi mở mắt ra, cảm thấy thân thể khôi phục lại rất nhiều, không còn khó chịu như vậy nữa. Lúc này, Loan Hiểu Bình cầm chút trái cây từ ngoài phòng bệnh đi vào, Đồng Học Bân suy yếu nói : "Mẹ, đây là bệnh viện gì, hoàn cảnh không tồi, bệnh viện nhân dân huyện Duyên Đài có phòng bệnh tốt như vậy sao?"

Loan Hiểu Bình đỏ mắt lên nói : "Đây là kinh thành, bệnh viện Tích Thủy Đàm"

Đồng Học Bân kinh ngạc : "Sao lại đến kinh thành?"

"Con nói đi, con ở bệnh viện nhân dân huyện Duyên Đài hôn mê suốt, bệnh viện đã đưa thông báo bệnh tình nguy kịch, sau đó bên bệnh viện kiến nghị đến bệnh viện lớn của kinh thành thử một lần, mới đưa đến kinh để điều trị" Loan Hiểu Bình lau lau mũi, khi nhận được thư thông báo bệnh tình nguy kịch, cả người bà hầu như tan vỡ, cũng không biết là đã ký tên lên như thế nào nữa : "Con còn tưởng là chuyện của sáng sớm sao? Con đã hôn mê ba ngày rồi đấy!"

Đồng Học Bân a một tiếng : "Lâu như vậy?"

Loan Hiểu Bình lòng còn sợ hãi nói : "Bác sĩ đều nói con là nhặt được một cái mạng về, dưới loạn tình huống này, đổi lại là người thường thì đã chết sớm rồi!"

Đồng Học Bân vội hỏi : "Đúng rồi, vậy con làm sao đi ra khỏi xe buýt?"

Thì ra, khi Đồng Học Bân bị nhốt trong xe buýt không lâu, thì mưa to bên ngoài ngừng lại, trên núi cũng không còn đá vụn đất cát rơi xuống nữa, lúc này xe cứu viện cũng đã tới, sau nhiều lần trắc trở mới mở được con đường dẫn vào bên trong xe buýt, đem Đồng Học Bân đã ngất xỉu bên trong xe ra ngoài, may mà cứu viện đúng lúc, mẹ già nói, nếu cho dù chậm một hai phút đồng hồ, thì mạng của Đồng Học Bân tuyệt đối không cách nào giữ được nữa, thật sự đúng là nhặt được một cái mạng về!

Đồng Học Bân vui, trong lòng nói anh em, mạng ghê gồm thật nha!

"Vậy con bị thương cái gì? Sao chân không động đậy được?"

"Nứt cốt, gãy xương"

"Ặc, vậy có di chứng gì không?"

"Không có, bác sĩ nói con hai tháng nữa là có thể hồi phục lại rồi"

"Ừc, vậy thì tốt rồi" Giật giật cánh tay, không có bị gì cả, bây giờ chỉ là chân không nhúc nhích được.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại của Đồng Học Bân không ngừng vang lên.

Loan Hiểu Bình hình như đã quên, nghe điện thoại a lô một tiếng, sau đó thông báo tình hình của Đồng Học Bân cho người bên kia nghe. Trong một tiếng, có khoảng chừng mười mấy người gọi điện thoại đến ân cần hỏi thăm, hiển nhiên là bên huyện Duyên Đài đã biết chuyện Đồng Học Bân vượt qua thời kỳ nguy hiểm, Loan Hiểu Bình báo lại cho từng người biết.

Đồng Học Bân cũng không nghe điện thoại, nhờ mẹ già hỗ trợ cảm ơn sự quan tâm của mọi người.

Thừa dịp lúc này, ánh mắt của Đồng Học Bân chuyển hướng lên một tờ báo trên bàn, là báo của tỉnh, tiêu đề trang nhất hình như là có tin của mình, vì vậy đưa tay ra cầm lấy tờ báo, đọc đọc một chút. Bên trong ghi lại cảnh tượng Đồng Học Bân cứu người, hình ảnh đứng ở trong mưa bão bùn đất, Đồng Học Bân nhìn mà có chút ngượng ngùng, bậy bạ quá!

Lúc này, mẹ già đột nhiên che điện thoại nhìn qua đây : " Là điện thoại của Lương cục trưởng"

"Cái này nghe" Đồng Học Bản đưa tay tiếp điện thoại : "A lô, Lương cục trưởng à, tôi Tiểu Đồng đây"

" ... Tên nhóc cậu, khá lắm!"

Đồng Học Bản cười xấu hổ nói : "Khiến cho ngài lo lắng, thật sự không phải"

Lương Thành Bằng nghe được trạng thái của hắn đã tốt, trong lòng cũng yên tâm lại : "Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi, tên nhóc cậu lần này lại lập công rồi, sáu bảy mạng người, đều được cậu cứu ra, biết không? Sự tính của cậu không chỉ được lên trang nhất của báo tỉnh, mà ngay cả đài truyền hình địa phương hai ngày nay đều phát đi phát lại, còn cố ý làm một chuyên mục đưa tin về cậu, đem vụ bắt cóc trong trường và vụ án nhảy lầu phát sóng lại"

Đồng Học Bản vừa mừng vừa sợ nói : "Tâng bốc quá"

"Cái phần vinh dự này cậu nên có được, từ từ đường bình, chờ cậu về tôi sẽ thỉnh công cho cậu"

"Khụ khụ, cái kia, là nhị đẳng công hay là nhất đẳng công"

"Cậu đó, ha ha, thành phố đã khen ngợi, đương nhiên là nhất đẳng công!"

Ở niên đại hòa bình, nhất đẳng công có thể còn khó hơn lên trời, rất nhiều người có công hiển trọng đại cũng không thu được cơ hội nhận nhất đẳng công, tâm tình của Đồng Học Bản liên tốt lên một chút, đây chính là một chiến tích trần trụi, hơn nữa cộng với nhị đẳng công và tam đẳng công trước đây, việc đề danh vào khoa chính của mình lại gần thêm một chút, Đồng Học Bản nhanh chóng nói lời cảm ơn : "Cảm ơn Lương cục trưởng, tôi nhất định tranh thủ nhanh chóng hồi phục, sớm ngày trở lại trận tuyến"

Lương Thành Bằng nói : "Đừng, cậu khỏi cần, huyện đã phê cho cậu ba tháng ngày nghỉ, cậu nghỉ ngơi kiên định cho tôi, cái khác không cần phải làm hiểu không?"

"Khụ khụ, hiểu rồi, hiểu rồi"

"Được rồi, không làm phiền cậu nghỉ ngơi, ha ha, tên nhóc cậu, đúng là đã cho cục chúng ta mặt mũi!"

Vừa cúp điện thoại, điện thoại di động lại vang, vừa nhìn dãy số, là của Lưu Đại Hải.

Đồng Học Bản cười tiếp : "Lão Lưu, là tôi!"

Lưu Đại Hải im lặng một chút, khàn khàn nói : "Thân thể ngài thế nào?"

"À, bị thương chút xiu mà thôi, nửa người trên không có vấn đề gì, chỉ là xương đùi bị gãy"

"Đồng cục trưởng, tôi ... tôi ... cái này ..."

"Đã là đàn ông rồi mà còn lúng túng cái gì, có chuyện nhanh chóng nói, tôi đang đợi ăn trái cây, ha ha"

Lưu Đại Hải cắn răng nói : "Đồng cục trưởng, sau này mạng của tôi là của ngài, có việc ngài cứ nói!"

Đồng Học Bản cười nói : "Được rồi được rồi, không cần làm ra vẻ như vậy, hai tháng nữa tôi cũng không thể quay về huyện Duyên Đài, công tác bên kia anh coi chừng giùm tôi, đừng để xảy ra loạn"

"Ngài yên tâm!"

Không lâu sau, Trần Phát, Phùng phó đội trưởng, Tần Dũng, Đường Cẩn, di Hai, những người bạn có giao tình tốt với Đồng Học Bản trên cơ bản đều gọi điện thoại đến, Đồng Học Bản đương nhiên là không nghe hết toàn bộ, thân thể của hắn chống đỡ không nổi, chỉ có thể đưa điện thoại ẹ già, nhờ mẹ già xã giao giúp mình. Bất quá khiến cho Đồng Học Bản có chút phiền muộn chính là, Tạ Tuệ Lan ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, không hỏi một tiếng.

Cuối cùng, Đồng Học Bản không thể làm gì khác hơn là đành trông mong gọi qua.

Reng reng reng, điện thoại đã được chuyển, nhưng mà không có âm thanh.

"A lô, Tạ huyện trưởng"

" ... "

"Khụ khụ, tôi là Tiểu Đồng đây, cái kia cái kia, hiện tại tôi không sao cả, nên báo cáo với ngài một tiếng"

”...”

Đồng Học Bản ặc một tiếng, có gốc cũng biết Tạ tử nổi giận, nhanh chóng nói : ”Xin lỗi xin lỗi, lần này, lần này thật sự là vậy đó, em nói xem tình huống lúc ấy, nếu anh không đi ra những người đó không phải đều phải chết hết sao? Anh không được phép do dự, khụ khụ, cái kia, anh cam đoan, lần này tuyệt đối cam đoan, lần sau nếu có loạn chuyện này nữa anh khẳng định sẽ trốn rất xa, ai muốn ai thì đi, không liên quan đến anh, em xem có được không?”

Tạ Tuệ Lan rốt cục cũng lên tiếng : ”Bản lĩnh của anh thật lớn, bây giờ huyện Duyên Đài ai mà không biết đại danh của Đồng cục trưởng anh?”

”Tạ tử, anh sai thật rồi, lần sau sẽ không viện dẫn lý lẽ nữa”

”Anh có gì mà sai? Là tôi sai, tôi căn bản không nên điều động công tác cho anh!”

”Ai da, em xem em kìa, đừng nóng giận đừng nóng giận, anh không phải là không có việc gì sao?”

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói : ”À, không có việc gì, chỉ là hai chân bị gãy hết, trầy da toàn thân, hôn mê ba ngày, thiếu chút nữa đi đời nhà ma, ha ha, cái này thì tính là gì chứ, bệnh nhỏ trầy nhỏ mà thôi, có đúng không?”

Đồng Học Bản lúng túng nói : ”Đã khiến em lo lắng”

”Ha ha, tôi không lo lắng, Đồng cục trưởng anh là ai chứ? Mười tên tội phạm đều không đánh ngã được anh, đạn không bắn chết anh, đá không đè chết anh, đất lở cũng không chôn chết anh, ha ha, tôi lo lắng cái gì? Hiện tại cho dù ném anh xuống biển sâu Thái Bình dương, ngày hôm sau anh vui vẻ xuất hiện trước mặt của tôi, tôi cũng không có chút kỳ quái!”

Đồng Học Bản đỏ mặt nói : ”Em đừng có chế giễu anh như vậy được không? Lần này thật sự là một ngoài ý muốn”

” ... được rồi, tôi đi họp”

”Đừng vậy mà, em mà giận anh, buổi tối anh ngủ không yên đâu, lòng anh sẽ nặng lắm”

”Tôi không tức giận”

”Trời, em không tức giận mà có thể dùng ngữ khí này sao?”

”Vậy anh kêu tôi phải nói thế nào? Nói tôi bởi vì nhớ mong anh, từ ngày hôm trước đã bắt đầu không ăn? Nói tôi bởi vì lo lắng cho anh, hai ngày nay ngay cả giấc ngủ ba tiếng cũng không có? Nói tôi bởi vì thương nhớ anh, cứ một chút lại gọi điện thoại đến bệnh viện hỏi thăm anh có tỉnh lại hay chưa à?”

Đồng Học Bản trong lòng ảm áp, thì ra Tạ Tuệ Lan lo lắng ỉn nhiều như vậy!

Ngữ khí của Tạ Tuệ Lan đã hòa hoãn lại một chút : ” ... tôi đi họp, tự anh chăm sóc ỉn đi!”

”Ừm, em cũng chú ý thân thể, nhớ ngủ nhớ ăn cơm đầy đủ nha, anh không có việc gì đâu!”

”Từ từ dưỡng bệnh, chờ anh trở về huyện Duyên Đài, coi tôi thu thập anh thế nào!”

”Ặc, muốn giết muốn hiếp thì tùy tiện, bắt quá đừng rút chức quan của anh!” Lần trước Tạ tử đã nói qua câu này.

”Ha ha, lúc nào cũng không quên cái mũ quan của anh!”

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản thoải mái nằm ngửa ra, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Còn sống thật tốt !!!

247. Chương 247: Ngủ

Ngày thứ hai, ánh sáng mặt trời sáng sớm theo cửa sổ chen vào phòng bệnh.

Vài con chim sẻ đậu trên cành cao, hót ca ríu ra ríu rít.

Đồng Học Bản yếu ớt tỉnh dậy, ngáp một cái giật giật vai, cảm thấy có khí lực hơn một ít giác so ngày hôm qua, bất quá vừa nghĩ đến hai ba tháng nay đều phải vượt qua trên giường bệnh, tâm trạng hẳn có chút nhàn nhã, đồng thời lại có chút buồn chán. Lúc này, y tá bưng khay vào tới, kiểm tra cho Đồng Học Bản, mẹ già Loan Hiểu Bình đang cầm hộp đi ra bên ngoài mua điểm tâm, sau khi trở về Đồng Học Bản mới nhìn thấy, trên mặt mẹ già có hai vết đen rõ ràng ở vành mắt, trong con ngươi còn mang theo một tia uể oải và tiêu tụy, hiển nhiên là mấy ngày nay mệt mỏi không ngủ.

”Mẹ, mẹ quay về huyện Duyên Đài đi.”

”Con có một mình sao được, mẹ không có sao.”

”Con cũng không có việc gì, mẹ bận việc nhiều ngày như vậy, nên nghỉ ngơi một chút.”

”Nếu như mẹ đi con sẽ như thế nào? Chân của con không động đậy được, bản thân không có cách nào chiếu cố mình.”

”Ài, tôi lớn như vậy rồi, chút trắc trở ấy còn có thể làm khó con?” Đồng Học Bản biết thân thể mẹ già không tốt, hơn nữa lúc mình hôn mê vẫn lo lắng hãi hùng, huyết áp khẳng định tăng cao, vì vậy yêu thương nói: ”Đừng quản tôi, cảnh sát đưa con đến kinh thành không phải còn chưa có đi sao? Nhờ người ta đưa mẹ trở lại, tôi ở đây không sao đâu, đúng rồi, nếu như mẹ lo lắng, như thế này đi, con gọi điện thoại cho Huyền đi, nhờ Huyền đi đến đây.”

”Vậy con. . .”

”Mẹ nghe con đi mà.”

Nói nửa ngày, Loan Hiểu Bình cuối cùng cũng miễn cưỡng đáp ứng, bên trường học của bà xác thực còn có việc.

Sáng sớm sau khi đổi thuốc xong, Đồng Học Bản lại giục mấy lần, mẹ già mới trăm dằn ngàn dằn quay đầu đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn một mình Đồng Học Bản. Chân bị thương khác với tay bị thương, tay của Đồng Học Bản hiện tại tuy nói chưa hoàn toàn khỏi, nhưng là có thể cử động, có thể làm rất nhiều chuyện, ví dụ như đem bỏ nước tiểu tới, ví dụ như ăn một bữa cơm, cũng không cần có người phải chăm sóc như trước, cho nên hẳn là không cần phiền phức Cù Vân Huyền tới, dù sao nếu như biết mình thiếu chút nữa đi đời nhà ma, Huyền đi lo lắng là chuyện nhỏ, khẳng định còn phải quở trách mình một trận, Đồng Học Bản ngày hôm qua đã bị mẹ già và Tạ tỷ luân phiên gõ đầu vô số lần, thật sự không muốn nghe cái này nữa.

Nhưng đời vẫn cứ như thế, không như mong muốn.

Lúc mười giờ, cánh cửa phòng bệnh bị người vợ vả đẩy ra!

Trước mắt chính là một đôi giày cao gót màu đen, ngay cả vớ chân bao phủ lấy chân đẹp cũng màu đen, váy ngắn màu cà phê, áo sơ mi màu trắng, bộ ngực căng tròn, cổ thon dài, dung nhan khuynh quốc, mái tóc được buộc dài sau lưng, cuối cùng còn có khí chất dịu dàng, Đồng Học Bản sững sốt đủ một giây đồng hồ, đại mỹ nhân ôn nhu trước mắt này của không phải Cù Vân Huyền thì là ai. Lúc này trong mắt Huyền đi hàm chứa lệ, nhìn nhìn hẳn trên giường bệnh không chớp mắt.

”Ặc, Huyền đi tới rồi à?”

”. . . Vì sao không nói cho em biết?”

”Khụ khụ, không phải sợ em lo lắng sao, là mẹ anh vừa gọi điện thoại cho em sao?”

Cù Vân Huyền không lên tiếng, đi tới trước mặt hẳn, yêu thương nhìn chân của hẳn. Đồng Học Bản chỉ biết cô ấy sắp mất mình một trận, con mắt nhắm lại, chờ đợi giáo huấn, ai biết, đợi nửa ngày cũng không có động tĩnh, sau một giây, cánh tay của Đồng Học Bản ngửa lên, chỉ cảm thấy có cái gì giống bọt nước vỡ xuống, mở mắt nhìn cô ấy, Đồng Học Bản lại càng hoảng sợ, vội nói: ”Ấy ấy, sao lại khóc, anh không sao, thật sự không có việc gì.”

Cù Vân Huyền đau lòng muốn chết, ”Cái này gọi là không có việc gì sao?”

"Gãy xương thôi mà, nghỉ dưỡng hai tháng thì lại khỏe như trâu ấy."

Cù Vân Huyền gạt nước mắt, "Anh muốn hừ chết em mới hài lòng có phải không? Có phải không?"

Đồng Học Bàn xua tay, "Không có, thật sự không có."

Tâm tình của Cù Vân Huyền rất kích động, nhất là biết Đồng Học Bàn bị đất lở chôn sống, sau đó lại hôn mê ba ngày thiếu chút nữa đã chết, Cù Vân Huyền ngẫm lại mà sợ hãi, thứ hai là sau khi Đồng Học Bàn tỉnh lại cũng không có nói cho cô ấy biết, nếu không Loan Hiểu Bình gọi điện thoại cho cô ấy kêu cô ấy đi bệnh viện chăm sóc cho Tiểu Bàn, Cù Vân Huyền căn bản là không biết, cô ấy ở kinh thành vẫn bận việc bán đấu giá, không xem báo của tỉnh Bắc Hà.

Đồng Học Bàn bắt đầu dụ cô ấy, đồ ngon đồ ngọt nói thật nhiều.

Cuối cùng, tâm tình của Cù Vân Huyền mới thoáng ổn định, vươn tay, cứng chiều vuốt ve khuôn mặt của Đồng Học Bàn, không nói lời nào.

Đồng Học Bàn cảm thụ được lòng còn sợ hãi của Huyền di, trong lòng ngọt ngào, "Huyền di, đừng như vậy, anh phúc thiên mệnh lớn, không một trăm tám mươi tuổi cũng không chết đâu, ha ha, em xem hai ta đã hai tháng không gặp mặt, em trò chuyện với anh đi, anh nhớ đem nhớ đến diên rồi."

Cù Vân Huyền trừng trừng hằm, "Nói cái gì mà nói, hiện tại em chỉ muốn đánh anh mà thôi!"

"Trời, anh là người bị thương, em thật không khách khí."

"Ai cho anh thể hiện!"

"Khụ khụ, đổi trọng tâm câu chuyện, đổi trọng tâm câu chuyện."

Cù Vân Huyền không để ý đến hằm, trên mặt mặc dù lộ biểu tình tức giận, nhưng tay không nhàn rồi, lấy ra khăn mặt sạch sẽ quay lại phòng vệ sinh dùng nước nóng thấm ướt, đi tới, rất ôn nhu xoa mặt cho Đồng Học Bàn, xoa vai, xoa trên người, sau đó cô ấy cầm lấy phích nước nóng trên bàn, mang dép lê đi ra ngoài đánh lấy nước nóng trở về, rót một ly nước cầm ở trong tay, Huyền di ngồi bên cạnh giường bệnh, thổi vù vù, dứt cho Đồng Học Bàn uống.

"Tay anh có thể động, để anh làm."

"Há mồm."

"Thật không cần."

"Có tin em đánh anh hay không? Há mồm."

Bất đắc dĩ, Đồng Học Bàn không thể làm gì khác hơn là há mồm như một đứa trẻ, uống một ngụm nước sôi.

Cù Vân Huyền vô luận là khuôn mặt cũng tốt khí chất cũng tốt, mặt ngoài nhìn qua đều có chút cao không thể chê, phẳng phất như tiểu thư khuê các, loại ấn tượng này khi cô ấy tiếp nhận công ty đấu giá Vân Đức càng thêm rõ ràng, bất quá trên thực tế, Huyền di cũng là một bà chủ gia đình, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa, làm cơm, đây đều chuyện là rất thích làm cô ấy, chăm sóc cho người ta cũng mạnh hơn mẹ già rất nhiều.

Tắm rửa cho hằm, dứt thuốc cho hằm, chải đầu cho hằm.

Cho tới bây giờ Cù Vân Huyền cũng không nhàn rồi, chuyện gì đều xử lý tốt thay Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn kể từ khi cánh tay bị thương, lại một lần nữa sống trong cái cảnh há mồm ra đồ ăn đến tận miệng, cái này hạnh phúc quá, không cần nói ra. Có Huyền di, Đồng Học Bàn cũng lười vận động, thậm chí một ngón tay cũng không muốn cử động, hằm đắc ý nằm ở trên giường nói: "Huyền di, anh muốn hút thuốc."

Cù Vân Huyền liếc nhìn hằm một cái, "Em thấy anh muốn bị đánh thật rồi! Hút thuốc? Có tin em hút chết anh không?"

Đồng Học Bàn rất thương cảm nói: "Chỉ một điều, được không? Một điều thôi."

"Một ngụm cũng không được, bác sĩ nói, anh gần đây rượu thuốc không có thể dính!" Thấy hình dạng không tình nguyện của hắn, Cù Vân Huyền đứng lên từ trong phòng vệ sinh, đem quần áo vừa giặt cho hắn treo trên một cái giá, lúc này mới đi tới nhìn hắn, không nhịn được quở trách hắn nói: "Chị Loan dẫn dò qua, nhờ em chăm sóc cho anh, thuốc à, rượu à, mấy thứ này người nghĩ cũng đừng nghĩ, lúc nào vết thương khỏe rồi thì tính, biết không?"

Đồng Học Bàn há hốc miệng, nghiền thuốc lá thật là phiền, "Hút thuốc và gãy xương có liên quan gì."

Cù Vân Huyền vừa bực mình vừa buồn cười, ngắt mũi hắn một cái, "Ngoan, nghe lời, dưỡng bệnh cho tốt."

Đồng Học Bàn đem bàn tay trên mũi nắm vào trong tay, "Huyền di, da của em sao lại thay đổi rồi, càng ngày càng trắng, ừm, cũng mịn nữa."

Cù Vân Huyền mặt nóng lên, khóe môi nổi lên nụ cười, "Ba hoa."

Đồng Học Bàn vuốt tay cô, nói: "Thật sự, em xem tay em kìa, ài, quả thật không thể nói được."

"Ha ha." Cù Vân Huyền rút tay về, ôn ôn nhu nhu dùng ngón tay điểm ót của Đồng Học Bàn, "Anh đó, chỉ biết chọc cho em vui, em sắp ba mươi tuổi rồi, không có nếp nhăn đã không tồi rồi, còn da tốt? Ha ha, em sao không thấy?" Thật ra da cô ấy xác thực bảo dưỡng vô cùng tốt, vừa trắng vừa mịn lại tươi ngon mọng nước, giống như một tiểu mỹ nhân vừa chui ra khỏi một cái bánh kem vậy.

Đồng Học Bàn trợn trắng mắt, "Được, ngoài miệng em không nói, trong lòng khẳng định rất đắc ý."

Cù Vân Huyền liếc hắn, "Đồ quỷ nhỏ, tự cho là thông minh!"

"Vậy thì, để anh thấy nhìn da đùi em, có phải là lại mịn hơn không?" Đồng Học Bàn dày mặt đưa tay qua sờ lên vớ chân của cô, trong lòng bàn tay là xúc cảm tê tái, đã lâu không chạm vào đàn bà, đã lâu không sờ qua chân của Huyền di, Đồng Học Bàn cái này gọi một kích động, vẫn là mềm mại như vậy, vẫn là nóng hổi như vậy, hắn không khỏi lại sờ thêm vài lần trên đùi đẹp.

Cù Vân Huyền khuôn mặt đỏ hồng, "Tiểu sắc phôi! Đã như vậy còn không thành thật! Tìm đánh!"

Đồng Học Bàn không để ý tới, còn đang vuốt từ trên xuống dưới.

Cù Vân Huyền nhẹ nhàng đánh cổ tay hắn một cái, "Đừng nghịch, nghịch nữa em sẽ tức giận!"

"Trời, sao vừa đến thấy anh, em không phải tức giận thì chính là muốn đánh người, anh có xấu như vậy sao."

Cù Vân Huyền cười khúc khích, đưa tay ngắt mũi hắn một cái, "Anh nói đi, anh xấu còn lưu dấu, toàn bộ thế giới cũng không tìm ra người nào xấu như, suốt ngày chỉ biết khi dễ, ngoại trừ khi dễ em, anh nói anh còn có thể làm gì? Thấy anh, em sẽ không phiền người khác."

Đồng Học Bàn cười nói: "Nhưng mà anh lại thấy em rất vui vẻ."

Cù Vân Huyền đỏ mặt vỗ vỗ đầu hắn, "Em vui vẻ cái gì! Không lớn không nhỏ!"

Đồng Học Bàn đã lâu không gặp Huyền di, trong lòng còn có chút thấp thỏm, bất quá vừa nhìn cái này, Huyền di vẫn là đáng dấp của chị gái hàng xóm, thương mình, theo mình, Đồng Học Bàn nghĩ trong lòng một chút thì kiên định, hắn thật sợ lúc mình không có mặt, Huyền di bị ai đó cướp đi, dù sao Huyền di cũng thật đẹp, Đồng Học Bàn đối với tướng mạo và vóc của mình một chút lòng tin cũng không có.

Buổi chiều, Cù Vân Huyền mượn một xe đẩy từ y tá, đẩy Đồng Học Bàn xuống lầu làm kiểm tra ảnh chụp.

Đợi đến buổi tối, Cù Vân Huyền lại đút cơm cho hắn, thay đồ bệnh nhân cho hắn.

Đồng Học Bàn không kiên nhẫn nói: "Huyền Huyền, em về nhà sớm một chút đi, cả ngày em đều theo anh."

Cù Vân Huyền gài cổ áo cho hắn, cười cười vuốt ve mặt của hắn, "Anh nói nghe dễ quá, ban đêm anh muốn đi WC thì làm sao? Ban đêm anh muốn xuống giường uống nước thì làm sao? Chân anh không động đây được, làm gì cũng đều không tiện, em yên tâm để một mình anh ở tại bệnh viện? Đừng nói nữa, hai ngày nay em sẽ ở bệnh viện cùng anh, à, chỗ này không phải có ghế xếp sao? Buổi tối có việc anh kêu em là được."

Đồng Học Bàn nói: "Cái ghế xếp này quá chật, em làm sao ngủ."

Cù Vân Huyền xoa xoa đầu của hắn, "Có cái gì không thể ngủ? Anh còn muốn bệnh viện người ta cho anh một cái giường đôi sao?"

"VẬY CÔNG TY. . ."

"Xuân phách vừa kết thúc, cũng không có nhiều việc, ngày mai em gọi báo một tiếng là được."

"Được rồi, nhưng mỗi ngày em đều cùng anh cũng không phải chuyện, vết thương của anh phỏng chừng phải mất hai tháng, em cũng không thể hai tháng không đi công ty không làm việc đúng hông?" Đồng Học Bàn chớp chớp con mắt, đột nhiên nói: "Nếu không như vậy đi, chân anh cũng bó thạch cao rồi, trị liệu cũng không có gì mới mẻ, sáng mai đẩy tôi về kinh thành, anh quay về công ty nhìn, ừm, đi thử may mắn cũng được, cực thạch, lần sau chúng ta bán đấu giá không phải có làm một buổi dành riêng cho ngọc bích sao sao?"

Cù Vân Huyền nói, "Vừa nằm viện đã nghĩ đi ra ngoài, sáng mai không đi đâu hết."

Đồng Học Bàn thật sự ở bệnh viện riết phiền, "Đừng nói nữa, ở như vậy hai tháng, anh sẽ phiền chết, quyết định như thế đi."

Cù Vân Huyền không phản ứng câu chuyện của hắn, nhét một miếng quýt và miệng hắn.

Buổi tối, khoa chỉnh hình im lặng, đèn trong phòng bệnh cũng bị tắt, xung quanh tối đen như mực.

Đồng Học Bàn nhìn cái ghế xếp chật không thể chật hơn trong phòng, sợ Huyền đi buổi tối nghiêng người sẽ ngã xuống đất, vì vậy nói : "Em ngủ cái này không được đâu, vậy, hai ta chen lên giường nằm đi, cái giường của anh ... ít nhất ...cũng mềm một chút"

Cù Vân Huyền nhìn nhìn hắn : "Xấu xa, lại có chủ ý xấu gì phải không?"

Đồng Học Bàn ho khan nói : "Không có, không phải là thương em sao, mau tới mau tới"

"Để người ta thấy, còn nói không xấu"

"Ai da, buổi tối có ai tới đâu, nhanh lên một chút"

Không chịu được sự nhõng nhẽo của Đồng Học Bàn, Cù Vân Huyền bắt đầu dĩ thử dài, rốt cục cũng đi qua, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường : "Chỉ lần này thôi, ngày mai em sẽ ngủ bên cạnh, biết không?"

"Được, vậy em đẩy anh vào trong chút đi"

Chờ Đồng Học Bàn nằm qua một bên giường ổn định, thì mở to mắt ra nhìn bên cạnh.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, Cù Vân Huyền đứng ở dưới giường, nhẹ nhàng cởi hai nút trên của áo sơ mi, áo ngực màu hồng nhất thời lộ ra, sau khi cởi ra, Cù Vân Huyền do dự một chút, nghiêng đầu nhìn Đồng Học Bàn trên giường, quả nhiên, hắn đang mở to mắt nhìn mình, khuôn mặt của Cù Vân Huyền đỏ lên, vô thức che ngực, trừng trừng hắn, xoay người sang chỗ khác cởi tiếp nút.

Đồng Học Bàn thất vọng nói : "Đã là vợ chồng với nhau, còn xấu hổ cái gì?"

"Nói bậy, ai vợ chồng với anh, tìm đánh phải không?"

"Ha ha, cũng không biết là ai kêu anh là anh xã đây"

Cù Vân Huyền then quá thành giận, nói : "Còn nói nữa em cắt xéo miệng anh đấy! Đồ hư hỏng! Chỉ biết gây họa cho em!"

Áo sơ mi chậm rãi cởi ra, hai bờ vai trắng nõn lập tức hiện ra, có thể thấy được phần áo ngực màu hồng nhạt phía sau lưng của Cù Vân Huyền, sau đó, tay nhỏ trắng nõn của Cù Vân Huyền đưa ra sau lưng tìm xuống bên dưới, xoắn, móng tay đặt lên nút buộc, cởi váy ra : "Không được nhìn, không được quay đầu qua"

Đồng Học Bàn đáp ứng ngay : "Ừ, không nhìn không nhìn"

Cù Vân Huyền đưa tay kéo xuống, kéo cái váy trên lưng xuống dưới, rồi ngồi xuống giường, duỗi thẳng chân thon dài ra, thuận lợi cởi váy ra.

Loại cảnh tượng này, Đồng Học Bàn sao có thể không nhì, mở to mắt nhìn chăm chăm vào chỗ đó.

Cù Vân Huyền bắt đầu cởi vớ chân, hai tay nắm lấy eo, từ từ kéo hai bên vớ chân xuống, hơi ngẩng mông lên, mông đẹp lác lư trước mặt Đồng Học Bàn một chút, cô cởi vớ chân đến đùi, lại một lần nữa ngồi xuống, hai tay linh xảo kéo vớ chân xuống dưới, giơ chân trái lên, cởi một bên vớ từ chân trái ra, rồi cởi bên đùi phải ra, gấp vớ chân lại, sau đó, Cù Vân Huyền đặt vớ chân ở trên đùi mình, đem váy và áo sơ mi gấp lại, đặt ở trên ghế.

Đồng Học Bàn nhìn mà tâm nóng khó nhịn, nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Bất quá chỉ lát sau, cái chăn bị người xốc lên, một thân thể nóng hổi chui vào : "Đi ngủ sớm một chút đi"

Đồng Học Bàn len lén mở mắt nhìn, hai mắt nhanh chóng tỏa sáng : "Sao em không cởi áo ngực ra luôn, khó chịu lắm đó?"

"Em tới gấp, không mang áo ngủ" Cù Vân Huyền đưa lưng về phía hắn, cũng không nhìn thấy biểu tình.

"Váy cởi ra luôn đi"

"Anh cho rằng em không biết xấu hổ như anh sao?"

Đồng Học Bàn nghĩ rằng thời cơ đã thành thực, cũng không chọc ghẹo Cù Vân Huyền nữa, chống thân thể nhích lại gần sau lưng cô ấy, mặt dán vào trong tóc của cô, một tay đưa ray phía trước, ôm lấy áo ngực màu hồng nhạt của cô.

Cù Vân Huyền nhanh chóng đẩy tay trước ngực mình ra : "Anh làm gì vậy! Tìm đánh!"

Đồng Học Bàn nhẹ nhàng nói : "Tiểu Huyền Huyền, hai ta ... hai ta đã lâu không có gì"

"Chỉ biết là anh không có ý kiến hay!" Cù Vân Huyền tức giận quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn : "Chân của anh không cử động được, cái kia sao làm được, anh có phải là muốn em tức chết không?"

"Anh thật sự nhịn không được rồi, thương lượng thương lượng"

"Không thương lượng gì cả, chờ anh khỏe rồi tính"

"Ai da, Huyền di, em không có chút ý tứ gì hết"

"Là em không có ý tứ hay anh không có ý tứ? Đồ xấu xa, anh cho rằng em thật sự không dám đánh anh?" Cù Vân Huyền làm mặt thù dọa, hung hăng nhéo một cái lên tay của hắn : "Còn dám gây họa em, em sẽ trở mặt với anh! Nhiệm vụ hiện tại của anh là nhanh chóng dưỡng bệnh cho khỏe! Đừng nghĩ mấy cái chuyện hư hỏng đó!"

Đồng Học Bàn phìền muộn, thẳng thắn nhắm mắt lại, không nói chuyện.

"Tiểu Bàn ?"

" ... "

"Em đang nói với anh đấy!"

" ... "

Cù Vân Huyền nhẹ nhàng đẩy hắn một cái : "Đừng giả chết với em, em chỉ là muốn tốt cho anh thôi, hiểu không?"

" ... "

"Tiểu Bàn!"

" ... "

Qua một hồi lâu, Cù Vân Huyền đánh cánh tay hắn một cái : "Được rồi được rồi! Em cho anh gây họa! Cho anh gây họa còn không được sao?"

Đồng Học Bàn lúc này mới nở nụ cười, mở mắt nói ;” Đây chính là em nói đó nha”

”Tiểu sắc quỷ!” Cù Vân Huyền không tình nguyện néo hấn một ái, mà chính cô ta cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cũng không biết là kiếp trước có mắc nợ gì Đồng Học Bàn hay không, mà tựa hồ như bất luận yêu cầu gì của Đồng Học Bàn cô cũng không có biện pháp từ chối. Suy nghĩ một chút, bàn tay của Cù Vân Huyền hoạt động hoạt động, hình như đang cởi cái gì đó, sau đó cô vén chăn lên ngồi dậy, nhìn Đồng Học Bàn không nói chuyện.

Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái : ”Cái này ... sao tới?”

” ... Em sao biết, anh không phải là muốn sao?”

Đồng Học Bàn là tên đã lên dây rồi, nhưng lại hữu tâm vô lực, lưng và chân thật sự không động đậy được : ”Hay là em nghĩ biện pháp đi?”

Cù Vân Huyền cười khở một tiếng : ”Da mặt của em, sớm muốn gì cũng bị anh lấy đi hết” Chần chờ một chút, Cù Vân Huyền đem chăn trên chân chậm rãi giật ra, lộ ra cái mông với đường cong đầy đà, cô ấy mở hai chân ra, trên mặt đỏ ửng leo lên người của Đồng Học Bàn, thân thể hơi nghiêng, ngồi xuống lên người hấn. Cái tư thế này khiến cho Cù Vân Huyền vô cùng khó xử, cô ấy nhìn nhìn ngoài cửa sổ, cái cổ có chút phát nóng.

”Đừng nhìn em được không?”

”Vì sao ?”

”Như vậy xấu hổ lắm ...”

”Cái này có gì đâu, Huyền Huyền, hôm nay em thật đẹp”

” ...”

”Nhanh lên một chút đi, anh chờ không được rồi”

Cù Vân Huyền là một cô gái rất bảo thủ, trên thân thể tuy rằng đã thành thực, nhưng mà trên tâm lý thì vẫn duy trì sự rụt rè của con gái, cho dù không phải là lần đầu tiên làm với Đồng Học Bàn, nhưng mỗi lần, Cù Vân Huyền liền có một chút nhẫn nhó, không thể thả ra được.

” Anh ... nhắm con mắt lại trước đi”

”Ai da, nhanh chóng đi, nhắm mắt làm gì chứ”

”Anh mở mắt em không làm được ”

Đồng Học Bàn thật sự là chịu thua, nghe vậy nói : ”Được rồi được rồi, nhắm mắt lại, nào, đến đi”

Khuôn mặt thành thực của Cù Vân Huyền nổi lên một tia đỏ ửng quẩn rữ : ”Nếu như anh mà dám mở mắt ra nhìn, em sẽ đánh chết anh”

” Bầu không khí sắp hết rồi, nhanh chóng đi”

” ... ừm ...”

Đồng Học Bàn nhiệt huyết sôi trào, khi Huyền di chậm rãi ngồi xuống, hấn hầu như là hít vào một hơi.

Cù Vân Huyền cũng không nhịn được khẽ rên một tiếng, kìm lòng không được đưa tay lên vuốt đầu của mình, rồi đưa xuống cổ, hô hấp dần dần gấp lên, cách đây không lâu, Cù Vân Huyền chỉ xem Đồng Học Bàn là một đứa trẻ hàng xóm, khi đó hấn còn đến trường, Cù Vân Huyền hầu như là nhìn Đồng Học Bàn từng tuổi từng tuổi lớn lên, nhưng cô ấy nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng, ngày hôm nay của bốn năm năm sau, mình lại lần qua lần lại trên người của Đồng Học Bàn, không thể không nói, nhân sinh đúng là kịch tính quá mức.

Mười phút ...

Hai mươi phút ...

Ba mươi phút ... (Anh ấy thật là kinh!!!)

Sau một tiếng thở dốc lớn, Cù Vân Huyền rốt cục cũng kiệt sức ngã xuống trên người i Đồng Học Bàn, dựa vào ngực hắn thở phì phò, Đồng Học Bàn thật ra không hề mệt, bởi vì toàn bộ quá trình đều là Cù Vân Huyền lắc mông, hắn không hề nhúc nhích, ặc, cũng không động đậy mới đúng. Nghỉ ngơi một hồi, Cù Vân Huyền mệt mỏi kéo chân lại, đắp lấy thân thể của hai người, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve tóc của Đồng Học Bàn, trên mặt lộ ra một rạng rỡ thỏa mãn.

"Huyền Huyền, eo không có việc gì chứ?"

"... Thiếu chút nữa bị anh lấn qua lấn lại đến chết, có thể không có việc gì sao?"

"Ha ha, hôm nay là một mình em lấn qua lấn lại, anh cũng không có ra sức"

Sau khi làm xong, Cù Vân Huyền cảm thấy tâm thẹn thùng cũng phai đi nhiều, giữ lấy mặt của Đồng Học Bàn chậm rãi hôn lên khuôn mặt của hắn, rồi hôn một cái lên miệng của hắn : "Vừa rồi lúc làm, em sợ bị thương đến anh, ngày hôm nay em hồ đồ với anh một lần, ngày mai ngày mốt không được như vậy, nghe lời"

Đồng Học Bàn ừ một tiếng, yên ổn ôm lấy thân thể mềm mại của cô ấy.

Cù Vân Huyền mỉm cười búng tóc hắn một cái, hôn lên mặt hắn : "Ngủ ngon, tiểu bảo bối của dì"

Đồng Học Bàn không thích nghe : "Em gọi là gì?"

Cù Vân Huyền biết ý xấu của hắn, rõ ràng là nhỏ tuổi hơn mình, mà lúc nào cũng thích mình gọi là anh yêu, vì vậy, Cù Vân Huyền đỏ mặt nhéo ngực hắn một cái, hơi trầm ngâm, nằm úp ghé vào lỗ tai của hắn ôn nhu nói : "Hảo ca ca, muội muội có thể ngủ được không?"

Đồng Học Bàn thỏa mãn nói : "Ừ, ngủ đi ngủ đi"

"Anh đó" Cù Vân Huyền buồn cười nhéo mặt của hắn một cái, dần dần thiếp đi.

248. Chương 248: Thúy!

Ngày hôm sau, buổi sáng.

Ánh mặt trời chiếu khắp, ngày hè nắng chói chang, chuồn chuồn đuổi nhau vui đùa trong hồ nước.

Trong hoa viên của bệnh viện Tích Thủy Đàm, dưới ánh mắt hâm mộ và tán thưởng của mấy người mặc đồ bệnh nhân và mấy cô y tá, một người nữ xinh đẹp không thể tả được đẩy một chiếc xe đẩy, mang cao gót đi bộ theo hồ nước và vườn hoa, vừa cười vừa đi, người ngồi xe đẩy là một người nam có tướng mạo tầm thường, nhìn trời, nhìn nước, thỉnh thoảng quay đầu lại cùng người nữ nói vài câu. Hai người này đương nhiên là Cù Vân Huyền và Đồng Học Bàn.

"Huyền di, thu hoạch xuân phách thế nào?"

"Ha ha, lần trước gọi điện không phải đã nói với anh rồi sao?"

"Anh là nói mức cụ thể, công tác thống kê có ra chưa?"

"Ừm, theo quy tắc bình thường thì sẽ trả tiền trong vòng một hai tuần, hiện tại tiền thuê và những thứ khác đều thu hồi được"

"Chúng ta có bao nhiêu tiền?"

"Ha ha, công ty đấu giá của chúng ta lúc trước không phải có chín chục triệu tài sản sao, sau đó anh đi mua xe Mercedes Benz, rồi mấy thứ lẻ tẻ khác cũng không ít, cuối cùng tổng tài sản cũng cỡ chừng bảy trăm vạn, bất quá bởi vì anh đưa ra mấy cái giá trên trời trong lần đầu tiên bán đấu giá, đã sơn tham cũng tốt, tiền ngọc trân cũng được, đều khai hỏa cho hội đấu giá của chúng ta không ít danh khí, kết quả lần này xuân phách thu được biểu diễn thật tốt, hiện tại, tổng tài sản đã lên gần gấp đôi, khoảng chừng có một trăm hai chục triệu"

Đồng Học Bàn ặc một cái : "Nhiều như vậy? Vậy bây giờ anh đã là triệu phú?"

Vừa nhắc đến cái này, Cù Vân Huyền cũng lộ ra một nụ cười : "Đúng vậy, giống như là nằm mơ vậy, ha ha"
"Ài, không ngờ rằng chúng ta cũng có ngày hôm nay"

Vô luận là Cù Vân Huyền hay là Đồng Học Bản, hai người một năm trước đều là dân chúng bình thường, tình huống gia đình của Huyền di còn tốt một chút, mỗi tháng có mấy ngàn đồng tiền lương, cũng đủ sống, Đồng Học Bản và mẹ già thì không xu nào dính túi, lúc nghèo ngay cả ăn cũng là một vấn đề, nhưng ngày hôm nay của một năm sau, hai người cũng đã trở thành phú ông phú bà với tài sản hơn trăm triệu, làm cho bản thân phải có chút thốn thức.

Trong lúc nhất thời, Đồng Học Bản nổi lên hào khí, nói : "Cái này còn chưa đủ, mục tiêu sau của chúng ta là hai trăm triệu"

Cù Vân Huyền liếc hần một cái : " Nói nghe đơn giản, làm gì dễ dàng như vậy"

"Em đã quên anh biết cực thạch sao, đi một chút, chúng ta về công ty thương lượng kế hoạch"

Nếu đã đến kinh thành, có thêm hai ba tháng thời gian rảnh rỗi không có chuyện gì làm, suy nghĩ đầu tiên của Đồng Học Bản chính là đi kiếm tiền, thứ nhất là khiến cho Huyền di vui vẻ, thứ hai cũng là có nhiều tiền thì nhàn rỗi một chút. Đồng Học Bản còn dự định sau này phải mua biệt thự lớn nữa cơ, phải là ba căn, đương nhiên là vì thông thuận đường đi sau này, nói không chừng sau này sẽ có lúc cần dùng đến tiền, hiện tại chuẩn bị cho tốt là vừa.

Hai ba tháng, không tìm chút chuyện làm, thì phiền đến chết mất.

Công ty đấu giá Vân Đức.

Tầng trên cùng, phòng làm việc của Cù Vân Huyền.

Cù Vân Huyền đi thẳng vào vấn đề, nói : "Giới thiệu ọi người một chút, vị này chính là Đồng Học Bản Đồng tiên sinh, hội đấu giá dành riêng cho ngọc bích lần này, sẽ do hần toàn quyền phụ trách"

Đồng Học Bản cười gật đầu với bọn họ.

Mấy người ngồi ở dưới phần lớn đều là đàn ông trung niên, nghe vậy, hai mắt nhìn nhau.

Cù Vân Huyền cũng không trưng cầu ý kiến của bọn họ, chỉ là tuyên bố một quyết định mà thôi.

Đấu giá Vân Đức là một công ty nhỏ, nhân viên đều là mới vào, đại đa số đều không có quan hệ thân quen, thấy Cù tổng trực tiếp lôi tới một người mới đặt trên đầu bọn họ, trong lòng mọi người đương nhiên là có chút ý kiến, bất quá thấy Cù Vân Huyền giống như một người chị yêu thương đẩy cái xe đẩy, kẻ ngu cũng nhìn ra được quan hệ của Cù tổng với Đồng Học Bản là gần bao nhiêu, cho nên cũng không có ai nói cái gì.

Hần ở huyện Duyên Đài oai phong một cõi, nhưng khi đến bên cạnh Huyền di, khí thế lãnh đạo nhất thời bị Đồng Học Bản thu liễm lại, cũng là bởi vì Cù Vân Huyền chăm sóc cho hần quá lâu, giống như một trưởng bối vậy, cho nên ở trước mặt Huyền di Đồng Học Bản cũng không làm ra được cái khí thế gì.

Tan họp, Cù Vân Huyền cố ý để lại một người, là một ông già, trên mặt có không ít vết bớt.

Cù Vân Huyền giới thiệu nói : "Tiểu Bản, đây là Ngụy lão sư, là chuyên gia giám định ngọc thạch"

Đồng Học Bản cười vươn tay ra : "Xin chào"

Cù Vân Huyền lại nói : "Tiểu Bản rất tinh thông với cực thạch"

Ngụy lão sư cũng khách khí bắt tay hần, bất quá không coi Đồng Học Bản ra gì, trong nước cũng chú ý phân biệt đối xử, cái độ tuổi như Đồng Học Bản, cho dù bản lĩnh có lớn cũng có giới hạn, cực thạch? Phần lớn là dựa vào một may mắn, không ai dám nói mình tinh thông cả!

Làm quen lẫn nhau, Cù Vân Huyền cười nói : "Được rồi, nói một chút về kế hoạch của anh đi"

Đồng Học Bản cười xấu hổ nói : "Thật ra cũng không tính là kế hoạch gì, đi Thụy Lệ cực thạch, chúng ta cùng nhau đi"

Cù Vân Huyền nói không cần suy nghĩ : "Tuyệt đối không được, anh bị thương thành như vậy còn muốn đi xa? Trên đường lỡ như có chuyện gì, anh bảo em phải ăn nói sao với chị Loan?"

"Trời, anh có thể có chuyện gì sao"

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC"

Đồng Học Bàn than : "VẬY EM NÓI ĐI"

Cù Vân Huyền suy nghĩ một chút, nhìn về phía Ngụy lão sư nói : "Trong kinh có chỗ cựa thạch nào không?"

Ngụy lão sư cười khở nói : "Có là khẳng định có, nhưng mà có điều không tốt lắm, phần lớn đều là hàng thừa bên Thụy Lệ Miến Điện, mười lần cựa chín lần thua còn ngại nhiều. Cù tổng, từ đây đến buổi hội dành riêng cho ngọc bích càng ngày càng gần, mua thu được ngọc bích tốt từ dân gian, cơ bản không quá thực tế, đừng nói là loại pha lê tốt, loại bằng thôi cũng không có hy vọng lớn, dù sao ở kinh thành mỗi năm có nhiều hội đấu giá như vậy, chân chính thấy được ngọc bích tốt thì có mấy cái? Có người ta cũng không bán" Còn có một câu còn chưa nói, cho dù có loại ngọc bích pha lê tốt đi nữa, người ta cũng không chọn đấu giá Vân Đức.

Cù Vân Huyền cầm lấy ly nước dứt cho Đồng Học Bàn uống : "Ngài có ý kiến gì hay không?"

Ngụy lão sư bắt đầu dĩ lắc đầu : "Lúc trước tôi đã không tán thành mở cái hội dành riêng cho ngọc bích này, cái loại bán đấu giá này đã rất lâu rồi không ai dám đụng đến. Ngay cả là mấy hội đấu giá lớn của Thượng Hải hay HongKong đều tránh còn không kịp, vì sao? Ngọc bích tốt quá ít, người mua cũng ít, mọi người tranh nhau giữ lấy còn không kịp, trong mười người chịu bán cũng tìm không ra một người, cho nên loại hội đấu giá ngọc bích này, phần lớn đều không ai dám làm"

Cù Vân Huyền lấy khăn lau lau miệng cho Đồng Học Bàn : "Ha ha, cho nên mới đi cựa thạch"

"Nhưng mạo hiểm ..." Ngụy lão sư thở dài nói : "Tôi không phải là nói điềm xấu, nhưng cựa thạch mạo hiểm qua lớn, không lần không tốt, toàn bộ công ty có thể ngã"

Cù Vân Huyền cười nói : "Cho nên tôi mới mời Tiểu Bàn đến đây"

Ngụy lão sư không biết là nên khóc hay nên cười : "Đồng tiên sinh có thể nắm chắc bao nhiêu?"

Đồng Học Bàn lắc lắc tay : "Đừng đừng, gọi Tiểu Đồng là được rồi, nắm chắc à, trời, nói như thế nào nhĩ, dù sao cũng không thua thiệt là được"

Ngụy lão sư âm thầm lắc đầu, lời này có vẻ hơi lớn lối nhĩ?

Cù Vân Huyền cất khăn thu, mỉm cười nói: "Quảng cáo đã ra, mọi người đều biết đến, nhưng đến bây giờ, chỉ thu được vài món ngọc bích loại mềm, phỏng chừng mặc dù có bán cũng không được bao nhiêu tiền, thực tế ý nghĩa cũng không lớn, tôi ban đầu lo lắng cũng là cho Tiểu Bàn kiếm vài khối ngọc bích loại bằng hoặc thậm chí là pha lê về, nói như vậy không chỉ có thể buôn bán lời tiền, danh tiếng cũng có thể vang hơn một ít, nhất cử lưỡng tiện."

Ngụy lão sư hết chỗ nói rồi, loại bằng? Loại pha lê? Làm gì dễ có như vậy!

Cù Vân Huyền dừng một chút, "Tiểu Bàn, nếu không đi dạo trong kinh nhìn một chút."

"Cũng được." Thạch trong kinh tuy kém một chút, nhưng cũng không phải không cái tốt.

"Tốt lắm, quyết định như thế, lúc này xuất phát?"

"Ừm, đừng quên cầm tờ chi phiếu."

...

Chợ đồ cổ Phan Gia Viên.

Nắng hè chói chang, mặt trời ngày hè như lửa thiêu đốt, nhất là nhiều người, cảm giác bên này còn nóng hơn không ít so với huyện Duyên Đài.

Bất quá ngồi trên xe đẩy Đồng Học Bản không cảm thấy nóng, ngược lại cảm thấy ẩm áp dào dạt, toàn thân đều lộ ra vẻ sáng khoái. Ở đây hiện tại không có người lừa ta gạt, không có quan trường đấu tranh, chỉ có một đại mỹ nhân đẩy xe đẩy, loại ẩm áp nhàn nhạt thường thường này, là hy vọng xa vời đã lâu của Đồng Học Bản, hẳn chỉ hy vọng được như thế, đi đi, đi đi, đi lên cả đời với Huyền di.

Bất tri bất giác, Đồng Học Bản đã ngủ đi.

Chờ hần yếu ớt tỉnh dậy, bỗng nhiên nghe được Huyền di đang nói chuyện với người ta.

"Đúng vậy, thật trùng hợp, Phùng tổng cũng tới bên này nhìn?" Là âm thanh của Huyền di.

"Ừm, đang chuẩn bị cho buổi bán đấu giá lần sau, nhìn một chút bên này có cái gì tốt." Là tiếng nói của một người nam : ". . . Vị này chính là?"

"Là bạn của tôi, chân bị thương một chút."

"Ồ, các người cũng đến xem đồ cổ? Đúng rồi, nghe nói bên các người muốn làm một hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích?"

"Ha ha, không phải, hôm nay cũng là đến xem hàng."

"Sao lại trùng hợp quá, công ty chúng tôi cũng chuẩn bị làm một buổi hội dành riêng cho ngọc bích."

"Ừm?"

Tiếng người ồn ào, khí thế ngất trời, Đồng Học Bản hơi mở mắt ra, phát hiện Huyền di đã đẩy hần vào Phan Gia Viên, đang ở vị trí trung tâm, tiếng nói từ phía sau Đồng Học Bản cũng dần dần nghe rõ ràng, cái người họ Phùng cũng là mở công ty đấu giá, cách đấu giá Vân Đức không xa, dưới loại tình huống này, cạnh tranh đương nhiên là khó tránh khỏi, nghe Phùng tổng nói chuyện với Cù Vân Huyền, mặt ngoài nhìn qua không có gì, cẩn thận ngẫm một chút là có thể nghe ra, không phải thân mật như vậy.

"Ồ, Tiểu Bản tỉnh rồi à?"

Học Bản quay đầu lại nhìn.

Cù Vân Huyền cười nói: " Giới thiệu cho anh, vị này chính là Phùng Nghĩa, ông chủ công ty đấu giá Gia Tín, ừm, đây là Đồng Học Bản."

Phùng Nghĩa cho rằng Đồng Học Bản là thân thích của Cù Vân Huyền, cũng không coi trọng, không bắt tay, chỉ gật đầu.

Đồng Học Bản cũng không đưa tay, liếc nhìn hần một cái, cũng gật đầu.

Phùng Nghĩa khoảng chừng chưa đến ba mươi tuổi, nhìn qua không khác Huyền di, thân cao rất đủ, có dáng dấp một mét tám, mang theo túi, đội một cái nón không phù hợp với thời đại này, rất có khí phái của nhân sĩ thành công. Phùng Nghĩa không phản ứng Đồng Học Bản, nói một hồi cùng Cù Vân Huyền xong, hần nói: "Cù tổng, các người bận việc đi, tôi còn hẹn người, hôm nào có cơ hội chúng ta hẹn ra ngoài."

"Ha ha, không thành vấn đề."

Nhìn Cù Vân Huyền đẩy xe đẩy đi xa, vùng xung quanh lông mày của Phùng Nghĩa không khỏi nhú lại.

Công ty đấu giá của Phùng Nghĩa ngay đối diện đấu giá Vân Đức, rất gần, ngay từ đầu Phùng Nghĩa thật ra cũng không đem Cù Vân Huyền để vào mắt, bởi vì mấy công ty đấu giá làm thời làm không quá lâu, không có nguồn cung cấp, không quan hệ, qua một một năm rưỡi cũng tự mình đóng cửa, nhưng theo vài lần bán đấu giá thành công Vân Đức, một loại cảm giác nguy cơ dần dần tới gần Phùng Nghĩa, hẳn nghĩ Cù Vân Huyền thật sự rất giỏi, không chỉ có đẹp, hơn nữa có thủ đoạn, từ sau khi công ty đấu giá Vân Đức đứng lên tại đối diện, sinh ý của hần đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ai ngại tiền nhiều chứ.

Vì vậy Phùng Nghĩa mới động tâm tư muốn làm đấu giá Vân Đức sụp xuống, loại chuyện này hần không phải lần đầu tiên làm.

Xa xa.

Cù Vân Huyền ở cau mày.

"Làm sao vậy Huyền di?" Đồng Học Bân hỏi.

Cù Vân Huyền lấy ra điện thoại di động, "Chờ em gọi điện thoại trước." Bấm một dãy số đưa điện thoại di động lên lỗ tai, ". . . Uy, tiểu Đào à, tra cho tôi trang web đấu giá Gia Tín, nhìn buổi đấu giá dành cho ngọc bích của bọn họ mở màn lúc nào. . . Online không được thì hỏi thăm. . . Đúng vậy, việc gấp, tôi không cúp điện thoại, cô hiện tại phải đi tra. . ." Đợi khoảng chừng năm phút đồng hồ, "Tra được chưa? Nói đi. . . Cái gì. . . Xác thực là ngày đó sao. . . Được rồi, tôi đã biết."

Đồng Học Bân chớp mắt, "Chuyện gì?"

Cù Vân Huyền lấy ngón tay gõ gõ mi tâm, "Phùng Nghĩa muốn mở hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích cùng một ngày với chúng ta."

"Cùng một ngày?"

"Đúng vậy, sáng sớm vừa đăng tin trên trang web."

Ngọc bích không dễ kiếm, ngọc bích tốt khó càng thêm khó, cho nên ngay cả là địa phương như kinh thành, hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích cũng là không thường có thể nhìn thấy, mà bây giờ hai công ty đấu giá ở cầu đông Phan Gia Viên muốn mở hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích cùng một ngày? Đồng Học Bân cau mày nói: "Hắn có bệnh à? Nhiều ngày như vậy không chọn đi chọn ngày đó?"

"Người ta tám phần là cố ý." Cù Vân Huyền cười khổ nói: "Có một số việc anh không rõ ràng, từ ngày chúng ta khai trương, mấy công ty đấu giá xung quanh không quá thân mật đối với đấu giá Vân Đức chúng ta, hơn nữa chúng ta phát triển nhanh như vậy, tiểu phách trận đầu làm các công ty đấu giá khác đều so không bằng, thấy chúng ta càng ngày càng không vừa mắt, ài, hiện tại được rồi, đã công khai khai chiến chúng ta, em còn tưởng rằng phải đợi sang năm mới có thể đối mặt loại áp lực này."

Đồng Học Bân nói: "Chúng ta tranh không lại bọn họ?"

Cù Vân Huyền khê lắc đầu, "Chúng ta căn cơ còn thấp, mới có tài sản hơn trăm triệu, người ta đã là đại thụ che trời, chỉ là vốn lưu động thôi chỉ sợ cũng qua một tỷ, với danh nghĩa của công ty đấu giá Phùng Nghĩa, buổi hội dành riêng đồng dạng khẳng định có 90% người sẽ đem phách phẩm đưa đến chỗ bọn họ, mà không phải chúng ta, hơn nữa tính ra, nếu chúng ta mở màn cùng một ngày, vậy phần lớn người cũng sẽ đi chỗ của Phùng Nghĩa, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng chúng ta xác thực không có phần thắng."

"Công ty Phùng Nghĩa nếu lớn như vậy, vậy sao còn muốn phân cao thấp cùng chúng ta?"

"Là sợ chúng ta phát triển đứng lên, phòng hoạn từ lúc chưa xảy ra, hơn nữa chúng ta phát triển khẳng định tổn hại lợi ích của hắn, dù sao cũng là trên một con đường."

Đồng Học Bân chặc lưỡi, quan đầu, thương đầu, sao đến chỗ nào đều là những cái này?

Mẹ kiếp! Anh em thật vất vả mới thanh tịnh hai ngày! Lại động đầu tranh nữa rồi?

Cù Vân Huyền nhìn nhìn hắn, "Anh nghĩ chúng ta có phải là nên sửa lại ngày một chút?"

Đồng Học Bân tuy rằng đầu qua đầu lại riết phiền, nhưng vừa nghe lời này liền tròng hai mắt, "Không phải em đã công bố ngày tổ chức ra bên ngoài rồi sao, kinh thương coi trọng thành tín, tuyệt đối không thể sửa, sửa lại thì yếu đi khí thế của chúng ta, hơn nữa, ngày ấy là chúng ta định trước, bọn họ đến sau, cái này mà sửa, mặt mũi anh ném vào đâu?" Đồng Học Bân trên quan trường, chưa từng có qua thỏa hiệp, đầu, đầu, đầu, Đồng Học Bân cũng là tại một lần rồi lại một lần đầu tranh đi tới, tuy rằng đường của hắn bị Tạ Tuệ Lan phê là không đúng tỷ nào, nhưng Đồng Học Bân nghĩ rằng rất tiêu sái, ít nhất mình sống được thoải mái hơn so với người khác.

Cù Vân Huyền cười cười, "Em cũng nghĩ như vậy, em không thay đổi ngày."

"Ừm? Thật sao?" Đồng Học Bân sững sốt, hắn nghĩ Huyền di sẽ không xúc động giống mình.

Cù Vân Huyền giải thích nói: "Giết địch một nghìn tự tổn hại tám trăm, loại cạnh tranh ác liệt này ai cũng không chiếm được chỗ tốt, Phùng Nghĩa khẳng định là đoán chắc chúng ta sẽ né tránh bọn họ đổi qua ngày

khác tử, cái khí thế này áp qua chúng ta, giống như cho chúng ta một cái phủ đầu, khiến ọi người nhìn chúng ta chê cười, cái cần phải là không lùi, kiên trì đi tới, nếu không hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích lại khẳng định không so được với bọn họ của, thậm chí có thể khiến cho công ty chúng ta suy sụp.”

Đồng Học Bàn cười lạnh nói: ”Cái thằng cháu trai này cũng thật đủ đề tiện!”

Cù Vân Huyền vung tay lên làm bộ muốn đánh, ”Không được nói tục, có tin em xẻo miệng anh không ?”

”Khụ khụ, em tiếp tục nói, tiếp tục nói.”

Cù Vân Huyền buông tay, thuận thế vuốt lại mái tóc bị gió làm rối loạn của hấn, ôn nhu nói: ”Em cũng là mới vào chuyện này, rất nhiều chuyện cũng không quá quen thuộc, lần này thật ra cho em một cảnh tỉnh, lần sau nếu làm loại đấu giá này, thời gian mở màn không thể định trước, để tránh khỏi có biến.” Cù Vân Huyền quay đầu lại nhìn bóng lưng của Phùng Nghĩa, ”Nếu hấn đấu cùng chúng ta, vậy đấu một trận, chúng ta vẫn cứ còn sẽ không ngày khác tử liễu, chỉ cần chúng ta có thể làm ra một nhóm ngọc bích tốt nhất, cũng không cần sợ Phùng Nghĩa hấn.”

Đồng Học Bàn bất ngờ nhìn cô ấy, ”Có khí thế, Huyền di, em là càng ngày càng giống một bà chủ.”

Cù Vân Huyền liếc hấn, ”Miệng lưỡi trơn tru, di cái này ông chủ cũng cho người làm công?” Dừng một chút, cô ấy nói: ”Ừm, bất quá em lo lắng cũng là bối cảnh của Phùng Nghĩa, nghe nói hấn là cháu trai của cục trưởng Phùng Học Lương tại kinh thành.” Phùng Học Lương, đó là thường ủy thị ủy kinh thành, quan lớn cấp phó phòng.

Đồng Học Bàn vô cùng kinh ngạc nói: ”Cháu trai của Phùng cục trưởng?”

Quả nhiên là kinh thành, tùy tiện chọn một người cũng có thể gặp phải một ông quan.

Cù Vân Huyền ừm một cái, ”Người như thế em cũng không muốn đắc tội, nhưng khi dễ đến trên đầu chúng ta, chúng ta cũng không thể không đánh trả.”

”Nói rất đúng!”

Vừa rồi Phùng Nghĩa không đem Đồng Học Bàn để vào mắt, Đồng Học Bàn làm sao để hấn vào mắt, nhưng Huyền di vừa nói như thế, Đồng Học Bàn không khỏi quay đầu lại nhìn hấn vài lần, thì ra là người thân của Phùng cục trưởng, hèn chỉ cảm giác trên người hấn có mùi cả vú lấp miệng em. Lúc đi ăn tại Vương Phủ, Đồng Học Bàn và Tạ Tuệ Lan gặp qua mặt của Phùng cục trưởng, lúc đó thấy bầu không khí như vậy, còn tưởng rằng Phùng Học Lương cũng là theo phe của cha Tạ tỷ, sau này mới biết được căn bản không phải như vậy, Phùng Học Lương là người của thị trưởng.

”Tiểu Bàn, lần này chúng ta chỉ được phép thắng không được phép bại.”

”Yên tâm đi, giao cho anh, đến lúc đó chúng ta khiến cho tên họ Phùng này phải đổi ngày!”

”Ha ha, chỉ hy vọng như thế, đi, phía trước có một chỗ cược thạch, đi nhìn nhìn.”

249. Chương 249: Đấu Giá Ngọc Bích Thô!

Liên tiếp mười ngày, Đồng Học Bàn đều ở kinh thành tìm ngọc bích.

Không thể không nói, kinh thành thật sự quá kém, Đồng Học Bàn đi mấy lần Phan Gia Viên, đi qua rất nhiều chỗ cược thạch, nhưng cuối cùng thấy không phải ngọc bích loại đậu cũng là ngọc bích loại mềm, đều là thứ kém nhất, mặc dù trong ánh mắt dân chúng bình thường loại mềm đã là đồ rất tốt, giá trị cũng xa xỉ, nhưng đối với Đồng Học Bàn mà nói cũng vô dụng, ngọc bích mấy ngàn căn bản không lên được mặt bàn của hội đấu giá, cần phải là cực phẩm như loại băng hoặc loại pha lê mới đáng khiến cho Đồng Học Bàn mua.

Cho nên mười ngày trôi qua, không có thu hoạch.

Mất thấy thời gian đến hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích ngày càng ngày càng gần, Đồng Học Bàn có chút sốt ruột.

...
Buổi sáng hôm nay, tầng cao nhất của công ty đấu giá Vân Đức.

Trời xám mênh mông, không nắng không gió, cũng là hình dạng của sáng sớm năm giờ.

Cù Vân Huyền dậy sớm, cô ấy mặc áo ngủ yếu ớt ngồi dậy trên giường, nhìn Đồng Học Bàn bên cạnh, cúi người hôn một cái trên khuôn mặt hần, sau đó bắt đầu mặc quần áo. Hai ngày nay Đồng Học Bàn và cô ấy bởi vì vội vàng tìm ngọc bích, đều là ngủ tại đấu giá Vân Đức, phòng làm việc phía sau Cù Vân Huyền có một phòng nghỉ ngơi, giường hai người, tủ lạnh, đèn bàn, tủ quần áo, bàn làm việc, đầy đủ mọi thứ, bình thường ra về trễ, Cù Vân Huyền cũng bình thường ngủ bên cạnh, sớm đem nơi đây trở thành nhà thứ hai.

Đồng Học Bàn nhíu nhíu con mắt, cũng mở mắt.

"Đánh thức anh?" Cù Vân Huyền áy náy nhìn hần, "Ngủ tiếp một chút đi."

Đồng Học Bàn ngáp một cái, "Không ngủ được, giúp anh mặc quần áo, anh cũng dậy."

Cù Vân Huyền yêu thương vươn tay, ôn nhu sờ sờ khuôn mặt của hần, "Chuyện tìm ngọc bích cũng không cần gấp, loại bằng hay loại pha lê, cái này bản thân cũng là chỉ có thể gặp không thể cầu, mười ngày qua anh đã quá mệt mỏi, chạy đi chạy lại thân thể sao có thể chịu được, ngủ tiếp đi, ngày mai chúng ta còn có một tiểu phách mở màn, em đi bố trí công ty trước, đúng rồi, đã sơn tham anh để lại ở chỗ em, ngày mai em muốn lấy ra một cái, không ý kiến chứ?"

"Em lấy hết anh cũng không quản, đều nói cho em xử lý mà."

"Ừm, vậy em đi trước, chờ trở về rồi đánh thức anh."

Mặc quần áo ra phòng làm việc, Cù Vân Huyền nhẹ nhàng thở dài, tìm không được ngọc bích, cô ấy làm sao có thể không nóng nảy, nhưng liên quan đến tới sinh tử của hội bán đấu giá tử, nhưng cô ấy không muốn cho Tiểu Bàn nhiều áp lực, cho nên mới giả dạng làm như không có việc gì, nghe nói đấu giá Gia Tín của Phùng Nghĩa đã thu được một khối ngọc bích loại bằng tốt nhất, Cù Vân Huyền chỉ cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, trong lòng rất không thoải mái.

Trong phòng, Đồng Học Bàn không ngủ tiếp, mà là trần trọc trên giường, đi chỗ tìm ngọc bích đây?

Các thành đồ cổ đều bị hần dòm qua, nhưng vận khí của Đồng Học Bàn tựa hồ dùng hết, trong lúc này ngay cả một viên thúy tốt cũng không gặp, lẽ nào phải đi cược một lần thử thời vận? Đồng Học Bàn trước đây kiếm tiền, đều là dựa vào BACK và vận khí kết hợp, lúc này mới có thể đại công cáo thành, nhưng hiện tại một tia vận khí cũng không có, cũng khiến cho Đồng Học Bàn bó tay, BACK có lợi hại, có nghịch thiên, nhưng không gặp ngọc bích tốt cũng là không tốt, cái này gọi là cái gì? Cái này gọi là không bột đổ gột nên hồ! Đồng Học Bàn không thể tự nhiên biến ra một khối ngọc bích loại bằng được?

Buổi sáng, phòng họp công ty đấu giá Vân Đức.

Cù Vân Huyền triệu tập người phụ trách và chuyên gia của hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích, Đồng Học Bàn đương nhiên cũng bị Huyền đi đẩy tới.

Có thể thấy, trên mặt mọi người đều có chút mặt ử mày chau.

Một người nam hơn ba mươi tuổi nói: "Cù tổng, vài lần đấu giá trước, đồ cổ chúng ta thu được cũng không bị cự tuyệt, văn phòng tứ bảo, đồ sứ, Thanh Đồng khí, cho nên cho dù có xung đột cùng đấu giá Gia Tín, cũng không ngại chuyện, nhưng lần hội đấu giá dành riêng cho ngọc bích lần này, bên Gia Tín cũng chọn cùng một ngày, hiện tại bắt đầu thu được ngọc bích rất ít, phần lớn mọi người chạy đi bên Gia Tín, chúng ta thật sự. . ."

Ngụy lão sư thở dài nói: "Tôi thấy hay là chậm lại nửa tháng đi."

Lại một người trung niên nói: "Đúng vậy, chờ bên Gia Tín làm xong chúng ta mở lại, như vậy có thể thu được một ít thúy tốt."

Một phụ nữ nói: "Nhưng Gia Tín rõ ràng là khiêu khích chúng ta, lẽ nào làm rùa đen rút đầu như vậy?" Cô ấy hình như là bị Gia Tín phách đuổi đi, cho nên đối với bọn họ có ý kiến cực lớn.

Mọi người anh một lời tôi một câu, tranh chấp kịch liệt lên.

Cù Vân Huyền vỗ vỗ bàn ý bảo mọi người bình tĩnh, "Tiểu Bản, anh thấy thế nào?"

Đồng Học Bản nhú nhú lông mày, "Cho tôi vài ngày thời gian, loại pha lê tôi không dám khẳng định, nhưng ngọc bích loại băng. . . Tôi tuyệt đối có thể lấy tới!" Ngọc bích loại băng loại pha lê, trên toàn bộ thành phố cũng không phải hoàn toàn không thấy được, ví dụ như trong thương trường bách hóa, ví dụ như trong cửa hàng đồ cổ, đều có thể thấy, nhưng loại thúy này khó có lắm, coi như là vòng tay loại băng, chín mươi chín phần trăm người đề sẽ không bán đi, mà là giữ lại cất dấu hoặc là làm trấn điểm chi bảo, cho nên muốn kiếm được nhiều ngọc bích loại băng, cũng không phải chuyện dễ, có vài thứ, dùng tiền cũng không mua được.

Ngụy lão sư cau mày, không tin hẳn, "Đồng tiên sinh, nếu như là nhẫn loại băng, thì. . ."

Đồng Học Bản nói: "Cái này tôi rõ ràng, nếu không phải vòng tay hay lớn hơn, lại tới cũng không ý nghĩa."

Nhẫn loại băng hoặc là vòng cổ tương đối mà nói còn có thể kiếm được một ít, nhưng quá nhỏ, mấy chục đến trăm ngàn, thật sự không được, hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích, nếu như không có ngọc bích trên một triệu làm chủ phách phẩm, buổi hội dành riêng này làm ra cũng sẽ khiến cho người ta chê cười, còn không bằng không ra.

Tan họp, mọi người mang đầy tâm sự đi ra.

Cù Vân Huyền vuốt tóc của Đồng Học Bản trấn an nói: "Đừng ỉn áp lực quá lớn, cùng lắm thì không làm."

Đồng Học Bản bắt đắc dĩ nở nụ cười một chút, "Là anh đem chuyện tình nghi quá đơn giản, trước đây lúc kiếm tiền quá thuận lợi, hơn nữa một ít vận khí, quả thật mọi việc đều thuận lợi, bất quá ngẫm lại cũng thấy, cái cục thạch này bản thân không đơn giản như vậy, ngọc bích loại băng nếu như thật sự xuất hiện nhiều lần như vậy, ngọc bích còn là ngọc bích sao? Cũng không đến mức được đẩy đi làm nhẫn, ài, hiện tại một đôi vòng tay ngọc bích, cũng phải một triệu rồi?"

"Gần hai triệu lâu rồi."

"Ừm, nói chung. . . Anh tận lực."

Cù Vân Huyền nói: "Anh buổi sáng nghỉ ngơi trước, em đi qua một công ty đấu giá bên cạnh nhìn chúng, nghe nói bọn họ ngày hôm nay có ngọc bích muốn phách."

Đồng Học Bản a một tiếng, "Bọn họ cũng có hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích?"

"Đấu giá Sử Hải lần này không phải buổi dành riêng, nhiều nhất là cục thạch, ngọc bích thô, không có ngọc bích thành phẩm."

"Được, vậy em đi đi, buổi chiều chúng ta đi Phan Gia Viên nhìn."

Đấu giá ngọc thô, Đồng Học Bản mấy ngày nay cũng kiến thức qua vài lần, những cái này phần lớn là công ty đấu giá từ thu hồi bên Thụy Lệ Miến Điện tới, cũng không phải phách chủ cung cấp, đưa vào hội đấu giá, mọi người đều cạnh giá, người giá cao được, cuối cùng hội bán đấu còn có thể miễn phí cho người mua giải thạch, bất quá bởi vì giải thạch sẽ bắt đầu sau khi hội đấu giá kết thúc, khoảng cách thời gian quá dài, Đồng Học Bản phỏng chừng BACK của mình cũng không dùng được, huống chi, hẳn cũng không cảm thấy hội bán đấu này có thể lấy ra được thứ tốt gì, vì vậy không đi.

Cù Vân Huyền vừa đi, Đồng Học Bản đẩy xe qua lại trong phòng.

Ngọc bích ơi ngọc bích! Mày ở đâu lên tiếng đi để tao còn tìm?

Mười phút ...

Nửa tiếng ...

Một tiếng ...

Đồng Học Bản đi qua đi lại mà không nghĩ ra chủ ý, nhìn thời gian, đã là buổi sáng mười giờ rồi.

Nhân rồi cũng là nhân rồi, Đồng Học Bản gọi điện thoại xuống cho nhân viên công tác dưới lầu, tìm hai người đẩy mình xuống dưới lầu, sau đó Đồng Học Bản dự định đến Phan Gia Viên mua sắm, tuy nói đã đi qua không ít lần, nhưng mà lần đầu tiên không thấy ngọc tốt, lần thứ hai không thấy ngọc tốt, không có nghĩa là lần thứ ba lần thứ tư cũng không thấy, lỡ như vậy khí của mình đột nhiên tới, một viên loại băng tốt nhất rơi vào trước mặt, vậy không phải là chiếm được tiện nghi lớn sao?

Đồng Học Bản dùng tay lần xe đẩy ra ngoài công ty.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại vang lên, là dãy số của Cù Vân Huyền.

Đồng Học Bản nghe điện thoại nói : "Đang muốn gọi cho em đây, em cứ lo việc của em đi, anh đi Phan Gia Viên một chút"

Cù Vân Huyền nặng nề thở dài một tiếng : "Tiểu Bản, hội đấu giá dành riêng cho ngọc bích của chúng qua đời qua ngày khác"

"Ồ?" Đồng Học Bản hơi kinh ngạc : "Không phải đã nói rồi sao? Sao lại đổi chủ ý? Em yên tâm, hai ngày nay anh có thể lấy về được một khối loại băng tốt"

"Không phải là em không tin bản lĩnh của anh, chỉ là hiện tại ... loại băng cũng vô dụng"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Em đang ở hội đấu giá Sử Hải, Phùng Nghĩa vừa lấy được một khối ngọc bích thô, cũng không biết là có cái vận khí gì, tự nhiên lại mở ra được ngọc bích loại pha lê, còn là loại pha lê màu xanh lá đậm, thấy như vậy, có thể làm ra được đến hai đôi vòng tay, anh biết vòng tay ngọc bích loại thủy tinh bây giờ bao nhiêu tiền không? Một đôi vòng tay kém ít nhất cũng hơi trăm triệu, loại tốt còn có thể trên hai trăm triệu, hần hiện tại lại được đến hai đôi vòng tay, anh nói chung ta còn có thể tranh với hần được sao?"

Đồng Học Bản ngạc nhiên, cái vận cứt chó gì vậy?

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng ồn ào chói tai, nghe như tựa hồ đã xong rồi, cũng đúng thôi, lấy được thứ tốt như vậy, thì mấy thứ khác cũng không cần phải xem nữa

Cù Vân Huyền thở dài một tiếng : "Chờ em trở về rồi tính"

Đồng Học Bản trong lòng hoang mang, mười ngày trước còn nói cứng miệng lại phải cho Phùng Nghĩa một bài học, lại còn muốn cho đối phương tự động đổi ngày khác, nhưng sau mười ngày, không ngờ rằng vận khí của đối phương lại tốt như vậy, ngay cả ngọc bích loại pha lê cũng có thể mở ra, mà còn là loại cực phẩm tốt nhất trong ngọc bích, không phải là loại băng có thể so sánh được, đối với Đồng Học Bản mà nói, cái này chính là đổ thêm dầu vào lửa cháy không thể nghi ngờ rồi!

Làm sao bây giờ? Lẽ nào phải đổi ngày khác để tránh gió độc sao?

Trời ơi! A chờ chút, Đồng Học Bản đột nhiên hỏi một câu : "Phùng Nghĩa mua được lúc nào?"

Cù Vân Huyền nói : "Ồ trong hội đấu giá đó"

"Anh nói là thời gian"

"Khoảng chừng mười phút trước đây, hình như là khối cuối cùng, đấu giá xong thì mở"

Đồng Học Bản nhất thời phấn chấn tinh thần, trời đất! Trăm chờ ngàn chờ! Trăm tìm ngàn tìm! Cơ hội này không phải tới rồi sao!

BACK hai mươi phút!

.....

.....

.....

Thời gian đột nhiên lui lại!

Sau một khắc, thân thể của Đồng Học Bản đột nhiên nhoáng lên, cảm giác trọng tâm rõ ràng bị lệch qua, nghiêng đầu lại nhìn, mình đã về lại thời gian trước đó, hai người nhân viên công tác đang cẩn thận đẩy xe, đưa Đồng Học Bản từ trên bậc thang xuống. BACK của Đồng Học Bản trải qua mấy ngày tích góp cũng được một ít, chỉ là chưa đến hai mươi phút thôi, nhưng bởi vì hắn không tính toán cụ thể, cho nên mới hô nhiều một ít, để cho mình quay về được khoảng thời gian lâu nhất, bây giờ xem ra, hắn là khoảng chừng mười bốn mười lăm phút trước đây!

Trong chớp mắt, xe đẩy đã xuống bậc thang, tới phòng khách lầu một!

Đồng Học Bản vội vàng quay lại xa xa hô : "Tiểu Đào đâu! Tới mau!"

Thư ký tiểu Đào đang nói chuyện với một người trong đại sảnh, nghe vậy chạy lại nói : "Chuyện gì?"

"Nhanh, đẩy tôi đến hội đấu giá Sứ Hải!" Đồng Học Bản cũng không biết là có kịp hay không nữa, cho nên mới sốt ruột như thế, thấy cô ta nghi hoặc chậm rãi đi đến đây, Đồng Học Bản vội vàng đẩy xe qua nói : "Nhanh dẫn đường phía trước!"

Tiểu Đào biết hắn có quan hệ mật thiết với Cù Vân Huyền, không hỏi nhiều, đẩy Đồng Học Bản ra ngoài công ty!

Đồng Học Bản xoa xoa tay nói "Mau chút nữa! Cảm ơn! Việc gấp!"

Tiểu Đào đỡ khóc đỡ cười bước nhanh chân hơn, sau đó, hầu như là chạy luôn.

Vị trí của hội đấu giá Sứ Hải cũng nằm trên cùng một con đường, từ bên này có thể nhanh chóng qua bên kia đường, quẹo một cái bên trái là đến nơi. Đồng Học Bản vừa giục tiểu Đào, vừa gọi điện cho Huyền đi, bên kia đang bán đấu giá, cho nên Huyền đi có lẽ là không nghe điện thoại.

Chết tiệt!

Đồng Học Bản lập tức nói : "Đi vào đi vào!"

Tiểu Đào đẩy hắn đến cửa lớn của công ty đấu giá Sứ Hải.

Bởi vì mấy cái hội đấu giá ngọc thô này không tổ chức tại khách sạn, mà trực tiếp cho đấu giá tại công ty, cho nên vị trí của hội đấu giá Sứ Hải, chỉ nhìn sơ là có thể biết được vị trí của phòng họp, Tiểu Đào cũng từ thần sắc của Đồng Học Bản cảm giác được việc quá khẩn cấp, trong lòng khẩn trương, cũng không quan tâm đến nhân viên công tác hỏi cái gì, nhanh chóng đẩy Đồng Học Bản đi về phía hội trường nhỏ ở phía tay, trong nháy mắt đã đến cửa.

Một nhân viên đưa tay cản bọn họ lại : " Xin lỗi, bên trong đang bán đấu giá"

Đồng Học Bản nói rất nhanh : "Lấy một bảng đấu giá đi"

Người nọ khó xử nói : "Đã mở màn rồi, hiện tại không thể vào, nếu như anh muốn mua thì lần sau trở lại"

Đồng Học Bản không có thời gian nói nhiều lời vô ích, quay đầu lại nói : "Chạy ào vào!"

Tiểu Đào do dự một chút, rồi cũng nghe lời của Đồng Học Bản đi thẳng về phía trước. Người nhân viên công tác kia trên mặt giận dữ, đưa tay phải chụp lấy xe đẩy, ngoài miệng còn mắng một câu, Đồng Học Bản ánh mắt lạnh lẽo, vung tay chụp lấy cổ tay của người nọ, dùng sức bẻ một cái, đẩy thật mạnh, người nhân viên công tác lộ biểu tình kinh ngạc ngơ ngác lui về phía sau vài bước. Cho nên là bị trọng thương, cho dù là chân không thể cử động, Đồng Học Bản vẫn là Đồng Học Bản, sức chiến đấu đương nhiên là mạnh hơn một người bình thường rất nhiều!

Cửa lớn hội trường bị tiểu Đào đẩy ào vào.

Trên đài cao, người bán đấu giá đang cầm micro lớn tiếng nói cái gì đó, bên dưới ngồi không ít người.

Đồng Học Bản vừa xông vào, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người, một người phụ trách đứng gần cửa giật mình, đi qua hỏi xem là chuyện gì, người nhân viên phía sau bị Đồng Học Bản bẻ tay lập tức thêm mắm thêm muối vào, về mặt tức giận trừng mắt nhìn Đồng Học Bản. Người phụ trách cau mày, cũng nhìn qua, loại chuyện xông vào trong hội đấu giá này đúng là không hợp quy củ.

"Tiểu Bân?" Cù Vân Huyền thấy được hắn, lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi đi tới.

Chuyên gia giám định ngọc thạch Ngụy lão sư cũng có mặt, ngăn ngó, cũng theo qua.

Người phụ trách hiển nhiên nhận thức cô ấy : "Cù tổng, đây là ..."

Cù Vân Huyền kỳ quái nhìn Đồng Học Bân, ngoài miệng nói : "Đây là bạn tôi, cùng theo tôi tới"

Sau một phen lộn xộn, người của hội đấu giá Sử Hải cũng cho Cù Vân Huyền mặt mũi, Đồng Học Bân và Huyền di Ngụy lão sư mấy người đi ra sau cùng, ngồi xuống mấy vị trí không người.

Cù Vân Huyền nghi hoặc nói : "Tiểu Bân, sao anh lại đến đây?"

Đồng Học Bân mở to tròn mắt nhìn chằm chằm vào khu đấu giá : "Trước không nói cái gì, bây giờ đang tới cái nào rồi?"

Cù Vân Huyền nói : "Là khối minh liêu, mở ra một phần, thoát nhìn bên ngoài là loại băng, nhưng bên trong còn chưa xác định, ngọc bích lớn nhỏ cũng không biết"

"Là khối cuối cùng sao?"

"Hắn là vậy, sao cái này là giải thạch"

Đồng Học Bân thả lỏng, kịp rồi, cuối cùng cũng kịp rồi

Trải qua gián đoạn ngắn ngủi, người bán đấu giá trên đài vẫn tiếp tục nói : " Số 22 sáu mươi tám triệu ... sáu mươi tám triệu ... còn có ai ra giá cao hơn không ồ ... bảy chục triệu ... số 6 ra giá bảy chục triệu ... dừng ở đây sao ... bảy chục triệu bảy chục triệu lần thứ nhất" Người vừa giơ bảng lần cuối cùng là Phùng Nghĩ, khóe môi của hắn hơi nhếch lên, hình như là rất xem trọng khối ngọc thạch này.

Ngụy lão sư nhíu mày : "Rất cao ?"

Cù Vân Huyền ừm một cái : "Bất quá loại minh liêu này có giá cao cũng không kỳ quái, nhìn cũng thấy thích rồi"

Minh liêu được mở một phần ra, cho người ta nhìn vào ngọc bích bên trong, khác hẳn so với cực thạch, ngọc thô và nhỏ rất nhiều, cho nên giá của minh liêu cũng cực cao, bất quá thấy là thấy, mạo hiểm cũng rất lớn, ví dụ như bên ngoài có thể thấy được một khối loại băng, nhưng nói không chừng chỉ là một tảng hơi mỏng, mà bên trong cái gì cũng không có, hoặc là bên trong không giữ được chất lượng của loại băng, mà tạp chất loang lổ cũng không chừng.

"Bảy chục triệu lần hai"

Đồng Học Bân hơi nghiêng đầu : "Huyền di, chúng ta có thể dùng bao nhiêu tiền?"

Cù Vân Huyền chần chờ : "Ngoại trừ hai chục triệu dùng để tuyên truyền và những thứ khác, còn có thể lấy ra được đại khái khoảng chừng trăm triệu, anh đây là ..."

Đồng Học Bân kiên định nói : "Cái khối này có đồ tốt, giơ bảng đấu giá cho anh"

Cù Vân Huyền chớp mắt mấy cái : "Tốt bao nhiêu?"

"Loại pha lê tốt nhất! Phải mua cho được!"

Ngụy lão sư có chút không dám tin tưởng, cậu không phải là vừa mới đến chưa được một phút đồng hồ sao, nhìn cũng chưa nhìn mà đã nói thứ này là đồ tốt? Ông ta vẫn mang theo vẻ hoài nghi đối với chuyện là Đồng Học Bân cao thủ cực thạch, người cực thạch chân chính, dù sao cũng phải cầm đèn pin đi soi cẩn thận, còn cậu thì ngược lại, từ ngoài cửa chạy ào vào rồi tuyên bố đây là đồ tốt, nhìn cũng không nhìn, lúc này còn muốn mua? Cũng quá tùy tiện rồi!"

"Loại pha lê?" Cù Vân Huyền trầm ngâm nói : "Anh xác định?"

Đồng Học Bân nói : "Vô cùng xác định, dù phải gọi giá một trăm triệu chúng ta cũng phải mua!"

Ngụy lão sư vội la lên : "Cù tổng! Không thể được!"

Tiểu Đào phía sau cũng nghe mà có chút kinh hồn khiếp vía, một trăm triệu!

Cù Vân Huyền hít vào một hơi, công ty tuy rằng có thể dùng một trăm triệu tài chính này, nhưng mà nếu như tiêu hết trên đồng đá này, vậy tuyệt đối không phải là một lựa chọn sáng suốt, nếu như mở ra, bên trong không phải là loại băng mà là thứ kém hơn, vậy thì một trăm triệu này coi như ném xuống sông, toàn bộ công ty đầu giá Vân Đức cũng hoàn toàn xong, đúng vậy, ngay cả một cơ hội trở mình cũng không còn, nhất định là kết quả đóng cửa phá sản! Phùng Nghĩa dám bỏ bảy chục triệu ra để chơi, đó là vì Gia Tín có tiền, tài chính trên một tỷ đương nhiên là sẽ không bởi vì chút tiền này mà chết, nhưng đầu giá Vân Đức là một công ty nhỏ, một trăm triệu hầu như cũng là toàn bộ tài sản, đi sai một bước là thua cả ván cờ đấy!

Ngụy lão sư khuyên nhủ : "Cù tổng! Cái này tối đa chỉ mở ra một khối ngọc bích loại băng! Hiện tại bảy chục triệu cũng là quá cao!" Mỗi chuyên gia đều có phương pháp giám định của mình, dù sao ông ta cũng nhìn không ra khối ngọc thạch kia có loại pha lê bên trong.

Đồng Học Bán nhìn về phía Huyền đi.

Cù Vân Huyền thở ra, cười khỏ nói : " Tôi mặc kệ, Tiểu Bán, giao cho anh!" Dem băng đầu giá giao cho Đồng Học Bán.

Ngụy lão sư vỗ trán, nghĩ rằng ngày thất nghiệp của mình đã không còn xa.

Đồng Học Bán cũng không rảnh rỗi giải thích cái gì, bởi vì người bán đầu giá đã gọi bảy chục triệu lần thứ ba, đang giơ cây búa lên giữa không trung.

Đồng Học Bán cầm băng giơ lên hô : "Bảy mươi lăm triệu!"

Người bán đầu giá đang muốn dùng sức vỗ búa xuống, nghe có tiếng nói vang lên, ngượng ngừng buông cây búa xuống.

Phùng Nghĩa phía trước cũng cau mày, quay đầu lại nhìn Đồng Học Bán và Cù Vân Huyền, ngay sau đó, không đợi người bán đầu giá lên tiếng đọc giá, Phùng Nghĩa đã giơ băng lên nói không cần nghĩ ngợi : "Bảy mươi tám triệu!"

Đồng Học Bán không nói hai lời, giơ băng nói : "Tám chục"

Phùng Nghĩa rút cục đã do dự một chút, hung hăng nói : " ... Tám mươi lăm triệu!"

Đồng Học Bán mặt lạnh vô tình giơ bản : "Tám mươi tám triệu!"

Mấy chuyên gia đi theo Phùng Nghĩa tới đều rất thích khối minh liễu này, chỉ cần ngọc bên trong có thể đủ trọng lượng, trên cơ bản là kiếm không tồi, nhưng mà với cái giá hiện tại, đúng là một chút lý trí cũng không có, nếu như mở ra không phải loại băng mà là loại thường, thành phẩm có thể không thu lại được, vì vậy một ông già bên cạnh nói nhỏ vào lỗ tai của Phùng Nghĩa, một chuyên gia cực thạch đi theo Phùng Nghĩa cũng hơi gật đầu, ý bảo hần không nên theo.

Phùng Nghĩa nhíu nhíu mày, đồ đã đến tay rồi mà lại bay đi, nghĩ mà có chút không cam lòng.

"Tám mươi tám triệu ... số mười tám ra giá tám mươi tám triệu ... còn có ai ra giá cao hơn không ..."

Phùng Nghĩa nhíu nhíu mày, lại một lần nữa giơ băng lên : "Chín mươi triệu!" Trong lòng nói lần này hần phải là của tôi rồi!

Nhưng ai biết, Đồng Học Bán dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, lại tăng giá : "Chín mươi hai triệu ..."

Ngụy lão sư không biết nên nói thế nào cho phải, Cù Vân Huyền ngồi ở chỗ kia không lên tiếng, đem tất cả quyền quyết định giao cho Đồng Học Bán, tiểu Đào cũng cảm thấy rằng giây phút tồn vong của công ty đang ở ngay trong thời khắc này, trong mắt hiện lên vẻ thấp thỏm và khẩn trương, đó là hầu như tất cả tiền của công ty!

Sắc mặt Phùng Nghĩa khê biến, nhưng suy nghĩ một chút, lập tức chuyển qua thành cười, tự làm bậy không thể sống, một công ty đầu giá có tài sản chỉ một trăm triệu, lại dám bỏ nhiều tiền vào một khối minh liễu?

Cái này không phải là liều mạng sao? Phùng Nghĩa chờ chē cười công ty đấu giá Vân Đức, cái công ty này tự động tìm chết, mình không cần phải nhúng tay vào nó cũng tự động đóng cửa!

”Chín mươi hai triệu lần thứ nhất ... chín mươi hai triệu lần thứ hai ...”

Rốt cục, người bán đấu giá cũng được đập mạnh cây búa xuống : ”Chín mươi hai triệu thành giao!”

Đồng Học Bân lộ ra một nụ cười, quay qua gạt đầu trần an Huyền di, ý bảo cô ấy yên tâm.

Sau khi tính tiền thuê và các phí dụng khác, bọn người Đồng Học Bân phải trả gần một trăm triệu!

Thành bại là ngay giây phút này!

250. Chương 250: Bạo Kiếm Ba Trăm Triệu!

Sau buổi trưa.

Phòng làm việc tầng hai của đấu giá Vân Đức.

Khối ngọc bích thô được cẩn thận đặt trên mặt đất, lúc này, Đồng Học Bân mới có thời gian cẩn thận xem xét, ngọc thô màu xám, bề ngoài còn có một chút hoa văn mà đen, sát bên cạnh của cái lỗ mờ hồ lộ ra màu xanh yếu ớt, dùng tay khều khều, rất mềm, rất trong suốt, giống như một khối băng lạnh vậy, đó chính là ngọc bích loại băng, ở mặt khác của khối ngọc có dấu vết của vết cắt kim loại, nhưng không thấy sắc thúy đâu hết.

”Bây giờ mở ra nhé?”

”Chi phiếu đã thanh toán rồi, mở đi”

”Cù tổng, đã mượn máy cắt đến”

Nhìn khối thạch này, tất cả mọi người đều có chút khẩn trương.

Đồng Học Bân cũng không ngoại lệ, dù sao hắn cũng không tận mắt thấy, trong lòng cũng không có một phần trăm nắm chắc.

Trong lòng, Cù Vân Huyền nắm tay vịn xe đẩy của Đồng Học Bân, bàn tay trắng nõn nắm rất chặt, hình như trong lòng rất khẩn trương thì phải. Hai tay Tiểu Đào thì khép thành hình chữ thập, nhắm mắt lại ngửa đầu, trong miệng đang lẩm bẩm cái gì đó, hình như là đang cầu khấn gì với ông trời thì phải. Ngụy lão sư thì ở đằng kia than thở, tựa hồ không xem trọng cái khối minh liệu trước mắt này cho lắm, còn chưa xuống đao, mà hầu như có thể kết luận là chẳng có cái gì trong đó hết vậy.

Một phút đồng hồ trôi qua.

Hai phút trôi qua.

Đồng Học Bân nói: ”Ngụy lão sư, phiền ông mở một chút.”

Ngụy lão sư thật sự không đành lòng nhìn công ty hủy ở trên tay của mình, lại một lần nữa nhắc nhở nói: ”Cù tổng, hiện tại đối ý còn kịp, cái khối này như bán đấu giá lại một lần nữa, hẳn là có thể bán được tám chục triệu, ít nhất không đến mức táng gia bại sản, nếu như xuống đao, nói cái gì cũng đều muộn, cô ngàn vạn lần phải suy nghĩ rõ ràng, hiện tại thể phát triển công ty đấu giá rất tốt, không cần phải mạo hiểm như vậy !”

Đồng Học Bân biết Ngụy lão sư nói chính là lời thật, không lên tiếng.

Cù Vân Huyền nói: ”Mở đi, tôi tin tưởng Tiểu Bân sẽ không nhìn lầm.” Ngụy lão sư nói: ”Nhưng cái loại cực thạch này, mắt thường nhìn thấy thế nào? Rất nhiều cái đều là dựa vào vận khí!”

Cù Vân Huyền cười đau khổ: ”Ngụy lão sư, tôi biết ông là vì giúp đỡ cho công ty đấu giá chúng ta, nhưng việc buôn bán mà, không có khả năng cả đời thuận gió thuận nước, gặp phải cơ hội cần phải đánh bạc một lần, nếu như mở không được, tôi cũng chấp nhận, không oán không hối, nếu như thật sự mở ra một khối loại băng lớn một chút, vậy chẳng phải là như hổ thêm cánh? Có những cái này, chúng ta sau này phát triển

sẽ nhanh hơn, cũng không cần nhìn sắc mặt của người khác.” Ngụy lão sư biết khuyên không được, cũng không khuyên nữa : ” Mở ở đâu trước?”

Cù Vân Huyền nhìn về phía bên cạnh, “. . . Để cho Tiểu Bản quyết định đi.”

Đồng Học Bản vừa suy xét, ”Bắt đầu mở từ xung quanh khối loại băng đi.”

Nếu đã quyết định muốn làm, Ngụy lão sư cũng không lộn xộn nữa, trong lòng nổi lên một chút, cúi đầu nhặt mấy cái kim loại trên mặt đất, cắm điện vào, ôm nó đi tới bên cạnh mình, nhờ tiểu Đào giữ lấy khối ngọc thạch, cố định lại, Ngụy lão sư lập tức cúi đầu tìm tìm vị trí, cuối cùng vị trí nằm sát bên ngoài ngọc bích vài centimet, đem mấy cái kim loại đè xuống nhắm ngay chỗ đó, nhìn Cù Vân Huyền.

Cù Vân Huyền thở ra một hơi, khẽ gật đầu. Ngụy lão sư đẩy xuống, kệt kệt kệt, mấy cái kim loại cũng chậm rãi đè xuống!

Âm thanh chói tai nhất thời quanh quẩn trong phòng, khối ngọc thạch cũng bị cắt ra từng chút ít, tách phần đá bên cạnh ngọc bích loại băng ra. Mười giây đồng hồ sau, bên này rốt cuộc cũng mở ra một khoảng, cũng không có thúy mới kéo dài đến bên này, chỗ vết dao tất cả đều là tạp chất màu xám, xuất sứ bất lợi rồi! Bất quá Ngụy lão sư đã sớm dự liệu đến loại tình huống này phát sinh, cũng không quá để ý, bình phục tâm tình một chút, tiếp tục thay đổi vị trí, bắt đầu hạ dao.

Kệt kệt kệt, kệt kệt kệt!

Sở dĩ lựa chọn hạ dao tại nơi để khai xung quanh ngọc bích, cũng là muốn coi một chút cái khối loại băng này rốt cuộc có thể kéo dài đến tình trạng gì, ngọc bích cũng giống như những thứ khác, đương nhiên càng lớn càng đáng giá, nếu là toàn bộ khối thạch này đều là loại băng, vậy không thể nghi ngờ cũng là giá trên trời, mà nếu toàn bộ tảng đá chỉ có bề ngoài có thể thấy một phần nhỏ ngọc bích, ngay cả là ngọc bích loại băng tốt nhất, giá trị cũng sẽ không quá lớn, ngay cả mười triệu cũng đều không lên được.

Một dao. . .

Năm dao. . .

Mười dao. . .

Khi Ngụy lão sư tắt mấy cái kim loại, xuất hiện một màn khiến cho người ta thất vọng!

Thật sự là sợ cái gì tới cái đó, Đồng Học Bản và Cù Vân Huyền đám người ngạc nhiên phát hiện, xung quanh khối ngọc bích loại băng nho nhỏ tự nhiên cái gì cũng không có, vết dao của mấy cái kim loại đã tách ngọc bích ra, Ngụy lão sư nhẹ nhàng lấy tay phải phải, khối ngọc bích đã bị ông để ở trong tay, nhìn kích cỡ, chỉ lớn hơn bề ngoài một chút, nói như vậy, đừng nói là vòng tay, nhiều lắm là làm một ngọc bội hay mấy vòng cổ nhỏ nhỏ, quá nhỏ, cái khối ngọc bích loại băng này phỏng chừng cũng có giá trị hơn một triệu mà thôi!

Một trăm triệu trong nháy mắt biến thành hơn một triệu?

Loại này chênh lệch thật lớn như mức nước của lòng sông so với mặt biển hầu như khiến ọi người không thể tiếp thu! ! Ngụy lão sư thở dài thật sâu, xong rồi, cái công ty này rốt cuộc xong đời rồi.

Tiểu Đào nhi và Cù Vân Huyền cũng là sắc mặt trắng nhợt. Chỉ có Đồng Học Bản vẫn còn ôm một tia hy vọng, hần nghĩ không nên là kết quả này, lúc đó Huyền di trong điện thoại nói rất rõ ràng mà, sao có thể là như thế này? Mặt của Đồng Học Bản cũng không dễ coi, ”Còn có một khối ngọc thô lớn như vậy, mở đi!”

Tiểu Đào nhi lừa mình dối người nói: ”Đúng đúng, không chừng phía sau có thể ra thứ tốt.” Ngụy lão sư lại biết cái này không thể, nhưng không nói chuyện, tiếp tục cầm lấy mấy cái kim loại một dao rồi lại một dao hạ xuống.

Một dao. . .

Mười dao. . .

Hai mươi dao. . .

Khi khối ngọc thạch càng ngày càng nhỏ, tâm của mọi người cũng càng trầm trọng, cuối cùng đã ngã vào đáy cốc.

Khối ngọc thạch đã không còn được một phần ba như lúc, nhưng bên trong ngoại trừ tạp chất thì cái gì cũng không có! Ngụy lão sư nhìn về phía Cù Vân Huyền : “ ... Cù tổng.”

Công ty đầu giá Vân Đức là rất nhiều tâm huyết của Cù Vân Huyền, chỉ có chính cô ta biết, hiện tại cảnh tượng như vậy, đầu óc của Cù Vân Huyền nhất thời có chút choáng váng, công ty sụp đổ như thế sao? Một trăm triệu đã không còn? Cô ấy và Tiểu Bàn còn muốn đi tới? Trong lúc nhất thời, Cù Vân Huyền khó tiếp thụ.

Đồng Học Bàn nói: “Tiếp tục mở! Tôi cũng không tin!” Ngụy lão sư muốn nói lại thôi, rốt cục thở dài, lại một lần nữa khởi động máy cắt kim loại.

Két két két, két két két!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Cù Vân Huyền và tiểu Đào nhi mấy người thì căng thẳng nhìn chăm chăm khối ngọc thạch chỉ còn lại một chút trên mặt đất, Đồng Học Bàn âm thầm nắm chặt nắm tay, ông trời ơi, lão tổ tông của tôi, đừng nao loạn, không khác biệt lắm là được, nhanh chóng ra đây cho tôi, đây chính là toàn bộ gia sản của anh em đây, nếu như cho ông lăn qua lăn lại, tôi cũng không táng gia bại sản, tôi kiếm đâu ra một trăm triệu để mở công ty đây?

Két két két, Ngụy lão sư lại một đao vũng vàng hạ xuống dưới.

Máy cắt kim loại đi qua, cát bụi bay lên, tất cả đều là mảnh vỡ của khối đá.

“Ồ!” Ngụy lão sư đột nhiên sửng sốt, chớp mắt nhìn mặt cắt kim loại vừa rồi, “Hình như ra cái gì!”

Bầu không khí căng thẳng!

Đồng Học Bàn con mắt mở to, tự mình lăn xe đẩy vọt qua Cù Vân Huyền và tiểu Đào, Ngụy lão sư ngồi chồm hổm lấy tay xoa trên mặt, tiểu Đào nhi nhanh chóng lấy tới một đèn pin, Ngụy lão sư tiếp nhận, cúi đầu chiếu vào tảng đá, nhất thời, một màu xanh nhỏ không thể nhỏ hơn lộ ở trước mắt mọi người, trên mặt Ngụy lão sư rốt cục đã đổi sắc!

Cù Vân Huyền không hiểu nhiều cái này, vội hỏi, “Đây là thúy gì?”

Từ góc độ của Đồng Học Bàn cũng nhìn không rõ ràng, cho nên cũng đem ánh mắt nhìn hướng Ngụy lão sư.

Ngụy lão sư hít sâu một hơi, nói ra câu kinh người: “Là loại pha lê! Hơn nữa là màu xanh đậm!”

“Ha ha ha. . .”, Đồng Học Bàn vỗ mạnh tay vịn xe đẩy, “Tôi đã nói mà!”

Cù Vân Huyền cũng kích động nói: “Thật sự là loại pha lê?” Loại pha lê, là loại cực phẩm nhất trong ngọc bích! Ngụy lão sư kỳ quái sờ sờ cái khối đá : “Theo lý mà nói thì không thể, lúc đầu mặt loại băng bị đứt, tỷ lệ mặt khác của khối đá có thể ra thúy cũng hầu như không có, hơn nữa cho dù có, cũng có thể là loại băng hoặc là đẳng cấp dưới, sao xuất hiện loại pha lê? Tỷ lệ quá nhỏ, ừm, bất quá hiện tại cũng không phải lúc có thể vui vẻ quá sớm, cái khối thúy này nói không chừng cũng chỉ là mặt ngoài, tôi mở ra xem?”

Cù Vân Huyền kiên định nói: “Đều đến cái mức này rồi! Mở đi!”, Đồng Học Bàn chà chà tay, lại một lần nữa nhìn thẳng khối ngọc bích.

Sau vài phút, ngọc bích rốt cục bị tách ra. Nhìn cái khối thúy màu xanh dào dạt, tất cả mọi người có chút không thể tin được hai mắt của mình, kinh ngạc nhất cũng là Ngụy lão sư, từ lúc này ông ta đã bắt đầu lăm lăm trong miệng “Sao có thể” vài lần, nhìn khối thúy ở trong tay, Cù Vân Huyền đầu óc có chút ngu ngơ và tiểu Đào nhi cũng là bị sắc thúy mê hoặc, vừa mừng vừa sợ vừa vui vừa sợ!

Là khối ngọc bích loại pha lê!

Mà trọng lượng rất đủ! Tuyệt đối có thể làm ra hai đôi vòng tay !!

Cù Vân Huyền hưng phấn ngất khuôn mặt Đồng Học Bàn một cái, “Anh đúng là được thật đấy! Thật đúng là loại pha lê!”, Đồng Học Bàn đắc ý dào dạt nói: “Đương nhiên.”

Tiểu Đào nhi ngơ ngác nói: "Cái khối thúy này giá trị bao nhiêu tiền?", Ngụy lão sư là người quyền uy nhất ở đây, nghe vậy, nói: "Hiện tại giá trị thị trường của ngọc bích loại pha lê tôi cũng không dám chắc chắn, dù sao rất ít có thể nhìn thấy tại hội đấu giá, không có người nào bán, nhưng nếu như thật sự tính ra, từ màu sắc và bề mặt của cái khối thúy này, trong hai đôi vòng tay có một đôi hẳn là kém một chút, có thể bán được một trăm triệu, đôi vòng tay kia có màu xanh rất đủ, làm ra được đôi vòng tay như vậy, phỏng chừng phải gần hai trăm triệu."

Tiểu Đào nhi bị chữ số này dọa cho giật mình, "A? Vậy hai đôi vòng tay là ba trăm triệu?" Ngụy lão sư gật đầu khẳng định, "Nếu như lục đế vương thì càng đáng giá, đáng tiếc kém hơn một ít, bất quá coi như là hiếm có rồi."

Một trăm triệu chớp mắt biến thành ba trăm triệu, quả thật là kiếm lời không thể lời hơn nữa rồi!

Trong phòng nhất thời nổi lên một mảnh sắc mặt vui mừng, Cù Vân Huyền lúc này cho tiểu Đào nhi đem ngọc bích cất vào tủ bảo hiểm, rất sợ bị người đánh cắp, chờ ngày mai tìm nhà máy gia công mau nhanh đánh ra hai đôi vòng tay, chờ hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích tháng sau đem ra áp trận. Vui vẻ qua đi, Cù Vân Huyền còn kêu tiểu Đào nhi gọi điện thoại thông báo tất cả nhân viên cao tầng của công ty đấu giá Vân Đức, buổi tối ăn liên hoan tập thể, chúc mừng tại khách sạn Shangrila.

Đến tận đây, Ngụy lão sư cũng không dám xem thường Đồng Học Bân nữa, còn bớt thời giờ hỏi một câu: "Đồng tiên sinh, cái tảng đá này cậu làm sao thấy được?" nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, sự thật thắng vu hùng biện, Đồng Học Bân chưa từng quan sát tỉ mỉ mà dám tuyên bố hùng hồn cái khối này là loại pha lê, kết quả là thật, cái này đã nói rõ vấn đề, Ngụy lão sư nghĩ hẳn có thể có phương pháp và bí quyết người khác không biết, vì vậy đương nhiên muốn học tập.

Nhưng mà Đồng Học Bân làm gì có phương pháp và bí quyết cực thạch chứ, hàm hàm hồ hồ vài câu mới đi qua được cửa.

Cơm tối xong, Cù Vân Huyền hỏi hẳn, "Tin tức có nên thả ra ngoài không?", Đồng Học Bân cười ha ha, "Đương nhiên phải thả, thứ nhất là tạo thế, thứ hai là chọc tức cái tên Phùng Nghĩa kia."

Cù Vân Huyền buồn cười điểm mũi hẳn, chút ôn nhu nhìn không xót gì, "Chỉ có anh là bản lĩnh lớn!", lại bắt chuyện với tiểu Đào nhi, kêu cô ấy phụ trách công bố tin tức này ở trang đầu vị trí dễ thấy được trên trang web, cũng không dùng hình ảnh, cũng không cần phải nói nhiều, chỉ viết trên đến rằng lúc đó sẽ có hai đôi vòng tay ngọc bích loại pha lê được đem ra bán đấu giá, chỉ là một câu nói, cũng đủ làm ra một phen rung động nho nhỏ.

Ba trăm triệu ! Lần này đấu giá Vân Đức không muốn có tiếng cũng rất khó khăn!

Danh lợi kiêm thu, Đồng Học Bân cảm thấy chịu khổ cực của ông trời thật sự không có uống phí!

Đại viện thường ủy Kinh thành.

Một căn trong biệt thự phía tây, Phùng Nghĩa cũng vừa mới ăn xong cơm tối ở nhà chú xong.

Bên công ty phát triển không ngừng, thứ chặn đường duy nhất là công ty đấu giá Vân Đức lại nguy tại sớm tối, tâm tình của Phùng Nghĩa rất không tốt. Lúc này, hẳn đang ở phòng vệ sinh rửa tay, điện thoại bỗng nhiên vang lên, Phùng Nghĩa không nhanh không chậm lau lau tay, lấy điện thoại di động nghe: "Chuyện gì?"

"Phùng tổng, phù phù, đã xảy ra chuyện!"

"Chậm rãi nói, rốt cuộc làm sao?"

"Vài phút trước, trang đầu trang web của công ty đấu giá Vân tung lên một tin tức, nói cái gì mà có hai đôi vòng tay ngọc bích loại pha lê sẽ được đem ra trong hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích, cái này. . . cái này nếu như là thật, vậy sẽ quá ảnh hưởng đối với công ty đấu giá chúng ta trong cùng ngày, cho dù chúng ta thu được không ít vật trang sức loại băng, còn có một vật trang trí loại băng mềm ột thước, nhưng vậy cũng không có cách nào so sánh với loại pha lê!"

Phùng Nghĩa biến sắc, "Sao có thể? Vòng tay? Bọn họ lấy đâu ra?"

”Cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng nghe nói là khai ra trong khối minh liêu của buổi sáng.”

”Cái gì?” Phùng Nghĩa nhất thời ngạc nhiên, ” Khối ngọc thô ra loại pha lê?”

”Hẳn là vậy, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích.”

Cúp điện thoại, Phùng Nghĩa mặt đều tái lại, khối hàng thô lúc đầu là vật hẵn định, sau lại thấy cái người tên là Đồng Học Bân ra giá quá cao, mới từ bỏ, nhưng bên trong tự nhiên ra ngọc bích loại pha lê? Trọng lượng còn đủ đánh ra hai đôi vòng tay? Cái này làm sao không khiến cho Phùng Nghĩa hối hận vạn phần! Chỉ cần lúc đó khê cần môi ra thêm một ít giá! Vậy minh liêu chỉ có thể là của mình! Mặt của Phùng Nghĩa càng ngày càng âm trầm!

Đồng Học Bân?

Cù Vân Huyền?

Phùng Nghĩa vốn dự định dùng thực lực của công ty ngăn chặn đấu giá Vân Đức, buộc bọn họ dời ngày khác, ai ngờ thế sự khó liệu, đối phương ngược lại đem ngọn lửa này ném qua cho hắn, Phùng Nghĩa nhăn mặt nhíu mày, hắn không muốn quên đi như thế, buôn bán lâu như vậy còn chưa từng chịu nhục lớn như thế!

Đi ra phòng vệ sinh, trong đầu Phùng Nghĩa suy nghĩ làm sao trừng trị bọn họ.

Khiến cho người của công thương đi?

Khiến cho người của thuế vụ đi thăm dò?

Phía sau Phùng Nghĩa có Phùng Học Lương, thủ đoạn hắn có thể dùng rất nhiều, không chỉ có giới hạn trong thủ đoạn thương nghiệp.

Trong phòng khách, thường ủy thị ủy kinh thành, cục trưởng cục công an Phùng Học Lương đang ngồi uống trà nhìn thấy sắc mặt Phùng Nghĩa không tốt, Phùng Học Lương cười cười, ”Làm sao vậy? Không phải mới vừa rồi còn cười ha ha sao?”

Phùng Nghĩa kêu một tiếng chú, nói: ” Bên công ty xảy ra chút chuyện.”

”À? Kinh doanh gặp phải vấn đề?”

”Vậy không phải, ài, buổi sáng có một khối ngọc bích thô được bán đấu giá, lúc đầu sắp bị con giành tới tay, ai ngờ nửa đường nhảy ra một tên gọi là Đồng Học Bân, giành cái đó của con đi, cuối cùng còn mở ra liêu một khối ngọc bích vô cùng tốt.”

Phùng Học Lương cảm thấy tên này có chút quen tai, ”Đồng Học Bân? Có bộ dáng gì?”

Phùng Nghĩa hơi sững sốt, ”Không có bộ dáng gì đặc biệt, nhìn rất phổ thông, đại mặt bình thường, thân cao không chú ý, ngồi xe đẩy, hình như xương đùi bị gãy.” Cuối cùng, đem sự tình hôm nay kể lại cho chú nghe một lần.

Phùng Học Lương cau mày đầu, ”Tiểu Nghĩa, người này con không nên động vào.”

Phùng Nghĩa trên mặt cả kinh, ”Vì sao? Chú nhận thức hắn?”

Phùng Học Lương khoát khoát tay, ”Kêu con không nên động thì con không nên cử động.”

Nghĩa mẫu thì không nói gì.

Một lát sau nì, Phùng Học Lương cũng nhìn ra cháu trai không cam lòng, liền nhắc nhở nói: ”Dù sao cũng không có thâm cừ đại hận gì, người như thế có thể không chọc tốt nhất không chọc, có một số việc con không biết, Đồng Học Bân này cùng Tạ Tuệ Lan có quan hệ không tầm thường, Tạ Tuệ Lan là nhân vật đời thứ ba của Tạ gia, nếu không có là một cô gái, sợ rằng sớm thành nhân vật linh quân đời thứ ba của Tạ gia, đáng tiếc.” Phùng Học Lương tuy rằng cũng không cùng trận doanh với Tạ Quốc Bang, nhưng khen ngợi Tạ Tuệ Lan không chút keo kiệt.

Phùng Nghĩa ngạc nhiên nói: ”Tạ Tuệ Lan?”

Tên này, hẩn ấn tượng quá sâu, "Hai người bọn họ có quan hệ? Quan hệ gì?"

Phùng Học Lương nhìn hẩn, cười nói: "Tạ Tuệ Lan ăn cơm riêng với hẩn, giúp hẩn điều động công tác, dẫn hẩn về nhà, hiện tại Tạ Tuệ Lan trao quyền cho cấp dưới đến cơ sở, chọn cũng là huyện Duyên Đài của Tiểu Đồng, con nói hai người bọn họ có quan hệ gì?"

Phùng Nghĩa mở to mắt ra : "Không thể chứ? Chú nói hai người bọn họ . . ."

"Chú cái gì cũng chưa nói." Thật ra Phùng Học Lương cũng không rõ ràng.

Phùng Nghĩa cả kinh giống như gặp quỷ vậy, chỉ cảm thấy chuyện này con mẹ nó đúng là khó tin quá đi, Tạ Tuệ Lan là ai chứ? Phùng Nghĩa rõ ràng hơn người khác nhiều, vô luận là bối cảnh hay là tướng mạo hoặc là năng lực công tác, cái nào mà không phải là nhân vật nhất đẳng, cô ấy và cái tên Đồng Học Bân kia có "quan hệ không tầm thường" ? Cái này cũng có thể sao? Nói giỡn cũng không thể nói giỡn như vậy được!

Rời khỏi đại viện thường ủy, Phùng Nghĩa lái xe trở về nhà!

Reng reng reng, điện thoại vang lên, là bên công ty gọi điện tới!

"Phùng tổng, chuyện của hội đấu giá ngọc bích hơi khó xử lý, hay là chúng ta đi liên hệ bên Thượng Hải, nhìn xem có thể ..."

Phùng Nghĩa rốt cục đã thở dài : "Thông báo với các cơ quan, thời gian của hội đấu giá dành riêng cho ngọc bích sớm nửa tháng"

Người bên kia sững sốt một chút : "A? Cái này không phải tự đánh vào mặt mình sao?"

"Lập tức làm đi!" Phùng Nghĩa bắt đầu dĩ buông điện thoại xuống.

Đối với quan hệ của Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan, Phùng Nghĩa tuyệt đối không tin, nhưng không tin thì không tin, Phùng Nghĩa cũng không muốn đắc tội với một người như vậy. Tạ Tuệ Lan có chỗ dựa rất cường thế, Phùng Nghĩa cho dù chưa thấy qua, nhưng mà cũng có nghe nói qua, hẩn cũng không có thực lực hó hé với Tạ Tuệ Lan!

251. Chương 251: Kết Hôn?

Một ngày ...

Hai ngày ...

Ba ngày ...

Thời gian một tháng chớp mắt đã qua.

Hội đấu giá dành riêng cho ngọc bích của công ty đấu giá Vân Đức rốt cục cũng bắt đầu, đôi vòng tay ngọc bích loại pha lê vừa làm mấy ngày trước được một ông chủ người HongKong mua đi, giá cả là hơn một trăm triệu, đôi vòng tay còn lại tốt hơn một chút thì được một thanh niên nói giọng Bắc Kinh mua, giá cả cũng hơn một trăm bảy chục triệu, tuy rằng còn phải đóng thuế và mấy thứ khác, nhưng mà tổng tài sản của đấu giá Vân Đức cũng đã nhảy lên hơn ba trăm triệu rồi, mượn thể của đôi vòng tay ngọc bích, danh tiếng của công ty cũng tăng lên một độ cao thật lớn.

Buổi chiều, Cù gia.

Vào thu, trên trời đầy mây trắng như hoa.

Mặt trời mùa thu ấm áp diễm tĩnh, gió nhẹ mát mẻ phơ phất mà qua, lặng lẽ mang theo vài chiếc lá rụng.

Buổi đấu giá ngọc bích buổi sáng Đồng Học Bân cũng không đi, mà là ở nhà Huyền di chờ, không phải là hẩn không muốn đi chứng kiến cái thời khắc kỳ tích ấy, nghe Huyền di ở hội đấu giá gọi điện thoại tới, ở hiện trường giá cả được đưa ra liên tục làm cho Đồng Học Bân nghe mà cũng sôi trào nhiệt huyết, bất quá lo lắng đến đã sơn tham và diễm vũ trăm lần trước, Đồng Học Bân từng làm một kẻ lừa gạt rồi, cạnh tranh có chút ác ý, nếu như lần này gặp phải mấy người của buổi đấu giá trước, nhìn ra mình và đấu giá Vân Đức có quan hệ không tầm thường, có lẽ sẽ sinh sự, cho nên Đồng Học Bân mới chịu đựng không đi.

Trong phòng bếp, Đồng Học Bản ngồi trên xe đẩy đang lăm bằm một ca khúc, cật lực dùng tay làm đồ ăn, chuẩn bị bữa cơm hai người, thương thế của hắn cũng có chuyển biến tốt đẹp, bất quá vẫn không rời khỏi xe lăn được, cái bếp cao như vậy, cái bồn tắm cao như thế, cho nên tắm rửa hay làm đồ ăn đều không dễ dàng như vậy.

Lạch cạch, ngoài phòng khách vang lên tiếng động nhỏ, là tiếng chìa khóa và tiếng mở cửa.

Huyền di mặc trang phục công sở đẩy cửa vào nhà : "Tiểu Bản, em đã trở về"

"Anh đang ở trong phòng bếp, hôm nay có mệt mỏi không?"

Ấm thanh của giày cao gót dần dần gần, thấy Đồng Học Bản đang dùng một tư thế vô cùng khó coi làm đồ ăn, tròng mắt của Cù Vân Huyền cũng trừng to lên, làm mặt hù nói : "Lại tìm đánh phải không? Anh như thế làm sao mà làm đồ ăn được? Nếu như lỡ bị gì ... anh cố ý khiến cho em đau lòng phải không? Buông dao! Để em!"

Đồng Học Bản cười nói : "Chút bị thương này thì tính cái gì, có thể nấu cơm cho em là vinh hạnh của anh"

Cù Vân Huyền liếc hắn một cái, khóe miệng hiện ra một nụ cười : "Anh đó, chỉ biết dụ em hài lòng"

"Trời, anh làm sao dụ em, anh ăn nói vụng về, em cũng không phải không biết" Trong công tác, mồm mép của Đồng Học Bản rất là lưu loát, hiên ngang lẫm liệt dụng cái nào cũng có thể nói, bất quá đối với đàn bà, miệng của hắn đúng là bất lợi.

Cù Vân Huyền vươn tay buồn cười xoa khuôn mặt của Đồng Học Bản, còn hơi nhéo một cái, khiến cho khuôn mặt hắn biến thành hình dạng quái dị, "Anh cãi không lại? Em sắp bị anh dụ đến chết, nói ba xạo một chút đã dụ được em, mồm mép anh nếu như linh hoạt một chút, em còn không biết bị anh gây họa thành bộ dáng gì nữa, quý nhỏ, chỉ biết khi dễ em!"

Đồng Học Bản vô tội nói: "Anh khi dễ em lúc nào?"

"Anh nói đi?" Cù Vân Huyền cương chiều dùng ngón trỏ hung hăng chỉ lên cái trán của hắn : "Tiểu sắc quỷ! Sớm muộn gì cũng đánh anh chết!"

"Ha ha, Huyền Huyền, hôm nay em thật xinh đẹp."

". . . Miệng lưỡi trơn tru!"

"Nói thật, quyến rũ hơn so với bình thường."

"Có tin em đánh anh không? Đi đi, bữa tối để em làm."

Công ty càng làm càng lớn, sự nghiệp càng làm càng thuận, tâm tình của Cù Vân Huyền hẳn là cũng là rất kích động, cho nên Đồng Học Bản mới nghĩ ngày hôm nay Huyền di ngoại trừ chút ôn nhu ra, còn dẫn theo một chút phong vận quyền rũ, lúc nào cũng tản ra mị lực mê người, xem ra, Huyền di cũng là cái loại phụ nữ điển hình sự nghiệp gia đình hiền thê lương mẫu, ở ngoài giới giang, ở nhà thương người.

Lúc ăn, Cù Vân Huyền lấy từ trong túi ra mấy hộp nhỏ đặt lên bàn.

Đồng Học Bản hỏi, "Cái gì vậy?"

"Ha ha, tự anh mở ra nhìn, đều là cho anh."

Đồng Học Bản chớp chớp con mắt, trước mở cái hộp gần hắn nhất, bên trong bọc một tầng tơ lụa vàng óng ánh, xốc lên nhìn, đúng là phiến ngọc bội kỳ lân, ngọc bội có thể là từ ngọc bích, chính là khối ngọc bích loại băng trước đó hội đấu giá giải thạch lấy được, trên mặt được làm rất tinh xảo, chạm khắc một pho tượng kỳ lân thú, cảm giác điềm lạnh đập vào mặt mà đến.

"Ồ, cái này sao không bán đi?"

"Bán cũng chỉ hơn một trăm ngàn, chúng ta cũng không kém chút tiền ấy."

"Vậy anh mang theo cũng lãng phí, hay là cho em, đem vào cổ cho nó có ý tứ."

"Loại bội sức này bình thường chỉ có nam đeo, em muốn cũng vô dụng, hơn nữa, trên quan trường chú ý quan hệ, ngày nào đó nếu anh muốn tặng lễ, thứ này cũng có thể đem ra, ha ha, đừng xem thường cái kỳ lân bội này, tuy rằng không có quý như ngọc bích loại pha lê, nhưng thúy loại băng cũng không phải tùy tiện có thể mua được, cũng là thứ tiền không mua được, đeo trên lưng quần cũng có mặt mũi, phô trương lớn hơn so với vàng bạc." Cù Vân Huyền sớm dự định cho hắn được rồi, cho nên phần thừa của ngọc bích cũng không đem bán, tất cả đều làm ra mấy thứ này, cũng không tốn tiền.

Đồng Học Bàn cười khỏ nói: "Anh phô trương còn chưa đủ lớn sao, một chiếc Benz đã là hơn một triệu rồi, phô trương lớn hơn nữa, ủy ban kỷ luật sẽ mời anh đi qua uống trà."

Cù Vân Huyền nhìn hắn, "Anh là cháu ngoại trai của em, em tặng người thân chút đồ ủy ban kỷ luật còn có thể nói gì?"

"Trời, ai là cháu ngoại trai của em!"

"Ha ha, mang vào thử xem."

Đồng Học Bàn cũng mặc kệ, lấy kỳ lân bội ra, đeo vào trên lưng quần : "Ừ, không tồi, anh xem cái khác có gì." Hai cái hộp khác cũng là cùng loại, bên trong một cái là vòng cổ ngọc bích loại băng, còn có một nhẫn bạc, trên mặt còn có chút pha lê trong suốt, hai cái này bởi vì trọng lượng nhỏ, nhan sắc hơi mờ, cho nên giá trị so ra kém kỳ lân bội, nhưng mỗi một cái cũng có thể có giá mấy chục ngàn.

Cuối cùng, chỉ còn một cái hộp, bên ngoài vừa nhìn là có thể nhìn ra, là một cái đồng hồ.

Cù Vân Huyền dịu dàng cười nói: "Cái đồng hồ này cũng không thể tặng người, là lễ vật em tặng cho anh, bách đạt phỉ lệ, một trong các thương hiệu quý nhất trên thế giới, cái kiểu dáng này cũng không dễ mua, hai ngày trước em hỏi thăm vài hội đấu giá mới tìm được, bỏ không ít tiền để mua về, ha ha, anh mang thử xem."

Đồng Học Bàn có chút mơ hồ, "Bách đạt phỉ lệ? Em thật sự muốn ủy ban kỷ luật tìm anh?"

"Không thích?" Cù Vân Huyền tâm tình hơi rơi xuống.

Đồng Học Bàn vội nói: "Thích thích, quá thích, nào nào, em mang giúp anh."

Cù Vân Huyền lúc này mới nở nụ cười, "Cũng không cho anh mang lúc đi làm, bình thường cùng nhà mang là được." Nâng cổ tay của hắn, Cù Vân Huyền chậm rãi đem đồng hồ mang vào cho hắn. Cái bách đạt phỉ lệ rất là chói mắt, bên ngoài còn có một hàng hạt xoàn, liếc mắt liền lộ ra một vẻ xa hoa và quý báu. Cù Vân Huyền nhìn hắn, tán thưởng gật đầu, "Được, rất thích hợp."

"Cái này bao nhiêu tiền?"

". . ."

"Ặc, hơn trăm ngàn?"

"Còn phải nhiều hơn một chút."

Đồng Học Bàn hít vào một hơi, "Một triệu?"

Cù Vân Huyền cười nói: "Còn phải nhiều hơn một chút."

". . . Trời, một triệu rưỡi?"

"Tăng thêm một chút là được, không đến hai triệu."

Đồng Học Bàn lau mồ hôi, "Còn đắt hơn cả chiếc Benz của anh sao?"

Bất quá tiền nào của nấy, đạo lý này Đồng Học Bàn rõ ràng, đặc ý lắc lắc cổ tay nhìn nhìn, Đồng Học Bàn trong lòng cũng thích : "Đi, dù sao cũng không thấm nước, sau này không cần cởi ra, phỏng chừng người khác nhìn cũng khẳng định tưởng giả." Bách đạt phỉ lệ hàng giả tuy nói không có nét đặt trưng như hàng thật, nhưng không ít, trên đường bình thường có thể thấy, nếu như không nhìn rõ và cẩn thận, phỏng chừng không phải người trong nghề đều phân không rõ thật giả.

Đồng Học Bàn đột nhiên nghĩ mình có chút bành trướng.

Trên lưng quần mang ngọc bội hơn trăm ngàn, trên cổ thì đeo thuyá mấy chục ngàn, trên tay thì mang đồng đồ hơn cả triệu, nhìn thế nào cũng có cảm giác giống một tay nhà giàu mới nổi, bất quá lại nói tiếp, Đồng Học Bản quả thật cũng là một tay nhà giàu mới nổi, một năm trước dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trên người ngay cả một ngàn đồng cũng không có, ngày hôm nay sau một năm, cũng đã có tài sản hơn trăm triệu, tính toán toán, trên đời này có mấy tay nhà giàu mới nổi như Đồng Học Bản chứ?

Sau khi ăn xong, Cù Vân Huyền tắt đèn lại, đẩy Đồng Học Bản ra phòng khách ngắm trăng.

Sắp đến trung thu rồi, ánh trăng mờ lung huyền ảo, rất là đẹp.

Nhìn nhìn, Đồng Học Bản liền không thành thật, vuốt ve Huyền đi bên cạnh, tay xấu của hắn đưa qua bên cạnh, để lên đùi đẹp của Cù Vân Huyền, lòng bàn tay đầy cảm giác nhẵn nhụi của vớ chân, cái này đã hơn một tháng rồi, ngoại trừ cái ngày đầu tiên Đồng Học Bản gặp Huyền đi ra, thì cũng không có đụng chạm qua cô ấy, theo cách nói của Huyền đi là sợ hắn bị thương, ghen lâu như vậy, Đồng Học Bản nhin rất khó chịu. Cơ thể của Cù Vân Huyền hơi run lên, cúi đầu nhìn hắn, thì thầm một tiếng : " Không lớn không nhỏ" Nhưng cũng không nói cái gì, ngẩng đầu, tiếp tục ngắm trăng.

"Huyền đi, thương lượng với em một chuyện được không?"

" ... anh lại có chủ ý xấu gì phải không?"

" Khụ Khụ, không có, chỉ là, em xem công ty chúng ta buôn bán lời nhiều tiền như vậy, coi như là một công ty không nhỏ rồi, nếu không có khối ngọc bích thô kia, thì cũng không phát triển nhanh như vậy, cái này hẳn tính là một đại công chứ? Hắc hắc, em xem có phải là, thưởng cho anh một chút không?" Cái này hầu như là thành lệ cũ rồi, mỗi lần công ty kiếm được tiền, Đồng Học Bản lại dày mặt đưa ra yêu cầu không an phận.

"Em không phải đã tặng đồng hồ cho anh sao?"

"Cái này là vật chất thôi, trên tinh thần cũng phải có một chút"

"Chỉ biết là anh không có tâm tư tốt!"

"Trời, anh còn chưa nói muốn gì mà"

Cù Vân Huyền trừng hắn : "Ngoại trừ cái chuyện kia, trong đầu anh còn có thể nghĩ mấy cái khác sao?"

"Ai da, anh sao nghĩ được mấy cái khác, anh hắc hắc, em nói vậy được chưa"

"Được cái gì, anh bị thương còn chưa khỏi"

"Vậy em ở trên đi, ngày đó em không phải cũng ở trên"

Cù Vân Huyền mặt đỏ lên, hung hăng nhéo cánh tay hắn một cái : "Anh còn nói! Còn nói nữa là đánh vào cái mông của anh! Ngày đó em bị quỷ che tâm hồn, nhìn anh đáng thương cũng không biết vì sao lại đáp ứng, ngày hôm nay tuyệt đối không được!" Dừng một chút, Cù Vân Huyền sợ không thể chịu được ánh mắt đáng thương của hắn, bổ thêm một câu : "Gần đây em bận chuyện của công ty, xương cổ và lưng không được tốt, không thấy sáng sớm em còn trước khi ra cửa còn uống thuốc đau lưng sao?"

"Trời, vậy sao còn làm?"

"Thì đã sao"

"Cái này, hay là em dùng miệng?"

Cù Vân Huyền lập tức nóng mặt, ra vẻ giận dữ, vỗ đầu hắn một cái : "Anh thật sự không biết thương em!"

Đồng Học Bản ho khan nói : "Anh sao có thể không thương em, chỉ là không nhịn được, được không?"

"Được cái gì chứ!"

"Cũng không phải là dùng miệng sao, xấu hổ gì!"

"Anh nói nghe dễ quá! Sớm muộn gì cũng bị anh cho tức chết!"

"Huyền đi, chỉ hai mươi phút thôi, được không? Nếu như em mệt, thì để anh xoa bóp cho em"

” ... ”

”Tiểu Huyền Huyền”

” ... ”

Cuối cùng, dưới cái miệng lần nhần dai dẳng của Đồng Học Bản, Cù Vân Huyền vẫn đành bó tay, cô ấy đi vào phòng vệ sinh đánh răng nhiều lần, lúc này mới trở về phòng khách, ngồi xổm xuống trước xe đẩy, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cái cổ đỏ hồng, Cù Vân Huyền cởi khóa kéo quần của hắn ra, chậm rãi cúi đầu. Đồng Học Bản rất là kích động, nghe rằng trợn mắt tựa vào xe đẩy, đưa tay vuốt tóc của Huyền đi, ấn đầu của cô ấy xuống.

Sau hai mươi phút, trong miệng của Cù Vân Huyền phát ra hai tiếng.

Đồng Học Bản rốt cục đã thả lỏng thân thể, thở ra một hơi, sáng khoái buồng đầu của cô ấy ra.

Nhưng đúng lúc này, lạch cạch một tiếng, cửa bên ngoài đột nhiên mở ra!

”Vân Huyền!” Là âm thanh của Cù mẫu!

Đồng Học Bản cả kinh, tuy nói cha mẹ của Huyền đi đã mặc nhiên về quan hệ của hai người, nhưng loại hình ảnh này cũng không thể khiến cho Cù phụ Cù Mẫu thấy được, vì vậy hắn nhanh chóng đưa tay kéo khóa quần lại, Cù Vân Huyền trên mặt cũng hoảng hốt, nhanh chóng dùng đầu lưỡi nuốt hết mấy thứ trong miệng xuống, sau đó nhắm chặt miệng, còn đưa tay giúp Đồng Học Bản kéo khóa.

”Nha đầu kia, sao còn chưa trở về?” Cù mẫu không vui nói.

Tiếng nói của Cù phụ cũng truyền tới : ”Ngày hôm nay nghe nói công ty có mở bán đầu giá, có thể bạn”

Cạch, Cù mẫu mò mẫm mở đèn phòng khách lên, trong nháy mắt, thân ảnh của Đồng Học Bản và Cù Vân Huyền hiện ra trong mắt hai người.

Cù phụ ngạc nhiên nói : ”Không phải ở nhà sao? Sao không nói chuyện? Tắt đèn làm gì?”

Đồng Học Bản xấu hổ vụn phần kêu một tiếng : ”Chào dì, chào chú, vừa rồi ... vừa mới ngủ, mới tỉnh, mới tỉnh”

Cù phụ nói : ” Ngủ thì đi vào phòng, sao ngủ ngoài sô pha, muốn làm cổ bị thương à”

Đồng Học Bản và Cù Vân Huyền trên mặt đều nóng rực, Cù Vân Huyền còn ngậm miệng, lúc này không thấy nói lời nào, chỉ đành kiên trì cắn răng, đem tất cả những thứ trong miệng nuốt vào bụng, nhất thời, thiếu chút nữa nôn ra tại chỗ, cô ấy cố nén cảm giác nôn mửa, nhếch miệng, giả bộ cười nói : ”Ba, mẹ, hai người không phải nói ngày mai mới đến sao, sao hôm nay lại tới?”

Cù phụ bất đắc dĩ nói : ”Mẹ con nghe nói công ty buôn bán lời không ít tiền, chờ không được, cho nên muốn tới nhìn”

”Ăn gì chưa? Con đi làm đồ ăn?”

”Không cần, ba mẹ ăn ở ngoài rồi”

Cù phụ là người cha tương đối bảo thủ, trong bụng không nghĩ nhiều, ông không nhìn ra, nhưng không có nghĩ là Cù mẫu không nhìn ra, thấy trong phòng tối lửa tắt đèn, hai người đều có biểu tình này, Cù mẫu lơ đãng nhìn thoáng qua cái miệng đỏ rực của con gái, ngoài miệng của con gái không chỉ đỏ rực lên, mà còn ướt ướt, Cù mẫu trong lòng không khỏi tức giận, trừng mắt nhìn Cù Vân Huyền một cái!

Đồng Học Bản cái này gọi là xấu hổ nha.

Cù Vân Huyền cũng có tật giật mình, không khỏi ho khan.

Cù mẫu hừ một tiếng, con gái xinh đẹp như vậy, vẫn luôn khiến cho bà tự hào, từ trước đến đây phần ôn nhu và rụt rè cũng là do Cù mẫu giữ gìn cho, luôn coi con gái là tiểu thư khêu các, kiếm một thằng rể hiền trở về, nhưng không ngờ từ sau khi gặp Đồng Học Bản, vẻ rụt rè của con gái cũng không biết đi về đâu rồi, không chỉ là ngủ cùng Đồng Học Bản khi chưa xác lập quan hệ, mà bây giờ còn hay hơn, càng không biết xấu hổ mà làm ra loại chuyện kia.

Cù Vân Huyền nói : "Trên đường có kẹt xe không?"

"Cũng được" Cù mẫu lười nói với cô ấy, ngược lại đem ánh mắt đặt lên người của Đồng Học Bản : "Tiểu Bản, vết thương khá hơn chưa?"

"Tháng sau phỏng chừng có thể xuống đá rồi"

"Không có di chứng chứ? Ví dụ như đi đường không vững?"

"Ặc, không có, bác sĩ nói vết thương không nghiêm trọng như vậy"

"Ha ha,v ậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi"

Công ty kiếm được ba trăm triệu, Cù mẫu đã nghe con gái nói, lần này, bà ấy nhìn Đồng Học Bản càng lúc càng thuận mắt, kéo tay của tiểu Bản mà cũng thấy ấm áp, còn nói bóng nói gió số tiền này rất cục xử lý như thế nào. Đồng Học Bản nói toàn bộ để Huyền đi quản, Cù mẫu nhất thời mừng rỡ cười vui vẻ, tựa hồ vô cùng thỏa mãn đối với câu trả lời này. Cù phụ vẫn nghĩ rằng tuổi tác của con gái lớn hơn Đồng Học Bản không ít, trong lòng luôn có vướng mắc, không phải một hai ngày có thể đánh tan được, cho nên lúc này cũng không lên tiếng, nhưng mà coi như đã cam chịu thành con rể Đồng Học Bản này rồi.

Trò chuyện trò chuyện, Cù mẫu bỗng nhiên đổi một trọng tâm câu chuyện.

Bà vỗ vỗ mu bàn tay của Đồng Học Bản, nói : "Tiểu Bản, năm nay con ... hai mươi bốn phải không?"

Đồng Học Bản ừm một cái : " Năm bốn mạng còn chưa có qua" (Là năm tuổi ấy)

Cù mẫu khẽ gật đầu, cười nói : "Duyên di của con sang năm Vân Huyền sang năm cũng đã ba mươi rồi, theo lý mà nói thì người như vậy cũng đã có con rồi, nhưng con xem nó kìa, tuyệt đối không sót ruột, nó không vội nhưng dì làm mẹ nó lại gấp, ba của Vân Huyền không chỉ nói với dì chuyện này một lần, tiểu Bản, dì thấy hai đứa bây giờ đều có sự nghiệp không tồi, con làm phó cục trưởng rồi, còn bên công ty cũng buôn bán kiếm lời được hơn trăm triệu, tiền cũng kot hiểu, tình cảm cũng không thiếu, con xem ... có phải là nên ẹ của con quay về kinh một chuyến, thương lượng hôn sự của con và Vân Huyền không?"

Kết hôn? Trên đầu của Đồng Học Bản liền đổ ra chút mồ hôi : "Cái này, xem ý của Huyền đi đã"

Cù mẫu hờn giận nói : "Đừng có gọi là di nữa"

"Ặc, vậy xem ý của Vân Huyền đã"

Cù mẫu và Cù phụ đều nhìn về phía Cù Vân Huyền.

Cù Vân Huyền có chút nóng mặt : "Hai tụi con chưa được bao lâu, bây giờ lại bàn kết hôn, sang năm rồi tính"

Cù mẫu mất hứng : "Đứa nhỏ này, lúc cần rứt rứt không rứt rứt, lúc không nên rứt rứt lại rứt rứt, con muốn làm mẹ gấp chết sao?"

Nhìn hai mẹ con mỗi người một câu, Đồng Học Bản khổ não nhăn mặt nhíu mày nói chung là rất phiền.

Kết hôn? Tình cảm?

Tạ tỷ? Huyền đi?

Đồng Học Bản cảm thấy không thể nào kéo dài được nữa, trên tình cảm cần phải làm ra một kết thúc!

252. Chương 252: Dám Thu Phí Qua Đường?

Lễ quốc khánh tới.

Kinh thành đầu đường chỗ nào cũng treo đầy cờ đỏ cả, xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng pháo nổ.

"Huyền đi, vậy anh trở về."

"Ừm, anh về, trên đường lái xe chú ý một ít."

”Biết rồi, em trở về đi, chờ có thời gian anh lại đến.”

”Ừm, tới huyện gọi điện thoại báo bình an.”

”Được.”

Rời khỏi công ty đấu giá Vân Đức, Đồng Học Bàn và Cù Vân Huyền lưu luyến chia tay chốc lát, rồi mới xa nhau, Cù Vân Huyền ôn nhu sửa cổ áo cho hắn, vuốt ve đầu của hắn, cuối cùng người của cục công an huyện đưa Đồng Học Bàn tới kinh thành nằm viện lái tới một chiếc Mercedes Benz, Đồng Học Bàn vào xe, cạch, Cù Vân Huyền chậm rãi đóng cửa, đứng ở bên cạnh dịu dàng khoát khoát tay. Đồng Học Bàn cũng cười phát tay, quay đầu lại chậm rãi lái xe đi.

Tạm biệt, kinh thành.

Tạm biệt, Huyền di.

Trải qua hai tháng nghỉ dưỡng, thân thể Đồng Học Bàn cơ bản đã hồi phục, hai chân còn không cách nào hoạt động kịch liệt quá mức, ví dụ như chạy bộ, ví dụ như nhảy nhót, nhưng miễn cưỡng nhún ga hay nhún phanh lại không vấn đề gì, nhiều ngày nghỉ như vậy thật sự làm Đồng Học Bàn ghen chết, cho nên buổi sáng vừa cùng Cù mẫu Cù phụ ăn lễ quốc khánh, Đồng Học Bàn cũng dọn dẹp hành lý, chuẩn bị quay về huyện Duyên Đài.

Năm mét. . .

Mười mét. . .

Hai mươi mét. . .

Chiếc Benz vừa chạy chưa được ba mươi mét, Đồng Học Bàn bỗng nhiên thấy được một người quen ven đường.

Dĩ nhiên là Ngụy Nam, hắn cầm điện thoại di động gọi điện thoại, hình như không thấy Đồng Học Bàn, đi thẳng về hướng tây. Ngụy Nam là vị hôn phu trước đây của Tạ Tuệ Lan, từng có vài xung đột với Đồng Học Bàn, lúc đấu giá vòng cổ chân trâu, cùng Tạ Tuệ Lan Tạ Hạo ăn, lúc ở ga ra biệt thự của Tạ lão gia tử, còn có tại nhà Tạ lão khiến cho Ngụy Nam xấu mặt, mâu thuẫn của hai người căn bản không thể điều hòa.

Lúc này, Ngụy Nam cũng chú ý tới Đồng Học Bàn, nhìn sang chỗ đó, lộ ra một tia cười nhạt.

Đồng Học Bàn cười lạnh một cái, cầm tay lái, tiếp tục chạy về phía trước.

Thấy Ngụy Nam, Đồng Học Bàn liền nghĩ tới Tạ Tuệ Lan, trong đầu ngược lại lại hiện ra thân ảnh của Cù Vân Huyền.

Dọc theo đường đi, Đồng Học Bàn cũng đang lo lắng vấn đề trên tình cảm, Huyền di hiền lành dễ thương, nếu có thể cưới về, khẳng định là một vợ hiền tốt, Tạ tỷ cường thế giỏi giang, nếu có thể cưới tới tay, đối với sự nghiệp của mình khẳng định có trợ giúp rất lớn, nhưng phân tích thì phân tích, tình cảm thường thường không có lý trí, mình đã với Huyền di như vậy, sao có thể có lỗi cô ấy? Và Tạ tỷ cũng như vậy, hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ, thật sự là. . .

Bốp, Đồng Học Bàn oán hận inh một cái tát!

Mình thật không phải thứ tốt, chọc cái này trêu cái kia, thấy cô gái nào cũng không chịu tha!

Nếu như lúc trước không đụng vào Huyền di, hiện tại cũng có thể kiên định yêu đương cùng Tạ tỷ, nếu như lúc trước không trêu chọc Tạ tỷ, hiện tại có thể kết hôn cùng Huyền di, loại nào cũng đều là kết cục tốt nhất, nhưng còn bây giờ thì sao, hai cô gái ưu tú nhất đều bị mình trêu chọc, cái kết cục này. . . rất có thể là có chút máu tanh của bi kịch, suy nghĩ một chút Đồng Học Bàn đều cả người run, thậm chí mình quá khốn nạn!

Hạnh phúc không phải là thứ mà ai cũng có thể lấy ra đùa giỡn!

Đồng Học Bàn cảm thán một câu không gì sánh được, sớm biết như vậy hà tất lúc đầu động vào làm gì? Chuyện này rốt cuộc nên xử lý như thế nào?

Suy tư một hồi, xe ra kinh thành, tiến vào địa giới của tỉnh Bắc Hà, Đồng Học Bản vốn dự định mau chóng đem chuyện trên tình cảm giải quyết cho xong, kết quả là không thể đưa ra một biện pháp, Đồng Học Bản trong lòng càng ngày càng phiền, càng ngày càng tức, mãi cho đến khi tiến vào ranh giới của huyện Duyên Đài, Đồng Học Bản đều hận không thể đập đầu vào cửa kính xe, rắc rối, phiền não, sầu khổ, lo âu!

Phía trước, trên đường quay về huyện xảy ra tai nạn xe cộ, có vẻ kẹt xe.

Đồng Học Bản chuyển đường không chút nghĩ ngợi, quẹo vào một đường nhỏ không ổn đường, chuẩn bị lái xe đi qua.

Xe chạy một hồi, tiến vào một đồn trú lớn, hai bên đường có thể thấy không ít ruộng, còn có một vài xe bò đang đi chậm trên đường, một mảnh màu vàng, rất đẹp. Đồng Học Bản tốt xấu gì cũng đã ở huyện Duyên Đài hơn một năm, con đường này trước đây đi qua một lần, coi như quen thuộc, quẹo trái quẹo phải, mắt thấy đi phía trước thêm một km là có thể quay về đường trong huyện.

Nhưng đột nhiên, trong ruộng nhảy ra năm sáu thôn dân địa phương.

Đồng Học Bản sợ đụng vào người, nhanh chóng nhấn còi xe, chiếc Benz phát ra tiếng kêu bin bin.

Ai biết mấy anh nông dân này không nhanh không chậm nhìn về hướng Đồng Học Bản, cũng không có ý muốn né tránh, ngược lại đứng ở giữa đường, lập tức, một chiếc xe thồ nát không thể nát hơn bị mấy người đồng thời dùng sức đẩy từ trong ra, tùy tiện đậu giữa đường, chắn ngang đường, ngoại trừ đường người đi, xe tuyệt đối không qua được.

Tâm tình Đồng Học Bản đang phiền muộn, thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, bất đắc dĩ nhấn phanh dừng lại cách "Chướng ngại vật trên đường" bảy tám mét, Đồng Học Bản dùng sức nhấn còi xe!

Dẫn đầu là một người trung niên thôn dân mang theo tẩu thuốc, chậm rãi đi qua một bên, mỗi lửa hút thuốc, mấy thôn dân bên cạnh cũng đứng giữa đường, thấp giọng trò chuyện, một chút ý rời đi cũng không có. Xa xa, bỗng nhiên có một chiếc xe bằng số của khu này chạy đến, khi vừa đến đây, mấy người thôn kia thấy thế, liền đẩy cái xe gỗ ra, và cứ thế chiếc xe ấy đi qua.

Đồng Học Bản đã xuống xe rồi, thấy phía trước đã có đường, liền leo lên xe lại, cũng muốn đi qua.

Nhưng mà, chiếc xe kia vừa đi qua, người trung niên dẫn đầu cùng với những người lại kéo "chướng ngại vật trên đường" lại, một lần nữa chặn ngang đường.

Đồng Học Bản vừa nhìn liền phát hỏa, mở cửa sổ xe xuống lớn tiếng nói : "Tránh ra!"

Mấy người này căn bản là không để ý đến hắn, còn ở bên kia trò chuyện, thỉnh thoảng còn cười ha ha lên.

"Mẹ kiếp! Lá gan không nhỏ!" Đồng Học Bản đưa tay tháo dây an toàn, đẩy cửa xuống xe, bởi vì hai chân còn chưa cử động được nhiều, cho nên hắn bước đi cũng không nhanh, từng bước đi đến trước mặt mấy người thôn dân, nghiêm mặt lạnh nói : "Mấy người có ý gì? Có ý hả? Dừng ở chỗ này làm gì?"

Một lão già bên trong nhìn hắn, đưa tay nói : "Phí qua đường!"

Đồng Học Bản lập tức nở nụ cười : "Phí qua đường? Ông là chỗ thu phí cao tốc à?"

Lão già buông tay : "Không đưa thì đưa qua, cứ ở đây đi, dù sao chúng tôi cũng không vội"

Thấy như vậy, Đồng Học Bản cũng rõ ràng, loại hiện tượng này bình thường hay xảy ra ở nông thôn, thôn dân địa phương bình thường vì tăng thêm thu nhập, đặc biệt chọn những con đường hẻo lánh để cản trở, thủ đoạn gì cũng có thể dùng ra được, cuối cùng cũng chỉ là hai chữ đòi tiền, không đưa phí qua đường thì dừng nghĩ qua, bắt quá xe bản địa hoặc trên xe có người địa phương, bọn họ cũng không làm khó xử, nhất là những người cùng quê, giống như chiếc xe hồi này thì thuận lợi cho qua.

Theo tình hình chung, lái xe một mình gặp phải loại chuyện này, có thể nhịn thì nhịn, nếu không thật sự làm căng lên, cái gì cũng không tốt, đối phương người đông thế mạnh, lại là đầu xà, nói không chừng còn có thể chọc ra chuyện gì, ai cũng không muốn đụng vào cái phiền phức này, cho chút tiền là xong, tránh rủi ro tai nạn. Thôn dân ở đây cũng thấy rõ ràng loại tâm lý này, hơn nữa đang là quốc khánh, đi thăm người

thân, đi ngang qua rất nhiều, đều không có thời gian, có rất ít người ở lại đầu võ mồm, cho nên đều móc tiền ra đưa cho thôn dân.

Nhưng mà, Đồng Học Bản không phải là một người chịu thỏa hiệp dễ như vậy.

Hắn lạnh lùng nói : " Bao nhiêu tiền?"

Lão già cầm cái tẩu thuốc nói : " hai ngàn!"

Khóe mắt Đồng Học Bản giật giật : " Ông già, ông đổi qua cướp giật khi nào thế?"

Xa xa, một chiếc xe khác có bảng số kinh thành chạy đến đây, nhìn thấy đường bị chặn, người nọ câu mày, sau khi nói vài câu với thôn dân, bắt đắc dĩ móc ra hai trăm đồng ném qua, người trung niên cất tiền vào túi, vung tay lên, mấy người kia đem chướng ngại vật trên đường đẩy qua, cho đi.

Đồng Học Bản giận dữ cười nói : " Sao hắn chỉ đưa hai trăm?"

Lão già gõ gõ cái tẩu thuốc, không lên tiếng, bọn họ quanh năm làm loại chuyện này, xe Mercedes Benz và BMWs đều nhận ra được, người có tiền như thế, không làm thịt thì uống lắm, đương nhiên, hai ngàn đồng này cũng là hết giá, cũng không phải là không cho trả giá. Một bên, người trung niên nghe được không nhin được, quay về phía Đồng Học Bản hét lên : " Nhanh chóng trả tiền đi! Còn thả ày đi! Lẳng nhằng cái gì thế! Hai ngàn đồng cũng không có? Còn lái xe Benz cái gì?"

Một thanh niên cũng nói : " Mau đưa tiền đi, mày quay về cũng là kẹt xe, buổi chiều không vào được huyện đâu!"

Phía sau còn có một người nông dân gõ gõ cái cuốc : " Nhanh lên đi!" Vừa uy hiếp vừa hù dọa.

Nếu như là Đồng Học Bản trước đây, một đạp này khẳng định là ra rồi, bất quá trạng thái của hắn bây giờ không được, đi đường còn khập khiễng nữa là, thật sự không muốn gây chuyện, nếu không lại vào bệnh viện, mẹ già và Tạ tỷ các nàng còn không quở trách mình chết hay sao, vì vậy Đồng Học Bản nghiêm mặt nhìn bọn họ, cũng lười nói, thò tay vào trong cặp da, lấy ra một cảnh huy : " Nhận ra cái này không? Nhanh chóng rút đi!"

Ai biết đám người này không hề có chút phản ứng, ngược lại còn cười nhạo nhìn hắn.

Lão già kia cười nói : " Hù dọa ai thế! Tiểu Lưu tử trong thôn chúng tôi cũng có cái này! Bỏ tiền ra là có thể mua được!"

Người trung niên nói : " Giả cảnh sát cái gì! Có cảnh sát nào lái xe Benz không ? Coi bọn tao ngu à?" Không thể không nói, đám người này đúng là cũng có kiến thức rộng rãi.

Lại một người nói : " Khuyến anh một câu, nhanh chóng đưa tiền đi, làm to chuyện anh cũng không chiếm được chỗ tốt"

Đồng Học Bản hít vào một hơi, cho dù tính tình tốt cũng phải nổi giận : " Chặn đường thu phí phi pháp, được đấy, còn chặn ngay đến đầu của cục công an? Tôi cho các người một cơ hội các người còn không biết tốt xấu! Được! Các người không phải muốn thu phí sao? hai ngàn? Tôi con mẹ nó ngày hôm nay muốn nhìn xem là ai thu phí của ai!" Đồng Học Bản quay người trở về, mở cửa lấy điện thoại trong cặp ra, đi vài bước ra sau gọi điện thoại cho công an huyện, kêu bọn họ cho người đến đây.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản chuẩn bị chờ người của đồn công an đến.

Nhưng bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng động!

Chỉ thấy một thanh niên cầm cây cọc sắt nhọn hung hăng đâm vào bánh xe, bên cạnh lốp xe hình như bị người ta thả một cây đinh lớn, vừa đâm vào, cây đinh nhất thời săm vào lốp xe, phụt một cái xì toàn bộ khí, toàn bộ chiếc xe lún xuống, lốp xe lập tức xẹp.

Người thanh niên kia còn hung hăng nói một câu : " Cho mặt mũi mà không muốn!"

Lão già hừ nói : " Lúc này muốn chạy cũng không được, hừ!"

Thì ra mấy người thôn dân vừa nhìn thấy Đồng Học Bản gọi người, lúc này cũng nổi giận, bọn họ tuy rằng không muốn làm lớn chuyện, nhưng cũng không phải là người sợ phiền phức, thắng làm vua thua làm giặc, tính tình cả đám đều rất cứng, thấy Đồng Học Bản sống chết không chịu trả tiền, không chỉ mắng người, mà còn gọi người, mấy thôn dân trong lòng đều tức, trực tiếp cho người thanh niên kia đi sầm lốp xe!

Nhìn bánh xe bị xì hơi, Đồng Học Bản nổi giận, mẹ kiếp! Khinh người quá đáng!

Người thanh niên cầm cây sắt trong tay : "Không có tiền thì đừng lái xe Benz! Người như mày ..."

Không đợi hắn nói xong, Đồng Học Bản đã thông thả chạy bộ đến bên cạnh hắn, bóp một cái, một cú đâm thẳng vào mặt của tên thanh niên, tên thanh niên kêu thảm một tiếng, thân thể ngã ngửa ra, trong miệng phun ra máu tươi và răng vỡ, Đồng Học Bản lạnh lùng không nói một câu, túm lấy tóc của tên thanh niên, ngồi xổm xuống, lôi đầu của hắn đập mạnh xuống đất mấy cái, bóp bóp, nửa bên mặt của tên thanh niên nhất thời bầm dập, máu tươi cũng chảy ra!

"A!"

Mấy người thôn dân cách đó không xa liền nổi giận lên!

"Mẹ kiếp! Muốn chết!"

"Đánh hắn!"

Lao tới đầu tiên là lão già năm sáu mươi tuổi, cầm tẩu thuốc trong tay quơ về hướng Đồng Học Bản!

Hai chân Đồng Học Bản không tiện, vì vậy cũng không trốn, nhìn bàn tay đang quơ về hướng mình, đưa tay chụp lấy cổ tay của lão già, lão già này có thể là quanh năm cày ruộng, khí lực rất lớn, Đồng Học Bản hung hăng siết chặt một cái mới không bị tuột tay, ngay sau đó, thân thể hắn hơi nghiêng, kéo tay lão già về hướng mình, bóp, một gậy của một thôn dân đánh xuống đúng lúc, Đồng Học Bản tránh né, kết quả là đập lên ngay phía sau lưng của lão già!

"A!" Lão già hô lên, lão đảo quỳ xuống đất.

Đồng Học Bản còn nhớ rõ lão ta chính là người đòi tiền mình, lúc này làm gì còn có tâm tư kính lão đắc thọ chứ, vung khữu tay lên, vỗ một cái vào ót của lão già, trong miệng lão già phun ra một vật gì đó, xây xẩy một chút rồi mới ngã xuống đất, cũng hôn mê giống như tên thanh niên kia, ngay cả kêu cũng chưa kịp kêu một tiếng!

"Lão Cừu! A! Tao liều mạng với mày!"

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng gió!

Đồng Học Bản cũng không quay đầu lại, vung nắm tay ngược lên, bóp, dưới ánh mắt ngạc nhiên của người trung niên sau lưng, nắm tay của Đồng Học Bản đã đâm vào cằm của gã, khí lực rất lớn, khiến cho người trung niên cảm giác hai hàm răng của mình hầu như gãy hết toàn bộ, ngã xuống đất, cái xéng trong tay cũng rơi xuống đất!

Hai phút ngắn ngủi, sáu người thôn dân toàn bộ trọng thương, ngã xuống đất đứng dậy không nổi!

Đồng Học Bản dựa vào chiếc xe, thở hổn hển liên tục, cảm thấy thân thể truyền đến một trận đau đớn, hiển nhiên là dùng lực quá độ, hơn nữa bởi vì hai chân bị thương, bị năm sáu người vây công không thể thoát ra được, BACK tích góp hai tháng cũng bị hắn dùng rất nhiều lần, lúc này mới không bị thương một cọng tóc mà đánh ngã cả đám người kia. Nhìn mấy người nằm lộn lộn trên mặt đất, Đồng Học Bản trong lòng cực kỳ thống khoái, ác nhân cần có ác nhân trị.

Không bao lâu sau, vài chiếc xe cảnh sát chạy đến giữa đường.

Người đầu tiên xuống xe chính là Phùng phó đội trưởng của đội hình cảnh huyện cục, có quan hệ rất không tốt với Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản cười nói : "Lão Phùng, sao lại làm kinh động đến anh?"

Phùng phó đội trưởng cười nói : " Đang làm nhiệm vụ gần đây, nghe nói bên ngài có việc, nên dẫn người đến, Đồng cục trưởng, ngài không sao chứ?"

Đồng Học Bàn khoát khoát tay : "Mấy người bọn họ còn có thể làm tôi bị thương?"

Vừa nghe đến mấy chữ "Đồng cục trưởng", mấy thôn dân đang nằm nhe răng đau đớn dưới đất tất cả đều ngậy ngẩn cả người! Đồng cục trưởng? Là ôn thần kia sao?

Hai mắt lão già tối sầm lại, thiếu chút nữa ngất đi, trong đầu chỉ còn lại hai chữ xong rồi!

Đại danh của ôn thần, bọn họ đương nhiên nghe qua!

Không ai ngờ rằng lần này lại trùng hợp căn xe của Đồng cục trưởng! Cái này không phải là tự tìm đường chết sao?

Đồng Học Bàn đem chuyện vừa rồi kể lại cho Phùng phó đội trưởng nghe, cuối cùng còn nói : "Bên này có hoàn cảnh trị an gì thế? Chặn đường cướp đoạn chuyện hung hăng ngang ngược như thế cũng có sao? Lão Phùng, chuyện này anh phải làm tới cùng, xử lý như án hình sự, cần phải trừng phạt nghiêm khắc, kim ngạch phạt tiền cũng phải tăng lên, cần thiết thì bỏ tù, hơn nữa không chỉ chỗ này, những thôn khác cũng cần phải sửa trị một phen, còn ra thể thống gì nữa! Cứ như thế, ai mà dám đến huyện Duyên Đài chúng ta?"

Phùng phó đội trưởng chỉ là đội hình cảnh, không quản được chuyện này, bất quá Đồng Học Bàn nói cho gã nghe, chính là vì truyền đạt ý tứ, đám người này muốn lấy hai ngàn đồng phí qua đường của mình, vậy Đồng Học Bàn nếu không hung hăng phạt bọn họ thì làm sao mà được.

Lão già vừa nghe, mặt đều tái rồi : "Chúng tôi không chặn đường cướp đoạt, cũng chỉ là thu phí qua đường!"

Tên thanh niên và mấy thôn dân khác cũng hối hận đến nổi ruột đều xanh lên!

Phùng phó đội trưởng một cước đạp lên vai lão già : " Nói nhảm cái gì!" Quay đầu nói : "Đồng cục trưởng, ngài yên tâm đi, một lát tôi sẽ nói chuyện với đồn công an địa phương một chút, cam đoan không buông tha đám người này, đúng rồi, xe ngài bị hư rồi sao? Ngài đem cái chìa khóa xe cho tôi đi, khi nào sửa xong tôi đưa trở về lại cho ngài." Sau đó lại nhìn về phía xe cảnh sát : "Tiểu Trịnh! Tiểu Trịnh! Cậu đưa Đồng cục trưởng quay về huyện!"

Chuyện bên này xử lý thỏa đáng rất nhanh.

Nhìn Đồng cục trưởng nhẹ nhàng ttheo một chiếc xe cảnh sát rời đi, nhìn đám thôn dân nằm ngửa nằm nghiêm trên mặt đất không đứng dậy được, Phùng phó đội trưởng và mấy người hình cảnh đều lộ ra một tia cười khở, lại là một đánh sáu, mà ra tay còn tàn nhẫn như thế, Tiểu Đồng cục trưởng không hổ là có đại danh ôn thần, vừa trở về huyện Duyên Đài liền bắt đầu đại khai sát giới liễu, thật sự là đi tới đâu đánh tới đó, chưa từng có lúc yên tĩnh!

Lại vừa nghĩ đến hai chân bị gãy xương của Đồng Học Bàn hình như còn không khỏi hẳn, mọi người nhất thời lặng lẽ tập thể.

Lúc trên người không có bị thương tổn, Đồng cục trưởng có thể một đánh sáu, một đánh mười, hiện tại thương gãy xương còn chưa hoàn toàn hồi phục, mà sáu bảy người cũng không thể đụng được vào thân của Tiểu Đồng cục trưởng?

Trời đất ơi!

Sức chiến đấu của ngài mạnh như thế nào ?

Một thời gian sau, chuyện Đồng Học Bàn đánh sáu thôn dân được truyền đi khắp huyện.

Nghe được tin tức không ít người đều hiện ra biểu tình dở khóc dở cười!

Đồng Học Bàn giống như dùng phương thức này tuyên cáo toàn bộ huyện. . .

Ôn thần đã trở về! ! !

253. Chương 253: Tạ Tuệ Lan Phát Hỏa

Buổi sáng, chín giờ.

Ăn xong bữa sáng, Đồng Học Bản đưa tay mở cửa sổ phòng khách, khiến cho gió thu lạnh lẽo thổi vào trong phòng, ngày hôm qua, Đồng Học Bản đã đem mọi chuyện cần làm xử lý xong, báo cáo với Lương cục trưởng, điền tài liệu tiếp nhất đăng công, cùng mấy đồng sự tương giao không tời ăn cơm tối, bắt chuyện với mẹ già Loan Hiểu Bình, gọi điện thoại báo bình an cho dì Hai Đường Cẩn và bà ngoại, gọi điện thoại cảm ơn cho các lãnh đạo huyện, buổi tối, Phùng phó đội trưởng tìm người đưa chìa khóa của chiếc Benz đến, xe cũng được sửa chữa hoàn chỉnh.

Riêng chỉ có Tạ Tuệ Lan là chưa kịp liên hệ.

Cho nên, Đồng Học Bản chuẩn bị dùng cả ngày hôm nay để theo Tạ tỷ, bắt chéo chân ngồi xuống sô pha, Đồng Học Bản lấy điện thoại di động ra gọi cho dãy số của Tạ Tuệ Lan, tí tí tí, tí tí tí, lần đầu đường dây bận, không gọi được, chờ mười phút sau gọi lại, điện thoại mới thông.

"A lo" Bên kia là tiếng nói nhàn nhạt của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bản cười nói : "Tạ tỷ, anh đã về"

" ... ừm"

"Ặc, đã hai tháng rồi, còn tức giận sao?"

"Tức giận? Ha ha, tâm tình của tôi hiện tại rất tốt, chưa bao giờ tốt như vậy"

Đồng Học Bản nghe thấy ngữ khí của Tạ tỷ có chút không thích hợp, nghe mà hấn nổi da gà lên, không khỏi ho khan một tiếng nói : "Anh không phải đã tạ tội rồi sao, cam đoan là sau này không xúc động nữa, khẳng định sẽ bảo vệ thân thể cho tốt, ừm, vậy thì, bây giờ em có ở nhà không? Nếu như không có chuyện gì, anh đi qua tìm em một chuyến? Nếu trong nhà không có đồ ăn, anh mua một ít đem qua, buổi trưa anh nấu cơm cho em?"

"Đến đây đi!"

"À, vậy anh đi"

"Ừm, cúp"

Buông điện thoại di động xuống, Đồng Học Bản suy nghĩ một chút về thái độ của Tạ Tuệ Lan, trong lòng có chút không xác định, cho nên thẳng thắn không suy nghĩ nhiều, nghĩ mãi cũng không rõ ràng, vì thế Đồng Học Bản đi vào trong phòng, lấy ra một bộ trang phục trong tủ thay vào, cuối cùng xuống lầu lái xe, đi đến siêu thị gần đó mua một chút đồ ăn, đều là những món mà Tạ tỷ thích ăn, cuối cùng mới đi thẳng đến gia thuộc viện huyện ủy, trực tiếp lái xe vào trong.

Xuống xe, Đồng Học Bản cầm bao lớn bao nhỏ đi về phía trước.

"Ồ, Đồng cục trưởng, xuất viện khi nào thế?" Có người chào hỏi hân.

"Ừ, mới ngày hôm qua, vừa quay về huyện"

Vài người quen đều ân cần hỏi thăm Đồng Học Bản một câu.

Lần này, Đồng Học Bản không hề chột dạ, đều chào hỏi qua lại, rồi nghênh ngang đi lên lầu của Tạ Tuệ Lan. Hiện tại là lễ quốc khách, trong tay hắn cầm đồ, ai nhìn cũng cho rằng hắn đi tặng lễ, loại chuyện này trong cơ quan nhà nước rất bình thường, thậm chí còn không cần cầm ký.

Cạch, cửa thang máy mở ra, Đồng Học Bản chậm rãi bước vào.

Lầu hai ...

Lầu ba ...

Lầu bốn ...

Bình thường đối với loại phó cục trưởng cục công an mà nói, thời gian nghỉ ngơi cũng chỉ một chút, nhưng mà bận thì bận, một tuần cũng có được một hai ngày nghỉ, nhưng mà Tạ Tuệ Lan hiện tại là huyện trưởng, ngày đi vạn dặm, toàn bộ chuyện lớn chuyện nhỏ của huyện đều cần cô ấy dẫn dắt, rất khó có được ngày nghỉ ngơi, cho nên mấy ngày nghỉ của lễ quốc khánh rất là đáng quý, vất vả lắm mới có một lần, Đồng Học

Bận ngày hôm nay mà không đi, đợi đến lần sau muốn gặp phải ngày nghỉ của Tạ Tuệ Lan, thì phỏng chừng phải đợi đến tết âm lịch.

Kính cong, kính cong, Đồng Học Bân nhấn chuông cửa.

Thấy không có động tĩnh, Đồng Học Bân lại nhấn lần hai.

Nhưng mà, đợi đủ hai phút cũng không có người mở cửa, Đồng Học Bân chớp mắt mấy cái, Tạ tử từng cho hần chìa khóa cửa nhà rồi, đẩy cửa đi vào, nhưng vào nhà mới phát hiện ra, Tạ Tuệ Lan đang ngồi bắt chéo chân trong phòng khách, híp mắt xem báo. Cô ấy mặc một bộ tây trang nữ sĩ màu đen như thần vạn năm, tóc buột cao, trang phục rất ung dung, ngay cả tay lật tờ báo cũng lộ ra mùi vị ưu nhã.

"em ở nhà, sao không mở cửa cho anh?" Đồng Học Bân đem đồ ăn vào phòng bếp.

Tạ Tuệ Lan cũng không ngẩng đầu lên : " ... Anh không phải có chìa khóa sao?"

"Trời đất, chìa khóa là chìa khóa, nhấn chuông cửa em cũng không lên tiếng, còn tưởng em đi ra ngoài rồi"

"Ngày hôm nay mệt mỏi, lười cử động"

Đồng Học Bân quan sát sắc mặt của Tạ tử, càng nghĩ càng thấy rất quái dị, sao đột nhiên lại lạnh nhạt với mình? Chẳng lẽ còn tức giận vì chuyện lần trước? Đáng lẽ không nên chứ. Tâm trạng hần có chút thấp thỏm, không dám tiếp xúc chính diện với Tạ tử, đi vào phòng bếp bắt đầu rửa rau làm đồ ăn, tiện thể lau dọn phòng bếp một lần, muốn thoáng biểu hiện một chút, là để giảm bớt bầu không khí căng thẳng. Đồng Học Bân dự định rất tốt, ai mà ngờ, chờ sau khi hần đi ra khỏi phòng bếp, Tạ Tuệ Lan vẫn là cái dạng không mặn không nhạt khi này.

Cô ấy cúi đầu xem báo, không nói một tiếng.

Đồng Học Bân đứng ngồi không yên : "Rất cực làm sao vậy? Anh đâu có trêu gì em?"

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười một chút, không nói chuyện.

"Tạ tử này" Đồng Học Bân ngồi xuống bên cạnh cô ấy : "Em đừng như vậy được không, hai ta đã mấy tháng rồi không gặp, cũng đừng như vậy, anh bệnh nặng mới khỏi, nhưng không chịu nổi hù dọa đâu, nếu như anh có cái gì làm không đúng, em cứ tha thứ, tha thứ đi" Đồng Học Bân cũng không rõ ràng mình đã đắc tội thế nào với Tạ tử, trước khi đi còn tốt, cô ấy tức giận mình cũng là sợ mình bị thương, lo lắng ình, chuyện này cũng không đến mức khiến cho Tạ Tuệ Lan tức giận hai tháng, Tạ tử không phải loại người tính toán chi li như thế.

Tạ Tuệ Lan giương mắt nhìn hần một cái, cúi đầu, tiếp tục xem báo.

Đồng Học Bân ài một tiếng, "Anh nói này, anh có cái gì không đúng, em cũng đừng để bụng, cứ nói đi."

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hần, gạt đầu một cái, "Tốt lắm." Dứt lời, cô ấy đưa tay từ bàn trà dưới lấy ra một phong thư màu trắng, nhẹ nhàng đưa cho Đồng Học Bân : "Tự anh xem đi."

"Cái này là cái gì?"

"Có người báo tin cho ủy ban kỷ luật huyện, cử báo anh."

Đồng Học Bân giận dữ, "A? Ai thiếu đạo đức như thế? Tôi làm việc rất nghiêm chỉnh, cử báo anh làm gì?"

Tạ Tuệ Lan híp mắt, "Lời này, tốt nhất là chờ anh nhìn bên trong rồi nói."

Đồng Học Bân trong lòng nói đơn giản là cử báo mình tham ô nhận hối lộ gì đó, bất quá hần ngay cả một đồng một cắc của quốc gia và nhân dân cũng không tham ô, tự nhiên là sẽ không chột dạ, tám phần là ai thấy mình lái chiếc Benz kia nên đổ mắt. Vì vậy Đồng Học Bân mở phong thư, thoải mái đem thứ bên trong lấy ra, nhưng vừa nhìn, Đồng Học Bân sững sốt vài giây, ngay sau đó, mồ hôi lập tức chảy xuống tới!

Tạ Tuệ Lan cười cười, "Anh không phải làm việc rất nghiêm chỉnh sao?"

Đồng Học Bân lắp bắp nói: "Anh cái này, anh. . ."

"Ha ha, sao chột dạ hả? Tôi nhớ kỹ mồm mép anh không phải rất có năng lực sao? Tới đi, phản bác đi."

Phản bác? Đồng Học Bản một câu nói cũng không phản bác được, nếu như cử báo hấn tham ô, cử báo hấn đút lót, cử báo hấn bạo lực chấp pháp, vậy Đồng Học Bản nói ba ngày ba đêm cũng có thể hiên ngang lẫm liệt, nhưng những cái bên trong này, tự nhiên là cử báo vấn đề tác phong sinh hoạt cá nhân của Đồng Học Bản, cử báo hấn làm loạn nam nữ quan hệ, phong thư còn có một ảnh chụp, rõ ràng là ảnh hấn và Huyền di hôn môi ôm nhau!

Cái gì thế này!

Sao lại có ảnh chụp? Ai chụp?

Đồng Học Bản toàn thân toát mồ hôi lạnh, làm loạn nam nữ quan hệ? Tác phong có vấn đề? Đồng Học Bản sợ căn bản không phải cái này, nói toạc ra là hấn cũng chưa có kết hôn, tình huống độc thân còn không thể có bạn gái? Điều lệ đảng cũng không có quy định cái này, cho nên Đồng Học Bản không sợ cái này, ai cũng không có khả năng đem những ảnh chụp này nói được chuyện gì, cái này không giống với bí thư huyện ủy Thường Lỗi trước đó, Thường bí thư lúc đó đã có gia đình rồi.

Đồng Học Bản hiện tại sợ chuyện của mình và Huyền di đã bị Tạ tỷ biết!

Đây là điểm chết người! Quả thật là sợ cái gì tới cái đó!

Đồng Học Bản rất muốn từ trên lầu nhảy xuống, lau mồ hôi, hấn định thần lần thứ hai nhìn về phía tấm ảnh chụp, vừa rồi hoảng hốt không phát giác, hiện tại vừa nhìn cũng rất quen mắt, cái này không phải là ảnh chụp ngày hôm qua mình phải rời kinh thành thì và chia tay với Huyền di sao? Là ai? Ai con mẹ nó thiếu đạo đức như thế? Không chỉ chụp ảnh, dĩ nhiên cử báo cho ủy ban kỷ luật huyện? Không có thâm cừu đại hận tuyệt đối không có khả năng làm tuyệt như thế!

Ai? Ai? Ai?

Đáp án đã được miêu tả sinh động, Ngụy Nam!

Đồng Học Bản biến sắc, sau khi hấn cùng Huyền di cáo biệt thì lái xe đi, nhớ kỹ khi đó, còn chưa đi được mười mét thì thấy được Ngụy Nam cầm điện thoại gọi, cái thằng chó chết này, hấn khẳng định đã sớm thấy mình và Cù Vân Huyền, lấy điện thoại từ xa xa chụp tới, cho nên khi Đồng Học Bản đi qua hấn mới giả dạng làm ra vẻ gọi điện thoại, sau lại làm bộ thấy được Đồng Học Bản, mới cười lạnh một cái!

Hấn !!!

Đồng Học Bản sắp hận diên rồi, "Là Ngụy Nam chụp ảnh! Hấn đây là gây xích mích ly gián!"

Tạ Tuệ Lan nhìn hấn, "Mặc kệ là ai chụp, mặc kệ có phải là gây xích mích, chuyện này anh giải thích sao?"

Đồng Học Bản không nói gì, giải thích? Hấn căn bản không có giải thích!

Tạ Tuệ Lan cười dài nói: "Tiểu Đồng, tôi vẫn nghĩ rằng anh trên tình cảm là một người rất chuyên nhất, vẫn nghĩ rằng anh đối với tình cảm của tôi rất sâu, bây giờ xem ra thật ra là tôi tự mình đa tình, ha ha." Lẽ ra loại thời điểm này, người bình thường sẽ giận tím mặt mới đúng, nhưng Đồng Học Bản rõ ràng, lúc Tạ Tuệ Lan trừng mắt cũng không phải thời gian cô ấy tức giận nhất, thường thường loại cười tủm tỉm này xuất hiện, mới là lúc cô ấy giận nhất.

Tạ tỷ phát hỏa !!

Đồng Học Bản nhanh chóng nói, "Tạ tỷ, em hãy nghe anh nói trước."

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Không cần phải nói, cầm ảnh chụp này, cút đi đi!"

Đồng Học Bản sao có thể đi, đi là sẽ không còn gì hết, hấn nhanh chóng nói: "Thật ra chuyện này anh không muốn cố ý gạ em, thật sự, nhưng cho tới nay cũng không biết mở miệng thế nào, em còn nhớ rõ lúc trước đến biệt thự của Tạ lão gia tử sao? Khi đó em hỏi qua anh có bạn gái hay không, tôi trả lời rất hàm hồ, cũng không muốn lừa người, lúc đó tôi cùng Huyền di trên cơ bản đang thích nhau, bất quá cô ấy vẫn không đáp ứng chính diện mà thôi, sau đó thì em lại nói làm người yêu của anh, nói thật, anh thật sự nghĩ rằng lúc đó em nói giỡn, nghĩ đến em muốn anh giúp em từ chối khéo nên mới đưa ra yêu cầu này."

Tạ Tuệ Lan đang cầm ly trà, không lên tiếng.

Đồng Học Bàn chú ý biểu tình của cô ấy, tiếp tục nói: "Sau đó tôi mới phát hiện em có một chút nghiêm túc, ừm, kết quả cũng là cái dạng hiện tại này, quan hệ của anh cùng Huyền đi càng chạy càng gần, quan hệ với em cũng càng ngày càng gần, cái này hai bên đều . . . anh thật lộn xộn, thật sự không chú ý, cho nên vẫn không suy nghĩ nên nói như thế nào, Tạ tỷ, anh thật là không phải có ý định lừa gạt em."

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười, "Vậy là tôi sai?"

"Không có không có, sao có thể, đều là anh, sai đều là anh."

"Ừm, vậy tôi hỏi anh." Tạ Tuệ Lan nhìn hấn, " Trong lòng anh rốt cuộc thích ai?"

Đồng Học Bàn ngực căng thẳng, biết vấn đề quan trọng rất cực đã tới, hấn muốn nói "Anh thích em", nhưng nói đến bên mép lại nói không nên lời, Đồng Học Bàn thở dài, nghĩ mình không thể lại lừa gạt Tạ tỷ, nếu đã nói thì phải nói lời thật, "Hai người. . . anh đều thích." Lời kia vừa thốt ra, Đồng Học Bàn liền cảm thấy thoải mái một chút, nghĩ gánh nặng đặt ở trong lòng mình lâu như vậy rốt cuộc cũng được trút xuống, cuối cùng cũng nói ra!

"Anh cũng thành thật đấy nhỉ?"

"Anh. . . Ài. . ."

"Đều thích, ha ha, loại này anh cũng nói được?"

Đồng Học Bàn không biết nên trả lời sao, vẻ mặt cầu xin không lên tiếng.

Bỗng nhiên, bộp một tiếng, Tạ Tuệ Lan mạnh mẽ vỗ bàn một cái, nụ cười đầy mặt, từ trong miệng phun ra vài chữ : "Cút đi!" Nước trong ly trà đều văng ra!

"Đừng nóng đừng nóng."

Tạ Tuệ Lan cầm lấy điện thoại di động, "Tự anh đi hay là tôi cho người tiễn anh đi?"

Đồng Học Bàn nhanh tay lẹ mắt, một tay đoạt lấy điện thoại di động, "Em như vậy. . . Ài, sao anh có thể đi."

Tạ Tuệ Lan chớp mắt, nhìn chằm chằm Đồng Học Bàn như thế, "Chuyện đến bây giờ, anh ở tại chỗ này còn muốn làm gì? Khiến cho tôi tha thứ hành vi của anh? Chúng ta hai người tiếp tục làm người yêu? Tiểu Đồng, anh nghĩ có thể sao?" Thấy Đồng Học Bàn muốn nói gì, Tạ Tuệ Lan trực tiếp ngắt lời nói: "Tôi không muốn nghe anh nói cái gì nữa, có ảnh chụp như vậy đủ rồi, hiện tại, anh có thể đi."

Lúc này mà đi, cũng là hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ.

Đồng Học Bàn cũng rõ ràng, là mình thay đổi thất thường trước, thật sự không có mặt mũi xin Tạ Tuệ Lan tha thứ, hấn thậm chí cũng không biết mình muốn cái gì, nhưng Đồng Học Bàn chỉ biết một chút, hiện tại mình tuyệt đối không thể đi, không thể, cũng không muốn, cho dù đánh mất cả cái mặt này, Đồng Học Bàn cũng phải chờ Tạ Tuệ Lan nguôi giận một chút rồi mới có thể lo lắng rời đi, về phần sao nguôi giận, vậy chỉ có thể để cho cô ấy mắng vài câu đánh vài cái.

Đồng Học Bàn nói: "Tạ tỷ, em. . . em thắng thần đánh anh là được."

Tạ Tuệ Lan cười cười, "Tôi sợ ô uế tay của tôi."

Đồng Học Bàn có quỷ đối với cô ấy, căn bản không dám cãi lại, ngượng ngùng nói: "Vậy em. . . em cầm đồ đánh anh, đúng rồi, trong tay em không phải có điều khiển TV từ xa, tới đi, cầm nó đập anh đi." Đồng Học Bàn mặc kệ bất cứ giá nào, nhắm mắt lại, " Đập đi!"

Bốp!

Điều khiển từ xa vỡ ra làm bốn năm mảnh!

Đồng Học Bàn không cảm giác được đau đớn, mở mắt nhìn, phát hiện điều khiển từ xa bị Tạ tỷ ném xuống mặt đất, nát bươm.

Tạ Tuệ Lan tay nắm chặt lại, híp mắt nhìn hấn, "Lập tức cút ngay cho tôi!"

Hắn âm thầm cắn lưỡi, đây là lần đầu thấy Đồng Học Bàn Tạ Tuệ Lan phát hỏa lớn như vậy, trong lòng biết mình thật sự chọc giận Tạ tỷ, tâm trạng buồn khổ khôn kể, lại không biết nên nói cái gì cho phải, cái kia cực kỳ khó chịu, nếu không nói ra. Đồng Học Bàn thẳng thắn cũng không nói chuyện, thở dài đi vào phòng bếp hút một điếu thuốc, đem đồng hồ dọn trên mặt đất quét dọn một lần, cuối cùng rót cho Tạ Tuệ Lan một ly trà nóng. Trước đây Đồng Học Bàn làm việc, đều là đứng ở trên điểm cao của đạo đức, mọi việc đều một mình tự để ý, cho nên cãi nhau cũng tốt, ra tay cũng tốt, hắn đều không thẹn với lương tâm, nhưng hiện tại cái tình huống này, Đồng Học Bàn cũng hoàn toàn không có lý ý, loại cảm giác này quả thật không tốt.

"Khụ khụ, buổi trưa muốn ăn chút gì?" Đồng Học Bàn ưỡn nghiêm mặt hỏi.

Tạ Tuệ Lan hít vào một hơi, hơi nhắm mắt lại, không nói nửa chữ.

Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái, "Vậy anh đi xào rau, cơm cũng sắp chín."

Thấy Tạ tỷ không phản ứng mình, Đồng Học Bàn cũng không nói cái gì, đi vào phòng bếp xào rau, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm Tạ tỷ trong phòng khách, rất sợ cô ấy ra cửa hoặc là gọi điện thoại tìm người. Cũng may Tạ Tuệ Lan chỉ là nhắm mắt dưỡng thần trên sofa, không có hành động khác. Chờ Đồng Học Bàn làm cơm xong, ân cần đem thức ăn bưng lên bàn, dọn chén, gác chiếc đĩa, còn rót một ly rượu vang.

Đồng Học Bàn đem một cái ghế lại, "Tạ tỷ, ăn cơm đi, còn nóng đó."

Tạ Tuệ Lan giương mắt nhìn bàn cơm : "Tôi nên khen người vô tâm vô phế, hay là nên khen anh da mặt dày quá?"

Đồng Học Bàn lúng túng nói: "Anh biết chuyện này anh làm quả thật không còn gì để nói, em đánh anh cũng được, mắng anh cũng được, anh tuyệt đối không cãi lại, cũng đừng tự làm khổ mình, cơm cũng phải ăn, nước cũng phải uống, ngày cũng phải qua, em cũng không thể bởi vì giận anh mà không ăn cơm."

Tạ Tuệ Lan mí mắt hơi trầm xuống, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Tôi nói lại một lần cuối cùng, rút đi ra ngoài cho tôi!"

Đồng Học Bàn nói: "Được được, vậy em ăn cơm trước, anh, ừm, anh đi vào trong phòng, em ăn, em ăn đi."

Đóng cửa lại, Đồng Học Bàn đi vào phòng ngủ.

Nhìn phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ, Đồng Học Bàn hung hăng đánh vào đầu mình một cái, Đồng Học Bàn ơi là Đồng Học Bàn! Mà đúng là một thằng khốn nạn mà! Chọc cho Tạ tỷ tức giận! Mà còn là người hay sao? Hả? Mà không có việc gì đi trêu chọc nhiều cô gái như vậy làm gì chứ? Mà có bệnh sao? Cái này thì hay rồi! Lộ rồi? Thành thật? Nhìn xem mày lần qua lần lại như thế nào nữa? Nhìn xem mày thu dọn cục diện như thế nào!

Tư mắng mình một trận, Đồng Học Bàn thoáng thư thả lại một ít, nhưng trong lòng vẫn khổ sở, khổ đến sắp điên rồi.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Đồng Học Bàn nghĩ rằng Tạ Tuệ Lan hẳn là đã ăn cơm xong, đẩy cửa ra nhìn một chút.

Tạ Tuệ Lan vẫn đưa lưng về phía phòng ngủ ngồi trước bàn cơm, nhưng mà, đồ ăn trên bàn vẫn chưa đụng vào, chén cơm vẫn đầy, cẩn thận nhìn lại, Đồng Học Bàn mới ngạc nhiên phát hiện, chai rượu vang trên bàn đã không còn, đã thấy đáy! Tạ Tuệ Lan nâng ly lên uống, rượu vang bên trong bị cô ấy dùng tốc độ cực nhanh tước vào trong miệng, trên mặt, trên mắt, cũng đã mang theo chút men say!

"Tạ tỷ ..."

Đồng Học Bàn trong lòng nóng giận, càng hận không thể dùng một cái cây đập lên đầu mình!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Loại cục diện này, loại tình trạng này, loại cảnh tượng này ... mình nên giải quyết như thế nào đây?

Đồng Học Bàn gãi đầu suy nghĩ đau khổ, hy vọng có thể tìm ra được một con đường giải quyết!

Ở đâu nhỉ?

...

254. Chương 254: Bắn Bia!

Ngày quốc khánh thứ ba.

Buổi sáng, hơn mười giờ.

Gia thuộc viện cục công an, trong phòng khách nhà mình, Đồng Học Bản mặt không rửa, răng cũng không đánh, tóc tai thì lộn xộn, trên mặt trần ngập khổ sở và phiền muộn, hẩn chắp tay sau đít cầm điện thoại tới tới lui lui trong phòng ngủ, thỉnh thoảng nhấn số điện thoại của Tạ Tuệ, ngón tay cái run run, muốn nhấn lại không dám nhấn, lại chắp tay tới lui trong phòng, một vòng, hai vòng, ba vòng, chờ sau vài phút, Đồng Học Bản lần thứ hai cầm điện thoại lên, trong lòng vẫn không quyết định chủ ý, gọi? Không gọi? Gọi? Không gọi?

Cuối cùng, Đồng Học Bản cắn răng gọi.

Nhưng títt títt vang hơn mười lần, không người tiếp.

Đồng Học Bản trong lòng biết Tạ tỷ còn đang nổi nóng, không khởi thổ dài, đành đi đường vòng, đem điện thoại gọi cho thư ký Hồ Tư Liên, "A lô, chị Hồ, tôi Đồng Học Bản đây."

"Ha ha, Đồng cục trưởng, cậu trở về huyện Duyên Đài sao không nói tôi một tiếng, tôi còn đang chờ đây.", "Trời, chị hiện tại là người nổi tiếng, tôi không phải sợ mời không được chị đó sao.", "Chế giễu tôi có phải không? Tôi không ặt mũi ai cũng phải ặt mũi của cậu."

Vui đùa vài câu, Đồng Học Bản mới hỏi, "Đúng rồi, Tạ huyện trưởng ngày hôm nay có an bài gì? Nghỉ ngơi sao?"

Hồ Tư Liên chỉ biết Đồng Học Bản tám phần là tìm huyện trưởng có việc, nếu như đối người khác, cô ấy khẳng định sẽ không tiết lộ hành tung của huyện trưởng, nhưng đối phương là Đồng Học Bản, chức vụ thư ký của cô chính là hẩn giúp đỡ tranh thủ, Hồ Tư Liên suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: "Tạ huyện trưởng vốn đang nghỉ ngơi, không ngờ sáng sớm nghe nói bên kinh thành tới một đám người, tựa hồ là chuẩn bị tới huyện Duyên Đài đầu tư, lai lịch không nhỏ, huyện trưởng từ sau khi tới huyện Duyên Đài vẫn coi trọng chuyện chiêu thương đầu tư, cho nên bữa tiệc buổi trưa có thể sẽ tự mình đi, tôi và Lữ phó cục trưởng của cục chiêu thương huyện cũng sẽ đi tiếp khách.", Đồng Học Bản cau mày, "Thương nhân trong kinh?"

"Ừm, người dẫn đầu hình như gọi là Ngụy Nam, tựa hồ nhận thức Tạ huyện trưởng.", "Ngụy Nam?", Đồng Học Bản sắc mặt khê biến: "Chị Hồ, có thể nói cho tôi biết bữa tiệc ở đâu không?"

Hồ Tư Liên hơi chần chờ, cũng không có hỏi hẩn muốn làm gì, thấp giọng đem địa chỉ nói cho hẩn.

Cúp điện thoại di động, mặt của Đồng Học Bản liền đen xuống, Ngụy Nam tới? Tự nhiên còn muốn tới huyện Duyên Đài đầu tư? Ông già hẩn tuy nói là ông chủ lớn của công ty khí tài y liệu, trong nhà có tiền, nhưng không đến mức đến cái chỗ chim chảng thềm bay qua như huyện Duyên để phát triển? Bên này không có ưu thế đầu tư gì cả! Mẹ kiếp! Cái này là ý không ở trong lời! Đồng Học Bản nhất thời nghĩ rõ ràng, này ảnh chụp cũng không toàn bộ là vì trả thù mình đoạt vị hôn thê của hẩn, Ngụy Nam đây là muốn một lần nữa truy cầu Tạ Tuệ Lan! Hẩn muốn có chủ ý của Tạ tỷ!

Thù mới hận cũ dấy lên trong lòng, Đồng Học Bản vỗ mạnh xuống xuống sô pha!

Địch mợ mày! Tuyệt đối không thể khiến cho thằng khốn nạn này thực hiện được!

Buổi trưa mười hai giờ ba mươi.

Thị trấn Tây Khu, Đồng Học Bản đem xe dừng lại trước cửa một nhà hàng, đóng cửa xuống xe, hẩn liếc mắt vào bãi đỗ xe của nhà hàng thấy một chiếc BMWs và một chiếc Toyota bảng số chính phủ huyện Duyên Đài, cái trước hẩn là xe của Ngụy Nam mà Đồng Học Bản đã gặp qua ở ga ra nhà Tạ lão gia tử, chiếc sau là xe công vụ của Tạ Tuệ Lan, tài xế lão Hình đang ngồi trong xe, vừa xem báo vừa ăn hamburger, Đồng Học Bản làm bộ vô tình đi qua, "Ồ, Hình sư phụ."

Lão Hình sững sốt, chào hỏi: "Đồng cục trưởng."

Lão Hình là tài xế chuyên trách của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản ở chính phủ huyện đã gặp qua một lần, nhưng không nói chuyện nhiều, "Ha ha, sao lại ăn ở đây? Tạ huyện trưởng đi vào trong nhà hàng rồi à?", lão Hình gật đầu, không nhiều lời.

Đồng Học Bản căn bản cũng không dự định vào trong nhà hàng, cùng chờ bên ngoài, nói chuyện phiếm với lão Hình. Lão Hình là một người trung niên ổn trọng kiên định, nói chuyện không nhiều lắm, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, chỉ nói cho Đồng Học Bản biết Tạ huyện trưởng và thư ký Hồ mới vừa vào nhà hàng hơn mười phút, về phần chuyện khác, ví dụ như Tạ huyện trưởng hôm nay tâm tình thế nào, lão Hình không nói. Đồng Học Bản đối với ông cũng rất khách khí, dù sao cũng là thân tín bên cạnh lãnh đạo.

Khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ sau.

Cửa nhà hàng mở ra, Tạ Tuệ Lan và Hồ Tư Liên cùng Ngụy Nam với ba người nam cùng nhau đi ra.

Hồ Tư Liên đi theo phía sau Tạ Tuệ Lan, một người trung niên cũng lộ vẻ khuôn mặt tươi cười nói chuyện cùng những người đầu tư từ kinh thành tới, người này hẳn là phó cục trưởng Lữ Đại Phát của cục chiêu thương.

Thấy Ngụy Nam, con người của Đồng Học Bản liền co rút lại, nhìn hướng Tạ Tuệ Lan, phát hiện Tạ tỷ híp mắt vẻ mặt thản nhiên mỉm cười, cùng Ngụy Nam và hai người khác cười cười nói nói, hình như cũng không có đem tâm tình vào công tác, Đồng Học Bản trong lòng bội phục, trước đây Tạ tỷ cùng Ngụy Nam cũng coi như là âm ỉ dữ dội, nhưng cái này chỉ là trên sinh hoạt, một ngựa đổi một ngựa, Đồng Học Bản phỏng chừng mình hiện tại đi tới chào hỏi Tạ tỷ, Tạ Tuệ Lan tám phần sẽ không ỉn mặt mũi, bởi vì giờ này phút này cô ấy đã không chỉ đại biểu cho chính cô ta, mà là đại biểu toàn bộ huyện Duyên Đài.

Bên kia, Ngụy Nam cười ha ha nói: "Hầu tử, thế nào?", một người thanh niên thân cao không thấp cười nói: "Hoàn cảnh đầu tư ở đây kém các huyện khác một chút, nhưng có ưu thế của mình, nếu như chính phủ có thể gia tăng ưu đãi đối với chúng tôi một chút, tôi nghĩ có thể nói chuyện xây dựng nhà máy." Hẳn đối với hoàn cảnh ở đây coi như thoả mãn, tương đối thích hợp xây nhà máy. Ngụy Nam nhìn về phía Tạ Tuệ Lan, "Tạ huyện trưởng, ở đây nói chuyện cũng không tiện, chúng ta đổi một chỗ khác bàn?"

Tạ Tuệ Lan nhìn thời gian, nói chuyện sau đó để cho Lữ phó cục trưởng bàn với bọn họ.

Tuy rằng có thể kiếm được một đầu tư lớn, đối với phát triển của huyện Duyên Đài rất có lợi, chiến tích cũng là của Tạ Tuệ Lan, nhưng làm lãnh đạo huyện, nhất là làm huyện trưởng, tự nhiên không có khả năng mọi việc phải tự làm, có thể cùng ăn bữa cơm coi như là biểu hiện huyện coi trọng với bên đầu tư. Bất quá Ngụy Nam mặt dày mày dạn nói muốn cùng Tạ Tuệ Lan nói chuyện hợp tác, đám người Hậu tử và một người khác tên gọi Chu tử tựa hồ biết dự định của Ngụy Nam, cũng đưa đẩy theo.

Cuối cùng, Tạ Tuệ Lan cùng Hồ Tư Liên thấp giọng giao lưu vài câu, quay đầu, gật đầu đồng ý. Hồ Tư Liên rõ ràng, đám người Ngụy Nam này có địa vị khẳng định không nhỏ, kim ngạch liên quan đến đầu tư cũng tuyệt đối khả quan, nếu không một nhà đầu tư còn không đến mức có thể đối thoại ngay mặt nói chuyện hợp tác cùng huyện trưởng.

Ngụy Nam cười nói: "Tạ huyện trưởng mời chúng tôi ăn, lúc này đến phiên chúng tôi."

Chu tử nói: "Sáng sớm đi ngang qua trung tâm vận động xạ kích, tay tôi ngứa ngáy liểu, chúng ta vừa bắn bìa vừa bàn."

Hậu tử lập tức nói: "Được, tôi cũng lâu rồi không sờ qua súng.", giữa lúc mấy người muốn lên xe lái xe, xa xa Đồng Học Bản đột nhiên đi đến, "Ồ, thật trùng hợp, Tạ huyện trưởng cũng có mặt sao?", biểu tình trên mặt, muốn giả bao nhiêu có giả bấy nhiêu, Hồ Tư Liên thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhanh chóng ngậm miệng nuốt trở lại, cô ấy đương nhiên biết không phải là trùng hợp, địa chỉ nhà hàng cũng là cô ấy nói cho Đồng Học Bản.

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hắn, cười cười, "Là Đồng cục trưởng, cậu cũng tới ăn?"

So với bộ dạng đập cái điều khiển từ xa ngày hôm qua, quả thật là giống như hai người, nhưng Đồng Học Bản rõ ràng, cái này không phải người ta tha thứ ỉn, mà là Tạ Tuệ Lan lấy đại cục làm trọng, cũng không

mang tâm tình cá nhân vào. Đồng Học Bàn cười xấu hổ nói: "Cũng không có, vừa vặn đi ngang qua bên này thấy xe ngài.", Tạ Tuệ Lan gật đầu, không nói thêm gì.

Thấy bộ dạng lạnh nhạt của Tạ huyện trưởng, Hồ Tư Liên không nghĩ cái gì, cô ấy không rõ ràng quan hệ của Tạ huyện trưởng và Đồng cục trưởng, chỉ là thoáng có chút kỳ quái, lẽ ra Đồng cục trưởng lần kia ở ký túc xá huyện ủy giúp Tạ huyện trưởng, cứu được người nam nhảy lầu, Tạ huyện trưởng hẳn là sẽ tương đối cảm ơn Đồng cục trưởng, sao lúc này nhìn không ra? Nhưng tâm tư của lãnh đạo cũng không phải Hồ Tư Liên có thể phỏng đoán được, kỳ quái thì kỳ quái, nhưng không có gì ngoài ý muốn.

Ngụy Nam thì khác, hẳn biết Đồng Học Bàn và Tạ Tuệ Lan đang yêu nhau, vừa nhìn biểu tình của Tạ Tuệ Lan, trong lòng rõ ràng, âm thầm cười nhạt không ngớt, nghĩ đến ảnh chụp hẳn gửi cho ủy ban kỷ luật Tạ Tuệ Lan hẳn là nhận được rồi, vì vậy nhìn Đồng Học Bàn một chút, trong lòng Ngụy Nam rất là vui sướng.

Từ khi có được ảnh chụp, Ngụy Nam liền làm được tất cả dự định, trước gây xích mích quan hệ của Tạ Tuệ Lan và của Đồng Học Bàn, sau đó lao vào, đem Tạ Tuệ Lan một lần nữa cướp lại tới tay. Bất quá đã trải qua thất bại lần trước, Ngụy Nam ít nhiều cũng trầm ổn một ít, không mù quáng biểu lộ ra ý đồ của hắn, mà là trước mượn hơi mấy người bạn bè muốn đầu tư và thân phận nhà đầu tư tới huyện Duyên Đài, mượn cơ hội tiếp cận Tạ Tuệ Lan, chờ thời cơ thành thực mới làm dự định.

Đồng Học Bàn nhìn Ngụy Nam, con mắt hơi nhíu lại.

Cho dù Tạ tử cùng mình đoạn tuyệt quan hệ, Đồng Học Bàn cũng không cho phép Ngụy Nam chen chân vào, cái món nợ này, hẳn sớm muộn gì cũng sẽ tính toán với Ngụy Nam.

Ngoài cửa nhà hàng." Học Bàn vừa xuất hiện, bầu không khí chợt có chút im lặng.

Đồng Học Bàn hình như không biết mình không được hoan nghênh, vẫn như trước nói mấy cái không có dinh dưỡng cùng Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan câu được câu không đáp có lẽ vài câu, cuối cùng, cô ấy nói: "Tiểu Hồ, chuẩn bị xuất phát."

Cái này bình thường cũng là lãnh đạo ra lệnh đuổi khách, những người hơi có chút ánh mắt lúc này nên cáo từ rồi đi, sẽ không quấy rối người ta, nhưng Đồng Học Bàn hiển nhiên không có phần tự giác này, thấy Tạ Tuệ Lan không để ý đến hắn, trên mặt hắn có chút lúng túng, vừa chuyển đầu, nhìn về phía người trung niên, lập tức cười ha ha đi tới, nhiệt tình bắt tay với ông ta: "Ấy! Đây không phải là Lữ cục trưởng sao? Cứu ngưỡng đại danh!"

Lữ Đại Phát cũng lộ ra một nụ cười: "Đồng cục trưởng, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!"

Đồng Học Bàn rất nhiệt tình, ôm vai của ông nói chuyện, giống như là anh em ruột vậy.

Lữ Đại Phát thiếu chút nữa chửi ầm lên, trong lòng nói tôi quen thuộc với cậu lúc nào? Cậu làm gì mà gần gũi như vậy!

Hồ Tư Liên tốt xấu gì cũng là người đi ra của cục công an, đối với chuyện của Lữ Đại Phát và Đồng cục trưởng có hiểu biết một ít, thấy như vậy, biểu tình nhất thời có chút kinh ngạc, lần trước, hình như em gái Đường Cẩm của Đồng cục trưởng đến thôn Vũ Điền mua trúng thuốc lá giả, mà người thân của Lữ Đại Phát còn đẩy ngã Đường Cẩm, cuối cùng Đồng cục trưởng đi đến, đánh cho người thân của Lữ Đại Phát một trận, còn gọi điện nói chuyện với Lữ Đại Phát. Lẽ ra hai người phải nói là không thể đứng chung được mới đúng, sao cái này ...

Tạ Tuệ Lan không phải ứng Đồng Học Bàn, mà trực tiếp lên xe.

Ngụy Nam âm hiểm nhìn Đồng Học Bàn, cũng đi lấy xe.

"Lão Lữ" Đồng Học Bàn đã sửa lại xưng hô: "Các người muốn đi đâu vậy?" Lữ Đại Phát thiếu chút nữa bị hắn làm tức chết, lão Lữ là để cậu gọi sao? Nhưng mà có các nhà đầu tư ở đây, ông cũng không nói được cái gì, giả cười nói: "Đi đến trung tâm vận động xạ kích, chúng tôi cũng nên đi. Đồng cục trưởng, lần sau trò chuyện" Ông cũng không muốn tiếp tục với Đồng Học Bàn, nhưng không ngờ rằng, câu nói tiếp theo của đối phương khiến cho ông học máu.

Đồng Học Bàn đột nhiên vỗ đùi nói: "Trời, cái này không phải trùng hợp sao, tôi cũng muốn đi đến đó!"

Cậu nói nhằm gì thế! Khóe mắt Lữ Đại Phát dần dần biến sắc : "Cậu đi đến đó làm gì?"

"Đương nhiên là bắt bia!" Đồng Học Bàn mặt không đỏ tím không đập nhanh nói, lần thứ hai ôm lấy vai của ông : "Lão Lữ, đi một chút, cũng tiện đường, tôi lái xe chở ông đi" Lữ Đại Phát không biết nói gì luôn : "Tôi có lái xe đến!"

Đồng Học Bàn mặc kệ, sống chết kéo ông ta qua bên xe mình, mở miệng là kêu lão Lữ này nọ : "Còn khách khí với tôi làm gì, xe ông cứ để ở chỗ này, đi một chút, lên xe của tôi!"

Hồ Tư Liên nhìn về phía của Tạ huyện trưởng, trong lòng khổ sở nói : "Đồng cục trưởng, cậu là ..."

Đồng Học Bàn giả ngu hỏi : "Thư ký Hồ, chuyện gì?"

Hồ Tư Liên không ngờ rằng Đồng Học Bàn lại hỏi như thế, trong lúc nhất thời có chút hối hận vì đã nói địa điểm nhà hàng cho hắn biết, nhanh chóng nháy mắt với hắn một cái : "Mọi người phải đi ... bàn công tác ... cậu ..." Hồ Tư Liên sợ Tạ huyện trưởng mất hứng, cũng sợ bên đầu tư có suy nghĩ.

Đồng Học Bàn nói : "Bàn công tác à? Không phải đúng lúc sau? An toàn của bên đầu tư phải cam đoan, bí thư Hồ, chuyện này giao cho tôi!"

Hồ Tư Liên cười khổ không thôi, cũng không biết nên nói thế nào.

Hai người nó nói, Lữ Đại Phát đã thoát khỏi tay của Đồng Học Bàn, nhanh chóng đi tìm xe của mình.

Dù vậy, Đồng Học Bàn nhanh tay lẹ mắt, ngăn cản bờ vai của ông : "Lão Lữ, xe của tôi ở đối diện, ông đi qua bên kia làm gì, đi theo tôi"

Lữ Đại Phát tuổi không nhỏ, quanh năm làm việc trong phòng, tố chất thân thể đương nhiên không cách nào so sánh với Đồng Học Bàn, bị hắn kéo lên xe. Lữ Đại Phát phiền muộn, ông rất cục đã nhìn ra, Đồng Học Bàn là dày mặt muốn đi theo bọn họ đến sân tập bắn, gặp qua người mặt dày rồi, nhưng mà chưa thấy ai dày như thế. Tạ huyện trưởng còn ở bên kia, người ta không lên tiếng nói mang cậu đi, cậu dám đi theo? Cậu thật sự đúng là không biết chữ chết viết như thế nào.

Lúc này, Chu tử ngậy người nói : "Vị vừa rồi chính là?"

Hồ Tư Liên thấp giọng nói : "Là Đồng phó cục trưởng của cục công an huyện"

Hậu tử cũng ngẩn ra : "Sao còn trẻ thế? Thoạt nhìn hắn chỉ mới hai mươi lăm hai mươi sáu"

Lúc này, Toyota và BMWs đều đến đây, Đồng Học Bàn cũng lái xe, chạy đến bên cạnh hai người đầu tư, mở cửa mời bọn họ lên xe, nghiêm nhiên thành nhân viên chính phủ huyện làm công tác tiếp đãi bên đầu tư, nhưng trên thực tế, cục công an và chiêu thương dẫn tư đánh mười tám gậy cũng chẳng dính một gậy nào với nhau.

Thấy chiếc Mercedes Benz đậu bên cạnh, Hậu tử nhất thời ngơ ngác, quả thật có chút không dám tin tưởng.

Chu tử trợn tròn mắt, bọn họ bình thường hay chạy nam chạy bắc, kiến thức rất rộng, có thể đi nhiều chỗ như vậy, đến huyện thành như vậy, còn chưa gặp qua người của cục công an huyện nào dám lái xe Benz cả, bọn họ đương nhiên biết cái này không phải là loại xe Mercedes Benz thông thường trong nước, chiếc Benz thương vụ này là loại cao cấp nhất, giá ít nhất cũng hơn một triệu, cái này là phải có lá gan lớn lắm, huyện trưởng còn ở bên kia kia!

Ngay sau đó, Hậu tử bỗng nhiên mở to con mắt.

Chu tử thấp giọng hỏi : "Làm sao vậy?" Hậu tử đỏ khốc đỏ cười nói : "Cậu xem trên tay hắn kia"

"Tay? Tay làm sao?" " Nhìn cổ tay hắn đi"

Chu tử vừa nhìn, biểu tình nhất thời kinh ngạc, hít một ngụm khí lạnh!

Bách đạt phỉ lệ, trên tay của phó cục trưởng cục công an tự nhiên mang một cái đồng hồ bách đạt phỉ lệ, nếu như là kiến thức của Lữ Đại Phát, phỏng chừng ngay cả nhãn hiệu của cái đồng hồ này cũng không rõ ràng, chứ đừng nói là giá trị, nhưng Hậu tử và Chu tử lại biết, hơn nữa cái đồng hồ này tám phần là thật, một cái đồng hồ như thế, sợ rằng còn đắt hơn cả cái xe Benz đang đậu trước mắt, là cái đồng hồ ít nhất

cũng hai trăm triệu. Sau đó, đôi mắt hai người lại nhìn nhăm nhăm khối kỳ lân bội trên lưng quần của Đồng Học Bàn, đều không biết nên nói cái gì cho phải.

Mẹ nó!

Đây con mẹ nó là cán bộ chính phủ sao?

Bộ món trang sức trên người đã hơn trăm ngàn, nhìn thế nào cũng thấy còn giàu hơn những người đầu tư như bọn họ!

Chu tử và Hậu tử liếc mắt liền nhìn ra Đồng cục trưởng này tuyệt đối không phải là phó cục trưởng cục công an bình thường, càng tuyệt đối không phải người thường, hai người bọn họ thấp giọng thương lượng một chút, cùng gật đầu với Ngụy Nam, nói cái gì đó, lập tức, hai người không nói hai lời lên xe của Đồng Học Bàn, bọn họ đều cảm thấy hứng thú đối với Đồng Học Bàn, Ngụy Nam câu mày, cũng không nói cái gì, lái xe đến bên cạnh chiếc Toyota, cười nói một tiếng với Tạ Tuệ Lan, sau đó lái xe phía trước dẫn đường.

Chiếc BMWs mở đường, Toyota ở giữa, xe Benz đi cuối, một đường đi thẳng đến trung tâm vận động xạ kích.

Chỗ ấy cũng không phải nằm trong địa giới của huyện Duyên Đài, cũng có nửa giờ lộ trình.

Trên đường, Chu tử và Hậu tử ngồi ở phía sau đều giới thiệu lẫn nhau với Đồng Học Bàn, hai người cũng đem danh thiếp cho Đồng Học Bàn, Lữ Đại Phát là lãnh đạo của cục chiêu thương thì đương nhiên vô cùng chuyên nghiệp vô cùng, ngồi bên cạnh hai người, không ngừng đẩy mạnh việc đầu tư với huyện Duyên Đài. Bất quá Chu tử và Hậu tử đương nhiên không cảm thấy hứng thú với lời nói của Lữ Đại Phát, nghe thì nghe, thấy thì thấy, nhưng đầu tư thì trong lòng bọn họ đã sớm có tính toán, hiện tại phải thấy được ưu đãi trong huyện đã, cho nên mặc kệ Lữ Đại Phát nói nhăm nhăm cái gì đó, bọn họ cũng thờ ơ.

Đồng Học Bàn cũng không lên tiếng, căng thẳng nhìn chằm chằm chiếc Toyota phía trước, nhìn bóng lưng của Tạ Tuệ Lan.

” Đồng cục trưởng” Phía sau có người gọi hần.

Đồng Học Bàn quay đầu lại :” Ừm? Có chuyện gì?”

Chu tử hứng thú nói :” Chiếc xe này thật không tồi, rất ngẫu, rất đỉnh cấp”

”Trời, là của bạn bè, chỉ là mượn chạy mà thôi” Đồng Học Bàn vẫn dùng cái câu này để trả lời suốt.

Hậu tử ngồi bên cạnh nhìn cổ tay hần, muốn dò xét một chút :” Cái đồng hồ này cũng không phải là mượn chứ? Bách đạt phỉ lệ, tôi và Chu tử trước đó có xem qua một cái tại một hội đấu giá, không khác gì hình dạng và kiểu dáng này, ít nhất cũng một triệu tám trăm ngàn thì phải?” Hai người bọn họ cũng không có ác ý gì, chỉ là quá tò mò thôi.

Vừa nghe lời này, Lữ Đại Phát liền hoảng sợ!

Đồng Học Bàn khoát khoát tay :” Giả đó, mua ngoài chợ, hình như khoảng một trăm tám”

Lữ Đại Phát bình tĩnh đại ngộ.

Chu tử và Hậu tử nhìn nhau cười khở, giả? Sao có thể! Chút nhân lực ấy bọn họ vẫn phải có!

255. Chương 255: Làm Náo Loạn

Buổi chiều hai giờ.

Trung tâm vận động xạ kích, nơi này là một khu ngoại thành giao với huyện Duyên Đài và huyện bên cạnh, xa xa là một mảnh núi xanh, bốn phía màu xanh đậm dào, có hoa, có cỏ, có trùng, có chim, trời thu kéo tới, cảnh sắc lá rụng rực rỡ nhưng vẫn mang theo chút sinh cơ bừng bừng, bày ra ra một bầu không khí nhẹ nhàng khoan khoái. Đối diện là một tòa kiến trúc giống như tổ chim vậy, rất nghệ thuật, chính là cửa chính của trung tâm vận động.

Mấy chiếc xe dừng lại ở bãi đỗ xe lộ thiên.

Đồng Học Bàn trước hết xuống xe, vội vàng đi nhanh vài bước, ân cần mở cửa sau của chiếc Toyota.

Tạ Tuệ Lan ngồi phía sau cũng không nhìn hấn, vuốt sợi tóc dính trên trán, ung dung xuống xe. Hồ Tư Liên theo sát sau, theo Tạ huyện trưởng đi ra bãi đỗ xe. Ngụy Nam cười ha ha địa chỉ chỉ phía sau, "Chính là ở đây, Tạ huyện trưởng mời." Tạ Tuệ Lan cười tùm tùm ừ một tiếng, "Ngụy tổng bình thường hay tới bắn bia sao?"

"Thỉnh thoảng mà thôi, Hậu tổng Chu tổng bọn họ thật ra thường tới, thuật bắn súng cũng không tồi." Ngụy Nam nói.

Một bên Hậu tử cười đi lên tới, "Lão Ngụy cũng đừng khen tôi, anh tuy rằng luyện tập không nhiều, nhưng thuật bắn súng có thể mạnh hơn tôi và lão Chu nhiều, đừng khiêm nhường."

Chu tử nói: "Câu sao biết hấn không thường bắn bia?"

Ngụy Nam cười nói: "Tôi có sao?"

Chu tử nói: "Đừng cho là tôi không biết, lúc nhỏ anh ở đại viện quân khu, mỗi ngày đều có cơ hội chơi với súng." Tạ Tuệ Lan cười cười, "Ồ, vậy như thế tôi nên kiến thức thuật bắn súng của Ngụy tổng."

"Vậy xin tự bêu xấu." Ngụy Nam có chút kích động, lúc ở kinh thành Tạ Tuệ Lan chưa từng đối với hấn khách khí như vậy, khi đó Tạ Tuệ Lan vô cùng cường thế, nhất cử nhất động, mỗi lời nói cử động, phẳng phát đè ép người khác, lúc nghiêm trọng cổ khí thể hầu như có thể làm cho không thở nổi, so với hiện tại, cảm giác hình như thay đổi thành một người khác, Ngụy Nam hít vào một hơi, xem ra tấm ảnh chụp đã nổi lên tác dụng lớn, Tạ Tuệ Lan không phải là chuẩn bị một lần nữa lo lắng về mình chứ? Hấp dẫn nha!

Mấy người nói cười một chút cười đi vào.

Đồng Học Bàn không nói, chỉ có thể đi ở sau cùng, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thật sự là sợ cái gì tới cái đó! Sao Tạ tử đối với Ngụy Nam lại nhiệt tình thế? Lúc trước giải trừ hôn ước không phải tranh chấp rất lớn sao? Còn có, mình rõ ràng nói cho Tạ tử biết ảnh chụp đều là Ngụy Nam chụp, cho dù ảnh chụp là sự thật, nhưng cái loại tiểu nhân gây xích mích ly gián này, phía sau đùa giỡn thủ đoạn . . . , Tạ tử hấn là sẽ không thích? Sao lúc này thái độ đối với hấn rất không tồi? Lẽ nào là bởi vì Ngụy Nam chuẩn bị tới đầu tư? Nhưng trừ phi hấn đầu tư một trăm triệu, bằng không mấy triệu mấy chục triệu, thật sự ảnh hưởng không lớn!

Ngay từ đầu Đồng Học Bàn còn chưa có suy nghĩ nhiều nhưng hiện tại đã rõ ràng cảm giác được, Tạ tử hình như có ý chọc tức mình?

Nếu như mình không đến, Tạ tử còn có thể cùng bọn họ tới bãi bắn bia sao?

Nếu như mình không đến, Tạ tử còn có thể thân thiện như thế đối với Ngụy Nam sao?

Đồng Học Bàn đương nhiên nhìn không thấu tâm tư của Tạ Tuệ Lan, cũng không biết cô ấy nghĩ như thế nào của, chỉ có thể trong lòng đoán mò vài cái, nhìn Ngụy Nam cười cần cù, trong lòng Đồng Học Bàn càng nổi hỏa lớn hơn nữa.

Trong đại sảnh, Ngụy Nam ba người đi tới làm thủ tục, mọi người cãi nhau một chút, cuối cùng là Ngụy Nam lấy khu tổng hợp. Không bao lâu nhân viên công tác mang theo mọi người đi vào, vào khu vực bãi bắn bia, Ngụy Nam chọn phòng chừng là chỗ quý nhất bên trong, là một phòng đơn độc ngăn cách, bệ bắn bia trước mặt, phía sau có một kính thủy tinh cách âm trong suốt vây quanh, bàn có trà dưa và trái cây, sofa, đầy đủ mọi thứ.

Trong phòng cách âm, mọi người đều ngồi xuống, bên này hầu như không nghe được tiếng súng bên ngoài, hiệu quả cách âm không tồi. Tạ Tuệ Lan nâng ly trà trên bàn nhấp một ngụm : " "Lữ cục trưởng, ông cùng Hậu tổng nói chuyện hợp tác đến đâu rồi?"

Lữ Đại Phát gật đầu, nói rằng chính phủ huyện có thể cho ra ưu đãi lớn nhất. Hậu tử ngồi nghe, hấn cũng là có chuẩn bị mà đến, rất nhiều chuyện đều khảo sát xong rồi, cuối cùng lấy ra vài phần văn kiện trong túi da, sau đó cùng Lữ Đại Phát cò kè mặc cả, hỏi mấy chỗ chi tiết, sau đó Hậu tử lại cùng Tạ Tuệ Lan nói vài

câu, Tạ Tuệ Lan đáp lại, rồi trong khoảng thời gian còn lại, Tạ Tuệ Lan còn lại đều cười nói về hạng mục đầu tư với Ngụy Nam.

Chu tử có chút buồn chán, quay đầu cười nói: "Đồng cục trưởng, chúng ta đi bắn bia?"

Đồng Học Bàn đem ánh mắt từ trên mặt Tạ tử rời ra, "Tôi không chơi đâu, thuật bắn súng của tôi bình thường lắm."

Chu tử lắc đầu, "Ha ha, cái này tôi không tin, đồng chí cục công an, thuật bắn súng tái kém cũng khẳng định mạnh hơn tôi."

Lúc này, Tạ Tuệ Lan nghe thấy bọn họ nói, hơi hơi nghiêng đầu, nói với Hồ Tư Liên: "Tiểu hồ, cô cùng Chu tổng bắn bia đi.", Hồ Tư Liên đáp ứng, buông đồ đi qua.

Chu tử cố tình kết giao với Đồng Học Bàn, nói: "Đồng cục trưởng, cùng đi nha, chơi một chút.", bắt đầu dĩ, Đồng Học Bàn không thể không cho người ta mặt mũi, đành phải đứng lên, "Tôi không bắn, làm trọng tài cho các người." Đồng Học Bàn tâm tư tất cả đều ở trên người Tạ Tuệ Lan, làm gì có tâm tình bắn bia, hơn nữa, trước đây hắn căn bản sẽ không sờ qua vài lần súng, nếu như bằng thực lực chân chính, đó là muốn cho người ta chê cười, hơn nữa vết thương trên đùi hắn còn chưa khỏi, sức giật của súng lại không nhỏ, hắn sợ chịu không được.

Chu tử trong lòng hờn giận, hắn mời như thế mà Đồng Học Bàn cũng không nể tình, khiến ặt mũi hắn có chút không nhịn được.

Bên kia Hậu tử đang thương lượng công việc đầu tư cũng nhìn đến đây, cau mày.

Hồ Tư Liên biết tính tình Đồng Học Bàn không tốt, hai ngày nay hình như tâm tình cũng không giai, chuyện Đồng cục trưởng nếu như không muốn làm, mặt mũi của ai cũng sẽ không cho, vì vậy Hồ Tư Liên nhanh chóng cười hoà giải nói: ", Đồng cục trưởng trên người có thương tích, mấy tháng trước có người nhảy lầu, từ tầng sáu tầng bảy ngã xuống, là Đồng cục trưởng dùng tay đón được, sau đó nằm viện, mới qua vài ngày, Huệ Điền Hương bên kia có đất lở, Đồng cục trưởng một mình xông lên cứu các hương thân đi ra, cuối cùng Đồng cục trưởng bị nhốt ở tại bên trong, thiếu chút nữa có nguy hiểm sinh mệnh, cuối cùng nằm bệnh viện hai tháng, ngày hôm trước mới xuất viện."

Chu tử và Hậu tử hơi sững sốt, không ngờ rằng còn có chuyện như thế, nhìn về phía Đồng Học Bàn, hai người nhất thời nghiêm nghị khởi kính. Ngụy Nam hiển nhiên cũng không biết chuyện này, trong lòng nói tên họ Đồng này mạng cũng đủ lớn? Đất lở cũng chôn không chết?

Chu tử lập tức sinh ra một chút hảo cảm đối với Đồng Học Bàn, người một lòng vì dân chúng như vậy, xác thực đáng để người khác kính nể, Chu tử cũng rất thích kết giao với người như vậy, lập tức nói giỡn với Đồng Học Bàn, không có nhắc lại chuyện bắn bia. Chờ ba người đi ra phòng cách âm, Hồ Tư Liên bắt chuyện với nhân viên công tác, rồi chuẩn bị chơi cùng Chu tử một hồi.

Đồng Học Bàn ngồi xuống: "Tôi làm trọng tài.", Chu tử cười cười nhìn Hồ Tư Liên, "Nữ sĩ ưu tiên?"

Hồ Tư Liên cười nói: "Chu tổng đi trước đi, tôi học tập."

Chu tử nói: "Được, đạn 5 phát hay 10 phát? Có cố định cự ly không?"

Cuối cùng hai người sau khi thương lượng, chọn 5 phát đạn, chuẩn bị so ba lần, chỗ này cung cấp súng ống rất nhiều, có súng lục, có súng trường, thậm chí còn có súng ngắm, bất quá hai cái sau hai người tựa hồ chưa từng tiếp xúc qua, đương nhiên dùng súng lục, Hồ Tư Liên muốn loại Glock, nhưng ở đây không có, chỉ có súng lục Đức, lục súng kỵ binh, còn có cả loại Beretta vu, bọn họ đều dùng loại 98.

Sau khi chuẩn bị sắp xếp, nhân viên công tác hỏi muốn cố định cự ly bao nhiêu, súng trường có thể chọn một trăm mét, súng lục là 25 mét và 50 mét.

Chu tử không chút nghĩ ngợi địa nói: "50 mét đi." Hắn quen bắn xa rồi.

Nhưng sau khi nhìn về phía Hồ Tư Liên, Chu tử do dự một chút, nghĩ mình có chút khi dễ người.

Hồ Tư Liên gật đầu, "Vậy 50 mét."

Chu tử không nói cái gì nữa, đi lên phía trước đến một vách ngăn cách, mang tai nghe cách âm, vận động vai và cổ tay ngón tay, bắt đầu làm nóng thân, nhìn ra được, hần bình thường hay tới bãi bắn bia này, có một chút mùi vị chuyên nghiệp, chờ tất cả thỏa đáng, Chu tử cầm lấy khẩu súng lục trên bàn, hơi giơ lên, nhắm vào, một giây đồng hồ, hai giây, ba giây, nhắm hơn mười giây, đoàng, một tiếng súng vang lên!

Thành tích ra bốn điểm.

Chu tử đối với phần thành tích này tựa hồ coi như thỏa mãn, đoàng! Lại bắn ra một phát súng ba điểm!

Đoàng! Bắn không trúng bia!

Đoàng! Bốn điểm!

Đoàng! Hai điểm!

Tổng cộng mười ba điểm, dựa theo thành tích năm phát bắn, thành tích cao nhất hần là năm mươi điểm, điểm số này thật sự không tính cao.

Sau đó, biểu tình Chu tử của coi như là không tồi, cái này đương nhiên không phải hần không biết xấu hổ, trên thực tế 50 mét súng lục cố định, người nghiệp dư bắn trúng bia cũng đã là chuyện không tồi, cái cự ly này không như so với 25 mét, thị lực kém một ít, căn bản ngay cả hồng tâm ở đâu cũng đều thấy không rõ, xa quá không thấy được, cho nên cái thành tích này xác thực rất tốt.

Hồ Tư Liên khen: "Thuật bắn súng của Chu tổng rất tốt."

"Ha ha, thư ký Hồ quá khen." Chu tử cảm thấy mỹ mãn đi trở về.

Hồ Tư Liên cũng làm hoạt động chuẩn bị, thở ra một hơi, mang tai nghe cách âm lên.

Chu tử tự nhiên không coi thuật bắn súng của Hồ Tư Liên ra gì, hần sở dĩ có thể bắn ra được thành tích này, đó là hần thường luyện qua tại bãi bắn bia, mà thư ký Hồ? Đó là thư ký của huyện trưởng, lại là một phụ nữ, bình thường đừng nói bắn bia, ôm văn kiện lên năm tầng đã thở hổn hển, sợ là súng cũng chưa sờ qua, cự ly lại là 50 mét, nghĩ rằng trong năm phát có thể có một phát súng trúng bia đã là không sai rồi.

Phía sau Đồng Học Bân cũng nhìn ra Chu tử khinh thị, trong lòng buồn cười, trên mặt cũng nhìn hần bị chê cười.

Hồ Tư Liên đã làm ra tư thế oai hùng hiên ngang giơ súng lên, vững vàng nhắm ngay hồng tâm.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Năm phát súng bắn ra, bảy điểm, chín điểm, năm điểm, bảy điểm, sáu điểm!

Chu tử mở trường mắt ra, phảng phất như thấy quỷ, cái này con mẹ nó là thư ký sao? Có thư ký nào có thuật bắn súng tốt như vậy sao? Thấy Hồ Tư Liên quay người trở về, Chu tử nói: "Thư ký Hồ, tôi thấy cô mới là có thuật bắn súng tốt, cái thành tích này, so với lão Ngụy cũng không kém bao nhiêu, cô bình thường hay tới bắn bia?"

Đồng Học Bân cười nói: "Thư ký Hồ trước đây là đồng chí công an của chúng tôi."

Chu tử kinh ngạc, chột hiểu rõ, "Hèn chi, thư ký Hồ là ẩn sâu không để ý tới."

Hồ Tư Liên xua tay nói: "Ha ha, không có, ngày hôm nay cũng là vận khí không tồi, bình thường không bắn được tốt như vậy."

Đồng Học Bân cũng không biết Hồ Tư Liên có phải là tốt nghiệp cảnh giáo hay không, nhưng lúc trước tuy nói làm chỉ huy trung tâm tin tức tại cục công an, thuật bắn súng so ra kém võ cảnh, cũng so ra kém các cảnh viên khác, nhưng vậy cũng không phải người nghiệp dư có thể so sánh được, Hồ Tư Liên lúc tiến vào trong cục khẳng định có trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, Chu tử đương nhiên sẽ không phải là đối thủ.

Sau đó, hai người lại đấu một phen.

Chu tử đợt thứ hai tổng cộng bắn được mười bốn điểm, mà Hồ Tư Liên bắn được ba mươi điểm, chênh lệch rất lớn, không phải một cấp bậc, đợt cuối cùng là kết quả không khác biệt lắm, bất quá Hồ Tư Liên có thể là có ý định thả, chênh lệch dần dần nhỏ đi rất nhiều. Chu tử càng bắn càng hưng phấn.

Không biết lúc nào, đám người Tạ Tuệ Lan và Ngụy Nam cũng đi ra.

Hậu tử cười ha ha, "Lão Chu, sao thua nhiều như vậy?"

Chu tử mặt già nóng lên, ho khan nói: "Thư ký Hồ là nữ trung hào kiệt, đương nhiên tôi so không lại, không phục cậu có thể so với thư ký Hồ!"

Hậu tử nhìn điểm số của Hồ Tư Liên, đương nhiên biết không phải đối thủ, liền nói: "Lão Ngụy, đến cậu ra ngựa đi."

Ngụy Nam cũng muốn biểu hiện một phen trước mặt Tạ Tuệ Lan, nghe vậy, đương nhiên là việc nhân đức không nhường ai, xắn cổ tay áo lên đi tới, mang loa cách âm vào, ổn định tâm thần, trước bắt chuyện cùng đám người Hồ Tư Liên, nói muốn khởi động, lúc này mới nâng súng bắn liên tục, cuối cùng mới là gặt đầu ý bảo chuẩn bị tốt rồi, cho thay đạn một lần nữa, nâng súng, nhắm, xạ kích, đoàn đoàn đoàn đoàn!

Chín điểm, bảy điểm, mười điểm, tám điểm, sáu điểm!

Hậu tử và Chu tử không có gì ngoài ý muốn, Hồ Tư Liên và Đồng Học Bân Lữ Đại Phát thật ra lại sững sốt.

Ngụy Nam buông súng trở về, cười nói: "Đã lâu không đụng vào súng, tay cứng lại rồi."

Đồng Học Bân thầm mắng mày giả bộ cái gì chứ!

Tạ Tuệ Lan trên mặt không có biểu tình gì, nhưng con mắt hơi chớp lên, hiển nhiên cũng có chút ngoài ý muốn.

Hồ Tư Liên tự biết không địch lại, nhưng vẫn không lui bước, đi tới bắn năm phát, công tác thống kê cuối cùng đi ra, tổng điểm số kém Ngụy Nam bảy điểm, trong trận đấu của cao thủ trong, bảy điểm cũng là một chênh lệch cực lớn. Sau khi trở về, Hồ Tư Liên cười khổ nói: "Cam bái hạ phong, thuật bắn súng của Ngụy tổng như thần, hình cảnh huyện cục chỉ sợ cũng không bắn ra được điểm số." Cự ly 50 mét ly, ngoại trừ nhân sĩ chuyên nghiệp, hình cảnh bình thường xác thực không thể so với Ngụy Nam, Hồ Tư Liên trong lòng cũng rất giật mình, xem ra Ngụy Nam lúc nhỏ tuyệt đối luyện qua súng.

Hậu tử cảm thán nói: " Tiêu chuẩn lão Ngụy vẫn cao như vậy."

Chu tử cũng nói: "Lại khiến cho hần làm náo động, cớ vua dưới tốt, súng cũng đã có được, ài, sớm biết vậy chúng ta sẽ không tới bãi bắn bia, cố ý ỉnh xấu hổ." Hồ Tư Liên tâng bốc Ngụy Nam, cái đó là đương nhiên, dù sao người ta cũng là bên đầu tư, nhưng Chu tử Hậu tử hai người cũng nâng người như thế, hiển nhiên là biết Ngụy Nam đang truy cầu Tạ Tuệ Lan, vì vậy thẳng thắn giúp bạn bè một phen.

Sau đó, Ngụy Nam và Hồ Tư Liên lại bắn hai đợt.

Ngụy Nam vẫn bắn trúng chín điểm tám điểm như trước, thỉnh thoảng còn có thể trúng mười điểm, chiếm được tiếng vỗ tay của mấy người phía sau.

Thể hiện được một chút, tâm trạng Ngụy Nam rất là thỏa mãn, "Tạ huyện trưởng, cùng nhau chơi một chút?"

Tạ Tuệ Lan cười lắc lắc tay, "Tôi không biết những cái này."

"Không có việc gì, tôi dạy cho cô." Ngụy Nam được một tác lại muốn tiến một thước.

"Ha ha, không cần."

Trải qua tiếp xúc lâu như vậy, Hồ Tư Liên và Lữ Đại Phát cũng nhìn ra Ngụy Nam có tình ý đối với Tạ huyện trưởng, đều tự giác lui ra phía sau vài bước, không quấy rối bọn họ. Hậu tử Chu tử đương nhiên cũng sẽ không làm bóng đèn, hai người một người cùng Lữ Đại Phát nói chuyện, người còn lại thì muốn cùng Hồ Tư Liên tỷ thí.

Nhìn Ngụy Nam quần lấy Tạ Tuệ Lan, thậm chí muốn tay cầm tay dạy cô ấy luyện súng, Đồng Học Bân nổi nóng!

Mẹ kiếp thằng chó này! Nâng mày hai câu mày không biết đường về luôn à? Cái thuật bắn súng chó má này mà mày cũng đắc ý, đắc ý cái rắm!

Đồng Học Bàn đứng lên, "Làm phiền, súng 98, năm phát!"

Nhân viên công tác vừa nghe, lập tức lên đạn cho hắn.

Vừa rồi Chu tử mời lâu như vậy Đồng Học Bàn cũng không bắn, chủ yếu là bởi vì vô tâm tình, nhưng hiện tại, Ngụy Nam làm ra danh tiếng lớn như vậy, đắc ý trước mặt Tạ tử, Đồng Học Bàn đương nhiên không có cách nào khác nhịn được nữa. Ở bên cạnh, Hồ Tư Liên và Chu tử bọn người đều bị âm thanh của Đồng Học Bàn hấp dẫn, thấy Đồng cục trưởng muốn ra tay, giật mình, đều cảm thấy vô cùng hứng thú đi đến đây, Tạ Tuệ Lan và Ngụy Nam cũng nhìn về phía hắn.

Hồ Tư Liên lo lắng nói: "Đồng cục trưởng, thương thế của cậu . . ."

"Không việc gì, thử xem sao."

Chu tử nói: "Thân thể đệ nhất, tôi thấy hay là thôi đi, súng này có sức giật không nhỏ."

"Cảm ơn đã quan tâm, không có việc gì." Đồng Học Bàn trong lòng nói anh em nếu như ra tay, người yêu sắp bị người đoạt đi.

Thấy Đồng cục trưởng ý đã quyết, mọi người cũng đều không ngăn cản nữa.

Hậu tử lặng lẽ hỏi Hồ Tư Liên một câu, "Thư ký Hồ, thuật bắn súng của Đồng cục trưởng thế nào?"

Hồ Tư Liên hàm hồ nói: "Cái này, tôi cũng chưa thấy qua."

Người của Huyện Duyên Đài phần lớn biết sức chiến đấu của Đồng cục trưởng rất mạnh, hơn nữa không phải mạnh bình thường, theo Hồ Tư Liên thấy, cho dù mọi người ở đây cùng phát lực đánh Đồng Học Bàn, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, Tiểu Đồng cục trưởng là một kẻ có bao nhiêu người đánh bấy nhiêu người. Nhưng thuật bắn súng và sức chiến đấu là hai việc khác nhau, nắm đấm cứng, phản ứng nhanh, tốc độ tránh né cao, cái này đều thuộc về sức chiến đấu, thuật bắn súng thì không rõ lắm, dù sao có rất ít người thấy qua Đồng cục trưởng nổ súng. Ngụy Nam có chút hả hê nhìn Đồng Học Bàn, hắn cũng không tin tên họ Đồng có thể có được thuật bắn súng gì, lúc trước cùng Đồng Học Bàn nổi lên xung đột, Ngụy Nam cố ý hỏi thăm qua bối cảnh của Đồng Học Bàn, cũng biết hắn tốt nghiệp đại học bình thường, nói cách khác, thời gian tiếp xúc súng đạn của tên họ Đồng này nhiều nhất là trong nửa năm đến huyện Duyên Đài, nửa năm nói ngắn không ngắn nói dài cũng không dài, cho dù một tuần luyện một lần, tiến bộ cũng không quá rõ ràng, Ngụy Nam từ nhỏ đã có cơ hội tiếp xúc súng ống.

Ngụy Nam lên mặt nói: "Đồng cục trưởng, ha ha, một người bắn không có ý nghĩa, hay là hai ta so một hồi?" Hắn muốn trước mặt Tạ Tuệ Lan lại làm ra náo động, khiến cho Tạ Tuệ Lan biết mình mạnh hơn cái tên họ Đồng này rất nhiều. Nhưng không biết rằng, Đồng Học Bàn cũng ôm dự định như vậy, Đồng Học Bàn cũng muốn trước mặt Tạ tử một lần nữa tạo dựng hình tượng cao to.

Đồng Học Bàn cười nói: "Được đấy, tôi cũng có ý tứ này, Ngụy tổng so thế nào?"

Ngụy Nam nhìn hắn : "Hay là so giống vừa rồi, bắn năm phát, một ván định thắng bại."

"Không thành vấn đề." Đồng Học Bàn lạnh lùng nói: "Anh bắn trước đi, tôi đi làm nóng."

Bầu không khí có chút khấn trương, Hồ Tư Liên và Lữ Đại Phát hai mặt nhìn nhau, Chu tử và Hậu tử cũng liếc mắt nhìn nhau, bọn họ có thể cảm giác ra Đồng Học Bàn và Ngụy Nam hai người có địch ý thật lớn, chỉ là không biết địch ý này từ đâu mà đến, hình như hai người trước đây đã từng có thù hận vậy? Tạ Tuệ Lan không lên tiếng, bắt chéo chân ngồi ở chỗ kia uống trà. Ngụy Nam liếc nhìn cô ấy một cái, lòng tin tràn đầy mười phần đi tới vạch ngăn cách, nhắm mắt dưỡng thần đủ một phút đồng hồ, mới làm đủ khí thế, hơi mở mắt, cầm súng trên tay, vươn tay tạo ra tư thế nâng súng rất tiêu chuẩn, nhắm vào, điều chỉnh, lại nhắm vào, lại điều chỉnh. Ngụy Nam biết vụ so súng này rất quan trọng, cho nên không mù quáng ra tay, mà là chờ đợi thời cơ, khôn ngoan vững vàng ra tay, co ngón tay siết cò súng!

Mười điểm!

Phát súng đầu tiên bắn được mười điểm! Ngụy Nam lộ ra một nụ cười, lần thứ hai điều chỉnh tư thế nhắm, thời gian rất lâu mới lại nả một phát súng! Đoàn!

Chín điểm!

Sau khi gần tới mười phút, năm phát súng mới bắn xong, thần sắc kinh ngạc đều đọng ở trên mặt mọi người.

Mười điểm, chín điểm, tám điểm, chín điểm, tám điểm, thành tích rất cao, nhân sĩ chuyên nghiệp cũng không hơn gì cái này!

Chu tử bội phục giơ ngón tay cái lên cho hần, cái kỷ lục súng này có quả thật quá đẹp. Ngụy Nam cười ha ha đi tới, "Đồng cục trưởng, tới phiên cậu."

Đồng Học Bàn căn bản không để ý đến bầu không khí tán dương xung quanh, khô khan ngáp một cái : "Ngụy tổng thật là chậm chạp, tôi sắp ngủ gật luôn rồi nè." Ngáp ngáp nhìn về phía Lữ Đại Phát : "Lão Lữ, hần bắn được bao nhiêu điểm?" Đồng Học Bàn cố ý giả bộ, làm ra vẻ căn bản không đem Ngụy Nam để vào mắt.

Lão Lữ lão Lữ! Tiểu tử kêu riết rồi nghiện à!

Lữ Đại Phát trong lòng nói thầm, ngoài miệng nói: "Bốn mươi bốn điểm."

Đồng Học Bàn gật đầu, đi lên phía trước. Lẽ ra với loại thành tích gần đủ điểm này, khẳng định sẽ cho người phía sau áp lực rất lớn, nhưng mà đám người Chu tử Hậu tử và Hồ Tư Liên phát hiện ra, biểu tình của Đồng Học Bàn vô cùng dễ dàng, chậm rãi tiêu sái đến trước mặt nhân viên công tác, thậm chí còn nói thêm câu làm ọi người khó hiểu.

"Bia cổ định một trăm mét đặt ở đâu?" Đồng Học Bàn hỏi.

Nhân viên công tác ngây người nói: "100 mét đó là bia ngắm của súng trường, súng lục tối đa cũng là 50 mét."

Đồng Học Bàn nói: "Anh nói cho tôi biết ở đâu là được."

Người nọ chớp chớp con mắt, vô thức chỉ vào vách ngăn bên trong cùng : "Bên kia là 100 mét, anh đây là . .

Chu tử phản ứng đầu tiên, ngạc nhiên nói: "Cậu muốn bắn 100 mét?"

Hậu tử đỏ khốc đỏ cười nói: "Đây là súng lục, 100 mét thì . . . quá xa rồi?"

Đâu chỉ là quá xa, 100 mét, cự ly còn gấp đôi so với với 50 mét của Ngụy Nam, nói chung, đó là bia cổ định mà súng trường thậm chí súng ngắm mới có thể dùng đến, cầm súng lục đi bắn cái kia, không nói năm điểm sáu điểm, coi như là vô cảnh đặc công, bắn trúng bia thôi cũng đã vô cùng không dễ dàng, thứ nhất là vấn đề tầm nhắm, thứ hai là cực hạn uy lực của súng lục, cơ bản không có khả năng bắn trúng được.

"Đồng cục trưởng, cậu cái này. . ."

Đồng Học Bàn cũng không nói nhiều nói, đi nhanh qua, nhìn cũng không nhìn, giơ lên súng lục lên siết cò súng! Đoàn đoàn đoàn đoàn!

Trong vòng mười giây đồng hồ bắn ra năm phát súng! Tốc độ nhanh đến nỗi mọi người cũng không có phản ứng!

Lập tức, thành tích đi ra!

Khi thấy mấy con số kia, ngay cả nhân viên công tác bên cạnh cũng nhất thời tròn tròn mắt!

Mười điểm!

Mười điểm!

Mười điểm!

Mười điểm!

Mười điểm!

Đồng Học Bàn buông súng, thản nhiên đi trở về.

Nhìn hẩn, tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

256. Chương 256: Tạ Tuệ Lan Gặp Chuyện!!!

Trong bãi bắn bia, xung quanh của Đồng Học Bàn lặng ngắt như tờ.

Chu tử và Hậu tử ngơ ngác nhìn chăm chăm bảng điểm trên hệ thống biểu hiện ra, nghĩ mình có phải là nhìn lầm rồi hay không. Hồ Tư Liên cười khổ nhìn Đồng Học Bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì, Lữ Đại Phát về mặt giật mình, còn cố ý đi tới vạch 100 mét nhìn xa xa, sắc mặt Ngụy Nam muốn xấu xí bao nhiêu có xấu xí bấy nhiêu, nặng nề nhìn Đồng Học Bàn, ngay cả Tạ Tuệ Lan vẫn không lên tiếng sau khi nhìn thấy năm phát súng bắn được đều là mười điểm, mi mắt cũng nhẹ nhàng run lên.

Perfect!

Mỗi phát súng đều lấy điểm cao nhất!

Chiều này thật sự là đem tất cả mọi người chấn kinh!

Những người ở đây cũng không là ech ngồi đấy giềng gì, nơi này còn có nhân viên công tác của bãi bắn bia, có Hồ Tư Liên từng làm việc tại cục công an, có Chu tử và Hậu tử bình thường tới bãi bắn bia chơi súng, cao thủ xạ kích mà mọi người thấy qua đương nhiên vô số kể, dùng sức lực bắn ở cự ly 50 mét, năm phát súng lấy được điểm tối đa cũng không phải không thấy qua, nhưng Đồng Học Bàn vừa rồi là cái gì? Là bia cố định 100 mét! Là bia cố định xa gấp hai lần! Hơn nữa từ lúc giờ súng lên nhắm đến lúc bắn, chỉ dùng mười giây đồng hồ, hầu như một chút chuẩn bị cũng không có, dưới loại tình huống này còn có thể bắn ra năm mươi điểm?

Cái thuật bắn súng này con mẹ nó cao cỡ nào ??

Đừng nói cao thủ bình thường, người của đội xạ kích so ra cũng kém!

Chu tử cảm khái không ngớt nói: "Ngày hôm nay tôi được mở rộng tầm mắt, mở rộng tầm mắt rồi.", Hậu tử cũng cười khổ nói: "Với thuật bắn súng của Đồng cục trưởng, tôi thấy tham gia thể vận hội Olympic cũng không có vấn đề gì, nghe nói trên người cậu còn có chỗ bị thương? Có thương tích còn có thể phát huy tốt như vậy, vậy lúc không bị thương là cái dạng gì?", Đồng Học Bàn cười nói: "Vận khí tốt mà thôi."

Ai cũng biết Đồng Học Bàn không phải dựa vào vận khí, cho dù vận khí tốt cũng không bắn ra được loại thành tích này!

Thật ra Đồng Học Bàn cũng trải qua khó khăn nhiều lần, mới vừa rồi lúc bắn bia, hẩn hầu như đều không bắn trúng bia, thỉnh thoảng có thể có một lần, cũng là bắn dưới năm điểm, loại thành tích này đương nhiên không phải hẩn muốn, BACK lui về vài giây, sau đó thoảng quen thuộc một ít, thỉnh thoảng mới có thể bắn trúng mười điểm, liên tục năm mươi điểm, cũng không biết Đồng Học Bàn đã tiêu tốn bao nhiêu lần BACK, nhưng mà Đồng Học Bàn không tiếc, vì khiến cho Tạ Tuệ Lan nhìn mình với cặp mắt khác xưa, vì có thể quay về với Tạ Tuệ Lan, tốn bao nhiêu BACK cũng đáng!

Bên kia, đám người Hồ Tư Liên và Chu tử không ngừng tấm tắc khen ngợi, rất bội phục thuật bắn súng của Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn ngoài miệng khiêm tốn, trong lòng đã có chút đắc ý, len lén chú ý Tạ tử, cô ấy tuy rằng vẫn ở chỗ kia chậm rãi uống trà, bất quá thấy cô ấy chăm chú nheo con mắt lại, nghĩ rằng cũng là rất bất ngờ.

Đồng Học Bàn dừng cảm lên, cười ha ha nói: "Ngụy tổng, hai ta làm một ván nữa nhé?"

Ngụy Nam thiếu chút nữa chửi ầm lên, thuật bắn súng của cậu như thế, tôi còn so cái gì!

Đồng Học Bàn trong lòng nói mày vừa rồi không phải rất đắc ý rất lợi hại sao, còn muốn dạy Tạ tử bắn súng? Cũng không tự đếm xem mình có bao nhiêu phân lượng!

Hồ Tư Liên cười ha ha : "Đồng cục trưởng, tôi cùng ngài làm một ván." Đồng Học Bản thống khoái đáp ứng.

Bất quá lần này không dùng BACK, chỉ bắn 50 mét, thành tích của hắn rất kém cỏi, so với Hồ Tư Liên thì đúng là còn kém rất nhiều.

Tất cả mọi người biết Tiểu Đồng cục trưởng là nhường thư ký Hồ, toàn cười cười thiện ý.

Lúc này, Hồ Tư Liên có điện thoại, a lô một tiếng hỏi vài câu, đem điện thoại cung kính đưa cho Tạ Tuệ Lan. Bình thường loại lãnh đạo như Tạ Tuệ Lan đều có hai cái điện thoại di động, một cái cô ta mang trên người, dây số kia chỉ có một vài lãnh đạo thượng cấp và người thân biết, cái còn lại trong tay thư ký, dây số này là bán công khai, ví dụ cán bộ có cấp bậc như Lữ Đại Phát muốn tìm Tạ huyện trưởng phải gọi đến điện thoại trong tay thư ký, có vài người đương nhiên sẽ bị thư ký Hồ từ chối khéo, có vài chuyện quan trọng mới chuyển cho Tạ huyện trưởng.

Một lát sau, chắc là trong huyện có việc, cúp điện thoại Tạ Tuệ Lan liền rời khỏi.

Bên này chỉ còn Lữ Đại Phát cùng ba người đầu tư, Đồng Học Bản vừa nhìn, tự nhiên cũng vô tâm ở lại, từ chối lời mời ăn cơm tối của Chu tử, đi ra lái xe về nhà.

Trên đường, điện thoại di động của Đồng Học Bản bỗng nhiên vang lên reng reng reng.

Hắn nhìn dây số, là Phùng phó đội trưởng đội hình cảnh của huyện cục : "A lô, lão Phùng.", "Đồng cục trưởng, tôi vừa gọi điện thoại về nhà không ai nghe, ngài ở bên ngoài sao?", "Đúng vậy, làm sao thế?", "Bên này xảy ra chút chuyện, ngài ngàn vạn lần chú ý an toàn."

Đồng Học Bản kỳ quái nói: "Chuyện gì? Liên quan gì đến an toàn của tôi?"

Phùng phó đội trưởng tám phần cũng ở bên ngoài, bên đầu kia của điện thoại vậy rất ồn, bộ đàm và còi cảnh sát vang lên không dứt bên tai, "Là như thế này, chúng tôi vừa nhận được tin tức, có người hình như ở tại huyện Duyên Đài thấy tên tội phạm vượt ngục ở Lâm huyện, người đó tên là Ngô Đại Quang, cũng là một trong đám tội phạm vượt ngục mấy tháng trước, trốn rất kỹ, ừm, em trai hắn ngài là biết, là một trong những tên này đó xông vào trường tiểu học Nam Liễu, trên mặt có một vết sẹo." "Ồ, là hắn à."

"Chúng tôi hoài nghi Ngô Đại Quang có thể là đến báo thù, muốn báo thù cho em trai.", "Bản thân hắn bị phát lệnh truy nã, vẫn đến báo thù?"

"Hai anh em bọn họ bị bắt vì tội buôn bán chất nổ trái pháp, có qua lại với một số thế lực đen, là nhân vật rất nguy hiểm."

Đồng Học Bản nhớ tới người nợ là ai, lúc đầu tội phạm vượt ngục có mười người, trong trường tiểu học Nam Liễu bị Đồng Học Bản giết chết chín tên, thằng mặt sẹo kia là đại ca của chín người, trước khi chết Đồng Học Bản còn hỏi qua hắn Ngô Đại Quang cùng trốn với hắn đang ở đâu, thằng mặt sẹo cười to nói anh của hắn sẽ báo thù cho hắn, bây giờ xem ra xác thực có dấu hiệu này, bất quá cũng không biết mục tiêu của Ngô Đại Quang là ai.

Trả thù mình?

Trả thù dân chúng?

Hay là chuẩn bị trả thù cục công an huyện hoặc là chính phủ huyện ủy?

Ngô Đại Quang người như vậy quả thật rất nguy hiểm, thân của tội phạm bị truy nã toàn quốc còn dám mạo hiểm tới huyện Duyên Đài báo thù, hiển nhiên là không đem mạng của mình coi ra cái gì, lần này là bất cứ giá nào, mà thường thường xem ra, loại liều mạng này làm việc sẽ không lo lắng hậu quả, cái gì cũng đều làm được, cực kỳ nguy hiểm.

Đồng Học Bản hỏi, "Lương cục trưởng an bài ra sao?"

"Các con đường chủ yếu đều thiết lập trạm kiểm soát, hơn nữa tăng cảnh lực cho bên cạnh lãnh đạo huyện, bên mẹ của ngài chúng tôi cũng vừa phái người qua, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.", Mục tiêu trả thù của Ngô Đại Quang mặc kệ là ai, nhưng khẳng định là hướng về phía huyện Duyên Đài mà tới, cho nên cục công an làm tốt công tác chuẩn bị, bảo hộ đám người lãnh đạo huyện đồng thời cũng giăng một cái lưới lớn,

chờ Ngô Đại Quang nhảy vào trong, "Đồng cục trưởng, ngài hiện tại ở chỗ nào? Tôi cho người đi qua đón ngài."

Đồng Học Bản cười nói: "Đón tôi để làm gì?"

"An toàn đệ nhất, ngài. . ."

"Bên người nhà thân thích của tôi anh phái người coi chừng giúp, bên tôi thì không cần"

Thấy Tiểu Đồng cục trưởng từ chối bảo hộ, Phùng phó đội trưởng cũng không nói cái gì, chỉ là âm thầm chuẩn bị phái người đến gia thuộc viện của cục công an huyện, đây là nhiệm vụ do cấp trên dặn dò xuống. Phùng phó đội trưởng cũng không thể chậm trễ. Thật ra ông ta cũng biết Đồng Học Bản không phải là người bình thường, Ngô Đại Quang kia nếu thật sự tìm đến Đồng cục trưởng, phỏng chừng là chết mà cũng không biết đã chết như thế nào, sức chiến đấu của Đồng Học Bản làm mọi người rất yên tâm.

Điện thoại bên này vừa cúp, thì bên kia lại có người gọi đến.

Là người của cục công an huyện, nói chuyện cũng giống như Phùng phó đội trưởng.

Trên đường trở về, không ít tuần cảnh đang tuần tra trên đường, mấy con đường đều bị kiểm tra, phàm là xe cộ đến gần đều bị yêu cầu cung cấp giấy chứng nhận, bầu không khí có chút khẩn trương, thấy thế, Đồng Học Bản cũng gọi điện cho đồn công an Huệ Điền Hương, kêu bọn họ đề cao cảnh giác, rồi lại nói với Lưu Đại Hải phái người đến nhà mình, hẳn không yên tâm về người trong nhà.

Lưu Đại Hải vỗ ngực bảo đảm, trong trận đất lở, mạng của gã được Đồng cục trưởng cứu ra, cho nên đối với chuyện của Đồng cục trưởng cũng vô cùng để bụng, tận lực hết sức đi làm.

Trở về nhà, Đồng Học Bản đem chuyện tội phạm vượt ngục ném qua một bên, bắt đầu lo lắng đến Tạ tử.

Đối với Đồng Học Bản mà nói, chuyện của Tạ tử mới là điểm chết người, tình cảm của hắn đối với Tạ tử thật sự không cạn.

Ài, sao mới có thể quay về với Tạ tử đây? Khôi phục lại quan hệ bạn trai bạn gái trước đây thì Đồng Học Bản không suy nghĩ nữa, vì nó không quá thực tế, nhưng tối thiểu cũng đừng giống như bây giờ, Tạ Tuệ Lan gặp cũng không muốn gặp mình, nói như vậy, Đồng Học Bản phỏng chừng sẽ khó chịu cả đời, dày vò cả đời.

Không được, phải hành động ngay!

Ngụy Nam đang nhìn chằm chằm ở kia, quyết không thể để cho hắn chen chân vào được!

Chạng vạng.

Sau khi ăn cơm nguội trong nhà, Đồng Học Bản giải quyết được vấn đề bao tử, sau đó bắt đầu nhắm mắt lại.

Một tiếng ...

Hai tiếng đồng hồ ...

Ba tiếng đồng hồ ...

Đồng Học Bản mở mắt nhìn thời gian, thở ra một hơi, đứng dậy ra cửa.

Thời gian đã là buổi tối, sắc trời đã sớm tối xuống, ánh trăng bị mây đen che khuất, trên trời đen kịt một mảnh.

Một chiếc Benz thương vụ chui vào một con đường bên cạnh gia thuộc viện huyện ủy, xe dừng lại, Đồng Học Bản mở cửa xuống xe, khóa cửa xe lại, hắn quẹo một cái đi thẳng đến gia thuộc viện huyện ủy, lên lầu đi vào trong, thông thả tiến vào trong hành lang, đi thang máy lên trên, cửa thang máy mở, hắn nhìn trái nhìn phải thấy không có người, nhanh chóng đến trước một cánh cửa. Lần này tối, Đồng Học Bản là chuẩn bị nói chuyện với Tạ Tuệ Lan, nếu Tạ tử không muốn gặp mình, hẳn cũng chỉ có thể chọn đêm khuya đến đây mà thôi.

Lạch cạch, Đồng Học Bản lấy chìa khóa ra trực tiếp mở cửa.

Trong phòng tối đen, không người, trong cửa phòng ngủ nhỏ lộ ra một ngọn đèn.

Đồng Học Bàn biết Tạ Tuệ Lan lúc này có thể đã ngủ, hẩn đổi dép, không dám trực tiếp vào nhà, mà là gõ cửa phòng ngủ vài cái, bên trong im lặng không ai đáp lại, Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái, không thể làm gì khác hơn là đành phải nói một câu "Anh vào đây", sau đó đưa tay mở cửa. Bên cạnh cửa sổ, Tạ Tuệ Lan đang cầm một cái ly chân dài uống rượu, ngay cả quay đầu lại cũng không có, chỉ lẳng lẳng ngồi nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Khiến cho Đồng Học Bàn nóng mặt chính là, hình như Tạ tử sắp nghỉ ngơi. Tạ Tuệ Lan trên thân chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, hai đùi đẹp lộ ra bên ngoài không xốt lại gì, ở chỗ áo sơ mi nhỏ, có thể thấy được màu đen của cái quần lót nhỏ, mông đẹp bị buộc chặt lại bên trong, Tạ Tuệ Lan bắt chéo chân, nhàn nhạt uống rượu, nhưng không hề có ý muốn che lấp.

Đồng Học Bàn ho khan nói : "Tạ tử!"

Cô ấy không nói lời nào, nhìn cũng không nhìn hẩn.

"Mặc quần vào đi, lạnh"

Tạ Tuệ Lan vẫn không lên tiếng, thưởng thức rượu trong ly.

Đồng Học Bàn chắc lưỡi, quan tâm lấy ra một cái quần màu trắng từ trong tủ quần áo phía sau, đưa qua. Tạ Tuệ Lan cũng không nhận, làm như trong phòng không hề có sự tồn tại của Đồng Học Bàn vậy. Bất đắc dĩ, Đồng Học Bàn không thể làm gì khác hơn là đặt cái quần lên trên giường, suy nghĩ một chút, đánh báo đi đến phía sau cô ấy, nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy.

Tạ Tuệ Lan hất hẩn ra khỏi người : "Đừng ép tôi phát hỏa, đi ra ngoài!"

Đồng Học Bàn cười gượng nói : "Anh thật sự nhìn nhận sai lầm của mình, xin bớt giận, xin bớt giận!" Tạ Tuệ Lan cười lạnh một cái : "Để chìa khóa của tôi lại! Sau đó ... rút đi! Tôi không muốn nói lại lần thứ hai!" "Tạ tử, em cho anh một cơ hội được không, được không? Đừng gạt bỏ toàn bộ" Trước đây tiếp xúc cùng Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn nghĩ cô ấy rất dễ nói chuyện, mặc dù có đôi khi hơi cường thế một chút, nhưng mà tối thiểu là đối với ai cũng là cười tủm tỉm, không có cảm giác từ chối người ta từ ngàn dặm như các lãnh đạo khác, nhưng mà lần này Đồng Học Bàn mới lãnh ngộ được đầy đủ uy thế của Tạ Tuệ Lan, hình dạng khi nổi giận của cô ấy khiến cho Đồng Học Bàn rất sợ.

Khuyên can gần mấy phút, Tạ Tuệ Lan vẫn không động đậy, trong lòng Đồng Học Bàn càng ngày càng lạnh, biết quan hệ của mình và Tạ tử có thể dừng ở đây, hẩn làm ra nỗ lực cuối cùng : "Vậy em nghỉ ngơi đi, anh ngày mai lại đến" Tạ Tuệ Lan mặt lạnh vô tình nói : "Để chìa khóa lại"

Đồng Học Bàn không để ý đến chuyện này : "Buổi tối ngày mai em muốn ăn gì? Anh đến làm cho em ăn?" Tạ Tuệ Lan bỗng nhiên làm mặt trầm xuống : "Anh nghe không hiểu hay là thế nào hả? Tôi kêu anh để chìa khóa lại rồi rút đi! Có nghe không?" Hít vào một hơi, Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hẩn, nói : "Buổi tối ngày mai tôi đã hẹn Ngụy Nam rồi, cùng nhau ăn"

Đồng Học Bàn sắc mặt khê biến : "Ngụy Nam? Chỉ hai người các người?"

"Chỉ hai chúng tôi"

Đồng Học Bàn nói : "Em ăn cùng hẩn cái gì chứ?" Tạ Tuệ Lan bật cười một tiếng : "Tôi ăn với ai có liên quan gì đến anh? Còn phải báo cáo cho anh à? Hiện tại tôi rất cục cựa cũng nhìn ra, trên người Ngụy Nam mặc dù có nhiều khuyết điểm như vậy, nhưng còn toàn vẹn hơn ai đó, tối thiểu là đối với tôi toàn tâm toàn ý, đúng không?"

"Em có ý gì?"

"Anh nói đi!"

"Em muốn quen với Ngụy Nam?" Đồng Học Bàn trầm giọng nói : "Em không phải là cố ý chọc giận anh?"

Tạ Tuệ Lan cười cười : "Cần thiết sao?"

"Em cũng không phải không biết hẩn có nhân phẩm gì ..."

Tạ Tuệ Lan cười lạnh :” Nhân phẩm hần có kém cũng mạnh hơn anh!”

Thấy Tạ tử thật sự có dự định làm người yêu với Ngụy Nam, Đồng Học Bân liền nổi giận, vỗ mạnh lên bàn : ”Tạ Tuệ Lan em có ý gì? Anh thừa nhận chuyện này là anh sai! Em đánh anh cũng tốt mắng anh cũng tốt, anh tuyệt đối không nói cái gì! Nhưng em tìm Ngụy Nam làm gì? Em cố ý chọc giận anh hay là cố ý chọc giận chính em? Nhân phẩm của anh không bằng hần? Anh không thích em bằng hần? Lời này em nói không phải là vô nghĩa sao?”

Tuy rằng những lời này của Tạ Tuệ Lan khẳng định không phải nói thật lòng, nhưng mà lửa của Đồng Học Bân vẫn không nhịn được bốc lên, cuối cùng, hần đè nén cơn tức, hòa hoãn nói : ”Tạ tử, coi như anh cầu em, nếu như em có tức gì có giận gì, em trực tiếp trút lên người anh, ngàn vạn lần đừng có gì với Ngụy Nam, hần ta không phải là thứ tốt, nếu như em bởi vì tức anh mà qua lại với Ngụy Nam, em nghĩ vậy có cần thiết sao?”

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười một chút : ”Tôi cần gì phải đem chung thân đại sự của mình ra nói giỡn? Tôi hiện tại thật sự thấy Ngụy Nam không tồi!”

Đồng Học Bân cả giận nói : ”Hần không tồi cái rắm!” Tạ Tuệ Lan mắt hơi híp lại : ”Anh bớt ồn ào với tôi! Lớn giọng như vậy ... anh còn muốn cái gì?”

Đồng Học Bân trừng mắt nhìn cô ấy nói : ”Em rốt cục muốn làm gì?”

”Tôi mệt mỏi, muốn tìm một người để kết hôn!”

”Vậy em cũng đừng tìm Ngụy Nam!”

”Tôi đang suy nghĩ, còn chưa có quyết định, bất quá tôi tìm ai không tìm ai, cũng không đến lượt anh quyết định, có phải không?”

Nói hơn nửa ngày cũng đều là không vui, vừa nghĩ đến việc Tạ Tuệ Lan có thể ngã vào cái ôm của Ngụy Nam, cơn tức của Đồng Học Bân nhất thời xông lên đỉnh đầu, hần dừng lại một chút, đứng lên, nói : ”Được! Được! Tạ Tuệ Lan! Cô con mẹ nó muốn tìm ai thì tìm!” Con mắt của Tạ Tuệ Lan càng híp càng nhỏ : ”Anh thử lớn tiếng với tôi một lần nữa xem!”

Đồng Học Bân nổi nóng nói : ”Cô đừng làm tôi sợ! Cô muốn gả cho ai thì gả! Cô nghĩ rằng tôi không có cô thì không thể sống được sao? Thiếu ai mà không thể sống! Cô nghĩ Ngụy Nam tốt thì cô cứ đi tìm hần đi! Từ nay về sau nếu như tôi còn xen vào chuyện của cô! Tôi con mẹ nó không họ Đồng! Từ nay về sau nếu tôi còn quán quít lấy cô! Tôi con mẹ nó cùng họ với cô!”

”Được! Đây là anh nói!”

”Là tôi nói!”

Tạ Tuệ Lan gật đầu : ”Nhớ kỹ lời anh nói!”

Đồng Học Bân lấy chìa khóa nhà của cô ấy ra, vỗ cái bốp lên bàn : ”Không cần cô phải nhắc nhở!”

Tạ Tuệ Lan nghiêm mặt cất chìa khóa lại : ”Đi thông thả! Không tiễn!”

Đồng Học Bân nổi giận đùng đùng đi ra khỏi nhà của cô, đóng cửa một cái rầm!

Hai người đã hoàn toàn cắt đứt!

Về đến nhà, Đồng Học Bân cởi quần áo chui vào trong chăn, quả thật là hận đến nghiến răng, hai ngày nay trong lòng hần nghẹn một cục tức lớn lắm rồi, bị Tạ Tuệ Lan khiêu khích như thế, đã bạo phát ra ngoài, lúc này mới bất chấp tất cả nói ra mấy câu hù dọa, Đồng Học Bân hiện tại còn chưa tan giận, nhớ đến câu Tạ Tuệ Lan nói nhân phẩm của mình không bằng Ngụy Nam, Đồng Học Bân tức giận ngồi bật dậy vỗ giường cái rầm! Mẹ kiếp!

Thật quá giận!

Đồng Học Bân tàn bạo quyết định, sau này cho dù trời bên Tạ Tuệ Lan có sập xuống, cho dù Tạ Tuệ Lan có lọt xuống sông chết đuối lần nữa, cũng không liên quan đến anh!

Cô đi đường Dương Quan của cô, tôi qua cầu độc mộc của tôi!

Từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt!

Buổi sáng hôm sau.

Đồng Học Bản ngủ đến mười giờ mới tỉnh dậy.

Sau khi rời giường, trên mặt hắn còn lộ vẻ tức giận, nằm mơ đều thấy hắn và Tạ Tuệ Lan cãi nhau, Đồng Học Bản dọn chận xuống giường, đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, mặc quần áo vào rồi đi đến phòng khách, đột nhiên phát hiện ra điện thoại di động trên bàn trà có mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là bên cục công an huyện gọi đến, Đồng Học Bản không nhận được gọi lại, ngày hôm nay hắn không có tâm tư đi làm, dự định xin huyện cục vài ngày nghỉ.

Điện thoại vừa chuyển ...

Nhưng mà, một tin tức khiếp sợ truyền đến trong tai của Đồng Học Bản!

”Sao có thể???”

Đồng Học Bản cầm lấy điện thoại ngây dại, sững sốt hơn nửa ngày, hắn bỗng nhiên lao ra khỏi cửa lớn!!

Đi xuống lầu, lái xe, Đồng Học Bản phóng như điên ra khỏi gia thuộc viện cục công an!

Giờ phút này, Đồng Học Bản đã sớm đem cơn tức tối hôm qua ném qua sau đầu! Tạ Tuệ Lan đã xảy ra chuyện!!!

257. Chương 257: Bom!

Thị trấn, phố trung tâm.

Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút! Nhất định phải vượt qua cho tôi!

Chiếc Benz bay nhanh trên đường, Đồng Học Bản liều mạng nhấn còi xe, vượt qua ba cái đèn đỏ!

Ở tận cùng phố trung tâm, ngoài vòng tròn sơ tán đã vây quanh đủ mấy ngàn người, không phải hộ gia đình xung quanh cũng là dân chúng gần đó, trên lầu, trong viện có vô số người mở cửa sổ nhìn một tòa nhà, thấp giọng nghị luận cái gì. Đồng Học Bản nhấn còi xe liên tục không buông tay, căn bản không giảm tốc độ, chạy thẳng về hướng phía đoàn người, mọi người chặn đường phía trước hoảng sợ, hoảng loạn cả lên như chim thú, cuống quýt tranh ra một con đường. Đồng Học Bản theo con đường vừa được mở rộng kia chạy ào vào, đoàn người tán ra, xe cảnh sát và cảnh viên rậm rạp tiến vào tầm nhìn!

Phía trước tòa nhà, xung quanh mấy trăm mét đều bị treo tuyến cảnh giới.

Chiếc Benz dừng lại, Đồng Học Bản mở cửa nhảy xuống xe!

”Đồng cục trưởng!”

”Đồng cục trưởng! Ngài đã tới?”

Có mấy người thấy được Đồng Học Bản, bắt chuyện một câu sau đó thì nhanh chóng đi làm việc.

Hơn mười chiếc xe cảnh sát, tam chiếc xe tuần tra, bảy tám chiếc xe máy, bốn chiếc xe cứu hỏa, hai xe phòng ngừa bạo lực, phẳng phất toàn bộ cảnh lực huyện đều được điều tới đây, có cảnh sát ở ngoài duy trì trật tự, không cho dân chúng tới gần, có cảnh sát nhanh chóng nói cái gì với bộ đàm, thần sắc cả đám đều lo lắng không gì sánh được. Đồng Học Bản thấy bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát, phó bí thư Tào Húc Bằng, bí thư chính pháp ủy Hoàng Lập, cục trưởng cục công an Lương Thành Bằng tới, đang ở xa xa dự họp hội nghị khẩn cấp, bầu không khí đọng lại tới cực điểm. Trên tòa nhà không ngừng có người kinh hoàng chạy xuống, mấy cảnh sát cách tòa nhà không xa đã chạy đến chuyển người dân đến chỗ an toàn.

Bầu không khí khủng hoảng dần dần lan tràn ra!

Đồng Học Bản gấp gấp khó dần bả kéo một cảnh sát đi ngang qua bên cạnh hắn.

Người cảnh sát có độ tuổi cũng không lớn lắm nói: "Đồng cục trưởng, có việc ngài phân phó."

Đồng Học Bản cắn răng nhìn tòa nhà, "Rốt cuộc là làm sao! Kể lại cho tôi nghe một chút!"

"Là như thế này. . ." Người cảnh sát trẻ thở dài, "Trong lúc quốc khánh, buổi sáng Tạ huyện trưởng muốn đi mấy đơn vị thị sát công tác, hành trình là sớm định tốt, không biết vì sao bị cái tên tội phạm vượt ngục tên gọi Ngô Đại Quang biết, hắn chờ ở gần đó, trên người cột thuốc nổ, chờ xe của Tạ huyện trưởng dừng lại, Ngô Đại Quang vọt tới, cảnh sát phụ trách bảo hộ xung quanh Tạ huyện trưởng toàn bộ đều súng nhắm ngay hắn, nhưng cũng không dám nổ súng, Ngô Đại Quang không chỉ có thuốc nổ trên người, trên tay còn có kíp nổ, nếu như nổ súng, hậu quả không thể lường được, lúc đó xung quanh còn có rất nhiều dân chúng, nếu như bom nổ, hơn mười thậm chí trên trăm mạng người sẽ không còn."

Đồng Học Bản mặt tối sầm.

Người cảnh sát tràn ngập kính ý nói: "Cuối cùng Tạ huyện trưởng tự mình đi tới, ra lệnh cho tất cả cảnh sát đều rút lui, đồng thời cùng Ngô Đại Quang nói một vài câu, muốn kéo dài thời gian, dân chúng xung quanh cũng chạy sạch sẽ rất nhanh, sau đó trước tòa nhà chỉ còn Tạ huyện trưởng và Ngô Đại Quang hai người, Ngô Đại Quang có thể cũng không muốn đồng quy vu tận cái gì, hắn sau đó phát hiện cảnh sát xa xa đang giơ súng nhắm vào muốn bắn gục hắn, nhanh chóng kéo Tạ huyện trưởng vào tòa nhà, mấy người cảnh sát sợ làm tức giận phạm tội phần tử, nên không dám đi vào, cũng không dám coi thường vọng động."

Sau đó, một chiếc xe cảnh sát chạy tới, lập tức xông vào hiện trường.

Nhưng mà sau khi mọi người chạy ào vào tòa nhà, khiếp sợ phát hiện trên người Tạ huyện trưởng bị buột vào một quả bom tự chế, mà Ngô Đại Quang đã từ lâu không biết tung tích.

Khiêu khích!

Trả thù!

Đây là báo thù của Ngô Đại Quang!

Đồng Học Bản phần nộ nói: "Hắn tự chế ra bom?"

Cảnh sát nói: "Ngô Đại Quang và em trai hắn trước khi vào tù cũng là làm cái này, thuốc nổ có thể là chính hắn làm ra, nhưng mà các thiết bị khác thì không rõ ràng lắm, nghe nói hắn lúc trước có quan hệ rất mật thiết với các thế lực đen, có thể là lúc bỏ trốn đã từng gặp mặt bọn họ, thiết bị tính giờ đại khái là đối phương cung cấp, hay là do Ngô Đại Quang trước khi vào tù không biết từ chỗ làm ra, sau đó dấu đi, sau khi vượt ngục mới thu hồi lại."

Đồng Học Bản hít vào một hơi, "Bom còn bao nhiêu lâu nữa thì phát nổ?"

Cảnh sát nhìn thời gian, "Không được mười lăm phút."

Mười lăm phút ??

Ở nhà nhận được điện thoại, khi Đồng Học Bản nghe nói chuyện này, hắn không phải không muốn dùng BACK lui về, nhưng lúc đó đã xảy ra vụ án, BACK hai ngày nay để dành hắn đã dùng không ít ở bãi bắn bia rồi, hiện tại còn chưa đủ hai mươi phút, cho dù lúc đó lui về căn bản cũng không kịp. Mẹ kiếp! Mười lăm phút! Tạ tỷ chỉ còn có mười phút sinh mạng? Ngô Đại Quang! Tao chửi cả nhà mày thẳng khôn nạn!

Xa xa, lãnh đạo huyện bên kia cũng là cấp bách và khẩn trương, bắt cóc huyện trưởng? Buộc lên người huyện trưởng bom hẹn giờ? Chuyện này ảnh hưởng quả thật quá ác liệt! Hướng Đạo Phát lúc đó đã ra lệnh chết, phải dỡ bỏ bom, Lương Thành Bằng phụ trách toàn lực bắt phần tử phạm tội, mà Tào Húc Bằng phụ trách sơ tán quần chúng xung quanh, cần phải cam đoan không có nhân viên nào thương vong, đem sự kiện của ảnh hưởng áp súc đến nhỏ nhất!

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt của huyện Duyên Đài hầu như đều tập trung tới tòa nhà này.

Khẩn trương, nôn nóng, sợ hãi, tất cả tâm tình đều viết trên mặt mọi người, hiện tại hy vọng duy nhất cũng là bên chuyên gia phá bom, hai người chuyên gia đã tiến vào thời gian rất lâu.

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Ba phút. . .

Đồng Học Bản đứng ở ngay sát tuyến cảnh giới lo lắng đi qua đi lại, trong lòng hẳn có rất nhiều suy nghĩ, hận không thể che kín cái lỗ tai của mình, rất sợ nghe được tiếng nổ mạnh gì. Biểu tình của Hồ Tư Liên và chính pháp ủy Hoàng Lập cũng không khác biệt Đồng Học Bản, tâm tình đều rất không ổn định. Xa xa, Ngụy Nam và Chu tử Hậu tử cũng lái xe đến đây, đứng ở rất xa xuống xe, nhìn tòa nhà, Ngụy Nam chỉ cau mày, nhưng không có phản ứng khác.

Đột nhiên, trong tòa nhà đi ra hai người, đều mặc đồ phòng bạo cả!

Là chuyên gia phá bom!

Hồ Tư Liên vội vàng nói: "Thế nào? Bom dỡ bỏ chưa?"

Đồng Học Bản đi qua, đám người Hướng Đạo Phát và Lương Thành Bằng cũng đồng thời nhìn về phía hai người bọn họ.

Bên trong một người tuổi tác hơn lớn nói đạo: "Máy đếm giờ không phải theo quy cách phổ thông, cấu tạo vô cùng phức tạp, chúng tôi chỉ là mở ra một tầng mặt ngoài, không dám vọng động vào sợi dây và片片 kim loại ti kim loại bên trong, không dám dỡ xuống, cho dù là tùy tiện chạm vào một chỗ nào, bom cũng đều có thể sẽ phát nổ." Thở dài không thể tránh được, ông ta nói: "Tôi cũng không có biện pháp gì, hiện tại chỉ có thể chờ chuyên gia phá bom trong thành phố hay tỉnh tới."

Lương Thành Bằng biến sắc, "Còn có mười phút! Đâu chờ được?"

Hướng Đạo Phát nói: "Người của thành phố không kịp, hai người có bao nhiêu nắm chắc có thể dỡ bom xuống được?"

Hai chuyên gia phá bom liếc nhau, đều nói: "Ngay cả một phần trăm hy vọng cũng không có, loại cấu tạo của bom này chúng tôi rất ít tiếp xúc qua, bên trong thậm chí có trang bị cân đối, Tạ huyện trưởng hiện tại ngay cả cử động cũng không thể, chúng tôi hoài nghi chỉ cần bom thoáng động dấy một chút, đều có thể phát nổ, hơn nữa loại bom này có uy lực rất lớn, ngay cả đồ phòng hộ đều che không được, chỉ cần phát nổ thì xung quanh mười mét không ai có thể sống sót."

Hoàng Lập nóng nảy, "Vậy nghĩ biện pháp khác đi!"

Chuyên gia không nói chuyện, bọn họ cũng là không có cách.

Lần này, tâm của mọi người đều lạnh thấu, bom phá không được, Tạ huyện trưởng hẳn phải chết không thể nghi ngờ? Tại sao có thể như vậy !?

Lãnh đạo huyện sắc mặt một người xấu xí hơn so với một người, chuyện không muốn thấy nhất rốt cục đã xảy ra!

Hướng Đạo Phát ra lệnh cho người đem tuyến cảnh giới kéo xa ra, mọi người lại lui ra phía sau hơn mười mét, Lương Thành Bằng trong lòng biết chuyện quá khẩn cấp, gọi hai người chuyên gia phá bom nghĩ biện pháp, hai người không thể làm gì khác hơn là lại vào tòa nhà, không bao lâu sau lại một lần nữa đi ra, vẫn bất lực như cũ. Chuyện bên này đã truyền tới kinh thành, thị ủy Tạ Quốc Bang giận tím mặt, gọi điện thoại tới điện thoại của thuộc hạ cũ Hoàng Lập, tức giận chất vấn chuyện gì xảy ra. Mẹ của Tạ Tuệ Lan nghe được con gái chỉ còn sinh mạng chưa đến mười phút, lúc đó đã hôn mê bất tỉnh!

Tràng diện một mảnh hỗn loạn!

Thời gian từng giây trôi qua, còn thừa lại chín phút!

Bom phá không được! Chuyên gia phá bom của thành phố không đến kịp! Không còn kịp rồi! Cái gì cũng đều không còn kịp rồi!

Đám người Hướng Đạo Phát đã từ bỏ nghĩ cách cứu viện Tạ Tuệ Lan, đừng nói chuyên gia tạm thời đến không được, coi như là tới, cũng không có nắm chắc có thể dỡ bỏ bom. Hoàng Lập sắc mặt tái nhợt nhìn xa xa, con mắt đều đỏ lên. Hồ Tư Liên che miệng, nhẹ nhàng khóc lên. Hơn mười hình cảnh ở xung quanh

đường như diên lên tìm kiếm thân ảnh của Ngô Đại Quang. Một cổ áp lực tới cực điểm đang xoay quanh trên đỉnh đầu của mọi người.

Đồng Học Bàn ngơ ngác nhìn tòa nhà, từ tay đến chân đều lộ ra một cổ lạnh lẽo.

Tạ tử phải chết? Chỉ còn sinh mạng chưa đến chín phút?

Nhất thời, có dòng máu phảng phất nổ tung trong lòng Đồng Học Bàn, hấn nghiêm mặt cúi người xuống nhặt lấy một đôi bao tay trên mặt đất, cắn răng một bước đi thông thả lên trước, vượt qua tuyến cảnh giới chui vào khu vực không người trước tòa nhà, bên này đã không nhìn thấy một bóng người, xung quanh mấy trăm mét, khoảng không vắng vẻ, ai cũng không muốn bị bom nổ liên lụy. Đồng Học Bàn không quan tâm, chậm rãi bước về phía tòa nhà.

”Đồng cục trưởng!”

”Tiểu Đồng! Cậu đi làm gì?”

”Trở về! Bom sắp nổ rồi!”

Phía sau không ít người đều la lên, không người nghĩ rằng trong tình cảnh cuối cùng Đồng cục trưởng còn dám xông vào trong!

Lương Thành Bằng sắc mặt trắng nhợt, chuyên gia phá bom đều bó tay với trái bom hẹn giờ, Đồng Học Bàn đương nhiên cũng không có khả năng cứu Tạ huyện trưởng ra, đi vào đó là chịu chết không công, Lương Thành Bằng lúc này hét lớn một tiếng, ” Ngăn cản hấn cho tôi! Nhanh lên một chút! Đừng để cho Đồng cục trưởng đi vào!” Hiện tại loại thời điểm này, không thể để có thêm nhân viên thương vong.

Hai người cảnh sát ở gần nhất nhanh chóng chạy tới.

Ai biết Đồng Học Bàn động tác nhanh hơn, tay vừa nhấc, vung một quyền đâm ngã một người, ”Cút đi!” Người cảnh sát còn lại chần chờ một chút, không dám coi thường vọng động, ai cũng biết sức chiến đấu của Đồng cục trưởng, đừng nói hai người, Đồng cục trưởng nếu như một lòng muốn vào, cho dù là mười người cũng không thể ngăn được hấn.

Trong chớp mắt, Đồng Học Bàn đã rảo bước tiến vào tòa nhà, không ai đuổi theo.

Phòng khách tầng một một mảnh đông hỗn độn, chậu hoa vỡ trên mặt đất, tách trà ngã nghiêng ở trên bàn trà, văn kiện rơi lả tả dưới đất.

Đồng Học Bàn vượt qua phòng khách trực tiếp đi vào trong, bên trái có một loạt phòng làm việc, cánh cửa của căn phòng thứ ba mở rộng ra, bên ngoài có hai cái khiên phòng bạo trong suốt của hai người chuyên gia phá bom để quên khi nãy, còn có một chút công cụ phá bom và một bộ đồ phòng bạo có thể là vì chuẩn bị cho Tạ Tuệ Lan, tích tắc, tích tắc, tích tắc, âm thanh tích rất nhỏ từ trong phòng bay ra, nghe được trái tim của Đồng Học Bàn cũng căng thẳng theo, sắc mặt càng trắng bệch một ít.

Một bước. . . Hai bước. . . Ba bước. . .

Đồng Học Bàn cắn răng đi tới cửa phòng làm việc.

Tạ Tuệ Lan vẫn ngồi ở trên một cái ghế không nhúc nhích, cô ấy một tay đỡ lấy bom hẹn giờ cột vào trên lưng, phần ngoài bom đã bị mở ra, bên trong có rất nhiều sợi dây và mảnh đồng, còn có một màn hình tính giờ đang là 8 phút 10 giây. Sắc mặt của Tạ Tuệ Lan cũng không dễ nhìn lắm, hít vào, hơi thở, khí tức vô cùng chậm, tựa hồ ngay cả thở dốc cũng không thể làm, rất sợ xúc động thiết bị cân bằng trong bom sẽ làm cho nó phát nổ sớm.

Đồng Học Bàn môi hơi giật giật, nhưng nói không ra lời.

Tạ Tuệ Lan cũng thấy được hấn, thần sắc hơi đổi, ”Anh tới làm gì?”

Đồng Học Bàn không lên tiếng, chậm rãi đi qua.

”Đừng tới đây!” Tạ Tuệ Lan nhíu mày nói : ”Ở đây không có chuyện của anh! Nhanh chóng đi ra ngoài!”

Đồng Học Bàn trầm thấp nói: ”Sao không chuyện của anh!”

Tạ Tuệ Lan điều chỉnh tiết tấu hô hấp, quát mắng nói: "Anh làm cái gì vậy! Còn có vài phút là phát nổ! Nhanh chóng rút đi ra ngoài cho tôi!"

Đồng Học Bàn không để ý tới cô ấy, cúi đầu nhìn trái bom.

Tạ Tuệ Lan bình tĩnh nói: "Ngày hôm qua ai nói sau này nếu như quần quít lấy tôi, xen vào chuyện của tôi thì theo họ của tôi, sẽ không họ Đồng? Là anh nói phải không?" Hít vào, Tạ Tuệ Lan quát nói: "Mau rút đi!"

Đồng Học Bàn làm như không nghe thấy gì, chỉ chỉ một sợi dây bằng đầu ngón tay trong quả bom cột trên lưng cô ấy: "Sợi dây này không thể cắt?"

Tạ Tuệ Lan nói: "Cắt sẽ lập tức phát nổ."

Đồng Học Bàn lau mồ hôi dưới khóe mắt, nhìn chằm chằm cái sợi dây kia một chút, nếu như cắt sợi dây này, Tạ Tuệ Lan có thể tháo bom trên người xuống. Một giây đồng hồ, hai giây, Đồng Học Bàn quay đầu lại nhìn thùng dụng cụ và khiên phòng bạo ngoài cửa, tâm hung ác, bước đi tới, đem mấy thứ bên ngoài vào trong phòng làm việc, tay gõ gõ lên khiên phòng bạo nhưng đang thử độ cứng, sau đó đưa cho Tạ Tuệ Lan.

"Cầm đi."

"Làm gì?"

"Kêu em cầm em cứ cầm! Nhanh lên một chút!"

Đem khiên phòng bạo mạnh mẽ nhét vào tay phải của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn quay người lại, cũng nhặt một cái khiên phòng bạo, nắm thật chặt ở trong tay, sau đó ngồi xổm xuống lấy ra một cây kéo từ trong thùng dụng cụ phá bom, đi tới bên cạnh Tạ Tuệ Lan, nhìn sợi dây trên lưng cô ấy, Đồng Học Bàn hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "Em không nên cử động, anh sẽ cắt sợi dây lưng này, sau đó tháo bom từ trên người em xuống, ném đi, chờ anh lấy bom xuống, em liền đem khiên phòng bạo che ở trên người."

Tạ Tuệ Lan cau mày, "Khiên phòng bạo không cản được bom!"

Đồng Học Bàn dương dương tự đắc chỉ cái khiên trong tay mình, "Hai người hử là được." Chuyên gia phá bom vừa rồi cũng nói, loại bom này có uy lực cực đại, khiên phòng bạo căn bản chịu không được, nhưng Đồng Học Bàn đã nghĩ ra được phương pháp, sau khi tháo bom ra, hử cũng sẽ đem khiên phòng bạo bảo vệ trước ngực Tạ Tuệ Lan, bom trùng kích chỉ trúng mình thôi, cái này chẳng khác nào có bảo hộ hai tầng, cơ hội Tạ Tuệ Lan có thể sống sót cũng lớn một ít, "Em cái gì cũng không cần lo, nhớ kỹ nhanh bảo vệ mình một chút."

Tạ Tuệ Lan hơi nhíu nhíu mày, hí mắt nói: "Anh muốn ngăn phía trước tôi?"

Đồng Học Bàn giơ cây kéo lên, "Nhanh lên một chút! Chuẩn bị!"

"Đừng hồ đồ! Buông ra!" Tạ Tuệ Lan nổi nóng nói: "Che ở phía trước tôi . . . anh làm sao! ?"

"Em đừng quẫn anh! Nhanh lên một chút! Không còn thời gian!"

"Đừng lộn xộn! Tôi không đồng ý!"

Đồng Học Bàn cũng nổi giận, "Em không đồng ý cũng phải đồng ý! Nhanh chóng lên!"

Tạ Tuệ Lan cố ý đem mặt trầm xuống, "Tôi không cần anh quẫn! Nhanh chóng rút đi!"

"Anh mặc kệ ai quẫn? Em không biết ngày hôm qua anh nói chính là do giận mà nói sao?" Đồng Học Bàn trừng mắt nói: "Tạ Tuệ Lan! Em nhanh lên một chút có được hay không! Chỉ còn có mười phút thôi đó!" Làm ra quyết định này, thật ra chỉ dùng vài giây ngắn ngủi, Đồng Học Bàn từ khi bước vào trong phòng, đã không nghĩ có thể sống sót đi ra ngoài, hử hiện tại mới phát hiện ra Tạ Tuệ Lan đối với mình có bao nhiêu quan trọng, cho dù là chết, Đồng Học Bàn cũng muốn cứu cô ấy ra!

Tạ Tuệ Lan nghiêm mặt, ném khiên phòng hộ đi, "Tôi không đồng ý!"

Đồng Học Bàn lớn tiếng nói: "Đến lúc này rồi em còn không đồng ý cái rắm à! Nhanh lên một chút! Mười phút sẽ không còn kịp!"

Đồng Học Bàn đem khiên phòng bạo nhặt lên đưa tới trong tay cô ấy, Tạ Tuệ Lan cũng không cầm.

Lúc này, reng reng reng, reng reng reng, điện thoại của Đồng Học Bàn vang lên, là Lương Thành Bằng gọi tới, vừa nhấn nút nghe máy, Đồng Học Bàn trực tiếp không nghe tiếng chửi mắng của Lương cục trưởng, kêu ông đem điện thoại đưa cho chuyên gia phá bom, sau đó rất nhanh nói một chút suy nghĩ của mình. Ai biết, chuyên gia phá bom lại càng hoảng sợ.

"Không được! Tuyệt đối không được!"

Đồng Học Bàn nói: "Vì sao?"

Người nọ nói: "Anh muốn cắt cái dây lưng kia? Cây kéo vừa cắt trong nháy mắt sẽ phát nổ bom, căn bản không có thời gian ném ra, hơn nữa trong vòng mười mét, đừng nói hai khiên phòng bạo, dù là ba bốn cái cũng không làm nên chuyện gì, đều đỡ không được dư chấn của bom, nếu như phương pháp này dùng được, chúng tôi đã sớm thử."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn tâm càng ngày càng trầm.

Tạ Tuệ Lan cũng nghe được âm thanh trong điện thoại, nhìn hẩn, "Phương pháp này không được! Anh mau đi ra!"

Đồng Học Bàn cau mày không nói chuyện.

Trong mắt Tạ Tuệ Lan hiện lên một tia xao động, "Bom sắp nổ rồi! Đi nhanh lên!"

"Cứu không được em, anh đi con mẹ nó cái gì!"

"Đi mau! Cút đi!"

Khẽ cắn môi, Đồng Học Bàn xoay người đi.

Tạ Tuệ Lan nhìn bóng lưng của hẩn, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ai biết, Đồng Học Bàn đột nhiên làm ra một động tác khiến cho Tạ Tuệ Lan ngạc nhiên, hẩn đóng cửa phòng làm việc lại cái rầm, rầm rầm, đem tay nắm cửa bẻ xuống, khóa lại từ bên trong, lập tức Đồng Học Bàn khê quát một tiếng, vung nắm tay đập xuống phía dưới, rầm rầm rầm, liên tục ba cái, tay nắm cửa bên trong đã hoàn toàn biến hình, Đồng Học Bàn mới thử vặn một cái từ bên trong, đã mở không ra, bên ngoài bên trong đều không có biện pháp mở!

Tạ Tuệ Lan cảm tức nói: "Đồng Học Bàn! Anh làm gì thế!"

Đồng Học Bàn thở ra một hơi, quay thân đi trở về, "Cứu không được em, em con mẹ nó kêu anh đi như thế nào?"

Theo thời gian dự tính thì còn thừa lại sáu phút!

Đồng Học Bàn hít thở từng ngụm, tâm tình vô cùng kích động, hẩn đè ép phần nộ trong lòng, chậm rãi cầm tay của Tạ Tuệ Lan.

Trong con người của Tạ Tuệ Lan xẹt qua một tia rung động!

Đường cuối cùng đã bị khóa, Đồng Học Bàn cũng không đi được!

Ý của Đồng Học Bàn đã rất rõ ràng.

Đồng sinh. . . Cộn tử !!

258. Chương 258: Phá Bom!

Thời gian từng giây từng giây trôi qua.

Trong phòng làm việc, con số trên màn hình đếm ngược của bom hẹn giờ nhanh chóng giảm xuống!

Một giây, hai giây, ba giây!

Tích tắc, tích tắc, tích tắc!

Âm thanh tử vong quanh quẩn trong phòng, thời gian bom nổ còn thừa lại không đến sáu phút! Khóe mắt của Tạ Tuệ Lan lộ vẻ tức giận, trong nháy mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc, phẫn nộ, nóng nảy, cảm động, nhu hòa, đó là một ánh mắt phức tạp tới cực điểm, Tạ Tuệ Lan nhìn chằm chằm con mắt của Đồng Học Bàn, chớp mắt cũng không, nhìn hẩn, trừng mắt nhìn hẩn, nhìn hẩn. Đồng Học Bàn cũng hoàn toàn từ bỏ hy vọng, loại thời điểm này ngược lại rất thoải mái, hẩn nắm thật chặt tay nhỏ nhu mềm của Tạ tử, yên lặng ngồi ở bên cạnh cô ấy như thế, nắm tay cô ấy, nắm cô ấy, cùng cô ấy.

Tử vong cách hai người càng ngày càng gần!

"Anh đi!" Tạ Tuệ Lan rút cục từ trong miệng nói ra hai chữ này.

Đồng Học Bàn thờ ơ, "Hiện tại nói cái này còn có ý nghĩa sao? Cửa đều bị anh phá rồi."

"Anh gọi điện thoại gọi người tới phá cửa! Hiện tại còn kịp!" Tạ Tuệ Lan hít vào một hơi, "Coi như tôi cầu anh!"

Đồng Học Bàn đưa tay lấy điện thoại di động ra, trực tiếp tắt nguồn. Tạ Tuệ Lan phẫn nộ quát: "Hồ đồ!"

"Anh vẫn cho rằng mình có thể sống đến bảy mươi, nếu không được thì ít nhất cũng đến năm sáu mươi tuổi, người định không bằng trời định, ài, không ngờ chỉ còn vài phút sinh mệnh." Đồng Học Bàn nhìn thời gian trên bom hẹn giờ, "Tạ tử, còn hơn năm phút, đừng nói đi hay không, một chút thời gian cuối cùng như thế, đừng lãng phí nữa." Dừng lại một chút: "Nếu cứu không được em, anh căn bản cũng không dự định ra cái phòng này, hai ta ... trò chuyện lần cuối đi."

Tạ Tuệ Lan mắng: "Ngu xuẩn!"

Đồng Học Bàn cười khổ nói: "Đều sắp chết rồi mà em còn mắng anh."

"Trên đời này còn có người nào ngốc hơn anh sao? Anh là tìm mắng! Thiếu mắng!"

Đồng Học Bàn nhìn cô ấy, "Tạ tử, anh mới biết được em cũng rất quan tâm anh, buổi tối hôm qua em mắng anh nửa ngày, tôi còn tưởng rằng em ngoại trừ tôi sẽ không nghĩ đến người khác, thật ra, đêm qua anh nói cũng do tức giận, ồn ào nói em muốn gả cho ai thì gả, trên thực tế trong lòng ghen khuất không chịu được, ồn ào nói không có em anh vẫn có thể sống tốt, trên thực tế đừng nói không có em, cho dù là mấy tháng không nhìn thấy em, anh phỏng chừng cũng ăn không ngon."

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Tạ Tuệ Lan hơi nhu hòa một chút.

Đồng Học Bàn nắm bắt tay cô nói: "Tôi cũng biết tôi rất ngốc, Ngụy Nam lái xe đến đây, ngay cả tuyến cảnh giới bên này cũng không dám tiếp cận, nhìn xong lập tức nhanh chóng lên xe, ngay cả chuyên gia phá bom cũng là tiến đến vài phút thì nhanh chóng đi ra, rất sợ bom phát nổ, ha ha, chỉ có anh ngốc hồ hồ đi tới, còn phá cửa nữa, Tạ tử, lúc trước em đã nói qua tính cách của anh không thích hợp làm quan, quá xúc động, anh cũng rõ ràng, cũng muốn sửa, nhưng không làm được."

"Không làm được cũng phải làm!"

"Chuyện không làm được làm như thế nào?"

"Tôi không tin anh một cước không đá được cánh cửa này! Anh không phải không làm được! Anh là không muốn làm!"

"Tạ tử, em để cho anh xúc động lần cuối đi, lần này anh thật sự không thể nghe em."

"Khi nào thì anh mới nghe lời tôi?"

"Sau này đi, sau này cái gì cũng đều nghe lời." Tạ Tuệ Lan hất tay hẩn, "Chỉ còn thừa lại năm phút đồng hồ! Còn nói chuyện gì sau này?"

Đồng Học Bàn nói: ". . . Vậy kiếp sau, kiếp sau em nói cái gì anh đều nghe."

"Tiểu Đồng ơi Tiểu Đồng! Anh kêu tôi nên nói cái gì cho phải đây?" Tạ Tuệ Lan còn muốn mắng hẩn, nhưng nói đến bên mép thì lại nói không nên lời, hóa thành một tiếng thở dài nhẹ nhàng, cô ấy vươn tay, chủ động

kéo tay của Đồng Học Bàn, "Anh lúc này phải nghe tôi, nhanh chóng gọi điện thoại cho bên ngoài, để cho bọn họ mở cửa, anh còn trẻ, đường phải đi còn rất dài, anh cùng chết với tôi. . . Có ý nghĩa gì?"

Đồng Học Bàn nói: "Không ý nghĩa anh cũng không thể đi."

"Tiểu Đồng!"

"Đừng nói cái này."

Tích tắc, tích tắc, tích tắc ly bom nổ còn thừa lại bốn phút! Tạ Tuệ Lan không ngừng mắng hấn khuyên hấn, muốn khiến cho Đồng Học Bàn lập tức rời đi, nhưng nói đến nỗi sắp mất tiếng, Đồng Học Bàn cũng không có một tia dao động, vững vàng ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, Tạ Tuệ Lan trong lòng căng thẳng, rõ ràng nói cái gì cũng vô dụng, cho dù hiện tại có người phá cửa ra, Đồng Học Bàn cũng sẽ không đi.

"Xin lỗi." Câu xin lỗi này của Đồng Học Bàn, là vì rất nhiều chuyện. Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hấn, thở dài một hơi, "Chuyện đến bây giờ, còn nói xin lỗi cái gì."

Đồng Học Bàn khổ sở nói: "Hiện tại không nói sau này sẽ không có cơ hội nói, Tạ tỷ, thật sự xin lỗi, người sắp chết đều nói lời thiện, đều sắp chết, anh cũng không muốn lừa em cái gì nữa, tôi là thật sự thích em thích không chịu được, đối với Huyền di cũng như vậy, vì hai người, cho dù kêu anh lên núi đao xuống chảo dầu anh cũng sẽ không cau mày, cho nên anh thật không biết nên làm sao cho phải, cô ấy anh luyện tiếu, em anh cũng luyện tiếu, anh thật không muốn làm em giận thành như vậy, anh . . . Ài... anh . . . "

Tạ Tuệ Lan nhàn nhạt nhìn hấn một cái, "Đừng nói nữa, em tha thứ cho anh."

Đồng Học Bàn ngẩn ra, "Tạ tỷ..."

Sờ sờ tay hấn, Tạ Tuệ Lan nói: "Mặc kệ anh làm cái gì, em hiện tại đều tha thứ cho anh."

"Em... không còn giận anh?"

Tạ Tuệ Lan hơi nhắm mắt lại, "Anh vì vài phút cuối cùng của em, ngay cả mạng cũng đều có thể từ bỏ, Giận? Anh kêu em giận như thế nào?"

"Trước. . . Cảm ơn."

"Hai chữ này hấn là để em nói với anh, có thể có một người yêu em như thế, em chết cũng đã đủ."

Một giây đồng hồ trôi qua. . .

Năm giây trôi qua. . .

Mười giây đồng hồ trôi qua. . .

Rầm rầm rầm, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người đập đập, thấy không có biện pháp mở, từng tiếng gõ cửa dồn dập đến, là người của cục công an, còn có người hô tên của Đồng Học Bàn.

"Đồng cục trưởng, ngài ở bên trong sao?"

"Cánh cửa sao lại khóa? Nhanh đi tìm chìa khóa! Không còn thời gian nữa!"

"Tạ huyện trưởng! Đồng cục trưởng! Mở cửa!"

Thấy Tạ Tuệ Lan con mắt hơn híp lại, muốn hô lên với người bên ngoài, Đồng Học Bàn nhanh tay lẹ mắt nhẹ nhàng che kín miệng của cô, quay đầu nói với bên ngoài kêu bọn họ đi trước, mình cũng lập tức đi ra ngoài. Vài giây sau, bên ngoài đã không còn động tĩnh, Đồng Học Bàn lấy tay ra khỏi đôi môi đỏ rực của cô ấy, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Tạ Tuệ Lan, lộ ra một nụ cười không dễ nhìn lắm, "Tôi thật vất vả lắm mới được anh dừng một lần, em đừng gạt bỏ tính tích cực của anh được không? Ở cùng em, đây là một việc cuối cùng mà đời này anh có thể làm, để cho tôi làm xong, có được hay không?" Tạ Tuệ Lan xoa mặt của hấn, "Lời ích kỷ một chút, em cũng muốn dẫn anh đi ra, nhưng em không thể."

"Không phải em dẫn anh đi, là hai ta cùng nhau đi."

"Tiểu Đồng!"

Đồng Học Bàn đứng lên, đi tới phía sau Tạ Tuệ Lan ôm lấy cô ấy, "Chỉ còn hơn hai phút, hai ta là tay nắm tốt, hay là ôm tốt?" Tạ Tuệ Lan chậm rãi nhắm mắt, "Em không muốn anh chết!"

"Tôi cũng không muốn em chết."

Thời gian còn thừa lại hai phút ba mươi giây!

Đồng Học Bàn nói: "Em biết hai chân bị gãy xương của anh còn chưa có khỏi, dùng chân cũng không phá cửa được, hiện tại anh mở điện thoại di động gọi điện thoại cho bên ngoài để cho bọn họ tới, thời gian cũng không còn kịp rồi, ngang cũng là chết, dọc cũng là chết, đừng nói những lời này có được hay không, em biết anh sẽ không đi mà."

Tạ Tuệ Lan nhắm con ngươi, khóe mắt bỗng nhiên hiện ra một tia giọt nước mắt trong suốt, từ từ từ rơi xuống trên gương mặt.

Đồng Học Bàn trong lòng run lên, đem tay áo lau lau trên mặt cô : ". . . Em ... Khóc?"

Tạ Tuệ Lan không lên tiếng.

Đồng Học Bàn nói : "Đây là lần đầu tiên anh thấy em khóc, anh nghĩ với tính cách của em, cả đời này sẽ không rơi nước mắt"

"Em không phải bằng sắt bằng thép, sao không có nước mắt?" Tạ Tuệ Lan mở mắt ra, trong con mắt lộ ra một tia kiên định : "Nếu như có thể sống đi ra, chúng mình sang năm chọn một ngày lành, kết hôn với nhau nha, chúng mình sẽ đãi một trăm bàn tiệc rượu, đem chuyện hôn nhân của chúng mình làm thật hoành tráng"

Đồng Học Bàn ừ một tiếng : "Có thể lấy được em, mộ phần tổ tiên của anh đều bốc khói xanh, mẹ anh khẳng định cũng vui đến chết"

"Ừm, vậy để cho lão nhân gia vui vẻ đi"

Bất qua hai người ai cũng rõ ràng, bọn họ sợ là không có cơ hội đi ra khỏi cánh cửa này.

Tích tắc ...

Tích tắc ...

Tích tắc ...

Thời gian đếm ngược còn lại hai phút mười lăm giây!

Tạ Tuệ Lan hơi nghiêng đầu : "Tiểu Bàn, anh đi tới phía trước, để cho em nhìn anh lần cuối"

Đồng Học Bàn ừm một cái, đứng lên, ngồi xổm xuống trước mặt cô ấy : " nhìn đi"

Tạ Tuệ Lan vươn tay sờ sờ tóc và mặt của hắn : "Lần đó rơi xuống nước, nếu không phải anh liều chết cứu em, thì em sẽ không sống đến ngày hôm nay, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, đều là em thiếu anh, kiếp này không còn kịp rồi, kiếp sau đầu thai, em sẽ từ từ trả lại cho anh"

Vành mắt của Đồng Học Bàn cũng ướt lên : "Vậy kiếp sau em gả cho anh nhé"

"Được"

"Kiếp sau sau nữa cũng gả cho anh"

" ... Được"

"Kiếp sau sau sau nữa cũng vậy"

"Ừm, mặc kệ là đầu thai bao nhiêu kiếp, mặc kệ là mấy ngàn mấy vạn năm, em cũng đều gả cho anh"

Đồng Học Bàn lau lau giọt nước mắt trên mặt, ôm lấy cô ấy, rất sợ cô ấy đột nhiên bay đi vậy. Tạ Tuệ Lan cũng dùng một tay ôm lấy hắn, trên mặt lộ vẻ cười nhợt nhạt.

Một giây đồng hồ ...

Hai giây đồng hồ ...

Ba giây đồng hồ ...

Hai người ôm nhau cùng một chỗ, đã làm tốt chuẩn bị để chết.

"Còn lại hai phút" Tạ Tuệ Lan đột nhiên nói : "Tiểu Bân, đưa cây kéo cho em"

Đồng Học Bân nhìn cô ấy : "Em muốn kéo để làm gì?"

"Không còn thời gian, thử một lần cuối đi, em nghĩ tùy tiện cắt mấy sợi dây, ha ha, lỡ như vận khí của em không tồi, một phát có thể làm cho thời gian ngừng lại thì sao?"

Đồng Học Bân lắc đầu : "Chuyên gia phá bom cũng không có biện pháp, chúng ta càng không được"

Tạ Tuệ Lan nói : "Em cũng biết, bất quá chết trong tay mình, cũng luôn có ý nghĩa hơn là từ từ chờ chết, anh lẽ nào không cho là vậy?"

Đồng Học Bân suy nghĩ một chút, gật đầu nói : "Vậy để anh đến cho, vận khí của anh luôn luôn tốt"

Nói xong lời này, Đồng Học Bân bỗng nhiên sững sờ ngay tại chỗ!

Chờ một chút!

Chờ một chút!

Cắt dây? Cắt dây? Cắt dây?

Dừng lại một chút, Đồng Học Bân bỗng đứng lên từ trên mặt đất : "Cây kéo đâu? Cây kéo vừa rồi anh cầm ném ở đâu rồi?"

Tạ Tuệ Lan sững sốt : "Gấp cái gì?"

Đồng Học Bân hít vào mấy hơi, kích động nói : "Anh nghĩ ra biện pháp rồi! Hai ta có thể sẽ không cần chết!"

"... Biện pháp gì?"

"Phá bom!"

Đồng Học Bân gấp gáp nhìn xung quanh, rốt cục cũng nhìn thấy được cây kéo chuyên dụng của chuyên gia phá bom nằm ở dưới ghế, hần lao qua cái vù, chụp lấy cây kéo trong tay : "Anh nhớ ra một chuyện! Phương pháp phá bom đều không phải có trình tự sao? Chỉ cần có thể dựa theo trình tự từ từ cắt từng sợi dây! Máy đếm thời gian sẽ ngừng! Đúng! Đúng! Chỉ cần không cắt nhầm dây là được!"

Tạ Tuệ Lan ngây người nói : "Nói là nói như vậy, nhưng mà trình tự của loại bom này ngay cả chuyên gia phá bom cũng không có một tia nắm chắc, nghe nói rất phức tạp"

Đồng Học Bân nói : "Bọn họ không được! Nhưng anh được!"

"Tiểu Bân! Anh nói thật chứ?"

"Thật! Đương nhiên là thật!" Đồng Học Bân ngồi xổm xuống trước trái bom : "Tin tưởng anh! Anh khẳng định có thể phá nó! Khẳng định!"

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười từ chối cho ý kiến : "Anh cắt đi, đừng tạo áp lực quá lớn, hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều!"

Còn thừa lại một phút bốn mươi giây!

Phần ngoài của quả bom đã được chuyên gia phá bom tiếp xúc, mạch điện, dây dẫn, mảnh đồng bên trong, đều có thể thấy được rõ ràng, nhưng khiến cho Đồng Học Bân vô cùng kinh ngạc chính là, mấy quả bom trong phim ảnh, so với cái trước mắt quả thật kém xa, mấy quả bom trong phim thường là xanh đỏ tím vàng quần chung với nhau một chỗ, ví dụ như hai sợi dây một xanh lá một xanh dương, chỉ có một cái bên trong là chính xác, chuyên gia phá bom cũng đều dựa vào màu sắc để phân biệt.

Nhưng mà quả bom cột trên người của Đồng Học Bân thì căn bản không phải là như vậy.

Màu xanh, bên trong hơn mười sợi dây toàn bộ đều là màu xanh, chỉ có một dây màu đỏ, trừ cái này ra, còn có rất nhiều mảnh đồng miếng sắt, có bảng mạch điện, thậm chí còn có mấy đồng ti nhỏ. Không có hai lựa chọn xanh và đỏ, không có xác suất năm mươi phần trăm như trong phom, mấy cái tri thức trong phim ảnh căn bản là không có công dụng, Đồng Học Bản biết, phim ảnh phần lớn đều có thành phần hư cấu, hoặc cũng có thể là do trái bom này tương đối đặc thù, dây màu xanh đồng nhất thì có rất nhiều, cho nên chuyên gia phá bom mới không có cách nào.

Tất cả đều là dây xanh, phải cắt cái nào?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Lực chú ý của Đồng Học Bản toàn bộ đều tập trung lại, hy vọng ngay trước mắt, con đường sống duy nhất hầu như có thể thấy được xa xa, bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Một giây đồng hồ ...

Hai giây

Đồng Học Bản gấp đến độ mồ hôi chảy xuống liên tục, hiện tại không cho phép hấn lo lắng cái gì nữa!

Đồng Học Bản ôm một tia tâm lý may mắn, chụp lấy sợi dây màu hồng duy nhất cắt xuống!

Cạch! Sợi dây màu hồng đứt ra làm hai!

Sau một giây! Một khí nóng sôi trào trong nháy mắt phát ra từ trong quả bom! Nuốt sống Tạ Tuệ Lan! Nuốt sống Đồng Học Bản! Nuốt sống toàn bộ căn phòng làm việc này! Đồng Học Bản còn chưa kịp phản ứng, thì trước mắt đã tối sầm lại, lại tiến vào trong không gian tối đen đưa tay không thấy được năm ngón, hấn biết, mình và Tạ tỷ đều đã chết. Đúng vậy! Thấy thân thể xinh đẹp của Tạ Tuệ Lan bị thổi bay nát bấy, con mắt của Đồng Học Bản đỏ lên!

Mẹ kiếp!

BACK bốn giây!

Hình ảnh chợt lóe!

Đồng Học Bản cầm cây kéo trong tay đang chuẩn bị cắt xuống, đang muốn dùng sức, nhưng vội vàng co tay lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, hấn đem cây kéo cẩn thận rút ra, tròn mắt nhìn qua bên cạnh, chuẩn bị bắt đầu cắt từ sợi dây màu xanh gần mình nhất!

Cạch! Đồng Học Bản đã cắt đứt sợi dây màu xanh đầu tiên!

Ầm ầm! Sóng nhiệt lần thứ hai xé rách thân thể của mình và Tạ tỷ!

Đồng Học Bản đau đớn kêu thảm một tiếng, hô : "BACK ba giây đồng hồ!"

Thời gian lại lui trở về!

Đồng Học Bản thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, bất chấp cái cảm giác kinh khủng khi vừa quay về lại, nhanh chóng lựa chọn sợi dây màu xanh thứ ba, một kéo cắt xuống! Cạch! Phản xạ có điều kiện đầu tiên của Đồng Học Bản chính là nhắm mắt lại, nhưng sóng nhiệt trong dự liệu không trùng kích đến đây, chớp chớp nhìn nhìn lên quả bom!

Sợi dây đã đứt, nhưng không có phát nổ!

Được rồi! Được một sợi rồi!

Tuy rằng máy đếm thời gian đang không ngừng hoạt động, nhưng Đồng Học Bản vẫn không kìm chế được vui mừng! Có hi vọng! Có hi vọng rồi!

Đồng Học Bản không dám chậm trễ, nhanh chóng cắt đi sợi dây thứ tư, cạch, sợi dây đứt, vẫn không có phát nổ!

Lại thành công rồi!

Sợi thứ năm ...

Sợi thứ sáu ...

Sợi thứ bảy ...

Đồng Học Bàn nổi tâm hung ác cắt xuống liên tục, bàn tay của thần chết không biết đã phủ xuống bao nhiêu lần, Đồng Học Bàn từ chối bàn tay ấy cũng không biết bao nhiêu lần. Tổng cộng có mười lăm sợi dây màu xanh, đều bị Đồng Học Bàn cắt hết một lần, ngoại trừ sợi dây thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu có thể cắt, thì còn lại đều không thể cắt, cắt sẽ lập tức phát nổ, đồng hồ đếm ngược vẫn không có thay đổi gì, mà sợi dây màu đỏ Đồng Học Bàn cũng thử rồi, cũng không thể cắt.

Đến lúc này, tất cả sợi dây màu xanh màu đỏ gì cũng đều bị hấn cắt qua hết rồi!

Lại vươn kéo, Đồng Học Bàn không phát hiện ra một sợi dây dưới cây kéo, có thể cắt đều đã cắt qua hết rồi.

Hít sâu một hơi, Đồng Học Bàn nheo mắt ngưng tụ tầm nhìn, đem ánh mắt tập trung vào hai sợi dây kim loại thật nhỏ bên dưới, cắn răng, kiên trì cắt xuống, âm ầm, tia sáng chói mắt ập đến nhãn cầu, bom phát nổ ngay trong nháy mắt, Đồng Học Bàn lập tức kêu BACK một câu, sau đó nhanh chóng dừng tay lại, thay đổi một phương hướng, đem cây kéo nhắm vào sợi dây kim loại nhỏ còn lại, hơi dùng lực, cạch ... chuyện gì cũng không xảy ra!

Lại dứt thêm một sợi nữa rồi!

Đồng Học Bàn tinh thần rung lên, cây kéo lại đi tới sợi dây kim loại đầu tiên, kết quả vẫn là không được, sợi dây này tạm thời không cách nào cắt được, không kịp nghĩ nhiều, Đồng Học Bàn ngay cả một chút tri thức phá bom cũng không hiểu, nhưng mà người ngốc có ngốc chiêu, cổ tay hấn hơi vặn vặn, lại bắt đầu nổi tâm hung ác cắt một sợi dây màu xanh, một sợi, hai sợi, ba sợi, bốn sợi, lần này lại cắt được bốn sợi, chia ra là sợi thứ nhất, sợi thứ hai, sợi thứ chính và sợi dây mười hai.

Đồng Học Bàn trong lòng vui vẻ, quay đầu lại cắt sợi dây màu đỏ.

Cái này vẫn không cắt được, không biết đây là lần thứ mấy quả bom làm Đồng Học Bàn và Tạ Tuệ Lan tan nát rồi.

Vậy chọn dây kim loại thôi!

Cạch! Sợi dây kim loại đầu tiên khi này tự nhiên lại có thể cắt, bất cứ cái gì ngoài ý muốn cũng không phát sinh!

Đồng Học Bàn đã mơ hồ nắm được một ít quy luật, nhìn thời gian trên đồng hồ đếm ngược đang rút ngắn dần, hấn tiếp tục cắt đi những sợi dây màu xanh còn thừa lại, lần này là sợi thứ bảy và sợi thứ tám đều bị cắt đứt, chỉ còn lại vài sợi mà thôi, Đồng Học Bàn biết mình đã gần thành công thêm một chút, nhưng mà không đợi cho hấn vui vẻ hết, thì kinh ngạc phát hiện ra không còn cái gì có thể cắt được nữa, dây màu đỏ không được, dây màu xanh còn lại cũng không được, mà sợi dây kim loại thì đã cắt hết rồi.

Cái này ... làm sao bây giờ?

Dây có thể cắt đã không còn?

Theo Đồng Học Bàn thấy thì đã trải qua một thời gian rất lâu, nhưng mà mỗi lần đều là dùng BACK cả, hấn đều nhanh chóng hạ kéo rồi nâng kéo, cho nên bom mới trôi qua hơn năm mươi giây mà thôi, bây giờ còn thừa lại một phút lẻ tám giây!

Bất quá, đã không còn kịp rồi!

Hấn không thể cắt được nữa!

Đồng Học Bàn không cam lòng bị nổ chết như thế, cắn răng một cái, tâm hung ác trong lòng hấn lại nổi lên, chửi ầm lên một câu thô tục. Đồng Học Bàn dùng kéo cắm vào một trong hai mảnh đồng trên bảng mạch điện, bắt chập tất cả cắt một á, cạch, mảnh đồng nhất thời vặn vẹo, bị kéo cắt rời khỏi bảng mạch điện. Nhưng khiến cho Đồng Học Bàn bất ngờ chính là, bom không nổ!

Hay hay!

Thì ra mảnh đồng này cũng là một bộ phận then chốt!

Đồng Học Bân nhanh chóng cắt đi mảnh đồng còn lại trong bảng mạch điện, cái này thì dễ dàng rồi, nhanh chóng bị cắt đứt.

Bây giờ thứ có thể động vào trên quả bom chỉ có một sợi dây màu đỏ cùng với vài sợi dây màu xanh, trừ cái này ra thì không còn cái nào quan trọng hết, Đồng Học Bân ôm tâm tình thử một lần lại cắt một sợi dây màu xanh, lần này, lại có ba sợi dây màu xanh bị cắt đứt, cuối cùng, chỉ còn lại một sợi dây màu đỏ và hai sợi dây màu xanh!

Từ lúc Đồng Học Bân cầm kéo cắt xuống, Tạ Tuệ Lan đã ôm quyết tâm hẳn là phải chết, cười tủm tỉm nhìn mặt của Đồng Học Bân, chờ đợi quả bom phát nổ kéo sinh mạng của hai người đi. Cạch ! Sợi dây điện đầu tiên từ từ bị cắt, nhưng chuyện gì cũng không xảy ra! Đám chuyên gia phá bom kia ngay cả một sợi dây cũng không dám đụng vào, Đồng Học Bân vừa tới đã cắt liên tục, Đồng Học Bân nghĩ vận khí của hẳn thật sự không tồi, cười cười, không nói chuyện, lẳng lặng chờ đợi cái chết đến.

Sau đó, sợi dây thứ hai bị cắt.

Sợi thứ ba ... sợi thứ tư ... sợi thứ năm ...

Trong nháy mắt, Đồng Học Bân đã cắt hơn mười mấy sợi dây rồi, thậm chí ngay cả mảnh đồng trong mạch điện cũng cắt luôn, nhưng mà vẫn không có việc gì như cũ. Biểu tình thoải mái thản nhiên chờ chết của Tạ Tuệ Lan dần dần thu trở lại, trên mặt càng ngày càng ngơ ngác, càng ngày càng không biết nói gì, lúc này thấy Đồng Học Bân nghiêm mặt không cử động, Tạ Tuệ Lan rốt cục nói : "Tiểu Bân, em nghĩ ông trời thật sự rất quan tâm đến anh, vận khí của anh có đôi khi khiế ncho em cũng không biết nên nói cái gì cho phải" Cúi đầu nhìn quả bom trên người, Tạ Tuệ Lan cười khổ một chút : "Chỉ còn thừa lại ba sợi dây chưa bị anh cắt thôi sao?"

Thời gian phát nổ chỉ còn lại ba mươi mấy giây!

Đồng Học Bân vội nói : "Ba sợi dây này không có biện pháp cắt, mẹ nó! Tại sao có thể như vậy?"

Nhìn nhìn hẳn, Tạ Tuệ Lan thở dài : "Anh đã tận lực rồi, không được ... thì coi như hết đi"

"Coi như cái gì! Anh còn chờ đi ra ngoài kết hôn với em!" Đồng Học Bân càng ngày càng phiền, sợi dây màu đỏ hẳn là rất quan trọng, đại khái là phải để đến cuối cùng mới có thể cắt được, nhưng hiện tại, hai sợi dây màu xanh không có biện pháp cắt, cắt vào sẽ nổ, vậy phải làm sao bây giờ? BACK của mình chỉ còn lại vài phút!

Vô luận là cái nào cũng không đủ thời gian!

Tích tắc ... tích tắc ... tích tắc

Mồ hôi của Đồng Học Bân dần dần thấp ướt sau lưng, rốt cục con mẹ nó là nên làm gì bây giờ, vì sao đều cắt không được ?

Thời gian phát nổ còn lại mười lăm giây!

Đồng Học Bân tự nắm tóc của mình, hung hăng vỗ đầu!

Phải chết sao? Không còn hy vọng sao?"

Thời gian phát nổ còn lại mười giây!

Tám giây ...

Bảy giây ...

Sáu giây ...

Năm giây ...

Tạ Tuệ Lan đưa tay ra, cầm lấy tay của Đồng Học Bân, nói : "Kiếp sau ... nhớ nghe lời em nói, đừng ngu như vậy nữa"

Kiếp sau cái rằm!

Anh chỉ cần kiếp này!

Ba giây ...

Hai giây ...

Cơn tức của Đồng Học Bân đã lên đến đầu rồi, hấn cầm cây kéo vung lên!

Liều mạng!

Một sợi không được! Vậy con mẹ nó cùng nhau cắt cả hai sợi!

Cạch! Hai sợi dây màu xanh bị cắt đứt!

Tích! Quả bom hẹn giờ phát ra một tiếng tích thật lớn!

Chết rồi sao? Nổ rồi sao? Đồng Học Bân cười thảm một tiếng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một giây đồng hồ, hai giây đồng hồ, tiếng nổ mạnh trong dự liệu lại không truyền đến.

Ồ? Đồng Học Bân mở to tròn mắt, sau đó, dưới cái nhìn ngạc nhiên của Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan, con số trên màn hình đếm ngược đã dừng lại!

Dừng lại trên vị trí một giây đồng hồ!

Mẹ nó! Dừng lại rồi!

Đồng Học Bân bật dậy, vội vàng cắt sợi dây màu đỏ!

Cạch! Máy đếm ngược lần này tự nhiên biến mất toàn bộ! Con số gì cũng đều không còn!

Đồng Học Bân kích động quả thật là không nói nên lời, cạch cạch, trực tiếp cắt mấy đoạn dây mang theo mạch điện trên lưng của Tạ Tuệ Lan!

Một giây đồng hồ trôi qua, hai giây đồng hồ trôi qua, cái gì cũng không phát sinh! Tạ Tuệ Lan rốt cục đã đứng lên khỏi ghế, có chút không tin chớp mắt mấy cái : "Không nổ? Thật sự không nổ?"

Nước mắt của Đồng Học Bân thiếu chút nữa rơi xuống, tiến lên ôm lấy cô ấy! Viên mắt của Tạ Tuệ Lan cũng ướt át, vươn hai tay ra ôm lấy hấn : "Anh thật là được! Cái này cũng bị anh phá!"

259. Chương 259: Người Tàn Nhẫn!

Thời gian càng ngày càng đến gần lúc phát nổ!

Hướng Đạo Phát mặt bình tĩnh không nói lấy một lời, Tào Húc Bằng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không ngờ rằng tình thế lại biến thành như vậy. Tạ huyện trưởng mà chết, huyện Duyên Đài sẽ trở thành tiêu điểm chú mục của toàn quốc, loại ảnh hưởng trái trái này ai cũng không thể chịu đựng được, để cho tội phạm vượt nghênh ngang tiến vào huyện Duyên Đài, còn giống trống khua chiêng bắt cóc huyện trưởng rồi cột bom hẹn giờ trên người, đây là thất trách của toàn thể lãnh đạo huyện Duyên Đài, không chỉ là Hướng Đạo Phát, Tào Húc Bằng, Hoàng Lập, Lương Thành Bằng tất cả đều bị liên lụy, không ai có thể chỉ lo ỉn được.

Còn thừa lại bốn mươi giây.

Ba mươi chín giây ...

Ba mươi tám giây ...

Hồ Tư Liên che miệng khóc thành tiếng.

"Tạ huyện trưởng!" Bên cạnh có hai cảnh sát và mấy người dân cũng rơi nước mắt xuống, hai người cảnh sát này chính là hai người trước đó phụ trách bảo hộ cho an toàn của Tạ Tuệ Lan và đã giằng co với tên tội phạm, mấy người dân cũng là mấy người chạy không kịp khi tên tội phạm mang theo bom xông vào, sở

đã biến thành như vậy, Tạ Tuệ Lan cũng là vì bảo vệ an toàn của bọn họ, bắt đặc dĩ mới chủ động để cho Ngô Đại Quang bắt giữ, lúc đó nếu Tạ huyện trưởng mặc kệ bọn họ lập tức lui về sau tìm kiếm công sự che chắn, cho dù Ngô Đại Quang có cho bom nổ, thì Tạ huyện trưởng cũng sẽ không chết, đều là vì bọn họ, bảo vệ cho bọn họ!

Còn lại hai mươi lăm giây

Còn lại hai mươi bốn giây ...

Lương Thành Bằng hô :” Đồng cục trưởng đâu? Sao còn chưa đi ra?”

Một cảnh sát nói : ”Cửa bên kia đã bị khóa, Đồng cục trưởng nói sẽ lập tức đi ra”

”Lập tức? Lập tức đã bao lâu rồi? Sắp nổ rồi! Sao còn chưa thấy hân?”

Lương Thành Bằng cùng một ít lãnh đạo cùng cảnh sát và người dân đều không hiểu được hành động của Đồng Học Bân, cái loại bom này ngay cả chuyên gia phá bom trong huyện cũng đều không có biện pháp, đừng nói là phá, chỉ là chạm nhẹ một cái cũng sẽ phát nổ, loại thời điểm này Đồng cục trưởng còn chạy vào làm gì? Chịu chết? Nhưng cái này có ý nghĩ gì? Chỉ có một mình Hoàng Lập là rõ ràng quan hệ của Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan, biết Đồng cục trưởng vì sao lại liều chết chạy ào vào!

Nhưng bây giờ nói cái gì cũng đã muộn!

Còn lại mười giây đồng hồ, cho dù thần tiên đến cũng cứu không được bọn họ!

”Tạ huyện trưởng!”

” Đồng cục trưởng!”

Còn lại năm giây ...

Còn lại bốn giây ...

Hiện trường nhất thời im lặng như hén, thời gian giống như là dừng lại, không ai nói gì, rất nhiều người không đành lòng nhắm hai mắt lại.

Ba giây đồng hồ ...

Hai giây đồng hồ ...

Một giây đồng hồ ...

Đã đến giờ!

Xong! Toàn bộ xong rồi!

Mọi người có nhắm mắt, có che lỗ tai lại, còn có khóc hu hu.

Nhưng mà, đợi một giây, đợi hai giây, nhưng không nghe thấy tiếng nổ mạnh nào cả.

Chuyện gì xảy ra? Thời gian đếm ngược không phải đã về số 0 rồi sao?

Đám người Hương Đạo Phát và Tào Húc Bằng đều sửng sốt, anh nhìn nhìn tôi, tôi nhìn nhìn anh, ai cũng không rõ xảy ra cái gì. Lẽ nào uy lực của bom không có lớn như vậy? Chỉ là phát nổ trên người Tạ huyện trưởng một chút, bên kia đóng cửa, cho nên mới không phát ra âm thanh gì? Sai rồi, chuyên gia phá bom hẳn là sẽ không nhìn lầm, uy lực của bom đủ để tràn đến cửa lớn của tòa nhà, sao một chút động tĩnh cũng không có? Điều đó không có khả năng!

Lương Thành Bằng khiếp sợ nhìn về phía hai người chuyên gia phá bom, ”Sao không nổ?”

Hai người cũng kinh ngạc không gì sánh được, ”Không đúng, có phải là nhớ lầm thời gian?”

Ầm! Rầm!

Không hề có dấu hiệu, một tiếng nổ vang ra!

Mọi người lại càng hoảng sợ, đều vô thức lui về phía sau một chút, muốn tránh dư âm của bom! Nhưng mà, âm thanh truyền ra từ trong tòa nhà không có mạnh mẽ, càng đừng nói cái gì mà khí lưu dư âm của bom, cái gì cũng không phát sinh, mọi người hai mặt nhìn nhau, cẩn thận suy xét, âm thanh vừa rồi hình như không phải bom nổ, mà là vật gì đập vào cửa vậy. Đập cửa? Ai đang đập cửa?

Ngay sau đó, đáp án được công bố!

Kịch kịch kịch, kịch kịch kịch, hiện trường lặng ngắt như tờ đột nhiên vang lên tiếng bước chân, là từ xa xa truyền tới, mọi người kinh ngạc, toàn bộ nhìn qua, trừng mắt và trừng mắt, kinh ngạc và kinh ngạc. Cửa thủy tinh của tòa nhà bị người từ bên trong nhẹ nhàng đẩy ra, mái tóc dài buộc cao cao, bộ tây trang nữ sĩ, giày cao gót màu đen, tự nhiên là một người tuyệt đối không nên xuất hiện ở chỗ này ... là Tạ Tuệ Lan! !

Hồ Tư Liên cực vui mà khóc, "Tạ huyện trưởng! Ngài, ngài không có việc gì?"

Sau một khắc, Đồng Học Bản cũng đẩy cửa ra, cười cười với mọi người.

"Đồng cục trưởng! Ngài cũng không có việc gì?"

Mẹ nó! Cái này con mẹ nó là tình huống gì? ?

Xung quanh tất cả mọi người trừng mắt to ra một cách khó tin, tất cả mọi người đang chờ bom nổ, đã kết luận Tạ huyện trưởng và Đồng cục trưởng không có hy vọng còn sống, ai ngờ đương sự nhẹ nhàng đi ra, loại đối lập này thật sự quá mạnh mẽ, làm cho phản ứng có chút tê dại!

Tạ Tuệ Lan chỉ nói một câu nói, "Đồng cục trưởng đem bom dỡ xuống."

Xôn xao! Phía dưới phát ra tiếng ồn ào!

Bom bị phá rồi? Đồng cục trưởng một người phá bom? ?

Nghe lời này, không chỉ là dân chúng xung quanh, ngay cả phản ứng đầu tiên của đám người Hướng Đạo Phát Hoàng Lập và Lương Thành Bằng cũng là "Điều đó không có khả năng", hai người chuyên gia phá bom hiện trường tuy nói không phải đứng đầu, nhưng tối thiểu cũng là nhân viên chuyên nghiệp, bọn họ ngay cả chạm cũng không dám chạm vào bom, vậy mà Đồng Học Bản dễ dàng dỡ xuống? Cái này không phải vô nghĩa sao! Nhưng ai cũng đều biết, Tạ Tuệ Lan là huyện trưởng một huyện, cô ấy không có khả năng đem loại chuyện này hay nói giỡn, huống hồ, hai người hiện tại cũng xác thực là một cọng tóc cũng không bị thương đứng ở trước mặt mọi người, sự thật thẳng thắn khỏi cần hùng biện, cái này đã nói rõ vấn đề!

Bom thật bị phá!

Thật sự bị Đồng cục trưởng phá !!

Đồng Học Bản khiêm tốn nói: "Ngày hôm nay vận khí không tồi, đem dây bên trong cắt hết mà cũng không nổ."

Câu này dùng ngữ khí hơi hợt, khiến cho đám người Lương Thành Bằng và Hoàng Lập đều hít một ngụm khí lạnh!

Hai người chuyên gia phá bom nghe được liền trừng to mắt ra, nghĩ lời này thuần túy là đánh vào mặt bọn họ! Tùy tiện cắt dây mà bom cũng không nổ? Cái quái gì thế! Vận khí của anh cho dù tốt cũng phải có một mức độ chứ? Anh nghĩ anh đang cắt dưa hấu sao! Đó là bom! Con mẹ nó là bom hện giờ!

Hai người sợ lại phát sinh ngoài ý muốn, vội hỏi, "Đồng cục trưởng, ngài cắt dây thế nào, bom sao ngừng?"

Đồng Học Bản nhớ lại một chút, nói: "Tôi cắt dây xanh, mấy sợi dây thứ ba thứ tư thứ năm thứ sáu đều có thể cắt, sau lại lại cắt hai dây kim loại, lại cắt dây thứ nhất thứ hai thứ chín và sợi thứ mười hai, sau đó lại cắt dây kim loại, ừm, phía sau tôi cũng nhớ không rõ ràng lắm, có hai mảnh đồng tôi cũng cắt luôn, cuối cùng là hai sợi dây màu xanh cắt cùng nhau, đồng hồ đếm ngược liền ngừng lại, sau đó cắt dây màu đỏ luôn, con số liền biến mất, ừm, tôi nghĩ hẳn là ngừng rồi, bom còn ở bên trong, tôi không dám động."

Người bình thường căn bản nghe không ra ý nghĩa ẩn chứa trong hành động của Đồng Học Bản, chỉ cảm thấy rất bình thường.

Nhưng hai người chuyên gia phá bom sao không rõ ràng?

Người chuyên gia có tuổi tác lớn một chút nghe mà choáng váng, ngạc nhiên nói: "Ngài lúc đầu cắt từ sợi dây thứ ba đến sợi dây thứ sáu sao? Dựa theo trình tự sắp xếp của loại bom này, trong các sợi dây màu xanh quả thật có bốn sợi dây là 'sợi dây bảo hộ', chỉ có cắt được bốn sợi dây này mới có thể bắt tay vào làm những cái, nhưng những sợi dây xanh này đã bị ngụy trang, trình tự liên tiếp căn bản không nhìn ra, hai chúng tôi phân tích rất lâu mới dám xác định sợi dây thứ ba có thể cắt được, ngài, ngài làm sao biết sợi thứ tư thứ năm thứ sáu cũng là 'sợi dây bảo hộ'?"

Chuyên gia bên cạnh nói: "Mảnh đồng kia cũng là then chốt, phải cắt mấy sợi dây xanh nhất định và dây kim loại mới có thể cắt được, thời cơ hơi sai một chút cũng có thể làm cho bom phát nổ, anh. . . cắt ra như thế nào?"

"Còn có hai sợi dây xanh cuối cùng, ngài nghĩ như thế nào mà cùng nhau cắt?"

Đồng Học Bán nói, "Không phải nói rồi sao, vận khí của tôi không tồi."

Theo đối thoại của bọn họ, mọi người cũng nghe rõ ràng, má ơi, phức tạp như vậy mà Tiểu Đồng cục trưởng cũng đều làm được? ?

Thế nhưng rất nhiều người đều không cho là như vậy, mèo mù vớ được chuột chết? Vận khí? Bớt con mẹ nó nói nhảm giùm đi! Hơn mười sợi dây màu xanh, một sợi dây màu hồng, hai dây kim loại, hai mảnh đồng, một đồng như vậy sắp xếp lại với nhau, tỷ lệ một người ngoài nghề có thể là "mèo mù vớ được chuột chết" làm đúng tất cả tất cả trình tự, đem tất cả sợi dây đều cắt hết mà cũng không làm bom phát nổ, căn bản ngay cả cơ hội một trăm phần mười ngàn cũng không có, Vận khí? Mày dùng vận khí thử mà xem!

Hai người chuyên gia phá bom hiện tại trong đầu chỉ có một suy nghĩ ... gặp phải chuyên nghiệp rồi!

Thật ra chuyên gia phá bom trong nước số lượng vô cùng có hạn, muốn bồi dưỡng ra một người cũng không biết tốn hao bao nhiêu tài chính bao nhiêu thời gian, một huyện Duyên Đài nhỏ nhỏ cũng không có khả năng có chuyên gia phá bom đóng quân trường kỳ cái gì cả, hai người bọn họ cũng không tính là rất chuyên nghiệp, chỉ là ở trong phòng chất cháy nổ và bom đạn hai năm mà thôi, ngoại trừ kinh nghiệm phá "bom giả" tương đối phong phú, thật là bom thật đạn thật tiếp xúc không nhiều lắm. Bất quá nói đến nhân lực, hai người vẫn phải có, cho nên bọn họ mới không tin đây là vận khí cái chó má gì, bọn họ nghĩ Đồng cục trưởng đây là ẩn sâu không thấy đáy!

Trong lúc nhất thời, không ít người bắt đầu quan sát Đồng Học Bán.

Thuật bắn súng xuất chúng, thân thủ vượt qua thử thách, tinh thông kỹ thuật hacker, hiện tại ngay cả một quả bom phức tạp như thế cũng dễ dàng dỡ xuống!

Trời đất ơi! Cái này con mẹ nó rốt cuộc còn là người sao?

Trải qua chuyện này, không ít người lại có thêm một tầng nhận thức mới đối với của Đồng Học Bán, qua ngày hôm nay, sợ rằng cán bộ của huyện Duyên Đài không ai không biết tên của Đồng Học Bán, một mình một ngựa xông vào tòa nhà, phá bom, cứu huyện trưởng, cái này là một chiến tích không nhỏ, hơn nữa sự tích trước đây đều là những chuyện không thể tưởng tượng nổi, Tiểu Đồng cục trưởng thật sự là không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì kinh thiên động địa!

Nguy cơ được giải trừ, Đồng Học Bán đi theo phía sau Tạ Tuệ Lan ra khỏi tuyến cảnh giới, bên này mấy trăm mét đều bị cách ly, hai người vừa mới đi được một nửa đường.

Đồng Học Bán lộ ra một nụ cười may mắn sau khi sống sót sau tai nạn, rốt cục đã sống rồi, đúng thật là cứu tử nhất sinh!

Tạ Tuệ Lan cũng hiện lên một nụ cười trên mặt!

Nhưng đúng lúc này, một màn không ai ngờ tới đã xảy ra!

Ầm! Một tiếng nổ thật lớn phát ra từ trong tòa nhà! Một làn khí nóng đập vào mặt mà đến!

Ngay cả một cái chớp mắt cũng không kịp! Vài tiếng rầm rắc truyền đến! Cửa thủy tinh bên ngoài tòa nhà toàn bộ đều vỡ vụn! Nhất thời bắn ra bốn phía! Người ở xa bởi vì còn cách một khoảng rất xa cho nên không bị thương gì! Nhưng mà lưng của Đồng Học Bán bị những mảnh thủy tinh này bắn trúng! Kêu thảm

một tiếng ngã xuống đất! Còn nụ cười của Tạ Tuệ Lan vĩnh viễn đọng lại ở chỗ đó! Phốc vài tiếng! Tạ Tuệ Lan kêu thảm ngã xuống đất! Cát ót, phía sau lưng, đều bị mảnh nhỏ thủy tinh đâm vào! Chết ngay tại chỗ! Chết vô cùng thâm thảm!

"Tạ tử!" Đồng Học Bân rống to lên.

"Tạ huyện trưởng!"

"Aaaaaaaa"

Đồng Học Bân trăm triệu lần không ngờ, trải qua trăm cực ngàn khổ mới cứu được Tạ Tuệ Lan, nhưng không ngờ vẫn bị bom nổ chết!

Ngô Đại Quang! Tao giết cả nhà mày!

BACK năm giây!

.....

Hình ảnh chợt lui!

Khóe môi của Đồng Học Bân nhếch lên nụ cười may mắn, đang đi theo sau lưng Tạ Tuệ Lan đến hướng lãnh đạo huyện.

Phù, phục hồi lại tinh thần, nụ cười của Đồng Học Bân cũng thu lại, nhanh chóng lao về phía Tạ Tuệ Lan : "Nhanh nằm úp xuống!" Một tay đẩy ngã Tạ tử!

Không đợi mọi người hiểu chuyện gì, ầm một tiếng, bom nổ!

"Tạ huyện trưởng!"

"Đồng cục trưởng!"

Tiếng nổ vang điếc tai! Vô số mảnh nhỏ thủy tinh bay đến!

Tâm của mọi người đều hoảng hốt, tìm chỗ trốn tránh né, rất sợ mảnh thủy tinh bay về phía họ!

Không bao lâu sau, Đồng Học Bân nằm phía trên lưng của Tạ Tuệ Lan chăm chú bảo vệ người trong lòng ngẩng đầu lên, trên người trên lưng đều là bụi bặm và mảnh thủy tinh, chuyên gia phá bom nói không sai, uy lực của bom quá lớn, cho nên mới làm cho toàn bộ cửa thủy tinh vỡ nát, mảnh nhỏ thủy tinh sắc bén như dao nhỏ, ngay cả giày của Đồng Học Bân cũng bị đâm thủng, may mắn tránh được một kiếp nữa. Hắn vội vàng đứng lên từ trên mặt đất : "Tạ huyện trưởng! Ngài thế nào? Không bị thương chứ?"

Tạ Tuệ Lan ho khan vài tiếng : "Tôi không sao!"

Đồng Học Bân cảm thấy thân thể không còn chút sức : "Thật tốt quá! Phù! Không có chuyện gì là tốt rồi! Không có chuyện gì là tốt rồi!"

Xa xa, cảnh sát của cục vội vàng chạy đến bảo vệ cho Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan, dẫn bọn họ đến một chỗ an toàn, tình cảnh vừa rồi, đã làm cho tất cả mọi người sợ hãi!

Một chuyên gia phá bom sắc mặt hơi tái nhợt nói : "Là điều khiển từ xa! Trên tay Ngô Đại Quang có kíp nổ!"

Một chuyên gia khác nói : "Loại kíp nổ này có hạn chế cự ly! Hắn còn đang ở gần đây! Không đi xa!"

Trong phòng làm việc khi nãy, tuy rằng bom đã nổ qua vô số lần, nhưng mà Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan hầu như mỗi lần đều là đồng thời tan xác, cho nên Đồng Học Bân nhìn không thấy được hình dạng của Tạ Tuệ Lan, nhưng lần này, hắn thấy rất rõ hình ảnh Tạ Tuệ Lan chết thảm, cho nên cơn tức quả thật đã sắp xông lên đỉnh đầu rồi!

Ngô Đại Quang!

Thằng chó, nếu tao không giết mày! Tao con mẹ nó không họ Đồng!

Đồng Học Bân hét lớn : "Soát từng nhà con mẹ nó cho tôi! Bắt tên họ Ngô ấy ra đây! Nhanh!"

Không cần Đồng Học Bân nói, người của cục đã lập tức hành động, Lương Thành Bằng giận không thể nhịn, cầm lấy điện thoại gọi cho huyện cục, tiếp tục tăng cường cảnh lực, cho dù là đào ba tấc đất lên cũng phải tìm cho ra Ngô Đại Quang!

Một phút đồng hồ trôi qua.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Đột nhiên, trong bộ đàm truyền ra tiếng hét lớn : "Tìm được Ngô Đại Quang rồi! Ở đường Nhân Dân Bắc! Hấn cướp một Chevrolet! Đang chạy nhanh về hướng bắc!"

Lương Thành Bằng ra lệnh : "Chặn đứng hấn lại!"

"Tốc độ xe của phạm nhân quá nhanh! Chúng tôi tạm thời không đuổi kịp!"

Đồng Học Bân mặt trầm xuống, BACK năm phút đồng hồ!

...

...

Thời gian một lần nữa lui lại!

Bên tai tất cả đều là âm thanh của bộ đàm.

"Sao còn chưa tìm được hấn? Nhanh lên!"

"Đường Tây có phát hiện không?"

"Báo cáo, tạm thời chưa phát hiện phạm nhân"

BACK còn lại trên người của Đồng Học Bân không nhiều lắm, năm phút đồng hồ thật ra là thời gian hấn muốn lui về lớn nhất, bây giờ xem ra, BACK chỉ còn lại ba mươi giây mà thôi. Không nói hai lời, Đồng Học Bân liền đi tới gạt tung cánh cửa xe cảnh sát ở gần hấn nhất : "Xuống xe"

Người ngồi trên xe ngơ ngác, sau đó bị Đồng Học Bân túm một cái lôi xuống!

"Đồng cục trưởng, ngài làm gì vậy?"

Đồng Học Bân cũng không trả lời, lên xe quay đầu al5i, lao thẳng đến hướng đường Bắc chạy như bay!

Vừa rồi trên bộ đàm nói ở gần đường Bắc mấy trăm mét, bất quá thời gian hiển nhiên không đủ, Đồng Học Bân sẽ không chạy thẳng đến chỗ xe của Ngô Đại Quang, mà là quẹo đường tắt, chạy đến hướng mà Ngô Đại Quang muốn đi, dọc đường đi nhấn còi xe liên tục, vượt tốc độ cực cao, xông qua mấy cái đèn đỏ!

Một trăm mét ...

Hai trăm mét ...

Khi vừa quẹo qua một ngã tư, Đồng Học Bân nhìn thấy một chiếc Chevrolet từ xa và hai chiếc xe cảnh sát ở phía sau đang truy đuổi!

Trên xe Chevrolet.

Sắc mặt của Ngô Đại Quang vô cùng xấu xí, em trai chết, lần này hấn đến huyện Duyên Đài chính là vì muốn báo thù cho em trai, bắt cóc huyện trưởng, cột bom hẹn giờ, tất cả đều rất thuận lợi. Ngô Đại Quang sợ dĩ không cho nổ bom tại chỗ, chủ yếu là hấn không muốn chịu chết không công, bom hẹn giờ cũng có thể cầm chân cảnh sát, hấn có thể mượn cơ hội này bỏ trốn, thật sự không được thì còn có kíp nổ uy hiếp, nhưng ai mà ngờ, người định không bằng trời định, đã đến giờ, mà bom tự nhiên không nổ!

Khi Ngô Đại Quang có phản ứng, lập tức nhấn nút của kíp nổ để cho bom phát nổ, sau đó muốn bỏ chạy.

Con mẹ nó thật xui! Vậy mà không nổ chết con nhỏ đó!

Nhìn hai chiếc xe cảnh sát đang đuổi theo phía sau không dứt, Ngô Đại Quang mắng to một câu thô tục, lúc này, hấn bỗng nhiên phát hiện ra phía trước cũng có một chiếc xe cảnh sát, Ngô Đại Quang trong lòng trầm xuống, lập tức lạnh lùng nở nụ cười một tiếng, không trấn hko né, chạy thẳng đến hướng chiếc xe cảnh sát.

Hắn biết, nếu như mà tránh né, mình sẽ không có khả năng tránh thoát một kiếp dưới vòng vây của cảnh sát, cho nên Ngô Đại Quang liền làm ra tư thế muốn đồng quy vu tận, khiến cho cảnh sát cho rằng mình không sợ chết, cho rằng mình liều mạng bất cứ mọi giá, như vậy bọn họ mới cố kỵ, mình mới có cơ hội!

Ngô Đại Quang từ từ tăng tốc, cười lạnh nói : "Tao không tin mày không tránh!"

Nhưng mà, khiến cho Ngô Đại Quang kinh ngạc vạn phần chính là, xe cảnh sát đổi diện hình như thật sự không có ý tránh né, một chút do dự cũng không có, vẫn chạy thẳng rất nhanh đến hướng của hắn!

Ngô Đại Quang thật sự không tin đối phương không sợ chết, loại thời điểm này, cái cần nhất chính là can đảm!

Hai chiếc xe càng ngày càng gần!

Hai mươi mét!

Mười mét!

Ngô Đại Quang rốt cục đã luống cuống, trong lòng nói sao lại đụng phải một kẻ không muốn sống, hắn nhanh chóng bẻ tay lái, quay đầu xe qua hướng khác!

Đã không còn kịp rồi!

Đồng Học Bàn đã sớm đỏ mắt, thấy hắn đổi phương hướng, cũng bẻ tay lái đuổi theo!

Rầm!

Đồng Học Bàn lái xe cảnh sát trực tiếp đâm vào bên hông của chiếc Chevrolet! Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra!

Túi hơi của hai chiếc xe đều nổ tung!

Ngô Đại Quang không dám tin tưởng mở to con mắt, nửa thân bên trái hầu như đã bị máu tươi bao phủ từ sớm, chỉ là tỉnh táo trong nháy mắt, sau đó liền hôn mê bất tỉnh! Đồng Học Bàn cũng đã bị thương, thấy Đồng Học Bàn chạy trời không khỏi nắng, hắn mới chậm rãi nhắm mắt lại, sức cùng lực kiệt mất đi tri giác!

Hai chiếc xe cảnh sát truy đuổi phía sau lập tức dừng lại cái kết!

Mấy người cảnh sát xuống xe vừa nhìn, mới khiếp sợ phá thien ra người lái xe chính là Tiểu Đồng cục trưởng!

Cũng phải thôi, trong toàn bộ cục ngoại trừ Tiểu Đồng cục trưởng ra, thì không còn ai dám tông xe với cái tên liều mạng kia cả!

Không hổ là Tiểu Đồng cục trưởng!

Thật sự là một người tàn nhẫn!

260. Chương 260: Cù Vân Huyền Vs Tạ Tuệ Lan.

Chạng vạng, bảy giờ.

Bệnh viện nhân dân huyện, phòng bệnh một người.

Đồng Học Bàn cảm khái hàng vạn hàng nghìn, trong lòng nói sao lại nằm viện, nửa năm nằm viện ba lần, anh em trên ai chọc ai chứ.

Phùng phó đội trưởng tới thăm bệnh nói: "Đồng cục trưởng, ngài bị thương chỗ nào?"

"Không có việc gì." Trên giường bệnh Đồng Học Bàn cười nói: "Bị đánh chất dư âm của bom thổi, sáng mai sẽ khỏi."

Phùng phó đội trưởng thỏ thẻ không ngớt nói: "Lần này may là có ngài, phá bom lại bắt tội phạm vượt ngục, tôi hình như nghe nói lần này có thể sẽ lại cho ngài một nhị đẳng công, hơn nữa còn có tam đẳng công và một nhất đẳng công lần kia chưa kịp ban phát, chờ thân thể ngài tốt hơn, nhất, nhị, tam đẳng công

khẳng định là cùng nhau lĩnh, loại chuyện này đừng nói huyện Duyên Đài chúng ta, toàn quốc cũng không gặp, ngài là người đầu tiên.”

Đồng Học Bàn cười một tiếng, ”Cũng là trùng hợp.” Nhưng trong lòng nhưng lại rất đặc ý.

Khen tặng một hồi, Phùng phó đội trưởng không quấy rối hần nghỉ ngơi, cáo từ rời khỏi.

Ngay sau đó, lại có mấy người đến thăm bệnh, hoặc là đồng chí cục, hoặc là người thân bạn tốt của Đồng Học Bàn.

Trải qua buổi trưa, sự tích vinh quang của Đồng Học Bàn lại một lần nữa được truyền lưu rộng khắp, nếu như lần trước hần ở chân núi cứu cứu dân chúng bị kẹt rất nhiều người còn có chút không cho là đúng, nghĩ rằng chỉ cần có chút can đảm ai cũng có thể, nhưng lần này làm không ít người cả kinh nói không ra lời, phá bom, cái kỹ thuật như thế, không phải chỉ có can đảm là được, đến tận đây, mọi người đối với sức chiến đấu Tiểu Đồng cục trưởng lại có một nhận thức hoàn toàn mới, nghĩ người này thật sự quá toàn năng, quả thật là có trắc trở gì cũng đều có thể lên!

Buổi tối tám giờ, người thăm bệnh mới đi sạch sẽ.

Trong phòng bệnh lẳng lặng, Đồng Học Bàn vụng trộm mỗi một điều thuốc, nhẹ nhàng kéo một hơi.

Ngẫm lại cảnh tượng buổi sáng, hiện tại Đồng Học Bàn còn có chút sợ hãi, đi nhầm một bước thua cả bàn cờ, may là mình phúc lớn mạng lớn, lại suy xét thu hoạch của sự kiện lần này, Đồng Học Bàn thỏa mãn phả ra một hơi thuốc hình tròn, cứu Tạ tỷ, hòa hoãn mâu thuẫn trước đó vài ngày cùng Tạ Tuệ Lan, lại lập công, được danh tiếng, cầm chiến tích, mình liều mạng cứu tử nhất sinh như vậy, thứ lấy được rất đáng giá.

Đúng rồi, sao không thấy Tạ tỷ tới thăm anh em ?

Đồng Học Bàn dụi dụi tàn thuốc, gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan.

Reng reng reng, vừa vang ba tiếng, điện thoại đã bị cúp.

Đồng Học Bàn phiền muộn a, từ sau khi hần lên được chức phó xứ, đã bao nhiêu lâu không ai dám cúp điện thoại của hần? Trời ạ, buổi sáng còn nói nếu có thể sống đi ra sang năm sẽ kết hôn với mình, còn nói gì kiếp sau gả ỳnh, kiếp sau sau nữa cũng gả ỳnh, hay đấy, trong nháy mắt đã không giữ lời. Đồng Học Bàn suy nghĩ có chút ích kỷ, sau đó lại tự an ủi mình một chút, chuyện đánh bom gây ồn ào lớn như vậy, Tạ Tuệ Lan khẳng định còn ở bên kia xử lý ảnh hưởng sau đó, đại khái không thoát thân ra được.

Trời đã rất rất tối rồi.

Đêm dài chẳng biết làm gì, Đồng Học Bàn rất buồn chán, lại gọi điện thoại cho Cù Vân Huyền.

Điện thoại vừa chuyển, Huyền di hình như là ở bên ngoài, trong điện thoại có thể nghe rõ ràng tiếng giày cao gót của Cù Vân Huyền nện xuống đất, còn có tiếng động cơ ô tô thoáng qua.

Đồng Học Bàn nói: ”Em vừa tan tầm à? Sao muộn như thế?”

”Ừm.”

”Đừng quá mệt mỏi mình, sau này tan tầm sớm một chút, buổi tối cũng không an toàn.”

”Ừm.”

Đồng Học Bàn nghe ra chút không thích hợp, ”Huyền di, làm sao vậy?”

Tiếng nói của Cù Vân Huyền mang theo cổ oán khí nồng đậm, ”Không có gì, cúp máy.”

”Đừng vội, đừng vội, xảy ra chuyện gì nhi, nhanh chóng nói với anh một chút.” Đồng Học Bàn sốt ruột nói.

Bên kia im lặng vài giây, ”Có người nói với em, anh ở huyện Duyên Đài còn có một người bạn gái, có phải là sự thật?”

Đồng Học Bàn vừa nghe liền kinh ngạc, ”Trời đất, ai thiếu đạo đức như thế, cái này không phải gây xích mích quan hệ của hai ta sao, cái này ai nói với em?” Hình như nghĩ tới cái gì, Đồng Học Bàn sắc mặt trắng nhợt, ”Có phải là một người tên là Ngụy Nam không ? Mẹ kiếp! Cái này còn không chịu dứt! Huyền di,

em làm sao nhận thức hẳn?” Bắt đầu từ cái ngày cùng Tạ Tuệ Lan gây lộn, Đồng Học Bản đã nghi ngờ bên Huyền di khẳng định cũng xảy ra chuyện, không ngờ lại tới nhanh như vậy.

”Anh đã nói không có chuyện này mà.”

”Huyền di, anh cái kia, thật ra. . .”

”Em hỏi anh hẳn nói có phải là sự thật không ?”

Dù sao tới cũng phải tới, Đồng Học Bản làm vẻ mặt cầu xin nói: ”Không khác biệt lắm. . . Phải.”

Điện thoại im lặng xuống, một giây đồng hồ, hai giây, títt títt, điện thoại đã bị cúp.

Đồng Học Bản nóng nảy, vội vã gọi trở lại, nhưng gọi ba bốn lần cũng không có ai nghe cả, cuối cùng Cù Vân Huyền thẳng thắn tắt điện thoại, căn bản không gọi được. Một sóng vừa ổn, sóng sau lại nổi, Đồng Học Bản trầm nghĩ một câu xong đời, cái này đã làm Huyền di giận tức, lập tức, nghĩ đến Ngụy Nam gây xích mích Tạ tỷ lại gây xích mích Huyền di, Đồng Học Bản vỗ mạnh gối đầu, đã bắt đầu hận hẳn ta đến tận xương tủy!

Bất quá cũng là mình gieo gió gặt bão.

Hiện tại làm sao bây giờ? Quay về kinh tìm Huyền di giải thích? Nhưng giải thích cái gì!

Đồng Học Bản như kiến bò trên chảo nóng, khó chịu, vật vờ, trong lòng gấp đến độ sắp điên rồi, cuối cùng, hẳn ngồi dậy từ trên giường một chút, không được, cho dù Cù Vân Huyền không tha thứ mình, vậy cũng phải giải thích, nếu không mình sẽ hối hận cả đời.

Ai biết lúc này, cánh cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Cù Vân Huyền thình lình đứng ở cửa!

Đồng Học Bản mở to hai mắt nhìn, ”Huyền di, sao em lại tới đây? A? Anh gọi điện thoại thì em ngay dưới lầu?”

Vốn dĩ Cù Vân Huyền tính tình cực kỳ nhu hòa, giờ này khắc này khuôn mặt rất bình tĩnh, không có nói gì cũng không đóng cửa lại, đi vào phòng bệnh đứng ở đằng kia.

Đồng Học Bản mau chóng nói: ”Em trước tiên hãy nghe anh nói, chờ anh nói xong em hãy mắng anh, chuyện tình là như thế này, lúc trước hai ta còn ở kinh thành, tôi không phải đã nói muốn làm người yêu với em sao, khi đó em cũng không nói một lời chắc chắn, đương nhiên, anh không phải trách em, nói đúng là chuyện này, sau lại anh gặp phải Tạ tỷ, trong nhà cô ấy lúc đó buộc cô ấy đính hôn kết hôn gì đó, Tạ tỷ không đồng ý, liền đem anh đẩy ra cửa một chút, nói anh là bạn trai của cô ấy, sau đó lại. . .” Đồng Học Bản rất sợ Huyền di không nói hai lời rồi đi, nên dùng tốc độ nhanh nhất nói ra chuyện của hai người.

Cù Vân Huyền không nói một lời.

Đồng Học Bản thở dài, ”Đại khái là như thế này, anh biết anh có lỗi với hai người, anh, ài, là anh không phải thứ tốt, anh không phải người.”

Cù Vân Huyền nhếch miệng, hơi nghiêng đầu, lau lau lệ trên khóe mắt.

”A.” Đồng Học Bản vội vàng nhảy xuống giường, đi qua kéo tay cô, ”Đừng khóc đừng khóc, ngàn sai vạn sai đều là anh sai, em, em hay là hãy đánh anh đi.”

Cù Vân Huyền cắn răng một cái, vung lên cho cái tát đánh về hướng mặt của hắn.

Đồng Học Bản nhe răng nhắm mắt, nhưng đợi nửa ngày trên mặt cũng không truyền đến cảm giác đau đớn.

Tay của Cù Vân Huyền dừng ở giữa không trung, muốn đánh hắn, nhưng cuối cùng cũng không hạ xuống được, cô ấy vung tay, lại lau vài giọt nước mắt.

Đêm qua, Cù Vân Huyền tròn cả một đêm không cảm thấy buồn ngủ, trong đầu tất cả đều là những lời mà Ngụy Nam nói với cô trước đó trong điện thoại, Ngụy Nam đã từng đến tham gia hội bán đấu giá của công ty đấu giá Vân Đức, một tháng trước đây hai người đã quen biết, nhưng quan hệ còn chưa tính là thân, Cù Vân Huyền lúc đầu không muốn coi những lời này là gì cả, nhưng cô ấy cũng biết không có lửa làm sao có

khỏi, Ngụy Nam sẽ không vô duyên vô cớ nói những cái này, cho nên buổi tối ngày hôm nay, Cù Vân Huyền tâm phiền ý loạn lái xe tới huyện Duyên Đài, muốn từ trong miệng Tiểu Bân tự mình kiểm chứng, ai ngờ chuyện đúng là sự thật, lần này, cả người Cù Vân Huyền dường như sụp đổ.

Đồng Học Bân cực kỳ đau lòng, "Đừng như vậy, em như vậy quả thật còn khó chịu hơn so với muốn mạng của anh."

"Anh còn biết khó chịu? Anh còn biết khó chịu?"

"Anh đương nhiên đã biết, anh, ài. . ."

Đồng Học Bân cũng không biết nên nói như thế nào, đều rất muốn nhảy từ trên lầu nhảy xuống cho xong hết mọi chuyện, hắt liều mạng dỗ ngọt Huyền di, trong lòng suy nghĩ nên làm thế nào cho phải, Tạ tử và Huyền di hai người mình đều luyến tiếc, nhưng không thể bỏ được thì nên làm sao bây giờ, cái này cũng không phải xã cũ hội, giấy hôn thú chỉ có thể cùng một người nhận, chết tiệt, sao mình lại khốn nạn như thế! Đồng Học Bân đều hận trên người của mình! Bình tĩnh mà xem xét, tình cảm của Đồng Học Bân đối với Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền đều rất thật, cho nên lúc này mới thống khổ vạn phần, Huyền di nhà mình cùng Tạ tử cùng một chỗ, Đồng Học Bân không tiếp thụ được, Tạ tử nhà mình và Huyền di cùng một chỗ, Đồng Học Bân cũng không tiếp thụ được, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nếu như Huyền di đánh mình vài cái tát, Đồng Học Bân còn có thể sống khá giả chút.

Nhưng Cù Vân Huyền trời sinh tính cũng là ôn nhu như vậy, cho dù là như bây giờ, cũng không ra tay với mình, cũng không mắng mình, cái này khiến cho Đồng Học Bân càng khó bị.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng bệnh lại mở cách một tiếng!

Đồng Học Bân nhìn đi qua, trên mặt nhất thời kinh ngạc, Tạ tử tự nhiên tới!

Lúc vào Tạ Tuệ Lan vừa thấy Đồng Học Bân đang dỗ ngọt một người phụ nữ rất đẹp nhân, trông mắt cô ấy hơi nheo lại, một chút liền nhận ra, người này chính là "Huyền di" trên ảnh chụp, Tạ Tuệ Lan không nhanh không chậm đóng cánh cửa, cười cười, "Ồ, tôi đây là quấy rối hai người sao?"

Đồng Học Bân vẻ mặt đau khổ nói: "Tạ tử."

Vừa nghe tên này, Cù Vân Huyền sắc mặt hơi đổi.

Tạ Tuệ Lan cười ha ha vươn tay, tự giới thiệu nói: "Tạ Tuệ Lan, bạn trai của Tiểu Bân."

Nghe vậy, Cù Vân Huyền lập tức thay đổi một biểu tình, không chút thoái nhượng nắm tay cô ấy, "Cù Vân Huyền, người yêu của Tiểu Bân."

"Ha ha, cái này thật đúng là trùng hợp." Tạ Tuệ Lan cười nói: "Cô cũng là người yêu của hắn? Sao tôi không nghe nói qua?"

Cù Vân Huyền mặt lạnh vô tình nói: "Tôi cũng không nghe nói qua cô."

Mùi thuốc súng nhất thời lan tràn ở trong phòng!

Tạ Tuệ Lan không nhìn Cù Vân Huyền, quay đầu nhìn Đồng Học Bân một cái, cười tủm tỉm nói: "Tiểu Bân, đây là chuyện gì vậy, nói với em một chút, có được hay không?"

Đồng Học Bân trên trán có chút mồ hôi, biết Tạ tử là cố ý, chuyện của Huyền di cô ấy đã sớm biết.

Cù Vân Huyền cũng nhìn về phía Đồng Học Bân, "Tiểu Bân, vị này sao cũng tự xưng là bạn gái của anh? Cũng nói với em một chút, được không?"

Đồng Học Bân ấp úng, trong lòng khổ gần muốn chết, Tạ tử và Huyền di đều là người mà hắn thích, hiện tại hai người đứng cùng một chỗ, Đồng Học Bân chỉ cảm thấy trời đất có chút quay cuồng, loạn thành một cục, nói cũng không được, không nói lời nào cũng không được, cực kỳ khó chịu.

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn không chớp mắt, khóe môi lộ nụ cười yếu ớt, "Chúng ta không phải nói rồi sao, sang năm tìm một ngày tốt kết hôn mà."

Đồng Học Bân nói: "Anh cái kia. . ."

Cù Vân Huyền hơi trầm xuống, cũng nói: "Tiểu Bân, chúng ta không phải nói năm nay muốn đứa nhỏ sao?" Ai nói Huyền di không biết nói dối, đây là cái gì đây!

Tạ Tuệ Lan ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ồ, hai người phát triển thật ra rất nhanh, đều suy nghĩ đến đứa nhỏ rồi?"

Cù Vân Huyền thản nhiên nói: "Các người phát triển cũng không chậm a, nhớ thương đến giấy hôn thú à?"

Đồng Học Bân nghe mà kinh hồn khiếp đảm, nhanh chóng nói: "Tạ tử, Huyền di, bớt tranh cãi, đều bớt tranh cãi."

"Em cũng không muốn nhiều lời." Tạ Tuệ Lan tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống, nhếch chân bắt chéo nhìn Cù Vân Huyền, mỉm cười nói: "Nhưng anh phải giải thích tình huống hiện cho em, Tiểu Bân, cha mẹ em anh cũng đã gặp, ấn tượng của bọn họ đối với anh rất không tồi, mẹ của anh em cũng đã thấy, ấn tượng của lão nhân gia với em cũng rất tốt, ha ha, hai chúng ta hiện tại tựa hồ còn thiếu một giấy kết hôn phải không, nhưng sao lại đột nhiên nhảy ra một hồ ly tinh?" Cái này cũng là mở to mắt nói dối, ấn tượng Tạ lão và Hàn phu nhân đối với Đồng Học Bân rất là bình thường.

Đồng Học Bân, "Anh cái này. . ."

Cù Vân Huyền một bước cũng không lùi nói: "Tiểu Bân, chị Loan thừa nhận quan hệ của hai người? Sao em không nghe nói? Em chỉ biết ba mẹ em sớm đem anh là con rể rồi, anh đừng nói cho em biết anh hiện tại muốn đổi ý?"

Tạ Tuệ Lan cười dài nói: "Tiểu Bân, lão gia tử nhà em cũng sớm đem anh làm cháu rể rồi, loại thời điểm này anh không cảm thấy phải nói chút gì sao?"

Cô một câu tôi một câu, làm Đồng Học Bân sắp bị bức điên rồi.

Cù Vân Huyền bỗng nhiên kéo tay của Đồng Học Bân, túm lấy hán ngồi ở trên giường bệnh, khẽ cắn môi nói: "Em biết anh là bị hồ ly tinh che mờ con mắt, chuyện này em không trách anh, chỉ cần anh sau này đoạn tuyệt lui tới cùng hồ ly tinh này, đoạn tuyệt tất cả quan hệ, em coi như chuyện này chưa bao giờ phát sinh, trước đây thế nào, sau này chúng ta cũng thế ấy, em cam đoan không truy cứu, cam đoan vẫn đối với anh giống như trước."

Tạ Tuệ Lan nheo mắt, cũng nói: "Tiểu Bân, tuổi anh còn nhỏ, không chịu được mê hoặc của hồ ly tinh, em cũng không trách anh, chỉ cần sau này anh toàn tâm toàn ý với em, giống như buổi sáng em nói qua, anh đã từng làm bao nhiêu chuyện có lỗi với em em cũng đều tha thứ cho anh, chúng ta vẫn tiếp tục với nhau giống như trước, anh có chịu không?"

Cù Vân Huyền: "Tiểu Bân."

Tạ Tuệ Lan: "Tiểu Bân."

Đồng Học Bân trong miệng cười khổ không thôi: "Anh. . . Thật không biết."

Tạ Tuệ Lan đem mặt trầm xuống, "Nếu như không được thì anh chọn một người đi!"

Cù Vân Huyền trên mặt cũng không để nhìn lắm, "Với cô ấy hay là theo em! Ngày hôm nay anh cho em một câu nói thống khoái!"

Đồng Học Bân trong lòng rõ ràng, hai người mặc dù đều nói sẽ làm như chuyện gì cũng không phát sinh hoặc là tha thứ cho anh, nhưng trên thực tế, loại tội ác tày trời này sao có thể tha thứ đơn giản, cho dù mình chọn ai, sau này khẳng định cũng sẽ bị làm khó dễ, thậm chí người kia cũng bị mình đắc tội không nhỏ, đây đều là nói cũng không cần nói, nhưng nếu như Đồng Học Bân bây giờ còn nói hai người đều thích, còn nói hai người đều muốn, vậy tất nhiên sẽ đắc tội với cả hai bên, cái này cũng là nói cũng không cần nói.

Làm sao mà chọn đây?

Căn bản con mẹ nó không có cách nào chọn được!

Đồng Học Bân biết Huyền di nhẹ dạ, liền nhe răng trợn mắt giả bệnh, ôm ngực giả dạng làm ra vẻ đau đớn muốn chết, thở hổn hển từng ngụm, "Cái này ... cái này ... hay là có thể dời lại vài ngày đi."

Tạ Tuệ Lan cũng không lọt vào cái bẫy này của hắn, "Anh nghĩ có thể kéo dài vài ngày? Một ngày? Hai ngày? Cái này có ý nghĩa sao? Còn không bằng ngày hôm nay nói rõ ràng, em nghĩ Cù tiểu thư cũng là nghĩ như vậy phải không?"

Cù Vân Huyền nhìn con mắt của Đồng Học Bàn, "Anh thích em hay là thích cô ấy?"

Đồng Học Bàn giả bộ không nổi nữa, bắt đầu dĩ vãng, không nói chuyện.

Tạ Tuệ Lan nói: "Tiểu Bàn, nếu như anh nói muốn cùng Cù tiểu thư, Tạ Tuệ Lan em không nói hai lời quay đầu đi."

Nghe cô ấy có chút tư thế uy hiếp, Cù Vân Huyền cau mày, cũng nói: "Tiểu Bàn, nếu như anh nói thích cô ấy, vậy em lập tức trở lại kinh thành, đời này cũng sẽ không trở lại quấy rối các người!"

Tạ Tuệ Lan cười nhìn cô ấy, "Cù tiểu thư nói mạnh miệng vậy?"

Cù Vân Huyền nhìn nhìn cô ấy, Không thể sánh bằng Tạ tiểu thư được."

"Tiểu Bàn." Tạ Tuệ Lan nói: "Nên nói gì đi?"

Cù Vân Huyền nhếch miệng, "Anh nói đi trong hai người anh thích ai."

Đồng Học Bàn là càng ngày càng gấp, càng ngày càng khổ, hắn cũng rõ ràng hiện tại là lúc nên làm ra lựa chọn, chuyện này kéo dài được một lúc không kéo dài được một đời, nếu không cho tới cuối cùng một người hắn cũng không cưới được, nhưng chọn ai? Hắn hiện tại đã thương Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền rất sâu, làm sao nhẫn tâm khiến cho hai nàng khó chịu, bản thân cái này cũng là một chuyện rất là rối rắm như con mằm, hai bên trái phải đều không được!

Tạ Tuệ Lan hí mắt, "Nghĩ được rồi sao?"

Cù Vân Huyền nhìn hắn, "Rốt cuộc thích ai?"

Đồng Học Bàn đã ghen khuất đến nỗi sắp phát nổ rồi, chọn Huyền đi không được, chọn Tạ tỷ không được, chọn hai người cũng không được, cái này căn bản là không có đường sống, Đồng Học Bàn cũng là hận mình đến điên rồi, thẳng thắn quăng ngã luôn vậy, hắn lớn tiếng nói, "Hai người tôi ai cũng không thích! Được rồi chứ!"

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười, "Đây là anh nói?"

Cù Vân Huyền biểu tình có chút xấu xí, "Tiểu Bàn, anh đừng hối hận!"

Đồng Học Bàn nói: "Tôi rõ ràng, hai người ngoài miệng tuy rằng tranh nhau, trong lòng đều giận tôi đến chết, hận tôi hận đến nghiến răng, tôi biết tôi không phải thứ tốt, không xứng với hai người, tôi cũng không làm lỗi hai người, chúng ta sau này đường ai nấy đi, cầu ai nấy bước, hai người cũng đừng lãng phí thời gian trên người của tôi, không cần đâu, đừng nói các người, hiện tại tôi cũng đều hận không thể một tát vỗ chết mình." Thở hổn hển hai hơi, Đồng Học Bàn ngoan: "Cứ như vậy đi!"

Tạ Tuệ Lan thở ra một hơi, "Tiểu Đồng, anh đã nghĩ rõ ràng?"

"Tôi cái này không phải nói giận, đã nghĩ rõ ràng!" Đồng Học Bàn nói: "Hai người đều đi đi, tôi thật sự không xứng với các người, đây là lời nói thật!"

Nếu không có cách nào cùng hai người một chỗ, vậy ai cũng không chọn ... đây là quyết định của Đồng Học Bàn!

Tạ Tuệ Lan gật đầu, đứng lên đi ra ngoài.

Cù Vân Huyền cũng đồng dạng như vậy.

Nói ra cái lời rất trái lương tâm này xong, đầu óc Đồng Học Bàn bỗng nhiên nhất thời choáng váng, chỉ cảm thấy giữa phòng bệnh một mảnh trời đất quay cuồng, ngay cả hô hấp cũng vô cùng thống khổ, cái cảm giác thở không nổi cũng chẳng hơn gì cái này, bóng lưng của Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền dần dần vẩn vơ, căn bản thấy không rõ, Đồng Học Bàn dưới chân hơi nghiêng, thân thể trực tiếp ngã xuống!

"Tiểu Bàn!"

"Tiểu Bản anh làm sao vậy?"

Bên tai truyền đến tiếng hô lo lắng của Cù Vân Huyền và Tạ Tuệ Lan.

"Gọi bác sĩ! Mau gọi bác sĩ!"

"Người đâu mau tới! Người!"

Sau một khắc, Đồng Học Bản cái gì cũng không biết.

261. Chương 261: Bệnh Không Dậy Nỗi!

Buổi tối, tám giờ.

Bệnh viện nhân dân huyện, mấy bác sĩ và mấy người y tá trực ca đêm ôm thiết bị nhanh chóng chạy tiến phòng bệnh của Đồng Học Bản. Đồng Học Bản vẻ mặt tái nhợt đang nằm trên mặt đất, đã sớm bất tỉnh nhân sự, Tạ Tuệ Lan ngồi xổm bên cạnh hắn bình tĩnh nghiêm mặt, biểu tình không dễ coi cho lắm, nắm tay chặt lại, một câu cũng nói không nên lời. Cù Vân Huyền thì vẻ mặt vội vàng xúc động nắm một tay của Đồng Học Bản, ngoài miệng không ngừng nói với, an ủi hắn nói không có việc gì, khẳng định sẽ khỏe lên.

"Người nhà tránh một chút!"

Bác sĩ ngồi chồm hóm xuống, nói: "Nhịp tim đập, huyết áp!"

Một y tá nói: "Huyết áp 40-70.", Một người mặc đồ áo trắng nói: "Tim đập 45, hô hấp yếu ớt."

Bác sĩ quyết định thật nhanh: "Hô hấp cơ, đưa đến phòng cấp cứu, lập tức gọi điện thoại cho Dương chủ nhiệm, nhanh!", Cù Vân Huyền vội la lên: "Bác sĩ, Tiểu Bản không có việc gì chứ? Không có việc gì chứ?", bác sĩ không rảnh nói nhiều với Cù Vân Huyền, vừa chỉ huy người đem Đồng Học Bản lên trên giường, áp dụng biện pháp cấp cứu tạm thời, sau đó mới quay đầu lại nói rất nhanh: "Huyết áp và nhịp tim đập đều quá thấp, tình huống không khả quan, cô mau chóng thông báo người nhà bệnh nhân, chúng tôi sẽ tận lực cứu giúp." Dứt lời, cũng không để ý sắc mặt trắng nhợt của Cù Vân Huyền, bác sĩ và mấy người y tá cùng nhau đẩy giường bệnh chạy ra bên ngoài, vào phòng cấp cứu. Cù Vân Huyền vội vã theo sau, Tạ Tuệ Lan cũng theo sát sau.

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Mười lăm phút. . .

Bên ngoài phòng cấp cứu.

Cù Vân Huyền ngồi ở trên ghế nhựa gấp gấp lo lắng, "Tiểu Bản không có việc gì, nhất định không có việc gì."

"Mạng của tên nhóc đó đều lớn hơn so với ai khác!" Tạ Tuệ Lan ngồi bên cạnh con mắt hơi nhắm lại, "Khẳng định không có việc gì!"

Cù Vân Huyền nói: "Đúng vậy, đúng vậy, không có việc gì.", bất quá ai cũng đều nghe ra được, hai người đều có chút tự an ủi mình, thời gian cấp cứu càng ngày càng lâu, sắc mặt của Cù Vân Huyền và Tạ Tuệ Lan cũng càng thêm phiền, Tạ Tuệ Lan đứng lên khỏi ghế, mang giày cao gót đi tới đi lui trong hành lang, Cù Vân Huyền đưa tay lên đầu, một hồi thì lau vài giọt nước mắt, một hồi thì chạy đi đến cửa phòng cấp cứu mà nhìn vào trong.

Cạch, cánh cửa đột nhiên mở, đi ra một người bác sĩ!

Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền lập tức đi đến đón, "Bác sĩ, Tiểu Bản thế nào?", Tạ Tuệ Lan cường thế nói: "Đồng Học Bản tỉnh hay chưa?", Người bác sĩ kia nhận thức Tạ huyện trưởng, thở dài, "Tạm thời còn chưa."

"Vẫn chưa? Ông nhìn đồng hồ cho tôi đi! Lúc này đã kéo dài bao lâu rồi?", Tạ Tuệ Lan phát hỏa.

Bác sĩ kiên trì nói: "Tạ huyện trưởng, Đồng cục trưởng tuy rằng không có ngoại thương rõ ràng, xét nghiệm máu cũng không có dị thường, nhưng tình huống rất nguy hiểm, vài phút trước, tim bệnh nhân đã từng ngừng đập một lần, cho nên. . . Dương chủ nhiệm đang ở bên trong đem hết toàn lực cứu giúp, chúng tôi sẽ nỗ lực lớn nhất cứu tỉnh Đồng cục trưởng."

Nghe lời này, thân thể Cù Vân Huyền và Tạ Tuệ Lan đều là nhoáng lên!

Trái tim? Ngừng đập? Tại sao có thể như vậy? ?

Sau đó, bác sĩ thở dài lấy ra một phần thông báo, "Ai là người nhà bệnh nhân?", Cù Vân Huyền nói: "Mẹ của Tiểu Bân thân thể không tốt, chúng tôi không dám thông báo bà ấy, có chuyện gì ông nói với tôi đi."

Bác sĩ đưa qua một phần thư thông báo bệnh tình nguy kịch, "Thông báo một chút với người nhà Đồng cục trưởng, cần ký tên một chút.", thấy thư thông báo bệnh tình nguy kịch, Cù Vân Huyền choáng váng, hai chân lão đảo, suýt chút nữa ngã xuống, cũng may Tạ Tuệ Lan đã đỡ cô ấy.

Cù Vân Huyền môi run run : "Tiểu Bân hử... Không được?"

"Bình tĩnh một chút." Tạ Tuệ Lan hít vào một hơi, "Đưa thư thông báo bệnh tình nguy kịch không có nghĩa là sẽ chết!"

Lúc này, lão viện trưởng và một phó viện trưởng cùng một chủ nhiệm của bệnh viện nhân dân huyện vội vã từ xa xa hàng lang chạy tới, nghe được Đồng cục trưởng đột nhiên té xỉu, nghe được Tạ huyện trưởng đã ở bệnh viện, mấy người lãnh đạo chỉ biết chuyện quá khẩn cấp, lão viện trưởng lúc đầu đã sớm ngủ lập tức mang theo người chạy tới, Đồng cục trưởng sáng sớm vừa lập được đại công, nếu như xảy ra chuyện gì tại bệnh viện bọn họ, bọn họ cũng khó lòng tránh nạn.

"Tạ huyện trưởng!"

"Huyện trưởng!"

Mấy người lãnh đạo cung kính đứng ở bên cạnh Tạ Tuệ Lan.

Lão viện trưởng lập tức đi tới gần bác sĩ phụ trách hỏi thăm tình huống của Đồng cục trưởng, nghe xong, ông biến sắc, trong lòng cũng nóng nảy.

Cù Vân Huyền đã sắp điên rồi, đẩy bác sĩ ra muốn xông vào phòng cấp cứu, lại bị người ngăn ở bên ngoài. Tạ Tuệ Lan bình tĩnh hơn so với cô ấy một ít, đem thư thông báo bệnh tình nguy kịch ném vào lão viện trưởng : "Đừng để cho tôi thấy thứ này! Tôi mặc kệ các người dùng biện pháp gì! Mặc kệ trả giá bao nhiêu! Cũng phải đem cứu Đồng cục trưởng trở về cho tôi! Nghe thấy không? Tiếp tục cứu! Tăng nhân thủ! Lập tức!", "Rõ ràng!", lão viện trưởng và một người chủ nhiệm tự mình ra trận, bước thong thả tiến vào phòng cấp cứu.

Bầu không khí ngoài phòng cấp cứu càng ngày càng động lại, không ai nói, trong hàng lang lặng ngắt như tờ.

Một phút đồng hồ trôi qua.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Mười phút trôi qua.

Bỗng dưng, cửa lớn của phòng cấp cứu mở ra, lão viện trưởng và Dương chủ nhiệm bọn họ đều đi ra.

Tạ Tuệ Lan ánh mắt căng thẳng, Cù Vân Huyền trái tim chột co lại, rất sợ nghe được cái gì mà "Chúng tôi đã cố gắng hết sức".

Dương chủ nhiệm khoảng hơn bốn mươi tuổi thở ra một hơi, nói: "Đồng cục trưởng tỉnh rồi, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm tính mạng."

Nghe vậy, tất cả mọi người thở phào một hơi, vạn hạnh, vạn hạnh. Lúc Đồng Học Bân bị đẩy ra, tựa hồ đang ngủ một giấc, bất quá sắc mặt còn có chút huyết sắc hơn trước đó. Cù Vân Huyền nước mắt rơi xuống liên tục, che cái miệng, lòng còn sợ hãi nhẹ nhàng nức nở, vừa rồi đã cô ấy rất sợ hãi. Tạ Tuệ Lan cũng thở phào một hơi, cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Bên bệnh viện kiến nghị cho Đồng cục trưởng nghỉ ngơi, đừng để người quá rầy. Tạ Tuệ Lan đã ra lệnh, mấy người tin tức linh thông đến đây thăm bệnh cũng bị cô ấy đuổi đi.

Không bao lâu, bác sĩ phụ trách Dương chủ nhiệm cau mày từ phòng làm việc đi ra, "Ai là người nhà bệnh nhân, đi theo tôi một chút." Sau đó cũng không quay đầu lại mà trở lại vào phòng. Cù Vân Huyền đang muốn lý giải một chút bệnh tình của Tiểu Bân, nên nhanh chóng đi theo vào, Tạ Tuệ Lan thấy thế, sau khi tùy tiện nói vài câu cùng lão viện trưởng, cũng đuổi theo, đóng cửa phòng làm việc lại. Trong phòng chỉ còn ba người bọn họ.

Dương chủ nhiệm nhìn Cù Vân Huyền, "Cô là người nhà?"

Vân Huyền lo lắng nói: "Tiểu Bân lần này làm sao vậy? Vì sao bệnh đột nhiên trở nên nghiêm trọng như thế?"

Dương chủ nhiệm một chút mặt mũi cũng không cho cô ấy, "Tôi còn muốn hỏi cô đây! Buổi chiều Đồng cục trưởng đưa tới bệnh viện còn không có trở ngại gì! Sao đột nhiên té xỉu?", Cù Vân Huyền biểu tình cứng đờ lại, "Lúc phát bệnh, hần. . . rất tức giận.", Dương chủ nhiệm trừng mắt một cái, "Tức giận? Cô chọc giận hần?", Cù Vân Huyền không lên tiếng. Tạ Tuệ Lan nghe được cau mày nói: "Chỉ là tức giận mà thôi, tạo thành khó thở? Trái tim ngừng đập?"

Dương chủ nhiệm khẳng định: "Đương nhiên, hơn nữa cái này có thể cũng là nguyên nhân bệnh chủ yếu, các người hần là lý giải thái độ làm người của Đồng cục trưởng hơn tôi, nhiệt tình, thiện lương, chính trực, vài lần dân chúng có nguy hiểm, không phải đều là Đồng cục trưởng động thân ra sao? Người như thế thường thường tâm rất nặng, coi mọi chuyện đều quan trọng, nếu như gặp phải chuyện luẩn quẩn gì trong lòng, gặp phải chuyện phiền lòng gì, sẽ luôn bức ép rất chặt, không nghĩ ra cũng sẽ tiếp tục nghĩ, khó chịu cũng sẽ tiếp tục nghĩ, loại tâm tình này thường thường sẽ dẫn đến rất nhiều bệnh cấp tính phát tác, cơ tim cứng lại, não xuất huyết, rất nhiều người bệnh đều là vì bị tức giận ra!", Tạ Tuệ Lan sắc mặt khê biến, "Nghiêm trọng như thế?"

Cù Vân Huyền nói: "Có thể lưu lại di chứng? Tiểu Bân trước đây cũng đâu có như vậy bao giờ!", Dương chủ nhiệm tức giận nói: "Trước đây không có không có nghĩa là sau này cũng không có, tôi không rõ ràng người nhà các người rốt cuộc là làm sao nữa? Bệnh nhân đã nằm viện, cô nói cô không có lòng chăm sóc thì thôi, cô còn chọc giận hần làm gì?" Trong vụ đất lở, một cô bé bị kẹt trong xe buýt, chính là cháu gái của Dương chủ nhiệm, đối với Đồng cục trưởng, Dương chủ nhiệm vô cùng cảm kích, cũng đem chuyện của Đồng cục trưởng trở thành chuyện của chính mình, cho nên lúc này mới nổi nóng như vậy!

Cù Vân Huyền khê cần môi, đuối lý không lên tiếng.

Vừa rồi Tạ Tuệ Lan cũng bức Đồng Học Bân vào đường cùng, lúc này, cũng là không nói một tiếng.

Dương chủ nhiệm nói: "Đồng cục trưởng mấy tháng nay làm không ít đại sự, tất cả mọi người biết, cam nguyện tiến vào trường học làm con tin, cứu học sinh và thầy cô bị bắt bên trong, dùng máu thịt để tiếp một người nhảy lầu, đất lở cũng không để ý an nguy bản thân liều mạng cứu giúp quần chúng mắc kẹt, còn mình suýt chút nữa đã chết, còn có buổi sáng nay đi phá bom, cuối cùng sau khi ra được, dư âm của bom thiếu chút nữa đã lấy mạng, cuối cùng lại lái xe đi bắt tội phạm, còn đụng xe với tên tội phạm ấy, đừng nói nhiều chuyện như vậy cùng một chỗ, lực độ tinh thần của người thường cho dù ngay cả một việc cũng đều không tiêu hóa được, cái này không thể nói là áp lực tinh thần đơn giản như vậy, đã bao nhiêu lần Đồng cục trưởng hầu như chết tại chỗ? Bao nhiêu lần tìm được đường sống trong chỗ chết? Đây là một câu áp lực có thể miêu tả được sao? Hiển nhiên không có khả năng, một lần rồi lại một lần tích lũy, loại dị dạng của áp lực tinh thần này hoàn toàn có thể khiến ột người suy sụp hoàn toàn." Tạ Tuệ Lan trầm ngâm chốc lát: "Đây là bệnh trên tâm lý?", "Phải, nhưng cũng không phải tất cả." Dương chủ nhiệm thở dài nói: "Đồng cục trưởng là làm việc quá vất vả, hơn nữa chưa khỏi hần, từ lần kia hai tay bị chấn thương nghiêm trọng phải nằm viện, đến sau đó lại là hai chân gãy xương, rồi đến bây giờ, ba tháng nay Đồng cục trưởng hầu như đều nằm viện dưỡng thương, chính hần có thể không cảm thấy cái gì, người ngoài có thể cũng nhìn không ra cái gì, nhưng phần thương tích này thật sự vẫn còn, trên thực tế theo tôi thấy, thân thể và tinh thần đồng thời chịu áp lực, tinh dưỡng nửa năm cũng không chắc có thể hoàn toàn khỏi được, nhưng người nhà mấy người tự nhiên còn chọc giận hần? ?", Cù Vân Huyền nói: "Vậy sau này Tiểu Bân còn có thể phát bệnh sao?", Dương chủ nhiệm lắc đầu, "Nói không chính xác, cứ quan sát tiếp, cũng may trái tim

không có bệnh biến.” Tạ Tuệ Lan nói: ”Vậy sau đó phải trị liệu thế nào?”, ”Tĩnh dưỡng, Đồng cực trường hiện tại cần nhất chính là tĩnh dưỡng, không thể sốt ruột, không thể tức giận, khiến cho hần thoải mái nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trên một năm, như vậy áp lực tinh thần mặt trái mới có thể chậm rãi hồi phục, ừm, tôi không phải bác sĩ tâm lý, phương án trị liệu cụ thể còn nhờ Lưu chủ nhiệm bên kia làm giúp.”

Đã là ban đêm mười hai giờ. Tạ Tuệ Lan đem người đuổi đi, trong hàng lang cũng vắng vẻ lên.

Trong phòng bệnh, không ít thiết bị kiểm tra xung quanh, tí tách vang lên, Đồng Học Bản nhắm mắt nằm ở trên giường bệnh, nặng nề ngủ đi, trên người có rất nhiều nhiều sợi dây to nhỏ, còn có máy kiểm tra ngay trên ngón tay. Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền đứng trong phòng bệnh, không nói được một lời nhìn lên giường bệnh.

Bỗng nhiên, Đồng Học Bản mí mắt giật giật, ngay sau đó thì mở ra.

Tạ Tuệ Lan tiến lên nói : ”Tĩnh?”, Cù Vân Huyền vội vàng đi tới :”Cảm giác thế nào? Khó chịu ở đâu thì nói với em?”

Đồng Học Bản mê man chớp chớp mắt, suy yếu vô lực nói: ”Anh bị sao vậy?”, một chút khí lực toàn thân cũng không có, tinh thần cũng vô cùng uể oải, loại cảm giác này vô cùng không tốt, hình như sắp chết vậy, Đồng Học Bản trong lòng trầm xuống, rõ ràng trước đó còn như trâu mà.

Cù Vân Huyền vuốt tay hần nói: ”Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Đồng Học Bản lông mi run lên, vô lực nói: ”Anh không phải là mắc bệnh nan y chứ?”, ”Không có.” Tạ Tuệ Lan cũng khom lưng vỗ vỗ mu bàn tay của hần : ”Đừng suy nghĩ bậy bạ, từ từ dưỡng bệnh, anh cũng là quá mệt mỏi, bác sĩ nói tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không sao.”

Đồng Học Bản không tin, ”Thật sự không phải bị ung thư?”

Cù Vân Huyền nói : ”Em thề, thật sự không có.” Cô ấy đem lời của bác sĩ nói với hần một lần.

Nghe xong, Đồng Học Bản thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nhất thời khổ sở lên, có thể Dương chủ nhiệm nói rất đúng, bất quá kích thích tinh thần của mình đâu chỉ là vài lần này? Lần kia trong trường học cứu thầy cô và học sinh, hần bị súng trên tay của tên tội phạm bắn chết không biết bao nhiêu lần, một lần rồi lại một lần mất mở trường trường nhìn đạn bay đến thân thể, tuy rằng biết rõ là sẽ không chết, nhưng loại kinh khủng và vô lực này cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng được, đến sau đó lại cứu người nam nhảy lầu, nhìn cánh tay mình lần lượt gãy rời, sau đó nữa là sự kiện đất lở, sự kiện bom hẹn giờ, Đồng Học Bản cũng đã trải qua vô số lần tử vong, đổi lại là người khác, sợ rằng đã sớm ngã bệnh, cũng là Đồng Học Bản dựa vào tâm hung ác trong lòng mà chống chọi đến bây giờ.

Bất quá lại nói tiếp, vẫn là chuyện kia tạo thành đả kích lớn nhất đối với hần.

Chuyện Tạ tỷ và Huyền di ồn ào với nhau, đã làm cho tinh thần của Đồng Học Bản bị kích thích rất lớn, hơn nữa cùng các loại tích lũy ác tính trước đây, lúc này mới bạo phát, hình như tất cả đều tan vỡ trong nháy mắt, ngay cả Đồng Học Bản cũng đều có chút trở tay không kịp, không ngờ rằng vậy tử vong liên tục đã đem tinh thần của mình trở nên hỗn loạn đến mức như vậy.

Đồng Học Bản liên tiếp thở dài.

Cù Vân Huyền ôn nhu trấn an nói: ”Đừng nghĩ loạn, bác sĩ nói đây là chuyện tốt, so với việc giữ một bom hẹn giờ trong người không biết khi nào phát tác, càng tích càng nhiều đến cuối cùng không chịu nổi, còn không bằng phát hiện sớm một ít, trị liệu sớm một ít, bệnh sau này cũng sẽ không sao nữa.”, Đồng Học Bản ừm một cái, ”Đừng nói với mẹ anh, anh sợ mẹ sốt ruột.”

”Em biết.” Cù Vân Huyền cẩn thận sờ sờ mặt của hần, ”Anh an tâm dưỡng bệnh là được, cái khác đều không cần phải xen vào.”

Tạ Tuệ Lan hỏi, ”Hiện tại cảm giác thế nào?”

Đồng Học Bản nói: ”Cũng không có gì, đầu có chút mơ hồ, có chút loạn.”, lúc này, Đồng Học Bản mới nhớ tới cảnh tượng trước lúc mình té xỉu, trong lòng nhất thời căng lại, tâm tình lập tức trở nên rất không tốt, hô hấp cũng gấp gấp một ít, hần mạnh mẽ tự đè ép cảm giác choáng váng trong đầu đang bành trướng ra,

nhìn Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền hai người, "Hai người trở về đi, một mình anh là được.", Cù Vân Huyền biểu tình bị kiềm hãm lại, "Một mình anh không được.", Đồng Học Bản nói: "Tôi không sao, em không phải muốn trở lại kinh thành sao?", "Em không đi, em ở đây với anh.", Cù Vân Huyền cầm tay hắn, nắm thật chặt, "Những lời buổi tối, em đều là nói giận mà thôi, trong lòng em chỉ có một mình anh, sao bỏ anh được, ngoan, bác sĩ nói anh không thể sốt ruột hay tức giận, đừng nghĩ nhiều như vậy, em không đi, đời này em đều ở bên cạnh anh, che chở anh, cho dù anh làm chuyện gì có lỗi với em, em cũng không tức giận, ngoan.", Đồng Học Bản bắt đắc dĩ nói: "Em đang dụ anh à?"

Cù Vân Huyền ôn nhu nói: "Em không dụ anh, cái này là nói thật tâm, thật sự không giận anh.", nói xong, cô đưa mắt nhìn Tạ Tuệ Lan, "Tạ tiểu thư, nơi này có tôi là được, cô bận công tác, trở về đi.", Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn cô ấy, "Tôi vì sao phải đi?", Cù Vân Huyền nói: "Cô ở đây cũng không làm gì, tôi chăm sóc Tiểu Bản là được."

Tạ Tuệ Lan hí mắt, "Cù tiểu thư, tôi thấy là cô nên trở về, Tiểu Bản vài lần bị thương đều là vì tôi, theo lý tôi nên ở lại chăm sóc cho hắn, có phải hay không?" Hai người lại bắt đầu đối chọi gay gắt.

Thấy hai người lại muốn cãi nhau, Đồng Học Bản lại muốn chết khó chịu, cảm giác hô hấp trở nên tắc trở.

Cù Vân Huyền hoảng sợ, vội vàng vỗ về trước ngực của Đồng Học Bản, giúp hắn thuận khí, "Em không nói không được sao? Đừng có gấp, không có việc gì, ngoan, không có việc gì.", Tạ Tuệ Lan cũng ngồi bên cạnh, ôn hòa nói: "Hai bọn em là nói chuyện, không cãi nhau.", Đồng Học Bản thở hổn hển hai hơi, suy yếu nói: "Nói thật đây, các người trở về đi, không cần phải quản anh, là anh có lỗi với hai người, tôi đã sớm không còn mặt mũi gặp hai người."

Tạ Tuệ Lan vuốt ve mái tóc rối bời trên trán thay cho Đồng Học Bản, "Nói cái gì ngốc nghếch vậy, không nói chuyện tình cảm có được hay không? Sau này em và Huyền di của anh cũng không ép anh, đến lúc đó nên làm sao thì để đến lúc đó tính, nhiệm vụ của anh hiện tại cũng là dưỡng bệnh cho tốt, ngàn vạn lần đừng có gấp, trên đời này chẳng hề có mấu chốt hay điểm quyết định gì cả, lời này không phải anh thường nói sao, anh đó, hiện tại coi như anh có hai người bạn gái, không cần nghĩ cái khác."

Đồng Học Bản cuống quýt lắc đầu, "Vậy sao được, một người anh còn không xứng, đừng nói là hai người."

Tạ Tuệ Lan dùng giày cao gót nhẹ nhàng đá giày của Cù Vân Huyền một chút.

Cù Vân Huyền chần chờ một chút, "Đừng nói xứng với không xứng nữa, Tạ tiểu thư nói ... em cũng đồng ý, anh trước hết là có hai người bạn gái, việc sau này hãy tính." Cái phản thư thông báo bệnh tình nguy kịch kia, hiện tại ngấm lại Cù Vân Huyền còn có chút kinh hồn khiếp đảm, cô ấy thật sự sợ Đồng Học Bản một mình luẩn quẩn trong lòng lại đổ bệnh, cho nên hiện tại cũng chỉ có thể làm như thế.

Đồng Học Bản: "Như vậy sao được, anh . . ."

Tạ Tuệ Lan ngắt lời nói: "Không nói cái này, có được hay không? Trước cứ như vậy đi."

Cù Vân Huyền nhẹ nhàng ừm một cái, "Em và Tạ tỷ của anh không ý kiến, anh còn già mồm cãi láo cái gì? Nhanh nghỉ ngơi đi, nhắm mắt lại ngủ một hồi, em và Tạ tỷ của anh sẽ ở chỗ này cùng anh, anh có chỗ khó chịu nào thì nói bọn em, đừng cố gắng chịu đựng, nghe thấy không?"

Đồng Học Bản biết hai người là vì muốn mình vui vẻ, không ỉn suy nghĩ lung tung sốt ruột bậy bạ, nếu không với tính cách của hai người đánh chết cũng không có khả năng nói ra cái gì mà hai người bạn gái, nghĩ tới đây, Đồng Học Bản trong lòng cảm động vô cùng!!

262. Chương 262: Chuyển Cơ Trên Tình Cảm

Ngày kế.

Sáng sớm, ánh mặt trời thoáng mang theo tình cảm ấm áp chiếu sáng phòng bệnh.

Đồng Học Bản mơ mơ màng màng nửa ngủ nửa tỉnh, bên tai truyền đến tiếng nói của nữ, âm thanh rất êm tai.

"Tôi cho người mua vài phần ăn sáng, cô ăn cái gì?" Là âm thanh của Tạ Tuệ Lan.

"Tôi uống sữa đậu nành và bánh quẩy, Tiểu Bân thích ăn bánh bao."

"Ừm, vậy một cái bánh bao hai bịch sữa đậu nành cộng thêm tứ cái bánh quẩy."

Âm thanh của giày cao gót dần dần đi xa, cửa mở ra, nghe được Tạ Tuệ Lan đang nói cái gì với một người y tá bên ngoài, không bao lâu, tiếng động của giày cao gót lại bước vào trong phòng bệnh. Bình thường bệnh viện chỉ để ý ba bữa ăn của bệnh nhân, người nhà người ta cũng mặc kệ, lại càng không sẽ giúp người ta xuống lầu mua đi, bất quá đương nhiên là đối với người bình thường mà nói, Tạ Tuệ Lan là huyện trưởng, người ta ước gì làm người chạy việc cho cô ấy.

Đồng Học Bân mở mắt, "Huyền di, Tạ tỷ, hai người sao dậy sớm vậy? Sao không ngủ tiếp?"

"Tỉnh rồi à?" Cù Vân Huyền lộ ra nụ cười cứng chiều, đưa tay xoa bóp mũi hần, "Vật nhỏ, ngày nào anh chưa khỏi bậy, em làm sao mà cảm thấy ngủ ngon được."

Tạ Tuệ Lan chậm rãi ngồi xuống giường, cười nói: "Ngày hôm nay cảm giác khá hơn chút nào không?"

Đồng Học Bân gật đầu, "Khá hơn, cảm ơn hai người, khổ cực."

"Khổ cực gì." Cù Vân Huyền cười cười, "Nếu như anh yêu thương em, hãy mau dưỡng bệnh cho tốt."

Đồng Học Bân nhìn vết đen trên hai vành mắt của cô ấy, nhất thời không kiên nhẫn nói: "Nói thật, hôm nay có lực hơn tốt qua, không có vấn đề gì lớn, Huyền di, em tìm một khách sạn ở trước đi, ngủ một giấc, Tạ tỷ, ban ngày em không phải còn đi làm sao, em cũng trở về ngủ một chút, đừng chậm trễ công tác, anh thật sự không có việc gì." Nói xong, Đồng Học Bân còn tỏ vẻ mạnh mẽ muốn chống dậy ngồi lên, chứng minh mình rất khỏe mạnh.

Cù Vân Huyền nhanh chóng đè hần lại, trừng mắt nhìn hần, "Tìm đánh phải không! Đừng nhúc nhích! Nằm nghỉ ngơi đi!"

Tạ Tuệ Lan cũng oán giận nói: "Cái này mà không có chuyện? Ngày hôm qua anh thiếu chút nữa hù chết bọn em, trong vòng ba tháng gửi hai lần thư thông báo bệnh tình nguy kịch, anh thật có năng lực!" Ngày hôm qua là một lần, thư thông báo bệnh tình nguy kịch lần trước là gửi về trong vụ đất lở của Huệ Điền Hương, Đồng Học Bân hôn mê vài ngày, khi đó cũng gửi thông báo bệnh tình nguy kịch.

Đồng Học Bân ngượng ngừng cười, rất ngượng ngừng.

Lúc này, một người y tá cầm vài phần bữa sáng gõ cửa vào, khẩn trương nói: "Tạ huyện trưởng, mua xong rồi."

"Ừ, cảm ơn cô." Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm tiếp nhận, nói sẽ trả tiền lại cho cô ấy.

Cù Vân Huyền nhanh hơn, lấy ra hai mươi đồng kín đáo đưa cho y tá, "Cảm ơn."

Y tá vội vàng xua tay, "Ngài quá khách khí." Đẩy qua lại một hồi, cuối cùng vẫn nhận tiền.

Sau hai phút, không đợi Đồng Học Bân bọn họ ăn xong, cô y tá đã trở về, cầm trong tay một hộp thuốc, là thuốc mà Đồng Học Bân sau khi ăn sáng phải uống, bác sĩ Dương chủ nhiệm cũng đến, nói về kế hoạch trị liệu và kết quả kiểm tra xét nghiệm của Đồng Học Bân ban ngày với Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền. Đối với việc Tạ huyện trưởng có thể ở bệnh viện chăm sóc cho Đồng Học Bân cả đêm, mọi người trong bệnh viện có chút bất ngờ, nhưng không quá kỳ quái, ai cũng biết ngày hôm qua Tiểu Đồng Học Bân liều mạng cứu mạng của Tạ huyện trưởng, Tạ huyện trưởng cảm kích trong lòng, thu xếp công chuyện chăm sóc cho hần cũng là đương nhiên.

Chờ phòng bệnh lần thứ hai thanh tịnh, ba người bắt đầu ăn điểm tâm.

Lúc này nhìn ra tính cách khác nhau rồi.

Cù Vân Huyền không tự mình ăn, mà là cầm cái bánh bao ở trong tay xé nhỏ ra, cẩn thận đút cho Đồng Học Bân, chờ hần ăn xong Cù Vân Huyền mới cười cười, cầm bánh quẩy đưa vào trong miệng, sau khi ăn uống đơn giản, cô ấy lại đỡ phía sau lưng Đồng Học Bân đút hần uống nước, sau đó mới ăn phần của mình. Mà Tạ Tuệ Lan thấy Đồng Học Bân có người chăm sóc rồi, liền đoan trang ngồi phía trước bàn, nhếch chân

bắt chéo, không dùng đũa gấp bánh quẩy bỏ vào miệng, mà là lấy dao cắt bánh quẩy thành một đoạn, cuối cùng mới ưu nhã gấp nó bỏ vào miệng, giống như đang ăn thịt bò.

Một người ôn nhu hiền lành, một người ung dung đoan trang, đều là tiểu mỹ nhân nhất đẳng cả.

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bàn nói: "Tạ tỷ, em nhanh chóng đi làm đi, đừng chậm trễ."

Tạ Tuệ Lan ừ một tiếng, "Nghe bác sĩ nói, từ từ nghỉ ngơi, tan tầm em sẽ đến thăm anh."

Đồng Học Bàn nói không cần, chủ yếu sợ cô ấy một ngày không ngủ cảm thấy chịu không nổi, hơn nữa ngày hôm qua Tạ tỷ cũng bị hoảng sợ không ít, nhưng Tạ Tuệ Lan không nói cái gì, khoát khoát tay, gọi điện thoại cho tài xế lão Hình, kêu ông ta lái xe qua bệnh viện nhân dân huyện đón cô ấy, sau đó đi xuống lầu.

"Tiểu Bàn, có đi vệ sinh không?"

"Ặc, không cần."

"Vậy uống nước?"

Đồng Học Bàn nhìn thần thái uể oải của cô ấy, kéo tay, "Huyền di, coi em mệt đến độ không mở được mắt, buổi tối hôm qua em đã không chợp mắt rồi, cái này được rồi, đừng làm ỉn mệt mỏi nữa, nhanh lên, bên kia không phải có giường xếp sao, em nhanh chóng nghỉ ngơi một hồi đi."

Cù Vân Huyền nói: "Em không sao."

Đồng Học Bàn mắt húng nói: "Huyền di, nghe anh một lần được không?"

Thấy hô hấp Tiểu Bàn lại nhanh, Cù Vân Huyền vội nói: "Được được, được được, em ngủ còn không được sao, anh đừng tức giận, ngoan, em đi ngủ đây." Giữa ba ngày, nói không chừng sẽ có ai đến, Cù Vân Huyền cũng không cởi quần áo, nằm lên giường xếp, kéo chăn đắp lên, ngược mặt nhìn đến hướng của Đồng Học Bàn dịu dàng nói: "Có khó chịu thì gọi em dậy, đúng rồi, rung chuông gọi y tá cũng được."

"Biết rồi, nhanh ngủ đi."

"Ừm, anh xem TV nha."

Qua hai phút, Đồng Học Bàn chỉ thấy hô hấp Huyền di càng ngày càng cân bằng, đã ngủ rất ngon.

Đồng Học Bàn lúc này mới yên tâm, kéo cánh tay vô lực cầm lấy điện thoại trên bàn, chui vào trong chăn, kéo chăn lên đỉnh đầu, sau đó nhỏ giọng gọi điện trong nhà, báo bình an với mẹ già, nhưng không dám nói mình nằm viện, lại gọi cho đám người Lương cục trưởng, nói có bệnh xin nghỉ, Lương Thành Bằng cũng nghe nói Tiểu Đồng cục trưởng đêm qua suýt nữa nguy kịch, kêu hẩn dưỡng bệnh, ngàn vạn lần đừng nóng vội xuất viện.

Chờ điện thoại gọi xong, Đồng Học Bàn cũng nhàn rồi.

Hẩn ở phòng bệnh một người, cũng là phòng bệnh tốt nhất bệnh viện nhân dân huyện, có tủ lạnh, có vi ba, còn có TV LCD 26 inch, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, Đồng Học Bàn cầm điều khiển từ xa mở TV, chuyển kênh liên tục, muốn tìm một chút tin tức xem có cái nào nói về vụ đánh bom hẹn giờ ngày hôm qua hay không. Bất quá có thể là chuyện này ảnh hưởng không tốt, bị cấp trên che, tin tức chỉ là nói giản đơn, quay vài hình ảnh cận cảnh của tòa nhà sau khi nổ, chút người phỏng vấn nhanh chóng hiện của Đồng Học Bàn, cái khác không có nói rõ ràng.

Cái này cũng bình thường, liên quan đến chuyện của lãnh đạo huyện, đương nhiên tương đối miễn cảm.

Không lâu sau, mẹ già có lẽ là thấy tin tức, mới biết xảy ra chuyện gì, lập tức gọi điện thoại tới hô to gọi nhỏ mắng chửi một lần, cuối cùng hung hăng quở trách Đồng Học Bàn một trận, Đồng Học Bàn không dám cãi lại, ừ ừ đáp lời, qua mười phút sau, Hàn Tinh mẹ của Tạ Tuệ Lan cũng gọi điện thoại tới, âm thanh có chút nghẹn ngào, nhiều lần biểu đạt lòng biết ơn với Đồng Học Bàn, cảm ơn hẩn cứu Tạ Tuệ Lan, không đợi Đồng Học Bàn nói cái gì, điện thoại đã đổi người, tự nhiên là thị ủy kinh thành Tạ Quốc Bang, chỉ nói hai chữ cảm ơn.

Đồng Học Bàn có chút vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói cái gì mà hẩn là.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn thở phào nhẹ nhõm, xem ra thu hoạch của chuyện lần này cũng không chỉ một chút như vậy.

Sắp tới buổi trưa, hai người y tá gõ cửa vào phòng, mang Đồng Học Bàn đi làm xét nghiệm làm kiểm tra, Đồng Học Bàn lập tức đem ngón tay dựng thẳng bên mép làm một động tác dừng lên tiếng, hai y tá vừa nhìn Cù Vân Huyền ngủ bên cạnh, liền rõ ràng, cố gắng đè thấp âm thanh, nhỏ giọng nói nói mấy câu cùng Đồng Học Bàn, sau đó đẩy một xe đẩy kéo hẳn đi chụp ảnh làm xét nghiệm, kết quả xét nghiệm đều bình thường.

Buổi tối hơn bảy giờ, Cù Vân Huyền mới tỉnh.

Cô ấy từ trên giường ngồi xuống, kinh ngạc nói: "Tiểu Bàn, mấy giờ rồi? Sao trời đã tối rồi?"

Đồng Học Bàn nói: "Sắp tám giờ, mệt nhọc thì ngủ thêm một chút."

Cù Vân Huyền che che miệng, nhanh chóng đứng lên phủ thêm một cái áo khoác, "Sao không gọi em, thật là, kết quả xét nghiệm ngày hôm nay thế nào?" Sau khi hỏi thăm, cô ấy đi tìm bác sĩ phụ trách của Tiểu Bàn, hỏi thăm một chút kế hoạch trị liệu và rất nhiều thứ kiêng kỵ, sau đó lặng lẽ ghi lại.

Tám giờ, Tạ Tuệ Lan tới.

Vào trong nói chuyện với Đồng Học Bàn một chút, Tạ Tuệ Lan thì và Cù Vân Huyền ra ngoài, "Thế nào?"

Đứng trong hành lang Cù Vân Huyền thấp giọng nói: "Cũng may, kết quả xét nghiệm không có dị thường, ngày hôm nay trạng thái tinh thần Tiểu Bàn cũng không sai."

Tạ Tuệ Lan nói: "Cần bao lâu mới có thể hồi phục?"

"Bác sĩ nói chỉ cần tâm tính bình ổn, hồi phục hẳn là rất nhanh." Cù Vân Huyền thở dài, nói: "Nhưng chỉ là hồi phục thân thể, bác sĩ tâm lý nói, loại áp lực tinh thần không phải ngày một ngày hai có thể khỏi hẳn, phải chậm rãi điều dưỡng, chậm rãi nghỉ ngơi, quan trọng nhất cũng là tinh thần không thể quá căng thẳng, không thể tức giận, không thể sốt ruột, chỉ cần cam đoan những cái này, hẳn là không cần lo lắng tái phát."

Tạ Tuệ Lan khẽ gật đầu, "Vậy không cho hẳn sốt ruột."

". . . Tôi biết." Cù Vân Huyền dứt lời, cùng Tạ Tuệ Lan một lần nữa trở về.

Đồng Học Bàn cảnh giác nói: "Hai người lén lút nói cái gì vậy?" Hẳn thật sự sợ mình mắc bệnh nan y, hẳn cũng chưa sống đủ.

Tạ Tuệ Lan hí mắt cười cười, trêu ghẹo nói: "Bọn em thương lượng chờ anh xuất viện xử lý anh thế nào, ha ha."

Đồng Học Bàn ặc một tiếng, "Xử lý thế nào?"

Đi tới, Tạ Tuệ Lan ngồi xuống trên giường, "Trước đem hai chân của anh đánh gãy, sau đó để anh ra đường tự sinh tự diệt, chủ ý này thế nào?"

Đồng Học Bàn mặt trắng lại.

Cù Vân Huyền vội vàng nói: "Đừng nghe Tạ tỷ của anh nói vậy, vừa rồi cô ấy hỏi thăm bệnh tình của anh, không nói cái gì khác."

Đồng Học Bàn vẻ mặt cầu xin nói: "Đánh gãy chân thì đánh gãy chân, hai người không đánh anh, trong lòng anh đều khó chịu."

"Sao còn nói cái này." Cù Vân Huyền hung hãn trừng mắt, "Anh còn trẻ, kết hôn và mấy chuyện khác còn chưa làm, chuyện này trước không nên nói ra, anh cũng đừng quá tự trách mình, lúc trước em với anh quen nhau, quả thật ó chút không rõ ràng, bên Tạ tiểu thư cũng có thái độ có chút mờ ám, chính anh lại hiểu lầm, không rõ ràng, cho nên việc này ba chúng ta đều có vấn đề, không phải lỗi của anh, hiểu không?"

Đồng Học Bàn không nghĩ như vậy, nhưng vẫn nhẹ nhàng ừm một cái.

Tạ Tuệ Lan cười nhìn Cù Vân Huyền, "Đúng rồi, còn không biết Cù tiểu thư là làm sinh ý gì."

Cù Vân Huyền hơi trầm ngâm, "Tôi cùng Tiểu Bân ở kinh thành mở công ty đấu giá, chủ yếu làm đấu giá đồ cổ, thật ra nói là hai chúng tôi, trên thực tế phần lớn tiền đều là Tiểu Bân kiếm, hắn có nhãn lực nhìn đồ cổ, cực thach cũng có nhãn lực, mạnh hơn chuyên gia trong công ty rất nhiều."

Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói: "Tên nhóc này, có bản lĩnh lắm."

Đồng Học Bân nghe mà đắc ý, nói: "Hai người bởi vì muốn dụ anh vui vẻ nên tặng bốc anh à, anh thật sự là cầu thị."

Cù Vân Huyền tức giận xoa bóp khuôn mặt của hắn, "Ngốc đồ, cho anh đắc ý."

"Anh đắc ý cái gì." Đồng Học Bân mắt tròn trắng.

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Hắn cũng không được khen nhiều, ha ha, cô càng khen hắn càng mạnh hơn."

Ngày hôm qua còn đao kiếm tứ tung, ngày hôm nay thì vui vẻ, Đồng Học Bân nhìn Cù Vân Huyền, nhìn Tạ Tuệ Lan, trong lòng thoải mái miễn bàn, cái này gọi là nhân họa đắc phúc, đổi lại ngày hôm qua, đánh chết Đồng Học Bân cũng sẽ không nghĩ Tạ tử và Huyền di có thể hòa khí như thế nói giỡn bên cạnh mình, đó là hình ảnh chỉ có thể xuất hiện trong mộng, nhìn nhìn, Đồng Học Bân cũng không muốn hồi phục, hắn hy vọng bệnh bình kéo dài mười năm hai mươi năm mới tốt.

"Xem TV nha, các người nói sao?"

"Được, xem tiết mục gì?"

"Tiểu Bân nói đi."

Thấy hai người đều ình quyết định, Đồng Học Bân hào khí ngàn vạn: ". . . Xem phim!"

Tạ Tuệ Lan mỉm cười, "Cũng đã đoán được anh sẽ nói như vậy, chờ em kiếm phim cho anh."

Cù Vân Huyền nói: "Có một kênh phim, bình thường hay chiếu phim nước ngoài, cũng không tệ lắm."

"Ừm, tìm được rồi." Tạ Tuệ Lan đem âm thanh TV mở lớn lên, "Xem đi, hình như là một phim khoa học viễn tưởng."

Tối buổi tối cũng không có trị liệu gì, Tạ Tuệ Lan đi đến cánh cửa phòng bệnh khóa trái lại, sau đó thoải mái ngồi ở phần trống bên cạnh Đồng Học Bân, sau đó dựa lưng vào đầu giường, Cù Vân Huyền vừa nhìn, cũng ngồi xuống bên kia Đồng Học Bân, cũng có tư thế như Tạ Tuệ Lan, trong tay cô ấy còn cầm một trái lựu, vừa lột vừa đút cho hắn ăn.

Một trái một phải hai tiểu mỹ nhân cùng nhau, Đồng Học Bân nghĩ mình hạnh phúc muốn chết.

Ngày hôm qua còn ở địa ngục, hôm nay đã vào thiên đường, biến hóa không thể hài lòng hơn được nữa.

Đồng Học Bân cắn răng một cái, tay trái từ bên trong chăn vươn tới, chậm rãi nắm tay của Huyền di, kéo bàn tay trắng nõn của cô ấy vào lòng bàn tay, Huyền di không nói cái gì, cũng cầm tay hắn. Thấy thế, Đồng Học Bân lại đem tay phải vươn tới, nắm lấy tay nhỏ của Tạ Tuệ Lan. Nắm tay một cái. Tạ Tuệ Lan cũng không nói chuyện, cười dài cũng nắm trở lại, ngón tay hơi cọ mu bàn tay của hắn.

Cù Vân Huyền đương nhiên thấy được Đồng Học Bân cũng nắm tay của Tạ Tuệ Lan, Tạ Tuệ Lan cũng nhìn thấy Cù Vân Huyền cũng bị Đồng Học Bân nắm tay, nhưng mà, hai người tựa hồ đều làm bộ không phát hiện, con mắt nhìn chằm chằm vào phim.

Cảm giác hạnh phúc của Đồng Học Bân tiếp tục tăng lên, lên lên lên, tới một trình độ không thể tưởng nổi.

Bất quá Đồng Học Bân cũng không ngốc, đương nhiên biết hai cô ấy là vì không muốn ình sốt ruột tức giận mới không có phản ứng gì cả, Đồng Học Bân không dám được một tắc lại muốn tiến một thước, nắm được một phút đồng hồ buông lỏng tay của hai người ra.

"Tạ tử, Huyền di."

"Ừm?" Tạ Tuệ Lan hơi nghiêng đầu.

Cù Vân Huyền cũng nhìn qua, "Chuyện gì?"

Đồng Học Bàn nói: "Có phải là sau này anh khỏi bệnh rồi, hai người lại tính sổ với nhau?"

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Tiểu tử anh thật ra rất thông minh."

"Sẽ không." Cù Vân Huyền lặng lẽ huých chân Tạ Tuệ Lan một chút, nói: "Sự tình từ nay về sau chúng ta ngồi cùng một chỗ từ từ thương lượng, rốt cuộc nên làm thế nào, sẽ không tính sổ với anh." Đưa tay vào tóc hắn, Cù Vân Huyền nhẹ nhàng xoa đầu cho hắn thả lỏng, "Không nên nghĩ nhiều như vậy, nghe lời."

Đồng Học Bàn chần chờ vài giây, rốt cục trình trọng nói: "Thật ra hai người không cần như vậy, thật không cần, anh không yếu đuối như vậy, sót ruột một chút liền đòi chết, ừm, chuyện của hôm qua là trùng hợp, sau này khẳng định sẽ không, cho nên. . . Cho nên hai người muốn thế nào thì thế đó đi, rời đi cũng tốt, mắng anh cũng được, tôi đều chịu được, thật sự không cần lo lắng, thật sự."

Cù Vân Huyền nhìn hắn, "Nếu như em đi, anh sẽ vui vẻ?"

Đồng Học Bàn nói: "Vậy thì không phải, nhưng nếu như em muốn đi, vậy. . ."

"Em nói muốn đi lúc nào?" Cù Vân Huyền cả giận: "Em đều bị anh làm ơ mơ hồ hồ, phương hướng đều không phân rõ, em đi được sao?" Da mặt Huyền đi luôn luôn không dày, rất ít nói loại lời tâm tình này, nói xong mặt cô ấy cũng không tự chủ đỏ lên một chút.

Đồng Học Bàn vội vàng nói: "Thế nhưng. . ."

Tạ Tuệ Lan lúc này cũng nói: "Ngày hôm qua em cũng có chút xúc động, hiện tại suy nghĩ một chút, chuyện đều đã xảy ra, tức giận có tác dụng gì? Vân Huyền vừa nói không sai, chuyện này tất cả mọi người có trách nhiệm, không phải vấn đề của một mình anh, so với cãi nhau ầm ĩ, còn không bằng hòa khí ngồi xuống từ từ nói chuyện, đây mới là biện pháp giải quyết vấn đề, đúng hay không?"

Đồng Học Bàn rất cảm động, "Tạ tỷ. . ."

Cù Vân Huyền xoa xoa đầu của hắn, "Việc này trong chốc lát nói không rõ ràng, trước tiên không nói, hiện tại em chỉ muốn anh được hài lòng được vui vẻ, chỉ cần anh thân thể khỏe mạnh, em đã vô cùng cao hứng, cái này tốt hơn so với cái khác, nếu như anh nghĩ cái này nghĩ cái kia, phiền tới phiền lui lại làm ra bệnh gì, em sớm muộn gì cũng bị anh hù chết." Nói xong, vành mắt cô ấy cũng đỏ lên, "Anh là đồ xấu, anh kêu em làm sao sống?"

"Huyền đi. . ."

Tạ Tuệ Lan cười cười, "Đừng nói diêm xấu, mạng của Tiểu Bàn đều lớn hơn người khác, tôi thấy, sống một trăm tuổi cũng không là vấn đề, ha ha."

Đồng Học Bàn thật sự bị Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền làm cảm động từ đầu đến chân, "Cảm ơn, hai người. . . Thật tốt."

Cù Vân Huyền nắm mũi hắn nhéo nhéo, "Hiện tại biết em tốt?"

"Xem phim đi." Tạ Tuệ Lan cầm tay của Đồng Học Bàn, nhẹ nhàng thưởng thức đầu ngón tay hắn, "Phim này em thấy không tồi, người ngoài hành tinh xâm lấn? Ha ha."

Cù Vân Huyền nở nụ cười, "Ừm, xem phim."

Đồng Học Bàn âm thầm hối hận trong lòng, ừ một tiếng, cũng không muốn hai cô ấy sót ruột, lộ vẻ mỉm cười cùng các nàng xem TV. Đồng Học Bàn trong lòng đã làm quyết định, tình huống hiện tại chỉ có thể đi từng bước nhìn từng bước, nhưng vô luận sau này thế nào, hắn cũng không thể làm chuyện có lỗi với Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền

263. Chương 263: Nhiệm Vụ Mới

Hơn mười ngày tĩnh dưỡng, Đồng Học Bàn rốt cục xuất viện.

Mấy ngày này được Cù Vân Huyền và của Tạ Tuệ Lan làm bạn và chăm sóc, trạng thái tinh thần của Đồng Học Bàn có thể thả lỏng lớn nhất, thần sắc khí sắc đều tốt hơn rất nhiều, mặc dù có nổi giận, hiện tại cũng

sẽ không xuất hiện hiện tượng khó thở cái gì hoặc là tim ngừng đập, nhưng bác sĩ phụ trách của Đồng Học Bản Dương chủ nhiệm lại chẳng lạc quan, nói loại bệnh trên tinh thần không phải ngày hai có thể tốt, muốn Đồng Học Bản chú ý nghỉ ngơi, để tránh tái phát.

Bên ngoài đã gần là mùa đông, không khí lạnh buốt, Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền hai người đều mặc thêm áo gió.

Trong đại viện bệnh viện, Cù Vân Huyền gấp cổ áo cho Đồng Học Bản, "Vậy em trở lại kinh thành?"

"Ừm, đừng chậm trễ chính sự, thu phách năm nay cũng nên làm." Đồng Học Bản nói: "Tạ tỷ, em cũng đi làm đi, mấy ngày nay khổ cực hai người." Tạ Tuệ cười nói, "Một lát cục công an huyện sẽ có hội nghị khen ngợi, anh nên chuẩn bị diễn thuyết đi."

Cù Vân Huyền dặn nói: "Nhớ kỹ thả lỏng tinh thần, đừng quá liều mạng, chờ em rảnh rỗi sẽ đến thăm anh."

Đồng Học Bản đáp ứng, sau khi nói chuyện một chút nữa, mới đi lấy đồ về.

Nhìn thời gian, thời gian còn có một chút, Đồng Học Bản đầu tiên là về nhà viết mấy câu để diễn thuyết, bởi vì trước đây từng có kinh nghiệm, lần này viết rất thuận, khoảng chừng năm phút đồng hồ là chuẩn bị tốt, Đồng Học Bản xuống lầu lái xe, đến chỗ rửa xe đem xe rửa sạch một cái, rồi thay dầu thay nhớt, sau đó mới không nhanh không chậm chạy đến đại viện cục công an huyện.

"Ồ, Đồng cục trưởng!"

"Đồng cục trưởng, ngài xuất viện?"

Đồng Học Bản cười ha ha bắt chuyện với mọi người, vào ký túc xá, lại được cấp trên và lãnh đạo cùng đồng sự ân cần thăm hỏi. Chờ chào hỏi xong với cục trưởng Lương Thành Bằng, phó cục trưởng Tần Dũng đám người, Đồng Học Bản trở lại phòng làm việc của mình, bắt đầu cầm lấy điện thoại gọi cho bạn cũ và các lãnh đạo, ví dụ như Hồ Tư Liên, ví dụ như bí thư chính pháp ủy Hoàng Lập, đây đều những người lúc Đồng Học Bản nằm viện luôn luôn gọi điện thoại hoặc tới thăm bệnh, Đồng Học Bản đương nhiên muốn cảm ơn một phen, biểu thị hôm nào qua nhà gặp nhau tự bái phỏng.

Chín giờ ba mươi phút.

Nên làm đều đã làm, chờ đến buổi khen thưởng lúc mười giờ thôi.

Đồng Học Bản thần thái sáng láng, tràn ngập nhiệt tình, nghỉ ngơi lâu lắm rồi, rốt cục có thể trở lại công tác.

Trong khoảng thời gian rảnh rỗi ấy, Đồng Học Bản lấy bút máy và vở, vẽ về quá trình hoạt động trong mấy năm nay, đây bắt đầu từ lúc Đồng Học Bản tiến vào nhân viên công vụ và lên chức phó khoa, hẳn nghĩ mình có cần phải vẽ phác thảo một chút mục tiêu sau này. Trên tình cảm, Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền cũng không khiến cho hắn vội vã quyết định, hai cô ấy phỏng chừng đã lo lắng mình có đáng để các nàng thích hay không, tất cả còn chưa xác định, không chừng ngày nào đó Tạ tỷ Huyền di nghĩ thông suốt, theo một người đàn ông khác cũng không chừng, cho nên như bây giờ cũng rất tốt, không nghĩ và sẽ không suy nghĩ, ỉn một cơ hội thử dốc, cũng đồng thời cho Tạ tỷ và Huyền di một thời gian suy nghĩ.

Đồng Học Bản hiện tại muốn lo lắng chủ yếu là mục tiêu sự nghiệp.

Mấy tháng trước hắn sớm quyết định, mục tiêu sau là đề chính khoa, hiện tại cũng dự định như thế.

Hắn đến huyện Duyên Đài tiền nhiệm đã qua hơn nửa năm, tổng cộng công tích lưu lại nửa năm qua hầu như đều là đại công, tính đến ngày hôm nay muốn ban phát nhất đẳng công nhị đẳng công và tam đẳng công, Đồng Học Bản tổng cộng lấy được một tam đẳng công, hai nhị đẳng công và một nhất đẳng công, quả thật là công lao người khác làm vài chục năm đều lấy không được, căn cơ có rất vững chắc, lý lịch cũng trở nên càng ngày càng dày, nếu như đổi một phó cục trưởng khác làm năm ba năm, dựa vào những chiến tích này đủ để vượt qua cửa ải phó khoa, nhảy trên đến chính khoa, nhưng Đồng Học Bản chỉ là một người mới tiến vào thể chế hơn một năm, cái độ khó này quá lớn.

Kỳ hạn phó khoa của tỉnh là một năm, hẳn ngay cả một năm còn chưa có qua, càng đừng nói đề chính khoa.

Đặc biệt đề bạt không thể dễ dàng như vậy, thứ nhất phải có chiến tích, thứ hai ở trên phải có người.

Hai phương diện này Đồng Học Bản đều có, nhưng lại có thể nói cũng không có, Tạ Tuệ Lan mới đến, lại là người thứ hai, trên cuộc họp thường ủy hầu như đều là chỗ của Hướng Đạo Phát, cho nên cho dù Tạ tỷ toàn lực ủng hộ mình, hy vọng cũng không lớn, hơn nữa những chiến tích của Đồng Học Bản đủ để ột người cán bộ làm việc hai ba năm đặc biệt đề bạt, nhưng không đủ để khiến ột người cán bộ làm chưa được một năm, ngay cả thử việc cũng chưa từng làm qua được đặc biệt đề bạt.

Khó !

Khó như lên trời!

Lật lật một ít hồ sơ, hồi ức tư liệu của một vài lãnh đạo huyện cục, thường vụ phó cục trưởng Hồ Nhất Quốc tại nhiệm mấy năm nay, tổng cộng lập được hai lần nhị đẳng công, bốn lần tam đẳng công, phó cục trưởng Cung Tông Văn cũng không khác biệt Hồ Nhất Quốc, chỉ là thiếu một nhị đẳng công, ngay cả Tần Dũng tư lịch không cao, hơn nữa tại với lý lịch tại sở công an tỉnh, hiện tại cũng có bốn lần tam đẳng công, công tích cũng không ít, không phải chỉ có Đồng Học Bản đồ trạng nguyên. Hẳn khách quan phân tích một chút, mình hiện tại cho dù đem hết toàn lực, đem lực lượng có thể sử dụng đều dùng tới, muốn nhắc tới chính khoa cũng không quá thực tế.

Chẳng lẽ từ bỏ? Thuận theo tự nhiên?

Cái này đương nhiên không có khả năng! Đồng Học Bản trong nháy mắt đã có kế hoạch!

Đợi đến tết âm lịch sang năm, thử việc phó khoa của Đồng Học Bản đã vượt qua, khi đó hẳn cũng có thể danh chính ngôn thuận nói với cấp trên một câu, độ khó của đặc biệt đề bạt cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều so với không vượt qua thử việc, nếu như mình trong một năm này lại lấy một ít chiến tích, khi đó vốn liếng lại lớn hơn nữa, thăng nhiệm chính khoa hy vọng cũng lớn hơn nữa, nếu không thì là chuyện hoàn toàn không có khả năng, phần công tích, tam đẳng công hiển nhiên không được, nhị đẳng công chỉ sợ cũng thiếu, chỉ có nhất đẳng công, Đồng Học Bản còn cần lập một nhất đẳng công mới được!

Suy nghĩ một chút, hai nhất đẳng công, hai nhị đẳng công.

Đến lúc đó thì ngay cả chiến tích của Lương Thành Bằng sợ rằng không cao như Đồng Học Bản!

Đồng Học Bản âm thầm gặt đầu một cái, quyết định như thế đi, phải trong mấy tháng lấy được một nhất đẳng công, chính khoa, hẳn đã chờ không được!

Mười giờ, buổi khen ngợi bắt đầu.

Đồng Học Bản tinh thần chấn hưng ngồi ở phía trước hội trường, bên cạnh không chỉ có lãnh đạo cục công an huyện và lãnh đạo huyện, còn có lãnh đạo của thành phố tới, dù sao bên trong cũng có ban phát nhất đẳng công, một năm cũng không thấy có thể ban vài lần, thậm chí người của sở công an tỉnh cũng tới. Mười phút sau, hội nghị bắt đầu, lãnh đạo tỉnh tự mình mang cho Đồng Học Bản huân chương nhất đẳng công nhị đẳng công và tam đẳng, còn cười nói là trong toàn quốc lần đầu tiên đem một lượt nhất, nhị, tam đẳng công toàn bộ trao ột người, chờ Đồng Học Bản nói tiếng cảm ơn, dưới tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Đồng Học Bản rất thỏa mãn, những cái huân chương này đều là mình đem mạng ra đổi.

Sau đó, không ít người đều đến chúc cho Đồng Học Bản, Tạ Tuệ Lan cũng cười tủm tỉm vỗ vỗ vai của Đồng Học Bản, "Đừng kiêu ngạo, không ngừng cố gắng."

Đồng Học Bản cung kính nói: "Cảm ơn Tạ huyện trưởng, nhất định sẽ."

"Ha ha... Tạ Tuệ Lan cười nói: "Vậy tôi nhìn biểu hiện của cậu."

Bên cạnh người nhiều như vậy, Đồng Học Bản đương nhiên không dám làm càn, trong lòng nói thầm em dám giở giọng quan với anh à, ngoài miệng lại liên tục phụ họa, đợi một lát sau, Đồng Học Bản lại đi qua chào hỏi lãnh đạo thành phố và lãnh đạo tỉnh, tuy rằng Đồng Học Bản ở huyện Duyên Đài làm ra không ít danh tiếng, nhưng trong mắt lãnh đạo thành phố và lãnh đạo tỉnh thì không tính là cái gì, người ta chỉ là khách khí gặt đầu, nói vài câu giọng quan còn to còi hơn cả Tạ Tuệ Lan, rồi không nói cái gì nữa. Kế tiếp cũng là liên hoan.

Dựa theo tình huống lúc trước,” lãnh đạo trong thành phố và tỉnh tới phần lớn sẽ ăn bên cạnh, nhưng mà, một chiếc điện thoại đột nhiên vang lên.

Một người lãnh đạo của sở công an tỉnh đang cùng cười nói với Tần Dũng, Tần phó cục trưởng cũng là từ sở công an tỉnh điều tạm xuống, người nọ có thể là lãnh đạo cũ của gã, thế nhưng sau khi tiếp cú điện thoại này, sắc mặt của lãnh đạo sở công an cũng biến đổi, ”Cậu lập lại lần nữa. . . , làm sao! Chuông cảnh báo không vang lên. . . , tôi đã biết! Lập tức không chế hiện trường!” Ông ta hình như rất tức giận, cúp điện thoại cái kịch.

Tần Dũng sửng sốt, ”Hoắc sở trưởng. . . , . . .”

Người nọ khoát khoát tay, không có nói thêm gì, mang theo người lập tức rời khỏi!

Lương Thành Bằng và Liễu Vĩ Nghiệp cùng lãnh đạo của cục công an huyện hai mặt nhìn nhau, người sáng suốt đều nhìn ra, đây là bên kia tỉnh đã xảy ra chuyện, nhưng còn là chuyện không nhỏ! Đồng Học Bản cũng buồn bực, rốt cuộc chuyện gì khiến cho đám người của tỉnh thành phố đều biến sắc? Lại vượt ngục? Còn có vụ án gì kinh thiên?

Sau buổi trưa, Đồng Học Bản trở lại phòng làm việc, reng reng reng, điện thoại trên bàn vang lên.

Hắn đưa tay tiếp, ”A lô, Đồng Học Bản.”

Người gọi điện chính là Tần Dũng, ”Đồng lão đệ, mau nhìn TV, tin tức buổi trưa!”

Đồng Học Bản giật mình, nhanh chóng lấy điều khiển từ xa mở cái TV hầu như rất ít đụng đến trên tường của phòng làm việc, chuyển mấy kênh liên tục, rốt cục tìm được kênh tin tức tỉnh. Hình ảnh xuất hiện một nhà bảo tàng tỉnh, nhìn từ xa còn không có gì, mà khi màn ảnh chuyển hướng lại gần bên trong nhà bảo tàng, Đồng Học Bản liền kinh ngạc, có mấy cái tủ thủy tinh đựng đồ triển lãm bị đánh nát mấy cái, văn vật bên trong không cánh mà bay!

Lại nghe giải thích trong phần tin tức, Đồng Học Bản mới rõ ràng, nhà bảo tàng tỉnh bị trộm!

Đồng Học Bản thần sắc căng thẳng, nói với điện thoại: ”Tần cục trưởng, cái này là chuyện gì xảy ra? Hệ thống bảo vệ của nhà bảo tàng bên kia không phải rất nghiêm mật sao? Cái này sao có thể bị trộm được?”

Tần Dũng thở dài nói: ”Cố cung còn có thể bị trộm, không cần nói là nhà bảo tàng tỉnh.”

Đồng Học Bản vừa nghĩ cũng đúng : ”Người bắt được không?”

”Tôi cũng vừa biết tin tức, còn chưa có bắt được, ngay cả văn vật cụ thể bị trộm là cái gì cũng không rõ ràng, dù sao nghe nói lãnh đạo tỉnh đang giận tím mặt, đem một nửa cảnh lực phái ra, còn quy định trong vòng ba ngày phá án, nghĩ rằng hẳn là là văn vật hơn cấp hai rồi.” Tần Dũng có người trong sở tỉnh, tin tức tương đối linh thông.

Đồng Học Bản trong lòng nói hèn chi Hoắc sở trưởng gấp gáp mang đội đi, vụ án lớn như vậy quả thật là rất ít có, trộm nhà bảo tàng? Còn thành công? Lần này đánh vào mặt của bao nhiêu người? Hơn nữa vụ án này nếu như kéo dài lâu, chờ tên trộm đem đồ đi cho ai thậm chí nhập cư trái phép ra nước ngoài, vậy tổn thất quả thật là không thể đo lường, văn vật hơn cấp hai, trừ phi là tổ truyền, bằng không ngay cả giao dịch hợp pháp cũng không cho phép, bạn nói thử xem nó có bao nhiêu trân quý, đó là di sản văn hóa, là tài phú lịch sử to lớn! Tên trộm này cũng to gan thật! Cả cái này cũng dám chôm!

Chuyện này ảnh hưởng quá lớn, ngay cả đài truyền hình trung ương cũng đều đưa tin!

Toàn quốc các nơi ồ lên, lần này, tỉnh Bắc Hà lập tức trở thành tiêu điểm toàn quốc, ánh mắt tụ tập. Có tiếng mắng, có chỉ trích, trong tỉnh nhất thời đối mặt với áp lực rất lớn, nhất là hệ thống công an, hầu như triển khai tìm tòi trên từng cây số, đem hết toàn lực tìm kiếm văn vật bị trộm.

Đồng Học Bản đối với cái này cũng vô cùng quan tâm, cả buổi chiều đều ở trong cục.

Tới buổi chiều khoảng ba giờ, vụ án hình như cũng không có chút nào tiến triển, Đồng Học Bản cũng không nhìn, hẳn biết đây là chuyện của sở công an tỉnh, không liên quan quá lớn đến mình, cho dù hắn muốn hỗ trợ cũng bất lực, không thể làm gì khác hơn là yên lặng ngồi nhìn, lại một lần nữa lo lắng nên kiếm ở chỗ

nào ra một đảng công, nhất đảng công không phải dễ kiếm như vậy, cho dù phá được một vụ án buôn thuốc phiện lớn cũng không chắc đã có thể cho.

Xoạt xoạt xoạt, Đồng Học Bàn lật từng trang hồ sơ.

Nhưng một giờ trôi qua, vẫn không tìm được vụ án nào có thể mang đến cho hắn nhất đảng công.

Đồng Học Bàn nhẹ nhàng thở ra một hơi, quên đi, chuyện này gấp cũng không được, dù sao cũng còn mấy tháng mới hết một năm thử việc, thời gian còn dào, chờ gặp phải cơ hội thì nắm chắc một chút, kết quả là Đồng Học Bàn gọi điện thoại cho đồn công an Huệ Điền Hương một chút, để cho bọn họ gửi tới một ít hồ sơ vụ án, hắn chuẩn bị bắt tay vào xử lý vụ án cũ của hương, đem hiệu suất phá án của Huệ Điền Hương tăng cao lên một ít.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại lại vang lên.

Lúc này là Lương Thành Bằng gọi tới, "Đồng cục trưởng, tới phòng làm việc của tôi một chuyện."

Học Bàn buông điện thoại, nhanh chóng lên lầu.

Cốc cốc cốc, hắn gõ cửa tiến vào nhìn Lương Thành Bằng ngồi ở phía sau bàn, "Lương cục trưởng, ngài tìm tôi?"

Lương Thành Bằng mặt ủ mày chau xoa xoa mi tâm, gật đầu một cái, "Ngồi đi, ngồi xuống nói." Tiện tay đưa một xấp hồ sơ trên bàn làm việc, nói: "Vụ án của bảo tàng tỉnh cậu có nghe nói chưa?"

"Nghe nói rồi." Hiện tại cả tỷ người trong nước đều đã biết, Đồng Học Bàn làm sao không biết.

Lương Thành Bằng ừm một cái, đem phần văn kiện giao cho hắn, "Cậu xem cái này đi."

"Đây là. . ." Đồng Học Bàn hồ nghi đứng lên đi qua cầm văn kiện ở trong tay, bên trong không biết là vụ án gì, chỉ có một tấm hình ảnh và vài giới thiệu bên dưới, kim lữ ngọc y Lưu Thắng, khai quật mộ Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng ở mãn thành Tây Hán tỉnh Bắc Hà, là niên đại khai quật sớm nhất trong nước, đẳng cấp tối cao, là ngọc y hoàn chỉnh nhất, dùng tơ vàng kết lại ngọc phiến mà thành ngọc y trường, xài ngọc phiến kết thành truy phiến, tơ vàng nặng 1100 gam.

Thấy cái này, Đồng Học Bàn một chút thì mở to hai mắt nhìn, "Kim lữ ngọc y? Quốc bảo?"

Lương Thành Bằng bất ngờ nhìn hắn, không ngờ rằng Tiểu Đồng cục trưởng kiến thức cũng rất rộng, "Là quốc bảo, hơn nữa còn là thứ hạng cao trong quốc bảo."

Đồng Học Bàn tốt xấu gì cũng là làm sinh ý đồ cổ, đương nhiên nhận thức cái thứ này, văn vật cấp một không phải trân quý nhất, trên nó còn có loại văn vật cấp quốc bảo, đây mới là đỉnh cấp trong văn vật, mà kim lữ ngọc y Lưu Thắng có ba danh xưng "nhất", hiển nhiên là quốc bảo trong quốc bảo vô giá, căn bản không thể dùng tiền tài so sánh được, cái này có thể nói là văn vật lịch sử trân quý nhất trong toàn bộ tỉnh Bắc Hà!

Đồng Học Bàn rõ ràng cái gì, "Kim lữ ngọc y bị trộm!?"

"Ài. . .", "Lương Thành Bằng thở dài gật đầu, "Ngoại trừ cái này, còn có vài món văn vật cũng vô cùng trân quý, phía sau có hình ảnh giới thiệu văn vật."

Đồng Học Bàn nhanh chóng lật xem, càng xem càng kinh hãi, càng xem càng khiếp đảm, đều là thứ có giá trị vạn kim !!

Lương Thành Bằng nói: "Hắn là một nhóm người gây ra, hơn nữa còn sớm có dự mưu, cấp trên thậm chí hoài nghi kế hoạch trộm cướp này ít nhất cũng được lên từ một năm trước, lén vào nhà bảo tàng, tránh được cảnh vệ, tránh được hệ thống cảnh báo, quả thật là làm rất cẩn thận, còn lén vào mấy lỗ thủng của thiết bị bảo vệ nhà bảo tàng, sáng sớm lúc mở cửa, nhân viên công tác theo lệ cũ quét dọn vệ sinh thì mới phát hiện kim lữ ngọc y và vài món đồ khác không cánh mà bay."

Đồng Học Bàn không rõ ràng Lương cục trưởng vì sao nói với mình cái này.

Lương Thành Bằng nhìn hắn, "Trong tỉnh ra lệnh quy định ngày phá án, các huyện thành phải toàn lực phối hợp, thậm chí khi tất yếu thì thành lập chuyên án tổ điều tra tìm kiếm, phối hợp sở công an tỉnh phá

án, Tiểu Đồng, cái vụ án này tôi giao cho cậu.” Thật ra Lương Thành Bằng cũng là hưởng ứng triệu tập trong tỉnh, thông qua mà thôi, cả một đêm thời gian, đối phương hoàn toàn có thể chạy ra khỏi tỉnh Bắc Hà, cho dù còn ở lại chỗ này, cũng có khả năng không đến huyện Duyên Đài, nhưng thiết lập trạm kiểm soát là điều cần thiết, mấy cửa thu phí cao tốc, mấy con đường chủ yếu, những cái này đều phải làm hết, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Cái này là Đồng Học Bản lần đầu tiên nhận được nhiệm vụ lớn như vậy từ lãnh đạo trong cục, tinh thần rung lên, ”Vâng, cam đoan làm tốt!”

Lương Thành Bằng khẽ gật đầu, lại đem một phần văn kiện giao cho hắn, ”Đây là tư liệu vụ án, cậu trở lại nghiên cứu, có phát hiện gì hoặc là tình huống, trực tiếp báo cáo với tôi.”

Đồng Học Bản rất nghiêm túc cầm lấy tư liệu, chậm rãi đọc.

Lương Thành Bằng thật ra cũng không nghĩ rằng huyện Duyên Đài có thể phá được án này, cơ bản là không có khả năng, chỉ cần Đồng Học Bản có thể làm tốt chức trách không gây ra sai lầm là được, không cần tốn hao công sức.

Nhưng mà, Đồng Học Bản không nghĩ như vậy, trước đó không coi trọng nó là bởi vì danh bất chính ngôn bất thuận, hiện tại Lương cục trưởng ra mệnh lệnh phụ trách truy tra lòng bất của huyện Duyên Đài, Đồng Học Bản đã có thể đem chuyện này vào lòng, thứ nhất cũng là muốn thay quốc gia truy tìm về vài món văn vật, loại đồ này tuyệt đối không thể chảy ra ngoài được, thứ hai, đây chính là cơ hội lập công tốt, chuyện tình huyện náo như thế, nếu như Đồng Học Bản có thể đem văn vật trở về, không cần phải nói, một nhất đẳng công tuyệt đối chạy không thoát, đây chính là chuyện mà lãnh đạo tỉnh thậm chí lãnh đạo trung ương đều coi trọng!

Cũng chính là nó!

Có thể lên chính khoa hay không chính là ở đây!

Trước khi tan tầm, Đồng Học Bản bắt đầu gọi điện bố trí nhiệm vụ, cảnh sát giao thông tuần cảnh đều xuất động, bố trí trạm kiểm soát tại các con đường quan trọng, bên đội hình cảnh, Đồng Học Bản cũng gọi điện thoại cho Phùng phó đội trưởng, kêu hắn hỗ trợ tra án.

Đồng Học Bản liên hệ chỉ huy với tất cả mà không cần phân biệt gì cả, bất quá có thượng phương bảo kiếm của Lương cục trưởng, hiện tại với bộ phận nào hắn đều có thể chỉ huy một chút. Hồ Nhất Quốc và Triệu Kính Tùng tuy nói thấy Đồng Học Bản không vừa mắt, nhưng trong chuyện này vẫn không đối nghịch với hắn, nhà bảo tàng tỉnh bị trộm đã thành vụ án được toàn quốc quan tâm, ai dám ngáng chân tại loại thời điểm này? Có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ đền đâu!

Công tác lục soát được triển khai một cách rầm rộ.

Ra về, trở lại gia thuộc viện cục công an Đồng Học Bản cũng không có nhàn rỗi, cầm tư liệu nhiều lần suy nghĩ, cho dù tội phạm trộm cướp không ẩn thân tại huyện Duyên Đài, cũng sẽ không đi đường nhỏ bên này, nhưng Đồng Học Bản cũng hạ quyết tâm phải bắt được đám người này, cho dù là vượt phố vượt tỉnh, hắn cũng phải nghĩ biện pháp bắt được phần chiến công này!!!

264. Chương 264: Mua Tình Báo!

Ngày thứ hai, vẫn không có tin tức, đài truyền hình rốt cục công bố danh sách vật phẩm bị mất trộm.

Một kiện, hai kiện, ba kiện, bốn kiện, tất cả đều là văn vật hơn cấp hai, quốc bảo kim lữ ngọc y Lưu Thắng bị trộm, càng khiến ột trận ồn ào, có thể nói trên dưới đều kinh hoàng, giống như bom dưới nước bỗng nhiên nổ tung. Cái món đồ có ý nghĩa không thể nói được trong lịch sử quốc gia, đây chính là ngọc y được khai quật ở niên đại sớm nhất, đẳng cấp cao nhất, hoàn chỉnh nhất, còn cao hơn cả kho vàng quốc bảo rất nhiều, bị trộm? Bị người dễ dàng đánh cắp từ nhà bảo tàng tỉnh Bắc Hà? Rất nhiều người đều cảm thấy khó tin!

Mẹ già trước tiên gọi điện thoại tới.

”Tiểu Bản, nghe nói nhà bảo tàng tỉnh bị trộm, người bắt được không.”

Đồng Học Bàn nói: "Vẫn chưa, trong tỉnh cũng đang tra, hẳn là sắp rồi."

"Ài, người bây giờ . . ." Loan Hiểu Bình thở dài nói: "Lá gan càng lúc càng lớn."

Không chỉ mẹ già, tin tức trên TV báo chí mạng internet cũng đều thảo luận chuyện của ngày hôm qua, ngay cả Đồng Học Bàn trên đường đi làm lúc chờ đèn đỏ cũng mơ hồ nghe có không ít người qua đường và tài xế khách khí dùng tức giận nói về kim lữ ngọc y, không khó trách, lần trước trong kinh mất một món văn vật cấp hai mà còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, đừng nói là lần này văn vật cấp quốc bảo, oanh động cũng là khó tránh khỏi.

Đi tới huyện cục, Đồng Học Bàn tiếp tục bắt tay vào truy tra.

Một ngày trôi qua. . .

Hai ngày trôi qua. . .

Ba ngày trôi qua. . .

Kỳ hạn phá án ba ngày của sở tỉnh đã qua, nhưng vật phẩm mất trộm một cái cũng không có tìm được. Không phải một chút đầu mối cũng không có, thông qua cameras quản chế gần bảo tàng, cảnh sát phát hiện xe của phạm tội hiềm nghi, là một chiếc xe Kim Bôi màu trắng, bảng số xe bị che một nửa, trải qua các loại nỗ lực, cảnh sát rốt cục tìm chiếc Kim Bôi kia ở tỉnh tỉnh Thiểm Bắc, nhưng chủ xe đã báo mất xe từ nửa năm trước, là xe bị trộm, kết quả đầu mối đến nơi đây thì chặt đứt, nhân chứng, vân tay, cái gì cũng không có, phá án bằng cách nào ???

Vì di dời lực chú ý của công chúng, trong tỉnh đã bắt một vài lãnh đạo tương quan gánh chịu trách nhiệm. Ví dụ như nguyên huyện Duyên Đài huyện ủy Thường Lỗi, sau khi xuống đài đã bị điều tới cục văn vật tỉnh công tác, kết quả bị cho là người chịu tội thay, và mấy người lãnh đạo của nhà bảo tàng tỉnh cũng bị cắt chức tập thể.

Buổi trưa.

Lương Thành Bằng gọi Đồng Học Bàn vào phòng làm việc.

"Đồng cục trưởng, trong tỉnh đã bắt đầu hợp tác với tỉnh Thiểm Bắc tra án, kiểm tra trong huyện chúng ta không cần chặt chẽ như vậy." Căn cứ theo đầu mối tra được, xe Kim Bôi nếu xuất hiện tại tỉnh Thiểm Bắc, vậy đám người kia và kim lữ ngọc y tám phần cũng chạy thoát, không thể xuất hiện ở tỉnh Bắc Hà, cảnh lực của huyện Duyên Đài lại không nhiều, không thể hao phí như thế, cho nên tổ điều tra chuyên án đã có thể giải tán.

Đồng Học Bàn cũng rõ ràng, trong lòng thở dài không cam lòng.

Lương Thành Bằng nhìn hắn, nói: "Tôi nghe nói thân thể của cậu còn chưa hồi phục? Hình như là áp lực trên tinh thần quá lớn?"

"Cảm ơn lãnh đạo quan tâm." Đồng Học Bàn nói: "Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, có thể là một mối thôi."

Lương Thành Bằng lắc đầu, chỉ vào hắn nói: "Cậu đó, không làm cho người ta bớt lo, nếu như sớm biết rằng cậu bệnh, tôi làm sao dám bố trí nhiệm vụ cho cậu? Như vậy đi, cuối tuần phê cho cậu một tuần nghỉ, cậu về trước nhà thả lỏng tinh thần ra, tinh thần đừng quá khẩn trương, thả lỏng."

Đồng Học Bàn cười khổ nói: "Cục trưởng Lương, tôi thật sự không có việc gì."

"Đây là mệnh lệnh, nghỉ ngơi đi, mài dao không chỉ để đồn củi, sau này có lúc cần cậu mà!"

Người ta đã nói đến cái phần này, Đồng Học Bàn còn có thể nói cái gì, trên mặt lộ ra cảm kích, "Vâng, cảm ơn cục trưởng Lương."

Đồng Học Bàn là một người có trách trở gì đều có thể vượt qua, trong huyện cục có nhiều khó án như vậy, Lương Thành Bằng sao có thể cho hắn một tuần nghỉ ngơi được chứ? Nhưng buổi chiều ngày hôm qua lúc đi họp trong huyện, Hồ Tư Liên ngẫu nhiên ở trước mặt Lương Thành Bằng nhắc tới bệnh tình của Đồng Học Bàn, nói cái gì không thể khẩn trương không thể có áp lực lớn, tuy rằng chỉ là nói một câu vô cùng

đơn giản, tựa hồ là nói chuyện phiếm, nhưng Lương Thành Bằng không cho là vậy, ông nghĩ thư ký Hồ là nói thay cho Tạ huyện trưởng, không có khả năng là tùy tiện nói một chút, vì vậy Lương Thành Bằng sau khi trở về suy nghĩ một chút, vẫn quyết định cho Đồng Học Bản nhiều ngày nghỉ, hơn nữa tạm thời không thể cho Tiểu Đồng nhiệm vụ nguy hiểm.

Lương Thành Bằng là người của Hướng Đạo Phát, nhưng không có nghĩa là ông nguyện ý giao chiến cùng Tạ huyện trưởng.

Quan trường là như thế này, chỉ cần không phải xé rách mặt, chỉ cần không liên quan đến vấn đề lợi ích, giữa đồng cấp, có thể bán mặt mũi mọi người ít nhiều sẽ bán một ít, đương nhiên, Lương Thành Bằng cũng không dám không mua mặt mũi của Tạ huyện trưởng, mặc dù phe phái khác nhau, nhưng Tạ huyện trưởng cũng là lãnh đạo của ông.

Trở lại phòng làm việc, Đồng Học Bản bắt đầu đi đóng cửa lại.

Mấy tháng nay hình như không có công tác, nghỉ ngơi đã bao lâu? Hiện tại lại tới mấy ngày nghỉ?

Đồng Học Bản rất muốn nói mình không có yếu đuối như vậy, mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm được bất luận công tác gì, nhưng Lương cục trưởng cũng là quan tâm mình, Đồng Học Bản nếu như chết sống không đáp ứng, vậy mới là không biết trên biết dưới, cố gắng còn có thể làm lãnh đạo mất hứng, ài, vụ trộm nhà bảo tàng không phá, lúc này lại được nghỉ ngơi, nhất đẳng công lúc nào mới có thể lấy được? Hẳn lúc nào mới có thể lên chính khoa? Đồng Học Bản không phải một người hay từ bỏ, càng đừng nói trước đó hẳn đã hạ quyết tâm rất lớn muốn phá được vụ án này, ngẫm lại, vẫn cần rằng cầm lấy điện thoại.

Tiếp tục tra! Dù sao ngày hôm nay mình còn chưa có nghỉ ngơi!

Đồng Học Bản ôm suy nghĩ không thấy quan tài không rơi lệ, thật ra hẳn cũng không ôm hy vọng gì, nhưng mà, lại có một phát hiện ngoài ý muốn.

Buổi chiều, bộ phận giám sát trên mạng đột nhiên gọi điện thoại tới.

"Đồng cục trưởng, tôi là Vương Bác, của giám sát trên mạng."

"Ừa, có việc sao?" Đồng Học Bản tới huyện Duyên Đài phá vụ án đầu tiên chính là một vụ hacker, cũng là cùng Vương Bác bọn họ hợp tác, đối với cái tên này cũng có chút ấn tượng, nhưng không quá sâu.

Vương Bác nói ra một câu kinh người: "Có thể có người biết văn vật bị trộm ở đâu."

"A?" Đồng Học Bản hai mắt sáng lên, "Người nào? Đồ ở đâu?"

Vương Bác nói cho hẳn, bọn họ cũng không rõ ràng đồ ở đâu, thậm chí không biết tin tức có phải là sự thật, dù sao thì trong lúc kiểm tra an toàn internet, ngẫu nhiên chặn được một thư điện tử, bên trong hình như mơ hồ nhắc tới chuyện nhà bảo tàng bị trộm, người của bộ phận giám sát trên mạng lập tức tra xét tra địa chỉ hòm thư, nhưng phát hiện đều là giả, truy tìm cũng không được địa chỉ cụ thể, Vương Bác không dám chậm trễ, rất sợ bỏ qua cái đầu mối quan trọng gì, đem chuyện này báo cáo lên trên.

Bất quá Lương cục trưởng không coi là chuyện gì, phái hẳn báo cáo với Đồng cục trưởng.

Đồng Học Bản nghe xong, cũng không quá tin tưởng, mấy thứ trên internet đều là hư hư thực thực, không chắc có phải là chém gió hay khoác lác gì không, cái này rất có thể. Suy nghĩ một chút, Đồng Học Bản nói: "Đem địa chỉ hòm thư cho tôi, các người tiếp tục truy tìm, xem có thể tra được địa chỉ của người nọ hay không."

Bác nói: "Hòm thư là 668@y. ."

Dù sao nhàn rồi cũng không có việc gì, tra chút đi!

Đồng Học Bản đăng kí một người hòm thư, đem một tin tức gửi tới hộp thư kia, Đồng Học Bản cũng không nói lòng vòng, bởi vì hẳn căn bản cũng không tin người này biết, cho nên trực tiếp nói câu đầu tiên là: "Anh biết văn vật bị trộm của tỉnh Bắc Hà ở đâu?"

Sau vài phút, 668 hồi âm, "Anh là ai?"

Đồng Học Bản đánh chữ nói: "Nghe một người bạn nói, cho nên tò mò."

668 nói: "Bạn của Da Tạt Khâu?"

Đồng Học Bản nói theo, "Đúng vậy, đồ ở đâu?"

Lần này, qua năm sáu phút 668 mới hồi âm, "Tôi không biết, tôi chỉ nói mò với Da Tạt Khâu."

Đồng Học Bản lại bắt đầu gửi tin cho hắn, một tin, hai tin, ba tin, nhưng 668 cũng không trả lời. Đồng Học Bản cau mày, nghĩ phản ứng của người này không giống với mấy loại người hay chém gió, quá nghiêm túc, quá cảnh giác, Đồng Học Bản sinh ra một loại suy nghĩ, người này hay là biết chính xác cái gì, hắn lập tức tập trung tin thần thần, lại gửi qua vài tin, cuối cùng thấy không đáp lại, Đồng Học Bản tung một mê hoặc, đánh chữ nói: "Tôi ra trăm ngàn mua tình báo trong tay anh, thế nào?"

668 rốt cục trả lời, "Anh là người nào?"

Đồng Học Bản trả lời: "Người yêu nước."

668: ". . . Tôi thật không biết, anh hay là hỏi người khác đi."

Trăm ngàn đồng mà không động tâm? Đồng Học Bản dừng một chút, nói: "Một triệu!"

668: "Anh ra mười triệu tôi cũng không biết."

Đồng Học Bản chớp mắt mấy cái, "Vây hai mươi triệu, cái này anh biết chưa? Người anh em, đừng nóng vội từ chối, tôi cũng là muốn mau chóng tìm được văn vật, yên tâm, cho dù người khác hỏi tới tôi cũng sẽ không nói là tin tức ai nói, hơn nữa, anh chỉ là một hòm thư điện tử, không ai biết anh là ai, đúng không? Hai chục triệu, chúng ta tiền trao cháo múc, gặp mặt tại tỉnh Bắc Hà, thế nào?"

668 rõ ràng bị kinh sợ, "Anh nói thật?"

Đồng Học Bản nói: "Đúng vậy, văn vật kia... ít nhất ... Có thể giá trị vài tỷ, hai mươi triệu là giá cao nhất tôi có thể ra, đương nhiên, phải xem tin tức của anh chuẩn xác mới được."

668 im lặng liêu hồi lâu, ". . . Sao giao dịch?"

Đồng Học Bản nói: "Gặp mặt, địa điểm có thể do anh chọn."

Bên kia lại im lặng. Đồng Học Bản có chút không rõ ràng, là hai mươi triệu đấy, nếu như đổi người khác còn không đỏ mắt sao, cái này còn có gì do dự? Thật ra Đồng Học Bản đương nhiên không dự định cho hắn tiền, chỉ cần bắt được người, mang về đồn công an thẩm vấn, cái gì mà hỏi không ra? Cho nên Đồng Học Bản mới hào phóng như vậy, mục đích cũng là muốn dụ 668 tới.

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Hòm thư rốt cục lóe sáng, gửi tới một thời gian gặp mặt và địa chỉ.

Đồng Học Bản vừa nhìn, địa chỉ ngay tỉnh thành, cách nơi này cũng không xa, bất quá phải đợi ngày mai mới gặp mặt, Đồng Học Bản chờ không được, vì vậy lại gửi tin cho 668 thương lượng một chút, cuối cùng hai người quyết định gặp mặt ở ngân hàng công thương của đường Tây tỉnh thành, thời gian là lát nữa.

Đi xuống lầu, Đồng Học Bản lái xe đi tỉnh thành.

Buổi chiều ba giờ, Đồng Học Bản đi ra cửa lớn ngân hàng công thương, đi bộ một vòng, đợi năm phút đồng hồ, người không tới, đợi mười phút, người vẫn không tới, Đồng Học Bản nhú mày nhìn thời gian, trong lòng nói 668 có phải là lừa mình không?

Khoảng chừng ba mươi phút sau, một người trung niên mang kính râm đi hướng Đồng Học Bản đã chờ không nhận được.

"Anh là dng25521?" Người nọ xác nhận một chút màu sắc quần áo của hắn.

Đồng Học Bản nhìn hắn, "Là tôi, anh là 668?" Hắn nắm tay hơi chặt lại, sớm làm ra chuẩn bị tốt, đã muốn đem đối phương bắt về huyện cục, tự mình thẩm vấn một chút, thật sự không được, ra tay ác một chút rồi dùng BACK lui về, dù sao cái tình báo này Đồng Học Bản đã định rồi.

Ai biết, người trung niên lắc đầu, "Tôi không phải, là 668 kêu tôi tới."

Đồng Học Bàn trầm xuống, "Hắn đâu? Sao không tới? Không phải nói gặp mặt giao dịch sao?"

"Tôi giao dịch với anh là được." Người trung niên rất cảnh giác, nhìn trái phải, nói: "Tiền mang đến chưa?"

Đồng Học Bàn nói: "Tiền khẳng định không thành vấn đề, nhưng anh phải cho tôi xác định tin tức thật giả trước? Nếu như là giả, vậy tôi không phải mất tiền oan sao?" Dừng một chút, "Trước nói cho tôi biết đồ ở đâu."

Người trung niên mang kính râm khề lắc đầu, "Anh nói cái gì tôi không biết, tôi thậm chí không rõ ràng anh và 668 muốn giao dịch cái gì, hắn chỉ nói với tôi là kêu tôi đến lấy tiền, chờ xác định tiền tới tài khoản, tôi sẽ gọi điện thoại cho hắn, sau đó hắn mới nói với anh."

"Anh không biết?"

Người nọ lắc đầu, "Tôi chỉ lấy tiền xác nhận."

Đủ cẩn thận? Đồng Học Bàn cũng nhìn không ra đối phương nói thật hay giả, hay là hắn chính là 668? Cẩn thận không thừa nhận? Làm sao bây giờ? Dựa theo kế hoạch? Nhưng hắn ta nếu thật sự cái gì cũng không rõ ràng, bắt về cũng vô dụng, hơn nữa sẽ đánh cỏ động rắn, còn muốn lấy được tình báo sẽ khó khăn hơn. Trong nháy mắt, Đồng Học Bàn suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng bỗng nhiên linh cơ khê động, nói: "Được rồi, tôi tạm thời tin các người một lần."

Người trung niên nhìn chung quanh, sau đó lẳng lặng nhìn hắn.

Đồng Học Bàn từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu, viết con số vào, đưa cho hắn ta, "Hai mươi triệu đây."

Người trung niên tiếp nhận phiếu tay có chút run run, nhìn con số, hô hấp rất nhanh.

Đồng Học Bàn nói: "Hiện tại có thể nói sao?"

"Tôi trước đem tiền chuyển vào tài khoản." Người trung niên sợ là chi phiếu khống, vào ngân hàng công thương.

Tờ chi phiếu là lần trước Huyền đi tới huyện Duyên Đài thuận tiện cho Đồng Học Bàn, bên trên đã có chữ ký của Huyền đi và con dấu xác nhận, Đồng Học Bàn chỉ cần điền số vào, đối chiếu mật mã là có thể, công ty dầu giá Văn Đức hiện tại tài khoản cũng có trên ba trăm triệu tiền mặt, hai mươi triệu có thể lấy ra được, không phải là chi phiếu khống, cho nên Đồng Học Bàn cũng không lo lắng ngân hàng sẽ trả lại.

Không lâu, người trung niên từ ngân hàng đi ra.

Đồng Học Bàn cười nói: "Xong chưa? Là thật đúng không?"

Người nọ gật đầu, miệng khô lưỡi khô nói: "Chờ tôi gọi điện thoại." Nói xong, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, điện thoại thông, hắn quay đầu nói vài câu, ừ hai tiếng, đưa điện thoại di động cho Đồng Học Bàn, ". . . Hắn kêu anh tiếp điện thoại."

Đồng Học Bàn đem điện thoại tiếp, "A lô, 668?"

Đầu kia là tiếng nói của một người khàn khàn, "Chi phiếu đã xác nhận, không thành vấn đề."

Đồng Học Bàn cười cười, "Thành ý của tôi anh thấy rồi, tôi không hy vọng nghe được tình báo giả, bằng không anh chạy đến Tây Bắc, tôi cũng có thể lôi anh ra được, anh tin không?"

668 thật sự tin, một người có thể chặn được tin tức hòm thư của hắn ta, một người có thể tùy tiện xuất ra hai mươi triệu ngay cả con mắt cũng không chớp một chút, năng lực phía sau tuyệt đối không nhỏ, thậm chí 668 đã đoán được, đối phương có thể có quan hệ cùng cảnh sát, cho nên 668 nói: "Việc buôn bán phải nói thành tín, yên tâm, sẽ không nói một tin tức giả cho anh, ừm, chuyện này tôi cũng trong lúc vô ý biết được, đám người kia thật ra chỉ phân ra một người lái xe ra tỉnh Bắc Hà tới Thiểm Bắc, đem xe bỏ lại rồi chạy trốn, mục đích cũng là di dời lực chú ý của cảnh sát, đại khái là muốn đi đường biển đem đồ nhập cư trái phép xuất ngoại."

Đồng Học Bàn nhú mày, "Anh xác định?"

"Tám phần là như thế, hiện tại đồ hẩn là còn đang tỉnh Bắc Hà, nói cho anh biết, là một trung tâm gọi là 'Ven biển', ông chủ bọn họ có liên quan đến chuyện này, tôi không biết đồ có phải là bọn họ trộm hay không, nhưng đồ hai ngày trước khẳng định đến trong tay bọn họ, có thể là bán rồi, cũng có thể là cái khác, cái này tôi không rõ ràng lắm."

"Cái khác thì sao?"

"Tôi chỉ biết như vậy."

Đồng Học Bàn cúp điện thoại, ánh mắt ngưng tụ, BACK sáu phút!

...

...

Hình ảnh biến đổi!

Đồng Học Bàn chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, sau một khắc, thì thấy một người trung niên mang kính râm cách đó không xa đi tới.

"Anh là dng25521?" Người trung niên nhìn quần áo của hẩn.

Đồng Học Bàn nhìn nhìn, lắc đầu, "Không phải."

Người trung niên à một tiếng, quay đầu nhìn một chỗ khác, muốn tìm xem có ai mặc áo sơ mi sọc xanh hay không.

Đồng Học Bàn nở nụ cười một chút, lấy chìa khóa leo lên xe Benz, cũng không quay đầu lại chạy thẳng một đường, may là mình linh cơ khê động không bắt người, nếu không thật đúng là không chiếm được tình báo quan trọng này, BACK ới là BACK, không ngờ rằng còn có thể dùng như thế.

Ngoài cửa ngân hàng, người trung niên đợi rất lâu cũng không nhìn thấy người mặc áo sơ mi sọc xanh xuất hiện, bất đắc dĩ, gọi điện thoại cho 668 nói tình huống bên này.

668 thở dài, "Đừng đợi nữa, trở về đi."

"Ừm."

Mười triệu hay hai mươi triệu đối với 668 mà nói cũng tính cái gì, hẩn làm sinh ý cũng không tồi, không đáng mạo hiểm cái này, nhưng Đồng Học Bàn cho ra hai mươi triệu thật sự mê hoặc quá lớn, 668 phân tích rất lâu, lo lắng rất lâu mới làm ra quyết định này, ai ngờ đối phương không có tới giao dịch. Ài, bất quá cũng tốt, không tới cũng tốt, lỡ như chuyện mình tiết lộ tin tức bị truyền ra, nói không chừng sẽ đưa tới đại nạn, có bao nhiêu tiền cũng mất mạng.

668 nghĩ rất cỗi mớ, không biết rằng, Đồng Học Bàn đã chiếm được tình báo chính xác

265. Chương 265: Năm Vùng!

Chạng vạng.

Thành phố Lữ An.

Sắc trời dần tối, người đi đường vội vã, đèn đuốc đầu đường sáng trưng, lộ ra khí tức phồn hoa.

Đồng Học Bàn cũng không lái xe đến đây, mà là ngồi xe đường dài tới, nhìn cái thành phố xa lạ này, nhìn những người xa lạ này, hẩn bước đi trên đường dành riêng cho người đi bộ dài nhất của khu thương nghiệp tại thành phố Lữ An, cùng tiệm bán báo mua bản đồ và sổ tay du lịch, tìm một ghế dài ngồi xuống, vừa lật bản đồ vừa quen thuộc cái thành phố này, mỗi một con đường, mỗi một kiến trúc nổi danh, Đồng Học Bàn đều tận lực ghi nhớ trong đầu, cuối cùng hẩn mới ra đường dành riêng cho người đi bộ, trong lòng quyết định, đưa tay đón một chiếc xe taxi, mở cửa leo lên.

"Sư phụ, làm phiền chỗ tôi đến trung tâm tắm rửa Hải Tân." Đồng Học Bàn sau khi ngồi vào liền nói.

Tài xế quay đầu lại nhìn hẩn, "Tiểu tử, nghe khẩu âm của cậu là ở bên ngoài tới?"

“ . . . Đúng vậy, làm sao?”

”Cái chỗ đó bối cảnh không sạch sẽ.” Tài xế khuyên nhủ: ”Nếu như cậu muốn chơi, tốt nhất đi trung tâm tắm rửa Đại Hải Long, cách nơi này cũng không xa.”

Đồng Học Bàn hiểu kỳ nói: ”Sư phụ, chỗ đó không sạch sẽ thế nào, ngài nói với tôi một chút được không?”

Tài xế rất hay nói, vừa lái xe vừa giải thích cho Đồng Học Bàn, trung tâm tắm rửa bình thường rất ít có loại sạch sẽ, không chỉ là phục vụ, còn có cả động mại dâm ở trong, bất quá tài xế nói không sạch sẽ không phải chỉ phục vụ, mà là bên kia bình thường gặp chuyện không may, đánh nhau, khi dễ khách, chém người, danh tiếng không tốt, hơn nữa hình như là có bối cảnh xã hội đen, chỗ tốt duy nhất cũng là qua bên kia chơi, không cần lo lắng bị cảnh sát bắt, ông chủ bọn họ rất có đường lo.

Đồng Học Bàn đã dự liệu đến loại tình huống này, cũng không quá để ý.

Hắn lần này đi tới thành phố Lữ An, có thể nói là đánh cược một lần.

Đồng Học Bàn không rõ ràng 668 cung cấp tình báo có phải là thật không, cho dù có thể tin, hắn cũng không biết đồ bây giờ còn ở trong tay ông chủ trung tâm tắm rửa hay không, cho nên Đồng Học Bàn không có báo cho huyện cục, thậm chí không có nói cho bất luận kẻ nào, thứ nhất nơi phát của cái phần tình báo này hắn không có biện pháp giải thích rõ ràng, thứ hai lỡ như tình báo có lầm lẫn, vậy còn không phải mất mặt lớn, đến lúc đó sở tình hưng sư động chúng đến đây bắt người nhưng cái gì cũng không lấy được, mình còn không phải bị chụp một cái mũ nói dối quân tình sao?

Vì vậy Đồng Học Bàn mới muốn tự mình tìm tòi thực hư.

Đúng vậy, hắn phải làm nằm vùng một lần, lẻn vào trung tâm tắm rửa Hải Tân cẩn thận điều tra, dù sao cũng không ảnh hưởng lớn.

Vì tránh bị lộ, lần này tới, Đồng Học Bàn đem tất cả đồ trên người để lại tại huyện Duyên Đài, xe, công tác chứng minh, chứng minh thân phận, đồng hồ đeo tay, điện thoại di động, kỳ lân bội, thậm chí ngay cả quần áo cũng thay đổi một bộ đồ hàng vỉa hè rất là bình thường, hơn nữa trước khi đến đây, hắn đã nói cho không ít người, nói mình muốn cùng bạn bè đi ra ngoài du ngoạn, thả lỏng một chút, còn nói bởi vì lên núi, điện thoại di động có thể không gọi được, dù sao cũng là tuyệt đường về nhà, ỉnh mười ngày thời gian ở chỗ này.

Khu vực thành thị, phố trung tâm đường Bắc.

Đồng Học Bàn xuống xe taxi, ngẩng đầu nhìn tấm bảng ở đối diện.

Trung tâm tắm rửa Hải Tân, chính là chỗ này, vừa nhìn, kiến trúc bên ngoài trang hoàng cũng xa hoa, trung tâm tắm rửa mở rất sáng đèn, hai người tiểu thư tiếp khách rất đẹp mặc sườn xám đứng ở cửa, nhẹ nhàng cúi chào với khách, không ít xe xa hoa cũng lục tục tiếp vào bãi đỗ xe, ừm, nhìn như thế, không giống loại trung tâm tắm rửa ở kinh thành, hình như có chút mùi vị lưu nhân.

Đồng Học Bàn không đi vào, mà là đi một vòng trung tâm tắm rửa.

Chờ sau khi thăm dò hoàn cảnh chung quanh, hắn vuốt tóc, gấp gấp cổ áo, vì lấy được cái nhất đẳng công này, Đồng Học Bàn trước khi xuất phát đã phải đi cắt tóc, ăn mặc khác hẳn so với lúc ở huyện Duyên Đài, sợ bị người nhận ra, thật ra người của thành phố Lữ An cũng sẽ không xem báo của huyện Duyên Đài, bên này ngay cả mua cũng không mua, bất quá Đồng Học Bàn đã từng lên đến báo tỉnh, tuy rằng ảnh chụp không phải chính diện, chụp cũng không rõ ràng, nhưng hắn vì an toàn nên ... hoàn toàn thay đổi một phong cách, hắn là không sợ bị người phát hiện. ok! Tất cả đã xong!

Đồng Học Bàn trong lòng quyết định, đi nhanh đến hướng cửa lớn.

Hai người tiểu thư tiếp khách mặc dù thấy Đồng Học Bàn ăn mặc bình thường, nhưng vẫn duy trì nụ cười chức nghiệp, hơi cúi người.

”Hoan nghênh quang lâm.”

”Hoan nghênh quang lâm.”

Vào phòng khách, đá cẩm thạch gạch men sứ màu đỏ rất là chói mắt, không ít người đang làm thủ tục ở phía trước. Đồng Học Bản nhìn thoáng qua kia, nhưng không đi qua, mà là tìm trái tìm phải, cuối cùng ánh mắt rơi vào một người nhân viên khoảng ba mươi tuổi, Đồng Học Bản liền đi qua.

"Xin hỏi ở đây có nhận người không?" Đồng Học Bản hỏi.

Người đàn ông đầu đình nhìn hắn, "Nhận người? Cậu đến làm cái gì?"

Đồng Học Bản đồng dạng nói: "Cái gì cũng biết làm."

"Biết xoa bóp không? Có giấy phép không? Bằng cấp gì?"

"Ặc, không có."

Đầu đình khoát khoát tay, "Cái gì cũng không có, cậu đi đi." Rung tâm tắm rửa bình thường không thiếu người, dù có thiếu thì cũng kêu mấy cô ở ngoài sảnh vào, cái thiếu nhất cũng là cái loại xoa bóp sư chuyên nghiệp có giấy phép, có vài khách hàng tới bên này không phải tất cả đều là muốn "Dâm dục", rất nhiều người đều thích "Làm", cũng là xoa xoa lưng, xoa bóp chân, xoa đầu chẳng hạn, người không chuyên tuy rằng cũng có thể làm mấy cái đó, nhưng tóm lại không phải chuyên nghiệp, mà những người có giấy phép hành nghề, tới loại địa phương này làm thuê dài hạn lại không nhiều lắm, cho nên mới thiếu.

Đồng Học Bản chép miệng, "Giấy phép tuy rằng không có, nhưng khí lực cánh tay vẫn phải có, anh xem. . ."

Đầu đình lắc đầu, "Chúng tôi không thiếu đánh tạp."

"Tiền lương không cần cao đâu, cho chút chút là được, chỉ cần lo ăn lo ở là được."

Đầu đình vẫn lắc đầu, xua tay đuổi hắn đi.

Đồng Học Bản có chút buồn bực, anh em tốt xấu gì cũng là một phó cục trưởng cục công an, muốn sức chiến đấu có sức chiến đấu, muốn thuật bắn súng có thuật bắn súng, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, nhưng mà, sao ngay cả đánh tạp cũng không được nhận? Cái này cũng đã kích người quá! Đồng Học Bản đương nhiên sẽ không đi, hắn cũng không tin, vì vậy hắn tiếp tục đẩy mạnh giới thiệu về mình với thằng đầu đình, không nhẽo một hồi, nói hơn hai mươi phút.

Đầu đình có chút đau đầu, người này con mẹ nó đúng là có thể nói, trường con người muốn gọi bảo an đuổi người đi.

Thấy thế, Đồng Học Bản tròng mắt vừa chuyển, "Tôi trước đây làm trong xưởng sửa chữa rửa xe của Bảo ca, tuyệt đối rõ ràng chuyện này."

Đầu đình nam tử sừng sốt, "Bảo ca nào?"

Đồng Học Bản nói: "Là Bảo ca ở Phần Châu."

Huyện Duyên Đài thuộc quận hạt của thành phố Phần Châu, Đồng Học Bản nghe nói qua lão Bảo của Phần Châu, biệt hiệu là Bảo ca, chủ yếu kinh doanh một sửa chữa ô tô, tuy rằng nhìn qua sinh ý quy mô không lớn, nhưng trên đường cũng có không ít danh khí, đều là hồi trẻ kiếm được, tuy rằng Phần Châu cách thành phố Lữ An khá xa, nhưng nếu tắm rửa Hải Tân liên quan đến tới xã hội đen, nghĩ rằng cũng nghe qua tên Bảo ca.

Đồng Học Bản đoán đúng rồi, đầu đình thật đúng là nghe qua, "Vậy sao mà không ở xưởng sửa chữa làm?"

"Ài, đừng nói nữa." Đồng Học Bản kêu khổ nói: "Một ngày hai mươi bốn tiếng thì hạn không thể có hai mươi một tiếng tăng ca, quá mệt mỏi."

"Cậu thật sự muốn làm ở đây?" Đối phương nhìn hắn nói: "Chúng tôi bên này việc cũng không nhẹ."

Vừa thấy hấp dẫn, Đồng Học Bản lập tức gật đầu.

Đầu đình suy nghĩ một chút, nói: "Bên kia phòng khách thật ra thiếu mấy người giặt khăn, một tháng sáu trăm, bao ăn bao ở, nếu được thì ngày hôm nay đi làm."

Đồng Học Bản giả vờ khó xử nói: "Sáu trăm có phải là. . . , tám trăm được không?"

Đầu đình mặt lộ vẻ không nhin được, "Chỉ sáu trăm, có làm hay không."

"Được rồi, sáu trăm thì sáu trăm."

Đầu đình gọi điện thoại, nói chuyện của Đồng Học Bản cho bên phòng khách nghe, chờ nói xong, hấn cúp điện thoại, giới thiệu cho Đồng Học Bản bố cục của trung tâm tắm rửa Hải Tân, bên này là chỗ tắm rửa, bên kia là khu đánh bi-a, trên lầu là khách phòng. Đồng Học Bản rất dễ bụng, yên lặng nhớ trong lòng. Chờ đi tới một phòng làm việc, đầu đình bỗng nhiên muốn Đồng Học Bản đem chứng minh thân phận cho hấn, muốn đăng ký.

Đồng Học Bản về mặt cầu xin nói: "Chứng minh thân phận mất rồi."

Đầu đình cau mày, "Không có chứng minh thân phận sao cậu làm việc? Tôi biết cậu là ai đâu?"

"Dàn xếp dàn xếp được mà, thật sự là đã đánh mất."

Người như thế đầu đình cũng không phải chưa thấy qua, ngược lại, bình thường có thể gặp phải, hấn cũng không tin đối phương làm mất chứng minh thân phận, chỉ là không muốn cho người khác thấy mà thôi, loại người này thường thường đều đã làm qua chuyện gì, hoặc trộm hoặc cướp đồ gì, cho nên mới sợ hãi như thế, đầu đình thấy nhưng không thể trách, bọn họ bên này lúc đầu cũng không phải chỗ sạch sẽ gì, suy nghĩ một chút, không nói cái gì nữa, dặn hấn vài câu rồi tìm người mang theo hấn đi vào phòng khách.

Lầu hai.

Bên này có một cửa nhỏ, mở ra cảnh sắc nhất thời biến đổi, hình thành đối lập so với trang cảnh xa hoa bên ngoài, bên này một loạt phòng đều dính chặt chẽ cùng một chỗ, hầu như không có chỗ trống, mái nhà, mặt đất, cũng đều là cái loại vật liệu rất kém, chính là chỗ của nhân viên công tác. Đồng Học Bản bị phân tới phòng thứ sáu, vừa mở cửa, mùi giặt quần áo đập vào mặt mà đến, hai người thanh niên hơn hai mươi tuổi đang ở trong phòng giặt quần áo, diện tích trong phòng không lớn, nhưng có bốn cái giường hai tầng, hiển nhiên là phòng tám người.

Đồng Học Bản không hài lòng đối với cái hoàn cảnh này, nhưng trên mặt không biểu hiện ra cái gì.

Thợ cả dẫn hấn tới nói: "Đây là người mới tới, các người trước nói cho hấn một chút quy củ và phạm vi công tác."

Chờ thợ cả vừa đi, Đồng Học Bản tự giới thiệu nói: "Tôi là Tạ Hạo."

Hai thanh niên cũng nói tên của mình, sau đó nói cho Đồng Học Bản biết công tác, cái căn phòng này bọn họ chỉ giặt khăn và giặt khăn thôi, không yêu cầu khác, giặt là được, bốn người làm sáng bốn người làm tối, tám người ở một phòng. Đồng Học Bản đối với những cái này cũng không dám hứng thú, chờ mọi người nhận thức xong, hấn bắt đầu nói chuyện với bọn họ, muốn ông chủ của tắm rửa Hải Tân ở đâu.

Nhưng mấy người đều lắc đầu, cũng phải thôi, bọn họ suốt ngày giặt đồ, cũng tiếp xúc không được sâu như vậy.

Người mà bọn họ có thể tiếp xúc cao nhất, cũng là Mã Văn Đào Mã quản lý, chuyện của Tắm rửa Hải Tân Mã quản lý định đoạt, cũng không khác ông chủ lắm. Thấy không ra tình báo hữu dụng gì, Đồng Học Bản cũng lười nhiều lời, hiện tại tạm thời trà trộn vào đây, bước đầu tiên hoàn thành, tận lực bồi tiếp quen thuộc hoàn cảnh bên này, chờ thăm dò đại khái, sau đó sẽ tìm cơ hội điều tra một phen.

Buổi tối mười giờ.

Trong phòng làm việc Tắm rửa Hải Tân.

Mã Văn Đào ngồi ở phía sau bàn công tác nhìn một phần đồ, đầu đình và mấy người thợ cả đều đứng ở trong phòng.

Không bao lâu, Mã Văn Đào hơn bốn mươi tuổi ngẩng đầu lên nói: "Ngày hôm nay có tình huống sao?"

Những ngày gần đây, Mã quản lý luôn luôn hỏi lại một câu này, tất cả mọi người biết gần đây bị kiểm tra rất nghiêm, mọi việc cẩn thận vẫn tốt hơn. Một thiếu phụ bên trong cung kính nói: "Ngoài sảnh không có chuyện gì, tất cả bình thường."

"Khách phòng cũng vậy."

"Phía sau cũng không có việc gì."

Mã Văn Đào nhú mày, "Tôi không phải hỏi có gây sự hay không, tôi đang hỏi có người khả nghi tới đăng ký dừng chân hay không?"

Thiếu phụ sững sốt, "Hình như không có, đều là có chứng minh thân phận đăng ký."

Mã Văn Đào nói: "Gần đây kiểm tra rất nghiêm, các người phải cẩn thận hơn, phàm là người không chịu đưa ra chứng minh thân phận, đuổi ra ngoài hết."

Tất cả nghi hoặc liếc nhau.

Suy nghĩ một chút, Mã Văn Đào nói, "Đăng ký phải nghiêm, coi như là khách quen trước đây quan hệ cho dù tốt, lúc này cũng phải chú ý, còn nữa, từ hôm nay trở đi ở đây sẽ không nhận người, tiểu thư cũng vậy, toàn bộ dùng người cũ, mặc kệ là ai giới thiệu tới cũng không nhận."

Thiếu phụ kinh ngạc, "Mã quản lý, cái này, "

Mã Văn Đào khoát khoát tay, "Cái gì cũng đừng hỏi, cứ làm theo lời tôi nói."

Đầu đình do dự một chút, "Quản lý, vừa rồi có một người mới tới, tôi đã dẫn hần đi vào phòng khách, chuyện này. . ."

"Mấy tuổi?" Mã Văn Đào nhú mày.

"Hơn hai mươi tuổi."

"Chứng minh thân phận đặt ở chỗ chúng ta sao?"

Đầu đình nói: "Hần nói chứng minh thân phận bị mất, không đưa, tôi nghe hần nói đã làm qua ở chỗ sửa chữa ô tô của Bảo ca bên Phần Châu, cho nên không nghĩ nhiều."

Mặt trầm xuống, Mã Văn Đào cảnh giác nói: "Mày đi đi, đem hần đến đây cho tao nhìn!"

Qua một hồi, đầu đình mang theo Đồng Học Bân trở về, người trong phòng đã sớm đi hết, cả đám thợ cả đều đi, chỉ còn lại hai người mặc âu phục, không mang kính râm, nhưng biểu tình mang vẻ hung thần ác sát, vừa nhìn liền biết không phải thứ tốt. Vừa thấy cái trận thế này, Đồng Học Bân trong lòng rung động, biết mình có thể là khiêu khích hoài nghi, nhưng nghĩ lại thì vui vẻ, đối phương cảnh giác như vậy, vậy tình huống rất có thể là sự thật!

"Mã quản lý." Đồng Học Bân ra vẻ thấp thỏm nhìn gã.

Đầu đình quát: "Đừng nhiều lời, lấy chứng minh thân phận ra!"

"Thật sự đã làm mất, không tin anh xét người đi." Đồng Học Bân bất đắc dĩ đem bóp tiền ra

Mã Văn Đào híp con ngươi nhìn thẳng con mắt của hần: "Đừng đùa giỡn với tao, biết nơi này là chỗ nào không?" Dừng lại một hơi, gã lạnh lùng nói: "Mày nói mày từng làm bên Bảo ca? Xưởng sửa chữa của Bảo ca nửa năm trước đã đóng cửa! Mày làm ở chỗ nào?"

Đóng cửa? Cái này Đồng Học Bân thật ra không rõ ràng, hần vừa rồi cũng là thuận miệng nói.

Đồng Học Bân bình tĩnh một chút, nói: "Trước khi xưởng sửa chữa đóng cửa một thời gian tôi ở bên đó làm, sau đó công tác quá mệt mỏi nên không làm nữa."

Mã Văn Đào sắc mặt lạnh hơn một ít, giống như một con sói đói chăm chú theo dõi hần, "Tao và Bảo ca cũng vài lần giao dịch, Đại Chuy bên cạnh ông còn có giao tình không tồi với tao, mày theo Đại Chuy làm, hay là theo Tiểu Trần làm?"

Vừa nghe gã ta nhận thức Đại Chuy cái gì, Đồng Học Bân không chút nghĩ ngợi nói: "Tôi theo Trần ca làm."

Mã Văn Đào gật đầu, đột nhiên mạnh vỗ bàn, "Nói nhảm con mẹ mày à! Đè nó lại cho tao!"

Đồng Học Bân ngẩn ngơ, vù vù hai bóng đen, hai người bên cạnh Mã Văn Đào đã đem Đồng Học Bân đè xuống, rầm, một tay giữ hấn trên mặt đất.

Mã Văn Đào nghiêm mặt nói: "Thằng nhóc, mày là ai? Ai phái mày tới?"

Trong lòng Đồng Học Bân khấn trương, giả vờ bất đắc dĩ nói : "Mã quản lý, ông làm cái gì vậy, tôi chỉ là làm công, muốn tìm một việc thôi"

Đầu đình mặt cũng trầm xuống, lập tức giơ chân đạp một cái : "Thằng chó! Xưởng sửa chữa của Bảo ca đến bây giờ cũng chưa từng đóng cửa! Bây giờ còn đang mở cửa ngon lành! Mày đúng là ngu bò! Còn nói cái gì mà theo Trần ca làm? Xưởng sửa chữa của Bảo ca là do ổng với em vợ của ông làm ông chủ! Quản lý cả trăm thằng! Làm đêch gì có thằng nào tên Trần ca Đại Chùy? Nói mò một tên mày cũng biết"

Mẹ kiếp! Đồng Học Bân mới biết được mình đã nói hớ!

Hấn chưa từng nằm vùng qua, cũng không học tập tri thức trong phương diện này, đột nhiên bị đưa vào một cái tròng thật to, đúng là không có phản ứng.

Mẹ kiếp! Tên họ Mã này cũng đủ hiểm!

Được rồi! BACK một phút!

Đau đớn biến mất, Đồng Học Bân lại một lần nữa trở về trạng thái đứng thẳng, phù, phía sau toát ra mồ hôi lạnh.

"Đừng đùa giỡn với tao? Biết nơi này là chỗ nào không? Mã Văn Đào ngồi phía sau bàn làm việc, híp mắt nhìn thẳng hấn : "Mày nói mày từng làm bên Bảo ca? Xưởng sửa chữa của Bảo ca nửa năm trước đã đóng cửa! Mày làm ở chỗ nào?"

Trong mắt Đồng Học Bân hiện lên một tia nghi hoặc : "Tháng trước tôi còn làm việc ở bên kia, đóng cửa? Đâu có đâu?"

Mã Văn Đào nhìn nhìn hấn : "Tao và Bảo ca cũng vài lần giao dịch, Đại Chuy bên cạnh ổng còn có giao tình không tồi với tao, mày theo Đại Chuy làm, hay là theo Tiểu Trần làm?"

Nghi hoặc trên mặt Đồng Học Bân càng đậm hơn : "Tôi chỉ là một công nhân bình thường, tên thì tôi không nhớ được, nhưng mà hình như chưa nghe nói qua người nào tên Đại Chuy hết? Họ Trần thì có một, nhưng Trần ca không phải quản sự, Bảo ca bình thường không ở trong xưởng sửa chữa, mà là do em vợ của Bảo ca quản"

Lông mày của Mã Văn Đào giãn ra, không nói chuyện.

Đầu đình thấy Đồng Học Bân rất hiểu về chuyện của xưởng sửa chữa, trong lòng cũng tin bảy tám phần : "Mã quản lý, ngài xem hay là cho hấn .."

Lòng nghi ngờ của Mã Văn Đào cũng bớt lại, nếu đã từng làm với Bảo ca, người này hấn là không có vấn đề, liền nói : "Được rồi, cho nó trở lại làm việc đi"

Đầu đình đáp ứng, mang Đồng Học Bân đi.

Trong hành lang, Đồng Học Bân giả ngu nói : "Xưởng sửa chữa của Bảo ca đóng cửa? Không phải chứ?"

Đầu đình nhìn hấn : "Làm việc của cậu đi! Hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Đồng Học Bân à một tiếng, xoay người đi xuống lầu, nhưng lúc xoay người ấy, khóe miệng Đồng Học Bân lộ ra một nụ cười lạnh, mẹ kiếp, muốn tính kế tao? Mày còn non và xanh lắm!

Bất quá ... thật con mẹ nó đủ hiểm! Trải qua chuyện này, Đồng Học Bân mới biết được, nằm vùng không phải dễ như trong tưởng tượng!

266. Chương 266: Chuyên Gia Giám Định!

Năm ngày sau, buổi chiều.

Trung tâm Hải Tân, khu tập vụ.

Đồng Học Bàn thở hồng hộc ôm một đồng khăn : "Tiểu Sử, khăn của phòng khách giặt hết rồi, hai ta mau chóng đi giặt đi."

"Ừm, cậu đi trước đi." Tiểu Sử đem hai cái khăn và lót giường mới giặt gom lại, " Tôi ra phòng khách đưa chút đồ."

"Đúng rồi, thuận lợi đem cái túi quần áo này đến luôn, bên kia có thể thiếu."

Tiểu Sử gạt đầu, đẩy cửa đi ra ngoài, "Biết rồi."

Liên tục năm ngày, Đồng Học Bàn đều tại trung tâm giặt khăn, mỗi ngày đều mệt như cháu trai vậy, đời này chưa từng trải qua nhiều như vậy, trong lòng tuy rằng rất không nhịn được, nhưng vì công tác, Đồng Học Bàn vẫn kiên trì, ngoại trừ làm việc hần còn quan sát có ý thức tình huống của trung tâm, ví dụ như phòng làm việc quản lí ở đâu, ví dụ như bên này chỗ nào có thể giấu đồ, ví dụ như ông chủ bọn họ là ai, vân vân, bất quá bởi vì trình độ của hần tương đối thấp, cho nên thu hoạch không lớn, rất nhiều chuyện đều không rõ ràng.

Tiếp tục như thế có thể không làm gì được, nếu như kéo dài như vậy, cho dù văn vật thật sự ở chỗ này, sớm muộn gì cũng bị bọn họ dời đi! Phải nghĩ một biện pháp!

Đồng Học Bàn đi ở trên hành lang, đang muốn đi phía sau giặt khăn, đột nhiên có người gọi hần lại.

Là đầu đình, "Tạ Hạo, buông khăn xuống, đi theo tôi."

Đồng Học Bàn trong lòng nghi thần nghi quỷ nắm thật chặt, "Làm gì?"

"Phòng 303 khách cần xoa bóp, hiện tại không đủ người, cậu đi qua đó trước" Đầu đình mệnh lệnh nói.

"Nhưng tôi không học qua?"

"Không khác biệt lắm là được, xoa bóp còn cần dạy sao?"

Không có biện pháp, Đồng Học Bàn không thể làm gì khác hơn là theo hần lên lầu, tại cuối hàng lang, đầu đình chỉ cho hần gian phòng, lại nói với hần xoa bóp thế nào, dù sao cũng là xoa lưng này nọ, làm tương đối là được, sau đó đầu đình đi xuống lầu. Đồng Học Bàn vỗ vỗ đầu, cũng không nói cái gì, đi qua gõ cửa, nghe bên trong có một người nói tiến vào, hần mới cất bước vào, tiện tay đóng cửa lại.

Nằm úp trên giường là một người phụ nữ ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, đang xem một quyển tạp chí.

Đồng Học Bàn mặt lạnh vô tình nói: "Là ngài gọi xoa bóp sao?"

Thiếu phụ nhàn nhạt ừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn hần, "Trên tay dùng chút lực, đừng quá nhẹ."

Học Bàn trước đi vào phòng vệ sinh rửa tay, sau đó đi qua ngồi xuống bên cạnh.

Thiếu phụ mặc một cái áo tắm màu trắng, trên cổ trống rỗng, bên trong hần là cái gì cũng không mặc, vóc người cô ấy cũng không tệ lắm, có lồi có lõm, khuôn mặt không nói là đặc biệt đẹp, tối thiểu còn có chút mùi vị phong vận, vài nếp nhăn nơi khóe mắt tặng cho cô ấy một chút thành thực quyến rũ. Thấy người thiếu phụ này khuôn mặt cũng được đáng người cũng tạ, phản cảm của Đồng Học Bàn cũng lập tức phai nhạt, nói chung là tốt hơn phải đi xoa bóp với một lão già người đầy mồ hôi thối.

Vung tay lên, Đồng Học Bàn để lên vai cách lớp áo tắm của cô ấy, ấn lên.

Hầu Thiển cũng không xem tạp chí nữa, để qua bên cạnh nhất, "Tiểu tử khí lực không nhỏ, làm cái này đã bao lâu rồi?"

Đồng Học Bàn nói: "Không bao lâu."

". . . Tên gọi là gì?"

"Tạ Hạo."

"Ừm, tên rất hay." Hầu Thiển hơi nghiêng đầu liếc nhìn hần một cái.

Đồng Học Bàn không có nhiều tâm tư cùng cô ấy nói chuyện tào lao, trong lòng còn đang suy nghĩ sao có thể tiếp xúc đến văn vật.

Nói câu được câu không, Hầu Thiến bỗng nhiên nói: "Ông chủ các người gần đây thế nào?" Thấy hắn nhìn mình chằm chằm, Hầu Thiến nói: "Vẫn là ông chủ Ngô sao? Hay đổi người?"

Đồng Học Bàn nhìn nhìn, "Tôi chưa thấy qua ông chủ, chỉ biết bên này là Mã quản lý phụ trách."

Hầu Thiến gật đầu, không nói cái gì nữa.

Đồng Học Bàn ngược lại nổi lên hứng thú, "Chị gái, chị nhận thức ông chủ chúng tôi?"

"Ha ha, gặp qua hai lần, chưa nói qua nói cái gì." Hầu Thiến hưởng thụ nhắm mắt lại: "Mã quản lý gần đây bận cái gì?"

Đồng Học Bàn đã xoa bóp trên lưng, "Mã quản lý không thường tới, hai ngày ba ngày mới đến trung tâm một lần, có thể là còn có sinh ý ở chỗ khác ông chủ muốn Mã quản lý phụ trách." Cuối cùng, Đồng Học Bàn cũng giống như người thiếu phụ, muốn biết ông chủ Ngô ở địa phương nào, nhưng cũng không có thu hoạch.

Bốn mươi phút trong nháy mắt trôi qua.

Hầu Thiến ngồi dậy khỏi giường, không để ý đến áo tắm trên người, cười nói: "Thủ pháp không tồi, rất thoải mái."

"Ngài khách khí."

"Chỗ của các người buổi tối bình thường cũng không có người?" Hầu Thiến đột nhiên hỏi.

Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái, "Trước mười hai giờ thì người không ít, một chút sau thì có thể không còn ai."

Hầu Thiến mỉm cười nhìn hắn, "Ừm, vậy tôi buổi tối có cần. . . sẽ gọi cậu, cậu là số bao nhiêu?"

"Trời, không có số, tôi cũng là vừa mới đến, hiện tại nhân thủ không đủ."

"Được, dù sao tôi cũng nhớ kỹ tên cậu, Tạ Hạo phải không? Ừm, có cần tôi tìm cậu." Hầu Thiến lấy ra một trăm đồng đưa cho hắn, "Cầm đi."

Đồng Học Bàn nghi hoặc nghĩ, sau này gọi nữa? Trời! Hơn nửa đêm gọi để làm gì?

Sau khi ra phòng, Đồng Học Bàn tiếp tục làm việc, đến phía sau tiếp tục giặt khăn, mệt đến nỗi không biết mình họ gì, đợi buổi tối tám giờ, mới là thời gian thay ca, Đồng Học Bàn và Tiểu Sử mồ hôi đầm đìa trở lại phòng nghỉ, nằm trên giường nghỉ ngơi. Đồng Học Bàn ngủ ở trên, Tiểu Sử ở dưới, theo lý thuyết thời gian Tiểu Sử tới dài hơn Đồng Học Bàn, cùng những người khác hẳn là rất quen thuộc, bất quá Đồng Học Bàn ngày đầu tiên phát hiện, những người khác trong ký túc xá tình nguyện nói chuyện cùng Đồng Học Bàn mới tới, cũng không muốn giao lưu với Tiểu Sử.

Nửa tiếng trôi qua.

Một tiếng trôi qua.

Tất cả mọi người không ngủ, đang nói chuyện về đề tài đàn bà.

Đồng Học Bàn đương nhiên không có nửa điểm hứng thú, chỉ là nghĩ nên làm sao tiếp cận cao hơn, tiếp cận văn vật. Thế nhưng năm ngày này hắn đều suy nghĩ, cũng không nghĩ ra biện pháp gì, ài, xem ra lúc trước mình nghĩ quá đơn giản, cho rằng có thể trà trộn vào là vạn sự đại cát, nhưng hiện tại, ngay cả chút có thứ có giá trị gì đó cũng không có, lẽ nào mình phải đến phòng làm việc quản lý thử thời vận? Có chút nguy hiểm lắm đó!

Chín giờ.

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, đầu đinh đi đến, "Tiểu Sử! Tiểu Sử!"

Tiểu Sử đã ngủ, mở mắt ra, "Lưu ca, chuyện gì?"

"Mặc quần áo vào, theo tôi một chuyến, nhanh lên một chút, Mã quản lý chờ gấp cậu đấy!" Đầu đình thúc giục.

Tiểu Sử không hiểu gì ngồi dậy, trong lòng có chút run sợ, không rõ Mã quản lý gọi mình đi qua làm gì. Thấy đầu đình đem Tiểu Sử mang đi, Đồng Học Bân cũng sửng sốt một chút, tâm tư nhanh chóng di chuyển, những người khác cũng đều có biểu tình không khác biệt, thấp giọng nghị luận cái gì.

"Mã quản lý tìm hấn để làm gì?"

"Đúng vậy, một thằng trộm, chẳng lẽ còn muốn đề bạt hấn?"

"Trộm?" Đồng Học Bân vô cùng kinh ngạc nói: "Tiểu Sử làm qua chuyện này?"

Một thanh niên ngủ bên dưới gât đầu, "Hình như là chôm đồ ở tỉnh nào phía nam, sau đó chạy đến nơi đây."

Hèn chi mọi người không thèm phản ứng hấn ta, thì ra là một tên ăn trộm. Đồng Học Bân nói: "Hấn trộm vật gì? Túi tiền? Điện thoại di động? Hay là két sắt?"

Thanh niên lắc đầu, "Cụ thể tôi cũng không biết, lần kia hình như là trộm vài món đồ cổ."

Đồng Học Bân ánh mắt lóe ra, mơ hồ nghĩ hình như phát hiện cái gì quan trọng.

Khoảng chừng mười phút sau, Tiểu Sử trở về, một mình trở về, những người khác đều hỏi hấn chuyện gì xảy ra, hỏi Mã quản lý tìm hấn làm gì, nhưng Tiểu Sử im lặng một câu cũng không nói, chỉ là lắc đầu, sau đó thì chui vào chăn. Bình thường thái độ của mọi người đối với Tiểu Sử đều không được tốt lắm, cho nên hấn cũng không cần phải tốt với người khác. Không lâu sau, Tiểu Sử lại từ trong chăn đi ra, đi WC.

Đồng Học Bân vừa nhìn, lập tức theo sát sau, "Chờ chút, tôi cũng đi."

Bên ngoài hành lang, Đồng Học Bân thấp giọng hỏi, "Gọi cậu đi làm gì vậy?"

Quan hệ của Tiểu Sử cùng Đồng Học Bân còn thông qua, suy nghĩ một chút, lặng lẽ nói cho hấn, "Mã quản lý kêu tôi voi vài món đồ cổ, kêu tôi giám định một chút." Dừng lại một hơi, hấn ấp úng nói: "Tôi trước đây tiếp xúc qua đồ cổ, quản lý có thể nghĩ tôi hiểu mấy cái này, bắt quá mấy món đồ kia tôi ngay cả nhận đều nhận không ra, đừng nói giám định, nếu giám định được, tôi còn tới nơi này để làm gì."

Đồ cổ?

Giám định?

Đồng Học Bân vừa nghe liền xúc động, hấn kiềm chế tâm tình thấp giọng nói: "Là đồ cổ gì?"

Tiểu Sử lắc đầu, "Có cái bình, còn có cái khác, tôi cũng không gọi ra tên."

Đồng Học Bân hít một hơi, nhiệt huyết đã bắt đầu sôi trào, Tiểu Sử nói và một loạt động tác Mã quản lý của, hầu như khiến cho Đồng Học Bân tìm được đáp án, phương diện này lộ ra rất nhiều. Vì sao muốn tìm Tiểu Sử đi giám định đồ cổ? Cho dù một tên trộm có thể tiếp xúc đến đồ cổ, nhưng cũng không phải chuyên nghiệp, tùy tiện tìm một người từ tiệm đồ cổ ra cũng mạnh hơn hấn, giải thích có thể chỉ có một, đó chính là văn vật bị trộm của nhà bảo tàng tỉnh ngay trên tay bọn họ, bọn họ không dám công khai, không dám cho chuyên gia thấy, sợ để lộ tin tức, cho nên mới tìm người hiểu đồ cổ từ trong thủ hạ.

Tình báo đã đúng, đồ cổ kia có thể là ông chủ của Mã quản lý mua từ trong tay người trộm cướp từ nhà bảo tàng, nhưng lại không biết thật giả, không chừng đám người kia sớm chuẩn bị đồ dỏm thay thế, kim lữ ngọc y Lưu Thắng có thể còn phân biệt tương đối, nhưng văn vật khác sẽ không dễ dàng nhìn như vậy, bọn họ hiện tại có thể cần một người hiểu giám định giúp bọn hấn nhận định, xác định văn vật thật giả!

Đúng rồi!

Nhất định là như vậy!

Đồng Học Bân hít sâu, hấn biết, cơ hội mình tiến vào cái vòng tròn kia tới. Tìm một cơ hội, phải tìm một cơ hội đánh tiền nội bộ kẻ địch!

Lúc đang muốn tiến vào WC, Đồng Học Bản khéo mắt đột nhiên nhảy dựng, hần thấy đầu đình đang từ bên trong đi ra.

Đồng Học Bản phản ứng rất nhanh, làm bộ không phát hiện, lập tức nói với Tiểu Sử: "Thật ra lúc trước tôi là làm đồ cổ giả."

Tiểu Sử ngạc nhiên nói: "Thật sao?"

"Ừm, kỹ thuật của cha mẹ tôi truyền xuống." Đồng Học Bản nói.

Đầu đình biểu tình ngẩn ra, nhìn Đồng Học Bản cách đó không xa, "Tạ Hạo."

Đồng Học Bản làm bộ mới nhìn đến hần, bước nhanh đi qua, "Lưu ca."

Đầu đình không xác định nhìn hần nói: "Cậu làm đồ cổ?"

"Không có, không có, nói bậy bạ thôi." Đồng Học Bản cười một tiếng, vì không cho chuyện tình có vẻ quá đột ngột, hần đầu tiên là không thừa nhận.

Đầu đình trừng mắt, "Cậu theo tôi đến đây!"

Trong một phòng làm việc.

Đầu đình mang theo Đồng Học Bản vào phòng, ngồi bên trong là Mã Văn Đào Mã quản lý và mấy người mặc âu phục.

Thấy bọn họ đến, Mã Văn Đào cau mày, "Có việc sao?"

Đầu đình nhanh chóng nói: "Mã quản lý, người này nghe nói làm nghề đồ cổ."

"A?" Mã Văn Đào liếc mắt nhìn Đồng Học Bản, "Thật sao?"

Đồng Học Bản vẻ mặt đau khổ xoa tay nói: "Thật không có, vừa rồi tôi chỉ nói bậy bạ thôi."

Đầu đình nghiêm mặt, "Cho cậu nói cậu cứ nói! Không đem cậu đến cảnh sát đâu! Sợ cái gì mà sợ!"

Đồng Học Bản không nói chuyện.

Mã Văn Đào vừa nhìn, mặt nhu hòa nói: "Tôi nhớ kỹ cậu họ Tạ phải không? Tiểu Tạ, trước đó vài ngày tôi vừa mua vài món đồ, nếu người có thể giúp tôi giám định, sau này cũng không cần làm tạp vụ, tôi trực tiếp đề cử cậu lên làm quản lý sảnh, hoặc là có cái gì muốn, tôi cũng có thể thỏa mãn cậu, là chuyện tốt, đừng sợ, biết không?"

Đồng Học Bản do dự do dự, gật đầu.

Mã Văn Đào ừ một tiếng, "Hiện tại chỉ nói vậy thôi, cậu hiểu đồ cổ?"

Bị bọn họ hỏi đi hỏi lại, Đồng Học Bản "Rốt cục" nói lời thật, cười khổ nói: "Đó là chuyện của trước đây, lúc trước mấy người thân thích nhà tôi làm đồ giả, chuyên môn làm giả văn vật đem ra bên ngoài bán, sau lại bị cảnh sát phát hiện, tôi mới chạy đến xưởng sửa chữa của Bảo ca ở tỉnh Bắc Hà."

Mã Văn Đào mới rõ ràng vì sao hần chết sống không thừa nhận, thì ra là sợ cảnh sát, "Nói như vậy, cậu rất có nghiên cứu đối với đồ cổ?"

Đồng Học Bản gật đầu, "Một chút mà thôi."

Mã Văn Đào vừa suy xét, kêu đầu đình đi, trong phòng chỉ còn gã cùng mấy người vệ sĩ, "Tiểu Tạ, chỗ tôi có vài món đồ cổ, cậu xem trước." Cho một người mặc âu phục bên cạnh một ánh mắt, người nọ từ trong ngăn tủ lấy ra mấy cái hộp, đặt lên trên bàn làm việc. Mã Văn Đào trấn an nói: "Đừng khẩn trương, chỉ cần cậu có thể nói đúng mấy thứ này, sau này cậu theo tôi, vinh hoa phú quý không thể thiếu phần của cậu."

Gã vệ sĩ mặc âu phục đen liền mở hộp bên trái.

Vừa nhìn, Đồng Học Bản nhất thời có chút thất vọng, bởi vì đồ này cũng không phải văn vật bị trộm của nhà bảo tàng, vừa nghĩ cũng rõ ràng, Mã Văn Đào khẳng định là không dám để đồ lộ ra ngoài, lại càng

không ột người ngoài như hần thấy, cho nên mới dùng vài món đồ cổ thử một phen, nếu như Đồng Học Bân có thể giám định ra, chứng minh hần có bốn sự, đại khái mới có cơ hội tiếp xúc đến văn vật phía sau. Nghĩ rõ ràng điểm ấy, tinh thần của Đồng Học Bân cũng nhắc lên hoàn toàn, đi lên vài bước, quan sát món đồ này từ trên xuống dưới.

Bên trong là một món đồ gốm, nhìn qua rất có niên đại.

Nhưng Đồng Học Bân tiếp xúc qua đồ cổ đương nhiên rõ ràng, mặt ngoài không nói rõ được cái gì.

Vừa nghĩ đến việc bọn họ dùng đồ kiểm tra mình, đại khái sẽ không đem hàng thật ra, Đồng Học Bân sắp xếp lại ngôn ngữ một chút, hàm hồ suy đoán nói: "Thứ này là đồ dỏm, nhìn qua rất cũ, nhưng rõ ràng là vì người làm cũ, ngài xem ở đây, ở đây, vết tích quá rõ ràng."

Mã Văn Đào cau mày, lại bảo người mở một hộp tiếp theo.

Cái này là một chuỗi vòng tay làm bằng cây tử đàn, trên mặt bị mòn rất nhiều, tựa hồ bị người dùng quan rất lâu.

Đồng Học Bân suy nghĩ một chút, có thể bị người dùng nhiều như thế, khẳng định không phải là giả, đại khái là thứ trên người Mã Văn Đào, vì vậy nói: "Cái vòng tay tử đàn này, màu sắc rất thuần, khẳng định là thật"

Mã Văn Đào lại kêu người mở cái hộp cuối cùng.

Là một đồng tiền cổ, trên mặt có vết tích loang lổ, có khắc bốn chữ "Chí Chính Chi Bảo".

Đồng Học Bân nghĩ đồng tiền này làm giả không dễ dàng, bởi vì thành phẩm khá lớn, lúc này làm bộ cầm lên nhìn một chút, liền nói: "Cái này là chính phẩm, niên đại hần là đời Minh, truyền lại đời sau không nhiều, giá trị rất cao" Nói xong, Đồng Học Bân cũng không biết nói đúng mấy cái, mở mắt trông mong nhìn về phía Mã Văn Đào.

Cái gì thế này! Sắc mặt nhu hòa của Mã Văn Đào đã thay đổi, không nhin được bửu môi: "Được rồi, cậu trở về đi!"

Đồng Học Bân ặc một cái: "Cái này, tôi nói sai rồi sao?"

Một gã đứng bên cạnh nói: "Một cái cũng không nói đúng! Cái này gọi là hiểu đồ cổ sao?"

Đồng Học Bân nói: "Không có khả năng!"

Đồ trước khi đem ra, Mã Văn Đào đã tìm người giám định đồ cổ, sớm biết thật giả của những cái này, đương nhiên trong lòng nắm chắc. Gã mặc âu phục thấy Đồng Học Bân không chịu đi, đi qua đẩy hần ra cửa, Đồng Học Bân không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy, vội vàng hỏi gã ta là sai ở chỗ nào.

Gã ta bửu môi nói: "Với một chút tri thức như vậy của mày mà cũng đi làm đồ giả? Cái món đồ gốm kia là đồ thật từ thời kỳ đồ đá, niên đại vô cùng lâu, giá trị lịch sử rất cao, nhưng mà không đáng đồng tiền, còn cái vòng tay kia mới là đồ dỏm, lớp vỏ ngoài cũng là đồ dỏm, còn cái đồng tiền kia cũng là đồ giả, hơn nữa chính phẩm cũng không phải thời Minh như mày nói, mà là thời Nguyên! Được rồi được rồi! Đi nhanh lên! Làm tốn thời gian!" Gã ta cũng chính là người đã cầm đồ đi giám định, cho nên biết rất rõ ràng.

Đồng Học Bân kêu một tiếng mẹ nó, đều sai hết? Hần không ngờ trình độ của mình kém như vậy!

Bất quá không có việc gì! Còn cơ hội!

BACK hai phút!

....

....

Trước mắt biến đổi!

"Tiểu Tà, chỗ của tôi có vài món đồ cổ, cậu xem trước"

Mã Văn Đào gọi người lấy ra.

Thời gian đã lui trở về!

”Đừng khẩn trương, chỉ cần cậu có thể nói đúng mấy thứ này, sau này cậu theo tôi, vinh hoa phú quý không thiếu phần cậu!” Mã Văn Đào lắng lặng nhìn hắn, trong mắt có chút chờ mong.

Đồng Học Bàn thở ra một hơi, nhìn về phía món đồ gốm, đưa tay qua sờ sờ : ”Bình thường chúng tôi làm cũ khi tạo hàng giả, cũng không có khả năng làm ra loại trình độ này, cái này vừa nhìn là biết vết tích của năm tháng, không làm giả được, tôi thấy ít nhất cũng là của thời kỳ đồ đá, bất quá cái món đồ này niên đại tuy rằng lâu, giá trị lịch sử mặc dù cao, nhưng giá trị kinh tế lại không lớn, chẳng đáng giá bao nhiêu tiền”

Mã Văn Đào con mắt hơi hí lại : ”Cho hắn xem cái sau!”

Vòng tay gỗ tử đàn được lấy ra.

Đồng Học Bàn sờ sờ, ngó ngó, nói : ”Cái này là được làm ra, loại thủ pháp này chỗ chúng tôi bình thường cũng dùng đến, cũng là vì khiến cho nó nhìn được nhiều năm, nếu thật sự rằng là gỗ tử đàn, sợ rằng rất ít người bỏ không như thế, cái món này mười phần là giả, không đáng tiền”

Mã Văn Đào trong lòng khẽ động : ” Cái sau”

Đồng Học Bàn chậm rãi nói : ” Là đồng tiền này? Chẳng qua chỉ là một miếng đồng vụn được đưa thành mà thôi, cái thủ pháp này lúc trước tôi cũng dùng qua khi làm đồ cổ, hơn nữa nói cho oai, chứ thật ra nó chẳng được đáng giá của ”Chí Chinh Chi Bảo” thời Nguyên chút nào”

Ba cái đều nói xong.

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau.

Mã Văn Đào vỗ bàn : ”Được, được, được!” Trong mắt lộ vẻ thỏa mãn.

267. Chương 267: Năm Vùng Gặp Năm Vùng!

Buổi tối, mười giờ.

Trong phòng làm việc quản lí.

Thấy rõ Đồng Học Bàn ngay cả nói lắp cũng không đem chân tướng của ba món đồ cổ nói ra rất rõ, giống kết quả của chuyên gia giám định đồ cổ như đúc, ánh mắt của Mã Văn Đào nhìn hắn dần dần trở nên tán thưởng, phải biết rằng, chuyên gia kiểm tra đo lường phải thông qua thiết bị hỗ trợ, còn ít nhất có hai người chuyên gia cùng suy đoán, nhưng Đồng Học Bàn chỉ một người, ngay cả kính lúp cũng dùng liền phán đoán ra thật giả, cái phần công lực này tuyệt đối không phải ngày một ngày hai có thể luyện ra, không tồi, không tồi, Mã Văn Đào vô cùng hợp ý, gã hiện tại cần cũng là người hiểu đồ cổ.

Bất quá nghi hoặc cũng là rất lớn, ”Cậu từng làm mấy cái này?”

Đồng Học Bàn ngượng ngùng cười, ”Lúc nhỏ tiếp xúc mấy cái đồ giả này.”

”Trình độ cậu cao như thế. . .” Mã Văn Đào lông mày nhíu lại, đa nghi nói: ”Sao không đi buôn đồ cổ hoặc là làm giám định ?”

Đồng Học Bàn trong lòng cảnh giác, biết đối phương nghi ngờ, nhanh chóng cười khổ nói: ”Không đối gặt ngài nói, ba món đồ vừa rồi, tôi thật ra cũng không nắm chắc trăm phần trăm, lúc trước tôi chỉ theo thân thích học qua cách làm đồ giả, đại khái có thể nhìn ra đồ có phải là giả hay không, có vết tích làm giả hay không, sau đó từ điểm này suy đoán nghịch hướng, nhưng nếu như ngài thật sự cho tôi một món đồ dỏm không làm cũ, tôi phỏng chừng cũng nhìn không ra, cho nên tri thức của tôi có cực hạn quá lớn, đi buôn đồ cổ đi tôi cũng không phải không muốn, chỉ là sau đó cảnh sát bắt chỗ làm đồ giả của chúng tôi, thân thích nhà của tôi cũng bị bắt mấy người, tôi không biết tôi có bị phát lệnh truy nã hay không, cũng không dám đi làm nghề chính quy.”

Cái giải thích này rất hợp lý.

Mã Văn Đào khẽ gật đầu, cười nói: ”Được rồi, từ hôm nay trở đi, cậu theo tôi.”

Đồng Học Bàn mặt lộ vẻ mừng rỡ, "Cảm ơn Mã quản lý tài bồi."

"Ha ha, sau này gọi Mã ca là được." Mã Văn Đào rất hòa thuận đối với hắn, " Chuyện ngày hôm nay cậu nhìn những cái đồ cổ này, không nên nói cùng người khác, chờ thêm vài ngày nữa tôi sẽ dẫn cậu đi xem mấy thứ, đến lúc đó cậu giám định một chút nhìn xem có vết tích làm cũ hay không, ừm, hai ngày nay, cậu cũng không dùng làm tạp vụ, như thế này đi, tôi cho người đem hành lý của cậu lên, cậu lên tầng cao nhất ở, một mình một phòng." Tầng cao nhất cũng là lầu ba, phòng làm việc quản lý và rất nhiều nhân viên quản lý cao tầng của trung tâm đều ở đây, thuộc về khu vực không phận sự miễn vào.

Đồng Học Bàn vừa mừng vừa sợ, "Cảm ơn Mã ca."

Mã Văn Đào cười nói: "Có cái gì cần cứ nói với tôi, tiểu thư ở dưới, buổi tối mang về phòng cũng không thành vấn đề, đến lúc đó nói với tôi và tiểu Lưu một tiếng là được."

Đồng Học Bàn liên tục nói lời cảm ơn, có vẻ rất kích động.

Một lát sau, Mã Văn Đào để Đồng Học Bàn đi.

Chờ hắn vừa ra đi, Mã Văn Đào liền thu lại nụ cười, nghiêm túc quay sang một người mặc âu phục bên cạnh nói: "Mày đi xuống ký túc xá tra hành lý của Tạ Hạo, điện thoại di động máy tính cùng công cụ liên lạc đều phải kiểm soát, sau đó hai ngày nay canh nó thật kỹ cho tao, đừng cho nó gọi điện thoại, càng đừng để cho nó ra khỏi trung tâm, trừ cái yêu cầu này, có thể thỏa mãn đều thỏa mãn, người này qua vài ngày nữa ông chủ sẽ có trọng dụng."

"Vâng!" Người kia đáp lời, bước nhanh ra phòng.

.....

Bên ngoài, Đồng Học Bàn đã bị người đưa tới phòng một người ở trong góc cuối của hành lang.

Tuy rằng là phòng một người, nhưng bên trong rất tốt, sàn nhà gỗ, đèn treo thủy tinh, gia cụ châu Âu, xa hoa đến cực điểm. Đồng Học Bàn làm ra vẻ như thằng nhà quê mới lên phố, hiếu kỳ nhìn cái này, hưng phấn sờ sờ cái kia, cuối cùng nằm lên cái giường giữa phòng, thoải mái chống vó. Gã đàn ông mặc âu phục mang Đồng Học Bàn tới nhìn hắn, nói cái gì cũng không, lập tức xoay người đi.

Rầm, cửa đóng.

Đồng Học Bàn trong lòng liền lạnh.

Nếu đổi lại là người khác, Mã quản lý nhiệt tình đối đãi như thế, tám phần sẽ mừng rỡ tìm không ra phương hướng, nhưng Đồng Học Bàn hiển nhiên không có cái suy nghĩ này, ình đi theo, lại ình ở riêng một phòng, còn an bài ở tại tầng cao nhất, quả thật là biến tướng muốn vây khốn hắn, thậm chí không cần thử cũng biết, cái điện thoại đầu giường khẳng định chỉ có thể gọi nội tuyến, mà không cách nào liên hệ bên ngoài, trong phòng này nói không chừng còn có cameras các loại. Nghĩ vậy một, Đồng Học Bàn trên mặt cũng không dám lộ ra biểu tình dư thừa gì, lập tức đi phòng tắm tắm.

Cái tên họ Mã này, thật đúng là đủ cẩn thận.

Cái này cũng không trách được, chủ yếu Đồng Học Bàn xuất hiện quá trùng hợp, mới vừa vào trung tâm không đến vài ngày, thì trùng hợp là Mã Văn Đào cần kỹ thuật giám định, đổi lại ai khác cũng nói thầm, bất quá Đồng Học Bàn không nóng nảy, khi không tiếp xúc được văn vật, hắn căn bản sẽ không dự định liên hệ cảnh sát bên ngoài, hiện tại Đồng Học Bàn cần phải làm là tận lực đạt được tín nhiệm của Mã Văn Đào bọn họ, tùy thời mà động.

Lau khô thân thể ra phòng tắm, Đồng Học Bàn đem khăn tắm quấn trên người, ánh mắt đảo qua, tiện tay mặc áo và quần vào, tuy rằng quần áo vẫn để ở trên sô pha, nhưng túi quần đã có chút thay đổi, không giống với hình ảnh vừa rồi mình ghi nhớ trong đầu, rõ ràng là bị người lục lọi qua, quả nhiên như Đồng Học Bàn nghĩ, Mã quản lý vẫn chưa có hoàn toàn tín nhiệm mình.

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa.

Đồng Học Bàn tùy tiện nói: "Mời vào."

Một cô gái lớn lên coi như không tồi đi đến, "Đồ của ngài." Đem hành lý của Đồng Học Bản đặt ở bên cạnh.

Đồng Học Bản gật đầu, mở túi lấy ra vài đồng tiền đưa qua, rồi rút một miếng thuốc ngậm ngoài miệng, cô gái rất có ánh mắt cầm lấy cái bật lửa trên bàn trà, mồi thuốc cho hần. cô gái ăn mặc tương đối bại lộ, váy ngắn, vớ chân đen, giày cao gót, trang phục cứ như là quá phụ đen vậy. Sau khi buông cái bật lửa, cô gái đi qua ngồi xuống sô pha, kề bên Đồng Học Bản, thân thể hơi dựa hướng hần.

Đồng Học Bản nhìn cô ấy liếc mắt, "Làm gì?"

Cô gái cười quyến rũ nói: "Quản lý kêu em buổi tối bồi ngài."

Đồng Học Bản nào có cái tâm tư này, hướng chỉ đối phương là Mã quản lý gọi tới, khẳng định không có ý tốt, lỡ như mình ngủ nói mớ ra, vậy còn không phải là bị lộ toàn bộ sao, nhưng Đồng Học Bản hiện tại thân chỉ là là một tiểu nhân vật làm công, gái đẹp đến cửa theo lý không nên từ chối, nếu không ngược lại sẽ làm Mã Văn Đào nghi ngờ, suy nghĩ một chút, hần bĩu môi nói: "Được, nhưng cái loại hình như cô tôi không thích, đối người khác tới."

Cô gái mắt mở to, vung tay đứng lên đi.

Sau vài phút, lại tới ba tiểu thư, đều thuộc loại tuổi teen, đứng một hàng để cho Đồng Học Bản chọn.

Đồng Học Bản nhìn cái này, nhìn cái kia, cuối cùng nói đều không thích, chờ mấy người đi rồi, Đồng Học Bản làm bộ rất gấp gáp, ra cửa chuẩn bị xuống lầu tự mình tuyển một tiểu thư vừa mắt, ai biết vừa ra khỏi tầng ba còn chưa có xuống phía dưới, một người mặc âu phục ngắn cản hần, hỏi hần làm gì, Đồng Học Bản nói muốn chọn một tiểu thư, còn cáo mượn oai hùm đem Mã Văn Đào ra, người này không muốn cho hần xuống lầu, đã nói ra tiểu thư đang thiếu, bắt đắc dĩ, Đồng Học Bản mới phần nộ đi trở về, qua một hồi cũng không gọi tiểu thư đến đây.

Tạm thời rút cuộc cũng qua cửa.

Quản không được nhiều như vậy, đi một bước tính một bước.

Đem tất cả đèn tắt lại, Đồng Học Bản tiến vào chăn ngủ.

Một tiếng . . .

Hai tiếng . . .

Ba tiếng . . .

Trong hoàn cảnh khẩn trương này, Đồng Học Bản căn bản không có cách nào ngủ được, mơ mơ màng màng, nửa ngủ nửa tỉnh, còn suy nghĩ một chút kế hoạch kế tiếp, hần phỏng chừng văn vật nếu như thật sự trong tay ông chủ của trung tâm Hải Tân, cũng có thể không để ở trung tâm, cho nên hần muốn tiếp tục giả dạng làm chuyên gia giám định, mặc kệ bọn họ tin hay không, chỉ cần để Đồng Học Bản thấy được văn vật, biết vị trí cụ thể của chúng nó, vậy Đồng Học Bản có thể hành động, trước đó tuyệt đối không thể bại lộ, đây là cơ hội duy nhất.

Ban đêm, trong phòng im ắng, một chút tiếng động cũng không có.

Đồng Học Bản không ngủ được, ngồi dậy hút thuốc, thuận tiện đi vệ sinh.

Kịch kịch kịch, kịch kịch kịch, Đồng Học Bản lỡ tai dựng thẳng, bỗng nhiên nghe bên ngoài tựa hồ có tiếng chạy trốn rất gấp, mơ hồ còn mang theo một chút âm ỉ. Hơn nửa đêm còn xảy ra chuyện gì? Đồng Học Bản tinh thần căng thẳng, kéo quần lên ra phòng vệ sinh, đưa lỗ tai ghé vào cửa nghe, tiếng chạy bộ tựa hồ càng ngày càng gần, hần trong lòng hiếu kỳ, nhất thời mở cửa ra, lộ thân thể ra bên ngoài nhìn, sau đó Đồng Học Bản sửng sốt một chút.

Hần tự nhiên thấy được mỹ phụ ban ngày mình xoa bóp!

Cô ấy sao tới chỗ này? Còn bị người đuổi theo?

"Đứng lại! Nhanh ngăn chặn nó lại! Đừng để cho nó chạy!"

"Vâng!" Vài người đuổi theo phía sau nói.

Nói trắng ra thì, đây chính là cảnh sát. Đồng Học Bân vừa nghe, nhất thời hít một ngụm khí lạnh, cảnh sát? Người mỹ phụ trung niên là cảnh sát? Thấy mỹ phụ chạy đến đây, Đồng Học Bân vừa nghĩ liền rõ ràng, hèn chi, hèn chi buổi chiều lúc xoa bóp cho cô ấy, Đồng Học Bân không chỉ không lòi ra được tin tức gì của ông chủ từ miệng của cô ấy, ngược lại có cảm giác tương tự, cô ấy trước thử thăm dò hỏi ông chủ Ngô, lại hỏi Mã Văn Đào, thì ra cũng là cùng dự định với Đồng Học Bân, nằm vùng đến đây thăm dò!

Điểm ấy Đồng Học Bân không chút nghi ngờ.

Nếu mình biết được nói trung tâm Hải Tân, nói không chừng người khác cũng sẽ biết, bắt quá xem ra, mỹ phụ nếu thật sự là cảnh sát nói, cục tương ứng tựa hồ cũng không xác nhận tin tức này, cho nên lúc này mới sai cô ấy một mình đến đây, cũng là do trung tâm đề phòng rất nghiêm, lúc lên lầu bị phát hiện.

Thật sự là cảnh sát?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Đồng Học Bân kinh ngạc nhìn mỹ phụ càng ngày càng gần, biết cô ấy là muốn từ cửa sổ thủy tinh ngoài cùng hành lang chảy ra ngoài.

Lúc này, một cánh cửa trong hành lang cách đó không xa đột nhiên mở ra, Mã Văn Đào từ bên trong đi ra, thấy cảnh tượng này hơi sửng sốt một chút, một người đuổi tới vội vàng nói một câu, nói mỹ phụ từ lầu hai lén lút lên lầu ba, không biết muốn làm gì, Mã Văn Đào trong lòng trầm xuống, liền rõ ràng, thấy phía trước không có ai, tốc độ chạy trốn của mỹ phụ rất nhanh, ai cũng không đuổi theo kịp cô ấy, Mã Văn Đào quay đầu hô với Đồng Học Bân: "Tiểu Tạ! Bắt nó lại! Nhanh!"

Chỉ cần có thể kéo dài một hai giây, chắc chắn sẽ chạy không được!

Đồng Học Bân trong lòng quỳnh lên, đám người này ngay cả quốc bảo còn dám trộm, hiển nhiên là một người không muốn sống, mỹ phụ nếu thật sự là cảnh sát, rơi vào trong tay bọn họ khẳng định rất sẽ ... làm sao bây giờ? Nếu như mình ngồi xem mặc kệ để mỹ phụ bỏ trốn, thân phận của mình phỏng chừng cũng sẽ bại lộ, làm sao tiếp cận văn vật? Cần phải bắt mỹ phụ! Chỉ là tính mạng đồng chí của mình sẽ . . .

Chờ một chút, có thể là bọn họ tìm người tới thử mình?

Sẽ không, khẳng định sẽ không, buổi chiều mình vẫn chỉ là một người làm công bình thường, nếu như bọn họ hoài nghi mình, lúc trước sẽ không để ỉn đến đây làm việc, trực tiếp đuổi đi là được, hà tất gì cần phải làm ra trận địa lớn như vậy? Trước kêu mình đến xoa bóp ỹ phụ, lại khiến ỹ phụ giả dạng cảnh sát? Đúng vậy, cái này không hợp tình hợp lý, quá khoa trương! Vậy thì chỉ có một giải thích, mỹ phụ thật sự là cảnh sát!

Đồng Học Bân tâm trầm xuống, không thể để cho cô ấy rơi vào trong tay đám người này!

Mặc kệ! Cứu người trước!

Đồng Học Bân hét lớn một tiếng, làm bộ giang hai tay ngăn trước mặt mỹ phụ, "Đứng lại!"

Mỹ phụ nhìn cũng không nhìn hấn, hô một chút vọt đến đây, bóp, nhẹ nhàng dùng cổ tay đánh vào mặt của Đồng Học Bân, Đồng Học Bân kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, trong lòng lại thở phào một hơi, quay đầu nhìn theo mỹ phụ, chỉ thấy cô ấy đẩy cửa sổ cuối hành lang phóng xuống phía dưới, tay đặt lên bệ cửa sổ, giẫm xóc một chút, vù , cái tay trên bệ cửa sổ ngay sau đó đã không thấy tung tích, nhảy xuống rồi!

Đây là lầu ba, nhảy xuống bình thường không chết cũng là gãy giò.

Nhưng Đồng Học Bân tin tưởng, một người chịu huấn luyện chuyên nghiệp, không có khả năng sẽ bị chút cao độ ấy làm khó.

"Mày làm sao thế? Một con đàn bà cũng ngăn không được?" Mã Văn Đào sắc mặt trầm xuống đáng sợ, nhìn Đồng Học Bân một cái, lập tức cho người cùng nhau đuổi tới bên cạnh cửa sổ.

Đồng Học Bân cũng nhanh chóng theo tới, nhìn xuống.

Quả nhiên, mỹ phụ hình như chỉ là tóc tai rối một ít, không bị thương gì.

Nhưng mà, vui mừng chỉ là chợt lóe, Đồng Học Bản thấy được một cảnh khiến cho trái tim hân trầm xuống, hai bóng người từ sau cánh cửa bước ra, trong tay một người còn cầm gậy, lao tới, mỹ phụ tránh qua một bên, tiếp tục chạy về phía trước, tục ngữ nói song quyền khó địch lại bốn tay, không đợi cô ấy chạy được hai bước, thì lại có một người nam mặc âu phục đuổi tới, đánh một gậy lên chân của mỹ phụ!

Dưới tác dụng của quán tính, mỹ phụ nhất thời lão đảo ngã xuống đất!

Ba người lập tức nhào đến.

Một người đè lên bụng của cô ấy, còn đập một gậy vào gáy của mỹ phụ! Qua vài cái, mỹ phụ hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ!

Mã Văn Đào sợ kinh động đến khách hàng, xoay người ra thế, ý bảo dẫn người đi!

Đồng Học Bản nhìn mà thiếu chút nữa chửi má nó, xong rồi!

Nhưng mà, không đợi Đồng Học Bản lo lắng cho an toàn của mỹ phụ, một ánh mắt lạnh đã nhìn thẳng vào mặt hắn, là Mã Văn Đào. Mã Văn Đào lúc đầu đã có nghi ngờ Đồng Học Bản rồi, người này xuất hiện quá trùng hợp, không chỉ là trùng hợp, trên người còn mang theo kỹ thuật giám định mà ông chủ cần, cho nên Mã Văn Đào mới lo lắng, gọi người theo dõi hắn ta, không cho Đồng Học Bản liên lạc với bên ngoài, rất sợ hắn ta là nằm vùng do cảnh sát phái tới.

Đương nhiên, cái này chỉ là hoài nghi mà thôi.

Nhưng chuyện hiện tại, đã khiến cho Đồng Học Bản không chỉ là hoài nghi nữa rồi!

Dưới loại tình huống này, đừng nói là một thằng đàn ông như Đồng Học Bản, cho dù đổi lại là một tiểu thư, hành lang hẹp như vậy, ra sức một chút dù không bắt được mỹ phụ, nhưng cản trở vài giây thì vẫn có thể làm được, cái này không phải đòi hỏi kỹ thuật gì hết, nhưng mà biểu hiện của Đồng Học Bản là gì? Giả vờ vờ tay ra, rồi bị đẩy ngã, còn yếu đuối hơn cả một con đàn bà, cái này nói rõ cái gì? Trong lòng Mã Văn Đào trầm xuống, hắn ta cố tình thả con đàn bà này đi mà! Hai người bọn họ là một người!

Tên khốn này cũng là nằm vùng?

Mã Văn Đào nhìn chăm chăm vào Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản trong lòng biết không ổn, tâm tư của mình có thể đã bị nhìn ra! Làm sao bây giờ? Chạy? Xung quanh toàn bộ đều là người của bọn chúng! Căn bản là chạy không được!

Đúng rồi! Ánh mắt của Đồng Học Bản nhất thời ngưng tụ!

BACK một phút đồng hồ!

...

...

Hình ảnh chợt biến đổi!

"Tiểu Tạ! Bắt lấy nó! Nhanh!" Mã Văn Đào hét lên.

Đồng Học Bản hồi thần lại, lập tức thích ứng với cảm giác thời gian đột nhiên lui về, lần này hắn không do dự nữa, nhìn về phía mỹ phụ chạy đến, Đồng Học Bản nổi tâm hung ác, nhào đến vươn hai tay ra, mỹ phụ phản ứng rất nhanh, nghiêng người muốn chui về phía bên trái, nhưng phản ứng của Đồng Học Bản cũng không chậm, hơi thay đổi tư thế, không đợi mỹ phụ cúi xuống chui qua, cánh tay trấn xuống, cùi chỏ lập tức đánh lên vai của cô ấy!

Mỹ phụ hơi lão đảo, nhưng vẫn không ngã xuống, mà tiếp tục chui qua!

Đồng Học Bản mắt đã ngã xuống đất, nhưng vẫn không buông tha, mà là liều mạng túm lấy chân của mỹ phụ!

Mỹ phụ vẫn tiếp tục chạy về phía trước, nhưng trọng tâm đã mất, ngã cái rầm xuống đất, mí mắt hơi trầm xuống, xoay người trên mặt đất, chân phải thuận thế đập ra, hung hăng đá vào cổ tay của Đồng Học Bản, đá văng tay của hắn ra. trong lòng Đồng Học Bản âm thầm kêu khổ, biết cô ấy cho dù nhảy xuống cũng

không trốn thoát được, còn không bằng bớt vùng vẫy để ình bắt, vì vậy chịu đựng đau đớn lần thứ hai lao lên, lại một lần nữa ôm lấy chân của cô ấy!

Lúc này, đám người Mã Văn Đào đã đuổi tới!

Hầu Thiến vừa nhìn, sắc mặt muốn xấu xí bao nhiêu là có xấu xí bấy nhiêu, nhưng cũng không làm ra giấy dựa gì nữa!

Mã Văn Đào cả giận nói : "Trối lại cho tao! Mang vào phòng làm việc của tao!"

Hai người đi tới, nhanh chóng trối mỹ phụ lại, sợ cô ấy lại hô to cho người khác nghe, liền nhét một miếng giẻ vào trong miệng của cô ấy.

Đồng Học Bán còn nằm trên mặt đất nhe răng trợn mắt, mỹ phụ này thiếu chút nữa đã lấy mạng của hắn!

Mã Văn Đào nhìn hắn, sắc mặt liền đổi qua nhu hòa, tự mình khom lưng đỡ hắn lên : "Tiểu Tạ, làm tốt lắm, không bị thương chứ?"

Đồng Học Bán chịu đau nói: "Không sao, chỉ là bị thương ngoài da"

Mã Văn Đào âm thầm gật đầu, biểu hiện vừa rồi của Đồng Học Bán gã đã thấy trong mắt, nếu không có hắn, thì thật sự không biết có thể bắt được nữ cảnh sát này không, hoài nghi lúc đầu còn tồn trong lòng nhất thời tiêu tán, Mã Văn Đào biết mình suy nghĩ quá nhiều, nếu như Tiểu Tạ này là cảnh sát, phụ trách tiếp ứng ở bên trong với nữ cảnh sát này, vậy thì vừa rồi sẽ không dốc sức mà bắt nữ cảnh sát kia lại, mà người nữ cảnh sát kia hình như cũng không nhận ra Tiểu Tạ, Tiểu Tạ hắn là không có vấn đề gì.

Ngẫm lại cũng đúng, Tiểu Tạ mới hơn hai mươi tuổi, nếu thật sự tốt nghiệp trường cảnh sát, vậy không có nhiều thời gian để học về tri thức đồ cổ, mà kỹ thuật giám định đồ cổ của hắn Mã Văn Đào đã từng gặp qua rồi, không phải là thứ có thể luyện thành trong một năm hai năm, suy nghĩ từ điểm này, Tiểu Tạ không có khả năng là cảnh sát.

Mã Văn Đào khen ngợi võ võ vai của Đồng Học Bán, và có thêm vài phần tín nhiệm đối với hắn hơn.

268. Chương 268: Muốn Người!

Đêm khuya.

Phòng làm việc quản lý, trong phòng.

Hầu Thiến một thân tây trang màu đen bị buộc chặt, ném xuống đất, Hầu Thiến biểu tình lãnh đạm, trợn mắt nhìn người khác. Trong phòng không có đầu đinh và mấy người quản lý của trung tâm tắm rửa, chỉ có mấy người mặc đồ đen hung thần ác sát, xem ra bọn họ mới là tâm phúc của Mã Văn Đào, mà vị trí xa một chút, Đồng Học Bán cũng được Mã Văn Đào dẫn vào phòng làm việc của gã, hình như Mã quản lý cũng không cấm kỵ hắn.

Mã Văn Đào lạnh lùng cúi đầu nhìn cô ấy, "Nói đi, ai phái mày tới!"

"Tôi không biết anh nói cái gì nữa." Mỹ phụ trung niên nói.

Mã Văn Đào nheo mắt nói : " Đừng nói lời vô ích với tao, mày là của cục công an nào? Hay là người của sở tỉnh?", Hầu Thiến nhìn nhìn gã, nói: "Anh là Mã quản lý sao? Cục công an? Tôi sao có thể là người của cục công an? Tôi buổi tối ngủ không yên nên đi ra một chút, muốn đi bên ngoài ăn một chút gì, kết quả tìm thang máy không tìm được, mới nhớ tới chỗ này không cao, không có thang máy, cũng là tôi trước đó ngủ mơ hồ, đang muốn tìm thang bộ đi xuống, sao mấy người lại bắt đầu truy đuổi tôi? Mã quản lý, lời tôi nói đều là sự thật.", Mã Văn Đào cười lạnh nói: "Vậy mày chạy cái gì?"

Hầu Thiến cười khổ nói: "Tôi là một phụ nữ, nhiều người đuổi theo tôi như vậy, tôi đương nhiên phải chạy.", Mã Văn Đào chế nhạo nhìn cô ấy, "Đừng coi người khác là kẻ ngu, lời này của mày, mày nghĩ có mấy người tin?" Dừng lại một chút, gã lạnh lùng nói: "Nói, ai phái mày tới trung tâm tắm rửa Hải Tân, tới nơi này làm gì? Bắt thuốc phiện? Bắt đánh bài? Hay là cái khác? Còn nữa mày vừa rồi ở lâu ba, trước đó tìm

phòng gì? Đang tìm cái gì? Chỉ cần mày thành thật, chúng ta còn có thể thương lượng, nếu không, đừng trách tao không khách khí!”

Hầu Thiển bất đắc dĩ lại vô lực nói: ”Tôi nói đều là sự thật.”, ”Cho mặt không muốn!”, Mã Văn Đào đi tới một cước đá vào bụng dưới cô ấy!

Nơi này là chỗ yếu hại của phụ nữ, mỹ phụ đau đến nỗi suýt nữa ngất xỉu, mặt trắng bệch, ho khan liên tục, ” ... khụ khụ. . . Tôi thật. . . Không phải cảnh sát. . . Khụ khụ!”

Một gã mặc đồ đen bên cạnh cũng vung một cái tát lên!

Bốp! Một bên mặt của Hầu Thiển sưng lên, một dấu tay đỏ rực in ở mặt trên!

Bốp! Lại một cái tát! Khóe miệng mỹ phụ chảy ra một vết máu dài!

” . . . Nói!”

Hầu Thiển cắn răng nói: ”Tôi chỉ là. . . tới bên này tắm rửa, các người. . . Khụ khụ... kêu tôi nói cái gì?”, ”Miệng còn rất cứng!”, Mã Văn Đào cũng không bắt ngờ đối với cái này, ngược lại, mỹ phụ trung niên càng chống chế như vậy, gã càng xác nhận thân phận của đối phương, hơn nữa mục đích của mỹ phụ lên vào trung tâm tắm rửa tựa hồ cũng không chỉ là để bắt thuốc phiện đơn giản như vậy, vẻ mặt dữ tợn chợt lóe, Mã Văn Đào giơ giày da lên, hung hăng đạp lên bộ ngực của mỹ phụ, gót chân cố sức nhấn xuống, ngực thay đổi một chút, đau đến nỗi mỹ phụ kêu thảm thiết một tiếng, Mã Văn Đào cũng chưa hết giận, cho người mở hai chân mỹ phụ ra, hần liếc mắt một cái, đá một cước rất mạnh vào hạ thể của mỹ phụ!

”A!” Một tiếng kêu thê thảm vang lên, mỹ phụ hôn mê ngất đi!

Mã Văn Đào ra tay vô cùng tàn nhẫn, thấy vùng xung quanh lông mày của Đồng Học Bản hơi nhú, năm ngón tay hơi khép lại.

”Cứu tỉnh nó dậy!” Mã Văn Đào ra lệnh nói.

Một gã mặc đồ đen cầm lấy một chai nước, tưới lên trên đầu trên mặt của mỹ phụ , khụ khụ khụ, mỹ phụ bị sặc ho khan vài tiếng, yếu ớt tỉnh dậy, bắt quá nhiều chỗ thương trên thân thể khiến cho cô ấy suy yếu, thở hổn hển sắc mặt trắng bệch.

Mã Văn Đào lạnh lùng cười, ”Nói hay không?”

Mỹ phụ mấp máy môi đầy máu, ”Các người tìm lộn người rồi, tôi không phải cảnh sát.”

Gật đầu, Mã Văn Đào nghiêng đầu vừa nhìn, nắm lấy một cây gỗ tiếp tục dụng hình.

Đồng Học Bản vừa nhìn, giả vờ hoảng hốt bước tới một bước, ”Mã ca, cô ấy nếu thật sự là cảnh sát, chúng ta như vậy có phải là quá nguy hiểm không?”, Mã Văn Đào khoát khoát tay không cho là đúng, biết Tiểu Tạ đang lo lắng cái gì, bắt quá có một số việc hần không biết, Mã Văn Đào cũng không dự định nói.

Một phút đồng hồ. . .

Năm phút đồng hồ. . .

Mười lăm phút đồng hồ . . .

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng la của mỹ phụ

Lúc này của Hầu Thiển tóc đã rối mất trật tự, hiển nhiên bị người hung hăng nắm qua nắm lại, trên gương mặt hiện mấy cái dấu tát tay đỏ bừng, áo và quần mặc trên người tất cả đều là vết chân, bị người dẫm ít nhất hơn mười cước, mấy chỗ trên bụng và trên cánh tay còn có một chút vết máu, rách da. Nhưng bị Mã Văn Đào bọn họ đánh thành như vậy, mỹ phụ cũng không nói cái gì, vẫn là câu nói trước đó, nói cô ấy không phải cảnh sát, Mã Văn Đào cau mày, sợ đánh chết người, không ra tay, ”Coi chừng nó cho tao, tao đi gọi điện thoại!”

Ra khỏi phòng làm việc, Mã Văn Đào đi vào trong phòng ngủ, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Bên kia vang lên một giọng nam trung niên uy nghiêm.

Mã Văn Đào cung kính nói: "Ông chủ, trung tâm tắm rửa xảy ra chút chuyện.", "Ừm, nghe nói bắt được một người? Thăm vấn ra cái gì không?", "Miệng nó rất cứng, cái gì cũng không chịu nói." Mã Văn Đào nói: "Bất quá nếu như là người bình thường, sớm chịu không nổi, hiện tại đã có thể khẳng định nó chính là cảnh sát, được huấn luyện chuyên nghiệp.", Bên kia điện thoại im lặng chốc lát, "Tiểu Mã, cậu cũng theo tôi không ít năm, làm chuyện như vậy còn gây huyên náo, chuyện này ngay từ đầu cậu không cần để tâm, cảnh sát thì cảnh sát, làm gì được? Cậu bắt nó làm gì? Đuổi nó làm gì? Nó muốn sờ gáy chúng ta, cậu để cho nó sợ, dù sao đồ cũng không ở bên kia, cho dù lật tung lên cũng tra không ra cái gì, nhưng cậu bắt người như thế, thật ra lại là giấu đầu lòi đuôi.", Mã Văn Đào sắc mặt khế biến, "Thế nhưng cảnh sát có thể đã biết, nếu không cũng sẽ không phải người tốt, để cho nó chạy, không bằng bắt tới hỏi một chút động thái của cảnh sát."

"Cảnh sát nếu đã biết, sẽ không phải một mình nó lén lút tới tìm hiểu, sớm áp dụng hành động rồi, bọn họ hiện tại cùng lắm là hoài nghi chúng ta, nếu tôi đoán không lầm, rất nhiều người khác cũng bị liệt vào đối tượng hoài nghi, đây là đang điều tra trên diện rộng, cậu hiện tại có tội giết mình như vậy bắt người, ngược lại là trúng kế, không bao lâu nữa cảnh sát cũng sẽ đoán được."

Mã Văn Đào áy náy nói: "Ông chủ, xin lỗi.", "Không cần phải nói cái kia, bắt cũng đã bắt rồi, nếu bắt thì không thể để cho chạy."

"Vâng, vậy hiện tại làm sao bây giờ? Cảnh sát nếu như biết con nhỏ đó bị chúng ta bắt, vậy chúng ta. . .", "Tình huống của trung tâm tắm rửa không còn tốt nữa, như vậy, cậu hiện tại mau chóng dời đi, tất cả trên đường tôi sẽ an bài, sản nghiệp của trung tâm tắm rửa cũng đến lúc nên ném xuống, chờ chúng ta ra nước ngoài làm xong sinh ý lần này, tiền đủ xài đến đời con đời cháu, chút sản nghiệp trong nước căn bản không đáng cái gì, nhớ kỹ, người lý giải đối với chuyện của chúng ta đều mang theo cho tôi, đừng rơi vào tay của cảnh sát.", "Tôi rõ rồi, trước đó tôi đã thông báo.", "Ừm, cái tên giám định đồ cổ kia cậu cũng mang theo luôn."

"Vậy nữ cảnh kia xử lý như thế nào?"

". . . Cũng mang đến đây, lỡ như có cái gì ngoài ý muốn, cũng có thể có con tin.", "Tôi rõ ràng.", sau khi cúp điện thoại, Mã Văn Đào lại gọi mấy cú điện thoại, vội vàng bắt đầu chuẩn bị. Cuối cùng, hần về tới phòng làm việc, thấp giọng nói cái gì với mấy tên kia, mấy người kia lập tức gật đầu, nhanh chóng đem mỹ phụ trung niên nằm trên mặt đất nửa chết nửa sống đứng lên dẫn theo ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn Mã Văn Đào và Đồng Học Bán.

Đồng Học Bán rất lo lắng an toàn của mỹ phụ, trong lòng có chút vội vàng, "Mã ca..."

Không đợi hần nói cái gì, Mã Văn Đào liền nói: "Hiện tại chúng ta cần chuyển đến một chỗ an toàn, Tiểu Tạ, chuyện đến bây giờ tôi cũng không gạt cậu, dù sao qua vài ngày nữa cậu cũng sẽ biết, ừm, ông chủ của tôi đang chuẩn bị làm một vụ sinh ý rất lớn, có thể có chút trái pháp luật, cho nên muốn xuất ngoại mới được, còn cậu, hiện tại trước đi theo tôi, nếu như cậu nguyện ý, chỗ xuất ngoại tôi cũng có thể cho cậu một phần, đương nhiên, cậu không muốn nói tôi cũng không bắt buộc.", Đồng Học Bán sững sốt "Xuất ngoại? Không trở về?", "Ừm, cậu còn có lo lắng ở bên này?", "Vậy thì không phải, chỉ là. . .", "Chờ giao dịch kết thúc, khẳng định cũng sẽ chia cho cậu một số tiền, yên tâm.", Đồng Học Bán làm bộ trông mắt sáng ngời, có chút tâm động suy nghĩ một chút, nói: "Vậy sau này tôi theo ngài!"

"Được!" Mã Văn Đào vỗ bờ vai của hần, "Cậu dọn dẹp một chút! Xe lập tức đến!", Đồng Học Bán biết, Mã Văn Đào nói với mình nhiều như vậy, có thể có ý muốn mượn hơi mình, dù sao kỹ thuật giám định của mình bọn họ sau này còn có thể dùng đến, lúc này mới chuẩn bị mang mình đi theo, ừm, cũng mới có thể là tạm thời trấn an mình, hứa ỉnh một chi phiếu khổng, đến lúc đó sau khi nhập cư trái phép, có thể sẽ giết mình diệt khẩu cũng không chừng, nhưng mặc kệ thế nào, đám người này xem ra là muốn mang theo văn vật đi, mấy ngày nay sợ rằng đều là đang chuẩn bị, thời gian dành cho Đồng Học Bán không nhiều lắm!

Trở lại phòng mình, Đồng Học Bán ngồi xuống ghé sofa dọn dẹp hành lý.

Trong đầu hần đã sớm đảo lộn lên, hiện tại muốn làm nhất chính là phát một tin tức cho cảnh sát, để cho bọn họ chặn được chiếc xe sắp rời khỏi trung tâm tắm rửa, thứ nhất là vì tìm được văn vật, thứ hai cũng có thể giải cứu mỹ phụ, cái này đã là chuyện lửa sém lông mày, nhưng mà, điện thoại không gọi ra ngoài được,

mình lại không có công cụ liên lạc, lẽ nào muốn mạo hiểm đi xuống lầu hai tìm người mượn điện thoại di động? Hoặc là len lén tìm một phòng làm việc gọi điện thoại ra bên ngoài?

Đang nghĩ nên làm sao bây giờ, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Một người mặc đồ đen nói: "Tạ huynh đệ, Mã quản lý kêu tôi tới tiếp cậu." Ặc, Đồng Học Bản trong lòng trầm xuống, biết cơ hội cuối cùng liên lạc bên ngoài cũng đã không còn, "Được, đi thôi."

Nếu không có cách nào liên lạc với bên ngoài, Đồng Học Bản cũng từ bỏ cái tâm tư này, thật ra hiện tại liên hệ cảnh sát, cũng rất có thể đem chuyện tình làm phức tạp, lỡ như bị Mã quản lý bọn họ phát hiện dấu vết, mình có thể không thấy được văn vật ở chỗ nào, ừm, hay là đi nhìn một chút. Gã kia không có mang hắc đi xuống cầu thang chính diện, càng không xuống cửa dưới phòng khách, mà là đi một lối thoát hiểm an toàn, đến hậu viện, từ cửa sắt nhỏ đi ra ngoài.

"Vị đại ca này, xe tới chưa?" Đồng Học Bản nói lời khách sáo.

Người kia gật đầu ". . . Ở phía trước."

"Vậy nữ cảnh đâu? Xử trí thế nào?"

"Đã ở trên một chiếc xe khác."

Đồng Học Bản tâm buông lỏng, sống là tốt rồi, "Cô ấy sao cũng cùng đi?", người này hình như không muốn nhiều lời cái gì, có thể là cũng không rõ ràng lắm, không lên tiếng nữa.

Phía trước là một chiếc xe Fond bảy chỗ, Đồng Học Bản mở cửa lên xe, phát hiện hai chỗ phía trước đều ngồi đầy người, đi tới chỗ ngồi thứ ba, nữ cảnh không ở chỗ này, Mã Văn Đào cũng không, có thể là ở một chiếc xe khác, chỉ chốc lát sau, đầu đỉnh của trung tâm tắm rửa cũng lên xe, tài xế gọi điện thoại nói vài câu cái gì, cuối cùng, chiếc xe lập tức chạy ra cửa sau.

"Mã quản lý nói, tất cả mọi người mang kính râm vào."

Tài xế từ lấy ra một cái túi bên cạnh, đem kính râm cho bọn họ.

Hơn nữa đem mang kính râm để làm gì? Đồng Học Bản và đầu đỉnh trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng không có hỏi cái gì, sau khi cầm lấy kính râm mang lên mặt, mấy người mới bình tĩnh đại ngộ, cái này mà là kính râm cái gì, trông kính rộng thùng thình hầu như che khuất nửa trên mặt, dưới kính râm một tia sáng cũng không nhìn thấy, hình như là bị bọn họ động tay động chân vào, mang thứ này vào, một chút tình huống bên ngoài cũng không nhìn thấy.

Đầu đỉnh nhướn mày, "Lão Tôn, đây là ý gì?" Tài xế lão Tôn nói : "Là ý của ông chủ, mọi người tha thứ, dọc theo đường đi không nên tháo kính râm ra." Vừa nghe hai chữ ông chủ, đầu đỉnh cho dù trong lòng bất mãn, cũng ngậm miệng lại.

Tài xế lại nói: "Được rồi, điện thoại di động cũng lấy ra cho tôi." Điện thoại di động được gom lại trong túi, tắt máy hết, thậm chí lúc đèn xanh đèn đỏ, còn cầm túi điện thoại di động tạp ném ra ngoài cửa sổ.

Đồng Học Bản càng nghĩ càng nhiều, từ cái kính râm hoàn toàn che phủ này là có thể nhìn ra, ông chủ đích thật tắm rửa Hải Tân chuẩn bị quá đầy đủ, cũng không muốn để cho bọn họ biết đường đi và chỗ vị trí xe, sợ bên trong có người để lộ tin tức, cũng không khiến cho người ngoài nhìn vào hoài nghi cái gì, cái này có thể mạnh hơn nhiều bịt kín bằng miếng vải đen. Xem ra vì hôm nay, đối phương đã hoàn toàn chuẩn bị rất tốt, mình muốn đánh lén đắc thủ tựa hồ không quá dễ dàng.

Dù sao trước mắt tối đen cái gì cũng không thấy, dọc theo đường đi Đồng Học Bản cũng suy nghĩ về kế hoạch của mình.

Một giờ trôi qua.

Đồng Học Bản cảm giác xe bỗng nhiên ngừng, chỗ sáng duy nhất trong con mắt cũng trở nên ảm đạm, hình như , trong mũi có mùi vị của thùng hàng, tám phần là ở một kho hàng lớn. Râm một tiếng, là âm thanh mở cửa phía trước, tiếng nói loáng thoáng cũng không nghe rõ ràng : " Xuống xe đi." Là âm thanh của tài xế : "Kính râm có thể tháo ra.", Đồng Học Bản tháo kính râm xuống, quả nhiên, lúc này bọn họ đang ở chỗ trong một kho hàng, cũng không biết là chỗ nào.

Chờ mọi người lục tục xuống xe, thấy tài xế đứng bên cạnh một chiếc Toyota, nói chuyện với mọi người. Đồng Học Bản và đám người đầu đình hai mặt nhìn nhau, không nhiều lời, lục đục lên xe.

Xe Fond có thể ngồi bảy người, Toyota càng không cần phải nói, chen chúc sáu bảy người cũng phải vắn đề không lớn. Thấy tất cả mọi người ngồi xong, tài xế lại cho bọn họ mang kính vào, sau đó chạy đi ra ngoài.

Một tiếng. . .

Hai tiếng đồng hồ. . .

Ba tiếng đồng hồ. . .

Cũng không biết đã qua bao lâu, xe hình như đi vào đường nhỏ và đường núi, bọn họ liên tục đổi xe ba lần!

Đồng Học Bản uể oải đầy người, từ khe hở của kính râm có thể cảm giác được, trời đã sắp sáng.

Chiếc Kim Bôi thay lần thứ ba chậm rãi dừng lại, "Có thể xuống xe, kính râm trước không nên lấy xuống, sẽ có người mang mọi người đi vào."

Đồng Học Bản nghe được tiếng cửa xe bị mở ra, sau đó là tiếng bước chân, không bao lâu, có người kéo cánh tay của Đồng Học Bản, mang hắn xuống xe, chậm rãi đi về phía trước. Đồng Học Bản cái gì cũng không nhìn thấy, thật ra cũng không cần thiết phải thấy, xung quanh im lặng, hẳn là ở một chỗ rất xa xôi, trong mũi có mùi nước biển, có thể cách cảng hoặc bờ sông không xa lắm, hẳn đối với tỉnh Bắc Hà lại không quá quen thuộc, cho dù nhìn cũng không biết ở nơi nào, hướng chi, lái xe nhiều giờ như vậy, hiện tại cũng không nhất định là ở tỉnh Bắc Hà.

Cạch cạch cạch, người kia kéo lấy Đồng Học Bản bắt đầu xuống cầu thang.

Một lát sau, âm thanh của Mã Văn Đào vang lên, "Có thể lấy kính râm xuống."

Đồng Học Bản chớp mắt mấy cái, tiện tay lấy kính râm xuống, ngọn đèn chói mắt lập tức đập vào nhãn cầu, bởi vì trước đó mắt ở trong bóng tối một thời còn nên có chút không thích ứng, nhúu nhúu con mắt, bên này là một tầng hầm, tầng hầm ngầm rất lớn, bên cạnh có khoảng chừng mười mấy phòng, rất rộng. Bốn phía khoảng chừng có mười người, Mã Văn Đào đứng ở cách đó không xa, nhưng bên cạnh không thấy ông chủ đâu.

Mã Văn Đào nhìn nhìn bọn họ, "Không phải không tin tưởng mọi người, cũng là vì an toàn, mọi người thứ lỗi."

Mọi người đều nói không có việc gì không có việc gì.

Mã Văn Đào khẽ gật đầu nói: "Nhiệm vụ lần này mọi người cũng không cần biết nhiều, chỉ biết rất quan trọng là được rồi, chuẩn bị tinh thần, ông chủ ở bên trên, biểu hiện của mọi người cũng sẽ bị ông chủ nhìn thấy trong mắt, khi luận công phát thưởng, vẫn là quy tắc cũ, ai ra sức nhiều, chiếm được cũng nhiều." Sau đó Mã Văn Đào lại bắt đầu nói mấy lời để hòa hoãn nhân tâm lại.

Tâm tư của Đồng Học Bản không ở chỗ này, mà là tìm kiếm tung tích của mỹ phụ trung niên chung quanh.

Sau vài phút, Mã Văn Đào nói: "Được rồi, hiện tại giải tán, phòng bên trong tùy tiện mọi người chọn, biết các người đều đã mệt mỏi." Nói xong, gã từ cầu thang của tầng hầm ngầm đi lên mặt đất, Đồng Học Bản không cần nghĩ cũng rõ ràng, lối cầu thang ở trên khẳng định có người nhìn, sẽ không cho tùy tiện đi ra ngoài.

Đầu óc mệt mỏi đi vào trong, mở một cánh cửa đi vào.

Những người khác vừa nhìn, cũng đều tìm phòng, hau ba người có quan hệ tương đối tốt thì ở chung một phòng.

Phòng trống còn rất nhiều, Đồng Học Bản chọn một chỗ gần tận bên trong cùng, mở cửa ra nhìn, đây là một phòng rất cũ và thô sơ, hoàn cảnh không tốt lắm, vài con gián chạy loạn trong góc phòng, nơi này có đèn, có bàn, nhưng phòng vệ sinh và tủ lạnh cùng mấy thứ khác đương nhiên không có, trống trơn, còn lộ ra mùi vị ẩm ướt.

Đồng Học Bản nhìn trái nhìn phải một chút, rồi cũng ngồi xuống giường.

Văn vật tám phần là ở gần đây, bắt quá hiện tại cái mà Đồng Học Bân muốn làm cũng không phải tìm văn vật, văn vật dù quan trọng, nhưng theo Đồng Học Bân thấy cũng không trân quý bằng mạng người, hẳn phải nghĩ biện pháp đem mỹ phụ trung niên đến đây, nếu không một người phụ nữ, dẫu vật có thể bị khẳng định sẽ nhiều hơn so với một người đàn ông!

Nhưng muốn người như thế nào?

Làm sao để bọn họ đồng ý, làm sao không để cho bọn họ nghi ngờ?

Đồng Học Bân tâm tư bay nhảy lung tung.

269. Chương 269: Cướp Người!

Buổi sáng.

Trong tầng hầm ngầm.

Đồng Học Bân ở trong phòng lo lắng đi qua đi lại nửa ngày, cũng không nghe thấy mỹ phụ trung niên bị mang đến đây, hẳn không biết mỹ phụ có phải là bị người diệt khẩu trên đường không, cũng không biết cô ấy có thể bị nhốt tại chỗ khác hay không, đợi thêm một lát, Đồng Học Bân đã ngồi không yên, muốn đòi người với bọn họ, không thì cũng phải biết mỹ phụ sống hay chết, mở cửa đi ra, giả dạng đi tới toilet ngoài cùng, sau khi đi ra, Đồng Học Bân chậm rãi bước tới chỗ cầu thang phía trước, nhìn thoáng lên, quả nhiên, bên ngoài có không ít âm thanh, có người, và không chỉ là một người!

Động?

Đang nghĩ ngợi, trên cầu thang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Đồng Học Bân tỉnh táo lại, nhanh chóng lui ra phía sau bước thông thả trở về phòng của mình, đóng cửa, ghé tai vào cửa nghe, lịch lịch lịch lịch, tiếng bước chân không ít, hẳn là có ba bốn người.

"Ai còn chưa ngủ, đi ra!" Là tiếng của Mã Văn Đào.

Cạch cạch, ba cánh cửa mở ra.

Ngay sau đó là đầu đình nói, "Mã quản lý, có việc ngài phân phó."

Chỉ nghe Mã Văn Đào lạnh lùng nói: "Miệng của con nữ cảnh này quá cứng, ông chủ hỏi cái gì nó cũng không nói, mặc kệ, ông chủ nói trước tiên giam nó ở tầng hầm ngầm, tìm người canh giữ nó, ai làm?"

"Tôi!"

"Để tôi!"

"Tôi đi làm cho!"

Vài một âm thanh đồng thời vang lên.

Đồng Học Bân vừa nghe, sắc mặt khê biến, mở cửa đi ra ngoài, xa xa hành lang, chỉ thấy Mã Văn Đào đứng bên trái, hai người phía sau một trái một phải đè mỹ phụ trung niên xuống, trên người mỹ phụ vẫn bị trói chặt, bắt quá so với lúc thấy cô ấy tại trung tâm, trên người tựa hồ đã ít thương tích hơn, sắc mặt cô ấy có chút suy yếu, tái nhợt đến đáng sợ, mặc dù đã vào mùa đông, nhưng mồ hôi hột vẫn chảy dài trên trán.

Mã Văn Đào cười cười, "Các người rất tích cực, hắc hắc."

Đầu đình và mấy người kia đều nhất xẩu hổ, liếc nhau, không nói nữa.

Hầu Thiển nhìn mấy người phía sau muốn giành mình, trên mặt không có biểu tình, nhưng trong mắt hiện lên một tia thê lương.

Mã Văn Đào đương nhiên biết bọn họ suy nghĩ gì, ai phụ trách trong coi nữ cảnh này, vậy thì muốn chơi sao thì chơi, loại chuyện tốt này đương nhiên bọn họ cầu còn không được. Nếu như đổi lại trước đây, Mã Văn Đào cũng không sẽ để cho bọn họ, mùi vị của nữ cảnh già cũng muốn ném thử, nhưng thứ nhất mỹ phụ

này có chút lớn tuổi, không phải sở thích của Mã Văn Đào, thứ hai, hiện tại là thời khắc then chốt nhất, Mã Văn Đào trong mắt chỉ có tiền, cũng vô tâm chơi gái.

Nhìn nhìn bọn họ, Mã Văn Đào lặng lẽ cười nói: "Nó thuộc về ai tôi không quản, các người phân chia đi."

Mấy người tôi nhìn anh anh lại nhìn tôi.

Thấy thế, Mã Văn Đào nói: "Các người cùng nhau chơi cũng được, thay phiên chơi cũng được, nhưng có một điều, đừng để cho người chạy, nhớ kỹ chính sự!"

Giữa lúc đầu đình và mấy người sáng mắt lên, muốn thương lượng ai trước ai sau, dị biến nổi lên!

Mỹ phụ cũng không biết lấy khí lực từ đâu, thân thể suy yếu bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ lực lượng, thừa dịp hai gã to con bên cạnh dè dặt vai của mình không tập trung, thân thể mỹ phụ bỗng nhiên nghiêng xuống, hai chân không bị trói bỗng đá qua một bên, đá vào chân của một gã, chột duỗi chân, lập tức khập khiễng chạy đi đến hướng cầu thang, liều mạng dùng một tia khí lực cuối cùng muốn chạy trốn ra ngoài!

Mã Văn Đào lạnh lùng nở nụ cười một tiếng, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Kết quả, thương thế của mỹ phụ dù sao cũng bị khắp toàn thân, không đợi cô ấy chạy được năm sáu bước, một gã to con đã đuổi theo cô ấy!

Vù, gã ta chụp lấy sợi dây trói sau lưng của mỹ phụ, kéo cô ấy lại, bóp một tiếng, một cước đá vào bụng của cô ấy, mỹ phụ nôn khan một tiếng, dạ dày bị chấn động, học ra rất nhiều thứ, sau đó ho khan vài tiếng nói, cô ấy liều mạng bò lên từ trên mặt đất, bởi vì hai tay bị trói, hai chân cô ấy không đứng lên được, nhưng vẫn dùng hết khí lực trụ một chân, chạy từng chút về phía cầu thang.

Mười centimet. . .

Hai mươi centimet. . .

Ba mươi centimet. . .

Có thể nhanh được sao? Trong mắt đám người này là chậm như ốc sên vậy!

Mã Văn Đào hừ một tiếng, giống như mèo vờn chuột chậm rãi đi qua, một cước đạp lên sau lưng mỹ phụ, cái này khiến mỹ phụ muốn động cũng không động được, cảm ho ra máu, "Ha ha, thật đúng là dư sức, loại thời điểm này mày còn muốn chạy?"

Mỹ phụ đỏ mắt, "Có bản lĩnh một đao chém chết tôi đi!"

"Các huynh đệ còn chưa có khoái hoạt, làm sao có thể ày chết, có phải không?" Mã Văn Đào cười một tiếng.

"Súc sinh!" Mỹ phụ liều mạng lắc lắc thân thể muốn tránh thoát, "Súc sinh! Buông ra!"

Mã Văn Đào cười nói: "Tao còn tưởng rằng mày rất cứng đầu, đánh như vậy mà không nói chuyện, không ngờ rằng cũng biết sợ." Chân vừa nhấc, Mã Văn Đào hung hăng đá vào lưng cô ấy một cái, làm cho cả người mỹ phụ lăn hai vòng, sau đó gã ngẩng đầu cười nói: "Được rồi, các người chơi đi, đừng chơi chết người là được."

"Mã ca!" Xa xa Đồng Học Bân đột nhiên đi tới.

Mã Văn Đào cười nhìn hắn, "Tiểu Tà, chuyện gì?"

Đồng Học Bân kiên trì nói: "Cái này, ngài xem có thể đem con đàn bà này cho tôi hay không."

Vừa nghe lời này, đầu đình và vài người xung quanh đều cau mày, hiển nhiên rất mất hứng, dù sao vô luận Mã quản lý và ông chủ cần đến Đồng Học Bân thế nào, hắn cũng là một người mới tới, địa vị và mấy thứ khác cũng không bằng bọn họ, cho nên lời này thật sự có chút không biết tốt xấu.

Mã Văn Đào không lưu ý, rất cảm thấy hứng thú nói: "À? Cho cậu?"

Đồng Học Bân mặt đỏ lên, "Tôi rất thích loại đàn bà này, khụ khụ, ngài xem?"

"Không phải nói để cho các người thay phiên tới sao?" Mã Văn Đào nói.

"Vậy thì, tôi không. . . Ừm, không quen." Đồng Học Bản đóng vai một người "Được sủng nên kiêu", ý cũng là muốn một mình độc chiếm.

Đám người đầu đình sắc mặt có chút thay đổi, ánh mắt nhìn về phía của Đồng Học Bản cũng vô cùng bất thiện.

Mã Văn Đào cười ha ha, nếu như không phải hắn bắt mỹ phụ, nghe Đồng Học Bản nói như vậy, gã sẽ nghi thần nghi quỷ một ít, nhưng hiện tại thì không suy nghĩ nhiều, hơn nữa buổi tối lúc gã cho tìm mấy người tiểu thư đi tới bồi Đồng Học Bản, sau đó lại nghe nói đối phương một người cũng không chịu, suy nghĩ một chút, đám tiểu thư này đều là những cô gái rất trẻ tuổi, từ mười tuổi đến hai mươi một tuổi, hèn chi Tiểu Tạ một người cũng không lưu lại, thì ra là thích cái loại đàn bà thành thực.

Tiểu Tạ muốn mỹ phụ này, Mã Văn Đào cũng không sao cả, bắt quá xung quanh nhiều người nhìn như vậy, Mã Văn Đào không thể tỏ vẻ bất công cái gì.

Suy nghĩ một chút, Mã Văn Đào cười nói: "Tiểu Tạ, khẩu vị của cậu rất lạ, con đàn bà này lớn hơn cậu hình như đến mười tuổi đấy? Ha ha, thật ra theo lý, người này là cậu bắt được, cho cậu cũng không có gì, nhưng cậu vừa rồi cũng thấy được, con đàn bà này tương đối dữ, cho dù bị đánh thành như vậy, khí lực cũng có một chút, thân thể cậu nhỏ như vậy, sợ là không thể chịu được nó, đừng để cho nó trốn thoát." Đây là nói có lý, mặc dù mỹ phụ này có chạy ra khỏi phòng, trong tầng hầm ngầm nhiều người như vậy, bên ngoài lại có người nhìn chăm chăm, cho dù có mọc cánh thì cũng khó mà bay.

Đồng Học Bản vẻ mặt phiến muộn, nhưng không nói chuyện.

Mã Văn Đào nhìn một cái hắn, "Như vậy đi, các người cứ theo quy tắc cũ mà quyết định đi."

"Quy tắc cũ?" Đồng Học Bản hơi sững sốt.

"Là đồ xì ngầu, ai lớn thì con đàn bà này của người đó." Mã Văn Đào quyết định, "Ai có mánh xì ngầu?"

". . . Tôi có." Một người mặc âu phục đi tới, đưa tay vào túi quần.

Loại chuyện chia người này, bọn họ trước đây cũng không phải không có trải qua, thậm chí liên quan đến một ít lợi ích và tranh cãi khác, giằng co không được thì cũng rất nhiều người sẽ chọn dùng loại "quy tắc cũ" này để giải quyết, cũng là vì giữ đoàn kết nội bộ. Mã Văn Đào bây giờ cũng không có việc gì, hiện tại có thể làm cũng là chờ thuyền tới, vì vậy liền cảm thấy hứng thú, ngồi ở một bên, làm ra vẻ xem náo nhiệt.

Lúc này, có người đem một cái bàn nhỏ đến, mấy người lập tức vây quanh.

Đồng Học Bản chớp chớp mắt, "Tính như thế nào?"

"Để tôi nói quy tắc" Đầu đình mắt lạnh nhìn Đồng Học Bản một chút, nói : "Rất đơn giản, tổng cộng có ba con xì ngầu, trong tình huống bình thường, ai gieo ra được số lớn nhất, là của người đó, đương nhiên nếu như là loại thuận như một hai ba, ba bốn năm, thì dưới tình huống này cho dù là một hai ba nhỏ, cũng sẽ lớn hơn so với năm sáu sáu, còn nữa, nếu như ba con giống nhau, ví dụ như một một một, ba ba ba, vậy thì đương nhiên là nó lớn"

Đồng Học Bản nói : "Nói cách khác, lớn nhất là sáu sáu sáu?"

"Đúng vậy, còn có chuyện gì không?"

"Không"

"Vậy bắt đầu" Đầu đình hỏi : "Ai tới trước?"

Không ai nói, mấy người trên bàn đều đưa mắt nhìn Đồng Học Bản, Đồng Học Bản làm bộ không nhìn thấy, nhìn trời nhìn đất cũng không lên tiếng. Ở đâu cũng có hiện tượng ma cũ ăn hiếp ma mới cả, mà vụ việc tranh giành này cũng là do một mình Đồng Học Bản gây ra, mấy người đầu đình thâm nghĩ hắn không hiểu quy củ, đương nhiên là đem toàn bộ mũi thương chĩa vào hắn, nếu như một người trong số bọn họ thắng, với quan hệ của bọn họ, đương nhiên là sẽ đem mỹ phụ kia chia đều, không có phần ham hố của Đồng Học Bản, cho nên tình huống bây giờ là bốn chống một.

Một giây ...

Hai giây ...

Một tên rút cục không nhin nổi :” Tôi tới trước” Hấn cầm lấy mấy hột xí ngầu trên bàn, ném vào trong một cái chén.

Leng keng ... leng keng ...

Xí ngầu va chạm với nhau, cuối cùng dừng lại trong chén ... 124! Một con số rất nhỏ!

Hấn ta vỗ trán, biết mình không được hên.

Bọn họ ai cũng muốn là người ra điểm lớn nhất, vì mỹ phụ còn chưa bị người chạm qua, ai mà không muốn là người đầu tiên nếm thử? loại mùi vụ của phụ nữ đẳng hoàng này không giống với tiểu thư, huống chi mỹ phụ này còn có thân phận của cảnh sát, cái này càng khiến cho dục hỏa của đám người tăng lên. Đồng Học Bản tự nhiên lại muốn chiếm, à không đúng, phải nói là hấn muốn thắng, muốn cứu mỹ phụ trung niên này, Đồng Học Bản căn bản là không có lựa chọn hai!

Hầu Thiến nằm trên mặt đất, khuất nhục nhìn về bên kia.

”Tôi tới!” Một gã cao gầy đi tới, vung tay cầm lấy xí ngầu bỏ xuống!

Leng keng xí ngầu dừng lại ... 335! Cũng không lớn!

Ngay sau đó, người thứ ba bước ra đổ, lần này, rút cục đã có số lớn 345! Số thuận!

Gã to con da hơi ngăm đen này nhếch miệng cười, nghiêng đầu nhìn về phía Hầu Thiến, cười nham nhở với cô ấy một cái, theo hấn thấy, con đàn bà này đã là vật trong tay hấn.

270. Chương 270: Xúi Giục Của Mỹ Phụ

Bầu không khí càng ngày càng gấp!

Gã da đen có chút nắm chắc thắng lợi, thần thái cũng dễ dàng, 345, cái này tuyệt đối là một số rất lớn.

Nhưng mà, không đợi hấn vui vẻ được lâu, nụ cười trên môi nhất thời biến mất.

Đầu đình ra tay, nhẹ nhàng cầm lấy mấy hột xí ngầu trong lòng bàn tay, nhắm mắt im lặng vài giây, mới mở mắt, ném mấy hột xí ngầu trong tay xuống, leng keng, leng keng, mấy hột xí ngầu xoay mãi, cũng không biết tên đầu đình họ Lưu này dùng cái kỹ xảo gì hay là vận khí vô cùng tốt, hột xí ngầu dừng lại, mấy con số trên mặt hột xí ngầu dừng lại trên vị trí của ba ba ba! Là Báo tử!

Mọi người đồng thời kinh ngạc.

Đầu đình vui vẻ, ”Tiểu Tạ, tới phiên cậu.”

Mã Văn Đào rất hăng hái nhìn bọn họ.

Đồng Học Bản dễ dàng chụp lấy mấy hột xí ngầu, lẽ ra loại Báo tử này vừa xuất hiện, cũng đã quyết định thắng bại, người phía sau cơ bản không có khả năng thắng, xác suất ra lại Báo tử, xác suất ra lại Báo tử hơn ba ba ba hầu như không có. Nhưng mà, Đồng Học Bản cũng một chút áp lực cũng không có, nguyên nhân rất đơn giản, nếu muốn nói thứ nào đặc biệt, Đồng Học Bản có thể không được, nhưng mà nói đến bài bạc, nói đến đổ xí ngầu . . .

Muốn thắng Đồng Học Bản?

Vậy không phải vô nghĩa sao!

Đồng Học Bản ném rất tiện tay, leng keng, xí ngầu chậm rãi xoay vài vòng rồi dừng lại. Mọi người đều mở to hai mắt nhìn qua, nhưng khi nhìn thấy con số trên mặt, tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc có, khó tin cũng có!

Sáu sáu sáu!

Tự nhiên là Báo tử!

Hơn nữa là Báo tử lớn nhất!!

Mã Văn Đào cũng sững sốt một chút, lập tức cười ha ha, "Tiểu Tạ vận khí tốt!"

Đồng Học Bản quay lại cười cười, "Đa tạ."

Vịt chết tới tay lại bay, mấy người đầu đình sắc mặt rất khó thấy.

Đối với người khác mà nói, ra Báo tử rất khó, nhưng đối với Đồng Học Bản mà nói, cái này ngay cả là một chuyện cũng không tính, Đồng Học Bản đã gian lận, một lần ném ra Báo tử xác suất quá nhỏ, nhưng hắn có BACK trong người, đủ hai phút, liên tục BACK sáu giây sáu giây, ném hơn mười hai lần mới ra một lần Báo tử như thế.

Thấy rõ như vậy, Hầu Thiến bị ai nhắm mắt lại.

Mã Văn Đào đứng lên, "Ha ha, được rồi, các người chơi đi." Dứt lời, gã mang theo người lên lầu.

Một phút đồng hồ sau, trong tầng hầm ngầm chỉ còn lại Đồng Học Bản và mấy người đầu đình.

Đầu đình bình tĩnh nhìn Đồng Học Bản, "Tiểu Tạ, tôi nói cậu cái này, chú ý cũng là một người quy tắc, đừng quên là ai mang cậu vào!"

Đồng Học Bản cười khỏ nói: "Lưu ca, có cái gì đặc tội tôi chịu tội với anh."

Đầu đình nói: "Vậy thì không cần, đồ xí ngẫu cậu thắng, người cũng là của cậu, bắt quá sau khi cậu chơi đùa xong, buổi chiều nhớ kỹ đem người đến phòng tôi." Hắn cũng có chút thêm nhỏ dãi đối với mỹ phụ trung niên.

Đồng Học Bản hơi hơi nhú mày, "Vừa rồi lúc đồ xí ngẫu không phải nói rồi sao?"

"Thì thế nào? Cậu thật sự muốn độc chiếm?" Đầu đình và những người khác liền có sắc mặt lạnh lẽo.

"Nhưng tôi là thật sự đặc biệt thích chị gái này, sợ rằng một ngày hai ngày đều chơi không đủ, bằng không qua vài ngày nữa nha?" Đồng Học Bản cũng không sợ bọn họ.

Đầu đình nhất thời giận dữ, chỉ vào mũi Đồng Học Bản nói: "Được tiểu tử, được!"

Đồng Học Bản nhún nhún vai, cũng không xem sắc mặt của bọn họ, quay người lại đi đến hướng mỹ phụ trung niên.

Đầu đình tuy rằng ngoài miệng thì hù dọa, nhưng thật sự không dám làm gì Đồng Học Bản, thứ nhất vừa rồi Mã Văn Đào nói rất rõ ràng, đồ xí ngẫu cũng đã đổ, Đồng Học Bản thắng bọn họ, thứ hai, đầu đình biết ông chủ còn có việc tìm Đồng Học Bản làm, hơn nữa là chuyện rất quan trọng, nếu như hắn có vấn đề gì, cái trách nhiệm này đầu đình và mấy người bên cạnh ai cũng đều gánh chịu không dậy nổi, cho nên chỉ có thể mắt mở nhìn trừng trừng.

Đồng Học Bản chạy tới trước người mỹ phụ, vươn tay túm cô ấy, "Đi thôi."

Hầu Thiến vẫn không nhúc nhích, im lặng nhắm hai mắt lại.

Vừa nhìn, Đồng Học Bản không thể làm gì khác hơn là đưa hai tay ôm ra phía sau lưng cô ấy, ôm cô ấy lên người, vóc người của mỹ phụ rất đầy ắp, thể trọng phổng phồng còn nặng hơn so với Đồng Học Bản một chút, vừa ôm như thế nhất thời có chút tổn sức, ai biết Đồng Học Bản vừa đứng vững chân muốn cất bước quay về phòng, Hầu Thiến trong lòng bỗng nhiên vùng vục, hung hăng đá về phía trước, đá trúng Đồng Học Bản, tay buông ra, mỹ phụ ngã sấp xuống đất.

"Ha ha. . ." Thấy Đồng Học Bản kinh ngạc, mấy người đầu đình đều phát tiếng cười nhạo.

"Thằng này cũng quá yếu, một con đàn bà mà cũng ôm không được!"

Hầu Thiến cái gì cũng không nói, cắn môi liều mạng lê chân, lết đến hướng cầu thang!

Đồng Học Bản một bước xa đuổi theo, lần thứ hai ôm ở trước ngực cô ấy, "Đừng nhúc nhích! Thành thật theo tôi!" Cũng không quản Hầu Thiến giãy dụa, lúc này Đồng Học Bản ôm rất chặt, bước nhanh vào lối đi

nhỏ, vài bước đi tới phòng của mình, Hầu Thiến phản kháng, lắc lắc thân thể đá hấn, chờ Đồng Học Bàn mở cửa muốn ôm cô ấy vào, Hầu Thiến còn dùng chân đạp vào cửa!

"Súc sinh!" Hầu Thiến giọng căm hận nói.

Đồng Học Bàn không nói một lời đi về phía trước nhất, hai người sau một khắc thì vào phòng trong.

Rầm, Đồng Học Bàn giơ chân đá một cái đóng cửa phòng lại, đi tới bên giường, một tay đặt mỷ phụ lên giường.

Hầu Thiến tâm đã trầm tới đáy cốc, trước đó khi cô ấy nhận được nhiệm vụ, nói văn vật bị trộm của nhà bảo tàng tỉnh có thể liên quan đến một số người, Hầu Thiến nhận nhiệm vụ xong cũng là muốn tra trung tâm Hải Tân, kết quả cô ấy trăm triệu lần cũng không ngờ rằng tự nhiên lại khiến cho cô ấy chọn đúng, cũng không ngờ rằng cảnh giác của đối phương cao như vậy, mình còn chưa tra được cái gì đã bị người phát hiện truy kích, lúc này mới đến nông nỗi bây giờ. Hầu Thiến biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, nhưng cô ấy có chồng, còn có đứa nhỏ, đau đớn trên thân thể cái gì thân thể cũng có thể chịu được, nhưng riêng chuyện bị người vũ nhục là không tiếp thụ được, cho nên trước đó còn trấn định mới có thất thổ như vậy.

"Súc sinh! Một đám súc sinh!" Hầu Thiến mắng.

Đồng Học Bàn nhìn cô ấy, "Chị gái, xưng hô thế nào?"

Hầu Thiến bình tĩnh nhìn hấn, "Mày muốn chết phải không! Mày thử đụng vào tao một cái xem!"

"Ặc, tâm sự thôi mà." Đồng Học Bàn nói: "Chị thật sự là cảnh sát? Cục nào? Hay là sở tỉnh?"

Hầu Thiến đương nhiên sẽ không nói cho hấn, đột nhiên xoay người trên giường, một cước đá tới chân của Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn đau thấy mấy ông nội luôn, trong lòng cảm thấy phiền muộn, trời ạ, anh em mạo hiểm xém để lộ thân phận, lao lực cứu chị về về rồi, chị còn đá tôi? Bất quá cũng biết cái này không thể trách người ta, trầm tĩnh chốc lát, Đồng Học Bàn cũng tạm thời không dự định đem thân phận nói cho cô ấy, phòng này rất nhỏ, không có thiết bị điện gì, cho nên sáng sớm Đồng Học Bàn đã kiểm tra qua, không có cameras, nhưng vì an toàn ... hấn vẫn không nói cái gì, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, có lẽ có máy nghe trộm thì sao.

Đồng Học Bàn ôn nhu nói: "Chị gái, chị trước đừng kích động, để cho tôi xem thương thế của chị."

Hầu Thiến lạnh nhạt nói: "Đừng giả mù sa mưa! Muốn cởi quần của tôi cứ việc nói thẳng! Cần gì phải giả từ bi như vậy!"

Trời đất, tôi cởi quần của chị để làm gì. Đồng Học Bàn cũng không biết nên nói như thế nào, tâm hung ác, tiến lên đề một vai của mỷ phụ lại, cũng bất kể cô ấy tránh tới tránh lui, Đồng Học Bàn nhẹ nhàng búng nút trên cổ áo sơ mi của cô ấy, nhìn thoáng qua vai của cô ấy, trời ơi, Đồng Học Bàn hít một ngụm khí lạnh, cũng chỉ là một bên vai, bên trên có hai ba vết bầm, bên trong còn có một vết rách, vết máu nhẹ nhẹ đang chảy ra trên vết thương.

Đồng Học Bàn trong lòng đau xót, "Bọn họ vừa rồi đánh chị?"

Hầu Thiến bật cười nói: "Không phải là bọn họ, mà là bọn mày, đừng giả bộ ôn nhu với tao!"

"Chị chờ chút." Đồng Học Bàn đem cổ áo cô ấy khép lại, nói: "Ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, nằm trên giường nghỉ một lát đi." Nói xong, Đồng Học Bàn xoay người ra phòng, đi tới bên kia cầu thang hô một tiếng nói, "Có người không? Phiền phức một chút!"

Cạch cạch cạch, không lâu sau có người đi xuống tới, "Làm sao vậy?"

Đồng Học Bàn nói: "Vị đại ca này, có bông băng và nước sát trùng không?"

". . . Làm gì?" Người nọ ngẩn ra.

Đồng Học Bàn ngượng ngùng nói: "Trên người của con đàn bà kia tất cả đều là vết thương, nhiều quá, nhìn mà rợn người, chơi không có cảm giác, tôi muốn bịt vết thương lại, nếu không một hồi chảy máu ra, dính đầy giường tôi làm sao ngủ."

Người nọ cười hiểu ý nói : "Huynh đệ, cậu có phải là nghiện sạch sẽ không?"

"Khụ khụ, không khác biệt lắm."

"Được, chờ tôi hỏi một chút cho cậu."

Sau vài phút, người nọ trở lại, trong tay còn cầm theo một cái hộp nhỏ "Nè, cầm dùng đi."

Đồng Học Bán cười nói: "Đại ca, cảm ơn nha."

"Không khách khí."

Trở lại phòng của mình, Đồng Học Bán mở cửa ra, nhưng sau một khắc thì thấy mỹ phụ trên giường tự nhiên biến mất, trong lòng hắn quỳnh lên, nhanh chóng tìm chung quanh, nhưng mà vì một tiếng, một chân từ sau cửa đập ra, Đồng Học Bán vội vàng né tránh, mới nhìn thấy mỹ phụ trung niên sau cửa, thở phào nhẹ nhõm, một tay đóng cửa lại, sau đó lui lại mấy bước, dương dương tự đắc chỉ vào cái hộp, "Chị gái, chúng ta đừng như vậy được không? Bên ngoài tất cả đều là người, cho dù chị có đánh ngã tôi thì cũng không ra được, nào, để tôi băng bó vết thương lại cho chị trước đã."

Hầu Thiến vừa nhìn, sắc mặt hiện lên một tia cổ quái, "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?"

". . . Cũng là muốn giúp chị cầm máu, không có cái khác." Đồng Học Bán đem hộp thuốc đặt lên trên giường, "Tới đây."

Hầu Thiến theo dõi con mắt của hắn, vẫn không nhúc nhích.

Đồng Học Bán ngữ khí nhu hòa nói: "Tôi thật sự không ác ý, tới đây tới đây, trước chữa thương cho chị, đừng để bị nhiễm trùng."

Giằng co vài phút, Hầu Thiến mới đi tới, khẽ cắn môi, ngồi xuống giường, trong lòng đại khái cũng rõ ràng vài phần, người này chỉ sợ là muốn chữa thương giúp mình trước, sau đó mới từ tốn mà chơi, bất quá cái này cũng hợp ý của Hầu Thiến, chỉ có thương thế khỏi rồi mới có thể lực tốt, cô ấy mới có thể nghĩ biện pháp chạy đi, nếu không với thân thể hiện tại, cô ấy sợ rằng chỉ có thể miễn cưỡng đánh gục được người trước mắt này mà thôi, gặp phải người khác vóc người cao to hơn một chút, sẽ không có bất luận cái biện pháp gì.

Đồng Học Bán mở hộp thuốc ra, lấy bông băng và thuốc sát trùng ra, vén tay áo của mỹ phụ lên.

Hự, Hầu Thiến chịu đựng đau đớn hít vào một hơi, mồ hôi trên trán đều xuống.

Thì ra trên cánh tay cô ấy có một vết thương rất sâu, hình như là vết roi đánh, một vết máu nhìn thấy mà giật mình, vừa rồi đã khô rồi dính lại với lớp áo, lúc này vừa vạch ra, vết thương cũng bị mở miệng, máu lại bắt đầu trào ra bên ngoài. Đồng Học Bán càng hoảng sợ, vội vàng dùng thuốc sát trùng đổ lên vết thương, lại quấn thêm một lớp băng gạc, chờ bên này xử lý xong, Đồng Học Bán cúi đầu, vén ống quần của cô ấy lên, bên kia cảnh tượng cũng không khác biệt lắm, trên dưới to nhỏ tất cả đều là vết thương, xem ra mỹ phụ ở đây cũng chịu không ít đòn vọt.

"Kiên nhẫn một chút, lập tức tốt ngay." Đồng Học Bán nói.

Hầu Thiến thần sắc phức tạp nhìn hắn, miễn cưỡng ừ một tiếng.

Đồng Học Bán bắt đầu chùi rửa vết thương cho cô ấy, động tác rất chậm, rất sợ làm đau cô ấy.

Hầu Thiến nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng nói: "Tiểu tử, cảm ơn cậu, tôi thấy cậu không giống đám người bên ngoài, tâm địa rất thiện lương, cậu có thể không biết tuổi của tôi đúng không? Tôi đã sắp bốn mươi tuổi, làm mẹ của cậu cũng còn dư, thân thể của tôi cũng không có gì hấp dẫn người, già không thể già hơn, có phải không?"

Đồng Học Bán vô thức nín hơi nói: "Chị già chỗ nào chứ, cái này gọi là thành thực."

Hầu Thiến sắc mặt biến đổi, "Tôi đều đã tuổi này rồi, cậu còn muốn lăn qua lăn lại với tôi? Cái tuổi này của cậu, mấy cô bé mười tám tuổi là thích hợp với cậu nhất, tiểu huynh đệ, cậu có thể không biết bọn họ muốn làm gì, chuyên văn vật bị trộm của nhà bảo tàng tỉnh, cậu nghe nói chứ? Đồng văn vật này hiện tại tám phần là ở trong tay bọn họ, nếu cậu có thể thay tôi báo một tin ra ngoài với cục, khẳng định sẽ ghi

nhớ công lao cho cậu, cho dù trước đây cậu làm qua chuyện gì cũng sẽ không truy cứu, nhưng nếu như cậu chấp mê bất ngộ, theo bọn họ làm xằng làm bậy, cảnh sát lập tức đến ngay, đến lúc đó nếu như phải tiến vào ngục giam, không phải một năm hai năm là có thể đi ra, ít nhất cũng phải vài chục năm thậm chí là chung thân, cậu nên suy nghĩ rõ ràng đi!”

Nghe cô ấy uy bĩ lợi dụng, Đồng Học Bàn có chút không biết nói gì.

Nằm vùng xúi giục nằm vùng, bản thân cái này cũng là một chuyện rất buồn cười.

Ngại bên này có nhân tố không xác định, sợ có máy nghe trộm, Đồng Học Bàn liền nói: ”Tôi mặc kệ cái gì mà văn vật hay không văn vật, đợi ra nước ngoài, cảnh sát cũng không có biện pháp làm gì chúng tôi, còn có một số tiền rất lớn nữa.”

Hầu Thiến giọng cảm hận nói: ”Cậu nghĩ rằng đám người này có thể đi được sao? Cảnh sát hiện tại sợ rằng đã lục soát trung tâm Hải Tân, lùng theo manh mối, không cần bao lâu nữa là có thể tra đến nơi đây!”

Đồng Học Bàn cười khỏ nói: ”Không thể nhanh như vậy, trên đường chúng tôi đã đổi vài chiếc xe.”

” . . . Cậu hình như vẫn chưa rõ ràng!”

”Được rồi, trước tiên là chữa thương đã” Đồng Học Bàn nhìn chân của cô ấy, ” Ông quần chỉ kéo lên được tới đây mà thôi, không kéo lên được nữa, tôi cởi quần chị ra nha?”

Hầu Thiến khuôn mặt liền trắng lại, ”Không cần! Trên đùi tôi không bị thương!”

”Không có khả năng.” Đồng Học Bàn cũng quần không được nhiều như vậy, đưa tay cởi lưng quần của cô ấy xuống.

Hầu Thiến hai chân khép lại, ”Tôi lớn tuổi rồi, thật không chịu được cậu lấn qua lấn lại, thả tôi ra được không?”

Đồng Học Bàn chắc lưỡi, ”Tôi không phải ý kia, phối hợp một chút, chị muốn vết thương bị nhiễm trùng sao, ở đây không ai đưa chị đến bệnh viện đâu, chị không muốn sống nữa sao?”

”Đừng chạm vào tôi!”

”Nhanh lên một chút.”

”Không!”

Đẩy qua đẩy lại vài cái, Đồng Học Bàn cuối cùng vẫn kéo lưng quần của cô ấy xuống, lột quần của cô ấy ra.

Hầu Thiến khuôn mặt nóng lên, chăm chú khép chặt hai chân lại.

Đồng Học Bàn nào có tâm tư nghĩ mấy cái bậy bạ đó, liếc mắt nhìn cái quần lót của cô ấy một cái, rồi cúi đầu xuống dưới, chạm rãi chăm sóc vết thương trên đùi của cô ấy.

271. Chương 271: Cảnh Sát Tôi!

Buổi chiều, bôi thuốc xong.

Đồng Học Bàn xoa xoa tay, dưới cái nhìn cảnh giác của mỹ phụ, mặc quần cho cô ấy.

Hầu Thiến hơi sững sốt, thấy hắn không có ý nhào đến, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ”. . . Cảm ơn.”

”Chị ngủ một chút đi, cả đêm không chợp mắt phải không?” Đồng Học Bàn đỡ cô ấy nằm xuống, ”Chờ lúc ăn thì tôi gọi chị.”

Hầu Thiến bị đánh cả đêm, tinh thần và thân thể từ lâu đã mệt mỏi không chịu nổi, nghe được lời này, cô ấy nhìn Đồng Học Bàn thật sâu, chần chờ chốc lát vẫn nhắm hai mắt lại, nhưng chân hơi co lên, hình như tùy thời đều có thể phát động công kích. Đồng Học Bàn thật sợ cô ấy len lén chạy mất, nếu như bị người bắt thì sẽ nguy hiểm, kết quả là hắn tìm ra một sợi dây, buộc hai cổ chân của mỹ phụ, lúc này mới đắp chăn

cho cô ấy, đứng lên, đi đến một cái bàn nhỏ bên cạnh, ngồi ở trên ghế nằm úp sấp, hần cũng mệt mỗi ngủ khò khò luôn.

Không biết qua bao lâu.

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa.

Đồng Học Bàn mở mắt nhìn đồng hồ, đã sắp tối rồi, mỹ phụ cũng đã mở mắt ra trong chăn.

Đi qua mở cửa, bên ngoài là một người giữ cầu thang, hần cầm trong tay mấy miếng bánh mì và sữa đóng hộp, là tới đưa cơm. Đồng Học Bàn tiếp nhận đồ ăn nói cảm ơn, gã ta nhìn mỹ phụ trên giường một cái, nhìn Đồng Học Bàn và lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa.

"Bà chị kia như thế nào?", "Ừm, cũng được, rất hung hăng.", Đồng Học Bàn nói.

Gã ta cười, không nói cái gì nữa, đóng cửa đi ra ngoài.

Đồng Học Bàn cũng đói bụng, người vừa đi, hần liền đem một ổ bánh mì và một hộp sữa bỏ vào trong bụng, đi đến đầu giường đỡ mỹ phụ lên, xé từng miếng bánh mì, nhẹ nhàng dứt cho cô ấy ăn, Hầu Thiển ăn, tốc độ rất nhanh, có đôi khi ngay cả nhai cũng không nhai, hiển nhiên là cực kỳ đói.

Chờ sau khi ăn uống no đủ Hầu Thiển nghiêng đầu nhìn về phía hần, "Bọn họ cho cậu bao nhiêu tiền?"

Đồng Học Bàn nhún nhún vai, "Bây giờ còn chưa cho, đợi ra nước ngoài mới biết được.", "Hần là bọn họ căn bản không muốn mang cậu đi?", Hầu Thiển không buông tha, tiếp tục xúi giục hần, "Đám người này giết người không chớp mắt, cậu không phải cùng một loại người với bọn họ, không biết thủ đoạn của bọn họ, tiểu tử, nghe tôi nói một câu nếu như cậu không muốn sống cả đời trốn chui trốn nhủi, thì giúp tôi lần này, ra ngoài tìm điện thoại báo tin cho cảnh sát, cậu không phải muốn tiền sao? Vụ án lớn như vậy, cảnh sát treo giải thưởng nhất định không ít, một trăm ngàn cũng có thể đưa cho cậu."

Đồng Học Bàn lắc đầu nói: "Không có hứng thú.", Hầu Thiển nói đã lâu đối phương đều thờ ơ, cô ấy không khỏi thở dài.

Cả đêm Hầu Thiển đều nghĩ làm sao chạy khỏi tay người thanh niên thân thể mỏng manh trước mắt này, Hầu Thiển phỏng chừng mình hơi dùng chút khí lực là có thể bắt hần, nhưng sau khi cởi dây thì làm gì bây giờ? Đi ra ngoài? Bên ngoài có người nhìn, trong tay còn có súng, hay là bắt người thanh niên này uy hiếp bọn họ? Cũng không được, bọn họ không có khả năng bởi vì một người thủ hạ mà thả mình chạy, Hầu Thiển nhàu mày, im lặng không nói.

Ngày thứ hai.

Buổi sáng.

Không khí âm u quanh quẩn tại bốn phía, chần khê động, Hầu Thiển yếu ớt tỉnh dậy, vô thức muốn ngồi xuống khỏi giường nhưng mới nhớ tới thân thể bị người trói chặt, sợi dây xúc động vào vết thương, khiến cho Hầu Thiển không khỏi hừ một tiếng, nghe được động tĩnh, Đồng Học Bàn ghé vào trên bàn ngủ cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra ngáp một cái, xoa con mắt nhìn mỹ phụ bên kia. Một đêm này Đồng Học Bàn đều không có hành động gì khác, thậm chí đem giường để lại cho cô ấy, điều này làm cho Hầu Thiển có chút cảm động, ánh mắt nhìn về phía của Đồng Học Bàn cũng nhu hòa một chút.

"Ngủ thế nào?", Đồng Học Bàn hỏi.

Hầu Thiển ừm một cái, "Cũng được cảm ơn cậu."

Đồng Học Bàn cười ha ha, " Nếu như chị thật muốn cảm ơn tôi, thì đừng nghĩ chạy."

"Đã như vậy tôi còn có thể chạy chỗ nào?" Hầu Thiển cười khổ nói: "Tôi cũng không thể cử động.", Đồng Học Bàn cũng không tin cô ấy không có biện pháp mở sợi dây, nói: "Chị gái chuyện ngày hôm qua chị cũng thấy, ở chỗ của tôi, ít nhất còn có thể ít chịu dần vặt, cam đoan chị an ổn thoải mái, nhưng nếu như chị muốn bỏ trốn, lỡ như bị ai bắt được, tôi cũng không có biện pháp, rơi vào trong tay bọn họ, tôi không nói chị cũng biết sẽ phát sinh cái gì, bọn họ thêm muốn chị rất lâu rồi."

Hầu Thiển lặng lẽ.

Đồng Học Bàn nói: "Như thế này, tôi có thể đi ra xem, chỉ ở trong phòng đợi.", vừa dứt lời, thì có người gõ cửa vào, "Tạ huynh đệ, ông chủ và Mã quản lý ời."

"A, biết rồi." Đồng Học Bàn hít sâu một hơi, chính sự tới!

Gã ta mang theo Đồng Học Bàn ra ngoài, theo hành lang đi tới chỗ cầu thang, cất bước đi lên. Đây là lần đầu tiên Đồng Học Bàn thấy cảnh tượng bên ngoài, ở đây tựa hồ là một tòa nhà hai tầng, theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài, xung quanh không có căn nhà nào, xa xa chỉ có mấy kho hàng, lại nhìn ra xa một phen, loáng thoáng còn có thể thấy chút ngọn sóng bập bênh, như mặt hồ, cũng như ngoài khơi, nhìn không rõ lắm.

Chỗ này gần nước như thế?

Chẳng phải bọn họ muốn nhập cư trái phép rồi đi sao, đi vài bước là có thể?

Lầu một còn có hai người cầm súng, một người đứng ở bên cạnh cửa sổ, một người đứng ở phía sau cửa. Gã to con kia cũng không có dừng lại, mang theo Đồng Học Bàn lên lầu, quẹo một cái, theo hành lang lầu hai đi tới, ngay sau đó gã ta liền đứng trước một cánh cửa, cung kính gõ gõ cửa, nghe được bên trong truyền ra tiếng một người nam "Vào đi", gã ta mới nhìn Đồng Học Bàn, mở cửa đi vào.

"Ông chủ, người đã mang đến." Gã to con nói.

Một người trung niên thái dương có chút hoa râu ngẩng đầu nhìn, "Ừm, cậu trở về đi." Gã to con ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa lại.

Trong phòng có hai người, một người là Mã Văn Đào Mã quản lý, còn lại là người trung niên, Đồng Học Bàn không cần nghĩ cũng biết đây chính là ông chủ, nói:, "Ông chủ, Mã ca."

Ông chủ khẽ gật đầu, "Cậu là Tiểu Tạ? Tôi nghe Mã quản lý nói qua, cậu có nghiên cứu đối với đồ cổ?"

Đồng Học Bàn khiêm tốn nói: "Không dám, không dám, chỉ là hiểu một ít."

"Ha ha, người tuổi trẻ còn rất khiêm tốn, không tồi.", trên sắc mặt ông chủ mang theo một cổ khí thế uy nghiêm, giống như thân ở địa vị cao rất lâu dưỡng thành khí chất, ông ta mỉm cười nhìn Đồng Học Bàn, nói: "Nói tôi cũng không nói nhiều, nơi này có vài món đồ muốn cậu giám định một chút, nhìn thật giả, nhìn niên đại, Tiểu Tạ, tận lực nhìn cẩn thận một ít, cái này liên quan đến đến được mất của sinh ý lần này, nếu như cậu biểu hiện tốt, sau này tôi sẽ không bạc đãi cậu."

Đồng Học Bàn kiềm chế kích động, "Vâng, tôi nhất định tận lực."

Ông chủ ừ một tiếng, quay sang bên cạnh Mã quản lý gật đầu.

Mã Văn Đào liền từ trong một ngăn tủ phía bên phải lấy ra một món đồ, đặt ở trên bàn làm việc.

Thứ này ước chừng cao hai mét, giống như một quyền trượng, cái quyền trượng này có tạo hình kỳ lạ, nội hàm bí hiểm, đầu giống hừng ưng, có mắt có mỏ, đồng thời còn có hai lỗ tai thật dài, trong miệng ngậm một viên cầu, ở giữa chạm rồng một vòng tròn lớn, căn cứ theo phán đoán vết tích, trước đó ở đây hẳn là từng một quả cầu, phía dưới có vết tích kim cô, có chút cảm giác Thanh Đồng khí.

Đồng Học Bàn vừa nhìn liền hưng phấn! Không sai được! Chính là văn vật bị trộm trong tư liệu mà Lương Thành Bằng cho hắn xem qua!

Mã Văn Đào nhìn hắn, "Tiểu Tạ, cậu xem thấy cái này là thật không?", Đồng Học Bàn đáp ứng, bước nhanh đi tới cầm đồ trong tay, lật qua lật lại, nhìn mặt trên một cái, cuối cùng còn giả bộ sờ sờ mũi suy nghĩ, sau khi cau mày, Đồng Học Bàn tiện tay cầm lấy kính lúp trên bàn, cẩn thận xem xét, đột nhiên cả kính nói: "Đây là đồ của nguyên đại thời Liêu, dân chăn nuôi thường dùng, cụ thể gọi là cái gì tôi không biết, nhưng loại vết tích trên quyền trượng này, khẳng định không phải làm giả ra, nguyên nước nguyên vị, tuyệt đối là chính phẩm, ngài xem ở đây, đồ giả bình thường sẽ không được cái dạng này, còn có chỗ này, chỗ này. . ." Hắn đã xem qua tư liệu của nguyên phẩm, đương nhiên nói ra đạo lý rõ ràng, hơn nữa hai người trước mắt cũng không hiểu, lừa gạt bọn họ chỉ là một bữa ăn sáng.

Ông chủ lộ ra nụ cười thoả mãn, "Cậu xác định?"

"Tuyệt đối xác định." Đồng Học Bàn nói: "Là thật, nhưng giá trị thì tôi không rõ ràng lắm."

Mã Văn Đào cũng thở phào nhẹ nhõm, lại từ một trong tủ bảo hiểm lấy ra một cái hộp, "Cậu nhìn cái này." Đây là một món đồ sứ, trên mặt có chút tàn phá, bảo tồn không được hoàn hảo cho lắm. Đồng Học Bản tìm như muốn rút ra ngoài, cái này lại là một văn vật bị trộm, vì vậy đi tới làm bộ phân tích một chút, mới nói: "Đây là đồ của thời Tống, bức họa men trắng này, tạo hình thấy không giống như hàng của bên chúng tôi chế ra, hơn nữa chất phẩm cũng không phải cố ý làm cho trầy xước, cái vết nứt này cũng rất tự nhiên, đáng tiếc, cũng là bị tàn phá." Ông chủ suy nghĩ một chút, "Định giá có thể bao nhiêu?", "À, cái này tôi không thể nói được, dù sao khẳng định hơn mười triệu.", Đồng Học Bản hai mắt nhìn chăm chăm cái món đồ sứ kia. Thật ra Đồng Học Bản không nói thật, thứ này cũng không phải giá hơn mười triệu, đây chính là văn vật hơn cấp hai của quốc gia, cái loại không cho phép giao dịch một mình, nếu như trên món đồ này không có vết nứt, vậy cái bình hoa đời Tống này tuyệt đối có thể là văn vật cấp một hoặc cấp quốc gia luôn, vô cùng trân quý!

Mã quản lý vừa nghe, nhất thời hít vào một hơi, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

Sau đó, Mã Văn Đào rất nhanh lấy ra hai kiện văn vật khác, một văn vật cấp hai, một văn vật cấp một, vì không cần phải làm phiền phức, Đồng Học Bản không chơi lòng vòng, đều dựa theo ngôn ngữ vốn đã sắp xếp hoàn chỉnh phân tích mấy thứ này, đều nói là đồ thật, bất quá món đồ cuối cùng Đồng Học Bản nói hẳn cũng nhìn không ra, không cho ra kết luận, nhưng cái này ngược lại khiến cho ông chủ và Mã Văn Đào càng tin kỹ thuật giám định của hắn, nếu như thật sự cái gì cũng đều biết, vậy cũng quá vạn năng rồi, chuyên gia bình thường cũng không có trình độ này đâu, ngược lại sẽ làm người ta khả nghi.

Tiếc nuối duy nhất là, Đồng Học Bản không thấy được quốc bảo kim lữ ngọc y Lưu Thắng trân quý, nhưng nghĩ rằng cũng có thể ở trong tủ bảo hiểm, cái đồ này cũng không phải nhìn, cơ bản không cần thiết phải có giám định, cho nên bọn họ mới không lấy ra.

Giám định đồ xong, vậy ông chủ và Mã Văn Đào đều có tâm tình không tồi, có thể bọn họ cũng biết những món đồ này không phải là giả, nhưng dù sao cũng là buôn bán lớn trên cả tỷ, rơi trúng ngay đầu của mình, cẩn thận đương nhiên là cần thiết, khiến cho Đồng Học Bản nhìn đồ cũng là cầu một cái an tâm.

"Tiểu Tạ, cậu . . ." Mã Văn Đào vừa muốn nói gì, điện thoại vang lên.

Reng reng reng, reng reng reng. . .

Gã vừa nghe, lông mày nhất thời giãn ra, sau khi cúp điện thoại, gã quay ông chủ nhỏ giọng nói: "Thuyền sắp đến.", ông chủ nhàn nhã hút một điếu thuốc, cười cười, "Được, cậu cho chuẩn bị sẵn sàng đi, không cần chờ thuyền tới chuẩn bị, như vậy quá chú ý, lúc thuyền đến phải làm xong công tác chuẩn bị lên thuyền, đúng rồi, vũ khí cũng mang theo, ứng phó tình huống đột phát, đi làm đi.", Mã Văn Đào nói: "Tiểu Tạ, đi."

Đồng Học Bản bước nhanh theo sau.

Hành lang trong, Mã Văn Đào ngoắc gọi tới hai người, phân phó bọn họ vài câu, phân phối súng ống đạn dược gì, chuẩn bị xe cái gì, con mắt thoáng nhìn, thấy Đồng Học Bản còn đang theo, Mã Văn Đào khoát khoát tay ý bảo hắn đi về đi, bất đắc dĩ, Đồng Học Bản nghe trộm vài câu cũng không có thu hoạch gì, xoay người xuống lầu đến tầng một, con mắt nhanh chóng quan sát hoàn cảnh bốn phía, sau đó mới trở lại tầng hầm ngầm.

Đồ đã xác nhận trong tay bọn họ! Cần hành động!

Nếu như là Đồng Học Bản một người, hắn có thể ra tay, nhưng trong tầng hầm ngầm còn có một nữ cảnh bị giam giữ, lỡ như làm lộ ra, đối phương dùng mỹ phụ làm con tin thì làm sao bây giờ, Đồng Học Bản trước hết chuẩn bị thu xếp ý phụ, sau đó mới quyết định.

Nhưng trở lại phòng của mình, Đồng Học Bản đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Mỹ phụ tự nhiên biến mất !!

Chuyện gì xảy ra nhi? Đi đâu? ?

Đồng Học Bản mặt lộ vẻ lo lắng, thiếu chút nữa mắng ra một câu thô tục, hắn rất nhanh xoay người đến chỗ có thể giấu người duy nhất trong phòng, nhưng dưới giường cũng không có, chỉ còn lại cái chăn nằm lung tung trên giường.

Chạy? Chạy thì tốt, Đồng Học Bản cũng giảm bớt không ít chuyện, nhưng suy nghĩ một chút cũng biết không có khả năng, cho dù có thể chạy ra tầng hầm ngầm, trên lầu còn có mấy người cầm súng, vừa rồi cũng không có động tĩnh gì mà!

Mẹ kiếp! Rốt cuộc chạy đi đâu!

Đồng Học Bản gấp đến độ không được, đẩy cửa đi ra ngoài, đi vào toilet cuối hành lang nhìn, cũng không có người!

Đột nhiên, vài âm thanh rất nhỏ lọt vào lỗ tai của hắn, hình như là trong phòng phía sau truyền ra, có nụ cười dâm dăng của đàn ông và tiếng mắng của đàn bà! Ồ đó! Đồng Học Bản quay người lại, bước nhanh tới, cách, dùng tay mở cửa, nhưng bên trong bị khóa, Đồng Học Bản cũng quản không được nhiều như vậy, gơ chân lên đá một cước qua, rầm, rầm, rầm, đá liên tục ba cái, cánh cửa rốt cục đã mở!

Cảnh tượng đập vào mắt khiến Đồng Học Bản giận dữ!

”Các người làm gì thế!”, Đồng Học Bản phát hỏa!

Hầu Thiển bị trói liều mạng giãy dựa trên giường, trong miệng mắng “súc sinh”, quần của cô ấy đã bị đầu đinh cởi xuống đến chân, bên cạnh còn có ba người, hai người một trái một phải đè cánh tay của mỹ phụ, tên còn lại thì nắm tóc cô ấy ấn xuống giường, trừ cái này ra, trong phòng còn có hai gã khác, đang cởi lưng quần xuống, toàn bộ người của tầng hầm ngầm tự nhiên đều ở trong phòng này!

”Ồ, đã trở về?” Đầu đinh cười nhìn Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản mắt lạnh nhìn bọn họ, ”Buông cô ấy ra! Đừng quên người là của tôi!”, Đầu đinh cười cười không cho là đúng, trong tiếng kêu của Hầu Thiển, một tay túm lấy quần của cô ấy kéo xuống, hai chân trắng lộ ra bên ngoài, ”Hắc hắc, dù sao cũng sắp đi, con đàn bà này ông chủ cũng không lưu người sống, trước khi chết còn không cho các anh em vui vẻ sao? Tiểu Tạ, đừng ặt mà không biết xấu hổ, đóng cửa lại nhanh chóng rút đi cho tao, nếu như mày còn lải nhải với tao, coi chừng tao cắt đứt chân của mày!”

Một thằng đàn ông đã cởi quần không nhin được nói: ”Đi nhanh lên đi nhanh lên!”

”Nếu mày muốn cùng nhau chơi, hoan nghênh, không chơi thì rút đi!” Người khác nói.

Những người này đều là đầu đinh khuyến khích tới, hẳn đối với mỹ phụ có thể nói là thèm nhỏ dãi, nguyên nhân bên trong cũng là mỹ phụ có vài phần tương tự với vợ trước của hắn, nhưng bởi ngày hôm qua bị Mã quản lý chứng kiến, mỹ phụ quả thật thuộc về Đồng Học Bản, cho nên đầu đinh mới đem phần lớn người gọi tới, có câu là pháp không trách chúng, cho dù Mã quản lý bọn họ biết cũng sẽ không nói cái gì, huống chi, đầu đinh cũng không cho rằng ông chủ bọn họ sẽ ra mặt cho Đồng Học Bản.

”Cút hay không?” Đầu đinh nhìn nhìn hắn.

Cút con mẹ mày ấy! Đồng Học Bản đẩy một người cao gầy ra chen qua!

Ai biết, tên cao gầy biến sắc, mắng một câu rồi đánh một quyền vào vai Đồng Học Bản, ” Mày con mẹ nó bị ngu đàn à! Còn dám đụng đến tao?” Một quyền này rất dùng sức , Đồng Học Bản liền ngã xuống đất!

”Ha ha, yếu quá nhĩ?” Đầu đinh cười to.

Tên cao gầy bĩu môi nhìn, ”Với cái thằng nhỏ con như mày, một mình tao đánh mười thằng cũng được!”, có hai người cau mày, nghĩ người nhà nội chiến với nhau thì có chút không thích hợp, nhưng không nói cái gì.

Đầu đinh cười nói: ”Được rồi, lão Hắc luyện Không Thủ đạo năm năm rồi, ở chỗ này còn có ai là đối thủ của anh, đừng khi dễ người mới, để tránh cho người ta nói xấu mình.”, Tên cao gầy gọi là lão Hắc cười hắc hắc, nói với Đồng Học Bản: ”Còn không mau cút đi!”, Đồng Học Bản tức giận, hắn híp mắt đứng lên từ trên mặt đất, xoa xoa vai, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ cục diện, nếu như mình thật đem xử lý đối phương, cái này sẽ không tương xứng với hình tượng mình cực khổ xây dựng mấy ngày nay, một người thể trạng rất yếu từ nhỏ đã đi học làm giả đồ cổ sao có thể có sức chiến đấu cao? Như vậy sẽ sớm bại lộ, nhưng nếu cái gì cũng không làm, vậy nữ cảnh sẽ bị mấy tên khốn này chà đạp!

Đánh hay là không đánh?

Giết hay là không giết?

Trong nháy mắt Đồng Học Bản đã có quyết định ... Giết!

Dù sao cũng sẽ bại lộ! Còn không bằng cứu mỹ phụ mang theo cô ấy giết một đường đi ra! Cướp văn vật vào tay!

Bốp, đầu đinh vỗ một cái vào cái mông màu mỡ của mỹ phụ, nhìn phần thịt nồn nà kia, hấn tẩm tắc một tiếng, thân thể nằm úp tới, trong tiếng la phẫn nộ của Hầu Thiển, chuẩn bị đi vào trong cô ấy.

"Cút ngay! Lăn xuống ngay!", Hầu Thiển tuyệt vọng mắng to.

"Hắc hắc!" Đồng Học Bản hai chân hơi co lại, năm ngón tay giật giật, chuẩn bị ra sát chiêu.

Nhưng ngay lúc này, đoàn đoàn đoàn! Đoàn đoàn đoàn! Vài tiếng súng từ chỗ rất xa vang đến!

Là trên lầu? Bên ngoài có người nổ súng?

Đầu đinh sưng sốt, từ trên giường nhảy xuống, "Chuyện gì xảy ra?", "Không biết, ai nổ súng vậy?" Bầu không khí có chút khẩn trương lên.

Hầu Thiển đôi mắt run lên, con ngươi xẹt qua một tia kích động.

Giữa bọn họ thì không thể nào có chuyện nổ súng với nhau được, giải thích duy nhất chỉ có một . . . Cảnh sát tới !!!

272. Chương 272: Giết!

Trong tầng hầm ngầm.

Đoàn đoàn đoàn, tiếng súng không ngừng.

Mấy người đầu đinh hai mặt nhìn nhau, không suy nghĩ nhiều cái gì, nhanh chóng mặc quần vào, cầm đồ chơi theo, đều từ trong phòng chạy lên tầng một, loại thời khắc chỉ mệnh treo chuông này, tự nhiên là tính mạng và an toàn quan trọng nhất, giờ phút này, ai còn lo lắng đến việc chơi gái chứ. Đồng Học Bản không đi, trông mắt hơi khê động, nhặt quần trên mặt đất nhanh chóng mặc vào cho Hầu Thiển, giúp cô ấy cột lưng quần lại.

"Không có việc gì chứ?" Đồng Học Bản nói.

Hầu Thiển thở ra một hơi, "Không có việc gì, cảm ơn cậu."

"Đi, trước theo tôi quay về phòng." Đồng Học Bản đỡ cô ấy trở về phòng của mình.

Tiếng súng đã ngừng, cũng không biết bên trên có tình huống gì, Đồng Học Bản nhất thời không có được chủ ý, không biết có nên ra tay bây giờ hay không, vì thế nên không có hành động thiếu suy nghĩ, hấn nghĩ nếu thật sự là cảnh sát tới, vậy hấn là sẽ bắn nhau phạm vi lớn, không có khả năng chỉ có vài động tĩnh như thế. Hầu Thiển tránh được một kiếp cũng thấy kỳ quái, tâm tình vừa rồi kích động bỗng nhiên trầm xuống, dưng thẳng lỗ tai nghe.

Cạch cạch cạch, cạch cạch cạch, là tiếng bước chân.

Đồng Học Bản nhìn cô ấy, "Chị gái, chị ở chỗ này đừng nhúc nhích, tôi đi ra xem."

Mở cửa đi ra ngoài, hơi nghiêng đầu nhìn về phía hành lang xa xa, Đồng Học Bản liền sợ run lên, trong tay đầu đinh và mấy người ở tại tầng hầm ngầm đều có súng, hình như là vừa phát cho bọn họ, Mã quản lý và ông chủ còn có ba gã cầm súng đi tới tầng hầm ngầm, phía trước, còn mang theo hai người mặc cảnh phục, một người bên trong bị trói chặt lại, trên cánh tay chảy máu ào ào, hình như bị súng bắn.

Mã quản lý mở to con mắt nói: "Ai kêu bọn mày tới?"

Hai cảnh sát bình tĩnh không nói chuyện.

"Không nói phải không?" Mã quản lý giơ lên súng chỉ vào cảnh sát bị thương, lại nhìn về phía đồng sự của hắn, "Cho mày ba giây đồng hồ! Một. . . hai. . ."

"Chờ một chút!" Người cảnh sát trẻ vội la lên: "Tôi nói!"

Ông chủ và đám người xung quanh đều theo dõi con mắt của hắn.

Người cảnh sát hít vào một hơi, nói: "Tôi không biết các người làm cái gì, phía bắc xảy ra vụ án hình sự, một người cầm dao chém bị thương hai người, tôi và Từ ca là qua bên kia tra án, đúng lúc đi ngang qua đây, sau đó các người liền nổ súng, chúng tôi vừa thấy không thích hợp, mới phản kích."

Mã Văn Đào mắng: "Mẹ kiếp! Còn không thành thật?"

Cảnh sát nói: "Là thật, chúng tôi là vì vụ án khác nên đi ngang qua."

Ông chủ nhìn nhìn bọn họ, quay sang khoát tay chặn Mã Văn Đào lại, "Hắn là không phải nhằm tới chúng ta, bằng không sẽ không chỉ một chiếc xe cảnh sát hai người."

Mã Văn Đào sắc mặt khê biến, "Ông chủ, vậy hiện tại. . ."

Ông chủ sắc mặt cũng không dễ coi lắm, "Thuyền cũng sắp tới, chuẩn bị xuất phát cho tốt, mau chóng lên, tiếng súng bên này khẳng định sẽ dụ tới rất nhiều, nếu như kéo dài, chúng ta một người cũng không đi được, nhanh!" Ông ta vô cùng bất mãn đối với hành động lỗ mảng của đám người này, nếu không nổ súng, cũng sẽ không bại lộ, nhưng ông cũng rõ ràng, trong lúc thần kinh đang căng thẳng bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe cảnh sát đến đây, đổi lại là ai cũng đều hoảng hốt một chút.

Mã Văn Đào bình tĩnh một chút, chỉ huy nói: "Đem hai tên này đi vào!"

Đầu đình và lão Hắc thì một trái một phải giữ lấy hai người cảnh sát, "Xử lý thế nào?"

"Trước để xem, nhìn tình huống bên trên, nếu như có người tới thì đem bọn chúng làm con tin, nếu như thuyền đến mà còn chưa tới, thì. . ." Mã Văn Đào làm thế tay chặt ngang cổ.

Đầu đình và lão Hắc hiểu ý gật đầu một cái.

Xa xa Đồng Học Bân thấy cảnh tượng như vậy, vùng xung quanh lông mày căng thẳng, thân thể lui về phía sau vào phòng.

Một phút đồng hồ sau.

Trong phòng của Đồng Học Bân.

Hai cảnh sát bị ném vào trong này, đầu đình đập hình cảnh bị thương kia một cước, đá hắn đến bên cạnh Hầu Thiển, lão Hắc luyên qua Không Thủ đạo cũng đẩy đẩy, đẩy người cảnh sát mà hắn đang giữ đi qua, sau đó hai người cầm súng ngồi xuống bàn, một người lấy thuốc ra hút, phà khói ra phì phèo.

"Thật con mẹ nó xui, trước khi đi còn gặp phải chuyện này."

"Không phải như vậy chứ, bắt quá nghe nói thuyền đã tới rồi, hắn là không có việc gì đâu."

"Chỉ mong vậy, tôi thấy cũng không có vấn đề lớn." Đầu đình và lão Hắc nói chuyện câu được câu không với nhau.

Hầu Thiển nhìn hai cảnh sát, lông mày hơi nhíu, chột thở dài một hơi, tuy rằng không phải cùng một khu, nhưng cũng là đồng chí của mình, hai người bị bắt khiến cho tâm tình Hầu Thiển chìm vào đáy cốc. Hai cảnh sát vừa cũng nghe bọn hắn nói cái gì mà nữ cảnh, đương nhiên đã biết nằm vùng thân phận của cô ấy, không khỏi nhìn cô ấy một cái, đồng dạng thở dài. Bọn họ cũng biết, mấy người mình là chạy trời không khỏi nắng.

Mười mấy người, hơn mười khẩu súng.

Cho dù tháo dây cho bọn họ, bọn họ cũng không ra được!

Hình cảnh Tiểu Vương áy náy nói: "Từ ca, xin lỗi, nếu không em nói bên kia kẹt xe nên đi đường vòng, thì cũng. . ."

”Được rồi.” Từ ca cánh tay trúng đạn chịu đựng đau đớn nói: ”Mạng người, trời đã định trước.”

Tiểu Vương nhìn về phía mỹ phụ bên cạnh, thấp giọng nói: ”Đám người này là?”

Hầu Thiên trầm xuống, nghĩ cũng trốn không thoát, hiện tại cái gì mà không thể nói được nữa chứ, ” Văn vật bị trộm của nhà bảo tàng tỉnh tại bọn họ trên tay, đang chuẩn bị nhập cư trái phép xuất ngoại.”

Vừa nghe, Tiểu Vương và Từ ca đều hít sâu một hơi, không ngờ rằng lần này đụng phải vụ án lớn như vậy.

Đầu đình vỗ vỗ bàn, quát: ” Cho bọn mày nói chuyện sao? Đều câm miệng hết cho tao! Thành thật ngồi đó!”

Lão Hắc nhìn về phía Đồng Học Bân, lạnh lẽo cười nói: ”Tiểu Tạ, mày còn đứng đây làm gì? Không nghe ông chủ và Mã quản lý nói chuẩn bị sao?”

Đồng Học Bân mặt không biểu tình nói: ”Tôi cũng không mang theo đồ, đều chuẩn bị xong rồi.”

Lão Hắc căn bản không đem hấn để vào mắt, cười nói: ”Là sợ mới muốn tránh ở đây sao? Lá gan của mày cũng thật đủ nhỏ.”

Đầu đình cũng cười nhạo vui sướng, đối với Đồng Học Bân, hấn vô cùng chú ý mắt.

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Ba phút. . .

Một tiếng bước chân đột nhiên đến gần, cách, cửa mở.

Là một gã to con vừa rồi ở bên cạnh ông chủ, trong tay hấn vẫn cầm súng, nhìn đầu đình và lão Hắc trong phòng một ánh mắt, ”Thuyền sắp tới rồi, đi thôi.” Nói xong, gã ta nhìn mỹ phụ và hai người cảnh sát không may, không nói cái gì, xoay người đi ra ngoài, tiếng bước chân dần dần xa.

Đồng Học Bân vểnh tai lên nghe, hình như tầng hầm ngầm đã không còn ai.

Đầu đình hoạt động vai, răng rắc một tiếng, đưa tay cầm súng lên, nhìn mỹ phụ, lộ ra một biểu tình tiếc nuối, ”Đáng tiếc, nếu như có thể kéo dài thêm một chút, lão tử khẳng định sẽ ném thử tư vị của mày, được rồi, cuối cùng còn có lời gì hay không? Để tao tiễn bọn mày một đoạn.”

Hầu Thiên cắn răng một cái, tuyệt vọng nắm chặt tay.

Hình cảnh Tiểu Vương có chút hoảng hốt, điên cuồng lắc lắc thân thể, giống như muốn tránh thoát ràng buộc của sợi dây.

Lão Hắc lúc này cũng cầm súng lên, ”Lưu ca, để cho tôi tới, hắc hắc.”

Đầu đình cũng không giết người qua, vừa nghe lời này, liền gạt đầu, súng trong tay liền cất lại vào trong lưng quần, sau đó đi lui vài bước, sợ máu tươi văng trúng người.

Hầu Thiên nhìn Đồng Học Bân và đám người đầu đình, mắng: ”Bọn mày là lũ súc sinh! Khốn nạn!”

Từ ca chậm rãi nhắm mắt lại, Tiểu Vương hô to ” cứu mạng”, hy vọng có kỳ tích phát sinh. Nhưng từ lúc bắn nhau đến giờ đã qua vài phút thời gian, cho dù có người nghe được tiếng súng báo cảnh sát, cảnh sát chạy tới cũng không kịp rồi! Xong rồi! Tiểu Vương trong đầu mơ hồ một chút!

Nghĩ đến chồng của mình, nghĩ đến đứa nhỏ của mình, Hầu Thiên con mắt có chút đỏ lên!

Phải chết? Chết như thế?

Lão Hắc giơ súng lên, nghiêng đầu nhìn Đồng Học Bân, ”Trốn xa một chút, coi chừng làm mày sợ.”

Đồng Học Bân mặt lộ vẻ cổ quái, nhìn nhìn, lập tức lui ra phía sau một bước.

Lão Hắc cười khặc khặc, nâng súng giơ về hướng ba người, bắt đầu nhắm vào, hấn rất hưởng thụ loại này nắm giữ cảm giác sinh tử của người khác, hòng súng chỉ vào Tiểu Vương, thấy hấn sợ đến mặt trắng bệch,

lão Hắc nở nụ cười hài lòng, lại chuyển hòng súng về hướng Từ ca bị thương, cuối cùng, lão Hắc rốt cục quyết định ra tay từ Hầu Thiển, cổ tay nhoáng lên, hấn nhắm vào hướng đầu của Hầu Thiển.

Hầu Thiển yên lặng nhắm mắt lại, tiểu Siêu, mẹ đi, mẹ yêu con.

Lão Hắc sắc mặt lạnh lẽo, ngón tay khê động, chuẩn bị siết cò súng!

Nhưng đúng lúc này, một màn mà tất cả mọi người trăm triệu lần không ngờ đã xảy ra!

Đồng Học Bàn một bên đột nhiên ra tay không hề có dấu hiệu, hấn bước tới, cánh tay nhẹ nhàng vung lên, nhìn qua rất là nhẹ nhàng, một chưởng vỗ vào tay phải cầm súng của lão Hắc, đồng, một tiếng kêu nhỏ, lão Hắc phản xạ có điều kiện kêu lên một tiếng, bàn tay bị đánh buông ra, súng lục rơi xuống đất.

Thấy rõ Tiểu Tà dám ra tay với mình, lão Hắc kinh sợ, rống to một tiếng đánh thẳng một quyền!

Đồng Học Bàn dễ dàng tránh né, chân hơi bắn ra, hung hăng đá vào đầu gối lão Hắc!

Lão Hắc đau đớn kêu một tiếng, thân thể nhoáng lên, lần thứ hai phần nộ xông lên dùng công kích kỹ xảo của Không Thủ đạo đánh tới Đồng Học Bàn! Đồng Học Bàn không một chút hoang mang, nghiêng đầu tránh né một đám, năm ngón tay co lại, một quyền đâm thẳng vào ngực của lão Hắc, khi hấn ta dùng chân phản kích, Đồng Học Bàn lại dễ dàng tránh, tay vung lên, cổ tay lật ngửa, kéo cánh tay của lão Hắc tới phía sau, một khữ tay mạnh mẽ vung ra, trực tiếp trấn một cái làm lão Hắc ngã xuống mặt đất!

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người!

Không ai biết Tiểu Tà đang làm gì, sao đột nhiên đánh người một nhà, còn nữa, theo mọi người thấy Tiểu Tà có thể trạng ốm yếu gầy teo như thế, không có khả năng có khí lực gì, hơn nữa trước đó lão Hắc đã từng ra tay với Tiểu Tà, kết quả một chiêu cũng không cần dùng đã đem Tiểu Tà đánh ngã xuống đất, nhưng hình ảnh trước mắt hiển nhiên trái ngược, vượt quá dự liệu của mọi người, sao Tiểu Tà nhỏ con hiền lành lại đột nhiên lợi hại như vậy?

Đầu đình thấy tình thế không ổn đã vội vàng rút súng từ trong lưng quần ra, "Đừng nhúc nhích! Mày làm cái gì vậy!"

Hầu Thiển kinh ngạc một chút, nhanh chóng cúi ngã xuống đất, Tiểu Vương và Từ ca cũng đều theo!

Lúc này Đồng Học Bàn giống như đổi thành một người khác, trong mắt vẫn không có một tia hoảng loạn, bình tĩnh cúi đầu, một bước xa vọt tới!

Đoàng! Tiếng súng vang lên!

Hầu Thiển hô, "Cẩn thận!"

Đồng Học Bàn hơi nghiêng cổ, đạn vọt qua đầu hấn bay đi ra ngoài!

Đầu đình khiếp sợ không ngớt, tiếp tục siết cò súng lần thứ hai ... Đoàng!

Đồng Học Bàn vai hơi cúi xuống một chút, đạn lại một lần nữa sượt qua thân thể của hấn bắn vào trong tường! Sau một khắc, Đồng Học Bàn rốt cục bước đi thông thả tới trước mặt đầu đình, thấy hấn lại muốn siết cò súng, cánh tay Đồng Học Bàn vung lên, thấy đúng thời cơ liền chụp lấy tay của đầu đình, bởi vì khí lực tương xứng, trong lúc nhất thời liền giằng co qua lại, Đồng Học Bàn phản ứng rất nhanh, đầu gối nhấc lên, đá về hướng bụng hấn, thừa dịp đầu đình thất thần, cổ tay Đồng Học Bàn hung hăng bẻ một cái, đem hòng súng xoay ngược lại hướng đối phương, dùng sức một chút, Đồng Học Bàn bóp chặt đầu ngón tay đang đặt trên cò súng của đầu đình!

Đoàng!

Tiếng súng lại vang lên! Đầu đình mặt lộ vẻ khó tin chậm rãi ngã xuống mặt đất!

Ngực của hấn đã bị xuyên thủng một lỗ, trên mặt đất trong nháy mắt đã đổ một mảnh!

Lão Hắc kia bên nổi giận gầm lên một tiếng từ trên mặt đất đứng lên, đi qua đoạt súng, Đồng Học Bàn đương nhiên sẽ không cho hấn thực hiện được, mắt lạnh quay đầu lại, cầm lấy khẩu súng đoạt được từ trong tay của đầu đình, siết cò, đoàng, tay của lão Hắc đã cách khẩu súng chỉ còn vài centimet, thân thể chợt

dừng lại, một giây, hai giây, lão Hắc ngơ ngác đem bàn tay đưa đến trên cổ, máu tươi phun ra trong nháy mắt đã đem bàn tay nhuộm đỏ, lão Hắc ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Thật ra từ lúc Đồng Học Bân ra tay đến lúc giết hai người, chỉ dùng mười giây ngắn ngủi.

Thở một hơi, Đồng Học Bân bình phục tâm tình một chút, đi tới bên giường ngồi hõm xuống, cởi dây trói cho ba người. Hình cảnh Tiểu Vương nhìn đến ngây người, Từ ca và Hầu Thiến cũng chấn động nhìn Đồng Học Bân, không rõ ràng đối phương vì sao lại giết người nhà, càng không rõ ràng đối phương vì sao muốn cứu bọn họ.

Hầu Thiến đột nhiên nghĩ tới cái gì, cả kinh nói: "Cậu là. . . Người một nhà?"

Tiểu Vương và Từ ca đều là sững sốt, người một nhà?

Hầu Thiến rốt cục đã rõ ràng, vì sao đối phương lại nhiệt tâm đối với mình như vậy, không tiếc đắc tội những người khác cũng muốn giành lấy mình, nhưng lại không có cường gian mình giống như Hầu Thiến nghĩ, ngược lại còn bằng bố ỉnh, ỉnh ăn uống, cái này không thể là việc mà một tên lưu manh làm! Hơn nữa sức chiến đấu và can đảm của đối phương cũng không phải một lưu manh có thể có, đối mặt với họng súng và đạn mà mặt có thể không thay đổi? Hầu Thiến tự vấn là không làm được điểm ấy!

Đồng Học Bân cười cười, vừa cởi dây trói cho cô ấy vừa nói, "Chị gái, xin lỗi, trước đó vẫn sợ trong phòng có máy nghe trộm, sẽ không tự báo, Tạ Hạo là tên giả, tôi là Đồng Học Bân, công tác tại cục huyện Duyên Đài, cũng là vì truy tra văn vật bị trộm nhà bảo tàng tỉnh nên đến đây nằm vùng."

Quả nhiên là người một nhà!

Mấy người này đều là vừa mừng vừa sợ!

Hầu Thiến thở ra một hơi, ngữ khí kích động nắm tay hắn, "Cảm ơn! Cảm ơn!"

Từ ca ôm cánh tay chảy máu hưng phấn nói: "Nếu không có cậu, chúng tôi đều xong hết rồi, đồng chí, cảm ơn cậu!"

"Đều là đồng chí với nhau, không cần khách khí." Đồng Học Bân đem qua một cái áo gối, "Nhanh chóng băng bó vết thương một chút, anh chảy máu nhiều quá."

Tiểu Vương đột nhiên nói: "Cậu nói cậu là Đồng Học Bân?"

Đồng Học Bân ừm một cái, "Sao vậy?"

"Tên này. . . Sao quen tai như vậy?" Tiểu Vương chớp chớp con mắt.

Hắn vừa nói như thế, Hầu Thiến cũng ngẩn ra, quả thật, tên này cô ấy nghe cũng rất quen, hình như nghe qua ở đâu đó.

Dừng một chút, Hầu Thiến nói: "Tôi là Hầu Thiến, là cục công an của thành phố Lữ An."

Tiểu Vương bọn họ cũng nói: "Chúng tôi là đội hình cảnh của thành phố Chương Tắc cục."

Thành phố Chương Tắc? Đó là khu phía nam xa nhất của tỉnh Bắc Hà, nói cách khác bọn họ còn đang ở trong tỉnh Bắc Hà? Đồng Học Bân suy nghĩ một chút, nói: "Đám người kia hẳn là đang chuẩn bị lên thuyền, tiếng súng vừa rồi phỏng chừng cũng sẽ tưởng là âm thanh bắn chết các người, tạm thời không có nguy hiểm, nhưng nếu như trong vòng vài phút không đi ra, bọn họ khẳng định nghi ngờ."

Tiểu Vương quỳnh lên, biết còn chưa có thoát khỏi nguy hiểm, "Từ ca, hiện tại làm sao bây giờ?"

Cánh tay của Từ ca đã được áo gối quấn lại, "Bọn họ có hơn mười người, hầu như người người đều có súng, như thế này đi ra tuyệt đối là chịu chết, thủ ngay trong tầng hầm ngâm đi, trong cục tám phần đã phải người đến đây, chỉ cần chờ người của chúng ta vừa đến, an toàn sẽ không thành vấn đề." Hắn nhìn súng trong tay của Đồng Học Bân, "Ở đây có hai khẩu súng, bảo vệ cầu thang không cho người xuống, chắc là không vấn đề gì."

Đồng Học Bân nhìn hắn, "Chờ cảnh sát tới, thuyền cũng đi mất rồi?"

Hầu Thiển cau mày, "Lẽ nào. . . mở mắt nhìn bọn họ đem văn vật xuất ngoại?"

Từ ca thở dài nói: "Tôi bị thương, không làm được gì, Tiểu Vương là hình cảnh mới tiến đội, sức chiến đấu cũng bình thường, cho dù liều mạng xông lên cũng không lại làm mười mấy người bọn họ, tôi cũng không muốn quốc bảo xói mòn ra ngoài, nhưng bây giờ còn có biện pháp khác sao?" Nói xong, hắn quay đầu nhìn Hầu Thiển nói: "Thuật bắn súng của cô thế nào?"

Hầu Thiển lắc đầu đầu, thử giơ tay, nói: "Trên người tôi cũng có thương thế."

Không phải bị thương cũng là sức chiến đấu thấp, cái đội hình này hiển nhiên không có cách nào đi tới liều mạng với đám người bên ngoài.

Đồng Học Bên chờ bọn hắn nói xong, nói: "Các người thương lượng được rồi chứ?"

Từ ca ừ một tiếng, "Thử ngay trong tầng hầm ngầm."

Đồng Học Bên đem khẩu súng trong tay giao cho Hầu Thiển, "Khẩu súng này cho các người, đạn hắn là còn lại vài phát, các người chú ý an toàn."

Nghe vậy, đám người Hầu Thiển Từ ca đều ngẩn ngơ, "Có ý gì? Cậu định làm gì?"

Đồng Học Bên nhặt một khẩu súng đầy đạn trên mặt đất, mở hộp đạn ra nhìn một chút, lại đóng vào một cái cách, giắt vào sau lưng áo, "Còn có thể làm gì, đương nhiên là đi ra bắt phần tử phạm tội, đám người này đều ở trên, thuyền cũng sắp tới, hiện tại không bắt bọn họ thì chờ đến lúc nào bắt?" Hắn là nằm vùng, mục tiêu cũng là tìm văn vật, không thể làm rùa đen rút đầu ở chỗ này được.

Tiểu Vương ngạc nhiên, "Một mình cậu?"

Đồng Học Bên gật đầu, "Tôi vốn cũng dự định một người, nếu không tôi trà trộn vào trung tâm làm nằm vùng để làm gì?"

Hầu Thiển lạnh lùng nói: "Không được! Quá nguy hiểm! Cậu chỉ một người một khẩu súng! Bọn họ có hơn mười người! Sao có thể đánh lại?" Đồng Học Bên có ân cứu mạng đối với cô ấy, Hầu Thiển không muốn nhìn hắn tìm chết vô nghĩa.

Từ ca cũng nói: "Đúng vậy, đừng xúc động, bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tính."

Tiểu Vương vội la lên: "Hay là chờ võ cảnh đến đây đi!"

Đồng Học Bên vừa rồi cũng tính BACK một chút, vài ngày trước thật ra tích góp không ít, tuy rằng cuối tuần đã dùng vài lần, nhưng chỉ là một phút hai phút, dùng cũng không nhiều, coi như cũng còn dư dả, Đồng Học Bên chỉnh sửa lại quần áo một chút, làm tốt tất cả chuẩn bị, "Mạng của tôi luôn luôn rất lớn, chưa thử chưa biết được, tôi đi, các người bảo trọng." Dứt lời, không đợi đám người Hầu Thiển và Từ ca ngăn cản, liền mở cửa đi ra ngoài.

273. Chương 273: Đây Mới Là Cảnh Sát!

Tầng hầm ngầm.

Đồng Học Bên sợ ở đây còn có người, rón ra rón rén kiểm tra từng phòng, ngay cả toilet cũng không tha.

Một phòng. . .

Hai phòng. . .

Ba phòng. . .

Mọi người không có, toàn bộ ở trên lầu hoặc là bên ngoài.

Đồng Học Bên ánh mắt kiên định, đi tới chỗ cầu thang nhìn lên trên, định đi lên, nhưng không đợi hắn cất bước, lỗ tai đột nhiên giật giật, cảm giác phía sau âm thanh rất nhỏ, là tiếng bước chân. Lẽ nào tầng hầm ngầm còn có người của bọn họ? Đồng Học Bên phản xạ có điều kiện chụp lấy khẩu súng trên lưng, quay

đầu lại, ngẩn người, thấy được Hầu Thiến và Tiểu Vương Từ ca ba người ra khỏi phòng, từ trong hành lang đi tới. Hầu Thiến hai tay nắm chặt súng, Tiểu Vương nâng Từ ca bị thương, ba người xếp thành một hàng.

"Các người sao lại tới?" Đồng Học Bân thấp giọng nói.

Hầu Thiến miễn cưỡng cười cười, "Tthuật bắn súng của tôi tuy rằng bình thường, nhưng... ít nhất ... có thể trợ giúp cậu một chút."

"Không được, chị cũng nói quá nguy hiểm." Đồng Học Bân lắc đầu nói: "Một mình tôi có thể đi, các người nhanh chóng trở lại."

Hầu Thiến không nhúc nhích, "Chúng tôi vừa thương lượng qua, không thể nhìn một mình cậu mạo hiểm, mạng của tôi đều là 'cứu, cho dù để lại ở đây, tôi cũng không có câu oán hận gì, Tiểu Vương và tiểu Từ cũng nghĩ như vậy, còn nữa, chúng ta là cảnh sát, chỉ có phần tử phạm tội ẩn núp chúng ta, nào có chúng ta ẩn núp phần tử phạm tội chứ? Ha ha, cậu mặc kệ bất cứ giá nào, lẽ nào chúng tôi không ra?"

Đồng Học Bân trong lòng nói chị sao có thể so với tôi, tôi không sợ đạn, chị cũng không sợ?

"Nhưng mà, các người đều bị thương, đi tới cũng là thêm phiền phức" Đồng Học Bân cố ý nói xoắn.

Từ ca nói: "Đừng nói cái này, hơn nữa thuyền sắp đi rồi."

"Nhưng các người. . ."

Hầu Thiến vừa suy nghĩ, nói: "Chúng tôi ở cầu thang trợ giúp cậu, không ra đến bên ngoài, có tường làm yểm hộ, an toàn hẳn là không có vấn đề quá lớn, thân phận của cậu còn chưa bị lộ ra ngoài, không cần phải có xung đột với bọn họ, có thể nghe ngóng tình huống của bọn họ và phân phối nhân thủ, sau đó tìm một công sự che chắn thích hợp rồi mới chuẩn bị ra tay, cậu mà nổ súng, chúng tôi ở bên này yểm hộ cho cậu, có thể giúp đỡ lẫn nhau, cơ hội thành công cũng lớn hơn một chút."

Đồng Học Bân cau mày.

"Quyết định như thế nha." Hầu Thiến kiểm tra đạn lần cuối.

Không có biện pháp, Đồng Học Bân không thể làm gì khác hơn là đồng ý, cùng bọn họ lặng lẽ lên lầu.

Từ tiếp xúc với ba người bọn họ khi nãy, từ biểu tình của ba người, Đồng Học Bân biết, bên trong thì Hầu Thiến có thể có chút công dụng, mặc kệ thế nào, chị Hầu can đảm hơn ... ít nhất ... là lớn hơn so với hai người kia, Tiểu Vương và Từ ca rõ ràng có chút phát sợ, tuy rằng hành động trên là dựa theo Đồng Học Bân, nhưng trên tâm lý tám phần là không kiên quyết, cũng không trách được, dù sao hai người một người cũng trọng thương một người là lính mới, không có tự thủ đoạn tự bảo vệ mình.

Trên góc cầu thang, mấy người dừng chân lại.

Đồng Học Bân nói nhỏ: "Được rồi, các người ở chỗ này chờ, tôi đi tới thám thính, chờ nghe được tiếng súng các người tìm cơ hội giúp tôi."

Hầu Thiến khẽ gật đầu, "Cậu cẩn thận."

"Ừm, các người cũng vậy." Đồng Học Bân chỉnh sửa quần áo lại, cái ở giắt súng sau lưng.

Một tầng, cửa lớn mở ra, mơ hồ có thể thấy xa xa có mấy người mặc âu phục, nhưng trong phòng này một người cũng không có, Đồng Học Bân chớp mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn, xoay người lên lầu, đi tới phòng làm việc lúc, hẩn nghĩ bất trộm trước bắt vua, nếu như có thể khống chế ông chủ, chuyện tình cũng thuận lợi hơn, nhưng đẩy cửa ra mới phát hiện trong phòng đã trống rỗng, mấy tủ bảo hiểm đều bị mở ra, bên trong văn vật gì cũng không có, hiển nhiên là văn vật đã bị dời đi.

Lại rất nhanh lục soát cả tầng lầu một lần, kết quả một bóng người cũng không tìm thấy.

Bất đắc dĩ, Đồng Học Bân đi xuống lầu, lúc xuống tầng một, hẩn bỗng nhiên lớn tiếng gầm gừ: "Sao cả nhà một người cũng không có? Đều đi hết rồi sao?" Lời này là nói ấy người Hầu Thiến nghe, nói xong, Đồng Học Bân nhìn về phía cửa lớn, cất bước đi ra ngoài.

Xung quanh rất hẻo lánh, tựa hồ là một cảnh bỏ hoang, bên bờ không nhìn thấy thuyền, nhưng hai bên trái phải thì lại có vẻ đang chuẩn bị chiến tranh, Đồng Học Bản không thấy ông chủ, chỉ nhìn thấy Mã quản lý xa xa đang chỉ huy và ba gã to con tuần tra xung quanh, hai bên sườn, có một chiếc xe tải và vài chiếc xe khác, đậu ngay giữa đường, hẳn là đã chuẩn bị làm công sự che chắn, bọn họ cũng sợ cảnh sát chạy tới, chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Đồng Học Bản trong lòng căng thẳng, cái trận thế này, không dễ đánh.

Đừng nói là một mình hắn, cho dù tới một đội võ cảnh, trong khoảng thời gian ngắn sợ là cũng công không được, rất nhiều người cũng không biết trốn ở chỗ nào, có thể là trong xe, có thể là dưới xe, từ góc độ của Đồng Học Bản cũng đều không nhìn thấy. Trong tòa nhà, Hầu Thiển bọn họ vừa nghe âm thanh của Đồng Học Bản, cũng len lén lên lầu một, trốn ở bên cạnh cửa sổ nhanh chóng đưa mắt ra nhìn lướt qua tình huống bên ngoài, thấy phần tử phạm tội đều bí mật lên, trong lòng cũng đều trầm xuống, phòng thủ nghiêm mật như thế, cho dù là đánh lên cũng không được, cái này làm sao đánh?

Hầu Thiển có chút nóng nảy, muốn gọi Đồng Học Bản mau trở lại, nhưng không có cách nào!

Tiểu Vương và Từ ca sắc mặt cực kỳ khó coi, tình huống quá nguy hiểm!

Đồng Học Bản cũng rõ ràng, nhưng hắn đã không có đường lui, hiện tại, cũng đành kiên trì đi tới, quân không được nhiều như vậy, cùng quá là liều thôi!

"Ồ, Tiểu Tạ?" Một gã to con mang kính râm gần nhất ra đón, "Chỉ một mình cậu?"

Đồng Học Bản trên mặt ra vẻ trắng bệch, "Lưu ca và Hắc ca đang xử lý mấy người cảnh sát."

Gã ta nói: "Không đúng, đã sớm nghe tiếng súng, sao còn chưa có bắt đầu?"

"Bọn họ đang xử lý thi thể, tôi không nhìn được, nên đi lên đây trước."

Thấy Đồng Học Bản làm ra vẻ muốn nôn, gã ta cười vỗ vỗ cánh tay hắn, rất lý giải nói: "Chưa thấy qua người chết sao? Lúc lần đầu tiên tôi thấy cũng không khác gì cậu, không có việc gì đâu, ra bên ngoài hít thở không khí là tốt rồi." Nói xong, gã nhìn vào trong tòa nhà, nói thầm: "Sắp phải đi rồi, còn xử lý thi thể làm gì? Giấu kín cũng không có ý nghĩa." Suy nghĩ một chút, gã chuẩn bị xuống dưới gọi người.

Thấy như vậy, Đồng Học Bản vội lấy thuốc ra, "Đại ca, nào nào, hút điếu thuốc đi."

"Không được, Mã ca kia." Gã ta khoác tay, nhìn Mã quản lý xa xa, lắc đầu.

Đồng Học Bản cũng không thể để cho gã ta đi qua, nếu không thì sẽ lộ hết, vì vậy thân thiết lôi kéo gã nói: "Tôi thấy anh vẫn theo bên cạnh của ông chủ phải không? Sao không thấy ông chủ?"

Đại hán thấy hắn nói chuyện với mình, cũng không nghi ngờ gì, "À, ông chủ ở trong xe."

"Vậy hàng đâu? Cũng ở trong xe?" Đồng Học Bản chớp mắt mấy cái.

Gã ngưng mắt lại nhìn, "Cậu hỏi cái này làm gì chứ?"

"Trời, tôi không phải quan tâm chúng ta có thể lấy được tiền hay không sao."

"Ha ha, yên tâm đi, hàng đã đưa lên xe rồi." Gã cười cười.

Lúc này, Mã Văn Đào cũng thấy được Đồng Học Bản, đi tới vài bước, "Tiểu Tạ, mấy người kia đâu?"

Đồng Học Bản cung kính chuyển đầu, nói: "Đã chết, đều đã chết, Lưu ca và Hắc ca đang xử lý thi thể, lập tức lên ngay."

Mã Văn Đào chắc lưỡi, "Còn xử lý cái gì, kêu bọn họ nhanh chóng bắt đầu!"

Gã to con mang kính râm vừa nghe, đáp ứng một tiếng, xoay người đi đến tòa nhà.

Đồng Học Bản trong lòng máy động, "Mã quản lý, Lưu ca bọn họ. . ."

"Được rồi, Tiểu Tạ cậu đi theo tôi, đi vào trong xe chờ." Mã Văn Đào vẫy vẫy tay đối với hắn, theo gã thấy, Tiểu Tạ tuy rằng không thể đánh không thể giết, sức chiến đấu rất yếu, nhưng tại phương diện giám định đồ cổ quả thật là một nhân tài, cho nên sau này còn có thể cần dùng đến hắn, để hắn theo mình đi vào

trong xe, lơ như cảnh sát tới phát sinh bắn nhau cái gì, với can đảm của Tiểu Tạ, phỏng chừng vừa nghe tiếng súng liền hoảng sợ nằm úp xuống.

Gã to con kia đã đi được năm sáu mét rồi.

Một bước . . .

Năm bước . . .

Mười bước . . .

Đám người Hầu Thiến Tiểu Vương trong tòa nhà cũng phát hiện không ổn, trong lòng âm thầm căng thẳng.

Lần này, cũng là làm theo kế hoạch của Đồng Học Bản, nếu như để cho gã to con kia vào nhà, cho dù Hầu Thiến bọn họ trốn nhanh vào tầng hầm ngầm, vậy cũng không phải kế lâu dài, không được mười giây gã to con có thể thấy được cái xác của đầu đinh và lão Hắc, nếu như Hầu Thiến nổ súng thì càng không được, không nổ súng cũng không được, chỉ cần bọn họ bên kia mà lộ ra, lời nói dối của Đồng Học Bản sẽ bị vạch trần tại chỗ, Mã Văn Đào khẳng định sẽ đoán được chuyện nằm vùng, và Đồng Học Bản phải đối mặt với mưa bom bão đạn!

"Tiểu Tạ?"

"A!"

"Đi, nghĩ cái gì vậy?" Mã Văn Đào quay đầu lại gọi hắn.

Gã to con mang kính râm đã nhanh đến trước cửa tòa nhà, năm mét, bốn mét, ba mét . . .

Tình cảnh chỉ mảnh treo chuông, Đồng Học Bản quyết định thật nhanh, tay đưa ra sau lưng, vén quần áo lên cầm lấy khẩu súng trong tay, Mã Văn Đào ngơ ngác một chút, con người bỗng nhiên co rút lại thầm nói một tiếng không tốt, gã phản ứng cực nhanh, nghiêng người qua một hướng, thoáng bay đi ra ngoài, muốn mượn cái gì đó để né tránh, nhưng mà Đồng Học Bản hình như sớm biết rằng đối phương muốn trốn đến phương hướng này, nhìn cũng không nhìn nã một phát súng giữa không trung!

Đoàng!

Trên trán của Mã Văn Đào vọt ra máu tươi, rơi xuống mặt đất, không còn đứng lên!

Thừa dịp không ít người còn chưa có lấy lại tinh thần, cổ tay Đồng Học Bản xoay xoay, thay đổi một hướng, trực tiếp quay lại bắn gã to con đang đi đến trước tòa nhà, gã ta theo phản xạ có điều kiện cuống quýt quỳ trên mặt đất, cái cự ly này, cái góc độ này, tỷ lệ có thể bắn trúng hầu như không có bao nhiêu, nhưng tiếng súng vang lên, kính râm của gã ta vỡ vụn một tiếng, bắn trúng ngay đầu!

Hai giây ngắn ngủi!

Hai phát súng đã ra! Hai người bị mất mạng!

"Đó là Tiểu Tạ?"

"Mã ca đã chết?"

"Nhanh tìm công sự che chắn! Nhanh! Mẹ nó! Chuyện gì xảy ra?"

"Mẹ nó! Vậy Tiểu Tạ là nằm vùng!" Tất cả mọi người đã rõ ràng.

Chờ Đồng Học Bản giơ súng lên muốn bắn chết thêm mấy người, nhưng phát hiện ra hầu như trong nháy mắt, đám người này đều trốn phía sau xe, vài hòng súng đen ngòm đều nhắm ngay mình, đoàng đoàng đoàng đoàng ... bốn năm tiếng súng đồng thời vang lên, Đồng Học Bản biểu tình căng thẳng, dùng tốc độ nhanh nhất ghé vào thi thể của Mã Văn Đào, đạn bay qua đỉnh đầu hắn, còn có vài viên bắn trúng mặt đất, cày xới đất lên.

"Bắn chết hắn!"

" Báo thù cho Mã ca!"

Đám người này bị chọc giận, điên cuồng nổ súng!

Hầu Thiến và Từ ca trong tòa nhà sắc mặt trắng bệch, Hầu Thiến hô lớn: "Tiểu Đổng! Mau trở lại! Lui đến bên này!" Vươn tay ra ngoài cửa sổ, bắn hai phát súng mà không có mục tiêu súng, muốn làm chút yểm hộ cho Đổng Học Bân, thật ra trong lòng cũng rõ ràng, ở đây cách Đổng Học Bân chừng ba bốn chục mét, nhiều người như vậy đều đồng thời bắn, sao có thể để cho Đổng Học Bân dễ dàng chạy về? Tình thế đã nguy hiểm tới cực điểm! Đổng Học Bân tùy thời có thể chết tại chỗ!

Đoàng đoàng đoàng đoàng!

Đoàng đoàng đoàng đoàng!

Dạn như mưa thi nhau bay về phía của Đổng Học Bân!

Nhưng mà, chuyện khiến cho tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc xảy ra, Đổng Học Bân nhìn như đã lâm vào tử cục, hầu như là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà, hẳn một hồi thì quơ tay, một hồi thì lẩn một vòng, một hồi lại kéo xác của Mã Văn Đào lên một chút, qua nhiều đợt đạn bắn như vậy mà vẫn bình yên vô sự, thậm chí ngay cả một chút bị thương cũng không có, cho dù hẳn nằm sắp xuống làm mục tiêu trở nên rất nhỏ, nhưng cũng không đến mức một viên đạn cũng không trúng?

Tiếng súng dần dần ít lại, không ít người đều bắt đầu thay đạn.

Thấy thế, Hầu Thiến thầm than Đổng Học Bân vận khí thật quá tốt, ngay cả bị thương cũng không có, cô ấy nhanh chóng đưa tay ra ngoài bắn thêm hai phát súng, "Nhanh! Chạy về! Ngay bây giờ!" Tiểu Vương và Từ ca ở phía sau cửa sổ dựa vào trên tường, trong lòng đều đầy mồ hôi.

Thừa dịp hỏa lực đã ít, Đổng Học Bân chụp lấy khẩu súng trên tay của Mã Văn Đào, cầm hai khẩu súng trong tay đứng lên.

Ông chủ trốn ở phía sau một chiếc Accord tức giận nói: "Đừng để cho hắn chạy! Nổ súng!"

Đoàng đoàng đoàng! Lại vài phát súng bắn ra!

Nhưng ai cũng không ngờ rằng chính là, Đổng Học Bân tự nhiên không chạy, ngược lại giơ súng không nhanh không chậm đi đến hướng mọi người!

Người của trung tâm tắm rửa Hải Tân đều sửng sốt, trong lòng nói thẳng này điên rồi sao?

Hầu Thiến nóng nảy, "Tiểu Đổng! Cậu làm gì thế! Mau trở lại!"

Từ ca cũng hô: "Trở về đi!"

Đổng Học Bân mất diéc tai nghe, hơi nghiêng thân, một viên đạn sượt thoáng qua hần, lại chột nhấc chân, một viên đạn bắn vào ngay miếng đất nơi chân hắn vừa đứng, ngay sau đó, Đổng Học Bân điều chỉnh họng súng, đoàng, một người cao gầy nằm dưới xe bị bắn nát đầu, không kịp kêu lên một tiếng. Đổng Học Bân bỗng chuyển họng súng, đoàng, một người trốn ở đuôi xe tải ngã xuống đất, trên mặt phun lên đầy máu tươi!

Đã chết bốn người!

Lúc này, Hầu Thiến cũng bắn hết đạn rồi, nhưng một người cũng không bắn trúng, cô ấy mắng một câu thô tục, một tay ném súng xuống mặt đất, "Tiểu Đổng này! Quá thể hiện!"

Tiểu Vương quay xa xa hô, "Cẩn thận!"

Lúc này, người của tắm rửa Hải Tân phần lớn đều đã thay đạn xong, lại bắt đầu một vòng xạ kích mãnh liệt mới.

Nhưng lần này, Đổng Học Bân thậm chí ngay cả nằm úp xuống cũng không nằm, cứ đi thẳng như thế đến hướng của bọn họ, giơ tay nhắm vào một cửa kính xe, đoàng! Bắn một phát súng, đạn phá nát cửa kính đi qua, bắn thẳng vào trán của một gã núp ở sau vừa mới thay đạn xong đang chuẩn bị nổ súng, gã ta chết ngay tại chỗ! Đổng Học Bân biết, BACK của mình không chịu nổi tiêu hao như thế, phải tốc chiến tốc thắng, bọn họ nếu muốn nổ súng bắn mình, vậy tất nhiên cần phải đưa mắt ra nhìn vị trí của mình, thế tất nhiên phải lộ cái đầu ra, cái này không phải cơ hội để cho Đổng Học Bân hạ gục bọn họ sao?

Đồng Học Bàn nghiêng người đi đến xe tải, mỗi tay một súng, một người muốn ló ra nhìn Đồng Học Bàn, vừa lộ ra một cái đầu, thì máu tươi đã văng ra, đã chết.

Người thứ năm!

Xa xa Hầu Thiến và Tiểu Vương Từ ca mấy người đều nhìn mà choáng váng!

Mượn cơ hội này, Đồng Học Bàn lần thứ hai đến gần xe tải, dùng thân xe làm chỗ che. Nếu chỉ trúng một hai phát, Đồng Học Bàn còn miễn cưỡng có thể dựa vào BACK né tránh, nhưng nếu như bảy tám phát đạn đồng thời bắn vào trên người mình từ bốn phía, vậy Đồng Học Bàn cho dù có bản lĩnh lớn cũng không có khả năng dùng thuần di biến ra ngoài ba bốn mét được, cho nên hắn lựa chọn cận xe tải, dùng nó làm công sự che chắn che một phần xạ kích.

Đoàng!

Đột nhiên, trong xe tải xuất hiện một bóng người, người nọ hiển nhiên ngay từ đầu đã nằm úp xuống trốn ở chỗ này, bất ngờ bắn lên Đồng Học Bàn. Đồng Học Bàn không chút hoang mang nghiêng đầu một chút, viên đạn hầu như là vuốt ve gương mặt hắn bay qua, cảm giác nóng rực chợt kéo tới, con mắt hắn hơi nhúu, hầu như là nổ súng trong cùng một lúc, đoàng, người trong xe khó tin mở trừng trừng mắt, mi tâm phun máu, ngã xuống.

Sáu người!

Đồng Học Bàn tiếp tục đi về phía trước, đi tới đuôi xe tải, chậm rãi lộ ra thân thể.

"Hắn ở đằng kia!"

"Nổ súng! Nổ súng!"

Đoàng đoàng đoàng đoàng!

Đồng Học Bàn chợt thu lại thân thể, trốn sau đuôi xe, một giây đồng hồ sau, lại bỗng nhiên xông ra ngoài, hai súng trong tay đồng thời bắn ra, thân thể của hai gã trốn sau một chiếc Toyota còn đang liều mạng xạ kích run lên, tiếng súng dừng lại quý dị, một lát sau, rầm ầm, hai người mặc âu phục lần lượt ngã xuống đất, một người trúng đạn ở bên con mắt phải đi vào trong, một người trúng đạn tại xương gò má.

Tám người!

Lúc này mới qua hơn một phút đồng hồ! Bên tám rửa Hải Tân cũng đã chết hơn phân nửa người!

Ông chủ hoàn toàn nổi giận, quát: "Các người làm cái gì vậy! Một người mà bắn không chết? Nhắm chuẩn vào!"

Ngay từ đầu lúc nổ súng, ai cũng đều cho rằng Đồng Học Bàn chết chắc rồi.

Một người đấu với mười mấy người, ai có thể sống sót trong mưa bom bão đạn? Thế nhưng, chuyện tình phát triển luôn luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người! Nhìn qua rõ ràng là một súng có thể bắn chết hắn, nhưng mặc kệ bọn họ xạ kích thể nào nổ súng ra sao, một viên đạn cũng không bắn con mẹ nó trúng được, không chỉ như thế, ngược lại đối phương bắn trả một phát, luôn luôn có thể bắn trúng đầu của một người, một súng một người, mỗi phát súng là nát đầu, không có một lần ngoại lệ!

Người của tám rửa Hải Tân nhất thời có chút kinh hãi!

Bọn họ nghĩ mình nhìn thấy quỷ! Vui đùa cái gì thế! Trên đời sao còn có người như thế ??

Trong tòa nhà, Hầu Thiến hít một ngụm khí lạnh, cảnh tượng trước mắt tuyệt nhiên khác hẳn so với cảnh tượng mà cô ấy suy nghĩ trong đầu, đáng dấp bước một đi qua của Đồng Học Bàn không nhanh không chậm giơ súng bắn phần tử phạm tội, thật sự có chút hung mãnh, một súng một người, tám súng tám người, thậm chí dưới mưa đạn của nhiều người như vậy, hắn giơ tay nhắc chân cúi đầu nghiêng thân là tránh được đạn? Ngay cả một chút bị thương ngoài da cũng không có? Hầu Thiến không rõ ràng, trong hệ thống công an sao có thể sẽ có nhân vật lợi hại như thế? Một người đấu với mười mấy người cầm súng còn có thể chiếm được ưu thế áp đảo như vậy sao ??

Từ ca rõ ràng cũng bị Đồng Học Bàn làm cho chấn động, mở to mắt nhìn chăm chăm không nói một tiếng.

Nhìn tư thái anh dũng chiến đấu của Đồng Học Bản, Tiểu Vương chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu, nhiệt huyết sôi trào lên, cũng đem người trước mắt này tôn lên làm thần tượng, Tiểu Vương nghĩ cảnh sát lợi hại trước đây mình gặp qua đều là cái rắm cả!

Cái gì là cảnh sát?

Cái này mới là con mẹ nó cảnh sát !!

. . .

274. Chương 274: Truy Tầm Văn Vật Bị Trộm!

Bên bờ.

Gió biển phơ phất, vài con hải âu xẹt qua bầu trời, phát ra tiếng kêu gọi bầy.

Bên cạnh vài chiếc xe ô tô và xe tải, một thi thể ngã xuống đất. Sau một chiếc Kim Bôi, ông chủ không nói được một lời, lửa giận đã đốt tới đầu, nhìn bên cạnh chỉ còn lại có ba thủ hạ, tâm của ông ta càng ngày càng trầm xuống, vài giọt mồ hôi cũng từ trên trán chảy xuống. Ba thủ hạ hai mặt nhìn nhau, nghe được tiếng bước chân phía sau xe tải cách đó không xa, đều đồng thời nuốt nước bọt, trên tay bọn họ không phải từng giết một mạng người, nhưng mà giờ này phút này, trong lòng mấy người vẫn thấy lạnh thấu xương.

Một đầu mười còn dễ dàng như vậy, người này không là kẻ mà bọn họ có thể đối phó!

Đám thủ hạ đều không tự chủ nắm thật chặt súng lục, đề phòng khẩn trương tới cực điểm!

Tựa ở phía sau xe tải, Đồng Học Bản tính toán một chút, đối phương cũng thừa lại không dưới vài người, liền lớn tiếng nói: "Người của tẩm rửa Hải Tân nghe đây, các người đã bị vây quanh, trốn không thoát, nếu như muốn sống, lập tức buông vũ khí đi ra, tay ôm đầu ngồi chồm hổm xuống mặt đất, nghe thấy không? Tôi lặp lại một lần, nếu như muốn sống, lập tức buông vũ khí, ném súng xuống đất, tay ôm đầu đi ra!"

Một người bao quanh nhiều người?

Nếu như trước đó, bọn họ khẳng định sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng hiện tại, ai cũng cười không nổi.

Một người thủ hạ nổi lên ý lui, "Ông chủ, cái này. . ."

Lạch cạch, ông chủ lấy súng lên đạn, "Bắn chết hần cho tôi! Ai dám chạy tôi bắn người đó trước!"

"Đối phương chỉ một người! Đừng sợ!" Một người có độ trung thành rất cao đánh bạo nói: "Một người một súng cũng bắn chết hần! Lần này nhắm chuẩn vào!"

Rơi vào đường cùng, mấy người đều kiên trì nâng súng.

Đợi ước chừng nửa phút, đối phương cũng không có động tĩnh, Đồng Học Bản biết bọn họ sẽ không đầu hàng, cất bước, đang chuẩn bị từ phía sau xe tải tiến lên, đột nhiên, một tiếng súng vang lên xé toạc bầu trời vắng vẻ, Đồng Học Bản tròn mắt căng thẳng, hầu như sớm nửa giây là đã đem chân phải đưa ra ngoài, vù, một viên đạn từ dưới xe bay tới thiếu chút nữa bắn trúng hần, sượt qua giấy của Đồng Học Bản bay đi ra ngoài!

Xa xa Hầu Thiên hô lớn: "Cẩn thận! Ở bên dưới!"

Không cần nhắc nhở Đồng Học Bản cũng biết, thân thể hơi nghiêng, nằm xuống mặt đất, Đồng Học Bản vừa nằm xuống một giây đồng hồ, cánh tay bỗng nhiên dùng sức, cổ sức chống đỡ mặt đất, đem thân thể bỗng nhiên bắn về phía trước một chút, cùng lúc đó, tiếng súng vang lên, một viên đạn xẹt qua người Đồng Học Bản chui qua kẽ hở bay qua, quá nguy hiểm, Đồng Học Bản con mắt nổi lên vẻ hung ác, cánh tay buông lỏng lần thứ hai nằm xuống mặt đất giờ súng lên, dưới xe tải, hần thấy được một gã to con ở dưới chiếc Kim Bôi phía trước, cũng chính là gã đã nằm trên mặt đất giờ súng nhắm vào hần!

Đoàng đoàng!

Hai tiếng súng vang lên!

Trên đầu của gã ta bắn ra một tia máu, Đồng Học Bản bình yên vô sự đứng lên.

Người thứ chín!

Đồng Học Bản biểu hiện ra nhìn lại rất nhẹ nhàng, nghiêng nghiêng thân, phất phất tay, kẻ địch nhất thời ngã xuống đất, nhưng trên thực tế cũng không phải đơn giản như vậy, thuật bắn súng kém một chút thì không sao, đạn không bắn trúng được hắn, Đồng Học Bản cũng không bị gì, nhiều lần trong lòng khẩn trương một chút, nhưng đạn bắn trúng người hắn tất nhiên không thể tốt như vậy, hắn một lần rồi lại một lần dùng BACK lui về, vận khí tốt cũng phải tránh trên hai ba lần mới có thể hoàn toàn tránh được đạn, nói cách khác, xúc cảm và đau đớn của những viên đạn bắn trúng người đều tồn tại thật sự, dần vật trên tinh thần xa vượt xa thân thể!

Tốc chiến tốc thắng!

Để cho bọn họ chạy thì nguy to!

Đồng Học Bản tay căng thẳng, khom lưng ngồi xổm dưới xe, quan sát vị trí của mấy người đối phương một chút, bất quá bọn họ có thể có ý thức trốn đi, để chân ở phía sau lớp xe, từ độ lớn của góc này thì cái gì cũng không nhìn thấy, Đồng Học Bản thẳng lưng, đem tiếng bước chân áp đến mức thấp nhất, thay đổi một phương hướng, từ đầu xe tải đưa cổ ra nhìn, không người, thậm chí ngay cả một chút âm thanh cũng không nghe được, Đồng Học Bản đi ra ngoài, trong tay cầm súng giờ trái giờ phải.

”Bây giờ!”

Một tiếng la vang lên!

Đúng lúc này, vài bóng người bỗng nhiên từ hai bên trước sau của một chiếc Kim Bôi chui ra, ba họng súng nhắm ngay Đồng Học Bản!

Nhưng mà, Đồng Học Bản từ trước lúc tiếng la kia vang lên, tựa hồ cũng đã dự liệu được vị trí, họng gương nhắm vào chỗ đầu chiếc xe khoảng chừng vài centimet, chờ tiếng la vang lên, Đồng Học Bản liền không do dự siết cò súng, đoàng, xa xa Hầu Thiển Tiểu Vương bọn họ nhìn mà trợn tròn mắt ra, chỉ thấy một cái đầu của một người mặc âu phục vừa chột lóe ra dự định bắn lên Đồng Học Bản đã phun máu ngay sau một giây đó, ngã xuống đất!

Đám người Hầu Thiển Từ ca trong lòng chấn động, bọn họ vừa thấy phần tử phạm tội đột nhiên xông ra, còn dự định hô một tiếng nhắc nhở Đồng Học Bản, ai ngờ còn chưa có hô, người đã gục xuống, hắn ta sao biết phần tử phạm tội trốn ở đằng kia? Cái phản ứng này cũng quá nhanh?

Người thứ mười cũng đã chết!

Ông chủ mắng một câu thô tục, không ngừng ra lệnh nổ súng!

Đoàng đoàng đoàng! Tiếng súng vang lên không ngừng!

Tên thủ hạ bên cạnh cũng giết đỏ cả mắt rồi, đem tất cả đạn trút lên đối phương!

Đồng Học Bản sau khi giết một người, thân thể lui nhanh, hai phát đạn từ một trái một phải hai bên vai hắn bay qua, đạn phía bên phải hơi thấp một ít, xé rách quần áo của Đồng Học Bản, ngay sau đó, Đồng Học Bản đầu hơi nghiêng, thân thể hơi cúi, gấp lại một khúc, ba phát đạn từ lỗ tai và đỉnh tóc của hắn bay về phía phía sau, nhẹ nhàng tránh được, tiếp theo một giây đồng hồ, hai phát đạn từ trong họng súng của ông chủ và thủ hạ đồng thời bay về phía của Đồng Học Bản, Đồng Học Bản sớm cúi lưng, dùng biên lớn nhất độ đem thân thể nghiêng xuống, xoạt, nút buộc bị bắn bay vó ở giữa không trung, nhưng khi Đồng Học Bản xoay người lại, lông tóc vẫn không bị thương gì.

Tên thủ hạ hít một ngụm khí lạnh, nghĩ mình đang thấy “Hắc Khách đế quốc” !

Vì sao? Vì sao đạn bắn không trúng được hắn? Cự ly gần như thế mà ngay cả một viên cũng không trúng ??

Thấy hắn thất thần, ông chủ cả giận nói: ”Nổ súng! Nghĩ cái gì vậy!” Dứt lời, thân thể ông trốn phía sau Kim Bôi, vội vàng thay đạn.

Tên thủ hạ cũng hồi phục tinh thần, nhanh chóng tiếp tục nổ súng.

Nhưng cái gì cũng đã muộn, Đồng Học Bản cổ tay hơi nhấc lên, đoànng, một súng bẻ đầu.

Người thứ mười một! Hơn nữa còn có đầu đinh và lão Hắc hai người trong tầng hầm ngầm, trong vòng ba phút, Đồng Học Bản đã giết chết mười ba tên tội phạm! Nhìn chiếc Kim Bôi, nhìn xung quanh tựa hồ không còn người nào khác nữa, Đồng Học Bản giờ súng nói: "Ông chủ Ngô, chỉ còn một mình ông, thế cục ông cũng thấy rõ ràng, lời dư thừa vô ích tôi cũng không muốn nói nhiều, buông súng đầu hàng, ông còn có thể sống lâu vài ngày, nếu như kiên quyết phản kháng, đừng trách ông không nói trước, tự ông suy nghĩ rõ ràng."

Phía sau xe Kim Bôi một chút động tĩnh cũng không có.

Đồng Học Bản cũng không nóng nảy, người nọ là thủ phạm chính, giữ lại còn chỗ hữu dụng.

Lúc này, thấy thế cục đã rõ ràng, Hầu Thiến và Tiểu Vương Từ ca ba người đều từ trong tòa nhà đi ra, rất cảnh giác nhìn trái nhìn phải, đi tới trước vài cái xác, bọn họ còn nhặt súng lên, đều trang bị vũ khí, chậm rãi đến gần Đồng Học Bản.

"Tiểu Đồng. . ." Hầu Thiến kêu hẩn một tiếng, lại không biết nên nói cái gì.

Đồng Học Bản nghiêng đầu nói: "Chị Hầu, các người nhìn xem còn có con cá nào lọt lưới không."

Hầu Thiến ừm một cái, cùng Tiểu Vương giờ súng dạo qua một vòng tại bốn phía, giật cửa từng chiếc xe ra mà coi, nhìn bên trong còn có người hay không, lúc đầu, Tiểu Vương cảnh giác còn đá thi thể trên mặt đất, sợ có người giả chết ở bên trong, nhưng Hầu Thiến xua tay ngăn trở hẩn làm việc vô ích, Tiểu Vương mặt đỏ lên, cũng phải thôi, phàm là người nằm xuống, căn bản là không phải bụng trúng đạn hoặc là cánh tay cũng trúng đạn, tất cả đều là bắn trúng đầu, muốn giả chết cũng không được.

Sau một phen kiểm tra, Hầu Thiến thở ra một hơi, "Không người."

Từ ca có chút hưng phấn, hẩn nghĩ cái này quá đẹp!

Đồng Học Bản cũng lộ ra một nụ cười, "Ông chủ Ngô, suy nghĩ thế nào rồi?" Vẫn không có động tĩnh, Đồng Học Bản nói: "Tôi cho ông ba giây đồng hồ, qua đi ba giây nếu như ông không đáp lời, tự gánh lấy hậu quả." Làm một thủ thế, ý bảo Hầu Thiến bọn họ đề phòng.

Hầu Thiến nói: " Tất cả đã bị chặn, ông chạy không thoát đâu!"

Tiểu Vương hỗ trợ đếm thời gian: "Một. . ."

"Hai. . ."

"Ba. . ."

Đồng Học Bản cau mày, đã muốn đến sau xe khống chế người!

Thế nhưng, ngoài ý muốn xảy ra!

Cạch, một tiếng vang nhỏ, hình như là âm thanh của vật gì bị bẻ ra, sau đó chỉ thấy một thứ hình tròn đen đen từ phía sau Kim Bôi bay lên, một mét, hai mét, ba mét, xẹt qua một đường vòng cung rất đẹp, bay thẳng đến hướng đám người Đồng Học Bản và Hầu Thiến ba mét, hai mét, một mét, giờ phút này, Đồng Học Bản mấy người mới nhìn rõ kia là vật gì, tròn tròn, đen đen, đương nhiên là một quả lựu đạn!

Đồng Học Bản mấy người kinh hãi thất sắc! Lựu đạn? Cái này cũng có sao?

Tất cả mọi người hoảng hốt, ai cũng không ngờ trong tay đối phương còn có vũ khí nguy hiểm như thế!

"Nhanh nằm úp sấp!" Hầu Thiến sắc mặt trắng bệch hét lớn một tiếng, Đồng Học Bản và Tiểu Vương Từ ca đều ngã xuống đất!

Kịch . . .

Lịch kịch . . .

Lựu đạn rơi xuống mặt đất lăn ra một chút!

Ầm ầm! Một tiếng nổ lớn!

Đồng Học Bân và Hầu Thiến Tiểu Vương bốn người nhất thời bị nổ trúng, thân thể văng năm xẻ bảy ra!

Con mắt tối sầm, Đồng Học Bân chỉ biết mình đã chết, mẹ kiếp, một đường giết qua tới, nhưng cuối cùng lại bị lật thuyền, bọn họ còn có lựu đạn? Loại đồ này có phạm vi nổ quá lớn, cho dù mình lui về cũng không kịp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có biện pháp né tránh, dù sao tốc độ của mình cũng không bằng, không có khả năng một giây đồng hồ chạy ra mười mét, cho dù mình có thể chạy mất, Hầu Thiến bọn họ cũng trốn không được, mình cũng không hơn! Lui về phía sau không được bao nhiêu cả! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Có rồi!

Đồng Học Bân trong lúc nguy cấp suy nghĩ luôn luôn rất nhanh, trong nháy mắt đã có chủ ý!

BACK sáu giây!

. . .

. . .

Hình ảnh vừa chuyển!

”Đầu hàng, ông chạy không thoát đâu!”

”Một. . .”

”Hai. . .”

”Ba. . .”

Đồng Học Bân đột nhiên quát, ”Nhanh nằm úp xuống!”

Hầu Thiến và Tiểu Vương ba người hơi sửng sốt, nhưng sau khi thấy được từ phía sau xe Kim Bôi ném ra một món đồ, tất cả đều cả kinh hồn phi phách tán, cuống quýt nằm xuống mặt đất!

Là lựu đạn !!

Hầu Thiến hô: ”Tiểu Đồng! Nằm úp xuống đi!”

Nhưng Đồng Học Bân không có nằm úp xuống, mà là bỗng nhiên đi về phía trước một bước, trong đầu nhanh chóng hồi ức lại vị trí mà quả lựu đạn rơi xuống đất vị trí, dưới chân dừng lại, làm ra một động tác của một cầu thủ chuẩn bị đá phạt, chân phải thoáng ngửa ra sau, phù, sau một giây, lựu đạn cũng rơi xuống, rơi vào vị trí trước người Đồng Học Bân hơn mười centimet, Đồng Học Bân không nói hai lời, xoay tròn chân nhẹ nhàng đá ra!

Kịch!

Một tiếng động vang lên, phương hướng lựu đạn chợt biến đổi, vù một chút bay lên trời cao!

Đồng Học Bân vội vàng quỳ xuống mặt đất!

Ầm ầm! Lựu đạn phát nổ! Một cổ sóng nhiệt thật lớn đè ép xuống đỉnh đầu!

Mảnh nhỏ rơi xuống đầy trời! Nhưng phương hướng chủ yếu vẫn là bầu trời, người phía dưới cũng không có bị thương tổn cái gì!

Đồng Học Bân thở ra một hơi, lắc đầu phủi bụi trên tóc đứng lên khỏi mặt đất. Hầu Thiến và Từ ca bọn họ đều nhìn mà ngỡ ngàng, đá lựu đạn? Hẳn tự nhiên dám đá bay lựu đạn? Trời đất ơi ! Cái này cần lá gan lớn bao nhiêu? Phải có phản ứng nhanh thế nào? Cái này cần phải bình tĩnh ra sao? Biểu hiện hung mãnh của Đồng Học Bân phá vỡ tri thức chuyên nghiệp mà Hầu Thiến Tiểu Vương mấy người trước đây học tập qua, loại phương thức tác chiến này, bọn họ đều chưa từng nghe qua! Quá mạnh mẽ!

Ông chủ Ngô phía sau xe cũng mắt mở trừng trừng nhìn tất cả, thân thể khiếp sợ nhoáng lên, súng lục đã bị ông ta ném xuống đất!

”Tôi. . . Đầu hàng.”

Súng bắn không chết, lựu đạn nổ không chết, cái này còn đánh lại sao?

Ông chủ Ngô chưa bao giờ gặp qua cảnh sát hung mãnh như thế, hoàn toàn tuyệt vọng.

Đồng Học Bàn sợ trên người ông ta còn có chuẩn bị cái gì ở sau, hoặc là còn có quả lựu đạn nào khác, phất tay ý bảo Hầu Thiến Tiểu Vương bọn họ lui xa một ít, làm tốt canh gác, còn hắn thì súng đi qua, nhìn ông chủ Ngô ngồi dưới đất thở dài, ngồi xuống lục soát trên người ông ta, thấy không có lựu đạn và súng ống, thần kinh mới hơi buông lỏng, ”Sớm như vậy thì tốt, nói đi, văn vật ở đâu?”

Ông chủ Ngô không lên tiếng.

Đồng Học Bàn cũng không nói nhiều, khẩu súng để lên đỉnh đầu ông ta.

Ông chủ Ngô con người co rụt lại, bất đắc dĩ thở dài, chỉ chỉ chiếc Accord.

Lúc này, Tiểu Vương rất có ánh mắt đi tới, giơ súng nhắm ngay ông chủ Ngô thủ ở chỗ này.

Đồng Học Bàn thì thu khẩu súng lại, cùng Hầu Thiến đi đến hướng chiếc Accord, cách cửa sổ nhìn một chút, ghế sau cái gì cũng không có, dưới chỗ ngồi thật ra có một cái hộp lớp dài chừng khoảng một mét, Đồng Học Bàn mở cửa xe ôm cái hộp đem ra, Hầu Thiến hỗ trợ mở ra. Quyền trượng thời Liêu, bình hoa thời Tống, Đồng Học Bàn từng xem qua văn vật này, cẩn thận kiểm tra lại, không có hư hao, rất hoàn hảo, điều này làm cho Đồng Học Bàn và Hầu Thiến đều thả lỏng một ít, bọn họ còn sợ vừa rồi bắn nhau và vụ nổ làm ảnh hưởng đến văn vật.

Hiện tại còn lại cũng là cái kim lữ ngọc y Lưu Thăng then chốt nhất!

Ánh mắt của Đồng Học Bàn rơi vào trong một chiếc hộp dài, tay tìm tòi, nhẹ nhàng mở cái hộp ra!

Một miếng vải có dạng hình người, tơ vàng trên mặt cũng không còn màu vàng, nhìn qua rất là tả tơi, thấy thế, Từ ca ngẩn ra : ”Đây là ... cái gì?”

Hầu Thiến cũng không xác định.

Đồng Học Bàn lắc đầu nói : ”Hơn một ngàn năm rồi, làm gì còn có thể bảo tồn hoàn hảo như màu sắc và chất liệu bây giờ được chứ? Tơ vàng cũng vậy, đã sớm bị ăn mòn không biết thành cái dạng gì rồi, có thể bảo tồn đến như vậy cũng đã không dễ dàng, phù, cuối cùng cũng tìm được rồi, thật không tồi!” Đối với đồ cổ, nghiên cứu của Đồng Học Bàn đương nhiên là nhiều hơn hai người kia, vừa nhìn liền biết không có khả năng là đồ giả.

Đại công cáo thành!

Văn vật bị trộm đã tìm thấy!

Đồng Học Bàn và Hầu Thiến nhìn nhau, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trở lại bên kia chiếc Kim Bôi, Đồng Học Bàn lấy ra một cái còng tay từ một cái xác, có thể cái này là của Từ ca và Tiểu Vương khi bị bắt đã bị đám người kia giữ lại, còng ông chủ Ngô lại, chờ đợi, nhưng thuyền của bọn họ không có đến. Đồng Học Bàn không biết đối phương dùng kính viễn vọng quan sát phát hiện tình huống trên bờ, hay là không nhận được điện thoại ám hiệu của ông chủ Ngô, nói chung là, xem ra thuyền sẽ không đến!

Từ ca hỏi : ”Gọi điện thoại cho trong cục!”

Tiểu Vương lấy cái điện thoại di động trong người của ông chủ Ngô, bấm một dãy số, nói nhanh vài câu, Đồng Học Bàn và Hầu Thiến âm thầm lắng đầu, tuy nói bên nằm xa xôi, không có người ở, nhưng mà lựu đạn phát nổ, đồn công an gần đây tự nhiên cũng không có phản ứng? Hiệu suất làm việc cũng quá kém? Tiểu Vương nhìn ra suy nghĩ của Đồng Học Bàn hai người, lúng túng nói : ”Bên khu Tây có tai nạn xe, bị kẹt xe!”

Từ ca ngắt lời : ”Lần này ít nhiều gì cũng nhờ Tiểu Đồng đồng chí, thuật bắn súng rất tốt!”

Hầu Thiến cũng nhìn về phía của Đồng Học Bàn : ”Cậu là ... võ cảnh?”

Đồng Học Bán lắc đầu : "Của cục công an"

Cục công an? Người của cục công an sao có thể có sức chiến đấu mạnh như thế? Đương nhiên, trong võ cảnh cũng không có khả năng có được!

Chuyện bên này đã xong, mọi người cũng thả lỏng cảnh giác, đều bắt đầu quan sát lại Đồng Học Bán, cảnh tượng trước đó, hiện tại ngấm lại thấy giống như là đang nằm mơ vậy!

"A!" Tiểu Vương đột nhiên hô lên : "Tôi nhớ ra rồi! Đồng Học Bán? Ngài là Đồng cục trưởng của huyện Duyên Đài?" Từ ca mở to mắt, hiển nhiên là chưa từng nghe qua, hầu Thiển nhíu mày dùng sức suy nghĩ, Tiểu Vương vừa nhìn, lại nói : "Cái vụ án mười tên tội phạm vượt ngục, có chín người đến huyện Duyên Đài, nghe nói còn vào trong một trường học bắt cóc thầy cô và học sinh? Cũng là ngài bị mang công tay đi vào làm con tin, sau đó giết chết toàn bộ chín người?"

Nghe hán vừa nói như thế, Hầu Thiển nhìn như cũng nghĩ ra, cả kinh nói : "Là cậu? Trước đó vài ngày huyện trưởng bị bắt cóc, còn bị cài bom hẹn giờ, là cậu phá bom phải không? Còn có lần đất lở kia, nghe nói Đồng cục trưởng của huyện Duyên Đài phần đầu quên mình, cứu giúp quần chúng bị nạn, kết quả là bị chôn trong đất lở, sau đó vận khí tốt mới may mắn kiếm lại được một mạng, cậu chính là Đồng cục trưởng kia?" Rất nhiều chuyện, dân chúng bình thường có thể không rõ ràng, nhưng mà đồng chí trong hệ thống chỉ cần hỏi thăm một chút là biết.

Đồng Học Bán cười cười : "Chê cười"

"Thật sự là ngài?" Tiểu Vương hai mắt đều sáng lên.

Hầu Thiển lại nhìn nhìn hán cho kỹ : "Trên báo nói ... cậu không phải bị thương sao?"

Đồng Học Bán ừm một cái; " Mới ra viện, coi như mạng lớn"

Từ ca vừa nghe liền tròn tròn mắt lên, hán vừa rồi còn gọi Tiểu Đồng này Tiểu Đồng nọ, vốn tưởng rằng chỉ là một cảnh sát bình thường, Đồng cục trưởng? Cục trưởng? Vậy là cao hơn cấp bậc của hán đến mấy lần? Lại nghe Tiểu Vương và Hầu Thiển kể về sự tích của hán! Từ ca nhất thời kinh ngạc, bom hẹn giờ mà cũng có thể phá? Tay bị còng mà còn có thể giết chết chín tên tội phạm? Đất lở cũng không đè chết? Hơn nữa lần này Từ ca cũng nhìn thấy hình ảnh hán xông pha trong mưa bom bão đạn mà không hề bị tổn thương cái gì, hán ta không khỏi kêu lên một tiếng mẹ ơi! Trong lòng nói đây còn là người sao? Người này được nặn lên từ sắt thép à?

Nhớ đến lúc trong tầng hầm ngầm, Từ ca thấy một mình Đồng Học Bán muốn xông lên, trong lòng còn nghĩ hán không biết tốt xấu.

Nhưng hiện tại xem ra, đừng nói là mười mấy tên tội phạm này, cho dù thêm mười mấy người nữa cũng không phải vấn đề!

Sức chiến đấu không cùng một cấp bậc!

275. Chương 275: Bị Đá Ra Ngoài!

Năm phút đồng hồ sau.

Thành phố Chương Tắc, bên bờ khu Đông.

Tiếng còi xe cảnh sát gấp gấp từ xa truyền đến, bảy tám chiếc xe cảnh sát chạy tới đây.

Không bao lâu sau, xe cảnh sát đã bao vây hiện trường, đám hình cảnh cảnh sát cầm súng xuống xe, phía sau còn có một xe võ cảnh, vũ trang hạng nặng, còn cầm theo súng tự động như là gặp đại địch vậy. Nhưng nhìn về bên kia, mười mấy người mặc áo phục đều ngã xuống trong vùng máu, ngoại trừ bên Đồng Học Bán Hầu Thiển ra, thì xung quanh không có người nào còn sống cả, súng bắn nát đầu, một viên là mất mạng, đám võ cảnh phía sau nhìn thấy mà phải nhíu mày, cái thuật bắn súng này cũng không phải chuyện đùa, cho dù là người có thuật bắn súng tốt nhất trong bọn họ, thì trong hoàn cảnh hỗn chiến này cũng không có khả năng đều bắn trúng đầu.

Tôn Hải mặc một thân cảnh phục đẩy cửa xuống xe.

Tiểu Vương và Từ ca nhanh chóng qua đón : "Tôn cục trưởng"

Tôn Hải nhìn hiện trường : "Văn vật thể nào?"

Từ ca ôm cánh tay bị thương, đáp : "Bao gồm luôn cả kim lữ ngọc y, các văn vật bị trộm đều tìm được, thủ phạm chính là ông chủ Ngô bên kia, tội phạm đều đã hạ gục" Hầu Thiển và Đồng Học Bàn cũng đi tới, nhưng sau khi nghe được lời này, không khỏi nhủ mày, nghe thể nào cũng giống như là công lao của hắn vậy?

Tôn Hải khẽ gật đầu : "Làm tốt lắm, trở về tôi sẽ thỉnh công cho hai người"

Tiểu Vương cười xấu hổ một tiếng, "Thật ra chúng tôi cũng không hỗ trợ cái gì, đều là Đồng cục trưởng hạ gục phạm nhân."

"Đồng cục trưởng?" Tôn Hải theo ánh mắt của hắn nhìn qua bên kia.

Đồng Học Bàn vươn hai tay ra , "Xin chào Tôn cục trưởng, tôi là Đồng Học Bàn cục công an huyện Duyên Đài." Người ta là cục trưởng cục công an của thành phố Chương Tắc, mặc kệ là chính hay là phó, cấp bậc khẳng định đều hơn cấp phó, Đồng Học Bàn đương nhiên phải làm ra tư thái cúi thấp.

Tôn Hải nghe hắn nói là cục công an huyện, trong lòng không coi ra gì, ừ một tiếng, "Tiểu đồng chí khổ cực."

Bên kia Hầu Thiển cũng bắt tay với Tôn Hải, tự giới thiệu.

Tôn Hải hiển nhiên không quá quan tâm đến Đồng Học Bàn và Hầu Thiển, cũng không quá quan tâm rốt cuộc là ai truy tầm văn vật, chỉ cần đồ tìm được về là tốt, kết quả là, ông ta cấp tốc hạ lệnh cho bảo vệ chiếc xe Accord, tự mình đi qua nhìn, xác nhận một chút, chờ sau khi thấy được món kim lữ ngọc y Lưu Thắng, Tôn Hải trên mặt lộ ra nụ cười, móc điện thoại di động ra gọi, có thể là cho lãnh đạo thành phố hoặc là sở tỉnh.

Tôn cục trưởng bên kia vội vàng, Từ ca bên này cũng không nhàn rỗi.

Mấy người quen biết của đội hình cảnh bắt đầu chào hỏi, "Từ ca, anh bị thương?"

"Không sao cả." Từ ca cười cười.

"Chúc mừng anh nha, lần này lập được đại công." Một người khẽ cười nói.

Lại một người nói: "Đúng vậy, toàn quốc đều tại thảo luận vụ án này, hiện tại là anh phá được."

Từ ca cười lắc đầu, "Tôi và Tiểu Vương chỉ là đi ngang qua, cũng không giúp đỡ cái gì." Hắn nói chính là lời thật, nhưng ngữ khí này lại có vẻ tỏ ra khiêm tốn.

Hầu Thiển nhủ mày nhủ mặt, Tiểu Vương ho khan một tiếng, không nói gì.

Đồng Học Bàn từ lúc đầu đã không có hảo cảm gì đối với Từ ca, vừa nghe lời này, nhất thời có chút ác tâm, từ đầu tới đuôi cái tên họ Từ này không giúp đỡ được một chút, ngược lại, còn giúp phá hoại, hắn bị thương được đưa vào tầng hầm ngầm, thiếu chút nữa phá vỡ kế hoạch của Đồng Học Bàn, suýt nữa thất bại trong gang tấc, sau đó lại thấy Đồng Học Bàn đi tới bắt tội phạm, cái tên họ Từ này còn nghĩ mọi cách không muốn, căn bản là không dự định truy tầm văn vật cái gì, thậm chí trốn ở tầng hầm ngầm chờ cảnh sát tới, nếu không phải Hầu Thiển lên tiếp, muốn đi tới giúp mình, cái tên họ Từ này khẳng định cũng sẽ không mạo hiểm đi tới, được đấy, sao hiện tại hình như lại là công lao của anh hết vậy?

Đồng Học Bàn không phải có ý tranh công với người khác, Từ ca và Tiểu Vương vô tình đi qua, coi như là cái gì cũng không giúp, nhưng phỏng chừng cấp trên cũng phải có thưởng, tam đẳng công nhĩ đẳng công gì phỏng chừng không có vấn đề, Đồng Học Bàn cũng không đến mức nhỏ mọn như vậy, thậm chí khi mọi người cùng hoạn nạn, đến lúc đó ghi lại vụ án, Hầu Thiển và Đồng Học Bàn cũng khẳng định sẽ nói Từ ca Tiểu Vương cũng làm ra công hiến vì vụ án, ở trong tòa nhà bắn yểm trợ cho Đồng Học Bàn, bán mặt mũi cho người ta, cũng là một việc rất bình thường.

Nhưng hiện tại chuyện gì xảy ra?

Tôi còn chưa nói cái gì, anh lại muốn giành công trước?

Anh em đã cứu mạng của anh! Anh có lương tâm hay không? Có vẻ vong ân phụ nghĩa nhỉ?

Từ ca thật ra không muốn nói sai cái gì, chỉ là hấn thêm muốn một chút vụ trong đội hình cảnh rất lâu rồi, lần này nhìn thấy có cơ hội tiến thêm một bước, đương nhiên muốn tranh thủ một chút, hướng hồ hấn cũng nói mình không giúp đỡ cái gì, còn hiểu như thế nào là chuyện của lãnh đạo.

Hầu Thiến cười nhẹ một tiếng, nhìn nhìn Đồng Học Bàn, "Tiểu Từ đây là có suy nghĩ."

Đồng Học Bàn cũng lườm tên họ Từ, muốn nói như thế nào thì nói như thế ấy, dù sao nhất đẳng công của anh em chạy không thoát được, "Chị Hầu, lần này nhờ có chị yểm hộ, nếu không tôi cũng không được thuận lợi như vậy." Ý của Đồng Học Bàn là, lúc làm báo cáo sẽ tranh công cho Hầu Thiến.

Hầu Thiến nở nụ cười, "Tự hiểu lấy mình tôi vẫn phải có, tôi bắn cả chục phát súng chẳng trúng một ai, chỉ gây thêm phiền cho cậu, còn có mặt mũi cái gì mà đòi công lao? Ha ha."

Nhìn cảnh giới của người ta như vậy nè, Đồng Học Bàn rất có hảo cảm đối với cô ấy, thứ nhất Hầu Thiến cũng là hướng về văn vật tới, không giống Từ ca và Tiểu Vương đột nhiên bị bắt tới, thứ hai, dưới tình huống biết rõ không có khả năng, Hầu Thiến vẫn cố động liễu Từ ca và Tiểu Vương theo hấn cùng tiến lên, bắn yểm trợ cho hấn, tuy nói thuật bắn súng của cô ấy bình thường, không làm ra tác dụng uy hiếp gì, nhưng dù sao có phần tâm tư này, cũng không muốn văn vật của quốc gia bị đưa ra ngoài, hoàn toàn khác hấn so với Từ ca.

Sau một lúc, Đồng Học Bàn nghĩ nên làm chính sự, hấn đi đến bên cạnh Tôn Hải, nói: "Tôn cục trưởng, vụ án cũng kết thúc, phần văn vật này tôi chuẩn bị lái xe đưa đến trong tỉnh, để cho cục quản lý văn vật tỉnh và nhà bảo tàng tỉnh làm giám định trước, sau đó đem đồ mau chóng trở lại."

Ai biết, Tôn Hải nhàn nhạt nói một câu, "Không cần, chúng tôi sẽ xử lý."

Đồng Học Bàn sắc mặt biến đổi, "Có ý gì?"

Tôn Hải không để ý đến hấn, quay lại nói với một người bên cạnh: "Đem ông chủ Ngô mang về trước, nhanh chóng thẩm vấn, tranh thủ tìm ra đầu mối khác, văn vật cũng đem về trong cục."

Người nhận lệnh liền đi.

Đồng Học Bàn có chút phát hỏa, "Tôn cục trưởng, người các người có thể mang đi, nhưng văn vật. . ."

Tôn Hải nhíu mày ngắt lời nói: "Cậu là đồng chí của huyện Duyên Đài sao? Lần này phá án cậu lập được công không nhỏ, tôi sẽ báo cáo trước mặt cấp trên, cậu và bọn họ đi bệnh viện làm kiểm tra, xử lý thương thế một chút, bên này chúng tôi sẽ xử lý tốt." Ý ngoài lời nói cũng là cái vụ án này thuộc về thành phố Chương Tắc tiếp nhận, không quan hệ với cậu.

Mẹ kiếp!

Đồng Học Bàn nhất thời nổi trận lôi đình, hấn ngay từ đầu muốn chính là, nếu án phát tại thành phố Chương Tắc, muốn vượt qua bọn họ cơ bản không thể, cho nên Đồng Học Bàn dự định đem ông chủ Ngô cho cục công an địa phương, xử lý phía sau và các thủ tục khác thì để cho bọn họ, cho bọn họ một công lao to lớn, nhưng văn vật Đồng Học Bàn trải qua trăm ngàn cực khổ mới lấy được, cái phần công tích này hấn cũng không chuẩn bị cho người khác, là muốn về huyện Duyên Đài bọn họ, ngày sau truyền thông đưa tin, sẽ nói là cục công an huyện Duyên Đài phá án.

Nhưng ai biết, Tôn Hải này tự nhiên muốn độc chiếm phần công lao này??

Đồng Học Bàn cho dù có tính tình tốt cũng không nhịn được, từ bắt đầu làm nằm vùng đến bị giam ở tầng hầm ngầm, đến hạ gục tội phạm tìm được văn vật bị trộm, nói không khách khí là, tất cả đều là một mình Đồng Học Bàn ra lực, không liên quan đến những người khác, thậm chí sau khi tội phạm bị hạ gục, cục công an thành phố Chương Tắc qua rất lâu mới chậm rãi đến đây, còn chưa đụng vào cái gì cả, được ma, hiện tại người thứ nhất, đảo muốn đem công lao cho thu?

Khi không tự nhiên chiếm được tiện nghi?

Đồng Học Bân đề ép lửa giận, "Tôn cục trưởng, toàn bộ vụ án đều là huyện Duyên Đài theo vào, từ tra được địa điểm ẩn thân của phần tử phạm, đến hạ gục tội phạm tìm được văn vật, đều là cảnh sát huyện Duyên Đài chúng tôi ra sức, hiện tại ngài muốn tiếp nhận ông chủ Ngô để tra tình huống sau đó, cái này không thành vấn đề, nhưng văn vật này . . . Có phải là nên để cho huyện chúng tôi an bài?" Đồng Học Bân không riêng gì vì mình, cũng là vì trong huyện.

Tôn Hải không ngờ rằng một lãnh đạo cục công an huyện dám cùng mình tranh luận, không khỏi nhìn hẩn một cái, nói: "Án phát tại thành phố Chương Tắc, chúng tôi đương nhiên muốn tiếp nhận toàn bộ vụ án, văn vật này là vật chứng quan trọng, sao có thể xử lý cách xa nhau vậy? Có chuyện gì, để cho lãnh đạo các người tới nói với tôi!" Ý tứ chính là cấp bậc hẩn không đủ, không có tư cách.

Đồng Học Bân thật sự là đánh giá thấp tính chất của vụ án này.

Một vụ án được toàn quốc chú ý, nếu để cho Tôn Hải nắm được, ông ta đương nhiên sẽ không bỏ qua, ông cũng mặc kệ ai hạ gục tội phạm ai tìm được văn vật, dù sao hiện tại địa điểm án phát tại thành phố Chương Tắc, vậy chính là của bọn họ, không chỉ là công lao phá án, công lao tìm được văn vật Tôn Hải cũng không chuẩn bị để cho người khác, Đồng Học Bân nếu như là một người của thị cục, Tôn Hải còn có thể thương lượng với lãnh đạo của hẩn, nhưng một cán bộ huyện cục nhỏ nhỏ, ông nghĩ không có gì cần phải thương lượng.

Đồng Học Bân nhìn con mắt của Tôn Hải, "Ngài có thể phái người theo tôi cùng nhau đem văn vật đưa đến trong tỉnh."

"Không cần phiền phức như vậy." Tôn Hải có chút phiền, "Tôi nói chúng tôi sẽ xử lý, cậu nghe không hiểu sao?"

Mẹ kiếp! Đồng Học Bân nào nói: "Tôn cục trưởng, quá đáng thật. Vụ án là tôi tra, cũng là tôi phá, thế nào? Hiện tại ngay cả quyền hộ tống văn vật đi đến trong tỉnh tôi cũng không có? Các người thường công như thế à?"

"Cậu nói cái gì thế?" Bên cạnh một cán bộ cục công an nghiêm mặt nhìn Đồng Học Bân.

Từ ca và Tiểu Vương đều tại cách đó không xa nhìn, không hé răng.

Đồng Học Bân là một người chưa hề biết sợ ai, Thiên Vương Lão Tử hẩn cũng không sợ qua, thấy Từ ca cùng đám đầy tớ và lãnh đạo thị cục đều là sắc mặt như vậy, Đồng Học Bân dù nhẫn nhịn tốt cũng không chịu đựng được, "Tôi chỉ muốn hỏi một chút, lúc phần tử phạm tội ở thành phố Chương Tắc các người, các người đi đâu? Tôi và phần tử phạm tội bắn nhau, các người đi đâu? Ồ, hiện tại người cũng bị giết chết, đồ cũng đều tìm được, các người lại nhào ra như đúng rồi, còn một cước đá tôi ra không cho tôi tham dự? Có người nào làm việc như thế sao?"

Tôn Hải sắc mặt trầm xuống.

Một lãnh đạo của cục công an thành phố Chương Tắc nói: "Đồng chí, đừng tưởng rằng là một mình cậu ra lực, cảnh sát thành phố Chương Tắc chúng tôi lẽ nào không có tham dự phá án?"

Đồng Học Bân nở nụ cười, "Ai vậy? Từ ca? Được đấy, vậy ông hỏi hẩn một chút phá án như thế nào đi!"

Từ ca không lên tiếng, hẩn hiện tại quả thật đúng là không thể lên tiếng được.

Đồng Học Bân nhìn hẩn, dùng sức gạt đầu, vong ân phụ nghĩa hẩn đã thấy nhìn, cũng không thiếu tên họ Từ!

Bên cạnh Hầu Thiên cũng hiểu được đám người thành phố Chương Tắc làm việc có chút không đẹp, làm việc cũng không ặt mũi.

Tôn Hải căn bản không đem một cán bộ cục công an huyện để vào mắt, thấy hẩn không biết phân biệt, cũng lười nhiều lời, khoát khoát tay, "Được rồi, văn vật đem về trong cục, thu đội!"

Đồng Học Bân thân thể hơi nghiêng, chặn trước chiếc xe Accord, "Ngày hôm nay không nói rõ ràng, ai con mẹ nó cũng đừng đi!"

Tôn Hải trầm mặt, quát: "Làm loạn à? Bắt hẩn cho tôi!" Ông ta bị Đồng Học Bân làm phiền, một cục trưởng cục công an thành phố, chẳng lẽ còn phải nghe một cán bộ cục công an huyện phân phó?

Hai cảnh sát vọt tới, một trái một phải muốn bắt Đồng Học Bân. Đồng Học Bân sắp tức đến nổ phổi rồi, thế nào? Còn muốn bắt tôi? Hẩn không nói hai lời một cước đá qua, cảnh sát bên trái thấy được liền né tránh, Đồng Học Bân thân thể hơi nghiêng, một quyền đâm vào trên cằm người kia!

Bính! Vậy gầy mặt cảnh sát rút lui liêu hai bước! Bưng cằm kêu thảm một tiếng!

Cảnh sát bên phải nổi giận, móc súng ra chỉ vào đầu của Đồng Học Bân: "Mày động đây thử xem?" Thi thể trên mặt đất đã chứng minh sức chiến đấu của Đồng Học Bân, cho nên hẩn ta cố kỵ đối phương, vì thế trực tiếp rút súng ra.

Súng? Chĩa vào người tôi? Đồng Học Bân cười giận dữ: "Tiểu tử, mày nổ súng thử xem! Hù dọa ai thế?"

Bầu không khí liền động lại ngay.

Tôn Hải nhìn hẩn, lạnh lùng nói: "Đem chứng minh công tác của cậu lấy ra!"

"A, ông có thấy thằng nào đi làm nằm vùng mang theo chứng minh công tác không?" Đồng Học Bân hỏi ngược lại.

Tôn Hải gật đầu: "Không có chứng minh công tác chúng tôi làm sao biết cậu là người của cục công an? Mang người đi! Trở về điều tra!" Lời này có vẻ khá vớ vẩn, hiển nhiên là do Tôn Hải bị đánh vào mặt, trong lòng đã nổi giận.

Nghe vậy, lại có hai cảnh sát móc súng nhắm vào Đồng Học Bân: "Đi thôi!"

Hầu Thiến nóng nảy: "Bỏ súng xuống! Đây là người một nhà! Tôi có thể làm chứng! Đồng cục trưởng quả thật là người của hệ thống công an! Gọi điện thoại cho đơn vị của Đồng cục trưởng không phải cái gì cũng biết sao?"

Người của cục công an thành phố Chương Tắc cũng mặc kệ Hầu Thiến nói, lãnh đạo nói, phải nghe theo, vì vậy giờ súng áp giải Đồng Học Bân lên xe, cứ như là áp giải trọng phạm vậy. Từ ca ở một bên nhìn, nhưng một câu cũng không nói, giống như đã quên Đồng Học Bân cứu mạng chó của hẩn vậy, còn Tiểu Vương gấp đến độ không chịu được, muốn nói vài câu, nhưng mà Từ ca kéo hẩn, hất cằm về phía Tôn cục trưởng, Tiểu Vương thở dài, không dám mở miệng nữa.

Đồng Học Bân đã phần nộ đến cực đến, mình cục cục khổ khổ lên vào trung tâm tắm rửa Hải Tân, giặt khăn đến vài ngày, còn mạo hiểm cứu mạng hai người hình cảnh của cục công an thành phố Chương Tắc, nhưng hiện tại phá án, không chỉ bị đá ra ngoài, công lao bị bọn họ đoạt, mà còn đem súng chỉ vào mình?

Được!

Con mẹ nó thật được!

Tôn Hải cũng không phải là thật sự muốn bắt hẩn, có thể một hơi hạ gục nhiều tên tội phạm như vậy, có thể lần ra địa điểm ẩn thân của phần tử phạm tội, dân chúng bình thường, không có cái năng lực này, nhưng mà Đồng Học Bân vài lần chống đối ông ta, một chút ý thức trên dưới cũng không có, trước mặt nhiều người của cục công an thành phố Chương Tắc như vậy mà đánh hình cảnh của bọn họ, nếu không trừng trị Đồng Học Bân, thì mặt mũi của Tôn Hải biết để đâu bây giờ, không có chứng minh công tác, cái này là một cái có tốt, Tôn Hải làm việc theo lẽ công bằng, ai cũng không nói được cái gì, cùng lắm thì buổi tối thả người.

Tôn Hải hiện tại đang suy nghĩ là, làm sao từ trong miệng của ông chủ Ngô moi ra được tin, bắt được người tham dự trong vụ trộm nhà bảo tàng tỉnh, như vậy thì thành phố Chương Tắc có thể danh chính ngôn thuận lấy được tất cả chiến tích, cũng có thể làm tăng thêm vài nét trong lý lịch của ông ta, đây mới là điều ông ta quan tâm nhất.

Xe cảnh sát quay trở về khu phố trung tâm.

Tâm tình của mọi người đều rất hưng phấn, có thể phá được vụ án lớn như vậy, đối với ai cũng là một kỳ ngộ.

Trên một chiếc xe cảnh sát, Đồng Học Bản hí mắt nhìn nhìn, ở lâu với Tạ Tuệ Lan, cũng dường thành thói quen hí mắt.

Bên kia, gã hình cảnh mặt gầy bị Đồng Học Bản đánh vào cằm nghiêm mặt nhìn hắn : "Còn dám ra tay với tao? mày không phải là không có việc gì muốn tìm chuyện sao?"

Đồng Học Bản nhìn hắn : "Bớt nói lời vô ích với tao!"

Gã hình cảnh mặt gầy nổi nóng, nghe vậy, lập tức lấy còng trên lưng ra : "Mày còn dám trừng mắt!"

Đồng Học Bản cười cười : "Trừng mày? Tao còn sợ ô uế con mắt của tao!"

"Mẹ kiếp!" Tên hình cảnh mặt gầy này liền nổi nóng, cạch, còng hai tay của Đồng Học Bản lại!

Còn dám còng tôi? Đồng Học Bản áp chế tâm tình kích động : "Được, oắt con, tao sẽ nhớ kỹ mày!"

Một lão hình cảnh đem giấy huých nhẹ tên mặt gầy một chút, ý bảo hắn đừng quá đáng, người sáng suốt đều biết Đồng Học Bản khẳng định là người của hệ thống công an, lần này lập công, không bao lâu nữa là có thể đi ra ngoài, Tôn cục trưởng muốn bắt hắn trở về cũng là do tức giận mà thôi, không cần phải làm huyên náo như thế. Nhưng gã hình cảnh mặt gầy hiển nhiên mặc kệ cái này, trước mặt mọi người bị đâm một cái, cục tức này hắn nuốt không trôi, hậu quả? Hắn cũng bất chấp, cho dù đối phương là tiểu lãnh đạo của cục công an huyện, vậy cũng không có quan hệ gì với thành phố Chương Tắc của bọn họ, hai nơi xa nhau, cũng không cho rằng đối phương có thể trả thù!

Không lâu sau, xe chạy vào cục công an thành phố Chương Tắc.

Xe dừng lại, hình cảnh mặt gầy đẩy Đồng Học Bản : "Xuống xe!"

Đồng Học Bản bị áp xuống xe, chỉ thấy trên một chiếc xe khác, ông chủ Ngô cũng bị vài người bắt xuống, mang còng tay theo, cũng giống như Đồng Học Bản, ông chủ Ngô thấy được Đồng Học Bản, cười nhạo hắn một cái, sau đó bị người dẫn đi, Đồng Học Bản cũng bị gã hình cảnh mặt gầy hung hăng đẩy một cái, đi đến một hướng khác.

Sau vài phút, Đồng Học Bản bị giam vào trong một căn phòng nhỏ.

Hình cảnh mặt gầy lúc gần đi còn nói : "Tao đi tra thân phận của mày, nếu thật sự là người của hệ thống công an thì không sao, nhưng nếu không, mày thành thật đợi cho tao!"

Rầm, cửa đóng lại!

Trong phòng chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, còn bị gắn thêm khung sắt. Trong phòng trống trơn, tối mò mò, ngay cả ghế cũng không có, càng không cần phải nói bàn hay tủ gì cả. Đồng Học Bản biết, cái này không phải là phòng giam, mà chỉ là một căn phòng dùng để làm những trò đồi bại của công an bọn họ mà thôi.

Đồng Học Bản nhìn nhìn mặt tường lạnh lẽo, nhìn còng tay lạnh lẽo trong tay, trong lúc nhất thời, trong lòng có chút bi ai, mình bận trước bận sau, thậm chí ngay cả mạng cũng phải bỏ lại, tới lúc phá án rồi, ngược lại bị nhốt ở đây mà còn bị còng tay nữa chứ? Lửa giận của Đồng Học Bản đã không còn lên đến đỉnh đầu nữa rồi, mà là thấm vào từng miếng da miếng thịt, thấm vào trong từng tế bào!

Chuyện này không để yên!

Tuyệt đối không để yên !!!

276. Chương 276: Đại Náo Lớn Bao Nhiêu Có Bấy Nhiêu!

Buổi trưa, huyện Duyên Đài.

Cục công an huyện, phòng làm việc cục trưởng.

Âm thanh của Hồ Tư Liên vang lên bên đầu dây điện thoại : "Lương cục trưởng, tìm được Đồng cục trưởng rồi sao?"

"Vẫn chưa" Vùng lông mày của Lương Thành Bằng càng nhíu càng chặt : "Đã tăng số người đi tìm, nhưng vẫn không có tin tức"

"Nghe nói Đồng cục trưởng đi du ngoạn trên núi phải không? Địa điểm cụ thể ngài có biết không?"

Lương Thành Bằng khẽ thở dài : "Đã tra rồi, không rõ ràng lắm, mẹ của Đồng cục trưởng cũng không biết chuyện này"

Hồ Tư Liên gấp gấp nói : "Tại sao có thể như vậy, một mình đang yên đang lành, sao nói biến mất là có thể biến mất?" Dừng lại một hơi, Hồ Tư Liên trịnh trọng nói : "Tạ huyện trưởng rất quan tâm chuyện này, ngày hôm nay đã lần thứ ba hỏi Đồng cục trưởng, huyện trưởng kêu tôi truyền đạt lại cho ngài, tiếp tục tăng cảnh lực, khi tất yếu có thể liên lạc với cảnh sát khu khác hỗ trợ, nhất định phải nhanh chóng tìm được người, ài, hy vọng không xảy ra vụ án bất cóc nào"

Đồng Học Bàn mất tích.

Mất tích đủ một tuần.

Ngay từ đầu ai cũng không coi là gì, bởi vì trong cục ngại thương thế của Đồng cục trưởng, cho nên đã cho hẩn một tuần nghỉ phép, Đồng cục trưởng cũng đã báo cáo với cấp trên, nói muốn cùng bạn bè đi du lịch bên ngoài, lên núi dạo chơi, còn nói có thể là điện thoại di động không gọi được, nhưng ngày hôm qua, cũng là ngày nghỉ của hẩn kết thúc và đến lúc hẩn phải đi làm, nhưng mà Đồng cục trưởng vẫn chưa có tới, điện thoại thì gọi không được, gọi về nhà thì không ai nghe máy, ngay cả mẹ của Đồng cục trưởng Loan Hiểu Bình cùng bạn tốt của hẩn cũng không biết hẩn đã đi đâu, lần này, không ít người bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, Loan Hiểu Bình cầm chìa khóa gấp gấp đi đến gia thuộc viện cục công an, mang theo cảnh sát của cục công an huyện vào nhà của Đồng Học Bàn.

Nhưng mà cảnh tượng nhìn thấy trong nhà, lại khiến cho trong lòng mọi người căng thẳng!

Điện thoại di động của Đồng Học Bàn, chìa khóa xe, chứng minh thân phận, chứng minh công tác đều ở trong nhà!

Điện thoại di động không nói, nhưng nếu như là du ngoạn, thì không có khả năng ngay cả chứng minh thân phận và chứng minh công tác cũng không mang theo, mua vé máy bay, làm thủ tục, đều cần chứng minh thân phận, không có nó thì nửa bước khó đi, sao ngay cả cái này cũng ở nhà? Cái này căn bản là không hợp lý!

Điều tra tìm kiếm lập tức bắt đầu!

Nhưng tìm cả ngày trời, cũng không có chút tin tức của Đồng Học Bàn, hình như là bốc hơi khỏi nhân gian rồi vậy!

Mọi người đều biết, Tiểu Đồng cục trưởng đắc tội rất nhiều người, truy tầm vụ án cũng rất nhiều, ai cũng không thể cam đoan cái này không phải là vụ án bất cóc, cho nên tất cả mọi người đều nghĩ về tình huống xấu nhất, xuất động không ít cảnh lực tìm kiếm hành tung của Đồng Học Bàn, cho tới bây giờ, Đồng Học Bàn đã mất tích hơn một tuần, nhưng đừng nói vị trí cụ thể, ngay cả Đồng cục trưởng có ở nhà hay không tất cả mọi người trong huyện Duyên Đài không rõ ràng lắm!

Tìm không được!

Sao cũng tìm không được!

" Tiểu Đồng này! Rốt cuộc đi đâu!" Trong phòng làm việc, Lương Thành Bằng buông điện thoại, trên người áp lực rất lớn, Tạ huyện trưởng hầu như là cứ mấy tiếng thì gọi điện thoại tới hỏi tình huống, ai nấy đều thấy được Tạ huyện trưởng rất coi trọng đối với chuyện này, Lương Thành Bằng tự nhiên cũng như vậy, Tiểu Đồng cục trưởng là người đắc lực của ông, người có khả năng làm việc nhất, hiện tại sinh tử không biết hành tung không rõ, ai không nóng nảy? Một người đang yên đang lành đột nhiên dùng một cái bốc hơi khỏi nhân gian! Cái này thật sự. . .

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại trên bàn vang lên.

Lương Thành Bằng mau nhanh tiếp " "A lô."

"Lương cục trưởng, có người điện thoại tìm ngài." Cái dây số này là điện thoại của trung tâm chỉ huy, "Nói là người của cục công an thành phố Lữ An."

"Hiện tại ngoại trừ chuyện của Đồng cục trưởng trực tiếp báo cáo với tôi, chuyện khác tìm lãnh đạo phía dưới xử lý!", phó chủ nhiệm phòng làm việc nói: "Lương cục trưởng, cú điện thoại này có thể có quan hệ với Đồng cục trưởng, chúng tôi vừa nhận được tin tức, người gọi điện thoại chính là một phụ nữ, nói có chuyện quan trọng muốn nói cùng ngài, trong điện thoại còn nhắc tới Đồng cục trưởng và chuyện nhà bảo tàng tỉnh bị trộm, nhưng cô ấy nói chỉ muốn báo cáo với ngài, những người khác không được.", dừng một chút, hắn nói thêm: "Bên kia điện thoại còn chưa có cắt, ngài xem tôi có phải là đem chuyển cho ngài?"

Lương uy bằng lập tức nói: "Lập tức chuyển đến đây!", "Vâng, ngài chờ chút." Điện thoại vang lên tiếng tích tích.

Điện thoại thông, Lương Thành Bằng uy nghiêm nói: "Tôi là Lương Thành Bằng của cục công an huyện Duyên Đài, cô là?"

"Lương cục trưởng xin chào." Bên kia vang lên tiếng nói của một phụ nữ, "Tôi là người của đội hình cảnh cục công an thành phố Lữ An, tôi là Hầu Thiển, tôi xin nói ngắn gọn, nghe nói cảnh sát huyện Duyên Đài đang tìm Đồng cục trưởng? Đồng cục trưởng hiện tại có thể không có cách nào liên hệ các người, bên kia có chút. . . Có một chút phiền phức."

Lương Thành Bằng nhú mày "Chuyện gì xảy ra?"

"Đồng cục trưởng cuối tuần đi đến một trung tâm tắm rửa của thành phố Lữ An làm nằm vùng, muốn tra địa điểm của văn vật bị trộm."

"Nằm vùng?" Lương Thành Bằng sửng sốt, "Sao tôi không biết?"

"Có thể tin tức không chuẩn xác, Đồng cục trưởng cũng không xác định, có thể là dự định thử thời vận." Hầu Thiển nói: "Tôi cũng nhận được mệnh lệnh trong cục, cấp trên tung lưới điều tra mấy người khả nghi, tôi cũng đi đến trung tâm tắm rửa Hải Tân, kết quả là đã chọn đúng, đồ ngay trên tay bọn họ. . ." Hầu Thiển đem chuyện của mấy ngày này từ đầu chí cuối địa nói lại một lần.

Lương Thành Bằng lúc này đã biết vì sao không liên hệ được Đồng Học Bân!

Huyện ủy huyện Duyên Đài.

Trong phòng hội nghị đang mời họp thường ủy.

Hướng Đạo Phát, Tạ Tuệ Lan, Tào Húc Bằng, Hoàng Lập bọn người đang ngồi trên ghế, thảo luận một dự án đường quy hoạch. Hướng Đạo Phát thao thao bất tuyệt diễn thuyết, lúc này, thư ký của bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát đột nhiên đẩy cửa, gấp gấp đi vào, Hướng Đạo Phát chau mày, có chút hờn giận, nhưng thư ký Chu vẫn kiên trì đi tới trước mặt Hướng bí thư, ghé vào lỗ tai nói đủ hai phút.

Hơn mười một thường ủy huyện ủy đều ngừng câu chuyện, nhìn về bên kia.

Không bao lâu, Hướng Đạo Phát vỗ bàn, giận tím mặt, "Còn có loại sự tình này sao?", Thư ký Chu chuyển lời của Lương Thành Bằng xong, thì lui ra một bên.

Mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía Hướng bí thư.

Hướng Đạo Phát nghiêm mặt nói: " Đồng cục trưởng của cục công an phá được vụ án văn vật bị trộm!", Tạ Tuệ Lan và Tào Húc Bằng cùng các thường ủy đều ngẩn ra, Đồng cục trưởng tìm được? Vụ án nhà bảo tàng bị trộm? Phá? Đồng Học Bân phá án? Đây là chuyện tốt mà? Sao mặt của Hướng bí thư lại khó coi như vậy?

Hướng Đạo Phát kế tiếp liền nói: "Nhưng địa điểm phá án là ở thành phố Chương Tắc, cảnh sát địa phương thấy Đồng cục trưởng phá án, mạnh mẽ tiếp nhận, còn đem Đồng cục trưởng bắt lại!" Dứt lời, Hướng Đạo Phát nhìn về phía thư ký Chu, thư ký Chu hiểu ý, liền giải thích.

Mọi người sắc mặt đều biến đổi!

Tào Húc Bằng phẫn nộ nói: "Thành phố Chương Tắc tại làm cái gì! Nào có như thế làm việc của!"

"Không mang chứng minh công tác liên bất người? Gọi điện thoại cho chúng ta không phải có thể xác định thân phận của Đồng cục trưởng sao?" Hoàng Lập cũng nói: "Loại mượn cớ này bọn họ cũng nghĩ ra được! Đây là giành công!" Ai cũng đều nhìn ra ý đồ của thành phố Chương Tắc, mạnh mẽ tiếp nhận vụ án, đến lúc tuyên bố tin tức ra bên ngoài, thì nói toạc phá án chính là cảnh sát thành phố Chương Tắc, không có liên quan với huyện Duyên Đài!

Tạ Tuệ Lan con mắt hơi hí lại, " Hay cho vừa ăn cắp vừa la làng.", Hoàng Lập nhìn cô ấy, biết Tạ huyện trưởng tức giận.

Hướng Đạo Phát nhìn nhìn Tạ Tuệ Lan, "Tạ huyện trưởng, tôi đi liên hệ thành phố, sở công an tỉnh. . ."

"Sở công an tỉnh tôi đi liên hệ!" Tạ Tuệ Lan nói.

Hướng Đạo Phát gật đầu, "Được, tan họp!" Ngay cả họp thường ủy cũng không cần nữa.

Cái vụ án này liên lụy đến thần kinh của nhiều người lắm, chiến tích, vinh dự, danh tiếng, ai phá án sẽ rơi xuống trên đầu người đó, cái này đã không là chuyện của một người Đồng Học Bản, mà là chuyện của toàn bộ huyện Duyên Đài, mặt của toàn bộ huyện Duyên Đài, giờ phút này, cái gì mà Hướng phải Tạ phải nội đấu đều tạm thời để qua một bên, bọn họ cần phải làm là nhất trí đối ngoại, không thể để cho thành phố Chương Tắc không công chiếm cái tiện nghi này!

Trở lại phòng làm việc, Hướng Đạo Phát lập tức gọi điện thoại cho thành phố : "Bí thư Từ, vụ án nhà bảo tàng tỉnh bị trộm đã phá. . . Ngài đã biết? Vâng. . . Thế nhưng vụ án từ đầu tới đuôi đều là cảnh sát của huyện Duyên Đài phụ trách. . . đúng vậy, là Đồng Học Bản đồng chí. . . Nhưng hiện tại công thần phá án của chúng tôi, lại bị cảnh sát thành phố Chương Tắc đá ra ngoài, ngược lại nói là bọn họ lập công, không thể khi dễ người như vậy được chứ?"

Ở bên kia , Tạ Tuệ Lan đã hành động.

Nhưng cô ấy không có gọi điện thoại cho sở công an tỉnh, bởi vì đối với trong tỉnh mà nói, ai phá vụ án không quan trọng, quan trọng là ... Có thể đem văn vật tìm trở về, hơn nữa địa điểm phát án quả thật là ở thành phố Chương Tắc, nếu như làm rối lên, mấy tháng thời gian cũng không đủ xả xuống, cho nên, Tạ Tuệ Lan trông mắt hơi hí lại, trực tiếp từ trong danh bạ điện thoại bấm số của một người bạn cũ trước đây.

"A lô, tiểu Lý sao?"

"Là tôi, Tạ trưởng phòng, không phải, hẳn gọi là Tạ huyện trưởng mới đúng."

"Tìm cậu giúp một chuyện, hiện tại nói chuyện tiện không?", "Tiện, có việc gì ngài cứ nói.", "Được, cậu còn đang làm ở Nhật Báo Xã không? Ở thành phố Chương Tắc, có người quen hay không. . . Ừm, vậy là tốt rồi, tìm mấy người ký giả, lập tức đi thành phố Chương Tắc. . . đúng vậy, cậu cứ làm theo lời tôi nói, đến lúc đó. . ." Cú điện thoại gọi gần bảy tám phút đồng hồ.

Sau khi cúp điện thoại, Tạ Tuệ Lan suy nghĩ một chút, lại gọi cho một dãy số, "Tiểu Bản tìm được rồi, yên tâm đi.", Bên kia điện thoại, Cù Văn Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không biết hai người trao đổi số điện thoại di động lúc nào.

Hai tiếng sau.

Thành phố Chương Tắc, cục công an.

Trong phòng tối đen, Đồng Học Bản dói đến nỗi có chút choáng váng, mấy ngày nay tất cả đều bận rộn nằm vùng, tinh thần vẫn ở vào một trạng thái căng thẳng, ăn ngủ đều không tốt, sáng sớm ngày hôm nay, hẳn càng không ăn cái gì, hiện tại đã là buổi chiều, ngoại trừ hình cảnh mặt gầy vừa rồi đem đến một chai nước khoáng ra, một chút đồ ăn cũng không cho hắn, điều này làm cho lửa giận của Đồng Học Bản càng cao lên đến một trình độ mới! Phần tử phạm tội các người bắt không được, hiện tại tôi hạ gục tất cả tội phạm, văn vật tìm được, các người chạy tới bắt tôi? Cái này con mẹ nó gọi là chuyện gì!

Bên ngoài mơ hồ nghe được có chút âm thanh âm ỉ, hình như là lãnh đạo của sở công an tỉnh muốn tới.

Cũng đúng, lúc đó Đồng Học Bản muốn đem văn vật tự mình đưa đến cho chuyên gia giám định trong tỉnh, đến lúc đó thuận tiện trả văn vật, như vậy công lao có thể ghi trên đầu huyện Duyên Đài, nếu như khiến

cho người trong tỉnh đến đây, án phát tại thành phố Chương Tắc, khẳng định sẽ có chút cái cọ, ai ngờ thành phố Chương Tắc làm tuyệt như thế, Đồng Học Bản đem cơ hội phá án phía sau cho bọn họ, bọn họ còn thấy chưa đủ, ngay cả công lao truy tầm văn vật cũng muốn độc chiếm, cái này không phải là chuyện người làm!

Cạch, cửa mở, một tia sáng chói mắt chiếu vào phòng.

Hình cảnh mặt gầy và một người lão hình cảnh đi đến, Đồng Học Bản nhìn nhìn bọn họ, lạnh lùng cười.

"Được rồi, chúng tôi xác nhận thân phận của cậu với cục công an huyện Duyên Đài, là người của hệ thống công an không sai.", Lão hình cảnh mặt gầy nhìn hẩn bữu môi nói: "Cậu có thể đi."

Cái mệnh lệnh này là cục trưởng cục công an Tôn Hải nói ra, hẩn vốn dĩ dự định chơi xỏ Đồng Học Bản một chút, chứ không muốn bắt giam hẩn, hiện tại lãnh đạo tỉnh muốn tới, chuyên gia cũng muốn tới, sau đó sẽ hỏi đến phần phá án, Đồng Học Bản ở trong đó ra lực rất lớn, ai cũng không che giấu được sự thật, Tôn Hải cũng không có biện pháp đem đen nói thành trắng, dù sao hiện tại vụ án đã về tay của thành phố Chương Tắc, có giam Đồng Học Bản cũng không có tác dụng gì, hướng hồ lãnh đạo của sở công an tỉnh tám phần sẽ muốn tự mình gặp nhân viên phá án một lần, để cho lãnh đạo thấy công thần bị giam ở chỗ này, quả thật cũng không được ổn cho lắm.

Đồng Học Bản không nhúc nhích.

Hình cảnh mặt gầy cau mày, "Nghe không? Đi!", Đồng Học Bản bật cười nói: "Mày kêu tao đi thì tao phải đi? Mày là ai thế?"

"Không biết tốt xấu! Mày còn lại ở chỗ này làm gì?", hình cảnh mặt gầy trên mặt giận dữ, đi tới!

Lão hình cảnh một bên nhanh chóng kéo hẩn, quay đầu cười cười ôn hòa với Đồng Học Bản, "Đồng cục trưởng, trước đó đều là hiểu lầm, chúng tôi cũng là làm việc theo quy định, hiện tại xác nhận cậu cũng là người của hệ thống công an, đương nhiên không có việc gì, hơn nữa đoàn xe trong tỉnh đã sắp đến bên này, đến lúc đó còn có thể có khen ngợi, nếu như cậu không đi ra, trong tỉnh cũng không biết cậu trong quá trình phá án đã làm ra công hiến lớn, huy hiệu và mấy thứ khác cũng không có biện pháp trao."

Đồng Học Bản cười cười, "Huy hiệu? Tôi con mẹ nó từ bỏ!"

Lão hình cảnh hơi ngẩn ra.

"Các người không phải nói là thành phố Chương Tắc phá án sao? Được đấy, vậy các người cứ như thế mà báo cáo với cấp trên đi! Tôi cũng không có liên quan gì đến vụ án này, đều là công lao của thành phố Chương Tắc các người!" Đồng Học Bản nhìn nhìn bọn họ nói: "Cũng không hỏi thăm tôi là ai à, bắt tôi nào có dễ dàng như vậy? Tôi nói thật cho các người biết! Muốn tôi đi? Con mẹ nó không có cửa đâu! Nếu như không ai cho tôi một lời giải thích! Tôi ở chỗ này cả đời!"

Thấy hẩn như thế, hình cảnh mặt gầy liền mở miệng mắng chửi.

Lão hình cảnh trừng mắt nhìn hẩn nói: "Câm miệng!"

Hình cảnh mặt gầy mặt trắng lại, rốt cục vẫn không nói cái gì.

Lão hình cảnh nhìn về phía Đồng Học Bản, biểu tình ôn hòa cầm chìa khóa đi tới, "Đồng cục trưởng, cậu đợi như thế cũng khó chịu, tôi trước mở công tay cho cậu nha."

Đồng Học Bản tránh cổ tay, cười nói: "Đừng khách khí, cái công này tôi mang theo rất thoải mái, rất thoải mái, cứ như vậy đi.", lão hình cảnh trong lòng căng thẳng, một loại dự cảm không ổn nổi lên trong lòng.

Đồng Học Bản phát phát tay, lạnh lùng nói: "Tôi muốn nhìn xem ở đây có còn nói lý lẽ hay không, bắt tôi? Chúng ta cùng nhau để cho nhân dân toàn quốc nhìn, nhìn thành phố Chương Tắc của các người có sắc mặt gì!" Nở nụ cười một chút, Đồng Học Bản nói: "Thật ra không có tôi cũng không sao, các người báo cáo nói là tên họ Từ ki phá án đi, là hẩn tra được địa điểm ẩn thân, phần tử phạm tội cũng là do hẩn hạ gục, sau đó các người thông đồng bịa đặt một chút, không phải rất dễ dàng sao? Nếu làm tốt thành phố Chương Tắc của các người khẳng định sẽ được biểu dương, nhiều công lao lắm, còn muốn tôi ra ngoài làm gì?"

Lão hình cảnh và hình cảnh mặt gầy vừa nghe liền biết không được, nhanh chóng đi ra ngoài báo cáo.

Tôn Hải vừa nghe, mặt liền trầm xuống : "Không đi? Hấn muốn làm gì?" Hình cảnh mặt gầy nói : "Tôn cục trưởng, để cho tôi và lão Trần đem người ra ngoài là được"

Tôn Hải lắc đầu, ông ta cũng không muốn chuyện tình âm ỉ lớn, lúc đầu cho rằng chỉ là một cán bộ nhỏ trong huyện, trừng trị chút còn không dễ dàng? Không ngờ rằng chuyện tình đang phát triển theo chiều hướng mà ông ta không muốn thấy, người ta còn ở chỗ này giở trò vô lại, Đồng Học Bản nếu như không đi, chuyện này sẽ có rắc rối, suy nghĩ một chút, Tôn Hải đã có chủ ý, tìm số điện thoại của cục trưởng cục công an huyện Duyên Đài Lương Thành Bằng, gọi điện qua.

Huyện Duyên Đài.

Phòng làm việc huyện trưởng.

Lương Thành Bằng đang ở chỗ của Tạ Tuệ Lan báo cáo tình huống, đột nhiên, điện thoại di động vang lên, là một dãy số không nhậ ra, Tạ Tuệ Lan xua tay ý bảo ông ta có thể nghe, Lương Thành Bằng nhấn nút nghe máy, sau hai ba phút, ông buông điện thoại xuống, sắc mặt không dễ coi lắm : "Tạ huyện trưởng, là điện thoại của cục trưởng Tôn Hải của cục công an thành phố Chương Tắc"

Tạ Tuệ Lan cười cười ngẩng đầu lên : "Ồ? Ông ta nói cái gì?"

Lương Thành Bằng nói : "Ông ta đã điều tra rõ thân phận của Tiểu Đồng, chuẩn bị thả người, nhưng Tiểu Đồng thì lại không chịu đi"

Tạ Tuệ Lan cười một chút : "Tiểu Đồng này! Tôi đã nói hấn không chịu lỗ mà!"

Lương Thành Bằng cười khổ một tính, tính tình thối của Đồng Học Bản ông cũng rõ ràng, căn bản không phải là một người chịu thiệt, lần qua lần lại cực khổ như thế, không làm ra chút động tĩnh âm ỉ thì hấn khẳng định là không cam lòng rồi, thật ra ngay từ đầu khi nghe nói Đồng cục trưởng bị thành phố Chương Tắc bắt, Lương Thành Bằng liền cảm thấy thành phố Chương Tắc có thể là không may rồi, nhìn thử đi, cái này còn không phải tới rồi sao, đừng phải loại người cứng mềm đều không ăn như Đồng Học Bản, các người ai cũng phải đau đầu thôi!

Tạ Tuệ Lan nói : "Tôn cục trưởng có ý gì?"

"Ông ta kêu chúng ta nói chuyện với Tiểu Đồng, muốn lấy đại cục làm trọng, nếu như ở bên kia làm loạn, sẽ phạm vào tội cản trở công vụ" Quan lớn đề chết cấp dưới, cấp bậc của Tôn Hải thậm chí còn cao hơn Tạ Tuệ Lan và Hướng Đạo Phát, đó là thường ủy thị ủy cấp phó sở, "Tạ huyện trưởng, ngài xem chuyện này?"

Tạ Tuệ Lan cười cười : "Mặt mũi của Tôn cục trưởng chúng ta phải cho, kêu bọn họ đem điện thoại cho Tiểu Đồng, tôi tự mình khuyên nhủ hấn"

Lương Thành Bằng nghi hoặc chớp mắt mấy cái, lập tức gọi điện thoại.

Thành phố Chương Tắc.

Trong phòng tối, Đồng Học Bản ngồi tựa lưng vào tường dưới đất, nhắm mắt không nói, cửa lớn của phòng từ sau khi tên hình cảnh mặt gầy đi ra cũng không có khóa, nhưng mà Đồng Học Bản nhìn cũng không nhìn, hấn căn bản không có ý định đi, mấy người đến muốn mở còng tay cho hấn đều bị Đồng Học Bản đuổi đi, đây là chứng cứ, sao có thể để ấy người lấy lại?

Cạch cạch cạch, tiếng bước chân vào tới.

Hình cảnh mặt gầy và lão hình cảnh đã trở về, trong tay còn cầm theo một cái điện thoại.

Đồng Học Bản lười biếng nhìn bọn họ một cái, lại nhắm con mắt lại.

Lão hình cảnh đưa điện thoại di động qua, thấp giọng nói : "Là điện thoại của huyện trưởng các người, kêu cậu nghe một chút"

Đồng Học Bản sững sốt, Tạ tỷ? Vừa suy nghĩ lập tức rõ ràng, đây là do thành phố Chương Tắc thấy không có biện pháp đuổi mình đi, cho nên tìm đến lãnh đạo trực tiếp của mình, Đồng Học Bản trong lòng thở dài, hấn biết Tạ tỷ phỏng chừng sẽ lấy đại cục làm trọng, kêu mình không nên hồ đồ, vì thế thái độ nghe điện thoại cũng không tốt, a lô một tiếng rất lười biếng.

Nhưng mà âm thanh của đầu bên kia điện thoại khiến cho Đồng Học Bản ngây ngẩn cả người, Tạ Tuệ Lan chỉ nói một câu, "Thành thật ở trong phòng đợi! Tất cả có tôi!" Đồng Học Bản rất là kích động!

Mẹ nó! Tạ tử đây là muốn mình đại náo lớn đây mà!

277. Chương 277: Kinh Động!

Đồng Học Bản cúp điện thoại của Tạ Tuệ Lan, đem điện thoại trả lại cho bọn họ.

Lão hình cảnh nhìn nhìn Đồng Học Bản : "Đồng cục trưởng, buổi trưa cậu cũng không ăn gì, chúng ta ra ngoài ăn một chút gì nha?"

"Đi thôi!" Hình cảnh mặt gầy lạnh mặt đi tới : "Tôi mở còng tay cho cậu"

Đồng Học Bản vẫn tựa vào tường, ngữ khí lạnh lùng nói : "Đi? Đi chỗ nào? Trước đó tôi nói các người không nghe thấy sao? Ngày hôm nay không cho tôi một lời giải thích! Anh em sẽ không đi! Bắt tôi? Còng tay tôi lại? Cái món nợ này không tính rõ ràng, tôi sẽ kiên định ở tại chỗ này, muốn cho lãnh đạo tỉnh nhìn xem các người rốt cục có dã tâm gì!" Ngay từ đầu Đồng Học Bản đã dự định là một cú ồ ạt thật lớn, hiện tại có Tạ Tuệ Lan bên kia làm chỗ dựa, có lãnh đạo lên tiếng, hẳn càng không cần phải lo lắng.

Lão hình cảnh cau mày nói : "Đồng cục trưởng, cậu ..."

"Đừng nhiều lời với hần!" Hình cảnh mặt gầy đi tới, cầm lấy chìa khóa trong tay của lão hình cảnh : "Mặc kệ hần muốn đi hay không! Trước mở còng tay của hần ra!"

Đồng Học Bản cười cười nhìn hần nói "Còng vào thì dễ, mở ra có thể sẽ khó đây!"

Hình cảnh mặt gầy hung ác nói : " Bớt nói nhảm! Đưa tay!" Dứt lời, liền chụp lấy tay của Đồng Học Bản, muốn mạnh mẽ mở còng cho hần!"

"Ồ, còn dám mạnh tay à?" Đồng Học Bản hơi nhú mày, cổ tay bỗng nhiên vung lên, đám cái bóp, một quyền đánh trúng ngay cằm của tên hình cảnh mặt gầy.

Hình cảnh mặt gầy ôm cằm nhe răng trợn mắt : "Mẹ nó! Mày còn dám đánh cảnh sát?"

Đồng Học Bản cười cười : "Đừng có hù tao, cái trò này tao chơi mỗi ngày, đúng rồi, không phải mày kêu đưa tay sao? Tao đưa tay ra đó, làm gì thế? Kêu tao đưa tay có việc gì sao?"

Lão hình cảnh túm lấy gã hình cảnh mặt gầy : "Đừng động thủ! Đi về báo cáo trước!"

Đồng Học Bản nói : "Đem cho tôi một cái gối và chăn tới, dày một chút, tôi ở đây qua mùa đông đó!"

Trong phòng làm việc cục trưởng, hai người hình cảnh đang báo cáo tình huống với Tôn Hải.

Nhưng Tôn Hải vừa nhận được điện thoại, lãnh đạo của sở công an tỉnh và chuyên gia vài phút nữa sẽ đến, hiện tại ông ta đã không còn rảnh xử lý chuyện của Đồng Học Bản, suy nghĩ một chút, kêu hai người hình cảnh khóa trái cửa lại, nếu như hần ta không chịu đi, vậy thì tạm thời gian giữ trước, chờ lãnh đạo tỉnh đi rồi tính sau, nếu lỡ như có ký giả tới, Đồng Học Bản đột nhiên chạy ra làm âm ỉ, cái này thật đúng là phiền phức. Che cái này đây cái kia ... đây là thủ đoạn mà Tôn Hải đã dùng quen rồi, hoặc là không làm hoặc là làm cho tới.

Sau vài phút, lãnh đạo tỉnh và đoàn chuyên gia tới.

Rất nhiều ký giả cũng chen chúc tới, Tôn Hải và mấy người lãnh đạo thành phố đứng bên cạnh nghênh tiếp.

Trong phòng tối.

Rầm! Cửa đóng lại cái rầm, cách một tiếng, bị người khóa trái từ bên ngoài.

Đồng Học Bản quay lại cười nhạt hai tiếng với cái cửa sổ nhỏ, ngồi xuống đất, đầu tựa vào tường lẳng lặng chờ đợi.

Năm phút đồng hồ ...

Mười phút đồng hồ ...

Hai mươi phút ...

Ngoài cửa có hai cảnh sát đi ngang qua, vừa đi vừa nói chuyện.

"Chuyên gia hình như đã giám định xong, văn vật đều là thật"

"Thật sao? ha ha, lúc này thành phố chúng ta đã làm náo động rồi"

"À đúng rồi, đi một chút, đến lầu đông nhìn, nghe nói Hoắc phó sở trưởng của sở công an tỉnh cũng tới"

Nghe đám người trong cục công an thành phố Chương Tắc vui sướng, trong lòng Đồng Học Bản càng lạnh hơn, cái này vốn là của hắn, hiện tại thì ngược lại, bị đám người của thành phố Chương Tắc đoạt đi như cường đạo, làm ra vẻ như là của bọn họ, mẹ kiếp, đối lại là ai cũng không nuốt nổi cái cục giận này!

Sau đó không lâu, một bóng đen bỗng nhiên đi qua cửa sổ.

Một giây đồng hồ sau, bóng đen liền trở lại, ghé vào cửa sổ len lén nhìn vào bên trong.

Đồng Học Bản ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy mặt của một người đàn ông, nhưng không biết là ai, hắn tưởng là cảnh sát, đang chuẩn bị gối chặn cho hắn, bỗng nhiên, một cái máy ảnh xuất hiện tại trước cửa sổ, ống kính trực tiếp nhắm ngay Đồng Học Bản, xoay xoay nghiêng nghiêng, tựa hồ đang điều chỉnh vị trí, muốn chụp ảnh. Đồng Học Bản giận tím mặt, trong lòng nói anh em bị đá ra ngoài, các người còn dám đến chụp hình tôi? Muốn làm gì thế? Nhưng ngay sau đó, trong lòng Đồng Học Bản liền sửng sốt, nghĩ lại thấy không đúng, nếu như là người của cục công an thành phố Chương Tắc, sao có thể chụp ảnh của mình chứ? Lại còn len lút như vậy ?

Ký giả!

Là ký giả!

Đồng Học Bản tinh thần đại chấn, tuy rằng không rõ tất cả ký giả hắn là phải quan tâm đến chuyện văn vật bị trộm đã tìm lại được, sao lại chạy đến bên này chụp hình, nhưng nghĩ lại chỉ có mấy người biết, khả năng lớn nhất là đối phương chiếm được tin tức gì đó, biết vị trí của mình, cố ý muốn lấy một ít tin tức, thứ hai, Tạ Tuệ Lan trước đây làm lãnh đạo trong bộ tuyên truyền, quan hệ nhân mạch không phải người bình thường có thể so sánh được, có lẽ là Tạ tỷ tìm người!

Mặc kệ!

Dù sao cũng là chuyện tốt!

Nghĩ tới đây, Đồng Học Bản lập tức thay đổi biểu tình, chán chường quay đầu lại, trên mặt làm ra vẻ rất là bi phẫn, rất nhập vai.

Chụp đi! Nhanh lên!

Nhanh chóng chụp anh em đi!

Tạch, tạch tạch, ánh đèn flash lóe sáng liên tục vài cái, sau đó bóng đen trên cửa sổ chợt lóe biến mất.

Cùng lúc đó, biểu tình bi phẫn của Đồng Học Bản bỗng nhiên thu lại, nở nụ cười hắc hắc.

.....

Huyện Duyên Đài.

Phòng làm việc huyện trưởng.

"Huyện trưởng, ảnh chụp thu được rồi." Hồ Tư Liên trước máy vi tính khép bàn phím lại.

Tạ Tuệ Lan khẽ gật đầu, "Mở nhìn."

Hồ Tư Liên mở tập tin ra nhìn, bên trong chính là Đồng Học Bản bị nhốt trong phòng tối, lúc đầu hắn là những tấm ảnh rất nghiêm túc, còng tay, phòng tối nghiêm mật, mà khi sau khi thấy biểu tình của Đồng

Học Bân, Hồ Tư Liên không nhin được bật cười ra một tiếng, ý thức được không tốt, cô ấy vội vàng ngậm miệng lại chú ý biểu tình của Tạ huyện trưởng.

Tạ Tuệ Lan buồn cười nói: "Cái Tiểu Đồng này!"

Hồ Tư Liên biết huyện trưởng vì sao cười, đổi lại một không quen Đồng Học Bân, khẳng định cho rằng hẳn chịu ủy khuất to bằng trời, nếu không sẽ ra không được cái biểu tình này, nhưng người nhận thức Đồng Học Bân đều rõ ràng, biểu tình quá khoa trương, tuyệt đối là Tiểu Đồng cục trưởng giả vờ giả vịt.

Sau đó, chỉ thấy Tạ Tuệ Lan lại cười cười, "Cũng được, còn mang còng tay, tròng phạm."

Hồ Tư Liên rùng mình một cái, nghe ra hàn ý trong giọng nói của Tạ huyện trưởng, "Ngài xem ảnh chụp này. . ."

"Lưu lại." Dứt lời, Tạ Tuệ Lan lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại, "A lô, là tôi. . . Ừm, toàn bộ ảnh chụp tôi đã thấy, dùng cái này, hiệu quả rất tốt. . . Được, khổ cực cho cậu, báo buổi chiều có thể nhìn thấy sao. . . Ừm, tôi biết bên kia cậu cũng chịu áp lực, nếu như bên trên trách cứ truy cứu trách nhiệm, cậu cái gì cũng không cần phải xen vào, tôi điều cậu đến bộ tuyên truyền."

Hồ Tư Liên cổ tay run lên, nhanh chóng nghiêng đầu làm bộ không nghe thấy, cô ấy làm thư ký của Tạ Tuệ Lan cũng đã nhiều ngày, nhưng càng tiếp xúc cùng Tạ huyện trưởng, càng nghĩ người này thâm sâu khó lường, bộ tuyên truyền là địa phương nào? Là một bộ phận thực quyền của Trung ương, không phải đoàn ủy hoặc ban khoa học kỹ thuật, nhưng Tạ huyện trưởng một câu nói muốn điều là có thể điều sao? Cho dù cô ấy từng làm việc trong bộ tuyên truyền thì cũng đâu đến mức đó!

. . .

Khoảng một tiếng sau.

Cục công an thành phố Chương Tắc, người cần về đều đã về, chỉ còn một ít người của hệ thống công an.

Trong phòng làm việc, sở công an tỉnh Hoắc phó sở trưởng khen ngợi nhìn người của cục công an thành phố Chương Tắc, "Bắt đầu sổ, truy tầm văn vật, lần này làm rất tốt."

Tôn Hải cười nói: "Cái này là bổn phận của chúng tôi."

Hoắc phó sở trưởng gật đầu, " Ông chủ Ngô và văn vật chúng tôi đều tiếp nhận, sự kiện tiếp sau để sở tỉnh tới tra, đúng rồi, đem người phá án nói với tôi một chút, chờ ngày mai sẽ đem vụ án báo lên sở tỉnh." Nhận được tin tức trước tiên, Hoắc phó sở trưởng từ trong tỉnh mang theo chuyên gia chạy tới, chỉ biết là phá án, nhưng cụ thể thì chưa kịp hỏi, nhưng ông thật ra cũng nghe được một ít nghe đồn, cái vụ án này còn có chút cái cọ với bên huyện Duyên Đài.

Mấy người của cục công an thành phố Chương Tắc liếc nhau.

Tôn Hải chần chờ một chút, mỉm cười nói: "Cái vụ án này, hai người đồng chí của huyện Duyên Đài và thành phố Lữ An cũng tham dự, có tác dụng rất then chốt trong truy tìm địa điểm, sau đó phần tử phạm tội muốn ngồi thuyền nhập cư trái phép, bị hai người hình cảnh của thành phố Chương Tắc chúng tôi phát hiện, ngăn cản đúng lúc, mới không khiến cho phần tử phạm tội chạy thoát." Ông ta chỉ nói về mặt ngoài, nhưng cũng không có nhắc đến chi tiết, lời này nghe ra quả thật là sự thật, nhưng lại có khác biệt rất lớn với sự thật.

Hoắc phó sở trưởng nói: "Người đang ở đâu?"

"Chính là hai đồng chí này." Tôn Hải vừa nhìn Từ ca và Tiểu Vương bên cạnh.

Tiểu Vương rất khản trương, kêu một tiếng Hoắc sở trưởng rồi không nói cái gì, Từ ca thật ra trầm ổn hơn, rất bình tĩnh trò chuyện với Hoắc phó sở trưởng.

Tôn Hải giải thích nói: "Tiểu Từ còn bị thương lúc bắn nhau với phạm nhân."

Hoắc phó sở trưởng nói: "Được lắm, nghe nói tội phạm có mười mấy người, còn đều cầm súng? Tiểu đồng chí, ha ha, lúc đó có sợ không?"

Từ ca tinh thần phấn chấn nói: "Không sợ, cũng không nghĩ tới nhiều như vậy, lúc đó biết văn vật trong tay bọn họ, tôi đã nghĩ dù có chết cũng phải đem quốc bảo đó trở về, quyết không thể để cho bọn họ đem ra ngoài, nếu không tôi cũng là tội nhân của quốc gia, là tội nhân của nhân dân."

"Nói cũng phải!" Hoắc phó sở trưởng thoả mãn nhìn hắn, "Từ từ dưỡng thương, đến lúc đó thỉnh công cho các người!"

Tiểu Vương là người hiểu tình huống nhất, lúc đó mình và Từ ca đều lâm trận lùi bước, nếu không Hầu Thiển khuyên can, bọn họ căn bản là sẽ không lên lầu, hiện tại nghe Từ ca nói hoàn toàn không phải chuyện như vậy, trong lòng quả thật muốn xấu hổ bao nhiêu có xấu hổ bấy nhiêu, mặt đều ngẹn đỏ, nhưng chuyện tình đã phát triển thành như vậy, Tôn cục trưởng vừa rồi còn cố ý dặn qua bọn họ, lúc này Tiểu Vương cũng không dám nói cái gì.

Cuối cùng, Hoắc phó sở trưởng khen tặng người của cục công an thành phố Chương Tắc vài câu, rồi mang theo người đi.

Tôn Hải và mấy người lãnh đạo cục khác nhìn nhau cười, cái phần chiến tích này rốt cuộc đã lấy được.

Trong lúc nhất thời, báo chí các nơi đều đăng về tin tức này, tuy rằng bình thường tin tức trên báo đều là tin của ngày hôm qua, sau khi sắp xếp bản thảo lại rồi mới in ấn và phát hành, nhưng mà loại vụ án lớn như nhà bảo tàng tỉnh bị trộm được toàn quốc chú ý này, đương nhiên là sẽ không kéo dài đến ngày mai, khẳng định là phải đăng tin ngày, rất nhiều tòa soạn đều bổ thêm một trang đầu hoặc là một trang riêng, đem chuyện cảnh sát của thành phố Chương Tắc phá án nói ra một lần.

Tờ báo Giang Hải, đây là một tờ báo có lực ảnh hưởng không tính là lớn trong tỉnh, nhưng cũng không phải là một tòa soạn nhỏ, bởi vì loại tòa soạn này đều được phân công quản lý dưới bộ phận tuyên truyền của địa phương, bình thường cũng không đưa mấy cái tin tức mặt trái gì, tờ báo Giang Hải cũng là một tờ báo nổi bật bên trong, làm việc theo khuôn phép cũ, phàm là những tin tức mẫn cảm liên quan đến chính trị, cho đến bây giờ cũng chưa từng đăng báo, thường thường đều được làm êm thấm nói cho qua thôi.

Nhưng ngày hôm nay, trên trang nhất của tờ báo Giang Hải đã đăng một tin khiến cho tất cả mọi người chấn động rất mất kính.

[ANH HÙNG THÀNH TRỌNG PHẠM?]

Đây là cái tiêu đề, tiêu đề khiến cho người đọc vừa nhìn liền không nhận được muốn đọc nội dung!

Cái tin tức này hầu như chiếm toàn bộ trang đầu của tờ báo, khúc dạo đầu cũng không có viết về "Trọng Phạm" kia, mà là viết về hình tượng của Đồng cục trưởng cục công an huyện Duyên Đài, bên trong nhắc đến chuyện Đồng Học Bản truy lùng bằng nhóm cờ bạc, nhắc đến chuyện dùng thân mình để đón lấy người nam nhảy lầu, nhắc đến chuyện hắn không để ý đến an nguy bản thân mà cứu lấy dân chúng bị mắc kẹt trong đất lở, còn nhắc đến chuyện hắn cam tâm tình nguyện nằm con tin lên vào trường học cứu thầy cô và học sinh bên trong, mỗi một chuyện đều thấy mà giật mình cả!

Có vài người trước đây đã nghe nói qua, cũng có vài người là lần đầu tiên nhìn thấy!

Nhưng đều không ngoại lệ là, tất cả những người xem qua bài viết này đều không nhận được hít một hơi!

Những bài báo ca ngợi công đức bình thường, mọi người đã xem rất nhiều, trên cơ bản đều viết là người đó chuyên nghiệp như thế nào, quan tâm đến bách tính ra sao, tăng ca làm thêm giờ không ngủ như thế, đều chỉ là một vài thứ vớ vẩn mang kiểu cách giọng quan thích khoe khoang, còn ví dụ cụ thể thì chẳng được nhiều cho lắm, nhưng mà cái bài viết về Đồng Học Bản này, một chút giọng quan cũng không có, chỉ là đem sự thật nói ra mà thôi, đem những việc mà Đồng Học Bản đã từng làm nói lại một lần, có ảnh chụp, có bằng chứng nhân chứng, còn có cả hồ sơ nữa.

Cuối cùng, bài viết cũng chuyển, nhắc đến vụ án nhà bảo tàng tỉnh bị trộm.

Khiến ọi người giật mình chính là, bài viết tự nhiên nói rằng người phá án này chính là Đồng Học Bản của huyện Duyên Đài, nhưng nội dung thì không giống như những tờ báo khác đã phát hành, sau đó lại có, một tấm ảnh chụp rất là bất ngờ, trước một cửa sổ nhỏ, trong một phòng tối đen kịt, còng tay lạnh lẽo như băng,

còn có một khuôn mặt phần nộ bị phần, ai nhìn thấy đầu tiên cũng không nhận được nhãn mặt nhú mày, cái này không phải là đái ngộ của trọng phạm sao?

Rốt cục là làm sao? Không phải nói người ta phá án sao? Tại sao lại bắt người ta?

Trong bài viết cũng không nói ra một đáp án rõ ràng.

Cuối bài viết còn có một câu hỏi nghi vấn :

Vì sao anh hùng phá án lại thành trọng phạm?

Vì sao người phá án lại là cảnh sát của thành phố Chương Tắc?

Cuối cùng còn có một dòng chữ nhỏ, theo người viết bài này được biết, hiện tại Đồng Học Bản đồng chí còn đang bị giam giữ trong cục công an của thành phố Chương Tắc, bị bí mật canh chừng.

Còn bị giam giữ?

Còn bị bí mật canh chừng?

Tuy rằng không có nói rõ ràng, nhưng mà nội dung mờ mịt kia đã khiến cho rất nhiều người vừa nhìn đã hiểu!

Cái bài viết này vừa được đưa ra, nhất thời làm nổi lên một làn sóng giận dữ, ở những huyện khác thì còn không có gì, nhưng mà ở huyện Duyên Đài, rất nhiều dân chúng sau khi nhìn thấy được bài viết này, quả thật là đã muốn tức đến điên luôn, có thể là bản thân Đồng Học Bản hẳn không hiểu được, nhưng trong lòng dân chúng huyện Duyên Đài thì lại có danh tiếng rất tốt, không phải Đồng Học Bản hẳn thì không phải là ai khác, vài lần liều mình cứu người, vài lần sinh mạng bị đe dọa, dân chúng đều thấy ở trong mắt, hiện tại vừa nhìn thấy Đồng cục trưởng tự nhiên bị thành phố Chương Tắc bắt giữ, không ít người đều nổi lửa giận lên đến tận trời xanh, tư tưởng loại trừ bên ngoài mỗi tỉnh thành đều có, tâm tình bao che khuyết điểm đương nhiên cũng tương tự.

Điện thoại của thành phố Chương Tắc liền nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Có dân chúng trực tiếp gọi điện thoại đến cho số điện thoại công của chính phủ thành phố Chương Tắc, bắt đầu mắng.

Có người gọi thẳng vào số điện thoại của cục công an thành phố Chương Tắc, phân cục, đồn công an, cũng bắt chấp tất cả, ngay cả mười tám đời tổ tông cũng bị bọn họ lôi ra mà mắng!

Còn có rất nhiều người đã từng được Đồng Học Bản cứu, ví dụ như thầy cô trong trường tiểu học Nam Liễu, gia trưởng của học sinh, còn có những dân chúng được cứu ra trong vụ đất lở, nghe được và nhìn thấy tin tức Đồng Học Bản bị bắt, mọi người liền bắt đầu liên hệ tự phát, chuẩn bị trực tiếp đến cục công an thành phố Chương Tắc đòi người!

Trên mạng internet, tiếng lên án công khai cũng rất là ồn ào.

Dân chúng còn có thể sử dụng thủ đoạn công kích gì chứ? Đơn giản chỉ có một chữ MẮNG!

Cũng chẳng biết là ai tổ chức nữa, nhưng phạm là mấy trang web quan trọng của thành phố Chương Tắc, đều nhanh chóng chìm ngập trong nước miếng!

”Mẹ kiếp! Nhanh chóng thả người ra!”

”Cái đám khốn nạn này! Ai cho các người quyền lợi bắt người?”

”Thả Đồng cục trưởng ra! Phá án là của huyện Duyên Đài chúng tôi!”

”Cái đám người này cũng thật chó má! Giành công cướp phần của chúng ta?”

Còn có người nói : ”Có phải người nọ thật sự phạm tội không? Nếu không bắt hẳn làm gì?”

Ở dưới liền có người mắng : ”Nói nhảm con mẹ mày à?”

Ở dưới nữa lại có người phụ họa : ”Đừng để ý đến thằng ngu đần ấy, khẳng định là người của cục công an thành phố Chương Tắc!”

Lên án công khai không chỉ có bách tính của huyện Duyên Đài, rất nhiều trang web khác đều có một tiêu đề "Anh hùng thành trọng phạm" tương tự như vậy, và chủ đề này vô cùng nóng, tốc độ truy cập và theo dõi tăng nhanh một cách chóng mặt trong từng phút, tiếng mắng, tiếng trách cứ, tiếng phẫn nộ, nói chung tất cả đều nhằm vào cục công an thành phố Chương Tắc.

Ai cũng không ngờ rằng lại xảy ra động tĩnh lớn như vậy, tờ báo Giang Hải cũng thật không ngờ.

Người phụ trách của tờ báo Giang Hải nhận được điện thoại của lãnh đạo trong phòng làm việc, trong lòng cười khổ không ngớt, hẳn ta bị Tạ huyện trưởng hại thật là thảm, nghe ngữ khí nói chuyện của lãnh đạo bộ tuyên truyền có vẻ vô cùng tức giận, hình như là hận không thể rút chức của hắn ngay lập tức.

.....

Reng reng reng, chuông điện thoại vang lên trong một chiếc xe có rèm che.

Hoắc phó sở trưởng ngồi ở sau xe đang thưởng thức cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, nghe tiếng chuông, lấy điện thoại ra nhìn, sau đó liền nghe máy : "Sở trưởng!"

"Lão Hoắc, ông còn ở thành phố Chương Tắc không?"

"Không hẳn, sắp ra khỏi khu vực thành phố!"

"Ông trước đừng trở về, lập tức quay lại cục công an của thành phố Chương Tắc"

Nghe ngữ khí của sở trưởng không được tốt lắm, Hoắc phó sở trưởng cũng ngần người : "Đây là ... có vụ án sao?"

Âm thanh nặng nề của đầu bên kia điện thoại vang lên : "Báo chiều của tờ báo Giang Hải ông có xem chưa? Ông mua một phần coi đi, sau đó lập tức điều tra rõ ràng chuyện này! Đây là cái gì thế! Trước đó mấy người lãnh đạo của huyện Duyên Đài và của thành phố Phần Châu đều đều có phản ánh với tôi chuyện này, tôi tưởng hiểu lầm, nên không coi là thật, người một nhà sao có thể bắt người một nhà? Đại khái là không xác định thân phận của đối phương, nhưng đến bây giờ đã là vài tiếng rồi, vì sao người còn bị giam? Còn còng tay lại nữa? Đây là muốn làm gì? Ông hỏi cho tôi một chút, Tôn Hải hẳn rất cục muốn làm gì? Vụ án phá, văn vật tìm được, nhưng một chuyện tốt như thế sao lại trở nên âm ỉ như vậy? Tra cho tôi! Tra từ đầu đến cuối!"

Hoắc phó sở trưởng biết chuyện tình có biến, sau khi cúp điện thoại liền kêu người xuống xe mua báo.

Chờ sau khi thấy được hình ảnh Đồng Học Bàn bị còng tay lại ở trong phòng tối, sắc mặt của Hoắc phó sở trưởng cũng lập tức thay đổi!

"Lái xe!" Hoắc phó sở trưởng nói : "Quay về cục công an của thành phố Chương Tắc!"

Chuyện tình rất cục âm ỉ lớn rồi!

Ngay cả lãnh đạo tỉnh cũng bị kinh động !!!

278. Chương 278: Lấy Công Đạo!

Cục công an thành phố Chương Tắc.

Buổi chiều năm giờ, trời sắp tối, sắc trời dần dần chuyển.

Xe của Hoắc phó sở trưởng nhanh chóng trở về đại viện cục công an, bảo vệ cửa nhìn thấy, đương nhiên là không dám cản, cho đi qua xong liền vội vàng gọi điện thông báo cấp trên, bọn họ cũng có xem báo, cũng biết Hoắc phó sở trưởng có thể là vì chuyện này tới. Đồng Học Bàn thì Hoắc phó sở trưởng đương nhiên là biết, lần trước ở huyện Duyên Đài mở tiệc khen thưởng, chính là ông đã phát huy hiệu và giấy chứng nhận cho Đồng Học Bàn, nhưng chuyện tình cụ thể thế nào, Hoắc phó sở trưởng cũng không biết rõ ràng, chỉ bằng vài ba câu nói trên báo thì không nói rõ được cái gì, ông muốn đích thân xác nhận, đem chuyện tình làm cho rõ ràng.

"Hoắc sở trưởng"

”Hoắc sở trưởng”

Cục trưởng Tôn Hải và mấy người lãnh đạo của cục công an vội vàng xuống lầu nghênh tiếp.

Hoắc phó sở trưởng cũng không cho bọn họ mặt mũi : ”Đồng cục trưởng bị giam ở đâu? Phía trước dẫn đường!”

Trong lòng Tôn Hải rất rõ ràng, vừa dẫn đường vừa giải thích : ”Hoắc sở trưởng, mấy chuyện viết trên báo chỉ là hiểu lầm, cái người này không có ý tốt, muốn đâm một dao sau lưng thành phố Chương Tắc chúng tôi, Đồng Học Bản đồng chí quả thật là do chúng tôi mang về, nhưng tuyệt đối không phải là giam cầm, chỉ là hiện trường lúc đó hơi hỗn loạn, chúng tôi lại không biết thân phận của hắn, cho nên mới mang về xác nhận là hắn có phải đồng chí của hệ thống công an hay không”

Hoắc phó sở trưởng nghiêm mặt nói : ”Vì sao không gọi điện xác nhận?”

Tôn Hải thở dài nói : ”Khi đó hiện trường quá loạn, đã chết mười mấy người, căn bản không làm gì được”

Dừng chân lại, Hoắc phó sở trưởng nghiêng đầu nhìn ông ta : ”Vậy bây giờ còn chưa xác nhận sao? hả? Vì sao không thả người?”

”Không phải là chúng tôi không thả” Tôn Hải kêu khổ : ”Là đối phương giả vờ vô lại, sống chết không chịu đi, người của chúng tôi đi qua mở công tay cho hắn, còn bị hắn đánh” Ông ta nhìn đồng hồ, bất đắc dĩ nói : ”Mấy tiếng trước chúng tôi đã thả người, nhưng mà vẫn kéo dài đến bây giờ, chúng tôi cũng không có biện pháp” Đối với tờ báo Giang Hải, Tôn Hải rất là tức giận, ông ta không ngờ rằng huyện Duyên Đài lại giả vờ thủ đoạn như thế, nhưng hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, ông phải đem chuyện này qua cửa trước, bằng không thì đúng là không biết ăn nói thế nào.

Hoắc phó sở trưởng nhíu mày nói : ”Không đi? Vì cái gì?”

”Có thể là có chút ý kiến về phương diện chúng tôi tiếp nhận vụ án, có lẽ hắn cho rằng huyện Duyên Đài tiếp nhận vụ án này mới đúng” Tôn Hải nói.

Lông mày của Hoắc phó sở trưởng càng nhíu càng chặt : ”Các người không phải tham gia toàn bộ quá trình sao? Án phải trả về cho thành phố Chương Tắc chứ?”

Tôn Hải than thở : ”Cho nên mới nói hắn không nói đạo lý, lại ở chỗ chúng tôi không chịu đi, còn khuyến khích giới truyền thông làm loạn, đây là dùng văn chơi xỏ, rắp tâm làm bậy!” Dù sao ý của Tôn Hải cũng là trong chuyện này cảnh sát của thành phố Chương Tắc cũng không có một chút trách nhiệm. Hoắc phó sở trưởng nghe xong mà âm thầm lắc đầu, nếu như thật sự đúng như lời của Tôn Hải nói, vậy Tiểu Đồng này quả thật là cố tình gây sự, một chút đạo lý cũng không có.

Hoắc phó sở trưởng thở hổn hển nói : ”Vậy công tay giải thích sao? Hả? Đối đãi với đồng chí của mình như vậy à?”

Tôn Hải nhìn về phía gã hình cảnh mặt gầy : ”Hoắc sở trưởng, đồng chí của chúng tôi đã năm lần bảy lượt bị Đồng Học Bản đánh, ngài xem cầm của đồng chí này đi, cho nên không mở công tay ra được, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ”

Đánh người? Sắc mặt của Hoắc phó sở trưởng khê biến.

Lại tìm hiểu thêm một ít tình huống, lúc này người phía trước dừng chân lại.

”Hoắc sở trưởng, tới rồi” Một lãnh đạo của cục công an nói.

Tôn Hải chỉ chỉ vào cánh cửa của phòng tối : ”Cũng là ở đây, cửa vẫn mở, hắn muốn đi lúc nào cũng được”

Hoắc phó sở trưởng sắc mặt không dễ coi cho lắm, kêu tất cả mọi người lui ra sau, một mình ông đi vào trong, rầm, đóng cửa phòng lại.

Đồng Học Bản vẫn đứng thẳng lưng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, thấy vài phút trước cửa được mở ra, hắn biết là có thể đã có chuyện, hiện tại thấy Hoắc phó sở trưởng đã tới, trong lòng càng rõ ràng vài phần, có thể là chuyện này âm ỉ lớn, truyền đến lỗ tai của lãnh đạo tỉnh.

”Hoắc sở trưởng” Đồng Học Bản đứng lên từ mặt đất.

Hoắc phó sở trưởng bình tĩnh nhìn vào con mắt của hắn : "Cậu còn có một chút tổ chức kỷ luật hay không? Hả? Đánh người? Chơi xấu? Còn ở chỗ này không đi? Cậu muốn làm gì? Tôi nghe cậu nói muốn làm gì đây!" Ông cũng chỉ là muốn nói chuyện, thật ra đối với tiểu đồng chí đã lập đại công vài lần như Đồng Học Bàn, Hoắc phó sở trưởng vẫn có một chút hảo cảm.

Đồng Học Bàn vừa nghe liền giận : "Hoắc sở trưởng, bọn họ nói với ngài cái gì?"

Hoắc phó sở trưởng nói : "Tôi đang hỏi cậu làm cái gì!"

"Ngài hắn là nên hỏi bọn họ làm cái gì?" Đồng Học Bàn nhăn mặt nói : "Hoắc sở trưởng, Đồng Học Bàn tôi tốt xấu gì cũng là cán bộ quốc gia, không phải tôi tự đề ỉnh, tôi ở trên cương vị toàn tâm toàn ý làm việc vì dân chúng, tôi không thẹn với lương tâm, ngài nghĩ tôi là một người không nói lý sao? Tôi đánh người? Tôi chơi xấu? Bọn họ sao không đề cập đến chuyện bọn họ dùng súng chỉ vào đầu của tôi? Sao bọn họ không đề cập đến chuyện bắt tôi giam ở chỗ này?"

Hoắc phó sở trưởng nhìn hắn : "Nói như vậy, là cậu có lý?"

"Tôi không dám nói tôi có lý, nhưng cục công an của thành phố Chương Tắc tuyệt đối không có lý!"

"Các người hợp tác phá án, hiện tại vụ án do thành phố Chương Tắc kết, ý của cậu là, muốn phân đến cho huyện Duyên Đài? Để cho cảnh sát của huyện Duyên Đài tiếp nhận vụ án này?"

Đồng Học Bàn mở to con mắt : "Tôi không biết Tôn đại cục trưởng kia đã nói gì với ngài, hợp tác? Chúng tôi hợp tác lúc nào?"

"Vậy các người làm sao phá án?"

Đồng Học Bàn hít vào một hơi, chịu đựng cơn giận nói : "Bọn họ thật đúng là đã đem chuyện tôi phá án dìm xuống rồi"

Hoắc phó sở trưởng hí mắt nói : "Cậu phá án?"

"Hoắc sở trưởng, tôi không phải tranh công, tôi chỉ là nuốt không nổi cục giận này thôi, cảnh sát của thành phố Chương Tắc tham gia phá án?" Đồng Học Bàn bật cười một tiếng : "Vậy ngài có thể hỏi bọn họ một chút, phần tử tội phạm là do ai phát hiện? Trà trộn vào nội bộ kẻ địch là ai? Hạ gục mười mấy tên tội phạm là ai? Tìm được văn vật chính là ai? Cảnh sát thành phố Chương Tắc bọn họ nếu như ra một chút sức trong vụ án này, cho dù chỉ là một chút, ngài rút chức của tôi, tôi cũng không nói hai lời!"

Hoắc phó sở trưởng biết có thể có ẩn tình khác, lẳng lặng nghe.

Đồng Học Bàn thở ra một hơi, nói : "Cuối tuần trước nhà bảo tàng tỉnh bị trộm, tôi nhận được mệnh lệnh của Lương cục trưởng phụ trách vụ án này, sau đó tôi tra được một ít manh mối, nhưng cũng không xác định, vì vậy lên đến trung tâm tắm rửa Hải Tân của thành phố Lữ An nằm vùng, sau vài ngày, rốt cục phát hiện ra một chút manh mối, tôi mạo hiểm thành công trà trộn vào nội bộ kẻ địch, sau đó theo bọn họ cùng nhau chuyển đến thành phố Chương Tắc, cuối cùng phát hiện ra văn vật bị trộm, bởi vì tất cả công cụ liên lạc đều bị bọn họ cất giữ, cho nên tôi cũng không có biện pháp liên lạc thông báo tin tức này ra bên ngoài, không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị tự mình làm một mình"

Hoắc phó sở trưởng hỏi : "Chỉ một mình cậu?"

"Lúc đó còn có một nữ cảnh của thành phố Lữ An bị bắt làm tù binh"

"Sau đó?"

"Tôi đang muốn tìm một thời cơ thỏa đáng cướp lấy văn vật tới tay, kết quả lúc này, cảnh sát của thành phố Chương Tắc đến, bọn họ không phải là phát hiện ra phần tử phạm tội, mà là vì một vụ án khác nên đi ngang qua, chỉ có hai người, lúc đó phần tử phạm tội rất khẩn trương, nên đã nổ súng, bắt hai người trở về, tôi lo lắng an toàn của bọn họ, cho nên cũng không quản thời cơ có thích hợp hay không, thấy mấy tên tội phạm định giết chết hai người họ, tôi liền ra tay, giết chết hai tên tội phạm trong tầng hầm ngầm, sau đó, một mình tôi lên lầu, liên tiếp giết chết mười mấy tên tội phạm, bắt được đầu số, tìm được văn vật"

Hoắc phó sở trưởng sửng sốt : "Đám tội phạm này đều do một mình cậu hạ gục?"

Đồng Học Bàn nói : "Ngài có thể đi điều tra, một câu nói dối tôi cũng không có"

"Cảnh sát của thành phố Chương Tắc đâu?"

"Bọn họ?" Đồng Học Bàn nở nụ cười một chút : "Từ lúc nổ súng đến lúc kết thúc, chờ tất cả phần tử phạm tội đều ngã xuống đất, cảnh sát của thành phố Chương Tắc cũng chưa xuất hiện qua, hai người hình cảnh trước đó, một người bị thương, cũng chính là cái tên họ Từ kia, còn có một người mới tên là Tiểu Vương, hai người bọn họ vẫn trốn ở phía sau tường, từ đầu đến cuối đều không đi qua, thật ra chỉ có chị Hài của thành phố Lữ An là đã bắn yểm hộ không ít cho tôi"

Hoắc phó sở trưởng im lặng không nói gì.

Đồng Học Bàn lại tiếp tục nói : "Nếu như ngài không tin lời tôi nói, có thể tùy tiện điều tra, đừng nói là cảnh sát thành phố Chương Tắc phá án, bọn họ không gây trở ngại không phá hoại cũng đã không sai rồi, chờ tôi bắt được ông chủ Ngô, tìm được văn vật, thì bọn họ mới đến, vừa mới đến hiện trường liền trực tiếp tiếp nhận vụ án, tình huống ngay lúc đó rất nhiều người nhìn thấy, tôi cũng không dự định độc chiếm công lao, tôi nói ông chủ Ngô bọn họ có thể mang đi, nhưng văn vật tôi phải đưa đến trong tỉnh, kết quả thì sao? Tôn đại cục trưởng mũi không phải mũi mắt không phải mắt, căn bản là không để ý đến lời nói của tôi, tôi lại lùi một bước, nói bọn họ có thể cho người theo tôi đến tỉnh, ngài đoán thế nào? Tôn cục trưởng liền lập tức nóng nảy, sợ tôi giành phần công lao này của bọn họ, cho nên trực tiếp bắt tôi, còn đem súng chỉ vào đầu của tôi!"

Nói đến đây, Đồng Học Bàn liền có chút kích động, chỉ vào đầu mình nói : "Tôi nằm vùng mấy ngày nay, vài lần thiếu chút nữa bị phần tử phạm tội phát hiện, suýt chết mấy lần, tôi liều chết phá án, còn cứu hai người hình cảnh của thành phố Chương Tắc, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết quả gì? Đó là con mẹ nó súng! Bọn họ dùng súng chỉ vào đầu của tôi! Lên xe rồi còn còng tay của tôi lại! Nói văn vẻ là không xác nhận thân phận của tôi! Nhưng vì sao không gọi điện cho huyện Duyên Đài xác nhận chứ? Không cho tôi nói còn bắt tôi lại? Chờ xong vụ án mới thả người?"

Hoắc phó sở trưởng trầm lặng vài giây, nói : "Cậu trước tiên đi ra ngoài ăn một chút đi"

Lãnh đạo tỉnh nói, Đồng Học Bàn không dám không nghe, gạt đầu nói : "Hoắc sở trưởng, ôi không phải quan tâm đến phần công lao này, cho dù, tôi nói cho dù cảnh sát thành phố Chương Tắc làm ra một chút cống hiến, tôi cũng không nói cái gì, nhưng bọn họ không chỉ không có, mà còn một cước đá tôi ra khỏi vụ án này, ngài nói xem, có ai làm việc như thế không?"

Hoắc phó sở trưởng xoay người mở cửa, cùng Đồng Học Bàn đi ra ngoài.

Tôn Hải nhìn về phía Đồng Học Bàn, trong con mắt lạnh lẽo.

Hoắc phó sở trưởng nghiêm mặt nhìn bọn họ : "Mở còng tay ra, trước để cho Tiểu Đồng đi ăn một chút" Nói xong, trong miệng ông điểm danh vài người : "Kêu bọn họ tới đây cho tôi! Tôi có vài lời muốn hỏi!"

Trong một căn phòng làm việc.

Tiểu Vương nom nớp lo sợ đến đây, cục kỳ khẩn trương.

Hoắc phó sở trưởng nhìn hẩn : "Văn vật bị trộm nằm trong tay đám phần tử phạm tội kia, là ai phát hiện ra trước?"

"Là ... Đồng cục trưởng!"

"Các người sau khi bị bắt, là ai cứu các người ra?"

" ... Là Đồng cục trưởng!"

"Khi án phát thì cảnh sát thành phố Chương Tắc có mặt tại hiện trường không?"

"Không có"

"Phần tử phạm tội là do ai hạ gục?"

Tiểu Vương khê cần môi : "Đều là Đồng cục trưởng hạ gục"

Hoắc phó sở trưởng sắc mặt nhất thời đen xuống : "Cậu đi ra ngoài đi, gọi người kế tiếp vào"

Tiểu Vương đi ra ngoài, Từ ca đẩy cửa vào phòng.

Hoắc phó sở trưởng nhìn nhìn hắn, lạnh lùng nói : "Lúc Tôn cục trưởng của các người giới thiệu cậu cho tôi đã nói như thế nào? Cậu lập lại một lần nữa cho tôi!"

Lông mày của Từ ca nhảy dựng lên, không lên tiếng.

"Vết thương của cậu là bị thương do bắn nhau với phần tử phạm tội?"

"Vâng ..." Từ ca kiên trì nói.

Hoắc phó sở trưởng vỗ bàn cái rầm : "Đừng có chơi chữ với tôi! Vết thương này là do trước đó cậu bị phần tử phạm tội bắt làm tù binh, phải hay không? Sau đó lúc Đồng cục trưởng bắn nhau với phần tử phạm tội, cậu đã làm gì? Là cậu và Đồng cục trưởng cùng nhau hạ gục mấy tên tội phạm đó hay sao?"

Từ ca kêu khổ : "Lúc đó tôi bị thương, cho nên ..."

"Nếu như chuyện phần tử phạm tội bị hạ gục không liên quan đến cục, vậy những lời trước đó của cậu là cái gì? Hả? Chơi chữ lừa gạt chúng tôi? Làm cho người ta vừa nghe liền nghĩ rằng cậu đã làm ra công hiến rất lớn? Cậu biết hành vi của cậu là cái gì không? Lừa trên gạt dưới! Nói dối tình tiết vụ án!"

"Hoắc sở trưởng, không phải, tôi ..."

Hoắc phó sở trưởng thật sự đã phát hỏa : "Tôi hỏi lại cậu, mạng của cậu là do ai cứu?"

Từ ca cắn môi : "Đồng Học Bàn!"

"Được, được!" Hoắc phó sở trưởng cười giận dữ : "Lúc Đồng cục trưởng bị các người bắt, cậu đã làm gì?"

"Lúc đó cũng không có biện pháp, trong cục không thể xác nhận thân phận của Đồng cục trưởng"

"Nói láo!" Hoắc phó sở trưởng đằng đằng nộ khí đứng lên : "Tiểu Đồng liệu chết trà trộn vào nội bộ kẻ địch, thà rằng không tiết lộ thân phận chỉ vì để cứu mạng của các người ra khỏi hòng súng, không phải là đồng chí của hệ thống công an chẳng còn là phần tử phạm tội sao? Các người có đầu óc hay không? Tiểu Đồng cứu mạng của cậu, cậu ngay cả nói giúp chứng minh thân phận của hắn cũng không nói? Những ân tình đạo nghĩa cơ bản nhất này mà cậu cũng không hiểu! Cậu còn làm cảnh sát cái gì? Hả?"

Hoắc phó sở trưởng quay đầu lại, nói với người nhân viên đi theo bên cạnh : "Nhớ kỹ tên của hắn lại"

Từ ca mặt trắng bệch, hai chân có chút nhùng ra.

Lúc này một người của sở tỉnh đi vào, ghé vào tai của Hoắc phó sở trưởng nói vài câu, Hoắc phó sở trưởng vừa nghe, liền nói : "Cho cô ấy vào đây"

Người này chính là Hầu Thiển.

Hoắc phó sở trưởng nói : "Cái vụ án này, cô cũng tham dự?"

Hầu Thiển nghiêm túc nói : "Tôi có tham dự, nhưng mà có thể nói là không tham dự, sau khi tôi tra được đến trung tâm tắm rửa Hải Tân, thì bị đối phương bắt làm tù binh, sau đó là Đồng cục trưởng cứu tôi trở về, Hoắc sở trưởng, có vài lời tôi biết không nên nói, nhưng mà cách làm của cảnh sát thành phố Chương Tắc thật sự quá đáng, Đồng cục trưởng vì vụ án này mà đã làm rất nhiều, hầu như đều là một mình hắn ra sức, nhưng cuối cùng khi vụ án phá, cảnh sát thành phố Chương Tắc lại dùng bốn năm khẩu súng chỉ vào đầu của Đồng cục trưởng, mạnh mẽ áp giải hắn lên xe, cái cảnh này tôi tận mắt nhìn thấy"

Hoắc phó sở trưởng nói : "Chuyện Đồng cục trưởng đánh người, cô có thấy không?"

Hầu Thiển khẽ gật đầu : "Đúng vậy, nhưng lúc đó là Tôn cục trưởng ra lệnh bắt Đồng cục trưởng, hai bên tranh nhau không cẩn thận làm bị thương, tôi thừa nhận Đồng cục trưởng có lẽ có chút xúc động, nhưng mà dưới loại tình huống này, tôi tin tưởng rằng không ai có thể giữ được bình tĩnh, Đồng cục trưởng cũng không có yêu cầu quá đáng nào cả, vụ án là hắn theo từ đầu đến cuối, hiện tại hắn chỉ muốn đem văn vật về tỉnh, yêu cầu này rất quá đáng sao? Tôi chỉ không rõ là, vì sao cảnh sát thành phố Chương Tắc vừa nghe Đồng cục trưởng muốn đem văn vật đến trong tỉnh, phản ứng của bọn họ lại trở nên kịch liệt như vậy, thậm

chỉ không tiếc động đao động súng, đây là đãi ngộ mà một công thần nên có sao? Bọn họ đây là cường đạo! Là hành vi của cường đạo!”

Liên tiếp hỏi vài người xong, đáp án đều là như nhau.

Hoắc phó sở trưởng cũng không hỏi nữa, trực tiếp kêu Tôn Hải vào trong.

”Hoắc sở trưởng, chuyện là thế này, chúng tôi ...” Tôn Hải vội vàng giải thích.

Hoắc phó sở trưởng nghe cũng không nghe, mở miệng ra lập tức mắng xối xả : ”Cảnh sát thành phố Chương Tắc các người thật đúng là có bản lĩnh! Nói dối tình tiết vụ án mà nói dối đến trong sổ tỉnh? Còn bắt đồng chí của mình? Lá gan của các người cũng quá lớn! Phần tử phạm tội ẩn thân tại thành phố Chương Tắc, cảnh sát các người làm cái gì? Hơn mười mấy khẩu súng vận chuyển đến thành phố Chương Tắc, cảnh sát các người làm gì? Lúc phần tử phạm tội bắn nhau với Tiểu Đồng, cảnh sát các người làm gì? Tốt, tội phạm các người không bắt được, bắt đồng chí của mình thì bắt rất nhanh! Các người đúng là có bản lĩnh! Lợi hại! Uy phong lắm!”

Tôn Hải không phục, nói : ”Hoắc sở trưởng, chuyện trước đó ...”

Hoắc phó sở trưởng ngắt lời : ”Có cái gì muốn nói ông đi nói với sở trưởng đi!” Cấp bậc và chức vụ của ông không thể nào ép được Tôn Hải, cho nên cũng lười nói thêm cái gì, chuyện tình đã rất rõ ràng, là cục công an của thành phố Chương Tắc, là Tôn Hải quá tham lam, muốn đoạt lấy toàn bộ công lao, cái này mới khiến cho Đồng Học Bán bị bắt, truyền thông cũng dựa vào cái này mà nói, đối với loại hành vi này, Hoắc phó sở trưởng rất là xấu hổ, không phải xấu hổ Tôn Hải giành công, mà là xấu hổ ông ta vì chiến tích mà ngay cả công thần phá án cũng dám bắt!

Hoắc phó sở trưởng lập tức đem kết quả điều tra báo cáo lên trong tỉnh.

Giọng nói phẫn nộ bên đầu kia của điện thoại, Tôn Hải mơ hồ nghe được.

Tôn Hải sắc mặt biến đổi, trong lòng có chút hối hận, ông không muốn chuyện tình âm ỉ thành như vậy, chẳng lẽ còn muốn truy cứu trách nhiệm? Ngay từ đầu ông đã không coi một phó cục trưởng cục công an huyện nhỏ của huyện Duyên Đài để vào trong mắt, nghĩ rằng loại chuyện này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, tôi đoạt lấy công lao của cậu, cậu có thể làm được cái gì? Mặc dù trong tỉnh biết, cuối cùng cũng không làm ra được chuyện gì, nhưng mà lần này lại không giống, ông ta trăm triệu lần không ngờ rằng huyện Duyên Đài lại vận dụng thủ đoạn truyền thông đem chuyện này truyền tin ra, cái này khiến cho thành phố Chương Tắc trở nên vô cùng bị động.

Đồng Học Bán! Đồng Học Bán!

Tôn Hải nắm chặt tay, trong lòng ghen lên một cục tức giận!

.....

Đồng Học Bán và không ít người dùng thể yên lặng quan sát tình huống phát triển, nhưng bất ngờ chính là, kết quả có rất nhanh!

Buổi tối, Từ ca và hình cảnh mặt gầy tạm thời bị cách chức, có thể còn bị xử lý tiếp sau. Ngày hôm sau, văn kiện xử phạt cảnh cáo trong đảng xuất hiện trên bàn làm việc của Tôn Hải, thủ đoạn mạnh mẽ vang dội của tỉnh đã khiến không ít người bị chấn động, có cái chuyện này, đã tạo thành một đả kích trầm trọng đối với con đường làm quan của Tôn Hải. Trên báo chiều cùng ngày, trong tỉnh cũng không tỏ bất kỳ thái độ gì đối với chuyện này, nhưng mà chuyện truy tầm văn vật, cảnh sát phá án đã đổi thành cục công an huyện Duyên Đài.

Vài ngày sau, Đồng Học Bán đi đến tỉnh Bắc Hà, được ban pháp huy hiệu nhất đẳng công!

Đến tận lúc này, phong ba mới rốt cục chậm rãi yên ổn!

279. Chương 279: Lăn Qua Lăn Lại

Kinh thành.

Cửa bắc phố Hòa Bình.

Buổi sáng hôm nay, Đồng Học Bân lái xe chạy vào tiểu khu, mở cửa xuống xe, hần run lên một cái, phà hơi giữ ấm ra, cầm thật chặt cái bóp, bước nhanh lên lầu, lấy chìa khóa ra mở cửa vào nhà, chỉ cảm thấy một cổ không khí lạnh đập vào mặt mà đến, lần này còn muốn lạnh hơn so với lúc Đồng Học Bân rời kinh thành đi vậy, nhiệt độ không khí của tháng mười một đã gần không độ rồi, mỗi năm vào cái ngày này là thời điểm lạnh nhất, bởi vì mùa xuân ấm áp ở kinh thành bình thường chừng giữa tháng một mới tới.

Quá lạnh!

Phù! Điều hòa! Điều hòa đâu!

Đồng Học Bân sắp bị đông lạnh nhanh chóng mở điều hòa ra, sau khi chỉnh nhiệt độ, gió mát liền thổi ra.

Đồng Học Bân hí mắt tựa vào sofa, thoải mái gác chân lên.

Chuyện hần len lén trở về kinh thành, cũng không nói cho ai biết, chủ yếu là mấy ngày nay ở huyện Duyên Đài quá bận rộn, thứ nhất là vừa phá được vụ án văn vật bị trộm của nhà bảo tàng tỉnh, thứ hai là chuyện xảy ra xung đột với cục công an thành phố Chương Tắc, thứ ba là chuyện được ban phát nhất đẳng công, một cái bên trong thôi cũng đủ làm cho hần bận việc rồi, chứ đừng nói là ba chuyện cùng một chỗ, điện thoại hầu như là reng liên tục từ sáng đến tối, nhà cũng bị người ta gõ đến sập cửa, thân bằng quyến thuộc, đồng sự thuộc hạ, có thể tới đều tới, chúc mừng chúc mừng, nối liền không dứt. Đồng Học Bân quá bận rộn xã giao, sau đó thật sự không chịu nổi, thẳng thắn thừa dịp ngày nghỉ cuối tuần chuẩn về kinh thành, muốn ở bên này sống qua một kỳ nghỉ cuối tuần thanh nhàn.

Rất cục có thể nghỉ ngơi hai ngày rồi.

Phù, không còn chút áp lực cả người nhẹ tưng.

Đồng Học Bân đặc ý lấy ra một gói thuốc trong túi, mồi lửa, hít vào hai ngậm, lần hành động nằm vùng này, thu hoạch của Đồng Học Bân lần này rất lớn, phá được vụ án lấy được nhất đẳng công, còn lấy được mặt mũi trước mặt lãnh đạo tỉnh và dân chúng, chuyện đám người Tôn Hải Từ Ca của cục công an thành phố Chương Tắc còn khiến cho Đồng Học Bân trút được một cục tức, lần này coi như danh lợi song thu.

Nghỉ ngơi một hồi, Đồng Học Bân trước tiên là đi tắm rửa cho sạch mặt mũi lái xe trên đường.

Làm cái gì bây giờ nhỉ? Ừm, hỏi xem Huyền di đang ở đâu.

Đồng Học Bân lấy điện thoại ra gọi cho Cù Vân Huyền, reng, reng, reng, điện thoại vang lên bảy tám tiếng mới thông, "Huyền di, là anh, em ở chỗ nào?"

". . . Em ở nhà."

"Ồ, sao không đi làm?"

"Cũng là bị anh làm cho tức giận, tức chết."

Đồng Học Bân biết cô ấy nói chuyện gì, hai ngày trước lúc Huyền di gọi điện thoại đã quở trách mình một trận, "Ai da, anh sai rồi còn không được sao, đã vài ngày rồi, sao còn tức giận? Anh không phải nói rồi sao, lúc đó nằm vùng bọn họ đem điện thoại mọi người thu lại, tôi cũng không liên hệ được bên ngoài, sau lại cục công an bị thành phố Chương Tắc mang đi, cái này, ngày đó không phải anh vừa ra thì gọi điện thoại cho em liên sao, tình thế nguy cấp, cam đoan không có lần sau." Hần biết, lúc mình mất tích Huyền di khẳng định sốt ruột không ít.

Cù Vân Huyền cả giận: "Anh lần tới nếu như dám chơi trò mất tích, tin em đánh chết anh hay không?"

Đồng Học Bân cười ha hả nói: "Tin, anh có thể không tin sao?"

"Cười cái gì, tìm đánh!"

"Được, như thế này đi, cho em đánh anh để hết giận."

"Đồ xấu xa, hiện tại anh bản lĩnh lắm, vụ án lớn như vậy mà cũng phá được, tin tức mấy ngày nay còn nói đi nói lại chuyện này, ba mẹ em cũng nhìn thấy"

"Ha ha, thế bác trai bác gái có khen anh không?"

"Đắc ý cái gì thế, đồ ngốc" Nói xong lời này Huyền di cũng nở nụ cười.

Đồng Học Bân tâm tình cũng không tồi, cười nói : "Em nói ở nhà, là cửa bắc phố Hòa Bình này sao? Ở nhà làm gì thế?"

" ... Ừm, em lên mạng ..." Tiếng nói có chút dị dạng.

"Ồ, như vậy à"

"Còn có việc gì không? Không có việc gì em cúp trước, bên này còn đang có chút việc"

Đồng Học Bân nghe ra ngữ khí của Huyền di có chút không thích hợp, nhưng cũng không để ý lắm, nói vài câu vớ vẩn rồi buông điện thoại xuống, tắt điều hòa, sửa sang lại quần áo, hẩn cầm bóp tiền mở cửa đi ra ngoài, lại từ trong bóp lấy ra chìa khóa nhà của Huyền di, cười hắc hắc, cẩn thận đem chìa khóa cắm vào, cạch, nhẹ nhàng mở khóa cửa ra, lại đem một cái chìa khóa khác ra mở khóa trái bên trong, chậm rãi mở ra, tận lực không phát sinh một chút âm thanh, hẩn muốn cho Huyền di một bất ngờ.

Cửa đã mở ra, Đồng Học Bân nhẹ tay nhẹ chân đi vào nhà, tiện tay đóng cửa lại.

Cạch, tiếng đóng cửa cũng không tạo thành nhiều tiếng động.

Đồng Học Bân đứng thẳng lưng lên, khom lưng thay dép, cất bước lại lễ đến phòng khách, phòng khách sạn sê, hầu như là không nhiễm một hạt bụi, được một phụ nữ hiền lành như Huyền di dọn dẹp rất sạch sẽ, cho dù mấy hôm trước có một trận mưa tuyết, thì trên miếng kính của cửa sổ vẫn trơn bóng như mới, sáng bóng như là không có. Đồng Học Bân lắc lắc đầu nhìn hai bên trái phải một chút, cuối cùng đem ánh mắt tập trung lại trên cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt, nhón chân từng bước đến gần, cười tủm tỉm ghé vào trên cửa mà nghe.

Thế nhưng, chuyện khiến cho Đồng Học Bân kinh sợ vạn phần xảy ra!

Phía sau cửa tự nhiên truyền tới tiếng thở dốc của một người đàn ông, bạch bạch bạch, còn kèm theo âm thanh va chạm, ngay sau đó, âm thanh bị nghẹn ở cổ họng của một người cũng chậm rãi vang lên, mấy âm thanh này giao tạp cùng một chỗ, gấp gáp mà chặt chẽ. Đồng Học Bân cùng Huyền di quen nhau đã bốn năm hơn rồi, Huyền di ngáp là tiếng động gì, hắt xì là tiếng động gì, Đồng Học Bân đều rõ ràng, một chút liền nghe ra, tiếng của người nữ bên trong chính là của Cù Vân Huyền!

Vốn định cho Huyền di một bất ngờ, không ngờ rằng Đồng Học Bân lại bị kinh sợ trước!

Trời đất! Đồng Học Bân mặt tái lại, chuyện gì xảy ra vậy? Huyền di làm gì thế? Sao còn có đàn ông? Đây là. . . Huyền di ngoại tình? Sai rồi, người ta còn chưa kết hôn, cái từ ngoại tình này không đúng, đây là có tình nhân khác? Đồng Học Bân bị đả kích, sắc mặt trắng bệch đứng ở ngoài cửa sững sờ, lẽ nào bởi vì chuyện của mình cùng Tạ tỷ bị Huyền di phát hiện, cô ấy mới. . . Không có khả năng! Không có khả năng!

Đồng Học Bân thở hổn hển, đẩy cửa ra cái rầm!

"Huyền di!" Hẩn cất bước vọt vào.

Cù Vân Huyền quay đầu lại nhìn hẩn, trên mặt kinh ngạc, "Tiểu Bân?"

"Huyền di em. . ."

Trong phòng mở ra điều hòa, rất ấm áp, lúc này nửa người trên của Huyền di mặc một cái áo thu giữ ấm, nhưng bên dưới cái gì cũng không có mặc, đùi đẹp đầy ấp lộ ra ngoài, cực kỳ kiều diễm. Thấy Đồng Học Bân đột nhiên tiến vào, khuôn mặt của Cù Vân Huyền liền hồng lên, cô ấy vội vàng che phía dưới, xấu hổ và giận dữ chạy đến giường chui vào chăn, vù một cái chui vào, ngay cả đầu cũng che kín!

"Anh. . . Sao anh lại tới đây!"

"Ặc, anh vừa đến kinh thành, cái này không phải muốn cho em một bất ngờ sao?"

"Bất ngờ cái gì! Sớm muộn gì cũng bị anh làm tức chết!"

Đồng Học Bàn chớp con mắt tìm tìm trong phòng, trời ạ, làm gì có đàn ông nào ở đây, nhưng thật ra trên màn hình máy tính đang phát một đoạn phim, bên trong một nam một nữ đang chiến đấu với nhau, trong âm thanh thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc của người nam và người nữ, thì ra là cái này. Đồng Học Bàn thật sự là thở phào nhẹ nhõm thật dài, mồ hôi đều chảy xuống, hần lấy tay vuốt trán, trong lòng nói em thiếu chút nữa hù chết anh.

"Huyền di?"

". . ." Trong chăn cũng không có tiếng động.

Đồng Học Bàn cười một tiếng, "Coi nè, anh đến rồi đây."

". . ." Vẫn không nói lời nào.

Đi qua, Đồng Học Bàn ngồi xuống bên giường đẩy đùi đẹp bên dưới chăn, "Ra đi, đều là vợ chồng với nhau, xấu hổ cái gì, cũng không phải chưa thấy qua."

Im lặng vài giây, Cù Vân Huyền cắn răng nói: "Tắt máy vi tính lại! Nhanh lên một chút!"

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, đi tới tắt đoạn phim, rồi tắt máy vi tính, "Được rồi."

Hai giây sau, Cù Vân Huyền mới hơi kéo chăn ra, đem cái đầu đỏ hồng đến tận cổ hung hăng trừng mắt liếc hần, thấy Đồng Học Bàn cười nhìn mình, Cù Vân Huyền xấu hổ, vô thức che bên dưới, hung hăn nói: "Tiểu quỷ! Anh đến đây cho em!" Chờ Đồng Học Bàn đi tới ngồi xuống, Cù Vân Huyền đột nhiên giương tay lên, đánh vài cái vào cái mông của hần, "Xem em có đánh chết anh không! Dám không gõ cửa mà tiến vào! Dám len lén chê cười em! Tìm đánh! Tìm đánh!"

Đồng Học Bàn cười xấu hổ nói: "Vậy mà em nói em bận."

"Anh nói lại thử xem?" Cù Vân Huyền cắn giận nhéo cánh tay hần một cái, "Đồ chết bầm, cái mặt già của em rớt cục cũng mất hết rồi!"

Đồng Học Bàn nói: "Già cái gì mà già, mặt em còn mịn lắm."

Sau khi đánh hần vài cái, Cù Vân Huyền che mặt kéo chăn đắp lên đỉnh đầu.

Đồng Học Bàn biết cô ấy da mặt mỏng, ho khan nói: "Thật ra vừa rồi anh cái gì cũng không phát hiện, thật sự."

Cù Vân Huyền: ". . ."

"Ra đi, anh thật vất vả mới trở về một chuyến, hai ta tâm sự một chút đi."

Thấy nói như thế nào trong chăn cũng không có động tĩnh, Đồng Học Bàn không khỏi chặc lưỡi, nhìn qua trên máy vi tính, đập vào mắt là hai món một cái quần dài giữ ấm và một cái quần lót màu trắng, Đồng Học Bàn trong lòng bùng nổ, thẳng thắn cởi quần áo ra, chà chà hai tay lạnh như băng, hần run run bò lên giường, nhanh chóng vén cái chăn nóng hằm hập lên, chui vào.

"Anh làm gì!" Cù Vân Huyền tức giận nói.

Đồng Học Bàn nghiêm mặt nói: "Bên ngoài lạnh lắm, nào, cho anh đắp với."

"Đừng âm ỉ! Em đánh anh à?" Bỗng nhiên, Cù Vân Huyền hô một tiếng nói, "A! Anh đừng sờ! Tay anh lạnh! Lạnh!"

"Huyền di, thân thể em thật mịn."

"Đồ xấu xa! Chỉ biết khi dễ em! Anh thật đáng ghét!"

Dưới chăn tối đen kìa, Đồng Học Bàn mò mẫn tìm được đùi đẹp của Huyền di, sờ qua sờ lại trên mặt, vừa nóng vừa mịn, cảm xúc muốn tốt bao nhiêu có tốt bấy nhiêu, hần hưởng thụ nhắm mắt lại, lại tìm một vị trí, đem mặt vùi vào trong tóc dài thơm ngào ngạt của Cù Vân Huyền, vừa hít mùi vị trên người của cô, lại vừa mò mẫn thân thể cô ấy, chỗ này một chút, chỗ kia một chút, "Muốn anh không?"

"Muốn, muốn đánh anh."

"Ặc, anh nói chính là muốn cái kia."

". . . Không muốn."

"Không muốn anh vậy vừa rồi em làm gì thế?"

Cánh tay bị nhét một cái, "Anh còn nói? Còn nói nữa?"

"Đừng néo, không nói không nói." Đồng Học Bàn cười ha ha, nhẹ nhàng ôm cô ấy, "Da em thật mịn, nhìn sao ra được em ba mươi tuổi, nói em mười bảy mười tám tuổi cũng có người tin." Hiện tại mỗi lần gặp mặt, Đồng Học Bàn đều nói lời dễ nghe, nếu không khen cô ấy đẹp, thì cũng khen cô ấy trẻ tuổi, hẳn biết Huyền đi thích nghe.

"Ba hoa." Cù Vân Huyền néo mũi hần một chút, "Chỉ biết chọc em hài lòng."

"Hài lòng em còn néo anh làm gì? Vậy thì, xoa bóp cho anh, mấy ngày nay mệt chết anh đi được."

Một bàn tay sờ lên đầu của Đồng Học Bàn, ngón tay tiến vào tóc hần, chậm rãi xoa đầu cho hần, "Bác sĩ nói anh đừng quên, công tác lúc nào cũng đều có thể làm, nhưng thân thể một khi suy sụp, anh muốn làm gì cũng làm không được, hiểu không? Sau này đừng mạo hiểm như vậy nữa, lần này anh đi làm nằm vùng cái gì, em nghe mà chờ đợi lo lắng, anh đừng tưởng không có chuyện gì, anh đã quên tìm anh ngừng đập một lần sao?" Xoa đầu xong, Cù Vân Huyền lại nhẹ nhàng xoa bóp vai và phía sau lưng hần, rất ôn nhu.

Đồng Học Bàn ừm một cái, "Sau này anh tận lực thả lỏng."

"Anh chỉ biết nói ngon nói ngọt với em mà thôi, thật sự có chuyện gì, anh cũng sẽ xông lên?"

"Sẽ không, sau này trời có sập xuống anh cũng làm bộ không phát hiện, ha ha, như vậy được không?"

Cù Vân Huyền néo một cái vào lưng của hần, "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, đừng ba hoa, lần này anh lập công lớn như vậy, có phải là chính khoa có hi vọng không?"

"Ài, ai biết được."

"Nếu như được, anh cũng đừng làm trong hệ thống công an nữa, cục tài vụ, cục công thương, những chỗ này đều không tồi, tối thiểu có bảo đảm an toàn."

Đồng Học Bàn suy nghĩ một chút, "Ừm, anh nghe lời em."

Cù Vân Huyền nở nụ cười một chút, xoa bóp mặt của hần, "Thật ngoan."

"Đừng sờ mặt nữa, bóp tay cho anh đi, lái xe mấy tiếng đồng hồ, mệt muốn chết."

"Sai em sai đến nghiện luôn rồi à?" Nói là nói như vậy, nhưng Cù Vân Huyền vẫn nhẹ nhàng xoa nắn tay của hần, một chút, hai chút, ba chút, cuối cùng chờ Đồng Học Bàn nói được rồi, Cù Vân Huyền lại chủ động bóp chân cho hần, "Em thấy dưỡng sinh đường nói, trên chân đều là khu thần kinh phản xạ, xoa bóp nhiều mới có lợi, đến lúc đó anh không có gì làm nhớ tự xoa bóp ỳnh nha."

"Ừm."

"Thoải mái không?"

"Thoải mái cực kỳ, Huyền đi, em thật tốt."

"Hiện tại mới biết được em tốt? Đồ xấu xa."

"Ha ha, trước đây anh cũng biết."

"Anh mà nói, cũng không biết cái nào là thật."

Làm một đợt xoa bóp toàn thân, toàn thân Đồng Học Bàn đều trở nên nhẹ nhàng cực kỳ, được một tác lại muốn tiến một thước nói: "Tôi còn chưa ăn gì, làm cho anh một tô mì đi."

Cù Vân Huyền vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Anh thật ra không thương em gì hết."

Đồng Học Bàn ặc một tiếng, "Anh chỉ nói chơi thôi mà, quên đi quên đi, anh không đói bụng."

"Thành thật nằm yên" Cù Vân Huyền từ trong chăn chui ra, dưới ánh mặt trời, hai chân đẹp lộ ra, thấy Đồng Học Bản mở to mắt nhìn chăm chăm chỗ đó, Cù Vân Huyền mặt nóng lên, nghĩ đến cảnh tượng hồi nãy, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, vội vàng đi tới cầm lấy cái quần giữ ấm, cũng không mặc quần lót, trực tiếp mặc quần giữ ấm vào, rồi mang dép đi ra khỏi phòng.

Chỉ lát sau, trong phòng bếp bay tới mùi thơm ngào ngạt.

"Mì nước xong rồi" Cù Vân Huyền cầm một cái tô đi vào.

Đồng Học Bản ngồi dậy : "Cực khổ, cảm ơn cảm ơn"

"Làm bộ làm tịch, còn nói cảm ơn với em?" Cù Vân Huyền dịu dàng đặt tô mì lên đầu giường, đem dưa cho hắn : "Nào, ăn nóng đi, còn có cái trứng gà cho anh đó"

Đồng Học Bản quả thật là đói bụng lắm, cầm lấy dưa ăn lia ăn lịa.

Cù Vân Huyền lấy khăn giấy ra, ở bên cạnh cưng chiều nhìn hắn, thỉnh thoảng còn lau miệng cho hắn : "Ăn từ từ, không ai giành với anh đâu"

"Ừ"

"... Ngon không?"

"Ngon, em làm cái gì cũng ngon"

Cù Vân Huyền mỉm cười, "Miệng lợi trơn tru, ăn nhanh đi"

Cả tô mì nước nhanh chóng chạy vào bao tử, Đồng Học Bản ăn no xong rồi nằm thẳng lưng xuống giường, cái phần hạnh phúc này, không cần phải nói nữa.

Cù Vân Huyền sau khi đi dẹp tô cũng đã trở về, ngồi trên giường, đưa tay vuốt tóc hắn, vuốt ve từng cọng tóc.

Sau khi ăn no rồi, nhìn dáng vẻ và thần thái mê người của Huyền đi, Đồng Học Bản nhất thời có chút ham muốn, nuốt nuốt nước bọt, hắn chậm rãi ôm lấy Huyền đi, kéo cô ấy xuống giường, một tay lấy chăn phủ lên.

Cù Vân Huyền cảnh giác nói : "Lại có chủ ý xấu phải không?"

"Không phải, chỉ là ôm em một hồi thôi"

"Đừng, đáng ghét, em còn phải đi đến công ty đấu giá nữa, đừng nghịch"

"Chỉ ôm một hồi thôi, không nghịch"

"... Vậy anh sờ mông của em làm gì? Này! Đừng sợ! Em giận đó!"

Trước đó vì ngại chuyện của Tạ tỷ, Đồng Học Bản cũng không thể không biết xấu hổ làm quá, hơn nữa dù sao cũng mới vừa cãi nhau một trận lớn vài ngày trước, thật sự không thể được, nhưng hiện tại nói nói đã hơn hai mươi phút, thấy Huyền đi vẫn là cái dáng dấp hiền lành đến tận xương tủy, Đồng Học Bản trong lòng liền quyết định, chậm rãi đưa tay, sau khi kéo cô ấy vào trong chăn thì đem quần giữ ấm của Huyền đi kéo xuống từng chút, một chút, hai chút, rốt cục cũng kéo xuống đầu gối.

"Tiểu lưu manh!" Cù Vân Huyền đánh hắn một cái.

Đồng Học Bản bị mị thái ôn nhu của cô ấy làm cho tâm động không ngớt, cái miệng tìm tòi, bắt đầu hôn lên miệng của cô.

Cù Vân Huyền nóng mặt trừng hắn, "Em còn muốn đi làm, mười phút."

"Trời đất, làm cái gì, khỏi đi."

"Anh nói không đi là không đi à? Hôm nay thật sự có chuyện."

"Vậy nửa tiếng."

"Mười lăm phút."

”Hai mươi lăm phút.”

”Mười tám phút.”

Sau một phen cò kè mặc cả, thời gian dự định rốt cục dừng tại hai mươi phút.

Đồng Học Bàn không chậm trễ thời gian nữa, cởi quần áo, vù một cái nhào lên thân thể của Huyền di, hung hăng “gây họa” với cô cô ấy. Cù Vân Huyền vòng tay quanh lưng của hắn, tay phải chăm chú che miệng, cắn răng, nhíu mày, giữa các ngón tay thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên khê do không chịu nổi áp lực.

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Ba mươi phút. . .

Cuối cùng, Đồng Học Bàn lăn qua lăn với Huyền di đủ một tiếng, hai người mới ôm nhau nằm cùng một chỗ trên giường, thở phì phò.

Trên da thịt trắng nõn của Cù Vân Huyền toát ra mồ hôi tinh mịn, mặt không chịu được, cô ấy lau mồ hôi, chống thân thể ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nhất thời đánh sau lưng Đồng Học Bàn một cái, cá giận: ”Làm gì mà hai mươi phút, anh là tiểu bại hoại, anh chỉ khi dễ em thôi!”

Đồng Học Bàn ôm cô ấy nói: ”Em cũng không kêu dừng lại.”

”Em kêu anh cũng đâu có nghe, tiểu quỷ, sớm muộn gì cũng bị anh lăn qua lăn lại đến chết.”

Đồng Học Bàn biết, Cù Vân Huyền từ trước đến nay là miệng không đúng tâm, thấy cô ấy lau lau mồ hôi trên trán, da thịt ửng hồng, tám phần cũng là rất thỏa mãn.

280. Chương 280: Mua Vé Số!

Buổi sáng mười giờ.

Trong phòng ngủ nhỏ Cù gia, Đồng Học Bàn và Cù Vân Huyền thân không mảnh vải nằm ở trong chăn nói chuyện.

”Dù sao cũng đã muộn, buổi trưa cơm nước xong rồi đi.”

”Tiểu bại hoại, làm lỡ chính sự của em.”

”Xuân phách còn sớm, cấp cái gì.”

”Anh nói nghe đơn giản quá, chờ đến lúc mới sốt ruột thì đã muộn.” Cù Vân Huyền liếc hắn một cái ”Đem điện thoại đưa cho em.” Tiếp điện thoại, Cù Vân Huyền gọi ột người trong công ty đấu giá, nói mình buổi chiều mới đến, sau khi cúp điện thoại, thấy Đồng Học Bàn bên cạnh lấy điều thuốc ra tống tống vào miệng, Cù Vân Huyền nhăn mặt, oán giận nói: ”Càng lớn càng không ngoan, thân thể anh còn chưa có tốt, đừng hút thuốc.” Cầm lấy cái bật lửa trên bàn, cạch một tiếng, Cù Vân Huyền mời lửa cho hắn, ”Hút một điếu là được, như thế này không được tốt đâu.”

Đồng Học Bàn cười nói: ”Em làm lúc càng giống mẹ anh.”

”Nói càn nói bậy.” Cù Vân Huyền đánh đầu hắn một cái.

”Ha ha, được rồi, công ty gần đây thế nào? Lần trước mở một tiểu phách phải không ?”

Địch Vân Huyền đưa tay từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một cái gạch tàn thuốc, đặt xuống bên cạnh hai người, ”Đang muốn nói với anh, tiểu phách trước vừa xong, bất quá hiệu quả không lý tưởng, có thể là em không thao tác được, có thể là lúc đó cạnh tranh với hội đấu giá khác quá nghiêm trọng, còn có thể là tuyên truyền không được tốt, dù sao những thứ đấu giá cũng không được tốt, người bán đấu giá của cùng ngày cũng không nhiều, đồ vật cũng ít, đại khái chỉ có hơn mười món mà thôi.”

Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái, ”Lỡ nặng?”

"Vậy thì chưa tới mức đó, chỉ là đủ chi trả cho chi phí quảng cáo mà thôi."

"Vậy tổng tài sản chúng ta hiện tại có bao nhiêu rồi?"

"Tài chính à, khoảng chừng ba trăm triệu, là tích lũy của hội đấu giá giành riêng cho ngọc bích lần trước, vẫn không tăng lên được, chủ yếu cạnh tranh quá kịch liệt."

Đồng Học Bàn nói: "Từ từ thôi, tranh thủ năm nay tài sản vượt qua năm trăm triệu."

Cù Vân Huyền lắc đầu, "Năm trăm triệu quá khó khăn, có thể giữ ba trăm mười triệu em nghĩ cũng không tồi rồi."

Nói ra tới này, Cù Vân Huyền nhất thời nhớ tới một việc, sắc mặt nghiêm lại, cô ấy cầm áo giữ ấm mặc lên người, ngồi dậy, ngồi ở trên giường nhìn Đồng Học Bàn, "Tiểu Bàn, nói chuyện này với anh, ngày hôm qua Tuệ Lan gọi điện thoại cho em, cô ấy kêu em bàn chuyện với anh, em nghĩ cũng rất cần thiết."

Đồng Học Bàn ặc một cái, khấn trương nói, "Khụ khụ, em nói đi."

Cù Vân Huyền nói: "Chiếc xe Mercedes Benz sau này anh không nên lái nữa, còn có đồng hồ đeo tay, cũng đừng mang theo."

"A? Vì sao?" Đồng Học Bàn còn tưởng rằng cô ấy muốn nói chuyện trên tình cảm, không ngờ rằng lại là như thế, trong lòng nhất thời thả lỏng.

Cù Vân Huyền sầu lo nói: "Tuệ Lan nói ở chỗ ủy ban kỷ luật huyện, mỗi ngày đều có tin cử báo anh, có đôi khi một hai bức thư, có đôi khi là ba bốn bức, phần lớn đều là cử báo anh tham ô nhận hối lộ, nói anh lái xe hơn cả triệu đồng, mang theo đồng hồ gần hai trăm triệu, nhưng với tiền lương một tháng mấy ngàn đồng của anh, mấy thứ này là cả đời cũng mua không nổi." Đồng Học Bàn danh tiếng không tồi, vài lần chiến đấu cứu dân chúng, nhưng người mà, vĩnh viễn không có khả năng làm tất cả mọi người thoả mãn, luôn có người thấy Đồng Học Bàn không vừa mắt, có cử báo tin cũng rất bình thường.

Nhưng Đồng Học Bàn không ngờ rằng sẽ có nhiều như vậy, "Một ngày ba bốn bức? Nhiều như vậy?"

Cù Vân Huyền ừm một cái, "Tuệ Lan nói ủy ban kỷ luật thành phố thậm chí ủy ban kỷ luật tỉnh có thể cũng sẽ thu được tin cử báo của anh."

Đồng Học Bàn nào nói: "Anh em đi ngay đứng thẳng, muốn cử báo để cho bọn họ cử báo đi, lần trước em không phải còn nói sao? Xe cũng là ghi cho công ty đấu giá, rốt cuộc là em cho anh mượn, cho dù tra ra cũng không có gì, hiện tại nếu như anh đột nhiên không lái xe, ngược lại là có tật giật mình không phải?"

"Nói cũng không phải nói như vậy."

"Vậy nói như thế nào?"

Cù Vân Huyền kiên trì nói: "Trước đây anh chỉ là phó cục trưởng cục công an huyện, tuy rằng rất trẻ tuổi, cũng làm ra một ít thành tích, nhưng chỉ giới hạn trong huyện Duyên Đài của, không đáng chú ý, nhưng gần đây anh phá được vụ án nhà bảo tàng tỉnh bị trộm được toàn quốc chú mục, tên của anh cũng bị rất nhiều người biết, cho nên tin cử báo mới có nhiều như vậy, cho nên mới càng ngày càng bị người quan tâm, dưới loại tình huống này phải cẩn thận một chút, không thể giống như trước không để ý hình tượng, ví dụ như một bí thư, cho dù mở một chiếc Lamborghini đi ra ngoài, người khác cũng lười tìm phiền phức, bởi vì cấp bậc của người ta ở trình độ kia, nhưng nếu như là một người thị trưởng lái Lamborghini đi chơi, anh nghĩ cái này còn có thể như nhau sao? Sớm bị dân chúng bẻ cột sống rồi."

Đồng Học Bàn ho khan một tiếng, "Là Tạ tỷ nói với em?"

"Ừm, cô ấy nói cô ấy trước đây nhắc nhở anh, nhưng anh không nghe, cho nên mới kêu em nói lại với anh."

"Hai người nói anh cũng biết, bắt quá không nghiêm trọng như vậy chứ?"

Cù Vân Huyền nói: "Sao không có? Tin của báo của ủy ban kỷ luật huyện, Tuệ Lan còn có thể ngăn chặn, nhưng thành phố thì sao? Trong tỉnh thì sao? Lỡ như có ai nhìn anh khó chịu, đột nhiên cho điều tra, anh làm sao bây giờ? Loại chuyện này bản thân nói không rõ, em cho anh mượn xe, người ta cũng có thể lý giải vì đứt lốt biển tượng, nói cách khác chỉ cần thành phố hoặc trong tỉnh có người muốn động vào anh, vậy

quả thật là dễ dàng, động động mồm mép anh liền bị cách chức điều tra, hiện tại cái thời kì này, anh lập công, có thể cấp trên lo lắng đến ảnh hưởng cái gì, nhưng không ai bảo đảm sau này sẽ không, hiểu không?”

Đồng Học Bản cũng cảm giác sự tình nghiêm trọng, im lặng không nói.

”Nghe em nói, xe tạm thời không nên lái, đồng hồ cũng để ở nhà đừng mang theo.”

Có câu là nghèo lên giàu dễ giàu xuống nghèo khó, Đồng Học Bản quen lái xeròi, hiện tại kêu hắn trở lại thời kỳ trước giải phóng, quả thật rất không thích ứng, nhưng bị Huyền di và Tạ tỷ nói hù dọa, Đồng Học Bản cũng là trong lòng sợ hãi, Tạ tỷ nói đúng, tin cử báo của huyện Duyên Đài cô ấy còn có thể ngăn chặn, nhưng cử báo của thành phố trong tỉnh thì sao? Tay của Tạ tỷ không dài như vậy, hơn nữa Đồng Học Bản đắc tội với người càng ngày càng nhiều, không chừng có ai đó quan hệ với thành phố, muốn tìm cách đâm lên mình cũng nên, đây đều là chuyện nói không được.

Xem ra thật sự phải cúi thấp sao?

Đồng Học Bản nói: ”Nhưng xe anh cũng đã lái, tin tức chuyển khoản ngân hàng cũng còn nguyên, em không phải nói mấy thứ kia có thể đổi ra tiền sao, hơn mấy triệu mấy chục triệu đều có, cái này. . . cũng tiêu không xong, nếu như thật có người đụng đến anh , thế nào cũng trốn không xong?”

Cù Vân Huyền do dự cau mày, ”Vậy làm sao bây giờ?”

Đồng Học Bản suy nghĩ một chút, ” Tiền của anh là kiếm được từ cực thạch, có thể tính là của anh hay không?”

” . . Anh có đi cực thuế nộp thuế không?”

”Ặc, không có, mấy cái đó có thuế sao?”

”Đó là thuế người mua, không giống, hơn nữa cực thạch bản thân cũng là một thứ rất ảo, ở đây kiếm tiền, không quá quang minh chính đại”

Đồng Học Bản biết, hiện tại biện pháp tốt nhất cũng là quang minh chính đại kiếm một ít tiền sạch sẽ, tiền hợp pháp hợp lý, chỉ cần tiền không có vấn đề, đây là tài sản của mình, đến lúc đó đừng nói ủy ban kỷ luật tỉnh, cũng là ủy ban kỷ luật trung ương cũng không sợ bọn họ tra, hơn nữa mình sau này lái xe Benz mang đồng hồ xịn, vấn đề cũng sẽ không lớn, mình xài tiền do mình kiếm được, ai cũng nói được cái gì, chỉ là. . . đi chỗ nào kiếm tiền hợp pháp đây? Từ chiếc Benz của Đồng Học Bản mà xem,... ít nhất ... phải kiếm khoảng chừng chục triệu mới được.

Làm cổ phiếu? Nhưng tài chính nguyên thủy của làm cổ phiếu giải thích thế nào đây?

Lại cực thạch? Nhưng chuyện cực thạch bản thân có chút không minh bạch.

Ăn xong bữa trưa, Cù Vân Huyền lái xe quay về công ty đấu giá Vân Đức, Đồng Học Bản một mình ở nhà Huyền di xem TV, vừa xem vừa suy nghĩ, mỗi lần vừa nghĩ đến mũ quan của mình tùy thời sẽ bị uy hiếp, trong lòng hắn liền lo lắng, vô tâm làm cái khác, sau khi buồn chán một hồi, Đồng Học Bản đưa điện thoại di động và bóp tiền ra, tắt TV ra cửa, xuống lầu.

Giải quyết như thế nào đây?

Có cái gì dễ làm?

Vừa chạy ra tiểu khu, tích tích tích, âm thanh của tin nhắn điện thoại di động vang liêu.

Vừa nhìn dây số, là Cù Vân Huyền gửi tới, bên trong viết: Em là muốn anh cẩn thận một chút, Tuệ Lan cũng là ý tứ này, không phải nói sẽ có người muốn động vào anh, chỉ là sợ đến lúc đó hối hận không kịp, ừm, qua vài ngày nữa anh quay về huyện Duyên Đài không nên lái xe là được, về phần chuyện sau này, đừng nghĩ nhiều như vậy, ừm, đương nhiên, nếu có thể anh mua vé số trúng mấy chục triệu thì vấn đề gì cũng không còn, ha ha.

Đồng Học Bản cười cười, thu hồi điện thoại di động, tiếp tục đi về phía trước.

Một bước, hai bước, ba bước, hần bỗng nhiên ngẩn người, đứng ở tại chỗ, Ô? Huyền di vừa nói cái gì nhĩ? Vé số? Vé số? Đúng vậy, tiền của vé số trúng đương nhiên là hợp pháp, nếu như mình có thể trúng một giải nhất, vậy không phải là chuyện gì cũng đều giải quyết sao?

Cũng chính là nó!

Đồng Học Bàn thần thái sáng lạn ngẩng đầu lên, đối diện đường có một chỗ bán vé số, nói làm thì làm, Đồng Học Bàn lái xe qua đường, trực tiếp đi vào trong. Bên trong còn không ít người, ông chủ ở phía sau máy tính ghi số, mấy người mua vé số xếp hàng dài, bên trong có một TV và một bảng đen trường học dùng, viết trên mặt nhiều chữ số và đánh số, tất cả đều là số có xác suất ra cao trong năm nay.

"Ông nói xem kỳ này 06 sẽ có không?"

"Khó à, không phải kỳ trước mới ra sao? Tôi thấy 08 và 09 hấp dẫn hơn."

"Lão Lưu, nghe tôi đi, kỳ này khẳng định có 13 và 14, không tin ông mua một cái thử xem!"

"Tôi nghĩ 02 có thể lớn hơn chút."

Đồng Học Bàn nhìn mấy người thảo luận khí thế ngất trời, thật sự có chút không hiểu được tâm tư của dân chơi vé số và đánh đề, theo hần thấy rõ ràng cái xác suất này căn bản là khó hiểu, chữ số gì đều có thể xuất hiện, nhưng không biết vì sao mấy người này lại suốt ngày suy nghĩ cái này, để áy chọn không phải xong sao? Đương nhiên, cái này có thể cũng là chỗ vui của mua vé số, người kinh thành thành thích nói chuyện phiếm với nhau, không thể nói mấy cái mà một chút ý nghĩa cũng không có được.

Đồng Học Bàn nhìn trái ngó phải, nhìn mấy thứ vé số trong tiệm.

Mua cái nào đây?

Song sả cầu? Cái này tiền thưởng nhiều nhất, Đồng Học Bàn trước đây thật ra cũng có quan tâm qua những cái này, bắt quá từ sau khi vào thể chế cũng rất ít xem qua, cho nên đối với quy tắc và mấy cái khác cũng nhớ không rõ, quan sát chốc lát, lại hỏi mấy người có kinh nghiệm, Đồng Học Bàn lắc đầu trong lòng, song sả cầu tiền thưởng tuy nhiều, cách chơi cũng giản đơn, nhưng BACK của mình tạm thời không dùng được, mỗi cuối tuần mới mở thưởng, từ lúc hết thời gian mua đến lúc mở thưởng, khoảng chừng hơn tiếng đồng hồ, nói cách khác, Đồng Học Bàn ít nhất phải tích góp ba tháng BACK mới có thể có hy vọng trúng thưởng, mà Đồng Học Bàn lo lắng bị người cử báo, hiển nhiên không chờ được ba tháng.

BACK chỉ có khoảng năm phút đồng hồ, tìm cái nào ngắn một chút.

Đồng Học Bàn tiếp tục tìm kiếm, cái nào đây? Cái nào mà từ lúc hết hạn mua đến lúc mở thưởng là ngắn đây?

"Tiểu huynh đệ, muốn mua loại nào, tôi giới thiệu cho cậu?" Ông chủ bên kia vừa xong, đi tới bên cạnh Đồng Học Bàn bắt chuyện.

Đồng Học Bàn nói: "À, có loại nào mà thời gian mở thưởng ngắn một chút hay không?"

Ông chủ sững sờ, "Cậu đại khái muốn chơi cái loại hình gì?"

"Ặc, ý của tôi là, loại vé số sau khi hết hạn mua, không cần bao lâu thì mở thưởng đó"

Ông chủ chợt nói: "Cậu nói là loại PK 10 à?"

Đồng Học Bàn chớp chớp mắt: "PK 10? Có quy tắc gì sao?"

Ông chủ giải thích: "Quy tắc thì có viết ở bên kia, tôi giải thích đơn giản cho cậu, cũng không khác gì mấy cái kia, mỗi vé hai đồng, cứ năm phút thì mở thưởng một lần, bình thường thì khoảng một phút là mở thưởng sau khi hết hạn mua, cách chơi cũng có rất nhiều, tiền thưởng cao nhất cũng là dựa theo trình tự của mười con số 12345678910 sắp xếp thành, nếu như trúng đủ cả một hàng, thì có thể nhận được tiền thưởng là tám triệu tám trăm tám mươi tám ngàn tám trăm tám mươi tám đồng (8888888), cái này cũng là tiền thưởng cao nhất của mỗi vé"

Đồng Học Bàn trong lòng thâm vui, hắc hắc, cái điều kiện này rất phù hợp.

"Mức cao nhất đâu?" Đồng Học Bàn hỏi.

Ông chủ nói : "Cậu nói là giới hạn sao? PK 10 không có giải cao nhất, nếu như cậu mua trúng giải nhất, vậy là có thể lấy được 8888888, tổng cộng giải thưởng cũng là hơn năm mươi triệu, cũng giống như song sắc cầu, nếu như có người cùng trúng, thì chia đều ra. Ở bên kia có ghi đó, cậu qua xem là rõ, cái gì cũng có ghi hết"

"Được, cảm ơn"

Đồng Học Bàn đi qua nghiêng cứu.

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Đồng Học Bàn rốt cục đã ghi nhớ rõ ràng, có thể, cái loại PK 10 này rất có thể! Chính là nó! Có thể cứu nguy khẩn cấp của mình!

Đồng Học Bàn không có vội vã mua. Bởi vì BACK không nhiều lắm, phải cam đoan một lần là thành công. hần đứng trước TV nhìn chăm chăm không chớp mắt, loại PK 10 này mở thưởng cũng không phải trên kênh TV gia dụng, mà là loại kênh đặc biệt trong tiệm, được tiếp sóng trực tiếp từ trung tâm xổ số, bên trong đang chiếu mười chiếc xe đua, số trên thân xe cũng là một con số trong PK 10, từ cái này suy ra, loại hoạt động này cũng chỉ là một phương thức xổ số trực tiếp, cái này cũng không có gì khác biệt so với mua vé số cả, đều là vấn đề xác suất.

Mười phút sau.

"PK 10 sắp mở rồi"

"Nhanh nào, tôi vừa mới mua hai vé"

"Tôi cũng mua, loại mười số"

"Ồ, loại mười số không dễ trúng đâu, nhìn vận khí của anh xem"

Đồng Học Bàn ánh mắt co lại, cũng nhìn theo. PK 10 đang gần kết thúc, thời gian mở thưởng còn chưa bắt đầu, khoảng chừng một chút nữa, mười chiếc xe đua kia xuất hiện trên màn ảnh, mấy chiếc xe đồng thời lao đi, bắt đầu chạy!

"Chạy rồi, số 8 đang dẫn đầu"

"Ai da, giống như cái tôi mua này"

"Đừng nóng vội, dẫn đầu chưa chắc đã là kết quả cuối cùng, đều có thể bị vượt qua, cái gì đến cuối cùng mới biết được"

Đám người ở đây riu rít nghị luận, nắm chặt tấm vé số mình mua trong tay.

Hiện tại vị trí các con số từ đầu đến cuối là : 8, 10, 1, 9, 6, 5, 7, 2, 4, 3

"Số 8 sao lại tụt xuống rồi! Đi nhanh lên! Chạy đi chứ! Chạy đi!"

Dưới cái nhìn căng thẳng của Đồng Học Bàn và đám người này, mười chiếc xe rốt cục đã cán đích, kết quả cuối cùng là : 1, 2, 5, 8, 10, 9, 7, 3, 4, 6!

"A! Thiếu chút nữa!" Một người oán giận nói.

Một người khác lắc đầu thở dài : "Sau này không mua cái này nữa, còn khó trúng hơn song sắc cầu!"

"Tôi cũng xong rồi, lại mất hai vé"

Đồng Học Bàn mở to mắt nhìn chăm chăm màn hình, đem những con số này nhanh chóng ghi lại trong đầu.

Đừng thấy loại vé số này đơn giản, trên thực tế chỉ cần là người có suy nghĩ một chút đều có thể tính ra, một tổ hợp mười số, tỷ lệ để cho bạn mua trúng cả mười số hầu như là cực kỳ bé nhỏ, nếu không thì giải

thưởng cũng không cực lớn, làm gì có chỗ tốt nào để kiếm như vậy, chơi cái thứ này, thực chất là dựa vào vận khí, vận khí không tốt, cho dù bạn bỏ ra cả triệu đồng để mua, thì cũng không trúng được tám triệu kia đâu!

Đương nhiên, ngoại trừ Đồng Học Bản, hẳn đương nhiên sẽ không đi dựa vào vận khí cái gì.

OK! BACK hai phút!

Thời gian đột nhiên lui lại!

Âm thanh vẫn tiếp tục vang lên trong tiệm vé số, Đồng Học Bản phục hồi tinh thần lại chỉ thấy mấy người vây quanh TV.

”PK sắp mở rồi.”

”Nhanh nào, tôi vừa mới mua hai vé”

”Tôi cũng mua, loại mười số”

”Ồ, loại mười số không dễ trúng đâu, nhìn vận khí của anh xem”

Tới rồi! Đồng Học Bản vội vàng đi tới trước mặt ông chủ và máy xổ số, rất nhanh nói: ”PK 10 bây giờ còn có thể bán sao?”

Ông chủ nhìn thời gian, ”Cũng được, bắt quá cậu phải nhanh lên một chút, lập tức hết hạn giao dịch, để máy chọn không? Máy chọn thì nhanh hơn chút.”

”Không, tôi nói ngài ghi vào.”

”. . . Được rồi, cậu nhanh chút còn kịp.”

”Là chơi mười con số.” Đồng Học Bản gấp gấp nói, hồi tưởng thứ tự của mười con số mới vừa rồi trên TV, ”Mười số là. . . 1, 2, 5, 8, 10, 9, 7, 3, 4, 6.”

Ông chủ ghi rất nhanh, ”Mua bao nhiêu vé?”

Đồng Học Bản suy nghĩ, ”Sáu vé!”

Nếu như có thể trúng thưởng, sáu vé nhân với tám triệu thì sẽ vượt lên năm mươi triệu, tiền thưởng như vậy đều là của hắn, ặc , đương nhiên tiền đề là không có người khác trúng giải nhất, nếu không tiền thưởng năm triệu còn phải chia đều.

Cạch! Ông chủ ghi nhận vào trong máy, ”Phù, được rồi, vừa kịp.”

Đồng Học Bản cũng thở ra một hơi, ”Cảm ơn.”

Ông chủ cười cười, chỉ vào TV bên kia nói: ”Chờ kết quả đi, một hồi sẽ có.”

Đồng Học Bản nắm vé số vừa mua trong tay trong tay, cũng không biết mình có thể trúng hay không, chủ yếu là loại hình trúng thưởng lập tức này, khó tránh khỏi thay đổi nho nhỏ.

Ông trời ơi, để cho con trúng nha !!!

281. Chương 281: Trúng Thưởng Lớn!

Buổi chiều.

Trong tiệm bán vé số.

Năm bảy người vây quanh trước TV mở thưởng, Đồng Học Bản cũng nhìn chăm chăm TV>

Có thể làm đều đã làm, hiện tại cũng là đợi kết quả, dựa theo kinh nghiệm lúc trước cho hắn, hiệu ứng hồ điệp của Đồng Học Bản sinh ra sẽ ảnh hưởng đến một chút chuyện, ví dụ như lần kia đánh bạc tại Kim Đế sơn tran, kết quả có đôi khi dùng BACK trở lại cũng có chút thay đổi, bởi vì biểu tình của hắn, động tác của hắn, nhưng cái này cùng với những thay đổi rất nhỏ trước đó cũng sẽ ảnh hưởng đến động tác chia bài,

và làm thay đổi kết quả, nhưng mà mở thưởng của PK 10 lại là thao tác máy tính, không có tiếp xúc với Đồng Học Bàn, hiệu ứng hồ điệp cũng sẽ không thay đổi cái gì mới đúng. Chỉ mong là vậy!

Lúc này, xe đua toàn bộ đã vào vị trí ... và xuất phát!

”Chạy rồi! Số 8 dẫn đầu!”

”Ai da, giống như cái tôi mua này”

”Đừng nóng vội, dẫn đầu chưa chắc đã là kết quả cuối cùng, đều có thể bị vượt qua, cái gì đến cuối cùng mới biết được”

Đồng Học Bàn nắm chặt tay, như nhau, giống tình huống vừa nãy như đúc, hay nha!

Trong nháy mắt, xe số 8 đã bị xe đua số 10 vượt lên, ngay sau đó là số 2 vượt lên, thứ hạng thay đổi nhanh chóng, hầu như mỗi hai giây đều có thay đổi giữa vị trí các chiếc xe, thay thế lẫn nhau, thậm chí có mấy chiếc đột đến cuối cùng mới tăng tốc, cho nên chưa tới đích, vị trí của mười con số này căn bản không nói rõ được, một giây, hai giây, ba giây, số 7 đã vượt lên phía trước.

Sắp kết thúc rồi!

Còn vài giây nữa là đến đích!

Đồng Học Bàn cúi đầu nhìn vé số của mình, 1,2,5,8,10,9,7,3,4,6, nhưng sắp có kết quả rồi mà thứ hạng của mấy chiếc xe vẫn đảo ngược, cách nhau rất xa!

Nhanh!

Nhanh lên đi!

Còn lại năm giây, chiếc xe số 1 vượt qua hai chiếc xe, leo lên vị trí thứ sáu!

Còn lại ba giây, xe số 1 lại một lần nữa vượt lên một cách bão táp, chạy đến vị trí thứ ba!

Còn lại một giây, xe số 1 tiếp tục bức phá, lên đến vị trí thứ hai!

Đích đến ngay trước mắt!

Vượt qua! Vượt qua! Vượt qua đi!

Dưới sự khấn trương của mọi người, vì một tiếng, mười chiếc xe đua chạy qua đích đến Mở thưởng kết thúc!

”A! Thiếu chút nữa!”

”Sau này không mua cái này nữa, còn khó trúng hơn song sắc cầu!”

”Tôi cũng xong rồi, lại mất hai vé”

Đồng Học Bàn không nghe người khác oán giận, bởi vì hắn thấy được khi cách đích đến một chút, chiếc xe số 1 tự nhiên lại một lần nữa xông lên, vượt qua trở thành người đứng đầu, hắn kiểm chế tâm tình kích động, nhìn chằm chằm mấy con số trên màn hình TV và đối chiếu với vé số của mình. Số đầu tiên trên TV là xe số 1, xe số 2 hạng hai, xe số 5 hạng ba, xe số 8 hạng bốn, xe số 10 hạng năm, tiếp theo đó là số 9, số 7, số 3, số 4, số 6 là chiếc cuối cùng, đây là kết quả mở thưởng cuối cùng!

Nhìn lại vé số trong tay mình : 1,2,5,8,10,9,7,3,4,6!

Đồng Học Bàn hít một hơi thật sâu, thiếu chút nữa cười ha ha ra!

Trúng rồi! Trúng con mẹ nó rồi!

Anh em trúng thưởng rồi! Trúng giải nhất rồi!

Đồng Học Bàn hưng phấn, không phải bởi vì kiếm tiền, lúc trước một hơi kiếm được mấy triệu không phải không có, nhưng mà lần này lại không giống, số tiền này cho dù có tra, cũng là hợp pháp, là tiền mà không ai có thể làm gì được, là tiền muốn xài thế nào thì xài căn bản không cần lo lắng đến ủy ban kỷ luật và tin

cử báo, có nó, Đồng Học Bàn có thể quang minh chính đại lái xe mang đồng hồ xịn đi, không cần lo lắng bị người đâm một dao sau lưng!

Một người thấy Đồng Học Bàn nhếch miêng không ngừng cười, không khỏi sửng sốt : "Tiểu tử, cậu trúng?"

Người bên cạnh nghe thấy, cũng nhìn đến đây : "Cậu mua bao nhiêu? Trúng mười con à?"

"Ặc, không trúng" Đồng Học Bàn đem vé số cất lại, nói : "Thiếu chút một"

" ... Ồ"

Ông chủ bên kia xoa ót nghĩ cái gì đó, dãy số trên TV< ông=""" luôn=""" cảm=""" thấy=""" nhìn=""" quen=""" mắt,=""" hình=""" như=""" là=""" mình=""" vừa=""" mới=""" ghi=""" qua=""" xong,=""" nhưng=""" ông=""" mỗi=""" ngày=""" phải=""" ghi=""" không=""" biết=""" là=""" bao=""" nhiều=""" số=""" cho=""" khách=""" nữa,=""" ông=""" cũng=""" không=""" nhớ=""" được=""" toàn=""" bộ,=""" lắ=""" đầu,=""" cũng=""" không=""" nghĩ=""">

Cù gia.

Cù gia.

Đồng Học Bàn đẩy cửa vào nhà, ngay cả giày cũng không thay nằm thẳng lên sofa, giờ tắm vé số lên trần nhà, nở nụ cười ha ha, cái này gọi là đi mòn giày sắt cũng không thấy, tới rồi toàn bộ không uống công, ít nhiều gì cũng nhờ Huyền di nhắc nhở, nếu không mình cũng không đi đến tiệm bán vé số, cũng không biết có loại vé số PK 10 cứ năm phút mở thưởng một lần, loại phương thức kiếm tiền này rất thích hợp để BACK thao tác, thời gian ngắn, mở thưởng nhanh, tiền thưởng cao, nếu như tốc độ thao tác nhanh một ít, hần hần như có thể để dành BACK một hai ngày, và sau đó là có thể kiếm năm triệu bỏ túi!

Đương nhiên, loại không có việc gì này cũng chỉ là ngẫm mà thôi.

Cho dù Đồng Học Bàn thật có thể mỗi ngày đều trúng thưởng, hần cũng không dám chơi như thế, vậy thuận túy là liều mạng!

BACK là bí mật lớn nhất của Đồng Học Bàn, là thứ không nên thuộc về thế giới này, nếu như bị người nhận ra hoặc là phát hiện, hậu quả quả thật không thể lường được, nếu như Đồng Học Bàn ba ngày hai lần mua vé số trúng giải nhất, vậy kẻ ngu si cũng có thể biết không thích hợp, lỡ như điều tra, liên quan đến chuyện Đồng Học Bàn trước đây đã làm đều tự nhiên trở mình thay đổi, tám mươi phần trăm là sẽ lộ ra chân tướng, chiến tích của hần thật sự sẽ không còn nguyên nữa.

Cho nên mua vé số cũng vậy, phải một vừa hai phải, không chế trong phạm vi không bị hoài nghi.

Về phần nắm giữ ra sao, Đồng Học Bàn cũng có một suy nghĩ đại khái.

Trúng một lần, cơ bản không có vấn đề gì, ai đều có lúc vận khí tốt, thế nhưng trúng hai lần thì có chút nguy hiểm, dù sao Đồng Học Bàn còn chưa có nghe nói qua ai trong cùng ngày trúng vé số giải nhất hai lần, qua hai ngày lại trúng một lần, xác suất trên cũng không quá có thể. Nhưng nói đi thì phải nói lại, loại cách chơi PK 10 này cũng không như song sắc cầu, không phải rất nhiều người đều quan tâm, nếu như mình lại trúng giải nhất một lần, sau đó cho Huyền di hoặc là những người khác đi lĩnh thưởng, trình độ nguy hiểm hần là sẽ giảm bớt, hần là không có việc gì mới đúng.

Đồng Học Bàn lấy tay gõ gõ bàn trà, mua hay không mua?

Mua rất có thể có một chút chút mạo hiểm, nhưng không mua lại có chút trông mà thèm.

Năm triệu đó! Muốn chỉ dựa vào công ty đầu giá tích lũy, còn không biết bao lâu mới có thể kiếm được!

Nghĩ nghĩ, Đồng Học Bàn rốt cục có quyết định, mua, mình từ sau khi vào thể chế vẫn đều là diễn xiếc đi đây đi tới, vẫn đều tại nơi đầu sóng ngọn gió, chuyện đến bây giờ còn quan tâm chút mạo hiểm này sao? Chỉ cần mình không có lòng tham, mua cái này một lần cuối cùng là được, sau đó trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đụng vào vé số, chờ sang năm BACK nếu như có thể tích lũy được nhiều, khoảng cách thời gian cũng đủ lâu, khi đó mua song sắc cầu cũng được, trúng một lần mấy chục triệu, bất quá cái này trước đó tuyệt đối không thể mạo hiểm mua vé số liều, khoảng cách quá ngắn sẽ làm người khả nghi.

Quyết định như thế! Mua một lần nữa!

Đồng Học Bên đứng lên sô pha, chuẩn bị cầm bóp tiền ra cửa, đổi một tiệm bán vé số khác, nhưng tay vừa đặt lên cửa, Đồng Học Bên lại do dự, trên đời này không có bức tường nào ngăn được gió, trong vòng một ngày mình hai lần xuất hiện tại tiệm bán vé số, hai lần đều trúng thưởng, cái này có chút không ổn, không được, phải đổi phương pháp. Càng suy nghĩ, Đồng Học Bên lại buông bóp tiền xuống, mở cửa vào phòng ngủ Huyền di, mở máy vi tính.

Lên mạng, vào trang web của trung tâm xổ số Phúc Lợi.

Đồng Học Bên không có bất ngờ lắm khi thấy vé số của PK 10 được mua online!

OK! Cái này được!

Đồng Học Bên lập tức đăng kí tài khoản, tất cả đều là dùng chi phiếu và mật mã thao tác của Huyền di, làm xong những cái này, Đồng Học Bên còn thử dùng phương thức internet mua vài lần PK 10, thứ nhất là thí nghiệm có thể giao dịch thành công hay không, thứ hai là nhìn khoảng cách thời gian, thứ ba, chính là vì giảm bớt mạo hiểm, suy nghĩ một chút phương thức trúng giải nhất của mình tại tiệm bán vé số quả thật có chút kích động, vì vậy có một lần kinh nghiệm, Đồng Học Bên dự định làm giảm mạo hiểm hoài nghi, trước mua vài chục vé không mục đích trước, tất cả đều là mua mười số, tất cả còn đều là mua sáu vé.

Lần một không trúng.

Hai lần không trúng.

Lần thứ ba thật ra có trúng, bởi vì có quy tắc viết nếu như trong mười số trúng thưởng có sai lệch một vị trí thì cũng có thể trúng thưởng vài đồng tiền.

Lần thứ tư không trúng.

Lần thứ năm cũng không trúng.

Làm tốt những cái này, đã là buổi chiều hơn bốn giờ.

Đồng Học Bên nghĩ thời cơ đã đến, mở trang web ra, nhìn chăm chăm không chớp mắt vào kỳ tiếp theo, thời gian mở thưởng còn có hơn ba mươi lăm giây, Đồng Học Bên chà tay, đưa tay lấy một điều thuốc ra hút vài hơi, còn ba mươi giây, còn hai mươi giây, còn có mười giây. . .

Bắt đầu rồi!

Biểu hiện trên trang web không khác biệt TV lắm, chỉ là hơi nhỏ một ít mà thôi.

Phù, thi đấu bắt đầu rồi, mười chiếc xe đua đồng thời lao ra khỏi vạch xuất phát, xe số 5 lao lên dẫn đầu, nhưng mà cái thứ hạng này không phải là cố định, một giây đồng hồ sau, xe số 8 vượt lên xe số 3, hàng bên dưới một lần nữa sinh ra thay đổi, mấy chiếc xe phía sau cũng thay chỗ liên tục, một hồi thì vượt lên, một hồi thì tụt xuống, nói chung cảnh tượng vô cùng kịch liệt, thứ tự thay đổi mỗi một giây đồng hồ!

Hơn mười giây trôi qua!

Vù vù vù, từng chiếc xe vượt qua đích đến, kết quả cuối cùng đã xác định!

03,05,08,04,01,09,06,02,10,07!

Đồng Học Bên nheo mắt lại nhìn, lập tức hô : "BACK hai phút!"

Hình ảnh chợt lóe!

Tin tức trên máy tính đã lui về thời gian trước đó một đoạn, thời gian bên trên còn ba mươi ba giây, trong cái khung xanh bên trái, thời gian mua vé còn năm mươi hai giây, đây là chút thời gian còn lại cho Đồng Học Bên, còn kịp!

Đồng Học Bên thử một chút, mở cái bảng giao dịch đã chuẩn bị tốt từ trước!

Nhanh! Nhanh!

Còn bốn mươi lăm giây!

Cạch cạch cạch ...03,05,08,04,01,09,06,02,10,07, mấy con số được Đồng Học Bản gõ rất nhanh vào!

Còn có mười tám giây!

Tay của Đồng Học Bản gõ nhanh trên bàn phím, làm nốt thao tác cuối cùng!

Còn tám giây ...

Còn sáu giây

Năm giây ...

Bốn giây

Sáu vé! Tổng cộng mười hai đồng!

Ba giây ...

Mua thành công!

Đồng Học Bản thở ra một hơi thật dài, hưng hăng đem tàn thuốc dụi vào trong gạt tàn!

Kịp rồi!

Cách thời gian mở thưởng còn mười mấy giây đồng hồ, Đồng Học Bản ngồi dựa vào ghế, thấp thỏm đem hai tay giao lại với nhau, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nhanh lên đi, bắt đầu đi, hần thật sự có chút khẩn cấp. Rốt cục, chờ Đồng Học Bản hút hết điếu thuốc, thời gian đếm ngược của mở thưởng rốt cục cũng dừng lại ở hàng đơn vị, năm giây, ba giây, một giây ... Bắt đầu rồi!

Đồng Học Bản tinh thần rung lên, mở to mắt nhìn.

Xe số 5 lao lên đầu tiên, ngay sau đó liền bị vượt qua, tạm thời hạng nhất là xe số 8, một lát sau, lại bị xe phía sau vượt lên, cái hạng nhất này ngay cả hai giây cũng không giữ được!

Như nhau!

Không khác gì hình ảnh vừa rồi!

Đồng Học Bản nắm chặt tay, chính là như thế, giữ nguyên trạng thái này đi, lao lên, lao lên!

Hơn mười giây sau, kết quả đã ra! 03,05,08,04,01,09,06,02,10,07!

"Được lắm!" Đồng Học Bản vung tay vỗ lên đùi một cái, kết quả không thay đổi, giống dãy số mà hắn vừa mua online xong!

Trúng rồi!

Lại trúng sáu vé hạng nhất!

Lạch cạch một tiếng, ngoài phòng ngủ đột nhiên truyền đến âm thanh mở cửa.

"Tiểu Bản, em đã về" Là tiếng nói của Cù Vân Huyền, Huyền đi đi làm về rồi.

Đồng Học Bản hưng phấn nhảy nhót một cái, quay người lại, quay thân ra phòng khách vẫy vẫy tay với Cù Vân Huyền : "Huyền đi mau tới, nói cho em nghe chuyện này, nhanh"

Cù Vân Huyền buồn cười nói : "Chờ em đem đồ ăn vào phòng bếp đã"

"Ài, còn đồ ăn cái gì nữa, nhanh lên nhanh lên, để trên bàn trà trước đi"

"Làm gì, gấp cái gì?" Cù Vân Huyền trừng hắn, đem đồ ăn đặt qua một bên, thay giày vào phòng ngủ : "Anh trúng vé số?"

Đồng Học Bản kinh ngạc : "Sao em biết?"

Cù Vân Huyền cười chỉ chỉ màn hình : "Kia không phải là trang web của trung tâm xổ số Phúc Lợi sao?"

"Hắc hắc, em rất thông minh" Đồng Học Bản vui vẻ nói : "Em không phải nhấn tin cho anh nói nếu có thể trúng thưởng thì vấn đề gì cũng đều được giải quyết sao? Anh thử mua, kết quả là trúng hai lần giải nhất,

tổng cộng mười hai vé, tiền thưởng một vé là tám triệu tám trăm tám ngàn tám trăm tám mươi tám đồng, sau thuế thì tiền thưởng còn khoảng chừng tám triệu, anh cũng không biết có bao nhiêu người trúng thưởng, nếu không phải chia ra, thì có thể lấy được đủ tám triệu. Huyền di, cái này kiên định rồi, sau này cho dù có người viết tin cử báo cho ủy ban kỷ luật anh cũng không sợ”

Cù Vân Huyền cười nhéo mũi hần một chút : ”Được rồi, em đi làm cơm trước”

”Trời, sao em không có chút gì gọi là sợ hãi hết vậy?” Đồng Học Bân giật mình nói : ”Em đây là phản ứng gì thế?”

Cù Vân Huyền tức giận nói : ”Buổi trưa em nói mua vé số, buổi chiều anh trúng giải nhất, còn chút hơn mười vé, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Làm gì để trúng vé số như vậy? Anh coi em như là con cóc vậy sao, vật nhỏ, anh đừng có dụ em, đừng làm loạn, tắm rửa rồi đi giúp em làm cơm”

Đồng Học Bân choáng một chút, cũng hiểu tâm tư của Huyền di, nếu như đổi lại mình vừa mới nói chuyện mua vé số với Huyền di, Huyền di buổi chiều liền trúng giải nhất, còn trúng mười hai vé, Đồng Học Bân phỏng chừng cũng không tin, chuyện này thật sự quá vô nghĩa, nhưng hiện tại vấn đề là. . . Minh thật trúng.

”Huyền di Huyền di, em trước đừng đi.”

”Còn làm gì?” Cù Vân Huyền quay đầu lại nhìn hần.

Đồng Học Bân phát phát tay, ”Em tới đây, chỉ một chút, em trước nhìn dãy số của vé số này đi.”

Bất đắc dĩ, Cù Vân Huyền đi lại, ” Số đâu?”

Đồng Học Bân lấy ra xấp vé số mua hồi chiều, chỉ vào nói: ”PK 10 em nghe qua chưa? Cũng là loại năm phút đồng hồ mở thưởng một lần, chỉ cần mười số sắp hàng chính xác thì trúng giải nhất tám triệu, em xem mấy con số này đi, chờ anh mở ghi chép của trang web cho em xem.” Dứt lời, Đồng Học Bân mở trang tin tức của trung tâm xổ số phúc Lợi, tra về kết quả xổ số của buổi chiều ngày hôm nay.

Không bao lâu, dãy số trúng thưởng của buổi chiều xuất hiện trên màn hình.

Đồng Học Bân cười nói: ”Này, em coi từng cái đi.”

Cù Vân Huyền định thần vừa nhìn, ”Ồ?”

”Ha ha, thế nào?”

” ... Mấy số này sao giống nhau quá vậy?” Cù Vân Huyền ngây người nói.

Đồng Học Bân lại mở một dãy số trúng thưởng của kỳ khác lên : ”Em nhìn dãy số này đi, còn dùng chỉ phiếu của em ghi lại đó, nhìn thấy không?”

Cù Vân Huyền nhìn theo ngón tay của hần, xem xét vài lần.

”Ồ? Cái này cũng giống nhau?” Cù Vân Huyền cả kinh nói : ”Anh thật sự trúng? Không gạt em?”

Đồng Học Bân nói : ”Anh gạt em làm gì?”

Cù Vân Huyền vội vàng đẩy hần ra, tự mình ngồi trước máy tính : ”Anh tránh ra, để em nhìn lại coi có sai không”

”Được, tùy tiện nhìn”

Sau vài phút, Cù Vân Huyền rốt cục đã xác định : ” ... Anh, anh thật sự trúng thưởng?”

Đồng Học Bân ừm một cái, thỏa mãn nói : ”Vận khí của anh luôn luôn tốt, em cũng không phải không biết, ha ha, cái này làm cho chuyện gì cũng có thể giải quyết được, anh thấy thế này, cái vé số mua ở tiệm thì để anh đi lãnh thưởng, còn mua online thì để em đi lãnh thưởng, đến lúc đó gửi vào tài khoản công ty là được rồi, nếu như anh cần dùng tiền thì trực tiếp dùng chi phiếu là được, dù sao thì cũng hợp khoản với công ty, để ở đây cũng tiện hơn”

Cù Vân Huyền lúc này mới hồi phục tinh thần lại, đánh cánh tay hấn một cái : "Đồ xấu xa, anh thật là được!"

Đồng Học Bân cười nói : "Khen anh hai câu nữa đi!"

"Nằm mơ" Cù Vân Huyền liếc hấn một cái.

Giải quyết được cái nan đề này, tâm tình của Cù Vân Huyền cũng vô cùng tốt, lúc cơm tối, cô ý làm thêm vài món thật ngon, cùng Đồng Học Bân ăn một bữa cơm tối hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Đồng Học Bân và Cù Vân Huyền cùng đi đến trung tâm xổ số Phúc Lợi đổi giải.

Vé số mua ở tiệm bán vé số cũng không phải là đủ năm mươi triệu, bên trong còn có một người may mắn trúng giải nhất tám triệu, chia ra, Đồng Học Bân sau khi đóng thuế lấy được hơn bốn mươi triệu, Huyền đi đi lãnh thưởng vé mua qua online, kỳ này chỉ có sáu giải nhất, tất cả đều được Đồng Học Bân mua trúng, không ai chia xẻ thì đương nhiên đủ năm mươi triệu, sau khi thế cũng lấy được hơn bốn mươi mấy triệu tiền thưởng!

Cộng lại một chỗ, thu hoạch lần này tổng cộng được đến tám mươi triệu!

Đồng Học Bân cảm thấy mỹ mãn, như vậy vốn lưu động của công ty dầu giá Vân Đức đã có hơn ba trăm tám mươi triệu rồi, tổng tài sản đạt gần đến mức bốn trăm triệu, hiện tại cho dù so sánh với các công ty dầu giá khác tại kinh thành, dầu giá Vân Đức cũng đã không còn là một công ty nhỏ nữa, càng phát triển thì càng lên cao!

Bốn trăm triệu!

Mục tiêu phú ông hàng tỷ của Đồng Học Bân cũng càng ngày càng gần !!!

282. Chương 282: Vấn Đề Công Tác

Thứ hai.

Buổi sáng năm giờ ba mươi, Đồng Học Bân xuất phát từ kinh thành, lái xe trở về cục công an huyện Duyên Đài đi làm.

Từ sau khi phá vụ án nhà bảo tàng bị trộm, đây là Đồng Học Bân ngày đầu tiên tới đơn vị công tác, chuyện muốn xử lý rất nhiều, hấn liên lạc với mấy người đồng sự trước một chút, lại báo cáo với lãnh đạo, lập tức trở về đến phòng làm việc của mình xử lý một loạt công tác, Đồng Học Bân hiện tại phân công quản lý chỉ có đồn công an Huệ Diên Hương, phần lớn văn kiện đọng lại cũng đều là đến từ đồn công an, cái gì mà đồng chí phá án có công xin thưởng, cái gì mà văn bản mua sắm phần cứng, còn sắp đến cuối năm rồi, rất nhiều báo cáo và tổng kết công tác đều phải viết.

Buổi trưa lúc, điện thoại trên bàn vang lên.

"Đồng cục trưởng, tới phòng làm việc của tôi một chuyến." Là tiếng của Lương Thành Bằng.

Đồng Học Bân lập tức đáp ứng, cúp điện thoại liền đi lên lầu.

Trong phòng làm việc cục trưởng, Lương Thành Bằng cười ha ha kêu Đồng Học Bân ngồi xuống, "Thân thể thế nào?"

"Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, không có trở ngại gì."

"Không có việc gì là tốt rồi." Lương Thành Bằng khẽ gật đầu, "Gần đây tình trạng trị an trong huyện không tốt lắm, án cướp đoạt và trộm cướp phát tán, vụ án hình sự cũng không ít, cậu biết chuyện một xí nghiệp đầu tư Nhật Bản tới huyện chúng ta khảo sát đầu tư không? Cụ thể đầu tư còn không có định, nhưng cũng không khác biệt lắm, trong huyện đối với chuyện này vô cùng coi trọng, chuyện này là do Hướng bí thư tự mình liên lạc, Hướng bí thư dặn dò xuống, cần phải cho nhân viên khảo sát một ấn tượng tốt, cam đoan hoàn cảnh đầu tư, cam đoan tình trạng trị an, không thể để xảy ra vấn đề."

Đồng Học Bân biết Lương cục trưởng là muốn bố trí nhiệm vụ ỳnh.

Quả nhiên, Lương Thành Bằng kể tiếp liền nói: "Chuyện này giao cho người khác tôi lo lắng, cũng là cậu đi làm đi, nhất định không nên xảy ra sự cố."

Đồng Học Bàn nói: "Ngài yên tâm, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

"Ừm, công việc cụ thể cậu cùng cục trưởng Mạnh của cục chiêu thương liên hệ nha."

"Vâng."

Hoàn cảnh địa lý của Huyện Duyên Đài không tốt lắm, hạng mục chiêu thương dẫn tư tại huyện thị khác đều đến hấp tấp, nhưng tại huyện Duyên Đài lại tiến triển rất chậm, rất ít có xí nghiệp lớn chịu tới bên này đầu tư, cho nên huyện Duyên Đài mới nghèo, hiện tại có thể tới một đoàn khảo sát đầu tư, còn là xí nghiệp nước ngoài, đầu tư hiển nhiên sẽ không nhỏ, bí thư huyện uỷ Hưởng Đạo Phát coi trọng một ít là đương nhiên, đây là đại sự có quan hệ đến sự phát triển của huyện Duyên Đài, ai cũng đều coi trọng. Lương Thành Bằng cho Đồng Học Bàn nhiệm vụ, bên ngoài là phụ trách vấn đề an toàn của nhân viên khảo sát, trên thực tế chính là đi làm ô che, nếu như xảy ra vấn đề, Đồng Học Bàn phải đi che trước tiên, đem một mặt tốt nhất của huyện Duyên Đài bày ra cho ngoại thương, đem một mặt không tốt giấu lại, và bảo đảm khảo sát tiến hành thuận lợi, bảo đảm xí nghiệp nước ngoài kia sẽ đầu tư tại huyện Duyên Đài.

Trở về phòng làm việc, Đồng Học Bàn châm điếu thuốc hít vài hơi.

Nhiệm vụ này quả thật không dễ làm, làm tốt, cũng không được cái gì, làm không tốt, còn phải gánh chịu trách nhiệm, âm ỉ không tốt ý tưởng không chỉ một người.

Suy nghĩ một chút, Đồng Học Bàn cầm điện thoại gọi cho cục trưởng Mạnh.

"A lô, ai vậy?" Bên kia có chút âm ỉ.

Đồng Học Bàn nói: "Cục trưởng Mạnh sao? Tôi Đồng Học Bàn cục công an."

"Ồ, Đồng cục trưởng à."

"Người của đoàn khảo sát tới chưa? Trong huyện cho tôi phụ trách an toàn của bọn họ."

"Lúc đầu nói buổi chiều ngày hôm nay tới, bất quá tôi vừa tiếp điện thoại của bên kia, nói có việc muốn đến trễ một ngày, không có gì bất ngờ thì hẳn là ngày mai."

Cục trưởng Mạnh là người phụ trách tiếp đãi khảo sát lần này, tên đầy đủ Mạnh Tường Lâm, không đến năm mươi tuổi, là cục trưởng cục chiêu thương huyện Duyên Đài, Đồng Học Bàn chỉ thấy qua phó cục trưởng Lữ Đại Phát của cục chiêu thương, đối với Mạnh Tường Lâm thì không có tiếp xúc gì, nhưng tới huyện Duyên Đài lâu như vậy, tin tức của Đồng Học Bàn cũng không bé tắc như lúc đầu, đại khái biết Mạnh Tường Lâm là người của Hưởng Đạo Phát, là kẻ đáng tin của Hưởng hệ.

Buổi chiều, Đồng Học Bàn hoàn thành một ngày công tác, tan tầm ra khỏi cục công an.

Ngoài cửa lớn đại viện, hắn cầm lấy điện thoại gọi cho Tạ Tuệ Lan, điện thoại di động tắt máy, phỏng chừng là đang họp.

Bởi vì Tạ Tuệ Lan công tác bề bộn nhiều việc, hai người gặp mặt lại không tiện, từ lúc Đồng Học Bàn nghỉ đi thành phố Lữ An làm năm vùng tới nay, chỉ gọi điện thoại cho Tạ tỷ nói mà thôi, còn không có gặp qua cô ấy, suy nghĩ một chút, Đồng Học Bàn thẳng thẩn lái xe, chạy tới gia thuộc viện huyện uỷ, vẫn đậu xe ở ngoài đường như lúc trước, mua đồ ăn, mang đồ qua đường, đi vào gia thuộc viện.

Nhà Tạ tỷ.

Đồng Học Bàn dùng chìa khoá mở cửa, vào nhà đổi giày đi thẳng vào phòng bếp.

Lần trước từ sau khi đi ra khỏi bệnh viện, Đồng Học Bàn phát hiện trong túi mình không biết lúc nào đã có hơn một xâu chìa khoá, đó là cái mà Tạ tỷ đã từng cho hắn, sau lại lại thu hồi lại, Đồng Học Bàn đoán cũng có thể đoán được, khẳng định là Tạ tỷ bỏ vào túi của mình lúc mình không biết, vì chuyện này Đồng Học Bàn vui vẻ hơn nửa ngày, cái này cho thấy quan hệ của Tạ Tuệ Lan cùng hắn có xu thế chuyển biến tốt đẹp, đương nhiên, cũng không loại trừ là Tạ tỷ vì không cho mình sốt ruột mới đem chìa khoá ỉn, tâm tư của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn vẫn cũng đoán không được.

Nấu cơm, làm đồ ăn, Đồng Học Bản bắt đầu chuẩn bị làm cơm.

Cũng không biết qua bao lâu, leng keng, leng keng, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Đồng Học Bản hơi sững sốt, để lại đồ ăn đang làm dang dở, rón ra rón rén đi tới trước cửa, thông qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài, là một người trung niên có chút quen mắt, xem ra là một lãnh đạo, cụ thể là ai Đồng Học Bản nhất thời cũng không nhớ tới, dù sao hần khảng định đã gặp qua ở chính phủ huyện ủy là được. Thấy như vậy, Đồng Học Bản xoay người lui về trong phòng, đương nhiên sẽ không mở cửa cho hắn, nếu không chuyện mình sao ở nhà Tạ huyện trưởng sẽ không thể nói rõ ràng được.

Mười phút trôi qua.

Lạch cạch, ngoài cửa có tiếng chìa khoá vang lên.

Đồng Học Bản chớp mắt mấy cái, vội vàng đi tới trong phòng vệ sinh đóng cửa trốn.

Cạch, bên ngoài cửa mở, ". . . Canh huyện trưởng, vào nhà đi." Là tiếng nói của Tạ Tuệ Lan.

"Giày này được không?"

"Không có việc gì, không cần đổi giày, ha ha, đợi lâu chưa?"

"Không có, tôi cũng vừa đến một hồi."

"Họp xong tôi lại đi đến huyện ủy, cũng không biết anh đến đây."

Canh huyện trưởng? Đồng Học Bản đã nghĩ ra người kia là ai, Canh Vụ Siêu, phó huyện trưởng của huyện Duyên Đài, cũng là phó huyện trưởng duy nhất vào thường ủy huyện ủy ngoại trừ thường vụ phó huyện trưởng, nghe nói trước đây ông ta cùng còn có chút mâu thuẫn với huyện trưởng Hướng Đạo Phát lúc trước, trên công tác có chút phân kỳ, huyện trưởng Hướng Đạo Phát lên làm bí thư huyện uỷ, ngày của ông ta hẳn là không tốt lắm, nghe nghe, tám phần hiện tại đã là người của Tạ hệ rồi.

"Tạ huyện trưởng, ngài không cần pha trà, tôi ngồi không lâu đâu, lập tức trở về."

"Vậy uống trà pha sẵn đi, có được hay không?"

"A, vậy để tôi làm."

Đợi một hồi, mới nghe thấy bọn họ nói ra chính sự, Canh Vụ Siêu nói: "Tạ huyện trưởng, cục chiêu thương bên kia vốn là của chính phủ huyện, chiêu thương cũng là công tác của chính phủ huyện, Hướng bí thư lần này bỏ chính phủ huyện chúng ta qua một bên trực tiếp thu xếp chiêu thương nước ngoài tới, cái này cũng không tránh khỏi quá. . ."

"Ha ha, Hướng bí thư cũng là vì phát triển của huyện Duyên Đài mà."

"Nói là nói như vậy, nhưng liên hệ với đoàn khảo sát, cho tới hôm nay mới thông báo chúng ta, còn không cho phó huyện trưởng nắm giữ quyền mà trực tiếp cho cục trưởng Mạnh cục chiêu thương phụ trách, Hướng bí thư đây là một chút canh cặn cũng không muốn cho chính phủ huyện chúng ta, quan hệ của cục trưởng Mạnh và Hướng bí thư ngài cũng không phải không biết, nếu là vì huyện Duyên Đài, vì kinh tế phát triển, vậy vì sao không cho ngài hoặc là phó huyện trưởng phân công quản lý nắm giữ quyền? Cái này cũng. . ."

Nghe nghe, Đồng Học Bản cũng nghe rõ ràng, Canh Vụ Siêu chính là vì chuyện của đoàn khảo sát đầu tư Nhật Bản, Hướng Đạo Phát không thông qua chính phủ huyện mà thúc đẩy chuyện này, người phụ trách tương quan cũng là thân tín của Hướng bí thư, cái này cũng quá cường thế rồi, không để cho Tạ Tuệ Lan và chính phủ huyện một chút cơ hội ra tay, giống như cũng là đang nhấn mạnh Hướng Đạo Phát ông ta nói một không hai, là đánh vào mặt của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bản cau mày, mình đã cứu mạng của Tạ tỷ, giải vây cho Tạ tỷ, cho dù không ai nói cái gì, trên trán của mình phỏng chừng cũng bị người khác in cho hai chữ Tạ hệ, vậy lần này Lương Thành Bằng cho mình công tác phụ trách an toàn của đoàn khảo sát Nhật Bản, loại chuyện chẳng ra gì này chẳng lẽ là Hướng Đạo Phát định ra? Vậy là sao, không cho người của Tạ hệ đụng vào, việc dễ ra sơ xuất và sai lầm, lại giao cho nhân mã của Tạ hệ, đây là vẽ mặt, xem ra gần đây mâu thuẫn của Tạ tỷ và Hướng Đạo Phát càng lúc càng lớn.

Đồng Học Bàn trong lòng mắng một câu thô tục, anh em vừa tranh mặt mũi cho huyện Duyên Đài, lập công, tốt đấy, Hướng Đạo Phát ông trong nháy mắt thì giao cho tôi một đồng việc bản, tôi chọc giận ông à? Đồng Học Bàn vẫn thấy Hướng Đạo Phát không vừa mắt, không chỉ là bởi vì quan hệ của Tạ Tuệ Lan, mấy tháng trước Đồng Học Bàn trong lúc vô ý tìm được chứng cứ đuổi đi nguyên bí thư huyện uỷ Thường Lỗi, Hướng Đạo Phát cũng được lợi, kết quả trở mặt, ngay cả một yêu cầu gặp mặt nho nhỏ của Đồng Học Bàn cũng không có một chút để ý tới, căn bản không đem mình để vào mắt, hiện tại lại tới cái này!

Mẹ kiếp! Ông đang giỡn mặt với tôi có phải không?

Không bao lâu, Canh Vụ Siêu cáo từ rời đi, rầm, âm thanh cửa đóng truyền tới.

Vì bảo hiểm, Đồng Học Bàn chờ thêm chốc lát, mãi đến khi xác nhận người thật sự đi, mới nhẹ nhàng mở cửa phòng vệ sinh, đi tới phòng khách.

Trong phòng không người, Tạ Tuệ Lan cũng không có.

Đồng Học Bàn sững sờ, mở cửa phòng ngủ, đi qua, "Tạ tỷ?"

Trong phòng ngủ, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt của Đồng Học Bàn chính là cảnh Tạ Tuệ Lan mặc áo lót màu đen đang cởi đồ ra, khom lưng cúi xuống, mông đẹp đầy áp của cô ấy đang quay về hướng của Đồng Học Bàn, cái quần giữ ấm màu hồng bao phủ lấy cặp mông căng tròn. Nghe được âm thanh của Đồng Học Bàn, Tạ Tuệ Lan giật mình một chút, quay đầu về hướng cửa : " ... Đến đây lúc nào?"

Đồng Học Bàn vội nhìn qua một bên : "Ặc, đến lúc năm giờ, đồ ăn đã làm xong rồi"

Tạ Tuệ Lan hí mắt nhìn hẩn : "Sao tới cũng không nói chuyện? Muốn hù chết em sao? Ha ha"

"Khụ khụ, không có, nhìn thấy em và Canh huyện trưởng cùng nhau vào nhà, anh không phải sợ hiểu lầm sao, nên trốn vào phòng vệ sinh, trước đó muốn gọi điện báo cho em biết, có thể em đang họp, điện thoại tắt máy" Đồng Học Bàn đứng ngay ngoài cửa, thỉnh thoảng liếc nhìn qua cặp mông tròn của cô, vài ngày không gặp, cảm thấy bộ phận ấy của Tạ tỷ hình như lại nở nang ra một ít, đường cong quyến rũ lộ rõ một nét phong vận thành thực.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nhìn hẩn, thoải mái cởi áo ra, đặt ở trên giường, lại đi tới bên cạnh giường ngồi xuống, giơ chân lên, cổ tay nắm lấy lưng quần, hạ thấp người, đem quần cởi xuống, vừa cởi vừa nói : " Một người phụ nữ đang cởi quần áo, hay không cảm thấy hẩn là nên tránh đi một chút mới đúng sao?"

"Đúng đúng, vậy anh ra ngoài trước" Đồng Học Bàn ho khan, lập tức xoay người đóng cửa lại cho cô ấy.

Sau vài phút, Tạ Tuệ Lan mặc một bộ đồ ở nhà ưu nhã mở cửa đi ra.

Đồng Học Bàn khen nói : "Tạ tỷ, hôm nay em thật xinh đẹp"

"Thật sao? Ha ha ..." Tạ Tuệ Lan đã ngồi xuống sofa, cầm tách trà ung dung nhấp một ngụm trà : "Cuối tuần trở lại kinh thành phải không? Chơi đùa thế nào?"

Đồng Học Bàn ặc một tiếng : "Chơi cái gì đâu, chỉ là ở nhà xem TV thôi, ừm"

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười một chút : "Nhìn mặt mũi hồng hào của anh, không giống như là xem TV"

"Ai da, anh hồng hào cái gì" Đồng Học Bàn ưỡn nghiêm mặt nói : "Cái này không phải là nhớ em sao?"

Tạ Tuệ Lan cười ha ha, buông tách trà xuống : "Cái miệng thật ra vẫn ngọt lắm"

Đồng Học Bàn biết Tạ tỷ không dễ dụ ngọt như Huyền di, hẩn lại sợ Tạ tỷ nói về vấn đề tình cảm cái mà hẩn không muốn nghe nhất, nên nhanh chóng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện : "Đúng rồi, vừa rồi anh nghe em và Canh huyện trưởng nói về chuyện khảo sát đầu tư của nước ngoài, anh vừa được Lương cục trưởng cho nhiệm vụ, phụ trách an toàn của đoàn khảo sát, em thấy trong chuyện này có vấn đề gì không? Là Hướng Đạo Phát điểm danh gọi thẳng mặt?"

Tạ Tuệ Lan ừm một cái : "Ông ta không muốn cho anh thắng quan"

Đồng Học Bàn ngạc nhiên nói : "Có ý gì?"

"Anh lập nhất đẳng công hai lần, nếu như đổi lại người khác, thì cũng nên thăng cấp một chút, bất quá Hưởng bí thư đại khái là không muốn thăng quan, nhưng công tích của anh không gạt bỏ được, cho nên vì ngại những cái nên mới sai khiến anh làm những nhiệm vụ không công, thứ nhất là không cho anh cơ hội lập công, thứ hai là lỡ như anh làm ra sai lầm, có có đề chức của anh" Tạ Tuệ Lan giải thích.

Mẹ nó! Đồng Học Bàn mắng : "Cái này cũng quá khốn nạn rồi!"

Tạ Tuệ Lan cười liếc nhìn hắn một cái, "Anh còn nghĩ tới chuyện đề chính khoa phải không?"

"Đương nhiên, tôi còn nghĩ muốn đối phó chuyện cấp bậc này trước tết âm lịch." Đồng Học Bàn phiên muộn nói: "Vậy là không được?"

"Ha ha, cũng không có thể nói như thế."

"Ài, Tạ tỷ em cũng đừng thừa nước đục thả câu, nhanh chóng chỉ điểm anh đi." Đồng Học Bàn một năm nay làm nhiều chuyện như vậy, vài lần đều thiếu chút nữa đã mất mạng, chịu ủy khuất cũng là cái sau lớn hơn cái trước, nhưng bởi vì có suy nghĩ đề chính khoa, hắn mới kiên trì tiếp tục, hiện tại vừa nghe Hưởng Đạo Phát là quyết định chủ ý muốn ngăn chặn mình, chính khoa cũng không biết đợi đến ngày tháng năm nào, Đồng Học Bàn đã có chút phần nộ rồi.

"Thật muốn biết?"

"Thật."

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm vỗ vỗ vai, "Hôm nay mệt mỏi, vai mỏi quá."

Đồng Học Bàn lập tức hiểu ý, đứng lên đi tới phía sau cô ấy, nhẹ nhàng bóp vai cho cô ấy, "Nói mau, rốt cuộc nên làm gì?"

Tạ Tuệ Lan thoải mái khép hờ mắt, "Chỉ cần anh gần đây không làm ra lỗi lớn gì, thừa dịp hơi nóng của vụ án anh vừa phá vẫn còn, nếu như có vị trí chính khoa nào trống, một đề danh em là có thể giúp anh tranh thủ, tin tưởng Hưởng bí thư cũng không nể mặt đến nỗi làm khó dễ anh trong chuyện đề danh, đương nhiên, những cái như cục trưởng cục tài vụ, thường vụ phó cục trưởng cục công an, hoặc là đề danh chức vụ chính khoa của một số bộ phận quan trọng, anh không cần phải nghĩ đến, hiện tại anh không thể đạt đến đó đâu."

"Cái này anh biết, nhưng gần đây. . . có ai nghĩ không?"

"Không có."

"Vậy anh phải chờ sao? Hơn nữa cho dù đến lúc đó đề danh, trên hội nghị thường ủy Hưởng Đạo Phát cũng tám phần sẽ không phê?" Số phiếu mà Tạ tỷ nắm giữ trong hội nghị thường ủy hiển nhiên không bằng Hưởng Đạo Phát, gặp phải loại chuyện điều động công tác này, Hưởng Đạo Phát có quyền nói chuyện tuyệt đối.

"Đại khái là như thế, cho nên em mới nói anh không nên gấp gáp, làm thêm một năm căn cơ, đến lúc đó cho dù Hưởng bí thư có ý định muốn đề anh, cũng đề không được." Tạ Tuệ Lan hoạt động cái cổ, từ từ nhắm hai mắt nói: "Dùng chút lực, qua bên phải một chút, chỗ đó có chút đau, cảm ơn."

Đợi thêm một năm?

Chó má, Đồng Học Bàn chờ không được.

Đồng Học Bàn dùng sức xoa xoa phần cổ bên phải cho cô ấy, nói: "Tạ tỷ, hội nghị thường ủy có thể phê chuẩn cho anh hay không, cái này trước không nói, chuyện lúc đó đề lúc đó tính, ừm, hiện tại cũng là đề danh, em xem gần đây có cán bộ chính khoa nào muốn về hưu không? Hoặc là người nào muốn lên chức?"

Tạ Tuệ Lan không chút nghĩ ngợi nói: "Ha ha, tạm thời không có."

Chẹp, Đồng Học Bàn đau đầu.

Chức vụ chính khoa nhìn qua rất nhiều, trên thực tế ở huyện Duyên Đài căn bản lại không có bao nhiêu, người đứng đầu cục ủy tổng cộng có thể có mấy người? Hơn nữa bên trong còn có nhiều cái Đồng Học Bàn ngay cả nghĩ cũng không được, ví dụ như cục trưởng cục tài vụ, phó cục trưởng cục công an, cục trưởng cục giám sát, loại chức vị quan trọng này lý lịch của Đồng Học Bàn còn kém rất xa, cũng đảm nhiệm không

được, hơn nữa cục ủy khác, ví dụ như cục văn hóa, ví dụ như ủy ban thể dục, ví dụ như cục lâm nghiệp, loại hẻo lánh đến không thể hẻo lánh hơn, trong con đường làm quan một chút tiền đồ cũng nhìn không thấy, Đồng Học Bản đương nhiên sẽ không đi, như vậy còn không bằng ở cục công an đợi tiếp tục tích lũy lý lịch, cho nên bộ phận còn lại cũng chẳng có bao nhiêu, mà ở cái này, còn muốn chờ người về hưu hoặc là điều động công tác, cái này lại. . .

Khó nha!

Chỉ là chờ một cái đề danh thì đã khó thành cái dạng này!

Đồng Học Bản âm thầm cười khổ, nhưng một chút ý từ bỏ cũng không có, hần sớm quyết định, mặc kệ thế nào, mặc kệ có bao nhiêu khó, hần đều phải tranh được cái chính khoa này!

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hần, "Nghĩ cái gì vậy?"

Xoa bóp vai xong, Đồng Học Bản xoa cổ cho cô ấy, "Vây chờ thôi, tôi cũng không tin mấy tháng này cán bộ cấp chính khoa của huyện Duyên Đài cũng không có một chút thay đổi, lỡ như sinh bệnh về hưu sớm, lỡ như thành tích tốt quá trực tiếp tấn chức lên thành phố, cái này đều rất có thể."

"Không ngờ anh, anh còn lạc quan như thế, ha ha, chỉ mong vậy."

Đồng Học Bản có chút thẹn thùng, cái này đâu phải là lạc quan, hần đây là ngóng trông người khác sớm gặp chuyện không may một chút, tai nạn xe a, ngoài ý muốn, đột nhiên phát bệnh, như vậy là có thể mau chóng nhảy ra vị trí trống để cho Đồng Học Bản trèo lên. Cái việc đề danh chức vụ này, Đồng Học Bản nói cái gì cũng muốn tranh thủ, giống như Tạ tử nói, càng nhanh càng tốt, nếu không Hướng Đạo Phát lỡ như ình một cái ngáng chân, lỡ như mình đột nhiên xảy ra ngoài ý muốn, đến lúc đó chuyện tình khó tránh khỏi có biến.

283. Chương 283: Đoàn Khảo Sát Đã Xảy Ra Chuyện

Ngày kế.

Buổi trưa, nhà khách huyện ủy.

Nhân viên khảo sát của Nhật Bản tới, tổng cộng năm sáu người chạy hai chiếc Toyota màu đen, bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát mang theo thư ký tự mình ra bên ngoài nghênh tiếp, đồng hành còn có mấy người Hướng hệ, phó bí thư Tào Húc Bằng, cục trưởng cục chiêu thương Mạnh Tường Lâm, phó cục trưởng cục chiêu thương Lữ Đại Phát, vân vân, từ cái trận thế này cũng không khó đoán ra trình độ coi trọng của Hướng bí thư đối với cái đoàn khảo sát này, thậm chí sắp vượt qua lãnh đạo thành phố thị sát. Đồng Học Bản ở xa xa thấy khê lắc đầu, phương diện truyền thông cũng có người tới, hần nghĩ Hướng Đạo Phát đây là đang bày vẽ. Từ sau khi biết dự định của Hướng Đạo Phát, Đồng Học Bản càng phản cảm đối với nhiệm vụ lần này trong cục giao cho hần, trong lòng cũng mâu thuẫn!

"Tôi đại biểu huyện Duyên Đài hoan nghênh mấy vị." Hướng Đạo Phát nhiệt tình nói.

Phiên dịch đi theo dùng hai loại ngôn ngữ nói: "Đây là Hướng bí thư, đây là Phản Bản tiên sinh."

"Hướng bí thư, xin chào."

Phản Bản cười nắm tay với Hướng Đạo Phát, tách tách, xa xa một máy ảnh nhanh chóng ghi lại màn ảnh này, phỏng chừng khẳng định là tiêu đề trang đầu của báo huyện ngày hôm nay.

Đồng Học Bản vô tâm nghe bọn hần nói, nghiêng đầu nói với nhân viên công tác tại huyện ủy: "Tạ huyện trưởng đâu?"

Người kia thấp giọng nói: "Huyện trưởng hình như có một cuộc họp, không có tới."

Đồng Học Bản trong lòng bĩu môi, chiêu thương dẫn tư chuyện của là chính phủ huyện, huyện ủy các người lần này thật ra thu xếp rất tốt, không phải Tạ tử không đến, là các người không muốn cho Tạ tử nhúng tay vào, sợ chia sẻ chiến tích? Đúng là cái lũ ích kỷ! Tay cũng quá dài rồi! Ngược lại thấy Tạ Tuệ Lan, hôm qua lúc gần đi Tạ tử còn dặn mình, mở đường cho người của đoàn khảo sát, bảo vệ tốt an toàn của bọn họ,

đây chính là chuyện khá lớn gần đây của huyện Duyên Đài, cho dù Hướng Đạo Phát lòng dạ hẹp hòi rất sợ chính phủ huyện có người tham dự, Tạ tỷ cũng căn bản không muốn làm phá hư cái gì, nhìn cảnh giới Tạ tỷ người ta kia, hèn chi mới được làm lãnh đạo cơ quan Trung ương, nhân giới và cái nhìn đại cục cũng là không tầm thường, so sánh ra, Hướng Đạo Phát thì có chút không phóng khoáng, trông mắt chỉ có thể thấy được chút chiến tích này!

Sau đó, mọi người bắt đầu lục tục đi, chuẩn bị dùng cơm.

”Đồng cục trưởng.” Có người gọi hần.

Đồng Học Bản vừa quay đầu lại, gọi hần chính là một người trung niên chưa đến năm mươi tuổi, ”Là cục trưởng Mạnh sao?”

Mạnh Tường Lâm gật đầu, đi tới nói: ”Buổi chiều trạm thứ nhất của đoàn khảo sát là thôn Vũ Điền, đầu tư ở đây có thể rất lớn, không thể xảy ra sơ xuất, đến lúc đó cậu phải hai người toàn bộ theo hành trình, tránh cho ngoài ý muốn phát sinh, nhất định phải lưu lại một ấn tượng tốt cho đoàn khảo sát.”

Đồng Học Bản lạnh lẽo nói: ”Đã biết.”

Thấy hần như vậy, Mạnh Tường Lâm cau mày, ”Đồng cục trưởng, cần phải coi trọng.”

Đệt, ông xong chưa? Đồng Học Bản nói: ”Tôi rất coi trọng, không cần ông nói tôi cũng rõ ràng.” Hần coi trọng cái rắm, chuyện này làm tốt, Tạ Tuệ Lan không có chiến tích quá lớn gì, được lợi Hướng Đạo Phát cũng tuyệt đối sẽ không nhớ đến mình, sau này còn có thể tiếp tục tìm mình phiền phức, nếu như làm không xong, Đồng Học Bản còn phải chịu trách nhiệm, làm cho vụ đầu tư này thất bại, loại nhiệm vụ ác tâm này kêu Đồng Học Bản sao coi trọng?

Mạnh Tường Lâm trong lòng chán ghét, nói: ” Tôi cũng không nói nhiều, nếu như thật sự xảy ra vấn đề gì, đừng trách tôi không nói trước, cái trách nhiệm này ai cũng không gánh nổi!” Dứt lời, quay đầu đi, ông ta cao hơn Đồng Học Bản một cấp bậc, là người phụ trách của lần chiêu thương dẫn tư này, ông đã đem Đồng Học Bản phái tới bảo hộ an toàn của đoàn khảo sát làm thuộc hạ, nói chuyện cũng không khách khí.

Đồng Học Bản nổi giận, một cục trưởng cục chiêu thương, còn giáo huấn tôi?

Mạnh Tường Lâm vô cùng coi trọng đối với chuyện chiêu thương lần này, thậm chí hơn hần bất kỳ cái gì lúc trước, không chỉ có là đầu tư mức của đối phương rất cao, còn có hình tượng công ty nước ngoài, cũng là mở ra cơ hội thay đổi cục diện tệ hại chiêu thương dẫn tư của huyện Duyên Đài, chỉ cần tuyên truyền thoả đáng, sau này có thể còn có nhiều xí nghiệp và tài chính sẽ lựa chọn huyện Duyên Đài, đây là một việc rất then chốt, đương nhiên, Mạnh Tường Lâm càng coi trọng hơn là chiến tích, chỉ cần có thể đem nhà máy sản xuất linh kiện điện tử chủ chốt đến huyện Duyên Đài, con đường làm quan của Mạnh Tường Lâm rất có thể sẽ mở ra một lối đi mới.

Sau khi ăn xong, Hướng Đạo Phát cùng lãnh đạo huyện rời khỏi nhà khách, Mạnh Tường Lâm và Lữ Đại Phát thì ân cần bắt chuyện với người của đoàn khảo sát.

Phản Bản hiển nhiên là người phụ trách chuyện này, quyền nói chuyện hần là rất lớn, quyết định tài chính rốt cuộc có thể rơi vào huyện Duyên Đài hay không, cho nên Mạnh Tường Lâm bọn họ đối với Phản Bản tiên sinh vô cùng nhiệt tình, Phản Bản hơn bốn mươi tuổi cũng biết đối phương là đang cầu bọn họ, đầu năm nay ai có tiền người đó là đại gia, vì vậy Phản Bản cũng rất ít nói cái gì, làm ra vẻ kiêu ngạo rất đủ, bình thường cũng là gật đầu, cười một cái, hoặc là ừm một tiếng, cũng không có biểu lộ ra cái gì, công tác xã giao đều là của thư ký và nhân viên phụ trách đi theo.

Không bao lâu, Phản Bản nói vài câu Nhật ngữ với phiên dịch bên cạnh.

Phiên dịch hơi nghiêng đầu, nói: ”Phản Bản tiên sinh nói muốn xuống phía dưới thôn nhìn một cái.”

”Không thành vấn đề.” Mạnh Tường Lâm lập tức nói: ”Chúng tôi ở phía trước dẫn đường.”

Lữ Đại Phát mau chóng đi an bài xe, chỉ lát sau, lãnh đạo của cục chiêu thương và nhân viên công tác đều lái xe đến thôn Vũ Điền, hai chiếc Toyota của đoàn khảo sát ở phía sau. Đồng Học Bản tuy nói rất không vui lòng đối với cái phần nhiệm vụ này, nhưng cũng không chậm trễ, gọi điện thoại cho huyện cục kêu hai

người cảnh viên đến, để cho bọn họ mặc vào thường phục lái xe, phụ trách an toàn của đoàn khảo sát, lại liên lạc cùng đồng chí của đồn công an thôn Vũ Điền một chút, dặn dò bọn họ làm tốt công tác.

Reng reng reng, điện thoại vang lên.

Đồng Học Bân tiếp, "Mẹ, chuyện gì?"

"Ăn chưa?" âm thanh của Loan Hiểu Bình vang lên.

"Vừa ăn xong."

"À, buổi tối nếu như con rảnh rồi, con qua chỗ mẹ ở một chuyến."

"Có việc gì?" Đồng Học Bân suy xét, "Đừng buổi tối, hiện tại con đi qua luôn, buổi chiều cũng không có công tác gì, mẹ ở ký túc xá trường học?"

"Ừm."

"Vậy được, mẹ chờ con."

"Cũng không phải chuyện lớn gì, con lái xe chậm một chút."

Đồng Học Bân không quay về cục, mà là chạy đến một siêu thị, mua thực phẩm dinh dưỡng, lúc này mới chạy đến ký túc xá của trường học huyện, lên lầu gõ cánh cửa.

"Mẹ, con tới."

Mở cửa Loan Hiểu Bình nhìn túi trong tay con trai, oán giận nói: "Sao lại mua những cái này."

"Trời, mẹ uống cái này, mới có lợi đối với thân thể." Đồng Học Bân nghiêng người đi vào.

"Mẹ mỗi ngày uống cũng uống không được nhiều như vậy, không cần tốn tiền." Loan Hiểu Bình tiếp đồ tới từ trong tay hắn, đặt lên bàn trà, "Trà vừa pha xong, uống đi con." Ngoài miệng quở trách con trai tiêu tiền, thật ra Loan Hiểu Bình trong lòng rất hưởng thụ, mỗi lần Tiểu Bân đến đây đều mua chút thực phẩm dinh dưỡng cho bà, đây là yêu thương bà.

Đồng Học Bân nhấp một ngụm trà, "Được rồi mẹ, có chuyện gì?"

"Con chờ chút." Loan Hiểu Bình đi trở về phòng nhỏ, chờ lúc xoay người đi ra, trên tay đã có một cái áo lông.

Đồng Học Bân cười nói: "Mua cho con?"

Loan Hiểu Bình trừng trừng hắn, "Mẹ may cho con, mặc vào thử xem."

"Ai da, mẹ làm cái đó để làm gì, hiện tại mua cái này cũng không bao nhiêu tiền, không cần làm ẹ mệt." Trước đây trong nhà nghèo, áo lông qua mùa đông của Đồng Học Bân đều là mẹ già may ra, có đôi khi mùa hè phải bắt đầu may, tranh thủ lúc rảnh rồi may từng chút, mấy tháng mới có thể thành, quá mệt mỏi người, hiện ở nhà cũng có tiền, có rất ít người tự mình mua len may áo lông, "Huyết áp của mẹ gần đây không phải vẫn bất ổn sao? Mẹ. . ."

Loan Hiểu Bình không cho là đúng cầm lấy áo lông đo lên người hắn, "Nhanh thử xem, không thích hợp mẹ lại sửa."

Đồng Học Bân trong lòng ấm áp, cởi áo khoác đem áo lông mặc vào, "Thế nào?"

"Thân thể to lớn thích hợp, tay áo có chút hơi dài quá?"

Đồng Học Bân nói: "Không dài, kéo lên chút là được."

Loan Hiểu Bình đưa tay sờ sờ, thỏa mãn nói: "Được, rất vừa người, hiện tại trời cũng lạnh, con mặc vào cũng đừng cởi, cái này ấm áp hơn so với áo khoác của con."

Áo lông màu xám, tuy rằng không đẹp như áo lông mua ở ngoài, nhưng rất vừa thân, Đồng Học Bân cũng rất thích, quay trước gương nhìn nhìn, hắn cười ha ha, "Mẹ, cảm ơn."

Loan Hiểu Bình cười nói: "Nếu con thích, mẹ may cho con thêm một cái khăn quàng cổ."

"Đừng đừng, không cần." Đồng Học Bàn vội nói : "Làm ẹ mệt, con đau lòng lắm."

Loan Hiểu Bình hừ một tiếng, " Nếu như con biết yêu thương mẹ, vậy ít đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, lần này mẹ còn chưa nói con đấy, mất tích vài ngày, mẹ thiếu chút nữa đã gấp chết." Đâu chỉ là gấp, Đồng Học Bàn nằm nằm vùng mấy ngày, biết con trai đột nhiên mất tích linh hồn nhỏ bé của Loan Hiểu Bình chưa từng yên ổn, suốt ngày ở nhà chờ đợi lo lắng, rất sợ truyền đến tin tức không tốt, khóc không biết bao nhiêu lần.

"Mẹ, đừng nói cái này được không, con sai rồi, sai rồi." Đồng Học Bàn cười làm lành bóp vai ẹ già, lúc này mới đem chuyện này gạt qua một bên.

Loan Hiểu Bình vỗ vỗ tay của con trai trên vai, "Được rồi, mẹ biết con bận, trở về đi làm đi."

"Buổi chiều mẹ có khóa không? Con đưa mẹ đến trường."

"Chỗ này cách trường học chưa đến hai bước, đưa cái gì."

Cuối cùng, Đồng Học Bàn vẫn lái xe đưa mẹ già đến cửa trường học, nhìn mẹ già vào cửa, Đồng Học Bàn mới lái xe rời đi.

Buổi tối.

Đồng Học Bàn trở về gia thuộc viện gọi điện thoại hỏi, buổi chiều khảo sát rất thuận lợi, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cũng phải thôi, chỗ này cũng không phải Trung Đông, có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì?

Sau khi buông điện thoại di động, Đồng Học Bàn đi tắm rửa một cái, vừa tắm rửa lại vừa suy nghĩ chuyện đề chính khoa của hắn. Bỗng nhiên, điện thoại ngoài phòng vệ sinh kêu to lên, Đồng Học Bàn chau mày, tắt vòi sen xoa xoa tay phải, mở màng nhựa với tay lấy điện thoại di động, cố gắng không cho điện thoại di động đụng tới nước, cách lỗ tai xa một chút nhấn nút nghe máy.

"A lô, ai vậy?"

"Đồng cục trưởng, tôi là người của đội giao thông, cấp trên nói chuyện có liên quan đến đoàn khảo sát tất cả đều báo cáo cùng ngài."

Đồng Học Bàn nhíu mày, "Đoàn khảo sát làm sao?"

Người nọ nói: "Tôi hiện tại đang ở hiện trường, một chiếc Toyota của đoàn khảo sát đã đụng xe."

"Người đâu? Có chuyện hay không?" Đồng Học Bàn trong lòng căng thẳng.

" Người của đoàn khảo sát không có việc gì, xe cũng là bị trầy một ít ở phía trước, phía sau của chiếc xe bị đụng thì bị móp vào một chút, cũng không trở ngại, nhưng sau chủ của chiếc xe bị đụng đã nổi lên chút tranh chấp cùng người của đoàn khảo sát, hai bên đều ra tay, chúng tôi vừa khống chế được, ngài xem chuyện này nên xử lý như thế nào?"

"Địa điểm ở đâu? Tôi lập tức đi qua!"

"Cách trạm xăng dầu cửa Tây không xa. . ."

Chờ vậy giao cảnh nói xong, Đồng Học Bàn thì không nhận được địa lau khô liêu thân thể từ trong phòng vệ sinh đi tới.

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên, là điện thoại của cục chiêu thương Mạnh Tường Lâm, "Đồng cục trưởng, xe của đoàn khảo sát xảy ra chuyện cậu biết chưa? Cậu nhanh chóng đi xử lý một chút."

Mẹ nó, ông thành thượng cấp của tôi từ lúc nào thế?

Đồng Học Bàn ngay cả nói cũng lười nói với ông ta, ba của một chút cúp điện thoại.

Mạnh Tường Lâm bên kia ngăn người, nhất thời có chút nổi giận, cậu cũng không đem tôi để vào mắt?

Đồng Học Bàn mặc quần áo, xuống lầu lên xe chạy thẳng đến địa điểm xảy ra chuyện bên cửa Tây, bên kia không cách xa lắm, Đồng Học Bàn dùng chưa đến mười phút đã chạy tới hiện trường, xa xa thấy được một

chiếc Toyota và Citro dừng ở bên cạnh đường, mấy người cảnh sát giao thông đang ở đó, cảnh sát hình như cũng vừa mới đến, hai chiếc xe cảnh sát cũng đậu gần đó, dù sao cũng liên quan đến tối ẩu đả, cái này đã không còn là phạm vi xử lý của cảnh sát giao thông.

"Chuyện gì xảy ra?" Đồng Học Bân bước tới.

Một cảnh sát đang nói cái gì với bên kia, nghe vậy vừa nhìn, nhanh chóng cung kính chạy tới, "Đồng cục trưởng."

Bên cạnh chiếc Citro, một thanh niên ngồi dưới đất, khoe miệng đang chảy ra vết máu, con mắt bầm tím, tóc cũng lộn xộn, bên cạnh hắn là một cô gái hơn hai mươi tuổi, có thể là vợ của người thanh niên này, vừa khóc vừa lau máu cho người thanh niên, trên mặt cô gái cũng có một dấu tát, cái này ra tay rất nặng. Ngược lại bên kia, Phấn Bản tiên sinh lẳng lặng ngồi trong xe Toyota nhắm mắt dưỡng thần, ngay cả xe cũng không xuống, hai người của đoàn khảo sát ở bên ngoài ôm vai đứng, cũng là bình yên vô sự, ngoại trừ quần áo có chút ô uế, không có bị thương.

Đồng Học Bân nhú mày, "Trách nhiệm của ai?"

Người cảnh sát nhìn bên kia, nhỏ giọng nói: "Là trách nhiệm của người Nhật Bản, có người đi đường chứng minh, xe Toyota đi ngược chiều, kết quả đụng vào chiếc Citro, ừm, ngài biết đấy, quy tắc giao thông của Nhật Bản không giống với chúng ta, hình như chiều đi thuận ngược lại với chúng ta, bọn họ chạy bên trái, vị trí tay lái hình như cũng không giống, có thể nhất thời không quen." Thói quen là thứ khó sửa nhất.

"Vậy tài xế không có bằng lái xe trong nước?"

"Tôi vừa nhìn, có là có, nhưng là của rất nhiều năm trước, sớm quá thời hạn."

"Người Trung Quốc?"

"Hắn là vậy."

"Kẻ đánh người đầu?" Đồng Học Bân hỏi, "Ai động tay trước?"

Cảnh sát do dự, "Người của đoàn khảo sát nói là đối phương động tay trước, nhưng người qua đường bên cạnh và tài xế của xe Citro đều nói là đám người Nhật Bản đánh người trước."

Đồng Học Bân nhú mày, không cần nhìn cũng biết động thủ trước không phải hai vợ chồng trẻ kia, đoàn khảo sát đối phương trong xe tổng cộng có ba bốn người to con, vừa nhìn liền biết là loại không dễ chọc, mà tài xế của xe Citro còn mang vợ, chỉ hai người, sao có thể đi đánh người trước? Nhưng chuyện này vốn xử lý không tốt, bắt người của đoàn khảo sát mang về? Cái này sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của bọn họ đối với huyện Duyên Đài, cần phải không xử lý, nhưng làm sao mà ăn nói với dân chúng đây?

Xa xa, một người mặc âu phục không nhận được đi tới, "Sao còn chưa xử lý tốt?"

Cảnh sát nói khẽ với Đồng Học Bân nói: "Đây là tài xế đụng người, cũng tham dự ẩu đả."

Đồng Học Bân liếc hắn, trong lòng nói đụng người đánh người mà mày còn bó láo vậy sao?

"Ông chủ chúng tôi hỏi, hiện tại có thể đi chưa?" Tài xế nhìn Đồng Học Bân bọn họ, "Chúng tôi còn có việc! Phiền phức nhanh lên một chút được không?" Hắn ngữ nói không tồi, vừa nghe là biết không phải người Nhật Bản.

Người cảnh sát kia biết tầm quan trọng của đám người này, lập tức nói: "Xin chờ, chúng tôi đang xử lý."

Tài xế chặc lưỡi, nhìn thời gian nói: "Đã mười phút rồi, các người có hiệu suất làm việc kiểu gì thế? Các người xử lý không được có cần tôi gọi điện thoại cho Hướng bí thư hay không? Tôi nói lại với các người một lần, là xe của đối phương nửa đường đột nhiên chui ra, sau khi đụng xong người kia còn đánh chúng tôi, động thủ trước, chúng tôi lúc này là phòng vệ một chút, từ đầu tới đuôi một chút trách nhiệm cũng không có!"

Đồng Học Bân lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, "Không phải anh nói anh không có trách nhiệm sẽ không có trách nhiệm! Hiểu chưa?"

Người cảnh sát kia vừa nghe hẳn nói lấy Hường bí thư ra hù mình, cũng có chút phiền : "Anh em, giấy phép lái xe của anh đã quá thời hạn, thật sự tính ra là lái xe không giấy phép"

Tài xế sắc mặt trầm xuống, không nói hai lời xoay người trở về.

Cảnh sát dùng âm thanh mà chỉ có hẳn và Đồng cục trưởng nghe được mắng : "Cáo mượn oai hùm! Cái chó gì thế!"

Đồng Học Bản cũng thấy gã tài xế kia không vừa mắt, đánh người mà còn có lý?

Bên kia, tài xế mở cửa xe thấp giọng dùng tiếng Nhật nói với Phản Bản tiên sinh : "Ông chủ, đám cảnh sát Trung Quốc này có ý gây chuyện, không cho chúng ta đi" Tài xế cũng biết những người của huyện Duyên Đài đang nịnh bợ bọn họ còn không kịp, cho dù đánh người cũng sẽ không có chuyện gì, cho nên một chút khản trương cũng không có, hơn nữa, hẳn tuy rằng là người Trung Quốc, nhưng sau đó du học đến Nhật, trong một lần ngẫu nhiên cứu được vợ của Phản Bản tiên sinh, là lúc vợ của Phản Bản sinh khó ngã xuống đường, sau này Phản Bản vô cùng biết ơn hẳn, không chỉ cho hẳn đảm nhiệm làm tài xế chuyên trách, mà còn cực kỳ tin tưởng người tài xế này, nếu không cũng sẽ không mang theo tài xế đến tỉnh Bắc Hà.

Phản Bản vừa nghe, chân mày cau lại, thấy ông ta thấy đây là chuyện nhỏ, nhỏ đến nỗi không đáng để ông ta đặt ở trong lòng.

Bọn họ nói thì thầm cái gì đó, Đồng Học Bản nghe không hiểu, hẳn đi đến trước mặt hai vợ chồng trẻ : "Tôi là người của cục công an, bị thương thế nào?"

Người thanh niên nhe răng trợn mắt nói : "Đồng chí cảnh sát, cái đám Nhật Bản này cũng không nói lý, tôi chạy bình thường, đi bình thường, đột nhiên lái xe đụng vào phía sau tôi, tôi xuống xe lý luận với bọn họ, bọn họ còn ra tay đánh người, anh xem nè, vợ của tôi cũng bị đánh"

Đồng Học Bản suy nghĩ một chút : "Thời gian cũng không còn sớm nữa, hay là mau chóng giải quyết, tất cả mọi người quay về nhà, đừng chậm trễ ngày mai đi làm, anh xem như vậy được không, để cho bọn họ đền chút tiền, bao gồm cả tiền thuốc men và tiền sửa xe, ba mươi ngàn nha, chuyện này giải quyết, anh thấy thế nào?"

Hai vợ chồng trẻ đều không đồng ý, cục giận này bọn họ nuốt không trôi.

Đồng Học Bản nhần nại khuyên can mãi một trận, người thanh niên mới nói : "Đồng chí cảnh sát, tôi cho anh mặt mũi, được, ba mươi ngàn thì ba mươi ngàn, bắt quá người tài xế mặc âu phục đen kia, phải xin lỗi vợ tôi ngay mặt"

Đồng Học Bản nghĩ cái yêu cầu này cũng không quá phận, nên gật đầu!

284. Chương 284: Mẹ Già Bị Xe Đụng!

Hiện trường.

"Đồng cục trưởng, xử lý như thế nào?" Cảnh sát giao thông và cảnh sát đời chỉ thị.

Đồng Học Bản từ chỗ hai vợ chồng kia chạy về, nói: "Hai người kia đồng ý giải quyết riêng, tiền bồi thường ba mươi ngàn, xin lỗi ngay mặt thì việc này xong." Dừng một chút, hẳn nói: "Trong huyện rất coi trọng đối với chuyện của đoàn khảo sát, chuyện lái xe không giấy phép tạm thời không nói, chuyện tài xế đánh người cũng vậy, không nên ghi lại, toàn bộ coi là tranh cãi giao thông mà xử lý, chờ đưa tiền thì để cho bọn họ đi." Mặc dù có chút không tình nguyện bỏ qua tài xế đánh người như thế, nhưng Đồng Học Bản không thể không lo lắng ảnh hưởng, chuyện này phải xử lý kín.

"Rõ ràng."

Một cảnh sát giao thông đã đi đến trước xe Toyota, thuật lại cho bọn họ.

Vừa nghe nói muốn đền tiền xin lỗi, tài xế mặt trầm xuống, "Đã nói chúng tôi không có trách nhiệm liễu! Các người có ý gì?"

Người Nhật Bản bên cạnh là kẻ đánh người cũng không phục lắm, nói vài câu tiếng Nhật, còn chỉ chỉ hai vợ chồng trẻ bị đánh, trên mặt rất tức giận.

Cảnh sát giao thông nghiêm mặt nói: "Tôi không biết tại Nhật Bản các người phiên dịch và đánh nhau ẩu đã nhận định ra sao, nhưng theo quốc gia chúng tôi thấy, đều là toàn bộ trách nhiệm của các vị, chúng tôi đã suy nghĩ cho các vị, lái xe không giấy phép và đánh nhau không có làm khó, chỉ là bồi thường và xin lỗi cũng không thể thiếu? Nếu không chúng tôi không có cách nào khác xử lý." Nói xong, hẩn nhìn về phía phiên dịch đi theo, "Xin phiên dịch cho ông chủ các người."

Phiên dịch thấp giọng cùng Phản Bản tiên sinh nói vài câu.

Phản Bản nhìn nhìn bọn họ, không nhin được quay lại thì thầm một tiếng với thư ký,

Thư ký lấy ra một cái túi, lấy ra ba chục ngàn nhân dân tệ ném cho cảnh sát giao thông. Tiền cho coi như thuận lợi, phỏng chừng bọn họ cũng biết chuyện này bọn họ đuối lý, nhưng khi cảnh sát giao thông đưa ra yêu cầu muốn kẻ đánh người đi xin lỗi, nhưng bị đối phương mạnh mẽ tỏ vẻ bất mãn. Một người Nhật Bản cũng đang nói cái gì không rõ ràng lắm, bô bô cái miệng, hình như đang nói tình cảnh ngay lúc đó, khoa tay múa chân tựa hồ là do người thanh niên mắng bọn họ trước.

Tài xế nói: "Xin lỗi không có khả năng, đừng xe rồi còn mắng chửi người, không bắt hẩn xin lỗi đã là không tồi rồi!"

Đồng Học Bán phát hỏa, "Các người rốt cuộc có muốn giải quyết không?" Theo lý thuyết nếu như đổi lại là những người khác, sớm bị cảnh sát giao thông mang về xử lý, làm gì cho đứng ở đây nói nhảm chứ? Đồng Học Bán đã rất nhường nhịn người của đoàn khảo sát, mẹ kiếp, các người còn không tình nguyện?

Tài xế ỷ vào trong những người này thì hẩn được Phản Bản tin tưởng nhất, nói: "Tôi thấy là các người cố ý gây chuyện phải không? Muốn bắt chúng tôi xin lỗi? Vậy anh đi nói với luật sư của ông chủ chúng tôi đi!" Nói xong lời này, hẩn xoay người lên Toyota, phát động ô tô.

Hai vợ chồng kia lập tức ngăn ở phía trước, "Mẹ nó! Không xin lỗi ai cũng đừng nghĩ đi!"

Cảnh sát giao thông cũng nổi giận, "Đồng cục trưởng, cái đám tiểu Nhật Bản này ặt mà không biết xấu hổ!"

Đồng Học Bán lạnh lùng nhìn Toyota, cũng tức giận đến không nhẹ.

Trong lúc hai bên giành co, reng reng reng, điện thoại di động của Đồng Học Bán vang lên, vừa nhìn dây số, là điện thoại của bên kia huyện ủy.

"A lô, tôi Hướng Đạo Phát!" Âm thanh của bí thư huyện ủy nặng nề đè ép đến.

Đồng Học Bán mặt không biểu tình nói: "Hướng bí thư, ngài có cái gì phân phó?"

"Chuyện tai nạn xe vì sao còn chưa giải quyết? Lập tức để cho bọn họ đi!"

"Hướng bí thư, nhận định trách nhiệm đã ra, là toàn bộ trách nhiệm của đoàn khảo sát Nhật Bản, lái xe không bằng lái, đánh nhau ẩu đả, tôi đang ở hiện trường xử lý chuyện này, hai vợ chồng bị đụng kia cũng không có yêu cầu quá phận, kêu bọn họ xin lỗi một tiếng, nhưng đoàn khảo sát. . ."

"Không cần nói cái này với tôi! Lập tức cho người của đoàn khảo sát đi!"

Đồng Học Bán nhíu mày, "Vậy tôi làm sao ăn nói với người ta?"

"Đó là điều cậu phải lo lắng! Hiện tại tất cả chuyện của đoàn khảo sát đều được ưu tiên!" Tít tít tít, điện thoại đã cúp.

Vô duyên vô cớ bị quở trách một lần, Đồng Học Bán đều hận không thể chửi ầm lên, đánh người, đụng người, không chỉ một câu xin lỗi cũng không nói, còn phải đưa bọn họ đi? Vì mấy người Nhật Bản, lợi ích dân chúng của huyện Duyên Đài sẽ không quan tâm sao? Đồng Học Bán đối với cách làm của Hướng Đạo Phát càng ngày càng thấy khó chịu, theo hẩn thấy, loại đầu tư này hẩn là một hợp tác hai bên, nhưng sao hiện tại huyện Duyên Đài lại giống như là cháu trai vậy?

Kết một tiếng, xa xa, xe của cục chiêu thương vội vã chạy đến.

Mạnh Tường Lân xuống xe, thấy đoàn khảo sát còn đang hiện trường, hai vợ chồng kia còn chặn trước chiếc Toyota, sắc mặt Mạnh Tường Lân không dễ coi cho lắm, bước đến trước Toyota, từ cửa sổ xe nói với người bên trong: "Phản Bản tiên sinh, khiến cho ngài bị sợ hãi, ngài yên tâm, chúng tôi lập tức xử lý."

Phiên dịch giải thích cùng Phản Bản một chút.

Phản Bản gật đầu, nghiêm túc nói cái gì.

Phiên dịch nói với Mạnh Tường Lân: "Phản Bản tiên sinh vô cùng không hài lòng đối với hiệu suất làm việc của các người huyện Duyên Đài."

Mạnh Tường Lân vừa nghe, sắc mặt hơi đổi, trong lòng có chút sốt ruột.

Tài xế Toyota nói: "Ông chủ cùng bạn cũ hẹn cùng nhau dùng cơm, các người có thể nhanh lên một chút hay không? Hiện tại chúng tôi đã đến muộn!"

"Chúng tôi lập tức làm ngay! Cho tôi năm phút đồng hồ!"

Mạnh Tường Lân nghiêm mặt đi đến hướng Đồng Học Bản, "Sao lâu như vậy còn chưa có xử lý xong?"

"A, cục trưởng Mạnh, cái này ông hẳn là hỏi bọn họ, đừng hỏi tôi." Đồng Học Bản nói.

Vậy cảnh sát giao thông đem chuyện tình đại thể nói một lần với Mạnh Tường Lân, mấy người ở đây đều rõ ràng, không phải là bọn họ không muốn xử lý, là người của đoàn khảo sát quá đáng, được một tắc lại muốn tiến một thước, ỷ vào huyện Duyên Đài có chuyện cầu bọn họ, muốn tài chính trong tay bọn họ, lúc này mới hùng hổ, phỏng chừng nếu như tại Nhật Bản, bọn họ cũng sẽ không như vậy.

Mạnh Tường Lân nghe xong, nhưng không nghĩ người của đoàn khảo sát quá đáng, ngược lại nghĩ loại chuyện nhỏ này còn muốn tính toán, cục công an trong phương diện không có cái nhìn đại cục sao, bên nặng bên nhẹ chẳng lẽ còn nhìn không ra? Mạnh Tường Lân không dám dừng lại cái gì, nhìn cũng không nhìn Đồng Học Bản, quay đầu đi tới trước mặt hai vợ chồng trẻ, mở miệng liền một trận hù dọa, "Biết các người đang làm gì không? Hả? Đây là đoàn khảo sát của công ty nước ngoài tới huyện Duyên Đài! Là khách của huyện ủy mời tới! Các người làm về vang cho huyện Duyên Đài như thế? Còn không nhanh chóng tránh ra! Làm lỡ chuyện đầu tư khảo sát! Các người gánh nổi trách nhiệm sao?"

Người thanh niên tức tối nói: "Hai chúng tôi bị bọn họ đụng phải, còn bị bọn họ đánh, sao là chúng ta sai?"

Mạnh Tường Lân nhìn nhìn hắn, "Không phải cho các người tiền rồi sao? Còn muốn thế nào? Lừa bịp tổng tiền? Hai người nếu như không phục! Đi đến cục công an nói!"

Mấy người cảnh sát giao thông hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều có chút đen lại.

Đồng Học Bản cũng là âm thầm nhú mày, cái thứ chó má chân ngoài dài hơn chân trong!

Mạnh Tường Lân biết, đối phó loại tiểu nhân vật này, phải hù dọa bọn họ, vì vậy kêu đến cục, bày ra tư thế chỉ cần hai vợ chồng này còn dám ngăn thì trực tiếp bắt người, hai vợ chồng cũng đã nhìn ra, người của chính phủ rõ ràng là thiên hướng mấy người Nhật Bản, căn bản sẽ không làm chủ cái gì cho bọn họ, bọn họ đương nhiên không muốn vào cục công an, nói không chừng còn bắt bọn họ, cuối cùng, hai vợ chồng phần nộ lên xe, không cam lòng rời khỏi hiện trường, lúc gần đi, người thanh niên còn lạnh lùng nhìn Đồng Học Bản, vừa rồi chính hắn ta đã đáp ứng cho đối phương xin lỗi.

Đồng Học Bản trong lòng có chút ghen khuất, mấy người cảnh sát giao thông và cảnh sát ở hiện trường cũng vậy.

Mạnh Tường Lân thở ra một hơi, cười đi tới chiếc Toyota nói cái gì, Phản Bản tiên sinh khoát tay chặn lại, tài xế nhìn nhìn Đồng Học Bản, cũng lái xe đi.

Cảnh sát giao thông cũng mặc kệ Mạnh Tường Lân là ai, hắn hiện tại chỉ nhận thức Đồng cục trưởng, thấy tài xế còn không biết hối cải, chỉ vào đuôi xe hô: "Sao anh còn lái xe! Giấy phép lái xe của anh. . ."

Mạnh Tường Lân trừng mắt nhìn cảnh sát giao thông, "Được rồi!"

Tài xế Toyota căn bản không để ý tới phía sau, nhấn ga chạy cái vù.

Một cảnh sát phiên muộn nói: "Đồng cục trưởng."

"Lãnh đạo nói, tất cả lấy đại cục làm trọng!" Đồng Học Bản một phút đồng hồ cũng không muốn đợi, "Thu đội!"

Mạnh Tường Lâm nhìn bóng lưng của Đồng Học Bản rời đi, cực kỳ phản cảm, theo ông ta thấy, đừng một người tính cái gì? Chỉ cần đầu tư có thể ở lại đây, vậy đều quan trọng hơn tất cả.

Gia thuộc viện.

Trở về nhà, Đồng Học Bản vào nhà liền đem cái bóp ném mạnh lên sofa, Hướng Đạo Phát cũng tốt, Mạnh Tường Lâm cũng được, làm việc tác phong của những người Hướng hệ thật sự là khác biệt quá mức với khái niệm xử sự vi phạm của Đồng Học Bản, hoàn toàn không phải một đường, thật ra Đồng Học Bản cũng biết rất nhiều quan đều là như thế, đem lợi ích đặt ở vị thứ nhất, đạo đức, dân chúng, thậm chí thân nhân và bạn bè, đều là xếp hạng phía sau lợi ích, nhưng Đồng Học Bản không làm được điểm ấy, cho nên mới càng nghĩ càng tức giận.

Nếu như có người chặn đường người của đoàn khảo sát thu phí qua đường, Đồng Học Bản đương nhiên sẽ người thứ nhất xông lên đi giải quyết, có thể che ô thì che, tận lực không để cho đoàn khảo sát lưu lại ấn tượng không tốt gì, nhưng chuyện vừa rồi hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, là người của đoàn khảo sát lái xe không giấy phép còn đánh người, dưới loại tình huống này cũng muốn giữ gìn sát lợi ích của đoàn khảo? Lấy hi sinh lợi ích dân chúng làm tiền đề? Lẽ nào như vậy đoàn khảo sát sẽ có ấn tượng tốt đối với huyện Duyên Đài?

Vô nghĩa quá đi thôi!

Càng nịnh bợ người ta như vậy, người ta càng không coi mình ra gì!

Đồng Học Bản ngày hôm nay chộc không ít họa, mình đáp ứng hai vợ chồng kia xin lỗi vẫn chưa chứng thực, dân chúng khẳng định sẽ vận cột sống mình, người của đoàn khảo sát cũng thấy mình không vừa mắt, nghĩ mình cố ý chơi bợ họ, Hướng Đạo Phát và Mạnh Tường Lâm phỏng chừng cũng hận mình, giống như Đồng Học Bản vốn không phải thứ tốt!

Có họa gì đều là của tôi, có chiến tích gì cũng là người của Hướng hệ các ông cảm?

Dựa vào con mẹ nó cái gì!

Đồng Học Bản mỗi thuốc hút vài hơi, lập tức gọi điện thoại cho Lương Thành Bằng, "A lô, Lương cục trưởng, nhiệm vụ phụ trách an toàn của đoàn khảo sát, tôi nghĩ tôi đảm nhiệm không được, ngài xem có cục trưởng khác có ai rảnh không? Có thể đổi người khác phụ trách hay không?" Lương Thành Bằng tuy nói cũng là người của Hướng hệ, nhưng quan hệ của Đồng Học Bản cùng ông ta cũng rất tốt, hơn nữa Lương cục trưởng cũng không tồi, coi như chính phái.

"Làm sao vậy?"

"Không có gì, cũng là. . ."

Lương Thành Bằng cũng nghe nói chuyện mới vừa rồi, thở dài, "Đồng cục trưởng, tất cả đều là vì công tác, cậu lúc trước đáp ứng làm tốt, chuyện nửa đường bỏ gánh không phải tác phong của Tiểu Đồng cậu." Khuyến hấn một hồi, Lương Thành Bằng nhiều lần nhấn mạnh với hắn rằng lấy đại cục làm trọng.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản đem điện thoại ném tới trên bàn.

Đại cục cái rắm! Nói trắng ra cũng là Hướng Đạo Phát đổ mắt vì cái phần chiến tích này? Giã con mẹ nó vờ vịt à!

Đột nhiên, lạch cạch, cửa bị người từ bên ngoài dùng chìa khoá mở ra, Loạn Hiểu Bình một thân áo lông đi vào nhà, nhìn con trai sinh hờn dỗi trên sofa, Loạn Hiểu Bình nhanh chóng thay dép, "Làm sao vậy? Công tác không hài lòng? Buổi chiều không phải vẫn tốt sao?"

Đồng Học Bản chặc lưỡi, "Đừng nói nữa, mấy cái chuyện tào lao ấy mà."

Loan Hiểu Bình yêu thương nhìn hấn, "Con đó, từ nhỏ đến lớn, mọi việc đều là quá thành thật, chuyện không hài lòng không cần nghĩ nữa, ngủ một giấc thì qua."

Đồng Học Bàn ừ một tiếng, "Được rồi, sao mẹ lại tới?"

Loan Hiểu Bình cười cười, từ trong bao ra một quyển tạp chí, "Buổi chiều đi dạy, thấy trong trường học có tạp chí này, thấy mấy khăn quàng cổ này đều không tồi, mẹ nghĩ muốn may cho con một cái, cái này công phu như may áo vậy, khoảng chừng nửa tháng một tháng thì mới xong." Bà ngồi xuống sô pha, mở tạp chí cho con trai nhìn, "Con nhìn thấy thích cái nào, ngày mai mẹ đi mua dây may cho."

Đồng Học Bàn nói: "Không phải nói không cần rồi sao? Đến lúc đó mua một cái là được."

"Mua sao có thể như may được, hiện ở mấy cái khăn quàng bên ngoài này, dây đều không được."

"Không sao đâu mà, mất công mẹ quá."

Loan Hiểu Bình nghiêm mặt nói: "Nhanh chọn một cái, mẹ ở nhà cũng nhàn rồi mà."

Bất đắc dĩ, Đồng Học Bàn không nói lại mẹ mẹ, không thể làm gì khác hơn là lật tạp chí vài lần, tùy tiện chỉ một cái khăn quàng cổ ít kiểu cọ nhất, cái này cũng làm bớt việc, "Cái này đi."

Loan Hiểu Bình cúi đầu nhìn nhìn, gật đầu, đem trang tạp chí gấp lại một góc.

". . . Được rồi, con nghỉ ngơi đi, mẹ trở về."

Đồng Học Bàn nhìn đồng hồ, "Tối rồi, mẹ ở chỗ này đi, còn không thì con đưa mẹ về."

"Đưa cái gì, mẹ cũng không phải không biết đường." Loan Hiểu Bình cười nói: "Vừa đúng lúc ngoài chợ còn chưa có đóng cửa, mẹ đi mua dây cho con."

Đồng Học Bàn cười khỏ một tiếng, đỡ vai mẹ già nói: "Mẹ, con trai mẹ bây giờ coi như là một phú ông ngàn vạn rồi, con cũng không thiếu một cái khăn quàng cổ, cũng không phải mua không nổi, đến lúc đó mẹ mệt lại xảy ra tắc động mạch não, con còn không gấp chết à, cái khăn quàng cổ này mẹ muốn may thì may, không vội, sang năm mang cũng như nhau."

Loan Hiểu Bình vỗ vỗ mu bàn tay của hấn, "Ha ha, mẹ biết nặng nhẹ, không mệt đâu."

"Được, được, con nói không lại mẹ rồi"

"Mẹ qua cầu nhiều hơn con đi đường, muốn nói mẹ à, kiếp sau đi." Loan Hiểu Bình lại dặn con trai vài câu, xoay người đi ra, Đồng Học Bàn muốn đưa mẹ trở lại, Loan Hiểu Bình không đồng ý, bà biết con trai gặp phải chuyện phiền lòng, nên để hấn thả lỏng tâm tình ngủ một giấc.

Mẹ già vừa đi, cũng đem tâm tư của Đồng Học Bàn chuyển hướng.

Đồng Học Bàn không còn nghĩ chuyện vừa rồi, rửa mặt, ngủ.

Nửa tiếng . . .

Một tiếng . . .

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, reng reng reng, reng reng reng, điện thoại vang lên.

Đồng Học Bàn đang ngủ ngon, nghe tiếng mở mắt, theo ánh trăng quét mắt nhìn lên đồng hồ trên tường, đã hơn chín giờ, trong lòng hấn nói tối rồi mà còn ai gọi vậy, mò tay lên đầu giường lấy điện thoại nhìn, là một dãy số không nhận ra, nhấn nút nghe, "A lô, ai vậy?"

"Đồng cục trưởng, tôi là người của đội cảnh sát giao thông."

Lại là cảnh sát giao thông? Đồng Học Bàn ngồi dậy nói: "Chuyện gì, nói."

"Chúng tôi hiện tại đang ở bệnh viện, là như thế này, ngài. . ." Người cảnh sát giao thông âm thanh có chút thấp thỏm, "Mẹ ngài bị xe đụng phải."

"Cái gì! ?" Đồng Học Bàn bật dậy khỏi giường, kinh ngạc nói: "Cậu lập lại lần nữa?"

"Dì bị xe đụng, đang ở bệnh viện nhân dân huyện."

Đồng Học Bàn cả giận nói: "Chuyện xảy ra khi nào? Vì sao không sớm báo cáo với tôi?"

"Đại khái là hai mươi phút trước, mẹ ngài đi bộ tại khu nam của chợ thì bị đụng trúng, sau đó người của chúng tôi nhận được tin báo cảnh sát liền đi qua, lúc đó dì đã ngất, chúng tôi cũng không biết thân phận của dì, sau đó đưa đến bệnh viện mới tìm được chứng minh thân phận của mẹ ngài, lúc này mới. . ." Người của đồn công an Huệ Điền Hương cơ bản đều nhận thức Loan Hiểu Bình, biết bà ấy là mẹ của Đồng cục trưởng, nhưng người trong huyện cục nhận thức Loan Hiểu Bình thật ra không nhiều.

Đồng Học Bàn nghe mà mặt mũi trắng bệch.

Back hiện tại ở trên người chỉ có vài phút mà thôi, căn bản không đủ lui trở về hai mươi phút trước!

"Mẹ tôi thế nào? Có nguy hiểm tính mạng không?"

"Không có, tay và lưng của dì có thể bị thương, nhưng bác sĩ nói vấn đề không lớn, về phần gãy xương hay không, bên bệnh viện đang kiểm tra."

"Mẹ tôi tỉnh sao?"

"Dì vừa tỉnh, sợ ngài bị lo lắng, nên nói không có việc gì."

Không có việc gì cái rắm! Bị xe đụng phải còn có thể không có việc gì? Đồng Học Bàn lớn tiếng nói: "Chờ tôi! Tôi lập tức đi qua!" Dứt lời, trực tiếp cúp điện thoại, nắm quần áo mặc lên trên người, mang giày cầm bóp, gấp gáp ra cửa, xuống lầu lái xe một đường thẳng tới bệnh viện nhân dân huyện!

Lầu hai.

Trong phòng bệnh, Loan Hiểu Bình sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, đang truyền dịch.

Đồng Học Bàn đẩy cửa ra, "Mẹ! Mẹ thế nào?"

Loan Hiểu Bình miễn cưỡng nói: "Không phải nói rồi sao, mẹ không có việc gì, cũng là bị xe quẹt một chút." Hai cảnh sát giao thông trong phòng liếc nhau, đều tự giác đi ra ngoài phòng bệnh chờ.

Đồng Học Bàn cắn răng nói: "Không có việc gì cái gì chứ, tay có đau hay không?"

"Ha ha, không đau." Loan Hiểu Bình nói: "Lưng cũng không sao, con trở lại ngủ đi."

Đồng Học Bàn nói: "Con còn ngủ được sao?" Hắn ngồi ở trên giường, nhìn cánh tay bị băng bó kín mít của mẹ già, đau lòng đến nỗi nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, "Đã nói mẹ lớn tuổi rồi không cần phải đi mua dây gì mà! Mẹ. . ."

Lúc này, một bác sĩ đi đến, "Đồng cục trưởng."

Đồng Học Bàn vội la lên: "Bác sĩ, tình huống mẹ tôi thế nào? Kết quả kiểm tra thế nào?"

Bác sĩ cầm một tấm phim x-quang, nói: "Vấn đề thường, từ phim cho thấy không bị thương đến xương, cũng là lão nhân gia bị chút giập mình, hiện tại huyết áp và nhịp tim không ổn định, chúng tôi đang truyền dịch ẹ của ngài, tôi kiến nghị tốt nhất nằm viện trị liệu ít nhất một tuần, đem huyết áp khống chế một chút."

Đồng Học Bàn hơi thả lỏng, không gãy xương là tốt rồi.

Loan Hiểu Bình nở nụ cười một chút, "Mẹ đã nói không có việc gì mà phải không? Đừng lo lắng."

Đồng Học Bàn vành mắt đỏ lên, nắm tay của mẹ già nói: "Mẹ nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc, chuyện còn lại để con đi xử lý!" Hắn đứng lên, xoay người đi ra phòng bệnh, sau khi đem cánh cửa phòng bệnh đóng lại một giây, sắc mặt Đồng Học Bàn liền trầm xuống, nhìn hai người cảnh sát giao thông bên cạnh, lạnh giọng hỏi: "Tài xế gây chuyện đâu! ?"

". . . Chạy rồi."

"Đi kiểm tra cameras! Tìm ra cho tôi!"

285. Chương 285: Thất Vọng Đau Khổ!

Gây chuyện còn bỏ chạy. . .

Còn đụng phải mẹ của Đồng cục trưởng. . .

Thật ra không cần Đồng Học Bản nói cái gì, cảnh sát giao thông bên kia cũng đã sớm hành động, tuy rằng đã là thời gian ra về, nhưng bọn họ vẫn rất nhanh liên hệ tới người phụ trách tương quan, lập tức lấy ra được đoạn băng ghi hình của đoạn đường gần chợ. Ở đây không phải kinh thành, độ bao phủ của máy quay không đủ, bởi địa điểm xảy ra chuyện cũng không phải đường chủ yếu, không có cameras, cho nên chỉ có thể bắt đầu tra xe cộ đi ngang qua từ đoạn đường khác, đồng thời sai mấy người cảnh sát điều tra chứng cứ xung quanh, thuận tiện tìm xem có người chứng kiến hay không.

Reng reng reng, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Đồng Học Bản trong hành lang bệnh viện tiếp điện thoại, "Lương cục trưởng."

". . . mẹ cậu thế nào?" Lương Thành Bằng hỏi.

"Đang truyền dịch, tình huống tạm thời ổn định."

"Vậy là tốt rồi, cậu trước không nên cấp, tôi đã tăng số cảnh lực đi thăm dò, tin tưởng rất nhanh là có thể có kết quả." Lương Thành Bằng vô cùng coi trọng đối với chuyện này, sau khi nhận được tin tức, lập tức hạ lệnh tra, thậm chí khi tất yếu có thể phong tỏa đường, Tiểu Đồng cục trưởng đặc tội rất nhiều người, lại ở trong một nơi đặc thù như hệ thống công an, cho nên Lương Thành Bằng đã làm tốt dự định xấu nhất, ngoại trừ tai nạn xe ngoài ý muốn, cũng không loại trừ được tình huống có người muốn trả thù Đồng cục trưởng và người nhà của hắn, vô luận như thế nào đều phải tìm được người gây ra họa!

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản đi trở về phòng bệnh, nhìn Loan Hiểu Bình nằm trên giường bệnh, hắn đi qua ngồi xuống, cầm tay của mẹ nói: "Sao không ngủ?"

Loan Hiểu Bình nói: "Không ngủ được, tài xế gây chuyện tìm được rồi sao?"

Đồng Học Bản trên mặt hung ác, "Vẫn chưa, mẹ, tình huống ngay lúc đó mẹ nói lại với con một lần."

Loan Hiểu Bình suy nghĩ một chút, thở dài nói: "Buổi tối mẹ từ gia thuộc viện cục công an đi ra ngoài chợ, tìm mua chỗ bán dây, lúc đầu hẳn là đi ra sớm, bất quá gặp phải gia trưởng của một học sinh, nên nhiều lời một hồi, chờ mua xong dây đã tám giờ hơn, mẹ đi theo đường tây ra khỏi chợ, quẹo qua đường nhỏ, muốn qua bên kia lấy xe, nhưng mẹ vừa quẹo qua đường nhỏ, phía sau có một chiếc xe chạy tới, chạy sát vào lề, mẹ cũng không ngờ rằng xe có thể đụng vào mẹ, hơn nữa xe chạy rất chậm, kết quả chờ mẹ mới vừa đi đến chỗ giao nhau của đường nhỏ, xe phía sau liền đi qua bên cạnh mẹ, sau đó thì quẹo phải."

Đồng Học Bản nghiêm mặt nói: "Trực tiếp đụng vào mẹ?"

"Là đuôi xe quẹt một chút, không phải đầu xe đụng."

"Đuôi xe sao quẹt trúng được?"

"Mẹ không chú ý xe, thấy đèn xanh đèn đỏ phía trước thay đổi, chạy nhanh muốn vượt qua cái đèn xanh kia, kết quả xe phía sau lúc này cũng vượt qua quẹo vào, mẹ không lưu ý mới bị quẹt một chút, đụng phải tay của mẹ, sau đó mẹ ngã xuống đất." Loan Hiểu Bình hồi tưởng tình cảnh ngay lúc đó, "Xe đó cũng không dừng lại, quẹo qua đường đi luôn, mẹ ngã xuống ngay chỗ bồn hoa, có cây che lại, nên cũng không thấy được bảng số xe."

Đồng Học Bản trầm xuống, "Mẹ nghĩ xe kia là cố ý đụng mẹ sao?"

"Không phải." Loan Hiểu Bình lắc đầu, "Có thể là trùng hợp."

"Trùng hợp? Nếu không phải cố ý, vì sao đụng người còn không dừng xe? Ngay cả đến xem cũng không có?" Đồng Học Bản cũng sợ là người khác trả thù mình, trong lòng rất nghi thần nghi quỷ, "Vậy xe đó có màu gì?"

"Hình như là ... màu đen."

"Là loại xe gì?"

"Cái này mẹ không hiểu, nên cũng không biết."

Lại lý giải một chút, Đồng Học Bản nghĩ cái này không giống như là trả thù, nếu đối phương muốn đụng mẹ già, hẳn là trực tiếp dùng đầu xe đụng vào, sẽ không quẹo qua rồi mới quẹt đuôi xe trúng, nhưng ngay cả là ngoài ý muốn, Đồng Học Bản cũng rất tức tối, đụng vào người, ngay cả xuống xe nhìn cũng không nhìn lái xe đi, cũng may mẹ già không bị thương nặng, nếu như cánh tay bị gãy hoặc bị chấn thương ở đâu đó, xe gây chuyện ngay cả xe cấp cứu cũng không gọi, như vậy, mẹ già ngất xỉu hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đây là hỏi cũng đều không cần hỏi! Từ sau khi cha qua đời, Loan Hiểu Bình và Đồng Học Bản vẫn sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm vô cùng sâu, hiện tại mẹ già thiếu chút nữa chết, điều này làm cho Đồng Học Bản tức đến nổ phổi!

Mẹ kiếp!

Mày chờ con mẹ nó cho tao!

Đồng Học Bản ra bệnh viện, lái xe đến cục công an huyện.

Đã qua thời gian ra về, phần lớn phòng làm việc cục công an đều tắt đèn, chỉ có mấy phòng ca đêm còn sáng, Đồng Học Bản lên lầu, thẳng đến trung tâm chỉ huy, đẩy cửa, bên trong là một phó chủ nhiệm phòng làm việc và mấy người cảnh viên, cục trưởng Lương Thành Bằng cũng có mặt, biểu tình mọi người nghiêm túc, đều nhìn chăm chăm máy vi tính phía trước, trên màn hình chính là hình ảnh ghi lại trên đoạn đường hồi này.

"Cục trưởng Lương." Đồng Học Bản bước tới.

Lương Thành Bằng quay đầu lại, "Đồng cục trưởng, cậu đến đúng lúc lắm."

"Tra được chưa?" Đồng Học Bản ổn định tinh thần, "Xe gì?"

Một người cảnh viên bên cạnh nói: "Căn cứ theo giám định vết tích của xe và miêu tả của xung quanh người chứng kiến tại hiện trường, lúc đó có xuất hiện khoảng chừng ba chiếc xe, trải qua chúng tôi điều tra, cuối cùng từ trong băng ghi hình tập trung một chiếc xe hiềm nghi rất lớn." Hắn dùng một ngón tay máy chỉ vào màn hình vi tính, "Ngài xem, cũng chính là chiếc này." Trên hình ảnh là một chiếc xe có rèm che màu đen chụp được lúc qua đường, đó là một chiếc Toyota màu đen.

Toyota? Đồng Học Bản sửng sốt một chút.

"Đây là bảng số xe." Cảnh viên phóng đại hình ảnh, chỉ ra cái bảng số xe kia.

Đồng Học Bản nhìn một chút liền phát hỏa, cái bảng số xe này, chính là xe của đoàn khảo sát Nhật Bản, tuyệt đối không sai được!

"Có thể xác định sao?" Lương Thành Bằng bình tĩnh hỏi.

Cảnh viên nói: "Cơ bản không sai, đụng người chính là chiếc xe này."

Lại phóng hình ảnh rõ ràng hơn chút, có thể thấy tài xế lái xe, chính là tài xế buổi chiều lái chiếc Toyota đụng người còn đánh người kia, nắm tay của Đồng Học Bản đã nắm chặt lại, cái đám khốn nạn này, chuyện hồi chiều còn chưa tính rõ ràng với bọn họ, hiện tại lại khi dễ đến trên đầu tôi? Lúc đó cảnh sát cố ý cho qua bọn họ, giấy phép lái xe của tài xế đã sớm quá thời hạn, là lái xe không giấy phép, không thể chạy trên đường, không ngờ rằng đối phương căn bản là không coi ra gì, còn dám lái xe, còn dám đụng người gây chuyện bỏ chạy! Trong mắt căn bản là không có pháp luật!

Đồng Học Bản quay đầu muốn đi.

"Tiểu Đồng, cậu về trước đi!" Lương Thành Bằng gọi hắn lại, "Bình tĩnh một chút."

Đồng Học Bản quay đầu lại nhìn ông ta, "Ngài kêu tôi làm sao bình tĩnh? Mẹ của tôi thiếu chút nữa mất mạng!"

"Cậu hiện tại đi có thể làm ra tác dụng gì? Đem người bắt trở về? Yên tâm đi, tuy rằng mẹ cậu không trọng thương, tội gây chuyện bỏ chạy bình thường chỉ có trọng thương hoặc tử vong mới có thể áp dụng hình phạt

ba năm đến bảy năm, nhưng cho dù phải không tội gây chuyện bỏ chạy, chuyện này cũng sẽ không nói rõ ràng được.” Lương Thành Bằng lập tức quay qua người bên cạnh nói: ”Đi đến khách sạn của đoàn khảo sát Nhật Bản nghỉ kiểm tra chiếc xe gây chuyện, lập tức làm giám định, xác nhận trước có phải là chiếc Toyota đụng người hay không.”

Người kia nhận lệnh rồi đi.

Đồng Học Bân nhần nhịn nói: ”Lương cục trưởng!”

”Cậu ở chỗ này chờ với tôi, ra kết quả rồi nói.”

”Chuyện tình đều rõ ràng, còn chờ cái gì?”

Lương Thành Bằng sợ hấn kích động, ”Lỡ như tra sai xe thì sao? Không nên gấp, lập tức có tin tức ngay!”

Lương Thành Bằng cũng biết vấn đề lần này tương đối nghiêm trọng, nhưng không giống chuyện tông xe buổi chiều, đụng người bỏ chạy, cái này đã không còn giản đơn là tranh cãi dân sự, nói nghiêm trọng là muốn chịu trách nhiệm pháp luật, huống chi chuyện tình liên lụy đến người nhà cán bộ huyện Duyên Đài và Đoàn khảo sát Nhật Bản, cái này càng mẫn cảm, để bảo đảm ..., Lương Thành Bằng gọi điện thoại đi, lúc này cùng bí thư huyện uỷ Hướng Đạo Phát báo cáo tình huống.

Nghe được tin tức Hướng Đạo Phát nhú mày một tíc, trong lòng nói sao chuyện gì đều liên quan đến Đồng Học Bân? Loại đầu tư khảo sát này đang thời kì then chốt sao lại gặp chuyện không may! Ông dùng ngón tay gõ bàn suy nghĩ một chút, gọi cho Mạnh Tường Lân, đem chuyện tình nói ra, kêu ông ta lập tức đi khách sạn xử lý chuyện này.

Mạnh Tường Lân sau khi biết, sợ run một chút, lập tức gọi cho điện thoại của Đoàn khảo sát Nhật Bản.

Trong khách sạn.

Tầng ba, phòng 3012.

Phiên dịch buông điện thoại xuống, dùng tiếng Nhật nói: ”Phản Bản tiên sinh, là điện thoại của cục trưởng Mạnh cục chiêu thương, ông ta nói cảnh sát đang tới, nói xe của chúng ta liên quan đến một vụ án giao thông.” Hấn đem những chuyện vừa nghe trong điện thoại thuật lại từ đầu đến cuối, nói xong, trong giọng nói phiên dịch hơi thấp thỏm một ít, ”Có phải là khoảng chừng một tiếng trước lúc trở về từ nhà hàng, ở ngay chỗ quẹo đó?”

Phản Bản tiên sinh sắc mặt hơi trầm xuống, ”Chuyện gì xảy ra?”

Mấy người thư ký phiên dịch hai mặt nhìn nhau, tài xế thì ánh mắt co rụt lại, có chút khẩn trương lên.

Im lặng chốc lát, thư ký hồi ức nói: ” Ngay chỗ quẹo đó, hình như là đụng vào cái gì, tôi nghe có tiếng kêu.”

Phản Bản tiên sinh thật ra cũng nghe thấy, bọn họ lúc đó vừa cùng mấy người bạn cũ ăn cơm xong, trên đường trở về xe hình như đụng phải vật gì, vang lên một chút, Phản Bản đang gọi điện thoại cho công ty, nói chuyện, không quá chú ý, chờ lúc buông điện thoại xuống ông ta còn hỏi một câu tiếng động gì, tài xế mà ông vẫn rất tin tưởng lại nói không có gì, nói xe hình như trúng ổ gà.

Thư ký và phiên dịch lúc đó cũng không thấy được, lực chú ý bọn họ không để ở bên ngoài, sau khi nghe được âm thanh nhìn lại, bên ngoài là một khu bồn hoa lớn, cái gì cũng không có, cho nên cũng không coi là gì.

Chỉ có tài xế thấy được rõ ràng, lúc hấn quẹo vào thì nhìn thấy một phụ nữ trung niên, đuôi xe sau khi quẹt một cái, trong lòng tài xế khẩn trương một tiếng, thâm nghĩ không tốt, từ kính chiếu hậu nhìn nhìn, người phụ nữ kia có thể bị đụng ngã, nhưng không có máu, tài xế lúc này mới yên tâm, nghĩ thâm người phụ nữ kia cũng sẽ không bị trọng thương, hơn nữa lúc chiều hấn đã làm ra tai nạn xe cộ, tài xế sợ Phản Bản tiên sinh trách tội, nên không lên tiếng, giả vờ trấn định tiếp tục lái xe, dừng cũng không dừng.

”Trương Chí Phong.” Mấy người đều nhìn về phía tài xế.

Tài xế Trương Chí Phong làm bộ nói: ”Tôi cũng không chú ý, không thấy được có người.”

Một buổi chiều tối làm ra hai vụ tai nạn xe cộ, cho dù là Phản Bản tiên sinh rất tin tưởng Trương Chí Phong, cũng không nhắm mắt nhắm mũi.

Trương Chí Phong có chút do dự bất an, trốn tránh trách nhiệm nói: "Phản Bản tiên sinh, Trung Quốc có loại thủ đoạn lừa dối, người ở đây gọi ăn vạ, bởi vì phương pháp giao thông, lái xe đụng vào người đi đường, mặc kệ là khuyết điểm của ai, cuối cùng đều là lái xe phải gánh chịu phần lớn trách nhiệm, cho nên có người chui chỗ trống, bình thường thấy xe chạy đến sẽ giả bộ đi ra, sau đó nằm trên mặt đất giả dạng bị thương, vì lừa gạt tiền, ừm, buổi tối chúng ta vẫn chạy bình thường, lúc này đột nhiên có một người lao ra xe của chúng ta, phỏng chừng khẳng định là dân ăn vạ."

Phản Bản tiên sinh ngạc nhiên nói: "Còn có loại sự tình này?"

Phiên dịch cũng gật đầu, "Có, hơn nữa ở chỗ này rất thông thường."

"Người bị thương đâu?" Phản Bản tiên sinh hỏi: "Bị thương cái gì?"

Phiên dịch nói: "Nghe cục trưởng Mạnh nói không có trở ngại gì, cũng là ngã một chút, bị thương nhẹ mà thôi ba."

Lúc này, cảnh sát tới, vài người bên trong trực tiếp đi ra bãi đỗ xe, tìm được chiếc Toyota, vừa nhìn, đuôi xe quả nhiên có một chút vết tích, mấy người còn lại lên lầu, nhấn chuông cửa phòng 3012, cùng mấy người Nhật Bản hỏi tình huống. Theo lý thuyết hẳn là lái xe gây chuyện và những người Nhật Bản ngồi trên xe mang về đội cảnh sát giao thông để hỏi, nhưng những người này thân phận đặc thù, nên rộng tay một ít, chỉ ở khách sạn điều tra chứng cứ.

Bởi vì loại sự cố này điều tra tương đối phiền phức, khoảng chừng hai mươi phút trôi qua cũng chưa làm xong.

Phản Bản tiên sinh nhìn thời gian, có chút không nhịn được, "Còn gì hay không?"

Tài xế Trương Chí Phong cũng không khẩn trương, người bị đụng cũng không bị thương cái gì, không xảy ra đại sự, nhìn mấy người cảnh sát giao thông nói: "Tôi đã nói vài lần, tôi không phát hiện có người, cho nên mới trực tiếp lái xe đi, hơn nữa là chính bà ta lao ra, đây là muốn moi tiền của chúng tôi, các người muốn điều tra phải đi điều tra bà ta, không phải cũng không bị thương sao? Làm cái gì thế? Phản Bản tiên sinh còn muốn nghỉ ngơi đấy!"

"Moi tiền anh?" Một cảnh sát giao thông nổi giận, "Anh lập lại lần nữa coi!"

Người lão cảnh viên cũng trừng mắt một cái, "Đó là người nhà của cục công an chúng tôi! Là mẹ của Đồng cục trưởng! Moi tiền? Anh thật biết nghĩ!" Lời này tài xế nói ra như đổ thêm dầu vào lửa, mấy người cảnh viên ở đây đều hận không thể trực tiếp đem người này mang về trong cục, mẹ của Đồng cục trưởng ăn vạ? Lời này kẻ ngu si đều không tin, trên dưới huyện cục ai không biết Đồng cục trưởng nhà có tiền, nhìn chiếc Mercedes Benz mà hẳn là biết, xe hơn cả triệu còn mua được, chẳng lẽ còn thiếu mấy chục đồng nhỏ nhỏ ấy sao?

Mẹ của Đồng cục trưởng? Trương Chí Phong sửng sốt, là người nhà của lãnh đạo cục công an?

Ngay lúc mấy người cảnh viên cùng Trương Chí Phong nổi lên tranh chấp, Mạnh Tường Lâm tới.

"Hô cái gì mà hô!" Mạnh Tường Lâm quay lại quát mấy người cảnh viên: "Chú ý phương thức công tác!"

Đám người của cục công an cũng không mua mặt mũi của Mạnh Tường Lâm, nhưng ngại vu đối phương là người phụ trách đầu tư khảo sát lần này, có quan hệ vô cùng gần với Hướng bí thư, cho nên bực mình thì bực mình, nhưng vẫn không có tranh cãi cái gì. Mạnh Tường Lâm răn dạy những người của cục công an, cũng là làm cho người của đoàn khảo sát Nhật Bản thấy, ông ta cũng không muốn đoàn khảo sát sản sinh ấn tượng không tốt gì đối với huyện Duyên Đài.

Mạnh Tường Lâm nói tiếp: "Kết quả điều tra thế nào?"

"Là bọn họ đụng người, vết tích trên xe đã giám định ra." Một cảnh viên nói.

Trương Chí Phong cãi lại nói: "Đã nói không phải chúng ta đụng, là chính bà ta lao ra!"

Mạnh Tường Lân nhìn về phía Phản Bản, "Phản Bản tiên sinh, ngài xem. . ." Ông ta chủ yếu muốn nhìn thái độ của Phản Bản một chút, nếu như Phản Bản cái gì cũng không nói, để cảnh sát xử lý, nếu như Phản Bản không giữ người tài xế này, vậy. . .

Phản Bản nhìn hẩn, nói một chuỗi tiếng Nhật.

Phiên dịch dùng tiếng Trung nói: "Phản Bản tiên sinh nói sẽ bồi thường nhất định, nhưng chuyện này dừng ở đây, bọn họ lúc đó cũng không có thấy người phụ nữ kia, không phải là khuyết điểm của bọn họ."

Một cảnh viên sắc mặt trầm trọng, đùng người bỏ chạy, cái này không phải khuyết điểm của các người?

Mạnh Tường Lân lại cùng Phản Bản nói vài câu.

Cuối cùng, phiên dịch của Phản Bản nói: "Phản Bản tiên sinh nói ngài ấy còn muốn nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai hãy tính."

Mạnh Tường Lân thấy Phản Bản sắc mặt hờn giận, chỉ biết ông ta đã không nhin được, suy nghĩ một chút, nói: "Vậy không quấy rối, chuyện này chúng tôi sẽ xử lý." Quay đầu nhìn về phía mấy người cục công an, "Đi thôi."

Mấy người cảnh viên kinh ngạc nói: "Đi?"

Người còn chưa có bắt, chuyện tình còn chưa có làm, đi?

Mạnh Tường Lân cũng mặc kệ bọn họ, đi đến trong hành lang gọi điện thoại cho Hướng Đạo Phát, "A lô, Hướng bí thư, chuyện tình đã điều tra xong, là xe của đoàn khảo sát đùng người, nhưng nguyên nhân sự cố còn phải điều tra, Phản Bản tiên sinh bọn họ đều nói là mẹ của Đồng cục trưởng tự mình lao ra, bắt quá, cũng đã đáp ứng đền tiền, tôi thấy Phản Bản tiên sinh rất coi trọng đối với tài xế, quan hệ có thể không bình thường, sẽ không khiến cho người của cục công an nói cái gì nữa, ngài xem chuyện này có phải là xử lý nhẹ nhàng? Dù sao mẹ của Đồng Học Bản cũng không bị thương nặng, muốn truy cứu trách nhiệm, tôi sợ Phản Bản tiên sinh bên kia. . ." Mạnh Tường Lân đối với Đồng Học Bản một chút hảo cảm cũng không có, trong lòng đương nhiên là nghiêng về Phản Bản tiên sinh có thể mang đến chiến tích cho ông ta.

Hướng Đạo Phát lãnh đạm nói: "Tôi đã biết."

Chỉ lát sau, Hướng Đạo Phát gọi điện thoại tới điện thoại di động của Lương Thành Bằng.

"Dựa theo tranh cãi dân sự giải quyết, xử lý nhẹ nhàng." Hướng Đạo Phát nói.

Lương Thành Bằng giật mình, "Vậy tài xế gây chuyện đâu? Hẩn lái xe không giấy phép! Hơn nữa còn bỏ chạy!"

"Đối phương lúc đó cũng không biết đùng vào người, không phải ác ý bỏ chạy, trước hết không nên động." Hướng Đạo Phát nói: "Được rồi, chuyện này ông mau chóng làm, làm tốt công tác tư tưởng với Đồng Học Bản và mẹ hẩn, muốn bọn họ có cái nhìn đại cục một chút, không nên âm ỉ lớn, tất cả đều là vì phát triển kinh tế trong huyện."

Tít tít tít, điện thoại đã cúp.

Lương Thành Bằng ngồi tại chỗ này cầm điện thoại di động nhú mày, hiển nhiên không ngờ rằng sẽ là một kết quả như thế!

Xử lý nhẹ nhàng !?

Lái xe không giấy phép đùng người còn bỏ chạy, loại vụ án này cũng có thể xử lý nhẹ nhàng? Huống chi đùng vào người nhà cán bộ cục công an! Nếu như thật sự làm như vậy, ông làm sao ăn nói cùng Đồng cục trưởng? Sao ăn nói cùng người của cục công an? Vì mấy người người Nhật Bản đầu tư mà hi sinh lợi ích dân chúng của huyện Duyên Đài? Chuyện buổi chiều đã như thế, chuyện bây giờ cũng vậy, lấy đại cục làm trọng? Cái này đâu phải là đại cục cái gì!

Cho dù Lương Thành Bằng là cán bộ do Hướng Đạo Phát đề bạt lên, trong chuyện này, Lương Thành Bằng cũng nghĩ Hướng bí thư xử lý quá mức khó hiểu! Mặc dù ông xem Đồng Học Bản không vừa mắt, Tiểu Đồng cũng vì huyện Duyên Đài mà làm không ít công hiến, chuyện trực tiếp cho người được lợi thì có hai

cái, ông có thể lên làm bí thư huyện uỷ, là Đồng Học Bản tìm được bằng chứng lật đổ bí thư trước, trước đó ông có thể được thành phố trong tỉnh khen ngợi, cũng là Đồng Học Bản liều mạng tranh công vì huyện Duyên Đài, nhưng còn bây giờ thì sao? Mẹ của Đồng cục trưởng bị người đụng phải, ông tuyệt nhiên không có kỷ công hiến của Tiểu Đồng, ngược lại đi nghiêng về đám người Nhật Bản ??

Cái này làm cho quá thất vọng đau khổ rồi !?

286. Chương 286: Không Thể Nhịn Được Nữa!

Buổi tối, mười giờ.

Cục công an huyện, trong một phòng làm việc, Lương Thành Bằng kêu Đồng Học Bản đến, "Tiểu Đồng, cậu ngồi trước đi."

Đồng Học Bản đứng không nhúc nhích, "Lương cục trưởng, giám định ra rồi sao?"

"Ra rồi." Lương Thành Bằng nhìn hần, "Là chiếc Toyota của đoàn khảo sát Nhật Bản đụng người."

Mẹ kiếp, quả nhiên là bọn họ, Đồng Học Bản nổi tâm hung ác lên, món nợ này của mẹ già, hần phải tính rõ ràng với đám người này, tố cáo, đi khách sạn bắt người. Nhưng mà, Lương Thành Bằng gọi lại hần, trong lòng sau khi thở dài, đem chỉ thị của Hướng bí thư nói với hần một lần, "Hướng bí thư ý là, không nên cứu trách nhiệm của tài xế, tận lực xử lý nhẹ nhàng, để cho bọn họ đền một ít tiền."

Đồng Học Bản ngơ ngác, "Cái gì?"

"Đại cục làm trọng." Lương Thành Bằng bắt đầu nói.

Nghe nói như thế, Đồng Học Bản quả thật có chút khó tin, "Đại cục? Cái này còn gọi đại cục làm trọng? Lương cục trưởng, tôi con mẹ nó không rõ ràng, cái gì là đại cục? Dân chúng mới là đại cục! Chuyện của dân chúng mới là đại sự! Hiện tại vì một đoàn khảo sát Nhật Bản đi hi sinh lợi ích của dân chúng! Pháp luật coi như không có gì! Cái này gọi là đại cục? Đại cục của ai? Tôi thấy không phải của huyện Duyên Đài! Là đại cục của Hướng bí thư ổng!"

"Đừng nói bậy!" Lương Thành Bằng trong lòng nói Tiểu Đồng này thật là cái gì cũng đều dám nói cả.

Đồng Học Bản lửa giận nổi lên, nói: "Ngài không phải không biết, buổi chiều lúc gây ra tai nạn xe cộ lúc, cảnh sát đã làm ra nhượng bộ rất lớn, đụng vào người đánh người, đưa mấy chục ngàn ra rồi cho người đi, ngài biết lúc đó có người dân bị đụng và quần chúng vây xem nhìn chúng tôi thế nào không? Đều ở trong lòng mắng chúng tôi đấy! Lúc gần đi còn nhiều lần nói cho tài xế biết, hần không có giấy phép lái xe không thể lái xe! Đó là lái xe không giấy phép! Nhưng bọn họ một câu cũng không nghe, buổi tối lại đụng người! Còn con mẹ nó gây chuyện bỏ chạy! Cái này đã không là tranh cãi dân sự! Là vụ án hình sự! Là phạm pháp! Thế nào? Đám người Nhật Bản này có thể đối đãi đặc thù? Là có thể bật đèn xanh một đường? Lẽ nào bọn họ là người, dân chúng của thì huyện Duyên Đài chúng ta không phải người?"

"Tiểu Đồng à, tâm tình của cậu tôi hiểu, thế nhưng. . ."

Đồng Học Bản nói: "Bị đụng chính là mẹ tôi, mẹ tôi thiếu chút nữa đã chết ở đây, Lương cục trưởng, Đồng Học Bản tôi tốt xấu gì cũng vì huyện chúng ta lập được vài lần công, cũng vì dân chúng làm qua vài việc, nhưng hiện tại chuyện gì xảy ra? Ngay cả tài xế của một tên Nhật bản tôi cũng không bằng? Vì một đầu tư tám chữ còn chưa có một nét, ngay cả quyền lực chấp pháp theo lẽ công bằng cũng không có? Mẹ tôi phải để cho bọn họ đụng?"

Lương Thành Bằng làm sao không biết chuyện này rất là khốn nạn, thở dài, không nói gì thêm.

Đồng Học Bản biết Hướng Đạo Phát thấy mình không vừa mắt, dè nặng mình tấn chức, lúc nào cũng muốn thu thập mình, nhưng Đồng Học Bản không ngờ rằng, Hướng Đạo Phát dám công khai thiên vị cho đám người Nhật Bản này, ngay cả đạo lý cơ bản và pháp luật đều không quan tâm, khinh người quá đáng! Mình vì huyện Duyên Đài làm ra công hiến tất cả mọi người đều nhìn thấy, hiện tại không được chỗ tốt, ngược lại còn bị chèn ép, cái này con mẹ nó gọi chuyện gì!

Hướng Đạo Phát!

Ông thật sự cho rằng tôi dễ bị lừa đảo?

Lương Thành Bằng sợ hãi làm loạn, liền nói: "Như vậy đi, trước cậu đi đến bệnh viện cùng mẹ cậu, chuyện này, tôi giúp cậu giao thiệp một chút."

Đồng Học Bàn kích động nói: "Cục trưởng Lương, tôi không thiếu mấy chục ngàn đó!"

"Tôi biết, đến lúc đó cho vậy tài xế nhận lỗi ngay mặt mẹ cậu, như vậy cậu xem được chưa?"

Xin lỗi thì xong? Đồng Học Bàn đang nổi nóng, đương nhiên không tiếp thụ được kết quả này.

Lương Thành Bằng kiên trì nói: "Những người này đều là người Nhật Bản, bên trong dính dáng nhiều lắm, xử lý không tốt mới có thể khiến cho rất nhiều vấn đề của phương diện xảy ra, tài xế Trương Chí Phong tuy nói là quốc tịch Trung Quốc, nhưng rất được Phản Bản tín nhiệm, cho dù thật sự bắt người, Phản Bản cũng sẽ tìm luật sư cho hắn, hơn nữa mẹ cậu thương thế cũng không quá nghiêm trọng, muốn định tội gây chuyện bỏ chạy cơ bản không thực tế, không được cái gì, ngược lại sẽ cho rước lấy phiền phức cho cậu, Tiểu Đồng, tôi cũng chỉ là muốn tốt cho cậu, chỉ vì một khẩu khí. . . Giá trị sao?"

Giá trị! Đương nhiên giá trị!

Theo Đồng Học Bàn thấy, người không phải sống vì một khẩu khí sao ??

Lương Thành Bằng cũng không biết hắn nghe vào hay không, nhiều lần khuyên hắn, cuối cùng mới cho Đồng Học Bàn trở về.

Ra cục công an, Đồng Học Bàn nghiêm mặt lái xe thẳng đến bệnh viện nhân dân huyện, trên đường, điện thoại vang lên.

Là cảnh viên tới tra án tại khách sạn mà đoàn khảo sát ngủ lại, "A lô, Đồng cục trưởng, cấp trên thông báo nói án gây chuyện bỏ chạy không cho chúng tôi tiếp tục tra xét, chuyện lái xe không giấy phép cũng không cho ghi lại trong hồ sơ, cái này. . . Cái này có phải là hơi quá đáng? Đám người Nhật Bản kia, một chút thái độ nhận sai cũng không có, sống chết nói không biết mẹ ngài bị đụng phải, quả thật. . . Cái vụ án này quá đáng thật!"

Đồng Học Bàn ánh mắt lạnh lẽo, "Không thừa nhận?"

"Đâu chỉ như vậy, bọn họ còn nói. . . Là mẹ ngài tự mình lao ra."

Đậu má! Đồng Học Bàn tức giận, "Còn ai nói cái gì?"

"Còn có cục trưởng Mạnh của cục chiêu thương, ông ta vừa rồi đến đây ngược lại còn đem người của cục công an chúng ta răn dạy một lần, biểu tình như là đang nói chúng tôi hành động sai vậy, rõ ràng chúng tôi là phá án theo lẽ công bằng, sao lại là chúng tôi sai? Hơn nữa cục trưởng Mạnh vô cùng thiên vị đám người Nhật Bản này, vừa lên tới hỏi cũng chưa hỏi, nói rõ ràng là muốn ấy người Nhật Bản chỗ dựa, hình như bọn họ đụng vào người cũng là chuyện bình thường vậy!"

"Mạnh Tường Lân?" Đồng Học Bàn chớp mắt.

"Đồng cục trưởng, chúng tôi đang ở bên ngoài khách sạn, ngài nói hiện tại nên làm cái gì bây giờ?" Người nọ xin chỉ thị nói.

Đồng Học Bàn bật cười một tiếng, "Cấp trên đều ra chỉ thị rồi, còn có thể làm sao bây giờ?"

"Thế nhưng. . ."

Chuyện này không chỉ có rét lạnh tâm của Đồng Học Bàn, đồng dạng cũng rét lạnh tâm của cảnh sát cục công an, thứ nhất tất cả mọi người vô cùng tôn kính đối với tiểu Đồng cục trưởng, vì dân chúng đánh cược sinh mạng trong toàn bộ tỉnh cũng tìm không ra mấy người, cho nên mẹ Đồng cục trưởng gặp chuyện không may, rất nhiều người đều vô cùng phần nộ, còn nữa, mẹ của Đồng cục trưởng là người nhà cục công an, hơn phân nửa là người của cục công an, hiện tại bị xe đụng phải còn không chiếm được công đạo, tâm tình bị phần cũng từ từ lan tràn ra, huống chi đám người Nhật Bản có thái độ tiếp thu điều tra cực kỳ ác liệt, điều này làm cho không ít nhân viên phá án đều nhịn không được.

"Chúng tôi đều nghe ngài, ngài phân phó đi!" Cảnh sát ngữ khí kiên định nói.

Bên đầu kia của điện thoại lại vang lên giọng của một người nam trẻ tuổi, "Đồng cục trưởng, bắt hay không bắt?"

Không phải tất cả mọi người sợ phiền phức, vài người lưu lại bên kia đã sớm thương lượng rồi, bọn họ đều không cam lòng vụ án kết thúc như thế, quá uất ức!

Nghe vậy, Đồng Học Bản trong lòng nóng lên, có chút cảm động.

"Đồng cục trưởng. . ."

"Ngài ra chỉ thị đi!"

Đồng Học Bản hít vào một hơi, "Đợi lệnh tại chỗ!"

"Vâng!"

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản lái xe vào bệnh viện đại viện, hẳn tạm thời cũng chưa nghĩ ra nên xử lý như thế nào, giống như Lương cục trưởng nói, cho dù là bắt người, vậy tài xế cũng không bị phán quá nặng, nhưng đến lúc đó lỡ như lão Phán Bản phần nộ thủ tiêu đầu tư khảo sát, vậy tình cảnh của Đồng Học Bản đã có thể không xong, Hướng Đạo Phát nhất định sẽ đem cái của nợ này ném lên đầu mình, tất cả những người được lợi trong chuyện đầu tư khảo sát của Hướng hệ cũng sẽ hận mình, câu nói theo như lời của Lương Thành Bằng kia Đồng Học Bản lúc này đã tự hỏi mình ... vì một khẩu khí, thật sự giá trị sao?

Trong phòng bệnh.

Loan Hiểu Bình đang nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, bên cạnh là đồng dây may đồ đầy bùn đất.

Đồng Học Bản đi vào trong phòng, "Sao không ngủ?"

Loan Hiểu Bình ánh mắt thu lại, nghiêng đầu nhìn con trai cười cười, "Vừa rồi ngủ một hồi, không mệt, đúng rồi, tài xế gây chuyện bắt được chưa?"

Đồng Học Bản biểu tình cứng ngắc nói: "Đã tra được."

"Ừm, con cũng đừng quá mệt mỏi, sớm trở lại nghỉ ngơi một chút, chuyện bắt người để cho thuộc hạ đi là được."

"Con rõ."

Cùng mẹ nói một hồi, Đồng Học Bản thấy tinh thần lão nhân gia cũng không tệ lắm, cũng yên tâm, để mẹ già ngủ một giấc, còn mình lại đi ra ngoài tới phòng trực ban chữa bệnh và chăm sóc, tìm được bác sĩ Vương trực đêm ban của ngày hôm nay, hỏi hỏi bệnh tình của mẹ, bác sĩ Vương nói khôi phục cũng rất tốt, huyết áp và nhịp tim đập đều không chế, chỉ cần ngủ một giấc và trạng thái tinh thần dễ dàng, điều dưỡng một đoạn thời gian là có thể xuất viện.'

Bên kia, một người trung niên đi vào trong phòng bệnh.

Loan Hiểu Bình nghi hoặc nhìn nhìn, ". . . Ngài là?"

Người trung niên cau mày nói: "Tôi là cục trưởng cục chiêu thương Mạnh Tường Lâm, phụ trách công tác tiếp đãi của đoàn khảo sát."

Đoàn khảo sát? Cục chiêu thương? Loan Hiểu Bình không rõ, nhưng cũng biết cục trưởng cục chiêu thương là cán bộ cấp chính khoa, cấp bậc cao hơn so với con trai mình, vì vậy cũng câu nệ, chống tay miễn cưỡng ngồi dậy một ít, "Cục trưởng Mạnh, tôi không được khỏe, chậm trễ ngài, mau ngồi." Bà ấy cho rằng đối phương là tới thăm bệnh.

Mạnh Tường Lâm mặt không biểu tình nói: "Không cần, tôi nói vài câu thì đi."

Loan Hiểu Bình cũng đã nhận ra thái độ đối phương không tốt, trong lòng không giải thích được.

"Là như thế này, người đứng vào bà thật ra là đoàn khảo sát Nhật Bản, lần này đến huyện Duyên Đài vì đầu tư xây dựng, kim ngạch rất lớn, ngay cả huyện ủy Hướng bí thư và Tà huyện trưởng đều vô cùng coi trọng." Thấy Loan Hiểu Bình sững sốt một chút, Mạnh Tường Lâm tiếp tục nói: "Cho nên cấp trên cho tôi nói một tiếng với bà, lấy đại cục làm trọng, chờ ngày mai đối phương đưa tiền đến, cái này đừng ở đây, bà

cũng khuyên nhủ Đồng cục trưởng, không nên lo chuyện của người khác, tất cả đều là vì phát triển của huyện Duyên Đài, không thể bởi vì chuyện này ảnh hưởng đến khảo sát đầu tư, tiểu Loan, bà cũng là cô giáo, là đảng viên, tôi nghĩ hẳn là có cái giác ngộ này.”

Loan Hiểu Bình bị hoảng sợ, bí thư huyện uỷ và huyện trưởng đều rất coi trọng?

Mạnh Tường Lâm nói: ”Bà cũng biết tính tình của Đồng cục trưởng, cấp trên cũng là lo lắng hẳn, mới cho tôi đến đây nói với bà một chút, nếu như khảo sát thật sự bởi vì Đồng cục trưởng mà chết non, sẽ vô cùng bất lợi đối với phát triển sau này của con trai bà, cái trách nhiệm này ai cũng không gánh nổi.”

Loan Hiểu Bình sắc mặt trắng bệch, ”Tiểu Bân sẽ chịu trách nhiệm?”

Mạnh Tường Lâm qua tới nơi này tự mình làm công tác tư tưởng cho Loan Hiểu Bình, ông rất không tình nguyện, nhưng không tình nguyện cũng không có biện pháp, lỡ như Loan Hiểu Bình và Đồng Học Bân đều không đáp ứng sống chết muốn làm âm ỉ, chuyện tình sẽ xử lý không tốt, cho nên Mạnh Tường Lâm phải ”bàn chuyện” cùng Loan Hiểu Bình, thật ra cũng là hù dọa bà ấy, cho bà ấy biết lợi hại, một người phụ nữ nông thôn, nghĩ rằng cũng không dám đối nghịch cùng trong huyện, ”. . . Hiểu chưa? Bà cũng không bị trọng thương, đến lúc đó cùng lắm là để cho bọn họ đền một chút tiền là được, đừng hại con trai bà.”

Loan Hiểu Bình hoảng hốt nói: ”Tôi đã biết, tôi lập tức nói cùng Tiểu Bân!”

Mạnh Tường Lâm thoả mãn gật đầu.

Loan Hiểu Bình là nóng nảy thật, bà không ngờ rằng chuyện tình phức tạp như thế, người đụng bà tự nhiên lại là nhà đầu tư mà bí thư huyện uỷ rất coi trọng, tại trong lòng Loan Hiểu Bình con trai là thứ nhất, không có gì quan trọng hơn so với Tiểu Bân, mình thế nào cũng không sao, nhưng không thể hại Tiểu Bân, không thể làm lỡ tiền đồ của con trai, nghĩ tới đây, Loan Hiểu Bình trong lòng tuy rằng ủy khuất khó chịu, nhưng vẫn cắn răng nhịn xuống, không thể khiến cho con trai bởi vì mình mà gặp họa, nếu như thật sự khiến cho bí thư huyện uỷ hận Tiểu Bân, vậy tiền đồ của Tiểu Bân cũng sẽ hoàn toàn bị hủy.

Loan Hiểu Bình càng nghĩ càng sốt ruột, đột nhiên, sắc mặt bà ấy trắng bệch một chút!

”Vậy tôi đi.” Mạnh Tường Lâm chuẩn bị trở về.

Lúc này, chỉ thấy Loan Hiểu Bình bỗng nhiên thống khổ che miệng, mồ hôi hột tí tách rơi xuống, tích, tích, tích, thiết bị kiểm tra bên cạnh giường bệnh bắt đầu kêu to lên, huyết áp càng ngày càng cao, 120. . . 130. . . 140. . . 150, nhịp tim đập cũng càng lúc càng nhanh, 80. . . 100. . . 120. . . 135. . . Loan Hiểu Bình đưa tay chụp vào gối, muốn nhấn chuông cấp cứu, nhưng không được, sau một giây, Loan Hiểu Bình hai mắt tối sầm, ngã xuống trên giường!

Mạnh Tường Lâm cau mày, không ngờ tới bà ấy dễ bị hù dọa như thế.

Đứng tại chỗ vài giây, Mạnh Tường Lâm một câu cũng không nói quay đầu bước nhanh ra phòng bệnh, chuẩn bị rời đi.

Thiết bị kiểm tra trong phòng bệnh kết nối với ngoài phòng y tá, thiết bị cảnh báo trong phòng bệnh vang lên thì ngoài phòng y tá cũng nhận được, trong hành lang, bác sĩ Vương và mấy người y tá nhanh chóng chạy tới, Đồng Học Bân cũng về mặt lo lắng theo ở phía sau, bọn họ đều không rõ ràng Loan Hiểu Bình lúc đầu bệnh tình đang tốt đẹp, vì sao đột nhiên lại phát tác, thậm chí huyết áp và nhịp tim đập còn nghiêm trọng hơn so với lúc vừa đưa tới bệnh viện, hình như là bệnh tim cấp tính phát tác.

Mẹ! Mẹ ngàn vạn lần đừng có chuyện gì!

Đồng Học Bân con mắt đều đỏ, gấp thoảng qua Mạnh Tường Lâm cũng không quá chú ý, một lòng đều tại phòng bệnh.

Mạnh Tường Lâm không lên tiếng, nếu như Loan Hiểu Bình thật sự chết, ông ta cũng không muốn dính vào cái họa này, trực tiếp đi tới thang máy, đi thang máy xuống lầu rời khỏi.

”Mẹ!”

Đẩy cửa phòng bệnh, chỉ thấy Loan Hiểu Bình vẫn không nhúc nhích nghiêng người ngã trên giường, sống chết không biết!

Đồng Học Bàn gấp gấp tay của bác sĩ Vương, "Bác sĩ! Nhanh! Nhanh cứu mẹ tôi!"

Bác sĩ Vương nhanh chóng quét mắt sang máy đo huyết áp và nhịp tim, quay lại y tá nói: "Đưa đến phòng cấp cứu! Nhanh lên một chút! Gọi điện thoại cho Triệu viện trưởng và Tôn chủ nhiệm! Lập tức cấp cứu!"

Đồng Học Bàn vội hỏi: "Mẹ tôi làm sao vậy? Vừa rồi còn tốt mà!"

Bác sĩ Vương nhăn mặt nói: "Có thể là tâm tình kích động quá lớn khiến cho bệnh tim đột nhiên tái phát, cụ thể còn chưa thể xác nhận, phải kiểm tra thêm một bước." sau khi giải thích một câu với Đồng Học Bàn, bác sĩ Vương lập tức phân phó một người y tá, muốn bọn họ lập tức đi chuẩn bị, sau đó quay đầu lại nói: "Bình thường bệnh nhân cao huyết áp, tình trạng trái tim cũng không tốt, tuy rằng mẹ ngài chưa có bệnh tim, nhưng. . ."

Đồng Học Bàn sắc mặt thay đổi, "Có thể cứu được hay không?"

"Tôi chỉ có thể nói sẽ nỗ lực lớn nhất." Bác sĩ không nói là sẽ chết.

Nhìn bác sĩ và mấy người y tá đẩy giường bệnh chạy về phía trước, Đồng Học Bàn hai tay vỗ mạnh vào khuôn mặt, túm lấy tóc tựa vào tường, tay đều có chút run rẩy đứng lên, vừa rồi bệnh tình mẹ già còn không có trở ngại gì, bác sĩ cũng nói qua vài ngày là có thể xuất viện, sao sẽ đột nhiên phát bệnh? Tâm tình kích động quá lớn? Không có khả năng, lúc gần đi mẹ già còn cười ha ha, nhìn như đã vượt qua hoảng hốt của tai nạn xe cộ?

Chờ một chút!

Chờ một chút!

Đồng Học Bàn đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vã túm lấy một y tá bưng khay đi qua, "Vừa rồi ai đến phòng bệnh mẹ tôi?"

Y tá sững sốt, "Tôi hình như thấy có một người đàn ông tiến vào."

Đồng Học Bàn nói: "Có phải là Mạnh Tường Lâm?"

". . . Cái này tôi cũng không biết, Mạnh Tường Lâm là ai?"

Đồng Học Bàn nhớ kỹ trước đó tựa hồ nhìn thấy Mạnh Tường Lâm tại hành lang, nhưng cũng không xác định, nghĩ tới đây, hẩn ngẩn đầu, thấy cái camera gắn trên hành lang của bệnh viện, liền nói: "Y tá, mang tôi đến phòng giám sát, đem băng ghi hình của hai mươi phút trước trong tầng lầu này ra!"

Nếu như người khác yêu cầu, y tá khẳng định xoay người đi, nhưng Đồng cục trưởng lên tiếng, cô ấy đương nhiên không có cách nào nói cái gì khác, người của cục công an có quyền kiểm tra những cái này, kết quả là, cô ấy đi phòng y tá gọi điện thoại liên hệ lãnh đạo bệnh viện, trong điện thoại, bệnh viện lập tức đáp ứng yêu cầu của Đồng cục trưởng, mang theo hẩn vào phòng giám sát, bắt đầu lấy ra đoạn băng ghi hình hồi này. Đồng Học Bàn đè nặng tâm tình phần nộ, nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp mắt.

"Có rồi."

"Cũng là lúc này?"

Hai người nhân viên công tác chỉ vào màn hình.

Đồng Học Bàn cúi đầu, ". . . Đúng vậy, phóng lớn hơn một chút!"

Trong màn hình, bóng lưng của một người trung niên đột nhiên lọt vào tầm mắt, Đồng Học Bàn liếc mắt liền nhận ra, chính là Mạnh Tường Lâm, chỉ thấy ông ta cau mày đi vào phòng bệnh của mẹ già, khoảng chừng năm phút đồng hồ sau, cũng là lúc mẹ già phát bệnh, Mạnh Tường Lâm bước nhanh ra phòng, theo hành lang đi ra ngoài.

Đồng Học Bàn hoàn toàn nổi giận, cái lão khốn nạn này !!

Không cần hỏi Đồng Học Bàn cũng có thể đoán được Mạnh Tường Lâm đi làm gì, khẳng định là bởi vì đoàn khảo sát gây chuyện mà chạy đến, đây là đi hù dọa mẹ già, không muốn cho bà truy cứu trách nhiệm của

đoàn khảo sát! Loạn Hiểu Bình vừa chịu chấn động của tai nạn xe, tâm tình lúc đầu không ổn định, hiện tại lại bị Mạnh Tường Lâm hù dọa, đột nhiên phát bệnh cũng có thể giải thích được!

Hướng Đạo Phát! Mạnh Tường Lâm!

Hai lão già chó chết !!

Đồng Học Bản chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết vì một cái chạy thẳng lên não, hấn đập tay cái rầm xuống bàn làm việc, mẹ mình bị xe đụng phải, các người không chỉ không giúp đỡ bà ấy đòi lại công đạo, tự nhiên còn tìm người cảnh cáo hù dọa bà? Đây là muốn làm gì? Cái này con mẹ nó là muốn đẩy mẹ tôi vào chỗ chết! Đây là do mẹ tôi muốn cho người Nhật Bản lái xe đụng phải sao? Sao hình như là mẹ tôi lái xe đụng phải người Nhật Bản? Rốt cuộc ai con mẹ nó là người bị hại?

Được! Được!

Các người không phải là thêm muốn phần chiến tích này sao? Không phải là xem tôi không vừa mắt sao?

Đồng Học Bản tôi nếu như để cho các người lấy được cái phần chiến tích này, tôi con mẹ nó cùng họ với các người !!!

Đồng Học Bản cầm lấy bóp đi ra bệnh viện, lái xe chạy như bay đến khách sạn mà đoàn khảo sát ngủ lại !!!

287. Chương 287: Bắt Cũng Là Mày!

Buổi tối, mười một giờ.

Dưới bóng đêm mờ mịt, một chiếc Mercedes Benz dừng lại trước cửa lớn của khách sạn, tiếng thắng chói tai mà phần nộ vang lên tại đầu đường vắng vẻ, làm không ít người nhìn qua. Đồng Học Bản mở cửa cái rầm, mặt đầy phần nộ xuống xe, trực tiếp đi đến hướng phòng khách của khách sạn, trong lòng hấn đang nghĩ về mẹ già trong phòng cấp cứu sống chết không biết, nghĩ Hướng Đạo Phát chen ép, nghĩ sắc mặt của Mạnh Tường Lâm, nghĩ đoàn khảo sát Nhật Bản không coi ai ra gì, Đồng Học Bản đã sớm không đề được cơn tức, hấn cần phải tính toán rõ món nợ này!

” Đồng cục trưởng!”

” Đồng cục trưởng, ngài đã tới!”

”Ngài phân phó đi, chúng tôi nghe ngài”

Mấy người cảnh viên vẫn chờ ngoài khách sạn, nghe tiếng, đều bước nhanh đến.

Đồng Học Bản đếm đếm, có bốn người, tuổi tác của bọn họ không quá lớn, có người của đội cảnh sát giao thông, cũng có bên trị an, tuy rằng Đồng Học Bản không cách nào gọi hết tên của từng người, nhưng đều biết bọn họ, bên trong có hai người còn cùng kề vai chiến đấu với Đồng Học Bản trong lần đất lở trước, nhìn nhìn mấy người bọn họ, Đồng Học Bản nhíu mày nói : ”Nhiệm vụ lần này không phải là do trong cục ra, cũng không phải là chỉ thị của trong huyện, tất cả đều là quyết định cá nhân của tôi, có trách nhiệm một mình tôi gánh chịu, tất cả hậu quả không có nửa điểm quan hệ với các người”

” Đồng cục trưởng, ngài nói cái gì vậy”

”Đúng vậy, chúng tôi không sợ”

Đồng Học Bản khoát khoát tay : ”Không cần nhiều lời, đi!”

Rất nhiều lãnh đạo có thể đều không thích Đồng Học Bản, bởi vì tính tình của hấn quá thối, rất nhiều chuyện đều không lo lắng đến ảnh hưởng, không ai biết sau một giây hấn sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, nhưng mà thuộc hạ của Đồng Học Bản lại vô cùng tôn trọng hấn, bởi vì hấn rất bảo vệ thuộc hạ, có đôi khi tự mình gánh chịu trách nhiệm cũng là vì bảo vệ người phía dưới, cái này cũng có liên quan đến sinh hoạt trước đây của Đồng Học Bản, cũng là chỗ đặc nhân tâm của hấn, cho nên trong huyện và cục công an huyện đều ra lệnh rõ ràng là không truy cứu đoàn khảo sát, vậy mà có nhiều người còn dám đứng ở bên Đồng Học Bản nghe hiệu lệnh của hấn.

Trong đại sảnh.

Hai người nữ nhân viên nghi hoặc nhìn mấy người đang bước tới.

Đồng Học Bản đi đến trước mặt, vừa đi vừa lấy chứng minh công tác trong người, đến trước quầy phục vụ vỗ đem giấy chứng nhận công tác vỗ cái rầm xuống bàn : "Công an, tra cho tôi một người tên là Trương Chí Phong ở phòng nào!"

Người nhân viên phục vụ nhìn nhìn cảnh huy trên giấy chứng nhận, nhanh chóng kiểm tra trên máy tính một chút : "Ồ phòng 3015!"

"Được, đem thẻ phòng 3015 , đi theo tôi!" Đồng Học Bản nói.

"Xin lỗi" Người nhân viên do dự nói : "Tôi cần phải thông báo với quản lý của chúng tôi một tiếng"

Đồng Học Bản ngắt lời : "Tôi lập lại một lần nữa, đem thẻ phòng 3015, đi theo tôi!"

Người nữ phục vụ này nhìn nhìn người trực cùng mình, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lấy ra cái thẻ phòng dự bị, đi vào thang máy nhấn nút, kính cong, cửa thang máy mở ra, cô ấy mang theo Đồng Học Bản và mấy người cảnh sát lên lầu, sau khi đi ra, quẹo một cái trong hành lang, đi vài chục bước thì người nữ phục vụ này dừng lại, nhìn cánh cửa phòng 3015, do dự một chút, nhẹ nhàng dùng thẻ phòng quét một cái vào ổ khóa.

Tích.

Khóa vang lên, cửa mở.

Đồng Học Bản phát tay, ý bảo người nữ phục vụ lui qua một bên, phía sau, hai người cảnh sát lập tức vọt vào.

"Là ai?" Trong phòng có tiếng nói cảnh giác của một người.

Đồng Học Bản cũng cất bước vào phòng, tiện tay mở đèn, thì thấy được tài xế Trương Chí Phong của đoàn khảo sát đang nằm trên giường, hằn đang ngủ, mặc một thân áo ngủ đang từ từ ngồi dậy, mở to mắt nhìn mấy người khách không mời mà đến.

Một cảnh sát lạnh lùng nói : "Trương Chí Phong"

Trương Chí Phong nhìn nhìn bọn họ : " ... làm gì?"

Cảnh sát nói : "Anh hỏi làm gì! Mặc quần áo rồi đứng lên cho tôi!"

Một cảnh sát giao thông bên cạnh cũng nói : "Buổi chiều ngày hôm nay lúc sáu giờ, anh bị tình nghi là lái xe không giấy phép và đã thương người khác, đánh hai vợ chồng trên chiếc xe Citro, buổi tối khoảng chín giờ, anh vẫn lái xe không giấy phép, sau khi gây án còn lái xe chạy khỏi hiện trường, bị tình nghi gây chuyện bỏ chạy, thậm chí hoài nghi anh cố ý giết người, theo chúng tôi một chuyến!" Công phu của người cảnh sát giao thông này không hề kém cạnh so với Hướng Đạo Phát, trực tiếp chụp cho hắn ta cái mũ mang tội giết người.

Trương Chí Phong cả giận nói : "Đi với các người? Các người là người của cục công an nào?"

Cảnh sát quát : "Huyện Duyên Đài có mấy cục công an? Đừng nói nhảm! Anh có đi hay không?"

"tôi đã nói bao nhiêu lần với các người rồi! Không phải là tôi đụng người! Là bà ta cố ý lao ra đụng vào tôi! Cục trưởng Mạnh của các người không phải đã nói không có việc gì sao? Bắt người? Ai cho các người quyền bắt người? Dựa vào cái gì?" Cơn tức của Trương Chí Phong hình như là còn lớn hơn bọn họ, cầm lấy điện thoại di động bấm một dãy số : "Chờ tôi gọi điện cho cục trưởng Mạnh của các người, đây là muốn làm gì? Tùy tiện bắt người! Cái này là có vương pháp hay không!"

Bỗng nhiên, Đồng Học Bản vươn tay vỗ vào đầu của hắn : "Bất cũng là mày!"

"A!" Trương Chí Phong bị đau kêu lên một tiếng.

Đồng Học Bản mạnh mẽ chụp lấy tóc của hắn đập xuống giường, điện thoại trong tay của Trương Chí Phong cũng rơi xuống đất cái bộp, vẫn chưa gọi được. Đồng Học Bản nghiêm mặt nắm đầu của hắn kéo đến gần

trước mặt mình, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt của hắn : "Nếu như không biết thì tao nói ày biết! Cục trưởng Mạnh của mày là cục chiêu thương! Liên quan cái đếch gì với cục công an! Nếu như mày nghĩ Mạnh Tường Lân định đoạt! Nghĩ ổng có thể quản chuyện của cục công an! Vậy mày đợi vào trong phòng giam rồi gọi điện cho ổng thử xem! Nhìn xem ổng có thể bảo lãnh ày ra hay không!"

Trương Chí Phong nổi nóng nói : "Anh buông tôi ra!"

Đồng Học Bàn túm lấy cổ áo của hắn, một tay đẩy hắn ngã xuống đất : "Mang đi!"

Cảnh sát cũng không khách khí, túm lấy cổ tay của Trương Chí Phong trực tiếp còng hắn lại, đề hắn đi ra ngoài.

Trương Chí Phong miệng hùng hổ gào to lên, cuối cùng còn gọi tên vài người cùng đi với hắn, nhận thấy không ổn hắn đã bắt đầu kêu cứu. Bọn họ đều ở cùng một tầng, không phải đối diện thì cũng là kế bên, nghe được động tĩnh bên ngoài, có ba người Nhật Bản lập tức vọt ra, một người là thư ký, một người là nhân viên công tác đi theo, còn một người hình như là vệ sĩ hay sao ấy.

Trương Chí Phong vội vã dùng tiếng Nhật nói nói với bọn họ cái gì. Mấy người Nhật Bản vừa nghe, nhất thời nhủu mày, thư ký nhanh chóng gọi điện thoại, hai người còn lại thì bước tới đẩy đẩy bọn họ, trong miệng lẩm nhẩm tiếng Nhật muốn đem Trương Chí Phong về, không để cho bọn họ mang người đi. Tuy rằng Đồng Học Bàn bọn họ nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì, nhưng cũng biết không phải lời hữu ích, mày đẩy tao một cái tao đẩy mày một cái, cảnh tượng có chút loạn.

Cảnh sát nổi nóng : " Cảnh sát phá án! Tránh ra cho tôi!"

Hai người Nhật Bản không nghe, vẻ mặt giận dữ túm lấy bọn họ, không cho ai đi.

Đồng Học Bàn đứng một bên vẫn không lên tiếng, ở bên kia nhìn bọn họ, đối với mấy người Nhật này hắn đã sớm không vừa mắt rồi, lúc đụng phải mẹ già, bọn họ cũng ngồi trong xe, nhưng ngay cả gọi cấp cứu một người cũng không gọi, mà tùy tiện chạy đi, đụng người xong còn kiêu ngạo như vậy, quả thật là không coi pháp luật ra gì, không coi dân chúng ở đây để vào mắt!

" Đồng cục trưởng, làm sao bây giờ?" Một người cảnh sát hỏi.

Cảnh sát giao thông bị người vệ sĩ Nhật Bản đẩy một cái, suýt chút nữa ngã xuống : "Đồng cục trưởng!"

Đồng Học Bàn trong mắt phát lạnh, không nói hai lời giơ chân lên, đột nhiên đạp một cước qua, bốp một tiếng, giầy hung hăng đạp vào bụng của tên vệ sĩ Nhật Bản, thấy đối phương hơi cúi người xuống, Đồng Học Bàn lại bước nhanh tới trước một bước, đầu gối bỗng nhiên vung lên, nhất thời trấn thẳng vào ngực của người kia, tên vệ sĩ đau đến nổi đổ mồ hôi ra, ngã gục xuống đất, ho khan liên tục.

Trương Chí Phong kinh sợ nói : "Anh còn dám đánh người?"

Đồng Học Bàn cũng không để ý đến hắn, thấy tên Nhật Bản còn lại đang đẩy một người cảnh sát, hắn liền vung một cái tát qua, trực tiếp đánh vào cái miệng của tên Nhật Bản, đầu óc của người nọ nhất thời ngơ ngác, thiếu chút nữa ngã xỉu, Đồng Học Bàn lớn tiếng nói : "Cản trở người thi hành công vụ! Tấn công người thi hành công vụ ngay trước mặt mọi người! Hai người này cũng mang đi cho tôi!"

Mấy người cảnh sát vừa nghe, dừng khí nhất thời tăng lên, vội vàng nhào đến bắt hai người kia!

Người nữ phục vụ bên cạnh nhìn mà choáng váng, cô ấy biết thân phận của đám người Nhật Bản này không tầm thường, lúc bọn họ vào ở quán lý còn cố ý dặn qua, ai mà ngờ lãnh đạo của đám công an này không nói hai lời còn dám đánh người, còn muốn bắt bọn họ? Ó? Bọn họ vừa gọi Đồng cục trưởng? Đây là ôn thần Đồng cục trưởng của cục công an? Hèn chi có lá gan lớn như vậy! Nghe nói Đồng cục trưởng ngay cả người thân của bí thư huyện ủy còn bắt qua! Loại chuyện này người bình thường không làm được!

"Buông ra!"

"Dựa vào cái gì mà bắt tôi!"

Tiếng kêu la không dứt bên tai.

"Đây chính là các người ra tay trước, đánh cảnh sát ở Nhật cũng có sao? Không bắt các người thì bắt ai!" Đồng Học Bản hơi nghiêng đầu, nhìn người nữ phục vụ nói : "Ồ tầng này của khách sạn các người có máy quay hình không? Mang đoạn phim ghi hình vừa rồi chép cho tôi một phần, làm chứng cứ ở cục công an!" Đồng Học Bản đã sớm muốn xử lý đám người này, cho nên vừa rồi mới không nói chuyện, vì cũng là đang đợi thời cơ, thấy bọn họ còn dám đẩy ngã cảnh sát gây trở ngại cho người thi hành công vụ, làm sao có thể dễ dàng tha cho bọn họ, mượn cơ hội này bắt người mang đi luôn, ngay cả cú đá vừa rồi cũng mang theo một phần tức giận! Sở dĩ mẹ già phát bệnh ngất xỉu, mấy người bọn họ và Mạnh Tường Lân đều phải chịu toàn bộ trách nhiệm!"

Ngoài khách sạn, mấy người cảnh sát bắt người của đoàn khảo sát lên xe.

Đồng Học Bản nhìn về phía một người cảnh sát, nói : "Buổi chiều ẩu đả đánh người, buổi tối gây chuyện bỏ chạy, còn có vừa rồi đánh cảnh sát, lập tức ghi lại trong hồ sơ cho tôi, đưa vào hệ thống của huyện cục!"

"Vâng, tôi đi làm ngay!"

"Đi, quay về trong cục!" Đồng Học Bản đẩy cửa lên xe!

Lần này chuyện đoàn khảo sát Nhật Bản đến đầu tư là đại sư của huyện Duyên Đài, không biết có bao nhiêu ánh mắt căng thẳng nhìn chăm chăm, bên này vừa xảy ra chuyện, lập tức được đồn ra, bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát cũng bị kinh động, nghe nói Đồng Học Bản bắt người của đoàn khảo sát, còn đánh hai người Nhật Bản ở khách sạn, Hướng Đạo Phát nhất thời tức giận, kêu thư ký Chu gọi điện thoại cho Lương Thành Bằng.

"Lương Thành Bằng! Ông làm cái gì vậy!" Hướng Đạo Phát lớn tiếng chất vấn!

Lương Thành Bằng sửng sốt : "Hướng bí thư, xảy ra chuyện gì?" Ông ta vẫn chưa nhận được tin tức.

"Đồng Học Bản đã bắt người của đoàn khảo sát! Hắn muốn làm gì? Hả? Tôi hỏi hắn muốn làm gì?" Hướng Đạo Phát nổi nóng quát : "Hồ đồ!"

Lương Thành Bằng sắc mặt khê biến : "Có thể bên trong có hiểu lầm ..."

"Không cần phải nói, ông tự mình đi, lập tức thả người ra!" Tít tít tít, điện thoại đã bị cúp.

Sắc mặt của Lương Thành Bằng không dễ coi cho lắm, chắp tay sau lưng đi vài vòng trong phòng xong, thì gọi điện thoại cho Đồng Học Bản : "Tiểu Đồng! Cậu làm cái gì vậy? Lập tức thả người!"

Đồng Học Bản còn ở trên xe thản nhiên nói : "Lương cục trưởng, không phải Đồng Học Bản tôi không nói đạo lý, tôi chỉ là muốn một công đạo, mà khó như vậy? Thả người? Mẹ của tôi đang ở trong phòng cấp cứu, còn không biết có thể sống đi ra hay không! Gây chuyện bỏ chạy! Người bị thương bệnh tình nguy kịch! Lẽ nào vụ án lớn như vậy ngay cả bắt người cũng không thể? Tôi con mẹ nó không rõ ràng! Cái pháp luật này là làm cho ai? Người của đoàn khảo sát là người! Mẹ tôi không phải là người sao?"

Lương Thành Bằng kinh ngạc nói : "Mẹ của cậu bệnh tình nguy kịch?"

"Cục trưởng Lương, tôi biết mình đang làm cái gì, hậu quả chuyện này một mình tôi gánh chịu"

Cúp điện thoại, Lương Thành Bằng lập tức gọi điện thoại đến một người quen trong bệnh viện nhân dân huyện : "A lô, tôi là lão Lương đây, mẹ của Đồng cục trưởng làm sao ... cấp cứu? Chuyện gì xảy ra? Buổi tối không phải là không có trở ngại sao ... hiện tại thế nào ... anh nói đi ... ừm ... cái gì? Cục trưởng Mạnh đến ..." Sau khi hiểu được tình huống, Lương Thành Bằng dập điện thoại cái rầm xuống bàn, ông vừa rồi còn có chút cảm tức với hành vi của Đồng Học Bản, giờ phút này cũng không nhắc lại nữa.

Ông rất hiểu tâm tình hiện tại của Đồng Học Bản.

Mẹ sống chết không biết, tài xế đụng người còn nhớn nhọc ngoài vòng pháp luật, đối lại ai cũng không chịu nổi.

Cái này nếu như không bị thương quá nặng thì không sao, nhưng hiện tại, Loan Hiểu Bình đã được đưa vào phòng cấp cứu, bệnh tình đột phát của bà ấy hiển nhiên là bị ảnh hưởng của vụ tai nạn xe, hơn nữa sau đó không biết Mạnh Tường Lân đã nói cái gì với bà ấy, lúc này mới tạo thành cục diện như vậy, gây chuyện bỏ

chạy tạo thành sự kiện ác liệt như vậy, đã hoàn toàn không giống với tính chất của buổi tối nữa, Đồng Học Bản đi bắt người, không ai nói được cái gì, vì đây là chuyện rất kinh thiên địa nghĩa!

Lương Thành Bằng vỗ bàn cái rầm, lão Mạnh Tường Lân này!

Tâm của ông đã nghiêng về phía của Đồng Học Bản, Lương Thành Bằng nghĩ trong chuyện này, Hường bí thư xử lý qua loa quá mức, Tiểu Đồng có chọc giận ông, nhưng cũng là cán bộ của huyện Duyên Đài, mẹ của hắn bị xe đụng phải, sao có thể không hỏi tội tài xế gây chuyện? Thậm chí còn kêu Mạnh Tường Lân đi uy hiếp Loan Hiểu Bình? Cái này con mẹ nó là cái chuyện gì đây? Hiện tại được rồi! Nếu như Loan Hiểu Bình thật sự xảy ra chuyện gì không hay! Với tính tình của Tiểu Đồng thì chuyện này rất có thể ...

Trong lúc nhất thời, Lương Thành Bằng trở nên khó xử vô cùng, sau khi biết bệnh tình của Loan Hiểu Bình chuyển biến nguy kịch, ông không có khả năng gọi điện cho Tiểu Đồng để kêu hắn thả người, suy nghĩ một chút, trong mắt ông khê động, nghĩ tới một người, quan hệ của Tạ huyện trưởng và Đồng cục trưởng tựa hồ không tồi, chuyện này chỉ có thể tìm Tạ huyện trưởng mà thôi.

Một cú điện thoại ...

Hai cú điện thoại ...

Ba cú điện thoại ...

Nhưng mà, loại thời điểm này tự nhiên không liên lạc được với Tạ Tuệ Lan.

Lương Thành Bằng nhú nhú mày, bình thường người ngồi trên vị trí huyện trưởng hoặc bí thư huyện ủy, điện thoại di động trên cơ bản là không bao giờ tắt, được mở máy 24/24, vì phòng ngừa có chuyện xảy ra, nhưng mà hiện tại lại không liên lạc được với Tạ huyện trưởng, cái này ... Lương Thành Bằng biết, tối nay xảy ra chuyện như vậy, Tạ Tuệ Lan không có khả năng một chút tin tức cũng không nhận được, nếu hiện tại cô ấy vẫn giữ im lặng, không có tỏ bất luận thái độ gì, vậy trên cơ bản có thể hiểu được ... cô ấy là ngầm đồng ý với cách làm của Tiểu Đồng, nếu không đã sớm đứng ra ngăn cản hắn, không nói tới thường thường không phải cũng là một loại tỏ thái độ sao?

Chuyện này không dễ làm rồi! Lương Thành Bằng thở dài ...

.....

Ngoài bệnh viện nhân dân huyện, một chiếc xe Mercedes Benz và hai chiếc xe cảnh sát đậu ở ven đường.

Trương Chí Phong hét lên : "Cho tôi điện thoại! Tôi muốn nói chuyện với lãnh đạo của các người!"

"Bớt con mẹ nó nói nhảm!" Đồng Học Bản đập hẳn một cước, đóng cửa xe cái rầm trong khi Trương Chí Phong đau đến nhe răng trợn mắt kêu gào, quay sang người bên cạnh nói : "Đưa bọn họ trở về, tôi đã nói chuyện xong rồi, trực tiếp đưa vào phòng giam, thẩm vấn suốt đêm, đừng để cho bọn họ thoải mái!"

"Rồi!"

Mấy người kia chờ Đồng Học Bản vừa đi, liền lên xe cảnh sát, chạy đến cục công an huyện.

Đồng Học Bản trong lòng nôn nóng bất an, lo lắng cho tình huống của mẹ, làm sao mà quay về cục công an được, đi nhanh đến trước phòng cấp cứu của bệnh viện. Từ lúc mẹ già vào đến giờ đã qua ba mươi phút rồi, nhưng bên trong vẫn sáng đèn, không biết là kết quả gì. Nhất định phải không có việc gì, nhất định phải không có việc gì, Đồng Học Bản tựa vào tường, ôm mặt sờ đầu, thì thầm cầu khẩn ẹ già.

"Đồng cục trưởng?" Một người bác sĩ đi ngang qua bên cạnh.

Đồng Học Bản vội la lên : "Bên trong thế nào? Mẹ tôi không có việc gì chứ?"

Bác sĩ nói : "Vẫn chưa rõ ràng lắm, vừa rồi mới có xét nghiệm, cơ tim đột nhiên co lại, hoài nghi là cơ tim tắc nghẽn cấp tính, bác sĩ Lưu đã chụp X quang ẹ của ngài, mấy vị chủ nhiệm cũng đã đến, đang hội chẩn, đúng rồi, một hồi còn cần làm phẫu thuật, xin ngài ký một chữ"

"Cơ tim co lại?" Đồng Học Bản mặt trắng bệch.

Bác sĩ sau khi trấn an vài câu, hội chẩn trong phòng có lẽ cũng đã kết thúc, cần phải tham gia phẫu thuật.

Đồng Học Bàn không dám dừng lại, vội vàng ký tên.

Cửa đóng!

Giải phẫu bắt đầu!

Đồng Học Bàn lòng nóng như lửa đốt, quay người lại, dựa vào tường nhắm mắt lại, trong miệng thì thầm liên tục, tâm cũng khẩn trương lên.

Bỗng nhiên, reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động vang lên!

Đồng Học Bàn tiếp máy : " A lô"

Là thư ký của Hướng Đạo Phát, thư ký Chu vừa vào liền ồn ào : "Đồng cục trưởng! Anh có biết hành vi của anh là cái gì không? Ngay cả mệnh lệnh của cấp trên cũng không nghe? Anh muốn làm cái gì? Anh nghe rõ cho tôi! Hướng bí thư nói! Lập tức đưa người của đoàn khảo sát trở về!"

Đồng Học Bàn nổi giận gào lên : "Thả cái con gái mẹ anh à!"

Thư ký Chu kinh ngạc nói : "Anh nói cái gì?"

"Mẹ tôi còn đang cấp cứu trong bệnh viện! Tôi bắt tài xế gây chuyện liên quan cái chó gì đến anh? Còn kêu tôi đưa người gây chuyện trở về? Anh có uống lộn thuốc không? Là anh có bệnh hay tôi có bệnh hả?" Đồng Học Bàn quát to : "Muốn tôi thả người cũng được, tội gây chuyện bỏ trốn và đánh cảnh sát đã được lập hồ sơ rồi, muốn hủy vụ án tôi cũng không có cái quyền này, anh đến cục công an ký cho tôi một chữ, hoặc là kêu Hướng bí thư ột điều lệnh xuống, chỉ cần các người bảo đảm, tôi con mẹ nó lập tức thả người ngay!"

Thư ký Chu cũng giận không thể nhịn, không ngờ rằng Đồng Học Bàn mở miệng ra là chửi liên tục.

Hắn đương nhiên không có khả năng đi ký tên, Hướng bí thư càng không có khả năng đưa điều lệnh gì xuống, nếu như xảy ra trách nhiệm ai chịu? Hướng chỉ trước đó nghe nói Loan Hiểu Bình không có bị thương gì, sao bây giờ lại đi cấp cứu? Nếu như vậy thì càng không thể có điều lệnh gì được cả, lỡ như Loan Hiểu Bình xảy ra chuyện, đưa điều lệnh? Đó không phải là lưu lại nhược điểm để người khác nắm sao?

288. Chương 288: Thang Máy Không Khổng Chế Được!

Buổi tối cùng ngày.

Phản Bản tiên sinh biết được tin tức hơi chậm một chút, đang ở trong phòng tổng thống của khách sạn nghỉ ngơi thì nghe được thư ký báo cáo, lập tức giận dữ không ngớt, Trương Chí Phong bị bắt, hai người nhân viên đi theo cũng bị bắt, còn bị cảnh sát đánh ngay trước mặt mọi người, cái này giống như một cái tát hung hăng vỗ vào mặt của Phản Bản, khiến ặt mũi của ông ta trở nên vô cùng khó coi, lúc này ông ta then quá hóa giận đưa ra kháng nghị với chính phủ huyện Duyên Đài, lại gọi điện thoại tìm Hướng Đạo Phát kêu ông ta ỉnh một lời nói, trong giọng nói biểu đạt ra sự bất mãn nghiêm trọng của ông ta đối với cảnh sát của huyện Duyên Đài.

Hướng Đạo Phát lập tức cho thư ký Chu đi đến cục công an huyện an bài.

Trải qua một loạt chu toàn, hai người Nhật Bản cuối cùng cũng được thả ra.

Nhưng mà bởi vì Đồng Học Bàn sau khi bắt người tại khách sạn trên đường đi thì liên hệ với người thanh niên lái xe Citro, kêu hai vợ chồng bọn họ đến cục công an cho lời khai, hơn nữa lúc ở khách sạn, đoạn phim ghi hình hai người Nhật Bản đẩy ngã cảnh sát đã bị ghi lại, cái này cũng được Đồng Học Bàn nhanh chóng lập hồ sơ, vụ án không còn đơn giản như vậy, hai người Nhật Bản phải đóng không ít tiền phạt mới được thả ra.

Chỉ là tài xế Trương Chí Phong thì không may mắn như vậy.

Sau khi biết bệnh tình của mẹ Đồng Học Bàn trở nên nguy kịch, còn đang ở trong bệnh viện làm phẫu thuật, không còn ai nhắc đến chuyện thả người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tuy rằng Loan Hiểu Bình đột nhiên phát bệnh, cơ tim cứng lên cũng có thể là bởi vì Mạnh Tường Lâm đã uy hiếp bà ấy cái gì, bị giật mình kích động, nhưng xét cho cùng cũng là do bị xe đụng phải, trước đó chịu phải chấn động, đây mới chính là nguyên nhân trực tiếp, Trương Chí Phong đụng người còn bỏ chạy, người bệnh đang phẫu thuật, có thể sống sót hay không cũng không biết, loại thời điểm này còn ai dám kêu thả người? Cái trách nhiệm này không ai có thể gánh nổi đâu.

.....

Một giờ sáng.

Bệnh viện nhân dân huyện, Đồng Học Bàn ở bên ngoài phòng phẫu thuật lo lắng đi qua đi lại.

Đã hơn một tiếng rồi! Sao còn chưa đi ra?

Năm phút đồng hồ ...

Mười phút đồng hồ ...

Đồng Học Bàn chờ không được nữa, đẩy cửa phòng phẫu thuật ra, muốn đi vào trong nhìn tình trạng của mẹ già thông qua phòng kính bên ngoài, nhưng mà tay vừa đặt lên cửa, thì bên trong truyền ra một chút động tĩnh, có tiếng bước chân đến gần, Đồng Học Bàn ánh mắt căng thẳng, lui về phía sau một bước để cho cửa mở ra, cách, chỉ thấy cửa lớn được mở cả hai cánh, mấy người chủ nhiệm mặc đồ trắng và lãnh đạo bệnh viện đều từ bên trong đi ra.

Đồng Học Bàn hít vào một hơi, giọng hơi run run nói : " Mẹ tôi ..."

Phó viện trưởng bệnh viện huyện mỉm cười một cái : "Yên tâm, phẫu thuật rất thành công"

"Cảm ơn, cảm ơn" Đồng Học Bàn kích động, đi đến nắm tay bọn họ : "Khổ cực, khổ cực rồi"

Bên trong, Loan Hiểu Bình nằm trên giường bệnh được hai người y tá đẩy ra.

"Mẹ!" Đồng Học Bàn bước đi qua : "Mẹ cảm thấy thế nào?"

Loan Hiểu Bình đã tỉnh, loại phẫu thuật này cũng không phải là gây mê toàn thân, nhìn thấy vẻ mặt sầu lo của con trai, bà nở nụ cười một chút : "Mẹ không có việc gì, khiến cho con lo lắng"

"Phù, không có việc gì là tốt rồi" Đồng Học Bàn con mắt đỏ lên.

Một bác sĩ bên cạnh nói : "Trước tiên để cho bệnh nhân nghỉ ngơi đã"

Giải phẫu tuy rằng thành công, nhưng mà không nhất định là không có việc gì, vài ngày sau khi phẫu thuật còn có một thời kỳ nguy hiểm, thật sự yên ổn trôi qua mới có thể yên tâm, kết quả là Đồng Học Bàn lập tức cùng y tá đẩy giường bệnh vào thang máy, đi lên lầu, đổi một phòng bệnh một người thanh tịnh khác, sau khi lắp máy móc thiết bị vào, Đồng Học Bàn ngồi bên cạnh giường bệnh, nắm tay mẹ già mà hôn, kêu mẹ nhanh chóng ngủ đi, còn mình thì ở bên cạnh.

Sau khi mẹ già ngủ, Đồng Học Bàn tối nay cũng mệt mỏi gần chết.

Không lâu sau, hắn nằm úp đầu xuống giường, bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau.

Âm thanh reng reng reng của điện thoại di động vang lên bên tai.

Đồng Học Bàn mở mắt ra, phát hiện trời đã sáng, mẹ già Loan Hiểu Bình còn đang ngủ trên giường bệnh, tia nắng chói mắt từ bên ngoài chiếu vào, Đồng Học Bàn sợ đánh thức mẹ, vội vàng lấy tay che cái loa của điện thoại lại, vừa nhìn, là Tạ Tuệ Lan gọi đến, đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài hành lang, nhìn y tá bận rộn, Đồng Học Bàn tựa vào tường nghe điện thoại.

"A lô, Tạ tỷ"

"Ừm, dì không sao chứ?"

"Bác sĩ nói phẫu thuật thành công, hiện tại hẳn là không có nguy hiểm gì"

"Vậy là tốt rồi" Tạ Tuệ Lan nói : "Sáng sớm em vừa nhận được tin tức, bên Phấn Bản tiên sinh đã hủy bỏ đầu tư khảo sát đối với huyện Duyên Đài, ông ta tựa hồ liên hệ với huyện khác, buổi chiều sẽ qua bên kia khảo sát. Hướng bí thư hình như rất giận, thư ký Hồ vừa rồi nói cho tôi biết, hình như bên huyện ủy thấy thư ký Chu đem vài mảnh vở của cái điều khiển TV ném vào thùng rác, đại khái là do Hướng bí thư ném vỡ, ha ha, anh đó, lúc này đã đắc tội với không ít người rồi"

Đồng Học Bàn xin lỗi nói : "Tạ tỷ, xin lỗi"

"Xin lỗi em làm gì? Chuyện này, anh làm rất đúng"

"... Cảm ơn" Sau khi nói hai câu thì cúp điện thoại.

Có khẳng định của Tạ Tuệ Lan, trong lòng Đồng Học Bàn cũng nhất thời thoải mái lại, hẳn cũng không cho rằng mình làm sai cái gì, gây chuyện bỏ chạy thì nên chịu trách nhiệm pháp luật, không thể bởi vì cái nguyên nhân tào lao nào mà không truy cứu, pháp luật cũng không phải là đồ chơi con nít, không phải là một mình Hướng Đạo Phát ông định đoạt, Đồng Học Bàn lần này làm việc theo lẽ công bằng, cho dù vậy mà đắc tội với không ít người của Hướng hệ, hẳn cũng không thẹn với lương tâm.

Phấn Bản tiên sinh hủy bỏ đầu tư, chuyện bên này cũng coi như kết thúc.

Không có cái này, bên cục công an và viện kiểm sát tin rằng cũng sẽ không bỏ qua cho Trương Chí Phong, muốn tội gì có tội đó, không thể thiếu phần của hắn được. Nhưng mà, Đồng Học Bàn cũng không dự định bỏ qua dễ dàng như vậy, hắn vẫn không quên, mẹ già sở dĩ thiếu chút nữa chết, hơn nữa cho đến bây giờ còn chưa vượt qua thời kỳ nguy hiểm, lão khốn nạn Mạnh Tường Lân cũng là đầu sỏ, Đồng Học Bàn là một người có thù tất báo, đương nhiên là muốn tìm ông ta tính sổ.

Trở lại phòng bệnh, mẹ già đã tỉnh.

Loan Hiểu Bình nhìn con trai cười cười : "Cả đêm con ở với mẹ?"

"Ừm, khá hơn chút nào không mẹ?"

"Tốt hơn rồi, tài xế gây chuyện kia ..."

"Đã bắt về, rất có thể là tù chung thân, bây giờ cũng không biết là xử thế nào rồi"

Sắc mặt Loan Hiểu Bình hoảng lên : "Người đó không phải là người của đoàn khảo sát sao? Con bắt hắn, có thể ..."

Đồng Học Bàn bưng ly nước ẹ già uống : " Không sao cả, con trai mẹ là ai chứ, con làm việc theo lẽ công bằng đi bắt người, ai dám nói cái gì?" Thấy mẹ già uống nước xong, Đồng Học Bàn đem cái ly đặt lên trên bàn, nhìn mẹ nói : "Mẹ, mẹ nói với con một chút, lúc mẹ phát bệnh Mạnh Tường Lân đã nói cái gì với mẹ, có phải là uy hiếp mẹ? Nói nếu như mẹ truy cứu, thì chức vụ của con có lẽ sẽ mất?"

Loan Hiểu Bình thở dài : "Không khác biệt lắm"

"Quả nhiên!" Đồng Học Bàn trong lòng hung ác : "Cái lão tặc khốn nạn này"

"Tiểu Bàn, quên đi, mẹ hiện tại cũng không có việc gì" Loan Hiểu Bình sợ hắn lại gây chuyện.

Quên đi? Đồng Học Bàn làm sao có thể quên đi, thiếu chút nữa hại chết mẹ già của hắn, với hắn mà nói đây là thâm thù huyết hận!

Không ít người trong cục công an hiển nhiên cũng biết rõ tính tình của Đồng Học Bàn, buổi sáng đi làm sau khi nghe nói mẹ của Đồng cục trưởng bị Mạnh Tường Lân làm cho cơ tim cứng lên thiếu chút nữa phải đi đờ nhà ma, mấy người quen với Đồng Học Bàn đều gọi điện đến hỏi thăm tình huống, bao gồm cả Lương Thành Bằng nữa, cuối cùng đều nói là tài xế gây chuyện đã bắt được, không cần kích động nữa. Lương Thành Bằng có lẽ là sợ hắn ra tay với Mạnh Tường Lân, đánh người thì tiêu mất. Mà chuyện đánh cán bộ quốc gia người khác có thể không làm được, nhưng ai cũng biết Đồng cục trưởng nhất định làm được.

Đồng Học Bàn đáp ứng đầy miệng, nhưng trong lòng không nghĩ như vậy.

Buổi trưa, Đồng Học Bân sau khi chờ mẹ ăn xong, thì chuẩn bị đi xuống lầu ăn một chút.

Oan gia đúng là ngộ hẹp thật, vừa đi đến thang máy ở đầu hành lang, thì thấy được cục trưởng cục chiêu thương Mạnh Tường Lân.

Mạnh Tường Lân ngày hôm nay là đến xem bệnh, người trên dưới năm mươi tuổi, thân thể không có khả năng chỗ nào cũng khỏe được cả, lúc ông ta bốn mươi đã bị tác động mạch não một lần, mỗi năm đều đến bệnh viện truyền dịch nước biển, làm thông huyết quản cả, lúc đầu năm đã làm xong rồi, nhưng mà sáng sớm nghe nói Phấn Bân tiên sinh hủy bỏ đầu tư xong, Mạnh Tường Lân lúc đó đã nổi giận, lần đầu tư khảo sát này ông ta đã bỏ rất nhiều tâm huyết, kết quả là bị Đồng Học Bân hủy, chiến tích không lấy được, mũi quan cũng không thắng được. Mạnh Tường Lân quả thật là tức đến nổi đầu óc sắp phát nổ, và thế là động mạch não có dấu hiệu muốn tắc nghẽn nữa, đầu óc choáng váng vô cùng, lúc này ông ta mới xin đến bệnh viện kiểm tra.

Đồng Học Bân thấy Mạnh Tường Lân.

Mạnh Tường Lân cũng thấy hấn, sắc mặt nhất thời biến đổi, trong lòng cực kỳ hận hấn.

Vừa nhìn thấy Mạnh Tường Lân có biểu tình này, Đồng Học Bân liền giận, đầu má, tôi còn chưa tìm ông tính sổ, ông trừng mắt nhìn tôi cái gì.

"Tên họ Mạnh kia! Ngày hôm qua ông nói cái gì với mẹ tôi?"

Mạnh Tường Lân cau mày nói : "Cậu có ý gì?"

"Ông nói đi?" Đồng Học Bân nhìn chăm chăm vào con mắt của ông ta : "Ông cũng quá thiếu đạo đức rồi. Mẹ của tôi bị xe đụng phải, ông con mẹ nó còn đi làm mẹ tôi sợ! Nửa đêm mẹ tôi thiếu chút nữa đã mất mạng ông biết không? Hả? Đừng làm ra vẻ như người không biết cái gì cả! Tôi đã nhìn thấy được đoạn băng ghi hình của bệnh viện! Lúc mẹ tôi phát bệnh ông còn trong phòng bệnh! Thấy mẹ tôi phát bệnh ông tự nhiên ngay cả y tá cũng không gọi mà xoay người đi? Ông có còn là con người không vậy hả?"

Tiếng chửi mắng đã bị không ít người nghe được, mọi người đều quay qua nhìn.

Mạnh Tường Lân nghiêm mặt nói : "Đừng hùng hùng hổ hổ với tôi! Cậu là cán bộ quốc gia sao?"

"Con mẹ nó tôi còn muốn hỏi ông đấy! Hừ mẹ tôi phát bệnh! Ông không chỉ thấy chết mà không cứu, ngay cả gọi bác sĩ ông cũng không gọi một tiếng? Ông là cán bộ quốc gia sao? Hả?"

"Đừng có cái gì cũng đẩy lên người tôi! Tôi cũng không nói cái gì với mẹ của cậu! Là chính bà ta ..."

"Chính cái mả mẹ ông thì có!" Đồng Học Bân cả giận nói : "Nếu không phải ông uy hiếp mẹ tôi! Mẹ tôi còn có thể cứng cơ tim sao?"

Mạnh Tường Lân cũng tức không nhỏ, chỉ vào hấn nói : "Cậu nói rõ cho tôi! Tôi uy hiếp bà ấy cái gì?"

Lại cãi nhau vài câu, Mạnh Tường Lân nói : "Tôi lười nói nhảm với cậu!" Sau đó, đi qua bên kia làm kiểm tra, Đồng Học Bân mới biết được, Mạnh Tường Lân không phải là đến thăm bệnh, mà là thân thể không tốt mới đến bệnh viện, trong lúc nhất thời cơn tức lại lớn hơn nữa mẹ của tôi bị ông hại thành như vậy, mà ông không những không biết sai, một chút ý thăm bệnh cũng không có? Ông không để mẹ tôi vào mắt à?

"Đồng cục trưởng, xin ngài bớt giận" Một y tá nói.

Y tá trưởng cũng đi tới : "Ngài còn chưa ăn phải không? Tôi xuống lầu mua đồ ăn cho ngài?"

Đồng Học Bân đề cơn tức xuống : "Cảm ơn, không cần"

Nhìn hướng Mạnh Tường Lân rời đi, Đồng Học Bân xoay người nhấn thang máy, bắt đầu tính toán làm sao xử lý lão già kia. Đánh ông? Như vậy thì có thể hết giận, nhưng hậu quả thì quá nghiêm trọng, cái này không phải là phần tử phạm tội, mà là cán bộ quốc gia, là lãnh đạo cơ quan nhà nước, nếu như mình đánh người, làm không tốt sẽ dính một tội danh, Hướng Đạo Phát phồng chừng là có thể mượn cơ hội chơi mình, cái này hấn là chuyện mà đám khốn kia muốn thấy.

Như vậy thì nên làm cái gì đây?

Kinh, cửa thang máy mở ra, bên trong không có ai, Đồng Học Bân đi vào, nhấn nút xuống lầu một.

Có phương pháp gì mà không cần chịu trách nhiệm, lại có thể xử lý lão ta?

Nghĩ nghĩ, nghĩ nghĩ ...

Tầng năm ...

Tầng bốn ...

Tầng ba ...

Kinh, thang máy giảm tốc độ, dừng lại ở vị trí lầu ba.

Nhưng không đợi cửa thang máy mở ra, thì bỗng nhiên ... Đùng! Một tiếng nổ chói tai vang lên, đèn của thang máy nhất thời tắt hết!

Đồng Học Bân bị kinh ngạc một chút, nhanh chóng phản ứng chụp lấy tay vịn kim loại trong thang máy, loảng xoảng, dưới chân run lên, ở trên truyền đến vài tiếng động lớn, sau một giây, Đồng Học Bân chỉ cảm thấy mình bỗng nhiên rơi vào trạng thái không trọng lực, thân thể liền bỗng bồng bềnh lên!

Không tốt!

Trong lòng Đồng Học Bân hô to một tiếng!

Thang máy đang rơi xuống! Dừng một tốc độ rất nhanh lao xuống!

Mẹ kiếp! Thang máy bị hư? Phải chết?

Sau khi cái suy nghĩ này lóe lên trong đầu một giây, ầm một tiếng, dưới chân Đồng Học Bân truyền đến một lực đánh vào thật lớn, thang máy giống như là đập mạnh xuống vật gì bên dưới, mạnh mẽ dừng lại, nhưng mà cảm giác chấn động thì tuyệt đối không thua kém một cơn địa chấn cấp mười, đèn trên đỉnh đầu vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, hai chân của Đồng Học Bân cũng bị chấn tê rần, ngã ngồi xuống mặt đất, không đứng lên nổi.

Đau quá!

Toàn thân đau muốn chết!

Đồng Học Bân thở từng ngụm lớn, ôm chân, trong lòng còn sợ hãi nhìn thang máy tối đen như mực, mơ hồ có thể nghe thấy bên ngoài có tiếng người hô cái gì đó, tiếng nói rất nhỏ, chỉ có một chút âm thanh rơi vào lỗ tai, tựa hồ là có người phát hiện ra thang máy rơi xuống không khống chế được.

Một giây ...

Hai giây ...

Thang máy vẫn dừng ở đó không nhúc nhích, không có thay đổi gì khác.

Đồng Học Bân lau mồ hôi lạnh trên trán, cho dù hắn đã trải qua sinh tử không ít, nhưng lần này bị dọa quá đột ngột, đối lại người khác không biết sẽ như thế nào đây.

Cũng may là nguy hiểm qua rồi, phù ...

Ồ! Chờ một chút!

Đồng Học Bân đang ở trong thang máy đợi cứu viện bỗng nhiên sững sốt, chớp chớp con mắt, tinh thần của hắn nhất thời rung lên!

Có rồi!

Chính là nó!

BACK ba phút!

...

...

Hình ảnh chợt lóe!

Cơn đau bỗng biến mất!

Đầu óc của Đồng Học Bản nhất thời choáng váng, thân thể nhoáng lên, phạm vi trong tầm mắt nhất thời sáng lên lại, ánh sáng truyền khắp bốn phía trong hành lang, bản thân hắn ở trong hành lang lâu năm bệnh viện, bên cạnh có không ít y tá và người bệnh nhìn hắn.

”Đồng cục trưởng, xin ngài bớt giận”

”Ngài còn chưa ăn phải không? Tôi xuống lầu mua đồ ăn cho ngài?”

Y tá và y tá trưởng đứng bên cạnh Đồng Học Bản, nói chuyện với hắn.

Đồng Học Bản nắm chặt tay, thời gian đã lui trở về : ”Không cần, cảm ơn”

Ánh mắt hắn ngưng lại, quay đầu, nhấn nút thang máy, thang máy vẫn còn đang ở lầu một, căn cứ theo ký ức vừa rồi, hình như thang máy lên lầu hai và lầu bốn thì ngừng lại một chút, muốn lên đến đây thì cần khoảng thời gian khoảng một phút, hắn sợ có thay đổi gì, sau khi nhấn nút liền nói với người y tá : ”Phiền cô một chút, nếu như thang máy tới thì cô giữ giúp tôi một chút, tôi sẽ trở lại ngay”

Y tá gật đầu : ”Tôi đã biết”

”Cảm ơn” Đồng Học Bản quay đầu lại chạy đến hướng kia.

Quẹo vào hành lang một cái, Đồng Học Bản liếc mắt liền thấy được Mạnh Tường Lâm phía trước, đây chính là khoảng thời gian mà hắn vừa mới cãi nhau với Mạnh Tường Lâm xong.

”Chờ một chút!” Đồng Học Bản hô.

Mạnh Tường Lâm đang thảo luận bệnh tình với một bác sĩ, nghe tiếng quay đầu lại : ”Chuyện gì?”

Đồng Học Bản dè dặt chán ghét trong lòng, nhanh chóng nói : ”Tôi nói với ông chút chuyện, hai ta qua kia nói”

”Tôi không có gì để nói với cậu” Mạnh Tường Lâm không cho hắn một chút mặt mũi.

Đồng Học Bản cười nhạt : ”Thế nào? Ngay cả nói chuyện một chút với tôi cũng không dám/”

Mạnh Tường Lâm sắc mặt giận dữ, nhìn bác sĩ bên cạnh, bình tĩnh đi qua hướng Đồng Học Bản, ông cũng không sợ Đồng Học Bản, lại càng không sợ hắn ra tay với mình, trước mặt công chúng, cho hắn mượn thêm lá gan hắn cũng không dám. Thấy thế, Đồng Học Bản quay người lại, mang theo Mạnh Tường Lâm trở về đường cũ, đi đến hướng thang máy, xa xa, Đồng Học Bản thấy được cô y tá kia dùng tay cản cửa thang máy, cánh cửa vừa khép lại liền mở ra.

”Đi lên à?” Mạnh Tường Lâm nhìn hắn : ”Tôi còn có việc!”

Đồng Học Bản nói : ”Chúng ta nói trong thang máy, bên này nhiều người, không tiện”

Mạnh Tường Lâm không hiểu hắn muốn làm cái gì, cau mày : ”Nếu như là chuyện của mẹ cậu, thì không cần phải nói, tôi không rảnh!”

”Không phải chuyện này, vào rồi sẽ biết”

Cô y tá giữ cửa thang máy nói : ”Đồng cục trưởng, thang máy tới rồi”

”Cảm ơn” Đồng Học Bản cười cười với cô ấy, bước vào trong thang máy.

Mạnh Tường Lâm do dự một chút, nhìn trái nhìn phải, cũng đi theo vào, trong thang máy cũng có camera, cho nên Mạnh Tường Lâm rất yên tâm, biết Đồng Học Bản không dám làm bậy.

Kịch, Đồng Học Bản nhấn nút xuống tầng một.

Lúc này, cửa thang máy chậm rãi khép lại, muốn đóng cửa.

Nhưng đột nhiên, Đồng Học Bản vù một cái chạy thật nhanh ra, thoát ra khỏi thang máy.

Mạnh Tường Lân sững sờ : "Cậu ..."

Đồng Học Bân cười nói : " Chuyện kia, ông xuống lầu chờ tôi đi"

Cái này đúng là bó tay, cửa thang máy đã đóng lại, Đồng Học Bân muốn đi ra cũng không kịp, suýt chút nữa bị kẹt cái mũi, Mạnh Tường Lân nhất thời nổi giận, tên họ Đồng này đang giỡn mặt với mình.

Thằng oắt con!

Mạnh Tường Lân nhìn nhìn thang máy, thấy thang máy đang đi xuống từ từ.

Tầng năm ...

Tầng bốn ...

Tầng ba ...

Trong lúc Mạnh Tường Lân còn đang mắng Đồng Học Bân trong lòng, thì bất ngờ xảy ra, đèn của thang máy chợt tắt, vù một tiếng, hình như là dây kéo bên trên của thang máy hoặc là cái thiết bị gì đó bị đứt, hay là linh kiện quan trọng gì bên dưới xảy ra vấn đề, nói chung là thang máy rơi xuống mặt đất không hề do dự!

Tám mét ...

Sáu mét

Bốn mét ...

Giống như là cảm giác ngã từ vách núi xuống vậy!

Mạnh Tường Lân mặt tái lại, hồn phách nhất thời bay đi mất, cảm giác tử vong bao trùm bốn phía!

Xong đời ... đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu của Mạnh Tường Lân!

Ầm!

Thang máy đập mạnh xuống đất!

289. Chương 289: Ôn!

Bệnh viện nhân dân huyện.

Ầm ầm, một tiếng vang điếc tai truyền khắp mỗi khắp ngõ ngách bệnh viện.

"A, làm sao vậy?"

"Cái gì thế? Địa chấn?"

"Sao giống như vụ nổ vậy?"

Rất nhiều người đang xem bệnh đều sững sốt một chút, cảnh tượng có chút hoảng loạn, chỉ có một ít người gần thang máy bệnh viện một tầng nghe ra là thang máy phát ra âm thanh, giản đơn phán đoán ra một kết luận, là thang máy không khống chế được từ cao rơi xuống, sau khi hoảng sợ, mấy người y tá gần nhất nhanh chóng hô người, gọi điện thoại cho lãnh đạo bệnh viện, không ai biết trong thang máy có mấy người, tình huống thương vong làm sao.

Tầng năm, Đồng Học Bân lưu đi bộ từ cầu thang thoát hiểm xuống lầu, sau khi đến phòng khách tầng một, rất nhiều nhân viên công tác đã bắt đầu sử dụng công cụ đi mở cửa thang máy, cửa mở ra một khe, hai người đi tới cố sức kéo ra, ầm ầm một tiếng, cửa đã bị mở ra, bất quá đập vào mắt là một mảnh tối đen, cũng không có thấy thang máy bên trong, hẳn là còn đang ở vị trí phía dưới một chút, nhân viên công tác ngồi chồm hổm ngồi dưới đất, lại nẩy nắp thang máy lên, triển khai cứu viện khẩn cấp.

Sáu bảy phút sau, Mạnh Tường Lân được cứu ra.

"Cục trưởng Mạnh?" Một lãnh đạo bệnh viện nhận ra ông ta.

Hai người đỡ ông ta lên cang cứu thương, "Ông thế nào? Có thương không?"

Mạnh Tường Lân bị dọa không nhẹ, dù là mùa đông, nhưng trên người tất cả đều là mồ hôi, tuy rằng không có ngoại thương rõ ràng, nhưng miêng vẫn run run, nghe nhân viên cấp cứu hỏi, Mạnh Tường Lân từng thở dốc từng ngum, thống khổ chỉ chỉ đầu, biểu thị là khó chịu ở đây, sau đó thì nhắm mắt lại ôm đầu, lòng còn sợ hãi. Nhân viên cấp cứu vừa nhìn, lập tức đưa ông ta đi làm kiểm tra.

Đồng Học Bân xa xa nhìn, trong lòng rất là hả giận, xoay người lên lầu trở về phòng bệnh của mẹ già.

Loan Hiểu Bình nghi hoặc nói: "Vừa rồi có tiếng động gì?"

"Thang máy ngã xuống, lão già Mạnh Tường Lân kia đứng lúc ở bên trong, thiếu chút nữa hù chết ổng."

"A? Sao lại như thế?" Loan Hiểu Bình hơi sửng sốt.

"Là đáng đời, thiện hữu thiện báo."

Mạnh Tường Lân làm mẹ già hoảng sợ đến nỗi cơ tim tắc nghẽn, suýt nữa đi đời nhà ma, cái lão già này không chỉ một chút áy náy cũng không có, sau khi xảy ra chuyện ngay cả bác sĩ cũng không gọi, trực tiếp xoay người đi, hiện tại thậm chí ngay cả thừa nhận còn không thừa nhận, còn nói mẹ già tự mình phát bệnh của, không có vấn đề gì liên quan đến ông, điều này làm cho Đồng Học Bân vẫn luôn hiểu thuận sao có thể chịu được, nếu như vậy, hẳn cũng có phương thức trả thù của hắn, lần này rốt cuộc cũng có cơ hội, ông không phải thích hù dọa người sao? Mẹ kiếp! Tôi con mẹ nó cũng hù dọa ông!

...

"Bệnh nhân đầu bị đau, đi chụp CT trước rồi nói."

Mạnh Tường Lân đau đến ôm đầu, bị mấy người y tá đẩy vào phòng CT, lúc đầu ông ta có tắc động mạch não, hiện tại bị hoảng sợ như thế, bệnh trạng càng rõ ràng, đau đến nỗi làm cho ông ta nhìn mà mơ hồ, có loại cảm giác trời đất quay cuồng, ngoại trừ khó chịu vẫn là khó chịu, ông nằm mơ cũng không ngờ rằng mình sẽ gặp phải chuyện như thế, thang máy trùng hợp không khổng chế được? Trùng hợp ngay lúc mình đi vào trong? Sao không may như thế!

Không phải!

Không đúng!

Mạnh Tường Lân bỗng nhiên nhớ đến cảnh tượng hồi nãy, sắc mặt nhất thời đại biến!

Ki đó ông đã nghĩ biểu hiện của Đồng Học Bân quá kỳ quái, rõ ràng hai người vừa rồi mới khắc khẩu một phen, vì sao Đồng Học Bân lại đột nhiên gọi mình lại, còn sống chết kéo mình vào thang máy? Lúc thang máy sắp đóng cửa Đồng Học Bân còn đột nhiên nhảy ra ngoài, cái biểu tình đó, cái ánh mắt đó, cái hành động đó, rõ ràng là biết thang máy sẽ phát sinh sự cố vậy, chuyện gì xảy ra? Là hắn giở trò quỷ?

Không sai được!

Tuyệt đối là hắn!

Mạnh Tường Lân lại nghĩ không có khả năng trùng hợp như thế, hơn nữa một loạt hành động của Đồng Học Bân, ông ta hầu như là có thể khẳng định tên họ Đồng này có động tay động chân bên trong.

Thằng oắt con! Tính kế tôi?

"Chờ một chút!" Mạnh Tường Lân lớn tiếng nói.

Y tá đẩy bệnh giường nghi hoặc nói: "Chuyện gì?"

"Trước đừng chụp CT, đem điện thoại cho tôi." Mạnh Tường Lân báo cảnh sát, có thể là tính cái món nợ này!

Sau khi nhận được tin tức, cục công an huyện mới biết được chuyện bên này, vừa nghe nói cục trưởng Mạnh cục chiêu thương đã xảy ra chuyện, hơn nữa đối phương báo án nói là cục công an Đồng Học Bân gây án, bao gồm Lương Thành Bằng ở bên trong mọi người hầu như đều bị kinh động, rất nhiều người đều biết nói mẹ của Đồng cục trưởng sở dĩ đi đột phát cơ tim tắc nghẽn có trách nhiệm của Mạnh Tường Lân, cũng đều

rõ ràng Tiểu Đổng cục trưởng chưa bao giờ chịu thiệt sẽ không nuốt xuống cái khẩu khí này, nhưng ai cũng không ngờ rằng chuyện tình tới nhanh như vậy, mới ban đêm phát sinh chuyện, buổi trưa ngày hôm sau trả thù đã tới?

Không ít người có quan hệ không tồi với Đổng Học Bản đều bắt đầu lo lắng cho hắn.

Lương Thành Bằng tức giận đến thiếu chút nữa vỗ bàn, Tiểu Đổng này, lúc trước ông còn nhiều lần căn dặn, sao còn. . .

Cục công an lập tức phái người tới bệnh viện nhân dân huyện bắt tay vào điều tra, thậm chí thường vụ phó cục trưởng cục công an huyện Hồ Nhất Quốc đều tự mình tới hiện trường, dù sao cái vụ án này quá nhạy cảm.

. . .

Trong phòng bệnh Loan Hiểu Bình, điện thoại của Đổng Học Bản vang lên.

Là thư ký Hồ Tư Liên của Tạ Tuệ Lan gọi tới, "Đổng cục trưởng, cục công an đã phái người điều tra."

"À?" Đổng Học Bản biết cô ấy nói chuyện gì, không có gì ngoài ý muốn.

Hồ Tư Liên trầm xuống, "Tạ huyện trưởng kêu tôi hỏi cậu, việc này rất cuộc. . ."

"Yên tâm đi, cũng là trùng hợp mà thôi, không liên quan đến tôi." Đổng Học Bản bình tĩnh nói: "Chị Hồ, thay tôi cảm ơn lãnh đạo quan tâm."

". . . Vậy là tốt rồi." Hồ Tư Liên cười cười, nói vài câu mới cúp điện thoại.

Lúc này, Hồ Nhất Quốc mang theo người của cục công an tới bệnh viện, Mạnh Tường Lân có thể bị chấn động không ít, vô luận là tâm tình và tình trạng thân thể cũng không tốt, đang ở tiếp thu một loạt kiểm tra, muốn tìm hiểu tình huống cũng phải chờ kiểm tra kết thúc, Hồ Nhất Quốc căn cứ lời báo án của Mạnh Tường Lân tìm được nhân viên tương quan lý giải tình huống, cùng lúc đó còn phái người liên hệ điều tra sự cố tiến vào trong thang máy điều tra rõ tình huống.

Trong một phòng làm việc.

Hồ Nhất Quốc mắt lạnh nhìn hai người y tá đối diện, "Khi chuyện xảy ra thì các người thấy Đổng cục trưởng và cục trưởng Mạnh cùng một chỗ?"

Một y tá nói: "Đúng vậy."

"Lúc đó là tình huống gì?"

"Bọn họ hình như vì chuyện gì đó mà cãi nhau, rất kịch liệt, không ít người đều nghe thấy được."

Hồ Nhất Quốc cau mày, "Sau đó?"

"Sau đó Đổng cục trưởng hình như muốn nói chuyện gì với cục trưởng Mạnh, vào thang máy."

"Vậy vì sao trong thang máy chỉ có một mình cục trưởng Mạnh?"

Y tá nói: "Lúc thang máy sắp đóng cửa thì Đổng cục trưởng đi ra, hình như quên dẫn mẹ của ngài ấy vào."

Trải qua một loạt lý giải, Hồ Nhất Quốc cũng nghe có chút khả nghi, trước đây gã cùng Đổng cục trưởng có thể nói là có thâm cừu đại hận của, bị một xử phạt cảnh cáo, mất đi bí thư huyện uỷ tiền nhiệm làm chỗ dựa vững chắc, tất cả đều là do Đổng Học Bản ban tặng, Hồ Nhất Quốc đương nhiên cũng hy vọng việc này là Đổng Học Bản giở trò quỷ, nghe mấy người chứng kiến nói, Hồ Nhất Quốc càng kiên định ý nghĩ trong lòng, chuyện này Đổng Học Bản tuyệt đối thoát không được quan hệ!

Không nói cái khác, quá con mẹ nó trùng hợp!

Hồ Nhất Quốc đến phòng giám sát, lấy ra đoạn băng ghi hình lúc xảy ra sự cố.

Trên hình ảnh, một loạt hành động khác thường của Đổng Học Bản lại khiến cho Hồ Nhất Quốc hoài nghi, thế nhưng đem hình ảnh lui về phía sau nhiều lần, thậm chí tra ngày hôm qua, cũng không có thấy Đổng Học Bản có động tác tiếp cận thang máy cái gì, nếu muốn khiến cho thang máy không khống chế được rơi

xuống, chỉ là ấn cái nút trong thang máy, cái này hiển nhiên không có khả năng làm được, chỉ có đi vào trong thang máy thậm chí tiến vào trong lòng thang máy mới có thể, nhưng mà, Đồng Học Bản không có hành vi như vậy, thậm chí ngay cả tiếp cận thang máy cũng không có tiếp cận, cũng không ở trong thang máy quá lâu.

Mướn người làm?

Hồ Nhất Quốc lại tra xét nhiều lần, thế nhưng kết quả chuyện tình nằm ngoài dự liệu của gã.

Hai ngày gần đây căn bản không người sửa chữa hoặc tiến vào đến trong lòng thang máy, trong máy quay cũng không có bất luận ghi lại cái gì!

Phó cục trưởng Cung Tông Văn lúc này cũng tới hiện trường, sau khi tìm hiểu một chút, thấy Hồ Nhất Quốc nhíu mày làm ra vẻ nhận định là Đồng Học Bản gây ra, Cung Tông Văn nhíu mày: "Hồ cục trưởng, có chuyện này, nếu thật sự là Đồng cục trưởng động tay muốn hại chết cục trưởng Mạnh, Đồng cục trưởng ít nhất phải làm chuẩn bị chứ? Ví dụ như tiến vào mặt trên thang máy, ví dụ như tháo một vài đinh ốc, nhưng trên thực tế Đồng cục trưởng và bất luận kẻ nào trong hai ngày nay cũng không có tiến vào bên trong, dưới loại tình huống này làm sao có thể tùy tâm sở dục khiến cho thang máy không khống chế được? Điều đó không có khả năng, huống chi cục trưởng Mạnh ngày hôm nay tới bệnh viện làm kiểm tra tắc động mạch não, trước đó không ai biết, Đồng cục trưởng nếu như sớm có dự mưu, sao có thể kết luận cục trưởng Mạnh ngày hôm nay nhất định sẽ đến? Sao có thể kết luận ông ta sẽ lên năm tầng? Sao có thể cam đoan ngay lúc đó thang máy sẽ không có người khác, mà chỉ có một mình cục trưởng Mạnh?"

Cung cục trưởng nói ra đều là vấn đề then chốt nhất, điều đó không có khả năng là dự mưu.

Thời gian rất gấp! Căn bản không kịp trong vòng vài phút ngăn làm cho thang máy lập tức không khống chế được!

Bên kia, người điều tra sự cố cũng ra kết luận, thang máy thuộc về biến chất tự nhiên, một chút phá hoại cũng không có, thuần túy là sự cố ngoài ý muốn!

Hồ Nhất Quốc không cam lòng lại điều tra liệu rất lâu, cuối cùng không thừa nhận cũng không được, chuyện này không có vấn đề gì cùng Đồng Học Bản.

Chứng cứ cũng tốt, trùng hợp cũng được, đều không có khả năng là Đồng Học Bản gây ra.

Chuyện tình đã rất rõ ràng!

Nhưng mà, sau khi biết cái này chỉ là sự cố ngoài ý muốn, ngược lại khiến cho tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh!

Nhìn báo cáo điều tra trước mắt, Lương Thành Bằng vỗ đầu, ánh mắt lộ ra một tia cổ quái.

Hướng Đạo Phát đang ở huyện ủy cũng cau mày, không nói gì.

Trong phòng làm việc, Tạ Tuệ Lan lắc đầu cười, thư ký Hồ Tư Liên nhìn Tạ huyện trưởng, cũng có chút dở khóc dở cười.

Mọi người đều nhớ kỹ, Tiểu Đồng cục trưởng sở dĩ bị truyền ra biệt hiệu ôn thần, khởi nguồn cũng là sự kiện Kim Đế sơn trang, bởi vì chứng cứ không đủ nên Tiễn Phi được thả ra vô tội, thì bị một bồn hoa từ trên trời giáng xuống làm biến thành kẻ ngu si, bây giờ còn ở trong bệnh viện, mà lúc Tổ tiểu Đồng cục trưởng đứng lúc ở ngay hiện trường, hơn nữa hấn cùng Tiễn Phi cũng có mâu thuẫn rất sâu.

Hiện tại lại tới?

Lúc này là thang máy không khống chế được !?

Sao người có thù oán cùng Tiểu Đồng cục trưởng đều không có trái ngọt để ăn? Không phải bị bồn hoa đập trúng cũng là thang máy rơi?

Lúc này, mấy người vô thần lý giải nội tình trong cục công an đều không khỏi có chút nói thầm trong lòng!

Cái danh hiệu ôn thần Tiểu Đồng này quả nhiên không phải tùy tiện gọi!

Tà môn!

Quá con bà nó tà môn!

290. Chương 290: Bị Ủy Ban Kỷ Luật Mời Đi!

Ngày thứ hai, sáng sớm tám giờ.

Bệnh viện nhân dân huyện, khu phòng bệnh tầng năm.

Loan Hiểu Bình nằm ở trên giường uống nước do Đồng Học Bân đưa qua, vui mừng nhìn con trai, "Tiểu Bân, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, mẹ không có việc gì, không có chuyện gì hết, bác sĩ không phải cũng nói trên cơ bản vượt qua thời kỳ nguy hiểm rồi sao, sau này sẽ không có nguy hiểm gì, mẹ cũng không phải không biết, con đó, đã ở cùng mẹ hai ngày rồi, công tác của con làm sao bây giờ? Mau trở về đi làm đi, mẹ tự chăm sóc ỉn được."

"Con đã xin nghỉ, trong cơ quan cũng không có việc gì."

"Đứa nhỏ này, càng ngày càng không nghe lời." Loan Hiểu Bình ngoài miệng nói hằn, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ.

Đồng Học Bân nhìn thời gian, "Dì Hai bọn họ nói sáng sớm đến đây thăm mẹ của, tiểu Cẩn phỏng chừng cũng tới, con xuống lầu tiếp bọn họ một chút."

Loan Hiểu Bình chặc lưỡi, "Không phải kêu con đừng nói với người trong nhà sao, sao lại nói ra."

"Con cũng không nói, chuyện của mẹ sắp được đăng báo rồi, ai còn không biết."

"Cái gì? Đăng báo?" Loan Hiểu Bình ngạc nhiên một chút.

"Không có, con chỉ ví dụ như thế thôi, ha ha, được rồi, con xuống lầu đây."

Đồng Học Bân vừa xuống lầu vừa gọi điện thoại cho người nhà, đợi khi xuống dưới lầu, người trong nhà cũng tới, Đồng Học Bân chào hỏi và dẫn dì Hai cùng Đường Cẩn bọn họ lên lầu, tiện thể nói bệnh tình mẹ già và tình trạng khôi phục, tạm thời không có trở ngại gì, cũng là sau này cần phải nghỉ ngơi nhiều. Vào phòng bệnh, dì Hai chú Hai liền nói chuyện thăm hỏi, Loan Hiểu Bình cười ha ha ngồi dậy, nói chuyện với mọi người.

Đường Cẩn vẻ mặt tức giận nói : "Lão Mạnh Tường Lân kia đâu?"

Đồng Học Bân nhìn cô ấy, "Bạn trai em nói với em? Hẳn biết cũng không ít."

Đường Cẩn lầm bầm nói: "Hắn tốt xấu gì cũng là người của hệ thống công an, hiện tại ai mà không nói, lão khốn nạn ấy, nếu không phải ổng, dì cũng phải không phát bệnh tim, đúng rồi, nghe nói lão giặc họ Mạnh ấy gặp sự cố không may, thang máy rơi xuống? Xem bị chết khiếp? Đáng đời!"

Đồng Học Bân buồn cười vỗ đầu cô ấy một cái, "Đừng nói thô tục, để mẹ em nghe được sẽ đánh em đó."

"Đánh thì đã sao! Người như thế cũng là đáng đời! Ngã chết mới hết giận!" Đường Cẩn hùng hùng hổ hổ nói.

Chú Hai nghe thấy được, quay đầu lại tròng con gái, "Con bớt nói một chút."

Nhắc tới Mạnh Tường Lân, Đồng Học Bân mới nhớ tới không biết ông ta thế nào liễu, ngày hôm qua vẫn không hỏi thăm, suy nghĩ một chút, thấy có mọi người ở đây nhìn mẹ già, Đồng Học Bân rời khỏi phòng bệnh, đi qua hỏi thăm một y tá bụng khay đi qua, "Chờ một chút, xin hỏi một chuyện."

Cô y tá nhìn Đồng Học Bân, không nhận ra hắn, "Anh nói đi."

"Mạnh Tường Lân đồng chí ở phòng bệnh nào?" Đồng Học Bân hỏi.

Cái tầng này là loại phòng bệnh một người của cán bộ cao cấp, có thể ở bên trong đều cũng người có chút thân phận, nghe Đồng Học Bân gọi "Đồng chí", sắc mặt cô y tá thay đổi, biết hắn có thể là cán bộ trong

huyện, hiện tại cái niên đại này, ngoại trừ cán bộ chính phủ thì người bình thường rất ít xưng hô "Đồng chí", cô y tá liền chỉ chỉ trong cùng hành lang, "Tôi bên kia quẹo một cái, phòng bệnh thứ ba."

"Cảm ơn, tình huống thân thể của ông ấy thế nào?"

"Có thể. . . Không tốt lắm."

"Thật sao?" Đồng Học Bản đi đến về hướng phòng bệnh xa xa.

Ngoài cửa, Đồng Học Bản liếc mắt thì nhìn thấy Mạnh Tường Lâm nằm bên trong, một người có thể là đứa con gái trẻ tuổi của ông ta đang bưng ly chén dứt ông ta uống nước, nhưng Đồng Học Bản kinh ngạc phát hiện, Mạnh Tường Lâm hoàn toàn khác hẳn so với hình dạng ngày hôm qua mà hắn thấy, hầu như là thay đổi thành một người khác, miệng méo qua, cằm cũng mở rộng, sau khi uống vào một ngụm nước thì nước theo bên mép khóe miệng chảy ra một ít, tay dưới chân cũng run run.

Đây là?

Đồng Học Bản đi tới phòng chữa bệnh và chăm sóc kêu bác sĩ Lưu, hỏi tình huống của Mạnh Tường Lâm.

Bác sĩ Lưu nói cho hắn biết, cục trưởng Mạnh là chấn động quá độ, ngày hôm qua lại tức giận không ít, hơn nữa vẫn có tắc động mạch não, ngày hôm qua kết quả kiểm tra sau khi ra đã bị phán định là não tụ huyết, lập tức cấp cứu, tuy rằng tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, nhưng tình huống cũng không quá khả quan, phải biết rằng não tụ huyết não xuất huyết đều là bệnh phải chết giống như là cơ tim co lại vậy, nói không tốt thì có thể chết bất tác kỳ tử, hiện tại bệnh trạng của Mạnh Tường Lâm cũng là chấn động làm liệt nửa người, trong khoảng thời gian ngắn sợ là khôi phục không được, cần điều dưỡng trị liệu.

Não tụ huyết?

Đồng Học Bản trong lòng nói thật sự là một cái đền một cái.

Ông không phải làm mẹ tôi sợ sao? Ông không phải uy hiếp mẹ tôi sao? Lúc này cũng chịu thành thật rồi!

Đi xuống lầu, Đồng Học Bản đi đến trong đại viện, ngồi ở ghế dài hút một điếu thuốc, cục tức ngày hôm trước coi như đã được trút ra sạch sẽ, bắt Trương Chí Phong, hù dọa Mạnh Tường Lâm, báo thù ẹ già, lại cho Hướng Đạo Phát mất mặt, làm thất bại chuyện của đoàn khảo sát Nhật Bản, thế nhưng Đồng Học Bản cũng biết, chuyện tình khăng định sẽ không kết thúc như thế, một cục tức lớn như vậy, thân là bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy? Đoàn khảo sát đầu tư là chiến tích Hướng Đạo Phát rất coi trọng, chuyện này bị phá hư, giống như là trước mặt mọi người đánh Hướng Đạo Phát một cái tát vậy!

Reng reng reng, điện thoại vang lên.

Vừa nhìn, là dây số của Hồ Tư Liên.

"A lô, chị Hồ." Đồng Học Bản nghe điện thoại.

Hồ Tư Liên nói rất nhanh: "Vừa rồi huyện ủy vừa mới họp xong, lúc đầu mọi việc đều bình thường, nhưng giữa chừng Hướng bí thư đột nhiên đem trọng tâm câu chuyện chuyển tới chuyện của đầu tư khảo sát, nói bên đầu tư phản ứng rằng phương thức chấp pháp của cục công an quá mức thô bạo, Hướng bí thư điểm danh phê bình cậu, nói cái này ảnh hưởng nghiêm trọng bên ấn tượng của đầu tư đối với huyện Duyên Đài." Âm chỉ hẳn là chuyện Đồng Học Bản đánh hai người Nhật Bản trong khách sạn.

Đồng Học Bản con mắt hơi nheo lại, tôi thô bạo? Là đám người Nhật Bản động thủ trước gây trở ngại chấp pháp, đổi thành tôi thô bạo?

Bọn họ ra tay tôi phải phòng vệ! Bọn họ thô bạo kháng pháp tôi còn không thể ra tay? Tôi con mẹ nó dựa vào cái gì!

Hồ Tư Liên nói: "Tôi nghe Tạ huyện trưởng nói, Hướng bí thư có thể là muốn có động tác gì, cậu gần đây nên cẩn thận một ít."

"Chị Hồ, cảm ơn nhắc nhở, cảm ơn."

"Không có việc gì."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản thở ra một hơi, biết Hướng Đạo Phát muốn động mình, lúc đi bắt người của đoàn khảo sát, hẳn đã có chuẩn bị, cũng không có bắt ngờ quá lớn.

Chỉ là, Đồng Học Bản nghĩ tới điểm ấy, nhưng lại không ngờ rằng sẽ tới nhanh như vậy!

Vừa hút xong thuốc và dụi tàn thuốc, xa xa, một chiếc Santana dừng lại bên ngoài cổng, trên xe đi xuống hai người trung niên, vừa mới đến cửa lớn bệnh viện bọn họ bỗng nhiên thấy được Đồng Học Bản ngồi trên ghế dài, bước chân dừng lại, quay người đồng thời đi tới.

”... Là Đồng Học Bản đồng chí sao?” Một người hỏi.

Đồng Học Bản cau mày, chưa từng thấy qua hai người này, ”Xin hỏi?”

Một người bên trong móc ra một giấy chứng nhận cho hắn nhìn, ”Chúng tôi là ban kỷ luật của huyện ủy, xin mời cậu theo chúng ta đi một chuyến.”

Người của ủy ban kỷ luật ??

Đồng Học Bản trong lòng trầm xuống.

291. Chương 291: Thanh Thanh Bạch Bạch!

Sáng sớm, mười giờ.

Đại viện của ủy ban kỷ luật huyện Duyên Đài, Đồng Học Bản chậm rãi bước xuống khỏi một chiếc Santana.

Từ lúc Đồng Học Bản đến huyện Duyên Đài tiền nhiệm đến giờ, đây là lần đầu tiên đi đến ủy ban kỷ luật, hẳn không chút hoang mang xuống xe, nhìn trái nhìn phải, muốn gọi điện thoại cho mẹ già, nói với bọn họ rằng ngày hôm nay mình có thể không quay về bệnh viện, nhưng yêu cầu này bị hai người nhân viên của ủy ban kỷ luật từ chối, hai người bọn họ mặt không biểu tình đi ở phía trước, mang theo Đồng Học Bản đi vào một tòa nhà, lên lầu, vào một phòng làm việc tầng hai.

Một cái bàn, vài cái ghế, một ngọn đèn.

Chỗ này cho cảm giác không khác biệt gì phòng thẩm vấn của cục công an cho lắm, rất nghiêm túc.

Sau khi cho Đồng Học Bản ngồi xuống, một người ngồi xuống đối diện, một người khác của ủy ban kỷ luật thì đi ra ngoài tìm người.

Đồng Học Bản không có kinh nghiệm bị ủy ban kỷ luật điều tra, nhưng thấy cái trận thế này cũng đại khái rõ ràng, cái này khẳng định không phải là bắt giữ, bắt giữ bình thường là phải có chứng cứ, bên ủy ban kỷ luật sẽ trực tiếp cưỡng chế cách ly, nhưng mà từ biểu tình và hành động của hai người bọn họ cho thấy, vẫn chưa đến mức bắt giữ, nhưng mà cái này đương nhiên cũng không phải là điều tra bình thường, điều tra bình thường sẽ là lúc không phải giờ làm việc hoặc là trực tiếp đến đơn vị tìm đương sự hoặc là đồng sự cũng như lãnh đạo, tiện thể tìm hiểu một ít tình huống, sẽ không giống khua chiêng đem Đồng Học Bản về ủy ban kỷ luật. Nói cách khác, lần cưỡng chế điều tra Đồng Học Bản này tuy rằng không đến mức là bắt giữ, nhưng cũng cách bắt giữ không xa.

Xem ra Hướng Đạo Phát quyết tâm muốn động vào mình rồi! Ông khẳng định rằng anh em tham ô nhận hối lộ như thế sao?

Trong lòng Đồng Học Bản cười lạnh, cũng may là trước khi hắn quay về huyện Duyên Đài đã chuẩn bị xong hết, nếu không thật đúng là sẽ bị đánh cho không kịp trở tay.

Cùng lúc đó.

Chính phủ huyện, Hồ Liên Tư vội vàng gõ cửa bước vào phòng của Tạ Tuệ Lan.

”Tạ huyện trưởng, Đồng cục trưởng bị ủy ban kỷ luật mang đi rồi”

Cây bút trong tay Tạ Tuệ Lan hơi dừng lại một chút, ngẩng đầu : ” Lúc nào ?”

”Ngay năm phút đồng hồ trước, ủy ban kỷ luật trực tiếp đến bệnh viện nhân dân huyện dẫn người đi”

”Ủm, đã biết” Tạ Tuệ Lan hơi hí mắt, cúi đầu tiếp tục viết văn kiện, cũng không nói cái khác.

Hồ Liên Tư nhìn Tạ huyện trưởng, còn có lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói cái gì, đóng cửa đi ra ngoài, Đồng Học Bản có ân oán với Hồ Liên Tư, cô ấy có thể từ trạng thái mất chức nhảy thành thư ký của huyện trưởng, ít nhiều gì cũng có tiền cử của Đồng Học Bản, cho nên lúc này tự nhiên cũng lo lắng cho an nguy của hắn. Hồ Liên Tư biết, nếu như Hướng bí thư và ủy ban kỷ luật thật sự muốn tra, chỉ cần lấy chiếc Mercedes Benz hơn cả triệu đồng của Đồng Học Bản ra làm cơ sở cũng không phải rõ ràng sao, mượn à? Chỉ cần là tài sản không rõ lai lịch, chỉ cần cấp trên thật sự muốn động vào, thì nói cái gì cũng không rõ ràng!

Chuyện Đồng Học Bản bị ủy ban kỷ luật mang đi rất nhanh được truyền ra.

Ai cũng rõ ràng, đây là Hướng bí thư đang tính sổ.

Thường vụ phó cục trưởng cục công an Hồ Nhất Quốc, Mạnh Tường Lâm tiếp thu trị liệu trong bệnh viện, phó cục trưởng cục chiêu thương Lữ Đại Phát, cục trưởng cục giáo dục Vu Trinh Trí bọn họ đều có chút nhìn hả hê, mắt lạnh chờ chờ cười Đồng Học Bản. Những người có quan hệ tương đối tốt với Đồng Học Bản thì đều lo lắng trong lòng, còn những người đã từng được Đồng Học Bản cứu mạng như Lưu Đại Phát của đồng công an Huệ Điền Hương và mấy người cảnh sát nhân dân thì cảm tức không ngớt, Tiểu Đồng cục trưởng vì huyện Duyên Đài mà làm ra bao nhiêu chuyện? Vì dân chúng làm ra bao nhiêu chuyện? Cho dù không nói cái gì, chuyện được lợi cho Hướng Đạo Phát ông cũng tuyệt đối không ít, hiện tại chỉ vì chuyện đầu tư khảo sát bản thân không thể nói rõ là có thành công hay không bị hủy mà lại đi làm khó làm dễ Tiểu Đồng cục trưởng? Ông cũng quá là nhỏ mọn đê tiện rồi! Chấp pháp theo lẽ công bằng chẳng lẽ còn không được? Lập được nhiều công như vậy còn có tội? Nếu như ai ai cũng đều đê tiện bỉ ổi như Hướng Đạo Phát ông, vậy thì sau này còn ai dám nghiêm túc làm việc? Điều này đúng là làm lạnh nhân tâm!

Thay đổi bất ngờ trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều cho rằng Tiểu Đồng cục trưởng sẽ xong đời.

.....

Đại viện ủy ban kỷ luật.

Sau vài phút, một người trung niên khoảng chừng bốn mươi hơn đi vào phòng làm việc, phía sau còn có vài người.

Đồng Học Bản nghiêng đầu vừa nhìn, liền nhận ra ông ta, tuy rằng trước đây không có nói chuyện giao tiếp nhiều với ông ta, nhưng vài lần đi đến chính phủ huyện ủy làm việc cũng gặp gỡ ông ta vài lần, Đoạn Chính An, thường vụ huyện ủy huyện Duyên Đài, bí thư ủy ban kỷ luật, trước đây khi Thường Lỗi còn làm bí thư huyện ủy, nghe nói Đoạn Chính An là một người ”thân Thường hệ”, tuy rằng không nhất định là chuyện gì cũng đi theo bước chân của Thường bí thư, nhưng mà trong việc điều chỉnh người hay sự kiện trọng đại, thì vẫn ủng hộ cho Thường bí thư, sau đó thay đổi triều đại, Đoạn Chính An lại trở thành người ”thân Hướng hệ”, qua lại với Hướng Đạo Phát tương đối gần, nhưng nghe người ta nói ông ta cũng không có âm mưu với Tạ Tuệ Lan cả.

”Đoạn bí thư” Đồng Học Bản nói.

Đoạn Chính An gật đầu, không nói một lời ngồi xuống đối diện, cúi đầu lật nhìn văn kiện.

Mấy cán bộ của ủy ban kỷ luật cũng ngồi xuống, đối diện Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản cũng không có hảo cảm gì với Đoạn Chính An, bí thư ủy ban kỷ luật tự mình đến đặt câu hỏi, cái này đã nói rõ lên trình độ coi trọng Đồng Học Bản rồi, rõ ràng là muốn sờ gáy của hắn đây mà. Bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát, bí thư ủy ban kỷ luật Đoạn Chính An, đều là lãnh đạo lớn của huyện Duyên Đài, Đồng Học Bản nghĩ mình hắn là nên vừa mừng vừa sợ mới đúng, các người đúng là nể mặt anh em ghê, bày ra một trận thế lớn như vậy chỉ để đối phó với một cán bộ cấp phó khoa như tôi!

Im lặng khoảng chừng vài giây.

Một người thanh niên trông có vẻ bảo thủ nhìn về phía Đoạn Chính An : ”Đoạn bí thư ...”

Đoạn Chính An cũng không ngắt đầu : ”Cậu hỏi là được”

Tiểu Lý hít sâu một hơi, nhìn về phía Đồng Học Bản không chớp mắt : "Đồng cục trưởng, ngày hôm nay mời ngài đến đây là muốn điều tra tình trạng kinh tế của ngài một chút"

Đồng Học Bản cười cười nói : "Có tính là cường chế không?"

"Ngài có thể hiểu như vậy"

"Được, vậy hỏi đi, bất quá trước khi hỏi tôi có một câu muốn nói"

"Ờ?" Tiểu Lý nhìn nhìn hắn.

Đồng Học Bản thản nhiên nói : "Mẹ của tôi lớn tuổi rồi, thân thể không tốt lắm, hai ngày nay không chỉ bị xe đụng phải, còn bị người hù dọa uy hiếp một chút, kết quả là cơ tim bị tắc nghẽn, vì lo lắng cho lão nhân gia, tôi cũng không muốn mẹ tôi biết chuyện tôi bị đưa đến ủy ban kỷ, nếu không xảy ra chuyện gì thì ..." Dừng lại một hơi, hắn nói tiếp : "Điều tra tôi có thể, nhưng đừng quấy rối mẹ của tôi, điều tra ngầm, có được hay không?"

Tiểu Lý đưa ánh mắt nhìn về phía Đoạn Chính An. Lẽ ra loại chuyện đã đến tình trạng này, tìm Loan Hiểu Bình hỏi vài câu là một bước cần phải làm trong trình tự, nhưng mà tình trạng thân thể của Loan Hiểu Bình bọn họ cũng rõ ràng, vừa mới làm phẫu thuật xong, thời kỳ nguy hiểm còn chưa vượt qua, về tình về lý đúng là không thể nào đi mà hỏi được cả.

Đoạn Chính An cũng không phải là một người không hiểu đạo lý, đầu hơi gật một chút.

Đồng Học Bản nói : "Cảm ơn, ừm, muốn biết cái gì cứ việc hỏi"

Một người của ủy ban kỷ luật cầm bút và giấy bắt đầu ghi chép lại.

Tiểu Lý cầm một phần văn kiện, vừa nhìn vừa nói : "Trước hết tôi muốn tìm hiểu một chút tình trạng tiền lương của ngài, một tháng tiền lương của ngài là bao nhiêu?"

"Cái này không cần tôi nói các người cũng biết phải không? Tiền lương của phó khoa không khác biệt lắm, tùy tiện gọi điện là có thể tra ra" Đồng Học Bản bắt chéo chân lên, đáp : " Sau khi đóng thuế, tính thêm phụ cấp này nọ, mỗi tháng tiền lương có thể khoảng chừng bốn đến năm ngàn đồng, tiền thưởng à? Coi như là cho nhiều một ít, hơn nữa trước đây tôi phá vài vụ án lớn, trong tỉnh và trong huyện cũng cho chút tiền thưởng, nhiều nhất cũng mấy chục ngàn"

Tiểu Lý nói : "Nói cách khác, tiền lương một năm của ngài khoảng chừng năm mươi ngàn"

Đồng Học Bản cau mày : "Anh hình như là tính thiếu rồi thì phải, vị đồng chí này, cho dù anh không phải cán bộ cũng có thể biết, tiền lương, phụ cấp và tiền thưởng của mười hai tháng cũng đâu phải là của một năm? Tôi đã nói rồi, ngoại trừ tiền thưởng tôi phá án ra, còn có rất nhiều tiền thưởng hoa hồng của các đơn vị khác, nếu thật sự muốn tính lương một năm, khoảng chừng cũng cỡ trăm ngàn đấy!" Huyền Duyên Đài tương đối nghèo, tiền lương phụ cấp này nọ không thể nào so sánh với một nơi như kinh thành, nhưng mà so với các thôn quê hương huyện thì cũng cao hơn không ít.

Tiểu Lý lại hỏi : "Vậy năm ngoái, ngài ở trong hệ thống quốc an thu nhập được bao nhiêu?"

"Cơ quan có quy định, cái này thuộc về hạng mục cần bảo mật" Đồng Học Bản nói : " Bất quá tôi cũng không còn ở trong quốc an, cũng không có gì, trước khi tôi lên phó chủ nhiệm thì tiền lương là khoảng hai ngàn, sau khi lên làm phó chủ nhiệm phòng tổng hợp thì tiền lương mỗi tháng nhiều hơn ba ngàn một chút" Tiểu Lý gật đầu, lại ghi vài chữ vào trong giấy, bọn họ đã điều tra qua, Đồng Học Bản nói không có sai cái vấn đề gì, đúng với tình huống trên thực tế.

Đồng Học Bản nhìn thời gian : "Chúng ta cũng biết rõ rồi nên không cần phải hỏi lòng vòng nữa, nói vào chủ đề chính được không? Buổi chiều trong cục còn có một cuộc họp"

Tiểu Lý nói : "Trải qua công tác thống kê sơ bộ của chúng tôi, ngài sau khi tốt nghiệp đại học tiến vào thể chế đã hơn một năm mấy tháng, tiền lương trong tay có thể có chỉ khoảng chừng hơn trăm ngàn"

"Không khác biệt lắm"

"Vậy chiếc Mercedes Benz đỉnh cấp của ngài là từ đâu tới?"

Đồng Học Bàn nhún nhún vai nói : "Đó là của bạn bè tôi, mượn chạy mà tohi6"

"Bạn bè gì?"

"Coi như là người thân đi, lúc trước khi còn ở kinh thành thì ở bên cạnh nhà tôi, quan hệ vô cùng tốt, giống như là người một nhà vậy, các người có thể đi tra, cũng có thể điều tra người đứng tên của chiếc Benz, chiếc xe này được công ty đấu giá Vân Đức đứng tên, không phải là tôi mua, đến lúc đó còn phải trả lại cho người ta"

Tiểu Lý nhìn hần : "Đối phương vì sao lại cho ngài mượn xe đắt tiền như thế?"

"Tôi không phải đã nói rồi sao, chúng tôi giống như người một nhà vậy, ượn xe thì đã có sao?"

"Vậy đồng hồ trên tay ngài thì sao?" Tiểu Lý lấy ra một tấm hình, là hình Đồng Học Bàn, chụp rất rõ ràng, nhất là vị trí cổ tay đặc biệt rõ ràng, rõ ràng có thể thấy được một cái đồng hồ đính hột xoàn : "Cái này là tài liệu do người cử báo tới, trải qua giám định, cái đồng hồ này là bách đạt phỉ lệ, giá thị trường khoảng chừng hai triệu, cái đồng hồ này là ở đâu ra? Tiền lương của ngài tựa hồ là không mua nổi cái này?"

Đồng Học Bàn không cho là đúng nói : "Cũng là người bạn thân như người nhà của tôi mua, tôi chỉ mượn mang"

" Không phải người khác tặng sao?" Tiểu Lý hỏi.

Đồng Học Bàn cười nói : "Tôi biết anh hình như hy vọng tôi nói là người khác tặng, đáng tiếc không phải"

Sau đó, đám người của ủy ban kỷ luật lại tiếp tục hỏi tới về cái dây chuyền ngọc bích và cái nhẫn, những cái này đều có giá trị từ mấy chục ngàn đến hơn mấy trăm ngàn, Đồng Học Bàn cũng sống chết nói là mượn. Minh cực cực khổ khổ kiếm ra tiền mua được, nhưng cũng phải nói là mượn. Đồng Học Bàn bất đắc dĩ, ai có thể nói rằng mấy cái này là dùng tiền kiếm được từ cuộc thạch để mua? Hơn nữa trước đây tiền hần kiếm được từ cuộc thạch cũng không có đi đóng thuế, nếu như bị loại người đề tiện tính toán trong tình huống này, thì số tiền này khẳng định sẽ bị liệt vào trong hàng tài sản không rõ ràng, cho nên Đồng Học Bàn không thể nói.

Lại hỏi một hồi, bên ủy ban kỷ luật hình như cũng không moi ra được cái gì, hỏi xong lại ghi, Đồng Học Bàn nói cái gì bọn họ ghi cái đó, giống như là thật sự đặt câu hỏi bình thường vậy, bất quá Đồng Học Bàn đương nhiên rõ ràng, những câu hỏi ban đầu này chỉ là một mở đầu nho nhỏ mà thôi, bên ngoài khẳng định là có người của ủy ban kỷ luật đang tiếp tục tra mình.

Quả nhiên, sau mười phút, một người đẩy cửa vào.

Người nọ nói vài câu với Đoạn Chính An và mấy người của ủy ban kỷ luật, sau đó đưa qua một phần văn kiện.

Đoạn Chính An nhìn một chút, ừ một tiếng, tiện tay đưa cho Tiểu Lý.

Tiểu Lý vừa nhìn, ngẩng đầu nói : "Chúng tôi đã liên hệ với bên ngân hàng, đã điều tra rõ tài chính trong tài khoản của ngài và mẹ ngài, trong tài khoản của ngài tổng cộng có hơn bốn chục triệu, mẹ của ngài Loan Hiểu Bình cũng gửi tiết kiệm hơn mười triệu đồng, tổng cộng cộng lại cũng gần năm chục triệu, Đồng cục trưởng, với tiền lương của ngài và mẹ ngài, với tình trạng gia đình của ngài, những con số không có khả năng là bình thường có được, là từ đâu tới?"

Đồng Học Bàn bĩu môi nói : "Đừng nhận định nóng vội, vì sao không thể là bình thường có được?"

Tiểu Lý không kiên nhẫn quát : "Theo những gì chúng tôi điều tra, ngài và mẹ của ngài lúc ở kinh thành sinh hoạt không được giàu có, khi cha của ngài qua đời, còn nợ bệnh viện một số tiền lớn, ngay cả nhà ở cũng phải bán đi, công tác của mẹ ngài khi ấy ngay cả hai ngàn đồng cũng không đến, hơn nữa với kinh tế hiện tại của ngài một năm chỉ hơn được trăm ngàn, sao có khả năng có tiền mặt gần năm mươi triệu? Hơn nữa chúng tôi còn điều tra qua, bảo mẫu của ngài Ngu Mỹ Hà trước đó cũng không có một xu dính túi, nhưng hiện tại trên danh nghĩa của cô ta lại có một bất động sản, một bất động sản trị giá hơn trăm ngàn, cô ấy lấy tiền ở đâu ra mà mua?"

Đồng Học Bàn hơi hí mắt lại, không ngờ rằng đối phương điều tra rất rõ ràng như thế, không khỏi hỏi ngược lại : "Các người nghĩ sao?"

Tiểu Lý nói : "Nhà ở của Ngụ Mỹ Hà là do ngài bỏ tiền ra mua, tiền này cũng là do ngài tham ô nhận hối lộ có được, chúng tôi chỉ có thể cho rằng như thế, nếu không xin mời nói ra nơi xuất phát của số tài chính này, có thể chứ?"

"Tham ô nhận hối lộ à?" Đồng Học Bàn cười nói : "Các người thật đúng là có thể đoán"

Tiểu Lý làm việc tại ủy ban kỷ luật cũng vài năm rồi, nhưng chưa từng thấy qua người như Đồng Học Bàn, bị điều tra đến mức độ này, chuyện tình trên cơ bản cũng đã sáng tỏ, hẳn tự nhiên còn cười được, hình như căn bản là không coi ra gì vậy : "Đồng cục trưởng, hy vọng ngài nhanh chóng trả lời câu hỏi, bằng chứng bây giờ chỉ là một phần nhỏ, người của chúng tôi còn đang tiếp tục điều tra, tin rằng tìm được những chứng cứ khác chỉ là vấn đề thời gian"

Đồng Học Bàn nói : "Vậy theo cách nói của các người, là ai hối lộ tôi? Hối lộ như thế nào?"

Tiểu Lý nói : "Là chúng tôi đang hỏi ngài"

Đồng Học Bàn thản nhiên nói : "Các người có thể tra tiếp đi, ngày lễ ngày tết, Đồng Học Bàn tôi đã từng nhận qua lễ nào hơn hai ngàn, trong lúc tôi tại chức, đã từng mượn sinh nhật đòi tiền của người khác lúc nào? Tôi ngay cả sinh nhật còn chưa tổ chức qua! Người ta hối lộ tôi chỗ nào?" Tiền của Đồng Học Bàn tuy rằng kiếm không được đẹp, nhưng mà trong vấn đề tham ô hối lộ, thì hẳn vẫn là nhìn mà không gần, trong phương diện này thì Đồng Học Bàn không thẹn với lương tâm, hướng hồ cũng không có ai từng có ý hối lộ hẳn cái gì cả. Đồng Học Bàn được phân công quản lý đồn công an Huệ Điền Hương, thực quyền là nhỏ nhất trong tất cả các bộ cục công an, là phó cục trưởng xếp cuối cùng, người ta muốn nhờ người làm việc cũng không tìm hẳn!

Hai mươi phút sau.

Điện thoại của Đoàn Chính An vang lên, vừa nhìn, ông ta liền đi ra phòng làm việc, "A lô, Hướng bí thư."

Bên kia điện thoại Hướng Đạo Phát hỏi, "Đã khai ra chưa?"

"Vẫn chưa, sợ rằng hỏi không ra cái gì." Đoàn Chính An nói: "Bất quá hiện tại chứng cứ cũng không khác biệt lắm, Đồng Học Bàn không có biện pháp giải thích nguồn gốc của số tiền kia, luôn luôn nói lòng vòng, luôn luôn hỏi ngược lại, xem ra số tiền này quả thật rất khả nghi, đã tra được bằng chứng cũng nói rõ điểm ấy, tôi thấy có thể bắt giữ."

Hướng Đạo Phát ừ một tiếng, "Tiếp tục tra!"

. . .

Phòng làm việc huyện trưởng.

Tạ Tuệ Lan kêu Hồ Tư Liên đến, "Tiểu Đồng đi đến ủy ban kỷ luật bao lâu rồi?"

"Khoảng chừng. . . sắp hai tiếng rồi thì phải?" Hồ Tư Liên lo lắng nói: "Có thể hay không. . ."

Tạ Tuệ Lan buồn cười lắc đầu, "Tiểu tử này, hẳn còn bị nghiện điều tra có phải không? Không quan tâm hẳn, hẳn nguyện ý ở tại ủy ban kỷ luật thì để hẳn ở!"

Hồ Tư Liên ặc một tiếng, cô ấy phát hiện Tạ huyện trưởng tựa hồ không lo lắng.

Không chỉ Tạ Tuệ Lan không coi là gì, Đồng Học Bàn đang ở ủy ban kỷ luật cũng là vẻ mặt dễ dàng.

Đoàn Chính An và mấy người ủy ban kỷ luật đều thấy buồn bực, đều là lửa cháy đến lông mi rồi, người này sao còn vô tâm như thế? Một chút khẩn trương cũng không có?

Phải bắt giữ sao?

Đoàn Chính An nhú nhú mày, nhạy cảm nhận ra một tia không thích hợp, có chút do dự.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, một người của ủy ban kỷ luật gấp gấp bước đi vào, đem một phần văn kiện đưa cho Đoạn Chính An, vội nói: "Vừa rồi điều tra tài khoản của Đồng cục trưởng thì phát hiện ghi chép giao dịch, một ít cái khác rất vụn vặt, nhưng có một số tiền lớn."

Đoạn Chính An trong lòng khẽ động, "Bao nhiêu?"

Người nọ nói: "Khoảng chừng bốn mươi triệu."

Vừa nghe, mấy người ở đây đều hít một ngụm khí lạnh, bốn mươi triệu? Đây là vụ án lớn vài chục năm không gặp! Con số quá lớn!

Đoạn Chính An truy vấn: "Nguồn gốc tài chính ở đâu?"

"Cái này. . ."

"Nói!"

Người nọ lộ ra một biểu tình cổ quái, "Là trung tâm xổ số Phúc Lợi ở kinh thành."

"Cái gì?" Đoạn Chính An ngẩn người, mấy người bên cạnh cũng đồng thời kinh ngạc.

Người nọ lúng túng nói: "Chúng tôi vừa rồi cùng trung tâm Phúc Lợi liên hệ qua, trải qua điều tra đã xác định, Đồng cục trưởng trúng giải nhất vé số do trung tâm Phúc Lợi phát hành, tiền thưởng khoảng năm mươi triệu, sau thuế là trên dưới bốn mươi triệu."

Trúng vé số?

Còn là trúng giải nhất ??

Ngay cả Đoạn Chính An đều kinh hãi, ông điều tra vấn đề kinh tế của cán bộ vẫn là lần đầu tiên gặp gỡ loại sự tình này.

Bốn mươi triệu? Nếu quả thực là như thế, vậy nguồn gốc tài chính của Đồng Học Bán sẽ không có vấn đề, mặc kệ là năm chục triệu trong tài khoản cũng tốt, Mercedes Benz cũng tốt, bách đạt phải lệ cũng tốt, cho dù không phải Đồng Học Bán mượn, là hẩn bỏ tiền ra mua hoặc là trước mượn sau mua hoặc thật sự là mượn, chỉ cần Đồng Học Bán có cái phần thu nhập sạch sẽ này, vậy đồng đồ đó không còn là vấn đề, muốn gây khó dễ trong phương diện này thì quá khó khăn.

"Xác định sao?" Đoạn Chính An sắc mặt trầm xuống.

Người nọ đáp: "Đã xác định, bên trung tâm Phúc Lợi cũng xác định hai lần."

Đoạn Chính An vừa chuyển đầu, nhìn thẳng con mắt của Đồng Học Bán, "Vì sao không nói sớm?"

"Nói sớm cái gì? Các người cũng không có hỏi tôi." Đồng Học Bán buông tay, vô tội nói: "Hơn nữa trúng thưởng lớn như vậy, tôi hiện tại cũng không có cảm giác trúng thưởng gì, thật sự quá may mắn, may mắn đến nỗi bản thân tôi đều không thể tin được, ha ha, hiện tại nghĩ tới, quả thật trúng thưởng, là mua vé số loại PK 10 ở một tiệm bán vé số gần cửa bắc khu Hòa Bình, ài, lúc đó thật sự là vận khí, các người không đề cập tới tôi thiếu chút nữa quên luôn đó."

Tiểu Lý thiếu chút nữa ngã xuống đất, quên? Vô nghĩa quá đi thôi! Trúng thưởng bốn mươi triệu ai con mẹ nó có thể quên?

Đoạn Chính An và mấy người khác rốt cuộc đã nhìn ra, Đồng Học Bán ngay từ đầu đã không có sợ hãi, căn bản là không đem cái điều tra này coi ra gì, hơn nữa hẩn cố ý không nói chuyện trúng thưởng, cũng là muốn cho ủy ban kỷ luật bận việc, cố ý chơi xỏ bọn họ, nếu như Đồng Học Bán ngay từ đầu nói chuyện này, bọn họ cũng không cần lao lực tra tài khoản cái gì, trực tiếp tới trung tâm xổ số Phúc Lợi xác định là được.

Thằng oắt con này! Đáng giận quá!

Tiểu Lý và mấy người ủy ban kỷ luật đều hận đến nghiến răng!

Đoạn Chính An lập tức đi ra ngoài báo cáo cái tình huống này với Hướng Đạo Phát.

Nhận được điện thoại, Hướng Đạo Phát im lặng hơn mười giây, mới nói ra vài tới, "Tiếp tục tra!"

Đoạn Chính An rõ ràng ý của Hướng bí thư, thở dài, đứng ở tại chỗ suy nghĩ một chút, phân phó người bắt đầu tra từ khác phương diện, đầu nguồn điều tra đều là tin cử báo gửi đến ủy ban kỷ luật cử báo Đồng Học Bản trong một năm nay, Đồng Học Bản có tiền, nhưng không có nghĩa là hắn không nhận hối lộ, chưa làm qua chuyện phạm tội trái pháp luật, chỉ có thể bắt một cái để đột phá, cũng có thể nổi lên tác dụng tương tự như điều tra tài khoản ngân hàng.

Lại một tiếng nữa trôi qua.

Nhưng mà, đám nhân viên của ủy ban kỷ luật hận không thể đem gốc gác của Đồng Học Bản lôi ra sạch sẽ khiếp sợ phát hiện, Tiểu Đồng cục trưởng lại có thể "Sạch sẽ" đến đáng sợ! Có cái gọi là vô quan bất tham, những lời này tuy rằng nói hơi khoa trương, nhưng không phải không có lý, ở quan trường, không có khả năng chuyện gì đều sạch sẽ, nhưng Đồng Học Bản tựa hồ là một ngoại lệ, trong vấn đề dứt lốt nhận hối lộ trên, sự thật giống như Đồng Học Bản nói, hắn ngay cả sinh nhật chưa từng tổ chức qua, mức độ thu lễ của ngày lễ ngày tết cũng không chế rất tốt, ít nhất người của ủy ban kỷ luật không có tra ra quà tặng có giá trị lớn, tin cử báo phần lớn đều là tin đồn. Về phương diện khác, trên phương thức công tác Đồng Học Bản tuy nói có vấn đề như vậy, nhưng cũng không quá lớn, không đủ trình độ có thể lấy ra mà hò hét được.

Thanh thanh bạch bạch?

Sạch sẽ ??

Đoạn Chính An có chút lặng lẽ.

Người của ủy ban kỷ luật bên cạnh cũng vậy, suy nghĩ ban đầu của mọi người đều cho rằng Đồng Học Bản khẳng định không sạch sẽ, ai cũng không ngờ rằng sẽ tra ra một kết quả như thế, đều khó tiếp thụ.

Sao có thể sạch sẽ như thế?

. . .

Hai mươi phút trôi qua.

Cửa phòng mở ra, một người cán bộ ủy ban kỷ luật tiến tới, "Đồng cục trưởng, cảm ơn phối hợp của ngài, đã điều tra xong, chuyện của tin cử báo đều không thật."

Đồng Học Bản cười bắt tay với hắn, "Không sao cả, đều là vì công tác mà, tôi hiểu."

Người nọ mặt không biểu tình nói: "Điều tra xong, ngài có thể trở về."

Đồng Học Bản đứng lên, cười nói: "Tới lúc không lái xe, còn không biết làm sao trở lại, làm phiền, phải chiếc xe đưa tôi về một chuyến có được hay không?"

Người cán bộ kia nhú nhú mày, ". . . Có thể."

Buổi chiều, Đồng Học Bản được ủy ban kỷ luật đưa về bệnh viện nhân dân huyện.

Biết được tin tức, không ít người đều rất kính xuống !!

292. Chương 292: Chính Khoa Đề Danh Tôi!

Sau buổi trưa.

Gió lạnh vừa hết, một vài tia ẩm áp lại chiếu sáng.

Bệnh viện nhân dân huyện, tầng năm, trong một phòng bệnh, Đồng Học Bản được ủy ban kỷ luật đặc biệt đưa về đẩy ra cửa phòng bệnh, vừa nhìn vào trong, hai vợ chồng cậu mợ, dì cả và dì Hai chú Hai, còn có em gái Đường Căn bọn họ đều chưa đi, đang ngồi ở bên cạnh giường bệnh cười đùa trò chuyện với Loạn Hiểu Bình, trên bàn bên cạnh có một ít hộp cơm, có cơm có rau, xem ra là vừa ăn cơm xong.

"Mẹ, cảm giác thế nào?" Đồng Học Bản đi vào.

Cậu cười nói: "Bác sĩ vừa lại xét nghiệm huyết, nói không có chuyện gì."

Loan Hiểu Bình nhìn con trai, " Buổi sáng con đi đâu vậy? Sao giờ mới về? Ngay cả một điện thoại cũng không gọi."

"À, bên đơn vị có chút việc, con đi qua xử lý một chút, hiện tại xong rồi."

Đồng Học Bản sợ mẹ già lo lắng, đương nhiên sẽ không đem chuyện hắn bị ủy ban kỷ luật mang đi nói ra. Lúc này, Lưu Lập một thân cảnh phục từ bên ngoài đi vào, cầm trong tay một cuộn phim và vài phiếu xét nghiệm, hắn là tới đây sớm rồi, vừa rồi là đi lấy đồ cho Loạn Hiểu Bình. Lưu Lập là bạn trai của Đường Cẩn, trước đây làm hiệp cảnh đồn công an thôn Vũ Điền, sau đó chuyển chính thức cũng là Đồng Học Bản giúp, ấn tượng của hắn đối với Lưu Lập cũng không tệ lắm.

"Đồng cục trưởng." Thấy Đồng Học Bản, biểu tình Lưu Lập liền câu nệ lên.

Đồng Học Bản cười cười, "Còn gọi cục trưởng gì, gọi anh đi, đều sắp là người một nhà."

Lưu Lập ngượng ngùng nói: "Đồng ca."

"Anh họ." Đường Cẩn làm nũng ômtay của Đồng Học Bản, lắc qua lắc lại, "Anh nói mà quên hết trơn rồi à, nói một thời gian nữa cho Lưu Lập nhà em điều đến trong huyện mà."

Chuyện này Đồng Học Bản trước đây quả thật đáp ứng qua, điều Lưu Lập tới cục công an huyện, tìm một công tác cho Đường Cẩn tại trong huyện, như vậy sau này hai người kết hôn hoặc là ở chung có thể cùng sống trong huyện không cần ở riêng, bất quá sau khi mua nhà cho hai người Đường Cẩn, bên Đồng Học Bản có rất nhiều chuyện, vài lần đều suýt chết, vừa nằm viện vừa nghỉ ngơi, trong lúc nhất thời thật đúng là quên mất chuyện này, dĩ Hai chú Hai và Lưu Lập bọn họ đương nhiên không thể đề cập đến, lời này để Đường Cẩn nói là thích hợp nhất.

Nghe vậy, Đồng Học Bản vỗ trán, "Nhà ở đều lắp đặt thiết bị xong rồi?"

"Sớm xong rồi." Đường Cẩn quyết miệng nói: "Còn vẫn muốn cho anh qua xem, anh lại bận, không thời gian."

Đồng Học Bản cười một tiếng, " Tại anh tại anh, bận quá quên mất, chuyện của tiểu Lưu anh sẽ mau chóng làm."

Vừa nghe, Loạn Hiểu Bình trên giường bệnh trừng con trai một cái, "Con mau chóng làm đi, đến lúc đó lại bận quên mất, đừng nói nữa, hôm nay con làm cho tiểu Cẩn và tiểu Lưu, nhà ở đều lắp đặt thiết bị xong mấy ngày nay rồi, mẹ đã qua nhìn, không tồi, dĩ Hai chú Hai con cũng suy nghĩ muốn để cho hai đứa sớm kết hôn một chút, con sớm làm một chút, người ta cũng sống sớm một chút, đừng chậm trễ chuyện này."

Đồng Học Bản lúng túng nói: "Được được, nghe mẹ, tôi đi gọi điện thoại."

Dì Hai nhanh chóng nói: "Chị, Tiểu Bản, không có việc gì, không nóng nảy."

"Dì Hai, dĩ đừng quản, giao cho con đi."

Đồng Học Bản ra phòng bệnh đi tới một cửa sổ bên cạnh hành lang, ghé vào cửa sổ mỗi một điều thuốc, lại gọi cho phó cục trưởng cục công an Tần Dũng, "A lô, Tần cục trưởng."

"Là Đồng cục trưởng à, ha ha, tôi đang muốn gọi điện thoại cho cậu đây." Tần Dũng cười nói.

Đồng Học Bản vui đùa nói: "Làm cho anh lo lắng, không có chuyện gì, coi như đi ủy ban kỷ luật du ngoạn."

"Ha ha, tôi cũng nghe nói, không có việc gì là tốt rồi."

Sau đó, Đồng Học Bản đem chuyện muốn đem Lưu Lập của đồn công an thôn Vũ Điền điều đến cục công an huyện nói cùng Tần Dũng, thôn Vũ Điền lúc đầu cũng là đồn công an Tần Dũng phân công quản lý, điều một cảnh sát nhân dân đến đây, vốn không phải vấn đề gì, chỉ là Tần Dũng nói cho hắn, nếu như Lưu Lập muốn tiến vào đội tuần cảnh hoặc đội cảnh sát giao thông, gã đều có thể làm, dù sao Tần Dũng cũng được phân công quản lý những cái này, một câu nói thậm chí một cú điện thoại là có thể làm, nhưng muốn tiến đội hình cảnh hoặc là khoa trị an, gã không dễ làm, ý tứ cũng là muốn cho Đồng Học Bản nói chuyện với bên kia một câu, có người tiếp Tần Dũng mới có thể điều người.

Trước đây, Đồng Học Bàn đáp ứng dì Hai bọn họ chính là đem Lưu Lập điều đến đội cảnh sát giao thông, bắt quá hiện tại nhân mạch và lực ảnh hưởng cũng có một chút dư dả, suy nghĩ một chút, hay là để đám người đến giúp, hướng chỉ là chuyện của em gái mình, tiền đồ phát triển của cảnh sát giao thông bên kia so ra vẫn kém một ít, kết quả là, Đồng Học Bàn trực tiếp gọi điện thoại cho bên khoa trị an, hiện tại khoa trưởng gọi là Thường Hải Lượng, Đồng Học Bàn cũng không quá thân quen với gã, nhưng cũng có nói chuyện qua vài lần, đối phương vừa nghe là điều một người đi qua, rất cho Đồng Học Bàn mặt mũi, không hề nghĩ ngợi đáp ứng ngay lập tức.

Trở lại phòng bệnh, Đường Cẩm và Lưu Lập đều nhìn về phía hắn.

Đồng Học Bàn cười ha ha, "Được rồi, chờ điều lệnh, đi khoa trị an."

Đường Cẩm sững sốt một chút, "Không phải nói đi đội cảnh sát giao thông sao? Sao thành khoa trị an?"

"Không muốn à? Được, vậy đi đội cảnh sát giao thông." Đồng Học Bàn cười nói.

"Ai da, em nói không muốn lúc nào, em là vui vẻ đó." Đường Cẩm lắc lắc cánh tay hắn, "Khoa trị an tốt hơn đội cảnh sát giao thông, cảm ơn anh họ." Khoa trị an quả thật là một lựa chọn không tồi, có tiền đồ hơn so với cảnh sát giao thông hay tuần cảnh, có ít nguy hiểm hơn so với đội hình cảnh, Đồng Học Bàn cũng là vì lo lắng cho Đường Cẩm mới không muốn cho Lưu Lập đi đội hình cảnh, thứ nhất thời gian công tác rất loạn, thứ hai không an toàn.

Lưu Lập nghe xong, cũng là trong lòng cảm động, "Cảm ơn đồng ca, cảm ơn."

"Người một nhà, đừng khách khí." Đồng Học Bàn vỗ vỗ vai của Lưu Lập, "Tần cục trưởng có quan hệ không tồi với anh, chuyện này làm xong cậu nhớ đi bãi phỏng một chút, Thường khoa trưởng cũng vậy, đến lúc đó chuẩn bị hai phần rượu thuốc nhá."

Lưu Lập nói: "Em rõ ràng."

"Anh họ." Đường Cẩm đôi mắt trông mong nhìn hắn, ". . . Công tác của em đâu?"

Đồng Học Bàn vỗ trán lần hai, "Ặc, của em chờ một chút, anh suy nghĩ." Chủ yếu là bên mấy doanh nghiệp nhà nước này, Đồng Học Bàn không có giao tiếp gì, một người cũng không nhận ra, "Tiểu Cẩm, em trước từ chức đi, trực tiếp dọn vào trong huyện ở, qua mấy ngày nữa anh nghĩ biện pháp cho em."

Đang nói, cửa phòng bệnh bị người từ bên ngoài gõ gõ, đi vào là một người thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi.

Đường Cẩm gần cửa nhất sắc mặt nghi hoặc, "Cô là?"

Đồng Học Bàn ngăn ra, chuyển tức cười đón, "Thư ký Hồ, ngọn gió nào thổi chị đến đây vậy."

"Ha ha." Hồ Tư Liên cười nói: "Không có gió tôi không thể tới?"

Lần kia Đồng Học Bàn nằm viện, Tạ Tuệ Lan tới thăm bệnh mang theo Hồ Tư Liên tới một lần, mấy người này cũng đều gặp qua, chỉ là lúc đó lo giới thiệu Tạ Tuệ Lan, cũng không có giới thiệu Hồ Tư Liên đứng ngoài cửa. Thấy thế, Đồng Học Bàn quay lại với người trong nhà giới thiệu nói: "Đây là thư ký Hồ, đệ nhất thư ký chính phủ huyện." Nếu nói là đệ nhất thư ký của trong huyện, nói cách khác chính là thư ký của bí thư huyện uỷ thư ký Chu, còn nói đệ nhất thư ký của chính phủ huyện, đó chính là của Tạ Tuệ Lan.

Thư ký của huyện trưởng?

Mấy người cậu dì liền bị chấn động thần tình, "Thư ký Hồ, xin chào xin chào."

Lưu Lập cũng khấn trương lên.

Hồ Tư Liên gật đầu chào hỏi bọn họ, lập tức cười khỏ nói: "Đừng nghe Đồng cục trưởng nịnh tôi, cái gì mà đệ nhất thư ký, cũng là một nhân viên thông tin." Nếu như là người trong thể chế, Hồ Tư Liên sẽ không nói lời, cũng là một nhân viên thông tin, những lời này nếu như truyền tới lỗ tai người khác có thể lý giải thành rất nhiều ý tứ, bất quá Hồ Tư Liên không đem Đồng Học Bàn là người ngoài, mấy người ở đây cũng không phải người trong thể chế, cho nên nói khiêm tốn một chút cũng không có gì, ngược lại có vẻ thân cận.

"Tiểu Bàn, nhanh để cho thư ký Hồ ngồi đi, đỡ mẹ lên." Loan Hiểu Bình chống tay muốn ngồi dậy trên giường.

Hồ Tư Liên nhanh chóng đến đỡ bà ấy : "Dì, dì đừng ngồi đây, vừa làm xong phẫu thuật, dì nằm đi" Cô ấy trong tay còn cầm đồ, là một ít hoa quả vừa mua, sau khi để cho Loan Hiểu Bình nằm xuống, Hồ Tư Liên liền đem hoa quả đặt trên bàn : "Tạ huyện trưởng kêu con đến thăm dì, thân thể dì thế nào?"

Loan Hiểu Bình vừa mừng vừa sợ : "Không có việc gì, không có việc gì, cảm ơn Tạ huyện trưởng quan tâm"

Hồ Tư Liên cười ha ha, nói chuyện tâm sự với Loan Hiểu Bình.

Mấy người cậu và mợ liếc nhau, lần trước Tiểu Bân nằm viện Tạ huyện trưởng tự mình tới thăm bệnh, lúc này mẹ của Tiểu Bân nằm viện, Tạ huyện trưởng cũng gọi thư ký tới, còn mang theo hoa quả, từ cái này là có thể nhìn ra tới Tạ huyện trưởng coi trọng đối với Tiểu Bân. Hồ Tư Liên cũng rõ ràng, cô ấy vì chuyện Đồng Học Bân bị ủy ban kỷ luật mang đi nên đến, Đồng cục trưởng bị thẩm tra, Tạ huyện trưởng vẫn không nhanh không chậm, không có một tia lo lắng, cuối cùng chờ Đồng Học Bân đi ra Hồ Tư Liên mới rõ ràng, Tạ huyện trưởng sớm biết chuyện Đồng Học Bân trúng vé số, hiển nhiên không chỉ trên công tác, Tạ huyện trưởng và Đồng cục trưởng có quan hệ cũng tốt.

Hàn huyện một hồi, Đồng Học Bân đột nhiên nhớ tới sự kiện.

"Chị Hồ." Đồng Học Bân lôi kéo Đường Cẩn, "Đây là em gái tôi Đường Cẩn, chị xem thế nào?"

Hồ Tư Liên cười, "Không tồi, vừa đẹp vừa thông minh, ha ha."

Đồng Học Bân nói: "Vậy sao? Tôi vì chuyện công tác của em nó mà phát sầu đây, em nó hiện tại làm việc tại một nhà xưởng ở thôn, một đứa nhỏ lại là con gái, làm cái này cũng không phải chuyện tốt, tôi đã muốn cho nó đến trong huyện tìm đơn vị tốt chút. . ."

Hồ Tư Liên liền rõ ràng, thống khoái nói: "Được, tôi giúp đỡ hỏi một chút cho."

"Ấy, vậy cảm ơn nha."

"Cậu còn khách khí với tôi làm gì."

Thấy Đường Cẩn có chút ngại người, Đồng Học Bân lay cô ấy một chút, "Còn không cảm ơn chị Hồ."

Đường Cẩn vội nói cảm ơn, dì Hai chú Hai bọn họ cũng lập tức biểu thị cảm ơn, để cho thư ký huyện trưởng giúp đỡ tìm công tác, cái này nhiều mặt mũi lắm.

Cuối cùng, Hồ Tư Liên cáo từ rời khỏi, Đồng Học Bân đi ra ngoài tiễn cô ấy.

Trong hành lang, Hồ Tư Liên cười nói: "Đồng cục trưởng, lúc nào mời khách ăn?"

"Đâu có, buổi tối chị có thời gian thì buổi tối xin mời."

"Ha ha, tiệm cơm bình thường cũng phải có phần tôi, ít nhất là quán ăn năm sao mới được." Hồ Tư Liên vui đùa nhìn hân, "Tôi đã biết, cậu trúng vé số đến mấy chục triệu, hiện tại trở thành cán bộ có tiền nhất của huyện Duyên Đài chúng ta, tôi phải ăn hết một góc của cậu mới được." Có thể tại huyện Duyên Đài còn có cán bộ giàu có hơn so với Đồng Học Bân, nhưng thứ này tuyệt đối là tài sản không thể lộ ra bên ngoài, cho nên Đồng Học Bân thật đúng là cán bộ giàu nhất Duyên Đài thậm chí thành phố Phần Châu.

Vui đùa chốc lát, hai người đi tới đầu hành lang.

Hồ Tư Liên hơi nghiêng đầu, "Đừng tiễn nữa, tôi còn chưa quay về."

"Ừm?" Đồng Học Bân quan tâm nói: "Thân thể khó chịu?"

"Không phải, Tạ huyện trưởng kêu tôi tới nhìn cục trưởng Mạnh một cái." Bên này quẹo một cái cũng là phòng bệnh của Mạnh Tường Lân.

Đồng Học Bân trong lòng nói nhìn ổng cái gì, bất quá cũng biết Mạnh Tường Lân là người đứng đầu của cục chiêu thương, Tạ Tuệ Lan phái thư ký Hồ thăm bệnh cũng là đương nhiên.

Hồ Tư Liên bỗng nhiên nhỏ giọng nói, "Tôi nghe nói, cục trưởng Mạnh có thể muốn nghỉ bệnh."

". . . Thật sao?" Đồng Học Bân kinh ngạc.

Hồ Tư Liên ừ một tiếng, "Não tụ huyết, loại bệnh này cũng không trị được, cũng trị không khỏi, cùng lắm giảm bớt một chút bệnh trạng, bất quá cục trưởng Mạnh ngày đó bị giật mình trong thang máy, tình trạng thân thể vô cùng không tốt, lúc gọi điện thoại báo cáo công tác âm thanh cũng không lưu loát, gián đoạn, nghe ngữ khí của ông ta tựa hồ có ý sớm lui xuống, cụ thể thế nào còn không biết, bất quá hẳn là vậy rồi."

Nhìn theo Hồ Tư Liên vào phòng bệnh của Mạnh Tường Lâm, Đồng Học Bản xoay người trở về một hành lang khác, ghé vào cửa sổ nhìn xa xa.

Mạnh Tường Lâm muốn nghỉ bệnh?

Cái này không thể không khiến cho Đồng Học Bản động tâm lên.

Quả thật, cục chiêu thương ở huyện khác có thể là một chỗ rất nóng, dù sao mấy năm nay các khu đều đang chiêu thương rất hấp tấp, thậm chí nói đến kinh tế phát triển, chữ đầu tiên mà rất nhiều cán bộ nghĩ đến cũng là "Chiêu thương", nhưng tại huyện Duyên Đài, một nơi nghèo khổ như vậy, cục chiêu thương cũng không phải một chỗ nóng, đây là chỗ có rất nhiều hạn chế, nhưng mà nguyên nhân cũng chính là vì như vậy, Đồng Học Bản mới động tâm.

Cái mà hẳn thêm muốn chính là chức vụ chính khoa đấy!

Cục tài chính, cục giám sát, loại địa phương này Đồng Học Bản không đủ lý lịch, hẳn mới tiến vào thể chế một năm, lên tới phó khoa đã rất đặc biệt, muốn lên lại chính khoa vẫn còn chưa có khả năng, nghĩ cũng không cần nghĩ cũng biết cái này căn bản không có khả năng, hơn nữa cái loại địa phương này hiện tại cũng không có ghế trống, về phần cục văn hóa hoặc là cục dân chính, cũng không phải trạm trung chuyển của con đường làm quan, ở chỗ đó dưỡng lão còn không khác biệt lắm, trong công tác cũng không xảy ra chính sách quan trọng, Đồng Học Bản đương nhiên nhìn cũng chướng mắt.

Cục chiêu thương. . .

Hiện tại suy nghĩ một chút, cái này thật đúng là một chỗ rất phù hợp.

Cái gì gọi là phù hợp, thứ nhất là cục chiêu thương rất có tiềm lực phát triển, là một chỗ có thể có cơ hội ra thành tích, thứ hai cục chiêu thương ôn hoà . . . có thể nói cơ quan bộ phận nào càng lạnh thì càng thích hợp với cái phần lý lịch không tính là dày của Đồng Học Bản, hẳn đưa tay miễn cưỡng có thể đủ đến, thứ ba, cũng là cái quan trọng nhất, hiện tại Mạnh Tường Lâm rất có thể muốn nghỉ bệnh, chức vụ đứng đầu đang thiếu, cơ hội cũng đang tới!

Cục chiêu thương. . . Cục chiêu thương. . .

Một chỗ rất tốt !

Đồng Học Bản càng nghĩ tâm càng nóng, trước đó còn vì chuyện chính khoa mà phát sầu, hiện tại đã tới một kỳ ngộ rất lớn, chính là mình trong lúc vô ý dùng BACK hù dọa Mạnh Tường Lâm, đây là ông trời cũng có mắt, không làm ỉn phải chịu thiệt!

Cũng chính là cái này!

Vào lúc ban đêm, Đồng Học Bản về đến nhà cầm điện thoại suy nghĩ.

Năm phút đồng hồ. . . Mười phút. . . Hai mươi phút. . .

Rốt cục, Đồng Học Bản hạ quyết tâm gọi cho điện thoại của Tạ Tuệ Lan, "A lô, Tạ tỷ."

"Tiểu Đồng à, "cậu" có chuyện gì?" Cô ấy có thể ở trên xe, mơ hồ có thể nghe được âm thanh radio.

Đồng Học Bản ho khan một tiếng, "Cái kia, tôi nghe nói Mạnh Tường Lâm cục trưởng Mạnh có phải là muốn nghỉ bệnh không?"

"Ha ha, tin tức của cậu rất linh thông, có thể là vậy, tôi thấy ông ta có ý trong phương diện này, nhưng còn chưa có xác định, phải xem kết quả kiểm tra của ngày mai."

"Vậy ngài thấy, nếu như ông ta thật sự lui ra, tôi có thể hay không. . . Khụ khụ. . ."

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: "Có thể hay không cái gì?"

”Ngài cái này không phải biết rõ cổ hủ sao?” Đồng Học Bân ngượng ngùng cười, há mồm nói thẳng luôn: ”Tôi nếu như tiếp vị trí của ông, ngài xem có phải là. . .”

” Tâm tiến tới của cậu rất mạnh, vừa chọc ra phiền phức lớn như vậy, còn dám nghĩ đến cái này? Ừm?”

”Ặc, không được thì thôi, coi như tôi chưa nói gì hết.”

”Ha ha. . .” Tạ Tuệ Lan dừng lại một hơi, ”Được rồi, tôi đã biết.”

Chiếm được câu trả lời thuyết phục của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bân rốt cuộc định xuống, lúc này, hắn không có suy nghĩ tình thế bắt buộc cái gì, Đồng Học Bân cũng biết muốn thông qua từ thường uỷ huyện đề danh mình trên cơ bản không có khả năng, nhưng nếu như ngay cả liều mạng cũng không có tư cách liều mạng, vậy thì không ổn đâu, cho nên hắn nghĩ trước nên đem cái việc đề danh chính khoa giành tới tay, từ từ tranh một phen, được hay không thì sau đó tính.

. . .

Một ngày trôi qua.

Hai ngày trôi qua.

Ba ngày trôi qua.

Đồng Học Bân có thời gian rảnh lại đến bệnh viện nhân dân huyện thăm mẹ già, tiện thể nhìn chăm chăm bệnh tình của Mạnh Tường Lân.

Không ngoài dự liệu, Mạnh Tường Lân nào tự huyết tuy rằng không có chuyển biến xấu, nhưng trải qua một loạt trị liệu, cũng không có chuyển biến quá tốt. Rốt cục, trong huyện dưới sự đồng ý của Mạnh Tường Lân, nhanh chóng bắt đầu cho ông ta làm thủ tục nghỉ bệnh về hưu, vị trí cục trưởng cục chiêu thương cũng được mọi người quan tâm, cán bộ cấp phó khoa ở huyện Duyên Đài nhiều lắm, ai mà không muốn tiến thêm một bước? Ai không muốn từ phó khoa leo lên đến chính khoa?

Thế nhưng ai cũng không ngờ rằng động tác của Tạ huyện trưởng nhanh như vậy!

Tại ngày thứ hai sau khi xác định Mạnh Tường Lân xin nghỉ bệnh về hưu, Tạ Tuệ Lan liền đưa danh sách đề cử lên làm cục trưởng cục chiêu thương cho bộ tổ chức khảo sát, một người là phó cục trưởng cục chiêu thương Lữ Đại Phát, người này hình như có thân thích cùng bộ trưởng bộ tuyên truyền huyện uỷ Trần Đồng Bình, là người của Hướng hệ, đây là tương đối bình thường, tuy rằng cục chiêu thương là bộ phận của chính phủ huyện, nhưng Tạ Tuệ Lan cũng không có khả năng nắm đầu người của Hướng hệ đi ra được, các mặt bên trong liên quan đến tới rất nhiều thứ. Mà người đề danh thứ hai khiến cho rất nhiều người đều sửng sốt một chút ... chính là Đồng Học Bân!

Ai cũng biết Hướng bí thư thấy Đồng Học Bân không vừa mắt.

Lần kia chuyện khảo sát đầu tư thất bại, chuyện ủy ban kỷ luật mang Đồng Học Bân đi, có thể nói Hướng Đạo Phát đã muốn động đến chức vụ của Đồng Học Bân, nếu không uy tín của bí thư huyện uỷ sẽ đặt ở chỗ nào? Nhưng lúc này Tạ Tuệ Lan lại có thể đem đề danh của Đồng Học Bân viết lên! Đồng cục trưởng mới hai mươi bốn tuổi! Mới công tác không được hai năm! Cái này muốn chuẩn bị làm đặc biệt đề cử làm cán bộ cấp chính khoa? Cũng quá nhanh rồi sao ??

Người sáng suốt đều đã nhìn ra, bí thư huyện uỷ và huyện trưởng đây là đang chơi nhau, mâu thuẫn đã càng ngày càng thể hiện ra ngoài!

Tạ Tuệ Lan nói ra tên của Đồng Học Bân, đây là đánh vào mặt của Hướng Đạo Phát!

Bí thư huyện uỷ vừa cho ủy ban kỷ luật điều tra người này, tên này còn chưa qua được hai ngày thì được viết ở trong danh sách khảo sát tấn chức, tương phản rất to lớn, cái này đúng là thú vị không thể ngờ nổi !!

Không ít người đều âm thầm cả kinh, phải lại một lần nữa cẩn thận quan sát thế cục huyện Duyên Đài.

Gió mưa thổi tới đầy trong nhà !!

293. Chương 293: Gia Trưởng Vs Gia Trưởng

Cuối tuần.

Buổi chiều, Đồng Học Bân làm xuất viện thủ tục cho Loan Hiểu Bình, đưa mẹ già trở về ký túc xá Nhất Trung. Đã sắp tháng mười hai, nhiệt độ không khí càng ngày càng lạnh, ngay cả là thời điểm sau buổi trưa Đồng Học Bân cũng cảm giác từng cơn gió lạnh đến xương đập vào mặt, trực tiếp thổi vào con mắt, lỗ tai, mũi và trong cổ áo, đông lạnh đến nỗi không chịu được. Cũng may hệ thống sưởi hơi ký túc xá của mẹ già là mở hai mươi bốn tiếng liên tục, vừa vào phòng, tay chân lạnh cứng ngắc mới thoáng thoải mái một ít, khí lạnh ở trong thân thể dần dần bị hòa tan.

"Mẹ, sáng mai là cuối tuần, mẹ nghỉ ngơi cho tôi, đừng vội soạn bài."

"Để cho thầy cô khác đứng lớp thay lâu như vậy sao được, mẹ không có việc gì, bác sĩ không phải cũng nói rồi sao?"

"mẹ cũng phải chú ý chút, nhớ kỹ uống thuốc đúng giờ, đúng rồi, nếu không con qua bên đây ở với mẹ, một mình mẹ con lo lắng."

"Mẹ cũng không phải con nít, làm việc của con đi, không phải có hy vọng muốn đề danh chính khoa sao?"

"Cũng là một đề danh, cơ hội có thể đi tới quá xa vời, con cũng không ôm hy vọng."

"Vậy cũng phải tranh thủ một chút, lỡ như."

". . . Ừm, con biết."

Cùng mẹ già nói chuyện một chút, Đồng Học Bân mới lái xe trở về nhà.

Gia thuộc viện cục công an huyện, Đồng Học Bân vào phòng tắm tắm nước nóng một cái, dội rửa khí lạnh trên người. Vừa tắm rửa hần vừa nghĩ vị trí cục trưởng cục chiêu thương, chỉ cần người có con mắt đều có thể nhìn ra, Đồng Học Bân nếu đắc tội Hướng Đạo Phát, vậy muốn thành công thượng vị cơ bản là không thể, trong mười một thường ủy huyện ủy Tạ Tuệ Lan tính ra chỉ nắm ba phiếu, mà Hướng Đạo Phát đã có bảy tám phiếu, chênh lệch quá lớn, có thể nói cái chính khoa này đến phiên ai trên cũng không tới phiên Đồng Học Bân, Đồng Học Bân cũng rõ ràng điểm này.

Có cái gì dễ làm?

Hội nghị thường ủy cuối tuần mới mở, trong khoảng thời gian này làm sao có nghịch chuyển kinh thiên? Suy nghĩ rất lâu Đồng Học Bân cũng không nghĩ ra được, đáp ứng có thể chỉ có sáu chữ ... căn bản không có khả năng!

Quên đi, không nghĩ nữa, dù sao mình đã tận lực.

Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên.

Tắm rửa xong đi ra, Đồng Học Bân bọc quần khăn tắm ngồi xuống sofa, vừa hút thuốc vừa cầm điều khiển từ xa chuyển kênh, không có việc gì nhìn tin tức. Chuyện tình căn bản đã không thể, suy nghĩ cũng vô dụng ... đây là tâm tư hiện tại của Đồng Học Bân, không phải tâm tính hần biến đổi, cũng không phải hần từ bỏ tranh đoạt đối với cái cấp bậc chính khoa chủ yếu là Đồng Học Bân sợ mình lại đau đầu phát bệnh, lần kia bởi vì tinh thần khẩn trương và tâm tình kích động khiến cho trái tim đột nhiên dừng đập, hiện tại ngấm lại trong lòng còn sợ hãi.

Xem TV. . .

Nghe âm nhạc một chút. . .

Ngâm nga một bài hát. . .

Đồng Học Bân tận lực thả lỏng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Lạch cạch, lạch cạch, điện thoại di động bỗng nhiên rung lên trên bàn trà, có điện báo, vươn tay đem đến vừa nhìn, là số điện thoại di động của Ngu Thiển Thiển. biểu tình Đồng Học Bân có chút mất tự nhiên, lần kia mua điện thoại di động cho tiểu Thiển Thiển, qua không bao lâu gặp chuyện tình cảm bị lộ, Tạ tỷ

và Huyền đi hai bên áp lực một chút làm cho Đồng Học Bản bị ép tới thở không nổi, hẳn nghĩ mình có lỗi người này có lỗi với người kia, cuối cùng bắt đầu lảng tránh có ý thức với hai mẹ con Ngu Mỹ Hà, một người hai người còn thiếu chút làm Đồng Học Bản lần qua lần lại đến chết, nếu như cùng Ngu Mỹ Hà phát sinh chút gì, Đồng Học Bản phỏng chừng mạng nhỏ của mình khẳng định chắc chắn sẽ để lại luôn, cho nên lâu như vậy ngay cả điện thoại cũng không gọi qua.

Đồng Học Bản tiếp điện thoại, cười nói: "A lô, Thiến Thiến, tan học rồi à?"

"Xin hỏi anh là người nhà của học sinh Ngu Thiến Thiến sao?" Ai mà biết, đầu kia của điện thoại không phải âm thanh của Ngu Thiến Thiến.

Đồng Học Bản cau mày, "Tôi là anh của cô ấy, cô là ai?"

Giọng nữ kia nói: "Tôi là giáo viên chủ nhiệm của Hồng Kỳ trung học, Ngu Thiến Thiến vừa rồi làm bị thương học sinh trường chúng tôi, học sinh của chúng tôi mặt đều chảy máu, liên hệ mẹ của Ngu Thiến Thiến không được, mời anh đến đây một chuyến."

"Thiến Thiến đánh người? Hồng Kỳ trung học? Cô có phải là lầm không?"

"Không lầm đâu, học sinh bị thương cũng liên hệ gia trưởng, anh lập tức đến đây đi." Bà cô chủ nhiệm kia ngữ khí rất không khách khí, dứt lời, điện thoại liền cúp tít tít tít.

Đồng Học Bản sắc mặt biến đổi, không dám chậm trễ, lập tức mặc xong quần áo lái xe ra đại viện.

Hắn hiện tại là vừa vội vừa giận, Ngu Thiến Thiến là đứa nhỏ như thế nào, Đồng Học Bản rất rõ ràng, lá gan nhỏ, nhu nhược, xấu hổ, thành thật, nghe lời, quả thật là ngoan đến không thể ngoan hơn, Thiến Thiến đánh người? Còn từ Nhất Trung chạy đến Hồng Kỳ trung học đánh người? Cái này con mẹ nó sao có thể! Đồng Học Bản là một người rất bao che khuyết điểm, đối với thuộc hạ như vậy, đối với Thiến Thiến càng như vậy, hẳn đầu tiên nghĩ đến cũng là Thiến Thiến bị khi dễ, mà Đồng Học Bản bởi vì cảm kỳ chị Ngu nên không quan tâm đến hai người trong khoảng thời gian gần đây, trong lòng nhất thời áy náy cực kỳ.

...

Hồng Kỳ trung học.

Bên này không khác biệt Nhất Trung lắm, cũng là trung học trọng điểm của huyện Duyên Đài, tuy rằng lực lượng thầy cô giáo kém một chút so với Nhất Trung, nhưng thiết bị và hoàn cảnh dạy học cao hơn một bậc so với Nhất Trung, có không ít đứa nhỏ cán bộ lãnh đạo của và người thân đều đến chỗ này học huyện Duyên Đài. Hiện tại thời gian tan học vừa qua không lâu, ra cửa có người đưa đón, phần lớn học sinh đều đã về nhà, chỉ có một phần nhỏ người lục tục từ cửa lớn trường học đi ra.

Xe dừng lại, Đồng Học Bản bước vào trường học.

"Này, anh chờ một chút!" Một thầy giáo hô, "Gia trưởng học sinh chờ ở bên ngoài, không thể vào trường học."

Đồng Học Bản nghiêm mặt nhìn hắn, "Phòng bảo vệ ở đâu nhỉ?"

Ông thầy giáo đưa tay chỉ về hướng đối diện, "Anh có chuyện gì?"

Không nói hai lời, Đồng Học Bản bước đi qua bên kia, rầm, một cước đá văng cửa phòng bảo vệ, thầy giáo phía sau vốn đang muốn ngăn cản hắn, dù sao cách đây không lâu chuyện thầy cô giáo và học sinh của Nam Liễu tiểu học bị bắt làm con tin vẫn còn chưa qua, giáo dục huyện cực sớm hạ lệnh tăng mạnh phòng bị, cấm đoàn người xã hội và người ngoài trường tiến vào trường học, nhưng mà thấy Đồng Học Bản hung thần ác sát đá văng cửa phòng bảo vệ ra, ông thầy giáo ngạc nhiên nhìn bên kia, thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Người trong phòng cũng không ngờ tới loại tình huống này sẽ phát sinh, đồng thời sửng sốt.

Đồng Học Bản bình tĩnh nói: "Thiến Thiến đâu?"

Ngu Thiến Thiến mặc đồ học sinh đứng ở nơi đó khóc lau nước mắt, nghe tiếng ngẩng đầu, càng òa lên khóc lớn hơn, "Anh! Hu hu hu!"

Đồng Học Bản đau lòng như cắt, bước nhanh đến ôm mặt của cô bé, nhìn trái nhìn phải, "Em có bị thương không? Có bị thương không?"

Ngũ Thiển Thiển khóc cố sức lắc đầu, ôm lấy cánh tay của Đồng Học Bản không chịu buông, trên mặt vừa sợ vừa ủy khuất.

Một bảo vệ cả giận nói: "Anh làm cái gì thế! Sao lại đá cửa!"

Đồng Học Bản nổi nóng, "Có phần anh nói chuyện sao?"

Hai người bảo vệ sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không ngờ rằng người này lại không nói lý như thế.

Giáo dục chủ nhiệm Trần Phương cũng nhú nhú mày, trong lòng nói gia trưởng hiện tại đối với đứa nhỏ thật sự là càng ngày càng cứng chiều, không hỏi xanh đỏ đen trắng rõ ràng mà đã phát giận, làm gì có người như thế? Bà ấy nói: "Em gái anh không bị thương, hiện tại là con bé đánh bị thương học sinh của trường học chúng tôi, anh hẳn là nên hỏi Lữ Hiểu Lỗi một chút." Một đứa bé trai gầy nhỏ ngồi bên cạnh, tuổi tác khoảng chừng mười hai mười ba, biểu tình rất âm trầm, đang ôm mặt nhìn cái gương, trên mặt bên trái có một vết móng tay cào rất đỏ, bất quá không phải rất nghiêm trọng, chỉ có chút vết máu.

Đồng Học Bản nhìn Trần Phương, "Bà là?"

"Giáo viên chủ nhiệm, Trần Phương." Trần Phương cũng không cho hắn mặt mũi.

Đồng Học Bản gật đầu, chỉ vào đứa bé trai tên Lữ Hiểu Lỗi nói: "Thiến Thiển nhà chúng tôi là đứa nhỏ rất ngoan, từ nhỏ đã hiểu chuyện, ngay cả mắng chửi người cũng chưa từng mắng qua, tốt, hiện tại sao lại đột nhiên từ xa chạy đến trường học các người, đánh người của trường học các người, còn con mẹ nó là một đứa con trai, là Thiến Thiển nhà chúng tôi có bệnh cũng là bà có bệnh?"

Trần Phương cũng giận, "Sao anh lại nói như thế! Em gái anh đánh người anh còn nói ngang như vậy?"

Bảo vệ nói: "Trần chủ nhiệm, báo cảnh sát đi."

Đồng Học Bản nổi nóng trong lòng, đem giấy chứng nhận đập cái rầm lên bàn, "Tôi cũng là cảnh sát! Dem cửa đóng lại! Ngày hôm nay không điều tra rõ chuyện này! Ai cũng đừng nghĩ đi!"

Hai bảo vệ liếc nhau, trong lòng nói hèn chi người này lại làm ra vẻ như thế, thì ra là cảnh sát.

Đồng Học Bản ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tiểu Thiến Thiển, "Đừng khóc, đừng khóc, ngoan, nói với anh, ai ăn hiếp em."

Ngũ Thiển Thiển khịt khịt mũi, dùng ngón tay chỉ đứa con trai trong phòng.

Lữ Hiểu Lỗi thấy thế, tàn bạo trừng mắt nhìn cô bé một cái.

Ngũ Thiển Thiển sợ đến rớt cái cổ, nhưng sau khi nhìn về phía Đồng Học Bản, trong lòng ấm áp, cắn răng khóc nói: "Lữ Hiểu Lỗi cướp tiền của em, ngày hôm qua lúc em tan học hắn và vài người cản em lại ở nhà ga, hu hu, nói muốn em đưa cho bọn họ, nếu không thì. . . thì đánh em, em sợ, thì đem năm đồng mà mẹ cho em mua nước cuối tuần đưa cho bọn họ, nhưng bọn họ nói không đủ, kêu em ngày hôm nay cho bọn họ một trăm đồng, hu hu, em, em không dám kể với mẹ em, sau khi tan học muốn nhanh chóng về nhà, nhưng, nhưng Lữ Hiểu Lỗi đứng ở cách đó không xa trường học chờ em, em muốn nhưng chạy không lại hắn, hắn túm lấy em kéo đến ngõ nhỏ ngoài Hồng Kỳ trung học, bắt em cho hắn tiền, em không có, hắn, hắn, hu hu. . . hắn đòi cởi quần em."

Đồng Học Bản sắc mặt thay đổi, mẹ kiếp!

Lữ Hiểu Lỗi tức giận nói: "Mày thử nói bảy một lần nữa thử xem!"

"Mày con mẹ nó câm miệng cho tao!" Đồng Học Bản nhìn về phía Lữ Hiểu Lỗi.

Ngũ Thiển Thiển chảy nước mắt nói: "Lúc đó trong ngõ nhỏ có rất nhiều người, hu hu, em không thoát được, hắn bắt đầu cởi quần em, em một sốt ruột mới đưa tay đẩy hắn một chút, móng tay đụng phải mặt hắn." Sau đó chuyện cũng rất rõ ràng, bảo vệ đi ngang qua ngõ nhỏ mua thuốc, đúng lúc gặp phải cảnh tượng như vậy, kết quả Lữ Hiểu Lỗi ác nhân cáo trạng trước, vì vậy bảo vệ đưa cả họ mang về phòng bảo vệ trường học.

Đồng Học Bàn càng nghe càng nộ.

Trần Phương trong lòng chau mày, hiển nhiên không biết bên trong còn có chuyện này, "Hiếu Lỗi, con đùa giỡn với Ngu Thiến Thiến sao?"

Rầm, Đồng Học Bàn bỗng nhiên vỗ bàn, "Giỡn cái con gái mẹ nhà bà đó, một đứa con gái, cướp tiền cướp quần nhục nhã người ta, có con mẹ nó đùa giỡn như thế sao? Hả? Với cái trình độ của bà còn làm giáo viên chủ nhiệm à? Bà sống nhiều năm như vậy đều ở trong bụng chó sao?" Hắn mở miệng liền mắng, Đồng Học Bàn đã sớm nhìn ra, Trần chủ nhiệm này rõ ràng là thiên vị Lữ Hiếu Lỗi, ngay từ đầu đã là vậy!

Trần Phương mặt đỏ lên, "Anh mắng ai đó!"

Đồng Học Bàn đoán không sai, Trần Phương quả thật thiên vị Lữ Hiếu Lỗi trong lòng, thứ nhất Lữ Hiếu Lỗi là học sinh của trường bọn họ, mà Ngu Thiến Thiến không phải, thứ hai thành tích của Lữ Hiếu Lỗi tuy rằng bình thường, nhưng là một học sinh biết nghe lời, cũng không có cướp tiền và cướp quần giống như Ngu Thiến Thiến nói, Trần Phương không quá tin tưởng, thứ ba, cũng là cái then chốt nhất, cha Lữ Hiếu Lỗi là lãnh đạo của huyện Duyên Đài.

Lữ Hiếu Lỗi kêu oan nói: "Cô Trần, em không có cướp quần của nó, nó ngậm máu phun người!"

Ngu Thiến Thiến tức giận khóc hu hu, "Chính là mày!"

"Gia trưởng nhà mày lúc nào tới?" Đồng Học Bàn lạnh lùng nhìn đứa con trai, "Gọi điện thoại nhanh lên!"

Trần Phương nhần nhin nói: "Vị đồng chí cảnh sát này, không nên hù dọa đứa nhỏ, nó còn nhỏ!" Lời này có chút thừa địa, cũng là biện giải cho Lữ Hiếu Lỗi, cho dù sự thật đúng như lời Ngu Thiến Thiến nói, là Lữ Hiếu Lỗi sai, một câu nó còn nhỏ, cái này liền không có biện pháp, dù sao cũng là người chưa trưởng thành.

Thật ra rất nhiều người đều cho rằng Đồng Học Bàn là một người không nói đạo lý, nhưng thực tế trên, Đồng Học Bàn nghĩ rằng hắn là một người rất nói đạo lý, lúc hắn phát hỏa, lúc hắn tức giận, đều là lúc hắn có lý, nếu không chiếm được phần đúng, Đồng Học Bàn muốn phát giận cũng phát không thoải mái. Chuyện này mà nói, theo hắn thấy, chuyện này còn không rõ ràng? Hắn cũng không tin Lữ Hiếu Lỗi không biết hậu quả của cướp tiền, hắn cũng không tin Lữ Hiếu Lỗi không biết trước mặt mọi người cướp quần một đứa con gái ra là dạng hành vi gì, một câu tuổi còn nhỏ là có thể bỏ qua?

"Hu hu, anh. . ." Ngu Thiến Thiến gọi hắn.

Đồng Học Bàn vuốt ve đầu của cô bé, "Đừng khóc liều, làm sao vậy?"

"Em vừa rồi nghe nói, cha của Lữ Hiếu Lỗi hình như là lãnh đạo trong huyện."

Đồng Học Bàn biết Ngu Thiến Thiến là lo lắng ỉn, sắc mặt nhất thời nghiêm túc, "Đừng nói con mẹ nó là lãnh đạo huyện, là đứa nhỏ lãnh đạo của Trung ương lẽ nào có thể tùy tiện khi dễ người? Ông ta là người của bộ phận nào?"

Trần Phương trong lòng nói khẩu khí của cậu cũng rất lớn, hơi nghiêng đầu, không phản ứng hắn.

Bảo vệ lạnh lùng nói: "Cục chiêu thương!"

"Cục chiêu thương? Họ Lữ?" Đồng Học Bàn nhìn đứa con trai, "Mày là con trai của Lữ Đại Phát?"

Trần Phương và hai bảo vệ hơi sửng sốt, không ngờ rằng người này còn biết Lữ cục trưởng, hơn nữa nghe khẩu khí hình như cũng không khách khí?

Đồng Học Bàn miễn cảm phát giác phương diện này có chút phức tạp, Lữ Đại Phát và hắn rốt cuộc coi như là quen biết cũng lâu, lúc trước người thân của Lữ Đại Phát đánh Đường Cần, Đồng Học Bàn còn nói chuyện điện thoại qua với ông ta, hiện tại cùng nhau đề danh chức cục trưởng cục chiêu thương với Đồng Học Bàn chính là Lữ Đại Phát này, sao trùng hợp như thế? Ngày hôm trước vừa công bố đề danh, lúc này con trai của Lữ Đại Phát liền đến khi dễ Ngu Thiến Thiến?

"Thằng oắt, mày nhận ra tao không?" Đồng Học Bàn nhìn Lữ Hiếu Lỗi.

Lữ Hiếu Lỗi nghiêng cổ qua nhìn, "Anh là ai, không nhận ra!"

Lúc này, cửa đột nhiên bị người đẩy ra từ bên ngoài, Lữ Đại Phát nổi giận ùng ùng tiến vào, "Con tôi đâu? Ai đánh con tôi?"

Lữ Hiểu Lỗi đứng lên, "Ba!"

Lữ Đại Phát không thấy những người khác, "Bị thương chỗ nào? Không có việc gì chứ?"

Đồng Học Bàn lời nói lạnh nhạt nói: "Nó không có việc gì! Em gái tôi có việc!"

"Là cậu?" Lữ Đại Phát mặt tối sầm, thật sự là oan gia ngõ hẹp, "Em gái cậu? Nó đánh con tôi?"

Đồng Học Bàn chỉ vào mũi ông ta mắng: "Lữ Đại Phát! Ông có biết giáo dục đứa nhỏ không? Hả? Tuổi còn nhỏ mà cướp đoạt giữa đường! Còn muốn cướp quần của em gái tôi? Đây là con trai ông giáo dục ra à? Cái chó gì thế! Muốn tiến vào trại giáo dưỡng có phải không? Được đấy, tôi hoan nghênh!"

Vừa nghe đến trại giáo dưỡng, Lữ Hiểu Lỗi liền sợ, mặt trắng bệch.

Lữ Đại Phát khí thế rất đủ, "Nói láo! Em gái cậu đánh Hiểu Lỗi đánh! Cậu con mẹ nó còn ồn ào!"

Đồng Học Bàn nói: "Đừng nói là đánh vào mặt con ông! Tôi thấy đánh chết cũng không hết tội! Trước mặt công chúng cướp quần của con gái? Cái thứ chó má gì thế!"

"Cái miệng của cậu sạch sẽ chút cho tôi! Tính tình con tôi thế nào tôi rõ ràng!"

Lữ Đại Phát và Đồng Học Bàn bắt đầu mắng nhau.

Trần Phương bên cạnh nghe mà kinh ngạc, lúc này nhìn không ra tốt xấu thì bà ấy quả thật sống uống phí bốn mươi tuổi đời rồi, gia trưởng của Ngu Thiển Thiển tuy rằng tuổi không lớn, nhưng đối mặt Lữ cục trưởng một chút hàm hồ cũng không có, hình như quan uy cũng không kém gì đối phương, mở miệng ra là mắng, một chút mặt mũi cũng không cho, mà Lữ cục trưởng bên kia mắng thì mắng, nhưng cũng không có ý muốn báo cảnh sát hoặc là tạo áp lực, cho nên chỉ có thể nói rõ một chút, đó chính là anh của Ngu Thiển Thiển cũng là cán bộ huyện Duyên Đài, đồng thời chức vụ có thể ngang hoặc cao hơn so với Lữ Đại Phát một chút.

Trần Phương và hai người bảo vệ có chút hối hận, hai thần tiên đánh nhau, mình nhàn rồi không có việc gì xen vào để làm gì.

Được rồi, hiện tại còn muốn chạy cũng chạy không được.

"Hai vị lãnh đạo. . ." Thấy hai người càng mắng càng hung hăng, Trần Phương chỉ có thể kiên trì hoà giải, trong chuyện này ai đúng ai sai thật ra đã không quan trọng, quan trọng là giải quyết ra sao, cho dù Lữ Hiểu Lỗi thật sự dự định cướp quần của Ngu Thiển Thiển, trên mặt hắn cũng đã bị thương, còn không biết có thể bị sẹo hay không, đã bị nghiêm phạt, hơn nữa hai người đều chưa trưởng thành, cho dù luận đúng sai . . . thì có thể thế nào?

Năm phút đồng hồ sau, Đồng Học Bàn và Lữ Đại Phát cũng mắng mệt mỏi.

Đồng Học Bàn ghen cục tức trong bụng, nhưng cũng không muốn đem chuyện tình làm âm ỉ lên, bởi vì Ngu Thiển Thiển dù sao cũng là một đứa con gái, da mặt lại mỏng, nếu như giống trống khua chiêng đem chuyện tình điều tra rõ ràng, chỉ làm tiểu Thiển Thiển tổn thương quá nặng, đến lúc đó ai cũng biết cô bé thiếu chút nữa bị người ta cướp quần, vậy cô bé làm sao nhìn bạn học?

Lữ Đại Phát cũng có tâm tư như vậy, loại sự tình này nếu như đồn ra, mặt mũi ông cũng bị nhục nhã.

Cuối cùng, hai người đều nổi giận ùng ùng dẫn người đi.

. . .

Trên đường đi bệnh viện.

Lữ Đại Phát nhìn con trai, "Cướp tiền? Cướp quần người ta? Rốt cuộc có hay không?"

"Thật sự không phải con!" Lữ Hiểu Lỗi chết cũng không thừa nhận.

"Đứa nhỏ kia không phải của Nhất Trung sao? Mà chạy nơi đó làm gì?"

Lữ Hiểu Lỗi không nói chuyện.

Lữ Đại Phát bỗng nhiên nghĩ tới một việc, ngày hôm trước lúc công bố danh sách khảo sát chọn người cho vị trí cục trưởng cục chiêu thương, ông và vợ nói qua chuyện này trong phòng khách, trong lời nói hình như còn đề cập đến Đồng Học Bản, Lữ Đại Phát hưng hăng mắng Đồng Học Bản một lần, con trai lúc đó ở trong phòng học tập, rất có thể là nó nghe thấy được lời này, cho nên mới đi tìm Ngu Thiển Thiển gây phiền phức, Lữ Đại Phát cũng biết mẹ của Đồng Học dạy học tại Nhất Trung, về phần Ngu Thiển Thiển này tuy rằng ông không biết, nhưng con của ông có thể là từ bạn học tiểu học trước đây biết đưa con gái kia là em gái của Đồng Học Bản?

Nghĩ tới đây, Lữ Đại Phát trong lòng thở dài, cũng không đành lòng trách cứ con trai.

294. Chương 294: Chị Ngu

Buổi chiều năm giờ.

Tiểu khu Hoa Mỹ, Ngu gia.

Hai mẹ con dọn đến đây đã vài ngày, nhưng trong nhà vẫn có thể ngửi thấy được mùi đặc thù của gia cụ và lấp dật thiết bị.

Vào nhà cửa Ngu Thiển Thiển đã ngừng khóc, Đồng Học Bản đem hai cha con Lữ Hiểu Lỗi Lữ Đại Phát thoả mạ một trận, trút cơn giận cho cô bé, hơn nữa Ngu Thiển Thiển cũng không bị tổn hại gì, ngược lại cào trầy mặt của Lữ Hiểu Lỗi, trải qua sự an ủi của Đồng Học Bản, Ngu Thiển Thiển cuối cùng cũng nghĩ thông. Cô ấy nghĩ thông, nhưng Đồng Học Bản thì không có, hẳn cho rằng chuyện này là bởi vì mình đứng lên, mặc kệ có phải là Lữ Đại Phát xúi giục con của ông ta khi dễ tiểu Thiển Thiển hay là con của ông ta tự chủ trương, chuyện này khẳng định không phải trùng hợp, Thiển Thiển bị khi dễ tất cả đều là mình liên lụy, Đồng Học Bản trong lòng hồ thẹn.

Lữ Đại Phát! Cái món nợ này ông nhớ kỹ cho tôi! Chuyện này không dễ yên!

"Thiển Thiển, buổi tối muốn ăn cái gì?" Hần hỏi.

"Không cần đâu, trong tủ lạnh còn có đồ ăn thừa."

"Anh làm đồ mới cho em ăn." Nói rồi, Đồng Học Bản quay đầu lại, "Đúng rồi, lần sau có nữa người dám khi dễ em, em cứ gọi điện thoại cho anh, nhớ không?"

Ngu Thiển Thiển cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Mẹ em nói. . . Nói anh bận công tác, không cho em gọi cho anh."

"Cái quái gì thế! Chờ mẹ em về xem anh xử lý thế nào!" Đồng Học Bản cả giận.

"Không đúng không đúng." Ngu Thiển Thiển giật mình, cuống quýt nói: "Anh, mẹ không nói như vậy."

Đang nói, lạch cạch vài tiếng, cửa bị chìa khoá mở ra, Ngu Mỹ Hà mặc một cái áo lông buộc tóc đi vào, cầm trong tay chút rau dưa, là loại đóng gói đặc biệt được giảm giá của siêu thị, đã lâu không gặp, chị Ngu lại thành thực một ít, có một tia nếp nhăn nơi khoé mắt lơ đãng toát ra một cổ phong vận quyền rũ, thân thể đầy áp cũng đặc biệt mê người, quần thun bó sát càng toát lên sự hấp dẫn.

"Mẹ. . ."

"Đã về?" Bỗng nhiên, Ngu Mỹ Hà chú ý tới Đồng Học Bản trên sofa, ngẩn người, "Tiểu, Tiểu Bản?"

Đồng Học Bản không cho cô ấy mặt mũi, mỗi thuốc ngồi ở đằng kia hút.

Ngu Mỹ Hà thấp thỏm nói: "Đồng cục trưởng, ngài ăn cơm chưa? Tôi, tôi đi làm."

Đồng Học Bản không phản ứng cô ấy.

Ngu Mỹ Hà có chút phát sợ, kéo con gái cúi đầu hỏi: "Anh con tới khi nào?"

Ngu Thiển Thiển vành mắt đỏ lên, nức nở đem chuyện của ngày hôm qua và ngày hôm nay nói một lần với mẹ, nghe xong, Ngu Mỹ Hà thất sắc kinh hãi, lo lắng hỏi con gái nhiều lần có thương tích có bị thương

không, Ngu Thiến Thiến lắc đầu nói không có, Ngu Mỹ Hà mới thở phào nhẹ nhõm, ôm cổ con gái, cô ấy cũng đỏ mắt, tự trách nói: "Đều do mẹ, đều do mẹ, nếu như mẹ đi đón con ra về. . . Cũng sẽ không có chuyện gì, Thiến Thiến, mẹ, mẹ sau này không đi làm nữa." Cô ấy làm công việc thu ngân của siêu thị, thời gian ra về hơi trễ, trong một tuần có vài ngày không thể đón Thiến Thiến tan học.

Ngu Thiến Thiến ôm mẹ nói: "Mẹ, con không sao."

Lúc này, Đồng Học Bân nhìn chị Ngu, "Chị không cho Thiến Thiến gọi điện thoại?"

". . . " Ngu Mỹ Hà không dám nhìn hấn.

Đồng Học Bân dụi tàn thuốc, "Tôi nói chị có phải là ăn no rừng mỡ, nhàn rỗi không có việc gì, không cho Thiến Thiến liên hệ với tôi? Cái này cũng may là không xảy ra đại sự! Thật sự có chuyện thì nên làm sao bây giờ? Nếu như Thiến Thiến ngày hôm qua bị cướp tiền mà nói cho tôi biết! Tôi đã xử lý thẳng nhóc con đó rồi! Còn có chuyện ngày hôm nay sao? Còn khiến cho Thiến Thiến lo lắng hãi hùng sao?"

"Tôi. . ." Ngu Mỹ Hà cắn cắn miệng, không lên tiếng.

"Chị thật sự được đấy! Mua điện thoại di động cho Thiến Thiến không phải chính là vì tiện liên hệ việc gấp sao? Chị còn không cho con bé gọi điện thoại?" Đồng Học Bân phát hỏa nói.

Ngu Mỹ Hà bị hung hăng quở trách, nước mắt chảy xuống.

Ngu Thiến Thiến nóng nảy, đứng ra bảo vệ mẹ giống như người lớn, nhìn Đồng Học Bân khóc rống nói: "Anh, không cho anh nói mẹ em!" Thời khắc máu chột, cô bé vẫn hướng về mẹ.

Đồng Học Bân ặc một tiếng, hấn không ngờ rằng chị Ngu tự nhiên lại khóc, hấn cũng là quan tâm Thiến Thiến, vừa rồi thiếu chút nữa gặp chuyện không may, Đồng Học Bân trong lòng cũng ghen một cục, vừa nghe Ngu Mỹ Hà không cho Thiến Thiến liên hệ với mình, ngọn lửa này liền cháy đến đầu chị Ngu, ngấm lại cũng quả thật không hấn là vậy, sắc mặt Đồng Học Bân xấu hổ cực kỳ, ho khan chà chà tay, tiến cũng không được lùi cũng không xong, muốn nói vài câu, lại không nói nên lời.

Ngu Thiến Thiến khóc nói: "Mẹ, mẹ đừng khóc, đều là con không tốt, hu hu."

"Là mẹ sai." Ngu Mỹ Hà ôm con gái nhẹ nhàng khóc, "Là mẹ sai."

Đồng Học Bân đứng lên, "Cái kia, chị Ngu. . ."

Ngu Mỹ Hà nhìn nhìn hấn, lau lệ trên khóe mắt, nước nỡ nói: "Đồng cục trưởng, tôi từ nhỏ đến lớn đầu óc đều ngu ngốc, không có thông minh như người khác, không có. . . thấy nhiều quen mặt như người thành phố, nhưng tôi cũng sống gần ba chục năm, tôi không ngốc, tôi biết ngài gần đây một mực lẩn tránh hai mẹ con chúng tôi, tôi không rõ ràng vì sao, nhưng tôi biết ngài không muốn gặp tôi, cho nên lúc ngài bị thương nằm viện, lúc ngài lập công được thưởng, tôi cũng không gọi điện thoại qua, cũng không cho Thiến Thiến gọi qua, tôi sợ quấy rối ngài, sợ. . . sợ làm lỡ công tác của ngài."

Ài, thì ra là như vậy!

Đồng Học Bân hổ thẹn, náo loạn nửa ngày tất cả đều là mình sai, mình còn phê bình người ta, khó coi thật!

Hấn nhanh chóng đi lại, "Chị Ngu, chị nói gì vậy, tôi lẩn tránh hai người lúc nào? Không có, tuyệt đối không thể nào, gần đây cũng là công tác bận quá, ba ngày hai đêm còn bị thương không ít, tôi cũng sợ hai mẹ con lo lắng mới không gọi điện thoại, không ngờ rằng, chị lại nghĩ nhiều, trời ạ, không có chuyện đó đâu, đừng khóc nữa được không? Đều là tôi, đều là tôi sai, tôi nhận lỗi với chị."

Ngu Mỹ Hà khục khịt mũi, ". . . Là tôi không tốt."

"Chị rất tốt, chuyện này đều do tôi." Đồng Học Bân lấy khăn giấy đưa qua, "Nào nào, lau lau nước mắt, đừng khóc, để cho đứa nhỏ chê cười, đã gần ba mươi rồi."

Ngu Mỹ Hà cầm lấy khăn giấy lau lau mắt.

Thấy mẹ ngừng khóc, Ngu Thiến Thiến cũng ngừng khóc, hai mẹ con đứng là đồng lòng.

Đồng Học Bàn thở phào một hơi, lau lau mồ hôi nói: "Cái này được rồi, chờ tôi nhìn mấy giờ đã, ừm, đã hơn năm giờ rồi, được rồi, chúng ta ăn cơm đi, cũng đều đói bụng rồi."

Ngụ Mỹ Hà xoa người nói: "Tôi đi xào rau."

"Đừng đừng." Đồng Học Bàn dè dặt của cô ấy, "Hôm nay để tôi làm cơm."

Ngụ Mỹ Hà vội vàng xua tay, "Ngài bận cả ngày, nhanh chóng nghỉ ngơi một chút, tôi làm cho."

Đồng Học Bàn cười nói: "Tôi hôm nay xin nghỉ, không có đi làm, bận cái gì, được rồi đừng nói nữa, ai giành với tôi tôi cần người đó đấy, đều ra xem TV chờ ăn." Dứt lời, Đồng Học Bàn không phân trần đi vào phòng bếp, tìm mấy thứ rau dưa và thịt cá, cầm lên. Hắn tuy rằng kích động, hờ một chút là tức giận, nhưng Đồng Học Bàn cũng là một người biết thiện ác biết đạo ý, nếu là bản thân không đúng, hắn cúi người xin lỗi, đương nhiên, Đồng Học Bàn cũng là một người thương hoa tiếc ngọc, đối đãi với người khác phải, hắn luôn luôn rất hòa thuận.

Sau khi ăn xong.

Đồng Học Bàn kêu Ngụ Thiến Thiến vào phòng học bài, còn mình đi tới trong phòng bếp.

Ngụ Mỹ Hà đang rửa chén, mở nước ra rửa ào ào. Lúc này chị Ngụ đã xoa tóc, đã thay một bộ đồ ở nhà màu trắng, phía dưới là quần màu đen, đi dép, có chút ý tứ thực mỹ. Trước đó ở bên này dưỡng thương, Đồng Học Bàn và cô ấy phát sinh qua một ít mờ ám, chị Ngụ giúp mình như vậy, mình cũng hỏi qua cô ấy rất nhiều bí mật, có thể nói đã vượt qua quan hệ hữu nghị của nam nữ, nhưng còn chưa tới giai đoạn sau, cảm giác như gần như xa.

Đồng Học Bàn có chút nóng lên, bước đến gần ngắm nhìn đùi đẹp của chị Ngụ.

Tựa hồ nghe bên cạnh có động tĩnh, Ngụ Mỹ Hà nghiêng đầu nhìn, thấy Đồng Học Bàn đang nhìn phía dưới mình, mặt cô hơi nóng lên, chợt dạ nói: "Một mình tôi rửa là được, ngài đi hút thuốc đi."

Đồng Học Bàn ừm một cái, lấy thuốc ra ngậm lên miệng, "Ở chỗ này cũng được mà."

Thấy thế, Ngụ Mỹ Hà nhanh chóng lau lau tay, lấy ra một cái bật lửa trên người, xoạch một tiếng, mời thuốc cho hắn.

Đồng Học Bàn sững sốt một chút, "Chị học hút thuốc à? Sao mang theo bật lửa?"

"Không có, tôi, tôi vẫn mang theo, tiện hơn."

Trước đây cũng tốt, hiện tại cũng vậy, chỉ cần bên cạnh có Ngụ Mỹ Hà, Đồng Học Bàn mỗi lần móc thuốc ra tựa hồ đều là cô ấy mời lửa, Đồng Học Bàn rõ ràng, khẳng định là chị Ngụ vẫn đều ngóng trông mình đến đây, nhưng lại không biết mình sẽ đến lúc nào, cho nên mới mang cái bật lửa tùy thân, nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Học Bàn âm áp, mình sờ qua cô ấy vài thứ, đùa giỡn qua cô ấy vài lần, nhưng chị Ngụ không chỉ không có một câu oán hận, còn săn sóc mình như thế, đối lại ai cũng đều cảm động, bởi vì một ít nguyên nhân của mình, sau khi đùa giỡn qua cô ấy lại cố ý lẩn tránh cô ấy, quả thật có chút không phải chuyện người làm, quả thiếu đạo đức!

Đồng Học Bàn nhẹ giọng nói: "Sau này chị không cần ẩn tránh tôi."

". . . Tôi không có." Ngụ Mỹ Hà quay lại, "Tôi là sợ bên kia ngài. . ."

Đồng Học Bàn ngượng ngùng vì đã trách lầm cô ấy, ho khan, nói: "Dù sao sau này trong nhà có chuyện gì chị cũng liên hệ với tôi, mặc kệ là vôi nước hư cũng tốt, đứa nhỏ không người đón tan học cũng tốt, đều gọi điện thoại, biết không?"

". . . Ừm."

"Sau này tôi sẽ tới chỗ của chị nhiều, ở nhà một mình hoài cũng chán."

Ngụ Mỹ Hà nhìn hắn, "Vậy Thiến Thiến khẳng định rất vui vẻ, con bé luôn nhắc đi nhắc lại ngài."

"Còn chị?" Đồng Học Bàn nhìn con mắt của cô ấy, "Tôi đến đây, chị vui vẻ không?"

Ngu Mỹ Hà mặt đỏ lên, hoang mang rối loạn cúi đầu rửa chén, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là gặt đầu, "Ừm."

"Ha ha, vậy sau này tôi nghỉ ngơi sẽ tới đây."

Nhìn dáng người nhu nhược của chị Ngu, Đồng Học Bản có chút suy nghĩ, ôn nhu của Tạ Tuệ Lan là để ở trong đầu, đơn giản nhìn không ra, au khi dùng sức suy nghĩ mới có thể cảm thụ được phần quan tâm và săn sóc không dễ dàng biểu lộ ra của cô ấy, ôn nhu của Cù Vân Huyền là ở trong người ra, giờ tay nhắc chân đều lộ ra một cổ ôn nhu kinh điển, khiến cho Đồng Học Bản mỗi giờ mỗi phút đều có thể cảm giác được, mà ôn nhu của Ngu Mỹ Hà lại là ở trong lòng, đột nhiên một chút là có thể khiến cho trong lòng Đồng Học Bản ấm áp. Ài, ba người phụ nữ thật tốt, nếu có thể là ba vợ thì tốt rồi.

Rửa chén xong, hai người vào phòng khách xem tin tức.

"Vừa rồi xin lỗi." Thiến Thiến không ở đây, Đồng Học Bản cũng có thể xin lỗi, "Không phải cố ý gây ồn ào với chị, tôi chỉ là . . ."

Ngu Mỹ Hà nói: "Tôi biết, ngài cũng là quan tâm Thiến Thiến."

"Khụ khụ, không giận tôi chứ?"

"Không có, thật không có."

Chị Ngu là một người rất tự ti, hơn nữa đặc biệt hướng nội, chuyện gì đều ghen ở trong lòng chưa bao giờ nói, Đồng Học Bản cũng không biết cô ấy có phải là thật không giận hay không, suy nghĩ một chút, đưa tay đỡ vai của cô ấy, "Siêu thị làm việc có cực không? Chị xoay người sang chỗ khác một chút, tôi bóp vai cho chị."

"Không được, cái này không được!" Ngu Mỹ Hà vội nói.

Đồng Học Bản ôn nhu nói: "Bình thường đều là chị xoa bóp cho tôi, tôi cũng xoa bóp cho chị."

"Đừng phiền phức, tôi, vai tôi thật sự không có việc gì."

"Nhanh lên một chút, xoay người!"

Thấy Đồng Học Bản khẩu khí cương quyết, Ngu Mỹ Hà nhanh chóng nhìn cửa phòng đang đóng chặt, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi nghiêng thân thể, biểu tình có chút nhăn nhó. Đồng Học Bản thỏa mãn ừ một tiếng, tay khoát lên trên vai cô ấy, đặt lên trên bờ cổ trắng mịn bóp một cái, nhất thời cảm giác vai cô ấy có chút cứng ngắc, cái cổ cũng vậy, phỏng chừng là mấy ngày nay mệt mỏi, vì vậy nói: "Xương cổ của chị quá cứng, vẫn là ở nhà nghỉ ngơi tốt một chút, đi siêu thị chịu tội làm gì? Đầu tháng tôi không phải trả tiền cho chị sao? Không nhận được à?"

". . . Nhận được."

"Vậy tại sao không dùng?"

"Đó là tiền lương bảo mẫu, trong khoảng thời gian này tôi không chiếu cố ngài, không dám dùng."

"Sao chị lại có suy nghĩ tiêu cực như thế."

Đồng Học Bản mấy ngày này đúng là cảm kỳ hai mẹ con bọn họ, nhưng không quên, mỗi tháng khẳng định sẽ gửi mấy ngàn đồng qua, nhưng nghe chị Ngu nói như vậy, Đồng Học Bản cũng biết cô ấy có lòng tự trọng, không muốn lấy tiền không phải của mình, lúc này mới đi siêu thị làm thu ngân, thở dài, Đồng Học Bản sẽ không nhắc lại chuyện tiền nong, "Chị muốn làm gì thì làm, xương cổ thoải mái được chút nào không?"

"Thoải mái, Tiểu Bản, được rồi."

"Được rồi cái gì, mới hơn phân nửa?"

"Tôi sợ cậu mệt, tôi thật sự không có việc gì, không cần xoa bóp."

Đồng Học Bản không nghe, tiếp tục xoa bóp cho cô ấy, xoa cái vai bóp cái cổ, xoa cái cổ bóp xuống sau lưng, trên người của chị Ngu cũng mềm mại giống như Huyền di, bất quá có thể là nguyên nhân lớn hơn mấy tuổi so với Cù Vân Huyền, về đây áp của chị Ngu là cái loại này mềm đầy đà rất đã tay, sờ tới đâu

cảm xúc tốt đến đó, cũng là một loại hưởng thụ rất đẹp, khiến cho Đồng Học Bàn có loại cảm giác sờ mãi không muốn bỏ tay ra.

"Da chị thật là mềm mại." Đồng Học Bàn thốt ra.

Ngu Mỹ Hà đỏ mặt lên, "Tuổi lớn rồi, cũng không làm việc nhiều, nên mập."

Đồng Học Bàn khụ khụ một tiếng nói, "Không phải mập, loại này rất thích hợp, cái này gọi là đầy ắp."

". . ." Ngu Mỹ Hà không hé răng.

"Thật ra. . ." Đồng Học Bàn nhìn mặt của cô ấy, "Chị buộc tóc lên nhìn rất là đẹp, có vẻ giỏi giang, còn lưu loát." Hắn thích buộc tóc.

Ngu Mỹ Hà cúi đầu ừm một cái.

"Ặc, tôi chỉ nói như thế, chị đừng để trong lòng." Nói xong những lời này, Đồng Học Bàn có chút hối hận, phi phi mình hai tiếng, Đồng Học Bàn ơi là Đồng Học Bàn, miệng chó của mày đúng là không mọc được ngà voi rồi, chuyện của Tạ tỷ và Huyền di bên kia vất vả lắm mới hòa hoãn xuống, mày lại động nữa rồi, mày nhàn rồi không có việc gì nói cái này làm gì, cái này không phải không có việc gì đi gây sự sao, mày đúng là đồ lưu manh!

Nửa tiếng sau.

"Được rồi, hoạt động hoạt động, nhìn xem có thoải mái không." Đồng Học Bàn rút tay về nói.

Ngu Mỹ Hà hoạt động vai, "Nhẹ nhàng hơn, Tiểu Bàn, cảm ơn cậu, thủ pháp của cậu thật tốt."

Đồng Học Bàn đương nhiên không có dày mặt đến nỗi nói mình là xoa bóp cho Huyền di Tạ tỷ luyện ra được, "À, xương cổ mẹ tôi cũng không tốt, bình thường hay xoa bóp cho bà ấy, luyện đi luyện lại cũng có tay nghề, chị thoải mái là được, lần sau có chỗ nào khó chịu thì nói cho tôi biết, tôi xoa bóp cho chị nữa."

"Không cần, quá phiền phức."

"Với tôi mà chị còn khách khí cái gì?"

Ngu Mỹ Hà sẵn sàng rót trà đưa qua cho hắn, sau đó đi phòng vệ sinh. Chốc lát sau, chị Ngu đi ra, có chút mất tự nhiên ngồi bên cạnh Đồng Học Bàn, ngay từ đầu Đồng Học Bàn còn không chú ý, nhưng sau khi nghiêng đầu vừa nhìn mới phát hiện, Ngu Mỹ Hà đã thay đổi một kiểu tóc, mới vừa rồi tóc dài rơi lả tả trên vai đã bị cô ấy buộc ở sau đầu, mùi vị phụ nữ nhất thời xông ra.

Đồng Học Bàn ặc một cái, "Sao lại đổi kiểu tóc?"

"Cậu không phải nói tôi. . . tôi buộc tóc đẹp hơn sao?" Cái cổ cô ấy có chút đỏ lên.

Đồng Học Bàn giật mình, tay không tự chủ nắm lấy tay của chị Ngu, vừa muốn nói gì, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra.

Đồng Học Bàn vội vàng rút tay trở về, Ngu Mỹ Hà cũng hoảng loạn ngồi thẳng dậy.

"Mẹ, anh, học bài làm xong." Ngu Thiến Thiến "ngây thơ vô số tội" đi tới phòng khách, "Con có thể xem TV một lúc không?"

Đồng Học Bàn cười ha ha nói: "Tới đây, ngồi chỗ này."

"Ừm!" Ngu Thiến Thiến vui vẻ ngồi đến, ôm cánh tay của mẹ.

Rặng mây đỏ trên mặt của Ngu Mỹ Hà cũng dần dần lui, cương chiều vuốt tóc con gái, cùng cô bé xem TV.

Lúc này, đài truyền hình thành phố Phần Châu đang phát một đoạn phim, là vùng ngoại thành thành phố Phần Châu, vườn bách thú hoang đại cách huyện Duyên Đài cũng không xa, vừa mới xây xong, diện tích rất rộng, được xưng là vườn bách thú hoang đại lớn nhất của tỉnh Bắc Hà, đương nhiên, cái lớn nhất này tám phần là chỉ diện tích, không phải số lượng động vật, từ hình ảnh quay chụp trong xe có thể thấy chỉ có vài con cọp và hổ cùng các loại động vật đang đi qua đi lại ở bốn phía.

Ngu Thiến Thiến rất hưng phấn, chỉ vào TV hô lên: " Con cọp lớn! Là con cọp lớn!"

"Trước đây chưa thấy qua?" Đồng Học Bân nhìn cô bé.

"Thôn của em không có núi, chỉ thấy qua ở trong TV."

Ngụ Mỹ Hà vuốt vuốt tóc con gái, "Thôn chúng ta cách núi rất xa, không có con cộp, chỉ có trong vườn bách thú mới có."

Đồng Học Bân đổ mồ hôi, trong lòng nói chỗ mấy người nếu như có thật, còn không phải xảy ra tai nạn chết người sao.

"Mẹ. . ." Ngụ Thiến Thiến mở to mắt hiếu kỳ nhìn TV, "Con muốn nhìn con cộp lớn, còn có sư tử lớn, cá sấu lớn."

Ngụ Mỹ Hà nói: "Mùa đông nhìn không thấy cá sấu đâu. Cái mùa này không phải thời gian tốt để thấy động vật."

Trong mắt Thiến Thiến đầy vẻ mắt mát.

Đồng Học Bân chú ý tới, lập tức vỗ bản, "Mặc kệ nó là mùa đông hay không mùa đông, Thiến Thiến thích chúng ta đi nhìn, đúng lúc sáng mai là thứ bảy, tôi cũng nghỉ ngơi, chúng ta cùng đi?"

Ngụ Thiến Thiến kích động, hoan hô nói: "Cảm ơn anh!"

295. Chương 295: Vườn Bách Thú Hoang Dã

Thứ bảy.

Buổi sáng, tuyết hoa trắng nhỏ vun rơi rụng trên không, tràn tuyết đầu tiên của huyện Duyên Đài đến muộn hơn so với năm ngoái.

Ngồi dậy từ trong chăn Đồng Học Bân nhìn ra ra bên ngoài cửa sổ, trong lòng nói dự báo thời tiết là càng ngày càng không thể tin, rõ ràng nói là trời chỉ chuyển lạnh, nhưng tuyết đã rơi, cũng may tuyết không lớn, rơi trên mặt đất cơ bản đã hòa tan ra, chỉ là trên nóc nhà và lá cây vẫn còn một lớp màu trắng tinh mịn, không chỉ không ảnh hưởng du lịch, ngược lại còn là thời gian du ngoạn tốt, nhìn qua cảnh sắc không tồi.

Mặc quần áo, Đồng Học Bân đi ra phòng ngủ, "Trời, dậy hết rồi à?"

"Ừm, tôi cũng đang muốn gọi cậu dậy." Ngụ Mỹ Hà mặc một thân tạp dề đang dọn bữa sáng lên trên bàn, "Ăn sáng đi."

Ngụ Thiến Thiến thay quần áo mới, chờ mong nhìn hân, "Anh, em mặc áo quần này có được không?"

"Ha ha, được, có cái gì không được?" Đồng Học Bân nói: "Thiến Thiến mặc cái gì cũng đẹp cả."

Ngụ Thiến Thiến ngượng ngùng nở nụ cười, rất hài lòng.

Ăn xong điểm tâm, Ngụ Mỹ Hà cũng quay về phòng thay đổi quần áo, sau khi đi ra, tóc cô ấy một lần nữa được buộc lên, trên đỉnh đầu còn cắm trâm cài tóc, trên người là một cái áo khoác nhỏ, cái loại rất mỏng, bên trong là áo lông màu trắng, phối hợp với quần vàng nhạt, vớ chân đen bọc lấy đôi chân đẹp, bên dưới là đôi giày cao gót, là loại trang phục cho phụ nữ thành thực lưu hành nhất hiện nay,

Đồng Học Bân nhìn mà run lên một chút, đây là lần đầu tiên từ trước tới nay hân nhìn thấy Ngụ Mỹ Hà mặc đồ có mùi vị thành thực như vậy, bất quá sao có chút quen mắt thế? Suy nghĩ một chút, Đồng Học Bân mới bừng tỉnh đại ngộ, cô người mẫu trong tạp chí thời trang ngày hôm qua, hình như cũng là mặc trang phục này, hân nghĩ mắt thẩm mỹ của chị Ngụ không có khả năng đến nước này, thì ra là nhìn tạp chí trông mèo vẽ hổ, bất quá đúng là không tồi.

Đồng Học Bân nói: "Thật là đẹp mắt."

Ngụ Mỹ Hà có chút ngượng ngùng, nóng mặt, "Không có."

"Sao không có? Chị cho Thiến Thiến nói đi, Thiến Thiến, mẹ em ngày hôm nay đẹp không?"

"Đẹp!" Ngụ Thiến Thiến hé miệng nói: "Mẹ, mẹ thật đẹp."

” . . . Không thể nào.”

Ngu Mỹ Hà càng không nhin được, thật ra cái bộ quần áo này là cô ấy sau khi nhận được tiền lương tháng trước của siêu thị mua, tổng cộng hơn một ngàn đồng, là Ngu Mỹ Hà suy nghĩ thật lâu mới cần rằng mua, lúc đó cô ấy không cảm thấy quần áo này đẹp, hiện tại cũng không cảm thấy, ngược lại, mặc vào quả thật không được tự nhiên, áo khoác nhỏ thì chật chội, vớ chân thì lạnh lẽo, giày cao gót cũng khó chịu, nhiều năm như vậy, cô ấy cần bản không đi loại cao như vậy, trong lúc nhất thời thật sự là thích ứng không được, nhưng Ngu Mỹ Hà không muốn cho Đồng Học Bản mất mặt, ngày hôm nay là đi ra ngoài chơi, nếu như cô ấy mặc đồ quê mùa xấu xí quá, mặt mũi Đồng Học Bản cũng chẳng được nhể.

”Lạnh hay không?” Đồng Học Bản nhìn chân cô ấy.

Ngu Mỹ Hà nói: ”Không lạnh, không sao.”

”Trong phòng có hệ thống sưởi hơi, chị không lạnh, ra ngoài thì không nhất định.” Áo khoác nhỏ áo da lông, trên giày cao gót cũng là một tầng vớ chân mỏng, không lạnh mới là lạ, cũng không phải trời thu.

”Vậy tôi. . . đem áo lông mặc vào?”

”Không thích hợp đâu? Hôm nay đẹp như thế, mặc áo lông vào rất đáng tiếc.”

”À.”

Đồng Học Bản suy xét, ”Đi thôi, xuất phát xuất phát, trước đi ra ngoài mua quần áo cho chị.”

Không đợi Ngu Mỹ Hà từ chối, Đồng Học Bản mang theo hai con mẹ đi ra ngoài, đi vào khu bãi đỗ xe lên chiếc Mercedes Benz, sau khi đóng phí ra cửa, Đồng Học Bản trực tiếp chạy đến khu vực thành thị thành phố Phần Châu, không tính là xa, trên đường cao tốc chỉ tốn chừng ba mươi phút, nhìn thời gian, khu thương mại của thành phố phỏng chừng cũng mở cửa, Đồng Học Bản không thường tới thành phố, đối với bên này cũng không quen thuộc, đi vào khu thương mại, đi tới chỗ bán quần áo nữ.

”Tiểu Bản, không cần, quần áo ở đây đắt quá.” Ngu Mỹ Hà phát sợ khi nhìn giá cả.

Ngu Thiển Thiển cũng bị mấy bộ quần áo trên cả chục ngàn làm cho ngơ ngác, khiếp đảm kéo tay của mẹ, ngay cả sờ cũng không dám sờ loại trang phục này.

Đồng Học Bản cũng mặc kệ, đi thẳng đến chỗ bán áo khoác, ”Thích màu gì?”

Ngu Mỹ Hà không nói chuyện.

”Chị không nói tôi chọn cho chị đấy?”

Người phục vụ lập tức chào đón, ”Tiên sinh, nữ sĩ, xin hỏi coi trọng bộ quần áo nào?”

Đồng Học Bản ánh mắt tìm tìm ở phía sau, ”À, cái áo da màu trắng đó đó, đúng vậy, chính là nó, chúng tôi thử được không?”

”Có thể.” Người nữ phục vụ lập tức đi lấy hàng mẫu.

Ngu Mỹ Hà không muốn mặc thử, là thật sự không muốn, vừa rồi Đồng Học Bản nói cô ấy len lén nhìn giá cả, tuy rằng cách xa không thấy được con số cụ thể, nhưng khẳng định là năm số, cũng là trên mười ngàn hoặc trên trăm ngàn, đều vượt qua tiền lương cô ấy làm công siêu thị tại một năm thậm chí hai ba năm, nhưng Đồng Học Bản tròng hai mắt, Ngu Mỹ Hà cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể cần rằng, cần thận thử quần áo.

Nhất thời, một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy xuất hiện trong gương.

Người nữ phục vụ có chút hâm mộ, chị gái này nhìn qua tuổi đã không nhỏ, khí chất cũng rất kém cỏi, nhưng khuôn mặt thật sự thật đẹp, một cô gái trẻ như cô ấy cũng đều không nhin được nhìn nhiều vài lần.

”Được rồi! Là cái này!” Đồng Học Bản vỗ bàn.

Ngu Mỹ Hà cười khổ nói: ”Tiểu Bản, hay là dừng, cái này quá. . .”

”Chị nghe tôi đi, cái này rất hợp với chị, đẹp đến nhà bà ngoại luôn.”

Ngu Thiến Thiến cũng mở to mắt ra mà nhìn.

Tính tiền xong, ba người cầm quần áo chuẩn bị đi xuống lầu đi vườn bách thú hoang dã, nhưng trên đường, Đồng Học Bân chú ý tới biểu tình của Ngu Thiến Thiến, cô bé kia mở to mắt hăm mộ nhìn áo khoác da mà mẹ cô ấy mặc ở trên người, trong nháy mắt, thỉnh thoảng còn sờ sờ xung quanh áo. Đồng Học Bân trong lòng khẽ động, xuống tầng, lại mang theo hai người đi tới khu trang phục.

"Tới đây, Thiến Thiến, em cũng chọn vài bộ quần áo đi." Đồng Học Bân nói.

Ngu Thiến Thiến a một tiếng, xua tay, "Em, em không cần, em có quần áo."

Ngu Mỹ Hà cũng từ chối nói: "Đúng vậy, quần áo con bé cũng không ít, hơn nữa đến trường có đồng phục, bình thường mặc không được."

"Cho em chọn thì em chọn đi." Đồng Học Bân cốc đầu tiểu Thiến Thiến, "Nhanh đi."

...

Một giờ sau.

Trong xe, Đồng Học Bân đem túi xách bọc nhỏ lên xe, đặt ở vị trí cạnh người lái, thiếu chút nữa nhồi nhét luôn. Bên trong tất cả đều là quần áo giấy khăn quàng cổ các loại dành cho phụ nữ, thu hoạch rất nhiều. Bên trong không chỉ có riêng cho tiểu Thiến Thiến, vừa rồi Đồng Học Bân vui vẻ, lại mang theo hai người dạo qua một vòng, mua cho Ngu Mỹ Hà một đôi giày cao gót một đôi giày da và vài bộ quần áo, tính tính, khoảng chừng không tới trăm ngàn.

Ngu Thiến Thiến hưng phấn cực kỳ, hoa chân múa tay vui sướng nói: "Mẹ, là cái mũ này đẹp hay là cái kia đẹp hơn?"

Ngu Mỹ Hà không để ý cô bé, bắt đắc dĩ nói: "Tiểu Bân, lại khiến cho cậu tiêu pha."

"Cảm ơn anh." Tiểu Thiến Thiến nói.

"Không cần cảm ơn, cái này gọi là tiêu pha cái gì, các người vui vẻ là được." Đồng Học Bân cười nói: "Hôm nay chúng ta đi chơi, phải có hình dạng của đi chơi, ngồi ổn nha, tôi lái xe."

Vườn bách thú hoang dã.

Bên này là chỗ mới mở, du khách không tính là nhiều.

Vé vào cửa năm mươi đồng một tấm, Đồng Học Bân mua ba vé, mang theo hai mẹ con tiến vào.

Ngu Thiến Thiến ngày hôm nay đặc biệt cao hứng, đời này tựa hồ cũng chưa từng vui qua như vậy, lúc nhỏ trong làng nghèo, cha mẹ chưa bao giờ mang cô ấy đi chơi, sau khi đi tới huyện đến trường, bạn học bên này người nào không có đi qua khu trò chơi và vườn bách thú? Gia trưởng có chút có tiền thậm chí đều mang theo đứa nhỏ đi kinh thành Thượng Hải du ngoạn, chỉ có Ngu Thiến Thiến rất đặc biệt, không hợp với cả lớp, thế nhưng hiện tại, anh không chỉ mang theo cô ấy tới vườn bách thú, ngược lại còn mua cho cô bé mua thật nhiều thật nhiều quần áo mới, Ngu Thiến Thiến hạnh phúc đến độ sắp khóc.

Tiểu Thiến Thiến nghĩ cái gì Ngu Mỹ Hà tự nhiên rõ ràng, nhìn về phía Đồng Học Bân, ánh mắt của chị Ngu càng ôn nhu một ít.

"Nhìn tôi làm gì vậy?" Đồng Học Bân nghi hoặc nhìn hai người, "Đi, vào thôi."

Ngu Mỹ Hà ừm một cái, nắm tay của con gái theo tới, Ngu Thiến Thiến chớp chớp con mắt, tại phía sau Đồng Học Bân kêu một tiếng "Anh", chờ hần vừa quay đầu lại, Ngu Thiến Thiến cũng đưa tay kéo tay của hần lại, bên trái nắm tay của anh, bên phải nắm tay của mẹ, Ngu Thiến Thiến cực kỳ thỏa mãn. Chỉ là Ngu Mỹ Hà có chút không thể chịu được ánh mắt của du khách, khuôn mặt đỏ hồng, cái dạng này, hình như cô ấy và Đồng Học Bân là hai vợ chồng mang theo đứa nhỏ đi chơi vậy.

Trong công viên, gần cửa là khu vực bộ hành ngắm cảnh, phần lớn động vật đều ở trong lồng, có thể dùng tiền mua thức ăn tận tay đút cho chúng ăn.

"Mẹ, có phải là nai con không?"

"Hắn là vậy, bên kia có bảng ghi kia."

"Thật đáng yêu, có thể chụp ảnh với nó được không? Con còn muốn sờ sờ nó."

Học Bản lấy điện thoại ra, "Anh chụp cho em cho, qua đó đi, tạo dáng cho đẹp nha."

"Dạ!" Tiểu Thiển Thiển vui vẻ chạy tới.

Chụp hình cho tiểu Thiển Thiển xong, Đồng Học Bản bỏ tiền mua chút thức ăn cho cô bé, cũng là một ít trái cây, để cho cô ấy đi đút cho con nai nhỏ ăn, thứ mình mang theo tuy rằng nai con cũng có thể ăn, nhưng nhân viên công tác sẽ không cho bạn đút, thứ nhất là vì an toàn, thứ hai là vì kiếm tiền. Ngu Thiển Thiển vui vẻ, lại hưng phấn lại khẩn trương đi qua đút đồ ăn, cuối cùng, sờ soạng một phen trên lưng của con nai nhỏ có vẻ sợ hãi, sờ xong, tiểu Thiển Thiển mừng rỡ cười không ngừng.

"Chị Ngu, tôi cũng chụp hình cho chị." Đồng Học Bản giơ điện thoại di động nói.

Ngu Mỹ Hà cuống quýt che điện thoại di động, "Tôi không chụp, không chụp."

"Xấu hổ cái gì, nhanh lên một chút, đi chơi sao có thể không chụp ảnh?" Đồng Học Bản khuyến khích cô ấy.

Rơi vào đường cùng, Ngu Mỹ Hà không thể làm gì khác hơn là đi ra đứng, biểu tình rất cứng nhắc, Đồng Học Bản kêu cô ấy cười lên một cái, chị Ngu cũng chỉ là nghiêng nghiêng khóe miệng, cười đến rất ngốc. Đồng Học Bản ngược lại bị cô ấy làm cho vui vẻ, lúc này Ngu Thiển Thiển đút cho con nai ăn xong cũng chạy tới, ôm lấy tay của mẹ cùng nhau nhìn về phía điện thoại di động, Ngu Mỹ Hà thấy con gái tới, thần sắc cũng bình thường rất nhiều, nhưng vẫn rất ngượng ngùng, tạch, điện thoại đã chụp ảnh, nhìn khuôn mặt mất tự nhiên của chị Ngu trong tấm ảnh, Đồng Học Bản buồn cười lắc đầu, nghĩ cũng rất thú vị.

Ba người đi bộ về phía trước, dọc theo đường đi chơi vui đùa cười, bầu không khí rất tốt.

Phía trước có chòi nghỉ mát và ghế đá, tiểu Thiển Thiển chơi mệt mỏi, Đồng Học Bản và Ngu Mỹ Hà mang theo cô bé ngồi ở một ghế dài nghỉ ngơi.

"Được rồi, ba chúng ta còn chưa có chụp ảnh." Đồng Học Bản cười ha ha nói.

Ngu Mỹ Hà rất không thích chụp ảnh, ". . . Làm sao chụp?"

"Chờ tôi tìm người hỗ trợ." Đồng Học Bản đứng dậy, đi qua một cặp tình nhân trẻ đi ngang qua nói: "Làm phiền, chụp giùm cho ba chúng tôi một tấm được không?"

Người nam cười khẽ, "Được."

"Cảm ơn."

"Không có việc gì." cầm lấy cái Iphone 4, người nam giơ lên nhắm.

Đồng Học Bản xoay người đi trở về đi, ngồi xuống bên cạnh Ngu Thiển Thiển, bên kia Ngu Mỹ Hà cũng đem đầu nhích lại gần bên con gái, người nam nói chuẩn bị, sau đó đếm ngược theo thời gian "Ba" "Hai" "Một", tạch một tiếng, hình ảnh đã được chụp, Đồng Học Bản cất bước đi tới cầm lấy điện thoại di động nhìn, rất tốt, nói cảm ơn với cặp tình nhân này, lập tức vui vẻ đi trở về đem ảnh chụp đưa cho chị Ngu xem.

Đột nhiên, một âm thanh ở bên cạnh vang lên, "Đồng cục trưởng thật hăng hái."

Đồng Học Bản sửng sốt, nghiêng đầu qua, "Ồ, Đoạn bí thư, ngài cũng tới?"

Người vừa đi tới chính là bí thư ủy ban kỷ luật Đoạn Chính An của huyện Duyên Đài trước đó không lâu vừa cho Đồng Học Bản đến ủy ban kỷ luật điều tra, bên cạnh còn có một phụ nữ trung niên khoảng bốn chục tuổi và một đứa bé trai khoảng chín tuổi còn đang học tiểu học, bé trai kéo tay của người phụ nữ, hiếu kỳ nhìn Đồng Học Bản. Đoạn Chính An nói: "Đây là vợ của tôi, ngày hôm nay nghỉ ngơi, mang theo đứa nhỏ đến đây chơi."

Đồng Học Bản cười nói: "Là chị dâu à, xin chào xin chào."

Cái tiếng chị dâu này làm Trình Đình Đình rất không vui, dựa theo tuổi tác, đối phương hẳn là gọi bà ấy là dì mới đúng, bất quá đều là người của thể chế, Đồng Học Bản cũng là một cán bộ, cái tiếng chị dâu này gọi ra cũng không quá khó nghe.

”Chào cậu, ngưỡng mộ đại danh Đồng cục trưởng đã lâu.” Trình Đình Đình nói.

Đồng Học Bản nở nụ cười một chút, ”Chị đây là đang chế giễu tôi đây mà, tôi làm gì có đại danh, ác danh thì không khác biệt lắm.”

Trình Đình Đình trong lòng cau mày, nhưng trên mặt không biểu hiện ra cái gì.

Nói mấy câu, bầu không khí rất không hòa hợp. Nguyên nhân rất đơn giản, mấy ngày trước Đồng Học Bản bị Đoạn Chính An mời tới ủy ban kỷ luật, tuy rằng cái gì cũng không điều tra ra, nhưng đối với danh tiếng của Đồng Học Bản cũng có tổn hại nhất định, đừng xem Đồng Học Bản biểu hiện ra vui vẻ, trên thực tế trong lòng vô cùng khó chịu, mặc dù hẳn cũng biết đầu sỏ gây nên là Hướng Đạo Phát, nhưng Đoạn Chính An cái người chấp hành ”thân Hướng hệ” hẳn cũng hận.

Đồng dạng, Đoạn Chính An đối với loại người hành sự quá mức phô trương như Đồng Học Bản cũng không có một chút hảo cảm.

Trình Đình Đình là phu xướng phụ tùy, biết Đồng Học Bản và chồng mình không phải một phe, cũng chỉ là nói chuyện lạnh nhạt.

Bình thường chỉ cần không phải có thâm cừu đại hận, hai người cán bộ lãnh đạo ngẫu nhiên gặp phải ở bên ngoài, sẽ khách khí nói hai câu, mặc dù hai bên có mâu thuẫn cũng không ngoại lệ, có mâu thuẫn không nhất thiết phải là xé rách mặt, cái này hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, đương nhiên, người ở bên ngoài nhìn thấy Đồng Học Bản và vợ chồng Đoạn Chính An cười tùm tùm nói chuyện, hình như rất quen thuộc như bạn tốt vậy, trên thực tế đối trá của quan trường được thể hiện ở chỗ này.

Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến đương nhiên nhìn không ra.

Bên kia đang nói, con trai của Đoạn Chính An bước tới trước mặt Ngu Thiến Thiến, đôi mắt trông mong nhìn đồ ăn vặt trong tay của cô bé, ”Chị ơi, chị ăn cái gì vậy?”

Ngu Thiến Thiến cười ngọt ngào nói: ”Chị ăn ăn khoai tây miếng.”

Kinh Kinh trông mà thèm nói: ”Em cũng muốn ăn.”

Ngu Thiến Thiến có chút luyến tiếc, trong nhà rất nghèo, cô bé cũng rất ít ăn đồ ăn vặt, cũng là Đồng Học Bản mỗi lần tới mới có thể mua cho cô bé, nhưng thấy đôi mắt trông mong của Kinh Kinh, tiểu Thiến Thiến tâm mềm ra, lấy vài miếng khoai phiến đưa cho hẳn, ”Nè, ăn đi, ngon lắm đó.”

”Cảm ơn chị!” Kinh Kinh vui mừng, đưa tay tiếp nhận.

Ai mà ngờ không đợi Kinh Kinh bỏ vào trong miệng, Trình Đình Đình liền hô một tiếng, ”Ai cho con ăn! Ném ngay!”

Kinh Kinh mấp máy cái miệng, ”Mẹ, con chỉ ăn một miếng.”

”Nửa miếng cũng không được, mấy thứ này không thể ăn!” Trình Đình Đình nhần mặt đi qua, giật lấy miếng khoai tây trong tay con trai, bỏ vào trong thùng rác. Đoạn Chính An và Trình Đình Đình sinh đứa nhỏ tương đối trẻ, lại còn là con trai, cho nên vô cùng bảo vệ đối với Kinh Kinh, cho nên không cho nó ăn đồ ăn vặt, thứ nhất là do đây là đồ ăn vặt, thứ hai là sợ Ngu Thiến Thiến không tốt, tay không sạch sẽ, ăn vào bị đau bụng.

Ngu Thiến Thiến thấy hình dạng hung hăng của Trình Đình Đình, còn đem khoai tây ném đi, vành mắt nhất thời đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, cô bé có lòng tốt muốn cho Kinh Kinh ăn, không rõ ràng vì sao mẹ của nó lại như vậy.

Đồng Học Bản nổi giận, mẹ kiếp, bà nhàn rồi không có việc gì làm đi hù dọa Thiến Thiến nhà tôi làm gì? Bà có bệnh à!

”Chị dâu, không đến mức vậy chứ?” Đồng Học Bản nhìn Trình Đình Đình.

Trình Đình Đình không cho hấn mặt mũi, giải thích nói: "Kinh Kinh dạ dày không tốt, mấy thứ đồ ăn vặt này chúng tôi cũng rất ít cho nó ăn."

Có chuyện này, ấn tượng của Đồng Học Bản đối với Đoạn Chính An và Trình Đình Đình càng kém.

Đoạn Chính An tựa hồ trời sinh cũng là cái bộ mặt cau mày, đi làm cũng tốt, ra về cũng được, biểu tình tất cả đều một hình dáng, ông ở một bên không nói chuyện, thật ra trong lòng cũng không đồng ý việc Ngu Thiến Thiến cho Kinh Kinh đồ ăn vặt, sợ tay của cô bé kia bẩn, nhưng ngại thân phận, Đoạn Chính An đương nhiên không nói gì, cũng không được trực tiếp như vậy, chuyện này do Trình Đình Đình nói là tốt nhất.

Bầu không khí chợt cứng đờ.

Reng reng reng, điện thoại của Đoạn Chính An đột nhiên vang lên.

Ông ta liền nghe, "A lô. . . Ừm. . . Ừm. . . Lúc nào. . . Hấn đâu. . . Ở đâu. . ." Nói vài câu, Đoạn Chính An nhíu mày, "Tôi đã biết." Quay đầu lại nói với con trai: "Hai mẹ con chơi đi, tôi trở lại có chút việc." Thân là thường ủy huyện ủy và bí thư ủy ban kỷ luật, ông có thể bận hơn cả Đồng Học Bản.

Trình Đình Đình hiển nhiên đã quen, "Đi đi, lái xe chậm một chút."

Kinh Kinh có chút luyến tiếc, nhìn nhìn cha, kéo tay ông không buông.

Vừa nhìn, Đồng Học Bản liền lạnh lẽo chào Đoạn Chính An và Trình Đình Đình một tiếng, trong lòng hừ một cái, mang theo Ngu Thiến Thiến và Ngu Mỹ Hà rời khỏi, hai vợ chồng Đoạn Chính An bao che khuyết điểm, Đồng Học Bản làm sao không bao che khuyết điểm?

"Thiến Thiến, đừng để ý bọn họ, có vài người không biết tốt xấu." Đồng Học Bản nghiêm mặt lạnh nói.

Mặc dù đi rất xa, Ngu Thiến Thiến vẫn còn ủy khuất lắm, ". . . Ừm."

Ngu Mỹ Hà nhìn nhìn hấn, "Đó là lãnh đạo của cậu?"

"Lãnh đạo cái gì, mấy ngày trước bị ủy ban kỷ luật tra xét, cũng là người này ra chỉ thị, nói tôi tham ô nhận hối lộ." Đồng Học Bản hận đến nghiến răng, "Hại danh tiếng của tôi đều bị người ta nói xấu!"

296. Chương 296: Ngụy Hiểm Phủ Xuống

Buổi trưa, tuyết rơi lả tả đầy trời dần dần ngừng lại, tuyết đọng dưới đất cũng dần hòa tan ra.

Đồng Học Bản và hai mẹ con Ngu Mỹ Hà đi vào trong một quán ăn ở trong vườn bách thú hoang dã.

"Anh, vì sao không nhìn thấy con cạp lớn và sư tử lớn"

"Không ở khu đi bộ, hấn là trong khi nuôi thả, ở phía trước"

"... Em muốn xem, anh mau mang em đi đi"

"Ha ha, coi em gấp kìa, được được, chờ cơm nước xong chúng ta đi qua đó, sư tử có hay không thì anh không biết, còn cạp Đông Bắc thì khẳng định có"

Sau khi ăn xong, ba người đi ra khỏi khu đi bộ.

Xa xa là khu nuôi thả hoang dã, nhìn lên xa xa, có không ít loại chim không biết tên đang bay lượn. Bên này thì hơi ít người một chút, mấy người nhân viên công tác thì đang duy trì trật tự, hai ba chiếc xe buýt và xe thùng đang đậu trong bãi đỗ xe, không ít du khách đang ngồi trên xe, khi trong xe đã không còn chỗ ngồi, thì nhân viên công tác liền phát tay ý bảo xe chạy đi, không bao lâu sau lại cho người lên một chiếc xe khác.

Ngu Thiến Thiến đã có chút khẩn cấp, lôi kéo Ngu Mỹ Hà và Đồng Học Bản đi tới bên kia.

Đồng Học Bản cười cười, đi làm thủ tục, sau đó cùng hai mẹ con xếp hàng.

Chiếc xe này bọn họ không ngồi được, đến lượt Đồng Học Bân ba người lên xe thì chỗ ngồi đã đầy, bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi chiếc xe sau.

Sáu bảy phút sau, một chiếc xe buýt từ bãi đỗ xe chậm rãi chạy tới.

”Thiên Thiên, đi, lên xe.”

”Dạ, có thể thấy con cạp lớn rồi.”

”Ha ha, cẩn thận một chút, coi chừng ngã.”

Vì có thể thấy rõ ràng hơn, Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiên Thiên ngồi xuống ghế đầu tiên, Đồng Học Bân ngồi xuống chỗ ngay phía sau hai người. Lập tức có người lục tục lên xe, bất quá phía sau không nhiều, người chờ tất cả du khách đều ngồi đầy, tài xế nắm thật chặt tay lái nhưng cũng không vội vã lái xe, mà là đợi một hồi, đại khái là muốn đợi người đầy mới đi.

Tiểu Thiên Thiên gấp gấp, liên tiếp hỏi sao còn chưa lái xe.

Đồng Học Bân và Ngu Mỹ Hà cười khở liếc nhau, bọn họ rất ít thấy tiểu Thiên Thiên gấp gấp như thế.

Ước chừng mười phút sau, du khách đi lên dần dần rốt cục ngồi đầy xe buýt, nhưng trong lúc tài xế muốn lái xe chạy đi, một âm thanh bỗng nhiên nhẹ nhàng vang đến đây.

”Chờ một chút!” Là Trình Đình Đình dẫn Kinh Kinh đi tới.

Tài xế xe mở cửa ra, hai mẹ con lên xe, ở chính giữa tìm chỗ không người ngồi xuống.

Lúc Trình Đình Đình hai người lên xe Đồng Học Bân đương nhiên thấy bọn họ, Trình Đình Đình cũng nhìn thấy Đồng Học Bân, bất quá có chuyện không thoải mái trước đó, hai người đều làm bộ không phát hiện, ai cũng không để ý ai, nhưng thật ra Kinh Kinh sau khi ngồi xuống cười vui vẻ quay đầu lại nhìn qua Ngu Thiên Thiên vẫy vẫy tay, hô to “chị ơi”, Ngu Thiên Thiên khiếp sợ nhìn Trình Đình Đình, cũng hài lòng phát tay với Kinh Kinh.

Xe chạy, tiến vào khu nuôi thả hoang dã.

Một người hướng dẫn viên du lịch cầm micro đứng lên, bắt đầu giải thích, ”Hoan nghênh mọi người đi tới khu hoang dã, tôi là hướng dẫn viên lần này, trạm thứ nhất của chúng ta là khu báo, tất cả đều biết, báo sẵn là. . .”

Trong xe ngắm cảnh phần lớn là mang theo đứa nhỏ tới, lúc này, lập tức náo nhiệt.

”Mẹ! Là con báo! Là con báo!”

”Ba! Con thấy thấy voi kia!”

”Có gấu kia! Ghê gớm thật! Nó mò đến đây kia!”

Dọc theo đường đi đều là âm thanh cao hứng của bọn nhỏ, tiểu Thiên Thiên cũng kích động, túm trứ cánh tay của Ngu Mỹ Hà quơ chân quơ tay vui sướng chỉ vào một vài con thú xa xa bình thường không thấy được, cực kỳ vui vẻ. Đồng Học Bân vui mừng vuốt đầu của tiểu Thiên Thiên, quay đầu lại, Kinh Kinh có vẻ rất rụt rè, bất quá cũng là mở to mắt to hưng phấn mà nhìn ngoài xe, Trình Đình Đình vừa cười vừa nói chuyện với con trai.

Khu báo, khu voi, khu gấu, xe buýt đi thẳng một đường, đi một chút thì dừng lại.

Chỉ lát sau, Ngu Thiên Thiên có vẻ nhìn không đã ghiền, nhẹ nhàng đem cửa kính phía bên phải mở ra một ít, muốn đưa cái cổ ra nhìn.

Hướng dẫn viên du lịch lập tức ngăn cản nói: ”Ha ha, bé gái này, không nên đưa đầu ra ngoài, có nguy hiểm.”

Đồng Học Bân nhanh chóng đem đóng cửa sổ lại, ấn tiểu Thiên Thiên quay về chỗ.

Xe ngắm cảnh này bình thường đều là xe đặc chế của vườn bách thú hoang dã, hẳn là không giống với xe buýt du lịch, ví dụ như chất liệu độ cứng của cửa sổ, ví dụ như tính cân đối của thân xe, chính là vì phòng

ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, toàn bộ cửa kính xe buýt đều được đóng chặt, có thể là vì tiện hơn hoặc là có cái nguyên nhân gì khác, chỉ có cửa kính ở hàng ghế đầu là có thể mở một chút, nhưng trên cửa sổ có khóa, phía sau bị kẹt, biên độ mà cửa kính có thể mở cũng không lớn, ít nhất là thân thể của một người trưởng thành rất khó chui ra từ cửa sổ.

Xe buýt tiến vào khu đất gập ghềnh, lại đi qua một khu hoang dã.

Lúc này, sắc mặt Kinh Kinh phía sau đột nhiên có chút trắng, "Mẹ, con khó chịu."

Xe rất lắc lư, Trình Đình Đình biết con trai bị say xe, mau nhanh gọi hướng dẫn viên du lịch tới, "Xin lỗi, con tôi say xe, có thể giúp chúng tôi đổi đến vị trí cửa sổ gần chỗ của tài xế được hay không?"

Người hướng dẫn viên du lịch chần chờ một chút, gạt đầu, đi qua nói nói với hai người ngồi hàng ghế đầu bên trái.

Đồng Học Bàn nghiêng đầu nhìn, cũng không có ý cho chị Ngu hai người chủ động nhường chỗ ngồi cho Trình Đình Đình.

Chỗ cửa sổ gần tài xế chỉ có bên Ngu Mỹ Hà và bên hai vợ chồng trẻ, hai vợ chồng trẻ kia nhúu mày thương lượng một chút, rất không tình nguyện đứng lên, đổi chỗ ngồi với hai mẹ con Trình Đình Đình. Sau khi ngồi đến đây, Trình Đình Đình đem con trai ôm vào trong lòng, mở cửa sổ ra một chút, để cho không khí thổi vào một ít, là để hóa giải cảm giác buồn nôn của Kinh Kinh, còn không ngừng vỗ về phía sau lưng của đứa bé.

Ngu Thiển Thiển lo lắng nhìn Kinh Kinh.

"Phía trước cũng là khu hồ." Hướng dẫn viên du lịch cầm micro cười nói: "Đường có thể hơi xóc, mọi người ngồi ổn."

Nghe vậy, tiểu Thiển Thiển tinh thần rung lên, lập tức vươn cái cổ nhìn xung quanh, "Con cạp lớn ở đâu?"

"Đừng nóng vội." Ngu Mỹ Hà vỗ vỗ tay của con gái, "Còn chưa tới."

Trong rừng, một tấm bảng mơ hồ có thể thấy được, trên mặt dùng chữ viết màu đỏ viết hai chữ "Khu hồ", bên cạnh tất cả đều là rào chắn. Nói là khu nuôi thả hoang dã, trên thực tế đối với những động vật mang tính chất nguy hiểm rất cao này đương nhiên không có khả năng hoàn toàn nuôi thả, bằng không vài con hổ Đông Bắc hôm nay ăn ở khu này, sáng mai đi săn ở khu kia, quả thật là dễ nhập miệng hổ, còn có thể còn lại bao nhiêu động vật? Cho nên ở đây cũng tốt, chỗ khác cũng được, phần lớn đều là nuôi thả kín cũi, chỉ chứa cho đám động vật nguy hiểm này một khu vực nhỏ nhỏ mặc cho bọn nó hoạt động.

Xe buýt tiến vào lãnh địa khu hồ.

Hướng dẫn viên du lịch kêu bọn nhỏ không nên gấp, vài con hổ Đông Bắc ở tận sâu bên trong, ở đây bình thường nhìn không thấy, còn phải chạy vào trong một ít.

"Khá hơn chút nào không?" Trình Đình Đình hỏi con trai.

Kinh Kinh trắng mặt nói: "Mẹ, con vẫn khó chịu."

"Nhịn chút đi." Trình Đình Đình vẻ mặt sầu lo nói: "Lập tức trở về, hiện tại không xuống xe được."

Đang nói, Kinh Kinh bỗng nhiên nôn khan hai tiếng, muốn nôn ra ngoài, Trình Đình Đình vội vàng tìm túi nilon, không tìm được, sợ con trai nôn ở trong xe, thì thoáng lại đem cửa sổ giật lại liểu một ít, nhìn một chút, bên ngoài không có cạp, ngay cả bóng của vật đều cũng đều không thấy, Trình Đình Đình ôm Kinh Kinh cũi, Kinh Kinh đem đầu đưa ra, bắt đầu nôn.

Người hướng dẫn viên du lịch lập tức nói: "Vị gia trưởng này, đừng để đứa nhỏ ra ngoài, không an toàn"

"Lập tức xong ngay" Trình Đình Đình đưa tay đỡ con trai, vỗ vỗ phía sau lưng một chút.

Hướng dẫn viên du lịch thấy thế, đành phải đi mượn túi nilon của mấy người khách.

Ngay trong lúc này, bỗng nhiên xảy ra một cảnh không ai ngờ!

Đường đất bên này tất cả đều rất gồ ghề, không có ổn định như đường xi măng, bánh xe bên trái của xe buýt bỗng nhiên lọt vào trong một cái hố, thân xe bị nghiêng qua trái một chút, nhanh chóng đi ra khỏi cái

hồ, bên trong xe cũng bắn về phía trước, rung động rất lớn, Đồng Học Bân và Ngu Mỹ Hà cùng tất cả mọi người cảm thấy thân thể bật tung lên, cũng may là có giảm xóc, chỉ là hơi lắc lư một chút.

Thế nhưng sau một giây, Trình Đình Đình phát ra một tiếng hét chói tai!

”A! Kinh Kinh!” Xe bị xóc, bà ấy dùng tay đỡ con trai lại có thể tuột tay!

Cửa kính xe tuy rằng không mở rộng ra được, thân thể một người trưởng thành không qua được, nhưng Kinh Kinh chỉ mới sáu bảy tuổi, vóc người gầy nhỏ, hơn nữa nó còn đang ghé vào cửa sổ đưa mặt ra bên ngoài, xe buýt vừa xóc lên một cái trực tiếp đem thân thể của nó văng lên, trọng tâm nghiêng ngã, Kinh Kinh kinh hãi quát to một tiếng, ngay dưới cái nhìn của mọi người trong xe buýt từ trên cửa sổ rút xuống phía dưới, kịch, đáp mạnh xuống đất!

Các du khách toàn bộ giật nảy mình.

”Không tốt! Đứa nhỏ rơi xuống phía dưới!”

”Nhanh chóng cứu người! Đây chính là khu hồ!”

Trình Đình Đình mặt bị dọa trắng, thất kinh đem đầu lộ ra cửa sổ, đưa tay muốn bắt lấy con trai, nhưng tay bà ta có thể dài hơn sao? Cầm nắm không đủ, thân thể bà ấy từ cửa sổ cũng không ra được, kẹt lại ở chỗ đó. Bùn đất trên mặt đất không cứng, Kinh Kinh ngã xuống tựa hồ không bị thương cái gì quá nặng, nhưng cũng đã sợ đến khóc oa oa lên, trong miệng kêu ba gọi mẹ, một cử động cũng không dám.

Trình Đình Đình hô: ”Kinh Kinh! Mau lên đây! Mau lên đây!”

”Hu Hu! Mẹ! Mẹ!” Kinh Kinh chỉ khóc, hiển nhiên bị sợ hãi.

Tài xế và hướng dẫn viên du lịch cũng nóng nảy, mau dừng xe lại chạy tới nhìn tình huống, phần lớn du khách cũng đều ghé vào cửa sổ.

Trình Đình Đình quay người lại, ”Nhanh mở cửa! Để cho tôi xuống phía dưới!”

”Chị bình tĩnh một chút, đây là khu hồ!” Tài xế nói.

”Con tôi còn đang ở phía dưới! Nhanh lên một chút! Nhanh mở cửa!”

Tài xế nhìn chung quanh rất nhanh, không có phát hiện tung tích hồ Đông Bắc, liền đánh bạo tử nói: ”Chị ở chỗ này, đừng kích động, tôi đi xuống cứu người!” Tuy rằng cái vườn bách thú hoang dã này vừa xây thành không bao lâu, nhưng tài xế rõ ràng không giống với mấy người hướng dẫn viên, tới trước đó đều tập qua một ít huấn luyện, ví dụ như làm sao ứng đối với tình huống đột nhiên. Thở ra một hơi, tài xế chuẩn bị mở cửa chạy xuống.

Thế nhưng, một tiếng hồ gầm đột nhiên vang đến đây!

Tài xế cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một con hồ Đông Bắc không biết chui ra từ trong rừng lúc nào, có thể là bị tiếng khóc của Kinh Kinh đưa tới, nhìn xe buýt không chớp mắt!

”Tiêu rồi!”

”A! Con cộp tới!”

Hướng dẫn viên du lịch thất sắc, vội vàng cầm lấy bộ đàm báo cáo tình huống cùng tổng bộ, xin trợ giúp.

Tài xế cũng không dám cửa xe, đầu đầy mồ hôi nhìn mãnh hổ xa xa.

Chỗ của con hồ Đông Bắc đối diện cửa xe buýt, cũng là chỗ của Đồng Học Bân Ngu Mỹ Hà bên này, Kinh Kinh là ngã từ một chỗ khác xuống, với góc của con cộp hẳn là không nhìn thấy Kinh Kinh. Bầu không khí trong lúc nhất thời cầm cự được, ngay cả Trình Đình Đình đều ngừng hô hấp, cầm nắm không dám hô to, rất sợ con cộp đột nhiên lao đến đây. Con cộp thì hung ác nhìn bọn họ như thế, vẫn không nhúc nhích.

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Ba phút. . .

Một xe một hồ đối diện nhau như thế.

Đội cứu viện hẳn là sắp tới rồi, chỉ cần kéo dài một chút là được.

Thế nhưng chuyện không như người nguyện, cảnh không muốn thấy nhất vẫn xảy ra, sau vài phút, con hồ đột nhiên cử động, mở móng vuốt đi tới xe buýt, nhưng phương hướng lại không giống như là đi thẳng tới xe buýt, hướng tiến lên ngược lại là thoáng nghiêng, tựa hồ muốn đi một vòng tròn tới phía sau xe buýt!

"Không tốt! Nó có thể phát hiện đứa nhỏ!"

"Tiêu rồi! Nó đến đây!"

"Kinh Kinh!" Trình Đình Đình kêu thảm.

Tài xế quyết định thật nhanh ngồi xuống vị trí lái xe, "Đều ngồi ổn lại!"

Xe bỗng nhiên chuyển động, tài xế đem xe buýt chuyển hướng, muốn ngăn cản đường đi của con hồ, đồng thời muốn hù nó đi, nhưng mà, con hồ cũng không có ý buông tha, chân dừng một chút, lại thay đổi một phương hướng cẩn thận đi phía trước, xe buýt khê động, vị trí của Kinh Kinh cũng lộ ra, con hồ gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt to đã nhìn thẳng Kinh Kinh đang khóc trên mặt đất.

Trình Đình Đình vừa sợ vừa giận hét to với con hồ, "Đừng tới đây! Cút đi! Cút!"

Con hồ vẫn đang đi tới từng bước một!

Đồng Học Bàn căng thẳng trong lòng, mở cửa sổ đem đồ ăn vặt mua cho Thiến Thiến ném ra ngoài, bên trong còn có một ít khô bò mang theo, đã được mở ra, muốn dùng biện pháp này dẫn dắt lực chú ý của con hồ, du khách phía sau thấy thế cũng đều noi theo, cầm một ít đồ ăn ném ra cửa sổ.

Con hồ cúi đầu nhìn, cũng không để ý, tiếp tục vận sức chờ phát động đi tới hướng Kinh Kinh.

Tài xế vừa thấy không được, nhanh chóng bẻ tay lái, muốn dùng xe đụng nó, thế nhưng xe buýt vô luận là cơ động cũng tốt độ linh hoạt cũng được, đầu phải là đối thủ của con hồ, con hồ Đông Bắc hơi lui ra một bên, lúc này vị trí của nó càng gần Kinh Kinh hơn. Tài xế cũng không làm gì được nhiều như vậy, lại chuyển thân xe, lui về tại chỗ, dùng thân xe ngăn cản thân thể của Kinh Kinh. Nhưng con hồ bỗng nhiên tập trung phương hướng, từng bước đi tới!

Tâm của mọi người đều khẩn trương lên!

Ngư Thiến Thiến bị dọa khóc, vùi vào trong lòng của mẹ không ngẩng đầu.

Tiêu rồi! Ai cũng biết hy vọng còn sống của đứa nhỏ không lớn!

"Kinh Kinh!" Trình Đình Đình gấp gấp nói: "Nhanh cứu con tôi! Nhanh cứu Kinh Kinh!"

Không ai lên tiếng, cứu như thế nào? Chỉ cần mở cửa ra, có trời biết mới con hồ có thể đổi mục tiêu lui lên xe hay không, như vậy người trong xe sẽ đều nguy hiểm liệu, còn nữa, cho dù nhanh chóng lao xuống xe, cũng trốn không thoát con hồ, lui một bước mà nói, dù may mắn chạy đến bên kia xe buýt cứu Kinh Kinh, nhưng kể tiếp thì sao? Con hồ có thể mất to trừng trừng nhìn bọn họ lên xe sao? Tuyệt đối không có khả năng!

Tình thế đã nguy hiểm tới cực điểm!

Tài xế hít một hơi, "Ai có dao? Ai có mang dao?"

Ai cũng không mang.

"Tìm đồ ném nó! Nặng một chút!" Một bà lão đề nghị.

"Đúng đúng!" Tài xế lập tức từ lấy bình chữa cháy bên cạnh, đi tới bên cạnh cửa sổ, nhắm ngay con hồ ném xuống phía dưới, kinh, bình chữa cháy ném không trúng!

"Gừ!" Con hồ bị chọc nổi giận, rống ra một tiếng hồ gầm điếc tai!

"Tiêu rồi!"

Tài xế thấy con hổ sẽ đến đây, lập tức lần thứ hai khởi động xe, đầu tiên là lui xe về vài mét, sau đó quay đầu, từ từ đi qua một góc, khiến cho cửa xe buýt nhám ngay vị trí của Kinh Kinh, hiện tại chỉ cần mở cửa đi ra ngoài vài mét là có thể ôm lấy Kinh Kinh.

Nhưng không đợi mọi người có hành động, con hổ đột nhiên vù một cái vọt tới!

Không phải đi! Mà là chạy! Trong nháy mắt cũng đã nhảy vài mét!

Kinh Kinh nhìn con hổ Đông Bắc gần trong gang tấc, sớm bị dọa ngây người, òa khóc một tiếng, "Mẹ! Cứu con! Hu hu hu hu. . ."

"Kinh Kinh!" Trình Đình Đình dựa vào cửa kính xe hô tên của con trai.

Đồng Học Bàn âm thầm nắm chặt tay, trong lòng mắng một câu thô tục, mẹ kiếp, sớm biết như vậy để mình ra cho rồi, hần tuy rằng không có một chút hảo cảm đối với Đoạn Chính An và Trình Đình Đình hai người, nhưng đứa nhỏ này thì không có vấn đề gì, trước đó lúc xảy ra chuyện, Đồng Học Bàn căn bản cũng không muốn ra tay, hần cũng cho rằng đứa nhỏ có thể được cứu trở về, nhưng đợi nửa ngày đội cứu viện vẫn chưa tới, con hổ cũng không biết vì sao lại đột nhiên lao lên, khi đó đã kéo dài rất lâu, nhưng BACK trên người của Đồng Học Bàn chỉ có sáu bảy phút mà thôi, không kịp lui lại, hiện tại chỉ có thể nhìn con hổ lao đến hướng Kinh Kinh, mở to con mắt nhưng bất lực.

Có đôi khi Đồng Học Bàn là một người rất tích cực, hần nghĩ đây là lỗi của mình, trong lòng vô cùng khó chịu. Nếu như việc xảy ra mình trước tiên lao ra cứu người, Kinh Kinh cũng sẽ không có chuyện!

Nhưng hiện tại nói cái gì cũng đã muộn!

Sáu mét. . .

Năm mét. . .

Bốn mét. . .

Con hổ đã chạy tới cửa xe, địa nhìn chăm chăm bé trai trên mặt đất, "Giữ. . ."

"Không!" Trình Đình Đình mặt không còn chút máu kêu lên: "Không! Kinh Kinh! Kinh Kinh!"

Cái miệng rộng của con hổ đã mở!

"Cứu nó với! Cứu con tôi!" Trình Đình Đình vỗ cửa kính xe như điên, " Kinh Kinh! Không!"

"Hu hu hu hu! Mẹ!" Bên ngoài Kinh Kinh trên mặt đất liều mạng quơ tay về hướng của mẹ!

"Mẹ kiếp con súc sinh này!" Đồng Học Bàn trong lòng đau xót, ngoài miệng mắng xong thì dùng dùng đứng lên, quát: "Mở cửa xe ra!"

Tài xế và các du khách đều sửng sốt, "Làm gì?"

"Tôi kêu anh con mẹ nó mở cửa! Lập tức!" Đồng Học Bàn hai bước đi tới cửa!

Ngụ Mỹ Hà kinh hô: "Tiểu Bàn!"

Cạch một tiếng, cửa xe buýt mở ra, dưới cái nhìn khó tin của mọi người, Đồng Học Bàn bước xuống xe, con hổ Đông Bắc khi cách Kinh Kinh chừng ba mét, Đồng Học Bàn không chút nghĩ ngợi đem thân thể chặn trước người Kinh Kinh, con hổ rống lên, bắt đầu lao tới!

"Mày hù dọa ai thế hả đồ súc sinh!" Đồng Học Bàn mắng một tiếng, không chút yếu kém đá qua một cước!

Tất cả mọi người ở đây, tất cả đều bị hành động của Đồng Học Bàn làm cho chấn động!

Trình Đình Đình khiếp sợ nhìn về phía Đồng Học Bàn, bà ấy nghĩ như thế nào cũng không ngờ rằng, ở đây nhiều người như vậy nhưng chịu liều mình đi cứu Kinh Kinh. . . lại là Đồng Học Bàn, người mà bà rất không có hảo cảm!

Nước mắt của Trình Đình Đình liền chảy ra !!

297. Chương 297: Tiểu Đổng Đánh Hổ!

Ngoài xe buýt, nguy hiểm hết sức căng thẳng!

Một người một hổ giao đấu!

Mục đích của Đổng Học Bân cũng là vì bảo vệ cho Kinh Kinh đang ngã ngời dưới đất, không cho con hổ đụng đến nó. Đổng Học Bân chỉ có thể lấy mình ra làm mồi dụ, khiến cho con hổ đem lực chú ý tập trung lên người mình, cho nên Đổng Học Bân mới đá một cước qua, đây là động tác quen thuộc của hắn khi đánh nhau từ sau khi hắn tiến vào trong hệ thống công an, phàm là lúc giao đấu, Đổng Học Bân bình thường đều đá ra một cước trước, thế nhưng, loại chiêu thức này chỉ có tác dụng với người, mà đối diện là một con mãnh hổ, là một con hổ Đông Bắc ăn thịt người không chừa một khúc xương, một cước của Đổng Học Bân trông có vẻ vô lực, con hổ chỉ hơi nghiêng thân là tránh được.

Đổng Học Bân trong lòng khẩn trương một chút, con hổ này quá linh hoạt rồi.

Con hổ rống to, hai mắt đầy tia sáng tử vong nhìn thẳng Đổng Học Bân.

Người trên xe buýt kinh hô không ngớt, vừa rồi chỉ là trong thời gian một cái chớp mắt, không ai ngờ rằng Đổng Học Bân lại tự nhiên lao ra cứu người, đối diện với con hổ mà mặt vẫn không đổi sắc, cái này cần bao nhiêu dũng khí?

Ngũ Mỹ Hà gấp gáp hô lên : "Tiểu Bân! Mau trở lại!"

"Anh! Hu hu!" Ngũ Thiển Thiển bị dọa khóc : "Chạy mau! Anh chạy mau!"

Chạy? Đổng Học Bân âm thầm kêu khổ không thôi, anh em đã lao lên rồi, còn chạy được sao? Anh em mà chạy rồi thì đứa nhỏ phải làm sao bây giờ? Hơn nữa cái tình huống hiện tại này, muốn chạy cũng chạy không được, sức bật và tốc độ của con hổ đều nhanh hơn mình gấp mấy lần, chỉ sợ là mình còn chưa xoay người lên xe, thì cánh tay hoặc là bàn chân đã để lại trong miệng của con hổ Đông Bắc này rồi, hiện tại đường sống duy nhất cũng chỉ là liều mạng.

Kinh Kinh khóc nói : " Chú! Cứu con! Cứu con với! Hu hu hu!"

Đổng Học Bân lớn tiếng nói : "Con tìm cơ hội quay trở lại trong xe! Nhanh!"

"Con ... chân con đau, không động dậy được, hu hu" Có lẽ là bị thương lúc ngã xuống đất vừa rồi.

"Người đâu!" Đổng Học Bân vừa giằng co cùng con hổ, vừa hô : "Bé đứa nhỏ lên!"

Người tài xế vừa hìn, liền thử thăm dò mò xuống chỗ cửa xe, nhìn con hổ Đông Bắc, muốn chạy về phía sau của Kinh Kinh để mang đi, nhưng mà tài xế vừa lộ thân thể ra, đầu của con hổ liền chuyển hướng nhìn về hắn, cái miệng lớn nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó liền vận sức chờ phát động, hình như muốn lao về phía xe buýt. Đổng Học Bân nhanh chóng hô : "Mau trở lại" Tài xế cả kinh hồn phi phách tán, lập tức lui vào trong xe.

"Kinh Kinh!" Trình Đình Đình khóc hô.

Xem ra chỉ cần con cạp còn ở đây, đứa nhỏ rất là khó mà cứu được, tâm của mọi người đều trầm xuống hết.

Tâm của Đổng Học Bân cũng trầm xuống theo, hắn có thể lao xuống cứu người, hoàn toàn là do đầu óc nóng lên căn bản không lo lắng đến hậu quả gì, đối với một con hổ, một con hổ Đông Bắc trưởng thành, Đổng Học Bân không có một chút nắm chắc nào có thể đánh bại được nó, không nói cái khác, chỉ là chênh lệch quá lớn, với thể trọng của con hổ trước mắt thôi thì cũng không cùng một cấp bậc với hắn rồi, con hổ nặng bao nhiêu? Con hổ trước mắt này ít nhất cũng phải hai ba trăm ký, mà Đổng Học Bân nhiều nhất cũng chỉ khoảng chừng sáu bảy chục ký, nói cách khác, cho dù con hổ này không cần dùng chiêu thức gì cả, chỉ cần nhảy lên đè một cái thôi, Đổng Học Bân cũng bị đè hộc máu đến chết luôn, loại lực đánh vào này hắn không thể chịu được, không, phải nói là con người không thể chịu được.

Còn nữa, con hổ còn có móng vuốt sắc bén, chỉ cần đụng vào thì nhất định là bay da tróc xương, phối hợp với đòn tấn công của nó, thường có thể đạt đến hiệu quả một kích trí mạng, ngay cả sư tử có đôi khi còn phải nhượng bộ. Cuối cùng là hàm răng của con hổ, chỉ cần đè con mồi xuống hung hăng cắn một cái, thì

không có loại động vật nào có thể sống sót dưới tình huống như vậy, càng không cần phải nói một thanh niên gầy ốm như Đồng Học Bàn, ở trước mặt con hổ đúng là một đòn cũng không chịu nổi.

Cái này ... cái này giống như một người lớn đâm chết một con kiến vậy.

Chênh lệch của hai bên không phải chỉ là một chút, mà là cách nhau quá xa!

Đồng Học Bàn càng nghĩ tâm càng lạnh, thế nhưng nghe được tiếng khóc từ phía sau truyền đến của đứa nhỏ, sắc mặt hắn liền trở nên hung ác, nắm tay cổ sức nắm chặt lại, mặc dù không có cách nào để nghênh địch, nhưng Đồng Học Bàn cũng không thể chạy, bằng không Kinh Kinh phải làm sao bây giờ?

Kinh Kinh đã khóc đến gần khô nước mắt rồi, âm thanh cũng càng suy yếu.

Đồng Học Bàn trầm giọng nói : "Kinh Kinh đừng sợ! Chú nhất định cứu con trở về!"

Đột nhiên, Trình Đình Đình trên xe hô lớn : "Đồng cục trưởng! Cẩn thận!"

"Tiểu Bàn" Chị Ngu gấp đến độ vành mắt đỏ lên.

Tâm của mọi người đều khẩn trương vô cùng, bởi vì bọn họ thấy con hổ đột nhiên động, lại một lần nữa đánh tới hướng của Đồng Học Bàn và Kinh Kinh, cái tư thế này, nếu như trước đó chỉ là công kích mang tính chất thử, thì lần này theo dáng vẻ của con hổ có lẽ là ra tay thật rồi, trong miệng của nó liên tục phát ra tiếng rống, khí thế cũng lớn hơn vài phần so với khi nãy!

Đồng Học Bàn khẽ quát một tiếng, tránh thoát mũi nhọn, thân thể lập tức tránh qua một bên, hắn không có khả năng lấy cứng đầu cứng với con cọp được!

Ai mà biết con hổ Đông Bắc sau khi một thất bại bỗng nhiên đáp chân xuống đất, trong tình huống quán tính lao tới còn chưa hết, bỗng nhiên biến đổi phương hướng, lại một lần nữa nhắm ngay Đồng Học Bàn, chân trước vồ một cái lên người hắn! Đồng Học Bàn còn đang nghiêng người giữa không trung, lúc này cũng không thể tránh né, hét thảm một tiếng rơi xuống đất, bụng truyền đến cơn đau kinh khủng, không chỉ bị trọng lượng của con hổ đè xuống, mà ngay cả móng hổ bén nhọn cũng đang cắm sâu vào trong bụng của hắn!

"A!" Đồng Học Bàn đau đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Con hổ Đông Bắc há hàm răng của nó ra, rống lên một tiếng, cắn về phía cái cổ của Đồng Học Bàn.

Trước mắt tối sầm lại, Đồng Học Bàn lại rơi vào không gian tối đen giờ nằm ngón tay không thấy được một ngón.

Đã chết? Đã con mẹ nó chết rồi sao? Đồng Học Bàn tâm lạnh như băng, hắn biến mình tám chín phần không phải là đối thủ của con cọp, nhưng sao cũng không ngờ tới, ngay cả một kích cũng không kiên trì được liền bị cắn chết! Làm sao mà đánh đây! Con mẹ nó làm sao mà đánh đây?

Tuyệt đối không thắng được! Lúc này rốt cuộc xong đời!

Đồng Học Bàn nản lòng thoái chí nhắm mắt lại, nếu như sức chiến đấu cách xa như vậy, ngay cả dùng BACK lui về cũng không làm nên chuyện gì, lực lượng của mình và tốc độ đều kém hổ Đông Bắc không chỉ một bậc, trước mặt lực lượng tuyệt đối, nói cái gì cũng là vô nghĩa, vả lại, xương máu da thịt của người sao có thể là đối thủ của con hổ? Ngay từ đầu nên suy nghĩ như vậy, người dù có cường tráng, bàn tay trần cũng không thắng được hổ!

Một giây đồng hồ, hai giây, ba giây.

Đồng Học Bàn bỗng nhiên hít vào một hơi, mẹ kiếp, mình nghĩ cái gì vậy!

Đồng Học Bàn ơi Đồng Học Bàn, chỉ một con hổ mà đã hù mảy sợ đến teo như vậy sao? Mày cũng quá vô dụng rồi? Sợ cái gì mà sợ! Đừng quên còn có một đứa nhỏ đang chờ mày đi cứu! Nếu như mày chết! Kinh Kinh làm sao bây giờ? Mẹ kiếp! Nhanh chóng tỉnh lại cho tao! Không phải chỉ là một con động vật họ mèo thôi sao? Hả? Có con mẹ nó cái gì ghê gớm đâu! Ai nói người đánh không lại hổ? Thời cổ Võ Tông không phải tay trần giết chết con hổ sao? Người ta được, vì sao mày không được? Đều là hai vai nâng một cái đầu, mày kém hơn người ta chỗ nào đâu ?

Làm thì làm! Ai sợ ai!

Đồng Học Bân mắng to một tiếng, tâm hung ác nổi lên, súc sinh! Ngày hôm nay nếu như tao không đánh ngã mày! Tao con mẹ nó không họ Đồng!

BACK mười lăm giây!

. . .

. . .

Thời gian chột lui!

”Đồng cục trưởng! Cẩn thận!”

”Tiểu Bân!”

”Anh!”

Thời gian lui đã trở về, hình ảnh lại một lần về tới cảnh Đồng Học Bân trước khi bị cắn chết, hổ Đông Bắc gầm nhẹ liên tục, hùng hổ vọt đến hướng Đồng Học Bân. Biểu tình của Đồng Học Bân còn dừng lại tại lúc vừa mới có chút phát sợ, nhưng thời gian đột nhiên lui về, Đồng Học Bân khí thế bạo phát, vẻ sợ sệt trong mắt nhất thời biến mất không còn, hấn nắm tay thật chặt, giống như thay đổi thành một người khác, mẹ kiếp con súc sinh! Ngày hôm nay không phải mày chết thì đó là tao!

Bốn mét . . .

Ba mét . . .

Hai mét. . .

Tốc độ cực nhanh, như một chiếc ô tô chạy trên đường cao tốc, con hổ trong nháy mắt đã vọt tới trước mắt!

Đồng Học Bân bị chọc giận bỗng nhiên nghiêng người, là dùng phương pháp đồng dạng trước đó nghiêng sườn trái tránh né. Hổ Đông Bắc khí thế không giảm, bộc phát đầy đủ ra sự linh hoạt và lực lượng kinh khủng tứ chi của nó, một cái hô hấp đã mạnh mẽ thay đổi phương hướng, đầu hổ rít gào chuyển hướng, hướng phía Đồng Học Bân nhào tới. Thế nhưng, sớm biết con hổ sẽ làm ra cái động tác này Đồng Học Bân đương nhiên không có khả năng giẫm lên vết xe đổ, trong giây phút khi con hổ còn chưa kịp xoay người, hấn không sợ chút nào đánh ra một quyền, theo người khác thấy, một quyền này vốn là đánh vào không khí cái gì cũng không có, nhưng ngay sau đó hổ Đông Bắc quay đầu đến đây, giống như ưỡn mặt đến đây chịu đòn!

Bốp một tiếng!

Một quyền hung hăng đánh vào đầu của con hổ!

Cái thời cơ ra quyền này là Đồng Học Bân dùng hai ba lần BACK mới làm đúng, cho nên đánh chuẩn như thế, hơn nữa hổ Đông Bắc xoay người như thế, lực đánh vào thật lớn vừa vặn là từ cao hạ xuống, so với lực lao đến đây thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng mặc dù là như vậy, thể trọng hai ba trăm ký cũng không phải người bình thường có thể chịu được, Đồng Học Bân chỉ cảm thấy một cổ lực lượng thật lớn chấn ở trên tay phải, rút lui hai bước ngửa ra sau ngã xuống mặt đất, hình như bị đánh bay, nắm tay đánh vào đầu con hổ cũng sinh đau!

Hổ Đông Bắc đầu nhoáng lên, cũng bình yên vô sự, tựa hồ không bị thương cái gì. Không kỳ quái, với lực cánh tay của Đồng Học Bân hiển nhiên không có biện pháp đả động một quái vật lớn hai ba trăm ký, nhưng muốn nói con hổ không bị một chút gì cũng là không có khả năng, nói thế nào cũng là Đồng Học Bân toàn lực một quyền, cũng có chút thương tổn.

”Gừ!Gừ!” Con hổ nổi giận, căn bản không để cho Đồng Học Bân cơ hội thở dốc, lần thứ hai nhào đến!

Đồng Học Bân còn chưa kịp đứng lên từ trên mặt đất, thấy thế, hấn cũng mặc kệ tất cả, nhìn móng vuốt chân trước và hàm răng sắc bén kia, Đồng Học Bân lập tức dùng tay trái chống xuống đất, làm ra một tư thế kỳ quái, con hổ công kích tới, xem ra nó là muốn cắn đứt cái cổ Đồng Học Bân. Nhưng lúc này, Đồng Học Bân đột nhiên bật mạnh thân thể, tay trái dùng sức chống đỡ, hai chân đá thật mạnh ra ngoài, vị trí

chính xác đến cực điểm, hai chân tránh thoát khỏi cú vồ của con hổ, gót giày đá thật mạnh lên trên đầu hổ, chân phải thoáng nhích lên chút, đá thẳng vào mặt hổ, chân trái thiếu chút nữa vào miệng hổ, đá tới hàm răng và cái miệng con hổ!

Con hổ cắn xé một cái theo phản xạ, nhưng chỉ để lại một vết thật sâu trên gót giày của Đồng Học Bân, cũng không có làm gì được hẳn.

Đánh trúng rồi! Tay trái của Đồng Học Bân nhanh chóng thu lại, thân thể hần nường theo lực tay bay về phía sau!

Một mét!

Hai mét!

Phía sau lưng rơi xuống mặt đất, lăn thêm khoảng chừng nửa mét!

Công kích thành công còn thoát khỏi! Một kích của Đồng Học Bân đạt được hai mục đích!

Tất cả mọi người trên xe buýt đều thấy rõ ràng, trên miệng hổ bị Đồng Học Bân đá ra máu tươi, từng giọt từng giọt chảy xuống!

Lại có thể khiến cho nó bị thương!

Đồng Học Bân tinh thần chấn động, thừa dịp cơ hội này nhanh chóng đứng lên từ trên mặt đất, "Mẹ kiếp! Tới đây! Mày không phải rất ghê gớm sao sao? Không phải gầm to lắm sao? Hả? Tới đây! Tao xem con mẹ nó có đánh chết mày không!"

Hổ Đông Bắc rống một tiếng, bỗng nhiên xông lên!

Đồng Học Bân không lùi mà tiến tới, cũng chạy nhanh về phía trước!

Ba mét. . .

Hai mét. . .

Một mét. . .

Người hổ gặp nhau!

Đồng Học Bân đương nhiên sẽ không ngóc đến nỗi cùng nó cứng đối cứng, nhìn như tiến lên trước mặt, nhưng lại đột nhiên cúi thấp thân thể không có dấu hiệu, đột ngột nghiêng sườn lăn ra ngoài, một vòng, hai vòng, ba vòng, hổ Đông Bắc muốn xoay người vồ hần cũng đã không còn kịp rồi, mắt thấy Đồng Học Bân sẽ lao lên từ mặt bên của nó, con hổ nghiêng đầu vươn móng vuốt, hung hăng vồ một cái về hướng Đồng Học Bân, hổ trảo tựa hồ phát ra một tiếng gió thổi. Đồng Học Bân nhanh tay lẹ mắt, giống như biết trước vị trí nó vồ xuống, lưng nghiêng tay chống đỡ đỡ tư thế lăn lại, hổ trảo sượt qua hần rơi xuống, cùng lúc đó, Đồng Học Bân chân phải đạp ra một cước toàn lực!

Con hổ đang muốn cúi đầu cắn hần, bóp! Một cước đá vào đầu đầu hổ!

Một cước này dùng hết toàn lực, thứ nhất là Đồng Học Bân nằm trên mặt đất mượn lực, thứ hai là vị trí đá là ngay đầu hổ, chỉ thấy con quái vật lớn thân thể lắc lư một chút, hình như bị đá hôn mê!

Hay thật!

Con thú này cũng sợ đánh!

Đồng Học Bân vội vàng đứng lên giữ cự ly nhất định với con hổ, trong lòng trấn định.

Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiển Thiển trên xe buýt trái tim đều sắp rơi ra ngoài, Đồng Học Bân vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết, thấy tất cả mọi người kinh hồn khiếp đảm, ai cũng biết, loại đấu đá này nếu như có một chút sai lầm, Đồng Học Bân cam đoan là bỏ mạng tại chỗ, hần phải chết không thể nghi ngờ!

"Tiểu Bân! Cẩn thận!"

"Anh! Hu hu. . . anh trở về đi! Hu hu! Mau trở lại!"

Chị Ngu và tiểu Thiên Thiên hô Đồng Học Bàn, Trình Đình Đình cũng là không ngừng lau nước mắt.

Đồng Học Bàn mất diếc tai ngơ, Kinh Kinh ở một bên, hẩn hiện tại căn bản không có cách nào chạy, biện pháp duy nhất cũng là đánh hổ Đông Bắc này nằm xuống!

Con hổ đứng vững thân hình, hung quang trong mắt phóng lớn, hiển nhiên đã nộ tới cực điểm.

Đồng Học Bàn mở to con mắt nhìn chăm chăm nó, tới đi, ai sợ ai, tao con mẹ nó không tin không đánh chết mày!

Đúng lúc này, hổ Đông Bắc lại phát lực một lần, thân thể cao lớn giống như một xe tăng gào thét tới hướng Đồng Học Bàn, từng trận gió thổi đập vào mặt mà đến, có thể thấy được tốc độ cực nhanh. Đồng Học Bàn vẫn giữ trò cũ, thân thể rất nhanh nghiêng về bên trái, hẩn biết lần này không đủ lực để đánh, hơn nữa lực phản chấn quá lớn Đồng Học Bàn sẽ không chịu nổi, cho nên chỉ chờ con hổ đổi phương hướng lại dùng cước tập kích nó.

Nhưng sau một khắc Đồng Học Bàn liền mở to trừng mắt.

Thấy con mồi né tránh, con hổ dừng lại một chút, vù, không có truy đuổi Đồng Học Bàn, mà là lao thẳng đến Kinh Kinh bên kia!

Trình Đình Đình thét to: "Không! Không! Kinh Kinh!"

"A! Đứa nhỏ tiêu rồi!"

"Nhanh nhắm mắt! Đừng xem!"

Trên xe buýt tất cả đều hoảng loạn!

Đồng Học Bàn nổi trận lôi đình, hoàn toàn bạo phát, hẩn vẫn nghĩ con hổ là vua rừng núi, nó có tôn nghiêm của nó, mình đang đấu với nó thì nó sao có thể bỏ mình mà đi chọn mục tiêu khác? Nhưng lúc này Đồng Học Bàn mới nhớ tới, con hổ Đông Bắc này cũng không phải hoàn toàn hoang dã, nó không biết bị nuôi dưỡng bao lâu rồi, tập tính và săn bắn không có khả năng giống hổ Đông Bắc hoang dã như đực, cho nên nó mới làm ra hành động như vậy!

Trình Đình Đình khóc hô: "Nhanh! Nhanh cứu con tôi!"

Con hổ đã nhắm về phía Kinh Kinh đang khóc, tiểu Kinh Kinh nguy hiểm!

Đồng Học Bàn nhất thời giận không thể nhịn, hẩn hiện tại ngay cả tự bảo vệ mình đều rất khó, một đấu một cùng hổ Đông Bắc còn dựa vào BACK chống đỡ mới miễn cưỡng có thể thoát chết được, nếu như vừa bảo vệ Kinh Kinh vừa đấu cùng con hổ, Đồng Học Bàn hầu như không có khả năng còn sống!

Đậu má!

Đồng Học Bàn vẫn lao lên, hẩn căn bản không lo lắng được nhiều như vậy!

Đồng Học Bàn là liều mạng thật, khí huyết dâng lên điên cuồng chạy về hướng Kinh Kinh, Kinh Kinh cách hẩn không xa, nhưng vừa rồi con hổ không hề do dự chuyển hướng về phía của thằng bé, cái này lại làm cho Đồng Học Bàn chậm một nhịp, sáu mét. . . năm mét. . . bốn mét. . . Hổ Đông Bắc vọt tới trước mặt Kinh Kinh, tiểu Kinh Kinh khóc hét dùng tay đánh nó, nhưng lại không làm được gì, con hổ mở miệng cắn thẳng bé, trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người quay đầu đi, hình như phải về hang mới ăn.

Trình Đình Đình ôm đầu a một tiếng, cả người hầu như tan vỡ!

Không ít người trên xe cũng không nhịn được nhắm mắt lại, xong rồi, đứa nhỏ bị cắn chết rồi.

Đồng Học Bàn cũng cho rằng Kinh Kinh đã chết, một cơn tức bùng nổ trong phổi, con mắt đỏ lên, đậu má con súc sinh! Trong lúc Đồng Học Bàn muốn niệm BACK lui về, bỗng nhiên phát hiện bên tai còn có tiếng khóc của Kinh Kinh, hơi gián đoạn, lại nhìn trong miệng con hổ, không có máu, một giọt máu cũng không có, Kinh Kinh chỉ là bị hổ Đông Bắc cắn áo lông bên ngoài, người không chết! Người còn chưa chết!

Má nó! Liều mạng!

Đồng Học Bàn đầu nóng lên, mỗi một tế bào đều bị lửa giận thiêu đốt, giờ này phút này, hắn không cảm giác bất luận sợ hãi, không cảm giác bất luận đau đớn, trong đầu chỉ có một câu nói ... đập chết con súc sinh này!

Hắn cũng không biết là lấy khí lực từ đâu tới, thấy con hổ thay đổi phương hướng muốn bỏ chạy, Đồng Học Bàn đuổi theo trước mặt, hầu như bạo phát sức lực toàn thân. Con hổ thấy được Đồng Học Bàn càng ngày càng gần, dừng chân lại, ngậm Kinh Kinh trong miệng phát một tiếng gầm thị uy, như hù dọa Đồng Học Bàn. Đồng Học Bàn không thêm quan tâm, lao lên trước mặt, mượn lực đang chạy đá ra một cước!

Hổ Đông Bắc nhẹ nhàng nhảy lên, né tránh một bên.

Thế nhưng cái này dùng lực, hàm răng trực tiếp cắn vào áo lông phía sau lưng Kinh Kinh, xoẹt một tiếng, Kinh Kinh đã bị hất bay đi ra ngoài, rơi vào trong bùn đất cách đó không xa.

"Hu hu!" Kinh Kinh khóc.

Trình Đình Đình nghe được âm thanh, vì một cái lao đến cửa sổ, "Con tôi không chết! Không chết!"

Đồng Học Bàn cũng chú ý tới Kinh Kinh trên người không có máu, tia cẩn thận cuối cùng cũng bay lên chín tầng mây, lúc này hắn không nữa điểm cố kỵ, hét lớn một tiếng ngược lại chủ động tấn công con hổ, lấy đà, vọt tới trước, một quyền đánh qua. Con hổ tới tay bay đi, trong mắt hổ Đông Bắc cũng lộ vẻ giận, phun mảnh áo lông trong miệng ra, mở miệng gầm lên nhào đến cắn lấy nắm tay đang đánh tới của Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn cổ tay thu lại, khiến iệng hổ cắn vào khoảng không, sau đó thì dùng lực!

Bốp! Một quyền đánh trúng viền mắt con hổ!

Hổ Đông Bắc rống thảm thiết, toàn bộ thân thể nhào về phía Đồng Học Bàn!

Đồng Học Bàn nhảy dựng lên, nghiêng sang sườn trái lui một chút, bất quá tốc độ con hổ quá nhanh, như vậy cũng tránh không thoát móng vuốt của nó, Đồng Học Bàn cắn răng một cái, thân thể giữa không trung hắn bỗng nhiên đá ra một cước, trực tiếp đá tới vuốt của con hổ, mượn lực bay về phía sau, ngã ngồi trên mặt đất, hổ Đông Bắc cũng co móng vuốt lại, lần thứ hai rơi xuống đất lúc chống đỡ đứng dậy, hơi lão đảo một chút, móng vuốt hiển nhiên cũng đã bị thương!

Đồng Học Bàn nghiêng người đứng lên từ trên mặt đất, "Tới đây! Ăn tao đi! Ăn đi!"

"Gừ. . ."

Đồng Học Bàn nổi tâm hung ác, từng bước đi tới hướng nó, "Không phải mày rất dũng cảm sao! Nhìn cái hình dạng của mày còn là vua rừng núi sao? Mày con mẹ nó hù dọa ai thế! Mày chỉ là súc sinh trong rừng núi thôi! Mày không phải muốn ăn người sao? Hả?" Hắn vỗ vỗ người của mình, "Ăn đi! Tao đợi nè! Không ăn mày là cháu trai của tao! Tới đi! Tới đây đi! Lại đây cắn một cái nè! Tao con mẹ nó ày đến cắn nè!" Đồng Học Bàn là người Bắc Kinh, tự nhiên cũng có bệnh chung của người Bắc Kinh, kích động thì mắng chửi người.

Người trong xe buýt đều nhìn mà choáng váng.

Tôn nghiêm của Hổ Đông Bắc đã bị khiêu khích, lập tức nổi giận rống lên, nhìn Đồng Học Bàn đi tới trước mặt của nó, gầm gừ một tiếng, vung đầu nhào lên cắn!

Đồng Học Bàn cấp tốc nhảy lui về phía sau nửa mét, con hổ này cắn sượt qua người hắn khoảng chừng vài centimet, nên cắn không được đối phương, Đồng Học Bàn từ lúc lui về phía sau đã vung tay lên, vù, cùi trở một kích mạnh mẽ đánh xuống, bốp một tiếng nện vào đầu hổ! Hổ Đông Bắc kêu thảm thiết, không cam lòng vươn móng vuốt vồ về phía trước một cái, Đồng Học Bàn thuận thế ngã xuống đất, ngưỡng mặt nằm trên mặt đất, chân phải hung hăng hướng về phía trước một cước, bốp, đá vào ngay cằm của con hổ!

Con hổ tuy rằng đau cũng không nhẹ, nhưng thấy Đồng Học Bàn ngã xuống đất trước mắt, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, hai móng vuốt một lần nữa vồ xuống!

Đồng Học Bàn cố sức lăn một vòng trên mặt đất, sau khi né tránh công kích, lại một cước đá vào mặt hổ!

Trong năm sáu giây ngắn ngủi, người hổ đã giao thủ ba bốn lần!

Tốc độ cực nhanh làm cho người nhìn trần trối!

Từ đầu tới đuôi Đồng Học Bân đều không có bị thương, một loạt công kích của con hổ ngay cả giọt mồ hôi cũng không đọng tới hần, mà Đồng Học Bân thì sao? Nhiều lần ra tay đều đánh thẳng vào đầu, đó là bộ phận quan trọng của tất cả động vật, mặc dù là vua rừng núi, liên tục bị đánh nhiều như vậy, cũng không thể chịu được!

Hổ Đông Bắc thân thể có chút hoảng hốt, tiếng gầm cũng biến thành âm thanh gừ gừ.

"Tới đây! Mày không phải rất ghê sao? Cẩn tao à? Cẩn đi!" Đồng Học Bân khí thế càng lúc càng lúc, đi nhanh về hướng nó, "Tới đây! Hai ta luyện một chút! Tao không tin không đánh chết mày!"

Một giây đồng hồ. . .

Hai giây. . .

Ba giây. . .

Đột nhiên, hổ Đông Bắc làm ra một hành động khiến cho tất cả mọi người mở to con mắt ra.

Nó quay về hướng Đồng Học Bân thấp giọng gừ, đầu hơi cúi, quay đầu về hướng chỗ sâu trong rừng núi chạy đi, đi tập tễnh, hiển nhiên bị thương.

Tâm hung ác của Đồng Học Bân vẫn còn chưa hết, vừa thấy nó chạy, cất bước đuổi theo, "Cẩn người thì xong việc sao? Hả? Mày con mẹ nó trở lại cho tao!"

Hổ Đông Bắc nghe tiếng, chạy nhanh hơn, vù một chút chui vào trong rừng.

Trong lúc nhất thời, người trên xe buýt tất cả đều tròn tròn mắt, nhìn Đồng Học Bân, không ít người đều mắng một tiếng ở trong lòng!

Trời đất ơi!

Cái này con mẹ nó còn là người sao?

298. Chương 298: Lên Tin Tức!

Sát biên giới khu hổ.

Gió lạnh từng trận, lá rụng liêu phiêu, xung quanh xe buýt im lặng như tờ.

Đồng Học Bân từ khi lao xuống xe giằng co với con hổ, đầu đá, mãi cho đến lúc kết thúc, mọi người đều nhìn thấy được tất cả, ngay từ đầu ai cũng cho rằng Đồng Học Bân phải chết không thể nghi ngờ, có dừng khí là một chuyện, nhưng mà lực lượng của con người làm sao mà có thể đối kháng lại hổ Đông Bắc vua của rừng núi? Nhưng mà tình hình ngay sau đó khiến cho tất cả mọi người không thể tin vào hai con mắt của mình, Đồng Học Bân không chỉ bảo vệ cho đứa nhỏ, bản thân không chết, mà ngược lại còn thượng cẳng tay hạ cẳng chân đánh con hổ làm cho nó bỏ chạy trời chết, giống con mẹ nó như là đóng phim vậy!

Đang quay phim về Thủy Hử? Mãn Võ Tòng đánh hổ?

Ai cũng biết cái này không phải là đóng phim, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho người ta thật sự không tiếp thu được! Mẹ nó, người anh em này rốt cục là ai? Sức chiến đấu còn lợi hại hơn cả hổ?

"Kinh Kinh!" Thấy con hổ bỏ chạy, Trình Đình Đình lòng nóng như lửa đốt lao xuống xe.

Tài xế nhanh chóng kéo bà ấy lại : "Chị gái này, chúng ta còn đang ở trong khu hổ, đừng xuống dưới, chú ý an toàn!"

"Con tôi còn đang ở dưới!" Trình Đình Đình quay lại hô : "Kinh Kinh! Kinh Kinh!"

Đồng Học Bân cũng thu hồi con mắt lại khi thấy con hổ bỏ chạy đi xa, ổn định tinh thần, thở dốc một hơi, không để ý đến quần áo mà bước thong thả đến bên cạnh Kinh Kinh, lấy tay ôm thẳng bé vào lòng : "Cậu

nhóc, không có việc gì chứ?” Kinh Kinh lau nước mắt cố sức lắc đầu, Đồng Học Bản kiểm tra một chút, chỉ là áo lông bị bẩn bẩn, ở chân có bị thương một chút, còn ngoài ra không có ngoại thương rõ ràng. Đồng Học Bản lúc này mới yên tâm lại, ôm nó đi đến xe buýt.

Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn Đồng Học Bản.

”Chị dâu” Đồng Học Bản đem thằng bé giao cho Trình Đình Đình : ”Giữ này, đứa nhỏ không có việc gì”

Trình Đình Đình lúc đó vui mừng mà khóc, đưa tay tiếp lấy Kinh Kinh : ”Cảm tạ trời đất, cảm tạ trời đất”

”Mẹ ...” Kinh Kinh cũng khóc.

”Đều là mẹ không tốt, là mẹ không ôm được con, hu hu ..”

Vừa lên xe, tâm hung ác của Đồng Học Bản cũng thả xuống, hần kiệt sức ngã xuống ghế ngồi, lau lau mồ hôi trên đầu, lần này thật sự là quá mạo hiểm, thiếu chút nữa ... thiếu chút nữa là bỏ mạng trong miệng hổ rồi, nếu không phải mình càng ngày càng quen thuộc với tình trạng lui về thì lần này khẳng định là có đi mà không có về rồi, đủ hiểm thật!

”Tiểu Bản, cậu, cậu không bị thương chứ?” Ngu Mỹ Hà chen đám người ra đi tới.

Đồng Học Bản cười cười : ”Không bị thương, chỉ là có chút mệt mỏi”

”Anh” Ngu Thiển Thiển cũng đỏ cả con mắt nói : ”Anh hù em chết mất”

”xin lỗi” Sờ sờ đầu của tiểu Thiển Thiển, Đồng Học Bản ôn nhu nói : ”Đừng khóc đừng khóc, anh không có việc gì, không phải đã trở về rồi sao”

Lúc này, tiếng động cơ vang lên cách đó không xa, là một chiếc xe cấp cứu và xe cứu viện nhanh chóng chạy đến trước mặt xe buýt, cửa hông hai bên của xe cứu viện cũng được mở ra, hai người bảo vệ cần súng gây mê nhanh chóng giơ súng kiểm tra tung tích của hổ Đông Bắc bốn phía, một lát sau, hai người sững sờ, cũng không thấy cái bóng của con cọp đâu, mà đứa nhỏ ngã xuống cũng không thấy hình bóng.

Đã tới muộn?

Đứa nhỏ đã bị con cọp mang đi?

Hai người nhân viên bảo vệ sắc mặt hoảng hốt, quay lại xe buýt hô : ”... Người đâu? Đứa nhỏ đâu?”

Hướng dẫn viên du lịch mở cửa sổ ra nói : ”Đứa nhỏ đã cứu trở về, hẳn là không có việc gì, nhưng mà nên đưa đến bệnh viện kiểm tra một chút”

”VẬY HỔ ĐÔNG BẮC ĐÂU?”

”... Chạy rồi” Hướng dẫn viên du lịch sắc mặt cổ quái nhìn Đồng Học Bản : ”Có người tốt bụng đánh hổ chạy đi rồi”

Nhân viên bảo vệ kinh ngạc : ”Đánh chạy? Có ý gì?”

Hướng dẫn viên du lịch cười gượng : ”Cũng là ý đó, mà thôi trước đừng hỏi, đưa đứa nhỏ đến bệnh viện đi, dù sao thì chuyện này cũng rất mơ hồ”

Chuyện xảy ra đã mười phút, cái đám nhân viên cứu viện mới chạy tới hiện trường, hiệu suất làm việc thật sự chậm, Đồng Học Bản rất căm tức, nếu như bọn họ đến sớm một chút thì mình cũng không cần phải mạo hiểm lớn như, cho nên Đồng Học Bản muốn mắng bọn họ vài câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ở đây không phải huyện Duyên Đài, là vùng ngoại thành thành phố Phần Châu, quan uy của hắn còn chưa áp đến nơi đây, mặt lạnh lùng, nhưng không nói cái gì.

Nhưng Trình Đình Đình lại nói, ”Các người làm việc kiểu gì thế? Hả? Sao hiện tại mới đến?”

Nhân viên bảo vệ nhìn bà ấy, ”Nhận được tin tức chúng tôi liền chạy tới, nhưng bên này cách đội cứu viện rất xa, trên đường. . .”

”Đừng mượn cớ! Nếu như với tốc độ của các người! Còn cứu viện cái gì? Chờ các người tới sớm đã xảy ra chuyện! Chờ các người tới hoa cúc đều lạnh!” Trình Đình Đình sớm ghen một cục giận trong bụng, tức

giận tận trời chỉ vào bọn họ, "Ngày hôm nay nếu không phải Đồng cục trưởng liều mình cứu người! Con tôi đã mất mạng!" Tốt xấu cũng là phu nhân bí thư ủy ban kỷ luật của huyện Duyên Đài, nổi giận lên cũng quan uy mười phần.

Người của đội cứu viện còn muốn phản bác vài câu, nhưng một người bên cạnh kéo hần một cái, hơi lắc đầu.

Lúc này, xe cứu thương cũng đến, mở cửa xe buýt, để cho hai mẹ con Trình Đình Đình lên xe, mang Kinh Kinh về làm kiểm tra toàn bộ.

Trình Đình Đình nhìn Đồng Học Bán, "Đồng cục trưởng, cùng đi, cậu vừa rồi cũng. . ."

"Tôi không sao." Đồng Học Bán giơ giơ cánh tay, "Nè, ngay cả da cũng không bị trầy, chị cùng Kinh Kinh đi đi."

Thấy hần thật sự không bị thương, Trình Đình Đình cảm kích thở dài, "Chuyện ngày hôm nay, cảm ơn, chờ mang Kinh Kinh xem bệnh xong, trở về cậu nhất định tới nhà tôi ăn một bữa cơm."

"Được, chị dâu chị mau lên xe đi."

Vỗ vỗ mu bàn tay của hần, Trình Đình Đình mang theo con trai lên xe cấp cứu, chạy thẳng một đường.

Ba mươi phút sau, xe buýt cũng quay đầu về tới khu bộ hành ngắm cảnh, dưới cái nhìn của các du khách Đồng Học Bán mang theo Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến đi nhanh xuống xe, nhưng ba người đang muốn ra cửa lớn của vườn bách thú hoang dã, đột nhiên trước mặt đã có vài người chạy tới, có nam có nữ, bên trong một người nữ cầm micro, bên cạnh còn có người khiêng camera, vừa nhìn cũng là ký giả và nhân viên công tác của đài truyền hình, bọn họ nhìn thoáng qua Đồng Học Bán, nhìn chưa từng liếc nhìn hần một cái, đi thẳng đến bên kia xe buýt vừa dừng lại. Rất rõ ràng, đối phương là chiếm được tin tức, đến đây phỏng vấn.

Đồng Học Bán hoảng sợ, vội vàng nói: "Chị Ngu, Thiến Thiến, các người đi ra ngoài trước."

"Còn cậu?" Chị Ngu không rõ cho nên hỏi.

"Đừng quản tôi, các người đi vào trong xe chờ tôi, cho chị chìa khoá."

". . . Vậy, được rồi."

Thấy Ngu Mỹ Hà cầm chìa khoá mang tiểu Thiến Thiến đi xa, Đồng Học Bán mới yên tâm, quay đầu lại nhìn bên xe buýt, mấy người đài truyền hình đã bắt đầu hỏi, các du khách nghe vậy, đều dùng một ngón tay chỉ phương hướng của Đồng Học Bán, trong miệng nói cái gì, bất chợt, để lại hai người phỏng vấn du khách, còn nữ ký giả và người còn lại cầm micro chạy chậm đến. Đồng Học Bán không sợ bị phỏng vấn, hần chủ yếu là sợ chị Ngu bọn họ cũng lên màn ảnh, Đồng Học Bán không muốn cho Tạ tỷ và Huyền đi biết mình dẫn theo chị Ngu một đại mỹ nhân như thế đi chơi, nếu không nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Xin chào, anh là anh hùng đánh hổ sao?" Nữ ký giả cầm micro hỏi.

Đồng Học Bán khoát khoát tay, "Đừng, anh hùng thì không dám nhận, cùng lắm là thấy việc nghĩa hăng hái làm."

Nữ ký giả nói: "Chúng tôi là đài truyền hình của thành phố Phần Châu, xin hỏi, trong tình huống sống chết trước mắt, anh nghĩ như thế nào mà muốn đi cứu người? Anh không có lo lắng an nguy của mình sao?"

Đồng Học Bán chậm rãi nói: "Ai cũng đều sợ chết, nói thật, tôi lúc đó trong lòng cũng có chút sợ, tôi do dự, thấp thỏm, đã làm rất nhiều tư tưởng đấu tranh, lúc này mới quyết định xuống dưới, nếu như tôi thật nói với chị là tôi căn bản không để ý đến mình, thấy đứa nhỏ có nguy hiểm tính mạng nhất định phải động thân ra, không để ý sống chết của mình, ha ha, tôi phỏng chừng nói như vậy chị cũng không tin, đừng nói chị, ngay cả tôi cũng không tin."

Nữ ký giả và người quay phim đều nở nụ cười.

Đồng Học Bán còn chưa từng được ký giả phỏng vấn chính thức như thế qua, hướng chỉ là đài truyền hình, là đài truyền hình thành phố, cái phân lượng này tuyệt đối không nhỏ, trong lòng lẽ ra hần là có chút khẩn trương mới đúng, nhưng vừa rồi xảy ra chuyện lớn như vậy, suýt nữa đi đời nhà ma, cảm giác nhiệt huyết sôi trào của Đồng Học Bán còn chưa có hoàn toàn đi qua, cho nên cái này cũng không có gì khẩn trương, "

Nguyên nhân tôi cứu người thật ra rất đơn giản, tôi là cán bộ quốc gia, cũng là một cảnh sát nhân dân, loại thời điểm này ai cũng đều có thể bàng quan, ai cũng đều có thể ngồi yên mặc kệ, nhưng riêng tôi không thể, càng là loại thời điểm này càng phải đi đầu, không thể đem việc phục vụ cho người dân nói ở ngoài miệng, còn phải biểu hiện ra, cho nên dù tôi lúc đó rất sợ, rất khẩn trương, rất khiếp sợ, nhưng tôi vẫn đi lên, bởi vì tôi là một đảng viên, tôi không lên ai lên?”

Nữ ký giả lập tức kinh ngạc, vừa hỏi mới biết được, người trước mắt chính là phó cục trưởng cục công an Duyên Đài huyện!

Người quay phim cũng hơi kinh ngạc, Đồng Học Bàn? Tên này hẳn rất quen thuộc.

”Ngài chính là Đồng cục trưởng?” Nữ ký giả kinh ngạc nói: ”Đài của chúng tôi đã đưa tin về ngài, lần kia huyện Duyên Đài phát sinh sự kiện đất lở, liệu chết cứu người cũng là ngài ba? Còn có vụ án nhà bảo tàng tỉnh bị trộm, người hiềm nghi và tội phạm cũng đều là ngài đánh gục? Cũng là ngài tìm được văn vật?” Nữ ký giả có chút hết chỗ nói, Tiểu Đồng cục trưởng này quá hung mãnh, hơn nữa lần này đánh hổ, mỗi một việc làm ra đều có chút kinh thiên động địa.

Đồng Học Bàn lại khiêm tốn hai câu.

Nữ ký giả lại hỏi, ”Ngài dùng biện pháp gì để dọa con hổ đi?”

” . . . Cũng là đánh nó vài quyền, đá mấy đá.”

”Ngài không dùng súng?” Nữ ký giả sững sốt.

”Làm nhiệm vụ mới có thể mang, ngày hôm nay không mang.” Đồng Học Bàn trong lòng nói nếu như có súng anh em đã không phải cực thân như vậy.

Đài truyền hình thu được tin tức không phải chuẩn xác như vậy, bọn họ chỉ biết là vườn bách thú hoang dã có một đứa nhỏ ra nguy hiểm, sau đó một người thấy việc nghĩa hăng hái xuống xe đánh hổ, nhiều lần trắc trở đánh hổ Đông Bắc chạy, bình thường nghe được chuyện này người ta hiển nhiên cũng không nghĩ về ”Đánh hổ” thật sự, mà là sẽ hiểu người nọ trí đấu mãnh hổ, dùng đồ ném, nổ súng, vãn vãn và vãn vãn, nhưng khiến cho nữ ký giả và người quay phim nghĩ người chính là, nghe ý của Đồng cục trưởng sao giống như là cùng hổ Đông Bắc đấu chính diện vậy? Người đánh hổ? Cái này không phải vô nghĩa sao?

Bầu không khí cứng đờ, nữ ký giả không biết nên hỏi cái gì.

”Tiểu Tiểu, lão Vương, mau tới, mau tới đây!” Trước xe buýt, một người của đài truyền hình hô lớn.

”Đồng cục trưởng, xin chờ một chút.” Nữ ký giả và người quay phim đi nhanh qua, ”Làm sao vậy?”

Người trung niên khiếp sợ cầm một cái điện thoại di động, chỉ chỉ người bên cạnh : ”Là du khách này đã cầm điện thoại quay được một đoạn phim, các người nhìn đi”

Nhấn nút coi, đoạn phim bắt đầu chiếu.

Máy quay trong điện thoại di động rõ ràng có giới hạn, hơn nữa không phải là quay chụp chuyên nghiệp, cho nên màn ảnh rung rung giật giật nhìn không rõ, nhưng tình huống đại thể thì vẫn quay lại được, xoay qua cửa sổ xe buýt có thể thấy được Tiểu Đồng cục trưởng lao xuống xe, dùng thân thể của mình chắn trước mặt đứa nhỏ đang nằm trên mặt đất, sau đó dùng tay trần bằng xương bằng thịt triển khai giao đấu với con hổ Đông Bắc trưởng thành, tay dẫm chân đá, nghiêng trái lộn phải, người xem có chút kinh tâm, trong điện thoại di động thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng kinh hô khó tin của du khách, cuối cùng, Tiểu Đồng cục trưởng hình như nổi giận, ngược lại đuổi theo con hổ, từng bước đến gần, một quyền một cước công kích, mà con hổ cũng không thể nào đánh trả lại, gào lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Một giây ...

Hai giây ...

Ba giây ...

Trời đất im lặng như đứng rồi.

Nữ ký giả kinh ngạc liếc nhìn người quay phim, cả hai đồng thời hít vào một hơi lạnh!

Con mẹ nó! Đúng là đánh hổ sao? Đồng cục trưởng này cũng quá hung mãnh rồi! Trước khi tới, bọn họ đã nghĩ ra được tiêu đề, chuẩn bị phóng hai chữ "Đánh Hổ" này to lên, làm một mảnh lói, không nhất định phải là đánh hổ, nhưng ai mà ngờ rằng chuyện này đúng là sự thật, lúc này không cần phải dùng mảnh nữa, Tiểu Đồng cục trưởng người ta quả thật là dùng tay chân đánh con hổ Đông Bắc, không thì không được, đoạn phim ghi lại trong điện thoại rất rõ ràng!

Cái này tuyệt đối là một tin tức lớn!

Nữ ký giả vội vàng trở lại bên cạnh Đồng Học Bản, giơ micro lên hỏi hân.

Vào buổi tối, đài truyền hình thành phố Phần Châu đưa ra một tin tức chấn động : [Xưa có Võ Tông đánh hổ, nay có cảnh sát đánh hổ].

Trong tin tức, người dẫn chương trình trước nói về chuyện ngoài ý muốn của vườn bách thú hoang dã, một đứa nhỏ từ trên xe buýt ngã xuống, nhưng vị trí nằm ngay khu hổ, một con hổ Đông Bắc trưởng thành đột nhiên từ trong rừng chui ra, nhìn chăm chăm, khi nó muốn công kích đứa nhỏ, phó cục trưởng cục công an huyện Duyên Đài Đồng Học Bản liền mình vọt xuống phía dưới, dùng thân thể của mình chặn trước đứa nhỏ, cùng hổ Đông Bắc triển khai giao đấu. Tiếp theo cũng là đoạn phim ghi lại trong điện thoại di động, bởi vì Đồng Học Bản thô tục quá nhiều, nên nhiều âm thanh đều bị cắt bỏ, nhưng hình ảnh không bị cắt giảm, từ đầu đến cuối ghi lại toàn bộ quá trình Đồng Học Bản đánh hổ!

Mọi người đều kinh ngạc, phàm là người nhìn cái tin tức này tất cả đều tròn tròn con mắt.

Luôn nghe nói hổ ăn thịt người, người đánh hổ? Cái này quá con mẹ nó mới mẻ!

Buổi tối một chút, đài truyền hình còn có một chuyên đề đưa tin, cũng là nghiên cứu sự kiện đánh hổ lần này, đài truyền hình còn mời tới một giáo luyện đội đặc công xuất ngũ, đặc biệt phân tích cái đoạn phim này, người giáo luyện cũng tán thưởng không ngớt, nói phương thức công kích của hổ Đông Bắc rất có hạn, xảo, vồ, cắn, cơ bản cũng là ba dạng này, biết là biết, nhưng muốn thoát khỏi những công kích này rồi nhân cơ hội đánh vào chỗ yếu hại của hổ Đông Bắc, người bình thường không có khả năng làm được, cho dù là người của đội đặc công cũng không được, trên sức bật, trên lực lượng, trên tốc độ phản ứng, cái nào cũng chênh lệch quá lớn.

Người dẫn chương trình hỏi, vì sao người trong đoạn phim làm được? Hơn nữa nhìn qua ngược lại là hổ Đông Bắc có chênh lệch rất lớn với hân? Móng vuốt ngay cả dụng cũng dụng không trúng đối phương.

Giáo luyện phân tích, có thể là Đồng cục trưởng vận khí vô cùng tốt, hoặc là hân được huấn luyện chuyên nghiệp, bộ phương thức công kích và tư thế tránh né trong đoạn phim này, thậm chí có thể trở thành sách giáo khoa đánh hổ.

. . .

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động vang lên.

Đồng Học Bản đang ở nhà chị Ngu xem TV vừa nhìn dây số, sờ sờ mũi, đi tới phòng ngủ, ". . . Tạ huyện trưởng."

"Biết tôi tìm cậu vì chuyện gì không?" Tạ Tuệ Lan thản nhiên nói.

"Khụ khụ, là chuyện đánh hổ?" Đồng Học Bản ho khan nói: "Đây là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn."

"Tôi thật sự không biết nên chửi hay là nên biểu dương cậu thì tốt."

Vừa rồi Loan Hiểu Bình đã gọi điện cho Đồng Học Bản, vẫn là kiểu cũ, quở trách Đồng Học Bản, Đồng Học Bản cũng biết mình có chút lỗ mãng, "Tạ tỷ, anh thật ra cũng không muốn lao lên, nhưng đứa nhỏ ngã xuống, mắt thấy sẽ vào miệng hổ, nếu như anh không đi ai đi?"

"Không phải không cho anh đi, lẽ nào anh không biết động não sao?"

"Lúc đó tình huống như vậy, động não cũng vô dụng, chỉ có thể vọt lên."

"Dưới loại tình huống này, ít nhất còn có rất nhiều loại biện pháp có thể đem đứa nhỏ cứu trở về tới, còn cần anh bí quá hoá liều sao?"

Đồng Học Bàn không tin, "Có biện pháp gì?"

Tạ Tuệ Lan nói: "Biện pháp đơn giản nhất, lúc đó con hổ còn chưa có tiếp cận xe buýt, anh vì sao không kêu tài xế lái xe che lên đứa nhỏ? Chỉ cần đứa bé trai nằm trên mặt đất, chỉ cần tài xế có kinh nghiệm hơn ba năm, thì không có sai lầm gì, không cho bánh xe đụng trúng đứa nhỏ là được, đến lúc đó đứa nhỏ được che dưới xe, đừng nói một con hổ, cho dù vài con cũng không có vấn đề, các người chờ đợi cứu viện tới không phải giải quyết rồi sao?"

Đồng Học Bàn trong lòng kêu một tiếng mẹ nó, "Đúng vậy, trời ạ, lúc đó anh hoảng quá, không nghĩ tới chỗ đó!"

"Sau này chuyện gì cũng cần động não nhiều hơn, không nên khoe khoang khí lực của anh!"

"Rõ ràng, rõ ràng." Đồng Học Bàn bị mẹ già di truyền, trí tuệ không cao lắm, cũng cũng là trình độ người bình thường, đây là trời sinh, không có cách nào, đương nhiên so ra không bằng sự thông minh của Tạ Tuệ Lan, điểm này Đồng Học Bàn không muốn thừa nhận cũng không được, bắt quá hấn cũng không nghĩ mình làm sai, Tạ Tuệ Lan có thể đi tới vị trí huyện trưởng, cái dựa vào đầu óc, Đồng Học Bàn nếu như cũng toàn bộ dựa vào đầu óc, phỏng chừng bây giờ còn không lên làm nhân viên công vụ, cho nên hấn mới liều mạng như thế, dùng phương thức của mình từng bước leo lên cao.

Cùng lúc đó, huyện Duyên Đài cũng truyền khắp sự tích đánh hổ của Đồng Học Bàn.

Lương Thành Bằng và mấy người lãnh đạo của cục công an ở bên ngoài nói chuyện, sau khi nghe chuyện này, Lương cục trưởng không khỏi nhìn mấy người trên bàn, Đồng cục trưởng này, không có ngày nào có thể nhàn rồi sao, đi tới đâu đều gặp phải chút chuyện tình tới đó!

Đánh hổ?

Tay không tắc sắt? ?

Từ Tiểu Đồng cục trưởng một người đánh bảy, từ Tiểu Đồng cục trưởng một người đánh gục mười mấy tên tội phạm, trên dưới huyện Duyên Đài không ai hoài nghi sức chiến đấu của Đồng Học Bàn, ai cũng thừa nhận người này có thể đánh, nhưng lúc này đây, tay không tắc sắt đấu với hổ Đông Bắc còn đánh con hổ bỏ chạy, vẫn khiến cho không ít người cả kinh, phải một lần nữa so sánh sức chiến đấu của Đồng Học Bàn!

Con hổ đều không làm gì được hấn?

Được được được! Cái này cũng quá hung mãnh rồi !!

299. Chương 299: Chính Khoa Hấp Dẫn!

Ngày hôm sau, chủ nhật.

Tiểu khu Hoa Mỹ, Ngu gia.

Đồng Học Bàn ngủ một giấc, buổi sáng mười giờ hơn mới mở mắt, từ trong chăn chui ra hấn cảm thấy cả người đau nhức, chỗ nào cũng đau lên, không khỏi âm thầm cười khổ một tiếng, đánh hổ không phải một việc thoải mái như vậy, nhìn xem, ngày hôm qua chuyện gì cũng chưa có, hôm nay di chứng đã hiển hiện ra, hấn là là cơ bắp lại bị thương. Đồng Học Bàn nhe răng trợn mắt hoạt động cánh tay vài cái, thở một hơi, mang dép xuống giường, đi ra phòng ngủ, chỉ thấy Ngu Mỹ Hà đang ngồi trên sofa xem tin tức đánh hổ của ngày hôm qua phát lại, trong TV Đồng Học Bàn đang đồng dạng nói.

"Bởi vì tôi là một đảng viên, tôi không lên ai lên?"

Đồng Học Bàn khẽ gật đầu, bản thân cũng đều cảm thấy rất được.

"Chị Ngu, chào buổi sáng, Thiến Thiến đâu?"

"Ồ, cậu tỉnh rồi à? Thiến Thiến tìm bạn học đi chơi."

"Vừa đi? Bây giờ mấy giờ rồi? Buổi trưa không trở lại ăn?"

"Con bé nói ăn ở nhà bạn học, buổi chiều trở về." Ngu Mỹ Hà vào trong xếp chăn nệm cho hần, ". . . Cậu muốn ăn gì, tôi đi mua?"

"À, tùy tiện chút là được." Đồng Học Bàn đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, "Không cần quá phiền phức."

"Vậy điểm tâm. . ."

"Mười giờ hơn rồi, không ăn."

Rửa mặt xong, Đồng Học Bàn treo khăn lên, đi ra phòng vệ sinh tùy tiện đi qua sô pha ngồi xuống, con mắt nhìn chăm chăm tư thế oai hùng hiên ngang của mình trên TV, âm thầm gật đầu, tiện tay lấy ra một điều thuốc ngậm vào trong miệng, rất là thoải mái. Bên kia chị Ngu vừa xếp chăn nệm cho hần xong đi ra, thấy thế, vội vàng bước lại lấy từ túi quần ra một cái bật lửa, mỗi thuốc cho hần, sau đó cũng không chờ Đồng Học Bàn nói cái gì, Ngu Mỹ Hà đến phía sau sô pha, bóp vai cho hần.

". . . Tiểu Bàn."

"Ừm?"

"Nghe nói cậu muốn đề chính khoa?" Ngu Mỹ Hà hỏi.

Ặc, Đồng Học Bàn vỗ đầu, "Chị không nói tôi cũng chuyện này, ài, đề chính khoa tám phần không được, cũng là một đề danh mà thôi, còn không biết được hay không."

"Nhưng cậu không phải lập rất nhiều công sao?"

"Không được, phải trải qua đầu phiếu của đảng uỷ huyện."

"Tôi không hiểu nhiều cái này."

"Nói đơn giản là, tôi đắc tội Hướng Đạo Phát, trong tay ông ta nắm hơn phân nửa phiếu của thường uỷ, nói cách khác, chỉ cần bí thư huyện uỷ không gật đầu, tôi không thể đi lên, hiện tại lập nhiều công lao đã không liên quan."

"Ồ, ra là như vậy."

Cuối tuần sau cũng là thường uỷ huyện họp, thời gian dành cho Đồng Học Bàn càng ngày càng ít, hần hầu như có thể khẳng định, nếu như cứ tiếp tục như thế, cái mũ cục trưởng cục chiêu thương tuyệt đối sẽ đội lên đầu của Lữ Đại Phát, một chút hy vọng mình cũng không có, cái này không chỉ bởi vì mình đắc tội Hướng Đạo Phát, then chốt nhất cũng là Lữ Đại Phát là người của Hướng hệ, trong loại chuyện bổ nhiệm miễn cảm này Hướng Đạo Phát đương nhiên sẽ không khiến cho nước phù sa chạy ra ruộng người ngoài, hướng chỉ còn liên quan đến đến chính trị đấu tranh của ông ta và Tạ Tuệ Lan, ông ta có thể mở mắt trừng trừng nhìn người của Tạ hệ thượng vị? Không có khả năng!

Ài, chính khoa, lẽ nào thật phải chờ sang năm?

Đang nghĩ ngợi, reng reng reng, reng reng reng, tiếng chuông điện thoại di động kêu lên.

Ngu Mỹ Hà lấy tay ra khỏi vai Đồng Học Bàn, bước đi vào phòng nhỏ, đi ra cầm theo một cái điện thoại di động, "Là số của thư ký Hồ."

"Cảm ơn." Tiếp nhận, Đồng Học Bàn cảm lấy nghe, "A lô, chị Hồ?"

Hồ Tư Liên bên kia nói: "Cậu ở nhà? Nói chuyện tiện không?"

"Tiện." Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái, "Có việc?"

Hồ Tư Liên ừm một cái, "Vừa rồi nghe nói một chuyện, huyện trưởng kêu tôi xác định với cậu một chút, ngày hôm qua cậu ở vườn bách thú hoang dã đánh hổ cứu đứa bé trai kia, có phải là người thân của Đoạn bí thư không?"

Đồng Học Bàn mới nhớ tới ngày hôm qua quên nói cùng Tạ tỷ, "Đúng vậy, là con trai của Đoạn bí thư."

"Là thật?" Đầu kia của điện thoại im lặng.

"Chị Hồ, làm sao vậy?"

"Cậu chờ chút, tôi đi nói một tiếng với Tà huyện trưởng." Ông nghe lập tức yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có, tựa hồ là bị che lại, cái gì cũng nghe không được, khoảng chừng qua nửa phút, thanh âm mới vang lên lại, ". . . Đồng cục trưởng, qua vài ngày sẽ họp thường uỷ huyện, đề danh của cậu vẫn còn. . ý của huyện trưởng là kêu cậu nắm chắc cơ hội, làm tốt quan hệ cùng Đoàn bí thư, tranh thủ đem một phiếu này tới tay . . . hiểu không?"

Nghe vậy, Đồng Học Bản sững sờ, lập tức mắt được rộng mở trong sáng, "Đúng rồi, trời, sao tôi lại quên!"

"Huyện trưởng còn nói, quan hệ của Tào bí thư với cậu hình như cũng không tồi. . ."

"Tôi rõ ràng, rõ ràng, chị Hồ, rất cảm ơn."

"Đừng cảm ơn tôi, tôi chỉ là truyền lời mà thôi."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản hưng hăng cốc đầu mình một cái, mình sao ngớ ngẩn quá, Đoàn Chính An là bí thư uỷ ban kỷ luật, là thường uỷ huyện uỷ, trong tay nắm một phiếu rất then chốt, tuy rằng ông ta là "thân Hướng hệ", tuy rằng ông ta và mình trước đó mới có chút mâu thuẫn, nhưng có chuyện Đồng Học Bản cừu con của ông ta, cái mâu thuẫn này cũng sẽ không tính là mâu thuẫn, nếu như có thể tranh thủ một phiếu, cộng với số phiếu trong tay Tà tỷ, là có thể bù đắp điểm yếu trong số phiếu, hơn nữa Tà Tuệ Lan kêu thư ký Hồ truyền lời khiến cho Đồng Học Bản đột nhiên nhớ tới, phó bí thư huyện uỷ Tào Húc Bằng cũng là người của Hướng hệ, ông còn thiếu mình một cái nhân tình, nếu như tranh thủ được, vậy. . .

Mẹ nó!

Chính khoa hấp dẫn !!

Đồng Học Bản kích động, "Chị Ngu! Chị Ngu!"

"Tôi đây." Trong phòng bếp Ngu Mỹ Hà lộ đầu ra, "Buổi trưa ăn rau được không?"

"Đừng làm phiền của tôi, chị ăn đi, tôi phải đi ra ngoài một chuyến, cơm tối phỏng chừng cũng không trở lại ăn." Dứt lời, Đồng Học Bản cầm bóp và chìa khoá ra cửa.

Nói làm thì làm, thời gian nắm chặt!

. . .

Gia thuộc viện huyện uỷ.

Nhìn một căn nhà, Đồng Học Bản gọi điện thoại."A lô, là nhà của Đoàn bí thư sao?"

"Cậu là?" Đầu kia là tiếng nói của một phụ nữ.

Đồng Học Bản cười nói: "Là chị dâu à? Tôi Đồng Học Bản đây."

"A, là Đồng cục trưởng, tôi vừa rồi còn nhắc muốn gọi điện thoại cho cậu đây, buổi tối cậu có thời gian không? Lão Đoàn nhà chúng tôi nói muốn mời ăn, để cảm ơn cậu."

"Chị quá khách khí rồi, không cần, tôi đang ở dưới lầu nhà chị."

"Dưới lầu? À, vậy cậu chờ, tôi xuống lầu tiếp cậu."

"Đừng đừng, sao không biết xấu hổ như vậy, chị nói cho tôi biết chỗ đi, tôi tự mình đi tới."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản nắm thật chặt một bao đề trong tay, đi vào trong, đi thang máy lên lầu, cạch, cửa thang máy mở ra, chờ Đồng Học Bản ra thang máy vừa định quẹo, thì thấy cửa nhà của Đoàn bí thư đã mở, Trình Đình Đình nhiệt tình ở cửa chờ hân, chờ Đồng Học Bản đến đây, Trình Đình Đình cười ha ha đón hân vào trong nhà, đóng cửa lại.

"Kinh Kinh ngày hôm qua kiểm tra không có việc gì chứ?" Đồng Học Bản hỏi.

Trình Đình Đình cười nói: "Nhờ phúc của cậu, thân thể không có việc gì, là bị sợ hãi."

Đồng Học Bán lấy món ô tô đồ chơi đưa cho bà ấy, "Không có việc gì là tốt rồi, đây là mua cho đứa nhỏ, ô tô điều khiển từ xa chạy bằng điện, chơi đùa cũng có thể thả lỏng tinh thần một chút, qua vài ngày thì sẽ quên chuyện này."

"Cậu xem cậu kia, tôi còn mua đồ chi vậy." Trình Đình Đình chặc lưỡi nói.

Lúc này, cửa phòng nhỏ mở, Đoạn Chính An dẫn Kinh Kinh đi tới trong phòng, "Tiểu Đồng tới."

"Đoạn bí thư." Đồng Học Bán lên tiếng chào hỏi, "Hôm qua cũng không biết Kinh Kinh bị thương không, nên tôi qua xem, quấy rối ngài nghỉ ngơi."

Đoạn Chính An khoát khoát tay, "Không quấy rối, nhanh ngồi đi."

Tâm tình của Kinh Kinh trước đó vẫn rất thấp, hình như bị chấn kinh, ngày hôm qua sau khi trở về từ bệnh viện kiểm tra cho tới hôm nay, ngay cả nói cũng không có nói qua vài câu, sau khi nhìn Đồng Học Bán đến, Kinh Kinh thần tình chấn động, đi qua nhẹ nhàng kéo tay của Đồng Học Bán lại, kêu một tiếng chú, nắm chặt tay không buông, có vẻ rất tin tưởng đối với Đồng Học Bán. Không khó trách, ngày hôm qua Đồng Học Bán liều mạng đoạt đứa nhỏ trở về, lúc này mới cho Kinh Kinh kiểm về một cái mạng, trong lòng của đứa nhỏ đương nhiên để lại ấn tượng rất sâu.

Trình Đình Đình đưa đồ chơi cho con trai, "Nè, chú mua cho con xe điều khiển từ xa."

"Dạ! Cảm ơn chú!" Kinh Kinh tiếp nhận cái hộp, lúc mở ra đóng cầm lên coi rất là hưng phấn.

"Đứa nhỏ này, chỉ biết chơi, ha ha." Thấy tâm tình con trai có chuyển biến tốt đẹp, Trình Đình Đình cũng rất vui mừng, "Tiểu Bán, cậu ngồi đi, tôi pha trà cho cậu." Xưng hô cũng sửa lại.

"A, cảm ơn chị dâu."

"Đừng khách khí, coi nhau như người nhà đi, nhanh ngồi."

Đồng Học Bán thấy Đoạn Chính An ngồi xuống trước, lúc này mới cẩn thận ngồi xuống trên sofa, hẳn cũng nghĩ rõ ràng, oan có đầu nợ có chủ, khiến cho ủy ban kỷ luật điều tra mình xét đến cùng cũng là ý của Hướng Đạo Phát, hơn nữa Đoạn Chính An là làm việc theo lẽ công bằng, cũng không phải lỗi của ông ta, trong quá trình điều tra của mình người ta cũng không làm cái gì khó xử, mình đưa ra yêu cầu không muốn ẹ già biết sợ bà lo lắng, Đoạn Chính An cũng rất thông tình đạt lý không nói cho Loan Hiểu Bình, cho nên không thể đem món nợ này tính với Đoạn bí thư, nói đi nói lại hẳn cùng Đoạn Chính An cũng không có thâm thù đại hận gì.

"Đoạn bí thư, ngài hút thuốc đi" Đồng Học Bán lấy thuốc ra mời.

Đoạn Chính An lấy gói thuốc trên bàn trà đưa qua, "Nè, hút thuốc này của tôi đi."

Chờ hai người đều cầm thuốc lên, Đồng Học Bán vốn định mời thuốc cho ông ta, ai ngờ Đoạn Chính An lấy bật lửa mời thuốc cho Đồng Học Bán. Đồng Học Bán đương nhiên không dám tới, vừa mừng vừa sợ rụt cái cổ lại, "Đừng đừng." Cuối cùng vẫn là hẳn mời thuốc cho Đoạn bí thư.

"Tiểu Đồng à." Đoạn Chính An cảm xúc rất lớn, "Ngày hôm qua cảm ơn cậu."

Đồng Học Bán nói: "Hắn là."

"Tôi thấy tin tức, cái câu kia của cậu 'Tôi là một đảng viên, tôi không lên ai lên' . . . Nói rất hay!"

"A, không có đâu."

Đoạn Chính An là thật sự nhìn Đồng Học Bán với cặp mắt khác xưa, trước đó ông thấy Đồng Học Bán không vừa mắt, là bởi vì vì hoài nghi hắn tham ô nhận hối lộ, sau đó điều tra rõ hắn là trúng vé số, Đoạn Chính An cũng không có bỏ phần cảm trong lòng, chủ yếu hay là ông công tác nhiều năm tại ủy ban kỷ luật, không quen nhìn loại cán bộ phô trương giống như Đồng Học Bán, dùng một cái mua xe hơn cả triệu đồng, đồng hồ hai triệu cũng tùy tiện mang theo người, ảnh hưởng quá không tốt.

Nhưng ngày hôm qua con trai suýt nữa bỏ mạng trong miệng hổ, khiến cho ấn tượng của Đoạn Chính An đối với của Đồng Học Bán có một chuyển biến lớn, lúc đó vợ gọi điện thoại nói chuyện này, Đoạn Chính An mặt mũi trắng bệch, sau đó vừa nhìn tin tức trên TV, càng rõ ràng tình huống ngay lúc đó có bao nhiêu

nguy hiểm, nhưng dưới loại tình huống Đồng Học Bản còn có thể xông lên, đem Kinh Kinh cứu trở về, điều này làm cho Đoạn Chính An vô cùng cảm kích. Ông và Đồng Học Bản là có mâu thuẫn, trước đó mới đem Đồng Học Bản đến ủy ban kỷ luật điều tra thẩm tra, nếu như đổi lại người khác, ước gì nhìn con trai mình gặp chuyện không may, nhưng Đồng Học Bản không có, ngược lại liều chết cứu con trai mình, khí lượng và tác phong này không phải là người bình thường có thể so sánh.

Đoạn Chính An trong lòng có chút áy náy, mình vừa tra Đồng Học Bản, con trai ngược lại bị hấn cứu, nhân tình này thiếu cũng quá lớn.

Trình Đình Đình cũng rõ ràng chuyện của ủy ban kỷ luật điều tra trước đó, trong lòng cũng rất băn khoăn, sau khi pha trà cho Đồng Học Bản, bà ấy nói: "Tiểu Bản, buổi trưa cùng nhau ăn đi, muốn ăn cái gì, tôi đi mua."

Đồng Học Bản nói: "Quá quấy rối, tôi ngồi một chút rồi về."

"Tôi đã tới rồi, còn muốn chạy thì đã không phải do cậu định đoạt." Trình Đình Đình cười ha ha, "Các người trò chuyện đi, tôi đi làm cơm, ngày hôm nay phải cùng ăn."

Đồng Học Bản nói: "Vây. . . Phiên phúc chị dâu."

"Không phiên phúc, cậu uống trà đi, tôi đi làm cơm."

Trên bàn cơm, Đoạn Chính An và Trình Đình Đình cùng Kinh Kinh mời Đồng Học Bản dùng bữa.

Đồng Học Bản thảm than thể sự khó liệu, ngày hôm trước còn thấy không vừa mắt nhau, hôm nay lại hiền lành ngồi trên bàn ăn chung với nhau.

"Nào, ăn nhiều một chút." Trình Đình Đình thân thiết gấp đồ cho hấn.

Đồng Học Bản mau chóng nói: "Cảm ơn chị dâu, chị đừng khách khí, tôi tự mình gấp được rồi."

Đoạn Chính An bình thường ở đơn vị cũng có bộ dạng ít nói, chủ yếu là công tác của ủy ban kỷ luật đặc thù, không biết là dưỡng thành thói quen hay không, ở nhà ông cũng rất ít nói chuyện, đại đa số thời gian đều là Trình Đình Đình cùng Đồng Học Bản tán gẫu, được không chế có ý định, hai người nói rất ăn ý.

Sau khi ăn xong, Trình Đình Đình bỗng nhiên nói: "Lão đoạn, tôi nghe nói đề danh của cục trưởng cục chiêu thương có Tiểu Bản?"

Đoạn Chính An gật đầu, "Cuối tuần thường ủy sẽ thảo luận."

Vừa nghe, Đồng Học Bản liền dựng thẳng lỗ tai.

Trình Đình Đình cố tình muốn báo đáp Đồng Học Bản, cũng biết hấn lần đầu tiên đến cửa là vì cái gì, vì vậy Trình Đình Đình chủ động nói ra, "Cơ hội lớn không? Ông ủng hộ cho Tiểu Bản đi."

"Thường ủy không phải mình tôi có thể làm chủ."

"Vây trong tay ông cũng có một phiếu mà." Trình Đình Đình thấy chồng nói như vậy, có chút không hài lòng, "Loại cán bộ xứng chức lãnh đạo như Tiểu Bản, bây giờ còn có mấy người? Tôi thấy đi cục chiêu thương có vẻ như nhân tài không được trọng dụng."

Đồng Học Bản cười xấu hổ nói: "Chị dâu quá khen, tôi có bao nhiêu phân lượng đâu . . ."

Làm quan làm đến cấp bậc như Đoạn Chính An, người nào không phải cáo giá? Từ khi Đồng Học Bản chủ động đến cửa báo phỏng, Đoạn Chính An liền biết hấn muốn cái gì, hàm hồ vài tiếng nhưng không có nhắc tới cái này, trên thực tế trong lòng ông đã có dự định. Đồng Học Bản cũng rõ ràng Đoạn Chính An không thể tự mồm nói cái gì, làm lãnh đạo bình thường cũng không nói chết, cho nên buổi chiều một chút Đồng Học Bản cáo từ rồi khỏi, có thể làm hấn đã làm, tin tức cần biểu đạt cũng biểu đạt ra, về phần có thể thành hay không, chỉ có mặc cho số phận.

Ra khỏi nhà, hấn cũng không có vội vã đi, mà là suy nghĩ mời Tào Húc Bằng ăn một bữa cơm.

Có thể lên chính khoa hay không, phiếu của Tào bí thư cũng rất then chốt.

Tào Húc Bằng là phó bí thư huyện ủy, người đứng thứ ba của huyện Duyên Đài, mấy tháng trước đó trong vụ án tù vượt ngục đến trường học bắt con tin, kẻ bắt cóc lúc đó vốn gọi Tào Húc Bằng đi làm con tin, nếu như ông ta đi, tin tưởng rằng nhất định là dữ nhiều lành ít, thời khắc mấu chốt vẫn là Đồng Học Bản động thân đi ra, chủ động thế cho Tào Húc Bằng, bị còng hai tay đi vào trong, lúc này mới hạ gục tội phạm phá án, cũng giúp cho Tào bí thư tránh được một kiếp. Đồng Học Bản rõ ràng, trước đó Tào bí thư sở dĩ mỗi lần mình bị thương nằm viện đều gọi điện thoại tới an ủi, là bởi vì ông thiếu mình một cái nhân tình.

Phải nắm thật chắc!

Phải tranh thủ một phiếu này!

Đồng Học Bản ánh mắt kiên định, gọi điện thoại cho Tào bí thư, hỏi một chút ông ta có ở nhà không.

"Ồ, Đồng ca?" Phía sau có âm thanh của một bé trai.

Đồng Học Bản ngoài ý muốn quay đầu lại, buông điện thoại đi động nói: "Ồ, tên nhóc em à." Người kia chính là Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nhìn hẩn, "Sao anh đến đây? Tới tặng lễ?"

"Ế, đừng nói vậy." Đồng Học Bản trừng hẩn, không cho Tiểu Hoa sắc mặt, "Anh đến thăm lãnh đạo."

Tiểu Hoa cũng không tức giận, "Đồng ca, nếu như anh xong chuyện thì đi đến nhà của em ngồi chút, em đã lâu rồi không đụng đến mấy vi tính, anh nói một chút với ba mẹ em đi, em cam đoan không hề đồ, bọn họ còn không cho em lên mạng, tiếp tục như thế em sắp nghẹn diên rồi."

Đồng Học Bản bật cười nói: "Ai kêu tên nhóc em làm vậy trước."

"Em thật sự cải tà quy chính." Tiểu Hoa vẻ mặt cầu xin rất phiền muộn.

Nhiệm vụ đầu tiên khi Đồng Học Bản tới huyện Duyên Đài cũng là truy tìm vụ án hacker, hacker cũng là Tiểu Hoa, tên nhóc này đem tên của huyện trưởng và phó huyện trưởng lên trang web chính phủ huyện làm bậy, thiếu chút nữa làm ra sự kiện chính trị rất ác liệt, là Đồng Học Bản bỏ công phu rất lớn mới bắt được tên nhóc này, bắt quá sau đó lo lắng đến nguyên nhân các mặt, Đồng Học Bản vẫn tha hẩn, cũng không có báo cáo lên cấp trên, chủ yếu là ngại cha của Tiểu Hoa là lãnh đạo trong huyện, Đồng Học Bản không muốn ầm ĩ lớn, thuận tiện cũng đưa một cái nhân tình cho người ta.

Đúng rồi, cái này cũng là một cái nhân tình!

Hơn nữa cái nhân tình này tuyệt đối không nhỏ!

Đồng Học Bản linh cơ khẽ động, đem Tiểu Hoa kéo đến, "Ba em đâu?"

Tiểu Hoa chớp chớp con mắt, "Anh tìm ba em? Buổi trưa ổng cùng Tào chú đi ăn, chưa có trở về."

"Tào bí thư huyện ủy?" Hẩn hỏi.

"Ừm."

Từ sau vụ án hacker kết, cha của Tiểu Hoa chỉ gọi điện thoại nói cảm ơn Đồng Học Bản, cũng không có gặp mặt, sau đó tại huyện ủy gặp cũng thoáng qua, cơ bản ngay cả nói cũng chưa từng nói qua, suy nghĩ một chút, Đồng Học Bản nghĩ con bài chưa lật này là lúc nên dùng đến, nhưng trong lòng lại không có nắm chắc quá lớn, liền nói: "Tiểu Hoa, giao cho em chuyện này, buổi tối anh muốn mời ba em ăn, em giúp anh hện một chút." Vừa nghĩ lại không tốt, hẩn là mình trực tiếp liên hệ, "Quên đi quên đi, hay là anh gọi điện thoại cho ba em."

"Anh tìm ổng có chuyện gì?"

"Cái gì cũng không có liên quan đến em, đi đi."

"Hắc hắc, em chỉ hỏi một chút thôi, nói không chừng còn có thể giúp anh."

Gõ đầu Tiểu Hoa một chút, Đồng Học Bản vừa đi ra ngoài gia thuộc viện huyện uỷ vừa bắt đầu gọi điện thoại, tranh thủ đem toàn bộ phiếu của thường uỷ có thể lấy được kéo qua đây.

300. Chương 300: Hủy Dung!

Một ngày trôi qua. . .

Hai ngày trôi qua. . .

Ba ngày trôi qua. . .

Còn ba ngày nữa là đến cuối tuần, hôm nay là một ngày nắng, mây trắng phiêu bạt trên không trung.

Đi ra từ ký túc xá chính phủ huyện, Đồng Học Bản quay ra bên ngoài để cho tia nắng ấm áp chiếu vào mặt. Trước đó hai ngày gió to làm hạ nhiệt độ, hôm nay trời nắng cuối cùng cũng có làm cho tiết trời ấm lại, Đồng Học Bản hút thuốc vài hơi, vừa đi ra ngoài đại viện vừa nghĩ chuyện tình.

Ngày mốt cũng là ngày thường uỷ huyện họp.

Vị trí cục trưởng cục chiêu thương. . . Rốt cuộc có thể thành hay không?

Đồng Học Bản không có nắm chắc gì trong lòng, ba ngày này hẳn không làm cái khác, đem thời gian hầu như dùng ở bên lãnh đạo để lôi kéo làm quen, Đoạn Chính An, Tào Húc Bằng, Đồng Học Bản đều bãi phỏng, đem ý muốn tiến tới của mình nhấn nhủ rất rõ ràng cho bọn họ, bất quá bọn họ cụ thể suy nghĩ cái gì thì Đồng Học Bản không rõ ràng lắm, bởi vì Đoạn bí thư Tào bí thư cũng không có trả lời rõ ràng thuyết phục hẳn, ví dụ như Tào Húc Bằng, sau khi ăn xong thì nói "Đã biết", Đồng Học Bản cũng không biết ông ta là đáp ứng rồi hay là ý nói muốn lo lắng, mặc dù có thành phần nhân tình bên trong, mấy người người ta cũng là người của Hướng hệ, có thể giúp Đồng Học Bản hay không thật đúng là khó nói trước.

Về phần người của phe phái Tạ tỷ đương nhiên là vô cùng thuận lợi, Đồng Học Bản vừa rồi đi chính phủ huyện cũng là bãi phỏng phó huyện trưởng Canh Vụ Siêu, bí thư chính pháp uỷ Hoàng Lập Đồng Học Bản cũng đã mời ăn cơm ngày hôm qua xong, có Tạ Tuệ Lan ở phía sau ủng hộ, Canh huyện trưởng và Hoàng bí thư đương nhiên cũng sẽ tận hết sức lực, thật ra cho dù không đi bãi phỏng thì Tạ tỷ phỏng chừng cũng đã sớm nói rồi, Đồng Học Bản đi bãi phỏng hay không là chạy theo hình thức, đây gọi là lễ phép đó.

Phù, hiện tại nên làm đều đã làm.

Mặc cho số phận đi! Không nghĩ nhiều như vậy nữa!

Bỗng nhiên, thân ảnh của một người quen thuộc đi tới cách đó không xa, định thần nhìn lại, là phó cục trưởng cục chiêu thương Lữ Đại Phát.

Đồng Học Bản thần sắc lạnh lẽo, "Ồ, đây không phải Lữ cục trưởng sao?"

Lữ Đại Phát cũng thấy được hắn, vòng xung quanh lông mày trầm xuống, "Đồng cục trưởng thật chịu khó, mấy ngày nay nhìn thấy cậu chạy tới chạy lui trong chính phủ huyện."

"Tôi sao có thể sánh bằng ông được." Đồng Học Bản cười lạnh một tiếng, "Ký túc xá huyện uỷ đều sắp trở thành phòng làm việc của cục chiêu thương rồi sao? Không bằng ông ở chỗ này luôn đi."

Lữ Đại Phát đè nặng tâm tình hận thấu xương đối với hắn, không phản ứng hắn, trực tiếp đi đến ký túc xá huyện uỷ.

Vị trí cục trưởng cục chiêu thương khẳng định sẽ từ Lữ Đại Phát và Đồng Học Bản một trong hai người chọn ra, Đồng Học Bản chấp nối cùng lãnh đạo, Lữ Đại Phát làm sao không đi? Mấy ngày nay ông ta cũng liên tiếp tiếp xúc cùng lãnh đạo huyện uỷ, khác với Đồng Học Bản chính là, vị trí cục trưởng này của Lữ Đại Phát là tình thế bất buộc, nói đến chiến tích ông có thể không có nhiều bằng Đồng Học Bản, nhưng nói tới lý lịch, nói tới quan hệ, Lữ Đại Phát là có thêm ưu thế tuyệt đối không thể nghi ngờ, ông cùng bộ trưởng bộ tuyên truyền tân nhiệm có quan hệ tốt, mượn sợi dây này cũng đáp lên được chiếc thuyền của Hướng bí thư, cũng chiếm được Hướng Đạo Phát tự mình đồng ý, có bí thư huyện uỷ toàn lực ủng hộ, Lữ Đại Phát giống như đã sớm ngồi lên vị trí, không có bất luận lo lắng cái gì.

Chờ Lữ Đại Phát đi, Đồng Học Bản hừ một tiếng, cũng quay đầu đi.

Hận ý trong mắt đối phương khiến cho Đồng Học Bản rất là căm tức, ban đầu hai người giao tranh, cũng là bởi vì thân thích của Lữ Đại Phát đánh em gái Đường Cẩn mình, sau đó con trai của Lữ Đại Phát lại khi dễ

tới trên đầu tiểu Thiến Thiến, không chỉ cướp tiền hù dọa Thiến Thiến, còn muốn cướp quần của Ngu Thiến Thiến, ba lần bốn lượt khi dễ đến trên đầu Đồng Học Bàn, hắn còn chưa có tính sổ cùng Lữ Đại Phát, lão tặc này còn hận mình? Đúng là cái lão già khốn nạn!

Lái xe đi ra, Đồng Học Bàn gọi một cú điện thoại cho đồn công an Huệ Điền Hương.

"A lô, lão Lưu, tôi Đồng Học Bàn."

Lưu Đại Hải nói: "Đồng cục trưởng, có phen phó ngài cứ nói."

". . . Ngày hôm trước tôi nhờ anh hỏi chuyện đã hỏi tới đâu rồi?"

"Ừ, tra được rồi, Lữ Đại Phát và vợ ông ta quả thật mang theo con trai đi bệnh viện, không phải bệnh viện nhân dân huyện, là bệnh viện Kiến An, tôi hỏi thăm người quen một chút, nghe nói mặt con của ông bị cào một vết, có thể là bị nhiễm trùng hay là cái nguyên nhân gì đó, miệng vết thương sau khi lành sẽ để lại chút dấu vết, có người nói hai vợ chồng Lữ Đại Phát lúc đó đã phát hỏa, chỉ vào mặt bác sĩ mắng một trận, hỏi bị thương như thế sao có thể để lại sẹo."

"Sau đó?"

"Cũng không biết, có thể đổi bệnh viện xem bệnh tiếp."

"Ừm. . ."

"Chắc hắn là đúng như vậy rồi, bình thường phải đi làm giải phẫu thẩm mỹ, trị liệu phổ thông phỏng chừng không có hiệu quả lớn."

Buông điện thoại xuống, Đồng Học Bàn lái xe trở về cục công an huyện, bắt đầu bận việc công tác, hắn rốt cuộc biết Lữ Đại Phát vì sao lại lộ ra cái ánh mắt mang theo hàn ý, mặt là cái gì? Mặt cũng là mặt mũi, nếu như đời này đều mang theo một vết sẹo, ngay cả tìm người yêu cũng không tìm được. Bất quá Đồng Học Bàn không nghĩ cái gì, cái này là bọn họ tự làm tự chịu, các người nếu ngay cả chuyện khi dễ một đứa bé gái mà đều làm được, vậy phải có chuẩn bị gánh chịu hậu quả, xét đến cùng cũng là các người gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác!

Cùng lúc đó, điện thoại của Lữ Đại Phát vang lên, là vợ ông ta gọi tới.

"Ông đang ở đâu!" Âm thanh của Lý Hồng vang lên.

Lữ Đại Phát cau mày, "Huyện ủy, làm gì?"

"Ông nói làm gì à! Không phải nói ngày hôm nay đi thành phố xem bệnh cho Hiếu Lỗi sao? Sao ông còn chưa trở lại?"

"Đột nhiên có việc, bà mang đứa nhỏ đi trước đi, một chút nữa tôi đến."

"Lữ Đại Phát!" Lý Hồng nổi giận, cái cơn tức này bà ấy đã đè ép tròn bốn năm ngày, "Hiếu Lỗi là con trai ruột của ông! Ông còn có hình dáng của một người cha sao? Hiếu Lỗi bị em gái của tên họ Đồng hủy dung! Ông ngay cả rắm cũng không phóng! Suốt ngày còn nhớ thương cái chức cục trưởng! Ông còn là người sao? Hả? Hiếu Lỗi mặt bị như vậy! Sau này nó phải làm sao bây giờ? Ông kêu nó mang theo cái sẹo này sống cả đời sao? Đó là con trai của ông!" Nói xong lời cuối cùng, Lý Hồng bật khóc lên. Vợ của Lữ Đại Phát là một nông dân, trước khi xuất giá cũng có tính tình rất mạnh mẽ, rất bạo.

"Được rồi được rồi!" Lữ Đại Phát nhú mày nói: "Bà chờ chút, tôi lập tức trở lại."

Lý Hồng vừa khóc vừa nói: "Mặt của Hiếu Lỗi nếu như không khôi phục được! Tôi không để yên cho con quỷ nhỏ họ Ngu đó đâu!"

Hai bệnh viện tốt nhất trong huyện cả nhà ba người bọn họ ngày hôm qua ngày hôm trước đều đi qua, nhưng bác sĩ đều bó tay, nói trị liệu thể nào thì sẹo cũng rất khó xóa, chỉ có thể làm nhạt một ít mà thôi, nếu như bệnh viện thành phố cũng trị không hết, con trai có thể phải sống cả đời như vậy. Lữ Đại Phát làm sao không thương con trai? Làm sao thường không muốn đem cái món nợ này trả đủ? Cho nên hiện tại điều ông cần phải làm là ngồi lên vị trí cục trưởng cục chiêu thương, có quyền lực, sau đó từng chút thu thập Đồng Học Bàn và cả nhà Ngu Thiến Thiến, Ngu Mỹ Hà đã từng làm bảo mẫu của Đồng Học Bàn, hai

mẹ con Ngu Mỹ Hà hiện tại đang ở nơi nào làm gì đến trường ra sao, Lữ Đại Phát đều nhờ người hỏi thăm, chuyện này tuyệt đối sẽ không xong như thế.

. . .

Buổi chiều, cục công an huyện.

Đồng Học Bản đang xem văn kiện bị tiếng chuông điện thoại di động cắt đứt.

"A lô, Tiểu Bản?" Đầu kia của điện thoại âm thanh rất cẩn thận của Ngu Mỹ Hà, "Là Tiểu Bản sao?"

Đồng Học Bản bị cô ấy chọc nở nụ cười, "Là tôi, chị Ngu, chị có gì cứ nói đi."

"Tôi chưa dùng điện thoại qua bao giờ cả." Ngu Mỹ Hà có chút ngượng ngùng, "Không biết có bấm nhầm số hay không, lại, lại sợ quấy rối công tác của cậu."

"Không có việc gì, làm sao vậy?"

"Tôi muốn hỏi buổi tối cậu có đến đây ăn không?"

Suy nghĩ, Đồng Học Bản nói: "Đến."

"Vậy ra về tôi mua đồ ăn thêm, có thể . . . muộn một chút, bên siêu thị đang tăng ca."

"Ừa, vậy tôi tan tầm thì tiện đường đón tiểu Thiến Thiến về, hiện tại trời tối sớm, một mình con bé về nhà tôi cũng lo lắng, được rồi, buổi tối gặp mặt."

"Vậy, vậy Thiến Thiến xin làm phiền phức cậu."

"Đều là người nhà, phiền phức cái gì, ha ha."

Cắt điện thoại di động, Đồng Học Bản tiếp tục cúi đầu công tác, càng là thời điểm mấu chốt này hẳn càng không thể chậm trễ, phải tranh thủ biểu hiện.

Tan tầm, Đồng Học Bản nhìn thời gian, xuống lầu lái xe.

Trong đại viện, không ít đồng chí của cục công an cười nói chào hỏi Đồng Học Bản, phần lớn mọi người biết ngày hôm hội nghị thường ủy sẽ thảo luận tuyển chọn cục trưởng cục chiêu thương, mà Đồng Học Bản cũng là một người đề danh bên trong, nhưng không có người nhắc đến chuyện này, càng không ai đi chúc mừng hẳn, nguyên nhân rất đơn giản, đây là chuyệ tám chữ còn chưa có một nét, huống chi người sáng suốt đều có thể nhìn ra, cái vị trí chính khoa kia hầu như không có quan hệ gì cùng Đồng Học Bản, có Hướng bí thư, Lữ Đại Phát thượng vị hầu như là chuyện ván đã đóng thuyền, không có cái gì ngoài ý muốn.

Chạng vạng.

Đồng Học Bản đón Ngu Thiến Thiến trở về tiểu khu Hoa Mỹ, trời đã tối rồi.

"Tối rồi, em vào trước đi" Đồng Học Bản không xuống xe.

Ngu Thiến Thiến chớp mắt nói : "Anh đi đâu vậy? Mẹ sắp trở về rồi"

"Anh biết" Đồng Học Bản cười sờ sờ đầu cô bé : "Mẹ em nói muốn mua đồ ăn, anh sợ mẹ em sắp đồ nhiều đi không tiện, anh đến siêu thị đón cho nhanh, là cái siêu thị Mỹ Tiêm Mỹ ở đường số 5 sao?"

" ... dạ!"

"Được, anh đi rồi về ngay!"

Ra khỏi tiểu khu, chiếc xe Benz chậm rãi lăn bánh.

Đồng Học Bản sở dĩ muốn đi đón Ngu Mỹ Hà, cũng là có tâm tư nhỏ của mình, thứ nhất là sợ cô ấy mua nhiều đồ ăn xách đi không tiện, thứ hai là muốn nhìn hoàn cảnh công tác của chị Ngu, một quả phụ đẹp như cô ấy, người nhớ thương khăng định không ít, lỡ như trong các đồng sự của cô ấy có ai muốn theo đuổi, thì hình như cũng không có liên quan gì đến mình cả, nếu như chị Ngu coi trọng ai, Đồng Học Bản đứng là không có biện pháp làm gì, vô vô đầu, hẳn quyết định không nghĩ về vấn đề này nữa.

Được rồi, gọi điện thoại thôi.

Đồng Học Bàn sợ cô ấy về trễ, nên không để chị Ngu đi xe buýt về, gọi điện thoại qua, reng reng reng . . . reng reng reng . . . Nửa ngày cũng không ai nghe, hẳn là đang bận sao? Đồng Học Bàn cũng không lưu ý, cúp điện thoại tiếp tục lái xe, một hồi sau gọi qua, reng reng reng Reng reng reng . . . vẫn không người nghe. Trong lúc Đồng Học Bàn muốn buông điện thoại đi động xuống, điện thoại bỗng nhiên thông.

"Chị Ngu." Đồng Học Bàn cười ha ha nói: "Bận gì sao?"

Ai mà ngờ bên kia không người đáp lại, trong điện thoại truyền đến tiếng ồn, mơ hồ còn có tiếng la.

"Kỹ nữ thôi! Gọi điện thoại cho ai đấy!" Là âm thanh của một phụ nữ.

"Chị làm gì vậy! A!" Đây là tiếng nói của chị Ngu.

Kịch, bốp, điện thoại di động hình như rơi xuống mặt đất, ngay sau đó là tiếng la của Ngu Mỹ Hà truyền tới, bên kia hẳn là có không ít người, tiếng ồn ào không dứt bên tai.

"Con đàn bà thôi! Hại con tao bị hủy dung! Tao đánh chết mày!"

"A!"

"Tiểu hồng! Đừng náo loạn!"

Khiến cho Đồng Học Bàn kinh ngạc chính là, trong điện thoại còn có thể nghe được âm thanh của Lữ Đại Phát, hẳn liền phát hỏa, "Chị Ngu! Chị Ngu! Chị ở đâu? Làm sao vậy?"

"A!"

"Đừng đánh! Đừng đánh nữa!"

Ngu Mỹ Hà hình như bị đánh, xung quanh có người khuyên can!

Đậu má! Nghe tiếng kêu thảm của chị Ngu, Đồng Học Bàn liền nổi nóng lên, hét lớn một tiếng BACK năm phút đồng hồ!

. . .

. . .

Thời gian lui về!

Hình ảnh về tới lúc Đồng Học Bàn mới đi ra từ tiểu khu Hoa Mỹ!

Không nói hai lời, Đồng Học Bàn lập tức tức tức nổi giận nhún ga, cầm lấy điện thoại di động gọi cho cục công an một cú điện thoại, "Tôi là Đồng Học Bàn! Lập tức cho người đến siêu thị Mỹ Tiêm Mỹ đường số 5! Có người hành hung! Nhanh lên một chút!" Bên kia vừa nghe là Tiểu Đồng cục trưởng, lập tức liên lạc cảnh sát. Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn vừa lái xe vừa gọi cho điện thoại của Ngu Mỹ Hà, títt títt, títt títt, không người tiếp!

Mẹ nó!

Phía trước là một đèn đỏ, Đồng Học Bàn nhìn cũng không nhìn, lái xe vọt đi qua!

Nhanh lên! Nhanh lên một chút!

Đồng Học Bàn không biết mình có thể đuổi kịp hay không, nhưng hẳn đã dùng tốc độ nhanh nhất, nghĩ đến âm thanh vừa rồi, hẳn cơ bản rõ ràng chuyện gì xảy ra, khẳng định là người một nhà Lữ Đại Phát thấy Lữ Hiệu Lỗi bị Ngu Thiển Thiển cào trầy mặt, lúc này mới đem món nợ kia tới đến trên đầu Ngu Mỹ Hà, tới chỗ làm việc của chị Ngu tại siêu thị cãi nhau, sau đó động tay, cái người gọi là Tiểu Hồng kia tuyệt đối là vợ của Lữ Đại Phát Lý Hồng!

Hai kẻ khốn nạn này!

Đồng Học Bàn nghĩ mình đã không thể nhịn được nữa!

. . .

Siêu thị Mỹ Tiêm Mỹ, cửa đông bắc.

Tiếng mắng liên tiếp, không ít người qua đường đều dừng chân xem náo nhiệt.

Lý Hồng giống như sư tử phát điên, chỉ vào Ngu Mỹ Hà đối diện chửi ầm lên. Bà ấy và Lữ Đại Phát buổi chiều mang Lữ Hiểu Lỗi đi bệnh viện thành phố, kết quả bác sĩ nói loại dấu vết này bọn họ tuy rằng có thể trị liệu, có nắm chắc nhất định khiến cho vết tích không nhìn ra, nhưng chỉ là nắm chắc mười phần trăm thôi, nếu muốn hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, còn phải đến phòng khám bệnh chuyên nghiệp trị liệu. Vừa nghe thành phố cũng không trị được, mặt mũi Lý Hồng liền trắng bệch.

Trên đường quay về trong huyện, mấy người đứng lúc đi ngang qua bên này.

Thấy Lữ Đại Phát nghiêm mặt chỉ chỉ mỹ phụ chuẩn bị tan tành, nói cô ấy là mẹ của Ngu Thiển Thiển, Lý Hồng liền không nhịn được tức giận trong lòng, xuống xe đi tính sổ.

"Kỹ nữ! Mày giáo dục đứa nhỏ thế à?"

"Tôi không hiểu chị nói cái gì!" Ngu Mỹ Hà căn bản không nhận ra bà ấy.

"Không hiểu? Được! Ngày hôm nay tao sẽ làm ày hiểu!" Lý Hồng vừa rồi mắng nửa ngày cũng mắng mệt mỏi, vung tay túm lấy tóc chị Ngu, dùng sức mà kéo!

Ngu Mỹ Hà đau đớn hét lên một tiếng, ôm đầu hô: "Chị làm gì vậy!"

Lý Hồng nhe răng trợn mắt nói: "Mày nói tao làm gì à! Con tao bị hủy dung! Mày cho rằng có thể quên đi như thế sao?"

"A!" Ngu Mỹ Hà ôn nhu hiền lành sao có thể đối thủ của bà ta, tóc đều sắp bị nắm rút.

Lữ Đại Phát trên xe thấy thế cau mày, kêu con trai ngồi ở trong xe, ông ta nhanh chóng mở cửa xuống xe đi qua, hiện tại chính là thời kỳ then chốt để ông thăng quan, Lữ Đại Phát không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nghĩ tới đây, ông thật có chút hối hận, vừa rồi không nên nói cho Lý Hồng biết chuyện của Ngu Mỹ Hà.

Xung quanh cũng có không ít người tại khuyển can.

Lý Hồng ai nói cũng không nghe, vung tay tát một cái vào khuôn mặt của Ngu Mỹ Hà, lại túm lấy tóc cô ấy mà đánh!

Ngu Mỹ Hà kêu lên: "Chị buông tay! Buông tay!"

"Tiểu Hồng!" Lữ Đại Phát bước nhanh tới!

Xa xa, còi xe cảnh sát càng ngày càng gần!

Két một tiếng phanh gấp, một chiếc Mercedes Benz đậu ở ven đường. Đồng Học Bân từ trong cửa xe thấy được chị Ngu bị đánh, tức đến nổi phổi sắp nổ ra, mắng to một tiếng đẩy cửa xe ra, chạy qua hướng bên kia, "Buông con mẹ nó ra cho tôi!"

Vừa thấy Đồng Học Bân tới, Lý Hồng càng nổi điên lên, giơ tay đánh tới hướng mặt của Ngu Mỹ Hà, bà ấy bị chọc điên rồi, trong lòng nghĩ con gái mày hủy dung con tao, tao cũng bị hủy dung của mày!

Xoẹt!

Nắm móng tay cào lên mặt của Ngu Mỹ Hà!

Ngu Mỹ Hà ôm mặt kêu thảm một tiếng, máu nhất thời từ kẽ tay của cô ấy chảy ra!

Lý Hồng sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn móng tay của mình, bên trong tất cả đều là phần da mang theo chút máu, trong lòng bà ấy lạnh rung lên, cơn tức nhất thời tan hơn phân nửa, "Mày. . . Mày sao không né, tao cũng không cào trúng mày! Tao cũng không cào trúng mày!" Lý Hồng cũng có chút luống cuống.

Lữ Đại Phát bên cạnh sắc mặt đại biến, kéo vợ trở về, "Bà hồ đồ cái gì vậy!"

"Không phải tôi, là nó không né!"

Khi Lý Hồng vừa cào xong, hiện trường chợt tĩnh lặng xuống, tất cả mọi người ngừng hô hấp lại.

Đồng Học Bàn ngậy dại, bước chân nhanh hơn, lao về phía Ngu Mỹ Hà.

chị Ngu ngã ngồi dưới đất trong cổ họng phát ra tiếng kêu thống khổ, hai tay ôm mặt vẫn không nhúc nhích, máu tươi theo kẽ tay chảy ra rơi xuống mặt đất, khi Ngu Mỹ Hà đem mở bàn tay ra trong nháy mắt, tất cả mọi người trong lòng chấn động, nhìn khuôn mặt của cô ấy, đều hít vào một ngụm khí lạnh, vốn là một khuôn mặt tuyệt mỹ không tỳ vết, lúc này lại có năm vết móng tay cào nhìn thấy mà giật mình, kéo dài tới nửa khuôn mặt, hơn nữa khuôn mặt đầy máu tươi, nhìn đáng sợ như quỷ, ai cũng không ngờ rằng mỹ phụ khuyên quốc khuyên thành vừa rồi trong nháy mắt biến thành đáng dấp của không người không quỷ!

”Chị Ngu!” Đồng Học Bàn phát ra tiếng la đau từ tận trong tim phổi!

Ngu Mỹ Hà kinh ngạc mở hai tay nhìn máu trong tay, đầu choáng váng, hôn mê bất tỉnh tại chỗ!

Đồng Học Bàn quả thật không thể tin được khuôn mặt này là của chị Ngu, con mắt đỏ lên, trong tròng mắt toát ra vẻ điên cuồng, nói từng chữ một: ”Lữ! Đại! Phát! Lý! Hồng!”

Lữ Đại Phát sắc mặt nhục nhã, trong lòng nghĩ nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Vù, Đồng Học Bàn bỗng nhiên vọt tới, một cái tát hung hăng đánh vào mặt của Lý Hồng!

Lữ Đại Phát vọt lên can, cả giận nói: ”Cậu dám đánh người!”

Giơ tay hung hăng đẩy ông ta ra, Đồng Học Bàn cũng không để ý đến ông ta, nhìn Lý Hồng bị đánh ngơ ngác, chân bỗng nhiên giơ lên đạp qua, bốp, trên bụng của Lý Hồng đã trúng một cước, đau đến nổi mặt của bà ta vặn vẹo lại, kêu thảm một tiếng ngã xuống mặt đất, nước bọt nước gò gò đó cũng bị nôn ra!

”Dừng tay!” Lữ Đại Phát quát.

”Tôi dừng tay cái con gái mẹ nhà ông đó! Lúc vợ của ông đánh chị Ngu sao không dừng tay? Hả! ?” Đồng Học Bàn chỉ vào mũi của ông ta nói: ”Lữ Đại Phát, tôi nói cho ông biết! Nếu như chị Ngu bị hủy dung! Tôi con mẹ nó không để yên cho ông đâu!”

301. Chương 301: Nhất Định Phải Lấy Được

Đối diện siêu thị Mĩ Liêm Mĩ (Merrymart), một cảnh tượng hỗn loạn, Lý Hồng bị Đồng Học Bàn đánh tới mức không đứng dậy nổi, nằm dưới đất kêu than a ui: “Giết người, có kẻ giết người”, vợ mình bị đánh, Lữ Đại sao có thể đứng nhìn được, bắt đầu cùng Đồng Học Bàn nói lí lẽ, con trai hần Lữ Hiểu Lỗi từ trong xe chạy ra, hô lớn lao về phía Đồng Học Bàn, như muốn đánh nhau với hần vậy, Đồng Học Bàn đang tức giận không thể kìm nén được, nhìn thấy vậy, hô một tiếng rồi đẩy Lữ Đại ra, đối phương lùi lại, ngã phịch mông chạm đất, Đồng Học Bàn lập tức tát một cái bốp, Lữ Hiểu Lỗi ngã ngay xuống đất!

“Hiệu Lỗi” Lữ Đại nổi giận kêu trời: “Hỏi xem có còn vương pháp không?”

Những người đi đường ở phía xa không khỏi nhìn vào: “Lúc hai vợ chồng người đánh người ta sao không kêu vương pháp đi? Bị người khác đánh thì lại kêu ầm lên? Phì! Đáng đời!”

Một bà già đi đến: “Một cô gái xinh đẹp là thế mà các người cào người ta ra thành như thế! Đánh chết các người cũng đáng!”

Trong lúc này, kết một tiếng, mấy xe cảnh sát dừng lại bên đường

“Đồng Cục trưởng!” mấy cảnh sát đi xuống xe ngay

Vừa nhìn thấy Tiểu Đồng cục trưởng đại khai sát giới, mấy cảnh sát trị an đều sợ giật nảy người, cuống quýt đi ngăn cản, người ôm tay, kẻ ôm bụng, gần như đã khiến Đồng Học Bàn phải đứng yên, lại nhìn thấy ba người đang nằm ngồi dưới đất, mấy cảnh sát nhận ra là Lữ Đại, nói nhỏ mấy câu với đồng bạn, nghe xong, mọi người đều lắc đầu, trong bụng nghĩ Đồng cục trưởng có thể đánh được cả Đông Bắc Hổ, đừng nói là ba vợ chồng con cái nhà các người, các người không có việc gì làm hay sao mà lại chọc vào hần như vậy chứ.

Sau khi giải quyết xong tình hình, mấy cảnh sát đều im lặng, nhìn khuôn mặt đầy máu của Ngu Mỹ Hà, bọn họ đều biết chuyện này không dễ giải quyết

“Đồng cục trưởng, chỗ này...” một cảnh sát thử mở lời

Đồng Học Bân chỉ thẳng mặt Lý Hồng, “Cố ý gây thương tích! Bắt mẹ già kia mang đi!”

“Vâng” mấy người vừa nghe xong, đã đi tới.

Nói xong Đồng Học Bân quay đầu lại, Đồng Học Bân bất chấp vẫn muốn quản chuyện này, xoay người đỡ lấy eo của Ngu Mỹ Hà đang bị hôn mê rồi bế đứng dậy, bước nhanh đến một chiếc xe cảnh sát nói: “Nhanh lên! Đến bệnh viện Nhân Dân huyện!”

Lái xe không dám trì hoãn, giẫm chân ga xe rồi chạy nhanh đi.

Nhìn thấy Ngu tử bị cào hồng hết cả mặt, trong lòng Đồng Học Bân cũng thấy rất đau đớn, mím chặt môi, đưa tay lên đầu chị, nhẹ nhàng vuốt tóc chị rồi cầm tay của chị lên mà nắm, Đồng Học Bân nhắm mắt, im lặng cầu nguyện, nhất định là không được xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ không sao, bây giờ khoa học tiến bộ, vết thương này sẽ không để lại sẹo đâu

...

Bệnh viện.

Lúc đi đường Đồng Học Bân đã liên hệ với bệnh viện rồi, xe vừa dừng, một bác sĩ và mấy cô y tá đã đẩy cáng ra chờ sẵn rồi, Đồng Học Bân nhanh chóng bế Ngu tử đặt lên cáng, cùng mấy người còn lại đi vào trong, vừa đi vừa quan sát tình hình của Ngu Mỹ Hà, thi thoảng lại sợ vào vết thương trên mặt Ngu Mỹ Hà, một lúc sau, bác sĩ nhíu mày lắc đầu, thở dài một tiếng

Đồng Học Bân vội la lên: “Bác sĩ, bệnh nhân sẽ không sao chứ?”

“Tính mạng thì không có gì ảnh hưởng nhưng đây là quá kinh sợ mà hôn mê!”

“Thế còn mặt thì sao?” đây là vấn đề Đồng Học Bân quan tâm nhất, “Không để lại sẹo đúng không bác sĩ?”

“...Rất xin lỗi!” Lời xin lỗi của bác sĩ làm Đồng Học Bân ngẩn người, bác sĩ lại nói: “Kỹ thuật của bệnh viện chúng tôi có hạn, chúng tôi chỉ có thể làm vết thương không nhiễm trùng, sau đó dùng thuốc để vết thương tự lành lặn rồi tiếp tục tính tiếp, nhưng chắc chắn sau này sẽ để lại sẹo, hơn nữa với vết thương như thế này...” Ông ta cúi đầu nhìn mặt Ngu Mỹ Hà, “Quá nặng, không thể hồi phục lại diện mạo như xưa, sẹo rất nặng và sâu, anh và bệnh nhân cứ chuẩn bị tâm lý đi”.

Mặt Đồng Học Bân trắng bệch: “Thế còn cấy da? Cấy da không được sao?”

Bác sĩ nói: “Cấy da thì cần đến cơ sở hoặc bệnh viện có chuyên môn, bệnh viện chúng tôi không có thiết bị, nhưng có cấy da đi nữa, thì cũng khó có thể hồi phục hoàn toàn diện mạo, cái này còn quyết định bởi rất nhiều yếu tố, cứ coi như hồi phục tốt, phẫu thuật thuận lợi, nhưng khi vết thương khép miệng vẫn có vết, chẳng qua cũng chỉ là đổi thành vết sẹo nhỏ hơn mà thôi, hơn nữa tiền chữa trị rất cao, cái này đúng là mạo hiểm”.

Đồng Học Bân choáng ngợp, dừng bước, không đi cùng nữa.

Dựa vào hành lang, Đồng Học Bân ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, hẳn biết khuôn mặt đối với người phụ nữ rất quan trọng, nếu Ngu tử biết chuyện này, thì chị ấy...

Con mẹ nó!

Bing! Đồng Học Bân đâm mạnh vào tường.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại vang, số điện thoại của Ngu Thiển Thiển.

Tay Đồng Học Bân run lên: “...Alo”

“Ca ca, anh và mẹ sao vẫn chưa về?” Tiểu Thiển Thiển nói với giọng nhảm chán: “Em gọi điện ẹ, nhưng mẹ không nhắc máy, hai người đi đâu thế? Em đói rồi đây!”

Đồng Học Bân cười gượng nói: “Anh với mẹ em có chút việc, đang ở bên ngoài mà”.

“Thế khi nào 2 người quay về?”

“Có thể là phải... đợi một chút, thế này đi, em cứ ở nhà đợi điện thoại của anh nhé!”

Gác máy, Đồng Học Bân lập tức gọi điện ẹ mình, “Mẹ à, mẹ biết khu Hoa Mĩ không ạ? Bây giờ Tiểu Thiển Thiển đang ở đây, mẹ giúp con đến đón nó được không, vâng, đón nó từ khu tập thể cơ quan mẹ rồi để nó ở đây vài hôm ạ” Loan Hiểu Bình thấy kì lạ, Đồng Học Bân nói: “Ngu tử bị thương một chút, con đang ở bệnh viện cùng chị ấy, không thể để Tiểu Thiển Thiển biết chuyện được, để nó ở với mẹ rồi mấy hôm nữa con sẽ đến gặp nó”.

Mười mấy phút sau.

Bác sĩ tìm thấy Đồng Học Bân: “Vết thương xử lí xong rồi, còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng”.

“Không có cách nào sao?” Đồng Học Bân nói: “Cả đời này cứ... cứ như thế sao?”

Bác sĩ cũng im lặng, hồi sau mới nói: “Cũng không phải là hoàn toàn không có cách, kỹ thuật trong nước có hạn, nhưng cơ sở nước ngoài vẫn có thể còn hy vọng, nếu không muốn phẫu thuật cả khuôn mặt, chỉ có thể ra nước ngoài thử thôi, Đồng cục trưởng, mấy bạn học của tôi có thể giúp anh liên hệ một chút, nhưng các bệnh viện bên ngoài nước làm loại phẫu thuật này thì chi phí rất cao, hơn nữa cũng không khẳng định 100% khả năng hồi phục lại như ban đầu, cụ thể như thế nào, lúc đấy không ai trước được, nhưng ít nhất cũng có thể có khả năng hồi phục hoàn toàn”.

Đồng Học Bân vẻ mặt chần chừ, “Có thể giống hoàn toàn so với ban đầu sao?”

“Cũng có khả năng, nhưng không phải hoàn toàn bảo đảm”.

“Chỉ cần có hy vọng là tốt rồi!” Đồng Học Bân nhìn ông ta nói: “Bác sĩ, cảm ơn ông rất nhiều, ông cứ giúp tôi liên hệ với bệnh viện tốt nhất, tiền không thành vấn đề”.

Thứ mà Đồng Học Bân không thiếu nhất chính là tiền, chỉ cần khuôn mặt Ngu tử có thể hồi phục, bao nhiêu tiền cũng Đồng Học Bân cũng không tiếc.

Bác sĩ gật đầu nói: “Vậy được, tôi sẽ giúp anh liên hệ ngay”.

“Đúng rồi” Đồng Học Bân nói: “Chuyện bị hủy dung nhan có thể không nói cho Ngu tử được không bác sĩ?”

“Cái này...”

“Tôi sợ cô ấy không chấp nhận nỗi sự thật”.

Nghĩ một lúc, bác sĩ gật đầu, “Được”

Một phòng trong bệnh viện.

Lúc Đồng Học Bân và bác sĩ đi vào thì Ngu Mỹ Hà đã tỉnh rồi, mặt chị quần đầy bông gạc, mặt chị trắng bệch khi nhìn thấy ảnh mình trong gương của nhà vệ sinh, bàn tay cứ sờ vào lớp bông gạc, như muốn gỡ lớp bông gạc để xem mặt mình bên trong thế nào, nét mặt chị rất lo lắng.

“Bông gạc không được động vào đâu!” Bác sĩ nhìn thấy liền ngăn cản.

Ngu Mỹ Hà nhìn mấy người kích động nói: “Mặt tôi... Mặt tôi...”

Trong lòng Đồng Học Bân đau như cắt, nhưng nắm chặt nắm đấm tay, cố gắng kìm nén, giả vờ thoải mái cười nói, đi vào nhà vệ sinh dìu Ngu tử ra, rồi đỡ chị nằm xuống giường, “Chị nằm ngủ đi, mặt chị không sao đâu, bác sĩ nói chỉ là vết thương nhỏ thôi, hai ngày sau là liền lại được rồi”.

Ngu Mỹ Hà mím chặt môi “Có... có để lại sẹo không?”

“Không đâu! Sao có thể chứ!” Đồng Học Bân cười nói: “Vết thương này không đáng ngại đâu, chị đừng nghĩ nhiều”.

“Bác sĩ” Ngu Mỹ Hà không tin, nhìn lên bác sĩ

Bác sĩ chần chờ một chút, dù gì cũng là bác sĩ nên ông không muốn nói dối bệnh nhân, nhưng cục trưởng Đồng vừa trao đổi với ông rồi, nên ông chỉ nói câu lảng tránh “yên tâm đi”, chữ yên tâm này bệnh nhân muốn hiểu thế nào thì hiểu.

Vừa nghe xong, Ngu Mỹ Hà thờ phào, dựa vào thành giường không nói gì.

Đồng Học Bân kê chăn cho chị, “Chị nghe thấy chưa? Không có gì, chị cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, mẹ Lý Hồng đánh người kia tôi đã cho bắt về cục rồi, chuyện sau này cứ để tôi”.

Ngu Mỹ Hà nói nhỏ: “Thực xin lỗi”.

“Chị nói gì thế, câu này tôi nói mới đúng, chuyện này là do tôi mà ra”.

Trong lòng Đồng Học Bân thấy hết sức áy náy, nguyên nhân chuyện này chính là do mâu thuẫn giữa Đồng Học Bân và Lữ Đại, không có chút can hệ gì đến Ngu Mỹ Hà, nếu không cùng tranh chức Cục trưởng Cục chiêu thương với Lữ Đại thì cũng không xảy ra chuyện này, con trai Lữ Đại cũng không bắt nạt Tiểu Thiển Thiển. Vừa nghĩ đến nhà họ Lữ một lũ làm bừa, tức giận gì không trút lên đầu mình lại làm thế... Đồng Học Bân vừa quên đi cơn giận thì lúc này nó lại trở dậy.

Đi trên hành lang, hần liền gọi điện về cục, “Thế nào rồi?”

“Lý Hồng đã mang về rồi, đang lấy khẩu cung ạ”.

“Thẩm tra kĩ mẹ già này cho tôi! Đừng để mẹ ấy thoải mái!” Nói dứt, Đồng Học Bân ra lệnh: “Không có lệnh của tôi, không ai được thả mẹ ta ra!”

“Rõ!”

Quay lại phòng bệnh, bác sĩ cũng đã đi rồi.

Đồng Học Bân miễn cưỡng giả vờ cười nói: “Buổi tối nay còn chưa ăn cơm đúng không? Chị muốn ăn gì, tôi xuống dưới mua cho chị”.

“Tôi không đói” Tâm trạng của Ngu Mỹ Hà vẫn không tốt, “Chỗ Thiển Thiển... đừng nói cho nói biết”.

“Tôi biết, tôi bảo mẹ tôi đón Tiểu Thiển Thiển đến ở cùng bà rồi, chị yên tâm đi”.

Ngu Mỹ Hà ừm nhỏ một tiếng, dừng một chút, tay lại không làm chủ được sờ lên mặt, cứ sờ lớp băng gạc, “Đúng là sẽ không để lại sẹo chứ?”

Đồng Học Bân vỗ tay nàng nói: “Không để lại sẹo đâu, bác sĩ cũng nói rồi đấy thôi?”

Ngu Mỹ Hà ồ một tiếng, “Thế tôi không nằm viện nữa, chỗ này đắt quá, chúng ta đi về nhà thôi”.

Trông thấy nàng ta nghĩ ngợi nhiều, Đồng Học Bân cản lại trấn an, “Đừng lo lắng việc đấy, tiền thuốc với tiền viện phí Lữ Đại và mẹ vợ hần ta Lý Hồng phải trả, chị cứ yên tâm đi, trị vết thương cho khỏi rồi tính tiếp”.

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì cả, nghe lời tôi đi”.

“...Ừm”

Ngồi cùng nàng đến 9 giờ, Tiểu Thiển Thiển lại gọi điện, Đồng Học Bân thuận miệng nói dối, rồi đưa đi động cho Ngu Mỹ Hà để chị nói vài câu với con gái mình, tắt máy, Ngu Mỹ Hà nhìn đồng hồ treo trên tường, quay đầu nói với Đồng Học Bân: “Tiểu Đồng, không còn sớm nữa, cậu về nhà nghỉ đi”.

Đồng Học Bân cười cười, “Tôi không đi đâu, tối nay sẽ ở đây cùng chị”.

“Không cần đâu...”

“Tôi về nhà cũng không làm gì, chị cứ ngủ đi”.

Nhìn vào mắt của hần, Ngu Mỹ Hà trong lòng bỗng thấy ấm áp “...Cảm ơn”

“Ngủ đi, lúc trở người nhớ cẩn thận, đừng dè lên vết thương, ban đêm có chuyện gì thì gọi tôi”.

“Ừm” Ngu Mỹ Hà từ từ nhắm mắt lại.

Đợi khi Ngu Mỹ Hà chìm sâu vào giấc ngủ, Đồng Học Bản mới buông tay nàng ra, nhìn khuôn mặt chị khi ngủ, sống mũi hẳn thấy cay cay, mắt cũng tự nhiên đỏ lên, Đồng Học Bản từ từ đi ra khỏi phòng, ra bên ngoài châm thuốc rồi hút, chuyện bị hủy hoại khuôn mặt gât được một thời gian thôi, không gât được mãi, đợi khi thay thuốc vào ngày mai Ngu Mỹ Hà chắc chắn sẽ biết, đến lúc đấy Đồng Học Bản không biết nói gì với nàng đây.

Một đêm im lặng

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Học Bản bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Vừa mở mắt, hắn tắt ngay chuông điện thoại, nhìn sang Ngu Mỹ Hà đang ngủ bên giường kia, Đồng Học Bản trở mình rồi dậy đi ra ngoài nghe điện.

“Đồng Cục trưởng, tôi là nhân viên phòng trị an”.

“Nói”.

“Lý Hồng được thả ra lúc đêm rồi”.

Đồng Học Bản liền tức giận, “Không phải tôi đã nói là không có lệnh của tôi thì không được thả sao?”

Người kia khổ sở đáp: “Là Lương cục trưởng ra lệnh ạ”.

Cúp ngay điện thoại, mặt Đồng Học Bản sầm lại bấm số Lương Thành Bằng.

Lương Thành Bằng vừa ngủ dậy, nhìn thấy số của Đồng Học Bản là biết ngay có chuyện gì, nhấc điện thoại lên nghe: “Tiểu Đồng, chuyện tối qua tôi biết, người là do tôi thả, Lý Hồng bồi thường một trăm hai mươi ngàn tệ tiền thuốc thang, số tiền này không phải ít, chỉ là tranh chấp dân sự, giải quyết cho nhanh, không cần làm quá lên, cậu, cũng hạ hỏa đi” Lương Thành Bằng cũng là người có quan hệ rộng, hôm qua Trưởng phòng tuyển truyền huyện đã gọi điện cho hắn, hắn không thể không nể mặt, nên đã bỏ qua chuyện này, hơn nữa Lữ Đại lại là người trong bộ máy, Lữ Đại và hắn lại còn cùng một phe.

“Lương Cục trưởng, ngài bảo tôi phải hạ hỏa thế nào đây? Người giúp việc nhà tôi đã bị hủy hoại khuôn mặt rồi! Hủy hoại rồi ông có hiểu không? Chị ấy là một người phụ nữ! Mới có 30 tuổi! Ngài bảo nữa đời còn lại của chị ấy phải thế nào đây!” Đồng Học Bản tức điên lên nói: “Nếu họ dùng tiền có thể giải quyết! Được! Bây giờ tôi đến nhà Lữ Đại rạch mặt Lý Hồng rồi bồi thường? tôi đền hai trăm ngàn! Mỗi ngày tôi đến làm một lần! Xem ai hơn ai!”

Ai cũng biết Đồng Học Bản trúng vé số, mấy trăm nghìn đối với hắn không là cái gì.

Nghe vậy, Lương Thành Bằng quát: “Cậu đừng làm loạn nữa”.

“Lý Hồng là cố ý gây thương tích! Phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!”

Rơi vào đường cùng, Lương Thành Bằng nói: “Cậu còn nói người khác ư? Hôm qua cậu đánh cả ba người nhà Lý Cục trưởng, người ta còn muốn báo án, tôi khuyên ngăn mãi họ mới thôi, các người đều trưởng thành rồi, nghe tôi một câu, mỗi người nhường nhau một bước, việc kết thúc ở đây, được không?”

Đồng Học Bản biết nói nữa cũng bằng không, nhưng hắn đương nhiên là không thể bỏ qua được

Trong phòng bệnh, Ngu Mỹ Hà vừa tỉnh, “Tiểu Đồng, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không có gì” Đồng Học Bản nén cơn tức giận vào trong, “Chị thấy thế nào rồi? Vết thương có đau không?”

“Có thấy nóng rát một chút, không thấy đau”.

“...Vậy là tốt rồi”.

Sau khi sắp xếp mọi việc chỗ Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bản rời bệnh viện, đi thẳng đến trụ sở huyện.

...

Văn phòng Huyện trưởng.

Đồng Học Bản tức giận kéo cửa văn phòng thư kí Hồ, “Hồ tỹ, Tà Huyện trưởng có ở đây không?”

“Có, cậu cứ đi vào đi” Hồ Tư Liên nháy mắt, không biết Tiểu Đồng Cục trưởng lại tức giận cái gì nữa, chuyện hôm qua không làm lớn lên, rất nhiều người không rõ.

Xoay người, Đồng Học Bản gõ cửa cốc cốc mấy tiếng.

“Mời vào” tiếng Tạ Tuệ Lan bên trong vọng ra.

Đồng Học Bản kéo cửa đi vào rồi tiện tay đẩy cửa đóng lại, không đợi Tạ tử nói gì, anh ta liền nói: “Tạ Huyện trưởng! Cán bộ huyện Duyên Đài chúng ta người nào người nấy đều không ra làm sao?? Tên Lữ Đại kia! Vì tranh giành giữa tôi và hắn! Hắn lại đi xúi con của hắn ức hiếp con của người giúp việc nhà tôi! Không chỉ giật tiền của đứa bé! Lại còn tụt quần nó trước mọi người! Kiểu gì không biết? Cuối cùng thằng nhãi này tự làm bị thương mặt mình! Lữ Đại với Lý Hồng lại trả đũa rạch mặt người giúp việc nhà tôi! Đến chỗ làm của cô ấy rạch mặt người ta! Năm đường rạch! Thấy mà kinh sợ! Bác sĩ nói khó mà hồi phục lại như xưa! Cô ấy mới có ba mươi mấy tuổi đã bị hủy hoại nhan sắc thế! Lữ người kia đã làm ra chuyện quái gở gì đây?”

Tạ Tuệ Lan bỏ tài liệu trên tay xuống nói: “Hiện tại sao rồi?”

“Lý Hồng được thả rồi! Không tạm giam gì hết! Chỉ nói bồi thường một trăm hai mươi ngàn! Một trăm hai mươi ngàn! Nhiều quá đấy! Cả nửa quãng đời còn lại của một người mà chỉ có vậy thôi sao?” Đồng Học Bản nghiêng rằng: “Chuyện này từ tôi mà ra, mặt chị ấy bị như thế, tôi không biết nói gì với chị ấy đây!”

Nói một hồi lâu, Tạ Tuệ Lan mới hiểu rõ tình hình.

Chân mày nàng nhíu lại, “...Cậu định xử lý thế nào?”

“Không cần biết là xử lý thế nào! Bọn người kia phải trả giá cho chuyện này! Không phải đền ít tiền là xong được đâu!”

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, cầm hất về phía trước: “Cậu ngồi xuống đi đã” Nàng đứng lên ra rót một ly nước, xoay người đưa cho Đồng Học Bản, “Uống cốc nước cho hạ hỏa đi, gặp phải chuyện là nóng nảy thế này đây, cậu đúng là, tới lúc nào mới có bộ dạng bình tĩnh hả?” Tạ Tuệ Lan với tay ra, cởi cúc áo khoác của Đồng Học Bản rồi dùng mấy đầu ngón tay nhả nhận cài lại cúc cho anh ta, “Cúc áo cũng lệch rồi”.

Đồng Học Bản cơn giận nhất thời hạ xuống, “Cảm ơn”.

Tạ Tuệ Lan nói: “Rất nhiều lúc, muốn trừng phạt một người không nhất thiết phải dùng cách trực tiếp”.

Đồng Học Bản không hiểu.

“Ngày mai là hội nghị thường ủy huyện có đúng chứ?” Tạ Tuệ Lan thản nhiên nói: “Chức cục trưởng, ai cũng không nghĩ là cậu chiếm được từ tay Lữ Đại, nếu cậu vẫn có thể thắng hắn ta, không cần nói cậu cũng biết là hắn cảm thấy thế nào khi bị thua, đợi tới lúc cậu chính thức nhận chức, Lữ Đại chính là thuộc hạ của cậu, đến lúc đấy trừng trị hắn ta cũng không muộn”.

Những ngày này Tạ Tuệ Lan vì hội nghị thường ủy huyện ngày mai mà phải bố trí nhiều việc, Tạ Tuệ Lan đặc biệt quan tâm đến quan lộ của Đồng Học Bản sau này.

Nghe thấy Tạ tử nói thế, Đồng Học Bản cũng nghĩ thông rồi.

Quả thật, nếu đoạt được chức cục trưởng từ tay Lữ Đại, điều này so với câu lưu Lý Hồng vài ngày để xả giận thì tốt hơn rất nhiều!

Mục đích bây giờ của Đồng Học Bản chính là không để Lữ Đại yên ổn, mối thù của Ngu tử tất phải tính!

Đúng rồi!

Chức cục trưởng này nhất định phải lấy được!

302. Chương 302: Hội Nghị Thường Ủy Huyện

Nhà Lữ Đại, Lý Hồng giúp Lữ Hiểu Lỗi sắp sách vào cặp để nó đi học.

Đứa nhỏ vừa đi, Lý Hồng đã không che giấu vẻ mặt bất mãn, mặt tối sầm quay lại nhìn chồng mình, “Tôi đã rút tiền rồi, một trăm hai mươi ngàn, ông biết sổ tiết kiệm ở ngân hàng của chúng ta còn bao nhiêu tiền không? Chuẩn bị hết sạch rồi! Tôi không chưa thấy ai làm lãnh đạo mà phải chịu ầm ỨC như ông! Con chúng ta bị người ta làm cho xước hết mặt! Tôi cào vào mặt con điểm họ Ngu kia thì làm sao?? Càng đừng nói tên họ Đồng kia còn đánh hai mẹ con tôi nữa! Món nợ này tính thế nào đây? Lại còn phải bồi thường một trăm hai mươi ngàn? Sau này biết phải sống thế nào?? Ông nói cho tôi biết đi? Sống thế nào?”

Lữ Đại đập bàn nói: “Đủ rồi đấy!”

“Ông không được tích sự gì! Lại còn quát tôi à?” Lý Hồng trừng mắt nhìn lại.

Lữ Đại quát: “Nếu không phải bà gây sự! Thì tôi có bị động thế này không?”

Hai ngày này vì chuyện này mà bọn họ không ngừng cãi nhau, sáng cãi cọ xong lại đến tối, không lúc nào nghỉ, cuối cùng, Lữ Đại chán không buồn cãi nhau với vợ nữa: “Tôi đồng ý bồi thường, là muốn chuyện này nhanh chóng kết thúc, hôm nay không phải là hội nghị thường ủy huyện sao, chức cục trưởng được quyết định trong hôm nay, vào lúc này không thể xảy ra chuyện gì được, đợi lúc tôi lên cục trưởng rồi thì hơn một trăm nghìn đấy có là cái gì, sao bà biết nhìn xa trông rộng một chút đi? Chỉ biết nhìn những thứ trước mắt!”

Lý Hồng chớp mắt nói: “Thế chốt lại là ông có lên được chức cục trưởng không?”

“Đương nhiên” Lữ Đại nói: “Cái này đã được quyết định từ trước rồi”.

Vừa nghe thấy thế, Lý Hồng cũng không cãi nhau nữa, “Tôi đi nấu cơm, ông muốn ăn gì?”

“Tôi ăn ở cơ quan rồi, tiện thể đợi tin luôn” Lữ Đại không để chuyện Ngu Mỹ Hà ảnh hưởng đến tâm trạng, cứ như hẩn nghĩ, chỉ cần lên chức cục trưởng thì thứ gì mà chẳng có.

...

Huyện ủy.

Hướng Đạo cùng Trưởng phòng tuyên truyền Trần Đồng Bình ngồi ở trong phòng.

“Bí thư Hường” Trần Đồng Bình nói: “Nghe nói Tạ Huyện trưởng gần đây động tác không ít”.

Hướng Đạo cười, không nói gì thêm, từ lúc Tạ Tuệ Lan về huyện Duyên Đài, mọi việc vẫn làm theo nguyên tắc, trong những cuộc họp hoặc hội nghị quan trọng, rất ít khi dấn động đến Hướng Đạo, cũng không hay cùng hẩn đấu khẩu, Hướng Đạo hiểu rõ Tạ Tuệ Lan đang đợi cơ hội, không đánh trận không nắm chắc. Nhưng lần này Tạ Tuệ Lan bỗng nhiên lại đề bạt Đồng Học Bản lên chức Cục trưởng Cục chiêu thương, rõ ràng là đang đứng phía đối lập với Hướng Đạo, đúng là làm cho hẩn có chút không vừa lòng, hẩn không ngờ Tạ Tuệ Lan lại coi trọng Đồng Học Bản như thế, nếu vì Đồng Học Bản đã cứu mạng cô ta mà cô ta làm thế thì Hướng Đạo có thể nhìn ra là Tạ Huyện trưởng này cũng không quá thành thực trong chính trường, hoặc có thể nói Tạ Tuệ Lan đợi được cơ hội rồi?

Trần Đồng Bình cũng không hiểu, trong cuộc hội nghị thường ủy này, số người bên phía Hướng Đạo chiếm đại đa số, cho dù Tạ Tuệ Lan có làm gì đi nữa cũng không thể địch lại được, thậm chí ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có, dưới tình thế như thế cô ta còn giám đấu với bí thư Hường sao? Tạ Tuệ Lan này dốt cục là đang tính toán gì?

“Tôi nghe nói bên chỗ bí thư Tào...” Trần Đồng Bình không yên tâm nói

Hướng Đạo ừm một tiếng, “Tôi biết, tôi đã nói cùng lão Tào rồi, không có gì đâu”.

Nghe hẩn nói như thế, Trần Đồng Bình mới yên tâm, quan hệ của Trần Đồng Bình với Lữ Đại rất tốt, Lữ Đại có thể lọt vào mắt xanh của Hướng Đạo chính là nhờ vào Trần Đồng Bình, đương nhiên Trần Đồng Bình không nghĩ là chuyện này có thể thay đổi.

...

Cùng lúc đó, bí thư ban chính pháp Hoàng Lập cũng đến phòng làm việc của Tạ Tuệ Lan.

Với việc Tạ Huyền trưởng trực tiếp đối mặt với Hường Đạo lần này, Hoàng Lập cũng không tán thành, hẳn thấy cơ hội lần này còn chưa đến, Đồng Học Bản không thể đấu với Lữ Đại được, chức Cục trưởng Cục chiêu thương không thể rơi vào tay ai khác ngoài Lữ Đại, với tình hình này, Tạ Tuệ Lan đã thua một nước cờ, chắc chắn việc này sẽ ảnh hưởng đến uy tín và tiếng nói của cô trong huyện, đúng là mất nhiều hơn được, nhưng Hoàng Lập cũng không ngăn cản, bởi vì cả huyện này chỉ mình hắn biết sự thật Đồng Học Bản là bạn trai của Tạ Tuệ Lan, Tạ Huyền trưởng sẽ không bỏ mặc chuyện của Đồng Học Bản, dù cho Hường bí thư năm lần bảy lượt tạo áp lực cho Đồng Học Bản, làm khó hắn ta, muốn triệt hạ hắn ta, Tạ Tuệ Lan vẫn đứng lên làm chỗ dựa cho hắn, đây là việc đương nhiên, Hoàng Lập không tiện nói, cũng không thể nói.

Trong văn phòng, Hoàng Lập đã có chút va chạm với Tạ Tuệ Lan về đề tài trong hội nghị thường ủy lần này.

Chốt lại, Hoàng Lập không thể không nói về chuyện đề bạt chức Cục trưởng Cục chiêu thương.

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, “Phe của bí thư Hường không phải là vững như sắt như đồng, những người trong phe cánh không thể không có tư tưởng khác nhau, đừng quên, chuyện của Tiểu Đồng lần này, anh ta làm việc trong cục an ninh chưa đến một năm, nhưng đã lập được không ít thành tích, tôi biết nhiều người không ưa anh ta, quá mạnh động, không những thế lại còn hay đắc tội với người khác, nhưng, rất nhiều người lại không để ý rằng, Tiểu Đồng đã giúp được rất nhiều người”.

Trong lòng Hoàng Lập chợt biến, nghĩ đến Tào Húc Bằng thì lập tức nghĩ ra được Tạ Tuệ Lan tính toán điều gì.

Xem ra sự việc lần này, Tạ Tuệ Lan không phải là không xem xét cẩn thận, cô ta không những muốn làm chỗ dựa cho bạn trai, mà còn muốn nhân việc này khuấy động cục diện huyện Duyên Đài

...

Trong bệnh viện, Đồng Học Bản nhẹ nhàng đóng cửa phòng Ngụ Mỹ Hà.

Sau khi đến hỏi bác sĩ vài câu, anh ta lái xe về cục công an huyện.

Đại hội đã bắt đầu, Đồng Học Bản không thể cứ ở lại bệnh viện trông Ngụ Mỹ được, trong lúc này, cho dù là giả vờ cũng vẫn phải quay lại làm việc, không thể để người khác nói được, nghĩ đến đại hội thường ủy, mặt Đồng Học Bản bỗng nhiên lạnh lùng, bây giờ đầu óc của Đồng Học Bản chỉ nghĩ về đại hội này, lần đại hội này liên quan đến rất nhiều chuyện, tiền đồ của Đồng Học Bản, trả thù cho Ngụ Mỹ Hà, uy tín của Tạ Tuệ Lan các thứ... Đối với Đồng Học Bản mà nói, đây là một cuộc đấu chỉ có thắng mà không thể bại

Hắn buộc phải thắng!

Buộc phải có được quyền lực trong Cục chiêu thương!

Hai tay nắm vào nhau, Đồng Học Bản ngồi phía sau bàn làm việc hơi nhắm mắt lại.

Trong lúc Đồng Học Bản đang trầm cầu nguyện thì hội nghị thường ủy huyện đã bắt đầu.

Không khí trong phòng họp nhộn nhịp, các thường ủy viên lần lượt đi vào, bình thường những đại hội lớn thì trên bàn đã có tấm bảng viết tên người đó vào, nên chỗ nào của ai thì chỉ cần nhìn qua là biết, nhưng ở huyện Duyên Đài thì các bàn không có tấm bảng viết tên, nhưng không vì vậy mà ai muốn ngồi đâu thì ngồi, ví dụ chỗ ngồi chỗ trung tâm là của bí thư huyện, đầu sau lần lượt từ lớn đến nhỏ tự sắp xếp, tất cả đều theo tuần tự trong hội đồng, không thể làm linh tinh được, không thể chọn bừa một chỗ mà ngồi được.

Mọi người đã đến khá đông đủ rồi, chỉ còn Bí thư huyện ủy và Huyện trưởng chưa đến.

Lãnh đạo thì đến muộn một chút đây chính là lệ thường của huyện Duyên Đài.

Chỉ một lát sau, Hường Đạo vừa cười nói chuyện gì đó với Tạ Tuệ Lan vừa đi vào hội trường, trông hai người có vẻ rất hòa hợp vui vẻ, nhưng trên thực tế hai người có chuyện gì thì không ít người trong đại hội đều biết, đây chính là sự giả tạo của chốn quan trường.

Ở huyện Duyên Đài, Hường Đạo là một người có tiếng, do vậy lúc mà Tạ Tuệ Lan đi vào hội trường cùng Hường Đạo, ai để ý đều thấy Tạ Tuệ Lan từ từ đứng lùi sau Hường Đạo một nửa người, không thấy sự khác biệt cấp bậc quá nhiều, nhưng cũng vẫn là đi sau, mà lúc sắp đi vào hội trường Tạ Tuệ Lan cười cười kết

thúc cuộc trò chuyện, cầm tài liệu đi trước, đi vào hội trường trước, khiến cho Hương Đạo thành người đến sau. Từng cử động lời nói của Tạ Tuệ Lan đều làm ọi không nói được lời nào, rất quy củ.

Hương Đạo chỉnh giọng, mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh.

Đóng cửa, Hương Đạo hướng đến vị trí trung tâm rồi từ từ ngồi xuống.

Đây là kì đại hội thứ hai trong tháng này, Bí thư huyện ủy - Hương Đạo, Phó bí thư huyện ủy, Huyện trưởng - Tạ Tuệ Lan, Phó bí thư huyện ủy - Tào Húc Bằng, Trưởng phòng Tổ chức - Dịch Đào, Bí thư Ban chính pháp - Hoàng Lập, Bí thư Ủy ban kỷ luật - Đoạn Chính An, Trưởng phòng tuyên truyền - Trần Đồng Bình, Thường vụ Phó Huyện trưởng - Chu Bình Chí, Trưởng ban vũ trang - Hùng Chí Dũng, Phó Huyện trưởng - Canh Ngọc, mười một vị ủy viên tham gia đại hội, thư kí đại hội là thư kí của Hương Đạo - Chu Tuấn.

Không lâu, Hương Đạo mở tài liệu ra, bưng chén trà bên dưới lên rồi uống.

Đây là động tác quen thuộc của hắn, sau khi đặt chén trà xuống, cũng là lúc đại hội bắt đầu.

Theo lệ thường, lúc bắt đầu đại hội thì rất ít khi mọi người nhắc đến vấn đề đang tranh luận, những vấn đề này luôn được để lại lúc cuối của đại hội, hôm nay thì vẫn lệ cũ đó, Hương Đạo đọc một tài liệu của thành phố, phổ biến tinh thần chung, sau khi đọc xong, Hương Đạo lại tổng kết lại, khẳng định lại những việc mà huyện Duyên Đài đã làm trong một năm ví dụ như phát triển kinh tế, xây dựng đô thị... dịp cuối năm, thường vẫn là báo cáo việc tốt không báo việc xấu, đợi sau khi công việc đầu năm được sắp xếp ổn thỏa thì lúc đấy mới nói đến việc chưa tốt.

Gần một giờ trôi qua, đại hội gần như đã đi được một nửa quãng đường.

Lúc này, vấn đề đang được tranh luận rất cục cựa cũng được nêu ra.

Dựa theo tinh thần văn kiện số 1 đối với các tỉnh trên cả nước năm nay, thì huyện ủy và chính quyền phải đề xuất các ý kiến về vấn đề cải cách phát triển thủy lợi, đây là một văn kiện cương lĩnh quan trọng về vấn đề phát triển thủy lợi dưới sự lãnh đạo của huyện ủy trong thời điểm hiện tại cũng như trong tương lai, các bộ ngành các cấp có liên quan phải nắm bắt cơ hội tăng cường phát triển cơ sở hạ tầng của ngành nông nghiệp, đẩy nhanh đề án trọng điểm về thủy lợi trong thời kì 25 năm, xây dựng các công trình quan trọng, kết hợp với việc chỉnh sửa sông trong thành phố và công trình xây dựng trong thành phố, các dự án thủy lợi cần được ưu tiên, cần được phát triển nhanh chóng, chủ động đón đầu, chủ động theo dõi, tăng cường nguồn lực đầu tư, dựa theo tư tưởng đường lối của huyện, thống nhất điều hành sử dụng vốn cho thủy lợi.

Đây là văn kiện Tạ Tuệ Lan đã kí trước khi đến nhận chức, nhưng bây giờ Tạ Tuệ Lan lại bỗng nhiên đề xuất đối với tài chính thủy lợi thống nhất giám thị, hơn nữa còn phân công Phó Huyện trưởng nắm quyền quản lý quyết định trong vấn đề thủy lợi.

Phó Huyện trưởng Canh Ngọc biết dự án này không có khả năng được thông quan, Tạ Huyện trưởng hắn là đang thử, nhưng đợi sau khi Tạ Tuệ Lan nói xong, Canh Ngọc biểu thị sự ủng hộ hết mực của mình, không chỉ nói là ủng hộ dự án của Tạ Tuệ Lan, nói cách khác hắn còn là người đứng về phía Tạ Tuệ Lan đầu tiên trong hội trường, lúc trước Canh Ngọc có mâu thuẫn với Hương Đạo, làm việc luôn bị mâu thuẫn, rất không vui, vì thế vào thời điểm Tạ Tuệ Lan nhận chức Canh Ngọc đã nhanh chóng đi vào hàng ngũ của Tạ Tuệ Lan, lần đại hội nào cũng là “người tích cực dẫn đầu” ủng hộ cho phe Tạ Tuệ Lan.

Hương Đạo không nói gì, bưng chén trà lên uống.

Trưởng ban vũ trang Hùng Chí Dũng là người đầu tiên lên tiếng, “Đây là đề nghị gì vậy? Rõ ràng là không có niềm tin đối với chúng tôi rồi”.

Tạ Tuệ Lan cũng giống như Hương Đạo không nói câu nào, mắt lơ đãng ngồi rất ổn định, lúc thì lại uống trà, lúc thì lật ra mấy tài liệu, đề án này đúng là do Tạ Tuệ Lan giao, nhưng cô ta là Huyện trưởng, đương nhiên không đi đấu khẩu với kẻ dưới như Hùng Chí Dũng.

Canh Ngọc là người đầu tiên ứng chiến, cau mày nói: “Không phải là không tín nhiệm đồng chí Trưởng phòng thủy lợi, phân công cho các lãnh đạo nắm quyền, đây là việc làm theo nguyên tắc, quản lí tài chính, đây là hướng ứng khẩu hiệu của thành phố, tăng cường minh bạch, cũng là tránh việc vi phạm quy tắc”.

Hùng Chí Dũng thân cao vai rộng, người cũng như tên, chỉ nghe một cái là đã phải nhìn vào hắn, giọng nói cũng là lớn nhất trong đại hội, “Bây giờ công tác thủy lợi tiến hành rất không ổn sao? Lâm trận đối tượng được coi là việc tối kị! Đây không phải là khiến cấp dưới mình thất vọng sao?”

“Trưởng phòng Hùng” Hoàng Lập nói, “Tôi nghe nói Phòng thủy lợi có xảy ra một số chuyện, việc cán bộ tham ô công quỹ đã chẳng phải là vừa được điều tra sao?”

Hùng Chí Dũng lại nhìn về phía Hoàng Lập nói, “Đây là vấn đề cá nhân, sao có thể vợ đưa cả năm được? Nếu trong ban chính ủy có một cấp dưới nào đó tham ô công quỹ thì sẽ miễn nhiệm chức lãnh đạo ban không?” Câu này đích thị muốn nhắm vào Hoàng Lập, trong mắt Hoàng Lập có chút tức giận, nhưng Hùng Chí Dũng coi như không, tiếp tục nói: “Hơn nữa hiện tại ngân sách của phòng thủy lợi đã có ban riêng quản lý rồi, các hạng mục đều tiến hành một cách êm đẹp, nếu thay lãnh đạo, sẽ ảnh hưởng đến tâm lý các đồng chí cấp dưới, ngược lại khiến cho vấn đề càng loạn, xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?”

Trưởng phòng tuyên truyền Trần Đồng Bình nói: “Trưởng phòng Hùng nói đúng, năng lực công tác của lão Từ trong phòng thủy lợi rất tốt, ông ta cũng là đảng viên lão thành, có thể đảm đương được việc này”.

Chủ nhiệm văn phòng huyện Liêu Nham Sơn cũng tỏ ra không đồng ý với ý kiến của Tạ Tuệ Lan.

Hùng Chí Dũng không chút biểu tình nói: “Do đó, đề nghị này không ổn”. Sau khi đã bắn hạ Canh Ngọc, và Hoàng Lập, Hùng Chí Dũng hướng súng tới Tạ Tuệ Lan.

Đây vốn không phải vấn đề quan trọng vậy mà trong đại hội đã có khẩu chiến ác liệt như vậy.

Hoàng Lập và Canh Ngọc nhìn nhau một cái, trong lòng đều có chút lo lắng.

Cuộc tranh luận không phải nhỏ, Hướng Đạo từ từ đặt chén trà xuống: “Bỏ phiếu biểu quyết vậy”.

Kết quả của việc bỏ phiếu đã có ngay, tính cả phiếu Tạ Tuệ Lan tự bỏ thì số phiếu ủng hộ Tạ Tuệ Lan là 4, 2 phiếu là của Canh Ngọc và Hoàng Lập còn phiếu cuối cùng là của Phó Huyện trưởng Chu Bình Chí. Bởi vì lúc trước khi được điều chỉnh chức vụ, Chu Bình Chí vẫn chưa quyết định theo phe nào, nhưng hắn là Phó Huyện trưởng, dưới sự lãnh đạo trực tiếp của Tạ Tuệ Lan, Chu Bình Chí khá thân cận với Tạ Tuệ Lan, việc của phòng thủy lợi đã được chính quyền huyện thông qua rồi mới đề xuất ở đại hội, Chu Bình Chí tất nhiên sẽ bỏ phiếu đồng ý.

Lần thử này của Tạ Tuệ Lan đã làm lộ ra nhiều thông tin.

Hoàng Lập thầm cười khổ, tự cảm thấy cục diện này không ổn lắm.

Phía bên này của họ số phiếu lớn nhất cũng chỉ là 4, Tạ Huyện trưởng, hắn, Canh Ngọc và Chu Bình Chí lúc trước đã được Tạ Huyện trưởng làm công tác tư tưởng, lần đại hội này chắc chắn sẽ giúp sức cho Tạ Tuệ Lan, cũng coi như tính một phiếu.

Nhưng trái lại bên kia.

Mười một ủy viên thì bảy phiếu còn lại có đến sáu phiếu là phản đối, phiếu trống chính là phiếu của Hướng Đạo, hắn không cần biểu quyết cũng biết được kết quả này.

Liêu Nham Sơn không cần nói, Chủ nhiệm văn phòng huyện ủy, đây chính là một người theo phe Hướng Đạo.

Hùng Chí Dũng thì càng là người của phe Hướng Đạo, hắn chính là người đi đầu của phe này.

Trưởng phòng tuyên truyền Trần Đồng Bình cũng không cần bàn nhiều, hắn là người được Hướng Đạo đề bạt.

Còn có Tào Húc Bằng, Đoạn Chính An, Trưởng phòng Tổ chức Dịch Đào, đều là quân dưới trướng Hướng Đạo, từ khi Hướng Đạo lên chức Bí thư đều ủng hộ họ hết mình.

Kết quả rõ ràng, đại hội đang nghiêng hẳn về một phía.

Tạ Tuệ Lan sớm đã đoán trước được kết quả này, mỉm cười không nói gì.

Ngay sau đó là một vấn đề khác, đây chính là đề suất của Hưởng Đạo, chuẩn bị điều chỉnh trong một số việc xây dựng của huyện, ngón tay Tạ Tuệ Lan tao nhã rót nước vào chén trà, Canh Ngọc nhìn thấy thì hiểu ngay lần đại hội này Tạ Huyện trưởng muốn khẳng định tiếng nói của mình, kết quả là Canh Ngọc lập tức phản đối Hưởng Đạo. Nhìn thấy vậy Hoàng Lập cũng đứng về phe Tạ Tuệ Lan đối đầu với Hưởng Đạo.

Sau cuộc cãi vã, vẫn là Hùng Chí Dũng đứng lên nã đạn, “Tôi vẫn không thể hiểu tại sao việc lợi nước lợi dân như xây dựng trong huyện như vậy mà không làm, chẳng nhẽ các vị muốn thấy hình ảnh huyện nhếch nhác trong mắt người ngoài sao?”

Canh Ngọc áp chế lửa giận hỏi: “Trưởng phòng Hùng! Ông đừng xuyên tạc tôi! Tôi nói không xây dựng huyện khi nào?”

Hùng Chí Dũng vênh mặt nói: “Đề án của bí thư Hưởng là hết sức phù hợp với hiện trạng của huyện Duyên Đài, các ông còn muốn thắc mắc gì sao, các ông còn muốn làm gì nữa đây!”

Hoàng Lập và Canh Ngọc hận Hùng Chí Dũng tới xương tủy

Hắn ta là một gã thô kệch, Trưởng ban vũ trang, thẳng thắn mà nói thì chuyện này hắn là kẻ không có quyền phát ngôn nhất, nhưng Hùng Chí Dũng lại không có sự tự giác ấy, chuyện gì cũng muốn chõ mũi vào, đây đúng là nhân vật điển hình phe chống đối, trước khi Hưởng Đạo nhận chức Bí thư, Hùng Chí Dũng chính là cánh tay phải của Hưởng Đạo, chỉ cần Hưởng Đạo ra hiệu bằng mắt một cái, hắn sẽ lên tiếng, nhưng bây giờ là nã pháo về phía Tạ Tuệ Lan, chỉ cần Tạ Tuệ Lan đề xuất ra cái gì, bất chấp tất cả, Hùng Chí Dũng sẽ phản đối, hơn nữa lời nói rất nặng nề, rất khó nghe.

Với những cán bộ như Hùng Chí Dũng, đám người Hoàng Lập cũng không còn cách nào đối phó.

Hưởng Đạo rất thích Hùng Chí Dũng, dám xông lên đối mặt, dám nói, không sợ đắc tội ai cả, đây là người tiên phong mà Hưởng Đạo rất cần, hắn coi trọng nhất Hùng Chí Dũng là ở điểm này, hơn nữa hắn còn biết Hùng Chí Dũng không phải là hạng hữu dũng vô mưu, dù có như vậy cũng là vì biết phe Hưởng Đạo cần một người giám đứng lên phản đối.

Đội Hùng Chí Dũng nã pháo vào Tạ Tuệ Lan xong, lúc này Liêu Nham Sơn và Trần Đồng Bình cũng bắt đầu giương nòng súng lên.

Sau cùng lúc bỏ phiếu biểu quyết, phe Tạ Tuệ Lan vẫn có 4 phiếu, phe Hưởng Đạo ngoài Tào Húc Bằng không có quyền bỏ phiếu còn lại đều tán thành.

Lại một lần thất bại hoàn toàn

Tạ Tuệ Lan vẫn ngồi rất bình tĩnh ổn định.

Canh Ngọc đã nóng ruột tới mức ngồi không yên rồi, hắn thấy Tạ Huyện trưởng đột nhiên đánh động phe Hưởng Đạo lần này đúng là mù quáng.

Không thể thắng được!!

303. Chương 303: Giao Phong Kịch Liệt!

Phòng họp số 1.

Kì đại hội này đã tiến hành được hơn phân nửa, lúc này, sau hai lần thử bỏ phiếu biểu quyết, Tạ Tuệ Lan không đề xuất ý kiến gì nữa, với những đề án phía sau mà Hưởng Đạo nêu ra cũng không có phản đối gì cả, khiến người ta nghĩ rằng cô ta đã biết đường mà lui rồi, những những người trong phe Hưởng Đạo vẫn truy cùng giết tận, chỉ cần Canh Ngọc Siêu và Hoàng Lập đứng lên nói, không cần biết là họ nói cái gì thì đám người Trần Đồng Bình và Liêu Nham Sơn đều phản đối, nhất là Hùng Chí Dũng, hắn không có kỵ như đám người Dịch Đào và Liêu Nham Sơn, trực tiếp phản đối Tạ Tuệ Lan, rõ ràng là muốn thông qua lần đại hội này hạ thấp uy tín và ảnh hưởng của Tạ Huyện trưởng, muốn cô ta phải chuyển hướng, Hưởng Đạo rất ít lên tiếng, nhưng hắn đã sắp xếp mọi thứ trong kì đại hội này rồi.

Canh Ngọc Siêu và Hoàng Lập chịu áp lực lớn, mấy lần bị phản đối thẳng thừng, mặt cũng không mấy dễ coi.

Nhìn thấy tình thế này, Tạ Tuệ Lan không nói gì, chỉ nhắm mắt lại mỗi lúc một nhỏ hơn.

Mười phút...

Nửa giờ...

Một giờ...

Đại hội sắp tới lúc kết thúc.

Trong phòng hội nghị rộng lớn, Trưởng ban vũ trang Hùng Chí Dũng giọng nói oang oang từng đợt một vang lên, “Tôi không đồng ý cách nói của Tạ Huyện trưởng” Câu nói này không biết hôm nay hắn ta đã nói mấy lần rồi, “Trung ương luôn đề cao việc phát triển kinh tế, tại sao đến chỗ chúng ta lại không thể thành hiện thực được? Cần cán bộ liêm khiết, còn cần gì nữa, hậu phương đã loạn lên cả rồi, còn phát triển cái gì nữa? không phải là đánh mất sự tích cực của cán bộ sao?”

Hướng Đạo cười nói: “Tạ Huyện trưởng là muốn cán bộ chúng ta nâng cao cảnh giác”.

Hùng Chí Dũng liền cúi đầu, cầm chén trà lên uống và không nói gì nữa.

“Được rồi, chuyện này bỏ qua đi” Hướng Đạo không để cho Tạ Tuệ Lan có cơ hội phát ngôn.

Canh Ngọc Siêu và Hoàng Lập nhìn thấy vẻ mặt của Hướng Đạo và Hùng Chí Dũng một xướng một họa, trong lòng cảm thấy thật khó chịu, bọn họ biết bên phe mình không thể tạo ra những phản kích có tác dụng, đợi tin này trong đại hội truyền ra, uy tín của Tạ Huyện trưởng nhất định chịu ảnh hưởng lớn, lại thêm mới nhận chức không lâu, tương lai việc triển khai công việc chắc chắn sẽ gặp trở ngại lớn.

Quay lại nhìn Tạ Tuệ Lan thì vẻ mặt của cô vẫn vững như Thái Sơn.

Hoàng Lập âm thầm gật đầu, riêng về mặt định tâm này thì ít ai đo được với Tạ Huyện trưởng.

Lúc này, vấn đề quan trọng nhất của đại hội cuối cùng cũng được nêu ra.

Hướng Đạo đã là người nêu ra vấn đề này, chớp mắt rồi ngẩng đầu nhìn Tạ Tuệ Lan, rồi thản nhiên nói: “Sức khỏe của lão Mạnh Cục trưởng Cục chiêu thương không tốt, nên đã cáo bệnh nghỉ ngơi rồi, vị trí cục trưởng này rất quan trọng, việc phát triển kinh tế, thu hút đầu tư là một nhiệm vụ hết sức quan trọng, mọi người xem ai thì hợp với vị trí này” Hắn ta quay đầu nhìn về phía Trưởng phòng Tổ chức Dịch Đào, “Lão Dịch, kết quả khảo sát của phòng tổ chức thế nào rồi?”

Nghe thấy thế, mọi người đều lấy làm lạ.

Đây chính là nhiệm vụ quan trọng nhất của kì đại hội này, theo lẽ thường, đề án đầu tiên của Tạ Huyện trưởng đã rất nhạy cảm rồi, nhưng đề án đó vẫn còn không bằng đề xuất lần này, ai cũng biết là Hướng Đạo có ý động đến Đồng Học Bản, tín hiệu này sớm có trong lúc điều tra tình hình kinh tế của Đồng Học Bản rõ ràng là không có gì và phải bỏ qua, nhưng ngay sau đó Tạ Tuệ Lan lại chỉ đích danh Đồng Học Bản, rõ ràng là muốn đối đầu với bí thư Hướng, lần đối đầu này có thể nói là quyết định được rất nhiều việc, các phòng ban lớn nhỏ trong huyện Duyên Đài đang có không biết bao nhiêu con mắt đang nhìn vào.

Không khí trong phòng hội nghị chợt ngưng lại.

Dịch Đào chỉnh lại giọng sau đó lật từng trang lại liệu ra nói: “Theo sự chỉ đạo của bí thư Hướng và bí thư Tào, chúng tôi đã có cuộc khảo sát với hai cán bộ, người thứ nhất là Cục phó Cục chiêu thương Lữ Đại, người thứ hai là Cục phó Cục công an Đồng Học Bản, trong thời gian công tác đồng chí Lữ Đại biểu hiện rất tốt, tính cách điềm đạm, có tầm nhìn, lại thêm nhiều lần...” Dịch Đào giới thiệu đơn giản về hai người Đồng Học Bản và Lữ Đại, đều là lời nói xuông chốn quan trường, anh tốt tôi tốt mọi người đều tốt, không có ý nghĩa thực tế gì hết.

Hướng Đạo ừm một tiếng.

Canh Ngọc Siêu liền nói: “Tôi thấy Đồng...”

“Lão Dịch, anh xem ai thích hợp” Lời Hướng Đạo nói ra liền ngắt lời của Canh Ngọc Siêu.

Canh Ngọc Siêu đành phải im lặng không nói nữa, sắc mặt rất không ổn.

Bên cạnh Liêu Nham Sơn thấy người gặp họa thì vui sướng.

Dịch Đào định thần lại nói: “Tôi vẫn thấy đồng chí Lữ Đại hợp hơn, bí thư Hường nói đúng, vị trí Cục trưởng Cục chiêu thương rất quan trọng, lúc trước chúng ta cũng bàn qua vấn đề này, mục tiêu trọng điểm của huyện trong năm sau chính là thu hút đầu tư, muốn làm được việc này, cần những người kiên định vững vàng như Lữ Đại, năng lực thu hút đầu tư của Tiểu Đồng thì tôi không biết, nhưng chỉ với độ tuổi hai mươi bốn của cậu ấy thì không phù hợp với vị trí này, sẽ không quản lý được mọi việc” Thân là Trưởng phòng tổ chức, thật ra Dịch Đào cũng không phải là người phe Hường Đạo, nhưng trong lòng hẳn cũng không tán thành Đồng Học Bàn vì tuổi cậu ta còn quá trẻ.

Hường Đạo khẽ gật đầu.

Tạ Tuệ Lan nghiêng đầu nhìn xuống Canh Ngọc Siêu.

Canh Ngọc Siêu lập tức nói: “Cục phó Đồng đúng là còn trẻ, điều này tôi thừa nhận, nhưng ai nói tuổi trẻ thì không quản lý nổi một cục? Ai bảo là tuổi trẻ thì hoàn toàn không có năng lực? Tôi thì lại nghĩ ngược lại, người trẻ như Tiểu Đồng có ưu thế, quyết đoán, có tinh thần, tình hình năm rồi mọi người đều biết, Cục chiêu thương huyện không thấy khởi sắc gì hết, so sánh với các huyện khác lượng vốn đầu tư còn thấp hơn rất nhiều, đây là vấn đề khách quan, tôi tin rằng nếu đưa cục phó Lữ lên thay thì cục diện cũng không thay đổi quá nhiều, đây là vấn đề góc nhìn, bây giờ là lúc cần thay máu cho cục, tôi thấy nhiệm vụ này cục phó Đồng có thể hoàn thành tốt được”.

Chủ nhiệm văn phòng huyện Liêu Nham Sơn phản bác: “Phó chủ tịch Canh nói cũng không sai! Lí lịch của Cục phó Đồng tôi biết, sau khi gia nhập cơ chế, đã làm việc ở cục quốc an sau đấy điều đến cục công an, hai vị trí này đều thuộc bên cảnh sát, phá án, hình sự, tôi không nghi ngờ gì năng lực làm việc của cục phó Đồng, phá án bắt kẻ bắt cóc, bản lĩnh của Cục phó Đồng ai cũng biết, nhưng nói đến việc làm ăn chiêu thương, thì khác nhau chứ? Thử hỏi một đại sư võ thuật bỗng nhiên đi làm ăn, đây có phải nực cười không? Trong chuyện này cũng vậy”.

Hoàng Lập nói: “Không cần chỉ trích người ta nhiều như vậy chứ, cái này thì ai cũng biết rồi? Chủ nhiệm Liêu, lúc đầu chẳng phải ông cũng là người thuộc quân đội sao? So sánh với chức vụ bây giờ thì thế nào?” Hoàng Lập ngừng một chút rồi nói: “Theo tôi biết, lúc mới nhận việc ở cục quốc an thì Tiểu Đồng làm việc bàn giấy, phụ trách toàn bộ công việc của phòng tổng hợp, trong việc này cậu ta cũng có kinh nghiệm, tôi tin Tiểu Đồng có thể làm tốt việc của cục chiêu thương”.

Trần Đồng Bình lắc đầu mạnh, “Cậu ta có thể sao? Ai cũng chưa từng chứng kiến năng lực của Tiểu Đồng trong việc của cục chiêu thương, đây là đánh bạc làm liều chứ không phải giao nhiệm vụ”.

Giọng Liêu Nham Sơn lạnh lùng vang lên: “Trưởng ban Trần nói rất đúng, lần khảo sát doanh nghiệp Nhật Bản đầu tư vào huyện lần trước không phải chúng ta để Tiểu Đồng làm sao? Từ đó mà chúng ta có thể thấy cậu ta không có kinh nghiệm, nhiệm vụ quan trọng này không thể để cậu ta làm được? Cục phó Lữ mới là thích hợp, thứ nhất là có kinh nghiệm, thứ hai là vốn là người làm việc trong cục chiêu thương đã lâu, đều thành thực mọi công việc, đối nhân xử thế cũng không tệ, tất cả cộng lại thì chỉ có anh ta mới thích hợp cho vị trí này”.

Hoàng Lập cau mày nói: “Chuyện khảo sát doanh nghiệp Nhật Bản thì chính bên họ đã có lỗi trước, Tiểu Đồng đã phá án theo lẽ công bằng, không thỏa đáng sao? Lúc đó cậu ta là lãnh đạo cục công an, không phải cục chiêu thương, nếu theo ý của ông, Tiểu Đồng có thể nói là vừa phá án vừa làm công tác chiêu thương rồi?”

Liêu Nham Sơn nhìn Hoàng Lập: “Tôi muốn nói Đồng Học Bàn làm việc rất thô và cứng nhắc!”

Hoàng Lập trào phúng nói: “Bản chất của luật pháp chính là nguyên tắc và nghiêm khắc, chẳng lẽ dùng lòng tốt để đối xử với những kẻ phạm tội sao, không truy cứu trách nhiệm sao?”

Mấy người cứ cãi vã liên tục không ngừng.

Bọn họ cứ cãi nhau, còn Hường Đạo và Tạ Tuệ Lan thì lại không nói gì.

Qua được khoảng vài phút, Hường Đạo lại nhắc chén lên uống một ít trà, tay vừa đặt chén trà xuống bàn thì phát ra tiếng động nhỏ.

Mọi người đều ngừng tranh luận, nhìn lên ông ta, biết là bí thư muốn nói điều gì.

Hướng Đạo nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, chỉnh lại giọng với bề ngoài một chút rồi nói: “Thế thì cứ để Cục phó Lữ làm đi, Đồng Học Bản còn quá trẻ, chưa đến ba mươi tuổi, vẫn còn phải rèn luyện thêm”.

Lần này Hướng Đạo không đề xuất là bỏ phiếu biểu quyết, trực tiếp lên tiếng sắp xếp mọi việc, hơn nữa câu nói này vừa nói đến Đồng Học Bản cũng như vừa động chạm vào Tạ Tuệ Lan, ai cũng biết là Tạ Huyện trưởng cũng chỉ xấp xỉ ba mươi tuổi.

Canh Ngọc Siêu và Hoàng Lập có chút biến sắc.

Bên kia Liêu Nham Sơn và Trần Đồng Bình ra vẻ chế giễu.

Lúc này, Tạ Tuệ Lan sau một hồi trầm mặc đã lên tiếng, ánh mắt cô hướng về Hướng Đạo, khẽ cười nói: “Tôi lại thấy Tiểu Đồng thích hợp hơn, hay là biểu quyết xem”.

Không khí chợt ngưng đọng.

Từ đầu đại hội đến giờ đây là lần đầu tiên Tạ Tuệ Lan kiên quyết đứng dậy phát biểu.

Liêu Nham Sơn nhìn thấy cô ta như vậy liền nghĩ có phải là đang muốn phản kích? Nhưng không biết cô ta còn lấy đâu ra phần thắng nữa mà phản kích! Tình thế trong hội đồng chẳng lẽ cô ta không hiểu sao?

Trần Đồng Bình có vẻ biết nhiều hơn, trong lòng chợt cười, không có gì là ngoài dự liệu cả.

Hướng Đạo cũng không chút hoang mang gì nhìn cô rồi cười nói: “Được, vậy thì biểu quyết”.

“Tôi ủng hộ bí thư Hướng!” người đầu tiên biểu quyết là Liêu Nham Sơn, “Đồng chí Lữ mới là người đảm đương được chức cục trưởng!”

Canh Ngọc Siêu nói: “Tôi ủng hộ Tạ Huyện trưởng, bây giờ cục chiêu thương cần là một cán bộ trẻ tuổi quyết đoán!”

Hoàng Lập cũng nói ngay theo sau: “Tôi đồng ý với Tạ Huyện trưởng Tuệ Lan, năng lực làm việc của Tiểu Đồng xuất chúng, với những cán bộ như vậy thì nên để họ đảm đương công việc!”

Dịch Đào nhìn bọn họ rồi nói, “Tôi vẫn giữ ý kiến của mình, để đồng chí Lữ làm”.

Trong một phút ngắn ngủi, số phiếu 2 bên là 3-3, vẫn chưa phân thắng bại.

Nhưng đây chỉ là thế cân bằng trước mắt thôi, Trần Đồng Bình nói một tiếng thì đã phá vỡ cục diện, “Tôi ủng hộ ý kiến của bí thư Hướng, Tiểu Đồng còn quá trẻ, công việc trong cục chiêu thương nên để người có kinh nghiệm đảm đương, tôi chọn đồng chí Lữ Đại”.

Phe Hướng Đạo 4 phiếu, cục diện đã nghiêng về một phía

Trong lòng Canh Ngọc Siêu đã xao động, liên tiếp nhìn lên phía Tạ Tuệ Lan, những ủy viên còn lại, ngoài phó chủ tịch Chu Bình Chí ra, bọn họ không thể kiếm thêm được tám phiếu nào nữa, nếu vẫn không có phản kích thì chắc chắn 100% là thua, không những thế còn thua rất thảm!

304. Chương 304: Một Phiếu Nghịch Chuyển

Đã đến giờ phút quan trọng nhất, cục diện hoàn toàn không có lợi cho phe Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan lại tỏ ra thờ ơ, ngón tay vẫn còn để trên chén trà, cười cười nhìn về phía Tào Húc Bằng.

Từ đầu tới giờ Phó bí thư huyện ủy Tào Húc Bằng luôn đứng về phía Hướng Đạo, cứ là đề xuất của Hướng Đạo thì không lần nào là phản đối cả, Phó bí thư huyện ủy Tào dường như rất ủng hộ, nhưng sau khi Tạ Tuệ Lan nhìn ông ta, thì ông ta lại cười khổ suy nghĩ, “...Tôi ủng hộ Đồng Học Bản” không nói dài dòng, không giải thích, chỉ đơn giản nói lên như thế.

Liêu Nham Sơn cau mày nhìn sang Tào Húc Bằng một cái.

Canh Ngọc Siêu hít một hơi rồi đưa tay ra cầm chén trà.

4 phiếu với 4 phiếu!

Tào Húc Bằng ủng hộ Đồng Học Bàn, ngoài một số người thấy lạ ra còn những người như Hướng Đạo, Trần Đồng Bình và Hoàng Lập đều không có biểu hiện nào, trước lúc đại hội bắt đầu, Tào Húc Bằng đã tìm đến Hướng Đạo, tỏ rõ thái độ của mình, lúc trường học có hai con tin thì Đồng Học Bàn tình nguyện thay Tào Húc Bằng làm con tin, cứu ông ta một mạng, ân đức này không phải nhỏ, Tào Húc Bằng nghĩ đi nghĩ lại thì lần này cần bỏ phiếu cho Đồng Học Bàn, nhưng lại đắc tội với phe Hướng Đạo, nên phải tìm ông ta trước để giải thích.

Hướng Đạo không tức giận, mà còn càng vui mừng hơn, nếu Tào Húc Bằng cũng phản đối thì ông ta mới có thể không thoải mái.

Trong phòng hội nghị, Hướng Đạo lộ vẻ cười nhạt, không phải vì Tào Húc Bằng phản đối mình mà biến sắc. Tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Liêu Nham Sơn và Canh Ngọc Siêu lúc này nghĩ đến một số lời đồn, lập tức hiểu ra nguyên nhân tại sao Tào Húc Bằng lại quay ngược lại ủng hộ Tạ Tuệ Lan, hóa ra là còn nợ Đồng Học Bàn một nhân tình.

Trong lòng Canh Ngọc Siêu bỗng xao động, cục diện đã có cơ hội thay đổi rồi!

Trần Đồng Bình và Dịch Đào đều không hề lo lắng, xét về đại cục, biểu quyết của Tào Húc Bằng không hề ảnh hưởng gì cả, có chăng thì chỉ là phe Tạ Tuệ Lan hơn được một phiếu, vẫn không có tác dụng quyết định, vì bí thư Đoàn và trưởng ban Hùng đều thuộc phe Hướng Đạo, cộng thêm hai phiếu của hai người này thì phe Hướng Đạo có sáu phiếu đã chiếm quá bán trong số mười một ủy viên rồi, kết quả không hề thay đổi, chỉ là trì hoãn thêm một lúc mà thôi.

Sau khi Tào Húc Bằng biểu quyết, không khí đột nhiên căng thẳng, nhưng không lâu sau lại dịu xuống.

Vài giây trầm mặc ngắn ngủi, phòng hội nghị không có một ai lên tiếng.

Tạ Tuệ Lan đột nhiên làm động tác khiến mọi người đều cảm thấy kì lạ, cô ta quay sang bí thư Đoàn nói: “Bí thư Đoàn, ông cảm thấy thế nào?”

Liêu Nham Sơn Trần Đồng Bình và mọi người đều kinh ngạc, cảm thấy câu hỏi này đúng là rất lạ.

Canh Ngọc Siêu và Hoàng Lập nhìn nhau, cũng không hiểu sao Tạ Huyện trưởng đột nhiên hỏi người bên phe Hướng Đạo.

Sau đó việc càng khiến mọi người không ngờ tới chính là sau khi nghe Tạ Tuệ Lan hỏi, Đoàn Chính An, người mà từ đầu tới giờ luôn thuộc phe Hướng Đạo lại bắt đầu do dự, không nhìn Tạ Tuệ Lan cũng không nhìn Hướng Đạo và những người khác, cúi đầu nhìn xuống tập tài liệu rồi nói: “...Đồng Học Bàn đi” nói xong câu này Đoàn Chính An liền mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không nhìn ai cả, giống như một lão tăng đang nhập định vậy.

Ai cũng không thể nghĩ được rằng Đoàn Chính An lại quay sang ủng hộ Tạ Tuệ Lan!

Đám người Canh Ngọc Siêu cùng Dịch Đào đều hết sức ngạc nhiên.

Hướng Đạo cuối cùng cũng nhú mày, nhìn về phía Đoàn Chính An một cái, trong mắt không khỏi lộ tia tức giận, Đoàn Chính An chưa từng báo cáo cho hắn việc gì nhưng cũng không hề có ý phản đối, hai ngày trước Hướng Đạo nghe đồn rằng, có lẽ ủy viên ngồi đây cũng biết, hình như ở công viên động vật hoang dã Phần Châu Đồng Học Bàn có đánh hổ cứu một đứa bé, là thân thích của Đoàn Chính An, lúc đấy Hướng Đạo cũng không để tâm lắm, cũng không tin, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng của Đoàn Chính An thì khả năng chuyện đó là thật.

Gã họ Đoàn này! Định làm gì không biết!

Hướng Đạo không phải tức việc Đoàn Chính An bỏ phiếu cho Đồng Học Bàn mà là thấy tức vì sao đột nhiên hắn ta không báo gì với mình.

Lúc này, Liêu Nham Sơn và Trần Đồng Bình cũng nghĩ đến tin đồn ở công viên động vật hoang dã, hiểu ra ngay chuyện gì, mặt mấy người này biến sắc, thâm nghĩ là không ổn rồi.

Trong lòng Canh Ngọc Siêu bỗng nhiên xao động mạnh.

Hoàng Lập đồng tử co rụt lại, cùng với Canh Ngọc Siêu thay đổi hẳn ánh mắt.

5 phiếu đầu 4 phiếu!

Trong lòng Canh Ngọc Siêu kích động, hắn vẫn cho rằng việc Tạ Huyện trưởng đấu với kẻ đang có khí thế ngút trời như bí thư Hưởng là một việc không tưởng, hoàn toàn không có cơ hội, nhưng ai ngờ lúc này tình thế lại chuyển biến, phần thắng chỉ cách họ một chút thôi, chỉ cần thêm một phiếu của Chu Bình Chí, bên Tạ Huyện trưởng sẽ có 6 phiếu, lại chiếm quá bán rồi!

Thắng ư?

Canh Ngọc Siêu không dám tin.

Hoàng Lập nghĩ ngợi nhiều hơn Canh Ngọc Siêu một chút, nhìn thấy thủ đoạn của Tạ Tuệ Lan thì đúng là thêm phần khâm phục người phụ nữ kém mình mười mấy tuổi này, lúc này hắn mới nghĩ thông suốt, tại sao lúc đầu Tạ Tuệ Lan lại nhắc đến những vấn đề nhạy cảm, hoàn toàn không phải là thử, mà mục đích chính là chuẩn bị cho lần bỏ phiếu cuối cùng này, nghĩ lại thì cũng đúng, cục diện lúc đầu rất rõ ràng, số người ủng hộ Hưởng Đạo chiếm đa số, đây là điều sớm đã biết trước rồi, không cần phải thử? Đây chỉ là làm tăng sĩ khí và áp lực cho đối thủ?

Nhưng cũng chính vì vậy, Tào Húc Bằng cũng tốt, Đoàn Chính An cũng thế, với những đề xuất trước thì ủng hộ Hưởng Đạo, một lần, hai lần, ba lần như vậy là đủ rồi, thế cũng đủ thể hiện sự ủng hộ của họ đối với Hưởng Đạo rồi, nên đợi đến lúc cuối, chuyện của Đồng Học Bản, Đoàn Chính An Tào Húc Bằng cũng dễ dàng bỏ phiếu cho Đồng Học Bản hơn, do áp lực không còn nặng nữa, nếu Tạ Tuệ Lan không làm như vậy mà đột nhiên nói vấn đề của Đồng Học Bản trước thì e rằng Đoàn Chính An Tào Húc Bằng khó lòng dám bỏ phiếu phản đối Hưởng Đạo, nhưng Tạ Tuệ Lan đã giúp họ giảm bớt áp lực đấy, họ dễ dàng bỏ phiếu cho Đồng Học Bản hơn.

Đúng là diệu kế!

Hóa ra Tạ Tuệ Lan muốn thắng lợi trong lần biểu quyết cuối cùng này.

5 phiếu với 4 phiếu! có thể nói là đã thắng rồi!

Bên kia, Liêu Nham Sơn và Trần Đồng Bình trong lòng cũng thấy kinh ngạc, bọn họ đã quá xem thường Tạ Tuệ Lan, người phụ nữ này đúng là giảo hoạt.

Hưởng Đạo không chút biểu hiện gì, thu ánh mắt nhìn Đoàn Chính An về, nhìn Tạ Tuệ Lan, rồi bỗng nhiên cười.

Trần Đồng Bình nhìn thấy tình thế như thế này, sớm nghĩ rằng hung nhiều hơn cát rồi, nhưng nhìn về bí thư Hưởng biểu hiện như thế, trong lòng bỗng nghĩ việc này chưa thể kết thúc được? Bí thư Hưởng còn con bài nào khác sao?

Đáp án rất nhanh được công bố.

Trong lúc Hoàng Lập và Canh Ngọc Siêu nhìn về phía Chu Bình Chí, Hưởng Đạo cũng hướng ánh mắt của mình vào ông ta.

Chu Bình Chí im lặng trong vài giây rồi nói: "...Tôi ủng hộ ý kiến của bí thư Hưởng".

Cái gì!?

Nghe thấy thế, sắc mặt Hoàng Lập bỗng trầm xuống, ủng hộ Hưởng Đạo? Ông làm cái gì vậy!

Trần Đồng Bình và Liêu Nham Sơn cũng không ngờ tới cục diện này, giật mình, trong lòng bỗng thở phào, thoải mái nhìn nhau cười.

Canh Ngọc Siêu đặt mạnh chén trà xuống, tròng mắt chợt trừng lên, suy nghĩ, Chu Bình Chí rõ ràng là không đứng về bên nào, nhưng lúc đầu đã gần như là đi về phe mình rồi cơ mà? Cơ bản là đã gần như thành đồng minh! Tại sao lại quay ngoắt lại ủng hộ Hưởng Đạo, vào thời điểm mấu chốt như thế này? Chu

Bình Chí có phải là quân cờ của Hưởng Đạo trong chính quyền huyện không? Chẳng lẽ bọn họ đã có bàn bạc từ trước.

Chu Bình Chí lần này đã làm thay đổi cục diện.

Tạ Tuệ Lan nhìn chăm chăm vào Chu Bình Chí, nhìn rất lâu.

Sau khi biểu quyết Chu Bình Chí cúi đầu không nói gì, giống như là không nhìn thấy gì, không biết gì vậy. 5 phiếu với 5 phiếu! hòa!

Tâm trạng của Canh Ngọc Siêu rất tệ, hắn ta giận tới mức suýt chút nữa thì đập bàn, chỉ muốn chỉ vào mũi Chu Bình Chí mà mắng cho vài câu, cục diện đang đẹp như thế, chỉ cần một phiếu là thắng phe của Hưởng Đạo rồi, nhưng Chu Bình Chí lại phản lại bỏ phiếu cho Lữ Đại? Hắn ta có ý gì đây?

Hoàng Lập cũng thở dài, trong lòng ông ta hiểu rõ là công sức bấy lâu thế là bỏ xuống sông xuống bể, mười một ủy viên chỉ còn một người duy nhất chưa bỏ phiếu, chính là trưởng ban vũ trang Hùng Chí Dũng, không cần nhìn cũng biết là hắn ta sẽ bỏ phiếu cho Lữ Đại, từ lúc Hưởng Đạo nhận chức bí thư tới giờ, hắn ta luôn là người đi đầu ủng hộ Hưởng Đạo, phản đối kịch liệt phe Tạ Tuệ Lan, thậm chí có thể nói như là có mối thâm thù huyết hận với phe Tạ Tuệ Lan vậy, từ khi Tạ Tuệ Lan nhận chức Hùng Chí Dũng không ít lần phản đối Tạ Tuệ Lan trong cuộc họp hội đồng

Thế là hết!

Cục diện như thế mà lại thất bại trong gang tấc!

Hoàng Lập và Canh Ngọc Siêu đều không cam tâm, rất không cam tâm

Hưởng Đạo cười nhẹ, “Vậy thì cứ quyết định vậy đi, Lữ Đại sẽ làm Cục trưởng Cục chiêu thương”.

Trần Đồng Bình Liêu Nham Sơn cùng mấy người đều lộ rõ nét tiếu ý, nói thật lòng nước cờ vừa rồi đúng là hiểm, nghĩ lại họ vẫn thấy rất úy kỵ Tạ Tuệ Lan

Không ai ngờ, Tạ Tuệ Lan nhìn sang Hưởng Đạo nói: “Bí thư Hưởng, tôi nhớ không nhầm thì đang là mỗi người 5 phiếu mà, mười một vị ủy viên, hình như vẫn còn một phiếu”.

Hưởng Đạo sững sốt, cười haha nói: “Còn thiếu phiếu của trưởng ban Hùng? Chí Dũng?”

Thắng bại đã định, mọi người đều cười nhìn về phía Hùng Chí Dũng, có người còn thấy lạ, bình thường lão Hùng rất dữ dội trong việc này sao? Sao lúc bỏ phiếu lại không nói gì? Chẳng lẽ đã nã pháo một rồi?

Hoàng Lập và Canh Ngọc Siêu không buồn nhìn Hùng Chí Dũng nữa, bọn họ thấy rằng cục diện đã định rồi.

Tạ Tuệ Lan thì lại cười, cười rất vui vẻ nhìn về phía Hùng Chí Dũng.

Hùng Chí Dũng thấy mọi người đều đang nhìn mình, cầm chén trà lên ực ực vài tiếng rồi uống sạch, cuối cùng, Hùng Chí Dũng nhìn mọi người, rồi nói một câu mà tất cả những người trong đại hội đều kinh ngạc ngơ ngác, “...Tôi ủng hộ đề bạt của Tạ Huyện trưởng”.

Cái gì?

Người ủng hộ Tạ Tuệ Lan sao?

Phía dưới nhất thời ồ lên!

Dù những người ở đây đã trải qua không biết bao nhiêu bão táp chốn quan trường cũng không ngờ kết cục lại như thế này, Liêu Nham Sơn kinh ngạc, Trần Đồng Bình kinh ngạc, Tào Húc Bằng cùng Đoàn Chính An cũng sững sốt!

Nếu bất kỳ ai nói ủng hộ Tạ Tuệ Lan thì không khiến mọi người như thế, chỉ duy nhất có Hùng Chí Dũng khiến mọi người kinh ngạc, câu này sao có thể từ miệng người luôn phản đối Tạ Tuệ Lan mà nói ra được??

Thật quá vô lí!

Mặt Hưởng Đạo không khỏi sầm lại!!

305. Chương 305: Thắng Lợi!

“...Tôi ủng hộ đề bạt của Tạ Huyện trưởng”.

Lá phiếu này của Hùng Chí Dũng như một dấu chấm trên bức họa này.

5 với 6- kết cục cuối cùng là Tạ Tuệ Lan chuyển bại thành thắng.

Chuyện gì đang xảy ra đây? Không ai hiểu nổi!

Trần Đồng Bình thở gấp khi nhìn vào cuộc chiến thất bại này, ánh mắt không ngừng dò xét Hùng Chí Dũng, Liêu Nham Sơn và Dịch Đào nét mặt càng khó coi hơn, Hùng Chí Dũng nói dứt câu này cả phòng họp số 1 im lặng, Hùng Chí Dũng cũng không ngẩng đầu lên, miệng còn đều chua xót, sau khi phát biểu hẳn ta cứ nhìn chăm chăm vào cái bàn trong phòng, như là trên bàn đó có đồ vật gì vậy, nhìn không chớp mắt, nhìn rất nhập tâm.

Hoàng Lập và Canh Ngọc Siêu nhìn nhau, trong mắt không che dấu được vẻ kinh ngạc.

Tạ Tuệ Lan ngừng cười, bình tĩnh nhìn về phía Hướng Đạo: “...Bí thư Hướng?”

Hàng chục đôi mắt đang nhìn về phía Hướng Đạo đang trầm mặc.

Kết quả biểu quyết đã có, bây giờ không cần biết là Hùng Chí Dũng tại sao làm vậy, Hướng Đạo là bí thư, là một người lãnh đạo huyện Duyên Đài, trong tay là lá phiếu quyết định, chỉ cần hẳn ta dùng quyền này, bất kể là sự biểu quyết của các ủy viên là gì thì đều có thể thay đổi được, nhưng ngược lại, quyền này cũng không nên lạm dụng, mỗi bí thư đều ít khi đụng đến quyền này, một khi xuất hiện là phiếu phản đối, đầu tiên là làm mất uy tín của hẳn ta trong huyện rồi, hơn nữa chuyện này mà lên tai lãnh đạo thành phố tức là lãnh đạo thành phố nghĩ là lãnh đạo huyện không có năng lực, đây quả là một điểm chết người.

Hướng Đạo vẫn trầm mặc không nói.

Liêu Nham Sơn và Trần Đồng Bình biết là bí thư có thể dùng phiếu phủ quyết ,trong lòng đều trầm ngâm chờ đợi.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Hướng Đạo trong lòng thở dài một tiếng.

Quyền phủ quyết này hẳn ta không thể dùng được, nếu để người khác nói vì thua trong kì họp hội đồng khiến cho Hướng Đạo mặt mũi tổn hao, hẳn lại phải dùng quyền phủ quyết để miễn nhiệm, về sau còn có cơ hội xoay chuyển tình thế, nhưng để Đồng Học Bản nhận chức, một người vừa gia nhập bộ máy được nửa năm, phá được vụ án trộm đồ cổ trong bảo tàng, đánh hổ, cứu người, vì nhân dân huyện, thành phố thậm chí cả tỉnh cống hiến hết mình, dù là các lãnh đạo đến tám phần đều không biết mặt mũi hẳn ta là ai nhưng nghe đến cái tên Đồng Học Bản này là biết được thành tích của hẳn rồi, nếu Hướng Đạo vẫn kiên quyết phủ quyết Đồng Học Bản, đúng là làm cán bộ huyện thất vọng rồi, cũng chính là nói với lãnh đạo thành phố, lãnh đạo tỉnh rằng mình là người ngu ngốc vô năng.

Cho nên hẳn không thể dùng!

Hậu quả này Hướng Đạo gánh vác không nổi!

“...Vậy để Đồng Học Bản làm đi” Nói xong câu này, Hướng Đạo gấp tài liệu trên bàn, nét mặt bình tĩnh trở lại: “Kì họp hội đồng đến đây kết thúc, tan họp!” Còn một số vấn đề khác nữa nhưng mà hẳn không còn tâm trạng đâu mà họp tiếp nữa, mặt sầm xuống muốn kết thúc kì họp, Hướng Đạo rất ít khi phải nếm trải khó khăn như lần này, vốn là người có thiên thời địa lợi nhân hòa, ai nghĩ được rằng hẳn sẽ thua trong tay Tạ Tuệ Lan, đây là điều từ khi Hướng Đạo nhận chức bí thư đến nay không thể chấp nhận được, về mặt rất khó coi.

Liêu Nham Sơn và Trần Đồng Bình cũng như vậy, thu lại các tài liệu, về mặt trầm xuống chuẩn bị rời đi.

Đàm Chính An là người đầu tiên đứng lên, cầm chén trà đi ra ngoài.

“Đoạn bí thư, tôi có chút chuyện muốn nói” Tạ Tuệ Lan cười đứng dậy, ra vẻ rất thân thiết đi về phía Đàm Chính An, “Vừa đi vừa nói nhé”.

Hôm nay phe Hướng Đạo thua, Đàm Chính An là người chịu trách nhiệm lớn, nhìn nét mặt Hướng Đạo, Đàm Chính An cũng cảm thấy không thể giải thích được gì, muốn nhanh chóng đi trước đứng đợi ở phòng làm việc của Hướng Đạo, ai nghĩ lại bị Tạ Tuệ Lan gọi lại, biểu hiện rất thân thiện, điều này khiến cho Đàm Chính An không biết nói gì, trong bụng nghĩ, tôi thân thiết với cô khi nào vậy? Nhưng Huyện trưởng nói có chuyện hần cũng không thể nào từ chối, chỉ còn cách đi cùng Tạ Tuệ Lan.

Nhìn thấy hai người đi với nhau như vậy trong lòng Trần Đồng Bình không khỏi chửi mấy câu thô tục.

Hoàng Lập nhìn bóng lưng Tạ Tuệ Lan rời đi, lập tức hiểu ra, Tạ Tuệ Lan muốn mượn chuyện này để khiến nội bộ phe Hướng Đạo lục đục nghi ngờ lẫn nhau, hần đã hiểu ý đồ của Tạ Tuệ Lan rất nhanh, Canh Ngọc Siêu cũng cùng nét biểu tình, tiếp theo Hoàng Lập tìm Tào Húc Bằng, hần và Tào Húc Bằng là bạn cũ, lúc đầu đều là thủ hạ dưới tay bí thư, quan hệ rất tốt.

“Lão Tào, sắp đến giờ cơm rồi, chúng ta cùng đi ăn chứ?” Hoàng Lập nói

Tào Húc Bằng trong bụng nghĩ ông định gây thêm phiền phức cho tôi hả, xua tay nói: “Tôi còn có nhiều việc đang đợi”.

“Vậy tôi đợi anh” Hoàng Lập đi cùng hần, hai người cùng bước ra khỏi phòng họp.

Canh Ngọc Siêu phản ứng rất nhanh, vừa nhìn thấy Hùng Chí Dũng liền cầm chén trà đi nhanh ra khỏi phòng họp 1, hần nhanh chóng bắt kịp Hùng Chí Dũng, “Trưởng ban Hùng, chúng ta cùng đi nhé”.

Biểu hiện bọn người phe Tạ Tuệ Lan càng khiến cho Trần Đồng Bình thêm tức giận.

Rõ ràng biết là bọn họ đang chọc tức, nhưng vẫn không nhịn được sự tức giận với Hùng Chí Dũng và Đàm Chính An.

...

Cục chiêu thương huyện

Lữ Đại vừa ăn cơm bên ngoài trở về, reng reng reng, tiếng di động liên vang lên

Vừa nhìn thì thấy là số của Trần Đồng Bình, trong lòng Lữ Đại bỗng nhiên nhảy dựng lên, giờ khắc này hần đợi rất lâu rồi, cả buổi sáng này hần không làm được việc gì, lúc nào cũng nghĩ đến kì họp hội đồng, chiều nay vừa nghe tin, Lữ Đại đã không nén được cảm xúc, vui mừng nhấc máy, “Trưởng phòng Trần”.

“...” Đầu dây bên kia không có âm thanh, nhưng có thể nghe được tiếng thở.

Lữ Đại ngắt ra: “Trưởng phòng Trần?”

Giọng Trần Đồng Bình như tắc ở cổ họng: “Có điều ngoài dự tính, Đồng Học Bản nhận chức cục trưởng rồi”.

“?” Lữ Đại lúc đấy mới ngớ người ra: “Đồng Học Bản?”

“Lão Lữ, cần phải kiểm chế” Trần Đồng Bình thở dài, giọng trấn an nói: “Sau này còn nhiều cơ hội”.

Gác máy, Lữ Đại chỉ cảm thấy một trận động đất rung chuyển trong đầu, chân khuỵu xuống suýt ngã, hần nhanh chóng dựa vào tường mới đứng vững được, nghĩ đến lời nói của Trần Đồng Bình, ánh mắt Lữ Đại đờ đẫn, sau này thì còn cơ hội gì nữa? Sao có thể như thế, lần này mà không lên được chức thì cả đời này Lữ Đại e rằng cũng không còn cơ hội nữa, có Đồng Học Bản làm lãnh đạo, hần sao có thể sống yên ổn được??

Reng reng reng, tiếng chuông di động lại vang lên.

Lữ Đại hồn phi phách tán, ấn phím trả lời một cách vô thức.

Là vợ hần, Lý Hồng, “Lão Lữ, kỳ họp hội đồng thế nào rồi? Khi nào ông nhận chức?”

Lữ Đại không hiểu sao chợt nổi giận, “Nhận chức cái rắm!”

“Ông quát tôi cái gì chứ!” Trong lòng Lý Hồng đang vui mừng, quan lộ của chồng tiến thêm một bước, cuộc sống của họ sau này càng ngày sẽ càng tốt đẹp, chỉ muốn gọi điện đến hỏi thăm, không ngờ lại bị mắng, Lý Hồng không kìm được cơn giận nói: “Ông có sao không thể?? Có phải đã uống quá chén rồi không?”

“Lần này không phải tôi nhận chức cục trưởng”.

“...Có ý tứ gì?”

“Đồng Học Bản nhận chức rồi! Biết chưa hả?”

Lý Hồng kinh ngạc hỏi lại: “Hắn ta sao? Giám cướp chức cục trưởng của ông sao? Không phải ông sớm được đề cử sao? Bí thư Hướng cùng Trưởng phòng Trần không phải rất ủng hộ sao? Rốt cuộc là thế nào?”

“Bà hỏi tôi, tôi biết hỏi ai chứ!”

Trèo càng cao ngã càng đau, Lữ Đại và Lý Hồng đều trông ngóng vị trí cục trưởng này đã lâu, hơn nữa còn chắc chắn thuộc về tay mình, nên tạm thời không thể chấp nhận sự thật.

...

Cùng lúc đó.

Cục công an huyện, Đồng Học Bản đang yên lặng hút thuốc, chỉ trong buổi sáng nay mà hắn đã hút hết cả bao thuốc rồi, so với mức hút hai ngày mới hết một gói như bình thường thì quả là không phải ít, cả phòng đều tràn ngập mùi khói thuốc, mắt tiếp xúc với không khí đều cay cay, gần như muốn chảy nước mắt vậy, Đồng Học Bản nhanh chóng mở cửa sổ, lúc này điện thoại từ phòng làm việc của Tạ Tuệ Lan gọi vào di động của Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản kìm hãm nhịp thở, “Alo, Tạ Huyện trưởng” bình thường lúc gọi điện với Tạ tỷ Đồng Học Bản rất chú ý xưng hô, tai vách mạch rừng, do vậy lúc nào cũng gọi Tạ tỷ là Tạ Huyện trưởng.

Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói: “Có kết quả rồi, cậu đoán xem?”

“Ai da, chị nói ngay cho tôi đi” Đồng Học Bản không thể kiên nhẫn được.

“Ha ha, chính là cậu” tiếng nói dừng một chút, “Trong kì họp hội đồng, Trưởng ban Hùng, bí thư Tào, và bí thư Đoạn đã giúp đỡ không ít, nhớ phải cảm ơn họ đấy”.

Đồng Học Bản hít một hơi, “Nói như vậy... tức là thành công rồi sao?”

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, “Kết quả của hội nghị thường ủy huyện đã có, quyết định sẽ được gửi lên thành phố, nhưng vẫn chưa nhận chức ngay được, Mạnh Tường Lâm sau khi cáo bệnh vẫn còn chưa giải quyết xong hết mọi việc, lại sắp đến tết rồi, cuối năm cục chiêu thương có rất nhiều tổng kết và báo cáo, bây giờ cậu đi cũng không triển khai được việc gì, bây giờ lão Mạnh xuất viện rồi, công việc cuối năm còn lại cứ để hắn giải quyết đi, đợi đến sau tết cậu đến nhận chức cũng được, vừa đúng lúc chủ trì việc trong năm mới”.

Đồng Học Bản cảm thấy như có viên đá rơi xuống từ trong lòng vậy, thành công rồi sao! Đúng là thành công rồi sao!

“Đúng rồi cậu làm thế nào mà Hùng Chí Dũng lại quay sang ủng hộ chúng ta vậy? Cậu còn chưa nói rõ ràng cho tôi nghe”.

“Hắn nợ tôi một ân tình” Đồng Học Bản giải thích: “Chuyện này xảy ra khi tôi mới đến huyện Duyên Đài phá án, lúc đấy chị còn chưa đến đấy”.

Đúng thế, Hùng Chí Dũng là bố của Tiểu Hoa, lúc đấy trang web của huyện bị phá hoại chính là hacker Tiểu Hoa xuất phát từ tâm lý muốn chơi tâm lý phạm tội, lúc đó bị đổi tên chính là Hướng Đạo lúc đó còn làm huyện trưởng, Tiểu Hoa lại có thể đem tên Hướng Đạo thay bằng tên một phó Huyện trưởng, chuyện này đúng là không nhỏ, nếu không phải Đồng Học Bản sợ chuyện mà làm lớn thì sẽ ảnh hưởng đến Tiểu Hoa, và chuyện sẽ không thể nói xong là xong được

Nhân tình là một chuyện, nhưng cũng không đến mức làm cho Hùng Chí Dũng lâm trận phản chiến.

Đồng Học Bàn nghĩ, giờ phút quan trọng nhất là Hùng Chí Dũng không biết trong tay mình có chứng cứ hay không, nếu nhắc lại chuyện cũ, thì án Hacker đó lại bị dỡ ra, ảnh hưởng rất lớn đối với Tiểu Hoa cùng Hùng Chí Dũng, cho nên hắn mới có thể dùng phương thức này để trả lại mình một cái nhân tình.

Đồng Học Bàn đem hết sự tình kể lại cho Tạ Tuệ Lan.

“Cậu đúng là khá, ha ha, cố gắng làm việc” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Đừng để tôi thất vọng”.

“Chắc chắn như vậy rồi, tôi nhất định sẽ không phụ sự tín nhiệm của cấp trên” Đùa vui một câu, Đồng Học Bàn bỗng nghĩ ra chuyện của Ngu tử, ngừng cười nói: “Tạ tử, Lữ Đại thế nào rồi?”

“Cậu nói xem”.

“Chắc chắn hắn ta sẽ giận điên lên?”

Đồng Học Bàn cướp chức cục trưởng của Lữ Đại, cũng coi như xả hận được một chút, nhưng khẳng định là chưa tính toán xong, nhất định phải đá được Lữ Đại ra khỏi hàng ngũ cán bộ, không đem hắn thu thập của nát nhà tan, Đồng Học Bàn không thể từ bỏ dễ dàng được, những người nào biết Đồng Học Bàn đều hiểu con người của hắn, hắn là người có thù tất phải báo, hủy dung mạo của Ngu tử, cũng tương đương với việc hủy khuôn mặt của Đồng Học Bàn, chuyện này sao có thể kết thúc dễ dàng được!

Giữa trưa, tin Đồng Học Bàn nhận chức Cục trưởng Cục chiêu thương bắt đầu được loan ra.

Nghe xong tin này, rất nhiều người không kịp phản ứng.

Ai cũng biết bây giờ quyền sinh sát của huyện Duyên Đài trong tay Hướng Đạo, sổ phiếu trong hội đồng phần lớn thuộc phe Hướng Đạo, bộ phận lớn lãnh đạo hội đồng dưới các xã phường, có bao nhiêu người là không theo Hướng Đạo? Rất ít! Nên tình thế đảo ngược lần này khi Tạ Tuệ Lan thắng được ván cờ thật là chuyện không tưởng, càng không nói là chuyện Hướng Đạo đề bạt Đồng Học Bàn? Sao có thể xảy ra được! Không ai nghĩ rằng đây là chuyện bình thường!

Nhưng chuyện này đúng là nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Đồng Học Bàn đúng là đã lên chức! Bí thư Hướng đã thua nước cờ này vào tay Tạ Huyện trưởng! Đây không khác gì một trận bom lớn nổ ầm ầm trong giới lãnh đạo!

Có người biết được nội tình sự việc thì lại như được mở rộng tầm mắt, nếu nói Đàm Chính An đứng về phe Tạ Huyện trưởng thì tất cả mọi người cũng chỉ là kinh ngạc, bởi vì Đàm Chính An cũng chỉ là hơi gần đối với bí thư Hướng, nếu là vấn đề nhạy cảm thì không hẳn cứ ủng hộ bí thư Hướng một cách mù quáng không có lập trường, nhưng nếu nói trưởng ban vũ trang Hùng Chí Dũng cũng đứng về phe Tạ Huyện trưởng thì đúng là không thể tin được, phản ứng đầu tiên của rất nhiều người khi nghe tin này là không tin!

Trưởng ban Hùng là loại người nào chứ?

Chỉ cần người trong phe Tạ Huyện trưởng đứng dậy phát biểu trong hội nghị thì trưởng ban Hùng sẽ là người đầu tiên phản đối, dù là chuyện gì đi nữa nhưng cứ hễ là người phe kia nói thì Hùng Chí Dũng sẽ vẫn ủng hộ cho bí thư Hướng!

Thế mà tám phiếu lúc quan trọng nhất này, Hùng Chí Dũng lại đâm một nhát sau lưng Hướng Đạo??

Tại sao hắn đột nhiên ủng hộ Tạ Huyện trưởng?

Không thể đùa như thế chứ??

Đài chính trị huyện Duyên Đài dậy sóng, không ít người đều không khỏi thấy kì lạ, không khỏi tự suy ngẫm, đây rõ ràng là một tín hiệu có thể đoán được, cuộc đấu này đã làm thay đổi vị thế một tay che trời của Hướng Đạo trong huyện, chính trường huyện Duyên Đài càng về sau càng thêm kì lạ.

...

Cục công an huyện, Đồng Học Bàn đi ra khỏi văn phòng làm việc trên lầu.

Đi bộ trên hành lang, mấy cảnh sát nắm bắt thông tin nhanh nhạy đều chào hỏi Đồng Học Bàn từ xa: “Cục trưởng Đồng, chúc mừng ngài”.

“Cảm ơn” Đồng Học Bản cười nói.

Lúc này, Phó Cục trưởng Tần Dũng đi từ phía đối diện tới, nhìn thấy Đồng Học Bản, hần cười ha ha nói: “Tôi đang định đi lên văn phòng của ngài đây, tối nay có mời khách không nào?”

Đồng Học Bản cười nói: “Mời chứ, chỉ sợ Tần cục không nể mặt mà thôi”.

“Ha ha, cậu nói thế khác gì mắng tôi, cứ quyết định như thế đi”.

Bây giờ Đồng Học Bản đã thăng chức, trong lòng Tần Dũng cảm xúc lẫn lộn, lúc Đồng Học Bản bắt đầu bước vào bộ máy nhà nước, Tần Dũng mới nhận chức Phó Cục trưởng, lúc Đồng Học Bản lên Phó Cục trưởng, Tần Dũng vẫn là Phó Cục trưởng, bây giờ Đồng Học Bản đã lên chức Cục trưởng, Tần Dũng vẫn cứ là Phó Cục trưởng, nhìn thấy Đồng Học Bản cứ liên tục thăng chức như vậy mà mình thì dậm chân tại chỗ, trong lòng hần cũng cười khổ, Tần Dũng nghe nói Đồng Học Bản mới đi vào bộ máy chính quyền chưa được hai năm, không đúng hình như là chỉ hơn một năm, vậy mà liên tục thăng chức, với tốc độ thăng chức như thế này e rằng cả tỉnh này cũng không có ai.

Người với người có thể so sánh như vậy sao?

Trên lầu.

Đồng Học Bản gõ cửa phòng Lương Thành Bằng, “Lương Cục trưởng, ngài tìm tôi sao?”

“Ừm, ngồi xuống rồi nói”.

“Vâng”.

Đợi Đồng Học Bản ngồi xuống ghế sofa, Lương Thành Bằng mới thở dài nói: “Nói thực lòng, tôi không nỡ để cậu đi, với năng lực phá án và bản lĩnh dũng cảm của cậu, việc phá án không ai thích hợp hơn, tôi còn tưởng cậu sẽ ở lại luyện thêm một thời gian nữa, tích lũy kinh nghiệm, nhưng kế hoạch lại thay đổi” điều chỉnh cảm xúc một chút, Lương Thành Bằng nhìn hần nói: “Nhưng quyết định là ở trên, với cậu mà nói, công việc trong cục chiều thương là một lần khảo nghiệm, cũng là cơ hội, cố gắng lên nhé!”

Đồng Học Bản cũng thở dài nói: “Thật ra tôi cũng không muốn ra đi”.

Lương Thành Bằng cười rồi khoát tay nói: “Đừng có thế chứ, thăng chức rồi mà không muốn đi sao? Thật là quá giả tạo đó”.

“Tôi nói thật mà” Đồng Học Bản cười vẻ ngượng ngịu, “Trong lòng tôi giờ đúng là không có vướng mắc gì, tính tôi ngài cũng biết rồi, luôn gặp rắc rối, luôn gây sự, nếu không có sự chiếu cố của ngài, chắc bây giờ tôi không biết đang ở đâu rồi, thay đổi hoàn cảnh làm việc, tôi sợ không thích ứng kịp” Dùng lời nào nói với người nào là việc mà Đồng Học Bản đã quen trong chốn quan trường, ở chỗ lãnh đạo cũ, không thể nói giống như nói chuyện với Tạ tỷ như là sẽ cam đoan làm tốt công việc của mình được.

Lương Thành Bằng nói: “Đừng thiếu tự tin thế chứ, với năng lực của cậu, Tiểu Đồng, tôi tin là dù có chuyển sang phòng ban nào cũng không vấn đề gì, nhưng cái tính thói của cậu thì phải sửa đi?”

Đồng Học Bản mỉm cười đáp ứng.

Lương Thành Bằng biết hần cũng không có để ở trong lòng, cười lắc đầu, nói thêm vài câu, nhắc nhở hần vài câu, rồi để Đồng Học Bản rời đi. Tiểu Đồng vừa đi, cục an ninh mất đi một mảnh tướng, tổn thất không kể hết, Lương Thành Bằng nói thì thoải mái nhưng trong lòng cũng rất tiếc nuối, nếu có thể hần không muốn để Đồng Học Bản đi cục chiều thương nào cả, với cán bộ có năng lực xuất chúng như Đồng Học Bản thì ai không muốn giữ bên mình chứ?

...

Cả thời gian buổi chiều, Đồng Học Bản đều nghe điện thoại.

Reng reng reng, reng reng reng, có dây số quen thuộc, có số lạ, có số điện thoại bàn, có số di động, hình như cứ cách vài phút lại có một cuộc điện thoại.

Lúc Đồng Học Bản mới hai mươi ba tuổi đã lên chức Phó Cục trưởng, mọi người cảm thấy hần ta còn quá trẻ, càng đừng nói đến bây giờ, hai mươi bốn tuổi đã làm cục trưởng, nghe một cái đều cảm thấy kinh ngạc.

Cung Tôn Văn và Tôn Trường Hồng cục công an, đều là người cùng quê xã Huệ Điền với Lưu Đại Hải và Trần Phát, trong xã đều là hàng xóm láng giềng, cậu cậu dì dì, rất thân mật, còn có một số lãnh đạo các phòng ban, đều chúc mừng việc thăng chức của Đồng Học Bản, có người còn mời cơm cục trưởng Đồng Học Bản, thời gian của Đồng Học Bản không nhiều nên từ chối được lời mời nào thì càng tốt, nếu không từ chối được thì Đồng Học Bản sẽ mời mấy người một thể, tranh thủ hai ngày để giải quyết xong vấn đề thăng chức, đầu năm Đồng Học Bản còn phải đi làm phẫu thuật cấy da cho Ngu tử, dung mạo của Ngu tử mà không hồi phục được, Đồng Học Bản không có lòng dạ nào mà đi làm việc khác.

Nhưng lần này có chức cục trưởng trong tay, cũng quả thật làm cho Đồng Học Bản phi thường kích động.

Chờ mong trong một thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng được tận hưởng thành quả!!

306. Chương 306: Tiếng Hét Của Ngu Đại Tử!

Hai ngày sau.

Lịch đã sang trang, mồng 1 tháng 1, năm mới đến rồi.

Sáng sớm, bùm bùm bùm, Đồng Học Bản bị đánh thức bởi một tràng pháo nổ, mở tung lớp chăn ra mở mắt nhìn, hần bất đắc dĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thoảng lại nghe thấy tiếng pháo nổ, muốn ngủ thêm cũng không được, đành phải dậy mặc quần áo, đánh răng rửa mặt, cũng may là năm mới, những người đốt pháo rất nhiều, nếu không phải là tết đến, có tiếng pháo đánh thức, có lẽ mấy ngày sau hôm 30 tết cũng không ngủ được.

Ăn xong bữa sáng, Đồng Học Bản hướng mắt ra phía mặt trời rồi sau đó nằm ngòai trên ghế sofa.

Hai ngày nay hần liên tục chạy đôn chạy đáo ăn hết bữa này tới bữa khác, bữa nào cũng phải uống rượu, cảm giác trong máu đều là rượu vậy, rất khó chịu, trong thời gian này, Đồng Học Bản còn mua thuốc mua rượu tặng cho Đoạn Chính An Tào Húc Bằng cùng Hùng Chí Dũng, để thay cho lời cảm ơn, sau khi làm xong tất cả các việc này, Đồng Học Bản không còn nhiệm vụ gì hết, hần cũng phải bình tâm lại để giải quyết chuyện khác.

Đến bệnh viện thôi.

Đồng Học Bản lái xe đến bệnh viện Nhân dân huyện.

Năm mới đến, người đến chữa bệnh cũng ít hơn ngày thường một chút, rất nhiều người đến để làm thủ tục xuất viện.

Trong một phòng bệnh trên tầng 4, tâm trạng Ngu Mỹ Hà không được tốt cho lắm, ngón tay cứ sờ vào tấm gạch trên mặt, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có những đám mây đang bay và bầu trời xanh ngắt, không biết là đang nghĩ gì, đến tiếng bước chân Đồng Học Bản cũng không nghe thấy

“Ngu đại tử, năm mới vui vẻ” Đồng Học Bản tỏ vẻ vui vẻ sung sướng

Ngu Mỹ Hà quay đầu lại, gượng cười nói: “Chúc mừng năm mới, sao không mặc nhiều áo hơn, ngoài trời rất lạnh”.

Đồng Học Bản đến ngồi xuống cạnh chị, “Sức khỏe tôi tốt, không sao cả, đúng rồi, chị vừa nghĩ gì vậy? Nhớ Thiên Thiên sao? Nó ở cùng mẹ tôi rồi, tiện thể mẹ tôi còn ôn tập cho nó nữa, sắp đến kì thi học kì rồi, mấy đứa nhỏ đang phải ôn tập cật lực, tất cả mọi chuyện rất tốt”.

Ngu Mỹ Hà ừm nhẹ một tiếng, do dự không nói gì.

Đồng Học Bản nhìn chị hỏi “...Sao thế?”

“Vết thương của tôi chưa lành sao?” Ngu Mỹ Hà mím chặt môi, “Khi nào có thể tháo băng ra?”

Đồng Học Bản kìm nén hơi thở, nét mặt cứng ngắc một chút, “Sau vài ngày nữa sẽ ổn, tôi cũng không rõ, phải đi hỏi bác sĩ”.

Hắn đang nghĩ nên nói cho Ngu đại tỷ sự thật, nhưng cứ nghĩ vậy lại không thể nói thành lời, “Ngu đại tỷ, chị cứ yên tâm đi, đợi sau khi tháo băng, mặt chị sẽ vẫn xinh đẹp như xưa, mấy vết thương đó không là gì cả, có phải không nào?”

Ngu Mỹ Hà nhếch miệng, sờ vào tấm băng gạc nói: “Tôi có thể vạch ra xem không?”

“Sao thế được!” Đồng Học Bân vội nói: “Vạn nhất nhiễm trùng, ảnh hưởng xấu đến điều trị”.

“...Có đúng là sẽ không để lại sẹo chứ?”

“không đâu, chị cứ tỉnh dưỡng đi”.

Mặc dù Ngu Mỹ Hà không phải là người thông minh, nhưng cũng không phải là người không biết gì, nhấm chùng đã sớm có phát hiện, Đồng Học Bân khuyên can mãi mới bỏ đi ý nghĩ cởi băng gạc của chị ra khỏi đầu, nhẹ nhàng thở ra, Đồng Học Bân cảm thấy mình không giám đối mặt với Ngu đại tỷ, tìm cớ đi ra khỏi phòng bệnh, hắn dựa vào lan can hành lang, vỗ mặt, để khiến mình tỉnh táo hơn, hix, chuyện này phải nói thế nào đây? Chẳng nhẽ nói với Ngu đại tỷ là chị bị hủy hoại khuôn mặt sao? Dù có cấy da thì khả năng hồi phục như cũ cũng rất ít? Trong lòng Đồng Học Bân chua xót, những lời này đúng là không thể nói ra

Không lâu sau, Đồng Học Bân tìm ra bác sĩ chữa trị chính cho Ngu Mỹ Hà.

“Bác sĩ, vết thương của Ngu đại tỷ...” Đồng Học Bân rất lo lắng.

Bác sĩ tên là Cao Lượng, đây là bác sĩ phục trách Ngu Mỹ Hà kể từ khi chị vào viện, “Vết thương thì đã ổn rồi, buổi sáng lúc tôi kiểm tra thì vết sẹo cũng đã xuất hiện, mọc da non, chỉ là...” bác sĩ Cao thở dài đáng tiếc, “Màu của da non có vẻ nhạt, trông rất xấu, tổ chức xung quanh vết sẹo lại gồ ghề, 5 vết rạch ở má rõ mồn một, về mặt trị liệu thì bệnh nhân đã hồi phục nhưng dung mạo thì...” câu đằng sau ông ta không nói nữa, bác sĩ Cao nhìn ảnh trước kia của Ngu Mỹ Hà và so sánh với bây giờ, thì rõ ràng trái ngược, thậm chí tới mức có thể nói là một bên là người, còn một bên là quỷ, trông vết sẹo rất dữ tợn.

Sắc mặt Đồng Học Bân rất khó coi nói: “Ngài không nói với chị ấy đấy chứ?”

“Không, nhìn thấy tâm trạng của bệnh nhân như vậy, tôi cũng lo là chị ta không thể chấp nhận được sự thật này, hay là người nhà nói cho chị ta biết đi, nói hết sức uyển chuyển một chút”.

Đồng Học Bân trong lòng chột nghĩ, uyển chuyển thế nào? Làm sao uyển chuyển đây?

Bác sĩ Cao nhìn hắn, “Cho dù nói dối, thì bệnh nhân sớm muộn gì cũng biết thôi”.

“Tôi hiểu” Đồng Học Bân dùng lực day day thái dương, “đúng rồi, việc cấy da...”

Bác sĩ Cao nói: “Tôi đã giúp cậu liên hệ rồi, một người bạn học trước đây của tôi đang làm việc trong một bệnh viện của Hàn Quốc, kĩ thuật cấy da và kĩ thật làm mờ vết sẹo tiến bộ hơn trong nước rất nhiều, tôi đã liên hệ với cô ấy rồi, đây là số điện thoại của cô ấy, nếu quyết định tới đó làm phẫu thuật, anh có thể trực tiếp liên hệ, sau khi làm hộ chiếu thì thủ tục bệnh án của chị ấy ở bên này có thể gửi sang, trước khi làm hộ chiếu cần hẹn trước, đợi đến sau khi đến Hàn Quốc có thể làm phẫu thuật ngay, không tốn thời gian”.

“Bên đấy nắm chắc bao nhiêu phần trăm vậy?”

“Cái này cần qua chuẩn đoán sơ bộ, vì phải xem vết thương lớn nhỏ thế nào, da mặt cùng màu với phần da nào trên cơ thể, điều này ảnh hưởng đến kết quả điều trị” Bác sĩ Cao nói.

“Thế nếu cứ theo lẽ thường thì sao? Có bao nhiêu phần trăm hồi phục hoàn toàn? Tôi nói ở đây là không nhìn ra được vết sẹo ấy!”

“Ừm, nếu kết quả điều trị tốt, chỉ khoảng dưới 20 %”.

Đồng Học Bân nắm chặt 2 tay, “...Chỉ vậy thôi sao?”

“Khả năng như thế còn là lớn đấy, ở những nơi khác thì 1% cơ hội cũng không có”.

Sau khi lấy giấy ra viết số điện thoại, Đồng Học Bân bắt tay bác sĩ Cao rồi nói câu cảm ơn, không cần biết là khả năng hồi phục được bao nhiêu, chỉ cần có hy vọng là được, bác sĩ Cao nói không cần phải khách sáo,

có vất vả gì đâu, ông ta biết chuyện Đồng Học Bân nhận chức cục trưởng, đối với Đồng Học Bân bác sĩ Cao vẫn phải khách sáo một chút, cục phó với cục trưởng cũng không phải chỉ là một khái niệm.

“!”.

Bỗng nhiên, có tiếng một người phụ nữ thét lên vang rền ở bên ngoài.

Bác sĩ Cao kinh ngạc, quay ra cửa nhìn, không rõ là có chuyện gì.

Đồng Học Bân nghe thấy là tiếng của Ngu Mỹ Hà, mặt trắng bệch, hoảng hốt quay người về phía cửa đó, chạy nhanh về phòng bệnh của Ngu đại tỷ, bác sĩ Cao nhìn thấy vậy cũng chạy theo ngay sau, từ cửa phòng bệnh nhìn vào, Đồng Học Bân hét lớn “nhường đường với” chạy vọt qua hai cô y tá để vào phòng bệnh, trong phòng bệnh của Ngu đại tỷ không có ai, cửa phòng vệ sinh đang mở.

Vừa đi vào nhìn, trong lòng Đồng Học Bân bỗng chết lặng

Lúc này vẻ mặt Ngu Mỹ Hà hết sức kinh hãi, một người mặc quần áo bệnh nhân đang đứng trước gương, chờ dẫn nhìn vào hình ảnh mình trong gương, băng gạc trên mặt không biết tháo ra khi nào, miếng băng gạc còn dính trên tay trái của chị, những miếng băng dính cứ lắc lư, nhưng khuôn mặt vốn hoàn mĩ không tí vết, giờ đã có những vết cào rạch rất đáng sợ!

Ngư đại tỷ!

“...Không được qua đây!” Ngu Mỹ Hà bỗng nhiên hét lên một tiếng.

“Ngư đại tỷ, chị...” trong lòng Đồng Học Bân đang không biết phải làm sao.

Ngư Mỹ Hà đột nhiên quay người lại, dùng sức đập va mạnh người vào cửa phòng vệ sinh, ngay sau đó, trong phòng vang lên tiếng động, hình như là Ngu Mỹ Hà ngồi xuống đất, từ từ, từng tiếng khóc một vang lên.

Trông mắt Đồng Học Bân cũng đỏ lên, “Thực xin lỗi, tôi sợ chị không chấp nhận được sự thật nên không giám cho chị biết”.

Tiếng khóc càng lớn, “Tại sao... tại sao... mặt của tôi... mặt của tôi”.

Bác sĩ Cao thầm thở dài một tiếng, tay ra hiệu ấy cô y tá đang thì thầm to nhỏ kia giải tán, còn ông thì cũng đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đồng Học Bân không biết nói gì, trong lúc này chỉ biết im lặng.

Một phút trôi qua.

Hai phút trôi qua.

Đồng Học Bân sợ chị xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng gõ cửa phòng vệ sinh, “Chị cứ mở cửa ra trước đã, tôi biết chị đang rất đau khổ, nhưng vết thương này vẫn có thể chữa được mà, lúc lên da non thì không thể tránh khỏi việc có sẹo, nhưng chị cũng đừng lo lắng, khoa học bây giờ phát triển, vết sẹo đấy chẳng lẽ không có cách chữa trị sao? Chị có thể không biết chứ, kĩ thuật cấy da hiện đại, mấy năm trước thì chưa hoàn thiện lắm nhưng bây giờ đã phát triển lắm rồi, tôi đã giúp chị liên hệ một bác sĩ bên Hàn Quốc, hai chúng ta làm hộ chiếu rồi tôi dẫn chị đi chữa trị, bảo đảm vết sẹo sẽ hết, không để lại dấu vết gì”.

Tiếng khóc như ngắt quãng, “Cậu đừng lừa tôi nữa”.

“Chuyện này tôi không gạt chị đâu, tin tôi đi, sẹo này có thể mất mà”.

Ngư Mỹ Hà không nghe, cũng không mở cửa phòng vệ sinh, cũng không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng khóc.

Trong lòng Đồng Học Bân rất rối loạn, cứ đi qua đi lại trước cửa phòng vệ sinh, muốn khuyên chị, nhưng không biết phải khuyên thế nào, cuối cùng, vô trán một cái rồi nói: “Được rồi, Ngư đại tỷ, tôi nói thật với chị việc tôi nói là bảo đảm là không có, vết thương của chị rất nghiêm trọng, diện tích lớn, kĩ thuật cấy da trong nước chưa hoàn thiện, khả năng hồi phục hoàn toàn chưa đến 1%”.

Tiếng khóc trong phòng vệ sinh dừng lại một chút.

Đồng Học Bàn nghiêng rằng nói: “Nhưng kĩ thuật bên Hàn Quốc rất phát triển, nếu chữa trị được thì tôi thiếu có 20% cơ hội hồi phục dung mạo của chị, dù cho có không hồi phục hoàn toàn đi nữa cũng không giống như bây giờ, vết sẹo khẳng định sẽ mờ đi, nguyên lí của kĩ thuật cấy da chính là lấy da trên cơ thể chị để thay vào tổ chức da chỗ sẹo đấy, chị nghĩ mà xem, thay chỗ da đấy bằng một cái mới, thì sao có thể nhìn thấy vết sẹo lúc trước được nữa?”

Đồng Học Bàn nói liên tục trong vòng mười mấy phút.

Bỗng nhiên, bên trong không còn âm thanh nào nữa, không có chút động tĩnh nào.

Đồng Học Bàn hốt hoảng, nhanh chóng phá cửa đi vào, chỉ nhìn thấy Ngu Mỹ Hà khóc tới mức ngất đi nằm dưới đất, Đồng Học Bàn hồng hồng, chạy nhanh đến ôm nàng bế lên giường bệnh, rồi gọi ngay cho bác sĩ và y tá, kiểm tra huyết áp và điện tim đồ, mới kết luận là Ngu Mỹ Hà không có việc gì, chỉ là tâm trạng quá kích động mà thôi, đợi bác sĩ và y tá đi ra hết, Đồng Học Bàn mới khổ não ngồi xuống giường bệnh, cánh tay run run sờ lên mặt Ngu đại tỷ.

Không được, không thể từ bỏ được!

Phải làm hộ chiếu! Đưa Ngu đại tỷ đi làm phẫu thuật! Khẩn trương lên mới được!

Đồng Học Bàn đã quyết định, vừa quyết định xong thì gọi điện ngay cho người bạn bên Hàn Quốc của bác sĩ Cao, nói vài câu rồi hẹn cô ấy giúp trong việc đặt hẹn làm phẫu thuật, sau đó là tới vấn đề hộ chiếu. Ngu Mỹ Hà dễ làm, hộ khẩu chính là ở nơi này, lấy địa vị hiện tại của Đồng Học Bàn, không cần phía Hàn Quốc gửi lại xác minh thì Đồng Học Bàn cũng có thể làm hộ chiếu cho Ngu Mỹ Hà được, thậm chí còn làm xong chỉ trong hai ngày, nhưng hộ chiếu của hắn thì lại hơi phiền, vì hộ khẩu của Đồng Học Bàn là ở Bắc Kinh, hơn nữa lúc trước hắn làm việc trong cục quốc an không biết có bị hạn chế gì không.

Từ Yến - đây là lãnh đạo cũ của Đồng Học Bàn ở phân cục quốc an thành tây.

Đồng Học Bàn liền gọi một cuộc điện thoại qua, “Alo, Từ cục, tôi Tiểu Đồng đây, chúc mừng năm mới”.

“Ha ha, là tiểu tử nhà cậu hả, một năm không gặp rồi, còn biết đường gọi điện cho tôi đấy à?”

“Tôi chỉ sợ ngài làm việc bận rộn, nên không giám làm phiền thôi” Sau vài câu hàn huyên, Đồng Học Bàn liền hỏi: “Từ cục, tôi muốn ra nước ngoài một chuyến, có một người bạn của tôi phải làm phẫu thuật, tôi phải đi cùng, ngài xem về phương diện hộ chiếu...”

Từ Yến giọng điệu hơi khựng lại: “Đi đâu thế?”

“Hàn Quốc”.

“Thế cậu bảo bệnh viện gửi cho tôi một bản chứng minh, rồi tôi báo cấp dưới làm cho cậu, nhanh nhất mất hai ngày, cậu chỉ cần trực tiếp đến Bắc Kinh là được, dù sao cũng phải cùng bên này đăng ký, chờ cậu đến tôi cho người đưa hộ chiếu cho cậu là được”.

Đồng Học Bàn nói nhanh câu cảm ơn.

Đồng Học Bàn lại gọi thêm mấy cuộc điện thoại nữa, một cuộc là làm hộ chiếu cho Ngu Mỹ Hà, sau đó là xin phép cục công an, hắn vẫn là Phó Cục trưởng Cục an ninh, sau tết mới đến nhận chức Cục trưởng Cục chiêu thương, trong lúc này vẫn phải làm tốt việc của Cục công an, nếu không sẽ để lại ấn tượng không tốt khi rời đi, nhưng việc phẫu thuật cho Ngu Mỹ Hà không thể không làm. Đồng Học Bàn cũng buộc phải đi theo chị, nên cố cũng chỉ được vậy, mọi người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ vậy.

Trở lại phòng bệnh, Ngu Mỹ Hà đã tỉnh.

Đồng Học Bàn đi nhanh vài bước, “Chị thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không ổn không?”

Vừa nhìn Đồng Học Bàn, nước mắt Ngu Mỹ Hà lại rơi, chị vội vã dùng hai tay che mặt, nói lớn: “Đừng nhìn tôi! Đừng nhìn tôi!”

Trong lòng Đồng Học Bàn rất đau đớn: “Ngu đại tỷ...”

“Đừng tới đây!” Nước mắt cứ không ngừng chảy ra theo kẽ ngón tay, Ngu Mỹ Hà khóc nói: “Cậu đi ra ngoài đi”.

Đồng Học Bàn không yên tâm, vẫn kiên trì tiến lên, “Chị uống nước không? Tôi rót nước ấm cho chị nhé?”

Ngu Mỹ Hà không nói gì, một tay che mặt còn tay kia lần lần kéo chăn lên che kín hết người lẫn mặt, rồi từ trong chăn mơ hồ có thể nghe được tiếng khóc nhỏ.

Bất đắc dĩ, Đồng Học Bàn đành nói: “Vậy tôi đi ra hành lang, có việc gì chị cứ gọi nhé”.

Lúc này bác sĩ Cao và một y tá đi vào, kiểm tra lần cuối cùng khuôn mặt Ngu Mỹ Hà, Ngu Mỹ Hà không nói gì, chỉ kéo chăn để lộ khuôn mặt ra, vừa khóc vừa để mấy người kiểm tra, trong lúc đang kiểm tra Đồng Học Bàn muốn đi vào thì chị lại ngay lập tức lấy tay che mặt, bác sĩ Cao muốn xem tình hình vết thương thế nào thì chị không để họ xem nữa, bác sĩ Cao vẫy tay ra hiệu cho Đồng Học Bàn, Đồng Học Bàn nhìn thấy vậy, đành bước ra khỏi phòng bệnh, lúc đó thì Ngu Mỹ Hà mới từ từ bỏ tay xuống, tiếp tục để bác sĩ kiểm tra.

Đồng Học Bàn biết lúc bình thường Ngu đại tỷ không biết trang điểm, cũng không thích trang điểm lắm, nhưng rất xem trọng dung mạo hơn nữa còn đặc biệt chú ý đến hình ảnh của chị trong mắt Đồng Học Bàn

Giữa trưa.

Đồng Học Bàn lại một lần nữa bước vào phòng bệnh.

Ngu Mỹ Hà cố gắng tìm cách trốn, chui ngay đầu vào trong.

“Ngu đại tỷ, tôi là người ngoài hành tinh à, sao cứ tránh mặt tôi thế?” Đồng Học Bàn đã điều chỉnh tâm trạng rồi mới đi vào, tay đưa vào trong chăn sờ bàn tay của chị, kết quả lại sờ vào một chỗ mềm mềm, hấn giật mình thụt tay lại, lại tìm thêm lần nữa, cuối cùng cũng thấy tay của Ngu đại tỷ, nắm tay chị rồi nói: “Tôi đã liên hệ bệnh viện bên Hàn Quốc rồi, đang làm hộ chiếu, đợi sau khi hộ chiếu với vé máy bay xong xuôi, ngày kia chúng ta đi Hàn Quốc”.

“...Tôi không đi”.

“Vậy chị không muốn chữa mặt nữa sao?”

“...”Ngu Mỹ Hà im lặng không nói.

“Nghe lời tôi, có được không?” Đồng Học Bàn nói: “Nếu vấn đề tiền bạc thì chị không cần lo, vợ chồng Lý Hồng và Lữ Đại Phát đã bồi thường một trăm hai mươi ngàn rồi, chắc chắn là đủ, chị cứ yên tâm, chúng ta đi làm phẫu thuật xong, chuyện này cũng chưa xong đâu, đợi lúc chúng ta quay lại, tôi sẽ tính sổ với bọn họ, phải trút giận cho chị mới được”.

Ngu Mỹ Hà im lặng một lát rồi nói: “Tỉ lệ nhỏ như thế, mặt tôi... không thể hồi phục được nữa rồi”.

“Ai nói là không thể chứ! Tôi nói được là được!” Đồng Học Bàn nắm chặt lấy tay chị “20% đã là rất cao rồi, tin tôi đi, chắc chắn không vấn đề gì?”

“...Thật sao?”

“Thật”.

“Có thể giống như trước kia sao?”

“Có thể! Chắc chắn có thể!”

Không lâu sau, Ngu Mỹ Hà ôm mặt rồi từ từ kéo chăn ra khỏi đầu, nhìn Đồng Học Bàn nói: “Sang Hàn Quốc, tôi, tôi, tôi đi một mình... tôi...”

Đồng Học Bàn cười nói: “Tôi đi cùng chị, tất cả đều có tôi”.

Ngu Mỹ Hà ừm một tiếng, lại chần chừ, “Thế công việc của cậu...”

“Chị đừng quan tâm tôi làm gì, tôi đã xin phép nghỉ rồi, nhiệm vụ của chị bây giờ là điều chỉnh tâm trạng, chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật, có thể thì tỉ lệ thành công mới cao được, biết chưa?” Đồng Học Bàn nắm chặt tay chị, nhẹ nhẹ dùng lực nắm, như muốn truyền sức mạnh của mình sang cho chị vậy, “Đừng có căng thẳng như thế, tôi bảo đảm sau khi từ Hàn Quốc trở về chị sẽ vẫn đẹp nghiêng nước nghiêng thành như xưa, thậm chí còn đẹp hơn ấy chứ”.

Ngu Mỹ Hà rất bi quan, “Nhỡ mà... chẳng may... phẫu thuật không thành công... tôi... tôi”

Đồng Học Bản kiên định nói: “Không thể không thành công được! Tôi bảo đảm là không có chuyện gì!”

Mãi tới lúc buổi chiều ra viện, Ngu Mỹ Hà không ngừng lặp lại những vấn đề lúc trước, thực sự trong lòng Đồng Học Bản cũng thấy lo lắng, tỷ lệ 20%, nói lớn thì không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, hướng hồ bệnh viện bên kia còn chưa kiểm tra tình hình của Ngu đại tỷ, chi tiết cụ thể thế nào chưa nắm rõ, nhưng Đồng Học Bản không thể biểu hiện ra một chút do dự nào, hấn buộc phải tạo cho Ngu đại tỷ có lòng tin, nên không ngừng khẳng định lại, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì

Quay về tiểu khu Hoa Mĩ, Ngu Mỹ Hà dường như đã bị nhiễm sự kiên định của Đồng Học Bản, tâm trạng dần ổn định, chỉ đeo khẩu trang không giám nhìn mặt mình, về đến nhà thì liền lên giường tiến vào mộng đẹp.

307. Chương 307: Thực Tráng!

Buổi sáng hôm nay.

Đại sảnh sân bay Thủ đô số 2.

Đỉnh điểm trong mùa du lịch tết âm lịch vẫn chưa đến nhưng mà người ở sân bay thì đông như kiến, nhìn đâu cũng thấy toàn người là người. Đồng Học Bản kéo theo hành lí ở phía trước, cầm vé máy bay đi đến cửa 15, đằng sau một người mặc áo khoác đi cùng chính là Ngu Mỹ Hà, trên mặt cô ta có đeo một khẩu trang trắng và dày, trên mặt hiện lên nét do dự và sự lo lắng.

“Tiểu Đồng” Ngu Mỹ Hà nhìn hấn, “Thật là phải đi sao?”

Đồng Học Bản nói, “Đã đến nước này rồi đương nhiên là phải đi rồi”.

“Tôi... Tôi còn chưa chuẩn bị tâm lí, tôi...” Ngu Mỹ Hà trong lòng sợ hãi.

“Chị làm sao?” Đồng Học Bản cười khở.

“Không, không có gì” Nàng răng cắn vào trên môi, “Đi thôi”.

Đồng Học Bản không phải Ngu tỷ nên có lúc không hiểu được tâm trạng phức tạp của chị, vừa muốn làm phẫu thuật lại vừa sợ phẫu thuật thất bại nên mất đi hy vọng, lại thêm lần là lần đầu đi máy bay, lần đầu đi ra nước ngoài, hoặc là đối với từ “phẫu thuật” cũng đã theo bản năng mà sợ hãi. Nghĩ đến đây Đồng Học Bản cũng có tâm lí nhần nại, cười ha ha. Lại an ủi chị vài câu, có lòng tin vào sự thành công của ca phẫu thuật.

Chờ phi cơ là một chuyện thực buồn tẻ.

Chuyến bay tối nay muộn một chút, 9 giờ hơn cửa máy bay mở. Các chuyến bay trong sân bay Thủ đô đều đã hạ cánh, các phi cơ cũng đã chạy đến cửa đăng ký cùng cầu chuyển hàng, hành khách chỉ cần đưa vé ra kiểm tra đi qua cửa đăng ký là có thể lên máy bay, lúc hạ cánh cũng như thế, rất tiện, không giống một số sân bay của các tỉnh khác, dùng xe đưa khách ra cửa, mất tận bảy tám phút mới lên được cửa máy bay đậu ở ngoài đường băng.

Sau khi kiểm tra vé, Đồng Học Bản cùng Ngu Mỹ Hà lên máy bay.

Bên trái có ba hàng ghế, bên phải có ba hàng ghế, đây là máy bay hạng nhỏ, không gian bên trong không phải quá lớn.

Trong lúc lấy vé máy bay, Đồng Học Bản đã cố ý chọn chỗ ngồi liền với Ngu Mỹ Hà, ngồi ở vị trí đằng sau cánh máy bay, sau khi hạ hành lý xuống, Đồng Học Bản để Ngu Mỹ Hà ngồi cạnh cửa sổ, sau đó nhắc túi hành lý của hai người nhét lên ngăn hành lý, rồi ngồi xuống vị trí ở giữa, từ trong túi lấy ra một bộ bài rồi cùng Ngu tỷ chơi, nhàn rồi cũng là nhàn rồi.

Chậm rãi, đội ngũ đăng ký kết thúc.

Lúc này, một nam tử đôi mắt nhỏ ngồi xuống bên người Đồng Học Bân, hẳn là cái người Hàn Quốc, miệng hẳn nói một loại ngôn ngữ Đồng Học Bân hoàn toàn nghe không hiểu, một bên chít chít thăm thì cùng ba người trước mặt cười nói cái gì, hiển nhiên ba người phía trước kia cũng là đi cùng hẳn. Đồng Học Bân nhìn đến, khi hai người phía trước đặt hành lý xuống, túi hành lý nửa trong suốt mơ hồ có thể nhìn thấy có một thân võ phục TaeKwonDo, người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi kia mang đai đen, người đàn ông hơn ba mươi tuổi thì mang đai đỏ, có thể họ là thành viên của võ quán TaeKwonDo của Hàn Quốc.

Ngay từ đầu Đồng Học Bân không để ý, tiếp tục cùng Ngu tỷ chơi bài

Nhưng một lát sau, người thanh niên ngồi cạnh Đồng Học Bân cứ ngồi nhìn mặt Ngu Mỹ Hà, nhìn một cái hình như không đủ, hình như cứ mười giây hẳn lại quay sang nhìn một lần, rồi sau đó lại cùng mấy người ngồi bên trên nói gì đó, mấy người bên trên cũng quay xuống nhìn mặt Ngu Mỹ Hà một cái, bởi vì vết sẹo trên mặt Ngu Mỹ Hà rất sâu và dài, khẩu trang dù che nhưng cũng không hết, bên phải khuôn mặt vẫn lộ ra, những người này khẳng định đang nhìn vết sẹo đấy.

Ngu Mỹ Hà thấy nhiều người nhìn mình như vậy, tay run lên vội che mặt

Đồng Học Bân cũng không chơi nữa, “Nhìn cái gì mà nhìn”.

Kim Hi cũng nhú mày, mặc dù nghe không hiểu đối phương nói là gì nhưng hẳn cũng hiểu câu nói đấy không dễ nghe gì, nhìn chằm chằm vào Đồng Học Bân và lạnh lùng nói: “Anh kêu cái gì!”

Đồng Học Bân cũng trừng mắt lên, “Rúu ra rúu rít, các người đang nói cái quái gì vậy!”

Kim Hi thần sắc thay đổi, “Bọn Trung Quốc các người đều có tố chất như vậy sao?”

Đồng Học Bân nghe cũng không hiểu bọn họ nói gì, một thanh niên khác ngồi ở hàng ghế sau đứng dậy mắng: “Thằng kia! Mày đang chửi ai thế hả?” Nghe giọng thì là người Bắc Kinh

Đồng Học Bân nhìn về phía cậu ta nói, “Người anh em, tụi nó vừa nói gì thế?”

Cậu lưu học sinh kia đứng dậy tức giận nói: “Nó mắng mình là người Trung Quốc không có tố chất!”

“Con mẹ nó!” Đồng Học Bân cũng nổi giận, chỉ thẳng vào người thanh niên Hàn Quốc kia nói: “Từ đầu tới giờ mày cứ nhìn chằm chằm vào mặt người ta, mày còn dám mắng tao là không có tố chất à? Mày có biết từ đấy viết thế nào không? Xem thường người khác thế à!” Vừa nói dứt câu, Đồng Học Bân lại chỉ tay lên hàng ghế trên, chỗ mấy người học TaeKwonDo nói: “Tốt xấu gì cũng đều ba mươi bốn mươi tuổi rồi! Các người có sĩ diện tôi không có chắc? Còn nói tố chất? Tố cái con mẹ mày!”

Cậu thanh niên Bắc Kinh kia cười ha ha khen: “Anh mắng hay lắm!”

Trong cabin cũng có nhiều người Trung Quốc, nghe thấy câu chuyện rất nhiều người cũng đứng lên mắng mấy người Hàn Quốc kia.

“Cái tụi này! Chọc ăn chửi à!”

“Đại tỷ người ta mặt bị thương, các người còn nhìn chằm chằm vào mặt người ta, đánh chết các người cũng không nhiều!”

Hàng ghế trước nhìn Đồng Học Bân, miệng không ngừng nói tiếng Hàn Quốc, “Cậu này muốn gì đây? Kim Hi cậu làm sao thế? Cậu mắng cái gì chứ!”

Đồng Học Bân nghiêm mặt nói: “Hai người trừng mắt cái gì! Chọc chửi có phải hay không?”

Kimhee nhìn thấy đến cả hai thầy giáo của mình mà Đồng Học Bân cũng mắng nốt, lập tức đứng dậy, như muốn đánh nhau với Đồng Học Bân vậy.

Đồng Học Bân ngược lại vui vẻ, cũng muốn xử lý hẳn, “Hô, còn muốn đánh nhau với tao sao? Luyện được tí Taekwondo là không coi ai ra gì hả? Được! Hai chúng ta luyện với nhau một chút vậy!”

Ngu Mỹ Hà cuống quýt giữ chặt hẳn nói, “Tiểu Bân, đừng đánh, bỏ đi”.

Tiếp viên hàng không nghe thấy vậy liền vào can ngăn ngay.

Đồng Học Bàn không phải người không biết gì, đây không phải huyện Duyên Đài, đi ra ngoài thì lấy hòa khí làm trọng, chuyện nào không cần thiết thì cũng không gây lộn làm gì, nhưng chuyện này liên quan đến Ngu tử, một người vừa bị hủy đi nhan sắc của mình mà lại bị người khác nhìn chăm chăm vào, như kiểu trêu chọc vậy, như thế thì ai chịu được? Đây là những tính cách cơ bản của một người, người có đạo đức sẽ không bao giờ làm như thế! Nhưng mấy người Hàn Quốc này cứ nhìn chăm chăm vào vết thương của Ngu tử, lại còn bàn tán nữa? Thế thì Đồng Học Bàn sao có thể nhẫn nhịn được? Huống chi ấn tượng của hắn về người Hàn Quốc trước giờ vẫn không tốt.

Đồng Học Bàn vẫn rất tức.

Trên ngoại giao thượng, nước cộng hoà tuy rằng cùng Hàn Quốc vẫn không có phân tranh, chỉ trích quá lớn, thanh âm tên ngoại giao rất ít, nhưng người Hàn Quốc có một số việc cũng không thể làm cho người ta ưa thích được, tuy tin tức không truyền bá, nhưng trên mạng lại đăng rành mạch.

Phi cơ đã sắp cất cánh.

Ở hai tiếp viên hàng không khuyên can, cũng không thể đánh nhau được.

Kim Hi áp chế lửa giận ngồi mạnh xuống, thất lên đai an toàn, cùng hai lão sư trước mắt thềm thì nói cái gì đó.

Hàn Thượng Vũ cùng Phác Ân Trí dùng tiếng Anh chỉ trích vài câu, nhìn Đồng Học Bàn, rồi mới ngồi xuống, thắt dây an toàn rồi nhắm mắt dưỡng thần.

“Cái gì vậy!” Đồng Học Bàn nói.

“Tiểu Bàn, đừng nói nữa, tôi, tôi không sao” Ngu Mỹ Hà thấp giọng nói.

Đồng Học Bàn vỗ chân vỗ nàng, “Đừng để ý đến bọn chúng nữa, cả đám có mắt như mù!”

Ngu Mỹ Hà ừm một cái, trong lòng cũng ầm ập.

Mấy giờ sau, đã xuống sân bay.

Đồng Học Bàn cùng Ngu Mỹ Hà xuống phi cơ, nhìn thấy Kim Hi cùng mấy người luyện TaeKwonDo đi ở phía trước, Đồng Học Bàn cùng bọn họ trao đổi một cái ánh mắt lạnh lùng, sau đó liền dẫn theo Ngu đại tỷ ra sân bay, chuẩn bị đánh xe tìm khách sạn để ở. Bất quá phiền toái lại đến, bệnh viện bên kia tuy rằng liên hệ tốt rồi, nhưng khách sạn còn chưa có, Đồng Học Bàn tính là tìm một cái khách sạn ở gần bệnh viện, nhưng mà ngôn ngữ không thông.

“Anh em, cần giúp đỡ không?” Thanh niên Bắc Kinh ở trên phi cơ từng dịch tiếng Hàn cho Đồng Học Bàn kia đi qua.

Đồng Học Bàn trong lòng nói vừa lúc, lập tức lấy ra tờ giấy, “Bệnh viện này cậu biết không? Tôi muốn ở phụ cận tìm một cái khách sạn”.

Người nọ cười nói: “Đi, tôi giúp anh gọi taxi”.

“Đa tạ, xưng hô như thế nào?”

“Lý An, đang ở bên này học đại học”.

“Tôi Đồng Học Bàn, đưa tỷ tôi đi xem bệnh”.

Trong khi chờ xe hai người đơn giản nhận thức một chút, đều là người Bắc Kinh, tuổi cũng kém không quá lớn, cho nên tán gẫu thật sự hợp ý. Chỉ chốc lát sau, xe taxi đến, Lý An dùng tiếng Hàn cùng lái xe nói vài câu, sau đó quay đầu nói: “Đồng ca, tôi cùng người này nói xong rồi, trực tiếp đi khách sạn”.

Đồng Học Bàn vỗ vỗ vai hắn, “Đa tạ đa tạ”.

“Hài, ra ngoài giúp đỡ lẫn nhau thôi” Lý An cười nói: “Nói đến anh ở trên phi cơ mắng rất tốt, tôi trở về cũng phải luyện mắng chữ người, so với anh, tôi này cũng không cùng một trình độ”.

Đồng Học Bàn có điểm ngưỡng ngừng, làm một cán bộ quốc gia động chút liền cùng người mắng chữ, thật sự ảnh hưởng không tốt.

Khách sạn Seoul.

[CHARGE=3.3]

Trước đại sảnh, Đồng Học Bản dùng tiếng Anh trao đổi cùng đối phương, hẳn ở đại học học qua tiếng Anh sau đó cũng không có sử dụng qua, hiện tại đã gần hai năm, sớm quên không sai biệt lắm, giờ nói thực tiếng được tiếng mất, cũng may người phục vụ đối phương năng lực lý giải rất mạnh, quanh quẩn hơn mười phút mới giao phòng xong.

Đồng Học Bản cầm chìa khóa phòng đi phía trước, ấn mở thang máy.

Ngu Mỹ Hà cũng không biết làm sao, trên mặt thực nóng, miệng muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Đồng Học Bản quay đầu, “Lại đổi chủ ý? Đồ mờ mờ, tôi cũng bó tay với chị”.

“Không đúng không đúng” Ngu Mỹ Hà vội vàng xua tay, đỏ mặt nói: “Cậu, cậu chỉ thuê một gian... một gian phòng sao? Chúng ta... chúng ta ở cùng nhau... có phải là...”

Đồng Học Bản a một tiếng, “Là phòng lớn, có hai phòng ngủ”.

Vừa nghe, Ngu Mỹ Hà nhẹ nhàng thở ra, “Thực xin lỗi, tôi, tôi không biết”.

“Khụ khụ, không có việc gì, đi một chút, lên lầu”.

Vốn Đồng Học Bản không cảm thấy cái gì, làm cho Ngu đại tỷ nói như vậy, trong lòng hẳn cũng nổi lên một cổ cảm xúc khác thường, cũng đúng, Ngu đại tỷ người ta là quả phụ, cho dù hai gian phòng ngủ tách ra, nhưng cùng chính mình một Đại lão gia ở chung một phòng quả thật cũng có điểm gì đó, cũng tính là Đồng Học Bản không lo lắng chu toàn, nhưng mà, không cùng Ngu đại tỷ ở một phòng mà nói hẳn lại không quá yên tâm. Quên đi, trước hết cứ như vậy đi.

Lầu chín, phòng 918.

Vào phòng, đập vào mắt chính là một mảnh màn thêu hoa đủ màu sắc. Khi đến đây Đồng Học Bản cũng không biết đây là khách sạn mấy sao, bất quá nhìn xem bố cục cùng trang hoàng trong phòng, không phải bốn sao thì cũng chính là năm sao, các phương diện hoàn cảnh cũng không tệ, một ít vật lặt vặt cũng rất chi tiết tỉ mỉ. Tuyến một phòng ở sau, Đồng Học Bản đem hành lý đơn giản sửa sang lại một chút, lấy ra quần áo hành lý của Ngu đại tỷ đem qua phòng của nàng.

“...Một mỗi không? Trước tắm rửa một cái?”

Ngu Mỹ Hà mặt nóng lên nói: “Cậu tắm trước đi, tôi không vội”.

Học Bản chà xát chà xát tay, “Tôi tắm nước nóng trước”.

Ngu Mỹ Hà luôn sống tại nông thôn, những năm trước kia đối với nàng mà nói chỉ có nấu cơm cùng nuôi con nhỏ, nàng ngay cả hoàn cảnh huyện thành đều không có quá quen thuộc, càng đừng nói đến Bắc Kinh cùng loại thành thị này, nàng có vẻ phi thường câu nệ, ngồi ở trong phòng cũng không dám tùy tiện đụng cái này nọ, sợ hỏng lại phải bồi tiền, liền cứ ngồi ngốc ở một chỗ, một chốc nhìn xem đèn treo, một chốc lại ần ần cái giường nệm.

Ước chừng một giờ sau.

Ngu Mỹ Hà cũng đã tắm nước nóng xong, sau đó cùng Đồng Học Bản ngồi ở trong phòng ngủ.

“Tôi đã gọi điện thoại cho bác sĩ Trương Tinh Tinh” Đồng Học Bản cười nói: “Nàng bảo chị buổi chiều phải đi bệnh viện, nói đã liên hệ tốt rồi, trước làm kiểm tra”.

Ngu Mỹ Hà mặt căng thẳng, lại khẩn trương lên, không ngừng nắm bắt ngón tay mình.

Đồng Học Bản trấn an nói: “Cũng đã đến đây, đừng lo lắng”.

“...Tiểu Bản”.

“Ừm?”.

Ngũ Mỹ Hà rất thống khổ giơ cánh tay lên, đặt ở lên trên khuôn mặt một chút, “Da ở trên người tôi cùng màu da trên mặt có điểm khác biệt, nếu thay đi, có thể hay không...”

Đồng Học Bản định thần vừa nhìn, quả thật, màu sắc làn da trên cánh tay so với mặt thoáng thâm một chút.

Ngũ Mỹ Hà thở dài nói: “Cậu không phải nói làn da trên người màu sắc càng tiếp cận cùng mặt, sau khi giải phẫu về tỷ lệ phục hồi như cũ lại càng lớn sao? Nhưng, cái này...”

Đồng Học Bản suy nghĩ, “Mùa hè, tay thường xuyên bắt nắng, màu sắc khẳng định thâm một ít, bình thường cấy da cũng sẽ không sử dụng da trên tay”.

“Nhưng trên đùi tôi hình như cũng...” Ngũ Mỹ Hà hai ngày này sau lưng Đồng Học Bản lén lút nghiên cứu đã lâu, da trên tay, bụng, chân, mặt đều bị nàng dùng gương chiếu qua, đều cùng mặt không giống, cho nên nàng mấy ngày nay mới rầu rĩ không vui, nếu đem da này thực đưa lên trên mặt, hiệu quả phục hồi như cũ khẳng định sẽ không tốt, thâm một mảng nhạt một mảng, giống như bệnh vẩy nến vậy, không cần hỏi cũng biết cực kỳ khó coi.

Đồng Học Bản thật ra cũng xem nhẹ vấn đề này, nghe vậy cũng khẩn trương, “Màu sắc kém rất lớn sao?”

“Trước kia tôi làm việc, có khả năng đã phơi nắng”.

“Vậy làm sao bây giờ?” Đồng Học Bản tắc lưỡi, chấp tay sau lưng ở trong phòng đi qua lại vài vòng, “Cho tôi xem chân của chị, chính chị nhìn qua gương có khả năng thấy không rõ lắm”.

Ngũ Mỹ Hà gật gật đầu, liền xoay người, đem ống quần vén lên trên, lộ ra bắp chân.

Đồng Học Bản nói: “Không phải bắp chân, bắp chân lỗ chân lông nhiều, cấy da không tốt, hơn nữa chị về sau mặc váy như thế nào? Xem đùi chị đi”.

Ngũ Mỹ Hà trên mặt nóng hầm hập một chút, không nhúc nhích.

“Ai da, đến lúc này còn ngượng ngùng gì nữa, mau”.

“...Ừ”.

Đồng Học Bản so với nàng còn gấp hơn, Ngũ đại tỷ trên người nếu thực không có miếng da nào cùng màu da trên mặt giống nhau, vậy hoàn toàn phục hồi như cũ căn bản là không có khả năng.

Ngũ Mỹ Hà cắn môi, tay chậm rãi đụng đến đai lưng nhẹ nhàng cởi bỏ, hai tay nắm quần hơi hơi hạ thấp người, cánh tay kéo xuống phía dưới, đem quần kéo xuống, nhất thời, một chút màu trắng liền lộ ở bên ngoài. Ngũ đại tỷ trên mặt nóng bỏng, nàng một tay ôm cái mông đầy đà, nghiêng thân mình đối với Đồng Học Bản, kéo quần lộ ra cái đùi mềm mại cho hắn xem.

Đồng Học Bản cũng bất chấp cái gì, vội vàng ngồi xuống, nhìn xem đùi của nàng, lại nhìn xem mặt nàng.

Ngũ Mỹ Hà cúi đầu đầu, “Màu sắc giống nhau không? Có phải kém rất nhiều hay không?”

Đồng Học Bản xác nhận đi xác nhận lại mấy lần, “Khác cũng không phải nhiều lắm, nhưng rõ ràng phân biệt được, mặt chị có vẻ trắng hơn”.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Đồng Học Bản sốt ruột nói: “Lại cho tôi xem sau lưng của chị, nơi đó bình thường cũng không có phơi nắng”.

Ngũ Mỹ Hà chạy nhanh đem quần kéo lên, cũng không buộc thắt lưng, ngẫm nghĩ, trở tay đem áo ngoài cởi đặt ở trên giường, lại nắm áo giữ ấm bên trong kéo lên trên, quay lưng để lộ ra phía sau lưng trống trơn cho hắn, một cái dây áo ngực chặt chẽ nằm ở nơi đó.

Đồng Học Bản định thần xem qua, lại chân thật nói: “Chị quay đầu, để tôi để so sánh”.

Ngũ Mỹ Hà vừa quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Phía sau lưng được không?”

“...” Học Bản miệng có chút phát khổ, “Phía sau lưng cũng không trắng bằng mặt, chị kéo lên chút nữa cho tôi xem xem, ừm, ừm, không được, mặt trên cũng giống nhau”.

Ngư Mỹ Hà đôi mắt nhất thời đỏ, “VẬY, MẶT TÔI KHÔI PHỤC KHÔNG ĐƯỢC SAO?”

Đồng Học Bản gãi gãi ót, đem áo phía sau lưng nàng kéo xuống dưới, “Cũng không thể nói như vậy, đúng rồi, bình thường cây da đều dùng da ở sau mông, nơi đó chị xem chưa?”

“...Soi qua gương, nhưng khó nhìn, thấy không rõ lắm”.

“Tôi xem cho chị một chút? Được không?”

Ngư Mỹ Hà lại hạ đầu tranh tư tưởng, xem xét ánh mắt Đồng Học Bản, nàng không nói chuyện, mím môi từ trên giường đứng lên, chậm rãi lại một lần nữa đem quần cởi xuống, chẳng qua lần này cởi có vẻ nhiều, đem quần kéo đến vị trí chừng đầu gối, chợt Ngư đại tỷ hơi hơi uốn éo thân, làm cho cái mông hướng về phía Đồng Học Bản, sau đó nàng do dự vài cái, rồi tay từ từ kéo cái quần lột hình tam giác xuống, lộ ra một mảnh tuyết trắng.

Đồng Học Bản trong lòng nhảy lên, có điểm bốc lên tà hỏa.

Nhanh chóng đè ép áp tâm tư gây rối, hẩn lấy lại bình tĩnh, căng thẳng nhìn một mảng thịt trắng trẻo kia, tiếp theo ngẩng đầu nhìn mặt Ngư Mỹ Hà, a một tiếng.

Ngư Mỹ Hà thân thể mềm mại căng thẳng, “Có phải... cũng không được hay không?”

“Không phải, mặt chị rất đỏ, so sánh không được” Đồng Học Bản ho khan nói.

“VẬY... VẬY...”

Đồng Học Bản ôn nhu nói: “Chị đừng có suy nghĩ, tĩnh tĩnh tâm, hít thở sâu”.

Ngư Mỹ Hà cũng không muốn mặt đỏ, nhưng một đại nam nhân ngay tại mặt sau nhìn mông nàng, mặt nàng cũng không thể dày như vậy, chiếu theo Đồng Học Bản nói hít thở sâu, một lần, năm lần, mười lần.

Vài phút sau, trên mặt nàng ửng hồng rồi cuộc dần dần rút đi.

Đồng Học Bản nhanh chóng so sánh, nhìn xem da ở mông, nhìn mặt nàng một cái, không khỏi sắc mặt vui vẻ, “Thành rồi!”

“Cái gì thành?” Ngư Mỹ Hà vẫn nhắm hai mắt chợt trợn mắt nhìn hẩn, mặt lại một chút liền đỏ.

Đồng Học Bản vui vẻ nói: “Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề, mông của chị thực trắng, cùng trên mặt màu sắc hầu như giống nhau như đúc, đương nhiên là tôi mắt thường cảm giác, bất quá khẳng định không sai quá xa, cái này yên tâm!”

Ngư Mỹ Hà cũng là vui mừng mặt mày tươi lên, mà khi nhìn thấy ánh mắt của Đồng Học Bản còn dừng ở trên mông của nàng, Ngư đại tỷ vội vàng lôi kéo quần, vội vàng mặc lại y phục.

308. Chương 308: Phân Tranh!

Buổi chiều cùng ngày.

[CHARGE=3.3]

Đồng Học Bản bắt xe cùng Ngư Mỹ Hà đi đến một bệnh viện ở trung tâm Seoul.

Đây không phải là bệnh viện nằm trong “khu phố chính hình” nổi tiếng của Seoul, mà là bệnh viện tổng hợp lớn, các khoa đều có, trước khi đến Seoul Đồng Học Bản cũng tham khảo các nơi thì thấy các phẫu thuật như nâng ngực, xóa nếp nhăn ở đây không chuyên nghiệp như mấy bệnh viện trên “khu phố chính hình” nhưng mà kĩ thuật cấy da thì ở đây rất nổi tiếng, nghe nói trên thế giới thì xếp hạng nhất nhì, về mặt cấy da thì đã được đảm bảo danh dự.

“Là Đồng Học Bản sao?” Cổng bệnh viện, có một phụ nữ mặc áo blue trắng đi đến đón.

Đồng Học Bàn nói: “Vâng, bác sĩ Trương Tinh Tinh đây ạ, chào cô”.

Người phụ nữ trẻ gật đầu cười, bắt tay cùng hắn, “Chào anh, Cục trưởng Đồng, chúng ta vào trong trước đi, bên ngoài rất lạnh”. Hai người đã điện thoại cho nhau vài lần, nên cũng không xa lạ gì lắm.

Một phòng bệnh trên tầng hai.

Nhìn quang cảnh của bệnh viện bên này thì hơn rất nhiều so với bệnh viện trong nước, điều nhìn thấy trước tiên là không có quá nhiều người, nếu là Bắc Kinh không dậy từ lúc bốn, năm giờ sáng mà đi xếp hàng, bạn sẽ không gặp được chuyên gia hàng đầu. Mọi người nói chuyện với nhau mấy câu rồi Trương Tinh Tinh lại gần Ngu Mỹ Hà gỡ khẩu trang ra, cúi đầu xuống nhìn mặt của nàng, cuối cùng, Trương Tinh Tinh không đưa ra kết luận gì, để Đồng Học Bàn ngồi đợi một lúc, rồi cô ta gọi điện thoại sắp xếp một chút, sau đó dẫn Ngu Mỹ Hà đi lên tầng trên kiểm tra.

Mười phút...

Hai mươi phút...

Một giờ...

Cửa mở ra, Trương Tinh Tinh đã trở lại.

Đồng Học Bàn lập tức đứng lên, “Bác sĩ Trương, thế nào?”

“Vừa kiểm tra xong, kết luận là vẫn có thể làm được” Trương Tinh Tinh cầm một đơn thuốc, rồi cúi đầu kê một loạt thuốc, “Vết cào chỉ tập trung ở nửa trên khuôn mặt, chỉ cần phẫu thuật một lần là được, còn diện tích vết sẹo có thể không chế, cái này cũng không vấn đề gì, da mông và da mặt của bệnh nhân về màu sắc có thể nói là hoàn toàn giống nhau, nếu lấy da ở mông cấy lên thì hiệu quả hồi phục khẳng định sẽ rất tốt, đương nhiên, những thứ tôi nói là hiệu quả trên lý thuyết, trên thực tế thế nào thì vẫn phải quan sát kĩ thêm”.

Đồng Học Bàn thở phào một hơi, “Ngu tỷ đâu?”

“Tôi đã sắp xếp cho chị ấy một phòng bệnh rồi, còn làm thêm các kiểm tra cùng xét nghiệm trên da”

“...Hôm nay phẫu thuật luôn sao?”

Trương Tinh Tinh lắc đầu: “Hôm nay e là không được, nếu cậu và bệnh nhân đồng ý thì phẫu thuật sớm nhất có thể được là vào ngày mai, trước khi làm phẫu thuật còn cần chuẩn bị một số thứ”.

“Tốt, thật ngại quá đã làm phiền cô, cảm ơn cô”.

Bốn giờ chiều, Đồng Học Bàn cuối cùng cũng gặp được Ngu Mỹ Hà.

Trong phòng bệnh, Ngu Mỹ Hà đang nằm trên giường, trên mặt có một lớp băng gạc, hình như đang bôi thuốc, phần mông hình như cũng xét nghiệm trị liệu gì đó, nhìn thấy Đồng Học Bàn, Ngu Mỹ Hà ngẩng đầu lên, trong lòng lo lắng nói: “Tiểu Bàn, nghe nói mai làm phẫu thuật sao?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, “Sáng sớm mai làm phẫu thuật”.

Ngu Mỹ Hà không thể quen với khung cảnh lạ lẫm xung quanh, “Thế hôm nay... hôm nay tôi không quay lại khách sạn nữa phải không?”

“Đúng rồi, chị còn phải chuẩn bị một số thứ trước khi phẫu thuật” Đồng Học Bàn kỳ quái hỏi: “Chị muốn quay lại sao?”

Ngu Mỹ Hà không trả lời, nhưng có cảm giác bất an hỏi: “Thế cậu tối nay... tối nay... sẽ quay về khách sạn hả?”

“Ngu đại tỷ, có gì thì chị cứ nói, sao vậy?”

Cô cắn môi đáp: “Tôi ở đây một mình... tôi... tôi... cũng không biết tiếng Hàn Quốc”.

Đồng Học Bàn hiểu ngay, “Hài, tôi tưởng là chuyện gì nữa, chị yên tâm, tối nay tôi sẽ ở đây với chị”.

Ngu Mỹ Hà đỏ mặt, có nét ngượng ngùng, “Thật sao?”

“Ừm, tôi sẽ ở cùng chị cho đến khi chị làm phẫu thuật vào sáng sớm mai”.

Ngu Mỹ Hà thở phào một hơi, nhưng vẫn thấy không ổn, nhanh chóng giải thích: “Tôi, tôi không phải là sợ, tôi chỉ là, chỉ là...”

Vỗ vào vai nàng, Đồng Học Bàn cười nói: “Tôi biết mà, chị nghỉ ngơi cho tốt đi”.

“....Ừm, cảm ơn”.

Đêm nay, Ngu Mỹ Hà thấy khó ngủ, nửa đêm rồi mà vẫn chưa ngủ được, cứ xoay người hết bên này sang bên kia, Đồng Học Bàn cũng không khác gì, ngồi trông ở đầu giường nàng cũng khó ngủ, nhắm mắt một cái là lại nghĩ về khuôn mặt đầy vết sẹo của Ngu đại tỷ, đến gần sáng cũng chớp mắt được một chút, nhưng không lâu sau thì Đồng Học Bàn mơ thấy phẫu thuật thất bại, mấy vết sẹo trên mặt Ngu đại tỷ không những không mất đi mà còn dài hơn, lan tràn cả khuôn mặt, hân hoan hồn tỉnh dậy, trán đầm mồ hôi, hổn hển nhìn xung quanh.

Cũng may chỉ là giấc mơ.

Trời sáng, mấy cô y tá đi vào phòng, kiểm tra Ngu đại tỷ lại lần nữa.

Đồng Học Bàn biết sắp phẫu thuật rồi, nắm tay Ngu đại tỷ động viên, nhìn mặt Ngu đại tỷ trắng bệch, Đồng Học Bàn kể cho nàng nghe mấy câu chuyện cười để giải tỏa tâm lý, cuối cùng mới rời khỏi phòng bệnh.

Chín giờ đúng, Ngu Mỹ Hà đi vào phòng phẫu thuật.

Gần khu vực không phận sự miễn vào, Đồng Học Bàn không thể nào kiềm chế sự lo lắng của mình được, đi ra ngoài hút mấy điều thuốc.

Nhất định phải thành công!

Mười phút...

Nửa tiếng...

Bỗng nhiên, tiếng phanh xe vang lên, Đồng Học Bàn đang chú ý dõi vào phòng phẫu thuật nhìn theo, mấy cô y tá đang ra đón chiếc xe cấp cứu ấy, cứ một lúc lại một cái cáng đi ra để mang bệnh nhân vào viện, một cái, hai cái, ba bốn cái... chỉ một lúc đã có bảy tám cái, trên cáng toàn những người đang ngất xỉu, mặt còn dính máu, có người ôm cánh tay kêu thảm thiết, mỗi người một vẻ nhưng xem ra đều rất nặng, không những thế bọn họ đều mặc võ phục Taekwondo, đều là đai xanh, đai vàng, cấp bậc không cao.

Chuyện gì vậy?

Nhiều người bị thương nặng thế này sao?

Vì chuyện lúc trước trên máy bay, Đồng Học Bàn thành ra không thích mấy người học Taekwondo, nhìn thấy bọn họ, liền nghĩ đến cuộc phẫu thuật của Ngu đại tỷ, không biết đã xong chưa. Nhưng ngay lúc đó, câu nói phát ra phía kia đã khiến Đồng Học Bàn dừng bước, người nói cũng là người mặc võ phục, anh ta bị thương khá nhẹ không cần cáng, nhưng mà cứ nhìn bệnh nhân trên những chiếc cáng còn lại đầy vẻ lo lắng.

“Đại Lưu Nhi, Lão Tam, Tiểu Lữ, đến bệnh viện rồi, mấy cậu cố gắng lên”.

Nói tiếng Trung sao.

Đồng Học Bàn ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại.

Có thanh niên nằm trên cáng cố chịu đau nói: “Tôi không sao, xem cho Tôn Chí trước đi, cậu ấy bị thương nặng lắm đấy!”

Người thanh niên bị thương nhẹ mắt đỏ lên nói, “Lão Tam, xương sườn của cậu gãy rồi, đừng nói nữa!”

Mấy người này đều nói tiếng Trung, chắc đến tán chín phần là lưu học sinh Trung Quốc, có người còn nói giọng Hà Bắc, chắc chắn là Đồng Học Bàn không nghe nhầm.

Đồng Học Bàn kinh ngạc, cùng mấy người họ đi theo lên.

Reng reng reng, tiếng di động vang lên, số điện thoại của Đồng Học Bản là số liên lạc được trên toàn thế giới, ở bên này cũng có thể nghe được điện thoại.

“Alo, bác sĩ Trương à?” Đồng Học Bản nghe điện thoại.

Trương Tinh Tinh nói: “Phẫu thuật vừa xong, anh qua đây một lát đi?”

“Được, tôi lên đây ngay” Đồng Học Bản còn nhìn theo mấy cậu lưu học sinh kia, không theo họ nữa mà lập tức lên lầu đến phòng của Trương Tinh Tinh.

Đẩy cửa ra, Trương Tinh Tinh cùng hai người cũng mặc áo blue trắng đang nói chuyện.

Đồng Học Bản hít sâu một cái, trong lòng rất bất an, “Bác sĩ Trương, phẫu thuật thế nào rồi? Có thành công hay không?” Hắn nhìn nét miệng của Trương Tinh Tinh, sợ rằng cô ta sẽ nói ba chữ thật xin lỗi.

Trương Tinh Tinh đặt tài liệu đang xem xuống bàn gập đầu nói: “Phẫu thuật là do thầy Kim phụ trách, tôi chỉ là giúp một chút thôi, kết quả của cuộc phẫu thuật rất thành công, màu da giống nhau. Thầy Kim nói là khả năng hồi phục khuôn mặt như trước là rất cao, hiện tại quan trọng nhất là chữa trị hậu phẫu, thức ăn, các hoạt động sinh hoạt ngày thường đều cần phải chú ý hơn, lát nữa tôi sẽ viết những điều cần chú ý bằng tiếng Trung ra giấy, cái này nhất định phải làm theo, còn nữa, mấy ngày này bệnh nhân phải tiếp tục ở lại bệnh viện để điều trị và theo dõi, mấy ngày sau còn xử lý các vấn đề về da sau phẫu thuật, khoảng mười ngày thì mới có thể ra viện”.

Thành công rồi! Thật tốt quá!

Đồng Học Bản bỗng nhiên vỗ trán, đi thông thả bước tới chỗ thầy Kim bên cạnh Trương Tinh Tinh, “Cảm ơn ngài, hết sức cảm ơn ngài!”

Trương Tinh Tinh cười nói: “Đi thôi, chúng ta đến xem bệnh nhân thế nào”.

“Được, hiện tại không biết Ngu đại tỷ thấy thế nào?” Đồng Học Bản hỏi.

Trương Tinh Tinh và hắn đi ra khỏi phòng, “Gây mê toàn thân chưa hết tác dụng, mất một lúc nữa thì cô ấy mới có thể tỉnh lại”.

Mười mấy phút sau, Ngu Mỹ Hà trong phòng bệnh rốt cuộc đã tỉnh dậy sau khi hôn mê sâu.

[CHARGE=3.3]

Đồng Học Bản tươi cười đầy mặt nói: “Ngu đại tỷ!”

Bên cạnh Trương Tinh Tinh vừa cầm sổ ghi chép vừa hỏi Ngu Mỹ Hà một số câu, ví dụ như mắt còn hoa hay không, có thấy đau ở đâu không, Ngu đại tỷ nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng nói chuyện thì phải cố hết sức, giọng nói khàn khàn, sau khi ghi chép xong, Trương Tinh Tinh nói để Đồng Học Bản yên tâm, sau khi gây mê toàn thân thì bệnh nhân sẽ thấy đau ê ẩm khắp mình mẩy, dù gì thì phải mười mấy tiếng sau thuốc mê mới hết tác dụng được, xong rồi lại trở lại bình thường.

Trương Tinh Tinh vừa đi, ánh mắt Ngu Mỹ Hà trở nên vô cùng lo lắng sốt ruột, cố gắng nói chuyện.

“Đừng, chị nghe tôi nói là được rồi” Đồng Học Bản biết cô muốn hỏi cái gì, cười nói: “Bác sĩ nói, cuộc phẫu thuật rất thành công, khả năng hồi phục diện mạo như trước là rất cao”.

Ngu Mỹ Hà trông mắt rung rung, mím chặt môi, hai mắt đỏ lên.

Đồng Học Bản cười nói: “Bây giờ thì chị yên tâm rồi chứ”.

Nàng ừm một tiếng, nước mắt tí tách rơi xuống.

“Ai da, đừng khóc đừng khóc” Đồng Học Bản lau nước mắt cho cô ngay, “Vết thương còn chưa liền, nước mắt mà chảy vào dễ bị nhiễm trùng lắm, nghe lời tôi, không khóc nữa”.

Ngu Mỹ Hà gập đầu, không lâu sau, không thấy nước mắt rơi nữa, mặt hiện lên nụ cười rất tươi.

Hôm qua lo lắng không ngủ được, lại thêm áp lực tâm lý, chỉ mấy phút sau, Ngu Mỹ Hà đã ngủ, Đồng Học Bản mỉm cười, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng rồi đóng cửa, trong lòng như trút được gánh nặng, những lo lắng

như được hóa thành một hơi thở, Đồng Học Bản một hơi hung hăng thở mạnh ra ngoài, cảm giác thoải mái dần trở lại, nhìn trời, nhìn đất, cảm giác tất cả thật tươi đẹp

Đúng rồi, mấy lưu học sinh kia...

Bên này cũng không có việc gì, Đồng Học Bản liền đi ra đại sảnh bệnh viện tìm bọn họ, tìm hiểu thêm tình huống.

Tìm một vòng nhưng không thấy người đâu, không biết tiếng, nên không hỏi mấy người làm việc trong viện được, đúng lúc Đồng Học Bản định gọi điện cho Trương Tinh Tinh thì một người dáng vẻ quen thuộc vội vàng đi vào viện, người này không chú ý đến Đồng Học Bản, Đồng Học Bản nhìn không sai, nhìn một cái liền nhận ra hắn, đúng là Lý An lúc đi máy bay đã cùng hắn mắng mấy người Hàn Quốc.

“Lý An!” Đồng Học Bản gọi to một tiếng.

Lý An quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Anh là Đồng, Đồng Học Bản”.

Đồng Học Bản hỏi: “Sao lại đến bệnh viện thế này? Trong nhà có người bị ốm hả?”

Nghe thấy thế, Lý An không nén được cơn tức của mình nói: “Anh đừng nói nữa, em với mấy đứa bạn bị người ta đánh, khôn kiếp, nghĩ lại đến tức, ủa khi dễ người!”

Đồng Học Bản ồ một tiếng “Mấy người mặc võ phục TaeKwonDo vừa đến đây đều là bạn của cậu hả?”

“Đúng thế, anh thấy họ sao?”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai đã đánh dã man như thế?”

“Em phải đi thăm họ đã, anh em mình vừa đi vừa nói”.

Trên đường, Đồng Học Bản cuối cùng nghe rõ ràng sự tình, hóa ra mấy người bạn vừa nãy của Lý An đều học ở một võ quán Taekwondo, buổi sáng lúc luyện tập, mấy thanh niên Hàn Quốc có nói về vấn đề chính trị, châm chọc người Trung Quốc, ngôn ngữ thật quá khích, kết quả bị mấy lưu học sinh Trung Quốc này nghe thấy, lập tức xảy ra xô xát, lúc đấy giáo viên không có mặt, mấy người Hàn Quốc đánh họ trước, lại thêm bên họ đông người, hơn ba mươi người đánh mấy người, kết quả là mấy thanh niên Trung Quốc đánh bị thương nặng, có người gãy xương, có người suýt chết, giờ vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh.

Đồng Học Bản nghe thế thì nhíu mày nói: “Nghiêm trọng vậy sao? Người phụ trách võ quán đâu?”

“Họ không đến! Lúc này đây cũng không thấy!” Lý An mắng: “Cái lũ này! Đúng là không ra gì! Chuyện xảy ra trong võ quán lại là người của võ quán vậy mà không có ai đến thăm hỏi gì cả!”

Một lúc sau, Lý An dẫn Đồng Học Bản tìm Trần Đại Huy cùng với mấy lưu học sinh đang bị thương.

Trần Đại Huy là người duy nhất không bị thương, lúc đấy cậu ta đang rất kích động cãi nhau với một vị bác sĩ, nói tiếng Hàn, Đồng Học Bản nghe không hiểu.

“Đại Huy!” Lý An vội chạy đến

Trần Đại Huy quay đầu lại nói, “Lý An! Đến đúng lúc lắm! Có mang tiền đến không?”

Lý An nói: “Không đem theo nhiều, sao thế?”

Trần Đại Huy thở dốc nói: “Bọn Lão Tam vừa sơ cứu xong, nhưng bác sĩ nói nhất định phải mang tiền nhập viện với tiền điều trị đến, nếu không sẽ không chữa nữa, tôi nói là cứ chữa trước đi, họ nói không được!”

Lý An tức giận nói: “Người của võ quán các cậu đâu? Bọn họ đánh người! Tiền thuốc họ phải trả chứ!”

“Tôi không liên hệ được với bọn họ! Gọi điện cho người phụ trách cùng với giáo viên rồi! Mấy người họ tám phần đã bàn bạc với nhau cả rồi, tất cả đều không nhắc máy”.

“Cảnh sát nói thế nào?”

Trần Đại Huy tức giận nói: “Báo cảnh sát từ sớm, nhưng bọn họ nói đang điều tra, vừa nãy có người nói bọn kia đang đi ăn ở ngoài tiệm! Điều tra cái rắm gì!”

“Khốn nạn!” Lý An tức giận đùng đùng, “Thế chẳng khác gì không ai quản chuyện này à?”

Tâm trạng của Lý An và Trần Đại Huy đều rất kích động, đến Hàn Quốc du học, người bên này kì thị người Trung Quốc, nếu không thì học sinh Trung Quốc cũng không phải mất tiền uống phí đi học Taekwondo làm gì, chỉ vì phòng thân, nhưng bây giờ bị người ta đánh, thế mà không có người nào đến hỏi một câu, thái độ vô quán TaeKwonDo Thiên Mã, cảnh sát, đều làm cho hai người họ thấy hoàn toàn rét lạnh trong lòng.

Đồng Học Bán nhíu mày nói: “Người bị thương thế nào rồi”.

“Anh đây là...” Trần Đại Huy nhìn hấn nói.

Lý An nói: “Đây là anh Đồng, tôi quen trên máy bay”.

Trần Đại Huy nói: “Mọi người đều bị thương rất nặng, mấy người gãy xương, còn có một người đang hôn mê, nhưng bây giờ không biết lấy đâu ra tiền thuốc, bệnh viện nói không có tiền thì chuyển viện, mọi người đều là học sinh, cũng không đào đâu ra tiền, gọi về nhà thì cũng không có ngay được...”

Lúc này, hai thanh niên khắp khiêng đi tới: “Mọi người lấy tiền chữa cho Tôn Chí trước, cậu ấy bị nặng nhất”.

“Đúng” Người khác nằm trên cáng bị thương ở đuôi cũng nói: “Tôi cũng không sao, đi chữa cho họ trước đi”.

Lý An chạy nhanh đến đỡ: “Hai người gãy xương như thế này! Đừng đi lại linh tinh! Chuyện tiền bạc ắt sẽ có cách! Hai người về nằm nghỉ đi!”

Nhìn cảnh này, Đồng Học Bán nói: “Thiếu bao nhiêu tiền?”

Trần Đại Huy nói ra con số tính bằng won Hàn Quốc, Đồng Học Bán cũng không tính ra được là bao nhiêu.

Đồng Học Bán cân nhắc, từ trong túi lấy ra tờ chi phiếu, “Cứu người quan trọng hơn, tôi sẽ lấy tiền ứng trước ọi người”.

Lý An kinh ngạc nói: “Anh Đồng, chuyện này, chuyện này không được đâu!”

Đồng Học Bán xua tay không cho cậu kia nói tiếp, Đồng Học Bán viết tám chi phiếu 100.000, nhưng viết xong hấn mới nghĩ ra là bên này hình như không nhận tiền nhân dân tệ, tiền phẫu thuật lúc trước hấn cũng phải đổi sang đồng won lúc ở trong nước rồi mới mang sang đây gởi tiền cho Trương Tinh Tinh, ngay lập tức, hấn gọi điện cho Trương Tinh Tinh bảo cô ta đi đến đây.

Mấy phút sau, Trương Tinh Tinh đi từ hành lang đến hỏi: “Làm sao vậy?”

Đồng Học Bán chỉ vào mấy cậu lưu học sinh nói: “Mấy cậu học sinh này bị thương, tiền thuốc men chữa trị chưa có, lúc này chưa có tiền ngay, cô giúp họ đi khám một chút, xem chữa trị thế nào, cứu giúp cho họ”.

Trương Tinh Tinh có chút khó xử, “Nhưng mà...”

Đồng Học Bán nói: “Trên người tôi không có nhiều tiền won, cứ khám cho họ trước đi, nếu có ai không trả được thì cô bảo bệnh viện tìm tôi! Tôi sẽ trả!”

Trương Tinh Tinh ngăn người ra “...Được, để tôi nói với họ”.

Sau khi nói chuyện với mấy bác sĩ người Hàn Quốc, bọn họ nhìn Đồng Học Bán, cuối cùng cũng đối với Trương Tinh Tinh gật đầu.

Trương Tinh Tinh nói: “Được rồi”.

Trần Đại Huy cảm kích: “Anh Đồng, cái này, thật cảm ơn anh!”

Lý An đứng cạnh hai cậu học sinh bị gãy xương cảm động, không ngờ lại gặp được người tốt ở đây.

Đồng Học Bán khoát tay nói, “Mau đi khám đi, chữa xong vết thương đi rồi tính”. Đều là người Trung Quốc, có thể giúp gì thì giúp, Đồng Học Bán cũng thấy hết sức tức giận với những gì mà mấy cậu lưu học sinh này gặp phải, mấy người ở vô quán đúng là không ra gì, xảy ra chuyện lớn như thế, đến tiền chữa bệnh cũng không quan tâm? Mà đã hai tiếng đồng hồ rồi! Không thấy bóng dáng một ai! Làm cái trò gì không biết!

Sau đó Đồng Học Bản và Lý An cùng đi xem mấy người bị thương.

Đồng Học Bản hỏi bọn họ vết thương ra sao, còn đến chỗ học sinh đang bị thương nặng đến hôn mê kia, trong lòng phi thường trầm trọng.

Trương Tinh Tinh hiểu biết tình huống, mới biết Đồng Học Bản cũng không nhận thức mấy người này, xa xa nhìn bóng dáng Đồng Học Bản, Trương Tinh Tinh trong lòng cảm xúc không thôi, vì một ít lưu học sinh cũng không nhận thức ra mà có thể nhận lấy tiền thuốc men? Trách không được người ta tuổi còn trẻ chính là cán bộ cấp trưởng phòng cấp quốc gia, nhìn tố chất của người này, chính là cùng người khác không giống!

309. Chương 309: Náo Lớn

Ngày hôm sau.

Trong bệnh viện, Đồng Học Bản từ phòng Ngu đại tỷ đi ra, đi xuống lầu để xem mấy lưu học sinh kia. Bảy giờ tối hôm qua, Tôn Chí bị hôn mê giờ đã mở mắt, trải qua một loạt cấp cứu cuối cùng thoát ly nguy hiểm sinh mệnh, điều này làm Đồng Học Bản thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không ảnh hưởng đến mạng sống, nhưng võ quán Thiên Mã vẫn không có người nào đến, mấy sinh viên Hàn Quốc đánh người kia cũng không giải quyết chuyện tiền viện phí.

[CHARGE=3.3]

Trên hành lang, tiếng cãi mắng chửi bới vang lên.

Đồng Học Bản nhìn sang thì thấy, ba người trong số họ là ba cậu lưu học sinh.

“Không liên quan gì đến các người cả? Các người có nói tiếng người không thể??”

“Tôn Chí suýt chút nữa bị học viên của các người đánh chết! Một câu không việc gì là xong sao?”

Sau đó giọng của một người trung niên trong số đó Đồng Học Bản thấy rất quen, “Những lời nên nói tôi cũng nói rồi, cảnh sát cũng điều tra ra rồi, hai bên các cậu đều có trách nhiệm, tiền tôi cũng mang đến đây rồi, là tiền học võ kì sau của các cậu, từ ngày trở đi các cậu và võ quán Thiên Mã không có bất kì quan hệ gì cả”.

“Ông nói không có quan hệ gì thì là không có luôn hả!” lời Lý An vang lên

“Tiền viện phí các ông định không trả phải không?”

Người trung niên kia nói: “Chuyện này võ quán chúng tôi không có trách nhiệm gì cả, chuyện này do các cậu khơi mào, dẫn đến sự thể như bây giờ, chuyện này các cậu phải tự chịu chứ”.

“Cút con mẹ mày đi!”

“Có cái kiểu trốn tránh trách nhiệm nào như các người không?”

Một lát sau, cánh cửa phòng bệnh mở ra trong tiếng ồn ào cãi nhau đó, người đàn ông trung niên kia quay mặt bỏ đi, nhìn thấy mấy người này, Đồng Học Bản nheo mắt nhìn, hắn nhận ra những người này, đúng là mấy người lỏi Ngu Mỹ Hà ra làm trò cười đây mà, nhớ rõ hắn là cao thủ TaeKwonDo mang đai đỏ, chẳng lẽ người này chính là người phụ trách Thiên Mã đạo quán? Hàn Thượng Vũ cũng nhìn thấy Đồng Học Bản, liếc mắt nhìn rồi xoay người đi.

Vừa này mấy người dùng tiếng Hàn cãi nhau, Đồng Học Bản nghe không hiểu.

Đẩy cửa đi vào, Đồng Học Bản nhìn thấy mấy cậu học sinh đang hết sức tức giận, liền hỏi: “Người đấy là ai thế?”

“Anh Đồng!” Lý An nghiêng răng nói: “Anh có biết, mấy người chúng ta đã gặp cùng phi cơ kia đều là người của đạo quán TaeKwonDo Thiên Mã, người nọ vừa rồi kêu Hàn Thượng Vũ, là giáo luyện, còn có một người trung niên khác kêu Phác Ân Trí, là quán chủ đạo quán, là đệ tử bọn họ đem đám người Đại Huy đánh!”

Đồng Học Bản hỏi: “Mấy người họ nói gì?”

Trần Đại Huy không thể kìm nén cơn giận nói: “Họ nói chuyện này không liên quan đến võ quán, từ đầu đến cuối toàn là trốn tránh trách nhiệm, lại còn đưa tiền đặt cọc học võ trả lại cho bọn em, nói đây là trách nhiệm của bọn em, bọn họ có quyền đơn phương giải trừ hợp đồng, đưa tiền rồi nói, từ giờ trở đi bọn em và võ quán không có quan hệ gì nữa, rõ ràng là sợ phải trả tiền thuốc với ảnh hưởng tới việc làm ăn của võ quán!”

Đồng Học Bàn cũng nổi giận nói: “Hắn ta nói thế thật sao?”

“Vâng, bọn em đều nghe thấy mà” Cậu học sinh bị gãy xương nằm trên cang cũng nhồm dậy nói theo.

“Đúng là một lũ khốn kiếp!” Đồng Học Bàn mặt trầm xuống, “Cảnh sát nói thế nào?”

Lý An nén cơn giận nói: “Cảnh sát nói hai bên đều có trách nhiệm, hơn nữa, võ quán Thiên Mã của bọn họ không khổng chế được sức mạnh khi đánh người, không phải là cố ý sử dụng bạo lực, chỉ là võ quán luyện tập, chính là Hàn Thượng Vũ cũng thừa nhận điểm này, nói đây không phải đánh nhau, cảnh sát muốn điều tra các đối tượng hôm đấy, kết quả là máy quay của võ quán bị hỏng, phía cảnh sát không tìm thấy chứng cứ, không cần nói cũng biết là giáo viên và học viên võ quán Thiên Mã đã hủy cuộn băng đi rồi, bọn này đúng là cùng một giuộc tới khi dễ chúng ta!”

Đồng Học Bàn nhìn mấy người: “Tiền viện phí thế nào?”

“Không ai trả anh ạ!” Lý An nói

Trần Đại Huy nói: “Cảnh sát nói mấy học sinh Hàn Quốc trả nhưng không có bất kì hình thức bắt buộc nào, chỉ là gọi người đến đồn hỏi vài câu, kết quả là thả họ ngay hôm đấy, em lại gọi điện ấy học viên đấy, bọn họ không ai nhắc máy cả, hai ngày hôm nay, họ cũng không đến võ quán, càng khiến bọn em tìm không ra, cảnh sát đúng là đang giúp bọn người đấy! Võ quán Thiên Mã hoặc hiệp hội võ Taekwondo chắc đã cầu kết với cảnh sát!”

Một học sinh ngồi xe lăn nói: “Vậy thì chuyện của chúng ta không ai quản rồi sao?”

“Đúng, thiếu chút nữa thì đánh chết người ta, đến câu nói cũng không thấy đâu?” Một người khác nói.

Trần Đại Huy tức giận đâm vào tường, “Rõ ràng là họ đánh mình trước! Lại còn nói là do luyện tập! Lí do như thế mà cảnh sát cũng tin sao? Không những không giữ người mà lại thả ngay rồi! Khốn nạn!”

Mọi người đều hết sức tức giận, ở Hàn Quốc, lưu học sinh bọn họ đều ở thế yếu, bị đối xử không bình đẳng, nhưng bị khi dễ như lần này cũng là lần đầu tiên họ nghe nói, không ngờ lại rơi vào mình, bị đánh lại còn không nói lí lẽ, tiền viện phí kẻ đánh người phải chịu, lại không nói tới một lời nào, đây không còn gọi là không công bằng nữa, mà gọi là kì thị!

Nghe xong, Đồng Học Bàn lạnh lùng nói: “Tiếp tục báo cảnh sát”.

“Đúng! Không cho chúng ta một lời giải thích hợp lí thì chuyện này còn chưa xong!” Có người bên ngoài nói vào cùng.

“Em đi gọi điện thoại! Khốn kiếp!” Trần Đại Huy đi ra khỏi phòng bệnh

Đồng Học Bàn nói: “Còn tiền viện phí, phía cảnh sát phân xử thế nào, chuyện này chắc chắn có can hệ với võ quán, các cậu cũng là học viên, bị thương trong võ quán của họ, bọn họ lại còn không chịu trả tiền viện phí sao? Lại còn mấy kẻ đánh người kia nữa! Lặn mất tăm là coi như xong sao? Bọn chúng trốn đi! Thì đi tìm Thiên Mã võ quán! Còn nữa, trực tiếp liên hệ với giới truyền thông trong nước, nói cho họ chuyện này! Để tôi xem xem chuyện này có ai quản không!”

“Liên hệ truyền thông?” Lý an mắt sáng lên nói, “Đúng!”

Mấy người đều bắt đầu hành động, sau khi liên hệ với cảnh sát và truyền thông xong, họ đi đến võ quán để đòi tiền, thái độ của đối phương rất cứng rắn, không quan tâm tới họ, đám người Lý An quyết không đi, cứ vây quanh bên ngoài võ quán TaeKwonDo.

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Một tuần chớp mắt đã trôi qua.

Trong sáu bảy ngày này, chuyện đã ra ngoài dự liệu của Đồng Học Bân - chuyện đã náo lớn lên rồi!

Ba ngày sau khi chuyện xảy ra, các tờ báo của ba tỉnh trong nước đã đưa tít lưu học sinh Trung Quốc ở võ quán TaeKwonDo Hàn Quốc bị đối xử không công bằng, đương nhiên chỉ trên các loại thông tin truyền thông như báo tạp chí chứ những thông tin nhạy cảm này không được chiếu lên tivi, sau đó tất cả các tỉnh thành phố thi nhau đưa tin, sự kiện đã lan rộng trên toàn quốc.

Nghị luận nóng bỏng nhất vẫn là trên mạng.

Ở trên báo chí có một số thứ phải khống chế chừng mực, đối với trên mạng lại không có cái hạn chế gì, một vài hình ảnh lưu học sinh Trung Quốc ở bệnh viện tay chân bó thạch cao chọc giận mọi người, ở trên một số diễn đàn trang web lớn vấn đề này được vô số người tham gia, mấy vạn, mấy chục vạn, mấy trăm vạn, thậm chí ngăn ngụt một hai ngày số lượng tham gia đã là vô số kể.

Lưu học sinh Trung Quốc bị đánh?

Trong đó một người thiếu chút nữa mất mạng? Còn lại bị trọng thương gãy xương?

Võ quán TaeKwonDo Thiên Mã không bồi pho một phen tiền tiền thuốc men?

Đệ tử Hàn Quốc đánh người cũng không có truy cứu trách nhiệm hình sự?

Cái này giống một sợi dây dẫn lửa, ở trong phần nộ mà lan tràn ra trong lòng người, hơn nữa những sự kiện ở những năm trước đó, áp lực, nhẫn nại, phần phần nộ này rốt cuộc bạo phát! Hơn nữa thanh niên nhiệt huyết, nghe xong tin tức này quả thực là không thể nhịn được nữa!

Chửi!

Trên mạng tiếng mắng chửi rợp trời xông ra!

Ngay từ đầu tiếng mắng có vẻ tán loạn, chỉ cần cùng người Hàn Quốc có liên quan đều bị mắng, lên án công khai cũng chỉ giới hạn trên mạng cùng một số trang web lớn trong nước, khả đến sau đó, dần dần có người tổ chức lên, tiếng mắng chửi cũng càng ngày càng tập trung ở các võ quán TaeKwonDo cùng hiệp hội TaeKwonDo Hàn Quốc, đem ngọn nguồn mâu thuẫn tập trung ở đó, đến sau đó, phạm vi đề cập cũng càng ngày càng rộng, chậm rãi lan đến lĩnh vực hiện thực.

Ngày thứ năm sau chuyện xảy ra, bốn nhà kinh doanh TaeKwonDo người Hàn Quốc ở Trung Quốc nửa đêm bị người đập nát cửa kính.

Chuyển đến buổi sáng, vài sinh viên bản địa cùng lưu học sinh Hàn Quốc nảy sinh xung đột, không ít người bị thương.

Tiếp qua không lâu, vài trường đại học nổi danh Trung Quốc sinh viên đều giảng biểu ngữ, đối với lưu học sinh Trung Quốc ở Hàn Quốc gặp đãi ngộ tỏ vẻ kháng nghị, lời nói kịch liệt, thậm chí có một số giắt lên cửa sổ ký túc xá, mâu thuẫn dần dần thăng cấp.

Rốt cuộc, ở ngày thứ sáu sau khi sự tình xảy ra, một hội hacker công kích có tổ chức bắt đầu.

[CHARGE=3.3]

Toàn dân tổng động viên, hơn phân nửa số hacker đều tham dự chiến đấu.

“Tám giờ đúng bắt đầu công kích!”

“Anh em! Tôi không phải hacker có thể tham gia hay không?”

“Tôi cũng không hiểu kỹ thuật, cho chúng tôi vài cái phần mềm đi!”

“Không hiểu cũng không quan hệ, chúng tôi cứ phát một cái giáo trình ọi người, mọi người chỉ cần dựa theo đó làm là được, chúng ta nhiều người như vậy, thuần lưu lượng công kích cũng đủ chết đuối bọn họ!”

“Tốt!”

“Dìm chết đám đó đi!”

Tám giờ đúng, các trang web của các võ quán TaeKwonDo, trang web diễn đàn Hiệp hội TaeKwonDo Hàn Quốc đều bị công kích, chỉ dùng ngần ngừ hơn mười phút, hệ thống mạng TaeKwonDo liên tuyên cáo tê liệt, rốt cuộc không thể mở ra, đại bộ phận những người quản lý các trang web này không kịp trở tay, đều bị tê liệt, đa phần là bị thay thế trang chủ bằng quốc kỳ, quốc ca, còn có tràn ngập tiếng mắng chửi không thiếu thứ tiếng nào.

Trong đó, vài người Đồng Học Bân nhận thức cũng tham dự công kích.

Ví dụ như Tiểu Hoa con của Hùng Chí Dũng, ví dụ như Tạ Hạo đệ đệ Tạ Tuệ Lan.

Tạ Hạo là ngu ngốc máy tính, nhưng tiểu tử này vốn là tên chỉ sợ thiên hạ không loạn, cố ý hạ một đồng phần mềm hacker, cùng bạn học của hắn cùng nhau cắm đầu tấn công về phía Hàn Quốc, Tiểu Hoa kỹ thuật hacker cũng cao, có một võ quán TaeKwonDo bị hắn thông qua một cái lỗ hổng đánh hạ, Tiểu Hoa sau khi thành công chẳng những đem trang web cắm lên quốc kỳ, thậm chí còn đưa cả quốc ca lên đó.

Trung Hàn hacker đại chiến hết sức căng thẳng, ai cũng không dự đoán được người tham dự phía bên Trung lại nhiều như vậy, bước đầu công tác thống kê, lưu lượng người tham dự công kích hầu như đạt tới hơn mười vạn.

Cuối cùng, phía Trung lấy ưu thế mang tính áp đảo đánh hạ các trang web phía Hàn.

Đối phương một khi khôi phục, phía Trung liền tiếp tục triển khai công kích, lặp lại tuần hoàn, đại chiến đã muốn tiến nhập gay cấn.

Phía Hàn Quốc cũng không có ngồi chờ chết, lấy một ít đệ tử TaeKwonDo trong nước cầm đầu nhất thời tổ chức triển khai phản kích, bọn họ đổ bộ diễn đàn phía Trung cùng các trang web lớn, thông qua phiên dịch trên mạng, đem tiếng Hàn chuyển hoá thành tiếng Trung, ở các diễn đàn chửi rửa, sau khi bị ban, bọn họ tiếp tục tạo nick mới, tiếng mắng chửi giằng co suốt hai ngày cũng không có đình chỉ, vài trang web phía Trung trước sau cũng bị bọn họ công hạ.

Tiếng mắng chửi qua lại càng thêm kịch liệt.

Phía Trung yêu cầu rất đơn giản, bồi thường tiền thuốc men, hơn nữa làm cho võ quán TaeKwonDo Thiên Mã cùng Hiệp hội TaeKwonDo Hàn Quốc công khai giải thích, bằng không sẽ không đình chỉ hacker công kích.

Hàn: “Là các người kĩ không bằng người! Kêu la cái gì!”

Hàn: “Đánh chính là các người! Còn giải thích? Nằm mơ đi!”

Phía Hàn thái độ mười phần cường ngạnh, không xin lỗi, không bồi tiền, đánh các người là xứng đáng!

Phía Trung nhất thời bị chọc giận, càng ngày càng nhiều người gia nhập đến trong chiến đấu phản Hàn, vì lưu học sinh Trung Quốc bị đánh mà lên tiếng nói!

Tình hình chiến đấu càng thêm không thể văn hồi.

...

Đồng Học Bân tiếp một cuộc điện thoại.

Là Từ Yến gọi tới, “Tiểu Đồng, cậu vẫn còn bên đó?”

“Vâng, bằng hữu còn chưa có trị liệu xong, chưa trở về được” Hộ chiếu của Đồng Học Bân chính là Từ Yến cấp xin, bằng không Đồng Học Bân từng ở quốc an công tác qua muốn làm hộ chiếu xuất ngoại cũng không phải sự tình dễ dàng như vậy, được ở trên phê chuẩn, Từ Yến cũng là số ít người không nhiều lắm biết Đồng Học Bân đang ở Hàn Quốc.

Từ Yến nói: “Bằng hữu cậu thế nào? Giải phẫu thành công không?”

Đồng Học Bân cười nói: “Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, giải phẫu rất tốt”.

Sau khi hàn huyên vài câu, Đồng Học Bàn hỏi: “Lão lãnh đạo, phía bên đó chuyện thế nào rồi, tôi nghe nói trong nước náo rất lợi hại? Có chuyện này sao?”

“Ha ha, cậu mới biết được sao” Từ Yến cười khở một tiếng, “Đứa con kia của tôi, thứ hai này tới chỗ của tôi, liền gọi điện ồn ào muốn cùng người Hàn Quốc không để yên cái gì đó, còn mắng người, cũng không biết hẳn học thô tục ở đâu, tức giận đến tôi mắng cho nó một trận”.

Đồng Học Bàn nói: “Náo lớn như vậy sao?”

Từ Yến nói: “Tôi gọi điện thoại chính là nhắc nhở cậu một câu, bảo cậu đừng có làm loạn, cùng người bên đó làm việc cẩn thận một chút là tốt nhất”.

“Hài, cùng tôi có quan hệ gì đâu”.

“Không phải với cậu có quan hệ hay không quan hệ, tôi vừa được đến tin tức, hiện tại đệ tử của mấy võ quán TaeKwonDo thậm chí giáo luyện đều bắt đầu đối với người Hoa có hành động mạnh, nổi lên không ít xung đột, còn có chút người luyện TaeKwonDo không phân tốt xấu liền đánh lưu học sinh chúng ta, mấy du khách đi du lịch Hàn Quốc nghe nói cũng bị người của võ quán TaeKwonDo đả thương, cho nên, cậu ở bên đó phải chú ý nhiều chút”.

Đồng Học Bàn tròn mắt trợn trừng, “Còn có chuyện này?”

“Ừm, đám người Hàn Quốc này thật có điểm kỳ cục”.

Ngắt điện thoại, Đồng Học Bàn lập tức điện thoại cho đám người Lý An, sau đó tin tức mà Từ Cục trưởng nói lập tức được chứng thật, xác thực, chẳng những mấy du khách cùng lưu học sinh Trung Quốc bị đánh, những việc như thế cũng liên tiếp phát sinh, nhà hàng bị người đập phá, còn có vô số ở người Hoa ở Hàn Quốc học hoặc công tác bị nhục mạ, người hành hung đều là người của các võ quán TaeKwonDo, bọn họ đem hỏa thiêu đến toàn thể trên đầu người Hoa!

Con mẹ nó!

Đồng Học Bàn nổi trận lôi đình!

Đánh đệ tử chúng ta chẳng những không xin lỗi, hiện tại lại bắt đầu đánh cả người Hoa chúng ta? Chúng mày điên rồi à!?

Tin tức rất nhanh truyền lại trong nước, chuyện này là một cái đại biến chuyển, phía Trung vừa nghe người Hoa ở Hàn Quốc gặp phải ẩu đả, cảnh sát phương thức xử lý cũng không nóng không lạnh, toàn bộ đều tức giận muốn nổ phổi, có mấy hacker nhất thời áp dụng thủ đoạn công kích càng kịch liệt, thậm chí lan đến gần toàn bộ giới TaeKwonDo Hàn Quốc, nhưng càng nhiều người lại tới hô hào hacker đình chỉ công kích, đây là vì lo lắng cho người Hoa đang ở Hàn Quốc.

Vài giờ sau, trung phương công kích thế dần dần bình ổn, không hề đối hàn phương TaeKwonDo trang web tiến công .

Mỗi người trong lòng đều ghen một cỗ lửa giận.

Nhưng là, phía Trung đình chỉ công kích, phía Hàn lại như trước không có tiêu lửa, các đệ tử võ quán TaeKwonDo tự phát tổ chức lên, thừa thắng xông lên, tiếp tục đối với người Hoa triển khai một ít thủ đoạn cấp tiến, ví dụ như đi nhà hàng Trung Quốc ăn cơm, nhưng ăn xong lại chọn ba lấy bốn, có cố ý bỏ vào mấy con ruồi bọ, nường cơ này đập phá tiệm cơm, có đệ tử TaeKwonDo còn ăn cơm bá vương, ăn xong liền xoay người bước đi, một phân tiền cũng không cấp.

Càng nhiều còn lại là nhục mạ!

Đầu đường ngõ nhỏ, phàm là người võ quán TaeKwonDo nghe thấy trên đường có người nói tiếng Hoa, đều đón đi lên, gây sự bọn họ một chút, còn mắng đối phương không dài mắt, tiến tới mắng chửi, có đôi khi còn có thể động thủ, quyền cước gia tăng, thậm chí còn có ngôi sao lúc trước luyện TaeKwonDo, ở trong biểu diễn xuất ra ngôn luận công khai khiêu khích phản Hoa, ảnh hưởng phi thường ác liệt!

Ngắn ngủn vài ngày, lại xuất hiện mấy chục vụ đánh người.

Cái này chỉ là báo án, tin tưởng còn có càng nhiều người Hoa không báo án hoặc là ngôn ngữ không thông mà báo án không được!

Đại bộ phận người bị thương đều là người Trung Quốc, có đệ tử, có du khách, còn có vài du khách Nhật Bản cũng gặp ương, bị người hiểu lầm thành người Hoa tiện đà bị ẩu đả.

Cảnh sát Hàn Quốc lần nữa không chế thể cục, bắt không ít đệ tử TaeKwonDo.

Nhưng người Hiệp hội TaeKwonDo cũng rất có quan hệ, vài cuộc điện thoại đã đem đệ tử Hàn Quốc đánh người này bảo lãnh đi ra, phía Hàn các phương tiện truyền thông cũng hầu như ngậm miệng không nói về việc này, tương đương là đánh người cũng là đánh không, chuyện này không giải quyết được gì, nhiều lần không đau không ngứa bồi thường một ít tiền thuốc men, một điểm trách nhiệm hình sự cũng không có truy cứu. Học sinh cùng du khách bị đánh đương nhiên mặc kệ, những người này cũng là lạ nước lạ cái, bọn họ nhân sinh không quen, muốn truy cứu cũng không có biện pháp, chỉ có thể bị đánh không, có người thậm chí trong vòng một ngày liên tục bị người hai võ quán TaeKwonDo đánh hai lần!

Giới TaeKwonDo dung túng cùng đệ tử TaeKwonDo kiêu ngạo đã đem toàn bộ người Hoa chọc giận!

Trong nước cũng đã nổi giận một mảng!!

310. Chương 310: Đá Quán!

Sáng sớm hôm nay.

Hơn tám giờ, Đồng Học Bàn từ giường bò dậy, tắm nước nóng trong khách sạn, vòi nước nóng chảy từ từ trên mặt, hẩn nhẹ nhàng lau mặt, trong đầu không ngừng nghĩ về chuyện lưu học sinh người Trung Quốc bị học viên võ quán đánh bị thương, ánh mặt lạnh lùng, bây giờ mấy kẻ trong võ quán đây vẫn còn kiêu ngạo, quyết không xin lỗi, còn liên kết các võ quán khác để đánh người Trung Quốc, điều này đã làm Đồng Học Bàn lửa giận bốc lên tận đầu, nhưng nghĩ kĩ lại, hẩn cũng không nghĩ ra cách giải quyết.

[CHARGE=3.3]

Từ phòng tắm đi ra, Đồng Học Bàn bật máy lên mạng, dùng quyền quản lí để vào các trang mạng trong nước.

Hacker đã ngừng tấn công, nhưng những tiếng kêu công khai vẫn không có lời phản hồi.

“Em trai tôi bị người ta đánh đấy! Tôi mắng con mẹ tất cả cái lũ người kia!”

“Bố mẹ tôi đi du lịch, gặp 2 tên học võ Taekwondo đi du lịch, chúng đã đem hành lí của bố mẹ tôi đá hỏng, nhưng bố mẹ tôi không biết tiếng Hàn Quốc, báo cảnh sát cũng không báo được!”

“Đừng để tôi nhìn thấy chúng! Nhìn thấy thì tôi sẽ đánh chết chúng!”

“Cái lũ chó đẻ này! Tao không để cho lũ chúng mày yên đâu!”

“Bộ ngoại giao đang làm gì vậy! Nhiều người bị đánh như vậy! mà không có động tĩnh gì!”

Tình hình trong nước có thể nói là hết sức tức giận, phía Hàn Quốc phát ngôn kiêu ngạo, khiến âu thuẫn càng tăng cao, từ võ quán Thiên Mã giờ đã lan ra tất cả các võ quán Taekwondo trên cả nước, bắt buộc họ phải xin lỗi chuyện này, hơn nữa còn phải giao mấy học viên kia ra, bồi thường khoản tiền chữa trị với thiệt hại về tinh thần, vân vân...

Hiệp hội Taekwondo vẫn không có bất cứ phản hồi nào, các nơi trên Hàn Quốc đều xảy ra chuyện nhục mạ người Trung Quốc, phía cảnh sát Hàn Quốc đã bắt không ít người, nhưng tình thế cũng không thay đổi mấy, nhiều học viên của các võ quán nói nguyên nhân chuyện này là do bên Trung Quốc, không những chỉ đánh người, bọn họ còn kích động hacker trong nước tấn công các trang mạng của Trung Quốc, còn động đến mấy võ quán TaeKwonDo, muốn họ xin lỗi ư? Đừng có nằm mơ

Võ quán Taekwondo ở đây có đến hai mươi ba mươi nhà.

Càng ngày càng có nhiều học viên Taekwondo tham gia vào chuyện này, cảnh sát muốn bắt cũng không hết được!

Hiệp hội Taekwondo càng phản ứng cứng rắn hơn, học sinh Trung Quốc không làm gì nữa, các lớp các tập thể, giáo viên của các trường đại học và năm sáu trường trung học trên cả nước đã ngầm đồng ý với nhau, thị uy với học sinh Trung Quốc

Đây là chuyện ngày hôm qua.

Đồng Học Bán thoát trang web, châm điều thuốc rồi hút, hẳn biết chuyện này đã náo tới mức này, cấp trên không thể ngồi không nhìn được, chắc chắn sẽ có hành động, nhưng hành động này chỉ là khống chế chuyện này thôi, làm giảm nhiệt mâu thuẫn, chuyện viện phí sẽ không vấn đề gì rồi, nhưng muốn hiệp hội Taekwondo xin lỗi, muốn những học viên đã đánh người kia xin lỗi thì hơi khó, bởi vì liên can đến nhiều người quá, cho dù nói là giải quyết chuyện này thì cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi.

Nghĩ đến thù này không thể báo, Đồng Học Bán trong lòng vẫn ghen một nỗi tức giận.

Quay lại bệnh viện, Ngu Mỹ Hà đã dậy, đang ngồi trên giường soi gương.

“Ngu đại tỷ, tỉnh rồi sao?” Đồng Học Bán đi lại gần, “Tối hôm qua chị ngủ ngon không?”

Ngu Mỹ Hà đặt gương xuống nói ừm một tiếng: “...Tiểu Đồng, bao giờ thì gỡ được băng gạc ra?”

Đồng Học Bán cười rồi cúi xuống nhìn mặt chị, “Đừng vội, chiều nay chị còn phải làm trị liệu nữa, sau đây cần đắp hai lượt thuốc nữa, ngày kia là có thể gỡ gạc xem kết quả cuối cùng”.

Nàng bất an nói: “Vạn nhất... vạn nhất...”

“Không có vạn nhất, chắc chắn có thể khỏi hẳn, tin tôi đi”.

“...Ừm!” Nàng lại cầm gương lên xem.

Thật ra Đồng Học Bán đã từ chỗ Trương Tinh Tinh nơi đó xem qua ảnh chụp của Ngu đại tỷ sau trị liệu, da có vết cào đã hết, da thịt đã như trước khi thương tổn, nhưng làn da chỗ này có điểm sưng đỏ, có một chỗ giống như còn có tích nước, cũng may Trương Tinh Tinh nói đây là hiện tượng bình thường, ngôn ngữ y học Đồng Học Bán cũng nghe không hiểu lắm, đơn giản mà nói chính là làn da mới cần thời gian nhất định để thích ứng trạng thái mặt bộ, đó là một quá trình tất phải trải qua. Sau đó, lo lắng đến tâm tính Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bán cùng Trương Tinh Tinh rõ ràng sẽ không để cho nàng xem mặt sau trị liệu, chờ sau khi tiêu sưng, vết mổ khép lại, xử lý làm nhạt toàn bộ các trị liệu đều làm xong thì mới chuẩn bị để cho nàng soi gương.

“Bán, cậu hình như có tâm sự?” Ngu Mỹ Hà thỉnh thoảng nhìn hẳn.

Đồng Học Bán hơi chần chờ, hơi hơi gật đầu một cái, “Ừm”.

Ngu đại tỷ thân thiết nói: “Xem cậu vẫn rầu rĩ không vui, có phải vì chuyện lưu học sinh này hay không? Bọn họ vẫn chưa khỏi sao?”

“Thương cân động cốt một trăm ngày, có mấy người vẫn chưa khỏe”.

Nàng nói: “Cát nhân đều có thiên tướng, cậu cũng đừng sốt ruột”.

Đồng Học Bán khoát tay, “Không phải vì cái này, hiện tại không ít đệ tử võ quán TaeKwonDo thậm chí giáo luyện đều đối với người Hoa chúng ta... Hài, nói cái này để làm chi, không nói, trưa nay muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng được”.

“Biết chị ăn không quen cơm nơi này, bằng không hai ta đi ra ngoài tìm nhà hàng Trung Quốc?”

“Tốt tốt, nhưng... tôi có thể xuất viện sao?”

“Ha ha, chị cũng không phải bị thương chân, có cái gì không thể ra, bác sĩ còn nói chị gần đây đều nằm ở phòng bệnh, rất khuyết thiếu vận động, bảo tôi đưa chị đi ra ngoài hít thở không khí”.

Thu thập một chút, Đồng Học Bán liền cùng Ngu Mỹ Hà xuống lầu ra bệnh viện.

Hít không khí mới mẻ, Ngu Mỹ Hà lộ ra nụ cười thản nhiên.

Bỗng nhiên, Đồng Học Bân ánh mắt trong lúc vô tình quét đến một bãi đỗ xe cách cửa bệnh viện không xa, chỉ thấy Lý An Trần Đại Huy còn có hai lưu học sinh Trung Quốc đã bình phục đang ở nơi đó lớn tiếng nói cái gì, đối diện cũng có vài người, một trong đó Đồng Học Bân cũng đã thấy qua, đúng là thanh niên luyện TaeKwonDo lúc trước cùng phi cơ dùng ánh mắt chê cười nhìn Ngu đại tỷ kia, lúc ấy Đồng Học Bân cùng hần nổi lên xung đột. Nếu giáo luyện Hàn Thượng Vũ ngồi phía trước kia là người võ quán TaeKwonDo Thiên Mã, người này tám phần cũng vậy.

Đồng Học Bân đi thông thả bước qua, “Đi, đi xem!”

Bên kia giống như đang khắc khẩu cái gì đó.

Kim Hi kia đem một cái phong thư quăng ở trên đất, cười lạnh nói: “Đây là tiền thuốc men, cầm đi xem bệnh, lần sau nói chuyện để ý một chút, bằng không thấy các ngươi một lần đánh các ngươi một lần!”

Trần Đại Huy cả giận nói: “Mày nói lại lần nữa coi!”

Lý An trừng mắt nói: “Bồi tiền là xong sao? Phải xin lỗi bạn học của tao nữa!”

Một người Hàn Quốc ở võ quán Thiên Mã ở phía sau hét lên: “Cho chúng mày tiền chính là đã dễ mắt tới chúng mày rồi! Còn xin lỗi? Chúng mày mơ à!”

Kim Hi nở nụ cười một chút, “Quy củ đạo quán chúng mày cũng biết, chúng ta là luận bàn bình thường, là chúng mày kĩ không bằng người mới bị đánh, oán ai? Về nhà luyện cho tốt đi!”

Vài người Hàn Quốc cười vang, xem ra đều là thuộc võ quán Thiên Mã.

Trần Đại Huy mắng: “Tụi mày mấy chục người đánh bọn tao! Luận bàn cái rắm chó!”

Lưu học sinh Trung Quốc trên mặt còn băng gạc cũng bốc hỏa nói: “Có bản lĩnh một chọi một!”

“Tao cũng mặc kệ chúng mày” Kim Hi cười cười, “Một đám thủ hạ bại tướng, chúng mày còn dám ồn ào, còn một chọi một? Được, muốn một đấu một tùy thời tới tìm tao! Chỉ sợ chúng mày sợ chết!”

Nói xong, mấy người lên xe, vừa huýt sáo vừa đi.

“Đồ khốn kiếp! Đợi đấy!” Trần Đại Huy chỉ vào bọn người kia rồi mắng.

Lúc này Đồng Học Bân cũng đi tới, hỏi ra mới biết, người kia tên Kim Hi, lúc ở võ quán cũng tham gia đánh nhau, Tôn Chí là do Kim Hi đánh, nếu không cấp cứu kịp thời, Tôn Chí đã mất mạng rồi, bây giờ còn chưa thể xuống giường đi lại được.

“Sớm muộn gì chúng ta cũng tính sổ với chúng!” Lý An không nuốt nổi cục tức mà nói.

Một học sinh khác đem tiền đến, “Tôi nói mấy câu thể này, chuyện này hay là bỏ đi, bọn võ quán đấy đều là người Hàn Quốc, người đông thể mạnh, chúng ta...chúng ta sao có thể...”

Trần Đại Huy vừa nghe, cũng bị phần thở dài, hần làm sao không rõ.

Đồng Học Bân vỗ vai cậu ta nói: “Trước tiên cứ đi trả tiền viện phí đi, chữa trị xong hết đi rồi tính sau”.

Đợi bọn họ vừa đi, trong lòng Đồng Học Bân cũng thấy không ổn chút nào, đưa Ngu đại tỷ đến một quán ăn Trung Quốc, sau đó vừa hút thuốc vừa đi bộ trên phố.

Ngu Mỹ Hà nói: “Tiểu Bân, chuyện này cậu định quản lí sao?”

Đồng Học Bân gạt tàn thuốc nói: “Tôi chỉ là một cán bộ huyện nhỏ bé, làm sao có quyền, đây là chuyện của bộ ngoại giao”.

“Vậy là bọn họ đánh chúng ta mà không sao rồi? Lúc ăn cơm tôi có nghe thấy ông chủ quán nói, bây giờ rất nhiều lưu học sinh và người Trung Quốc đều bị đánh, chuyện này không ai quản hết sao?” Ngu Mỹ Hà rất mềm lòng, nhìn thấy đồng bào mình bị đánh, cô thấy rất khó chịu.

Đồng Học Bân im lặng không nói.

Đang đi, thì có ba người đi đến.

Trong đấy có một người mặc võ phục TaeKwonDo, hai người còn lại một người tóc vàng, một người tóc đỏ hình như là vừa ăn ở quán bên cạnh ra.

[CHARGE=3.3]

Người tóc đỏ cười nói: “Người phụ nữ vừa rồi hình như nói tiếng Trung?”

“Tôi nghe thấy giống”, Người tóc vàng nhìn Đồng Học Bàn và Ngu Mỹ Hà, “Ừm, nhìn bề ngoài cũng giống”.

Người mặc võ phục nói: “Thế thì còn nói gì nữa, nhìn mấy người Trung Quốc là thấy không thuận mắt rồi!”

Đồng Học Bàn đang nghĩ, cũng không để ý phía trước, cùng đi dạo chậm với Ngu Mỹ Hà về hướng đường lớn, bỗng nhiên, thấy bóng một người, người này rất cao, tóc vàng đụng vào người Đồng Học Bàn, Đồng Học Bàn phải lùi mấy bước, lại nhìn sang bên này thấy người tóc đỏ cũng nghênh ngang đụng vào Ngu Mỹ Hà, Ngu đại tỷ đau quá kêu lớn một tiếng!

Tên tóc vàng quát to: “Nhìn cái gì chứ! Không có mắt hả?”

Tên tóc đỏ cười: “Quần áo của tao bẩn rồi, đền tiền đi”.

Người cuối cùng là người mặc bộ võ phục TaeKwonDo, Đồng Học Bàn đã hiểu, lại nhìn sang Ngu đại tỷ thấy chị bị va ngã suýt đập đầu vào tường, Đồng Học Bàn nổi giận đùng đùng quát: “Muốn chết hả?”

Hai bên đều không hiểu nhau.

Tên tóc vàng liếc sang bọn họ, rồi chỉ hét Đồng Học Bàn sang Ngu Mỹ Hà, “Mày, cả con kia nữa, mau xin lỗi chúng tao thì chuyện này coi như không có gì, nhanh lên!” Hắn ta không thích gì chuyện những trang mạng Trung Quốc đòi phía Hàn Quốc phải xin lỗi, nên đã xả giận lên hai người.

Đồng Học Bàn nhìn ba người bọn họ nói: “Mấy thằng nhãi này, đúng là tự tìm chết!”

Tên tóc vàng nói: “Hắn nói gì đấy? Xin lỗi rồi à?”

“Không biết, nhưng chắc là không phải?” Tên tóc đỏ nói: “Thằng oắt này còn cứng đầu lắm!”

Đồng Học Bàn xoay người sang chỗ Ngu đại tỷ, dịu chị đứng dậy, không tùy tiện ra tay, ba kẻ này Đồng Học Bàn không coi ra gì, không chấp gì lời nói của bọn chúng, Ngu đại tỷ còn đang ở đây, nên Đồng Học Bàn cũng không có cách nào vừa dịu chị đứng dậy vừa đối địch, nếu bọn chúng có ra tay thì còn có thể đánh lại, vì sự an toàn của Ngu đại tỷ, Đồng Học Bàn không thể mạo hiểm.

Hai bên giằng co một lát, tên tóc đỏ rút cuộc nhịn không được .

“Ra tay!”

Tên tóc vàng liền một cước đá hướng Đồng Học Bàn, tên tóc đỏ cùng tên còn lại cũng xông tới.

Đồng Học Bàn né sang một bên, bỗng nhiên có tiếng xe cảnh sát vang lên.

Tên tóc vàng kinh hãi, xoay người bước đi, luật bên này cũng nghiêm, nên không tên nào muốn tự chuốc phiền phức, nhưng ánh mắt xem thường của Đồng Học Bàn làm cho tên tóc vàng có chút căm tức, cười lạnh một tiếng, để hai người kia đi trước rồi tự mình chủ động tìm đến xe cảnh sát.

Xe cảnh sát dừng lại, hai người cảnh sát đi xuống.

Tên tóc vàng chỉ vào hai người Đồng Học Bàn và Ngu Mỹ Hà nói: “Điện thoại của tôi bị mất, vừa đi qua hai người này đã không thấy đâu rồi, chắc chắn họ là trộm”.

Cảnh sát cau mày, “Cái loại gì đây?”

Tên mũ vàng nói thêm vài câu

Bên kia, Đồng Học Bàn nhìn thấy cảnh sát đi đến, liền thở hắt ra, xoay người nâng Ngu Mỹ Hà dậy hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

“Tôi không sao” Ngu Mỹ Hà xoay cổ chân, vẫn còn thấy đau.

Nhưng không đợi Đồng Học Bàn nói gì, hai người cảnh sát đi đến gần, sắc mặt khó coi, cau mày nói: “Dem điện thoại vừa trộm ra đây!” Tên tóc vàng đứng cạnh cảnh sát cười khẩy nhìn bọn họ.

Đồng Học Bàn nghe không hiểu.

Cảnh sát nheo mắt nói: “Đang nói chuyện với cậu đấy! Không nghe thấy à? Điện thoại đâu?”

Đồng Học Bàn nhìn hẩn, “Nói cái gì chứ! Tên áo vàng kia gây sự! Không bắt hẩn lại tìm tôi làm gì?”

Nói một lúc lâu hai bên không thể hiểu nhau, người cảnh sát lớn tuổi vung tay ra hiệu “Đưa đi!” Người cảnh sát còn lại liền đi lên bắt người, muốn áp Đồng Học Bàn cùng Ngu Mỹ Hà lên xe.

Đồng Học Bàn tức giận nói: “Mẹ kiếp ý gì đây?”

“Nói ít thôi! Đi cùng bọn tôi!”

Dù không thể hiểu nhau nhưng lúc đó Đồng Học Bàn biết, chắc chắn là tên tóc vàng đã nói gì với cảnh sát, hại hai người, nếu không cảnh sát cũng không có thái độ như thế, con mẹ nó, bị tay cảnh sát ghì mạnh tay xuống, Đồng Học Bàn quay xuống nhìn tên tóc vàng đang cười, Đồng Học Bàn an ủi Ngu đại tỷ mấy câu, sau đó gọi điện thoại rồi cùng hai tay cảnh sát lên xe, tên tóc vàng cũng lên xe theo sự yêu cầu của cảnh sát, mấy người quay về đồn.

“Tiểu Đồng, tại sao họ lại bắt chúng ta?” Ngu Mỹ Hà rất lo lắng

Về mặt Đồng Học Bàn không chút thay đổi nói: “Không có gì đâu, chị yên tâm”.

Từ lúc vào đồn cảnh sát, khuôn mặt Đồng Học Bàn rất lạnh lùng, hẩn điều chỉnh nhịp thở, nhìn rất bình tĩnh, một lúc sau, một tay cảnh sát đến khám người Đồng Học Bàn, một nữ cảnh sát khám người Ngu Mỹ Hà, kết quả là không tìm thấy gì, mười phút sau, Lý An và Trần Đại Huy vội vàng đi tới, bọn họ vừa nghe điện thoại của Đồng Học Bàn đến để làm phiên dịch.

Một giờ chiều.

Một cảnh sát mắt nhỏ nhìn Đồng Học Bàn và Ngu Mỹ Hà xua tay nói: “Được rồi, các người có thể đi được rồi”.

Lý An phiên dịch cho Đồng Học Bàn.

“Ông nói đi là tôi phải đi sao?” Đồng Học Bàn nhìn tay cảnh sát đấy, “Tên tóc vàng kia vu cáo cho chúng tôi! Chuyện này các người không có chút thái độ gì sao?”

Cảnh sát nói: “Hẩn có thể nhìn nhầm, dù sao lúc đấy các người cũng đi bên cạnh hẩn, hiểu nhầm là chuyện thường mà”.

Lý An tức giận nói: “Bình thường sao! Các người có biết phá án không thế? Đây là vu cáo! Thế này mà không nhìn ra thì làm cảnh sát làm gì chứ?”

Tay cảnh sát nghiêm mặt nói: “Tôi phá án thế nào không cần cậu phải dạy!”

Ra khỏi đồn cảnh sát, mấy lưu học sinh chạy nhanh tới hỏi chuyện

Đồng Học Bàn hạ giọng nói: “Tôi không sao, các cậu cứ về đi, cảm ơn các cậu nhé!”

Lý An, Trần Đại Huy và mấy lưu học sinh kia rất có cảm tình với Đồng Học Bàn, trong lúc quan trọng nhất Đồng Học Bàn sẵn sàng bỏ tiền ra để cứu họ, số tiền cũng không phải nhỏ hơn một trăm nghìn, nếu không có Đồng Học Bàn bọn họ không biết khi nào mới được cứu chữa, nên nhìn thấy mấy người vô quán động đến Đồng Học Bàn, người nào người đấy đều tức giận, muốn tìm bọn họ tính sổ, đi vu cáo người khác, chuyện như thế cũng làm được?

Bên kia đường, tên tóc vàng tên tóc đỏ và tên mặc võ phục của võ quán TaeKwonDo nhìn thấy mấy người Đồng Học Bàn ra khỏi đồn thì cười lạnh rồi đi.

“Khốn kiếp! Quần áo đấy là võ phục của võ quán Thủy Nguyên!”

“Đuổi theo!”

Trần Đại Huy cùng mấy người nữa định xông lên đuổi theo.

Đồng Học Bàn ngăn cản bọn họ, “Mấy cậu, tình cảm của các cậu tôi xin nhận, chuyện này các cậu mặc kệ đi” Nói xong Đồng Học Bàn chỉ sang Ngu Mỹ Hà nói: “Làm phiền các cậu một chút, tìm ai đó đưa Ngu đại tỳ về bệnh viện giúp tôi, chị ấy đi về một mình tôi không yên tâm”. Một lưu học sinh lập tức đáp ứng.

Ngũ Mỹ Hà nói: “Thế cậu không về sao?”

“Tôi còn có việc, chị về trước đi” Đồng Học Bàn vỗ vỗ vào tay Ngũ Mỹ Hà.

Lý An không hiểu liền hỏi: “Anh Đồng, anh...”

“Vô quán Thủy Nguyên cậu biết chứ? Còn nữa, những người ở các vô quán đánh người Trung Quốc chúng ta các cậu đã thống kê hết ra chưa? Địa chỉ của các vô quán đấy đâu”

Lý An nói: “Có thống kê, mấy vô quán đấy em đều biết, sao thế anh?”

Đồng Học Bàn gật gật đầu, “Vây được rồi, Lý An, đi phiên dịch cho tôi một ngày”.

Từ đầu đến giờ Đồng Học Bàn hết sức bình tĩnh, nhưng Lý An và Trần Đại Huy thì có chút sợ hãi: “Anh Đồng, làm phiên dịch thì không vấn đề gì, anh nói với em xem chúng ta đi làm gì?”

Đồng Học Bàn kìm nén cơn tức giận trong lòng nói: “Những chuyện này nên kết thúc thôi, làm nhục, đánh nhau với người Trung Quốc, chuyện này không có ai quản sao? Được, tôi đây sẽ quản! Bọn chúng không nói cho ra lẽ thì tôi đây sẽ nói!”

Không thể nhịn được nữa!

Hình tượng? Ảnh hưởng? Cút con mẹ nó đi!

Mấy vô quán Taekwondo kia? Nếu ông đây không cho các người một bài học thì ông không phải là họ Đồng!!

Sự thể đã liên can tới mình rồi! Không cần nề mặt gì hết! Các người không phải biết đánh nhau sao? Các người không phải là giỏi nhất sao? Được! Ông đây muốn xem xem ai hơn ai!

“Lý An! Đi!” Đồng Học Bàn đi theo hướng tên tóc vàng vừa đi.

Lý An kinh ngạc, “Anh muốn làm gì?”

Mặt Đồng Học Bàn tối sầm lại: “Còn làm gì nữa? Đi đá quán!”

“...Cái gì cơ?”

“Đá quán!?”

Mấy cậu lưu học sinh đều kinh ngạc!

311. Chương 311: Đả Biến Vô Quán Vô Dịch Thủ!

Một giờ rưỡi chiều.

Vô quán Thủy Nguyên.

[CHARGE=3.3]

Đồng Học Bàn nhìn thấy tấm bảng tiếng Hàn, thò tay vào túi sờ, lấy ra một điều thuốc, nhắm mắt hút mấy hơi thuốc, từ từ điều chỉnh trạng thái cơ thể, năm giây, mười giây, mười lăm giây sau, Đồng Học Bàn hít thở sâu rồi thở sâu, bỗng nhiên mở to mắt, “Tên tóc đỏ và vàng kia đây đều ở vô quán này hả? Địa chỉ của những vô quán có học viên ẩu đả với người Trung Quốc đều có chứ? Đúng hết chứ?”

Lý An lau mồ hôi trán nói: “Không sai anh ạ, nhưng...”

“Anh Đồng” Trần Đại Huy cười khổ nói: “Anh đừng manh động làm bừa, chúng ta có bốn năm người, còn bọn chúng thì...”

“Bọn chúng ít nhất cũng mấy chục người, giáo luyện đều là đại đen”.

Một cậu học sinh cũng nói: “Đúng, hay là nghĩ cách giải quyết khác đi anh, việc đá quán thì đúng là... võ quán Thủy Nguyên cũng là một võ quán tương đối lớn ở đây, thực lực mạnh, chúng ta có mấy người, toàn đai vàng với đai lục, luyện tốt một chút thì cũng chỉ đai lam, không thể đấu lại họ được”. Thực lực mạnh đúng là câu nói thừa, chuyện này có ai là không biết, võ quán không có thực lực mà có thể trụ nổi mà dạy võ được không.

“Đã nói rồi” Đồng Học Bân nhìn mấy cậu học sinh, “Không cần các cậu ra tay”.

Lý An chặc lưỡi nói “Nhưng một mình anh... anh Đồng, anh, anh học võ gì vậy?”

Đồng Học Bân nói thật luôn: “Không có”.

“Thế thì bỏ qua đi anh, sao có thể...” Lý An nhanh chóng khuyên hấn.

“Không học võ không có nghĩa là không thể đánh nhau, hai khái niệm này hoàn toàn khác nhau” Đồng Học Bân đang quá tức giận, ai nói lúc này cũng bằng không “Không nói nữa, Lý An, đi thôi!”

Lý An Trần Đại Huy cùng mấy cậu bạn mình nhìn trân trân, đành phải đi theo.

Họ không phải sợ chuyện này, đối với mấy võ quán TaeKwonDo quá kiêu ngạo làm ai cũng thấy tức giận, cũng muốn đánh cho bọn họ một trận cho hả dạ, nhưng ai cũng biết, một người dù có lợi hại thế nào, cũng không đấu lại một võ quán, có tám chín phần là không thắng được bọn họ, không những thế thực lực của Đồng Học Bân, đám người Trần Đại Huy có câu không không biết xấu hổ nói, đừng nói này cao thủ đai đỏ đai đen, Đồng Học Bân kia thân thể không cao không lớn, ngay cả mấy người Trần Đại Huy bọn họ sợ là đều đánh không lại, đừng nói là đá quán.

Trong võ quán.

Trước võ đài có một nhân viên đang viết cái gì đấy, nghe thấy có tiếng thì ngẩng đầu lên nhìn nói “Xin hỏi...” vừa định nói thì thấy mấy thanh niên đang châm thuốc, cô ta cau mày lại, “Ồ đây cấm hút thuốc, không nhìn thấy biển sao? Các cậu có chuyện gì mà tới đây?”

Đồng Học Bân bước lên, khoát tay, dụi thuốc lên trên bàn.

Cô nhân viên này tức giận nói: “Cậu làm gì thế!”

“...Đá quán!” Đồng Học Bân nói: “Lý An, phiên dịch đi!”

Lý An dùng tiếng Hàn nói: “Chúng tôi đến đá quán”.

Cô nhân viên kia bỗng kinh ngạc, lập tức ra chỗ có điện thoại bàn để gọi điện, chuyện này thì năm nào võ quán cũng có, không lạ lắm gì, nhưng cung cách kiêu ngạo dụi tàn thuốc lên bàn làm việc như của Đồng Học Bân thì đây mới là lần đầu cô ta nhìn thấy.

Đồng Học Bân cũng không quan tâm đến cô ta, xoay người, đi thẳng vào bên trong.

“Anh kia đợi đã!” cô nhân viên của quán quát: “Bên trong không phận sự miễn vào!”

Đồng Học Bân lần này thực sự tức giận, không cần biết quy định với quy tắc nào cả, dẫn theo Lý An Trần Đại Huy lên tầng 2, đi thẳng đến phòng tập luyện, bên trong có mấy chục học viên đai vàng đang luyện, mấy người này đang giúp nhau duỗi căng chân, có một toán thì đang luyện các động tác, hô hây ha không dứt, đều là mấy học viên cấp thấp.

Đồng Học Bân không nói lời nào, dưới sự chăm chú xem xét của cả cô nhân viên kia lẫn Lý An với Trần Đại Huy, đá một cước vào cửa, làm gãy cả cửa!

Khí thế!

Có thua cái gì cũng không thể thua về khí thế được!

Những người đang tập luyện đều bị làm cho chấn động, quay lại nhìn chăm chăm vào Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân quát lớn: “kêu giáo luyện của các người ra đây! Đá quán!” Lý An đi qua phiên dịch.

Taekwondo đại khái phân ra mấy cấp, thường thì dựa vào sự khác nhau giữa màu sắc của đai, đai trắng là thấp nhất, lúc mới nộp tiền nhận lớp là có đai trắng luôn, đai vàng là sau khi đã học một thời gian thi qua kì thi lên đai đơn giản, nói cách khác, đệ tử đai vàng này đều có vẻ cấp thấp, sau đó lần lượt là đai lục, đai lam, đai đỏ, đai đen, đai đen lại có đến mấy đẳng, nhất đẳng, nhị đẳng, tam đẳng... có thể lên được đai đen đều là những nhân vật cấp bậc giáo luyện rồi.

Ở giữa khu luyện tập, hai tên tóc vàng với đỏ lúc này đang ở đây.

Tên tóc đỏ là đai lam, tên tóc vàng là đai đỏ, cấp bậc đều không phải thấp, khả năng cao hơn mấy học viên cấp thấp nên mấy người này được làm phụ trách mấy học viên cấp thấp.

“Đá quán?” Tên tóc vàng kia không khỏi có ý cười nhạt.

Tên tóc hồng kia cũng cười: “Ha ha, tôi không nghe nhầm đấy chứ?”

Những học viên đai vàng xung quang cũng nhìn họ mà cười đều: “Có mấy người các người? Đá quán?”

“Các người coi đây là nơi nào, không tự lượng sức!”

Xô ngã Ngu địa tỷ, vu cáo cho hai người lấy cấp điện thoại là 2 tên tóc vàng và đỏ, ánh mắt của Đồng Học Bân nhất nhất nhìn lên hai tên này, lạnh lùng nhìn bọn chúng, ai quen biết Đồng Học Bân lâu ngày đều biết, Đồng Học Bân là người có thù ắt báo, bị người khác dè dặt cười cợt mà không phản kích thì không phải là Đồng Học Bân, “người Trung Quốc có câu, chó khôn không cắn bừa, các người không phải loại chó đó chứ”.

Lý An cười khở.

Đồng Học Bân nói: “Cứ phiên dịch nguyên văn ra!”

Lý An đành phải phiên dịch tất cả ra.

Nghe xong, tất cả học viên của võ quán Thủy Nguyên đều tức giận, người nào người đấy đều hét lên!

Tên tóc đỏ trừng mắt lên nhìn đối phương, tay chấp quyền, tất cả đồng thanh hô một tiếng, rồi cả khu tập luyện đều im bật, tên đỏ kia nhìn dò xét Đồng Học Bân từ trên xuống dưới, cười nói: “Được, đúng là có gan, ta còn tưởng người không biết làm gì ngoài ăn trộm đấy, đúng rồi, bao giờ thì trả lại ta cái điện thoại đây?” Tên này nhìn sang tên tóc vàng, tên tóc vàng quay sang đám học viên cười ha hả.

Trần Đại Huy mắng: “Cút con mẹ mày đi!”

Đồng Học Bân vỗ vai Trần Đại Huy, “Lùi ra xa chút đợi tôi” sau đó nhìn hai tên tóc vàng và đỏ, “Còn không gọi giáo luyện của tụi mày ra đây?”

Tên đỏ cười nhạt nói: “Mày tự cao quá đấy, đánh với mày chỉ mình tao là đủ rồi”.

Đồng Học Bân gật đầu, cởi áo khoác ra, ném xuống đất, “Tao không thích nói nhiều, đến đây, để xem võ quán TaeKwonDo của người Hàn Quốc chúng mày có gì nào, từ trước đến giờ tao chưa được biết, nào, chúng mày thử làm cho tao mở rộng tầm mắt xem nào”.

Đối thủ là đai lam, là hạng có thực lực trung bình trong võ quán, Lý An và Trần Đại Huy đều có chút lo lắng cho Đồng Học Bân, nhưng Đồng Học Bân vốn dĩ không coi tên tóc đỏ này ra gì.

“Nếu gây xương đừng có trách tao đấy!” Tên tóc đỏ cười nói.

Đồng Học Bân ừm một tiếng rồi nói: “Câu này tao cũng muốn nói với mày!”

Trong lòng tên đỏ này cười lạnh, ở bên ngoài lúc trước định đánh Đồng Học Bân với Ngu Mỹ Hà rồi, nhưng lúc đấy đành phải kiềm chế không ra tay, nhưng ở trong võ quán rồi thì không việc gì phải thể cả, thân phận đối phương giờ là người đến đá quán, nên không cần phải nương tay.

“Cố lên!”.

“Đánh chết hắn đi!”

Đám học viên do tên tóc vàng kia đứng đầu đang cổ vũ cho tên tóc đỏ.

Cười nhẹ, rồi hần khởi động bả vai, bỗng nhiên quát một tiếng, hơi nghiêng người dùng bộ pháp thực quý dị đá một cước về phía Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn không nhúc nhích, vẫn đứng nhìn hần ta.

Tên này cau mày, dưới chân dịch chuyển, đổi hướng vòng qua bên cạnh sườn Đồng Học Bàn, tiếp đó lại chuyển hướng ra phía sau lưng Đồng Học Bàn, nhưng Đồng Học Bàn vẫn không động đậy gì, đứng nguyên vị trí, cứ để tên kia đứng sau lưng mình, nhắm mắt, như là đang ngủ vậy.

Không ai biết là Đồng Học Bàn đang làm cái gì.

Lý An vội la lên: “Anh Đồng anh đang làm gì thế? Sao không đánh hần đi?”

“Sao tôi biết được” Trần Đại Huy cũng không biết nói gì: “Anh ấy sao không ra tay nhỉ, nhắm mắt lại thì làm sao đánh được?”

“Đúng thế, không nhìn đối thủ thì đánh đấm nổi gì?”

Tên tóc đỏ thấy mình bị xem thường, chân mày tức giận nhướng lên, cười lạnh rồi hướng một bước dài về phía Đồng Học Bàn, từ sau lưng Đồng Học Bàn chạy lên phía trước, đi hai bước thì chân trái của hần đá lên, chân phải thì đang nhấc khỏi mặt đất, tư thế rất đẹp, dùng một chiêu có khả năng sát thương lớn trong Taekwondo để đánh đối phương, lực chiêu này rất mạnh, nếu đá vào phía sau lưng thì chí ít cũng gãy xương là nhẹ!

“Anh Đồng!”

“Cẩn thận!”

Lúc này, Đồng Học Bàn đã nhúc nhích.

Hần vẫn không quay đầu lại, tuy rằng quay lưng về phía tên tóc đỏ, lại giống nhau đã sớm đoán trước chiêu thức của đối phương, thân hơi hướng sang bên phải, ngay sau đó chân phải liền ngã ra ngoài, nhấc chân lên, dùng một chiêu gần giống Taekwondo để đánh lại, vừa thoát khỏi chiêu của tên đỏ kia vừa đá trả một cước rất mạnh vào vai tên này, trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, tên tóc đỏ đang ở trên không, không thể tránh được cú đá, vừa vịn bị đá một cú như trời giáng!

“A!”

Tên tóc đỏ kêu lên, một tay chống một chân quỳ xuống đất, vẫn chưa bị ngã xuống đất.

Nhưng một quyền của Đồng Học Bàn lập tức đi đến, đánh trúng mặt tên này, trên mũi ngay lập tức phun máu!

Tên tóc đỏ kêu thảm ngã xuống đất, hôn mê ngay lập tức

Không ít người xem đến choáng váng, ai mà ngờ một tên nhìn qua ốm nhu yếu ớt như thế vừa đối mặt đã đánh ngất cao thủ đại lam Taekwondo chứ, không những thế còn là nhắm mắt đánh nữa!

Tên tóc vàng bên cạnh tức giận xông lên, “Nhà ngươi được lắm! Đây là ngươi tự dẫn xác đến đây nhé!”

Đồng Học Bàn vừa thấy hần đã nói: “Đến ngươi à?”

Tên tóc vàng thất chặt đai đỏ của mình, đai này chỉ xếp dưới đai đen thôi, trong võ quán thì trừ giáo luyện không ai có cấp cao hơn hần ta. Tên tóc vàng đi lên, hần cẩn thận đi từng bước tiếp cận Đồng Học Bàn, không giám khinh địch nữa, cũng không ra động tác nào có sức sát thương lớn cả, năm mét... bốn mét... ba mét... tên tóc vàng này từng bước một đến gần Đồng Học Bàn, tay đã chấp quyền, chuẩn bị ra chiêu.

Đồng Học Bàn lại không động đậy gì cả, nhẹ nhàng nhìn hần ta.

Tên tóc vàng hừ lên một tiếng, dốc hết sức vào đánh xuống một quyền!

Taekwondo là môn võ ít sử dụng quyền, có một vài cuộc thi còn hạn chế, có cuộc thi không hạn chế, nhưng dù thế nào đi nữa thì cước vẫn là chiêu chủ lưu ở trong Taekwondo, quyền này đánh ra, làm cho không ít học viên đai vàng ở phía sau ngạc nhiên.

Nhưng mà, Đồng Học Bàn cũng đã biết được.

Trong lúc tên tóc vàng sắp phát quyền, Đồng Học Bàn khoát tay lên, quyền đang nắm mở ra để chộp lấy quyền của đối phương, tên kia phản ứng rất nhanh, chân hắn liền xuất cước, chân quét qua, khoảng cách gần như thế này rất khó để đối thủ thoát ra, ai biết được Đồng Học Bàn chỉ cần đưa chân phải lên rồi hạ xuống, không đợi mọi người quan sát kỹ lại, trong khu luyện tập vang lên một tiếng kêu, cước này của Đồng Học Bàn đúng lúc chân hắn đang quét qua đã giẫm thật mạnh lên cổ chân hắn!

Đồng Học Bàn đã hạ đòn độc, chân tên tóc vàng hầu như đã bị biến dạng.

Tiếp theo, Đồng Học Bàn đem quyền đầu của hắn hung hăng nắm lại, khừ tay một kích nghênh ra, đập vào cằm của tên tóc vàng, thịch, một tiếng kêu nữa vang lên, tên tóc vàng này ngã cổ bay ra ngoài, nằm trên mặt đất rung động vài cái, liền hôn mê tại chỗ, trên miệng mấy cái răng dính máu rơi ra ngoài.

Lại một tên nữa gục ngã!

Quá tuyệt!

Lý An và Trần Đại Huy bây giờ mới hoàn hồn, hô lớn: “Hay! Đánh hay lắm!”

“Trời ơi! Anh Đồng quá lợi hại!”

“Quá trâu! Đã nghiền!”

Bọn Lý An đã hiểu tại sao Đồng Học Bàn đơn thương độc mã khiêu chiến từng võ quán một, hóa ra là chân nhân không lộ tướng, mấy chiêu vừa rồi đúng là quá con mẹ nó đẹp mắt!

Những học viên còn lại vừa kinh hãi vừa tức giận, chạy ngay đến nâng hai tên kia lên.

Bỗng nhiên, phòng luyện tập mở ra, huynh huyệt không ít người chạy đến.

Có một người trung niên thất đai đen cũng đi đến, chắc hẳn đây là giáo luyện võ quán, đằng sau hắn ta đều là cao thủ đai đồ đai lam, còn có mấy người nhân viên công tác mặc đồ vest đen đi theo sau, sau khi đi vào nhìn thấy hai tên kia đều hôn mê, người nào người nấy đều biến sắc!

“Giáo luyện!” Các học viên đai vàng tinh thần đều đại chấn.

Tên đai đen này mặt vẫn bình tĩnh nói: “Chuyện này là thế nào?”

Mấy học viên chạy đến nói với hắn ta vài câu, sau đó hắn ta tức giận đùng đùng nhìn chằm chằm Đồng Học Bàn.

Trần Đại Huy cũng nói nhỏ với Đồng Học Bàn: “Đây là Trương giáo luyện phụ trách cả võ quán Thủy Nguyên này, đai đen nhất đẳng, vừa mới thăng cấp đai đen”.

Một võ quán bình thường sẽ có một cao thủ đai đen tứ đẳng ngũ đẳng tọa trấn, bất quá cũng không khả năng mỗi ngày đều ở bên cạnh dạy học, Trương giáo luyện này xem ra là nhân vật lợi hại nhất nơi này hôm nay.

Đồng Học Bàn khẽ gật đầu, nhìn về phía hắn ta, “Lão già kia, chính là người xúi giục các đệ tử võ quán người vây công người Trung Quốc chúng ta? Trông người cũng thực không thuận mắt! Khinh người quá đáng!”

Học viên đã bị đánh tới mức này, mặt Trương giáo luyện cũng rất khó coi, “Người ở võ quán nào?”

Lý An phiên dịch sang tiếng Trung.

Đồng Học Bàn cười nói, “Tôi không có theo học võ quán nào cả, cũng chưa từng học võ, chỉ là khách du lịch Trung Quốc thôi, nhìn mấy võ quán các người ức hiếp người khác, muốn đến dạy bảo một chút mà thôi!”

Trương giáo luyện giận quá thành cười: “Dạy dỗ chúng ta? Chỉ dựa vào người sao?”

“Đúng, dựa vào mình ta!” Đồng Học Bàn nói: “Chuyện mấy ngày nay cũng đã đến lúc tính toán cho xong!”

Đồng Học Bàn không coi thường TaeKwonDo nhưng cũng không quá đề cao họ, những người theo nghiệp võ đều biết, các chiêu của Taekwondo trông rất đẹp mắt, mỹ miều, rất hòa hợp, rất thích hợp để chiêm

ngưỡng, nhưng trong thực tế giao chiến thì sơ hở cũng rất lớn, những năm nay các võ quán Taekwondo đang rất thịnh, các nơi trên thế giới đều có võ quán phân hội và hội viên, đó là vì bọn họ làm kinh doanh tốt, ví dụ từ đai trắng lên đai vàng từng cấp độ một đi lên, hay chiêu thức đẹp mắt hoa lệ, cách điều hành kinh doanh vân vân... không liên quan gì đến thực chiến cả.

Nếu là cao thủ thực chiến chân chính, thì Đồng Học Bân khẳng định sẽ không đi khiêu chiến, vì hắn cũng không có cửa thắng, dù có dung back đi nữa, cũng chỉ bảo toàn được thể trận không thua, sau khi back hết tác dụng, đối phương sẽ không khó tìm ra sơ hở của Đồng Học Bân mà công kích.

Nhưng TaeKwonDo không giống.

Những chiêu thức lấy vẻ đẹp làm chính này, dù có là cao thủ đai đen, Đồng Học Bân cũng tin là mình sẽ đánh bại được họ, những ngày này back của hắn đã tích góp được gần hai mươi phút rồi, phi thường đầy đủ, chỉ cần đoán trước được chiêu của đối thủ để tránh đòn, lại tìm ra được cách phản kích, thì hắn có cơ hội thắng, đương nhiên, cụ thể thế nào Đồng Học Bân cũng không rõ, phải đánh mới biết được.

Sư Trương giáo luyện phát tay, học viên lập tức tản ra, trong phòng tập giờ đã hình thành một vòng tròn trống ở giữa, học viên vây quanh bốn phía.

Đồng Học Bân cũng đã chuẩn bị xong, đối với hắn vẫy vẫy tay.

Cuộc đấu bắt đầu.

Các học viên võ quán Thủy Nguyên rất tin vào Trương giáo luyện, đứng xung quanh hô to “Cố lên!” “Đánh chết hắn đi!” các kiểu, Lý An và Trần Đại Huy cũng không chịu kém, cũng hò hét để trợ uy cho Đồng Học Bân.

“Hây!” Trương giáo luyện tấn công!

Đá ngang một cước, đá song phi, lại thêm đá quay, tất cả các động tác đều rất đẹp mắt!

Đồng Học Bân liên tiếp lùi ra sau, một chiêu đánh ra đã phải lùi hai ba mét.

Trương giáo luyện thắng thế, lại thêm tiếng cổ vũ ngày một to trong võ quán, không để cho Đồng Học Bân cơ hội nào, lại là một đợt tung đòn nữa, ba cước đá lên, ba cước đá ngang, bộ pháp dưới chân theo sát đi lên, liên tục một cái đá móc, sau là một cái đá xoay để kết thúc, mỗi một cước hầu như đều mang theo từng đạo tiếng gió, vù vù vù, nhìn qua phi thường hoa lệ, sức mạnh mười phần.

Nhìn sang Đồng Học Bân, lui về sau, xoay người tránh, lẩn trái, lẩn phải, vẫn cứ tránh đòn.

Học viên Hàn Quốc cười lớn, đây là kiểu bị đánh không kịp phản đòn.

Lý An lo lắng nói: “Anh Đồng sắp không trụ được rồi?”

“Đối phương đai đen cơ mà”. Trần Đại Huy nghiêng răng nói: “Thua cũng là chuyện thường”.

Trương giáo luyện cũng càng đánh càng mạnh, nghỉ chút lấy hơi rồi lại xông lên đánh tiếp, lần này lại đánh một liên hoàn cước, tưởng chừng chỉ cần trúng phải một cước thì xương cốt đều gãy cả.

Đồng Học Bân tiếp tục lui về phía sau tránh né, ở mặt ngoài nhìn lại hắn giống như căn không có khí lực đánh trả, nhưng Đồng Học Bân tránh đòn không phải quá chật vật, mặt vẫn rất kiên định, thậm chí còn có nét thoải mái, nhàn hạ, tránh bên trái, tránh bên phải, lại để sư phụ Trương kia đánh hết một loạt tổ hợp cước, sau cùng Đồng Học Bân lắc đầu cười nói: “Ta nói cho họ Trương người, TaeKwonDo của các người chỉ có điểm bản lãnh này thôi sao? Ta còn tưởng chờ người ra điểm chiêu thức lợi hại gì để kiến thức chứ, chỉ có chút này mà người vẫn có ý tứ gặp người? Người có biết chữ mặt mũi viết như thế nào không?”

Lý An phiên dịch nguyên văn qua.

Nghe vậy, đám học viên nổi giận đùng đùng

Trương giáo luyện cau mày, trong lòng biết là đã gặp phải cao thủ, đợt ra chiêu này là thắng thế ở một bộ cước pháp mạnh mẽ và liên tiếp nhưng ngay cả cái vạt áo của đối phương cũng không chạm vào được, trông có vẻ đang chiếm ưu thế, nhưng thực tế thì các chiêu này rất tốn sức, căn bản không có biện pháp liên tục được.

“Đến lượt ta nhé?” Đồng Học Bàn nheo mắt, chuyển động chân.

Trương giáo luyện nhìn hấn, hít một hơi, lại một lần nữa vọt đi lên – đá ngang!

Lần này Đồng Học Bàn không tránh nữa, hấn trên cơ bản thăm dò lộ số đối phương cùng vài chiêu thức tiến công chủ yếu của TaeKwonDo, nhìn một cái, tay Đồng Học Bàn khê rung lên, tóm lấy chân Trương giáo luyện một cách chuẩn xác, Trương giáo luyện trong lòng biết không ổn, thân đột nhiên uốn éo, đã nghĩ dùng một chân khác ở giữa không trung đá qua, nhưng Đồng Học Bàn không để cho hấn cơ hội, tiến mạnh về phía trước một bước, dùng đầu đập qua!

Bình! Trán của Đồng Học Bàn đập mạnh vào mũi Trương giáo luyện!

Trương giáo luyện ôm mũi kêu một tiếng.

Đồng Học Bàn lại thu lực, rồi dùng một chân đá thẳng vào bụng hấn, trọng tâm đối phương đã không vững, cước này làm hấn trực tiếp văng ra xa cả mét, ngã một cái bịch xuống đất! Trương giáo luyện này không phục ngay lập tức đứng dậy, nhưng phần bụng thì bị đau đến mức hấn đã không thể dùng lực, cuối cùng cũng phải nằm xuống nơi đó!

Cả phòng im lặng như tờ, rất nhiều người không thể chấp nhận sự thực này.

Một giây...

Hai giây...

“Hay!”.

“Đánh đẹp lắm!”

“Thắng rồi! Trời ơi! Thực mẹ nó thắng rồi!”

Lý An và Trần Đại Huy với mấy người nữa hô vang, người của võ quán Thủy Nguyên thì giận giữ, trên mặt ai cũng đều uất ức.

Trương giáo luyện vẫn không phục chỉ về phía Đồng Học Bàn nói: “Người dùng đầu đánh ra! Như thế là phạm quy!”

Đồng Học Bàn cười lạnh nói: “Tao phạm cái con mẹ mày! Đá quán là ý gì mày có hiểu không?? Đây là luận võ! Không phải thi đấu TaeKwonDo! Tao chẳng lẽ dùng chiêu thức trong TaeKwonDo để đối phó với mày? Mày ăn đòn của tao! Còn nói tao phạm luật à? Chúng mày đánh người Trung Quốc trên đường! Đập phá quán ăn Trung Quốc! Đánh người dân không có lực hoàn thủ thì đúng à? Giám mở miệng nói hai chữ phạm quy này à?”

Lý An quát: “Mắng hay lắm!”.

“Anh Đồng! Đúng là rất hay!”

Trần Đại Huy thay Lý An làm phiên dịch.

Đồng Học Bàn đi từng bước đến trước mặt hấn, chỉ vào mũi Trương giáo luyện nói: “Nhìn các người kia, chỉ bắt nạt được người dân không biết võ thôi, tưởng mình hay lắm sao? Không phải giỏi lắm sao? Đánh tao đi! Đánh! Mày đánh cũng đánh không lại tao! Còn nói cái gì nữa! Lũ chúng mày chỉ biết bắt nạt kẻ yếu! Họ Trương kia! Tao không biết là lúc học viên của mày đánh nhau mày có tham gia không, nhưng tao nói ày biết, từ nay về sau nếu võ quán chúng mày còn ức hiếp người Trung Quốc, thì tao sẽ cho biết nhục là cái gì! Mỗi ngày tao con mẹ nó lại đến đá quán một lượt! Tao cho thanh danh lũ chúng mày quét rác! Tao cho tụi mày sau này một đệ tử cũng chiêu không được! Có nghe thấy hay không? Về sau lo mà dạy dỗ lũ nhóc con này cho tốt đi!”

Đồng Học Bàn đứng dậy, trừng mắt nhìn đám học viên, “Nghe rõ cho tao! Đừng tưởng muốn bắt nạt người sao cũng được nhé!”

...

Ngoài võ quán Thủy Nguyên.

Trần Đại Huy hết sức hưng phấn nói: “Hôm nay đúng là trả được thù! Thật sướng khoái!”

“Anh Đồng, anh học võ gì thế? Sao lại hại vậy?”

“Ha ha, coi như hôm nay rửa được mối hận!” Tất cả mọi người đều rất phấn khích.

Đồng Học Bàn mặc áo khoác vào, “Đây gọi là báo thù gì? Mới được có một võ quán, đi đến quán cà phê uống mấy cốc đã, rồi lát chúng ta lại đi tiếp”.

Lý An kinh ngạc: “Vẫn còn nữa sao? Anh vẫn muốn đi đá quán à?”

Mấy người còn lại cũng ngẩn ra một chút.

Đồng Học Bàn nói: “Cái này không phải vô nghĩa sao! Còn phải đá năm sáu võ quán nữa! Cục tức này sao có thể nuốt trôi? Những võ quán tham dự vào chuyện đánh người Hoa không phải mấy cậu đã thống kê rồi sao? Chúng muốn chạy cũng không được!” Đồng Học Bàn vốn rất ngoan cố, một khi hấn đã ra tay thì phải đánh tới cùng.

312. Chương 312: Đồng Ca!

Ba giờ chiều.

Bên ngoài võ quán TaeKwonDo Thiên Mã.

Cách đường cái nhìn bằng hiệu võ quán đối diện, Đồng Học Bàn ánh mắt ngưng lại, quyết định mục tiêu thứ hai, nguyên nhân tất cả mọi việc đều là bắt đầu từ cái võ quán Thiên Mã này, nếu để tử bọn họ không có đem người đánh ác như vậy, nếu giáo luyện bọn họ không dung túng, nếu võ quán bọn họ bồi thường tiền sớm một chút, sự tình cũng sẽ không náo thành như vậy, cho nên nếu Đồng Học Bàn đã động thủ thì tự nhiên sẽ không bỏ qua nơi này.

“Đồng ca, chúng ta vào đây sao?” Lý An hỏi

Trần Đại Huy nói: “Nghỉ ngơi thêm một lúc nữa đi, nếu không thể lực...”

“Nghỉ ngơi đã đủ rồi” Đồng Học Bàn chỉnh lại quần áo, “...đi thôi”

Nhìn thấy dáng vẻ anh dũng của Đồng Học Bàn, bọn người Trần Đại Huy Lý An đều hết sức phấn khích, cùng Đồng Học Bàn đi qua đường sang phía đối diện.

Bỗng nhiên, hai chiếc xe bỗng phanh cái kết dừng lại.

Mấy phóng viên trên xe, mang theo máy quay, máy ảnh, máy ghi âm, vài người xuống xe nhìn thấy Đồng Học Bàn và mấy cậu học sinh kia thì vây lại, chỉ chỉ cha cha hỏi gì đấy, Đồng Học Bàn biết có đến tám phần là sự việc ở võ quán Thủy Nguyên đã bị truyền đi, nên mới thu hút cánh báo chí, nhưng hấn không muốn trả lời gì cả, tốt xấu gì thì Đồng Học Bàn cũng là một cán bộ quốc gia, có những lời không tiện từ miệng mình nói ra, nên nhìn tình hình này, Đồng Học Bàn kéo tay Lý An và Trần Đại Huy đi nhanh vào võ quán Thiên Mã.

Tầng một có vài người đang dọn dẹp, nhìn thấy nhiều người như thế đến thì sửng sốt một chút.

Đồng Học Bàn mở cửa nói: “Nhìn cái gì mà nhìn! Đá quán!”

Mấy người lại càng kinh ngạc hơn, nhìn Đồng Học Bàn với ánh mắt kì lạ.

Bỗng nhiên, từ cửa võ quán đi vào không ít người, “Lý An, Trần Đại Huy, chúng tôi đến rồi!”

“Ha ha ha, đúng là đến đá quán hả?” Những người vừa đến hình như là lưu học sinh Trung Quốc, bọn họ nói tiếng Trung.

“Nghe nói võ quán Thủy Nguyên bị đá rồi phải không? Quá hay! Ai là Đồng ca thế? Đồng ca ở đâu vậy?” Mọi người ai nấy đều hưng phấn.

Lục tục rất nhiều người kéo đến, Lý An liền giới thiệu cho họ, đây đều là lưu học sinh Trung Quốc học trong các trường đại học của Hàn Quốc, Trần Đại Huy Lý An sợ bọn họ ít người như thế này sẽ bị võ quán Thiên

Mã vậy đánh nên đã gọi thêm người đến, ai ngờ trong số này chỉ có mười mấy người là họ quen biết, hai ba chục người còn lại thì họ đều không biết là ai, có người đã nhiều tuổi, có người là du khách Trung Quốc, hóa ra là một truyền mười, mười truyền trăm, Lý An sau khi gọi điện thì những lưu học sinh này cũng gọi điện, gọi tất cả những người Trung Quốc mà họ quen đến.

Tất cả ước chừng có mấy chục người, đội hình tương đối lớn.

Người của võ quán Thiên Mã vừa nhìn thấy thế, đã cản hết cánh phóng viên không cho họ vào, đóng hết cửa lại, sau đó lập tức thông báo cho giáo luyện và người phụ trách.

Đồng Học Bàn thành ra dẫn đội ngũ mấy chục người đến đá quán.

Phòng tập rộng chừng trăm mét vuông này, không ít học viên Hàn Quốc đã đợi ở đây, xếp hàng rất nghiêm chỉnh, đứng hàng bốn hàng năm, cũng có đến mấy chục người, bọn họ đều là từ đai lục đến đai lam, đều là học viên cấp trung, Kim Hi cũng đứng trong đội ngũ này, mặt sau còn có cả Thượng Vũ với Phác Ân Trí mà Đồng Học Bàn đã gặp trên máy bay, bên cạnh có hai giáo luyện thất đai đen.

Đồng Học Bàn nhìn bọn họ, có ba người đai đen sao?

Phác Ân Trí là tổng giáo luyện của võ quán Thiên Mã, cũng là người phụ trách có cao nhất, hắn nhìn Đồng Học Bàn, chân mày tự nhiên nhíu lại, “Là người? Võ quán Thủy Nguyên là người đá?”

Lý An nói nhỏ phiên dịch cho Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn cười, “Võ quán Thiên Mã rồi cũng thế thôi”.

“Này anh bạn trẻ, đừng có hống hách thế” Phác Ân Trí cười nói, “Đừng tưởng biết chút võ thì tự xưng là thiên hạ đệ nhất được”.

Đồng Học Bàn cũng cười, “Lão già, lời này cũng là lời mà tao cũng đang định dạy bảo cho lũ chúng mày, sao mày lại nói thay tao như thế”.

Học viên Hàn Quốc không im lặng nữa, tất cả đều to tiếng mắng chửi, “Không phải người Trung Quốc sao! Dám ngạo mạn ở đây à!”

“Giáo luyện võ quán Thủy Nguyên hôm nay không có nhà sao? Không thì dựa vào một kẻ như người sao có thể đá quán được sao?”

“Về nhà luyện thêm vài năm nữa đi! Chắc gì đã ra gì!”

Một số học sinh Trung Quốc vừa nghe thấy thế cũng lớn tiếng chửi bới, cả phòng lửa giận bùng bùng, hai bên người mắng kẻ chửi giằng co nhau.

Đồng Học Bàn cởi áo khoác ra, buông nhẹ xuống đất, “Đến đây đi!”

Phác Ân Trí nhìn hắn, “Kim Hi, em đến đấu thử đi”.

“Vâng!” Kim Hi lập tức tiến lên, cười lạnh rồi chuẩn bị một chút.

Nhìn đai mà hắn ta đeo, Đồng Học Bàn lắc đầu, biết là bọn họ định thử xem hư thực của chính mình, nhưng cũng không nói gì, gã Kim Hi này Đồng Học Bàn sớm đã muốn đánh rồi, từ lúc vũ nhục Ngu đại tỷ ở trên phi cơ rồi lại đến vụ ẩu đả lưu học sinh kia, Đồng Học Bàn chưa từng nghĩ sẽ tha cho hắn ta, đi lên trên một bước, Đồng Học Bàn khởi động khớp chân với khớp tay, vận động một chút.

“Đồng ca cố lên!”

“Cho bọn chúng biết thế nào là lễ độ đi!”

Tiếng bàn luận bắt đầu vang lên.

Kim Hi rất tự tin, nắm chặt tay quyền, dưới chân thì di chuyển bộ pháp cơ bản của Taekwondo, từ từ tiến về phía Đồng Học Bàn, vừa tiến vừa lùi, trông rất ổn định, nhưng không tùy tiện ra tay.

Đồng Học Bàn không khoa tay múa chân gì cả, đây là trận chiến rất bình thường, tay không nâng, chân cũng không động dậy, mắt không chớp mắt nhìn vào đối phương, bộ dạng của Đồng Học Bàn lúc này khiến

nhieu người xem thường, nếu so sánh với Kim Hi vừa công vừa thủ thì tư thế của Đồng Học Bản đúng là không ra sao, mặc dù Đồng Học Bản không phải cố ý không tạo tư thế, mà đúng là trước giờ Đồng Học Bản chưa từng luyện qua chút công phu nào cả.

“A!” một tiếng quát nhẹ, Kim Hi ra chiêu.

Một chân hướng lên phía trước, là một đòn cước liên hoàn, cước đầu là giả, cước thứ hai mới là sát chiêu chân chính!

Nhưng Đồng Học Bản dưới chân cũng không trốn không tránh.

Kim Hi Chân hừ lạnh một tiếng, dường như toàn bộ lực dồn vào cước này!

Thắng rồi! Mấy học viên Hàn Quốc bắt đầu hô lên.

Bình thường lực của cước này rất lớn, trong thực chiến áp dụng rất tốt, trong cuộc thi Taekwondo cũng không cho sử dụng chiêu này, biện pháp duy nhất là tránh hoặc lùi rồi né, hoặc chuyển người rồi né, rất ít khi thấy người giám đối mặt với cước này, bởi vì sợ rằng nếu trúng cước này, thì ngay sau đó lại là một chiêu, đỡ được một chiêu nhưng khó đỡ chiêu thứ hai, tránh là biện pháp tốt nhất, nhưng Đồng Học Bản không những không tránh mà còn tiến lên đánh một quyền.

Bốp!

Quyền chạm ngay vào chân!

Tục ngữ có câu trứng không chọi được với đá, lực ở chân tương đối lớn, những người đã luyện Taekwondo ba bốn năm như Kim Hi thì lực ở chân xuất ra càng lớn, nhưng cước này lại bị Đồng Học Bản trực tiếp nghênh đón, khẳng định không phải dễ chịu gì, dù có đỡ được đi nữa, thì cước tiếp theo, lại còn cước tiếp nữa, Đồng Học Bản khó mà tìm ra cách đỡ, thậm chí lúc đó muốn tránh cũng không được, bởi vì khoảng cách giữa hai người chỉ còn chừng một thước.

Nhưng không ai ngờ được, sau khi quyền cước đụng nhau, tiếng kêu đau đột nhiên vang lên.

Tiếng kêu ấy lại chính là tiếng của Kim Hi, thậm chí chiêu tiếp theo hắn không thể xuất ra được nữa, chỉ cúi xuống ôm chân.

Đã đánh trúng vào gân chân!

Chiêu này của Đồng Học Bản rất tinh xảo, mượn lực chân của Kim Hi Chân, trực tiếp dùng quyền đánh vào điểm yếu trên chân đối phương, chỉ một quyền vô cùng đơn giản liền ngừng sát chiêu tất thắng của Kim Hi, chột chân phải Đồng Học Bản đá lên một cước, Kim Hi chân trái ngẩn ngừ mất đi không chế, vừa thu hồi về, căn bản không thể tiến công cùng đi động, chỉ có thể cắn răng phi sang một bên thân.

Nhưng dường như Đồng Học Bản sớm biết trước chỗ mà hắn ta sẽ tránh, chân phải đang lơ lửng lại đá lên lại không hề có dấu hiệu mà hơi đổi góc độ, đá ngay lên hướng đầu của Kim Hi Chân, bốp, thật giống như Kim Hi nghiêm mặt tìm đánh vậy, một cước liền nhấc tới trên mặt hắn!

“A!” Kim Hi Chân bay sang ngang rồi ngã lăn xuống đất, mặt lập tức sưng lên!

Một chiêu!

Một chiêu đã đem đối phương đánh bại!

Lưu học sinh Trung Quốc ngay lập tức vỗ tay vang dội, trầm trồ khen hay!

Đồng Học Bản đi lên, đi đến chỗ Kim Hi đang nằm nói: “Thằng nhóc, học làm người trước đi, đến làm người còn không xong, học võ làm cái rắm gì, đừng có tự bôi tro chát trấu vào mặt mình nữa”.

Kim Hi Chân giận dữ, đột nhiên đánh lén, một quyền hướng trên mặt Đồng Học Bản đánh qua!

Đồng Học Bản lạnh lùng nghiêng người vung cánh tay ra, lại một tiếng va chạm vang lên, sau đó là tiếng kêu thảm của Kim Hi Chân, lại một lần nữa bị đánh vào gân, lần này là gân cánh tay!

“Dừng tay!” Phác Ân Trí nhìn chằm chằm vào Đồng Học Bản.

Đồng Học Bàn đứng yên nói: “Tiếp theo là ai? Nhanh lên đi!”

Hai cao thủ đai đen đều đi lên đứng trước mặt Phác Ân Trí nói: “Tổng giáo luyện, để tôi đi!”

Phác Ân Trí lắc đầu, chỉnh lại võ phục rồi tự mình đi lên, chỉ nhìn vài chiêu vừa rồi Phác Ân Trí đã biết mấy giáo luyện đai đen kia cũng không phải đối thủ của Đồng Học Bàn, vừa ra tay đã đánh trúng vào gân, cái này cần vào nhãn lực với khả năng phản ứng, dựa vào kinh nghiệm thực chiến phong phú, đến cả Phác Ân Trí cũng không tự tin có thể trong lúc hai người đấu với nhau có thể trong tích tắc nhìn ra được vị trí xuất cước ra đòn của đối thủ, mà lại còn đánh trúng gân nữa, không biết đây là môn võ của phái nào? Chuyên đánh vào gân sao? Từ trước tới giờ sao lại chưa nghe qua?

Thực ra Đồng Học Bàn đã cân nhắc khi đấu xong với cao thủ của võ quán Thủy Nguyên, cũng là một biện pháp hay, nếu đấu cùng một cao thủ chân chính, Đồng Học Bàn còn kém quá xa, kinh nghiệm, sức chiến đấu, tất cả đều không ổn, hôm qua khi đấu cùng cao thủ đai đen nhất đẳng của võ quán Thủy Nguyên, nếu Đồng Học Bàn không sử dụng back đến mười mấy lần, lần lùi hai giây, lần lùi ba giây vào những thời điểm quan trọng, thì hẳn chắc chắn đã sớm thua rồi, đừng nói đến Phác Ân Trí, một cao thủ đai đen ngũ đẳng, trong giới Taekwondo Hàn Quốc cũng là nhân vật có danh tiếng.

Vì thế Đồng Học Bàn chuẩn bị ình một bộ chiêu số, khá vô sỉ âm hiểm.

Đánh vào gân! Đánh vào điểm yếu! Trên người người có chỗ nào yếu thì đánh vào chỗ đó!

Đồng Học Bàn có back trên người, có thể thử, nếu đánh không trúng có thể lùi thời gian lại để tìm được đúng vị trí, cho nên không có so với cái bộ công phu âm hiểm này lại thích hợp hơn với Đồng Học Bàn.

“Lên đi!” Đồng Học Bàn đã chuẩn bị xong, muốn thử bộ chiêu số vừa nghĩ lên trên người Phác Ân Trí.

Phác Ân Trí chân bước một bước rộng, đón đòn Đồng Học Bàn.

Lần này Đồng Học Bàn cũng không ngồi chờ chết, cũng cất bước cẩn thận đi lên, mọi người trong phòng như ngừng thở, phía học viên Hàn Quốc, cả lưu học sinh Trung Quốc nhìn chăm chăm vào hai người ở giữa sân đấu, mắt cũng không chớp, sợ mất đi một màn máu chót nào đấy.

Bỗng nhiên, Phác Ân Trí ra tay!

Chân phải của hắn đá lên, trọng tâm chuyển sang chân trái, chân phải nâng gối lên, hai tay thủ quyền trước ngực, chân trái hướng lên trước hơi hướng ra mười tám độ, đầu gối chân phải hơi đưa lên phía trước, cẳng chân đá ngang ra, là một cước rất cơ bản trong Taekwondo, cước này của Phác Ân Trí rất chuẩn, lực đạo, góc độ, tất cả đều không thể hoàn hảo hơn.

Đồng Học Bàn cũng cử động rồi, chân phải đá mạnh về phía trước, hướng đúng chân đối thủ!

Bình! Chân hai người va vào nhau.

Phác Ân Trí chỉ cảm thấy một cổ tư vị đau nhức tê dại phức tạp trong nháy mắt ở trên chân lan tràn ra, thậm chí đau đến tận thắt lưng, cảm thấy giống như bị gai đuôi mèo châm vào, trên đùi cảm thấy rất khó chịu, khó có thể nhắc lên nữa, lại có thể một cước đá ngang sét đánh không kịp bưng tai như vậy vẫn bị Đồng Học Bàn đánh trúng gân chân, làm cho chân tập tức cảm thấy cứng ngắc.

Đồng Học Bàn cũng không dễ chịu gì, lúc đối địch với Kim Hi, lực đạo của hắn ta kém Phác Ân Trí rất nhiều, ở thời điểm chính mình đánh trúng điểm yếu của hắn, độ mạnh yếu là chậm lại, Đồng Học Bàn không hề bị thương, nhưng Phác Ân Trí không giống, đai đen ngũ đẳng quả nhiên là đai đen ngũ đẳng, một cước này lực đạo quá lớn, cho dù đánh trúng gân chân của đối phương thì khí lực cũng không có thu liễm bao nhiêu, Đồng Học Bàn đùi phải cũng sinh đau một mảng, đây là kết quả cứng đối cứng!

Sau một kích, hai người ngừng lại công kích.

2 người nhìn nhau, ta nhìn người, người nhìn ta, mười phần cẩn thận.

Phác Ân Trí không hổ danh cao thủ Taekwondo, sau cú đánh đã biết được Đồng Học Bàn tuyệt đối không phải ngẫu nhiên mà đánh trúng gân mình, có lần thứ nhất ắt có lần thứ hai, có lần thứ hai ắt có lần thứ ba, hắn biết chính mình không thể lại bị đối phương bắt lấy sơ hở, ngẫm nghĩ, Phác Ân Trí không có tiếp tục

xuất cước, chờ trên cảm giác tê dại trên đùi dần dần biến mất, hần liền dùng bộ pháp xoay quanh Đồng Học Bản, tìm kiếm cơ hội.

Bỗng nhiên, Phác Ân Trí tiến lên, một quyền đánh ra, nhắm vào phần mặt của Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản cũng lấy quyền ra đỡ, nắm quyền để cho phần xương của tay nhô ra, trực tiếp đón nhận quyền của đối phương, hai quyền đụng nhau, bịch, tay Đồng Học Bản cánh tay tê rần, một cổ lực đạo thật sâu từ trên tay đè ép lại, giống như đánh vào thiết bản vậy, nhưng Phác Ân Trí cũng không dễ chịu gì, một khắc hai quyền đụng nhau kia, quyền của hần đã bị khối xương có ý đưa nhô lên ở trên tay Đồng Học Bản kia đụng trúng, sau đó chỗ kẽ hở giữa ngón út cùng ngón giữa quyền phải của Phác Ân Trí, cảm giác đau nhức khó nhin lại một lần nữa tập kích toàn thân, lần này ngay cả đầu đều ông một tiếng!

Đây không phải gân, mà là đánh vào điểm yếu!

Phác Ân Trí đau lên tới tận đầu, cả người lung lay một chút!

Về sau, dưới sự chứng kiến của mọi người, cuộc đấu giữa cương với cương bắt đầu, một lần, hai lần, ba lần, Phác Ân Trí cứ xuất quyền thì Đồng Học Bản xuất quyền, Phác Ân Trí xuất cước thì Đồng Học Bản cũng xuất cước, nhưng diệu ở chỗ, cú đánh nào của Đồng Học Bản cũng uy hiếp được Phác Ân Trí, không phải sơ hở ở trên nắm tay, thì là gân ở chân, sau mấy hồi, thì Phác Ân Trí đã đau tới mức toát mồ hôi!

Đâu là chiêu số gì không biết?

Quá âm hiểm!

Phác Ân Trí hận đến phát điên, giao đấu nhiều năm như vậy, nhưng hần chưa bao giờ gặp đối thủ vô sỉ như thế, đối phương giống như so với chính mình còn hiểu biết cấu tạo thân thể chính mình hơn, chiêu chiêu đều đánh vào chỗ hần khó chịu, cho dù chịu đựng tê dại mạo hiểm tiến công lần thứ hai lần thứ ba, cũng không có một lần ngoại lệ, trên cánh tay, trên nắm tay, trên đùi, thậm chí phía sau lưng các vị trí gân cùng yếu ớt hầu đều như đều bị Đồng Học Bản đánh qua một lần.

Tiếng thở phì phò, Phác Ân Trí toàn thân cao thấp đều có điểm cứng ngắc.

Hần chịu được một lần, chịu được hai lần, nhưng không chịu đựng nổi mười mấy lần!

Các học viên Hàn Quốc bên cạnh không hiểu tổng giáo luyện hôm nay làm sao vậy, vì cái gì không liên tục tiến công? Đánh xong một lần nghỉ một lúc, đánh xong một lúc lại nghỉ nhìn nhau một hồi, đang làm gì không biết?

Đồng Học Bản thì vẫn còn khá hơn hần, chỉ là tay và chân đau một chút, nhìn thấy trán Phác Ân Trí toát mồ hôi, Đồng Học Bản biết chiêu số của mình đã phát huy tác dụng tối đa, trong lòng nhất thời thoải mái, không lùi mà tiến tới, lần đầu tiên chủ động tiến công, một cái quyền đánh thẳng đi qua!

Sau khi va chạm trước đó, Phác Ân Trí cũng không dám ra chiêu, thấy Đồng Học Bản chủ động công lại đây, trong lòng chính là vui vẻ, trong lòng nói lần này là may ra quyền trước, cũng không biết hướng ra đòn của tao? Cũng không thể lại uy hiếp tới đòn thế của tao nữa? Vì thế Phác Ân Trí khẽ quát một tiếng, muốn lấy gậy ông đập lưng ông, cũng xem chuẩn góc độ cánh tay khuỷu tay một quyền đánh hướng của Đồng Học Bản, muốn tập kích vào gân tay của hần, nhưng một khắc Phác Ân Trí ra quyền kia, Đồng Học Bản không hề dấu hiệu đột nhiên biến đổi góc độ, Phác Ân Trí còn không có phản ứng lại, quyền của Đồng Học Bản đã đánh lên trên cánh tay của hần!

Lại là gân!

Cánh tay Phác Ân Trí đã cứng ngắc tê dại lên rồi!

Cơ hội! Đồng Học Bản chân phải đá ngay một cước, đá vào chỗ yếu trên chân của Phác Ân Trí, nhìn thấy cổ chân đối phương mềm nhũn, Đồng Học Bản lại tiếp tục tấn công, né tránh quyền của Phác Ân Trí đánh tới, khuỷu tay đánh ngang vào bụng hần, phốc, một kích đắc thủ, Đồng Học Bản thể không giảm, đầu cũng xông lên, hơi ngửa cổ vung đầu, bốp một tiếng đập lên trên cằm của Phác Ân Trí, tiếp theo đầu gối lại tiếp tục một cái trọng kích!

Đùng!

Phác Ân Trí ngã lăn ra đất, ôm bụng hít từng hơi khí lạnh!

Toàn bộ phòng tập im bật!

Một giây... hai giây...

Sau một hồi, phía lưu học sinh Trung Quốc đột nhiên bùng nổ!

“Thắng rồi! Thắng rồi!”

“Đồng ca! Anh thật là quá trâu đó!”

Tiếng thét chói tai, tiếng hoan hô, tiếng gầm rú, một đám thanh âm rợp trời rợp đất đè ép tới!

Nước mắt Trần Đại Huy rơi xuống, nhiệt huyết sôi trào, chỉ có thể dùng từ nhiệt huyết sôi trào mới có thể biểu hiện tâm trạng của hắn hiện tại, quá mức tuyệt, thật là đã thắng rồi sao!

Đồng Học Bàn cũng rất mệt, lau mồ hôi trán, hắn chỉ tay xuống Phác Ân Trí đang nằm dưới đất: “Lời mày nói, giờ tao trả lại ày hết, đừng tưởng mới luyện võ mấy hôm mà tưởng mình là đệ nhất thiên hạ, cút con mẹ mày đi, nghe rõ chưa, người của bọn tao bị đánh ở tại võ quán của mày, đừng tưởng thế là xong, ta ày một ngày để suy nghĩ, nếu không thấy được mày cùng người võ quán bên mày công khai giải thích, tao con mẹ nó về sau một tuần sẽ đi Hàn Quốc một lần, một tuần liền đá quán của tụi mày một lần, nếu không tin chúng ta cứ thử xem, xem con mẹ nó ai hơn ai!”

Đệ tử Hàn Quốc một đám trợn mắt nhìn, khua tay đến cực điểm!

“Đồng ca! Giỏi lắm!”

“Đồng ca! Đồng ca! Đồng ca!”

Các lưu học sinh đồng thanh hô vang tên Đồng Học Bàn, hết lần này sang lần khác!

313. Chương 313: Đây Là Loại Phong Tư Nào?

Ngày hôm sau.

Đồng Học Bàn đá trúng vào gân của một giáo luyện đai đen, thừa dịp hắn dưới chân mềm nhũn, quyền đầu đột nhiên nghênh đón, một quyền đánh vào trên mặt đối phương, giữa không trung lại là một cước đá vào bụng hắn, lập tức giáo luyện đai đen kia ngã bay ra hàng mét và nằm xuống sàn, không thể đứng lên được, trong sân luyện tập cùng nằm bên cạnh còn có một giáo luyện đai đen cùng hai học viên cao cấp đai đỏ, tất cả họ đều bị thương không nhẹ, mấy nhân viên y tế đang khẩn cấp chữa trị cho họ.

“Thắng rồi! Ha ha!”

“Hay!” Tiếng hoan hô vang trời.

“Đồng ca! Em yêu anh!” Vài lưu học sinh nữ thét lên chói tai.

Hôm qua khi Đồng Học Bàn dẫn người đến đá quán thì chỉ có khoảng chừng ba mươi người, thế mà hôm nay số người đã tăng lên hàng trăm người, một đoàn người đông đảo đứng kín cả sân huấn luyện, có khách du lịch, có người Trung Quốc định cư và làm việc ở Hàn Quốc, đây chính là người mà Lý An và Trần Đại Huy đã kêu gọi được, mọi người đều tự tổ chức, mỗi lần đến đá quán nào đấy, thì số người lại tăng thêm mười mấy người, đều là cũng đến trợ uy.

Một nhà...

Tam nhà...

Ngũ nhà...

Tính thêm võ quán này nữa thì từ hôm qua đến hôm nay Đồng Học Bàn đã đá bảy võ quán TaeKwonDo rồi.

Cả giới Taekwondo Hàn Quốc bị Đồng Học Bàn quậy cho long trời lở đất!

Lý giáo luyện ôm ngực thở, miễn cưỡng chống đất ngồi dậy, ánh mắt nhìn Đồng Học Bân chăm chăm, “Người muốn coi giới Taekwondo của cả Hàn Quốc là kẻ thù sao?”

“Thế thì đã sao?”

“Người thật ra là có mục đích gì?”

Đồng Học Bân nói: “Vì muốn người dân chúng ta có tiếng nói một chút, áp đi cái kiêu căng của các người”.

“Mấy chuyện đó võ quán của bọn ta không liên quan!” Lý giáo luyện nói.

“Chẳng lẽ người nói không liên quan thì là không liên quan sao?” Đồng Học Bân lạnh lùng nhìn hẩn một cái, “Sớm đã có người đã nhìn thấy mấy học viên trong võ quán này đã phá một quán ăn Trung Quốc, cuối cùng còn đập phá bàn ghế của người ta, thật kiêu ngạo, thật lợi hại, họ Lý kia, người nge đây, từ nay về sau ta không muốn nhìn thấy việc này lại xảy ra thêm lần nữa, nếu không các người đừng có mở võ quán nữa!”

Lý giáo luyện trong lòng thực trầm trọng: “Người còn muốn đá bao nhiêu võ quán nữa mới thỏa mãn hả?”

“Cái này thì còn chưa biết, để xem khi nào võ quán Thiên Mã tuyên bố xin lỗi trước toàn thể người dân, nếu bọn chúng một ngày không nói rõ, thì ta đây sẽ nói cho tất cả các võ quán Taekwondo vậy!” Sau khi nói những lời này, chờ Lý An phiên dịch cho hẩn xong, Đồng Học Bân liền dẫn theo “đoàn cổ vũ” gần trăm người này rời đi, thật ra hôm nay anh ta không dự định phá thêm võ quán nữa, back hiện giờ không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi.

Đám người Đồng Học Bân vừa đi, mấy đệ tử vội vàng dìu Lý giáo luyện đứng dậy.

“Giáo luyện!”.

“Ngài không có việc gì chứ?”

Lý giáo luyện khoát tay, thở dài, đi đến văn phòng bên cạnh, cầm điện thoại lên gọi.

Một giờ sau.

Một phòng trong khách sạn, mười mấy người làm phụ trách của các võ quán Taekwondo và một số giáo luyện có quyền lực đều họp lại.

Cửa mở, Lý giáo luyện tay bị thương phải quấn băng đi vào.

Một số người tuổi còn trẻ lập tức đứng dậy nói: “Nghe nói ngài cũng thua rồi? Việc này...”

Lý giáo luyện gạt đầu, thở dài nói, “Kỹ không bằng người ta, đã già rồi”.

“Đã đến võ quán thứ bảy rồi”.

“Tên đấy đến từ đâu không biết? Thực mới có hơn hai mươi tuổi?” Một người trung niên mắt nhỏ nhú mày nói.

Lý giáo luyện ừm một tiếng: “Rất trẻ, người khá gầy, nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng võ công trên tay và chân thì đúng là lợi hại, lúc đấu với hẩn ta, chiêu nào tôi cũng bị đánh vào điểm yếu, chỉ phòng thủ không mà cũng không ăn thua, hình như hẩn ta biết một giây sau tôi sẽ tránh ra chỗ nào vậy, không thể tránh được, không phải tôi yếu kém, nếu so sánh chiêu số, cả giới Taekwondo này không ai là đối thủ của hẩn ta, tôi đánh nhau với hẩn trong ba phút mà không thể thương đến hẩn một chút nào cả”.

Đơn thương độc mã đi phá bảy võ quán, không hề bị thương, đây là thực lực gì không biết?

Mười mấy người đều trầm tư.

Một người nói: “Không thể cứ để hẩn tiếp tục đá quán được, không thì giới Taekwondo của chúng ta còn đâu là thể diện nữa”.

“Bây giờ cũng không còn thể diện rồi” Một người đàn ông trung niên sắc mặt khó coi nói.

Một ông già nói: “Như tôi biết, những võ quán bị hẩn phá đã có không ít học viên bỏ học rồi, mỗi lần có mười mấy người bỏ, cứ tình trạng này...Ài, hẩn ta có yêu cầu gì vậy?”

Lý giáo luyện nói: “Hắn muốn chúng ta quản lý học viên cho tốt, không muốn thấy có việc học viên võ quán ẩu đả với người Trung Quốc, còn nói muốn võ quán Thiên Mã xin lỗi ở trước mặt mọi người”.

Ông già nói: “Yêu cầu thứ nhất thì đúng là nên làm thật, loại sự tình đánh người trái pháp luật này đương nhiên phải đình chỉ rồi, còn yêu cầu thứ hai thì...”

Trong lúc đấy, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào một chỗ, Phác Ân Trí cũng đã đến đây họp.

Một người không ưu gì Phác Ân Trí lạnh lùng nói: “Chuyện này trách nhiệm chính hẳn là của võ quán Thiên Mã, những lưu học sinh Trung Quốc kia bị thương ở chỗ các ông, lại là học viên của các ông, bất luận thế nào võ quán cũng phải chủ động đến chủ động gánh vác tiền viện phí, nếu lúc đấy các ông làm vậy, cũng không có chuyện ngày hôm nay, xem võ quán Thiên Mã của các ông gây ra chuyện gì đấy, nếu cứ để gã Trung Quốc kia tiếp tục làm náo loạn thì tôi nghĩ các vị đừng mở võ quán nữa, tất cả đều đóng cửa hết cho rồi”.

“Đúng” có người ủng hộ nói theo: “Tự mình gây nên chuyện thì tự mình đi giải quyết đi, tôi thấy võ quán Thiên Mã nên chủ động đi xin lỗi người ta”.

Phác Ân Trí mặt tối sầm lại: “Tên kia là thách đấu cả giới Taekwondo! Chúng tôi mà xin lỗi thì khác gì để người khác xem thường à? Thanh danh của cả giới Taekwondo...”

Một người ngắt lời nói: “Nếu không ngăn hắn ta lại, đừng nói đến thanh danh, tôi không nói là không báo thù, nhưng bây giờ ai dám vỗ ngực bảo đảm thắng được hắn? Hắn đã đá bảy võ quán, vậy có thể đá mười bảy nhà, có thể đá hai mươi bảy nhà, nếu như sự việc đến mức đấy, toàn bộ giới TaeKwonDo mặt mũi sẽ bị chúng ta làm ất hết, cho nên việc cần làm ngay bây giờ là ngăn chặn ảnh hưởng, sau đó mới tìm cách đối phó với gã Trung Quốc kia!”

“Tôi cũng đồng ý võ quán Thiên Mã nên xin lỗi! Đầu tiên phải khống chế cục diện cái đã!”

Trong chớp mắt, Phác Ân Trí thấy áp lực cực lớn, không chỉ là áp lực của Đồng Học Bản, mà còn áp lực của bạn hữu trong nghề, trong đây không ít người đều là phụ trách võ quán, thấy Phác Ân Trí và Lý giáo luyện đều không phải đối thủ của Đồng Học Bản, họ đương nhiên cũng không dám lớn tiếng khẳng định có thể ngăn được đối phương đến đá quán, cho nên vì danh dự cùng làm ăn nhà mình, bọn họ mặc kệ người là võ quán Thiên Mã gì gì đó, nếu không thể ngăn cản được người kia, vậy thì võ quán TaeKwonDo của mình cũng sẽ gặp phải nguy hiểm bị đá quán, ai cũng không nguyện ý nhìn thấy.

Cuộc họp kết thúc, Phác Ân Trí xanh mặt bước ra khách sạn.

Bên ngoài, Hàn Thượng Vũ chờ ở xa xa đuổi tới hỏi. “Sư phụ Phác, thế nào rồi?”

“Về võ quán!” Phác Ân Trí một bụng lửa giận.

Từ hôm qua đến giờ Đồng Học Bản liên tiếp đá quán, tin tức này đã truyền đi rất nhanh, thu hút được sự quan tâm, tất cả các võ quán Taekwondo như gặp phải cường địch, rất nhiều võ quán đã phải gọi các giáo luyện của mình ở ngoài quay về, có võ quán còn lập tức đóng cửa tạm thời ngưng kinh doanh, tạm thời tránh né đá quán. Mấy chục năm nay chưa bao giờ giới Taekwondo lại lâm vào cảnh bị đá quán trên diện rộng như bây giờ, đối thủ chỉ là một người, nhưng không ai ngăn được, mười mấy cao thủ đai đen, thậm chí giáo luyện đai đen ngũ đẳng lục đẳng đều không đánh thắng được gã Trung Quốc này, dẫn đến sự chấn động rất lớn trong giới Taekwondo!

Hôm đó, giới truyền thông Hàn Quốc lần đầu tiên đã tiến hành theo dõi sự kiện này.

Phóng viên đã đến phỏng vấn rất nhiều võ quán, nhưng bất kể là người phụ trách cũng tốt, giáo luyện cũng thế, đều không có bình luận gì, nhìn thấy người quay phim thì xua tay tránh đi, nói là không có gì để nói, có người còn không cho phóng viên gặp mặt, mọi người hình như đã thương lượng trước đồng thời bảo trì trầm mặc, chỉ lúc phỏng vấn học viên, bọn họ đối với việc đá quán của người Trung Quốc tỏ vẻ bất mãn cùng phẫn nộ thật lớn, công bố đây là khiêu khích đối với giới TaeKwonDo.

Nhưng kể từ hôm đó trở đi, sự việc ẩu đả với người Trung Quốc tựa như cũng không xảy ra nữa.

Nghe nói phần đông người phụ trách và giáo luyện của các võ quán đã tập hợp các học viên lại nghiêm túc dạy bảo và cảnh cáo, người nào mà muốn báo thù học sinh Trung Quốc thì lập tức bị đuổi khỏi võ quán.

Làm như vậy cũng không phải sợ người kia đá quán, cũng là vì danh dự của võ quán, ai cũng không muốn đệ tử võ quán mình bởi vì đánh người hoặc ăn bá vương cơm các chuyện này mà ảnh hưởng đến thanh danh cùng làm ăn của võ quán.

Sự kiện chấn động giới Taekwondo, đây là lần đầu tiên trong suốt mấy chục năm giới Taekwondo mới đối mặt với nguy cơ đá quán.

Đồng Học Bân đã làm cho sự việc âm ỉ lên rất nhiều, không chỉ là võ quán Taekwondo, thậm chí ngay cả các võ quán ở Busan cũng có không ít học viên cũng bỏ học, thanh niên hiện tại rất thích sỷ diện, rất nhiều người luyện TaeKwonDo một bộ phận nguyên nhân trừ bỏ cường thân kiện thể ra, nói trắng ra chính là đi khoe khoang, nhưng hiện tại, một thanh niên Trung Quốc đã phá mấy võ quán Taekwondo liền, hình như vẫn chưa muốn dừng tay, rất nhiều người phẫn nộ và cảm thấy rất mất mặt, nên người bỏ võ quán càng ngày càng nhiều.

Ảnh hưởng mở rộng đến cả Hàn Quốc, sự việc này không thể coi là nhỏ được!

Việc này cũng kinh động đến các quan chức cấp cao, những người có quyền lực trong giới Taekwondo đã bay thâu đêm đến để giải quyết tình hình.

Vì cứu vãn uy tín, yêu cầu lúc này chính là phải diệt đi uy thế của gã thanh niên Trung Quốc kia đi, nhưng với những người giáo luyện phụ trách đã từng đấu với hắn ta thì người nào người đẩy cũng bị đánh vào điểm yếu? Đánh vào gân? Hơn thế nữa chiêu nào cũng như thế? Loại võ công này chưa ai từng nghe qua, ai cũng không đủ tự tin sẽ giành chiến thắng, có một cao thủ Taekwondo đai đen lục đẳng muốn đấu với Đồng Học Bân, nhưng bị người khác cản. Không nắm chắc phần thắng trong tay thì tuyệt đối không thể mù quáng ứng chiến, bằng không nếu thực ngay cả nhân vật tham gia giải vô địch TaeKwonDo thế giới mà cũng đều bại trong tay hắn, cái này đối với nghiệp giới đả kích rất lớn, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

Cùng lúc đó.

Ở Trung Quốc, mấy toàn soạn báo uy tín đã âm ỉ đưa tin đánh úp lại!

Trong đó có một báo viết thế này:

Theo một phóng viên thường trú của báo thì hai giờ chiều qua, một du khách Bắc Kinh đã đến đá quán võ quán Thủy Nguyên nằm ở Trung tâm, lẻ loi một mình nghênh chiến vài cao thủ TaeKwonDo đai lam đai đỏ cùng đai đen đối phương, toàn thắng, lại vào buổi chiều hôm nay đi đến võ quán TaeKwonDo Thiên Mã, nghênh chiến cao thủ TaeKwonDo nhất lưu của Hàn Quốc là Phác Ân Trí, toàn thắng, hết buổi chiều hôm nay, Trung Quốc du khách đã muốn liên tục đá bảy võ quán, trong vòng một ngày liên chiến hơn mười cao thủ đai đen, không chỉ có ở trong luận bàn toàn bộ thủ thắng, thậm chí không hề bị thương.

Vì du khách này không chấp nhận phỏng vấn, chúng tôi chỉ có thể có thông tin từ những người khác, nguyên nhân của sự việc lần này chính là sự kiện du học sinh Trung Quốc tại Hàn Quốc bị đánh, vị khách Trung Quốc không tiết lộ danh tính này đã biểu thị thái độ của mình về sự kiện trên, khẳng khái đòi võ quán Thiên Mã phải có lời xin lỗi trước công chúng, không những thế còn yêu cầu các võ quán phía Hàn Quốc quản lý tốt học viên của mình, nếu không sẽ tiếp tục đến đá quán.

Theo điều tra của phóng viên của báo, tất cả các võ quán ở đó đều đang lo lắng như gặp phải cường địch, triệu tập không ít giáo luyện đang tham gia thi đấu ở nước ngoài về, thậm chí còn có 5 võ quán còn giương biển “võ quán tạm ngưng hoạt động để sửa chữa”.

Bài báo này vừa ra thì làm cho toàn bộ người dân trong nước kinh ngạc!

Nhất là tầng lớp trẻ tuổi, khi nghe thấy thông tin này thì dường như nhiệt huyết sôi trào lên!

Toàn bộ các trang web lớn trong nước đều nghị luận sôi nổi!

“Ha ha ha! Ta nói bắt đầu từ ngày hôm qua đám đệ tử giới TaeKwonDo kia như thế nào thành thật như vậy! Thì ra là vì nguyên nhân này! Thì ra đám người này đã bị người thu thập ! Ha ha ha ha!”

“Đám người kia thực không có tiền đồ! Lại còn tạm ngưng hoạt động để sửa chữa? Ha ha ha! Đây là bị dọa mà sợ rồi!”

“Quá mạnh mẽ! Ai biết anh em đá quán kia là người nào không?”

“Thật trâu bò! Ta muốn bái người nọ làm thầy! Quá con mẹ nó trâu bò ! Quá con mẹ nó tranh sĩ diện!”

“Hành diện! Trước đó nhiều hacker như vậy cũng chưa làm gì được bọn chúng! Cừ thật! Người này đem cả đám võ quán TaeKwonDo đánh cho im miệng! Ha ha ha! Thật con mẹ nó đã! Xem bọn hần về sau còn dám khi dễ lưu học sinh chúng ta nữa không! Người tài còn có người tài hơn!”

“Đều xem báo giấy sao? Có thấy mấy chữ ‘du khách Trung Quốc’ này không?”

“Đúng vậy! Tùy tiện một du khách liền đem bọn hần thu thập! Ha ha! Cười chết tôi!!”

“Tôi nhầm chừng kia lãnh đạo cùng phóng viên tòa soạn báo cũng vui sướng khi người gặp họa! Bằng không vì sao lần nữa cường điệu ‘du khách Trung Quốc’? Cái này quá khôi hài! Quá mất mặt!”

“Đồng cảm! Người này thật có thực lực!”

Tiếp theo, một số tấm ảnh chụp từ Hàn Quốc chuyển về các trang web trong nước, tất cả hình ảnh đều các võ quán bị đá quán cùng một ít cao thủ đai đen ngã xuống đất không dậy nổi hoặc thống khổ, còn có không ít lưu học sinh ở chung quanh hoan hô, không khí kia, cảm giác kia, làm cho người ta vừa thấy liền vô cùng kích động.

Có nhân nói: “Người kia đâu? Ảnh chụp người đó đâu?”

Một lưu học sinh đáp: “Người đó không cho chúng tôi chụp ảnh, hần hình như không quá nguyện ý bị người biết”.

“Người đó có lớn tuổi không?”

“Du khách đó có đẹp trai không?”

Lưu học sinh phát tán ảnh chụp kia nhầm chừng là cái nữ, “Hi hi, đại khái chừng hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, bất quá thời điểm cùng cao thủ đai đen đánh nhau, quả thực đẹp đến ngây người, các người lúc ấy không thấy được, chúng ta sớm xem đến choáng váng, vốn chưa từng thấy qua người lợi hại như vậy, người ta đây mới là thâm tàng bất lộ, đặt ở trong đám người căn bản không thấy được, nhưng vừa ra tay chính là kinh thiên động địa! Đẹp trai chết người!”

“Đây mới là cao thủ!”.

“Không muốn lộ mặt? Có phong phạm!”

Trên mạng sôi trào, giống như lúc trước tết âm lịch vừa rồi.

Tối hôm đó, một phó giáo luyện của võ quán TaeKwonDo Thiên Mã Hàn Quốc rút cuộc công khai xin lỗi, đây là bị bức vì áp lực của nghiệp giới, cũng là bị bức vì uy thế của Đồng Học Bản.

Tin tức một khi chứng thực, trên mạng lại bùng nổ!

“Xin lỗi! Rút cuộc xin lỗi rồi!”

“Ha ha ha! Người nọ thực quá độc!”

Người trẻ tuổi đều đối với chủ nghĩa anh hùng cá nhân cực kỳ sùng bái.

Lẽ loi một mình liên tục đánh bại mười mấy cao thủ đai đen?

Lẽ loi một mình liên tục đá bảy võ quán TaeKwonDo?

Lẽ loi một mình khiêu chiến toàn bộ giới TaeKwonDo Hàn Quốc?

Lẽ loi một mình làm cho các võ quán TaeKwonDo quán bị bắt buộc ngừng kinh doanh chính đồn, bị bắt xin lỗi, như lâm đại địch...

Đây là loại phong tư nào?

Đây là loại dũng mãnh nào!!

Nghe thấy đều làm cho người ta máu nóng sôi trào!!

314. Chương 314: Bị Bắt!

Những ngày tiếng theo, phong ba còn tại tiếp tục lan tràn.

Đối lập với niềm vui mừng của nước cộng hòa, thì giới Taekwondo Hàn Quốc càng mất mặt.

Từ tối hôm qua sau khi võ quán Thiên Mã chính thức xin lỗi trước công chúng, thì thanh niên Trung Quốc kia đã ngừng việc đá quán, sự việc dần dần lắng xuống, nhưng phía Hàn Quốc dường như không nguôi được cơn giận, giới Taekwondo nuốt không trôi, dân chúng cũng nuốt không trôi, kết quả là, lại một lần nữa chửi nhau phạm vi lớn bắt đầu, phía Hàn vô số người chạy đến diễn đàn phía Trung làm loạn, chửi rửa, phía Trung triển khai phản kích cường lực, mắng chửi từ các trang web lớn phía bên Trung cho đến các trang web lớn phía bên Hàn.

Lời mắng mỏ, lăng mạ của hai bên trong một thời gian dài vẫn chưa dứt.

Trong một khách sạn

Một bàn đầy thức ăn, ngồi ở đó là Đồng Học Bản và mười mấy lưu học sinh cả nam và nữ của Trung Quốc.

Sau khi thức ăn đã đầy đủ, Trần Đại Huy đi đầu đứng lên, nâng ly rượu nói: “Đồng ca, chúng em lần này đã nghe được lời xin lỗi, tất cả là nhờ vào anh, anh đã giúp anh em bọn em lo tiền viện phí, những ngày nhận được sự chăm sóc của anh, ân đức này không lời cảm ơn nào có thể kể hết, bọn em kính anh một ly”.

Lý An cũng nâng ly nói: “Đồng ca, cảm ơn anh!”

Các lưu học sinh khác cũng lần lượt nâng cốc, uống một hơi là cạn.

Đồng Học Bản cười nói: “Đừng khách sáo, đều là người một nhà cả, không cần nói vậy đâu”.

Uống rượu xong, một cô học sinh gương mặt thanh tú chợt nhìn Đồng Học Bản hỏi: “Đồng ca, công việc trong nước của anh là gì? Sao anh có thể đánh hay như vậy?”

Đồng Học Bản ho khan một tiếng, “Đánh hay gì đâu, chỉ là khoa chân múa tay thôi”.

“Hi... khoa chân múa tay mà lời hại thế sao?”

“Đúng, em thấy vô địch Taekwondo Olympic cũng không phải đối thủ của anh”.

“Được rồi, các em đừng có cho anh đi tàu bay giấy nữa”.

Đồng Học Bản cười nói: “Nói đến, chuyện của anh nhất định không được kể cho ai khác đấy, nếu không lãnh đạo của anh mà biết, chắc chắn sẽ phê bình anh, mọi người nhớ giữ bí mật” Thân làm cán bộ nhà nước mà lại cùng người ta quát tháo đánh đập, chuyện này mà truyền ra ngoài thì thật chẳng hay ho gì. Nếu để Tạ tỷ với lãnh đạo huyện mà biết, không biết sẽ đổ trách mình tới đâu nữa.

Ăn cơm xong, đám người Lý An Trần Đại Huy nhất định dành trả tiền cơm.

Nhưng Đồng Học Bản sao có thể để mấy học sinh này trả, hắn đã sớm trả tiền từ trước rồi.

Ra khỏi quán ăn, mỗi người một hướng, Đồng Học Bản cũng không bắt taxi mà đi bộ thông thả về bệnh viện, đi xem Ngu đại tỷ thế nào rồi, hai ngày nay chắc chị đã gỡ bông băng ra rồi, không biết mặt của chị có hồi phục được không nữa, nghĩ đến đây, Đồng Học Bản không khỏi có chút lo lắng, chuyện bên này xem như đã chấm dứt, nếu mặt Ngu đại tỷ hồi phục thì có thể về nước được rồi.

Nhưng mà sự thật không được như Đồng Học Bản mong đợi.

Trước cổng bệnh viện có hai xe cảnh sát đang đứng đợi, trước cửa xe có sáu bảy người cảnh sát.

Đồng Học Bản thấy mấy người họ đi về phía mình, nhú mày hỏi: “Mấy anh, tìm tôi sao?”

“Có phải Đồng Học Bản không?” Một người cảnh sát cao gầy nói tiếng Trung, ngữ khí có vẻ hơi cứng, nghe thì biết ngay không phải người Trung Quốc.

“Đúng vậy, có chuyện gì?” Đồng Học Bản nói

Người cảnh sát cao gầy kia lấy ra một số giấy tờ nói: “Anh đã bị bắt, mời anh đi cùng chúng tôi”.

Đồng Học Bản cười nói: “Xin hỏi tôi phạm tội gì?”

Người cảnh sát cao gầy kia nói: “Cố ý gây thương tích, gây rối trật tự trị an, mấy người ở võ quán không phải anh đánh sao? Thế thì không cần nói nhiều nữa! Đi thôi!” Sáu bảy người cảnh sát lập tức vây lấy hắn, có hai người đang đưa tay sờ súng, dường như Đồng Học Bản có bất kì hành động phản kháng nào là lập tức nổ súng.

Đồng Học Bản nhìn bọn họ, “Súng cũng cầm lên rồi, chỉ vì muốn đưa tôi đi hay sao?”

“Bắt lấy!” người cảnh sát cao gầy vung tay ra hiệu, rồi nói tiếng Hàn Quốc, “Giải lên xe! Đưa đi”

Đồng Học Bản phá bảy võ quán, đánh bại mười mấy cao thủ đai đen, đòi lại công bằng cho lưu học sinh Trung Quốc, những việc này khiến Đồng Học Bản tức giận giảm đi quá nửa, nhưng hành động của đám cảnh sát này lại đem cơn tức của Đồng Học Bản đã tiêu tán lại một lần nữa thổi lên.

Cục cảnh sát.

Phòng thẩm vấn, người cảnh sát cao gầy ngồi đối diện Đồng Học Bản nói: “Tên họ”.

“Không biết tên họ tôi thì anh bắt tôi làm gì?”

“...Giới tính!”

“Tôi là nữ anh tin không?”

Người cảnh sát cao gầy đập bàn, phát ra một tiếng rầm, “Biết đây là đâu không? Nghiêm túc cho tôi! Nói ra sự thật anh phạm tội đi!”

Đồng Học Bản lạnh lùng nói: “Nói cái con mẹ gì! Cái gì mà cố ý gây thương tích? Gây rối trật tự trị an? Dám vu oan cho tôi à!”

“Hai giờ chiều hôm qua! Anh ở đâu?” Người cảnh sát cao gầy bị thái độ hằn chọc giận.

“Anh nói là tôi đi đá quán còn gì? Không phải IQ của anh thấp quá không? Ý nghĩa của đá quán là gì? Là luận bàn! Là hai bên cùng tự nguyện giao đấu công bằng! Lúc đến đá tôi đã nói rõ rồi! Đối phương cũng chấp nhận khiêu chiến! Cái này gọi là con mẹ nó cố ý dả thương người sao? Anh là làm thế nào tốt nghiệp ở trường? Còn làm cảnh sát nữa? Anh cũng không ngại dọa người đấy chứ!” Vừa dứt lời, Đồng Học Bản lại nói: “Lại còn gây rối trật tự trị an, tôi muốn hỏi đây, là võ quán Taekwondo của các người gây rối hay tôi? Các người không có mắt à! Người của võ quán ấu dả với người Trung Quốc trên đường, đến ăn rồi lại đập quán, đây mới là gây rối trật tự trị an, bọn chúng gây chuyện sao không bắt đi! Lúc chúng đánh người Trung Quốc sao không quản đi?”

Đây là lúc mà Đồng Học Bản tức nhất!

Đám người Hàn Quốc đẩy đánh người Trung Quốc, cảnh sát không quản!

Lúc tôi đánh người Hàn Quốc sao cảnh sát hành động nhanh thế?

Bằng vào cái con mẹ gì chứ!

Trong chuyện này, Đồng Học Bản có suy tính, thậm chí lúc phá võ quán Đồng Học Bản còn sợ dẫn đến tranh cãi, nên lúc hạ thủ rất không chế, không đánh đến mức tàn phế hay trọng thương, chỉ cần đối phương nhận thua, hắn lập tức không ra tay nữa, càng không phải là đánh tới mức không buông tha các học viên Hàn Quốc, nhưng ai nghĩ rằng như thế lại bị cảnh sát bắt, các người có ý gì đây?

Sau mấy câu, cuộc thẩm vấn càng trở nên không thoải mái.

Cảnh sát cao gầy kia không biết nói gì, mặt tối sầm lại. Đúng là cái khái niệm đá quán không có quy định rõ ràng gì trên luật pháp thật, nếu là giao lưu võ thuật, đánh bị thương người khác, muốn nói là cố ý gây thương tích thì cũng không hẳn, do vậy mỗi lần có người đến đá quán, phía cảnh sát đều không biết quản thế nào, nhưng chuyện lần này ảnh hưởng rất không tốt, tất cả võ quán Taekwondo Seoul đều bị một thanh

niên Trung Quốc đến đánh thua tới á khẩu không trả lời được, phá tới mức người trong giới Taekwondo phải báo án, do vậy phía cảnh sát mới quyết định bắt Đồng Học Bàn.

Việc Đồng Học Bàn đá quán có phạm pháp hay không thì không xét đến, nhưng mục đích phía cảnh sát là bắt Đồng Học Bàn vài ngày.

Võ quán Hàn Quốc bị người Trung Quốc phá thì cảnh sát Hàn Quốc cũng thấy mất mặt, chủ nghĩa dân tộc ở đâu cũng đều có.

Cùng lúc đó.

Huyện Duyên Đài.

Mười hai giờ rưỡi trưa, văn phòng Huyện trưởng Tạ Tuệ Lan đang cùng Bí thư ban Chính pháp huyện Hoàng Lập và Cục trưởng Cục công an huyện Lương Thành Bằng đang xem xét tình hình trật tự trị an và đưa ra những chỉ đạo, ví dụ việc khống chế số người đốt pháo hoa dẫn đến hỏa hoạn, là phòng bị trọng yếu nhất năm nay, hơn nữa còn muốn tăng mức phạt nếu đốt pháo sai quy định. Mất thấy sắp đến tết âm lịch, loại chuyện này sớm nên chuẩn bị cho tốt.

Reng reng reng, tiếng chuông di động vang lên.

Tạ Tuệ Lan ra hiệu cho hai người bọn họ cứ thảo luận tiếp, còn chính mình ra ngoài nghe điện.

“Chị à, là em đây!” Điện thoại của Tạ Hạo, “Ha ha, chị nghe gì chưa? Mấy người Hàn Quốc học võ Taekwondo đã bị dạy ột bài học rồi!”

Tạ Tuệ Lan bắt đầu dĩ cười cười, “Hôm qua chị cũng đã biết tin này, em muốn nói là chuyện này à?”

Tạ Hạo nói: “Chị nói giọng gì thế? Tổn bao nhiêu công sức của em đấy!”

“Chị bên này đang có việc, nói gì có ích chút đi... có được không?”

“Ấy, chị đừng gác máy” Tạ Hạo cười lên nói: “Em đang muốn hỏi chị người mà đá được bảy võ quán bên Hàn Quốc rốt cuộc là ai? Trên báo nói là người Bắc Kinh chúng ta đấy? Chị, tin tức chỗ chị nhạy nhất, có thể hỏi hộ em không, bây giờ trường em đâu đâu cũng nói chuyện này”.

Giọng điệu của cậu ta rõ ràng là đang rất phấn khích, “Đã làm cho người Bắc Kinh chúng ta nở mày nở mặt, người đấy có phải là mở võ quán không?”

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm cười nói: “Chị làm sao mà biết được”.

“Được rồi, thế chị đi hỏi đi nhé, được không?”

“Không phải em quan hệ rộng sao? Tự đi hỏi đi” nói xong câu chuyện linh tinh này xong Tạ Tuệ Lan mới tắt máy, nhìn thấy Hoàng Lập và Lương Thành Bằng đã thảo luận gần xong rồi, Tạ Tuệ Lan bèn đặt điện thoại xuống bàn nói: “Hai ngày này chuyện đá quán ở thủ đô Seoul đang rùm beng, chỗ chúng ta có du khách Hàn Quốc không? Cục trưởng Lương, có cả doanh nghiệp Hàn Quốc nữa, có võ quán Taekwondo nào thì tìm người đến trông coi cẩn thận, đừng để gây ra chuyện gì”. Lúc này Hồ Tư Liên gõ cửa đi vào, đưa cho Tạ Tuệ Lan một phần văn kiện.

Lương Thành Bằng gật đầu nói: “Trong thành phố Phần Châu có một doanh nghiệp sản xuất quần áo bị người ta phá quấy, được, tôi sẽ đến đó xem xét”.

Hoàng Lập cười nói: “Cũng không biết là ai, một người mà có thể phá bảy võ quán, ha ha, bây giờ trong bộ máy chính pháp của chúng ta không ít người ồn ào muốn đi luyện võ thuật, đều là bị sự kiện này ảnh hưởng” Nói đến đây Hoàng Lập cười khở một tiếng, “Cháu tôi tối qua còn đến tìm tôi, hỏi tôi thành phố Phần Châu có võ quán nào không, để nó còn đăng kí, khiến tôi không biết nói gì nữa?”, Tạ Tuệ Lan và Lương Thành Bằng cũng cười.

Cả nước đang bàn luận về chuyện này, huyện Duyên Đài cũng không ngoại lệ, sự việc làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, khiến cho người dân cảm thấy rất vui, ngay cả đến lãnh đạo huyện cũng bàn luận với người nhà rất sôi nổi, trong nước đã lâu lắm rồi mới có chuyện đáng hãnh diện như thế này?

Chỉ là ở nơi làm việc, làm một người lãnh đạo tất nhiên không tiện nói ra những lời nói quá khích.

Tạ Tuệ Lan nhìn đồng hồ cười rồi nói: “Ồ, đã muộn thế này rồi à, chúng ta đi ăn thôi”.

“Đúng rồi, cũng 12 giờ 30 rồi” Hoàng Lập và Lương Thành Bằng đều đứng lên.

“Đúng rồi” Tạ Tuệ Lan hỏi: “Sao Tiểu Đồng vẫn chưa trở về đi làm nhỉ?”

Lương Thành Bằng nói: “Cậu ấy đưa bạn đi Hàn Quốc để phẫu thuật thẩm mỹ, xin nghỉ phép mười mấy hôm, chắc cũng sắp về rồi”. Hoàng Lập cười nói: “Tiểu Đồng đi tới đâu của Hàn Quốc?”

Thành Bằng nói, “Hình như là Seoul” lời nói này không ai để ý cả, mấy người đi xuống lầu rồi rẽ, ra khỏi trụ sở huyện, nhưng đột nhiên Tạ Tuệ Lan dừng lại, “...Tiểu Đồng ở Seoul sao?”

“Đúng, lúc xin nghỉ phép cậu ấy nói thế”, Nói xong Lương Thành Bằng ngắc ngứ cả người.

Hoàng Lập và Hồ Tư Liên lúc đầu không có phản ứng gì, nhưng hai người bọn họ sau khi nhìn đến biểu tình của Tạ Huyện trưởng, cũng nhất tề ngạc nhiên, Đồng Học Bàn ở Seoul sao?

Mấy người đều đứng trước trụ sở huyện, một bầu không khí chợt quây quẩn lên, tự nhiên im bặt trong hai giây, Lương Thành Bằng hít một hơi, bình tĩnh nói: “Chắc là không phải đâu? Dù cho Tiểu Đồng có kích động thế nào, cũng không thể làm ra chuyện đá quán như thế, không phải... chắc là không...” Nói đến đây, Lương Thành Bằng không nói tiếp nữa, câu này đừng nói người khác không tin được, đến chính lời Lương Thành Bằng nói ra mà hắn cũng không tin nữa là.

Nếu đổi là cán bộ của nước khác, chắc chắn là không làm chuyện này.

Nhất định là thế.

Nhưng mấy người họ thì rất hiểu Đồng Học Bàn, chuyện này người khác có thể không làm được, nhưng Đồng Học Bàn chắc chắn có thể làm được! Tên này là không lo chuyện bao đồng thì không chịu được! Bây giờ nghĩ lại chuyện võ quán ở Seoul bị phá, đây chẳng lẽ không phải tác phong của Đồng Học Bàn sao? Ngoài cậu ta ra thì còn ai có thể làm được chuyện này? Ngoài cậu ta ra thì có mấy người có thể có sức chiến đấu như thế?

Lương Thành Bằng thở hắt ra nói: “Tôi sẽ liên hệ phía Hàn Quốc xem Tiểu Đồng đang ở đâu?”

Gọi điện cho Đồng Học Bàn thì không được, Lương Thành Bằng đi lại mấy vòng rồi lại gọi cho Ngu Mỹ Hà, lần này thì liên lạc được nhưng tin từ Ngu Mỹ Hà càng làm cho Lương Thành Bằng khóc dở mếu dở.

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn nói: “Thế nào rồi?”

“Là Tiểu Đồng” Mối Lương Thành Bằng giật giật, “Du khách Trung Quốc mà báo chí đưa tin chính là cậu ấy”.

Nghe xong, Hồ Tư Liên trợn mắt há miệng, không thể ngờ được rằng nhân vật mà người dân cả nước đang bàn luận đến chính là Đồng Học Bàn!

Hoàng Lập không nói gì chỉ day day mi tâm: “Cái tên Tiểu Đồng này, cứ nghĩ là cậu ta đi nước ngoài rồi sẽ yên ổn, ai ngờ lại gây ra chuyện tày đình này?” Hoàng Lập vào thể chế đã nhiều năm như vậy, chưa từng gặp ai có khả năng gây chuyện như Đồng Học Bàn, lần trước là bắt nhà đầu tư Nhật Bản, lần trước nữa là đắc tội với bí thư, lần trước nữa nữa là... đúng là không còn gì để nói.

Tạ Tuệ Lan lên tiếng, “Liên lạc cho Tiểu Đồng, bảo cậu ta quay về ngay”.

Lương Thành Bằng nói: “Tiểu Đồng bị cảnh sát địa phương bắt rồi, bây giờ không liên lạc được”

“Bị bắt?” Tạ Tuệ Lan mắt đột nhiên nhú lại nói: “...Đá quán cũng phạm pháp sao?” Lương Thành Bằng cũng biết chuyện này đúng là không phải đơn giản, mà lại ở nước ngoài, không chừng người ta bắt giam cả tháng ấy chứ chẳng chơi, “Để tôi đi liên hệ”.

Hơn một giờ sau.

Cục trưởng Tiểu Đồng chính là người phá võ quán Taekwondo, cái tin này đã lan ra cả huyện Duyên Đài.

Nghe được tin này, ai cũng kinh ngạc, ngẹn họng nhìn trân trối.

Loan Hiểu Bình đang ở trường, nghe tin mà các giáo viên kháo nhau, thiếu chút nữa tức chết, nàng không nghĩ tới con mình lại gây họa đến tận Hàn Quốc, lại còn là động tĩnh lớn như vậy!

Cục công an huyện người nọ nhìn người kia, mọi người đối với Tiểu Đồng Cục trưởng quả thực bội phục sát đất.

Đơn thương độc mã thách đấu bảy võ quán, đòi lại công đạo cho lưu học sinh cùng người Trung Quốc ở Hàn Quốc, đúng là gan trời? Đúng là một công an gương mẫu!

Quá hay!

Hóa ra lại là Đồng Cục trưởng!!

Vào lúc cả huyện Duyên Đài đang kinh ngạc, Tạ Tuệ Lan ngồi trong văn phòng cầm điện thoại, ấn số rồi gọi: “Alo, Tề Thúc Nhân à, tôi Tạ Tuệ Lan đây, ha ha, anh dạo này thế nào? Vẫn tốt chứ? Thế thì tốt rồi... tôi vẫn khỏe...” sau vài câu chào hỏi xã giao, Tạ Tuệ Lan hơi híp mắt nói: “Tề Thúc Nhân, tôi có chuyện muốn nhờ anh, tôi có một anh bạn đang bị cảnh sát Seoul bắt... đúng, chuyện phá võ quán đây, ừm, tên cậu ấy là Đồng Học Bản... anh xem bộ ngoại giao có cách nào không... cụ thể là đồn cảnh sát nào thì tôi không rõ... ừm... hành vi của Tiểu Đồng không thể kết thành tội danh, đá quán kiểu như vậy, thuộc về tỷ võ, hai bên cùng đồng ý, phía cảnh sát Hàn Quốc lại bắt người, có phải là quá đáng quá không?”

Cục cảnh sát Seoul, Hàn Quốc.

Đồng Học Bản nén giận nhìn người cảnh sát cao gầy trước mặt, “Tôi lại với anh một lần nữa! Đừng con mẹ nó được một tắc lại muốn tiến một thước! Đã muốn ba giờ rồi! Các người hôm nay là không chuẩn bị thả tôi ra?”, Cảnh sát cao gầy cười nói: “Anh không phải không thành thật trả lời tội trạng sao? Đừng nói hôm nay! Tôi xem anh năm nay đều ra không được!”

Đồng Học Bản giơ ngón tay cái lên nói: “Được, có bản lĩnh thì nhốt tôi đi, đừng nói là một năm, các người giam tôi một trăm năm cũng được!”

Reng reng reng, điện thoại vang lên.

Người cảnh sát cao gầy chỉ vào mũi Đồng Học Bản, rồi quay người đi, nghe điện thoại, giọng kính trọng nói: “Cục trưởng ạ!” Trong điện thoại là tiếng một người trung niên, “Gã Trung Quốc đấy thế nào rồi?”

“Đang thẩm vấn, sếp yên tâm, mấy ngày này chúng tôi sẽ cho hắn...” Người kia ngắt lời: “Không cần thẩm vấn nữa, thả người ngay lập tức”.

Người cảnh sát ngăn người ra một lúc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, “Thả người? Không phải sáng nay sếp nói...” ra lệnh hắn bắt người chính là cục trưởng này.

Cục trưởng kia cũng rất nóng nảy, tâm trạng rất không tốt, nói lớn: “Bảo cậu thả người thì cậu cứ thả đi! Xe của Đại sứ quán sẽ đến sau năm phút nữa! Thứ trưởng bộ ngoại giao Trung Quốc gọi điện chỉ đích danh muốn phía ta thả người tên Đồng Học Bản! Không thả người thì phải làm sao? Cậu nói cho tôi biết xem?”

Bộ ngoại giao muốn đòi người?

Xe của Đại sứ quán đến đón sao?

Người cảnh sát cao gầy trong lòng bỗng thấp thỏm, nhất thời hiểu ra rằng, thân phận người này không phải bình thường, nếu không không thể kinh động đến bộ ngoại giao được! Càng không thể chỉ đích danh đòi người!

Sự kiện đã liên quan đến bộ ngoại giao, cảnh sát cao gầy kia đành phải mềm xuống, đặt điện thoại xuống, hắn nói vài câu với hai người cảnh sát bên cạnh, sau đó nói với Đồng Học Bản: “Anh có thể đi, xe của Đại sứ quán ở bên ngoài đợi anh”.

Đại sứ quán?

Đồng Học Bản hiểu ra là Tạ Tuệ Lan đã đích thân giúp mình, hần nhìn người cảnh sát kia nói: “Thế thì để tôi đi rồi à? Ha ha, anh không phải muốn nhốt tôi một năm sao? Vừa này không phải anh kêu mình rất lợi hại mà?” Người cảnh sát cao gầy kia mặt tối sầm không nói được gì.

“Cái thứ gì không biết!” Đồng Học Bản đứng dậy, nghênh ngang bước ra ngoài.

315. Chương 315: Về Kinh

Buổi chiều....

Tại Cục Cảnh sát, cảnh sát Hàn Quốc đưa mắt nhìn Đồng Học Bản rời đi, vẻ mặt rất khó coi.

Vốn nghe theo lời lãnh đạo Cục, mọi người cũng muốn tỏ thái độ cho tên thanh niên Trung Quốc này hiểu đây không phải là nơi hần có thể giương oai diễn võ, muốn khiêu chiến là khiêu chiến, muốn đánh người là đánh. Nhưng tình thế lại thay đổi quá nhanh, mới khi trưa còn hạ lệnh bắt người, vài tiếng sau đã cho thả ra, thực sự làm không ít cảnh sát âm ỉ, nhưng âm ỉ thì âm ỉ, bọn họ thực ra cũng không lấy được bằng chứng nào để buộc tội Đồng Học Bản. Hơn nữa, Bộ Ngoại giao bình thường không dễ gì ra mặt, vậy mà lần này vì một người mà điện thoại kháng nghị lên trên, nói tên nói tuổi với họ đòi người. Đó là việc hiếm gặp, bởi vậy mà bên cảnh sát không muốn thả cũng phải thả, không ai muốn vì việc này mà gây ra những chuyện nghiêm trọng gì khác.

Lúc ra khỏi Cục Cảnh sát, Đồng Học Bản từ từ quay đầu lại.

Viên cảnh sát cao gầy đứng ở không xa, nhúu mày rất khó chịu.

Đồng Học Bản nhìn hần nói: “Lần sau xử án nhìn xa một chút, các người là cảnh sát, công bằng chấp pháp là trách nhiệm của các người. Nhớ cho rõ, Hàn Quốc các người là người thì người Trung Hoa chúng tôi cũng là người”.

Viên cảnh sát cao gầy nén giận nói: “Không cần đến lượt anh dạy tôi”.

Mấy viên cảnh sát đứng xung quanh cũng vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn Đồng Học Bản.

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó” Đồng Học Bản lạnh lùng nói: “Tôi biết các người không phục, việc ta khiêu chiến với Taekwondo Hàn Quốc các người có lẽ làm các người mất mặt, nhưng không phải việc gì cũng đẩy cho người khác, tại sao mấy người không tìm thử nguyên nhân của chính mình? Trách nhiệm cuối cùng thuộc về ai? Nếu lúc đầu du học sinh bị đánh, mấy người hành động một chút, như bắt người, trả tiền thuốc thang hoàng, thì sau đó còn có chuyện không? Mấy người tự chuốc vạ vào thân rồi còn oán trách tôi? Các người trách được tôi sao?”

Đồng Học Bản thực ra cũng không muốn xuất đầu ra như thế.

Nhưng chẳng có ai nói lý lẽ hoàng, nên bức hần phải thế.

Trước khi đi, Đồng Học Bản nói câu cuối cùng, “Tôi có lẽ cũng gần về nước rồi, nhưng nếu sau này để tôi biết được người Trung Hoa ở đây bị các người bắt nạt, cảnh sát cũng không nói được gì, thì tôi cũng chẳng ngại ngồi máy bay qua đây lại lần nữa, ta muốn xem thử con mẹ nó là ai hơn ai”.

Sau lần này, Đồng Học Bản đối với cảnh sát bên này ấn tượng cực kém.

Bên ngoài cục cảnh sát.

“Đồng ca! Đồng ca ra!”

“Đồng ca! Anh không sao chứ?”

“Tiểu Bản...”

Bên ngoài, Ngu Mỹ Hà cùng Lý An Trần Đại Huy mấy chục lưu học sinh ầm ầm xông tới, mặt đầy vẻ quan tâm, một đám đều thực lo lắng.

Nhìn thấy nhiều người như vậy đều đến đây, Đồng Học Bản có chút cảm động, “Tôi không sao, cảm ơn mọi người nhớ thương”.

“Đám cảnh sát này! Nên bắt không bắt! Không nên bắt thì bắt rất nhanh! Con mẹ nó!” Lý An tức giận nói.

Đám người Trần Đại Huy cũng thực tức giận, bọn họ còn tưởng rằng Đồng Học Bân không ra được, sau khi nhận được tin tức liền vội vã chạy lại đây, cũng may sự tình vẫn thuận lợi.

Lúc này, một chiếc xe đại sứ quán màu đen đậu ở ven đường.

Hai nhân viên công tác đi xuống xe, ở trong đám người nhìn nhìn, ánh mắt tập trung Đồng Học Bân, “Là Đồng Cục trưởng sao?”

Đồng Cục trưởng? Lý An Trần Đại Huy bọn người có điểm ngây người.

Đồng Học Bân chạy nhanh cùng bọn họ bắt tay, “Cám ơn đồng chí đại sứ quán, vì chuyện tôi mà làm phiền đi một chuyến, cho các anh thêm phiền toái”.

Người Đại sứ quán cười một chút, “Đừng khách khí, thật ra cũng là chúng tôi phản ứng chậm, để cho anh chịu ủy khuất”.

Nhân viên công tác bên cạnh thấy xa xa có xe phóng viên tới, vội hỏi: “Đồng Cục trưởng, lên xe trước đi”.

Học Bân cùng các lưu học sinh lại nói vài câu chào, mới xoay người lên xe, hơn nữa gọi Ngu Mỹ Hà một tiếng, để cho nàng cũng đi lên.

Ngu Mỹ Hà vừa muốn đi qua, mặt sau đã có người gọi nàng lại.

Lý An rụt rè nói: “Ngu a di, Đồng ca là... là cán bộ quốc gia?”

Mấy chục lưu học sinh cũng ngạc nhiên nhìn Ngu Mỹ Hà.

Nhiều người như vậy nhìn chăm chăm nàng, Ngu đại tỷ biểu tình thực mất tự nhiên, thấp giọng nói: “Ừm, Tiểu Bân năm sau sẽ công tác tại phòng Chiêu thương”.

Không ít người nhất thời kêu một tiếng ta kháo, cái này thật sự làm cho tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng, bọn họ vẫn nghĩ đến Đồng Học Bân là mở võ quán, hoặc là giáo luyện võ thuật gì đó, thậm chí chẳng sợ Ngu Mỹ Hà nói cho bọn họ Đồng Học Bân là thành phần tri thức bình thường, bọn họ cũng sẽ không khiếp sợ như vậy, nhưng mà... cán bộ quốc gia? Cục trưởng? Lại còn là Cục trưởng của phòng Chiêu thương? Ta ngất! Cái này con mẹ nó là cái gì vậy trời!

Người thấy qua cán bộ quốc gia nào dám làm như vậy chưa?

Người thấy qua người Cục trưởng nào dám không để ý cùng ảnh hưởng ở nước ngoài mà đi đá quán bầy nhà chưa?

Hơn nữa lại là phòng Chiêu thương kia, cả ngày cùng các nhà đầu tư ăn nhậu, nói đến tửu lượng có lẽ không tệ, nhưng sức chiến đấu cá nhân... Như thế nào có khả năng mạnh như vậy??

Cái này con mẹ nó là cục chiêu thương gì!?

Nhìn theo xe Đại sứ quán rời khỏi Cục Cảnh sát, đám du học sinh im lặng, chỉ chốc lát đã làm thay đổi ấn tượng đối với lãnh đạo Cục Chiêu thương trong lòng họ từ trước tới giờ.

Trên xe.

Nhân viên Đại sứ quán cầm điện thoại lên gọi, “Alo, Bộ trưởng Tề... vâng, vâng...đã đón rồi... được, tôi để anh ấy nghe điện thoại”. Chuyển điện thoại ra trước người Đồng Học Bân, anh ta thấp giọng nói, “Bộ trưởng Tề, Bộ trưởng Bộ Ngoại giao nước cộng hòa gặp anh”.

Bộ trưởng Bộ Ngoại giao?

Không đúng, Bộ trưởng không phải họ Tề, có lẽ là Phó Bộ trưởng phụ trách ngoại giao Hàn Quốc?

Phó Bộ trưởng Bộ Ngoại giao tìm mình? Là người Tà tỷ quen ? Hoặc là người thuộc Tà hệ?

Đồng Học Bân nhận điện thoại, giọng điệu có vẻ rất cẩn trọng, cũng chịu thôi, kiểu quan chức cỡ Bộ như thế này thực sự cách biệt quá lớn với Đồng Học Bân, “Alo, Bộ trưởng Tề, tôi là Tiểu Đồng”.

Đầu dây bên kia là giọng một người trung niên, “Ừm, không sao chứ?”

Đồng Học Bân vội trả lời: “Không sao ạ, cảm ơn Bộ trưởng Tề”.

“Không sao là tốt rồi, cậu không cần ở bên đó nữa, tôi đã cho người chuẩn bị vé máy bay rồi, cậu sẽ về nước hôm nay”.

“Hôm nay?” Đồng Học Bân nhìn Ngu Mỹ Hà đang ngồi bên cạnh, vội hỏi: “Bộ trưởng Tề, tôi đi cùng bạn qua đây làm phẫu thuật ghép da, hiện tại bạn tôi đang trong giai đoạn hồi phục, khoảng ngày mai là có thể tháo gạc, cũng chưa biết mức độ hồi phục như thế nào, nếu chưa tốt chắc phải điều trị tiếp, nếu như tôi về, sợ cô ấy ở một mình ở Hàn Quốc không sống nổi, ông xem có thể để vài ngày sau không...”

Ngu Mỹ Hà lập tức nói: “Tiểu Bân, cậu cứ về đi, tôi không sao”.

“Nhưng mà...” Đồng Học Bân không yên tâm.

Thứ trưởng Tề nói: “Về đi, cậu ở bên đó gây không biết bao nhiêu phiền toái, nếu cứ ở tiếp, không bảo đảm an toàn, đừng làm Tuệ Lan lo lắng”.

Quả nhiên là người quen của Tạ tử.

Đồng Học Bân ngẫm nghĩ, đành gạt đầu đồng ý và lại nói lời cảm ơn.

Phó Bộ trưởng Tề ra mặt hoàn toàn không phải vì chút cán bộ con con như mình, Đồng Học Bân vốn tự biết mình, có thể điều Đại sứ quán đến đón người, đối phương lại khách sáo với mình như thế, chắc chắn là vì họ nể mặt Tạ Tuệ Lan, hoặc là nể mặt nhà họ Tạ.

Cúp máy trả lại cho người Đại sứ quán, người đó liền nói: “Máy bay hai tiếng sau sẽ bay, về khách sạn của cậu lấy hành lý trước đã”.

Đồng Học Bân khách sáo nói: “Làm phiền rồi”.

Qua khách sạn lấy đồ xong, Đồng Học Bân lại đưa Ngu Mỹ Hà về lại bệnh viện.

“Chị Ngu, một mình chị...” Hần vẫn cứ lo lắng.

Ngu Mỹ Hà nói: “Tôi không sao, sẽ không có chuyện đâu”.

“VẬY...ĐƯỢC RỒI, PHÍ ĐIỀU TRỊ, PHÍ PHẪU THUẬT TÔI ĐỀU LO RỒI, CHỊ KHÔNG CẦN LO GÌ CẢ, CỨ YÊN TÂM PHỐI HỢP ĐIỀU TRỊ, ĐỢI ĐẾN LÚC THÁO GẠC VỀ NƯỚC, TÔI SẼ NÓI VỚI BÁC SĨ TRƯỞNG TỈNH TỈNH GIÚP CHỊ LO THỦ TỤC XUẤT VIỆN, MUA VÉ MÁY BAY. LÚC ĐÓ, CHỊ CỨ VỀ LÀ ĐƯỢC, TÔI SẼ Ở BẮC KINH ĐỢI CHỊ”.

Ngu Mỹ Hà ừm một tiếng.

Dặn dò xong xuôi, Đồng Học Bân đến sân bay.

Trên đường, hần mở cái điện thoại lấy về ở Cục cảnh sát lên, không lâu sau, từng cuộc từng cuộc điện thoại gọi tới.

“Alo, Cục trưởng Đồng à?” Cuộc đầu tiên là Hồ Tư Liên gọi tới, “Hô, cuối cùng cũng gọi được rồi, anh đợi chút, Tạ Huyện trưởng gặp anh”.

“...Alo?” Là tiếng của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bân áy náy nói: “Tạ tử, làm chị lo lắng, thật ngại quá”.

“Cậu nói cậu có ngày nào mà làm cho người khác an tâm không? Tôi cũng quen rồi, mùi vị Cục Cảnh sát Hàn Quốc thế nào? Có điều hòa không khí tốt không?”

Đồng Học Bân vừa ho vừa nói: “Cũng không được như không khí Cục huyện mình”.

“Còn đùa được à? Vậy là không có chuyện gì rồi, về sớm chút, huyện còn cả đồng chuyện đợi cậu đây”.

“Được, tôi hôm nay về đến Bắc Kinh, vài ngày sau sẽ về đến huyện”.

Bên cạnh hai người đều có người, nên cũng chẳng nói gì nhiều đã cúp máy, lần này, Đồng Học Bân có thể ra được cũng nhờ Tạ Tuệ Lan đằng sau vận động, lòng Đồng Học Bân hiểu rõ, chuẩn bị về nhà cảm ơn chị ấy cho đảng hoàng, ừm, mua thứ gì đó tặng Tạ tỷ đây? Nhẫn ư? Dây chuyền?

Reng reng reng...

Cuộc điện thoại thứ hai gọi đến, là Lương Thành Bằng.

Sau đó, mẹ Loan Hiểu Bình, lãnh đạo công an huyện, Bí thư Chính pháp ủy Hoàng Lập cũng gọi đến.

Tất cả đều như nhau, đầu tiên là quan tâm hỏi thăm hình hình Đồng Học Bân, sau đó quyết liệt phê bình hần, nhất là Loan Hiểu Bình và Hoàng Lập, đã trách mắng Đồng Học Bân một hồi.

Mãi đến khi đến sân bay Seoul, những lời trách mắng mới kết thúc.

Đồng Học Bân thở phào một hơi, vừa định tắt máy vào phòng đợi máy bay, điện thoại lại reo lên.

“Alo?” Đồng Học Bân cẩn thận nghe điện thoại, chờ đợi bị trách mắng dạy dỗ tiếp.

Nhưng đầu kia lại vang lên tiếng cười phấn khích của Tạ Hạo, “Ha ha, anh Đồng, anh rể của em, hôm nay anh đã thành thần tượng của em rồi đấy, lợi hại quá, hóa ra người khiêu chiến là anh à”.

Đồng Học Bân khí thế nói, “Là cậu à, tôi cứ tưởng là ai”.

“Anh rể, anh bây giờ có thể nói là anh hùng dân tộc rồi, về Bắc Kinh nhanh, mấy bạn học của em cứ la lối đòi gặp anh đấy, mấy lần khiêu chiến của anh thật là đã quá, bọn em nghe cứ sôi cả máu, đợi anh về rồi em sẽ mời ăn, anh nhất định phải kể em nghe chuyện lúc đó đấy, hạ được mười mấy tên cao thủ đai đen, thích trâu mà”.

Đồng Học Bân tức giận nói: “Cái gì mà anh hùng dân tộc, cậu đừng có đi nói tầm bậy, cẩn thận tôi nói chị cậu xử cậu đó”.

“Hắc hắc, việc nở mày nở mặt như vậy lại đi che đi giấu, anh rể, anh cũng khiêm tốn quá”.

316. Chương 316: Ngu Đại Tỷ Đã Khỏi!

Thành phố Bắc Kinh

Nhà họ Gia, Cửa Bắc, đường Hòa Bình.

Một buổi sáng tươi đẹp, Đồng Học Bân cuộn mình trong chăn, lười thức dậy, lò sưởi trong phòng không nóng lắm, chỉ có trong chăn là ấm áp.

Hôm qua bay từ Seoul về, hần vội về căn phòng đã ở cùng mẹ mấy năm trời, phòng đã được Huyền đi quét dọn từ lần trước, bấy lâu không có người ở, đồ dùng trong phòng bị cơn gió buổi sáng thổi lên một lớp bụi mỏng, Đồng Học Bân quét dọn một hồi thu dọn phòng, cời đồ đi tắm nước nóng, sau đó khoan khoái cuộn chăn ngủ đến tận bây giờ. Con người không có áp lực gì thật nhẹ nhàng, nhiệm vụ của hần mấy ngày nay là đợi Ngu đại tỷ về lại Bắc Kinh, sau đó cùng chị về lại huyện, bởi vậy cũng chẳng có chuyện gì làm, khó lắm mới có thể được ngủ nướng một giấc.

Nhưng không có chuyện để làm cũng là một việc rất chán nản.

Cù Vân Huyền và ba mẹ hần hai ngày trước đã đi Hồng Kông Ma Cao du lịch, như thế thì Đồng Học Bân khỏe rồi, nằm trong chăn hút mấy điều thuốc vẫn nghĩ không ra hôm nay làm gì, ài, không biết Ngu đại tỷ bên đó đã tháo gạc chưa.

Gọi điện thoại sang, có lẽ là do tín hiệu có vấn đề nên không gọi được.

Đang định gọi lại thì điện thoại lại reo lên, có người gọi đến.

Vừa thấy số, Đồng Học Bân cười gượng một cái, đầu rối bù bật dậy, giọng rõ ràng nói, “Alo, Tiểu Thiển Thiển, nghĩ đông rồi à?”

“Ca ca, hu hu hu...” , tiếng khóc nức nở.

“Ai da, đừng khóc đừng khóc” Đồng Học Bản khản trương nói: “Có chuyện gì rồi?”

Ngu Thiên Thiên nước mắt nước mũi nói: “Mẹ em... mẹ em... cái mặt... cái mặt...”

Đồng Học Bản liền hiểu không thể giấu được nàng, vội nói: “Xin lỗi em, anh với mẹ em bàn bạc không dám nói với em, ừm, mặt mẹ em bị cào một chút, anh đã cùng Ngu đại tỷ đi Hàn Quốc làm phẫu thuật, chắc hôm nay có thể tháo gạc rồi, nếu hiệu quả thì chắc không để lại sẹo trên mặt, em cứ yên tâm đi, vài ngày nữa anh cùng mẹ sẽ về với em”.

“Hu hu, mẹ em... mẹ em thật sự... thật sự không sao chứ?”

“Ha ha, anh cam đoan sẽ đưa mẹ nguyên vẹn về với em, không khóc nữa, được không?”

Tiếng khóc cô bé dần dần nhỏ đi nhiều, cô sụt sịt mũi, “...Vâng”.

Đồng Học Bản nói: “Được rồi, ngoan ngoãn làm bài tập nghỉ đông đi, khi về anh sẽ kiểm tra” Lại dỗ Tiểu Thiên Thiên mấy câu rồi tắt máy.

Ài, chỉ mong Ngu đại tỷ hồi phục thành công thôi.

Không đúng, không thể chỉ mong, nhất định phải thành công.

Đồng Học Bản mạnh mẽ nén suy nghĩ bồn chồn lại, không để tự nghĩ bậy, kéo chăn leo ra ngoài đánh răng rửa mặt, rồi vào bếp tự làm bữa sáng, trứng trong tủ lạnh không biết để bao lâu rồi, may mà còn ăn được, Đồng Học Bản tráng hai cái trứng ốp la, một cái chín sơ, một cái chín hẳn, thêm một gói cà phê Nestle quá hạn lấy ra từ trong tủ, như vậy chắc cũng đủ no.

Reng reng reng, reng reng reng.

Đang rửa chén thì điện thoại reo lên.

Vẫy vẫy tay, Đồng Học Bản bước vào phòng khách, “Điện thoại, điện thoại...” vừa cầm điện thoại lên, là số của Ngu Mỹ Hà sao, “Ngu đại tỷ à? Tháo gạc rồi sao?”

“...Ừm, tháo hôm qua”.

“Như thế nào rồi?” Đồng Học Bản thấp thỏm hỏi.

Đầu dây bên kia hơi im lặng chút, “Tôi, tôi đã về đến sân bay rồi, vừa mới xuống máy bay”.

“Cái gì?” Đồng Học Bản ngạc nhiên nói: “Đã về rồi sao? Sao không nói với tôi sớm hơn, chị đợi đấy, tôi qua đón chị”.

“Tín hiệu kém nên tôi gọi không được, vậy tôi ở đại sảnh sân bay đợi cậu, chỗ này rộng quá, tôi, tôi tìm không ra lối ra”.

“Chị đừng đi lung tung, đợi tôi là được rồi”.

Đồng Học Bản không ngờ rằng Ngu Mỹ Hà bay về như vậy, xem ra cô một mình ở Seoul không được nên giục Trương Tinh Tinh đặt vé máy bay cho cô rồi, nói như vậy, có lẽ hôm qua là kết thúc điều trị, hôm nay chỉ tháo gạc xem kết quả, bệnh viện đã đồng ý cho Ngu Mỹ Hà về, cũng có nghĩa vết thương trên mặt cô chắc hẳn không sao, ừm, thật không biết hiệu quả hồi phục ra sao nữa.

Lấy túi xách xong, Đồng Học Bản vội vã xuống lầu.

Chiếc Mercedes-Benz sớm đã được hân hậu ở một bãi đậu xe nhỏ gần đó lúc mới đến Bắc Kinh, chạy qua lấy xe, Đồng Học Bản đi thẳng đến sân bay.

Vào đại sảnh sân bay, Đồng Học Bản gọi điện thoại cho Ngu đại tỷ cả nửa buổi để tìm vị trí của chị.

Sau khi hỏi thăm một nhân viên, Đồng Học Bản đi bộ về hướng Tây tìm bóng dáng Ngu Mỹ Hà trong đám người.

...Tìm được rồi.

Cách đó không xa ở phía trước quán cà phê sân bay, Ngu Mỹ Hà đang kéo chiếc vali nhỏ, luống cuống đứng nhìn trái ngó phải, giống như đến nơi đất khách quê người, vẻ mặt rất lo lắng bất an. Đồng Học Bân thở ra, nhìn thấy Ngu Mỹ Hà, trong lòng hân hoan, bởi Ngu Mỹ Hà vẫn còn đang đeo khẩu trang, nếu đã hồi phục tốt thì còn đeo khẩu trang làm gì? Cũng có nghĩa là trên mặt cô vẫn còn dấu sẹo sao? Đã đến rồi mà vẫn cần dùng khẩu trang để che sao?

Tại sao có thể như vậy?

Vẫn lưu lại sẹo sao??

Lúc này, Ngu Mỹ Hà đã nhìn thấy Đồng Học Bân, liền giống như tìm thấy người tâm phúc, vội vã kéo vali chạy tới, “Tiểu Bân, cậu đến rồi à?”

Đồng Học Bân muốn nói lại ngừng, nhìn mặt cô, “Chị... đi thôi, chúng ta về đã”.

Ngu Mỹ Hà ừm một tiếng, theo sát sau Đồng Học Bân.

Ra khỏi sân bay, Đồng Học Bân giúp cô mang hành lý lên xe, sau đó lái xe đi. Vết sẹo trên mặt Ngu Mỹ Hà rất cuộc nặng thế nào, Đồng Học Bân xoắn xít nửa buổi chưa hỏi được, chủ yếu là do anh không muốn làm Ngu Mỹ Hà thêm buồn, khi nào muốn nói, cô ấy sẽ tự động nói mình, lúc này cứ để cho cô bình lại, dù sao cũng đã thế này, nếu không được thì lại phẫu thuật lần hai.

Suốt đường đi, Đồng Học Bân đều giữ nụ cười trên mặt, cố gắng tạo không khí thoải mái.

“Đói rồi chứ? Cũng mười một giờ rồi, đi đâu ăn cơm trưa đây?”

“Tùy cậu” Ngu Mỹ Hà nói: “Tôi chưa từng đến Bắc Kinh, không biết có gì ăn”.

Đồng Học Bân giới thiệu: “Bắc Kinh thì là món bình dân rồi, thịt hầm bột rán, dồi mỡ, trà chén lớn, vịt quay, đúng rồi, dưới nhà tôi có quán thịt lửa nướng được lắm, chúng ta đến đó ăn đi, à mà, mà thịt lửa nướng không phải là món ăn Bắc Kinh, ha ha, mặc kệ”. Đồng Học Bân không soi gương cũng biết nụ cười bây giờ của anh không dễ coi cho lắm, “Đi, đi ăn nào”.

Cửa Bắc, đường Hòa Bình.

Đồng Học Bân và Ngu Mỹ Hà gọi một nồi súp lửa với mấy cái miếng thịt nướng.

Ngu Mỹ Hà nhìn nhìn hân, “Tiểu Bân, cậu, tâm trạng cậu không tốt lắm? Xảy ra chuyện gì rồi?”.

“?” Đồng Học Bân toát mồ hôi, câu này lẽ ra phải là tôi hỏi chị, mặt chị đã bị sẹo rồi, lẽ nào tâm trạng tốt sao?

“Đúng rồi, tôi, mặt tôi còn chưa cho cậu xem nữa” Ngu Mỹ Hà nhớ ra.

Đồng Học Bân trong lòng nhắc lên nói, “Việc này, hay là ăn cơm đã, tranh thủ thịt canh còn nóng này”.

Ngu Mỹ Hà lắc lắc đầu, quay chính người lại đối diện Đồng Học Bân, nhẹ nhàng lấy tay gỡ khẩu trang xuống.

Đồng Học Bân tâm trạng phức tạp cực kì, mắt chớp tim đập, vừa muốn xem lại vừa không dám.

Một giây...

Hai giây...

Cái khẩu trang rách cuộc cũng bị tháo hân.

Đồng Học Bân chớp chớp mắt, lúc nhìn thấy mặt Ngu Mỹ Hà, hân ngạc nhiên nhảy lên đứng khỏi ghế, cúi đầu cong lưng không kiềm chế được bưng lấy mặt Ngu đại tỷ, nhìn chăm chăm vào mặt chị, da mặt trắng trẻo, nhìn thật kỹ, vết sẹo nào ở đâu chứ? Đồng Học Bân kinh ngạc nói: “Chị thế này không phải là hồi phục rồi sao? Tôi thấy hồi phục rất tốt mà, ài, chị rảnh quá đi dọa tôi làm gì chứ, tôi cứ nghĩ chị còn bị sẹo nên đeo khẩu trang, ai ui, thật tốt quá, thế này không phải hồi phục tốt rồi sao?”

Ngu Mỹ Hà ngại ngừng cuối đầu, “Tôi, tôi không biết nói chuyện lắm, nhưng từ sau khi mặt tôi bị để lại sẹo, cậu cứ khích lệ tôi, cho tôi niềm tin, còn đưa tôi đi Seoul làm phẫu thuật, tôi, bởi vậy khi về nước, tôi muốn cho cậu xem đầu tiên nên đã đeo khẩu trang”.

Đồng Học Bàn ai da một tiếng, “Chị nói sớm, suýt nữa đã dọa chết tôi rồi”.

“Xin lỗi”. Ngu Mỹ Hà cắn cắn môi nói, “Cảm ơn cậu, mấy ngày này... cảm ơn”.

“Ài, nói cái đó làm gì hử” Đồng Học Bàn nâng mặt chị nói: “Cho tôi xem lại xem, hắc, tốt quá, không nói cái khác, cái chỗ phẫu thuật đó thật không nói phét, chỉ còn có chút xíu dấu vẫn chưa hết, nhưng mà cũng chẳng tính là gì, mặt ai mà chẳng có một vài nốt hay vết nhăn chứ? Như thế này là tốt rồi”. Nhìn xa, mặt Ngu Mỹ Hà đã hoàn toàn hồi phục rồi, chỉ là nhìn gần vẫn còn chút xíu dấu vết, nhưng chẳng sao cả.

Bị hấn nâng lấy mặt, Ngu đại tỷ có hơi đỏ mặt, “Bác sĩ kê cho tôi ít thuốc, dặn nếu uống liên tục, những vết này sẽ mất”.

“Tốt, thật tốt”. Đồng Học Bàn cười ha ha, tâm trạng vui vô cùng, “Biết sớm thì đã đi ăn đồ Tây rồi, để chúc mừng cho chị”.

Ngu Mỹ Hà cũng rất vui, không dễ mới có được nụ cười.

Đồng Học Bàn nhìn nàng một hồi mới thôi, hôm nay kể như vứt được gánh nặng trong lòng, Đồng Học Bàn bèn đập bàn, gọi ông chủ quán thịt lừa nướng ra, rút một ngàn trong ví ra đưa rồi đi, “Ông chủ, được một bàn tính một bàn, hôm nay tôi mời” Nói rồi, Đồng Học Bàn cung tay với mọi người đang ăn mấy bàn bên cạnh, “Mọi người cứ ăn uống, hôm nay tôi trả, ông chủ, mỗi bàn cho thêm hai đĩa thịt”.

Ông vui vẻ, “Được rồi”.

Mọi người chung quanh lúc này có nghe hai người nói chuyện, cũng hiểu được là chuyện gì.

“Cậu em, cảm ơn nhé”.

“Anh em, thế thì ngại quá”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Hôm nay đang vui, mọi người cứ tùy tiện ăn”.

Mấy người thanh niên cũng biết điều, thấy Đồng Học Bàn mời liền lần lượt cung tay chúc mừng Ngu Mỹ Hà, “Chúc mừng chị nhé”.

Ngu đại tỷ đỏ mặt vội vàng cảm ơn.

317. Chương 317: Ngủ Chỗ Nào?

Bắc Kinh, công viên Di Hòa Viên

Thời tiết hôm nay thật đẹp, gió lạnh hơi lộ vẻ nhu hòa, mang theo cái ấm áp của thái dương cuốn tới, hoàn toàn không cảm thấy lạnh. Đồng Học Bàn tâm trạng thật tốt, ăn xong liền đưa Ngu Mỹ Hà dạo quanh một vòng, trong xe mở nhạc thật nhộn, hần vừa lái xe vừa giới thiệu cho Ngu Mỹ Hà những cảnh đẹp và di tích ở Kinh thành, khi tới Di Hòa Viên, Đồng Học Bàn dừng xe, hát nghêu ngao cùng Ngu Mỹ Hà xuống xe.

“Ngu đại tỷ, đợi một lát, tôi đi mua vé”.

“Tiểu Bàn, hay là về huyện Duyên Đài sớm một chút đi”.

“Hài, vội cái gì, chị không dễ gì mới đến Bắc Kinh một chuyến, để tôi đưa chị đi lòng vòng chơi”.

“Phiền quá, cậu còn có việc, đừng làm lỡ việc chính của cậu”.

“Việc chính của tôi bây giờ lại đưa chị đi dạo Kinh thành, chuyện khác để sau hẵng nói”. Đồng Học Bàn không giải thích gì thêm, đi xếp hàng mua vé, người đông quá, đứng đợi ba bốn phút mới đến lượt hần. Mua vé về, Đồng Học Bàn cười ha ha nhét vào tay Ngu Mỹ Hà một tấm vé, “Hôm nay chị phải nghe tôi, chơi cho đã đi, thật thoải mái vào, đợi vài hôm sau chúng ta lại về huyện, đứng rồi, nếu chị không an tâm Tiểu Thiên Thiên thì gọi điện nói cho nó một tiếng”.

Nói Tào Tháo là Tào Tháo đến, reng reng reng, điện thoại reo lên.

Đồng Học Bán vừa nhìn thấy số đã vui vẻ chuyển máy cho cô, “Là con gái chị, nói chuyện với nó đi”.

Ngu Mỹ Hà ồm một tiếng, cẩn thận cầm lấy điện thoại, “Alo, Thiến Thiến... ồm, con vẫn khỏe chứ... mẹ không sao... ồm, phẫu thuật xong rồi, rất thuận lợi... ồm, không để lại vết thương gì cả”. Mọi người xung quanh đều nhìn Ngu Mỹ Hà, chỉ là, bộ dạng cô gọi điện có hơi buồn cười, người khác gọi điện chỉ cần dùng một tay rồi nghe, còn Ngu Mỹ Hà lại một tay nhón lấy, một tay đỡ, rất cẩn thận đặt lên tai, giống như đang cầm một vật báu vậy, rất buồn cười, “...Được, được, mẹ tắt máy nhé”.

Đồng Học Bán cười nói: “Thiến Thiến nói gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là hỏi vết thương của tôi” Ngu Mỹ Hà đưa điện thoại lại cho hấn.

“Cô nhóc này cũng nghỉ đông rồi, hay là để nó đến Bắc Kinh, tôi đưa hai mẹ con đi chơi cho đã” Nói rồi, Đồng Học Bán vẫy tay dẫn cô vào công viên, “Đi nào”.

Lúc trước khi ở dưới quê, nguyện vọng của Ngu Mỹ Hà là có một ngày được đến đây xem một phen, nghe Đồng Học Bán nói như vậy, cô chẳng nói gì thêm, quay đầu đem toàn bộ tâm tư đặt vào trong cảnh sắc nơi đây, trời xanh, nước xanh, thật vui vẻ thoải mái.

“Chỗ này thế nào?”

“...Thật tốt”.

“Chỗ này mới chỉ ở ngoài thôi, bên trong còn có thuyền cơ”.

Chơi nguyên cả buổi chiều, gần tối lại đến đường Vương Phủ Tỉnh ăn tối, đến tám giờ tối hai người Đồng Học Bán mới về Cửa Bắc đường Hòa Bình. Một ngày chơi thật vui vẻ, nhưng cũng làm cho Đồng Học Bán và Ngu Mỹ Hà mệt chết được, nhất là Ngu Mỹ Hà, sau khi lên lầu thì gần như không thở nổi, nhưng mệt thì mệt, Đồng Học Bán vẫn thấy được nụ cười thích thú trên mặt Ngu đại tỷ.

Trong nhà.

Đồng Học Bán vớt cái túi lên bàn, “Hô, không được rồi, tôi đi tắm trước cái đã”.

“Ồm” Ngu Mỹ Hà cẩn trọng nhìn quanh.

“Chị cũng mệt rồi chứ? Ngồi đại đâu đó đi, nhà nhỏ, đừng chê”.

Ngu Mỹ Hà vội xua tay nói không có, đợi Đồng Học Bán vào phòng vệ sinh, cô mới quan sát xung quanh, rồi ngồi dậy giúp anh dọn dẹp phòng, lau chùi đồ đạc trong nhà một cách thật tận tâm.

Chưa đến chín giờ, Ngu Mỹ Hà cũng đã đi tắm.

Tắm xong cô xỏ chân vào đôi dép lê bông màu hồng, vốn là dép của Loan Hiểu Bình, mặc bộ đồ ấm màu trắng gạo, bên ngoài còn mặc thêm chiếc áo lạnh màu trắng, chỉ là phía dưới chỉ mặc một cái quần thun, cũng không che dấu được cặp đùi đẹp từ trong phòng vệ sinh đi ra, cặp mông đầy đặn cũng lay động nhoáng lên một cái.

Đồng Học Bán nhìn đắm đuối lên trên đùi của nàng, nhập thần mất một giây.

Ngu Mỹ Hà liền đỏ mặt, “Quần bị bẩn lúc ở công viên rồi, mới giặt xong, chưa khô kịp”.

“Hi hi, dù sao thì trong nhà cũng không lạnh lắm, không mặc quần ấm cũng không sao” Nói xong câu đó, Đồng Học Bán cảm thấy mình có chút xấu xa, hừm, mình nói gì vậy, không mặc quần ấm thì chẳng phải là không mặc gì sao?

Ngu Mỹ Hà đỏ mặt, hơi cúi đầu xuống.

“Này, ý tôi là mặc gì cũng được, cũng không có người ngoài”.

“Ồm” Ngu Mỹ Hà chậm rãi đi tới, ngồi ở bên cạnh trên sofa xem ti vi.

Đồng Học Bán đầu óc hơi không tập trung, mấy hôm nay Ngu đại tỷ bị thương, hấn cũng chẳng có ý gì khác, chỉ muốn nhanh chóng đưa cô đi xem bệnh, nhưng bây giờ mặt đã khỏi, công việc cũng làm rồi, lại có

một mỹ nhân thành thực vừa bước ra từ phòng tắm, mặc quần bó, tóc ướn ngồi ngay bên cạnh, lòng Đồng Học Bản không kiềm chế được tự nhiên nóng lên, nghiêng qua nhìn mông Ngu đại tỷ.

Dáng người thật đẹp, làm gì có chỗ nào giống trên ba mươi chứ.

Ngu Mỹ Hà đã hơn ba mươi, đã sinh một đứa con, cũng nên gọi là “phụ nữ trung niên” rồi, chính mình đối với nàng động tâm tư, thật sự cũng có điểm gì đó, Ngu đại tỷ lớn hơn hẳn nhiều tuổi. Nhưng Đồng Học Bản hiểu rằng tự mình không thể lừa nổi mình, hẳn thực sự là đã rung động, điều này là sự thật mà dù có thể nào đi nữa cũng không che giấu được.

Mông, chân, ngực.

Đồng Học Bản hết nhìn chỗ này lại đến chỗ khác, rồi lại kìm nén rung động.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng thật không tốt, càng nhìn càng nóng lòng.

Đồng Học Bản với tay lấy cốc trà đã nguội, uống ực ực vào miệng, uống trà lạnh vào trong bụng, phút chốc đã tỉnh táo hơn.

Ngu Mỹ Hà vội vã giành lấy cốc trà, “Đừng uống trà nguội, dạ dày không chịu nổi”.

“Không sao cả, uống lạnh một chút” Đồng Học Bản cười gượng nói.

“Để tôi đổi cho nóng một chút, cậu đợi xíu” Ngu Mỹ Hà không chịu, nhất định lấy bình nước nóng đổ thêm nước vào, “Đợi xíu hãy uống kéo nóng”.

Cảm nhận sự săn sóc của Ngu đại tỷ, Đồng Học Bản lại cảm thấy hơi xao xuyến, một tay đỡ lấy ly trà, tay còn lại không biết thế nào lại đặt lên chiếc quần màu gạo của Ngu Mỹ Hà, nhẹ nhẹ chạm phải đôi chân nóng hừng hực của nàng. Ngu Mỹ Hà cứng người lại, mặt nóng hổi, ngồi đơ trên ghế không biết làm thế nào. Đồng Học Bản tự nói mình một tiếng, vội nói: “Vậy để tôi bóp chân cho chị, đi cả ngày rồi chắc cũng mỏi rồi chứ?”

Ngu Mỹ Hà không dám hé răng.

Đồng Học Bản muốn rút lại cũng đã muộn, nhất quyết làm cho được, hẳn nâng chân cô lên.

Cái chân nóng hừng hực ấy thật có cảm giác, không săn chắc như Tạ Tuệ Lan nhưng thật mềm mại, rất dễ tay. Bóp xong phía ngoài chân, Đồng Học Bản nhìn thử cô, vẫn không thay đổi nét mặt đưa tay thăm dò vào phía bên trong nóng mềm.

Ngu Mỹ Hà quýnh lên, bối rối kẹp thật chặt hai chân lại.

Đồng Học Bản kêu lên một tiếng, “Sao vậy, Ngu đại tỷ, chị kẹp tay tôi rồi”.

Một giây, rồi hai giây sau Ngu Mỹ Hà tam trạng căng thẳng cũng đã thả lỏng một chút, cẩn thận hơi mở tách đôi chân đang kẹp chặt ra, mặt cô đỏ cả lên, “Tiểu Bản, không cần...không cần đâu, chân tôi không mỏi”.

Đồng Học Bản hỏi, “Vậy chị mỏi chỗ nào?”

“Lưng có hơi...” buột miệng nói xong, Ngu Mỹ Hà vội nói lại, “Lưng cũng không sao”.

“Lưng phải không? Được rồi”. Đồng Học Bản đưa tay lên vùng lưng cô.

“Đừng, hay là, hay là để tôi massage cho cậu, lưng của tôi không sao”.

“Chị đừng khách sáo với tôi nữa, nghiêng người qua một chút, cong cong lưng lại”. Đồng Học Bản đưa tay vào trong áo cô, nơi đang nóng hừng hực, “Chỗ này đau không? Hay là chỗ này?”

Ngu Mỹ Hà đành trả lời, “Đau ở đây”.

“Được rồi, cho chị xem thử tay nghề của tôi”.

Đồng Học Bản ôm tâm tư chiếm tiện nghi, cũng ôm ý niệm thật muốn cấp nàng thư giãn gân cốt trong đầu, cũng rất dốc sức mát xa phần lưng của nàng, xoa xoa bóp bóp, chỉ chốc lát sau, vạt áo trong lẫn ngoài của

Ngư Mỹ Hà liền dần dần bị cuốn lên trên, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn sau lưng, Đồng Học Bản cúi đầu vừa thấy, thậm chí chung quanh quần thun còn lộ ra một chút rìa nội y, nhìn thấy rất rõ ràng.

Màu hồng, rất dễ coi.

Trên tay tiếp tục xoa bóp, luôn đến cả dưới quần thun của nàng.

Ngư Mỹ Hà nhất thời liền cảm giác được, vừa then vừa hoảng đưa hai tay hướng sau thắt lưng che, “Tiểu Bản, được rồi, thắt lưng đã tốt hơn nhiều, cảm ơn”.

Đồng Học Bản nuốt nuốt nước miếng, “Có cần xoa bóp thêm nữa không?”

“Thật là thoải mái rồi” Ngư Mỹ Hà nhìn đồng hồ rồi chỉ, “Có phải nên ngủ rồi hay không?”

“Ừ ha, đã mười giờ?” Đồng Học Bản bất đắc dĩ đưa tay từ trên lưng nàng lên, mở ra bên trong một cái tủ lấy ra một cái chăn bông đến, “Đi, ngủ đi”. Dùng sức vỗ vỗ bị, một cổ hương vị hơi ẩm liền xông ra, lâu nay vốn không được phơi nắng, cho nên mới vậy.

Ngư Mỹ Hà tiếp nhận chăn bông, “Tôi lấy cái này”.

“Trong phòng ngủ còn có cái tốt hơn”.

“Không quan hệ”. Ngư Mỹ Hà đương nhiên đem cái tốt lưu cho hắn, “Tôi cái này là được”.

Đúng rồi, Đồng Học Bản bỗng nhiên nhớ tới một chuyện nhĩ, “Chị không nói ngủ tôi cũng chưa nhớ tới đến, hài, nhà của tôi cũng chỉ có một phòng ngủ”.

Ngư Mỹ Hà có chút khẩn trương, “Tôi ngủ ở ghế sofa”.

Lúc đi gấp, Đồng Học Bản không mang chìa khóa của nhà Huyền di, hiện tại đi ra ngoài ở khách sạn mà nói, cũng có chút quá muộn, “Như vậy sao được, chị là khách, đến kinh thành một chuyến sao có thể để cho chị ngủ ở sofa, chị ngủ trong phòng đi, tôi ngủ ở sofa” Đối với nữ nhân, Đồng Học Bản là thực săn sóc, “Lúc trước ở kinh thành vài năm, tôi đều là ngủ ở sofa, đã lâu không ngủ, thật là có điểm hoài niệm, đừng có dành với tôi”.

“Đừng, cứ để tôi ngủ ở sofa”.

“Đã nói không được mà”.

Hai người dành qua lại trong chốc lát, ai cũng không dành qua ai.

Ngư Mỹ Hà bỗng nhiên cắn cắn môi, “Nếu không... Nếu không đều ngủ ở phòng ngủ đi”.

Đồng Học Bản ho khan, “Không tốt đâu?”

“Không có việc gì”.

“...Thực không có việc gì?”

“Ừm”.

“Vậy đi” Đồng Học Bản cũng không làm kiêu, cũng không phải không cùng nhau ngủ qua, thời điểm ở huyện Duyên Đài, hắn đã cùng mẹ con Ngư đại tỷ cùng nhau ngủ qua hai lần rồi.

318. Chương 318: Đánh Đổ Ngư Mỹ Hà

Trong phòng nhỏ, rửa mặt qua đi Đồng Học Bản trước chui ổ chăn, mặt trong lạnh lẽo đáng sợ, trên người chỉ mặc một cái quần ngắn hắn lập tức nổi da gà từ đầu đến chân mà nhảy dựng lên, không được, quá lạnh, Đồng Học Bản chạy nhanh lại đi ra ổ chăn, đem đồ lạnh mặc vào, sau đó tựa vào cửa sổ phòng ngủ phía dưới máy sưởi ấm, thân dán vào, tay vịn sưởi ấm, muốn làm nóng một chút lại tiến vào ổ chăn.

Cửa mở ra, Ngư Mỹ Hà vào được, “Tiểu Bản, làm sao vậy?”

“Hò” Đồng Học Bản cầm lấy máy làm ấm nói: “Ổ chăn quá lạnh, tôi trước làm nóng cái đã”.

Ngu Mỹ Hà nhìn xem, thấp giọng nói: “Trong nhà có nhiệt điện hay túi nước nóng không? Tôi đi hâm nóng cho cậu?”

“Nguyên là có, sau lại đều mang đến huyện, bên này cũng không mua lại” Đồng Học Bân nói: “Chỉ ngủ trước đi, đừng động tôi, chờ đem ủ nóng lại là được rồi”.

Ngu Mỹ Hà cũng chậm chậm hướng trên giường ngồi xuống, do dự một chút, nàng đỏ bừng mặt xoay đầu sang một bên, đưa lưng về phía Đồng Học Bân đem đồ lạnh trên người cởi ra, móc lên trên ghế, sau đó quay người lại, bộ ngực không có áo che có vẻ to lớn hơn một ít, chợt Ngu đại tỷ kéo hai cái đùi đẹp lên, chui vào trong ổ chăn của Đồng Học Bân, trùm từ đầu đến chân.

Đồng Học Bân tâm nhảy dựng, “Chị đây là..”

“Tôi làm ấm chăn cho cậu”. Ngu Mỹ Hà nhẹ giọng nói.

“Ai da, vậy quá ngượng ngùng”.

Nàng lắc lắc đầu, “Tôi không sợ lạnh, không quan hệ”.

Đều là da thịt, nào có người không sợ lạnh? Đồng Học Bân biết nàng là giúp đỡ chính mình, thực cảm động. Một phút đồng hồ...

Hai phút...

Ba phần chung...

“Tiểu Bân, có thể rồi”.

“Ừm, cảm ơn”.

Ngu Mỹ Hà xốc mền đi ra, hơi ngừng một chút tiến vào ổ chăn bên cạnh.

Tắt đèn đi, Đồng Học Bân ngồi ở trên giường cởi giày, kéo mền lăn đi vào, một cỗ khí nóng hồi nhất thời đập vào mặt mà đến, là nhiệt độ của Ngu đại tỷ, hơi ấm dào dạt nháy mắt hướng trên người hắn thổi quét lại, từ đầu đến chân ấm áp, bên trong còn kèm theo một chút hương vị nữ nhân thành thực, nhột nhạt, nhưng lộ ra rõ ràng, gửi vào làm cho Đồng Học Bân cảm giác thực thoải mái, hắn không khỏi đem đầu tiến vào ổ chăn hít liên mấy hơi.

Ngu Mỹ Hà đưa lưng về phía hắn, “Vậy tôi... ngủ nha?”

“Ừm, ngủ ngon”.

“Ngủ ngon”.

Đồng Học Bân không nhắm mắt, mà là nương theo ánh trăng nhìn về phía sau đầu của Ngu Mỹ Hà, bỗng nhiên, hắn phát hiện bả vai Ngu Mỹ Hà có điểm đau, giống như ở trong đó đang run lên vậy, hắn đã nghĩ lên, chăn của Ngu đại tỷ đã cất hơn một năm, độ ẩm bên trong không phải một chốc có thể đi hết, ở trong mùa đông đương nhiên so với Đồng Học Bân bị lạnh hơn nhiều, cũng muốn khó chịu hơn nhiều.

Đồng Học Bân vội hỏi: “Hay là lấy mền của tôi đi”.

“Tôi không lạnh, không có việc gì”.

“Như thế nào không lạnh, xem chị vẫn đang run ru kia”.

“...Thực không ngại mà, như thế này là tốt rồi”.

Đồng Học Bân không đáp ứng, “Chị bệnh nặng mới khỏi vừa làm xong giải phẫu, lạnh như thế sao được, không được, chị nếu không đem đổi mền cho tôi, thì chị qua bên này đắp chung mền với tôi”.

Ngu Mỹ Hà sau cổ cảm thấy nóng lên.

“Nhanh lên, rốt cuộc dù thế nào?” Đồng Học Bân cũng hơi đỏ mặt lên.

Ngu Mỹ Hà quay đầu nhìn hắn, khẽ cắn môi, “Tôi, tôi thực không lạnh”.

“Khụ khụ” Đồng Học Bân xốc lên ổ chăn chính mình, “Chọn một cái, đổi mền với tôi hay là tiến vào ngủ?”

Tiểu Bân vẫn đối với nàng thật tốt, Ngu Mỹ Hà đương nhiên không nỡ để cho Đồng Học Bân bị lạnh. Đợi một lúc, nàng nhất cần môi, kiên trì đẩy mền chui ra, nhìn nhìn Đồng Học Bân, Ngu đại tỷ đầu cúi xuống thấp, mím môi, từ từ hướng ổ chăn Đồng Học Bân đối với nàng rộng mở đi qua, hai mươi li, mười li, năm li, rốt cuộc đi vào.

Đồng Học Bân mặt đỏ tim đập đem mền bọc kín lấy nàng.

“Còn lạnh không?”.

“Tốt... tốt hơn nhiều”.

Giường vốn sẽ không lớn, mền cũng không quá lớn, lần này hai người hầu như dán tại cùng nhau.

Ngu Mỹ Hà thân thực cứng, cuộn mình quay người, vẫn không nhúc nhích.

Đồng Học Bân cũng nhìn không thấy biểu tình của nàng phía trước, đem tay đặt ở hai bên, tận lực không đụng tới nàng, miệng mơ hồ dán ở bên ót của Ngu đại tỷ, mùi sữa tắm bay qua. Cái này tư thế quá khó kháng cự, gần gũi như thế còn muốn bảo trì không đụng tới nàng, thật sự là việc khó khăn, kiên trì được một lúc Đồng Học Bân liền mệt mỏi, cuối cùng, hăn rõ ràng cũng không quản nhiều như vậy, thân buông lỏng, cứ thế mà áp tới.

Tay hạ xuống, áp đến phía sau lưng Ngu đại tỷ.

Chân hạ xuống, áp ở trên đùi của Ngu đại tỷ.

Ngu Mỹ Hà thân thể run lên, đầu cúi thật thấp.

Đồng Học Bân ý chí lực cho tới bây giờ cũng không là thực kiên định, xúc cảm mềm nhũn trên tay kia lập tức kích thích trong lòng hăn, một chút liên xúc động, duỗi tay ra đặt ở trên eo của nàng, một tay đem nàng ôm vào, Đồng Học Bân ở trong ổ chăn hơi nhồm người, cúi đầu dùng một bàn tay đưa tới trước Ngu Mỹ Hà, chậm rãi đem nàng đầu xoay lại đây một ít, để cho nàng đối diện mặt chính mình, “...Ngu đại tỷ”.

Ngu Mỹ Hà ánh mắt lẩn trốn.

Đồng Học Bân cúi đầu xuống, nụ hôn thứ nhất hôn trên tóc nàng, thứ hai hôn trên ót, sau đó trên mắt, khuôn mặt, rồi hung hăng một ngụm hôn lên trên đôi môi đỏ mọng của nàng; Ngu Mỹ Hà hoảng hốt lắc lắc đầu, “Tiểu Bân, ô, không cần”.

Đồng Học Bân mặc kệ, cứ giữ lấy đôi môi của nàng mà không buông lỏng, cứ thế mà từ từ nhắm nháp .

“Đừng... Tiểu Bân... Đừng... ô ô...” Ngu đại tỷ làn da đều hồng như muốn xuất huyết đến nơi.

Một phút đồng hồ...

Năm phút đồng hồ...

Hôn ước chừng sáu bảy phút, dần dần, Ngu Mỹ Hà cũng không kháng cự như vậy, hai tay không biết làm sao nắm lên trên giường, ánh mắt cũng không biết nên nhìn cái gì, ngẩn ra nằm ở đó tùy ý để hăn hôn môi, đây vẫn là lần đầu tiên sau khi trượng phu nàng qua đời bị nam nhân hôn, Ngu Mỹ Hà là một nữ nhân thực truyền thống, ở chỗ sâu trong đáy lòng nhất thời cảm thấy thực có lỗi với trượng phu, thực xin lỗi với nữ nhi, trong lòng bất giác dâng lên một cổ cảm giác tội ác.

Đồng Học Bân thực động tình, một bên giữ lấy đầu lưỡi nàng, một bên tay ở trên người nàng mà thao tác.

Nhớ thương nàng nửa năm, hôm nay lần đầu tiên được thưởng thức hương vị của Ngu đại tỷ, Đồng Học Bân đã có điểm động tình.

Tư tư, ti ti, thanh âm hai đôi môi quấn lấy nhau thỉnh thoảng vang lên.

Không bao lâu, Đồng Học Bân dừng hôn, thân nhồm lên, trở tay đem quần áo lạnh ở ngoài cởi ra, quẳng xuống chân giường, lại hôn lên cổ Ngu đại tỷ, trên tay tìm vạt áo thun của nàng, kéo áo thun của nàng lên, trực tiếp cởi ra ném ra khỏi ổ chăn, tuy Ngu Mỹ Hà hai tay vội vàng che kín, nhưng nàng về điểm khí lực này làm sao so được với Đồng Học Bân, trong nháy mắt, quần thun cũng được cởi ra.

Cặp đùi trắng mịn, cái lưng trơn nhẵn, tất cả đều lộ ra ở bên ngoài.

Ngụ Mỹ Hà có điểm gấp, ôm thân thở dốc hấp tấp nói: “Tiểu Bản, chúng ta... chúng ta không được”.

Trong phòng dù sao cũng có vẻ tối, ánh trăng xem ra cũng là không đủ, Đồng Học Bản cũng không nghe nằng, quay người khoát tay, đem cái đèn bàn ở trên đầu giường bật lên.

Ngụ Mỹ Hà kinh hô một tiếng, “Đừng bật đèn, đừng bật đèn”.

“Bật đèn để thấy rõ”.

“Đừng nhìn...”. Ngụ Mỹ Hà chân tay luống cuống che lại, xấu hổ đến cực điểm.

Đồng Học Bản tầm mắt thưởng thức ở trên người nằng đối tới đối lui, trong ánh mắt còn lộ ra một luồng lửa nóng, không tự chủ sờ lên cái mông nở nang của nằng, “Đại tỷ, chị thật xinh đẹp”.

Ngụ Mỹ Hà vội vàng kéo mền lên, chẳng những đem thân che lại, ngay cả đầu cũng trùm lại nốt.

Đồng Học Bản là thích nằng ở cái chỗ hơi ngốc này, cổ tay kéo ra, cùng nằng cùng nhau chui vào ổ chăn, đem tay sờ soạng về phía trước vài cái, rốt cuộc tìm được rồi một ít bộ vị có vẻ mầu chốt, hẳn là thực nhẹn không được, cái hậu quả gì cũng bị để qua sau đầu.

Ngụ Mỹ Hà là người từng trải, biết Tiểu Bản muốn làm gì, hoảng nói: “Đừng, không được”.

“...Vì sao?” Đồng Học Bản ôm thắt lưng nằng.

“Tôi, tôi năm nay đã hơn ba mươi tuổi”.

“Vậy thì làm sao? Chị có hơn bốn mươi tuổi tôi cũng thích”.

Ngụ Mỹ Hà cũng không biết nên nói cái gì, “Đối với cậu... Tôi so với cậu lớn hơn tuổi, tôi, ta còn có con nhỏ, Thiến Thiến đã hơn mười tuổi”.

Đồng Học Bản ghé vào bên cạnh lỗ tai nằng nói: “Với chị mà nói cái này nửa điểm quan hệ cũng không có, chị cho dù bốn mươi tuổi, nữ nhi của chị hai mươi tuổi, thì có liên quan gì?”

“Nhưng mà... nhưng thế này không tốt”.

“Như thế nào không tốt?”

“...Chính là... chính là không tốt lắm”.

“....”

Trong ổ chăn tối đen trầm mặc ngẩn ngui vài giây loại.

“Tiểu Bản” Ngụ Mỹ Hà thấp giọng nói: “Cậu, cậu để cho tôi suy nghĩ trong chốc lát được không?”

Đồng Học Bản ừm, “Chị cứ suy nghĩ đi, tôi hôn nhẹ trước?” Thấy nằng không hé răng, Đồng Học Bản liền tiếp tục hôn ở trên tai cũng cổ của nằng.

Ngụ đại tỷ đưa tay lên một phen che miệng lại, thân thể liền căng thẳng lên, “Đừng...”

Đồng Học Bản nằng mặt nằng lên, chậm rãi vỗ về, “Suy nghĩ tốt chưa?”

“...Còn chưa có”.

Lại hôn một lát, “Hiện tại thì sao?”

Ngụ Mỹ Hà không lên tiếng, toàn thân da thịt đều hồng nhuận đến lợi hại.

Ước chừng qua năm phút, Ngụ Mỹ Hà rốt cuộc không thể chịu được Đồng Học Bản nhiệt tình, lấp bắp đẩy ra hẳn, “Trong nhà... trong nhà có cái kia không... cái đó đó...”

Đồng Học Bản nháy mắt mấy cái, “Cái gì vậy?”

Ngụ Mỹ Hà cắn môi cố hết sức nói: “Áo... áo mưa”.

Đồng Học Bân đã biết thành rồi, liền nói có, chân trần lập tức xuống giường, cái này vẫn là hần trước kia khi cùng Huyền đi làm đã mua sẵn, đi ra lấy ra một cái, rồi nhanh chóng mở bao bì.

Ngu Mỹ Hà cầm lấy ổ chăn lắc lắc đầu, thật khẩn trương.

Đại công cáo thành, Đồng Học Bân như mãnh hổ vồ mỗi một phát chui vào mặt trong, xông lên Ngu Mỹ Hà giống như một con sơn dương nhỏ.

Ngu đại tỷ bị nửa đẩy nửa đặt lên trên giường, trên mặt nóng rát một mảnh, “Có thể... có thể tắt đèn hay không”.

“Không thể, muốn nhìn cho rõ chị”.

“...Cái này... sẽ không bị thủng chứ?”

“Sẽ không”.

“...Vây... vậy...”

Đồng Học Bân chỗ nào còn có tâm tư nói chuyện phiếm, hít vào một hơi, ở trong tiếng kêu áp lực của Ngu đại tỷ hung hăng bắt đầu dày xéo nàng.

319. Chương 319: Làm

Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng ấm áp hiền hòa chiếu sáng cả căn phòng.

Tích tắc... Tích tắc... Xoạch... Kim đồng hồ treo tường chỉ đến vị trí tám giờ đúng.

Trên chiếc giường nhỏ, Đồng Học Bân nằm ngáy vang cả phòng, rồi từ từ tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu, hần dụi mắt nhìn nhìn đồng hồ, mới tám giờ, thế là đầu óc không cần nghĩ ngợi gì định ngủ thêm chút nữa, đột nhiên, anh mở mắt ra nhìn gương mặt xinh đẹp thành thực khiến người khác say đắm trước mắt, chợt giật mình, đột nhiên nhớ ra tối hôm qua đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, rồi cười một cái, cánh tay vòng chặt lấy Ngu Mỹ Hà đang trần trụi trước mắt, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên trán nàng một cái.

Lông mi động đậy, Ngu Mỹ Hà tỉnh rồi.

Đồng Học Bân a một tiếng, “Xin lỗi, đánh thức chị rồi”.

Ngu đại tỷ vẫn còn mơ mơ, nheo nheo mắt nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bân, chị kêu lên một tiếng theo bản năng, rồi vội khép chân che ngực lại, “Cậu dậy rồi?”

“Đã như vậy rồi, còn che cái gì?”

Ngu Mỹ Hà lảng sang chuyện khác, “Mấy giờ rồi?”

“Tám giờ” Đồng Học Bân cười nói: “Ngủ thêm xíu nữa đi, dù sao thì hôm nay cũng chẳng có việc gì làm”.

Ngu Mỹ Hà ừm một tiếng, cả người căng cứng nằm rất không tự nhiên.

Đồng Học Bân ân cần hôn lên tóc nàng, tay ôm lấy lưng nàng, “Hôm qua thật xin lỗi, do tôi kích động quá, việc này, khụ khụ...”

Nàng cúi đầu, “Không trách cậu, tôi cũng, tôi cũng đồng ý mà”.

Đồng Học Bân nhìn vẻ mặt của cô, “A, giờ hối hận rồi sao?”

“Không phải” Ngu Mỹ Hà mím mím môi, ngập ngừng nói: “Việc này có thể đừng để con gái tôi biết được không, tôi, tôi không biết Thiên Thiên sẽ nhìn tôi thế nào”.

Đồng Học Bân ừm một tiếng, “Vây thì không nói với nó”.

Cô gật gật đầu, mặt lại đỏ không biết nói gì.

Không khí rất ngột ngạt miễn cưỡng, Đồng Học Bân ho mấy cái, tìm đại một chuyện để nói: “Dù sao cũng không vội về huyện mà, hay là hôm nay tôi lại đưa chị đi dạo Kinh thành, hôm qua chị đi chỉ là một góc của núi bằng mà thôi, Cổ Cung, Tháp truyền hình trung ương, Hương Sơn, mấy nơi này vẫn chưa tới, đúng rồi, còn cả đồ ăn Bắc Kinh nữa, hôm nay đưa chị đi ăn một bữa vịt quay, rồi cả mấy thứ bao tử chần, dồi chiên nữa”.

“...Ừm”.

Không khí lại trầm xuống.

Đồng Học Bân cười gượng sờ sờ cái mũi, cũng rất ngại.

Không trách hai người ngại ngùng, tuy lúc trước cũng có va chạm mấy lần, thậm chí còn nói đến những vấn đề kiêng kị, nhưng quan hệ của hai người vẫn giữ ở một mức độ, không quá mức, nhưng việc tối hôm qua thực sự là làm thật rồi, hơn nữa còn làm hai lần, như vậy thì hai người là quan hệ gì đây. Tuổi tác không phải vấn đề, nói thì nói vậy, nhưng suy cho cùng Ngu đại tỷ cũng lớn hơn Đồng Học Bân chín mươi tuổi, cách biệt tuổi tác quá lớn như vậy mà lại nằm chung trên chiếc giường ôm nhau như thế này, cho là da mặt Đồng Học Bân không mỏng đi, thì cũng có chút hơi khó xử.

“Hôm nay thời tiết không tệ đâu”.

“...Ừm”.

“Thật thích hợp cho chúng ta ra ngoài, phải không?”

“...Vâng”.

Tìm chuyện để nói vài câu, Đồng Học Bân càng cảm thấy ngột ngạt, nhìn xem, không khí gì thế này, thật miễn cưỡng!

Không được, thế này thật không được. Là một người đàn ông, Đồng Học Bân cảm thấy việc thay đổi tình thế là việc của mình, thế là hần nghĩ ngợi, rồi thẳng tay dò xuống dưới, xoa xoa lớp dầu trên cái đùi nóng hổi mượt mà của Ngu đại tỷ, cảm giác thật đã tay, “Chân của chị thật mềm”.

Ngu Mỹ Hà mặt đỏ , “Đâu có”.

“Sao lại không có, vừa đầy đặn vừa mềm mại, sờ thật đã”.

“Không có đâu” Nàng không biết làm gì, nhìn sang một bên.

Đồng Học Bân sờ tay mân mê đùi nàng, “Ngu đại tỷ, quay qua đâu, muốn hôn chị một cái”.

Ngu Mỹ Hà ấp úng vài tiếng vẫn không quay đầu lại, Đồng Học Bân đành đưa tay qua tóc đỡ đầu nàng, ặt nàng nghiêng lại, rồi đỡ lấy miệng hôn lên, đôi bờ môi đỏ cũng rất mịn màng, thơm thơm, giống như mật nóng vậy, hôn lên là không muốn thả ra. tối hôm qua Ngu Mỹ Hà dù sao thì cũng đã bị hần làm rồi, giờ này cũng không buông ra được, trốn một lát, vẫn trốn không được.

Hôn vài phút.

Ngu Mỹ Hà mới thở dốc đẩy hần ra, “Tiểu Bân, nên dậy rồi”.

Đồng Học Bân lòng lại nổi lửa, “Hay là... làm một lần nữa nhé? Dù sao cũng chưa mặc đồ mà”.

“?” Ngu Mỹ Hà kẹp chân lại theo phản xạ, “Đừng, chúng ta thế này không tốt, tối hôm qua là... hơn nữa trời... trời cũng sáng rồi”.

“Sao lại là không tốt?”

“Việc của chúng ta, không thể để người khác biết”.

“Hiện tại chỉ có hai người ta, ai biết?”

“Nhưng mà...” Ngu Mỹ Hà nói không lại hần, cắn răng im lặng.

“Chị mà không nói gì là tôi làm đó? Làm thật đó nhé?”

Đồng Học Bân làm hành động rất buồn cười, giơ vuốt nhe răng tóm lấy cô, Ngu đại tỷ thu cổ lại, không dám hé tiếng. Đồng Học Bân liền biết không việc gì, cười cười, một chốc đã quấn chặt lấy Ngu đại tỷ, nhìn ánh mắt ngờ nghệch của cô trốn quanh không biết nhìn vào đâu, Đồng Học Bân nhìn vào mắt cô một lát rồi thuận tay kéo vào, lại quấn lấy nàng như tối hôm qua.

Âm thanh đứt quãng vang lên.

Huyền di lúc trước cũng rất mất tự nhiên, cũng đỏ mặt nhưng về sau rồi cũng rất thành thạo.

Nhưng Ngu Mỹ Hà lại khác, đừng thấy nàng lớn hơn Cù Vân Huyền vài tuổi, đừng thấy nàng đã sinh con, khi làm lại rất ngại ngùng, tay không biết để đâu, mắt cũng không biết nhìn vào đâu, từ đầu đến chân đều nóng như mặt, có vẻ rất ngượng ngập, đến lúc cuối cùng thở dồn dập vẫn còn ngượng, mỗi lần đến lúc kết thúc cô mới miễn cưỡng nhập tâm một chút, cố nhìn Đồng Học Bân lắc đầu, giống như vừa nói “Không được”, lại vừa giống như đang muốn nói với Đồng Học Bân nàng đã không chịu được rồi.

Đồng Học Bân lại rất thích nàng như vậy

Sau khi kết thúc, Đồng Học Bân ôm nàng và hôn nhẹ vào bả vai nàng, “Ngu đại tỷ, chị thật đáng yêu”.

“Hô...” Ngu Mỹ Hà vẫn chưa thở bình thường, từng hơi từng hơi thở mạnh.

Đồng Học Bân biết nàng đã thỏa mãn rồi, “Dậy chưa? Hay là nghỉ một lát đã?”

“Dậy, không nghỉ nữa” Ngu Mỹ Hà sợ hấn lại tiếp tục, lật đặt lấy chăn che người ngồi dậy, giơ tay nhặt lấy quần áo và đồ lót bị vứt xuống đuôi giường tối hôm qua, cả lưng và hông lộ ra ngoài.

Đồng Học Bân cười một tiếng, đưa đầu lại ôm chặt lấy eo nàng.

Ngu Mỹ Hà vội la lên: “Tiểu Bân, dậy đi, đừng làm nữa”.

“Tôi ôm thêm chút nữa, thật thoải mái”.

Ngu Mỹ Hà tay cầm đồ lót, cũng không mặc được, chỉ có thể ngồi im ở đó, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hấn, mặt đỏ lên, thật ra bây giờ đầu óc Ngu Mỹ Hà rất rối, tự mình cũng không hiểu thế nào lại để cho Tiểu Bân làm, càng không biết sau này sẽ thế nào, cuối đầu nhìn tấm thân đỏ ửng bị Đồng Học Bân chiếm đoạt, Ngu Mỹ Hà cắn môi, suy nghĩ loạn cả lên.

Chín giờ hơn, hai người mặc xong quần áo ra khỏi phòng ngủ.

“Tôi hút thuốc, chị đánh răng rửa mặt trước đi” Đồng Học Bân rút gói Trung Hoa ra.

Mỹ Hà bước vào phòng vệ sinh, một lát sau, “Tiểu Bân, nhà còn bàn chải không?”

“A, mới thì không có, trong ly không phải có hai cái sao, đều là cũ cả, màu xanh là của tôi, màu hồng là của mẹ tôi”.

“Ừm...”

Hút thuốc xong, Đồng Học Bân khoan khoái uốn mình bước vào phòng vệ sinh, Ngu đại tỷ đang soi gương bôi thuốc lên chỗ da ghép, nghiêng đầu qua, Đồng Học Bân ngó vào cái đựng bàn chải, chỉ thấy bàn chải màu xanh của mình dính nước, chứng tỏ vừa bị dùng, cái màu hồng của mẹ vẫn ở chỗ đó, nhưng khô queo, không bị động tới.

Đồng Học Bân cười ha ha: “Chị dùng bàn chải của tôi à?”

Ngu đại tỷ nhẹ giọng ừm một cái.

Đồng Học Bân rất vui mừng, điều này chứng tỏ chị Bân không xem mình là người ngoài, cũng có thể nhìn từ một khía cạnh khác là trong lòng nàng đã thay đổi, rồi hấn bước tới, cũng cầm bàn chải màu xanh lên, nặn kem đánh răng rồi bỏ vào miệng, bắt đầu chải cả trên lẫn dưới hàm răng.

Ngu Mỹ Hà liếc liếc bàn chải trong miệng hấn rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Ăn buổi sáng.

Nhưng không bột đổ gột nên hồ, trong nhà ngay cả trứng gà cũng không có, Ngu Mỹ Hà tìm tới tìm lui chỉ tìm được hai chén bánh canh, lại không có hành lẫn cà chua.

“Ngại quá, thật sự không biết làm cái gì”.

“Không phải do chị, chủ yếu là do trong nhà không có đồ”.

“Đợi xíu nữa tôi đi mua đồ, cái này ăn tạm đi vậy”.

“Không sao, rất tốt.” Tâm trạng tốt, uống nước lạnh cũng thấy thơm, Đồng Học Bản nhìn Ngu Mỹ Hà ngồi bên cạnh ăn canh, chớp mắt, đập đập vào đùi mình, “Ngồi lên đùi tôi ăn đi” Quan hệ của hai người đã đến bước này rồi, cũng chẳng cần thiết che đậy giấu giếm gì.

Ngu Mỹ Hà cúi đầu, lắc đầu thật mạnh.

Đồng Học Bản chắc lưỡi nói: “Mau tới, ôm chị tôi ăn mới ngon”.

Nàng vẫn lắc đầu, nhưng lần này không kiên quyết như khi nãy.

“Tôi giận rồi đó, chị có qua hay không?” Đồng Học Bản dọa nàng.

Do dự một lát, Ngu Mỹ Hà cũng chầm chậm đứng dậy, đến bên cạnh Đồng Học Bản, “Tôi, hay là tôi...”

“Ngồi nhanh” Đồng Học Bản cười ôm lấy nàng, kéo nàng ngồi lên đùi mình, cũng nặng thật nhưng cảm giác thật thích, Đồng Học Bản liền một tay ôm cô, một tay cầm lấy thìa bắt đầu ăn, một miếng, hai miếng, quả nhiên, ôm Ngu đại tỷ trong lòng, dù là đang ăn chén mì cũng cảm thấy thật đậm đà, “Ngon thật, ài, đừng chỉ nhìn thôi, cùng ăn đi, mùi vị thật ngon”.

Ngu Mỹ Hà im lặng không lâu rồi cũng giơ tay cầm lấy bát của mình há miệng ăn canh.

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bản cũng chưa buông nàng ra, ôm chặt lấy eo của nàng, áp sát mặt vào sau áo lông của nàng, ấm áp hơi nhắm hai mắt.

“Tiểu Bản?” Ngu Mỹ Hà gọi hân

“...Ừm”.

“Tôi có thể đứng dậy không? Phải dọn bàn nữa”.

Vẫn không buông tay.

“Tiểu Bản?”

Thấy vậy, Ngu Mỹ Hà không nói gì nữa, ngồi cảm nhận cánh tay trên eo và hơi ấm sau lưng, cô ngần ngại một lúc rồi cũng nhẹ nhàng sờ lấy cánh tay Đồng Học Bản, từ từ, ánh mắt Ngu Mỹ Hà cũng trở nên ôn nhu hẳn lên.

320. Chương 320: Đi Chơi

Mười giờ sáng.

Đồng Học Bản cùng Ngu Mỹ Hà chuẩn bị ra ngoài đến Toàn Tự Đức ăn vịt quay, nhưng kế hoạch lại bị một cuộc điện thoại phá bĩnh.

“Thiên Thiên chắc là đi Bắc Kinh tìm mẹ nó rồi” Loan Hiểu Bình nói với Đồng Học Bản trong điện thoại.

“?” Đồng Học Bản ngây người nói: “Khi nào thì đến?”

“Có lẽ là ngồi xe đường dài, khi nãy mẹ thức dậy thấy con bé để lại lời nhắn” Loan Hiểu Bình giọng trách móc: “Các người cũng thật là, con họ nhớ mẹ mười mấy ngày rồi, con cũng không vội đưa Tiểu Ngu về huyện đi, con họ có thể không lo sao, con mau gọi điện cho Thiên Thiên hỏi xem nó tới đâu rồi, đến bến xe mà đón nó, nó còn nhỏ, bến xe đường dài lộn xộn như vậy, lỡ mà có xảy ra chuyện gì thì xem ta tính sổ với con!”

Đồng Học Bản vội nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con đi liền”.

Bên kia, Ngu Mỹ Hà cầm túi đứng ở cửa đợi anh, “Tiểu Bân, có chuyện gì vậy?”

“Thiến Thiến đến Bắc Kinh rồi” Đồng Học Bân cười khỏ, “Chị mau gọi điện hỏi xem”.

Ngu đại tỷ ngạc nhiên, vội vàng rút điện thoại ra gọi đi, “Alo, Thiến Thiến, con ở đâu rồi... Bến xe à? Đã đến rồi sao? Sao con lại đến?”

Đồng Học Bân ngắt lời nói: “Đừng nói nữa, bảo nó đứng đợi ở bến xe, nhất định không được chạy lung tung”.

Dặn vài câu, Đồng Học Bân vội vã đưa Ngu Mỹ Hà xuống lầu lên xe chạy thẳng đến bến xe đường dài.

Trước bến xe.

Đồng Học Bân nhìn thấy dáng vẻ bụi bặm mệt mỏi của Thiến Thiến, vốn dĩ đang lo lắng cho cô, bèn bật cười, hần hần như đang nhìn thấy một phiên bản của Ngu đại tỷ, Tiểu Thiến Thiến không chỉ mặt gần giống như đúc mà đến tính cách, cử chỉ cũng tương tự, nhìn thấy cô bé luống cuống đứng ở đó, nhìn trái ngó phải rồi lại đỏ mặt cúi đầu, giống hệt như lần Ngu đại tỷ đứng đợi ở sân bay thủ đô.

“Thiến Thiến!” Ngu Mỹ Hà chạy nhanh về phía trước.

Ngu Thiến Thiến quay đầu qua, giật mình chạy tới gọi: “Mẹ! Mẹ!”

Ngu Mỹ Hà đỏ cả mắt, ôm chầm lấy con gái, “Xin lỗi, mẹ làm con lo rồi”.

“Mẹ! Con nhớ mẹ quá!” Tiểu Thiến Thiến bật khóc, đã mười mấy ngày không gặp mẹ rồi, đối với một người hoàn toàn phụ thuộc vào Ngu Mỹ Hà như Tiểu Thiến Thiến mà nói là điều trước giờ chưa có.

Ngu Mỹ Hà cũng nước mắt ngấn nước mắt dài, “Mẹ cũng nhớ con, cũng nhớ con”.

“Đúng rồi, mẹ, mặt mẹ...” Ngu Thiến Thiến ngẩng đầu lên run rẩy nhìn mẹ, kinh ngạc nói: “Thật không sao rồi? Mặt mẹ không sao rồi?”

Ngu Mỹ Hà ồm một tiếng, “May mà có ca ca của con, là anh ấy đưa mẹ đi Hàn Quốc phẫu thuật”.

Ngu Thiến Thiến lúc này mới nhớ ra Đồng Học Bân, ngoan ngoãn nói, “Ca ca”.

Đồng Học Bân cười nói: “Con bé này, anh đứng đây cả buổi rồi, giờ mới thấy anh à?”

“Không có, không có” Tiểu Thiến Thiến vội vã, “Em là, là...”

Đồng Học Bân cười ha ha xoa xoa tóc Tiểu Thiến Thiến, “Được rồi, đến nơi bình an là được rồi, lần sau lúc nào đến nhớ phải gọi điện trước, đừng tự ý đi, gan em bây giờ càng lúc càng to rồi phải không? Đã dám chạy lung tung, lần này cho qua, sau này không được nữa” Nhìn cô bé gật mạnh đầu, tay vẫn chưa nỡ buông mẹ ra, Đồng Học Bân vẫy tay, “Đi nào, đến Toàn Tụ Đức”.

Ăn cơm trưa ở quán vịt quay Toàn Tụ Đứa cửa Hòa Bình, cả Bắc Kinh chỉ có Toàn Tụ Đức mới là chính tông nhất.

Ăn trưa xong, Đồng Học Bân đưa hai mẹ con đến công viên trò chơi Thạch Cảnh Sơn.

Tiểu Thiến Thiến rất hưng phấn, gặp được mẹ, đến được nơi ao ước từ lâu là Bắc Kinh, lại còn được vào công viên trò chơi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cứ đỏ hừng, kích động vô cùng, vừa mua được vé, Tiểu Thiến Thiến đã vội vã một tay kéo Ngu Mỹ Hà, một tay kéo Đồng Học Bân chạy ủa vào trong, hết chơi cái này đến cái kia, hết ngồi ngựa gỗ đến ngồi bánh xe quay, vui dừng hỏi.

Đồng Học Bân cùng Ngu Mỹ Hà nhìn nhau cười.

Một lúc sau, ba người mua bỏng ngô ngồi nghỉ trên ghế.

Tiểu Thiến Thiến mặt thở phì phò, “Mẹ, ca ca, Bắc Kinh chơi vui thật”.

Đồng Học Bân vui vẻ nói: “Buổi tối muốn đi đâu, anh đưa em đi, muốn xem cái gì?”

“Muốn!” Cô gái gật đầu thật mạnh, “Còn Trường Thành nữa!”

“Đồ mờ hôi, không đi Trường Thành đâu, chỗ đó chẳng có gì cả, toàn là người thôi”.

Buổi chiều ra khỏi công viên trò chơi, Đồng Học Bân lại đưa Tiểu Thiển Thiển và Ngu Mỹ Hà đi ăn đồ ăn Bắc Kinh, có điều lần này là đi Cửa trước.

Trời dần tối, nhiệt độ cũng dần xuống thấp.

Ngu Mỹ Hà dẫn Tiểu Thiển Thiển đi vệ sinh. Đi xong, ba người bước vào một cửa tiệm.

Đồng Học Bân hỏi, “Cô nhỏ, muốn ăn cái gì thì gọi, đừng khách sáo với anh, biết không?”

Ngu Thiển Thiển mặt hỏ ửng, há miệng, đột nhiên đáp: “Vâng, cảm ơn chú”.

“Em gọi gì cơ?” Đồng Học Bân cười khanh khách hỏi: “Sao mới sáng còn là anh, giờ đến chiều lại thành chú rồi? Thế thì nhanh quá, ha ha”.

Ngu Thiển Thiển cong môi đáp: “Là mẹ bảo cháu...”

Ngu Mỹ Hà vội cầm lấy thực đơn, “Tiểu Thiển Thiển, con muốn một phần đậu Hòa Lan phải không, mẹ muốn... muốn xúu mại”.

Nhìn Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bân cười nói: “Chú thì chú vậy, nghe mẹ cháu vậy, gọi như thế cũng không phải khó nghe”.

Ngu Mỹ Hà đỏ mặt vội vã giải thích, “Tôi không có bảo nó gọi như vậy”.

“Ha ha, không phải chị, được chưa?” Đồng Học Bân vui với cái điệu bộ ngốc ngốc của cô, nhìn người ta xem, nói dối mà nói dở như vậy, suy nghĩ thật đơn giản.

Ngu Mỹ Hà cúi cúi đầu, không nói lại nữa.

Tiểu Thiển Thiển không hiểu vì sao lúc ở nhà vệ sinh mẹ lại đột nhiên dặn nàng đổi cách gọi Đồng Học Bân thành chú, nhưng dù là anh hay chú, đối với nàng cũng chẳng có gì khác, vừa nhìn mấy đĩa thức ăn nóng hổi đặt trên bàn, Tiểu Thiển Thiển đã quên khuấy đi hết, cầm đũa lên ăn như một con mèo đói, vừa ăn vừa hỏi, “Mẹ, chú, hai người ăn đi, ngon thật đấy”.

“Vậy thì ăn nhiều vào”.

“Ồ... ừm!”

Nhìn con gái ăn ngon miệng, Ngu Mỹ Hà cười mỉm mỉm, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Đồng Học Bân gấp thêm cho cô viên xúu mại, “Chị gọi thì chị cũng ăn đi, tranh thủ còn nóng”.

Ngu Mỹ Hà ừm một tiếng, nhìn Đồng Học Bân, rồi cầm đũa lên ăn, xúu mại không những nóng hổi trong miệng mà nóng cả vào lòng.

Buổi tối.

Cửa Bắc đường Hòa Bình.

Tiểu Thiển Thiển chơi cả ngày thật vui vẻ, nhưng cũng rất mệt, đứng dưới lầu, đến cả cầu thang nhà Đồng Học Bân cũng không thể bước nổi.

“Chú, cháu lên không nổi rồi” Ngu Khiêm Khiêm hơi làm nũng.

Ngu Mỹ Hà kéo kéo nàng, “Còn mấy bước thôi, sao lại không lên nổi, nhanh lên”.

Đồng Học Bân cười nói: “Hay là chú công cháu lên nhé?”

“Không cần” Ngu đại tỷ nói: “Chiều nó quá, tự nó lên được”.

Ngu Thiển Thiển làm bộ bước hai bước mới lên nổi một bậc, nhìn thấy thế, Đồng Học Bân bèn quỳ xuống vẫy tay bảo Tiểu Thiển Thiển leo lên, Ngu Mỹ Hà cũng chẳng ngăn được nó, đành nhìn cho con bé đang cười hã hê ôm lấy cổ Đồng Học Bân, đu lên lưng anh. Ngu Mỹ Hà trong lòng hiểu rõ, trước đây con gái không làm nũng với người trong nhà là bởi vì người chồng đã mất của cô đối với Thiển Thiển không tốt lắm, bởi vậy mới hình thành cho con bé tính cách ngượng ngùng nhút nhát, bây giờ, Đồng Học Bân nhất mực

chiều theo ý của hai mẹ con, Tiểu Thiển Thiển tìm thấy người có thể làm nũng, bởi vậy mà tính cách ẩn sâu trong con người con bé mới bộc lộ ra ngoài.

Về đến nhà, Tiểu Thiển Thiển chạy vô phòng ngủ, nằm trên giường giơ tay chân lên trời.

Ngoài phòng, Ngu Mỹ Hà thấp giọng: “Hôm nay cảm ơn cậu quá, hiếm khi thấy Thiển Thiển vui vẻ như vậy, đứa trẻ này, càng ngày càng nghịch”.

“Con nít mà, đứa nào chẳng ham chơi” Đồng Học Ban xoa xoa lưng, mới vừa công con bé lên lầu cũng mệt chết đi được.

Ngu Mỹ Hà quỳnh lên, “Có phải lưng bị trật rồi không? Tôi đã nói đừng chiều nó quá, đưa tôi xoa cho cậu”.

“Không trật, chỉ là hơi mệt thôi” Quay đầu nhìn về phía phòng ngủ, Đồng Học Ban nói nhỏ nhỏ: “Chị đi xem thử, xem xem Thiển Thiển ngủ chưa”.

Ngu Mỹ Hà đỏ mặt, nhếch miệng, bước tới áp vào khung cửa nhìn vào trong, rồi giơ tay chậm chậm đóng cửa lại, quay lại nhìn Đồng Học Ban gật gật đầu.

Đồng Học Ban cười, kéo Ngu Mỹ Hà vào trong phòng vệ sinh, “Mình tắm thôi”.

“Mình ư?” Ngu Mỹ Hà liền xua tay, “Đừng, không được, Thiển Thiển còn...”

“Nó đã ngủ rồi, cũng không thể dậy ngay được, tôi khóa cửa lại, nếu như con bé dậy thì bảo tôi ở trong nhà vệ sinh xoa thuốc cho chị, để khỏi sợ”.

Ngu Mỹ Hà không có ý kiến gì đứng chờ ra, “Nhưng mà...”

“Không nhưng mà, nhanh, khóa cửa rồi đồ ra”.

Đồng Học Ban nhanh chóng cởi đồ ra, Ngu Mỹ Hà không dám nhìn thân thể hần, vội quay đầu lại khóa cửa từ bên trong, quay lưng đứng đợi, ào ào ào, tiếng nước từ vòi hoa sen vang lên, từng làn hơi ẩm tràn ngập phòng vệ sinh.

Đồng Học Ban vừa gội đầu vừa gọi cô, “Lại đây, vợ chồng vẫn thường hay thế, lại tôi kì lưng cho chị”.

Ngu Mỹ Hà liền quay đầu lại liếc qua, rồi lại ngưng nhìn, cắn cắn môi, đành chậm chậm cởi đồ bỏ vào sọt, đợi cởi hết đồ xong, cô đỏ mặt quay người lại, che ngực và phần dưới, ngượng ngùng bước tới, úp úp mở mở, “Tôi, tôi tắm một lát là được rồi, không tắm nữa, hay là cậu... để tôi kì lưng cho cậu nhé”.

Đồng Học Ban kéo Ngu Mỹ Hà lại, kéo cô vào chỗ nước nóng.

Một lát sau thân thể trắng bóc của cô đã ướt đầm.

Đồng Học Ban nhìn say mê, ôm lấy mặt cô hôn.

Ngu Mỹ Hà biết là hần sẽ như vậy, cũng có hơi kháng cự, đẩy đẩy hần, đầu liên tục nhìn về phía cửa phòng vệ sinh, chỉ sợ con gái lúc này gõ cửa.

Chừng mười phút sau, không thấy động tĩnh gì ngoài cửa.

Ngu Mỹ Hà mới hơi yên tâm, cuối đầu, để mặc Đồng Học Ban ôm lấy kéo vào chỗ nước lạnh trong phòng.

Đồng Học Ban nhẹ giọng hỏi: “Nếu chị cảm thấy dưới nền bẩn...”

Cô đỏ mặt lắc đầu, nhìn nhìn hần, rồi tự ngậm môi lại sợ phát ra tiếng động.

Vừa nhìn, Đồng Học Ban không do dự thêm nữa, bắt đầu chiếm đoạt lấy cơ thể nóng hổi của nàng, cũng không tính rõ hôm nay đã là lần thứ mấy.

Biết rõ mùi vị da thịt.

Hần càng ngày càng say mê cơ thể thành thực của Ngu đại tỷ rồi.

321. Chương 321: Lời Mời Ngoài Ý Muốn!

Ngày hôm sau.

Tám giờ sáng.

Lúc Đồng Học Bân nằm trên sofa mở mắt ra, Ngu Mỹ Hà và Ngu Khiêm Khiêm đã dậy rồi.

Tiểu Thiên Thiên lồi ghế lại đang ngồi đối diện chống cằm nhìn hần, cũng không biết đã ngồi bao lâu, thấy Đồng Học Bân dậy, cô vỗ tay nói, “Anh... chú dậy rồi, khi nào chúng ta đi?”

Ngu Mỹ Hà đang ở trong phòng vệ sinh chải đầu trách móc: “Để chú ngủ thêm xíu nữa”.

“Ồ...” Tiểu Thiên Thiên cụt hứng, “Chú, chú ngủ đi”.

Đồng Học Bân cười ngồi dậy, “Không ngủ nữa, ăn cơm xong rồi đi, ha ha”.

Tiểu Thiên Thiên liền mừng rỡ, vội vàng ôm áo của Đồng Học Bân đưa cho anh, giống như bảo hần nhanh mặc vào vậy.

“Xem cháu vội thế kia, được được, dậy rồi dậy rồi” Đồng Học Bân véo lấy mũi cô.

Ngu Mỹ Hà hết cách cũng bật cười, “Tiểu Bân, cậu rửa mặt đi đã, tôi đi xuống dưới vứt rác, rồi về làm đồ ăn”.

“Con vứt cho!” Tiểu Thiên Thiên xung phong đi, “Mẹ, mẹ nhanh nấu đồ ăn đi!”

Ngu Mỹ Hà nhìn nhìn nàng, “Lại chưa đi được, con vội gì chứ?” Nói rồi, cô cong người cuộn bao rác trong nhà vệ sinh lại, đi từ bên trong ra, “Mẹ về ngay, con đi sạc điện dao cạo râu cho chú đi”. Cô đương nhiên không thể để cho con gái thấy túi rác này, mấy thứ lộn xộn bên trong đều ướp nhẹp, tuy đã lấy giấy che lại, nhưng vẫn có thể thấy bên trong, vừa nãy Ngu Mỹ Hà đếm sơ qua, có đến bảy tám cái, đều là do Tiểu Bân chiếm đoạt cô mà ra, nghĩ thấy dùng nhiều như vậy, mặt Ngu đại tỷ chợt đỏ lên, thầm mắng mình thật không biết xấu hổ.

Ăn điểm tâm xong, Tiểu Thiên Thiên vội vàng kéo Đồng Học Bân và Ngu Mỹ Hà xuống lầu.

Buổi sáng, ba người đi dạo.

Sau đó lại đưa Tiểu Thiên Thiên leo núi Hương Sơn.

Trên đường về nhà, Tiểu Thiên Thiên mệt chết đi sống lại, nhưng lại vui vẻ không hề kêu la.

Ngồi đằng sau xe, Ngu Mỹ Hà sờ sờ đầu con gái đầy yêu thương hỏi, “Chơi đủ chưa?”

“Ừm!” Ngu Khiêm Khiêm gật đầu thật mạnh, “Mẹ, có phải chúng ta phải về huyện rồi không?”

“Phải, nên về rồi”.

Đồng Học Bân nhìn qua kính chiếu hậu nói: “Lần sau đợi cháu nghỉ hè, chú sẽ đưa cháu đến Bắc Kinh, đến lúc đó sẽ đi hết những cảnh đẹp còn chưa đi”.

Tiểu Thiên Thiên vung tay hoan hô, “Cảm ơn chú!”

Nhìn đồng hồ đã ba giờ chiều rồi.

Đồng Học Bân cũng ra ngoài nhiều ngày rồi, hai ngày nay đưa hai mẹ con ấy đi chơi thật là vui, cũng nên về rồi, bèn về lại Cửa Bắc đường Hòa Bình, ba người bàn bạc một hồi rồi quyết định ăn tối ở Bắc Kinh xong lái xe về huyện, đường cũng không xa, chỉ hai tiếng đồng hồ. Thấy cách giờ ăn vẫn còn một khoảng thời gian, Đồng Học Bân và Ngu Mỹ Hà thu dọn hành lý, rồi đi xuống siêu thị dưới nhà mua ít đặc sản chuẩn bị mang về.

Reng reng reng, di động vang lên.

Vừa đứng quét thẻ thanh toán ở siêu thị, Đồng Học Bân rút điện thoại ra nhìn, liền nhìn hai mẹ con suýt một tiếng.

Ngụ Mỹ Hà liền ân cần đón lấy số đặc sản trong tay anh, để anh cầm điện thoại nghe máy.

“Alo, Tạ tỷ”. Đồng Học Bản ấn phím nghe.

Đầu bên kia Tạ Tuệ Lan nói: “Đã về chưa?”

“Sắp rồi, đang chuẩn bị tối nay đi, tính vài giờ là tới huyện Duyên Đài” Đồng Học Bản nghĩ Tạ Tuệ Lan trách hằn vút công việc không lo tới, nên giọng điệu hơi có điểm xấu hổ.

Ài ngờ Tạ Tuệ Lan lại cười nói: “Chưa về thì đợi đó đã”.

“Hả? Sao vậy?” Đồng Học Bản ngẩn người.

“Tôi đang trên đường đi Bắc Kinh, sáng mai chúng ta cùng về luôn”.

Đồng Học Bản a lên một tiếng, “...Chị đến đây à? Giải quyết công việc sao?”

“Cũng đâu đấy” Trong điện thoại có thể nghe thấy tiếng xe chạy qua chạy lại, hình như đang trên đường cao tốc, “Tôi đến Duyên Đài nửa năm nay chưa về nhà, mấy hôm nay rảnh rồi, nên chuẩn bị về thăm nhà, xem như nghỉ Tết trước vậy, đến lúc ăn Tết công việc ở đây không thể bỏ được, chưa chắc là có thể về được đâu” Ngưng lại một chút, “Ừm, thế này, tôi khoảng năm sáu giờ là tới nhà ông tôi, cậu cũng chuẩn bị lúc đó mà qua, được chứ?”

Đồng Học Bản ho khan, “Như vậy, tôi cũng đi?”

“Ha ha, có vấn đề gì không?”

“Tôi đi có phải là thích hợp không?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Mẹ tôi gọi tên cậu bảo cậu đi đó, cậu xem mà làm nhé”.

Hàn phu nhân lên tiếng rồi? Vậy thì hết cách rồi, Đồng Học Bản miễn cưỡng, “VẬY... được, lát nữa tôi đến”.

“Lần này xem như ăn Tết sớm, chú cả chú hai của tôi cũng đồng ý qua, với lại mấy người cùng lứa tôi cũng đến, cậu chú ý lễ nghĩa một chút, đừng đầu đá lung tung như lần trước đến nhà ông, để cho bọn họ chút ấn tượng tốt, đúng rồi, nhân sâm núi Trường Bạch lần trước cậu biếu mẹ tôi còn không? Tôi vội quá, cũng không mua được đồ như vậy, nếu còn cậu đem một hộp, xem như hai chúng ta biếu cho ông”.

“Chắc là còn, đợi xíu tôi về lấy”.

“VẬY cứ vậy đi! Đang lái xe, không nói nhiều”.

“Được rồi, trên đường chú ý an toàn” Ngắt điện thoại, Đồng Học Bản cười đau khổ.

Ngụ Mỹ Hà nhìn anh, “Có phải có việc gì rồi không? Không sao, anh cứ lo việc của cậu, không cần để ý đến chúng tôi”.

Đồng Học Bản xin lỗi: “Thật xin lỗi, hôm nay có lẽ không về được, tối nay tôi phải đến nhà người ta ăn cơm, khoảng ngày mai mới về được, hai người...”

Ngụ Mỹ Hà ánh mắt chân thành nói: “VẬY chúng tôi về huyện trước”.

Đồng Học Bản làm bộ làm tịch nói: “Ài, thế thì không nên đâu”.

“Không sao, mấy hôm nay cậu đã theo cùng chúng tôi rồi, làm lỡ không ít việc của cậu, tôi cũng...”

Đồng Học Bản đương nhiên không phải không muốn ngày mai về cùng mẹ con Ngụ đại tỷ, nhưng Tạ Tuệ Lan nếu đã đến đây, sáng ngày mai không chừng cũng đi về, hấn không dám để Tạ tỷ và Ngụ đại tỷ đụng mặt, không dám làm ra cái chuyện như thế, bởi vậy, Đồng Học Bản đành về lấy hành lý của họ rồi đưa Ngụ đại tỷ và Tiểu Thiển Thiển ra bến xe đường dài, trên đường mua ít thức ăn cho họ.

“VẬY, chúng tôi đi nhé?” Ngụ Mỹ Hà nhìn Đồng Học Bản, lần đầu tiên nhìn thẳng vào anh như thế.

Tiểu Thiển Thiển vẫy vẫy tay, bịn rịn nói: “Tạm biệt chú”.

Đồng Học Bản cười không nổi, “Sao lại làm như sinh ly tử biệt vậy, tôi ngày mai là về, đến lúc đó không phải lại gặp sao?”

Ngụ Mỹ Hà dịu dàng nhìn anh rồi từ từ gạt đầu.

Đồng Học Bân hiểu ánh mắt nàng nên cũng đáp lại ánh mắt dịu dàng.

Ngụ đại tỷ đỏ mặt, cuối cùng cũng nhìn hẳn một cái rồi mới kéo tay con gái bước đi.

Nhìn họ đi khuất, Đồng Học Bân mới quay đầu xe, nhìn trời thở một hơi.

Mẹ Hàn Tinh của Tạ Tuệ Lan mời Đồng Học Bân đã là không sẵn sàng rồi, lại còn phải đến nhà họ Tạ ư? Hơn nữa còn là đến nhà của Tạ lão kia? Đồng Học Bân hoàn toàn không phải sợ, mà là lần trước hẳn vì hôn ước với Tạ Tuệ Lan đã náo loạn một trận với Tạ lão, còn ở trước mặt mọi người đã từng chống đối qua với lão gia tử, nếu lại gặp nữa, không biết chừng lão gia tử với người nhà họ Tạ cũng sẽ không cấp ình sắc mặt để coi gì.

322. Chương 322: Tất Cả Đều Là Lãnh Đạo

Chưa đến năm giờ chiều.

Mặt trời chiều đã ngã về phía tây, trời cũng sắp tối rồi.

Đồng Học Bân dừng xe trước cổng Công ty bán đấu giá Vân Đức vừa xuống xe bước vào công ty, vừa suy nghĩ xem có nên lấy lý do bệnh cũ tái phát mà cáo bệnh không? Trúng gió cảm mạo? Dù sao cũng tìm cái cớ để chối việc này cái đã được không nhỉ? Nghĩ lại thấy không nên, cáo bệnh thì rõ ràng quá, ngốc cũng có thể nhìn ra, như thế càng để lại ấn tượng không tốt cho Tạ lão và ba mẹ Tạ tỷ, vẫn cứ phải kiên trì mà đến vậy.

Tính gì, sợ cái gì chứ!

Ta đây từ nhỏ đến lớn đã sợ ai chưa?

“Tiểu Đào Nhi có đây không?” Đồng Học Bân nói với cô gái ở tổng đài.

Cô gái vừa thấy Đồng Học Bân, lập tức nhận ra anh, biết quan hệ người này với Cù tổng không phải bình thường, “Ngài tìm thư ký Cù tổng ạ? Xin đợi một lát, tôi sẽ liên hệ ngay”.

Không lâu sau, Tiểu Đào Nhi từ trên lầu đi xuống.

Đồng Học Bân cũng không lòng vòng, “Em có chìa khóa tủ bảo hiểm của Vân Huyền không? Giúp anh lấy một hộp nhân sâm núi”.

Tiểu Đào Nhi biết rõ số nhân sâm đó đều là của hẳn, “Anh lên cùng em nhé? Muốn lấy loại mấy năm?”

“Anh không đi đâu, ừm, lấy năm mươi năm đi, anh nhớ vẫn còn một hộp”.

Vốn dĩ chìa khóa tủ bảo hiểm chỉ có mình Cù Vân Huyền giữ, nhưng cô đi Hồng Kông Ma Cao du lịch cùng ba mẹ rồi, sợ công ty có việc nên đưa chìa khóa cho Tiểu Đào Nhi. Nếu là người khác, Tiểu Đào Nhi còn gọi điện hỏi Cù Vân Huyền, nhưng đây là Đồng Học Bân nên không cần, sau đó nói lại với Cù tổng là được rồi, vậy nên Tiểu Đào Nhi nhanh chóng lên lầu mở tủ bảo hiểm, lấy một hộp nhân sâm núi năm mươi năm đem xuống.

Đồng Học Bân tranh thủ thời gian, cầm được là đi ngay.

Sáu giờ hơn.

Tây Sơn, khu biệt thự.

Lái xe vào theo trí nhớ, từ xa đã nhìn thấy tòa nhà uy nghiêm, có cảnh vệ vác súng thật đạn thật, vừa nhìn đã làm người khác thấy nặng nề, Đồng Học Bân hít một hơi sâu, nhìn nhìn đồng hồ, cảm thấy đến hơi muộn, hẳn lái xe vào trong gara rồi điện cho Tạ Tuệ Lan, ai biết Tạ tỷ vẫn chưa đến, đường Tư Hoàn kẹt xe, vừa mới đến đường chính, phải khoảng mười phút nữa, bèn bảo Đồng Học Bân đứng đợi ở cửa chờ cô cùng vào.

Một lúc sau, một chiếc Passat màu đen kiểu mới lái vào.

Biển kiểm soát là xe nhà nước huyện Duyên Đài, Tạ Tuệ Lan một mình lái xe tới.

Hôm nay Tạ Tuệ Lan ăn mặc rất đẹp, từ trên xe bước xuống, trên vai cô khoác chiếc áo khoác, mang túi xách, búi tóc gọn gàng, mặc vest màu xám, quần dài màu cà phê, giày cao gót đen, so với bộ vest đen ngàn năm không đổi của cô, cách phối hợp màu sắc này nữ tính hơn nhiều, cảm giác rất sang trọng tinh tế, Đồng Học Bản nhìn cô rất thoải mái, chí ít cũng không nghiêm nghị.

Đồng Học Bản bước tới đón, “Chị hôm nay thật đẹp”.

“Ha ha, cảm ơn” Tạ Tuệ Lan cười, “Có đem đồ theo không?”

Đồng Học Bản giơ túi nhân sâm núi lên, “Loại năm mươi năm, loại lâu năm đều đắt giá rồi, còn cái này thôi”.

“Phải mấy mươi vạn cũng không đủ trả cái này?” Tạ Tuệ Lan đổi áo và túi sang tay khác, bước trước mấy bước, thoải mái cầm lấy tay anh, “Đi thôi, vào trong”.

Đồng Học Bản liếc liếc cánh tay bị khóa chặt, ho một tiếng, “Ừm”.

Trước biệt thự, hai cảnh vệ giữ Đồng Học Bản lại, khám người như bình thường, lần trước Đồng Học Bản đến cũng bị khám, hiểu rằng như thế là vì ngăn chặn những việc ngoài ý muốn, tuy Đồng Học Bản trong lòng không thoải mái, nhưng người ta có quy tắc của họ, cũng chẳng biết làm sao.

Tạ Tuệ Lan nhún mày lại nhìn, “Có cần phải khám tôi không? Hử?”

Cảnh vệ cánh tay hướng về Đồng Học Bản hơi hơi bị kiềm hãm.

“Đây là bạn trai tôi” Tạ Tuệ Lan nhìn bọn họ, “Có thể xảy ra chuyện không?”

Hai cảnh vệ nhìn một cái rồi lui về sau tiếp tục đứng vào vị trí, không khám người nữa.

Lần trước khi Đồng Học Bản đến đây, vẫn còn chưa quen lắm với Tạ Tuệ Lan, bởi vậy nên khám người là trình tự bình thường, không có gì, nhưng lần này là Đồng Học Bản lấy thân phận bạn trai Tạ Tuệ Lan đến chúc mừng năm mới, nếu cứ làm kiểu không tin tưởng như thế, thì cũng không nể mặt Tạ Tuệ Lan cho lắm.

Vào trong, Tạ Tuệ Lan dặn: “Lát nữa gặp người lớn, tôi gọi thế nào thì cậu gọi thế đó”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng theo bản năng, đột nhiên lại hỏi: “Chị gọi ba mẹ, tôi cũng gọi à?”

Tạ Tuệ Lan cười, “Là tôi nói chứ cả chú hai của tôi, còn ba mẹ tôi, ha ha, nếu cậu thích gọi ba mẹ thì cứ gọi, có thể gọi được là được”.

Đồng Học Bản đương nhiên gọi không ra được, da mặt hắn cũng không dày như thế.

“Đúng rồi, ở trong đời thứ ba, tôi là chị cả, đối với tụi nhỏ, cậu không cần khách khí”.

“Ừm, hiểu rồi” Đồng Học Bản điều chỉnh tâm lý, hít thở sâu.

Lúc này, không đợi Đồng Học Bản và Tạ Tuệ Lan bước vào bên trong biệt thự, bên trong vườn đã vang ra tiếng trò chuyện, nghiêng đầu qua nhìn, hai người đàn ông trung niên đang hút thuốc trò chuyện, hai người tương hơi giống nhau, hình như là anh em, một người giọng rất trầm, đầy trung khí, một người tiếng lại rõ ràng, không nhanh không chậm. Bên cạnh hai người còn có mấy người phụ nữ trung niên đang ngồi, cười ha ha nghe họ nói chuyện, thỉnh thoảng chen vào vài câu.

Tạ Tuệ Lan khoác tay anh kéo tới, “Đi, tới chào hỏi”.

“Ba vị này là...” Đồng Học Bản thấp giọng hỏi.

“Cái người nói chuyện không nhanh không chậm là chú cả của tôi, Tạ Quốc Lương, cũng là em của ba tôi, cũng là người lớn thứ hai, tính tính rất tốt, ha ha, nói chung là tôi hiếm khi thấy chú nổi nóng” Tạ Tuệ Lan đi chậm lại, nhỏ giọng nói: “Hiện tại chú tôi đang làm ở Bộ Tài chính, là Phó Bộ trưởng thứ nhất”.

Phó Bộ trưởng Bộ tài chính?

Đồng Học Bản trong lòng hơi chấn động, như thế này thì có hơi sợ thật.

Tạ Tuệ Lan nói tiếp: “Hai người còn lại là chú hai với thím hai của tôi, Tạ Quốc Kiện và Từ Lệ Phân, chú hai tôi cũng là người lớn thứ ba trong nhà, là ba của Tiểu Hạo, tính khí cũng giống ba tôi, có hơi cứng, đôi

khi nghe không lọt người khác khuyên, nhưng làm người rất thẳng thắn, chú hai tôi hiện đang làm ở Tổng Bộ chính trị Quân ủy, Tổng chính Phó Chủ nhiệm, trung tướng, thím hai tôi đang làm ở Tổng cục xuất bản tin tức quốc gia, không phải là lãnh đạo cao nhất, nhưng cũng là trưởng một bộ phận bên dưới”.

Phó chủ nhiệm Tổng cục chính trị Quân ủy?

Lãnh đạo Tổng cục xuất bản tin tức quốc gia?

Đồng Học Bên trong lòng căng thẳng, toàn là người gì không vậy mẹ ời? Phó Bộ trưởng thứ nhất Bộ Tài chính, vậy thì cũng như là quan chức cấp chính bộ rồi, còn cả Phó chủ nhiệm Tổng cục chính trị, trung tướng, lên một hàng nữa là vào Quân ủy rồi, cho dù là thím hai của Tạ Tuệ Lan làm ở Tổng cục xuất bản tin tức quốc gia, nắm giữ một bộ phận bên dưới, thì cũng xem như là cán bộ cấp Sở cục rồi, cũng là thuộc hàng nhân vật.

“Ồ? Tuệ Lan đến rồi à?” Từ Lệ Phân nhìn thấy bọn họ.

Tạ Quốc Lương cười nói: “Cháu đến muộn rồi đấy, để cả nhà đợi cháu à?”

Tạ Tuệ Lan kéo Đồng Học Bên bước mau tới, cười mím mím nói: “Đường bị kẹt xe, cháu cũng đâu cố ý, ha ha, chú cả, chú hai, thím hai, chúc mừng năm mới sớm mọi người rồi”.

Đồng Học Bên cũng nói theo: “Chú cả, chú hai, thím hai, chúc mừng năm mới ạ”.

Tạ Tuệ Lan giới thiệu: “Đây là Đồng Học Bên”.

Mẹ Tạ Hạo - Từ Lệ Phân nhìn anh từ trên xuống dưới, gật gật đầu cười, “Được lắm, chàng trai nhìn rất tinh thần”.

Tạ Quốc Lương cũng nhìn Đồng Học Bên gật nhẹ đầu cười, giống như Tạ tỷ đã nói, cảm giác thật hiền lành.

Chỉ có Tạ Quốc Kiện không nhiệt tình lắm, chỉ ừm một tiếng không nói gì thêm, nhưng cũng không tỏ thái độ với Đồng Học Bên, nhìn ngoài mặt cũng yên tâm.

Đồng Học Bên nhẹ nhàng thở ra, tình hình cũng không tệ như mình nghĩ.

Nói chuyện vài câu, Tạ Quốc Lương cười nói: “Được rồi, vào phòng thăm lão gia tử nào, đang đợi chúng ta đó”.

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, “Nhanh ăn cơm đi, chú với chú hai của cháu cũng bớt hút thuốc lại đi, thứ đó có gì tốt cho sức khỏe chứ? Vậy, chúng ta đi nào”.

Tạ Quốc Kiến to giọng cười một tiếng, “Con nhỏ này, bây giờ đã quản đến tôi rồi à?”

Từ Lệ Phân lườm ông một cái, “Tuệ Lan nói đúng, anh bớt hút lại, lại muốn vào viện rồi à?”

Không khí cả nhà cảm giác cũng không tệ.

Ngoài biệt thự, Tạ Tuệ Lan giữ tay trên cửa, nhưng không đẩy vào mà nghiêng đầu nói với Đồng Học Bên: “Thím lớn, cô với chồng cô tôi bận công việc không về được, khi gọi điện thoại thì hình như bọn Tiểu Nhiên cũng đến rồi, Tạ Nhiên là em trai tôi, Tạ Tĩnh là em gái tôi, hai đứa đều nhỏ hơn tôi một hai tuổi, lớn hơn cậu một chút, họ đều là con chú lớn Tạ Quốc Lương của tôi, ừm, Tạ Nhiên hiện tại đang làm ở Đoàn thanh niên Bắc Kinh, vừa được thăng phó sở, Tạ Tĩnh đang làm ở Tòa soạn báo Tân Hoa, ừm, cũng sơ sơ rồi đó, đại khái tình hình nhà tôi là như vậy”.

Đồng Học Bên có hơi sần sảo, vốn nghĩ chức quan của mình đã rất cao rồi, ai nghĩ so với người ta mình chẳng là gì, đến người nhỏ nhất là Tiểu Nhiên cũng đã phó sở rồi.

“Vậy đi vào chứ?”

“...Ừm”.

Đẩy cửa ra, Tạ Tuệ Lan cười một hơi bước vào, “Xin lỗi, bị kẹt xe nên đến muộn, ha ha”.

Mẹ Tạ Tuệ Lan, Hàn Tinh đang ngồi trên sofa với Tạ Quốc Bang, ngẩng đầu lên nhìn Tạ Tuệ Lan, “Lần nào cũng để mọi người đợi con, con tự tính xem lần này là lần thứ mấy rồi? Chỉ biết kiểm có thôi” Nói xong, rồi nhìn sang Đồng Học Bản, dịu dàng cười, “Tiểu Bản đến rồi à? Mau vào đi”.

Đồng Học Bản cung kính đáp: “Bác trai, bác gái, năm mới tốt lành”.

Ủy viên Cục chính trị, thị ủy kinh thành Tạ Quốc Bang nhìn nhìn hần, gật nhẹ đầu, “Đến rồi à? Ngồi đi”.

“Ha ha, mừng năm mới” Hàn Tinh rất nhiệt tình vẫy tay kêu Đồng Học Bản ngồi xuống.

Lần trước khi gặp Hàn Tinh, thái độ Hàn phu nhân đối với mình cũng rất bình thường, nhưng lần này, chỉ nói vài câu thôi Đồng Học Bản cũng cảm giác được Hàn phu nhân đối với mình đã có chuyển biến rất lớn, Đồng Học Bản đoán có lẽ lần nổ bom hẹn giờ trước cứu lấy tính mạng Tạ tỷ, mới làm cho Hàn phu nhân thay đổi như vậy, ừm, hay là vì năng lực làm việc của bản thân nên mới được công nhận? Đồ mồ hôi, cái này thì chắc không thể.

Phòng khách chỉ có hai người Tạ Quốc Lương và Hàn Tinh, những người khác có lẽ ở trên lầu.

Tạ Quốc Bang ngồi vững như núi Thái Sơn, Hàn Tinh thì lại thân thiết kéo tay Đồng Học Bản nói chuyện với cô, cuối cùng cảm ơn Đồng Học Bản lần nổ bom hẹn giờ trước, nếu không có cậu không tiếc mạng gỡ bom thì giờ chẳng còn Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Mẹ, mẹ nhiệt tình như vậy sẽ làm cho Tiểu Bản sợ đó, ha ha, để Tiểu Bản uống miếng nước, thở cái đã”.

Con gái lớn hướng ra ngoài. Hàn Tinh vui vẻ nhìn con gái, lòng thầm nghĩ con cũng quan tâm tới bạn trai quá đấy.

323. Chương 323: Gia Yến

Tầng một biệt thự, đại sảnh.

Tạ Quốc Bang buông tờ Nhật báo Bắc kinh trên tay xuống, “Tiểu Đồng, nghe nói cậu năm sau muốn vào Cục Chiêu thương làm à?”

“Vâng” Đồng Học Bản nghiêm túc đáp.

“Từ bên hệ thống Công an lại nhảy sang Cục Chiêu thương, có thích nghi được không?”

“Có thể, cháu có niềm tin làm tốt công việc chiêu thương, nhất định làm hết chức hết trách ở cương vị, cố gắng đưa kinh tế huyện bước lên một bậc, cố gắng đưa cả huyện...”

Tạ Tuệ Lan ngắt lời nói: “Ha ha, cậu rốt cuộc là Cục trưởng Cục chiêu thương hay là huyện trưởng?..”

Hàn Tinh ngồi bên cạnh nghe cũng cười vui vẻ.

Đồng Học Bản trong lòng nghĩ, tôi đây đang biểu hiện với lãnh đạo, cô lại cắt lời tôi làm gì, nhưng cũng tự biết biểu hiện có hơi quá, ho một tiếng nói: “Muốn làm tốt công việc chiêu thương, nếu chỉ đứng ở góc độ của Cục Chiêu thương thôi thì quá hạn hẹp, phải nhìn cả huyện, đứng trên cao suy nghĩ vấn đề, như thế mới có thể phối hợp với lãnh đạo huyện thúc đẩy kinh tế huyện, thúc đẩy thị trường, làm cho bà con trăm họ cuộc sống sung túc...” Những lời sáo rỗng, Đồng Học Bản mở miệng là tuôn ra, chẳng đổ mặt chút nào, ai biết hần đều rõ, bản lĩnh của hần làm gì được như vậy?

Hàn Tinh cười nói: “Mỗi lần đến các người đều nói chuyện công việc, chuyện chính trị...”

Tạ Tuệ Lan hí mắt cười nói: “Tiểu Bản, mẹ tôi không vui rồi đấy”.

Đồng Học Bản cuống quýt lại đi nói chuyện trong nhà với Hàn phu nhân, còn quan tâm đến tình hình sức khỏe của hai người.

Lúc này, trên lầu vọng xuống tiếng bước chân, một bước, hai bước, ba bước, nghe tiếng chậm rãi như vậy là biết có lẽ là Tạ lão gia đang xuống lầu, Đồng Học Bản vội vàng cùng Tạ Tuệ Lan đứng dậy đến đón ở cầu thang. Chỉ thấy bên góc cầu thang lộ ra hai khuôn mặt thanh niên nam nữ hoảng hai bảy hai tám tuổi,

người con trai khôi ngô tuấn tú có lẽ là em trai của Tạ Tuệ Lan, Tạ Nhiên, chính là cán bộ cấp phó sở của Đoàn ủy Bắc Kinh, người con gái bên cạnh tướng mạo đoan trang, mặt mũi cũng hơi giống giống Tạ Tuệ Lan, nhưng không đẹp bằng cô ấy, chắc chắn là người đang làm ở Tòa soạn Tân Hoa, Tạ Tĩnh.

Đồng Học Bản trong lòng cảm khái, quả nhiên là con nhà nòi, nhìn khí chất là thấy khác liền, ừm, Tạ Hạo là ngoại lệ, còn nhỏ nhưng chưa có khí chất.

Hai người Tạ Nhiên và Tạ Tĩnh dìu Tạ lão gia bước xuống lầu.

Tạ lão gia vẫn bộ dáng không giận tự uy ấy, hàng lông mày hất lên bướng bỉnh, nhìn là biết tính cách nói một không hai.

Lần trước, Đồng Học Bản đã lĩnh hội qua sự bá đạo của Tạ lão, trong lòng vẫn còn chút oán giận ông.

“Gia gia” Tạ Tuệ Lan cười cười, “Khí sắc của ông đúng là càng ngày càng tốt”.

Tạ lão gia nhìn cô một cái, mười phần nghiêm túc nói: “Cháu đi khỏi Kinh thành, trong nhà chẳng còn ai chọc giận ta, đương nhiên là khí sắc tốt rồi” Ngừng lại một lát, “Mới nói để thanh tịnh vài hôm, cháu sao lại về rồi?”

Tạ Tuệ Lan cũng không giận, cười nói: “Ha ha, sao cháu lại nghe được có hôm ông nằm mơ còn gọi tên cháu hả?”

Vừa nghe, Tạ lão gia đã trừng mắt, “Cháu nghe ai nói? Sao ta không biết?”

Tạ Tuệ Lan liền cười, “Cháu có gián điệp nhưng không nói với ông được...”

Tạ lão gia vuốt râu nói, “Nếu ta nằm mơ gọi cháu, thì cũng là vì bị cháu chọc giận...”

Nhìn hai người vừa gặp đã đấu khẩu, mọi người xung quanh đều không nhịn được cười.

Đồng Học Bản thanh giọng kiên trì nói: “Thưa ông, năm mới tốt lành...” nói rồi lấy hộp nhân sâm núi ra bước tới trước, “Đây là chút tấm lòng của cháu và Tạ Tuệ Lan, nhân sâm núi năm mươi năm. Chúc ông trường thọ trăm tuổi, thọ như núi nam sơn...” Đưa tới, Tạ Tĩnh đứng bên cạnh ông giơ tay nhận lấy, Tạ Tĩnh hơi kinh ngạc, cô không ngờ đối phương lại có tiền như vậy, mới ra tay đã là thứ mấy chục vạn.

Tạ lão gia đến nhìn cũng không thèm nhìn Đồng Học Bản, nghiêm mặt bước qua hần đến hỏi chuyện Tạ Quốc Bang và Hàn Tịnh, “Quốc Lương Quốc Kiện đâu cả rồi?”

Đồng Học Bản mặt hơi ngại ngùng, nhưng đây cũng là tình huống mà hần đoán được.

Tạ Nhiên phong độ có thừa nói: “Chị, năm mới tốt lành...”

Tạ Tĩnh cũng nói: “Chị, chúc mừng năm mới chị nhé...”

Tạ Tuệ Lan khẽ gật đầu: “Ha ha, giới thiệu với hai em một chút, đây là Đồng Học Bản, lần đầu tiên gặp phải không?”

“Ừm... Tạ Nhiên giơ tay bắt tay Đồng Học Bản, “Chào anh...”

Sau đó, Tạ Tĩnh cũng cười và giơ tay bắt tay Đồng Học Bản, “Đồng ca, nghe tên anh lâu rồi...”

Nghe tiếng “Đồng ca”, Đồng Học Bản có hơi đỏ mặt, hần mới hai mấy tuổi, nhỏ hơn Tạ Tĩnh ba bốn tuổi, nhưng là bạn trai Tạ Tuệ Lan nên vai vế như thế là đúng rồi, Đồng Học Bản bèn chào hai người, thể hiện rất bình tĩnh.

Người Tạ gia lần này vẫn chưa đến đủ, nhưng đại đa số Đồng Học Bản đều gặp rồi, ngoài Tạ lão gia ra thì thái độ cũng những người khác đều không tồi, dù là ngoài mặt hay thật sự không tồi đi nữa, dù sao Đồng Học Bản cũng cảm thấy đủ rồi, trước khi đến hần còn có ý định sẽ chuẩn bị nhận lấy sự khó chịu của mọi người kia, ai biết được cơ bản là không có chuyện gì, người ta ai cũng có sự hàm dưỡng.

“Chị, lần này về được mấy ngày?” Tạ Tĩnh cười hỏi.

Tạ Tuệ Lan nói: “Trong huyện còn có việc, khoảng ngày mai là đi rồi”.

Tạ Nhiên ngắt ra, “Vậy à? Em còn có ý định học chút kinh nghiệm của chị cơ đấy...”

“Chuyện công việc à?” Tạ Tuệ Lan nheo nheo mắt, “Không sao, ăn cơm tối xong chúng ta vào phòng nói chuyện, đứng rồi, còn chưa chúc mừng cậu lên phó sở nhỉ, ha ha”.

Nhìn ra được, người chị Tạ Tuệ Lan này rất có uy tín trong lòng mọi người.

Không bao lâu, Tạ Quốc Lương và vợ chồng Tạ Quốc Kiện cũng bước vào trong, Tạ Nhiên Tạ Tĩnh liền bước tới đón.

Tranh thủ, Tạ Tuệ Lan nói với Đồng Học Bàn: “Tạ Nhiên cũng giỏi lắm, người trong nhà hy vọng ở nó rất nhiều, hiện tại tuy ở Đoàn ủy học hỏi, nhưng đợi đến khi nó mài dũa được chút ít có lẽ không lâu sau sẽ rèn luyện cơ bản, bây giờ, thể hệ ba tôi miễn cưỡng coi như thời hoàng kim, nhưng bọn họ cũng đang suy nghĩ, nếu không có gì xảy ra thì sau này cả nguồn lực nhà họ Tạ sẽ tập trung đưa Tạ Nhiên lên, ông và ba tôi đều đang muốn để Tiểu Nhiên kế nhiệm”.

Đồng Học Bàn ồ một tiếng, “Còn Tiểu Hạo?”

“Nó ư?” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Cậu cảm thấy nó thích hợp làm quan không?”

Đồng Học Bàn nói: “Không thể nói như vậy, Tiểu Hạo mới vài tuổi, lúc tôi học trung học còn chưa trưởng thành được như cậu ấy” Hắc và Tạ Hạo tiếp xúc nhiều, cậu nhóc này khoe khoang khoáng đạt, lần nào gặp cũng bị Đồng Học Bàn mắng cho vài câu, nhưng kỳ thực hắc cũng thích cậu nhóc này lắm.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Vừa mở cổng ra, Tiểu Hạo đã chạy ồ vào. Vừa vào đã hỏi: “Chị con đến chưa?” Hắc là từ đầu giờ chiều đã đến rồi, vừa nãy đi ra sau vườn tập quyền với mấy cảnh vệ. Tạ Tĩnh cười mắng: “Chỉ biết dính lấy chị cả thôi, chị đến em cũng không biết hỏi một tiếng”.

“Ừm, chị hai, vừa nãy em ở đằng sau vườn có chào chị rồi” Tạ Hạo oan ức nói.

“Em chào hồi nào?” Tạ Tĩnh học lại bộ dạng vẫy tay của cậu, “Đến rồi à?” rồi đổi giọng lại ngay, “Em chào hỏi chị hai em như thế đấy à? Hử?”

Mọi người đều cười, Tạ Quốc Lương tiếc sắt không rèn thành thép, trừng mắt nhìn Tạ Hạo, “Không biết trên biết dưới, một chút lễ phép cũng không biết!” Tạ Hạo mặt dày cười hắc hắc mấy tiếng.

Bên này, Tạ Tuệ Lan kéo Đồng Học Bàn từ phía sau đến.

“Em cười cái gì chứ? Lượm được tiền à?” Nhiên bộ dạng Tạ Hạo, Tạ Tuệ Lan không nhịn được cười.

“Ha ha! Chị! Chị đã về rồi!” Rồi sau đó nhìn thấy Đồng Học Bàn, Tạ Hạo gần như nhảy lên, mở rộng cánh tay bước qua, “Ai ui, đây chẳng phải là thần tượng của em sao?” Trong lúc Đồng Học Bàn dở khóc dở cười, Tạ Hạo liền ôm chặt lấy hắc, “Anh rể! Thần tượng! Cuối cùng cũng gặp được anh rồi! Không được không được! Anh nhanh dạy cho em vài chiêu đi! Mấy hôm nay em đang luyện quyền đó!”

Đồng Học Bàn đẩy ra cậu ra, “Anh biết công phu gì chứ”.

Tạ Tĩnh hơi sững sốt, “Đồng ca còn biết võ nữa à?”

“Hắc, em chưa nói với chị à?” Tạ Hạo hưng phấn nói: “Tỷ phu của em đâu chỉ biết võ thuật. Cao thủ đại đen của võ quán Taekwondo cũng không là đối thủ của tỷ phu em!”

Tạ Tĩnh lúc này là thật sững sốt, “Vậy chính là người đá quán trên báo chí kia à”.

“Đương nhiên là tỷ phu của em! Đây còn dùng hỏi sao?” Tạ Hạo vênh váo hò hét, giống như người đá quán là hắc vậy. Tạ Tĩnh nhìn Đồng Học Bàn, một chút liền trở nên cảm thấy hứng thú hắc lên, đây là bệnh chung của người làm báo.

Đồng Học Bàn tức mình, trong lòng thầm nói bộ người không còn chuyện gì khác để nói sao, ở trong quần chúng nói chung, sự tình Đồng Học Bàn một mình đấu với giới Taekwondo Hàn Quốc quả thực phần chấn lòng người, nhưng cái này cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều xem như vậy, ví dụ như đại bộ phận người Tạ gia hiện tại, Đồng Học Bàn vốn là muốn cho bọn hắc lưu lại một ấn tượng ổn trọng thành thực, không muốn để cho người ta biết hắc thực xúc động, cái này cũng không phải chuyện mặt mày rạng rỡ gì.

Thật ra ở đây mọi người trừ Tạ Tĩnh ra, những người khác cơ bản đều biết.

Không nói ai khác, Tạ Hạo này hai ngày gặp người đều ồn ào nói ra. Ngay cả cảnh vệ ở cửa đều biết. Tạ Tĩnh mấy ngày nay không tới chỗ của lão gia tử, cho nên không có nghe thấy, vì thế nhanh chóng truy hỏi một chút, Tạ Hạo hào hứng, ríu ra ríu rít đã đem sự tình Đồng Học Bàn đá quán như thế nào tuyên dương một lần, trên thực tế đều là nói hư nói vượn, hấn chỗ nào chính mắt thấy qua.

Có Tạ Hạo ở, không khí trong nhà liền náo nhiệt .

Sau khi ăn cơm chiều, chỉ nghe thấy tiếng của Tạ Hạo ở nơi đó nói, miệng một khắc cũng không nhàn rỗi.

Người ở Bắc Kinh chú ý rất nhiều thứ, tuy rằng hiện tại cũng không đến mức quá đáng, bắt quá chỗ của Tạ lão gia tử vẫn là bảo lưu lại một ít truyền thống của người Bắc Kinh cũ... Khách đến trong nhà, nữ nhân không cho lên bàn trên. Đương nhiên , Hàn Tinh cũng tốt, Từ Lệ Phân cũng thế. Cũng đều là nhân vật có cấp bậc, cũng không khả năng thực không cho lên bàn. Chỉ là cùng ngồi ở một bàn bên cạnh. Tạ Nhiên cùng Tạ Tĩnh mấy tiểu bối cũng là ở bên bàn đó.

Có cơm mà không rượu là không được.

Người làm mang lên một loạt chén nhỏ, rót đầy rượu trắng.

Đồng Học Bàn làm tiểu bối, làm khách, tự nhiên phải kính rượu trưởng bối, một ly một ly vô bụng, hấn đầu óc nhất thời có điểm hôn mê, Đồng Học Bàn tửu lượng là phi thường kém.

Bên kia, Tạ Hạo nghiêm mặt bưng lên nước trái cây cũng đến kính rượu Đồng Học Bàn. Tạ Nhiên cùng Tạ Tĩnh cũng cùng Đồng Học Bàn chạm cốc.

Tạ Tuệ Lan vừa thấy, liền cười tủm tỉm nói: “Tiểu Bàn tửu lượng bình thường, các người đừng có chuốc hấn”.

“Tôi không sao, còn chưa có say” Đồng Học Bàn phùng má giả làm người mập.

324. Chương 324: Lão Tạ, Ông Cũng Không Dễ Dàng Nha!

Sau bữa tối.

Trong phòng khách tầng một phòng một cửa biệt thự

Đồng Học Bàn đầu óc loáng choáng, ừng ực uống cốc trà Tạ Tuệ Lan đưa qua.

Trong phòng chỉ có hai người, Tạ Tuệ Lan lắc đầu cười nói: “Ráng thể hiện, uống không được thì đừng có uống”.

“Mọi người kính rượu tôi, làm sao tôi không uống” Đồng Học Bàn đầu đầu tựa vào ghế, “Không uống thì cất mặt vào đâu, có mặt mặt tôi cũng không thể để mặt mặt chị” Nếu là lãnh đạo huyện Duyên Đài thì Đồng Học Bàn một mực không uống cũng không sao, uống không được thì uống không được, nhưng tình thế lúc này lại khác, có thể chối đã chối, chối không được thì có uống chết cũng phải ráng mà uống, có lúc có nơi, cái mặt còn quan trọng hơn sức khỏe nhiều.

Tạ Tuệ Lan cười ha ha vuốt vuốt cổ áo anh, “Coi như anh lập công rồi được không?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, lắc lư nói: “Tuệ Lan, sao hôm nay chị dịu dàng thế”.

“Ha ha” Tạ Tuệ Lan nheo mắt còn nhỏ xíu, “Cậu vẫn cứ cảm thấy tôi không dịu dàng? Phải không?”

“Đổ mồ hôi, không có”. Đồng Học Bàn vội nói: “Lúc trước cũng dịu dàng”.

Cộc cộc cộc, Tạ Hạo gõ cửa gọi bọn họ ra, người lớn chuẩn bị đi rồi.

Tạ Quốc Bang cũng vậy, Tạ Quốc Lương cũng vậy, mọi người ở đó ai cũng bận bịu, đương nhiên là không thể ở lâu, lúc bảy giờ rưỡi đã lần lượt ra về, chỉ còn lại mình Từ Lệ Phân là người lớn, vốn muốn ở lại ngồi với ông thêm chút nữa, rốt cuộc cơ quan điện thoại tới, có việc gấp, Từ Lệ Phân cũng đành cáo từ, lái xe ra khỏi biệt thự.

Trong nhà chỉ còn lại Tạ lão gia với mấy người nhỏ.

Tạ Nhiên gọi Tạ Tuệ Lan một tiếng, “Chị, có việc xú”.

“Ừm” Tạ Tuệ Lan gật gật đầu, “Lên lầu nhé, đi nào”.

Bên kia, bác sĩ chăm sóc sức khỏe đang lấy thuốc cho Tạ lão gia, uống thuốc xong, Tạ lão gia ngồi trên ghế sofa nhắm mắt một chút, từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn Đồng Học Bàn một cái đằng hoàng, đừng nói tới chuyện nói chuyện. Tạ Tuệ Lan vừa đi, trong phòng ít người hẳn, Đồng Học Bàn muốn đi nhưng tìm không ra cớ, chỉ có thể ngồi ngơ ngơ uống trà, thỉnh thoảng nói vài câu vô thưởng vô phạt với Tạ Tĩnh và Tạ Hạo, thật khó chịu.

Đầu óc choáng váng còn phải có kiềm chế một mối, Đồng Học Bàn khó chịu vô cùng.

Nhìn Tạ Hạo và Tạ Tĩnh ngồi hai bên Tạ lão gia nói chuyện cùng ông, Đồng Học Bàn trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ Tạ lão gia này cũng thù dai quá, mình chẳng qua là cãi ông mấy câu, đánh cờ thắng ông một lần thôi, nhìn thái độ của ông kia, đến đáp lễ cũng không, sớm biết thế này thì biểu ông nhân sâm núi năm mươi năm gì chứ, biểu ông loại năm năm... năm tháng là được rồi.

Thật đáng giận!

Đột nhiên, Tạ Hạo hiểu được sự gượng gạo của Đồng Học Bàn, “Anh rể, mình ra sau vườn luyện quyền đi!”

“Được” Đồng Học Bàn ước gì nói sớm hơn chút.

Nhưng ai ngờ Tạ lão gia lại lên tiếng, ông nói với Tạ Hạo: “Muốn luyện thì cháu tự đi luyện” Nói xong, ông đứng dậy bước về phía cầu thang, “Tiểu Bàn, đánh với ta ván cờ”. Bác sĩ bảo vệ sức khỏe cười một cái nhìn Đồng Học Bàn, rồi bước theo ông dìu ông lên lầu.

Đồng Học Bàn ngạc nhiên, chơi cờ ư? Đây là ý tứ gì?

Tạ Hạo nghe xong cũng hưng phấn, “Cháu cũng xem!” Cậu biết kỳ nghệ của Đồng Học Bàn rất tốt.

Không ngờ, Tạ lão gia đang bước lên lầu lại nói: “Không phải cháu muốn đi luyện quyền sao?”

“Hi hi, có chuyện để xem thì cháu đi luyện quyền làm gì nữa, tính thêm cháu tính thêm cháu!” Tạ Hạo là vốn ham đông vui.

Tạ Tĩnh tinh tế hơn cậu nhiều, nghe ông nói vậy, cô liền giữ Tạ Hạo lại, tròng cậu, rồi hất cằm về phía Đồng Học Bàn, lắc nhẹ đầu. Như thế là chứng tỏ ông muốn ngồi riêng với Đồng Học Bàn, Tạ Hạo đi vào cũng chỉ tổ làm loạn thêm. Tạ Hạo nhìn cũng hiểu ra, buồn rầu ngồi xuống ghế sofa.

Đồng Học Bàn đầu óc căng thẳng bước lên lầu.

Trong căn phòng bày biện cổ xưa, Tạ lão gia ngồi sau một chiếc bàn gỗ đỏ, hất hàm ra hiệu Đồng Học Bàn ngồi xuống.

Người hầu đã bày xong bàn cờ, sau đó cũng bác sĩ ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Đồng Học Bàn cùng lão gia.

Tạ lão gia không nói chuyện, cũng không khách sáo, cầm quân mã đỏ đi trước.

Đồng Học Bàn đầu óc có hơi mơ hồ, vẫn cứ không thèm để ý mình, sao đột nhiên lại kêu mình đi đánh cờ, nhưng đã thế này rồi thì hẳn cũng chỉ có thể hầu đến cùng, cầm quân đen đi, một bước, hai bước, năm bước, mười bước, hai mươi bước, lần này bên cạnh chẳng có ai xem, Đồng Học Bàn cũng không thể gian lận, ngăn ngui mười mấy phút đã phân định được thắng thua, đương nhiên là Tạ lão gia thắng.

Tạ lão gia nhìn hẳn một cái, “Đánh cho đằng hoàng”.

Đồng Học Bàn cười khổ sở, “Lần trước thắng ông thật sự là nhờ may mắn, thật sự thì kỳ nghệ của con không cao”.

“...Lại lần nữa”. Lần này Tạ lão gia nhường hẳn đi trước.

Ván thứ hai kết thúc sau hai mươi phút, vẫn là Tạ lão gia thắng.

Trên mặt Tạ lão gia hoàn toàn không có vẻ gì là mất kiên nhẫn, đột nhiên hỏi: “Không thật lòng à? Vậy thì kích thích cậu một chút” Ông gọi người hầu, “Mang đến một bình rượu Mao Đài và hai cái ly” rồi nói với Đồng Học Bàn: “Bắt đầu đánh, ai thua bị phạt một ly”.

“Cái gì ạ, cháu uống không nổi nữa”.

“...Vậy là đánh cho đàng hoàng vào”.

“Đổ mồ hôi, cháu đánh đàng hoàng thật rồi mà”.

Đồng Học Bàn chống đối không có hiệu quả gì, ván cờ lại bắt đầu lần nữa.

Ván thứ ba lại là Đồng Học Bàn thua, phạt một ly, anh gồng cổ đổ hết rượu Mao Đài trong ly vào cổ họng, cay xè, đầu óc cũng quay cuồng.

Ly thứ hai.

Ly thứ ba.

Sau vài ván, Đồng Học Bàn đã say mòng mòng rồi, lần này là uống thật nhiều.

“Tiếp tục”. Lão gia nói.

Đồng Học Bàn ợ hơi rượu giờ tay cầm cờ, nhưng chụp bốn năm cái rồi mà tay vẫn trống không, sau đó lại cầm nhầm quân tốt của Tạ lão gia, cầm quân tốt mà lại đi như mã.

Tạ lão gia bị anh chọc cho cười, “Cậu đang chơi theo cách của nước nào đấy?”

Đồng Học Bàn tức mình nói: “Không chơi nữa, không chơi nữa, cháu nhìn... nhìn ra rồi, là ông đang chơi cháu, chơi cháu!” Nói đã cà lăm rồi, “Cháu... cháu không bị lừa đâu, hắc hắc, cháu không... đánh nữa...” Tay chống trên bàn cờ, Đồng Học Bàn người lắc lư, sớm say rồi.

Tạ lão gia nói: “Không đánh nữa à? Vậy thì nói chuyện với tôi”.

Đồng Học Bàn mơ mơ màng màng liếc ông một cái, “Nói chuyện gì với ông? Hai chúng ta có... có... có sự khác biệt, tiểu không thể chung một bình” Tục ngữ nói đúng, uống say vô thì cái gì cũng dám nói, huống hồ Đồng Học Bàn không phải là người hay sợ sệt, say rượu lên lá gan của hắn không biết to đến cỡ nào, lắc lư lư đứng lên khỏi ghế, bước về phía trước, tùy tiện ngồi thịch xuống chiếc ghế bự của Tạ lão gia, “Ừm, vẫn là ghế... ghế của ông thoải mái”.

Tạ lão gia buồn cười nhìn hắn, tránh qua một chút cho hắn ngồi, “Chưa nói thì làm sao biết là không thể nói với nhau chứ? Cậu tìm một đề tài đi, rồi nói”.

“Đề... đề tài?” Đồng Học Bàn chắc lưỡi, “Vậy thì ông hãy... hãy nói xem xem tại sao ông cứ để một khuôn... khuôn mặt hà khắc như vậy, không phải là cháu nói ông, về mặt của ông như vậy khó... khó coi lắm, nếu có ý kiến gì với cháu, ông... ông cứ nói, cứ nói!”

“Mặt hà khắc?” Tạ lão gia lắc đầu cười nói: “Tiểu tử thôi như ngươi thì biết gì, lúc ta còn chưa về hưu, cả ngày từ sớm đến tối đều cười, cậu biết bộ dạng của Tuệ Lan chứ? Ta cũng giống giống như nó vậy, gặp bà con là phải cười, không thể tỏ vẻ nghiêm khắc với quần chúng, nhìn thấy quan chức cũng phải cười, không thể để người khác biết trong lòng đang nghĩ gì, nhìn thấy quan chức nước ngoài cũng phải cười, không thể để gây ra xung đột ngoại giao hai nước, cười, cười, cười, ta cười mấy chục năm rồi, cười mệt rồi, cười chán rồi, về hưu rồi ta có muốn cười cũng cười chẳng ra”.

Nghe xong, Đồng Học Bàn đột nhiên vươn tay, kê vai sát vai Tạ lão gia ôm lấy ông, “Hóa ra là... là vậy, lão Tạ, ông cũng không dễ dàng nha!”

Chân mày Tạ lão gia nhảy lên một cái.

Đồng Học Bàn vỗ mạnh vào vai ông, “Lão Tạ, suy nghĩ thoáng chút, không sao, ông... ông thấy cháu được không? Cháu được không? Cháu làm việc gì chứ, lãnh đạo huyện chúng cháu, đồng nghiệp, đều... đều chỉ cháu nói này nói nọ, nói cháu trẻ quá, chỗ này không tốt chỗ kia không tốt, cháu cũng... cũng biết đôi khi cháu làm việc không nghĩ tới hậu quả, cháu biết, nhưng có một vài việc rơi vào đầu cháu, ép cháu... ép cháu phải như thế, ông không thể không làm, người thân huyện ủy đánh người phòng cảnh sát chúng cháu, nếu

cháu không bắt hấn, đồng nghiệp... nhìn cháu như thế nào? Người Trung Hoa chúng ta bị người Hàn Quốc đánh! Nếu... nếu cháu không đi khiêu chiến, bà con biết đi đâu để đòi lý lẽ chứ?”

Đồng Học Bản càng nói càng kích động, hung hăng vỗ vỗ ngực mình nói: “Cháu kích động đã sao? Cháu làm sai việc thì đã sao? Đối với nhân dân... cháu tự thấy lòng không áy náy! Cho là có ngày cháu bị người khác cho thôi chức đi! Cháu đi trên phố! Đi trên đường! Cháu con mẹ nó cũng ngẩng cao đầu! Cháu không thẹn với lương tâm chính mình!”

Tạ lão gia tử nghe vậy cười ha ha, “Không thẹn với lương tâm! Được! Được!”

“Lão Tạ, cháu vừa phát hiện... phát hiện ông cũng rất... rất thuận mắt!”

“Ha ha” Tạ lão gia cười nói: “Sống bao nhiêu năm, lần đầu tiên có người đánh giá ta thuận mắt, ừm, từ rất hay!”

Bác sĩ đứng ngoài cửa nghe không lọt nữa, vội vàng mở cửa bước vào, “Tiểu Bản, cậu uống nhiều rồi, đi, theo tôi xuống lầu, đừng làm phiền ông nghỉ ngơi!” Ông thật là phục Đồng Học Bản, uống có chút rượu mà lời nào cũng nói ra được, lão Tạ, cậu thật cũng dám gọi!

Đồng Học Bản trừng mắt nói: “Tôi nói còn chưa đã, xuống lầu cái gì!”

Tạ lão cười nói: “Hai ta đang nói chuyện vui vẻ, không có việc của ông!”

“Lão gia tử”.

“Ra ngoài ra ngoài!” Tạ lão xua tay đuổi bác sĩ bảo vệ sức khỏe ra ngoài, rồi bảo: “Tiểu Bản, nói tiếp đi”.

Đồng Học Bản kể sát vai ông nói: “Còn nói gì nữa? Đúng rồi, nói chuyện lúc trước ông... ông đính hôn cho Tạ tỷ đi, nhưng mà cháu nói này lão Tạ, việc này ông làm thật không đúng...”

“Chuyện này, cậu có biết lúc đó tôi nghĩ gì không?”

“Cháu quản ông... quản ông nghĩ gì à, tóm lại là ông làm như vậy là không đúng!”

Trong phòng, tiếng Tạ lão gia cười to vang lên, dưới lầu đều có thể nghe thấy tiếng hai người nói chuyện.

325. Chương 325: Tạ Lão Viết Chữ!

Ánh nắng mặt trời lặng lẽ chiếu qua cửa sổ.

Mở mắt, chui ra khỏi chiếc chăn ấm áp, Đồng Học Bản bất thần ngáp một cái, nhìn xung quanh. “Đây là đâu? Nhìn cách trang trí thì giống như là biệt thự. À, à, nhớ ra rồi, hôm qua mình cùng Tạ tỷ đã đến thăm Tạ lão gia. Đây chính là biệt thự Tây Sơn, hóa ra mình đã qua đêm ở đây?” Cảm giác đầu đau như búa bổ ập đến, Đồng Học Bản hít một hơi khí lạnh thì thấy đầu đau không chịu nổi. “Tại sao lại đau thế này cơ chứ? Hôm qua mình có uống nhiều không? Xong rồi, hình như lúc ăn cơm mình đã uống không ít, vậy làm sao mình có thể đi vào phòng ngủ? Sao mình không nhớ được gì thế này?”

“Cốc, cốc, cốc”, có tiếng gõ cửa.

“Tiểu Bản, dậy nhanh lên”, là giọng của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bản liền ngồi thẳng dậy: “Tạ tỷ, có chuyện gì vậy? Chị vào đi”.

Cửa vừa mở, Tạ Tuệ Lan đã tùm tùm cười đi vào: “Sao vậy, có cần tôi giúp anh mặc quần áo không?” Đồng Học Bản đã sớm phát hiện ra mình chỉ mặc mỗi đồ lót, áo ngoài và quần thì được để gọn gàng trên chiếc ghế ở bên cạnh. Đồng Học Bản chỉ biết không phải hấn tự cởi quần áo, mà hấn cũng không có thói quen cởi quần áo và xếp gọn gàng thế kia.

“Vậy hôm qua tôi có uống nhiều không? Làm sao mà tôi có thể ngủ ở đây được vậy?”

Tạ Tuệ Lan tức giận nói: “Anh còn không nhớ anh uống nhiều thế nào à? Thật là đáng nể”.

Đồng Học Bản đỏ mặt hỏi: “Vậy quần áo của tôi là... cô cởi giúp sao?”

“Không phải tôi thì còn có thể là ai nữa” Tạ Tuệ Lan nhìn hấn đáp, “Hôm qua anh làm tôi mệt quá, cởi đồ cho anh mà tôi lưng thiếu điều muốn gãy”.

Đồng Học Bàn ngưng ngưng: “Khụ khụ, vất vả, vất vả vất vả”.

“Đứng lên, dậy ăn sáng thôi”.

“Được rồi”.

Đồng Học Bàn cũng không ngại nằng, cầm quần áo rồi mặc lên người, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, hấn hỏi: “Đúng rồi, thế hôm qua tôi có làm gì mất mặt không? Tôi có nôn không?” Tỉnh rượu, điều mà hấn lo lắng nhất là mất mặt, sợ mình đã làm điều gì đáng xấu hổ.

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hấn, sau đó nói: “Tôi cũng không biết phải nói với anh thế nào? Anh không nhớ thật hay là giả vờ không nhớ vậy?”

Đồng Học Bàn ngăn người ra: “Tôi đã nôn ra à? Nôn ở đâu?”

Tạ Tuệ Lan bắt đắc dĩ cười nói: “Nếu nôn ra thì đã tốt, anh không nôn, chỉ có nói lung tung không ít thôi”.

“Tôi nói cái gì?”

“Anh chơi cờ cùng với lão gia trong phòng, thua một ván thì uống một chén rượu, anh uống được ba bốn chén thì say. Sau đó bá vai bá cổ lão gia cùng uống, cứ một câu lại lão Tạ, một ngụm lại lão Tạ” Kể đến đây Tạ Tuệ Lan không nhịn được cười, “Tiểu Bàn, trước kia tôi không hề biết anh lại to gan như vậy? Hả? Anh không chỉ gọi lão Tạ mà còn phê bình ông nội em một hồi, nào là ông làm cái này không được tốt, ông không đúng chỗ nào, sau đó anh còn hùng hồn nói nửa ngày, cuối cùng không biết thế nào còn hát cả quốc ca nữa”.

Đồng Học Bàn quá sốc; “Không có khả năng!”

Tạ Tuệ Lan chỉ cười không trả lời hấn.

“Tuyệt đối không có khả năng!” Đồng Học Bàn nói: “Tạ tỷ, đừng trêu tôi, tôi không đùa nữa đâu!”

Tạ Tuệ Lan nói: “Giọng anh to như vậy, tôi ở dưới lầu cũng nghe thấy, cả nhà có mấy người không biết chuyện này, tôi trêu anh làm gì?”

Đồng Học Bàn tái mặt: “Thật sao? Tôi thật sự đã gọi lão Tạ?”

“Anh nói đi?”

“Không thể nào, tôi uống rượu say cũng không thể nói linh tinh như vậy được” Câu này quả thật hấn không nói dối. Bình thường Đồng Học Bàn có uống rượu nhiều cũng không bao giờ nói nhảm, chỉ là khó chịu, nhưng đó là hấn không uống nhiều lắm, uống giống như ngày hôm qua thì còn chưa bao giờ xảy ra, chính mình có làm trò cười cho thiên hạ hay không Đồng Học Bàn cũng không rõ ràng. Xem Tạ tỷ như vậy hấn là không phải gạt mình. Đồng Học Bàn trong nháy mắt tâm đều lạnh, “Tôi đã đem Tạ lão đắc tội? Tạ lão gia có nói gì không ạ? Người nhà chị nhìn tôi như thế nào?”

Tạ Tuệ Lan mỉm cười đáp: “Ông tôi không nói gì cả”.

“Không nói gì là thế nào?”

“Không những không quở trách anh mà còn nói chuyện với anh rất vui vẻ. Đến màn hát quốc ca, ông nội còn hát cùng anh. Ha ha, đã lâu rồi tôi mới thấy ông nội cười lớn như hôm qua” Tạ Tuệ Lan vừa cười vừa lắc đầu nói: “Thật không biết là buồn cười cái gì nữa, ha ha”.

Đồng Học Bàn chớp mắt hỏi: “Thế có nghĩa là Tạ lão không tức giận?”

“Lão gia nghĩ thế nào, tôi cũng không rõ” Tạ Tuệ Lan đáp.

“...” Đồng Học Bàn vò đầu suy nghĩ, những kí ức của ngày hôm qua dần tái hiện trong đầu anh. Đồng Học Bàn vỗ vỗ trán: Mình đã gọi lão gia là lão Tạ, lão gia còn cùng mình hát quốc ca? Lão gia ắt hẳn là không tức giận chứ?Ồ, lão gia độ lượng cũng đủ lớn, cái này là rộng rãi cỡ nào?” Đồng Học Bàn đã thay đổi cách

nhìn về lão gia, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất nặng nề. Hôm qua mình đã làm chuyện mất mặt trước bao nhiêu người, sao có thể kết thúc đơn giản như vậy?

Mười phút sau, Đồng Học Bàn rời rầm vịn phần, đi theo Tạ Tuệ Lan xuống lầu.

Giữa hành lang, Tạ Tĩnh đang ôm một đồng giấy, đi ngược hướng với hai người, nhìn thấy Đồng Học Bàn, Tạ Tĩnh sắc mặt cổ quái hỏi: “...Đồng ca, tỉnh rồi à?”

“Tỉnh rồi, bạn chuyện gì à?” Đồng Học Bàn trong lòng vẫn không yên.

Tạ Tĩnh ừm một tiếng, “Ông nội đang luyện viết chữ, em mang giấy viết qua cho ông”.

Tạ Tĩnh hôm qua cũng ở đây. Vốn dĩ cô cũng chuẩn bị về rồi, nhưng Đồng Học Bàn và lão gia trong thư phòng ồn ào như vậy, giọng nói rất mạnh mẽ, lại còn phê bình lão gia, sau đó còn cùng lão gia hát quốc ca, cái loạn này, quả thực cũng đừng nói ra, mọi người ngăn đón cũng ngăn không được, ồn ào một lúc đã hơn mười giờ đêm. Vì Tạ Tĩnh xem xong màn đó cũng đã muộn rồi nên đành phải ngủ lại đây, dù sao thì ngôi nhà này cũng rất rộng.

Khi xuống lầu, vài người làm khẽ nhìn trộm.

Không ngoại lệ, tất cả mọi người đều nhìn Đồng Học Bàn bằng một cổ sắc thái quái dị.

Nhìn tôi làm gì vậy. Khuôn mặt Đồng Học Bàn hơi ửng đỏ, không muốn nhắc đến chuyện đó nữa.

Dưới tầng một, vừa xuống dưới lầu, Đồng Học Bàn đã nhìn thấy lão gia, cơ thể bỗng phản xạ có điều kiện run run một chút. Thấy Tạ Hạo và Tạ Nhiên đang đứng hai bên, bên cạnh thư án. Tạ Tĩnh cũng kính cẩn ôm bó giấy từ trên lầu xuống. Trên bàn viết, bút, mực, giấy, nghiên đều được sắp xếp gọn gàng, Tạ lão gia đang tự mình mài mực, sau đó vận khí khởi bút lông, nhắm mắt một lát, hạ bút như bay, những nét bút đi qua trang giấy Tuyên để lại những tiếng soạt soạt, nhìn những nét bút thật là uyển chuyển.

Tạ Tuệ Lan không muốn quấy rầy, nhẹ nhàng đi đến.

Đồng Học Bàn cũng xấu hổ không thôi nhướng đầu nhìn qua. Bốn chữ “Cương Trực Công Chính” lão gia viết rất đẹp, trông rất có khí thế.

Tạ Hạo lúc này nhìn thấy Đồng Học Bàn, mỉm cười với hắn, hướng về phía hắn nháy nhó nửa ngày.

Đồng Học Bàn trừng mắt nhìn cậu ta, biết là mình đang bị chế giễu. tiểu tử này!

Tạ Nhiên hoàn toàn chú ý vào từng nét chữ, “Mỗi lần xem ông viết chữ đều cảm thấy rất có thần vận, giống như bên trong có sự sống vậy”.

Tạ lão gia lắc đầu cười nói: “Võ mông ngựa!”

Tạ Nhiên nói: “Cháu thật sự cảm thấy như vậy mà. Ông có thể tặng cho cháu mấy chữ này được không ạ? Để cháu đem về treo lên”.

Tạ lão gia khẽ gật đầu.

Tạ Nhiên cảm thấy rất vui, cẩn thận cuộn tờ giấy có mấy chữ lại lại, coi như báu vật vậy.

Đồng Học Bàn cảm thấy hắn là đang giả vờ. Mấy chữ này đâu có đẹp đến vậy, chỉ là nhìn cũng được mà thôi. Mà hình như hôm qua hắn đã nói những điều này với lão gia? Hắn lại cố nghĩ lại những gì đã xảy ra hôm qua.

Tạ Hạo cũng không cam tâm: “Ông nội, cháu cũng muốn một bức chữ”.

“Cháu à?” Tạ lão gia nhìn hắn, hừ một tiếng, “Kì thi Sơ trung ngữ văn mà cháu còn chưa qua, ông viết liệu cháu có hiểu được không?”

“Ai da, ông cứ viết cho cháu một bức đi!”

Tạ lão gia hôm nay tâm trạng rất tốt, liền đồng ý với Tạ Hạo. Nghĩ một lúc, ông mài thêm mực, sau đó đặt bút lên giấy, hai dòng chữ được viết ra một cách liền mạch. Tạ Hạo cười đắc chí, chuẩn bị thu bức thư pháp

lại thì phát hiện ra những chữ thực hài hước được viết trên đó: “Chăm chỉ học hành, hướng tới tương lai”. Tám chữ to làm cho Tạ Hạo cảm thấy buồn bực, nhưng chỉ có thể không tình nguyện mà thu vào.

Tạ Tĩnh vui vẻ cười nói: “Ông nội, không thể bên nặng bên nhẹ được, cháu cũng muốn một bức”.

Tạ lão gia cười lớn nói: “Vậy cháu muốn những chữ nào?”

“Cháu có gương mặt có hậu, ồm, vậy viết ‘Mặt hoa da phấn đi’ ạ” Tạ Tĩnh nở một nụ cười điềm tĩnh nói.

Tạ Hạo lập tức ồn ào, Tạ Nhiên cũng không nhịn được cười cô em gái của hắn.

Tạ lão gia lắc đầu mỉm cười, nghĩ một chút, sau đó cầm bút lông lên, viết cho cô một bức là “Mặt hoa da phấn”, sau đó dừng bút, lấy một tờ giấy khác, viết bốn chữ “Quốc sắc thiên hương”.

Tạ Hạo tị nạnh nói: “Ông thật là thiên vị, sao ông lại cho chị hai tận hai bức”.

Tạ lão gia không nói gì.

Tạ Tĩnh cũng hiểu được: “Làm sao mà đều cho chị được, “Quốc sắc thiên hương”, trừ đại tỷ ra thì còn ai có thể xứng với bốn chữ này? Ha ha, ông nội, cái này là cho đại tỷ phải không?”

Tạ lão gia hừ một tiếng. Đối với Tạ Tuệ Lan ông lúc nào cũng lạnh nhạt.

Tạ Tĩnh biết mình đã đoán đúng, nhẹ nhàng cầm bức thư pháp có bốn chữ “Quốc sắc thiên hương” đưa cho Tạ Tuệ Lan, “Đại tỷ, ông thật là thiên vị, “Quốc sắc thiên hương” thì hơn nhiều so với “Mặt hoa da phấn” của em rồi”.

Tạ Tuệ Lan tủm tủm cười nói: “Cảm ơn ông đã viết cho cháu”.

Thế là đã viết xong, ai cũng đã đều có phần của mình.

Đồng Học Bán thấy vậy, hắn nghĩ đã đến lúc mình nên nói lời xin lỗi, vì thế ho khan một cái: “Ông nội, cái này, hôm qua cháu xin lỗi, cháu uống nhiều quá, uống nhiều quá, cho nên...” Vừa nghe Đồng Học Bán nói vậy, Tạ lão gia không nhịn được nở nụ cười.

Mọi người đều biết Đồng Học Bán ngày hôm qua đã làm trò cười cho thiên hạ, nghe thấy vậy đều cười rất vui vẻ.

Tạ lão gia không nói gì, lắc đầu, sau đó cầm cây bút lông, mài mài lại mực, nhắm mắt trầm tư, ước chừng nửa chén trà nhỏ, lão gia chợt mở mắt cầm lên bút lông, viết lên bốn chữ vững vàng có lực ở trên giấy.

“Không thẹn với lòng”!

Viết đúng là “Không thẹn với lòng”!

Cuối cùng, Tạ lão gia còn ký tên ở dưới, viết lên tên của hắn, “...Tiểu Đồng, tặng cháu”.

Mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Ký tên? Lão gia tử ký tên?

Tạ Nhiên và Tạ Tĩnh cũng nhìn nhau, Tạ Tuệ Lan cũng bất giác ánh mắt của họ. Mọi người đều nhận ra, lão gia tử đối với Tiểu Đồng còn ưu ái hơn so với họ nhiều. Lão gia tử ký tên? Điều này những đứa cháu của ông chưa từng được nhìn thấy, hiện tại ông lại có thể ký cho Tiểu Đồng? Lão gia tử thích hắn đến vậy sao?

326. Chương 326: Tạ Gia Chấp Nhận!

“Cương Trục Công Chính”.

“Chăm Chỉ Học Tập”.

“Mặt Hoa Da Phấn”.

“Quốc Sắc Thiên Hương”.

Tặng chữ cho Tạ Nhiên, Tạ Hạo, dù là lão gia cũng phải dành thời gian suy nghĩ, các chữ cũng rất có ý nghĩa, nhưng cũng chưa đạt đến độ thâm thúy và sâu sắc, vậy mà bốn chữ cuối cùng “Không thẹn với lòng” lão gia lại phải suy nghĩ rất nhiều. Nhìn bốn chữ này, có thể thấy các chữ trước không thể sánh được. Rõ ràng là lão gia đã dành rất nhiều tâm tư, bút phong, vận vị, tất cả đều có thần. Đến cả một người không am hiểu nghệ thuật thư pháp mấy như Đồng Học Bản cũng biết là chữ viết vô cùng tốt. Không thẹn với lòng, cái này không phải là tối qua mình đã ở trong phòng nói hùng hồn với lão gia hay sao? Không ngờ lão gia vẫn còn nhớ, thậm chí còn viết ra tặng cho hắn.

Đồng Học Bản cảm thấy quá bất ngờ, vội vàng nói cảm ơn, “Cảm ơn ông ạ”.

Tạ lão gia hài hước nói: “Ha ha, cái này nhìn có thuận mắt không?”

“Thuận mắt”. Đồng Học Bản toát mồ hôi: “Rất thuận mắt ạ, cháu nhất định sẽ nhớ bốn chữ này, sau này chỉ cầu không thẹn với lòng”.

Tạ Hạo nhăn mặt nói: “Ông, cháu cũng muốn ông ký tên”.

Tạ lão gia khoát khoát tay: “Tránh sang một bên đi, chuyện gì cũng có cháu”.

“Hắc, ông ký cho tỷ phu của cháu, ông cũng phải ký cho cháu chứ” Tạ Hạo mặc kệ, cứ nài nỉ lão gia nửa ngày, thế nhưng Tạ lão nhất định không đáp ứng.

Cách chỗ đó không xa, vị bác sĩ chăm sóc sức khỏe thấy lão gia tặng chữ cho Đồng Học Bản cũng cảm thấy kinh ngạc. Lần trước đã thấy Tạ lão gia cãi nhau một trận rất lớn với Đồng Học Bản trong nhà, chuyện này chính bác sĩ tận mắt chứng kiến. Ông không hiểu sao Tạ lão gia lại thay đổi thái độ như vậy, tâm tư tình cảm của lão gia không phải ai cũng có thể hiểu được. Huống hồ ông cũng hiểu, đừng nhìn dáng vẻ lão gia bình thường tỏ ra không nghe không thấy chuyện gì nhưng thực tế, chuyện gì lão gia tử cũng biết. Ví dụ như chuyện Tiểu Đồng vì cứu một đứa trẻ mà mạo hiểm tính mạng đi đánh chạy lão hổ, như chuyện Tuệ Lan bị buộc bom hẹn giờ mà Tiểu Đồng liều mạng cứu. Tuy ngoài miệng không nói nhưng tất cả lão gia tử đều biết rất rõ.

Sau bữa điểm tâm.

Đồng Học Bản tìm một chiếc hộp đựng tranh để cất bức thư pháp mà lão gia đã tặng vào.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười đi tới: “Ha ha, lão gia tử đối với anh thật tốt, không biết từ lúc nào lão gia đã quý anh như vậy?”

“Hả?” Đồng Học Bản nói: “Tạ lão không phải cũng viết chữ cho tất cả mọi người sao?”

Tạ Tuệ Lan lắc đầu, “Sao có thể coi là giống nhau được? Chẳng lẽ anh không thấy là anh được kí tên à?”

Đồng Học Bản có chút dăm chiêu.

“Lão gia tử vốn không dễ dàng tặng chữ cho người khác. Ông là cựu Tổng bí thư, những chữ này anh nên hiểu là rất giá trị, hơn nữa lại còn có kí tặng. Ở cạnh lão gia tử nhiều năm như vậy, chưa bao giờ tôi thấy ông kí tặng cho ai. Ngay cả cha tôi, đại thúc, nhị thúc, cũng không được vinh hạnh này, càng không bàn đến hậu bối như bọn tôi” Tạ Tuệ Lan cười cười nói: “Tôi không đánh giá trình độ thư pháp của ông nội như nào, nhưng bức thư pháp anh đang cầm trong tay thì rất có giá trị. Không chừng một lúc nào đó sẽ trở thành báu hộ mệnh của anh”.

Đồng Học Bản chớp chớp mắt mấy cái, “Báu hộ mệnh...”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Tôi không biết lão gia tử tặng anh bức thư pháp này là có dụng ý gì, bất quá tôi biết lão nhân gia rất quý anh”.

Tay Đồng Học Bản bắt giác run lên, cảm thấy bức thư pháp trong tay mình đột nhiên nặng hẳn lên.

“Không thẹn với lòng...” Tạ Tuệ Lan nhất thời cười cười, “Nhưng thật ra Tiểu Đồng anh cũng rất có cá tính”.

Đồng Học Bản cười đau khổ: “Tôi hôm qua say đến mức không biết gì, thật là uống nhiều quá, cũng không có mấy người có thể cả đời không thẹn với lòng, đối với chị, tôi cũng là xấu hổ”.

Tạ Tuệ Lan nhìn qua hẩn một chút rồi nói: “Dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị đi thôi, sau đó cùng đi chào ông”.

“Đi nào!”

Vườn sau biệt thự.

Tạ lão gia đang cùng ngồi chơi cờ vua với Tạ Nhiên, Tạ Tĩnh và Tạ Hạo cũng đứng bên cạnh xem.

“Anh, anh đi bước này là sai rồi, chỗ này, phải đi đến đây. Ai da, anh đi bước này là thế nào? Không đúng, không đúng, nên đi con Tượng chứ” Tạ Hạo chỉ huy.

Tạ Tĩnh cười mắng: “Xem cờ không nói mới là quân tử, em đừng nói nhiều nữa”.

Tạ Nhiên vui vẻ nói: “Nếu nghe em thì anh thua còn nhanh hơn”.

Từ bên kia Tạ Tuệ Lan cùng Đồng Học Bân đi tới: “Lão gia tử, ở huyện còn có chút việc, bọn cháu phải về rồi, có thời gian chúng cháu sẽ lại đến thăm ông”.

Tạ lão gia nghiêng người nhìn nàng, “Lại về? Hừ, như vậy ta đây lại không được thanh tĩnh”.

Tạ Nhiên và Tạ Tĩnh đều hiểu rõ lão gia không có ý như vậy. Lần đó chị cả suýt thì gặp nguy vì bị cài bom, sau khi biết chuyện lão gia đã rất giận dữ, thiếu chút nữa là đem thị ủy thành phố Phần Châu đuổi sạch. Sau chuyện này, lão gia hai ngày liền không ngủ ngon, trong mơ đều nghe thấy tiếng kêu cứu của Tạ Tuệ Lan khi gặp chuyện. Những chuyện này, trên dưới Tạ gia đều biết rõ hết.

Cáo từ xong, hai người Đồng Học Bân liền chuẩn bị đi.

“Đợi chút” Tạ lão gia tử bỗng kêu bọn họ lại, chợt đối với một người làm bên cạnh nói cái gì đó.

Người làm nghe xong liền đi về biệt thự, giống như là đi lấy gì vậy.

Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan đều không hiểu gì, Tạ Hạo và Tạ Nhiên cùng mọi người cũng nhìn một cách đầy tò mò.

Một lát sau, người làm từ trong biệt thự đi ra, trong tay cầm một cuộn gì đó, chắc là một bức thư pháp, đã được bao bọc tốt rồi. Tạ lão gia phát phát tay ra hiệu cho người làm mở cho Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan xem. Đồng Học Bân liền bước lên trước, cầm lấy cuộn giấy, nhẹ nhàng mở ra.

“Ông trời tác hợp”!

Mặt trên rõ ràng viết bốn chữ này!

Tạ lão gia vuốt vuốt râu: “Tặng cho hai đứa, hãy cầm đi”.

Đồng Học Bân ngẩn người.

Tạ Nhiên và Tạ Tĩnh đều nhìn nhau. Dù Đồng Học Bân là bạn trai của Tạ Tuệ Lan nhưng hẩn cũng chưa chính thức được nhà họ Tạ chấp nhận, hữu danh vô thực, thậm chí lời nói không dễ nghe, cái này chính là hai người bọn họ một phía tình nguyện, nhưng Tạ lão bức chữ này một khi đưa ra, thì có thể coi là tình hình đã thay đổi rồi. “Ông trời tác hợp”, Tạ lão gia đã dùng cách này để nói rằng ông đã chấp nhận Đồng Học Bân là cháu rể của mình.

Lão gia tử là là đứng đầu một nhà, nếu ông nói đồng ý thì cả gia đình cũng sẽ đồng ý!

Nói cách khác, ở Tạ gia, đây có thể coi như là đã đính hôn.

Tạ Nhiên cười nói, “Chúc mừng”.

Tạ Hạo đứng bên cạnh cũng hò reo.

Đồng Học Bân lúc này mới hết sững sốt, được yêu mà sợ nói lời cảm ơn.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười nhận bức thư pháp: “Cảm ơn ông, không biết có phải là ông đã viết từ trước lúc cháu đến, hay là đã được cất giữ từ rất lâu bấy giờ mới được mang ra, ha ha?”

Tạ lão gia làm mặt không hài lòng rồi nói, “Nhận đồ rồi còn không mau đi đi. Cuối cùng cũng có thể sống yên ổn những ngày tới rồi”.

“Ha ha, cháu cũng không biết khi nào cháu sẽ quay về đâu” Tạ Tuệ Lan cười nói, “Đi thôi”.

Có bức thư pháp này, thái độ của Tạ Tĩnh đối với Đồng Học Bản cũng thay đổi: “Chị, anh rể, đi đường cẩn thận” Cô gọi anh rể một cách tự nhiên.

Tạ Hạo lớn giọng nói: “Anh rể, lần sau đến phải dạy em võ, à đúng rồi, bạn em còn nhờ em xin chữ kí của anh, anh kí cho em vài cái rồi mới được đi!!!”

327. Chương 328: Sao Trong Chấn Lại Thêm Một Người?

Sau giờ ngo, Đồng gia.

Trong phòng khách, Đồng Học Bản và Quách Phần Vỹ vừa uống vừa trò chuyện, mượn rượu tâm sự. Đồng Học Bản đem những chiến tích mà mình đã đạt được sau khi xuống huyện Duyên Đài kể cho Quách Phần Vỹ, nào là chuyện đến trường cứu người, chuyện cứu người bị thương khi gặp núi lở. Quách Phần Vỹ nghe thấy vậy rất kinh ngạc, khen lấy khen để. Nói là nịnh nhưng thực ra cũng là lời chân tình trong lòng hắn. Đối với một người lãnh đạo tài năng như Đồng Học Bản, Quách Phần Vỹ luôn cảm thấy rất khâm phục, từ khi còn làm chung ở phòng Tổng hợp, hắn đã chứng kiến Tiểu Đồng Chủ nhiệm làm nên rất nhiều kì tích.

“Hôm nay rất vui, Phần Vỹ, uống nào!”

“Lão lãnh đạo, tôi kính ngài.”

“Tốt, cạn ly. Ngu đại tỷ, chị cũng uống một ly đi”.

“Tôi... tôi không biết uống rượu, sợ...”

“Tôi rót cho chị một ly” Quách Phần Vỹ chủ động rót rượu.

Ngu Mỹ Hà không còn cách nào từ chối, “Vậy, vậy được rồi...”

Một ly rượu...

Hai ly rượu...

Ba ly rượu...

Tiểu Thiển Thiển ăn xong thì vào phòng ngủ trưa. Chỉ còn Ngu Mỹ Hà ở một bên tiếp khách.

Cuối cùng sau khi cả chai rượu ngũ lương đã ở gọn trong bụng ba người, Đồng Học Bản đã muốn uống có điểm không được. Ngu Mỹ Hà thì tửu lượng kém, chỉ có một chén đã choáng váng rồi, mặt đỏ bừng. Quách Phần Vỹ không kính rượu nữa, lại hàn huyên trong chốc lát, thấy Đồng Học Bản miệng đều có chút nói không rõ từ, Quách Phần Vỹ bèn dìu Đồng Học Bản lên ghế sofa ngồi. Được một lúc thì Quách Phần Vỹ cũng cáo từ ra về.

Cả phòng chỉ còn hai người Ngu Mỹ Hà và Đồng Học Bản.

“Tiểu Bản, để tôi rót trà cho cậu” Ngu Mỹ Hà đầu óc choáng váng, đứng dậy lấy ấm nước.

Đồng Học Bản ngồi ở đó, nhẹ nhàng nói: “Không cần, còn chưa có khát...”

Hắn nói cũng không còn lưu loát nữa rồi: “Đến đây, ngồi đây... ngồi cạnh tôi một chút...”

Ngu Mỹ Hà đi đến trước sofa, đặt mông xuống thiếu chút nữa ngồi xuống đất, không tìm thấy vị trí.

Đồng Học Bản cười to, đỡ lấy nàng nói: “Mới uống một chén mà cô đã say rồi, hic... tửu lượng gì mà...”

Ngu đại tỷ ánh mắt mơ màng, dựa vào lòng Đồng Học Bản mà chẳng hay.

Cái này gọi là say rượu không kiểm soát được. Nhìn dáng vẻ nũng nịu mê hồn của nàng, lại thêm chiếc quần màu nàng nhạt tôn lên đôi chân và mông tuyệt đẹp của nàng, Đồng Học Bản nhất thời không chủ động được, vuốt ve đôi chân của nàng, sau đó thuận tay đưa vào bên trong áo lông của nàng. Dù hai ngày

ở Bắc Kinh hẳn cũng đã không ít lần hưởng qua hương vị của Ngu đại tỹ, nhưng đại mỹ nhân thành thực xinh đẹp như vậy ở bên người, đó là hưởng bao nhiêu lần cũng không đủ.

Ngu Mỹ Hà vẫn nửa tỉnh nửa mê, đẩy hẳn ra: “Đừng, Tiểu Bân...”

Đồng Học Bân không nghe, dùng lực gỡ dây lưng của nàng, sau đó cởi quần nàng ra, chậm chậm kéo xuống, lộ ra chiếc quần tất mùa đông nàng mặc bên trong.

Mùa đông mặc nhiều quần áo, cởi thật mệt.

Giằng co năm sáu phút, Đồng Học Bân mới cởi hết quần áo của nàng.

“Đừng, Tiểu Bân, buổi tối...hãy làm, trời vẫn còn sáng”.

Đồng Học Bân mặc kệ, say khướt nói: “Ngu đại tỹ, chị nhảy cho tôi xem điệu hôm trước đi, lần đó ở... hic...”
Đánh cái nấc rượu, hẳn nói: “Lần đó ở tiểu khu Hoa Mỹ, chị không phải nhảy qua một lần sao, chính là... điệu đó, có điểm giống như ba lê, đúng rồi, tôi nhớ rõ chị di động còn có phối nhạc đúng không? Còn giữ không? Mở ra đi, lại nhảy cho tôi xem một lần, khi đó chị đặc biệt đẹp”.

Ngu Mỹ Hà ôm lấy thân hình trắng muốt của mình: “Nhưng tôi... tôi không có mặc quần áo...”

“Như vậy vẫn có thể nhảy được” Đồng Học Bân muốn nhìn chính là không có mặc quần áo, “Được không? Nhảy một chút đi!”

Cho dù đã rất say nhưng Ngu đại tỹ vẫn rất bảo thủ, do dự không nói tiếng nào. Đồng Học Bân vừa muốn một là một, hẳn là thật muốn xem, không khỏi lại khuyến khích vài câu, “Nhanh, nhảy chút đi, chị đáng người tốt như vậy, không có quần áo nhảy khăng định càng đẹp mắt”.

Vài phút sau.

Ngu Mỹ Hà cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, run rẩy tìm chiếc điện thoại Nokia N8 trong đồng quần áo của mình, chậm rãi bật mở điện thoại, sau đó mở bài hát đó lên.

Âm nhạc vang lên, nhẹ nhàng phiêu lãng.

Ngu Mỹ Hà hai tay che trên che dưới, ngại ngần đứng trước kệ TV.

Đồng Học Bân dựa người vào sofa, thoải mái nhắm mắt lại thưởng thức.

Lúc bắt đầu, Ngu Mỹ Hà múa một cách khô cứng, không dám bỏ tay ra, lại càng không dám duỗi chân ra, động tác có biên độ rộng một chút là nàng lại ôn tồn lấy thân mình, động tác rất chậm. Có vẻ như rượu đã phát huy tác dụng, múa được một chút thì Ngu đại tỹ thả tay ra, làm Đồng Học Bân suýt chảy máu mũi.

Thật là đẹp!

Múa được một đoạn nhạc, Ngu Mỹ Hà chạy về ngồi lên sofa.

Đồng Học Bân hôn nhẹ cô: “Thật tuyệt, hôm nay đổi chỗ đi?”

“... Cái gì? Là ý gì?” Nàng cắn cắn môi.

Đồng Học Bân lại hôn nàng, dùng răng cắn nhẹ đôi môi mọng của nàng: “Làm thế này đi, có được không?”

Ngu đại tỹ vừa nghe liền giật mình, xấu hổ, tức giận lắc đầu nguầy nguậy: “Không được, không được đâu”.

“Có gì không được” Đồng Học Bân đã say rồi, lá gan và khí thế cũng lớn hơn so với trước, “Không đồng ý tôi đánh vào mông chị” Nói xong liền dùng tay vỗ nhẹ vào cặp mông tròn trịa của nàng.

Ngu Mỹ Hà rùng mình, “Đừng...”

Trước kia, Cù Vân Huyền vẫn lấy hình tượng đại tỹ tỹ chăm sóc cho Đồng Học Bân nhiều năm, sau này dù hai người đã lên giường với nhau, Đồng Học Bân cũng không dám ức hiếp cô, chỉ dám dùng chút sức lực mà thôi. Nhưng với Ngu đại tỹ lại khác, nhận thấy Đồng Học Bân chủ động, Ngu Mỹ Hà liền có vẻ nhún nhường, vậy nên dù nàng hơn hẳn đến chín, mười tuổi, nhưng khi dễ nàng Đồng Học Bân cũng không có chướng ngại tâm lý.

“Mau, làm thế này đi”.

“Không, đừng, tôi không thể...”

Đồng Học Bán làm mặt tức giận, đánh vào hông nàng, bắt chước khẩu khí của Huyền đi: “Tôi đánh chị”.

Ngu Mỹ Hà không làm gì được, cuối cùng cũng khuất phục, khẽ nhếch môi, đứng dậy khỏi sô pha, chờ Đồng Học Bán cởi hết quần áo. Ngu đại tỷ cắn cắn môi, ngại ngừng muốn chết, từ từ quỳ xuống đất, miệng xinh đẹp khẽ mở ra, cúi đầu xuống.

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Trời không còn sáng, có lẽ đã tối rồi.

Trong phòng ngủ, Đồng Học Bán khẽ mở mắt, việc đầu tiên là đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường.

Đã sáu giờ năm, đã muộn thế này sao?

Ngủ một giấc, Đồng Học Bán cũng thấy tỉnh rượu rồi. Vỗ trán, hắn nghĩ lại những gì đã xảy ra vào buổi chiều, hình như là đã cùng uống rượu với Quách Phàn Vỹ, sau cùng, hắn thấy mơ hồ, không nhớ rõ. Làm gì thế này? Sao lại uống nhiều như vậy? Đồng Học Bán thầm nghĩ rượu không phải là thứ gì hay ho, may mà khi ở Bắc Kinh, khi cùng uống rượu với lãnh đạo huyện hắn đã không gây ra chuyện gì. Uống rượu vào là nổi điên, mặt mũi cũng có thể mất hết, lần sau nhất định uống ít lại.

Có một thân thể mềm nhũn ấm áp đang nằm trong lòng hắn.

Đồng Học Bán cúi đầu, hóa ra là Ngu Mỹ Hà đang ngủ.

Trí nhớ nhất thời đã hiện ra. Đồng Học Bán không khỏi ngượng ngừng cười, hình như cả buổi chiều hắn đã “hành hạ” Ngu tỷ không thôi, mà còn là hành hạ không phải là nhẹ, từ sô pha đến bàn ăn, rồi đến phòng ngủ, ước chừng phải đến hơn một giờ đồng hồ. Đừng nói đến Ngu tỷ, đến hắn bây giờ cũng đau hết thắt lưng. Hài, hai ngày không làm chuyện đó nên không thể kiểm chế được, nếu không thì khẳng định là không được rồi.

“Ngu đại tỷ, Ngu đại tỷ...”

Có tiếng “ừm” mơ hồ đáp lại.

Đồng Học Bán lay lay cô: “Tỉnh dậy, đến giờ ăn cơm chiều rồi”.

Ngu Mỹ Hà vừa mở mắt, nhìn thấy Đồng Học Bán lại ngủ tiếp. Đột nhiên nàng ý thức được điều gì đó. Nàng đã tỉnh rượu nhưng hai mắt vẫn khép hờ, không mở được mắt, từ cổ đến đầu và phần thân dưới đều cảm thấy rất đau, miệng phản xạ có điều kiện khép chặt lại. Sau đó nàng lặng lẽ xoa xoa môi, rõ ràng là nhớ ra chuyện nàng đã làm lúc say, cảm thấy xấu hổ muốn chết đi được.

Đồng Học Bán thấy vậy, vươn người tới, hôn lên môi nàng.

Ngu Mỹ Hà cuống quýt che miệng, “Đừng, bắn...”

“Bắn gì” Đồng Học Bán dịu dàng nói: “Không có gì có thể sánh với mùi hương của chị”.

Ngu Mỹ Hà đỏ mặt, nhìn nhìn hắn, sau đó mạnh bạo ôm lấy thắt lưng hắn, khẽ cúi đầu, trong động tác mang theo một chút không muốn xa rời.

Đồng Học Bán cười nói: “Sao vậy?”

“Không có gì...” Nàng cúi đầu càng thấp.

“Không có gì sao chị lại ôm tôi? Đây là lần đầu tiên chị ôm tôi đó”.

Ngu Mỹ Hà vội buông tay khỏi lưng hắn, định bỏ trốn nhưng Đồng Học Bán kéo lại, nhất định không cho nàng buông tay, lại tiếp tục truy hỏi nàng.

Không có cách nào, Ngu Mỹ Hà đành phải trả lời: “Tôi chỉ là cảm thấy mình rất hạnh phúc”.

“Hạnh phúc như thế nào?”

“Chồng trước của tôi đối với tôi và Thiến Thiến cũng rất tốt, nhưng... không bằng một phần của cậu” Nói đến đây mắt Ngu Mỹ Hà đã hoe hoe đỏ, “Lúc hai mẹ con tôi khó khăn nhất, cậu đã ẹ con tôi vay tiền, còn cho tôi và Thiến Thiến chỗ ở, còn chuyển hộ khẩu cho hai mẹ con tôi, cho Thiến Thiến đi học, sau này... cậu còn đưa tôi sang Hàn Quốc để làm phẫu thuật gương mặt. Tôi, tôi... có thể gặp được cậu, tôi thật sự...”

Đồng Học Bân nói: “Thực sự gì?”

Nàng không nói ra.

Đồng Học Bân cũng cảm nhận được sự ấm áp, ôm chặt nàng, hôn lên trán nàng.

“Đúng rồi?” Ngu Mỹ Hà không chịu được sự nồng nhiệt từ phía hắn nên vội nói lảng sang chuyện khác: “Thiến Thiến đâu rồi?”

“Không biết, không thấy đâu” Nói xong, Đồng Học Bân mới sững sốt: “VẬY, Tiểu Thiến Thiến đâu rồi?”

Người đã uống nhiều, tầm nhìn và suy nghĩ cũng sẽ thay đổi một cách đặc biệt, không nghĩ được nhiều như vậy. Vậy nên mới nói rượu có thể khiến con người ta làm bậy. Đồng Học Bân và Ngu Mỹ Hà uống sang đến buổi chiều, sau đó cơ bản không ý thức được trong nhà còn có Tiểu Thiến Thiến, giờ mới sực nhớ ra.

Bỗng nhiên Đồng Học Bân nhận ra chiếc chăn sau lưng Ngu Mỹ Hà hơi động đậy.

Ngu Mỹ Hà thấy theo ánh mắt của Đồng Học Bân, ngạc nhiên quay đầu lại, đưa tay ra, từ từ kéo chiếc chăn ra. Cả Đồng Học Bân và nàng cùng giật mình.

Trong chăn còn có một người nữa.

Là Ngu Thiến Thiến!

Ngu Mỹ Hà giật mình kinh hô một tiếng, đạo đến mặt trắng bệch: “Thiến Thiến! Con, sao con lại ở đây?” Giờ hai người mới nhớ ra khi họ còn uống rượu ở ngoài thì Thiến Thiến đi vào phòng ngủ ngủ. Ngu Mỹ Hà hận không thể tìm thấy cái hồ nào để chui xuống. “Con, con đều nghe thấy được?”

Ngu Thiến Thiến cũng đỏ hết mặt, cuống quýt nói: “Con, con không nghe thấy gì hết”.

Đồng Học Bân vỗ mạnh vào trán, thế là xong đời, làm gì có chuyện không nghe thấy, không chừng tiểu nha đầu cũng đã nhìn thấy hết rồi.

Ngu Mỹ Hà vội vàng giải thích: “Thiến Thiến, mẹ và chú không phải như vậy đâu, không phải như con nghĩ đâu!” Thế nhưng lúc này hai người họ vẫn không mảnh vải che thân, lại dán sát vào nhau. Lời giải thích thật không có tí thuyết phục nào.

Đồng Học Bân lúc này cũng xấu hổ, đỏ hết mặt. Mình đã làm chuyện gì vậy, sao có thể làm chuyện đó với mẹ của người ta ở ngay trước mặt người ta chứ, thật không ra thể thống gì. Đồng Học Bân có thể hiểu tại sao Ngu Thiến Thiến lại không đi ra, có lẽ lúc đó đã bị hai người dọa cho chết đứng, vậy nên mới chui vào một góc chăn, không dám cử động, chính mắt nhìn thấy Đồng Học Bân và mẹ nàng làm cái chuyện không biết xấu hổ đó.

Ta ngất!

Đồng Học Bân nói: “Thiến Thiến, cái này, chuyện mẹ cháu và chú, hai người chúng ta chỉ...”

Ngu Thiến Thiến so với hắn còn gấp hơn: “Cháu, cháu chỉ ngủ thôi, cháu thật sự không nhìn thấy gì. Thật đấy!”

Ngu Mỹ Hà cuối cùng không chịu nổi, chui vào trong chăn, không cả dám thò mặt ra.

Thiến Thiến cựa cựa mình trong chăn: “Con, con thật sự là không biết gì hết”.

Tiểu nha đầu càng nói như vậy, Ngu Mỹ Hà càng cảm thấy xấu hổ muốn chết đi được, chui vào trong chăn, không nói được gì, ước gì mình có thể trốn trong đó cả đời.

“Mẹ...” Ngu Thiến Thiến gọi nàng.

Đồng Học Bân nói: “Thiến Thiến, vậy cháu ra ngoài trước đi”.

Ngu Thiến Thiến không dám nhìn Đồng Học Bân, đỏ mặt, nhanh chóng chui ra khỏi chăn rồi mở cửa phòng chạy ra ngoài.

Đồng Học Bân liền kéo chăn ra, không biết nói sao: “Chuyện này trách tôi, hời, sao tôi lại có thể uống nhiều như thế được cơ chứ. Ngu đại tỷ, thực xin lỗi”.

“Trách tôi mới đúng, tôi, tôi... Tôi biết nói với Tiểu Thiến Thiến thế nào đây?”

“Khụ khụ, cái này, tôi thấy Tiểu Thiến Thiến không sao đâu, có vẻ là con bé ngủ say nên không nhìn thấy gì đâu”.

“Không thể nào...”

Đồng Học Bân cũng cảm thấy rối rắm: “Dù sao thì cũng xảy ra rồi, nói gì cũng vô dụng, chi bằng cứ trực tiếp nói với con bé... Hời, không nói chắc con bé cũng biết rồi. Tiểu nha đầu này không ngốc đâu”.

Ngu Mỹ Hà không nghĩ được gì nữa rồi: “Tiểu Bân, cậu giúp tôi xem nên làm thế nào bây giờ?”

“Bây giờ cứ về Duyên Đài đã, thay đổi môi trường, chứ không ở đây thì rất xấu hổ”.

“...Ừm”.

“Vậy mặc quần áo vào đã”.

Trời tối, Đồng Học Bân lái xe đưa hai mẹ con cô về dưới huyện.

Trên đường đi, Ngu Mỹ Hà chỉ cúi đầu, không dám nhìn con gái. Tiểu Thiến Thiến cũng không biết nói gì, không khí cực kỳ khó chịu.

Đồng Học Bân nói vài chuyện cười nhưng cũng không có hiệu quả, không khỏi cắn răng một cái: “Cái này, Thiến Thiến, cháu có phải... không thích chú và mẹ cháu ở cùng một chỗ?”

Tiểu Thiến Thiến lắc đầu mạnh: “Không!”

“Thật?”

“Ừm!”

Đồng Học Bân nói: “Vậy được rồi, Ngu đại tỷ, xem đứa nhỏ cũng đã nói vậy, chị đừng như vậy nữa”.

Ngu Thiến Thiến cũng kéo kéo mẹ: “Mẹ, mẹ đừng để ý đến con”.

Ngu Mỹ Hà cuối cùng cũng dám nhìn con gái, nhẹ nhàng đáp: “Chuyện này, chuyện mẹ với chú, con không được kể với người khác, biết chưa?”

“Con biết” Tiểu Thiến Thiến hiểu chuyện gật đầu đáp, “Ai con cũng không kể”.

Đồng Học Bân cười nói: “Thiến Thiến thật là ngoan, khi về chú sẽ mua cho con một chiếc máy tính bảng, con thích loại nào? Ừm, loại Ipad2 đi, loại này bây giờ đang rất hot”.

Ngu Thiến Thiến ngại ngần đáp: “Đắt tiền quá”.

“Chỉ cần cháu thích, đắt đến đâu chú cũng mua cho cháu”.

Lần này, Ngu Mỹ Hà không ngăn con.

Ngu Thiến Thiến liền cao hứng, hoan hô nói: “Tuyệt quá! Cảm ơn chú!”

328. Chương 329: Biến Hóa Mới Của Back

Ngày hôm sau, Đồng Học Bân trở về sở chính thức làm việc.

Trong văn phòng, Đồng Học Bản nghe thấy tiếng pháo từ phía ngoài cửa sổ vọng vào, trong lòng hắn không khỏi có chút thay đổi, hiện giờ cách tết âm lịch không tới hai ngày, chức vụ này của hắn ở cục cũng coi như kết thúc, đã chuẩn bị với cương vị công tác mới. Trước mắt, Đồng Học Văn thực sự có chút lo lắng. Công việc chiêu thương hắn từ trước tới giờ chưa từng làm qua, thậm chí ngay cả hiểu biết về nó cũng không rõ ràng lắm, nếu cứ mơ hồ như vậy thì sợ rằng làm không xong, nhất định phải chuẩn bị tốt. Thế là, Đồng Học Văn nhờ người tìm tài liệu đến, phải bổ sung kiến thức, bổ sung thêm kiến thức.

Thời gian buổi trưa chớp mắt đã hết.

Sang chiều, sau khi ăn cơm trưa xong, Đồng Học Bản vừa trở về văn phòng thì chuông điện thoại reo.

Nhìn qua màn hình điện thoại, là số của văn phòng ủy ban huyện: “A lô! Là Đồng cục trưởng hả? Tôi Diêu Nghĩa”.

Diêu Nghĩa, Chủ nhiệm văn phòng chính phủ huyện. Đồng Học Bản hỏi: “Chủ nhiệm Diêu, chào anh!”

“Là thế này, năm sau cậu có thể tới cục giao thương làm việc rồi, phòng của cậu ở bên này tôi đã bảo người chuẩn bị xong hết rồi, trong khu tập thể của huyện ủy, lúc nào cậu cũng có thể tới ở. À, đương nhiên rồi, nếu tiếp tục ở khu tập thể của cục cũng không sao, tùy cậu thôi” Diêu Nghĩa nói với vẻ rất khách khí, dù sao Học Bản cũng đã lên cùng cấp với hắn rồi.

Đồng Học Bản vội vàng nói: “Cảm ơn chủ nhiệm Diêu đã quan tâm”.

“Không có gì, nên thế mà, cậu xem...”

“Được, vậy anh nói khi nào tôi vào đó ở thì thích hợp? Bây giờ tôi vẫn còn chưa nhận chức chính thức, nếu sớm như vậy đã qua ở thì có vẻ không ổn lắm”.

“Ha ha, dù sao cũng là chuyện sớm muộn thôi mà. Thế này đi, tôi sai người đưa chìa khóa cho cậu trước, lúc nào cậu cũng có thể dọn qua đó ở”.

Đồng Học Bản nói: “Ừm, như vậy thì thật ngại quá, tôi tự qua lấy được rồi”.

Đối với việc mình có đủ tư cách dọn vào khu tập thể của huyện ủy sống, Đồng Học Bản vẫn cảm thấy vui mừng. Đó là nơi tượng trưng cho quyền lực, thế là hắn liền lấy xe đi tới ủy ban huyện để lấy chìa khóa. Nghĩ ngợi một lát, Đồng Học Bản hiện tại vẫn chưa có dự định chuyển vào đó ở luôn, giống như những gì hắn nói, hắn vẫn chưa chính thức nhận chức, danh bất chính ngôn bất thuận, nếu vội vàng chuyển vào đó sớm như vậy khó tránh khỏi để lại ấn tượng xấu trong lòng mọi người. Bản thân hắn cần làm tốt những công việc cuối cùng trên cương vị hiện tại, không thể để mọi người rèm pha, việc hắn được thăng chức vốn đã có không ít người xì xào rồi, thế nên nhất định phải cẩn thận.

Nếu như là trước kia, Đồng Học Bản đã sớm vào ở rồi, không cần phải lo lắng nhiều như vậy, đột nhiên, Đồng Học Bản cảm thấy mình ngày càng trưởng thành nên không khỏi có chút đắc ý.

Sau khi trở lại cục, Đồng Học Bản lại tiếp tục với đồng tài liệu về phương diện chiêu thương.

Xem, xem, xem, đến cuối cùng, Đồng Học Bản còn ôn được một chút tiếng Anh.

Hiện nay ở đâu người ta cũng coi trọng đầu tư nước ngoài, giống như lần trước lúc đoàn khảo sát của Nhật Bản tới huyện Duyên Đài, ngay cả huyện ủy cũng vô cùng coi trọng việc này, như vậy có thể thấy miếng thịt béo bở này lớn tới mức nào. Đương nhiên, Đồng Học Bản cũng không dễ gì bỏ qua nó, nhưng lần này tới Hàn Quốc, việc giao lưu ngôn ngữ có chút không thuận lợi gây cho hắn chút khó khăn, thật là khó chịu, cho nên nghĩ tới việc sau này phải tiếp xúc với các thể loại doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, hắn liền chuẩn bị đem tiếng Anh một lần nữa củng cố một chút. Bốn năm Đại học, Ba năm Trung học cũng không phải là học không, Đồng Học Bản chỉ là đã hơn một năm vô dụng, quên đi mà thôi, nhìn xem từ đơn cơ bản có thể một lần nữa ôn lại.

Now...

...

Need...

...

Đồng Học Bản cầm quyển từ điển Hán - Anh lên lật vài trang xem, vừa xem anh vừa đọc, cố hết sức đọc đúng ngữ điệu của từ.

“Be”.

“Bound”.

“Back”.

...

Cảnh sắc trước mặt chợt biến đổi.

Quyển từ điển Hán - Anh được lật lại trang trước, thời gian cũng lui lại một phút.

Đồng Học Bản sững sốt, sau đó hắn liền hung hăng vỗ ót mình một cái, sao ngay cả back mà cũng đọc ra chữ, đọc cả câu ra thì không có gì, nhưng khi đọc một mình thì lại trở thành mệnh lệnh rồi, thời gian đương nhiên sẽ quay trở lại, uống phí mất một phút đồng hồ.

Tiếp tục tiếp tục thôi.

Một tiếng... hai tiếng... ba tiếng...

Đồng Học Bản là một người rất có nghị lực, định làm việc gì thì sẽ làm đến cùng, không làm xong không nghỉ. Vì sau này có thể đảm đương tốt công việc giao thương, Đồng Học Bản có thể nói là đã ra sức, cả một buổi trưa không làm gì cả, ngoài xử lý một chút việc trong cục ra, toàn bộ thời gian hắn dùng để ôn luyện tiếng anh. Hắn cứ ôm khư khư quyển từ điển dày cộm kia, ngay cả chớp mắt cũng không chớp, đương nhiên cũng không phải tất cả các từ hắn đều đọc một lần, mà hắn chỉ đọc những từ thường dùng mà thôi.

“Mr”.

“Mrs”.

“Menu”.

“Moon”.

Đột nhiên, trong lúc không có chút cảnh giác, não bộ Đồng Học Bản đang hoạt động thì đột nhiên trong mắt anh lại hiện ra một bức tranh quái dị!

Điều này đến quá bất ngờ làm cho Đồng Học Bản hoảng sợ, là chuyện gì vậy? Trong mắt hắn sao lại xuất hiện một bức tranh? Hắc vôi vàng lấy tay dụi dụi mắt, nhưng mọi thứ dường như cứ hiện ra trước mắt hắn, thậm chí nó giống như ở trong đầu hắn vậy, dụi thế nào nó cũng không biến mất.

Không phải hoa mắt!

Là cái gì vậy?

Đồng Học Bản cố nén sự sợ hãi, hắn hơi nhắm mắt lại làm cho trước mắt trở thành màu đen, dễ dàng nhìn rõ xem là cái gì.

Nhắm mắt lại, đáng lẽ phải là một màu đen, nhưng tại sao hiện tại trong mắt hắn lại xuất hiện một chiếc đồng hồ, tròn tròn, hư ảo, trong vòng tròn có khắc vạch giờ, còn có mấy cái kim đang chạy tí tách, giờ của chiếc đồng hồ đó cũng gần giống với giờ trên đồng hồ đeo tay của Đồng Học Bản, hơn nữa nếu xét về thời gian, chiếc đồng hồ đó cũng khớp với giờ hiện tại, đúng 4h20'36" buổi chiều, dường như một giây cũng không lệch. Nhìn lại lên chiếc đồng hồ đó, mặt phía trên của đồng hồ còn có một dãy số, không phải là giờ hiện tại mà dường như chẳng có liên quan gì cả.

Đồng hồ? Con số?

Cái này có nghĩa là gì?

Đồng Học Bản nghĩ cái này chắc chắn có liên quan đến năng lực back của mình, nếu không trên đời này cũng chẳng có chuyện kỳ lạ như vậy.

Đồng Học Bàn còn chưa kịp nghiên cứu tiếp thì xoay một cái, chiếc đồng hồ trước mắt biến mất.

Cái gì có liên quan đến cái gì? Còn đồng hồ đâu?

Đồng Học Bàn vắt óc suy nghĩ, đột nhiên, anh nhớ ra một chuyện, cũng giống như back vậy, chiếc đồng hồ này có thể vô duyên vô cớ xuất hiện, chắc chắn là anh đã đưa ra mệnh lệnh gì đó, cũng giống như từ back vậy, cứ đọc lên một cái là thời gian lại bị lùi lại, cho nên theo nguyên tắc đó cũng là một từ nào đó mới làm cho chiếc đồng hồ kia xuất hiện. Đúng rồi, anh vừa đọc tiếng anh, chắc là mấy từ anh vừa đọc sau cùng đã đưa ra mệnh lệnh cho đồng hồ. Đúng rồi, đúng rồi, mình đã đọc cái gì vậy?

“Mr?” Không có hiện tượng gì.

“Mrs?: Vẫn không phản ứng gì.

“Menu?” Xoay, chiếc đồng hồ cùng những con số đó lại xuất hiện.

Menu? Là từ này? Hóa ra là vậy, từ này trong tiếng trung nghĩa là “thực đơn”.

Đồng Học Bàn có chút kích động, năng lực làm quay ngược thời gian của hắn hóa ra còn có những phương diện khác mà hắn chưa biết, điều này có phải có nghĩa là còn có những chỗ khác có thể khai thác??

329. Chương 330: Stop?

Chạng vạng.

Đi dưới bóng đêm, Đồng Học Bàn ôm quyển từ điển trở về khu tập thể của cục. Vừa vào phòng, hắn liền vội vàng đi ăn, hắn lấy trứng trong lò vi sóng ra, cho thêm ít xì dầu cùng chút gừng vào rồi ăn một cách ngon lành. Sau khi ăn uống no nê, Đồng Học Bàn không kịp hút thuốc nữa, hắn lập tức khua khoắng bả vai rồi ngồi yên trên ghế sofa, tiếp tục nghiên cứu về chỉ lệnh.

Menu!

Một chiếc đồng hồ cùng vài con số xuất hiện.

Menu!

Chiếc đồng hồ cùng con số biến mất.

Làm đi làm lại mấy lần, rồi lại cân nhắc đi cân nhắc lại các con số, đột nhiên Đồng Học Bàn có chút đảm chiêu, cứ như hắn đã khám phá ra ý nghĩa của các con số vậy, suy nghĩ một lát, hắn lại thử gọi lại menu một lần nữa, rồi đọc luôn một tiếng “back một giây”, xoay một tiếng, chỉ nhìn thấy phía trên menu nhấp nháy, mọi thứ trước mắt Đồng Học Bàn lóe lên, thời gian đã bị lùi lại một giây, sau đó, hắn định thần lại nhìn lên phía trên menu, quả nhiên là như vậy, những con số không biết có ý nghĩa gì ở bên trên đã nhỏ hơn một đơn vị.

Từ bốn biến thành ba.

Không sai, Đồng Học Bàn đã hiểu ra, con số đó có nghĩa là thời gian back còn lại.

Theo sự lý giải như vậy, mấy con số kia ám chỉ chính là... ba phút mười ba giây, vừa khớp với thời gian back mà Đồng Học Bàn chưa hoàn toàn xác định được.

Đồng Học Bàn vô cùng vui mừng, từ “menu” này có thể giúp hắn rất nhiều thứ, trước kia khi dùng back, bởi vì có lúc dùng mấy giây lại có lúc dùng mấy phút, những con số này thật quá phức tạp, hắn tính thế nào cũng không tính ra, làm cho hắn cũng không biết mình thực ra còn bao nhiêu thời gian back nữa. Nếu như mỗi lần dùng đều dùng bút ghi lại thì cũng rất khó thực hiện, bởi vì thời gian dùng back vô cùng gấp gáp, hoặc là đánh nhau, hoặc là làm gì đó, làm gì còn thời gian mà nhớ nữa, mà có muốn nhớ cũng không nhớ chắc chắn. Bây giờ có menu rồi, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều thời gian còn lại bao nhiêu sẽ dễ dàng viết ra.

Thật là một tính năng tốt.

Không được, vẫn phải xác nhận lại một chút mới được.

Đồng Học Bàn đợi đến 12 giờ đêm, tích tắc, tích tắc, đợi khi kim đồng hồ chỉ đến số không, Đồng Học Bàn lập tức gọi menu ra, hắn chỉ nhìn thấy con số ba phút bốn mươi ba giây đã biến đổi thành bốn phút bốn mươi ba giây, mỗi ngày cứ đến 0h là lại thêm một phút. Đúng rồi, phía trên chính là thời gian còn lại. Xác định được điểm này, Đồng Học Bàn liền mở mắt ra, nếu menu là thứ trước kia hắn chưa hề biết tới, như vậy có phải là còn một số lệnh khác mà hắn chưa phát hiện ra? Ngoài back và menu ra còn có cái gì nữa?

Năng lực làm thời gian quay trở lại này vẫn là một đòn sát thủ của Đồng Học Bàn, cũng là con bài và chỗ dựa lớn nhất của hắn. Hắn đã biết còn có một số lệnh mà hắn chưa phát hiện ra, vậy nên hắn không dễ gì bỏ qua.

Nhưng làm cách nào để tìm ra những lệnh khác đây?

Đồng Học Bàn suy nghĩ một cái biện pháp ngu ngốc – đọc từng từ đơn lên!

Tất cả các từ đều được đọc lên, hắn không tìm ra được gì cả!

Có hi vọng, Đồng Học Bàn tỏ ra rất phấn chấn, mặc dù đã là hơn mười hai giờ đêm rồi, nhưng hắn vẫn chưa có ý định ngủ, cứ ôm quyển từ điển lên là hắn lại riu ra riu rít đọc, một từ, hai từ, ba từ. Một tiếng sau, Đồng Học Bàn mới bắt đầu thấy hoa cả mắt, đầu óc cũng mụ mị, lúc này hắn mới phát hiện cách làm này không ổn, có quá nhiều từ đơn, mấy chục vạn từ thì hắn phải đọc đến đời nào mới hết được? Huống hồ có nhiều từ hắn còn không biết đọc thế nào, còn phải xem phiên âm của từng chữ một.

Không được, nếu cứ ngu ngốc mà đọc như vậy, có lẽ hai tháng cũng chưa đọc hết.

Vậy làm sao bây giờ? Có phương pháp nào đơn giản hơn chút không?

Không lâu sau, Đồng Học Bàn lại nghĩ ra một cách hay, nếu đã là mệnh lệnh năng lực của mình, vậy thì các từ vựng về tàu thuyền, nghiên cứu, các kiến trúc kia...cơ bản đều có thể lược lại, mình chỉ cần tìm ra những từ giống như mệnh lệnh rồi đọc lên, như vậy hắn có thể tìm ra rồi.

Đúng, chính là cách này.

“fast”

“left”

Bốn giờ sáng, Đồng Học Bàn thực sự chịu không nổi nữa nên lăn ra ngủ.

Sáng sớm, chuông đồng hồ vang lên, Đồng Học Bàn mắt nhắm mắt mở bò xuống giường, sau khi đánh răng rửa mặt, hắn lại ôm lấy quyển từ điển, đọc từng từ từng từ một.

Vừa đọc, Đồng Học Bàn vừa tự hứa với bản thân, sau này mình nếu lại đi ôn tập tiếng anh nữa, mình không phải học Đồng nữa. Lần này hắn ngày đêm không ngừng đọc các từ đơn, nhất thời Đồng Học Bàn cảm thấy ghê tởm, bây giờ cứ nhìn thấy tiếng anh là hắn đã buồn nôn rồi, nhưng vì sự nghiệp sau này nên hắn không thể không đọc.

Đang trong lúc bận bịu, chuông điện thoại reo vang.

Reng reng reng, reng reng reng, là điện thoại của bí thư Hồ Tư Liên.

Sau khi đánh dấu lại trang từ điển, Đồng Học Bàn nghe điện thoại: “A lô, Hồ tỷ”.

Hồ Tư Liên cười nói: “Tạ Huyện trưởng bảo tôi nói với cậu một tiếng, nếu cậu hôm nay có thời gian thì đến chỗ cô ấy một chuyến”.

“Được, làm phiền Hồ tỷ”.

“Đúng rồi, đợi sau khi cậu lên nhậm chức ở Cục Chiêu thương rồi, theo quy tắc, cậu có thể đem theo một người qua đó, trên danh nghĩa ở Cục Chiêu thương gọi là phó chủ nhiệm cũng được, trên thực tế chính là thư ký của cậu, phụ trách giúp cậu xử lý một số việc. Tôi thấy ý của Tạ Huyện trưởng chính là bảo cậu mang theo một người sang bên ấy, dù sao thì Cục Chiêu thương trước kia cũng hướng về... cậu rõ ràng chứ? Nhưng mà cũng không sao, ừm, nếu cậu không có ai để chọn thì tôi có thể giúp cậu tìm một người thích hợp ở ủy ban huyện?”.

Hắn cũng có thể có thư kí sao?

Điều này Đồng Học Bản vẫn chưa nghĩ tới, “Về chuyện đó, Hồ tỷ, chuyện thư kí tôi vẫn chưa suy nghĩ kỹ, nhưng mà cũng có một cán bộ cũ của tôi, tôi muốn để cậu ấy tới Cục Chiêu thương, chị xem chuyện này có phức tạp không? Cậu ta tên Quách Phần Vỹ, hiện tại đang làm việc ở phân cục quốc an kinh thành”.

“Hơi xa đó. Cậu và lãnh đạo ở đó có quen biết không?”

“Quen, chỉ cần chúng ta bên này có thể nhận người, tôi sẽ gọi điện cho phân cục quốc an, bên đó nhất định sẽ cho người đi”.

“Vấn đề có vẻ không lớn, vậy... tôi giúp cậu nói một tiếng với Tạ Huyện trưởng”.

“Thật là phiền Hồ tỷ quá”.

“Ha ha, giữa hai chúng ta còn phải khách khí sao”.

Hồ Tư Liên khi không ở đơn vị, nói năng với người nhà cũng rất thoải mái, cô cũng khá lâu rồi không gặp Đồng Học Bản hơn nữa, chuyện xảy ra ở Hàn Quốc làm tâm trạng của cô rất vui nên cô nói chuyện với Đồng Học Bản thêm một lúc. Cuối cùng, Hồ Tư Liên còn cười lớn nói: “Đồng Cục trưởng, có phải cậu vừa ngủ dậy không vậy? Nghe giọng của cậu có chút khàn khàn, hay là bị ốm rồi?”

Đồng Học Bản thở dài một tiếng: “Đừng nói nữa, tôi đang ôn lại tiếng Anh”.

“???”

“Cả một ngày trời đọc từ đơn tiếng anh, đầu của tôi cũng lớn lên rồi”.

“Ha ha, thì ra là như vậy”.

Đồng Học Bản vỗ vỗ quyển từ điển, oán giận nói: “Chị nói từ đơn tiếng anh sao mà nhiều như vậy, xem cả một đêm rồi mà vẫn còn cả một cọc dày chưa xem xong, tôi còn phải đọc lên thành tiếng mới được” Bàn tay hắn khua khua chỉ vài từ đơn: “study, stop... Xem chừng vẫn còn phải đọc hai ngày nữa”.

...

Đột nhiên, không khí xung quanh như đọng lại, giống như khí áp đột nhiên tăng lên vô số lần vậy.

Đồng Học Bản theo bản năng cau mày lại: “Hồ tỷ? Hồ tỷ? Cúp máy nhé” Đầu điện thoại bên kia không có ai trả lời.

Ban đầu Đồng Học Bản vẫn chưa có phản ứng gì, nhưng một phút sau đó, hắn liền cảm giác có cái gì đó rất khác lạ, chiếc điện thoại trên tay trở nên vô cùng cứng, giống như bị đông lại trong không khí vậy. Hắn định đổi sang tai bên kia nhưng không thể nào cầm được, Đồng Học Bản ngạc nhiên ngẩn ra một lát rồi đứng lên.

Thế giới trước mắt quả thực làm cho Đồng Học Bản ngạc nhiên đến phùng phòe trợn má.

Quyển từ điển tiếng anh đang bay trong không trung, chiếc điện thoại di động cũng bị cố định lại trên không, kim đồng hồ treo trên tường đều ngừng hoạt động, ngay cả ngọn lửa trên bếp gas đang đun nước cũng bị ngưng lại, giống như một bức ảnh được người ta lấy máy ảnh chụp lại vậy, cứ đứng im ở đó.

Sao có thể như vậy?

Ta khát! Đây là cái gì vậy?

Đồng Học Bản có chút hoảng hốt chạy về phía khung cửa sổ nhìn xuống sân dưới lầu.

Bảy tám con chim se sẻ vẫn đang ở tư thế xòe cánh gần chiếc cột điện, chúng cứ giữ nguyên tư thế đó như có một phép thuật quái dị nào vậy; Tần Dũng đang chuẩn bị đi làm cũng vẫn đang giữ nguyên tư thế nhấc chân trái trên không, phía dưới cánh tay có đem theo cái cặp, khuôn mặt vẫn nở một nụ cười; còn có một cậu thanh niên đang chuẩn bị nổ xe máy, còn có tất cả xe cộ và những người đang đi lại ngoài đường nữa, còn có cả ánh sáng trên không trung, côn trùng, chim chóc nữa...

Tất cả mọi thứ đều ngưng lại.

Chỉ có một mình Đồng Học Bân là có thể cử động.

“Thượng đế!” Đồng Học Bân trợn tròn mắt, bây giờ hắn cũng không hiểu là chuyện gì nữa rồi, xung quanh một chút âm thanh cũng không có, thình thịch, thình thịch, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim hắn đang đập, dường như là cả thế giới chỉ là một bức ảnh, dường như cả thế giới chỉ còn lại một mình Đồng Học Bân vậy.

Đồng Học Bân đã hiểu ra rồi, việc này có khả năng liên quan đến năng lực đưa ra mệnh lệnh của hắn, hắn lập tức hô to “Menu”.

Bốn phút mười một giây.

Hắn ghi nhớ rõ trong đầu thời gian năng lực còn lại của mình là bốn phút bốn mươi ba giây, nhưng bây giờ đột nhiên lại ít hơn rồi, hơn nữa nó còn ngày càng nhỏ xuống.

Bốn phút mười giây...

Bốn phút chín giây...

Bốn phút tám giây...

Liên hệ tới cảnh tượng trước mắt, Đồng Học Bân dường như hiểu hết tất cả, hắn có thể làm cho thời gian ngừng lại, thời gian ngừng lại này sẽ bị trừ vào thời gian một phút tích lũy mỗi ngày. Ngưng lại một giây thì sẽ trừ đi một giây. Cho nên thời gian còn lại mới càng ngày càng ít đi như vậy. Chỉ có thể lí giải như vậy.

Yên nào !

Nhưng... nhưng làm thế nào để trở lại đây?

Đồng Học Bân đột nhiên nhớ tới một chuyện, lúc này khi nói chuyện với Hồ Tư Liên, hình như hắn đã đọc mấy từ đơn. Đúng rồi, đã đọc rồi, là từ nào? Là từ nào? Nhìn cảnh tượng khác thường trước mắt, ai cũng không thể giữ nổi bình tĩnh, Đồng Học Bân cũng không phải là ngoại lệ. Trong đầu trống rỗng, hắn vội vàng chạy tới muốn với lấy quyển từ điển. nhưng hắn cầm một cái rồi lại buông tay, không thể di chuyển được quyển từ điển đó.

Nó cũng giống như điện thoại vậy, Đồng Học Bân không thể cầm được nó.

Có thể nói, tất cả mọi thứ trên thế giới hiện tại đều nằm yên bất động.

Đồng Học Bân không tin, hắn cố gắng kéo cuốn từ điển xuống. Quả nhiên, cuốn từ điển đã di chuyển được, hắn dùng hết sức bình sinh lấy nó xuống, rất nặng, cảm giác như đang di chuyển một vật nặng hơn cuốn từ điển rất nhiều. Sau đó, Đồng Học Bân nới lỏng tay, cuốn từ điển lại nằm im trên không trung, nó không hề giống với hình dáng của một vật bị rơi từ trên cao xuống như bình thường, mà nó như đang bay giống như cuốn sách bay trong Harry Potter vậy.

Đồng Học Bân cũng không có thời gian mà ngạc nhiên nữa, hắn vội vàng xem xem cuốn từ điển.

Đúng rồi! Nhớ ra rồi!

Đúng rồi! Từ mà lúc trước mình nói trong tiếng trung có nghĩa là ngưng lại.

Đồng Học Bân thở phào một hơi rồi hô to lên một tiếng.

...

Không khí lại trở nên dễ chịu.

Bốp bốp hai tiếng, quyển từ điển tiếng anh cùng với chiếc điện thoại rơi xuống mặt đất, siêu nước nóng trong bếp cũng kêu to lên, chiếc đồng hồ trên tường lại tiếp tục chạy. Bên ngoài cửa sổ, Tần Dũng mang theo cặp cười ha ha rời khỏi sân, đàn chim sẻ cũng rú rít bay qua.

Thời gian lại trở về bình thường.

Là chỉ lệnh! Là chỉ lệnh làm dừng thời gian lại!

“A lô! Đồng Học trưởng? Đồng Học trưởng?” Tiếng Hồ Tư Liên từ trong chiếc điện thoại đang nằm dưới nền nhà vang lên.

Đồng Học Bán chạy nhểnh tới nhặt chiếc điện thoại: “A lô! Hồ tử, là tôi, là tôi”.

“Sao vậy? Tín hiệu không tốt à? Ha ha...” Sau đó cô lại tiếp tục nói tiếp những lời vừa nãy đang nói: “Xem ra tôi phải học tập cậu rồi, tiếng anh của tôi cũng bỏ mấy năm rồi, thời gian tới tôi cũng phải ôn lại mới được”.

Đồng Học Bán nhìn trái nhìn phải: “Vậy được, mà vừa rồi không có chuyện gì chứ?”

“Vừa rồi? Cái gì vừa rồi chứ?”

Chị ấy không phát hiện ra chuyện này? Chỉ có một mình hần biết? Đồng Học Bán nói: “A, không có gì, có lẽ tín hiệu không tốt lắm”.

“Vậy được, không nói nữa. Ai ui, đã tới giờ này rồi sao, tôi phải đi làm rồi”.

Cúp máy, Đồng Học Bán người đầm đìa mồ hôi ngồi xuống ghế sofa, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi trong lòng còn chút sợ hãi, thực sự hần vẫn chưa chuẩn bị chút tâm lý nào.

STOP?

Cái này cũng là năng lực của hần?

Back có thể làm quay ngược thời gian? Stop làm ngưng thời gian?

Đồng Học Bán châm điếu thuốc hút, trong lòng vừa mừng lại vừa sợ, có thêm con bài chưa lật là một việc rất tốt. Bình tĩnh lại một chút Đồng Học Bán nhanh chóng chấp nhận sự thật này, không sai, các năng lực làm quay ngược thời gian của back đều đã xuất hiện trên người hần. Hiện tại lại có thêm một năng lực làm ngưng thời gian cũng chưa là gì cả. Trước đây hần chỉ phát hiện ra back, hần còn nghĩ rằng năng lực của mình là làm quay ngược thời gian nhưng bây giờ xem ra năng lực này là khống chế thời gian mới đúng, có thể quay ngược, có thể làm ngưng lại, chiếc đồng hồ bên dưới menu kia cũng có ý nghĩa này.

Khống chế thời gian?

Đồng Học Bán nhất thời kích động.

Theo như thử nghiệm vừa rồi, back cùng menu là thời gian còn lại, cũng chính là thời gian mà mỗi ngày được cộng thêm một phút, còn một chỉ lệnh nữa, không giống với back chỉ cần gọi ra là mất một phút, cũng không khác lệnh thực đơn menu là mấy, kêu một lần là thực hiện, kêu lần nữa là khôi phục.

Đồng Học Bán không thể không thử nghiệm lại vài lần nữa.

...

Cuối cùng, Đồng Học Bán nghĩ tới một khả năng, lẽ nào ban đầu sau vụ tai nạn đó, sau khi chết hần lại có sự thay đổi thời gian của hần so với tất cả mọi người trên thế gian này mỗi ngày đều nhiều hơn một phút? Lần đó hần chết đi sống lại cũng khoảng chừng một phút, nói không chừng, một phút này không được tính trên đời này? Cho nên mỗi ngày hần đều có nhiều hơn những người khác một phút? Tuy nhiên một phút này lại không thể đi cùng với những người khác trên thế giới, cho nên mới phải tích lũy lại. Thời gian ngưng lại cũng tốt, quay ngược thời gian cũng tốt, đều là do bản thân hần có thể tự do khống chế. Bởi vì đây là thời gian tự do mà hần có được nhiều hơn mọi người.

Đây là cách giải thích hợp lý nhất mà Đồng Học Bán có thể nghĩ ra.

330. Chương 331: Tiến Đưa!

Vào sáng sớm.

Ngày mai chính là ngày 30 cuối cùng của năm, trên khắp các ngõ lớn ngõ nhỏ đều nghe thấy tiếng pháo đốt vang, không khí vô cùng phấn khởi.

Đồng Học Bàn là lần đầu tiên ăn tết cùng huyện Duyên Đài, đi đi lại lại trên đường, nhìn những hàng đèn lồng cùng những dải lụa đỏ treo hai bên đường, trên mặt hân cũng tỏ vẻ vui mừng. Tà lão gia tử tán thành, chúc quan thăng chức, năng lực phát hiện mới, cùng Ngu đại tỷ ôn tồn, những tin tức làm cho Đồng Học Bàn phần chần đều tới cũng một lúc, tâm trạng hân rất tốt, hân vui vẻ ngâm nga hát, nghĩa dũng quân khúc quân hành từ miệng hân nhẹ nhàng đi ra.

Đây mới là việc làm cho người ta vui mừng nhất.

Người nhà một cán bộ vừa từ trong cổng khu tập thể đi ra nghe thấy, trong lòng không khỏi thán phục, nhìn một cái Tiểu Đồng Cục trưởng người ta rèn luyện chính trị hàng ngày này rất cao, đến hát cũng hát quốc ca.

Từ sân của văn phòng ủy ban huyện, Đồng Học Bàn đi vào khu ký túc xá, hân bước lên cầu thang đi lên.

Đứng trước cửa văn phòng Phó Huyện trưởng, hân gơ tay ra gõ “cốc cốc” hai tiếng vào cánh cửa.

Các quy củ trên chốn quan trường rất nhiều, ngay cả gõ cửa cũng phải chú ý, cấp dưới muốn vào phòng cấp trên báo cáo công việc, gõ cửa một tiếng không được, như vậy là không lễ phép; gõ bốn tiếng cũng không được, là không tôn trọng, bởi vì nếu gõ cốc cốc cốc cốc mấy tiếng liền như thế sẽ làm cho người ta có một cảm giác bị thúc giục, cấp trên mới có quyền làm như thế với cấp dưới, còn cấp dưới khi muốn tìm cấp trên thường chỉ được gõ cửa hai tiếng, còn phải gõ nhẹ nhàng nữa, không được quá mạnh tay, nếu không làm được như sẽ là người không biết cách gõ cửa, chẳng biết khi nào bạn sẽ đắc tội với cấp trên, đó chính là quan trường.

“Mời vào” Trong phòng vọng ra tiếng một người đàn ông trung niên.

Đồng Học Bàn mở cửa đi vào, anh lật tay đóng cửa lại, cười nói: “Huyện trưởng Triệu, chúc mừng năm mới”.

“Tiểu Đồng tới rồi đấy à?” Triệu Hưng Long gật đầu cười nói: “Chúc cậu năm mới vui vẻ, ngồi đi”.

Đồng Học Bàn không biết Triệu Thịnh Long tìm mình có chuyện gì, an vị ngồi xuống ghế sofa.

Triệu Hưng Long năm nay chừng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt to, nhìn trông rất giống người làm nông, bộ dạng giản dị. Ông là Phó Huyện trưởng của huyện Duyên Đài, chủ yếu phụ trách việc quản lý đầu tư chiêu thương, cũng là lãnh đạo của Cục chiêu thương. Đồng Học Bàn đã tiếp nhận phòng chiêu thương, sau này nhất định sẽ không ít lần phải giao lưu với vị lãnh đạo Triệu Hưng Long này, tuy nhiên trước đây vì lý do công việc mà Đồng Học Bàn không có nhiều dịp giao lưu với hân cho nên không được quen biết cho lắm.

“Lão Mạnh của Cục chiêu thương sáng nay đã nhập viện rồi” Triệu Hưng Long không nói khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề, “Cậu biết tin chưa?”

“Mạnh Tường Lâm?” Đồng Học Bàn đáp: “Mạnh Cục trưởng không phải vừa mới xuất viện sao? Vẫn là tụ huyết não sao?”

Triệu Hưng Long ừm một tiếng: “Nghe nói buổi sáng bệnh tình lại không được ổn định, ừm, Cục Chiêu thương hiện tại như rắn mất đầu, tôi thấy anh cũng không cần đợi đến năm sau nữa, tôi sẽ nói lại với Tà Huyện trưởng, cậu bắt đầu làm việc ngay hôm nay luôn đi. Ha ha, mọi người trong huyện rất kỳ vọng vào cậu, làm tốt nhé”.

Đồng Học Bàn vội vàng đáp ứng.

“Thật ra nói là hôm nay bắt đầu nhậm chức, nhưng cậu muốn làm việc thì cũng phải đợi đến sang năm rồi” Triệu Hưng Long nhắc chén nước nóng lên uống một ngụm, nói: “Mai là 30 rồi, hôm nay Cục chiêu thương bắt đầu nghỉ tết, để cậu nhậm chức sớm một chút chủ yếu là sợ trong thời gian nghỉ tết này có việc gì đột xuất hay cấp bách lại không tìm được người phụ trách. Cậu chỉ cần chuẩn bị chút là được rồi, trong hôm nay hãy bàn giao lại hết công việc ở cục bên kia đi”.

Đồng Học Bàn gật gù đầu, nhậm chức buổi sáng hay tối đối với hân thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Rời khỏi phòng của Phó Huyện trưởng, Đồng Học Bàn lái xe trở về cục, hân thu dọn lại chút đồ của mình trong phòng làm việc, cái gì nên để lại thì để lại, cái gì nên mang đi thì mang. Hôm nay cũng là ngày cuối

cùng hẩn ở cục rồi, nghĩ lại hẩn cũng làm việc ở đây được hơn một năm rồi, nhanh thật.

Đột nhiên hẩn cảm thấy có chút thốn thức.

Cốc cốc, Phùng Phó Đội trưởng đội hình cảnh gỗ cửa đi vào.

“Lão Phùng” Đồng Học Bàn cười nói: “Có việc gì à?”

Phùng phó đội trưởng thở dài: “Không phải, nghe nói hôm nay anh sẽ đi... ài...” Anh ta có chút luyến tiếc.

Đồng Học Bàn chỉ vào anh ta cười nói: “Ha ha, đại lão gia đừng có để khuôn mặt như vậy nữa, sau này cũng không phải là không gặp nữa, cục chiêu thương cũng ở trong thành phố, sau này còn nhiều cơ hội gặp mặt”.

Một năm ở cục, người thân thiết với Đồng Học Bàn nhất có lẽ là Lương Thành Bằng, Tần Dũng và Phùng phó đội trưởng. Đương nhiên đám người Lưu Đại Hải thì không cần phải nói đến rồi.

Sau đó, không ít người trong cục cũng đến từ biệt Đồng Học Bàn, Tần Dũng, Cung Tông Văn, còn có rất nhiều lãnh đạo cấp dưới nữa, làm cho Đồng Học Bàn vô cùng cảm động, buổi trưa hẩn gọi mọi người cùng đi ăn cơm, coi như là tiệc tiễn đưa.

Buổi chiều, Đồng Học Bàn ôm đồng hồ của mình vất lên xe, chính thức kết thúc chức vụ Phó Cục trưởng.

Dù sao cũng đi thì hãy đi cho sạch sẽ, buổi chiều tiện thể chuyển luôn nhà.

Ai ngờ, Đồng Học Bàn vừa mới lái xe tới sân của khu tập thể cục thì anh liền nhìn thấy phía dưới nhà mình có mấy chiếc xe cảnh sát đang đậu, có khoảng bảy tám cảnh sát đang đợi ở đó, Phùng phó đội trưởng cũng ở trong đó. Đồng Học Bàn không khỏi sửng sốt, hẩn dừng chiếc xe của mình lại ở trong sân, sau đó mở cửa xe bước xuống.

“Đồng cục trưởng”.

“Đồng cục”.

Mấy người lần lượt chào anh.

“Lão Phùng, anh đang làm gì vậy?” Đồng Học Bàn cười khổ.

Phó đội trưởng Phùng thở dài nói: “Nghe nói anh muốn chuyển nhà, nên tới giúp thôi”.

Đồng Học Bàn xua tay nói: “Mọi người về hết đi, tâm ý của mọi người tôi xin nhận, bây giờ vẫn đang là giờ làm, mọi người đến đây hết thể này sao được chứ, trong nhà cũng không có đồ đạc gì cả, một mình tôi chuyển là được rồi”.

Phó đội trưởng Phùng không nói gì, mấy người khác cũng không có ý muốn đi.

Đồng Học Bàn giờ mới phát hiện, mấy bảy tám người này hẩn đều biết, có người đã cùng hẩn phá án, có người là cùng đoàn đi sang Nhật khảo sát với hẩn. Hẩn nói thêm vài câu nữa, bọn họ vẫn không đi, Đồng Học Bàn không có cách nào khác, trong lòng cũng thấy ảm áp vô cùng, nhìn đám người bọn họ, hẩn đành cười khổ, vỗ vỗ vai hai người đứng gần anh nhất: “Được rồi, chuyển nhà, chuyển nhà, cảm ơn mọi người”.

“Nên mà”.

“Đúng vậy Đồng cục, anh đừng khách sáo”.

Lên trên tầng, Đồng Học Bàn hỏi: “Hôm nay không có án à? Đừng làm chậm trễ nhiệm vụ của các cậu”.

Phó đội trưởng Phùng nói: “Công việc đều giao cho tổ khác phụ trách rồi, nhiệm vụ của tôi hai ngày này chính là đưa các an hem đi diễn tập, tối nay còn có tiệc tất niên của các cán bộ trong huyện nữa”.

Liên hoan tết các cán bộ, đây là một hoạt động không thể thiếu hàng năm, nhưng mà bởi vì tổ chức vào ngày 30 hay mấy ngày đầu năm thì hơi khó khăn, cho nên bữa tiệc liên hoan này thường tổ chức vào trước đêm 30 một hoặc hai ngày.

Đồng Học Bàn nói: “Việc này tôi đã nghe nói qua, nhưng mà tất cả công việc đều bỏ lại à?”

Phó đội trưởng Phùng bắt đầu nói: “Theo chỉ thị, bữa tiệc liên hoan này, cơ quan nào cũng phải chuẩn bị một tiết mục, ít nhất là một, hơn nữa nhất định phải là người trong bộ môn, không được thuê người ngoài. Dù sao ý nghĩa của nó cũng là muốn buổi tiệc náo nhiệt hơn, yêu cầu tất cả các cơ quan đều phải tới dự, nói là để tăng cường tinh thần đoàn kết, thúc đẩy sự giao lưu giữa các bộ môn khác nhau. Tối nay còn có tất cả các lãnh đạo các chuyên môn khác cũng tham gia, cho nên không chỉ có cục chúng ta, các bộ môn khác cũng rất coi trọng, có cơ quan tôi nghe nói đã bắt đầu tập luyện từ ba tháng trước cơ”.

Ý nghĩa chính trị lớn hơn ý nghĩa giải trí đúng không?

Tối nay Đồng Học Bàn cũng phải tham dự, hẳn đã có chút hứng thú rồi, rốt cuộc họ đã chuẩn bị những tiết mục gì.

Hát quốc ca?

Hô lớn tôi yêu Bắc Kinh?

Đồ mờ hôi, chắc chỉ có thể là những thể loại này, Đồng Học Bàn nghĩ tốt hơn hết mình nên cáo bệnh ở nhà.

Đồ đạc trong nhà Đồng Học Bàn cũng không nhiều, quần áo, hành lý, tài liệu, sách báo, về cơ bản chỉ có chút gì nặng canggung, ngay cả máy tính cũng là máy tính xách tay, cầm một cái là đi, những vật dụng khác trong phòng cũng không phải của Đồng Học Bàn, tủ lạnh, máy giặt, máy tính để bàn... đều là những thứ khi hắn dọn đến sống đã có sẵn rồi, cho nên sau khi thu dọn khoảng nửa tiếng đồng hồ thì đám người phó đội trưởng Phùng đã chuyển đồ đạc này xuống tầng dưới và nhét vào trong chiếc xe của Đồng Học Bàn.

Sau khi xong việc, Đồng Học Bàn cảm ơn mọi người: “Hôm nay thật cảm ơn mọi người”.

“Đồng cục, ngài đi thông thả”.

“Đồng cục trưởng, có thời gian hãy quay về cục chơi!”

Mấy người cảnh sát không nở từ biệt, thật ra ai cũng không muốn Đồng Học Bàn đi.

Đột nhiên lại có thêm vài chiếc xe cảnh sát và xe tải đi vào trong sân khu tập thể, Đồng Học Bàn nhìn thoáng qua liền nhận ra mấy chiếc xe đó, là xe của đồn cảnh sát địa phương. Quả nhiên, Sở trưởng Lưu Đại Hải và Phó Sở trưởng Trần Phát cùng mấy người nữa lần lượt bước xuống xe, phía sau còn có Sở Phong, có Đại Lăng Tử, Nhị Lăng Tử, tất cả đều là người của đồn cảnh sát.

Đồng Học Bàn vui vẻ nói: “Lão Lưu, lão Trần, sao các người lại đều đến đây vậy?”

Lưu Đại Hải nhỏ giọng nói: “Nghe nói hôm nay anh đi, chúng tôi...tới tiễn anh”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Nửa tháng trước đã ăn tiệc tiễn biệt rồi, còn đưa đón gì nữa, hơn nữa lại cũng không phải là tới huyện khác, sau này còn nhiều cơ hội gặp nhau, nhìn mọi người kìa... ai cũng... ha ha...”

Lưu Đại Hải bốn lăm tuổi, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bàn liền đỏ cả mặt lên, nghẹn lời không nói được gì.

Đồng Học Bàn nhanh chóng chỉ tay vào hắn: “Lão Lưu, các đại lão gia ơi, xin mọi người đừng thế này nữa”.

Lưu Đại Hải xúc động nói: “Đồng cục trưởng, lần đó bị ngã từ trên núi xuống, nếu không nhờ có anh giúp đỡ thì tôi cũng không sống được đến bây giờ rồi, sinh mệnh này của Lưu Đại Hải chính là do anh cứu, tôi...” Dù đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi, Lưu Đại Hải vẫn không thể chấp nhận được việc Đồng Học Bàn bị điều đi nơi khác, có lẽ trong mắt những người khác, Đồng Học Bàn là một cán bộ rất cảm tính và không trưởng thành, nhưng trong mắt những người ở sở cảnh sát, họ lại cảm thấy không có người lãnh đạo nào tốt hơn Đồng Học Bàn, làm việc dưới trướng của Đồng cục trưởng, tâm trạng mọi người đều rất kiên định, vui vẻ.

Đồng Học Bàn cười, đặt tay lên vai Lưu Đại Hải nói: “Quý sứ nhà anh, đừng có giống như mấy bà cô nữa, mấy câu này nói bao nhiêu lần rồi”.

Đám người Sở Phong và Đại Lăng Tử, Nhị Lăng Tử cũng đều nhìn chăm chăm Đồng Học Bàn, dường như ai cũng có rất nhiều điều muốn nói.

Thật ra cũng không cần phải nói, Đồng Học Bàn đều hiểu hết.

Cuối cùng, Trần Phát cầm rượu và thuốc lá tới, “Đồng cục trưởng, đây là chút tâm ý của mọi người”.

“Mọi người như vậy là ép tôi phải phạm sai lầm” Đồng Học Bản cười khỏ một tiếng nhưng hần cũng không nghĩ ngợi gì mà nhận lấy, “Cảm ơn mọi người, cảm ơn. À, mấy dòng nước mắt bên kia nhanh lau hết cho tôi, trông ra bộ dạng gì chứ, ha ha, tôi biết mọi người sẽ đến tiễn nhưng không ngờ lại còn có cả quà nữa”.

Hần vốn định đùa một chút cho giảm bớt bầu không khí ngột ngạt, không ngờ lại chẳng có ai cười cả.

Đồng Học Bản kìm chế dòng nước mắt mặn đắng nói: “Lão Lưu, công việc trị an ở đây giao cho anh gánh vác rồi. Hãy nhanh chóng đem quân của anh về đi, tất cả giải tán”.

Chẳng có ai nhúc nhích.

Đồng Học Bản vừa cười vừa mắng: “Đám người này, phải nhìn thấy tôi rơi nước mắt mới vui sao?”

Đột nhiên, có những tiếng ồn ào lớn phát ra từ phía cánh cổng, lại có thêm khoảng ba mươi mấy người dân tới, có mấy người trong tay còn cầm hoa quả rau củ gì đấy.

Đồng Học Bản giật mình, anh nhận ra mấy người trong số đó, đều là những người dân anh đã từng giúp khi đang tại nhiệm.

Cùng chẳng biết là ai đứng ra tổ chức việc này, mấy chục người đều tới tiễn đưa Đồng Học Bản.

Một người phụ nữ trung niên đi rất nhanh, là người đầu tiên đi tới trước mặt Đồng Học Bản, một tay bà nắm chắc lấy tay Đồng Học Bản, nước mắt lăn chã rơi, Đồng Học Bản nửa năm trước tới tỉnh lân cận phá vụ án về người phụ nữ và cô gái, người phụ nữ chính là mẹ của cô gái bị bán đi này, nàng này vô cùng cảm động, lời nào cũng không nói hết được, cuối cùng người phụ nữ kia đã nhét vào tay Đồng Học Bản một bọc trứng gà lớn.

Đồng Học Bản vội vàng đỡ lấy túi trứng gà: “Cảm ơn đại tỷ, cảm ơn”.

Một cặp vợ chồng đi tới: “Đồng Cục trưởng, nghe nói anh sắp đi, chúng tôi... Đây là tranh của con gái chúng tôi, từ khi anh cứu nó, hầu như ngày nào nó cũng nhắc tới anh”.

Hai người này là phụ huynh của một học sinh mà lần đó Đồng Học Bản cùng trường học đã giải cứu được khỏi đám bắt cóc, trên bức tranh đó, những nét vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một người đang chìa sung vào một người khác, rõ ràng là vẽ việc Đồng Học Bản đang tấn công kẻ bắt cóc.

Đồng Học Bản cầm lấy bức tranh nói: “Đẹp thật, giúp tôi nói lời cảm ơn với cô bé”.

Một bà lão cũng run rẩy chen tới: “Đồng cục trưởng, anh là người tốt, là quan tốt, người tốt sẽ gặp nhiều may mắn. Nhà tôi nghèo, cũng chẳng có gì tặng anh, đây là chút hoa quả anh nhất định phải nhận lấy”. Đây là bà lão đã được Đồng Học Bản cứu từ trong chiếc xe buýt trong vụ lở đất.

Đồng Học Bản nắm tay bà lão nói: “Bác gái, cảm ơn bác”.

Còn mấy người ở phía sau Đồng Học Bản cũng không nhận ra là ai nữa, đồ đạc trong tay anh cũng ngày càng nhiều lên, đám người Lưu Đại Hải thấy thế liền chạy tới giúp Đồng Học Bản cầm chúng.

Ngày hôm nay đối với Đồng Học Bản mà nói vô cùng khó quên, hần cũng cảm thấy vô cùng xúc động, nhìn thấy bao nhiêu người dân tới tiễn đưa mình, cổ họng Đồng Học Bản nghẹn lại, đôi mắt cũng đỏ lên, “Các vị hương gia, Đồng Học Bản tôi nào có đức gì, mọi người như vậy tôi không dám nhận, cảm ơn mọi người, tôi cảm ơn mọi người!”

Rất nhiều cán bộ và người nhà sống trong khu tập thể ra xem cảnh tượng này cũng không khỏi đối với Đồng Học Bản nổi lên một tia kính ý.

Người dân không quan tâm bạn có phải người nhà của huyện ủy không, không quan tâm bạn có không hiểu biết về pháp luật thế nào, chỉ cần bạn thành tâm đối tốt với họ, thành tâm làm việc, người dân liền cảm thấy bạn là người quan tốt, còn Đồng Học Bản đã không màng sống chết mấy lần mà cứu người dân nên tất nhiên được mọi người tôn trọng.

Chiếc xe rời khỏi sân nhà khu tập thể.

Đồng Học Bản ngoảnh đầu lại, mọi người vẫn chưa chịu đi, họ cứ đứng ở cửa nhìn theo anh.

Lau lau khóe mắt, Đồng Học Ban vẫn không thể kiềm chế được mà rơi nước mắt, cảnh tượng vừa rồi làm hắn vô cùng cảm động, Đồng Học Ban nghĩ rằng vì những ánh mắt này, vì những hương thân này, hắn một năm này vất vả tất cả đều đáng giá!

331. Chương 332: Liên Hoan Đón Năm Mới Của Cán Bộ!

Khu tập thể huyện ủy.

Không phải lén lút lút lút như khi đi gặp Tạ Tuệ Lan, lần này, Đồng Học Ban lái xe vào sân khu tập thể một cách công khai. Bảo vệ nhìn anh một cái, cũng không hề ngăn hắn, chiếc Mercedes-Benz này đã trở thành dấu hiệu nhận biết của Tiểu Đồng Cục trưởng, cơ bản trong số những người làm việc trong cơ quan huyện Duyên Đài chẳng có ai không biết chiếc xe này là của Đồng Học Ban, hơn nữa cũng chẳng cần xem thử, chiếc xe Mercedes-Benz này trong huyện Duyên Đài cũng chẳng có mấy chiếc.

Xuống xe, Đồng Học Ban cầm chìa khóa mà Điều Chủ nhiệm đưa cho hắn nhìn nhìn.

Phòng của hắn ở phía bên tay trái của tầng 3, không cùng tầng với phòng của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Ban không dọn đồ vào, mà hắn đi vào hành lang trước, hắn đi cầu thang bộ lên trên tầng 3, rẽ một cái, rặng rắc, hắn dùng chiếc chìa khóa mở cửa ra, nhìn vào bên trong.

Căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, nền gạch dưới sàn không hề vương một hạt bụi.

Nhưng mà có lẽ cấp bậc càng cao lại càng không tốt, môi trường sống ở khu tập thể của huyện thậm chí còn không bằng ở cục, một bên là sàn gỗ một bên là gạch men sứ, một bên là máy giặt trực lẫn một bên là máy giặt bình thường, một bên là điều hòa để tủ một bên là điều hòa treo tường, tất cả đều thấp hơn bên kia một bậc, hơn nữa do Đồng Học Ban vẫn chưa kết hôn, gian phòng ở tầng 3 này là một phòng ngủ, bố cục theo kiểu một phòng ngủ một phòng khách và một nhà vệ sinh.

Nhìn qua một lượt, Đồng Học Ban cũng không có gì không hài lòng.

Tốt xấu gì thì cũng là phòng của mình, cấp bậc có ột chút, tất cả các phương diện đều phải để ý, Đồng Học Ban cảm thấy căn phòng này cũng khá tốt, ngược lại nếu như Điều Chủ nhiệm sắp xếp cho hắn một căn phòng xa hoa có ba phòng ngủ thì Đồng Học Ban cũng không dám ở, hắn cũng còn phải cân nhắc xem rốt cuộc chủ nhiệm Điều có ý gì.

Ra ra vào vào mấy chuyến, cuối cùng hắn cũng chuyển xong hết đồ đạc trên xe vào trong phòng, Đồng Học Ban bắt đầu dọn dẹp căn phòng.

Reng reng reng, là điện thoại của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Ban nghe điện thoại, "...A lô, Tạ Huyện trưởng"

"Đã chuyển qua rồi à?" Tạ Tuệ Lan cười nói: "Tôi từ cửa sổ nhìn thấy xe của cậu, đồ đạc đã chuyển hết chưa? Có cần bảo lão Hình giúp cậu một tay?"

Lão Hình là lái xe của chị.

"Không cần đâu, tôi đã chuyển xong hết rồi, à chị không đi làm sao?"

"Về nhà ăn cơm trưa, cũng tranh thủ thay quần áo luôn, buổi tối đi tham dự tiệc tất niên nhé".

Đồng Học Ban đứng dậy đi về phía cửa sổ, hắn kéo tấm rèm ra và nhìn xuống dưới, anh có thể nhìn thấy được bóng dáng một người phụ nữ ở chỗ cửa sổ phòng Tô Tuệ Lan, Đồng Học Ban cười vầy vầy tay: "Tạ tỷ, tôi nhìn thấy chị rồi, chúng ta cũng không cách xa nhau là mấy".

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Nhìn thì có vẻ không xa, nhưng thực tế thì lại rất xa, ha ha".

"Đồ mồ hôi, chị cứ hay nói triết lí".

"Đúng rồi!" Tạ Tuệ Lan nói: "Nghe Tiểu Hồ nói, có không ít người dân đã tới tiễn cậu?"

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, “Mọi người quá nhiệt tình, còn tặng tôi không ít trứng, tôi cũng không thể không nhận, à, hay là tôi mang cho chị một ít nhé, nhiều đồ như vậy, một mình tôi ăn ba tháng cũng không hết được”.

“Thôi không cần đâu, trong nhà tôi giờ cũng đầy hết rồi” Tạ Tuệ Lan nói.

Đồng Học Bàn chợt nhớ ra người ta là Huyện trưởng, cũng sắp sang năm mới rồi, tất nhiên cũng không nhận được ít đồ hơn mình.

“Tiểu Đồng!” Tạ Tuệ Lan đột nhiên có vẻ nghiêm túc nói: “Năm nay cậu làm việc ở cục rất tốt, có nhiều người dân tới tiễn cậu như vậy, lại còn rơi nước mắt vì cậu nữa, đây chính là sự khẳng định rất lớn đối với công việc của cậu. Hiện tại cậu là Cục trưởng Cục chiêu thương rồi, sau này hãy tiếp tục cố gắng dốc sức vì công việc. Tuy nhiên bộ dạng đánh đánh giết giết của cậu hãy bỏ đi nhé, lúc ở cục công an thì không sao, là yêu cầu của công việc, nhưng khi làm chiêu thương, cậu phải xây dựng hình tượng, cậu hiểu ý của tôi không?”

“Rõ rồi, tôi sẽ chú ý” Đồng Học Bàn nói.

“À, phương thức làm việc ở cục chiêu thương không giống với công việc trước kia của cậu, cậu hãy cố gắng tự mình học hỏi, được không, tối gặp lại”.

Buổi chiều, sau khi sắp xếp xong hết đồ đạc, Đồng Học Bàn đi tới đảng ủy huyện.

Buổi tiệc tối nay được tổ chức ở hội trường đảng ủy huyện, thời gian là năm giờ rưỡi chiều, cũng sắp tới giờ rồi.

Lúc Đồng Học Bàn tới, sân hội trường đảng ủy đã có rất nhiều xe đậu rồi, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, văn phòng chính phủ, đậu kín hết cả sân, nhìn cái sân nhỏ hẹp này một vòng Đồng Học Bàn vẫn chưa tìm được chỗ đậu xe ình, sau đó có một cán bộ đảng ủy nhận ra xe của Đồng Học Bàn nên đã đi ra chỉ cho hắn đưa xe vào tòa nhà phía sau. Đồng Học Bàn lái xe về phía đó, tìm một chỗ trống rồi dừng xe ở đó.

Người cũng đông thật.

Nhìn các lãnh đạo các ban ngành cùng các nhân viên, Đồng Học Bàn rất nghi ngờ cái hội trường này liệu có đủ chỗ cho bằng này người ngồi không.

Cũng phải, các cán bộ coi trọng buổi tiệc này như vậy, thậm chí họ còn yêu cầu mỗi ban ngành đều phải chuẩn bị một tiết mục, như vậy có người không muốn đến cũng chẳng dám xin vắng mặt. Bảo vệ, thanh tra kỷ luật, chính pháp, chính pháp, hội nghị hiệp thương chính trị nhân dân, ủy ban nhân dân... mỗi đơn vị đều có dăm ba lãnh đạo tới, như vậy thì có tới bao nhiêu người chứ? Cả huyện Duyên Đài có bao nhiêu là ban ngành, họ lại mang theo cả thư ký và những nhân viên khác nữa, sợ rằng số lượng người trước mắt chỉ là một phần trong số đó, còn đa số còn lại đã đi vào trong hội trường rồi.

“Ha ha, lão Trịnh tới rồi”.

“Lão Từ, đơn vị ông có tiết mục gì vậy?”

“Bí mật bí mật, đến lúc ấy sẽ biết”.

“Ôi, chủ nhiệm Tôn, chủ nhiệm Lưu, đã lâu không gặp”.

Cả đại viện đều là những tiếng chào hỏi nhau, ồn đến nỗi hai tai Đồng Học Bàn đều ong ong lên. Thật là, như thế này cũng loạn thật, hô, đi vào trong hội trường tìm chỗ ngồi đã.

Trong hội trường cũng như vậy, người đông như kiến cỏ, chẳng có chút trật tự nào.

Đồng Học Bàn vẫy tay chào mấy người quen, sau đó nhìn thấy Tần Dũng cũng đến

“Lão Tần, tới từ lúc nào vậy?” Đồng Học Bàn nghiêng người chào hai người rồi bước tới.

“Mới tới được một lúc, đang tìm chỗ ngồi của cục mình đây nhưng mà hình như họ không phân ra thì phải” Tần Dũng nói: “Hình như là ngồi đâu cũng được”.

Huyện ủy Huyện trưởng một loạt các thường ủy tự nhiên là có an bài vị trí, phần lớn đều là hàng ghế thứ nhất, sau đó các cấp bậc ột chút sẽ được xếp ở hàng thứ hai thứ ba, giống như chức vụ Phó Cục trưởng của Tần Dũng thì sẽ ngồi ở giữa hoặc phía sau, như vậy thì không sao cả.

Đồng Học Bản nói: “Vậy chúng ta tìm chỗ ngồi cùng đi, đi thôi, ra phía sau”.

Tần Dũng cười ha ha nói: “Cậu nên ngồi phía trước, sao có thể ngồi cùng hàng với tôi được”.

“Anh đang cười nhạo tôi phải không? Đi thôi, tôi nhất định phải ngồi cùng hàng với anh”.

Thật ra Tần Dũng nói không sai, với cấp bậc và chức vụ của Đồng Học Bản bây giờ thực tế nên ngồi ở những hàng ghế chủ chốt phía trên, lệnh điều động hẳn tới Cục Chiêu Thương hôm nay đã bắt đầu có hiệu lực, nhưng mà Đồng Học Bản cũng không muốn tỏ vẻ quá mừng rỡ, dù sao thì hẳn cũng chưa từng đến Cục Chiêu Thương, nếu nói nghiêm khắc thì thực chất hẳn cũng chưa chính thức nhận chức.

332. Chương 333: Tiết Mục Biểu Diễn Đột Xuất!

Hội trường huyện ủy.

Hàng ghế phía sau, Đồng Học Bản cùng Phó Cục trưởng Tần Dũng tìm được một chỗ gần phía rìa rồi ngồi xuống.

“Lão Tần, bên cục công an có tiết mục gì vậy?”

“Có vẻ như là biểu diễn võ thuật, còn cục Chiêu thương các anh thì sao?”

“Tôi vừa mới nhậm chức, cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà cục Chiêu thương chắc không đồng bằng bên công an được. Tôi phỏng đoán họ tìm một khoa viên nào đó hát một bài thôi”.

Năm giờ hai mươi, không ít người lần lượt đi vào trong hội trường.

Lúc này, cả một hội trường lớn như vậy đột nhiên im ắng hơn, tiếng nói chuyện cũng như tiếng bước chân đều nhỏ hơn, Đồng Học Bản theo bản năng nhìn ra phía cửa, thì ra lãnh đạo huyện tới rồi, đi đầu tiên là Hướng Đạo và Tô Tuệ Lan. Có lẽ là lúc trước đã được điều chỉnh qua, hôm nay Hướng Bí thư và Tô Tuệ Lan ăn mặc không quá nghiêm túc, dù vẫn là đồ tây nhưng cũng không phải là một màu đen đơn thuần như bình thường, phía sau là huyện ủy thường ủy đám người Tào Húc Bằng, Hoàng Lập, Đoàn Chính An...

Khoảng năm sáu phút sau, hội trường không còn chỗ ngồi nào nữa, các lãnh đạo cùng cán bộ trong huyện đều đã tới đông đủ, y như những gì Đồng Học Bản dự đoán, không có đủ chỗ ngồi, có một số người chức vụ không cao đến muộn phải ngồi trên ghế tựa ở hai bên hội trường, khó khăn lắm mới miễn cưỡng có đủ chỗ ngồi.

Xẹt một tiếng, tiếng micro trên đài bắt đầu hoạt động.

Một người phụ nữ mặc lễ phục tiến lên phát biểu lời chào mừng.

Đồng Học Bản nhỏ giọng nói: “Người này nhìn quen mắt quá”.

“Là Tô Giai” Tần Dũng nói: “Là người dẫn chương trình của đài truyền hình huyện”.

“Ồ, vậy lần này là tường thuật trực tiếp à?” Đồng Học Bản liếc mắt nhìn máy quay hai bên sân khấu.

Tần Dũng lắc đầu nói: “Quay thì cứ quay thôi, nhưng họ không phát ra ngoài, là các cán bộ tự làm mình vui thôi, trực tiếp là buổi tiệc tối tết âm lịch, là ngày mừng một đó”.

Sau khi kết thúc lời chào đầu của Mc Tô Giai, chiếc micro được chuyển tiếp cho bí thư huyện ủy. Hướng Đạo đi lên sân khấu đọc bài phát biểu của mình, vẫn như vậy, vẫn là những lời khẳng định về sự phát triển của huyện Duyên Đài, đồng thời bày tỏ lời cảm ơn tới tất cả những vị lãnh đạo đã cống hiến cho huyện, giống như là đem cả bản báo cáo trong hội nghị báo cáo tới đây đọc vậy. Sau khi nhìn thấy các cán bộ có vẻ không hứng thú cho lắm, Hướng Đạo mới chuyển lời văn, kết thúc bài phát biểu. Bốp bốp bốp, mọi người vỗ tay khi mc Tô Giai cầm micro lên và mời Tạ Huyện trưởng lên phát biểu.

Tạ Tuệ Lan ngồi ở hàng ghế đầu tươi cười vẫy vẫy tay; “Tôi không nói nhiều nữa, hãy bắt đầu đi”.

Bên dưới đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, không ngờ một câu của Tạ Tuệ Lan lại nhận được sự cổ vũ mạnh mẽ hơn bài phát biểu của Hướng Đạo như vậy. Sắc mặt Hướng Đạo không hề thay đổi, nhưng trong lòng lại cau mày lại nhìn Tạ Tuệ Lan một cái. Sang năm mới rồi, xem ra mọi người đều không muốn nghe những ngôn luận mang tính chính trị nữa, bắt đầu bữa tiệc sớm một chút mới là cái chính của ngày hôm nay, còn Tạ Huyện trưởng lại rất thực tế nên đã chiều theo tâm lý của các cán bộ.

Âm nhạc vang lên, các tiết mục bắt đầu.

Tiết mục đầu tiên là do đoàn văn công huyện biểu diễn, một màn múa mở màn ước chừng có khoảng mấy chục người, cũng không khác gì mấy so với bài hát mở màn. Các cô gái cô nào cũng vô cùng thanh tú, mặc trang phục cổ truyền, oanh oanh yến yến, trải qua vũ đạo làm ọi người không khỏi trố mắt sáng ngời. Đoàn văn công này chính là thuê người chuyên nghiệp làm, tự nhiên là làm cho người ta nhìn không ra chỗ xấu nào.

Nhạc kết thúc, mọi người ngồi dưới đều nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ.

Tô Giai vừa cười vừa đi lên, trong tay cô cầm tờ chương trình nói:

“Sau đây là một tiết mục vô cùng thú vị, người biểu diễn là đồng chí của phòng bảo vệ môi trường huyện Lưu Khải Minh” Cô cười nói tiếp: “Sau đây mời mọi người thưởng thức tiểu phẩm Đây Là Vỏ Chuối Nhà Ai”.

Đồng Hộ Bản ô một tiếng; “Còn có cả tiểu phẩm cơ à?”

Diễn viên đi ra với bộ mặt được trang điểm trông rất buồn cười.

Nội dung cơ bản của tiểu phẩm này là một người đàn ông vừa mới ly hôn trong lúc đi xem mặt đã đẩy một người phụ nữ dẫm vào vỏ chuối ngã rồi cảm thấy vui vẻ, kết quả là ông ta và người phụ nữ đó cãi nhau. Đoạn cuối mới mang tính hài hước, người phụ nữ này lại chính là đối tượng xem mặt của ông. Vì không phải chuyên nghiệp nên khi biểu diễn cũng có chút trục trặc, từ những trục trặc đó mà từng tràng cười nghiêng ngả được phát ra, làm cho cả hội trường cứ cười mãi không thôi.

Đồng Hộ Bản cũng thật ngoài ý muốn, không ngờ một viên chức lại có thể biểu diễn được tiết mục như thế này, thật là đầu ra đầy, hơn nữa quan trọng là nó có ý nghĩa giáo dục. Thậm chí những người phụ trách tiết mục này còn là người của phòng bảo vệ môi trường, tiểu phẩm này muốn nói với mọi người đừng có xả rác bừa bãi, thật là ý nghĩa.

Ở hàng ghế phía trước, Hướng Đạo và mấy vị lãnh đạo bên cạnh nhỏ to đôi lời, họ đều gật gật đầu, rõ ràng là rất hài lòng với tiết mục này của phòng bảo vệ môi trường. Với cương vị là người lãnh đạo, đầu tiên họ không phải xem tiết mục của bạn có hài hay không mà là có ý nghĩa hay không, còn phòng bảo vệ môi trường rõ ràng đã làm được điều này.

Hai đồng chí của phòng bảo vệ môi trường trên sân khấu rất phấn khởi, họ cúi mình chào khán giả rồi vui vẻ trở về chỗ ngồi trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người.

Tô Giai nói thêm vài lời tán dương nữa, sau đó cô tiếp tục giới thiệu tiết mục thứ ba.

Đó là tiết mục của bên cục văn hóa báo chí, người bước lên sân khấu là một bác chừng sáu bảy mươi tuổi, có vẻ như đây là một cán bộ đã về hưu của cục văn hóa. Sau đó những nhân viên hỗ trợ lập tức khiêng từ phía sau ra một chiếc kệ vẽ, giấy vẽ và bút mực, bác này chẳng nói câu nào, cầm bút lên cái là bắt tay vào vẽ luôn một bức tranh thủy mặc, nét vẽ tuyệt đẹp, cách di chuyển bút điệu nghệ, tiết mục này cũng nhận được không ít những tràng vỗ tay của khán giả bên dưới.

Thấy mọi người đều hô đẹp, Đồng Hộ Bản cũng vỗ như rất hiểu hô: “Đẹp lắm”

Tần Dũng gật gật đầu, “Ừm, quả không tệ”.

Sau đó hai người liếc nhìn nhau rồi cười rộ lên, hai người đều nhận ra rằng người kia cũng chỉ là vờ như vậy mà thôi.

Sau khi lão cán bộ của cục văn hóa đi xuống, Tần Dũng bỗng nhiên nói: “Đã đến tiết mục của cục công an rồi, xem tình hình này chắc cũng không thể so với mấy tiết mục trước được”.

Mấy đồng chí trong đội công an lên sân khấu, người nào cũng đứng thẳng tắp, mạnh mẽ. Soạt soạt soạt soạt, mấy cán bộ vừa lên sân khấu đã đánh quyền, những đạo cụ không ngừng được đem ra từ sau cánh gà, có ván gỗ, có gậy gộc, có côn, sau khi luyện khí công một lát chiến sĩ kia lập tức đứng vững chân thể trung bình tấn, một người cầm gậy khua khúa mấy cái rồi quật thẳng vào lưng chiến sĩ kia, rắc rắc, cây gậy gãy làm đôi nhưng người lại không hề có thương tích gì.

“Hay!” Đồng Học Bân cùng Tần Dũng vỗ tay bôm bốp.

Tiếp theo đó, một chiến sĩ có vẻ như tập qua thiết đầu công cầm viên gạch đập vào đầu mình một cái.

Viên gạch vỡ làm đôi, chiến sĩ đó phúi phúi bụi trên đầu, một chút thương tích cũng không có.

Đồng Học Bân xem rất say sưa, hẳn cũng có phần bội phục công phu này, trước đây hẳn đã từng xem qua rất nhiều tiết mục biểu diễn kiểu này nhưng đều là xem qua ti vi, nhưng khi tận mắt nhìn thì đây mới là lần đầu. Mà đây lại là các đồng chí trong cục công an của hắn, cảm giác này lại hoàn toàn khác, Đồng Học Bân ra sức vỗ tay cổ vũ, hắn cười nói vui vẻ với Tần Dũng: “Lão Tần, bây giờ tôi mới phát hiện, thì ra cục công an của chúng ta lại có nhiều cao thủ như vậy, sao trước đây lại không biết nhỉ?”

Tần Dũng nhìn hắn, “So với cậu, ai dám nhận mình là cao thủ chứ?”

Đồng Học Bân vội vàng lắc đầu; “Tôi không thể được, nếu mà là đem gạch đập lên đầu, không chừng tôi... không chết cũng phải tàn phế”.

“Được rồi, cậu cũng đừng có khiêm tốn nữa” Tần Dũng cười nói: “Bây giờ cả cục công an, à không, tất cả các cán bộ huyện Duyên Đài còn ai không biết sức chiến đấu của anh ngay cả hỏ Đông Bắc cũng phải chạy đâu?” Nhìn lên mấy chiến sĩ đang biểu diễn trên sân khấu: “Công phu của họ tôi biết, nhưng còn kém xa anh, có công phu và có sức chiến đấu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, bốn người bọn họ hợp lại cũng chưa chắc là đối thủ của anh đâu”.

Đồng Học Bân cười nói: “Tần ca à, đừng đánh giá cao tôi như vậy nữa, như vậy thật áp lực đó”.

“Ha ha, không phải chỉ mình tôi nhận xét như vậy, một mình anh dùng tay không trong vòng một ngày còn có thể hạ gục được mười mấy cao thủ mang đai đen, mười mấy cao thủ đai đỏ đai lam, lại không hề thương tích gì, sức chiến đấu như vậy còn ai so sánh được chứ? Đồng lão đệ à, nói thật nhé, tôi khâm phục nhất chính là sức chiến đấu của cậu, hôm nào chúng ra thử đấu với nhau xem sao”.

Hai người còn đang nói chuyện thì tiết mục của cục công an đã kết thúc.

Tiếng vỗ tay nổ ra nhiệt liệt.

Mấy vị lãnh đạo huyện ở phía trước đều cười rất vui vẻ, thật ra ngay cả Hướng Đạo cũng không ngờ những cán bộ công nhân viên này lại có thể làm ra những tiết mục hay như vậy, nếu như tốn tiền để thuê người về diễn cũng được, nhưng toàn bộ những tiết mục vừa rồi đều là người trong cơ quan nghiệp vụ, thậm chí họ còn chưa từng trải qua rèn luyện, có thể diễn hay như vậy quả thực làm cho Hướng Đạo cũng phải bất ngờ mà chăm chú xem, càng xem sự hài lòng trên khuôn mặt anh lại càng lộ rõ hơn.

Tiếp theo là tiết mục múa và hát lên biểu diễn.

Không khí buổi tiệc tối nay rất náo nhiệt, dần dần cũng đến đoạn cao trào.

Bên này, Đồng Học Bân đột nhiên thấy từ phía sau cánh gà có vài người đi ra, đó là nhân viên hậu cần, có vẻ như đang tìm ai đó, sau đó Đồng Học Bân thỉnh linh phát hiện điện thoại của mình chột sáng, cầm ra xem, cuộc điện thoại đã tắt rồi, trở thành cuộc điện thoại nhỡ, xem lại một cái, Đồng Học Bân không khỏi giật mình, có tận mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là do hai ba số gọi tới.

Hội trường rất ồn, âm nhạc vang lên khắp nơi nên anh không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Ai tìm mình chứ? Có việc gấp sao?

Đồng Học Bân gọi lại, ghì sát vào lỗ tai nói: “Alo! Tôi Đồng Học Bân, anh là ai vậy?”

“Tôi là... nhân viên... phục vụ... buổi tiệc...” Trên sân khấu mọi người lại đang hát hò tiếp, nên cơ bản Đỗ Thừa chẳng nghe rõ, lúc được lúc không, “Ngài tới sau cánh gà đi... sắp bắt đầu rồi...”

Đồng Học Bàn kỳ quặc hỏi: “Bắt đầu cái gì? Anh nói to chút được không?”

“...Tiết mục... tiết mục của ngài sắp bắt đầu rồi”.

Giờ Đồng Học Bàn mới nghe rõ, hần ngạc nhiên hỏi: “Đồng chí à! Cậu là nhân viên phục vụ của buổi tiệc hả? Cậu tìm sai người rồi phải không? Tiết mục của tôi? Tôi đã đăng ký tiết mục lúc nào chứ? Alo? Alo?” Tín hiệu không tốt, cuộc điện thoại bị ngắt rồi.

Tần Dũng cũng ngạc nhiên: “Có phải tìm nhầm người không? Đây đều là những tiết mục mà các đơn vị báo lên, lại không có tập duyệt, có thể là tìm nhầm người đó”.

Đồng Học Bàn nhú mày nói: “Nhầm thì cũng không thể có tên của tôi được”.

“Phải hỏi lại mới được”.

Trong lúc hần đang đi về phía sau cánh gà thì tiết mục đang diễn kết thúc, Tô Giai lại lên sân khấu: “Sau đây là tiết mục của cục Chiêu thương, lấy tay chặt gạch, người biểu diễn...” Cô ngừng lại một chút, miệng tươi cười vui vẻ, “...Đồng cục trưởng Đồng Học Bàn của cục Chiêu thương”.

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Học Bàn trầm xuống.

333. Chương 334: Bị Chơi!

Dùng tay chặt gạch?

Người biểu diễn là Đồng Học Bàn của cục Chiêu thương?

Mc Tô Giai vừa dứt tiếng, bên dưới liền dấy lên những âm thanh bàn tán xôn xao. Tiết mục này quá bất ngờ, nếu như là người bình thường thì có lẽ sẽ không hiểu gì, nhưng những người ngồi ở đây đều là các lãnh đạo cùng các nhân viên đã làm việc lâu năm ở huyện, tính chính trị của họ vô cùng nhạy cảm, phần lớn mọi người khi nghe thấy tên Đồng Học Bàn lên biểu diễn hơn nữa lại là đại diện cục Chiêu thương biểu diễn dùng tay chặt gạch, rất nhiều người vô vùng ngạc nhiên, còn có không ít người không hên mà cũng chau mày lại, đương nhiên cũng có một có cán bộ của cục công an và các ban ngành khác đang ra sức vỗ tay cổ vũ, rất mong chờ tiết mục của Đồng Học Bàn.

Bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên.

Nhưng Đồng Học Bàn lại ngồi ngây ra đó, không hề nhúc nhích.

Tạ Tuệ Lan cứ tùm tùm cười, nhưng mà sau khi Tô Giai nói xong tên người biểu diễn thì cô lại hơi cau mày lại, cô nghiêng đầu nhìn về phía Chủ nhiệm văn phòng chính quyền huyện Diêu Nghĩa, “Dùng tay chặt gạch? Đồng Học Bàn đã đăng ký tiết mục lúc nào vậy? sao tôi lại không biết nhỉ?”

Diêu Nghĩa thấp giọng nói: “Tôi cũng không rõ, hôm trước tôi xem danh sách các tiết mục vẫn còn chưa có mà...”

Hướng Đạo cũng nhú mày lại, anh nói nhỏ vài câu với cán bộ tuyên truyền Trần Đồng Bình.

Lúc này, mãi chả thấy có ai bước lên sân khấu, rất nhiều người đều ngoảnh ra phía sau tìm Đồng Học Bàn. Tạ Tuệ Lan, Hướng Đạo và mấy vị lãnh đạo cũng quay lại nhìn, sau đó, Đồng Học Bàn cuối cùng cũng xuất hiện với vẻ mặt nặng nề. Rất nhiều người còn chưa hiểu gì hết nhưng Tạ Tuệ Lan, Hướng Đạo cùng mấy lãnh đạo lại nhìn qua liền hiểu hết mọi chuyện, tiết mục này không phải do Đồng Học Bàn đăng kí nên hần không hề có chút sự chuẩn bị nào.

Một người phụ trách ở phía sau cánh gà cũng đã nhìn thấy bộ mặt Đồng Học Bàn, trong lòng anh sửng sốt, vội vàng gọi một người tới, tức giận hỏi: “Cậu làm cái gì vậy? tiết mục của Đồng cục trưởng là sao vậy?” Anh nhân viên kia cũng buồn bực trả lời: “Là tối qua mới đăng kí ạ...”

“Ai đăng kí? Sao ngay cả Đồng cục trưởng cũng không hề biết gì vậy?”

“Là bên cục Chiêu thương báo lên, tôi cho rằng...”

Người phụ trách tức giận nói: “Sao cậu không gọi điện xác nhận? Cậu cũng không hỏi rõ xem là tiết mục gì? Người ta báo tiết mục cái là cậu viết vào ngay lập tức à? Cậu có đầu óc không vậy?”

Người kia vẻ mặt cầu khẩn nói: “Với cấp bậc của Đồng cục trưởng, sao tôi dám hỏi lại chứ. Anh xem, làm thế nào bây giờ?”

Người phụ trách đi đi lại lại mấy vòng, mồ hôi cũng túa hết ra, sau đó hấn cấn rằng một cái rồi ra lệnh: “Mở nhạc, chuyển gạch”.

“Nhưng...” Hiện tại chỉ có thể xem Đồng Học Bản có thể biểu diễn trọn vẹn tiết mục này hay không mà thôi.

Mọi người chạy ra làm.

Người phụ trách cũng biết rằng thật ra không nên trách anh ta, bình thường các tiết mục của các cơ quan báo lên đều được tập luyện qua, nhưng kiểm tra lại các tiết mục một chút vẫn là điều cần thiết, nếu không đến lúc lên sân khấu mà làm trò cười, hoặc là một tiết mục quá nhạt nhẽo thì cũng không hay, nên loại đi thì vẫn cần loại đi, nhưng người mà cục Chiêu thương báo lên là Đồng Học Bản, hơn nữa lại là trước buổi tiệc một ngày, chưa nói là có thời gian xác nhận hay không, chỉ cần nói nhắc đến thân phận của Đồng Học Bản thì bên tổ chức bọn họ cũng không tiện gọi điện bảo họ đến duyệt tiết mục, hơn nữa cũng không cần thiết phải duyệt.

Nhưng bây giờ lại có vấn đề rồi.

Đồng Học Bản đến khi buổi tiệc bắt đầu vẫn chưa biết mình lại có một tiết mục biểu diễn.

Thân phận Đồng cục trưởng bây giờ cũng chẳng ích gì, cho dù hồ đồ đi chăng nữa thì cũng không thể quên rằng mình đã đăng ký tiết mục được, hơn nữa là một người đứng đầu của cục Chiêu thương, hấn cũng không thể lấy tiền đồ của bản thân ra làm trò cười được. Buổi tiệc này rất quan trọng đối với Hướng bí thư và các lãnh đạo huyện, thậm chí họ còn hạ lệnh tất cả những người làm chính trị đều phải tới tham gia, cho nên không ít người nhìn thấu được vẻ mặt của Đồng Học Bản, lần này hấn đã bị người ta âm thầm sắp đặt rồi.

Tần Dũng vội vàng hô lên; “Là Mạnh Tường Lân?”

“Ngoài hấn ra, còn có thể là ai được chứ?” Đồng Học Bản thở dài một tiếng, trong lòng vô cùng giận dữ.

Mạnh Tường Lân, nguyên cục trưởng cục Chiêu thương lần đó trong sự cố thang máy đã bị Đồng Học Bản chính ra bệnh trạng não tủy máu, thế nên sau đó hấn ta không còn cách nào khác đành phải cáo bệnh từ chức. Mạnh Tường Lân vẫn cho rằng việc thang máy gặp sự cố là do hấn ở bên trong giở trò, nhưng cục công an điều tra lại không đưa ra phán đoán như vậy. Hấn vì lâm trọng bệnh mà không thể làm việc tiếp được, nhất định là rất hận. Bây giờ dù hấn đã từ chức rồi, như vậy cũng không cần ngăn ngại gì nữa, hiện tại lại ngầm thu xếp như vậy, lấy tên của Đồng Học Bản để ngầm đăng ký tiết mục, sau đó sẽ chỉ việc đợi để xem trò cười mà thôi.

Chắc chắn là như vậy.

Lão khốn này!

Trên sân khấu âm nhạc đã vang lên rồi, rất kịch liệt, nhưng vấn đề là diễn viên Đồng Học Bản vẫn còn đang ngồi bên dưới.

Cũng không phải ai cũng hiểu được tình trạng của Đồng Học Bản bây giờ, rất nhiều người đều cho rằng Đồng Học Bản vẫn còn ở phía sau cánh gà, có người ra sức vỗ tay cổ vũ, có người lại đang thắc mắc không hiểu sao Đồng Học Bản vẫn chưa xuất hiện.

Tần Dũng cũng sốt ruột thay hấn: “Hay là đứng lên vội?”

Một lão cán bộ của cục văn hóa cũng nói: “Không phải là dùng tay chặt gạch sao? Tôi xem”.

Nhưng lúc mấy người phục vụ buổi biểu diễn khênh ra năm khối gạch ra xếp thành một đồng trên sân khấu thì lão cán bộ cục văn hóa ngay lập tức không nói nữa, hấn vốn định nói là chặt gạch thì có gì nhưng khi

nhìn thấy năm khối gạch như vậy, lại còn chồng lên nhau nữa thì liền im bặt. chuyện này có vẻ vô lý, thế nào cũng không có khả năng bỏ ra được, chắc chắn Đồng Học Bản bị người chơi rồi.

Không ít ánh mắt đổ dồn về phía Đồng Học Bản.

Lên? Dùng tay chặt gạch?

Đồng Học Bản lại nhìn thấy rất rõ ràng, chặt gạch cũng không có gì, đâu nhất thiết phải chặt cả năm khối cùng một lúc, chặt từng viên một cũng được, nhưng vấn đề là những viên gạch này cơ bản hẳn không thể chặt ra được, không phải là có chặt được nó ra hay không mà là hẳn không thể lên được. Vì sao ư? Các đồng chí đoàn văn công biểu diễn múa, cục bảo vệ môi trường diễn một vở kịch với ý nghĩa không vứt rác bừa bãi, bên công an biểu diễn võ thuật cùng ngành khí công, cục văn hóa lại biểu diễn hội họa và thư pháp, đều là cơ quan chuyên môn nào biểu diễn tiết mục này, rất hay. Đến lượt cục Chiêu thương của hẳn lại đem một đồng gạch lên như vậy? các anh em nhất định sẽ không vui.

Hơn nữa, kể từ hôm nay Đồng Học Bản cũng không còn đảm nhiệm chức vụ ở cục công an nữa, lúc trưa Tạ Tuệ lan còn gọi điện thoại dặn dò hẳn không thể đem những hành động bạo lực của cục công an mang tới cục Chiêu thương, Đồng Học Bản cần thay đổi hình tượng của mình, phải phù hợp với hình tượng của cục Chiêu thương, đây là việc nhất thiết phải làm, hướng hồ hẳn lại là cục trưởng cục Chiêu thương, là lãnh đạo, không thể lên đó vận khí rồi đổ mặt tía tai, rồi thở phì phò chặt số gạch kia được. Nếu như thật sự chặt được chỗ gạch kia, như vậy cũng nhất định sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

Cho nên hẳn không thể lên được!

Nhưng tình hình hiện tại, tất cả các lãnh đạo cùng mọi người đều đang trong ngóng bóng dáng hẳn, không lên cũng không được.

Chẳng lẽ lại đi lên cầm micro nói người dẫn chương trình giới thiệu sai, hẳn không hề có tiết mục này hay sao? Nhưng tất cả các lãnh đạo huyện đều ở đây, lại còn có cả máy quay nữa, cũng không phải tất cả mọi người đều hiểu hẳn bị người khác sắp đặt, nếu thật sự phải nói như vậy thì cũng làm mọi người thất vọng. Như vậy hình tượng của Đồng Học Bản nhất định sẽ bị ảnh hưởng xấu, hơn nữa bên lãnh đạo cũng đã thông báo rằng mỗi ban ngành đều phải chuẩn bị một tiết mục, nếu tiết mục này bị bỏ đi thì cục Chiêu thương cũng không có tiết mục nào khác. Như vậy thành ra tất cả các ban ngành khác đều tham gia ngoại trừ cục Chiêu thương của Đồng Học Bản sao? Thế cũng không ổn.

Thế này cũng không được, thế kia cũng không được, Đồng Học Bản nhất thời bị ép vào tình trạng cực kỳ xấu hổ.

Tạ Tuệ Lan ở hàng ghế phía trước đột nhiên hiểu rõ mọi sự tình, nhưng chị cũng không nói gì mà nheo mắt lại coi như không biết gì cả rồi tiếp tục nói chuyện vui vẻ với mấy vị lãnh đạo ngồi xung quanh.

Không phải Tạ Tuệ Lan không giúp anh mà là lúc này chị cũng không có cách nào giúp hẳn được.

Trên quan trường, những chuyện bất ngờ thế này rất nhiều, không phải tất cả mọi chuyện đều theo dự tính và kế hoạch của mình mà diễn ra, cho nên khả năng ứng biến của một người khi gặp phải chuyện đột xuất như vậy cũng là một tố chất quan trọng của người làm quan, tố chất tự chuẩn bị. Bây giờ trong tình huống này chỉ có thể dựa vào chính bản thân Đồng Học Bản giải quyết.

Phó Huyện trưởng Canh Ngọc Siêu ngoảnh đầu lại nhìn Đồng Học Bản, ông cũng chưa từng tiếp xúc với Đồng Học Bản nên trong lòng hẳn cũng không hiểu tại sao Tạ Huyện trưởng lại trọng dụng hẳn như vậy. Lần này lại thấy Đồng Học Bản gặp rủi ro như vậy trong lòng hẳn thật ra rất phần khởi. Hẳn muốn xem tên Đồng Học Bản này rốt cuộc có bản lĩnh gì, muốn xem xem hẳn sẽ giải quyết chuyện này thế nào. Chặt gạch ư? Thật là khó khăn! Hay là hoãn tiết mục này? Như vậy thì sẽ ảnh hưởng xấu tới hẳn.

Dù sao Canh Ngọc Siêu cũng không nghĩ ra giải pháp nào toàn vẹn cả.

Hoàng Lập, Lương Thành Bằng, Tần Dũng, Hồ Tư Liên, một vài cán bộ tương đối thân quen với Đồng Học Bản cũng không nghĩ ra biện pháp nào vẹn cả đôi đường cả. Dù Đồng Học Bản hôm nay làm thế nào thì cũng đều gây ra điều xấu, chỉ là vấn đề nặng hay nhẹ thôi.

Đồng Học Bàn ngồi ở hàng ghế thứ hai từ dưới lên bỗng đứng cười lên vui vẻ như người đang gặp họa lại có được may mắn vậy.

Một số người khác như Trưởng phòng tuyên truyền Trần Đồng Bình, Chủ nhiệm Văn phòng huyện ủy Liêu Nham Sơn, Trưởng phòng giáo dục Trịnh Trí, Phó Cục trưởng thường vụ Cục công an Hồ Nhất Quốc, Phó Cục trưởng Triệu Kính Tùng... có quan hệ không tốt lắm với Đồng Học Bàn đều đang nhìn hắn, để xem hắn làm ra trò cười.

Tần Dũng thúc giục nói: “Đồng lão đệ? Đồng lão đệ?”

Đồng Học Bàn không trả lời.

Mc Tô Giai cũng rất lo lắng, nhìn phía sau cánh gà có người nháy mắt với cô thì cô liền hiểu ra, cô liền đi lên sân khấu chuẩn bị giới thiệu tiếp tiết mục tiếp theo. Chuyện này cũng không có cách nào khác, nhưng nêu cô thật sự bỏ qua tiết mục của Đồng Học Bàn, như vậy thì Đồng Học Bàn nhất định sẽ gặp chuyện rồi. Những người khác nhất định sẽ cho rằng hắn không có trách nhiệm, đã đến đây rồi mà còn không lên.

Tần Dũng đẩy anh một cái: “Đồng lão đệ!”

Đúng lúc này, Đồng Học Bàn đột nhiên hít sâu một hơi, nhìn lên phía sân khấu, rồi nhìn về phía các lãnh đạo huyện, hắn vịn tay vào thành ghế rồi đứng lên, sửa sang lại trang phục, bước ra lối đi, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn nhanh chóng bước tới sân khấu.

Tô Giai vừa thấy Đồng Học Bàn thì liền ngưng những lời định nói lại.

Đồng Học Bàn bước lên sân khấu, nháy nháy mắt giống như đang sửa sang lại khuôn mặt, sau đó hắn tươi cười nói: “Ha ha, thật ngại quá, để mọi người phải chờ lâu, dùng tay chặt gạch, tôi vừa mới vận khí chuẩn bị đây”.

Trong giờ khắc ở trên sân khấu, Đồng Học Bàn đột nhiên lại nghĩ ra một cách vện cả đôi đường.

334. Chương 335: Biểu Diễn Ảo Thuật!

Hội trường lớn, trên đài Chủ tịch.

Tiếng nhạc đệm vẫn tiếp tục vang lên, bản nhạc chủ yếu lấy tiếng trống làm chủ đạo, rất mãnh liệt, xem chừng vì phải phối hợp độc tấu để ghi âm. Đồng Học Bàn sau khi cầm microphone đứng trên sân khấu, khán giả bên dưới đều nhìn theo hắn, rất nhiều người đều không biết sự tình bên trong, đều vỗ tay khen hay, thực chờ mong nhân vật truyền kỳ Tiểu Đồng Cục trưởng này biểu diễn, còn nhiều người biết sự tình bên trong thì mắt lạnh chế giễu, sau cùng là các lãnh đạo huyện như Hoàng Lập và Canh Ngọc Siêu đều nhíu mày nhìn Đồng Học Bàn làm thế nào để giải vây

Xử lý được thì sao?

Chỉ có Đồng Học Bàn mất mặt.

Nếu không xử lý được?

Không chỉ Đồng Học Bàn mất mặt mà người đề bạt hắn là Tạ Tuệ Lan cũng mất mặt.

Năm viên gạch chồng lên nhau, dường như gần tới đầu gối của Đồng Học Bàn, lúc này, tiết tấu bản nhạc chậm xuống, kết thúc, theo ngay sau là một đoạn nhạc có tiết tấu nhẹ mà nhanh, Đồng Học Bàn trước khi lên sân khấu đã có chút chậm trễ, dự tính đoạn nhạc đã kết thúc, đổi sang đoạn nhạc khác. Đồng Học Bàn cảm thấy tiết tấu của đoạn nhạc này rất phù hợp, đã cầm microphone vào giá, cười rồi nhẹ nhàng vén tay áo lên.

Nhìn tư thế này, phải chăng muốn chặt gạch rồi sao?

Trong suy nghĩ phó chủ tịch huyện Canh Ngọc Siêu đang lắc đầu, Cục trưởng Cục chiêu thương như cậu mà lại đi đập gạch, hắn cho rằng tên Tiểu Đồng này có trí tuệ chính trị quá kém.

Rất nhiều người cũng nghĩ như thế, nhưng câu nói ngay sau đó của Đồng Học Bân càng làm ọi người sốt ruột.

Đồng Học Bân cười ha hả nói: “Trước khi bắt đầu, tôi sẽ diễn ọi người xem một trò ảo thuật”.

Ảo thuật? Không phải tiết mục dùng một tay đập gạch sao? Có khán giả bên dưới nói thầm.

Định đổi tiết mục bây giờ ư? Tần Dũng và Hồ Tư Liên cùng những người khác đang nhìn trân trân lên sân khấu.

Những người như Canh Ngọc Siêu, Hoàng Lập, Lương Thành Bằng đều gật đầu cười,ảo thuật ư? Đổi tiết mục sao? Xem ra Đồng Học Bân không phải gã ngốc, cũng biết tránh nặng tìm nhẹ, trong tình huống này, đổi tiết mục ngay là biện pháp bất đắc dĩ, cân nhắc lợi hại, lựa chọn này còn ít làm mất mặt hơn một chút, ảo thuật thì cao hơn đập gạch một bậc, thần bí, nho nhã, phù hợp với biểu tượng của Cục chiêu thương, đầu tiên là chuyển sự chú ý của khán giả, dùng tiết mục khác nói sang chuyện khác, mặc dù chuyện dùng một tay đập gạch được xem nhẹ nhưng như thế này cũng miễn cưỡng đánh trống lảng được, chủ yếu là tiết mục ảo thuật này có thu hút được sự chú ý của mọi người không, đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Đồng Học Bân có vẻ rất tự tin, hần nhìn vào trong cánh gà và nói: “Đưa cho tôi một bộ bài được không?”

Một lát sau, một nhân viên đã cầm bộ bài chạy ra, bộ bài mới vẫn chưa mở.

“Cảm ơn” Đồng Học Bân cầm đạo cụ nhỏ này, mở bao ra, vui vẻ mở ra cho mọi người nhìn, “Mọi người hãy nhìn kĩ, đây là bộ bài mới, là bộ bài phổ thông được mua ở phố kế bên, còn sau lưng tám bài cũng mong mọi người chú ý nhìn, đây không phải bộ bài phép thuật gì cả, không có kí hiệu” Máy quay quay gần vào màn hình, màn hình lớn sau đài Chủ tịch hiện lên bộ bài poker, tất cả mọi người đều nhìn rõ

Những khán giả bên dưới đều gật đầu, khẳng định đây là bộ bài bình thường.

Đồng Học Bân cười nói: “Được rồi, việc xác nhận điều này rất đơn giản, bây giờ tôi muốn giao bộ bài vào tay của quý vị, mong các vị lãnh đạo và đồng nghiệp phối hợp với tôi một chút, ai cũng được, đừng để tôi nhìn thấy hần rút ra quân gì từ bộ bài ra, cũng không để người khác nhìn thấy, đợi một chút, tôi sẽ vận khí, sau đó có thể đoán ra lá bài trong tay mọi người”.

Rất nhiều người đều không tin.

Bình thường khi biểu diễn tiết mục ảo thuật này, yêu cầu lừa gạt được người khác, cũng chính là nội ứng, nhưng mọi người đều biết Đồng Học Bân lần này là bị ép, không trâu bắt chó đi cày, hoàn toàn không có sự chuẩn bị gì cả, trong tình thế này mà biểu diễn trò này liệu có thành công hay không?

Đồng Học Bân rút một lá bài, “Tôi tiểu thư, giúp tôi một tay được không?”

“Rất sẵn lòng” Người dẫn chương trình Tô Giai cười và nhận lá bài, đi xuống dưới khán đài, cầm bài trong tay, cái này ngay cả Đồng Học Bân cũng không nhìn thấy chứ đừng nói đến những người khác.

Tô Giai đi đến hàng ghế lãnh đạo huyện.

Hoàng Lập rất nể mặt nói, “Tôi rút một lá”. Dứt lời, đưa tay ra ngoài rút một lá bài, đặt ở trên tay.

Canh Ngọc Siêu cũng đưa tay ra, từ bên trong rút ra một lá bài.

Sau đó, Hướng Đạo Phát không động đậy, Tạ Ân Lan và Trần Đồng Bình đều lấy một lá, xong xuôi, Tô Giai bèn cầm lá bài đi về phía sau sân khấu, trên đường, thỉnh thoảng có người với tay ra cầm bài, đi đến phía sau, Tần Dũng và Hồ Tư Liên cũng giống Tô Giai rút một lá bài.

Chớp mắt bộ bài chỉ còn một nửa.

Nhìn thấy Tô Giai còn muốn phát bài, Đồng Học Bân lau mồ hôi trán, cầm micorophone và nói: “Người dẫn chương trình, được rồi, có thể đã trở lại, cô thật đúng là... không cần phải như vậy chứ, cô còn muốn đem bài một lá cũng không dư thừa đều phát đi ra ngoài sao? Tôi khí lực cũng có hạn, còn không mệt chết tôi?”

Hần nói rất hài hước, mọi người đều cười vui vẻ

Tô Giai che miệng phì cười một tiếng, ngừng không phát bài nữa, “Tôi còn có thể rút một lá không?”

Đồng Học Bàn cắn răng nhú mày, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, “Rút đi!”

Hoàng Lập nhìn thấy mà buồn cười, trong lòng tự nhủ tên nhóc này đúng là biết cách điều chỉnh không khí.

Tô Giai rút một lá bài cầm ở trong tay.

“Được rồi” Đồng Học Bàn xua tay, “Sau đây tôi sẽ nói ra quân bài trong tay của các vị đây, đây đều dựa vào vận may của tôi, chú ý, thời khắc chứng kiến kì tích là đây!”

Câu này nghe rất quen tai, mọi người lại cười lớn.

Đồng Học Bàn hít một hơi, rồi ngừng lại, hai tay chắp vào thành một quyền, trong một giây, năm giây, mười giây, mặt của hắn cũng đỏ hết lên, đột nhiên Đồng Học Bàn thở mạnh ra một cái, mắt chợt sáng lên và nói: “Quân bài đầu tiên hình như là K, đầu tiên là quân K, là K rô, có đúng không?”

Hoàng Lập cười khở, cầm quân bài trong tay của hắn ra xem, không đúng, quân bài trong tay hắn là quân cơ.

Đồng Học Bàn biết trước rằng mình đoán không đúng, hắn sao có thể biết ảo thuật, rất nhanh hô lên âm back trong 3 giây!

...

Thời gian lùi lại!

Toàn bộ khán đài chú ý nhìn xuống, Đồng Học Bàn lại nói: “Quân bài thứ nhất là K, tôi nói quân đầu tiên là quân K, chắc cơ, đúng không nào?”

Mọi người đều nhìn về phía Hoàng Lập.

Hoàng Lập sửng sốt, từ từ lật quân bài lên, máy quay quay gần lại để xem quân bài đấy, là cơ, đúng là K cơ rồi!

Đồng Học Bàn cười, “Quân bài trong tay Canh Huyện trưởng, chính là 3 bích!”

Canh Ngọc Siêu không xem bài của mình, nghe nói vậy thì giờ cũng lật bài lên xem, đúng là 3 bích, hắn giơ lá bài lên máy quay, phía dưới nhất thời vang lên vỗ tay!

Có người nói: “Đoán quân bài không theo thứ tự đi!”

“Phải đấy, chọn bài theo thứ tự như thế không hay? Quân bài trong tay tôi là gì nào?” Có người đã đưa cho hắn một vấn đề khó.

Đồng Học Bàn vui vẻ đáp: “Được, quân bài trong tay anh là quân bài đẹp... là quân A đúng không nào?”

Người đấy hết sức ngạc nhiên, bất đắc dĩ cầm quân bài của mình lên ọi người nhìn, đúng là quân A.

Mọi người đều nhìn thấy mọi việc, ba quân bài liên tiếp đều được đoán chính xác, điều này khẳng định đây không phải là vận may tình cờ, đương nhiên Đồng Học Bàn cứ luôn miệng nói là nhờ vào vận may nhưng hiển nhiên không phải, chắc chắn có kĩ xảo gì đó, nếu không sao có thể gọi là ảo thuật? Nhưng rốt cuộc là như thế nào thì tất cả mọi người đều không ai biết.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: “Thế quân bài trong tay tôi là quân gì?”

“Tạ Huyện trưởng là quân...” Đồng Học Bàn nhất thời dùng âm back để lui về xong rồi nói: “Chính là lá bài quảng cáo”.

Lá bài quảng cáo, các bộ bài poker thường có một dư một lá bài, có lá để trắng, có lá để quảng cáo, Tạ Tuệ Lan cầm lá bài một cách tao nhã rồi từ từ lật lên, quả nhiên là lá bài quảng cáo.

Bốp bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, tiết mục ảo thuật này đúng là thú vị.

Tạ Tuệ Lan mặt nở nụ cười, nhìn Đồng Học Bàn một cái.

Tiếp sau đó, Đồng Học Bàn lại sử dụng back để lần lượt nói ra một lá, năm lá, mười lá, tất cả đều chính xác.

Hoàng Lập cũng lặng lẽ gật đầu, tên Tiểu Đồng này, vẫn còn chút bản lĩnh, dưới tình huống không có một chút chuẩn bị nào mà đã biểu diễn một tiết mục đặc sắc như vậy, bây giờ diễn xong tiết mục ảo thuật, sau đó sẽ không biểu diễn đập gạch lập tức đi xuống, lời nói thắc mắc mặc dù có nhưng sẽ không nhiều, một tiết mục đập gạch bỗng trở thành tiết mục ảo thuật, dù có biểu diễn tốt đến đâu, thì cũng không được hay, cán bộ ở dưới cũng mặc kệ người là có bị chơi hay không, cho dù có thì thế nào? Người ta chỉ nhìn thấy hắn không biết xử lý quan hệ với mọi người, đây mới làm người ta hận, càng không biết thế nào để mâu thuẫn này không bị toàn bộ cán bộ biết, điều này có ảnh hưởng rất không tốt, sẽ tạo ra cho người khác sự hoài nghi và phản cảm.

Nhưng việc đến nước này thì không còn cách nào khác, đành tránh nặng tìm nhẹ, chỉ còn có cách này thôi.

Đương nhiên, nếu người thật có thể đem một tay bốc gạch bỏ ra phong cách Cục Chiêu thương, không làm mất mặt Cục trưởng Cục chiêu thương, việc khó này cũng không phải là không thể có, rất đáng vui mừng nhưng... điều này không thực tế chút nào, làm gì có thể có hai việc hoàn mỹ như thế cùng xảy ra được? Đổ mặt tía tay mà bốc gạch, hắn có bốc mười năm, một trăm năm, cũng bốc không ra tao nhã được, bày ra loại cây mạnh này, làm người lãnh đạo Cục Chiêu thương một tay, vốn là chuyện không nên lộ mặt, không lẽ còn trông cậy vào Đồng Học Bàn bốc ra cái kết quả gì sao?

Không lâu sau, sau khi diễn xong tiết mục ảo thuật, Đồng Học Bàn cúi đầu cảm ơn.

Nhưng ngay sau khi nhìn thấy vậy, khán giả bên dưới như sực nhớ ra hỏi: “Đúng rồi, đây không phải là tiết mục dùng một tay bốc gạch sao?”

“Đúng là tiết mục bốc gạch, tôi đang trông đợi tiết mục đấy”.

“Không nói tôi cũng quên mất, sao lại đổi thành tiết mục ảo thuật à? Tiết mục báo lên kiểu gì vậy? Báo sai hết cả rồi sao?”

“Chẳng lẽ là sai người rồi?”

Âm thanh bắt mắt bắt đầu vang lên, có một số người còn có ý chế giễu, ví dụ như Lỗ Đại Phát, hắn là người khởi sướng những âm thanh cổ vũ bắt Đồng Học Bàn phải biểu diễn tiết mục bốc gạch, muốn làm Đồng Học Bàn mất mặt trước mọi người, nếu Đồng Học Bàn mà bốc thật thì đúng là sẽ là một câu chuyện cười cho cả huyện.

Tạ Tuệ Lan và Hoàng Lập nhất loạt nhún mào.

Tần Dũng vẫn ở phía sau nhìn Đồng Học Bàn nháy mắt ra dấu, ý muốn hắn nhanh chóng lui xuống, tốt xấu gì thì coi như tiết mục bị đảo lộn, dù gì tiết mục ảo thuật lúc này cũng không tồi rồi.

Thế nhưng, Đồng Học Bàn lại không đi xuống, hắn cười nhìn xuống dưới sân khấu, nói một câu khiến cho tất cả mọi người ngẩn ngơ: “Ha ha, đã để mọi người phải đợi lâu, đã báo là sẽ diễn tiết mục bốc gạch, tôi sao có thể quên được, được rồi, giai đoạn làm nóng người kết thúc, sau đây xin mọi người thưởng thức tiết mục ảo thuật: “Một tay bốc gạch!”

335. Chương 336: Một Mảng Ô Lên!

Một tay bốc gạch?

Lại còn biểu diễn ảo thuật nữa?

Mọi người đều ngỡ ngàng, cảm thấy cái này rất vô nghĩa, bốc gạch một tay sao lại thành biểu diễn ảo thuật?

Các lãnh đạo huyện như Hướng Đạo Phát và Trần Đồng Bình đều cau mày, cái tên Đồng Học Bàn này, lúc nào cũng làm ra chuyện không ai ngờ được.

Canh Ngọc Siêu cũng bóp trán nhẹ nhẹ, hắn cảm thấy Đồng Học Bàn quá liều, bên dưới có rất nhiều người chỉ muốn xem trò cười của cậu mà vỗ tay hô hào khuyến khích cậu đấy, cậu cứ tưởng là hay, đúng là không

chịu được lời cổ động, người ta muốn cậu diễn cậu cũng diễn sao? Một tay bỗ gạch? Loại khí công này có liên quan đến ảo thuật lúc nào không biết? Cậu không phải đang nói hươu nói vượn đây ư? Tư thế của cậu có đẹp đi nữa, khí cũng không thể xuất ra được, bỗ gạch chính là dùng bỗ gạch, lại còn biểu diễn ảo thuật?

Tần Dũng suýt chút nữa ngã từ ghế xuống đất, vất vả lắm mới có thể nói là nhầm tiết mục, cậu lại nhắc lại như thế? Chẳng lẽ cậu thật muốn bỗ gạch thật sao?

Hồ Tư Liên vỗ vào đầu, không sao hiểu nổi Đồng Học Bàn đang làm trò gì nữa

Hoàng Lập cũng không nói nên lời, để xem tên Đồng Học Bàn này diễn ra cái gì đây?

Chỉ có Tạ Tuệ Lan khi Đồng Học Bàn nói ra câu nói kia thì ánh mắt lập tức hơi nheo lên, đang rất cao hứng xem xét hần, tươi cười và đang nghĩ xem Đồng Học Bàn sẽ làm gì đây.

“Một tay bỗ gạch sao có thể là trò ảo thuật được?”, “Không biết, cái này không phải biểu diễn võ thuật sao?”, “Nói xem nào...”

Khán giả bên dưới không ngừng bàn luận nhỏ to.

Trong cánh gà người phụ trách suýt nữa chửi ầm lên, một tay bỗ gạch ư? Biểu diễn ảo thuật ư? Chó má! Người khác không biết cậu thì biết chắc? Tiết mục này căn bản chính là dùng khí công và khai triển võ công, những viên gạch đấy cũng là thiết bị phụ trợ để chuẩn bị cho biểu diễn, lại còn ảo thuật? Ảo thuật cái rắm!

Người dẫn chương trình Tô Giai cũng ngây ngẩn cả người.

Sắc mặt Đồng Học Bàn không chút thay đổi, cười nói: “Mọi người đều nghĩ tôi biểu diễn võ thuật thật sao?” Mọi người đều lặng im, trong lòng đều nghĩ, sức chiến đấu của anh, anh không biết võ thì còn biết làm gì?

Đồng Học Bàn cười ha hả, nói trước microphone: “Tôi công nhận là tên của tiết mục này dễ gây hiểu nhầm, mọi người nghe một bên tai thì khó tránh hiểu nhầm, thực tế dùng tay đập vỡ gạch tôi sao có thể làm được? Quý vị nhìn xem, tôi gầy còm như thế này, một chưởng của tôi mà đánh xuống, gạch thì còn nguyên còn tay tôi chắc chắn sẽ bị gãy, nhưng mà hiện tại đang là buổi tiệc mừng năm mới, tôi không thể làm cho xe cấp cứu đến đưa tôi đi, cái này cũng quá dọa người”.

“Ha ha ha...” Có vài người bị hần chọc cười.

Đồng Học Bàn cười nói: “Một tay bỗ gạch, không nên để cái tên hù dọa, đây thực ra chỉ là biểu diễn ảo thuật thôi, là tiết mục mà tôi đã kì công chuẩn bị rất lâu, với tiết mục này, tôi rất tự tin” Lữ Đại Phát trong bụng nói đúng là người nói dối, rõ ràng là nói dối.

Người biết Đồng Học Bàn bị người ta chơi cũng đều kinh ngạc, rõ ràng bị người ta chơi khăm, hần sao có thể chuẩn bị tiết mục từ lâu được? Đây chẳng phải là phùng má giả làm người mập sao!

Đồng Học Bàn không nói gì thêm, quay đầu về phía cánh gà nói: “Làm phiền các anh chuẩn bị cho tôi một tấm vải, lớn vào nhé, còn nữa, năm viên gạch không đủ, lấy thêm cho tôi năm viên nữa nhé” Người phụ trách trong cánh gà nghe thấy, cũng không thể quản nhiều mà nhanh chóng kêu người đi chuẩn bị, vốn dĩ tiết mục này có 10 viên, bởi vì lúc trước thấy Đồng Học Bàn không chuẩn bị gì, người phụ trách đã giảm số gạch trong bài biểu diễn từ 10 viên xuống còn một nửa. Tấm vải ở phía cánh gà đã có rồi, những đạo cụ được lấy ra rất nhanh.

Vải? Mười viên gạch? Định làm gì nữa đây?

Mọi người đều nhìn không chớp mắt.

Đồng Học Bàn trải rộng tấm vải vuông đỏ trong tay ra, rất vừa ý, cầm tấm vải lên rất giống như ảo thuật gia đích thực.

“Giống như là tiết mục bài poker vậy, tất cả đạo cụ đều được chuẩn bị để làm ảo thuật, tất cả đạo cụ đều ở đây rồi, sau đây mời mọi người lên kiểm tra gạch”.

Hần quay lại nhìn người dẫn chương trình và nói: “Tô nữ sĩ, lại làm phiền cô một chút vậy, phía dưới ai muốn lên kiểm tra đều được, tùy ý mọi người”.

Tô Giai cơ bản là không hiểu hần đang làm gì, mơ màng đi qua.

Đồng Học Bản cầm hai viên gạch lên, cầm lên tay và đập vào nhau, từ microphone phát ra âm thanh chói tai, đúng là gạch thật.

Tô Giai cũng cúi xuống nhặt vài viên kiểm tra, “Không vấn đề gì”.

Lúc này, mấy người khán giả bên dưới xung phong đi lên sân khấu, kiểm tra tất cả số gạch một lần, quay đi quay lại, tỉ mỉ kiểm tra, sau đó đều gật đầu ý gạch không có vấn đề gì.

Đồng Học Bản nói: “Tốt, sau đây tôi sẽ đặt gạch trên bàn phát biểu”.

Trên bàn có đặt sẵn miếng vải màu xanh, Đồng Học Bản chuyển từng viên một lên bàn, hơn nữa xếp chồng lên nhau.

Một viên...

Năm viên...

Tất cả...

Chồng lên nhau rất cao.

Đồng Học Bản lại nói: “Người dẫn chương trình, cô có thể kiểm tra cái bàn này”.

Tô Giai cũng phối hợp cùng hần bước lên hai bước, sờ tấm vải trên bàn, nhìn kĩ kết cấu của cái bàn gỗ này, thậm chí còn nhìn vào bên trong bàn, cuối cùng quay xuống khán giả ra hiệu ok, “Haha, thực ra không cần nhìn cũng biết, cái bàn này không vấn đề gì vì trước đây có rất nhiều người đã dùng bàn này rồi, bây giờ tôi rất muốn Cục trưởng Đồng Học Bản diễn trò ảo thuật đây, ha ha, nói không chừng tất cả các viên gạch sẽ biến mất thì sao?”

“Ha ha, sao có thể thế được”.

“Biến mất? Còn khuya mới có điều này!”

Đồng Học Bản giả vờ kinh ngạc nói: “Ô nữ sĩ! Cô có phải đã xem trộm kịch bản đúng không?” Tô Giai sững sốt. “Thật muốn làm mấy viên gạch này biến mất hết sao?”

Khán giả bên dưới không ai tin cả, đây không phải là nói dối trắng trợn sao!

Máy quay đã bật lên, ba cái máy từ ba góc độ đều quay mấy viên gạch trên bục phát biểu, rất gần, thậm chí có thể nhìn thấy đường vân trên viên gạch và tấm khăn trải bục phát biểu, tất cả mọi người đều nhìn rất rõ, tất cả đều hiện ra rõ ràng trước mắt khán giả.

Đồng Học Bản cười nói: “Mọi người nhìn xong rồi chứ, tôi bắt đầu nhé?”

Lúc này, toàn bộ hội trường lặng như tờ, ngay cả âm thanh phụ họa cũng tắt đi.

Có một người đang tính toán với một người, đều bị Đồng Học Bản làm cho ngỡ ngác, cũng muốn xem tiết mục dùng một tay đập vỡ gạch làm thế nào biến thành tiết mục ảo thuật được.

Tất cả mọi người đều chú ý theo dõi, Đồng Học Bản vén tay áo lên, hít một hơi, cầm tấm vải vuông lên quay hết mặt này sang mặt kia, giơ lên, đem trải xuống mười viên gạch đã xếp lên nhau, đúng chuẩn che kín mười viên gạch, trông như một cái tháp cao vậy. Tiếp theo Đồng Học Bản làm như vẽ đang vận công vậy, từ từ nâng tay phải lên, dần dần giơ lên tới đỉnh đầu, sau đó cánh tay chậm chậm hạ xuống, tay thủ chưởng, từ từ dựng lên, làm giống như một người bốc gạch thật vậy, chỉ có điều động tác rất chậm, không dùng một chút lực nào.

“Sau đây...” Đồng Học Bản nói: “Đây chính là thời khắc quý vị được chứng kiến kì tích!”

Mọi người đều hồi hộp tới ngừng thở.

Bỗng nhiên, cánh tay Đồng Học Bản đánh mạnh một quyền xuống, chốc lát đã rơi xuống tấm vải che mấy viên gạch.

Stop!

Không khí trong hội trường chợt như ngưng đọng!

Tất cả mọi người đều im lặng, tất cả các âm thanh bên ngoài đều im bật đi một cách kì lạ, im lặng đến phát sợ luôn, người quay phim cũng không cử động một chút nào, ánh mắt các lãnh đạo huyện đều chăm chăm nhìn vào viên gạch, vẻ mặt tập trung hết sức trong một khắc khi nói “stop”, một con côn trùng nhỏ đậu trên microphone vẫn duy trì tư thế giương cánh, đang chuẩn bị rời đi giữa không trung, di động giờ phút này cũng đang ở trong hư không.

Thời gian ngừng lại!

Đồng Học Bản hít một hơi, thu tay lau mồ hôi trán, sau đó mau chóng đưa tay ra nắm lấy tấm vải, dùng sức hướng lên trên để cắt ra, sức lên tấm vải, sau đó dùng tay sờ 2 viên gạch ở trên đỉnh, dùng sức rút ra và ôm vào trong người, trái phải đều nhìn thấy, hắn cầm menu lên xem lại vẫn còn chút thời gian thừa, gấp gấp đi về phía cánh gà, tìm một góc không ai để ý, đặt gạch xuống đấy, còn dùng cái ghế che đi.

Đi thông thả tới bục phát biểu, Đồng Học Bản gấp tấm vải lại.

Trong lúc stop này, tất cả các vật này đều không chịu tác dụng của trọng lực, nên ở giữa có rút ra hai viên gạch, tấm vải vẫn giữ nguyên hiện trạng là có khoảng trống của hai viên gạch đấy, rồi sau đó tấm vải sẽ từ từ rơi xuống chỗ tấm viên còn lại, làm xong hết mọi việc, Đồng Học Bản cúi đầu nhìn một chút, tìm vị trí chuẩn xác để đứng lại như cũ, lại nâng chướng lên, đặt bên trên tấm vải, làm giống y hệt tư thế lúc trước khi stop.

Ok rồi!

Stop!!

Thời gian bỗng tiếp tục!

Tất cả mọi người nhìn, Đồng Học Bản vừa mới nói câu: “Sau đây chính là thời khắc quý vị chứng kiến kì tích” kia xong.

Hô! Tay của Đồng Học Bản hạ xuống tấm bên trên vải vuông!

Thịch! Trong lúc mọi người đều hết sức chú ý, tấm vải bỗng nhiên hơi thấp đi một chút, rồi xụp xuống một đoạn, hoàn toàn là không hề dự triệu! Một chút chuẩn bị cũng không có! Đồng Học Bản lập tức giật tấm vải lên ọi người nhìn, mấy cái máy quay đều quay vào chỗ này, bên trong có mười viên gạch bấy giờ mất đi hai viên, trên bục phát biểu chỉ còn tám viên gạch.

Ta kháo!

Chuyện này sao có thể!

Chưa nói dứt,tất cả khán giả đều choáng ngợp!!

Đồng Học Bản có chút đắc ý, nhìn thấy khán giả đều quên không khen hay, hắn cũng không nói gì, cười ha ha rồi lại đặt tấm vải trùm lên trên, “Còn chưa kết thúc đâu, tiếp theo mới là màn đặc sắc nhất, mọi người đừng chớp mắt, nhất quyết không được chớp mắt đâu, anh quay phim, phiền anh hướng ống kính máy quay chuẩn một chút, tiếp tục quay để mọi người được nhìn thật rõ ràng”, Nhìn thấy ống kính không chút thay đổi, Đồng Học Bản không khỏi lắc đầu cười mỉu đều không nhận ra, anh quay phim cũng giống như mọi người đều hết sức kinh ngạc.

Chờ cho phần lớn mọi người hoàn hồn, Đồng Học Bản cũng từ từ nói: “Bắt đầu đây!”

Vận công...

Nâng tay...

Thành chương...

Đập xuống...

Từ từ trước con mắt chú ý của hàng trăm người, thêm một lần nữa, bàn tay từ từ đập xuống tấm vải trùm trên mấy viên gạch!

Thịch!

Biến hóa lúc này lại làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm! Chỉ chăm chăm nhìn cánh tay của Đồng Học Bân đánh xuống, tấm vải cũng từ từ hạ xuống theo, từ từ rơi xuống bụi phát biểu, theo sát bụi phát biểu bị Đồng Học Bân đánh xuống, phát ra âm thanh vang rền.

Nhưng...

Không còn gì cả!

Tám viên gạch lúc trước cũng biến mất luôn!

Một viên cũng không còn! Một viên cũng không tìm thấy!

Ta kháo!

Cái này cũng quá con mẹ nó thần đi!?

Trong nháy mắt, mất chục cán bộ và nhân viên đều đứng dậy!

Toàn bộ hội trường ồ lên một mảng!

336. Chương 337: Hay Cho Một Tiểu Đồng!

“Không thể nào! Gạch đâu rồi?”

“Đúng rồi, sao có thể bỗng nhiên biến mất được?”

“Để tôi xem xem bên dưới cái bụi có gì không!”

“Có phải là giấu cái gì đó không? Đúng là biến mất cả rồi, tiết mục này có đem chiếu trên truyền hình trung ương cũng không vấn đề gì”

Đồng Học Bân tươi cười nhìn khán giả dưới khán đài không tin vào mắt mình, tay duỗi ra, đứng lên bụi phát biểu kéo tấm vải trên ở bên trên ra để lộ cái bàn không, nhưng ở bên trên trừ lớp bụi mà mấy viên gạch để lại ra, làm sao còn có bóng dáng mười viên gạch? Đồng Học Bân nhanh chóng đập xuống hết chỗ bụi đó, bang bang bang, cái bàn không có lỗ thủng cũng không có cơ quan nào cả, hấn sợ tự mình kiểm tra không đủ sức thuyết phục, liền gọi người dẫn chương trình Tô Giai đến kiểm tra.

Tô Giai kinh nghi bất định đi tới, sờ sờ cái bàn, nhìn kĩ cái bàn, thậm chí còn muốn đem khăn trải bàn xốc đứng lên

Máy quay nhanh chóng ghi lại ọi người, cái bàn gỗ vẫn giữ nguyên hiện trạng, chỉ là một cái bàn thông thường.

Đồng Học Bân lại dời cái bàn ra chỗ khác, lộn ngược nó và đặt xuống, bên trong trống rỗng, không có gì cả.

“Không vấn đề, đúng là không có vấn đề gì cả, trời, vậy mấy viên gạch biến đi đâu? Chẳng lẽ tôi bị hoa mắt sao?” Tô Giai phối hợp rất ăn ý, làm ra vẻ kinh ngạc, lại quay lại tìm kiếm trên bụi đấy, “Không thể nào, điều này thật quá thần kì”, làm người dẫn chương trình, cô ta nhất định phải yểm trợ cho diễn viên, dù biết đây là trò bịp bợm thì cô cũng phải cố tỏ ra kinh ngạc, nhưng lần này Tô Giai đúng là ngạc nhiên thật, trong số tất cả khán giả trong hội trường thì cô là người gần Đồng Học Bân nhất, mà còn đứng ngay cạnh nhìn vào, ai có thể ngờ chính cô cũng không nhìn ra chút manh mối nào.

Phía cánh gà, người phụ trách và những người đang làm việc đều ngẩn ngơ, họ biết là cái bàn đó không vấn đề gì, vì hội trường của trường luôn dùng cái bàn đó, cũng đã hai năm rồi, sao có thể có vấn đề gì được, càng không có khả năng bị người khác động tay động chân vào, mà những viên gạch kia cũng được họ lấy từ một công trường xây dựng, không phải đạo cụ diễn ảo thuật, do vậy trong tình hình này, họ nhìn thấy mấy viên gạch đều biến mất, họ đều không thể tin.

Tất cả cán bộ bên dưới đều có chung một biểu hiện.

Ồ lên một mảng!

Một mảng ô lên!

Tiết mục ảo thuật của Đồng Học Bản đã làm tất thảy mọi người sững sờ, khiến cho những người quay phim từ các phía quay ống kính vào, khiến cho hàng trăm người nhìn không chớp mắt vào tấm vải đều không phát hiện ra kĩ xảo ảo thuật, Đồng Học Bản này căn bản không phải là ảo thuật gia chuyên nghiệp, thế nhưng làm biến mất mười viên gạch trước mắt mọi người, “đập” rất đẹp, “đập” một cách rất tao nhã, đúng là không thể để người khác thốt lên lời nào, cả hội trường của trường đều im bật trong 2,3 giây.

Bốp bốp bốp bốp!

Tạ Tuệ Lan là người vỗ tay đầu tiên, “Hay!” khoe môi mỉm cười rạng rỡ.

Hoàng Lập vỗ đùi bốp bốp cười ha hả nói: “Hay cho tiết mục dùng một tay bỏ gạch!”

Canh Ngọc Siêu Lương Thành Bằng và Tần Dũng đều nhất nhất khen hay, khen đẹp, quá đẹp!

Âm thanh của tiếng vỗ tay vang dội cả hội trường, tiếng vỗ tay với tiếng khen không ngừng bao phủ cả hội trường.

Tiếng vỗ tay vang dội, vượt qua tất cả các tiết mục trước đó!

Lữ Đại Phát và Vu Trinh Trí cùng một vài người nữa không giám tin vào mắt mình, màn trình diễn trước mắt khiến họ không thể tiếp nhận, rất êm đẹp nhẹ nhàng, mấy viên gạch đều biến mất? Đồng Học Bản không phải là bị Cục trưởng cục chiêu thương tiền nhiệm Mạnh Tường Lâm chơi ắt mắt sao, hắn không phải là không chuẩn bị tiết mục nào cả sao? Tại sao bỗng nhiên lên sân khấu, với sự không chuẩn bị sao có thể biết làm ảo thuật? Tên nhóc này năng lực ứng biến quá con mẹ nó lợi hại đi? Bị ép tới nước này rồi mà Đồng Học Bản vẫn có thể khởi tử hồi sinh!?

Nhìn Đồng Học Bản trên sân khấu, Tạ Ân Lan và Hoàng Lập đều khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên nét vui mừng.

Đúng, Đồng Học Bản đã giải quyết vấn đề một cách gọn gẽ ngay trên sân khấu.

Trong tình huống này, không ai nghĩ Đồng Học Bản có thể làm được tới mức này, bởi vì tiết mục sử dụng khí công dùng một tay bỏ gạch rất ảnh hưởng hình ảnh của nhân viên Cục chiêu thương, cũng không sát đề, đập thì không được rồi, nhưng bỏ tiết mục cũng tốt, lâm thời đổi tiết mục cũng thế, đúng là có chút ảnh hưởng nhất định, chỉ hơi mất mặt một chút, nhưng vẫn là sẽ đối với uy tín của Đồng Học Bản có điểm đả kích cùng mất mát, sao có thể có chuyện tốt như thế.

Nhưng ngược lại Đồng Học Bản lại làm được!

Đúng là làm ọi người hết sức ngạc nhiên!

Đồng Học Bản không chỉ không đổi tiết mục một tay bỏ gạch, ngược lại đâm lao phải theo lao tiếp tục xuống, khôn ngoan đổi tiết mục bỏ gạch thành tiết mục ảo thuật, khiến cho tất cả mọi người không thể không vỗ tay cổ vũ, lần này, Đồng Học Bản không những không bị mất mặt, sau khi diễn một tiết mục quá đặc sắc, hắn càng được thêm tiếng tăm, càng được nở mày nở mặt, khiến cho toàn thể cán bộ đều có ấn tượng sâu sắc với hắn.

Rất nhiều người trong lòng đều tán đồng, đúng là một tay bỏ gạch có thể là tiết mục ảo thuật thật, đúng là tiết mục đặc sắc!

Hay ột tay bỏ gạch!

Hay cho Đồng Học Bản!

Bị người khác ép, dù không biết gì vẫn phải lên biểu diễn vậy mà có thể biểu diễn được ảo thuật?

Đây là gì? Đây chính là bản lĩnh! Khả năng ứng biến như thế này ai có thể so được??

Trong hội trường đúng là có nhiều người được mở rộng tầm mắt, không chỉ là được chứng kiến một tiết mục trước nay chưa từng được xem mà còn vì Đồng Học Bản bỗng nhiên biến nguy thành an biểu hiện rất đặc sắc, rất nhiều người đến lúc này mới phát hiện, tên Đồng Học Bản tuổi còn trẻ này làm sao giống trí tuệ

chính trị thấp như trong đồn đãi nói? Cũng không giống một kẻ chỉ biết đánh đánh giết giết như người ta nói? Lúc người khác dở thủ đoạn vẫn có thể làm được như thế này!

Tiết mục ảo thuật quá đặc sắc, khiến mọi người đều kinh ngạc

Canh Ngọc Siêu cũng hiểu tại sao Tạ Ân Lan lại trọng dụng tên tiểu tử này, hẳn ta đúng là có bản lĩnh thật sự.

Trên sân khấu, Đồng Học Bân cũng rất hài lòng với những biểu hiện hôm nay của mình, phá hỏng nước cờ của Mạnh Tường Lâm, còn thắng ngược lại nữa, việc này có lợi cho hình tượng của Đồng Học Bân trong mắt mọi người, cũng tức là có lợi trong công việc sau này trong Cục chiêu thương, vì thế, hắn cầm micro và nói lời cảm ơn: “Cảm ơn mọi người rất nhiều, cảm ơn, cảm ơn!”

“Đồng Cục trưởng, tiếp tục đi!”

“Đúng, biến nữa đi”.

“Nếu không thì nói ọi người biết kĩ xảo cũng được”.

“Đúng rồi, ảo thuật này biến thế thế nào thế?”

Đồng Học Bân toát mồ hôi, bí mật với kĩ xảo cái nổi gì, ảo thuật gia khác làm ảo thuật, đây mới chính là ảo thuật, dù là lừa bịp biến mất một vật bằng cơ quan nào đấy cũng không giống với tiết mục của tôi, tôi đúng là thật làm biến mất một vật, các người muốn tôi nói bí quyết hay kĩ xảo nào đây, hẳn đành phải cười gượng, “Cảm ơn mọi người đã cổ vũ, tôi không biểu diễn nữa, sau đây còn rất nhiều các tiết mục khác đang đợi được biểu diễn ọi người, các tiết mục đều hay hơn của tôi” Nói xong hắn liền đi xuống

Có vài người còn tiếc hận, tiết mục của Đồng Học Bân thật ra có thể đem chiếu trên tivi, tiết mục của hắn diễn xong, tiết mục đằng sau thì chẳng có chút thú vị gì nữa? Không ai nghi ngờ điều này, “một tay bỏ gạch” đúng là tiết mục hay nhất mà các cán bộ được xem, nghĩ lại đúng là buồn cười, đường đường là tiết mục khí công, bỗng nhiên biến thành tiết mục ảo thuật đặc sắc, mấy phút trước ai đoán được kết cục này? Tất cả đều không thể đoán được.

Ở tại chỗ ngồi phía sau.

Sau khi trở về chỗ ngồi, Đồng Học Bân vẫn được những cán bộ xung quanh vỗ tay.

Đồng Học Bân cười với những người ấy và cảm ơn rồi ngồi xuống

Tần Dũng giơ ngón tay cái ra hiêu: “Đồng lão đệ, hôm nay tôi phục cậu rồi, một tay bỏ gạch, ha ha ha, đúng là tuyệt diệu, bỏ thật là khéo!”

“Anh quá khen rồi, tôi cũng là bị ép nên mới không còn cách nào nữa thôi” Đồng Học Bân cười khổ, “Nếu đổi thành tiết mục khác, đổi thành gì bây giờ? Hát sao? Tôi cũng chỉ biết hát Quốc ca, nếu là hát thật thì tôi không biết nên chốn đi đâu cho đỡ mất mặt”.

...

Cùng lúc đó.

Trong phòng bệnh bệnh viện Nhân dân của huyện Mạnh Tường Lâm nhìn đi nhìn lại điện thoại di động trên bàn, trên mặt cười lạnh lùng.

Reng reng reng, cuộc điện thoại hắn đợi cuối cùng cũng đến

Mạnh Tường Lâm biết Đồng Học Bân chắc đã diễn xong rồi, liền cầm điện thoại lên nghe, “Alo, thằng ngốc họ Đồng sao rồi, bỏ gạch xong chưa?”

Đầu dây bên kia rất âm ỉ, chỉ toàn âm thanh trong buổi tiệc, “Bỏ rồi, nhưng...”

“Ha ha ha ha, hẳn bỏ thật sao? Đập được mấy viên?” Miệng cười không ngớt mấy giây liền cứng ngắt, Mạnh Tường Lâm tức giận nói: “Cái gì? Đều đập hết sao? Đập hết cả đồng gạch đấy sao? Rốt cục là cậu nói gì... ảo thuật? Ảo thuật gì... cậu nói lại lần nữa xem? Dùng tay bỏ gạch biến thành biểu diễn ảo thuật hả? Biểu diễn thành công rồi sao!?” Hắn cũng không biết mình gác máy lúc nào nữa.

Lúc này, Mạnh Tường Lân suýt nữa làm rơi điện thoại xuống đất.

Hắn vẫn cho rằng chính mình nào tự huyết là bị Đồng Học Bân giở trò quỷ dọa ra, thù này hắn sao có thể quên, do vậy sau khi nghĩ để dưỡng bệnh cũng đã dùng sức ảnh hưởng chốn quan trường của mình, trực tiếp để Đồng Học Bân lên biểu diễn, muốn báo thù, nhưng không ai nghĩ Đồng Học Bân lại hóa nguy thành an, không những thế còn thắng ngược lại đạt được sự ủng hộ của mọi người, không mất mặt chút nào, không mất chút uy tín nào, điều này đã khiến ông ta không thể tin nổi!

Đồng Học Bân!

Đồng Học Bân!

Cục diện này mà hắn ta vẫn hóa giải được!?

“!” Đầu Mạnh Tường Lân bỗng đau nhức, đau đến mức kêu lên, vừa chuyển mình một cái lại là tái phát!

Bên ngoài cô y tá nghe thấy, đi vào phòng xem, lập tức chạy đi báo cho bác sĩ.

...

Hơn mười giờ tối, bữa tiệc kết thúc.

Bên ngoài Hội trường trường Đảng, Đồng Học Bân phát hiện có điều không giống lúc đầu, đó là có nhiều cán bộ chào hỏi hắn hơn, có những người chính Đồng Học Bân cũng không biết cũng hẹn hắn đi ăn cơm vào một hôm nào đấy, Đồng Học Bân biết tiết mục ảo thuật đấy đã phát huy hiệu quả, không giống với hình ảnh chém giết đầy bạo lực khi trước, lần này đã lưu lại ấn tượng tốt ọi người

Đột nhiên, vai hắn bị vỗ một cái

Đồng Học Bân quay lại nhìn cười nói: “Chào anh”.

Hoàng Lập mỉm cười vỗ vai hắn và tán thưởng: “Một tay bỏ gạch rất hay, tiểu tử làm tốt lắm, ha ha!” nói xong hắn đi đến chiếc xe riêng đang đợi mình.

Đồng Học Bân đến Duyên Đài rất lâu rồi, nhưng ít khi nhận được sự công nhận của lãnh đạo, bỗng nhiên được khen bỗng nhiên hắn thấy ngại ngùng.

Trên đường lái xe về nhà, di động của Đồng Học Bân vang lên.

Là điện thoại của Tạ Tuệ Lan, cô ta chỉ nói một câu: “Anh, luôn làm được điều mà không ai ngờ được,ha ha, nhưng hôm nay biểu hiện rất tốt, chính trường càng ngày càng thành thực rồi”.

Đồng Học Bân có chút lâng lâng.

337. Chương 338: Hai Người Đón Giao Thừa

Sắp giao thừa rồi.

Đêm 30 tết, trong khu tập thể huyện ủy trong học viện, mấy đứa trẻ mới sáng sớm đã thức dậy mặc bộ áo ấm vui vẻ chạy trong khuôn viên viên đốt pháo, Tiểu Hoa con nhà Hùng Chí Dũng cũng ở đây, bọn nhóc có cả pháo kép, quải tiên và cả pháo hoa không khói, Đồng Học Bân đi về nhà mình trên tầng ba, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài và hút thuốc một cách nhàn hạ, bọn trẻ chơi rất vui, bing bing bang bang, bùm bùm, hi ha ha ha không ngừng, khiến cho không khí của cả khu tập thể học viện đều náo nhiệt không giống như không khí im ắng ngưng đọng của ngày thường.

Xem ra ai cũng vui vẻ đón năm mới, Đồng Học Bân cũng rất vui, hắn gọi điện về ọi người ở quê.

Đầu dây bên kia vang lên: “...Alo, Tiểu Đồng hả? chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới bác” Đồng Học Bân cười hỏi: “Mẹ cháu có ở đó không?”

“Hiếu Bình cùng mọi người đang làm bánh bao, có lẽ là không dừng tay được đâu, chờ chút để bác gọi mẹ cháu cho”.

“Không cần, cháu chỉ muốn nhắn là, hôm nay cháu không về được quê đón giao thừa đâu, trên này có chút việc, đợi sáng sớm mai cháu mới về được, thật ngại quá, giúp cháu chuyển lời chúc mừng năm mới đến bà, dì cả, chú, mợ cùng dì hai”.

“Được, cháu cứ làm việc của mình đi, ngày mai vẫn cứ là năm mới mà” Cậu biết, Tiểu Đồng bây giờ là không thể như xưa nữa, cũng là lãnh đạo huyện rồi, mặc dù cơ quan cho nghỉ, nhưng làm lãnh đạo thì ăn tết khéo còn bận hơn là ngày thường, tặng quà, nhận quà, đi ăn uống để tạo quan hệ, đều là những việc mà người ta cần làm lúc hết năm, không những thế Tiểu Đồng vừa nhận chức Cục trưởng Cục chiêu thương, các mặt quan hệ đều phải xử lý

Gác máy, Đồng Học Bản mặc áo khoác rồi lái xe ra ngoài.

Tất cả đều chưa chuẩn bị xong, nào là chuyện nhà Ngu đại tỷ, nào là chuyển nhà, nào chuyện bữa tiệc tối, tất cả đều dồn lại, thế nên hôm nay nhất định phải chuẩn bị cho tốt một phen. hắn lái xe đi đến cửa hàng bán rượu và thuốc lá, nhưng cửa hàng lại đóng cửa, bắt đắ dĩ lại phải đi đến siêu thị nhỏ trên khu phố thương nghiệp, vào trong xách một chai rượu Mao Đài và một bao thuốc Trung hoa, tính tiền rồi nhờ người cầm hộ mang ra ghế sau của xe ô tô, tiếp đó lại vào trong siêu thị mua một số mĩ phẩm, đây không phải hắn mua để dùng mà để tặng lãnh đạo cả.

Đêm 30 tết và sáng mồng một, trong cơ quan đều là các cuộc điện thoại chúc tết.

Đến mồng 2 mồng 3 mồng 4, mới đi ra ngoài chúc tết, hôm qua Đồng Học Bản đã tính cả rồi, cần đi đến nhà của rất nhiều người, nếu không chuẩn bị thì sẽ không kịp mất.

Reng reng reng, điện thoại vang lên

“Cục trưởng Đồng, năm mới vui vẻ!” Là Lưu Đại Hải, hắn là người đầu tiên gọi điện chúc tết Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản cầm điện thoại và cười đáp: “Cảm ơn nhé, cũng chúc cậu cả nhà mỹ mãn, từng bước thăng chức”.

“Ha ha, cái này phải mượn lời chúc của ngài rồi...”

Tiếp đó, không ít người cũng gọi điện cho Đồng Học Bản chúc tết.

Đồng Học Bản tất nhiên là không nhàn rỗi gì, sau khi mua đồ mang về nhà, bắt đầu lên mạng tìm rồi tải xuống những tin nhắn chúc mừng năm mới hay, có vài đồng nghiệp cần chúc mừng bằng tin nhắn, hắn tìm những lời chúc không giống nhau rồi gửi đi, còn những lãnh đạo thì nhắn tin đến chúc mừng quả là không tôn trọng rồi, phải trực tiếp gọi điện thoại, ví dụ như Tạ lão gia, bố mẹ của Tạ Tuệ Lan, hay Hoàng Lập Canh Ngọc Siêu, Đồng Học Bản lần lượt gọi điện chúc tết từng người.

Ai nói làm lãnh đạo thoải mái?

Nghe điện thoại, gọi điện thoại, Đồng Học Bản bận phải đến chiều.

Sáu giờ chiều, trời dần tối đi.

Đồng Học Bản thấy thời gian cũng đã đến, liền bấm số của Tạ Tuệ Lan, không có người thân thích cũng không có bạn bè gì, chắc chắn là ăn tết một mình, Đồng Học Bản sớm đã dự định cùng nàng cùng nhau đón năm mới, nên năm nay mới không về quê ăn tết, nhưng gọi được một lúc nhưng không có ai nghe cả, Đồng Học Bản không khỏi nhìn ra căn nhà ngoài cửa sổ, đành bấm số thư kí Hồ Tư Liên của cửa nàng.

“Alo, Hồ tỷ, tôi Đồng Học Bản đây”.

“Số của anh tôi không biết sao? có việc sao?” Thư kí Hồ thấy kì lạ, bởi vì vừa nãy hai người đã gọi điện chúc mừng năm mới.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, “Tạ Huyện trưởng có nhà không? Sao tôi gọi điện thoại không thấy nhắc máy?”

“Vâng, Huyện trưởng đi tham gia bữa tiệc mừng năm mới của huyện rồi”.

“...Ô, tôi nhớ không nhầm là ngày mai mới phải?”

“Là mồng một phát, nhưng năm nay không phải trực tiếp, nên phải quay trước, tôi cũng đang đợi ở bên ngoài hội trường, chắc khoảng một tiếng nữa mới xong”.

“Như vậy, cảm ơn Hồ tỷ”.

“Ha ha, xem cậu khách sáo kìa”.

Hồ Tư Liên kiêm chức Phó chủ nhiệm văn phòng huyện, cấp bậc cùng chức vụ tuy so ra kém Đồng Học Bản, nhưng người ta là thư kí của Huyện trưởng, thân phận này vốn dĩ đã rất đặc biệt rồi, nên Đồng Học Bản dù đã thăng chức nhưng vẫn khách sáo với cô ta như trước kia, cũng giống như lái xe riêng của Tạ Tuệ Lan vậy, mặc dù không có cấp bậc gì, nhưng ngay cả Chủ nhiệm văn phòng huyện Đào Nghĩa gặp anh ra cũng phải cười chào một cách khách sáo, đạo lí giống nhau mà.

Gác máy, Đồng Học Bản cân nhắc một chút, sau đó chạy ngay vào nhà bếp, trừ trong đấy lấy ra thứ quả mà mọi người tặng, cuối cùng tìm ra một mớ rau hẹ, lại một hộp thịt, một chai Mao Đài, rồi đi xuống dưới, đứng ở cửa lén nhìn ra, nhanh chân đi sang tầng lầu bên cạnh, đi thang máy lên trên, quan sát xung quanh một chút, không thấy ai mới cầm chìa khóa mở cửa phòng Tạ Tuệ Lan.

Một tiếng trôi qua.

Hai tiếng trôi qua.

Bỗng nhiên, ngoài cửa có tiếng lạch cạch mở khóa, cửa mở ra.

Đóng xong cửa, Tạ Tuệ Lan vẽ mặt mệt mỏi đi vào, đột nhiên, cô phát hiện thấy trên giá để giày có thêm một đôi giày nam, không khỏi ngẩng lên nhìn, cười nói: “Haha, sao cậu đã đến đây?” Rồi tiếp tục cởi giày và đi đôi dép lê.

Đồng Học Bản trong phòng liền đứng dậy, “Chị có một mình đón giao thừa thật vô vị, tôi đến đây đón cùng chị”.

“Tôi không sao, quê của anh không phải ở Huệ Điền sao?” Tạ Tuệ Lan ung dung đặt giày lên giá, động tác đặt giày cũng rất đẹp, “Không về quê có được không?”

“Không vấn đề gì, tôi gọi điện báo rồi”.

“... Cậu đúng là có tâm, cảm ơn nhé”.

“Nói trước rồi mà, giữa chúng ta không cần nói cảm ơn”.

Tạ Tuệ Lan khoe nở nụ cười, nhìn nhìn hắn, “Tôi chỉ là không biết nói gì cả, thực ra anh đến đây đón tết cùng tôi, tôi rất vui, ha ha, lúc đi trên đường tôi còn đang nghĩ, đón năm mới một mình không biết làm gì đây? Một người buồn chán ngu ngơ chờ xuân đến, đúng là có chút vô vị, đúng không nào? Ha ha, anh đã đến rồi thì chúng ta kiếm cái gì ăn thôi, biết sớm thì tôi đã mang theo đồ ăn về rồi”.

Đồng Học Bản chỉ vào bếp, “Bánh thì tôi đã làm xong rồi, chị đói rồi thì đi xuống bếp ăn thôi”.

“... Đã làm xong rồi sao?”

“Vừa làm xong, nhân rau hẹ”.

“Bánh của Tiểu Đồng nhà chúng ta, nhất định phải ném mới được, ha ha...” Tạ Tuệ Lan quay đầu nhìn phòng bếp, cười tủm tỉm nói: “Lần nào cũng để anh chuẩn bị cơm cho tôi, tôi thấy có gì đấy không hợp lí? Như vậy đi tôi sẽ đích thân xuống bếp làm hai món nhắm. Ha ha, anh đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đấy, mặc dù tôi không giỏi nấu nướng, nhưng làm chút rau trộn thì không vấn đề gì, chẳng lẽ lại để một mình anh làm hết sao? Có phải không?”

Câu “Tiểu Đồng nhà chúng ta”, Đồng Học Bản nghe một cái đã đỏ mặt, “Vậy để tôi giúp chị một tay”.

“Không cần” Tạ Tuệ Lan cười rồi xắn tay áo lên đi vào bếp, “Đã phải mệt cả nửa ngày rồi, anh lên xem tivi và nghĩ một lá đi, đúng rồi, chương trình đêm tất niên bắt đầu rồi, mở đài trung ương đi”.

“Vậy được, để tôi gọt dưa chuột đi, đừng làm nhiều quá”.

“Ừm, cứ để tôi làm, đừng động vào”.

Đồng Học Bàn biết Tạ Tuệ Lan vốn không phải người có tính cách dịu dàng như thế, nhưng những ngày này, cô ấy đối với mình đã thay đổi rất nhiều, khiến Đồng Học Bàn cảm thấy có chút ảm áp, đây là lần đầu tiên Đồng Học Bàn thấy như vậy khi ở cùng Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn lúc trước có cầm tay và hôn môi Tạ Tuệ Lan, nhưng theo chuyện Huyền di xung đột mà tan thành mây khói, lúc này, Tạ Tuệ Lan thái độ lại làm cho Đồng Học Bàn thấy được hi vọng, nói không chừng lại có cơ hội nắm tay cùng hôn nàng.

Hai mươi phút sau, bánh đã chín, rau trộn cũng làm xong rồi.

Đồng Học Bàn và Tạ Tuệ Lan vừa ăn vừa uống rượu cười nói vui vẻ xem chương trình tất niên.

Người phương Bắc đều có thói quen xem chương trình tất niên trên kênh trung ương, nhưng chương trình tất niên năm sau không bằng năm trước, tiết mục hài kịch mà Đồng Học Bàn thích nhất hiện tại cũng ngày càng không được, cũng may năm nay thì còn tạm được, các tiểu phẩm đều có điểm lặp đi lặp lại.

Tạ Tuệ Lan xem chăm chú: “Tiểu Đồng, tiết mục ảo thuật hôm qua, có thể chiếu lên chương trình tất niên được đấy”.

“Đúng thế” Lúc này chỉ có 2 người nên Đồng Học Bàn cũng không khiếm tốn nữa, “Ài, bắt quá tôi là cán bộ nhà nước, đi diễn như thế chẳng phải là ảnh hưởng không tốt sao?”

“Ha ha, tôi chỉ nói vậy thôi, anh tưởng thật sao?”

Đồng Học Bàn cũng cười, uống một hớp Mao Đài, “Đúng rồi, bánh mùi vị thế nào?”

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, cười híp mắt nói: “Tiểu Đồng nhà chúng ta tay nghề có thể kém sao? Ăn ngon, đếm thử xem tôi ăn được bao nhiêu cái rồi? Hai mươi lăm? Ba mươi?”.

“Vậy thì ăn thêm nữa đi, vẫn còn một nồi cơ mà?”

“Thế không được, ăn nữa thì không được” Tạ Tuệ Lan nhìn đồng hồ cười nói: “Vẫn còn hai tiếng nữa mới tới giao thừa, chúng ta cứ ngồi xem ti vi thế này thôi sao? Thế thì tết năm nay không vui chút nào, phải không?” Nhìn thấy Đồng Học Bàn gật đầu, Tạ Tuệ Lan cầm tờ giấy ăn lau miệng rồi nói: “Tôi no rồi, hay chúng ta đánh bài đi? Đánh chạy cũng không được, ai thua người đó uống một ly? Được không?”

Đồng Học Bàn xua tay ngay, “Tôi không uống đâu, tôi uống không nổi nữa rồi”.

Hai lần uống rượu say đã khiến Đồng Học Bàn sợ hãi, hắn không muốn lại bị mất mặt thêm lần nữa.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Vậy cậu nói xem người thua thì bị phạt gì nào?”

Đồng Học Bàn cũng không nghĩ nhiều, nương theo hơi rượu mà nói đùa: “Hay là chúng ta làm nóng không khí trong nhà đi, ai thua phải cởi quần áo?” Nói xong có chút hối hận, đổ mồ hôi, trời mình nghĩ cái gì vậy!

Ai biết rằng đó chỉ là câu nói đùa, Tạ Tuệ Lan cười dài một tiếng rồi nhìn hắn, “Anh cũng thật không khách khí với tôi, ha ha, được, ai bảo làm tôi hôm nay vui cơ chứ, ừm, vậy thua sẽ phải cởi quần áo vậy” Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của Đồng Học Bàn nàng liền đứng dậy, “Hiện tại tôi mặc đồ không nhiều lắm, phải vào phòng thay đồ đã, không phạm quy chứ?”

“Không phạm không phạm” Đồng Học Bàn liền kích động.

338. Chương 339: Một Món Một Món Lại Một Món

Khu tập thể cán bộ huyện ủy, Tạ gia.

Đêm 30, trong lúc này bên ngoài đang rất náo nhiệt, tiếng pháo nổ ngoài cửa sổ đình tai nhức óc, ngay cả tiếng trong tivi cũng gần như không nghe thấy nữa, trong phòng khách, Đồng Học Bàn di chuyển ra phía cửa sổ rồi kéo rèm cửa vào, rồi lại cầm điều khiển tivi tăng âm lượng lên mức 30, rồi đứng tại chỗ suy ngẫm, Đồng Học Bàn đi ra cửa rồi lấy đôi giày trên giá đi vào, quay lại ghế sofa, từ từ ngồi xuống, bắt đầu cho cuộc chiến cởi đồ.

“Tạ tỷ, vẫn chưa mặc xong sao?”

“Ha ha, đang mặc, đừng giục”.

Một lát sau, cửa phòng ngủ mở ra, Tạ Tuệ Lan đi ra, “Xong rồi”

“Ồ, không phải chị mặc thêm quần áo sao?” Đồng Học Bân chớp chớp mắt, “Chị quyết định chỉ mặc thế này thôi sao?”

“Ừm, bắt đầu nào” Tạ Tuệ Lan đặt mông xuống, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa bằng da.

Lúc này Tạ Tuệ Lan cùng lúc ăn mặc không sai biệt lắm, tóc cuốn lên cài một cây trâm màu tím, bộ đồ màu đen công sở, ôm sát cơ thể của cô, bên trong là áo sơ mi trắng, bên dưới là quần tây đen bó đôi chân thon dài, giày cao gót cũng màu đen, so với lúc trở về thì cô chỉ mặc thêm một cái thắt lưng khoác áo khoác và đi thêm đôi giày cao gót, còn đầu không có chút thay đổi nào.

Đồng Học Bân còn tưởng rằng cô phải mặc mấy tầng quần áo nữa, nhưng nếu như thế này thì... hần không khỏi cười nói: “Tạ tỷ, thế này có khác gì chị không mặc thêm gì, lát nữa có thua cũng đừng có trách tôi đây”.

Tạ Tuệ Lan nhướn miệng cười “Còn chưa biết ai thua ai đâu? Đúng không nào?”

“Vậy chúng ta bắt đầu được chưa?” Đồng Học Bân hỏi, “Chơi bài nào, kiểu gì?”

“Tôi không biết chơi nhiều, cái nào đơn giản chút, chơi kéo xe đi”.

“Cái này không được, thời gian chơi một ván quá dài, phải chơi tới bao giờ mới cỏi được một món...” Nhanh chóng dừng lời, Đồng Học Bân lại ho khan nói: “Hơn nữa chơi cái này không có kỹ thuật gì, khảo nghiệm không ra trí tuệ chúng ta, ừm, hay chơi kéo xe cũng được, nhưng thứ tự bài do mình tự quyết định, không phải là chia từ quân bài đầu tiên, đây mới cần dùng đầu óc vì không dựa vào vận may mà dựa vào trí nhớ”.

Tạ Tuệ Lan gật đầu cười: “Được”.

“Vậy tôi tráo bài rồi chia bài” Hần chà xát chà xát tay nóng lòng muốn thử.

Ván đầu tiên bắt đầu, nàng đánh một lá, hần đánh một lá, nàng lại đánh một lá, hần lại đánh một lá.

Ngay từ đầu Đồng Học Bân đã rất tự tin, kiểu chơi bài này thì người dân quê hần cũng chơi, hồi nhỏ hần chơi rất nhiều, về điểm này thì Đồng Học Bân có nhiều kinh nghiệm, còn Tạ Tuệ Lan xuất thân danh gia, khi nhỏ chắc cũng không có thường chơi bài, do vậy Đồng Học Bân nắm chắc phần thắng. Nhưng chơi thì mới biết không phải như vậy, lúc đầu thì không có gì, nhờ vào vận may, nhưng mấy phút sau, đợt quân bài trong tay mọi người đều hết một lượt rồi, Tạ Tuệ Lan bắt đầu ra tay, cười rồi rút quân bài hạ xuống, mỗi lần đều có thể rút ra quân bài có số, mỗi lần đều thu năm sáu lá bài tẩy của Đồng Học Bân.

Trán Đồng Học Bân toát chút mồ hôi, không tin mà phản công mạnh mẽ.

Tạ Tuệ Lan không nhanh cũng không chậm, vừa uống trà vừa đánh bài, một lúc sau hạ một bộ cho Đồng Học Bân, đợt trên bài còn mười mấy lá, cô bỗng nhiên cười, tùy tay rút ra từ bài mình một lá 9 cơ, mà lá bài cao nhất trên mặt bàn là lá 9, chỉ một lúc tất cả bài đều bị thu, Đồng Học Bân liên tục bị đánh cho tới tấp, kết cục trận này là Đồng Học Bân thua thảm hại.

Trận đầu tiên, Đồng Học Bân hoàn toàn thất bại.

Tạ Tuệ Lan vui vẻ nói, “Tôi đã nói là chưa biết ai thắng ai đâu mà”.

“Chị đừng vội mừng, đây mới chỉ là mở đầu thôi” Đồng Học Bân nói bằng giọng không phục, “Thêm nữa tôi không tin là chị có thể thắng tôi”.

“Cậu có phải quên chuyện gì không?” Tạ Tuệ Lan nhún mày và nhìn chằm chằm vào người hần nói: “Thua rồi sao còn không cỏi đồ, quên rồi sao?”

Đồng Học Bân xoay người, từ từ tháo giày ra.

Tạ Tuệ Lan nói: “Giày không tính”.

“Tại sao lại không tính? Không tính thì chị đi giày cao gót làm gì?”

“Tôi là vì cùng quần áo phối hợp, không có ý gì khác, nếu ván này tôi có thua, tôi cũng không lấy giày tính là một thứ đồ đâu”.

Đồng Học Bàn mới không tin nàg, “Thế tất có tính không?”

Tạ Tuệ Lan cười lắc đầu: “Giày còn không tính thì tất sao được tính chứ”.

Đồng Học Bàn tức mình, chỉ vào đôi tất bên trong đôi giày cao gót của Tạ Tuệ Lan nói, “Trước khi ăn cơm chị không đi tất, bây giờ sao lại đi vào? Chị không phải là định coi nó là một món đồ sao? Nếu ván này thua, khẳng định chị không cởi giày thì là cởi tất, tại sao tôi thua lại không tính?”

Tạ Tuệ Lan bắt chéo chân, cười nói, “Anh sao chú ý tới chân của tôi thế?”

“Tôi không có!” Đồng Học Bàn vội nói

“Vậy sao anh quan sát kĩ thế? Đôi tất vốn cùng màu với da, nếu không nhìn kĩ thì không thể nhìn ra được, ha ha...” Chân Tạ Tuệ Lan vừa trượt, rất tự nhiên đôi giày đã tuột ra một chút, lại còn nhắc đôi chân đẹp đang đi tất lên chiếc giày, mũi chân nhón lên một cái, làm cho giày tao nhã đang đưa ở trên mũi bàn chân, “Anh cũng giỏi lắm, ngay cả tôi khi nào thì không mang tất chân, khi nào thì mang tất chân đều rành mạch” Giống như cố ý thông đồng với hân vậy, đôi chân đẹp của Tạ Tuệ Lan ngay ở trước mắt hân lắc lắc.

Đồng Học Bàn nuốt nước miếng, mạnh miệng nói: “Tôi cũng không cố ý đi nhìn chân chị, lúc chị đổi giày tôi lơ đãng nhìn thấy thôi”.

“Thật chứ?” đôi mắt dài và đẹp của Tạ Tuệ Lan nhìn chằm chằm vào hân, “Thế thì là tôi hiểu nhầm cậu rồi”.

Lúc trước ở Bắc Kinh, Đồng Học Bàn có thể lấy tất chân của Tạ Tuệ Lan mà làm bậy, còn bị Tạ tử bắt được tại trận, chuyện này Đồng Học Bàn không còn mặt mũi nào nhắc lại nữa, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Được rồi, tất không tính. Vậy tôi... cởi áo khoác” Nói xong, đem áo khoác cởi ra ném xuống ghế.

“Bắt đầu ván thứ hai được chưa?”

“Được rồi, tráo bài đi”.

Ván trước Đồng Học Bàn đã nhìn ra, trí nhớ của Tạ Tuệ Lan rất tốt, phần lớn các quân bài mở ra được lật một lần rồi lại quay trở về trong tay, nàg đềuu có thể nhớ rất nhiều, kết quả là, ván này Đồng Học Bàn không còn tâm lý coi thường nữa, bắt đầu chăm chú hơn. Bắt đầu đi, hân đây không tin hôm nay không thể cởi được hết quần áo trên người nàg. Quần áo trên người Tạ Tuệ Lan làm cho Đồng Học Bàn hết sức phấn khích và bị mê hoặc, nên thế nào đi nữa hân cũng muốn thắng.

Ván thứ hai, vận may lại đứng về phía Đồng Học Bàn, trải qua một trận chiến ác liệt cuối cùng thì hân cũng giành thắng lợi.

Tất cả lá bài trong tay Tạ Tuệ Lan không còn nữa, không khỏi bất đắc dĩ cười cười: “Vận may của anh đúng là quá tốt, mấy bộ bài liên mạch đều trong tay anh đúng không?”

Đồng Học Bàn không nói gì, chỉ nhìn nàg.

“Đừng nhìn nữa, tôi không quên đâu, ha ha” Tạ Tuệ Lan cúi đầu nhìn người mình, đang suy tính xem nên cởi cái gì.

Đồng Học Bàn đợi rất sốt ruột, cầm một điều thuốc lên châm.

Bỗng nhiên Tạ Tuệ Lan nhẹ nhàng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp để lại nhìn sang hân: “Anh nói xem tôi nên cởi cái gì?”

“Sao lại hỏi tôi?” Đồng Học Bàn ho một tiếng, “Tôi có thể được chọn sao?”

“Ý kiến của cậu tôi có thể xem xét”.

“Vậy thì...” Đồng Học Bàn nghĩ là cởi cái áo khoác tây, theo thứ tự từ trên xuống, nhưng chưa kịp nói thì trong đầu hân lại lóe lên ý nghĩ, cắn răng đáp: “Cởi áo sơ mi!” Cởi áo khoác bên ngoài thì chẳng có nghĩa lí gì, không nhìn thấy chút da thịt gì cả, nhưng nếu cởi áo sơ mi, nhờ Tạ Tuệ Lan bên trong không mặc nội y thì sao? Cởi áo sơ mi thì coi như là cởi hết cả áo ra rồi còn gì.

Tạ Tuệ Lan cười đáp: “Áo sơ mi, có thể”.

Trong lúc Đồng Học Bản đang nhìn chăm chú phát nóng phát sốt ra, Tạ Tuệ Lan lại nhẹ nhàng uốn éo cởi áo khoác bên ngoài, để sang một bên, từng ngón tay thon dài lần lượt cởi từng cúc áo sơ mi, từng cúc áo một được tháo ra, cởi tới cúc thứ hai thì Đồng Học Bản nhìn đầy thất vọng, bên trong còn có áo giữ ấm màu trắng, chất vải dệt rất mỏng. Tạch, cúc cuối cùng cũng được tháo nốt ra, bả vai Tạ Tuệ Lan hạ thấp xuống, từ từ kéo cái áo sơ mi ra khỏi người, sau đó lại mặc lại áo khoác.

Nhưng mặc dù không để lộ da thịt, nhưng cũng khiến cho lòng Đồng Học Bản ngứa ngáy.

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, cười nói: “Có đẹp không?”

“Đẹp” Đồng Học Bản cũng không giả vờ gì hết nói: “Chị không biết là chị đẹp thế nào đâu”.

“Ha ha, cảm ơn” Tạ Tuệ Lan bỗng nhiên nói: “Đã có tiền lệ như thế này rồi, thì một lát nữa nếu anh thua tôi cũng được chọn cái anh phải cởi chứ, đúng không nào?”

“...Được” Trong lòng Đồng Học Bản nghĩ, “Đại lão gia tôi đây phải sợ cô sao”.

Ván thứ ba bắt đầu.

Sau mười mấy phút, Đồng Học Bản lại bị Tạ Tuệ Lan đánh bại, thua thật thảm hại.

Tạ Tuệ Lan cười thoải mái, “Đến lượt tôi chọn nhé?” Ánh mắt phong vận ngàn vạn ở trên người hắn xem xét đến xem xét đi.

“Chọn đi, muốn tôi cởi cái gì?” Đồng Học Bản bị nhìn có chút sợ hãi.

Ánh mắt Tạ Tuệ Lan dừng lại ở cái quần của hắn, tròn mắt nhú lại: “Nếu anh có mặc thì cởi cái đó ra, không có vấn đề gì chứ?”

Đồng Học Bản hít một hơi rồi nói: “Cái gì cơ?”

“... Cậu nói xem?”

“Tôi nói Tạ tỷ, tôi mặc thfi thế nào” Đồng Học Bản mặc kệ, “Tôi ngất, chị cũng quá nhanh đi, chưa gì đã để tôi phải như thế này? Chị cũng quá tuyệt tình rồi!” Sớm biết thế này, hài, anh em đã bắt chị cởi trước cho rồi, Đồng Học Bản hối hận cũng không kịp, nhưng nghĩ lại lời Tạ tỷ vừa nói, mình muốn chị cởi ra như vậy thì chị nhất định cũng không đồng ý, nghĩ đến đây Đồng Học Bản thấy Tạ Tuệ Lan da mặt cũng thật dày, “Không được, tuyệt đối không được”.

“Bắt đầu chơi xấu phải không?”

“Làm gì có yêu cầu như của chị, được, muốn tôi cởi cũng được, nhưng tôi phải vào Wc cởi”.

Tạ Tuệ Lan không đồng ý, “Ha ha, che đi hết thì còn gì là thú vị nữa?”

Trong lòng Đồng Học Bản nghĩ, chị thì vui rồi, anh em tìm ai nói rõ lí lẽ đây, hắn vừa bị Tạ tỷ làm cho cứng ở bên dưới rồi, nếu mà cởi quần ra thì đúng là mất mặt cả nhà quá đi.

Cuối cùng Tạ Tuệ Lan đưa ra một cái đề nghị, “Nếu không cởi cũng được nhưng phải cởi thay hai thứ”.

Đồng Học Bản nghĩ một chút, cởi áo trên người và quần dài, chỉ còn bộ quần áo giữ ấm bên trong, trong lòng hắn hận đến nghiến răng rồi, tôi không tin, hãy xem anh em đây hôm nay sẽ lột hết quần áo trên người cô xuống, cười à? Anh em đây sẽ cho cô cười không nổi nữa!

339. Chương 340: Cởi Hết!

Còn một tiếng nữa là tới giao thừa.

Trong phòng khách, Đồng Học Bản mặc bộ quần áo giữ ấm bên trong có cảm giác như từng bước đi của mình đều bị Tạ Tuệ Lan tính trước rồi, lời nói giảo hoạt, việc kiểm soát trò chơi đã nghiêng hẳn sang bên Tạ tỷ, Đồng Học Bản biết không thể cứ tiếp tục thế này, nếu không cơ hội được một lần nhìn cơ thể ngọc ngà của Tạ tỷ cũng không có, do đó nhất định hắn phải phản công, nói đến trí nhớ ngắn hạn thì Đồng Học

Bên lúc thi tuyển đã luyện rồi, hẳn tự biết mình không thể thắng được Tạ Tuệ Lan nhưng cũng không thua quá nhiều, cứ cố gắng, chắc chắn sẽ thắng.

Ván tiếp theo.

Đồng Học Bên chăm chú nhìn bài, từng lá từng lá một, không để a lực của thân hình Tạ tử làm cho rối loạn được, thế nào đi nữa cũng không liếc nhìn nàng một lần.

Tạ Tuệ Lan đã bị chọc cười: “Không cần chăm chú đến mức ấy chứ?”

“Đợi tôi cởi sạch đồ trên người chị đi rồi chị có nói được câu này nữa không” Đồng Học Bên mở tròng mắt nhớ bài.

“Trên người cậu có phải còn ba món đồ đúng không?” Tạ Tuệ Lan chia bài, “Còn sớm mà, cứ từ từ thôi, ha ha”.

Trong lòng Đồng Học Bên nghĩ chị cứ cười đi, đợi lúc nữa thôi xem chị còn cười được không, lần này hẳn đã động thật, vì muốn nhìn thấy cặp đùi thon thả đẹp đẽ kia, có thể nói là liều mạng.

Đồng Học Bên dốc sức quả nhiên phát huy hiệu quả.

Sau mười phút, hẳn đã thắng.

Đồng Học Bên phấn chấn hẳn lên, không chờ đợi gì thêm mà nói: “Tôi chọn nhé”.

Ha ha! Cuối cùng có thể nhìn thấy da thịt rồi!

“Ha ha, chỉ định quần áo là ván trước, tôi không có nói là ván này cũng như vậy, đúng không nào?” Tạ Tuệ Lan bắt chéo chân, duỗi cánh tay ra, cởi bỏ áo khoác trên người, “Được rồi, ván sau xem ra tôi cũng phải với chăm chú với anh rồi”.

Đồng Học Bên : “...”

“Sao thế? Mau tráo bài đi”.

“Tạ tử, giờ tôi mới phát hiện ra chị rất giỏi hoạt”.

Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói, “Giảo hoạt là tố chất đầu tiên của người làm quan, tôi phải chỉ cho anh thấy hay sao?”

Đồng Học Bên đã rất phục nàng, việc gì cũng có thể khiến cho cô ta được lợi, đây quả là việc xấu, được, lần này lại không nhìn được da thịt nàng, “Đợi đã, trước khi chơi chúng ta giao hẹn trước đi, không thể như chị được, tôi thắng một cái là cái gì cũng không được, chị thắng thì cái gì tôi cũng phải nghe theo?”

Nhìn đồng hồ, Tạ Tuệ Lan cười đáp: “Vây được, tôi thấy hiện tại còn cách 0 giờ không lâu nữa, chúng ta còn phải đón giao thừa nữa, như vậy đi, ván sau ai thua sẽ phải cởi ba món đồ, thế nào?” Cho dù cởi ba món đồ trên người thì Tạ Tuệ Lan vẫn còn có đồ lót trên người.

Đồng Học Bên tính toán một chút, chợt vỗ đùi mình và nói: “Trời lạnh, hôm nay tôi mặc hai món đồ giữ ấm, trên người còn tới bốn món đồ, nếu vậy thì người thua cởi bốn món đi”.

Tạ Tuệ Lan nhún mày đáp: “Được, thế thì bốn món vậy”.

Sấn tay áo lên, Đồng Học Bên hít một hơi nói, “Bắt đầu nhé”.

Thắng bại được quyết định trong ván này.

Tráo bài...

Chia bài...

Ra bài...

Đồng Học Bên và Tạ Tuệ Lan đều không nói năng câu gì, chỉ chuyên tâm vào nhớ từng lá bài được lật, trí nhớ của Tạ tử đúng là hơn một chút, lần ra bài nào cũng có thu hoạch, có lúc thu về năm lá, lúc lá lá, lúc một lá, trái lại Đồng Học Bên lại thu hoạch không lớn, cứ tiếp tục đánh, Đồng Học Bên vã chút mồ hôi,

không được, nếu cứ như thế này thì thua mất, hần nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, được ăn cả ngã về không chỉ còn cách là nhớ từng phần nhỏ của bộ bài, mặc dù thực lực tổng thể thì không bằng Tạ Tuệ Lan nhưng hần muốn đánh cược một ván.

Năm phút...

Mười phút...

Đột nhiên, một cơ hội tới.

Đồng Học Bàn đã thu được lá J của Tạ tử, mà lá K lại ở trong tay hần, lúc này cả bộ bài đều thu lại gần hết rồi, Đồng Học Bàn ra ngay quân J, đặt chỗ đầu tiên, đánh một hồi, bài trên tay càng ngày càng nhiều, trí nhớ của Tạ Tuệ Lan cũng không thể biến chuyển như thế được, vài lần đều không được gì, Đồng Học Bàn đúng lúc ra quân K mà hần đã giữ rất lâu rồi, hơn mười bài tẩy đều bị hần thu đi rồi!

Tạ tử trong tay không còn nhiều bài nữa, trải qua Đồng Học Bàn hơn nửa giờ tiêu hao, rốt cuộc tiêu hao không còn!

Thắng rồi! Ha ha! Thắng rồi!

Đồng Học Bàn hết sức phấn chấn vui mừng, cuối cùng cũng nhìn thấy da thịt rồi!

Tạ Tuệ Lan bỏ bài xuống, nghiêng đầu nhìn hần mà buồn cười: “Vui tới mức đó sao? Nhìn anh vui kìa”.

“Tạ tử, là bốn món đấy, đã nói rồi nhé” Đồng Học Bàn nhìn trân trân vào người Tạ Tuệ Lan, “Lần này thì không thể chơi xấu đó?”

Khóe mắt Tạ Tuệ Lan không khỏi hiện nét cười bất đắc dĩ, từ từ chuyển thân, tay sờ đến phần thắt lưng, tách tách một loạt, tào nhả cởi dây thắt lưng, tháo cúc, từ từ xoay người, Tạ Tuệ Lan đã cởi chiếc quần tây xuống đến gối, nhấc chân phải lên rồi tới chân trái, chiếc quần đã được cởi ra, cô cầm nó đặt chỗ tựa tay trên ghế sofa, tiếp sau đó là áo giữ ấm, quần giữ ấm, nhẹ nhàng cởi ra. Nàng tựa như đối với nội y màu đen gợi tình có chú ý, hoa văn màu đen trên áo ngực quá mức gợi tình, chiếc quần giữ ấm bên dưới cũng được cởi ra.

Đồng Học Bàn nhìn không chớp mắt.

Tạ Tuệ Lan nhìn hần, lại vắt chiếc quần lên ghế sofa

Cặp đùi thon thả ngọc ngà của nàng đã lộ ra, Đồng Học Bàn đã được chiêm ngưỡng như mong muốn, thậm chí còn thưởng thức đến cả cái đường ren màu đen kìa của nàng.

Hiện tại Tạ Tuệ Lan hết sức xinh đẹp, đẹp tới nỗi khiến người ta không thể thở được.

Hiện giờ trên người nàng chỉ còn lại hai món đồ nội y, những thứ cần lộ thì đều lộ ra hết rồi.

“Đây là món thứ mấy rồi?” Tạ Tuệ Lan dừng tay lại hỏi

“...Mới được ba món” Đồng Học Bàn cổ họng khô khốc lắp bắp đáp, “Còn thiếu một món”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Vẫn thiếu sao? Sao tôi thấy đủ rồi thì phải? Anh đếm lại đi?”

“Quần tây, áo giữ ấm, quần giữ ấm, thiếu một thứ, không cần đếm nữa” Mắt Đồng Học Bàn lúc này như không dùng đủ, trên dưới đều muốn chiêm ngưỡng cơ thể tuyệt đẹp của Tạ Tuệ Lan, cơ hội để có thể đường đường chính chính nhìn nàng như vậy thật không nhiều, Đồng Học Bàn tự nhiên không thể bỏ qua, áo ngực cùng quần lót, cởi cái nào hần cũng đều thỏa mãn.

Tạ Tuệ Lan không nhúc nhích, nhìn hần cười, “Không bằng cái này cho thiếu đi, chừa cho tôi chút mặt mũi được không?”

Đồng Học Bàn ho khan nói: “Tạ tử, chúng ta không phải đã đặt quy tắc rồi sao, cũng là chị đề suất đâu, hơn nữa, khụ khụ...” Thanh âm nhỏ đi một chút, “Lúc trước cũng không phải chưa từng thấy chị không mặc gì”. Lần đầu tiên Tạ Tuệ Lan gặp nạn là khi Đồng Học Bàn vớt nàng từ sông lên mang về nhà, đã nhìn thấy Tạ Tuệ Lan không mảnh vải che thân một lần rồi, lúc đấy Tạ tử rất rộng rãi, cơ bản là không cần trốn

tránh che giấu gì, cái gì nên làm thì làm, sau chuyện đó Đồng Học Bản biết là da mặt Tạ tỷ không phải là loại dày bình thường.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Trước đây và bây giờ có thể coi như một sao? Lần đó về nhà cậu là không còn sự lựa chọn nào, quần áo đều ướt cả, lại còn muốn nôn nữa, không cởi ra không được” Nói xong, nàng từ từ ngồi xuống ghế sofa, lại nhìn hắn và nói: “Giao thừa cũng chuẩn bị đến rồi, năm mới, nếu mặt Tạ tỷ một lần có được không?”

Đồng Học Bản muốn nói không được, nhưng lại mềm lòng, thở dài ra một tiếng nói: “Ài, thôi bỏ đi”.

Đáng tiếc, muốn nhìn ngực nàng ở khoảng cách gần mà không được, lần trước căn bản không kịp nhìn kĩ.

Tạ Tuệ Lan cười: “Vậy tôi mặc quần áo vào nhé?”

“Ừm, đừng để bị lạnh” Đồng Học Bản thì không cần mặc, nhà của nàng không lạnh, mà trên người vẫn còn đồ giữ ấm.

Tạ Tuệ Lan ôm quần áo vắt trên tay đi về phòng ngủ, không lâu sau, nghe thấy tiếng hai chiếc giày cao gót thanh thúy rơi xuống.

Đồng Học Bản vừa nhìn lại kính hải lấp bắp, Tạ Tuệ Lan chỉ mặc chiếc áo sơ mi, cổ áo còn trễ xuống nữa, nhìn qua đã thấy là nàng không mặc áo giữ ấm, hoa văn trên nịt ngực cũng hiện lên mờ mờ trên chiếc áo sơ mi, nhìn xuống bên dưới thì không thấy quần mà chỉ thấy chiếc tất dài lúc này, hai chân đi trên đôi giày cao gót, vô cùng xinh đẹp.

“Sao chị không mặc quần áo à?” Đồng Học Bản giả vờ nói: “Lạnh như thế này”.

“Ha ha, tôi ở nhà đều mặc như thế này, thoải mái”.

Đồng Học Bản giờ mới nhớ ra, lần xảy ra mâu thuẫn ở nhà Tạ tỷ, Tạ tỷ cũng chỉ mặc như thế này, chỉ mặc chiếc áo mỏng và không mặc quần, hiện tại vật áo sơ mi miễn cưỡng có thể che cái quần lót màu đen, nhưng thỉnh thoảng có thể lộ ra, cảm giác như ẩn như hiện kia quả thực cũng đừng nói ra. Bất quá giày cao gót cùng tất chân, ngấm lại cũng biết một người ở trong nhà là không có khả năng mặc như vậy, đây là... ỉnh xem sao?

Đồng Học Bản máu nóng lên.

Tạ Tuệ Lan đi qua và ngồi xuống ghế sofa, hai chân vắt chéo, hai chiếc tất trên đùi ma sát cùng một chỗ.

Đồng Học Bản đầu phát hỏa, nhìn ngấm mông nàng, đùi nàng, cái hình ảnh không mặc quần này đối với Đồng Học Bản lực sát thương thật sự quá lớn, “Tạ tỷ...”

“Hả?” Nàng quay đầu sang một bên.

“Có thể hôn chị được không?”

“Ha ha, tôi nói không được thì sao?”

“Khụ khụ, vậy sờ chân?”

“...Anh thấy thế nào?” Tạ Tuệ Lan lại cười

Nhìn bộ dạng của nàng, Đồng Học Bản bỗng trở nên dững dẫm, đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô thăm dò, rồi thử đưa tay xuống sâu hơn, Tạ Tuệ Lan vẫn cười tủm tỉm nhìn hắn, không nói gì, Đồng Học Bản vừa nhìn thấy vậy, lập tức hôn nàng, cắn môi nàng, giữ lấy đầu lưỡi nàng.

Rất lâu rồi, cuối cùng cũng hôn được Tạ tỷ.

Tâm trạng của Đồng Học Bản đang cực tốt, nên chốc lát lại hôn một cái.

Tạ Tuệ Lan không có phối hợp cùng hắn, nhưng cũng không có hành động gì có ý là không thích cả, cứ nhắm mắt để hắn hôn.

Đồng Học Bản cũng không hy vọng Tạ tỷ đáp lại gì, vì chuyện của Huyền di, trong lòng vẫn rất áy náy, có thể để ỉnh hôn một chút đã muốn là đột phá có tính tiến triển rồi.

Rời môi, Đồng Học Bân quay đầu ra, cười nắm tay của nàng.

Tạ Tuệ Lan cũng nắm lại tay hắn, dùng ngón tay giữa nghịch ngón tay cái của Đồng Học Bân, từng ngón một đan vào nhau, làm cho Đồng Học Bân thấy ngứa ngứa, “...Bắt đầu rồi”.

Thời khắc giao thừa đã đến.

Hai người nắm tay nhau nhìn về phía tivi, chỉ thấy người dẫn chương trình cũng đang hô lớn.

“Mười... chín... tám... bảy... sáu... năm...bốn...”

Đồng Học Bân nắm tay Tạ Tuệ Lan càng chặt hơn.

“Ba...”

“Hai...”

“Một...”

“Không!”

Pháo hoa bắn lên rồi.

Trong ngoài viện và trong tivi đều náo nhiệt.

Đồng Học Bân vui mừng nói: “Tạ tỷ, chúng ta đã nắm tay đến năm mới, có thể nói là nắm tay hết cả một năm”.

Tạ Tuệ Lan kéo tay Đồng Học Bân đang đặt ở trên đùi nàng ra, cười nói: “Cũng là sờ đùi tôi một năm đúng không? Tiện nghi này bị anh chiếm quá lớn đó?”

340. Chương 341: Định Ngày Kết Hôn

Đã qua không giờ.

Năm mới đã đến rồi.

Nhìn không khí bên ngoài náo nhiệt những tiếng pháo, Đồng Học Bân cũng nhiễm bầu không khí vui vẻ đấy, nhẹ nhàng buông tay Tạ Tuệ Lan, đi nhanh vào trong cầm ra mấy cây pháo sáng, là loại ánh sáng phát ra không rực rỡ, chia một nửa cho Tạ Tuệ Lan, Tạ Tuệ Lan cười rồi nhận lấy, một tay cầm một que để Đồng Học Bân châm lửa, Đồng Học Bân rút bật lửa ra để châm, châm cho Tạ Tuệ Lan rồi châm cây pháo trong tay của mình, xoẹt xoẹt xoẹt, trong phòng khách bỗng nhiên bỗng chốc sáng lên, những tàn của pháo sáng bắn đi khắp nơi, phun vào giữa không trung.

Tạ Tuệ Lan cười lắc cây pháo sáng, “Lần trước đây đốt pháo chắc cách đây mười năm rồi, thời gian trôi qua thật nhanh”.

“Sao lại lâu như vậy?” Đồng Học Bân đốt xong một cây rồi lại châm tiếp cây nữa, “Chị không đốt pháo khi giao thừa đến sao?”

Đồng Học Bân năm nào cũng đốt pháo đón giao thừa

“Sau khi vào cơ quan tôi làm việc trong phòng tài chính, lúc đấy bận tới nỗi không có thời gian đón tết nữa, sau một thời gian thì vào phòng tin tức bộ tuyên truyền trung ương, lên chức phó sở, tốt xấu gì cũng là một vị lãnh đạo, đốt pháo hoa trên đường phố đông đúc thì không giống lãnh đạo lắm, nhà chúng tôi cũng không ai đốt pháo cả” Tạ Tuệ Lan cười ha hả, ném cây pháo sáng tàn xuống, rồi lại cầm một cây lên để hắn châm cho, “Lần đốt pháo sáng trước là lúc Tiểu Hạo còn nhỏ, lúc nào cũng muốn kéo vạt áo tôi đưa nó đi ra ngoài đường chơi, nhোáng một cái đã từng ấy năm rồi”.

Mười mấy cây pháo sáng đều đã đốt hết.

Đồng Học Bân chơi rất vui cười nói: “Hay là tôi về nhà lấy thêm một ít nữa?”

“Không chơi nữa” Nàng che mũi ho khan mấy tiếng nói: “Trong phòng đang rất bí, mở cửa sổ ra đi”.

“Được, vậy chị mặc quần áo vào, lạnh đấy”.

“...Ừm, anh cũng mặc vào đi”.

Đồng Học Bân đi đến chỗ cửa sổ kéo cánh cửa ra, để không khí bên ngoài thổi thổi trong phòng ra.

Phía sau, Tạ Tuệ Lan ngồi xuống ghế sofa mặc quần, đúng là không hổ tiểu thư khuê các, từng cử chỉ đều mang vẻ rất quý phái, đến mặc quần cũng cần ngồi ổn định mới mặc, từ từ kéo tất lên trên cặp đùi thon thả, từng chút từng chút một xỏ quần vào, hết chân này rồi mới tới chân kia, những động tác này đúng là làm người khác không thể nào cưỡng được, Đồng Học Bân lại một lần nữa nhìn ngắm mà mắt hờn, sau khi Tạ Tuệ Lan từ từ kéo khóa lên, cài hết khuy áo sơ mi, Đồng Học Bân mới hoàn hồn, giả vờ như đang kéo rèm cửa.

Sau khi mùi khói trong phòng ra hết, liền đem cửa đóng lại.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Tiểu Đồng, anh đến đây”.

“Ừm?” Đồng Học Bân quay lại ngồi ngay cạnh nàng, “Sao thế?”

Bóp bóp, Tạ Tuệ Lan vỗ vỗ vào đùi rồi khép đùi lại, “Đến đây, gối đầu lên đây”.

“Gối lên đùi chị sao?” Đồng Học Bân không xác định hơi ngần ra, “Không ngại chứ?” Miệng thì hỏi vậy, nhưng cơ thể thì không chút chần chừ, ngửa ra sau nằm, ngả đầu lên đùi nàng, hai bàn tay thon dài cầm đầu gối, rồi chỉnh sửa vị trí một chút, hô... Đồng Học Bân chỉ cảm thấy gáy mềm nhũn, đầu liền lâm vào một mảng da thịt nóng hằm hập, mềm mại, rất co giãn, thoải mái.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm xen tay vào từng lọn tóc của hắn, sờ vào mặt, giống như đang xem kiệt tác nghệ thuật vậy, nhẹ nhàng vuốt ve tóc, mặt, lông mày, lông mi, mũi, môi, từ trên xuống dưới đều được Tạ Tuệ Lan sờ lên một lần.

Đồng Học Bân vừa ngứa ngứa vừa rất thoải mái, nhắm mắt ngại ngần nói: “Chị làm gì thế?”

“Hôm nay vất vả cho anh rồi, phải đến đây đón năm mới cùng tôi, còn làm bánh, chuẩn bị pháo hoa, ha ha, có anh mà tết năm nay tâm trạng tôi rất vui vẻ”.

“Ừm, vừa lòng không?”

“...rất vừa lòng”.

“Vậy thưởng cho tôi cái gì đi?” Đồng Học Bân lại ưỡn mặt lên nói: “Hôn một cái”.

Tạ Tuệ Lan cười một tiếng nói: “Anh cũng thật không khách khí, vừa mới hôn rồi, không hôn nữa”.

Đồng Học Bân nằm thật hưởng thụ đem tay đặt trên bụng mình, sau gáy giật giật, sau đấy nghiêng đầu, từ đang nằm ngửa chuyển sang nằm nghiêng, để mặt đối diện với bụng Tạ Tuệ Lan, tai dè lên đùi nàng, mũi và miệng cách bộ vị phía dưới của nàng rất gần, Đồng Học Bân nhất thời tim đập mạnh, giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thực ra đang dùng miệng và mũi để hít những hơi dài, ngửi mùi hương cơ thể nàng.

Hô, mùi hương trên người Tạ Tuệ Lan đều bị hắn hít hết vào trong tận phổi.

Tạ Tuệ Lan buồn cười nói: “Tiểu tử này, đúng là không dễ yên được cho người ta, ngủ cái gì chứ?”

“Không phải ngủ mà đang thở” Mặt Đồng Học Bân đỏ lên.

“Có ai thở như anh không? Hả?” Tạ Tuệ Lan thì không đỏ mặt, lấy ngón tay cái sờ vào môi trên của Đồng Học Bân, “Được rồi, nằm im như vậy không được cử động”.

Đồng Học Bân ừm một tiếng.

Lúc này, chuông điện thoại ở trong phòng vang lên.

Tạ Tuệ Lan ngoái đầu ra, thò tay ra bàn uống nước với lấy điện thoại nói: “Alo...A, Ngọc Siêu, ha ha... anh năm mới tốt lành... Cảm ơn, năm mới vui vẻ nhé!” Ngay sau đó, lại thêm vài cuộc nữa gọi cho Tạ Tuệ Lan chúc tết, rất nhiều người đều lựa chọn thời điểm 0 giờ để gọi điện.

Đợi Tạ Tuệ Lan gọi điện xong, Đồng Học Bân đột nhiên nghĩ ra vẫn chưa gọi điện cho Hàn Tinh chúc tết, vì mẹ của Tạ Tuệ Lan hẳn không biết số điện thoại di động của bà, gọi vào số máy bàn thì không ai nhắc máy, vì thế vội hỏi: “Tạ tỷ, số điện thoại của mẹ chị là gì, tôi còn chưa gọi điện chúc tết bà”.

“Anh đợi chút” Tạ Tuệ Lan dùng điện thoại của mình để gọi

Đồng Học Bân cũng không ngồi dậy mà vẫn cứ nằm trên đùi Tạ tỷ, cứ như là đại gia vậy.

Tút, tut, tut, đã thông máy: “Alo, mẹ à... đợi chút, Tiểu Đồng muốn nói chuyện với mẹ...” Nói xong Tạ Tuệ Lan đưa điện thoại cho Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân không muốn nằm nghe điện như thế, nên đã nhanh chóng ngồi dậy cầm lấy điện thoại, cung kính nói: “Bác gái, cháu Tiểu Đồng đây”.

Hàn phu nhân cười nói: “Cậu cùng Tạ Tuệ Lan cùng đón năm mới đấy hả? Tình cảm của hai đứa cũng thật tốt”.

“Khụ khụ, vâng, à mà sao lúc sáng cháu gọi điện vào số máy bàn không có ai nghe thế? Cháu lại không biết số di động của bác, bây giờ mới gọi điện chúc tết bác được, chúc bác năm mới vạn sự như ý, thọ tỷ nam sơn”.

“Cảm ơn lời chúc của cháu” Nói thêm mấy câu, Hàn phu nhân bỗng nhiên nói: “Nghe nói lão gia tử tặng cậu và Tạ Tuệ Lan một bức chữ? Ông trời tác hợp à?”

“A, đúng”.

Hàn phu nhân hơi ngừng một chút, cười nói: “Lão gia tử nếu đã nói như thế thì chuyện của cháu và Tạ Tuệ Lan cũng mau mau tiến hành thôi, thực ra sau khi cháu đi bác đã cùng ba của Tạ Tuệ Lan bàn bạc rồi, rồi lại tham khảo ý kiến của người thân trong nhà, ừm, hai bác tính là, sau khi cháu được đề bạt lên phó sở, thì sẽ tổ chức đám cưới cho cháu và Tạ Tuệ Lan, tới lúc đó hai bác sẽ quay lại Bắc Kinh để tổ chức hôn lễ, ha ha, sẽ tổ chức cho hai đứa thật linh đình, cháu thấy thế nào?”

Đồng Học Bân kinh ngạc nói: “Kết hôn?”

“Ừm, Tạ Tuệ Lan cũng đã lớn rồi, nên lấy chồng thôi”.

Để đưa ra quyết định này thì bà Hàn đã phải suy tính rất lâu, Tạ Tuệ Lan bây giờ chỗ đứng ngày càng cao, đã là lãnh đạo huyện rồi, ngược lại, vấn đề trên người nàng cũng ngày càng bại lộ ra, đó là còn trẻ chưa có kết hôn, chính trường chính là như thế, gia đình sẽ là vấn đề mấu chốt, bình gia trị quốc tề thiên hạ, ngay cả gia đình Tạ Tuệ Lan cũng không có thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới sự thăng tiến trong tương lai, nói khó nghe một chút thì ly hôn còn hơn là không kết hôn, lên đến cấp bậc này có mấy người không kết hôn chứ?

Vậy nên chuyện này bắt buộc phải tiến hành.

Nhưng xem xét thấy Đồng Học Bân là người đứng đầu Cục chiêu thương, là ngành trực thuộc chính quyền huyện, dưới sự quản lý của Tạ Tuệ Lan, cái này đề cập đến chính là nguyên tắc tránh hiềm, bây giờ nếu thiết lập quan hệ cho hai người thì hai người nói không chừng sẽ điều chuyển, hơn nữa Đồng Học Bân bậc chính là trưởng phòng, tuổi vẫn còn trẻ, nếu thời điểm này kết hôn thì không khỏi có lời đàm tiếu, vì thế bà Hàn mới nghĩ để sau khi Đồng Học Bân lên cấp phó sở, lớn tuổi hơn một chút, mới để hai đứa kết hôn, những điều này đều đã được bàn tính kỹ rồi.

Đồng Học Bân nghe xong máu nóng lên.

Kết hôn? Có thể kết hôn cùng Tạ tỷ sao?

Hắn cũng không biết tâm trạng của mình bây giờ là gì.

Đồng Học Bân vẫn nghĩ nguyện vọng này thực rất xa vời với mình, thậm chí khi Tạ lão gia và Tạ gia khẳng định chấp nhận mình, Đồng Học Bân cũng vẫn như cũ cảm thấy xa xôi. Bây giờ sau khi Hàn phu nhân đích thân nói ra, chỉ cần hắn lên phó sở thì ước mơ có thể lấy được một người vợ hoàn mỹ sẽ thành sao? Lúc nào muốn hôn thì hôn muốn sờ thì sờ sao? Có thể đầu ấp tay gối với nàng mỗi ngày sao?

Đồng Học Bân ngơ ngắc nói: “Bác gái, thế còn phía Tạ tỷ...”

Hàn phu nhân cười nói: “Hôm qua bác đã liên lạc với nó, nó nói có thể”.

Có thể sao? Tạ Tuệ Lan cũng đồng ý sao?

Gác máy, Đồng Học Bân kinh ngạc nhìn Tạ Tuệ Lan, “Mẹ chị vừa nói, sau khi tôi lên phò sở chúng ta sẽ...”

“Tôi biết” Tạ Tuệ Lan cười dài và rót trà vào chén, “Cho nên nói, sau này anh công tác ở Cục Chiêu thương nên làm ặt mây rạng rỡ, tranh thủ lấy nhiều chiến tích chút, với độ tuổi của anh thì tối thiểu mất ba bốn năm để lên phò sở, trong thời gian đấy có xảy ra chuyện gì thì có thể cả đời cũng không lên được phò sở cũng không biết chừng, haha, muốn cưới tôi cũng không dễ dàng gì, áp lực bây giờ là rất lớn có phải không?”

Câu nói này không chút giả dối, Đồng Học Bân đúng là muốn cưới nàng thật.

Tạ Tuệ Lan quá hoàn mỹ, khuôn mặt, thân hình, tính cách, năng lực, mặt nào cũng thuộc diện xuất sắc, về gia thế thì cũng như vậy, Đồng Học Bân cũng rất thích rồi, trong lòng thì nói rằng nàng không tốt cái này không tốt cái kia, trên thực tế Đồng Học Bân lại không đem cái này cho là khuyết điểm của nàng, cho nên nếu có thể cưới loại nữ nhân như Tạ Tuệ Lan, hẳn nằm mơ nhắm chừng cũng đều cười, trên phần mộ tổ tiên đều bốc khói xanh.

Đồng Học Bân thực kích động, phi thường kích động.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, hẳn lại có điểm rối rắm.

Mình thật quá tham lam, muốn được kết hôn với Tạ Tuệ Lan đúng là mong ước trong tận đáy lòng, nhưng cũng rất muốn kết hôn cùng Cù Vân Huyền, hẳn nghĩ Huyền di cũng đẹp tuyệt trần như Tạ tỷ, cũng là người trong mơ hẳn cũng muốn cưới được nàng ta, nhưng thực tế thì hẳn cũng hiểu rằng chỉ có thể lấy một người làm vợ mà thôi, khúc mắc về tình cảm vừa mới tạm thời cho qua được thì lại bị việc này nhắc tới.

Tạ Tuệ Lan...

Cù Vân Huyền...

Ta khát! Cưới ai bây giờ?

Đồng Học Bân thấy mình rất khốn nạn, tự thấy mình nghĩ như vậy là không tôn trọng đối với cả hai người phụ nữ, nhưng... hẳn không thể không nghĩ”.

341. Chương 342: Ước Hẹn Năm Năm!

Tạ Tuệ Lan... Cù Vân Huyền...

Đồng Học Bân lại một lần nữa gặp phải sự lựa chọn khó khăn

“Nghĩ gì đấy?” Tạ Tuệ Lan đặt chén trà xuống hỏi hẳn.

“Khụ khụ, không có gì” Đồng Học Bân phiền muộn vỗ trán, rầu rĩ không vui ngồi ở sô pha.

“Nghĩ đến Vân Huyền phải không? Kết hôn cùng tôi thì cô ấy phải làm sao? Nên đối đãi với cô ấy như thế nào? Có phải anh đang nghĩ như thế?” Tạ Tuệ Lan cười một cái, cũng không biết là có giận hay không, nhắm mắt nói: “Anh, nói khó nghe một chút thì kêu là hoa tâm, một người chiếm một bạn gái cũng không thấy đủ? Ha ha, còn nói dễ nghe chút, thì anh cái này cũng kêu trọng tình cảm, hai đầu đều thích, hai đầu cũng không muốn đắc tội, có đúng hay không?”

Đồng Học Bân gật đầu, trọng tình cảm, nhận xét này hay.

Tạ Tuệ Lan cười, “Anh lại còn tự trát vàng lên mặt mình nữa sao, anh thì trọng tình cảm gì chứ, nếu trọng tình cảm thì thích đối phương rồi sẽ không nghĩ lăng nhăng đến người khác nữa!”

“Chị phê bình đúng” Đồng Học Bân cười khỏ, thở dài.

“Được rồi, nhìn cái mặt anh kìa” Tạ Tuệ Lan nhắc chân lên, “Chuyện này tôi đã thương lượng với Vân Huyền rồi”

Đồng Học Bàn kinh ngạc, cảnh giác nói: “Hai người đã bàn bạc cái gì?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Thì là chuyện kết hôn, chuyện tình cảm, chứ chuyện gì nữa, anh nghĩ xem chuyện này kéo dài bao lâu rồi, hai người chúng tôi đều không nghĩ qua cái gì sao? Miệng thì nói không sợ anh ngựa quen đường cũ, nhưng trong tim chúng tôi lại khác, anh chỉ thích dọa người đến mức muốn mất mạng luôn, có biết không hả? Mấy tháng nay, tôi và Vân Huyền đã không ít lần liên lạc với nhau, gặp nhau hai lần, nói chuyện tới nói chuyện lui, mãi đến gần đây mới bàn ra kết quả này”.

Đồng Học Bàn nuốt nước miếng “...Là cái gì?”

“Muốn biết sao?” Tạ Tuệ Lan bĩu môi, “Anh tự gọi điện mà hỏi cô ấy”.

“Ai ui, chị muốn tôi tò mò chết sao, chị nói cho tôi trước đi”.

“Anh tự đi hỏi cô ấy đi”.

Thấy nàng không nói, Đồng Học Bàn đứng ngồi không yên, bèn cầm điện thoại, lần đầu tiên cảm thấy điện thoại nặng như thế, hần quay đầu lại nhìn Tạ Tuệ Lan, nghiêng răng, đi đến phòng ngủ nhỏ, đóng cửa lại, đi đi lại lại trong phòng vài vòng, mãi mới hạ quyết tâm bấm máy gọi vào di động của Cù Vân Huyền.

Tút... tut... tut... điện thoại đã thông

“Alo, Huyền di hả, anh đây”.

Đầu dây bên kia giọng nói dịu dàng của Cù Vân Huyền vang lên, “Ha ha, anh đúng là, không phải ban sáng đã nói chuyện rồi sao? Di chuẩn bị đi ngủ rồi đây”.

“Huyền di, em có chuyện gì muốn nói với anh không?”

“...Chuyện gì” Cù Vân Huyền giọng như bị kềm hãm lại.

“Tạ tỷ nói cho anh biết rồi, nói hai người đã bàn bạc cái gì đấy”.

“Ồ” Thanh âm bên kia bỗng im bật một lúc, Cù Vân Huyền bất đắc dĩ nói: “Thế chị ấy không nói cho anh à?”

“Cô ấy mà nói thì anh sao lại đi hỏi em” Đồng Học Bàn vội vã nói: “Huyền di, em nói cho anh biết đi, mau lên”.

Lại một lần nữa không có tiếng gì trong điện thoại, càng khiến Đồng Học Bàn nóng ruột, còn thấy chút sợ hãi nữa, đây là căn bệnh thường gặp của con người, khoảng vài giây sau, Cù Vân Huyền cuối cùng cũng lên tiếng, “Hai người sẽ kết hôn trước”.

Đồng Học Bàn không giám tin, “Như vậy có được không, em... thế còn em...”

“Anh cũng biết là còn em sao? Em còn tưởng anh quên em rồi”.

“Hài, anh quên ai chứ sao quên được em, nghe em nói kìa”.

“Coi như cái đồ nhà anh còn có lương tâm, ừm, mấy ngày nay em đã cùng Tạ Lan thương lượng một chút, cãi nhau một chút, diễn biến thế nào thì anh không cần biết, chỉ nói cho anh kết quả thôi” Cù Vân Huyền ngừng một chút rồi nói, “Anh cứu mạng em một lần, cứu mạng Tạ Lan hai lần, nói tóm lại là bọn em đều nợ anh rất nhiều, nên chuyện này mới xảy ra, cứ giằng qua kéo lại cũng không được gì, vì thế em và Tạ Lan đều nhường nhau một bước, ngồi nghĩ xem cách nào vẹn cả đôi đường, vì thế mới nghĩ đến ai cũng không nỡ từ bỏ, vậy thì cứ kết hôn hai lần là được”.

Đồng Học Bàn kinh ngạc thốt lên: “Hai lần? Là ý tứ gì?”

“Thì là anh kết hôn với Tạ Lan trước, chị ấy là Huyền trưởng, gia thế cũng tốt, có lợi cho công việc của anh sau này, đây là điều mà em không làm được, nhưng năm năm, năm năm sau hai người buộc phải ly hôn, sau đấy anh lại lấy em, rồi chuyện của năm năm sau nữa thì còn xem anh thế nào, anh còn muốn đến với Tạ Lan thì em cũng không ngăn anh”.

“Năm năm? Kết hôn?” Đồng Học Bàn nghe mà choáng váng.

“Ừm, trừ bỏ cách này thì em cũng nghĩ không ra biện pháp nào để giải quyết được vấn đề, thực tế em muốn kết hôn với anh trước, nhưng Tạ Tuệ Lan cũng muốn thế, sau đó hai người đã đánh cược một lần bằng cách đổ súc sắc, em đổ số lẻ, nàng đổ số chẵn, kết quả mở ra là 6, số chẵn, nàng thắng, cho nên... Anh có thể cùng nàng kết hôn trước, ừm, anh nghĩ như thế nào?”

Đồng Học Bàn đầu óc không ngừng suy nghĩ: “Cái này, năm năm? Cái này...”

“Anh thấy không tốt sao?”

“Không phải không tốt, cái này, cái này được không?”

“Bây giờ được hay không không phải vấn đề, chỉ còn có cách này thôi, anh cho là em muốn đợi năm năm nữa sao? Anh nghĩ em muốn anh với Tạ Tuệ Lan kết hôn sao? Kể háo sắc nhà anh không phải đều muốn cưới cả hai sao? Cái tên lưu manh nhà anh không thể cưới cả hai thì không biết phải cưới ai sao? Vậy anh cho em biết phải làm thế nào? Nói em nghe xem!” Bốp bốp bốp, đầu dây bên kia trừ bỏ tiếng pháo hoa thì chỉ có cả tiếng đập xuống giường, Huyền di hình như đang tức giận.

Đồng Học Bàn vội nói: “Đừng giận đừng giận mà, tội tại anh, đều tại anh hết”.

“...” Huyền di không nói gì.

“Anh không nói là chuyện này không được, anh chỉ thấy có lỗi với cả hai thôi”.

“Tiểu Bàn” Cù Vân Huyền bỗng nhiên thở dài một hơi, “Em không muốn làm khó anh, lần trước đột nhiên anh ngắt đi, bác sĩ đã thông báo là bệnh tình nguy kịch, em suýt chút nữa bị anh dọa chết, chỉ là anh vui là em cũng thấy không vấn đề gì cả, em nói thật đấy, nếu anh thấy Tạ Tuệ Lan tốt hơn thì em rút lui cũng không sao cả, hai người cứ kết hôn đi, em không ép anh nữa, em sống một mình... chắc cũng không tới nỗi không sống được”.

Đồng Học Bàn cảm động tâm trạng rồi bởi vội nói: “Đừng đừng, đừng thế, tuyệt đối không được!”

“Vậy thì chỉ còn dựa vào cách mà em với Tạ Tuệ Lan đã bàn được không?”

“Ừm” Đồng Học Bàn áy náy nói: “Huyền di, cảm ơn em”.

“Lại còn phải cảm ơn em sao? Chỉ cần anh vui, chỉ cần anh mạnh khỏe thì em thế nào cũng sống được”.

“...Cảm ơn”.

“Lại tiếp tục rồi, ha ha”.

Sự dịu dàng của Cù Vân Huyền đã khiến cho Đồng Học Bàn quên đi lo lắng, Tạ Tuệ Lan lùi bước như thế cũng làm Đồng Học Bàn cảm động tột cùng, cả hai người họ đều là những người cô gái hạng nhất, bây giờ lại thương lượng đưa ra quyết định này, mỗi người kết hôn với Đồng Học Bàn năm năm, đây không nghi ngờ gì nữa chính là việc mà Đồng Học Bàn mong đợi nhất, hai người người nào hẳn cũng nhớ thương đã có thể đem cả hai đều cưới tới tay, bây giờ nguyện vọng đã thành, sao có thể không khiến hắn kích động chứ? Nhưng cùng lúc hắn thấy áy náy với cả hai người con gái, vì mình mà hai người họ đã hy sinh quá nhiều, chuyện này không chỉ một câu cảm kích là có thể biểu đạt hết được.

Thiên ngôn vạn ngữ tác ở cổ họng, Đồng Học Bàn cảm thấy mắt mình có chút đỏ lên.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Tạ Tuệ Lan đi vào.

“Ô, mắt anh sao lại đỏ thế?” Tạ Tuệ Lan cười hỏi: “Huyền di trách anh sao?”

Trong điện thoại Cù Vân Huyền hỏi: “Tạ Lan cũng bên cạnh anh hả, bật loa ngoài lên đi”.

Đồng Học Bàn do dự rồi mới bật.

Tiếng Cù Vân Huyền truyền ra, “Tạ Lan này, chuyện của chúng ta tôi đã nói với Tiểu Đồng rồi, anh ấy cũng không có ý kiến gì, vậy cứ quyết định vậy nhé”.

Tạ Tuệ Lan cười hỏi: “Hắn còn dám có ý kiến sao? Hắn trong lòng phỏng chừng đã sớm vui đến nở hoa rồi!”

“Tôi không có!” Đồng Học Bàn nhanh nhẩu giải thích, hắn cũng thật không vui vẻ gì.

Cù Vân Huyền nói: “Bất quá nói là như thế, chuyện sau này không ai nói trước được, Tạ Lan, nếu sau khi kết hôn Tiểu Đồng có một ngày không thể chịu được chị thì cái hên năm năm sẽ bị hủy, lúc đấy cho dù còn chưa tới năm năm thì Tiểu Đồng vẫn có thể cùng tôi kết hôn, cái này lúc trước chị cũng biểu đạt qua thái độ rồi, đúng không?”

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, “Chỉ sợ rằng sau khi hắn kết hôn với tôi năm năm, rồi quên cô đi, đến lúc đấy cái hên năm năm cũng bị hủy, có đúng không?”

“Có thể” Cù Vân Huyền nói.

“Vậy là tốt rồi” Tạ Tuệ Lan nói, “Quyết định thế đi”.

Mỗi lần hai người họ nói chuyện Đồng Học Bàn không khỏi toát mồ hôi hột, lần này cũng thế, hắn vội nói: “Tạ tỷ, Huyền di, tôi một là không có tướng mạo, hai là không có nhân cách tốt, khiến hai người thế này, tôi thật sự... thật sự không biết nói gì nữa, tôi...”

Tạ Tuệ Lan cười nhìn hắn, “Không biết nói gì thì không nói nữa, anh nghĩ nếu anh không có ưu điểm gì hai người bọn tôi đều muốn anh sao? Không ai ngốc cả đâu, cái hên năm năm này ba người chúng ta cùng quyết định, đúng cũng được, sai cũng được, ngu ngốc cũng kệ, thời gian chính là đáp án cuối cùng, anh thật muốn xin lỗi, giải thích, nói một lần là được, anh cứ treo nó ở cửa miệng luôn miệng nói ra, anh không phiền thì tôi cũng thấy phiền, ha ha”.

Cù Vân Huyền cũng nói: “Tạ Lan nói câu này em đồng ý, Tiểu Bàn, anh không cần xin lỗi đâu, bây giờ em và Tạ Tuệ Lan có thể đứng đây nói chuyện với anh, chính là anh lấy mạng của chính mình mà đưa trở về, vì chúng em mà anh tính toán toán thiếu chút nữa chết cũng không phải một lần? Em đoán là không nhớ nổi nữa, muốn cảm ơn, thì Di và Tạ Lan phải cảm ơn anh, không được anh cứu thì sao còn ở đây nói chuyện được? Nói gì tới chuyện yêu đương nữa? Ngay cả cơ hội nói cũng không có, vậy nay anh không cần thấy có lỗi gì với hai người chúng em cả, nếu anh không vượt qua được tâm lý của chính mình thì coi như chúng ta hòa nhau đi”.

Đồng Học Bàn nghẹn hồi lâu, mới nói một câu, “Cảm ơn.”

Cù Vân Huyền tức giận nói: “Còn nói hai chữ đấy, em sẽ đánh đít anh đó!”

Tạ Tuệ Lan cười ha hả, “Xem ra sau khi kết hôn tôi phải dùng chiêu này của Huyền Di mới được?”

“Cô dám à!” Tiếng của Cù Vân Huyền trong điện thoại vang ra.

Tạ Tuệ Lan nháy mắt hỏi: “Cô còn bao che cho hắn à, sao nào, cô đánh được tôi không đánh được sao?”

“Tôi chỉ là dọa anh ấy thôi, không phải đánh thật!”

Hai người lại tranh luận gay gắt, nhưng phần đa là đùa giỡn.

Đồng Học Bàn nhìn cảnh này, trong lòng xúc động mạnh

Mớ tình cảm phức tạp bấy lâu đã được giải quyết, điều này khiến sự lo lắng lúc trước của Đồng Học Bàn giảm đi một nửa, hắn thấy mình không biết làm thế nào để đền đáp phần tình cảm của hai người con gái này dành ỉnh, chỉ có thể thâm cảm ơn Cù Vân Huyền, cảm ơn Tạ Tuệ Lan, cảm ơn trời đất, cảm ơn chính phủ...

342. Chương 343: Tất Cả Vì Kết Hôn!!

Hai giờ sáng, bên ngoài còn lác đác mấy tiếng pháo nổ.

Gác máy cuộc điện thoại gần một tiếng đồng hồ với Cù Vân Huyền, Đồng Học Bàn và Tạ Tuệ Lan lại ra phòng khách ngồi xuống ghế sofa, Đồng Học Bàn cầm ấm trà lên, rồi rót cho Tạ Tuệ Lan một ly trà nóng, rồi cầm đưa cho tận tay cho nàng, cảm xúc hiện trên mặt không biết biểu đạt thế nào, Đồng Học Bàn thấy rằng, Huyền di rất thương mình, cô ấy vì Đồng Học Bàn mà không tiếc bất kì thứ gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì Huyền di không phải là người tính nết hiền lành sao, thương Đồng Học Bàn, chuyện gì cũng là vì hắn,

chuyện gì cũng nghĩ cho hắn, dù lo lắng nhưng luôn để trong lòng không thể hiện ra ngoài sợ Đồng Học Bân lo lắng, đây chính là Cù Vân Huyền, đây chính là Huyền di mà hắn biết.

Nhưng Tạ Tuệ Lan cũng như thế, điều này làm cho Đồng Học Bân mười phần ngoài ý muốn.

Huyền di chỉ là con nhà bình thường, Tạ Tuệ Lan lại không như thế, không nói đến việc xuất thân danh gia, ngay đến thân phận Huyền trưởng hiện tại, có thể đưa ra quyết định này không phải chỉ mở miệng ra một cái là được, áp lực gia đình, áp lực dư luận, nếu năm năm sao lại ly hôn thì phải làm sao? Đây không còn là chuyện tình cảm đơn thuần rồi, còn là sỹ diện, còn biết bao thứ khác nữa.

“Tạ tỷ”.

“...Hử?”

Đồng Học Bân thâm tình chân thành nhìn nàng, muốn nói cái gì đó.

Tạ Tuệ Lan đưa tay ra nhận chén trà, nhấp một ngụm, ngẩng đầu cười: “Đừng có nhìn tôi cảm động như vậy, anh sẽ làm cho tôi sợ đó, ha ha”

“Đồ mờ hồ, tôi dọa chị làm gì”.

“Ánh mắt thâm tình lúc này chẳng là dọa người ta thì là gì, ha ha”

“Hài, đang muốn cùng chị nghiêm túc chút đây, chị đừng có nói phá” Đồng Học Bân sắc mặt nghiêm túc, “Tạ tỷ, đúng là làm khó chị rồi, tôi đúng là không biết nói thế nào nữa... chẳng lẽ nào nói hết được sự cảm kích của tôi, tôi...”

“Anh đang đọc thơ đấy hả?” Tạ Tuệ Lan đột nhiên cười nhẹ: “Hơn nữa anh sẽ không thực cho rằng tôi nguyện ý kết hôn rồi lại ly hôn sao?”

“?” Đồng Học Bân kinh ngạc nói, “Vừa rồi không phải chị nói cái hẹn năm năm, mỗi người 5 năm sao? Chị... chị thay đổi chủ ý à?” Ta kháo! Thế là anh em đây cao hứng không không một hồi sao? Chị thay đổi nhanh thế sao? Đồng Học Bân sắc mặt mất đi nhiều sự phấn khích.

Tạ Tuệ Lan xoay người, đặt chén trà xuống bàn, “Người đàn ông vừa mất tôi, nào có thể không sống cùng tôi trọn đời được, cái hẹn năm năm đúng là tôi cũng đồng ý, nhưng anh thấy nếu tôi và anh sống với nhau năm năm xong, anh còn muốn ly hôn sao? Nếu tôi và Vân Huyền nhìn trúng một người đàn ông khác thì không nói làm gì, mấu chốt vẫn là xem anh, nếu anh không muốn kết hôn với Vân Huyền nữa, vậy thì cái hẹn năm năm kia sẽ bị hủy, vừa rồi Vân Huyền kia cũng đã nói”.

Đồng Học Bân ngạc nhiên nói: “Hóa ra chị đã lừa Huyền di sao?”

“Không phải là lừa, khẳng định trong lòng Vân Huyền cũng nghĩ như thế, anh tưởng rằng Vân Huyền cam tâm tình nguyện chia sẻ người yêu của mình với người khác sao? Từ hành động bên ngoài đến suy nghĩ bên trong đều không thể hiện điều đấy” Tạ Tuệ Lan hỏi lạnh nhạt: “Không cần hỏi tôi cũng biết, Vân Huyền định sau khi chúng ta ly hôn xong sẽ túm lấy anh, năm năm sau mà anh vẫn còn khăng khăng muốn kết hôn với cô ấy, như vậy nửa đời còn lại của anh chính là cô ấy, cho nên cô ấy phải làm chính là chờ đợi năm năm mà thôi, thậm chí không mất đến năm năm, nhaoáng lên một cái là liền trôi qua”.

Đồng Học Bân mờ hồ đầm đìa, hắn đã nghĩ chuyện không thể thuận lợi như thế được, xem ra đúng là như thế!

Tạ Tuệ Lan hỏi: “Ai mà không giữ gìn sự đề phòng? Anh có, Vân Huyền có, tôi cũng có, tôi vẫn cho rằng quan hệ thể xác có thể linh tinh được, nhưng vấn đề tình cảm thì không thể được, không đúng, hoặc là nói là tôi không mong đợi có, cái hẹn năm năm chỉ là giảm xóc thôi, đây không phải thỏa hiệp, tối thiểu cũng không phải tôi thỏa hiệp, nếu anh kết hôn với tôi, trong thời gian 5 năm tất nhiên tôi sẽ “chiều chuộng” anh, để anh thấy tình cảm chính xác của mình, để anh không nhớ đến Huyền di của anh nữa, một người phụ nữ, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ trượng phu của mình có có người khác được? Đúng không nào?”

Đồng Học Bân vỗ trán, vừa thấy Tạ tỷ và Huyền di nói ra biện pháp kết hôn năm năm, hắn vừa kích động vừa cảm động, còn tưởng rằng người ta đang cam tâm tình nguyện một chồng hai vợ, nhưng hóa ra không

phải vậy. Hắn đã nói rồi! Tính cách của Huyền di thì còn chấp nhận chứ với tính cách của Tạ tử thì điều này sao có thể xảy ra?

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Đương nhiên rồi, nếu trong lòng anh kiên định sống chết thế nào vẫn thích cả hai người chúng tôi, năm năm sau anh có thể đi tìm Huyền di, tôi cũng không ý kiến gì cả, ha ha, sở dĩ nói cho anh biết dự định của chúng tôi, mục đích chính là để anh chuẩn bị tâm lí, hơn thế muốn anh biết, tình cảm thực ra rất ích kỉ, nếu anh muốn mỗi ngày anh cùng 2 người tôi ra vào giường của anh, thì đúng là sai lầm lớn, rất sai lầm, ừm, anh không phải sẽ thật đang nghĩ như thế chứ?”

“Không có! Sao có thể!” Đồng Học Bân vội nói.

Thực thế thằng nhãi này xấu hổ không dám nói ra, nhưng quả thật trong lòng hắn muốn như thế.

“Không phải là tốt, để tôi làm một sự chuẩn bị dự phòng cho anh đi” Tạ Tuệ Lan dạy nói: “Chuyện quan trường thì nó là như thế, mọi việc đừng có quá lạc quan”.

Đồng Học Bân suy nghĩ cẩn thận, hóa ra Huyền di và Tạ tử đều là vì không muốn đối phương tồn tại nên mới nghĩ ra cái hên năm năm, hắn trầm tư một phút, lại đem chuyện này ra nghĩ lại một lần nữa, sau đó mới trịnh trọng hỏi: “Tạ tử, không cần biết chị và Huyền di suy tính cái gì, đây là chuyện của hai người, hai người đã đồng ý lần lượt kết hôn với tôi, chuyện này thì cả đời này tôi sẽ ghi nhớ, chị ngoài miệng tuy rằng nói cái này không phải chị thỏa hiệp, nói chị cũng có tính kế của chị, trên thực tế điều này sao có thể không phải thỏa hiệp, hơn nữa là thỏa hiệp lớn đến tôi báo đáp cả đời cũng báo đáp không xong”.

Tạ Tuệ Lan nhìn dò xét hắn, “...anh biết là tốt rồi”.

Còn điều mà Đồng Học Bân vẫn chưa nói, chuyện này thì phần ưu thế nghiêng về mình, Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền đều phải chịu tổn thất lớn, do vậy ai thì hắn cũng không thể đắc tội được, cái hên năm năm không thể bị hủy được, cho dù sau khi kết hôn Tạ Tuệ Lan có đối tốt với hắn thế nào đi nữa, sau 5 năm hắn cũng quay về cưới Huyền di, hơn nữa trong lòng hắn cũng đang tính toán, nếu chẳng may sau này quan hệ phát triển, biết đâu hai người Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền có thể cùng ngủ chung giường với mình, đây đều những việc không đoán trước được, cũng là hưởng phần đầu của Đồng Học Bân, nghe cũng không ổn lắm nhưng mà có người đàn ông nào không muốn có cả một hậu cung chứ? Đây cũng là điều mà Đồng Học Bân mong muốn.

Tạ tử muốn trong năm năm này giữ mình lại...

Huyền di muốn chờ năm năm để giữ mình lại cả đời...

Chính mình lại nghĩ đem cả hai nàng cùng nhau thu phục...

Ta ngất! Sao mà con mẹ nó loạn hết lên vậy!

Nhưng trong lòng Đồng Học Bân chỉ có cảm kích và vui sướng, cái hên năm năm không chỉ là giải quyết được mâu thuẫn hiện nay, nó cũng là một cơ hội tốt cho Đồng Học Bân, trước sau gì thì đều sống trong những khúc mắc tình cảm, vẫn là phải đem Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền đi “tiêu diệt”, mọi chuyện sẽ không có gì nữa.

“Đúng rồi có một chuyện cần nói một chút” chương trình đêm tắt niên vừa kết thúc thì Tạ Tuệ Lan đã tắt tivi.

Đồng Học Bân nhìn cô chăm chăm: “Chị nói đi?”

Tạ Tuệ Lan cười, vút điều khiển từ xa đi, “Vừa nói biết bao nhiêu thứ, sao cứ giống như chúng ta đã lấy nhau rồi nhỉ, tôi phải nhắc anh một câu, đừng có vội mừng, đây chỉ là tình huống giả thiết thôi, muốn cưới được tôi cũng không dễ đâu, mẹ tôi đã nói cho anh biết điều kiện rồi chứ? Anh cứ làm việc tốt đi đã, phải lên được phó sở, lúc nào lên được thì lúc đó mới cưới, sau đó mới có cái hên năm năm, nếu anh biểu hiện không tốt ở Cục chiêu thương, đợi tới mười năm sau mới lên được phó sở thì lúc đấy mới cưới được tôi, anh tính xem lúc đấy tôi bao nhiêu tuổi rồi? Tóc trên đầu có khi bạc hết rồi, Huyền di của anh chắc cũng không đợi được lâu như thế đâu, người không đợi được, nhan sắc cũng không đợi được đâu, chúng tôi thì không thể so với anh được, tuổi tôi và Vân Huyền đều không nhỏ rồi”.

Đồng Học Bàn trong bụng nghĩ đúng vậy, đồ mồ hôi, trong đầu đang nghĩ tới trắng mặt về chuyện kết hôn năm năm, nghĩ làm thế nào để “tiêu diệt” việc này đi, bây giờ có cưới được Tạ Tuệ Lan không còn không biết được, chỉ khi kết hôn Tạ Tuệ Lan xong thì mới bắt đầu tính đến cái hẹn năm năm, thế mới có thể cải thiện được tình cảm giữa Tạ Tuệ Lan và Huyền di, mới có thể thực hiện được mong ước của mình, nếu không tất cả đều hỏng hết!

Đồng Học Bàn cảm nhận được sự gấp gáp.

Phó sở, đối với người vừa mới được đề cử làm trưởng phòng như Đồng Học Bàn mà nói thì là một chuyện xa vời, không biết đến lúc nào mới có thể thăng chức được, miệng Tạ Tuệ Lan thì nói chỉ cần mình lên chức phó sở thì sẽ cưới được nàng, nhưng tình hình thực tế thì không đơn giản như thế, bởi vì người nhà Tạ tỷ cũng không muốn cho nàng chờ đợi lâu như vậy.

Nếu mình bảy tám năm nữa mới lên chức phó sở, lúc đấy thì Tạ tỷ đã gần bốn mươi tuổi rồi, người nhà của nàng sao có thể cứ để Tạ tỷ đợi mình chứ? Điều này là không thể! Ai biết được Tạ gia có sắp xếp cho chị kết hôn một lần nữa hay không?

Đồng Học Bàn cả kinh, bỗng nhiên nghĩ ra biết đâu đây chỉ là một khảo nghiệm của Tạ gia.

Trưởng phòng với phó sở là sự khác biệt một trời một vực, từ phó phòng lên trưởng phòng đã cả là một vấn đề rồi, không thể đánh đồng được, huống chi Đồng Học Bàn lại quá trẻ, mới 24 tuổi, điều này đã khó lại càng khó hơn, không phải chỉ cần quen biết một vài lãnh đạo là thăng chức được, nhưng nếu hai ba năm mà Đồng Học Bàn có thể thuận lợi để lên chức phó sở, điều này thì còn được, Tạ tỷ cũng đồng ý, gia đình chị cũng đồng ý, như thế thì chuyện kết hôn với Tạ Tuệ Lan không phải vấn đề gì, nhưng nếu năm năm hay tám năm mà vẫn không lên được, người Tạ gia có thể cho rằng mình không có khả năng làm quan hay không? Tiệm đà sẽ không lại đồng ý hôn sự của mình cùng Tạ tỷ?

Cũng không phải không có khả năng này!

Không! Phải nói là khả năng này rất dễ xảy ra!

Đồng Học Bàn càng nghĩ càng không ra sao, Hàn phu nhân nói đợi hần lên chức phó sở mới kết hôn, dĩ nhiên là một sự xem xét toàn diện, nhưng càng xem xét kĩ mình hơn, phải qua được cửa này mới được!

Không được, phải ở trước khi sự tình có biến nắm chặt phó sở!

Không chỉ là sự xem xét của Tạ gia, hần cũng sợ Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền sẽ bị người khác cướp mất.

Đồng Học Bàn trong mắt ngưng trọng, chưa bao giờ cảm giác ý chí chiến đấu của chính mình sục sôi như thế!

Tất cả là vì kết hôn!!

343. Chương 344: Đi Nhận Chức!

Mồng 1...

Mồng 2...

Mồng 3...

Sau mấy ngày nghỉ, cũng đã đến lúc phải đi làm.

Hôm nay cũng là ngày Đồng Học Bàn phải đi nhận chức.

Mới sáng sớm, Đồng Học Bàn mặt ngây ngô đứng trước gương trong nhà vệ sinh chỉnh sửa lại quần áo, thắt caravat, nghĩ ngợi, hay là không thắt caravat, như thế hần thấy quá nghiêm túc, thế này tốt hơn, trông đứng đắn mà lại không quá nghiêm túc, chính là cái này, quay người trở ra, Đồng Học Bàn vừa định đi ra ngoài thì nhìn thấy hai con gián bò trên nền gạch men sứ của WC, tiện chân đạp chết chúng luôn, thấy có mùi ghê ghê hần bèn cầm khăn giấy nhặt hai con gián vứt vào thùng rác, ào một tiếng dội nước, hai ngày nay hần đã đạp không ít gián rồi.

Đồng Học Bàn có vẻ chán ngấy trò chơi này, vì thế đi ra ngoài gọi điện cho bảo vệ khu tập thể huyện ủy trong viện, để họ giúp sắp xếp một số việc, đợi sau khi hắn đi thì pun thuốc vào nhà, cứ như vậy thì không được, nhờ may tối đang ngủ bọn gián bò lên giường hoặc lên người thì ghê tởm chết được.

Vừa gác máy thì điện thoại lên reo lên.

Đồng Học Bàn nhìn một vái, cười rồi nhấc điện thoại: “Tạ tử, tôi đây?”

Tạ Tuệ Lan cười hỏi: “Vừa rửa mặt xong, anh thế nào rồi, đã đi làm luôn rồi à?”

“Đúng thế, đang chuẩn bị đi làm” Đồng Học Bàn rất nhiệt tình.

“Ha ha, có nhiệt huyết thế là tốt, nhưng mà có mấy câu tôi muốn nhắc nhở anh, nếu anh nghe thấy được thì nghe không nghe lọt tai thì coi như tôi chưa nói gì” Tạ Tuệ Lan truyền kinh nghiệm: “Tôi biết anh không thích làm việc trong Cục chiêu thương, nhận công việc ở đây chắc anh không thấy thích thú lắm, nhưng anh cũng là người trong chính quyền rồi, không phải việc gì muốn làm là được làm, đầu tiên phải đi làm cũng không phải là ra ngoài lôi kéo đầu tư, anh phải làm hoàn toàn ngược lại, trước tiên phải quản lý tốt nội bộ, nắm rõ hết mọi thứ của cục chiêu thương, anh phải chủ trì tất cả mọi việc, nắm bắt được đại cục, quản lý tốt cấp dưới, để tất cả các phòng và nhân viên phát huy hết khả năng và làm tốt nhiệm vụ của mình, như thế cục chiêu thương mới đi lên được, nếu không cấp dưới của anh không chịu nghe lời của anh, thì sao anh có thể nâng cao thành tích của cục chiêu thương?”

Đồng Học Bàn nghe rất chăm chú, “Tôi nhớ rồi”.

“Ha ha, thật nhớ kỷ mới tốt, lần nào lời tôi nói với anh cũng như gió thổi qua tai vậy”.

“Không có, lần này là thật” Đồng Học Bàn nói: “Tôi cũng biết trên chính trường tôi vẫn chưa thành thạo, đây cũng là lần đầu tiên tôi làm việc trong chính quyền, lần đầu làm người chủ trì mọi việc, trong lòng có chút kém tự tin, chuyện gì cũng có chút mơ hồ, nghe chị nói như vậy, tôi đúng là hiểu ra nhiều, biết nên làm thế nào rồi, Tạ tử sau này nếu tôi có làm gì nghe không ổn thì chị nhất định phải nói cho tôi biết, chỉ cho tôi, tôi đúng là rất muốn được thỉnh giáo”.

Tạ Tuệ Lan cười một lát rồi nói, “Anh cũng không cần quá khiêm tốn như thế, có những lúc, chiến lược đánh giết giết cũng không phải không có tác dụng, hơn nữa anh mới vào cơ quan được một năm rưỡi, có thể có thành quả như bây giờ, không ai phủ nhận năng lực làm việc của anh, anh còn trẻ, sẽ còn phát triển nữa, với tuổi anh mà có thể có quen thuộc với chính trường ư? Đến cha tôi lúc 24 tuổi cũng không làm tốt như anh bây giờ”.

“Hài, tôi sao có thể so với bác trai chứ, chị nói quá làm tôi ngại quá”.

“Tóm lại, nếu sau này anh gặp phải chuyện nào không thể tự giải quyết được thì cứ hỏi tôi, không chỉ điểm được thì chúng ta cùng nhau thảo luận”.

“Được, bây giờ tôi có chuyện rồi đây”.

“...Nói đi”.

“ trong nhà nhiều gián quá, tôi tìm người phun thuốc rồi, tối nay trong phòng mùi sẽ nồng nặc, không thể ở trong nhà nữa?”

“Thế thì sao?”

“khụ khụ, tối nay tôi sang ở bên nhà chị được không?”

“Ha ha, có thể”.

“...Thật sao?”

“Đương nhiên rồi, ha ha. Chỉ cần hôm nay anh có thể làm phó sở, không những tôi cho anh ở, mà còn ngay cả chiếc giường ấm áp của Tạ tử đây cũng cho phép anh tiến vào” Cái này tương đương với không cho hắn đến.

Đồng Học Bàn nghe mà nóng máu, tỏ thái độ nói: “Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ nâng cao thành tích cục chiêu thương, phải tranh thủ nhanh nhanh mới được!”

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm ừm một tiếng “Vây làm đi, Tạ tử của anh dọn giường chờ anh đến”.

Đồng Học Bản phát sợ khi bị nàng dụ dỗ, ngay cả việc đi làm cũng không muốn đi nữa, nhanh chóng nói thêm mấy câu rồi gác máy, từ lúc làm bạn trai của Tạ Tuệ Lan rồi phát triển quan hệ tới mức bàn đến chuyện kết hôn, quan hệ hai người lại tiến thêm một bước, mấy ngày đón tết này hình như ngày nào cũng gọi cho nhau hai ba lần, nhưng về phía Cù Vân Huyền hẳn cũng không bỏ bê, ngày nào cũng nấu cháo điện thoại, vì muốn cưới Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền Đồng Học Bản phải liều mạng, hẳn nhất định phải làm tốt công việc trong cục chiêu thương, nhanh chóng thăng quan! Càng nhanh càng tốt!

Phó sở!

Cứ đợi anh e đi nhé!

...

Buổi sáng, chín giờ.

Ánh sáng mặt trời vừa lộ ra, chiếu lên trên mặt đường, cách vài mét lại thấy xác pháo khắp nơi, vẫn chưa nghỉ tết xong, trên đường lớn vẫn có mấy đứa trẻ chưa nghỉ đông hết đang đốt pháo trúc, câu chúc mừng năm mới an khang thịnh vượng treo đầy các biển quảng cáo các cửa tiệm trong ngõ ngoài phố, còn có đèn lồng đỏ, câu đối đỏ, vẫn còn đậm không khí ngày tết.

Cục chiêu thương huyện.

Ở đây cách khu phố thương nghiệp của vùng phụ cận quảng trường Nhân Dân huyện không xa, chỉ cách có vài con đường.

Lúc trước Đồng Học Bản lái xe đi qua mấy con phố này, nhưng mỗi lần nhìn về phía sau đều không khỏi lắc đầu, trụ sở cục chiêu thương đúng là quá tồi tàn, nói là trụ sở thì đúng là hơi quá, trên thực tế sau cửa sắt chính là một cái tiểu viện miễn cưỡng có thể dừng lại bảy tám chiếc xe, sân cũng thật sự không lớn, cả cục chiêu thương là một cái toàn lầu bốn tầng cũ kỹ có lẽ xây từ những năm tám mươi, Đồng Học Bản cho dù không đi vào cũng từ bên ngoài cảm nhận được một cổ hương vị cùng khổ.

Đây chính là đơn vị công tác của mình, thật là thảm.

Đồng Học Bản lái xe vòng qua đường, né qua ổ gà rồi đi vào sân.

Lão Vương phòng thường trực vừa nhìn, lập tức nghiêm túc, mắt dõi theo cánh cửa xe mở ra, chủ nhân chiếc xe này chính là cục trưởng mới nhận chức hôm nay.

Trong sân.

Đồng Học Bản dừng xe tại bên dưới tán cây hòe già, mở cửa đi xuống, nhìn trước nhìn sau một cái nhưng không đi ngay vào phòng làm việc, mà đi qua một vòng trong sân, nhìn chỗ này một cái, xem chỗ kia một cái, nắm rõ hết địa hình đã, bây giờ đã tới giờ đi làm rồi, trong nhà gửi xe trong có không ít xe đạp, cũng có một chiếc Sonata và vài chiếc xe nhỏ gọn đỗ trước cửa tòa nhà, nhân viên và lãnh đạo có lẽ đã đến đủ cả.

Mấy phút xong, Đồng Học Bản đi vào tòa nhà làm việc.

Quang cảnh trong tòa nhà cũng không được đẹp cho lắm, tạo cho người khác cảm giác rách nát.

Tầng một là chỗ tiếp đãi, một nam một nữ đang cười ha ha tám chuyện gì đấy, tựa như căn bản không đem tâm tư đặt ở trên công tác.

Đồng Học Bản cũng không có ý trách khừ gì, đón tết mà, ai cũng có quá trình hồi lại sau khi nghỉ tết chứ.

Bỗng nhiên, cô nhân viên nhìn thấy Đồng Học Bản, vừa muốn hỏi hẳn có chuyện gì, bỗng nhiên trong lòng chấn động, cuống quýt nói: “Đồng cục trưởng!” Anh nhân viên bên cạnh cũng cả kinh, bọn họ đều nhìn được hình của hắn từ bảng thông báo, nhanh chóng kính trọng gọi câu cục trưởng, rồi hai người giả vờ sắp xếp đồng giấy tờ trong tay mình, giả như đang rất chăm chỉ làm việc.

Đồng Học Bản cũng gật nhẹ đầu như chào lại họ, rồi lại đi tiếp lên cầu thang.

Cục chiêu thương chỉ có một tòa nhà làm việc, kết cấu rất đơn giản.

Tầng một là tầng tiếp khách và tư vấn, tầng hai là phòng nghiệp vụ, phụ trách việc thu hút đầu tư của cục, tầng thứ ba là tầng làm việc, không chỉ quản lý tất cả mọi vấn đề nội bộ mà còn quản lý tài vụ luôn, rồi tài liệu tuyên truyền, định chế đóng dấu, thu thập tư liệu, hồ sơ, văn bản... tầng bốn cũng là tầng cao nhất có phòng làm việc của Đồng Học Bân và 2 phòng họp, đúng là diện tích không lớn.

Cục chiêu thương có kết cấu không phức tạp như các cục khác, nhưng thêm mấy phòng để cục chiêu thương Bắc Kinh Thượng Hải đóng quân, thì không nên đơn giản như thế mới phải, phải giống như các cục khác của huyện, cơ cấu cũng phải rườm rà, ví dụ phòng tổng hợp, phòng thẩm tra, phòng tài vụ phải tách riêng ra, hơn nữa phòng làm việc cục chiêu thương các huyện khác cũng rất bình thường không giống như huyện Duyên Đài cái gì cũng tinh giảm, nghĩ lại thì mới thấy thành tích làm việc quá kém, trên huyện mất đi lòng tin vào cục chiêu thương, dù sao mỗi năm cục chiêu thương các huyện khác cũng thu hút đầu tư cho huyện vài trăm triệu hoặc vài tỉ thậm chí vài chục tỉ, cục chiêu thương huyện Duyên Đài đúng là quá nghèo túng, có ngay cả hai triệu cũng không được.

Ừm, ở đây phòng nghiệp vụ đương nhiên không phải phòng chính, ba bốn năm trước còn gọi là cỗ nghiệp vụ, mấy năm đầu xác nhập phòng nên đổi tên.

Tầng 1...

Tầng 2...

Tầng 3...

Đồng Học Bân đi từng tầng một, quan sát phong cách làm việc, hần bước chân rất nhẹ không để ai chú ý tới cả.

Kết quả, Đồng Học Bân rất không hài lòng.

Hắn nghĩ tình trạng ở tầng một chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy, ai ngờ toàn bộ Cục Chiêu thương từ văn phòng đến nghiệp vụ nhất khoa nhị khoa, đều là một loại trạng thái thực nhân tản, mọi người hình như không có việc gì làm hay sao, người thì lên mạng nói chuyện, người thì ngồi buồn chuyện, người thì đọc báo...

Đồng Học Bân liên tục nhíu mày.

Cũng không phải bởi vì mọi người mặc kệ việc chính, mà là bởi vì thái độ của bọn họ!

Chuyện hắn mới nhận chức hôm nay, bọn họ nên biết trước mới phải chứ, biết trước rồi mà biểu hiện còn không tốt lên được tẹo nào, ngược lại còn là bộ dạng lười nhát vô vị? Nói nhẹ thì thái độ làm việc không được chăm chỉ, nặng lời thì đây là không tôn trọng cấp trên, không coi trọng hắn!

Không coi trọng tôi? Tôi làm thế nào để triển khai công việc được?

Không triển khai công việc được, sao có thể kéo thành tích của cục lên được?

Cục chiêu thương không đi lên thì tôi sao có thành tích được?

Không có thành tích thì sao mà lên chức phó sở được?

Không lên được chức phó sở thì sao tôi cưới Tạ tỷ với Cù Vân Huyền được?

Ta khát! Các người làm ăn như thế này chẳng phải là muốn phá hoại chuyện hạnh phúc cả đời của tôi sao! Điều này sao có thể được! Đồng Học Bân một chút cũng không cao hứng, mấy ngày nay hắn như là bị ma nhập, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến chuyện kết hôn nên nhìn thấy tình hình của cục như thế, việc đầu tiên nghĩ không gì khác chính là có thể kết hôn được hay không!

344. Chương 345: Hạp!

Cục chiêu thương huyện.

Tầng bốn, phòng cục trưởng.

Cửa mở ra, từ cánh cửa gỗ lim của văn phòng Đồng Học Bân cảm thấy không bình thường quả nhiên trong phong hình như được trang trí, chiếc ghế sofa màu đen và chiếc ghế da, chiếc bàn làm việc bằng gỗ, giá

để sách cổ xem ra đây không phải là những đồ của cục trưởng tiền nhiệm Mạnh Tường Lân, xem xét kĩ, trong phòng còn có cửa phụ, là một phòng nghỉ, nhìn vào trong thì thấy một chiếc giường, Đồng Học Bản có chút vừa lòng, có ai thích làm việc trong một chỗ rách nát cơ chứ?

Cũng có chút ảnh hưởng trong tâm trạng.

Bỗng dưng, có tiếng nhỏ trong phòng truyền ra.

Đồng Học Bản kinh ngạc phát hiện trong phòng nghỉ có người, lại còn là phụ nữ nữa.

Vì nhìn thấy cái mông rất tròn và to, mông của con trai thì không to như thế.

Đi vào nhìn thì nhìn thấy người đấy, là phụ nữ trung niên tuổi tầm bốn mươi, tóc nhuộm rất đen, mặt nhìn được, không xấu, nhìn thì cũng còn nét phong vận, mặt còn đánh phấn nữa, khoe mắt còn có tàn nhan, mông rất to, thân hình đầy đặn, lúc này cô ta không để ý đến Đồng Học Bản thì phải, đang cầm một tấm vải lau bàn.

“Chị là ?” Đồng Học Bản lên tiếng hỏi

La Hải Đình kinh ngạc quay đầu lại, rồi cười nói, “Đồng cục trưởng, ngài đến rồi sao, tôi là Chủ nhiệm văn phòng La Hải Đình, năm mới cũng đã qua rồi, dưới nên có nhiều tàn thuốc quá tôi muốn quét dọn văn phòng của ngài, thật ngại quá, tôi không nghe thấy ngài đi vào” Thật ra cô ta đã nghe thấy rồi, dù cho tiếng bước chân của Đồng Học Bản có nhẹ nhưng cửa mở thì chắc phải biết, chẳng quá biểu hiện trước Đồng Học Bản một chút, để cho anh có chút ấn tượng tốt một chút.

La Hải Đình?

Chủ nhiệm văn phòng?

Đồng Học Bản đương nhiên là biết cô ta, trước khi đến hần cũng đã nghiên cứu qua, La Hải Đình cũng là lãnh đạo quyền lực trong cục chiêu thương, phòng công tác của cô ta có nhiệm vụ quản lí rất nhiều hồ sơ tài vụ tuyên truyền các thứ, nghĩ đến đây Đồng Học Bản nở nụ cười nói, “Thì ra là La Chủ nhiệm, đừng làm nữa, việc này chỉ cần người quét dọn làm được rồi, chị lại đi làm thế này thật là ngại quá, haha, chúng ta ra ngoài ngồi một chút, tôi pha trà cho chị?”

“Không được không được”.

La Hải Đình biết người ta chỉ là khách khí nói thế thôi, đương nhiên không dám để Đồng Học Bản pha trà à ngược lại còn phải pha trà cho hần, phục vụ lãnh đạo cũng là chức trách của văn phòng.

Trà rất thơm, Đồng Học Bản cảm nhận được sự nhiệt tình của La Hải Đình.

Trong mắt hần thấy, trong cục chiêu thương cô ta là người đầu tiên chờ đón anh đến, Đồng Học Bản rất vui, tất nhiên sẽ không cau mày với cô ta, mà còn vẻ mặt ôn hòa nói vài câu không đau không ngứa, chỉ hỏi tình hình công việc ở đây, La Hải Đình lúc nào cũng nở nụ cười rạng rỡ, không biết cũng không nói, mặc dù có nhiều nếp nhăn nhưng cũng lộ ra một tia phong tư xinh đẹp.

“Đúng rồi” Đồng Học Bản bỗng nhiên hỏi, “Tôi vừa đi một vòng, nhìn thấy tâm trạng làm việc của mọi người đều không tốt, người lên mạng, người tám chuyện”.

La Hải Đình vội nói: “Nhất định tôi sẽ phê bình họ, nhưng mà cũng đang là không khí năm mới, nên vẫn chưa có không khí làm việc”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng và nói: “Cái này có thể hiểu được”

La Hải Đình nhìn thấy hần không có vẻ là nổi giận, cảm thấy cục trưởng mới này rất hiền lành.

Nói thêm vài câu, cuối cùng, La Hải Đình vẻ mặt rất hợp thời nói: “Cục trưởng Đồng, nhất định tôi sẽ chăm chỉ làm việc dưới sự lãnh đạo của ngài, văn phòng sẽ là cánh tay đắc lực giúp ngài, phục vụ cho các lãnh đạo, cung cấp môi trường tốt nhất cho các nhà đầu tư, nỗ lực nâng cao số tiền chiêu thương”.

Đồng Học Bản gật nhẹ đầu, xem ra cũng không mấy xem trọng.

Nhìn thấy Đồng Học Bản nhìn mình bằng con mắt ấy, trong mắt La Hải Đình cũng tinh mắt hiểu ý nói: “Vậy tôi không phiền anh làm nữa, có việc gì thì ngài cứ thông báo cho tôi một tiếng”.

Đồng Học Bản cười nói: “La đại tỷ, không cần khách sáo, tôi mới đến công tác, sau này làm việc, còn phải nhờ chị nhiều”.

Câu La đại tỷ này làm cho La Hải Đình có chút vui vẻ, môi nở nụ cười nói, “Ngài cứ gọi tôi Tiểu La là được rồi”

Cô ta cũng không kém mẹ Đồng Học Bản mấy tuổi, con của cô ta cũng không kém Đồng Học Bản mấy tuổi, xưng hô Tiểu La Đồng Học Bản tạm thời vẫn là kêu không ra miệng, tuy rằng làm lãnh đạo, hần gọi nàng Tiểu La cũng là chuyện thực bình thường, “Đúng rồi, có một việc đây, tôi được điều đến đây trước hôm 30 tết một ngày, lại là lúc được nghỉ, cũng chưa có tuyên đọc nhận chức, chị sắp xếp mở cho tôi một cuộc họp đơn giản”.

La Hải Đình sớm đều bố trí tốt: “Ngài xem mười giờ họp được không?”

Hần xem xét thời gian, còn nửa tiếng nữa, “Được, làm phiền chị rồi”.

“Phiền gì đâu, đây là nhiệm vụ của tôi, tôi đi thông báo một chút”.

La Hải Đình cũng cúi đầu cười chào Đồng Học Bản rồi xoay người đi ra, lúc đóng cửa quay mặt về phía Đồng Học Bản cẩn thận khép cửa vào, biểu hiện thái độ rất kính trọng Đồng Học Bản. Đồng Học Bản thu hồi ánh mắt, khẩu thị tâm phi cũng tốt, nói một đằng làm một nẻo cũng thế, chỉ gặp mặt một lần còn nhìn chưa ra cái gì, nhưng ấn tượng của Đồng Học Bản đối với La Hải Đình không thể nghi ngờ là không tệ.

Một lúc sau, có thể là thông tin Đồng Học Bản mới nhận chức đã truyền đi, cóc cóc cóc, có người gõ cửa.

Vừa nghe ba tiếng gõ cửa, Đồng Học Bản mất hơi nhú lại nói, “Tiến vào”.

Bước vào là một người đàn ông trung niên, ăn mặc theo kiểu cán bộ cơ quan chính thống, người này Đồng Học Bản nhìn một cái là nhận ra, trong lúc đọc tài liệu hắn đã nhìn thấy mấy lần, Tôn Thụ Lập, Phó Cục trưởng cục chiêu thương, là Phó Cục trưởng còn lại duy nhất ngoài Lữ Đại Phát, năng lực làm việc rất tốt, quản lý mảng nghiệp vụ, có quan hệ tốt với các nhà đầu tư, định mức của Cục Chiêu thương hàng năm đại đa số đều là do Tôn Thụ Lập kéo qua đến đầu tư, được coi là trụ cột của Cục chiêu thương.

“Cục trưởng” Tôn Thụ Lập đánh tiếng chào hỏi

Đồng Học Bản cười hỏi: “Là Tôn cục trưởng phải không? Mời ngồi”.

Tôn Thụ Lập ngồi xuống ghế sofa, mặc dù không dựa vào mặt trên nhưng bụng cũng không thẳng.

Từ tiếng gõ cửa đến dáng ngồi Đồng Học Bản đều cảm thấy người này đúng là có khí thế kiêu ngạo, nhìn từ biểu hiện cho thấy hắn chỉ là tôn trọng Đồng Học Bản ngoài mặt thôi, coi như có chút tôn trọng, nói chuyện một lúc thì Đồng Học Bản khẳng định điều này, Tôn Thụ Lập chỉ là lên xem mặt lãnh đạo thôi, nói vài vâu rồi đi. Cũng khó trách, bộ phận lớn nhà đầu tư của cục chiêu thương là do Tôn Thụ Lập dẫn về, chiến công hiển hách, còn Đồng Học Bản đã làm được gì đâu mà được làm cục trưởng, nói trong lòng Tôn Thụ Lập không xem thường thì Đồng Học Bản không tin.

Tôn Thụ Lập đi rồi, lại có hai người nữa đến.

Một người là Bồ Dương, chủ nhiệm văn phòng chiêu thương huyện thường trú tại Bắc Kinh, trên dưới bốn mươi tuổi, dáng người bình thường, hói đầu, mặt lúc nào cũng cười tủm tỉm không biết trong lòng nghĩ gì. Người sau là Quách Tuấn Bảo, ngoài ba mươi tuổi, nhưng bề ngoài không tuấn tú chút nào, chủ nhiệm văn phòng chiêu thương huyện thường trú tại Thượng Hải, sau khi đến cũng hàn huyên với Đồng Học Bản mất câu, không nói chuyện công việc, chỉ nói chuyện ngoài lề.

Văn phòng thường trú chính là phòng trực thuộc cục chiêu thương, sắp xếp lãnh đạo và nhân viên phòng này cũng có bóng dáng của lãnh đạo huyện, nơi công tác của họ tự nhiên không phải huyện Duyên Đài, hôm nay là sau ngày nghỉ lễ, lại là ngày Đồng Học Bản mới về nhận chức nên chủ nhiệm của các phòng này đều quay về tổng bộ, ý nghĩa của các phòng này giống như ý nghĩa phòng làm việc cục chiêu thương tại Bắc

Kinh, nhiệm vụ là điều tiết công việc, nhưng nhiệm vụ chính là tuyên truyền về huyện Duyên Đài, tham gia các thương hội, tạo quan hệ với giới thương nghiệp các nơi khác, thu hút đầu tư về huyện

Chờ hai người đi, thì những người nên đến đều đến cả rồi.

Thật ra gặp mặt trước cũng thuận tiện cho việc công tác sau này của lãnh đạo, chỉ là gặp mặt qua mỗi người một lượt, không có ý nghĩa chính trị đặc biệt, nhưng nói là như thế, khi hấn đến, cấp dưới phải lên gặp mặt lãnh đạo chứ, nếu anh không đi thì lãnh đạo sẽ nghĩ ra sao? Do đó các phòng đều đến chào hỏi Đồng Học Bản trước cuộc họp, nhân cơ hội này Đồng Học Bản cũng muốn nhớ mặt hết mọi người một lần.

Đồng Học Bản lại đợi một lát, đến lúc sắp họp rồi mà Lữ Đại Phát cũng chưa thấy đến.

Cốc cốc, La Hải Đình gõ cửa đi vào, “Cục trưởng, mọi người đều đến phòng họp đầy đủ rồi”.

Bên ngoài có chút loạn, vừa mở cửa đã nghe thấy không ít tiếng bước chân, phòng họp cũng cùng tầng với phòng làm việc của Đồng Học Bản, rẽ qua cái là đến.

“... Tôi biết rồi” Đồng Học Bản cười ha ha đáp: “Có ai không đi họp không?”

Đây là cuộc họp toàn thể nhân viên cục, La Hải Đình biết là Đồng Học Bản muốn hỏi về cán bộ chứ không phải hỏi nhân viên, cô ta vuốt tóc rồi nói: “Không có, mấy vị chủ nhiệm phòng làm việc trú tại địa phương khác cũng đến đủ cả”.

Đồng Học Bản gật đầu.

“Ngài có cần tư liệu nào không?”

Đồng Học Bản xua tay, diễn thuyết thì hấn có thể tự mình nói không cần giấy tờ gì.

Đóng cửa xong, La Hải Đình lại đi bố trí phòng họp một chút.

Đồng Học Bản không vội vã từ từ dụi tàn thuốc, ánh mắt có chút lạnh lùng, hấn không hy vọng Lữ Đại Phát sẽ đến gặp mình, nếu là mâu thuẫn nhỏ thì còn được nhưng hấn và Lữ Đại Phát sớm đã không muốn nhìn mặt nhau, Lữ Đại Phát biết cũng không cần phải giả bộ gì trước mặt hấn cả, đúng là như Tạ tỷ đã nói, trước tiên phải chấn chỉnh lại nội bộ, nếu không lúc triển khai làm việc sẽ gặp khó khăn, hai vị cục phó kia thì đều “không yên lòng” rồi, công việc sao có thể triển khai được đây?

Đồng Học Bản bắt buộc phải tạo uy mới được.

Đều nói tân quan mới nhận chức đều đốt ba đồng lửa, trên thực tế đều là vì muốn lập uy, bởi vì trong tình hình mới nhận chức này, hấn không thể làm ọi người đều phục anh được, càng khó có thể trong thời gian ngắn khiến mọi người tôn trọng kính phục mình, công việc thì vẫn cần được triển khai vậy phải làm sao? Chỉ có biện pháp đốt lửa này! Mặc dù không thể khiến cho tất cả phục mình nhưng ít nhất có thể khiến mọi người sợ, cũng là một cách lập uy rồi!

Lấy ai khai đao?

Đồng Học Bản đã sớm có sự lựa chọn, tự nhiên là Lữ Đại Phát lão gia hỏa kia!

Lúc trước phải đưa Ngu Mỹ Hàn đi Hàn Quốc phẫu thuật, vợ hấn Lý Hồng đã hủy hoại nhan sắc của chị, Đồng Học Bản không quên điều này, hơn nữa chuyện trước kia thân thích Lữ Đại Phát đánh muối muối Đường Cẩn mình, lại còn chuyện con trai Lữ Đại Phát Lữ Hiểu Lỗi bắt nạt Tiểu Thiển Thiển, Đồng Học Bản đều ghi nhớ từng việc mà người một nhà Lữ Đại Phát làm!

345. Chương 346: Đốt Lửa Thứ Nhất Của Đồng Cục Trưởng!

Buổi sáng mười giờ đúng.

Phòng họp tầng bốn.

Mấy chục người trên người dưới cục chiêu thương, đây chính là toàn bộ đội hình của cục. Phó Cục trưởng Lữ Đại Phát và Tôn Thụ Lập ngồi ngay hàng ghế đầu phía đối diện của đài phát biểu, sau đó là Chủ nhiệm văn phòng La Hải Đình, Phó Chủ nhiệm văn phòng Đơn Ân Quốc, trưởng văn phòng đại diện cục chiêu

thương tại Thượng Hải Quách Tuấn Ngọc và trưởng văn phòng đại diện cục chiêu thương các địa phương khác, phía sau nữa là Chủ nhiệm văn phòng nghiệp vụ Lâm Bình Bình, trưởng phòng thứ hai phòng công tác nghiệp vụ Khương Hải Lượng, cùng các nhân viên.

Mọi người đều im lặng ngồi ở đây, chờ cuộc họp bắt đầu

Bởi vì hai vị lãnh đạo ngồi trên là Lữ Đại Phát và Tôn Thụ Lập không nói tiếng nào nên cả phòng đều rất im lặng, thậm chí tiếng ho cũng không nhiều.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân, Đồng Học Bản đến.

Bốp bốp bốp bốp, La Hải Đình vỗ tay đầu tiên, cán bộ nhân viên bên dưới cũng vỗ tay theo.

Đồng Học Bản vừa đi vừa nhìn bọn họ cười gật đầu, bước ghế chủ tịch ngồi xuống, đối diện với mọi người, áp áp tay.

Tiếng vỗ tay dần dần ngừng.

Tôn Thụ Lập vỗ tay tùy ý giờ cũng ngừng, tâm trạng rất phức tạp.

Lữ Đại Phát cũng không vỗ tay, chỉ làm động tác giả như vỗ tay, trong lòng Lữ Đại Phát cảm thấy áp lực lớn, nếu không phải Đồng Học Bản đột nhiên tung một cước, thì chức cục trưởng đã nằm trong tay Lữ Đại Phát rồi, hôm nay người mở cuộc họp này chính là hắn mới phải, người bước lên đài chủ tịch cũng phải là hắn, nhưng bởi vì Đồng Học Bản xuất hiện mà tất cả chỉ là hư không, chính mình ngược lại thành thuộc hạ của hắn, Lữ Đại Phát cũng tưởng tượng được sau khi Đồng Học Bản nhận chức thì những ngày sau hắn khó sống rồi, mâu thuẫn giữa hai người trên dưới cục chiêu thương đều biết rõ.

Đài chủ tịch chỉ có mình Đồng Học Bản ngồi.

Vẫn còn chỗ ở bên cạnh nhưng không ai ngồi cả.

Lễ tuyên đọc nhận chức này phải có lãnh đạo huyện hoặc các lãnh đạo chủ chốt của cục tới tham gia nhưng Đồng Học Bản nhận chức vào năm trước lại là kì nghỉ tết, tất cả mọi người không có ai, cho nên không tổ chức, hôm nay đến lúc này đã muốn không xem như ngày đầu tiên nhận chức, Tạ Tuệ Lan thời điểm ngày hôm qua thật ra cũng hỏi Đồng Học Bản một câu, trưng cầu ý kiến hắn, cuối cùng Đồng Học Bản vẫn là cự tuyệt, ngầm lại cũng không cần thiết.

Thối phù phù mi ấy cái, Đồng Học Bản chuẩn bị lên tiếng.

Đây vẫn là lần đầu hắn diễn thuyết nên trong lòng không khỏi có chút khó nói.

Hắng giọng mấy cái, Đồng Học Bản cười ha ha nhìn xuống bên dưới, cầm chặt micro nói: “Trước tiên xin cảm ơn sự chào đón và tràng vỗ tay của mọi người, ha ha, mọi người chắc cũng đã biết, năm trước, tổ chức đã bổ nhiệm tôi làm cục trưởng cục chiêu thương, hôm nay coi như chính thức nhận chức, cảm ơn sự tin tưởng của tổ chức, cảm ơn tình cảm của lãnh đạo huyện ủy, tôi sẽ làm một việc mới trong hôm nay, mang đến một tư thế mới, một sự phát triển mới cho cục chúng ta, báo đáp sự tin tưởng của các lãnh đạo và sự phó thác kì vọng của đồng nghiệp”.

Bốp bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay lại vang lên.

Nói xong những lời buộc phải nói, mắt Đồng Học Bản quét một lượt, tiếp tục nói: “Chiêu thương thu hút đầu tư, trọng trách này quả không đơn giản, nếu muốn huyện mình kiến thiết phát triển, nâng cao thu mức thu nhập, nâng cao nhu cầu, đưa nên kinh tế phát triển, đây đều liên quan đến cục chiêu thương của chúng ta, không biết bao cấp mắt đang nhìn chúng ta? Có biết bao nhiêu người đang kì vọng vào chúng ta? Không phải tôi phủ định những thành tích trước đây của mọi người, trên thực tế nhiều cục chiêu thương thu hút được rất nhiều tiền đầu tư chính là cục chiêu thương các huyện lân cận huyện Duyên Đài chúng ta, chúng ta so ra đều kém hơn với họ!”

Cuối năm, nói chuyện vui không nói chuyện không vui.

Đầu năm, đương nhiên nói chuyện không vui không nói chuyện vui, lại trong tình cảnh Đồng Học Bản vừa nhận chức, biện pháp phủ nhận những thành tích trước đây chính là cách mà Đồng Học Bản thị uy, một cái quá trình thay đổi.

Bên dưới mọi người có vẻ đang ghé tai nhau bàn luận gì đấy, Đồng Học Bản lấy tình hình cục chiêu thương của các huyện khác để so sánh khiến sắc mặt mọi người đều không được tốt lắm, thật ra công việc của cục chiêu thương huyện Duyên Đài rất kém, cục diện này bao nhiêu năm nay chưa bao giờ thay đổi qua.

Đồng Học Bản nói: “Hôm nay nói những điều này, cũng không phải có ý gì đặc biệt, chỉ muốn mọi người ý thức được tình hình, tại sao người ta có thể thu hút được hàng hàng tỷ hàng chục tỷ, mà tại sao chúng ta lại chỉ được có mấy trăm triệu? Tại sao người ta lại được các nhà đầu tư tiềm lực tiền bạc mạnh đến đâu tư còn chúng ta lại có ít nhà đầu tư đến vậy? Nguyên nhân là gì? Tôi không biết! Mọi người đều có cái đầu trên hai bả vai! Tại sao người ta làm được mà mình không làm được?” Hắn lại nói lớn: “Địa lý hạn chế, tài nguyên có hạn, tôi không muốn tìm những nguyên nhân khách quan này, tôi chỉ biết một điều, người khác có thể kéo về những khoản đầu tư vài tỷ! Chúng ta cũng có thể làm được! Tôi không tin cục chiêu thương huyện chúng ta lại kém nhiều so với các huyện khác! Tôi không tin nhân viên của mình kém người khác!”

Trưởng phòng nghiệp vụ Lâm Bình Bình lông mi rung lên, là người đầu tiên vỗ tay, lời của Đồng Học Bản khiến cô thấy thật khác lạ, nghe được máu nòng đều nóng lên một chút.

Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, lần này tiếng còn to hơn lần trước nhiều.

Lời của Đồng Học Bản đúng là hơi thô, không nói phải trái, nhưng nghe một cái không ít người cũng nhiệt huyết dâng trào.

La Hải Đình cũng vỗ tay, trong bụng nghĩ Tiểu Đồng Cục trưởng không hổ là cán bộ xuất thân từ cục, kĩ năng khơi dậy được sự kích động tâm lý như thế này đúng là hạ bút thành văn.

Lữ Đại Phát lại cười nhạt, mấy lời nói rộng tuếch đó ai mà không nói được chứ? Kém người chắc? Lại còn kéo thành tích lên hơn một tỷ? Năm nay có thể giữ được thành tích hai trăm triệu còn khó ấy chứ! Cái gì cũng không biết lại còn dám nói lung tung?

Phó Cục trưởng Tôn Thụ Lập nghe cũng thấy không được vui vẻ.

Không lâu sau, cuộc họp kết thúc.

Mọi người đều đứng dậy dời đi.

Đồng Học Bản chú ý thấy, quan hệ giữa hai Phó Cục trưởng Lữ Đại Phát và Tôn Thụ Lập hình như không được tốt, hai người họ từ đầu đến cuối không nói câu nào, đến nhìn nhau cũng không có. Sau khi đứng dậy Lữ Đại Phát và Phó Chủ nhiệm văn phòng Đan Ân Quốc đi cùng nhau, trao đổi nhỏ với nhau cái gì đấy, Tôn Thụ Lập lại một mình chuẩn bị rời đi, còn hai người Đồng Học Bản chưa nhìn thấy mặt qua là trưởng phòng nghiệp vụ một Lâm Bình Bình và trưởng phòng nghiệp vụ hai Khương Hải Lượng của phòng nghiệp vụ, hai người cười nói với nhau mấy câu, rồi sau đó lần lượt dẫn theo cấp dưới của mình chuẩn bị đi khỏi phòng họp, còn lại chủ nhiệm văn phòng đại diện cục chiêu thương ở các nơi, vì họ không công tác trong huyện Duyên Đài cũng không cần nhất nhất để ý tới.

“Ừm” trong miệng nói, Đồng Học Bản nói: “Các cán bộ ở lại, mở cuộc họp riêng”.

Những người đó đang định đi ra thì lập tức dừng lại, ánh mắt hoài nghi, nhân viên thì vẫn lần lượt đi ra còn lại Tôn Thụ Lập và Lữ Đại Phát và những cán bộ khác ở lại.

Ghế cục trưởng ngồi chưa bao lâu đã mở cuộc họp này cuộc họp kia? Muốn làm gì không biết?

La Hải Đình đi lên hỏi: “Cục trưởng Đồng, cần tài liệu gì không để tôi chuẩn bị? Có cần đến phòng họp nhỏ không?”

“Không cần” Đồng Học Bản cười lắc đầu, “Phòng họp cũng không cần thay, cứ ở đây cũng được”.

Mọi người nhìn một cái rồi lại ngồi về chỗ cũ.

Vì khoảng cách các ghế gần, lối đi thì hẹp, lúc quay lại La Hải Đình không cẩn thận huých phải Lữ Đại Phát một cái, Lữ Đại Phát nhú mày, nhìn theo La Hải Đình, không nói gì, Đồng Học Bản nhìn thấy cảnh này, trong lòng mới biết tại sao La Hải Đình lần đầu tiên gặp mình mà cô ta lại chuẩn bị kĩ thế hóa ra là quan hệ của cô ta với Lữ Đại Phát không tốt, chỉ cần chú ý một cái là nhìn ra.

Lữ Đại Phát quản lý tài vụ, tuyên truyền, hồ sơ văn văn... nói trắng ra chính là quản lý việc của văn phòng, là lãnh đạo chủ quản của La Hải Đình, nhưng vừa nhìn Lữ Đại Phát lại rất thân với Phó Chủ nhiệm văn phòng Đan Ân Quốc, trực tiếp bỏ qua La Hải Đình là lãnh đạo văn phòng, nghĩ đến nếu đối với nàng có ý kiến, bộ dáng ý kiến cũng rất sâu, nếu lần này Lữ Đại Phát làm cục trưởng thì vị trí của La Hải Đình sợ rằng sẽ không vững.

Bây giờ nhìn ra, Đồng Học Bản cũng phân tích suy đoán một chút, cụ thể quan hệ giữa các lãnh đạo phòng, phe phái, chỉ có cách triển khai công việc thì mới từ từ biết được.

Mọi người đều ngồi xuống, cuộc họp lãnh đạo bắt đầu.

Đồng Học Bản vẫn ngồi trên đài chủ tịch từ trên cao nhìn xuống mọi người, chỗ có quyền phát ngôn nhất, hần bèn cười nói: “Tôi ngồi ở vị trí này không được tự nhiên lắm? Ha ha nếu không chúng ta chuyển sang phòng họp nhỏ được chứ?” Ở đó phòng bàn tròn lớn, vị trí ngồi vây quanh một chỗ, nếu họp lãnh đạo riêng thì thường họp ở đây, có không khí thảo luận tự do, bây giờ họp trong phòng lớn này, đài chủ tịch và ghế đối diện, hầu như không phải là cuộc họp có không khí thảo luận, đây giống như là đợt ra lệnh.

Nghe thấy Đồng Học Bản hỏi, mấy người đều cười không nói gì.

Đồng Học Bản thực ra đang muốn có kết quả này, hần muốn trong thời gian ngắn nhất xử lý xong vấn đề nội bộ, là phải lập tức dựng lên ngay được uy tín, hoàn cảnh và không khí ở đây rất thích hợp, tạo cho người ngồi dưới bị áp lực, Đồng Học Bản đem micro đặt sang một bên nói: “Mọi người đều ngồi gần đây, không cần dùng micro, cuộc họp này thực ra là để làm quen với mọi người, tiện thể nghe tình hình các phòng ban, tôi mới đến nhận chức cũng cần hiểu thêm về tình hình cục” Vừa xoay đầu, Đồng Học Bản nhìn Tôn Thụ Lập, “Lão Tôn thì không cần rồi, vừa mới cùng văn phòng nói qua, ha ha”.

Ngoài Đồng Học Bản ra, Tôn Thụ Lập và Lữ Đại Phát là lãnh đạo cấp cao nhất, đương nhiên bỏ qua Tôn Thụ Lập thì đến lượt Lữ Đại Phát phải giới thiệu thôi.

Lữ Đại Phát trong lòng hận Đồng Học Bản đến xương tủy, nhưng người ta giờ cũng là cục trưởng, hần không thể đối đầu với Đồng Học Bản, uống xong ngụm nước trà, liền nói: “Tôi phụ trách...”

Không ai ngờ Đồng Học Bản lại ngắt lời vào nói: “La Chủ nhiệm, cô nói trước đi?”

Lời của Lữ Đại Phát còn chưa nói hết đã bị kê tủ đứng vào họng, trên mặt hiện lên nét khó coi, miệng hần như đang nuốt cục giận lớn.

Lâm Bình Bình nháy mắt, nhìn Lữ Đại Phát một chút.

Khuơng Hải Lượng cùng Đan Ân Quốc thì đem ánh mắt dừng lại ở trên mặt La Hải Đình.

Tôi nói trước à? La Hải Đình kinh ngạc, chồn quan trường cần chú ý nhất chính là cấp bậc, chú ý thứ tự, La Hải Đình nên nói sau Lữ Đại Phát mới đúng, câu nói này đã khiến ọi người phải trầm ngâm một chút, cân nhắc một chút

La Hải Đình không giám trì hoãn, vội nói: “Phòng công tác hiện tại có tất cả mười ta nhân viên, chức năng chủ yếu là... giúp lãnh đạo giải quyết các việc như quản lý cơ quan, phụ trách xử lý công văn, tổ chức hội nghị, cuộc họp, hồ sơ, bảo mật văn văn... còn có lập quy định quản lý cho các phòng ban trong cục, phụ trách khảo sát tổng kết cuối năm, tổ chức nhân sự, tài vụ, công tác hậu cần phục vụ, xây dựng Đảng và kiểm tra kỷ luật, học tập chính trị, phụ trách đại biểu đề nghị, công tác đề án công việc hội nghị ủy viên hiệp thương chính trị, phụ trách biên tập tư liệu đối ngoại chiêu thương, đối mới hạng mục đối ngoại chiêu thương, phụ trách tư liệu thu thập cùng biên tập và phát hành các công tác”.

Không ít cán bộ đang nhìn La Hải Đình, trong lòng nghĩ cô ta có thể thuộc hết tất cả sao.

Đồng Học Bản gật đầu, phòng công tác này hóa ra lại kết hợp với rất nhiều phòng ban khác, quyền hành không phải nhỏ, nhưng hần cũng biết, mặc dù nghe thì thấy phòng công tác bao hàm các hoạt động như kiểm tra kỷ luật, tổ chức nhân sự, thống kê văn văn... nhưng trên thực tế người trong cục lại không là bao? Những công việc này không có quyền hành lớn như trong tưởng tượng, hơn nữa chia ra quản lý như thế rất rối, cùng với nói đây là chức năng văn phòng, chẳng bằng nói văn phòng chính là phụ trách đem những cái này báo cáo cho lãnh đạo, tương đương vẫn là một người chuyển lời cho lãnh đạo cục.

“Chức năng nhiều như vậy, trọng trách văn phòng rất nặng” Đồng Học Bản nói.

La Hải Đình không biết nên đáp thế nào, cô ta thấy trong câu này còn có ý gì đây.

Không đợi cô ta tỏ thái độ gì, Đồng Học Bản đã nói luôn một câu làm mọi người kinh ngạc: “Muốn phát triển bên ngoài tất phải yên ổn được nội bộ, La Chủ nhiệm, công việc của phòng công tác có ảnh hưởng rất lớn, không thể có chút nào coi thường được, thế này đi, sau này văn phòng có chuyện gì cô trực tiếp báo cáo với tôi”.

Cả phòng họp to như vậy bỗng không có âm thanh nào phát lên dù là nhỏ nhất.

Thi thoảng mới vang lên vài tiếng hít vào từng hơi khí lạnh.

La Hải Đình hơi ngẩn ra một lúc, không nghĩ ngợi gì nhiều liền nói một tiếng “vâng”.

Ai cũng biết công tác của văn phòng là do Lữ Đại Phát quản lí, dưới cục trưởng thì quyền của hắn cũng là một nửa rồi, nhưng câu nói của Cục trưởng Đồng không phải đã tước đi quyền quản lí của hắn ta rồi sao? La Hải Đình tìm Đồng Học Bản trực tiếp báo cáo sao? Cũng chính là để Lữ Đại Phát không còn chút quyền hành nào rồi!

Lữ Đại Phát không nghĩ ra Đồng Học Bản nhận chức rồi sẽ gỡ thủ đoạn này, nét mặt đại biến, tối sầm lại, trong lòng hận đến cực độ.

Đợi vài người sau giới thiệu tình hình phòng ban mình quản lí xong, Đồng Học Bản nói: “Giải tán”.

Rõ ràng cuộc họp chính là muốn đánh vào Lữ Đại Phát! Đây là đồng lửa đầu tiên của Đồng Học Bản.

Mâu thuẫn giữa Lữ Đại Phát và Đồng Học Bản không phải là bí mật gì.

Ngay từ lúc trước tết, vợ Lữ Đại Phát Lý Hồng hỷ nhan sắc của người giúp việc nhà cục trưởng Đồng, móng vuốt kia đã muốn không phải ở cào ở trên mặt người giúp việc của Đồng Cục trưởng, mà là cào ở trên mặt Đồng Học Bản, ai cũng không nghĩ là sau khi nhận chức Đồng Học Bản sẽ quên chuyện này.

Nhưng, ai cũng không ngờ được rằng việc này đến nhanh như thế.

Vừa nhận chức ngày đầu tiên, vừa tuyên đọc diễn thuyết nhận chức, chưa gì đã chém Lữ Đại Phát một đao rồi?

Nhưng vẫn đang là tết mà, không nể mặt nhau một chút nào, cú này đúng là quá ngoạn mục!?

Mọi người đều im lặng.

La Hải Đình rung mình, giờ cô ta mới biết ngoài mặt thì cục trưởng mới tới này cười nói hi hi ha ha rất lương thiện nhưng trong đầu thì không biết đang nghĩ gì? Thủ đoạn mạnh tay như thế này, cũng không phải lãnh đạo nào cũng làm được! Trừ hai chữ “tàn nhẫn”, thì không thể có hình dung nào tốt hơn được!

346. Chương 347: Khảo Nghiệm Đến!

Giữa trưa.

Đồng Học Bản khép cặp tài liệu đi xuống lầu, đi đến căn tin nhỏ cạnh trụ sở cục để ăn cơm, căn tin không lớn, tạo cho người khác cảm giác cũ kĩ, cũng không giống cục công an còn chia ra căn tin lớn căn tin nhỏ, ở đây chỉ có một căn tin, lãnh đạo và nhân viên cùng ăn ở đây, Đồng Học Bản chọn xong món bèn đi đến gần cửa sổ tìm chỗ ngồi ăn, các nhân viên trong cục đều tránh xa chỗ hắn ngồi, mấy cán bộ lãnh đạo cũng không có ý ngồi cùng bàn cùng hắn, xung quan mấy mét không có ai ngoài hắn.

Đồng Học Bản mới lên nhận chức được một tiếng mà đã vứt hết quyền lực trong tay Lữ Đại, sự việc này sớm đã truyền đi.

Đồng lửa đầu tiên của cục trưởng Đồng đốt lên đúng là quá độc, xuống tay cực nhanh, đều khiến mọi người khiếp sợ.

Trong lúc ăn, các nhân viên bàn chuyện nhỏ, phân tích sự thay đổi trong cục.

Đồng Học Bản nhìn mọi người, đã biết được hiệu quả của việc mình thị uy, sau khi ăn xong, hắn quay lại phòng làm việc của mình, nhân lúc đợi giờ làm việc chiều bắt đầu Đồng Học Bản lại đi đến phòng công tác một cái, chỉ nhìn thấy tình trạng nói chuyện với lên mạng không còn nữa, không ít người đang cầm tài liệu đọc cẩn thận, còn có người cầm điện thoại liên lạc với nhà đầu tư, rõ ràng tốt hơn nhiều so với ban sáng.

“A, Cục trưởng Đồng”.

“Cục trưởng”.

“Cục trưởng Đồng”.

Nhân viên trong phòng nhìn thấy hắn, đều đặt tài liệu trong tay xuống và lên tiếng chào.

Đồng Học Bản trong lòng hơi hơi gật đầu một cái, khoát tay: “Cứ làm việc của mình đi”.

Nhìn một cái đi, hiệu quả lập huy đã thể hiện ra rồi đó?

Đi lên lầu, Đồng Học Bản đang định đi một vòng xem các phòng làm việc thế nào, vừa bước lên thì nghe thấy tiếng của Lữ Đại và nhân viên, Đồng Học Bản cũng không biết là giả vờ hay là điều chỉnh tâm tình rất nhanh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Lữ Đại cười, còn cùng nhân viên của mình nói chuyện rất vui vẻ, quay lại nghe, có tiếng phó chủ nhiệm Đan Ân Quốc bên trong.

Đan Ân Quốc nói: “Cục trưởng Lữ, tư liệu tuyên truyền năm nay...”

Lữ Đại nói: “Không phải lần trước Tiểu Lưu viết rất tốt đó sao, lần này cứ để cậu ta làm đi”.

Một người trẻ tuổi nói: “Cảm ơn sự tín nhiệm của cục trưởng Lữ”.

Lữ Đại cười nói: “Ha ha, mọi người tích cực làm việc, tranh thủ làm cho thành tích năm nay đưa lên một tầm ới”.

Có người hỏi, “Cục trưởng Lữ, có cái này, tôi nghe nói tiền thưởng văn phòng phương thức phải đổi? Phòng nghiệp vụ bên kia trích phần trăm đầu tư giảm đi phải không?”

Lữ Đại nói: “Cái này tôi cũng không biết, cục trưởng sắp xếp thế nào thì chúng ta làm theo như thế”.

Người kia lại hỏi: “Nhưng hình thức thưởng không phải vẫn như cũ sao? Tại sao đột nhiên lại thay đổi?”

Đồng Học Bản không đi vào mà lại thuận bước đi lên hành lang tầng bốn, quay lại phòng làm việc của mình, lúc trước khi diễn ra cuộc họp hắn chỉ để La Hải Đình trực tiếp báo cáo lên mình, bỏ qua Lữ Đại, nhưng cũng không có lấy đi quyền lợi bố trí nhiệm vụ của Lữ Đại đối văn phòng, cái này thì không thể nào bỏ luôn đi được, nói cách khác lúc này Đồng Học Bản đang muốn làm suy yếu quyền lực trong tay Lữ Đại, chứ không thể hạ bệ được hắn, hơn nữa nhìn vẻ mặt tối sầm của Lữ Đại trong cuộc họp, rõ ràng là không can tâm bỏ tay chịu chổi, chắc chắn sẽ đấu với Đồng Học Bản? Cái này thì cũng không phải là không thể, hắn có thể sẽ ngầm ngáng chân việc của Đồng Học Bản, có thể nhìn ra điều này khi mà tâm trạng của hắn vẫn ổn định cười hi hi, gã họ Lữ này muốn cùng mình đấu rồi đây.

Loại thực quyền này thực ra rất hay gặp.

Giống lần trước cuộc họp ủy ban thường vụ huyện, với thân phận thường vụ Phó Huyện trưởng Chu Bình Chí, không phải ở thời điểm mấu chốt nhất đâm sau lưng Tạ Tuệ Lan một đao sao? Mấu chốt không phải cấp dưới không giám đốc cùng lãnh đạo mà mấu chốt chính là cấp dưới có năng lượng cùng lãnh đạo so chiều hay không thôi, Chu Bình Chí nhất định có ô dù đằng sau hậu thuẫn, nên hắn mới dám, còn Lữ Đại thì sao? Sau lưng hắn cũng là Trưởng phòng tuyên truyền Trần Đồng Bình thậm chí còn có sự ủng hộ của bí thư, nên hắn cũng dám đấu lắm chứ.

Cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

Đồng Học Bản ngừng suy nghĩ nói: “Mời vào”

Cửa mở, La Hải Đình trang điểm nhẹ đi vào.

Đồng Học Bản cười nói: “Chủ nhiệm La, có việc gì vậy?”

La Hải Đình cười rồi đi vào, thu hồi quyền lực của văn phòng, La Hải Đình kinh ngạc bởi thủ đoạn của Đồng Học Bản, cũng hết sức phấn chấn, trực tiếp báo cáo cho lãnh đạo, vô hình vị trí của La Hải Đình đang càng vững chắc, quyền lực càng lớn, điều này đúng là khiến cô ta mừng ra mặt, cho nên càng thêm phần kính trọng Đồng Học Bản, La Hải Đình biết mình nên có quyết định thông minh, đương nhiên, lo lắng thì cũng có nhưng cô không lo lắng gì phía Đồng Học Bản cả, bởi vì Lữ Đại không phải là kẻ hiền lành gì, không phải là quả cà chua mềm, muốn bóp thì bóp.

“Cục trưởng, tôi đưa cho ngài mấy tài liệu”.

“Tài liệu?” Đồng Học Bản ngẩng đầu nhìn.

La Hải Đình đưa cho hắn, “Dựa theo quan lệ, để công việc của anh thêm thuận lợi, anh có thể từ văn phòng chọn thư kí về giúp anh, đây là tôi đề cử vài người, năng lực đều đủ, cũng thực linh hoạt, ngài xem xem có vừa lòng hay không, nếu có mà nói, tôi đưa tới cho ngài xem xét?”

“Ồ, tôi sẽ xem, vất vả cho chị rồi chủ nhiệm La”.

“Không vất vả, đây là công việc của tôi mà”.

Đồng Học Bản mở hồ sơ ra, người đầu tiên ngoài ba mươi tuổi, nhìn ảnh thì là người ổn định, tiếp theo là cô gái hai mươi bảy tuổi, trong mắt lộ ra một tia khôn khéo, người thứ ba một đàn ông trung niên tầm ngoài bốn mươi, nhìn kĩ đúng là có tướng làm thư kí, tóm lại những người này đều không tệ, đúng là La Hải Đình đã xem xét qua rồi, nhưng Đồng Học Bản đã có điểm cười khổ.

La Hải Đình nhìn hắn hỏi: “Cục trưởng, ngài thấy thế nào?”

Đồng Học Bản cười nói: “Hay là khoan đã, chuyện thư kí cứ từ từ”.

La Hải Đình ngẩn ra, một người cũng không lọt vào mắt xanh của hắn sao? Hay Đồng Học Bản không tin những người mình đề cử? Sợ mình cài người vào chỗ của hắn chăng? Cô ta không khỏi không nghĩ miên man.

Đồng Học Bản không muốn làm nằng lạnh lòng, chỉ nói: “Chủ nhiệm La, những người cô đề cử đều rất tốt, không cần nhìn lý lịch, nhìn ảnh đều là đủ biết đều là người khôn khéo, rất hợp làm thư kí, nhưng tôi cũng không sợ chị cười chê mà nói ra điều này, năm nay tôi chỉ mới hai bốn hai lăm tuổi, nếu tìm một thư kí sắp bốn mươi thì khác gì một đứa nhỏ sai bảo người lớn cơ chứ, mọi người đều không tự nhiên, tôi cũng không tự nhiên, ha ha...” Nữ nhân viên kia trẻ tuổi nhưng nếu Đồng Học Bản chọn cô ta làm thư kí, chuyện này bản thân nó liền ảnh hưởng không tốt lắm, cho nên có muốn cũng không cần phải nghĩ, huống hồ cho dù hắn đáp ứng, hắn còn sợ Tạ tỷ không đáp ứng.

La Hải Đình nghĩ rồi cười nói: “Đúng là tôi đã lo lắng không đủ”.

“Cứ đặt cái này ở đây đi”.

“Ừm” trong văn phòng thì đúng là chỉ có vài người trẻ tuổi có thể làm thư kí thôi, những người này khôn khéo nhưng lại không thạo việc lắm, La Hải Đình cũng không giám đề cử những người này, nếu không may sau này làm ra hậu quả gì thì Đồng Học Bản không chừng lại trách mình.

“Đúng rồi” Đồng Học Bản nghĩ ra một chuyện, “Tôi nghe thấy tiền thưởng và tiền trích phần trăm giảm phải không? Cái này ai chỉ thị vậy? Trên huyện hả? Sao tôi không nghe qua nhỉ?”

La Hải Đình nói: “Tôi cũng không biết”.

Đồng Học Bản nhìn xem cô ta, “Nhân viên không nói qua sao?”

“...Có thì có, tôi cũng chỉ vừa nghe thấy thôi” La Hải Đình chần chờ

Đồng Học Bản nói: “La đại tỷ, có chuyện gì thì cứ nói”.

“Ài” La hải đình thấp giọng nói: “Chuyện này cũng không biết là ai bịa đặt nữa, hình như mọi người đều nói là... anh điều chỉnh tiền thưởng và tiền trích phần trăm, để giám chi cho phòng tài vụ”.

Đồng Học Bản sắc mặt nhất thời trầm xuống, “Tôi?”

La Hải Đình nói ngay: “Khẳng định là có người bịa đặt, muốn làm giảm uy tín của anh, tôi vừa nghe xong đã giải thích ọi người rồi, trích phần trăm là văn kiện trên huyện định ra đến, sẽ không thay đổi” Nàng lời này có điểm ý tứ xúi giục, nhưng là sự thật. Nếu không có người bịa đặt, sự tình giảm xuống tiền thưởng cũng không khả năng truyền ra đến, lời này ai cũng chưa nói qua.

Đồng Học Bân đang kiềm cơn giận nói: “Ai đã bịa đặt thế?”

La Hải Đình nói: “Cái này tôi cũng không biết”.

“Cô đi thăm dò xem!” Trong đầu Đồng Học Bân nghĩ: “Tôi muốn giảm tiền thưởng lúc nào? Làm cái trò quỷ gì thế?”

La Hải Đình biết không thể thăm dò ra kết quả của chuyện này, những vẫn lập tức đáp ứng.

Trên thực tế không cần hỏi cũng đoán ra, Lữ Đại, ngoài hấn ra thì còn ai giám bịa đặt cho Đồng Học Bân nữa! Đây chính là cảm ghét Đồng Học Bân mà nên! Uy tín từ đâu mà có? Chính là từ lòng người! Mà hai chữ lợi ích lại làm lòng người dễ bị giao động nhất, lòng người sao thể ổn định được? Mọi người sao có thể kính phục Đồng Học Bân nữa?

Cái tên Lữ Đại này! Đã ngáng chân nhanh thế rồi sao?

Đồng Học Bân vẻ mặt lạnh lùng nghiêm trọng, trừ bỏ Lữ Đại xem ra đã là chuyện rất gấp rồi!

Bao năm nay, Lữ Đại và Mạnh Tường Lân hợp tác rất ăn ý, là khối thép của Cục chiêu thương, do đó Lữ Đại cũng cùng lãnh đạo cục cũng được, mà đi cùng nhân viên dưới quyền cũng được, quan hệ các mặt đều đã gây dựng xong hết rồi, mạng lưới quan hệ rất lớn, uy tín còn có trước cả Đồng Học Bân lẫn Tôn Thụ Lập, cây đã chắc rồi, từ từ nói, dù Đồng Học Bân không muốn thừa nhận nhưng Lữ Đại khẳng định cao hơn mình trong việc “đắc nhân tâm”, kiểu uy tín này không phải mất ngay được, Đồng Học Bân làm cú này hơi mạnh, không ngờ phản pháo lần này càng khó giải quyết hơn.

Đồng Học Bân biết mình tạo uy lúc trước là không đủ, hấn cũng biết là mới ngày đầu tiên nhận chức hấn không thể kì vọng việc này sẽ phát huy tác dụng này, chuyện này vốn đã không thể ổn định ngay được, giống như đánh cờ vậy, phải đi từng bước một, nhưng vừa nghe những lời vừa rồi, Đồng Học Bân càng thêm kiên định để hạ bệ uy tín của Lữ Đại, đương nhiên hấn không thể không làm vậy, ai đều biết giữa hấn và Lữ Đại có mối huyết hải thâm thù, nếu mình không giảm địa vị của Lữ Đại trong cục, không thể ngẩng đầu lên được, thì tất cả mọi người sẽ nhận định mình là người không có năng lực, lại thêm việc hợp tác trước đây của Lữ Đại với Mạnh Tường Lân, Đồng Học Bân chắc chắn sẽ không thể dễ dàng triển khai công việc được.

Cho nên Đồng Học Bân còn phải lập uy!

Còn cần “đâm” Lữ Đại nhiều nhất nữa!

Chỉ có như vậy thì uy tín của Đồng Học Bân mới có thể được gây dựng, chỉ như thế thì mới có thể điều chỉnh mọi việc nội bộ của cục

Nhưng nhất dao thứ hai này phải làm như thế nào mới có thể đạt được mục đích? Đồng Học Bân còn chưa nghĩ ra.

Lữ Đại..... Lữ Đại..... Lữ Đại.

Mới nhận chức mà Đồng Học Bân đã gặp phải một khảo nghiệm chính trị đầu tiên rồi!

347. Chương 348: Định Nhân Tuyển Thư Ký!

Thời gian cả buổi chiều, Đồng Học Bân đều nghĩ làm sao để hạ thấp uy tín của Lữ Đại ở Cục Chiêu thương.

Lữ Đại là bức tường cản đường đi của Đồng Học Bân, Đồng Học Bân thì không phải cao nhân trong chính trường nhưng tự mình cũng nhìn ra, mọi người cũng đều biết. bọn người như cục phó Tôn Thụ Lập, chủ nhiệm những văn phòng đại diện như Bồ Dương, Quách Tuấn Ngọc hay trưởng phòng nghiệp vụ, ai ai đều biết rằng, nếu cục trưởng Đồng không phá được bức tường Lữ Đại thì khó có thể triển khai công việc được,

sẽ để lại ấn tượng cho lãnh đạo huyện là mình không có năng lực, đến lúc đó thì vị trí của chính hấn sẽ không ổn định càng không nói đến chuyện thành tích nữa.

Tên Lữ Đại bị mất quyền lực kia cũng thực độc.

Nhưng rõ ràng là, không đủ phân lượng thì không thể thay đổi cục diện được.

Nếu không có thủ đoạn thâm sâu hơn, thì người khác còn nghĩ tên cục trưởng trẻ măng nay bị Lữ Đại làm ất hết quyền lực, Lữ cục trưởng trước nay vẫn là kẻ tức trí đa mưu, chuyện này thì đúng là không phải không thể xảy ra, tình thế thay đổi lúc sáng, làm cho không ít người đều thấy sự gấp gáp, những người tinh mắt đều nhìn ra được là Lữ Đại đã bắt đầu đấu với Đồng Học Bản.

Nhưng ngoài chủ nhiệm văn phòng La Hải Đình là đứng về phía Đồng Học Bản những người khác đều không có hành động nào, nếu nhìn ra mà nói, bây giờ các phe trong cuộc chiến đã rõ ràng, Lữ Đại không phải là cục trưởng nhưng sau lưng có Trần Đồng Bình ủng hộ, gần đây tiếng nói của Tạ Huyện trưởng trong huyện có quyền lực càng lớn, nhưng cũng huyện Duyên Đài vẫn là ở ngoài tầm khống chế, điểm này không ai có thể bỏ qua, những lời đồn đại về Đồng Học Bản, hấn làm được bao lâu còn đang là một vấn đề, nên rất nhiều cán bộ lãnh đạo đều ngồi chờ xem, xem Đồng Học Bản và Lữ Đại quyết ra một cái kết quả.

Nếu Đồng Học Bản có thể đè ép được Lữ Đại thì họ cũng ủng hộ công tác của hấn, nhưng nếu Đồng Học Bản không làm được thì trong lòng họ ắt phải cân nhắc, người lãnh đạo trẻ tuổi này có thể đảm đương việc của cục chiêu thương hay không? Hấn liệu làm được bao lâu chứ?

Sóng ngầm bắt đầu nổi lên, mưa gió sắp đến.

Ngày đầu năm mới, tình thế Cục chiêu thương đã hết sức phức tạp.

Bồ Dương cùng Quách Tuấn Bảo mấy chủ nhiệm này vẫn chưa quay lại văn phòng đại diện mà còn ở lại văn phòng cục chiêu thương, thứ nhất là vì việc bố trí công tác trong năm nay còn chưa quyết xong, thêm nữa nếu đi đến văn phòng đại diện thì mấy hôm nữa lại phải quay về đây, thế thì không bằng ở lại đây ít hôm, còn điểm quan trọng nhất là họ muốn xem xem cục trưởng Tiểu Đồng có bản lĩnh gì, có thể đánh thắng lão hồ ly Lữ Đại trên chính trường không, thật ra mà nói những cán bộ nhân viên trong cục đều không mấy nể phục lãnh đạo trẻ được cấp trên bổ nhiệm xuống này. Đây cũng là nguyên nhân căn bản mà Đồng Học Bản không thể triển khai công tác ngay sau khi đến được, tuổi tác, kinh nghiệm đều là vấn đề.

Nếu lần này điều đến Cục Chiêu thương một vị lãnh đạo ngoài bốn mươi tuổi, sẽ không có cục diện, điều này thì không cần nói cũng biết.

Do đó bây giờ đối với cục trưởng Đồng, mọi người đều ngoài mặt thì cười trong lòng thì xa cách.

Chỉ chờ sự tôn trọng ngoài mặt thôi, trên thực tế rất nhiều người hoài nghi về năng lực của Đồng Học Bản, thậm chí có người còn châm biếm Đồng Học Bản, xem hấn làm sao để giải quyết việc Lữ Đại ngang chân, một bộ phận rất lớn đều không tin Đồng Học Bản có thể thắng được Lữ Đại. Nói về sức chiến đấu, trong cục chiêu thương mấy chục người xem chừng cũng không lại được Đồng Học Bản, nhưng nói đến đấu tranh chính trị thì sẽ không giống, đấu chính trị cùng đấu sức, hai cái này là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Có sự ủng hộ của cấp trên, Phó Cục trưởng tiềm quyền Cục trưởng là chuyện hoàn toàn có thể.

Cho nên cuộc đấu chính trị giữa Đồng Học Bản và Lữ Đại, sẽ quyết định hướng đi của sự việc, bây giờ cả cục chiêu thương không ít đôi mắt đang theo dõi họ.

...

4 giờ chiều

Đồng Học Bản lại đi kiểm tra một lượt các phòng, cảm thấy bên trong các phòng ban là bầu không khí rất quỷ dị, quay về phòng làm việc, Đồng Học Bản nhúm mày, tự mình pha trà, xem bộ dạng thì đồng lứa thứ hai này buộc phải đốt cẩn thận một ít, nếu đốt không tốt, nếu không có trên căn bản thương hại tới Lữ Đại này, thì đồng lứa này ngược lại sẽ đốt tới trên người mình, thành dẫn lửa đốt đi uy tín của chính mình, đây là chuyện hấn không muốn cũng không thể nhìn thấy.

Nhưng Đồng Học Bản không sợ khiêu chiến, từ nhỏ đến giờ hấn chưa từng sợ ai.

Có cuộc điện thoại, hấn gọi La Hải Đình lên phòng làm việc.

“La đại tỷ” Đồng Học Bản muốn tìm được sự đột phá, nhưng hấn lại không có hiểu biết nhiều về Cục chiêu thương, nên mới tìm La Hải Đình, “Tình hình chung trong cục như thế nào, chị có thể nói cho tôi nghe được không?”

La Hải Đình chớp mắt một cái rồi bắt đầu cẩn thận nói: “Ngài muốn nghe về mặt nào?”

Đồng Học Bản cười nói: “Mặt nào cũng được, tùy chị”.

La Hải Đình biết sự tùy ý này cũng không phải là tùy ý thật, bởi vì không nói cũng biết, Đồng Học Bản muốn nghe về chuyện Lữ Đại, cô cũng biết Tiểu Đồng cục trưởng đang gặp vấn đề khó khăn, liền nói: “Thế tôi sẽ nói về lãnh đạo cục trước vậy, Tôn Cục trưởng là người biết làm việc, năng lực làm việc tốt, bình thường thì đều không có mặt trong cục, mà toàn đi ra ngoài quan hệ với giới kinh doanh, không quá... không quá quan tâm đến việc trong cục, còn Lữ Cục trưởng...” Nàng hạ giọng, “Có vẻ liêm khiết, cuộc sống tác phong cũng không có vấn đề”.

Đồng Học Bản nhìn nàng, “Ha ha, chính quyền chúng ta cần chính là cán bộ liêm khiết tốt”.

La Hải Đình hơi trầm ngâm, “Về mặt kinh tế Lữ Cục trưởng hấn là không có vấn đề”.

Đồng Học Bản muốn hỏi chính là vấn đề này, La Hải Đình cũng hiểu nên mới khẳng định thêm.

Nghe đến đây, Đồng Học Bản trong lòng bỗng cau mày, La Hải Đình là chủ nhiệm văn phòng, quản lý tài vụ, coi như trước đây làm việc cần sự phê chuẩn của Lữ Đại, nhưng kinh nghiệm trong tay cũng có, nếu La Hải Đình đã nói như thế thì đúng là Lữ Đại không có vấn đề gì kinh tế thật, chỉ ít là không có lạm dụng công quỹ, La Hải Đình cũng đang nói cho hấn điểm này, muốn lôi chuyện cũ bàn đến Lữ Đại, đây cũng là khó có thể làm, hơn nữa mặc dù Lữ Đại thực sự tham ô nhận hối lộ, vật ngã hấn hình tượng Cục Chiêu thương cũng sẽ đại ngã, Đồng Học Bản trên mặt cũng không đẹp gì.

Không có nhược điểm về kinh tế sao?

Tác phong, cuộc sống cũng không có vấn đề gì?

Đồng Học Bản thật đúng là không biết nên hạ đao như thế nào.

Nói thêm vài câu ngoài lề rồi La Hải Đình nói: “Vậy ngài làm việc tôi xin phép!”

Đồng Học Bản ừm một tiếng, “Tài liệu tuyên truyền hôm nay phải được viết xong, sáng sớm mai, Triệu Huyện trưởng muốn xem, cô chịu khó xem xét, nếu hết giờ vẫn chưa xong thì ở lại làm cho xong nhé”.

“Được, tôi sẽ giục họ đẩy nhanh tiến độ”.

“Đặt những dự án của cục lên trước nhé, làm xong thì đưa lên tôi xem trước”.

“Vâng” Cô ta vừa muốn đi, tiếng gõ cửa lại vang lên.

La Hải Đình tiện tay mở cửa luôn, chỉ nhìn thấy một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi trông có vẻ xấu xí, người này cô chưa từng gặp nhưng nhìn kĩ thì thấy quen quen.

Đồng Học Bản ha ha cười, “Phàn Vỹ! Đến khi nào thế?”

Quách Phàn Vỹ cười nói: “Buổi sáng xong xuôi thủ tục liền từ Bắc Kinh chạy tới, vừa đến buổi chiều”.

La Hải Đình cũng biết hấn là ai vậy, nàng đã xem qua lý lịch của Quách Phàn Vỹ.

Nhìn thấy cấp dưới cũ của mình đến giúp sức, Đồng Học Bản hết sức vui mừng, “Tôi giới thiệu mọi người với nhau một chút, vị này là Quách Phàn Vỹ, là cấp dưới cũ của tôi, nhận lệnh từ sáng và bây giờ đã xuống đến đây, hôm nay nhận chức Phó Chủ nhiệm văn phòng Cục Chiêu thương, đây là Chủ nhiệm La Hải Đình, là lãnh đạo của anh, từ sau thì phối hợp làm việc với Chủ nhiệm La cho tốt nhé”.

Quách Phàn Vỹ vội vàng cung kính vươn hai tay ra bắt tay với La Hải Đình, “Chủ nhiệm La, sau này trong lúc làm việc có điều gì thiếu sót, mong chị chỉ bảo”.

La Hải Đình cười đáp, “Không cần khách sáo như thế, công việc của văn phòng nhiều, tôi còn mong cậu giúp tôi ấy chứ, sớm đã mong cậu đến rồi”.

Lời nói của La Hải Đình làm Đồng Học Bản cảm thấy có chút cảnh giác và ý muốn thử, cũng không trách gì khi chị ta như thế, Đồng Học Bản vừa xuống nhận chức đã điều hạ cấp của mình đến giúp, khẳng định là hết sức tin tưởng người này, là tâm phúc của Đồng Học Bản, ai mà biết được cục trưởng có ý gì khác nữa không? Biết đâu lại muốn người này lên thay vị trí của La Hải Đình thì sao? Đây là nguyên nhân mà La Hải Đình biểu hiện tốt trước mặt Đồng Học Bản, nàng không muốn vị trí chính mình trở nên lung lay, không muốn bị mất quyền lực.

Đồng Học Bản cũng không muốn để La Hải Đình có ý nghĩ đó, cười ha ha nói, “Chủ nhiệm La, sau này Quách Phần Vĩ sẽ phụ trách công tác trong phòng tôi, chị là lãnh đạo đi trước, cần tích cực chỉ điểm cho hắn”.

Phụ trách việc trong văn phòng của cục trưởng sao?

Đó không phải là thư kí sao?

Vừa nghe xong thì ánh mắt La Hải Đình nhìn Quách Phần Vĩ đã có thiện cảm hơn, hóa ra là Đồng cục trưởng muốn hắn tới làm thư kí, thế này thì công việc trong văn phòng chỉ là chức vụ tạm thời, chia sẻ công việc, xem ra Đồng cục trưởng cũng không có ý tứ hạ mình xuống, La Hải Đình nhất thời buông xuống cảm giác nguy cơ.

Quách Phần Vĩ nghe xong, trong lòng cũng vui mừng.

Phó Chủ nhiệm? Hắn hiện tại vừa nghe cái xưng hô này đầu đầu muốn lớn ra, trong phòng tổng hợp hắn cũng đã giữ chức Phó Chủ nhiệm một năm, công việc thì phải giải quyết nhiều mà quyền lực thì không có, lại còn bị cấp trên mắng mỏ, cả đời này hắn cũng không muốn giữ chức đấy nữa, nhưng thư ký sẽ không giống, thân phận này vốn là rất đặc thù, hơn nữa Quách Phần Vĩ cũng là muốn đi theo bên người Đồng Học Bản làm thư ký, cái này so với một Phó Chủ nhiệm không thực quyền cơ hội tiến tới cao hơn nhiều.

Thực ra Quách Phần Vĩ không phải sự lựa chọn tốt nhất cho ghế thư kí, điều này Đồng Học Bản hiểu rõ.

Không phải nói năng lực không đủ, mà Quách Phần Vĩ cũng giống như mình, hai mắt có chút tối, thậm chí hắn còn không bằng Đồng Học Bản, đây là lần đầu hắn đến huyện Duyên Đài, đến tình hình trong huyện cũng không rõ, lãnh đạo của các ban ngành hắn cũng không biết, đối với chuyện câu thông chắc hắn sẽ gặp vấn đề, nhưng Quách Phần Vĩ là sự lựa chọn duy nhất có thể, thứ nhất là vì không tìm ra ai phù hợp trong cục để làm thư kí, thứ hai là quan hệ Lữ Đại trong cục rất sâu sắc, Đồng Học Bản không thể tùy tiện tìm một người làm thư kí được, so sánh những thứ khác nữa thì thôi để Quách Phần Vĩ làm thư kí là tốt nhất, ít nhất thì sự tin tưởng và trung thành cũng không cần phải lo nghĩ, công tác triển khai không tốt? Để cho hắn từ từ thích ứng đi, chuyện gì cũng đều có quá trình hết mà.

348. Chương 349: Cảnh Sát Đến Đây?

Chập tối.

Tan sở, Đồng Học Bản cả người mệt mỏi đi về khu tập thể huyện ủy trong viện.

Cầm chìa khóa mở cửa ra, Đồng Học Bản bước nhanh vào phòng, đang muốn tắm rửa chút cho thoải mái, hôm nay phải suy nghĩ quá, nghĩ sao để ứng phó với đồng nghiệp, làm thế nào để tận dụng sức lao động của cấp dưới, làm sao để đối phó với Lữ Đại Phát, những việc đó đã đủ mệt rồi, hắn cảm thấy hôm nay làm việc một ngày mệt như làm việc cả một năm vậy, Đồng Học Bản vốn là không phải người am hiểu hoạt động trí não, nhưng lại là người biết ứng phó, bằng không cũng không phải là lãnh đạo đủ tư cách.

Đang định đi tắm thì Đồng Học Bản sững sốt.

Trong lỗ mũi xuất hiện mùi thuốc xịt gián, rất khó ngửi, thậm chí còn thấy choáng.

Hắn vỗ chán rồi nhớ lại, mấy hôm nay nhà có nhiều gián quá, buổi sáng đã dặn dò bảo vệ phun thuốc diệt gián vào phòng giúp, thuốc diệt gián phát huy công dụng quá chậm, cần bản là không giải quyết được lũ

gián, nhưng những con côn trùng khác trong phòng đều bị giết hết, mùi thuốc quá nồng nặc, trong tình cảnh này, đừng nói ngủ đến ở trong phòng trong năm phút cũng chết ngạt mất.

Trong hai ngày nữa thì không thể ở trong này được rồi.

Tìm cái khách sạn thôi.

Bất đắc dĩ, Đồng Học Bàn cầm chút quần áo để thay và tài liệu để làm việc, xuống lầu lái xe đi.

Để thuận tiện cho việc đi làm, Đồng Học Bàn lại lái xe quay về chỗ gần với hội trường Nhân Dân huyện, tìm một khách sạn cách không xa cục chiêu thương, đó là một tòa nhà cao sáu hay bảy tầng gì đó, đương nhiên không phải khách sạn có sao gì cả, chỉ là khách sạn bình thường nhưng có vẻ nhìn tốt hơn các chỗ khác một chút thôi, đi vào nhìn qua thì thấy cũng được, Đồng Học Bàn đi thuê một phòng, trên tầng sáu, lên lầu rồi mở cửa, đặt hết đồ đạc xuống, Đồng Học Bàn đi thẳng vào phòng tắm.

Ào ào...

Tắm nước nóng thật là sướng khoái, cả cơ thể mệt mỏi như tan dần.

Lau khô người rồi đi ra khỏi phòng tắm, bỗng nhiên hần nge thấy điện thoại reo, không biết là reo được mấy tiếng rồi.

Đồng Học Bàn nhanh chóng ra nghe điện thoại: “Alo, Tạ Huyện trưởng?”

“Alo, anh vẫn đang ở đơn vị hả?” Tạ Tuệ Lan cười hỏi: “Nói chuyện có tiện không?”

“Tiện chứ tiện chứ, tôi vừa tan sở, có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi anh hôm nay công việc thế nào, ha ha”

Là một người trong phe của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn muốn nói ra cái khổ của mình, cũng muốn Tạ Tuệ Lan chỉ điểm. Nhưng là người đàn ông, là chồng tương lai của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn phải giữ thể diện, tất nhiên không muốn nói cho cô biết mình đang gặp phải trở ngại trong công việc, nên Đồng Học Bàn phồng má giả làm kẻ béo nói: “Công việc rất tốt, triển khai rất thuận lợi, đã chấm mỗi lửa đầu tiên, uy tín cũng gây dựng được chút ít,=” Đây đúng là câu nói thật, mặc kệ đối với Lữ Đại Phát đã kích rồ cuộc có trí mạng hay không, nhưng một kích này không thể nghi ngờ là thực mấu chốt.

“Vậy thì tốt, tôi còn đang lo không biết anh có ừng phớ nổi với bọn họ không”.

“Hắc, nghe chị nói kia, sao có thể”.

“Thuận lợi thì tốt” Tạ Tuệ Lan ngưng nói rồi cười rồi nói tiếp: “Nhưng thời gian này anh phải chú ý thậm chí còn phải cẩn thận, tôi nghe thấy trên huyện có người không muốn để anh yên đâu, có vị lãnh đạo nào đấy thấy anh không vừa mắt, muốn hạ uy tín của anh khi anh mới nhận chức, làm mất khí thế của anh, tôi nghĩ trong cục chiêu thương chắc sẽ có người phản đối anh, mục đích của hần ta và vị lãnh đạo huyện kia chính là làm khó anh, anh phải lưu ý đấy”.

Đồng Học Bàn mày trằm xuống: “Bọn Hướng Đạo Phát? Tại sao cái bọn này cứ thích gây hấn với tôi nhỉ?”

“Anh thì không to đến vậy đâu?” Tạ Tuệ Lan nói: “Là muốn đả kích tôi mà”.

Đồng Học Bàn bỗng bừng tỉnh, là người trong phái của Tạ tử, sự việc hần thắng trong kì họp thường vụ cũng là lần đầu tiên Hướng Đạo Phát thua Tạ Tuệ Lan, nên gốc rễ của mâu thuẫn vẫn là thường vụ huyện và cùng chủ tịch huyện đọ sức, nếu bị mất, bị thuộc hạ làm mất mặt thì Tạ Tuệ Lan cũng không tốt đẹp gì, khác gì nói với tất cả mọi người Tạ Tuệ Lan là kẻ không biết dùng người, một cục trưởng mà cũng không quản được cấp dưới, tin này mà truyền đi sẽ làm giảm tâm ảnh hưởng của Tạ Tuệ Lan, nên cục chiêu thương bây giờ mới biến thành chiến trường.

Đồng Học Bàn phát hỏa, “Thật đúng là khinh tôi là quả hồng mềm sao?”

Hần bỗng nghĩ đến Lữ Đại Phát, không cần hỏi cũng biết, lãnh đạo huyện muốn mượn tay Lữ Đại Phát đánh ván cờ này, khó trách buổi sáng mặt hần ta tối sầm thế mà buổi chiều lại tươi cười, hóa ra là sau lưng có chỗ dựa! Con mẹ nó! Đám khốn này! Đã quơ tay ra quá dài rồi, giám đưa tay tới tận Cục Chiêu thương của tôi?

Tạ Tuệ Lan hỏi: “Thế nào, có trụ được không?”

Đồng Học Bàn không nghĩ gì mà đáp luôn: “Chị yên tâm đi, mấy tên thuộc hạ mà tôi không đối phó được cũng không còn mặt mũi đâu nhìn chị cả”.

“Tự tin thì tốt, nhưng không được quá lạc quan, lần này có lãnh đạo trên huyện đứng sau giật dây, anh sẽ phải chịu áp lực lớn đấy...”

Đồng Học Bàn ngắt lời nói: “Tôi thì không vấn đề gì!”

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, “Thế thì tốt, nếu cần thì cứ gọi điện cho tôi ngay, nhớ là đây không phải chuyện của mình anh, họ đang hướng vào tôi”.

Đồng Học Bàn liền sửa lời: “Là nhằm vào chúng ta mới đúng!”

Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói: “Ha ha, đúng, là nhằm vào chúng ta”.

“Ừm, vậy chuyện này cứ giao cho tôi đi” Đồng Học Bàn đã hạ quyết tâm: “Ai giám đấu với tôi, tôi sẽ thu phục chúng!” Nếu vấn đề của mình còn làm tốt thì bây giờ Lữ Đại Phát sẽ là người gây phiền phức, thậm chí còn mượn mình mà làm hại Tạ tỷ nữa? Thế thì Đồng Học Bàn sao có thể nhẫn nhịn được? Tạ Tuệ Lan chính là người phụ nữ hấn thích, là một người mà hấn không thể không lấy làm vợ, các người giám đến làm phiền vợ chồng tôi sao? Ta kháo! Ta đây còn khách khí với các người làm cái gì nữa? Tới một tên đập một tên! Tôi sẽ cho đập các người đời này cũng đừng mong đứng dậy được nữa!

Gác điện thoại Đồng Học Bàn bắt đầu nghĩ kế.

Thứ nhất ngẫm lại như thế nào suy sụp họ Lữ, thứ hai là lo lắng Lữ Đại Phát... hoặc là nói đám người ở huyện ủy kia rốt cuộc sẽ đả kích chính mình như thế nào, từ phương diện gì đả kích chính mình.

Reng reng reng, điện thoại vang lên.

Đồng Học Bàn tiện tay nhắc máy: “Alo, Đồng Học Bàn”.

“Cục trưởng, tôi Tiểu La” La Hải Đình ở bên kia nói: “Tôi vừa làm thêm ca ở văn phòng, tài liệu tuyên truyền đã xong, ngài đang ở đâu?”

Đồng Học Bàn quên mất chuyện này, tài liệu sáng sớm mai đã phải đưa lên cho phó chủ tịch huyện Triệu Hưng Phong rồi, có thể còn đem ra để lãnh đạo huyện thảo luận nữa, là chuyện rất quan trọng, hấn còn nói làm xong thì đưa cho hấn xem qua vì thế Đồng Học Bàn nói: “Vậy được, để tôi quay lại cục”.

“Không cần đâu” La Hải Đình nói: “Sao lại để ngài phải vất vả quay lại được, ngài để tôi mang đến cho”.

Đồng Học Bàn muốn để Quách Phàn Vỹ mang đến, nhưng lại nghĩ Quách Phàn Vỹ mới về nhận nhiệm vụ ban chiều, nhờ may tài liệu có gì không ổn thì cũng phải hỏi La Hải Đình nên nói: “Được rồi La đại tỷ, làm phiền chị rồi, à đúng rồi, tôi không ở khu tập thể huyện ủy trong viện đâu, tôi đang ở trong một khách sạn, chị đi đến số 3 phố thương nghiệp đi, tôi đứng đó đợi chị, cách cục chúng ta không xa đâu, lái xe mấy phút là đến”.

Đầu dây bên kia ngưng một chút rồi tiếng nói nghe khá nhỏ đáp: “Được, tôi sẽ qua đó ngay”.

Gác máy, Đồng Học Bàn hong khô tóc rồi mặc quần áo đi xuống dưới lầu.

Không lâu sau, một phụ nữ trung niên đã đi tới, La Hải Đình đi chiếc xe đạp điện, mặc áo gió đã đứng trước mặt Đồng Học Bàn, xuống xe, sắc mặt La Hải Đình có chút xấu hổ và không được tự nhiên, lại quay trái quay phải nhìn xung quanh, lời nói có vẻ quanh co, “Cục trưởng, tài liệu đây... anh cầm đọc xem” Nói xong nhanh chóng lấy ra từ túi của mình tập tài liệu, tờ rơi được chia làm hai bản.

Đồng Học Bàn trong lòng chợt sững sốt, rồi quay lại tấm biển của khách sạn, bây giờ thì hấn đã hiểu tại sao La Hải Đình lại có biểu hiện như thế, đúng là không suy xét kỹ gì cả, thế này không phải dễ bị mọi người đàm tiếu sao? Nhưng cô ta cũng phải suy nghĩ xem, cô đã là một phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi rồi, tôi còn giám làm gì nữa? Đồng Học Bàn giải thích: “trong nhà tôi có nhiều gián quá, tôi Nhờ bảo vệ khu tập thể phun thuốc hộ, trong phòng đây mùi thuốc không thể ở được nên đến đây thuê phòng ở một hai hôm, vào xe tôi được không?” Hấn cũng không muốn để cô ta lên lầu.

La Hải Đình nhìn hẩn, chần chừ nói: “Trong xe tối quá, không bằng lên lầu vậy...”

Đồng Học Bàn quay ra hướng bãi đậu xe nhìn thì đúng là đèn đỏ không được sáng thật “...Đi”.

Trong khách sạn, La Hải Đình đi theo Đồng Học Bàn lên phòng trên tầng sáu.

Vừa vào phòng, Đồng Học Bàn cầm tài liệu ngồi xuống giường xem, lật từng trang một, đọc cẩn thận.

La Hải Đình ngồi nhìn hẩn, lại nhìn xung quanh, do dự cởi áo khoác ra, vắt ở ghế, vén tóc trên thái dương, ánh mắt phức tạp đến ngồi gần Đồng Học Bàn. Quay sang nhìn Đồng Học Bàn rồi lại quay ra nhìn xung quanh, vuốt mái tóc dài, có vẻ không trấn tĩnh lắm.

Một phút đồng hồ...

Năm phút đồng hồ...

Mười phút...

Đồng Học Bàn cứ xem tài liệu, không nhìn La Hải Đình đến một cái.

Nhìn thấy vậy La Hải Đình mới thở nhẹ nhõm, biết mình đã hiểu nhầm Đồng Học Bàn, có lẽ là nhà Đồng cục trưởng có gián thật.

Lúc đến tâm trạng của La Hải Đình thì không nói cũng biết, cô ta tưởng rằng Đồng Học Bàn muốn ngủ với mình, nếu là người khác, La Hải Đình không nghĩ như vậy, chính mình dù sao cũng đã bốn mươi tuổi, tư sắc là có một chút, nhưng mà không nhiều lắm, muốn nói một tiểu tử tuổi trẻ hai mươi mấy tuổi có thể coi trọng nàng sao? Thì đúng là nàng cũng không tin lắm, nhưng Đồng Học Bàn thì khác, nàng đã được lời đồn về Đồng Học Bàn, bảo mẫu nhà Đồng Học Bàn tuổi cũng lớn rồi, hình như hẩn thích phụ nữ lớn tuổi, lại liên tưởng đến việc hẩn gọi mình đến khách sạn, La Hải Đình không thể không hiểu nhầm.

Cô ta còn đang nghĩ nếu Đồng cục trưởng muốn ngủ cùng mình thì mình cũng không biết phải làm gì.

Đã ngoài bốn mươi rồi, ngủ cùng người lớn hơn tuổi con mình không nhiều lắm, cô ta đúng là không thể chấp nhận được, cũng may là cục trưởng Đồng không có ý này.

Không lâu sau, Đồng Học Bàn xem xong tài liệu.

“Anh xem có được không?” La Hải Đình ngừng nghĩ

Đồng Học Bàn gật đầu nói: “Không vấn đề gì, cả hai phần đều làm rất tốt, tôi thấy phần một tốt hơn, vậy thì in cái này đi, in nhiều một chút mai còn đưa lên cho lãnh đạo huyện”.

“Được”.

Đang định rời đi, bỗng nhiên, hành lang bên ngoài rầm rập tiếng bước chân.

Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc! Phòng của Đồng Học Bàn và các phòng trên tầng 6 khác đều bị gõ cửa!

“Mở cửa! cảnh sát đây! Có người báo ở đây có mua bán dâm!”

349. Chương 350: Tiểu Đồng Nghênh Ngang

Cảnh sát?

Mua bán dâm?

Trong phòng Đồng Học Bàn và La Hải Đình đều kinh ngạc

Đùng đùng đùng! Đùng đùng đùng! Chỉ nghe thấy tiếng gõ cửa ngày một lớn!

Sắc mặt La Hải Đình đại biến, trong mắt chột luồng cuống, cô nhanh chóng đứng dậy khỏi giường, cầm áo khoác mặc vào, nhưng không nghĩ được gì, lại cảm thấy không ổn, nồn nóng nhìn Đồng Học Bàn nói: “Cục trưởng, giờ, giờ phải làm sao?” Mặc dù là do công việc nên mới phải đến khách sạn nhưng tất nhiên cô nam quả nữ trong một phong, La Hải Đình còn có gia đình rồi, nhờ may bị người khác nhìn thấy ở cùng phòng

với Đồng Học Bàn, không khỏi không có đồn đại, vậy thì tiếng tăm của cô ta sẽ bị hủy, mặt khác La Hải Đình cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.

Tại sao từ tầng 1 đến tầng 5 không kiểm tra? Cảnh sát lại lên thẳng tầng 6 chứ?

Đồng Học Bàn sắc mặt hơi trầm xuống, cũng nhìn ra ngoài.

Mua bán dâm? Sao lại trùng hợp thế được? Hai người vừa bước chân vào phòng một chút thì cảnh sát đã đến rồi là sao?

Đồng Học Bàn trong cục cảnh sát làm việc một năm, đương nhiên hiểu quy trình làm án, những club và bar là những chỗ mà cảnh sát hay lui tới, kiểm tra phục vụ mua bán dâm là chuyện bình thường, tuần nào họ cũng đột xuất kiểm tra những chỗ này, nhưng ở đây thì không giống, thứ nhất đây không phải thời điểm ra quân, thứ hai khách sạn này lại không có gì đặc biệt, cũng giống như các khách sạn khác thôi, không có dịch vụ ngoài, nếu không Đồng Học Bàn cũng không đến đây thuê phòng, cảnh sát thì ít quản lý những chỗ này kể cả có người báo, mang nhiều người đến để bắt người như thế này, đích thị có mục đích khác.

Mục tiêu là ai?

Đồng Học Bàn cảm thấy là chính mình!

Nơi này cách Cục Chiêu thương không xa, cũng vừa mới tan tầm không lâu, khẳng định là có người nhìn thấy mình và La Hải Đình đi vào khách sạn, cho nên mới nói cho Lữ Đại Phát, Lữ Đại Phát và lãnh đạo trên huyện kia mới nghĩ kể hạ uy tín của mình xuống, đây không ngờ lại là cơ hội tốt chỉ cần bắt tại giường, ngày đầu tiên Đồng Học Bàn nhận chức đã cùng thông đồng với chủ nhiệm La làm cái trò đồi bại, một chút có thể làm cho hấn thân bại danh liệt, đồng thời cũng đánh Tạ Tuệ Lan một cú, nhất cử lưỡng tiện.

Thậm chí Đồng Học Bàn còn nghĩ đến, vạn nhất bọn họ sau khi kiểm tra phòng không có tra được mình cùng La Hải Đình ở trên giường, bọn họ cũng sẽ không cứ vậy quên đi, dù sao cảnh sát cũng rất nhiều người đều nhìn thấy mình hai người là ở một phòng, đây là trên quần dím bunn vàng không phải phân thì cũng là phân, bọn họ chỉ cần đem tin tức này lộ ra đi, Đồng Học Bàn cùng La Hải Đình cũng không hay ho gì, Tạ Tuệ Lan trên mặt cũng khó coi!

Kế hay lắm!

Đồng Học Bàn giận tím mặt, hấn vừa cân nhắc đối phương khi nào thì sẽ công lại, không nghĩ tới thủ đoạn trước đã đến!

Hơn nữa là thủ đoạn ti tiện! Cái này không thể không làm cho hấn giận dữ!

Hấn và La Hải Đình là trong sạch, đây là hướng đầu bọn họ đổ chậu phân!

Uy tín của Đồng Học Bàn trong huyện không phải nhỏ, nhưng cũng không phải ai cũng thuận mắt hấn, ví dụ như lần này quản lý các khách sạn là thuộc phạm vi địa phương, mà sở trường nơi này cũng là uỷ viên đảng uỷ huyện cục Vạn Đào, trước kia hấn cùng Hồ Nhất Quốc Triệu Kính Tùng hai người đi phi thường gần, cùng án Kim Đế sơn trang cũng có liên hệ nhỏ, Đồng Học Bàn theo chân mấy người bọn họ vẫn đều có mâu thuẫn, cho nên dám phái người chọc đến mình, Đồng Học Bàn cũng không hoài nghi.

Con mẹ nó!

Các người nghĩ ta sẽ ngồi đây chờ chết sao?

Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc! Tiếng đập cửa tiếp tục, âm thanh từ hành lang truyền vào, lúc này cảnh sát đã xét được ba phòng rồi, nghe thì thấy một phòng có hai người, một phòng có một khách, phòng còn lại là gia đình ba người, đều không có vấn đề gì.

“603 không mở cửa”.

“Nhân viên phục vụ! Cầm chìa khóa lên đây!”

Đúng là tiếng cảnh sát rồi

Nhân viên phục vụ nói: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi ở đây không có gì phạm pháp cả, các anh làm thế này...”

“Đừng nói nhiều! Tôi bảo anh mở cửa thì anh mở đi!”

Phòng Đồng Học Bản đúng là 603.

Nghe vậy, La Hải Đình trên mặt hoảng hốt, “Cục trưởng! thế này...”

Đồng Học Bản lại rất bình tĩnh, “Xem ra có người ngồi không yên rồi, đây là cấp cho tôi ra oai phủ đầu”.

La Hải Đình giờ mới khẳng định được dự đoán lúc trước, cũng hiểu rằng để cảnh sát vào nhìn thấy hai người một phòng thế này thì nói gì cũng bằng không, “Vậy phải làm sao bây giờ?” Cô ta có chút hối hận, trong đầu nếu nghĩ kỹ hơn, sớm biết thế này thì vào xe ngồi xem tài liệu cho xong, tối một chút thì tối chứ có sao.

Đồng Học Bản hít một hơi, không chút hoang mang nói: “La đại tỷ, chị lánh đi một chút, chị cứ vào trong phòng vệ sinh một chút vậy”.

La Hải Đình nói: “Cái này, chỗ này không trốn được đâu?”

“Đi đi, không việc gì đâu” Đồng Học Bản mặc áo vào và cầm túi lên.

La Hải Đình nghĩ rằng chốn trong phòng vệ sinh không thể tránh được họ, nhưng Đồng Học Bản đã nói thế thì cô cũng không thể không nghe, mặt tỏ rõ sự cảm phiền, đi nhanh vào WC rồi đóng cửa lại.

Leng keng, tiếng chìa khóa bên ngoài vang lên.

Ba cảnh sát đang vào vị trí, chỉ cần mở cửa một cái là xông vào bắt người!

Chỗ này là tầng sáu dù có cửa sổ cũng không thể nhảy, tương đương với việc Đồng Học Bản bị khóa bên trong, khiến hấn không có cách nào giải quyết được chuyện này, đúng là quá sức ác hiểm, đúng là đã khiến Đồng Học Bản lâm vào tình trạng khó khăn, để hấn hoàn toàn mất mặt ở cục, nhưng bọn họ không biết, việc này với người bình thường thì đúng là chỉ có kết cục thảm bại nhưng đối với Đồng Học Bản thì cũng chỉ là chuyện bình thường!

Đồng Học Bản nhìn cửa bằng ánh mắt lạnh lùng, trong lòng thầm nói các người đã tìm nhầm người rồi.

STOP!

Tất cả đều ngừng cử động!

Tất cả các tia nắng trong phòng cũng dừng chiếu, gió bỗng dừng lại trước bậc cửa sổ, mấy con chim bên ngoài đang bay cũng dừng lại, tiếng âm thanh bên ngoài cũng chợt tĩnh lại, La Hải Đình trong phòng vệ sinh vẻ mặt vẫn còn nôn nao bất an, không chút nhúc nhích, hai mắt vẫn nhìn từ trong phòng ra ngoài cửa, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế.

Đồng Học Bản bẻ cổ áo, nghênh ngang đi ra, mở cửa.

Đi ra ngoài hành lang, nhân viên phục vụ đang sắp tra chìa vào ổ khóa, ba người mặc cảnh phục mồm vẫn cười lạnh, một người nhìn chăm chăm vào cửa phòng 603, còn hai người kia đang chuẩn bị xông vào, khuôn mặt biểu tình bất nhất, một người khấn trương toát mồ hôi, một người mắt híp lại.

“Còn muốn bắt tôi?” Nhìn bọn họ một cái, Đồng Học Bản đi ra ngoài tiện thể đóng cửa.

Dám ngấm ngấm hại ta, Đồng Học Bản từ trước tới giờ chưa từng bỏ qua!

Hấn quay người nhìn sang anh cảnh sát đứng ngoài cùng bên trái, thò tay, mở túi trên bộ cảnh phục ra, quần áo đều biến thành rất cứng, đều bị ngưng đọng lại, tốn mất năm sáu giây thì Đồng Học Bản mới lấy ra được từ ví tiền trong túi, cầm trong tay, rồi lại mở ra cười lạnh, trong túi tiền có thẻ cảnh sát, không lâu sau túi tiền của cả ba cảnh sát Đồng Học Bản đều cầm trên tay.

Đồng Học Bản khoát tay, thoải mái đi xuống lầu.

Tầng năm...

Tầng ba...

Tầng một...

Đi ra ngoài cửa khách sạn Đồng Học Bản nhìn dòng xe cộ và người đi lại trên đường đều cứng ngắc, có cảm giác tác dụng của năng lực đặc biệt đã phát huy hiệu quả, sau đó cúi đầu tìm nhìn bên đường, đi lên hai bước rồi Đồng Học Bản ném mấy ví tiền đó xuống rãnh bên đường, bởi vì lúc dừng thời gian thì không có trọng lực, ví tiền lơ lửng trên khe rãnh không rơi xuống.

Ừm, đã xong.

Nhìn trước nhìn sau một cái, Đồng Học Bản không thể để mọi người phát hiện chỗ này bỗng nhiên nhiều lên một người.

Cuối cùng, Đồng Học Bản đi vào một chỗ tối bên hông cửa hàng bán hoa, miệng đọc nhẹ!

Thời gian bỗng khôi phục!

...

Tích tích tích, tiếng còi ô tô ầm ầm vang lên!

“Chiếc Honda phía trước! Anh có biết lái xe không đấy? Sao lại cản đường ra như thế?”

“Đừng đứng đó chứ! Đi nhanh đi!”

Trên đường hồi phục sự náo nhiệt, bên cạnh vài mét mấy chiếc ví cũng rơi xuống rãnh, trên đường mọi người vẫn đi lại bình thường, Đồng Học Bản chậm chậm hút thuốc, từ trong bên cạnh tiệm hoa bóng người mờ mờ hiện lên, ngẩng đầu lên nhìn tầng sáu khách sạn, trong cửa sổ hiện lên bóng mấy người, hiển nhiên ba cảnh sát kia đã xông vào trong phòng

Tìm đi.

Đừng quên xem dưới gầm giường.

Đồng Học Bản xoay vươn vai, bỗng nhiên phát hiện bên ngoài khách sạn có đỗ một chiếc Honda, đỗ rất không đúng chỗ, cũng làm tắc luôn mấy xe sau nhưng mà người trong xe không hề vội vã, mà người đấy hướng mắt lên tầng sáu.

Là Lữ Đại Phát!

Đồng Học Bản liếc mắt một cái liền nhận ra lái xe, nhưng đây lại không đúng.

Không phải Lữ Đại Phát! Nhìn hắn ta rất giống Lữ Đại Phát, tuổi tác cũng không chênh lệch mấy

Đồng Học Bản hiểu rồi, người này là em trai của Lữ Đại Phát, khẳng định là hắn đã nhìn thấy Đồng Học Bản và La Hải Đình đi vào trong khách sạn, do đó mới báo tin cho Lữ Đại Phát, thế nên mới có cảnh sát đến kiểm tra!

Con mẹ nó! Tiểu miêu tiểu cầu cũng dám đề lên trên đầu tao sao?

Đồng Học Bản tức lên, bước nhanh qua đường.

Lữ Đại Tài không chú ý bên đường, cửa xe mở ra, hắn cười lạnh nhìn lên tầng sáu của khách sạn. hắn chưa từng gặp Đồng Học Bản nhưng đã nhìn thấy hắn từ xa hai lần, cũng nhìn thấy ảnh của Đồng Học Bản, La Hải Đình thì hắn biết rồi, cũng chào hỏi vài lần, do đó hôm nay lúc tan sở khi nhìn thấy Đồng Học Bản và La Hải Đình cùng vào khách sạn, trong lòng hắn mới chợt có động, hắn cũng biết mâu thuẫn giữa anh trai mình và Đồng Học Bản, sau khi Lữ Đại Phát nghe em trai mình báo về thì trong lòng hết sức vui mừng, sau đó bảo hắn đứng đó trông, do vậy Lữ Đại Tài mới đứng trông trước cổng khách sạn, Đồng Học Bản và La Hải Đình từ đầu đến giờ chưa ra khỏi khách sạn, Lữ Đại Tài biết lần này Đồng Học Bản gặp phải chuyện đen đủi rồi, mặt cũng hiện lên nụ cười vui sướng.

Đột nhiên, bình một tiếng!

Lữ Đại Tài nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy người đang đứng đấy, nhưng người này khiến hắn bất ngờ suýt nữa thì ngã trật khớp!

“Bị bệnh sao?” Tức giận dùng dùng, hắn ngẩng đầu lên, Lữ Đại Tài hồi bay phách tán, không tin vào mắt mình nhìn chằm chằm vào người kia.

Trời! Sao lại là Đồng Học Bân!

Hắn ra đây lúc nào vậy??

350. Chương 351: Giả Cảnh Sát

Bên đường cái.

Lữ Đại Tài bả vai bị chụp tới mức đau đến lúc lùi lại, hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ bóng người mà bây giờ không nên xuất hiện ở đây, sự xuất hiện của Đồng Học Bân đã làm cho Lữ Đại Tài không dám tin, hắn vừa nãy còn đi vào bên trong khách sạn cơ mà, từ đầu tới giờ không đi ra ngoài, điều này thì không thể nhầm được, từ đầu tới giờ hắn chưa nhìn thấy Đồng Học Bân đi ra ngoài lần nào, tại sao lúc này lại xuất hiện ở đây??

“Lão Lữ! Vừa tan tầm đấy à!” Đồng Học Bân ha ha cười.

Lữ Đại Tài ánh mắt mơ hồ nói: “Anh nhận sai người rồi” nói xong bảo tài xế lái xe chạy.

Đồng Học Bân lại dùng lực mạnh vỗ vào vai hắn, “Đồng chí Lữ Đại Phát! Anh mà tôi cũng nhận nhầm được sao? Anh làm sao thế? Không nhận ra tôi sao?”

Lữ Đại Tài lại chịu đau thêm lần nữa, không muốn dây dưa nhiều, “Tôi không phải Lữ Đại Phát”.

Bốp, Đồng Học Bân lại vỗ mạnh vào vai hắn, “Lão Lữ, anh đừng đùa nữa, anh có hóa thành tro tôi cũng nhận ra anh, anh đang đi đâu đây? Đi, cho tôi đi nhờ một đoạn, tôi đi mua bao thuốc ở quán thuốc chỗ ngã tư kia” Nói rồi, Đồng Học Bân mở cửa rồi vào xe ngồi, “Lái xe đi, ở đằng trước mấy chục mét thôi” Đồng Học Bân đương nhiên biết đây không phải Lữ Đại Phát, thẳng nhai này thuần túy là ác tâm hắn đây mà.

Lữ Đại Tài tự nhiên bị Đồng Học Bân đánh cho bả cái, sau lưng với bả vai đều rất đau, trong lòng đã thấy rất tức nhưng hắn vốn trong lòng có quỷ, lúc này vừa thấy Đồng Học Bân ngay cả xe đều lên, cũng chỉ có thể nhịn phần nộ xuống, lập tức giẫm chân ga đi ra ngoài, đem xe dừng ở bên cạnh một tiệm bán thuốc lá ở ngã tư đường, hắn hiện tại chỉ có một cái ý tưởng, nhanh nhanh đem ôn thần này đẩy đi, Đồng Học Bân này, quá con mẹ nó tà môn!

Xuống xe, Đồng Học Bân lại vỗ hắn một cái: “Lão Lữ, cảm ơn nhé”.

Lữ Đại Tài không dám ở lại lâu, liền lái xe chớp mắt đã không thấy đâu.

Đồng Học Bân cười lạnh, cần điện thoại gọi cho phó đội trưởng đội tuần cảnh: “Lão Phùng, tôi Đồng Học Bân đây... Ừm có chút chuyện, anh mang mấy người đi, có một khách sạn đang có án đấy, đứng... chi tiết thì đến tôi nói cho anh nghe... được... tôi tắt máy nhé” tắt điện thoại, Đồng Học Bân xoay người đi vào mua một bao Ngọc Khê, đi ra ngoài rồi quay lại khách sạn, dựa vào tường khách sạn, im lặng hút thuốc.

Không lâu sau, ba tên cảnh sát đi ra từ khách sạn, nhiệm vụ được giao đã không hoàn thành, điều này làm cho bọn họ không vui, họ đã kiểm tra từng góc ngách một trong phòng 603, dưới gầm giường, phòng WC, tủ, phụ nữ thì tìm được rồi nhưng quan trọng là người đàn ông lại không tìm ra, bọn họ không biết là chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ có cách nghĩ là thông tin cung cấp có vấn đề.

“Ba vị!” Đồng Học Bân cười ha ha đem tàn thuốc dụi, “Phá án đấy à?”

Ba cái cảnh sát giương mắt nhìn, giật nảy mình, “...Đồng Cục trưởng!”

Ai cũng không ngờ Đồng Học Bân lại ở đây, đều há hốc miệng trợn mắt.

Đồng Học Bân cười gật đầu: “Năm mới vừa qua mà đã phải đi làm, đúng là đồng chí tốt, cơ quan cần những đồng chí hết lòng hết dạ vì nhân dân như các anh, tốt, tôi sẽ nói mấy câu tốt đẹp với Lương cục trưởng giúp các anh, như thế các đồng chí sẽ được đề bạt, không đề bạt các anh thì đề bạt ai? Đúng không?” Đồng Học Bân nhìn ba người kia đang toát mồ hôi, cười nói: “Các anh tên gì vậy? Thẻ cảnh sát đâu, mang ra tôi xem xem! Tôi sẽ báo công cho các anh!”

Người cảnh sát đi đầu vội cười nói: “Không cần đâu mà, đây chỉ là nhiệm vụ của chúng tôi thôi”.

Các cảnh sát khác lau mồ hôi nói theo, “Phải, chúng tôi nào có công gì”.

Đồng Học Bản vẫn đưa tay ra, “Bảo các anh cầm ra thì cứ cầm ra đi, nên thưởng phải thưởng chứ, tôi cũng là người làm qua việc này rồi, biết là cảnh sát rất vất vả”.

Ba tên cảnh sát đương nhiên không muốn cầm thẻ cảnh sát ra, ai cũng rõ ràng Tiểu Đồng Cục trưởng là người có thù tất báo, có thể chạy được thì nhanh chạy, nhưng người ta đã nói như vậy rồi, bọn họ không mang ra không được, lại nói Đồng Học Bản đã không còn là lãnh đạo cục, mấy người bọn họ khi nhận nhiệm vụ này, bên trên cũng cho bọn họ ăn thuốc an thần, cho dù Đồng Cục trưởng muốn trả thù, cũng có người có thể bảo vệ bọn họ, cho nên ba người liếc nhau, vẫn là đưa tay đi tìm giấy chứng nhận.

“Ồ?” Một cảnh sát ngăn người, tay cứ sờ hết túi nọ đến túi kia.

“Thẻ cảnh sát của tôi đâu rồi?” Một người kêu lên

“Của tôi cũng không thấy đâu rồi” Người thứ ba cũng cuống lên, “chứng minh thư với thẻ cảnh Sát đều mất rồi!”

Ba cảnh sát không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc đi vào khách sạn rõ ràng là họ có mang theo thẻ cảnh sát, sao bỗng nhiên lại không thấy thẻ này.

Đồng Học Bản chờ chính là lúc này, nhìn thấy cảnh này, hấn đổi mặt ngay, chỉ vào ba cảnh sát nói: “Tôi còn nghĩ mấy anh đang chăm chỉ làm nhiệm vụ nữa! Được! Hóa ra là cảnh sát giả hử! Thẻ đâu! Chứng minh thư đâu? Lệnh khám xét đâu? Cái gì? Đều không có à?” Đồng Học Bản nói lớn, nhiều người xung quanh bắt đầu xúm lại xem: “Các anh đến phá án mà không có thẻ cảnh sát hử? Lừa ai chứ! Mua được một thân cảnh phục là không biết ai với ai hử?? Còn dám giả cảnh sát trước mặt tôi? Mấy người to gan lắm!”

Người dân bên cạnh nghe thấy, lập tức ồn ào bàn tán.

“Cái bọn này đúng là! Bắt hết chúng nó đi!”

“Đúng! Báo cảnh sát đi! Bây giờ giả cảnh sát nhiều lắm!”

“Con tôi cũng bị cảnh sát giả lừa! Đúng là lũ khốn kiếp!”

Ba cảnh sát kia vội giải thích: “Chúng tôi đúng là cảnh sát mà, là chủ quản địa phương, thẻ rõ ràng lúc này còn ở đây, nhưng bây giờ không biết ở đâu rồi!”

Đồng Học Bản cười lạnh, “Câu nói này anh nghe có tin được không? Lại muốn lừa tôi hử?”

Cảnh sát lúc này là thật luống cuống, “Tôi nói thật mà, có khả năng trước có người trộm rồi”.

Lúc này, còi xe cảnh sát vang lên, một lúc sau, hai xe cảnh sát đã đỗ ở bên đường, cửa xe vừa mở, đội phó Phùng dẫn người đi vào. Tuy rằng Đồng Học Bản đã không phải lãnh đạo cục, nhưng Phùng phó đội trưởng đối với hắn vẫn là phi thường tin phục, cho nên cũng thực nể tình, Đồng Học Bản một cú điện thoại là hắn liền tới đây, thậm chí ngay cả là cái án gì cũng chưa hỏi.

Đồng Học Bản quay đầu lại, “Đội phó Phùng, anh đến đúng lúc lắm, ở đây có ba tên giả làm cảnh sát!”

Đội phó Phùng sững sốt, nhìn ba người kia, trong đó có người ông ta đã gặp qua, hình như là người của sở Thành quan, sao có thể là cảnh sát giả mạo được?

Người cảnh sát kia vội nói: “Đội phó Phùng, anh đến thì tốt rồi, thẻ của chúng tôi bị người ta trộm mất rồi”.

Đội phó Phùng là người lão luyện, biết chuyện này có điều khuất tất, vì thế nhìn Đồng cục trưởng.

Đồng Học Bản lạnh lùng nói: “Khách sạn người ta đang yên lành lại đến kiểm tra cái gì mà mua bán dâm, tôi vừa nhìn đã thấy lạ rồi, chở họ về rồi hỏi kỹ xem, được lắm, không có thẻ, không chứng minh thư, giấy khám xét cái gì họ cũng không có, làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Lại còn bị người ta trộm? Các anh mà là cảnh sát hử? Ai rảnh rồi không chuyện gì mà đi trộm thẻ của các anh? Nói dối cũng không biết nói nữa!”

Đội phó Phùng đã hiểu, ba cảnh sát này đã chọc giận Đồng Học Bản, lại định đổ tội mua bán dâm cho hắn? Không trách Đồng Học Bản nổi giận, đội phó Phùng vừa nghe cũng giận.

“Đội phó Phùng”

“Đội phó Phùng, chúng tôi...”

Đội phó Phùng xua tay, “Cùng bọn họ vào! Mang đi! Trở về thẩm tra!”

Ba cảnh sát kia sợ hãi hít một hơi khí lạnh, có một người trong đấy nói: “Đội phó Phùng chúng ta đã gặp nhau rồi, anh quên rồi sao? Tôi là Tiểu Trương ở bên sở Thành quan đây!”

Đội phó Phùng lắc đầu, “Anh là ai, tôi không quen!”

“Anh đợi tôi gọi điện thoại một cái, gọi xong là rõ ràng ngay mà!”

“Dẫn đi!” Đội phó Phùng cơ bản là không cho bọn họ cơ hội, mấy hình cảnh kia đến bắt người, thuận thực cùng tay bọn họ vào, đội phó Phùng bèn quay lại nói với Đồng Học Bản: “Đồng cục trưởng, cảm ơn ngài đã cung cấp thông tin và báo án, bây giờ giả mạo cảnh sát ngày càng nhiều, trong cục rất quan tâm vấn đề này, ngài yên tâm, sau khi trở về nhất định trọng án phạt nặng, ngăn chặn loại phạm tội nghiêm trọng giả mạo cơ quan cảnh sát này!” Ý tứ là hắn sẽ thu thập ba người này thật tốt.

Đồng Học Bản vỗ cánh tay hắn, “Vất vả cho anh rồi”.

Xe cảnh sát mang người đi, gào thét mà đi.

Người dân đứng xung quanh vỗ tay khen ngợi.

Ba cảnh sát trên xe lúc này đều mặt nghệt nhìn ra ngoài, bắt mua bán dâm người nào không bắt lại bắt Đồng Học Bản, thế thì bỗng nhiên biến đâu mất, Đồng Học Bản lại chặn ngoài cửa hỏi về thể, còn hình cảnh lại đến gần như cùng lúc vậy, bọn họ... đúng là bị người khác chơi! Không những thế mà bọn họ không tài nào hiểu được, bắt người không bắt được! Lại còn bị bắt lại! Bọn họ hiện tại đã muốn có điểm hối hận, ôn thần Đồng Học Bản, cái tên này quả nhiên không phải dễ chọc!

Nhìn theo xe cảnh sát rồi Đồng Học Bản quay đầu trở về khách sạn.

Lên lầu, đi đến phòng 603 tầng sáu.

Nhưng vừa đứng ở cửa thì làm cho hắn thấy một cảnh dở khóc dở cười.

La Hải Đình đang trong Wc thì bị cảnh sát xông vào kiểm tra, lúc kiểm tra cô trong nhà vệ sinh, cô bỗng nổi giận dưng dưng, hỏi bọn họ đang làm cái trò gì, đợi mấy cảnh sát hỏi trong phòng còn có ai nữa không, La Hải Đình cũng nói là trong phòng chỉ có mỗi mình cô. Trong lòng biết là Đồng Học Bản đã trốn đi đâu rồi, cuối cùng đợi cảnh sát đi ra, La Hải Đình liếc liếc xuống gầm giường, nghĩ một lúc, cô ta nhanh chóng đi ra hành lang, đợi Đồng Học Bản đi ra.

La Hải Đình tưởng rằng Đồng Học Bản đang nằm dưới gầm giường, nhưng nếu mình gọi hắn, từ giường mà bò ra thì đúng là không dễ coi chút nào, trong trường hợp đó, không khỏi mất mặt Đồng Học Bản, nên La Hải Đình đương nhiên không muốn nhìn cảnh đấy mới đi ra ngoài.

Đợi đến mười phút rồi.

Nhưng Đồng Học Bản vẫn không thấy lộ mặt, cửa phòng cũng không mở.

La Hải Đình không khỏi nghĩ ngợi, do dự định quay vào phòng gọi Đồng Học Bản một tiếng, nhưng không thấy ai trả lời, cô mới ngồi xổm xuống giường, lật ga giường nhìn xuống gầm giường.

“Cục trưởng?”.

“Chị La, gọi tôi sao?” Tiếng Đồng Học Bản vang lên sau lưng.

La Hải Đình quay đầu lại, trợn mắt há hốc mồm, “Ngài... sao ngài lại ở bên ngoài được?”

Đồng Học Bản không trả lời, “Bây giờ không có gì rồi, chị cứ mang tài liệu đi làm như những gì chúng ta đã bàn, có thể chứ?”

“Có thể có thể” La Hải Đình nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, cô nhìn ra cửa sổ một cái, trong lòng nghĩ đây là tầng sáu, chẳng nhẽ Đồng Học Bân nhảy xuống dưới?

351. Chương 352: Bắt Được Nhược Điểm

Buổi tối.

Khách sạn.

Tiểu La Hải Đình xong, Đồng Học Bân ở trong phòng một mình, lấy thuốc ra hút, chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng như thế được, Lữ Đại Phát và kẻ đứng đằng sau kia đã ra tay, không muốn để Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan có đường lui rồi, vậy thì cần gì phải khách khí nữa? Muốn triển khai công việc của cục chiêu thương thuận lợi, muốn không ảnh hưởng tới uy tín Tạ Tuệ Lan thì phải đấu với Lữ Đại Phát thôi, hần vốn dĩ muốn đợi, nhưng bây giờ nhìn thấy bên kia ra tay trước như thế thì còn đợi chờ gì nữa!

Ép tôi ra tay sao?

Vậy thì ông đây không cho các người yên đâu!

Tập binh Đồng Học Bân vừa muốn thu nạp rồi, hiện tại nên tìm chính chủ!

Nói là làm, Đồng Học Bân không muốn đợi đối phương đánh đòn thứ hai, hần đi ngay xuống lầu lái xe, đi về phía đông qua hai con đường, sau đấy cầm điện thoại liên hệ với các bộ hạ cũ của mình, bảo họ kiểm tra giúp mình địa chỉ nhà Lữ Đại Phát, sau đó dừng lại luôn, Đồng Học Bân chạy xe đến khu nhà tập thể xây chừng năm 90, đỗ xe bên ngoài chỗ khuất tầm nhìn, xuống xe đi vào bên trong.

Cục chiêu thương không có khu tập thể lớn của riêng mình, chỉ có một nhà tập thể, còn liền với nhà tập thể của các bộ ngành khác của huyện, tào nhà xây gạch đỏ phía tay trái chính là khu tập thể cục chiêu thương và cục văn hóa, đằng sau có tòa nhà cán bộ hội hiệp thương, cũng có nhà của công thương và thuế vụ, khu này rất rộng, người ở đây phần lớn là lãnh đạo, rất nhiều người gọi khu này là khu tập thể của huyện.

Đồng Học Bân đi nhanh vào bên trong.

Bảo vệ khu không biết hần, nhìn qua một cái nhưng rồi cũng không cản.

Sau khi đi vào trong, Đồng Học Bân đi thẳng tòa nhà xây gạch đỏ của cục chiêu thương.

Vừa nghe điện thoại thì được biết là Lữ Đại Phát ở căn 601 trên tầng sáu, nhìn lên một cái, chỉ có tầng một là có hộ lan còn từ tầng hai trở đi là không có, dù sao cũng rất ít người đến khu tập thể này trộm, cho nên cũng không có người làm hộ lan, như vậy nói, muốn đi lên khó khăn liền quá lớn, Đồng Học Bân hơi cau mày, đành phải dùng cách trực tiếp nhất, đi thang lầu đi đến tầng sáu, nhìn xem 60, đưa tay ấn chuông cửa.

Leng keng, leng keng.

Tiếp theo Đồng Học Bân lùi lại, lại đi xuống cầu thang trên tầng 5.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Răng rắc, cửa mở, vợ Lữ Đại Phát Lý Hồng thò đầu ra nhìn, “Người đâu rồi? Ai bấm chuông cửa thế?”

Không đợi cô ta nhìn xuống tầng 5, Đồng Học Bân mặt lạnh lùng ra chỉ lệnh - STOP!

Thời gian đột nhiên đình chỉ!

Không khí cũng ngưng lại!

Thấy thời gian dừng lại, Đồng Học Bân gỡ menu xem xét thời gian thừa, còn kịp, đón năm mới đã tích góp được không ít, đủ dùng rồi, vì thế Đồng Học Bân đi lên lầu, nhìn Lý Hồng, nhớ đến một màn Ngưu đại tỷ bị cô ta hủy dung nhan như thế nào, Đồng Học Bân nhin xuống xúc động muốn giết chết nàng, cúi đầu nhất xoay người, sát cạnh cửa, từ dưới cánh tay nàng đi vào trong phòng.

Trong phòng khách có hai người đang ngồi, một là Lữ Đại Phát một là Lữ Đại Tài, Lữ Đại Tài Đồng Học Bản vừa gặp lúc ngoài khách sạn, nhìn qua thì thấy rất giống Lữ Đại Phát.

Lữ Đại Tài đang nhăn nhó mặt mày nhìn anh trai mình.

Lữ Đại Phát nghiêm mặt nhìn ra ngoài cửa hút thuốc, đầu thuốc đang có mấy vòng khói thuốc, trong lúc này lơ lửng trong không gian

Ánh mắt Đồng Học Bản nhăm nhăm, đi vào một phòng, dùng lực mạnh ấn cánh cửa đang bị đóng cứng lại do thời gian mở ra, nhìn bố cục thì đây chính là phòng ngủ của con Lữ Đại Phát Lữ Hiểu Lỗi, đứa nhỏ chắc mang sang bên nhà ông bà nội rồi, trong phòng không có ai.

Quay người, Đồng Học Bản lại vào một phòng ngủ khác, là phòng ngủ của vợ chồng Lữ Đại Phát!

Sau khi đóng cửa lại, Đồng Học Bản búng ngón tay một cái... STOP!

...

Bên ngoài có tiếng nói chuyện truyền vào.

“Tiểu Hồng, ai đến vậy?” Tiếng của Lữ Đại Phát.

“Không biết, không có ai” Lý Hồng đóng cửa cái bịch, nói: “Không biết kẻ nào thất đức như thế!”

Lữ Đại Tài nói: “Chị dâu, chắc là mấy đứa trẻ lêu lạo dưới ngạch thôi”.

Lữ Đại Phát nói: “Được rồi, không có ai thì là không có ai, Đại Tài, nói tiếp đi, em nói cho anh lại một lần những gì em thấy, làm sao mà tên họ Đồng kia nói không thấy là không thấy luôn, còn người cảnh sát anh nhờ đi điều tra, vừa báo về, mấy người đấy bị hình cảnh bắt rồi, nói họ giả mạo cảnh sát, ba người này vào phòng Đồng Học Bản thuê tìm kiếm kết quả là chứng minh thư với thẻ cảnh sát đều mất! Chuyện này là thế nào! Chẳng lẽ muốn nói với anh họ gặp quỷ hay sao?”

Lữ Đại Tài giận dữ nói: Em cũng không rõ cái tên Đồng Học Bản làm sao có thể như thế...”

Bọn họ cứ ở ngoài nói, Đồng Học Bản không nghe tiếp nữa mà nhẹ tay nhẹ chân ở trong phòng nhìn xem một chút.

Mục đích lần này của Đồng Học Bản rất đơn giản, chính là nắm được điểm yếu của Lữ Đại Phát, ví dụ như là lúc khi hắn còn ở phân cục quốc an kinh thành, tại sao lại làm được lãnh đạo, tìm được sổ tiết kiệm xem, nếu có bí mật, thì nhiều người đều cất giấu trong nhà, Đồng Học Bản muốn tìm chứng cứ, đương nhiên cũng không hẳn là phải tìm được chứng cứ Lữ Đại Phát tham ô, chỉ cần có thể khiến hắn mất mặt, hạ thấp uy tín là đủ rồi, có chứng cứ rồi thì càng tốt, Đồng Học Bản là cái nào cũng không cự tuyệt chê khen.

Tìm thôi!

Tao không tin mày là người thanh bạch, không có bí mật nào!

Bên ngoài cả nhà Lữ Đại Phát vẫn đang nói chuyện, không biết trong nhà người đã có người đột nhập.

Dưới gối, dưới đệm, dưới ra giường, ngăn tủ, tủ quần áo, Đồng Học Bản lật giở tất cả, thậm chí còn lục tìm từng bộ quần áo trong tủ quần áo, tìm từng túi một, dưới gối và đệm đúng là không có gì, tốt xấu cũng làm qua công việc điều tra khám xét rất lâu, động tác của hắn rất nhẹ, gần như không gây ra tiếng động, sau khi lật giở lại bỏ đồ đạc về chỗ cũ, không để vợ chồng Lữ Đại Phát phát hiện ra.

Năm phút đồng hồ...

Mười phút...

Hai mươi phút...

Trong phòng tất cả các chỗ đều bị lật qua một lần, nhưng không tìm được gì.

Đồng Học Bản nhìn sổ tiết kiệm chỉ có ba vạn ít đến đáng thương gửi ngân hàng, mày chột cau lại, đặt sổ về chỗ cũ, trong mắt lóe lên bất định.

Trong sạch vậy sao?

Sao có thể! Lão già này cất giấu kĩ thật!

Nhìn đồng hồ, đã là 8 giờ tối rồi, Đồng Học Bân vẫn không tin, tiếp tục tìm một lượt nữa, lần này thì cả giá sách cũng kiểm tra, từng quyển sách đều bị lật giở, ngay cả mấy viên gạch sứ cũng ấn một lượt, không có chỗ nào là chỗ cất giấu ngầm cả, kết quả vẫn không có thu hoạch gì, Đồng Học Bân không khỏi nghĩ, lẽ là bí mật của gã họ Lữ lại được cất ngoài phòng khác hoặc phòng con mình? Cái này cũng không quá có khả năng chứ?

Lúc này, tiếng nói bên ngoài đã làm Đồng Học Bân giật mình lắng nghe.

Lý Hồng nói: “Lão Lữ, thằng nhóc con Đồng Học Bân vẫn còn thù chúng ta, chúng ta lần trước đã chọc giận nó, lần này ông lại tìm người chơi hấn lần nữa, hấn có thể sẽ gây bất lợi cho ông đấy?”

Lữ Đại Tài nói: “Đúng đấy anh ạ, em thấy anh gần đây...”

“Không cần lo lắng” Lữ Đại Phát cười lạnh đáp, “Hấn mà khiến ta bất lợi được sao? Hấn còn có chiêu nào nữa? Kiểm tra tài khoản? Tôi đây không sợ, vấn đề cuộc sống khác? Tôi không có! Đừng nói điều này, bây giờ cho dù có kỹ ủy gia nhập điều tra, điều tra sổ tiết kiệm trong nhà, cũng không có gì, Đồng Học Bân mà muốn điều tra tôi, tôi còn đang rộng tay ra mời chào nữa là đằng khác, đợi hấn ta ra tay rồi để xem hấn thu xếp lại thế nào!”

Lý Hồng lo lắng nói: “Thực là không có việc gì?”

Lữ Đại Phát nói: “Yên tâm đi, tôi mà bà còn không biết sao? Làm sao để điểm yếu cho người khác thấy được?”

Lý Hồng thở phào, “Vây là tốt rồi”.

Vừa nghe lời này, Đồng Học Bân trong lòng bỗng nghĩ ngợi, nếu Lữ Đại Phát đã khẳng định như thế, không chừng đúng là không có điểm yếu thật, dù gì trước mặt người nhà hấn cũng không thể nói láo về điều này, Đồng Học Bân trầm mặc, kinh tế không có vấn đề gì? Cuộc sống không có vấn đề gì? Thế thì phải làm thế nào để thu phục tên họ Lữ này đây? Chẳng lẽ lại đến nhờ Tạ Tuệ Lan giúp đỡ? Để chị Tạ động thủ được không? Không được! Nếu thế thì còn mặt mũi gì nữa, lúc trước còn chính miệng nói chị Tạ giao chuyện này ỉnh, Đồng Học Bân không thể để người yêu thấy mình là kẻ vô năng, cũng không thể để cho đồng sự cùng thủ hạ của hấn nghĩ đến chính mình chỉ biết dựa vào lãnh đạo.

Không nắm được nhược điểm sao?

Không có kế này ta bày kế khác!

Đồng Học Bân chuẩn bị kế để đối phó với Lữ Đại Phát cũng đã hết dần, nếu không được thì hấn dự định cầm tấm hình của hai vợ chồng Lữ Đại Phát ở trên giường, dán đầy đường, ồm, chỉ có thế, mất mặt thì để Lữ Đại Phát mất mặt, nhưng người tinh mắt sẽ không khó mà đoán ra là mình làm, làm địch tổn thương mười phần thì mình cũng bị mất mặt tám phần, danh tiếng của Đồng Học Bân cũng bị ảnh hưởng nhiều, làm cho người khác nghĩ mình không từ thủ đoạn nào, nên tuyệt đối không thể dùng cách này.

Bỗng nhiên, bên ngoài có tiếng điện thoại vang lên.

Reng reng reng, reng reng reng

Sau đó là tiếng Lữ Đại Phát: “Alo, tôi Tiểu Lữ... vâng... đúng, chuyện đó... được được, tôi lập tức đi qua chỗ ngài”

Hình như là điện thoại của lãnh đạo nào đấy.

Gác máy, Lữ Đại Phát nói: “Tôi phải ra ngoài một chút, không phải lo, lần này sẽ thu phục được tên họ Đồng, ngày mai ngày kia tôi sẽ có cách ngăn chân hấn, bảo đảm cả đời khó quên”.

Lý Hồng hỏi: “Ông đi đâu vậy? Khi nào thì trở về?”.

Lữ Đại Phát nói: “Đi gặp lãnh đạo, chắc phải mất một giờ, hoặc là muộn hơn”.

“Ừm” Lý Hồng nói: “Ông lái xe cẩn thận đấy”.

Lữ Đại Tài nói: “Anh, em ở đây chờ anh về”.

Lữ Đại Phát nói: “Được, một lát nữa về sẽ thương lượng chuyện này với em, em nói chuyện cùng chị dâu trước đi”.

Nửa phút sau, loảng xoảng một tiếng, cửa đóng lại.

Đồng Học Bàn cũng lắc đầu, nhân vật chính đi rồi, lúc này cho dù muốn chụp ảnh vợ chồng hần trên giường cũng không có để chụp, ài, ở đây cũng không có tác dụng gì, nghĩ một chút, loại ảnh này chụp không chụp cũng thế, hần không thể vì đối phó với Lữ Đại Phát mà làm tổn hại uy tín của chính mình, đây đúng là mất nhiều hơn được, đây chính là điểm không được thành thực trên chính trường, vẫn phải tìm được điểm yếu của Lữ Đại Phát.

Quay về trước đã.

Một tiếng chỉ lệnh vang lên.

STOP!

Đồng Học Bàn coi như chôn không người, mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, Đồng Học Bàn nhìn thấy một cảnh làm hần quá đổi ngạc nhiên, mặt hần kinh ngạc, bước chân đột ngột dừng lại, ngơ ngắc xoay người, lại đến phòng ngủ, đóng cửa lại, hần không dám tin vào mắt mình cảnh tượng bên ngoài phòng khách, Lữ Đại Tài đang cùng chị dâu hần trong tư thế ôm ấp, yên lặng ở đó bị thời gian dừng lại!

Ta ngất!

Đồng Học Bàn biết, chính mình đã tìm được nhược điểm đối phó Lữ Đại Phát!

352. Chương 353: Chụp Hình!

Buổi tối.

Nhà Lữ Đại Phát.

Quay lại phòng ngủ Đồng Học Bàn hít một hơi, vẫn không tin vào những gì mắt mình vừa nhìn thấy, bởi vì cảnh này đúng là không ra sao, em chồng với chị dâu? Đang làm trò gì không biết? Đồng Học Bàn nghĩ, Lữ Đại Tài và Lý Hồng không nhất định là kiểu quan hệ đấy, dù cho lúc thời gian ngừng lại, có lẽ Đồng Học Bàn không để ý Lý Hồng hạ chân xuống một chút, nên Lữ Đại Tài mới gần được chị dâu của mình, do vậy Đồng Học Bàn không chế nổi khiếp sợ trong lòng mình, bởi vì muốn xác định đây có phải điểm yếu của bọn họ không, Đồng Học Bàn nhẹ đọc một tiếng chỉ lệnh.

STOP!

...

Thời gian khôi phục, nhưng bên ngoài một tiếng động cũng không có.

Đồng Học Bàn cau mày lại, nếu xảy ra chuyện gì thì hai người bọn họ phải nói gì mới đúng chứ, hần không ngồi ghé đầu sát cửa, tai áp vào cửa phòng ngủ nghe, chụt chụt hình như tiếng hôn nhau, còn có hai tiếng thở rất mạnh.

Đúng là như vậy sao?

Hai người này đúng là thực sự có chuyện này?

Đồng Học Bàn liền vui vẻ, trò vui này đúng là hay thật!

“Đại Tài, hô, chú... hô... chú vội gì chứ” Là tiếng của Lý Hồng.

“Bao nhiêu ngày nay không có cơ hội được gần chị, không chịu được nữa rồi” Lữ Đại Tài hạ thấp giọng xuống: “Chị dâu”.

Lý Hồng nói: “Hai ngày nay anh chú cứ ngồi nhà nghĩ các đối phó với tên Đồng Học Bân kia, tôi muốn có thời gian rảnh rỗi cũng không được, hô, đừng hôn nữa mà... hô... lúc anh chú không có nhà thì tôi lại trông Hiểu Lỗi, cũng không... hô... không có cơ hội gặp chú, tối qua khó lắm mới gửi Hiểu Lỗi sang nhà ông bà, lần này... hô... cho chú nửa tiếng... nhanh lên, anh chú không chừng nửa tiếng là về thôi, hô... đừng cởi hết quần áo, để ngứa vạ nhất”.

Lữ Đại Tài vội nói: “Đi vào phòng đi”.

Đầu Đồng Học Bân đang nghĩ, phải dừng thời gian để tìm chỗ nấp thôi.

Lý Hồng lại nói: “Không, không nên vào phòng, lại đem giường làm lộn xộn lên anh chú có thể nhìn ra, mà lại còn có mùi nữa, trong phòng không thể hết mùi ngay được, làm luôn trên ghế sofa này, mau, mở một bên cửa sổ ra, để mùi nhanh bay đi hết, nếu không anh chú lại ngủ thấy”.

“Được!”

Nghe hai người này nói chuyện, Đồng Học Bân biết hai người không phải mới thông dâm một hai ngày, nhưng nghĩ đến hình dáng và sắc đẹp của Lý Hồng, Đồng Học Bân không khỏi rung mình buồn nôn, gái có chồng này có phong tư cái rắm gì, vậy mà Lữ Đại Tài vẫn muốn? Ừm, nói đến mới nhớ Lữ Đại Tài này bộ dạng trông cũng không ra sao, hai người này đúng là rất hợp nhau, Đồng Học Bân phục rồi, Lữ Đại Tài phát cả ngày chỉ lo đối phó với mình? Đến vợ của mình ngủ cùng em trai cũng không biết! Nón xanh này đeo vào thật lớn, hơn nữa mang vô cùng ghê tởm!

Đồng Học Bân không vội, lấy điện thoại di động bật chức năng chụp ảnh lên chờ đợi.

Một phút đồng hồ... Hai phút... Ba phút...

“Chị dâu, em vào nhé?”

“Mau, tôi muốn quá rồi, mau!”

“Hô...”

“Ha!”

Cách một cánh cửa chợt nghe bên ngoài tiếng kety kety vang lên không dứt bên tai, là tiếng sofa lắc lư

Đồng Học Bân biết chính là lúc này!

...

Tất cả các âm thanh đang vang lên bỗng im bặt!

Thời gian ở trong nháy mắt đã ngừng lại!

Đồng Học Bân cười lạnh thò tay ra sờ tay nắm cửa, dùng lực mở ra, rồi đi ra ngoài, trở tay đem cửa khép lại.

Trên ghế sofa, phần trên của Lý Hồng còn nguyên, nhưng quần thì bị kéo xuống quá đầu gối, đang úp bụng xuống sofa vẫn duy trì một tư thế gương nhai múa vuốt khó coi, miệng há to ra để thở, phía sau, Lữ Đại Tài cũng không cởi áo, nhưng quần sớm bị ném trên bàn trà, trên mặt hắn mang theo một tia biểu tình hưng phấn cùng sung sướng, đang đè Lý Hồng xuống, đang từ phía sau mà làm cái việc đó.

Đồng Học Bân chán ghét xem bọn chúng, với cảnh bại hoại gia phong như thế này phản cảm quá nặng.

Chuyển máy sang chế độ chụp ảnh, Đồng Học Bân đứng bên cạnh tìm một góc có thể chụp ảnh được, cuối cùng Đồng Học Bân đứng chỗ kệ tivi, nơi này vừa có thể tránh đi ánh mắt Lý Hồng cùng Lữ Đại, không cho hai người nhìn thấy mình chụp ảnh, lại có thể chuẩn xác mà rõ ràng chụp hình được bộ vị mấu chốt nhất cùng khuôn mặt hai người, làm cho người ta vừa thấy là biết là ai, đang làm cái gì.

Sắp xếp tất cả, Đồng Học Bân đặt tay lên nút chụp hình trên máy di động.

STOP!

...

Thời gian hồi phục!

“Chị dâu, hô, chị dâu”

“Đại Tài, em chồng tốt, hô!”

Đồng Học Bàn ngắm kĩ rồi chụp một cái, nhưng hấn quên mất không tắt âm của máy ảnh, nên khi chụp nó kêu tách một cái, kết quả thanh âm nhất thời nhảy ra.

Lý Hồng cùng Lữ Đại Tài đều nghe được, kỳ quái nghiêng đầu nhìn qua!

Đồng Học Bàn trong lòng nhanh chóng hạ chỉ lệnh!

Thời gian lại ngừng lại!

Nhìn thấy hai người kia giữ nguyên tình trạng, Đồng Học Bàn không muốn lãng phí thời gian nữa, thay đổi góc độ chụp thêm rồi tiện tay tắt âm của chế độ chụp ảnh trong máy, dựng đứng máy lên ngắm đúng hai người.

STOP!

Lý Hồng và Lữ Đại Tài cùng quay ra nhưng không thấy gì chỗ kệ tivi cả.

“Tiếng gì thế nhỉ?”

“Không biết, hình như nghe thấy tách một cái”.

“Kệ đi, Đại Tài, mau, làm lại nào!”

Lợi dụng lúc này, Đồng Học Bàn lại chụp thêm mấy tấm!

Dù sao cũng là cùng phòng khách, cho dù ánh mắt không có trực tiếp nhìn thấy, nhưng hơn một người thì cũng có chỗ khác, ví dụ như tiếng hít thở, ví dụ như động tĩnh ngón tay Đồng Học Bàn tiếp xúc di động, ví dụ như bóng dáng có người đứng ở nơi đó, có thể nói rất nhiều chi tiết, Lý Hồng cùng Lữ Đại mới lại làm vài cái thì cũng phát hiện cổ quái, Lý Hồng quay đầu hướng phía sau nhìn, Lữ Đại Tài nghiêng đầu hướng cửa nhìn.

STOP!

...

Đồng Học Bàn lại một lần ngừng thời gian, tắt máy ảnh trong điện thoại rồi cười, đi ra ngoài cửa, mở cửa ra và đi ra ngoài, lại nhẹ nhàng đóng cửa cho bọn họ, rồi búng ngón tay phải một cái, đồng thời trong đầu thâm niệm một câu, sau khi giải trừ thời gian, hấn xuống lầu lái xe mercedes của mình đi ra ngoài, cầm điện thoại xem thành quả của mình, Đồng Học Bàn không khỏi vừa lòng gật đầu, đi thôi!

Trên đường, hấn gọi điện cho Lưu Đại Hải, “Alo, Lão Lưu, đã đi ngủ chưa?”

“Mới hơn tám giờ, chưa ngủ được” La Lưu Đại Hải nói nhỏ: “Có chuyện gì sao?”

Đồng Học Bàn vừa bật máy định vị lên vừa nói: “Có chút chuyện, không ngủ thì tốt rồi, bây giờ tôi lái xe xuống thôn Huệ Đường, anh đợi tôi ở ngoài một chút, có vài bức muốn nhờ anh in ra, là ảnh trong điện thoại, không phải loại chụp phim, ừm, anh quen nhiều người, chuyện này anh làm là tôi yên tâm nhất rồi, được rồi lão Lưu, chi tiết trong điện thoại không tiện nói, đợi khi nào đến nơi tôi nói cho”.

“Vậy được,tôi đợi ngài”.

“Đừng có gọi ngài nghe khách sáo thế, ha ha”

“Bây tỏ sự tôn trọng lãnh đạo cũ mà”.

“Thôi nào, hai chúng ta ai già hơn nào”.

Nói xong vài câu, Đồng Học Bàn liền gác máy, chuyên tâm lái xe.

Sở dĩ tìm Lưu Đại Hải, là vì Đồng Học Bàn cùng La Hải Đìnhh giao tình không phải bình tình, là người trải qua sinh tử cùng nhau, thứ hai là chuyện in ảnh này Đồng Học Bàn không thể tự làm được, hơn nữa lại là

loại ảnh lố lờ này, hấn muốn làm một mình cũng không được, đi tìm một hiệu ảnh trên đường chắc chắn người ta sẽ không giúp, mà còn làm xấu mặt chính mình, lại thêm Đồng Học Bân mới đến huyện Duyên Đài được có một năm, đường đi lối lại còn chưa biết hết, Lưu Đại Hải thì lại khác, cùng huyện Duyên Đài cảm rề lâu như vậy, loại sự tình này quả thật tìm hấn là thích hợp nhất.

Trời tối hần, trăng lên rất cao.

Không biết lái xe bao lâu, nhưng cuối cùng cũng đến được địa phận thôn Huệ Điền.

Nhà La Hải Đình cách đây một cái ngõ nhỏ, Đồng Học Bân cùng hấn gặp mặt.

Theo biểu tình liền nhìn ra Lưu Đại Hải đối với sự tình của Đồng Học Bân rất coi trọng, hấn mặc toàn đồ đen, đi lại nhìn xung quanh, nhìn thấy không có người mới lại gần chiếc mercedes, mở cửa rồi lên xe: “Đồng cục trưởng, ảnh gì thế?”

Đồng Học Bân lấy điện thoại ra, tay ấn hai cái, “Có người muốn hại tôi, tôi không thể ngồi chờ chết được, người trong ảnh có lẽ anh không biết, là vợ Lữ Đại Phát, loại này in ra thế nào tôi cũng không biết, mấy tiệm ảnh đều có thể làm được, thế này đi, anh tìm một chỗ đặc biệt tin cậy, ảnh này không thể để nhiều người nhìn thấy” Nói xong Đồng Học Bân đưa ảnh cho hấn xem.

La Hải Đình nhìn, người trong ảnh đúng là hấn không biết thật, “Được, giao cho tôi thì anh cứ yên tâm, chuyện này tôi đích thân đi làm” Hấn biết Đồng cục trưởng lập đi lập lại như vậy, buổi tối còn chạy tới thôn Huệ Điền thì chuyện này không chỉ có quan trọng, không chỉ có cần giữ bí mật, mà còn thực gấp, vì thế nói: “Anh đợi tôi ở đây, một tiếng... không bốn mươi phút là được, in mấy bản đây?”

“In ba bản đi”.

La Hải Đình làm việc rất hiệu quả, cũng không biết là đi đâu, khi quay lại đã thấy trong tay cầm túi giấy.

Đồng Học Bân mở ra xem xem, cười cười gật đầu, trong điện thoại không có hiện ngày tháng trên ảnh như ở máy ảnh và cũng không rõ như thế. Nhưng trăm nghìn người chụp ảnh cũng biết, xem được rõ mặt là được rồi, nhìn qua một cái, Đồng Học Bân dứt ảnh vào túi, “Ảnh này tôi giữ một bản, còn phải nhờ anh làm một chuyện, chuyển giúp tôi vào hai địa chỉ này mỗi chỗ một bản”.

La Hải Đình lấy bút ra ghi vào sổ.

Không lâu sau, Đồng Học Bân lại lái xe quay về trung tâm huyện.

Vẫn chưa quay lại khách sạn để ngủ reng reng reng, reng reng reng, là điện thoại của Tạ Tuệ Lan, “Nghe nói anh bị ba cảnh sát bên sở Thành quan chơi xỏ hử? Có người đã tìm anh xuống tay rồi sao?”

Đồng Học Bân ừm một tiếng nói: “Bọn này đúng là muốn đem tôi chính cho chết”.

Tạ Tuệ Lan im lặng một chút rồi hí hóp mắt nói: “Thế này đi, chuyện sau tôi xử lí, anh không cần lo đâu”.

Vừa nghe, Đồng Học Bân vui vẻ nói: “Đừng, chẳng phải đã nói rồi sao, chuyện này cứ giao cho tôi chị không yên tâm sao? Chị lại không tin tôi rồi, ha ha, chị cứ yên tâm đi, bọn họ còn muốn thu phục tôi sao? Muốn hạ thấp uy tín của tôi sao? Thật vô nghĩa! Đến một tên tôi diệt một tên! Để tôi xem ai hơn ai!”

“Có chiêu ứng phó rồi sao?”

“Xong xuôi cả rồi, ngày mai chị chờ mà xem kịch hay đi”.

“Ha ha, tốt lắm, tôi sẽ chờ xem Tiểu Bân nhà chúng ta làm thế nào để giải thế cục này”.

353. Chương 354: Bộ Mặt Sâu Thẳm Của Lữ Đại Phát

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trụ sở cục chiêu thương.

Đồng Học Bân lái xe tiến vào, đi thẳng phòng làm việc của mình trên lầu.

Vẫn chưa đến giờ làm việc, có không ít người đang bàn tán chuyện Đồng Học Bàn và Lữ Đại Phát đấu đá nhau, phân tích ai cao hơn, ai cũng biết, chuyện hôm qua chỉ là một phép thử, hai ngày tiếp đây mới là đấu thực sự, trong cơ quan, lãnh đạo đấu đá mọi người ai cũng chú ý, cái này quyết định rất nhiều tình thế phát triển, cho nên vô luận cán lãnh đạo bộ ngành cũng tốt, khoa viên cán sự cũng thế, đều căng thẳng mà quan sát Đồng Cục trưởng có thể đấu qua được lão hồ ly Lữ Đại Phát này hay không.

Trong phòng làm việc của cục trưởng, Quách Phàn Vỹ đang lau tấm kính, động tác rất cẩn thận.

Đồng Học Bàn đi vào phòng thấy hần liền cười nói: “Phàn Vỹ, có thấy thích hợp với công việc này không?”

“Đồng cục trưởng” Quách Phàn Vỹ đang bận lau cửa sổ, thì dừng tay đi rót trà cho Đồng Học Bàn, cười nói: “Công việc thì cũng khá thành thực rồi, nhưng còn chưa gặp được hết trưởng các phòng ban trong cục với một số lãnh đạo huyện, ngài cho thêm một tuần đi, trong bảy ngày đảm bảo sẽ tạo được quan hệ, không thể để công việc triển khai chậm trễ được, sau này bảo đảm dưới sự lãnh đạo của ngài...”

Đồng Học Bàn khoát tay cười nói, “Được rồi, lai bắt đầu cái bài đây rồi”.

Quách Phàn Vỹ cũng cười, không nói tiếp nữa.

“Không phải vội thiết lập quan hệ đâu, đây cũng không phải chuyện vội vàng được, từ từ làm”.

“...Vâng” Quách Phàn Vỹ kéo ghế để Đồng Học Bàn ngồi.

Ngồi xuống rồi Đồng Học Bàn nhấp mấy ngụm trà, tinh thần rất sảng khoái, “Đúng rồi, chị dâu và các cháu đều đến đây cả chưa? Chuyện chuyển trường của bọn nhỏ có cần tôi nói giúp không?”

Nghe Đồng Học Bàn nói “chị dâu” Quách Phàn Vỹ có chút được yêu mà sợ, “Cảm ơn Đồng cục trưởng, không cần đâu, con tôi mới học được nửa kì, bây giờ mà chuyển trường thì sợ rằng không theo kịp các bạn, nên tôi để vợ và con tôi trên kia”.

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, “Nếu cần giúp thì cứ nói một câu nhé”.

“Vâng!”

Bây giờ Quách Phàn Vỹ đối với Đồng Học Bàn đã là bội phục sát đất, lúc ở kinh thành, hần không biết tình hình của Đồng Học Bàn ở huyện Duyên Đài, nhưng từ hôm qua tới bây giờ Quách Phàn Vỹ đã liên tục nghe được thành tích vẻ vang của Đồng Học Bàn, mang theo công tay đánh gục chín kẻ bắt cóc, núi lở đất cứu người, truy tầm án nhà bảo tàng tỉnh bị trộm, bắt thân thích huyện ủy, đá quá sáu bảy võ quán TaeKwonDo Hàn Quốc, mỗi một chuyện đều kinh thiên động địa, làm cho Quách Phàn Vỹ trợn mắt há hốc mồm, hần lúc này mới phát hiện, cho dù từ phòng tổng hợp điều đến cục, Đồng Học Bàn cũng vẫn là Đồng Học Bàn kia, mỗi một chuyện làm ra đều là người khác cả đời cũng làm không được.

Đã đến giờ làm việc.

Đồng Học Bàn bố trí một vài việc để Quách Phàn Vỹ làm.

Nhưng chỉ một lúc sau có tin truyền đến làm cho Đồng Học Bàn ánh mắt lạnh đi, công việc hần đích thân chỉ đạo triển khai không thuận lợi, không phải thuộc hạ không làm, bọn họ không có gan như thế, chỉ là hiệu quả công việc rất thấp, chỉ là cần gọi cuộc điện thoại là làm xong thể mà bên dưới làm cả mười mấy phút mới xong, những phòng ban gần với phòng của Lữ Đại Phát thì càng chậm chạp hơn, rõ ràng là không coi trọng Đồng Học Bàn cho lắm.

Đồng Học Bàn trong bụng nghĩ được, để tôi xem các người còn đấu được với tôi bao lâu!

Nhìn đồng hồ, Đồng Học Bàn nhắm mắt ngồi trên ghế, hôm nay Đồng Học Bàn sẽ ọi người trong cục biết, ai mới là lãnh đạo của cục này!

...

Văn phòng Phó Cục trưởng.

Lữ Đại Phát cầm cặp đi vào, phó chủ nhiệm văn phòng Đan Ân Quốc cũng theo sau đến.

“Ân Quốc” Lữ Đại Phát nói: “Bên đó có động tĩnh gì không?”

Đan Ân Quốc biết ý hần đang hỏi Đồng Học Bân, liền lắc đầu nói: “không có gì đặc biệt cả, vừa Bố trí công tác cho cấp dưới thôi, nhưng lúc trước anh đã nói trước, nên mọi người kết hợp với nhau cả rồi”.

Lữ Đại Phát cười nói: “Tốt lắm, cậu quay lại làm việc đi, có động tĩnh gì thì báo ngay cho tôi”.

“Vâng” Đan Ân Quốc đi ra.

Lữ Đại Phát lấy một điều thuốc ra hút, bắt chét chân suy nghĩ xem bước đi tiếp theo để đánh phủ đầu Đồng Học Bân là gì, cân nhắc kỹ một chút, trong lòng hần sớm đã chú ý, cười ha ha dụi tàn thuốc, mở cặp ra lấy mấy tài liệu ra chuẩn bị làm việc, loạ xoạc, ba bức thư trong cặp rơi xuống, đây là thư trong hòm thư nhà Lữ Đại Phát, lúc nào đi làm thì hần cũng có thói quen lấy thư trong hòm.

Mở ra phong thư thứ nhất, Lữ Đại Phát tiện tay vớt luôn, là quảng cáo bán hàng.

Lật sang phong bì thứ hai, là thư mời tham gia hoạt động, hần nghĩ một lúc rồi nhét vào ngăn kéo.

Khi cầm đến phong thư thứ ba, Lữ Đại Phát cứ thế mở ra, đưa tay vào trong sờ.Ồ, ảnh à? Hần có chút nghi ngờ, bèn cầm ra xem. Vừa xem xong, Lữ Đại Phát sắc mặt liền tái đi, đang ngồi dưới ghế phải bật dậy, giận đến nổi mắt môi đều run lên, người trong ảnh là vợ Lý Hồng và em trai hần Lữ Đại Tài! Hơn nữa hai người lại còn đang... trong chớp mắt Lữ Đại Phát tức đến phổi cũng muốn nổ tung ra.

Hần như phát điên tìm điện thoại gọi điện cho Lý Hồng.

Tút tut tut Lý Hồng nhắc máy, “Alo, tôi còn đang ngủ, có chuyện gì đấy?”

Lữ Đại Phát nổi giận đùng đùng nói: “Lý Hồng! Cô con mẹ nó làm cái gì vậy?”

Lý Hồng sững sốt, “Cái gì? Ông quát cái gì tôi!”

“Cô cùng Đại Tài làm cái chuyện khốn nạn đó! Cô còn giả vờ ngốc sao?”

Nghe vậy Lý Hồng đột nhiên như mất hồn, “Ông đừng có nói bừa, tôi với Đại Tài thì làm sao?”

Lữ Đại Phát một tay vỗ lên bức ảnh ở trên bàn, “Cô còn nói à?! Người ta đã gửi ảnh đến phòng làm việc của tôi rồi đây này! Trong ảnh rõ rõ ràng ràng! Lý Hồng Lý Hồng! Cô còn là người không? Chuyện này mà cũng làm ra được sao? Con mẹ cô! Tôi như thế nào lại cười người như cô!”

“Tôi, tôi không có, ông đừng nói bừa”.

“Cô cứ ở nhà đi! Để tôi mang ảnh về à xem!”

Mấy giây sau, đầu dây bên kia Lý Hồng cũng biết đã bị bại lộ, hu hu khóc lên, “Tôi, tôi thực xin lỗi”.

...

Cùng lúc đó.

Văn phòng cục chiêu thương.

“Chủ nhiệm, đây là thư hôm nay” Một nhân viên cầm một chồng thư đi vào.

Lấy thư cho cục cũng là nhiệm vụ của văn phòng, La Hải Đình gật đầu một cái: “Cô xem đi, sửa sang hết một lượt, có thư của nhà đầu tư hay hội thương nhân nào thì đưa tôi”.

Nhân viên kia vâng một tiếng, bắt đầu đọc thư.

Không lâu sau, cửa văn phòng bình một cái bỗng nhiên có nhân viên mở ra, mặt cô đỏ bừng, vội vã cầm một bức thư nói: “Chủ, Chủ nhiệm, cái này, đây là...”

La Hải Đình mặt nhăn nhú mày, “Ngạc nhiên, hoảng hốt cái gì thế”.

Cô nhân viên kia đưa thư cho cô ta xem, “Cô xem đi!”

La Hải Đình cầm lấy, đưa tay vào trong lấy ảnh ra, đầu tiên là mặt đỏ bừng, sau đó mắt tròn tròn lên, La Hải Đình đã nhận ra người trong ảnh, là Lữ Đại Tài, em trai Lữ Đại Phát, người này đã chào hỏi qua mấy lần, còn người phụ nữ về mặt dám đăng bị đặt ở phía dưới kia, đúng là Lý Hồng vợ của Lữ Đại Phát, có

mấy lần hoạt động công cộng Lữ Đại Phát đều mang theo vợ, cho nên Cục Chiêu thương rất nhiều người đều đã thấy qua Lý Hồng không ít lần, đều nhận thức!

Em trai Lữ Đại Phát với chị dâu mình làm cái trò gì đây?

La Hải Đình cả kinh, nói theo bản năng: “Cô ra ngoài trước đi, không được nói chuyện này với ai”.

“Vâng” Cô nhân viên kia lau mồ hôi, hồn phi phách tán mà đi ra.

La Hải Đình chợt rung mình, tấm ảnh này đúng là quá kì lạ, tại sao lại gửi đến đây? Có người muốn chơi Lữ Đại Phát sao? Người đầu tiên La Hải Đình nghĩ đến là Đồng Học Bản, chẳng nhẽ là Đồng cục trưởng ra tay? Nhưng mà, làm sao hắn có được tấm ảnh này, không thể là đặt máy ảnh ở chỗ nào đó khuất rồi chụp, giống như là đang quang minh chính đại đứng ở bên cạnh Lý Hồng cùng Lữ Đại mới chụp ảnh được, thậm chí hình ảnh còn ở nhiều góc độ đặc tả, giống như là Lý Hồng hai người cố ý để cho người ta chụp ảnh vậy, bằng không bên cạnh có người bọn họ như thế nào lại không biết?

Đây là cái gì không biết!

Đầu La Hải Đình có điểm không thể nghĩ ra, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng lại vui sướng khi người gặp họa, cô ta liền thu lại tấm ảnh, đi thẳng lên phòng làm việc của Đồng cục trưởng.

Cốc cốc cốc.

“Mời vào” Đồng Học Bản trong bụng cười thầm, đến rồi đây

La Hải Đình đi vào rồi đóng cửa luôn, “Cục trưởng, văn phòng vừa có thư”.

Đồng Học Bản làm bộ kì lạ hỏi: “Vấn đề thư tín chị lo là được rồi?”

La Hải Đình nhìn sắc mặt hắn, cũng không nhìn ra điều gì nói: “Là một vài tấm ảnh. Rất nhạy cảm, tôi không biết phải xử lí thế nào nên mới đến đây xin ý kiến anh, anh cứ xem trước đi, người trong ảnh là vợ và em trai Lữ Đại Phát” Cô ta đưa lá thư cho Đồng Học Bản.

Nhìn qua một cái, sắc mặt Đồng Học Bản dần thay đổi, giận tím mặt đặt ảnh lên bàn, “Ai gửi ảnh này đến đây! Điều tra cho tôi! Người gửi thư này muốn bôi đen mặt của Cục chiêu chương hay sao?” Hắn tức giận đập bàn rồi nói: “Gọi Lữ Cục trưởng lên đây cho tôi!”

La Hải Đình chớp mắt nhìn, chẳng nhẽ không phải Đồng cục trưởng xuống tay hay sao?

Đồng Học Bản hít một hơi, trầm giọng nói: “La chủ nhiệm, chuyện này có ảnh hưởng hết sức không tốt, cũng ảnh hưởng đến cả thanh danh của Lữ Cục trưởng, ảnh này đã có bao nhiêu người xem qua? Thế này đi, loại chuyện này tốt nhất không cần truyền ra ngoài, bằng không Lữ Cục trưởng người ta về sau còn triển khai công tác như thế nào? Đã biết chưa?”

Trong lòng La Hải Đình bỗng động, “...Cục trưởng, tôi biết phải làm gì rồi”.

Đồng Học Bản gật đầu nói: “Tốt, đi gọi Lữ Cục trưởng đi!”

Tốt nhất là không truyền ra ngoài.

Vì cái gì không nói là nhất định không được truyền ra ngoài?

Hai chữ này có nghĩa rất mơ hồ, nếu giải thích thì có thể là, nếu thật muốn truyền ra thì cứ truyền đi.

La Hải Đình biết mâu thuẫn giữa Đồng Cục trưởng cùng Lữ Cục trưởng, có tấm ảnh này trong tay, không thu thập Lữ Đại Phát mới là lạ, nên đã rất nhanh lĩnh hội được ý đồ của Đồng Học Bản, sau khi đi ra, La Hải Đình tìm hai thuộc hạ thân tín dặn dò một chút, thực ra không cần dặn dò, vợ với em trai dờ trò lăng nhăng? Chuyện này sao có thể giấu được lâu!!

354. Chương 355: Ai Mới Là Lãnh Đạo?

Trong văn phòng Cục Trưởng, Đồng Học Bản đang chăm chú quan sát mấy tấm hình.

Cái cô Lý Hồng này hôm qua không để ý, cái manh to tròn thế không biết.

Cửa bỗng nhiên mở toang, Lữ Đại Phát khuôn mặt tối sầm hồng hộc bước vào không thềm gõ cửa, bây giờ làm sao hắn có thể giữ bình tĩnh được chứ, lòng hắn đang như lửa đốt, những bức hình đó đã được gửi đến chỗ hắn chứng tỏ là đang uy hiếp hắn, muốn làm cho hắn phải khốn đốn, còn người có thể làm ra những chuyện này ngoài Đồng Học Bản ra thì không còn ai khác, từ góc chụp và thủ pháp chụp có thể nhìn thấy người chụp không phải thuộc hạng bình thường, còn tên Đồng Học Bản có danh xưng ôn thần này, lại hoàn toàn là người tà môn, Lữ Đại Phát có thể đã khẳng định chính Đồng Học Bản bày ra trò này.

Đồng Học Bản ngẩng đầu lên liền nói: “Lão Lữ, tâm trạng anh lúc này tôi hiểu, nhưng lần sau anh phải nhớ gõ cửa trước khi vào nhé. Đây là phép lịch sự tối thiểu”.

Lữ Đại Phát xanh mặt không nói gì.

Đồng Học Bản vút mấy tấm hình lên bàn: “Những tấm hình này là thế nào đây, anh giải thích cho tôi nghe xem”.

Lữ Đại Phát đỏ bừng mặt, hắn bước lên trước cầm lấy mấy tấm hình rồi xé ra thành từng mảnh nhỏ.

Đồng Học Bản nhìn hắn rồi nói tiếp: “Đồng chí Lữ Đại Phát! Anh đang làm loạn cái gì vậy hả? Bản thân là lãnh đạo Cục Chiêu Thương thì phải gương mẫu chứ, như vậy mới có thể quản được cấp dưới. Còn anh xem anh đi, nhà anh xảy ra chuyện lớn như vậy đừng nói với tôi là anh không biết gì! Còn để cho người ta gửi đến tận cơ quan? Gửi đến tận văn phòng làm việc? Giờ làm sao anh làm việc được đây? Anh đang làm cho cả Cục Chiêu Thương phải mất mặt đấy! Đang bôi nhọ lên cả Cục Chiêu Thương đấy! Anh có còn ý thức tập thể nữa không?”

Lữ Đại Phát cuối cùng cũng nói một câu: “Việc này trước đây tôi không hề biết!”

Đồng Học Bản vỗ vỗ bàn: “Lão Lữ, tôi phê bình anh cũng chỉ muốn tốt cho anh, anh nên giải quyết nhanh đi, đừng để cho ảnh hưởng mở rộng”.

Lữ Đại Phát thở hồng hộc nói: “Tôi biết!”

“Không phải tôi nói anh...” Đồng Học Bản nói tiếp: “Vợ và em trai của anh đúng là không ra gì, coi sóc việc nhà cũng là một phần công việc, Lão Lữ, anh đừng có mà chủ quan, theo tôi được biết thì những tấm hình này chỉ mới được gửi đến Cục Chiêu Thương thôi, nếu chẳng may mà tất cả các cơ quan trong huyện đều nhận được thì đến tôi cũng không biết xử lý thế nào đâu, ảnh hưởng sẽ vô cùng lớn”.

Lữ Đại Phát sắc mặt nhất thời lo ngại, chân mày nhích lên mấy cái, nghe ra một tia uy hiếp.

Đồng Học Bản khoát tay: “Thôi được rồi, tôi chỉ nói đến vậy thôi, anh đi làm việc đi”.

“...Tôi muốn xin nghỉ phép vài ngày” Thực sự Lữ Đại Phát không còn mặt mũi nào đi làm nữa, lúc này trên đường đến văn phòng của Đồng Học Bản, không ít người khi chào hắn thì ánh mắt cũng không đúng, đa phần là đang cười nhạo hắn, hậu viện bốc lửa, vợ và em ruột ngoại tình với nhau, chuyện xấu này đặt vào ai cũng không thể chịu đựng nổi, không gì có thể nhục nhã hơn nữa, Lữ Đại Phát thậm chí còn có xúc động muốn đâm nhát dao chết cả hai người đó luôn cho xong. Bây giờ hắn xin nghỉ cũng có nghĩa là chịu lùi một bước.

Đồng Học Bản nói: “Được, tôi sẽ cho anh nghỉ, anh về lo thu xếp việc nhà đi”.

Lữ Đại Phát bước ra khỏi văn phòng, trong lúc nhất thời, cảm giác bản thân tâm lực tiêu tụy, lúc này hắn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà đi đấu với Đồng Học Bản nữa.

Đồng Học Bản vốn dĩ không tung mấy tấm hình này ra khắp nơi cũng có nguyên do của hắn, thứ nhất nếu làm lớn chuyện không chỉ gây ảnh hưởng đến Lữ Đại Phát mà còn gây ảnh hưởng đến bản thân hắn, thủ đoạn này chắc sẽ có người nghĩ là do hắn làm, cho dù chỉ là nghi ngờ mà thôi, nếu Đồng Học Bản làm như vậy sẽ làm cho người ta có ấn tượng quá mức tàn nhẫn, khó tránh khỏi sẽ làm cho người ta có điểm thấy mà tránh xa. Hai là, cả cục Chiêu Thương biết chuyện là được rồi, như vậy cũng đủ để phá vỡ uy tín và hình tượng của Lữ Đại Phát, huống chi còn có thể nắm được điểm yếu của hắn, điểm yếu đó là gì? Chỉ khi nắm giữ trong tay mới là điểm yếu, một khi điểm yếu đã phơi bày thì không còn gì để khống chế Lữ Đại Phát nữa, ai biết là hắn có thể nổi điên cùng mình liều mạng hay không?

Vì vậy giữ mấy tấm hình lại là cách lựa chọn tốt nhất.

Nếu Lữ Đại Phát vẫn còn muốn đổi đầu với mình thì Đồng Học Bản sẽ không khách khí mà tung mấy tấm hình này ra cho bàn dân thiên hạ đều biết chuyện xấu ở trong gia đình hắn.

Reng reng reng, chuông điện thoại chọt reo.

Là Tạ Tuệ Lan gọi đến, Đồng Học Bản bắt máy cười nói: “Tạ Huyện trưởng, có gì sai bảo sao?”

“Nói chuyện không tiện à?”

“Ha ha, không phải, tôi sợ chị nói chuyện không tiện đó chứ”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Nghe nói là anh kiếm ra mấy tấm hình để xử lý hai vợ chồng Lữ Đại Phát hả?”

Đồng Học Bản hơi bất ngờ: “Tình báo của chị thông tin cũng nhanh đó chứ”.

“Tuy là tôi không đến đó nhưng vẫn dõi theo phía bên anh, ha ha, việc này anh làm tốt lắm, làm rất đẹp”
Tạ Tuệ Lan rất ít khi khen ngợi hắn như vậy, “Tôi bây giờ rất muốn xem biểu hiện của mấy lãnh đạo huyện như thế nào, cử một tên Lữ Đại Phát đến đổi đầu với anh, hắn vừa mới tìm vài người cảnh sát để đi đối phó anh, ai ngờ bị anh tóm gọn trước, chưa đầy nửa ngày mà Lữ Đại Phát bị anh làm cho khốn đốn, tôi đoán sau này hắn sẽ không làm loạn nữa đâu, một nước cờ hay, Tiểu Đồng anh lần này coi như là đã đi một nước cờ chính trị rất đẹp, nó không chỉ đánh vào mặt Lữ Đại Phát mà còn đánh vào mặt những người muốn đổi phó với chúng ta, ha ha...”

Đồng Học Bản cũng hơi đắc ý: “Đã thay đổi cách nhìn rồi chứ?”

“Thay đổi cách nhìn rồi, chỉ có anh mới có thể làm được những chuyện khiến người ta phải tròn mắt”.

Tất máy, Đồng Học Bản cười cười, anh biết Tạ tỷ nói vậy cốt để làm anh vui, trên thực tế cuộc đấu tranh chính trị lần này có thể nói là thành công, nhưng vẫn chưa được gọi là “đẹp mắt”. Mà thôi, thành công là được rồi, đẹp hay không đẹp, anh em quản làm cái gì cơ chứ!

Cả buổi sáng, không khí Cục Chiêu thương đều lộ ra một sự quý dị.

Chuyện Lữ Đại Phát làm ọi người phải kinh sợ, hình tượng của hắn trong lòng mọi người giờ đã giảm sút đi rất nhiều.

Bồ Dương, Quách Tuấn Bảo cùng mấy chủ nhiệm thường trú cục Chiêu Thương đều bắt lấy sự thay đổi này, chủ nhiệm La Hải Đình, phó chủ nhiệm Đơn Anh Quốc, các cán bộ nghiệp vụ khoa một khoa hai lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra Lữ Đại Phát không thể đầu lại Đồng Học Bản.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Lữ Cục trưởng vẫn chưa kịp xuất chiêu đã bị Đồng cục trưởng triệt để thu thập rồi?

Mới chỉ có một hiệp? Đã thua nhanh như vậy sao?

Sắp đến giờ nghỉ trưa, Đồng Học Bản đi dạo quanh nơi làm việc một vòng.

“Đồng Cục trưởng”.

“Cục trưởng”.

Mọi người vội vàng chào hỏi mà trong lòng vẫn đang tiêu hóa chuyện mấy tấm hình lúc nãy.

Đồng Học Bản gơ tay ra hiệu mọi người tiếp tục làm việc, La Hải Đình nghe tiếng vội vàng đi ra chào: “Cục trưởng” Thần sắc cung kính hơn lúc trước một chút.

Đồng Học Bản cười nói: “Cô làm việc của cô đi, tôi đi quanh xem một lúc”.

La Hải Đình nói: “Tôi đang xử lý mấy chứng từ thanh toán, năm nay ngân sách tài chính của cục ta rất eo hẹp”.

Đồng Học Bản cũng biết, tài chính Cục Chiêu Thương luôn rất eo hẹp, không thể trách người khác, chỉ có thể nói là do thành tích trước đây quá kém, huyện trợ cấp cũng không được bao nhiêu, nhưng Cục Chiêu Thương thì lại cần rất nhiều khoản chi tiêu, ví dụ như mời nhà đầu tư ăn cơm, liên hệ tình cảm với các nhà

đầu tư, rồi lộ phí... Có cái gì là không cần tiền không? Theo như tình hình trước đây, dưới một nghìn tệ có thể báo, nhưng trên một nghìn phải thanh qua xét duyệt nhằm tránh nhân viên khai gian.

Đồng Học Bản nói: “Cho tôi xem mấy tờ đơn thanh toán một chút”.

La Hải Đình hơi ngạc nhiên rồi cầm xấp chứng từ tới đưa cho hắn.

Đồng Học Bản liền lật xem mấy trang, đa phần đều là phí tiếp khách, đây cũng là một phần chi trả lớn của tài vụ, “Ừm, ngân sách tài chính không nhiều, vì vậy các đơn thanh toán đều phải xem xét kỹ, thế này đi La chủ nhiệm” Đồng Học Bản nhìn cô, “Từ nay về sau, đơn thanh toán trên năm trăm tệ đều phải đưa cho tôi ký”.

La Hải Đình ánh mắt chợt động nói: “Vâng”.

Các nhân viên đều rất bất ngờ, trên năm trăm tệ là phải trình ký? Thế này...

Chuyện của Lữ Đại Phát, rồi chuyện thanh toán, chỉ trong một ngày mà Đồng Học Bản đã đốt đồng lửa thứ hai và thứ ba, sau đó hắn rời văn phòng đi ăn cơm.

Chuyện năm trăm tệ trở lên phải trình ký nhanh chóng được La Hải Đình viết thành thông báo gửi đến các phòng ban, mọi người nghe xong đều sầm sầm, đặc biệt là nhân viên nghiệp vụ, điều này có nghĩa là sau này chuyện thanh toán sẽ không còn dễ dàng nữa, có muốn trục lợi cũng khó.

Lúc này mọi người mới nhận thức ra được một vấn đề - Đồng Cục trưởng mới chính là người đứng đầu!

Lữ Đại Phát đã trực tiếp xin nghỉ sớm, người đi lên người đi xuống. Sự uy nghiêm của Đồng Học Bản lập tức được gây dựng, cộng thêm thủ đoạn mạnh mẽ vang dội của Đồng Cục Trưởng đã làm thay đổi lớn nội bộ Cục Chiêu Thương, đặc biệt là lãnh đạo các phòng ban, đến lúc này bọn họ mới bừng tỉnh, mới biết được lời đồn chỉ là bịa đặt, Đồng Cục trưởng không phải là người làm việc không dùng đầu óc như người ta vẫn nói. Chuyện của Lữ Đại Phát là một ví dụ, có ai dám dẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Trong cả buổi chiều.

Văn phòng Đồng Học Bản không ngừng vang lên tiếng gõ cửa cộc cộc.

“Đồng Cục trưởng, tôi đến báo cáo công việc”.

“Cục trưởng, có công văn cần ngài xét duyệt, là vấn đề liên quan đến...”

“Cục trưởng, tôi là Quách Tuấn Bảo ở ngoại ban, tôi chuẩn bị ngày mai về Kinh thành triển khai công việc, vì vậy muốn báo cáo với anh phương hướng làm việc trong năm nay...”

Rất nhiều cán bộ lãnh đạo đều đến phòng làm việc của Đồng Học Bản, đầu tiên là bàn về công việc, sau đó là biểu thị Đồng Học Bản đi đâu bọn họ sẽ theo đó. Đồng Học Bản đương nhiên là giơ cả hai tay ra đón chào, cười ha ha bàn chuyện với bọn họ, ngoài Phó Cục trưởng Tôn Thụ Lập ra, hầu như người đứng đầu các phòng ban đều đến, thái độ đều rất tích cực, còn họ có mưu đồ gì đen tối hay không thì phải đợi quan sát một thời gian đã.

Quan mới nhận chức đốt ba đồng lửa đã bị Đồng Học Bản trong vòng hai ngày đã đốt xong.

Đến lúc này Đồng Học Bản đã chính thức gây dựng uy tín ỉnh, nắm trong tay cả Cục Chiêu Thương!

355. Chương 356: Mẹ Cũng Hẹn Hò?

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Chớp mắt đã một tuần trôi qua, từ sau khi Đồng Học Bản trị Lữ Đại Phát, thì Lữ Đại Phát cũng trở nên thật thà hơn nhiều, nghỉ phép ba ngày xong mới rầu rĩ đi làm, tuy nhiên phần lớn là nhốt mình trong phòng làm việc của hắn, chấp nhận sự thực bị khống chế, hắn không còn muốn đối đầu với Đồng Học Bản nữa.

Đồng Học Bàn sau vài ngày cũng đã quen với công việc trong Cục Chiêu Thương, hẳn chỉ nắm trong tay toàn cục, đem nhiệm vụ giao đến các phòng ban, tất cả công việc được tiến hành rất thuận lợi.

Hôm nay, thứ bảy.

Vẫn đang còn nằm trong chăn, Đồng Học Bàn nhìn đồng hồ rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Vì công việc nghiệp vụ mà có khi cuối tuần Cục Chiêu Thương còn bận việc hơn những ngày bình thường, tuy nhiên Đồng Học Bàn là lãnh đạo, hôm nay hẳn định nghỉ ngơi một ngày.

Bỗng nhiên có tiếng khóa mở cửa.

Đồng Học Bàn chợt thấy ai đẩy đẩy mông mình.

“Tiểu Bàn, tiểu Bàn” Là tiếng của mẹ Loan Hiểu Bình, “Đã chín giờ rồi, dậy đi thôi”.

Đồng Học Bàn mở mắt ngáp dài nói: “Hôm nay con nghỉ làm, muốn ngủ thêm một chút, mấy ngày nay mệt quá”.

Loan Hiểu Bình bắt đắc dĩ nhìn con trai, đưa tay lấy ghèn trong mắt con rồi đắp chăn lại cho hẳn, “Con đó, làm việc cũng không cần liều mạng như vậy, mẹ nói mà con cũng không nghe, ài, thôi ngủ đi, mẹ sẽ dọn phòng rồi làm đồ ăn sáng cho con” Lúc tết, Đồng Học Bàn liền đưa chìa khóa ẹ. Loan Hiểu Bình hôm nay đến là để dọn dẹp giặt quần áo cho con, bà biết là con lười, trong nhà lại không có bàn tay phụ nữ, nếu nửa tháng mà bà không đến thì cái nhà biến thành sọt rác mất.

Đồng Học Bàn nhắm mắt: “Cảm ơn mẹ”.

“Cảm ơn gì” Loan Hiểu Bình xoa xoa tay con trai, “Thôi ngủ đi”.

Bà nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ rồi đóng cửa lại, bà bắt tay vào việc, lau nhà, giặt áo quần.

Khoảng một tiếng sau, Đồng Học Bàn tỉnh dậy, hẳn mặc áo quần rồi mang dép bước ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, Loan Hiểu Bình đang phơi áo quần bên cửa sổ.

Đồng Học Bàn ngượng ngùng nói: “Mẹ vất vả rồi, mẹ nghỉ đi, để đó con làm cho”.

“Dậy rồi hả?” Loan Hiểu Bình quay lại cười nói: “Không cần con làm đâu, mẹ chưa già đến mức đó, nhanh đánh răng rửa mặt đi, bữa sáng chuẩn bị xong rồi đó”.

Đồng Học Bàn chớp chớp mắt: “Mẹ, con vừa mới phát hiện là mẹ càng ngày càng đẹp ra đó”.

Loan Hiểu Bình liếc con một cái rồi nói: “Con chỉ được cái nịnh thôi, mẹ đã năm mươi tuổi rồi, còn đẹp cái gì nữa” Nói xong khoe miệng nở nụ cười.

Đồng Học Bàn nhìn mẹ, “Hắc, con nói thật đó, hay là mẹ trang điểm?”

Loan Hiểu Bình nét mặt nóng lên, vội nói: “Đừng nói bậy nữa, mau đi đánh răng đi”

“Đúng là trang điểm rồi?” Đồng Học Bàn rất ngạc nhiên, mẹ rất ít khi trang điểm, trước đây do nhà nghèo, không có tiền, vì vậy mẹ chẳng bao giờ mua đồ trang điểm cả, cùng lắm là mua những phấn son bình thường, sau này Đồng Học Bàn làm có tiền rồi, nhưng mẹ cũng không mua sắm áo quần hay phấn son gì, chắc là thấy không cần thiết phải ăn diện, cũng có thể là do thói quen, nhưng hôm nay...

Loan Hiểu Bình quay mặt đi, vội móc quần áo, “Còn nhìn nữa là mẹ giận đó, đi đi”.

“Hôm nay là ngày gì vậy?” Đồng Học Bàn cười nói, “Có phải là sinh nhật mẹ không? Mà không đúng, đây vẫn còn năm mới, ngày mai là tết Nguyên Tiêu, nhưng như vậy cũng không phải”. Sau cùng Đồng Học Bàn bị mẹ lấy cái móc áo quần đui vào nhà vệ sinh, hẳn đành phải đi đánh răng vậy.

Mấy tháng nay đúng là Đồng Học Bàn không quan tâm đến mẹ mình lắm, một là do bận việc, rồi việc thăng chức, rồi cả việc đi Hàn Quốc làm phẫu thuật nữa, hai là hẳn quen được mẹ chăm sóc rồi, mỗi lần bản thân đều không cần đến trường của mẹ để thăm bà, Loan Hiểu Bình đều tự mình đến thăm con, nhưng bây giờ nghỉ lại Đồng Học Bàn liền ặc một tiếng, thì ra mỗi lần cuối tuần mẹ đều đến, hơn nữa còn ở lại từ sáng

cho đến tối, nhưng hình như hai tháng gần đây số lần mẹ đến ít lại, không thể như vậy, không nên như vậy chứ, Đồng Học Bản đang tự chất vấn mình.

Lúc ăn sáng, Loan Hiểu Bình gấp một quả trứng gà cho con, “Chỉ biết ăn cháo thôi, ăn cái này đi”.

“Mẹ, có phải là mẹ có chuyện gì không nói với con không?” Đồng Học Bản thấy không yên tâm, “Sao con cứ có cảm giác gần đây mẹ sao sao ấy?”

Loan Hiểu Bình hơi đỏ mặt, “...Không có”.

Đồng Học Bản đặt đũa xuống, “Không thể nào, nhất định là có, nhanh, mẹ nói cho con biết đi”.

“...Không có thật mà, con đừng có suy nghĩ lung tung”.

“Mẹ nói đi, nếu không con không nuốt nổi cơm đâu”.

Loan Hiểu Bình hơi ngượng ngùng, bà húp miếng cháo rồi nhẹ giọng nói: “Vậy, vậy mẹ hỏi con một chuyện, con xem... ba con cũng mất đã lâu rồi, không phải là mẹ quên ba con, chỉ là... thực ra mẹ đã không nghĩ đến chuyện đó... nhưng...” Nói một hồi vẫn chưa đi vào chủ đề chính, Loan Hiểu Bình liền cắn răng nhìn con trai, “Nói thế này đi, nếu mẹ... tìm cho con một người ba mới, con... con có cao hứng hay không?”

Vừa mới nghe Đồng Học Bản kinh ngạc vô cùng, “Mẹ có đối tượng rồi hả?”

Loan Hiểu Bình liền xua tay: “Không có không có, mẹ chỉ hỏi vậy thôi”.

“Sao lại chỉ hỏi như vậy được, rõ ràng là mẹ đang muốn nói đến chuyện hẹn hò mà” Tâm trạng Đồng Học Bản lúc này khá phức tạp thì khỏi phải nói, hần vội hỏi: “Người đó là ai? Cũng là giáo viên như mẹ? Lớn nhỏ thế nào? Tên là gì vậy?” Hỏi xong, Đồng Học Bản vẫn chưa dứt, “Mẹ cứ nói thật đi, chuyện lớn như vậy mà mẹ cũng không cùng con thương lượng trước, như thế nào mà đã hẹn hò rồi, mẹ khi nào thì như vậy?”

Loan Hiểu Bình bị hỏi dồn nên vô cùng bối rối: “Không phải như vậy, mẹ chỉ nói ví dụ thôi”.

“Ai ui, đến lúc này mà mẹ còn giả bộ nữa”.

“..Vậy con... con trả lời câu hỏi của mẹ đi” Loan Hiểu Bình nhìn con trai, “Có phải con cũng nghĩ là không tốt? Vậy thì thôi, con coi như mẹ chưa nói gì cả”.

Đồng Học Bản nghĩ trong bụng suốt nửa mẹ làm hần hoảng hồn, sao có thể coi như chưa nói gì được? Nghĩ một lúc, hần thở dài: “Mẹ, không phải là con không đồng ý, ba cũng đã mất được mấy năm rồi, mẹ tìm một người khác cũng là chuyện bình thường, phận làm con sao dám có ý kiến gì được? Chỉ cần mẹ vui là được rồi, chỉ sợ người ta không yêu mẹ thật lòng, bây giờ xã hội nhiều hạng người lắm, mẹ lại quá lương thiện, nếu lỡ bị lừa thì...”

Loan Hiểu Bình nhìn con nói: “Mẹ có mắt nhìn người hơn con đó!”

Đồng Học Bản nói thầm, mẹ cứ thổi phồng đi, “Dù sao thì bất kể thế nào mẹ cũng để con gặp mặt ông bác đó đã”.

“Cái gì mà ông bác, không lớn không nhỏ” Loan Hiểu Bình mất hứng nói.

Đồng Học Bản hơi xót xa, chưa gì đã bên người khác rồi, ài ài ài.

Đợi ăn sáng xong, Loan Hiểu Bình mới kéo tay con đến ghế sofa, “Mẹ cũng không giấu con nữa, cuối năm ngoái mẹ cùng một đồng nghiệp đi dạo phố, trên đường gặp một người thanh niên trẻ cố tình làm hư đồ bắt một bà lão già phải bồi thường, mẹ sợ bà lão đó bị lừa liền đến nhắc bà ta một câu, kết quả là tên lừa đảo đó chỉ vào mặt mẹ nói một tràng, hần còn định đánh mẹ nữa, lúc này chợt có một chiếc xe dừng lại, một người trung niên khoảng năm mươi tuổi bước xuống, ngay cả nói cũng không cần nói, mặt nghiêm liếc mắt nhìn tên lừa đảo kia một cái, tên lừa đảo đã bị dọa chạy”.

Đồng Học Bản nói, “Anh hùng cứu mỹ nhân đây mà”.

Loan Hiểu Bình tức giận nói: “Rốt cuộc là con có nghe không? Không nghe thì mẹ không kể nữa”.

“... Khụ khụ khụ, nghe, nghe”.

“Sau đó mẹ liền cảm ơn anh ấy, từ đó là quen nhau” Loan Hiểu Bình vừa kể vừa mỉm cười, “Anh ấy đưa số điện thoại ẹ, mẹ cũng đưa số điện thoại nhà cho anh ấy, sau đó có liên lạc vài lần, ừm, có khi mẹ đi Phần Châu đều gọi anh ấy đi uống trà, anh ấy là người tốt, khéo nói chuyện, gia cảnh cũng như mẹ, vợ anh ấy đã mất mấy năm về trước”.

“Làm việc trong thành phố? Tên là gì?”

“Dương Triệu Đức”.

Đồng Học Bàn chớp chớp mắt: “Vây quan hệ của hai người bây giờ là gì?”

“Không có quan hệ gì cả” Loan Hiểu Bình vội nói, “Là bạn bè bình thường, bạn bè hơi thân một chút”.

Đồng Học Bàn trợn mắt, “Được đó, giới trẻ bọn con yêu nhau quan trọng sự nhiệt tình, còn những người như mẹ bây giờ đương nhiên là không phải như thế, có thể giữ liên lạc thường xuyên, còn thỉnh thoảng gặp nhau nói chuyện nữa, đây không phải là chính thức thành cặp rồi sao?” Mẹ yêu ở tuổi này nhất định rất kín đáo, sẽ không nhận là đang yêu nhau đâu, bình thường thì tình hình như thế này đã coi như là chính xác định rồi.

Loan Hiểu Bình nghe ra được trong giọng nói của con có vị chua chua, nghe vậy không khỏi vuốt vuốt tay Đồng Học Bàn, “Con... nếu con thấy không được thì mẹ sẽ không có quan hệ gì với anh ấy nữa”.

Đồng Học Bàn cười khỏ: “Con nói không được lúc nào”.

“Vây...”

“Chuyện của mẹ tự mẹ quyết định, nhưng con cũng có phần trong đó” Đồng Học Bàn không phản đối mẹ yêu người khác, cơ bản là hẳn không yên tâm, nhân phẩm và tính cách của người ta thế nào hẳn phải gặp mới biết được, Loan Hiểu Bình là cả tính mạng của Đồng Học Bàn, hẳn không muốn mẹ bị người ta lừa gạt. Đừng nghĩ là mẹ đã gần năm mươi tuổi, trang điểm một tí vẫn còn đẹp lắm, so với những người cùng tuổi thì mẹ cũng được coi là người có nhan sắc.

Loan Hiểu Bình nhìn con: “Mấy ngày nay công việc của lão Dương tương đối bận, đợi vài ngày nữa có cơ hội rồi cả ba người chúng ta cùng đi ăn cơm, con thấy thế nào?”

Đồng Học Bàn nói: “Được rồi”.

Loan Hiểu Bình thở hắt một tiếng: “Tiểu Bàn, cảm ơn con”.

“Cảm ơn con làm gì?”

“Mẹ cứ nghĩ là con sẽ phản đối, vì vậy... vì vậy mới không dám nói với con”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Mẹ là mẹ con, mẹ vui con cũng vui, sao con lại không đồng ý chứ? Không phải là thêm một người ba sao, chỉ cần đồng chí lão Dương là người tốt thì con sẽ giơ hai tay đồng ý, mẹ lớn tuổi mà cứ sống như vậy, cũng nên kiếm một người bạn đời rồi, con bận công việc, có người ngày ngày trò chuyện với mẹ cũng tốt”.

Loan Hiểu Bình cười nói: “Gì mà đồng chí lão Dương, gọi bậy bạ”.

“Ha ha...”

356. Chương 357: Năm Trăm Triệu!

Qua tiết Nguyên Tiêu thì không khí năm mới cũng hết.

Buổi sáng, tại trụ sở Cục Chiêu Thương.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, gió mang hương cỏ thổi vào hành lang và phòng làm việc.

Ngồi trong văn phòng của mình, Đồng Học Bàn lật xem từng công văn và một vài công việc được bố trí tuần trước, lúc thì chau mày, lúc thì gật đầu, một lúc sau hẳn rút một điếu Ngọc Khê ra rồi châm lửa hút, vừa nhả khói vừa suy nghĩ, việc chinh đồn trong Cục đã làm xong rồi, Đồng Học Bàn biết việc giải quyết

mâu thuẫn trong nội bộ và tạo dựng uy tín là công việc đầu tiên hẳn phải làm khi nhậm chức, những công việc sau đó mới quan trọng, có thể đưa Cục Chiêu Thương thu hút càng nhiều nhà đầu tư hay không mới là vấn đề mấu chốt để làm tăng thành tích, muốn trong một thời gian ngắn thăng lên cấp phó sở thì ít nhất cũng phải đưa ra vài thành tích mà người khác không có được, cho dù không vì công tích, không vì kết hôn, Đồng Học Bản đã được đặt lên vị trí này rồi, hẳn cũng muốn làm việc gì đó cho huyện Duyên Đài, đưa Duyên Đài càng ngày càng phát triển, vì vậy bất kể thế nào, hẳn cũng phải triển khai việc thu hút đầu tư.

Uống ngụm nước, Đồng Học Bản như đang trầm tư.

Quách Phàn Vĩ đứng bên nhìn thấy ly trà sắp hết liền vội vàng đi lấy bình nước nóng thêm nước cho hẳn.

“Phàn Vĩ” Đồng Học Bản nhìn anh ta, “Mấy ngày nay cậu đi tìm hiểu vấn đề bên dưới, tình hình triển khai thu hút đầu tư của Cục ta như thế nào rồi? Mọi người công tác có nhiệt tình không?”

Quách Phàn Vĩ cảm thấy Đồng Học Bản dường như đang khảo nghiệm mình liền cẩn trọng nói: “Nói thật, mọi người làm việc có nhiệt tình, có một số cuộc đầu tư đều có trích phần trăm, một phần trăm cũng được, hai phần trăm cũng xong, đều là những con số không nhỏ, tuy nhiên theo tôi thấy mấy ngày nay, mấy nhân viên nghiệp vụ có cố gắng nhưng không đạt kết quả, sức bỏ ra có nhưng lời kéo không được các nhà đầu tư, mời họ ăn cơm, nhưng cuối cùng không biết thế nào... vẫn không giữ chân được họ, từ đầu năm đến nay, cũng chỉ kiếm được mấy trăm vạn”.

Đồng Học Bản gật gù đầu, “Cũng do chúng ta làm việc không đến nơi đến chốn”.

“Có thể là do quy định về môi trường của Huyện Duyên Đài” Quách Phàn Vĩ chớp mắt, vỗ mông ngựa nói: “Phương án trừ tính và quy hoạch của ngài đều làm mọi người rất nỗ lực, không phải là do lỗi của ngài”.

Đồng Học Bản cười nói: “Kéo không được nhà đầu tư là do tôi có vấn đề, có tìm cơ cũng vậy thôi”.

Quách Phàn Vĩ liền nói: “Là do cấp dưới chúng tôi không làm tốt phương án của ngài”.

“Được rồi, cậu chỉ biết vỗ mông ngựa” Đồng Học Bản bị hắn chọc cười, có nhiều lúc Quách Phàn Vĩ nịnh ra mặt nhưng lại làm cho tinh thần Đồng Học Bản thoải mái hơn một chút, đây cũng là một cách làm giảm áp lực, vì vậy mà Đồng Học Bản đã điều Quách Phàn Vĩ đến đây, hay cười cũng tốt cho sức khỏe mà, “...Thực ra tôi cũng không muốn là hiệu suất thu hút đầu tư có thể bỗng nhiên tăng cao, muốn trong một thời gian ngắn mà thay đổi nhanh chóng thật khó”.

Quách Phàn Vĩ cười nói: “Chỉ cần có ngài thì mọi chuyện không thành vấn đề”.

Đồng Học Bản cười ha ha rồi nhìn đồng hồ, “Cuộc họp trong huyện cũng sắp kết thúc rồi nhỉ”.

“...Để tôi gọi điện hỏi?”

“Không cần”.

Sáng nay trong huyện có mở cuộc họp bàn bạc về các phương án quy hoạch trong năm nay, trong đó có thảo luận chỉ tiêu công việc và phương hướng triển khai năm nay của Cục Chiêu Thương, trước trưa chắc chắn sẽ có kết quả, vì vậy mà Đồng Học Bản rất lưu ý vấn đề này, năm ngoái thành tích của Cục Chiêu Thương đã là kỷ lục trong lịch sử, vốn đầu tư lên đến hơn 200 triệu nhân dân tệ, vượt qua chỉ tiêu của huyện là năm trăm ngàn, con số này là tổng ngạch hợp đồng, không phải là tiền trực tiếp thu về, có được thành tích của năm ngoái thì tổng ngạch năm nay chắc chắn sẽ cao chỉ tiêu năm trăm ngàn năm ngoái đưa ra một chút, nhưng cao hơn bao nhiêu thì không biết.

Không chỉ Đồng Học Bản quan tâm đến chỉ tiêu này mà tất cả các bộ trong Cục Chiêu Thương đều để ý đến nó.

Nếu huyện chỉ định kế hoạch 200 triệu cho họ thì áp lực sẽ càng lớn, lỡ may nhiệm vụ không hoàn thành thì trách nhiệm này do ai gánh vác đây?

Vì vậy ai cũng mong chỉ tiêu càng ít càng tốt. Đây cũng là tâm lý bình thường thôi.

Reng reng reng reng, chuông điện thoại bàn chọt reo.

Quách Phan Vĩ vội vàng bắt máy: “Alo, văn phòng làm việc của cục trưởng xin nghe... được được, xin ngài đợi một chút”.

Hắn đưa điện thoại cho Đồng Học Bàn nói nhỏ: “Huyện trưởng Triệu tìm ngài”.

Đồng Học Bàn nghe máy: “Huyện trưởng Triệu, tôi Đồng Học Bàn đây”.

Phó huyện trưởng Triệu Hưng Long phân quản công việc chiêu thương nói: “Cục trưởng Đồng, cuộc họp đã kết thúc, chỉ tiêu cũng đã được đưa ra rồi, thế này, nói trong điện thoại cũng không rõ lắm, anh đến chỗ tôi đi”.

“Được, tôi đến ngay” Đặt điện thoại xuống, Đồng Học Bàn liền nói: “Phan Vĩ, đi thôi, đến văn phòng huyện”.

Quách Phan Vĩ lúc này đảm nhận công việc thư ký kiêm lái xe, xuống lầu, hắn giúp Đồng Học Bàn mở cửa xe rồi ngồi vào chỗ của lãnh đạo chuyên ngồi, sau đó lái xe đến văn phòng huyện. Trên đường, về mặt Đồng Học Bàn hơi nghiêm trọng, hắn có một dự cảm chẳng lành, trước đây về việc chỉ tiêu thu hút đầu tư, Triệu Hưng Long đã nói hắn phải dự phòng, nói rằng nhiệm vụ năm nay sẽ cao hơn một chút, nhưng nếu có cao hơn thật thì Triệu Hưng Long cũng đã nói qua điện thoại rồi, giờ muốn hắn đích thân đến đó rõ ràng là có thay đổi gì đó.

Tại văn phòng huyện.

Phòng làm việc của Phó huyện trưởng.

Cốc cốc, Đồng Học Bàn gõ cửa rồi bước vào phòng, “Huyện trưởng Triệu, nhiệm vụ Cục Chiêu Thương năm nay...”

“Đừng vội, anh cứ ngồi xuống đã” Triệu Hưng Long là là phẩy tay, nhưng hôm nay lại không trực tiếp đi vào vấn đề mà hỏi han một chút tình hình công việc và cuộc sống của Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn đành phải trả lời từng câu một, hắn càng thấy lo lắng hơn.

Trò chuyện một lúc Triệu Hưng Long mới nói: “Cục trưởng Đồng, anh nên chuẩn bị tâm lý một chút, nhiệm vụ Cục Chiêu Thương năm nay rất lớn”.

Đồng Học Bàn nhìn ông ta, “Là bao nhiêu?”

Sắc mặt Triệu Hưng Long cũng trở nên ngưng trọng, “năm trăm triệu”.

“năm trăm triệu?” Đồng Học Bàn hít một hơi khí lạnh, “Nhiều hơn năm ngoài ba trăm năm mươi triệu? Triệu Huyện trưởng, không phải như vậy chứ, đây không phải là đang làm khó chúng tôi sao? Năm ngoài hai trăm triệu đã cao nhất trong lịch sử, mọi người đã dốc hết sức lực rồi, tốt xấu gì thì trăm tám hay hai trăm triệu gì đó cũng được, sao lại làm một lần lại lên cao như vậy được? Con đường này phải đi từng bước một, làm sao vừa mới sinh ra liền bắt chúng tôi tập chạy được? Cái này là ép người quá đáng!”

Triệu Hưng Long cũng thở dài trong bụng, công tác nặng như vậy, áp lực của hắn cũng rất lớn, “Dự án mà văn phòng huyện bàn bạc trước đây không nhiều như thế, nhưng sáng nay khi thông qua hội nghị thường ủy thì lại có chút vấn đề, chủ trương phát triển trọng điểm của huyện năm nay đặt lên việc thu hút đầu tư, cần phải bằng với những đồng chí trên thành phố, vì vậy mới có con số năm trăm triệu, lần này huyện rất coi trọng công tác của Cục Chiêu Thương, mấy ngày nay ngân sách tài chính cũng sẽ đi xuống, dự tính là ba trăm vạn, toàn lực ủng hộ công tác chiêu thương”.

Đồng Học Bàn sầm mặt nói: “Nếu không hoàn thành được nhiệm vụ thì sao?”

Triệu Hưng Long nói: “Thì sẽ quy trách nhiệm cho cá nhân”.

“Tức là nói cách chức tôi sao?”

“Không phải như vậy” Triệu Hưng Long nói: “Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, thì cũng có một phần trách nhiệm của tôi, vì vậy Đồng Cục trưởng, anh nhất định phải bắt tay vào công tác chiêu thương năm nay, cả huyện đang dồn mắt vào chúng ta đó”.

Lại là Hướng Đạo?

Đây là mày muốn chơi tao đây sao?

Tuy nhiên Đồng Học Bản cũng biết mình không có nhiều thể diện như thế, Hướng Đạo có lẽ là lại chơi với Tạ Tuệ Lan, đương nhiên cũng không ngoại trừ Hướng Đạo thực sự là toàn lực giúp sức cho công tác chiêu thương, chuyện này cũng rất bình thường, nếu làm tốt công tác chiêu thương, thì kinh tế của huyện sẽ bước lên một cấp mới, Hướng Đạo hẳn cũng sẽ có công tích, nhưng cái chỉ tiêu năm trăm triệu là quá vô lý, nếu không hoàn thành được thì không phải là tạo cơ hội cho người khác chém mình sao?

Ra khỏi văn phòng của Triệu Hưng Long, Đồng Học Bản càng lúc càng tức giận, lập tức lên lầu tìm Tạ Huệ Lan.

Hắn cũng không đi hỏi thư ký Hồ là huyện trưởng có ở đó không mà trực tiếp gõ cửa.

Tạ Huệ Lan đang cười tủm tỉm nói chuyện điện thoại, nhìn thấy Đồng Học Bản, nàng ra hiệu bảo hắn ngồi xuống, “...Ừm, cứ theo đó mà làm... Được, tôi có việc một tí, cứ như vậy nhé” Đặt điện thoại xuống, Tạ Huệ Lan nhìn hắn một chút, “Ha ha, tôi biết là anh sẽ đến chỗ tôi kể khổ mà, nói đi”.

Đồng Học Bản nói: “Tôi còn biết nói gì đây, nhiệm vụ năm trăm triệu? Sao không giao cho chúng tôi năm tỉ luôn đi!”

Tạ Huệ Lan cười, “Cảm xúc cũng lớn đó chứ, ha ha, mấy ngày trước còn nghe nói anh ngày đầu tiên vừa nhậm chức đã ba hoa khoác lác trước mặt các nhân viên, nói là huyện khác làm được thì chúng ta cũng làm được, huyện người ta một tỉ mấy tổng ngạch đầu tư đều có thể...”

Tai vách mạch rừng, nên Đồng Học Bản nói chuyện rất cẩn trọng: “Tạ Huyện trưởng, cái đó là tôi động viên cổ vũ mọi người thôi, là làm ọi người tập trung vào công việc, nhưng... Bỏ đi, tôi cũng biết là giờ nói gì cũng vô nghĩa, hội nghị thường ủy đã ra quyết định rồi, tôi có thể thay đổi được sao?” Hắn thực sự là bực mình.

Tạ Huệ Lan liếc liếc hắn, đem ly trà của mình đẩy qua, “Uống miếng nước đi đã”.

Đồng Học Bản cũng không khách sáo, uống một hơi hết ly nước.

Tạ Huệ Lan cười cười, “Thực ra tăng nhiệm vụ cho Cục Chiêu Thương về nguyên tắc là tôi đồng ý, tạo áp lực cho Cục Chiêu Thương, cấp quỹ, bật đèn xanh, toàn lực giúp đỡ công tác chiêu thương, tôi không tin là Cục Chiêu Thương không thu hút được đầu tư, điều này đối với toàn huyện mà nói là một bước tiến rất quan trọng, không có áp lực thì làm sao có động lực? Đúng không? Chỉ là lo lắng anh vừa mới nhậm chức, tôi mới không muốn gây áp lực cho anh, nhưng hiện tại ý kiến đã đưa ra rồi, nếu trong lòng anh thấy khó chịu thì cứ coi như là ý của tôi đi, năm nay phía bên tôi cũng muốn cho Cục Chiêu thương lên một nấc thang mới, là một nấc thang lớn, vì vậy gánh nặng trên vai anh là rất lớn, anh không thể đem cảm xúc vào trong công việc được”.

Đồng Học Bản im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Không phải tôi muốn trút gánh nặng, thôi được, chị đã nói như vậy thì tôi còn nói gì được nữa, không phải chỉ là con mẹ nó năm trăm triệu thôi sao? Năm trăm triệu thì năm trăm triệu! Cho dù tôi có chạy đến gãy chân cũng kéo về được vốn đầu tư năm trăm triệu cho huyện! Nếu không hoàn thành cũng không cần mọi người truy cứu trách nhiệm, đơn xin từ chức của tôi đảm bảo ngày hôm sau sẽ được trình lên chỗ chị!”

Tạ Huệ Lan phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn hắn một cái, “Ha ha, câu cuối cùng tôi không nghe thấy gì cả”.

Tâm trạng Đồng Học Bản nóng như lửa đốt, vì huyện Duyên Đài, vì tất cả người dân ở đây, vì kết hôn, vì chiến tích, lần này hắn không liều cũng phải liều.

Không phải là năm trăm triệu sao?

Anh em đã từng sợ qua ai?

357. Chương 358: Không Thể Lùi Bước!

Buổi chiều.

Tại trụ sở Cục Chiêu Thương.

Đồng Học Ban cầm văn kiện nhiệm vụ mà huyện giao cho về lại văn phòng, hần cau mày không biết nên thông báo với các phòng ban như thế nào, thực ra lúc cuộc họp huyện kết thúc cũng có một vài người đã biết được thông tin này, một đồn mười mười đồn trăm, tất cả mọi người trong Cục Chiêu Thương lần này như bị bỏ vào chảo dầu, năm trăm triệu đó là còn gấp đôi kỷ lục năm ngoái, vì thế nhất thời trong cục, những tiếng oán thán chọt nổi lên, trên dưới đều bàn luận chuyện này, đúng là loạn cả lên.

Cốc cốc cốc.

Đồng Học Ban vừa về đã có tiếng gõ cửa.

Lâm Bình Bình trưởng ban nghiệp vụ khoa một mặt hầm hầm bước vào, “Cục trưởng, nghe nói là huyện ra chỉ tiêu năm trăm triệu cho chúng ta? Chẳng phải là muốn lấy mạng của chúng ta sao?”

Đồng Học Ban khoát tay: “Cô ngồi xuống đã rồi nói”.

Lâm Bình Bình không ngồi, cô vẫn còn đang tức giận, “năm trăm triệu, không phải cứ nói là làm được, muốn thu hút đầu tư cũng phải từng bước một, một lúc tăng lên mấy lần như vậy thì người ta làm sao làm việc được? Cục trưởng, các nhân viên trong ban nghiệp vụ đều rất phần nộ, huyện đang muốn làm cái gì vậy? Đây không phải là tạo động lực cho chúng ta! Tôi chỉ nhìn thấy cảm xúc của mọi người bị ảnh hưởng rất lớn, tinh thần hăng hái đầu năm giờ không còn nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì đừng nói là năm trăm triệu, đến hai trăm triệu như năm ngoái cũng không có, sự nhiệt tình của mọi người đã bị dập tắt rồi!”

Đồng Học Ban nhìn cô, nếu không tính mình vào thì Lâm Bình Bình là cán bộ trẻ nhất trong Cục, hai mươi tuổi, nghe nói vẫn chưa kết hôn, người cũng xinh đẹp, cũng có chút nhan sắc, qua một thời gian tiếp xúc Đồng Học Ban cũng biết cô là một phụ nữ rất có năng lực, cách làm việc mạnh mẽ, rất coi trọng việc nắm bắt tâm lý các nhà đầu tư, nếu không thì cũng không thể lên được chức trưởng ban khi tuổi còn trẻ như vậy, năm ngoái dưới sự lãnh đạo của Lâm Bình Bình, khoa nghiệp vụ một đã hoàn thành được sáu trăm vạn vốn đầu tư, cô là một nữ nhân vừa xinh đẹp vừa tài giỏi.

Nhìn thấy hần không nói gì, Lâm Bình Bình lên tiếng: “Cục trưởng...”

Đồng Học Ban ừm một tiếng nhưng không trả lời cái gì, “Phản Vĩ, thông báo với Tôn cục trưởng, Lữ cục trưởng và lãnh đạo các phòng ban đến văn phòng của tôi họp nhé”.

Quách Phản Vĩ liền lập tức đi làm.

Đồng Học Ban nói tiếp: “Trưởng ban Lâm, ngồi xuống đi, đợi mọi người đến rồi hãy nói”.

Lâm Bình Bình đành phải hít một hơi rồi ngồi lên ghế sofa.

Một lúc sau, trưởng ban nghiệp vụ hai Khương Hải Lượng gõ cửa đầu tiên, Khương Hải Lượng cũng là một cán bộ trẻ tuổi, chỉ lớn hơn Lâm Bình Bình một chút thôi, hình như khoảng ba mươi tuổi. Đồng Học Ban ra hiệu cho hần ngồi xuống ghế sofa, sắc mặt Khương Hải Lượng cũng không được tốt, chắc chắn là vì chỉ tiêu huyện đưa xuống, cậu ta nhìn Lâm Bình Bình rồi ngồi cách cô ấy khoảng chừng một thước.

Đồng Học Ban biết Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng mặc dù cười nói vui vẻ trước mặt mọi người nhưng thực tế quan hệ của họ không được tốt lắm, một người ban một, một người ban hai, ở đây vốn đã tồn tại quan hệ cạnh tranh rồi, Cục Chiêu Thương cũng muốn tạo dựng quan hệ cạnh tranh lành mạnh mới lập ra hai ban này, muốn từ đó nâng cao thành tích công việc và sự hăng hái của mọi người, nhưng theo Đồng Học Ban được biết, ban hai luôn vượt xa ban một về thành tích, tổng ngạch đầu tư của ban hai đạt đến trên trăm triệu, gần như là gấp đôi ban một, điều này cũng có liên quan đến Cục trưởng Tôn, vì Khương Hải Lượng rất thân với Tôn Thụ Lập, vì vậy Tôn Thụ Lập kéo được một vài mối đầu tư, còn công việc ký kết và thương thảo sau đó đều giao cho ban hai phụ trách, vậy là tổng ngạch đầu tư của ban hai mỗi năm đều vượt xa ban một.

Mười mấy phút sau, chủ nhiệm La Hải Đình, Lữ Đại Phát và Tôn Thụ Lập đều đến.

Tôn Thụ Lập đến muộn nhất, hình như đang ở một nhà hàng không xa cùng với nhà đầu tư ăn cơm, nhận được điện thoại mới quay về, trên người còn có mùi rượu nhưng cũng không có say.

Đồng Học Bản nhìn Tôn Thụ Lập tới trễ hơn mọi người gần mười phút, rõ ràng hắn đối với mình vẫn chưa chịu phục, tuy nhiên Đồng Học Bản cũng không lấy lý do đến trễ hay trong giờ làm đi uống rượu để gỡ hấn, công việc của Cục Chiêu Thương vốn dĩ là như thế, “Được rồi, mọi người đã đến đông đủ rồi, trên huyện đã ra chỉ tiêu năm trăm triệu chắc mọi người đều đã biết, ừm, mọi người có ý kiến gì cứ nói đi”.

Lữ Đại Phát chỉ nghe chứ hoàn toàn không có ý kiến gì.

La Hải Đình nói trước, “Cục trưởng, chỉ tiêu năm trăm triệu có lớn quá không?”

Khương Hải Lượng cũng bất bình: “Không chỉ có lớn, huyện đúng là không hiểu tình hình thực tế, ai mà không muốn tăng vốn đầu tư lên vài trăm triệu? Chúng ta cũng muốn, nhưng có những chuyện không phải cứ muốn là làm được, Cục trưởng, lúc trưa tôi đã cho người lập một bản báo cáo năm ngoái của ban hai, ngài có thể thấy, thành tích năm ngoái đạt được đã là cao nhất từ trước tới nay rồi, vậy mà giao cho ta gánh nặng lớn như thế, là tăng lên gấp mấy lần, đây không phải là muốn gây khó khăn cho chúng ta sao?”

Tôn Thụ Lập lạnh lùng nói một câu: “Năm trăm triệu, cho dù là huyện toàn lực ủng hộ cũng không thể nào hoàn thành” Tôn Thụ Lập làm công tác chiêu thương đã nhiều năm, hắn là người có quyền phát ngôn nhất ở đây, “Không phải là tôi làm nhụt tinh thần, tôi đang nói người thật việc thật, mấy năm vừa qua tôi thấy thành quả thu hút đầu tư của Cục Chiêu Thương đang từng bước đi lên, tôi tin rằng sự phát triển này sẽ không dừng lại, huyện Duyên Đài cũng càng ngày càng có sức hút đối với các nhà đầu tư, nhưng muốn ăn một miếng mà trở thành người mập liền thì không thể”.

Khương Hải Lượng nói: “Hơn nữa nếu không hoàn thành thì sẽ bị quy trách nhiệm, đây chẳng phải là không trâu bắt chó đi cày sao”.

Cần gánh trách nhiệm, đây mới chính là nguyên nhân làm mọi người oán than.

Lâm Bình Bình cũng nói: “Cục trưởng, có thể phản ánh lên cấp trên được không?”

Đồng Học Bản uống một ngụm trà, “Lúc trưa tôi lên huyện đã có phản ánh rồi, đây là văn kiện hội nghị thường ủy đưa ra, không thể thay đổi được”.

“Nhưng năm trăm triệu...”

Mọi người nói loạn cả lên.

Đồng Học Bản không nói gì, chỉ im lặng ngồi đó nghe mọi người oán trách.

Khoảng mấy phút sau, nhìn thấy bọn họ đều mệt rồi thì Đồng Học Bản mới ngẩng đầu lên nhìn họ, “Tôi biết là mọi người bức xúc, có điều gì bất mãn cứ nói với tôi nhưng nhiệm vụ năm trăm triệu đã quyết định rồi, đây là sự thật không ai có thể thay đổi được, vì vậy tôi hi vọng sau khi mọi người ra khỏi đây thì đừng tỏ ra bức mình nữa, mọi người ở đây đều là lãnh đạo vì vậy thái độ của mọi người sẽ ảnh hưởng đến nhân viên cấp dưới”.

Khương Hải Lượng vẫn còn tức giận: “Nhưng nhiệm vụ này...”

“Nhiệm vụ bắt buộc phải hoàn thành! Nếu ai thấy mình không có năng lực để làm chuyện này thì bây giờ viết đơn từ chức cho tôi! Cuốn gói rời khỏi nơi này cho tôi! Nhường chỗ cho những người đủ tự tin đủ năng lực!”

Đám người La Hải Đình và Khương Hải Lượng tròn lòng cả kinh.

Đến Cục Chiêu Thương từng đó thời gian, Đồng Học Bản vẫn giữ hình tượng lãnh đạo tốt, gặp ai cũng tươi cười, lực tương tác rất mạnh, nhưng hôm nay hắn đã trở về với phong cách làm việc lúc trước, trở nên cứng rắn hơn, Đồng Học Bản chợt nhận ra cái bộ dáng tiểu lí tàng đao giống như Tạ Tuệ Lan không phù hợp với mình, vẫn là cái phương thức làm việc “ngang ngược” làm cho Đồng Học Bản thấy dễ dàng hơn.

Đồng Học Bản nhìn Quách Phàn Vỹ, “Lấy giấy bút ra đây!”

Quách Phàn Vỹ cũng bị Đồng Học Bản làm cho sợ hãi liền vội vàng đi lấy giấy bút.

Đồng Học Bản chỉ lên bàn, “Cho mọi người năm phút, nếu thấy mình không đủ tự tin, không có năng lực hoàn thành nhiệm vụ huyện giao cho thì viết đơn từ chức để tôi trình lên, giấy bút đã có sẵn, viết xong tôi

sẽ ký, sau khi từ chức tôi có thể ý kiến lên cấp trên điều mọi người đi làm chỗ khác” Đồng Học Bân giọng điệu nghiêm khắc, “Nhưng nếu không viết đơn từ chức, tôi sẽ nghĩ là mọi người tự tin là việc tốt, sau này lấy một trăm hai mươi phần sức lực để làm việc cho tôi! Nếu ai còn oán trách, còn làm nhụt chí Cục Chiêu Thương thì tôi sẽ xử lý người đó!”

Không ai dám nói gì cả.

Đồng Học Bân nhìn đồng hồ rồi nhắm mắt lại chờ đợi.

Một phút...

Ba phút...

Năm phút...

“Đã hết giờ” Đồng Học Bân mở mắt nhìn bọn họ, “Nếu đã không ai viết thì tôi có thể hiểu là mọi người không muốn từ chức chứ?”

Việc đã đến nước này thì Lâm Bình Bình đành phải lên tiếng: “Cục trưởng, ban hai nghiệp vụ nhất định sẽ dốc hết sức lực hoàn thành nhiệm vụ, sau khi về tôi sẽ làm công tác tư tưởng với mọi người, đảm bảo sẽ lấy lại được tinh thần ọi người, đảm bảo...” Cô cắn cắn răng nói, “Bảo đảm sẽ phối hợp với cục để hoàn thành nhiệm vụ năm trăm triệu!”

Đồng Học Bân mắt hơi nhú lại, không khỏi nhìn lại cô gái này rồi gật đầu, “Tốt!”

Khương Hải Lượng cũng nhìn Lâm Bình Bình rồi nói: “Ban hai nghiệp vụ cũng sẽ dốc sức hoàn thành nhiệm vụ” Hần nói cũng không có dũng khí đảm đương như Lâm Bình Bình.

Khương Hải Định cũng cũng thay mặt phòng mình biểu thị làm tốt công tác hậu cần.

Đồng Học Bân hài lòng ồm một tiếng, “Tôi cũng muốn nói với mọi người rằng, nhiệm vụ này không phải là dốc sức mà là nhất định phải hoàn thành, bắt buộc phải hoàn thành. Tôi đã đảm bảo với Tạ Huyện trưởng rồi, nếu ngày này sang năm không kiếm về được năm trăm triệu, thì ngày hôm sau đơn từ chức của tôi sẽ được trình lên”.

Lâm Bình Bình và La Hải Đình đều kinh ngạc, lòng nghĩ không nhất thiết phải như vậy chứ?

Đồng Học Bân nói: “Nói với mọi người điều này cũng là muốn mọi người được biết, Đồng Học Bân tôi không phải là người chỉ biết nói ngoài miệng, vạn nhất không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ đổ trách nhiệm lên đầu mọi người để gán tội thay... còn mình thì vẫn yên ổn ngồi ở vị trí đó, nhiệm vụ không hoàn thành thì tôi cũng là người phải chịu trách nhiệm, mọi người cũng vậy, cho nên hiện tại suy nghĩ cũng không phải vạn nhất không hoàn thành thì làm sao bây giờ, mà là nên nghĩ cái năm trăm triệu này phải kiếm về như thế nào!” Hần vỗ vỗ bàn, “Tôi vẫn cứ với câu nói đó! Huyện khác làm được thì tại sao chúng ta lại không thể? Tôi không tin là người trong Cục Chiêu Thương chúng ta kém với người của họ! Cũng muốn để cho lãnh đạo huyện mình và những huyện khác thấy... Cục Chiêu Thương cũng rất có sức chiến đấu”.

358. Chương 359: Nhiệt Tình Hần Lên!

Chỉ có áp lực là không được.

Chỉ cầm roi quất cũng không được.

Cần phải có khen thưởng, như vậy mới làm ọi người nhiệt tình làm việc được.

Cái gì cần nói thì Đồng Học Bân cũng đã nói xong, vì thế hần liền thay đổi ngữ khí nói: “Nhiệm vụ năm nay cũng là một thử nghiệm đối với Cục Chiêu Thương, đây cũng là một cơ hội, chúng ta phải liều mạng để đánh một trận thật đẹp” Hần lại nhìn về phía La Hải Đình, “La Chủ nhiệm, huyện đã ra chỉ thị trong vài ngày nữa cục Tài chính sẽ cấp tài chính cho chúng ta, tổng ngạch là ba trăm vạn, cô coi để ý chuyện này, tài chính đến thì lập tức báo cáo cho tôi”.

“Vâng” La Hải Đình liền trả lời.

Cục Chiêu Thương đúng là nghèo quá lâu, vừa mới nghe có tiền mọi người thoảng cái vui lên được một chút. Đồng Học Bàn nói: “Món tiền này cần dùng vào chỗ nào, mọi người cứ thương lượng đi”.

La Hải Đình chột lên tiếng: “Cục trưởng, việc dùng xe trong cục hiện nay rất khó khăn, chỉ có được hai chiếc xe, một chiếc Santana của những năm bảy tám mươi, chiếc ngon nhất là chiếc Volkswagen vừa được mua vào năm trước. Không chỉ là xe không đủ dùng mà đẳng cấp còn không cao, ngài cũng biết, đi làm cũng được, đi đón khách cũng được, rất nhiều nhà đầu tư khi gặp trước hết họ sẽ nhìn vào chiếc xe của mình, người ta vừa thấy xe Kim Bôi là đã không muốn đầu tư cho lắm rồi, điều này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Cục Chiêu Thương chúng ta. Tôi nghĩ trước hết nên giải quyết chuyện này, việc dùng xe trước đây cũng đã báo cáo lên mấy lần, nhưng huyện đều không duyệt, vì vậy số tiền này hay là...”

Lâm Bình Bình gật đầu nói: “Dùng xe đúng là vấn đề cần phải giải quyết”.

Khương Hải Lượng cũng tiếp lời: “Đúng vậy, có khi đi đón khách, người ta thà bắt taxi còn hơn là ngồi xe Kim Bôi của chúng ta, thực sự là nó gây ảnh hưởng rất lớn đến triển khai công việc”.

Tôn Thụ Lập lúc này cũng lên tiếng: “Số xe cũng không đủ, nếu gặp nhà đầu tư lớn một chút thì chiếc Passat đó phải xếp hàng chờ dùng, có khi ban một dùng xong chưa trả xe thì ban hai đã trực tiếp lấy lại xe trên đường về rồi, đúng là rất cần”.

Nói đến việc dùng xe thì Tôn Thụ Lập cũng không thể không lên tiếng, hẳn là Phó Cục trưởng nhưng xe chuyên dụng ỉnh cũng không có, nếu không có xe Passat thì nhiều khi đi ra ngoài phải bắt taxi, thực sự là rất khó coi. Bây giờ Cục Chiêu Thương khó lắm mới có được tiền, hẳn cũng không thể không động tâm, những người khác cũng vậy.

Nghe ý kiến của mọi người xong Đồng Học Bàn chậm rãi gật đầu, “Xem ra đúng là có vấn đề thật, được, mua xe”.

La Hải Đình cầm ra một cuốn sổ, “Ngài muốn mua xe loại gì?”

Đồng Học Bàn nghĩ một lúc, “Mua xe cao cấp là tốt nhất, nhưng rất dễ bị người ta nói lời thị phi, hơn nữa tiền chúng ta cũng không nhiều, loại xe gia đình thì không cần phải nghĩ đến, ừm, vậy mua lại xe bậc trung đi, khoảng hai mươi vạn trở lại là được” Nhìn thấy mọi người đều gật đầu, Đồng Học Bàn nói tiếp: “Trong các loại xe bậc trung thì tôi thấy xe Camry là tương đối phù hợp, thích hợp với môi trường kinh doanh, chọn loại này đi, màu đen, mua hai chiếc, trực tiếp giao cho hai ban nghiệp vụ coi quản, mỗi ban một chiếc”.

Lâm Bình Bình mỉm cười, Khương Hải Lượng cũng thấy rất vui, đây đồng nghĩa với việc cấp xe chuyên dụng cho họ, xe Camry trước đây Mạnh Cục trưởng cũng chưa được dùng, đương nhiên hai chiếc xe này cũng không phải của riêng bọn họ, lúc trong ban có dự án lớn, thì cấp dưới đi ra ngoài đều phải dùng xe này.

La Hải Đình ghi tất cả vào sổ sau đó nhìn Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn cười trong bụng, cứ nói đến tiền là sắc mặt mọi người lại khác, hẳn liền nói: “Trong văn phòng thì thêm một chiếc Camry và một chiếc xe Buick đi, bốn chiếc tất cả khoảng trên 100 vạn, cộng thêm hai chiếc xe hiện tại nữa chắc là đủ dùng rồi chứ. Chủ nhiệm La, việc mua xe sẽ do cô phụ trách, đến lúc đó báo cáo cho tôi, đợi có tiền là tiến hành mua”.

“Vâng” La Hải Đình khước miệng cười cười, cho dù là Tôn Thụ Lập và Lữ Đại Phát lái một trong hai chiếc nào thì sau này cô cũng không phải đi làm bằng xe điện nữa. Trước đây Mạnh Tường Lân đi xe Passat cũng có quy định, cấp dưới không được phép đem xe rời cơ quan, phòng khi có việc cần dùng đến, vì vậy La Hải Đình và mấy cán bộ cấp dưới ngoài công việc ra đều không dùng xe cơ quan, bây giờ Đồng Học Bàn “tài đại khí thô” vung tay một cái làm cho tất cả cán bộ của Cục đều có xe, bọn họ dùng xe công vụ vào việc riêng cũng không thành vấn đề nữa.

Đây cũng là cách kích lệ tinh thần của mọi người.

Mọi người có lợi cũng sẽ không quên Đồng Học Bàn, La Hải Đình nói: “Cục trưởng, ngài cũng nên có một chiếc xe chuyên dụng ỉnh”.

Đồng Học Bàn xua tay: “Tôi có xe rồi, không cần đâu”.

La Hải Đình cũng biết nhưng cô cũng phải nói, xe công và xe tư bản thân vốn không giống nhau.

Đồng Học Bàn nói: “Để mọi người thuận lợi triển khai công việc, vì nhiệm vụ năm trăm triệu kia, sau này công việc gặp khó khăn gì cứ nói với tôi, có thể đáp ứng tôi sẽ cố gắng đáp ứng, huyện cũng biểu thị muốn bật đèn xanh cho Cục Chiêu thương chúng ta, sẽ giúp chúng ta hết mình”.

Thử được ngon ngọt, mấy người cũng không còn chống đối lại cái “nhiệm vụ không thể hoàn thành” này nữa.

Đồng Học Bàn nhìn mọi người: “Chiếc xe Mercedes của tôi mọi người cũng đã nhìn thấy rồi, nó đậu ngay trước trụ sở, sau này công việc có gì cần dùng hay trong những trường hợp đặc biệt đều có thể dùng nó, khi nào cần thì đến chỗ tôi lấy chìa khóa là được”.

Đám người Khương Hải Lượng đều cười cười, ai dám làm thế chứ.

Đồng Học Bàn lại nói: “Không phải là tôi nói khách sáo với mọi người, Cục Chiêu Thương bây giờ chỉ có một mục tiêu, đó là nhiệm vụ năm trăm triệu, tôi sẽ hết lòng ủng hộ mọi người, cần thì cứ lấy xe tôi mà dùng, cần tôi cùng đi ăn cơm thì cứ gọi điện, cần tôi ra mặt với lãnh đạo huyện thì cứ đến tìm tôi, tôi sẽ giải quyết những chuyện đó”.

Lâm Bình Bình chợt ngại ngùng nói: “Cục trưởng, tôi nay có thể tôi sẽ cùng nhà đầu tư ăn cơm, đợt đầu tư này rất quan trọng, bây giờ xe trong cơ quan vẫn chưa về, ngài xem có thể...”

Đồng Học Bàn thò tay vào túi cười ha ha lấy chùm chìa khóa đưa cho cô: “Cô đã sớm để ý đến xe tôi rồi hả?”

Lâm Bình Bình vừa nhận chìa khóa vừa cười: “Cám ơn Cục trưởng, không giấu gì ngài, sớm đã để ý đến nó rồi, ha ha”.

Khương Hải Lượng nhìn Lâm Bình Bình, nghĩ trong bụng rằng cô ta đúng là không khách sáo với ai cả.

Đồng Học Bàn đoán rất chuẩn, không chỉ Lâm Bình Bình mà mấy người khác cũng đang để ý đến chiếc xe Mercedes của Đồng Học Bàn, loại xe cao cấp này có mấy nhà đầu tư còn không mua nổi, không chỉ lái đi sẽ rất oai mà thực sự nó rất thuận tiện cho triển khai công việc. Cảm giác khi lái một chiếc xe Mercedes đi đón khách khác xa rất nhiều so với lái chiếc Kim Bôi.

Nhìn thấy Đồng Học Bàn không ngại mà giao chìa khóa xe cho Lâm Bình Bình, Tôn Thụ Lập cũng thấy động lòng, hẳn nghĩ lần sau khi đi chào hỏi nhà đầu tư có nên mượn nó để ra chống đỡ thể diện hay không?

Tuy nhiên nghi ngờ thì vẫn có, từ khi Đồng Học Bàn vào ngày nhậm chức đầu tiên lái chiếc xe này đến trụ sở thì không ít người đã thấy ngạc nhiên, trước đây họ chỉ nghe những lời đồn về hắn khi hắn còn làm việc trong Cục Công an chứ hoàn toàn chưa hề tiếp xúc với hắn, cho nên thấy Tiểu Đồng Cục trưởng thật như nghe đồn lái xe trên đường đi khắp hang cùng ngõ hẻm tuyệt không kiêng dè, không ít người đều có điểm mơ màng. Phải biết rằng, cán bộ cơ quan là chú ý ảnh hưởng nhất, người thấy qua mấy lãnh đạo giống trống khua chiêng đi trên đường chưa? Cái này cũng không phải xe công!

Nhưng không ai dám hỏi, họ cũng biết là xe này không phải dùng tiền tham ô để mua.

Nếu không thì Cục trưởng Tiểu Đồng cũng không có lái hiên ngang như thế, như vậy chẳng khác gì muốn chết, nghe nói là ủy ban kỷ luật đã có điều tra chuyện này một lần nhưng cuối cùng cũng bỏ, chứng tỏ Cục trưởng Tiểu Đồng dùng thu nhập hợp pháp để mua xe này, nếu không thì sau khi bị Ban kỷ luật mời lên uống trà rồi lại có thể trở về bình yên như thế được, thậm chí bây giờ có thể ngồi lên ghế Cục trưởng Cục Chiêu Thương nữa.

Tuy nhiên phần lớn người ta chỉ nhìn vào chiếc xe Mercedes của Đồng Học Bàn mà không nhìn vào đồng hồ của hắn.

Lâm Bình Bình là người chú ý đến đầu tiên, nàng ánh mắt lơ đãng nhìn qua chiếc đồng hồ PatekPhilippe trên tay Đồng Học Bàn, mắt vừa chớp một cái đã phải nhìn lại lần nữa, trong lòng hơi cười khổ, so với những người lớn tuổi hơn khác thì cô có nhãn lực hơn nhiều, thanh niên chắc chắn sẽ thích những món đồ thời trang nên cũng bỏ thời gian tìm hiểu về nó, từ ngày đầu tiên Lâm Bình Bình đã để ý đến chiếc đồng hồ đó, cô vô cùng thích nó, cũng trộm quan sát nó vài lần, Lâm Bình Bình biết chiếc đồng hồ này chỉ có

thể đắt hơn chứ không rẻ hơn chiếc Mercedes kia được, đồng hồ hai trăm vạn, xe một trăm vạn, Cục trưởng Tiểu Đổng này cũng quá có tiền đấy chứ? Cuộc họp vẫn đang tiếp tục.

La Hải Đình ghi lại những việc mà Đổng Học Bàn giao phó.

Đổng Học Bàn lấy ra một điều thuốc, nhưng nhìn trong phòng có phụ nữ nên lại bỏ vào, cho các cán bộ lãnh đạo nếm quả ngọt xong thì giờ cũng đến lượt mấy nhân viên cấp dưới rồi, “Mua xe một trăm vạn, còn lại hai trăm vạn giữ đó, tôi không muốn dùng số tiền này, tôi định sẽ dùng nó để thưởng cho những nhân viên có thành tích xuất sắc, bắt đầu từ hôm nay, người làm việc văn phòng cũng được, nhân viên nghiệp vụ cũng được, chỉ cần có thể liên hệ được người đến đầu tư, ngoài việc trích phần trăm trên huyện, Cục Chiêu Thương còn có thể cấp ọi người thêm một số tiền thưởng”.

Vừa nghe vậy, Lâm Bình Bình và mọi người đều chú ý nhìn Đổng Học Bàn.

Đổng Học Bàn nói tiếp: “Kéo về mười triệu, trong cục sẽ thưởng một trăm ngàn, kéo về một trăm triệu, Cục sẽ thưởng một triệu, đây không phải là lời hứa suông của tôi, Phàn Vỹ, lát nữa cậu soạn công văn rồi gửi đến các bộ phận, chỉ cần ngày nào tôi còn ở Cục Chiêu Thương thì ngày có công văn này vẫn còn có hiệu lực”.

La Hải Đình và Lâm Bình Bình đều kinh ngạc nhìn nhau.

Đến Tôn Thụ Lập khi nghe điều này cũng hít sâu vào một cái.

Kéo về một trăm triệu, Cục sẽ thưởng một triệu? Điều này không chỉ hấp dẫn nhân viên nghiệp vụ mà còn hấp dẫn tất cả các lãnh đạo.

Mọi người đang có mặt ở đây đều không thể không thừa nhận mê lực của Cục trưởng Đổng lớn hơn rất nhiều so với Mạnh Tường Lâm, và cũng có trách nhiệm hơn hẳn ta. Bất kể là nhận nhiệm vụ năm trăm triệu hay là lời hứa từ chức, một tiếng mua lần bốn chiếc xe hay là tiền thưởng tăng gấp bội ọi người, nếu là Mạnh Tường Lâm thì tuyệt đối không ra được mệnh lệnh như vậy, không bao giờ làm được những việc như vậy.

Trong lúc nhất thời, mọi người đã thấy nhiệt tình hẳn lên...

359. Chương 360: Hạng Mục Thứ Nhất!

Sáng ngày hôm sau.

Vừa xuống lầu Đổng Học Bàn mới nhớ là hôm qua đã cho người ta mượn xe rồi, nên hắn liền bắt taxi đi làm.

Hôm nay hắn dậy tương đối sớm, chưa được tám giờ đã dậy rồi, vì vậy nhìn thấy phía trước bị tắc đường Đổng Học Bàn cũng không vội, hắn lấy ra một tập tài liệu, vừa hút thuốc vừa xem, đột nhiên hắn nhìn thấy dáng một người quen, Đổng Học Bàn liền đưa mắt nhìn về bên đường, chỗ này cạnh nam lộ trung tâm, ngoài một siêu thị nhỏ và mấy cửa hàng thời trang ra còn có một nhà mẫu giáo, cửa nhà mẫu giáo đang mở, bây giờ đang là giờ vào lớp, rất nhiều cha mẹ đang dắt con đi học.

Lâm Bình Bình?

Đổng Học Bàn bất ngờ khi nhìn thấy Lâm Bình Bình dắt tay một cậu bé khoảng năm tuổi.

Lâm Bình Bình đứng bên ngoài nhà mẫu giáo mỉm cười hiền từ, cô quỳ xuống sửa lại áo cho cậu bé rồi xoa đầu nó: “Lượng Lượng, vào lớp đi”.

Cậu bé nói: “Mẹ, hôm nay ở trường có cuộc thi vẽ tranh, mẹ có tham gia được không?” Lâm Bình Bình hôn vào đầu nó rồi nói: “Lượng Lượng ngoan, mẹ còn phải đi làm mà”.

“Nhưng mà... nhưng mà...” Lượng Lượng tỏ vẻ không vui.

Lâm Bình Bình cười: “Thế này đi, cuối tuần này dù bận mẹ cũng sẽ xin nghỉ một ngày để dẫn con đi xem phim, vì vậy con phải ngoan, không được nghịch đó nha”.

Lượng Lượng hoan hô: “Cảm ơn mẹ, con muốn đi xem phim!”

“Thôi mẹ đi đây” Lâm Bình Bình hôn lên mặt Lượng Lượng một cái rồi bước đi.

Đường trước cũng đã thông, từng chiếc xe từ từ đi qua, tài xế taxi cũng phải đi, tuy nhiên Đồng Học Bản nói với tài xế đợi một chút, mấy phút sau nhìn thấy Lâm Bình Bình đưa tay bắt xe, Đồng Học Bản mới cười rồi đưa tay qua cửa sổ chào, ra hiệu cô ấy lên xe, Lâm Bình Bình cũng nhìn thấy hắn, cô quay lại nhìn trường mẫu giáo một cái rồi bước vội qua.

“...Cục trưởng” Lâm Bình Bình chào.

“Tôi đang đi thì nhìn thấy cô, lên xe đi”.

“Vâng” Lâm Bình Bình trả lời, “Vậy tôi đi nhờ xe ngài một lát”

Xe Đồng Học Bản hôm qua sau khi xong công việc cô đã mang về lại trụ sở rồi, cô không dám dùng xe Đồng Học Cục trưởng vào việc riêng của mình, cho nên sáng nay mới đi bộ.

Trên xe, Đồng Học Bản nhìn cô: “Ha ha, lúc này là con trai cô hả? Dễ thương đó...”

Lâm Bình Bình cười, “Thằng nhóc lúc nào cũng bám lấy tôi đòi tôi dẫn đi chơi, trẻ con bây giờ ham chơi lắm” Nhìn thấy cô ấy không ngại ngần gì trả lời, Đồng Học Bản gật đầu, hắn biết Lâm Bình Bình chưa kết hôn, ly dị cũng không có, bây giờ xem ra là một bà mẹ đơn thân, điều này làm Đồng Học Bản rất bất ngờ, ít nhất lúc ở cơ quan ông chưa từng nghe qua chuyện này, chuyện này nếu đổi lại người khác thì họ sẽ không bao giờ nhắc đến, làm việc trong cơ quan phải để ý đến hình tượng, nhưng Lâm Bình Bình lại cười nói đó là con trai cô, điều này không chỉ làm Đồng Học Bản đánh giá cao hơn một chút, nếu cô một mực từ chối thì ngược lại sẽ làm Đồng Học Bản thấy cô là người không có trách nhiệm.

Việc nhà người ta Đồng Học Bản cũng không muốn hỏi nhiều, hắn hỏi một câu rồi không hỏi nữa.

Đến trụ sở Cục Chiêu Thương.

“Đồng Cục Trưởng”.

“Cục trưởng, chào buổi sáng”.

Mấy nhân viên lễ phép chào hỏi.

Đồng Học Bản chào lại: “Chào mọi người”.

Hôm nay không khí trong cơ quan đỡ hơn hôm qua rất nhiều, qua một loạt nỗ lực của Đồng Học Bản, không còn ai còn than khổ nữa, họ cũng đã giảm bớt chút áp lực từ cái nhiệm vụ năm trăm triệu đó, dù sao nếu kéo về được một mối đầu tư sẽ được một món tiền thưởng rất lớn, đây là cơ hội cho tất cả mọi người, cho dù là tập thể nhân viên nghiệp vụ kéo về được một tờ đơn trên trăm triệu thì tiền thưởng của huyện cùng định mức mà Đồng Cục trưởng đồng ý, mỗi người có thể nhau xuống cũng phải hai ba vạn đâu, đó cũng đã là hơn nửa năm tiền lương của mọi người rồi.

Đồng Học Bản rất vui mừng, “Trưởng ban Lâm, lát nữa đến chỗ tôi một chút”.

“Vâng, tôi cất xong đồ sẽ đến chỗ ngài” Lâm Bình Bình trả lời.

Vừa về phòng được khoảng hai phút đã nghe Lâm Bình Bình gõ cửa, Đồng Học Bản bảo Quách Phàn Vỹ rót trà cho cô rồi nói: “Hôm nay không khí trong cơ quan rất tốt, tôi thấy mọi người đã năng nổ trở lại rồi. Như vậy mới đúng chứ, có năng nổ thì công việc mới làm tốt được”.

Lâm Bình Bình mỉm cười, “Nhờ hiệu quả của phương thức ban thưởng do ngài đưa ra mới được như thế”.

Đồng Học Bản nói: “Tuy nhiên chỉ năng nổ thôi thì chưa đủ, mọi người có đủ tự tin hay không?”

Lâm Bình Bình trầm giọng xuống: “Nói thật là hôm qua trước khi tan sở tôi có làm công tác tư tưởng với mọi người, dù sao thì nhiệm vụ năm trăm triệu là quá lớn, tôi thấy mọi người vẫn chưa tự tin lắm, họ đều thấy là không thể thực hiện được, cục trưởng, tôi thấy việc cần làm bây giờ là làm ọi người vững lòng hơn, nếu trong tuần này có thể ký được hợp đồng trăm triệu thì nó thể là ọi người tăng thêm phần tự tin, làm

ọi người thấy là năm trăm triệu không phải là năm mớ mới có được, có xúc tác tôi tin rằng nhiệm vụ năm nay không thành vấn đề”.

Đồng Học Bản ngẫm nghĩ, “Một trăm triệu hiệu quả cũng không lớn vậy chứ? Cục ta năm nay đã thu về được bao nhiêu rồi? Ai làm điều đó?”

Vừa nghe, Lâm Bình Bình xấu hổ trả lời: “Đều do tôi làm việc không tốt, ban một mấy ngày nay vẫn chưa làm được gì cả, chỉ có Cục trưởng Tôn là kéo về được mỗi mấy trăm vạn, bây giờ đã giao cho ban hai”. Nói đến đây Lâm Bình Bình hơi chua xót, ban một đúng là chẳng được ai quan tâm cả, Tôn Thụ Lập lúc nào cũng giao cho ban hai, là Phó Cục trưởng, Tôn Thụ Lập cũng có chút ưu thế khi đi liên hệ với các nhà đầu tư, cộng thêm năng lực làm việc của ông ta rất tốt, nên năng suất mạnh hơn ban một cũng không lạ, nhưng Lâm Bình Bình vẫn không phục ban hai.

Đồng Học Bản hỏi: “Giọng điệu của cô có vẻ không đúng?”

Lâm Bình Bình trầm ngâm: “Cục trưởng, tôi cũng không sợ ngài cười, việc này ban một có rất nhiều ý kiến, cục ta có phải là bất công quá không? Vì sao lãnh đạo có được mỗi đầu tư là lại giao cho ban hai? Chúng tôi cũng là một bộ phận của Cục Chiêu Thương, sao lại...” Cô biết mấy lời này nói với Đồng Học Bản cũng chẳng có tác dụng gì cả, đối với người đứng đầu mà nói, cho dù là ban một hay ban hai thì chỉ cần mang được mỗi đầu tư về thì đều là công tích của Cục, đối với Đồng Học Bản thì chẳng có gì khác nhau cả.

Đồng Học Bản cười: “Ý kiến cũng nhiều nhỉ”.

“Cũng không có, chỉ là nghĩ...” Lâm Bình Bình không nói thêm nữa, nói nhiều không hay, “Đúng rồi, chìa khóa xe của ngài đây, cảm ơn ngài đã mượn xe”.

Đồng Học Bản cầm lấy chìa khóa rồi hỏi: “Vậy nhà đầu tư kia thế nào rồi?”

Lâm Bình Bình trình trọng nói: “Tôi đang định báo cáo chuyện này với ngài, nhà đầu tư tên là Lương Trạch Nguyên, trước đây là một nông dân, sau đó phát tài rồi trở thành một nhà nuôi trồng lớn, về sau này mới trở thành nhà đầu tư, năm nay Cục ta có phát hồ sơ tuyên truyền, có một công xưởng gia công thịt heo đã lọt vào mắt của ông Lương Trạch Nguyên này, đây là một mối đầu tư không hề nhỏ ước chừng hai mươi triệu, so với năm trước mà nói nó có thể xếp vào top mười các mối đầu tư, vì vậy mấy ngày nay tôi đang cử người lo liệu vụ này, tuy nhiên... tình hình không khả quan cho lắm”.

Đồng Học Bản nói: “Có vấn đề gì?”

Lâm Bình Bình trả lời: “Cục Chiêu Thương của huyện Đại Phong cũng đã tìm đến Lương tổng, ừm, nên nói là họ tìm thấy trước mối đúng, lần này Lương Trạch Nguyên đến huyện chúng ta chỉ là muốn khảo sát đối chiếu một chút, nói khó nghe hơn là hoàn cảnh kinh tế của huyện Đại Phong tốt hơn chúng ta rất nhiều, các chính sách ưu đãi cũng không thua kém gì chúng ta, vì vậy mà khoảng cách bày ra rất rõ, tôi thấy chúng ta khó lòng mà giữ chân được Lương tổng, đối với ông ta thì huyện Đại Phong vẫn có sức hấp dẫn hơn, tôi cũng đã cố gắng rất nhiều, nhưng kết quả không cao lắm”.

Đồng Học Bản gõ gõ tay lên bàn: “Cô khảo sát thế nào?”

Lâm Bình Bình rất giỏi phân tích tính cách và tâm lý nhà đầu tư, cô nói: “Cục trưởng, tính cách Lương tổng tương đối phóng khoáng, rất hào phóng, cũng rất thích kết bạn, đối với những nhà đầu tư có tính cách như thế này, thực ra một chút lợi ích nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, ý tôi là, đầu tư ở huyện Duyên Đài hay ở Huyện Đại Phong thì vốn và lợi nhuận hằng năm đều chênh lệch không quá vài vạn tệ, chỉ là một việc nhỏ như vậy, vì vậy Lương Trạch Nguyên đầu tư ở tỉnh nào cũng được, ông ta sẽ không để ý đến khoản tiền nhỏ này đâu”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, “Vì vậy chúng ta vẫn còn cơ hội?”

“Vâng”.

“Hai mươi triệu là một mối đầu tư không nhỏ, cần phải nghĩ cách để lấy nó về!”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, vì vậy muốn nhờ ngài ra mặt”.

“Tôi?” Đồng Học Bản vui vẻ nói: “Được, cần tôi làm những gì đây?”

Lâm Bình Bình tiếp lời: “Từ phương diện bạn bè mà đi lên, cái này trước đây tôi có thử rồi, rất có hiệu quả, vì vậy tôi muốn thay một góc độ khác, cần phải làm cho Lương Trạch Nguyên thấy mức độ coi trọng của chúng ta đối với ông ấy lớn hơn nhiều so với huyện Đại Phong, nếu ngài thấy được thì trưa nay tôi sẽ mời ông ta ăn cơm, có thể ngài cùng với lãnh đạo huyện đều đến...”

Đồng Học Bản đã rõ ràng, “Được, cô mời đi, tôi sẽ đi mời Triệu Huyện trưởng”.

Lâm Bình Bình vội vàng gọi điện mời Lương Trạch Nguyên.

Nhận được tin xong Đồng Học Bản cũng điện thoại cho Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long, “Alo, Triệu Huyện trưởng, trưa nay Cục cần mời nhà đầu tư đi ăn cơm để bàn về dự án xưởng gia công thịt heo, vì vậy muốn mời ngài đến tham gia, chủ yếu là để cho nhà đầu tư thấy được chúng ta rất coi trọng họ, ngài xem...”

Vừa nghe xong Triệu Hưng Long không chút suy nghĩ đáp ứng, “Không vấn đề gì, công việc của các anh tôi sẽ toàn lực giúp đỡ”.

Đặt điện thoại xuống, Đồng Học Bản liền cẩn thận xem lại kế hoạch của xưởng gia công thịt heo mà Lâm Bình Bình đưa cho rồi làm tốt công tác chuẩn bị, tuy hẳn chỉ quản những vấn đề chính còn về mặt nghiệp vụ giao ấy người Lâm Bình Bình là được, nhưng bản thân mình là lãnh đạo, cũng không thể không biết gì hết. Dự án này được Đồng Học Bản rất coi trọng, hai mươi triệu, đây nếu là một cái khối đầu tốt đẹp, nếu có thể lấy được vào tay, vậy thứ nhất nhiệm vụ năm trăm triệu có thể giải quyết được bốn phần trăm, thứ hai, nó có thể làm cho nhân viên trong Cục yên tâm hơn, thứ ba là Đồng Học Bản vừa lên nhậm chức nên hẳn cần phải có được một đầu tư để khẳng định năng lực và thành tích của mình, làm cho người khác thấy hẳn cũng có khả năng làm tốt công việc chiêu thương.

Đây là hạng mục đầu tiên mà Đồng Học Bản bắt tay vào làm.

Hắn không cho phép nó thất bại!

360. Chương 361: Tửu Lượng Của Tiểu Đồng

Buổi trưa, mặt trời đã đứng bóng, gió xuân thổi lất phất.

Tại cổng một nhà hàng hải sản có tên Hải Sinh.

Quách Phàn Vỹ dừng xe tại bãi đỗ xe lộ thiên, Lâm Bình Bình mặc đồ công sở mở cửa xe bước xuống, cô giữ cửa để Đồng Học Bản xuống xe, trên xe còn có một nhân viên nghiệp vụ Ban một, khoảng hai mươi tuổi, rất trẻ, tên là Trương Phàm, Lâm Bình Bình dẫn cậu ta đi là vì cậu ta cũng có tham gia vào công tác chuẩn bị của dự án này, hơn nữa tửu lượng cậu ta rất tốt, nghe nói Lương Trạch Nguyên này cũng uống rất được, vì vậy gọi Trương Phàm đi để có người uống rượu với hắn, an uống no say mới có lợi cho triển khai công việc.

Lâm Bình Bình dặn: “Tiểu Trương, lần này đến lượt cậu thể hiện đó”.

Trương Phàm cười khổ nói: “Ban trưởng Lâm, tửu lượng của Lương Tổng rất cao, lần trước tôi bị hắn...”

“Chưa uống mà đã sợ rồi hả?” Lâm Bình Bình cau mày nói: “Tính này của cậu là không được, hôm nay cậu phải giúp tôi, nếu thành công tôi sẽ ghi công cho cậu”.

“Tôi sẽ cố hết sức” Trương Phàm đành phải cố gắng vậy.

Đồng Học Bản nghe thấy liền quay lại nói: “Tửu lượng của nhà đầu tư rất tốt sao?”

Lâm Bình Bình cười: “Hôm trước tôi tận mắt nhìn thấy Lương tổng một mình uống hết một chai Mao Đài nhỏ, khoảng hơn một cân rưỡi, uống xong người vẫn như không việc gì, giống như uống thêm vài ly nữa cũng không thành vấn đề, Lương tổng cũng thích người biết uống rượu, hôm trước ăn cơm hắn nói chuyện với Tiểu Trương còn nhiều hơn cả tôi, tuy nhiên vốn dĩ muốn tranh thủ cho kịp thời cơ nhưng Tiểu Trương uống được một cân đã say rồi nên công việc vẫn chưa bàn được”.

Đồng Học Bản vừa nghe đã hoa mắt: “Mấy người uống rượu tính bằng cân, tôi uống đều tính bằng lạng”.

Lâm Bình Bình cười nói: “Tôi cũng vậy, năm lạng là say rồi”.

”Ha ha, cũng không tệ đó chứ” Đồng Học Bản cũng chỉ ba bốn lạng gì đó thôi.

Lúc này xe của nhà đầu tư cũng vừa đến, cửa mở, một người trung niên da mặt đen đen bước ra, trên giày vẫn còn dính đất, quần áo dính bụi, hình như là vừa mới đi công trường về, Lâm Bình Bình nói nhỏ Đồng Học Bản mới biết đây là Lương Trạch Nguyên, ừm, nhìn có vẻ không giống với phú ông tiền tỷ cho lắm, giống một nhà doanh nghiệp nông thôn hơn.

Lương Trạch Nguyên đã nhìn thấy bọn họ từ xa, cười ha ha chào mọi người: ” Trưởng ban Lâm, Tiểu Trương, để mọi người chờ lâu rồi”.

Lâm Bình Bình cười: ”Chúng tôi cũng vừa đến, giới thiệu với ông đây là Cục trưởng Cục Chiêu thương chúng tôi”.

Đồng Học Bản giơ tay ra chào: ”Tôi đại diện cho Cục Chiêu thương hoan nghênh Lương tổng”.

Cục trưởng? Nhìn hần trẻ như vậy nên Lương Trạch Nguyên hơi kinh ngạc, sau đó cũng bắt tay chào lại, ”Cục trưởng Đồng, chào anh”.

Một lúc sau Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long cũng đến, mọi người chào nhau rồi cùng bước vào nhà hàng.

Trong phòng riêng tại tầng hai, mọi người nhường nhau cuối cùng để Triệu Hưng Long ngồi vào ghế chủ trì, bên cạnh là Đồng Học Bản rồi đến Lâm Bình Bình, Quách Phần Vỹ, Trương Phàm, Lương Trạch Nguyên và tài xế của hần, lúc mới vào, Lương Trạch Nguyên còn cho tài xế lấy trên xe xuống hai hộp Mao Đài, xem ra thì hần rất thích uống rượu, nếu không thì đã không chuẩn bị sẵn rượu như thế, Lương Trạch Nguyên cũng không phải là người trong huyện Duyên Đài.

Thức ăn được mang lên, phần lớn đều là đồ biển.

Lương Trạch Nguyên không nói gì, hần cho tài xế rót rượu ra rồi bảo mọi người cùng cạn ly.

Bên phía Đồng Học Bản cũng không có vấn đề gì, công việc của Cục chiêu thương cần như vậy, đi làm uống rượu cũng không phải là chuyện lớn, tuy nhiên trong huyện có công văn quy định lúc đi làm không được uống rượu, chiều nay Triệu Hưng Long còn phải quay về văn phòng huyện nên Lâm Bình Bình muốn giải thích với Lương Trạch Nguyên một chút, ai ngờ, Triệu Hưng Long cũng phi thường nể tình, hần cầm ly lên rồi nói: ”Chiều nay tôi còn phải đi làm, nhưng Lương Tổng đã nói rồi thì ly này tôi sẽ uống hết, chỉ uống ly này thôi, nếu uống nữa để huyện trưởng nhìn thấy tôi sẽ bị phê bình mất, ha ha”.

Hần đúng là rất ủng hộ công việc của Đồng Học Bản.

Lâm Bình Bình cũng cùng bọn họ cạn ly, một hơi cạn sạch.

Tửu lượng của Trương Phàm thì khỏi phải nói rồi, Quách Phần Vỹ hình như cũng uống rất được.

Chỉ có Đồng Học Bản là hơi lo lắng, cốc này là hai lượng rượu, tuy nhiên hần vẫn chưa ăn được miếng nào, trong bụng không có gì mà uống rượu vào chắc chịu không nổi, hần cũng sợ mình uống nhiều sẽ mất mặt, nên ly này hần uống hơi vắt vắt, sau khi đặt ly xuống Đồng Học Bản thấy mình đã ”tới trạm” rồi, nếu uống thêm ly nữa chắc say mà té xuống đất mất.

Cái tửu lượng này của anh em.

Đồng Học Bản hơi đau đầu, những chuyện như thế này sau này nhất định còn có nữa, thậm chí là nhiều, tuy nhiên tửu lượng mình kém quá, nếu uống thì không được, không uống cũng không xong, ai biết là nhà đầu tư sẽ nghĩ như thế nào? Có nghĩ là mình không giữ thể diện cho họ hay không? Hơn nữa lỡ sau này gặp phải trường hợp không thể không uống tám lạng nữa cân thì Đồng Học Bản rõ ràng không thể ứng phó được.

Vấn đề này là vấn đề lớn đó.

Vừa ăn vừa nói chuyện, Đồng Học Bản vừa nghĩ xem là làm thế nào để khắc phục được vấn đề uống rượu.

Bữa tiệc bắt đầu, mọi người không nhắc đến công việc nữa, chuyện này nên để ăn uống no nê xong mới bàn, qua cuộc tiếp xúc ngắn ngủi, Đồng Học Bản có ấn tượng rất tốt đối với Lương Trạch Nguyên, hần là

một thương nhân tính tình thẳng thắn, có gì nói nấy, chứ không có vòng vo như người khác, trong buổi tiệc Lương Trạch Nguyên có nhận một cuộc điện thoại, hình như có người muốn mượn tiền hắn, một triệu thì phải, nhưng Lương Trạch Nguyên không nói hai lời lập tức đồng ý, đúng là người rất trọng nghĩa, rất hào sảng.

Đồng Học Bàn gật gật đầu, hắn rất thích làm việc với những người này.

"Ồ" Lương Trạch Nguyên chợt nhìn về phía tay của Đồng Học Bàn, "Cục trưởng Đồng, đồng hồ này của anh?"

Lâm Bình Bình nhìn sang, biết được Lương Tổng đang nhìn chiếc đồng hồ PatekPhilippe, thực ra cô cũng muốn biết là chuyện gì, chủ yếu là chiếc đồng hồ này quá đắt.

"Đồng hồ?" Đồng Học Bàn giơ tay lên rồi cười nói: "Lương tổng cũng thích đồng hồ sao?"

Lương Trạch Nguyên cười ha ha: "Tôi không hiểu về đồng hồ lắm, tôi là người quê mùa, nhưng lại thích kim cương, Đồng Cục trưởng, số kim cương trên đồng hồ của ông cộng lại chắc cũng phải một triệu nhỉ?" Hắn không biết chiếc đồng hồ thuộc nhãn hiệu gì nhưng lại hiểu rất rõ về kim cương.

Quách Phần Vĩ biến sắc, hơi lo lắng.

Đồng Học Bàn liền cười: "Tôi cũng không biết bao nhiêu tiền, mang vậy thôi".

Triệu Hưng Long sợ Lương Trạch Nguyên hiểu nhầm, cũng sợ ảnh hưởng đến hình tượng cán bộ huyện Duyên Đài liền cười nói: "Trường hợp của Cục trưởng Đồng tương đối đặc biệt, anh ta là người có tiền nhất trong số cán bộ huyện chúng tôi" Thấy Lâm Bình Bình và Lương Trạch Nguyên tỏ vẻ khó hiểu, Triệu hưng Long mới nói: "Lúc ở Bắc Kinh, Đồng Cục trưởng có một lần trúng số, là giải nhất. Chuyện này các cán bộ trong huyện đều không biết, là người trong nhà mới biết thôi".

Lâm Bình Bình bình tĩnh đại ngộ, mới hiểu ra tất cả.

Quách Phần Vĩ ngạc nhiên, Trương Phàm cũng mở to mắt.

Đồng Học Bàn cười nói: "Huyện trưởng Triệu đã nói hết chuyện của tôi rồi, thật ngại quá".

"Thì ra là như vậy" Lương Trạch Nguyên đã rất có hứng thú với Đồng Học Bàn, trúng giải nhất vé số? Trẻ tuổi mà đã lên được chức Cục trưởng Cục Chiêu Thương? Đây tuyệt đối không phải là người bình thường.

Qua một hồi tiếp xúc, mọi người đi vào vấn đề chính.

Lâm Bình Bình nói: "Lương Tổng, lần này ông đến khảo sát tình hình ở huyện chúng tôi cảm thấy thế nào?"

Đồng Học Bàn và Triệu Hưng Long cũng nhìn sang.

Lương Trạch Nguyên uống hết ly rượu rồi nói: "Cũng không tồi, cách đây năm sáu năm tôi có đến huyện ta một lần, huyện bây giờ phát triển hơn trước rất nhiều rồi, tình hình kinh tế cũng ổn, tuy nhiên tôi là người không thích vòng vo, nói thực là tôi có đi xem qua địa điểm dự kiến sẽ xây dựng kho lạnh của huyện ta, nếu đem so sánh với huyện Đại Phong thì vẫn còn một chút khoảng cách".

Triệu Hưng Long lên tiếng: "Lương Tổng, huyện tôi rất coi trọng đến dự án xưởng gia công thịt heo, nếu có thể tiến hành thuận lợi, thì nó sẽ được coi như là một công trình trọng điểm của huyện".

Lương Trạch Nguyên không nói gì, lãnh đạo huyện Đại Phong cũng nói như vậy, công trình trọng điểm cũng không nhỏ hơn so với huyện Duyên Đài.

Đồng Học Bàn nói: "Chính sách hỗ trợ ở trong huyện Lương tổng cũng nhìn thấy rồi chứ? Không chỉ miễn giảm thuế, chúng tôi cũng có thể có nhiều ưu đãi về vấn đề trưng dụng đất đai".

Lâm Bình Bình liền lấy ra một tập tài liệu rồi đặt lên bàn cho Lương Trạch Nguyên xem: "Đây là dự toán của dự án tôi vừa mới tính xong sáng nay, đất trưng dụng ba trăm vạn, đất xây dựng bốn trăm vạn, công trình thiết bị hoàn chỉnh một ngàn vạn, cộng thêm phí lắp đặt chạy thử, phí giao thông, phí bảo vệ môi trường và những chi phí khác thì tổng đầu tư khoảng chừng hai ngàn một trăm vạn, còn có chính sách miễn giảm thuế, chúng tôi cũng đã nỗ lực hết sức rồi".

Lương Trạch Nguyên nhìn qua, "Phí đất dùng không cao, ừm, nó cũng nằm trong dự toán của tôi, tuy nhiên không giấu gì mọi người, tuy là chỉ phí bên huyện Đại Phong có cao hơn đây một chút nhưng công trình hoàn chỉnh tương đối hoàn thiện, đây chuyện sản xuất cũng vậy, đây mới chính là điều tôi coi trọng nhất, vì vậy thật ngại quá, tôi cũng không nói là về nhà suy nghĩ cho lấy lệ gì nữa, so sánh thực tế thì vẫn thấy huyện Đại Phong phù hợp hơn".

Đây chính là từ chối rồi.

Lâm Bình Bình và mọi người đều im lặng một lúc, ài, vẫn không được.

Trương Phàm uống cũng gần say: "Lương Tổng, ngài suy nghĩ lại chút đi?"

Lương Trạch Nguyên lắc đầu, chợt ông nhìn Trương Phàm một cái rồi cười nói: "Tửu lượng của Tiểu Trương khá lắm, uống được nửa ký rồi hả? Thế này đi Tiểu Trương, từ nhỏ tới lớn tôi chỉ bái phục người có tửu lượng tốt hơn tôi, tửu lượng của tôi nhiều nhất là hai cân, uống xong hai cân là tôi đã không biết trời đất gì rồi, ha ha, nếu cậu có thể uống hơn tôi, có thể uống được ba cân rượu thì tôi sẽ suy nghĩ lại, được chứ?" Hẳn đúng là người thích kết bạn nhậu, anh em bạn bè của hắn đều là những người uống giỏi.

Tiểu Trương vừa nghe đã hoảng hồn.

Ta khát! Ba cân rượu? Vậy thì tôi đã uống chết từ lâu rồi! Ngoài những nhân viên chuyên uống rượu bên Quốc Vụ Viện ra thì trên đời này còn ai có thể uống được ba cân chứ?

Lâm Bình Bình và Triệu Hưng Long đều nhìn Trương Phàm.

Ý của Lâm Bình Bình rất rõ: "Tiểu Trương! Lên đi!"

Triệu Hưng Long cũng nhìn anh ta khích lệ.

Trương Phàm như gần khóc, lên gì chứ, hắn thực sự uống không nổi.

Bỗng nhiên, Đồng Học Bân chớp mắt: "Lương tổng, lời này là thật chứ?"

361. Chương 362: Một Hơi Ba Cân Rượu!

Sau buổi trưa.

Tại nhà hàng Hải Sinh.

"Lương tổng, ông nói giữ lời chứ?"

"Đương nhiên, tôi thích kết bạn với những người phóng khoáng".

"Nếu thực sự chúng tôi uống được ba cân rượu, thì chuyện đầu tư?"

"...Vậy thì tôi sẽ khảo sát ở huyện ta một lần nữa".

Đồng Học Bân cười rồi lấy một điều thuốc ra hút, hắn hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu lên nhìn Lương Trạch Nguyên: "Lương tổng, ông nói là ông thích người phóng khoáng, nhưng sao tôi thấy câu nói của ông không phóng khoáng cho lắm, chỉ là khảo sát lại một lần nữa? Ý nghĩa của nó không lớn nhỉ? Ai cũng biết ba cân rượu là như thế nào, những nhân viên uống rượu bình thường cũng không uống được như vậy, huống chi lúc này chúng ta cũng uống không ít, uống thêm 3 cân nữa rõ ràng là không thể, Lương tổng, nói thật là tôi cũng thích người phóng khoáng, nhưng bây giờ..."

Lâm Bình Bình biết là Cục trưởng Đồng đang khích hắn.

Lương Trạch Nguyên cười nói: "Ý của Cục trưởng Đồng là gì?"

Đồng Học Bân nhìn hắn: "Nếu chúng tôi uống được ba cân rượu, Lương tổng, chuyện đầu tư có phải là..."

"Ha ha..." Lương Trạch Nguyên vỗ bàn cười, "Cục trưởng Đồng đã nói như thế thì nói thêm nữa tôi lại thấy không vui, được, tôi sẽ nói, chỉ cần uống được một lúc ba cân rượu, tổn thất mấy vạn hay mười mấy vạn tôi đều có thể gánh được, tôi cũng không xem xét huyện Đại Phong nữa, sẽ trực tiếp đầu tư cho Duyên Đài,

cũng không cần ngày mai, dù sao cũng đã khảo sát xong rồi, chiều nay chúng ta sẽ bàn về hợp đồng, nếu thuận lợi thì sẽ ký trong ngày hôm nay luôn, Cục trưởng Đồng, như vậy đã đủ phóng khoáng chưa?”

Đồng Học Bản nói lớn: ”Tốt, phóng khoáng”.

Quách Phàn Vỹ cười nói: ”Khí thế của Lương tổng đúng là không bình thường”.

Lương Trạch Nguyên đúng là một người trọng tình cảm, nhưng cũng không ngốc, hôm qua ông đã thử tửu lượng của Trương Phàm rồi, nhiều nhất là một cân, còn thua xa mình nhiều, cho dù có uống thêm được một chút thì vẫn không lên được ba cân rượu, rượu này không phải cứ bịt mũi là uống hết được, ba cân, hai cân Mao Đài Quý Châu cần uống một chai rượu, một cân Mao Đài cần uống ba chai, đây là khái niệm gì? Đến Lương Trạch Nguyên cũng không thể uống được nhiều như thế, vừa ăn vừa uống thì hẳn có thể uống được hai cân, nhưng uống hết một lần nhiều nhất cũng chỉ được một cân, vì vậy hẳn không cho rằng Tiểu Trương có thể uống được ba cân... mà lại là ba cân Mao Đài.

Trên bàn có hai chai hai cân Mao Đài, lúc này mọi người cũng uống nhiều rồi, giờ không còn lại bao nhiêu nữa.

Lương Trạch Nguyên nhìn tài xế: ”Ra xe lấy thêm hai chai Mao Đài vào đây”

”Chai hai cân chắc không còn nữa” Tài xế nói.

”Vậy thì lấy ba chai một cân vào đây, nhanh lên”.

Một lúc sau, tài xế quay vào trong tay cầm ba chai rượu mao Đài Quý Châu chưa khui rồi đặt lên giữa bàn, Triệu Hưng Long và Lâm Bình Bình lập tức nhìn Trương Phàm, Đồng Học Bản cũng nỗ lực làm ối đầu tư này càng ngày càng xích lại gần, chỉ cần Trương Phàm uống được, cũng không phải là không có một chút cơ hội nào.

Lâm Bình Bình khích lệ: ”Tiểu Trương, uống!”

Đồng Học Bản nhìn Trương Phàm: ”Thế nào? Có được không?”

Lúc này Trương Phàm đã uống nửa cân, cũng tương đối rồi, bây giờ đừng nói ba cân, đến một cân cũng uống không nổi, cái này là đang đùa giỡn với tính mạng mình đấy, thấy Trương ban và Cục trưởng đều nhìn mình, Trương Phàm đau khổ nói: ”Cục trưởng, trưởng ban Lâm, ba cân tôi thật sự... thật sự uống không nổi”.

Lâm Bình Bình cũng biết là mình đang ép người ta, nhưng dự án có thể thành trong nháy mắt, bây giờ bỏ cuộc thì thật là tiếc.

Nghĩ một lúc, Lâm Bình Bình cắn răng nói: ”Hừ, hay là tôi thử vậy”.

Đồng Học Bản nhìn cô: ”Uống được hết?”

”Chắc chắn không được, nhưng... cứ thử vậy”.

Lâm Bình Bình biết đây giờ không phải là chuyện uống hay không uống, Cục trưởng Đồng lúc này đã nói rồi, còn trả giá với Lương Trạch Nguyên đến nước này, nếu sau cùng người của mình đến uống cũng không uống, đến thử cũng không thử thì thật mất mặt cho Cục Chiêu Thương quá, nếu Tiểu Trương đã không dám uống thì Lâm Bình Bình phải uống thôi, cô đã chuẩn bị uống say rồi, tửu lượng của cô cũng không bằng Trương Phàm.

Đồng Học Bản nhìn cô cũng biết cô uống không được, ”Thôi bỏ đi”.

”Cục trưởng” Lâm Bình Bình nói: ”Tôi cố gắng một lần xem sao”.

Đồng Học Bản lắc đầu, không để cho cô mạo hiểm được, ba cân rượu có thể ảnh hưởng đến tính mạng, số người uống rượu chết hàng năm vẫn còn ít sao? Đều là do uống quá nhiều, Đồng Học Bản cũng đã sớm chuẩn bị, sau khi cản Lâm Bình Bình lại, hẳn nhìn trên bàn, cầm lấy một hộp Mao Đài rồi mở ra, sau đó mở hộp thứ hai, rồi hộp thứ ba sau đó hẳn mở nắp, trước sự ngạc nhiên của mọi người, Đồng Học Bản đứng dậy hít một hơi thật sâu, ”...Đừng tranh giành nhau nữa, tôi sẽ uống”.

Lâm Bình Bình ngăn ra, ”Cục trưởng! Như vậy sao được!”

Quách Phan Vỹ cũng tái xanh mặt, hắn cũng biết Đồng Học Bản không uống được rượu, "Cục trưởng Đồng, không được, tuyệt đối không được!"

Đồng Học Bản xua tay, "Tôi không sao".

"Tiểu Đồng!" Triệu Hưng Long nghiêm mặt, hắn sợ Đồng Học Bản uống rồi xảy ra chuyện, Đồng Học Bản là người đứng đầu, chuyện này không thể đùa được.

Lương Trạch Nguyên vừa nghe thấy Đồng Học Bản muốn uống liền lập tức có hứng thú, "Cục trưởng Đồng đúng là giấu kỹ quá đó".

Đồng Học Bản cười nói: "Lương tổng không cần phải khen tôi, tôi tửu lượng cũng bình thường thôi, nhưng hôm nay vì muốn kết bạn với Lương tổng nên tôi cũng đành liều một phen vậy".

Lâm Bình Bình vội vàng nói: "Cục trưởng!"

Trương Phàm cũng không biết nói thế nào, vốn dĩ cấp dưới phải uống thay cho cấp trên, nhưng bây giờ lãnh đạo đã đứng ra rồi, làm sao đây?

Đó là ba chai Mao Đài đó!

Cho dù là ba chai nước lọc cũng phải bịt mũi mà uống!

Ba chai Mao Đài đều đã mở nắp lần lượt đặt trước mặt Đồng Học Bản, việc đến nước này thì ai cũng biết là không khuyên nổi Đồng Học Bản rồi, đành phải đứng nhìn vậy, Quách Phan Vỹ và Lâm Bình Bình đứng bên chuẩn bị sẵn, nếu Cục trưởng Đồng không đứng vững thì đã có bọn họ đỡ, Triệu Hưng Long cau mày, Lương Trạch Nguyên và tài xế của hắn đều không cho rằng Đồng Học Bản uống hết ba cân này.

Đồng Học Bản cũng không nghĩ như vậy, hắn vẫn biết tự lượng sức mình.

Ba cân? Uống thêm ba lạng nữa là hắn đã ngã rồi, huống chi là ba cân? Đây là vô nghĩa rồi! Nhưng Đồng Học Bản vẫn có chiêu thức của hắn, lúc này ăn cơm hắn đang nghĩ ra một vấn đề, là lãnh đạo Cục Chiêu Thương, sau này triển khai công việc sẽ không tránh khỏi việc uống rượu, nếu lỡ gặp trường hợp bắt buộc phải uống thì hắn nên làm thế nào? Đáp án đã có ngay, chính là lúc Lương Trạch Nguyên đề nghị uống rượu, hắn nghĩ ra được một cách, đặt tên là man thiên quá hải (Che trời qua sông", cách này có thể làm cho hắn uống bao nhiêu cũng được.

Trước mặt mọi người, Đồng Học Bản cầm lên một chai Mao Đài, đặt lên miệng rồi uống ừng ực.

Mọi người chớp mắt nhìn, cách uống rượu phóng khoáng như vậy làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Ừng ực ừng ực, rượu xuống mỗi lúc một nhiều.

STOP!

...

Thời gian bỗng dừng lại! Tất cả đều dừng lại!

Đồng Học Bản nhìn Lương Trạch Nguyên và Lâm Bình Bình, chai Mao Đài đã hết gần một nửa, Đồng Học Bản quay người, bước đến chậu hoa chỗ góc phòng, hắn cúi người xuống, nôn hết rượu trong miệng ra, rượu Mao Đài trong miệng vẫn ở thể lỏng, giống như áo quần của ông vậy, giống như chiếc điện thoại và chìa khóa trong túi vậy, có lẽ là do những vật mang theo người nên không bị ảnh hưởng bởi thời gian, nhưng rượu Mao Đài khi nôn ra thì cố định lại trên chậu hoa, Đồng Học Bản quay lại chỗ ngồi, tay cầm chai rượu vẫn đang nằm ở trên không trung, điều chỉnh lại tư thế, mở miệng, ngẩng cổ, tận lực đồng bộ với tư thế vừa rồi.

STOP!

...

Hô!

Thời gian được khôi phục lại!

Rượu Mao Đài nằm cách mấy ly ở trên bình hoa cách đó vài mét nhất thời rơi xuống, lặng yên không tiếng động từ từ ngấm vào đất.

Đồng Học Bản giả vờ nuốt hết rượu trong miệng, quai hàm cũng mỗi lúc một nhỏ hơn, thực tế thì trong miệng sớm đã không có gì rồi, nuốt xong Đồng Học Bản lại đặt chai rượu lên miệng uống tiếp, đợi rượu rót đầy miệng xong, Đồng Học Bản lại thầm hô chỉ lệnh Stop, quay người đem rượu nhả vào trong bình hoa, lại quay trở lại, trở về tư thế như lúc trước đó, hạ chỉ lệnh giải trừ stop, rồi tiếp tục giả vờ uống rượu.

Một ngụm...

Ba ngụm...

Năm ngụm...

Người ta đều thấy Đồng Học Bản không dừng lại một giây nào cả, uống ừng ực từng ngụm lớn, đến chầu mày cũng không có. Khi Đồng Học Bản uống hết chai thứ nhất, trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng thở và tiếng hít vào, tất cả đều toát mồ hôi vì hẩn.

Cho đến khi chai thứ hai đã bị Đồng Học Bản uống hết, thì trong phòng vẫn im phăng phắc.

Ừc ừc ừc ừc, chỉ có tiếng uống rượu của Đồng Học Bản là không ngừng vang lên,

Một chai rượu...

Hai chai rượu...

Ba chai rượu...

Mấy phút sau.

Đồng Học Bản ngửa đầu đem chai Mao Đài cuối cùng dốc ngược ở trên miệng, đổ đến giọt rượu cuối cùng, yết hầu vừa động “nuốt xuống”, rồi thở ra một hơi lau khô miệng, Đồng Học Bản đem chai Mao Đài đặt thật mạnh lên trên bàn, ba chai rượu, một giọt không thừa đều đã được uống hết!

Yên tĩnh!

Trong phòng yên tĩnh đến dọa người!

Triệu Hưng Long và Lâm Bình Bình đều tròn mắt ngạc nhiên, uống hết rồi? Ba cân rượu uống một hơi hết rồi?

Lương Trạch Nguyên vội cầm lấy chai rượu lắc lắc, đúng là không còn giọt nào cả, hẩn không tin vào mắt mình, hẩn cũng quen vài người có thể uống được hai cân hai cân rượu, nhưng có thể uống một lúc ba cân trong vòng mấy phút thì... hẩn chưa gặp bao giờ, Đồng Học Bản là người đầu tiên, là người đầu tiên uống một hơi hết ba cân rượu trước mặt hẩn, Lương Trạch Nguyên đúng là vô cùng kinh hãi! Ta nói người, người cái con mẹ nó còn có phải là người không vậy?

362. Chương 363: Bắt Lấy!

Sau giờ trưa một lúc.

Trong phòng nồng nặc mùi rượu, chỉ nghĩ thôi cũng đủ say rồi.

Đồng Học Bản liếc mắt nhìn về chậu hoa để ở góc phòng, quay lại, người hẩn lắc lư đứng không vững nữa, nên vội vấp vào thành bàn, Quách Phần Vỹ và Lâm Bình Bình lúc này mới có phản ứng, vội vàng hai người hai bên đỡ Đồng Học Bản dậy, Trương Phạm thì vội vả lấy ghế tới để Cục trưởng ngồi xuống, Đồng Học Bản ợ một tiếng, hình như là đã say quá rồi, “Lương tổng, ba cân rượu giờ chắc không còn lại giọt nào rồi chứ? Ha ha, xem ra... ợ... xem ra tôi hôm nay cũng không đến nỗi”.

Lương Trạch Nguyên cười lớn vỗ bàn: “Tửu lượng giỏi! Đồng Cục trưởng tửu lượng rất giỏi!” Triệu Hưng long nhìn thấy Đồng Học Bản uống hết thật thì trong lòng cũng kêu lên một tiếng hay!

Lâm Bình Bình và những người khác đều vô cùng bá phục, Cục trưởng Đồng làm rất đẹp, uống quá tốt!

Đồng Học Bàn choáng váng nói: "Vậy tôi xin thay mặt Cục Chiêu Thương... hoan nghênh Lương tổng đến huyện Duyên Đài đầu tư?"

"Ha ha" Một phút chấn kinh vừa đi qua, tâm trạng của Lương Trạch Nguyên bây giờ rất tốt, hắn vô cùng hứng thú với Đồng Học Bàn, "Lương Trạch Nguyên tôi nói lời luôn giữ lời, không thành vấn đề, chiều nay chúng ta sẽ bàn về hợp đồng, chỉ cần Duyên Đài vẫn duy trì chính sách ưu đãi như cũ thì tôi sẽ đầu tư ở đây, ha ha, Cục trưởng Đồng, bữa ăn này xem ra không uống rồi, cán bộ cục Chiêu Thương uống rượu giỏi như anh đúng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, tôi cùng anh kết giao là đã định rồi đó!"

Thấy vụ việc thành công, Lâm Bình Bình vui mừng khôn xiết, "Lương tổng đúng là người phóng khoáng!"

Lương Trạch Nguyên cười nói: "Vẫn không bằng Cục trưởng Đồng, một hơi hết ba cân rượu, tôi nghe còn không tin nổi".

Tài xế của Lương Trạch Nguyên cũng bị Đồng Học Bàn làm cho khiếp đảm, hắn cứ nhìn Đồng Học Bàn như nhìn thấy thần tiên vậy.

Lúc này Triệu Hưng Long nhìn đồng hồ, "Một giờ rồi, chiều nay tôi còn có cuộc họp". Thực ra là ông lo lắng cho Đồng Học Bàn, uống nhiều rượu như vậy thật không tốt, hơn nữa giờ Đồng Học Bàn cũng không biết trời đất gì rồi, "Hay là chúng ta kết thúc ở đây đi? Tiểu Đồng cũng đã uống nhiều rồi, Tiểu Lâm, Tiểu Quách, mọi người đưa Tiểu Đồng đến bệnh viện truyền dịch đi, đừng để xảy ra chuyện gì đấy".

Lương Trạch Nguyên cũng nói: "Được, hôm nay đến đây thôi, Cục trưởng Đồng, để hôm khác chúng ta lại uống!" Lương Trạch Nguyên cũng không phải là người không hiểu lý, hắn cũng sợ Đồng Học Bàn xảy ra chuyện, ba cân rượu, nếu là Lương Trạch Nguyên uống thì bây giờ xe cấp cứu cũng đến rồi.

Buổi tiệc đã tàn.

Quách Phàn Vỹ và Trương Phàm đỡ Đồng Học Bàn đi.

Lâm Bình Bình vốn định đi tính tiền, ai ngờ Lương Trạch Nguyên đã dành tính trước rồi.

"Lương tổng, ngài đang làm gì vậy?" Lâm Bình Bình nói: "Ngài đã mang rượu đến rồi, sao có thể để ngài tính tiền được chứ".

Lương Trạch Nguyên người nồng mùi rượu cười nói: "Hôm nay rất vui, cứ để tôi tính cứ để tôi tính, ai giành tôi sẽ tính sổ với người đó, ha ha..." Lâm Bình Bình cười khổ không nói thêm gì nữa.

Tại bãi đỗ xe bên ngoài nhà hàng.

Triệu Hưng Long dặn dò Lâm Bình Bình vài câu, rồi để bọn họ đưa Đồng Học Bàn đến bệnh viện, sau đó đợi xe của Lương Trạch Nguyên lái đi xong, Triệu Hưng Long nhìn Đồng Học Bàn rồi gật đầu, rồi vỗ mạnh lên vai hắn, lòng nghĩ "được lắm". Có thể kéo được mỗi đầu tư này về đều là công lao của Đồng Học Bàn, thời khắc quyết định hắn đã đứng ra uống hết ba cân rượu, cái khí phách này khó ai mà bằng được, Triệu Hưng Long cuối cùng cũng hiểu vì sao Tạ Huyện trưởng bỏ qua tất cả để đưa Đồng Học Bàn lên ghế lãnh đạo Cục trưởng Cục Chiêu Thương này, Tiểu Đồng này đúng là có bản lĩnh.

Chiếc xe mercedes bắt đầu chạy về hướng Bắc.

Quách Phàn Vỹ lái xe, Lâm Bình Bình và Trương Phàm ngồi sau đỡ Đồng Học Bàn.

Lâm Bình Bình nhìn Đồng Học Bàn có vẻ không thể tính lại liền vội vàng nói: "Chủ nhiệm Quách, lái nhanh chút nữa đi". Quách Phàn Vỹ cũng lo lắng nhưng hắn vừa mới uống rượu nên cũng không dám chạy nhanh.

"Đồng Cục trưởng, ngài cố gắng thêm chút nữa đi" Lâm Bình Bình an ủi, "Sắp đến bệnh viện rồi".

Lúc xe chạy ra khỏi nhà hàng, Đồng Học Bàn bỗng nhiên mở mắt nhìn xung quanh, rồi hắn thẳng lưng ngồi dậy, mở kính cửa sổ châm thuốc hút, "Lương tổng đi rồi chứ?" Hắn làm sao mà còn cái dáng vẻ lắc lư không tỉnh như lúc nãy nữa.

Lâm Bình Bình và Trương Phàm kinh ngạc nhìn hắn.

Đồng Học Bàn nói: "Sao hai người lại nhìn tôi như vậy?"

Lâm Bình Bình như không tin liền hỏi: "Ngài... không sao chứ?"

"Tôi có thể làm sao được chứ?" Đồng Học Bản ngẩng đầu lên nhìn kính chiếu hậu, hần thấy Quách Phàn Vỹ đang mở tròn mắt ngạc nhiên, "Phàn Vỹ, không cần đi đến bệnh viện đâu, trực tiếp quay về Cục Chiêu Thương".

Quách Phàn Vỹ không biết có phải Cục trưởng say mà nói vậy không, hần do dự nói: "Cái này..."

Đồng Học Bản trừng mắt: "Bảo cậu về Cục thì cậu cứ về Cục, đúng rồi, trưởng ban Lâm, dự án xưởng gia công thịt heo về cơ bản đã làm xong rồi chứ? Lúc nào hợp đồng có thể hoàn thành?" Nhìn Lâm Bình Bình theo bản năng gật đầu, Đồng Học Bản ừm một tiếng, "Vậy là được rồi, lập tức sắp xếp lại phương án cụ thể đi, cố gắng đừng để xảy ra vấn đề gì, sau đó chiều nay cô liên hệ với Lương tổng, phải nắm lấy cơ hội, ai biết là có xảy ra chuyện gì hay không, càng nhanh càng tốt, tốt nhất là có thể ký hợp đồng ngay trong hôm nay".

Lâm Bình Bình vẫn chưa lấy lại được tinh thần, Đồng Học Bản cười nói: "Tôi nói Trưởng Ban Lâm, tôi giao việc này cho cô, cô đừng để xảy ra vấn đề gì đó, nếu trong giờ phút quan trọng mà không ký được hợp đồng thì cô đừng có làm nữa".

Lâm Bình Bình vội trả lời: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Đồng Học Bản cười: "Vậy thì tốt, mỗi đầu tư mở hàng này rất quan trọng, có thể tăng một trăm hai mươi phần trăm tinh thần, đứng nghĩ Lương tổng miệng nói đồng ý rồi là không có vấn đề gì xảy ra, không thể chủ quan được".

"Vâng".

Đến bây giờ thì Lâm Bình Bình và Trương Phàm có ngốc đến đâu cũng nhìn ra được Tiểu Đồng Cục trưởng không hề say, có ai đang say mà bố trí công việc thận trọng và tỉ mỉ như thế không? Cái tư thế ngồi vững, cái trạng thái ung dung, Cục trưởng Đồng nhìn có vẻ còn tỉnh hơn bọn họ nữa! Trương Phàm vẫn không dám tin là Đồng Cục trưởng uống ba cân rượu xong mà không hề xảy ra chuyện gì cả, cho dù là uống nước lọc đi thì cũng phải chóng mặt? Lâm Bình Bình cũng vỗ vỗ đầu, lòng nghĩ tử lượng của anh ta là gì vậy, đúng là ghê gớm thật?

Quách Phàn Vỹ là người ít ngạc nhiên nhất trong ba người, vì lúc ở Cục Quốc An, Đồng Học Bản diễn kỹ tích thực sự rất nhiều, nếu có người nói Đồng Học Bản có thể uống được mười cân hần cũng tin.

Quay về Cục Chiêu Thương, mọi người vội vàng bắt tay vào việc.

Năm giờ chiều, chuẩn bị tan sở, Lâm Bình Bình gõ cửa phòng Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản nhìn cô: "Thế nào rồi?"

Lâm Bình Bình cười nói: "Thành công rồi, Lương tổng rất vui vẻ, chiều nay khi chúng tôi bàn những việc liên quan xong Lương tổng liền trực tiếp ký vào hợp đồng, tổng cộng là hai chục triệu, khoản đầu tư thứ nhất tuần tới sẽ đến" Cô đưa tay vào túi lấy ra một túi tài liệu rồi đặt lên bàn, "Hợp đồng đã được gửi lên huyện, con số đầu tư lần này rất lớn, Tạ Huyện trưởng và Triệu Huyện trưởng đều đã xem qua, ừm, đây là bản photo hợp đồng, mời ngài xem".

Đồng Học Bản cầm tài liệu lật lật, "Tốt, làm tốt lắm".

Lâm Bình Bình cười nói: "Tôi không dám nhận công đâu, dự án này có thể hoàn thành đều là nhờ vào sự chỉ huy của ngài cả".

"Ha ha, tôi chỉ uống có mấy cân rượu thôi mà, tất cả là nhờ vào sự chuẩn bị của mọi người, nắm bắt tâm lý của nhà đầu tư rất chuẩn, ừm, làm tốt lắm" Đồng Học Bản nói, "Những việc sau này của dự án tôi giao cho Ban một cô, tiền thưởng cũng do cô phụ trách phân chia, tôi không có hoa chân múa tay nữa".

Lâm Bình Bình hơi ngạc nhiên vội nói: "Như vậy sao được, dự án này là của ngài mới đúng, tiền thưởng ông cũng chiếm phần ngài mới phải..." Đồng Học Bản cười: "Gì mà có ngài ở đây nữa chứ? Dự án này Ban một làm từ đầu đến cuối, kế hoạch tiền đề, sự theo dõi về sau, đây không phải là công lao của các cô sao? Cứ cho là tôi cũng có đóng góp một phần nho nhỏ đi, ha ha, tất cả cũng đều nhờ sự cố gắng của mọi người, được

rồi, không cần nói nữa, tiền thưởng tôi không cần, tiền thưởng trong văn kiện ở trên huyện, tiền thưởng mà tôi đã hứa, cộng lại cũng được bốn năm mươi vạn, đến lúc đó tôi sẽ nói với La chủ nhiệm một tiếng, cô trực tiếp ký tên rồi đi nhận tiền là được”.

Lâm Bình Bình vẫn thấy không thỏa đáng, ”Cục trưởng, ngài kéo đầu tư về còn chúng tôi đi nhận tiền, điều này thực sự... hơn nữa tiền cũng quá nhiều, theo sắp xếp như trước đây, dự án này tất cả mọi người trong Ban một đều có tham gia vào, tính ra mỗi người cũng được hai ba vạn, thế này...”

Đồng Học Bàn nói: ”Nhiều còn không tốt sao? Làm thế này để thúc đẩy mọi người làm việc hăng say hơn, hơn nữa mỗi người cũng không nhiều như thế đâu, lần này công cô lớn nhất, tôi quyết định mười lăm vạn tiền thưởng trong đó sẽ thuộc về cô, số còn lại chia đều ọi người, mỗi người khoảng một hai vạn gì đó”.

Lâm Bình Bình còn định nói gì đó thì bị Đồng Học Bàn ngăn lại: ”Trưởng Ban Lâm, cô đừng có nói nữa, được chứ?”

”Vây... cảm ơn Cục trưởng” Ai mà không muốn nhận tiền thưởng nhiều chứ? Một bà mẹ đơn thân như Lâm Bình Bình cũng vậy, một người phụ nữ nuôi một đứa con vốn đã không dễ.

Đồng Học Bàn nhớ lại câu nói của cô lúc trước liền cười nói: ”Lần này không nói Cục ta không công bằng rồi chứ?”

Lâm Bình Bình ngại ngừng cười, bây giờ cô thấy cân bằng rồi, Tôn Thụ Lập lúc nào cũng giao mỗi đầu tư cho Ban hai, nhưng tiền thưởng thì Tôn Cục trưởng không lấy thiếu một đồng, nếu đem ra so sánh thì Đồng Cục trưởng quá hào phóng, không chỉ giao mỗi đầu tư cho Ban một, mà còn giao cả phần tiền thưởng của mình cho Ban một nữa, nếu nói bênh vực thì bây giờ Đồng Cục trưởng quá bênh vực mình và Ban một mới đúng.

Khi tan sở, tất cả mọi người trong Ban một chuyện tai nhau chuyện mỗi người trong Ban có thể có một hai vạn tiền thưởng.

Việc mình Lâm Bình Bình nhận được mười lăm vạn làm ai cũng đỏ mắt thêm thùng.

Mười lăm vạn! Bằng cả hai ba năm tiền lương của họ chứ chẳng chơi.

Nếu chỉ có tiền thưởng trên huyện thì không nhiều như vậy được, cũng có nghĩa là... đó chính là tiền thưởng mà Đồng Cục trưởng đã hứa!

Chuyện này làm chấn động mọi người trong Ban hai, đến mấy nhân viên văn phòng cũng bắt đầu thấy thèm, họ vắt óc suy nghĩ không biết vì sao Ban một kiếm được mỗi đầu tư như thế!

Ba năm không bán hàng, bán hàng một lần ăn đủ ba năm!

Nhờ đó mà sự nhiệt tình của mọi người càng tăng lên gấp bội.

363. Chương 364: Được Cái Nào Hay Cái Đó

Buổi sáng ngày hôm sau.

Tại trụ sở Cục Chiêu Thương.

Reng reng reng reng, chuông điện thoại phòng Đồng Học Bàn chọt reo lên.

Là Triệu Huyện trưởng gọi đến, ” Đồng Cục trưởng, sức khỏe thế nào rồi?”

”Cảm ơn Triệu Huyện trưởng đã quan tâm, tôi không sao” Đồng Học Bàn biết hần là đang nói chuyện uống rượu hôm trước.

”Anh đó, sau này đừng có đùa với tính mạng của mình như thế nữa, ba cân rượu, nhìn thấy anh uống xong mà suýt nữa bệnh tim của tôi lại tái phát đó, ha ha” Tâm trạng Triệu Hưng Long rất tốt, ”Tuy nhiên dự án lần này có thể ký được hợp đồng cũng là nhờ ba cân rượu đó của anh, tôi đã báo cáo với Tạ Huyện trưởng rồi, Tạ Huyện trưởng đánh giá rất cao năng lực của anh, và cũng kỳ vọng rất nhiều vào Cục Chiêu thương,

dự án lần này làm rất đẹp, thành công vào thời khắc quan trọng, tôi nghe nói không khí làm việc của Cục Chiêu Thương hai ngày nay rất tốt? Như thế là đúng rồi”.

”Cảm ơn lãnh đạo đã khen ngợi, tôi nhất định sẽ không phụ lòng tin của mọi người”.

”Tốt, công việc về sau dựa cả vào anh đấy, làm cho tốt nhé” Triệu Hưng Long khích lệ mấy câu.

Đặt máy xuống, Đồng Học Bản liền nghỉ một lúc rồi bảo Quách Phan Vỹ triệu tập mọi người lại họp, tuy nhiên không đến phòng họp mà đến văn phòng của hắn.

Mấy phút sau, Tôn Thụ Lập, Lữ Đại Phát, La Hải Đình, Lâm Bình Bình, Khương Hải Lượng đều có mặt.

Đồng Học Bản nhìn bọn họ, ”Chắc mọi người đã biết chiều hôm qua xưởng gia công thịt heo của Cục ta năm nay vừa mới ký hợp đồng với nhà đầu tư, tiền đầu tư ước tính khoảng hai mươi triệu tệ, trên huyện cũng rất coi trọng dự án này, cũng đã xác định đây là một trong những công trình trọng điểm, lúc này Triệu Huyện trưởng có gọi điện đến, cũng chuyển lời đánh giá cao của Tạ Huyện trưởng và chính quyền huyện dành cho Cục chúng ta”.

La Hải Đình vừa nghe đã lập tức vỗ tay.

Lâm Bình Bình, Khương Hải Lượng và mấy người khác cũng vỗ theo.

Đồng Học Bản cười nói: ”Tại đây tôi cũng muốn biểu dương đồng chí Lâm Bình Bình, dự án này từ lúc bắt đầu cho đến lúc ký thì công lao của Ban một cũng không nhỏ”.

Lâm Bình Bình ngại ngừng cười.

Hôm qua chuyện đã được truyền đi rồi, Khương Hải Lượng biết dự án này có thể hoàn thành đều là nhờ công của Đồng Học Bản, nếu không phải là ba cân rượu Mao Đài kia thì không biết dự án đó có thuộc về Duyên Đài hay không, vừa mới nghe Khương Hải Lượng đã nhìn sang phía Lâm Bình Bình, hắn không phục cho lắm, cũng hơi đổ kị nữa, mười lăm vạn tiền thưởng, hắn cũng thêm lắm chứ.

Tuy nhiên hôm nay Đồng Học Bản triệu tập các lãnh đạo đến đây không chỉ để biểu dương Lâm Bình Bình rồi. Dù sao cũng là đồng nghiệp cũ, La Hải Đình và Lữ Đại Phát đều nhận ra, Lữ Đại Phát làm như thể chuyện chẳng liên quan gì đến mình, La Hải Đình thì lại nhìn sang Tôn Thụ Lập, cô biết Tôn Thụ Lập không phục Đồng Học Bản, thứ nhất là do Đồng Học Bản trẻ, thứ hai là đối với năng lực làm việc của hắn, nhưng bây giờ Đồng Học Bản vừa lên nhậm chức đã kéo được một mối đầu tư hai mươi triệu về, vượt xa rất nhiều so với mối đầu tư mấy triệu của Tôn Thụ Lập, cộng thêm việc Đồng Học Bản biểu dương Ban một, thực tế là muốn đánh lại Tôn Thụ Lập, ai cũng biết là Tôn Thụ Lập với Khương Hải Lượng có quan hệ rất tốt, công việc trước đây lúc nào cũng dành cho Ban hai.

Tôn Thụ Lập không có biểu hiện gì, không biết là hắn đang nghĩ gì nữa.

Cuộc họp kết thúc, mọi người đều ra khỏi văn phòng Cục trưởng Đồng.

Khương Hải Lượng nhìn Lâm Bình Bình: ”Ha ha, Trưởng ban Lâm, chúc mừng cô”.

Lâm Bình Bình cười nói: ”Nghe nói Ban hai cũng đang bàn về một mối đầu tư? Tôi phải chúc mừng Trưởng Ban Khương mới đúng chứ”.

”Tôi cái đó vẫn chưa đến đâu” Khương Hải Lượng khoát tay, nói vài câu rồi đuổi theo Tôn Thụ Lập.

La Hải Đình thấy Tôn Thụ Lập không về văn phòng mà gọi Khương Hải Lượng lên lầu, trên đường gọi một cuộc điện thoại trực tiếp hẹn gặp nhà đầu tư. La Hải Đình biết lão Tôn vẫn chưa phục Đồng Học Bản, hắn vẫn muốn đấu với Đồng Học Bản, Cục trưởng Đồng ủng hộ Ban một, vậy thì hắn ủng hộ Ban hai, hai người có vẻ đang dùng hai phòng để tranh tài với nhau, tuy nhiên là người ngoài, La Hải Đình cho rằng cục diện này chính là điều mà Cục trưởng Tiểu Đồng muốn nhìn thấy, cạnh tranh càng lớn thì nhiệm vụ năm trăm triệu mới có khả năng hoàn thành.

Buổi trưa.

Ăn cơm xong Đồng Học Bản liền dạo quanh một vòng, hắn rất vui mừng, Cục Chiêu Thương bây giờ khác một trời một vực so với khi hắn vừa lên nhậm chức, sự nhiệt tình hiện lên trên khuôn mặt mọi người, viết

công văn, rồi gọi điện liên hệ với nhà đầu tư, hơn nữa không chỉ nhân viên nghiệp vụ Ban một Ban hai, từ nhân viên tiếp tân cho đến nhân viên văn phòng đều rất hăng hái.

Đồng Học Bản hài lòng trở về văn phòng của mình rồi châm thuốc hút.

Từ sau khi hấn lên nhậm chức cho đến bây giờ thì Cục Chiêu Thương về cơ bản không còn vấn đề gì nữa, phương hướng làm việc của Đồng Học Bản về sau cũng nên chuyển từ nội bộ sang ngoại bộ rồi, cũng có nghĩa là làm thế nào để kéo được mỗi đầu tư, đối với một người đứng đầu có xứng đáng hay không thì người ta sẽ nhìn vào thành tích làm việc của các bộ phận, công việc Đồng Học Bản cần làm bây giờ là hoàn thành nhiệm vụ năm trăm triệu một cách thật xuất sắc, vì Huyện Duyên Đài, vì quần chúng nhân dân, cũng vì bản thân mình có thể lên được chức phó sở cưới được Tạ Tuệ Lan và Cù Văn Huyền, vì vậy nhiệm vụ năm trăm triệu bắt buộc phải hoàn thành.

Có được mục tiêu này, Đồng Học Bản không còn vì chuyện hôm qua mà vui vẻ nữa, đây mới chỉ là bước đầu tiên, nhưng vẫn còn cách xa lắm, hấn còn phải cố gắng kéo được nhiều nguồn vốn về cho Duyên Đài hơn nữa.

Buổi chiều, Đồng Học Bản gọi Lâm Bình Bình đến văn phòng của mình.

"Cục trưởng, ngài tìm tôi?" Lâm Bình Bình đóng cửa bước vào.

Đồng Học Bản nói: "Công việc triển khai như thế nào rồi? Có mỗi đầu tư mới chưa?"

Lâm Bình Bình đã chuẩn bị xong tài liệu rồi đưa cho hấn, "Từ đầu năm, Ban một tổng cộng theo bốn hạng mục đầu tư, trong đó có xưởng gia công thịt heo hai mươi triệu, nhưng ngoài cái này ra thì các dự án khác đều chưa triển khai, ví dụ như dự án dây chuyền sản xuất tự động gia công xe đạp điện, nhà đầu tư đã đồng ý sẽ đến thành phố Phần Châu xây dựng xưởng rồi, còn mấy dự án khác cũng như vậy, không có dự án nào là nhà đầu tư đồng ý xây dựng ở huyện ta cả, chiều này tôi chuẩn bị sắp xếp lại các dự án, đành phải bỏ những cái trước mà bố trí lại nhiệm vụ mới thôi".

Đồng Học Bản xem qua tài liệu, "Từ bỏ như vậy có phải quá sớm không?"

Lâm Bình Bình chớp mắt, "Nhưng nếu tiếp tục theo đuổi thì cũng chưa chắc sẽ có kết quả, đặt tài nguyên vào nơi đây chỉ bằng đi liên hệ những nhà đầu tư khác, ừm, tôi là nghĩ như vậy đó".

Đồng Học Bản đặt tài liệu lên bàn, "Giăng lưới sao? Không thể nói phương thức làm việc này là không đúng, nhưng nếu tôi là nhà đầu tư, khi đối diện với một hạng mục cũng sẽ rất đắn đo chần chừ, dù sao cũng là tiền của mình vì vậy lúc đầu tư đều phải thận trọng, không nhất định lúc vừa mới bắt đầu đã thể hiện ý nguyện đầu tư, Lương tổng không phải là một ví dụ sao? Vì vậy chúng ta phải xuất ra một ít khí thế tình thế bắt buộc ra, gặp phải một dự án hay một nhà đầu tư đi khảo sát đều phải làm cho họ tin tưởng, đem lòng tin tưởng này vào công việc, như vậy mới làm cho họ thấy được là chúng ta coi trọng họ, cho dù họ không có ý định đầu tư thì chúng ta cũng phải toàn lực mà giành lấy".

Lâm Bình Bình liền nói: "Vậy tôi... đi giành lại lần nữa sao?"

Đồng Học Bản cười: "Tôi biết là cô không đồng ý với phương án của tôi, cô thấy lãng phí tài nguyên sao?"

"Không có" Lâm Bình Bình vội trả lời.

"Thực ra tôi cũng không biết là nó có khả thi hay không, nhưng bây giờ công tác của Cục Chiêu Thương không thay đổi một vài sách lược không được, cứ coi như là mò đá qua sông vậy" Đồng Học Bản nhìn rất rõ ràng, "Nếu cứ theo cách làm việc cũ vậy cô nghĩ nhiệm vụ năm trăm triệu có thể hoàn thành không? Chỉ có hai chúng ta thì tôi cũng nói cho cô hiểu, đừng thấy tôi tỏ ra tự tin trước mặt mọi người, thực tế tôi cũng không hề có chút gì gọi là chắc chắn cả".

Lâm Bình Bình cười, Đồng Học Bản nói những điều này với cô cũng có nghĩa là hấn tin tưởng và coi trọng cô, điều này làm cho cô thấy rất vui.

"Vì vậy..." Đồng Học Bản gõ bàn, "Cần phải thay đổi sách lược rồi, cô thấy sao?"

Lâm Bình Bình gật đầu, "Vậy trong ba hạng mục thì có hai hạng mục tuyệt đối không được rồi, nhà đầu tư đã ký hợp đồng với thành phố khác rồi, nhưng cái sau cùng, ừm, vẫn còn có chút hy vọng, vậy cứ làm

theo ý ngài, tôi sẽ tự mình đi giành lấy, cố gắng lấy hết thành ý để giữ họ lại”.

Đồng Học Bản cười ồm một tiếng, “Thế này đi, hạng mục cụ thể như thế nào cô nói với tôi, sau này có dự án gì tôi cũng sẽ cùng tham gia”.

Lâm Bình Bình ngạc nhiên, ngài cũng chạy đi làm nghiệp vụ?

Đồng Học Bản vui vẻ nói: “Sao? Ánh mắt của cô thực có vẻ nghi ngờ?”

“Không có, tuyệt đối không có” Lâm Bình Bình cười khỏ nói: “Tôi chỉ nghĩ mỗi đầu tư mấy trăm vạn thì không cần ngài phải tự mình...”

“Vì sao lại không cần? Tôi là Cục trưởng Cục Chiêu Thương, tôi cũng phải làm tròn bổn phận của mình chứ, mấy trăm vạn thì sao? Rất ít hả?” Đồng Học Bản uống ngụm trà rồi cười nói: “Đừng nói là mấy trăm vạn, bây giờ mấy chục vạn đầu tư tôi cũng mừng rồi, năm trăm triệu không phải là con số nhỏ, mỗi một mỗi đầu tư đều rất quan trọng, tích tiểu thành đại, tuyệt đối không thể xem thường nó được”.

“Vâng ” Lâm Bình Bình sắc mặt nhất thời nghiêm túc.

“...Nói cho tôi nghe về hạng mục đó đi”.

“Đây là công trình xử lý vô hại hóa phân gà, thuộc hạng mục tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường, dự tính sẽ được xây dựng tại gần nông trại nuôi gà thuộc Thành Nam của Huyện, công trình sau khi hoàn thành mỗi ngày sẽ xử lý một trăm tấn phân gà, thức ăn chăn nuôi hàng năm là 9.736 tấn, bây giờ đang xin xét duyệt, ước tính đưa vào khoảng mười triệu vốn đầu tư”.

“Dự án cũng không nhỏ đó chứ”.

“Vâng”.

“Thế này đi, chiều nay cô liên hệ với nhà đầu tư đó, tối nay chúng ta sẽ cùng ăn cơm”.

“Vâng, tôi lập tức đi làm ”.

Mấy ngày làm việc, Đồng Học Bản cũng đã tìm được cảm giác làm người đứng đầu, tuy nhiên suốt ngày ngồi trong văn phòng xem tài liệu không phải là phong cách làm việc của hắn, vì vậy để nhanh chóng hoàn thành mục tiêu năm trăm triệu, hắn phải tự mình đi kéo các nhà đầu tư thôi, mấy triệu cũng tốt, mấy chục triệu cũng tốt, kéo về được cái nào hay cái đó.

364. Chương 365: +13!

Ba giờ chiều.

Tại một khu dân cư huyện Nam Thành.

Chiếc xe mercedes màu bạc chạy qua vườn hoa của tiểu khu thì dừng lại dưới một tòa nhà.

Sau khi xuống xe, Đồng Học Bản nghĩ người nhiều quá sẽ không tốt liền dặn Quách Phàn Vĩ đứng ngoài xe chờ, hắn cùng Lâm Bình Bình bước vào bên trong, cuộc hẹn chiều nay với nhà đầu tư có tên là Bành Khắc Nông gặp chút vấn đề, Lâm Bình Bình được biết Bành Khắc Nông đã vô tình đầu tư cho dự án xử lý phân gà, hơn nữa tối nay sẽ đi huyện khác khảo sát, không có thời gian cũng ăn cơm với họ, xem ra là chuẩn bị đầu tư dự án vào huyện kia, đợi Lâm Bình Bình báo cáo tình hình xong, Đồng Học Bản biết chiều nay là cơ hội cuối cùng rồi, vì vậy mà đã trực tiếp đến tận nhà để thăm hỏi, không nói trước gì với Bành Khắc Nông thì đúng là hơi mất lịch sự, nhưng Đồng Học Bản cũng dùng hành động để chứng tỏ vụ đầu tư này nhất định phải hoàn thành, Lâm Bình Bình biết Cục trưởng Tiểu Đồng đã nhất định phải làm, cô cũng bị ảnh hưởng bởi điều đó nên đã dốc hết tinh thần ra để hoàn thành công việc.

Bước lên tầng ba, nhấn chuông cửa nhà 301.

Leng keng leng keng leng keng... cửa mở rồi.

“Các người tìm ai?” Một cậu bé khoảng mười mấy tuổi ra mở cửa.

Lâm Bình Bình cười hi hi nói: “Tiểu Hổ, không nhận ra chị rồi sao?”

Cậu bé Tiểu Hổ chợt nhớ ra: “Chị là chị Lâm ở Cục Chiêu Thương, hai người tìm ba em hả? Ông vừa đi ra ngoài rồi, không biết mấy giờ mới về, hai người vào nhà đợi nhé” Vừa nói cậu bé vừa mở cửa để hai người vào trong, không biết cậu đang chơi trò gì mà chạy vội về phòng, bên trong phòng phát ra tiếng gõ bàn phím và nhấp chuột, hình như là đang chơi game nên không thèm để ý đến mấy người Đồng Học Bàn nữa.

Đồng Học Bàn nghĩ đứa bé này đến một chút đề phòng cũng không có.

Lâm Bình Bình và Đồng Học Bàn ngồi trong phòng khách, cô nói nhỏ: “Tiểu Hổ là con trai của Bành Khắc Nông, ông ta là một thương nhân, không giống với Lương tổng, ông ta làm việc gì cũng đặt lợi ích lên đầu tiên, vì vậy tuy ông ta là người Huyện Duyên Đài nhưng huyện ta lại không giữ chân lại được, tuy nhiên Bành tổng rất thương con, nó muốn gì được nấy, hôm trước tôi nghe cậu bé nói với ba là chiếc xe mercedes đó cũ rồi, đưa nó đến trường thật là mất mặt, kết quả là hôm vừa rồi khi tôi đến bàn chuyện với Bành Khắc Nông liền nhìn thấy ông ta đã mua chiếc xe mercedes mới”.

Đồng Học Bàn gật đầu: “Có thể bắt đầu từ cậu bé này không?”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, và cũng đã thử rồi” Lâm Bình Bình nói: “Còn mua quà cho cậu ta nữa nhưng hiệu quả không cao, cậu ta ngoài chơi game ra thì chẳng thích thứ gì cả”.

Đồng Học Bàn chợt nói: “Cô ngồi đây, tôi đi thử thử xem”.

Lâm Bình Bình không nghĩ là bọn họ chỉ dựa vào cái miệng có thể giữ được Bành tổng, cũng không nghĩ là chỉ dựa vào khí thế và quan niệm nhất định phải đạt được thì có thể bù vào những tổn thất kinh tế mà huyện Duyên Đài sắp gặp phải, vì vậy Lâm Bình Bình cũng muốn xem Cục trưởng Tiểu Đồng có chiêu thức gì để có thể thay đổi được ý định của Bành Khắc Nông.

Trong phòng ngủ.

Tiểu Hổ gõ bàn phím cách cách, mắt nhìn chăm vào màn hình hoàn toàn không biết có người đang đứng phía sau mình.

Đồng Học Bàn cũng từng chơi game trên mạng, biết là chơi game có thể nghiện liền đứng ở đó nhìn, “Tiểu Hổ, cậu đang làm gì thế? Đánh quái vật sao?”

Tiểu Hổ quay lại cười: “Đánh trang bị”.

“Ô? Trang bị gì? Cấp mấy rồi?”

“Đây là quyền trượng, pháp sư dùng, đang +8, em đang chuẩn bị đánh đến +11 đây”.

“Cậu là Pháp sư? Công lực ma thuật được bao nhiêu rồi?” Đồng Học Bàn liền nói chuyện về đề tài mà cậu bé thích để có thể thân thiện hơn, nói cũng phải đến mười mấy phút.

Một lúc sau, Tiểu Hổ bẻ bẻ tay rồi tự nói một mình: “Hôm nay để pháp trượng đánh đến +10 thôi vậy”.

Đồng Học Bàn nói: “Khó lắm hả?”

“Đương nhiên rồi, đừng nhìn em cấp cao nhưng trang bị không tốt, pháp trượng +8 hoàn toàn không thể vượt qua người ta +10 +11 được, lạc hậu quá rồi, cấp 11 thường là đỉnh rồi, muốn đến +11, +12 là không thể, công suất của thợ rèn ở đó thấp lắm, có khi chưa đến 20%, một người không có trang bị tốt thì thảm rồi. Hôm trước em bị nổ một trang bị, +10 đến +11 thì nổ mất, thật là đau lòng, vì vậy lần này không dám liều nữa, đánh đến +10 là có thể nổ với mấy đứa bạn rồi, người chơi trò này ở trường em cao nhất mới đến +10 chứ mấy”.

Đồng Học Bàn chớp chớp mắt: “Trang bị cao nhất là bao nhiêu?”

“+13, tuy nhiên khu này vừa mới mở, cả khu vẫn chưa có vũ khí của +13”.

“Cậu có đủ nguyên liệu cho +13 không?”

“Đủ thì đủ, hôm qua mới thu thập xong, nhưng chỉ đủ dùng một lần, nếu +10 đã thất bại thì sẽ không đủ nữa, nếu nổ ở +11 thì không phải là mất cấp mà cả trang bị đều mất rồi” Cứ nghĩ đến lần nổ trang bị trước, giờ Tiểu Hồ vẫn còn thấy sợ hãi.

Nhìn đến đây, Đồng Học Bàn chợt nói: “Tiểu Hồ có muốn lên +13 không?”

Tiểu Hồ nhìn hần: “Tất nhiên là muốn, nằm mơ cũng muốn, nhưng cái này chỉ có thể dựa vào vận may thôi, có tiền cũng không mua được”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Thế này đi, nếu anh có thể giúp em lên được +13 thì em sẽ làm gì?”

“?” Tiểu Hồ nhảy căng lên một cái: “Thật không? Anh đừng lừa em nhé? Nếu anh thật sự giúp em lên được +13, anh bảo em làm gì cũng được”.

“Ha ha, vậy quyết định như vậy nhé?”

Tiểu Hồ nhìn hần hoài nghi, “Nhưng nếu bị nổ thì sao? Chú muốn luyện như thế nào?”

“Nổ không được đâu, anh có bí quyết, tuy nhiên trò chơi này không được nói cho người khác biết, ha ha, lại đây, em nói cho anh biết cái nào là nguyên liệu trang bị trước đã”.

“...Có được không đó anh?”

“Không sao, cứ giao cho anh”.

Tiểu Hồ rất quý nguyên liệu trang bị của mình nên cứ hỏi lui hỏi tới Đồng Học Bàn rồi bán tính bán nghi đưa nhân vật trong game bước vào bên trong cửa hàng rèn, chỉ cho Đồng Học Bàn phải thao tác như thế nào, sau đó liền nói: “Hay là thôi đi, trò chơi này rất ít bị bug, đừng luyện mà hỏng đó”.

“Em đừng có lo, anh có thể lừa em sao?”

Tiểu Hồ đành phải đồng ý, sau đó thì lo lắng nhìn vào màn hình.

Đồng Học Bàn hít sâu, ngồi vào ghế rồi cầm con chuột trong tay, bắt đầu thao tác rồi, đặt nguyên liệu và vũ khí lên sau đó hợp lại.

Đing... pháp tượng đạt đến +9.

Đồng Học Bàn cười, tiếp tục đặt nguyên liệu lên, hợp thành.

Đing... pháp tượng đạt đến +10.

Tiểu Hồ nắm chặt tay lại, tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, bắt đầu từ bây giờ xác suất sẽ rất thấp, trừ khi có kỳ tích xuất hiện, nếu không thì không thể một lúc mà đạt đến +12 chứ đừng nói +13.

Đồng Học Bàn nhìn màn hình rồi tiếp tục hợp thành.

Đing... hợp thành thất bại, pháp tượng trực tiếp rơi xuống +0!

Đồng Học Bàn cau mày, trong lòng lập tức ra chỉ lệnh... back ba giây!

....

Thời gian ngược trở lại!

Trên màn hình lại trở về cấp 10 trước khi hợp thành, Đồng Học Bàn không vội thao tác nữa, lấy nguyên liệu rồi bước đi vài vòng, mười mấy giây sau mới quay về cửa hàng rèn, đặt nguyên liệu và trang bị lên, nhấp chuột hợp thành... đing, pháp tượng đạt đến +11!

Mắt Tiểu Hồ chợt sáng lên: “+11 rồi!”

Đồng Học Bàn nói: “Phải nói trước, nếu anh đạt đến +13 thì em phải nói tốt cho Cục Chiêu Thương, khuyên ba em đầu tư ở Huyện Duyên Đài, có được không?”

“Được! Ba em rất nghe lời em! Tuyệt đối không thành vấn đề” Tiểu Hồ vội vàng nói: “Anh! Anh trai của em! Anh nhanh tiếp tục đi!”

“ Ha ha, được”

...

Trong phòng khách

Cửa vừa mở, Bành Khắc Nông đã trở về.

Lâm Bình Bình cười ha ha đứng dậy chào: “Bành tổng, tôi không mời mà đến, làm phiền ông rồi?”

Bành Khắc Nông hơi ngạc nhiên cười nói: “Là trưởng ban Lâm, không phải tôi đã nói trong điện thoại rồi sao, tuy là tôi cũng muốn có đóng góp gì đó cho huyện Duyên Đài, nhưng dù sao tôi cũng là một thương nhân, cái dự án xử lý phân gà đó tôi đã xem rồi nhưng đúng là có một vài mạo hiểm, nếu so sánh thì tôi vẫn thấy dự án bên huyện lân cận được hơn, tối nay đi công tác cũng là vì bàn về mối đầu tư này, trưởng ban Lâm, thật xin lỗi”.

Lúc này, cửa phòng nhỏ đã mở

Đồng Học Bân mỉm cười bước ra: “Vị này chắc là Bành tổng đúng không?”

Lâm Bình Bình giới thiệu: “Đây là Đồng Cục trưởng của Cục Chiêu Thương chúng tôi”.

“Ồ, thì ra là Đồng Cục trưởng”

Bành Khắc Nông cười bắt tay hân: “Ngưỡng mộ tiếng tăm của Đồng Cục trưởng, bây giờ mới được gặp, ha ha”.

Là người huyện Duyên Đài, Bành Khắc Nông chắc chắn nghe qua đại danh ôn thần, “ Không ngờ Cục trưởng Đồng đích thân đến tận đây, sớm biết thế này bữa tối dù có bận đến mấy tôi cũng bớt chút thời gian đi ăn cơm rồi”.

“Bành tổng khách sáo rồi”

Đồng Học Bân nói.

Chào hỏi vài câu xong, Bành Khắc Nông liền mời hai người ngồi xuống.

Lâm Bình Bình nhìn Đồng Học Bân rồi nói: “Bành tổng, lần này đến...”

Bành Khắc Nông cắt ngang: “Tôi biết hai người đến là có ý gì, nói thật, gần đây tôi đã nhắm được một dự án tốt, vì vậy thật xin lỗi”.

Lâm Bình Bình đành phải cười khổ, cô cũng đoán ra được rồi.

Đột nhiên Tiểu Hổ từ trong phòng đi ra, “Ba! Ba về rồi hả?”

Bành Khắc Nông cười âu yếm: “Ừm, khách đến mà con cũng không biết rót nước mời sao, chỉ có biết chơi game thôi, ha ha”.

Tiểu Hổ chột hỏi: “Ba, mọi người đang bàn chuyện đầu tư hả?”

“Đúng thế, sao vậy?”

“Con thấy ba nên đầu tư cho huyện Duyên Đài đi”.

“Hả?” Bành Khắc Nông và Lâm Bình Bình đều sững người.

Tiểu Hổ ôm lấy cổ Bành Khắc Nông, “Ba, có được không ba nói đi”.

Bành Khắc Nông nhìn cậu, “Chuyện làm ăn của ba con chen vào làm gì?”

Tiểu Hổ chu miệng: “Nếu ba đi đầu tư ở huyện khác, thì suốt ngày ở bên ngoài, không có ba thì ai sẽ coi nhà và chăm con đây? Ba đi con cũng nhớ mà, huyện Duyên Đài tốt như thế mà ba cũng bỏ, sao ba lại bỏ gần mà cầu xa chứ, cái này không phải là tự làm khổ mình sao? Ba, quyết định vậy nha, đầu tư với Huyện Duyên Đài nhé”.

Bành Khắc Nông cười mắng: “Quyết định gì chứ? Con đừng có mà làm loạn!”

Tiểu Hồ làm mặt xấu nói: “Không quyết định cũng phải quyết định, con nói rồi đó, nếu ba không đồng ý thì con sẽ đi méc mẹ!”

“Cái thằng bé này!” Bành Khắc Nông gõ đầu cậu bé một cái.

Đồng Học Bán lúc này mới lên tiếng: “Bành tổng, vậy chúng tôi không làm phiền nữa, chuyện đầu tư ông suy nghĩ lại nhé?”

Bành Khắc Nông định nói không cần phải suy nghĩ, nhưng nhìn thấy con trai đang nhìn mình đành phải nói: “Được, vậy tôi sẽ suy nghĩ lại”.

Tiểu Hồ nháy mắt với Đồng Học Bán một cái.

Đồng Học Bán cười rồi cùng Lâm Bình Bình đi xuống lầu.

Dưới lầu, Lâm Bình Bình bái phục hỏi: “Cục trưởng, ngài nói gì với Tiểu Hồ vậy? Lần trước tôi mua cho nó nhiều đồ như thế nhưng đứa nhỏ này một câu cũng không chịu nói giúp cho chúng tôi” Cô đúng là không hiểu, chẳng lẽ nào Tiểu Đồng Cục trưởng đối với trẻ em có sức hút lớn hơn mình nhiều? Không thể nào.

Đồng Học Bán nói: “Thì chơi game với cậu ta một lúc nên thân thôi”.

Lâm Bình Bình không tin.

“Lúc về nhìn Bành tổng có vẻ do dự rồi, hai ngày nay cô cố gắng để mắt đến ông ta, bắt buộc phải lấy mối đầu tư mười triệu này về”.

“Vâng”.

365. Chương 366: Vũ Hội Huyện Ủy

Sáng thứ năm.

Reng reng reng reng...

Đồng Học Bán đang đánh răng thì chợt có điện thoại, là Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long gọi đến.

“Tiểu Đồng, tối nay trên huyện có vũ hội. Cậu biết chưa?” Triệu Hưng Long nói

Đồng Học Bán bỏ bót đánh răng xuống: “Vũ hội? Tôi có nghe nói gì đâu, hai ngày nay tôi bận làm nghiệp vụ bên ngoài mà”.

“Là vũ hội mỗi tháng tổ chức một lần đó, Hướng bí thư đề nghị, nhằm nâng cao đời sống tinh thần cho cán bộ, thắt chặt hơn mối quan hệ giữa mỗi người” Triệu Hưng Long biết Đồng Học Bán mới đến Huyện có một năm liền giải thích: “Lúc trước khi Thường bí thư đương nhiệm thì vũ hội bị dừng lại, Hướng bí thư lên thì ở lại, tối nay là buổi đầu tiên, tương đối long trọng, Tạ Huyện trưởng và rất nhiều lãnh đạo khác đều đến tham dự, nếu đơn vị cậu không có việc gì thì tối nay cũng nên thay mặt cục mà đến dự, luôn tiện chào hỏi lãnh đạo các phòng luôn, điều này cũng có lợi cho cậu triển khai công việc”.

Đồng Học Bán cười khổ: “Huyện trưởng Triệu, tôi có biết khiêu vũ đâu” .

“ Ha ha, không bắt buộc phải khiêu vũ mà, không biết khiêu vũ thì không khiêu vũ”.

Đồng Học Bán nghĩ đơn giản như vậy sao, nếu lỡ có ai mời mình khiêu vũ nếu mình nói không biết thì chẳng phải làm người ta mất mặt sao, cái này là rắc tội với người khác đó. Tắt máy, Đồng Học Bán về phòng thay đồ rồi cầm túi bước ra cửa. Hướng Đạo Phát đúng là thích tự làm khổ mình, từ tiệc tối đón năm mới cho đến vũ hội lần này, hẳn đều rất coi trọng, có thời gian thì làm việc đi chứ?

Tám giờ rưỡi.

Vừa bước vào trụ sở Cục Chiêu Thương thì Đồng Học Bán gặp Lâm Bình Bình.

Đồng Học Bán thuận mồm hỏi về dự án xử lý phân gà kia.

Lâm Bình Bình cười trả lời: “Thuận lợi bất ngờ, hôm qua sau khi từ nhà Bành Khắc Nông trở về, đến tối tôi có nhận được cuộc điện thoại, kết quả là Bành tổng đã hủy bỏ việc đi đến huyện lân cận khảo sát, xem ra Tiểu Hồ đã nói tốt cho chúng ta rất nhiều, tôi thấy Bành tổng không còn cứng như trước nữa, còn bảo hôm nay dẫn hân đi khảo sát xưởng xử lý phân gà lân nữa, tôi thấy Bành tổng hết tám phần là đồng ý đầu tư rồi, cơ hội giữ hân lại của chúng ta là rất cao”.

Đồng Học Bàn cười gật đầu: “Vậy thì tốt, cô cố gắng nắm bắt”.

“Vâng” Lâm Bình Bình hiện tại vẫn không hiểu vì sao Tiểu Hồ lại quý Đồng Học Bàn như thế.

“Đúng rồi Lâm tỷ” Xung quanh không có ai nên Đồng Học Bàn xưng hô tùy ý một chút.

Lâm Bình Bình vội nói: “Ngài gọi tôi là Tiểu Lâm được rồi”.

“Vẫn chưa đến giờ làm việc, không cần phải quan trọng chuyện đó” Đồng Học Bàn rất tôn trọng người khác, đặc biệt là với những người tôn trọng hân, những người lớn tuổi hơn hân, lúc làm việc gọi gì cũng được, nhưng bên ngoài thì có thể thoải mái một chút, ví dụ như gọi cô là Lâm tỷ, gọi La Hải Đình là La đại tỷ, cái này cũng làm cho quan hệ giữa họ được xích lại gần hơn, dù sao thì Lâm Bình Bình cũng hơn hân mấy tuổi, “...Chị biết khiêu vũ không?”

Lâm Bình Bình do dự: “Biết một ít, còn ngài?”

Đồng Học Bàn nói: “Tối nay trên huyện có vũ hội tại nhà khách huyện ủy, chị thay mặt cho Cục Chiêu Thương tham gia nhé”.

Lâm Bình Bình hơi ngại nói: “Tối qua tôi đã hứa với con là tối nay sẽ dẫn nó đi xem phim rồi, vé cũng đã mua rồi, điều này...” Hơn nữa cấp bậc cô vẫn còn thấp, sao có thể đại diện cho Cục Chiêu Thương được chứ.

Đồng Học Bàn cười nói: “Không sao, vậy thì cô cứ đi với con đi”.

La Hải Đình ở bên cạnh một thân vấy dãi cũng vừa đi xe đạp điện đến, vừa mới xuống xe dắt tới.

Lâm Bình Bình nháy mắt: “Cục Trưởng, La Chủ nhiệm nhảy cũng đẹp lắm đó”.

“Ô? Vậy sao?” Đồng Học Bàn gật đầu ngạc nhiên, hân thật đúng là không thấy ra điều đó.

Về đến văn phòng, Đồng Học Bàn ngồi trên ghế hút thuốc, đầu nghĩ về tất cả cán bộ trong Cục Chiêu Thương này, hân thấy mình chỉ hiểu họ mặt ngoài, ví dụ như Lâm Bình Bình, lúc mới tiếp xúc thì cô ta cho hân có cảm giác đây là loại phụ nữ rất có năng lực làm việc, nhưng có ai ngờ cô là một bà mẹ đơn thân? Còn La Hải Đình, lúc đầu hân nghĩ tính cách cô ta cũng giống với mẹ mình, bảo thủ và hiền lành, nhưng về sau ông thấy người này không có chí tiến thủ, việc gì cũng giao cho cấp dưới làm, ngoài những việc mà cấp trên giao thì việc gì cô cũng lười quản, còn thích chưng diện nữa chứ, những ấn tượng đối với cô ban đầu đều là giả cả.

Đồng Học Bàn dở khóc dở cười, nhưng nghĩ lại, mình ở trước mặt bọn họ còn không phải cũng thường giả bộ một chút?

Buổi trưa.

Trong nhà ăn.

Chọn một bàn gần cửa sổ để ăn cơm, Đồng Học Bàn nhìn thấy La Hải Đình liền gọi: “La Chủ nhiệm”.

La Hải Đình liền vội bung khay cơm đến ngồi đối diện với Cục trưởng, biết là tìm cô có chuyện, hôm nay cô trang điểm rất đẹp, tóc cột búi, chiếc áo len thêu hoa, váy dài, vết chàm trên mặt cũng được che lấp bảy tám phần nhờ trang điểm, đôi môi đỏ, cả người toát lên vẻ trưởng thành dễ thương. Cô không giống như người bốn mươi tuổi mà giống người ba lăm ba sáu tuổi hơn.

Đồng Học Bàn thầm nghĩ, cô càng ngày càng biết làm đẹp đó.

Đồng Học Bàn thấy hơi lạ nhưng những người khác thì quen rồi, thực tế thì hai ngày mà Đồng Học Bàn vừa đến thì La Hải Đình toàn mặc đồ vét, điều này mới làm cho người ta thấy lạ, chủ yếu là mọi người đã quen với việc Chủ nhiệm La thích làm đẹp rồi, mỗi ngày một vẻ, chắc là La Hải Đình thấy Đồng Học Bàn cũng dễ chịu nên mới thoáng lần lần, rồi khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

La Hải Đình cười: “Cục trưởng, ngài tìm tôi?”

Vẫn là điệu cười đó, nhưng kết hợp với bộ dạng của cô bây giờ thì vẫn là phong vận có thừa.

Đồng Học Bản cười: “La đại tỷ, nghe nói chị nhảy đẹp lắm?”

“...Ừm, có biết một chút” La Hải Đình hồ nghi nói.

“Tối nay trên huyện có vũ hội, là buổi đầu tiên nên tương đối đặc biệt, không đi cũng không được, sau này thì không sao, ừm, vì vậy tôi muốn chị tham gia một chút”.

La Hải Đình chợt hỏi: “Tôi làm bạn nhảy với ngài sao”.

“Tôi không nói như thế”.

Đồng Học Bản nói: “Hay là tôi không đi? Tôi cũng không biết nhảy, cô đại diện Cục đi là được rồi”.

“...Vậy cũng được” La Hải Đình cũng rất thích tham gia những hoạt động như thế này.

“Chồng cô nhảy có được không? Dẫn theo người nhà đi cũng được”.

La Hải Đình chợt nói: “Không cần đâu, ông ấy không biết nhảy” Nói đến chuyện này hình như tâm trạng không được tốt.

“Ồ...” Nói đến người nhà, Đồng Học Bản lại nhớ đến Tạ Tuệ Lan, nghĩ đến Tạ tỷ cũng đi, còn có thể sẽ nhảy cùng với người khác, Đồng Học Bản liền nháy nháy mắt rồi nói thêm một câu, “Cũng chưa chắc là tôi sẽ không đi, nếu tôi xong việc có khi sẽ đi cũng nên”.

Lúc trước hẳn cứ nghĩ mình không nên đi đến những nơi có thể làm mình mất mặt mà quên đi Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản đối với người vợ tương lai của mình cũng hết sức bảo hộ, đương nhiên không muốn Tạ Tuệ Lan bị người ta khoác khoác ôm ôm rồi.

Nói vài câu rồi hai người bắt đầu ăn cơm.

Hôm nay La Hải Đình tâm trạng rất không tốt, cười cũng chỉ là cười gượng mà thôi.

Cô là một phụ nữ, không nắm bắt quyền lực mạnh như đàn ông. La Hải Đình nhờ cậy Đồng Học Bản, toàn lực phối hợp với công việc của hắn mục đích cũng chỉ vì muốn giữ chiếc ghế này, có chí tiến thủ nhưng không lớn, cô thấy cuộc sống hiện tại là rất tốt, nhưng sáng nay vì cãi nhau với chồng mà làm hỏng mất tâm trạng từ trước đến nay của cô, chồng cô không biết nghe từ đâu tin Đồng Học Bản thích những phụ nữ trưởng thành, sáng dậy khi La Hải Đình đang soi gương trang điểm thì chồng cô gây chuyện, nói là cô có gì đó với Đồng Học Bản, La Hải Đình giải thích nhưng hắn không nghe làm cho cô tức giận và cuộc cãi vã đã xảy ra.

Trong cơ quan ai cũng biết vợ chồng La Hải Đình rất hòa hợp, có thể coi là cặp vợ chồng mẫu mực, tuy nhiên có mẫu mực đến đâu thì cũng không tránh khỏi chuyện cãi nhau, huống chi cuộc sống vợ chồng họ không tốt như mọi người nghĩ.

Lần cãi nhau này làm La Hải Đình rất đau khổ, Đồng Học Bản chỉ mới hơn hai mươi tuổi, mình là phụ nữ bốn mươi, sao có thể có chuyện gì với cậu ta được chứ? Tuy trước đây La Hải Đình có hiểu nhầm Đồng Học Bản có ý đồ gì với cô, nhưng điều này cô không muốn được nói ra từ miệng chồng mình, cô thấy chồng đã quá không tin tưởng mình.

La Hải Đình dù sao cũng là đồng nghiệp lâu năm, rất biết cách che giấu tâm trạng, nên Đồng Học Bản không thể biết được.

Tan ca rồi.

La Hải Đình lấy lại tinh thần rồi đến văn phòng Đồng Học Bản hỏi hắn có đi dự vũ hội hay không.

Đồng Học Bản nghĩ một lúc thì để cho cô đi trước, hắn vẫn chưa suy nghĩ xong.

Lúc này tiếng chuông điện thoại của La Hải Đình chợt kêu lên, là chồng cô gọi, cô biết chắc chắn là đang hỏi mình về nhà, không ỉn có nhiều thời gian để dễ xảy ra chuyện, nghĩ đến đây cô vô cùng tức giận mà tắt máy, cô nhìn sang Đồng Học Bản, cô không định nói chuyện vũ hội với chồng mình, không phải là anh hoài nghi tôi sao? Tự mình đa nghi như Tào Tháo đi.

Đồng Học Bàn như nhận ra điều gì: “La đại tỷ, nhà có chuyện gì sao?”

La Hải Đình liền cất điện thoại, “Không có gì, con hỏi tôi có về nhà ăn cơm hay không, ừm, cục trưởng, vậy tôi đi trước nhé?”

Đồng Học Bàn gật đầu.

La Hải Đình thút tha trong bộ váy dài xoay người mở cửa, rất nữ tính uốn éo thắt lưng nghiêng người đi ra ngoài.

Điều này làm Đồng Học Bàn chợt thấy xao xuyến, hắn không nhìn theo nữa, nghĩ đến Tạ tuệ Lan, Đồng Học Bàn cũng không ngồi yên được, liền đến một nhà hàng dưới lầu ăn cơm sau đó đi đến vũ hội. Đồng Học Bàn cũng không muốn Tạ Tuệ Lan bị người khác không công mà chiếm tiện nghi như vậy.

366. Chương 367: Đoạt Điệu Nhảy Đầu Tiên Của Tạ Tuệ Lan

Bảy giờ tối.

Tại nhà khách Huyện ủy.

Những tiếng nhạc du dương phát ra từ bên trong phòng khiêu vũ, tràn ngập khắp các hành lang, Đồng Học Bàn đến hơi muộn, nghe tiếng nhạc cũng không biết là nhạc cổ điển hay là nhạc gì nữa, hắn nghĩ đến Tạ Tuệ Lan liền bước nhanh đến cửa.

“Đã bắt đầu rồi hả?” Đồng Học Bàn hỏi người tiếp đón.

Người nhân viên vừa nhìn là đã nhận ra hắn, “Vâng, Bí Thư Hướng vừa nhảy xong điệu nhảy mở màn”.

Đồng Học Bàn liền đẩy cửa bước vào, hô, ánh đèn phòng khách lập tức rơi vào mắt.

Phòng nhảy rất tối, ánh đèn cũng không phải là loại ánh sáng mạnh sắc bén như trong sàn nhảy, mọi người dồn lại bên ghế sofa, rất nhiều cán bộ lãnh đạo ngồi lại một chỗ, tay cầm ly rượu cười ha ha nhìn mọi người khiêu vũ, trong đó có cả Lương Thành Bằng và Triệu Hưng Long, hình như là bọn họ đều không biết nhảy, trên sân nhảy từng cặp từng cặp đang khiêu vũ, đa phần lãnh đạo đều nhảy không đẹp, động tác ngược ngược, nhưng bạn nhảy nữ của họ thì đều là cao thủ, đều là những người trong đoàn văn công của huyện, cũng có một vài nữ cán bộ nữa, Tạ Tuệ Lan đâu nhỉ?

Không phải là đang nhảy cùng người khác đó chứ?

Đồng Học Bàn đỏ kị lẫn tức giận, lòng nghĩ mình còn chưa dám nhảy với Tạ tỷ mà ai dám hót tay trên của mình chứ?

“Không phải là Cục trưởng Đồng đây sao?” Một người trung niên ngồi gần đó chợt ngẩng đầu lên, “Lúc bắt đầu không nhìn thấy cậu? Cậu vừa mới đến hả?”

Đồng Học Bàn nhìn sang cười nói: “Đình Cục trưởng, tôi vừa mới đến”.

Đình Lực cười cười, chào hỏi xong thì cũng không nói chuyện với Đồng Học Bàn nữa.

Người này là Đình Lực, nghe nói tác phong sinh hoạt không chừng mực, thích giao tiếp với các cán bộ nữ, đặc biệt là những người xinh đẹp, hắn hiện là Trưởng phòng Tài chính, cấp bậc giống với Đồng Học Bàn, tuy nhiên tầm quan trọng thì lớn hơn so với Cục Chiêu Thương nhiều, quản lý tiền bạc mà, tuy nhiên Đồng Học Bàn cũng không tiếp xúc nhiều với hắn, nói chuyện cũng ít nữa, cùng lắm gặp nhau chào một tiếng thôi, cũng không muốn tìm hiểu sâu hơn, vì Đình lực tuy là người đứng đầu phòng Tài chính của huyện nhưng lại rất thân mật với Hướng Đạo, vì vậy Đồng Học Bàn không muốn có quan hệ gì với hắn.

Tiếp tục chào hỏi Lương Cục trưởng, Triệu Huyện trưởng và mấy vị lãnh đạo khác, xong xuôi Đồng Học Bàn mới vội vàng tìm kiếm.

Ồ, Tạ tỷ đang ngồi ở đâu?

Không khiêu vũ sao?

Cuối cùng Đồng Học Bân cũng tìm được Tạ Tuệ Lan trong căn phòng tối, cô đang ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa, tay cầm ly rượu, bên trái cô là thư ký Hồ Tư Liên, bên phải cách đó vài thước là Hướng Đạo cùng Trưởng phòng tuyên truyền Trần Đồng Bình, xem ra lãnh đạo huyện chỉ có bọn họ là đến, những người khác đều không có đến, quan sát thêm một lúc, Đồng Học Bân thấy yên tâm rồi, Tạ Tuệ Lan không có ai mời nhảy cũng đứng, cấp bậc của Tạ tỷ cao, người có gan mời chị nhảy không nhiều, đều là những cán bộ thích giữ thể diện, cũng sợ Tạ tỷ từ chối sẽ bị mất mặt.

Đồng Học Bân thấy nhẹ nhõm, nếu sớm biết thế này thì đã không đến rồi, quay lại, hẩn tìm một chỗ trống ngồi hút thuốc.

Trên sàn nhảy, hẩn nhìn thấy La Hải Đình đang nhảy cùng một cán bộ trẻ Cục Công thương.

Tư thế lả lướt, động tác điêu luyện, xem ra La Hải Đình thường xuyên tham gia những hoạt động như thế này.

Đồng Học Bân vừa nhìn vừa học theo, hẩn cũng muốn học nhảy để sau này nhảy với Tạ Tuệ Lan, vì vậy mà xem rất chăm chú, Đồng Học Bân để ý thấy vài người, đều là những cán bộ trên dưới bốn mươi tuổi, hình như là đi để nhảy, trong đó có một cán bộ mà hẩn không biết là ai đang cầm tay một nữ văn công, vừa nhảy vừa như đang vờ vờ tay của cô gái, Đình Lực cũng là một người trong số đó, không biết từ lúc nào mà hẩn cũng xuống ôm eo một bạn nhảy, cơ thể áp sát vào nhau, vừa nhảy vừa cười cười nói nói.

Đồng Học Bân quen nghĩ xấu cho người khác rồi, điều này cũng không thể làm hẩn không nghĩ xấu được, trong lòng lắc lắc đầu, cảm thấy buổi vũ hội này có phần hỗn loạn đen tối.

Hai phút sau, bài hát dần dần kết thúc, bắt đầu một bài hát mới với tiết tấu nhanh hơn.

Một vài đôi lần lướt bước xuống, một vài cán bộ lại đi mời những bạn nhảy nữ khác.

Vừa bước xuống, La Hải Đình đã nhìn thấy Đồng Học Bân, cô mỉm cười bước lại, “Cục trưởng, ngài đến rồi hả?” Trên trán cô lấm tấm mồ hôi.

Đồng Học Bân cười nói: “La đại tỷ nhảy rất đẹp, ít hôm nữa dạy tôi có được không?”

La Hải Đình thích nghe những lời khen ngợi, liền cười nói:

“Tôi...” Vừa định nói thì có người bước đến.

“La Chủ nhiệm, rất hân hạnh được mời cô nhảy” Một cán bộ khoảng ba mươi tuổi đưa tay ra cười nói.

La Hải Đình lấy khăn tay ra lau mồ hôi rồi đặt tay lên tay của người kia, cáo tội với Đồng Học Bân rồi đi lên sàn nhảy.

Đồng Học Bân cũng thấy vui, nghĩ thầm La đại tỷ cũng được mọi người ái mộ đó chứ. Cũng đúng thôi, người ta nhảy rất giỏi, hơn nữa tướng mạo lại dễ nhìn, tuy tuổi hơi lớn một tí nhưng so với những nữ cán bộ khác ở đây thì La Hải Đình vẫn rất nổi trội, chả trách mà nhiều người mời cô nhảy như thế. Ài, nhìn người ta, rồi nhìn lại mình, trong lòng Đồng Học Bân thấy tâm lý bấp bênh, tại sao không có ai mời mình nhảy hết nhỉ? Làm mình trước khi đến còn nghĩ ra đủ cách để từ chối người ta, được lắm, lần này đến từ chối cũng không có cơ hội nữa.

Hẩn đang cảm thấy mất mặt thì góc mắt chợt nháy lên một cái.

Đình Lực đang tiến về hướng Tạ Tuệ Lan rồi đưa tay ra nói: “Huyện trưởng Tuệ Lan, có thể mời cô nhảy một bài không?”

Tạ Tuệ Lan là giao điểm của hội trường, tại vũ hội thì phụ nữ đẹp được chú ý đến nhiều nhất, huống chi Tạ Tuệ Lan là Huyện trưởng, thân phận bày ra đó, cô có biết nhảy hay không, cô sẽ nhảy với ai bài đầu tiên thì đều là điều mà mọi người đang để ý, chỉ vì không biết Tạ Tuệ Lan đang nghĩ gì, vì vậy mà không ai dám ra mặt, trên thực tế người muốn mời Tạ Huyện trưởng nhảy không được hai mươi người thì cũng được mười tám người, thứ nhất là có thể kết thân với Tạ Tuệ Lan, làm cho lãnh đạo nhớ đến mình, thứ hai là nhảy cùng Huyện trưởng xinh đẹp cũng là một hưởng thụ.

Nhìn Đình Lực mở đầu, lập tức mười mấy cặp mắt khác đều dồn vào hướng đó.

Hướng Đạo Phát và Trần Đồng Bình cũng nhìn sang, Triệu Hưng Long và Lương Thành Bằng cũng vậy.

Đồng Học Bàn vừa nghe đã tức giận, hấn đối với Đinh Lực một chút ấn tượng tốt cũng không có, lúc này vừa ép sát vào người nữ văn công để chiếm tiện nghi, giờ muốn thế nào? Mày cũng dám để ý đến Tạ tỷ sao? Mày nếu là người của Tạ hệ thì còn chưa tính, mày là người Hướng hệ, còn dám mời Tuệ Lan nhà tao nhảy? Mày con mẹ nó có biết xấu hổ không vậy! Tuy nhiên Đồng Học Bàn cũng hiểu, chỉ là nhảy thôi, không làm nên quan hệ gì được, Tạ Tuệ Lan hôm nay mặc áo vest và chiếc áo khoác lông cừu bên ngoài, đi giày cao gót màu đen, xem ra vì tham gia vũ hội nên mới ăn diện như vậy, nếu không thì đã không mang giày cao gót rồi.

Cô nhìn Đinh Lực, cười cười rồi ung dung đặt ly rượu xuống bàn.

Trước sự chú ý của mọi người, Tạ Tuệ Lan tao nhã đứng dậy, là để nhảy với Đinh Lực rồi.

Nhìn thấy vậy, Đồng Học Bàn không thể chấp nhận được, đến nước này thì hấn cũng không cần giữ thể diện cho ai nữa, hấn tuyệt đối không để Đinh Lực cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tuệ Lan, hấn liền bước vội lên phía trước, vừa chen vào vừa đưa tay ra giống như Đinh Lực rồi nói lớn: “Tạ Huyện trưởng? Có thể mời cô nhảy một bài được không?” Hấn làm gì biết nhảy, đành phải mặt dày thôi.

Đồng Học Bàn làm không ít người sững sờ.

Mặt Đinh Lực biến sắc, suýt nữa là mở miệng mắng người.

Hồ Tư Liên đứng một bên cũng suýt nữa bật cười thành tiếng, Đồng Học Bàn cũng thật là...

Nói thật Đồng Học Bàn dùng chiêu thức này rất gượng, gượng đến nỗi quê mùa, sớm không mời muộn không mời lại mời đúng lúc này, còn dùng cùng một tư thế với Đinh Lực, thật là không giữ thể diện cho Đinh Lực tẹo nào, phía xa Lương Thành Bằng thấy lại cười nói, “Cái tên Tiểu Đồng này, lần nào cũng gây chuyện”, Triệu Hưng Long cười ha ha, thực ra hấn cũng không có cảm tình gì với Đinh Lực.

Trên sàn nhảy, La Hải Đình há miệng trợn mắt nhìn Đồng Học Bàn, không biết là Cục trưởng Tiểu Đồng đang chơi trò gì, sớm biết là Cục trưởng Đồng rất hay đắc tội với người khác, vừa mới đến Huyện Duyên Đài một năm mà đã gây chuyện với bí thư huyện tiền nhiệm, bí thư huyện đương nhiệm, Trưởng phòng tuyên truyền... Hôm nay La Hải Đình đã tận mắt chứng kiến phong thái ôn thần của Cục trưởng Tiểu Đồng, lời đồn quả là không sai.

Tất cả mọi người đều dồn mắt lại để muốn biết xem cuối cùng Tạ Huyện trưởng sẽ chọn ai, thường thì sẽ nhảy với người mời mình trước, sau đó đến người thứ hai.

Nhưng câu trả lời của Tạ Tuệ Lan lại làm không ít người ngơ ngác, cô cười với Đồng Học Bàn rồi quay lại nói với Đinh Lực: “Đinh Cục trưởng, hôm qua Tiểu Đồng lúc báo cáo công việc với tôi có nói một câu, hẹn tôi nhảy bài nhảy đầu tiên vào hôm nay, ha ha, bạn quá nên quên mất, xin lỗi anh nhé?” Đến nghĩ cũng không thèm nghĩ liền chọn lời mời nhảy cùng với Đồng Học Bàn, có một vài người cũng không có ngoài ý muốn, có vài người lại hít sâu một hơi, lòng nghĩ Tạ Huyện trưởng thật đúng là cấp cho Đồng Học Bàn mặt mũi.

“Không sao” Đinh Lực cười gượng ngừng.

Trần Đồng Bình cau mày nhìn Đồng Học Bàn một cái.

La Hải Đình cũng bội phục Đồng Học Bàn về tài đắc tội với người khác.

Đồng Học Bàn sớm đã quen với việc bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, hấn cười cười đưa tay ra, trong mắt chỉ có Tạ Tuệ Lan, Tạ Tuệ Lan mang giày cao gót bước lên trước một bước, đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào lòng bàn tay Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn hơi hơi nắm chặt, “Cảm ơn Tạ Huyện trưởng đã nể mặt”.

“Ha ha, là tôi vinh hạnh mới đúng” Tạ Tuệ Lan hí mắt cười tươi nói.

Nhìn Đồng Học Bàn dắt tay người đẹp xuống sàn nhảy ai cũng thấy đổ kỵ, nhưng cũng biết là không còn cách nào khác, nếu khi Tạ Huyện trưởng người ta bị cột bom hẹn giờ mệnh như chỉ mảnh treo chuông, nếu

người cũng có thể liều mình như Đồng Học Bân đi gỡ bom thì chắc chắn Tạ Huyện trưởng người ta khẳng định cũng sẽ giữ thể diện cho người, nghĩ đến đây không ít người thấy thoải mái hơn!

367. Chương 368: Khiêu Vũ!

Nhà khách Huyện ủy.

Trong phòng dưới ánh đèn mờ mờ, điệu nhạc du dương.

Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan bước ra giữa sàn nhảy, mọi người xung quanh liền nhường một khoảng không gian cho họ, vừa nhảy vừa quan sát. Hướng Đạo Phát, Trần Đồng Bình, Đinh Lực, Lương Thành Bằng, Triệu Hưng Long cũng hướng mắt về hai người này, có người muốn thưởng thức điệu nhảy của Tạ Huyện trưởng, có người muốn cười nhạo Đồng Học Bân, lúc này Đồng Học Bân đã trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Đinh Lực không nghĩ là Đồng Học Bân sẽ biết khiêu vũ, chân mày nhếch lên, thầm cười trong bụng.

La Hải Đình cũng biết có thể đây là lần đầu tiên Đồng Cục trưởng khiêu vũ, nếu không trưa nay đã không do dự mà nói mình thay mặt Cục Chiêu thương đi rồi, cô cũng lo lắng thay cho Đồng Cục trưởng, nếu Đồng Cục trưởng lỡ đạp chân lên chân của Tạ Huyện trưởng thì làm trò cười ọi người rồi.

Lúc này, nhạc đã dừng, rồi một bài tiết tấu êm dịu khác nổi lên.

Nhảy xong một bài mọi người đều tự giác đứng sang một bên nhìn hai người Tạ Tuệ Lan, lúc này trên sàn nhảy chỉ còn lại hai người họ.

Đồng Học Bân suýt nữa mắng thành tiếng, hắn còn đang muốn mọi người xung quanh che chắn ột chút.

Tạ Tuệ Lan cũng hiểu ý liền cười nói: “Không biết nhảy? Vậy sao anh mời tôi?”

“Nói cái này cũng là vô nghĩa” Đồng Học Bân nói nhỏ chỉ có hai người nghe: “Cái tên Đinh Lực kia như hổ rình mồi, tôi có thể đứng nhìn hắn cầm tay chị sao? Cái tên đó chẳng ra gì cả, khoác khoác ôm ôm các nữ văn công, chị cũng vậy, nhảy gì với hắn chứ, loại người này thì không cần phải giữ thể diện cho hắn, nếu chị không định đồng ý với hắn thì tôi cũng không mặt dày thế này”.

Tạ Tuệ Lan cười lắc đầu: “Anh đó, đúng là thích phô trương, vậy bây giờ phải làm sao?”

“Chị biết nhảy?” Đồng Học Bân nắm lấy tay nàng, này ra thư thế khiêu vũ, “Vậy thì chị dắt tôi theo đi”.

“Ừm, để tôi thử” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Anh để ý dưới chân, bước nhảy sai không sao, tiết tấu sai cũng không sao, giẫm lên chân tôi cũng không thành vấn đề, nhưng đừng để chân này đá chân kia làm hai chúng ta đều ngã là được, nếu không thì mất mặt lắm đó, ha ha...”

Chuyện đã đến nước này thì Đồng Học Bân cũng phát tính tình, “Yên tâm đi, tôi có cách!”

“Được, vậy bắt đầu thôi, cứ theo tiết tấu của tôi”.

“...Ừm, bắt đầu đi”.

Tạ Tuệ Lan cầm tay hắn, rồi dùng một bước nhảy tuyệt đẹp dắt Đồng Học Bân theo mình khiêu vũ.

Đồng Học Bân đúng là không biết gì, vô thức bước theo Tạ Tuệ Lan, kết quả bước thứ nhất liền giẫm lên giày của nàng làm nàng suýt té, Đồng Học Bân hoảng hốt đỡ nàng lại, không dám nhìn mọi người phía dưới, mặt đỏ bừng, không được, một bài nhảy đến mấy phút, cứ thế này thì cả hai đều bị mất mặt.

Back bốn giây!

...

Thời gian quay ngược trở lại!

Trở về lúc mới bắt đầu bước nhảy.

Đồng Học Bản lấy lại tinh thần, bước bước đầu tiên rồi thuận chân bước lên bước thứ hai, không giảm lên chân Tạ Tuệ Lan nữa, vì thể diện mà hắn không tiếc dùng back. Đồng Học Bản thường nghe người ta nói - thể diện thì đáng bao nhiêu tiền chứ? Nhưng Đồng Học Bản lại không nghĩ như thế, hắn nghĩ người ta sống cả đời, đặc biệt là sống trong chốn quan trường, không phải từ đầu đến cuối chỉ vì thể diện sao?

Vũ khúc du dương.

Điệu nhảy của Tạ Tuệ Lan đều làm ọi người mở tròn mắt, không ai ngờ mỹ nữ Huyện trưởng trẻ tuổi này lại khiêu vũ tốt đến như vậy.

Đến một bước đi nhỏ cũng thấy tràn ra một cổ phong vận thanh lịch từ trong xương cốt.

Cảm giác đó giống như hoàng hậu mẫu nghi thời xưa vậy.

Không ít người xem như nhập hồn mình vào đó, nhìn Tạ Tuệ Lan nhảy đúng là một hưởng thụ.

Một giây, năm giây, chợt Tạ Tuệ Lan miệng ồ lên một tiếng, nheo mắt nhìn Đồng Học Bản: “Lần đầu tiên anh nhảy sao?”

Đồng Học Bản tinh thần khẩn trương nói: “Đương nhiên rồi” .

“Ha ha, không uống là Tiểu Bản nhà tôi, không có gì là anh không làm được”.

“Đừng có nói chuyện với tôi nữa, tôi không được phép phân tâm”.

“Được, anh đã theo được thì Tạ tỷ của anh sẽ tăng tốc một tí nhé?”

“Sao tôi theo được, chị tha cho tôi đi, đừng, đừng có nhanh, hắn, chị không nghe thấy hả?”

Dần người ta cũng nhìn Đồng Học Bản bằng ánh mắt khác, Tạ Tuệ Lan nhảy đẹp là đúng, bình thường Tạ Huyện trưởng đã để lại ấn tượng tao nhã trong mắt mọi người, không ai nghĩ là cô không biết nhảy, nhưng Đồng Học Bản lại không giống, tên này là một thằng lỗ mãng, suốt ngày đánh đánh giết giết đắc tội với người khác, còn làm không biết chán, soi vào gương lớn cũng không nhìn ra là hắn biết nhảy, nhưng tình hình trước mắt lại khác xa sự tưởng tượng của mọi người, không ngờ Đồng Học Bản lại... cũng có thể nhảy.

Tuy là thể nhảy không bằng Tạ Tuệ Lan, sự tự nhiên cũng kém xa, nhưng hắn lại có thể phối hợp được với những bước đi và động tác của Tạ Tuệ Lan, làm rất là trôi chảy mà không hề giảm lên chân Tạ Huyện trưởng lần nào cả, đối với những người chuyên nghiệp mà nói thì đây chẳng là gì, nhưng đối với những cán bộ ở đây thì Đồng Học Bản lại hơn xa nhiều người.

Đinh Lực ánh mắt tối hắn đi, quay lại ghế sofa ngồi không thèm xem nữa.

Một phút... hai phút... ba phút...

Bài hát kết thúc, Đồng Học Bản và Tạ Tuệ Lan dừng lại, cười cười buông tay ra.

Không biết ai dẫn đầu mà tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên.

Đồng Học Bản lau mồ hôi trên trán, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, cũng may là nhờ back mà không bị sai sót gì, nếu không thì mất mặt lắm.

Tạ Tuệ Lan quay về chỗ ngồi, chân bắt chéo cười ha ha cầm ly rượu lên.

Lúc này Đồng Học Bản lại nhìn thấy một người đi về phía Tạ Tuệ Lan, là một cán bộ rất trẻ, tất nhiên nói trẻ cũng khoảng ba mươi tuổi rồi, hình như là cán bộ phòng Thể thao, trước đây là vận động viên của tỉnh, anh ta cung kính đứng trước Tạ Tuệ Lan rồi đưa tay mời cô nhảy, nhìn thấy vậy Đồng Học Bản tức giận liền chuẩn bị dở lại bài cũ, đi đến mời Tạ Tuệ Lan nhảy thêm bài nữa.

Ai ngờ Tạ Tuệ Lan xua tay nói:

“Tôi vừa nhảy xong mệt quá, hôm nay không nhảy nữa đâu, lần khác nhé, được không?”

Đồng Học Bản gánh nặng trong lòng liền được giải khai, không chạy qua “cướp người” nữa.

Người ở phòng Thể thao cười gượng một tiếng nói “không sao không sao” rồi rời đi, thấy vậy mấy người xung quanh cũng không có ý định mời Tạ Tuệ Lan nhảy nữa, không còn cách nào khác, người ta đã nói là

hôm nay không nhảy nữa rồi, đến thì cũng chỉ tự làm mình thấy khó xử mà thôi, nghĩ đến đây có mấy người nhìn Đồng Học Bàn, lòng thầm than người với người, đều là người, sao sự khác biệt lại lớn đến như thế.

Đồng Học Bàn quay về ghế sofa ngồi hút thuốc.

Bỗng nhiên có một cô gái bước đến, là thư ký của Tạ Tuệ Lan, Hồ Tư Liên.

Hồ Tư Liên cười ha ha, đưa tay ra nói: “Đồng Cục trưởng, tôi có vinh hạnh mời ngài nhảy một bài chứ?”

Đồng Học Bàn cười nói: “Chị Hồ, chị lại làm khó tôi rồi, ai chẳng biết chị nhảy đẹp, là tôi vinh dự mới đúng” Thực ra hẳn không biết Hồ Tư Liên nhảy như thế nào, nhưng trước đây khi vừa mới đến Cục công tác, nhìn thấy Hồ Tư Liên và chồng thường đi khiêu vũ, nghĩ thế cũng sẽ không kém.

Đồng Học Bàn không thể không giữ thể diện cho Hồ Tư Liên, đành phải cầm tay cô rồi bước xuống sàn nhảy.

Nhìn hai người nhảy lại có thêm mấy người nữa đổ kỵ, lúc trước họ có mời Hồ Tư Liên nhưng đều bị từ chối, ai ngờ cô ta lại đi mời Đồng Học Bàn, điều này thật là...

Lần này Đồng Học Bàn tất nhiên phải dùng back liên tục, cho dù là mấy ngày này hẳn tích góp được khá nhiều thời gian, nhưng vẫn không thể phung phí như vậy được, vì vậy chỉ trong những lúc cần thiết mới quay về vài giây để bù lấp đi sai sót, thời gian còn lại đành phải dựa vào cảm giác của mình, hẳn liên tiếp giẫm vào chân Hồ Tư Liên mấy lần, nhưng may là trong phạm vi có thể chịu được, không mất mặt cho lắm.

Bài hát kết thúc, hai người bước ra khỏi sàn nhảy.

Đồng Học Bàn nói: “Hồ tỷ, xem ra tôi phải đền đôi giày mới cho chị rồi”.

Hồ Tư Liên cười: “Tôi cũng có giẫm lên chân cậu mà, coi như là hòa nhé”.

Đồng Học Bàn biết với trình độ của Hồ Tư Liên thì không thể giẫm lên chân người khác được, cái đó là do cô cố tình giẫm lên chân mình, để ỉnh khỏi ngược, để ọi người thấy kẻ tám lạng người nửa cân, nhìn sự khéo đưa đẩy của người ta, Đồng Học Bàn gật đầu, vào thể chế một năm rưỡi rồi, nhưng khéo đưa đẩy lại thực học không được mấy phần, công phu đặc tội với người khác thì lại không ai bằng, chỉ là cái sau chẳng có gì đáng tự hào cả.

Vừa mới ngồi xuống, không đợi Đồng Học Bàn cầm điều thuốc lên, La Hải Đình đã bước đến.

“Cục trưởng”, La Hải Đình đưa tay ra, thân hình đầy đặn hơi hơi nghiêng, “Có thể nhảy với ngài một bài không?”

Đồng Học Bàn cười: “La đại tỷ, nếu chị không sợ giày bị hư thì tôi không có vấn đề gì”.

“Ngài khiêm tốn quá” La Hải Đình lại đưa tay ra chờ đợi.

Đồng Học Bàn đành phải nắm lấy đôi tay mát lạnh của cô ta, “Vậy thì cô tha thứ nhiều chút”.

La Hải Đình là lãnh đạo làm việc văn phòng, suy nghĩ rất cẩn kẽ, cô sợ Đồng Học Bàn mất mặt vì thể liên cầm tay Đồng Cục trưởng đặt ở trên eo của mình, tay kia cầm lấy tay hẳn rồi từ từ bước từng bước một, họ nhảy một bài đơn giản, vì vậy cũng không lo giẫm lên chân nhau hoặc là làm ra đường rẽ, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Vừa nhảy Đồng Học Bàn đã thấy thích rồi.

Không khó, bước nhảy đơn giản, cái này rất thích hợp với mình.

La Hải Đình cười nhìn hẳn, cố gắng phối hợp với bước nhảy của Đồng Học Bàn.

Mấy ngày nay Đồng Học Bàn đều không tiếp xúc với phụ nữ, Tạ Tuệ Lan không cho gần, Cù Vân Hy thì ở Kinh thành, Ngụ Mỹ Hà cũng không đi tìm, vì vậy lần này vừa sờ vào eo của một phụ nữ trưởng thành, dục hỏa trong lòng hẳn liền nhin không được toát ra một ít, cảm thấy không ổn, Đồng Học Bàn liền kìm nén cảm xúc, thầm mắng mình một câu.

368. Chương 369: Tiết Mục Của Tiểu Đồng

Tám giờ tối.

Vũ hội cũng đã tiến hành hơn nửa.

Một bài... ba bài... năm bài...

Từ khi nhảy với Tạ Tuệ Lan xong, Đồng Học Bản không có thời gian để nghỉ ngơi nữa, đầu tiên là Hồ Tư Liên, rồi đến La Hải Đình, rồi một nữ cán bộ hơn bốn mươi tuổi Cục Dân chính, tiếp đó là một nữ nhân viên khoảng ba mươi tuổi Phòng tiếp đón huyện ủy, sau đó có một nữ văn công trẻ liêu đến mời Đồng Học Bản nhảy, thấy hắn đồng ý, liên tục sau đó rất nhiều cô gái trong đoàn văn công đến mời hắn, khiêu vũ liền một lúc bảy tám bài, mặc dù sức khỏe tốt nhưng Đồng Học Bản cũng thấm mệt, người mướt mồ hôi.

Đồng Học Bản rất khoan dung đối với phụ nữ, vì vậy mà không từ chối được.

Ở trên vũ hội người ta mới phát hiện, thì ra Tiểu Đồng Cục trưởng được hoan nghênh như thế.

Đặc biệt là hơn một nửa cán bộ nữ ở đây hình như đều muốn khiêu vũ cùng với hắn.

Thực ra cũng không có gì là lạ, Đồng Học Bản là một nhân vật truyền kỳ của huyện Duyên Đài, hơn nửa tuổi lại trẻ, xung quanh đều là những phụ nữ bốn mươi thậm chí năm mươi tuổi, trong tất cả các cán bộ nam thì Đồng Học Bản là người trẻ nhất, chỉ mới hơn hai mươi tuổi, ai mà chẳng thích nhảy với người trẻ tuổi chứ? Vừa sướng mắt vừa đẹp lòng.

Còn một người rất được ái mộ nữa đó là La Hải Đình, thứ nhất là cô xinh đẹp nhảy giỏi, thứ hai là cô chẳng từ chối ai cả, ai mời cô cũng nhảy hết, vì vậy chỉ bằng mời La Chủ nhiệm còn hơn đến chỗ Tạ Tuệ Lan và Hồ Tư Liên mà bị từ chối. Đồng Học Bản rất hài lòng, xem ra những người trong Cục Chiêu thương rất có sức chiến đấu, tuy nhiên La đại tỷ à, giá như chị làm việc cũng nhiệt tình như khiêu vũ thì tốt biết mấy. Đồng Học Bản mấy ngày nay nhìn thấy La Hải Đình trang điểm đậm nhạt nên định phê bình cô ta vài câu nhưng cũng thật là khó nói, từ trước đến giờ La Hải Đình không dồn tâm hoàn toàn vào công việc, nhưng vẫn không xảy ra chuyện gì, vì vậy mà cũng khó phê bình cô ta được.

“Tiểu Đồng!” Có người gọi.

Đồng Học Bản đưa mắt nhìn thì nhìn thấy là Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan cười vẫy tay với hắn: “Tối đây một chút, đợi mãi mới thấy anh rảnh, ha ha”.

Đồng Học Bản vội đi đến: “Tạ Huyện trưởng, có gì dặn dò sao?”

“Tìm anh thật là khó, tôi định gọi anh mấy lần nhưng nhìn thấy anh đang khiêu vũ nên thôi. Là thế này, lát nữa là vũ hội kết thúc rồi, tiết mục sau cùng là tiết mục nhảy tập thể của đoàn văn công, nhưng tôi đã bàn bạc với Hướng bí thư, thấy là không nổi bật cho lắm, không có trọng lượng, vì vậy nếu anh có tiết mục ảo thuật gì thì để ọi người chiêm ngưỡng được không? Đội văn công cũng coi như là phối hợp với anh, thế nào? Nếu không được thì thôi vậy, tôi chỉ tức thời nghĩ ra vậy thôi, ha ha”.

Đồng Học Bản chớp mắt: “Biểu diễn ảo thuật trong vũ hội, như thế có hợp không?”

“Có gì mà không hợp chứ? Tôi thấy không khí rất vui vẻ mà”.

“Ừm, ảo thuật thì lúc nào tôi cũng diễn được, nhưng... tôi có nên lên không?”

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn: “Thể hiện một chút trước mặt mọi người, tôi thấy không có gì là không tốt cả, anh nói sao?”

“Vậy được” Đồng Học Bản biết cái này khẳng định không phải là chủ ý của Tạ Tuệ Lan, nhưng Tạ tỷ đã nói vậy thì hắn sao cũng được, Đồng Học Bản biểu hiện đôi khi cũng rất mạnh.

Tám giờ rưỡi.

Vũ hội đã tiến tới kết thúc.

Nhạc vừa dừng, Hồ Tư Liên liền tươi cười bước lên cầm mic nói: “Sau đây là bài cuối cùng, mời Cục trưởng Cục Chiêu thương lên biểu diễn một màn ảo thuật góp vui với mọi người” Nói xong cô bước xuống, nhường chỗ cho Đồng Học Bàn, tiếng nhạc lại vang lên.

Tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt.

Rất nhiều người tỏ ra thích thú, buổi tối đón xuân hôm đó tiết mục ảo thuật một tay bỏ gạch của Đồng Học Bàn đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng mọi người.

Nói cho cùng thì vũ hội này khiêu vũ vẫn là chính, ảo thuật chỉ là góp vui thôi, trên sàn nhảy mọi người vẫn đang khiêu vũ, nhưng mắt lại hướng nhìn về, phía bên kia một vài nữ văn công đã bước lên nhảy múa ở tại bậc dẫn chương trình, làm hoạt náo viên cho Đồng Học Bàn, biết đây là bài cuối cùng, mấy người đang ngồi cũng đứng dậy tìm bạn nhảy, ngay cả Hướng Đạo cũng mời Hồ Tư Liên nhảy, cô cười đồng ý, còn Đình Lực thì mời La Hải Đình khiêu vũ một bài cuối cùng.

Đồng Học Bàn bước lên, tay cầm một ít đạo cụ vừa mới chuẩn bị xong.

Một miếng vải rộng, một đồng tiền xu một tệ, một cây viết màu.

Hắn cười ha ha nói vào mic: “Chào mọi người, tôi rất vinh hạnh được trình diễn tiết mục hạ màn này, vì Hướng Bí thư cùng Tạ Huyện trưởng nhất thời có chỉ thị nên tôi cũng không chuẩn bị đủ đạo cụ, chỉ có thể trình diễn với mọi người một tiết mục đơn giản mà thôi” Nhìn thấy mọi người đang hướng mắt về mình, Đồng Học Bàn cầm đồng tiền đưa cao, “Đây là một tệ, mời mọi người xem mặt trước và mặt sau, không có vấn đề gì đúng không? Là tiền của nhà nước chứ không phải tiền giả hay đạo cụ ảo thuật đâu nhé” .

Phía dưới có người cười ha ha.

Đồng Học Bàn nhìn bên dưới tìm kiếm rồi nói: “Có lãnh đạo nào không khiêu vũ có thể lên đây kiểm tra giúp tôi được không?”

Đa số mọi người đều đang nhảy, im lặng một lúc, Triệu Hưng Long chợt cười bước lên: “Để tôi”.

“Cám ơn Triệu Huyện trưởng” Đồng Học Bàn đưa đồng tiền cho ông ta, “Mời ngài kiểm tra cái này, nếu không có vấn đề gì thì ở đây có một cây viết màu, ngài có thể viết cái gì đó lên đồng tiền, viết gì cũng được” Triệu Hưng Long nhìn đúng là không có vấn đề gì liền viết một chữ Triệu lên đó, nét chữ rất cứng cáp, đúng phong cách của ông, Đồng Học Bàn cảm ơn rồi đưa đồng tiền ọi người xem, “Triệu Huyện trưởng đã viết xong, là chữ Triệu, tôi tin rằng đồng tiền này sẽ là đồng tiền có một không hai” .

Mọi người thấy kịch bắt đầu vào lúc quan trọng liền nhảy chậm lại.

Có vài người thậm chí không nhảy nữa mà chăm chú nhìn lên khán đài, họ muốn xem lần này Tiểu Đồng sẽ bày chiêu gì ra đây.

“Tiếp theo sẽ là thời khắc kỳ tích xuất hiện”.

Đồng Học Bàn đặt đồng tiền lên bàn, rồi đẩy tấm vải đỏ lên, tay vỗ nhẹ một cái, và bắt đầu làm phép với tấm vải, lần này cũng không phải lần đầu tiên hắn làm nên phi thường thành thực, mọi người càng lúc càng có hứng thú, Đồng Học Bàn mỉm cười.

STOP!

Thời gian ngưng kết lại.

Đồng Học Bàn nhìn mọi người, rồi mở tấm vải đỏ lấy đồng tiền ra, bước về phía một người, mười mấy giây sau hắn trở lại chỗ cũ rồi từ từ hít thở.

STOP!

...

Thời gian khôi phục trở lại!

Trên khán đài, trước sự chú ý của mọi người, hắn đột nhiên đập một cái lên tấm vải.

Mọi người không chớp mắt, La Hải Đình cũng không thêm khiêu vũ nữa, mắt nhìn chăm chăm.

“Xong rồi” Đồng Học Bân vui vẻ mở tấm vải ra, đồng tiền bên trong đã không cánh mà bay.

Tiếng vỗ tay rời rạc, không nhiệt liệt cho lắm.

Không có biện pháp, ảo thuật này không phải là không tốt, nhưng kém xa với lần một tay bốc gạch hôm trước, có đến mười viên gạch biến mất trước mặt, làm mọi người vô cùng bất ngờ, nhưng bây giờ lại đổi thành một đồng tiền, điều này làm cho người ta hơi thất vọng, gạch không thể dấu trên người được, cũng không thể tự nhiên tiêu biến mất, vì vậy màn ảo thuật đó mới hay, nhưng nếu là đồng tiền, chỉ cần nhanh tay một chút là có thể giấu được rồi.

Đồng Học Bân cười cười, “Hình như phản ứng không được tốt cho lắm? Ha ha, màn ảo thuật của tôi vẫn chưa xong mà”.

“Ồ?” Nhiều người sửng sốt một chút.

Đồng Học Bân nói: “Bây giờ mới là lúc ký tích xuất hiện”.

Mọi người bắt đầu vì Đồng Học Bân mà hứng thú lên.

Xoa xoa tay, Đồng Học Bân nhìn Hường Đạo, “Hường Bí thư, xin lỗi vì đã làm phiền ngài, ngài có thể lật xem túi áo bên phải có được không?”

Mọi người cũng đưa mắt nhìn theo.

Hường Đạo vẫn đang nhảy thì sững người lại, ông ta bỏ tay Hồ Tư Liên ra, rồi thò tay vào túi áo, lòng bàn tay bắt gặp thấy cái gì đó lạnh lạnh, là đồng tiền, nhưng túi áo của hắn từ trước đến giờ không đặt thứ gì vào đó cả, khi nào thì lại có thứ này? Cầm đồng tiền ra, Hường Đạo Phất cúi đầu nhìn qua ánh đèn, ngạc nhiên, liền lắc đầu cười sau đó đưa đồng tiền cho Hồ Tư Liên.

Hồ Tư Liên cầm lại xem, cô hít sâu rồi đưa đồng tiền lên.

Mọi người đều nhìn thấy mặt chính của nó, là chữ Triệu mà Triệu Hưng Long vừa mới viết!

Ai cũng hết sức ngạc nhiên, cả mấy nữ đồng chí trẻ tuổi trong đoàn văn công cũng vậy.

Tại sao lại như thế?

Triệu Hưng Long không tin, hắn bước lại nhìn lại lần nữa, sờ thêm cái nữa, rồi bất đắc dĩ nói với mọi người: “Đúng là chữ của tôi, cũng chính là đồng tiền lúc này, không thể sai được” Nói xong ông vỗ tay tán thưởng, màn ảo thuật này đúng là rất đẹp, không phục không được.

Không ít người tròn mắt ngơ ngác, khán đài cách Hường Bí thư phải mười mấy mét! Lúc này vừa mới ở trên bàn sao giờ lại bay vào túi áo Hường Bí thư? Hơn nữa Hường Đạo và những người khác đều không biết gì cả? Sao lại thế được nhỉ? Đồng Học Bân không rời khán đài nửa bước! Đúng là quá thần kỳ mà! Đường nhiên, không ai biết là Đồng Học Bân sau khi dừng thời gian lại mới đặt vào, điều này làm mọi người vô cùng kinh ngạc cho rằng Tiểu Đồng Cực trưởng kỹ xảo ảo thuật cao siêu.

Nhìn phản ứng của mọi người, Đồng Học Bân biết ảo thuật đã thành công, hắn mỉm cười chuẩn bị bước xuống.

Nhưng bỗng có tiếng một người phụ nữ đột nhiên vang lên...

Là phát ra từ chỗ La Hải Đình cùng Đình Lực đang khiêu vũ.

Nhiều người quay lại nhìn, Đồng Học Bân dở khóc dở cười, lòng nghĩ La Hải Đình cô phản ứng chậm quá đó? Đến lúc này mới thấy kinh ngạc? Cô chậm hơn người ta đến nửa phút đấy. Đợi một chút, Đồng Học Bân chợt thấy cái gì đó không đúng, La Hải Đình hơi tức giận, không nhảy nữa, rút tay ra khỏi tay Đình Lực, cắn răng bước ra khỏi sàn nhảy, hoàn toàn không phải là do ảo thuật của Đồng Học Bân mà kinh ngạc phát ra tiếng!

369. Chương 370: Bao Che

Tiếng kêu của La Hải Đình...

Đinh Lực kia có tiếng thích gần gũi phụ nữ...

Đồng Học Bàn vừa nhìn đã hiểu, mặt trầm xuống, lòng tức giận!

Một vài người vẫn chưa biết là có chuyện gì, nhưng có nhiều người cũng đã phân tích ra, lúc này khi khiêu vũ Đinh Lực ôm eo La Hải Đình, chắc là do tay chạm vào hông hoặc là một bộ phận nào đó, chỉ là không biết do vô tình hay cố ý, tuy nhiên khiêu vũ mà, tình trạng này khó mà tránh được, cộng thêm những đánh giá khách quan đối với Đinh Lực thì mọi người không lấy gì làm lạ, thậm chí rất nhiều người đều thích đến phòng khiêu vũ cũng chính vì thích cái cảm giác gần gũi giữa nam và nữ, tính cách Đinh Lực thì bày ra đó, đụng chạm La Hải Đình một cái cũng không có gì.

Mọi người không nghĩ đây là chuyện lớn, nên nhảy thì tiếp tục nhảy.

Chỉ có Triệu Hưng Long và mấy người khác cau mày không nói gì.

Sắc mặt Đinh Lực không tốt cho lắm, hẳn nghĩ là mình bị La Hải Đình làm ắt mặt, chỉ là vô ý đụng cô một cái, sao lại ngạc nhiên như thế chứ? Cô kêu lên một tiếng rồi bước đi thì người ta sẽ nghĩ tôi như thế nào đây?

Nhìn Đinh Lực như vậy, mọi người cũng đều không để ý, La Hải Đình thấy hơi hối hận, lẽ ra cô không nên kêu lên như thế, lúc này cô chỉ chăm chú xem Đồng Học Bàn biểu diễn, vô thức nhảy với Đinh Lực, chợt trên hông có cảm giác bị một bàn tay khác sờ lên, nên cô chợt kêu lên thành tiếng mà không suy nghĩ gì nhiều, kết quả là thế này đây, làm đắc tội lớn với Đinh Lực trưởng rồi, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa, nghĩ lại cô cũng thấy oan ức, mình bị tên lãnh đạo Đinh Lực sàm sỡ, mình không có chỗ để nói lý, có gì tức giận cũng phải nén lại, chuyện này không có chứng cứ, cũng không có ai giúp mình được, có lý cũng nói không rõ.

Chỉ một lúc mà tâm trạng La Hải Đình xuống cấp cực độ.

La Hải Đình chợt nhìn lên Đồng Học Bàn, nhìn khuôn mặt đáng sợ của Đồng Lực trưởng, La Hải Đình đôi mắt khẽ run, tim cũng đập thành thịch, Đồng Lực trưởng đây là...

Đúng vậy, lúc này nhiều người không để ý nhưng không bao gồm Đồng Học Bàn.

Lương Thành Bằng cũng thấy mặt Đồng Học Bàn biến sắc, nhất thời cười khổ rồi huých vào vai Triệu Hưng Long một cái, “Lão Triệu, bây giờ ông là lãnh đạo của Tiểu Đồng, tính xấu của hắn ta lại trội dậy rồi, tốt nhất anh tốt nhất nên gọi hắn nhanh đi xuống, nếu không tiểu tử này chuyện gì cũng có thể làm được”.

Triệu Hưng Long nhìn hắn, hàm hồ nói: “La Hải Đình?”

Lương Thành Bằng ừm một cái, “Tiểu Đồng hay bao che cho thủ hạ, lúc ở cục tôi cũng thế”.

“...Lão Lương, không đến nỗi phải thế chứ?” Triệu Hưng Long bán tính bán nghi.

Lương Thành Bằng nói: “Lúc trước vì một vài công an dân cảnh ở Huệ Điền, Tiểu Đồng ngay cả thân thích của Hướng bí thư cũng bắt đi, ông nói có đến mức đó hay không? Tiểu tử này chính là kẻ lục thân bất nhận, ha ha...” Thật ra cũng chính cái tính cách dám đánh dám giết này làm cho Lương Thành Bằng rất thích.

Rất nhiều người đều thấy sắc mặt của Đồng Học Bàn không tốt.

Hồ Tư Liên hơi sững người, cô chợt nhớ Đồng Học Bàn là người bao che khuyết điểm, liền nói nhỏ với Tạ Tuệ Lan mấy câu.

Nhưng không đợi người ta nghĩ cách, Đồng Học Bàn vẫn đứng yên trên đó, thậm chí còn cầm mic lên. La Hải Đình là người hắn mang đến, là lính của hắn, người của mình bị Đinh Lực khi dễ, hắn có thể nén được giận mới lạ, con mẹ nó, người của tao mà mày cũng dám động vào hả? Mày con mẹ nó là đang đánh vào mặt Cục Chiêu thương chúng tao đó! Đồng Học Bàn cau mày liền nói tiếp: “Sau đây còn có thêm một tiết mục ảo thuật nữa”.

Mọi người ngạc nhiên, ảo thuật? Còn nữa sao?

Triệu Hưng Long và Lương Thành Bằng cũng không biết Đồng Học Bán định làm gì.

Đồng Học Bán gượng ra nụ cười nói: “Lúc nãy đồng tiền hơi nhỏ một chút, chắc mọi người cảm thấy không được hay cho lắm? Vậy lần này tôi sẽ chọn cái lớn hơn, tôi muốn mượn áo khoác của một người, rồi đây vãi đồ lên, tôi đếm từ một đến ba, chiếc áo sẽ lập tức quay về với chủ của nó” .

“Cái gì?”

“Không thể nào?”

Nhiều người tỏ ra không tin.

“Vậy thì thử xem” Đồng Học Bán cười nhìn Đinh Lực, “Đinh Cục trưởng, có thể mượn áo khoác để sử dụng hay không?”

Đinh Lực cau mày, nhưng thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình, không thể không ượng được, vậy là hần bước lại bên ghế sofa cầm áo khoác đưa cho Đồng Học Bán, chiếc áo da này cũng rất tốt, khoảng ba bốn nghìn, là hần vừa mới mua tuần trước, Đinh Lực sợ hần làm hư, nên định nhắc một câu, cuối cùng lại không mở lời được, nếu nói thế thì có vẻ mình keo kiệt quá.

Đồng Học Bán gật gật đầu, đặt chiếc áo lên bàn rồi đây tấm vải lên, “Vậy mọi người hãy nhìn cho kĩ nhé!”

La Hải Đình dán mắt vào, có điểm hồ nghi hành động của Đồng Học Bán.

“Thời khắc chứng kiến kỳ tích đến rồi” Đồng Học Bán bắt đầu đếm, “Một... hai... ba!”

Hần đập tay lên tấm vải một cái, xoạt một tiếng, tấm vải ép xuống, chiếc áo da không còn nữa!

Đồng Học Bán lật tấm vải lên, quả đúng như vậy.

Mọi người đều nhìn về phía Đinh Lực chờ đợi, chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, nhưng Đinh Lực vẫn ngồi đó, trên người vẫn mặc chiếc áo sơ mi, làm gì có áo khoác nào chứ?

Đồng Học Bán cười ha ha, “Xin lỗi, xin lỗi, xem ra ảo thuật thất bại rồi, ha ha, kỹ thuật này tôi vẫn chưa làm được, làm trò cười ọi người rồi, Đinh Cục trưởng, thật xin lỗi, chiếc áo da chắc lấy lại không được rồi, ảo thuật thất bại, tôi cũng không biết là đã biến nó đi đâu nữa”.

Đinh Lực vừa nghe xong, khuôn mặt cũng không dễ coi gì.

Phía dưới mọi người sửng sốt, lúc này họ mới hiểu, không phải là ảo thuật thất bại gì cả, là Đồng Học Bán đang chơi Đinh Lực, hần hoàn toàn không có ý định trả chiếc áo khoác lại cho Đinh Lực, làm chiếc áo khoác biến mất trước mặt mọi người là muốn làm cho Đinh Lực khó xử đây mà.

Hồ Tư Liên bị chiêu thức vô lại này của Đồng Học Bán làm cho bật cười.

Nhiều cán bộ khác cũng không nhịn được cười.

Thực ra họ không phải hoàn toàn cười Đinh Lực, rất nhiều người bị Đồng Học Bán làm cho phát cười, lòng nghĩ Đồng Học Bán đúng là không chút áy náy gì cả, không nói gì đã làm chiếc áo khoác người ta biến mất, trời mùa đông Đinh Cục trưởng làm sao đi ra ngoài đây? Lúc trước Đinh Cục trưởng mời Tạ Huyện trưởng nhảy thì hần sống chết cũng dành cho bằng được, lần này so với lần trước còn vô sỉ hơn nữa, cái này là thuần túy cùng người đắc tội đây mà!

Đinh Lực giận điên người, nghe mọi người cười càng cảm thấy khó mà chịu nổi, chiếc áo đó bốn nghìn tệ chứ đâu phải ít, lại vừa mới mua, nói mất là mất sao? Đinh Lực cố nén cảm xúc lại rồi bước lên khán đài, lật lật trên bàn, bây giờ tìm lại chiếc áo mới có thể đỡ mất mặt, nếu không chuyện này mà truyền ra ngoài thì ngày hôm sau ai cũng sẽ biết mình bị Đồng Học Bán chơi khăm.

Đồng Học Bán tránh người sang một bên, “Đinh Cục trưởng, nếu không được thì hay là tôi đền cho anh cái mới nhé!”

Đinh Lực không chú ý đến hần, vẫn cố tìm kiếm, không có, ở đâu cũng không có, chiếc áo cứ như vậy mà hư không tiêu thất!

Đồng Học Bàn nói: “Xem ra kỹ thuật của tôi không tốt, sau này không nên tùy tiện làm ảo thuật nữa”.

Đình Lực quay lại nhìn chăm chăm: “Chiếc áo giấu ở đâu rồi?”

“Đình Cục trưởng, tôi không có lừa anh đâu, đúng là lỡ tay, không tin thì anh cứ tìm ở đây lần nữa đi, chiếc áo to thế có giấu cũng không được, đúng không?” Nói xong, Đồng Học Bàn hơi liếc mắt về chiếc ghế sofa ở một góc phía xa của phòng khiêu vũ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không ai phát hiện ra chiếc ghế này có cao hơn so với những chiếc ghế khác một chút, giống như là bị nhét vật gì ở bên dưới.

Bên kia, một vài cán bộ thân thiết với Đình Lực cũng đi lên tìm giúp hẩn, nếu tìm ra được chiếc áo thì ngược lại Đồng Học Bàn sẽ bị mất mặt, người ta sẽ cho rằng hẩn cố tình lấy trộm áo của Đình Lực, để lại ấn tượng cực kỳ không tốt, nhưng nếu tìm không ra, tuy là mọi người cũng biết là Đồng Học Bàn cố ý, nhưng nói không ra được cái gì, không còn cách nào khác, người ta có bản lĩnh như thế, nhiều cặp mắt chăm chú nhìn mà còn có thể làm cho đồ vật biến mất, người tìm không ra cũng đành chịu.

Một phút...

Hai phút...

Đảo lộn khán đài lên vẫn không tìm thấy.

Nhiều người khâm phục Đồng Học Bàn, đừng nói những cái khác, khả năng làm ảo thuật của Đồng Học Bàn đúng có thể xếp vào hàng nhất lưu.

Lúc này, vũ khúc cũng đã kết thúc.

Hướng Đạo nhìn thấy trò khôi hài ở trên khán đài liên cau mày lắc đầu, rồi bàn bạc với Tạ Tuệ Lan một chút.

Tạ Tuệ Lan cười nói vài câu, xong tuyên bố vũ hội kết thúc, không ai còn nhắc đến chuyện áo khoác hay ảo thuật nữa, để Đồng Học Bàn làm ảo thuật vốn dĩ là làm cho không khí sinh động hơn, không có lãnh đạo nào đi phê bình hẩn, cũng không nhất thiết phải như thế, chỉ là lòng người ta nghĩ thế nào thì không biết được.

Mọi người lần lượt đi ra ngoài.

Lần này rất nhiều người hiểu thêm Đồng Học Bàn một chút, tên này theo chủ nghĩa bao che khuyết điểm, La Chủ nhiệm của Cục họ bị Đình Lực bắt nạt, Đồng Học Bàn liền đứng ra chơi lại hẩn, còn dùng chiêu thức vô sỉ làm cho người ta phải lòi cha mẹ ra mà chửi, làm cho người ta không thể bắt được nhược điểm.

Cái tên Đồng Cục trưởng này, rất con mẹ nó khó chơi!

Đình Lực nhìn bóng dáng Đồng Học Bàn mà phần nộ lên đến đỉnh điểm, thù này hẩn sẽ ghi nhớ.

Đồng Học Bàn cũng không thèm quay đầu lại, đi đến phía trước, “La đại tỷ, để tôi tiễn cô?”

La Hải Đình mắt hơi đỏ, gật gật đầu, rồi đi cùng Đồng Học Bàn ra khỏi nhà khách huyện ủy.

...

Trên xe.

La Hải Đình nhìn hẩn: “Cục trưởng... cảm ơn ngài”.

“Ha ha, có gì mà cảm ơn chứ” Đồng Học Bàn xua tay, “Không thể khách sáo với loại người đó được, chơi kiểu gì thế chứ, được rồi, thắt dây an toàn vào, tôi lái xe đây”.

“...Ừm !”

Lúc này Đồng Học Bàn thay nàng giáo huấn Đình Lực, La Hải Đình vừa xúc động vừa vui mừng, nói thật, cô không nghĩ là tại loại thời điểm đó Đồng Học Bàn lại không sợ đắc tội với người khác, thậm chí không tiếc để lại ấn tượng xấu trong lòng lãnh đạo mà đã đòi lại công bằng cho cô, cô vô cùng cảm động, không thể dùng lời lẽ gì để nói hết tâm trạng lúc này, nhìn Đồng Học Bàn lái xe, ánh mắt La Hải Đình dần dần như hòa xuống.

370. Chương 371: Cấm Đỗ

Sáng ngày hôm sau.

Tại trụ sở cục Chiêu thương.

Mùi vị mùa xuân đã dần đến, ẩm áp nhẹ nhàng, cỏ trong vườn cũng như xanh hơn.

Vũ hội tối hôm qua đến chín giờ mới kết thúc, về đến nhà Đồng Học Bản còn xem tài liệu đến gần sáng mới ngủ, vì vậy hôm nay dậy trễ, không kịp ăn sáng, trên đường đến cơ quan luôn tiện mua bánh quẩy và sữa đậu nành, may mà không đến trễ lắm, trễ mười mấy phút vẫn nằm trong phạm vi cho phép, đến văn phòng, Đồng Học Bản vừa thở hổn hển vừa ăn bữa sáng của mình, ăn no rồi hần liền đến thị sát các phòng ban một vòng, phòng tiếp đón, Ban một nghiệp vụ, Ban hai nghiệp vụ, ừm, không khí làm việc rất tốt, sau cùng hần đi đến văn phòng cục.

Đang ở bên ngoài, hần nghe thấy mấy nhân viên đang nói chuyện.

“Nghe thấy gì chưa, Chủ nhiệm La hình như đang cãi nhau với ai trong điện thoại”.

“Suyt, nói nhỏ thôi, đừng để La Chủ nhiệm nghe thấy”.

“Đúng vậy, mấy ngày nay tâm trạng của chủ nhiệm không tốt, mọi người chú ý một tý”.

Người trong văn phòng cũng không sợ gì La Hải Đình, La Chủ nhiệm là người tốt, trừ khi mắc những lỗi đặc biệt nghiêm trọng, nếu không La Hải Đình sẽ không nghiêm khắc phê bình họ, thậm chí có khi nhìn thấy nhân viên chơi game hoặc chat QQ trong giờ làm việc thì La Hải Đình cứ nhắm một mắt mở một mắt, cùng lắm là nói đừng chơi nữa, tính tình rất tốt, dư luận cũng được, chỉ là cái tật thích ăn diện làm người ta hơi khó chịu, lớn chừng này tuổi rồi, không biết là suốt ngày làm đẹp như thế để làm gì, hay là để thỏa mãn hư vinh?

Đồng Học Bản chớp chớp mắt rồi bước vào.

Thấy Đồng Cục trưởng đến, mọi người liền im lặng, cúi đầu làm việc.

Phó Chủ nhiệm Đan Ân Quốc và Quách Phàn Vỹ không có văn phòng của riêng mình, chỉ có một khu vực nhỏ được ngăn ra, nhìn thấy hần, Đan Ân Quốc và Quách Phàn Vỹ lập tức đứng dậy.

Hần đưa tay ra hiệu họ tiếp tục làm việc.

Gần đây, Đồng Học Bản không cho Quách Phàn Vỹ đến văn phòng của mình để phụ giúp công việc nữa, là một thư ký, Quách Phàn Vỹ vẫn chưa quen với môi trường làm việc và quan hệ ở cục Chiêu thương, dù sao thì cũng chỉ mới đến một tuần, thế này thì không lợi cho triển khai công việc, cùng với dờ dờ ương ương, chỉ bằng để cậu ta đến văn phòng làm cho quen công việc, rèn luyện bản thân một chút, đây là mài dao đồn củi không lầm, Đồng Học Bản cũng muốn sau này cậu ta có thể tỏa sáng.

Đi dạo một lúc xong, Đồng Học Bản cũng nghe thấy tiếng cãi nhau vọng ra từ phòng La Hải Đình.

Hình như cô ta đang gọi điện thoại, nhưng nói gì thì không nghe rõ.

Lúc Đồng Học Bản định đi thì cửa chợt mở, La Hải Đình ôm một xấp tài liệu đi ra, cô nhạc nhiên khi nhìn thấy Đồng Học Bản, “Cục trưởng, tôi định đến văn phòng tìm ngài đây”.

Đồng Học Bản gật đầu cười: “Vậy lên lầu rồi nói chuyện”.

La Hải Đình đi theo hần, nhìn bóng hần, ánh mắt cô có gì đó khác lạ.

Trong hành lang, Đồng Học Bản tiện miệng hỏi một câu: “Nổi giận với nhà đầu tư sao? Nghe cô nói trong văn phòng...”

“Không có không có. Là cãi nhau với chồng tôi, ừm, tối hôm qua về nhà muộn mà tôi quên gọi điện về thông báo, anh ấy và con còn đợi tôi về ăn cơm”.

Đồng Học Bản cười: “La đại tỷ, cái này là chị sai rồi”.

La Hải Đình xấu hổ cười nói: “Lần sau tôi sẽ chú ý”.

Thực tế thì hai vợ chồng họ cãi nhau không phải vì chuyện này, chồng cô cũng không biết là nghe ai nói chuyện gì, mấy ngày nay cứ nghĩ cô và Đồng Học trưởng xảy ra chuyện, tối qua lúc về nhà hai người liền cãi nhau, làm cậu con trai cũng lo lắng, bài tập về nhà cũng không làm liền đi sang nhà bạn ngủ, con vừa đi, họ còn cãi ghê hơn, sáng nay trước khi đi làm còn đánh nhau, La Hải Đình chợt thấy khó mà sống nổi, cô uất ức lắm, lúc đến cơ quan cứ muốn tìm chỗ nào đó vắng người khóc một trận.

Tầng bốn.

Hai người bước vào văn phòng, La Hải Đình liền đưa công văn cho Đồng Học Bản ký.

Đồng Học Bản lật xem công văn một lúc rồi vô tình đưa mắt nhìn sang La Hải Đình.

Hôm nay cô cũng chưng diện rất đẹp, trời vẫn đang lạnh, cô mặc một chiếc váy hoa dài, chân mang tất đi giày da nhỏ, trên chân còn có thể nhìn thấy một chút tất chân màu đen, người khoác thêm chiếc áo khoác, tóc buộc búi có kẹp một chiếc kẹp bướm nhỏ, nhìn rất phong tình thành thực.

Đồng Học Bản nhìn hơi ngơ ngẩn, hấn đối với phụ nữ có sức đề kháng rất yếu, tuy nhiên cũng không nói là hấn động lòng với La Hải Đình, chỉ là cách ăn mặc này làm cho hấn có cảm giác sướng mắt đẹp lòng, nhìn rất thoải mái, hấn cũng không muốn xung quanh mình toàn là đàn ông cao lớn thô kệch, nét phong tình của La Hải Đình làm cho tâm trạng của Đồng Học Bản rất tốt.

Một giây...

Năm giây...

“Cục trưởng” La Hải Đình chợt gọi hấn một tiếng.

“Hả? Chuyện gì thế?”

“Hôm qua... cảm ơn ngài”.

“Ha ha, hôm qua cô đã nói mấy lần rồi, tôi nghe chán rồi đó” Đồng Học Bản ký tên vào văn kiện cuối cùng rồi ngẩng đầu lên nói: “Cảm ơn gì chứ”.

La Hải Đình không nói thêm gì nữa, “Tôi rót nước cho ngài nhé”.

“Trong ly đúng là đang không có nước, vậy cảm ơn nhé”.

“...Ngài khách sáo rồi”.

La Hải Đình cầm ly đi lấy nước, vừa cúi người xuống để ấn nút trên bình nước, cái móng phỉ nhiêu lộ ra đối diện với Đồng Học Bản, chiếc váy phủ lên phía trên làm đường cong của móng lộ ra, một móng, hai móng, ở giữa còn có một đường rãnh rất hấp dẫn. Đồng Học Bản không nhịn được nhìn lâu hơn, Đồng Học Bản không phải là phụ nữ nào cũng thích, chỉ là hấn thích cái đẹp mà thôi, đây là bệnh chung của mỗi người, không không chế được.

Chỉ một lúc sau, La Hải Đình cầm ly nước bước lại, “Mời ngài uống nước”.

Đồng Học Bản ừm một cái, đưa tay ra cầm lấy ly nước.

Tay hai người chạm vào nhau, lúc này ánh mắt La Hải Đình trở nên dịu dàng, đầu ngón tay động đậy.

Đồng Học Bản giật mình, hấn chỉ cảm thấy tay mình như bị người ta làm cho nhột gãi nhẹ hai cái, mười phân hàm xúc ý tứ khiêu khích, hấn không kìm nổi liền nhìn La Hải Đình.

La Hải Đình tốt xấu gì cũng đã bốn mươi tuổi rồi, cũng không đỏ mặt, cô làm như không biết gì liền nói: “Chứng từ thanh toán tôi đã kiểm tra qua, ngài xem có duyệt được không?”

Đồng Học Bản ho khan một tiếng, “Ừm, được, không có vấn đề gì”.

Thực ra khi gãi Đồng Học Bản xong, La Hải Đình cũng thấy hối hận, thậm chí cô không biết là mình đang nghĩ gì nữa, có thể là do chồng nghi ngờ cô làm cho chính mình sinh ra tâm tính phản ngược lại, cũng có thể hôm qua hành động của Đồng Học Bản đã làm cho cô xúc động, dù sao thì trong lúc đó cô như bị ma xui quỷ khiến vậy, không kìm được mà gãi vào tay Đồng Học Bản, cô lớn tuổi hơn Đồng Học Bản nhiều, mình thế này đúng là thật không biết xấu hổ, cái này chẳng phải là trâu già thích gặm cỏ non sao? Nhưng

dù sao cũng làm rồi, La Hải Đình hồi hận xong thì cũng thấy thoải mái hơn, hơi vuốt vuốt tóc ở thái dương, cô nhìn Đồng Học Bản một cái.

Đồng Học Bản vờ như không biết, tiếp tục xem công văn.

“Đúng rồi” La Hải Đình bước đến sau lưng Đồng Học Bản, “Ngài xem cái này một chút”.

“Cái gì? Sao thế?” Đồng Học Bản nhìn theo hướng cô chỉ.

“Không phải đây, là hàng kia” La Hải Đình cúi người xuống chỉ tay lên công văn, cơ thể hầu như áp vào người Đồng Học Bản, “Đây là công văn và kế hoạch mà Cục trưởng tiền nhiệm đã làm, ngài xem có thể dùng tiếp nó hay là tôi giúp ngài làm một bản mới?”

Đồng Học Bản đỏ mặt, phía sau lưng có cảm giác một làn da thịt mềm mại áp vào, đè lên phía trên, Đồng Học Bản không cần quay lại cũng biết, phía bên ngực trái của La đại tỷ chắc chắn bị vai của Đồng Học Bản làm cho biến dạng rồi, nhưng hắn không tiện né, nghĩ nghĩ cũng đành phải làm như không biết gì, cười khổ nghĩ thầm, La đại tỷ chị cũng thật là, chị không có việc gì hay sao mà đi câu dẫn tôi, chị cũng đã nhiều tuổi rồi đó.

“Cục trưởng?”

“Ừm, ừm, tiếp tục dùng cái này đi”.

“Vâng” Khuôn mặt thành thực đã nhiễm không ít dấu vết theo năm tháng của La Hải Đình chợt nở nụ cười, liền cúi đầu xuống nói: “Vậy tôi gửi đến các phòng ban nhé” trong khi nói chuyện, mùi hương phả vào mặt rồi đi vào tai Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản chỉ thấy toàn thân nóng bừng, trong lòng càng cười khổ.

La Hải Đình liếc hắn, lúc thu công văn mông lại vô tình lướt sát qua phía dưới của Đồng Học Bản, xúc cảm mềm mại chợt lướt mà qua, làm xong cái này, La Hải Đình cũng cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

Chỉ là Đồng Học Bản lúc này như bị cô làm ơ hồ, hắn không ngờ La Hải Đình lại to gan như thế, lần trước lúc nói cô ta đến khách sạn bàn chuyện công việc thì La Hải Đình còn thấy đỏ mặt mà, lần này sao đột nhiên lại như vậy chứ? Đồng Học Bản còn nghĩ La Hải Đình là người bảo thủ, ai ngờ hoàn toàn không phải như thế, Đồng Học Bản muốn phê bình cô ta vài câu nhưng lại không nhẫn tâm, hơn nữa chuyện này cũng không tiện nói rõ ra, thôi thì đành cho qua vậy. Thực ra Đồng Học Bản cũng không thấy phản cảm, lãnh đạo và cấp dưới có tình ý với nhau là chuyện thường gặp, nhưng tình ý không phải là sẽ phát sinh trên giường, vì vậy Đồng Học Bản cũng không thấy tội lỗi lắm, ngược lại lại thấy có cái gì đó hơi kích thích.

“Xong rồi, tất cả đã được ký xong, cô xem còn thiếu sót gì không” Đồng Học Bản xếp công văn lại rồi cười nói tiếp: “Còn chuyện huyện đồng ý cấp ba trăm vạn, hôm nay chắc cũng đến rồi, cô nhanh tiến hành đi, việc dùng xe của chúng ta cũng nên cải thiện rồi, tôi thấy mọi người sắp không đợi nổi rồi, ha ha...”

La Hải Đình cười dịu dàng: “Vâng, tôi về sẽ tiến hành làm ngay”.

Nói xong La Hải Đình liền ôm công văn bước ra khỏi văn phòng.

Đến hành lang, cô dừng lại hít sâu một cái, rõ ràng là nhỏ hơn mình nhiều tuổi, nhưng cảm giác lúc này lại làm cho La Hải Đình thấy sôi sục, cô tự mắng mình mặt dày, Đồng Học Bản so với con của cô cũng không chênh nhau mấy tuổi, mình đang nghĩ gì thế không biết! Nhưng cứ nghĩ đến việc Đồng Học Bản không tỏ ra tức giận thì tim cô lại đập nhanh, cô vỗ vỗ vào mặt rồi bước nhanh xuống lầu.

371. Chương 372: Có Thai?

Sau buổi trưa.

Đồng Học Bản ngồi văn phòng lên trang web của Cục Chiêu thương.

Cốc cốc, có tiếng gõ cửa nhẹ.

“...Mời vào” Đồng Học Bản lên tiếng.

La Hải Đình bước vào cười nói: “Cục trưởng, tôi muốn báo cáo với ngài một vài công việc”.

“Ừm, mời ngồi, việc gì thế?”

Đồng Học Bản trong lòng hơi run run, hơi sợ cô ta rồi, chuyện hồi sáng bây giờ vẫn còn hiện ra trước mắt, sự tiếp xúc ngực cùng hông của La đại tỷ đến bây giờ vẫn còn quấn quanh trên người hắn, một người phụ nữ lớn tuổi đã có gia đình lại đi quyến rũ hắn như vậy, hắn đúng là có kích thích nhưng không thể tránh khỏi cảm giác khó xử, Đồng Học Bản không biết tâm trạng của mình như thế nào, cũng có chút vui vẻ trong đó, nhưng cũng có chút xấu hổ, thật là mâu thuẫn.

La Hải Đình bước đến, đưa tài liệu cho hắn, “Mời ngài xem” .

Đồng Học Bản vừa nhận liền cảm thấy bàn tay bị cào hai cái, ngứa ngứa giống như mèo nhỏ cào vậy, có thể xuyên đến tận trong tim.

La Hải Đình mặt không biểu hiện gì rút tay lại, làm như không biết gì cả.

Góc mắt Đồng Học Bản lại nhếch lên mấy cái, lòng nghĩ cô lại thế nữa rồi.

Sau một hồi bàn bạc, Đồng Học Bản ký tên đã duyệt, rồi để cho bên văn phòng xử lý.

La Hải Đình lại ở lại một chút, cười cười bàn với Đồng Học Bản một vài công việc, nếu không có hành động vừa rồi thì Đồng Học Bản sẽ cho rằng cô đang để tâm đến công việc, hắn không kìm được liền nhìn vào vòng ngực đồ sộ của La Hải Đình, thu ánh mắt về, hắn lại quyết định nhắm một mắt mở một mắt, La đại tỷ muốn thì cứ để cô ta làm, chỉ cần ở trong một giới hạn nhất định là được, Đồng Học Bản cũng không tính gở năng một chút, bị một người phụ nữ trung niên quyến rũ hắn cũng thấy một chút thích thú, nhưng cũng chỉ như thế thôi, dù sao chỉ là một chút tình ý nhỏ, không ảnh hưởng đến người khác, ừm, không ảnh hưởng đến người khác.

Một lúc sau, La Hải Đình báo cáo công việc xong liền đi về.

Thấy cô không tiến thêm một bước nữa, Đồng Học Bản mới an tâm, hắn đúng là sợ La Hải Đình mặt dày tiến tới, không có ý như vậy thì tốt, nếu không thì cái tình ý này sẽ không gọi là tình ý nữa, nếu để lộ rõ ra thì mọi người đều thấy lúng túng. Chắc là La Hải Đình cũng hiểu, chuyện này vốn là không thể nói được, huống chi Đồng Học Bản cũng không hề muốn có quan hệ gì với cô, ở mức độ này là Đồng Học Bản có thể chấp nhận được nhất.

Bất quá những động tác nhỏ này của La Hải Đình làm Đồng Học Bản có điểm không chịu nổi.

Phụ nữ, Đồng Học Bản muốn phụ nữ rồi.

Hắn cầm điện thoại gọi cho Cù Vân Huyền, lâu rồi không gặp nàng, muốn hẹn nàng đến Duyên Đài hâm nóng một tý.

Tít tít tít... tít tít tít... Điện thoại không liên lạc được, gọi lại lần nữa, vẫn thế.

Đồng Học Bản gãi gãi đầu, mấy ngày nay đều thế, tính ra từ hôm thứ hai đến giờ hắn không liên lạc được với Huyền di, cũng không biết là đang làm gì, buồn bán bần đến thế sao?

Nghĩ một lúc, Đồng Học Bản liền gọi về nhà ba mẹ của Huyền di.

Tít tít tít, điện thoại thông, “...Alo, ai vậy?”

“Bác gái, con là Tiểu Đồng, Vân Huyền có nhà không ạ?”

“À, Tiểu Bản” Giọng bác Cù hơi ngắt quãng, “Vân Huyền nó... ừm, nó đi làm rồi”.

Đồng Học Bản ngạc nhiên, “Mấy ngày nay công việc bận lắm sao? Thứ hai con gọi cho cô ấy nhưng không được, lúc này gọi cũng vậy, hay là đi công tác rồi ạ? Hay điện thoại mất sóng?”

“...” Bên kia không nghe nói gì.

“Bác gái? Bác gái? Sao thế ạ?”

“Không có gì, cậu gọi lại xem ra, chắc là ở văn phòng nó không có sóng”.

“Ồ, vậy cũng được, để cháu thử lại, cảm ơn bác”.

Cù mẫu ồm một tiếng rồi chợt nói: “Đúng rồi Tiểu Bân, các cháu... uhm, lần trước cậu với nó gặp nhau là lúc nào? Tháng trước hả?”

“Tháng trước cháu đi Hàn Quốc, không phải bác và Vân Huyền đi Hongkong du lịch sao?”

“...Lúc đó là khi nào? Gần đây hai đứa không gặp nhau sao?”

Đồng Học Bân không hiểu Cù mẫu hỏi thế để làm gì nhưng vẫn cẩn trọng nói: “Ở đây công việc bận, cháu không có thời gian về Bắc Kinh, chắc là vào năm ngoái, cuối năm ngoái về cháu có gặp Huyền... có gặp qua Vân Huyền”.

Cù mẫu dừng một chút: “Cậu đúng là năm nay không đến tìm nó? Nó cũng không đến tìm cậu?”

“Dạ không, bác, sao vậy? Có phải là nhà xảy ra chuyện gì không?”

Gọng Cù mẫu hơi buồn bực: “Không có gì, vậy, vậy nha, bác tắt máy đây”.

Cù mẫu cũng là người có điểm hám lợi, Đồng Học Bân bây giờ có tiền rồi, làm ăn trên chốn quan trường cũng được, mỗi lần gặp Cù mẫu đều rất nhiệt tình, lần này gọi điện đến lại làm cho Đồng Học Bân thấy có gì đó khang khác, chắc chắn là có chuyện gì rồi, nhất định có liên quan đến Cù Vân Huyền, liền vội vàng nói: “Bác khoan tắt máy đã, Vân Huyền bị sao vậy? Có phải bị bệnh hay không?”

“...Nó không sao” Cù mẫu nói: “Tiểu Bân, bác còn bận tí việc, bác tắt máy đây”.

“Dừng dừng” Đồng Học Bân vội la lên, “Bác nhanh nói cho cháu biết đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Ài, bác...” Cù mẫu liên tiếp thở dài.

Đồng Học Bân càng sốt ruột, “Bác!”

“Không nói nữa, bác tắt máy đây” Tít tít tít... điện thoại đã bị ngắt.

Đồng Học Bân lúc này lo lắng như ngồi trên đồng lửa, tuần nào hắn cũng gọi điện mấy lần cho Cù Vân Huyền, nhưng tuần này thì không, cộng thêm giọng nói khác thường của Cù mẫu, Đồng Học Bân biết là nhà Huyền di chắc chắn xảy ra chuyện, lòng thấp thỏm đứng ngồi không yên, hắn châm thuốc hút, vừa hút được mấy hơi liền dập tắt, hắn lại cầm điện thoại lên gọi cho Cù Vân Huyền, không liên lạc được, vậy là lại gọi về nhà, tu tu tu, không ai bắt máy, gọi lại lần nữa!

Phải mười mấy phút sau mới gọi được.

“Alo” Là Cù phụ bắt máy.

“Bác trai” Đồng Học Bân rất nhanh nói: “Vân Huyền làm sao vậy?”

“Dừng có nói với Tiểu Bân, đưa điện thoại cho tôi” Bên kia Cù mẫu giống như đang dành lấy điện thoại của Cù phụ, “Nhanh đưa cho tôi”.

Cù phụ quát: “Bà tránh sang một bên, chuyện này sớm muộn gì Tiểu Bân cũng biết! Không giấu được đâu!” Hai người cãi nhau trong điện thoại.

Đồng Học Bân càng nghe càng nơm nớp lo sợ.

Một lúc sau, Cù mẫu không nói gì nữa, Cù phụ thở dài một hơi nói: “Tiểu Bân, lát nữa cậu nghe xong phải giữ bình tĩnh đấy”.

Đồng Học Bân hít sâu một hơi, “Bác nói đi”.

Cù phụ khẽ cắn môi, “Vân Huyền... Vân Huyền có thai rồi”.

Đồng Học Bân kinh ngạc nói “Có thai?”

“...Vừa mới biết hai hôm trước, lúc đầu hai vợ chồng bác không biết, hôm qua bác gái đến nhà Vân Huyền dọn dẹp mới phát hiện ra một tờ đơn hóa nghiệm, trên đó viết rất rõ, lúc đó Vân Huyền cũng có ở nhà, nó

nhìn thấy liền vội vã giật lại, còn một mực phủ nhận nữa, sau đó bác gái liền gọi bác đến, hỏi thì mới biết đó là sự thật, nhưng Vân Huyền không cho hai bác nói với cháu”.

Đồng Học Bản không dám tin:

“Năm nay cháu không gặp cô ấy, lần gặp cuối cùng cũng phải hơn hai tháng trước! Sắp được ba tháng rồi!”

“Bác biết, vì vậy...” Cù phụ im lặng.

Đồng Học Bản mặt trắng bệch ra: “Ý bác nói con của Vân Huyền...”

“Hai bác có hỏi nó, nhưng nó không nói, dặn là không được nói với cháu, bác thấy nó... muốn sinh đứa bé ra, bác hỏi đó có phải là con cháu không, nó cũng im lặng, sau đó nói chúng ta đừng lo chuyện đó nữa, bác... ài... cái con bé này” Cù phụ cũng không biết nói sao, con gái đang hẹn hò với Tiểu Bản, rồi bỗng nhiên có thai, nhưng hai tháng nay chúng nó không gặp nhau, cũng có nghĩa cha của đứa bé... hơn nữa Vân Huyền còn muốn lén lút sinh nó ra. Điều này làm cho Cù phụ thật sự khó mà mở miệng được.

Cù mẫu lúc này đành lấy điện thoại: “Tiểu Bản, chuyện này chúng ta cũng chưa làm rõ, con gái bác không phải cháu không biết, cứ cho là thật thì... chắc chắn cũng bị người ta cưỡng bức, nó tuyệt đối không... Ài, cái con bé đáng chết này, không chịu nói gì cho hai bác cả, hai bác cũng lo lắng lắm” Tiểu Bản lại mua xe cho gia đình họ, rồi mở công ty cho con gái họ, bây giờ xảy ra chuyện, Cù mẫu cũng hiểu là rất có lỗi với Tiểu Bản, Cù mẫu vốn định bắt Vân Huyền bỏ cái thai đi sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng Vân Huyền không nghe, Cù phụ thì lại nói hết chuyện cho Đồng Học Bản nghe rồi, lần này muốn giấu cũng không giấu được.

Trong chốc lát, đầu óc Đồng Học Bản như mất đi khả năng suy nghĩ.

Huyền đi mang thai?

Đó không phải là con mình?

Sao có thể như vậy được?

Đồng Học Bản dùng một cái đứng bật dậy: “Huyền đi bây giờ ở đâu?”

“Chắc là đang ở chỗ bán đấu giá, Tiểu Bản, cháu...”

Đồng Học Bản tắt máy, tâm trạng rất phức tạp, sắp phát điên rồi, hẳn chắc là có sai chỗ nào đó, Huyền đi không thể phản bội ông để đi có con với người khác được, Đồng Học Bản thở dốc mấy cái, hẳn gọi La Hải Đình và Quách Phần Vỹ đến, sau đó thu dọn đồ đạc, hiện tại hẳn không đợi thêm được giây nào nữa, lập tức phải quay về Bắc Kinh!

Cửa mở, Quách Phần Vỹ và La Hải Đình bước vào.

“Cục trưởng?”

“Cục trưởng, ngài làm gì vậy?”

Hai người ngạc nhiên nhìn khuôn mặt âm trầm đáng sợ của Đồng Học Bản, họ không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Giọng Đồng Học Bản khàn khàn: “Tôi phải về Bắc Kinh có chuyện một chuyến, cuối tuần này chắc không về kịp, nếu trong Cục có việc gì thì hai người bàn bạc giải quyết, không cần phải hỏi ý tôi, có gì lúc tôi về rồi nói, vậy nhé!”

La Hải Đình lo lắng: “Ngài...”

Đồng Học Bản xua tay, mặc nhanh áo khoác, “Là chuyện riêng”.

“Cục trưởng, để tôi lái xe chở ngài đi” Quách Phần Vỹ nói

“Không cần. Chuyện này hai người biết là được rồi, lúc tôi không có ở đây hai người nhớ làm việc tốt, nếu ai hỏi thì nói tôi đi công tác” Nói xong Đồng Học Bản xách túi rời đi, trên đường gặp mấy nhân viên chào hẳn cũng không nói được một lời, xuống lầu lái xe đi, chiếc xe chạy nhanh ra khỏi trụ sở.

Nhìn thấy Cục trưởng Đồng gấp gáp như vậy, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này Đồng Học Bản chỉ có một ý nghĩ – Quay về Bắc Kinh hỏi Huyền đi cho rõ mọi chuyện.

372. Chương 373: Đứa Nhỏ Của Ai?

Kinh thành lúc chạng vạng.

Mặt trời sắp lặn, bầu trời dần dần đi vào bóng đêm.

Một chiếc Mercedes phi như bay trên đường, giống như một con sư tử đang phát cuồng vậy, vượt hết chiếc này đến chiếc khác, trong Kinh thành nội quy về giao thông rất nhiều, nếu xe có biển số khác vào thành thì sẽ bị hạn chế, ví dụ như đường một chiều, ví dụ như một đoạn đường nào đó bị giới hạn tốc độ, nhằm tránh phiền phức, lúc vào thành Đồng Học Bản liền đặt thẻ thông hành của kinh thành thị ủy thường ủy đại viện mà Tạ Tuệ Lan đưa lên cửa kính chắn gió, bình thường những cảnh sát biết thẻ thông hành này sẽ không bao giờ chặn xe lại.

Tại một tiểu khu, tiếng phanh xe kít một cái.

Trước sự chú ý của mấy người dân, Đồng Học Bản bước xuống xe rồi đóng cửa cái rầm, sau đó đi vào bên trong.

Tầng một... tầng hai... tầng ba...

Chân bước đi như bay, chỉ bảy tám giây sau là đã lên đến tầng trên.

Đồng Học Bản sờ lên chuông cửa, việc đã đến nước này rồi nhưng hắn vẫn còn do dự chưa dám bấm chuông. Đây là nhà Cù phụ Cù mẫu, nếu không có gì thay đổi thì buổi tối Cù Vân Huyền đều đến đây ăn cơm, chỉ cần cửa mở, chỉ cần nhìn thấy Huyền đi là mọi chuyện sẽ được sáng tỏ, nhưng Đồng Học Bản lại do dự, Cù phụ Cù mẫu thông báo chuyện trong điện thoại làm Đồng Học Bản như phát điên, Huyền đi có con với người khác? Chuyện này làm cho hắn không thể suy nghĩ được, làm hắn có điểm không thở nổi.

Một giây...

Năm giây...

Mười giây...

Đồng Học Bản cuối cùng cũng cắn răng nhấn chuông, leng keng, leng keng, leng keng.

Không lâu sau, cửa mở, Cù mẫu kinh ngạc: “Tiểu Bản? Sao cháu lại đến đây?”

Đồng Học Bản liền nhìn nhanh vào bên trong: “Huyền đi đâu? Huyền đi có ở đây không?”

“Nó..”. Cù mẫu có điểm xấu hổ hơi ấp úng, không biết có nên mở cửa hay không.

Trong phòng bay ra mùi thức ăn, hình như là đang ăn hoặc vừa mới ăn xong. Đồng Học Bản biết là Huyền đi chắc chắn có nhà, hắn không nói gì liền đẩy cửa bước vào, giày cũng không cởi bước nhanh vào phòng khách rồi nhìn xung quanh, đầu tiên là nhìn thấy Cù phụ đang bình tĩnh ngồi trong phòng khách, tiếng rửa bát trong bếp thu hút sự chú ý của hắn nhất.

“Cù Vân Huyền” Đồng Học Bản gọi lớn.

Tiếng rửa bát dừng lại, Cù Vân Huyền ngạc nhiên bước ra: “Tiểu Bản? Anh đến từ lúc nào thế?”

Cù mẫu vội chạy đến đứng trước con gái, sợ Đồng Học Bản tức quá mà đánh con bà: “Tiểu Bản, cậu đừng kích động quá, bình tĩnh lại đi”.

Đồng Học Bản không nói gì mà nhìn chằm chằm vào Cù Vân Huyền.

Cù Vân Huyền mặt biến sắc, cô sờ vào bụng mình: “Bố, mẹ, hai người nói hết cho Tiểu Bản rồi sao?”

Cù mẫu tức giận: “Là ba con nói, lão già này!”

Đồng Học Bán thấy Huyền di mặc một chiếc áo len mỏng, phía dưới là chiếc quần tất, phần bụng vì có áo len che mắt nên không thấy rõ, nhưng cũng có thể thấy bụng của Huyền di có to hơn so với hai tháng trước khi gặp, thân hình nàng vẫn chưa thay đổi, người không mập, cũng có nghĩa là phần bụng to lên đó không phải vì mập mà vì cô có thai.

Đồng Học Bán nén giận nói: “Rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Cù Vân Huyền nhìn hẩn, không nói gì tìm cái ghế dựa ngồi xuống.

Rầm, Cù phụ đập bàn quát: “Đã đến nước này mà con vẫn không chịu nói sao? Con muốn làm chúng ta tức chết hả? Hôm nay có cả Tiểu Bán ở đây, con hãy nói rõ ra hết đi! Đứa con này cuối cùng là của ai?”

Cù Vân Huyền cười khở một tiếng: “Không phải mọi người đã tuyên án con rồi sao. Còn nói gì nữa?”

Đồng Học Bán nghiêng răng nói: “Cù Vân Huyền!”

Cù mẫu cũng chỉ tiếc rên sất không thành thếp nhìn cô.

Thở dài một cái, tâm trạng cô có vẻ không tốt, cô đứng dậy, đến lấy chiếc túi xách trên ghế sofa, rồi lấy ra một tờ giấy xét nghiệm nhẹ nhàng đặt lên bàn, sau đó đi một mạch vào phòng ngủ, đóng cửa lại không nói tiếng nào.

Cù phụ quát: “Con còn mặt mũi mà giận dỗi sao?”

Cù mẫu vội cầm lấy tờ xét nghiệm: “Đây chính là tờ giấy hôm đó tôi nhìn thấy” Cù mẫu cầm tờ giấy lên, ngạc nhiên, bà xem lại lần nữa: “Lần trước tôi chỉ mới nhìn qua thì bị nó lấy mất, cái này, trên đó viết... viết là mang thai được hai tháng, tính đến bây giờ cũng gần ba tháng rồi”.

Đồng Học Bán và Cù phụ cũng vội vàng chạy tới.

“Nhanh đưa cho tôi xem” Cù phụ cầm lấy tờ giấy rồi thở hắt ra một cái: “Cái bà này! Chưa nhìn rõ đã đi đoán gì đoán non!”

Cù mẫu trừng mắt: “Nó cướp lại nhanh quá làm sao tôi xem kịp chứ!”

Cù phụ cả giận: “Được việc không đủ bại sự có thừa! Bà còn có thể làm gì được cơ chứ?”

Đồng Học Bán cũng vội lấy tờ giấy, người toát mồ hôi cười khở nói: “Chẳng phải là đang dọa người ta sao!” Mang thai chưa đầy ba tháng, lúc đó đúng là lúc mình đi gặp Huyền di, cũng có nghĩa là đứa con chắc chắn là của mình.

Cù mẫu ngại ngùng: “Là do Vân Huyền làm thần thần bí bí nên tôi mới hiểu nhầm rồi làm ầm lên” Bà vỗ vỗ đầu: “Đúng rồi, tháng trước Vân Huyền bận, hình như bị mất kinh, nó nghĩ là chỉ bị rối loạn thôi rồi nhờ tôi đi mua thuốc, sau đó tôi cũng không hỏi nữa, chắc nó cũng quên luôn, chắc là nó nghĩ ngờ có thai rồi mới đi kiểm tra, hời, cái đầu óc của tôi, lúc đó sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ”.

Chuyện này cũng không thể trách bà được, thường thì xét nghiệm ra có thai đều là có từ tháng này hoặc tháng trước nữa, ít khi mà có thai hai tháng mới phát hiện ra, phản ứng đầu tiên của Cù mẫu là con gái mình tháng này mới có thai nên mới làm to chuyện như vậy.

Đồng Học Bán cũng kinh ngạc, cái này là hù chết người không đèn mạng đây mà.

Cù mẫu thắc mắc: “Nhưng cái con bé này sao lại không nói rõ? Còn không muốn nói cho Tiểu Bán biết nữa?”

Cái này thì Đồng Học Bán biết, hẩn có cái hẹn năm năm với Tạ tỷ và Vân Huyền, hẩn sẽ kết hôn với Tạ Tuệ Lan trước, chắc Vân Huyền sợ ông không cần đứa bé này cho nên mới định sinh nó ra rồi tính sau? Nghĩ đến đây Đồng Học Bán thấy có điểm áy náy.

Không để phí thời gian, hẩn vội vàng đến gõ cửa phòng ngủ.

“Huyền di? Huyền di? Anh có thể vào được không?”

Không có tiếng trả lời, hình như cửa cũng không khóa.

Đồng Học Bàn cười xấu hổ, chà xát tay, mở cửa bước vào.

Vân Huyền đang dựa vào đầu giường xem quyển sách về kinh tế học, cô lật từng trang mà không thèm ngước lên nhìn Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn đóng cửa rồi cười nói: “Huyền di đang xem sách gì vậy?”

Cù Vân Huyền không để ý đến hắn, lại lật một tờ khác.

“Khụ, khụ” Đồng Học Bàn ngồi bên giường, “Giận rồi hả?”

Nàng vẫn là không nói một tiếng.

“Huyền di, không phải là anh không tin em, chúng ta còn có gì không tin tưởng nhau chứ? Nhưng cũng vì hai bác nói thế, chúng ta lại gặp nhau vào hai tháng trước, giờ đột nhiên có thai, anh mới... à, nhìn anh này, cho anh xin lỗi” Đồng Học Bàn mạnh mẽ đem sách gạt đi, rồi cầm lấy tay nàng đặt lên mặt mình: “Em tức thì cứ đánh anh, nhanh...”

Cù Vân Huyền tức giận nhìn hắn, hung hăng véo lỗ tai hắn.

Đồng Học Bàn đau đến nhe răng trợn mắt: “Nhẹ chút nhẹ chút, đau”.

“Sớm muộn gì rồi cũng bị anh làm cho tức chết!” Cù Vân Huyền đánh vào tay hắn, bắt đắc dĩ nói: “Hôm nay em mới biết, trí tưởng tượng của mọi người cũng phong phú đó chứ, đang êm đẹp sao lại nghĩ loạn xạ lên như vậy? Em có con với người khác? Với ai? Anh nói cho em biết? Là với ai?”

Đồng Học Bàn cười bồi nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà”.

Cù Vân Huyền vẫn trừng mắt nhìn hắn, tay thì sờ sờ lên bụng.

“Đừng giận nữa đừng giận nữa mà, tất cả lỗi sai đều là do anh, em cũng biết anh là người lo lắng quá mức, vừa gặp chuyện là đầu lại nóng bừng bừng, không suy nghĩ được gì cả, cũng vì là do anh quá quan tâm đến em mà thôi” Đồng Học Bàn biết Huyền di dễ mềm lòng nên dỗ ngon dỗ ngọt nàng, “Huyền di, không nói chuyện này nữa được không? Hai tháng không gặp rồi, làm đây cho anh nhìn rõ em nào, hắc, sao lại trở nên xinh đẹp rồi? Da dẻ cũng mềm mại nữa”.

Cù Vân Huyền cười gõ vào đầu hắn: “Lắm điều! Chỉ biết chọc cho em vui thôi!”

Đồng Học Bàn cười ha ha, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thật là mềm.

“Thực ra cũng không trách anh được” Cù Vân Huyền sờ tay lên mặt Đồng Học Bàn: “Là do đợt này em bận quá, suốt ngày suốt đêm ở chỗ bán đấu giá, nguyệt... cái đó không có còn nghĩ là do bị rối loạn, uống thuốc xong thì quên mất, cho đến tháng vừa rồi mới nhớ lại” Đang nói cô chợt dừng lại.

“Không nói cho anh biết đầu tiên cũng là vì chưa nghĩ ra nên làm thế nào, đứa nhỏ này nếu sinh ra thì...”

Tinh thần Đồng Học Bàn chợt rung lên: “Sinh! Nhất định phải sinh!”

Cù Vân Huyền nhìn hắn: “Nói thật lòng chứ?”

“Đương nhiên rồi, con đã có rồi không sinh sao được?”

Cù Vân Huyền ánh mắt dịu dàng rồi cúi đầu hôn một cái lên trên ót hắn: “Ngoan lắm, coi như em không nhìn lầm người, vậy thì em sẽ sinh nó ra nhé?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, chớp chớp mắt rồi lại hổ thẹn nói: “Vậy chuyện kết hôn kia...”

Cù Vân Huyền vờ vờ trên mặt hắn: “Anh không cần phải lo chuyện đó, về phần bố mẹ em thì em sẽ đi hòa hoãn với họ, nói là hiện tại anh bận công việc không thích hợp cho việc kết hôn, đợi qua lời hẹn năm năm với Tạ Tuệ Lan..”. Cô hiền từ sờ xuống bụng: “Rồi ba người nhà chúng ta lại sống cùng nhau, không cần suy nghĩ gì nhiều, mấy năm chứ mấy, chớp mắt là đến thôi, hơn nữa trong mấy năm đó cũng không phải là em không thể gặp được anh”.

“...Cảm ơn”.

“Là em phải cảm ơn anh, vì đã cho em một đứa bé dễ thương như thế này”.

373. Chương 374: Muốn Làm Cha!

Buổi tối.

Nhà họ Cù.

Cửa phòng ngủ mở, Đồng Học Bân khao trương cẩn thận đỡ Cù Vân Huyền đi ra.

Cù phụ Cù mẫu vừa nhìn đã biết là vợ chồng son đã không có việc gì, liền vui mừng mỉm cười.

Mặt Cù Vân Huyền rạng ngời tình thương của một người mẹ, nụ cười rất ấm áp, đến bước đi cũng trở nên dịu dàng, hiền lành, cô cười nói: “Không cần đỡ em đâu, vẫn chưa đến ba tháng, bụng vẫn chưa to lên mà, nhìn anh cẩn thận kìa, em còn không biết đi sao?” Nàng cười khanh khách nói: “Đúng rồi, em vẫn còn số bát đĩa chưa rửa trong bếp, Tiểu Bân, anh ra xem ti vi đi, em đi rửa chén đĩa”.

“Không được!” Đồng Học Bân vội nói.

“Đừng đừng” Cù phụ Cù mẫu cũng đồng thanh nói.

Biết đứa con trong bụng con gái không phải là “nghiệt chủng”, Cù mẫu đương nhiên không để cho cô làm việc rồi: “Mẹ rửa mẹ rửa, Vân Huyền, con mau nghỉ một chút, nghỉ một chút...”

Đồng Học Bân cũng đành vào bếp: “Bác gái, để cháu rửa, để cháu rửa cho”.

Cù mẫu giữ hẩn lại: Cậu đã là Cục trưởng rồi, sao có thể đi rửa bát được chứ...”

“Bác à, đều là người một nhà cả rồi, bác còn khách sáo với cháu sao, cháu có làm đến bộ trưởng thì cũng vẫn là con bác mà, nên bác cứ sai bảo cháu thoải mái” Đồng Học Bân nói.

Cù mẫu tỏ ra rất hài lòng, cười tươi như hoa nở: “Vậy mà cậu còn gọi là bác sao? Hả?”

Đồng Học Bân lấy lại giọng, nghiêm mặt gọi: “Mẹ, ba”.

“Ha ha!” Cù mẫu mặt mày rạng rỡ, cuối cùng vẫn không nỡ để chàng rể tốt đụng tay vào, bà đành đi vào bếp rửa chén, vừa rửa ngâm nga hát bài hát những năm tám mươi, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Cù phụ cũng vậy, từ trước giờ lúc nào cũng nghiêm mặt nhưng hôm nay rốt cuộc lộ ra nụ cười, ông nhìn Đồng Học Bân, rồi nhìn sang Cù Vân Huyền cùng cái bụng hơi hơi lớn của nàng, hơi gật gật đầu.

Sắp có cháu ngoại bé rồi, điều này làm cho hai ông bà rất vui.

Cù Vân Huyền trong chốc lát đã trở thành con cưng trong nhà, cô ngồi trên ghế, đến uống nước cũng đã có Đồng Học Bân nhanh tay rót đến.

Cù Vân Huyền thấy không quen cho lắm: “Di không sao, xem anh kìa”.

Cù phụ trừng mắt nhìn con: “Gì mà di di! Đã có con rồi! Rối loạn bối phận!”

“Ông nói nhỏ một chút!” Cù mẫu mặc kệ, từ trong bếp xoa lưng bước ra: “Chúng nó muốn gọi thì ông lo làm gì chứ? Nói lớn như thế, tôi nói cho ông biết, nếu mà Vân Huyền nó bị động thai, cháu ngoại của tôi bị ông làm cho phát khiếp thì tôi sẽ tính sổ với ông đó!”

Cù phụ thối râu trừng mắt, tức giận mà không nói gì được.

Cù Vân Huyền cười nói: “Con gọi quen rồi, sau này sẽ cố gắng sửa”.

Cãi nhau một chút lại càng có không khí gia đình hơn, làm cho Đồng Học Bân cảm thấy rất ấm áp.

“Đúng rồi, đúng rồi, anh vẫn chưa sờ xem đứa nhỏ mà” Đồng Học Bân đánh đánh vào đầu, lúc này mãi hỏi mà quên mất việc quan trọng nhất phải làm, hẩn ngồi xổm xuống giữa hai chân Cù Vân Huyền, rồi áp mặt vào bụng cô, tai nghe ngóng: “Hắc, bụng đã nhô ra nhiều như thế này rồi, xem ra đầu nó cũng lớn lắm đây, ồ, sao không nghe thấy gì hết?”

Cù Vân Huyền buồn cười véo vào mặt hẩn: “Mới hơn có hai tháng, làm sao có động tĩnh gì chứ?”

“Cũng đúng, để anh nghe lại”. Đồng Học Bân tiếp tục áp tai vào, tay còn khăn trương sờ sờ.

Cù Vân Huyền dịu dàng ôm lấy đầu hắn: “Nghe thấy cái gì rồi?”

“...Nghe thấy con gọi ba rồi”.

“Đi, nói bậy bạ, ha ha”. Cù Vân Huyền và ba mẹ đều cười.

Lúc này tâm trạng Đồng Học Bân rất phức tạp, chuyện này lần đầu tiên hắn trải qua, cảm giác như ngực bị nổ ra, tràn đầy, không biết nên vui thế nào mới phải nữa, mặt cười ha ha từ nãy đến giờ, sắp không ngậm được miệng rồi.

Anh em đây đã làm cha rồi!

Tám rưỡi, trời hoàn toàn tối đen.

Cù mẫu cười dịu dàng nói: “Tiểu Bân, con và Vân Huyền hôm nay ở lại đây đừng về nữa, buổi tối trời lạnh, nếu về đến phố Hòa Bình sợ Vân Huyền sẽ bị cảm lạnh đấy”.

Đồng Học Bân gật đầu: “Vâng”

“Vậy thì đi ngủ sớm đi” Cù phụ đứng một bên nói: “Phụ nữ mang thai cần ngủ nhiều một chút”.

Cù Vân Huyền nói đùa một câu: “Hôm qua thái độ của ba mẹ đâu như thế này, giống như là chỉ mong cho con bị cảm lạnh vậy”.

Cù mẫu trừng mắt: “Xem ra con còn nhắc lại chuyện đó hả? Đợi mẹ tìm chổi lông gà hả?”

“Ha ha, không nhắc nữa được chưa?” Cù Vân Huyền chống tay vào ghế rồi đứng lên.

“...Ai ui, chậm chút chậm chút” Đồng Học Bân nói.

“Anh là gì thế?” Cù Vân Huyền cười: “Nói là không cần đỡ rồi mà”.

“An toàn vẫn là trên hết, không đỡ anh không yên tâm, em hiện tại cũng là bảo bối rồi đó...”

Đồng Học Bân vội vàng cầm lấy cánh tay cô, Cù phụ Cù mẫu đều cười ha ha, hắn dìu Vân Huyền đi vào phòng vệ sinh, rồi đánh răng rửa mặt với cô, Đồng Học Bân không có bóp đánh răng nên dùng chung bóp và khăn với Huyền đi, xong xuôi, hai người bước vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại.

“Bây giờ ngủ sao?” Đồng Học Bân hỏi.

Cù Vân Huyền ừm, đưa tay định cởi áo len.

“Đợi một chút, để anh ủ chăn cho ấm rồi em hãy vào nằm, nếu không sẽ lạnh đấy”.

Đồng Học Bân cởi áo quần ra vứt vào tủ Huyền đi, chỉ còn lại bộ áo quần giữ ấm trên người rồi nhảy lên giường đắp chăn lẩn qua lẩn lại, làm sức nóng trên cơ thể lan tỏa vào trong chăn sau đó mới vẫy tay gọi cô vào, Cù Vân Huyền cười dịu dàng, bắt đầu đi lắc đầu, sau đó cô cởi áo len ra để lộ chiếc áo giữ ấm, rồi cúi lưng cởi chiếc tất ra, vắt nhẹ lên thành ghế, sau đó chui vào trong chăn.

Đồng Học Bân ôm cô như ôm bảo bối: “Ấm không?”

Cù Vân Huyền nhìn hắn: “...Cũng tạm thông qua”.

“Bây giờ thì sao?” Đồng Học Bân lại ôm chặt eo cô.

“Uhm, ấm rồi” Bàn tay nhỏ trắng nõn của cô thò ra, vuốt ve mũi của Đồng Học Bân rồi cười nói: “Trước đây lúc ở Bắc Khẩu, anh, đến quần áo cũng không giặt, lần nào em cũng phải đến thu gom tất bẩn áo quần bẩn cho anh, ha ha, chớp mắt một cái, Tiểu Bân của tôi đã lớn khôn rồi, biết thương đi rồi”.

Đồng Học Bân cũng không so đo: “Thôi đi, chẳng lẽ anh mãi không lớn sao?”

Cù Vân Huyền hé miệng: “Trong mắt di thì anh cả đời cũng không lớn”.

Đồng Học Bân không thích nghe nữa, hắn đưa tay nhéo vào cái mông đầy đà của cô, vừa hôn vừa vuốt ve trên người nàng, “Vậy chúng ta thử đi, xem ai lợi hại hơn”.

Cầm thấy bàn tay thò vào trong quần, Cù Vân Huyền cuống quýt nói: “Đừng làm loạn, sẽ làm con bị thương đó”.

“A, bác sỹ nói không được làm chuyện đó nữa sao?”

“Bác sỹ nói phải điều độ, không được làm quá”.

“Vậy thì không sao rồi, nhanh, nhớ em rồi, để anh làm chút đi”.

“Đi, đi đánh bây giờ!”. Cù Vân Huyền đánh vào ngực hấn một cái.

Trong chăn ấm áp, hai người làm náo loạn một lúc, Cù Vân Huyền vẫn không chống lại được sự nhiệt tình của hấn, đã bị lột hết áo quần, đến đồ lót cũng bị vứt xuống cuối giường, lúc này, cơ thể trắng nõn đầy đà của Cù Vân Huyền lộ ra, Đồng Học Bàn yêu thích không buông tay vuốt ve đùi nàng, không biết xem bao nhiêu lần rồi, lần nào cũng bị cơ thể Huyền di làm ê mẩn đầu óc, trắng bóng, nuột nà, đúng là không thể đẹp hơn được.

Mặt Cù Vân Huyền nóng lên, dụi dụi đầu hấn một cái: “Nhìn cái gì thế”.

“Đã là vợ chồng rồi mà còn ngại cái gì nữa, anh ngắm một chút, lâu rồi không được ngắm” Đồng Học Bàn căng mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thấy ngứa ngáy.

Cù Vân Huyền phồng mặt dọa: “Anh còn xem nữa là di không cho anh làm đầu đó”.

“...Được được, xem em nóng ruột rồi kìa”.

Cô cắn nhẹ một cái: “Tiểu hồn đản, di nóng ruột cái gì chứ?”

Đồng Học Bàn biết Huyền di da mặt mỏng, hai người quen cũng đã hơn một năm rồi, nhưng mỗi lần trước khi làm chuyện đó Huyền di đều nhăn nhó chống cự, thường thì đợi chính thức làm lên thì cô mới từ từ thả lỏng, rồi càng lúc càng nhiệt tình hơn, điểm này Đồng Học Bàn là mười phần hiểu biết.

Sắp xếp ổn thỏa xong, Đồng Học Bàn hít sâu, rồi bỏ nhào lên người cô.

Cù Vân Huyền bịt miệng lại, một âm thanh nhỏ lọt qua kẽ tay “ Ừ...”

Đồng Học Bàn biết Cù phụ Cù mẫu vẫn còn đang ở ngoài, nên không thể làm lớn tiếng được, nhưng mà lâu rồi không gặp, đúng là cũng rất là nhớ nàng, chuyện đã đến nước này thì cũng không quan tâm nhiều nữa, liền gây họa trên tấm thân nóng hừng hực của nàng, qua một lần lại thay đổi thư thế, Cù Vân Huyền bị lấn qua lấn lại đủ, nàng một tay bịt miệng, một tay nắm chặt đem thân thể hai người bao bọc lại, cố gắng không để âm thanh lọt ra ngoài.

Năm phút...

Mười phút...

Cốc cốc cốc, đột nhiên phòng ngủ có tiếng gõ cửa.

Đồng Học Bàn và Cù Vân Huyền vội vàng phanh lại, không nhúc nhích nhìn về phía cửa phòng.

Bên ngoài không biết là Cù phụ hay Cù mẫu, hình như không có ý vào phòng, gõ cửa xong rồi không nói gì nữa, đập đập đập, tiếng bước chân rời đi.

Đồng Học Bàn mắt to mắt nhỏ cùng Cù Vân Huyền nhìn một lúc.

Một phút sau, hai người không chịu được lại quần quýt lấy nhau.

“Hô... cho em cứ véo vào mũi anh... hô... sau này... có véo nữa không?”

“...Không véo nữa, hix... chậm thôi, chậm thôi, hô, ba mẹ đang ở bên ngoài đó”.

“Còn nói là anh đây không lớn? Hô, chúng ta ai lớn hơn?”

“....Anh lớn, hù, anh lớn hơn di được chưa?”

Ừm, anh lớn vậy em phải gọi anh là gì?”

“...Anh yêu”.

Đồng Học Bàn vui vẻ, vừa làm vừa hôn nàng: “Gọi lại lần nữa”.

Cù Vân Huyền tay bịt miệng, thở gấp: “Anh yêu... anh yêu...”

Chính lúc này, cóc cóc cóc cóc cóc cóc, lại có tiếng gõ cửa, lần này tiếng gõ càng to hơn, liền một lúc sáu cái.

Đồng Học Bàn và Cù Vân Huyền liền ôm lấy nhau không động đậy.

Chỉ nghe tiếng Cù mẩu bên ngoài thở phì phì vọng vào: “Đừng có anh anh em em nữa! Đang có thai đó... Một lúc là được rồi!”

Kháo! Làm hai ông bà nghe thấy hết rồi!

Đồng Học Bàn đỏ mặt, ngại quá đi được.

Cù Vân Huyền khuôn mặt đỏ bừng, cô e thẹn nói: “Mẹ! Mẹ... sao lại!”

Cù mẩu nói: “Ngủ sớm một chút đi” rồi bước đi.

374. Chương 375: Ngọt Ngào

Sáng sớm.

Tại Cù gia.

Ánh mặt trời chiếu rọi, những chú chim sẻ nghịch ngợm ríu ra ríu rít bên ngoài cửa sổ.

Khi Đồng Học Bàn tỉnh dậy thì Huyền di vẫn còn say giấc nồng, hẩn ngẩn nhìn khuôn mặt dịu dàng của Cù Vân Huyền, một tay thì với lấy quần áo, hẩn muốn tìm một điều thuốc để hút. Thế nhưng nghĩ đến điều gì đó, Đồng Học Bàn dừng lại, chui người vào trong chăn, một tay ôm vào cổ Huyền di, một tay thì thò vào dưới chăn nhẹ nhàng đặt lên trên phần bụng mềm mại của cô, vuốt đi vuốt lại, cảm giác thật là tuyệt vời. Đồng Học Bàn không phải là người cực kì thích trẻ con nhưng không biết tại sao lại như vậy. Từ khi biết mình được làm bố, hẩn cảm giác tràn trề sinh lực, hạnh phúc vô cùng, chỉ muốn có thể ôm trọn đứa bé vẫn nằm trong bụng Huyền di vào lòng.

Sờ đi sờ lại, Đồng Học Bàn chỉ ước ao cục cưng của hẩn khê đập cho anh một lần.

“Ừm” Cù Vân Huyền vẫn nhắm mắt, khê cự mình, “Không được nghịch”.

Đồng Học Bàn cúi xuống khê hôn lên lưng cô: “Đừng trốn, để anh vuốt ve con anh chứ!”

“Để em ngủ thêm chút nữa” Cù Vân Huyền đẩy bàn tay trên bụng mình xuống, miệng ậm ừ vài tiếng: “Không được gây sự, nghe lời”.

Đồng Học Bàn không nghe, lại tiếp tục đưa tay lên xoa phần bụng đã hơi to ra của nàng, nhân tiện còn đưa móng vuốt sang vuốt ve đôi mông trắng mịn của Huyền di.

Cù Vân Huyền không còn cách nào khác, cuối cùng mở mắt, trừng mắt nhìn hẩn: “Sớm muộn gì cũng bị anh làm cho tức chết, mấy giờ rồi?”

“Gần tám giờ, hôm nay em đừng đi làm, anh sẽ đưa hai mẹ con em đi ra ngoài dạo”.

“Tối hôm qua lần qua lần lại như vậy, hôm nay vẫn còn sức lực sao?”

“Đúng rồi” Đồng Học Bàn chớp chớp mắt, giữ lấy khuôn mặt của Huyền di: “Hôm qua anh vẫn chưa thỏa mãn, lúc sau lại còn bị mẹ làm gián đoạn, vẫn chưa làm xong. Như thế này, ngoài kia vẫn chưa có động tĩnh gì, ba mẹ chắc vẫn còn đang ngủ, chúng ta “làm lại” đi. Lần này nhất định mọi người sẽ không nghe thấy gì đâu”.

Cù Vân Huyền nóng hết mặt, thở phì phì nói: “Còn dám nói à? Lần này thật làm mất mặt đi quá đi”.

“Khụ khụ, không phải chỉ được gọi là anh yêu thôi sao”.

“Anh còn nói? Có tin đi đánh anh không?” Cù Vân Huyền giờ nắm đấm lên dọa anh.

Đùa giỡn một lúc, chiếc chăn bị hất tung ra, thân hình thành thực của Cù Vân Huyền nhất thời nhìn thấy trọn vẹn không sót gì, Đồng Học Bản không chịu nổi, ưỡn người lên sát vào cô. Hắn thực sự muốn nâng một lần. Cù Vân Huyền không đồng ý, véo cho hắn vài cái, sau đó còn hất bàn tay hắn đang đặt trên bụng cô xuống, nói với hắn bác sỹ dặn hạn chế không được quan hệ quá độ. Nghe thấy vậy, Đồng Học Bản giận dỗi quay lại nằm, lẩm bẩm không ra tiếng. Cù Vân Huyền thấy thế, gọi hắn, thấy hắn không đáp lời, liền cọ cọ vào người hắn. Một phút sau, Cù Vân Huyền mím đi môi mọng đỏ quyến rũ của mình, quay người lại, chui vào trong chăn, hôn lên ngực Đồng Học Bản rồi trượt dần xuống. Một lát sau, Đồng Học Bản đã cảm nhận được hơi ấm và sự dịu dàng của miệng cô, hơi thở hắn đã ngắt quãng.

Hai mươi phút trôi qua.

Đồng Học Bản trên mặt trần trề hạnh phúc, cảm giác thoải mái đến tận xương tủy.

Cù Vân Huyền chui đầu ra khỏi chăn, miệng ngậm lại, ú ớ gì đó. Sau đó cô chỉ lên chỗ khăn giấy để trên tủ quần áo, ra hiệu cho Đồng Học Bản lấy giúp nàng một tờ.

Đồng Học Bản mỉm cười, giả ngây giả ngô: “Em nói cái gì? Cái gì? Anh không hiểu”.

Cù Vân Huyền khó thở, đập liên tục vào cánh tay hắn: “Ồ ô..... Ô!”

Đồng Học Bản không để ý đến cô, còn ôm lấy eo Huyền đi, không cho cô xuống giường, trông đáng vẻ rất vô lại.

Cù Vân Huyền tức muốn chết, lại không có sức đánh lại hắn. Giằng co khoảng vài phút, yết hầu của nàng di chuyển, ực một tiếng đã phải nuốt thứ trong miệng xuống. Thấy Đồng Học Bản cứ nhìn mình chằm chằm như vậy, hai má Cù Vân Huyền đỏ bừng lên. Cô tức giận đánh vào khắp người hắn: “Chỉ biết bắt nạt em, toàn bắt nạt em thôi. Anh là đồ lưu manh. Ngoài việc bắt nạt em ra thì anh còn làm được việc gì?”

Đồng Học Bản cười nói: “Em hiện tại là đang mang theo hai cái mạng, anh nào dám bắt nạt em”.

Cù Vân Huyền đưa mắt lườm xéo anh một cái, bất động thanh sắc nhếch nhếch miệng: “Đồ xấu xa, xuống giường”.

Sau khi Đồng Học Bản hết lời nài nỉ, Cù Vân Huyền mặc một chiếc quần màu đen bó sát người, tôn lên vòng ba đầy đặn quyến rũ của cô. Phía trên cô mặc một chiếc áo len màu xám và đi thêm một giày cao gót màu đen, tóc búi cao lên, trông rất thanh thoát. Chiếc quần ôm màu đen là kiểu dáng có vẻ hơi già, bình thường chỉ có phụ nữ trung niên mới mặc như vậy nhưng khi Cù Vân Huyền mặc lên thì không hề già, trái lại còn tôn lên thân hình đầy đặn quyến rũ của cô một cách sang trọng.

Đồng Học Bản nhìn nàng, ham muốn lại dâng lên, không nhịn được, đưa tay vuốt ve đùi nàng, cảm giác thật tuyệt vời, hơi thở lại gấp gáp.

Cù Vân Huyền lườm hắn một cái, không cho hắn làm loạn.

Mặc quần áo xong, hai người đi ra phòng khách, phát hiện Cù phụ Cù mẫu vẫn chưa tỉnh giấc. Bên ngoài không có một ai.

Đánh răng rửa mặt xong, Cù Vân Huyền đi vào bếp làm bữa sáng. Đồng Học Bản bây giờ một bước cũng không rời nàng, vì vậy anh cũng vào bếp, ôm lấy Huyền đi từ phía sau, kê cằm lên vai nàng, mỉm cười hạnh phúc nhìn cô nấu ăn.

Cù Vân Huyền vừa bực mình vừa buồn cười, quay đầu lại: “Không có ai không nhẽo như anh vậy”.

“Em da mặt mỏng, lại lớn tuổi hơn anh nên không dám không nhẽo với anh, vậy thì để anh không nhẽo với em vậy”.

“Anh...” Cù Vân Huyền cười, quay lại véo nhẹ vào mũi hắn, “Anh thì thế nào cũng nói được”.

“Hắc, em cắt hành xong lại lau lên mũi anh à? Có muốn ăn đánh không?” Đồng Học Bản bắt chước câu mà Huyền đi vẫn hay nói với hắn.

Cù Vân Huyền cười rất tươi: “Phản rồi, anh đánh đi một cái thử xem?”

Đồng Học Bàn ho khan một cái: “Anh nào dám đấm em, yên em còn chưa hết kia kìa”.

“Miệng lưỡi trơn tru, ha ha...” Cù Vân Huyền quay đầu lại, hôn lên trán hắn: “Đừng ồn ào nữa, em nấu cơm, anh đi gọi cha mẹ dậy đi”.

Giờ điểm tâm.

Từ lúc tỉnh dậy, Cù mẫu liên tục nhìn nhìn Cù Vân Huyền.

Cù Vân Huyền bị cứ nhìn như vậy nên ngại ngùng nói: “Mẹ, mẹ ăn nhanh lên chút, thức ăn đang còn nóng”.

Nhớ tới chuyện tối qua, Đồng Học Bàn thấy hơi ngại, vội vàng nói: “Bác... cha, mẹ, để con múc cháo cho hai người”.

Sau khi ăn xong, Cù mẫu lại nói bóng nói gió về chuyện trong thời kì mang thai nên chú ý đến mọi chuyện, ví dụ như chuyện ăn uống rồi đến chuyện không được sinh hoạt thất thường. Cù mẫu hình như không để ý đến cả Đồng Học Bàn và Cù Vân Huyền đều rất ngại vậy nên còn nói đi nói lại nhiều lần, cuối cùng còn nhắc hai người nên “kiêng” chuyện đó. Rõ ràng là bà sợ làm ảnh hưởng đến thai nhi. Cù Vân Huyền không chịu nổi, đợi đến chín giờ liền mượn cớ có việc rồi lôi Đồng Học Bàn ra ngoài.

Trên cầu thang, Cù Vân Huyền vừa đi xuống cầu thang, vừa hỏi: “Lần này về mấy ngày?”

Đồng Học Bàn tâm trạng rất tốt: “Em muốn mấy ngày anh ở bao lâu thì anh sẽ ở bấy lâu”.

Chỉnh cổ áo cho anh, Cù Vân Huyền cười nói: “Anh bây giờ là lãnh đạo rồi, công việc không thể chậm trễ được. Anh nên về sớm một chút, em ở đây không sao đâu”.

Đồng Học Bàn ừm một tiếng: “Chuyện này nói sau đi, bây giờ anh muốn ở cùng em lâu một chút”.

“VẬY... bây giờ đi đâu? Không phải anh nói đưa hai mẹ con em đi dạo sao?”

“Ha ha, đi xem phim, đi tắm suối nước nóng được không? Tâm trạng thoải mái cũng tốt cho con chúng ta, thế nào?”

“Ừm, vậy đi xe anh hay đi xe em?”

“Xe anh biến số nơi khác, đi lại không tiện, đi xe em đi”.

Dưới lầu, Cù Vân Huyền dẫn Đồng Học Bàn vào bãi đậu xe. Dễ dàng tìm thấy chiếc xe Mercedes màu bạc của cô. Dù sao cũng là xe nữ nên được chăm sóc rất cẩn thận. Chiếc xe Mercedes kia của Đồng Học Bàn mua sau chiếc xe thể thao của Cù Vân Huyền rất lâu nhưng độ mới thì không thể so sánh được với chiếc xe này. Chiếc xe loại 350l này nhìn không khác gì một chiếc xe mới, nước sơn vẫn còn sáng bóng, cảm giác như mỗi tháng đều được bảo dưỡng một lần, còn con xe của Đồng Học Bàn thì một quý cũng không được bảo dưỡng một lần. Tất cả là do ông việc bận rộn, lại thêm tính hay quên của hắn nữa.

Lên xe, hai người đi thẳng đến rạp chiếu phim.

Trên đường, Đồng Học Bàn hỏi: “Công ty có bận không?”

“Như thế nào mà không bận rộn” Cù Vân Huyền cười nói: “Bận đến nỗi đầu óc em rối tung hết cả lên. Nhưng cũng may là bận rộn mà mang lại hiệu quả. Lần trước anh đến công ty chúng ta, tổng tài sản chỉ khoảng bốn mươi triệu, đó là tính cả số tiền trúng thưởng của anh. Bây giờ thì ước chừng có khoảng năm trăm triệu, mấy lần bán đấu giá cũng đều thành công, lợi nhuận cũng theo đó tăng lên. Em bây giờ đang chuẩn bị cho đợt đấu giá mùa xuân”.

Đồng Học Bàn nói: “Tiền không kiếm được cũng không sao, nhiệm vụ chính của em bây giờ là chăm sóc cho bản thân, rồi sinh cho anh một tiểu tử mập mạp dễ thương”.

“Em biết rồi” Cù Vân Huyền mỉm cười hiền lành, “Gần đây em cũng đang bàn giao dần công việc cho cấp dưới. Tiểu Đào Nhi vẫn chưa làm được, nhanh nhẹn nhưng chưa đủ thông minh, thế nhưng bên dưới vẫn còn một phó tổng giám đốc nữa, làm việc cũng rất tốt. Em chuẩn bị san sẻ bớt gánh nặng của Tổng giám đốc cho cậu ta. Sau này em sẽ không vội tham gia vào công việc ở công ty đấu giá Vân Đức, chỉ là chỉ đạo phương hướng cho họ thôi. Sinh bảo bối bây giờ mới là điều quan trọng nhất với em”.

Xoa xoa bụng, Cù Vân Huyền cười rất tươi, gương mặt càng hiền hậu và dịu dàng: “Không biết tiểu tử này có bướng bỉnh hay không đây. Sinh xong em sẽ bận rộn với con đây”.

Đồng Học Bân cười nói: “Sẽ không bướng bỉnh đâu. Tính tình nhất định sẽ giống em, sẽ rất ngoan”.

Cù Vân Huyền ồm một tiếng: “Ha ha, nếu mà giống anh thì xong rồi, không chừng sẽ bướng bỉnh thành dạng gì đây”.

“Này, sao lại nói xấu anh thế chứ?” Đồng Học Bân mắt trợn trắng nói: “Nếu giống anh, không cần biết là trai hay gái, nhất định sẽ rất có bản lĩnh. Lúc trước anh không biết trời cao đất dày là gì. Khi vừa mới vào thể chế, anh đã muốn nhất định phải vào cục Chính trị, nghĩ đi nghĩ lại thấy thật là ngốc. Trong hai năm anh có thể lên được chức phó phòng cũng không phải là tồi, cục chính trị đời này của anh không biết có thể tới được hay không, nếu anh không được, nhất định con trai con gái anh sẽ tiếp bước anh”.

Nàng cười dùng ngón trỏ dí trên trán Đồng Học Bân thật mạnh một cái, “Tự thôi phòng!”

“Không tin em cứ chờ mà xem”

Đồng Học Bân dừng lại một chút nói: “Chắc chắn là như thế rồi. về ngoài sẽ giống em, nếu giống anh thì quá bình thường rồi”.

“Thôi, chuyện này để sau hãy nói” Cù Vân Huyền véo nhẹ mũi anh: “Giống anh thì sao? Em thấy về ngoài của anh cũng thuận mắt đấy chứ!”

“Ha ha...”

375. Chương 376: Tiền Thuởng Bị Ngăn Trở!

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Ngày thứ ba, trời nắng.

Đồng Học Bân ở Bắc Kinh với Cù Vân Huyền khoảng ba ngày thì đành phải lưu luyến tạm biệt cô, lái xe về huyện Duyên Đài. Mấy ngày nay Đồng Học Bân đưa Cù Vân Huyền đi hết chỗ này chỗ kia ở Bắc Kinh. Hai người đều là người Bắc Kinh nên những chỗ đó cơ bản đều đã đi qua, nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ phấn chấn. Đồng Học Bân quên hết thời gian, quên hết công việc bận bịu. Tất cả sự quan tâm của hắn đều dành cho Cù Vân Huyền và đứa nhỏ trong bụng cô. Xem phim, tắm suối nước nóng, đi dạo công viên, đi làm đẹp, hắn đều đi cùng cô, không dời nửa bước, trong lòng vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

“Làm cha rồi đấy...”

“Anh em cũng có con rồi đấy...”

“Con trai, a, con gái cũng giống nhau cả...”

Trên đường đi, Đồng Học Bân không ngừng hát khe khẽ một bài hát. Hát một hồi, anh đã thay đã thay đổi hết lời bài hát thành những lời giữa người cha với con trai, con gái. Thật là đáng nể!

Huyện Duyên Đài.

Đầu tiên Đồng Học Bân về khuôn viên của Ủy ban Huyện Duyên Đài. Vào trong nhà, hắn thay hết quần áo, sau đó rút điện thoại di động từ trong túi ra sạc. Đi vào phòng khách, đến chỗ bàn điện thoại cố định, nhắc ống nghe lên, hắn muốn chia sẻ niềm hạnh phúc của mình với ai đó. Cả ngày suy nghĩ hắn vẫn không biết là nên kể với ai chuyện vui này. Có nên nói với mẹ hắn để bà biết bà sẽ sớm được ẵm cháu không? Có kết hôn không? Nếu mẹ hắn hỏi đến chuyện kết hôn thì làm thế nào? Nói với người khác thì càng không thể, chưa kết hôn mà có con. Chuyện này trên quan trường vẫn là điều kiêng kỵ.

Nhìn đồng hồ, đã là mười giờ sáng.

Đồng Học Bàn cuối cùng không kể chuyện này với ai. Hắn vừa hát vừa đi xuống lầu, lái xe đi.

Tại sân trước cục Chiêu thương, chiếc xe Mercedes dừng lại, cửa xe mở ra, Đồng Học Bàn bước xuống, đưa tay khẽ chỉnh lại cổ áo.

Tại cửa ra vào, Trương Phàm phòng Thương vụ vừa đi ra vài bước thì nhìn thấy Đồng Học Bàn, hơi ngạc nhiên, vội vàng chào hắn một tiếng: “Đồng Cục trưởng”.

Đồng Học Bàn cười đáp: “Tiểu Trương, có việc ra ngoài à?”

Trương Phàm gật đầu đáp: “Trưởng phòng Lâm cho tôi đi đàm phán một vụ đầu tư”.

“Được lắm, chúc cậu may mắn”, Khi anh ta đi ngang qua, Đồng Học Bàn khẽ vỗ lên bả vai anh ta: “Đi đường cẩn thận”.

Trương Phàm giật mình, không hiểu sao Đồng Cục trưởng lạ vậy. Vừa rồi anh cẩn thận như vậy chủ yếu là vì thứ sáu tuần trước trong cục có đồn đại là trong nhà Đồng Học Bàn hình như xảy ra chuyện gì đó. Đáng về Đồng Học Bàn vội vội vàng vàng rời khỏi cục Chiêu thương, Trương Phán và mọi người nhìn qua cửa kính đều thấy rõ. Ai ngờ sau vài ngày thái độ của Đồng Học Bàn lại thay đổi như này? Nhìn bề ngoài của anh có hình như là rất vui, mà không, phải là cực kỳ vui vẻ mới đúng.

Tinh thần thoải mái của một người đang hạnh phúc.

Khi lên lầu, gặp tất cả các nhân viên Đồng Học Bàn đều nhiệt tình chào hỏi, cổ vũ một hai câu, làm ọi người đều hoang mang không biết chuyện gì đã xảy ra.

Phòng làm việc của Cục Trưởng.

Mở cửa tiến vào, trong phòng sáng trưng, cả bàn làm việc và cửa kính đều sạch sẽ, sáng bóng.

Đồng Học Bàn cảm thấy hài lòng, không ngừng gật đầu, rút một điếu thuốc ra hút, ngồi vắt chéo chân thoải mái trên ghế, bàn chân khẽ đung đưa, bắt đầu nghĩ đến việc đặt tên cho đứa trẻ. Đồng gì nhỉ? Hai chữ hay ba chữ? À, còn chưa biết là con trai hay con gái, đặt tên hai chữ trước đã. Đúng rồi, vẫn chưa biết ngày dự sinh, tính toán thế này hơi sớm. Hài, xem ra mình nóng ruột quá...

“Cốc! Cốc!” Có tiếng gõ cửa.

Đồng Học Bàn cười nói: “Mời vào!”

Cửa mở. Bước vào là Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng.

“Là Tiểu Lâm, Tiểu Khương” Đồng Học Bàn vẫy vẫy tay, “Ngồi đi, ngồi xuống rồi nói chuyện”.

Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng liếc mắt nhìn nhau, những nhân viên trong cục nói quả không sai. Tâm trạng Cục trưởng Đồng cực tốt, không biết có chuyện gì mà vui đến vậy?

Hai người cũng ngồi xuống, không nói gì.

Đồng Học Bàn nhìn họ: “Sao vậy? Có chuyện gì thì nói đi chứ?”

Lâm Bình Bình ho khan một cái rồi nói: “Cục trưởng, nghe nói chỗ tài chính trên huyện chi vẫn chưa đến?”

“Phải không?” Đồng Học Bàn cảm thấy hơi lạ, “Tôi cũng chưa hỏi, nhưng lúc đó nói tuần trước là đến, thứ sáu tôi đi thì đáng lẽ phải xuống đến nơi rồi chứ?”

Khương Hải Lượng nói: “Chủ nhiệm Khả La vẫn chưa đến, tiền thưởng vẫn chưa xuống, nhân viên đều không có tâm trạng. Tôi thấy hai ngày nay mọi người làm việc không được nhiệt tình cho lắm” Cuối tuần vừa rồi, Khương Hải Lượng ở phòng công tác chính trị cũng đã lấy ra một danh sách. Theo như công văn lúc đầu Đồng Học Bàn đưa ra, tiền thưởng sẽ lập tức được đưa xuống nhưng trong hai ngày Đồng Học Bàn không ở cục, văn phòng bên đó không chi tiền, vậy nên Khương Hải Lượng đành phải nhân lúc Đồng Học Bàn tâm trạng đang vui để hỏi chuyện này. Dù gì thì phần thưởng này cũng có một phần của hắn.

Đồng Học Bàn nghe thấy vậy liền cau mày: “Phía dưới mọi người đều rất khó chịu? Vậy anh làm lãnh đạo công tác như thế nào?”

Khương Hải Lượng ghen lời, không nói được gì.

Đồng Học Bàn nói: “Chúng ta là ngành Chính phủ, mọi người đều nhận lương của huyện, tiền thưởng cao đưa ra là để cổ vũ tính tích cực của mọi người, còn bây giờ thì sao? Tiền thưởng xuống muộn vài ngày mà đã không muốn làm việc? Đây là đâu? Cục Chiêu Thương này là chỗ nào?” Dừng lại một chút, Đồng Học Bàn tiếp lời: “Chuyện tiền thưởng tôi đã đồng ý rồi, lẽ nào lại không phát? Cậu nói mọi người đều rất khó chịu? Cậu bảo người nào cảm thấy như vậy trực tiếp lên gặp tôi!” Khương Hải Lượng này, quá thiếu kiên nhẫn, nhân giới quá ngắn!

Khương Hải Lượng không thể nói lại, không dám mở miệng nói gì nữa.

Lâm Bình Bình thấy Khương Hải Lượng bị mắng cũng không dám nói gì.

Đồng Học Bàn nhìn hai người họ, sau đó nhắc máy gọi sang bên văn phòng: “Alo, La chủ nhiệm, đến văn phòng tôi” Nói xong liền gác máy.

Một lát sau, La Hải Đình ăn mặc trang điểm chỉnh chu đẩy cửa, bước vào.

Đồng Học Bàn hỏi: “Tài chính ba trăm vạn vẫn chưa xuống à?”

La Hải Đình do dự một chút rồi thở dài nói: “Đáng lẽ thứ sáu tuần trước là phải đến tài khoản của chúng ta rồi, thế nhưng sắp đến giờ tan sở mà vẫn chưa thấy đến, tôi điện thoại qua hỏi thì người bên phòng Tài chính nói gần đây tài chính của huyện hơi căng, chuyện chi tiền này phải từ từ. Sau đó tôi có qua phòng Tài chính hai lần, hỏi cụ thể nhưng họ chỉ nói chúng ta chờ tin tức. Vì vậy tôi cũng không hỏi nữa, thế nhưng mấy ngày qua rồi vẫn chưa thấy có tin gì”.

Trưởng phòng Tài chính là Đinh Lực. rõ ràng là hắn còn cay cú chuyện hôm khiêu vũ nên mới cố ý làm khó cục Chiêu thương.

Tâm trạng vui vẻ của Đồng Học Bàn một chút cũng không còn nữa. Hội nghị thường ủy đã quyết định chi tiền vậy mà hắn dám phá? Hắn thật không ngờ tên Đinh Lực này lại to gan như vậy. Hắn vỗ mạnh bàn, “Làm cái trò gì đây!”

La Hải Đình cúi đầu, “Cục trưởng, là tôi năng lực kém cỏi” Cô cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, đối với thủ đoạn của Đinh Lực cũng phi thường phần nộ.

“Không trách cô” Đồng Học Bàn khoát khoát tay nói: “Tài khoản của cục ta cũng còn tiền lưu động, có đủ để tháng này phát tiền thưởng không?”

La Hải Đình nhìn Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng, “Không đủ, còn thiếu rất nhiều”.

“Cốc, cốc, cốc”, có tiếng gõ cửa. Phó Cục trưởng Tôn Thụ Lập bước vào phòng.

Tôn Thụ Lập vừa bước vào vừa nói: “Cục trưởng, sáng nay tôi và La Hải Đình vừa qua phòng Tài chính. Bọn họ vẫn nhất quyết không chịu chi ra. Tôi không hiểu ý của họ là gì? Tiền thưởng của chúng ta vẫn chưa xuống được, vấn đề xe cộ cũng không thể cải thiện được, như vậy làm sao triển khai công việc? Huyện giao cho chúng ta dự án cả năm trăm triệu, vấn đề nhân lực đã thiếu, bây giờ đến tiền cũng không chi ra? Như vậy chẳng phải bắt ngựa chạy mà không cho chúng ăn cỏ hay sao?”

Huyện chi xuống ba trăm vạn, mọi người đều biết rõ rồi. Thế nhưng bây giờ lại nói là không biết bao giờ mới chi tiền xuống, cái này gọi con mẹ nó là chuyện gì?”

Tôn Thụ Lập không phải là người nhẫn nhịn. Sáng nay ở phòng Tài chính cũng đã làm ầm lên với họ, thế nhưng đối phương vẫn cười cười đánh thái cực, nhất quyết không chịu cấp tiền xuống, vậy nên Tôn Thụ Lập rất tức giận.

La Hải Đình mím môi, quan sát thái độ của Đồng Học Bàn sau đó nói tiếp: “Cục trưởng, tôi có cần qua đó một chuyến nữa không?”

Lắc đầu, Đồng Học Bàn thở hắt ra: “Không cần, chuyện này để tôi giải quyết, mọi người về làm việc hết đi” Nhìn sang Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng: “...Lâm Trưởng ban, Khương Trưởng ban, chú ý làm tốt công việc, nói với mọi người, trong tuần này tiền thưởng sẽ xuống đến nơi” Vừa rồi mặc dù phê bình

Khương Hải Lượng nhưng hắn cũng biết chuyện tiền thưởng là không thể trì hoãn. Nếu tiếp tục trì hoãn thì uy tín của hắn cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng lập tức đáp ứng.

Chờ mọi người đi ra, Đồng Học Bàn cau mày, nhắc điện thoại gọi cho Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long.

“Alo, Triệu Huyện trưởng, số tiền mà huyện đã đồng ý cấp xuống cho chúng tôi không được phòng Tài chính chấp thuận, không chi xuống cho chúng tôi, vậy là sao? Đây không phải là cản đường đi của cục Chiêu thương chúng tôi hay sao?” Đồng Học Bàn nói tiếp: “Không nói đến chuyện xe cộ và những chuyện khác, chuyện đơn giản là phát tiền thưởng cũng không làm được, vậy làm sao chúng tôi làm được con số chỉ tiêu năm trăm triệu? Số tiền hội nghị thường ủy đã phê chuẩn, tôi không hiểu tên Đinh Lực từ bao giờ đã thành lãnh đạo cao nhất của Huyện ủy rồi sao?”

Triệu Hưng Long cau mày: “...Tạm gác mấy đi đã, tôi sẽ hỏi chuyện này cho anh”.

Gác máy, Đồng Học Bàn liền rút một điều thuốc hút trong khi chờ đợi.

Không lâu sau, chuông điện thoại vang lên, Triệu Hưng Long nói: “Gần đây công trình xây dựng đô thị của huyện xảy ra một số vấn đề, phải chi ra một số tiền rất lớn để bù vào đó. Đây là công trình trọng điểm của huyện, không thể chậm trễ, vậy nên bên tài chính mới căng thẳng như vậy. Rất nhiều ban ngành cũng chưa nhận được tiền từ trên xuống”.

Đồng Học Bàn nói: “Nhưng vẫn có chỗ nhận được?”

“Cục Thủy lợi và một số chỗ khác đã nhận được” Giọng Triệu Hưng Long trong điện thoại cũng đã lộ ra sự tức giận.

“Triệu Huyện trưởng, huyện ta năm nay không phải quan trọng nhất là chú ý đến công tác ở cục Chiêu thương sao? Còn giao cho chúng tôi chỉ tiêu năm trăm triệu! Tại sao cục Thủy lợi lại được ưu tiên trước cục Chiêu thương?”

Triệu Hưng Long biết Đồng Học Bàn giả vờ không biết rõ. Lần đó ở tiệc hắn đã làm cho Đinh Lực xấu hổ như vậy, Đinh Lực không nghĩ cách trả thù mới là lạ, “Như này đi, tôi sẽ cố gắng thúc giục cho anh, để tiền sẽ sớm được chi xuống” Hành động này của Đinh Lực cũng làm cho Triệu Hưng Long đau hết cả đầu.

Nhưng Đinh Lực cũng không phải là kẻ dễ dàng như vậy, hắn sẽ không đơn giản mà cho Triệu Hưng Long mặt mũi, hơn nữa mục đích của hắn là đối phó với Đồng Học Bàn, không thể trong một thời gian ngắn mà hắn sẽ chi tiền xuống ngay. Đồng Học Bàn biết rõ điều này. Gác điện thoại xuống, hắn định gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan nhờ nàng giúp nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn lại gác điện thoại xuống. Chuyện nhỏ này không nhất thiết phải làm phiền đến Tạ tỷ, hắn sẽ tự mình đi đến phòng Tài chính.

Tâm trạng vui vẻ đã bị Đinh Lực phá hoại, sắc mặt Đồng Học Bàn càng ngày càng âm trầm.

376. Chương 377: Đòi Tiền!

Buổi trưa.

Ăn cơm xong, Đồng Học Bàn liền chuẩn bị đi đến cục Tài chính đòi tiền.

“Reng reng reng”, tiếng chuông điện thoại trong văn phòng vang lên.

Là Hồ Tư Liên Hồ thư ký gọi tới: “Đồng Cục trưởng, có lẽ anh cũng biết, công trình xây dựng đô thị giai đoạn hai ở huyện ta đang có một vấn đề lớn, tài chính đang bị thiếu hụt, dẫn đến việc nguồn chi cho các ban ngành chưa thể xuống được. Ý của huyện là thế này, liệu xem các anh có thể tự giải quyết vấn đề tài chính trước một chút được không, có thể chậm chậm một chút, đợi bên tài chính ổn định sau đó sẽ nhanh chóng chi bổ cho các ban ngành. Bây giờ thì khó khăn quá, mong các anh thông cảm”.

Đồng Học Bàn ngồi xuống ghế nói: “Nghe nói cục thủy lợi và một số ban ngành khác đều nhận được tiền rồi?”

“Điều này tôi cũng không rõ lắm. Khả năng là họ được nhận đầu tiên, hơi sớm hơn một chút thôi”.

Đồng Học Bàn cười khỏ nói: “Huyện vẫn cường điệu năm nay chú trọng đến chiêu thương, còn giao cho chúng tôi dự án năm trăm triệu, vậy mà bây giờ, tôi xem thế nào cũng không xem ra chiêu thương là công tác trọng điểm”.

Hồ Tư Liên trầm giọng xuống: “Vấn đề tài chính của các anh nếu thật sự là khó khăn, để tôi bàn bạc với Tạ Huyện trưởng một chút?”

“...Bỏ đi!” Đồng Học Bàn ánh mắt sắc lạnh, “Cảm ơn Hồ tỷ, tôi sẽ tự giải quyết chuyện này”.

“Vậy được rồi” Hồ Tư Liên nói: “Hiện tại cục diện ổn định mới là quan trọng nhất, tiền vừa đến sẽ cấp phát xuống các ngành”.

Gác máy, Đồng Học Bàn trầm mặc suy nghĩ, Hồ thư ký đích thân gọi cho hắn, điều đó có nghĩa huyện đang thực sự không có tiền. Đồng Học Bàn vẫn cho rằng là do Đinh Lực cố ý làm khó cục chiêu thương, bây giờ nghĩ lại, hắn không thể to gan như vậy. Nhưng nếu nói Đinh Lực công tư phân minh thì Đồng Học Bàn cũng không tin. Rất nhiều ban ngành nhận tiền trước như vậy, tại sao cục Chiêu thương lại bị xếp sau cùng? Lại còn là trong lúc tài chính đang khó khăn? Không cần nghĩ nhiều cũng biết, Đinh Lực đã lợi dụng tình thế này, mượn cớ tài chính đang khó khăn cố ý làm khó cục chiêu thương, làm khó hắn.

Được lắm!

“Dám đấu với tao sao? Vậy tao sẽ chơi với mày!”

Đồng Học Bàn ánh mắt lạnh lùng, món tiền trợ cấp này không thể không có. Cục chiêu thương đang rất cần tiền, căn bản chờ không được lâu như vậy!

Hắn lập tức gọi điện qua văn phòng, bảo Quách Phần Vỹ và La Hải Đình xuống lầu đợi hắn.

Cầm túi lên, Đồng Học Bàn xuống lầu lấy xe, tung chìa khóa cho Quách Phần Vỹ: “Đi, đến cục tài chính”.

La Hải Đình mở cửa xe, ánh mắt không biểu cảm, cô không ngồi vào hàng ghế trên mà chuyển thân hình đầy đặn ngồi vào hàng ghế sau, ngay cạnh Đồng Học Bàn, “Cục trưởng, món tiền này làm sao chúng ta lấy được? Tôi vừa nghe nói cục Bảo vệ môi trường và cục Y tế và không ít ban ngành khác cũng chưa nhận được tiền. Hình như huyện ta có vấn đề về tài chính thật rồi”

Nếu như chỉ là Đinh Lực cố ý làm khó thì còn đơn giản, như vậy chỉ cần báo cáo với lãnh đạo là có thể lấy được tiền, nhưng hiện nay cục tài chính tựa như không có tiền, cái này thì khó khăn rồi.

Đồng Học Bàn nói: “Tôi không tin cục tài chính một chút tiền cũng không có”.

La Hải Đình trầm ngâm nói: “Cái này cũng đúng, bây giờ mới là đầu năm, hết tiền thì có thể nói là bù vào cho sự cố kia, không động vào được, nhưng bao giờ cũng có một khoản dự trữ, bình thường không bao giờ dùng đến. Nếu như vậy, tầm mười triệu chắc chắn chúng ta có thể xin được” Thế nhưng có một câu cô vẫn chưa nói ra là số tiền có thể nhận không phải là để cho cục chiêu thương mà là “tiền dự trữ” cho những lúc cấp bách, cục chiêu thương không dễ gì có thể xin được. Huống chi giữa Đồng Học Bàn và Đinh Lực đã từng có xích mích, như vậy thì...

Thành đông.

Khuôn viên cục tài chính.

Xe dừng lại, Đồng Học Bàn bảo Quách Phần Vỹ chờ trong xe, sau đó cùng La Hải Đình xuống xe.

“Ồ, Đồng cục trưởng?” Từ phía sau có một người trung niên gọi anh.

Đồng Học Bàn quay lại, cười nói: “Từ Cục trưởng!”

La Hải Đình cũng nhận ra, cũng mỉm cười với Từ cục trưởng.

Người này khoảng bốn mươi tuổi, có mái tóc dài, tên là Từ Húc, Cục trưởng cục vệ sinh. Đồng Học Bàn có gặp một lần trong cuộc họp lần trước, bắt quạ cũng không thân thiết. Nghe nói trước đây Từ Húc là bác sỹ khoa nhi, sau đó dần dần lên làm lãnh đạo bệnh viện rồi thăng đường lên làm cục trưởng cục vệ sinh. Có lẽ đã làm qua bác sỹ khoa nhi đã tạo cho hắn có một cách dịu dàng ôn hòa, luôn không nhanh không chậm, nhưng lại rất có để tạo quan hệ.

Từ Húc đi gần đến cười nói: “Cũng đến đòi tiền?”

Đồng Học Bàn gật gật đầu: “Từ cục trưởng cũng vậy? Kinh phí cho cục Vệ sinh cũng chưa xuống?”

“Chỉ phát cho chúng tôi mười triệu “cấp cứu”, số tiền còn lại họ cũng bảo đợi” Từ Húc bắt lực nói: “Nhưng trong cục làm sao mà đợi được? Vì chuyện này nên tôi cũng phải chạy đến đây”.

Đồng Học Bàn mỉm cười: “VẬY còn khá hơn chúng tôi, cục Chiêu thương chúng tôi đến một vạn còn chưa được”.

“Hả?” Từ Húc nhìn hẩn, hiển nhiên cũng biết chuyện lần trước ở vũ hội, cười cười nói: “VẬY cùng đi lên chứ?”

“...Được” Ba người cùng đi vào trụ sở cục Tài chính, lên tầng phòng làm việc của Đinh Lực.

Trên lúc lên lầu, họ trao đổi với nhau về một vài chuyện. Nghe Từ Húc nói, Đồng Học Bàn cũng biết thêm được không ít chuyện. Những ngày này không chỉ có cục Chiêu thương và cục Y tế mà còn có những ban ngành khác vẫn chưa nhận được kinh phí của huyện phân bổ hoặc cũng chỉ được nhận trước một chút để giải quyết những chuyện cấp bách trước mắt đều đến cục Tài chính để đòi tiền. Họ đều có ý nghĩ giống Đồng Học Bàn, biết cục Tài chính nhất định phải còn một số tiền nên đều đến để đòi nhưng Đinh Lực không gặp một ai, đều viện cớ trốn, nếu không trốn được thì đẩy sang bên huyện, chỉ nói cục Tài chính không có tiền. Từ Húc và lãnh đạo một số ban ngành khác cũng đều đã đến đây không dưới hai lần, lần nào đến cũng đều tay không ra về, không nhận được đồng nào.

Nghe thấy điều này, La Hải Đình trong lòng lại cảm thấy lo lắng hơn, chuyện này nhất định sẽ rất khó khăn.

Đồng Học Bàn không quan tâm, sắc mặt vẫn như thường, như chưa từng nghe thấy những lời Từ Húc kể.

Trên lầu, phòng làm việc của cục trưởng cùng một lầu với phòng làm việc của nhân viên.

Lúc đi lên, có một chàng trai đang ôm đống tài liệu đứng trước mặt họ, giữ khuôn mặt tươi cười nói: “Từ Cục trưởng, La Chủ nhiệm, tìm Đinh cục trưởng?” Đây là chủ nhiệm văn phòng ở cục hành chính Đường Hiếu Quân, người này không biết Đồng Học Bàn, nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt.

Từ Húc ừm một tiếng: “Lão Đinh có trong văn phòng không?”

Đường Hiếu Quân vội lắc đầu: “Cục trưởng Đinh đi họp, không có ở phòng”.

La Hải Đình nhíu mày: “Khi nào thì về?”

“Cái này thì tôi cũng không rõ” Đường Hiếu Quân từ chối khéo: “Bằng không ngày mai các vị lại đến?”

Đồng Học Bàn không để ý đến anh ta, túm vào bả vai cậu ta sau đó mạnh mẽ đẩy sang một bên, sải bước trên hành lang đi thẳng về hướng văn phòng cục trưởng, định mở cửa bước vào.

Đường Hiếu Quân bị bất ngờ, không hiểu người này là ai mà lại to gan đến vậy?

Nhìn thấy động tác dứt khoát mạnh mẽ của Đồng Học Bàn, Từ Húc cảm thấy rất vui vẻ: “Đây là Đồng cục trưởng, cục trưởng cục Chiêu thương”.

Đồng Học Bàn? Đường Hiếu Quân giật mình sợ hãi. Tuy rằng chưa từng gặp qua nhưng đã nghe danh từ lâu, không nói được lời nào để chặn Đồng Học Bàn lại. Cậu ta thật sự không ngờ người này lại chính là Đồng Học Bàn.

Trong phòng cục trưởng không có một bóng người, Đồng Học Bàn xoay người đi ra.

Đường Hiếu Quân cười xấu hổ nói: “Đinh Cục trưởng thật sự là không có ở đây, có chuyện gì thì...”

Đồng Học Bàn không để ý đến cậu ta. Hẩn không tin là Đinh

Lực không có ở đây, nhìn trái nhìn phải, Đồng Học Bàn bước nhanh về phía khu vực làm việc, chỉ có một vài nhân viên đang làm việc chăm chỉ, người thì đánh công văn, người thì nghe điện thoại. Nhìn thấy Đồng Học Bàn ở phía sau, tất cả đều dừng lại, quay lại nhìn hẩn một cách kì lạ. Đồng Học Bàn nhìn bọn họ sau đó đưa mắt nhìn về phía một gian văn phòng bên sườn trái, sau đó chậm rãi bước vào.

“Đồng Cục trưởng!” Đường Hiểu Quân ở sau lưng cuống quýt gọi hân.

Mở cửa, Đồng Học Bân liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đinh Lực ở bàn sau làm việc, cười nói: “Ồ, sao Đinh cục trưởng lại họp ở đây nhỉ?” Trong phòng chỉ một mình Đinh Lực.

Đinh Lực sắc mặt khó chịu, không ngờ đã trốn trong phòng làm việc của Đường Hiểu Quân mà vẫn bị tìm thấy.

La Hải Đình cùng Từ Húc đi vào, không còn gì để nói. cái này cũng chính là Đồng Học Bân, thay đổi người thứ hai cũng tìm không thấy Đinh Lực. Sao hân có thể trốn ở đây được chứ?

Đinh Lực nhìn mọi người, thu thập một chút tâm tình: “Ha ha, bên phòng làm việc của tôi có gián nên tôi tạm thời qua bên này làm việc”.

Từ Húc cũng không động gì đến chuyện này nữa: “Lão Đinh, hôm nay tôi đến để lấy tiền. Bây giờ cục Y tế sắp không trụ nổi nữa rồi. Bây giờ tôi không cần lấy tất cả nhưng hãy cấp cho chúng tôi một triệu, số tiền còn lại chúng tôi sẽ tự tìm cách, anh thấy thế nào?”

Đinh Lực cười nói: “Lão Từ, không phải tôi làm khó các anh. Hiện tại cục Tài chính đang hết tiền, tất cả đều dồn cho công trình xây dựng đô thị giai đoạn hai rồi, tiền từ trên thành phố cũng chưa chi xuống...”

Đồng Học Bân ngắt lời: “Đinh Cục trưởng, anh không phải là có ý kiến gì với cục Chiêu thương chúng tôi đúng không?”

Đinh Lực nhếch nhếch mày, vẫn giữ nụ cười nói: “Câu này là có ý gì? Hiện cục Tài chính đang gặp khó khăn, rất nhiều ban ngành cũng chưa nhận được tiền. Đồng Cục trưởng, anh phải hiểu cho sự khó khăn của chúng tôi”.

Đồng Học Bân cười, lạnh lùng nói: “Nhưng tôi không hiểu được, dù không thể lấy được tất cả số kinh phí nhưng có thể chi trước cho chúng tôi một triệu cũng không được sao? Tại sao các cục khác đều được ứng trước một số tiền, còn cục Chiêu thương chúng tôi một đồng cũng không được? Như vậy không phải là ý của anh sao? Tiền không xuống, huyện bảo chúng tôi tự giải quyết vấn đề, nhưng chúng tôi phải giải quyết thế nào? Cục Chiêu thương chuyên liên hệ, tìm nguồn đầu tư, đầu tư xong tiền đều được đưa về huyện, vậy chúng tôi lấy thu được cái gì?” Bệnh viện thì có thu nhập, công thương thì có tiền phạt, cục Chiêu thương thì một chút cũng không có, tự mình giải quyết thì giải quyết kiểu gì?

Từ Húc cũng thao thao bất tuyệt nói nói về sự khó khăn của cục Y tế.

Đinh Lực không nói gì, ngồi yên mà nghe. Cục Tài chính quả thực vẫn còn tiền nhưng không thể tùy tiện cấp ra được. Theo như hân thấy, cục Y tế không có vẻ khó khăn lắm, còn cục Chiêu thương thì... khó khăn thì khó khăn nhưng ngay từ đầu Đinh Lực đã không muốn chi tiền cho Đồng Học Bân, mỗi thù ở vũ hội hân còn chưa báo, thật vất vả bắt được cơ hội hân như thế nào sẽ bỏ qua.

Nói qua lại khoảng mười phút.

Cuối cùng Đồng Học Bân biết chỉ phí công vô ích, mắt nhú nhú lại nói: “Nếu Đinh cục trưởng một chút cũng không nể mặt, vậy được rồi, tôi sẽ ở ngoài văn phòng đợi, lúc nào tiền về đến phòng tài chính của cục Chiêu thương thì tôi sẽ đi. Đinh cục trưởng, tôi chờ tin của anh” Dứt lời Đồng Học Bân và La Hải Đình liền ra khỏi phòng.

Đinh Lực trong lòng hừ lạnh một tiếng, “Mày không đi thì tao sẽ cấp tiền ày sao? Đừng có mơ!”

Từ Húc cũng không biết Đồng Học Bân định làm gì.

377. Chương 378: Cục Tài Chính Đại Loạn!

Hai giờ chiều.

Văn phòng cục tài chính.

Đi từ phòng chủ nhiệm ra, Đồng Học Bản liền đi thẳng ra khu vực tiếp khách, ngồi lên sô pha, vắt chéo chân, hút một điếu thuốc. Ở phía sau, La Hải Đình nhìn xung quanh sau đi đến chỗ uống nước, rút một chiếc cốc giấy, sau đó lấy cho Đồng Học Bản một cốc trà nóng, đưa cho hắn. Đồng Học Bản cười nói cảm ơn, đưa cốc trà lên miệng, nhấp nhấp từng chút một.

“La đại tỷ, đừng đứng, ngồi xuống đi”.

“Vâng” La Hải Đình ngồi xuống bên cạnh hắn, muốn nói gì đó lại thôi: “Cục trưởng...”

Đồng Học Bản nhìn làn khói thuốc: “Sao vậy?”

La Hải Đình cười đau khổ, cuối cùng nói: “Chúng ta cứ chờ thế này, liệu có hiệu quả gì không? Lần trước tôi đến, cũng đợi ở đây cả buổi chiều. Bên cạnh còn một vài người lãnh đạo khác, nhưng mấy người họ vẫn không chịu chi tiền, cái này... Công việc bên cục Chiêu thương cũng nhiều, cứ làm như thế này cũng không phải là một cách hay, tôi thấy hay chúng ta báo cáo lên trên? Cho Triệu Huyện trưởng cùng cục tài chính câu thông một chút?”

Đồng Học Bản nói: “Báo rồi, Triệu Huyện trưởng cũng không có cách gì”.

“Vậy...” La Hải Đình khẽ thở dài: “Chúng ta cứ ngồi ở đây?”

“Ừm, tôi có cách rồi, cứ ngồi đây đã”.

La Hải Đình thật sự không rõ, cứ ngồi không ở đây thì có thể giải quyết được chuyện gì? Chi bằng cứ cãi nhau với Đinh Lực một trận, tạo áp lực cho hắn chứ còn cứ ngồi đây thì...

Người trong văn phòng thì thoáng lại nhìn về phía Đồng Học Bản, mọi người đều xúm lại bàn tán, họ biết là người lại đến cục Tài chính để xin tiền. Bọn họ nhìn thấy vậy cũng không thể trách, những ngày vừa rồi đều có người đến làm ồn ào lên nhưng đến thì đến cuối cùng vẫn phải về hết, một đồng cũng không nhận được. vậy nên mọi người đều không quan tâm, tò mò nhìn nhau rồi truyền tai nhau về truyền thuyết “ôn thần”, sau đó lại tiếp tục công việc của mình. Biết khó mà rút, họ tin chắc rằng đối phương sẽ sớm bỏ về, tình hình tài chính hiện nay của cục Tài chính họ cũng rõ hơn ai hết.

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

Từ Húc từ trong phòng đi ra, mặt mày cau có, nhìn thấy Đồng Học Bản, ông ta khẽ gật đầu chào rồi bước đi. Rõ ràng là ông ta cũng không xin được tiền.

La Hải Đình ngồi không yên, cô cảm thấy việc chờ đợi cơ bản là không có tác dụng gì.

Đồng Học Bản cúi đầu nhìn đồng hồ, chớp mắt một cái, hít một hơi trong lòng thầm niệm một tiếng STOP: “Bắt đầu hành động!”

Không lâu sau, chủ nhiệm Đường Hiểu Quân từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Đồng Học Bản vẫn ngồi yên ở đó, trong lòng lắc đầu nói anh nguyện ý ngồi thì cứ ngồi đi, dù sao Đinh Cục trưởng khẳng định sẽ không cấp tiền. Quay đầu lại, Đường Hiểu Quân đi đến chỗ bàn làm việc được ngăn riêng ra ở bên ngoài, ngồi xuống, bắt đầu làm việc. Đinh Lực đã chiếm phòng làm việc của anh ta vì vậy anh ta chỉ có thể làm việc ở bên ngoài.

Đột nhiên, văn phòng loạn hết cả lên.

Nhân viên cục tài chính bỗng hét lên: “Công văn đâu? Có ai nhìn thấy túi da đựng giấy tờ của tôi đâu không?”

Người bên cạnh nói: “Không phải anh để trong tủ hay sao?”

“Không có” Người này căng thẳng nói, “Tôi đặt trên bàn mà, sao lại không thấy rồi? đây là báo cáo dự toán tháng sau, cục đang cần gấp!”

Đường Hiểu Quân nhú mày lại, thật là bất cần, tài liệu quan trọng mà cũng làm mất, anh ta còn thể làm được gì nữa?

Không đợi được người nhân viên kia tìm được tài liệu, một người phụ nữ nói: “Sao máy lại không sáng? Ai gọi máy tính xem giúp tôi với, tài liệu vẫn còn trong máy”.

Đường Hiểu Quân trách mắng: “Im lặng một chút, thật không ra làm sao!”

Người phụ nữ đó liền im lặng, vội vàng kéo một cậu thanh niên xem lại máy tính cho cô. Nếu máy tính mà hỏng thật, tài liệu kia vẫn có thể đánh lại nhưng ngày mai cuộc họp trong cục đã phải dùng đến, thực sự là không kịp làm lại. Sau khi kiểm tra lại, thì ra ai đó đã rút điện nguồn máy tính ra, sau khi mở lại máy tính thì chỉ thấy còn lưu lại một ít tài liệu, còn lại đều không tìm thấy. Người phụ nữ trẻ vỗ vỗ trán, thế này là tiêu rồi.

Sau đó mọi người đều thấy trong phòng dần dần lạnh lên, một số người mặc áo khoác vào, một số người thì lạnh run cầm cập, dù bây giờ đã là mùa xuân, mới là đầu xuân nhưng nhiệt độ vẫn chưa hoàn toàn tăng lên. Đường Hiểu Quân bực bội, gọi người tăng nhiệt độ điều hòa lên, thế như người đó cầm điều khiển ấn vài cái đều không được, sau đó quay lại báo cáo điều hòa đã hỏng rồi. Đường Hiểu Quân lắc đầu, kêu người lập tức sửa, mặc áo khoác lên người vẫn cảm thấy lạnh, anh ta liền đi đến chỗ uống nước lấy một cốc trà nóng.

Ấn vài lần, bình nước nóng lạnh vẫn không phản ứng.

Đường Hiểu Quân bực mình: “Cái gì thế này? Sao đến bình nước cũng hỏng thế này?”

Một nhân viên đi đến, nghi ngờ nói: “Không thể nào chủ nhiệm. Tôi còn vừa mới lấy nước ở đây mà” Anh ta thử đi thử lại, quả nhiên, bình nước cũng hỏng rồi.

“Báo sửa!” Đường Hiểu Quân nghiêng răng lại nói.

“Ô!” Một âm thanh từ phía sau lại vang lên.

Đường Hiểu Quân càng bực mình, anh ta trừng mắt lên: “Lại có chuyện gì?”

Một nhân viên cũng hơi lớn tuổi đang cầm điện thoại trên tay ngỡ ngàng nói: “Chủ nhiệm, điện thoại không có tín hiệu, hình như... hình như đã bị cắt rồi”.

“Cái gì?” Một người đứng ngay bên cạnh vội cầm ống nghe lên, không có một âm thanh nào.

Nghe thấy như vậy, mọi người đều ấn điện thoại trên bàn làm việc của mình nghe thử, hình như mọi đường dây của văn phòng đều bị chặn đứng, không có cái nào có thể sử dụng được. Có hai người nhất thời nóng nảy đứng lên, bọn họ đang chờ một cuộc gọi quan trọng, sao sớm muộn không hỏng lại hỏng đúng lúc này? Họ vội vàng cầm điện thoại di động lên, hy vọng không để lỡ chuyện quan trọng này.

Đường Hiểu Quân cảm thấy như có ma quỷ vậy? Hết cái này đến cái kia, liệu đã xong chưa?

Cho người kiểm tra lại đường dây điện thoại xong, Đường Hiểu Quân quay lại bàn làm việc, thấy mọi người một lần nữa bắt đầu công tác, không khỏi hơi hơi gật đầu một cái. Nhưng khi anh ta cầm bút lên chuẩn bị ký văn kiện thì đã lại có chuyện xảy ra.

Phụt!

Máy tính trong văn phòng đều đen xì, đèn cũng bị tắt hết.

“...Cắt điện?”

“Cắt điện? Mười mấy năm nay cục Tài chính chúng ta chưa từng bị cắt điện mà?”

“Ai da, tài liệu của tôi! Tôi còn chưa kịp lưu!”

“Có khói! Máy tính tôi bị cháy! Mau! Lấy nước, lấy nước! Cháy rồi, cháy rồi!”

Văn phòng ầm ĩ hết lên, mọi người không biết tại sao, vội vàng chạy đi dập lửa.

Đường Hiểu Quân tức giận, thiếu chút nữa là đập bàn, vội vàng gọi người đến kiểm tra sửa chữa và kiểm tra đường dây, vừa đốc thúc mọi người chuyển chiếc máy tính bị cháy đi. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Trước kia văn phòng cả năm cũng không xảy ra chuyện gì, vậy tại sao hôm nay chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ lại xảy ra nhiều chuyện thế này? Mất giấy tờ? Điều hòa hỏng? Bình nước hỏng? Đường dây điện thoại hỏng? Cắt điện? Máy tính cháy? Chuyện quái quỷ gì thế này?

Bây giờ đến kể ngốc cũng biết chuyện này không phải là ngẫu nhiên.

La Hải Đình kinh ngạc không hiểu chuyện gì, đưa mắt nhìn Đồng Học Bản, nhìn gương mặt hần, giống như muốn nhìn ra điểm gì đó vậy.

Đồng Học Bản mơ màng hút thuốc, một hơi, hai hơi, ba hơi, hình như không quan tâm chuyện gì đang xảy ra trong văn phòng, dáng vẻ vẫn rất bình thản, không hề rời khỏi sô pha.

Đường Hiểu Quân và nhân viên trong phòng không hiểu nghĩ gì, một lát sau, tất cả ánh mắt đều dừng lại ở Đồng Học Bản! Họ mới nhớ ra là trong phòng có Đồng Học Bản, còn được mệnh danh là “ôn thần”, thủ pháp ma thuật cực kì xuất chúng. Chuyện này có thể là do Đồng cục trưởng gây ra? Một việc thì có thể là trùng hợp, hai việc thì cũng vẫn có khả năng là trùng hợp nhưng bây giờ đã là năm sáu sự cố xảy ra liên tiếp, thế này thì tuyệt đối không có chuyện trùng hợp được!

Thấy mọi người đều nhìn mình như thể ma quỷ vậy, Đồng Học Bản vui vẻ nói: “Tôi nói Đường Chủ nhiệm, mọi người nhìn tôi làm gì vậy?”

Đường Hiểu Quân vẫn làm công tác hành chính, cũng không có khí phách gì lắm, cũng không phải là người to gan, nghe thấy vậy liền vội vàng nói: “Không có gì, không có gì”. Anh ta xưa nay cũng chưa từng đắc tội với Đồng Học Bản nhưng nguyên nhân chính là cứ ở bên cạnh Đồng Học Bản thì sẽ có chuyện không hay xảy ra. Theo như anh ta biết, lần trước vụ Tiền Phi Đồng Học Bản cũng có mặt ở đó, kết quả là chậu hoa từ trên tầng trên rơi trúng, rồi đến cục trưởng tiền nhiệm của cục Chiêu thương cũng ở cùng Đồng Học Bản sau đó thang máy bỗng nhiên bị rơi xuống, sau đó bị dọa đến tụt máu não. Những chuyện như thế còn rất nhiều, vậy nên chuyện này xảy ra không thể nghĩ đến khả năng là do Đồng Học Bản gây ra.

Đồng Học Bản cười nói: “Văn phòng của các anh thật là không an toàn. Đường Chủ nhiệm, không phải là anh đã đắc tội với ai đấy chứ? Ha ha, vậy nên bên điện lực và điện thoại đều gây khó dễ cho các anh?” Nói xong hần dừng lại một chút rồi lại tiếp lời: “Đúng rồi, tiền của cục Chiêu thương chúng tôi có thể nhanh nhanh một chút không? Tôi đợi ở đây cũng nửa giờ rồi”.

Đường Hiểu Quân lau mồ hôi trên trán: “Đợi tôi đi hỏi xem sao”.

Lúc này Đình Lực từ trong phòng đi ra: “Sao lại ầm ĩ như vậy? Sao lại mất điện là thế nào?”

Đường Hiểu Quân chạy nhanh đến, thì thầm vài câu gì đó với Đình Lực, sau đó hai người đi vào trong phòng, khép cửa lại.

“Làm sao vậy?” Đình Lực không còn kiên nhẫn nữa.

Đường Hiểu Quân thật sự đã bị Đồng Học Bản dọa cho hết hồn: “Đình Cục trưởng, chuyện của Đồng Cục trưởng, chúng ta có nên cấp tiền cho họ...”

Đình Lực mặt biến sắc, lạnh lùng nhìn hần.

“Ngài không biết...” Đường Hiểu Quân mặt như sắp khóc nói: “Từ lúc Đồng cục trưởng đi ra, văn phòng không yên ổn một lúc nào. Đầu tiên là mất văn kiện, sau đó điều hòa không hiểu tại sao lại hỏng, bình nước cũng vậy, điện thoại cũng bị cắt, mấy phút sau thì điện bị cắt, máy tính bị cháy, chuyện này...”

Đình Lực nghe xong, cũng toát mồ hôi hột: “Đều là vừa xảy ra?”

“Vâng” Đường Hiểu Quân lau mồ hôi: “Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ vừa rồi”.

Đình Lực tức giận: “Ai cho Đồng Học Bản làm loạn ở cục Tài chính? Lá gan của hần cũng quá lớn đó chứ? Còn dám phá đám chúng ta? Hần muốn làm gì?”

Đường Hiểu Quân nói: “Không phải, Đồng Cục trưởng, anh ta... vẫn luôn ngồi trên sô pha”.

Đinh Lực sững sốt: “Ngồi ở đó? Chưa từng rời qua?”

“Một bước cũng không rời, La Chủ nhiệm cũng không nhúc nhích. Tôi đều nhìn thấy” Đường Hiểu Quân nuốt nước bọt: “Cho nên chuyện này mới...”

Cái danh “ôn thần” như sét đánh bên tai Đinh Lực, hắn cũng đã từng nghe qua rất nhiều nhưng chỉ nghĩ là tin đồn nhảm. Lúc này đây mọi người ở cục Tài chính lại được tận mắt chứng kiến nhưn chuyện này, thật là đáng sợ. Trách không được người khác gọi hắn là “ôn thần”. Cái này thực sự là con mẹ nó tà môn!

378. Chương 379: Nhanh Đưa Cho Hắn Đi!

Hai giờ bốn mươi chiều.

Trong văn phòng cục tài chính.

Trải qua rất nhiều việc nằm ngoài dự tính, các công việc trong phòng gần như đã bị rơi vào trạng thái tê liệt, điều hòa ngừng hoạt động, căn phòng lạnh ngắt, muốn uống nước cũng phải đi xuống tầng dưới lấy nước ở bình, những tài liệu quan trọng cũng bị thất thoát mất phân nửa, máy tính cũng hư hỏng hết, cái tài liệu khác cũng mất vô số kể, điện thoại ngừng hoạt động, điện cũng không có, tất cả mọi nguồn tin tức đều bị chặn đứt. Văn phòng này là nơi quan trọng nhất của cục tài chính, nếu như ở đây phát cháy thì toàn bộ cục tài chính cũng sẽ loạn hết cả lên, các bộ phận khác cũng cuống hết cả lên, tất cả đều rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Đinh Lực tức giận nói, “Kiểm tra đường dẫn! Hãy phục hồi lại đường điện trước”.

Đường Hiểu Quân ngáp ngừng nói, “Đồng Cục trưởng bảo tôi hỏi một chút về tình hình chi tiền của cục chiều thương...”

“Nói với anh ta, không có tiền đâu” Đinh Lực cảm thấy trong chuyện này có đến tám phần là có người trong nội bộ thông đồng với Đồng Học Bản, càng nghĩ càng tức giận: “Hãy để ý cấp dưới của cậu, chắc chắn đã có ai đó giả trò ở biển áp tổng, sau khi sửa lại đường điện hãy tìm một người tới xem áp tổng. Mau đi làm đi”.

“Vâng” Đường Hiểu Quân vội vàng đi ngay.

Mấy phút sau, hệ thống điện cuối cùng cũng được khôi phục trở lại.

Không khí trong văn phòng nhện nhớm hơn, mọi người vội vàng mở máy tính ra tiếp tục làm việc.

Trong lúc đó, có mấy nhân viên bộ phận in ấn tài liệu lúc đi tới máy in thì đều sợ hãi đi vòng sau ghế sofa chỗ Đồng Học Bản, những nhân viên khác cũng kinh hồn táng đảm nhìn về phía Đồng Học Bản, cả một văn phòng lớn như vậy không ai nói câu nào, không khí bị như ngưng lại, trong lòng ai cũng hoài nghi, có người nhát gan một chút ngay cả động đậy cũng không dám động đậy, khắp người nổi da gà.

“Cục trưởng” La Hải Đình nhìn hắn, “Cái này...”

Đồng Học Bản ngoảnh đầu lại, “Cái gì? Sao vậy?”

La Hải Đình ho khan nói: “Không có gì, khụ khụ” Cô thật ngại khi hỏi có phải ngài làm hay không.

Reng reng reng, chuông điện thoại của Đồng Học Bản reo lên, là Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long.

Tiếp theo đó là tiếng Triệu Hưng Long ở đầu dây bên kia dở khóc dở cười nói: “Đồng Cục trưởng, có người khiếu nại với tôi. Anh có ở cục chiều thương không vậy? Có việc gì vậy?”

Nghe vậy, Đồng Học Bản cười nói: “Khiếu nại tôi à? Chuyện này không phải là quá rảnh rồi sao, Triệu Huyện trưởng, ngài đang nói chuyện lộn xộn ở cục tài chính hả? Việc này thì tôi biết, tôi thấy chán bọn họ đã đắc tội với ai đó, chi trả tiền cũng không theo trình tự, coi như là trút giận, vừa bị ngắt điện lại vừa ngắt bị điện thoại, ài, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả, nếu không tin ngài có thể hỏi, từ đầu tới cuối tôi đều ngồi trên ghế sofa, không hề di chuyển chỗ khác, La chủ nhiệm và các đồng chí trong cục tài chính đều có thể làm chứng cho tôi, tại sao lại còn khiếu nại tôi chứ? Thế này không phải là nói xấu người khác sao?”

Triệu Hưng Long vui vẻ nói: “Tên tiểu tử này, thật có khả năng ép người”.

“Tôi nói Triệu Huyện trưởng, chuyện này thực sự không phải do tôi làm”.

“Đối với tôi cậu còn giả vờ à?” Triệu Hưng cười cười, “Nếu như người khác tôi còn có thể cân nhắc một chút nhưng bản lĩnh của Đồng Học Bân cậu thì ai mà không biết? Học Bân, công việc ở cục tài chính là quan trọng nhất, nếu chậm trễ, các lãnh đạo cấp trên nhất định sẽ truy cứu xuống dưới, bắt cục tài chính chịu trách nhiệm... cậu biết không? Phải có chừng mực chứ”

Nhưng giọng nói của hắn lại không hề có chút ý làm cho Đồng Học Bân có chừng mực, Triệu Hưng Long quản lý công việc của cục Chiêu thương, nếu tiền không tới tay, cục Chiêu thương nhất định sẽ xảy ra chuyện, như vậy thì hắn cũng không trốn khỏi trách nhiệm, cho nên hắn đương nhiên đứng bên Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân lặng thinh, hắn nghe ra lời của Triệu Hưng Long chính là ủng hộ anh, “Tôi hiểu rồi”.

“Tốt lắm, cứ như vậy?”.

“Vậy được, ngài hãy đợi tin của tôi”.

Ngắt điện thoại, Triệu Hưng Long đắc ý lắc đầu cười cười, trước đây hắn chưa từng tiếp xúc với Đồng Học Bân, nghe nói ấn tượng của hắn đối với Đồng Học Bân cũng không được đẹp, hắn cảm thấy Đồng Học Bân là một người trẻ tuổi mà một chút trí tuệ chính trị cũng không có. Nhưng mấy ngày nay tiếp xúc thì quan hệ giữa hai người ngày càng hòa hợp, Triệu Hưng Long đánh giá rất cao những biểu hiện của Đồng Học Bân. Hiện nay, hắn ngược lại lại cảm thấy, có một số chuyện làm hèn người ta khó giải quyết nhưng với Đồng Học Bân, người có khả năng làm “náo loạn” đi làm thì lại có hiệu quả.

Trong văn phòng cục tài chính.

La Hải Đình đột nhiên nói: “Đường Chủ nhiệm đã trở về rồi”.

Đồng Học Bân cũng nhìn theo, rồi hỏi một cách thân thiết: “Lão Đường, điện đã có lại rồi à? Anh cũng đừng có chỉ chăm chú lo chuyện này nữa, chuyện của cục Chiêu thương chúng tôi thì sao đây?”

Đường Hiểu Quân không tới gần hắn, cách hắn khoảng hai mét thì nói: “Đồng Cục trưởng, tình hình cục tài chính rất khẩn cấp, chúng tôi...”

Không đợi anh nói xong, Đồng Học Bân liền cười cười gật đầu.

Rắc!

Cả văn phòng đột nhiên tối đen lại, lại mất điện rồi.

Các nhân viên lại bắt đầu hô to gọi nhỏ, tất cả đều tập trung nhìn chăm chăm vào Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân ngồi xuống ghế sofa, vắt chân lên, hắn châm một điếu thuốc hút, mắt hơi nhắm lại, chấp chờn gật gù gật gù.

Đường Hiểu Quân toát hết cả mồ hôi.

Chợt nghe thấy từ trong văn phòng vọng ra thanh âm tức giận của Đình Lực: “Đường Hiểu Quân!”

Đường Hiểu Quân vội sai mấy người xuống dưới xem tổng áp sao lại nhảy rồi, đồng thời cũng đi vào trong văn phòng: “Cục trưởng, bên ngoài lại mất điện rồi, cái này... cái này...” Những chuyện chưa rõ ràng thường làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, Đường Hiểu Quân thực sự bị hiện tượng quái dị trong văn phòng làm cho sợ hãi rồi, hắn hận không thể lập tức đem Đồng Học Bân đuổi đi ra ngoài, cả đời này cũng không muốn cùng hắn giao tiếp nữa: “Cục trưởng, trong tài khoản của chúng ta vẫn còn dư chút tiền, tôi thấy... tôi thấy chúng ta hãy cho cục chiêu thương ứng trước đi, tình trạng của bọn họ cũng đang rất khẩn cấp”.

Đình Lực tức giận đập tay xuống bàn làm cho chiếc bút trên bàn cũng bị nảy lên, “Tôi sai anh phái người đi xem tổng áp, anh làm cái gì vậy?”

“Tôi phái người đi rồi, còn phái những hai người”.

“Vậy sao vẫn mất điện? Hơn nữa lại mất ở trong văn phòng?”

Đường Hiểu Quân cũng không thể hiểu rõ, dừng một lát, hần lại tiếp tục nói: “Cục trưởng, tôi nghĩ Đồng Cục trưởng không đòi được tiền nhất định sẽ không từ bỏ, cơ bản hần không hề có chút suy nghĩ bỏ đi, chúng ta cũng không thể đuổi đi được, hơn nữa cứ cho là hôm nay hần đi rồi, nhưng ngày mai thì sao đây? Còn ngày kia? Nếu như ngày nào hần cũng tới cục tài chính ngồi như vậy thì công tác của chúng ta không phải là...” Đường Hiểu Quân cũng sợ phải gánh trách nhiệm, hần cũng không có chứng cứ chứng minh Đồng Học Bàn gây ra chuyện này, cho nên nếu thực sự truy cứu trách nhiệm trong việc mất liên lạc đường dây điện thoại và việc mất điện thì có lẽ Đường Hiểu Quân sẽ là người bị truy cứu đầu tiên, “Hiện tại công việc trong cục đang bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng, nếu không điều chỉnh được, như vậy rất nhiều ban ngành sẽ đều rơi vào tình trạng tê liệt, chuyện này...”

Reng reng reng, reng reng reng, tiếng chuông điện thoại reo vang.

Đinh Lực nhìn qua, là điện thoại của Liêu Nham Sơn, chủ nhiệm văn phòng huyện ủy. Đinh Lực vội vàng bắt máy, “Liêu Chủ nhiệm”.

Liêu Nham Sơn kìm giận nói: “Lão Đinh, cục tài chính của các anh có chuyện gì vậy? Điện thoại cũng không gọi được, lúc trưa tôi bảo các anh gửi cho tôi bản báo cáo tài chính sao giờ vẫn chưa thấy? Cuộc họp buổi chiều cần dùng tới, giờ là mấy giờ rồi? Anh xem xem giờ là mấy giờ rồi hả?”

Đinh Lực cuống cuống nói: “Liêu Chủ nhiệm, nguồn điện ở cục tài chính chúng tôi có sự cố, mất điện, thế nên mới...”

Liêu Nham Sơn nói: “Mất điện? Sao tôi không thấy ai nói gì? Tại sao các cục khác không sao mà bên cục tài chính các anh lại mất điện? Anh đừng có kiếm cớ, lập tức fax bản báo cáo sang cho tôi. Nếu chậm chút nữa sẽ không kịp đâu” Liêu Nham Sơn là trợ lý đắc lực cho Hướng Đạo Phát, lại vừa là thường ủy huyện ủy, cho nên khi nói chuyện với Đinh Lực hần cũng không có chút nào khách khí.

Tắt máy, Đinh Lực quát Đường Hiểu Quân: “Còn nhìn cái gì nữa? Mau gửi bản báo Cáo tài chính lên huyện ủy! cuộc họp buổi chiều nay sẽ bàn về vấn đề này!”

Đường Hiểu Quân bất đắc dĩ nói: “Báo cáo đều ở trong máy tính, bản mới vẫn còn chưa in ra”.

“Vậy thì in ra đi!”

“Nhưng mà... mất điện rồi, máy tính...”

Nói xong, xẹt xẹt một tiếng, đèn trong văn phòng lại sáng lên.

Đường Hiểu Quân không còn nhiều lời nữa, hần vội vàng quay người chuẩn bị ra ngoài lo liệu việc này, nhưng khi hần vừa chạm vào nắm tay cửa thì lại xẹt một tiếng, đèn lại tối thui lại!

Đường Hiểu Quân mắt tròn tròn mồm há hốc, lại mất điện!

Đồng Học Bàn!

Đồng Học Bàn!

Đinh Lực hận không thể lột da hần ra, hần đột nhiên đứng dậy, “Nhanh đuổi tên Đồng Học Bàn đó ra ngoài cho ta! Hần cần tiền thì đưa hần tiền! Để hần đi ngay lập tức!” Đinh Lực không thể chịu đựng được nữa.

Bên ngoài.

Đường Hiểu Quân thông thả đi ra: “Đồng cục trưởng...”

Đồng Học Bàn mở to mắt ra nhìn hần: “Lão Đường, có chuyện gì vậy?” La Hải Đình cũng ngoảnh lại nhìn.

Đường Hiểu Quân ho một tiếng: “Đinh Cục trưởng đã phê rồi, ba trăm vạn mà cục chiêu thương một giờ sau có thể lấy được, Đồng Cục trưởng, ngài xem ngài có thể về trước được không? Công việc bên kia của ngài cũng rất bận đúng không?”

Vừa nghe vậy, Đồng Học Bàn liền nở một nụ cười: “Lão Đường, không giao tiền cho cục khác mà lại cho cục chiêu thương chúng tôi, như vậy có phải là có chút không hay không?”

Đường Hiểu Quân suýt nữa đã chửi má nó mà nói: “Tình hình của cục chiêu thương Đình Cục trưởng đã biết rồi, rõ ràng là rất khó khăn, xử lý theo trường hợp đặc biệt thôi, xử lý theo trường hợp đặc biệt thôi”.

Đồng Học bản vỗ vào vai Đường Hiểu Quân: “Được, vậy cảm ơn nhé”.

Trong lòng Đường Hiểu Quân kêu khổ, trên mặt lại cười nói: “Ngài đừng khách sáo thế, đều là vì dân phục vụ mà, mọi người vốn nên lý giải lẫn nhau mới đúng”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, “Nói rất hay, nói rất hay, La đại tỷ, chúng ta đi thôi”.

“Ài!” La Hải Đình cũng vui vẻ, ban đầu Đồng Học Bản nói nếu cục tài chính không giao tiền thì anh ta sẽ ngồi bên ngoài đợi đến khi nào họ giao thì thôi, lúc đó La Đại Hải vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa câu nói này. Trong lòng còn nói thầm có khi người ta còn không cho anh ngồi, chuyện này thì có tính uy hiếp gì chứ? Ai ngờ nửa giờ sau La Đại Hải mới hiểu hết được ý nghĩa câu nói của Đồng Học Bản, thì ra cứ ngồi đó không làm gì cả cũng có thể làm ra những việc lớn như vậy? Thật là quá độc đi.

Không bao lâu, chuyện ở cục tài chính cũng truyền tới tai một số người khác.

Ủy ban huyện.

Tạ Tuệ Lan neho mắt cúi đầu xem tài liệu, khóe miệng vẫn còn cười tươi: “Tiểu Đồng lại gây ra chuyện gì nữa đây?”

Hồ Tư Liên dở khóc dở cười nói: “Tôi vừa nghe nói, Đồng Cục trưởng tới cục tài chính mượn tiền, kết quả là trong ba mươi phút đó tất cả các máy móc thiết bị bên đó đều hỏng hết, đường dây điện thoại cũng bị ngắt, tài liệu cũng bị thất thoát mấy phần, mất điện khoảng ba bốn lần, suýt nữa còn xảy ra hỏa hoạn” Nhìn sắc mặt Huyện trưởng, Hồ Tư Liên lại nói tiếp: “Sau đó cục tài chính đưa cho cục chiêu thương ba trăm vạn, Đồng Cục trưởng mới rời đi”.

Tạ Tuệ Lan cười một tiếng, cũng không xem tài liệu nữa: “Tiểu Đồng này thật là...”

“Ngài xem chuyện này tính sao?” Hồ Tư Liên có chút lo lắng, làm loạn cục tài chính, như vậy là phải chịu trách nhiệm chính trị rồi.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Tiểu Đồng có thể lấy được tiền, đó là bản lĩnh của cậu ta, xem ra tài chính của cục tài chính vẫn còn có dư đó”.

Hồ Tư Liên liền biết được Tạ Tuệ Lan sớm đã có kế sách đối phó với Đình Lực và Hướng Đạo rồi, Đồng Học Bản gây náo loạn như vậy rõ ràng làm cho người khác rất vui sướng.

379. Chương 380: Xe Về!

Vài ngày sau.

Sáng sớm, tại đại viện cục chiêu thương.

Đồng Học Bản với tư cách là cục trưởng nên đương nhiên không cần tuân thủ theo thời gia đi làm của mọi người, lúc hắn tới cơ quan đã là chín giờ rưỡi rồi. Khi hắn vừa bước vào thì nhìn thấy có rất nhiều người đang đứng ở đại viện, Phó Cục trưởng Tôn Thụ Lập, Chủ nhiệm văn phòng La Hải Đình, Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng, ngoài Lữ Đại Phát ra thì các lãnh đạo khác đều tập trung đông đủ, quan sát kỹ chút nữa Đồng Học Bản mới nhận ra trong đại viện có mấy chiếc xe hơi mới, ba chiếc xe Camry màu đen với một chiếc xe Buick màu lam, nhìn về phía đuôi xe, ngay cả biển số cũng đều có cả rồi.

“Cục trưởng”.

“Đồng Cục trưởng”.

“Ngài vừa tới?”

Tất cả các vị cán bộ đang cười ha ha xem xe đều xoay người lại chào hỏi hắn.

Đồng Học Bản vừa cười vừa bước tới: “Xe tới từ khi nào vậy? Nhanh thật?”

“Vừa làm xong thủ tục chuyển tới” Tôn Thụ Lập hôm nay cũng không giữ bộ mặt cau có như mọi khi mà thay vào đó là bộ dạng rất vui vẻ, “Ha ha, mọi người đang nói thử xe”.

La Hải Đình nói tiếp: “Bởi vì đang cần dùng gấp nên tôi cố gắng làm nhanh một chút, sớm vài ngày so với dự tính”.

Đồng Học Bàn khẽ gật đầu: “Tốt, hiệu quả thật nhanh”.

La Hải Đình nói: “Đều là công lao của ngài, nếu không phải là ngài ra tay thì cục tài chính không biết bao giờ mới chịu giao tiền ra. Vừa nãy tôi nghe nói đã mấy ngày rồi, nghe nói chúng ta lấy được tiền, các lãnh đạo khác cũng tới đòi, nhưng cục tài chính ngoài đưa cho chúng ta ba trăm vạn ra thì những ban ngành khác một phân tiền họ cũng không đưa. Cục trưởng, vẫn là ngài có mặt mũi lớn”.

Lâm Bình Bình cười nói: “Cục trưởng của chúng ta đã ra tay thì có chuyện gì không xong chứ?”

Khương Hải Lượng cũng gật đầu liên tục nói đúng.

Họ đều nghe về chuyện Đồng Học Bàn đại náo cục tài chính, chỉ ba mươi phút ngắn ngủi mà toàn bộ cục tài chính trên dưới đều hỗn loạn, máy móc hư hỏng, tài liệu thất thoát, điện mất, điện thoại cũng ngắt, còn suýt nữa xảy ra hỏa hoạn, ngay cả những công viên thường ngày cũng không thể làm được. Mỗi lần nhắc tới chuyện này bọn họ đều cảm thấy buồn cười, cũng đáng đời tên Đinh Lực không biết tốt xấu kia, dám động vào Đồng Học Bàn, đại danh Ôn thần quả nhiên không chỉ nói đùa.

Đồng Học Bàn chỉ chỉ bọn họ: “Ha ha, các cậu đều sợ tôi rồi đúng không, mọi người cứ nói quá lên”.

La Hải Đình nói: “Cũng không phải là nói quá, đều là thật lòng”

Nói rồi, cô giơ ngón tay lên đầy phong vận vuốt vuốt tóc mình.

Khương Hải Lượng liếc nhìn cô một cái, lắc đầu, trong lòng cười thầm.

Đồng Học Bàn nói: “Ha ha, được rồi được rồi, nhìn tôi làm gì chứ? Thử xe đi. À đúng rồi, để lại một chiếc Camry, tôi cũng muốn thử”.

Thấy Đồng Học Bàn lên tiếng, mọi người đều phấn khởi thử xe.

Hôm nay là ngày rất ủng hộ lòng người của cục chiêu thương, tiền của cục tài chính đã tới, tiền thưởng ngày hôm sau cũng tới rồi, hiện tại mấy chiếc xe tầm trung cũng đã tới, mấy cán bộ đều nóng lòng muốn thử, cho nên trong giờ làm vẫn tập trung hết ở đây. Đồng Học Bàn hiểu rất rõ nên cũng không nói gì. Dù sao thì cục chiêu thương cũng đói kém quá lâu rồi, thư giãn cũng tốt, mọi người ai cũng vui vẻ như vậy cũng tốt. Lúc này nếu Đồng Học Bàn cứ nói về mấy thứ kỷ luật công tác thì nhất định sẽ làm mọi người mất hứng, huống hồ bản thân Đồng Học Bàn cũng đang rất vui vẻ, có thể lấy được số tiền này, Triệu Hưng Long sau lại ở điện thoại đối với biểu hiện của Đồng Học Bàn lại khẳng định cao độ, việc này làm cho Đồng Học Bàn có cảm giác lâng lâng.

Lên một chiếc xe Camry, ồ, nội thất không tồi, chỗ ngồi cũng rất thoải mái.

Đồng Học Bàn kéo rèm cửa xuống nói: “Thử đi vài vòng xem thế nào, thử xem tính năng, vạn nhất có chỗ nào không ổn còn phải đưa lại nơi sản xuất”.

Hai chiếc Camry trong số đó Đồng Học Bàn giao cho Ban một nghiệp vụ và Ban hai nghiệp vụ, Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng cũng lên hai chiếc xe khác đi thử.

Tôn Thụ Lập thích lớn một chút nên đã lên chiếc xe Buick kia.

Còn La Hải Đình không có xe, cô đứng một mình ở giữa đại điện, dường như là có chút ngại ngùng.

Lâm Bình Bình thấy thế liền xuống xe, “La Chủ nhiệm, chị thử xe này đi” La Hải Đình tư lịch già dặn, cấp bậc cũng tương đương với Tôn Thụ Lập, tất cả các lãnh đạo đều lên xe đi thử, còn La Chủ nhiệm lại gương mặt nhìn, rõ ràng là có chút khó nói, hơn nữa số xe này đều là La Chủ nhiệm bận rộn lo liệu ổn thỏa cả.

La Hải Đình xua xua tay, cười nói: “Không cần đâu, cứ thử đi, tôi cũng không quen lắm”.

“Cứ đi thử khác quen mà, tôi cũng vậy, sau khi có xe thì cũng rất ít đi” Lâm Bình Bình mặc kệ, nhất quyết lôi cô lên xe.

Thấy thế, Đồng Học Bàn liền ném chiếc chìa khóa ra từ cửa sổ xe, “La đại tỷ...”

La Hải Đình cuống quýt giơ tay ra bắt lấy, cô cũng chưa kịp suy nghĩ gì cả, cũng đã bốn mươi tuổi rồi, suýt nữa thì sẩy chân, “Cục trưởng, đây là...?”

Đồng Học Bàn đáp: “Chị thử chiếc xe Mercedes đi”.

“...Ồ, như vậy sao được” La Hải Đình biết Đồng Học Bàn đang giải vây cho cô, trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Chiếc xe Mercedes của tôi khá chói mắt, từ khi mua về cứ bị để ỷ” Đồng Học Bàn cười nói: “Sau này ra ngoài làm việc tôi sẽ cố gắng ít đi nó, tôi thấy chiếc xe Camry này khá tốt, ung dung đại khí, rất tốt. À, sau này khi nào tôi không dùng chiếc xe Mercedes này thì tôi sẽ đưa chìa khóa cho chị, để lại ở chỗ làm, đến lúc đó nếu có việc gì thì mọi người trong văn phòng có thể tùy ý đi nó, không cần phải hỏi tôi nữa”.

La Hải Đình cũng không làm ra vẻ nữa, cô cười nói: “Vậy...được”.

Khương Hải Lượng có chút thèm thuồng nhìn La Hải Đình, sau này chiếc xe công vụ Mercedes này có thể phần lớn thời gian đều do văn phòng quản lý. Chiếc xe này có thể nói là đắt hơn tất cả những chiếc xe trong cục chiêu thương cộng lại, Khương Hải Lượng thấy lần trước khi Lâm Bình Bình mượn xe của Đồng Học Bàn, trong lòng hắn còn nghĩ lần sau sẽ thử đi mượn một lần xem sao, bây giờ xem ra nếu muốn mượn chiếc xe này sẽ phải hỏi La Hải Đình rồi. Đồng Cục trưởng thật là đối xử rất tốt với La Chủ nhiệm, chẳng lẽ lại có quan hệ mờ ám với Chủ nhiệm La sao? Không thể, con La Hải Đình cũng không còn nhỏ nữa.

Mọi người đều có xe rồi, cũng không cần phải nhường nữa.

Tôn Thụ Lập là người lái xe đi đầu tiên, Khương Hải Lượng cũng bám ngay phía sau, có thể thấy rằng hai người này lái xe không tồi, rất thành thực, rất cứng tay.

Lâm Bình Bình và La Hải Đình có chút sợ sệt.

Lâm Bình Bình không dám đi nhanh nên chỉ đi chậm vài vòng trong sân mà thôi.

La Hải Đình còn thậm tệ hơn, mới đi được mấy mét thì đã dừng lại, lại đi thêm được mấy mét nữa thì dừng lại nhún ga, nhìn đường bánh xe của chiếc Mercedes này cũng có thể thấy rằng La Hải Đình có vẻ bờ ngỡ, cũng không biết là do lần đầu lái xe chưa quen hay do sợ làm hỏng xe của Đồng Học Bàn nữa.

Đồng Học Bàn cũng không bận tâm họ nữa, hắn nổ máy lái chiếc Camry ra khỏi đại viện, thử một lát hắn cảm thấy chiếc xe này quả thực rất ổn. Nhưng đương nhiên nếu đem so với chiếc Mercedes của hắn thì nó vẫn còn thua xa, giá cả thì không nói làm gì rồi. Tuy nhiên lái chiếc xe này trong tay cũng cảm thấy rất thoải mái. Đồng Học Bàn quyết định sau này khi tới tham gia hội nghị ở huyện ủy sẽ đi chiếc xe này. Địa vị của hắn vốn ngày càng cao, phong cách ngày càng nổi bật, cho nên cũng cần phải chú ý tới hình tượng một chút.

Mười giờ.

Trong phòng họp trên tầng cao nhất của cục Chiêu thương.

Đồng Học Bàn gọi tất cả mọi người sau khi thử xe tới họp, thảo luận và tổng kết chút về công việc và các thành tích đạt được trong thời gian qua.

Lữ Đại Phát vẫn với bộ dạng đấy, chỉ ngồi im uống trà.

Tôn Thụ Lập báo cáo trước, hắn theo thói quen rút danh sách ra, sau khi trao đổi xong thì giao công việc được giao cho Ban hai lo liệu, tất cả lời hắn nói đều được Khương Hải Lượng tiếp nhận hết, nói một chút về tình hình Ban hai, Đồng Học Bàn không ở đó vài ngày, Ban hai đã kiếm được mấy trăm vạn, là một hạng mục cũ từ năm kia, có liên quan đến sản xuất chế biến thực phẩm, hạng mục này đã được đưa ra hai năm nay cuối cùng cũng có vốn đầu tư.

Cuối cùng, đến lượt Lâm Bình Bình.

Cô nói: “Ban một tuần này lại có thêm bốn mối nữa, có hy vọng nhất chính là hạng mục xử lý phân gà. Bành tổng đã khảo sát khá lâu rồi, trông có vẻ không có vấn đề gì lớn, chúng ta đang trong quá trình làm hợp đồng, chỉ còn lại mấy điều khoản vẫn đang thương lượng. Dự án này dự tính khoảng mười triệu” Nói ra thì mối này cũng là Đồng Học Bân kiếm được, nếu không phải hắn đã đặt được quan hệ với Tiểu Hồ, con trai của Bành Khắc Nông thì khoản tiền đầu tư này đã rơi vào huyện Đại Phong rồi.

Khương Hải Lượng trong lòng nôn nóng, hắn nhìn Lâm Bình Bình một cái, trước đây luôn là Ban hai đè ép Ban một, nhưng năm nay Đồng Học Bân vừa tới thì cục diện đã thay đổi rồi, Ban một chớp mắt cái đã cười lên cổ Ban hai rồi, hơn nữa nhìn dáng vẻ đó có lẽ thành tích còn hơn Ban hai rất nhiều, Khương Hải Lượng cảm thấy có chút gì đó không tự nhiên.

Nghe mọi người báo cáo xong, Đồng Học Bân hài lòng gật đầu, hạng mục này hiện giờ đã có khoảng ba chục triệu rồi, so với nhiệm vụ năm trăm triệu thì vẫn chưa tính là nhanh, nhưng so sánh với mấy năm trước thì đã là rất tốt rồi. Phải đến tháng bốn hoặc tháng năm mới có thể lấy được ba chục triệu, mà tốc độ năm nay rõ ràng tăng rất nhanh, đây là một dấu hiệu tốt, cũng là sự khẳng định vai trò của Đồng Học Bân trong công việc.

Khen ngợi mọi người vài câu xong, Đồng Học Bân liền tuyên bố họp xong.

Sau cuộc họp, anh gọi La Hải Đình vào trong văn phòng.

Đồng Học Bân ngồi trên ghế sofa, hắn vẫy tay ra hiệu cho La Hải Đình cũng ngồi xuống, “La Chủ nhiệm, hai ngày nay xem xét tài liệu, hiện nay tài chính của huyện đang rơi vào tình trạng khẩn cấp, khoản tiền này chắc chắn là không dễ dàng lấy được, lần sau còn không biết huyện có thể phê chuẩn hay không nữa” Tình hình tài chính đã gióng lên hồi chuông cảnh báo cho Đồng Học Bân, hắn đã đồng ý trích 1% ra, chuyện này có thể không liên quan gì tới văn kiện của huyện, huyện chỉ quan tâm tới số tiền thường mà họ đã duyệt, cho nên những số tiền khác chỉ có thể do Đồng Học Bân tự nghĩ cách mà thôi, “Cục chiêu thương chúng ta từ trước tới giờ toàn là dựa vào tiền mà cục tài chính cấp cho thôi sao? Có thể nghĩ ra cách gì kiếm thêm chút tiền không?”

La Hải Đình lắc đầu: “Tính chất công việc của chúng ta... không thể kiếm được tiền. Bất quá ...”

“Bất quá cái gì?”

“Trước kia Mạnh Cục trưởng từng làm chuyện tài trợ, nói trắng ra chính là xin từ các nhà đầu tư”.

Đồng Học Bân có chút dăm chiêu: “Kết quả thế nào?”

La Hải Đình cười khổ: “Cũng tạm tạm, còn có một khách hàng ngoại tỉnh mà Mạnh Cục trưởng quen biết tài trợ hai vạn, sau đó thì cũng không có ai tài trợ nữa. Những người thương nhân đều coi trọng lợi ích, muốn bọn họ tài trợ cho không người khác đúng là rất khó. Đương nhiên sau đó cũng có người tới tài trợ nhưng mục đích của họ không chỉ đơn thuần như vậy. Bọn họ thực ra muốn thông qua chúng ta để tìm hiểu về tình hình của huyện, muốn chúng ta dành cho họ những chính sách ưu đãi đặc biệt. Cái này... chính là trái với pháp luật”.

“Như vậy...”

Đồng Học Bân cũng có chút đau đầu, lần này miễn cưỡng qua được, lần sau thì sao? Hắn lấy tiền ở đâu ra đây?

380. Chương 381: Một Vô Lại

Chưa tới mười một giờ sáng.

Văn phòng cục trưởng cục chiêu thương.

Trên chiếc ghế sofa bọc da đen, Đồng Học Bân và La Hải Đình đang bàn luận về vấn đề dùng tiền, sau đó còn để Quách Phàn Vỹ đang sửa sang lại văn kiện đưa ra vài kế sách, cuối cùng cũng chưa đưa ra được cách giải quyết tốt, khó trách vai trò của cục chiêu thương đang dần mất đi, nếu như cục chiêu thương cũng

có tiền như cục tài chính thì giờ đã trở thành một ban ngành quan trọng trong hệ thống chính quyền rồi, như vậy thì vị trí cục trưởng có lẽ cũng chẳng đến lượt Đồng Học Bân rồi.

“Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa” Đồng Học Bân dựa vào ghế sofa, “Để sau này nghĩ tiếp”.

La Hải Đình nhìn hắn, “Đúng rồi cục trưởng, chìa khóa xe của anh này” Cô lấy chìa khóa ra.

“Chị cầm đi” Đồng Học Bân xua xua tay nói: “Hai ngày này tôi đi chiếc xe Camry kia, còn chiếc xe Mercedes này tạm thời cứ để văn phòng chúng ta dùng, nếu bên ban nghiệp vụ có người muốn mượn thì cứ hỏi chị là được rồi”.

La Hải Đình nở một nụ cười gợi cảm, từ sau khi Đồng Học Bân lên chức tới nay, quyền lợi của cô ngày càng lớn.

Không lâu sau, sau khi chỉnh lý xong các ghi chép tại buổi họp Quách Phàn Vỹ liền rời khỏi văn phòng.

Cách, nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người Đồng Học Bân và La Hải Đình.

La Hải Đình hôm nay mặc một chiếc váy đỏ chạm đầu gối trông rất kiều diễm cứ lọt vào tầm mắt người khác, chân cô còn đeo cả tất da chân, thân trên là chiếc áo khoác, cô ăn mặc rất đơn giản, trên khuôn mặt còn trang điểm nhẹ một chút, lông mày đẹp, đôi môi cũng đẹp, đều có dấu vết trang điểm. Có thể trong mắt người khác La đại tỷ trang điểm có vẻ lòe loẹt nhưng mấy người như Huyền di, Ngưu Mỹ Hà, Tạ Tuệ Lan tuổi đều không còn nhỏ nữa rồi, Đồng Học Bân thường hay cùng bọn họ nói chuyện nên đương nhiên cũng hiểu được sắc đẹp và sức hấp dẫn của người phụ nữ trưởng thành, cho nên hắn cảm thấy La Hải Đình trang điểm rất hợp mắt.

Đứng lên, đôi móng sắt chắc của Lâm Hải Đình vừa nhấc lên, cô rót một cốc nước cho Đồng Học Bân.

“Cảm ơn!” Đồng Học Bân hí mắt nhấp một ngụm nước, tâm trạng không tồi, “Gần đây công việc của cục chiêu thương tiến triển khá tốt, công lao của văn phòng là không thể phủ nhận”.

La Hải Đình ngồi xuống cạnh hắn, “Là ngài biết cách lãnh đạo, tôi nào có công lao gì”.

Đồng Học Bân cười nói, “Chị không cần khiêm tốn, thế nào, có gặp khó khăn gì trong công việc không?”

“Không có, bây giờ Phó Chủ nhiệm Đan Ân Quốc cũng rất phối hợp công tác của tôi, hiện nay mọi người trong văn phòng đều rất đồng lòng”.

Công việc dần vào quỹ đạo, buổi trưa Đồng Học Bân cũng không có việc gì ở văn phòng, chỉ biết ngồi đó, hắn thực ra cũng nguyên ý nói chuyện với La đại tỷ, đây cũng là ý thích đối với người khác giới, đây không thể nói là háo sắc hay không háo sắc. Giống như hôm trước, hắn vẫn đang nói chuyện bình thường với Lâm Bình Bình, lúc trước khi ở cục, hắn cũng hay nói chuyện phiếm với Hồ Tư Liên, đến lúc lên chức ở phòng tổng hợp cục anh ninh thủ đô, Đồng Học Bân cũng rất hay cùng Thường Quyên và Đàm Lệ nói chuyện những lúc rảnh rỗi.

Nói chuyện một lát, La Hải Đình cứ nhích dần đuôi mình tới chỗ Đồng Học Bân.

Tay trái Đồng Học Bân đang đặt trên ghế sofa nên khi cô nhích tới thì ngay lập tức cặp đùi cô gần như chạm vào mu bàn tay Đồng Học Bân, cảm giác tiếp xúc da thịt làm Đồng Học Bân trong lòng nảy một chút, hắn liền ngoảnh đầu nhìn sang cô ta.

Sắc mặt La Hải Đình vẫn như thường tiếp tục nói về tình hình văn phòng, trên khuôn mặt còn nở một nụ cười cứ như là không cảm thấy gì vậy, như là vô ý chạm vào vậy.

Đồng Học Bân cũng không biết có phải cô cố ý hay không, bàn tay hắn cũng không hề nhúc nhích.

Chiếc váy đỏ của La Hải Đình vốn đã chạm vào mu bàn tay của hắn, lúc nói chuyện chân cô lại không giữ được yên nên cứ cọ sát vào bàn tay anh. Cảm giác ngứa ngáy từ mu bàn tay truyền tới trái tim Đồng Học Bân, đây cũng là lần đầu tiên hắn biết được chân La đại tỷ cũng mềm mại như vậy, chỉ có điều tính đàn hồi đã giảm khá nhiều, da thịt cũng có vẻ hơi nhão.

Vị La đại tỷ này.

Đồng Học Bân bị cô ta làm cho có chút ngại ngùng, hắn đang băn khoăn có nên rút tay về không?

Nếu như rút tay lại có phải là đã làm tổn thương người ta không? Người ta có phải là không cố ý không?

Cuối cùng, Đồng Học Bàn chuyện nhỏ này cũng không ảnh hưởng tới cục diện tổng thể, cứ giống như lúc trước, cứ giả bộ như không biết, thần sắc cũng hết sức bình thường mà tiếp tục bàn luận với cô.

Một phút ...

Năm phút...

Tám phút...

Bỗng nhiên cửa bị người ta mở tung ra, Quách Phàn Vỹ đi vào.

La Hải Đình vội vàng kéo đôi đùi thon thả của mình lại, cách xa bàn tay Đồng Học Bàn, nhìn Quách Phàn Vỹ, cô biết có thể đã có chuyện gì đó xảy ra.

Đồng Học Bàn hỏi: “Phàn Vỹ, có chuyện gì vậy?”

Quách Phàn Vỹ nhanh chóng trả lời: “Cục trưởng, bên ngoài có người tìm ngài, trông có vẻ không có ý tốt gì. Tôi đã sai bảo vệ chặn anh ta lại, không để anh ta lên đây”.

Đồng Học Bàn nhíu mày, “Là ai, cậu có biết không?”

“Hình như gọi là Vương Thiếu Nham” Quách Phàn Vỹ đáp.

“Là hán?” La Hải Đình ngậy ra đó, sắc mặt không được tốt lắm, “Hán sao lại tới nữa?”

Cánh cửa vẫn còn đang mở, chỉ nghe thấy bên ngoài có ai đó đang hét lớn: “Tất cả rút ngay cho tôi! Tôi muốn gặp cục trưởng của các anh. Tránh đường, tránh đường!” Là âm thanh vọng từ dưới tầng một lên.

Đồng Học Bàn nghiêng nghiêng đầu: “La Chủ nhiệm. Chuyện gì vậy?”

La Hải Đình hơi trầm ngâm, cô giải thích: “Là thế ngài, anh mới nhậm chức có lẽ còn chưa rõ, Vương Thiếu Nham mấy năm trước đã từng tới cục ta làm loạn, chủ yếu là vì trích phần trăm đầu tư. À, các văn kiện trong huyện có quy định, không nhất thiết phải là cục chúng ta đầu tư mới có hoa hồng, những người dân bình thường khác cũng vậy, chỉ cần có thể vốn đầu tư vào huyện Duyên Đài thì sẽ được thưởng khoảng 1% . Vương Thiếu Nham cuối năm trước đã huy động người dân trong huyện tới đầu tư, khoảng mười triệu nên đã được một trăm ngàn tiền thưởng”.

Đồng Học Bàn nói: “Vậy huyện vẫn chưa đưa tiền cho anh ta sao?”

Không phải, tiền thưởng sớm đã giao cho anh ta rồi” La Hải Đình nói: “Đương nhiên lúc đầu khi Mạnh Cục trưởng còn đương nhiệm hình như đã có giao ước gì với hán, rằng nếu Vương Thiếu Nham có thể lấy được hạng mục này sang đây thì cục chiêu thương sẽ tặng anh ta một khoản tiền thưởng. À, lúc đó chẳng ai biết sau này lại có nhiều hạng mục lớn như vậy, lúc đó cục chiêu thương chúng ta vẫn chưa hoàn thành chỉ thị của huyện cho nên chuyện này có ý nghĩa vô cùng quan trọng, Mạnh Cục trưởng mới làm như vậy. Tình hình ở huyện tôi cũng không rõ lắm, cũng không biết Mạnh Cục trưởng đã thương lượng gì với hán, dù sao thì cuối cùng cục chiêu thương cũng hoàn thành được nhiệm vụ mà huyện giao cho, cuối năm ngoái đã thu hút được hai trăm triệu nhưng cuối cùng Mạnh Cục trưởng lại từ chức rồi”.

Đồng Học Bàn đã hiểu, “Là hợp đồng miệng”.

“Chắc vậy, Mạnh Cục trưởng lui xuống, số tiền đó cũng...”

Gật gật đầu, Đồng Học Bàn nghĩ một lát rồi nói: “Nếu cứ làm loạn như vậy cũng không được, cho anh ta vào đây” Bên ngoài có tiếng cãi cọ lớn vọng vào.

La Hải Đình do dự nhìn hán, “Cục trưởng, người này là một tên du côn vô lại, ngài...”

“Gọi hán vào đây” Đồng Học Bàn ngồi vào ghế làm việc của mình, “Phàn Vỹ, cậu đi đi”.

Quách Phàn Vỹ gật đầu một cái rồi liền đi ra gọi người. La Hải Đình cũng không đi mà nhân khoảng thời gian ấy kể lại ngắn gọn sự việc cho Đồng Học Bàn nghe.

Nửa phút sau, cửa văn phòng mở ra.

Vương Thiếu Nham không cả gõ cửa đã vội vàng xông qua người Quách Phàn Vỹ đi vào trong văn phòng, người này khoảng ba mươi tuổi, tóc trên đầu đã bị rụng chút ít, diện mạo trông có vẻ lịch sự nhưng ánh mắt lại tràn đầy sự gian xảo, anh ta ăn mặc cũng không thời thượng cho lắm, dáng vẻ lưu manh, giống như một tên côn đồ vậy. Hắn ta trừng mắt nhìn Đồng Học Bản, ánh mắt không một chút lễ phép nhìn Đồng Học Bản dò xét từ trên xuống dưới, “Anh chính là Đồng cục trưởng? Lý do tôi tới đây chắc anh cũng biết rồi đúng không? Tôi chính là muốn tới đòi tiền. Năm vạn mà Mạnh Tường Lâm thiếu tôi khi nào trả đây? Hôm nay các anh hãy cho tôi một lời rõ ràng”.

Quách Phàn Vỹ tức giận nói: “Ồn ào cái gì. Biết đây là đâu không?”

Vương Thiếu Nham lừ mắt nhìn Quách Phàn Vỹ, “Tôi chỉ biết rằng thiếu nợ thì phải trả. Các anh có trả tiền không?”

Sau khi về đây làm việc, Đồng Học Bản ngày càng gặp nhiều loại người như thế này, nên cũng không thấy lạ nữa. Loại người này không biết trời cao đất dày là gì, Đồng Học Bản không có chút nhã ý nào mà nói với hắn ta, “Anh nói là Mạnh Cục trưởng thiếu tiền anh? Có hợp đồng không? Có giấy tờ không? Nếu không có thì không cần nói nữa, Mạnh Tường Lâm nếu đã hứa với anh thì anh hãy tìm hắn mà đòi tiền” Đồng Học Bản còn đang băn khoăn không biết nên tới đâu kiếm tiền, vậy mà còn có người đòi tiền hắn nữa. Đồng Học Bản đương nhiên sẽ không cấp, cũng không thể cấp, bởi vì khoản tiền nay chẳng có chút đạo lý nào cả, cũng không chi vào khoản nào được.

Vương Thiếu Nham kỳ quái nói: “Mạnh Tường Lâm bảo tôi tới tìm các anh”.

“Tìm chúng tôi?” Đồng Học Bản nhìn hắn, “Hắn hứa trả tiền cho anh mà anh lại tìm chúng tôi là sao?”

Vương Thiếu Nham chỉ vào họ nói: “Các người đừng có mà đánh thái cực với tôi. Khi tôi kéo đầu tư vào đây, Mạnh Cục trưởng vẫn còn đương nhiệm, chính là cục chiêu thương các người thiếu tiền tôi. Mạnh Tường Lâm đã nói với tôi là bảo cục chiêu thương trả tiền rồi. Năm vạn! Hắn quay đầu nhìn La Hải Đình, “La Chủ nhiệm, Mạnh Cục trưởng bảo cục chiêu thương các người trả tiền cho tôi, tiền mặt, nếu không tin thì hãy gọi điện hỏi ông ta”.

Mặt La Hải Đình biến sắc, cô biết quan hệ giữa Đồng Học Bản và Mạnh Tường Lâm không tốt, đây rõ ràng là cố ý đẩy thêm gánh nặng cho Đồng Học Bản, “Mạnh Cục trưởng đã từ nhiệm rồi, bây giờ ông ta không thể đại diện cục chiêu thương được nữa”.

Đồng Học Bản đột nhiên hí hửng lại chỉ còn một khe hở, Mạnh Tường Lâm, người gây ra chuyện lại muốn ta gánh vác ư? Người đừng có nghĩ tốt đẹp vậy, người đã xuống chức rồi, không lo ở bệnh viện chữa trị bệnh mà còn muốn chỉ đạo ta ư? Lại còn khoa tay múa chân trước cục chiêu thương? Bảo chúng ta đưa tiền thì chúng ta đưa sao? Người cho rằng người là ai chứ? Đồng Học Bản vẫn chưa quên buổi tiệc tất niên hôm đó hắn bị Mạnh Tường Lâm chơi ột vố, lão già này thật quá không biết tốt xấu rồi.

Nghe vậy, Vương Thiếu Nham giận tím mặt: “Các người chính là không muốn trả tiền ư?”

Đồng Học Bản lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Tôi hiện tại không thấy bất kỳ văn bản hay hợp đồng nào giữa anh và Mạnh Tường Lâm cả, cho nên anh đừng có tới cục chiêu thương gây chuyện nữa. Đây là chuyện riêng giữa anh và Mạnh Tường Lâm, vậy thì anh cứ tìm hắn, anh muốn nhà nước phải bỏ tiền túi ra để giải quyết việc riêng của Mạnh Tường Lâm sao? Anh thấy có thể như vậy sao?”

Vương Thiếu Nham gật mạnh đầu, một tay kéo chiếc ghế rồi ngồi xuống, “Nếu như không lấy được tiền, tôi sẽ cứ ngồi ở đây. Một ngày không trả tôi tiền tôi sẽ ngồi đây một ngày. Hai ngày không trả tôi ở đây hai ngày”.

La Hải Đình quát: “Anh đừng có mà chơi trò vô lại”.

Vương Thiếu Nham bĩu môi bĩu môi ngồi vắt chân, những âm thanh tức giận khe khẽ vang lên.

Đồng Học Bản cũng không muốn phí lời nữa, anh lấy điện thoại ra gọi, “A lô! Đội hình cảnh hả... tôi Đồng Học Bản!”

Vương Thiếu Nham tối sầm mặt, khẽ cắn môi, rồi chỉ tay vào bọn họ nói: “Được, tôi không tin các người có thể nuốt được số tiền đó. Cứ đợi đấy!” Nói xong hắn liền bỏ đi.

381. Chương 382: Phóng Viên Tới?

Sáng hôm sau.

Thời tiết khá đẹp, ánh mặt trời rực rỡ ấm áp.

Đồng Học Bàn lái chiếc xe Camry đi làm, nhưng xe vẫn còn chưa vào trong cửa thì hắn liền nhìn thấy tên du côn Vương Thiếu Nham kia đang lôi kéo một người ở bên ngoài nói chuyện gì đó, chau mày một cái, Đồng Học Bàn dừng xe lại bên cạnh rồi kéo cửa kính xuống nghe, kết quả sắc mặt hắn bỗng tối sầm xuống.

Vương Thiếu Nham giọng điệu gian xảo nói: “Anh đến đầu tư đúng không? Tôi nói cho anh biết, tuyệt đối đừng đầu tư vào huyện Duyên Đài, đám người ở đây đều là lừa bịp, tiền của anh nên đầu tư vào đây rồi, tôi đảm bảo một phần tiền anh cũng không rút ra được. Bị mất còn không sao, chỉ sợ lại còn nợ nần, chẳng còn cái gì cả”.

Người trung niên kia nhú nhú mày, muốn tránh ra đi tiếp vào trong sân lớn.

Vương Thiếu Nham lại chặn đường, kéo anh ta lại nói: “Anh không tin ư. Tôi chỉ là không muốn bọn họ lừa người khác nên mới nhắc nhở vậy, tuyệt đối đừng mắc lừa, đầu tư vào đâu thì đầu tư chứ đừng đầu tư vào đây”.

Người trung niên bị hắn giằng co mãi bực mình nên quay người đi, không vào trong nữa.

Vương Thiếu Nham đắc ý cười lạnh lùng, rồi cầm điếu thuốc mà hắn cài sau gáy đưa lên miệng hút.

Con mẹ nó! Đồng Học Bàn tức giận, “Bảo vệ đâu? Mau đem thứ này ra ngoài cho tôi”.

Vừa nghe thấy vậy, Vương Thiếu Nham ngoảnh đầu lại nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, không đợi bảo vệ đến, Vương Thiếu Nham đã lên đi rồi, lúc chuẩn bị đi hắn còn hung hang nhìn Đồng Học Bàn rồi nhổ ra một bãi nước bọt. Vương Thiếu Nham cũng nghe qua tin đồn về Đồng Học Bàn, biết được người này không dễ chơi, nhưng hắn lại càng muốn gây chuyện thêm, hơn nữa hắn cho rằng chuyện này rất có lý nên cơ bản hắn cũng không sợ Đồng Học Bàn. Năm vạn đồng không phải là một con số nhỏ, Vương Thiếu Nham trong lòng nói thầm chúng mày không trả tiền cho tao sao? Vậy ông đây ngày nào cũng sẽ gây chuyện cho chúng mày xem, không trả tiền không xong đâu.

Bảo vệ cửa đã đến chậm, “Đồng cục trưởng” Phía sau còn dẫn theo nhân viên bảo vệ nữa.

Đồng Học Bàn nhìn họ nói: “Hãy để ý một chút, sau này nếu người đó còn tới nữa thì hãy đuổi đi cho tôi, nếu không được thì hãy báo cảnh sát giải quyết!”

“Vâng” Hai người gật đầu.

Nếu như là Đồng Học Bàn nóng tính trước kia thì đã sớm tung ra một cước rồi, nhưng bây giờ hắn không còn làm việc ở cục công an nữa, phương pháp làm việc đó nhất định sẽ làm cho người khác kháng nghị.

Quay trở lại văn phòng, Quách Phàn Vỹ đưa lịch trình công tác cuối tuần cho anh xem, “Cục trưởng, Vương Thiếu Nham lại tới à?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, “Tôi đã đuổi đi rồi, cục chiêu thương hứa đưa tiền cho các nhân viên ngoài nhà nước sao? Việc này huyện chúng ta vẫn chưa từng có, nếu coi là hối lộ cũng có thể được. Loại tiền như vậy ai dám đưa cho hắn? Mạnh Tường Lân làm ăn bát nháo, năm kia thấy nhiệm vụ của cục chiêu thương vẫn chưa hoàn thành liền giở ra trò này. Lại còn muốn dùng tiền của nhà nước để trả sao? Những việc hắn giải quyết lúc đương nhiệm cũng đã giải quyết rồi. Được lắm, xuống chức rồi mà vẫn dùn đẩy chuyện này cho chúng ta sao. Tên Vương Thiếu Nham này cũng vậy, lại còn dám giở trò vô lại ngay trước cửa đại viện? Cái thứ gì vậy!”

Quách Phàn Vỹ cũng theo đà của Đồng Học Bàn mà mắng Vương Thiếu Nham không biết tốt xấu.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại trên bàn reo vang.

Quách Phàn Vỹ đi tới nghe điện, “A lô! Cục chiêu thương đây... À, ngài đợi một chút.” Dem điện thoại đưa cho Đồng Học Bàn, nói nhỏ: “Là Triệu Huyện trưởng”.

Đồng Học Bàn ầm một tiếng rồi nghe điện.

Tiếng Triệu Hưng Long vang lên: “Đồng cục trưởng, công việc của cậu bên đó thế nào?”

“Rất thuận lợi, tôi đang định chiều nay dẫn người đi lấy đơn đây, tranh thủ tháng này được bốn mươi triệu”.

“Lấy đơn à? Đừng đi vội?” Triệu Hưng Long nói: “Tôi vừa nghe được tin, kí giả Tân Hoa xã hôm nay sẽ tới huyện chúng ta phỏng vấn về công tác thu hút vốn đầu tư của cục chiêu thương”.

Đồng Học Bàn chân mày nhảy dựng lên, “Tân Hoa xã?”

“Chỉ tiện đường qua thôi. Ban đầu dự định phỏng vấn mấy huyện buôn bán phát triển ở tỉnh ta, nhưng có thể do công việc kết thúc sớm nên hành trình sẽ có thêm huyện chúng ta. Lần này chủ yếu là phỏng vấn cấp cơ sở, xem xem tình hình một số dự án thế nào, có thể cũng se tới cục chiêu thương. Dù sao thì mấy năm nay vai trò thu hút vốn đầu tư của cục chiêu thương ngày càng lớn, huyện cũng như tỉnh đều rất coi trọng việc này. Hướng Bí thư và Tạ Huyện trưởng cũng vừa ra chỉ thị cho chúng ta, phải nắm bắt lấy cuộc phỏng vấn như nắm bắt tình hình chính trị vậy, nhất định không được xảy ra sơ suất”.

Đồng Học Bàn hoài nghi nói: “Không phải phân xã sao?”

Phân xã Tân Hoa xã tỉnh Bắc Hà có số lượng khá nhiều nhưng cũng đến mức làm cho Hướng Đạo Phát và huyện trưởng Tạ phải coi trọng như vậy.

Triệu Hưng Long nói: “Là phân xã, nhưng nghe nói trong tổ phỏng vấn có một người là kí giả của tổng xã Tân Hoa xã. Người này hình như là bạn học của một người trong phân xã, lần này trở về quê nên tiện đường đi cùng họ, không phải là chính thức tới phỏng vấn chúng ta nhưng cũng không thể bỏ qua được”.

Đồng Học Bàn lúc này mới hiểu rõ, chẳng trách bên trên lại ra chỉ thị như vậy. Đó là kênh truyền thông của cả nước, một phân xã đã đủ làm cho bọn họ lo lắng rồi, huống hồ lại là người của tổng xã. Đồng Học Bàn thở dài một tiếng, có chút đau đầu, mấy người làm công tác thông tin này mỗi lần tới thị sát đều làm cho người ta hoảng sợ, không có cách nào, mọi người ở các ban ngành vô cùng coi trọng, đều tiếp đãi ăn uống đầy đủ lại còn phải lì xì nữa, chẳng cầu mong họ đưa tin tốt đẹp gì, chỉ cần không nói linh tinh. Nếu như thật sự không tiếp đãi tử tế, đám người này chỉ cần viết một bài báo nói nhăng nói cuội thôi, thì đám người Đồng Học Bàn cũng chịu đủ rồi, thậm chí làm không tốt thì ngay cả lãnh đạo huyện cũng bị liên lụy.

“Vậy anh xem chúng ta nên...” Đồng Học Bàn dò hỏi.

Triệu Hưng Long nói: “Tổ phỏng vấn ngày mai mới tới, hôm nay hãy chuẩn bị tốt đi, tắt cả các dự án bên cục hãy liên lạc với người phụ trách, nhất định không được để xảy ra chuyện gì. Chuyển phỏng vấn lần này chủ yếu xoay quanh vấn đề tình hình tiến độ của các dự án, hãy cố gắng đừng để đồng chí của Tân Hoa xã vạ vạ được điều gì”.

Đồng Học Bàn đáp: “Vậy công tác tiếp đãi thì sao?”

“Tào Bí thư và tôi sẽ cùng đi, đến lúc đó anh chỉ định ra vài địa điểm, tốt nhất là dự án nào đẹp đẹp một chút, mọi người đi xem một chút là được rồi”.

Đồng Học Bàn gật đầu nói: “Được, tôi hiểu rồi. Vậy tôi đi bố trí luôn đây”.

Triệu Hưng Long là phái cán bộ làm thật, xuất thân từ một nông dân, mấy năm nay đã từng bước đi lên. Có thể có liên quan tới những việc trước đây mà hắn rất có phần cảm với giới truyền thông, mấy người này không phải là lãnh đạo cấp trên nhưng có lúc lại còn quan trọng hơn cả lãnh đạo cấp trên. Phóng viên không có gây trở ngại còn đỡ, chứ nhiều khi gặp phải một số người thích bới móc, thực sự muốn đăng tin lung tung lên báo thì cũng chẳng thể cãi được gì cả.

Điện thoại này vừa đặt xuống, điện thoại kia đã reo vang.

Là Phó Bí thư chuyên trách Tào Húc Bằng gọi tới, “Tiểu Đồng, là tôi đây, kí giả Tân Hoa Xã sắp tới... cậu biết chưa vậy”.

“Biết rồi” Đồng Học Bàn cười nói: “Triệu Huyện trưởng vừa bố trí nhiệm vụ cho tôi xong”.

Quan hệ giữa Tào Húc Bằng và Đồng Học Bản khá tốt, nên giọng nói cũng khá ôn hòa; “VẬY ĐƯỢC RỒI, TÔI CŨNG KHÔNG NÓI NHIỀU NỮA. LẦN NÀY CHÍNH QUYỀN HUYỆN ỦY CÓ LẼ SẼ HẠ CHỈ THỊ CHO CỤC CHIÊU THƯƠNG CÁC CẬU, PHẢI COI TRỌNG CHÚT, KHÔNG CẦN CẦU CÔNG LAO GÌ NHƯNG KHÔNG ĐƯỢC COI THƯỜNG, NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐƯỢC XẢY RA SƠ SÓT GÌ”.

Đồng Học Bản ứng tiếng, thể hiện rằng mình sẽ dốc hết sức.

Buông điện thoại xuống, Đồng Học Bản xem đồng hồ rồi nói: “Phàn Vỹ, thông báo cho lãnh đạo các ban ngành, đúng mười giờ tập trung ở văn phòng chúng ta họp”.

Một lát sau, đám người La Hải Đình và Lâm Bình Bình lần lượt tới.

Tôn Thụ Lập không có ở đây, đã ra ngoài lo công việc rồi, ngoài anh ta ra thì các lãnh đạo khác đều đã tập trung đông đủ.

Đồng Học Bản đi thẳng vào vấn đề, chính là việc kí giả Tân Hoa xã muốn tới phỏng vấn nói cho bọn họ nghe.

Vừa nghe thấy vậy, Lâm Bình Bình và La Hải Đình liền cười khỏ, rõ ràng là không vui lắm, Khương Hải Lượng cũng không kém, mắt chữ a mồm chữ o, hai chân mày cũng cau hết lại. Trước đây cũng từng có báo tỉnh tới cục chiêu thương của huyện Duyên Đài phỏng vấn, lần đó công việc của bọn họ quá bận, hai ngày liền họ phải bỏ bê hết công việc của mình mà lo tiếp đãi đám phóng viên đó, lo ăn lo uống lo chơi cho bọn họ, làm chậm trễ khá nhiều công việc của họ nhưng cuối cùng đám phóng viên đó cũng không đăng họ lên báo, may mà cũng không xảy ra vấn đề gì. Lần này nghe nói là Tân Hoa xã tới, lớn hơn báo tỉnh rất nhiều, nên tâm tư của mọi người tất nhiên là không thể tốt được rồi.

Đồng Học Bản thấy bọn họ như vậy, thật ra hẳn cũng hiểu được.

Có câu này nói sao nhỉ? Phòng trộm phòng giặc phòng phóng viên, qua đó cũng có thể thấy được.

Đồng Học Bản cũng không thích việc tiếp đãi đám phóng viên đó, tính cách của hắn không thể chịu được ánh mắt dò xét của bọn họ, thậm chí trong lòng hắn còn chửi thầm bọn họ, trong lòng nghĩ các người nhàn rồi không có việc gì làm nên thay đổi hành trình, như vậy không phải là quấy rối sao? Nhưng nghĩ tới em gái Tạ Tuệ Lan là Tạ Tĩnh cũng làm việc trong Tân Hoa xã, Đồng Học Bản cũng không nghĩ đến chuyện mắng người nữa.

Hắng hắng giọng, Đồng Học Bản nói: “Không cần phải biểu cảm như vậy, các đồng chí Tân Hoa xã tới, đây là chuyện tốt, cũng là lúc kiểm tra thành tích công tác của chúng ta theo một góc độ khác. Nếu như họ có thể tìm ra vấn đề thì chúng ta sửa chữa, cũng là có lợi cho việc nâng cao chất lượng công việc của chúng ta, đúng không?”

Lâm Bình Bình, Khương Hải Lượng và mấy người khác đồng thanh đáp: “Đúng” Nhưng ngữ điệu vẫn rất nhỏ.

Đồng Học Bản kho han một tiếng, cũng không lớn giọng: “Tôi sắp xếp công việc chút. La Chủ nhiệm, công tác vệ sinh trong cục chúng ta do chị đảm nhiệm, trong ngày hôm nay hãy dọn dẹp lại chút, bảo mọi người chú ý chút. Trưởng ban Lâm, Trưởng ban Khương, hai người cầm đơn này giao cho mọi người trong khoa. Hôm nay phải chịu khó vất vả chút vậy, phải sắp xếp xong lịch trình ngày mai, chọn lấy vài dự án nằm ở địa thế tốt, cũng phải liên lạc với bên đầu tư nữa...”

Mọi người đều gật đầu đồng ý, sau khi tan cuộc họp người nào người nấy đều lo đi thu xếp công việc của mình.

Cuối cùng Đồng Học Bản bảo La Hải Đình ở lại một chút, “Chuyện phong bì, bình thường hay đi bao nhiêu?”

La Hải Đình nhìn nhìn hắn, “Bao nhiêu cũng có, lần trước phỏng vấn, cục chúng ta đưa ổi người năm trăm, như vậy cũng không phải là ít”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, nghĩ một lát rồi nói: “Vậy lần này mỗi người đưa một nghìn”.

“Có quá nhiều không?” La Hải Đình quản lí tài chính của cục chiêu thương nên cô biết rất rõ hiện nay cục cũng không có nhiều tiền, tiêu một đồng là ít một đồng, “Chúng ta cũng không giàu có gì, không thể so bì với các cục khác được”.

“Hừ, chị nghĩ rằng tôi muốn cho sao? Đuổi đám người này đi sớm chút nào hay chút ấy, tránh người ta ăn nói lung tung” Đồng Học Bân trước mặt La Hải Đình không hề che giấu sự phản cảm của mình đối với đám người này, “Quyết định là một nghìn”.

La Hải Đình nhìn một cái là biết ngay Đồng Học Bân không hề coi mình là người ngoài nên trong lòng rất thoải mái, “Vâng, vậy tôi đi làm đây, đợi đến bữa trưa ngày mai tôi sẽ đưa cho bọn họ?”

“Được, chị xem tình hình thế nào rồi liệu mà làm”.

382. Chương 383: Phóng Viên Bối Lòng Tìm Vết?

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, trời trong nắng ấm.

Phóng viên Tân Hoa xã dự tính chín giờ sẽ tới huyện Duyên Đài, cho nên Đồng Học Bân dậy rất sớm, sau khi ăn sáng xong hần liền vội vàng tới đại viện cục chiêu thương cùng mọi người mở một cuộc họp lâm thời dặn dò lại một lần nữa. Cuối cùng hần cũng không dẫn Quách Phần Vỹ đi cùng mà một mình lái chiếc xe Carmy tới đại viện huyện ủy. Triệu Hưng Long với vài nhân viên trong chính quyền huyện cũng đều chuẩn bị xong hết rồi, Đồng Học Bân tới một cái, Triệu hưng Long liền sai mọi người xuống lầu chuẩn bị xe. Hần và Đồng Học Bân cùng đi tới văn phòng Phó Bí thư Tào Húc Bằng.

Hơn mười phút sau.

Triệu Hưng Long xem đồng hồ, “Chín giờ rưỡi rồi, chắc là sắp tới” Tào Húc Bằng ngồi phía bên kia nói: “Tiểu Đồng, hành trình sắp xếp không có vấn đề gì chứ?”

“Không vấn đề gì, ngài cứ yên tâm” Đồng Học Bân lấy tờ lịch trình ra xem một lượt, “Mấy dự án được chọn đều bố trí tốt rồi, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Reng reng reng, điện thoại Triệu Hưng vang lên.

Triệu Hưng Long tiện tay mở nắp túi áo ra, cầm điện thoại, “A lô! Là tôi đây... sao vậy? Cái gì? Đi đâu rồi?” Sắc mặt hần trầm xuống, “Cụ thể là ở chỗ nào? Mấy giờ tới? Ờ... được rồi, tôi biết rồi”.

Tắt điện thoại, sắc mặt Triệu Hưng Long không được tốt cho lắm, hần nói với Tào Húc Bằng: “Vừa nhận được tin báo, các đồng chí Tân Hoa xã không tới huyện ủy nữa, sau khi tới huyện Duyên Đài thì họ đi tới chỗ mấy dự án phỏng vấn luôn, hơn nữa còn tới cả xưởng chế biến thịt mà cục chiêu thương mới đầu tư. Nơi đó chỉ mới đang chuẩn bị tiến hành, có cái gì đáng xem chứ?” Tào Húc Bằng mặt nghiêm túc nói: “Ngay cả chào hỏi cũng không thèm, như vậy không phải là quấy rối sao?”

“Tôi thấy mấy người phóng viên này có điểm không tốt đẹp gì?” Triệu Hưng Long nói.

Đồng Học Bân cũng đau hết cả đầu, không ngờ đám phóng viên này lại ra chiêu này, đều vượt mặt các lãnh đạo huyện, “Đám người này cũng gồm thật, không tới huyện ủy, như vậy không phải là bắt chúng ta phải tới nghênh đón bọn họ sao? Là ý gì chứ? Đúng là coi mình như là lãnh đạo vậy?” Tào Húc Bằng mày cau lên nói: “Đi thôi, người ta thật có giá. Đúng là không coi huyện ta ra gì cả”.

Triệu Hưng Long, Đồng Học Bân và Tào Húc Bằng cùng nhau xuống dưới lầu.

Đồng Học Bân biết, đây không phải là vấn đề có giá hay không có giá, đây là lễ nghĩa cơ bản nhất. Nếu như phân xã Tân Hoa xã của tỉnh đã thông báo về cuộc phỏng vấn này, cuộc phỏng vấn đường đường chính chính này chính là muốn tất cả các cán bộ đi cùng. Nếu như không phải như vậy thì đã không cần thông báo rồi, cứ tới phỏng vấn là được rồi. Bây giờ thông báo xong hết rồi lại không tới chào hỏi chính quyền huyện mà lại tự mình chọn địa điểm. Như vậy không phải là đang đùa giỡn chúng ta sao?

Trên đường.

Đồng Học Bàn gọi điện cho chủ xưởng chế biến thịt Lương Trạch Nguyên: “Alo! Ông chủ Lương, tôi Đồng Học Bàn đây”.

“Alo! Đồng Cục trưởng, tôi đang định gọi điện cho anh đây” Lương Trạch Nguyên nói: “Sao lại có phóng viên tới xưởng chúng tôi phỏng vấn chứ? Lại còn là phóng viên Tân Hoa xã nữa? Tôi đang ở xưởng đây, nghe các công nhân nói vậy tôi vội vàng chạy tới đây. Hiện tại ba người phóng viên kia cứ hỏi lên hỏi xuống đám nhân viên, cũng không biết là định làm gì nữa. Cái này là cục chiêu thương sắp xếp à? Nếu như vậy tôi sẽ dốc hết sức phối hợp, ta nhất định phải giữ thể diện cho Đồng lão đệ. Ha ha”.

Đồng Học Bàn liền nói qua sự tình với hần một lượt.

Lương Trạch Nguyên cau mày nói: “Thế có nghĩa là mấy người này tự tới phỏng vấn à? Như vậy không phải là làm chậm trễ tiến độ công việc của chúng tôi sao?”

“Thật không phải, lão Lương” Đồng Học Bàn nói: “Trước đó chúng tôi cũng không biết, nếu biết thì chúng tôi đã gọi điện báo các anh rồi”.

“Không có gì. Hai ta thì có gì phải báo. À, phía bên phóng viên tôi sẽ bảo các anh em cố gắng phối hợp, dù sao thì cái gì cũng phải nói tốt một chút, ha ha, tôi hiểu rồi” Kể từ khi Đồng Học Bàn một hơi uống hết ba bình rượu Mao Đài, Lương Trạch Nguyên sau đó cũng từng ngồi uống với Đồng Học Bàn một lần, quan hệ giữa hai người ngày càng gần hơn, cho nên Lương Trạch Nguyên nhất định sẽ giữ thể diện cho Đồng Học Bàn.

Đúng mười giờ.

Xe từ trong huyện ủy lần lượt đi vào khu chế biến thịt lợn.

Tiền vừa mới nhận được một phần, kho lạnh cũng mới xây dựng được một phần, bên này bây giờ vẫn là một mảnh đất trụi lủi, bên trên cũng mới chỉ để chút nguyên vật liệu và xi măng mà thôi.

Xuống xe, Tào Húc Bằng dẫn mọi người đi tới.

Lương Trạch Nguyên nhìn thấy bọn họ liền đi tới: “Chào Triệu Huyện trưởng, Đồng Cục trưởng”.

Đồng Học Bàn giới thiệu nói: “Đây là Tào Bí thư huyện ủy”.

Lương Trạch Nguyên giết mình, vội vàng bắt tay chào hỏi bọn họ.

Phía sau mấy phóng viên đang nói chuyện với mấy công nhân nghe thấy tiếng liền ngoảnh đầu lại xem, họ cũng không hỏi chuyện mấy công nhân nữa mà quay người đi về bên này.

Đồng Học Bàn nhìn nhìn bọn họ, chỉ có ba người, một nam hai nữ. Cả ba người này đều khá trẻ, chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi. Hai đồng chí nữ của Tân Hoa xã kia đều đeo biển tên trước ngực, một người là Vương Na, một người là Vương Đình, đều là người của phân xã Tân Hoa xã tỉnh. Diện mạo cả hai người tuy không phải là đặc biệt xinh đẹp, nhưng khí chất cũng không tệ. Còn một người còn lại không thấy đeo biển tên trước ngực, nghĩ lại đây chắc là người của tổng xã Tân Hoa xã mà Triệu huyện trưởng nói, lần này là tiện đường về quê nên mới đi cùng bọn họ, nhưng không biết bạn học của anh ta là ai trong hai người đó.

Tào Húc Bằng thần nhiên vươn tay ra nói: “Tôi đại diện cho huyện ủy huyện Duyên Đài hoan nghênh các đồng chí Tân Hoa xã”.

“Tào Bí thư, chào anh” Vương Na và Vương Đình cùng bắt tay với hần.

Làm quen một lượt, Đồng Học Bàn mới biết người thanh niên này tên là Lý Thắng Bàn, là phóng viên của ban biên tập tin tức trong nước của Tân Hoa xã. Anh ta có dáng vẻ khá đường hoàng, nhưng Đồng Học Bàn chú ý lúc anh tự giới thiệu anh là Cục trưởng Cục chiêu thương, Lý Thắng Bàn nhìn hần rất chăm chú, ánh mắt đó làm Đồng Học Bàn cảm thấy rất khó chịu.

Trong lòng Triệu Hưng Long cũng không thoải mái về mấy người này, nhưng ngoài miệng thì lại không nói ra, “Mấy vị lần này tới muốn phỏng vấn về chủ yếu về vấn đề gì vậy?”

Vương Na nói: “Cũng không chú trọng vào gì cả, chỉ là tùy ý đi lại xem xét chút. Cái này, sáng nay lái xe đi qua chỗ này nên tiện ghé qua thôi. Vốn chúng tôi cũng không định làm phiền các vị lãnh đạo, công việc

bên cục chiêu thương vất vả, lần này chúng tôi đi phỏng vấn mấy huyện cũng đã thêm hiểu hơn nhiều thế nên mới không qua huyện ủy nữa. À, lần này lại để các vị lãnh đạo tới đây, thật là ngại quá, thật có lỗi” Cô tuân ra một tràng.

Tào Húc Bằng cười nói: “Không sao. Đều là vì công việc mà”.

Sau khi nó vài câu, Triệu Hưng Long nói với mấy phóng viên: “Dự án công xưởng chế biến thịt lợn này do Đồng Cục trưởng phụ trách, có chuyện gì cần hỏi thì cứ hỏi anh ta”.

Vương Đình cầm một cái máy ảnh và một quyển sổ, có lẽ nhiệm vụ của cô là chụp ảnh và ghi chép.

Xem ra Vương Na là người dẫn đội của phân xã Tân Hoa xã, “VẬY ĐƯỢC, TÔI CŨNG ĐANG MUỐN HỎI ĐÂY, VỪA RỒI TÔI CŨNG ĐÃ HIỂU THÊM CHÚT ÍT RỒI, HÌNH NHƯ CÔNG XƯỞNG NÀY LÀ MỘT DỰ ÁN MỚI ĐÚNG KHÔNG? VẬY CÒN CHƯA QUA PHÊ DUYỆT?” Mấy câu trước còn có thể coi là lời của người nói, nhưng câu sau của cô làm cho Triệu Hưng Long và Tào Húc Bằng đều chau mày lên, cảm giác như đối phương đến không phải để phỏng vấn mà là tới để đả kích vậy.

Lý Thắng Bàn cũng hí mắt nói: “Chưa phê duyệt mà đã xây dựng công xưởng, như vậy có phải là không đúng với quy trình không?” Đồng Học Ban nhìn qua, rồi bình thản nói: “Đất đã phê rồi, chuyện xây dựng công xưởng vẫn đang làm, những trường hợp này không phải là lạ, bởi vì xét về vấn đề đầu tư và tình hình cụ thể của huyện Duyên Đài, thông thường những trường hợp như vậy sẽ vừa làm vừa phê duyệt, như vậy cũng là tạo điều kiện tốt nhất cho bên đầu tư. Nếu như đợi đến khi tiền vào vị trí rồi lại đợi phê duyệt xong nữa, như vậy cũng phải một hai tháng, bên đầu tư nhất định sẽ đợi không nổi, đúng không?”

Lý Thắng Bàn nhìn anh, nói: “Đồng cục trưởng có ý phê bình tốc độ xét duyệt của bên phê duyệt đúng không?” Mặt Đồng Học Ban biến sắc, “Phóng viên Lý, tôi không nói như vậy” Con mẹ mày, muốn chụp mũ cho tao sao.

Lý Thắng Bàn nhìn Vương Đình, Vương Đình liền cầm bút viết viết gì đó vào quyển sổ.

“Cái này không cần ghi lại chứ?” Đồng Học Ban hơi tức giận.

Lý Thắng Bàn cười ha ha nói: “Chúng tôi chỉ là tùy ý hỏi mà thôi, không có ý gì đâu” Thấy Vương Đình vẫn còn đang ghi ghi chép chép, Đồng Học Ban bắt đầu nổi lửa giận, Lý Thắng Bàn dù cho có thân phận không bình thường, nhưng nhiệm vụ phỏng vấn lần này là của đội phân xã của tỉnh. Người tuy là người của tổng xã nhưng cũng chỉ là tiện đường về quê nên đi cùng bạn học mà thôi, nếu nói thẳng ra thì chẳng có liên quan gì tới cuộc phỏng vấn lần này cả. Mày con mẹ nó là một người không có liên quan gì cả. Cho dù đến lượt ai nói thì cũng không đến lượt mày, mày còn muốn ép tao sao? Chúng tao cực khổ mới tìm được nguồn đầu tư về huyện, vì nền kinh tế huyện mà dốc sức, còn mày thì tốt rồi, chỉ việc khua môi múa mép tuôn ra những lời lạnh băng như nước như vậy, ý mày là gì chứ?

Vòng vo về chuyện công trường một lúc, Lý Thắng Bàn cùng Vương Na trong vòng mười phút đồng hồ luôn vặn vẹo về mấy vấn đề nhạy cảm, còn những mặt tốt thì họ lại không đề cập tới và ghi chép chút nào cả.

Sắc mặt Đồng Học Ban càng ngày càng kém.

Đội phỏng vấn xong, mấy người đều lên xe.

Trước khi đi, Lương Trạch Nguyên còn kéo Đồng Học Ban sang một bên, giọng ông nói có chút bất an: “Đồng lão đệ, liệu có vấn đề gì không vậy? Nguyên vật liệu và công nhân tôi đều lo xong hết rồi, nếu như đám phóng viên đó có tìm ra vấn đề gì, nếu như đăng lên báo, liệu họ có bắt chúng ta phải ngừng thi công để đợi phê chuẩn không? Tiền đã đầu tư vào rồi, bây giờ ngừng một ngày là tổn thất một ngày”.

Đồng Học Ban nhanh chóng trấn an nói: “Lão Lương, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu, yên tâm đi”.

Lương Trạch Nguyên lạnh lùng nhìn ba người kia lên xe: “Đám người này, thật đúng là một đám chẳng ra sao!”

Trở lại xe, Đồng Học Ban tức giận nói: “Tào Bí thư, Triệu Huyện trưởng, như thế này còn gọi là phỏng vấn sao? Tôi thấy đây giống như là lãnh đạo bên trên tới thị sát vậy. Đặc biệt là tên Lý Thắng Bàn kia, ở đây có chuyện gì của hắn chứ? Hắn nói lung tung cái gì? Làm ọi người đều lo lắng, nếu như cứ phỏng vấn như

vậy thì chúng tôi cũng không cần tiếp tục thi công công trình nữa, bên đầu tư không đầu tư nữa là xong rồi. Bọn họ như vậy chính là muốn đuổi hết các nhà đầu tư đúng không?”

Triệu Hưng Long cũng gật gù nói: “Tôi cũng thấy vậy” Lúc thay đổi hành trình Tào Húc Bằng đã cảm thấy có vấn đề gì đó rồi, lại thêm thái độ của mấy phóng viên này nữa, Tào Húc Bằng cảm thấy cần phải báo cáo lại cho Hướng Bí thư biết, nếu không sẽ thật sự bị đám phóng viên này xỏ mũi mất. Những thông tin này tuyệt đối không thể để truyền ra ngoài, nếu không chắc chắn có ai dám đầu tư vào huyện nữa.

383. Chương 384: Đồng Cục Trưởng Mắng Người!

Cả một buổi sáng đi theo bọn họ, Đồng Học Bản cảm thấy tức giận vô cùng.

Lý Thắng Bản liên tục đưa ra những yêu cầu quá đáng, điểm đến tiếp theo lại không phải là nơi mà Đồng Học Bản đã chọn, thật đúng là cứ như là lãnh đạo cấp trên xuống thị sát vậy, kiểm tra bất ngờ rất nhiều những công trình vẫn chưa xây dựng xong, từng cái một bị kiểm tra bất ngờ, một số thứ không hẳn là vấn đề nhưng cũng bị đám phóng viên này ghi lại, làm cho những nhà đầu tư đau hết cả đầu, sau sự việc này đều nhấp nhồm không yên mà hỏi Đồng Học Bản, họ đều sợ nhỡ dự án xảy ra chuyện gì.

Cứ như vậy, ngay cả Tào Húc Bằng tính tình hiền lành như vậy cũng bị làm cho tức tối hướng chỉ là Đồng Học Bản.

Bọn họ coi như đã nhận ra rằng, đám phóng viên này ngay từ đầu tới đây đã có mục đích rồi.

Đồng Học Bản phân tích, Lý Thắng Bản lại cố tình tìm ra những điểm thiếu sót, giống như những gì Tào Húc Bằng nói huyện Duyên Đài đã đắc tội với ai đó rồi. Người này lại rất thân quen với đám phóng viên, cho nên mới sai bọn họ tới huyện Duyên Đài bởi mớ chuyện như vậy. Còn có một khả năng khác là đám phóng viên này vì mấy ngày trước đi phỏng vấn chưa tìm ra vấn đề gì to tát, cảm thấy bài báo chưa có gì đặc biệt nên mới tức thời chọn huyện Duyên Đài, muốn bởi mớ chuyện này để tìm ra những thông tin mới mang tính giải trí cho bài báo. Những vấn đề mang tính sự kiện luôn hấp dẫn hơn các sự việc như “anh tốt tôi tốt mọi người đều tốt”.

Nhưng dù cho có rắc rối thế nào, Tân Hoa xã vốn dĩ đã là tòa soạn báo mang tính quốc gia, Tào Húc Bằng sớm đã báo tin cho Hướng Đạo Phát rồi, chỉ thị xuống là dù cho thế nào cũng phải tiếp đãi tốt đám phóng viên này, nhất định không được để xảy ra chuyện gì, càng không thể để những chuyện này bị đăng lên báo được. Đặc biệt phải chú ý tiếp đãi Lý Thắng Bản, nếu anh ta có nói gì đó lên trên, nếu trên mặt báo của Tân Hoa xã mà đăng tên huyện Duyên Đài, như vậy nhất định sẽ gây ra chấn động lớn, đây là điều mà toàn bộ người dân huyện Duyên Đài không hề mong muốn.

Trước buổi trưa, nhiệm vụ phỏng vấn cuối cùng cũng được tạm thời dừng.

Triệu Hưng Long nói: “Các đồng chí phóng viên, phòng tiếp khách đã chuẩn bị bữa trưa rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta qua đó thôi”.

Lý Thắng Bản nhìn hẩn, cười nói: “Hay là đến cục chiêu thương ăn đi, vừa may lại có thể xem qua tình hình của cục chiêu thương huyện, đỡ phải chạy đi chạy lại”.

Vương Na tỏ vẻ đồng ý, cô chính là bạn học của Lý Thắng Bản.

Thấy Triệu Hưng Long tối mặt lại, Tào Húc Bằng nói: “Được, vậy đến cục chiêu thương. Tiểu Đồng, cậu hãy chuẩn bị đi”.

Nuốt giận trong lòng, Đồng Học Bản ừm một tiếng.

Sau khi lên xe, Đồng Học Bản gọi điện thoại cho La Hải Đình bảo cô nhanh chóng chuẩn bị bữa trưa ở cục, phải phong phú một chút. Phía trước là xe của huyện đang dẫn đường, cả đoàn người hướng về phía cục chiêu thương. Đồng Học Bản lúc trước làm cùng phòng tổng hợp cũng đã từng sắp xếp bữa trưa ở cục, nhưng đám phóng viên này còn khó hầu hơn các vị lãnh đạo cấp trên. Lúc trước khi cha của Tạ Tuệ Lan là Tạ Quốc Bang tới cục công an khảo sát cũng không nhiều chuyện như Lý Thắng Bản bây giờ, mà ông ta còn là lãnh đạo cấp trung ương.

Trên đường đi, không biết điện thoại của Đồng Học Bản đã đổ chuông bao nhiêu lần.

“Alo! Đồng Cục trưởng, lão Vương ở xưởng sản xuất pin đây, vừa rồi phóng viên Tân Hoa xã tới xưởng chúng tôi khảo sát phỏng vấn à? Anh hãy nói cho tôi biết, có phải vấn đề ô nhiễm không? Nhưng ban đầu chúng ta chẳng phải đã thống nhất với nhau rằng chúng tôi sẽ dựa trên những yêu cầu của huyện ủy để lựa chọn những biện pháp hợp lý dựa trên tiêu chuẩn quốc gia sao? Tôi nghe đám công nhân nói đám phóng viên nói phải thực hiện đúng tiêu chuẩn quốc tế gì gì đó? Trong hợp đồng của chúng ta lại không có điều này, nếu như muốn chúng tôi sửa đổi lại thì tất cả mọi tổn thất chúng tôi sẽ không chịu đâu”.

Đồng Học Bản vội nói: “Vương tổng, họ chỉ đề nghị thế thôi, không cần lo lắng đâu”.

“Nhưng nếu như bị đăng lên báo thì xưởng chúng tôi không chịu nổi sự ép buộc thế đâu”.

Khuyên can mãi, Đồng Học Bản mới tắt điện thoại, suýt nữa thì đem điện thoại quẳng xuống đất, con mẹ nó, đám người này thật quá lẩm rồi, lại dám gây chuyện với tao, một chút cũng không hiểu biết về tình hình huyện Duyên Đài mà lại dám nói nhăng nói cuội như vậy, lại còn cái gì mà tiêu chuẩn quốc tế nữa chứ? Miệng các người nói ra thật dễ dàng! Người thì biết cái rắc rối gì. Đồng Học Bản nhìn chiếc xe của đám phóng viên ở phía trước mặt qua tấm kính xe, trong lòng âm thầm.

Trong xe, Tào Húc Bằng nhìn hẩn: “Buổi chiều đám phóng viên này đi rồi, bây giờ không thể chộc giận bọn họ được, Tiểu Đồng, cậu hãy nhịn chút đi”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, anh hít sâu mấy hơi, nhanh chóng cút đi, nếu không sợ rằng Đồng Học Bản sẽ ra tay đánh người mất.

...

Buổi trưa.

Mười hai giờ.

Thầy đoàn người sắp tới cục chiêu thương rồi, reng reng reng, chiếc điện thoại của Đồng Học Bản reo vang.

Cầm điện thoại lên, là tiếng của La Hải Đình, “Cục trưởng, trong cục có chuyện rồi, đừng để mấy phóng viên đó tới nữa” Đầu dây bên kia có tiếng cãi nhau, hình như là có người đang gây chuyện ở đó.

Đồng Học Bản lo lắng nói: “Tất cả xe đều tới rồi, có chuyện gì vậy?”

Tào Húc Bằng và Triệu Hưng Long đều nhìn về phía Đồng Học Bản.

Chỉ nghe thấy La Hải Đình nói: “Là Vương Thiếu Nham, hẩn lại tới đòi tiền, chúng tôi vừa nhìn thấy đã gọi bảo vệ tới đuổi hẩn đi nhưng hẩn lại nhất quyết nằm dưới đất không chịu đi, còn nói rằng chúng ta đánh người. Bây giờ có rất nhiều người dân đang tập trung ở đây, chúng tôi cũng khôn thể quá cứng nhắc, bây giờ đang giải quyết chuyện này đây”.

Đồng Học Bản quát: “Nhanh chóng đuổi hẩn đi. Cho các người một phút. Xe đã tới đầu đường rồi”.

“Như vậy, như vậy thì không kịp rồi, tôi đã cố gắng...”

Tào Húc Bằng nói: “Có chuyện gì vậy?”

Đồng Học Bản vội vàng kể lại sự tình cho ông nghe, sau đó nói: “Cái tên Vương Thiếu Nham này cố tình tới gây sự, Tào Bí thư, quay đầu xe đi, đừng tới cục chiêu thương vội”.

Nhưng giờ đã không kịp rồi, từ xa đã nghe thấy tiếng cãi cọ, chỉ thấy cái ngõ nhỏ đường đi vào cục chiêu thương đang tập trung không ít người, khoảng tầm mười mấy người, còn chiếc xe phóng viên ở phía trước, Lý Thắng Bản và Vương Na đều đã nhìn thấy, Lý Thắng Bản còn mở cửa kính xe ra xem có chuyện gì.

Tào Húc Bằng tức giận nói: “Tại sao lại xảy ra chuyện đúng vào lúc này chứ?”

Đồng Học Bản chỉ có thể nói: “Là tôi làm việc không tới nơi tới chốn”.

“Tên Vương Thiếu Nham đó tôi biết” Triệu Hưng Long đỡ lời cho Đồng Học Bản một câu, “Là một tên du côn vô lại, lần trước hẩn cũng đã tới chỗ chúng tôi gây chuyện, là chuyện của năm ngoái rồi”.

Xe dừng lại, mọi người lần lượt xuống xe.

Chỉ thấy ở trước cánh cổng của đại viện, Vương Thiếu Nham đang nằm như chết ở đó, bên cạnh mấy người đứng đầu của cục chiêu thương là Tôn Thụ Lập, La Hải Đình và Lâm Bình Bình đều có mặt. Khương Hải Lượng và hai người thanh niên khác của cục chiêu thương đang giơ tay ra kéo hắn, bảo vệ cũng muốn lôi hắn đi nhưng Vương Thiếu Nham lại nhất quyết không đứng dậy, lại còn nằm dưới đất cố tránh cánh tay của mấy người muốn lôi hắn đi, miệng hắn còn la lớn: “Đánh người! Cục chiêu thương đánh người! Còn có vương pháp không chứ?”

Dân chúng đứng xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đám người La Hải Đình tức tới mức mồ hôi đều túa cả ra, bọn họ sớm đã nghe nói lần này phóng viên Tân Hoa xã tới là có ý muốn điều tra gì đó, biết được lần này nhất định không được để xảy ra chuyện gì nhưng thật không may, càng không muốn xảy ra chuyện thì chuyện lại tự tìm đến mình. Nhìn thấy mấy người Đồng Học Bàn, Tào Húc Bằng đều mặt mày tức tối đi tới, La Hải Đình và Tôn Thụ Lập vội vàng chạy tới tiếp đón.

“Tào Bí thư”.

“Cục trưởng”.

“Triệu Huyện trưởng”.

Đồng Học Bàn chỉ tay vào mấy người mà muốn mắng một trận nhưng nghĩ lại việc này cũng không thể trách bọn họ nên hắn lại rút hết những lời định nói ra lại, hít sâu một hơi, hắn tức giận nhìn về phía Vương Thiếu Nham.

Tào Húc Bằng lên tiếng: “Báo cảnh sát! Đem người này đưa đi”.

La Hải Đình gật đầu, rồi vội vàng đi gọi điện cho cảnh sát.

Nhưng Lý Thắng Bàn và Vương Na, Vương Đình đã nhanh hơn một bước, bọn họ đã đi tới trước mặt Vương Thiếu Nham.

Lý Thắng Bàn cúi đầu nhìn hắn nói: “Vị đại ca này, chúng tôi là phóng viên Tân Hoa xã, có chuyện gì vậy?”

Vừa nghe thấy Tân Hoa xã, ánh mắt Vương Thiếu Nham sáng lên, hắn vội nắm lấy cánh tay Lý Thắng Bàn nói: “Đồng chí phóng viên, các anh đến thật đúng lúc, thật đúng lúc. Các anh xem, các anh xem bọn họ đánh tôi này” Hắn nhăn nhó giơ cánh tay lên: “Tay của tôi sắp gãy ra rồi, đây còn là cơ quan nhà nước sao? Còn là cơ quan chính quyền sao? Đồng chí phóng viên, các anh hãy đòi lại công lý cho tôi. Hôm nay tôi nhất định phải đòi lại công lý mới được”.

Đồng Học Bàn tức giận: “Anh đừng có vu oan giá họa như thế. Ai đánh anh? Anh chỉ ra đây cho tôi”.

Cái danh Tân Hoa xã quá lớn, Vương Thiếu Nham cũng không sợ nữa: “Hắn, hắn, còn có hắn nữa, tất cả đều đánh tôi”.

Đồng Học Bàn và Tôn Thụ Lập còn chưa kịp nói gì thì Vương Na đã cau mày nói: “Sao bọn họ lại đánh anh?” Lý Thắng Bàn nói nhỏ với Vương Đình một câu, Vương Đình liền cầm sổ ra lập tức ghi chép lại.

Mặt Triệu Hưng Long biến sắc: “Đồng chí! Chuyện này không thuộc phạm vi phỏng vấn mà”.

Lý Thắng Bàn nghiêm nghị nói: “Người dân bị thiệt thòi, chúng tôi nhất định phải đòi lại công bằng cho họ. Tôi đi cùng với cô Na đây đến tìm hiểu về tình hình cục Chiêu thương, chuyện này tất nhiên cũng thuộc phạm vi cuộc phỏng vấn rồi” Nói xong, anh ta nhìn Vương Thiếu Nham: “Rốt cuộc có chuyện gì, anh hãy nói hết cho tôi nghe đi”.

Wương Thiếu Nham đảo mắt nói: “Là người của cục chiêu thương tham ô. Họ sợ tôi nói ra nên mới đánh người”.

Tôn Thụ Lập tức giận nói: “Wương Thiếu Nham. Anh đừng có vu khống như vậy”.

La Hải Đình và Khương hải Lượng cũng thiếu chút nữa thì mắng hắn rồi.

Vương Thiệu Nham dặt giọng nói: “Các người không tham ô thì là gì chứ? Nói là tìm được nguồn đầu tư sẽ thưởng cho tôi năm vạn, nhưng đã bao nhiêu lâu rồi? Một phân tiền tôi cũng chưa nhận được. Tiền đi đâu rồi chứ? Còn không phải là các người tham ô sao? Tôi tới đòi tiền còn bị các người đánh! Con mẹ nó! Trong chuyên này nhất định có vấn đề. Đồng chí phóng viên, anh nhất định phải đăng chuyên này lên báo để tất cả mọi người đều biết”.

Vương Na nháy mắt mấy cái, cúi xuống nói: “Anh nói lại chi tiết cho tôi nghe một lần”.

“Đó là một tên vô lại. Các người quan tâm tới hắn làm gì? Lời của hắn có thể tin sao?” Triệu Hưng Long nói với đám phóng viên kia: “Đầu đuôi ngọn ngành chuyện này tôi đều rõ, lát nữa tôi sẽ kể cho các người nghe, bây giờ hãy vào cục ăn cơm đã”.

Lý Thắng Bàn nhìn nhìn họ nói: “Các vị lãnh đạo cứ ăn trước đi, chúng tôi muốn tìm hiểu một chút” Nói xong, hắn lại lấy ra chiếc máy ảnh, hắn không hề nghe người của cục chiêu thương giải thích mà bắt đầu cầm máy ảnh chụp, hắn chụp Vương Thiệu Nham nằm dưới mặt đất xong lại chụp đám dân đang đứng xung quanh nữa, sau đó hắn còn định chụp chiếc biển của cục chiêu thương, rõ ràng là anh ta chỉ nghe lời một bên của Vương Thiệu Nham hơn nữa ánh mắt Lý Thắng Bàn còn tỏ vẻ rất vui mừng.

Lý Thắng Bàn vừa hỏi Vương Thiệu Nham vừa bảo Vương Na nhanh chóng ghi lại.

Thấy như vậy, Đồng Học Bàn liền bước lên một bước nói: “Cái thứ không biết xấu hổ này! Ai cho con mẹ nó mày chụp ảnh chứ!”

Nghe vậy, mọi người đều thất sắc, không ai dám tưởng tượng ra rằng Đồng cục trưởng lại dám mắng mảy đồng chí của Tân Hoa xã như vậy!

384. Chương 385: Mắng Chửi!

Buổi trưa.

Trước Chiêu thương cục đại viện.

Lý Thắng Bàn cùng Vương Na tức giận nhìn về phía Đồng Học Bàn, “Anh chửi ai?”

“Các người chửi ai!” Đồng Học Bàn mặt lạnh quát: “Còn là Tân Hoa Xã sao? Tiếng người đều nghe không hiểu?”, Tào Húc Bằng cùng Triệu Hưng Long biết Đồng Học Bàn đã nổi tính xấu, hai người bọn họ cũng bị tên phóng viên này làm cho bực mình, với trọng lượng của Tân Hoa Xã, chửi người như thế này thì làm được chuyện gì? Có khi còn để những ký giả này bắt được nhược điểm, vì thế Tào Húc Bằng vội vàng lớn tiếng nói: “Tiểu Đồng! Anh ý phương thức làm việc!” Triệu Hưng Long Một bên cũng lập tức hướng Đồng Học Bàn nháy mắt ra dấu để cho hắn dừng nói nữa.

Đồng Học Bàn không nghe, “Tào Bí thư, Triệu Huyện trưởng, tôi nhin bọn hắn lắm rồi, bọn hắn là cái gì mà dám khi người như vậy!” Tào Húc Bằng trừng mắt nói: “Ồ nháo!”, Lý Thắng Bàn tức giận mặt mũi trắng bệch, “Anh mà cũng là cán bộ chính phủ sao? Bình thường anh đều làm việc như vậy sao?”

“Tôi công tác như thế nào không cần người quản!”, Đồng Học Bàn nhìn vào mắt hắn, chỉ vào cái mũi của hắn mà chửi: “Ta đã thấy qua kẻ không biết điều! Nhưng vẫn chưa gặp qua kẻ không biết điều như các người! Tân Hoa Xã là địa phương nào? Tòa soạn báo là địa phương nào? Chức trách Phóng viên người cũng không biết! Còn con mẹ nó đi theo tôi mà khoa tay múa chân? Tin tức nguyên tắc thứ nhất chính là thực sự cầu thị! Còn các người? Sau khi đến đây liền con mẹ nó chọn ba lấy bốn! Thành tích công tác của chúng ta các người không nhìn! Tình huống thực tế các người cũng không muốn biết! Dân chúng các người cũng không quan tâm! Chỉ chăm chăm bôi lông tìm vết! Cố gắng bắt bẻ những thứ rêu ria không cần thiết! Các người là cố ý? Các người có quyền sao?”. Lý Thắng Bàn cười lạnh nói: “Chúng tôi xem xét các người công tác là không thực sự cầu thị sao? Ai quy định? Chúng tôi công tác như thế nào không cần anh phải dạy!”

La Hải Đình bọn hắn cũng sợ nháo ra chuyện, cuống quýt khuyên nhủ: “Cục trưởng!”, Tôn Thụ Lập cũng đi lên kéo Đồng Học Bàn xuống.

Nhưng mà, Đồng Học Bản bốc hỏa đã lục thân bắt nhận, "Còn người thì sao? Họ Lý! Con mẹ nó người chỗ nào đến đây? Tân Hoa Xã phân xã tỉnh thông báo cho chúng tôi tiếp đãi phỏng vấn! Người tính là phóng viên sao? Người có là người của Tỉnh Phân Xã không? Ở đây có chỗ cho các người nói sao? Chúng tôi tiếp đãi các đồng chí từ Tỉnh Phân Xã, người tung tăng đi theo đuôi là để làm cái gì?"

Tào Húc Bằng trong lòng biết giải quyết không được hấn lập tức gọi điện thoại nói cho Hướng Đạo.

Trong khi mắng chửi, người trong đại viện Chiêu Thương Cục càng ngày càng nhiều.

Mười mấy cán sự khoa viên Chiêu Thương Cục đều từ bên ở cửa kính phòng làm việc mà nhìn, còn có một số liền đi ra, đứng ở trong này mọi người đều nhìn rõ chuyện đã phát sinh, cả người cũng nghẹn lên một luồng lửa nóng, hiện tại thấy Đồng Cục trưởng đem bọn họ mắng chửi, tất cả mọi người có vẻ rất rất là thỏa mãn, cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy cách làm việc mạnh bạo trong truyền thuyết của Tiểu Đồng Cục trưởng, trong lúc nhất thời khí thế đại thịnh, hận không thể đi theo Đồng Học Bản cùng mắng bọn kia vài câu, nhưng đương nhiên không ai lên tiếng, dám ở trước mặt mắng phóng viên của Tân Hoa Xã, cả huyện Duyên Đài phỏng chừng cũng chỉ có một mình Tiểu Đồng Cục trưởng có can đảm này, bọn hấn cũng không có quyết đoán của Đồng Cục trưởng.

Vương Na Vương Đình cũng tức giận, "Hùng hùng hổ hổ! Anh là cái lãnh đạo gì?" Lý Thắng Bản hung ác nói: "Loại con sâu làm rầu nồi canh này nhất định phải rửa sạch ra khỏi đội ngũ! Chuyện này tôi trở về sẽ cùng bên trên thông báo!"

Đồng Học Bản vui vẻ, "A, người chừng nào thì lại trở thành người của Ủy Ban Kiểm Tra Kỷ Luật? Thân phận của người biến hóa rất nhanh!", Bên kia, Tào Húc Bằng gọi điện đến huyện ủy.

Hướng Đạo vừa nghe Đồng Học Bản đem đồng chí Tân Hoa Xã mắng chửi một trận, vỗ vỗ cái ót, quả thực đều không biết nên nói cái gì cho phải: "Tiểu Đồng đang làm gì đó? Hấn đang làm gì đó? Lão Tào! Lập tức đem Tiểu Đồng lôi đi! Việc tiếp đãi anh tự mình phụ trách! Đừng làm cho Tiểu Đồng dính vớ! Chuyện gì vừa có hấn vào liền lộn xộn liền! Anh nhanh đi lo liệu! Hiện tại còn kịp!", Chiêu Thương thành tích tốt, Hướng Đạo cũng là có công lao, cho nên mấy ngày này thấy Đồng Học Bản triển khai công tác không tệ, mới vừa vài ngày liền kéo về hai mươi triệu nên Hướng Đạo thái độ đối với hấn cũng khá hơn một chút, chuyện ở buổi liên hoan khiêu vũ, chuyện đại náo cục tài chính, hấn đều mở một con mắt nhắm một con mắt, không có truy cứu, nhưng ai có thể tưởng Tiểu Đồng này mới vừa thành thật vài ngày lại gây ra chuyện này, điều này làm cho Hướng Đạo thiếu chút nữa vỡ bần.

Cúp điện thoại, Tào Húc Bằng lập tức đi tới "Tiểu Đồng! Được rồi!", Đồng Học Bản chửi cũng đã xong, thấy lãnh đạo phát hỏa, hấn liền im lặng không nói nữa.

Tào Húc Bằng ôn hòa nhìn về phía Lý Thắng Bản, "Mấy đồng chí đi ăn cơm thôi, Đồng Cục trưởng cũng là vì lo lắng phát triển kinh tế trong huyện cho nên xúc động một chút, trở về tôi sẽ phê bình anh ta".

Lý Thắng Bản cười lạnh nói: "Phê bình thôi là xong sao?", Vương Na một bên nhìn Vương Thiếu Nham trên mặt đất, "Tôi xem vị đại ca kia nói tham ô nhận hối lộ không phải là tin đồn vô căn cứ".

"Vậy điều tra thêm.", Lý Thắng Bản không coi ai ra gì xuất ra cameras, bấm máy quay lại hiện trường, ngay cả Tào Húc Bằng cùng Triệu Hưng Long đều chiếu đi vào, cuối cùng ngồi xổm xuống hỏi Vương Thiếu Nham, "Năm vạn tệ kia là từ ai? Vì sao lại cấp cho anh?", Tào Húc Bằng có điểm nhìn không được, thậm chí nói người cũng quá mức không xem ta vào mắt chứ?

Tôn Thụ Lập tức giận nói: "Mấy vị phóng viên! Năm vạn tệ không phải Chiêu Thương Cục chúng tôi đáp ứng cho hấn! Không có hợp đồng cũng không có văn kiện! Loại tiền không đạo lý này đương nhiên không thể cấp! Các người đây là có ý gì, chẳng lẽ chỉ cần có người đến làm loạn gây chuyện! Chúng tôi phải trả thù lao? Không cho thì chúng tôi chính là tham ô? Chúng tôi có bao nhiêu tiền cũng không đủ cấp! Đây là tiền quốc gia! Là tiền nhân dân! Không phải là như các người động động mồm mép đơn giản như vậy! Nói hai chữ cho tiền thực rất dễ dàng sao? Chúng tôi cũng sẽ nói! Các người không thể nghe tình huống thực tế sao?"

Lý Thắng Bản ngó ngó hấn "Ta hiện tại là thấy anh đánh nhân dân!", La Hải Đình nói: "Chúng ta không hề cùng hấn động thủ! Hấn đến Chiêu Thương Cục làm loạn! Đây cũng không phải là lần đầu tiên! Vì để

không ảnh hưởng đến công việc! Chúng ta đem hấn đuổi đi ra liệu có sai lầm sao? Cái gì bị thương đều là hấn giả bộ! Tôi không tin mọi người ở đây không ai thấy!”

Lý Thắng Bân không phản ứng đến hấn, tiếp tục hỏi Vương Thiếu Nham tình huống, sau đó ghi chép.

Vương Thiếu Nham nước miếng bay tứ tung, riu rít nói.

Ánh mắt Đồng Học Bân âm trầm dừng ở trên mặt Lý Thắng Bân, ”Con mẹ nó người vẫn chưa xong sao? Lý Thắng Bân! Các người là có ý gì? Luôn mồm dong cờ là lấy công đạo cho nhân dân, chỉ nghe lời nói của một bên, chúng ta nói một câu người cũng không nghe? Cái này gọi là đòi công đạo sao? Đừng mẹ nó giống như giả bộ lấy chồng! Người muốn bới lông tìm vết có phải hay không? Cố ý tìm Duyên Đài Huyện gây phiền toái chứ gì? Được!”. Nói tới đây, Đồng Học Bân nhìn mấy người ở Tân Hoa Xã, ”Mấy người các người! Dem các người thẻ phóng viên cùng giấy chứng nhận lấy ra nữa tôi xem! ”, Lý Thắng Bân nhìn hấn nói: ”Tôi cho anh xem được sao?”, Vương Na sắc mặt cũng rất khó coi, ”Thẻ ở trên ngực, anh nhìn không thấy?”

”Tôi thực nhìn không thấy!” Đồng Học Bân liếc nhìn hấn, ”Trong mắt của tôi, Tân Hoa Xã là tòa soạn báo lớn của quốc gia, phóng viên hấn là phải hạng nhất nhì, Nhưng tôi không có chứng kiến điều này ở trên người các người, các người là kẻ cố tình gây sự, đây mà là Tân Hoa Xã phóng viên sao? Tôi đối với lần này thực hoài nghi! Tốt lắm, hiện tại trình giấy chứng nhận của các người, nếu như không có liền xin lỗi, giả mạo phóng viên, cục công an sẽ mời các người đi ngồi một chút!”, Lý Thắng Bân cười lạnh một tiếng, vừa sờ trong người, lấy ra giấy chứng nhận ném cho hấn.

Vương Na cùng Vương Đình cũng nghe theo, đều đem thẻ công tác mang ra.

Đồng Học Bân đem ba giấy chứng nhận cầm ở trong tay nhìn nhìn, gật gật đầu, quay người lại đi đến một bên, trong túi quần lấy ra điện thoại di động .

Ai cũng không biết Tiểu Đồng Cục trưởng muốn làm gì, đều nhìn về hấn.

Đồng Học Bân trực tiếp gọi một cú điện thoại, títtítít... thông.

Đầu kia là tiếng nói của Tạ Hạo, ”Ha ha, tỷ phu, thần tượng của em, như thế nào gọi điện thoại cho em? Có phải đang ở Bắc Kinh hay không? Ở đâu ở đâu? Em đến tìm anh!”

Đồng Học Bân thấp giọng nói: ”Tìm em có chuyện, chị hai của em ở Tân Hoa Xã chúc vụ gì?”

”Chị hai? Chị là ở phòng Nhân sự của Tân Hoa Xã, em nhớ cấp bậc là trưởng phòng, bắt quá dài ngoẵng chức vụ là phó sở, làm sao vậy? ”, Dài ngoẵng phó sở còn ở cục Nhân sự? Trọng lượng không nhỏ.

”Có mấy người từ Tân Hoa Xã đến Cục Chiêu thương của anh bới lông tìm vết đây...”

”Hắc! Sợ gì bọn hấn! Là cái thá gì, chị hai cùng Tổng Biên tập Tân Hoa Xã quan hệ tốt lắm, em đưa anh số điện thoại của Tổng Biên tập?” Tân Hoa Xã Tổng Biên tập, đó là quan lớn cấp bộ.

Đồng Học Bân nói: ”Người ta cũng không biết anh, như vậy, cho anh số điện thoại di động của chị hai em đi”.

”Được, vậy anh chờ tí...”, Tạ Hạo đọc số.

Cúp máy, Đồng Học Bân lập tức gọi điện cho Tạ Tĩnh.

Tít tít tít, điện thoại thông, ”Xin lỗi, ai vậy?”, Đồng Học Bân hắng giọng, ”Tiểu Tĩnh, tôi Đồng Học Bân, nói chuyện một chút có được hay không”.

Tạ Tĩnh ngẩn ra, ha ha nở nụ cười, ”Tỷ phu khỏe, có thể, có chuyện gì sao?”

Tạ Tĩnh so với Đồng Học Bân còn lớn hơn vài tuổi, nghe cô ấy kêu tỷ phu, Đồng Học Bân là có chút khó chịu, bắt quá hiện tại cũng không suy nghĩ được chuyện này, hấn nói: ”Ban biên tập tin tức trong nước Tân Hoa Xã bên đó có một người đến chỗ tôi, một chút tinh thần thực sự cầu thị cũng không nói, còn như biến thành cấp trên của tôi, đối với công tác của chúng tôi chỉ chỉ trỏ trỏ, còn đòi phản ánh tình huống cùng cấp trên, xem tôi là con sâu làm rầu nồi canh mà đem thành trừ, ừm, tôi không rõ người này như thế làm như thế nào mà có thể làm phóng viên! ”

Tạ Tĩnh mày nhú lại, "Hắn tên gọi là gì?"

"... Lý Thắng Bản", Đồng Học Bản đem mã số phóng viên trên giấy chứng nhận cũng nói cho cô ấy.

"Anh chờ chút, em gọi điện thoại", đầu kia một trận trầm mặc, không bao lâu, thanh âm Tạ Tĩnh vang lên, "...Bộ phận Tin tức trong nước quả thật có Lý Thắng Bản, tỷ phu, như vậy đi, anh đem điện thoại cho người nọ, em phê bình hắn".

385. Chương 386: Chạy!

Ngoài đại viện.

Không khí đè nén gắt gao.

Cán sự của Chiêu Thương Cục đi ra xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, hành lang ký túc xá cùng trên WC đều đầy người úp sấp, nhướng cổ mà nhìn xuống. Ngoài đại viện hai mươi mấy người dân, Tào Húc Bằng, Triệu Hưng Long, cán bộ của Cục Chiêu Thương cùng mấy nhân viên công tác cũng đều đưa ánh mắt chuyển trên người Đồng Học Bản, biểu tình không đồng nhất, cũng không biết Đồng Học Bản đang cùng ai liên hệ.

Lúc này, Đồng Học Bản trở về, cầm điện thoại đưa về phía trước.

Lý Thắng Bản cùng Vương Na ba người nhìn hắn, "...Định làm gì?"

"Nghe điện thoại" Đồng Học Bản nhìn Lý Thắng Bản, âm thanh lạnh lùng nói: "Lãnh đạo của các người!"

Nghe vậy, Tào Húc Bằng cùng Triệu Hưng Long liếc nhau, trong lòng đều ồ lên một tiếng, lãnh đạo bọn hắn? Tiểu Đồng còn có Tân Hoa Xã quan hệ?

Lý Thắng Bản nhú mày, không có đưa tay đón.

Vương Na cùng Vương Đình thần tình hồ nghi, tựa hồ suy nghĩ là lãnh đạo nào.

Đồng Học Bản giận quá thành cười, "Không tiếp sao? Được, tôi biết rồi".

"Đợi chút!" Thấy Đồng Học Bản cầm lấy di động muốn nói gì đó, Lý Thắng Bản ngăn đón, vẫn là cầm lấy điện thoại di động, hắn không biết Đồng Học Bản tìm ai, nhưng nghĩ đến loại địa phương thâm sơn cùng cốc này, lãnh đạo huyện cục thì có thể nhận thức cái gì cao tầng Tân Hoa Xã? Tổng Biên tập vốn là một cái đặc thù độc lập, có thể xem như một hình thái quan trường khác, liên lụy sẽ không quá nhiều, huống hồ Lý Thắng Bản nhìn vẫn chưa tới ba mươi tuổi, hắn dù gì cũng là Phó tổ trưởng kế tiếp, ở tòa soạn cũng là có một chút nhân mạch nên cũng không xem chuyện này coi trọng lắm.

Cầm lấy di động, Lý Thắng Bản không mẫn không nhạt nói: "Alo?"

"Anh chính là Lý Thắng Bản ban biên tập tin tức trong nước?" Một giọng nữ lạnh lùng truyền tới.

Nữ? Thanh âm còn rất trẻ? Lý Thắng Bản cau mày nói: "Đúng là tôi, cô là?"

Tạ Tĩnh cũng chưa trả lời thẳng, giọng nói của nàng lúc này cũng không có khách khí như lúc nói chuyện cùng Đồng Học Bản, "Lãnh đạo của anh là Lý Kế Đông? Được, lão Lý khi nào thì có khí phái như vậy? Chạy tới huyện Duyên Đài chỉ đạo công tác? Còn uy hiếp lãnh đạo Cục Chiêu Thương? Tốt, rất tốt nha, Lý Thắng Bản, anh thị sát thấy thế nào? Đã phát hiện bao nhiêu con sâu làm rầu nồi canh?"

Nghe cô ấy châm chọc xong, Lý Thắng Bản sắc mặt cả kinh!

Lý Kế Đông Lý Chủ nhiệm? Đó cũng không phải là lãnh đạo chủ quản Lý Thắng Bản, mà là lãnh đạo của lãnh đạo hắn!

Người phụ nữ trong điện thoại kia kêu là lão Lý? Trong Lời nói còn có vẻ không hề khách khí với Lý chủ nhiệm?

Lý Thắng Bản trong lòng nhảy loạn, ngữ khí cũng thay đổi, "Xin lỗi cô là?" Sau khi nói xong lời này, trong lòng hắn đột nhiên nhảy ra một cái tên dọa người.

Tạ Tĩnh thản nhiên nói: "Tôi là Tạ Tĩnh cục Nhân sự!"

Ta kháo! Quả nhiên là cô ấy! Lý Thắng Bàn hít một hơi khí lạnh, điện thoại thiếu chút nữa rơi xuống, "Tạ, Tạ khoa trưởng!"

Tạ Tĩnh, một trong cán bộ tuổi còn trẻ nhất Tân Hoa Xã, lại là ở cục Nhân sự, chức vụ quyền lợi rất nặng, hơn nữa quan trọng nhất là phía dưới không ít người cũng biết Tạ Tĩnh cùng Tổng Biên tập một nhà quan hệ phi thường tốt, không chỉ là trên công tác, quan hệ cá nhân cũng như thế, Tổng Biên tập phụ nhân mỗi lần đến Tân Hoa Xã, mười lần thì có đến ba bốn lần đều một mình đi cục Nhân sự tìm Tạ trưởng phòng tán gẫu, ở tòa soạn không phải là cái gì bí mật.

Tại sao là cô ấy?

Lý Thắng Bàn biết mình đụng vào thiết bản rồi!

Thấy hần không nói lời nào, Tạ Tĩnh điềm tĩnh nói: "Lý Thắng Bàn, anh thật là có can đảm, cáo mượn oai hùm thực rất hay sao? Lấy cớ hiệu Tân Hoa Xã đi áp người rất vui vẻ sao? Xem ra cục Nhân sự có khi cần phải đối với loại người như đồng chí khảo sát một lần nữa, như vậy đi, anh sau khi trở về trực tiếp đến cục Nhân sự tìm tôi!"

Lý Thắng Bàn mặt đều bị dọa trắng bệch, "Đừng đừng, Tạ trưởng phòng, không phải, tôi..."

Cách đó không xa La Hải Đình cùng Lâm Bình Bình mỉm cười, không nghĩ tới Lý Thắng Bàn vừa mới rồi còn không ai bì nổi như thế nào đột nhiên liền sợ hãi như vậy.

Tạ Tĩnh nói: "Cái 'con sâu làm rầu nồi canh' mà anh nói đó, tôi cũng phải gọi một tiếng 'ca', anh cũng thật là ai cũng dám gây chuyện đó!"

"Không phải, Tạ trưởng phòng! Tạ trưởng..." Tít tít tít, điện thoại đã bị cắt ngang.

Người chung quanh chứng kiến Lý Thắng Bàn sắc mặt hoảng hốt, nhất thời liền rõ ràng, đây là bị lãnh đạo giáo huấn, trong lúc nhất thời không ít người đều nhìn về Đồng Học Bàn, thậm chí nói Tiểu Đồng Cục trưởng chiêu số cũng đủ cao.

Vương Na vội la lên: "Thắng Bàn! Làm sao vậy?"

Lý Thắng Bàn trong lòng kêu khổ, cũng chẳng cùng nàng giải thích, quay đầu bước nhanh đi đến trước mặt Đồng Học Bàn, vội nói: "Đồng Cục trưởng, vừa rồi là tôi thái độ không tốt, đã không có giải thích tình huống rõ ràng đã đi xuống kết luận, lãnh đạo đã muốn nghiêm khắc phê bình tôi".

Đồng Học Bàn nói: "Lãnh đạo nếu không phê bình người, chuyện này là chúng tôi không đúng sao?"

Lý Thắng Bàn cắn răng nói: "Không đúng không đúng, là tôi đã sai".

Đồng Học Bàn nhìn hần, lại nhìn Vương Na cùng Vương Đình một cái, lớn tiếng giáo huấn: "Nhìn các người còn là bộ dáng phóng viên sao? Cầm lòng gà thay xem như lệnh tiễn! Các người có tự nhìn lại bản thân hay không? Tôi thừa nhận chúng tôi công tác chiêu thương khăng định tồn tại hoặc nhiều hoặc ít vấn đề, địa phương khác cũng như vậy, chỉ cần người làm việc, nhất định sẽ có vấn đề, đây là không thể tránh né, tôi cũng hoan nghênh các đồng chí phóng viên chỉ ra chỗ sai, chúng tôi sẽ cố sửa đổi để tiến bộ, nhưng mà các người là đang làm cái gì? Bắt bẻ một ít chuyện vô lí? Bắt lấy một ít chuyện tào lao làm văn chương! Không lo lắng hiện trạng huyện Duyên Đài! Không lo lắng cảm giác của nhân dân! Lương tâm các người ở chỗ nào?"

Lý Thắng Bàn nói: "Là chúng tôi công tác không tốt, ngài... ngài đừng chấp nhặt với chúng tôi".

Đồng Học Bàn quát: "Chấp nhặt cái gì? Hành vi Các người đã nghiêm trọng tổn hại hình ảnh huyện Duyên Đài! Làm cho các nhà đầu tư khủng hoảng! Các người thật ra rất thoải mái, động động mồm mép liền đem công sức của chúng tôi toàn bộ phủ định, các người có biết điều này sẽ mang đến bao nhiêu tổn thất lớn cho chúng tôi không? Đến lúc đó các người vỗ vỗ mông rồi đi! Chúng tôi thì sao? Nhân dân và nhà đầu tư thì sao?"

Lý Thắng Bàn nhanh chóng hạ thấp tư thái, quay đầu đối với Tào Húc Bằng cùng Triệu Hưng Long nói: "Tào Bí thư, Triệu Huyện trưởng, vừa mới mạo phạm, thật sự là có lỗi..." Hần lập tức nói xin lỗi, cuối cùng

cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hấn lấy ra cameras đem ảnh chụp đều xóa hết. Lý Thắng Bàn hiện tại mới biết sợ, ý tứ Tạ Tĩnh rất rõ ràng, chính mình sau khi trở về khẳng định phải chịu phạt, đó là tình huống tốt nhất, không cẩn thận thì cái ghế này cũng khó mà giữ được.

Tào Húc Bằng nghe xong, trong lòng bực mình cũng giảm bớt, rộng lượng khoát tay. Hấn lúc này mới biết được Tiểu Đồng vì sao dám mắng người, thì ra là có chỗ dựa, lãnh đạo Tân Hoa Xã sao? Tào Húc Bằng trước kia vẫn cho rằng Đồng Học Bàn chỉ có Tạ Huyện trưởng làm chỗ dựa, thật vẫn không có biết chỗ khác của hấn, hiện tại vừa nhìn, Tiểu Đồng này xem ra cũng không phải là người dễ tra, quan hệ cùng Tân Hoa Xã mà cũng có được?

Triệu Hưng Long thật ra cũng lợi dụng cơ hội nói thêm một chút, cũng dùng lời nói nghiêm khắc phê bình Lý Thắng Bàn vài câu, lần phỏng vấn này quả thật bất chệt quá mức.

Lý Thắng Bàn liên tục đồng ý, không dám ý kiến gì.

Cuối cùng, Lý Thắng Bàn nói lãnh đạo bảo hấn đầu tiên trở về thủ đô, liền cáo từ mà đi. Đám người Vương Na có ngốc thì cũng hiểu được mọi chuyện là thế nào, ngay cả Lý Thắng Bàn đều đắc tội không nổi thì bọn hấn lại càng đắc tội không nổi, vì thế cũng cuống quýt xin lỗi rồi cùng Lý Thắng Bàn cùng nhau rời đi, cũng không quản cái gì phỏng vấn nữa.

Người cục Chiêu Thương rất là thoải mái, có không ít người đều thờ phào một hơi.

Mấy người dân xung quanh đang còn ở đó, Tào Húc Bằng sợ ảnh hưởng không tốt, cũng trừng mắt nhìn Đồng Học Bàn một cái, "Cậu đó, về sau nếu tiếp tục phương thức làm việc này, cậu cứ đợi xử phạt đi, giao một bản kiểm điểm cho tôi!" Thật ra đối với loại kết quả này, Tào Húc Bằng vẫn là rất hài lòng, coi như Đồng Học Bàn không mắng chửi người, mấy người phóng viên kia cũng là đặc biệt đến gây chuyện, tránh cũng không thể tránh, hiện tại có như vậy, nghĩ đến những ký giả kia trở về cũng sẽ không loạn đưa tin.

Đồng Học Bàn cười khỏ, nhưng không nói gì, kiểm điểm thì kiểm điểm, hấn cũng viết qua không ít kiểm điểm.

Triệu Hưng Long không có phê bình Đồng Học Bàn cái gì, hấn vừa mới này cũng phát hỏa.

Phóng viên đi rồi, Tào Húc Bằng cùng Triệu Hưng Long cũng không lưu lại, lên xe rời khỏi cục Chiêu Thương, đem tình huống bên này hội báo cho trong huyện, Tào Húc Bằng trong lòng cũng rất thích Tiểu Đồng, cho nên thời điểm báo cáo cũng không có nói Đồng Học Bàn mắng chửi người, chỉ sơ lược nói qua.

Lãnh đạo vừa đi, La Hải Đình là người thứ nhất đón chào, "Cục trưởng, xin bớt giận, đừng cùng mấy phóng viên kia chấp nhặt". Tâm tư cô ấy cũng có chút quay vòng lên, hiển nhiên cũng không dự đoán được Tiểu Đồng Cục trưởng còn có quan hệ ở Bắc Kinh, nghĩ cũng thấy đúng, Đồng Cục trưởng không phải là người Bắc kinh sao.

Mắng cũng mắng, gõ cũng gõ, Đồng Học Bàn bực mình cũng đã phát ra hơn phân nửa, phát phát tay, liền thấy Vương Thiếu Nham trên mặt đất, hấn thấy tình thế không ổn đang đứng lên muốn chạy, Đồng Học Bàn trong mắt lạnh lùng, "Đem hấn mang tới chỗ bảo vệ! Chờ cảnh sát đến trực tiếp mang đi! Chiêu Thương Cục là nơi giương oai sao? Đã trở thành nhà của người sao? Người không phải đến để làm trò vô lại sao? Đi! Đến phòng tạm giam mà chơi đi!"

Vương Thiếu Nham nhanh chân bỏ chạy nhưng mà đã bị hai người bảo vệ tóm lại.

Đồng Học Bàn nói: "Tất cả giải tán đi, trở về công tác!"

Lâm Bình Bình cùng Tôn Thụ Lập bọn hấn đều nhìn Đồng Học Bàn, đi nhà ăn, quay về ký túc xá. Tân Hoa Xã ở quốc nội địa vị chính trị luôn luôn thực đặc thù, trọng lượng cũng rất lớn, nhưng hôm nay lại bị Tiểu Đồng Cục trưởng chỉ vào cái mũi mắng chửi, điều này làm ọi người đối với Đồng Cục trưởng nhận thức lại nhiều hơn một tầng, mấy cán bộ ở trong lòng suy nghĩ miên man, nhóm khoa viên thì không lo lắng nhiều như vậy, chỉ cảm thấy Đồng Học Bàn đại phát thần uy mười phần hả dạ.

...

Buổi chiều.

Trong văn phòng Đồng Học Bản cũng tỉnh táo lại, viết xong kiểm điểm hẩn xoa nhẹ cái ót, biết mình lần này lại xúc động, hẩn nhanh chóng gọi một cú điện thoại đến cho Triệu Hưng Long, thử nói: "Alo, Triệu Huyện trưởng, khụ khụ, chuyện kia, trong huyện xử phạt tôi thế nào?"

Triệu Hưng Long vui vẻ, "Thế nào? Cậu còn muốn xử phạt?"

"Tôi chỉ lo lắng mà thôi".

"Ha ha, yên tâm đi, hẩn là không có việc gì".

Đồng Học Bản liền yên tâm, nếu nghiêm trọng một chút thì xử phạt chính là hạn chế lên chức, hẩn còn chuẩn bị làm tốt công tác để nhanh chóng lên phó sở đây.

386. Chương 387: Có Người Theo Dõi Tà Tỷ?

Sáu giờ chiều.

Huyện ủy đại viện.

Phía chân trời nhiễm một mảnh nóng bỏng, áng mây phiêu phiêu, đẹp không sao tả xiết.

Giao xong giấy kiểm điểm Đồng Học Bản theo Tào Húc Bằng đi tới văn phòng, chỉnh chu quần áo và rời đi. Thật ra hẩn nửa giờ trước đã tới đây, bất quá Tào Húc Bằng quở trách hẩn hơn nửa ngày, lúc này mới có thể xong xuôi. Đồng Học Bản biết Tào là vì mình suy nghĩ, đây là đang giúp hẩn, giao xong phê bình kiểm điểm, chuyện mắng chửi người này cũng không lớn, bằng không cũng không cần trực tiếp làm làm khó dễ lãnh đạo là Đồng Học Bản, kiểm điểm cũng sẽ không để cho hẩn viết, trực tiếp đem chuyện này tóm tắt, về sau có thể sử lý.

Phía dưới Ký túc xá, mọi người được nghỉ ngơi nổi hưởng phía ngoài đại viện mà đi.

Bất quá Đồng Học Bản vừa ra vẫn là có không ít người đồng loạt hướng hẩn nhìn qua.

Đồng Học Bản bị nhìn thấy có điểm sợ hãi, mặt trầm xuống, ánh mắt ở trong đại viện quét một vòng, thầm nói nhìn tôi làm gì?

Tuy rằng Tào Húc Bằng cố ý đem chuyện này áp xuống, nhưng lúc ấy ở đây không ít người, giấu diếm là giấu diếm không được, Đồng Học Bản mắng chửi phóng viên Tân Hoa Xã vẫn là ở phạm vi nhỏ truyền ra, đây cũng không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa tính hí kịch lớn như vậy, cũng khó trách mọi người quan tâm, ở trong lòng rất nhiều người đều nói thầm lên, thầm nói Đồng Học Bản này gây chuyện thật sự là một lần so với một lần càng lớn hơn, giống như chuyện gì cùng Đồng Học Bản nhắc lên quan hệ, tình huống có nhỏ đi nữa thì cũng có thể bị hẩn làm cho phình lên, cũng coi như đám phóng viên kia không hay ho, nói các người tìm ai phiền toái không tìm mà lại cứ nhằm vào Cục Chiêu Thương phiền toái, ôn thân là để chọc sao?

Lên Khải Mỹ Thụỵ, Đồng Học Bản đốt điều thuốc, lái xe về nhà.

Bỗng nhiên, một cái thân ảnh mê người từ tổng văn phòng huyện đi ra - là Tà Tuệ Lan!

"Tà Huyện trưởng".

"Huyện trưởng, hết giờ làm rồi sao?"

Phụ cận mấy người vội cung kính chào hỏi.

Tà Tuệ Lan khoé mắt mang theo vẻ cười, ôn hòa gật gật đầu, "Ngày hôm nay vất vả mọi người, sớm một chút trở về đi." Cô ấy mặc một thân âu phục màu đen, rất đẹp.

Tính toán, Tà Tuệ Lan đến huyện Duyên Đài cũng có hơn nửa năm, hiện tại trong huyện ủy đại viện cũng không có người dám xem thường nàng, làm một người nữ cán bộ trẻ tuổi, hơn nữa còn là ở vị trí Huyện trưởng, công việc thực rất khó khăn, nhưng Tà Tuệ Lan biểu hiện lại làm cho không ít người lấp bắp kính hãi, gần mấy tháng, Tà Huyện trưởng ngay tại trong chính quyền huyện đứng vững vàng gót chân, mọi người

cũng sẽ không bị Tạ Tuệ Lan cười híp mắt mê hoặc, họ đều biết Tạ Huyện trưởng là một người ngoài nóng trong lạnh, làm việc mạnh mẽ, có đôi khi so với nam nhân còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Lúc này, một cái nam tử hơn ba mươi tuổi từ phía sau đi tới, "Huyện trưởng".

Tạ Tuệ Lan vừa quay đầu lại, cười nói: "Khắc Lượng"

"Ngài về nhà ở chúc viện? Xe tôi hôm nay hỏng, có thể cho quá giang trở về hay không" Trình Khắc Lượng nhìn về phía Tạ Tuệ Lan ánh mắt có điểm thâm trầm.

Tạ Tuệ Lan cười cười, "Ha ha, được, dù sao cũng tiện đường".

Trình Khắc Lượng cười nói: "Vậy cảm ơn Tạ Huyện trưởng, tôi đang lo không biết trở về như thế nào đây".

Đồng Học Bàn xa xa nhìn thấy liền nhú mày, người này, ánh mắt nhìn lão bà của ta không đúng lắm. Thấy nam tử này ngũ quan đoan chính tướng mạo đường đường, Đồng Học Bàn nhất thời sinh ra một cảm giác nguy cơ, lập tức hạ cửa kính xuống thuận miệng hỏi một khoa viên, "À, cậu là... Tiểu Trần sao?"

Tiểu Trần được sủng ái mà lo sợ, không nghĩ tới đại danh鼎鼎 ôn thần thế mà lại biết hần họ gì, "Đồng Cục trưởng".

Đồng Học Bàn vẫy tay, chỉ tay về người cùng Tạ Tuệ Lan tiến vào chiếc Passat, "Vị kia là?"

"A, là Trình Khắc Lượng Trình Phó Huyện trưởng, chủ quản công tác khoa giáo" Tiểu Trần đáp.

Hần vừa nói như thế Đồng Học Bàn thật là có chút ấn tượng, hình như là Phó Huyện trưởng tuổi còn trẻ nhất huyện chính phủ, nghe nói cùng Bí thư trên thành phố cũng có một chút quan hệ, còn chưa kết hôn. Nghĩ đến đây, Đồng Học Bàn không khỏi chớp chớp con mắt, ha ha cười làm bộ như vô tình hỏi, "Trình Huyện trưởng có phải theo đuổi Tạ Huyện trưởng hay không?"

Tiểu Trần do dự nói: "Cái này, khụ khụ, hần là vậy".

Đồng Học Bàn trừng mắt nói: "Chính là vậy hay là không phải?"

"A, phải" Tiểu Trần cũng chịu, câu hỏi của ôn thần hần không dám không đáp, hạ giọng nói: "Trình Huyện trưởng gần một tháng nay đều có gắng tiếp cận Huyện trưởng, chuyện này... Mọi người đều biết" Tạ Tuệ Lan rất tốt, không kể khuôn mặt xinh đẹp dọa người, nghe nói thân phận nàng liền không phải bình thường có thể so được, Tạ Huyện trưởng còn chưa kết hôn, tuổi lại không lớn, trên quan trường huyện Duyên Đài có thể miễn cưỡng xứng đôi cô ấy sợ cũng chỉ có Trình Khắc Lượng phó huyện trưởng này, hơn nữa Trình Huyện trưởng hiện giờ cũng chưa lập gia đình, cho nên Trình Khắc Lượng đối với Tạ Tuệ Lan phát động theo đuổi, người phía dưới chỉ cảm thấy Trình Huyện trưởng lá gan thật là lớn, nhưng cũng không có ngoài ý muốn.

Nghe xong, Đồng Học Bàn có điểm mất hứng, phản rồi! Dám theo đuổi vợ ta sao?

Thấy Tạ Tuệ Lan lái xe ra khỏi huyện ủy đại viện, Đồng Học Bàn ánh mắt căng thẳng, cũng nhanh chóng đi theo, gắt gao theo ở phía sau.

Mới ra đại viện, trên đường một chiếc Jetta đột nhiên gia tốc, thiếu chút nữa đem Đồng Học Bàn dừng lại!

Đồng Học Bàn tay mất lạnh lẽo phanh xe mới không xảy ra chuyện gì, thấy chiếc Jetta đi theo chiếc Passat của Tạ Tuệ Lan cùng về phía tây, Đồng Học Bàn liền mắng một câu thô tục, "Con mẹ nó người có biết lái xe hay không! Chen chúc cái gì!" Lại giẫm chân ga đi theo, hần mới vừa thay xe, cũng không sợ người khác nhận ra.

Huyện ủy Ly Gia chúc viện không tính xa, nhưng bởi vì là lúc hết giờ làm nên đường khá chật.

Không lâu sau, chiếc Passat bỗng nhiên dừng ở một cửa siêu thị, lão Hình từ trên xe bước xuống, vào siêu thị tựa hồ đi mua thức ăn cho Tạ Huyện trưởng.

Đồng Học Bàn cũng dựa vào ven đường, nhìn phía trước, Trình Khắc Lượng phía sau đang cùng Tạ Tuệ Lan đang nói gì đó, rất có vẻ chăm chú. Đồng Học Bàn nghiêng rằng nghiêng lợi, lại không có cách nào nói cái gì, dù sao hần còn không có cùng Tạ Tuệ Lan kết hôn, xuất sư vô danh. Mấy phút đồng hồ sau, lão Hình cầm

mấy túi nhựa đã trở lại, trong túi là một chút thịt cùng rau dưa. Lên xe, Passat tiếp tục hướng về phía khu tập thể của huyện ủy.

Sau đó, Đồng Học Bàn đột nhiên đã phát hiện một tình huống.

Chiếc xe Jetta kia không ngờ cũng tiến lên.

Vừa mới nãy cũng không có chú ý, sau khi chiếc Passat đứng ở siêu thị, chiếc Jetta kia cũng dừng xe ở cạnh đường sao?

Đồng Học Bàn cau mày, một năm công tác để cho tính cảnh giác của hắn cùng năng lực trinh sát đều tăng cường thật lớn, sau khi cảm giác ra không đúng hắn cũng không có tiếp tục quan sát xe Tạ Tuệ Lan, mà là thả chậm tốc độ đi theo sau chiếc Jetta, hắn muốn nhìn xem đây có phải trùng hợp hay không.

Năm phút đồng hồ...

Mười phần chung...

Xe nhanh đi đến huyện ủy đại viện, qua nhiều ngã rẽ vậy mà chiếc Jetta như cũ vẫn bám theo chiếc Passat của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bàn buồn bực, không có khả năng trùng hợp như thế này, chiếc Jetta này đang theo sau Tạ tỷ? Ý đồ gì đây?

Trong mơ hồ có thể chứng kiến trong chiếc Jetta chỉ có một người, tài xế kia tướng mạo nghiêm túc, tuổi không lớn lắm, Đồng Học Bàn có thể nhận thấy được một cỗ khí tức nguy hiểm, đây là trực giác khi hắn cùng vô số cao thủ giao thủ mà ra, là một người luyện công phu? Đồng Học Bàn nhất thời nhớ lại vụ án bom hẹn giờ lần đó, nhớ lại Tạ Tuệ Lan suýt nữa chết, hắn hít sâu một hơi, trong lòng đã là có quyết định, đột nhiên nhấn ga đi lên, chiếc Porche nhất thời dừng ở bên chiếc Jetta, chỉ nghe chiếc Jetta phanh kết lại một tiếng.

Bình, Đồng Học Bàn xuống xe, mở ra cửa xe chiếc Jetta, "ID! Bằng lái xe! Lấy cho tôi xem!"

Thanh niên kia lạnh lùng nhìn Đồng Học Bàn, muốn lái đi.

"Muốn chạy?" Đồng Học Bàn bắt được cổ tay hắn, "Gan đủ lớn đó! Dám dõ trò theo dõi? Con mẹ nó người là tìm đường chết!"

Thanh niên kia sắc mặt khế biến, khế trở tay đã khóa ngược lại Đồng Học Bàn.

Giao thủ một chiêu Đồng Học Bàn liền biết mình suy đoán không sai, người này thân thủ phi thường, so với đai đen Taekwondo kia chỉ có mạnh hơn mà không yếu, loại thân thủ này ở quốc nội cũng tìm không ra nhiều, hiện tại theo dõi Tạ tỷ, theo dõi nàng, hiển nhiên tình huống không ổn. Đồng Học Bàn không muốn cùng hắn giằng co, thể lực chính mình không đủ, càng kéo dài càng bất lợi, vì thế hắn liền muốn tốc chiến tốc thắng, tâm niệm một tiếng!

STOP...

Hô!

Thời gian bỗng nhiên dừng lại!

Đồng Học Bàn cũng không nhìn đám người cứng ngắc ở chung quanh, đưa tay nắm lấy cái cổ thanh niên kia.

STOP!

...

Thời gian đã khôi phục!

Thanh niên kia chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, tay của Đồng Học Bàn đột nhiên nắm trên cổ hắn, quá là nhanh, căn bản không có một chút thời gian phản ứng, trong lòng lộp bộp một tiếng, biết đụng phải thiết bản, theo bản năng tay đưa đến bên hông kia chợt dừng lại, thanh niên kia hiểu được, nếu như mình vọng

động thì cổ nhất định sẽ bị người này vặn gãy, một chút cơ hội hoàn thủ cũng không có, thân thủ chính mình cùng đối phương chênh lệch quá xa!

Thanh niên kia hít vào một hơi, "Người là ai?" Hắn không nghĩ tới một cái huyện Duyên Đài nhỏ nhỏ cũng có loại cao thủ này, chính mình một chiêu đều đón không được, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn rõ ràng, điều này làm cho thanh niên kia lòng tự tôn nhận lấy đả kích rất lớn.

Đồng Học Bên không để ý đến hắn, cúi đầu nhìn tay hắn, đồng tử chợt co rụt lại!

Trên lưng thanh niên kia rõ ràng là một khẩu súng! Là súng quân dụng!

Đồng Học Bên nổi trận lôi đình, "Ta kháo! Còn có súng? Người muốn làm gì? Con mẹ nó! Còn dám tới huyện Duyên Đài chúng ta giương oai! Người chán sống đi? "Hắn có chút kinh sợ, may mắn chính mình phát hiện đúng lúc, bằng không nếu để loại nhân vật nguy hiểm này tiếp cận Tạ Tuệ Lan, hậu quả khó lường. "Nói đi! Ai phái người tới! Là kẻ nào! Vì sao lại theo dõi xe Tạ Huyện trưởng? "

Thanh niên kia không nói.

"Không nói phải không?" Đồng Học Bên cười lạnh nói: "Được, xem ra cần phải được chăm sóc một chút!"

Đột nhiên, Đồng Học Bên phát hiện chiếc Passat của Tạ Tuệ Lan thế nhưng cũng dừng ở không xa phía trước, tựa như từ vừa mới bắt đầu liền đã nhìn sang bên này.

Cửa vừa mở ra, Tạ Tuệ Lan ung dung đi xuống.

387. Chương 388: Hắc Thủ!

Bên cạnh đường cái.

Trình Khắc Lượng cũng xuống xe, nhìn về phía Đồng Học Bên, "Tuệ Lan Huyện trưởng, làm sao vậy?"

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Cách đại viện cũng không xa, cậu đi về trước đi, tôi xử lý một ít chuyện".

"Có phiền toái?" Trình Khắc Lượng nhíu mày, "Đó là Tiểu Đồng? Lại cùng người động thủ?"

Tạ Tuệ Lan ngó ngó hắn: "...Cậu trước tiên quay về đi, được không? "

Không có biện pháp, Trình Khắc Lượng đành phải gật gật đầu, cuối cùng sau khi nhìn thoáng qua bên kia, mới qua đường cái hướng về phía ký túc xá huyện ủy mà đi. Tạ Tuệ Lan cũng khoát tay đuổi đi lão Hình lái xe, sau đó mới một người cất bước lại đây, hít cặp mắt mê người, bất đắc dĩ cười một chút, "Tôi nói Tiểu Đồng, anh làm cái gì vậy?"

Đồng Học Bên một tay chế trụ cổ thanh niên kia, không dám thả lỏng, "Có người theo dõi chị, tôi bắt được".

"Anh cũng thật là" Tạ Tuệ Lan cười khổ lắc đầu.

"Đừng, chị trước tiên đừng tới đây! Trên người hắn có súng!"

"Tôi biết hắn có súng" Tạ Tuệ Lan nhìn đám người vây xem xung quanh, nói: "Được rồi, lên xe nói sau".

Đồng Học Bên ngăn người, tay vẫn không rời súng, "Chị nhận thức hắn?"

Tạ Tuệ Lan ừm một cái, lên chiếc Jetta, Đồng Học Bên do dự một chút mới buông cổ thanh niên kia ra, xoay người lao vào trong xe.

"Sao lại thế này?" Đồng Học Bên chả hiểu gì, thậm chí nói mình uống công rồi sao? Làm hắn còn tưởng rằng mình đã lập công rồi chứ.

Tạ Tuệ Lan cười dài nói: "Giới thiệu cho anh một chút, đây là Trần Hiên, thuộc về nhị bộ Tổng tham mưu trung ương Cục Cảnh Vệ, thời điểm năm ngoái không phải là xảy ra vụ bom hẹn giờ sao? Người trong nhà sợ tôi xảy ra sự cố, hai ngày trước đem Tiểu Trần đến cho tôi làm cảnh vệ viên, ha ha, bất quá cấp lãnh đạo của bộ mới có thể có cảnh vệ bảo vệ, tôi cấp bậc này đương nhiên không được phép, cho nên sẽ không để Tiểu Trần nói thẳng ra, chỉ là bí mật bảo hộ".

Đồng Học Bán chắc lưỡi, "Hài, sao không nói sớm với tôi".

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: "Tôi còn lo lắng để Tiểu Trần sớm trở về một chút đây".

"Thủ trưởng!" Trần Hiên vẻ mặt nghiêm túc, "Không hoàn thành nhiệm vụ tôi không thể trở về! Khi tôi tới đây Hàn phu nhân đã dặn phải bảo vệ cô an toàn..."

"Được rồi được rồi" Tạ Tuệ Lan cười nói: "Nếu vậy cậu cứ làm đi, bất quá lần sau cũng đừng để cho người chế trụ".

Nghe vậy, Trần Hiên xấu hổ cực kỳ, Tạ Tuệ Lan không cùng đối phương giấu diếm thân phận của mình, hẳn biết Đồng Học Bán khẳng định không là người ngoài.

Tạ Tuệ Lan nhìn về phía Đồng Học Bán, buồn cười nói: "Anh cũng thật là, Tiểu Trần trong Cục Cảnh Vệ cũng là hảo thủ hạng nhất hạng nhì, bảy tám người bình thường đều gần hần không được, anh thì một chiêu đã chế trụ người ta, ngay cả vũ khí cũng không để cho người ta móc ra, không hiểu anh là sức chiến đấu gì?"

Cục Cảnh Vệ Trung ương là một ngành đặc thù, cho dù ở tổng tham nghị bộ cũng là một cơ cấu tương đối độc lập, nhân viên hoàn mỹ, bộ đội bình thường cũng không được chạm vào cánh cửa của Cục Cảnh Vệ, yêu cầu xét duyệt cực kỳ nghiêm khắc, chủ yếu phụ trách công tác bảo vệ, thông thường bên người các cao quan cấp bộ đều có cảnh vệ viên bảo vệ, đây là đặc quyền cấp bộ cùng lãnh đạo trung ương mới có.

Nghe xong, Đồng Học Bán cũng có chút ngượng ngùng, vươn tay ra cùng Trần Hiên, "Thật có lỗi huynh đệ, nước lớn trôi miếu long vương ngồi một nhà không nhận ra nhau, gì này, cổ không có sao chứ? Tại tôi tại tôi, không rõ ràng tình huống liền động thủ, xin lỗi" Trong lòng thì thầm nói chẳng thể trách thân thủ lợi hại như vậy, thì ra là người Cục Cảnh Vệ.

Trần Hiên sắc mặt chỉnh tề nói: "Không có việc gì, là tôi học nghệ không tinh".

Đồng Học Bán nói: "Khiêm tốn sao? Tôi là đánh lén, cái này không thể tính là thực".

Trần Hiên lại biết, coi như hần sớm có chuẩn bị mặt đối mặt cùng Đồng Học Bán giao thủ, hẳn cũng không có cửa thắng, trừ phi ngay từ đầu đã rút súng ra trước.

Tạ Tuệ Lan thấy lòng tự tin Trần Hiên tựa như nhận lấy đả kích nghiêm trọng, không khỏi cười một chút, "Tiểu Trần, chiến tích của cậu tại Cục Cảnh Vệ mẫu thân của tôi đều đã nói với tôi, đừng làm biểu tình này, cũng đừng so sánh cùng Tiểu Bán". Ánh mắt mang theo tươi cười hướng trên mặt Đồng Học Bán mà nhìn, cô ấy nói: "Hần, tay bị còng và bị người dí súng trên đầu, loại tình huống này dùng hai bàn tay trần còn có thể liên tục đánh chết chín tên bắt cóc, cậu cũng đừng có so cùng hần".

Trần Hiên hít một hơi khí lạnh, lúc này mới hiểu được câu nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên.

"Đúng rồi, còn chưa có giới thiệu cho cậu" Tạ Tuệ Lan ha ha cười, sờ sờ mu bàn tay Đồng Học Bán, "Đây là Đồng Học Bán, vị hôn phu của tôi".

Một câu vị hôn phu Đồng Học Bán nói có điểm nhẹ nhàng, nhìn một cái, trước kia còn giới thiệu là bạn trai, hiện tại đã đổi thành vị hôn phu, ý tứ không sai biệt lắm nhưng cảm giác lại khác biệt.

Trần Hiên ngạc nhiên, nhìn Đồng Học Bán, không nói gì.

Tạ Tuệ Lan dặn dò: "Hần, không có chuyện gì vẫn thích thể hiện, về sau hần xảy ra điều nguy hiểm gì, cậu nhớ kỹ một câu, bảo hộ hần so với bảo hộ tôi còn quan trọng hơn, biết không?"

Trần Hiên không đáp lời, không biết nên trả lời thế nào.

Đồng Học Bán nhin không được trừng mắt nói: "Bảo hộ tôi? Tôi mà cần người bảo hộ?"

Tạ Tuệ Lan cười híp mắt chà xát ngón tay hần, "Nghe nói lúc giữa trưa anh chọc vào phóng viên Tân Hoa Xã? Anh tính tình thích gây chuyện khắp nơi nếu không thay đổi, sớm muộn gì cũng có người làm phiền anh, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Tiểu Trần có súng, so với bàn tay trần của anh thuận tiện hơn chút, về sau tôi sẽ bảo Tiểu Trần qua bên cạnh anh, bằng không với tính tình thối này của anh làm tôi thực lo lắng".

Đồng Học Bán tự nhiên là kiên quyết không đồng ý, có chút cảm động vì được Tạ Tuệ Lan quan tâm, nhưng cũng tuyệt đối không muốn mỗi ngày đều có người bảo vệ xung quanh mình, rất khó chịu.

Cuối cùng đề nghị này cũng hủy bỏ.

Tạ Tuệ Lan thấy Đồng Học Bán cùng Trần Hiên đều không đáp ứng, cũng không nói thêm nữa.

"Xe của tôi còn ở phía sau, không nói nhiều" Đồng Học Bán nghe phía sau có người ầm còi, liền nói: "VẬY, buổi tối qua nhà chị ăn?"

Tạ Tuệ Lan cười cười, "Bây giờ tối tôi có một bữa cơm, đã hẹn rồi".

"Chị cũng bận nhỉ, được, thôi bỏ đi".

"Tôi trở về sớm, khi đó sẽ điện thoại cho anh, ha ha"

"Đi, tôi đi đây".

...

Buổi tối Về đến nhà, Đồng Học Bán lấy một hộp đồ ăn lấp đầy bụng.

Thời điểm trên xe sờ soạng bàn tay nhỏ của Tạ Tuệ Lan, lại nghe thấy nàng giới thiệu mình là vị hôn phu của cô ấy, điều này làm cho Đồng Học Bán tâm tình rất không tốt, đáng tiếc người xung quanh lúc ấy nhiều lắm, Trần Hiên đang ở đó, Đồng Học Bán sẽ không dám ở trên người nàng giở trò, thật tiếc nuối. Hắn hậm hừ một bài hát ưa thích, ăn cơm xong hắn đi đến phòng bếp hự hự đem chén đĩa rửa sạch sẽ, trở lại phòng khách.

Reng reng reng, reng reng reng, di động vang lên.

Vừa nhìn dãy số, là muội muội của Tạ Tuệ Lan - Tạ Tĩnh.

"Alo, Tiểu Tĩnh." Đồng Học Bán bắt máy, "Vừa muốn điện thoại cho cô, chuyện giữa trưa cảm ơn cô".

Tạ Tĩnh cười hì hì nói: "Tỷ phu, người một nhà cần gì nói thế, Hết giờ làm sao? Cùng đại tỷ của em ăn cơm sao?"

Đồng Học Bán cười khổ nói: "Đại tỷ của cô đã đi xã giao rồi, buổi tối có tiệc, tôi mới vừa cơm nước xong, một mình tự nấu tự ăn".

"Ô, tỷ phu còn biết làm cơm sao? Hôm nào em nhất định phải nếm thử".

"Ha ha, đi, ngày nào đó cô tới đây tôi tự mình xuống bếp".

Nói hai câu chuyện nhà, Tạ Tĩnh bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, nói chuyện phiếm làm thiếu chút nữa quên chính sự, anh nhận thức Phan Chu sao?"

Đồng Học Bán ngẩn ra, "Phan Chu? Không nghe nói qua, làm sao vậy?"

Tạ Tĩnh nói: "Lúc tối Lý Thắng Bán đã trở lại, trên cục Nhân Sự tìm em trình diện, sau đó em hỏi vài câu cảm thấy được có chút không thích hợp, liền doạ nạt hắn một câu, kết quả Lý Thắng Bán nói ra cái tên Phan Chu, hình như là cán bộ huyện Đại Phong, từng giúp một người tên là bạn học Vương Na của Lý Thắng Bán, thời điểm cùng nhau ăn cơm Phan Chu còn nói chút việc của anh, lời nói giống như là muốn giáo huấn anh một chút, Vương Na liền đáp ứng chuyện này, Lý Thắng Bán đây lòng nhiệt tình, đại khái cũng là muốn ở trước mặt đồng học khoe khoang, liền đi tìm Chiêu Thương Cục các anh gây phiền toái".

Đồng Học Bán vừa nghe liền nổi giận, quả nhiên là có người ở sau lưng giở trò, hắn nghĩ đám phóng viên này rất không có khả năng sẽ vô duyên vô cớ tìm bọn họ phiền toái!

Phan Chu?

Cán bộ huyện Đại Phong?

Đồng Học Bán dừng nói không biết, ngay cả tên đều không nghe nói qua.

Con mẹ nó là ai? Ta chọc giận người? Còn muốn giáo huấn ta?

Đồng Học Bàn liền gọi điện cho văn phòng chủ nhiệm La Hải Đình, "Alo, La đại tỷ, Phan Chu là ai cô biết không? Huyện Đại Phong?"

La Hải Đình chần chờ, "Phan Chu? Phan Chu? A, là Phan Cục trưởng cục Chiêu Thương huyện Đại Phong?"

Đồng Học Bàn mày căng lên, có điểm rõ ràng, "Cục Chiêu Thương? Lãnh đạo?"

"Đúng rồi, bởi vì hai huyện trước kia vì tranh nhà đầu tư nên quan hệ luôn luôn không tốt lắm" Huyện Đại Phong kinh tế so với Duyên Đài Huyện tốt hơn rất nhiều, hàng năm thu nhập so với huyện Duyên Đài cao hơn gấp đôi, luôn luôn áp ở trên đầu huyện Duyên Đài.

"Tôi nói!" Đồng Học Bàn nhất thời lạnh lùng, "Họ Phan được lắm! Bàn tay đủ dài! Không ngờ tìm Tân Hoa Xã tạo chuyện phiền toái cho chúng ta? Hắn muốn làm gì? Thứ này cũng có thể lên làm cục trưởng sao?"

La Hải Đình biến sắc nói : "Là những phóng viên buổi trưa... Chỉ là chúng ta không có... A, tôi nhớ ra rồi, Lương Trạch Nguyên Lương tổng đầu tư ban đầu là chuẩn bị đến huyện Đại Phong, giống như là cũng đã xong hợp đồng, nhưng cuối cùng lại đột nhiên cùng chúng ta ký ước, cho nên Phan Chu mới... A, làm tôi nghĩ như thế nào những ký giả kia vừa đến huyện chúng ta liền trực tiếp đi tìm xưởng gia công thịt heo Lương tổng gây phiền toái, thì ra..." Trong lòng La Hải Đình cũng bức mình, liền ngầm gây chuyện? Đây cũng quá khi dễ người đi?

Đồng Học Bàn cũng suy nghĩ cẩn thận, hẳn chính là nguyên nhân La đại tỷ nói.

La Hải Đình giận dữ nói : "Bọn hắn cũng quá không giảng đạo lý? Đây không phải là hẹp hòi sao? Cục trưởng, chuyện này có nên cùng trong huyện phản ứng một chút?"

"Không cần, huyện của chúng ta có thể làm gì hắn sao? Cô đừng quản, sớm muộn gì tôi cũng đem sổ nợ này tính trở về! "

Đồng Học Bàn mặt lạnh lùng, hẳn rất ghét loại sau lưng dùng ám chiêu này, bởi vì một số đầu tư mà mời phóng viên tìm cục Chiêu Thương chúng ta gây chuyện sao? Phan Chu Phan Chu, người con mẹ nó cũng thật quá mức đi?

388. Chương 389: Đi Hạp

Thành phố Phần Châu.

Sáng sớm, Đồng Học Bàn một mình lái chiếc Camry đến đây.

Dòng xe cộ mờ mịt, dòng người vội vã, bầu không khí so với huyện của hắn cao hơn mấy bậc.

Ngày hôm nay Cục Chiêu thương thành phố có một cái hội nghị, đã báo từ hôm thứ hai, toàn bộ Cục trưởng Cục Chiêu thương huyện cùng cấp thành phố đều phải tham gia, thuộc loại hội nghị đầu năm, tuy rằng lãnh đạo Cục Chiêu thương sức mạnh so ra kém pháp viện, Cục Chiêu thương thành phố cũng chính là mới phát triển, nhưng đây cũng là hội nghị quan trọng nhất hàng năm của Cục Chiêu thương, không tham gia cũng không được, vừa lúc Đồng Học Bàn mới đến, cũng phải nhân cơ hội cùng cấp trên gặp mặt, thật ra theo lý thuyết thì hắn nhậm chức ở chi nhánh thì nên phải nên gặp mặt cấp trên một chút.

Đồng Học Bàn đã tới vài lần, nhưng không quá quen thuộc, tìm thật lâu mới thấy đại viện Cục Chiêu thương thành phố.

Thời gian còn sớm, xa xa chỉ thấy hai chiếc xe của huyện khác đậu tại đây, nhân viên công tác hội đồng cũng còn chưa có đến. Đem xe dừng lại, Đồng Học Bàn xuống xe đi thẳng đến tòa lầu ký túc xá sáu tầng, hỏi đại một người, liền lên lầu sáu, nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc Cục trưởng.

"...Tiến vào" Một cái tiếng nói uy nghiêm của một trung niên ở trong phòng vang lên.

Đồng Học Bàn đẩy cửa đi vào, "Là Tăng Cục trưởng? Tôi là Đồng Học Bàn huyện Duyên Đài, đến báo cáo cùng ngài".

Tằng Vĩ ngẩng đầu a một tiếng, "Là Đồng Cục trưởng, chín giờ rồi mới họp, cậu đến thật sớm".

Đồng Học Bản trong lòng vừa động, đây là ý gõ ta vì trước đây lúc lên chức chưa đến hội báo công tác cho hần sao? Ngoài miệng nói đến sớm, Trên thực tế là trách ta đã tới chậm? Hần suy đoán chỉ chốc lát nói : "Đến sớm chính là vì muốn cùng ngài trình diện, lần trước Mạnh Cục trưởng khỏi bệnh, công tác trong cục đều xếp thành một toan núi nhỏ, sau đó trong huyện lại cho chúng tôi nhiệm vụ kiểm năm trăm triệu, tiếp tục phóng viên Tân Hoa Xã lại tới nữa, vậy bận quá làm cơ hội đến thành phố xin chỉ thị của ngài cũng không có" Mặc kệ Tăng Vĩ đối với chính mình có ý gì thì Đồng Học Bản cũng nói một câu.

Tằng Vĩ nghiêm túc ừm một cái, "Công tác Chiêu Thương rất vất vả đi?"

"Vâng, nhậm chức mới biết được..." Đồng Học Bản cùng hần nói chuyện phiếm.

Tằng Vĩ ước chừng bốn mươi tuổi, chân mày thực thô, là cái loại lãnh đạo ăn nói có ý tứ, cũng không biết là với ai cũng như vậy hay là chỉ riêng Đồng Học Bản, dù sao từ đầu đến cuối Tăng Cục trưởng cũng chưa hề cười qua. Sau khi nói trong chốc lát, Tăng Vĩ liền cúi đầu nhìn đồng hồ tay một chút, Đồng Học Bản vừa nhìn, biết rằng người ta có ý tiễn khách, liền cáo từ rời đi. Ở huyện Duyên Đài danh khí Đồng Học Bản rất lớn, bất quá tới thành phố thì không đáng kể chút nào, nhắm chừng người ta nghe cũng chưa từng nghe tới, coi như nghe qua cũng không đem hần để vào mắt. Cái này cùng thị trưởng cấp thành phố đi thủ đô làm việc giống nhau, đứng nhìn ở thành phố người có thể hô phong hoán vũ, nhưng tới thủ đô thì người cái gì cũng không phải.

Chín giờ.

Từng chiếc xe của các huyện khác chạy vào đại viện Cục Chiêu thương thành phố.

Lầu hai phòng Hội đồng, bên ngoài phòng họp.

Thấy đã có người đi vào hội trường, Đồng Học Bản sửa sang lại quần áo, liền đi vào bên trong.

"Ô, anh chờ chút" Ở cửa một nhân viên Cục Chiêu thương thành phố ngăn cản hần, thanh niên kia nhìn Đồng Học Bản một cái, thầm nói như thế nào lại có lãnh đạo mang theo thư ký đến? Hơn nữa nhìn hần cũng lạ mắt, căn bản chưa thấy qua, "Anh là cùng Cục trưởng nào đến?"

Đồng Học Bản ngó ngó hần, "Tôi cần phải đến cùng ai? Chính mình đi không được sao?"

Nhân viên công tác Kia mặt nhăn nhú mày, "Đây là hội nghị các Cục trưởng, anh..."

Đồng Học Bản lười cùng hần vô nghĩa, cũng không thèm lấy thẻ công tác cho hần xem, trực tiếp đi nhanh đi vào, hần tính tình là vậy.

"Này, anh làm gì vậy" Nhân viên công tác kia mặc kệ, "Anh đứng lại!"

Lão đồng chí bên trong văn phòng Cục Chiêu thương thành phố đi tới, "Nói nhỏ chút, làm gì thế?"

Thanh niên kia chỉ vào Đồng Học Bản nói: "Cũng không biết là thư ký của Cục trưởng nào, không được cho tiến vào".

Lão đồng chí vừa nhìn, không khỏi quay đầu lại trừng mắt liếc hần một cái, "Ta nói người mí mắt không chịu lung lay một chút? Kia là Cục trưởng Cục Chiêu thương huyện Duyên Đài mới nhậm chức".

Thanh niên kia ngạc nhiên, "Cục trưởng? Còn trẻ như vậy?"

Người nhân viên già bất đắc dĩ lắc đầu, trên quan trường kiêng kị nhất chính là trông mặt mà bắt hình dong.

Thanh niên kia trong lòng có điểm khổ sở, hần cảm thấy được chuyện này cũng không trách được chính mình, Cục trưởng Cục Chiêu thương chính là chức vụ cấp chính khoa, thời điểm xảy ra các cuộc họp này hần cũng tham dự không ít, đều là không phải bốn mươi tuổi cũng là hơn ba mươi tuổi, có bao giờ gặp qua Cục trưởng chừng hai mươi tuổi? Ngẫm nghĩ, thanh niên kia bỗng không yên tâm, hần mặc dù đang công tác chiêu thương thành phố nhưng chỉ là một khoa viên bình thường nhất, sau khi do dự trong chốc lát vẫn nhanh chóng vào hội trường tìm Đồng Học Bản, cùng hần nhỏ giọng xin lỗi, "Cục trưởng, vừa là ta có mắt không nhìn thấy thái sơn, xin lỗi xin lỗi".

Đồng Học Bàn đương nhiên không cùng hấn chấp nhận, khoát tay, không nói gì.

Lục tục, trong phòng hội nghị đã đến một phần tư người.

Nhìn thấy một đám đàn ông trung niên mặc lễ, Đồng Học Bàn một cái cũng không biết, người ta tám phần cũng không nhận ra hấn, cho nên cũng không đi ra, nghiêng đầu tìm tìm, rốt cục ở một cái bàn phía trước tìm được biển hiệu ghi Đồng Học Bàn, đi tới, vừa muốn ngồi, Đồng Học Bàn bỗng ồ lên một tiếng, mắt bỗng nhìn thấy một cái tên quen thuộc, Phan Chu, liền ngay bên cạnh mình, chỗ ngồi hai người là bên cạnh nhau. Đồng Học Bàn lạnh lùng cười, thật sự là tình cờ gặp phải thù xưa, bất quá cũng bình thường, huyện Duyên Đài cùng huyện Đại Phong chính là huyện lân cận.

Ngồi xuống, Đồng Học Bàn bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một chút tiếng kéo ghế.

Đồng Học Bàn quay đầu nhìn, một trung niên nhân đã ngồi ở cái ghế có bảng Phan Chu, người này ước chừng bốn mươi tuổi, ánh mắt cùng lông mi đều rất nhỏ, dáng người gầy yếu để Đồng Học Bàn vừa nhìn liền sinh ra một cảm giác thực không thoải mái, "Đây là Phan Cục trưởng sao?"

Phan Chu sắc mặt kỳ lạ, sau khi liền liếc bảng tên phía trước ha ha nở nụ cười, "Thì ra là Đồng Cục trưởng".

Đồng Học Bàn cười thực khoa trương, "Ngày hôm nay rốt cục gặp được Phan Cục trưởng, cửu ngưỡng đại danh".

"Chúng ta cũng không đánh qua giao tế, có cái gì mà kính người đã lâu?" Phan Chu cười nói.

Đồng Học Bàn vươn tay chủ động cùng hấn nắm tay, chờ lúc tay Phan Chu cùng hấn tiếp xúc, Đồng Học Bàn liền đột nhiên dùng lực, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đương nhiên kính đã lâu, Phan Cục trưởng thật rất ủng hộ công tác của Chiêu Thương huyện Duyên Đài chúng tôi, để để phóng viên Tân Hoa Xã đi giúp đỡ chúng ta tuyên dương thành tích, chính là giúp chúng ta đại ân, toàn cục chúng ta cao thấp đều thực cảm tạ anh, ha ha..."

Phan Chu mặt không đổi sắc nói: "Cái gì Tân Hoa Xã? Đồng Cục trưởng không lầm chứ? Nếu là có cơ hội tuyên truyền ta khẳng định trước tiên là phải tăng cường huyện Đại Phong chúng tôi".

"Ha ha, cho nên mới nói Phan Cục trưởng trượng nghĩa!"

"Cũng không có, ha ha..."

Đồng Học Bàn buông tay hấn ra, thậm chí nói khả năng giả bộ cùng năng lực chống lại cũng rất mạnh đó.

Phan Chu tựa như cũng không có bị Đồng Học Bàn ảnh hưởng gì, cười cười thu tay về, vừa quay đầu, liền cùng một cái Cục Chiêu thương cấp huyện bên cạnh nói, "Lão Nguyễn, đến từ khi nào? À vừa nhớ, anh có khi phải mở một buổi tiệc, nghe nói huyện các người vừa được đầu tư một hạng mục năm trăm triệu đúng không?"

Nguyễn Cục trưởng vui vẻ nói: "Lão Phan, anh khỏi cùng tôi giả bộ, đừng cho là tôi không biết, năm sau các người cũng được đầu tư năm trăm triệu, hơn nữa nghe nói Lưu Thừa đều bị các người kéo qua, không biết có bao nhiêu người rót nước miếng đây, đã ký hợp đồng rồi chứ?"

Phan Chu cười hi hi nói: "Còn chưa có, chỉ là nói qua thôi"

Nguyễn Cục trưởng nói: "Lưu Thừa ở quốc nội rất nổi tiếng, phản ứng dây chuyền, có thể kéo đến không ít nhà đầu tư, giới truyền thông khẳng định cũng phải miễn phí tuyên truyền cho các người, cái tên huyện Đại Phong này sẽ rất vang dội, đến lúc đó thì sẽ có thêm không ít nhà đầu tư đến, ài, tôi là không so được".

Đồng Học Bàn lông mày nhíu lại, Lưu Thừa? Tên này sao quen tai?

Rất có tiếng ở trong nước sao? Ôi chào? Chẳng lẽ là snooker Lưu Thừa?

Đồng Học Bàn mày nhăn lại, Lưu Thừa này hấn đương nhiên biết, hình như nhà chính là ở thành phố Phần Châu, tuyển thủ snooker chuyên nghiệp, kỹ thuật bi-a ở trên thế giới thứ tự sắp xếp rất cao, ở snooker quốc nội cũng biểu hiện rất tốt, thường đứng ở vài vị trí đầu, hàng năm tiền thưởng không phải ít, thế nào? Là muốn đi Đại Phong Huyện đầu tư sao? Muốn chính mình làm ông chủ? Phan Chu vận khí thật tốt, người

như thế đều có thể kéo tới? Tựa như Nguyễn Cục trưởng nói, không cần đầu tư bao nhiêu, danh khí Lưu Thừa cũng có thể cho bọn hắn lợi ích rất lớn rồi.

Nhìn thấy bộ dáng Phan Chu hăng hái, ánh mắt Đồng Học Bản híp mắt càng nhỏ.

Lúc này, Cục trưởng Cục Chiêu thương thành phố Tăng Vĩ cùng mấy phó Cục trưởng đi vào hội trường, phòng họp dần dần yên tĩnh trở lại.

Hội nghị bắt đầu, Tăng Vĩ cầm một phần bản thảo, đọc lên một lần định hướng tương lai cho sự phát triển của Chiêu Thương một lần, cuối cùng, đối với các huyện có thành tích Chiêu Thương năm trước biểu hiện xuất sắc khen ngợi một lần.

Một giờ...

Hai giờ...

Đại hội kết thúc, mọi người sôi nổi rời đi.

Đồng Học Bản từ đầu đến cuối không có nghiêm túc nghe cái gì, hắn chủ yếu vẫn là chấp hành nhiệm vụ trong huyện, Cục Chiêu thương thành phố đối với hắn độ chỉ huy mạnh yếu không quá lớn.

Nguyễn Cục trưởng lúc này mới hỏi, "Lão Phan, vị này chính là?"

Phan Chu cười nói: "Đây là Đồng Học Bản huyện Duyên Đài".

Nguyễn Cục trưởng ngẫm nghĩ, đột nhiên ha ha cười, vươn tay ra cùng Đồng Học Bản bắt tay, "Đồng Cục trưởng! Ta biết ngươi! Vụ đánh hổ ở Vườn thú tự nhiên tôi đã xem trên báo! Lợi hại!"

Đồng Học Bản khiêm tốn vài câu.

Phan Chu hiển nhiên chưa từng nghe qua, "Đánh hổ? Là tin tức gì?"

"Mạng đều thiếu chút nữa đã đánh mất, đừng nói nữa" Đồng Học Bản cười nói: "Tôi còn có chút việc, đi về trước, Phan Cục trưởng, tương lai còn dài, về sau chúng ta còn có cơ hội giao tiếp, có phải hay không?"

Phan Chu cười cười, trên mặt cũng lộ ra một chút gì đó, "Đúng, còn nhiều mà".

Nguyễn Cục trưởng cảm giác hai người này quan hệ không quá hòa hợp, xem bọn hắn một cái, liền cười nói: "Đồng Cục trưởng, anh đã mắc bận thì thôi, hôm khác chúng ta cùng nhau ăn cơm".

Đồng Học Bản gật đầu đáp ứng, đi ra hội trường.

Reng reng reng, điện thoại đột nhiên vang lên.

389. Chương 390: Đi Gặp Đối Tượng Của Mẹ

Thành phố Phần Châu.

Cửa cơ quan Cục Chiêu thương Thành phố.

Đồng Học Bản một bên nghe điện thoại một bên đi lên xe, "Xin lỗi, là ai vậy?"

"Tiểu Bản, là mẹ" Loan Hiểu Bình nói: "Con đang ở đâu?"

Đồng Học Bản vừa cười vừa đóng cửa chiếc Camry nói: "Đã nói với mẹ rồi mà? Ngày hôm nay đi họp ở thành phố, mới vừa xong, đang chuẩn bị ăn xong thì trở về trong huyện, có chuyện gì vậy? Mẹ đang đợi con sao? Không đúng, đây là số điện thoại di động? Mẹ mua điện thoại di động sao?"

Loan Hiểu Bình ấp úng nói: "Lão Dương... lão Dương buổi sáng mới vừa đưa mẹ".

Đồng Học Bản im lặng chút rồi nói: "Mẹ cũng lên thành phố? Lại tìm lão Dương sao? Hắc, con nói mẹ như vậy có tốt hay không? Như thế nào luôn là mẹ cứ chạy tới thành phố, ông ta không chủ động tìm đến mẹ sao?"

Loan Hiểu Bình tức giận nói: "Con đừng có nói bừa, lão Dương bận việc, hắn cho xe tới đón mẹ"

Đồng Học Bàn sờ sờ tay lá, "Mẹ cũng tốt rồi, có người yêu là quên con cái, con ẹ nhiều tiền như vậy để mẹ mua điện thoại di động, sau con cũng nói đưa ẹ một cái, được, mẹ còn không chịu, như thế nào hiện tại lão Dương đưa ẹ là mẹ nhận?"

Loan Hiểu Bình bị chọc cười, "Người ta đã mua, con không phải còn chưa mua sao? "

"Được, được" Đồng Học Bàn mắt tròn trắng nói: "Là con sai được chưa? Lần sau con nếu mua đồ ẹ có lẽ cũng không nên hỏi, cứ trực tiếp mua về là tốt rồi".

"Mẹ cái gì cũng không thiếu, người đừng tiêu tiền quá mức" Hai mẹ con nói đông dài một lát, Loan Hiểu Bình bỗng nhiên nói: "Tiểu Bàn, con hiện tại có rảnh không? Lần trước không phải đã nói với con gặp mặt Dương thúc thúc sao? Mẹ xem ý tứ hần cũng muốn gặp con, ngày hôm nay là thứ bảy, hần cũng nghỉ ngơi, vừa lúc con ở thành phố, buổi chiều nếu không có việc gì, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm? Mẹ đem địa chỉ Dương thúc thúc nói cho con biết? Con ghi lại đi?"

Đồng Học Bàn rõ ràng cảm giác ra, qua nhiều ngày như vậy, quan hệ của mẹ cùng lão Dương giống như càng gần thêm, "Mẹ tối hôm qua ở nhà hần sao?"

Loan Hiểu Bình cuống quýt nói: "Không có, nói linh tinh gì vậy".

"Được rồi được rồi, con bây giờ liền qua"

"Ừ, vậy con ghi địa chỉ này, đúng rồi, người gác cổng nếu không cho con vào, con liền gọi điện thoại ẹ, mẹ đi xuống đón con".

"Còn có người gác cổng? Tiểu khu Cao Dương? Lão Dương làm cái gì vậy? Rất có tiền sao?" Đồng Học Bàn ghi nhớ địa chỉ, Tốt xấu gì thì thời điểm làm phó Cục trưởng cũng tới thành phố vài lần, điểm kiến thức ấy hần vẫn là có.

Loan Hiểu Bình chần chờ, "Ừ, Dương thúc thúc là lãnh đạo cấp bộ, mẹ cũng là gần đây mới biết được".

"Cái gì?" Đồng Học Bàn tròn mắt há hốc mồm, "Cấp bộ thị ủy? Lão Dương là làm cái gì?"

"Người ta gọi hần là bộ trưởng, mẹ cũng không rõ ràng lắm, hần là người đứng đầu".

Nghe vậy, Đồng Học Bàn hút một hơi khí lạnh, thật bị làm cho giật mình, "Mẹ, mẹ cũng thật là, bộ trưởng tổ chức thị ủy? Đó là thường ủy thị ủy, cấp phó tỉnh, chúng con bình nhìn thấy chỉ có thể cười bồi thôi, con ngất, thật sự là đứng đầu cấp bộ? Hần có lừa mẹ không?"

Loan Hiểu Bình mất hứng, "Lão Dương không có tục khí như vậy đâu".

Đồng Học Bàn biết nói sai rồi, vội hỏi: "Phi phi, xem như con nói vậy, mẹ, con không phải ý tứ kia, mẹ xinh đẹp như vậy, tính khí tốt như vậy, trùng ý mẹ là do ánh mắt hần tốt".

"Bậy bạ, ha ha, mẹ thì xinh đẹp gì".

Sau khi Đồng Học Bàn nịnh mẹ vài câu, vẫn có chút không thể tin được, "Thật sự là bộ trưởng?"

Loan Hiểu Bình không kiên nhẫn nói: "Lão Dương chính là lão Dương, mẹ hỏi cái này mãi làm gì? Mẹ cúp điện thoại!"

"Ai da, gấp cái gì, không hỏi nữa, con qua liền".

Cúp máy, Đồng Học Bàn liền tiếp vỗ vỗ cái ót, tâm tình phi thường phức tạp, cuối cùng hần rõ ràng liền gọi một cú điện thoại cho La Hải Đình, "Alo, La đại tỷ, là tôi, ăn cơm chưa?"

La Hải Đình mỉm cười nói: "Chưa có, mới vừa nấu xong".

"Ồ, là như thế này, bộ trưởng bộ tổ chức thị ủy là ai nhỉ?"

La Hải Đình có điểm kỳ quái, thầm nói cái này người nào không biết, sau đó thấp giọng nói: "Là Dương bộ trưởng Triệu Đức Dương".

Quả nhiên!

Đồng Học Bàn thở một hơi, "Hôm qua tình cờ nghe người ta nói, không có việc gì, chỉ là tùy tiện hỏi, không quấy rầy chị ăn cơm".

Cất di động, Đồng Học Bàn lái xe rời khỏi đại viện Cục Chiêu thương, đi thẳng đến ký túc xá thị ủy.

Trên đường hần lo lắng rất nhiều, dù sao gặp qua rất nhiều chuyện chán ngấy trên quan trường, Đồng Học Bàn đối với mẹ cùng Dương Triệu Đức cùng một chỗ vẫn còn có chút mâu thuẫn, người ta quan lớn như vậy, mà nhà Đồng Học Bàn chẳng qua chỉ là dân chúng bình thường, người ta có thể đem người coi là gì sao? Môn không đăng hộ không đối. Bất quá nghĩ lại, Đồng Học Bàn vẫn là lần đầu tiên có điểm bội phục mẹ, bình thường nhìn thấy mẹ ủ rũ như vậy thực là bất hiện sơn bất lộ thủy, tốt nha, không để ý một chút liền đem một cái thị ủy thường ủy mê hoặc? Mẹ lúc nào có bản lĩnh lớn như vậy? Hai người thật sự là do duyên phận?"

Nghĩ nửa ngày, Đồng Học Bàn liền không thêm nghĩ thêm nữa.

Bất kể như thế nào, trước tiên nhìn lão Dương đã rồi nói sau, nếu Lão Dương giống cái loại người như Mạnh Tường Lâm, Đồng Học Bàn coi như cùng mẹ trở mặt cũng không đáp ứng hai người bọn họ.

Ký túc xá thị ủy.

Xe tới gần, bảo vệ thấy hần, đưa tay ngăn trở.

Đồng Học Bàn không thêm quan tâm đến lý lẽ, trực tiếp lái vào, còn nhấn còi inh ỏi.

Người gác cổng ngăn người, nhìn khí thế vị này, do dự một chút cuối cùng vẫn là cho đi, người dám ở cửa Ký túc xá thị ủy nhấn còi thông thường đều có thực lực.

Đây là lần đầu tiên Đồng Học Bàn tới, là nơi cấp cao hơn huyện Duyên Đài, nơi này hoàn cảnh tốt hơn rất nhiều so với bọn hần, bên trong nhà không nhiều lắm, ước chừng bốn năm tòa, nhan sắc khác nhau, từng tòa đều so với tiểu khu bình thường to gấp mấy lần, nơi này có nơi tập thể hình, có sân bãi, còn có đại hoa viên, đèn lồng màu đỏ treo từ tết âm lịch cũng không có lấy xuống, còn lưu lại một ít mùi vị của tết.

Trước một tòa nhà, Đồng Học Bàn dừng xe lên lầu.

Một tầng...

Hai tầng...

Ba tầng...

Nghiêng đầu nhìn, Đồng Học Bàn hít vào một hơi, nhấn chuông cửa.

Leng keng leng keng... Tiếng mở cửa vang lên.

Mở cửa là Loan Hiểu Bình, "Đến rồi sao? Như thế nào chậm như vậy?"

"Trên đường mua chút đồ" Đồng Học Bàn dương dương tự đắc cầm hoa quả trong tay, lần đầu tiên tới nhà người ta cũng không thể tay không.

Loan Hiểu Bình vui mừng cười một chút, lôi tay con trai kéo vào nhà, "Lão Dương, Tiểu Bàn đến đây".

Đó là một căn phòng, trang hoàng thực cao cấp, bài trí rất có khí thế. Đi vào phòng khách, Đồng Học Bàn cũng không thấy được thân ảnh Dương Triệu Đức, định nói thăm một câu, trong phòng bỗng nhiên truyền đến một ít động tĩnh, một trung niên nhân chậm rãi đi ra. Người này vẻ mặt hòa ái tươi cười, mày rậm thuận mắt, bộ dạng thân thiết, trên lưng buộc lên một cái tạp dề, giống như đang nấu cơm.

Đây là bộ trưởng bộ tổ chức thị ủy?

Đồng Học Bàn trong lòng ngăn ra, thật sự cùng trong tưởng tượng hần chênh lệch thật lớn.

Dương Triệu Đức mặt mũi hiền lành nhìn Đồng Học Bàn một chút, mỉm cười nói: "Đây là Tiểu Bàn, hảo, tuần tú lịch sự, chẳng thể trách tuổi còn trẻ đã là Cục trưởng, hắc, còn mang theo cái gì vậy? Cậu quá khách khí, lần sau không được như thế này nữa, ha ha, mau ngồi đi".

Loan Hiểu Bình nhìn con trai, "Kêu chú Dương đi".

Dương Triệu Đức ha ha cười khoát tay, "Không cần để ý như vậy, gọi tôi lão Dương là được"

"Như vậy sao được" Đồng Học Bân gượng cười, nói: "Chú Dương khỏe" .

Sau khi mọi người tùy tiện hàn huyên vài câu, dù sao cũng là lãnh đạo thành phố, Đồng Học Bân nói chuyện vẫn là có một chút câu nệ, bất quá bộ dáng hòa ái Dương Triệu Đức quả thật làm cho Đồng Học Bân ấn tượng khá tốt, không có kiểu cách nhà quan, còn buộc lên tạp dề, rất khó tưởng tượng người này chính là bộ trưởng bộ tổ chức thị ủy, đương nhiên, Đồng Học Bân cũng biết nếu hôm nay tới là cấp dưới hoặc đồng sự của Dương Triệu Đức, hẳn chắc chắn sẽ không xuất hiện ở bộ dạng này, có thể nhìn ra, Dương Triệu Đức vì là gặp mình, xem ra người ta cũng rất xem trọng mẹ.

"Ồ, đồ ăn còn chưa nấu xong" Dương Triệu Đức đứng lên, "Hai mẹ con nói chuyện tiếp đi".

Loan Hiểu Bình kéo áo hần, "Anh nghỉ một lát, để em xào rau".

Dương Triệu Đức cười nói: "Ha ha, anh ít khi mới có hứng thú nấu cơm như vậy, em cũng không thể tước đoạt đặc quyền của anh, em hôm nay cũng thật vất vả, nghỉ ngơi một chút cùng Tiểu Bân trò chuyện đi".

Loan Hiểu Bình mặc kệ, "Buổi tối hôm qua chính là anh nấu, anh làm vậy..." Nói tới đây cuống quýt im lặng, đỏ mặt, nhanh chóng đi vào phòng bếp, "Các người xem TV đi, cơm tôi làm, quyết định vậy" Bình một tiếng, cửa phòng bếp bị Loan Hiểu Bình đóng lại.

Đồng Học Bân tròng mắt, ngày hôm qua mẹ quả nhiên ngủ ở nhà lão Dương! Hai người phát triển rất nhanh! Hừ, còn nói cái gì buổi sáng Lão Dương phái xe đón qua, mẹ cũng biết nói dối đó.

Phòng khách liền chỉ còn hai người bọn hần.

Đồng Học Bân ngồi trên ghế sa *** cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Dương Triệu Đức lấy ra một bao Trung Hoa đưa cho hần, thấy Đồng Học Bân không hút, hần liền bỏ thuốc lá xuống, "Ha ha, sống lưng có thẳng như vậy làm gì? Cũng không phải thấy lãnh đạo, đừng khấn trương như thế, muốn nói khấn trương cũng là tôi phải khấn trương mới đúng" Hần giống như vui đùa nói: "Tôi với mẫu thân của cháu còn phải trưng cầu ý kiến cháu đấy, Hiểu Bình nói với tôi, hiện tại nhà của cháu sự tình đều là cháu làm chủ "

Đồng Học Bân trong lòng nói hai người tám phần đều đã ngủ chung rồi, tôi còn làm chủ cái gì nữa.

Đối với Dương Triệu Đức, ấn tượng mặc dù không tệ nhưng Đồng Học Bân cũng không có dễ dàng tỏ thái độ, sau khi hút một hơi liền nói: "Dương bộ trưởng..."

"Cái gì bộ trưởng bộ trưởng" Dương Triệu Đức ngắt lời nói: "Nếu chỉ có hai người chúng ta, kêu lão Dương!"

" Khụ, lẽ nào cháu không biết xấu hổ như thế".

"Ngại cái gì? Có gì quan trọng đâu".

Vừa nghe, Đồng Học Bân cũng đành chịu, "Vậy cháu đây liền can đảm kêu ngài là lão Dương?"

"Vậy mới được chứ, ha ha..."

390. Chương 391: Đồng Học Bân Gật Đầu

Giữa trưa

Ký túc xá thị ủy.

Phòng khách nhà Dương Triệu Đức.

Loan Hiểu Bình từ phòng bếp đi ra, mang theo một bàn thức ăn tinh mỹ, "Hai người tán gẫu cái gì đây? "

Dương Triệu Đức ha ha cười, đứng dậy giúp đỡ cô ấy, "Cùng Tiểu Bân tán gẫu thành tích công tác trước kia của hần, tin tức đánh hồ anh có xem qua, còn có đánh gục tù vượt ngục, truy đuổi ăn trộm nữa, Hiểu

Bình, đứa con trai này của em thật rất tốt, ra tay đều là đại sự kinh thiên động địa, phần đảm lượng cùng khí phách này anh lúc tuổi còn trẻ cũng kém nhiều, có thể nói là anh hùng xuất thiếu niên”.

Loan Hiểu Bình khoe mắt có chút kiêu ngạo, nhưng ngoài miệng lại nói: ”Tiểu tử này suốt ngày gây chuyện”

Đồng Học Bán biện bác: ”Không phải con gây chuyện, là chuyện gây con”.

”Đúng.” Dương Triệu Đức cười nói: ”Muốn làm chuyện này, không thể sợ phiền phức a.”

Loan Hiểu Bình liếc Dương Triệu Đức một cái, sáng giọng: ”Người còn giúp hần nói chuyện? Tiểu Bán hiện tại tiếng xấu lan xa, người ta đều gọi hần là ôn thần”.

” Mẹ, mẹ nói cái này làm gì” Đồng Học Bán nhanh cản lại nói: ”Ăn cơm đi, con đi xới cơm”.

Loan Hiểu Bình vừa yêu vừa giận trừng mắt nhìn hần, ”Vừa nói con, con liền bỏ chạy”.

Dương Triệu Đức ở một bên ha ha cười.

Đồng Học Bán thầm nói con không chạy có được không, mẹ sẽ đem hết chuyện ra nói, con đây mặt mũi để ở đâu.

Dọn cơm, Dương Triệu Đức một chút cũng không có chút nào gọi là kiêu cách nhà quan, rất nhiệt tình, liền tiếp gấp cho Đồng Học Bán, đem Đồng Học Bán làm cho ngại ngùng, hần có bao giờ chịu qua đải ngộ này. Loan Hiểu Bình vừa nhìn, cũng không còn quản con trai, mà là lặng lẽ gấp mấy miếng cho cho Dương Triệu Đức, hình như Lão Dương thích cái này. Ba người cười cười nói nói ăn cơm, không khí thật là có chút như người một nhà.

Cuối cùng, Dương Triệu Đức cùng Loan Hiểu Bình bỗng nhiên liếc nhau một cái.

Loan Hiểu Bình liền rất nhanh hướng con trai bủ môi, cũng không biết đang cùng Lão Dương biểu đạt cái gì.

Đồng Học Bán thấy được lại giả vờ không nhìn thấy, cúi đầu ăn cơm.

Lúc này, chỉ thấy Dương Triệu Đức buông đũa xuống, cười ha ha nhìn hần, ”Tiểu Bán, mẫu thân con nói dạy học ở huyện Nhất Trung, công tác có chút khó khăn, chú sẽ cân nhắc điều mẫu thân con đến thành phố, con thấy thế nào?” Loan Hiểu Bình không nói gì, trộm mắt nhìn về mặt của con trai.

Đến chính đề!

Đồng Học Bán biết, lời này đương nhiên không thể tin được, cái gì mà công tác gặp khó khăn, không phải là do hai người bọn họ không có dễ dàng gặp nhau sao? Lời này cũng chính là trưng cầu ý kiến Đồng Học Bán, hỏi xem hần có đồng ý để Loan Hiểu Bình cùng hần quan hệ hay không. Thật ra Đồng Học Bán từ thời điểm vào cửa liền một mực quan sát mẹ cùng lão Dương, theo biểu tình hai người nhìn không ra ẩn ý rõ ràng, cũng nhìn không ra tình yêu cuồng nhiệt, nhưng cảm giác ẩn ý của bọn hần đã rơi xuống trong mắt Đồng Học Bán, đây là chỉ có ở trên người hai vợ chồng mới có thể chứng kiến, khi đó Đồng Học Bán liền rõ ràng, mẹ hiện tại chính là ”nước trong bát đã chảy ra”, thu không trở lại.

Thấy con trai thật lâu không nói, Loan Hiểu Bình có điểm sốt ruột, ”Tiểu Bán?”

Đồng Học Bán cười khổ, ”Mẹ nếu muốn đổi hoàn cảnh thì đổi đi, con không có ý kiến”.

Loan Hiểu Bình nhất thời mặt mày hớn hở, ”Cứ quyết định như vậy đi, dùng bữa dùng bữa”.

Dương Triệu Đức tâm tình thật tốt, ”Chúng ta mở một bình rượu?”

” A, chú Dương, không phải cháu không để cho ngài mặt mũi, cháu hôm nay là phải lái xe”.

”Vậy hôm nay đừng đi nữa” Dương Triệu Đức xoay người đi vào lấy ra một chai Ngũ Lương Dịch, ”Trong nhà có chỗ ở, ngày mai trở về, hai người chúng ta uống một chén”.

Đồng Học Bán không lay chuyển được, đành phải nhanh chóng lấy bình rượu rót rượu cho hần.

Sau khi ăn xong, Dương Triệu Đức rửa bát, Loan Hiểu Bình tranh không lại đành từ bỏ.

Trong phòng nhỏ .

Loan Hiểu Bình lôi kéo con trai vào phòng, "Tiểu Bân, lão Dương thế nào?"

Đồng Học Bân hướng đuôi giường ngồi xuống, ăn ngay nói thật: "Mẹ thật là có ánh mắt, trước khi đến con còn sợ đồng chí lão Dương không đem mẹ coi là gì, mẹ đừng trừng mắt, dù sao cũng là thường ủy thị ủy, cùng chúng ta chênh lệch quá xa, nhưng bây giờ xem... Khụ khụ, đồng chí lão Dương có vẻ rất quan tâm đến mẹ".

Loan Hiểu Bình cười nói: "Lão Dương đối với mẹ rất tốt".

Đồng Học Bân nháy mắt mấy cái, "Hai người cũng đã chuẩn bị sống với nhau rồi à?"

"...Thật ra sau khi biết lão Dương là đại quan thành phố, mẹ cũng do dự qua" Loan Hiểu Bình nói: "Gia đình bình thường thì tốt, nhưng mà quan lớn như vậy, mẹ cũng sợ không xứng với người ta, nhưng lúc sau lão Dương có thể đã nhìn ra, ngược lại đối với mẹ tốt hơn, con không biết, lúc trước mẹ tùy tiện nói cơm nước cho công nhân viên chức ở trường học không tốt lắm, cơm tập thể chứa nhiều dầu, không ngờ từ sau lúc đó, lão Dương sáng sớm mỗi ngày đều nấu cơm trưa, sau đó gọi lái xe đưa tới cho mẹ, xe đến lúc cũng là giữa trưa, mẹ bỏ vào lò vi ba hâm lại rồi ăn, liên tục hai tuần lễ, mẹ cho dù ý chí sắt đá cũng vô cùng cảm động".

Đồng Học Bân trong lòng thầm hô một tiếng, lão Dương này có bản lĩnh.

Loan Hiểu Bình ôn nhu cười nói: "Cho nên càng tiếp xúc càng hiểu được, lão Dương không phải là loại người xấu".

Đồng Học Bân cười nói: "Được, mẹ nói như vậy, ta cũng hiểu, chuyện này hai người tự làm chủ đi, con trai cũng không tiện dính vào, lúc nào kết hôn?"

Loan Hiểu Bình mặt nóng lên, "Còn sớm, mới quen chưa được bao lâu".

"Sớm gì" Đồng Học Bân hừ hừ nói: "Không phải đã bốn tháng rồi sao? Đều đã ở chung".

"Nói cái gì" Loan Hiểu Bình trừng mắt nhìn con trai vài lần, mới nói: "Lão Dương cùng mẹ tuổi cũng không nhỏ, hai chúng ta hai ngày trước cũng thương lượng qua, nếu người con ý kiến, chúng ta cũng không làm hôn lễ gì, chờ thời điểm kết hôn làm cái giấy là được, rồi mời thân thích ăn một bữa cơm" Âm thanh nhỏ đi một chút, "Mẹ còn chưa có nói cùng bà ngoại, chuyện này con cũng đừng nói ra vội".

"Hiểu rồi" Cậu dì cả bọn họ khá nhiều chuyện, nếu biết mẹ cùng Dương bộ trưởng kết hôn, chỉ sợ không được bao lâu thì ai ai cũng biết.

Con trai ủng hộ, làm cho Loan Hiểu Bình thả được tâm sự trong lòng, sau khi rời khỏi liền cùng Dương Triệu Đức nói một chút, lại cùng giúp đỡ lão Dương rửa bát. Dương Triệu Đức cũng an lòng, nụ cười trên mặt càng đậm, trước đó Loan Hiểu Bình đã muốn cùng hắn nói qua, chuyện hai người bọn họ tất phải được Đồng Học Bân đồng ý mới được, nếu Đồng Học Bân không đáp ứng, Loan Hiểu Bình cũng không có quyết định tái hôn. Hiện tại con trai Hiểu Bình không có ý kiến, tự nhiên là tất cả đều vui vẻ.

Buổi chiều .

Ba người ngồi cùng một chỗ xem TV.

Dương Triệu Đức lúc này cũng không kiêng dè cái gì, tự nhiên cầm tay Loan Hiểu Bình, Loan Hiểu Bình có điểm không được tự nhiên, nhìn con trai trên ghế sa ***, không nói gì, sau lại thấy Đồng Học Bân cũng không có phản ứng gì, Loan Hiểu Bình cũng cầm lấy cánh tay lão Dương, cảm giác hạnh phúc.

"Tiểu Bân, công tác có cái gì khó khăn không?" Dương Triệu Đức hỏi

Đồng Học Bân cười nói: "Không có, đều rất tốt".

Dương Triệu Đức ha ha cười nói: "Cháu, vẫn là đem chú làm người ngoài, chú với mẫu thân cháu cũng sẽ nhanh làm giấy hôn thú, chúng ta sau này sẽ là người một nhà, ta không con trai, không nữ nhân, sau này mặc kệ người thấy thế nào, chú cũng xem cháu trở thành con trai, có cái gì khó khăn trực tiếp tìm chú, tuy rằng chú năng lực có hạn, nhưng vẫn có chút lực ở thành phố" Không hổ là lãnh đạo, nói chuyện thực âm lòng.

Mới lần đầu tiên gặp mặt, Đồng Học Bản thế nào lại không biết xấu hổ? Huống hồ hắn cũng không có khó khăn gì, muốn nói có chút chuyện thì cũng có, bắt quá chuyện này hắn không thích dựa vào người khác, hắn muốn dựa vào thành tích công tác chính mình để được đề bạt, quan trường có quy củ quan trường, ví dụ như Tuệ Lan, bối cảnh sâu như vậy, cũng phải từng bước một đi tới sao? Đồng Học Bản càng phải như vậy. Hơn nữa hắn cũng không muốn cầu lão Dương hỗ trợ, dù sao hắn và mẹ còn chưa kết hôn, lúc này liền nhờ người ta, lão Dương sẽ nghĩ như thế nào? Có lẽ sẽ ảnh hưởng đến cảm giác của hắn đối với mẹ, cái này không tốt, nếu mẹ đồng ý lão Dương, Đồng Học Bản tự nhiên không muốn làm cho chuyện này lẫn vào chuyện khác, nói trắng ra là, vẫn là Đồng Học Bản cùng lão Dương quan hệ không sâu lắm.

"Cháu không có cùng ngài khách khí, hiện tại thật không có khó khăn gì" Đồng Học Bản cười nói: "Về sau nếu là có, cháu khẳng định sẽ tìm ngài".

Loan Hiểu Bình nói, "Lão Dương, anh quen nhiều người, quan hệ cũng rộng, anh xem Tiểu Bản cũng ngoài hai mươi rồi, anh xem có nhà nào, em muốn..."

Đồng Học Bản có chút không nói nổi: "Mẹ, sao lại nói chuyện này".

Loan Hiểu Bình trừng trừng mắt, "Con không vội nhưng mẹ vội, Tiểu Cẩn đều nhanh kết hôn, con ngay cả một người bạn gái đều không có".

Đồng Học Bản thầm nói con sẽ nhanh có con trai, mẹ đâu cần quan tâm, nhưng chuyện này cần dấu diếm, Đồng Học Bản tạm thời còn chưa có ý tứ nói ẹ, Huyền di cùng nhà hắn là hàng xóm, quan hệ cùng mẹ cũng rất tốt, chị em em em kêu đã đã bao nhiêu năm? Để ẹ biết Vân Huyền mang thai đứa nhỏ của hắn, không biết mẹ có thể nổi trận lôi đình hay không, Đồng Học Bản đối với cái này vẫn có chút ngại ngùng.

Dương Triệu Đức khẽ mỉm cười nói: "Trong đại viện liền có không ít cô gái còn chưa có lập gia đình, Tiểu Bản nếu nguyện ý, chú liền giúp sức?"

Đồng Học Bản vội vàng nói: "Đừng đừng, chú Dương, ngàn vạn lần đừng".

Loan Hiểu Bình không khỏi quở trách con trai vài câu, sau lại cũng không còn nói cái gì nữa.

Cơm chiều vẫn ăn ở đây, dưới sự đề nghị của Dương Triệu Đức, hắn và Đồng Học Bản lại uống một chai Ngũ Lương Dịch.

Đồng Học Bản tửu lượng không tốt, uống hai ly rượu liền mơ hồ, ôm lấy bả vai Dương Triệu Đức mở miệng một tiếng "lão Dương", còn buông lời đe dọa, nếu mà hắn dám làm chuyện có lỗi với mẹ, Đồng Học Bản tuyệt đối không tha cho hắn vân vân... Loan Hiểu Bình một bên tức giận trừng mắt, hận không thể lấy chổi đánh cho hắn vài cái. Dương Triệu Đức lại không có tức giận, ha ha cười không ngừng, thậm chí còn cùng Đồng Học Bản cam đoan, tuyệt đối sẽ không để Hiểu Bình chịu khi dễ, sẽ cả đời đối tốt với nàng, làm cho Loan Hiểu Bình mặt đỏ tai hồng.

Thật ra Đồng Học Bản không có say, chẳng qua lão Dương cấp bậc quá cao, có mấy lời thời điểm thanh tỉnh không tiện mở miệng, cho nên mới cố ý nhờ rượu nói ra "gỗ gỗ" đồng chí lão Dương một chút.

391. Chương 392: Lão Lãnh Đạo Muốn Tới?

Sáng sớm, nghe thấy tiếng cửa, Đồng Học Bản trong chăn mền mơ mơ màng màng bò lên.

Vào nhà là Loan Hiểu Bình, trên mặt lộ vẻ tức giận, thấy con trai tỉnh, nhin không được hung hăng đánh hắn một cái, "Mẹ nói cho ngươi biết, lần sau tuyệt đối không được uống rượu, xem ngươi uống xong, đem chú Dương gọi là lão Dương lão Dương, còn nói..." Mặt sau nàng cũng nói không ra miệng, con trai vì mình cũng dám gõ lão Dương, Loan Hiểu Bình trong lòng ảm áp, "Dù sao con về sau uống ít rượu đi, nghe không?"

Đồng Học Bản đáp ứng, "Vâng vâng, lão Dương đâu?"

"Còn lão Dương?" Loan Hiểu Bình không vui nói: "Kêu chú Dương".

Đồng Học Bản ha ha cười, "Vâng, mẹ muốn kêu gì thì kêu đó vậy?"

Loan Hiểu Bình lúc này mới vừa lòng, nói "Mau lên, chú Dương giúp chúng ta làm bữa sáng, mẹ muốn giúp mà anh ấy còn không cho, anh ấy nói để cho con nếm thử tài nghệ của anh ấy".

Đồng Học Bân ặc một tiếng, nhanh chóng mặc quần áo, "Đồng chí lão Dương quá khách khí, đây không phải là để cho con rơi vào tình huống khó xử sao, mẹ, đem tất ném cho con, con đi giúp chú Dương một tay". Ngày hôm qua mới gặp mặt, hẳn vẫn tính là khách, Dương Triệu Đức khách khí một chút Đồng Học Bân cũng không cảm thấy có gì, nhưng sau khi tiếp xúc một ngày, Đồng Học Bân cũng thừa nhận quan hệ cùng với lão Dương rồi, coi như văn bối, tiếp tục để Dương bộ trưởng bận trước bận sau, thật sự có chút không thể nào nói nổi.

Chờ sau khi Đồng Học Bân đánh răng rửa mặt, điểm tâm cũng đã xong.

"Tiểu Bân, ngồi đi" Dương Triệu Đức cười cười, "Đang còn nóng, thử xem".

Đồng Học Bân nói, "Để cho ngài nấu cơm, thật ngại quá, như vậy đi, giữa trưa cháu xuống bếp, ngài cũng đừng tranh với cháu".

Dương Triệu Đức thống khoái nói: "Được, xem tay nghề của ai tốt hơn!"

Ngồi xuống, Đồng Học Bân uống một ngụm canh, nhất thời nheo lại ánh mắt, "Xong rồi, tay nghề của ngài so với mẹ cháu còn lợi hại hơn, cháu còn cùng ngài so sánh sao được, cháu học cả đời cũng cần không nổi". Quả thật ăn rất ngon, đây không phải ninh nọt, phỏng chừng lão Dương nấu cơm cũng đã mấy chục năm rồi.

Dương Triệu Đức ha ha cười, "Cùng cháu ăn là được rồi, tiếp tục nếm thử đồ ăn đi".

Có thể nói rượu có thể tăng tiến tình cảm, ngày hôm qua Đồng Học Bân mới cùng lão Dương tiếp xúc, chỉ uống rượu với nhau hai lần, quan hệ đột nhiên tiến triển mạnh. Nhìn thấy bộ dáng lão Dương cùng con trai vừa nói vừa cười, Loạn Hiểu Bình không biết phải làm sao, ánh mắt lại có chút hồng, có chút khóc vì hạnh phúc.

Đồng Học Bân bị dọa cho nhảy dựng, "Mẹ, mẹ sao vậy".

Loan Hiểu Bình cuống quýt quệt quệt khóe mắt, "Không có việc gì không có việc gì, hạt cát rơi vào mắt".

Đồng Học Bân vui vẻ, "Cửa sổ đóng rồi mà, trong phòng làm gì có cát".

"Con thông minh mà" Trên mặt Loan Hiểu Bình không nhận được, trừng hăn một cái, "Không cho nói, ăn cơm thôi".

Dương Triệu Đức vẻ mặt tươi cười nhìn Đồng Học Bân một chút, "Mẫu thân con bây giờ là trưởng quan cao nhất của chúng ta, hai người chúng ta ăn nhanh đi, bằng không lãnh đạo tức giận, ha ha".

Nghe vậy, Loan Hiểu Bình giận dữ đẩy bả vai lão Dương một cái.

Đồng Học Bân âm thầm gật đầu, đồng chí lão Dương thật không tệ, tính tình tốt, vui vẻ, còn có thể làm người khác vui vẻ, mẹ thật đúng là có kỹ năng cao, không ngờ có thể đem nhân vật như vậy mê hoặc, có vẻ như ở nhà còn có thể điều khiển được lão Dương? Cái này có nên kêu là võ quỷ dày có móng tay nhọn?

Reng reng reng, reng reng reng, di động Lão Dương vang lên.

Loan Hiểu Bình cầm lấy, đưa điện thoại di động tới cho hăn.

Dương Triệu Đức tiếp lấy, ""Alo... ừm ừm... Khi nào? Ừ... Bây giờ? Tốt, ừm... tôi biết rồi" .

Chờ hăn cúp máy, Loan Hiểu Bình liền hỏi, "Phải về đơn vị sao?"

"Không phải." Dương Triệu Đức nói: "Vẫn là chuyện lần trước, cùng thị trưởng đem lãnh đạo Cục Quốc An thành phố loại bỏ".

Đồng Học Bân hỏi, "Quốc An? Đây không phải là lãnh đạo không trực thuộc sao?"

Dương Triệu Đức cười nói: "Lãnh đạo Quốc An Cục cũng lệ thuộc chính phủ, như thế nào cũng phải liên thông cùng với địa phương, trước kia Đường Cục trưởng đã không chịu liên thông, có mấy lần Quốc An làm nhiệm vụ ngay cả cùng thành phố cũng không báo, cuối cùng làm cho thị trưởng đều xấu hổ, lần trước lại

xảy ra chuyện, rồi đã đem bí thư chọc giận, cùng thị trưởng hướng phía trên phản ứng một chút, trực tiếp theo trình tự tổ chức loại bỏ, hiện tại Đường Cục trưởng đã bị điều đi thành phố khác”.

Đồng Học Bản biết, thị trưởng bình thường cùng bí thư cũng không quá cùng một mục tiêu, có thể làm cho hai người bọn họ liên thủ tấn công, xem ra là thực đã bị Đường Cục trưởng kia chọc giận.

”Ha ha, không nói này, ăn cơm ăn cơm” Dương Triệu Đức nói với Đồng Học Bản.

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bản cũng không dám để lão Dương tiếp tục rửa bát, nhanh nhẹn vào phòng bếp, hự hự rửa lên.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, có điện thoại đến.

Đồng Học Bản lau tay, lấy điện thoại trong túi quần ra, gọi đến là số điện thoại di động của Từ Yến, Từ Phó Cục trưởng là lãnh đạo khi Đồng Học Bản ở phân cục Quốc An phía tây thủ đô, lần trước đi Hàn Quốc lo liệu hộ chiếu mới tìm cô ấy, bất quá Từ Yến chủ động liên hệ mình thì không có nhiều, có chuyện gì sao?

”Alo, Từ Cục trưởng”.

”Tiểu Đồng, hôm nay được nghỉ chứ?”

”Đúng rồi, thật ra là tự cho nghỉ hai ngày” Cục Chiêu Thương có một nửa số người ngày hôm nay vẫn tăng ca.

Từ Yến khẽ cười nói: ”Ha ha, cậu hiện tại chức vị càng ngày càng cao, ngấm lại thật đúng là mau, một năm trước thời điểm cậu làm việc tại phòng tổng hợp, tôi mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, sợ cái Tiểu Đồng kia lại gây chuyện, ha ha, lúc này mới một năm trôi qua, Tiểu Đồng cậu đã được đặc biệt đề bạt bao nhiêu lần? Hiện tại cũng là một sếp nhỏ rồi, cũng có thể cho chính mình nghỉ ngơi rồi”.

Đồng Học Bản cười nói: ”Từ cục, tôi có thể có ngày hôm nay còn không phải ngài giúp sao? Mỗi lần tôi gây chuyện đều là ngài giúp đỡ giải quyết hậu quả, tôi cả đời đều nhớ kỹ”.

Lời này không phải khách khí, Đồng Học Bản vẫn rất nhớ cái tình cảm này, lúc trước Từ Yến thật sự lau mồ hôi cho hắn không ít lần, coi như mình phạm vào sai lầm, coi như Chân Cục trưởng lúc trước đối với chính mình có ý kiến, Từ Yến vẫn luôn đứng ở phía sau hắn, điều này hắn đương nhiên sẽ không quên, thậm chí cho tới hôm nay Đồng Học Bản cũng cho rằng như vậy, con đường làm quan chính mình sở dĩ thuận được như vậy, nếu như không có Từ Yến che chở lúc trước, thì tuyệt đối không có khả năng, Từ Yến giúp đỡ cũng làm cho Đồng Học Bản thấy được một mặt cái gọi là nhân tính tốt đẹp, cái này bao nhiêu tiền cũng mua không được.

”Được, tôi muốn chính là những lời này của cậu” Từ Yến ha ha nở nụ cười, ”Hiện tại lão lãnh đạo của cậu gặp nạn, người nói đi, cậu giúp hay là không giúp?”

Đồng Học Bản sửng sốt, lập tức nói: ”Ngài còn nói những lời này? Chỉ cần tôi có khả năng, tuyệt đối không thành vấn đề!”

Vừa nghe, Từ Yến rất là vui mừng, nếu người bình thường nghe xong khẳng định trước tiên phải hỏi chuyện gì, nhưng Tiểu Đồng thì hỏi cũng không hỏi liên tiếp đáp ứng, Từ Yến cảm giác mình quả thật không nhìn lầm người, ”Có câu này của cậu là đủ rồi, thật ra cậu cũng không nhất định có khả năng giúp đỡ”.

Đồng Học Bản truy hỏi: ”Ngài nói cho tôi một chút đã”.

Thở dài, Từ Yến cười khổ nói: ”Sau khi cậu đi, tôi cùng Chân cục trưởng cũng có rạn nứt, sau này lại xảy ra một việc, hiện tại xem như đem Chân An Quốc đắc tội, Phàn Vỹ không phải là bị cậu điều động đi sao? Cậu hẳn là nghe hắn nói chứ? Chủ nhiệm văn phòng thay đổi người, bất quá đó là người Chân Cục trưởng, căn bản không nghe tôi phân phó, cùng đảng uỷ phân cục, quyền lực của tôi cũng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng không tốt”.

Đồng Học Bản nhíu mày, mắng con mẹ nó Chân An Quốc cũng không phải thứ tốt gì, ”Ý ngài là...”

Từ Yến ngữ khí thay đổi một chút, ”Tôi muốn đổi lại vị trí công tác, gần đây tôi nghe bên thành phố Phàn Châu nói cục trưởng Cục Quốc An bên đó bị thị trưởng hạ bệ sao?”

Đồng Học Bàn ngạc nhiên, có điểm rõ ràng, "Đúng là có chuyện này".

Từ Yến nói: "Nguyên nhân cụ thể tôi cũng nghe nói, chính quyền địa phương bên đó cùng ngành Quốc An cũng không có liên quan, nếu trên danh nghĩa thì Quốc An cơ bản là quản lý, trực tiếp chuyển xuống đó là được, nhưng hiện tại lại không thể không lo lắng đến ý kiến chính quyền thành phố Phần Châu, có thể nói coi như là trường hợp đặc biệt, ừm, tôi cũng không che giấu với cậu, ý của ta là... Có cơ hội sẽ nói đầy đủ hơn".

Từ Yến cấp bậc là phó sở, cục trưởng Cục Quốc An thành phố Phần Châu đang là ghế trống, cô ấy nếu vào đó thì trên lý thuyết coi như không có trở ngại, nhưng là từ thủ đô đến tỉnh Bắc Hà, điểm thay đổi này có chút lớn, đường đi rất là lòng vòng, điểm này có chút phiền phức.

"Tôi cũng biết hi vọng không lớn" Từ Yến tâm tính không tệ, cười tủm tỉm nói: "Coi như là thử thời vận, Quốc An tôi còn nhận thức một số người, vấn đề không lớn, nhưng bên chính quyền địa phương kia... Tôi thật là một người cũng không biết, cậu nếu không có thì chuyện này cũng không nên suy nghĩ nữa" Lần đó ở Cục Quốc An ăn cơm, thị ủy thủ đô Tạ Quốc Bang chính là cấp chỗ ngồi cho Tiểu Đồng, Từ Yến biết Đồng Học Bàn cũng không phải là người bình thường, cho nên lời này mới có thể nói cùng hắn, Từ Yến cũng là không chịu nổi nữa, cô hiện tại ở phân cục quả thật rất khó, cô không muốn bị Chân An Quốc đè ép nữa, cô mới vừa bốn mươi tuổi, cũng muốn phát triển.

Đây là muốn mình giúp đỡ đã thông một chút quan hệ ở thành phố Phần Châu sao?

Đồng Học Bàn đổ một chút mồ hôi, "Từ cục, ngài thực tôn trọng tôi, tôi chỉ ở trong một huyện nhỏ, chỗ nào với được tới thành phố".

Từ Yến cười cười, "Không sao, không thể giúp cũng không sao, coi như là cậu nghe lão lãnh đạo tổ khổ là được".

Đồng Học Bàn là một người ưa mặt mũi, lúc trước mới vừa vỗ ngực mạnh miệng, lúc này liền cự tuyệt, trên mặt cũng có chút không nhận được, không khỏi ho khan một tiếng nói: "Cái này, không bằng để ta thử hỏi một chút cho ngài? Có được hay không ta cũng không dám cam đoan".

"Bất kể như thế nào, cũng cảm ơn nhiều".

"Hài, ngài còn khách khí như vậy làm gì, ngài có việc tôi còn có thể không giúp sao? Ta sẽ cố hết sức".

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn biết nếu muốn hoàn thành chuyện này, nhất định phải tìm đồng chí lão Dương, hắn là bộ trưởng, vừa lúc quản việc này.

Nhưng ngày hôm qua còn nói không muốn nhờ người khác giúp đỡ, ngày hôm nay chuyện đã tới rồi...

Đồng Học Bàn buồn rầu xoa xoa ót, cũng hoài nghi Từ Yến có phải có Thiên Lý Nhân hay không, cô làm sao mà biết được mẹ của tôi mới vừa cùng lão Dương xác lập quan hệ yêu đương?

392. Chương 393: Người Quen

Chín giờ sáng.

Ký túc xá thị ủy, Dương gia.

Rửa chén bát sạch sẽ.

Xong xuôi, Đồng Học Bàn từ phòng bếp đi ra, nhìn Dương Triệu Đức đang xem báo trên ghế sa ***, động động môi, cũng không thể không biết xấu hổ nói ra, suy nghĩ lung tung, nên nói như thế nào đây. Đồng Học Bàn rất coi trọng mặt mũi, lão lãnh đạo gặp nạn, hắn thật muốn giúp một tay, hơn nữa Từ Yến nếu có thể lại thành phố Phần Châu đảm nhiệm Cục trưởng Cục Quốc An, đối với Đồng Học Bàn cũng là trợ lực rất lớn, tuyệt đối là việc rất tốt, nhưng mà... Đồng Học Bàn nói không ra được đành phải nháy mắt ra dấu ẹ, hai mẹ con sống dựa vào nhau nhiều năm như vậy, một ánh mắt đủ để Loan Hiểu Bình biết con trai có chuyện tìm nàng.

Lấy cớ, Loan Hiểu Bình đi theo con trai vào phòng bếp.

Sau khi đóng cửa, Loan Hiểu Bình ngó ngó hẩn, "Cái gì vậy?", Đồng Học Bân ngưng ngừng cười, nhỏ giọng nói: "Mẹ, thực ra con là tìm đồng chí lão Dương hỗ trợ, việc này có phải không quá thích hợp?", Loan Hiểu Bình chớp chớp mắt, "Xảy ra chuyện gì?", Đồng Học Bân nói: "Từ Yến Từ Phó Cục trưởng con đã cùng ẹ nói qua? Cô ấy trước kia vì con cũng không thiếu lo lắng, nhưng bây giờ công tác không thuận, liền muốn tới thành phố chúng ta, vừa rồi Dương thúc không phải đã nói rồi sao? Cục trưởng Quốc An Cục bị thuyết phục, cho nên Từ Cục trưởng cô ấy..."

Loan Hiểu Bình gật gật đầu, "Tri ân đồ báo, nên vậy".

"Nhưng con cứ như vậy nói cùng lão Dương?", Đồng Học Bân sợ quan hệ không sâu lắm, việc này quá đường đột.

"Cái này...", Loan Hiểu Bình nghĩ nghĩ, "Để mẹ nói với hẩn, nếu là hẩn không đáp ứng, mẹ sẽ cho hẩn biết tay".

"Ai da, thôi thôi, mẹ đừng nói" Đồng Học Bân vội nói: "Thôi để con tự nói, mẹ đừng động".

Loan Hiểu Bình ừm một tiếng, "Con muốn nói thì nói, trong chốc lát muối muối cùng muối phu lão Dương có thể tới, vừa rồi mới gọi điện thoại. Ừm, nói là ghé thăm, thật ra chính là muốn nhận thức hai mẹ con chúng ta" Muội muội và muối phu của lão Dương Loan Hiểu Bình trước kia gặp qua một lần, nhưng khi đó cô ấy cùng lão Dương còn không có xác định quan hệ, lần này ý nghĩa không giống với lúc trước, nghe cách nói lão Dương trong điện thoại khi này, lúc này xem như chính thức nhận thức "người nhà", cho nên Loan Hiểu Bình cũng có chút khẩn trương.

Sau khi đi ra phòng khách, Dương Triệu Đức ngẩng đầu cười nói: "Hiểu Bình, giữa trưa đi ra ngoài ăn hay là ăn tại nhà?"

Loan Hiểu Bình nói: "Tùy anh, muội muội của anh không phải là sẽ tới sao?"

"Vậy ở nhà ăn thôi, sao cũng được" Dương Triệu Đức cười ha ha nhìn Đồng Học Bân nói: "Phân công một chút, giữa trưa mẫu thân cháu rửa rau, hai chúng ta cùng nấu cơm?"

Đồng Học Bân cười nói, tuy nói đó là là hẩn phải làm, nhưng nếu người nhà lão Dương tới, Đồng Học Bân cũng không tiện xuống bếp, trù nghệ của hẩn thật sự không dám ra tay.

Không bao lâu, Đồng Học Bân ngồi ở trên ghế sa ***, "Chú Dương này, khụ khụ, có một chuyện này", Dương Triệu Đức bỏ tờ báo lên bàn trà, "Hả?", "Là như thế này" Đồng Học Bân trầm ngâm nói: "Ngài cũng biết cháu trước kia công tác qua một ít ở Quốc An, vừa mới này cháu nghe điện thoại một vị lão lãnh đạo, cô ấy biết vị trí cục trưởng Cục Quốc An thành phố chúng ta để trống, khụ khụ, nên muốn chuyển về đây, quan hệ Quốc An bên kia cô ấy nói cơ bản có thể làm tốt, nhưng ở đây... Ngài xem nếu thuận tiện, có thể hay không... Ừm, nếu phiền toái thì cũng không sao, dù sao khó khăn có điểm lớn".

Dương Triệu Đức im lặng một chút, "Như vậy...", cân nhắc mười mấy giây đồng hồ, Dương Triệu Đức xoa xoa ấn đường nói: "Là có chút không dễ".

Đồng, Loan Hiểu Bình một bên thoáng dùng sức đặt chén trà xuống bàn, tiếng vang to rõ vang lên, trên mặt có chút mất hứng. Loan Hiểu Bình luôn luôn sợ con trai không đáp ứng chuyện hai người bọn họ, cho nên một tháng này đều ở bên tai con trai nói rằng Lão Dương có bao nhiêu tốt đẹp, bây giờ? Hiện tại con ta cầu người chuyện nhỏ này người lại dùng giọng quan? Loan Hiểu Bình cũng thấy thật mất mặt, cô ấy biết con trai rất ít xin người khác giúp đỡ.

Dương Triệu Đức vừa nhìn, nhất thời vui vẻ nói: "Chú chưa nói không giúp, thật ra là không dễ lo liệu lắm".

Loan Hiểu Bình chưa cho hẩn một sắc mặt hòa nhã, "Anh không phải bộ trưởng sao? Việc này còn không phải người nói một câu sao? Có gì không dễ làm?", Đồng Học Bân nhanh chóng nói: "Mẹ, không phải là cái này, Quốc An là trực thuộc lãnh đạo, nói trắng ra là cục Quốc An quản lý các cục Quốc An thành phố, trên danh nghĩa mặc dù là vẫn là nhận lệnh từ thành phố, nhưng thực tế vẫn là trên tính trọng lượng nặng hơn, thường thường đều là trên tính nhận lệnh đi qua địa phương mới tổ chức, cho nên Dương thúc quả thật không dễ nói chuyện" Còn có câu hẩn chưa nói là, hưởng chi bên trên còn có Thị trưởng cùng Bí thư thị ủy.

Nghe vậy, sắc mặt Loan Hiểu Bình chuyển biến tốt hơn một ít, nhưng vẫn là mang theo nỗi hờn, "Chuyện trên quan trường em cũng không hiểu, thật không được thì đành thôi vậy", cô ấy và lão Dương có tình cảm, nói chuyện cũng không cần giống con trai khách khí như vậy.

Dương Triệu Đức có điểm cười khổ, "Được rồi, đại lãnh đạo nhà chúng ta lên tiếng, tôi dám không nghe sao? Không dễ làm thì không dễ làm, bất quá lần này nhân sự có chút đặc thù, chính quyền địa phương thật đúng là có thể nói một ít, ừm, lãnh đạo cũ của cháu tư lịch có đủ không? Hiện tại là chức vụ gì?"

Đồng Học Bàn vừa thấy có hi vọng, vội nói: "Tư lịch tuyệt đối đủ, kêu Từ Yến, là Phó Cục trưởng phân cục Thành Tây thủ đô, bốn mươi tuổi, ngồi ở ghế phó sở cũng đã nhiều năm" Hắn đem tình huống đại khái của Từ Yến nói ra, cuối cùng còn nói: "Năng lực cũng đủ, Từ Cục trưởng là lão Quốc An, ở Quốc An làm cả đời rồi".

Dương Triệu Đức khẽ gật đầu, "Chú không dám cam đoan cái gì, nhưng sẽ cố hết sức".

Đồng Học Bàn đã biết sự tình thành công một nửa, "Cám ơn chú Dương, thật cảm ơn".

"Hai người chúng ta còn khách khí làm gì? Ha ha...", Dương Triệu Đức là thật yêu Loan Hiểu Bình, đối với sự tình Đồng Học Bàn cũng mười phần suy nghĩ, sau khi uống hai hộp trà hắc cũng không ngồi lại, trở về phòng cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường gọi lên, loại chuyện này không nhanh thì sẽ muộn, vị trí trống, khẳng định không ít người đều nhìn chằm chằm, nếu không nhanh chóng thì cho dù có hi vọng cũng không còn cơ hội thành công, Dương Triệu Đức hiện tại cần làm là trước từ Bộ tổ chức đề cử Từ Yến, sau đó mới khôi phục quan hệ cùng nhân mạch.

Bên ngoài.

Đồng Học Bàn cảm khái một câu, "Mẹ, lão Dương đối với mẹ thật là tốt".

Loan Hiểu Bình tươi cười, "Chỗ nào là tốt với mẹ? Lão Dương cùng với thê tử trước đây không có con, luôn luôn ngóng trông một đứa con trai, tối hôm qua hắn nói với mẹ, Lão Dương thật sự thích con, còn nói người trẻ tuổi hiện tại đều phải theo con học tập, cần phải dám đánh dám liều dám làm dám chịu".

"Ồ, Lão Dương thật nói như vậy?"

"Mẹ có thể lừa con sao?", Đồng Học Bàn vui vẻ, đồng chí lão Dương thật quá tinh mắt rồi.

Nhìn đồng hồ, Loan Hiểu Bình đột nhiên nói: "Muội muội lão Dương cũng sắp đến rồi, đồ ăn trong nhà không nhiều lắm, mẹ đi mua một chút".

"Đừng" Đồng Học Bàn giữ mẹ lại, "Mẹ hiện tại chính là phu nhân bộ trưởng, chút chuyện nhỏ để con đi lo liệu, ha ha"

"Chỉ biết nói nhảm, vậy con đi nhanh về nhanh".

"Được".

Xuống lầu lên xe, Đồng Học Bàn đến siêu thị Walmart phía đông, ở khu đồ ăn cần quét một trận, cuối cùng thắng lợi trở về, đem một tuần đồ ăn đều mua sạch. Sau khi lái xe trở về ký túc xá thị ủy, Đồng Học Bàn xuống xe, từ phía sau khẽ nện ôm đồng đồ ăn vào ngực, dùng chân đá cửa xe.

Bỗng nhiên, một cái dáng người quen thuộc đã đi tới.

"Ồ, đây không phải Đồng Cục trưởng sao?" Một nữ nhân cười hì hì đứng ở cửa lầu.

Khuôn mặt xinh đẹp, gần ba mươi lăm tuổi, Đồng Học Bàn liền nở nụ cười, "Tô tiểu tỷ?", Tô Giai, người dẫn chương trình đài truyền hình huyện Duyên Đài, dạ hội tết âm lịch cho cán bộ lần đó chính là nàng chủ trì, còn phối hợp với Đồng Học Bàn biểu diễn ảo thuật, hai người tuy rằng không tiếp xúc nhiều nhưng coi như là quen biết đã lâu, Đồng Học Bàn đối với nàng ấn tượng không tẻ, ặc, hắn đối với nữ nhân nào thì ấn tượng cũng không tẻ. Xem bộ dáng Tô Giai không giống như là đến tặng quà, trên tay không cầm gì, vậy thì đến ký túc xá thị ủy làm gì? Đồng Học Bàn nhất thời nghĩ đến một chuyện, sớm nghe nói Tô Giai có thể có bối cảnh, có khi là thật, đây là cùng thành phố có quan hệ?

Tô Giai chứng kiến Đồng Học Bản bao lớn bao nhỏ, cho là hẳn đi tặng quà, đó là một việc không nên nói rõ ràng, cho nên hai người bọn họ đều cố ý không có nói ra, nếu không Tô Giai cũng không có đứng ở đây mà nói chuyện, nếu chỉ thấy qua, Tô Giai nhắm chừng cũng sẽ không kêu Đồng Học Bản, đi phong bì cho sếp cũng là một việc xấu hổ, nếu đối phương thấy mình như vậy không biết sẽ nghĩ gì.

Nhưng đã đụng phải rồi thì cũng không có biện pháp.

Tô Giai cười khanh khách nói: "Gặp được Đồng Cục trưởng cũng không dễ, buổi tối rất hân hạnh được mời ngài ăn một bữa cơm, đã sớm muốn cùng ngài ăn một bữa, buổi biểu diễn ảo thuật kia chúng ta phối hợp thật hết sức ăn ý", Đồng Học Bản cũng đang muốn hỏi thăm nàng là muốn làm gì đây, "Được rồi, có thể cùng mỹ nữ MC huyện chúng ta cùng nhau ăn cơm chính là vinh quang và may mắn của tôi".

Tô Giai cười nói: "Tôi đây sao có thể gọi là mỹ nữ? Khủng long thì đúng hơn đó, ha ha".

"Khiêm tốn" Đồng Học Bản đem đồ để xuống, lấy ra điện thoại di động nói: "Trao đổi số điện thoại chứ?"

Sau khi trao đổi số điện thoại, Đồng Học Bản ôm đồng hồ đi vào, Tô Giai cũng đi cùng.

Hai người bọn họ sau khi nói vài câu khách sáo, Tô Giai nhân tiện nói: "Đồng Cục trưởng, tôi đi trước, buổi tối tôi sẽ gọi điện cho ngài rồi chúng ta đặt chỗ?" Đồng Học Bản nói đồng ý, biết Tô Giai là tránh hiềm nghi.

Cố ý dừng bước một chút để Tô Giai đi trước, lúc sau Đồng Học Bản mới tiếp tục đi lên.

Két két, trên lầu có tiếng cửa mở, chỉ nghe Tô Giai kêu một tiếng "Ba mẹ", sau đó cửa liền đóng lại.

Thanh âm hình như từ lâu ba? Đồng Học Bản chớp chớp ánh mắt, ba mẹ? Ba mẹ Tô Giai là thị ủy? Chưa từng nghe nói qua? Tiểu thiếu phụ này giấu cũng đủ sâu nha, lắc đầu một cái không nghĩ nữa, Đồng Học Bản lên lầu ba, xoay người nhấn chuông cửa.

Leng keng, leng keng...

Kẹt một tiếng, cửa được mở ra

Sau khi nhìn người mở cửa, Đồng Học Bản lặng đi một chút, "Ồ?", Tô Giai bên trong cũng giật mình, "A, Đồng Cục trưởng? Làm sao là anh...", vừa nói vừa mở cửa ra để cho hắn tiến vào, đây là tới nhà cậu tôi tặng quà?

Đồng Học Bản cũng là buồn bực, thầm nói vì sao cô lại chạy tới nhà lão Dương đây?

393. Chương 394: Tặng Nhẫn

Nhà Dương Triệu Đức.

Thấy Đồng Học Bản tiến vào, Dương Triệu Đức cười ha ha nói: "Tiểu Bản đã trở lại? A, như thế nào mua đồ ăn nhiều như vậy?"

"Đều là đồ ăn khó hỏng, ăn không hết bỏ vào tủ lạnh, đỡ mất công ngày mai ngài cùng mẹ đi mua", Đồng Học Bản nghiêng người vào nhà, đem đồ vật đặt ở bên ngoài, thật là nặng, sau đó ánh mắt hắn dừng lại ở vài người trong phòng, Tô Giai không hiểu ra sao cả nháy mắt liên tục, phía sau cô ấy là một đôi vợ chồng trung niên, đều là những người khí chất không tệ, không giống như là dân chúng bình thường, đây là cha mẹ Tô Giai? Làm sao tới nhà Lão Dương?Ặc, Đồng Học Bản đột nhiên rõ ràng cái gì, âm thầm hết chỗ nói, sau đó ngồi xuống.

Tô Giai cũng giống như đoán được, đối với Dương Triệu Đức ngạc nhiên nói: "Cậu, đây là..."

Dương Triệu Đức mỉm cười nói: "Tiểu Bản là con trai của a di cháu, a, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, nha đầu cháu cũng là ở huyện Duyên Đài, hai người nhận thức?", Tô Giai cười hì hì, "Hơn nhận thức nữa ấy chứ, cháu cùng Đồng Cục trưởng còn cùng nhau biểu diễn ảo thuật nữa".

Dương Triệu Đức ha ha, "Hai người còn có thể làm ảo thuật? Được! Hôm nào làm cho chú xem!", Đồng Học Bản thầm nói thật sự là xảo, Tô Giai là cháu lão Dương? Mẫu thân của nàng là muội muội lão Dương?

Loan Hiểu Bình lúc này đi tới, vội giới thiệu: "Tiểu Bản, đây là cô cùng dưỡng của con", "Dưỡng, cô" Đồng Học Bản chào hỏi, tuy mẹ cùng lão Dương còn chưa kết hôn, bất quá lần này gặp mặt chính là để nhận thức, kêu vậy cũng không có gì đáng trách.

Dương Triệu Phân cùng Tô Trung Nghĩa khẽ gật đầu, cũng trở về chỗ.

Loan Hiểu Bình đã có vài phần phong phạm nữ chủ nhân, kêu gọi mọi người ngồi xuống, Dương Triệu Phân cùng Tô Trung Nghĩa hiển nhiên là tới trước, Tô Giai vừa mới nãy hân là cũng cùng Loan Hiểu Bình nhận thức qua, lúc này Tô Giai rõ ràng liền tìm tới Đồng Học Bản, để cho trưởng bối tán gẫu, cô ấy cùng Đồng Học Bản cùng nhau vào phòng bếp làm bữa trưa. Dù sao cũng là làm công tác tin tức, Tô Giai đối với sự tích của Đồng Học Bản cũng rất tò mò, hiện giờ trong nháy mắt hai người trở thành thân thích thật sự để Tô Giai rất ngoài ý muốn.

Trong phòng bếp, Tô Giai cười nói: "Đồng Cục trưởng, tôi thật không nghĩ tới, thật trùng hợp", "Tôi cũng không nghĩ tới, được, cũng đừng kêu là Cục trưởng nữa, kêu tôi Tiểu Đồng là được rồi" Đồng Học Bản cười nói: "Tôi về sau phải gọi là chị", "Tôi có thể nhận sao?" Tô Giai cũng không khách khí, "Tôi gọi anh là Học Bản đi, dù sao cũng là người một nhà", có tầng quan hệ này, Tô Giai cùng Đồng Học Bản nói chuyện liền dễ dàng hơn, tuổi kém cũng không nhiều, tự nhiên có đồng điệu. Trong lúc nói chuyện với nhau, Đồng Học Bản đối với nàng cũng có thêm hiểu biết, Tô Giai nói chuyện rất có duyên, hay nói đùa, ừm, nhưng mà bộ ngực và dáng người mà xem, có lẽ là dùng tấm lót, bất quá vẫn là có điểm nhỏ, như là sân bay vậy, coi như là một cái đặc điểm đi.

Bên ngoài.

"Triệu Phân uống trà uống trà" Loan Hiểu Bình rót cho nàng tách trà.

Duyên Triệu Phân nhận lấy, "Cám ơn chị Loan".

Loan Hiểu Bình cười nói: "Không nên khách khí, ăn chút hoa quả chứ?", "Không sao, để em tự lấy".

Tô Trung Nghĩa cùng Dương Triệu Đức ở một bên hút thuốc nói chuyện.

Đồng Học Bản chú ý tới, muối muối của Lão Dương đối với mẹ của mình thái độ có điểm hơi cứng, ở mặt ngoài cố gắng khách khí, nhưng không có một chút cảm giác nhiệt tình, phi thường lạnh nhạt, mẹ cùng nàng trước kia đã gặp qua, lần này lại là "nhận thức người nhà", như thế nào cũng không nên như vậy chứ? Đồng Học Bản liền rõ ràng, Dương Triệu Phân đại khái là đối với mẹ của mình không quá coi trọng, hai nhà chênh lệch quả thật có chút lớn. Tuy nhiên Đồng Học Bản vẫn là không vui, nếu xác lập quan hệ, mẹ là đại tẩu của Dương Triệu Phân, uy tín đại tẩu không thể không có, bằng không sau này mẹ gả lại đây có thể bị chèn ép? Kết hôn cũng không chỉ chuyện hai người mà là hai gia đình dung hợp.

Sau khi ra khỏi bếp, Đồng Học Bản liền gọi mẹ vào, muốn nói ẹ đừng nhiệt tình như vậy với Dương Triệu Phân, nếu là thật muốn cùng lão Dương ở với nhau cả đời, vậy thì nên xuất ra uy tín của đại tẩu.

Nhưng không đợi Đồng Học Bản lên tiếng mẹ lại vội vàng thấp giọng mở miệng, "Con mang theo bao nhiêu tiền?"

"Ặc, làm gì?" Đồng Học Bản sững sốt.

"Con trước tiên đem ẹ mượn một chút".

"Hình như chỉ còn hai ba trăm, ngày hôm qua mua không ít đồ, vừa rồi lại đi mua đồ ăn, trên người thật không có nhiều tiền mặt, làm sao vậy? Mẹ cần tiền để làm chi? Nếu gấp thì con xuống lầu rút? Đúng rồi, không phải con đã ẹ một cái thẻ cũng có không ít tiền mà?"

Loan Hiểu Bình lặng lẽ nói: "Mẹ cũng không mang nhiều tiền mặt, nếu biết Tô Giai cũng tới, mẹ đã sớm lấy tiền", "A, mẹ định cho Tô tỷ", "Mẹ cũng không biết quy củ của nhà bọn họ như thế nào, dù sao nhà chúng ta, thông thường lúc này đều sẽ cho tiểu bối chút tiền, cũng là lần đầu tiên gặp mặt, ừm, mấy trăm có phải có chút hơi ít hay không?", Loan Hiểu Bình cũng lo lắng tới việc cần tạo uy tín, quả gặp mặt là biện pháp trực tiếp nhất hữu hiệu nhất, Tô Giai lần đầu tiên gặp trưởng bối, không cho cái gì thì có chút không nói nổi, nhưng mà ít quá càng không tốt, thân thích Lão Dương điều kiện đều rất tốt, mấy trăm đồng tiền quả thật có chút ít ỏi, ít nhất cũng phải một hai ngàn.

"Hay là để mẹ xuống lầu rút tiền?", Loan Hiểu Bình hỏi, hiện tại gặp những chuyện này nàng dần dần đều giao cho Tiểu Bân làm chủ.

Đồng Học Bân ngẫm nghĩ, cũng rõ ràng ý tứ của mẹ, "Đưa tiền không tốt lắm đâu. Có phải quá tục hay không? Coi như là vậy, người nhà này cũng không thiếu".

Loan Hiểu Bình nói: "Không có cũng không được, mẹ không thể mất lễ"

Người Bắc kinh giảng cấp bậc lễ nghĩa, mẹ ở Bắc Kinh nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng rất coi trọng cái này.

Đồng Học Bân ở Bắc Kinh đã lâu nên rõ ràng điều này, "Dù sao thì lễ nhiều thì người ta sẽ không trách, mẹ đợi con một chút". Tay hắn hướng trên người sờ sờ, cuối cùng dừng ở trên đầu ngón tay, mỉm cười một chút, Đồng Học Bân liền đem chiếc nhẫn trên tay lấy xuống, nhét vào trong tay mẹ, "Cái này khẳng định đủ rồi, nguyên liệu bạc kim, mặt là bằng chứng phỉ thúy, giá trị thị trường đại khái khoảng sáu vạn bảy vạn, cho nàng cái này đi". Đây là làm từ khối nguyên liệu phỉ thúy lần trước đổ thạch mà có, ngoài cái này còn có một cái Kỳ Lân Phỉ Thúy bội cùng vòng cổ và một cái đồng hồ Patek Philippe là Huyền di cho hắn, trừ bỏ đồng hồ hai trăm vạn, cái khác đều là Cù Văn Huyền tặng quà cho hắn.

Loan Hiểu Bình do dự, "Có phải quá nặng hay không? Cái này..."

Đồng Học Bân nói, "Mẹ, lúc này còn tiếc tiền gì, chỉ là mấy vạn mà thôi, cùng số tiền của chúng ta mà so sánh được sao? Mấy chục vạn cũng không cần đau lòng".

Loan Hiểu Bình cười tròng hắt một cái, "Thứ nhà giàu mới nổi!"

Đồng Học Bân vui vẻ, đề thấp tiếng nói: "Mẹ hiện tại cũng là phú bà, tài sản chúng ta mấy trăm triệu, ai dám xem thường chúng ta? Mẹ cũng xuất ra một điểm khí thế, nhà chúng ta so sánh cũng không kém với nhà lão Dương đâu, ai không xứng với ai còn chưa chắc".

"Cái gì?" Loan Hiểu Bình bị dọa một cái giật mình, "Thế nào mà mấy trăm triệu? Không phải là một trăm triệu sao?"

Đồng Học Bân cười nói: "Đó là chuyện trước kia, hiện tại chúng ta có ít nhất năm trăm triệu".

Loan Hiểu Bình hít vào một hơi, đánh hắn một cái, "Chuyện lớn vậy con sao không nói sớm ẹ?"

"A, con tưởng nói rồi, quên mất, quên mất".

Đồng Học Bân cũng suy nghĩ cẩn thận, đều là một cái mũi hai con mắt, ai so với ai kém? Không tính chuyện Đồng Học Bân hiện tại đã muốn mở ra mạng lưới quan hệ, chỉ cần dựa vào bản lĩnh của chính mình và Huyền di cùng nhau kiếm mấy trăm triệu, đây là một số lượng tiền không thể bỏ qua, ai dám không đem nhà hắn để vào mắt? Bộ trưởng Thị ủy tuy rằng địa vị cao, bắt quả bọn hắn chỉ coi như là môn đăng hộ đối, ừm, nhưng thật ra chính mình trước kia cũng không nghĩ vậy, mẹ có cái gì không xứng với lão Dương? Đó là trời sinh một đôi.

"Mẹ, hiện tại đã yên tâm chưa?"

Loan Hiểu Bình cũng rất cao hứng, "...Mẹ đi ra đây".

Đồng Học Bân nói: "Trước tiên đem nhẫn đeo lên trên tay mẹ, đừng để cho người biết là lấy ở trên tay của con xuống".

"Không cần con nói mẹ cũng hiểu được, con làm như mẹ ngốc vậy?"

"Ha ha, được rồi được rồi, mẹ là thông minh nhất trên đời".

Cùng con trai vừa nói vừa cười trong chốc lát, Loan Hiểu Bình mới đem nhẫn đeo lên tay, quay người lại vào phòng khách. Bên kia, Dương Triệu Đức vẫn đang cùng Tô Trung Nghĩa trò chuyện rôm rả, Tô Giai thì ngồi ở bên người mẫu thân của nàng là Dương Triệu Phân, đang bóp chân cho nàng.

Loan Hiểu Bình thường thức nói: "Xem Tiểu Giai thật ngoan, so với Tiểu Bân thì tốt hơn nhiều".

Đồng Học Bản phía sau tức giận tới mức trừng mắt, vừa mới đưa nhãn cho mẹ bây giờ mẹ liền nói xấu con rồi? Mình đâu có trêu chọc ai đâu!

Tô Giai cười khúc khích nói: "Dì Loan, cháu là cố ý muốn trước mặt mẹ của cháu biểu hiện thôi, hì hì, đang xin tiền mẹ thôi".

Dương Triệu Phân cũng bị chọc cười, "Đứa nhỏ này, chính mình có tiền lương còn xin tiền mẹ".

"Ha ha, ai bảo mẹ là mẹ của con".

Loan Hiểu Bình ngồi đến bên cạnh Tô Giai, "Đúng rồi Tiểu Giai, lần đầu tiên gặp mặt dì cũng không có gì cho cháu, cái này cháu cầm đi". Nàng tháo nhãn xuống rồi đưa cho Tô Giai.

Tô Giai nhanh chóng thoái thác, "Dì Loan, không cần không cần".

Loan Hiểu Bình mặc kệ, "Mau đeo, cũng không có bao nhiêu tiền".

Bên này vừa nói, Dương Triệu Phân cùng Tô Trung Nghĩa mấy người cũng đều nhìn lại đây.

Tô Giai cúi đầu thoáng nhìn, lẳng lẳng, cười khổ một tiếng nói: "Cái này có thể không nhiều tiền sao, rõ ràng là mặt phỉ thúy, còn là băng chủng? Trên thị trường ít nhất mấy vạn, hơn nữa có tiền cũng mua không được, dì Loan, đây quá quý trọng".

Dương Triệu Phân lặng đi một chút, hiển nhiên không nghĩ tới Loan Hiểu Bình ra tay hào phóng như vậy, một cái quà gặp mặt liền mấy vạn? Nàng nghe nói nhà Loan Hiểu Bình cũng bình thường mà.

Đẩy tới đẩy đi, cuối cùng vẫn là Dương Triệu Đức lên tiếng, "Dì Loan cho con thì con hãy thu đi".

Tô Giai lại nhìn Dương Triệu Phân, thấy mẫu thân cũng gật đầu, liền nói: "Vậy con cảm ơn dì Loan " Có mấy phụ nữ không thích trang sức? Tô Giai cho tới bây giờ còn chưa mua qua đồ mặc như vậy, phi thường thích, trực tiếp trước mặt Loan Hiểu Bình đeo lên tay.

Loan Hiểu Bình khen: "Chiếc nhãn kia thật là xứng với Tiểu Giai xinh đẹp, ta đã già rồi, đeo vào cũng rất khó nhìn".

Dương Triệu Phân nhìn nàng nói: "Đâu có, chị mà già, so với tôi còn trẻ hơn năm sáu tuổi đó".

"Làm gì có" Loan Hiểu Bình nói: "Ha ha, tôi cũng nhanh năm mươi rồi".

Quả nhiên là lễ nhiều người không trách, vừa đưa quà, thái độ hai vợ chồng Dương Triệu Phân nhất thời có biến hóa, uy tín của "đại tẩu" Loan Hiểu Bình cũng tăng lên nhanh chóng.

394. Chương 395: Bị Người Quốc An Điều Tra?

Hai giờ chiều.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Đồng Học Bản thấy rằng cũng đã ở đây hai ngày, liền chuẩn bị cùng mẹ trở về, ai ngờ Loan Hiểu Bình lại không tính toán đi, ấp úng nói rằng buổi tối cùng Dương Triệu Đức có một bữa tiệc cần phải đi, Đồng Học Bản cũng không nói ra, biết mẹ là muốn ở đây cùng người này. Cha mẹ Tô Giai đều ở thành phố, họ đi xe tới, không cần Đồng Học Bản đưa, chỉ có Tô Giai hình như là đi xe của đài truyền hình mà đến, nên cũng không có xe, vì thế Loan Hiểu Bình liền dặn Đồng Học Bản đưa Tô Giai trở về.

Trên xe.

Dây an toànGhim chặt ở trước ngực đem bộ ngực vốn đã bằng phẳng của Tô Giai còn phẳng lì hơn, hầu như giống như không có. Đồng Học Bản chưa từng thấy bộ ngực nhỏ như vậy, không khỏi liếc trộm một cái, ồm, có chút nhỏ nhưng cũng có hương vị của nhỏ, không ngờ cùng lúc đó Tô Giai lại vừa nghiêng đầu nhìn vào mắt hắn.

Không kịp dời mắt đi, Đồng Học Bản vội vàng đem tầm mắt chuyển đến trên tay nàng, "Phỉ Thúy phải xứng với mỹ nữ".

Tô Giai mỉm cười, yêu thích nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, "Còn phải cảm ơn dì Loan, mắc như vậy, chính tôi cũng không dám mua, à, là mua không nổi, ha ha".

Nói một câu, Đồng Học Bân cười hỏi: "Đúng rồi, nhà cô ở chỗ nào?"

"Phía nam thành". Tô Giai buộc chặt lại dây an toàn, ha ha cười nói: "Ký túc xá Đài truyền hình".

"Ồ, hai ta cách cũng không xa, nếu có thời gian tôi qua đó chơi một chút".

"Không thành vấn đề, chị cậu rất lười nấu cơm đó, đến lúc đó qua nhà cậu ăn đi, cậu đừng có đuổi nha".

"Chị không phải là đang mắng tôi sao, tôi nào dám, khẳng định thịt cá đầy đủ hầu hạ chị".

Dọc theo đường đi hai người nói chuyện vui vẻ, quan hệ càng ngày càng hòa hợp, mặc dù không có quan hệ huyết thống, bất quá hai người cũng đã là chị em, tự nhiên tán gẫu thật sự hợp ý nhau. Sau lại nói đến công tác, Đồng Học Bân mới biết được Tô Giai tựa như đối với quan trường không có gì hứng thú, nhưng mà đối với công tác tin tức cùng MC rất nhiệt tình, cho nên mới một mực làm việc tại đài truyền hình huyện, bằng không lấy bối cảnh phía sau nàng, ở độ tuổi này kiếm một cái chức quan cũng không thành vấn đề.

Cửa ký túc xá đài truyền hình huyện.

Tô Giai tạm biệt hẳn, Đồng Học Bân cũng khoát tay, sau đó lái xe đi.

Chung quanh hai cái nữ đồng sự của Tân Văn Lan Mục Tổ mới vừa tăng ca trở về thấy được, không khỏi hi hi ha ha nói: "Ồ, chị Tô, trong xe không phải là Đồng Cục trưởng sao?"

Một cái thiếu phụ khác cũng cười nói: "Nói mau hẳn như thế nào đưa cậu trở về? Hai người đã làm gì?"

Tô Giai bĩu một cái cười ngọt ngào nói: "Trên đường đụng phải, tiện đường đưa mình trở về, các người, suy nghĩ lung tung cái gì".

"Được rồi được rồi, mình xem cậu là không nói thật!" Thiếu phụ kia nhăn cầu chóp chóp nói: "Người ta Đồng Cục trưởng như thế nào không tiễn mình? Mình năm lần đi phỏng vấn Đồng Cục trưởng ngay cả cửa phòng làm việc của hắn cũng chưa được tiến vào, mau thành thật khai báo ình, ồ, cái nhẫn gì đây!"

Nữ đồng sự Bên cạnh cả kinh nói: "Đây là Phỉ Thúy? Bằng chứng? Pha lê chứng? Nha! Ghê gớm".

Thiếu phụ khoa trương che miệng mình, bắt lấy tay nàng nói: "Cái này là năm sáu vạn đó? Là Tiểu Đồng Cục trưởng tặng cho bạn? Được đó Tiểu Giai, thật đúng là không nhìn ra!"

Tô Giai ho khan ho khan, "Cũng không phải vậy, đây là một trường bối tặng".

"Cậu lại xạo rồi, ai tin nha, nào có trường bối đưa nhẫn? Ài, mùa xuân của Tiểu Giai đến rồi đây".

Tô Giai trêu ghẹo nhìn cô ta một chút, "Như thế nào kêu gào như vậy, hi hi, ta nói chị Chu tỷ này không phải là trúng ý Đồng Cục trưởng sao? Bằng không mình giúp cậu mai mối?"

"Cậu quên đi, mình đã kết hôn nhiều năm, người ta cũng chướng mắt mình".

"Ồ, chị Chu, lời nói như thế nào lại u oán như thế" Tô Giai trêu đùa: "Chị thực sự thích Đồng Cục trưởng sao?"

Chu tỷ mặt đỏ lên, "Còn dám lấy mình ra trêu đùa? Muốn ăn đòn! "

Bình thường mấy người quan hệ tốt lắm, nói chuyện vô tư, nói xong liền cãi nhau cười đùa ầm ĩ.

Bốn giờ.

Sau khi trở về ký túc xá huyện, Đồng Học Bân pha bình trà, thoải mái từ phòng vệ sinh đi ra, hướng trên ghế sa *** nằm một chút, mẹ có chỗ đi về, đồng chí lão Dương nhân phẩm và tính cách không tệ, Đồng Học Bân ậm ừ một tiếng, mẹ cao hứng là tốt rồi.

Đồng Học Bân tùy tay mở TV, hiện ra là tiết mục tin tức của huyện Duyên Đài, đây là phát lại tối hôm qua, MC Tô Giai một thân âu phục ngồi nghiêm chỉnh, cùng với bộ dáng vui tươi khi này hoàn toàn bất đồng, vẻ mặt cô ấy nghiêm túc, đang thông báo sự cố hệ thống sưởi hơi bị nứt. Đồng Học Bân thực thú vị

nhìn chăm chăm bộ ngực cô ấy, không coi là nhỏ, cũng giống người bình thường, bắt quá bên trong khẳng định đệm không chỉ một cái lót ngực, đồ mờ mờ, ta đây nhìn chăm chăm chỗ ấy của người ta làm gì!

Đồng Học Bên cảm giác có vẻ mình đã muốn nữ nhân, bằng không "sân bay" như vậy mà mình cũng thấy được là phong tình vạn chủng? Reng reng reng, reng reng reng, đang muốn nữ nhân, điện thoại nữ nhân đã tới rồi.

Vừa nhìn là số của Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bên mới nhớ mấy ngày này cũng chưa đến thăm cô ấy, háng giọng một cái, "Ngu đại tỷ, là tôi, ha ha, thực là trùng hợp nha, tôi đang muốn điện thoại cho chị, nhớ chị, buổi tối ta qua nhà chị ăn cơm được chứ? ", làm gì có chuyện trùng hợp như thế, lời này ai nói cũng không tin được, bắt quá Đồng Học Bên biết Ngu Mỹ Hà dễ dụ, hẳn cũng thích bộ dáng ngốc nghếch của Ngu đại tỷ.

"Tiểu Bên, tôi... ngày hôm nay có thể không được", Ngu Mỹ Hà nói.

"Có chuyện gì vậy?" Nghe phía bên kia không ít người nói chuyện, "Đang ở bên ngoài", Ngu Mỹ Hà thanh âm rất thấp, thực nhu, còn có chút khẩn trương, "Tôi, tôi không biết mấy giờ mới có thể trở về, trên đường bị người của Quốc An mời đi rồi, đang chuẩn bị đi quán trà".

Đồng Học Bên lặng đi một chút, "Quốc An mời chị uống trà?"

Ngu Mỹ Hà ừm một cái, "Không chỉ là tôi, còn có vài người nữa".

Đồng Học Bên biết Ngu đại tỷ sẽ không nói dối, không khỏi dở khóc dở cười nói: "Như thế nào đem các người gọi đi vậy? Phạm phải cái quốc tế đại án gì sao? Gián điệp hay sao?"

"Tôi, tôi cũng không biết, bọn họ chưa nói, liền bắt chúng ta hỗ trợ điều tra" Cô ấy có điểm kích động cùng bất an.

"Đừng lo lắng, như vậy..." Đồng Học Bên lo lắng, "Nói cho tôi biết là quán trà nào, tôi liền đi qua", sau khi nhớ kỹ địa chỉ, trong lòng Đồng Học Bên cũng đoán không ra, thậm chí nhìn không được hoài nghi có thể hay không cùng mình có quan hệ? Bí mật back cùng stop của mình thực sự quá quý giá, nếu là thật bị người chú ý tới, tra người bên cạnh mình cũng không kỳ quái, chỉ là hướng chính mình mà tới sao? Nghĩ đi nghĩ lại, Đồng Học Bên trong lòng cũng có chút bồn chồn.

Trà lâu chỉ có hai tầng, khí tức phức tạp nồng đậm.

Dừng xe, Đồng Học Bên đi nhanh vào, sau khi nghe ngóng cùng người phục vụ sau khi nghe ngóng, lên lầu tìm được một gian phòng bọc nhỏ, đẩy cửa đi vào. Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía hắn, chỉ thấy Ngu Mỹ Hà đang cùng một đôi vợ chồng trung niên và một chàng trai hơn hai mươi tuổi đang khẩn trương ngồi ở sau bàn, bên ngoài là ba nam tử mặc thường phục, hẳn là nhân viên Quốc An mà Ngu đại tỷ nói, cầm đầu là một người mang theo túi sách, xem ra là thủ lĩnh.

Người cầm đầu nhíu mày nhìn hắn, "Anh là ai?"

"Tiểu Bên! "Ngu Mỹ Hà vội vàng đứng lên, không cẩn thận đụng phải cái bàn đem chén nước làm đổ xuống, "Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi không phải cố ý".

Đồng Học Bên nhìn ra Ngu đại tỷ sợ hãi, đi lên vỗ vỗ tay nàng, "Đừng sợ, có tôi đây".

Ngu Mỹ Hà cắn môi dùng sức gạt gạt đầu, trong lòng nhất thời yên lại.

Đồng Học Bên vừa quay đầu lại, cười nói: "Mấy đồng chí, đây là chị tôi, hút điếu thuốc chứ" Đưa tới bao Ngọc Khê, hẳn đang chuẩn bị biện pháp nói chuyện.

Nam tử thường phục nháy mắt mấy cái, không biết có nên hút hay không, "Lãnh đạo", người thủ lĩnh mặt không chút thay đổi nói: "Chúng tôi đang phá án điều tra, nhân viên không quan hệ mời rời đi", Đồng Học Bên ha ha cười nói: "Tôi sẽ không chậm trễ mấy vị phá án, đúng rồi, vài vị là ở thành phố hay là trên tỉnh?", mấy người không để ý đến hắn.

Ngu Mỹ Hà lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói: "Bọn hắn hình như là trên tỉnh, vừa rồi cho chúng ta xem giấy chứng nhận", trên tỉnh? Khương Học Bên nhất thời nghi ngờ, "Mấy đồng chí, chị của tôi là dân lành, có phải các người tìm lộn người hay không?", người thủ lĩnh lạnh lùng liếc hắn một cái, "Chúng tôi điều tra

cái gì còn phải nói cho anh sao? Đi ra ngoài đi ra ngoài! Chậm trễ chúng tôi phá án tin hay không chúng tôi cũng bắt anh đi?”

”Hắc, anh có thái độ gì!” Đồng Học Bân tức giận, ”Ta không đi thì sao?”, Quốc An danh tiếng đối với nhân dân uy áp là rất lớn, Ngu Mỹ Hà cuống quýt kéo Đồng Học Bân, thực sợ Quốc An đem hấn bắt đi, ”Tiểu Bân...”

Hai người phía sau cũng lười phải cùng Đồng Học Bân nhiều lời, một người trong đó nhìn thấy đám người Ngu Mỹ Hà cùng vợ chồng trung niên, ”Lần này tra án có chút đặc thù, mọi người chú ý giữ bí mật, tốt lắm, trước tiên lấy điện thoại giao lên đây đi, túi sách cùng giấy chứng nhận cũng phải đưa ra, chúng tôi cần điều tra một ít chuyện”, vợ chồng trung niên bất an đưa tay vào túi bỏ mọi thứ lên bàn.

Ngu Mỹ Hà vừa nhìn, liền lấy ra di động trong túi.

Đồng Học Bân đột nhiên cảm thấy được có điểm gì là lạ, giao ra ví tiền? Đây là cái quái gì? Hấn lập tức ngăn cản Ngu đại tỷ không cho cô ấy giao ra, nhéo nhéo mày, nhìn về phía kia ba tên Quốc An, ”Mấy vị, trước khi phá án có thể trước tiên đem giấy chứng nhận cho tôi xem một chút hay không?”, vợ chồng trung niên liền nói: ”Đã cho chúng ta xem, đúng là Quốc An”, Đồng Học Bân cười cười, ”Nhưng tôi còn chưa có xem, lấy ra để cho ta xem được chứ?”, tên thủ lĩnh mặt lạnh nói: ”Gây trở ngại công tác? Tốt, đem điện thoại di động của anh cũng giao lên đây đi! Chúng tôi hoài nghi anh cũng cùng vụ án này có quan hệ!”

Ngu Mỹ Hà mặt liền trắng, không biết phải làm sao nói: ”Đồng chí, không có đâu, chuyện này cùng Tiểu Bân đâu có quan hệ”. Quay đầu về phía sau vội la lên: ”Tiểu Bân cậu đi trước đi, đừng, đừng để ý đến” Cô là sợ mang phiền toái đến cho Đồng Học Bân, Quốc An không phải là một ngành bình thường.

Đồng Học Bân không nghe, ”Tôi lặp lại lần nữa! Lấy ra giấy chứng nhận”

395. Chương 396: Giả Mạo!

Bên trong trà lâu.

Không khí bị Đồng Học Bân làm cho khẩn trương hấn lên.

Một đôi vợ chồng trung niên cùng một cái sinh viên đều kinh ngạc nhìn Đồng Học Bân, thầm nói người này có bị bệnh không, đã nói cho người biết người ta người của Quốc An tỉnh người còn làm như vậy? Đây không phải làm người ta có cơ thu thập người sao? Quốc An đó là địa phương gì? Quyền sinh sát đều nắm ở trong tay, hơi chút trêu chọc cái thì chụp cho người cái mũ gián điệp thì người cũng không có biện pháp, đầu năm nay, người to gan thật là nhiều!

”Tiểu Bân” Ngu Mỹ Hà lo lắng.

Vỗ vỗ tay nàng, Đồng Học Bân nhìn ba người kia.

Thủ lĩnh híp híp mắt mũi, lạnh lùng từ trong lòng ngực lấy ra giấy chứng nhận ở trước mắt hấn nhoáng lên một cái.

Đồng Học Bân tay mất lạnh lẽ, không đợi hấn thu hồi liền một tay đoạt giấy chứng nhận lại nhìn nhìn.

Thủ lĩnh cùng hai người thủ hạ giận tím mặt, ”Người muốn chết có phải hay không?”

Tùy tiện nhìn lướt qua, Đồng Học Bân liền nở nụ cười, trực tiếp đem giấy chứng nhận ném tới trên mặt thủ lĩnh, bốp một tiếng, ”Tao xem là chúng mày muốn chết! Con mẹ nó Quốc An gì? Giả mạo ai không giả lại đi giả mạo cái này? Chán sống sao? Định dùng con mẹ nó cái giấy chứng nhận giả mạo này đến lừa tao sao?”

Thủ lĩnh biểu tình ngạc nhiên, ”Anh nói cái gì đó!”

Vợ chồng trung niên cùng sinh viên đại học ngẩn ra, ánh nắng hồ nghi, giả?

Ngu Mỹ Hà giữ chặt cánh tay hấn, ”Tiểu Bân, cái này... Bọn hấn giả mạo?”

Đồng Học Bản cười lạnh nói: "Người Quốc An làm sao có thể vô duyên tới tìm chị, con mẹ nó, gan đủ lớn đó! Con mẹ nó đây là giấy chứng nhận gì? Chữ cái mở đầu dãy số của Quốc An tụi mày có biết đó là gì không? Đó là số khu! Còn tụi mày là cái gì? Là ở khu nào? Còn có giấy chứng nhận giả tiêu thức đâu? Quốc huy phòng giả đâu? Những từ in ngược đâu? Cả đám rầm chó đều không có mà gọi là con mẹ nó giấy chứng nhận Quốc An? Mày chỉ có thể lừa đứa nhỏ ba tuổi thôi!"

Thủ lĩnh cả giận nói: "Chưa thấy qua đừng nói bừa!"

Đồng Học Bản bật cười nói: "Tao chưa thấy qua? Tao con mẹ nó ở Quốc An công tác một năm! Giấy chứng nhận Quốc An là bộ dáng gì tao mà không biết sao? Chúng mày! Dám lừa đến tao sao?" Nếu người bình thường có khi còn bị bọn hăn hù dọa, giấy chứng nhận Quốc An không phải ai đều thấy qua, nhưng thời điểm ở thủ đô Đồng Học Bản dù gì cũng là phó chủ nhiệm văn phòng, cũng có số hiệu chính thức, còn có thể không biết giấy chứng nhận Quốc An sao? Đây không phải là vô nghĩa sao! Giấy chứng nhận của hăn để trong người cả một năm! Chưa thấy qua của người khác cũng không có thể chưa thấy qua của mình.

Ba người kia vừa nghe người này nói đã làm ở Quốc An, biểu tình nhất thời hoảng hốt.

Nhưng kẻ cầm đầu còn mạnh miệng chống đỡ: "Anh là ai? Ở đơn vị nào?"

Đồng Học Bản vén tay áo lên, "Tao hiện tại không còn ở Quốc An, chức vụ đương nhiệm là ở Cục Chiêu thương, tao gọi là Đồng Học Bản, đều nhớ kỹ cho tao! "

Cục Chiêu Thương? Đồng Học Bản?

Vừa nghe lời này, ba người thật hít một hơi khí lạnh, vô cùng sợ hãi!

Bọn hăn quả thật không phải Quốc An, làm mớ giấy chứng nhận giả cũng thuần túy là muốn lừa ít tiền, trước kia bọn họ đều là ở trên mạng tìm kiếm mục tiêu, trên QQ tìm hiểu đối phương, nếu như đối phương đáng giá, liền dùng lời ngon tiếng ngọt hẹn người ta ăn cơm, trên đường giả vờ di động bị hỏng, lấy có mượn điện thoại vào buồng vệ sinh gọi điện thoại sau đó sẽ chuẩn luôn, rồi lấy điện thoại bán đi. Sau này mọi người tính cảnh giác càng ngày càng cao, bọn hăn lừa gạt cũng không còn dễ dàng như vậy, đành phải tìm người giả mạo giấy chứng nhận Quốc An, đổi thang mà không đổi thuốc, giả vờ tra án rồi tịch thu di động cùng các vật dụng có giá trị của đối phương, không ngờ lần này đụng phải tảng đá.

Đồng Học Bản!

Một cái tên vang dội!

Diện mạo người trước mắt này không phải giống như đồn đại sao?

Ba người bọn họ thường xuyên lướt web, cái tên kinh thiên động địa này đương nhiên đã nghe qua không chỉ một lần! Hiện tại huyện Duyên Đài có mấy người không biết đại danh ôn thần? Đồng Học Bản sớm đã tiếng xấu lan xa ai cũng rõ ràng trên tay hăn ít nhất đã nhiễm mấy chục cái nhân mạng, chín tên phạm nhân vượt ngục cũng bị hăn giết chết, sau này lại nghe nói hăn đi nơi khác tra cái gì văn vật án, lại giết chết mười mấy kẻ bắt cóc, hơn nữa còn chưa kể những chuyện bọn hăn không biết, mấy chục cái nhân mạng tuyệt đối không khoa trương, đó là một kẻ giết người không chớp mắt!

Thấy ba người sắc mặt đại biến, vợ chồng trung niên cùng sinh viên đại học cũng hiểu được là đúng rồi, nhưng mà bây giờ bọn hăn ngược lại càng sợ, đối phương có ba người, đều là cơ bắp cuồn cuộn, mà bọn hăn thì sao? Hai phụ nữ một chút sức chiến đấu đều không có, trung niên một sinh viên, còn có một cái cán bộ Cục Chiêu thương gầy ốm, thực lực sai biệt rất rõ ràng, tất cả mọi người kinh hồn táng đảm, sự tình bại lộ nhờ may đối phương sẽ giết người diệt khẩu?

Đồng Học Bản đã chuẩn bị bảo vệ Ngu đại tỷ, đã muốn chuẩn bị khai chiến, hăn tính toán trước tiên ngăn trở đối phương công kích, trước tiên phải đem mấy cái con tin bảo vệ.

Mọi người như lâm đại địch!

Nhưng mà Đồng Học Bản không rõ ràng lắm, hăn danh tiếng thật sự rất xấu. Ngay tại lúc Đồng Học Bản nghĩ đối phương sẽ liều chết chống cự thì thủ lĩnh hét lớn một tiếng, "Là ôn thần! Chạy mau!"

Hô! Hô! Hô!

Ba người phảng phất như mà nai con đang hoảng sợ! Hốt ha hốt hoảng đẩy cửa bỏ chạy! Cũng không dám quay đầu lại!

”Con mẹ nó! Như thế nào gặp phải hần!”

”Chạy mau!”

Người khác không biết sức chiến đấu của ôn thần, bọn hần làm sao còn có thể không biết? Đừng nói bọn hần! Chính là nhiều hơn nữa phỏng chừng cũng không đối phó được!

Thành ngữ ”nghe tiếng gió đã sợ mất mật” đủ để hình dung rõ tình huống hiện tại.

Vợ chồng trung niên này cùng sinh viên đại học hiển nhiên không dự đoán được cục diện như vậy, đều có điểm như mơ.

Ta kháo, Đồng Học Bản buồn bực, trong lòng nói thầm, anh em còn chưa có động thủ mà, hần lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Phùng phó đội trưởng, ”Lão Phùng, có nhiệm vụ, trà lâu phía tây tiểu khu hoa mỹ có ba kẻ lừa đảo giả mạo nhân viên Quốc An, đã chạy, anh xử lý đi”.

Đây chính là công lao, Phùng ca đội trưởng lập tức đáp ứng.

Đồng Học Bản quay đầu lại nói: ”Mấy vị lưu lại một chút đi, trong chốc lát cảnh sát đã tới rồi, có thể cần một chút nhân chứng, đứng rồi, di động cùng ví mọi người đều cất kỹ đi, về sau đừng có dễ dàng đưa cho người ta, phối hợp phá án là chức trách, nhưng là phải đúng đối tượng, nên cảnh giác thật nhiều”, tuy rằng đã không còn đảm nhiệm chức vụ, nhưng Đồng Học Bản nói chuyện vẫn là mang theo thói quen giống công an.

Vợ chồng trung niên cùng sinh viên đạo học kia nói cảm ơn, ánh mắt nhìn về phía Đồng Học Bản có điểm thay đổi, thầm nói con mẹ nó đây là người nào, như thế nào vừa báo tên ba tên kia liền bỏ chạy? Đồng Học Bản? Tên này có điểm quen tai?

Đồng Học Bản kéo cánh tay, ”Đi thôi, về nhà”.

Ngu Mỹ Hà ồm một tiếng, dịu dàng nhìn Đồng Học Bản một chút, để mặc cho hần kéo đi, xuống lầu đi lên chiếc xe Toyota đen.

Trên xe.

Ngu Mỹ Hà mím mím môi nói, ”Tiểu Bản, lại cho cậu thêm phiền toái, là tôi, tôi quá ngu ngốc”, lần này, nàng thực sự giận mình, chính mình luôn ngốc như vậy, mỗi lần đều gây ra phiền toái cho Tiểu Bản, nếu không gọi điện thoại cho hần lần này mình khẳng định sẽ bị lừa.

”Bọn tội phạm rất giáo hoạt” Đồng Học Bản cười nói: ”Không trách chị mắc mưu, tôi ngay từ đầu cũng không phải bị lừa dối sao?”, Ngu Mỹ Hà cúi đầu ồm một cái, mới vừa rồi Đồng Học Bản vừa báo ra tính danh đã đem đối phương sợ tới mức tè ra quần, điều này làm cho Ngu Mỹ Hà nhìn về phía hần ánh mắt trở nên có chút si mê.

Đồng Học Bản đắc ý, ”Như thế nào nhìn tôi như vậy? Ánh mắt của chị có chút không đúng nha”.

Ngu Mỹ Hà khuôn mặt như bị phồng, bối rối né tránh ánh mắt, ”Không có, tôi, tôi không nhìn”, Đồng Học Bản vui vẻ, nhẹ nhàng cầm làm cho nàng hướng về phía chính mình, ”Không thừa nhận sao? Nhìn liền nhìn, cho chị nhìn thoải mái”, Ngu Mỹ Hà lúng túng khoát tay nói: ”Tôi, tôi thật sự không nhìn”, Đồng Học Bản mỗi lần chọc Ngu đại tỷ đều cảm thấy thích thú, bất quá vừa nghĩ tới Ngu đại tỷ tốt xấu cũng chừng ba mươi tuổi, mình cũng phải lưu chút mặt mũi cho người ta nha, liền buông tay ra ho khan ho khan, ”Đi thôi, chuyện này giao cho cảnh sát đi, hai ta về nhà ăn cơm, đã lâu không nếm tài nghệ của chị, bụng cũng đã kêu, ha ha”. Thoáng nhìn trên người cô ấy, hôm nay Ngu Mỹ Hà mặc một thân váy dài màu sáng, đi giày cao gót, tuyệt, càng ngày càng biết cách ăn mặc. Đồng Học Bản tâm ngứa khó nhịn sờ sờ đùi cô ấy một phen mới chuyển lên tay lái.

Ngu Mỹ Hà mặt đỏ tai hồng, không dám lên tiếng.

Tiểu khu hoa mỹ.

Ngu gia, phòng khách.

Trở về nhà, Tiểu Thiển Thiển giống như đi với đồng học, còn chưa có trở lại.

Đồng Học Bản liền thoải mái hướng trên ghế sa *** kê dựa, chân bắt chéo, lấy ra điều thuốc. Ngu Mỹ Hà đang cởi áo khoác, thấy thế, vội vàng trong bao lấy ra một cái hộp quẹt đi đến châm cho hắn, cầm một dép lê lại đây, xoay người cởi giày cho hắn, rồi lại pha một chén trà nóng, cuối cùng cầm lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn trà, nhẹ nhàng ngồi xuống bên Đồng Học Bản, hạ thấp người đem cái gạt tàn thuốc cầm ở phía trước Đồng Học Bản để cho hắn gạt tàn.

Đồng Học Bản ngượng ngùng nói: "Chị còn khách khí như vậy sao, không cần, chị nghỉ ngơi đi", Ngu Mỹ Hà lắc đầu, mím chặt môi giữ cái gạt tàn thuốc, cô ấy không có văn hóa gì, đầu óc cũng không thông minh, làm gì cái gì đều không được, cho nên chỉ có thể dùng phương thức này để biểu đạt tình cảm của nàng.

Đồng Học Bản ngó ngó cô ấy, ánh mắt thực ấm áp, "Nhớ toi không?", Ngu Mỹ Hà nóng mặt cúi đầu, cực kỳ xấu hổ, không đáp lời.

"Hỏi chị một chút", Đồng Học Bản sợ nàng mệt, cũng không hút thuốc lá, tắt thuốc rồi ôm lấy nàng, ghé vào bên tai nói nhỏ: "Có nhớ tôi hay không?"

Ngu Mỹ Hà trầm mặc vài giây đồng hồ, đỏ mặt gật đầu, "Có"

"Nhớ nhiều không?"

"..."

"Nói mau".

Ngu Mỹ Hà da mặt mỏng, chịu không được, ấp úng nửa ngày cũng không nói ra cái gì .

Đồng Học Bản giả vờ sắc mặt nghiêm nghị, "Chị không nói tôi đi à!"

"Đừng!" Ngu Mỹ Hà hoảng hốt vội vàng kéo cánh tay hắn, "Tôi, tôi cùng Thiển Thiển đều nhớ cậu", một mình thì ngại nói nên đem cả con gái cũng kéo vào.

Dáng người hấp dẫn vô cùng, Đồng Học Bản nhất thời tâm nóng, "Tôi cũng nhớ chị".

Đang lúc hai người chuẩn bị là chuyện không muốn người khác xem thì tiếng chuông cửa vang lên!

396. Chương 397: Có Người Cầu Ngu Đại Tỷ

Buổi chiều.

Tiểu khu Hoa mỹ, Ngu Gia.

Leng keng, leng keng, leng keng, Ngu Mỹ Hà đi mở cửa.

"...Mẹ, con đã về rồi" Ngu Thiển Thiển Vẻ mặt vui tươi đi vào nhà.

"Có lạnh hay không?" Ngu Mỹ Hà nhanh chóng nắm tay con gái xoa xoa, "Tay đều lạnh cóng, tại sao không mặc nhiều đồ một chút?"

"Con quen" Ngu Thiển Thiển dễ thương ôm lấy mẫu thân.

Ngu Mỹ Hà bắt đầu dĩ cười cười, ôm nữ nhân đóng cửa lại, "Chú của con đến đây, đi vào chào hỏi đi".

Ngu Thiển Thiển lúc này mới đem ánh mắt rời vào trong phòng, "Anh... à không... chú!"

Đồng Học Bản cười ha ha vỗ tay, chờ sau khi Tiểu Thiển Thiển lại đây, liền đưa tay xoa nhẹ đầu cô bé, "Vài ngày không thấy vóc dáng ngày càng trưởng thành à? Được, càng ngày càng đẹp, thúc thúc không ở mấy ngày nay có chịu nghe lời mẫu thân không? Này, thành tích học tập vẫn tốt chứ?"

Ngu Mỹ Hà kiêu ngạo cười nói: "Cuộc thi đầu năm Thiển Thiển đứng thứ ba trong lớp".

"Rất tốt" Đồng Học Bản xoa xoa khuôn mặt nàng, "Rất có tiền đồ".

Ngu Thiến Thiến có chút ngượng ngùng, thẹn thùng nói: “Lúc dì Loan nghỉ đông đã ôn tập qua cho cháu”.

Đồng Học Bân cười nói: “Đây cũng là bản lãnh Tiểu Thiến Thiến của chúng ta, thật rất tốt”.

Ngu Thiến Thiến hoan hỉ híp mắt nhỏ mắt nhỏ Đồng Học Bân xoa đầu, giống như một cái hoa miêu đáng yêu, cuối cùng cô bé ôm lấy cánh tay Đồng Học Bân, “Chú, máy tính không biết sao rồi, tốc độ lên mạng thật chậm, cháu giúp cháu nhìn xem, còn có bài tập toán học, có vài bài cháu không làm được, chú hướng dẫn cháu một chút” Cô bé rất nhiều ngày không gặp Đồng Học Bân, đã bám vào thì không chịu buông ra.

Ngu Mỹ Hà oán giận nói: “Chú của con mới vừa vào cửa, cơm nước xong nói sau”.

“Không có việc gì không có việc gì” Đồng Học Bân đứng dậy, “Đi, sửa máy tính của cháu thôi”

Nhìn bọn hắn, Ngu Mỹ Hà lộ ra tươi cười ấm áp, “Tôi đi nấu cơm trước”.

Trong phòng bếp, Ngu Mỹ Hà rửa rau, trên mặt lộ vẻ mỉm cười, tâm tình rất không tồi. Cô ấy biết mình ngốc nghếch, có thể làm cũng chỉ là chăm sóc người khác, cho nên sau khi nghỉ làm ở siêu thị, Ngu Mỹ Hà ban ngày cơ bản không làm gì, thời gian chủ yếu là xem sách học tập mát xa, nấu cơm, phi thường cố gắng.

Hơn hai mươi phút đồng hồ sau.

Sắp xếp xong, chờ lửa để xào rau. Lúc này chuông cửa lại nhẹ nhàng vang lên.

Mở cửa, Ngu Mỹ Hà vội vàng nói, “A, Phương tẩu, mau vào”.

“Mỹ Hà, đang nấu cơm sao?” Phương tẩu vẻ mặt tươi cười đưa qua một cái hộp nhựa, “Trong nhà có chút thịt bò, ba người cũng chúng ta ăn không hết, cho cô cùng Thiến Thiến một chút nè”.

Ngu Mỹ Hà cảm tạ nói: “Mỗi lần đều làm phiền chị, cảm ơn nhiều”.

“Hàng xóm láng giềng, chúng ta còn khách khí làm gì? Đúng rồi, đây là con trai của tôi, cô gặp qua chưa?”

Mặt sau Phương tẩu đi tới một thanh niên, tướng mạo khó coi, nhưng nhìn cũng có chút nam tính.

Ngu Mỹ Hà vội nói: “Đương nhiên là đã gặp qua, ông nước nhà của tôi lần trước bị tắc vẫn là Tiểu Húc giúp đỡ, đứa nhỏ rất hiểu chuyện, nào, mau vào nhà”.

Tiểu Húc chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi khách khí chào hỏi, “Dì Ngu”.

Phương tẩu một nhà cùng Ngu Mỹ Hà quen đã lâu, cũng là dân chúng bình thường, hai vợ chồng đều giúp việc ở một cửa hàng xe đạp, thời gian gần đây, Phương tẩu liền thường xuyên cùng chồng của nàng cầm đồ này nọ đến cho Ngu Mỹ Hà, có đôi khi đồ ăn, có đôi khi là hoa quả, có khi lại mua qua quần áo cho Tiểu Thiến Thiến, lần đó ông nước trong nhà bị tắc, cũng là Tiểu Húc từ miệng Ngu Thiến Thiến biết, không nói hai lời nhanh chóng tới đây hỗ trợ. Nhà bọn họ sở dĩ nhiệt tình như vậy, Ngu Mỹ Hà trong lòng hiểu được, nhất định là bọn hắn từ đầu nghe nói mình là bảo mẫu của Tiểu Bân, lúc này mới nịnh bợ cô ấy, nhưng biết về biết, một nhà Phương tẩu trước đây đối với nàng cũng rất tốt, từng giúp không ít chuyện, Ngu Mỹ Hà trong lòng còn có cảm kích.

Vào phòng, Ngu Mỹ Hà định pha trà cho bọn hắn

Phương tẩu ngăn cản cô ấy, “Cô đừng quản, tôi cũng không khách khí với cô, tự mình đi pha thôi, ha ha”.

Bà cũng thường xuyên đến nhà Ngu Mỹ Hà cùng nàng nói chuyện phiếm, đối với nhà nàng rất quen thuộc, khẽ vươn tay liền từ bàn trà lấy ra bình pha trà rồi tự pha.

Ngu Mỹ Hà nói: “Tiểu Húc, ăn hoa quả không đi lấy cho cậu?”

Tiểu Húc nhanh xua tay, “Không cần không cần, cảm ơn dì Ngu”

Phương tẩu cười nói: “Kệ nó, đứa nhỏ này ở nhà cũng không ăn trái cây”.

“Thiến Thiến trước kia cũng không thích ăn” Ngu Mỹ Hà vẫn là lấy ra mâm đựng trái cây để trên trên bàn trà, “Bất quá Tiểu Bân nói vi-ta-min đều là ở hoa quả, đây là bổ sung dinh dưỡng, không thích cũng phải nuốt xuống, Tiểu Húc, ở nhà dì cũng không có gì, cậu cứ tùy ý”.

Nghe được hai chữ Tiểu Bân, Phương tẩu trong mắt vừa động, biết cô ấy nói ai, “Thiến Thiến không có ở nhà? Đang đi học?”

Ngụ Mỹ Hà nghiêng đầu nhìn vào phòng nhỏ, “Tiểu Bân đến đây, hình như đang giúp Thiến Thiến sửa máy vi tính”.

Đồng Cục trưởng đang ở đây? Phương tẩu nhất thời có chút khẩn trương, “Cái này, à...”

Tiểu Húc cũng có chút lo lắng, liên tiếp hướng phía phòng nhỏ nhìn sang.

Tiếp theo, Phương tẩu lập tức điều chỉnh cảm xúc một chút, lôi kéo Ngụ Mỹ Hà ngồi ở trên ghế sa ***, cùng nàng tán gẫu, cuối cùng còn nói hăm mộ khuôn mặt cùng dáng người Ngụ Mỹ Hà, hỏi nàng như thế nào dường được tốt như vậy, lời này cũng không phải khen tặng, Phương tẩu là thật sự bội phục dáng người xinh đẹp của Ngụ Mỹ Hà, bình thường đi ra đi vào trong tiểu khu, Phương tẩu đã từng gặp không dưới chục người nhìn chằm chằm Ngụ Mỹ Hà, con mình Tiểu Húc thậm chí cũng đều trộm nhìn qua cô ấy, lòng thích cái đẹp mọi người đều có, thấy người xinh đẹp ai cũng nhìn không được nhìn một chút, không thể tránh được. Ngụ Mỹ Hà được khen đành cười không thôi, vội vàng nói mình làm gì có chuyện dường tốt, nếp nhăn cũng đều có rồi.

Trò chuyện, Phương tẩu liền đem đề tài chuyển tới trên người con mình trên người, “Thiến Thiến nhà cô diện mạo cùng cô đều giống nhau như đúc, tương lai khẳng định rất có tiền đồ, không giống Tiểu Húc chúng tôi, ai, diện mạo không được, hiện tại ngay cả công việc cũng không có, tương lai chỉ sợ còn không biết kiếm được vợ hay không nữa”.

Ngụ Mỹ Hà ngạc nhiên nói: “Tiểu Húc không phải đi làm ở trong huyện sao?”

Phương tẩu thở dài, “Năm trước đã đi đài truyền hình huyện thực tập, bắt quá đài truyền hình người ta chứng mất, năm nay khẳng định không được nữa”.

“Ai u” Ngụ Mỹ Hà cũng chịu, “Tiểu Húc rất hiểu chuyện, như thế nào không tuyển vào được?”

Phương tẩu nói: “Nhóm thực tập của bọn hắn đa phần đều có nhiều quan hệ, còn chúng tôi thì một không tiền hai không thế, ài...” Phương tẩu ánh mắt nhìn hướng sang nàng, “Mỹ Hà, tôi cũng không có cách nào, Tiểu Húc lần này nếu không được, hẳn sau này làm sao bây giờ, chị biết cô có bản lĩnh, cô xem cô có thể giúp Tiểu Húc một phen hay không? Tôi cảm ơn nhiều lắm” Nghĩ đến việc làm của con trai, Phương tẩu đôi mắt có chút đỏ, một giọt lệ theo khóe mắt rơi xuống.

Tiểu Húc áy náy nói: “Mẹ, đều là con không có bản lĩnh, con...”

Phương tẩu quệt quệt nước mắt, kéo tay Ngụ Mỹ Hà, “Mỹ Hà”.

Ngụ Mỹ Hà trầm mặc, cô ấy đương nhiên muốn giúp, cũng biết ý Phương tẩu là nhờ mình đi cầu Đồng Học Bân, nhưng mà Tiểu Bân...

“Mỹ Hà” Phương tẩu nắm tay nàng, “Tôi xin cô đó”.

Ngụ Mỹ Hà là một phụ nữ dễ mềm lòng, vừa nhìn Phương tẩu rút nước mắt, nhất thời hoảng hốt nói: “Đừng như vậy, đừng như vậy, tôi, để tôi suy nghĩ biện pháp”

Phương tẩu nghe vậy mừng rỡ, “Mặc kệ có được hay không, chị cũng xin cảm ơn”.

Ngẫm nghĩ, Ngụ Mỹ Hà đi đến cửa phòng nhỏ, vừa nhìn vào bên trong liền trở ra đóng cửa lại. Trong phòng, Đồng Học Bân đang cùng Tiểu Thiến Thiến chơi game, gõ bùm bùm bùm bùm lên bàn phím, hai người đang chơi game đối kháng, Tiểu Thiến Thiến hình như đang thua, mặt đỏ tai hồng, cái mũi nhỏ nhú lại có vẻ không phục mà dùng sức bộp bộp gõ vô bàn phím, miệng thì thoảng còn phát ra tiếng hô.

Kết thúc trận.

Đồng Học Bân ha ha cười, “Lại thắng, Thiến Thiến cháu gà quá”.

Tiểu Thiến Thiến bị khi phụ, bửu môi thực ủy khuất, cô bé tiếp xúc máy vi tính chỉ mới mấy tháng, làm sao đánh thắng được Đồng Học Bân.

Xem bọn hán chơi xong, Ngu Mỹ Hà nhỏ giọng nói: “Thiên Thiên, mấy người dì Phương đến đây, con đi ra ngoài tiếp khách đi”.

Đồng Học Bàn vắn về tóc Ngu Thiên Thiên một cái, “Buổi tối hai ta chơi lại, chú dạy cho cháu một đòn bo, bảo đảm có thể đánh thắng chú”.

“Vâng!” Tiểu Thiên Thiên nhất thời vui vẻ, vui vẻ đi ra khỏi phòng, “Dì Phương, anh Tiểu Húc”.

Trong phòng chỉ còn Ngu Mỹ Hà cùng Đồng Học Bàn.

“Bằng hữu sao?”

“Ừm, là hàng xóm, đối với tôi cùng Thiên Thiên rất tốt”.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao? Có việc thì cứ nói”.

Ngu Mỹ Hà muốn nói lại thôi, chần chờ hơn nữa ngày vẫn yên lặng, cùng Đồng Học Bàn chen chúc ở tại ghế xoay, cặp móng đây dằn dấn sát vào móng Đồng Học Bàn, Ngu Mỹ Hà mặt đỏ lên, chìa bàn tay nhỏ bé sờ lên tay hán, lần đầu tiên chủ động như vậy.

Đồng Học Bàn bị nàng chọc cười, “Xem ra việc không nhỏ”.

Ngu Mỹ Hà mặt càng đỏ hơn, trước kia đều là Tiểu Bàn chủ động giúp nàng, nàng rất ít khi mở miệng nhờ hán. Nếu là người khác thì Ngu Mỹ Hà thật đúng là sẽ không đến đây nhờ hán, nhưng là việc nhà Phương tẩu, cô ấy lại không thể không quản, “Tiểu Bàn, tôi, con của Phương tẩu ở đài truyền hình huyện thực tập, đã sắp xong nhưng... vẫn không có được tuyển vào, cho nên... Ừm, cậu, nếu... cậu có thể... không được thì thôi vậy, coi như tôi chưa nói” Chính nàng cũng không biết mình đang nói cái gì, ấp úng, cũng không biết Tiểu Bàn có hiểu không, Ngu Mỹ Hà không khỏi thầm mắng mình thực ngốc.

Đồng Học Bàn vừa nghe liền ha ha nở nụ cười, trong nháy mắt nói: “Phương tẩu nhờ chị sao?”

Ngu Mỹ Hà ừm một cái, “Phương tẩu trước kia cũng đã giúp tôi không ít, Tiểu Bàn, cậu, cậu thấy có được không?” Cầm tay Tiểu Bàn, nắm chặt hơn, Phương tẩu cũng là lần đầu nhờ cô ấy, nếu mà không được thì thực ngại, “Gia đình Phương tẩu đều là người tốt”.

Đồng Học Bàn không chút suy nghĩ nói: “Được, vậy để tôi giúp đỡ họ một chút”.

Trong mắt Ngu Mỹ Hà vui vẻ, “... Thực?”

Hôn nhẹ trán Ngu đại tỷ, Đồng Học Bàn nói: “Chị là lần đầu tiên nhờ tôi, tôi có thể không đáp ứng sao?”

Vừa nghe lời này, trong lòng Ngu Mỹ Hà nhất thời giống như ăn phải mật, biết Tiểu Bàn là vì chính mình.

397. Chương 398: Anh Yêu!

Ngu Gia.

Phòng ngủ.

Đồng Học Bàn nhìn Ngu đại tỷ, cân nhắc công việc, để Ngu đại tỷ nhờ vả một lần rất không dễ dàng, chính mình phải lo liệu cho tốt, Học Bàn đang suy nghĩ, nhưng trưởng phòng tuyên truyền huyện Trần Đồng Bình ấn tượng đối với hán rất kém, tìm Hồ Tư Liên cũng không thích hợp, bất kỳ phe phái nào hán cũng bắn khoăn rất nhiều, đúng rồi, Tô Giai không phải là ở đài truyền hình huyện sao, cô ấy không chỉ người dẫn chương trình chuyên mục tin tức, nghe nói ở phía sau còn có thân phận phó tổ trưởng tổ tiết mục, cũng là một lãnh đạo nhỏ.

Tít tít tít, điện thoại gọi đi.

“Alo, Học Bàn sao?” Tô Giai cười nói.

Đồng Học Bàn nói: “Chị Tô, đang ở đâu thế? Ăn cơm chưa?”

Tô Giai ha ha cười nói: “Cậu gọi điện thoại có chút chậm rồi, mới vừa cùng đồng sự ăn xong, có phải muốn mời chị ăn cơm hay không?”

“Vậy sao, ăn rồi thì thôi, hôm khác tính sau” Đồng Học Bân bỗng a một tiếng, “Đúng rồi, tôi có chút chuyện, một đứa nhỏ của bằng hữu thực tập ở đài truyền hình bên chị, kêu Tôn Húc, quản lý tài liệu hậu cần, bên đó chị có nói được không? Hắc muốn được làm chính thức”.

Tô Giai a một tiếng, “Chuyện nhỏ, tôi đây sẽ giúp”.

“...Cảm ơn chị”.

“Ha ha, chúng ta còn cần phải nói lời này sao? Tôi sẽ mau chóng lo liệu, yên tâm đi”.

Đồng Học Bân cũng không nghĩ Tô Giai đáp ứng thống khoái như vậy, nhân tình này dù sao cũng đã thiếu rồi, vì thế Đồng Học Bân nghiêng đầu cùng Ngu Mỹ Hà nói một tiếng không thành vấn đề.

Sau khi ra khỏi phòng, Phương tẩu cùng Tiểu Húc đang còn nói chuyện cùng Tiểu Thiển Thiển.

Ngũ Mỹ Hà đi qua, nói: “Tiểu Húc, trở về chờ tin tức đi, hắc là chừng hai ngày”.

Nghe vậy, Phương tẩu vui không tả siết, vội giữ chặt tay Ngũ Mỹ Hà, “Ai ui, thật cảm ơn, Tiểu Húc, còn không nhanh chóng cảm ơn dì Ngu”.

Tiểu Húc cũng kích động nói: “Cảm ơn dì Ngu, cảm ơn”.

“Không cần cảm tạ, không cần” Lòng hư vinh của Ngũ Mỹ Hà cũng không có mạnh mẽ như người bình thường, nhưng được Phương tẩu một nhà cảm tạ, nàng cũng thấy thực thoải mái.

Chuyện này để Phương tẩu nhìn ra, Mỹ Hà trong lòng Đồng Cục trưởng trọng lượng rất nặng, mới trở về phòng nói vài câu đã xong? Uy lực có vẻ không nhỏ, Đồng Cục trưởng hắc là rất quan tâm hai mẹ con Ngũ Mỹ Hà? Nhưng lại không phải là quan tâm bình thường? Nghĩ đến đây, Phương tẩu càng hâm mộ, một quả phụ mang theo hai tử người không có đồng nào đi vào thị trấn, hiện tại chẳng những có nhà, có hộ khẩu, còn có thể để ôn thần trong truyền thuyết bảo vệ trong lòng bàn tay, cái này cần bao nhiêu may mắn?

Lúc sau hai mẹ con Phương tẩu mới ngàn tạ vạn tạ mà nói tạm biệt.

Bọn hắc vừa đi, Đồng Học Bân mới chậm rãi từ trong nhà đi tới, ôm bụng nói: “Ngu đại tỷ, cơm xong chưa? Tiếp tục nữa có khi tôi thấy diêm vương mất, đói quá”.

Ngũ Mỹ Hà cuống quýt đứng lên, “Tôi liền nấu ăn, lập tức lập tức”.

Loảng xoảng loảng xoảng, quỳnh lên, dưới chân đạp phải cái chân bàn, Ngũ Mỹ Hà liền ngã xuống.

Đồng Học Bân bị dọa một cái, nhanh chóng cười khở đưa tay ôm lấy nàng, “Hô, chị tiếp tục vậy thì hù chết tôi, nôn nôn nóng nóng như vậy làm gì?”

“Tôi, tôi sợ cậu bị đói” Ngũ Mỹ Hà giận chính mình, mình tại sao dần như vậy, đi cũng không xong!

Nâng cô ấy dậy, Đồng Học Bân ôn nhu nói: “Đừng nóng vội, chỉ đùa một chút mà thôi, không đói bụng đâu”.

Thấy Tiểu Thiển Thiển giương đôi mắt to trong veo như nước nhìn bên này, cổ Ngũ Mỹ Hà nóng lên, vội vàng trong lòng ngực của hắc thoát ra, đi về phòng bếp, “Tôi, tôi đi nấu cơm”.

Sau khi ăn xong, trời đã tối.

Trên chiếc ghế sa *** mềm mại, Đồng Học Bân xoa cái bụng căng phồng, liên tục nói no chết mất, tài nấu nướng Ngu đại tỷ rõ ràng đã đề cao không chỉ một cái cấp bậc. Ngu Thiển Thiển cũng học bộ dáng Đồng Học Bân sờ sờ cái bụng, ợ một cái, cũng bảo cơm chiều hôm nay ngon thật. Thấy thế, trong mắt Ngũ Mỹ Hà hiện lên một nét hạnh phúc, cảm giác mình mấy ngày này mình thực không uống công.

“Chú, chú dạy cháu chơi game đi” Tiểu Thiển Thiển kéo kéo hắc.

Đồng Học Bân châm thuốc để hút, “Để chú tiếp tục nghỉ một lát, bụng no quá xá”.

Tiểu Thiển Thiển ồ một tiếng, nháy mắt mấy cái, “Chú hôm nay có đi đâu không?”

Ngũ Mỹ Hà một bên kéo cái gạt tàn thuốc một bên xem TV, đầu cũng không hề quay lại, nhưng cái lỗ tai lại dựng thẳng lên một chút, là đang nghe lên.

Đồng Học Bàn cười nói: “Đương nhiên không đi, hôm nay ở đây, cùng Tiểu Thiển Thiển chơi game”.

Ngu Mỹ Hà liền thấy thoải mái, đứng lên nói: “Vây, tôi đi trải giường chiếu cho cậu, nước tắm cần làm nóng lại chứ?”

“Được”.

Buổi tối chín giờ.

Buồng vệ sinh vừa mở ra, Đồng Học Bàn tinh thần sáng khoái đi ra.

Trong phòng khách không ai, Ngu Mỹ Hà cùng Tiểu Thiển Thiển phỏng chừng đã ở phòng ngủ, Đồng Học Bàn lau tóc, tuy rằng thời điểm hắn cùng Ngu đại tỷ ở Bắc Kinh bị Thiển Thiển thấy được, vậy nên cũng không tiện gây họa với mẫu thân của nàng trước mặt Thiển Thiển, coi như Ngu đại tỷ được nhưng Đồng Học Bàn cũng có chút ngượng ngùng, vậy buổi tối ngủ như thế nào? Một mình một phòng? Rất tịch mịch.

Ngẫm lại, Đồng Học Bàn đẩy cửa phòng Ngu Mỹ Hà, “Ồ, đã muốn ngủ?”

“Ừm” trong phòng, Ngu Mỹ Hà một thân áo ngủ đang trải giường chiếu, Ngu Thiển Thiển ở đằng kia nằm chơi game trên di động.

Đồng Học Bàn ho khan một tiếng, “Vây sao, thôi, quên đi, không có việc gì”.

Ngu Mỹ Hà mặt nóng hầm hập nhìn hắn một chút, khẽ cắn môi, “Chúng ta đi ngủ? Buổi sáng cậu có đi làm gì không? Bấy giờ rười tôi gọi cậu được không?”

“Được rồi, Vây... chúc ngủ ngon”.

“Chúc ngủ ngon” Nàng đang mở chăn ra.

Tiểu Thiển Thiển cũng tắt điện thoại di động, “Chú chúc ngủ ngon”.

“Ừ, ngủ ngon” Đồng Học Bàn liền lui ra ẹ con nàng đóng cửa ngủ.

Hắc, hôm nay ăn Ngu đại tỷ không được rồi, ài, chuyện này, sớm biết vậy buổi tối không cùng Tiểu Thiển Thiển chơi game, mua cho nàng ít đồ bảo nàng đi chơi thì mình và Ngu đại tỷ không phải là có thể than thiết một trận sao, được rồi, hiện tại hối hận cũng đã chậm, coi như Đồng Học Bàn chịu muối mặt chui vào phòng cùng hai mẹ con nàng cũng không còn mặt mũi tiếp tục làm trò trước mặt Tiểu Thiển Thiển, vậy rất kỳ cục.

Trở về phòng ngủ đối diện, Đồng Học Bàn chui vào chăn, tâm ngứa ngủ không được, tâm tư tất cả đều đặt trong phòng Ngu đại tỷ.

Mười phút...

Hai mươi phút...

Bỗng nhiên, két một tiếng, cửa phòng ngủ bị người mở ra.

Đồng Học Bàn sững sốt, hướng bóng người đen tuyền liếc một cái, “Ngu đại tỷ?”

Đóng cửa lại, Ngu Mỹ Hà có chút mất tự nhiên đi tới, “Cậu, cậu sao không ngủ?”

“Không có gì, sao chị lại tới đây?”

“Thiển Thiển ngủ rồi, nên tôi, tôi qua đây... xem xem”.

Đồng Học Bàn ha ha vui lên, kích động từ trên giường ngồi xuống, một tay ôm thắt lưng nàng, thậm chí nói ta đang muốn người đến không ngủ được đây, “Còn qua xem? Nhìn cái gì chứ?”

Ngu Mỹ Hà trên mặt xấu hổ, nhăn nhó nói: “Tôi sợ, sợ cậu mền đắp không kín, cảm lạnh”.

Đồng Học Bàn muốn ăn nàng rồi, “Tôi hiện tại đã muốn cảm lạnh, trên người thực lạnh, ha ha, chị giúp tôi ủ chứ?”

“Được rồi” Ngu Mỹ Hà đứng, đổ bưng cối bỏ dép lê, đầu gối hướng lên giường, thân mình liền bò lên đi lên.

Đồng Học Bàn tay tìm tòi, chiếm hữu cái mông đang nhếch lên của nàng, thực mềm.

Ngu Mỹ Hà do dự chỉ chốc lát, cắn cắn môi dưới, ngay mặt ôm lấy Đồng Học Bàn, bắt quá cô ấy ôm một cái như vậy, áp lực bỗng nhiên tăng, Đồng Học Bàn đang hơi ngồi ngò ở trên giường trực tiếp bị Ngu đại tỷ đẩy ngã, trùng điệp nằm trở lại. Ngu Mỹ Hà cuống quýt giải thích, nói cô ấy không phải cố ý, trên mặt hồng vô cùng, nhưng tay lại không buông ra, vẫn nhẹ nhàng ôm hân.

Đồng Học Bàn trêu ghẹo nói: “Đại tỷ, lần đầu tiên phát hiện chị nhiệt tình như vậy”.

“Không có... là không cần thận” Ngu Mỹ Hà chịu không nổi, tránh đầu không nhìn hân.

Không khí thực dịu dàng, Đồng Học Bàn lộ ra biểu tình thập phần hưởng thụ, cười ha ha ôm lấy Ngu đại tỷ, cũng không nói chuyện, cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau.

Một phút đồng hồ...

Hai phút...

Ba phút...

Ngu Mỹ Hà ngó ngó Đồng Học Bàn từ từ nhắm hai mắt, cho là hân đã ngủ, một lát sau, Ngu đại tỷ rút cục khom người, chu miệng chủ động hôn khuôn mặt Đồng Học Bàn một cái, dừng một chút, Ngu Mỹ Hà rất nhanh hôn vào mắt hân, sau lại cúi đầu hôn vào trên môi Đồng Học Bàn, hạ xuống, hai lần, ba lần, trong đôi mắt đẹp Ngu Mỹ Hà dần dần mê ly, đem đầu lưỡi đưa cho hân, thử càng lúc càng nhanh, loại vẻ đẹp thành thực kết hợp với vẻ thẹn đỏ mặt để Đồng Học Bàn mê mẩn, mở mắt ra, lập tức hôn cô ấy.

Ngu đại tỷ chủ động hôn mình, ngày hôm nay thật bất ngờ.

Đồng Học Bàn ngón trở đại động, sờ sờ thân mình chín mọng của cô ấy, lập tức cảm thấy một mảnh da thịt lửa nóng dưới áo ngủ mềm mại, ấm áp vô cùng.

Ngu Mỹ Hà đem môi thu lại, mấp máy, cởi bỏ nút áo, trong chốc lát liền cởi hết.

Đồng Học Bàn cười đưa tay lên tóc cô ấy, “Nói, hôm nay sao chủ động như vậy?”

Ngu Mỹ Hà cổ đỏ lên, “Không có”.

“Cái này còn nói không có? Trước kia chị đều cố che, tôi phải cứng mềm một hồi mới có thể ăn được chị” Đồng Học Bàn đem chặn che lại hai người, “Có phải muốn tôi lắm rồi hay không?”

“...”

“Nói mau”.

Ngu Mỹ Hà tốt xấu cũng đã là trung niên, hài tử cũng đã học trung học sơ cấp, có mấy lời vẫn là nói không được, “Tiểu Bàn, cậu cũng đừng... Tôi...”

“Ha ha, thôi không hỏi nữa, xem chị thật là xấu hổ kìa”.

Ngu Mỹ Hà nhẹ nhàng thở ra, “Vậy chúng ta hiện tại... Hiện tại?”.

“Đợi một chút, ừm, chị trước tiên gọi tôi một cách thật dễ nghe đi”.

“... Gọi cậu là gì?”

Đồng Học Bàn nói: “Tùy chị”.

Ngu Mỹ Hà gật đầu, cuối cùng rụt rè nói: “Kêu đệ đệ? Hay là... Học Bàn? Đồng Cục trưởng?”

Đồng Học Bàn mắt trợn trắng .

“Tôi là người gốc, cậu... cậu muốn tôi kêu gì?”

“...Kêu anh yêu đi, ha ha”.

Ngu Mỹ Hà kêu nhẹ một tiếng, mặt đều ghen đỏ lên, “Cái này...”

“Kêu không?”

Hít hít hơi một chút, Ngụ Mỹ Hà nói giống như muỗi: “...anh yêu”.

“Tiếp tục nói”.

“Anh yêu, anh yêu”.

Đồng Học Bản chịu không nổi, một nhát ôm lấy nàng, triệt để ở trên cơ thể nóng hằm hập của nàng mà dày vò.

398. Chương 399: Thọ Yên!

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Đảo mất một tuần trôi qua, cuối tuần này, công tác ở Chiêu Thương Cục đâu vào đấy triển khai, dưới sự cố gắng của các ngành, từng từ hợp đồng đầu tư bày tại văn phòng Đồng Học Bản, hợp đồng cũng không phải là hợp đồng chính thức, chỉ là một kế hoạch, nhưng là khoảng cách đến ký hợp đồng cũng không xa, đối với chuyện này, Đồng Học Bản lại mở một lần hội nghị toàn thể cục Chiêu thương, đem cơ quan Chiêu Thương bên ngoài cũng triệu tập trở về, đối với thành tích công tác của mọi người cũng tán thành, một mớ nhiệm vụ cũng bố trí xuống, cần phải để hợp đồng nhanh chóng biến thành thực tế.

Buổi chiều Thứ sáu.

Ký túc xá huyện ủy.

Hết giờ làm về nhà, Đồng Học Bản mệt phờ râu, vừa vào nhà liền nằm xuống trên ghế sa *** ngủ gà ngủ gật, tuy rằng bụng có chút đói, bất quá đã không còn khí lực nấu cơm.

Reng reng reng, di động vang lên, là số điện thoại của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bản mệt mỏi bắt máy, “Tuệ Lan...”

“Ha ha,sao ỉu xìu như vậy? Mấy ngày nay mệt nhọc lắm sao?”

“Ừ, theo hạng mục chạy xuống nông thôn, đừng nói nữa”.

Tạ Tuệ Lan cười ừ một tiếng, “Vất vả Tiểu Bản nhà ta, như vậy, anh lại đây với tôi một chuyến”.

“A có chuyện gì sao?”Cho dù là Tạ tỷ mời, Đồng Học Bản cũng thật không muốn động, định nằm ngủ một giấc, dù sao mai cũng nghỉ ngơi.

“Anh lại đây đi, được không?”

“... Được rồi, tôi đây tắm rửa một cái”.

Miễn cưỡng từ trên ghế salon đứng lên, Đồng Học Bản gấp một cái, không tình nguyện địa vào buồng vệ sinh, cởi y phục xuống vọt vào tắm, hong khô tóc, thay một bộ quần áo sạch sẽ, Đồng Học Bản mới một bên gội đầu một bên xuống lầu, nhìn ngó xung quanh một cái, rồi đi vào một tòa nhà bên cạnh, lên thang máy, đi tới cửa nhà Tạ tỷ.

Leng keng, leng keng, leng keng.

Cửa mở, Tạ Tuệ Lan một thân âu phục đang đứng ở phía sau cửa.

“Tạ...” Chữ tỷ còn không có kêu ra miệng, Đồng Học Bản chợt thấy trong phòng khách còn có một người.

Là Phó Huyện trưởng chủ quản khoa giáo Trình Khắc Lượng! Tên này nghe nói gần đây luôn theo đuổi Tuệ Lan!

Thấy là Đồng Học Bản, Trình Khắc Lượng cũng ngăn ra, nhưng không có đứng lên, vẫn ngồi đó uống trà, Đồng Học Bản cấp bậc còn chưa đủ.

Đồng Học Bàn lập tức thay đổi cách nói, “Tạ Huyện trưởng, ta tới cùng ngài báo cáo hút công việc, cái này...”

Tạ Tuệ Lan cười một cái, “Được rồi Tiểu Đồng, vào đi, không cần thay đổi cách nói”.

Đồng Học Bàn biết, nếu Trình Huyện trưởng đã đến từ trước, lúc Tạ Tuệ Lan gọi điện thoại anh khẳng định liền đã nói, nói cách khác là Trình Khắc Cường vừa mới đến, chính mình vừa rồi tắm rửa một chút, xem chừng họ Trình tám phần là đến trong lúc đó. Người này, ngay cả Tuệ Lan cũng dám đánh chủ ý? Còn mặt dày mày dạn chạy đến trong nhà Tạ tỷ? Người muốn làm cái gì?

“Trình Huyện trưởng, chào ngài”. Đồng Học Bàn giả cười chào hỏi.

Trình Khắc Cường máy móc gật đầu, không nói gì, trong lòng thật ra có điểm phản cảm, cấp bậc hẳn dù sao cũng cao hơn, còn Đồng Học Bàn người, người thấy ta đang ở còn vào nhà? Người có ý tứ gì? Lúc này lẽ ra người nên lấy cớ lần này bận khi khác sẽ đến mới đúng, người còn làm ngược lại, không không khách khí liền hướng trong này? Người đây là không đem ta để vào mắt? Nghĩ rằng ở phe Tạ Huyện trưởng là có thể không coi ai ra gì sao?

Hắn cũng Không biết Đồng Học Bàn đối với hắn cũng cực kỳ phản cảm.

Vào phòng, Đồng Học Bàn đầu vẫn còn ong ong, xoa nhẹ cặp mắt buồn ngủ, câu được câu chăng cùng Tạ Tuệ Lan nói tình huống của Chiêu Thương.

Tạ Tuệ Lan khẽ gật đầu, tử tế lắng nghe, “Tốt, công tác triển khai không tệ lắm”.

Vừa nói chính là mười mấy phút đồng hồ, trực tiếp đem Trình Khắc Cường quăng ở một bên.

Ở trước mặt nữ nhân, Đồng Học Bàn da mặt luôn luôn rất mỏng, nhưng dưới loại tình huống này, da mặt hẳn lại không phải là dày bình thường, riu rít nói chuyện không ngừng, một chút cũng không có ý tứ rời khỏi, giống như nói đến sáng ngày hôm sau cũng sẽ không kết thúc.

Trình Khắc Cường nhíu mày một cái, cuối cùng thật sự chịu không nổi, vừa lúc nhận cuộc điện thoại, liền nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng, tôi đi về trước, bên phòng giáo dục có chút việc”.

Tạ Tuệ Lan quay đầu lại, cười nói: “Được rồi, cần đưa tiền không?”

“Không cần, không cần, cô còn chưa có dùng cơm đi? Không quấy rầy cô ăn cơm”.

Cửa đóng, Trình Khắc Cường đi rồi.

Đồng Học Bàn hầm hừ nói: “Hắn tới làm gì vậy?”

“Tìm tôi nói chuyện công tác”.

Đồng Học Bàn thầm nói cái gì công tác, khẳng định là ráp tâm bất lương đây.

Tạ Tuệ Lan vẫn xinh đẹp như vậy, cặp mắt đẹp lấy mất trái tim người khác, quả thật không cần phải nói. Bất quá bởi vì cái gọi là có thực mới vực được đạo, Đồng Học Bàn hiện tại vừa đói vừa mệt, thật sự không tâm tình thưởng thức khuôn mặt Tạ tỷ, ánh mắt liền rơi xuống phòng ngủ, hiện tại Đồng Học Bàn lại cảm thấy giường so với Tạ tỷ còn dễ coi hơn, cần phải ngủ một giấc.

Ô, mùi gì thế?

Đồng Học Bàn nháy mắt, hít hít cái mũi, tầm mắt rơi xuống trong phòng bếp, sau đó liền lặng đi một chút, trên thớt dĩ nhiên đã có ba bốn phần đồ ăn nóng hầm hập, cơm cũng đã chín.

Đây là...

Tạ Tuệ Lan cười hí mắt nhìn hắn một chút, “Vừa trên lầu thấy xe của anh đã trở lại, nhà của anh đèn cũng không sáng, khẳng định anh cũng không có làm cơm, này, ăn cơm đi, mấy tuần này tôi cũng rất bận, không ăn ở nhà lần nào, ngày hôm nay thật vất vả về sớm được liền làm vài món đồ ăn” Trình Khắc Cường đi rồi, Tạ Tuệ Lan cũng vào nhà bếp đem mấy món đồ ăn bưng ra, còn có hai cái chén và hai đôi đũa.

Đồng Học Bàn ngạc nhiên, “Chị vẫn ở trên lầu nhìn tôi sao?”

Tạ Tuệ Lan cười dài nói: “Ngẫu nhiên nhìn thôi, vừa lúc thấy anh trở về, ha ha”.

Đồng Học Bàn nhất thời tinh thần đại chấn, ngẫu nhiên một cái liền nhìn thấy? Làm gì có trùng hợp như vậy, ta nói anh em như thế nào mới vừa đến nhà điện thoại liền vang lên đây, thì ra Tuệ Lan vẫn luôn từ cửa sổ nhìn chăm chăm dưới lầu, Tạ Tuệ Lan là Huyện trưởng, trăm công ngàn việc, công tác so với chính mình còn muốn bận hơn, vậy mà sau khi hết giờ làm về nhà lại lên cửa sổ chờ trở về, còn làm ỉn một bữa tối thịnh soạn như vậy, việc làm cảm động này để Đồng Học Bàn xua tan mệt mỏi, trong lòng đã bị cảm giác thỏa mãn lấp đầy”, “Đồ ăn... đều là chị làm?”

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Tôi nấu nướng cũng bình thường, thôi ăn đi”.

Đồng Học Bàn cầm đĩa xong liền ngồi xuống, hự hự ăn hai miếng, hương vị quả thật bình thường, Tạ tỷ quả thật không có thiên phú nấu cơm, bất quá Đồng Học Bàn lại ăn rất nhiều, miệng còn ngơ ngác nói: “Ăn ngon... ừm.... ngon”

Tạ Tuệ Lan cũng ngồi xuống, cùng hần động đĩa, “Ăn nhiều một chút, về sau nếu quá mệt mỏi, anh có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi nấu cơm cho anh, ha ha, Tạ tỷ này tài nấu nướng nếu anh chú ý, vậy thì hai chúng ta mua từ ngoài về cũng được, không được nhịn cơm, công việc cũng không thể quan trọng hơn ăn cơm được, anh nếu suy sụp, tôi cũng rất đau lòng đó, đúng không?”

“Ừm” Đồng Học Bàn hạnh phúc, cũng không có thể nói thêm gì.

Sau khi ăn xong.

Đồng Học Bàn động tình, đánh bạo ôm Tạ Tuệ Lan trên ghế sa ***, “Vậy, tôi hôm nay ngủ nhà chị được không?”

Tạ Tuệ Lan cười, “Tiểu tử cậu lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi có phải hay không? Ha ha, chờ anh lên được phó sở, anh muốn ngủ với Tạ tỷ như thế nào đều được, hiện tại à, anh cảm thấy thích hợp sao?”

Đồng Học Bàn đành lui bước, “Mệt quá, khụ khụ, tôi ngủ trên đùi chị một lát được chứ?”

Tạ Tuệ Lan ừm một cái, cười nói: “Có thể, ha ha, có cần lấy cho anh cái gối không?”

“Không việc gì, gối lên đùi thoải mái hơn”.

“...Phải không?”

“Ừm”.

“Vậy tùy tiện, bất quá Tạ tỷ của anh còn có chút văn kiện chưa xử lý xong, nếu anh bị đánh thức thì tôi không chịu trách nhiệm”.

“Không có việc gì, chị đem văn kiện để trên đầu tôi viết cũng không sao, ừ, tôi ngủ, mệt quá”.

Đồng Học Bàn nghiêng người nằm xuống, đem đầu hướng lên cặp đùi căng tròn của nàng khê dựa, mềm, co dãn mười phần, trên đùi còn tràn ra một mùi thơm của nữ nhân thành thực, Đồng Học Bàn tâm thần rung động, nhắm mắt lại, một tay ôm lấy eo Tuệ Lan, bàn tay mơ hồ tới một tầng hoa văn hơi mỏng dưới quần của nàng, bên mép quần lót có điểm cong cong, hình như là viên tơ lụa.

Da đầu ngứa ngáy, một bàn tay phụ nữ nhỏ bé sờ lên vuốt vuốt đầu.

Đầu Đồng Học Bàn vẫn thật mất cảm, thoải mái, không bao lâu đã tiến vào giấc mộng.

Nửa giờ...

Một giờ...

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai tựa hồ nghe được Tuệ Lan gọi điện thoại.

“Ngày mai cần xuống nông thôn... Ừm, ngày mốt thành phố có hội nghị, có thể trở về không được... Ha ha, con trước tiên chúc mẹ sinh nhật vui vẻ... Hả, Tiểu Đồng? Hẳn đang ngủ trên đùi con đây, mấy ngày nay hẳn mệt nhọc quá... A, hình như đã tỉnh, để con gọi hẳn?” Đấy bả vai Đồng Học Bàn, Tạ Tuệ Lan lấy điện thoại nhét vào trong tay hắn, “Mẹ của tôi gọi anh, ngày mốt sinh nhật bà, hỏi anh có đi hay không”.

Đồng Học Bân vội cầm di động, dụi mắt làm ình thanh tỉnh một chút, cung kính nói: “Bá mẫu, là con Tiểu Đồng”.

Thanh âm Hàn Tinh hiền lành vang lên, “Tiểu Bân, chủ nhật là sinh nhật năm mươi lăm tuổi của bá mẫu, Tuệ Lan bận công việc cũng không về, con có thời gian hay không? Bá mẫu chính thức mời con”.

“Ai ui, sinh nhật ngài con đương nhiên phải đến, chủ nhật con sẽ mang theo lễ vật mừng thọ chúc thọ ngài”.

“Cái gì lễ vật mừng thọ, không cần, người nhà mình không cần chú ý nhiều như vậy, con tới là được rồi, ha ha...”

Đồng Học Bân gần đây tương đối bận, nhưng nếu Tạ Tuệ Lan không đi được, mình cũng phải đi qua, xem như đại biểu Tạ tỷ tham dự.

Cúp máy, Đồng Học Bân hỏi: “Chị xem tôi nên tặng bá mẫu chút lễ vật nào là tốt nhất?”

Tạ Tuệ Lan thu lại điện thoại, tiếp tục để cho hân nằm trên đùi mình, cười nói: “Cũng không phải thọ yến tuổi chẵn, hân chỉ là mấy người thân trong nhà ăn cơm thôi, không có người ngoài, lễ vật cũng không cần quá nặng, như vậy, để tôi đi mua, xem như quà của hai chúng ta, anh đến lúc đó tặng ẹ tôi là được”.

Đồng Học Bân lắc đầu nói: “Chị làm gì có thời gian đi, thôi để tôi đi mua, ngày mai tôi trở về Bắc Kinh chuẩn bị”.

“Ừm, cũng được”.

399. Chương 400: Bị Trộm!

Một ngày đẹp trời, trời trong nắng ấm.

Không khí ấm áp thực thoải mái, mùa xuân khoan thai mà đến .

Chín giờ sáng, Đồng Học Bân trở về Bắc Kinh. Tối hôm qua ở trong nhà Tuệ Lan ngủ tới hơn mười giờ, trở về nhà ngủ thêm chút nên cũng không còn mệt nữa, cho nên năm giờ sáng đã từ giường đứng lên, lái xe tới thủ đô, sáng mai chính là thọ yến Hàn phu nhân, chính mình cần chuẩn bị lễ vật, hơn nữa còn chỗ Từ Yến Từ cục, chỗ Cù Vân Huyền, mình cũng cần đi một chuyến, tuần này sự tình tương đối nhiều.

Lúc này, điện thoại vang lên, là số của Tạ Hạo.

Đồng Học Bân lái xe chậm lại, cười rồi bắt máy, “Alo, Tiểu Hạo”.

“Ha ha, tỷ phu, đại thẩm em sinh nhật, anh chừng nào thì đến Bắc Kinh?” Tạ Hạo luôn vui tươi như vậy.

“Anh đã đến thủ đô, đang hướng nội thành đi đây, em đang ở đâu?”

“A, đã đến sao? Em đang cùng chị hai ở một chỗ, bọn em mới vừa mua xong lễ vật cho đại thẩm, hắc, anh sao không nói sớm, sớm biết chúng ta cùng đi”.

“Tụi em đi sớm quá, đang ở đâu? Anh đi tìm tụi em”.

Mua không tốt là mất mặt chính mình, Tạ Tuệ Lan cũng sẽ bị lây theo, cho nên Đồng Học Bân chuẩn bị xem trước xem Tiểu Hạo cùng Tiểu Tinh mua cái gì, tiếp tục hỏi thăm Hàn phu nhân yêu thích gì rồi mới quyết định tiếp, hơn nữa hân còn thiếu Tạ Tinh một cái nhân tình, biết Tiểu Hạo cùng nàng cùng một chỗ, như thế nào cũng phải thỉnh cô ấy ăn một bữa cơm, chuyện tuần trước người ta cũng ra sức không ít.

Phụ cận Bắc Thần.

Dưới một cây cầu vượt, Đồng Học Bân dừng xe lại, chung quanh tìm kiếm.

“Tỷ phu!” Cách đó không xa, Tạ Hạo cầm một chuối mít quả ghim thành râu đang gặm trong miệng, một bên dùng sức ngoắc ngoắc.

Tạ Tinh thì tựa như là ôm một cái chén nhỏ đời Minh đang cười ha ha đối với Đồng Học Bân gật gật đầu, sau đó cùng Tạ Hạo lại đây.

Đem cái que mút quả quăng ra đường, Tạ Hạo lau miệng: “Tỷ phu anh tới cũng vừa lúc, bọn em vừa gọi không được xe đây”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Ài, tiểu tử em đem anh thành cu-li sao?”

Tạ Hạo cười hắc hắc, “Em nào dám, tiện đường tiện đường, đúng rồi, cho anh xem đồ em cùng chị hai mua”, Hai người mua đều là đồ cổ, một cái là đồ sứ Dân Diêu, một cái là Hoàng Dương Mộc.

Đồng Học Bàn chớp chớp mắt, “Hàn phu nhân cũng thích đồ cổ?”

“Đúng vậy” Tạ Tĩnh phía sau cười nói: “Chủ yếu là bọn em không biết nên mua cái gì. Hoàng kim hoặc là đồ trang điểm thật sự không có gì đặc biệt, đồ vật khác trước kia cũng đưa qua, đại tỷ của em đối với đồ cổ luôn có hứng thú, mà đại thẩm cũng yêu thích cái này, nhất là đồ sứ, cho nên hôm nay nhìn thấy không tệ liền mua một món”.

“Như thế này thật đơn giản” Đồng Học Bàn suy nghĩ về công ty lấy một món đồ cổ lại đây là ổn.

Nói trong chốc lát, Tạ Tĩnh bỗng nhiên nói: “Đồng ca, đến nhà em đi, anh đã nói mời em ăn cơm, còn nói muốn tự mình xuống bếp?”

Đồng Học Bàn thống khoái nói: “Không thành vấn đề, đi”.

“Đi phía trước đi, cách đây không xa” Tạ Tĩnh nói.

Đồng Học Bàn ồ lên một tiếng, “Ký túc xá Tân Hoa Xã ở đây?”

“Không phải, là nhà cũ của em, hiện giờ em ít khi ở đó” Tạ Tĩnh chỉ chỉ phương hướng cho hắn, nói: “Trên lầu trước kia đã chết người, em là người mê tín, tháng trước đã cùng đại thẩm mang về một bức tượng Bồ Tát trấn ở đó, tính cũng đã một tháng, lần này vừa lúc quay lại, dọn dẹp một chút rồi về đây ở vài ngày, ký túc xá bên kia gần đây có chút việc, mấy ngày nay người đến tìm em làm việc khá nhiều, cho nên cũng không muốn trở về, bằng không thì cuối tuần cũng không được thanh tĩnh”.

Tạ Hạo cười nói: “Chị hai thật có bản lĩnh, sao không ai tìm em làm việc?”

“Muốn ăn đòn có phải hay không?” Tạ Tĩnh cười lườm hắn một cái.

Đồng Học Bàn cười nói: “Cục Nhân Sự bên em là quản lý nhân viên đúng không? Gần đây có thiếu nhân viên sao?”

Tạ Tĩnh cười khổ nói: “Vây cũng không phải, lãnh đạo cấp trên muốn từ trên thành tích so sánh tuyển ra một số đồng chí từ trong các cơ sở truyền thông có thành tích đột xuất đưa tới Tân Hoa Xã tổng xã, đưa xuống các tổ để trao đổi kinh nghiệm, trao đổi một chút thành quả, có thể gọi là thực tập cũng được, theo như cách nói bên anh chính là mạ vàng, tuy rằng sẽ không ở lại Tân Hoa Xã, nhưng lại sẽ có một lý lịch đẹp, đối với việc lên chức sau này có trợ giúp rất lớn, cái này, danh ngạch giao lưu là giao cho Cục Nhân sự chúng em xét duyệt, bọn người quý xa thân này ngày hôm sau toàn bộ tìm tới, đều có quan hệ, em cũng không tiện làm việc, thôi đành trốn đi vậy”.

Đồng Học Bàn nói: “Tân Hoa Xã nổi tiếng, cơ quan nào tên có thể mang theo chữ lót của tên quốc gia đều như vậy, hơn nữa lúc này giới tin tức phát triển, ai lại không muốn tới đây dặt một tầng vàng?”

“Huyện Duyên Đài bên này cũng có người sao?” Đồng Học Bàn hỏi.

Tạ Tĩnh không chút suy nghĩ lắc đầu, “Khả định không có đi, danh sách đã sớm chuyển cho chúng em, chỉ có mười mấy danh ngạch nhưng người tranh chấp nhiều lắm, tăng nhiều mà thật thiếu cho nên mới tránh đi, bằng không cũng là đắc tội với người. Mà thôi đừng trò chuyện việc này nữa, em cũng chán nó rồi, ta đổi lại đề tài được không? Thế nào mà toàn nói chuyện công tác vậy”.

“Ha ha...” Đồng Học Bàn cùng Tạ Tĩnh nhìn nhau cười.

Trong một cái tiểu khu thực bình thường.

Đem xe lái vào, Đồng Học Bàn dựa theo Tạ Tĩnh chỉ dẫn dừng ở trước một tòa lầu.

Xuống xe, Tạ Hạo ngửa đầu nhìn chung quanh một chút, hoài niệm nói: “Chị hai, còn nhớ trước đây chị dẫn em cùng ném tuyết trong viện không? Ở nơi này, chị khi dễ em nhỏ, cũng không biết từ đâu tìm tới một quả tuyết cầu thật bự hướng về phía em mà ném, hắc hắc, làm em cả người đầy nước rồi bị cảm, Đại tỷ đến đây chỉ vào cái mũi của chúng ta quở trách, chị không phục còn cãi lại, kết quả để Đại tỷ nhéo tai cho, ha ha” Tạ Tĩnh trừng trừng hẳn, “Còn không phải em trước đây quá nghịch, chỉ biết làm cho chị bực tức, chị không ném em thì ném ai?”

“Hừ hừ, chị là ý lớn hiếp nhỏ, chị lớn hơn em tới mười tuổi lận, một chút độ lượng đều không có, khi dễ em, cuối cùng còn không phải để đại tỷ ký đầu sao”, Tạ Hạo vui sướng khi người gặp họa.

“Đại tỷ không ký đầu em sao?”

“...Khụ khụ, dù sao lần đó cũng không cóc em”.

Nghe hai người tán gẫu chuyện xưa, Đồng Học Bản cũng lộ ra nụ cười, thầm nói chẳng thể trách Tạ Tuệ Lan uy tín cao như vậy, Tạ Hạo sợ cô ấy, Tạ Tĩnh sợ cô ấy, Tạ Nhiên cũng kính trọng cô ấy, thì ra là Tuệ Lan đã cóc đầu cả đám, chị lớn như mẹ. Nghĩ đến lúc Tạ Tuệ Lan trẻ tuổi nghiêm mặt nhéo lỗ tai bọn hắn, Đồng Học Bản có chút mắc cười, cũng mười phần muốn nhìn một chút ảnh của Tạ tỷ lúc mười mấy tuổi, khẳng định là rất đáng yêu.

Đi vào bên trong Tạ Hạo cùng Tạ Tĩnh vẫn còn cãi lộn.

“Chị hai, chị lá gan cũng nhỏ quá vậy”, Tạ Hạo nói: “Chỉ là trên lầu có người chết thôi liền đem chị dọa, một tháng đều không dám ở bên này? Còn làm cái gì Bồ Tát trừ tà, phong kiến mê tín, chị đây là phong kiến mê tín”.

Tạ Tĩnh tức giận nói: “Tiểu tử em thì biết cái gì”.

Tạ Hạo nói: “Làm cho đại thẩm cũng đem Bồ Tát cho chị mượn, đây chính là bảo bối của đại thẩm đó”.

“Nói nhỏ chút đi!” Tạ Tĩnh lườm hẳn một cái.

Đồng Học Bản hiếu kỳ nói: “Bồ Tát gì vậy?”

Tạ Tĩnh một bên lên lầu một bên thấp giọng nói: “Là Đường Đại Thiên Long Sơn Thạch Quật Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng”. Thấy Đồng Học Bản bị dọa cho nhảy dựng, Tạ Tĩnh cười nói: “Đồng ca cũng biết đồ cổ? Nói bất kính một chút, tòa tượng Bồ Tát này mấy năm trước giá trị đấu giá tới mười triệu tệ, hiện giờ giá trị đã lên tới mấy chục triệu, cái này chính là bảo bối gia truyền của ông nội”.

Là Tạ lão gia tử?

Bảo bối gia truyền?

Đồng Học Bản thầm nghĩ chẳng thể trách, nếu không phải gia truyền, Tạ gia cho dù có tiền cũng mua không nổi, giá trị mấy chục triệu, mà Tạ gia dòng chính cũng không có buôn bán gì.

Đồng Học Bản hiếu kỳ nói: “Tạ lão đưa cho Hàn phu nhân sao?”

Tạ Tĩnh ừm một cái, “Thời điểm đại bá kết hôn, lão gia tử đem Bồ Tát tặng cho đại thẩm, trưởng tử trưởng tức mà, sau này đại thẩm đem Bồ Tát thờ lên, đích thực là bảo bối, đợt trước ngay cả Đại tỷ của em muốn kiểm tra đều không cho, ha ha, tháng trước cũng do em cầu đại thẩm rất nhiều ngày, nịnh nọt mãi đại thẩm mới cho em mượn một tháng, ngày mai sinh nhật đại thẩm nếu không trả lại, đại thẩm thế nào cũng xử lý em”.

Tạ Hạo cười nói: “Nếu làm hư, đảm bảo đại thẩm làm thịt chị”.

“Đi chỗ khác, bớt trừ mặt chị đi” Cười cười nói nói đi lên đến lầu bốn, quay người lại, Tạ Tĩnh lấy ra chìa khóa mở cửa.

Rắc rắc rắc rắc, rắc rắc rắc rắc...

“Ồ?” Tạ Tĩnh đột nhiên cả kinh, “Khóa như thế nào hỏng rồi?” Đồng Học Bản sửng sốt, nhìn lại, “Chìa khóa vào không được? Có phải cầm nhầm hay không?”

“Không có” Nhìn một cái chìa khóa trong tay Tạ Tĩnh đẩy nhẹ cửa, không ngờ cửa một chút liền bị đẩy ra, không khóa?

Nhìn thấy lỗ khóa có dấu vết bị cạy vào, Đồng Học Bản lập tức nói: “Trộm!”, Tạ Tĩnh cùng Tạ Hạo sắc mặt đại biến, hô một cái đẩy cửa vào phòng!

Căn phòng bừa bãi, quần áo cùng gối văng đầy đất, nệm bị xóc lên, toàn bộ tủ đều bị mở ra, hiển nhiên là bị trộm ghé thăm!

“Hồng rồi!” Tạ Hạo kinh hô một tiếng, “Tượng Bò Tát!”, Tạ Tĩnh mặt mũi trắng bệch, cuống quýt chạy tới phòng ngủ, “Két sắt! Két sắt! Ngàn vạn lần đừng có chuyện gì! Ngàn vạn lần đừng có chuyện gì!”. Đồ mắc như vậy để ở nhà Tạ Tĩnh đương nhiên lo lắng cho nên thời điểm mượn tượng Bò Tát còn mua thêm một cái két sắt mật mã.

Trong phòng ngủ bị trộm sạch trơn.

Ba người Tạ Tĩnh cùng Đồng Học Bản vội vàng tìm kiếm, trên giường, góc tủ.

Nhưng mà, két sắt vốn hẳn là đặt ở góc tường đã không cánh mà bay!

Bị tên trộm trực tiếp ôm đi sao?

Tạ Tĩnh choáng váng, nhất thời ngồi ở trên giường, “Xong rồi! Tượng Bò Tát đã bị mất! Đã bị mất! Tôi... tôi... tôi phải làm thế nào bây giờ đây...”, Tạ Hạo cả giận nói: “Tao đcm chúng mày! Tên trộm khốn nạn nào đó!”

400. Chương 401: Xuất Cảnh!

Mười giờ sáng.

Nhà Tạ Tĩnh.

Trong phòng ngủ một mảng lộn xộn, Đồng Học Bản trong lòng căng thẳng, nghe Tạ Hạo gầm lên giận dữ, nhìn thấy Tạ Tĩnh vẫn chưa từ bỏ ý định tìm lung tung ở trong phòng, Đồng Học Bản khẽ hít một hơi, nhanh chóng ngăn trở bọn hắn, muốn bọn họ chú ý bảo hộ hiện trường, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, nhất định nhanh báo cảnh sát. Tạ Tĩnh vừa nghe, lập tức lấy điện thoại, bởi vì quá mức kích động, hai lần mới có thể cầm lên điện thoại, gọi ột bằng hữu ở đội cảnh sát hình sự, sau đó ba người đi xuống nhà, lưu lại hiện trường chờ cảnh sát lại.

Trên Mercedes.

Không khí trầm lắng.

Tạ Tĩnh ôm tóc rũ xuống ở trước ngực, “Đều tại tôi! Đang êm đẹp tôi mượn tượng Bò Tát làm cái gì! Tôi...”

Đồng Học Bản an ủi: “Em trước tiên đừng có gấp, chờ thu thập vân tay, không chừng còn có thể tìm trở về”.

“Không có khả năng!” Tạ Tĩnh rất rõ ràng, trên mặt không có chút huyết sắc nào, “Quần áo trên mặt đất, mặt trên bụi đất đều phủ lên một tầng, nói cách khác ước chừng đã bị trộm từ nửa tháng trước, hiện tại dù thế nào cũng không còn kịp rồi, tên trộm coi như không có trốn chạy, tượng Bò Tát khẳng định cũng bán đi, làm sao tìm được trở về? Tôi... tôi thật đáng chết! Đại thẩm... Tôi như thế nào...”

“Chị hai” Tạ Hạo cắn răng nói: “Đại thẩm tính tình tốt như vậy, sẽ không trách chị”.

Tạ Tĩnh ôm mặt nói: “Đó là gia gia cho đại thẩm, không phải đồ cổ bình thường, ý nghĩa không giống nhau!”

Tạ Hạo tức giận đập đập chân, “Đồ khốn đáng chết, vậy bây giờ... có nên nói cho đại thẩm?”

“Hàn phu nhân thân thể không tốt lắm, đừng nói bây giờ” Đồng Học Bản liền nói, “Trước tiên cứ tìm manh mối đã, không được thì nói sau”.

Tạ Tĩnh hai tay chấp lại, giống như ngửa đầu cầu nguyện cái gì.

Không bao lâu, cảnh sát đến đây, chừng sáu bảy cảnh sát, còn có mấy nhân viên khoa kỹ thuật. Tạ Tĩnh vừa nhìn thấy, lập tức hướng đội hình cảnh ngênh đón, vội vàng đưa bọn hắn lên lầu. Không trách cảnh sát chuẩn bị nhiều như vậy, đây chính là đại án, không kể đây có phải bảo bối tổ truyền Tạ gia hay không, chỉ nói riêng cái văn vật này đã không tầm thường, tượng Bồ Tát thời Đường hơn mười triệu, đó là văn vật quốc gia cấp hai!

Nửa giờ sau, cảnh sát cấp ra kết luận.

Trên mặt đất có dấu vết kéo kết sắt, phòng bị trộm cũng đã hai mươi ngày, không có để lại vân tay phạm tội, hẳn là mang theo cái bao tay lúc gây án, dấu giày và mọi thứ liên quan, dấu vết duy nhất chính là một đoạn phim camera theo dõi của tiểu khu hai mươi ngày trước, trong tấm hình, một nam tử cao gầy trong lòng ôm một cái bọc có vẻ nặng nề, tấm hình chỉ lướt qua, cũng không nhìn rõ được khuôn mặt. Hình cảnh dẫn đội lập tức tổ vẽ sẽ đem hết toàn lực phá án, bắt đầu gọi mấy cú điện thoại tìm hiểu.

Chuyện tới bây giờ, có một số việc muốn giấu diếm cũng không thể,

Dưới lầu, Tạ Tĩnh mấp máy miệng, sau khi cắn răng liền gọi gọi một cú điện thoại cho phụ thân Tạ Quốc Lương, "Cha..."

Đồng Học Bán cùng Tạ Hạo cách cô ấy rất gần, cũng nghe được tiếng cười đầu bên kia điện thoại, "Ha ha, Tiểu Tĩnh, buổi tối có trở về nhà ăn cơm hay không? "

"Con, con..."

"Hả? Làm sao vậy?"

Tạ Tĩnh ánh mắt đỏ lên, đem việc làm mất tượng Bồ Tát nói cho cha.

Tạ Quốc Lương là lão Nhị Tạ gia, đệ nhất phó bộ trưởng Bộ tài chính, tính tình phi thường tốt, không giống lão Đại Tạ Quốc Bang luôn luôn là vẻ mặt nghiêm túc, mà là cả ngày cười ha ha, nhưng lúc này đây, Tạ Quốc Lương vừa nghe xong con gái nói cũng hít sâu một hơi, đổ ập xuống một tràng mắng chửi, " Tượng Bồ Tát của đại thẩm con mượn làm gì? Chuyện này lớn như vậy vì sao không cùng cha nói? Con! Con có biết Bồ Tát Tượng kia lão gia tử có bao nhiêu coi trọng không? Mấy chục năm trước chính là vì bảo hộ tòa Bồ Tát này, lão gia tử mới giận dữ giết chết hai tên Nhật Bản muốn cướp tượng Bồ Tát, lúc này mới tham dự vào kháng chiến chống Nhật, vì vậy mới có hiện tại, con, con cho ta nói con có cái gì tốt! Người đem tượng Bồ Tát của đại thẩm cho là cái gì! Con có biết hay là không!"

Tạ Tĩnh biết mình gây họa, khụt khịt, nước mắt rớt xuống.

Tạ Hạo xem không được, dừng nhìn hắn bình thường cùng Tạ Tĩnh luôn cãi nhau, nhưng tình cảm tỷ đệ vẫn là rất sâu, hắn liền cướp lấy điện thoại Tạ Tĩnh, "Nhị thúc, người đừng mắng chị hai nữa, ngài nói bây giờ nên làm gì?"

"Các người đừng động, tôi cho người tìm, đúng rồi, chuyện này trước tiên đừng có nói cho đại thẩm!" Tít tít tít, điện thoại liền cúp.

Tạ Quốc Lương trong lòng phi thường trầm trọng, hắn biết rõ ràng tòa tượng Bồ Tát này có vị trí nào trong lòng đại tẩu, vì thế lập tức gọi một cú điện thoại cho đại ca của hắn là Tạ Quốc Bang, sau đó lại gọi ột vị lão bằng hữu.

Trọng lượng Tạ gia đời thứ hai hiển nhiên so với Tạ Tĩnh Tạ Hạo phải nặng hơn nhiều, chỉ chốc lát sau, lại một đám người vội vàng đến tiểu khu, bắt đầu tra án. Ngay từ đầu Đồng Học Bán còn tưởng rằng là người hội đồng hoặc là phân cục, nhưng là sau khi tiếp xúc mới biết được, đám người kia đều là ở bộ. Hai mươi ngày, tên trộm nếu không ngốc, lúc này có lẽ đã trốn sang nơi khác, lúc này do Bộ nhận án nên sẽ giảm đi thời gian cùng thành phố khác giảng co, chỉ cần tìm được người hiềm nghi trực tiếp có thể hạ lệnh trong tỉnh phối hợp điều tra.

"Tiểu Tĩnh, chúng ta đi ăn chút cơm, em như vậy không được".

Tạ Tĩnh đã đứng hai giờ dưới lầu, mắt thấy đã đến giữa trưa, Đồng Học Bân liền cố gắng đem nạng kéo lên xe, đưa nạng ta cùng Tiểu Hạo đi một tiệm cơm ở phụ cận.

Gọi xong đồ ăn, Tạ Tĩnh lại một miếng cũng không động đến, ngẩn người nhìn trần nhà.

Đồng Học Bân vừa nhìn, cũng ăn không vô nữa, thở dài.

Tạ Hạo giận dữ vỗ đũa, "Nếu để cho em bắt được tên kia! Em con mẹ nó giết chết nó! Khốn kiếp! Trộm ai không trộm lại đến nhà của chúng ta đây!"

Đồng Học Bân nói: "Giao cho người trên Bộ đi, hy vọng có thể mau chóng tra được thủ phạm".

Thời gian sau khi ăn tết này, Đồng Học Bân có kế hoạch đem thời gian lưu xuất rất nhiều, có thể không dùng thì không cần dùng, nhìn nhìn đến Menu, hiện tại cũng tích góp từng tí một được ước chừng hơn bốn mươi phút, nhưng mà chuyện này phát sinh ở trước đây hai mươi ngày, Đồng Học Bân muốn giúp cũng giúp không được, chỉ có thể giương mắt nhìn, điều này làm cho hắn thật khó chịu. Chính mình cũng thiếu qua Tạ Tĩnh một cái nhân tình, mất tượng Bồ Tát lại là của mẫu thân Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bân tự nhiên cũng muốn ra một phần lực, không có chút sức lực cảm giác thật sự không tốt.

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Ba người ngồi tại quán cơm, đồ ăn thật nhiều nhưng không ai ăn gì cả.

Reng reng reng, reng reng reng, di động Tạ Tĩnh vang lên.

Ba người bọn họ đều đang chờ cú điện thoại này, vừa nghe di động vang, Tạ Tĩnh vội vàng đón nghe, "Alo, cha!"

Đầu kia im lặng một chút, "Cái này tìm không được rồi, con đừng quản, cha đi nói với đại thẩm của con".

Tạ Tĩnh mặt liền trắng một chút, "Sao lại thế này? Bắt được tên trộm?"

Đồng Học Bân cùng Tạ Hạo ngẩn người, đều đồng loạt nhìn sang, họ nghe được tiếng nói trong điện thoại.

Tạ Quốc Lương trầm giọng nói: "Cha cho người ta tra xét, cảnh sát địa khu có người nhận ra hắn, người nọ kêu là Vương Đông Nhiên, mười ngày trước bị bắt tại Lâm Tĩnh, bị bắt vì tội trộm cắp".

Tạ Tĩnh vội la lên: "Người tìm được rồi? Còn vật kia..."

"Lúc trước vậy bắt hắn là bởi vì vào nhà trộm tiền mặt cùng trang sức, hắn không có tội khác nên cảnh sát cũng không điều tra thêm gì, hai giờ trước đã tra ra được hắn, cảnh sát địa phương lại lần nữa thẩm vấn Vương Đông Nhiên, hắn cũng thừa nhận ở nhà chúng ta ăn trộm, trộm một cái két sắt cùng hai ngàn tiền mặt, sau đó cùng một người bạn tìm cách mở ra, cuối cùng lấy ra tượng Bồ Tát, bọn hắn cũng không biết là đồ quý, trực tiếp đi chợ đen bán ột cái thương nhân Nhật Bản giá mười vạn, cũng không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, hiện tại đã đem tượng Bồ Tát chuyển đến Nhật Bản".

Tạ gia thủ đoạn không thể bảo là không lớn, ngăn ngừa mấy giờ liền tra được rất nhiều. Tượng Bồ Tát đã muốn chuyển sang Nhật Bản, thậm chí trải qua khắp nơi liên hệ, cuối cùng có thể khẳng định đã nằm trong viện bảo tàng Tokyo, là bị thương nhân kia tặng cho nhà bảo tàng.

Tạ Tĩnh hô hấp dồn dập nói: "Nếu Bồ Tát Tượng ở Tokyo, liên hệ người đem tang vật trở về cũng không thể được sao?"

"Đại bá của con đã liên hệ rồi, bất quá hy vọng không lớn, con tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý".

Cúp máy, Tạ Tĩnh ngơ ngác nói: "Ba của em nói bức tượng đã bị đưa tới nhà bảo tàng Tokyo, hy vọng tìm trở về không lớn".

Nghe được tình huống này, Đồng Học Bân cùng Tạ Hạo cũng muốn phát mòng.

Tạ Hạo phát hỏa, "Con mẹ nó! Nếu biết ở viện bảo tàng còn tìm không được sao? Đó là tang vật! Bộ ngoại giao liên hệ không được sao? Để đại sứ quán phái người!"

Tạ Tĩnh ôm mặt, không nói gì.

Đồng Học Bàn cũng biết sự tình không ổn, bị tuồn sang nước ngoài, điều này còn muốn phiền toái hơn không biết tung tích. Tuy rằng Tạ gia thế lớn, lớn, cũng chỉ là ở quốc nội, liên lụy tới sự tình hai nước thì sẽ không còn đơn giản như vậy, cho dù là tang vật, cũng không nhất định có thể đoạt về được, mấy năm nay nhân viên nước ngoài ở quốc nội phạm pháp còn thiếu sao? Thế nhưng có khi nào xử được? Đại bộ phận người bây giờ còn nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật, cảnh sát địa phương căn bản không phối hợp, mà chuyện bây giờ còn đã sang nước khác rồi nên càng khó khăn hơn.

Nhưng ba người vẫn còn ôm một tia hi vọng mà chờ đợi.

Thẳng đến xế chiều năm giờ, Tạ Quốc Lương mới gọi điện đến Tạ Tĩnh, "Đã giao thiệp, viện bảo tàng không phối hợp, cự tuyệt trả lại văn vật!" Ngữ khí hằn mang theo một tia tức giận.

Tạ Tĩnh cắn cắn môi, "Vậy là mất sao?"

"...Ừm, bên này cũng không có cách nào".

"Có thể..."

"Tiểu Tĩnh, cha đi bồi tội cùng đại thẩm, con chờ một lát rồi đi sau".

"Cha! Để con trực tiếp gặp đại thẩm..."

"Không cần, cha đi trước, cứ như vậy! "

Tạ Hạo cũng nghe thấy bọn họ nói chuyện, không khỏi tức giận đến phởn đều nổi, "Bọn chó Nhật Bản! Trộm chúng ta còn không ít sao? Còn không trả lại? ĐCM! Bọn hần muốn làm gì!?"

Đồng Học Bàn sắc mặt cũng trầm xuống, con mẹ nó!

401. Chương 402: Đồng Học Bàn Liều Mạng!

Chạng vạng, trời tối dần.

Đồng Học Bàn lái xe mang theo Tạ Tĩnh cùng Tạ Hạo hướng ký túc xá thị ủy chạy tới, một km, hai km, ba km, càng đi sắc mặt Tạ Tĩnh càng xanh mét, phụ thân Tạ Quốc Lương hiện tại hần là đã đến, Hàn Tinh đại khái cũng biết sự việc tượng Bồ Tát bị mất trộm, Tạ Tĩnh thật sự không dám tưởng tượng đại thẩm sau khi nghe sẽ có biểu tình gì, nằng hơi thở càng thêm rối loạn, cảm xúc thay đổi liên tục, cũng cực kỳ hồi hận.

Reng reng reng, điện thoại của Tạ Tĩnh vang lên.

Vừa cầm lên, Tạ tử nhanh alo một tiếng, "Cha, đại thẩm... Cái gì... Như thế nào sẽ như vậy?"

Tạ Hạo cảm thấy không đúng, sắc mặt quỳnh lên, "Làm sao vậy chị hai?"

"Hiện tại đang ở tại nơi nào?" Tạ Tĩnh không để ý đệ đệ, kích động hỏi vài tiếng, cuối cùng cúp máy, Tạ Tĩnh lúc này mới lớn tiếng nói: "Đồng ca! Mau rě! Đi bệnh viện quân khu 305! Mau! Đại thẩm... đại thẩm huyết áp lên quá cao! Xe cấp cứu mới vừa đưa đi!"

Đồng Học Bàn sắc mặt đại biến, quỳnh lên lao đi, bắt chấp cái quy tắc giao thông gì.

Bốn mươi phút sau.

Bệnh viện Quân khu.

Mấy người đi đến cũng là lúc bệnh tình Hàn Tinh đã không chế được, đang ở truyền dịch, thị ủy thủ đô Tạ Quốc Bang, Phó Bộ trưởng Bộ tài chính Tạ Quốc Lương, Tạ Nhiên, mẫu thân Tạ Hạo từ Lệ Phân đều đến đây. Đồng Học Bàn bọn hần vừa đến đã hỏi tình huống Hàn Tinh, sau khi nghe nói không có gì nguy hiểm

tánh mạng, Đồng Học Bân cùng Tạ Tĩnh ba người nhất tề nhẹ nhàng thở ra, Tạ Tĩnh hướng trên tường khẽ dựa, che miệng khóc rống lên.

Lúc này, Tạ Nhiên từ trong phòng bệnh đi tới, "Tiểu Tĩnh".

"Anh..." Tạ Tĩnh nức nở khóc: "Đều là em sai, em..."

Tạ Nhiên thở dài: "Đừng nói, đại thẩm bảo các người đi vào".

Chờ Tạ Tĩnh cùng Tạ Hạo vào phòng, Đồng Học Bân thấp giọng hỏi Tạ Nhiên, "Tuệ Lan biết không?"

Tạ Nhiên lắc đầu, "Vừa rồi chúng ta định nói cho đại tỷ tới, nhưng đại thẩm nói đại tỷ của ta đang bận công việc, sống chết cũng không cho chúng ta nói cho nàng biết, đúng rồi, đại thẩm cũng bảo người đi vào đó".

Gật gật đầu, Đồng Học Bân sau khi cùng Tạ Quốc Bang cùng Tạ Quốc Lương bắt chuyện qua, lập tức rảo bước tiến vào phòng bệnh.

Chỉ thấy Tạ Tĩnh đang đứng ở bên giường bệnh hu hu rơi lệ.

Hàn Tinh trên giường bệnh sắc mặt không tốt lắm, có chút xám trắng, nhưng giờ phút này nàng lại khoe môi lại thản nhiên cười, kéo tay Tạ Tĩnh cho nàng ngồi xuống, ôn nhu nói: "Đứa nhỏ ngốc, khóc dữ vậy, còn nhiều hơn cả khi nhỏ đó. Ha ha, đại thẩm không có việc gì, bị bệnh chút thôi, truyền dịch ngày mai là có thể xuất viện, đừng khóc".

Tạ Tĩnh vừa nghe, lại còn nức nở hơn, "Đại thẩm, tượng Bồ Tát kia... cháu..."

Hàn Tinh không cho là đúng sờ tay nàng, "Chỉ là đồ vật mà thôi, không có thì thôi, điều này chứng minh rằng Bồ Tát với đại thẩm không duyên phận, chẳng thể trách cháu".

"Đại thẩm..."

"Ha ha, đã lớn rồi mà còn khóc giống như tiểu hoa miêu, đừng khóc".

Tạ Quốc Lương nhin không được nói: "Chị dâu, Tiểu Tĩnh chuyện này..."

"Chuyện này người đi qua một bên" Hàn Tinh lấy uy "đại tẩu" cắt ngang hẳn, lập tức cười ha ha lôi tay Tạ Tĩnh ôn nhu nói: "Cháu nếu khóc suốt suốt, đại thẩm sẽ tức giận, mau, lau nước mắt đi. Chuyện này không phải cháu sai, về sau ba mẹ người nếu là dám lấy chuyện này quở trách cháu, cháu tìm đại thẩm, đại thẩm sẽ cho bọ hán biết tay, ha ha..."

Nghe vậy, Đồng Học Bân trong lòng không khỏi cảm thấy kính nể, Hàn Tinh không cần sao? Làm sao có thể, nếu là thật là không quan tâm, tự không khả năng nghe tượng Bồ Tát bị mất lại bệnh nặng như vậy, hiển nhiên chuyện này đối với Hàn Tinh đã kích rất lớn, ở tại trước mặt Tạ Tĩnh Hàn Tinh lại một chút ý tứ trách cứ đều không có, ngược lại khinh miêu đậm tả, chính là để cho Tạ Tĩnh không tự trách mình nữa. Người danh môn thế gia quả nhiên là có khác, riêng là phần khí độ này liền không phải người bình thường có thể so sánh, Đồng Học Bân tự hỏi mình chắc chắn làm không được, hiểu biết đối với Hàn phu nhân lại nhiều thêm, lúc này mới biết được Hàn Tinh tuy họ khác nhưng ở Tạ gia địa vị lại cao như vậy, không chỉ có Tạ Quốc Lương cùng bọn tiểu bối đều kính cô ấy, ngay cả Tạ lão gia tử cũng đem bảo bối tổ truyền cho cô ấy, đây không chỉ là vì Tạ Quốc Bang là đứa con cả, hiện tại xem ra, Hàn phu nhân mị lực cá nhân quả thật không tầm thường.

"Tiểu Bân cũng tới sao?" Hàn Tinh nhìn về phía hẳn.

Đồng Học Bân đi lên phía trước, "Bá mẫu".

Hàn Tinh mỉm cười gật gù đầu rồi nói, "Làm các cháu phải chạy một chuyến đến thăm ta, cảm ơn nhiều, bá mẫu không có việc gì, yên tâm đi, đúng rồi, đừng nói cho Tuệ Lan".

Đồng Học Bân còn có thể nói cái gì? đành phải gật đầu đáp ứng.

Nhưng ngay sau đó, Tạ Tuệ Lan liền gọi điện đến cho Đồng Học Bân.

"Mẫu thân của tôi bị bệnh? Thế nào?"

"Đang truyền dịch, bác sĩ nói không nguy hiểm, làm sao chị biết? "Nói xong lời này Đồng Học Bân cũng cảm giác mình hỏi có điểm ngốc, Tạ Tuệ Lan mạng lưới đều ở thủ đo, bên này lại vừa đánh mất văn vật lại còn có xe cấp cứu, thực ồn ào huyền ảo, Tạ Tuệ Lan không biết tin tức mới là lạ, chắc chắn sẽ có người nói cho nàng biết.

Hàn Tinh ngó ngó hần, ""Là Tuệ Lan? Đưa điện thoại cho ta, ta nói với nó".

Đồng Học Bân lấy điện thoại đưa tới.

Sau khi nói vài câu, Hàn Tinh cúp điện thoại cười khổ nói: "Tuệ Lan muốn trở về, đã ở trên xe, ài, đã nói là không có việc gì, đứa nhỏ này".

Tạ Tinh lúc này cũng dừng khóc, cắn răng nói: "Đại thẩm, cháu biết tượng Bồ Tát đối với ngài rất quan trọng, cháu lập tức nghĩ biện pháp, để chi nhánh Tân Hoa Xã nước ngoài đi liên hệ!"

Hàn Tinh chậm chậm nói: "Đại bá của cháu đã muốn liên hệ rồi, viện bảo tàng không phối hợp".

"Cháu thử lại lần nữa, mặc kệ thế nào..."

Hàn Tinh như thế nào lại không muốn đem đồ vật kia trở về? Đối với nàng mà nói tòa tượng Bồ Tát này đã không phải là một món đồ văn vật hơn mười triệu, mà là của Tạ lão gia tử để lại, là đồ gia truyền Tạ gia, bà còn nhớ rõ ràng ngày đó kết hôn Tạ lão đem tượng Bồ Tát đưa tới trong tay nàng đã nói qua những lời này, Tạ lão không có đem tượng Bồ Tát này cấp con lớn nhất, cũng không có cấp con thứ hai, mà là cho Hàn Tinh, niềm cảm động này cho đến bây giờ vẫn in dấu thật sâu ở trong lòng Hàn Tinh, từ đó về sau, Hàn Tinh đem tượng Bồ Tát rất coi trọng, để ở tại trong nhà mỗi ngày tế bái.

Nhưng bây giờ lại mất đi?

Hơn nữa còn bị chuyển đến Nhật Bản?

Thời điểm Hàn Tinh nghe được tin tức này, đầu óc đều ông một tiếng!

Tạ lão gia tử lúc trước chính là vì bảo trụ tòa tượng Bồ Tát này mới gia nhập kháng Nhật, bảo vệ tượng Bồ Tát mấy chục năm, nhưng bây giờ, Hàn Tinh là văn bối trái lại đem món đồ gia truyền mà Tạ lão đã phục vụ quên mình đánh mất? Còn bị chuyển đến Nhật Bản? Hàn Tinh cảm thấy được bà sau này đã không còn mặt mũi gặp lại Tạ lão!

Nửa giờ sau, trong bệnh viện, Hàn Tinh chờ bệnh tình ổn định mới lấy điện thoại di động của chồng, gọi cho Tạ lão, run rẩy lên nói "Cha", sau đó đem sự tình nói cho hần.

Hàn Tinh thật muốn nghe Tạ lão mắng một chút.

Nhưng mà Tạ lão chỉ nói câu "Ta đã biết", liền cúp điện thoại.

Hàn Tinh biết, Tạ lão đối với chính mình thất vọng rồi, một khắc này trái tim cô ấy đều như bị bóp một chút, suýt nữa khóc lên. Nhưng là vì trượng phu ở bên cạnh, Quốc Lương cùng Tạ Nhiên bọn hần đang ở đây, Hàn Tinh khẽ hít một hơi, mới nhịn xuống không để cho cảm xúc lộ ở trên mặt, trong nhà nàng là đại tẩu, coi như trời sập xuống cũng không được khóc.

Đồng Học Bân cũng biết Hàn phu nhân đang cố chống chọi, liền một phen kéo Tạ Hạo cùng Tạ Tinh đi, "Để Hàn phu nhân nghỉ ngơi đi, chúng ta đừng quấy rầy".

Tạ Tinh gật gật đầu, sau khi đắp mền cho Hàn Tinh liền cùng Đồng Học Bân bọn hần ra khỏi phòng bệnh.

Bên ngoài, Tạ Quốc Bang cùng Tạ Quốc Lương đã muốn đi mất, Từ Lệ Phân - mẫu thân của Tạ Hạo nói rằng bọn hần đang gọi điện thoại liên hệ cùng viện bảo tàng.

Tạ Tinh mặt hung ác, cũng lấy ra điện thoại di động gọi cho tòa soạn, muốn cấp cho bên Nhật Bản tạo áp lực.

Nửa giờ...

Một giờ...

Nhưng tin tức phản hồi về đều là giống nhau, viện bảo tàng quốc lập cự tuyệt việc trả lại tượng Bồ Tát, để Đồng Học Bản cùng mấy người Tạ Tĩnh phản nộ là, đối phương ý nói họ không chấp nhận tượng Bồ Tát là tang vật hình sự, ý rằng đây là đồ cổ của nước hèn hèn, sẽ không có ý trả lại, thái độ phi thường cứng rắn, áp lực của Tân Hoa Xã cùng đại sứ quán cũng không có tạo được hiệu quả!

Tên trộm kia không hiểu biết, chỉ mười vạn tệ đã bán đi văn vật quốc gia cấp hai!

Nhưng viện bảo tàng phía kia đương nhiên không thể không biết, xem ra bọn hèn hèn cũng biết đồ vật này có giá trị lịch sử cùng kinh tế, cho nên mới chối phắt đi!

Con mẹ nó!

Đồng Học Bản tức giận!

Giao thiệp lâu như vậy, dùng áp lực lớn như vậy cũng không có thu được hiệu quả, mọi người đều biết, cái này cơ bản là thể lấy lại.

Tạ Quốc Bang cùng Tạ Quốc Lương không nói gì thêm nữa.

Tạ Tĩnh phản hận nắm chặt cánh tay của mình, chẳng lẽ Tượng Bồ Tát liền không trở về sao?

Tạ Tuệ Lan đi xe đến nơi, Tạ Quốc Bang bọn hèn hèn đã đi trước, đơn vị có việc.

Trong phòng bệnh, Hàn Tinh miễn cưỡng cười vui cùng Tạ Tuệ Lan, trách cứ cô ấy vì sao lại trở về. Nhưng trong phòng trừ bỏ Hàn Tinh thì không ai có thể cười, không khí phi thường đè nén, quả thực có điểm làm cho người ta thở không được. Cuối cùng, Hàn Tinh kéo tay Tạ Tuệ Lan cười nói: "Mẹ không có việc gì, đều trở về đi, Tiểu Bản, Tiểu Tĩnh, Tiểu Hạo, các người cũng đều quay về đi, chuyện này không sao cả, đừng để ở trong lòng".

Tạ Tuệ Lan xụ mặt, "Không thể tìm được sao?"

"Vô dụng, coi như hết" Hàn Tinh nói.

Tạ Tuệ Lan thở dài, sau khi nghe nói bức tượng đã mất sang bên kia, cô ấy liền biết là một đi không trở lại.

Cuộc đời Đồng Học Bản nhìn không được nhất là nhìn phụ nữ buồn bực, chứng kiến biểu tình Tuệ Lan Tiểu Tĩnh cùng Hàn phu nhân, hèn thật sự là nhìn không nổi, bọn Nhật Bản này! Khi dễ đến trên đầu anh em? Con mẹ nó! Bình thường đều là một đi không trở lại sao? Các người không phải không trả lại Tượng Bồ Tát sao? Được! Anh em ngày hôm nay sẽ lấy lại bằng bất cứ giá nào!

Trong lòng hèn hèn đè ép cơn tức giận, liền trực tiếp ra khỏi bệnh viện, lấy ra điện thoại di động, gọi tới Phó Cục trưởng Quốc An phân cục Thành Tây Từ Yên, hèn nói đơn giản, "Từ Cục trưởng, tôi đây có việc gấp, có thể giúp tôi mau chóng lo liệu một tấm giấy hộ chiếu hay không, nội trong đêm hôm nay tôi muốn bay qua Nhật Bản có chuyện!"

"Ngay đêm nay? Vội như vậy sao?"

"Đúng, còn cần một ít tiền Nhật".

Trầm mặc ước chừng năm giây, Từ Yên nói: "Được, tôi tìm người lo liệu cho cậu, cậu chờ tin tức đi!"

402. Chương 403: Viện Bảo Tàng

Mười giờ đêm, sân bay thủ đô.

Sao lấp đầy trên bầu trời đen tuyền, lấp lờ nhấp nháy, sáng cả bầu trời.

Đứng phía trước, Đồng Học Bản dựa vào một cây cột thủy tinh ở ngoài đại sảnh và hút thuốc, không nói tiếng nào. Hiện tại người đăng ký ở phía sau đã rất ít, cơ bản đều là đã lên máy bay, một đám lòi kéo hành lý đi qua, có đoàn du lịch, có người đi công tác, có người đi thăm thăm người thân, ở nơi này có thể dễ dàng thấy được sự phồn hoa của thành phố.

Lúc này, một chiếc xe Hyundai bình thường màu đen dừng ở phía trước trạm chờ.

Đồng Học Bản giương mắt vừa nhìn, sau đó ném tàn thuốc xuống, bước nhanh đến, lên phía sau xe.

”Đồng Chủ nhiệm, đã lâu không gặp” Người đến là lão Tiền phó sở thông tin phân cục Quốc An thành tây trước đây, lúc trước thời điểm Đồng Học Bản còn ở đó quan hệ cùng hần không tệ, thời điểm bắt làm thân thích cục trưởng Tưởng vẫn còn vì lão Tiền mà giải vây, hần còn thiếu Đồng Học Bản một cái nhân tình.

Chứng kiến lão đồng sự, Đồng Học Bản cười một cái, ”Lão Tiền, làm sao để anh phải đi đến đây?”

”Chuyện của Đồng Chủ nhiệm tôi sao có thể không để bụng?” Lão Tiền biết hần có việc gấp, cũng không nhiều lời, từ bên cạnh lấy ra một cái túi, lấy ra hộ chiếu các thứ, ”Đây là Từ Cục trưởng lo liệu cho cậu, cũng không kịp xin dấu ở những ngành khác, nhưng mà cũng không còn kịp rồi, liền trực tiếp đi nhân viên xuất cảnh Quốc An để lo liệu thủ tục, này, cùng hộ chiếu bình thường tương đương, cậu lấy dùng là được”.

Đồng Học Bản nhận lấy, khẽ gật đầu .

”Đây là mười vạn tiền Nhật cùng vé máy bay, tiền là Từ Cục trưởng bỏ tiền túi đổi cho cậu, ha ha, cũng là cậu có mặt mũi lớn” Lão Tiền vội hỏi: ”Đúng rồi, cậu khi nào bay, máy bay tối nay, vốn chín giờ nên xuất phát, bất quá máy bay chiều về có chút muộn nên trễ cho tới bây giờ, vé máy bay của cậu là còn chưa mua, khoang phổ thông vừa lúc còn trống một chỗ, tôi đã cùng bên kia nói chuyện qua, cậu tốt nhất mau chóng đi, chậm trễ không tốt, còn khi về đến, lúc đó người tiếp tục liên lạc với tôi, tôi lo liệu cho cậu”.

Vừa nghe, Đồng Học Bản lập tức đem mấy thứ này cất kỹ, ”Lão Tiền, tôi đây cũng không nhiều lời, cảm ơn”.

Lão Tiền ha ha cười, ”Lão bằng hữu, hai ta còn khách khí làm gì?”

”Thuận lợi thì nhắm chừng ngày kia tôi sẽ trở lại, cũng thay tôi cảm ơn Từ Cục trưởng, tiền tôi sẽ trả lại cho cô ấy”.

”Ừm, Từ Cục trưởng bảo cậu chú ý, mặc kệ làm chuyện gì, chớ chọc phiền toái, dù sao cũng không phải quốc nội”.

Đồng Học Bản từ chối cho ý kiến ừm một tiếng, không nói gì thêm, hần lần này đi Tokyo, chính là chuẩn bị làm một việc kinh thiên động địa, không có khả năng không gây ra phiền toái.

Xuống xe, Đồng Học Bản đi thẳng đến phòng lo liệu thủ tục cho khách, rồi qua kiểm tra.

Sau khi xác minh ảnh chụp ảnh chụp, hải quan cho đi, Đồng Học Bản nhanh hướng đến phòng chờ máy bay làm thủ tục để lên máy bay.

Đồng Học Bản là người cuối cùng lên phi cơ, nếu không phải vì Tiền phó sở nói trước, Đồng Học Bản chỉ sợ ngay cả cửa lên phi cơ đều trở ngại, bởi vì trước khi cất cánh một lát đã muốn đóng cửa. Sau khi lên máy bay, Đồng Học Bản nhìn số ghế đăng ký, phía trong hai mươi mấy thước, tìm tới chỗ ngồi của chính mình. Một lão thái thái ngồi ở bên cạnh nghiêng chân để cho hần đi vào, hành khách chung quanh cũng liên tiếp nhìn về phía Đồng Học Bản, tựa như không rõ hần như thế nào muộn như vậy còn có thể đi lên.

Lần này là phi cơ cỡ lớn, hai hàng hành lang, chỗ ngồi cũng nhiều thêm hai hàng.

Đồng Học Bản cũng không có hành lý, liền trực tiếp ngồi xuống.

Reng reng reng, reng reng reng, đột nhiên di động vang lên, là số Tạ Hạo.

Máy bay còn chưa có cất cánh, Đồng Học Bản đương nhiên cũng không cần tắt điện thoại di động, lúc này nhanh chóng đón nghe, ”Alo, Tiểu Hạo, anh nghe”.

Tạ Hạo kỳ quái nói: ”Anh Đồng, anh không ở bệnh viện?”

”Không có, đi ra ngoài có chút việc rồi”.

”Hắc, chúng ta còn tưởng rằng anh chờ ở dưới kia, còn tìm nửa ngày, đúng rồi, đại tỷ của em để cho em nói cho anh một tiếng, buổi tối đại tỷ sẽ ở lại bệnh viện giúp đại thẩm, không quay về, em cùng chị hai mới từ bệnh viện đi ra, ngày mai sinh nhật đại thẩm nhắm chừng cũng phải bỏ qua, có khi đành phải chuyển ngày, trễ một ngày đến thứ hai, cũng đành vậy, mà hiện tại tượng Bồ Tát mất, đại thẩm cùng người trong nhà cũng không có tâm tư gì”.

Tiếp viên hàng không đã muốn đối với Đồng Học Bản nhú mày, có ý nhắc nhở hẩn tắt điện thoại di động.

Đồng Học Bản ừm một cái, "Anh đã biết, Tiểu Hạo, anh đây có việc gấp, trước như vậy, ngày mai anh có thể cũng không thể quay về, đến lúc đó em nói với đại tỷ một chút, muốn tìm anh thì cứ gọi điện" Số điện thoại cậu hẩn là toàn cầu, ở Nhật Bản cũng có thể dùng.

"Ô, được rồi, anh đang vội gì thì làm đi" Tạ Hạo cúp điện thoại.

Đồng Học Bản không định nói cho bọn họ biết, chủ yếu sợ Tuệ Lan cùng Hàn phu nhân lo lắng ỉn.

Không bao lâu, máy bay cất cánh. Phi cơ cỡ lớn so với máy bay nhỏ vững chắc hơn nhiều, không có cảm giác xóc nảy, thoải mái hơn nhiều. Sau khi máy bay bay lên, Đồng Học Bản đem ánh mắt khê đóng, vừa cân nhắc sự tình vừa nắm chặt tay.

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Từ thủ đô đến Nhật Bản thời gian cũng không nhiều lắm.

Xuống phi cơ đến Tokyo, đã là nửa đêm.

Đồng Học Bản chưa quen cuộc sống nơi đây, ngôn ngữ lại không thông, chỉ có thể ra phòng khách gọi xe taxi, may mắn lái xe cũng có thể nghe hiểu một chút tiếng Anh đơn giản, Đồng Học Bản lần trước đã học lại một chút, trình độ Anh ngữ so với thời đại học cũng đã khôi phục bảy tám phần, nói lái xe chở đi khách sạn. Xe liền đi, ước chừng mười phút đi đến một tòa nhà, bảng hiệu ghi hai chữ khách sạn bằng tiếng anh, ừm, cũng không phải tiếng anh, hình như là phiên âm tiếng Nhật, dù sao Đồng Học Bản cũng xem mà không hiểu được, thanh toán tiền, hẩn xuống xe tiến vào khách sạn, tiếp tục dùng tiếng anh khó nhọc nói chuyện, sau đó thuận lợi thuê được một phòng.

Phòng loại một tầng 6.

Tắm rửa một cái, Đồng Học Bản một thân mỗi mệt đã tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Học Bản thu thập đồ đạc, ngồi xe thẳng đến Viện bảo tàng quốc gia.

Hôm nay là chủ nhật, bắt quá đứng ở công viên bên ngoài dạo qua một vòng, cũng không phát hiện có bao nhiêu người đi vào bên trong viện bảo tàng, người nước cộng hòa tương đối nhiều, hơn nữa phong trào sưu tầm đồ cổ sôi nổi, nội tình văn hóa cũng ở nơi này mà bày ra, cho nên cổ cung to như vậy nhưng người đông nghìn nghịt, nhưng Viện bảo tàng quốc gia liền không giống như vậy, tuy rằng người cũng có tốp năm tốp ba, nhưng không có đông vui nhộn nhịp như ở cổ cung.

Vé vào cửa là sáu trăm yên.

Dùng tiếng anh mua vé, Đồng Học Bản nhanh đi vào trong.

Viện bảo tàng này cũng không có gì to lớn, ngược lại trông giống như là một trường đại học hơn.

Đi mấy chục thước, cửa chính viện bảo tàng đã gần ngay trước mắt.

Thang lầu màu trắng, kiến trúc cao ba tầng, nhìn rất khí phái.

Bắt quá tâm tư Đồng Học Bản hiển nhiên không ở trong này, hẩn tựa như một người bình thường ngấm cảnh, đi đi lại lại trong đại viện, không có trực tiếp đi vào, khi thì nhìn xem tường che, khi thì nhìn các vị trí có camera theo dõi, khi thì tính nhẩm khoảng cách cùng vị trí, lại đi ra cửa nhìn nhìn. Trước kia từ Quốc An làm việc, Đồng Học Bản từng tiến vào Trường đảng Quốc An để huấn luyện qua một chút, cho nên ở phương diện này, kinh nghiệm hơn xa người thường.

Ước chừng bốn mươi phút sau, Đồng Học Bản mới đi vào.

Cửa có máy kiểm tra, sau đó Đồng Học Bản lại chú ý mấy người vệ và camera trong đại sảnh, hướng vào phía trong mà đi, vào khu vực quốc bảo, Đồng Học Bản đối với đồ cổ Nhật Bản hiểu biết không nhiều lắm, ở đây bày biện mấy cái bức họa Phật tượng gì đó, còn có đao võ sĩ, là thứ duy nhất mà Đồng Học Bản có

thể gọi ra tên, cái này ở Nhật Bản rất có tiếng, là một loại quốc bảo, ở các quốc gia khác cũng có giá trị rất cao.

Giả bộ như du khách tùy tiện nhìn nhìn, Đồng Học Bản liền theo đường cũ mà quay về.

Viện bảo tàng quốc gia là viện bảo tàng đệ nhất ở Nhật Bản, trong đó có phòng triển lãm nghệ thuật của Nhật Bản, cũng chính là vị trí hiện tại của Đồng Học Bản, ngoài ra còn có khá nhiều các tác phẩm nghệ thuật của các nước châu Á.

Sau khi quan sát, Đồng Học Bản liền đi thẳng đến mục đích – bảo tàng Đông Dương.

Vẫn cách đi như trước, một đám camera theo dõi đều bị hắn tìm thấy, cũng may đều là trang bị ở bên ngoài, không có che dấu gì, tương đối dễ thấy, Đồng Học Bản cũng nhìn ra một chút góc chết của camera, thậm chí đã đi buồng vệ sinh bảo tàng Đông Dương một chuyến, muốn tìm hiểu đường đi. Đây là việc rất công phu, ước chừng tiêu phí Đồng Học Bản hai ba giờ.

Nhanh đến giữa trưa, Đồng Học Bản cũng đã xong xuôi.

Giờ khắc này, hắn mới có tâm tư đem lực chú ý đặt ở trên hàng triển lãm này.

Một món...

Mười món...

Một trăm món...

Rốt cục ở một chỗ, Đồng Học Bản thấy được một tòa tượng Bồ Tát.

Tượng Bồ Tát được trưng bày bên trong một tủ kính, toát ra một vẻ đẹp tự nhiên, rất thâm thúy, mới nhìn qua có lẽ không biết là cái gì, nhưng tinh tế nhìn lại thì đây là loại vẻ đẹp phát ra từ "trong xương cốt"!

Đồng Học Bản đồng tử co rụt lại, trong lòng càng ngày càng lạnh.

Tuyệt đối sẽ không sai!

Đây là Đường Đại Thiên Long Sơn Thạch Quật Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng! Đồ gia truyền Tạ gia!

Bảo bối! Anh em rốt cuộc cũng tìm được người rồi!

403. Chương 404: Đại Náo Một Trận!

Viện bảo tàng quốc gia, bên trong bảo tàng Đông Dương.

Vì không để người chú ý, vì không muốn cho camera ghi hình hắn quá lâu, Đồng Học Bản hơi nhìn thoáng qua Đường Đại Thiên Long Sơn Thạch Quật Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng một chút, liền rời đi ánh mắt, chấp tay sau đít đem ánh mắt dời đi, lần lượt xem các văn vật khác, sau đó lại chậm rãi đi ra, ở trong lòng nhớ kỹ đại khái tình huống, đi ra ngoài, suy nghĩ lại lộ tuyến một lần.

Cơ bản không sai biệt lắm!

Đang lúc Đồng Học Bản chuẩn bị ăn cơm trưa rồi tính toán kế hoạch, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm cãi nhau, tiếng Nhật hắn nghe không hiểu, nghiêng đầu vừa nhìn, liền nhìn thấy một người trung niên giờ đi động tựa như muốn chụp ảnh, là hướng về phía tượng Bồ Tát, một người bảo vệ lập tức hét lớn một tiếng ngăn cản, hai người đang tranh cãi gì đó, người đàn ông trung niên còn chỉ vào tượng Bồ Tát nói gì đó.

Ồ? Có ý tứ gì?

Đồng Học Bản sững sốt, xa xa nhìn qua.

Lý Lợi quát: "Viện trưởng viện bảo tàng của các người ở đâu? Gọi hắn lại đây! Đây là văn vật nước cộng hoà! Là văn vật xuất cảnh phi pháp! Các người lấy quyền gì trưng bày?"

Nhân viên công tác mặt lạnh nói: "Người quản cũng nhiều quá chứ? Còn dám tới nơi này quấy rối?"

Lý Lợi hướng trong lòng vừa sờ, lấy ra giấy chứng nhận nói: "Tôi là phóng viên của Tân Hoa Xã! Tôi muốn gặp viện trưởng của các người!"

Đồng Học Bản tuy rằng nghe không hiểu bọn hắn nói cái gì, nhưng ánh mắt hắn không tệ, vừa nhìn liền nhìn thấy thể công tác của Tân Hoa Xã, trong lòng tỉnh ngộ, đây là của Tạ Tình tìm đến!

Người nọ cả giận nói: "Các người có phải là có tật xấu hay không? Ngày hôm qua đã đến phá rối! Đại sứ quán! Tân Hoa Xã! Ngày hôm nay vẫn còn đến nữa sao? Viện trưởng chúng ta đã muốn chứng minh! Tượng Bồ Tát là người nước ta quyên tặng! Là bình thường! Xuất cảnh phi pháp? Các người nói cái gì? Đi ra đi! Viện trưởng chúng ta không tiếp thụ bất cứ hình thức phỏng vấn gì!"

Bên này cãi nhau, nhất thời đưa tới rất nhiều người chú ý.

Không bao lâu, một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi tới, phía sau còn đi theo mấy nhân viên bảo vệ, hắn chính là Viện trưởng Viện bảo tàng quốc gia, Đông Điều Tín Nhị. Hắn tới gần chỉ nghe thấy nhân viên công tác viện bảo tàng nói lời không khách khí, kêu hắn một tiếng, khoát tay để cho hắn sang bên. Sự tình lần này rất được hắn coi trọng, ngày hôm qua không ít điện thoại đều liên lạc với hắn, Tân Hoa Xã Đại sứ quán gọi điện liên tiếp, nhiều khả năng liên lụy đến quan hệ hai nước, Đông Điều Tín Nhị tự nhiên sẽ không lãnh đạm.

Lý Lợi vừa thấy chính chủ đến đây, lập tức nói: "Đông Điều tiên sinh, tôi là phóng viên Tân Hoa Xã thường trú tại đây, cái tượng Bồ Tát này là đồ xuất cảnh phi pháp vì sao lại trưng ở quý quán, có thể xin người ột lời giải thích hay không?" Nói xong còn mở máy ghi âm ra.

Nhân viên liền đưa mấy người khách ra ngoài, Đồng Học Bản cũng bị bảo vệ đuổi ra.

Đông Điều cười ha ha nói: "Ta hôm qua đã trả lời Tân Hoa Xã, văn vật này là người của nước tôi quyên tặng, thủ tục chữ ký đều rất đầy đủ, tôi cũng để nhân viên công tác đại sứ quán xem qua văn kiện, về phần tại sao sẽ trưng bày? Ha ha, vấn đề này có phải hay không có điểm buồn cười? Chúng tôi là viện bảo tàng, văn vật chúng tôi vì sao không có quyền trưng? Vì sao còn phải quan tâm ý kiến người khác? Anh nói xem có phải không?"

Lý Lợi cau mày nói: "Theo tôi được biết! Tượng Bồ Tát này là tang vật trộm cắp! Phải..."

Đông Điều ngắt lời nói: "Tôi đây không rõ ràng lắm, cũng không thuộc về quản lý của tôi, anh có thể đi tìm những ngành khác, dù sao chúng tôi nơi này tất cả giấy tờ đều có".

Lý Lợi nói: "Cái quyên tặng này chính là không hợp pháp! Còn giấy tờ..."

"Anh đi tìm những ngành khác hỏi đi, cái này không phải do viện bảo tàng chúng tôi phụ trách" Hắn bắt đầu đánh thái cực.

"Không phải là các người phụ trách thì là người nào chịu trách nhiệm?" Lý Lợi phát hỏa.

Đông Điều Tín Nhị cũng đã nói xong, lắc đầu không hề trả lời cái gì, xoay người rời khỏi.

Ở Đông Dương quán xem triển lãm, lưu học sinh Trung Quốc cùng du khách Trung Quốc chiếm một bộ phận rất lớn, đều biết tiếng Nhật, cũng đại khái nghe hiểu bọn hắn đối thoại, vừa nghe văn vật nước cộng hoà bị trộm chạy đến viện bảo tàng Nhật Bản, còn không chịu trả về, có mấy người liền giận dữ, bắt đầu lớn tiếng chỉ trích!

Kết quả đều bị nhân viên bảo vệ "mời" hết ra ngoài.

Đông Điều Tín Nhị không thêm quan tâm đến lý lẽ, dẫn theo nhân viên lên lầu. Ở trong mắt Đông Điều Tín Nhị, sự tình tuy rằng rắc rối, nhưng đây cũng là việc nhỏ, mấy năm nay văn vật nước cộng hoà lưu lạc không ít đến Nhật Bản, có lần nào phải trả lại đâu? Đây là nói đùa sao! Tuy rằng phóng viên làm trò thì cũng hơi mệt, nhưng trong lòng Đông Điều Tín Nhị rất rõ ràng, văn vật đến đây rồi thì sẽ là của quốc gia bọn họ, làm sao có thể trả lại? Coi như hắn đồng ý thì cấp trên cũng sẽ không đáp ứng, hắn biết nước cộng hoà ở trên truyền thông sẽ tạo áp lực dư luận, nhưng cuối cùng vẫn là sống chết mặc bay thôi, cho nên hắn sẽ không trả lại tượng Bồ Tát, mà đã không phải trả thì trưng liên trưng, nước cộng hoà cũng không có biện pháp gì.

Tràng diện đang loạn thành một mảng.

Nhìn thấy một người nhìn giống người Trung Quốc, Đồng Học Bản liền qua hỏi, "Người anh em, quấy rầy không?"

Chàng trai ngẩn ra, "Có chuyện gì sao?" Mang theo khẩu âm Sơn Đông.

"Người Sơn Đông? Huynh đệ, bọn hần vừa rồi nói cái gì giúp tôi phiên dịch một chút được không?"

Chàng trai nhìn hần, cũng đáp ứng, lập tức đem đối thoại vừa nãy cùng Đồng Học Bản nói một lần.

Nghe xong, Đồng Học Bản hít sâu một hơi, lại có thể giãn quá thành cười, gật gật đầu, tuy rằng sớm biết rằng thái độ Viện bảo tàng quốc gia cường ngành, nhưng cảm giác tận mắt nhìn đến chính tai nghe được đương nhiên sẽ khác, Đồng Học Bản tính tình vốn cũng không tốt, vừa nghe xong, lại âm lãnh xuống, các người, rất tốt, thái độ rất tốt nha, người anh em vốn không muốn đem chuyện này gây lớn, được rồi, đây chính là các người bức ta, nếu lần này không cho các người xuất huyết, ta con mẹ nó cùng họ với các người! Con mẹ nó!

Đồng Học Bản lần này vốn định chỉ đem tượng Bồ Tát trộm trở về, nhưng hiện tại thế nhưng hần lại sửa lại chủ ý!

Người anh em liền chơi đùa với các người một phen!

Nhìn thoáng qua tượng Bồ Tát lần cuối cùng, Đồng Học Bản quay người lại đi ra ngoài.

Du khách Trung Quốc cùng lưu học sinh cũng lục tục đi ra, nhìn thấy một màn như vậy, ai cũng không còn tâm tình tiếp tục xem viện bảo tàng nữa.

Reng reng reng, reng reng reng, di động vang lên.

Đồng Học Bản nghe điện, là điện thoại Tạ Tuệ Lan.

"Tiểu Bản, đang ở đâu? Như thế nào gọi điện khó vậy?"

"Ừm, đang tại bên ngoài bàn bạc chuyện một chút, bá mẫu thế nào?"

Tạ Tuệ Lan nói: "Buổi sáng vừa mới ra viện, không có gì đáng ngại, tôi mới vừa theo mẹ trở về ký túc xá thị ủy, Tiểu Hạo Tiểu Tĩnh bọn họ cũng tới, chỉ là nói cho anh một tiếng, anh làm xong việc thì không cần đi bệnh viện, cứ thẳng đến nhà của tôi là được, mẫu thân của tôi sinh nhật... Ừm, mẹ của tôi nói khuya hôm nay liền qua, chúng tôi cũng ngăn không được, chỉ có thể nghe mẹ mà thôi, anh nếu trở về... vậy thì qua luôn đi".

Đồng Học Bản ừm một cái, "Được, tôi sẽ tận lực về sớm".

"Người trong nhà lúc này đều đã tới, anh buổi tối đến sớm một chút, được không?"

"Được".

Cúp máy, Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, biết không có bao nhiêu thời gian lưu cho hần, liền gọi một cuộc điện thoại cho phó sở thông tin phân cục Quốc An thành tây, "Alo, lão Tiễn, là tôi, phải phiền toái anh cùng Từ Cục một chút, tôi muốn hai giờ chiều quay về Bắc Kinh, vé máy bay anh giúp tôi một chút được không? Tôi lo liệu cũng không có tiện, tiếng Nhật cũng không rành".

Lão Tiễn ngạc nhiên, "Nhanh như vậy sao?"

"Ừm, sắp xong rồi".

"Được rồi, tôi sẽ nói cùng Từ Cục trưởng, vé máy bay cùng chuyển bay cụ thể chúng tôi sẽ liên hệ trong điện thoại".

"Tốt, cảm ơn lão Tiễn".

Cất di động, Đồng Học Bản đón xe trở về khách sạn trả phòng, sau đó đi một cái tiệm cơm ven đường lấp đầy bụng, lập tức nhìn đồng hồ, mười hai giờ trưa, tính cả thời gian đăng ký, thời gian đi trên đường, lưu

cho hắn chỉ có một giờ. Tính tiền ra tiệm cơm, Đồng Học Bân ánh mắt hung ác, nhìn viện bảo tàng cách đó không xa, kế hoạch xoay chuyển lại trong đầu một lần nữa, nhanh chân đi đến!

Hắn đã muốn đại náo một trận rồi!

404. Chương 405: Viện Bảo Tàng Đại Loạn!

Chừng hơn mười hai giờ trưa.

Bên ngoài Viện bảo tàng quốc gia Tokyo, Đồng Học Bân đi hướng bên trong, tóc do mấy ngày nay không cắt nên đã dài ra nên cũng cắt đi, thay đổi kiểu tóc, râu đã ở thời điểm trong khách sạn cạo sạch, lập tức Đồng Học Bân lấy ra cặp kính râm đã chuẩn bị từ trước khi đi, đeo lên, nguy trang một chút, sờ sờ trong túi quần một cái bao tay cùng một cái túi, chuẩn bị xong, trong nháy mắt Đồng Học Bân đã đi đến nơi kiểm tra.

Hai cái cảnh vệ đứng ở hai bên.

Đồng Học Bân vừa qua, báo động không có vang, thuận lợi đi vào.

Lúc này là giờ ăn, người trong viện bảo tàng không nhiều lắm, chỉ có một vài người du khách cùng một ít nhân viên cùng cảnh vệ, do phải đi ăn nên nhân viên lúc này so với lúc sáng Đồng Học Bân chứng kiến cũng ít hơn chừng một nửa, dụng cụ phòng trộm trong viện bảo tàng thực an toàn, có camera, có còi báo động, cho nên cũng không cần phải có nhân viên khắp nơi.

Mười thước...

Một trăm thước...

Ba trăm thước...

Đồng Học Bân đi vào Đông Dương quán.

Để cho hắn nhứ mày không thôi là, du khách đi vào bảo tàng Đông Dương còn nhiều hơn một ít, một số là gia đình, còn có mấy người là lưu học sinh, thậm chí có bảy tám sinh viên Nhật Bản được một nhân viên giới thiệu. Loại tình huống này coi như là vừa lợi vừa hại, lợi là Đồng Học Bân có thể dễ dàng che giấu, hại là khó mà xuống tay.

Đi lên phía trước, Đồng Học Bân liếc mắt vào đối diện phòng trưng bày.

Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng là ở bên kia, hiện tại cũng có hai đôi tình lữ Nhật Bản đang nhìn.

Làm sao bây giờ? Chờ một chút? Nhìn đồng hồ, Đồng Học Bân tự nói trong lòng, chuyện này tuyệt đối không thể gấp, cần nhẫn nại, đợi, chờ cơ hội!

Một phút đồng hồ...

Hai phút...

Ba phút...

Đôi tình lữ kia rời khỏi nơi đó, nhưng còn có hai thanh niên vẫn đang đi tới.

Đồng Học Bân không muốn để người chú ý, không muốn camera phát hiện mình cổ quái, cho nên sau khi chờ đợi trong chốc lát hắn chỉ có thể tạm thời rời đi, giả vờ nhìn ngó xung quanh, ước chừng năm phút đồng hồ, Đồng Học Bân lại vòng lại phòng trưng bày tượng Bồ Tát, hơi hơi liếc qua, không ai! Hai người kia cũng đi rồi! Đồng Học Bân khẽ hít một hơi, tận dụng thời cơ!

Hắn không có đi qua mà là hướng về phòng vệ sinh gần đó nhất.

Đẩy cửa tiến vào trong WC, bên trong không ai, bên ngoài cũng vậy, chỗ này hoàn toàn vắng vẻ.

Đồng Học Bân lập tức ở trong lòng hạ mệnh lệnh!

STOP!

Đóng băng thời gian!

Vòi nước đang tí tách rơi xuống bồn rửa bỗng nhiên dừng lại, một giọt nước dừng ở giữa không trung, thanh âm chung quanh cũng trong nháy mắt tiêu thất, giống như đặt mình trong một địa phương tĩnh mịch, đèn trong phòng vệ sinh cũng dừng lại, bên trong thủy tinh hiện ra ảnh ngược của Đồng Học Bàn, tất cả mọi thứ đều dừng lại. Đồng Học Bàn hơi động một chút, quay đầu lại nhìn nhìn, thấy trong gương vẫn là bóng dáng chính mình, liền biết đã có hiệu lực.

Hành động!

Hắn dùng lực đẩy cửa, thực khó nhọc mới đem cửa nhà vệ sinh mở ra, chỉ thấy ngoài cửa đứng hai người đàn ông trung niên vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên cũng là muốn vào WC, trong đó một người còn vươn tay ra giữa không trung, tựa hồ là đang định kéo cửa.

Đồng Học Bàn nhìn lên, nghiêng người tránh bọn hắn, một lần nữa đóng cửa lại.

Quay người lại, Đồng Học Bàn không muốn lãng phí thời gian, chạy nhanh, thẳng đến phòng trưng bày Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng !

Năm thước...

Mười thước...

Hai mươi thước...

Tới rồi! Bên này không có người! Hắn là đi ăn! Nhưng trên hành lang phòng trưng bày lại có một nhân viên công tác, đang cùng một lão thái thái đang nói chuyện, vẫn duy trì miệng mở to, gần thêm nữa là một cảnh vệ ở ngoài năm mươi thước, nhưng tất cả người này, theo góc độ bọn hắn hiện tại đều không có vừa quay đầu liền chứng kiến tượng Bồ Tát ở trong phòng trưng bày, ít nhất phải đi tới một khoảng cách mới có thể lại đây!

Vị trí không tệ!

Đồng Học Bàn mắt vừa nhìn, tay lấy một cái bao tay trong túi quần ra để đeo vào, tránh lưu lại vân tay.

Ngẩng đầu, hai cái camera theo dõi đã tiến vào tầm mắt hắn, một cái đối diện với Bồ Tát Tượng, một cái thì ở hành lang. Đồng Học Bàn đương nhiên không thể để cho những cái này ghi hình hắn được, cho nên một cái cũng không thể buông tha, liền nhảy lên một cái bàn trưng bày đồ sứ thời Tống, khẽ vươn tay, trực tiếp dùng một cái miếng dán ở tủ đồ đã chuẩn bị tốt dính lên trên ống kính, nhảy xuống bàn lại lấy tay lau đi dấu giày, rồi lại quay người đi tới cái camera thứ hai, cũng đem ống kính bịt kín lại.

Rốt cục, Đồng Học Bàn đem ánh mắt dừng ở trên tượng Bồ Tát.

Bảo bối, đợi đã lâu.

Đồng Học Bàn cúi đầu nhìn, đưa tay ôm cả cái lồng thủy tinh, muốn đem nó chuyển đi, nhưng mà cho dù hắn cố gắng cũng không nhúc nhích, hình như là bị khóa, bên phải có một cái lỗ khóa quái dị, tựa như không có chìa khóa không thể mở ra. Đồng Học Bàn cũng không có gì ngoài ý muốn, lấy sức, nâng tay lên, dùng cùi chỏ hung hăng đánh xuống.

Bình! Bình! Bình!

Ước chừng đập ba cái! Cái lồng thủy tinh rốt cuộc nứt ra!

Đồng Học Bàn biết cái này hắn không phải là thủy tinh chống đạn, nếu không sẽ không dễ dàng vỡ ra như vậy, tuy nhiên thực ra như vậy là đủ rồi, bởi vì dưới tình huống bình thường chỉ cần thủy tinh có hơi chút chịu lực, có thể sẽ khiến cho bảo động liên tiếp, khi đó nhân viên công tác cùng cảnh vệ đã sớm chạy tới, người cơ hội tiếp xúc vẫn vật bên trong đều không có, nên cũng khỏi nói là muốn đem đồ vật cầm đi, phòng hộ coi như là không có sơ hở.

Đáng tiếc, cái này đối với Đồng Học Bàn là vô dụng.

Phành phành phành!

Lại là ba cái! Cái lồng thủy tinh rớt cục răng rắc một tiếng rồi vỡ ra!

Bởi vì thời gian đã ngừng lại, cho nên thủy tinh vỡ cũng không có rơi ra mà là dừng ở giữa không trung, Đồng Học Bản thật cẩn thận đem miếng thủy tinh để ở một bên, hắn không biết hệ thống báo động là bố trí như thế nào, nhưng lúc này thời gian dừng lại, miếng thủy tinh hắn không tính là chịu lực mới đúng, vì vậy có lẽ sẽ không bị báo động, Đồng Học Bản cũng không muốn báo động vang quá sớm, nhưng là không có gì nắm chắc, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Đem miếng thủy tinh cất sang một bên, Đồng Học Bản không khỏi thở sâu một hơi, tay vừa nhấc, hơi có vẻ kích động lấy ra Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng, cảm giác phi thường tinh tế, giống như là sờ trong cát mềm vậy.

Cuối cùng đem người tìm trở về!

Bảo bối, cùng anh em trở về nhà đi, nơi này cũng không phải là chỗ của người ở!

Lấy được mục tiêu, nhiệm vụ chấm dứt, Đồng Học Bản lập tức xoay người chạy về phòng vệ sinh, một bên cất Bồ Tát Tượng vào trong túi quần, bởi vì tượng này tương đối nhỏ, chỉ bằng chừng hai cái di động, hơn nữa Đồng Học Bản mặc đồ khá dày, nhìn từ ngoài cũng nhìn không ra cái gì.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Đồng Học Bản đi vào, chui vào bên trong.

Giải trừ!

Thời gian đã khôi phục!

Kẹt, phòng vệ sinh mở cửa.

”Ha ha, ngày hôm nay thêm kiến thức, đồ sứ rất đẹp, lợi hại”.

”Ha ha, lợi hại đến bao nhiêu chả phải cũng đến đây sao? Chúng ta một phân tiền cũng không cho bọn hắn đã mang quốc bảo của bọn hắn đến đây, bọn hắn cũng không dám làm gì”.

”Lời này nói đúng, ta nghe nói ngày hôm qua hình như viện bảo tàng lại thu một cái văn vật cấp hai, ha ha, bọn hắn tìm tới, chúng ta cũng không đưa”.

”Đưa? Đưa cái gì! Bọn hắn đúng là có ý nghĩ kỳ lạ!”

Hai người đàn ông trung niên vừa mới ở cửa tiến vào.

Đồng Học Bản cũng không hiểu bọn hắn nói chuyện, mà vênh tai nghe động tĩnh bên ngoài!

Năm giây...

Mười giây đồng hồ...

Âm thanh gì cũng không có! Báo động không vang!

Đồng Học Bản âm thầm gật đầu một cái, biết mình vận khí không tệ, còn nguyên nhân báo động không vang cũng không phải là cái hắn quan tâm, hắn hiện tại chỉ lo lắng hành động bước tiếp theo, cho nên Đồng Học Bản vẫn giả vờ đi WC xong, đẩy cửa từ phòng vệ sinh đi ra, đặc biệt còn lướt mắt vào cái một cái camera quan sát để tạo chứng cứ ngoại phạm ”đi ra từ WC”, để loại bỏ nghi ngờ.

Sau đó, Đồng Học Bản xoay người hướng phía ngoài đi đến, từng bước thoát nhìn rất chậm, nhưng bước chân lại rất lớn, vài bước đã đi hơn một thước, hắn muốn mau chóng thoát thân!

Đừng phát hiện !

Nhất định không nên bị phát hiện sớm!

Đồng Học Bản sải bước, trong chốc lát đã đi ra khỏi bảo tàng.

Bỗng nhiên, reng reng reng reng reng reng! Báo động mãnh liệt vang lên!

Đồng Học Bên cau mày, bước chân ngừng một chút, chỉ thấy chung quanh tất cả mọi người bỗng ngẩn người, sôi nổi thì thầm với nhau không biết là có chuyện gì vậy.

”Miếng thủy tinh! Tượng Bồ Tát số 7 bị trộm!”

”Mau! Mau đóng cửa lối ra! Đừng để cho người ta chạy!”

”Cái gì? Bị trộm sao? Có phải nhầm rồi hay không?”

Mấy nhân viên công tác cùng cảnh vệ cuống quýt trao đổi, du khách chung quanh vừa nghe nhất thời minh bạch, lập tức một mảnh xôn xao, đồ bị trộm? Đây chính là Viện bảo tàng quốc gia! Viện bảo tàng Tokyo có trang bị phòng trộm tiên tiến nhất! Làm sao có thể bị trộm? Mà còn là giữa ban ngày ban mặt!

Đồng Điều Tín Nhị nhận được tin tức, hấn ngay từ đầu còn tưởng là nói giỡn, viện bảo tàng không phải là không có bị trộm qua, nhưng đều là ở ban đêm, nhưng bây giờ là ban ngày, nhiều du khách và nhân viên ở bên trong rất nhiều, bị trộm sao? Các người nói đùa gì vậy! Hấn không khỏi giận tím mặt, lập tức chạy tới hiện trường, một đồng thủy tinh vỡ ngay trước mắt, hai cái camera cũng bị băng keo dán kín, nhìn đến đây, Đồng Điều Tín Nhị thật hít một hơi lạnh, lập tức cho người xem băng ghi hình.

Nếu là lấy tay bịt kín camera, như vậy có thể ghi lại tướng mạo của người phạm tội.

Nhưng mà sau khi xem băng ghi hình, toàn bộ mọi người khiếp sợ phát hiện, lại không hề ghi được cái gì! Ngay cả bóng người đều nhìn không thấy! Camera không hiểu sao đột nhiên đen thui!

405. Chương 405: Viện Bảo Tàng Đại Loạn!

Chừng hơn mười hai giờ trưa.

Bên ngoài Viện bảo tàng quốc gia Tokyo, Đồng Học Bên đi hướng bên trong, tóc do mấy ngày nay không cắt nên đã dài ra nên cũng cắt đi, thay đổi kiểu tóc, râu đã ở thời điểm trong khách sạn cạo sạch, lập tức Đồng Học Bên lấy ra cặp kính râm đã chuẩn bị từ trước khi đi, đeo lên, ngụy trang một chút, sờ sờ trong túi quần một cái bao tay cùng một cái túi, chuẩn bị xong, trong nháy mắt Đồng Học Bên đã đi đến nơi kiểm tra.

Hai cái cảnh vệ đứng ở hai bên.

Đồng Học Bên vừa qua, báo động không có vang, thuận lợi đi vào.

Lúc này là giờ ăn, người trong viện bảo tàng không nhiều lắm, chỉ có một vài người du khách cùng một ít nhân viên cùng cảnh vệ, do phải đi ăn nên nhân viên lúc này so với lúc sáng Đồng Học Bên chứng kiến cũng ít hơn chừng một nửa, dụng cụ phòng trộm trong viện bảo tàng thực an toàn, có camera, có còi báo động, cho nên cũng không cần phải có nhân viên khắp nơi.

Mười thước...

Một trăm thước...

Ba trăm thước...

Đồng Học Bên đi vào Đông Dương quán.

Để cho hấn nhíu mày không thôi là, du khách đi vào bảo tàng Đông Dương còn nhiều hơn một ít, một số là gia đình, còn có mấy người là lưu học sinh, thậm chí có bảy tám sinh viên Nhật Bản được một nhân viên giới thiệu. Loại tình huống này coi như là vừa lợi vừa hại, lợi là Đồng Học Bên có thể dễ dàng che giấu, hại là khó mà xuống tay.

Đi lên phía trước, Đồng Học Bên liếc mắt vào đối diện phòng trưng bày.

Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng là ở bên kia, hiện tại cũng có hai đôi tình lữ Nhật Bản đang nhìn.

Làm sao bây giờ? Chờ một chút? Nhìn đồng hồ, Đồng Học Bên tự nói trong lòng, chuyện này tuyệt đối không thể gấp, cần nhẫn nại, đợi, chờ cơ hội!

Một phút đồng hồ...

Hai phút...

Ba phút...

Đôi tình lữ kia rời khỏi nơi đó, nhưng còn có hai thanh niên vẫn đang đi tới.

Đồng Học Bên không muốn để người chú ý, không muốn camera phát hiện mình cổ quái, cho nên sau khi chờ đợi trong chốc lát hẳn chỉ có thể tạm thời rời đi, giả vờ nhìn ngó xung quanh, ước chừng năm phút đồng hồ, Đồng Học Bên lại vòng lại phòng trưng bày tượng Bồ Tát, hơi hơi liếc qua, không ai! Hai người kia cũng đi rồi! Đồng Học Bên khẽ hít một hơi, tận dụng thời cơ!

Hắn không có đi qua mà là hướng về phòng vệ sinh gần đó nhất.

Đẩy cửa tiến vào trong WC, bên trong không ai, bên ngoài cũng vậy, chỗ này hoàn toàn vắng vẻ.

Đồng Học Bên lập tức ở trong lòng hạ mệnh lệnh!

STOP!

Đóng băng thời gian!

Vòi nước đang tí tách rơi xuống bỗng nhiên dừng lại, một giọt nước dừng ở giữa không trung, thanh âm chung quanh cũng trong nháy mắt tiêu thất, giống như đặt mình trong một địa phương tĩnh mịch, đèn trong phòng vệ sinh cũng dừng lại, bên trong thủy tinh hiện ra ảnh ngược của Đồng Học Bên, tất cả mọi thứ đều dừng lại. Đồng Học Bên hơi động một chút, quay đầu lại nhìn nhìn, thấy trong gương vẫn là bóng dáng chính mình, liền biết đã có hiệu lực.

Hành động!

Hắn dùng lực đẩy cửa, thực khó nhọc mới đem cửa nhà vệ sinh mở ra, chỉ thấy ngoài cửa đứng hai người đàn ông trung niên vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên cũng là muốn vào WC, trong đó một người còn vươn tay ra giữa không trung, tựa hồ là đang định kéo cửa.

Đồng Học Bên nhìn lên, nghiêng người tránh bọn hắn, một lần nữa đóng cửa lại.

Quay người lại, Đồng Học Bên không muốn lãng phí thời gian, chạy nhanh, thẳng đến phòng trưng bày Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng !

Năm thước...

Mười thước...

Hai mươi thước...

Tới rồi! Bên này không có người! Hắn là đi ăn! Nhưng trên hành lang phòng trưng bày lại có một nhân viên công tác, đang cùng một lão thái thái đang nói chuyện, vẫn duy trì miệng mở to, gần thêm nữa là một cảnh vệ ở ngoài năm mươi thước, nhưng tất cả người này, theo góc độ bọn hắn hiện tại đều không có vừa quay đầu liền chứng kiến tượng Bồ Tát ở trong phòng trưng bày, ít nhất phải đi tới một khoảng cách mới có thể lại đây!

Vị trí không tệ!

Đồng Học Bên mắt vừa nhìn, tay lấy một cái bao tay trong túi quần ra để đeo vào, tránh lưu lại vân tay.

Ngẩng đầu, hai cái camera theo dõi đã tiến vào tầm mắt hắn, một cái đối diện với Bồ Tát Tượng, một cái thì ở hành lang. Đồng Học Bên đương nhiên không thể để cho những cái này ghi hình hắn được, cho nên một cái cũng không thể buông tha, liền nhảy lên một cái bàn trưng bày đồ sứ thời Tống, khẽ vươn tay, trực tiếp dùng một cái miếng dán ở tủ đồ đã chuẩn bị tốt dính lên trên ống kính, nhảy xuống bàn lại lấy tay lau đi dấu giầy, rồi lại quay người đi tới cái camera thứ hai, cũng đem ống kính bịt kín lại.

Rốt cục, Đồng Học Bên đem ánh mắt dừng ở trên tượng Bồ Tát.

Bảo bối, đợi đã lâu.

Đồng Học Bàn cúi đầu nhìn, đưa tay ôm cả cái lồng thủy tinh, muốn đem nó chuyển đi, nhưng mà cho dù hấn cổ gắng cũng không nhúc nhích, hình như là bị khóa, bên phải có một cái lỗ khóa quái dị, tựa như không có chìa khóa không thể mở ra. Đồng Học Bàn cũng không có gì ngoài ý muốn, lấy sức, nâng tay lên, dùng cùi chỏ hung hăng đánh xuống.

Bình! Bình! Bình!

Ước chừng đập ba cái! Cái lồng thủy tinh rốt cuộc nứt ra!

Đồng Học Bàn biết cái này hẳn không phải là thủy tinh chống đạn, nếu không sẽ không dễ dàng vỡ ra như vậy, tuy nhiên thực ra như vậy là đủ rồi, bởi vì dưới tình huống bình thường chỉ cần thủy tinh có hơi chút chịu lực, có thể sẽ khiến cho báo động liên tiếp, khi đó nhân viên công tác cùng cảnh vệ đã sớm chạy tới, người cơ hội tiếp xúc văn vật bên trong đều không có, nên cũng khỏi nói là muốn đem đồ vật cầm đi, phòng hộ coi như là không có sơ hở.

Đáng tiếc, cái này đối với Đồng Học Bàn là vô dụng.

Phành phành phành!

Lại là ba cái! Cái lồng thủy tinh rốt cuộc răng rắc một tiếng rồi vỡ ra!

Bởi vì thời gian đã ngừng lại, cho nên thủy tinh vỡ cũng không có rơi ra mà là dừng ở giữa không trung, Đồng Học Bàn thật cẩn thận đem miếng thủy tinh để ở một bên, hẳn không biết hệ thống báo động là bố trí như thế nào, nhưng lúc này thời gian dừng lại, miếng thủy tinh hẳn không tính là chịu lực mới đúng, vì vậy có lẽ sẽ không bị báo động, Đồng Học Bàn cũng không muốn báo động vang quá sớm, nhưng là không có gì nắm chắc, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Đem miếng thủy tinh cất sang một bên, Đồng Học Bàn không khỏi thở sâu một hơi, tay vừa nhấc, hơi có vẻ kích động lấy ra Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng, cảm giác phi thường tinh tế, giống như là sờ trong cát mềm vậy.

Cuối cùng đem người tìm trở về!

Bảo bối, cùng anh em trở về nhà đi, nơi này cũng không phải là chỗ của người ở!

Lấy được mục tiêu, nhiệm vụ chấm dứt, Đồng Học Bàn lập tức xoay người chạy về phòng vệ sinh, một bên cất Bồ Tát Tượng vào trong túi quần, bởi vì tượng này tương đối nhỏ, chỉ bằng chừng hai cái di động, hơn nữa Đồng Học Bàn mặc đồ khá dày, nhìn từ ngoài cũng nhìn không ra cái gì.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Đồng Học Bàn đi vào, chui vào bên trong.

Giải trừ!

Thời gian đã khôi phục!

Kẹt, phòng vệ sinh mở cửa.

"Ha ha, ngày hôm nay thêm kiến thức, đồ sứ rất đẹp, lợi hại".

"Ha ha, lợi hại đến bao nhiêu chẳng phải cũng đến đây sao? Chúng ta một phen tiền cũng không cho bọn hấn đã mang quốc bảo của bọn hấn đến đây, bọn hấn cũng không dám làm gì".

"Lời này nói đúng, ta nghe nói ngày hôm qua hình như viện bảo tàng lại thu một cái văn vật cấp hai, ha ha, bọn hấn tìm tới, chúng ta cũng không đưa".

"Đưa? Đưa cái gì! Bọn hấn đúng là có ý nghĩ kỳ lạ!"

Hai người đàn ông trung niên vừa mới ở cửa tiến vào.

Đồng Học Bàn cũng không hiểu bọn hấn nói chuyện, mà vĩnh tai nghe động tĩnh bên ngoài!

Năm giây...

Mười giây đồng hồ...

Âm thanh gì cũng không có! Báo động không vang!

Đồng Học Bàn âm thầm gật đầu một cái, biết mình vận khí không tệ, còn nguyên nhân báo động không vang cũng không phải là cái hấn quan tâm, hấn hiện tại chỉ lo lắng hành động bước tiếp theo, cho nên Đồng Học Bàn vẫn giả vờ đi WC xong, đẩy cửa từ phòng vệ sinh đi ra, đặc biệt còn lướt mắt vào cái một cái camera quan sát để tạo chứng cứ ngoại phạm "đi ra từ WC", để loại bỏ nghi ngờ.

Sau đó, Đồng Học Bàn xoay người hướng phía ngoài đi đến, từng bước thoát nhìn rất chậm, nhưng bước chân lại rất lớn, vài bước đã đi hơn một thước, hấn muốn mau chóng thoát thân!

Đừng phát hiện !

Nhất định không nên bị phát hiện sớm!

Đồng Học Bàn sải bước, trong chốc lát đã đi ra khỏi bảo tàng.

Bỗng nhiên, reng reng reng reng reng reng! Báo động mãnh liệt vang lên!

Đồng Học Bàn cau mày, bước chân ngừng một chút, chỉ thấy chung quanh tất cả mọi người bỗng ngẩn người, sôi nổi thì thầm với nhau không biết là có chuyện gì vậy.

"Miếng thủy tinh! Tượng Bồ Tát số 7 bị trộm! "

"Mau! Mau đóng cửa lối ra! Đừng để cho người ta chạy!"

"Cái gì? Bị trộm sao? Có phải nhầm rồi hay không?"

Mấy nhân viên công tác cùng cảnh vệ cuống quýt trao đổi, du khách chung quanh vừa nghe nhất thời minh bạch, lập tức một mảnh xôn xao, đồ bị trộm? Đây chính là Viện bảo tàng quốc gia! Viện bảo tàng Tokyo có trang bị phòng trộm tiên tiến nhất! Làm sao có thể bị trộm? Mà còn là giữa ban ngày ban mặt!

Đồng Điều Tín Nhị nhận được tin tức, hấn ngay từ đầu còn tưởng là nói giỡn, viện bảo tàng không phải là không có bị trộm qua, nhưng đều là ở ban đêm, nhưng bây giờ là ban ngày, nhiều du khách và nhân viên ở bên trong rất nhiều, bị trộm sao? Các người nói đùa gì vậy! Hấn không khỏi giận tím mặt, lập tức chạy tới hiện trường, một đồng thủy tinh vỡ ngay trước mắt, hai cái camera cũng bị băng keo dán kín, nhìn đến đây, Đồng Điều Tín Nhị thật hít một hơi lạnh, lập tức cho người xem băng ghi hình.

Nếu là lấy tay bịt kín camera, như vậy có thể ghi lại tướng mạo của người phạm tội.

Nhưng mà sau khi xem băng ghi hình, toàn bộ mọi người khiếp sợ phát hiện, lại không hề ghi được cái gì! Ngay cả bóng người đều nhìn không thấy! Camera không hiểu sao đột nhiên đen thui!

406. Chương 406: Quốc Bảo Cũng Bị Trộm?

Viện bảo tàng quốc gia một mảng đại loạn!

Báo động mãnh liệt, lối ra bị chặn, tất cả mọi người bị điều tra!

Đồng Điều Tín Nhị cùng mấy người phụ trách vừa nhìn đã thấy tượng Bồ Tát bị trộm, chỉ biết chuyện này khẳng định cùng nước cộng hoà có quan hệ, vì thế hạ lệnh lập tức đem toàn bộ người nước cộng hoà bên trong viện bảo tàng tập trung ở một chỗ, trước do nhân viên viện bảo tàng kiểm tra, coi như tra không được gì cũng nhất định chuyển cho cảnh sát Nhật Bản xử lý, không bài trừ khả năng là đồng lõa.

Trong viện bảo tàng quả thật có không ít người dân ở nước cộng hoà, nghe được nhân viên công tác mặc kệ người khác mà chỉ lục soát bọn hấn, cả đám đều nổi giận. Nhưng Đồng Điều Tín Nhị căn bản không quan tâm nhiều như vậy, viện bảo tàng bị trộm, đây chính là chuyện lớn khiếp sợ cả nước, nếu tìm không thấy, bắt không được người hiềm nghi, hấn chỉ sợ cũng sẽ bị nguy hiểm mất ghế.

"Buông tay! ĐCM! Các người không nghe gì sao!"

"Các người làm gì! Có giấy điều tra sao? Dựa vào cái gì lục soát thân thể của tôi?"

...

Mười mấy du khách nước cộng hoà tất cả đều cự tuyệt soát người, nhưng nhân viên công tác đã sớm nhận chỉ thị từ mặt trên, lúc này áp dụng thủ đoạn cưỡng chế.

Nếu là người nước mình bọn hắn còn có thể bắn khoản một ít, dù sao gây chuyện cũng không tốt, không cần thận còn muốn lên tòa án.

Nhưng người của nước cộng hoà thì không cần lo lắng, dù sao họ đều là du khách, ngôn ngữ cũng không tốt lắm, lo bọn họ kiện? Dù sao cũng là chuyện mấy ngày nữa rồi! Hiện tại tìm kẻ gây án là tốt nhất!

Đồng Học Bàn cũng nhìn thấy những nhân viên kia đem một đám người nước cộng hoà đi, đồng tử co rút lại, lửa giận càng lớn, hắn sớm trước một bước đã trốn vào trong phòng vệ sinh, hít hít một hơi, trong lòng thực xin lỗi những đồng bào này, sau đó sắc mặt ác liệt, trong đầu rất nhanh suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Bình, cửa bị người đẩy ra!

“Có ai không? Mọi người trong WC đều đi ra!”

“Lấy ra giấy chứng nhận nữa! Ai là người nước cộng hoà?”

Vài người cảnh vệ vọt vào, một đám đá văng cửa phòng WC, bắt đầu tìm người.

Con mẹ nó! Các người đây là tìm đường chết!

Đồng Học Bàn ở tận bên trong, nghe động tĩnh bên ngoài, liền biết người ta sẽ tìm sẽ tìm được chính mình, liền nheo lại con mắt, không đợi bọn hắn đến liền mặc niệm một tiếng!

Đóng băng thời gian!

Đồng Học Bàn mở ra cánh cửa mà nhìn, một cái cảnh vệ cả người đang ở giữa không trung, rõ ràng định song phi vô cánh cửa của Đồng Học Bàn, nhìn hắn một cái, Đồng Học Bàn nghiêng người đi ra ngoài, đóng cửa lại, lại nhìn cảnh vệ một cái, ngêng ngang đi ra phòng vệ sinh.

Bên ngoài mọi người bàng hoàng. Cảnh vệ cùng nhân viên công tác đều hướng bảo tàng Đông Dương mà đi tới.

Một đám giống như pho tượng đứng ở đây, vẫn duy trì tư thế chạy băng băng quỷ dị.

Đồng Học Bàn nháy mắt nhớ lại con đường mà buổi sáng đã ghi nhớ, liền đi tới cánh cửa bên trái, nhanh chạy tới.

Đây là vốn phòng quốc bảo, bên trong tất cả đều là quốc bảo văn vật Nhật Bản, giá trị lịch sử cùng quốc bảo nước cộng hoà hầu như giống nhau, giá trị kinh tế cũng không cách nào dùng tiền tài cân nhắc, là nội tình một quốc gia, là tượng trưng văn hóa cùng lịch sử một quốc gia, cực kỳ trân quý. Hiện tại, cảnh vệ bên trong phòng quốc bảo đều đã chạy tới bảo tàng Đông Dương, chỉ có hai cảnh vệ ở trên hành lang phòng quốc bảo đang cầm điện thoại mà gọi, bên trong không ai!

Đồng Học Bàn cười lạnh một tiếng, lập lại chiêu cũ liền xử lý luôn cái camera trong phòng.

Lập tức, lại giơ lên cùi chỏ, trùng điệp hướng phía lồng thủy tinh trưng bày mà đập xuống!

Phành phành phành!

Phành phành phành!

Lồng kính toàn bộ vỡ ra!

Đồng Học Bàn không nói hai lời khê vươn tay, không chút khách khí lấy ra một bức họa, bên trong vẽ giống như là tượng bộ tất để bên trong quần áo của mình, sau khi dẹp sạch miếng thủy tinh liền xoay người đi ra ngoài, vẫn không có về phòng vệ sinh mà là đi tới một cái góc chết của camera, đứng ở đằng kia mặc niệm!

Thời gian giải trừ!

Tiếng chạy băng băng thanh cùng thanh âm bộ đàm lại vang lên! Nhưng đồng vang lên còn có một trận báo động chói tai!

Đồng Học Bân ngẩn ra, im lặng xuống, phòng quốc bảo trang bị báo động quả nhiên so với bảo tàng Đông Dương còn cao cấp hơn.

Reng reng reng!

Reng reng reng!

“Không tốt! Sao lại thế này?”

“Sao vậy? Tại sao lại có báo động?”

“Hỏng rồi! Là phòng quốc bảo! Là phòng quốc bảo!”

Hai cái cảnh vệ trên hành lang cực kỳ hoảng sợ, sắc mặt bị dọa trắng, cuống quýt chạy tới phòng quốc bảo, vừa nhìn thấy đồng thủy tinh bể nát, trái tim cũng như bị vỡ ra, chỗ này...? Không còn? Quốc bảo bị trộm?

Làm sao có thể! ?

Tin tức rất nhanh thông qua bộ đàm rơi vào tai Đông Điều Tín Nhị.

Nếu như nói Bồ Tát Tượng bị trộm chẳng qua chỉ là vụ án chấn động trong nước thôi, nhưng mà quốc bảo bị trộm... cái này có thể là vụ án chấn động thế giới!

Đông Điều Tín Nhị cả đám mặt đều tái đi!

“Các người canh gác như thế nào?” Đông Điều Tín Nhị quát: “Người đâu? Kẻ trộm đâu?”

Cảnh vệ đầu kia đang lau mồ hôi nói: “Chúng ta... chúng ta không thấy được kẻ trộm, chỉ nghe báo động vang lên, sau đó liền biến mất, thật là không có người đi vào phòng quốc bảo!”

Cảnh vệ khác cũng làm chứng nói: “Đúng, không có ai vào cả”.

“Thúi lắm!” Đông Điều Tín Nhị vội vội vàng vàng mang người hướng đến phòng quốc bảo, miệng vừa giận giữ nói trong bộ đàm: “Không ai vào? Vậy người nói cho ta biết như thế nào lại biến mất? Vì sao lại biến mất? Lập tức tìm cho ta! Một người cũng không cho đi ra ngoài! Đặc biệt là đám người nước cộng hoà! Từng bước từng bước tra cho ta! Toàn bộ các nơi bên trong bảo tàng cũng tìm hết cho ta! Đào ba thước đất cũng phải đem người nọ tìm ra cho ta!”

Đây chính là quốc bảo!

Nếu tìm không thấy, Đông Điều Tín Nhị quả thực không dám tưởng tượng hậu quả như thế nào!

Trợ thủ bên cạnh đã sớm mặt trắng bệch, hẩn biết, coi như quốc bảo có thể tìm thấy thì viện bảo tàng bọn hắn cũng gặp phải một lần đại thanh tẩy, hẩn và quán trưởng chỗ chắc chắn giữ không được, vạn nhất tìm không thấy... vạn nhất quốc bảo hư hao... Trợ thủ run run một cái, tượng Bồ Tát kia chính là hẩn được quyền tặng từ một cái thương nhân Nhật Bản, thủ tục cũng là hẩn lo liệu, nhưng bây giờ trợ thủ đã có điểm hối hận, vì một cái văn vật cấp hai của nước cộng hoà mà đánh mất quốc bảo nước nhà, khoản mua bán này không cần tính thì kẻ ngốc nhất cũng biết!

Sớm biết như thế, đánh chết hẩn cũng sẽ không nhận quyền tặng tượng Bồ Tát!

Đã đánh mất một món, đã mất hai món, ai biết được còn có thể có cái thứ ba hay không? Tên trộm kia rõ ràng là kẻ chuyên nghiệp trong chuyên nghiệp, thần không biết quỷ không hay che kín ống kính camera, lại thần không biết quỷ không hay lấy đi văn vật, ngay cả người chứng kiến đều không có, ngay cả hẩn là nam hay là nữ cũng không biết, đây là bản lãnh gì? Hơn nữa còn trắng trợn trộm dưới ban ngày ban mặt! Thậm chí có thể nói là nghênh ngang “lấy” đi, như vào chỗ không người, cứ như là hướng viện bảo tàng bọn hắn tuyên chiến vậy! Quá mất mặt! Quá kiêu ngạo!

Hiện tại, Đông Điều Tín Nhị bọn hắn đã chẳng còn muốn quan tâm cái tượng Bồ Tát gì, cái quốc bảo này nhất định phải tìm được!

Bằng không bọn hắn chính là tội nhân của lịch sử!

Là tội nhân của quốc gia!

“Tìm cho ta! Tìm!” Trong đại sảnh quanh quẩn tiếng bạo rống của Đông Điều Tín Nhị!

Tìm tòi lâu như vậy ngay cả bóng dáng kẻ trộm cũng không thấy, tình huống này thật là quỷ dị!

Bên kia.

Đồng Học Bàn đã tránh thoát một đám cảnh vệ điều tra cùng camera theo dõi, lại một lần nữa đứng ở trong góc chết camera, cuối cùng nghe được trong đại viện viện bảo tàng tựa hồ vang lên tiếng còi xe cảnh sát, cau mày, liền biết không có thể tiếp tục rồi, hơn chục cảnh sát thì hẳn khó lòng làm ăn gì nữa, hơn nữa bây giờ cảnh vệ viện bảo tàng đã tăng cường cảnh giác, mà cái quốc bảo này lại không dễ mà mang đi, thể tích quá lớn, Đồng Học Bàn chỉ có thể từ bỏ, dù sao lần này thu hoạch không nhỏ, một cái quốc bảo có trọng lượng như thế nào Đồng Học Bàn đều rất rõ ràng, này đủ để khiến cho thế giới náo động một hồi, đủ để xả giận.

Đi thôi, không thể đem mình kẹt vào.

Bây giờ loạn như vậy, trong viện bảo tàng thiếu đi mình chắc hẳn sẽ không khiến cho bị chú ý?

Đóng băng! Toàn bộ vật thể đều dừng lại!

Đồng Học Bàn không hề trì hoãn, đi nhanh về phía trước, một bên nhớ lại đoạn đường lúc sáng ghi nhớ, tìm ra đoạn đường ngắn nhất để rời đi. Xem ra có vẻ mình đem việc làm hơi quá rồi, mấy chục cảnh sát nối đuôi nhau mà vào, có một số đã vào được, có chút đang kiểm tra, có chút còn mới từ trong xe cảnh sát xuống dưới. Khu vực này lực lượng cảnh sát có bao nhiêu Đồng Học Bàn không biết, nhưng nhìn trận thế này hẳn là hầu hết cảnh sát gần đây đều tới.

Đồng Học Bàn lạnh lùng cười, trong lòng thầm nghĩ các người bây giờ cũng biết sốt ruột rồi chứ?

Con mẹ nó đánh với Thái Cực với ta? Con mẹ nó không trả về văn vật bị trộm? Lúc này anh em cho các người ném thử mùi vị quốc bảo xối mòn!

Cửa có chút chen chúc, khe hở không nhiều lắm.

Đồng Học Bàn nghiêng thân, trái nghiêng phải tránh, rốt cục vọt tới cửa chính, viện bảo tàng đã bị hạ lệnh cấm ra ngoài, cửa sổ bên ngoài cùng bốn phía đại viện hẳn là cũng có cảnh sát ở đó, cho nên Đồng Học Bàn cũng không muốn xảy ra cái gì ngoài ý muốn, vẫn không hồi phục thời gian, dùng thời gian nhiều một chút cũng không sao, an toàn đệ nhất.

Lướt qua cánh cửa cao cao, Đồng Học Bàn bước ra cửa chính.

Năm bước...

Mười bước...

Hai mươi bước...

Cuối cùng hẳn rốt cục chạy ra khỏi viện bảo tàng.

Bên ngoài đã muốn vây đầy người, đang nhìn vào bên trong, hiển nhiên là biết chuyện gì xảy ra, mấy cảnh sát cầm gậy chỉ huy đang ở bên ngoài duy trì trật tự.

Lướt qua tầm cách ly, Đồng Học Bàn yên lặng chen chúc đi ra ngoài, tìm một cái góc tường không người chú ý, khẽ niệm một tiếng!

STOP!

Thời gian khôi phục!

“Như thế nào sẽ bị trộm? Viện bảo tàng làm gì đó!”

“Đây rốt cuộc là ai?? Cũng quá lớn mật!”

“Người này khẳng định chạy không được”.

Mọi người đều nghị luận, không biết rằng kẻ trộm viện bảo tàng đang ở ngay sau lưng bọn họ, lại đang cười ha ha gọi một chiếc xe taxi.

407. Chương 407: Qua Hải Quan!

Buổi chiều.

Một giờ.

Trên xe taxi bên ngoài Viện bảo tàng quốc gia, vừa lên xe, Đồng Học Bản dùng tiếng Anh yêu cầu ra phi trường quốc tế, lái xe không có hiểu, làm hắn phải múa may tay ra dấu cái máy bay một lúc mới xong, lúc này mới lái xe hiểu đi tới sân bay. Đồng Học Bản thì ngồi ở phía sau nhắm mắt dưỡng thần, trong khi đi, hắn tỉnh bơ sờ sờ tượng Bồ Tát trong lòng.

Reng reng reng, di động vang lên.

Đồng Học Bản bắt máy nói: "Alo, lão Tiền".

"Học Bản, cậu tín hiệu không tốt sao? Vừa mới này tôi gọi mấy lần cũng được được" Phó sở trưởng thông tin nói.

"Chắc vậy, vừa rồi có chút việc, ừm, vé máy bay trở về..."

"Từ Cục trưởng đã giúp cậu, bắt quá thời gian khá sớm, chừng hai tiếng nữa có một chuyến bay vào lúc ba giờ năm phút, có được không?"

"Được, thật cảm ơn".

"Không cần, ha ha, thủ tục đều làm xong rồi, cậu trực tiếp lấy giấy chứng nhận là có thể lên máy bay".

"Được, để cho anh cùng Từ cục thêm phiền toái, chờ tôi trở về mời anh đi ăn cơm".

"Ha ha, được, tôi phải moi của cậu một chút mới được".

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản giơ tay lên nhìn đồng hồ, hoàn toàn trống không, lúc này mới nhớ tới cái Patek Philippe đã bị hắn bỏ ở chiếc xe ngoài sân bay thủ đô, bởi vì vật phẩm quý trọng loại này là cần phải khai báo, Đồng Học Bản sợ phiền toái cho nên khỏi mang theo luôn. Nhìn thời gian trên điện thoại di động, ừm, mới vừa hơn một giờ, đến sân bay cũng chừng một giờ rưỡi, thời gian dư dả.

Phi trường quốc tế Tokyo.

Xuống xe taxi, Đồng Học Bản vào hàng, chuẩn bị làm thủ tục .

Đột nhiên, mấy bóng người chạy băng băng tiến vào tầm mắt Đồng Học Bản, là năm ba cảnh sát, trên lưng trang bị súng, cầm bộ đàm trong tay, giống như có việc gấp gáp đó.

Vừa nhìn chung quanh, cảnh sát bốn phía rõ ràng so với Đồng Học Bản chứng kiến ngày hôm qua còn nhiều hơn gấp bốn năm lần, hơn nữa trong số đó có rất nhiều người không phải là cảnh sát tại sân bay, cảnh sát địa phương chiếm đại đa số, một đám như lâm đại địch. Đồng Học Bản cau mày, hướng về chỗ hải quan phía trong nhìn một chút. Vừa nhìn đã thấy mười mấy cảnh sát, mỗi cái cửa đều có mấy người gác, hơn nữa thời gian kiểm tra an ninh phi thường dài, chẳng những cần một lần quét qua băng chuyền bánh xích, mỗi một cái túi hành lý đều sẽ bị người tử mĩ tra xét một lần.

"Ồ, đây là cái gì?"

"Là Phật tượng, làm sao vậy?"

"Mời chị qua bên ra bên này, chúng tôi cần kiểm tra".

"Cái này còn kiểm tra? Lúc tôi tới cũng không có vấn đề gì? Các người nhanh lên được không, tôi còn cần lên máy bay".

"Thật xin lỗi, mời chị phối hợp một chút!"

Nhân viên an ninh cùng mấy cảnh sát lập tức vây quanh một người phụ nữ trung niên, sau đó bắt đầu gọi điện thoại cho cấp trên, tựa như đang hỏi cái gì, trong chốc lát, sau khi một nhân viên công tác mang một hình ảnh đi đến, đưa cho người kiểm tra an ninh, người nọ nhìn nhìn, lại nhìn tượng Phật một cái, lúc này mới cho đi. Đồng Học Bản nhăn cầu nhú lại, biết là cảnh sát đã dùng hình thức cứng rắn. Bọn hắn ở Viện

bảo tàng quốc gia không có tìm được Tượng Bồ Tát, vì thế mới tăng số người đến hải quan sân bay, sợ quốc bảo của bọn họ xói mòn đến hải ngoại!

Cảnh sát đúng là rất nhiều.

Đồng Học Bản không khỏi đau đầu, cái này cũng khó khăn rồi.

Hắn trong đầu luôn luôn cân nhắc như thế nào mới có thể đem tượng Bồ Tát trộm đến tay, mà lại không có lo lắng đến chuyện này, nhưng bây giờ tượng Bồ Tát đã lấy được, một cái vấn đề mới Đồng Học Bản quên lo lắng lại nổi lên, cổng hải quan này hắn qua như thế nào? Nếu cứ bình thường như vậy mà đi qua, không cần hỏi cũng biết, tượng Bồ Tát cùng Sơn Thủy Đồ nhất định không thể thoát khỏi bị phát hiện.

Phòng khách rất dễ bị chú ý, Đồng Học Bản không muốn bị cảnh sát chú ý tới, liền đi vào phòng vệ sinh.

Nghĩ nghĩ, Đồng Học Bản đóng lại cửa, một lần nữa cân nhắc, sau đó đem tượng Bồ Tát nhét vào trong khe Sơn Thủy Đồ, lấy ra một cái túi, đem cất vào, sau đó lại buộc lại thật kỹ, lúc này mới thôi. Cầm ước lượng ở trong tay, trừ bỏ có chút nặng cũng không có gì bất thường, bên ngoài nhìn không ra cái gì.

Hắn đã có chủ ý !

Nhìn xem thời gian trên trên điện thoại di động, cũng không có ai điện đến, liền tắt máy.

Hít sâu một cái, hít sâu hai cái, Đồng Học Bản nhất thời hạ mệnh lệnh!

Thời gian dừng lại!

Đồng Học Bản vì tiết kiệm thời gian, một khắc cũng không có chậm trễ, đi ra khỏi phòng vệ sinh, sân bay nguyên bản lộn xộn giờ phút này im ắng vô cùng, có người vẫn duy trì tư thế đưa ra hộ chiếu, có người vẫn duy trì tư thế cất bước chạy đi, trong đại sảnh vô cùng tĩnh mịch.

Thấy vậy, Đồng Học Bản cầm cái túi trong tay, trực tiếp hướng phương hướng hải quan chạy tới, chỗ này đang đầy người xếp hàng, mỗi cửa đều có mười mấy người, vừa nhìn, Đồng Học Bản liền đi đến một chỗ kiểm tra an ninh, theo nhân viên an ninh cùng ba cảnh sát mà chen chúc tới, tránh phải tránh trái, chỉ dùng vài giây đồng hồ đã thông qua kiểm tra an ninh, lập tức hướng vào phía trong mà chạy, sau đó liền đi vào phòng vệ sinh và đóng cửa lại, mặc niệm một cái!

...

Thời gian khôi phục!

"Kiểm tra an ninh sân bay Ngày hôm nay như thế nào qua khó như vậy?"

"Hình như cáo chuyện gì, ta thấy bọn hắn cầm ảnh chụp đi tìm cái gì đó".

"Ta cũng nhìn thấy, tựa như là ảnh chụp mấy văn vật, bị trộm sao?"

Hai người trung niên ở phòng vệ sinh bên cạnh nói chuyện tào lao, vài giây sau, hai người cất bước đi ra ngoài.

Nghe thấy phòng vệ sinh không ai, Đồng Học Bản thở một hơi, quay đầu nhìn nhìn, có một cái bồn cầu, một cuộn giấy vệ sinh, lông mi cau lại, Đồng Học Bản cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đem túi đặt ở trên bồn cầu, hắn hoạt động bả vai một cái, liền khóa trái bồn cầu lại rồi leo ra ngoài, thử đẩy cánh cửa, thấy cánh cửa không động đây, đã muốn khóa lại, như vậy người khác sẽ nghĩ rằng bên trong có người, cũng sẽ không đi vào.

STOP!

Thời gian lại bắt động.

Đồng Học Bản đẩy ra cửa phòng vệ sinh quay về đường cũ, xuyên qua chỗ kiểm tra an ninh về tới cái phòng vệ sinh kia, vào toi let rồi lại giải trừ đóng băng thời gian. Đồng Học Bản thật ra bắt buộc phải làm cái này, hắn cũng có thể trực tiếp lên phi cơ, cũng không có đăng ký tên và hộ chiếu, tuy nhiên nếu vậy hắn chỉ có bản ghi nhập cảnh chứ không có bản ghi xuất cảnh, điều này có thể sẽ khiến hoài nghi, hắn cũng không muốn chuyện viện bảo tàng bị trộm lộ ra a, hắn đầu gi cũng là cán bộ quốc gia.

Đi ra WC, Đồng Học Bàn thoải mái đi làm thủ tục.

Năm phút...

Mười phút...

Hai mươi phút...

Cửa kiểm tra an ninh rốt cục tới phiên Đồng Học Bàn.

Nhân viên an ninh cùng mấy cảnh sát đều nhìn về phía hắn, một người cầm dụng cụ ở trên người hắn dò xét từ đầu đến chân, dụng cụ không có vang, Đồng Học Bàn cũng không có hành lý, trên băng chuyền chỉ có điện thoại di động ví hộ chiếu mấy thứ linh tinh, đương nhiên không có vấn đề. Nhưng cho dù như vậy, nhân viên an ninh vừa nhìn hắn là người nước cộng hoà, vẫn là trên người hắn sờ sờ, giống như là đang tra phạm nhân vậy.

Đồng Học Bàn không khỏi trừng mắt, "Đã xong chưa?"

Nhân viên an ninh cũng không có đụng đến giấy tờ, mặt nhăn nhu mày, rồi bỏ qua.

Đem hộ chiếu thu lại, Đồng Học Bàn lườm lườm cảnh sát này, trong lòng lạnh lùng cười, quay đầu bước nhanh về phòng vệ sinh ở cửa 025.

Lúc ra, Đồng Học Bàn giả vờ rửa mặt, kiên nhẫn chờ, nhưng đây là phòng vệ sinh cách nơi kiểm tra an ninh gần nhất, liên tục có người đến. Đồng Học Bàn chờ thật lâu, đành niệm một cái, đem thời gian đóng băng, theo sau bò lên nhảy vào phòng vệ sinh, chiếc túi vẫn hoàn hảo ở đó, gật gật đầu, Đồng Học Bàn mở cửa, đứng ở vị trí vừa nãy trong nhà vệ sinh, giải trừ!

...

Thời gian giải trừ!

Tất cả mọi người đều vội vàng, cũng không có người chú ý tới Đồng Học Bàn đột nhiên có thêm một cái gói lớn.

Đi ra phòng vệ sinh, Đồng Học Bàn cầm giấy đăng ký nhìn chuyến bay của mình và cửa lên phi cơ, là 036, hắn lập tức quay người lại hướng về phía tây bước đi. Kiểm tra an ninh đã qua, phía sau cũng sẽ không còn có người tra, chẳng qua thời điểm xuống phi cơ còn phải lập lại chiêu cũ, bất quá thời gian vẫn còn đủ, cái này không cần ưu sầu. Đi đến cửa lên phi cơ 036, thời gian máy bay cất cánh cũng gần đến, không ít người đều đang đợi đăng kí.

Đồng Học Bàn hướng khu nghỉ ngơi ngồi xuống, ngồi xuống nghĩ về lần này của mình.

Không dễ dàng, quả thật rất không dễ dàng.

Đây cũng là chính mình, nếu là người khác, đừng nói Viện bảo tàng quốc gia phòng hộ bao nhiêu chặt chẽ, coi như có thể đem văn vật mang ra, coi như có thể may mắn tránh đi cảnh vệ, cuối cùng cũng rất khó khăn đem đồ vật mang ra nước ngoài, hải quan chính là một cánh cửa máu chốt.

Cũng may là hữu kinh vô hiểm.

Cho tới bây giờ Đồng Học Bàn mới hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, biết rằng cảnh sát đã muốn bắt không được mình nữa rồi.

Bất quá... cái này xử lý như thế nào? Chính mình do đầu óc nóng lên nên trộm đến đây, nhưng mà đồ chơi này rất phồng tay!

Bán sao?

Thứ này cũng không có mấy người nhận thức, nhắm chừng cũng không ai dám mua.

Vứt đi?

Thật vất vả trộm trở về, vứt đi cũng đáng tiếc.

Cuối cùng, Đồng Học Bản thực nham hiểm ngầm nghĩ, ta kháo, người anh em ta cứ rõ ràng quyên tặng cho viện bảo tàng, con mẹ nó, các người buôn lậu phi pháp văn vật chúng ta mà còn không trả! Vậy thì anh em cũng dùng gậy ông đập lưng ông cho các người xem! Nghĩ đến đây, Đồng Học Bản tâm tình vô cùng sáng khoái!

408. Chương 408: Quyên Tặng!

Trên đường băng sân bay.

Hôm nay là chủ nhật, người về nước rất nhiều.

Chuyến bay, dòng người đăng ký thật đông, hành lý trong khoang nháy mắt đã chật ních. Đồng Học Bản là một đám đăng ký cuối cùng, vừa nhìn đông thế này, cũng không dám đem túi bỏ lên phía trên, liền thật cẩn thận ôm vào trong ngực, tìm tìm chỗ ngồi, ngồi xuống một chỗ gần cửa cứu hộ, đeo dây an toàn lên eo, sau đó đem cái gói lớn chứa tượng Bồ Tát cùng tranh sơn thủy đặt ở bên cạnh đùi.

Bỗng nhiên, chỗ ngồi tầng thứ nhất, bên cạnh có một người ngồi xuống.

Chỗ ngồi bên này thực chật, hơn nữa cái túi cũng chiếm một chút chỗ, cho nên người nọ khi ngồi xuống không may đụng phải chân Đồng Học Bản xuống.

Đồng Học Bản trên đùi thấy đau, theo bản năng hít vào một hơi.

"A, thật có lỗi thật có lỗi" Người trung niên vội xin lỗi nói: "Ngại quá chàng trai".

Vừa nghe đối phương dùng khẩu âm Bắc Kinh, Đồng Học Bản liền cười cười, "Không có chuyện gì, ha ha".

Mục Chính Trung ngồi xuống, cười nói: "Người Bắc Kinh? Là lưu học sinh?"

"Du học? Tôi đã đi làm hai năm rồi" Đồng Học Bản nhìn hắn, ánh mắt nháy một cái, "Ngài đến bên này du lịch? Nhìn ngài có điểm quen mắt".

Mục Chính Trung nói: "Không phải du lịch, là đến đây mua chút đồ cổ, bất quá không có mua được".

"Đồ cổ? Ha ha, tôi cũng thích".

Trung niên làm cho Đồng Học Bản nhìn rất quen mắt, người này ước chừng hơn bốn mươi tuổi, không đến năm mươi, mặt chữ quốc, mày rậm, cảm giác rất khách khí, thật khiêm nhường, là tính cách người Bắc Kinh, đều là đồng hương, lại ngồi cùng một chỗ, Đồng Học Bản nhận rồi, cùng với hắn tán gẫu về đồ cổ, bất quá vừa nói chuyện xong Đồng Học Bản liền bội phục, Mục Chính Trung tri thức ở phương diện văn vật phi thường uyên bác, căn bản không phải Đồng Học Bản gà mờ này có thể so được, Đường Tổng Nguyên Minh Thanh, cái nào người ta cũng có thể hạ bút thành văn.

Đồng Học Bản càng nghe càng thấy quen, chợt nhớ tới một cái tên, hắn không khỏi vỗ đùi, "Hài, xem đầu óc tôi này, ngài là Mục Chính Trung?"

Mục Chính Trung ha ha cười, "Chúng ta quen sao?"

"Tôi biết ngài, ngài khẳng định không biết tôi, ngưỡng mộ đại danh đã lâu".

"Không cần như vậy" Mục Chính Trung cười lắc đầu, "Điểm thanh danh này của tôi là do thổi phồng lên thôi, cũng là do TV cấp cho thôi, ha ha".

"Ngài, quá khiêm nhường rồi".

Mục Chính Trung đại danh ở giới sưu tầm rất là nổi tiếng, Đồng Học Bản lúc lên đại học đã ở tại dụng qua về đồ cổ, đương nhiên biết hắn, ở thủ đô, viện bảo tàng tư nhân đầu tiên chính là bút tích của Mục Chính Trung, gia tài của hắn đã thật lớn, nếu đưa viện bảo tàng của hắn toàn bộ đều đấu giá thì tin tưởng giá trị tuyệt đối là một con số trên trời. Bất quá người ta mở viện bảo tàng tựa như không phải vì kiếm tiền, chẳng qua là cung cấp một cái môi trường văn hóa, nghe nói Mục Chính Trung còn tận sức cho sự nghiệp từ thiện, Đồng Học Bản đối với những người này thực tôn kính.

Đây chính là trùng hợp.

Đồng Học Bàn vui tươi hơn hỏ nói: "Đây là tha hương ngộ cố tri, Mục lão sư, người có thể chỉ dạy tôi một chút kiến thức về đồ cổ không, gặp được người rất khó, tôi cần phải thỉnh giáo cho tốt".

Mục Chính Trung khoát tay, "Tôi cũng thường xuyên bị lừa đó".

"Ngài lại khiêm tốn, đây là khinh thường tôi nha".

"Ha ha, cũng không có, cũng đừng thỉnh giáo, chúng ta cùng nghiên cứu thảo luận đi".

"Tôi muốn hỏi, ngài đối với đồ cổ có ý kiến gì không? Giá trị của Nó ở nơi nào?"

Trong lòng Đồng Học Bàn đã có một cái ý tưởng, hần vốn còn tính đem tặng cho viện bảo tàng, hiện tại ngẫm lại quả thật không ổn, văn vật cấp hai còn dễ nói một ít, nhưng văn vật cấp quốc bảo liền liên lụy nhiều lắm, khó tránh sẽ khiến cho bên ngoại giao tranh cãi, hiện tại xem ra, viện bảo tàng tư nhân tựa như là cái lựa chọn không tệ, ít nhất cùng quốc gia cũng không có liên lụy quá lớn, chẳng qua Đồng Học Bàn đối với Mục Chính Trung còn không hiểu rõ lắm, cho nên vẫn duy trì thái độ cẩn thận, hơn nữa cũng có tâm tư, Đồng Học Bàn cũng không có báo tên, chỉ coi như mình là một thanh niên bình thường mà thôi.

Mục Chính Trung người này thực hiền hoà, rất hạ thấp, ngồi ở khoang phổ thông, ai cũng nhìn không ra hần là một phú ông, đối với Đồng Học Bàn, Mục Chính Trung cũng rất có hảo cảm, đều là người Bắc Kinh, tiểu tử này khí chất không tồi, cho nên thấy Đồng Học Bàn đặt câu hỏi, Mục Chính Trung cũng không có tàng tư, đem những điều mình biết đều nói, ba giờ mấy bay, có người tâm sự một chút cũng không tồi.

Một giờ...

Hai giờ...

Hai người tán gẫu thật sự hợp ý, một nói một cười.

Đồng Học Bàn cảm giác mình xem người vẫn không tệ, Mục Chính Trung để lại cho hần ấn tượng mười phần tốt, không có vẻ không thật như người trên quan trường, thực chân thành, thực có khí độ, là một người đáng giá quen.

Cuối cùng Đồng Học Bàn đem câu chuyện dẫn đi.

Mục Chính Trung cười nói: "Bức họa cậu hỏi làm tôi khó nói, ha ha, nói thật, tôi chỉ ở Viện bảo tàng quốc gia thấy qua hai lần, ừm, còn đánh giá thì ta nói không tốt lắm, dù sao cùng quốc gia chúng ta có sai biệt văn hóa, nhưng tôi nói như vậy, ở nước tôi ngay cả bức tranh Tề Bạch Thạch lão tiên sinh đều không được gọi là quốc bảo, thậm chí là văn vật cấp một cũng không được, nhưng ở phần tài năng đã được tôn sùng là quốc bảo, thậm chí là tiên phong nữa, cái này giá trị lịch sử cùng kinh tế cũng không cần tôi nói".

Đồng Học Bàn chớp mắt nói: "Bức tranh tốt như vậy sao?"

"Đó là khẳng định, làm sao vậy chàng trai? Đối với đồ cổ này cảm thấy hứng thú?"

"Khụ khụ, cũng không phải, chỉ là tôi tò mò là tranh bọn hần so với bức tranh Tề lão tiên sinh thì có quý hơn không?"

"Cũng không có thể nói như thế, quốc gia khác nhau, quan trọng nhất vẫn là giá trị lịch sử, bức tranh Tề Bạch Thạch lão tiên sinh là một bức tranh quý, nhưng nếu thiên hướng về kinh tế mà xem xét thì... Không thể so sánh được" Cuối cùng, Mục Chính Trung còn bổ thêm một câu, "Bất quá đó đúng là một bức tranh tuyệt vời, tuy rằng tôi chỉ xem qua hai lần, nhưng ấn tượng rất sâu, nghệ thuật là không biên giới".

Đồng Học Bàn gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Trò chuyện trò chuyện, Mục Chính Trung bỗng nhiên nói: "Chàng trai, tôi còn không biết cậu tên gì đấy?"

Đồng Học Bàn cười cười, "Tên tôi rất khó nghe, sẽ không để ngài chê cười, ngại quá".

Sửng sốt, Mục Chính Trung ha ha cười, cũng không hỏi lại.

Sáu giờ bốn mươi chiều, máy bay xóc nảy một trận đáp xuống sân bay thủ đô Bắc Kinh, Đồng Học Bàn xuống khỏi máy bay, rồi qua hải quan, cầm gói to đi ra sảnh khách. Xa xa, Mục Chính Trung đang ở cửa

đốt điều thuốc, giống như đang chờ người nào, qua vài giây đồng hồ, một chiếc Audi 8 dừng ở trước mặt hắn, trên xe chỉ có một lái xe, Mục Chính Trung cùng lái xe gật gật đầu, rồi đi lên.

Đồng Học Bàn một mực đi theo hắn, sau đó mở cửa sau bước lên xe.

Lái xe biến sắc, quay đầu lại nhú mày nhìn hắn, thầm nói đây là ai.

Đồng Học Bàn nghiêm mặt nói: "Mục lão sư, ha ha, có thể cho tôi đi nhờ xe hay không?"

"Ha ha, đương nhiên không thành vấn đề" Mục Chính Trung cũng có chút hồ nghi liếc hắn một cái, không hỏi thêm, cười nói: "Tôi cũng không phải gấp, như vậy, tôi đưa cậu trở về trước?"

Đồng Học Bàn thầm nghĩ Mục lão sư này thật đúng là thật có ý tứ, gật đầu nói: "Phiền toái ngài, thực ngại quá".

Lái xe, chuẩn bị đi ra đường cao tốc sân bay.

Đột nhiên, ở trên một nhánh đường phụ, Đồng Học Bàn bỗng nói với lái xe, "Làm phiền dừng xe một cái, anh lái xe, có thể xin người tránh một chút hay không? Tôi có chút việc cùng với Mục lão sư nói chuyện".

Lái xe nghiêm mặt.

Mục Chính Trung cũng giật mình, "Chuyện gì?"

Đồng Học Bàn nhìn chung quanh một chút, "Chuyện rất quan trọng, tôi chỉ có thể nói cùng một mình ngài".

Mục Chính Trung nghĩ nghĩ, trong mắt buồn bực, nhưng hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, đã gặp đủ loại người, cuối cùng vẫn là đối với lái xe khoát tay chặn lại, "Lão Chu, cậu trước tiên xuống xe hút điều thuốc đi".

Lái xe cảnh giác nói: ""Người này..."

"Không có việc gì, đi xuống đi".

Bất đắc dĩ, lái xe đành phải đi xuống, đứng ở cách đó không xa.

Mục Chính Trung cười khỏ nói: "Chàng trai, chuyện gì thần thần bí bí? Có thể nói đi?"

Nhìn bốn phía không có camera, Đồng Học Bàn ừm một tiếng, "Thật có lỗi Mục lão sư, tình huống khá đặc thù, thật ra tôi rất đường đột, xin ngài hãy hiểu và bỏ qua".

"Không có gì đáng ngại, nói đi?"

Ngồi ở phía sau Đồng Học Bàn dịch người, để ra một ít chỗ trống, mở cái túi đang ôm trong tay, đem một bộ tranh cuộn lấy ra, cởi bỏ bao bọc rồi đưa tới trên tay đối phương.

Mục Chính Trung nghi hoặc cúi đầu nhìn, nhận lấy từ từ vuốt mở ra.

Dù là Mục Chính Trung kiến thức rộng rãi, lúc này cũng có chút hoảng hốt.

Đồng Học Bàn không nói gì.

Mục Chính Trung có điểm phát mộng, cũng chẳng quan tâm cùng hắn nói chuyện, lập tức đem toàn bộ họa trục mở ra, nhìn kỹ một lát, cuối cùng còn lấy kính lúp quan sát một trận, cuối cùng mới cho ra một cái kết luận để cho hắn trợn mắt há hốc mồm, ""Là bản thực! Là bản thật ở Viện bảo tàng quốc gia?" Hít một hơi khí lạnh, Mục Chính Trung rốt cuộc biết đối phương vì sao thần bí như vậy, vì sao ngay cả tính danh đều không nói cho hắn, há hốc mồm nói: "Chàng trai, tôi lên phi cơ thì nghe nói Viện bảo tàng quốc gia giữa ban ngày ban mặt bị trộm, đây là..."

Đồng Học Bàn cười cười, "Tôi cũng không biết, thứ này ngài xem thế nào?"

Mục Chính Trung dở khóc dở cười, "Quốc bảo, đương nhiên không tầm thường, chàng trai, cậu có thể cho ta xem thứ phỏng tay này là có ý gì?"

Đồng Học Bàn nói: "Tôi cũng không biết nên xử lý như thế nào, cho nên muốn cùng ngài thỉnh giáo".

Mục Chính Trung rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, hít hít một hơi, quan sát bức họa lại một lần nữa, trước kia đều là quốc bảo nước cộng hoà lưu lạc hải ngoại, Mục Chính Trung như thế nào cũng không nghĩ tới có một ngày hắn cũng có thể cầm được quốc bảo của quốc gia khác trong tay, cảm xúc có vẻ có chút kích động, trong lòng cũng có vô số cái nghi vấn dâng lên từng đợt từng đợt, Viện bảo tàng quốc gia bị trộm là do tiểu tử này? Nhưng mà hắn như thế nào trốn được? Như thế nào lên phi cơ? Còn thoát được hải quan đem đồ vật mang về tổ quốc? Đây con mẹ nó là người nào?

409. Chương 409: Không Cần Tiền!

Ngoài phi trường.

Trên chiếc Audi.

Mục Chính Trung nhìn thấy bức họa này, thật lâu không nói gì.

Đồng Học Bàn ngó ngó hắn, nói: "Mục tiên sinh, tôi lần này với ngài chỉ là quen sơ, nhưng tôi biết ngài là một nhân sĩ yêu nước, tôi cũng vậy, lấy thanh danh của ngài, đem bức tranh cho ngài tôi cũng không có gì lo lắng, ừm, sự tình cụ thể tôi không quá thuận tiện để nói ra, dù sao tôi không có gì ác ý là được rồi, nếu ngài thấy rất phiền toái, quá phồng tay, tôi sẽ đem bức tranh thu lại và rời đi, chúng ta coi như chưa hề thấy qua".

Một giây đồng hồ...

Hai giây đồng hồ...

Mục Chính Trung không có buông tay, vẫn như trước vuốt ve bức tranh, miệng cảm thán nói: "Chàng trai, vừa mới trên phi cơ tôi nói có chút hàm hồ, giá trị của cái này đối với phía Nhật có thể tuyệt đối vượt quá cậu tưởng tượng, tôi tự hỏi cảnh vệ sân bay như thế nào kiểm tra kỹ như vậy, thì ra là quốc bảo mất trộm, khó trách, khó trách toàn bộ cảnh sát đều xuất động, nếu để bên Nhật biết cái này đã nhập cảnh lãnh thổ nước cộng hoà thì đây là một vụ đại án náo động thế giới".

Đồng Học Bàn lại không cho là đúng nói: "Náo động hay không náo động tôi không biết, bất quá bọn hắn cướp đi văn vật từ chúng ta còn ít sao? Tôi lấy của chúng một món đồ cũng rất bình thường, có qua có lại mới toại lòng nhau phải không? Chuyện này thì có là cái gì".

Đối với chuyện Đồng Học Bàn to gan lớn mật, Mục Chính Trung không biết nên nói cái gì cho phải.

Thông thường bọn trộm tuy trộm cái gì văn vật cũng sẽ không ngốc đến mức đi trộm quốc bảo của người ta, đây là chính mình tìm đường chết, ảnh hưởng quá lớn, hơn nữa quốc bảo lớn nhất chính là ý nghĩa lịch sử chứ không phải ý nghĩa kinh tế, cũng không ai dám mua, đối với người bình thường mà nói đây là một việc lỗ hơn lời, trả thù lao cũng sẽ không làm. Nhưng chàng trai trước mắt này rõ ràng phá vỡ nhận thức của Mục Chính Trung, tên này chẳng những oanh oanh liệt liệt trộm quốc bảo của người ta, lại còn giống nha là không có chuyện gì, một chút cũng không có lén lút, còn dám lần đầu tiên gặp mặt đã đem quốc bảo lấy ra nhìn xem, phần đảm lượng này, tuyệt đối không phải người bình thường có thể so được.

Mục Chính Trung hít một hơi, "Tôi chỉ hỏi một câu, cậu đem bức họa này cầm ra là vì sao?"

"Ừm, chỉ là trả thù thôi, cũng là gây chút sức ép cho bọn hắn" Đồng Học Bàn thực tùy ý nói

"Gây sức ép cho bọn hắn? "Mục Chính Trung biểu tình cổ quái nói: "Chỉ vì lý do này?"

Đồng Học Bàn cười nói: "Thật ra chỉ là thuận tay lấy tới, chủ yếu cũng không phải là lấy cái này, nhưng thứ cụ thể tôi cũng không tiện nói ra, thứ lỗi".

Thuận tay?

Trộm quốc bảo người ta mà là thuận tay?

Mục Chính Trung không nói gì, hắn cảm giác lối suy nghĩ của mình có điểm theo không kịp thanh niên này, đã gặp kẻ gan lớn, nhưng vẫn chưa gặp kẻ gan lớn như vậy!

Người này tuyệt đối không sợ hãi?

Điểm này Mục Chính Trung thật ra đã đoán đúng, Đồng Học Bân là cán bộ quốc gia, hẳn đương nhiên không muốn bị người khác tra ra được, cũng chỉ là không muốn thôi, nếu là thật tra được vậy thì tra được đi, dù thế nào đi nữa hẳn đã muốn về nước, hẳn sợ cái gì? Coi như bây giờ vẫn ở Tokyo, Đồng Học Bân cũng không sợ hãi, hẳn có có back làm hậu trường, coi như đối phương mang xe bọc thép đến vậy hẳn, chỉ cần thời gian đủ, hẳn vẫn có thể muốn đi thì đi, ai có thể ngăn được hẳn?

"Mục lão sư, ngài tính sao?" Đồng Học Bân hỏi.

Mục Chính Trung suy tư, chậm rãi đem bức tranh cuộn lại, "... Đã suy nghĩ kỹ, ha ha, thật ra một khắc đầu tiên thấy bức họa này tôi đã suy nghĩ kỹ, chàng trai, cậu cho cái giá đi, bức họa này tôi mua".

Đồng Học Bân nháy mắt một cái, "Ngài không sợ phỏng tay?"

"Ha ha, thanh niên như cậu còn không sợ, tôi cũng không có thể sợ" Mục Chính Trung thản nhiên nói: "Cậu nói đúng, có qua không lại là phi lễ, chúng ta đã mất nhiều văn vật quốc bảo như vậy, hiện tại có thể lấy của bọn hắn một món thì cho là cái gì? Đây là lãnh thổ nước cộng hoà, bọn hắn còn có thể cứng rắn đoạt lại sao?" Vừa mới nói chuyện với nhau, Mục Chính Trung dường như đã bị lấy nhiễm khí thế không biết sợ của Đồng Học Bân, "Suy nghĩ một chút xem nếu quốc bảo của bọn hắn trưng ở trong viện bảo tàng của chúng ta, cái này sẽ thú vị biết bao? Nếu là viện bảo tàng quốc gia có thể còn có thể cân nhắc đến ảnh hưởng ngoại giao, nhưng tôi là viện bảo tàng tư nhân, tôi sợ cái gì? Chẳng qua truy cứu xuống thì tôi liền đóng cửa! Chỉ là chuyện nhỏ thôi! Ha ha..."

Đồng Học Bân cảm giác mình không tìm lầm người, lão Mục này cũng là người có lá gan đủ lớn.

"Lão Mục, được, người bằng hữu này tôi định rồi", Đồng Học Bân thật không khách khí, "Khụ khụ, cái này, tôi gọi là lão Mục có phải rất không nghiêm túc hay không?"

Mục Chính Trung cười nói: "Chỉ cần cậu ra giá ít một chút, gọi ta là Tiểu Mục cũng đều được!"

Đồng Học Bân tâm tình vui vẻ nói: "Ngài nói gì thế, cái gì giá cao giá thấp, nếu ngài cần, một phân tiền cũng không cần cấp".

"Hả?" Mục Chính Trung sửng sốt, nhìn vào ánh mắt hắn nói: "Chàng trai, lời này thật?"

Đồng Học Bân cười ha ha nói: "Tôi đã nói tôi chỉ là muốn gây sức ép bọn hắn, ngay từ đầu cũng không tính toán cùng ngài lấy tiền, lấy cái quốc bảo cùi bắp của bọn hắn để kiếm tiền sao? Anh em con mẹ nó đâu phải là loại người đó! Đúng rồi, đến lúc thời điểm trưng bày ngài liền viết lên một hàng chữ, là đó là "Nhân sĩ yêu nước quyên tặng", đỡ phải cho người khác tưởng các viện bảo tàng ngài tìm người trộm trở về, ngài mở viện bảo tàng cũng là vì phục vụ xã hội, tôi cũng không thể hại ngài nha".

Mục Chính Trung không khỏi nhìn hắn một cái, "Được, tôi sẽ làm theo, bằng hữu như cậu này tôi cũng định rồi" Trăm cay nghìn đắng trộm về nước lại một phân tiền cũng không cần? Mục Chính Trung đối với hắn nổi lên một tia kính ý, đối với Đồng Học Bân cũng càng ngày càng có hảo cảm.

Đồng Học Bân nói: "Bất quá sau khi trưng vài ngày, chờ bọn họ bẽ mặt rồi, cái này chúng ta lưu trữ cũng vô dụng, nhìn xem có thể lấy nó đổi về một chút văn vật của chúng ta hay không? Đương nhiên, đây là là một đề nghị, đến lúc đó ngài lo liệu đi, tôi cái gì cũng không quản, xử lý như thế nào thì tùy ngài".

Mục Chính Trung hơi trầm ngâm nói: "Nếu là thật có thể đổi về một ít văn vật cấp một thậm chí quốc bảo của chúng ta, cả xã hội có lẽ nên cùng cậu nói một tiếng cảm ơn".

Đồng Học Bân lắc đầu, "Phải là nói cảm ơn ngài mới đúng, tôi hôm nay coi như chưa từng thấy qua ngài, ngài cũng chưa từng thấy qua tôi".

Mục Chính Trung cười, "Tốt, vậy tính là tôi thiếu cậu một cái nhân tình, tôi lưu cho cậu số điện thoại, nếu sau này có việc thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi".

Sau khi lấy số điện thoại di động Mục Chính Trung, Mục Chính Trung mời hắn cùng nhau ăn cơm.

Bất quá Đồng Học Bân nhìn thời gian, liền vội vàng xua tay cự tuyệt, sau đó đi đến bãi đỗ xe khách sạn mình đã đặt chỗ, Hàn phu nhân khuya hôm nay sinh nhật sinh nhật, Tạ tỷ còn bảo mình qua sớm một chút, hiện tại đã muộn đã muộn!

410. Chương 410: Tặng Quà Sinh Nhật Cho Hàn Phu Nhân!

Chạng vạng, chừng bảy giờ kém.

Sắc trời dần tối, hoàng hôn tới gần, màn đêm yêu mị dần dần bao phủ ở đỉnh đầu.

Biệt thự số một Thường Ủy Viện Thị Ủy, một mùi đồ ăn thơm lừng từ phòng bếp nhẹ nhàng đi ra. Trong phòng khách, Tạ Tuệ Lan cầm một cái máy đo huyết áp để đo cho Hàn Tinh, Tạ Tinh cùng Tạ Nhiên Tạ Hạo mấy tiểu bối đều ở một bên nhìn, không bao lâu, vài tiếng tích tích vang lên, kết quả huyết áp, "Mạch đập 76, huyết áp 0 70-110, bình thường".

Tạ Tinh vừa nghe, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hàn Tinh dịu dàng cười nói: "Mẹ đã nói là không sao mà, không cần lo lắng".

Tạ Tuệ Lan hí hóp mắt, chậm rãi cởi bỏ dây buộc của máy đo trên tay mẫu thân, "Chuẩn bị ăn cơm đi, mẹ trước tiên uống thuốc đi, Tiểu Hạo, đi lấy ly nước".

"Vâng!" Tạ Hạo lập tức vui vẻ đi lấy.

Hàn Tinh vỗ nhẹ mu bàn tay Tạ Tuệ Lan một phen, "Chỉ biết sai vặt đệ đệ của con, mà sao con không đi? Đúng rồi, Tiểu Bân đâu? Ngày hôm nay có lại đây không?"

Tạ Tuệ Lan cười cười, "Đã gọi điện thoại cho hần, hần nói qua, bắt quá vừa rồi gọi vài cuộc nhưng không liên lạc được, chắc là hết pin, không biết là đang làm cái trò gì, để ta tiếp tục gọi lần nữa xem sao" Dứt lời liền lấy di động gọi đến, sau vài giây đồng hồ Tạ Tuệ Lan đưa điện thoại di động để xuống, nhân cầu híp lại càng nhỏ, "Vấn tắt máy, đại thọ mẫu thân của mình cũng dám muộn, còn để cả nhà chờ hần, Tiểu Bân này!"

Hàn Tinh sờ sờ tay nàng, "Nhất định là có chuyện gì rồi".

Tạ Tuệ Lan giúp đỡ mẫu thân đứng lên, "Mẹ ngồi lên bàn nào, không đợi hần, chúng ta ăn đi".

Tạ Nhiên một bên nhìn nhìn đồng hồ, mày không khỏi nhăn một chút, đêm qua Hàn phu nhân nằm viện, Tạ Tuệ Lan bồi ở bên, nhưng mà Đồng Học Bân là người được lão gia tử thừa nhận lại lại không biết tung tích, ngay cả chào hỏi cũng không đã đi khỏi bệnh viện, cả ngày hôm nay lại càng không thấy đến, mà đến giờ vẫn chưa tới? Hôm nay là sinh nhật đại thẩm, thời điểm quan trọng như vậy cũng không tới? Như thế này là không được!

Bên kia, Lão Đại Tạ Quốc Bang, lão Nhị Tạ Quốc Lương cùng lão Tam Tạ Quốc Kiến cũng từ trên lầu đi xuống.

Tạ Quốc Bang nhìn một cái, "Tiểu Đồng còn chưa tới?"

"Hần có việc gấp" Tạ Tuệ Lan giúp Đồng Học Bân một câu, "Nhanh sẽ đến".

Tạ Quốc Kiến là trung tướng, dáng người thẳng tắp, nghe vậy liền nhíu mi nói: "Mấy giờ rồi? Chuyện gì có thể so sánh với mừng thọ mẫu thân cháu càng quan trọng hơn?"

Tạ Nhiên cũng trầm đồng ý.

Tạ Tuệ Lan lại cười một chút, nhẹ nói, "Nhị thúc, lời này của ngài là chút chút vấn đề, cơ quan hành chính địa phương cùng hệ thống quân đội không giống nhau, bây giờ là thời hòa bình, ngài nơi đó chuyện không nhiều lắm, cháu biết, nhưng mà chỗ khác thì lại không như vậy? Làm việc đều phải đem ích lợi nhân dân cùng ích lợi quốc gia đặt ở vị trí đệ nhất, nếu bên kia động đất, cháu cùng Tiểu Bân còn qua chúc thọ mẫu thân, đừng nói nhân dân không đáp ứng, mẫu thân của cháu nhắm chừng đều muốn đánh cháu, ngài nói xem có phải không?" Lời này đầy mùi thuốc súng.

Tạ Nhiên vốn đang muốn nói một câu, hần cũng hiểu được Đồng Học Bân lần này có điểm đánh mất cấp bậc lễ nghĩa, nhưng vừa thấy biểu tình đại tỷ, hần liền không nói gì, hần cũng không muốn ăn mắng, tính tình đại tỷ người trong nhà cũng biết, Tạ Nhiên trước đây cũng lĩnh giáo qua, cho nên hần luôn luôn có điểm sợ hần đại tỷ.

Hàn Tinh trừng trừng nữ nhân, "Tuệ Lan! Tại sao cùng Nhị thúc nói chuyện như vậy!"

Tạ Quốc Kiến có chút tức giận, "Nha đầu này thật quá bao che khuyết điểm, Tiểu Đồng đã tới chậm, ta nói một câu đều không được?"

Thê tử Từ Lệ Phân của Tạ Quốc Kiến nhanh chóng kéo hẳn một phen, "Ông cũng bớt một câu xem".

Tạ Hạo vỗ vỗ trán, làm cái thủ thế tạm dừng, "Cha, chị, hai người như thế nào lại loạn lên như vậy, ăn cơm đi ăn cơm đi, đang là chuyện vui mà..."

Tạ Quốc Lương cười khở một tiếng, "Lão Tam, được rồi, ăn cơm đi".

Có thể nhìn ra được, bởi vì Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng mất đi, tâm tình mọi người cũng không phải tốt lắm.

Reng reng reng, reng reng reng, trong nhà điện thoại đột nhiên vang lên.

Hàn Tinh lập tức đứng lên, "...Để tôi".

Mọi người đều biết Hàn Tinh đang đợi cú điện thoại này, cho nên Tạ Tuệ Lan liền giúp đỡ bà nghe "...Alo"

"Đại tẩu, tôi là Tạ Quốc Nguyệt, nghe nói thân thể chị... thế nào rồi?"

Ánh mắt Hàn Tinh âm đạm một chút nhưng không dễ dàng phát giác, gượng cười nói: "Quốc Nguyệt, ha ha, chị dâu không có việc gì... Ừm ừm... Cảm ơn nhiều... Ừm, bên đó cũng chú ý thân thể..."

Hàn Tinh thật ra một mực chờ điện thoại Tạ lão gia tử, thời điểm bà sinh nhật hàng năm, lão gia tử đều gọi một cuộc điện thoại đến chúc mừng, hàng năm đều như thế, không có một ngoại lệ, nhưng năm nay... lại không có, cái mũi Hàn Tinh có chút cay cay, nhưng cố nhẫn nhịn lại, sau khi bà cúp điện thoại lại ngồi trở lại trên bàn cơm, hít vào một hơi, cố gắng dùng vẻ mặt vui vẻ, kêu gọi bọn tiểu bối lên bàn ngồi ăn, cảm ơn bọn họ chạy tới chúc thọ mình.

Ở trong mắt một người đều cảm thấy buồn bã.

Vốn phải là một ngày thật vui, nhưng bây giờ thì...

Trong lúc nhất thời, trên bàn cơm không khí có chút trầm mặc.

Leng keng, leng keng, chuông cửa vang lên. Tạ Hạo lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, đi ra ngoài mở cửa ra, "Tỷ phụ, đã đến rồi sao?"

Đồng Học Bân có chút thở dốc, "Đã tới chậm sao?"

Tạ Hạo thấp giọng nói: "Anh cẩn thận một chút, đại tỷ của em mới vừa vì anh mà cùng cha em cãi lộn một trận" Hần đơn giản nói.

Nghe xong, Đồng Học Bân trong lòng ảm áp, không nghĩ tới Tuệ Lan lại bao che ình như vậy, "Ừ, tại anh tại anh, chuyện này, Tuệ Lan cũng thật là, như thế nào cùng trưởng bối tranh luận" Hần nhanh chóng đổi giày, mang lên dép lê liền thở hồng hộc đi vào, mấy ngày này làm cho Đồng Học Bân một muốn chết rồi, thân thể cùng tinh thần đều căng cứng, khi này còn phải chạy bộ một đoạn, mồ hôi đều đã ra rồi.

Tiến vào phòng ăn, tất cả mọi người nhìn về phía hần.

Đồng Học Bân cầm một cái gói to, thật có lỗi mà nói: "Xin lỗi xin lỗi, chuẩn bị lễ vật cho bá mẫu, di động lại hết pin, việc này, để cháu tự phạt một ly, tự phạt một ly" Chính mình rót một chén rượu, Đồng Học Bân ừng ực một ngụm uống hết, một giọt cũng không thừa.

Hàn Tinh cười dài nói: "Đến đây là được rồi, không cần như vậy, mau ngồi".

Sau khi ngồi xuống, Đồng Học Bân chớp chớp ánh mắt, đổ mồ hôi, hôm nay sao vậy ta?

Vốn nên là một cái thọ yến vui vẻ bây giờ biến thành như vậy, Tạ Tinh cảm thấy được tất cả đều là trách nhiệm của chính mình, nếu như mình không đem tượng Bồ Tát đánh mất, cũng sẽ không... Nghĩ đến đây, Tạ Tinh trong lòng đau đớn không thôi không thôi khê vươn tay liền từ bên cạnh xuất ra cái đồ sứ đồ sứ

Dân Diêu, nói tránh đi: "Đại thẩm, chúc ngài sống lâu trăm tuổi, một món đồ sứ, cũng không biết ngài có thích hay không" Nói xong liền đem đồ đưa tới.

Hàn Tinh lấy tới xem một chút, yêu thích không buông tay nói: "Tốt, cảm ơn Tiểu Tinh của ta, ha ha".

Tạ Hạo cùng đám người Tạ Nhiên cũng sôi nổi xuất ra lễ vật, Hàn Tinh nhất nhất cảm ơn, "Thật xinh đẹp, cảm ơn mọi người".

Lẽ ra là đến phiên Tạ Tuệ Lan tặng đồ, bất quá nàng lần này vốn là không định đến chúc thọ, trong huyện còn có việc, bởi vì Hàn Tinh đột nhiên phát bệnh mới vội vàng chạy tới, lại ở bệnh viện suốt, đương nhiên không có thời gian đi mua đồ, cho nên Tạ Tuệ Lan cười cười đem ánh mắt dừng lại ở trên mặt Đồng Học Bân, hươu hơ cái bàn tay trống không, chống cằm, ý là tới phiên người.

Đồng Học Bân hiểu ý, hắng giọng, đem túi đồ chậm rãi mở ra, "Bá mẫu, đây là tâm ý của cháu cùng Tuệ Lan..."

Gói to được mở ra. Đám người Tạ Hạo cùng Tạ Nhiên nhìn lại, đều muốn nhìn xem món lễ vật Đồng Học Bân chuẩn bị ước chừng cả ngày là gì.

Một giây đồng hồ...

Hai giây đồng hồ...

Món đồ bên trong rốt cuộc lộ ra hình dáng.

Sau khi khi thấy cái tượng Bồ Tát kia, mọi người đều sửng sốt.

Tạ Tuệ Lan ồ lên một tiếng, "Tượng Bồ Tát? Chỗ nào làm ra vậy?"

Đồng Học Bân thầm nói tôi còn có thể làm ra được sao? Tiếp theo liền đem đồ vật đưa vào trong tay Hàn Tinh đang ngậy người, "Bá mẫu, chúc ngài thân thể khỏe mạnh, mỗi ngày vui vẻ".

Hàn Tinh hoài niệm sờ sờ, "Tiểu Bân, cảm ơn, cháu rất có tâm".

Ồi chao? Đây là phản ứng gì? Đồng Học Bân dở khóc dở cười, thầm nói không đúng, sao ngài không kích động.

Tạ Tuệ Lan cười híp mắt nhìn hấn, "Anh thật có bản lĩnh, Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng chỉ có một cái, hơn nữa vẫn một mực ở trên tay lão gia tử cùng mẹ của tôi, trên thị trường ngay cả hàng nhái đều rất khó tìm đến, anh thời gian một ngày liền tìm được? Ha ha, còn rất giống chính phẩm, ừm, phong vận cũng có, nguyên liệu cũng rất tốt? Không tệ, là hàng chế phẩm cao cấp? Cái này ít nhất cần hơn mười vạn mới có thể mua được đây?"

Tạ Hạo cũng gật gật đầu, "Rất giống đồ thật".

Đồng Học Bân thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, ta ngất, anh em này trăm cay nghìn đắng mới trộm trở về, như thế nào mà có thể "cùng đồ thực giống như đúc" được? Cái này con mẹ nó chính là hàng thật đó! Bất quá Đồng Học Bân cũng rõ ràng tâm trạng bọn hấn, đồ nằm trong viện bảo tàng, trên thị trường nếu có người lấy cho người một bức giống nhau như đúc, người không cần nghĩ cũng biết là đồ giả, đạo lý này giống như là ở đây.

Hàn Tinh biết Đồng Học Bân có tâm tư gì, nhưng mà cho dù là hàng nhái cao cấp thì cũng chỉ là hàng nhái cao cấp, cho dù phỏng chế giống nhau cũng không thành đồ thật được, huống hồ là đồ cổ, Hàn Tinh cảm thấy cảm xúc lại bị bốc lên, trong lòng đau đớn, rất nhanh đem thứ này cất kỹ, không có nhìn nữa. Bà trong lòng rõ ràng cái tượng Bồ Tát kia thực sự là không thể lấy về được nữa, hiện tại bà cần làm là mau chóng điều chỉnh tốt tâm trạng, không còn suy nghĩ về nó.

Đồng Học Bân vội hỏi: "Bá mẫu, tượng Bồ Tát này..."

Hàn Tinh gượng cười nói: "Bác rất thích, về sau liền dùng nó, ha ha"

"Không phải, cháu là nói thứ này..."

Từ Lệ Phân ngắt lời nói: "Ha ha, ăn cơm đi, thừa dịp còn nóng còn nóng".

Tạ Nhiên cũng nhú mày nhìn Đồng Học Bân , thầm nói người không thấy biểu tình đại thẩm sao, như thế nào còn đề cập tới tượng Bồ Tát?

Tạ Tuệ Lan néo néo tay hấn dưới gầm bàn, không cho hấn nói thêm.

Không khí trên bàn lại trầm xuống.

Vài lần đều bị ngắt ngang, Đồng Học Bân liền buồn bực, ta kháo, anh em ta còn chưa nói được gì.

Bỗng nhiên, TV sau lưng bỗng nhiên vang lên tin tức, Tạ Hạo lỗ tai vốn tốt, sau khi nghe xong một câu, ngẩn người, kinh ngạc chạy nhanh đem âm lượng TV mở lớn lên.

Chỉ thấy trên màn hình viết một hàng chữ - Viện bảo tàng quốc gia Tokyo phát sinh đại án mất trộm!

411. Chương 411: Đây Là Chính Phẩm?

Trong phòng khách biệt thự.

Ánh mắt mọi người đều nhìn trên màn hình TV.

Viện bảo tàng quốc gia mất trộm? Sao lại thế này? Nơi đó mà cũng có thể trộm sao?

Tin tức hiện nay có thể truyền đi rất nhanh, cho nên chỉ sau vài tiếng đã có tin tức ở trên TV. Người MC chuyên mục tin tức mặt không chút thay đổi đọc một phần bản thảo: "Theo phóng viên của đài vừa mới thông báo về, viện bảo tàng số một, nằm ở Viện bảo tàng quốc gia Tokyo vào buổi chiều giờ địa phương hôm nay đã xảy ra một vụ mất trộm rất lớn, bởi vì viện bảo tàng cự tuyệt nhận phỏng vấn..."

Vừa nghe xong, Tạ Hạo cười ha ha, "Xứng đáng! Xứng đáng!"

Tạ Tinh cũng hả giận, "Trộm rất tốt! Nên cho bọn hấn chút giáo huấn!"

Hàn Tinh cùng Tạ Quốc Bang đã phi thường chú ý, "Tiểu Hạo, đổi sang đài khác xem sao".

Có một số đài truyền hình hạn chế tương đối nhiều, sẽ không đưa tin tức sự kiện mà phía chính phủ chưa thừa nhận, nhưng một số đài truyền hình thì không nhiều hạn chế như vậy, tin tức có khi nhiều hơn một chút.

Quả nhiên, sau khi thay đổi ba bốn kênh rồi cuộc tìm được.

Mọi người thấy trên kênh phát một đoạn video, có lẽ là từ một lưu học sinh hoặc là du khách quay lại, chỉ thấy xung quanh Viện bảo tàng quốc gia vây không ít người, kín đến mức không nhìn thấy được bên trong, ở ngoài cửa ước chừng có mười mấy cảnh sát đang duy trì trật tự, trong viện dừng đầy xe cảnh sát, hiển nhiên là đã xảy ra đại án.

Tạ Quốc Bang mày cau lên, "Xem ra văn vật trộm phân lượng không nhẹ "

"Cục diện lớn như vậy, chẳng lẽ đã đánh mất quốc bảo sao?" Từ Lệ Phân nói.

Tạ Hạo hắc hắc vui lên, "Mất cái gì cũng xứng đáng hết, đây là bọn hấn tự gây ra, ha ha, đã ghiền, trút giận, phải trộm sạch của bọn chúng mới là tốt nhất!"

Hình ảnh vừa chuyển, người MC nói: "Theo quần chúng miêu tả, thời gian xảy ra vụ án là gần một giờ chiều giờ Tokyo, khi đó vẫn trong giờ ăn cơm, đột nhiên báo động vang lên, lần đầu tiên báo động vang lên là ở khu bảo tàng Đông Dương, một cái lưu học sinh nói cho phóng viên, lúc hấn đi thăm ngay tại phụ cận, sau khi nghe thấy báo động liền có không ít cảnh vệ đuổi tới, tuy nhiên ở đó chỉ còn lại đồng thủy tinh vỡ, đồ vật đã không cánh mà bay, sau đó mười mấy phút đồng hồ, báo động lần thứ hai lại vang lên, lại vẫn là ở trong bảo tàng, vật bị trộm tạm thời còn chưa có được phía chính phủ xác nhận rõ ràng".

Sau đó, trên màn hình phát một đoạn video tư liệu, là giới thiệu về hệ thống chống trộm của Viện bảo tàng quốc gia.

Đây là tư liệu địa phương, phía dưới có tiếng Trung.

Có thể thấy biện pháp phòng trộm tại Viện bảo tàng quốc gia là bao nhiêu tiên tiến, bao nhiêu cái đứng đầu thế giới, bao nhiêu toàn diện, nhưng cuối cùng sau khi hình ảnh kết thúc, người chủ trì lại thông báo kẻ trộm cho tới bây giờ vẫn chưa có bắt được, dưới ban ngày ban mặt, cứ như vậy đánh cắp văn vật từ Viện bảo tàng quốc gia, trang bị theo dõi không hề quay được chút nào về kẻ trộm, phạm vi cảnh sát điều tra đánh đến cả nội bộ trong viện bảo tàng, tựa như không bài trừ khả năng kẻ gây án là nhân viên bên trong Viện bảo tàng.

Tạ Tĩnh hít vào một hơi, "Đây là người nào? Bản lĩnh lớn như vậy?"

Từ Lệ Phân hồ nghi nói: "Theo lý thuyết thì cũng quá vô lý đi? Đây là ban ngày, sau khi trộm đi vẫn không bị bắt? Cảnh vệ làm ăn kiểu gì?"

Tạ Nhiên cũng gật gật đầu nói: "Đúng, ít nhất cũng có thể tìm đối tượng khả nghi chứ, mà nghe ra thì có vẻ kẻ trộm đã chạy mất sao?"

Hàn Tinh hơi trầm ngâm, "Rất không có khả năng, hẳn là còn ở trong viện bảo tàng? Có lẽ đang bị điều tra, chẳng qua đã đem tang vật giấu đi rồi".

Tạ Hạo vui sướng khi người gặp họa nói: "Hi vọng bị trộm là quốc bảo bọn hắn đi, lúc này mới thực thích thú!"

Đồng Học Bán vừa mới bị cắt ngang lời nói, đang còn buồn bực, giờ đây vừa nghe xong, cũng không thể không nói nữa, liền ho khan một tiếng nói: "Đúng là quốc bảo Tuyết Chu Bát Mặc Sơn Thủy Đồ".

Tạ Tĩnh ngẩn ra, "Ôi chao, em cũng có nghe qua về cái này, hình như thứ này ở trong danh sách quốc bảo cũng là liệt vào hạng đầu?"

Tạ Hạo hi hi ha ha nói: "Tỷ phu, anh sao biết là cái gì Sơn Thủy Đồ bị trộm? Phóng viên người ta còn chưa biết đó, hơn nữa, em vừa rồi cũng vừa nói xong, quốc bảo làm sao có thể mất? Viện bảo tàng bên kia hình như có phòng quốc bảo, phòng hộ so với các phòng khác còn nhiều hơn mấy tầng, thần tiên đi vào nhắm chừng mới có thể trộm đi vài món".

Đồng Học Bán ha ha vui lên, "Vậy cũng không nhất định, cái món đồ đó hiện tại cũng đã muốn xuất cảnh".

Mọi người kỳ quái nhìn Đồng Học Bán, không rõ hẳn như thế nào khẳng định như vậy.

Từ Lệ Phân không khỏi lắc lắc đầu, "Tiểu Hạo nói đúng, quốc bảo khó có khả năng bị trộm, quá khó khăn, tám phần là một món tương đương với văn vật cấp một hoặc là văn vật cấp hai của chúng ta đi, xuất cảnh? Cái này càng khó, nhập cư trái phép đang còn rất khó nữa là, cái này có thể nói là không thể, qua hải quan như thế nào? Cần phải qua hai lần hải quan, đừng nói các khác, cho dù là cái đồng hồ nhãn hiệu quốc tế mà không kiểm tra đều không được phép qua".

Tạ Nhiên cười nói: "Đừng nói xuất cảnh, viện bảo tàng sớm bị bao vây, người nọ nhắm chừng cũng ra không được, trừ khi là mọc cánh".

Đồng Học Bán nói: "Luôn có biện pháp".

Tạ Hạo lặng lẽ cười lên, "Đồng ca, anh đừng có cùng chúng em tranh cãi, em nói quốc bảo không bị trộm, xem anh có thể nói gì".

Hắn còn chưa nói xong, người chủ trì tin tức bỗng nhiên lặng đi một chút.

Người chủ trì nghe thanh âm bên trong tai phone, lập tức nói: "Một tin mới xuất hiện, đã xác nhận được văn vật bị mất cấp ở Viện bảo tàng quốc gia, trong đó một món đồ lại là quốc bảo, văn vật này là một món bên trong 88 món quốc bảo bên trong Viện bảo tàng quốc gia, giá trị lịch sử..."

Tạ Hạo ngạc nhiên, "Ta kháo! Thật sự là quốc bảo!?"

Tạ Nhiên ngạc nhiên không thôi, có điểm không ngờ quốc bảo thật đúng là bị trộm!

Hàn Tinh cùng Từ Lệ Phân các nàng cũng ngẩn ra, "Tiểu Bán, làm sao cậu biết?"

Không đợi Đồng Học Bán trả lời, người MC trong TV đột nhiên nói ra một đoạn tin tức kinh người: "Văn vật bị trộm tổng cộng hai món, đã được một người phía chính phủ không muốn lộ tên xác định, một món

đồ khác là nằm ở khu bảo tàng Đông Dương - Thời kỳ nhà Đường - Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng, là văn vật cấp hai nước cộng hoà! ”

Lần này, trong phòng khách tất cả mọi người ngây ngẩn cả người!

Thiên Long Sơn Thạch Quạt Sa Nham Bồ Tát Tọa Tượng?

Không khí ước chừng đọng lại hai ba giây, cuối cùng, Hàn phu nhân bỗng đứng lên, bà hơi có vẻ kích động nói: ”Tiểu Bân! Cháu vừa rồi đưa cho bá mẫu cái tượng Bồ Tát... là...”

Đồng Học Bân ngại ngùng sờ sờ cái mũi, ”Tượng Bồ Tát là đồ thật, chính là cái bị mất, khụ khụ, là cháu mới trộm về”.

Ta kháo!

Lời này đã đem mọi người dọa ngẩn ra!

412. Chương 412: Cảm Ơn Trời Đất!

Trong biệt thự.

”Tiểu Bân” Tạ Tuệ Lan mắt híp lại, ”Sao lại như vậy?”

”Tôi không phải đã nói rồi sao? Chỉ có như vậy thôi” Đồng Học Bân cũng không có biện pháp nói tỉ mỉ.

Lời nói của Đồng Học Bân trong lúc nhất thời để mọi người có chút tiêu hoá không được.

Ví dụ như Tạ Tinh Tạ Nhiên đám tiểu bối, phản ứng đầu tiên chính là căn bản không có khả năng.

Tạ Hạo cũng không tin, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Đồng Học Bân, ”Em nói Đồng ca, tỷ phu, thần tượng của em, em biết lực chiến đấu cá nhân của anh rất lợi hại, mười mấy người trưởng thành cũng không phải đối thủ của anh, nhưng mà cái viện bảo tàng kia... Không phải có bảo động sao? Còn có camera theo dõi? Còn có bảo vệ? Anh là giữa ban ngày ban mặt đi vào Viện bảo tàng quốc gia, sau đó trộm Bồ Tát Tượng cùng cái gì quốc bảo Sơn Thủy Đồ? Cả đồng cảnh sát vây tròn xung quanh cũng không có thể ngăn anh đi ra? Camera cũng không có thể chụp được hình anh? Cảnh sát sân bay cũng không ngăn lại được anh? Hải quan Tokyo cũng không tìm ra chút sơ hở nào sao? Hải quan ở thủ đô cũng không phát hiện văn vật trên người anh? Kháo, đây không phải là quá vô lý sao?”

Đồng Học Bân cũng không biết nên nói như thế nào.

Không trách mọi người không tin, chuyện này quả thật quá huyền bí.

Hàn phu nhân thì hỏi cũng không thêm quan tâm hỏi, vội vàng đẩy ghế dựa ra, đem món quà sinh nhật Đồng Học Bân vừa mới đưa cho bà ra xem xét thật cẩn thận.

Tất cả mọi người chờ Hàn Tinh kết luận.

Không phải là bọn hắn không tin Đồng Học Bân, chủ yếu là chuyện này quá trọng đại, hơn nữa còn rất khó tin.

Lúc này, Hàn Tinh không có giống lúc đầu vội vàng lướt qua, mà bưng ở trong tay một tắc lại một tắc, vừa nhìn vừa sờ, ánh mắt quên luôn cả nháy, cuối cùng, Hàn phu nhân đem tượng Bồ Tát lật một cái, nhìn về phía cái bệ, ngay sau đó đồng tử đột nhiên co rụt lại, hơi thở một chút trở nên dồn dập.

Tạ Tuệ Lan nhanh đỡ lấy bà, ”Mẹ, thế nào?”

Hàn phu nhân kích động đem tượng Bồ Tát ôm thật chặt vào trong lòng, nước mắt nhịn không được rơi xuống, ”Chính là tượng Bồ Tát của chúng ta, là thật, thời điểm lão gia tử giao cho ta cái bệ tượng Bồ Tát này có một vết cắt dựng thẳng lên, dài 1cm, sẽ không sai, tuyệt đối sẽ không sai rồi. Cảm ơn trời đất! Cảm ơn trời đất!”

Tượng Bồ Tát mất mà lại được, Hàn phu nhân thật sự rất vui mừng!

Chuyện này, bọn người Tạ Nhiên cùng Tạ Hạo trợn tròn mắt, thật sự là tượng Bồ Tát bị mất sao?

”Đồng ca! Thật là anh trộm trở về?”

”Người cả nước Nhật Bản đang truy nã chính là anh? Anh... là làm thế nào trở về được?”

Ngày hôm qua, biết tin tượng Bồ Tát đã bị xói mòn tới hải ngoại thì ai cũng không cho rằng thứ này có thể tiếp tục trở lại Tà gia, ai ngờ vừa sang hôm sau, Đồng Học Bản đã đem tượng Bồ Tát trộm trở về, nhân tiện còn cầm đi một món quốc bảo của Viện bảo tàng quốc gia Nhật Bản, chuyện này thật sự rất con mẹ nó khó tin, người là thiên thần nhập hồn sao? Người là thần tiên hạ phàm sao? Viện bảo tàng bảo vệ chặt chẽ như vậy đều có thể ra vào tự nhiên như vậy sao?

Lúc này, Hàn phu nhân lau lau nước mắt, ”Thật có lỗi, ta thất thố, rất cao hứng, nhịn không được, để ọi người cười rồi, Tiểu Bản, đến ngồi bên người bá mẫu”.

Đồng Học Bản đáp ứng, đi qua ngồi xuống bên cạnh Hàn Tinh.

Hàn Tinh lập tức sờ ở tay Đồng Học Bản, dùng sức miết miết, ”Bá mẫu cảm ơn cháu, cảm ơn nhiều”.

Đồng Học Bản ngại ngùng nói: ”Có gì đâu mà bá mẫu khách khí vậy”.

”Bá mẫu là thật không nghĩ tới tượng Bồ Tát này còn có thể trở về” Hàn phu nhân nắm lấy tượng Bồ Tát không có buông tay, bàn tay còn lại vỗ vỗ mu bàn tay Đồng Học Bản mà nói: ”Lễ vật mừng thọ của cháu làm cho bá mẫu rất vui mừng, thật sự... Tiểu Bản, cảm ơn, vất vả cho cháu”.

”Không vất vả chút nào đâu” Đồng Học Bản nói, ”Đêm qua thấy bác nhập viện rồi, cháu liền hệ tìm người lấy vé đi Nhật Bản, sau khi ngủ một giấc thì ngày hôm sau đi Viện bảo tàng quốc gia, sau khi lấy được văn vật liền trực tiếp đi sân bay, sau khi hạ cánh liền tới đây. Mọi việc rất thuận lợi”.

Tạ Hạo nghe được mà mắt tròn trắng, thầm nói anh định lừa gạt ai vậy!

Đồng Học Bản nói tùy ý, nhưng ở đây mọi người đều biết, sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Viện bảo tàng quốc gia Tokyo tại trên thế giới cũng là đại danh đỉnh đỉnh, biện pháp phòng trộm đương nhiên không sơ hở, vậy mà giữa ban ngày ban mặt có thể trộm đi quốc bảo Nhật Bản, dùng chân mà nghĩ cũng biết chuyện này tuyệt đối sẽ không dính vào hai chữ ”Thuận lợi”, từng trạm kiểm soát, tầng tầng cảnh vệ, tùy tiện ngấm lại cũng có thể biết Đồng Học Bản đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, nói cử tử nhất sinh cũng không đủ, nếu mà bị cảnh sát Nhật Bản bắt được, nửa đời sau có lẽ chỉ có thể ở trong ngục giam Nhật Bản mà sống thôi, trực xuất về nước là ảo tưởng, cả đời liền xong rồi.

Đồng Học Bản cấp bậc có lẽ không coi vào đâu, trưởng phòng mà thôi, nhưng ở bên trong Tà gia đời thứ ba, tốc độ thăng chức Đồng Học Bản đều là nhanh nhất, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Nhưng mà Đồng Học Bản lần này lại có thể bất cứ giá nào.

Vì Hàn phu nhân, dám tự mình đi đến Nhật Bản làm ra chuyện lớn như vậy, suýt nữa đem chính hần đều bù vào.

Đồng Học Bản dầu gì cũng là cán bộ trưởng phòng cấp quốc gia, sau này có lẽ còn có thể tiến xa thêm nữa, nhưng mà Tiểu Đồng lại không có một chút ý thức bảo vệ mình, liền trình diễn một màn ”chân đất không sợ đi giày”, chẳng lẽ hần không biết vạn nhất không thành thì cả đời này có thể không về được sao? Chẳng lẽ hần không biết vạn nhất xảy ra sai lầm, Tuệ Lan cũng tốt, mẫu thân hần cũng thế, cả đời này đều không còn được gặp lại sao?

Hần hiển nhiên sẽ không rõ ràng lắm hậu quả.

Nhưng cho dù vậy vẫn làm cho Hàn Tinh thậm chí đám người Tạ Quốc Bang, Tạ Quốc Kiến một cảm xúc rất lớn!

Một câu ”bất cứ giá nào” nói thì đơn giản, động động mồm mép cái là xong, nhưng nếu quan hệ đến tới sinh tử, quan hệ đến tiền đồ, lại có mấy người ”bất cứ giá nào”?

Đã biết tiền căn hậu quả, Tạ Nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, khi nãy cô còn cảm thấy Đồng Học Bản tới chậm rất không hợp quy củ, đối với Hàn phu nhân rất không tôn trọng, ai ngờ Đồng Học Bản lại là vì chuyện của bọn họ mà liều chết chạy tới Tokyo trộm viện bảo tàng, thiếu chút nữa cũng không về được,

điều này làm cho Tạ Nhiên hết sức khó xử, thầm nói vừa rồi may mắn không nói gì thêm, bằng không trước mắt thật rất xấu hổ, tuyệt đối xuống đài không được.

”Đứa nhỏ” Hàn Tinh đau lòng nhìn hấn một chút, ”Có bị thương không?”

Đồng Học Bản cười nói: ”Không có, không có cùng bọn họ giao thủ, đã trốn qua trót lọt”.

Hàn Tinh lòng còn sợ hãi vỗ vỗ tay hấn, ”Cháu đó, lần này thật sự là quá mạo hiểm, nếu cháu xảy ra chuyện bên Nhật Bản, cháu để cho ta làm sao có thể ăn nói với Tuệ Lan đây?”

Đồng Học Bản ha ha cười nói: ”Cháu mạng lớn, không có việc gì”.

”Đồng ca” Tạ Tinh rút cuộc cũng tiêu hoá được sự thật, hít hít một hơi, trịnh trọng nhìn hấn, ”Cám ơn anh”.

Tượng Bồ Tát mất trộm, trách nhiệm Tạ Tinh chiếm đại bộ phận, hai ngày này nàng luôn luôn áy náy tới cực điểm, ngay cả nàng luôn rất kiên cường cũng đều không chỉ khóc một lần, cảm thấy có lỗi với đại thẩm, thực có lỗi với sự tín nhiệm mà bà đã đem tượng Bồ Tát giao ình, thứ này hiện tại rốt cục đã trở lại, một khối đá lớn đã rơi khỏi lòng Tạ Tinh, nàng vui sướng cảm kích, điều này cũng không kém Hàn phu nhân bao nhiêu, nàng thực rất cảm ơn Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản liên tục nói không có việc gì, ”Nhắc tay nhắc chân thôi, đừng cảm ơn, làm tôi ngượng ngùng, ha ha”.

Thấy mọi người cứ cảm ơn cảm ơn suốt, Tạ Hạo không khỏi kêu lên: ”Em nói, đề tài mọi người có phải thay đổi quá là nhanh hay không? Tỷ phu của em làm sao từ Nhật Bản trở về em còn không hiểu được, vậy sao đã đổi đề tài rồi? Năng lực tiếp thu của mọi người cũng quá mạnh đó chứ? Đây chính là Viện bảo tàng quốc gia, tỷ phu còn trộm Sơn Thủy Đồ ở phòng quốc bảo nữa! Vì sao lại có thể trở về đơn giản như vậy?”

Lời này cũng nói trúng tâm của Tạ Nhiên, nàng cũng đang buồn bực đây.

Đồng Học Bản nhanh chóng đáp ứng giải thích vài câu, cái gì vận khí tốt, cái gì vừa vận.

Tạ Hạo nghe xong một trận xem thường, ”Đúng rồi, còn món quốc bảo kia đâu?”

Mọi người vừa nghe, đều nhìn về Đồng Học Bản, đúng rồi, quốc bảo Nhật Bản ở đâu?

Đồng Học Bản ho khan ho khan, cười khan một tiếng nói: ”Lúc về tôi đã quyên góp cho viện bảo tàng của Mục lão sư Mục Chính Trung rồi, ngày mai bọn hấn hấn là sẽ trưng bày”.

Mọi người nhất tề ngẩn ra.

Tạ Hạo kêu một tiếng ta kháo, ”Tỷ phu! Anh thật là xấu đó nha! Còn trưng bày? Đây không phải là trực tiếp bêu xấu sao?”

Tạ Tuệ Lan nhân cơ hội nhú lại, ”Tại sao em dám cùng Đồng ca nói chuyện như vậy! Tin chị xé miệng em không?”

Tạ Tinh cười khúc khích, ”Quyên rất tốt! Đối phó với người như thế phải cho nếm chút hung ác!” Trong lòng thầm nói Đồng ca này lá gan thật sự là lớn, không nói đến đại náo Viện bảo tàng quốc gia, sau khi trở về còn nghênh ngang đi tặng quốc bảo của bọn hấn, còn muốn trưng bày, cứ như chỉ sợ Nhật Bản bên kia không biết quốc bảo đã muốn xuất cảnh rồi, đây là chỉ sợ cho thiên hạ không loạn, về mặt cũng không cần phải ác như vậy chứ! Quả thực là hướng trên mặt mà chà đạp!

Lúc này, Tạ Quốc Kiến nói chuyện, hấn cười vừa cầm chén rượu, ”Tiểu tử giỏi, chuyện này làm rất tốt, Nhị thúc mời cháu một ly! Uống!” Hấn mới vừa rồi còn bối vì trách cứ Đồng Học Bản tới chậm nên cùng Tạ Tuệ Lan tranh cãi vài câu, hiện tại chân tướng rõ ràng, hấn cũng không thể không nói một câu, hướng hồ phong cách thủ đoạn Đồng Học Bản phi thường phù hợp với Tạ Quốc Kiến, ở nhà, tính tình Tạ Quốc Kiến là giống Tạ lão gia tử nhất.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: ”Nhị thúc, ngài là trưởng bối, làm gì có đạo lý kính rượu hấn?”

Đồng Học Bản vội nâng chén nói: ”Đúng đúng, Nhị thúc cháu mời ngài”.

Sau khi cạn một chén, Tạ Quốc Kiến nói: "Mục Chính Trung ta biết, mở cái viện bảo tàng tư nhân kia đúng không? Được rồi, chuyện này ta quản, thời điểm trưng bày ta sẽ phải người đến bảo vệ". Ngay cả đại tẩu của hắn cũng dám đứng vào, cái này đã sớm chọc giận Tạ Quốc Kiến, vừa lúc nương cơ hội này chỉnh lý bọn hắn một chút.

Tin tức trên TV vẫn còn thông báo sự kiện Viện bảo tàng quốc gia bị trộm, quốc bảo mất trộm, loại đại sự khiếp sợ thế giới này thì bất cứ hãng tin nào cũng không buông tha.

Bỗng nhiên, dưới màn hình đánh ra một hàng chữ tin tức nhỏ, trên đó viết kết quả điều tra hiện tại, ở bên trong Viện bảo tàng quốc gia không có tìm được vật bị lấy cắp, có thể đã bị kẻ trộm mang ra ngoài, không rõ là ở đâu, hiện tại cảnh sát Nhật Bản bước đầu nhận định là nhân viên trong Viện gây án, lúc này đang điều tra nhân viên tiềm ẩn trong viện bảo tàng, cùng lúc đó tăng cường điều tra ở Tokyo, phía người phát ngôn chính phủ còn nói tuyệt đối sẽ không để quốc bảo xuất cảnh, kẻ tiềm ẩn khẳng định còn tại Tokyo, sa lưới chỉ là vấn đề thời gian.

Xem hết tin tức, mọi người chỉ có cười khở nhìn Đồng Học Bân đang ăn cơm, thậm chí còn sa lưới cái gì, nhân vật chính đều đang ăn cơm ngon lành kia kìa!

Tất cả cảnh sát ở Tokyo đều không có cách nào phát hiện Đồng Học Bân, điều này làm ọi người đối với bản lãnh của Đồng Học Bân hiểu biết thêm một bước!

413. Chương 413: Định Lại Ngày Kết Hôn?

Tám giờ tối.

Tạ gia, biệt thự.

Mới vừa ăn xong thọ yến của Hàn phu nhân, di động của Đồng Học Bân đã riu rít vang lên.

Tạ Hạo đang ở phòng khách xoay quanh Đồng Học Bân hỏi lung tung này kia, Đồng Học Bân đang không biết trả lời thế nào, vừa nghe tiếng điện thoại, lập tức mượn cơ hội thoát khỏi tiểu tử này, đi đến bên cửa sổ vừa nhìn thấy số điện thoại, là phó sở trưởng thông tin Quốc An phân cục thành tây, liền bắt máy.

"Alo, lão Tiền, là tôi".

"Tôi nói Tiểu Đồng Chủ nhiệm, tôi cũng không biết phải nói với cậu như thế nào".

"Ồ, sao vậy lão Tiền?"

Lão Tiền đầu kia cười khở nói: "Đừng nói với tôi là viện bảo tàng Tokyo bị trộm là do..."

Đồng Học Bân đỏ mồm hỏi, đương nhiên không thể thừa nhận, "Tôi cũng vừa xem, làm sao có thể, không liên quan cùng tôi".

Nếu là người khác, lão Tiền căn bản sẽ không suy nghĩ đến chuyện này, bởi vì ai cũng không có bản lãnh này, nhưng Đồng Học Bân thì khác, hắn thời điểm làm Phó Chủ nhiệm, đại danh ngay cả người ở Cục Quốc An thành phố cũng biết, thủ đoạn thần kỳ lão Tiền lại tận mắt nhìn thấy không chỉ một lần, người khác không biết bản lãnh của hắn nhưng lão Tiền còn có thể không biết? Cho nên người khác có lẽ cho rằng không có khả năng, nhưng trên người Tiểu Đồng Chủ nhiệm chỉ sợ là không có gì không có khả năng, "Cậu ban đêm mới vừa đi Tokyo, giữa trưa ngày hôm sau Viện bảo tàng quốc gia đã bị trộm, ngay sau đó một giờ cậu đã lên máy bay trở về nước, chuyện này..."

Đồng Học Bân vô tội nói: "Lão Tiền, anh nói thế oan uống tôi, tôi cho dù lớn mật cũng không dám trộm quốc bảo của người ta".

Bọn người Tạ Hạo cùng Tạ Tĩnh đang ở Phòng khách nhìn về phía hắn, thậm chí người nói dối cũng không biết chớp mắt đó.

"Không phải cậu là được, Từ cục cũng đã hỏi, đến lúc đó tôi lại phải cùng Từ cục giải thích một câu" Lão Tiền cũng không còn nói cái gì nữa, hắn là sợ gặp phải họa, cái này thực quá nhạy cảm.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn nhẹ nhàng thở ra, thật sự là người sợ nổi danh heo sợ mập.

Tạ Hạo cười hắc hắc, “Tỷ phu, em mới phát hiện anh nói dối cũng thực lợi hại, mặt không đỏ tim không nhảy”.

Tạ Tuệ Lan ở trên ghế sa *** mím môi uống nước trà, vừa nghe, nghiêng đầu mỉm cười nói: “Đúng sao? Xem ra tôi phải cân nhắc những điều Tiểu Bàn thường nói trước kia, xem câu nào là nói dối đây, ha ha”.

Đồng Học Bàn vội vàng tỏ thái độ, “Không có, tuyệt đối không có, tôi nào có thể nói dối với chị”.

Tất cả mọi người đều cười, hơn nữa Tạ Hạo cười đến sặc sụa, diễn hình của câu vui sướng khi người gặp họa.

“Đi lên phòng” Tạ Tuệ Lan đứng lên, cười nói: “Tôi phải thẩm tra anh”.

Đồng Học Bàn biết nàng đang nói vui, hẳn là có chuyện định nói với mình, vì thế trừng mắt nhìn Tạ Hạo một cái, cùng Tạ Tuệ Lan đi lên một gian phòng ngủ trên lầu.

Trong phòng thực sạch sẽ, thực nghiêm túc.

Đóng cửa lại, Tạ Tuệ Lan cười cười, “Đây là phòng ngủ của tôi, buổi tối anh ngủ ở đây là được”.

Đồng Học Bàn kích động đôi mắt ngơ ngác, “Chị nói thực sao? Hai ta cùng nhau ngủ?”

“Tôi không nói như vậy, đã ở đây hơn một ngày, còn có việc trong huyện tôi phải quay về đi xử lý, bây giờ lập tức đi”.

Tạ Tuệ Lan nhìn đồng hồ, “Hai mươi phút sau phải đi”.

Mừng hụt rồi.

Dừng một chút, Tạ Tuệ Lan bỗng nhiên nói: “Về sau.... Đừng mạo hiểm như vậy”.

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, “Tôi sẽ tận lực chú ý, bất quá chuyện này cũng chỉ là trộm cái văn vật mà thôi, đáng là gì, vì chị, tôi lên núi đao xuống biển lửa cũng không nhăn mặt” Đồng Học Bàn cùng Tạ Tuệ Lan ở chung luôn luôn có điểm áp lực, thông thường cũng không dám nói những lời tâm tình trần trụi như vậy nhưng hiện tại hẳn mới vừa làm một việc rất đẹp, lá gan cũng lớn một ít.

Tạ Tuệ Lan vui vẻ, ngó ngó hắn, “Anh đó, miệng lưỡi thực ngọt”.

“Tôi là có cái gì thì nói cái đó, tôi...” Không đợi hắn nói xong đã bị ngăn chặn lại.

Tạ Tuệ Lan một tay ôm eo hắn, một tay cầm vào tóc hắn, đôi môi gợi cảm liến hôn vào trên miệng Đồng Học Bàn làm Đồng Học Bàn bỗng lặng đi một chút, hẳn chưa từng hưởng thụ dài ngo này. Sau vài giây đồng hồ Tạ Tuệ Lan chậm rãi dừng lại, một tia nước bọt kéo thành một sợi tơ dài thật nhỏ, xoạch, từ trên môi hai người rời ra, “Ha ha, miệng anh thật đúng là có mật, vừa rồi ăn trái cây gì thế?”

Đồng Học Bàn hạnh phúc, “Ừm, ăn quả táo”.

“Tôi đã nói mà...”

Đồng Học Bàn lá gan càng lớn, nhân cơ hội ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng một cái, lập tức tay phải đặt ở trên bờ eo mỏng mảnh của nàng mà vuốt ve, “Chị cũng thật gầy”.

Tạ Tuệ Lan cười cười nói: “Như thế nào? Muốn Tạ tỷ của anh đầy đặn một chút?”

“Không có, gầy chút cũng rất tốt, rất dễ chịu”.

“Ha ha...” Tạ Tuệ Lan ánh mắt hơi khép lại, cực kỳ xinh đẹp, “Anh hôm nay tính là đã tranh sĩ diện cho Tạ tỷ của anh, không biết vì sao anh lại có bản lĩnh lớn như vậy?”

Đồng Học Bàn cười khổ nói: “Vậy ra là ngoài hôm nay thì các hôm khác tôi đều làm cho chị mất mặt?”

“Anh lại quá miễn cảm rồi, ha ha, tiểu tử anh, luôn luôn vì Tạ tỷ của anh dành sĩ diện, nói như vậy được chứ?”

“Ừm, bắt quá tôi sợ người nhà của chị có thể cảm thấy là quá liều lĩnh hay không? Chuyện này ảnh hưởng quá xấu, tuy là tôi giúp bọn hắc trộm thứ này, tuy rằng trên nghĩa thì đúng nhưng mà trên luật pháp lại...” Đồng Học Bân chớp chớp ánh mắt, “Cái này, người nhà của chị sẽ không có gì dị nghị chứ?”

Tạ Tuệ Lan cười lắc đầu, “Xem qua Thủy Hử chưa?”

“Xem qua một chút đi, làm sao vậy?”

“Trên mặt tình cảm mà nói, anh thích người nào nhất?”

“... Cái này” Đồng Học Bân nghĩ nghĩ, “Có lẽ là Lỗ Trí Thâm?”

Tạ Tuệ Lan ha ha nở nụ cười, “Thấy đó, thật ra đại bộ phận người xem Thủy Hử đều thích loại người này nhất, người lỗ mãng, bọn hắc làm việc đều bất kể hậu quả, có thể không quan tâm, có thể sẽ không động não, có thể ngốc nghếch, nhưng là những người như vậy... người ta thường thích nhất”.

Đồng Học Bân trong lòng ấm áp, “Vậy chị thích không?”

“Anh cứ nghĩ xem? Ha ha...” Tạ Tuệ Lan nâng tay lên nhìn đồng hồ, “Được rồi, tôi cũng nên đi, anh lần này gây ra động tĩnh lớn như vậy, trước tiên cứ tạm thời dừng quay về trong huyện, ở nhà tôi vài ngày, cũng không ai dám động tới anh, nhìn một cái xem có vấn đề gì không rồi hãy trở về, Cục Chiêu thương bên kia chính anh xin phép nhé, được không?”

“Được, vậy giờ tiếp tục hôn một cái”.

“Chiếm tiện nghi của Tạ tỷ rồi còn đòi nữa sao? ÂnHả

Hai người thân mật trong chốc lát mới đi xuống, đi đến phòng khách.

Bọn người Tạ Hạo Tạ Tĩnh cùng Từ Lệ Phân ở dưới xem TV, thấy mặt mày Tạ Tuệ Lan cùng Đồng Học Bân hồng hào, mấy người đều lộ ra tươi cười đen tối, biết hai người bọn họ cũng không phải làm chuyện gì tốt.

Tạ Tuệ Lan da mặt dày, mặt không đỏ tim không nhảy.

Đồng Học Bân có chút chịu không nổi, trên mặt không khỏi nóng hăm hấp.

Tám giờ rưỡi, Tạ Tuệ Lan lái xe đi rồi, Tạ Quốc Lương cùng Tạ Quốc Kiến cũng mang theo người trong nhà rời khỏi biệt thự.

Đồng Học Bân lên đường: “Bá phụ bá mẫu, cháu cũng trở về”.

Tạ Quốc Bang lại nói, “Cháu ngày này cũng mệt mỏi, ngày hôm nay ở lại đây nghỉ ngơi đi, bá mẫu cháu đem phòng ngủ của Tuệ Lan dọn cho cháu xong rồi” Lưu hắc ở lại, còn để cho hắc ngủ ở phòng Tuệ Lan, đây là lần đầu tiên Tạ Quốc Bang chấp nhận quan hệ Đồng Học Bân cùng Tạ Tuệ Lan, trước kia hắc có lẽ còn chưa thực sự chấp nhận.

Hàn Tĩnh cũng cười cười giữ chặt tay Đồng Học Bân, “Cháu hôm nay nói cái gì cũng không thể đi rồi, bá mẫu muốn tâm sự một chút”.

“Ài, cháu liên quấy rầy vậy” Đồng Học Bân không từ chối nữa, như vậy có vẻ không tốt.

Hàn Tĩnh ngày hôm nay thật cao hứng, Đồng Học Bân lần này không khoan nhượng đem Bồ Tát Tượng từ Tokyo “đoạt” về, một phần là cho Tạ Tuệ Lan lấy sĩ diện, một phần cũng là giúp bà nữa.

Sau khi Lôi Đồng Học Bân ngồi ở trên ghế sa ***, Hàn Tĩnh liền tao nhã cười nói: “Nhị thẩm của cháu vừa rồi liên tiếp nhắc tới, nói ta tìm được con rể tốt, Quốc Lương cùng Quốc Kiến cũng đối với cháu khen không dứt miệng, ha ha, đúng rồi, vừa rồi bá phụ cháu gọi điện thoại cho lão gia tử, lão gia tử nói nếu cháu dư thời gian thì đến chỗ của ông chơi cờ đó”.

Hàn phu nhân nói rất nhiều, cũng là dùng phương thức này biểu đạt cảm tạ đối với Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân một mình mạo hiểm xông vào viện bảo tàng, nguy hiểm bao nhiêu thì trong lòng Hàn Tĩnh hiểu được, một câu cảm ơn căn bản biểu đạt không được cảm kích trong nội tâm nàng, Hàn Tĩnh cảm giác mình đã không nhìn lầm người.

Nói chuyện xong đã là chính giờ.

Hàn phu nhân bỗng nhiên nói: “Bên kia công tác thế nào?”

Đồng Học Bản chần chờ chút rồi nói: “Vấn ỏn, đều đang ở con đường phát triển đúng đắn, chẳng qua năm nay nhiệm vụ chiêu thương có chút nặng, cũng không biết hoàn thành được không”.

Hàn Tinh a một tiếng, cười nói: “Lần trước còn nói chờ cháu lên phò sở liền cho cháu cùng Tuệ Lan cưới nhau, bất quá cháu mới vừa lên trưởng phòng, coi như thành tích công tác biểu hiện rất tốt thì phò sở chỉ sợ cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, hơn nữa cháu chưa làm một chức vụ nào ở thị trấn đúng không? Cần phải làm cái nền móng tốt, một vị trí lãnh đạo ở thị trấn chắc chắn phải qua, cháu trước khi lên phò sở chỉ sợ cũng phải làm việc này, nhưng mà thời gian thì... Tuệ Lan cũng đã không còn nhỏ nữa, bằng không như vậy đi Tiểu Bản, trước kia thật ra bá mẩu là thiếu suy xét qua, không cần là phò sở nữa, chờ thời điểm cháu trở thành lãnh đạo trực thuộc trực tiếp của Tuệ Lan là được, hai người trở về Bắc Kinh kết hôn, ha ha, cháu thấy thế nào?”

Thế này? Thật tốt quá!

Đồng Học Bản không khỏi trong lòng mừng rỡ, “Vâng, cháu nghe bác”.

Hàn Tinh vỗ vỗ tay hân, cười một chút rồi nhìn nhìn về phía Tạ Quốc Bang, “Quốc Bang, chuyện này ta có thể làm chủ chứ?”

Tạ Quốc Bang đang xem báo liền ngẩng đầu mỉm cười chậm rãi ừm một tiếng.

Đồng Học Bản rõ ràng, nếu đề nghị trước kia là chờ thành phò sở mới được kết hôn là khảo nghiệm của Hàn Tinh thì có nghĩa giờ đây mình hiển nhiên là thông qua khảo nghiệm, không cần một bước lên trời cũng có thể cưới Tạ Tuệ Lan làm vợ sao? Đồng Học Bản chỉ cảm thấy áp lực trên vai nháy mắt liền nhỏ đi phân nửa.

Đây đối với Đồng Học Bản mà nói chính là đại hỷ sự!

Tựa như Hàn phu nhân nói, Đồng Học Bản chưa làm ở thị trấn bao giờ, nếu trực tiếp muốn từ Cục Chiêu thương thăng chức lên thành phò sở, ở thủ tục thì không thành vấn đề, nhưng mà thực tế thì khó khăn lại mười phần lớn, tư lịch tối thiểu của Đồng Học Bản không đủ, trừ khi hẳn phải làm tại Cục Chiêu thương năm ba năm năm nữa mới được, nhưng năm ba thâm niên thì ai đợi? Đây cũng là vấn đề lớn nhất khiến Đồng Học Bản luôn luôn đau đầu, quá lâu.

Nhưng bây giờ Hàn phu nhân chỉ một câu nói đã giải quyết vấn đề!

Chỉ cần Đồng Học Bản đem công tác chiêu thương năm nay làm thật tốt, cố gắng được chuyển lên thị trấn hoặc huyện ủy là có thể cưới được Tạ tỷ!

Có lẽ không cần đến một năm!

414. Chương 414: Phóng Viên Truyền Thông Chen Chúc Tới

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Mùa xuân hoa nở, đúng là một mùa đẹp nhất trong năm.

Hương hoa dịu nhẹ từ bên ngoài cửa sổ tràn vào nhà.

Đồng Học Bản gối lên chiếc gối thơm ngát của Tạ Tuệ Lan, đắp cái mềm mềm mại của Tạ Tuệ Lan, mơ mơ màng màng mà ngủ, mở mắt ra nhìn gian phòng ngủ, mới nhớ tới đây là ở chỗ nào, ngáp một cái, Đồng Học Bản nghiêng đầu ngửi ngửi mùi thơm của nữ nhân thành thực trên gối, tâm tình sáng khoái vô cùng, xoay người đi xuống giường mặc quần áo tử tế, đi dép lê vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Cảm giác này là đã ngủ đủ giấc, diệt hết mọi mệt, rất thỏa mãn.

Thứ nhất là đã xử lý xong chuyện ở Tokyo kia, Đồng Học Bản cảm giác mười phần đã ghiền, thứ hai là chuyện hôn cùng Tạ tỷ lại tiến triển thêm một bước, đây là thu hoạch lớn nhất.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Đồng Học Bản không tìm được máy sấy, nên cũng không lau khô luôn, kìm nén không được lấy điện thoại di động ra gọi cho Tạ Tuệ Lan một cú điện thoại, “Alo, Tuệ Lan, dậy chưa? Hôm qua biết chị lái xe, sợ chị không tiện nên không gọi điện thoại, mà này, mẫu thân chị nói hôn sự hai ta... Không cần chờ tôi thành phố sở nữa”.

Đầu kia Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói: “Tôi biết, buổi tối mẹ của tôi gọi điện thoại cho tôi rồi, ừm, vậy anh liền cố gắng để công việc chiêu thương năm nay làm cho tốt đi, chần của Tạ tỷ của anh sẽ chờ anh đến chui vào đó”.

Đồng Học Bản cười nói: “Chị nói những lời này? Đây không phải là cố ý thông đồng với tôi sao”.

“Tạ tỷ của anh là cho anh chút động lực để anh cố gắng, ha ha...”

Biết nàng đang vội, Đồng Học Bản nói hai câu liền cúp máy, lập tức thỏa mãn một bên hút thuốc một bên gọi điện cho văn phòng Cục Chiêu thương cùng Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long bảo đừng gọi điện thoại, nói trong nhà mình có chút việc, cần xin phép ba năm ngày, cuối tuần này có thể không đi đơn vị được. Việc bảo quốc qua của Nhật Bản bị trộm rất là chấn động, để an toàn, Đồng Học Bản liền nghe theo Tạ tỷ cùng Hàn phu nhân đề nghị, ở tạm tại thủ đô quan sát tình huống rồi tính sau. Công tác Cục Chiêu thương đầu kia đã muốn phân xong, chính mình không đến cũng không xảy ra gì phiền phức.

Cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa vang lên.

“Tiểu Bản, bá mẫu vào được chứ?” Là Hàn Tinh.

“Vâng” Đồng Học Bản nhanh chóng bóp tắt tàn thuốc, “Bá mẫu vào đi”, cửa vừa mở ra, Hàn một thân váy dài đi vào nhà, “Tắt thuốc làm gì, cháu cứ hút đi”.

Đồng Học Bản mở cửa sổ một chút, “Không hút nữa, mùi quá nồng, mà bá mẫu cảm giác thế nào? Huyết áp bao nhiêu?”

Hàn Tinh ngồi ở trên giường cười, giống một cái từ mẫu mà vỗ vỗ tay hân, “Nhờ phúc của cháu, tượng Bồ Tát vừa về, thân thể bá mẫu lại vô sự”.

Tinh thần là liều thuốc tốt nhất, Đồng Học Bản lúc này mới yên tâm.

Trong chốc lát Hàn phu nhân nói: “Bá phụ cháu đi làm, đi, hai chúng ta đi ăn điểm tâm thôi” Điểm tâm là người làm làm, chuẩn bị thật sự rất phong phú.

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bản tìm được hộp thuốc trên bàn trà, để cho Hàn phu nhân uống, mẹ Đồng Học Bản cũng cao huyết áp, cho nên hân đối với loại thuốc này cũng biết rất rõ, sau khi hỏi liều lượng liền lấy ly nước sôi để nguội cho bà. Hàn phu nhân mỉm cười gật gật đầu, đem thuốc uống hết, càng xem Đồng Học Bản càng cảm thấy vừa lòng.

Chín giờ sáng, Hàn phu nhân tựa như cần đi tham gia một hoạt động công ích, là phu nhân ủy viên cục chánh trị cũng không có nhân rồi như vậy.

Xe bên ngoài đã tới đón Hàn phu nhân, Hàn Tinh cùng Đồng Học Bản sau khi nói một tiếng liền ra khỏi cửa.

Trong nhà chỉ còn Đồng Học Bản cùng người làm, hân một mình cũng nhàm chán, trở về phòng cầm chút đồ rồi mở cửa đi ra ngoài. Đêm qua thọ yến Hàn phu nhân thân thích đến không ít, lão Nhị Tạ Quốc Lương cùng lão Tam Tạ Quốc Kiến đều tự đi xe tới, vì vậy gara hôm qua đã chật kín chỗ, cho nên ngày hôm qua Đồng Học Bản đành đem xe ném tới ký túc xá thường ủy rồi mới chạy tới, cách đây cũng một đoạn.

Nhấn nút mở, chiếc Mercedes xa xa tích tích một tiếng rồi mở cửa.

Đồng Học Bản hướng biệt thự số 1 mà đi, bỗng nhiên biệt thự phía đối diện cửa vừa mở ra, một người trung niên đi ra, cửa biệt thự có chiếc xe Audi có giấy phép thị ủy đang dừng, trên xe đi xuống một lái xe, sau đó mở cửa xe cho người đàn ông trung niên.

Ồ, đây không phải là cục trưởng cục công an thành phố Phùng Học Lương sao?

Thường ủy thị ủy thủ đô, đây chính là đại quan cấp phó bộ.

Đồng Học Bàn may mắn gặp qua hần, đó là lúc hần ở Quốc An đảm nhiệm chức vụ, có lần cùng Tạ Tuệ Lan đi khách sạn ăn cơm, Tuệ Lan cùng Phùng Học Lương bắt chuyện qua, tựa như quan hệ cũng không tệ, khi đó giống như cũng giới thiệu sơ lược qua Đồng Học Bàn, bắt quá nhầm chừng Phùng Học Lương là người chức vị cao như vậy, cũng sẽ không có ấn tượng với mình, huống chi Đồng Học Bàn cũng nghe nói, Phùng Học Lương là người thuộc phe cánh của thị trưởng, cùng Tạ Quốc Bang là hai cái phe phái.

Lúc này, Phùng Học Lương mặc một thân đồ cảnh sát cũng nhìn thấy Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn tuy rằng không biết là đối phương có thể có ấn tượng với mình hay không, nhưng xuất phát từ lễ phép vẫn cung kính chào hỏi, “Phùng Cục trưởng”.

Nhưng không ngờ, Phùng Học Lương đột nhiên cười cười, gật đầu nói: “Tiểu Đồng, đến đây chúc thọ Hàn phu nhân sao?”

Cái gì? Tiểu Đồng?

Đồng Học Bàn được yêu mà sợ, thật sự không nghĩ tới người ta lại vẫn còn nhớ rõ chính mình, thậm chí còn biết mình họ Đồng, vội vàng ứng một tiếng phải.

Phùng Học Lương vừa nhìn Đồng Học Bàn đi ra từ số 1 biệt thự, lại nhìn thấy đầu đang còn ướt ướt hiển nhiên là vừa mới tắm xong, trong mắt không khỏi ngẩn ra, sau khi gật gật đầu liền chui vào trong xe, sau khi chờ lái xe cũng lên xe thì tấm kính phía sau xe cũng hạ xuống, Phùng Học Lương đối với Đồng Học Bàn cười nói: “Ha ha, có rảnh thì cùng Tuệ Lan đến chỗ tôi chơi” Lời này ý vị thâm trường, tựa như là để suy đoán cái gì.

Lái xe vừa nghe, cũng nhịn không được mắt nhìn Đồng Học Bàn, nhớ kỹ khuôn mặt này.

Chờ xe hần vừa đi, Đồng Học Bàn cũng không hiểu được thái độ Phùng Học Lương.

Bất quá nghĩ cũng thấy đúng, Đồng Học Bàn mới là cán bộ cấp trưởng phòng, mà vẫn là ở cơ sở trong huyện, tiếp xúc với tầng lớp trên thực rất ít, coi như hần cùng Tạ Quốc Bang Tạ Quốc Lương vài vị lãnh đạo này tiếp xúc một ít, nhưng đó cũng là ở nhà, Tạ Bộ trưởng đều biểu hiện ra thái độ đối với người nhà, ngay thẳng cũng tốt, hiền lành cũng thế, nhưng đây cũng không phải tác phong của bọn họ khi công tác, cho nên Đồng Học Bàn có thể nói đối với cấp cao hoàn toàn chưa từng có tiếp xúc qua, vì vậy cũng không có khả năng lý giải câu nói của họ.

Nhớ rõ Tạ Tuệ Lan từng cùng chính mình nói qua, tới cấp tỉnh bộ, đấu tranh quyền lực là rất mờ mịt, bởi vì quan hệ các mặt liên quan đến rất nhiều, cho nên nhiều khi cũng không thể giống cơ sở hoàn toàn có thể làm thành cái phe phái. Hiện tại Đồng Học Bàn dần dần có chút lý giải Phùng Học Lương hình như là người của thị trưởng, cùng Tạ Quốc Bang là hai cái phe phái đối lập nhưng Phùng Học Lương quan hệ cá nhân cùng Tạ Tuệ Lan và Hàn phu nhân lại không tệ, hơn nữa giống như cũng không có kiêng dè cùng Tạ gia lui tới? Là do quan hệ của Tạ lão gia tử?

Thôi kệ, chuyện này cách người anh em quá xa.

Đồng Học Bàn lái xe, đi ra ký túc xá thường ủy, hần nhiều nhất chỉ có thể ở thủ đô một tuần, cũng có rất nhiều sự tình cần phải được lo liệu.

Đồng Học Bàn nhớ tới con mình, liền trước gọi điện thoại cho Huyền đi.

Ai ngờ Cù Vân Huyền lại không ở Bắc Kinh, Đồng Học Bàn dở khóc dở cười, vừa hỏi mới biết được Huyền đi sau khi đem việc đấu giá công ty để cho phó tổng làm xong thì giờ rất nhàn rỗi. Cù mẫu cũng đã về hưu, hai người vừa thương lượng, buổi sáng ngày hôm qua đã đi suối nước nóng ở Giang Chiết nghỉ ngơi, còn nói cái gì thả lỏng tâm tình đối với cục cưng mới có lợi, nhầm chừng một tuần đều sẽ không trở về. Đồng Học Bàn bắt đắc dĩ, thậm chí nói đi chơi cũng tốt, cuối cùng lặp lại dặn Huyền đi nhất định phải chú ý an toàn.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn cầm di động gọi sang cho Mục Chính Trung. Đây là chuyện hần đang quan tâm.

Đô đô đô, điện thoại thông, “Alo, Mục lão sư”.

Đầu kia rất ồn, giống như có không ít người “Anh là vị nào?”

“Ngài nói tôi là vị nào?” Đồng Học Bân cười nói: “Cái tằm kia... thế nào rồi?”

Mục Chính Trung lúc này mới biết là ai, chỉ nghe bên kia nói: “Chờ một chút, chỗ này ồn quá...” Chỉ chốc lát sau, thanh âm bên kia mới an tĩnh lại, Mục Chính Trung cười khổ nói: “Chàng trai, đã muốn trưng bày sao, không thể nhanh như vậy, bất quá viện bảo tàng bên này giống như đã để lộ tiếng gió, không có biện pháp đành phải kiên trì vậy”.

Đồng Học Bân chớp chớp mắt nói: “Hưởng ứng thế nào?”

“Bạn có thể lại đây một chuyến, đến đây sẽ biết, ài, sớm biết gây ra động tĩnh lớn như vậy, tôi sẽ không nhảy vào cái vũng nước đục này”.

“Nhưng sao tôi nghe giọng điệu của ngài hình như có điểm rất vui vẻ?”

“Tôi có sao? Tôi đang đau đầu đây!”

Cúp máy, Đồng Học Bân lập tức mở ra radio, một bên nghe một bên đi tới viện bảo tàng của Mục Chính Trung, hẳn không nghĩ tới nhanh như vậy liền trưng bày, cho nên buổi sáng căn bản là không mở TV. Viện bảo tàng đại khái nằm ở ngoại ô thành phố nên cũng không xa, rất nhanh đã đi tới.

Nhưng mà một màn trước mắt đem Đồng Học Bân dọa cho hoảng sợ.

Trời đất, viện bảo tàng hiện tại căn bản là vào không được, chung quanh rậm rạp là xe, xe phóng vẫn chiếm đại đa số, có người đang khiêng camera hướng bên trong chen chúc đi vào, có người cầm microphone truyền hình trực tiếp, vừa nhìn dấu hiệu trên xe, ít nhất cũng tới hơn mười nhà đài cùng tòa soạn, có thể nói là chen chúc mà tới!

Đồng Học Bân đến quả thật có điểm muộn, từ cách đây một tiếng ở đây đã rất đông rồi.

Bên kia vừa cam đoan quốc bảo sẽ không chảy ra ngoại quốc thì bên này đã muốn đem ra trưng bày?

Đây quả thực có thể gọi là một quả bom xịt!

Đã bao nhiêu năm, chỉ có văn vật trong nước bị rơi vào tay nước ngoài, hoặc bị trộm hoặc bị cướp hoặc buôn lậu, có khi nào thì bắt được quốc bảo của nước khác? Còn là loại văn vật quan trọng này? Trong lúc nhất thời, viện bảo tàng Mục Chính Trung đã là tiêu điểm muôn người nhìn chăm chú, khiến cho trong này một chút cũng không có chỗ để thở.

Chứng kiến tình huống này, Đồng Học Bân cũng không đi vào, chuyện này Tạ gia sẽ xử lý, hẳn là thủ phạm cũng không thể tiếp tục chường mặt ra ở đây nữa.

415. Chương 415: Mỹ Phụ

Giữa trưa.

Trong một nhà ăn bình thường.

Đồng Học Bân gọi điện thoại hẹn lão Tiền Phó Sở trưởng ra ngoài ăn cơm, trên bàn ăn, lão Tiền thật sự lo lắng cứ hỏi mãi Đồng Học Bân đối với vụ trộm ở Viện bảo tàng quốc gia Nhật Bản có liên quan gì, có động chạm gì đến nước cộng hòa hay không? Vẫn còn trưng bày ở phòng triển lãm chứ? Sự thật xem ra cũng hả lòng hả dạ nhưng ảnh hưởng cũng quá vậy rồi, bây giờ sự việc càng lúc càng lớn chuyện, bên Nhật liên tiếp khiển trách, đã ảnh hưởng đến mối bất hòa quốc tế rồi. Hiện tại trên báo chí truyền thông nào cũng đề cập đến chuyện này, nếu như sự việc bị bại lộ, lão Tiền thực sự sợ mình cũng mang cái tội đồng phạm, hẳn đã lo vé máy bay cho Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân có chết cũng không thừa nhận, chỉ nói dối rằng đi tìm người.

lão Tiền tựa như cũng tin, không nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bân quả thật cảm thấy khó chịu vì đã nói dối lão Tiền, liền lấy ba cây Trung Hoa từ cái túi ở phía sau, đưa cho lão Tiền, lão Tiền nhất định không lấy, còn nghiêm mặt, cuối cùng

Đồng Học Bản khuyên mãi mới cầm thuốc đi ra ngoài. Cái này là do người khác tặng cho hấn vào dịp tết, luôn có sẵn trong xe để tiện dùng. Quan hệ trong nước với mọi người điều là như vậy, có qua có lại mới toại lòng nhau, mới có thể thúc đẩy tình cảm đôi bên, chứ không phụ thuộc vào giá trị của món quà là bao nhiêu.

Trước khi đi lão Tiền nói với hấn, Từ Yến hôm nay xin nghỉ phép, hình như là bị ốm rồi.

Đồng Học Bản nhất thời có chút lo lắng, Từ Cục thật không nói với mình, cô ấy bị ốm rồi, Đồng Học Bản dù gì cũng phải mua một ít đồ đi thăm.

Một giờ chiều, ánh mặt trời chiếu khắp.

Trong con hẻm nhỏ ký túc xá quốc an thành tây, Đồng Học Bản có chút hoài niệm nhìn bốn phía xung quanh hấn, hình như không có gì thay đổi, vẫn là dãy nhà nhỏ, mấy đứa nhỏ chạy nhảy trong ngõ nhỏ, nhớ lại mình lúc xưa dùng back chạy đi mua thuốc trợ tim và thuốc hen suyễn cứu Lữ Bộ trưởng mới đó trong nháy mắt đã gần hai năm rồi, suy nghĩ, mình cũng đã liên lạc qua điện thoại với Từ Yến suốt, cũng lâu rồi chưa gặp Từ Cục trưởng, đừng nói, thật sự cũng nhớ chị ấy, cũng trách chính mình không biết suy nghĩ, tết đến cũng chẳng đến thăm lãnh đạo cũ, thật không thể nào nói được.

Ở cửa lớn, người bảo vệ cửa cản hấn “Cậu là ai?”

Đồng Học Bản cười cười, “Tôi Đồng Học Bản, Từ Yến Từ Cục trưởng có ở nhà chứ?”

“Cậu chờ một chút.” Bảo vệ cửa quay vào phòng cầm lấy điện thoại gọi, không bao lâu thì thò đầu ra nói: “Từ Cục trưởng cho cậu vào, tòa 1 phòng 202”.

“Tốt. Cảm ơn” Đồng Học Bản tay cầm đồ đi vào bên trong.

Trên lầu. Đỉnh đông, đỉnh đông, hấn nhấn chuông cửa phòng Từ Cục trưởng.

Một lát sau, cửa được người bên trong kéo ra, lộ ra một dáng người một mỹ phụ, nàg khoảng chừng bốn mươi tuổi, dáng người vừa tầm, nhưng khuôn mặt rất thu hút, càng nhìn càng thấy có ý vị, trên người khoác một bộ áo ngủ tơ tằm tay dài, tóc buộc cao, trên vai khoác một chiếc áo len, không khoác tay vào áo chỉ là khoác hồ, mỹ phụ này đang mang một đôi dép lê mềm.

Nhìn thấy người này, Đồng Học Bản sửng sốt một chút, “Từ... Cục trưởng?”

“Đây là ngữ khí gì vậy”, Từ Yến ha ha cười nói, mở cửa chống trộm, “Thế nào còn bán tín bán nghi hay sao?”

Nét mặt già nua của Đồng Học Bản đỏ lên, không chút ngại ngùng nói thật, “Khụ khụ, nhìn vẻ mặt của chị không được khỏe, suốt chút nữa nhìn không ra chị, nghe nói chị bị ốm? Thế nào rồi?” Từ Yến xoay người cho hấn vào phòng, “Không sao, chỉ là mệt thôi, cậu vào phòng đi”.

Trên thực tế, Đồng Học Bản khi vừa nhìn thấy Từ Yến thì thực là không nhận ra được. Dù gì cũng đã quá lâu rồi không gặp nhau, thời điểm hấn vừa đến phòng tổng hợp, thì ấn tượng về Từ Yến cũng là một người phụ nữ trung niên rất bình thường, không xuất chúng cũng không quá khó nhìn. Nhưng lần này vừa nhìn thấy, Đồng Học Bản phát hiện ra rằng Từ Yến hình như đẹp hơn nhiều so với trước đây, diện mạo cơ bản không thay đổi, chỉ là Đồng Học Bản có cảm giác như vậy.

Đồng Học Bản biết, không phải Từ Yến thay đổi gì, mà là hấn có sự ngưỡng thức hơn mà thôi.

Trước kia Đồng Học Bản nhìn người trước tiên thường nhìn vào diện mạo và khuôn mặt, cũng không để ý nhiều đến những vấn đề khác, nhưng cùng với thời gian, với việc tiếp xúc ngày càng nhiều người, tầng lớp tiếp xúc cũng ngày càng cao, Đồng Học Bản cũng không đơn thuần xem mặt mà bắt hình dong nữa, bây giờ đột ngột thấy lãnh đạo của mình, được rồi, hóa ra trước đây mình không để ý gì cả, Từ Yến quả thật là một người phụ nữ càng ngắm càng đẹp, đậm nét thành thực.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ có hai người họ.

“Phòng hơi lộn xộn, cũng không biết trước là cậu đến, nên cũng không dọn dẹp gì cả”. Từ Yến thấy Đồng Học Bản nhìn mình chăm chăm, không nhin được cười “Sao thế? Chưa thấy qua bao giờ à?” Đồng Học Bản

ho khan một tiếng, bây giờ không có cái quan hệ cấp trên cấp dưới giữa hai người, hẳn nói chuyện cũng tùy ý một chút, “Xem ra hình như chị thay đổi rồi đó, ừm, xinh đẹp hẳn ra”.

Từ Yến nở nụ cười, “Được đó tiểu tử, dám nói chuyện ngọt xớt với lãnh đạo cũ vậy đó hả?”

“Tôi đâu nào dám, chỉ là nói thật thôi”, Đồng Học Bản nhìn xung quanh, “Đúng rồi, chỉ có một mình chị thôi à?”

Từ Yến lạnh nhạt ừm một tiếng rồi cùng ngồi xuống ghế sofa với hẳn, “Tôi ly hôn cũng lâu rồi, cứ một mình sống qua ngày vậy đó, cậu cũng đâu phải là không biết, nào, uống trà”.

Đồng Học Bản đương nhiên biết, Từ Yến sớm đã ly hôn, có một đứa con học trung học cơ sở, nhưng con đã đi theo sống cùng với chồng trước của cô ấy, mỗi tháng đến chỗ Từ Yến ở hai ngày. Nghĩ đến lãnh đạo cũ của mình bị ốm không có ai chăm sóc, chỉ biết có một mình tự chăm sóc mình, Đồng Học Bản cảm thấy xót xa, hẳn rất cảm kích Từ Yến, ngồi không yên, “Chị ăn cơm chưa?”

“Chán ăn, lại lười nấu nướng, vừa mới uống thuốc”.

“Như vậy sao được” Đồng Học Bản lập tức xắn tay áo đứng lên,

“Chị đừng quan tâm, để tôi nấu chút gì đó cho chị”.

Từ Yến kéo hẳn, “Không cần, cậu cũng vừa tới mà, ngồi xuống, ngồi xuống”.

Đồng Học Bản nói: “Lãnh đạo cũ, chị mà cũng khách sáo với tôi làm gì chứ, xem mặt chị trắng bệch, không ăn sao được? Chị mau vào trong phòng nằm nghỉ một tí, sẽ có cơm liền”

Có thể thấy được từ cái áo khoác len kia, Từ Yến là từ trong giường của mình đi ra ngoài, Đồng Học Bản không nói nhiều liền đỡ Từ Yến đi vào phòng, để cô ấy nằm xuống, đáng người Từ Yến đầy đặn nằm xuống giường, lồng ngực bắt gặp đập loạn xạ, có thể nhìn thấy sóng ngực đầy đặn thấp thoáng sau lớp y phục.

Đổ mồ hôi, thật là muốn mạng mà, sao trước đây lại không nhận ra được vẻ đẹp mê người này của Từ cục?

Đồng Học Bản vội định thần lại, “Chị cứ ngủ một lát đi. Tôi đi làm cơm”.

Từ Yến cười cười, vui vẻ nói: “Tôi còn nghĩ cậu chỉ biết gây họa bên ngoài, không nghĩ rằng cậu cũng biết thương người”.

Đồng Học Bản đắp chăn lại, mặt không đỏ tim không nhảy đáp: “Chị cũng vừa biết đó thôi, con người tôi không có ưu điểm gì khác, đó là biết chăm sóc người khác” Cái này không phải là Đồng Học Bản nói quá, khi bố hẳn qua đời, mẹ về lại quê hương làm việc, hẳn một mình ở lại thành phố ngót mấy năm, vì thế tính tự lập cũng rất cao. Mặc dù sau đó có Cù Vân Huyền giúp hẳn giặt quần áo, vớ tất, hiện tại ở huyện Duyên Đài, Đồng Học Bản cũng chẳng phải cơm nước giặt giũ nhưng cũng không phải là hẳn không biết làm, mà chỉ là lười thôi.

Bước vào nhà bếp, Đồng Học Bản bắt đầu bận bịu

Hơn mười phút sau, Đồng Học Bản bê một bát cháo khói bay nghi ngút đi vào phòng ngủ, đưa cho Từ Yến dùng, tiện thể lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho cô ấy xem có sốt hay không.

Từ Yến cảm thấy xúc động “Ài, nếu cậu là con tôi thì tốt rồi”.

Đồng Học Bản bê bát cháo đã được dùng hết ra để trên bàn, nghe thấy những lời của Từ Cục Trưởng chất chứa sự cô đơn, xem ra con trai cô ấy hiện tại nghiêm khắc mà nói thì cũng xem như không phải là con trai của cô ấy nữa, Đồng Học Bản nói tiếp: “Hay chị xem tôi như con chị đi, nếu sau này khi thấy trong người không khỏe thì cũng đừng có cố gắng chống đỡ một mình, cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến bất cứ lúc nào chị gọi, tôi có lẽ không làm tốt lắm, nhưng nấu bữa cơm, rửa cái bát thì không thành vấn đề”.

Từ Yến cười nói: “Có câu nói này của cậu thì được rồi, cảm ơn cậu”.

“Nhìn chị kìa, đáng ra phải là tôi nói lời cảm ơn đó mới phải chứ, trước đây là tôi không hiểu chuyện, thật toàn đem lại phiền phức cho chị thôi”, Nắm chặt cái nhiệt kế, Từ Yến nhẹ nhàng vuốt mở cổ áo, nhìn thoáng chút lay động của sóng ngực, có thể thấy Từ Cục trưởng tám phần không mặc áo trong, Đồng Học Bản nghiêng đầu về hướng khác, đoán chắc Từ Yến đã kẹp cái nhiệt kế xong mới quay người, bê cái bát đi vào

trong bếp rửa sạch, tiện tay lấy ra phong bì thư có tiền trong túi ra, vào lại phòng và đặt nó ở đầu giường Từ Yến. Tiền vé máy bay và tiền đổi ra tiền Nhật cũng đều là tiền túi của Từ Yến xuất ra cho Đồng Học Bàn, món tiền này đương nhiên là sẽ phải trả.

Một lúc sau, kết quả của nhiệt kế là 37 độ 9, gần mức sốt cao.

Đồng Học Bàn vừa xem thấy không ổn, liền tìm viên thuốc hạ sốt từ trong tủ ở nhà cho cô ấy uống, “Chị uống đi, không được nữa thì đi bệnh viện”.

Từ Yến xua xua tay, “Đỡ tôi dậy đi, một chút sốt thể này không sao đâu”.

Đồng Học Bàn trừng mắt nói: “Không được, cái này tôi không thể nghe chị được, chị ngủ đi, tôi ra ngoài phòng khách xem ti vi, có gì chị gọi tôi”.

Thuốc dần dần có tác dụng, Từ Yến thấy mở mắt không ra “Cậu từ xa đến, thể mà lại phải nhìn cảnh này”.

“Điều này không nên hay sao? Chị còn xem tôi như người ngoài sao?”

Chờ Từ Yến ngủ say, Đồng Học Bàn cẩn thận đóng cửa lại, đi ra phòng khách.

Nhìn đồng hồ, hơn 2 giờ chiều rồi.

Đồng Học Bàn biết rõ rằng Từ Cục trưởng dạo này tâm trạng không tốt, công việc cũng không thuận lợi, trong cuộc điện thoại đó Từ Yến có nói hiện tại công tác tại phân cục quốc an thành tây rất khó khăn, có phải vì lo chuyện này lâu ngày mà thành bệnh hay không? Đúng rồi, tai mắt của Từ Cục trưởng không phải đang điều động được đi cục An Quốc thành phố Phần Châu làm việc, bên đồng chí lão Dương cũng không rõ có được kết quả gì không. Đồng Học Bàn cũng muốn cho Từ Yến biết một điều vui, thể là lập tức gọi cho Loan Hiểu Bình.

Mình cũng không thể nào giục bên lão Dương được, chỉ có thể hỏi thăm tình hình trước từ chỗ mẹ.

Điện thoại thông rồi, “Mẹ, không đi dạy sao?”

“Vừa hết giờ, mới xuống lớp, có gì không vậy?”

“Chính là muốn hỏi một chút chuyện lần trước con nói chuyện với chú Dương, chuyện cục trưởng Quốc An đã có tin tức gì hay không?”

“ỪmỪm con không nói mẹ suýt nữa thì quên mất, chú Dương của con sáng nay vừa nói với mẹ chuyện đó về cơ bản là được rồi”.

Đồng Học mắt sáng lên “Cơ bản xác suất là được bao nhiêu?”

Loan Hiểu Bình nói: “Lão Dương nói như vậy chính là khẳng định không thành vấn đề,

lúc sáng hẳn còn hỏi số điện thoại của con, vì chuyện này của con mà chú Dương cũng lo lắng không ít, con nên cảm ơn người ta cho tốt”.

“Vâng! Rõ ràng rồi!”

Thành rồi!

Đồng Học Bàn lòng vui mừng, trong lòng nghĩ đồng chí lão Dương này làm việc thật đáng tin!

416. Chương 417: Từ Yến Điều Động Công Tác!

Buổi chiều.

Nhà Từ Yến.

Tít tít tít, Đồng Học Bàn ngay sau đó gọi vào số di động của Dương Triệu Đức, “Chú Dương, cháu Tiểu Bàn, có làm phiền công việc của chú không?”

Bên kia Dương Triệu Đức cười nhẹ nhàng nói: “Không có, chú cũng vừa họp xong, cũng đang định gọi điện thoại cho cháu, nghe Hiểu Bình nói cháu cuối tuần về Bắc Kinh? Đã trở lại rồi à?”

“Không có, bên này có chút việc xin nghỉ vài ngày phép”.

“Có gì phiền phức không?”

“Chuyện nhỏ thôi, ha ha”.

“Vậy là tốt rồi, đúng rồi, Tiểu Giai hình như cũng đi Bắc Kinh rồi”.

“Ồ? Chị Tô đến đây? Có nhiệm vụ ở đài truyền hình?”

“Hình như là nhờ người khác đi làm rồi, cụ thể thế nào chú cũng không hỏi nhiều” Đang nói chuyện, Dương Triệu Đức cười ha ha nói: “Lần trước cháu nói với chú chuyện Cục trưởng cục quốc an Phần Châu đó cũng đã có thể được rồi, sở Quốc An tỉnh cũng đang xem xét ý kiến của chính quyền địa phương, việc điều động công tác của Từ Yến cơ bản không thành vấn đề, nhưng cái vị trí này rất nhiều người tranh giành, nên bên sở Quốc An tỉnh cũng không tiện để lộ tin tức sớm, có thể nội trong tuần này sẽ có đơn nhậm chức xuống, đến lúc đó cháu nói trước cho lãnh đạo cũ của cháu biết, để cô ấy chuẩn bị tinh thần” Nếu như lúc này những lời của mẹ nói còn chưa thể xác định rõ được, thì bây giờ những lời này của lão Dương thật là đã khẳng định chắc, chuyện của Từ Cục trưởng xem ra là thật thành rồi!

Đồng Học Bản vội nói: “Chú Dương, thật cảm ơn chú, đợi sau khi về cháu mời chú bữa cơm”.

“Chúng ta còn xem như người ngoài sao?” Dương Triệu Đức mười phần trung khí nói: “Cháu đã là con trai chú, chuyện của cháu còn không phải là chuyện của chú sao?” Thực ra việc điều động này có thể thúc đẩy được, Dương Triệu Đức đã bỏ ra nhiều công sức, bản thân Đồng Học Bản cũng không thể tưởng tượng được, vì thế, lão Dương nợ không ít nhân tình vì chuyện này, chỉ có điều những lời này Dương Triệu Đức không cần thiết phải nói với Đồng Học Bản, không có ý nghĩa gì, chỉ cần cho biết chuyện này đã thành là được rồi.

Đồng Học Bản cảm động không thôi, lão Dương thật là có ý tứ.

Con trai sao? Trong lòng có chút gì đó xao động.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản tựa vào ghế sofa ở phòng khách ngẫm nghĩ, rồi lấy điện thoại di động tiếp tục bấm số gọi đi, gọi cho Tô Giai cháu của Dương Triệu Đức. Chú Dương đã nể mặt mình như vậy, Đồng Học Bản cũng nên thể hiện một chút, hơn nữa trước đây hẳn mang ơn Tô Giai một lần, lần này chị Tô đến Bắc Kinh nhờ người làm việc, dù sao Đồng Học Bản cũng nên hỏi thăm, có gì giúp được thì giúp một tay, không giúp được thì cũng lo liệu cho chỗ ăn ở, ít nhất cái này là chủ ý của Đồng Học Bản, nhưng gọi hai lần mà không thấy có tín hiệu, điện thoại không liên lạc được, không còn cách nào khác, Đồng Học Bản nghĩ sẽ gọi lại vào ngày mai xem thử.

Thấy đồng hồ treo tường ở phòng khách, gần 3 giờ chiều.

Đồng Học Bản rất muốn gọi Từ Yến dậy nói cho cô ấy biết chuyện điều động, cho cô ấy chút bất ngờ, nhưng lại không muốn làm phiền cô ấy nghỉ ngơi, nên tìm cái điều khiển định mở tivi xem cho hết thời gian. Trên bàn trà không có cái điều khiển, Đồng Học Bản lật tìm ở khe của ghế sofa, rồi lại thò tay mò tìm bên chiếc ghế sofa nhỏ làm bằng da thật ở phía bên cạnh, lật chiếc áo khoác lông màu cà phê xem thử có cái điều khiển ở bên dưới không. Hắc, quả thật là nó ở phía dưới.

Nhưng yên lặng một chút, mặt Đồng Học Bản chợt đỏ lên.

Phía dưới chiếc áo da đó ngoài cái điều khiển ra còn có mấy chiếc quần áo, gói lại với nhau, có chiếc áo ngực thêu hoa màu tím nhạt và quần con, còn có một chiếc áo màu da nhạt, chắc là đồ mới thay vào lúc sáng, chắc là lúc thấy Đồng Học Bản vào nên thu dọn không dịp mới nhét xuống dưới cái áo này ở trên ghế sofa? Đồng Học Bản với tay mò cái điều khiển phía dưới chiếc quần thêu hoa tím, như thế thì mấy đầu ngón tay phải chạm vào thứ không muốn chạm vào, đồ trong của Từ Yến hơi ẩm chắc tại vì do sốt nên đổ mồ hôi rồi thay ra.

Muốn lấy mạng mà!

Đồng Học Bản cuối cùng cũng lấy tay ra khỏi cái điều khiển vì sợ lỡ Từ Cục trưởng nhớ lại là cái điều khiển ở chỗ đó, nên nếu mà mình lấy ra sợ Từ Yến sẽ biết đến chuyện xấu hổ này, thế là đặt chiếc áo khoác lại chỗ cũ.

Xem TV đi.

Đồng Học Bán trực tiếp mở cái nút khởi động TV, sợ ảnh hưởng đến Từ Yến nên mở nhỏ âm thanh. Thời gian trôi qua từng phút... từng giờ..

Một tiếng đồng hồ sau... Đồng Học Bán sau khi đi nhà vệ sinh xong đi về hướng phòng ngủ xem thử, nhẹ nhàng mở cửa, thấy Từ Yến nằm gục tóc về một bên ôm chăn nằm ngủ, nhịp thở đều đều, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, Đồng Học Bán không yên tâm bước nhẹ đến bên giường, nhẹ nhàng lấy tay áo mình lau mồ hôi trên trán cô ấy, xong, lấy tay để nhẹ lên đầu Từ Yến, ừm, nhiệt độ cơ thể rõ ràng đã xuống bớt rồi, không sốt nữa.

Đồng Học Bán thở ra một tiếng, cái này chỉ là cảm mạo thôi không phải là bệnh nặng gì.

Nhìn một lượt Từ Yến, Đồng Học Bán phát hiện đôi chân đẹp đang lộ ra phía dưới tấm chăn không được che chắn, sợ cô ấy nhiễm lạnh, hần kéo chăn đắp lại, sau đó đi ra ngoài lấy đá từ trong tủ lạnh, vào nhà vệ sinh lấy cái chậu rửa mặt bỏ đá vào, dội nước mát dần rồi lấy khăn của Từ Yến giặt đi, rồi thấm nước đá, xong đem vào phòng ngủ đắp lên trán cho Từ Yến.

Mười phút sau, chiếc khăn nóng hổi.

Hắn cầm khăn đứng lên đi vào nhà vệ sinh, ngâm khăn trong nước lạnh, rồi lại tiếp tục đem vào trong phòng và đắp lên trán cho Từ Yến.

Một lần... Ba lần... Năm lần...

Một tiếng đồng hồ trôi qua.

Đứng ở phía chân giường nhìn Từ Yến dần dần hồi phục lại, Đồng Học Bán cảm thấy mình cũng có chút thành công, nhiệt độ bây giờ đã hạ xuống mức bình thường rồi, anh em cũng không tốn sức không không nha.

Nhưng nhìn qua nhìn lại, ánh mắt của Đồng Học Bán cũng có chút không đúng, Từ Yến đang nhắm mắt nằm ngủ, tóc xõa, nằm ngủ trong chăn, càng nhìn càng thấy dễ chịu, càng nhìn càng thấy tâm nóng, Đồng Học Bán tự trách mình một câu, hung hăng gõ lên trán chính mình một cái, anh em hiện tại cũng thật đúng, mới có mấy ngày không gặp phụ nữ mà sao nhìn thấy là bước chân đi không nổi là thế nào?

Thẩm mỹ của con người tăng theo tuổi tác và sự biến hóa của hoàn cảnh.

Thời đi học trung học cơ sở, lúc đó còn trẻ Đồng Học Bán chỉ nhìn thấy khuôn mặt đẹp, đẹp thật đẹp mới là đẹp, nhìn con gái là nhìn khuôn mặt, vẻ đẹp của con gái được thể hiện ra hết trên khuôn mặt. Sau khi tốt nghiệp trung học, thẩm mỹ quan của Đồng Học Bán mới thay đổi một chút, bắt đầu chú ý đến ngực của con gái, cảm thấy con gái có khuôn mặt đẹp và khuôn ngực đầy đặn thì mới là con gái đẹp. Học đến cấp ba, lại chú ý đến dáng người, lúc đó cảm thấy con gái chân dài, eo thon da mặt hồng hào mới xem là đẹp. Sau này khi học đại học, thẩm mỹ quan của Đồng Học Bán cũng dần thay đổi theo, cảm nhận rằng con gái trẻ, dáng người đẹp, khuôn mặt đẹp, và có khí chất mới lay động lòng người, cảm nhận ngày càng kén chọn hơn và ngày càng cao hơn.

Cái sự chuyển biến này tiếp tục từ sau khi tốt nghiệp đại học cho đến giờ.

Theo mức độ tiếp xúc với mọi người ngày càng nhiều, theo sự tiếp xúc rèn luyện trên giới quan trường, cái góc nhìn về phụ nữ của hắn cũng tiếp tục thay đổi.

Hiện tại Đồng Học Bán gần hai mươi lăm tuổi, nhưng hắn đến bây giờ mới kinh ngạc phát hiện, anh em như lại có điểm đạt tới cảnh giới “phản phác quy chân” rồi.

Tuổi? Khuôn mặt? Khí chất? Chân? Mông? Ngực?

Những cái đó bây giờ không quá chú ý đến nữa.

Đồng Học Bán cảm thấy càng biết cách ngắm mỹ nhân rồi, ngực phẳng thì sao chứ? Ngực phẳng cũng có vẻ đẹp riêng của nó, chân dài nhỏ có phải là đẹp không? Không thể, đầy đặn cũng có cái đẹp của đầy đặn. Mông có cần phải cong mới đẹp? Mập một chút mới đẹp, tuổi càng nhỏ càng tốt? Trẻ có cái đẹp của sự linh hoạt, lớn tuổi thì sẽ có vẻ đẹp của sự chín chắn, trưởng thành. Như bây giờ trên khuôn mặt của Từ

Yến một điểm nhan sắc nhỏ cũng khó thấy, nhưng Đồng Học Ban lại thấy nó ý nhị vô cùng, giống như là một người đẹp thật sự, một vẻ đẹp khác thường.

Thì ra mỗi người phụ nữ đều có một vẻ đẹp riêng

Anh em tuyệt đối là phản phác quy chân rồi!

Chỉ có điều biết thưởng thức cái đẹp lại không nhất định là phải hành động gì đó, Đồng Học Ban thực không có suy nghĩ gì cả, hần chẳng qua thấy vẻ đẹp của Từ Cục trưởng càng ngắm càng thấy đẹp, trong lòng chỉ cảm nhận vậy thôi, đến biểu hiện ra bên ngoài cũng không dám nữa là, hơn nữa Từ Yến cũng đã hơn bốn mươi tuổi, nếu để Cục trưởng Từ phát hiện mình cảm thấy chị ta xinh đẹp thì sau này không biết lãnh đạo có dám qua lại với mình nữa hay không?

Sáu giờ.

Khi Đồng Học Ban không biết là đắp khăn lần thứ mười mấy lên trán của Từ Yến, thì mắt Từ Yến từ từ mở ra, nhìn thấy hần với vẻ vui mừng.

“Ồ, làm chị tỉnh rồi”.

“ Không có, tỉnh rồi, chỉ là nằm mơ màng thôi”.

Đồng Học Ban hơi run run, tỉnh dậy từ sớm rồi sao? Đừng nói là biết mình đứng nhìn chăm chăm vào tư thế ngủ của người ta chứ?

Ánh mắt Từ Yến có chút trêu mến đưa tay ra kéo hần xuống ngồi bên cạnh giường, sau đó vỗ nhẹ lên đùi của Đồng Học Ban nói: “Cậu đó, làm cho người già như tôi cảm thấy ngại quá, đắp chăn cho, rồi lại lau mồ hôi, đi thay khăn chườm, cả buổi chiều như vậy không rảnh tay luôn? Tiểu Đồng vất vả rồi, chồng và con trai tôi cũng chưa đối tốt với tôi như vậy, thật là cảm ơn”.

Đồng Học Ban cười nói: “Cái này không phải là nên làm hay sao”, Từ Yến để tay lên đầu gối hần, “Hết sốt rồi, cảm thấy dễ chịu nhiều lắm rồi, nếu không có cậu ở đây chăm sóc chắc ngày mai tôi cũng chưa khỏi nữa”. Nàng ra nhiều mồ hôi, cái chăn lộ ra khe hở có hơi nóng hầm hập bay ra, không khó ngửi thấy.

“Không sốt nữa là tốt rồi, thế để tôi làm cơm, buổi tối nay chúng ta ăn cái gì đây?”

“Vậy thì lão lãnh đạo của cậu cũng không khách sáo nữa đâu, cậu xem thử trong tủ lạnh còn thứ gì, tôi cũng không nhớ nữa, làm đơn giản thôi”.

“Được để tôi làm”.

Từ Yến nghiêng mình, chống tay lên giường, “Tôi cũng phải dậy thôi, cả người đầy mồ hôi, phải đi tắm đây”.

Đồng Học Ban nhanh chóng nhẹ nhàng đỡ lấy lưng của cô ấy.

“Đừng đỡ tôi, không tay cậu đầy mồ hôi” Từ Yến kéo cái chăn ra.

“Không sao, chị cứ từ từ” Vừa đỡ, vừa cúi xuống tìm đôi dép lê, tìm xong mang vào chân cho Từ Yến.

Leng keng, leng keng, leng keng...

Thình lình, chuông cửa bên ngoài đột nhiên không hề có dấu hiệu vang lên!

417. Chương 417: Thành Rồi!

Sáu giờ tối.

Phòng ngủ nhà Từ Yến

Nghe thấy tiếng chuông cửa vang, Từ Yến liền nắm lấy một chiếc áo khoác lên vai, cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ ẩm sì sì rồi nói: “Tiểu Ban, cậu ở trong phòng đợi lát?”

“Được, chị mặc thêm áo vào, đừng để lạnh”.

Từ Yến ồm một tiếng rồi bước ra khóa cửa phòng ngủ lại.

Đồng Học Bân biết Từ Cục trưởng muốn mình trốn một lát, bộ đồ ngủ của cô toàn mồ hôi, nếu để người khác thấy mình, khó tránh được những lời đồn đại truyền đi, không quan tâm đến việc chênh lệch tuổi tác, cô nam quả nữ ở chung phòng toàn có chuyện đó, đây là điều rất cấm kỵ trên quan trường.

Răng rắc, bên ngoài truyền vào tiếng mở cửa.

“Ồ, lão Tống, vừa tan ca à?”

“Nghe nói cô bị bệnh, tôi ghé thăm thử, thế nào rồi?”

“Đỡ nhiều rồi, vào trong đã, anh tự ngồi đi, tôi không tiếp đãi anh được đâu”.

Đồng Học Bân trong phòng ngủ ngồi dậy, hướng lỗ tai xuống nghe, người đến có giọng một người đàn ông trung niên, nghe hơi quen, vừa nghĩ đến cái họ lão Tống, Đồng Học Bân ngay lập tức nghĩ ra liền, là Tống Thủ Kiệt, Tổ kỹ luật phân cục quốc an thành tây, là bạn học cũ của Từ Yến, quan hệ rất tốt, lúc trước khi Đồng Học Bân còn ở Ban tổng hợp, Từ Yến và Đồng Học Bân đã giúp đỡ lẫn không ít việc.

Chỉ nghe Tống Thủ Kiệt nói: “Sốt rồi à? Trong nhà chỉ có mình cô thôi à?”

“Ừm, vừa ngủ dậy, cũng hơi hạ sốt rồi”.

Tống Thủ Kiệt thở dài một hơi, “Yến Tử, cô như thế là không được, bệnh nặng như thế, trong nhà lại không có người, cô cũng nên suy nghĩ tìm một người đồng hành đi, tuổi của chúng ta không còn nhỏ, tuổi càng lớn càng nguy hiểm, con gái của tôi tuy không giỏi giang nhưng ít ra cũng ở bên cạnh, còn cô? Đợi cô sau này thực sự già đi không nổi rồi, ai chăm sóc cô? Cô đừng cứ không nghe lời, chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi, những lời này tôi phải nói với cô”.

Từ Yến lắc đầu nói: “Một mình rất tốt, cứ cố mà sống thôi, tôi bây giờ nhìn thông rồi, đếm thử ngón tay, tôi còn sống bao nhiêu năm nữa? Cứ thuận theo tự nhiên đi”.

Tống Thủ Kiệt nghe tâm trạng cô không được tốt bèn cau mày, “Việc điều động... không thành à?”

Từ Yến thở dài, “Làm gì dễ dàng vậy, môi trường bên thành phố Phần Châu rất phức tạp, bên tôi đây tuy nói có quen biết vài chỗ, nhưng những người có đường hơn tôi vẫn rất nhiều, tính đến bây giờ nghe nói ít nhất có ba người nhắm vào chỗ đó rồi, tư lịch cao hơn tôi, bối cảnh cũng sâu, dù sao thì tôi cũng không ôm hy vọng gì, không những ngoại tỉnh mà chức vụ cũng kém hơn hai cấp, theo trình tự thông thường, nếu muốn qua bên đó thì dù sao cũng phải là Chính Ủy chính thức, hoặc ít nhất cũng phải Phó Cục trưởng thứ nhất, vị trí của tôi trong cục ra sao không phải anh không biết, muốn qua thật khó quá”.

Tống Thủ Kiệt trầm ngâm, “Thế còn chức Phó Cục thì sao?”

“Tôi vốn dĩ cũng nghĩ như vậy, ít nhất trước phải ra khỏi cái vòng luẩn quẩn ở phân cục Thành Tây này đã, nhưng Phó Cục trưởng cũng không phải dễ dàng, nhưng thật ra Phó Chính ủy thì còn có hy vọng hơn”.

“Ài, cũng không biết sao cô với Chân An Quốc lại làm căng thế này”.

“Đã như vậy rồi, có nói gì cũng vô dụng, Chân An Quốc cứ muốn gây phiền phức cho tôi, cùng lắm thì tôi đấu với hắn, Từ Yến tôi cũng không phải dễ bắt nạt”.

“Cô còn trẻ, vẫn là hoạt động đến phát triển hạ tầng là tốt nhất, đừng để tiếng xấu”.

“Tôi thì nghĩ, nếu hạ cấp đi làm cái chức phó chính ủy này mà nói... ài... sau này đường lão ở đâu?”

Tống Thủ Kiệt cũng không nói nữa, nếu không phải là cái Phó Cục trưởng thực chức mà nói, chi bằng cứ ở lại đây không đi, thể chế của Quốc an cũng gần như nhau, Phó Cục trưởng và Phó Chính ủy tuy cấp bậc giống nhau, nhưng quyền hạn chức vụ khác một trời một vực, căn bản là hai khái niệm.

Nói đến chuyện này, Từ Yến cả một bụng khổ tâm, cũng giống như cô và Đồng Học Bân vậy, mấy ngày nay cô và phân cục rất khó khăn, bên trên là Chân Cục trưởng đàn áp, bên dưới là lính không nghe chỉ huy, hầu như muốn cho Từ Yến đi tàu bay giấy, thậm chí đến một vài loài tôm tép cũng dám gây rối cô, lần này Từ Yến đột nhiên ngã bệnh, một là con trai cô gần hai tháng rồi không tới thăm cô, hai là khó khăn trong công

việc làm tâm trạng cô tồi tệ, nhiều nỗi dày vò như vậy mới dẫn đến việc sáng nay cô vừa thức giấc, đầu óc đã quay cuồng không thể nào dậy được.

Tổng Thủ Kiệt biết nỗi khổ của Từ Yến, nhưng cũng không biết nói thế nào cho tốt.

Nói chuyện một lát, hắn nói: “Yến Tử, đến nhà tôi ăn cơm đi, để bà xã tôi nấu thêm mấy món nữa”.

“Thôi khỏi, để tôi ngủ thêm chút nữa, anh cũng về sớm chút đi”.

“Vậy cô có chuyện gì thì điện cho tôi, không ổn thì đi bệnh viện xem thử, đừng để mình quỵ xuống”. Vài phút sau, Tổng Thủ Kiệt mới ra về.

Từ Yến nhẹ nhàng thở dài, đóng cửa lại, quay lưng nắm thắt chặt áo ngoài.

Cửa phòng vừa mở, Đồng Học Bân từ phòng ngủ bước ra, những lời lúc nãy hắn đều đã nghe, Đồng Học Bân cũng có hơi đau lòng, cảm thấy mình phải làm cho lãnh đạo cũ đầu óc thoải mái một chút, hắn không thích nhất là nhìn phụ nữ mặt mày ủ rũ, “Ha ha, lãnh đạo cũ, vừa nãy không có cơ hội để nói, cái gì nhỉ, tôi có một tin xấu cho chị, cái này bây giờ tôi có thể nói chưa?” Hắn cười nói.

Từ Yến cười, “Mấy ngày nay tin xấu còn ít sao? Nói đi, dù sao tôi cũng đã quen rồi”.

Đồng Học Bân hăng hăng giọng nói, “Chị có thể sắp rời Bắc Kinh rồi, sau này không thuận tiện gặp người trong nhà”.

“Hử?” Từ Yến sững đi một lát, chưa đợi cô suy nghĩ xem là ý gì, chuông điện thoại đã reo lên reng reng reng, “Tiểu Bân, cậu đợi một lát, tôi nghe điện thoại”.

Đầu kia điện thoại truyền tới giọng một ông lão: “Ha ha, Yến Tử, sắp đi cũng không nói với bác một tiếng sao?”

Từ Yến lại giật mình, “Bác hai? Ai sắp đi?”

Bác hai của cô cười sảng khoái: “Đến bác hai của cháu mà cũng giấu à? Cái miệng của con bé này thật kín, bác tuy đã về hưu mấy năm rồi, nhưng bạn cũ vài còn vài người, việc cháu sắp chuyển đi bác biết rồi, sau khi đi nhớ để ý sức khỏe, rảnh rỗi thì về Bắc Kinh chơi, dù sao cũng không xa”.

Từ Yến hít một hơi, “Cháu sắp chuyển đi? Bác nghe ai nói?”

Bác hai của cô hơi ngạc nhiên, “...Cháu không biết à?”

Từ Yến không rõ đầu đuôi nói: “Cháu chưa nghe nói, có phải nhầm rồi không?”

“Vậy thì lạ quá, cháu nhờ người nào cháu cũng không biết sao? Cũng không có ai nói cho cháu sao?” Bác hai của cô đỡ khóc đỡ cười: “Con bé này thật có phúc quá, bác nói thế này, việc điều động của cháu đã xong rồi, Cục trưởng cục quốc an thành phố Phần Châu, làm lãnh đạo, mà còn là điều động vượt tỉnh vượt khu nữa, hệ thống Quốc an trước giờ rất ít có, cháu, được đề bạt rồi”.

Từ Yến kinh ngạc thở dốc, “Bác chắc chứ? Cháu thật không biết!”

Bác hai của cô nói: “Chắc rồi, chính là cháu, thư bổ nhiệm có lẽ tuần này hoặc tuần sau sẽ phát, con bé này, thật là quỷ mị hồ, nếu cháu không rõ thì bảo quý nhân nào đó giúp cháu một tay, nghe nói chính quyền địa phương thành phố Phần Châu trực tiếp nêu tên Từ Yến cháu, điều bộ không phải cháu thì không được, bởi vì chuyện Cục trưởng tiền nhiệm lúc trước, cơ quan tỉnh và bên trên có xem xét đến ý kiến của chính quyền địa phương, sau đó thấy thái độ địa phương rõ ràng như vậy nên cũng buông tay, nếu không thì cơ quan tỉnh là muốn điều người từ cơ quan qua, nhưng lại bị cháu giành mất rồi, ha ha...”

Nghe vậy, Từ Yến vẫn hơi không dám tin, lúc trước cô cũng đã chạy mấy lần rồi nhưng đều không có hiệu quả gì, sao đột nhiên lại được rồi?

Chính quyền địa phương nêu tên muốn mình qua?

Từ Yến trong lòng tự nói không biết mình có uy lớn như vậy từ lúc nào?

“Yến Tử, mau đi tìm xem là ai giúp cháu, cảm ơn người ta đằng hoàng, người đó vì việc của cháu mà chắc chắn ra sức không nhỏ, cháu, lần này đúng là vận tốt quá”.

Gác máy xong, Từ Yến thất thần đặt điện thoại xuống bàn, nghiêng đầu nhìn Đồng Học Bàn, trong ánh mắt có hơi kích động. Từ Yến chẳng quen ai ở chính quyền địa phương thành phố Phần Châu, chỉ có trước kia có điện thoại nhờ tới Đồng Học Bàn, lúc đó Từ Yến cũng không ôm hy vọng gì, chỉ mong ngựa chết thành ngựa đau, thử thử thôi, sau đó cũng không nghĩ ngợi gì về bên đó, nhưng bây giờ nhìn lại, ngoài Đồng Học Bàn ra, Từ Yến không thể nào nghĩ ra ai đã giúp mình.

Đồng Học Bàn vui vẻ nói: “Lãnh đạo cũ, chúc mừng chị nhé”.

“Là cậu tìm người à?”

“Ừm, tôi có liên hệ giúp chị một chút, chủ yếu vẫn là Dương Bộ trưởng xuất lực, tôi cũng chẳng có cái thanh thế lớn như vậy, ừm, là thanh thế của mẹ tôi”.

Có được đáp án chắc chắn, Từ Yến không kiềm được, trong lòng kích động vô cùng, “Tiểu Bàn, cậu bảo tôi nói thế nào mới được, thật ngạc nhiên quá!” Cái cánh cửa phò sở với chính sở này đã kẹt chết bao nhiêu người rồi, Từ Yến không ngờ rằng việc điều động có thể thành, cô được bổ nhiệm làm lãnh đạo rồi? Điều này không chỉ giải quyết xong xuôi khó khăn của cô với phân cục, mà thực sự là một bước lên trời, là một bước ngoặt lớn trên con đường quan lộ! Giá trị của lần điều động này lớn quá rồi!

Từ Yến hoàn toàn không thể giữ được bình tĩnh, hai tay nắm chặt lấy tay phải của Đồng Học Bàn, “Cảm ơn Tiểu Bàn, cảm ơn”.

Nhìn lãnh đạo cũ vui mừng như vậy, Đồng Học Bàn cũng cười, “Chị khách sáo quá rồi, sau này chị đến thành phố chúng tôi, tôi gây ra chuyện còn phải mong chị đỡ cho tôi đó”.

Từ Yến thật sự rất kích động, Tiểu Bàn cũng không phải là người ngoài, cô hoàn toàn không che giấu tâm trạng trên mặt mình, hai người ngồi trên ghế sofa, Từ Yến cầm lấy tay của Đồng Học Bàn rồi thuận tay giơ lên, dùng trán chống vào mu bàn tay của Đồng Học Bàn thở một hơi thật sâu, cuối cùng, tay Từ Yến thả xuống cầm lấy tay Đồng Học Bàn rồi nhẹ nhàng hôn lên xương mu bàn tay của anh, nhìn thoáng qua như nghi lễ của phương Tây.

Đồng Học Bàn mặt liền đỏ, mu bàn tay nhột nhột, như cảm giác tiếp xúc của đôi môi.

Ta khát! Chị muốn lấy mạng tôi à! Hôn tay tôi làm gì!

Từ Yến có lẽ cũng cảm thấy hơi quá, cười một cái rồi buông tay anh một cách tự nhiên, “Lãnh đạo cũ của cậu kích động quá, ha ha, hù cậu rồi hả tiểu tử?”

“Không có, không có”.

Một lát sau, Từ Yến cũng trấn tĩnh lại tâm trạng, thở một cái rồi đập lên mu bàn tay Đồng Học Bàn đúng chỗ cô vừa hôn, lấy tay chùi đi vết son môi còn in trên tay một cách bình thường, “Cậu ngồi đó, hôm nay lãnh đạo cũ của cậu cho cậu xem tay nghề nấu ăn, khao cậu một chút”.

Đồng Học Bàn vội nói: “Đừng, chị còn đang bệnh mà”.

Từ Yến cười nói: “Cậu đã đưa cho tôi thuốc hay rồi, bệnh gì cũng khỏi”.

Đồng Học Bàn ngăn cô một hồi cũng không ngăn được đành cười khổ mà từ bỏ.

418. Chương 418: Tô Giai Nhờ Vả

Sáng sớm hôm sau.

Nhà họ Đồng, cửa Bắc, đường Hòa Bình.

Sau khi dậy, Đồng Học Bàn xuống lầu mua sữa đậu và bánh quẩy ngồi trong phòng ăn.

Khoảng tám giờ tối hôm qua hần mới từ nhà Từ Yến về, Từ Cục trưởng nhiệt tình quá, đích thân xuống bếp nấu cho hần sáu bảy món ăn, còn lôi ra một chai Chivas không biết ở đâu, Quốc an có quy định, Từ Cục trưởng không uống mà chỉ chuẩn bị cho Đồng Học Bàn, cô lấy trà thay rượu cạn từng ly cùng Đồng

Học Bân, hai người nói chuyện thật nhiều, bữa cơm cũng vui vẻ vô cùng, sau đó, nếu không phải vì trời đã tối quá không tiện ở lâu thì Từ Yến cũng không để cho hân về.

Việc điều động Từ Cục trưởng, tiệc sinh nhật Hàn phu nhân, ừm, lần này về Bắc Kinh cơ bản đã làm xong việc.

Ăn xong bữa sáng, Đồng Học Bân bắt đầu nhàn rỗi gác chân xem TV. Tiện tay rút lấy một điếu thuốc cắm lên miệng hút.

Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình.

Vẫn là ở nhà của mình là hơn, lâu lắm rồi không được nhàn rỗi thế này.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Đúng rồi, suýt nữa thì quên, chị Tô không phải hôm qua đã đến Bắc Kinh rồi sao? Đồng Học Bân còn muốn hết mình làm chủ nữa cơ đấy, bèn lấy điện thoại gọi cho cô, tí tí tí, lần này đã gọi được rồi, bên đó có thể không phải là gọi được toàn cầu, tí tí tí... tín hiệu hơi yếu.

“Alo, chị, ở đâu rồi?”

“...Alo?”

“Em Đồng Học Bân đây, nghe thấy không?”

“Nghe rồi” Đầu bên kia Tô Giai cười đáp: “Tín hiệu không tốt lắm, đang ở Bắc Kinh, tới đây làm vài việc”.

“Em cũng vậy, vừa hay sắp trưa rồi, em mời chị ăn cơm, vẫn chưa cảm ơn lần trước nhờ chị giúp đỡ”.

“Cậu cũng ở Bắc Kinh à? Ha ha, việc nhỏ đó nhắc tới làm gì, tôi lại là chị cậu, cứ nói cảm ơn hoài, cậu như vậy là đang giễu tôi đó”.

Đồng Học Bân cười ha ha nói: “Nhà của em ở Bắc Kinh, chị đến rồi thì để em mời chị một bữa”.

Đầu bên kia ngừng một lát, “Vậy được, tôi đang ở đầu đường Hạnh Phúc, cũng không biết là khu nào, nếu cậu ở không xa lắm thì qua đây? Bắc Kinh lớn quá, tôi mơ hồ cả lên rồi”.

“Em biết chỗ đó, vậy em qua đó giờ, gần đến sẽ liên lạc”.

“Được, cậu chạy chậm một chút, an toàn là trên hết” Tắt máy xong, Đồng Học Bân mặc quần áo xong xuống lầu lái xe đi.

Đường Hạnh Phúc, Kinh Tây

Đoạn này cách tân hoa xã không xa, chỉ cách nhau một đường.

Tại một khách sạn, hai người con gái đứng ở trước giống như mới từ khách sạn đi ra. Tô Giai hôm nay mặc một bộ đồ công sở rất chính thống, bên trong đệm một đệm ngực dày, nhìn ngực lớn giống như người bình thường. Trời cũng âm lại rồi, trên chân cô mang tất màu đen, chân mang giày cao gót vô cùng bắt mắt, đang đứng bên đường, có mấy thanh niên đi qua đều nghiêng đầu nhìn một cái.

Thấy Tô Giai cất di động đi, Chu Hiểu Như đứng một bên trêu chọc: “Chị em gì vậy? Là ai? Sao không nghe em nói em còn có một cậu em?”

Tô Giai vuốt lại thái dương, “Là Đồng Cục trưởng”.

Chu Hiểu Như kinh ngạc nói: “Ý, Đồng Cục trưởng thành em của em khi nào vậy?”

“Ha ha, tôi vừa nhận không được à?”

“Được rồi, em mới đến hôm qua, hôm nay người ta đã đến rồi, còn tặng em nhẫn nữa, em trai gì vậy, tôi thấy là em trai tình phải không?”

Tô Giai trợn cô một cái, “Chị Chu, chị đừng chuyện nói em phải không, nhẫn là trưởng bối của em tặng, nói với chị bao nhiêu lần rồi? Ha ha, chị thì mỗi lần nghe em nhắc đến tên Đồng Học Bân là kích động?”

Hả? Có phải là hồi xuân rồi không? Không phải là chồng chị tốt với chị lắm à? Hay là, em làm mai cho chị nhé? Lát nữa Đồng Học Bản đến em sẽ kiếm cơ rút lui, tạo cơ hội cho hai người nhé? Ha ha”.

“Càng nói càng không ra sao, ăn đòn này!”

“Đây là chị nói trước, sao lại đổ cho em rồi?”

Hai người phụ nữ đùa vui cũng không kiêng kị nhiều như vậy, hai người đùa giỡn một hồi, có vẻ quan hệ cũng tốt lắm.

Không bao lâu, hai người Tô Giai đi dạo phố mua đồ, sau khi về lại thì Đồng Học Bản cũng đã tới.

Xuống xe xong Đồng Học Bản mới phát hiện không phải Tô Giai chỉ đến một mình, liền cười, “Chị Tô, để chị đợi lâu rồi, trên đường bị kẹt xe, vị này là?”

Tô Giai kéo tay Chu Hiểu Như giới thiệu: “Chị Chu Hiểu Như, cũng là tổ tin tức đài truyền hình bên chị”.

Đồng Học Bản liền giơ tay bắt tay cô, khách sáo nói: “Chào chị Chu”.

“Đồng Cục trưởng, ngưỡng mộ đã lâu” Chu Hiểu Như mỉm cười bắt tay hắn, “Nghe nói anh và Tiểu Giai chúng tôi quan hệ cũng tốt, sau này tổ tin tức đài truyền hình chúng tôi có chương trình phỏng vấn anh, anh nhất định không được không cho chúng tôi tới đâu đấy, lần phỏng vấn trước, đến văn phòng cục công an tôi cũng không vào được, lúc về bị Trưởng đài phê bình te tua”.

“Được, ha ha, là công việc của chị thì tôi sẽ toàn lực phối hợp”.

“Như vậy thì cũng nhờ có Tiểu Giai của chúng tôi đây” Cười nói một hồi, Đồng Học Bản liền bảo Tô Giai và Chu Hiểu Như lên xe, “Chúng ta đi đâu ăn đây? Chị Tô, chị Chu? Hai người chọn đi”.

Hai người ngồi ở ghế sau, Tô Giai đáp: “Hai chúng tôi ở đây đều không quen, chúng ta khách theo chủ vậy”.

“Vậy được” Đồng Học Bản cũng rất trọng sĩ diện, cộng với việc lão Dương khi trước giúp mình rất nhiều việc lớn, nên anh đương nhiên phải tiếp đãi chị Tô đài hoàng rồi, hắn nghĩ ra bên cạnh có một quán cũng không tệ, liền nhấn ga chạy đi, tiện miệng hỏi: “Lần này định ở bao lâu? Có chỗ ở chưa? Không thì lát nữa em sắp xếp cho nhé?”

Tô Giai tươi cười lắc đầu, “Nếu hôm nay làm xong việc thì về luôn”.

Nghe vậy, Chu Hiểu Như cũng ngậm ngùi nói: “Mới đi một ngày mà tôi đã nhớ nhà rồi, ha ha, Bắc Kinh thì tốt nhưng đến rồi mới biết, quả là một bước cũng khó đi”.

Tô Giai cũng thở dài, “Tôi cũng suy nghĩ việc đơn giản, làm việc ở đây thật không dễ dàng”.

Vừa nói đến đây, tâm trạng hai người Tô Giai liền không vui. Tô Giai là thân thích của Bộ trưởng Bộ tổ chức thị ủy Phần Châu, cũng là có thân thế, làm việc ở thành phố chỉ cần điện thoại một cú là không có trở ngại gì, ai chẳng nể mặt Dương Triệu Đức một chút? Chu Hiểu Như cũng biết Tô Giai có mối quan hệ rất thân ở thành phố, lúc đầu cũng nghĩ sự việc sẽ không khó như vậy, nên cùng Tô Giai đến Bắc Kinh, trước đó Tô Giai đã nhờ vào mối quan hệ tìm người rồi, tiền cũng đã tốn rồi, nhưng công việc thì chẳng tiến triển được chút nào, vô cùng trắc trở.

Tô Giai thế mới biết, mình có thân thế, nhưng ở Bắc Kinh này căn bản không là gì.

Đồng Học Bản đang muốn hỏi là chuyện gì thì điện thoại Tô Giai vang lên.

Reng reng reng, reng reng reng, Tô Giai chớp mắt, rồi nhẹ nhàng nhấn nút nghe, “Alo, anh Lôi, đúng rồi, tôi là Tiểu Tô, làm phiền anh chuyện đó anh xem thế nào? Danh ngạch đã hết rồi? Thế... hôm qua không phải vẫn còn... một người cũng không còn à?” Mặt Tô Giai khổ sở, thở dài nói: “Vậy được... không sao không sao, vẫn phải cảm ơn anh nhé... ừm, ừm... tạm biệt”.

Chu Hiểu Như vội hỏi: “Không được à?” Tô Giai ừm một tiếng, “Hết danh ngạch rồi, bị người ta giành cả rồi”. Anh Lôi này chính là người mà cô nhờ bố cô tìm giúp, quan hệ cũng không thân lắm, chỉ nghe nói anh Lôi quen biết nhiều ở Bắc Kinh, hôm qua Tô Giai và Chu Hiểu Như đã mời anh Lôi một bữa, còn tặng thuốc tã rượu, tốn không ít tiền, ai ngờ chớp mắt đã nói với họ ra rằng không được, người này thật không đáng tin rồi.

Đồng Học Bản chạy chậm lại hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Tô Giai cũng không ôm hy vọng gì nữa, thất vọng nói, “Là danh ngạch giao lưu công tác Tân Hoa xã, có thể có cơ hội đi thực tập ở tổng bộ Tân Hoa xã một thời gian, rèn luyện thêm năng lực”.

Đồng Học Bản không khỏi ngạc nhiên, “Ừa, là chuyện trao đổi nhân viên mấy hôm trước sao? Hai người đến là vì chuyện này à?”

Tô Giai ồ một tiếng, “Cậu cũng có nghe à? Đúng, là vì chuyện này” Đồng Học Bản đương nhiên có nghe, là lúc nói chuyện Tạ Tĩnh nói với anh, là việc phỏng nhân sự của cô phụ trách, “Hai người muốn danh sách đó à? Chị Chu là biên tập hậu đài à? Cái này là cùng công việc, nhưng không phải chị là người dẫn chương trình sao? Chị đến Tân Hoa xã thực tập cái gì? Cái đất vàng này có ích gì không?” Lúc trước Tạ Tĩnh cũng không nói cụ thể với anh, nhưng trao đổi cán bộ Tân Hoa xã, Đồng Học Bản nghĩ đến đầu tiên là tòa soạn báo địa phương, đài truyền hình tuy cũng là truyền thông nhưng cách hơi xa.

Tô Giai nhìn anh, “Tân Hoa xã không phải chỉ là một tòa soạn báo, người dẫn chương trình cũng có, ví dụ như các loại kênh toàn cầu, như chương trình anh văn nước ngoài, đây chính là hướng mà tôi vẫn luôn cố gắng, chuyên môn mấy năm đại học của tôi là tiếng nước ngoài, nếu có được danh sách này, đương nhiên là không để cho anh dẫn chương trình nhưng có thể học hỏi ở sau hậu trường, một là có kinh nghiệm, hai là lần trao đổi này sẽ có hồ sơ ghi lại, có kinh nghiệm này thì cũng bằng với người khác phấn đấu mấy năm, rất có lợi cho phát triển sau này, nếu biểu hiện nổi trội, sau này một bước lên trời cũng không phải không thể”.

Đồng Học Bản tỉnh ngộ, “Như vậy à”.

Chu Hiểu Như cười đau khổ, “Nhưng sau khi đến chúng tôi mới nghe nói lần trao đổi nhân viên này chỉ có mười mấy người, mà đa số đều đã có chân bên trong rồi”.

Tô Giai chỉnh lại: “Không phải là đa số, bây giờ tất cả đều đã có chân rồi, một chỗ cũng không có” Hai người Chu Hiểu Như lần này là đến không rồi, trách thì trách họ nghĩ sự việc đơn giản, trước đó cũng không thăm dò rõ ràng, nghĩ mà xem, cái cơ hội trao đổi cán bộ đến thực tập Tân Hoa xã như thế này là khó tới cỡ nào? Sao có thể tìm một người, biểu chút quà là coi như xong? Nếu là danh ngạch trên một trăm người cũng còn đỡ, đây chỉ có mười mấy hai mấy người, cả nước không biết bao nhiêu đôi mắt nhắm vào đây, đương nhiên không dễ dàng rồi. Nhưng cho là họ biết trước danh ngạch không nhiều, lần này đến cũng muốn liều mạng, chủ yếu vẫn là cơ hội quá khó.

Đến nhà hàng.

Đồng Học Bản dừng xe lại, “Chúng ta đi ăn cơm trước đã”. Hắn không dám nói to tiếng, cũng biết việc không dễ làm, nếu không thì làm sao Tạ Tĩnh vì chuyện danh sách trao đổi mà cứ phải trốn, đến ký túc xá cơ quan cũng không về? Hơn nữa Tô Giai đã nói hết chỗ rồi. Đồng Học Bản cũng không biết Tạ Tĩnh có thể giúp được Hy không, nhưng việc này Đồng Học Bản tự lưu tâm, sau khi vào nhà hàng xong, Đồng Học Bản rút điện thoại ra gọi cho Tạ Tĩnh, muốn thăm dò tình hình, có thể Tạ Tĩnh đang họp nên tắt máy rồi.

Thôi kệ, lát nữa đến thẳng tòa soạn vậy!

419. Chương 418: Tô Giai Nhờ Vả

Sáng sớm hôm sau.

Nhà họ Đồng, cửa Bắc, đường Hòa Bình.

Sau khi dậy, Đồng Học Bản xuống lầu mua sữa đậu và bánh quẩy ngồi trong phòng ăn.

Khoảng tám giờ tối hôm qua hắn mới từ nhà Từ Yến về, Từ Cục trưởng nhiệt tình quá, đích thân xuống bếp nấu cho hắn sáu bảy món ăn, còn lôi ra một chai Chivas không biết ở đâu, Quốc an có quy định, Từ Cục trưởng không uống mà chỉ chuẩn bị cho Đồng Học Bản, cô lấy trà thay rượu cạn từng ly cùng Đồng Học Bản, hai người nói chuyện thật nhiều, bữa cơm cũng vui vẻ vô cùng, sau đó, nếu không phải vì trời đã tối quá không tiện ở lâu thì Từ Yến cũng không để cho hắn về.

Việc điều động Từ Cục trưởng, tiệc sinh nhật Hàn phu nhân, ừm, lần này về Bắc Kinh cơ bản đã làm xong việc.

Ăn xong bữa sáng, Đồng Học Bân bắt đầu nhàn rỗi gác chân xem TV. Tiện tay rút lấy một điếu thuốc cắm lên miệng hút.

Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình.

Vẫn là ở nhà của mình là hơn, lâu lắm rồi không được nhàn rỗi thế này.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Đúng rồi, suýt nữa thì quên, chị Tô không phải hôm qua đã đến Bắc Kinh rồi sao? Đồng Học Bân còn muốn hết mình làm chủ nữa cơ đấy, bèn lấy điện thoại gọi cho cô, tí tí tí, lần này đã gọi được rồi, bên đó có thể không phải là gọi được toàn cầu, tí tí tí... tín hiệu hơi yếu.

“Alo, chị, ở đâu rồi?”

“...Alo?”

“Em Đồng Học Bân đây, nghe thấy không?”

“Nghe rồi” Đầu bên kia Tô Giai cười đáp: “Tín hiệu không tốt lắm, đang ở Bắc Kinh, tới đây làm vài việc”.

“Em cũng vậy, vừa hay sắp trưa rồi, em mời chị ăn cơm, vẫn chưa cảm ơn lần trước nhờ chị giúp đỡ”.

“Cậu cũng ở Bắc Kinh à? Ha ha, việc nhỏ đó nhắc tới làm gì, tôi lại là chị cậu, cứ nói cảm ơn hoài, cậu như vậy là đang giễu tôi đó”.

Đồng Học Bân cười ha ha nói: “Nhà của em ở Bắc Kinh, chị đến rồi thì để em mời chị một bữa”.

Đầu bên kia ngừng một lát, “Vậy được, tôi đang ở đầu đường Hạnh Phúc, cũng không biết là khu nào, nếu cậu ở không xa lắm thì qua đây? Bắc Kinh lớn quá, tôi mơ hồ cả lên rồi”.

“Em biết chỗ đó, vậy em qua đó giờ, gần đến sẽ liên lạc”.

“Được, cậu chạy chậm một chút, an toàn là trên hết” Tắt máy xong, Đồng Học Bân mặc quần áo xong xuống lầu lái xe đi.

Đường Hạnh Phúc, Kinh Tây

Đoạn này cách tân hoa xã không xa, chỉ cách nhau một đường.

Tại một khách sạn, hai người con gái đứng ở trước giống như mới từ khách sạn đi ra. Tô Giai hôm nay mặc một bộ đồ công sở rất chính thống, bên trong đệm một đệm ngực dày, nhìn ngực lớn giống như người bình thường. Trời cũng âm lại rồi, trên chân cô mang tất màu đen, chân mang giày cao gót vô cùng bắt mắt, đang đứng bên đường, có mấy thanh niên đi qua đều nghiêng đầu nhìn một cái.

Thấy Tô Giai cất di động đi, Chu Hiểu Như đứng một bên trêu chọc: “Chị em gì vậy? Là ai? Sao không nghe em nói em còn có một cậu em?”

Tô Giai vuốt lại thái dương, “Là Đồng Cục trưởng”.

Chu Hiểu Như kinh ngạc nói: “Ý, Đồng Cục trưởng thành em của em khi nào vậy?”

“Ha ha, tôi vừa nhận không được à?”

“Được rồi, em mới đến hôm qua, hôm nay người ta đã đến rồi, còn tặng em nhẫn nữa, em trai gì vậy, tôi thấy là em trai tình phải không?”

Tô Giai trợn cô một cái, “Chị Chu, chị đừng chuyện nói em phải không, nhẫn là trưởng bối của em tặng, nói với chị bao nhiêu lần rồi? Ha ha, chị thì mỗi lần nghe em nhắc đến tên Đồng Học Bân là kích động? Hả? Có phải là hồi xuân rồi không? Không phải là chồng chị tốt với chị lắm à? Hay là, em làm mai cho chị nhé? Lát nữa Đồng Học Bân đến em sẽ kiểm soát rút lui, tạo cơ hội cho hai người nhé? Ha ha”.

“Càng nói càng không ra sao, ăn đòn này!”

“Đây là chị nói trước, sao lại đổ cho em rồi?”

Hai người phụ nữ đùa vui cũng không kiêng kị nhiều như vậy, hai người đùa giỡn một hồi, có vẻ quan hệ cũng tốt lắm.

Không bao lâu, hai người Tô Giai đi dạo phố mua đồ, sau khi về lại thì Đồng Học Bàn cũng đã tới.

Xuống xe xong Đồng Học Bàn mới phát hiện không phải Tô Giai chỉ đến một mình, liền cười, “Chị Tô, để chị đợi lâu rồi, trên đường bị kẹt xe, vị này là?”

Tô Giai kéo tay Chu Hiểu Như giới thiệu: “Chị Chu Hiểu Như, cũng là tổ tin tức đài truyền hình bên chị”.

Đồng Học Bàn liền giơ tay bắt tay cô, khách sáo nói: “Chào chị Chu”.

“Đồng Cục trưởng, ngưỡng mộ đã lâu” Chu Hiểu Như mỉm cười bắt tay hắn, “Nghe nói anh và Tiểu Giai chúng tôi quan hệ cũng tốt, sau này tổ tin tức đài truyền hình chúng tôi có chương trình phỏng vấn anh, anh nhất định không được không cho chúng tôi tới đâu đấy, lần phỏng vấn trước, đến văn phòng cục công an tôi cũng không vào được, lúc về bị Trưởng đài phê bình te tua”.

“Được, ha ha, là công việc của chị thì tôi sẽ toàn lực phối hợp”.

“Như vậy thì cũng nhờ có Tiểu Giai của chúng tôi đây” Cười nói một hồi, Đồng Học Bàn liền bảo Tô Giai và Chu Hiểu Như lên xe, “Chúng ta đi đâu ăn đây? Chị Tô, chị Chu? Hai người chọn đi”.

Hai người ngồi ở ghế sau, Tô Giai đáp: “Hai chúng tôi ở đây đều không quen, chúng ta khách theo chủ vậy”.

“Vậy được” Đồng Học Bàn cũng rất trọng sĩ diện, cộng với việc lão Dương khi trước giúp mình rất nhiều việc lớn, nên anh đương nhiên phải tiếp đãi chị Tô đằng hoàng rồi, hắn nghĩ ra bên cạnh có một quán cũng không tệ, liền nhấn ga chạy đi, tiện miệng hỏi: “Lần này định ở bao lâu? Có chỗ ở chưa? Không thì lát nữa em sắp xếp cho nhé?”

Tô Giai tươi cười lắc đầu, “Nếu hôm nay làm xong việc thì về luôn”.

Nghe vậy, Chu Hiểu Như cũng ngậm ngùi nói: “Mới đi một ngày mà tôi đã nhớ nhà rồi, ha ha, Bắc Kinh thì tốt nhưng đến rồi mới biết, quả là một bước cũng khó đi”.

Tô Giai cũng thở dài, “Tôi cũng suy nghĩ việc đơn giản, làm việc ở đây thật không dễ dàng”.

Vừa nói đến đây, tâm trạng hai người Tô Giai liền không vui. Tô Giai là thân thích của Bộ trưởng Bộ tổ chức thị ủy Phần Châu, cũng là có thân thế, làm việc ở thành phố chỉ cần điện thoại một cú là không có trở ngại gì, ai chẳng nể mặt Dương Triệu Đức một chút? Chu Hiểu Như cũng biết Tô Giai có mối quan hệ rất thân ở thành phố, lúc đầu cũng nghĩ sự việc sẽ không khó như vậy, nên cùng Tô Giai đến Bắc Kinh, trước đó Tô Giai đã nhờ vào mối quan hệ tìm người rồi, tiền cũng đã tốn rồi, nhưng công việc thì chẳng tiến triển được chút nào, vô cùng trắc trở.

Tô Giai thế mới biết, mình có thân thế, nhưng ở Bắc Kinh này căn bản không là gì.

Đồng Học Bàn đang muốn hỏi là chuyện gì thì điện thoại Tô Giai vang lên.

Reng reng reng, reng reng reng, Tô Giai chớp mắt, rồi nhẹ nhàng nhấn nút nghe, “Alo, anh Lôi, đúng rồi, tôi là Tiểu Tô, làm phiền anh chuyện đó anh xem thế nào? Danh ngạch đã hết rồi? Thế... hôm qua không phải vẫn còn... một người cũng không còn à?” Mặt Tô Giai khổ sở, thở dài nói: “Vậy được... không sao không sao, vẫn phải cảm ơn anh nhé... ừm, ừm... tạm biệt”.

Chu Hiểu Như vội hỏi: “Không được à?” Tô Giai ừm một tiếng, “Hết danh ngạch rồi, bị người ta giành cả rồi”. Anh Lôi này chính là người mà cô nhờ bố cô tìm giúp, quan hệ cũng không thân lắm, chỉ nghe nói anh Lôi quen biết nhiều ở Bắc Kinh, hôm qua Tô Giai và Chu Hiểu Như đã mời anh Lôi một bữa, còn tặng thuốc tãng rượu, tốn không ít tiền, ai ngờ chớp mắt đã nói với họ ra rằng không được, người này thật không đáng tin rồi.

Đồng Học Bàn chạy chậm lại hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Tô Giai cũng không ôm hy vọng gì nữa, thất vọng nói, “Là danh ngạch giao lưu công tác Tân Hoa xã, có thể có cơ hội đi thực tập ở tổng bộ Tân Hoa xã một thời gian, rèn luyện thêm năng lực”.

Đồng Học Bản không khỏi ngạc nhiên, “Ừa, là chuyện trao đổi nhân viên mấy hôm trước sao? Hai người đến là vì chuyện này à?”

Tô Giai ồ một tiếng, “Cậu cũng có nghe à? Đúng, là vì chuyện này” Đồng Học Bản đương nhiên có nghe, là lúc nói chuyện Tạ Tĩnh nói với anh, là việc phỏng nhân sự của cô phụ trách, “Hai người muốn danh sách đó à? Chị Chu là biên tập hậu đài à? Cái này là cùng công việc, nhưng không phải chị là người dẫn chương trình sao? Chị đến Tân Hoa xã thực tập cái gì? Cái dất vàng này có ích gì không?” Lúc trước Tạ Tĩnh cũng không nói cụ thể với anh, nhưng trao đổi cán bộ Tân Hoa xã, Đồng Học Bản nghĩ đến đầu tiên là tòa soạn báo địa phương, đài truyền hình tuy cũng là truyền thông nhưng cách hơi xa.

Tô Giai nhìn anh, “Tân Hoa xã không phải chỉ là một tòa soạn báo, người dẫn chương trình cũng có, ví dụ như các loại kênh toàn cầu, như chương trình anh văn nước ngoài, đây chính là hướng mà tôi vẫn luôn cố gắng, chuyên môn mấy năm đại học của tôi là tiếng nước ngoài, nếu có được danh sách này, đương nhiên là không để cho anh dẫn chương trình nhưng có thể học hỏi ở sau hậu trường, một là có kinh nghiệm, hai là lần trao đổi này sẽ có hồ sơ ghi lại, có kinh nghiệm này thì cũng bằng với người khác phấn đấu mấy năm, rất có lợi cho phát triển sau này, nếu biểu hiện nổi trội, sau này một bước lên trời cũng không phải không thể”.

Đồng Học Bản tỉnh ngộ, “Như vậy à”.

Chu Hiểu Như cười đau khổ, “Nhưng sau khi đến chúng tôi mới nghe nói lần trao đổi nhân viên này chỉ có mười mấy người, mà đa số đều đã có chân bên trong rồi”.

Tô Giai chỉnh lại: “Không phải là đa số, bây giờ tất cả đều đã có chân rồi, một chỗ cũng không có” Hai người Chu Hiểu Như lần này là đến không rồi, trách thì trách họ nghĩ sự việc đơn giản, trước đó cũng không thăm dò rõ ràng, nghĩ mà xem, cái cơ hội trao đổi cán bộ đến thực tập Tân Hoa xã như thế này là khó tới cỡ nào? Sao có thể tìm một người, biểu chút quà là coi như xong? Nếu là danh ngạch trên một trăm người cũng còn đỡ, đây chỉ có mười mấy hai mấy người, cả nước không biết bao nhiêu đôi mắt nhắm vào đây, đương nhiên không dễ dàng rồi. Nhưng cho là họ biết trước danh ngạch không nhiều, lần này đến cũng muốn liều mạng, chủ yếu vẫn là cơ hội quá khó.

Đến nhà hàng.

Đồng Học Bản dừng xe lại, “Chúng ta đi ăn cơm trước đã”. Hắn không dám nói to tiếng, cũng biết việc không dễ làm, nếu không thì làm sao Tạ Tĩnh vì chuyện danh sách trao đổi mà cứ phải trốn, đến ký túc xá cơ quan cũng không về? Hơn nữa Tô Giai đã nói hết chỗ rồi. Đồng Học Bản cũng không biết Tạ Tĩnh có thể giúp được Hy không, nhưng việc này Đồng Học Bản tự lưu tâm, sau khi vào nhà hàng xong, Đồng Học Bản rút điện thoại ra gọi cho Tạ Tĩnh, muốn thăm dò tình hình, có thể Tạ Tĩnh đang họp nên tắt máy rồi.

Thôi kệ, lát nữa đến thẳng tòa soạn vậy!

420. Chương 418: Tô Giai Nhờ Vả

Sáng sớm hôm sau.

Nhà họ Đồng, cửa Bắc, đường Hòa Bình.

Sau khi dậy, Đồng Học Bản xuống lầu mua sữa đậu và bánh quẩy ngồi trong phòng ăn.

Khoảng tám giờ tối hôm qua hắn mới từ nhà Từ Yến về, Từ Cục trưởng nhiệt tình quá, đích thân xuống bếp nấu cho hắn sáu bảy món ăn, còn lôi ra một chai Chivas không biết ở đâu, Quốc an có quy định, Từ Cục trưởng không uống mà chỉ chuẩn bị cho Đồng Học Bản, cô lấy trà thay rượu cạn từng ly cùng Đồng Học Bản, hai người nói chuyện thật nhiều, bữa cơm cũng vui vẻ vô cùng, sau đó, nếu không phải vì trời đã tối quá không tiện ở lâu thì Từ Yến cũng không để cho hắn về.

Việc điều động Từ Cục trưởng, tiệc sinh nhật Hàn phu nhân, ừm, lần này về Bắc Kinh cơ bản đã làm xong việc.

Ăn xong bữa sáng, Đồng Học Bân bắt đầu nhàn rỗi gác chân xem TV. Tiện tay rút lấy một điếu thuốc cắm lên miệng hút.

Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình.

Vẫn là ở nhà của mình là hơn, lâu lắm rồi không được nhàn rỗi thế này.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Đúng rồi, suýt nữa thì quên, chị Tô không phải hôm qua đã đến Bắc Kinh rồi sao? Đồng Học Bân còn muốn hết mình làm chủ nữa cơ đấy, bèn lấy điện thoại gọi cho cô, tí tí tí, lần này đã gọi được rồi, bên đó có thể không phải là gọi được toàn cầu, tí tí tí... tín hiệu hơi yếu.

“Alo, chị, ở đâu rồi?”

“...Alo?”

“Em Đồng Học Bân đây, nghe thấy không?”

“Nghe rồi” Đầu bên kia Tô Giai cười đáp: “Tín hiệu không tốt lắm, đang ở Bắc Kinh, tới đây làm vài việc”.

“Em cũng vậy, vừa hay sắp trưa rồi, em mời chị ăn cơm, vẫn chưa cảm ơn lần trước nhờ chị giúp đỡ”.

“Cậu cũng ở Bắc Kinh à? Ha ha, việc nhỏ đó nhắc tới làm gì, tôi lại là chị cậu, cứ nói cảm ơn hoài, cậu như vậy là đang giễu tôi đó”.

Đồng Học Bân cười ha ha nói: “Nhà của em ở Bắc Kinh, chị đến rồi thì để em mời chị một bữa”.

Đầu bên kia ngừng một lát, “Vậy được, tôi đang ở đầu đường Hạnh Phúc, cũng không biết là khu nào, nếu cậu ở không xa lắm thì qua đây? Bắc Kinh lớn quá, tôi mơ hồ cả lên rồi”.

“Em biết chỗ đó, vậy em qua đó giờ, gần đến sẽ liên lạc”.

“Được, cậu chạy chậm một chút, an toàn là trên hết” Tắt máy xong, Đồng Học Bân mặc quần áo xong xuống lầu lái xe đi.

Đường Hạnh Phúc, Kinh Tây

Đoạn này cách tân hoa xã không xa, chỉ cách nhau một đường.

Tại một khách sạn, hai người con gái đứng ở trước giống như mới từ khách sạn đi ra. Tô Giai hôm nay mặc một bộ đồ công sở rất chính thống, bên trong đệm một đệm ngực dày, nhìn ngực lớn giống như người bình thường. Trời cũng ấm lại rồi, trên chân cô mang tất màu đen, chân mang giày cao gót vô cùng bắt mắt, đang đứng bên đường, có mấy thanh niên đi qua đều nghiêng đầu nhìn một cái.

Thấy Tô Giai cất di động đi, Chu Hiểu Như đứng một bên trêu chọc: “Chị em gì vậy? Là ai? Sao không nghe em nói em còn có một cậu em?”

Tô Giai vuốt lại thái dương, “Là Đồng Cục trưởng”.

Chu Hiểu Như kinh ngạc nói: “Ý, Đồng Cục trưởng thành em của em khi nào vậy?”

“Ha ha, tôi vừa nhận không được à?”

“Được rồi, em mới đến hôm qua, hôm nay người ta đã đến rồi, còn tặng em nhẫn nữa, em trai gì vậy, tôi thấy là em trai tình phải không?”

Tô Giai trợn cô một cái, “Chị Chu, chị đừng chuyện nói em phải không, nhẫn là trưởng bối của em tặng, nói với chị bao nhiêu lần rồi? Ha ha, chị thì mỗi lần nghe em nhắc đến tên Đồng Học Bân là kích động? Hả? Có phải là hồi xuân rồi không? Không phải là chồng chị tốt với chị lắm à? Hay là, em làm mai cho chị nhé? Lát nữa Đồng Học Bân đến em sẽ kiếm cơ rút lui, tạo cơ hội cho hai người nhé? Ha ha”.

“Càng nói càng không ra sao, ăn đòn này!”

“Đây là chị nói trước, sao lại đổ cho em rồi?”

Hai người phụ nữ đùa vui cũng không kiêng kị nhiều như vậy, hai người đùa giỡn một hồi, có vẻ quan hệ cũng tốt lắm.

Không bao lâu, hai người Tô Giai đi dạo phố mua đồ, sau khi về lại thì Đồng Học Bân cũng đã tới.

Xuống xe xong Đồng Học Bân mới phát hiện không phải Tô Giai chỉ đến một mình, liền cười, “Chị Tô, để chị đợi lâu rồi, trên đường bị kẹt xe, vị này là?”

Tô Giai kéo tay Chu Hiểu Như giới thiệu: “Chị Chu Hiểu Như, cũng là tổ tin tức đài truyền hình bên chị”.

Đồng Học Bân liền giơ tay bắt tay cô, khách sáo nói: “Chào chị Chu”.

“Đồng Cục trưởng, ngưỡng mộ đã lâu” Chu Hiểu Như mỉm cười bắt tay hắn, “Nghe nói anh và Tiểu Giai chúng tôi quan hệ cũng tốt, sau này tổ tin tức đài truyền hình chúng tôi có chương trình phỏng vấn anh, anh nhất định không được không cho chúng tôi tới đâu đấy, lần phỏng vấn trước, đến văn phòng cục công an tôi cũng không vào được, lúc về bị Trưởng đài phê bình te tua”.

“Được, ha ha, là công việc của chị thì tôi sẽ toàn lực phối hợp”.

“Như vậy thì cũng nhờ có Tiểu Giai của chúng tôi đây” Cười nói một hồi, Đồng Học Bân liền bảo Tô Giai và Chu Hiểu Như lên xe, “Chúng ta đi đâu ăn đây? Chị Tô, chị Chu? Hai người chọn đi”.

Hai người ngồi ở ghế sau, Tô Giai đáp: “Hai chúng tôi ở đây đều không quen, chúng ta khách theo chủ vậy”.

“Vậy được” Đồng Học Bân cũng rất trọng sĩ diện, cộng với việc lão Dương khi trước giúp mình rất nhiều việc lớn, nên anh đương nhiên phải tiếp đãi chị Tô đằng hoàng rồi, hắn nghĩ ra bên cạnh có một quán cũng không tệ, liền nhấn ga chạy đi, tiện miệng hỏi: “Lần này định ở bao lâu? Có chỗ ở chưa? Không thì lát nữa em sắp xếp cho nhé?”

Tô Giai tươi cười lắc đầu, “Nếu hôm nay làm xong việc thì về luôn”.

Nghe vậy, Chu Hiểu Như cũng ngậm ngùi nói: “Mới đi một ngày mà tôi đã nhớ nhà rồi, ha ha, Bắc Kinh thì tốt nhưng đến rồi mới biết, quả là một bước cũng khó đi”.

Tô Giai cũng thở dài, “Tôi cũng suy nghĩ việc đơn giản, làm việc ở đây thật không dễ dàng”.

Vừa nói đến đây, tâm trạng hai người Tô Giai liền không vui. Tô Giai là thân thích của Bộ trưởng Bộ tổ chức thị ủy Phần Châu, cũng là có thân thế, làm việc ở thành phố chỉ cần điện thoại một cú là không có trở ngại gì, ai chẳng nể mặt Dương Triệu Đức một chút? Chu Hiểu Như cũng biết Tô Giai có mối quan hệ rất thân ở thành phố, lúc đầu cũng nghĩ sự việc sẽ không khó như vậy, nên cùng Tô Giai đến Bắc Kinh, trước đó Tô Giai đã nhờ vào mối quan hệ tìm người rồi, tiền cũng đã tốn rồi, nhưng công việc thì chẳng tiến triển được chút nào, vô cùng trắc trở.

Tô Giai thế mới biết, mình có thân thế, nhưng ở Bắc Kinh này căn bản không là gì.

Đồng Học Bân đang muốn hỏi là chuyện gì thì điện thoại Tô Giai vang lên.

Reng reng reng, reng reng reng, Tô Giai chớp mắt, rồi nhẹ nhàng nhấn nút nghe, “Alo, anh Lôi, đúng rồi, tôi là Tiểu Tô, làm phiền anh chuyện đó anh xem thế nào? Danh ngạch đã hết rồi? Thế... hôm qua không phải vẫn còn... một người cũng không còn à?” Mặt Tô Giai khổ sở, thở dài nói: “Vậy được... không sao không sao, vẫn phải cảm ơn anh nhé... ừm, ừm... tạm biệt”.

Chu Hiểu Như vội hỏi: “Không được à?” Tô Giai ừm một tiếng, “Hết danh ngạch rồi, bị người ta giành cả rồi”. Anh Lôi này chính là người mà cô nhờ bố cô tìm giúp, quan hệ cũng không thân lắm, chỉ nghe nói anh Lôi quen biết nhiều ở Bắc Kinh, hôm qua Tô Giai và Chu Hiểu Như đã mời anh Lôi một bữa, còn tặng thuốc tãng rượu, tốn không ít tiền, ai ngờ chớp mắt đã nói với họ ra rằng không được, người này thật không đáng tin rồi.

Đồng Học Bân chạy chậm lại hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Tô Giai cũng không ôm hy vọng gì nữa, thất vọng nói, “Là danh ngạch giao lưu công tác Tân Hoa xã, có thể có cơ hội đi thực tập ở tổng bộ Tân Hoa xã một thời gian, rèn luyện thêm năng lực”.

Đồng Học Bân không khỏi ngạc nhiên, “Ừa, là chuyện trao đổi nhân viên mấy hôm trước sao? Hai người đến là vì chuyện này à?”

Tô Giai ồ một tiếng, “Cậu cũng có nghe à? Đúng, là vì chuyện này” Đồng Học Bân đương nhiên có nghe, là lúc nói chuyện Tạ Tĩnh nói với anh, là việc phòng nhân sự của cô phụ trách, “Hai người muốn danh sách đó à? Chị Chu là biên tập hậu đài à? Cái này là cùng công việc, nhưng không phải chị là người dẫn chương trình sao? Chị đến Tân Hoa xã thực tập cái gì? Cái dất vàng này có ích gì không?” Lúc trước Tạ Tĩnh cũng không nói cụ thể với anh, nhưng trao đổi cán bộ Tân Hoa xã, Đồng Học Bân nghĩ đến đầu tiên là tòa soạn báo địa phương, đài truyền hình tuy cũng là truyền thông nhưng cách hơi xa.

Tô Giai nhìn anh, “Tân Hoa xã không phải chỉ là một tòa soạn báo, người dẫn chương trình cũng có, ví dụ như các loại kênh toàn cầu, như chương trình anh văn nước ngoài, đây chính là hướng mà tôi vẫn luôn cố gắng, chuyên môn mấy năm đại học của tôi là tiếng nước ngoài, nếu có được danh sách này, đương nhiên là không để cho anh dẫn chương trình nhưng có thể học hỏi ở sau hậu trường, một là có kinh nghiệm, hai là lần trao đổi này sẽ có hồ sơ ghi lại, có kinh nghiệm này thì cũng bằng với người khác phấn đấu mấy năm, rất có lợi cho phát triển sau này, nếu biểu hiện nổi trội, sau này một bước lên trời cũng không phải không thể”.

Đồng Học Bân tỉnh ngộ, “Như vậy à”.

Chu Hiểu Như cười đau khổ, “Nhưng sau khi đến chúng tôi mới nghe nói lần trao đổi nhân viên này chỉ có mười mấy người, mà đa số đều đã có chân bên trong rồi”.

Tô Giai chỉnh lại: “Không phải là đa số, bây giờ tất cả đều đã có chân rồi, một chỗ cũng không có” Hai người Chu Hiểu Như lần này là đến không rồi, trách thì trách họ nghĩ sự việc đơn giản, trước đó cũng không thăm dò rõ ràng, nghĩ mà xem, cái cơ hội trao đổi cán bộ đến thực tập Tân Hoa xã như thế này là khó tới cỡ nào? Sao có thể tìm một người, biểu chút quà là coi như xong? Nếu là danh ngạch trên một trăm người cũng còn đỡ, đây chỉ có mười mấy hai mấy người, cả nước không biết bao nhiêu đôi mắt nhắm vào đây, đương nhiên không dễ dàng rồi. Nhưng cho là họ biết trước danh ngạch không nhiều, lần này đến cũng muốn liều mạng, chủ yếu vẫn là cơ hội quá khó.

Đến nhà hàng.

Đồng Học Bân dừng xe lại, “Chúng ta đi ăn cơm trước đã”. Hắn không dám nói to tiếng, cũng biết việc không dễ làm, nếu không thì làm sao Tạ Tĩnh vì chuyện danh sách trao đổi mà cứ phải trốn, đến ký túc xá cơ quan cũng không về? Hơn nữa Tô Giai đã nói hết chỗ rồi. Đồng Học Bân cũng không biết Tạ Tĩnh có thể giúp được Hy không, nhưng việc này Đồng Học Bân tự lưu tâm, sau khi vào nhà hàng xong, Đồng Học Bân rút điện thoại ra gọi cho Tạ Tĩnh, muốn thăm dò tình hình, có thể Tạ Tĩnh đang họp nên tắt máy rồi.

Thôi kệ, lát nữa đến thẳng tòa soạn vậy!

421. Chương 419: Xử Lý Công Việc

Sau khi ăn xong.

Cửa khách sạn.

Tô Giai ôm bụng cười: “Ăn nhiều rồi, tay nghề ở đây mạnh hơn ở huyện ta gấp không biết bao nhiêu lần”.

Chu Hiểu Như cũng rất no rồi, “Cảm ơn Đồng Cục trưởng tiếp đãi, hôm trước giờ chưa bao giờ ăn no như thế này, Tiểu Giai, chúng ta khi nào thì về?” Tô Giai nhìn đồng hồ, việc không thành, cũng nên về rồi.

Đồng Học Bân lại nói: “Cứ đợi xíu đã, chúng ta đến nơi này, lên xe đi!” Hai người Tô Giai cũng không hỏi thêm, gật đầu rồi mở cửa lên xe.

Lúc này, di động Đồng Học Bân reo lên, là mẹ Loan Hiểu Bình của gọi tới, vừa bắt máy, Loan Hiểu Bình liền thấp giọng nói: “Vừa nãy Tiểu Giai gọi điện thoại cho chú Dương của con, bảo rằng việc không thành rồi, con có ở cùng với Tiểu Giai đó không? Không phải là con có quen với mấy người ở Bắc Kinh sao? Hay là con tìm chỗ nào quen biết thử xem? Vì chuyện bên Cục trưởng quốc an mà chú Dương con cũng tổn

không ít công sức, chuyện của Tiểu Giai con cố gắng chút, được không? Nếu không thành thì thôi, nhưng không được để người ta nghĩ rằng con không để tâm tới... rõ ràng chưa?”

Đồng Học Bàn vui vẻ nói: “Mẹ, con biết, con cố hết sức vậy”.

Gác máy, Đồng Học Bàn quay vô lăng chạy đến cổng Tân Hoa xã, nhìn tòa văn phòng mấy nhà sáu tầng đó rồi rút chìa khóa xuống xe.

Tô Giai sững sốt, “Tân Hoa xã? Học Bàn, đến đây làm gì?”

Đồng Học Bàn nói: “Cái danh ngạch trao đổi đó để tôi giúp hai người thử, cũng không biết là được hay không”.

Chu Hiểu Như ngạc nhiên nhìn hẩn, không ngờ rằng Đồng Học Bàn có quan hệ ở Bắc Kinh? Nhưng cái danh ngạch đó không phải là hết rồi sao? Có chạy đi nữa cũng không có hy vọng gì.

Ngay cổng, bảo vệ cổng chặn anh lại, “Mấy người tìm ai?” Đồng Học Bàn liền đáp: “Tạ Tĩnh cục nhân sự, tôi đã hẹn trước với cô ấy rồi” Thật ra thì hẹn trước cái gì, điện thoại Tạ Tĩnh cứ tắt máy, bởi vậy chỉ có thể đến một chuyến thôi.

Bảo vệ cửa nháy nháy mắt rồi về phòng bảo vệ cổng gọi điện thoại, sau đó rất khách khí nói với Đồng Học Bàn Tạ Trưởng phòng đang ở lầu bốn nhà số 2.

Đồng Học Bàn liền cùng Tô Giai và Chu Hiểu Như bước vào Tân Hoa xã, đi về phía tầng 4 toà văn phòng đối diện để tìm người, sau thăm xong liền đi đến trước cửa một phòng làm việc và gõ cửa. Tô Giai và Chu Hiểu Như nhìn nhau không nói gì.

“Mời vào” Bên trong phòng vang ra một giọng nữ.

Đồng Học Bàn vừa đẩy cửa liền thấy Tạ Tĩnh mặc đồ âu phục đang ngồi ngay ngắn phê công văn, nhìn kỹ hơn, thấy ăn mặc hay khí chất đều đẹp, có phần hơi giống Tạ Tuệ Lan. Đồng Học Bàn biết Tạ Tĩnh ngay từ nhỏ đã chịu không ít ảnh hưởng của Tạ Tuệ Lan, hoặc ít hoặc nhiều sùng bái và tôn kính anh chị nên hành động và thói quen cũng vô tình bắt chước theo Tạ Tuệ Lan, trong cuộc sống bình thường thì không thấy nhưng ở cơ quan thì quả thật rất giống.

Thấy Đồng Học Bàn đến, Tạ Tĩnh cười ha ha, “Anh Đồng, sao lại đến cái miếu nhỏ này của em thế này?”

Đồng Học Bàn bắt đầu nói: “Không đến không được, em không mở di động, tìm không được em”.

Tạ Tĩnh liền rút di động ra nhìn rồi ngại ngần nói: “Buổi sáng có cuộc họp, tắt máy xong lại quên mở, ừm, hai vị này là?” Cô liền đứng dậy rót nước cho Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn đi thẳng vào vấn đề nói: “Hai vị này là chị của anh, ở đài truyền hình huyện chỗ anh, không phải lần trước em có kể cho anh chuyện danh ngạch trao đổi nhân viên sao? Em đừng cười khổ nữa, anh biết em phụ trách cái này, chuyện khác anh không nói nữa, làm sao cũng phải để cho anh hai chỗ cho chị Tô và chị Chu”.

Tạ Tĩnh day day trán, “Cái tên cuối cùng của danh sách này vừa được định khi sáng, đã không còn chỗ nữa rồi, anh không nói sớm với em, em còn tranh thủ thử, cái này đã mấy ngày rồi”.

Tô Giai và Tô Hiểu Như cũng không ngạc nhiên gì, biết rằng chuyện này quá khó.

Đồng Học Bàn mặc kệ, ngồi lên ghế xong nói, “Thế thì thêm hai người nữa, không để gì mới làm một lần trao đổi, danh ngạch mười mấy hai mươi người thì đủ cái gì đâu? Tiểu Tĩnh, việc này em nhất định phải làm cho anh” Tạ Tĩnh cười đau khổ không nói gì, sau khi để Tô Giai và Chu Hiểu Như ngồi xuống, cô quay về ngồi sau bàn làm việc, lấy bàn tay ấn ấn huyệt thái dương, thật khó quá. Nếu là việc của người khác thì Tạ Tĩnh đã từ chối không cần nghĩ ngợi gì, vì danh ngạch đã hết, có nói gì cũng vô dụng, nhưng hiện tại Đồng Học Bàn đã mở miệng rồi, Tạ Tĩnh không thể từ chối, suy nghĩ gần một phút sau, Tạ Tĩnh nhắc điện thoại lên nói: “Em hỏi thử đã” Nghe thấy vậy, Tô Giai và Chu Hiểu Như cũng ngăn người ra.

Cửa phòng làm việc không đề tên, hai người cũng không biết rốt cuộc Tạ Tĩnh lớn cỡ nào.

“Alo, Tôn Cục trưởng, cái danh ngạch trao đổi nhân viên đó có thể thêm hai người nữa không... ừm, là hai người bạn của tôi, không phải cố tình làm khó anh... ừm, tôi biết là đã quyết cả rồi, nhưng... đúng, ý của tôi là không động gì đến danh ngạch lúc đầu, mà thêm hai người vào, anh xem... ừm, ừm, các bộ phận không dễ điều chỉnh, đến lúc đó tôi đi nói một tiếng? Ừm... được, được, ha ha, anh đồng ý là được” Nói với Tôn Cục trưởng xong, Tạ Tĩnh lại gọi hai cuộc điện thoại nữa.

Bảy tám phút sau.

Tạ Tĩnh gác điện thoại rồi cười xấu hổ, “Coi như qua rồi, tòa soạn quyết định tạm thời thêm hai người nữa. Anh Đồng, em nói trước là chỉ hai thôi đó, thêm nữa là em không giúp được đâu”.

Đồng Học Bàn rất có mặt mũi nói, “Cảm ơn Tiểu Tĩnh, hôm khác anh mời đi ăn” Tạ Tĩnh cười, “Cảm ơn gì, chuyện của anh, em có thể không quan tâm sao?”

Tô Giai và Chu Hiểu Như vừa nghe việc đã thành liền không kiềm được thở ra một tiếng, rồi vội vàng cảm ơn Tạ Tĩnh, hai người họ căn bản không thể ngờ rằng việc to lớn đối với họ, người ta chỉ cần hai cuộc điện thoại là đã giải quyết xong, có thể thấy được, vị trí của Tạ Tĩnh này ở Tân Hoa xã tuyệt đối không phải nhỏ, hơn nữa quan hệ cũng rất sâu.

Tạ Tĩnh xua tay rồi lấy hai tờ đơn ra đưa cho hai người để họ điền đơn vị công tác, số chứng minh nhân dân... đây chỉ là thủ tục đơn giản, công văn chính thức sẽ được phát xuống đơn vị hai người trong vài hôm nữa, còn tư liệu này chỉ là để làm hồ sơ.

Nửa tiếng sau, Đồng Học Bàn không làm phiền Tạ Tĩnh làm việc nữa mà cùng hai người Tô Giai ra khỏi Tân Hoa xã.

Trên xe, Chu Hiểu Như vẻ mặt hơi phấn chấn nói, “Học Bàn, tôi cũng gọi cậu là Học Bàn như Tiểu Giai nhé, lần này thật cảm ơn cậu quá” Danh ngạch đã hết rồi còn thêm vào được hai người, việc như thế này cần phải có năng lượng lớn như thế nào cô đương nhiên hiểu rõ.

Tô Giai cũng nhìn Đồng Học Bàn như thể trước giờ chưa thấy qua hần, rồi cười nói: “Sớm biết cậu có quan hệ rộng ở Bắc Kinh như thế này thì tôi còn đi tìm anh Lôi này anh Lôi kia làm cái gì, tôi thế này không phải là ăn no rảnh rồi hay sao? Không được, bữa trưa còn để cậu mời, thế này, buổi tối tôi và chị Nhu nhất định phải mời cậu một bữa, lần này cậu đã giúp hai chúng tôi việc lớn rồi”.

Đồng Học Bàn lắc đầu, “Hài, khách sáo cái gì”, Tô Giai vẫn nghe nói Đồng Học Bàn không có quen biết gì lắm, giỏi lắm chỉ có một vài quan hệ ở huyện Duyên Đài, nhưng hôm nay xem ra hần ở Bắc Kinh cũng rất là xài được?

Điều này làm cho Tô Giai vô cùng kinh ngạc!

422. Chương 420: Hàn Phu Nhân Bị Tán Tĩnh?

Trời nhiều mây nên hơi âm u.

Đồng Học Bàn bị Hàn phu nhân gọi đến khu ký túc xá thị ủy.

Trong biệt thự số một, Hàn Tĩnh hôm nay ăn mặc có hơi khác, mặt không trang điểm, thả tóc, trên người mặc bộ đồ rất bình thường, chân mang giày thể thao, rất khác so với dáng vẻ lúc bình thường. Trong nhà chỉ có mình bà, sau khi Đồng Học Bàn bước vào nhà liền cười bảo anh ngồi xuống, “Chú hai Kiến Quốc của cháu tìm người áp chế, việc quốc bảo cơ bản lắng xuống rồi, tiếp theo là tính chuyện trao đổi văn vật, giới truyền thông cũng sẽ không đưa tin, cháu muốn khi nào về huyện cũng được, có lẽ sẽ không có chuyện gì nữa”.

Đồng Học Bàn rót cho bà cốc trà, “Cảm ơn bá mẫu đã lo lắng, chuyện bên này cũng đã xong, cháu cũng đang định về huyện sớm một chút”.

Hàn Tĩnh hiền hậu đập đập tay hần rồi cười nói: “Vậy thì để tối hẵng nói, đưa chìa khóa xe cháu cho ta”.

“Hà? Chìa khóa?” Đồng Học Bàn ngờ vực thò tay vào túi lấy chìa khóa ra đưa cho bà.

“Bác tìm người thay biển xe cho cháu” Hàn phu nhân đón lấy chìa khóa nói: “Cháu sau này chắc chắn sẽ thường xuyên về Bắc Kinh, vào Bắc Kinh bị hạn chế nhiều, hôm qua bác đã điện thoại hẹn cho cháu một biển số, đầu số Bắc Kinh 9999, ha ha, đợi lát bác kêu người lái xe đi, khoảng đến tối là có thể thay xong rồi” Nói xong, Hàn phu nhân liền gọi cuộc điện thoại, hình như là kêu ai đó tới một chuyến.

Đồng Học Bàn vui vẻ vội vàng cảm ơn, biển 9999 ư? Số này thật đẹp!

Huống chi hiện tại ở Bắc Kinh quay số hay gì đi nữa thì loại biển này cũng không có, không phải dùng tiền là có thể mua được.

Nhìn đồng hồ, Hàn phu nhân mỉm cười, “Hôm nay cục chính trị bá phụ cháu có cuộc họp, buổi tối có lẽ cũng không về ăn cơm, đi thôi, Tiểu Bàn, hôm nay cùng bác đi thể dục thẩm mỹ”.

Đồng Học Bàn giờ mới hiểu vì sao hôm nay bà lại ăn vận như thế, “Ai ui, sức khỏe bác vừa khá lại, hay không cần đi...”

“Sinh mệnh là ở hoạt động, ha ha, bác sĩ cũng đề nghị bác nên hoạt động nhiều hơn nữa, không sao đâu”.

Đồng Học Bàn nhìn khí sắc bà cũng tốt nên không nói gì nữa.

Ngoài biệt thự, một chiếc xe Audi đã đợi sẵn, một tài xế trên ba mươi tuổi bước xuống mở cửa cho Hàn phu nhân. Đồng Học Bàn biết người này có lẽ không chỉ là một tài xế, nhìn dáng vẻ kia tám phần cũng là vệ sĩ, có lẽ là của cục cảnh vệ trung ương. Nhìn xong, Đồng Học Bàn liền mở cửa ghế phụ chuẩn bị bước lên, ai ngờ Hàn phu nhân lại vẫy tay bảo hán xuống ngồi ghế sau với bà, Đồng Học Bàn cũng không đặt dè gì mà ngồi lên ngay.

Tài xế mặt không tỏ thái độ gì nói: “Phu nhân, đi Viên Nguyệt?”

Hàn Tinh khẽ lắc đầu, “Bên đó người quen nhiều quá, hôm nay thư giãn một chút, đến chỗ nào ít người đi”.

Xe mở máy chạy về hướng đông.

Nửa tiếng sau, chiếc Audi dừng ở trước cửa một câu lạc bộ.

Đồng Học Bàn cứ nghĩ sẽ đến một trung tâm thể dục thẩm mỹ nào đó, không ngờ lại đến một hội quán trang hoàng rất đẹp, kiến trúc mười tầng rất phong cách. Cùng Hàn phu nhân bước vào trong, không gian đại sảnh rộng rãi, bên trong không chỉ có phòng ăn uống mà trên lầu còn có phòng bowling, phòng tennis, phòng bi da, phòng nước nóng và trung tâm gym, tầng trên cùng còn có phòng dạ hội, tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ.

Hàn phu nhân hẳn là rất ít đến nơi này, nên không có thể hội viên, Đồng Học Bàn liền đến quầy tiếp tân làm thủ tục, nơi này thuộc chế độ hội viên, không phải là hội viên cũng không phải không được tiếp đón, chỉ là có rất nhiều chỗ không thể vào được.

Làm thẻ xong, Đồng Học Bàn và Hàn phu nhân vào thang máy.

“Đi lâu mấy ạ?” Hàn phu nhân cười nói: “Hai bác cháu ta đi đánh tennis nhé?”

Đồng Học Bàn vội vàng nói: “Đừng, đừng, tennis phải vận động nhiều, tuyệt đối không được, bác mà lại bị cao huyết áp thì cháu ăn nói với bá phụ thế nào”.

Hàn phu nhân cười nói: “Đùa thôi, ha ha, già rồi, bây giờ bác có muốn đánh cũng không đánh nổi rồi”.

Đồng Học Bàn lúc này mới thở ra, “Hay là đến phòng gym?”

“Được, thể thì ở tầng hai rồi, đi thôi”.

Đồng Học Bàn liền nhấn số trên thang máy, cánh cửa thang máy chậm chậm khép lại.

Đột nhiên, chưa đợi cửa thang máy đóng lại thì một nhóm cửa bước vào cửa lớn đại sảnh hội quán, trong đó có một người quen vô cùng, hình như là cao thủ snooker xếp hạng đầu trong nước Lưu Thừa, dáng vẻ đã hơn ba mươi, cảm giác cũng giống giống như trong ti vi, khí chất rất đàn ông, còn người bên cạnh Lưu Thừa, Đồng Học Bàn lại quen, là Cục trưởng Cục Chiêu thương huyện Đại Phong, Phan Châu, đang cùng Lưu Thừa và mấy người đi cùng cười nói gì đó.

Một giây sau, ánh mắt của Phan Châu và Đồng Học Bản đụng phải nhau.

Phan Châu ngẩn người ra, trên mặt hiện lên nụ cười.

Lưu Thừa và mấy người khác cũng nhìn về hướng thang máy, lúc này cửa thang máy đã đóng lại.

Một tầng...

Hai tầng...

Thang máy dừng lại, Đồng Học Bản nhứ mảy cũng Hàn phu nhân bước ra. Người họ Phan kia sao lại đến? Đây gọi là oan gia ngõ hẹp sao? Lần trước đi họp ở thành phố Phần Châu, Đồng Học Bản có nghe nói Phan Châu và cao thủ bí da Lưu Thừa này đã kí một Ý định thư đầu tư, cái lão này chắc lại tiếp tục cố gắng, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn và Lưu Thừa, hình như quan hệ cá nhân cũng tốt, không chừng đã sớm ký hợp đồng rồi.

Lưu Thừa mấy năm nay chơi bí da kiếm được không ít giải thưởng, hơn nữa nhà hắn hình như cũng có chút ít vốn, lần đầu tư này có lẽ không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Đồng Học Bản đột nhiên tức tối.

Môi trường đầu tư của huyện Đại Phong hơn huyện Duyên Đài một bậc, mức kêu gọi đầu tư mỗi năm đều vượt xa mấy người Đồng Học Bản, có khi dự án hơn mười triệu cũng không coi ra gì, công việc chiêu thương tiến triển tốt đẹp, huyện Duyên Đài căn bản là không thể sánh được, nhưng đột trước vì xưởng gia công thịt heo của Lương Trạch Nguyên xảy ra sự cố bởi vậy mới để rơi vào tay huyện Duyên Đài, tên họ Phan kia lại xúi giục phóng viên Tân Hoa xã đến gây phiền phức ấy người Đồng Học Bản, lúc đó nếu không phải Tạ Tĩnh giúp đỡ thì không biết còn bao nhiêu phiền phức đang chờ bọn họ, quả là hiếp người quá đáng, món nợ này Đồng Học Bản còn đang ghi sổ bọn họ.

Sao mấy nhà đầu tư cứ phải đầu tư cho huyện Đại Phong các người? Đến huyện Duyên Đài chúng tôi không được à? Các người thấy nhỏ thì không làm à? Có tính người không? Với điểm tính cách ấy mà đã làm Cục trưởng Cục chiêu thương sao?

Đồng Học Bản vô cùng phản cảm với Phan Châu.

Nếu Đồng Học Bản cũng chơi âm chiêu chống đối lại với hắn thì Đồng Học Bản cũng không nói gì, nhưng đầu tư của Lương Trạch Nguyên là do hắn và các đồng nghiệp trong Cục chiêu thương cố gắng một cách đường đường chính chính, Lương Trạch Nguyên thứ nhất là hoàn toàn không ký bất kỳ Ý định thư nào với huyện Đại Phong trước đó, thứ hai là Đồng Học Bản cũng không chạy sang huyện Đại Phong nghe ngóng điều gì, bởi vậy đây là một khoản đầu tư rất hợp trình tự, tốt rồi, huyện Đại Phong các người tự mình không làm hết chức trách, lại còn âm mưu lén lút sau lưng chúng tôi? Lòng dạ chìn cò! Thứ gì vậy?

Đại sảnh dưới lầu.

Nhìn thang máy ở tầng hai dừng lại, Phan Châu nhìn nhìn, rồi lên tiếng trước: “Thật trùng hợp quá, gặp phải người quen rồi”.

“Hửm? Hai người trong thang máy à?” Lưu Thừa nhìn nhìn hắn.

Phan Châu ồm một cái cười, “Là Cục trưởng Cục chiêu thương huyện Duyên Đài, nghe nói mới hai bốn chưa tới hai trăm tuổi, bây giờ lớp trẻ thật là ghê gớm”.

Lưu Thừa biết quan hệ giữa Cục chiêu thương hai huyện không tốt đẹp gì, bèn cười ha ha nói: “Nhìn cứ như đứa con nít, chừng đó tuổi đã có thể làm quan? Không biết khảo sát thế nào?”

“Nghe nói hắn có cứu mạng huyện trưởng bên đó” Phan Châu nói.

“Ồ, chẳng trách” Mấy thanh niên đi bên cạnh cũng bĩu môi, “Ôm được chân to rồi”.

Theo chân bọn họ có một vài người cũng hơi trẻ, nhìn vẻ có lẽ cũng chơi bí da, nhìn thấy một người còn trẻ hơn bọn họ nhưng lại được làm cán bộ chính quy thì đương nhiên có phần không phục.

Phan Chu nhìn nhìn Lưu Thừa, đột nhiên tự nói: “Người còn lại bên trong thang máy vừa nãy là mẹ Đồng Học Bản sao? Nhìn khí chất cũng không tệ, nghe nói học sư phạm ở huyện, chồng bà bệnh chết mấy năm trước rồi” Rõ ràng hắn có điều tra qua Đồng Học Bản.

Lưu Thừa nghe vậy, ánh mắt không khỏi động, “Bao nhiêu tuổi rồi? Nhìn có vẻ cũng ngoài bốn mươi thôi”.

Phan Châu cười, “Không biết bao nhiêu, cũng giữ gìn dữ lắm”.

Cửa thang máy đã vừa đóng, Lưu Thừa cũng thôi không suy nghĩ.

Phan Châu vừa thấy liền cười, biết lời của hắn đã nói rồi, không cần phải nói thêm nữa. Hắn từng nghe có người nói, Lưu Thừa không có hứng thú với những người nhỏ hơn hắn mà rất thích thú những phụ nữ thành thực, đặc biệt là những phụ nữ ngoài bốn mươi đã ly dị hoặc góa chồng, nhất là những phụ nữ khí chất tốt, đều là mục tiêu của Lưu Thừa, lúc nãy sau khi bàn xong chuyện với Lưu Thừa ở huyện Đại Phong xong, Phan Châu nhìn thấy Lưu Thừa rất nhiệt tình dạy một phụ nữ trung niên đánh bi da, sau đó còn trao đổi số điện thoại, lúc đó là hắn đã quan tâm rồi.

Phan Châu là một người rất giỏi thăm dò người khác, quen núp ở nơi khuất quan sát đối thủ, ví dụ như nhà đầu tư, ví dụ như kẻ địch của hắn, sau đó lại tùy cơ hành động, mượn tay người khác giải quyết việc của mình, hắn cũng rất thích thú cảm giác núp đằng sau nhưng lại nắm giữ đại cục như vậy.

Lần hai.

Trung tâm thể dục thẩm mỹ.

Đồng Học Bản không dám chạy xa, mà ở ngay bên cạnh Hàn phu nhân cẩn thận coi ngó bà, sợ sẽ xảy ra chuyện gì. Hàn Tinh lúc này đang chạy bộ trên máy chạy bộ, trên mặt nở nụ cười hiền hòa nho nhã, năm phút, mười phút, trên trán dần dần chảy mồ hôi ra.

Không bao lâu, Hàn phu nhân bước xuống khỏi máy chạy bộ, thở dồn dập nói: “Không được rồi, ha ha, không chịu nữa không được, mới có mấy phút hả?”

Đồng Học Bản nịnh nọt nói: “Thành tích bác như thế này là giỏi rồi, cháu chỉ chạy được hơn năm phút thôi”.

Hàn Tinh chỉ hắn cười, “Cháu, chỉ biết nói lời dễ nghe thôi, một mình cháu dọn dẹp võ quán Taekwondo Seoul, nhà chúng ta ai chẳng biết?”

Đồng Học Bản nói: “Đó là cháu dùng sức, không có tính lâu dài, sức bền thật sự cháu không bằng bác”.

“Cháu đừng nịnh nọt bác nữa, ha ha” Hàn phu nhân cầm lấy một chiếc khăn lau mồ hôi, ngồi trong khu vực nghỉ ngơi, mệt không dậy nổi.

“Cháu đi lấy cho bác ít đồ uống, bác uống gì?”

“Nước khoáng được rồi, cảm ơn cháu”.

Góc phòng tập thể dục có hai máy lọc nước mà xếp hàng không biết bao nhiêu người, đợi một lát mới tới lượt Đồng Học Bản, hắn cầm cốc giấy lấy một ít nước nóng rồi một ít nước ấm, rồi mới cầm cốc về, đột nhiên, Đồng Học Bản sững người đi, nhìn thấy trên ghế Hàn phu nhân có thêm một người nữa, là Lưu Thừa.

423. Chương 421: Cút!

Trung tâm thể dục thẩm mỹ.

Khu nghỉ ngơi.

Trên chiếc ghế dài, Lưu Thừa đang ngồi cùng Hàn phu nhân, mặt cười một cách rất lịch thiệp đang nói gì đó với bà.

Đồng Học Bản là người hận lầy, đối với người đi lại gần gũi với cái thứ như Phan Châu như Lưu Thừa, hắn hoàn toàn không có chút thiện cảm, nhìn từ đằng xa, hắn hoàn toàn không thấy bóng dáng Phan Châu và mấy người thanh niên khác, cũng không biết mấy người đi cùng với Lưu Thừa đã đi đâu cả rồi, lại nhìn

xem vẻ mặt Hàn phu nhân, có vẻ như cũng quen với Lưu Thừa, có thể là xem hấn ta thi đấu trên tivi, Hàn Tinh mặt đang mỉm cười nói chuyện với hấn.

Hai người trước đó có quen biết sao?

Đồng Học Bản không đoán được, vừa đi lại gần vừa nghe ngóng.

Chỉ nghe Lưu Thừa nói: “Chị ạ, loại máy chạy bộ này không tốt lắm, mạnh quá, làm cho chị mệt kìa, đợi lát chúng ta lên trên lầu đánh bi da”.

Hàn phu nhân cười mỉm nói: “Chỉ vì muốn vận động chút thôi, tôi không biết chơi bi da”.

“Không sao, tôi dạy chị” Lưu Thừa cười quyến rũ, “Bi da rất đơn giản, chỉ cần sờ vô là biết thôi”.

Hàn Tinh xua tay, “Không đi đâu, tôi đã hơn năm mấy rồi, còn chơi bi da cái gì? Ha ha, đó là trò vận động của thanh niên các cậu”.

Lưu Thừa kinh ngạc nói: “Chị đã năm mấy rồi? Thật không giống, nhìn cũng chỉ bốn mươi thôi, tuổi như chị mà còn giữ gìn được đẹp như thế này thật không nhiều đâu”.

Câu này vừa nghe qua, Đồng Học Bản suýt nữa tức nổ phổi, hấn bây giờ mới biết Lưu Thừa chắc chắn không quen Hàn phu nhân, nếu không sẽ không nói ra những lời như vậy, Hàn phu nhân thật không giống người trên năm mươi tuổi, cũng có chút xinh đẹp thướt tha, nhưng những lời này tới lượt người nói sao? Người thật là ăn gan hùm rồi? Ý thế nào đây? Lại đòi dạy Hàn phu nhân đánh bi da, lại nói lời lẽ mặt ngọt, người đang tán Hàn phu nhân à?” Đồng Học Bản tròng mắt, cảm thấy tên Lưu Thừa này to gan quá! Không nói chuyện Hàn Tinh là phu nhân Ủy viên Cục chính trị, cũng là mẹ vợ tương lai của Đồng Học Bản, thứ như người mà dám động à?

Ở đằng xa, Phan Châu đứng cách phòng thể dục một đoạn đưa mắt qua nhìn rồi cười lạnh lùng, nhưng lại không đi qua.

Thấy Lưu Thừa lòng dạ không ngay, Đồng Học Bản không thể vờ như không nghe thấy, liền sải bước đi tới.

Hàn phu nhân thấy hấn liền vẫy tay cười, “Đến đây Tiểu Bản, giới thiệu với cháu, đây là snooker Lưu Thừa, cháu thấy cậu ấy thi đấu chưa?”

Lưu Thừa gật đầu cùng Đồng Học Bản.

Ai ngờ Đồng Học Bản không hề nể nang gì, “Snooker, chưa xem bao giờ”.

Hàn Tinh bị hấn chọc cười.

Lưu Thừa thành công cũng hơi muộn, đến hơn ba mươi tuổi mới chính thức bước lên đấu trường quốc tế, bởi vậy đối với một người trẻ tuổi đã đảm đương chức Cục trưởng như Đồng Học Bản thì chẳng có thiện cảm gì, đó chính là sự mâu thuẫn từ trong thâm tâm, lúc này nghe hấn nói vậy, Lưu Thừa mắt giật lên, nhưng cũng không nói gì mà vẫn giữ phong cách lịch thiệp quay đầu nhìn Hàn phu nhân cười nói: “Chị, chúng ta lên phòng bi da ngồi một lát chứ? Bên trên có bạn của tôi, lát nữa có thể sẽ đấu giao hữu, ha ha, tôi chính thức mời chị làm khán giả, nể mặt tôi chút được không?”

Hàn Tinh xua xua tay, “Thanh niên các cậu chơi đi, tôi không thích chỗ náo nhiệt đâu”.

Lưu Thừa vẫn không từ bỏ ý định, “Chị, chỉ ngồi một lát thôi, đi nào, tầng ba thôi”.

Hàn Tinh có hơi bực mình rồi nhưng vẻ mặt không để lộ ra mà vẫn giữ nguyên phong thái, chỉ lắc đầu cười.

Cảnh vệ của Hàn phu nhân vẫn đứng từ đằng xa nhíu mày lại chú ý động tĩnh bên này, nhưng Hàn phu nhân chưa nói gì nên hấn vẫn không bước đến đuổi người.

Nhưng Đồng Học Bản thì lại không kiên nhẫn, “Ngồi cái con mẹ người! Cho người thời gian ba giây! Cút ngay!”

Giọng hấn rất lớn, lập tức làm ánh mắt mọi người trong phòng tập dồn lại, mọi người đều tò mò nhìn bọn họ, có không ít người cũng nhận ra Lưu Thừa, Lưu Thừa dạo này rất hay thi đấu, tần suất chiếu trên tivi cũng không ít.

Lưu Thừa thấy hấn mở miệng mắng người, mặt mũi liền giận dữ.

Phan Châu ở đằng xa cũng nhú nhú mày, không ngờ rằng Đồng Học Bàn nói giọng là giọng.

“Tiểu Bàn” Hàn phu nhân nhìn Đồng Học Bàn trách móc, “Cháu lại nổi tính tình phải không?”

Đồng Học Bàn biết Hàn phu nhân không thể có ý trách mình thật sự, thân phận của bà để ở đó, là người danh cao chức trọng không thể giọng với lớp dưới như Lưu Thừa, bởi vậy chuyện này chỉ có thể để Đồng Học Bàn làm.

Lưu Thừa vẫn luôn tham gia thi đấu ở quốc tế, cộng với việc mới trở thành nhà đầu tư gần đây, bởi vậy căn bản không coi Cục trưởng một huyện nhỏ như Đồng Học Bàn ra gì, nghe thấy vậy liền nổi nóng, mặt lạnh lùng nhìn Đồng Học Bàn nói: “Tôi nói chuyện với cậu à? Việc quái gì đến cậu?” Hấn biết không thể tán được người phụ nữ trung niên trước mặt nên liền trở mặt.

Hàn phu nhân nhú mắt lại, nghiêng đầu nhìn Lưu Thừa.

Con mẹ nó, dám mắng tao à? Đồng Học Bàn giận quá trở mặt cười, “Không nhìn xa trông rộng! Mới đánh mấy trận quốc tế thì mày đã không biết mình họ gì rồi à? Mày hay ho cái gì chứ? Tao đếm đến ba! Không cút đi thì đừng trách tao không khách sáo!” Hàn phu nhân vẫn đang ở đó, không đến vạn bất đắc dĩ thì Đồng Học Bàn cũng không muốn động tay, nói xong liền giơ ba ngón tay ra, “...ba...hai...một...”, chữ một vừa mới ra khỏi miệng, Lưu Thừa đã ra tay trước.

Lưu Thừa tính khí cũng không phải thường, vừa vung tay đã đánh vào bàn tay của Đồng Học Bàn, “Cút con mẹ mày đi! Đừng khoa tay múa chân với tao”.

Đồng Học Bàn vừa phải đi lấy nước nên còn cầm chiếc cốc giấy, lúc này bị Lưu Thừa hất cho bay lên, nước ở bên trong đã đổ cả lên trên người Hàn phu nhân!

Hàn Tinh mặt biến sắc, viên cảnh vệ từ đằng xa đã chạy tới.

Nhìn cả người Hàn phu nhân bị đổ nước, Đồng Học Bàn đỡ người ra, trong người nóng hừng hực, đầu óc như muốn nổ tung, giận dữ đá lên một cú, Lưu Thừa phản ứng cũng rất nhanh, quay người né đi, nhìn Đồng Học Bàn cười nhạt rồi đâm một cú vào mặt hấn. Đồng Học Bàn mặt mũi âm trầm, cũng không né nữa mà mạnh mẽ một quyền nghênh cú đâm của Lưu Thừa, hai cú đâm gặp nhau, Lưu Thừa đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, lùi lại một bước!

Đồng Học Bàn liền xông lên đá vào đầu gối hấn!

Lưu Thừa kêu thảm ngã nhoài xuống đất.

Nếu là mình thì còn dễ nói, đằng này là Hàn phu nhân bị đổ nước, tính khí Đồng Học Bàn có tốt cỡ nào cũng không thể nhịn thêm, bèn dùng sức giơ chân đạp mạnh xuống!

Rắc!

“!” Đầu gối Lưu Thừa gần như vỡ rồi!

Đồng Học Bàn không buông tha hấn, lại đá tiếp một cú vào mặt Lưu Thừa, “Cút con mẹ mày đi! Đã ặt mũi mà không biết xấu hổ!”

Lưu Thừa mặt mũi da tróc thịt bong, miệng và quai hàm đều bị rách cả!

Viên cảnh vệ chạy tới liền dừng lại, không ngờ rằng Đồng Học Bàn ra tay nhanh như vậy, càng không ngờ hấn xuống tay mạnh đến thế, mới đó đã đánh cho người ta tàn tạ, nên đành bước đến bên cạnh Hàn phu nhân bảo vệ bà.

Hàn Tinh dùng khăn mặt lau nước trên người, lên tiếng nói: “Tiểu Bàn, được rồi”.

Đồng Học Bàn vẫn không hết giận, lại đạp mạnh hai phát vào bụng Lưu Thừa, Lưu Thừa lộn cả ruột nghiêng đầu nôn ra ngoài, hấn đã bị đánh mê man đầu óc rồi. Đối phó với cái loại không biết trời cao đất dày như thế, Đồng Học Bàn hoàn toàn không khách khí, đến tán Hàn phu nhân à? Lại còn làm mình mấy Hàn Tinh ướt hết? Đồng Học Bàn nếu không dạy hấn một bài học, nếu để Tuệ Lan và Tạ bí thư biết được e rằng cũng không tha ỉnh.

Lưu Thừa nằm trên đất đau rên rĩ.

Người phụ trách trung tâm thể hình đã đem mấy người bảo vệ từ thang máy chạy đến, “Làm cái gì vậy? Ai đánh người? Đây là... Lưu Thừa?”

Đồng Học Bản vẫn chưa hạ hỏa, mặt tối sầm nhìn người phụ trách, “Mấy người làm ăn kiểu gì vậy? Loại người nào cũng cho vào? Tôi còn chưa tìm mấy người tính sổ, anh còn nhìn cái con mẹ gì tôi!” Minh đứng bên cạnh mà để Hàn phu nhân bị thế, Đồng Học Bản đến bây giờ vẫn vô cùng tức giận, nếu Hàn phu nhân giật mình xảy ra bệnh tim mạch gì đó, Đồng Học Bản sau này không còn mặt mũi nào nhìn Tạ tỷ.

Bảo vệ hội quán và mấy người hội viên đứng xung quanh đều khờ người ra, trong lòng thầm nghĩ người này cũng hơi quá, đã đánh người ta như vậy, lại còn làm ác nhân cáo trạng nữa sao?

Mấy người bảo vệ nhất thời bị khi thế của Đồng Học Bản nạt im re, biết người này không phải dễ động nên cũng không dám vọng động.

Hàn phu nhân vẫy tay, “Tiểu Bản, lại đây”.

Đồng Học Bản nghe vậy đành quay về, “Để cho bác phải sợ hãi, đều tại cháu”.

“Không sao,” Hàn Tinh nhìn viên cảnh vệ một cái, viên cảnh vệ liền rút điện thoại ra gọi.

Hàn phu nhân phỉ phỉ nước trên quần áo lần cuối cùng, “Không có tâm trạng nữa, đi thôi, về”.

Viên cảnh vệ cũng không đi mà cúi đầu nói nhỏ với Đồng Học Bản mấy câu để hấn chú ý an toàn của Hàn phu nhân, còn anh ta ở lại dọn dẹp giúp Đồng Học Bản, Lưu Thừa ít ra cũng là người có máu mặt, bọn họ không thể đi cả. Có người ở lại giải quyết, người phụ trách hội quán nghĩ ngợi rồi cũng không chặn không cho Đồng Học Bản đi, hướng hồ hấn cũng nhìn ra được, vị phu nhân này và cả anh thanh niên này cũng vậy, chắc không phải là người thường, người phụ trách cũng không muốn rước lấy phiền phức, hơn nữa hấn cảm thấy vị phu nhân này dường như rất quen, hình như là đã thấy qua trên TV.

Sự việc đã xong.

Phan Châu đứng ở góc nhìn thấy kết quả, nhăn mày lại rồi lại cười, bước đi mặt không tỏ thái độ gì, giống như tất cả đều không liên quan gì tới hấn vậy, dù sao đi nữa thì Lưu Thừa cũng đã ký hợp với huyện Đại Phong hấn rồi, tiền cũng đã lấy, chỉ cần Lưu Thừa không chết, dù xảy ra việc gì đi nữa cũng không ảnh hưởng gì đến Cục chiêu thương bọn hấn.

Bên ngoài hội quán.

Trên xe, Đồng Học Bản vô cùng xin lỗi, liên tục hỏi Hàn phu nhân có bị sao không, huyết áp có cao không.

Hàn phu nhân cười ha ha lắc đầu nói, “Bá mẫu của cháu làm gì mà yếu ớt như vậy? Có chút sóng chút gió như thế này sao dọa được bác? Ha ha...”

Đồng Học Bản thở ra, “Bác không sao là tốt rồi, nếu không cháu đã thành tội nhân thiên cổ rồi, tên Lưu Thừa này, thật không ra thứ gì”.

Hàn phu nhân nhìn hấn cười cười nói: “Cháu, xuống tay cũng quá độc ác đó”.

“Cháu xem bác như mẹ cháu, thấy bác có chuyện, cháu nhất thời không kiềm chế được, bình thường cháu không kích động như vậy đâu, thật đó”. Nhưng những lời này đến Đồng Học Bản cũng không tin, đối phó với kẻ địch, Đồng Học Bản đều xuống tay rất mạnh.

Hàn Tinh nhướn miệng cười hiền hòa, đập đập mu bàn tay hấn, “Bác, cũng xem cháu như con trai, ha ha, đúng rồi, lúc đầu nói chuyện với Lưu Thừa, hấn cứ cho rằng bác làm nghề dạy học, bác nhớ mẹ cháu là giáo viên phải không? Sự việc có thể không đơn giản như vậy, tên nhóc đó có thể bị người khác giật dây rồi”.

“Hả?”

Lời Hàn phu nhân làm Đồng Học Bản biến sắc.

Có người giở trò quỷ??

424. Chương 422: Đem Anh Em Làm Lái Xe?

Sáng sớm chủ nhật.

Mây đen tan hết, trời quang đãng, lại một thời tiết tốt.

Thu dọn xong đồ đạc, Đồng Học Bản bước ra khỏi nhà, chiếc xe dưới lầu đã đổi biển số thành đầu số Bắc Kinh 9999, anh mở cửa leo lên xe đạp ga chạy đi, việc cần làm đều đã làm xong, hẳn cũng nên về huyện rồi. Xe chạy rất lâu, vừa ra khỏi khu vực thành phố thì đột nhiên Đồng Học Bản thấy một tấm biển ở bên đường ngoài ngoại ô, trên biển ghi tên phòng liên lạc huyện Đại Phong ở Bắc Kinh, cũng chính là thường trú ở Bắc Kinh.

Chạy xe ngang nhau, mắt Đồng Học Bản đột nhiên tối đi.

Hắn nhớ đến câu nói cuối cùng của Hàn phu nhân.

Có người giật dây Lưu Thừa ư? Là ai đứng sau giở trò quỷ? Người đầu tiên Đồng Học Bản nghĩ tới là Phan Châu!

Ngày hôm qua ở đại sảnh hội quán, Phan Châu có nhìn thấy Hàn phu nhân và mình đi cùng thang máy, Lưu Thừa xem Hàn phu nhân là mẹ của Đồng Học Bản, còn nghĩ bà là giáo viên, chứng tỏ Phan Châu có nói gì với hắn, có vẻ hắn điều ra rất kỹ Đồng Học Bản, rất có thể là Phan Châu xúi bẩy Lưu Thừa, Lưu Thừa mới nghĩ rằng Hàn phu nhân chỉ là một giáo viên góa chồng nên mới đến tán bà, để sau đó dẫn đến việc như vậy.

Thì ra mục tiêu không phải là Hàn phu nhân mà là mẹ mình!

Con mẹ nó! Lũ khốn! Chúng mày được lắm! Co phải là khinh người quá đáng rồi không?

Đồng Học Bản đều ghi món nợ đó cho Phan Châu, nếu chỉ là lần đầu tiên thì hắn không dám khẳng định là Phan Châu giở trò quỷ như vậy, mấy ngày trước đó Phan Châu còn xúi giục phóng viên Tân Hoa xã đến gây phiền phức cho Cục chiêu thương chỗ của hắn, phong cách làm việc lần đó cũng y hệt như lần này, cũng là không lộ mặt, núp ở trong bóng tối làm mưa làm gió, nếu không phải Đồng Học Bản có người ở Tân Hoa xã thì ngay cả việc là Phan Châu xúi giục hắn cũng không biết, rất có thể bị hãm hại trong khi vẫn chưa biết chuyện gì, đến cả kẻ đầu tên cũng không tìm được, lần này cũng vậy.

Được lắm Phan Châu!

Xúi giục người khác đến tán mẹ ta à? Muốn gây khó khăn cho ta sao? Hóa ra là đều nhằm vào ta!

Đồng Học Bản sắc mặt càng lúc càng lạnh, cho dù hắn có lẩn lộn trong chốn quan trường hai năm cũng rất ít gặp phải kẻ gớm ghiếc như Phan Châu, bản thân vốn dĩ không làm gì đắc tội với hắn, không ngờ Phan Châu năm lần bảy lượt gây phiền phức ình, thậm chí còn muốn ra tay với cả mẹ mình, thủ đoạn ghê gớm như vậy mà cũng có thể dùng đến, mày là thứ mẹ gì! Thật nghĩ Đồng Học Bản tao đây để ức hiếp à?

Đột nhiên, cửa phòng liên lạc huyện Đại Phong ở Bắc Kinh mở ra, bốn năm người ở trong bước ra, trong đó có một người chính là Phan Châu, còn mấy người kia Đồng Học Bản đều chưa từng gặp.

Phan Châu và mấy nhân viên khác đang rất cung kính vây quanh một người trung niên.

Đang suy nghĩ sự tình, tốc độ xe Đồng Học Bản rất chậm, mắt mở to sau khi thấy Phan Châu, được lắm, hôm qua còn cùng bọn Lưu Thừa gây âm ỉ, Lưu Thừa vừa xảy ra việc, chớp mắt người đã chạy đến phòng liên lạc rồi à? Giống như chẳng có chút liên quan gì đến mày vậy sao? Đồng Học Bản càng hiểu thêm về nhân phẩm con người Phan Châu, biết rằng người này không nhĩ lòng dạ âm mưu hẹp hòi, hơn nữa, một chút trách nhiệm cũng không có!

Lúc này, Phan Châu nhìn thấy xe Đồng Học Bản: “Ủa, Cục trưởng Đồng!”

Đồng Học Bản không dừng xe mà tiếp tục chạy về phía trước, căn bản không có ý để ý tới hắn.

Nhưng ngược lại, Phan Châu lại chạy lên mấy bước, cửa phòng liên lạc sát ngay đường, chỉ cần chạy mấy bước là đã lên giữa đường, đứng chặn trước đường Đồng Học Bản đang chạy.

Đồng Học Bàn đạp phanh xe, mắt tức giận, mẹ mày, lại còn dám chặn xe ta nữa?

Phan Châu cười nói: “Cục trưởng Đồng, hướng này... là về huyện à? Vừa hay” Về mặt giống như không biết gì về chuyện hôm qua vậy, “Xe Lịch Huyện trưởng bị hư rồi, tài xế vừa đem tới xưởng sửa chữa, huyện chúng ta gần nhau, vừa hay thuận đường, cùng nhau về đi”.

Đồng Học Bàn hạ cửa kính xuống lạnh lùng nói: “Tôi đâu có nói tôi muốn về huyện đâu”.

Phan Châu cười cười, “VẬY thì đưa Lịch Huyện trưởng về một chút, dù sao cũng không xa lắm, lãnh đạo về huyện còn có việc, không thể để huyện trưởng Lịch đón xe về chứ?” Chưa đợi Đồng Học Bàn nói gì thì Phan Châu đã tự mình làm chủ, nhìn sang huyện trưởng Lịch nói, “Huyện trưởng, là Cục trưởng cục chiêu thương huyện Duyên Đài Đồng Học Bàn, cậu ấy cũng về huyện, vừa hay bảo Đồng Cục trưởng lái xe đưa ngài về”.

Lịch Huyện trưởng đứng ở cửa gập đầu, nói với mấy người theo sau vài câu xong bước qua.

Phan Châu cung kính mở cửa xe để Lịch Huyện trưởng bước lên xe rồi sau đó cũng theo sau ngồi vào ghế sau, đóng cửa xe lại.

Nhìn hai người đến hỏi cũng không thềm hỏi đã lên xe, Đồng Học Bàn nóng lên, ta cho hai người lên xe sao? Lại còn coi ta như tài xế à?

Nhưng ngồi đằng sau là Huyện trưởng huyện Đại Phong, Lịch Phong, tuy không phải lãnh đạo huyện Duyên Đài nhưng bình thường làm được đến vị trí này là chắc hẳn hoặc ít hoặc nhiều cũng có quan hệ với người trong thành phố, càng chưa nói người ta về cấp bậc cũng là lãnh đạo của Đồng Học Bàn, đã lên xe rồi, Đồng Học Bàn căn bản không có cách nào đuổi người xuống, nếu không sẽ triệt để đắc tội cùng với Lịch Phong, nghĩ đến đây, Đồng Học Bàn nhìn sang Phan Châu lòng càng sôi sục, tên khốn này, nếu mình trở mặt với bọn họ không lái xe, Phan Châu sẽ một lần nữa kiểm soát xúi bẩy Lịch Phong đối phó với mình!

Mẹ mày vẫn cứ không chịu thôi!

Đồng Học Bàn gật mạnh đầu, hẳn đã quyết tâm trừng trị Phan Châu rồi, việc không phải một hai lần, Phan Châu đã liên tiếp đụng chạm đến giới hạn của Đồng Học Bàn rồi.

Con mẹ mày! Nếu không lột áo quan trên người mày xuống! Từ nay về sau cái tên Đồng Học Bàn này sẽ viết ngược lại!

Xe chạy, đi về hướng Nam.

Lịch Phong lớn tuổi hơn Tạ Tuệ Lan nhiều, tính cách cũng không giống, là một huyện trưởng nghiêm khắc vô cùng, trên đường, hẳn chỉ nghe hai cuộc điện thoại rồi nói với Phan Châu vài câu về công việc, nhìn ra được, Phan Châu và Lịch Phong cũng hơi gần nhau, nhưng cũng không phải là quá gần. Nhưng Đồng Học Bàn lái xe này giờ như thế mà Lịch Phong đến một câu khách sáo “Làm phiền cậu rồi” cũng không nói, giống như cơ bản không xem Đồng Học Bàn ra gì, lại giống như cái ý để Đồng Học Bàn lái xe cho hẳn là hẳn đã xem trọng Đồng Học Bàn lắm rồi vậy.

Tên này cũng được lắm!

Đồng Học Bàn dù cho tốt tính thế nào đi nữa cũng đã bị chọc giận rồi, hẳn ít nhất cũng là một Cục trưởng, cho là không sánh được với thân phận huyện trưởng, nhưng hiện tại là xe mày bị hư, mày đang xin tao giúp mày, mày lại cũng không phải là lãnh đạo của tao, sao lại đem việc tao lái xe trở thành điều phải làm? Đến một câu khách sáo cũng không có! Tao thiếu nợ mày à?

Đồng Học Bàn xưa nay chỉ có hôm nay không sợ trời không sợ đất, nếu cứ như vậy, không thềm quan tâm hẳn là huyện trưởng hay không huyện trưởng nữa!

Chín rưỡi sáng, xe chạy vào huyện Duyên Đài.

Phan Châu ngồi đằng sau nhìn lên phía trước nói: “Cứ chạy về phía nam, sau đó về phía tây rồi đến thẳng chính quyền huyện Đại Phong” Hai huyện kề nhau, cứ đi về hướng Nam ra khỏi huyện Duyên Đài là huyện Đại Phong.

Thấy Phan Châu còn ra lệnh ỉnh, Đồng Học Bàn lạnh lùng đạp phanh!

Xẹt! Tiếng phanh gấp vang lên bên đường.

Lịch Phong và Phan Châu đều không ngồi vững, suýt nữa đập về phía trước, Lịch Phong nhủ mảy lại, nhìn Đồng Học Bên phía trước.

Đồng Học Bên nhìn thấy một người quen ở cổng khách sạn bên đường, liền quay đầu lại nói: “Thật ngại quá, Lịch Huyện trưởng, tôi mới học lái xe, còn mới tay, lái chưa vững lắm, đúng rồi, tôi bên này còn có việc gấp, đã sớm hẹn trước với người ta rồi, nếu để lỡ thời gian sợ rằng sẽ bị lãnh đạo phê bình, đành tiễn ông tới đây vậy” Nói rồi, Đồng Học Bên liền để Lịch Phong và Phan Châu ở trên xe, mở cửa tự mình bước xuống bước nhanh về hướng khách sạn.

“Bành tổng!”

“Ừa? Đồng Cục trưởng?”

“Có thời gian không? Đang muốn nói với anh vài chuyện đây”.

“Được, tôi vừa tiễn bạn xong, vậy... tìm nơi nào đó nói nhé?”

Người trước cửa khách sạn là Bành Khắc Nông, dự án xưởng xử lý phân gà đã được ký Ý định thư dưới sự nỗ lực của Đồng Học Bên và Lâm Bình Bình, tiếp sau là ký hợp đồng rồi, gần mười triệu đầu tư đối với Cục chiêu thương bọn họ không phải là con số nhỏ, đây là dự án mà Đồng Học Bên đã cố gắng được sau khi nhậm chức.

“Tiểu Hồ thế nào rồi? Học hành vẫn tốt chứ?”

“Ài, tốt cái gì, cứ đứng trên mấy người đếm ngược từ dưới lên, chỉ biết chơi game, đúng rồi, ha ha, cứ muốn tôi kêu cậu qua nhà chơi, hình như muốn cậu dạy chơi game đó, thằng nhóc này, mê muội quá rồi, thứ trò chơi trên mạng này thật là hại người” Bành Khắc Nông thật ra cũng nhìn thấy Phan Châu trên xe, bọn họ khi thảo luận đầu tư lúc trước có ăn cơm hai lần, nhưng đã quyết định đầu tư ở huyện Duyên Đài thì lúc này đành giả vờ như không thấy.

Thấy Đồng Học Bên nói đi là đi không để ý gì đến bọn họ, cả xe cũng không thèm quản, mặt Lịch Phong có hơi khó coi, hẳn không ngờ rằng một cán bộ nhỏ Cục chiêu thương lại chơi mình như thế.

Nhưng Lịch Phong cũng biết người này không phải là cấp dưới của mình, nếu nói ngược lại thì cũng không có nghĩa vụ làm lái xe ỉnh, nhìn bên đó, Lịch Phong không nói gì, muôi mặt bước xuống xe, chuẩn bị bảo người tìm xe về huyện Đại Phong.

Phan Châu quan sát sắc mặt của Lịch Phong rồi trầm mặt bước xuống xe nói: “Tên Tiểu Đồng này cũng không ra làm sao, chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện của ngài chứ!” Hắn lại bắt đầu xúi giục.

Lịch Phong quay đầu cau mày nhìn hắn một chút.

Phan Châu biết mình nói có hơi quá, nhưng vẫn cứ nói: “Người kia hình như là Bành tổng, Bành Khắc Nông? Lần trước Bành tổng còn tính chuyện đầu tư huyện chúng ta đấy, sao lại bị Tiểu Đồng kéo qua bên này rồi? Là thọc gậy bánh xe sao? Hắn thế này là muốn làm gì? Còn lần trước nữa, dự án xưởng gia công thịt heo huyện chúng ta đã ổn thỏa rồi, kết quả lại bị Tiểu Đồng nhúng chân vào? Sao bây giờ lại nữa?” Thực ra lúc đó đến Ý định thư, Lương Trạch Nguyên cũng chưa ký với Cục chiêu thương huyện Đại Phong, điều này Phan Châu hoàn toàn không nói.

“...Hả? Có việc này à?” Dự án xưởng gia công thịt heo thì Lịch Phong cũng có nghe qua, “Lúc họp không phải nói dự án này đã thực hiện rồi sao?”

Phan Châu ừm một tiếng, “Sau đó bị huyện Duyên Đài giành lấy rồi, chơi Cục chiêu thương chúng ta một vỏ”.

Đối với công tác chiêu thương huyện Đại Phong, Lịch Phong vẫn luôn xem nặng, không chỉ một lần nhắc đến trong cuộc họp, bây giờ nghe thấy vậy, ánh mắt cũng trầm xuống.

Phan Châu biết lời mình đã điếm đến rồi, “Huyện trưởng, ngài xem...”

Lịch Phong nhìn đồng hồ, “Đừng kêu xe nữa, đợi tối hẵng đi”.

Phan Châu trong lòng mỉm cười, hẳn biết Lịch Huyện trưởng quan hệ trong tỉnh rất rộng, nói như vậy là đã đủ rồi.

425. Chương 423: Còn Chưa Có Đến?

Khoảng mười giờ sáng.

Đại viện Cục chiêu thương, huyện Duyên Đài.

Đồng Học Bân và Bành Khắc Nông biết nhau chưa lâu, chỉ là mượn cớ bỏ đi mà thôi, chờ Phan Châu và Lịch Phong đi, hẳn liền kết thúc câu chuyện và đi lấy xe về Cục chiêu thương. Đang giờ làm việc trong Viện hoàn toàn không có người nhưng trong văn phòng thì vô cùng bận rộn, lúc đi ở hành lang Đồng Học Bân có thể cảm nhận được không khí làm việc rất tốt ở Cục chiêu thương, lên lầu trở về văn phòng của mình.

Đồng Cục trưởng đã trở về.

Tin tức truyền rất nhanh, không bao lâu đã có người gõ cửa văn phòng của Cục trưởng.

Cốc, cốc...

“Mời vào”.

Là chủ nhiệm văn phòng La Hải Đình, La đại tỷ mặc bộ váy dài nóng bỏng, trang điểm, chải tóc, cả kẹp tóc cũng rất xinh đẹp, ăn mặc sắc sảo, thích trang điểm như vậy, lại còn dám mang đến nơi làm việc. Đùng nghĩ La Hải Đình đã ngoài bốn mươi tuổi, chính vì lớn tuổi mới biết cách thể hiện sức hấp dẫn của phụ nữ, cô ta bước vào phòng đường như văn phòng sáng hơn một ít.

Đồng Học Bân rất có lòng thương thức, cười nói: “La Chủ nhiệm, thời gian tôi không có ở đây vất vả cho chị rồi, thế nào, trong cục có việc gì không?”

La Hải Đình mỉm cười nói: “Tất cả đều bình thường, chỉ là không có ngài tọa trấn ở đây trong lòng chúng tôi ai cũng buồn, mọi người đều mong ngóng ngài sớm trở về”.

Xem kìa người ta sao mà biết ăn nói đến thế, chỉ là vẫn là người mình, đất mình tốt.

Đồng Học Bân ha ha cười, tâm tình lúc trước bị Phan Châu chọc cho tồi tệ giờ đã đỡ hơn nhiều, nhìn dáng vẻ thủy mì của La đại tỷ, Đồng Học Bân cười nói: “Lần này nhà có chút việc cũng may giải quyết xong sớm, nhưng mà có La đại tỷ ở đây tôi cũng không có gì phải lo lắng”.

La Hải Đình liền nói vài câu khiêm tốn, trong lòng lại rất mãn nguyện.

Cốc cốc, Quách Phàn Vỹ cũng gõ cửa bước vào, mặc kệ có La Hải Đình hay không, vừa bước vào là bắt đầu vỗ mông ngựa Đồng Học Bân, La Hải Đình

nghe cũng tiện thể nịnh vài câu, làm Đồng Học Bân đỏ khốc đỏ cười, miệng thì phê bình hai người họ vài câu nhưng trong lòng rất thỏa mái. Không bao lâu, trưởng khoa Nghiệp vụ một Lâm Bình Bình, và trưởng khoa Nghiệp vụ hai Khương Hải Lượng cũng theo đến, hai phút sau, hai Phó Cục trưởng Tôn Thụ Lập và Lữ Đại Phát cũng lần lượt đến.

Mọi người đến cả rồi.

Đồng Học Bân tiện thể mở cuộc hội ý tìm hiểu thêm về tình hình của cục thời gian gần đây.

Thật ra trước đó Quách Phàn Vỹ La Hải Đình và Lâm Bình Bình đã điện thoại báo cáo rồi, sự tình đại khái Đồng Học Bân đã biết rõ. Mấy ngày không ở đây, Ban một Lâm Bình Bình thuận lợi lấy được khoản tiền, Tôn Thụ Lập cũng lôi kéo được một số, tổng số tiền các hạng mục năm nay đã hoàn thành năm mươi triệu, tốn chút sức lực đã có thể lấy được mười phần trăm trong số tiền năm trăm triệu chỉ tiêu, cao hơn nhiều so với năm trước, có thể nói thành quả hiển hách. Ngoài ra, chiều hôm nay hạng mục xử lý phân gà của Bành Khắc Nông cũng chính thức kí hợp đồng hẹn, đây lại là một đơn mười triệu.

Tiền thưởng mê hoặc đã thu được hiệu quả.

Đồng Học Bản không keo kiệt chút nào đối với thành tích trong công việc của mọi người, đặc biệt là biểu dương đồng chí Lâm Bình Bình, nữ đồng chí này rất có năng lực, trong năm mươi triệu của hạng mục đa số là do cô ấy lôi kéo về.

Vừa có tiền, vừa có công.

Hiện tại Cục Chiêu thương không còn không khí nặng nề như trước đây.

Cuối cùng, Đồng Học Bản nhìn quanh rồi nói: “Đến đây thôi, còn việc gì nữa không?”

La Hải Đình bỗng nhiên nói: “Vừa rồi chưa kịp báo cáo với anh, sáng nay Hồ thư kí thông báo chiều nay Tạ Huyện trưởng muốn tới Cục Chiêu Thương chúng ta thị sát”.

Đồng Học Bản gật đầu, “Ban lãnh đạo huyện cũng nhận ra thành tích của mọi người rồi, đến để khẳng định chúng ta, cũng là coi trọng công việc chúng ta đang làm, La Chủ nhiệm, chúng ta cũng phải hết sức coi trọng, chuẩn bị thật tốt đón tiếp ban lãnh đạo, à đúng rồi, chẳng phải chiều nay kí hợp đồng hợp đồng hện với Bành tổng sao?”

La Hải Đình ừm một tiếng, “Hồ Thư kí nói nghi thức kí hợp đồng chuyển đến cục Chiêu thương, Tạ Huyện trưởng cũng sẽ tham gia”.

Đồng Học Bản nói: “Vậy thì càng không thể qua loa được. Mọi người đi chuẩn bị đi, sửa sang hội trường cho ra dáng”.

Không cần Đồng Học Bản nói La Hải Đình cũng đã sớm phân phó mọi người đi chuẩn bị rồi, lãnh đạo thị sát, đây là chuyện lớn trên quan trường, lúc này cũng không thể xảy ra vấn đề.

Đồng Học Bản nhìn mọi người: “Không còn việc gì nữa thì tan họp”.

Lúc này Tôn Thụ Lập nhú mày nói: “Còn một việc nữa, tôi nghe nói lần trước một số nhà báo ở Tân Hoa Xã đến phỏng vấn Cục chúng ta... là do Phan Châu ở huyện Đại Phong tìm đến.”

Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng rõ ràng cũng có nghe nói qua, nghe xong sắc mặt tái đi.

Đồng Học Bản nhìn La Hải Đình.

La Hải Đình ho một tiếng, không nói lời nào.

Đồng Học Bản biết là La đại tỷ nói ra chuyện này, vì hắn từng điện bảo La đại tỷ tìm chứng cứ, chỉ có La đại tỷ biết, nghĩ đến đây, Đồng Học Bản dở khóc dở cười, trong lòng nghĩ La đại tỷ này cũng quá nhiều chuyện rồi, nhưng hắn cũng chưa từng dặn chị ấy phải giữ bí mật, việc này cũng không có gì mà không thể cho người khác biết, nên nói: “Tôi cũng có nghe chuyện này, chưa biết đúng sai thế nào mọi người đừng loan truyền”. Thân là lãnh đạo cao nhất ở Cục chiêu thương, Đồng Học Bản chỉ có thể nói như vậy, bằng không nếu hô hòa theo với mọi người thì có vẻ hắn vẫn chưa chín chắn rồi.

Tôn Thụ Lập có gì nói nấy, “Tôi thấy chắc là thật, chẳng phải tên lưu manh Vương Thiếu Nham đã bị Cục công an tạm giữ rồi sao? Tôi nghe nói hắn đã khai ra một vài thứ, nói là một người hắn quen ở cục Chiêu thương huyện Đại Phong cho hắn biết và bảo hắn gây to chuyện lên, còn tiết lộ cho Vương Thiếu Nham biết một vài việc nên ngày đó Vương Thiếu Nham mới trước khi phóng viên của Tân Hoa Xã đến mà gây rối, tất cả đều đã được dự mưu hết!”

Đồng Học Bản cau mày: “Có chuyện này sao?”

La Hải Đình nhìn Đồng Học Bản nói: “Tôi cũng có nghe nói”.

ĐCM! Mình đã nói mà, sao mà trùng hợp vậy chứ, phóng viên của Tân Hoa Xã chưa đến, Vương Thiếu Nham đã đi qua đi lại rồi! Thì ra cái tên họ Phan đó đã lên kế hoạch rồi! Cái lão già này!

Tôn Thụ Lập cố nén cơn giận: “Cục trưởng việc này có nên báo cáo hay không? Huyện Đại Phong của họ có ý gì? Đây không chỉ là muốn kéo anh em trong huyện chúng ta rút chức mà là hãm hại! Có điều tôi không hiểu! Chúng ta khi nào thì chọc tới họ? Khiến cho họ dở trò thủ đoạn! Họ muốn làm cái gì?”

Lâm Bình Bình nghe vậy cũng cau mày nói: “Thật quá đáng, sao có thể như vậy được!”

Khương Hải Lượng nói: “Là chuyện xưởng gia công thịt heo của Lương tổng chăng? Trước đây hình như huyện Đại Phong lại nhắc đến đơn này! Nhưng chưa từng kí hợp đồng, ai có thể giữ được là do bản lãnh của người đó, huyện Đại Phong sao có thể bá đạo như vậy được? Còn cảm thấy chúng ta cướp đi dự án của họ? Không phải là chuyện rất vô lý sao?”

Quan hệ giữa Khương Hải Lượng và Lâm Bình Bình không tốt, Tôn Thụ Lập cũng không phục Đồng Học Bản... nhưng hề gặp đối thủ bên ngoài là mọi người lại rất đoàn kết, điều này làm cho Đồng Học Bản vô cùng vui mừng.

Thật ra bọn họ cũng không thể không đoàn kết, chuyện lần trước làm cho họ vô cùng mất mặt, xuýt chút nữa vì vậy mà chịu trách nhiệm, cho nên nghe lần này có người âm mưu, mọi người đều phát cáu, hơn nữa nhiều năm trước đây cục Chiêu thương của huyện Đại Phong và cục Chiêu chương của huyện Duyên Đài đã không hợp nhau, vì vậy mà nhiều lần xảy ra tranh chấp mâu thuẫn rất sâu sắc, do đó cả Tôn Thụ Lập đồng chí lão làng này cũng đứng ngồi không yên, xuýt chút nữa nhịn không nổi đến cơ quan thành phố tố cáo, ức hiếp người quá đáng!

Đồng Học Bản cũng không nói năng gì, động viên mọi người vài câu rồi bảo mọi người đi về, thật ra trong lòng hắn cũng rất cảm phần, u ám đến cực độ.

Phan Châu!

Làm xong việc này ta sẽ tính sổ đàng hoàng với người!

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Hai giờ chiều, xe của Huyện trưởng chậm rãi đi vào cục Chiêu thương.

Đồng Học Bản cũng không quá phô trương, chỉ dẫn theo ban lãnh đạo của cục Chiêu thương và một vài nhân viên đứng trong viện nghênh đón.

Cửa xe mở ra, Tạ Huệ Lan khuôn mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành, người mặc âu phục đen chân thon dài mềm mại bước ra, sáng rực trước mặt mọi người. Số người đi theo thị sát lần này không ít, có Thư kí Hồ Tư Liên, Triệu Hưng Long Triệu Phó Huyện trưởng, một Phó Chủ nhiệm văn phòng chính phủ và một vài nhân viên khác, năm nay địa điểm thị sát đầu tiên chọn Cục chiêu thương, từ điểm này có thể thấy ra Hướng Bí thư cùng Tạ Huyện trưởng rất coi trọng công việc chiêu thương năm nay.

Đồng Học Bản vội vã đi nghênh tiếp, “Hoan nghênh ban lãnh đạo huyện hạ đến cục Chiêu thương thị sát” Tạ Huệ Lan cười tùm tùm nhìn hắn, “Nghe nói mọi người làm việc rất tốt, qua đây xem thế nào, thế nào? Đổi xe rồi à?” Cô đưa mắt nhìn mấy chiếc xe Camry trong viện.

Vừa nghe lời này, Tôn Thụ Lập và La Hải Đình có chút lo lắng, dù sao một lần bỏ ra một triệu mua xe cũng có chút khoa trương.

Đồng Học Bản cười nói: “Vâng vừa mới đổi, chủ yếu cũng là phục vụ cho công tác”.

Tạ Huệ Lan khẽ gật đầu nói: “Cục Chiêu Thương cũng là đại diện của cả huyện chúng ta, cũng không nên khoa trương quá, nhưng cũng không nên xem nhẹ bề ngoài, tốt” Lời này là giọng điệu cơ bản của cuộc khảo sát hôm nay, không phải là tìm sơ hở mà chủ yếu là động viên và khẳng định.

La Hải Đình và Lâm Bình Bình nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người đều ở đây, Đồng Học Bản cũng không dám mất đi mảy lại với Tạ Huệ Lan, giữ đúng khuôn phép dẫn ban lãnh đạo đi thị sát, xem xét cả viện, đi đến khoa nghiệp vụ, cuối cùng đi thăm nhà ăn, Tạ Huệ Lan không ngừng gật đầu, nêu một vài ý kiến với Triệu Hưng Long, rất hài lòng với môi trường và bầu không khí làm việc của cục Chiêu thương, điểm không tốt chỉ là chỉ nói qua loa sơ sài vài câu, không truy đến cùng.

Thị sát được nửa tiếng.

Bỗng nhiên, Hồ Hắc Liên từ phía sau đưng nhẹ Đồng Học Bản.

Thấy thế, Đồng Học Bàn để Tôn Thụ Tạo tạm dẫn ban lãnh đạo, liền theo gọi: “Hồ Thư kí”.

Hai người rất quen thân, Hồ Tư Liên cũng không giấu diếm gì, hạ giọng nói: “Chiều này Tạ Huyện trưởng còn phải đến cục Công thương thị sát, khoảng trước ba giờ mười lăm là đi, có nên đi qua chỗ kí hợp đồng hạng mục xử lý phân gà trước không? Tôi thấy Tạ Huyện trưởng rất coi trọng việc này, dù sao hạng mục bảo vệ môi trường vẫn là điều quan trọng nhất của huyện chúng ta, ý của Tạ Huyện trưởng là đích thân chủ trì buổi ký hợp đồng, hội trường không cần quá long trọng, đơn giản tí là được rồi”.

Đồng Học Bàn nói: “Đã chuẩn bị xong, cứ yên tâm”.

Bỗng nhiên, Lâm Bình Bình ở đâu đó chạy lại khẽ nói: “Cục trưởng, đã hai giờ rưỡi rồi mà Bành tổng vẫn chưa đến, điện thoại cũng điện không được”.

Đồng Học Bàn sửng sốt, còn chưa có đến!?

426. Chương 424: Tức Sùi Bọt Mép!

Đại viện cục Chiêu thương.

Tôn Thụ Lập và La Hải Đình đang dẫn Tạ Tuệ Lan Triệu Hưng Long đi thăm quan.

Bên này, Đồng Học Bàn nhìn đồng hồ, điện thoại cho Bành Khắc Nông, nhưng cũng không gọi được, “Chuyện gì thế này?” Lúc sáng tôi còn gặp Bành tổng, nghe ông ấy nói về việc ký hợp đồng, hôm qua hẹn gặp nhau mấy giờ?”

Lâm Bình Bình đáp: “Là hai giờ mười lăm, đã qua mười lăm phút rồi”.

Đồng Học Bàn nghĩ, “Bành tổng không biết có Tạ Huyện trưởng đến thị sát?”

Hồ Tư Liên nhú mày lại một chút nói: “Buổi sáng tôi có nói trước với Bành tổng, ông ta biết hôm nay Tạ Huyện trưởng sẽ chủ trì lễ kí hợp đồng, lúc gọi điện ông ấy còn nói là sẽ chuẩn bị một chút, theo lý không thể đến trễ được! Hay là tạm thời có việc gấp rồi? Nhưng sao không gọi cuộc điện thoại? Có gấp thế nào đi nữa cũng không thể vứt lãnh đạo một bên hay sao” Vẫn cùng Tạ Huyện trưởng ủng hộ công việc chiêu thương, Hồ Tư Liên đương nhiên cũng có đại diện Tạ Huyện trưởng cùng nhà đầu tư đi ăn cơm, cô không có cảm giác khác, chỉ cảm thấy những nhà đầu tư hiện tại đều rất tự cao tự đại, giống như huyện phải cầu tới bọn họ, bắt đầu làm giá vô hạn, kiểu như thể làm Hồ Tư Liên rất khó chịu, vẫn chưa đầu tư mà làm như nhân dân cả huyện đã nợ tiền họ rồi vậy.

“Có thể là có việc chậm trễ, để tôi thử xem” Đồng Học Bàn bắt đầu gọi điện.

Một cuộc...

Hai cuộc...

Ba cuộc...

Đã hai giờ bốn mươi rồi, điện thoại cũng không có người nghe.

Đồng Học Bàn vẻ mặt rất cuộc cũng hơi khó coi, “Làm gì đây!”

Lúc này, một người trung niên đeo máy ảnh và hai nhân viên đài truyền hình huyện bước tới nói: “Hồ Thư kí, Đồng Cục trưởng, hay là chúng ta vào hội trường làm lễ ký kết trước, ánh sáng và dụng cụ thể nào cũng phải chuẩn bị trước một chút” Tạ Huyện trưởng đích thân chủ trì lễ ký hợp đồng, đương nhiên phải đưa tin.

Hồ Tư Liên hơi trầm ngâm, “Đợi thêm đã”.

Chờ mấy người đài truyền hình vừa đi, Lâm Bình Bình hơi nóng, “Cục trưởng, việc này...”

Đồng Học Bàn hít vào một hơi, “Cho người đi tìm! Lập tức!”

Lâm Bình Bình nghe xong liền lập tức điện thoại tìm mấy người ở phòng nghiệp vụ đi lo.

Đồng Học Bản nghiêng đầu nói với Hồ Tư Liên: “Hồ tỷ, người không đến, buổi lễ ký hợp đồng cũng... chị xem hay là để các lãnh đạo đi thị sát một lát đã? Bành tổng có lẽ không thể vô duyên vô cớ đến trễ, tôi đoán chắc là có việc gì đó, trước ba giờ chắc chắn có thể đến, sẽ không quá trễ đâu”.

Im lặng một lát, Hồ Tư Liên gật gật đầu, “Chỉ có thể làm như vậy thôi, để tôi đi nói”.

Tạ Huyện trưởng và cả Triệu Huyện trưởng cũng thế, tất cả đều là những người vô cùng bận rộn, nhưng trong lúc bận như vậy mà cũng đã bớt chút ít thời gian đến để chủ trì buổi ký hợp đồng này thì có thể hiểu là họ hoàn toàn ủng hộ Đồng Học Bản và cục Chiêu thương, và cũng là đem đến chút ít niềm tin cho giới đầu tư, truyền đi một tín hiệu, có thể làm được đến như bây giờ, nhà đầu tư muốn ký hợp đồng nào lại dám đến trễ? Nào ai dám để ột vị lãnh đạo huyện lại đợi mình? Nói sao cũng không được, bộ mặt của phía Đồng Học Bản cũng đâu dễ cho qua, cho nên trước tiên chỉ có thể kéo giãn được tí nào hay tí đó, nếu như Tạ Huyện trưởng và Triệu Huyện trưởng đến sớm trong buổi lễ ký hợp đồng này rồi mà nhà đầu tư còn chưa đến thì chẳng phải là chuyện này trở thành chuyện cười lớn rồi sao.

Phía bên kia, Hồ Tư Liên cùng với Tạ Tuệ Lan đi ngang qua nói thầm chuyện gì đó, Tạ Tuệ Lan nhẹ nhàng ừm cũng không phản ứng gì, tiếp tục cười nhẹ và dẫn mọi người đi tham quan.

Vào lúc này, mấy người như La Hải Đình với Tôn Thụ Lập cũng nhìn ra chuyện không thích hợp.

Lâm Bình Bình liền nói nhỏ cho bọn họ nghe rằng Bành Khắc Nông còn chưa đến.

Sắc mặt Tôn Thụ Lập biến sắc, liền giao phó việc tháp tùng lại cho Phó Cục trưởng Lữ Đại Phát cùng với những cán bộ khác, xong bước nhanh về phía Đồng Học Bản nói: “Cục trưởng, người vẫn chưa thấy đến? Điện thoại gọi cũng không được sao?”

Đồng Học Bản mặt không chút thay đổi nói: “Gọi được, nhưng là không có bắt máy”.

“Không nghe điện thoại?” La Hải Đình bực bội nói: “Đã hẹn trước là hai giờ mười lăm rồi, chẳng phải đã đồng ý rồi hay sao? Tạ Huyện trưởng cùng Triệu Huyện trưởng đều đến hết cả rồi”.

Thật sự là càng sợ gặp chuyện không may thì lại càng gặp chuyện!

Hạng mục đầu tư này là do một tay cục Chiêu thương tìm được, cũng do cục Chiêu thương liên hệ được, nếu như hôm nay Bành Khắc Nông không đến thì quả là đã chơi lãnh đạo huyện một cú, vậy thì cái mặt của cục Chiêu thương cũng mất sạch, đồng thời cũng tổn hại đến thanh danh của Tạ Huyện trưởng và các vị lãnh đạo khác, thậm chí là ảnh hưởng đến danh tín của Tạ Huyện trưởng, huyện trưởng đã xem trọng anh, đích thân đến chủ trì buổi ký hợp đồng, nhưng nếu mà Bành Khắc Nông thất tín vào phút chót thì khác nào đây là một cú tát vào mặt huyện trưởng! Chuyện này quả không còn là chuyện nhỏ nữa!

Một phút đồng hồ...

Ba phút...

Năm phút...

Chưa thấy người tới!

Nhà Bành Khắc Nông cách chỗ này không xa, Lâm Bình Bình đã chạy qua tìm xem thử, nhưng lập tức gọi điện về báo là nhà Bành Khắc Nông không có ai ở nhà cả.

Hồ Tư Liên vội vội vàng vàng chạy lên nói, “Đồng Cục trưởng, Tạ Huyện trưởng đã đi thị sát hai vòng rồi, ba giờ hơn còn phải qua bên cục Công thương thị sát mà người vẫn chưa tìm thấy, tính sao?”

Đồng Học Bản bắt đầu thấy khó chịu, Bành Khắc Nông! Nhà người làm cái gì đây thế hả?

Lâm Bình Bình vẫn liên tục gọi điện thoại cho Bành Khắc Nông, bỗng nhiên cô ấy lớn tiếng nói: “Nghe rồi!”

Mấy người Tôn Thụ Lập cùng Hồ Tư Liên đồng loạt nhìn qua.

Đồng Học Bản bước nhanh đến bên, giật điện thoại, “Tôi nghe... Alo?”

“Đồng Cục trưởng đây phải không?” Bên kia đầu dây điện thoại Bành Khắc Nông nói: “Thật khó xử quá, vừa rồi công ty có chút việc gấp, không đến kịp, vừa mới nghe thấy tiếng chuông di động”.

Đồng Học Bân nén tức giận nói: “Bành tổng, sắp ba giờ rồi, Tạ Huyện trưởng cùng Triệu Huyện trưởng đều đang đợi ngài, đã gần một tiếng đồng hồ rồi, nếu ngài bận, thì có thể gọi điện thoại báo một tiếng chứ? Tạ Huyện trưởng đến rồi, đài truyền hình cũng đến đây, tuyên truyền quảng bá miễn phí cho ngài rồi, sự đối đãi nồng hậu này trước giờ chưa từng có! Thái độ của bên huyện chúng tôi ngài cũng biết rõ rồi đấy! Để cho ngài nhiều chính sách ưu đãi vậy ngài cũng nên biết chứ! Ngài cũng không thể thất hẹn như vậy?”

“Ha ha, thật có lỗi” Bành Khắc Nông nói.

Hồ Tư Liên nháy mắt ra hiệu cho Đồng Học Bân để hắn không cần gấp gáp, chính sự quan trọng hơn.

Đồng Học Bân hít sâu một cái, “Vậy ngài bây giờ qua đây luôn chứ? Hợp đồng đã chuẩn bị xong rồi, Tạ Huyện trưởng buổi chiều còn có cuộc thị sát, ngài có thể nhanh chút được không? Nếu không tôi cho xe qua rước ngài?” Nhanh chút qua đây thì vẫn còn kịp.

Im lặng một chút, Bành Khắc Nông nói: “Việc bên này còn chưa xong, quả thật là chưa thể đi được, Đồng Cục trưởng, không phải là tôi làm khó anh, nhưng thật là đang có chuyện rất gấp”.

Đồng Học Bân sắc mặt thay đổi, “Vậy ngài là ý gì chứ?”

“Tài chính của công ty đang có chút rắc rối, chuyện ký hợp đồng... bên công ty chúng tôi muốn thương lượng là tạm hãy để đó”.

Âm thanh của điện thoại của Lâm Bình Bình rất to, đứng bên cạnh là Tôn Thụ Lập và Hồ Tư Liên điều nghe thấy hết, cái này, đến người có tính khí tốt như Hồ Tư Liên cũng thấy sôi sùng sục lên.

Để đó sao?

Không ký hợp đồng nữa sao?

Tại sao lại không nói gì cả để đến cái thời điểm này ngài mới nói là sao?

Đồng Học Bân ngực đã muốn nổ tung, “Bành tổng, ngài không phải là nói đùa với tôi đó chứ? Mới lúc sáng chúng ta gặp mặt đã nói là tốt hết rồi sao? Tạ Huyện trưởng đã đến đây, đài truyền hình cũng đã đến, tất cả những cái này chúng ta đều đã thương lượng trước hết rồi! Tất cả những hạng mục này là vì tạo thế, quảng bá cho công ty của ngài, hạ thấp những rủi ro trong đầu tư cho bên ngài. Phía bên chúng tôi đã xem trọng ngài như vậy, chạy trước chạy sau sắp xếp lo liệu hết rồi, bây giờ ngài nói không ký hợp đồng với tôi nữa? Ngài xem cục Chiêu thương bên phía chúng tôi là gì chứ? Xem huyện trưởng và những lãnh đạo huyện là gì chứ?”

Bành Khắc Nông tạm dừng trong chốc lát, “Đồng Cục trưởng, tôi cũng có cái khổ trong đó, công ty không phải một mình tôi làm chủ, sự việc thành như vậy tôi cũng không nghĩ ra được”.

Đồng Học Bân nói: “Hiện tại tất cả mọi người đang chờ ngài, đầu tiên là không bắt điện thoại, tiếp đến là hủy bỏ ký ước, Bành tổng, bây giờ tôi mới phát hiện ngài cũng làm quá đó!”

“Tài chính thật là đang có vấn đề, ừm, bằng không tôi có đề nghị thế này...”

Đồng Học Bân nghiêm mặt không nói, chờ hắn ta nói.

Bành Khắc Nông nói: “Công ty thương lượng, để hạ thấp mức chi trả nhằm giảm rủi ro, lúc trước khi mà chúng ta nói đến chuyện ký hợp đồng, ừm, có thể hạ một triệu tiền mua đất được không? Khi đàm phán chuyện giá cả này bên công ty chúng tôi cảm thấy giá hơi cao, bây giờ thắt chặt tài chính, nếu chi khoản này thì hơi đuối thật, cho nên nếu giá đất có thể giảm đi một triệu trên giá cơ sở thì công ty sẽ nhanh chóng cử người đi qua đó ký hợp đồng ngay?”

Tôn Thụ Lập nổi giận nói: “Hay cho công phu sư tử ngoạm! Những ưu đãi lúc trước đưa ra đã là hết mức rồi, còn muốn giảm một triệu nữa sao? Tổng cộng tiền mua đất cũng đâu có bao nhiêu? Bây giờ đòi giảm một phần ba sao?”

Lâm Bình Bình cũng nổi cáu theo, “Lúc trước thương lượng hợp đồng sao không đề cập tới? Đến bây giờ chỉ còn việc ký hợp đồng nữa thôi mới nói đến chuyện này? Tôi biết thương nhân trọng lãi! Nhưng cũng phải nói chữ tín chứ?”

Đồng Học Bán giận dữ cười lại, “Bành tổng, tôi đã nhìn ra rồi, cái này kêu là đục nước béo cò đây sao? Ngài thấy

huyện chúng tôi xem trọng dự án này, biết Tạ Huyền trưởng và đài truyền hình điều đến cả đây nên cố tình không nghe điện thoại, kéo dài thời gian, biết nếu như ngài không đến ký hợp đồng, thì cục Chiêu thương bên phía chúng tôi chắc cũng không đỡ nổi, không có cách nào để ăn nói với cấp trên, rồi vin cào có này để ép chúng tôi phải nhượng bộ, uy hiếp chúng tôi? Được lắm Bành tổng, chúng tôi cũng lẩn lộn nhiều, nhưng vẫn chưa thấy có loại người nào như ngài đây”.

Bành Khắc Nông nói: “Tôi cũng không có ý uy hiếp bên anh, quả thật là tài chính hiện đang rất khó khăn, những người khác trong công ty cũng đặt nhiều câu hỏi trong chuyện này, thôi bỏ đi, bây giờ tôi có nói mồm cũng không rõ ràng được gì cả, Đồng Cục trưởng, vấn đề này nên tạm gác lại đi, hi vọng rằng chúng ta sẽ còn có cơ hội hợp tác về lâu dài sau này nữa”, Đồng Học Bán đã nói ra những lời khó nghe, Bành Khắc Nông cũng không có ý muốn nghe những lời giận giữ đó, đã trực tiếp tắt điện thoại!

ĐCM mày!

Tắt điện thoại ư ? Mày con mẹ nó còn nói lý không!

Tôn Thụ Lập cũng giận lắm, nhưng cũng hiểu rõ rằng nếu như hôm nay Bành Khắc Nông thật không đến, thì thật đã làm cho lãnh đạo huyện mất mặt rồi, cục Chiêu thương sẽ phải gặp phiền toái lớn, “Để tôi đi tìm hần nói xem sao”. Nói xong liền chạy ra xe, vừa đi vừa cầm điện thoại gọi cho Bành Khắc Nông.

Đồng Học Bán nói với theo: “Hợp đồng tuyệt đối không thể nhượng bộ!”

“Tôi biết!” Tôn Thụ Lập lên xe, lái về hướng đại viện.

Sắc mặt Lâm Bình Bình trắng bệch, “Lần này đúng là làm ất mặt lãnh đạo huyện rồi! Cục Chiêu thương chúng ta cũng khó mà chịu nổi! Đây chẳng phải là tát vào mặt tất cả mọi người sao? Tên Bành Khắc Nông này làm như vậy có ích lợi gì cho hần chứ? Sao tầm nhìn ngắn đến thế chứ? Vì một chút ít lợi nhuận mà không thèm nể mặt đến cả lãnh đạo huyện? Nói thay đổi là đổi sao?”

Hồ Tư Liên nghiêng răng nghiêng lợi nói vào, “Sợ là có ai đó đưa ra cho hần điều kiện cùng chính sách tốt hơn! Cho dù hần nếu có cùng huyện chúng ta căng thẳng thì cũng có thể đến huyện khác mà đầu tư, cho nên hần chẳng sợ gì!” Đám thương nhân này thật là quá không biết tốt xấu!

Đồng Học Bán ngẩn ra.

Có người cho Bành Khắc Nông chính sách tốt hơn sao?

427. Chương 425: Một Quyền Kinh Thiên Động Địa!

Ba giờ chiều.

Tạ Tuệ Lan và Triệu Hưng Long vẫn còn ở trụ sở cục Chiêu thương để thị sát. Từ tầng bốn đi xuống tầng một, cuối cùng cũng đã có thể kết thúc. Trừ một số lãnh đạo và một bộ phận nhỏ nhân viên ở cục Chiêu thương, còn lại đại đa số đều không biết hạng mục kí kết đã thất bại. Phó Chủ nhiệm văn phòng đã cử còn dặn một số nhân viên công tác lát nữa nên tạo hình quay phim như thế nào, chuyện này có muốn giấu cũng không thể giấu được nữa rồi.

“Hồ thư ký, phải kéo dài thời gian thêm chút nữa”.

“Đã ba giờ rồi, làm sao có thể kéo dài được?”

“Tôi đi tìm cách, chuyện ở đây giao cho giao ọi người”.

Đồng Học Bán nói với Hồ Tư Liên và La Hải Đình xong, sau đó lặng lẽ bước lên lầu, tránh khỏi sự chú ý của đội thị sát lãnh đạo huyện, trở về phòng làm việc của mình gọi điện thoại. Biện pháp Đồng Học Bán rất đơn giản, trước tiên phải để chuyện này lắng xuống, việc kí kết hạng mục giải quyết phân gà đã không thành, vậy thì phải tìm hạng mục khác, trong ngày hôm nay nhất định phải làm cho lãnh đạo huyện chủ trì kí kết, cố gắng hết sức để sự việc có thể ổn thỏa.

Một cuộc điện thoại...

Hai cuộc điện thoại...

Ba cuộc điện thoại...

Muốn kí kết một hạng mục đầu có đơn giản như vậy?

Bình thường cố gắng trong vòng một tháng cũng không có thể kí kết được một cái, bây giờ trong thời gian ngắn như vậy, sao có thể? Cho dù là có muốn kí kết một hợp đồng đầu tư thì họ cũng không thể quyết định một cách mù quáng được, họ còn phải tính toán, phải thẩm tra, dự tính lợi nhuận. Gọi mấy cuộc điện thoại, Đồng Học Bàn không thu được gì, anh hít một hơi, sau đó đập ống nghe xuống mặt bàn, thiếu chút nữa thì vỡ:

“Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?”

Reng reng reng, chuông di động vang lên.

Nhấc điện thoại lên, âm giọng tức giận của Triệu Hưng Long ở bên kia vang đến: “Cậu ở đâu? Việc kí kết bị hủy? Đồng Học Bàn, cậu làm ăn kiểu gì thế hả? Cậu không biết chuyện này sẽ làm cho Tạ Huyện trưởng mất mặt hay sao?” Rõ ràng là cuộc khảo sát đã kết thúc, mọi việc đã bị vỡ lở.

Đồng Học Bàn không thể phản bác được gì: “Là chúng tôi làm việc không đến nơi đến chốn”.

“Làm việc không đến nơi đến chốn? Cậu... cậu muốn tôi phải ăn nói làm sao đây?”

“Triệu Huyện trưởng, có người đứng sau phá đám chúng tôi, Bành Khắc Nông sáng nay còn...”

“Không cần nói với tôi! Mau qua đây! Anh phải trực tiếp giải thích với Tạ Huyện trưởng. Tạ Huyện trưởng coi trọng và tín nhiệm anh như nào thì anh tự biết. Huyện kí kết lần này lại do anh đảm nhận, nhưng mà các anh lại làm ọi chuyện đến mức này... Anh làm cho Tạ Huyện trưởng nghĩ thế nào về anh đây?”

Đồng Học Bàn cũng cảm thấy mình đã phụ lòng tin của Tạ tỷ và Triệu Huyện trưởng đối với hắn. Con mẹ nó! Đừng để tôi tìm ra kẻ nào chơi đùa với cục Chiêu thương! Thật là khinh người quá đáng! Ngồi trong văn phòng, Đồng Học Bàn tự trấn an tâm lí của mình, sau đó nhanh chóng xuống lầu. Chuyện này cho đến ngày hôm nay, dù sao hắn cũng phải đứng ra chịu trách nhiệm trước lãnh đạo huyện, làm việc mà mất đi sự tín nhiệm thì thật không hay chút nào.

Tầng bốn...

Tầng ba...

Vừa xuống đến tầng hai, di động lại rung lên.

Là La Hải Đình, giọng thẳng thốt: “Cục trưởng, anh mau đến đây, ở cửa chính!”

Đồng Học Bàn sửng sốt, cũng không kịp hỏi gì thêm, vội vã chạy xuống lầu, nhìn thấy trong viện không có một ai. Tạ Tuệ Lan và một số lãnh đạo huyện cũng nhân viên của cục Chiêu thương đều đứng ở cửa chính. Có tiếng ồn ào, có tiếng cãi nhau vọng đến, rõ ràng là đang xảy ra chuyện gì đó. Đồng Học Bàn chậm rãi đi tới, cách đó không xa là chiếc xe thương vụ Buick, chính là chuyên xe của Tôn Thụ Lập. Trước chiếc xe Buick còn đỗ một chiếc Mercedes, Đồng Học Bàn vừa nhìn đã nhận ra, đây chính là xe của Bành Khắc Nông!

Tôn Thụ Lập quả thật đang rất tức giận, bất chấp tất cả xông lên cãi nhau với Bành Khắc Nông.

“Bành tổng, không phải công ty anh có việc sao? Có việc đến mà còn đến nhà hàng?”

“Xong việc rồi thì qua đây, mà có việc thì cũng phải ăn”.

“Cục Chiêu thương chúng tôi và lãnh đạo huyện đều đang đợi anh. Anh lại có thể ngồi ở một chỗ cách đây không xa để ăn cơm? Đến mặt cũng không lộ ra? Vậy ý anh là gì?”

Nghe sơ sơ thì Đồng Học Bàn đã hiểu cơ sự là thế nào. Thì ra là Bành Khắc Nông không ở chỗ xa xôi nào hết, ở một nhà hàng gần đây ăn cơm, Tôn Thụ Lập lái xe một vòng đi tìm, kết quả là khi quay về thì nhìn thấy xe của Bành Khắc Nông ở trong bãi đỗ xe của nhà hàng đi ra, giận không thể lời cổ hắn ra ngay nên

mới đỗ chiếc xe Buick chặn trước chiếc xe Mercedes của hắn. Tạ Tuệ Lan và Triệu Hưng Long nghe thấy tiếng còi liền chạy ra xem.

Cơn giận của Đồng Học Bân trỗi dậy. Cách cục Chiêu thương không xa? Điện thoại cũng không nghe? Lại còn nói công ty có việc? Đây không phải là coi thường cục Chiêu thương chúng ta thì là gì nữa?

Bành Khắc Nông!

Tên khốn kiếp!

Nhưng không đợi Đồng Học Bân kịp phát hỏa, thì lại có một chuyện khác làm anh tức giận hơn.

Chiếc xe Mercedes mở cửa, cục trưởng cục Chiêu thương huyện Đại Phong Phan Chu và huyện trưởng Lịch Phong từ trong xe của Bành Khắc Nông bước xuống!

Người của huyện Đại Phong?

Tôn Thụ Lập mặt biến sắc: “Lịch Huyện trưởng? Phan Chu?”

Chuyện đến đây, mọi người đều hiểu rõ.

Tại sao Bành Khắc Nông sáng nay vẫn còn vui vẻ đồng ý, buổi chiều đã thay đổi như vậy! Hóa ra là người của huyện Đại Phong phá đám! Chắc chắn là lúc Bành Khắc Nông đang ăn ở đó thì Lịch Phong và Phan Chu tới tìm. Hơn nữa lại còn có chính sách ưu đãi của huyện Đại Phong! Thậm chí còn vượt mức ưu tiên tối đa. Chính vì vậy mới làm Bành Khắc Nông thay đổi ý định đầu tư với Duyên Đài, sau đó hợp tác cũng với huyện Đại Phong.

Khốn kiếp!

Đây là trò hót tay trên!

Phan Chu làm bộ không nhận ra những người ở đây, chỉ nhìn chằm chằm Tôn Thụ Lập rồi nói: “Đây không phải là Tôn Cục trưởng hay sao? Anh chặn xe ở đây là có ý gì? Đến luật giao thông anh cũng không biết hay sao?” Hắn ta lúc trước cũng có qua lại với Tôn Thụ Lập, quan hệ cũng không tốt lắm. Hơn nữa Tôn Thụ Lập cũng chỉ là Phó Cục trưởng, Phan Chu nói như vậy có bản là không còn khách khí nữa: “Tránh xe ra! Xe của Lịch Huyện trưởng mà anh cũng dám cản hay sao? Anh muốn làm gì?” Phan Chu chuyện gì cũng quen núp mặt phía sau, lời này như có ý là cho Lịch Phong buộc phải ra mặt.

Thấy Phan Chu và Lịch Phong ra mặt, Bành Khắc Nông không nói gì nữa, hắn không muốn làm căng với Huyện Duyên Đài, dù sao thì gia đình hắn cũng ở đây.

Dù sao cấp bậc của Lịch Phong cũng là lớn nhất ở đây. Hắn vừa ra mặt, mọi người đều im lặng.

Lúc này một người con gái đi lên, là Tạ Tuệ Lan, ánh mắt cô rất sắc sảo, chuyện gì cô cũng biết rất rõ. Chuyện này đã làm Tạ Huyện trưởng rất tức giận:

“Lịch Huyện trưởng, chuyện đầu tư của Bành tổng là do các anh lôi kéo qua bên đó?”

Lịch Phong thần nhiên nói: “Đang chuẩn bị đàm phán”.

Tạ Tuệ Lan tiểu lí tàng đao nói: “Ha ha, huyện Đại Phong không phải đưa tay hơi dài rồi sao? Theo tôi được biết, cục Chiêu thương bên chúng tôi đã thỏa thuận với Bành tổng về việc kí kết, chiều nay là kí kết. Vậy mà các anh lại chặn ngang, không phải là không được lịch sự cho lắm hay sao? Tôi thì vẫn luôn có chủ trương là cạnh tranh lành mạnh, thể hiện ưu thế vốn có, cho nhà đầu tư tự có quyền lựa chọn, đây cũng là chuyện tốt thôi. Nhưng bây giờ hợp đồng đã thỏa thuận xong rồi, việc kí kết cũng đã định, vậy mà các anh từ nơi xa đến phá chuyện của huyện Duyên Đài chúng tôi, đây là cách những người anh em đối xử với nhau ư? Anh phải giải thích cho chúng tôi hiểu một chút chứ?”

Quan hệ giữa cục Chiêu thương của huyện Duyên Đài và huyện Đại Phong cũng không được tốt lắm. Quan hệ giữa lãnh đạo hai bên không tốt, Lịch Phong vốn dĩ cũng không muốn đối đầu với huyện Duyên Đài, nhưng lần này hắn đã đi quá giới hạn. Chuyện đã đến nước này, Lịch Phong muốn lui cũng không lui được, hắn cười nói: “Điều này có gì sai sao? Nhà đầu tư muốn đầu tư ở đâu, đó là do quyết định của họ, chúng ta chỉ nên thể hiện thành ý của mình, còn chuyện quyết định thế nào thì để Bành tổng quyết định đi!” Hắn

còn chưa nói xong một câu đó là công ty chế biến thịt lợn ở ngay trước đây không phải huyện Duyên Đài cũng nâng tay trên của họ hay sao?

Chuyện cạnh tranh đầu tư giữa huyện này với huyện kia cũng không phải là chuyện lạ, chuyện này tranh cãi này đứng trên lập trường hai huyện, ai cũng có lý, căn bản không thể nói ai đúng ai sai.

Tôn Thụ Lập quát lên: “Là các người bới lông tìm vết”.

Lịch Phong lạnh lùng liếc anh một cái.

Phan Chu trầm giọng nói: “Tôn Cục trưởng, anh nói thế là thế nào? Bành tổng còn chưa chính thức kí kết với các anh, vậy thì chưa có hợp đồng nào hết, ai quy định là nhà đầu tư nhất định sẽ chọn các anh?”

Triệu Hưng Long cũng rần mặt lại: “Hành vi này của các anh là phá hoại môi trường đầu tư! Cạnh tranh không lành mạnh. Tại sao khi Bành tổng đàm phán cũng chúng tôi các anh không tham gia? Sau đó mới đợi đến ngày chúng tôi kí kết lại chạy đến cướp tay trên? Cục trưởng Phan, các anh làm việc như vậy sao? Hay là tất cả các nhà đầu tư bên anh đều chạy sang huyện chúng tôi? Bao giờ thì anh thay đổi cách nhìn về huyện Duyên Đài chúng tôi?”

Hành động ti tiện của bên huyện Đại Phong đã làm cho tất cả mọi người đều tức giận.

Cục Chiêu thương của huyện Duyên Đài đã từng cướp một hạng mục đầu tư của huyện Đại Phong, nhưng đó là trong tình huống vẫn chưa kí kết, lúc ấy Lương tổng cũng chưa từng nói qua là sẽ kí kết với huyện Đại Phong, thậm chí Lương Trạch Nguyên lúc đó còn khảo sát ở huyện Duyên Đài, chỉ là cạnh tranh thông thường, nhưng việc làm này của Phan Chu và Lịch Phong là không thể chấp nhận được. Chuẩn bị kí kết, lại chạy đến huyện Duyên Đài chen ngang. Việc này thật là quá sức tưởng tượng.

Thật là không coi ai ra gì!

Hai bên đều có lý, nhất thời, không khí trở nên rất căng thẳng.

Tôn Thụ Lập vừa nhìn đã có thể khẳng định là Phan Chu giở trò quỷ. Anh hiểu rất rõ con người Phan Chu, Lịch Phong dù sao cũng là huyện trưởng, không có chuyện lại lấy thân phận của mình ra đấu đá với huyện Duyên Đài. Chắc chắn Phan Chu đã nói gì đó với Lịch Phong nên Lịch Phong mới tướng huyện Duyên Đài gây sự với họ trước, vì vậy mới có cơ sự này.

Trên đường cái, Lịch Phong và Triệu Hưng Long bắt đầu kịch liệt tranh cãi.

Nhìn thấy mọi người cãi nhau như vậy, Phan Chu đứng sau, không nói gì, miệng chỉ khẽ mỉm cười.

Tôn Thụ Lập là người nóng tính, nhìn thấy biểu cảm của Phan Chu lúc này, không chịu nổi, tiến lên trước, nhìn có vẻ là muốn động thủ.

La Hải Đình hoảng hốt, vội vàng giữ chặt lấy anh, Khương Hải Lượng ở bên cạnh cũng vội giữ anh lại.

Phan Chu vẫn vênh váo nhìn anh, trong lòng cười thầm. Hắn biết không ai dám động vào hắn, chỉ là hù dọa nhau mà thôi.

Trên quan trường, điều kiêng kị nhất là đánh người. Đối với kẻ phạm tội, vẫn còn chấp nhận được, nhưng lãnh đạo với nhau mà động chân động tay, người đánh nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm rất nặng. Người thông minh không sẽ không bao giờ lựa chọn cách đó, nếu không việc mất chức sẽ không tránh khỏi.

“Tôn Cục trưởng!”

“Anh hãy bình tĩnh!”

Mọi người giữ chặt Tôn Thụ Lập rồi vội khuyên can anh. Tuyệt đối không thể động thủ.

Đồng Học Bân lúc này mới đi lên, quát to: “Lão Tôn, quay lại!”

Triệu Hưng Long và mọi người nhìn thấy Đồng Học Bân không những không tức giận mà còn khuyên can Tôn Thụ Lập đều không khỏi vui mừng. Bực thì bực nhưng không thể đánh người được. Quả đúng là Cục trưởng Đồng, luôn thông minh sáng suốt.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc, há hốc mồm nhìn mọi chuyện đang xảy ra.

Đồng Học Bân đi đến trước mặt Phan Chu...

“A!” Phan Chu hét lên, lấy tay ôm mặt.

Bốp! Phan Chu ngã nhoài ngay trước Tạ Tuệ Lan và Lịch Phong đang ở thế giằng co! Hự! Cả Lịch Phong cũng ngã xuống! Cả Phan Chu và Lịch Phong đều ngã xuống, đập đầu vào cửa chiếc Mercedes.

Bình! Bình!

Tiếng va chạm giữa hai người làm những người chứng kiến đều cảm thấy ngỡ ngàng.

Vừa rồi còn cảm thấy Tiểu Đồng trí tuệ chính trị có đề cao, thế nhưng thấy vậy suýt chút nữa thì Triệu Hưng Long hét lên. Được lắm! Hắn ta gọi Tôn Thụ Lập quay lại! Không ngờ lại là muốn chính mình động thủ?

428. Chương 426: Cùng Các Người Chơi Một Hồi!

Cổng lớn cục Chiêu thương.

Tình thế biến hóa quá nhanh, khiến cho nhiều người trở tay không kịp, ngay đến cả Đồng Học Bân cũng không ngờ mọi chuyện lại đến nước này.

Một phút đồng hồ trước, vừa nhìn thấy Phan Chu là Đồng Học Bân đã biết hắn là kẻ đứng sau mọi chuyện. Hắn ta đã ghen ăn tức ở, tìm phóng viên Tân hoa xã đến các huyện anh em để hiểu rõ những điểm yếu kém, cho Lưu Thừa lấy lòng Hàn phu nhân, bây giờ lại dám trắng trợn cướp tay trên hạng mục của huyện Duyên Đài, chơi xấu cục Chiêu thương, không nể mặt Tạ Tuệ Lan và Triệu Hưng Long. Sau đó chờ mọi chuyện náo loạn cả lên hắn lại đứng sau cười khẩy!

Khốn kiếp!

Tên khốn!

Đồng Học Bân không chịu được nữa, gọi một tiếng “Tôn Thụ Lập quay lại” sau đó đi từ phía sau lưng Phan Chu lên. Lúc đó trong đầu thực sự không thể nghĩ được gì khác.

STOP!

Ánh sáng, nhiệt độ, âm thanh, con người, động vật, tất cả đều dừng lại!

La Hải Đình và Khương Hải Lượng mỗi người giữ một bên Tôn Thụ Lập nhưng cũng suýt nữa thì không giữ nổi anh. Lịch Phong trên môi mấp máy định nói ra một tiếng “ngươi”, đang ở thế giằng co với Tạ Tuệ Lan nhưng cũng không nhúc nhích gì thêm. Bởi vì Tôn Thụ Lập đã bị khống chế nên mọi người đều chú ý vào hai người lãnh đạo cao nhất là Tạ Huyện trưởng và Lịch Phong. Phan Chu thì tỏ ra không liên quan gì, đứng ở phía sau, trên môi vẫn giữ nụ cười mà khó có ai có thể nhận ra.

Xung quanh chỉ mỗi Đồng Học Bân là động thủ!

Còn cười? Xem ngươi còn cười được không tên khốn!

Phan Chu đã ba lần bảy lượt khiêu khích Đồng Học Bân và phá đám huyện Duyên Đài. Cái này gọi là tức nước vỡ bờ, Đồng Học Bân đã tức giận quá mức, đã định thời gian đến lúc đó thì ra tay, nắm chặt nắm đấm lại, hét lên một tiếng. Đồng Học Bân cơ hồ đã dùng toàn bộ sức lực, vung nắm đấm ra! Bốp! Một đấm vào mặt Phan Chu! Mũi Phan Chu đã bị đấm vẹo, máu mũi chảy ra. Nhưng do thời gian bị ngưng đọng, biểu cảm trên khuôn mặt của Phan Chu vẫn là nụ cười khẩy, chỉ là thân người bị đánh hơi ngã ra sau một chút, hai chân sạng ra, nửa thân trên không trung. Có thể nói cú đánh này rất ngoạn mục!

Còn cười?

Tao sẽ ày cả đời này không cười được nữa!

Đồng Học Bân vẫn chưa hết giận. Bụp! Một nụ cười lạnh và một đòn lại được tung ra!

Một đòn...

Hai đòn...

Ba đòn...

Thời gian ngừng lại, ngoại trừ Đồng Học Bản, tất cả người và vật khác đều không chịu ảnh hưởng của trọng lực, thậm chí đến lời nói cũng bị thời gian làm cho ngừng lại, vậy nên cả thân người Phan Chu như bay trong không gian, mặt hướng quay đi đâu đó, nhưng lại bị đánh cho quay lại vậy nhưng vẫn chưa rơi xuống đất, cũng không bay về phía sau. Nhìn thấy như thế này, Đồng Học Bản tuy chưa hết giận nhưng cũng cảm thấy nguôi nguôi nên đưa tay kéo Phan Chu lại, đặt hấn và Lịch Phong dính sát vào nhau, chỉnh lại một chút, cho Phan Chu đứng lại vào đúng vị trí ban đầu.

Đồng Học Bản biết đánh người hậu quả sẽ không nhỏ, anh cũng không muốn đổ trách nhiệm cho người khác.

Được lắm! Phan Chu đã nhận đủ rồi!

Giải trừ!

...

Thời gian lập tức trở lại bình thường!

“Cô không cần nói với tôi những điều này! Huyện Duyên Đài các người...” Lịch Phong cười lạnh lùng nói với Tạ Tuệ Lan.

Phan Chu vẫn còn mỉm cười nhìn Đồng Học Bản đang đi tới nhưng chỉ một giây sau, nụ cười trên môi Phan Chu đã không còn nữa. Hấn theo phản xạ có điều kiện, kêu lên một tiếng thảm thiết, lấy tay che lên mặt, hai chân không tự chủ được bị xoạc ra, người đổ xuống. Bộp! Máu mũi hấn chảy ra, khoe miệng cũng bị rách đến chảy máu, hình như là răng cũng bị gãy cả rồi!

Phan Chu từ trên mặt đất nhảy dựng lên làm ọi người đều cảm thấy sững sờ!

Đồng Học Bản hơi bất ngờ, hấn cũng không nghĩ điều này có thể xảy ra.

Hấn đã nghiên cứu điều này nhiều tháng nay, nhưng vẫn không hiểu lắm. Hấn cũng chưa thử nghiệm nhiều. Vốn dĩ hấn chỉ định làm cho Phan Chu đau đớn mà không để lại dấu vết, cho Phan Chu đau mà không nói ra được, đợi sau đó mới khéo léo lôi hấn lại, vậy mà lực tác dụng lại có thể kéo dài đến cả sau khi đã được giải chú? Thời gian bị dừng lại nhưng mấy quyền đó vẫn bảo lưu lại lực tấn công! Đến khi một khắc giải trừ mới có hiệu lực?

Hóa ra là như vậy!

Đồng Học Bản lại hiểu ra thêm được một điều mới.

Thế nhưng thân trên của Phan Chu đã bay thẳng ra phía sau, mọi người đều kinh ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có một tiếng động, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với cơ thể Lịch Phong. Lịch Phong bỗng cảm thấy bả vai rất đau, cảm giác như cả bờ vai muốn vỡ tan ra. Phan Chu ngã xuống và vào người Lịch Phong, làm cả hai văng ra... một mét... hai mét... Có tiếng va đập lớn! Cả người Phan Chu và Lịch Phong va vào cửa xe của Bành Khắc Nông. Tiếng động rất lớn, hai người đều đập đầu vào cánh cửa xe rất mạnh, hình như đã tạo thành một vết lõm trên cửa xe.

Lịch Phong và Phan Chu đều ngã xuống đất, rên rĩ không thôi!

“Lịch Huyện trưởng! Phan Cục trưởng!” Bành Khắc Nông sợ đến hồn bay phách tán.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không ai nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra. Bộ dạng này của Lịch Phong và Phan Chu, chỉ có thể là từ lúc Đồng Học Bản đột nhiên đi về phía Phan Chu. Không cần nghĩ nhiều cũng đều có thể biết, chuyện này là do Đồng Học Bản gây ra.

Bây giờ, tất cả mọi người đều bị sốc, trợn tròn mắt nhìn toàn cảnh.

Triệu Hưng Long vừa nghe thấy tiếng Đồng Học Bản gọi Tôn Thụ Lập quay lại, còn cảm thấy rất vui mừng. La Hải Đình và Lâm Bình Bình cũng vậy, đều sợ Đồng Học Bản lại giống lần trước, khi các phóng viên của Tân hoa xã đến thì không nói một câu nhẹ nhàn nào thì đã chửi mắng. Lịch Phong lại không phải là

người bình thường, dù gì cũng là chỗ lãnh đạo với nhau, lại có quan hệ thân thiết với người bên thành phố và cả bên tỉnh, có muốn mắng cũng không mắng được.

Ai ngờ, Đồng cục trưởng không mắng không chửi một câu mà lại trực tiếp động thủ!

Cả Phan Chu và Lịch Huyện trưởng cùng bị đánh? Một người là cục trưởng và một người là lãnh đạo cao nhất của một huyện đều bị cho ăn đòn?

Khương Hải Lượng và Lâm Bình Bình đều không dám tin vào mắt mi mình, cảm giác như cả bầu trời sắp sụp xuống vậy!

Tạ Tuệ Lan cũng cảm thấy sợ hãi, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Tiểu Đồng! Cậu... cậu làm cái gì vậy?” Triệu Hưng Long nổi giận dềnh dềnh, chỉ thẳng vào mặt Đồng Học Bàn. Hắn cũng không biết nói gì. Triệu Hưng Long cảm thấy mình thật ngu ngốc, vừa rồi còn tưởng là trí tuệ chính trị của Đồng Học Bàn là có đề cao? Cái rắm chó! Hắn đề cao cái rắm chó!

Trong nháy mắt, tất cả các ánh mắt đều hướng về phía Đồng Học Bàn, giống như nhìn thấy quỷ vậy!

“Đánh hay lắm! Đánh rất tuyệt!” Rất nhiều người đều nghĩ như vậy, lần này huyện Đại Phong thật là khinh người quá đáng. Đặc biệt là Tôn Thụ Lập, nhìn thấy Phan Chu bị như vậy, cảm giác rất thoải mái. Thế nhưng khi nhìn thấy máu mũi của Phan Chu và Lịch Phong ôm đầu thì Tôn Thụ Lập và những người khác trong cục Chiêu thương đều toát mồ hôi hột, mọi người đều nhận ra, chuyện đã nghiêm trọng rồi.

Đánh Huyện trưởng? Đánh đồng nghiệp?

Đây là điều không thể! Là điều tối kị trên quan trường!

Đồng Học Bàn cũng biết rõ chuyện này, nhưng chuyện đã đến nước này, hắn cũng không còn cách nào khác, đành dùng phương án B là lui về. Anh em là đánh người đó! Xem bọn họ định làm gì?

Đương nhiên, trí tuệ chính trị cơ bản nhất Đồng Học Bàn vẫn có, hắn dám đánh người, cũng không e ngại gì huyện Đại Phong nhưng chuyện này chẳng hay ho gì, vì vậy tuyệt đối không thể thừa nhận. Nhìn xem còn có những vị lãnh đạo và người của cục Chiêu thương đứng ở đây làm chứng, hắn không làm chuyện gì cả: “Tại sao mọi người lại nhìn tôi? Tôi đâu có làm gì? Là Phan Cục trưởng tự ngã, tôi chẳng có liên quan gì hết” Nói dứt lời thì quay sang nói với Phan Chu: “Lão Phan, anh làm vậy là có ý gì? Ngay đến cả quần áo của anh tôi còn chưa chạm vào, sao anh lại đùa với tôi như vậy? Còn xô cả huyện trưởng ngã, anh có rấp tâm gì vậy?”

Phan Chu vừa nghe thấy vậy, ôm lấy mũi còn đang chảy máu, tức giận chỉ thẳng vào mặt hắn: “Đồng Học Bàn!”

Vừa ăn cướp vừa la làng!

Mọi người hôm nay xem như kiến thức đến Tiểu Đồng Cục trưởng vô sỉ!

Hắn ta cũng thật là! Đánh người không nhận lại còn đổ thừa trách nhiệm cho người khác?

Đồng Học Bàn quay lại nói với La Hải Đình: “Còn nhìn cái gì nữa? Mau gọi điện gọi xe cứu thương đi!” Sau đó chỉ Phan Chu và nói: “Lão Phan, lần này thì anh gặp rắc rối rồi, đã giả vờ ngã thì cứ giả vờ đi, còn lôi Lịch Huyện trưởng ngã làm gì? Anh đối xử với lãnh đạo thế à?”

“Khốn... kiếp!” Phan Chu tức giận phát điên, hắn không thể ngờ là trước mặt bao nhiêu người như thế này mà Đồng Học Bàn còn dám đánh hắn, lại còn lôi cả Lịch Huyện trưởng vào!

Lịch Phong lúc này cũng ôm đầu đứng dậy: “Tạ Huyện trưởng, đây là cán bộ huyện Duyên Đài? Loại cán bộ này cũng có thể lên làm cục trưởng? Các người sát hạch lựa chọn nhân viên thế à?” Thân là huyện trưởng, chưa một nhân viên nào dám làm nhục hắn, vậy mà hôm nay lại bị đánh suýt chảy máu đầu, vậy nên Lịch Phong phát hỏa lên đỉnh đầu.

Thế nhưng, phản ứng của Tạ Huyện trưởng lại ngoài dự kiến của mọi người. Tạ Tuệ Lan liếc mắt một cái nhìn Lịch Phong:

“Huyện trưởng Lịch, huyện chúng tôi sát hạch cán bộ như thế nào, chẳng lẽ cũng phải báo cáo với các anh hay sao? Sự tình còn chưa rõ ràng, anh đừng có vội kết luận, đổ lỗi cho ai” Nói xong, Tạ Tuệ Lan đưa mắt nhìn một vòng: “Dù sao tôi cũng không có nhìn thấy Tiểu Đồng đánh người!”

Mọi người đều sửng sốt, không ngờ Tạ Huyện trưởng lại bao che lỗi cho nhân viên như vậy.

Chuyện rõ ràng như vậy lại nói không nhìn thấy? Ý tứ đã rất rõ ràng.

Ở đây đều là người huyện Duyên Đài, Tạ Huyện trưởng nhất định có thể bao che, mọi người đều nhận ra điều này.

La Hải Đình nói đầu tiên: “Tôi cũng không có nhìn thấy Đồng Cục trưởng ra tay. Tôi vừa chớp mắt đã thấy Phan Cục trưởng tự mình ngã bay ra, hình như là không có ai đánh anh ta hết”.

“Đúng vậy, tôi cũng nhìn thấy tự Phan Cục trưởng ngã ra”.

Mọi người đều nói làm chứng, một người nói thì tất cả mọi người cũng sẽ nói đỡ.

Nghe thấy vậy, Đồng Học Bản rất cảm động, nhưng hắn cũng biết mọi người chắc chắn cũng không nhìn thấy ai ra tay, nhưng mà sau khi đánh xong thì ai cũng đoán được thủ phạm là ai.

Lịch Phong giận dữ gật đầu nói:

“Được! Được! Được!” Nói xong ba tiếng được thì liền cầm điện thoại di động gọi điện.

Triệu Hưng Long biết Lịch Phong đã nổi giận, khê thở dài. Chuyện này là do Tiểu Đồng sai, cho dù Tạ Huyện trưởng có bao che thì Tiểu Đồng cũng khó mà trốn tránh trách nhiệm.

Phan Chu cũng chống một tay vào chiếc Mercedes đứng dậy, lau máu trên mặt. Hắn nghĩ Đồng Học Bản lần này có chạy đằng trời, nhẹ nhất cũng phải mất chức.

Đồng Học Bản cũng đang tìm đối sách, đi nhờ người gánh vác hộ? Không được, chuyện này không ai có thể bảo vệ cho hắn được?

Làm thế nào bây giờ?

Làm thế nào?

Đột nhiên, Đồng Học Bản dừng mắt trên một thứ, hơi ngẩn ra, khê chớp mắt cẩn thận xem xét, trong lòng đã lóe lên một tia sáng!

Có cách rồi!

Ta kháo! Anh em lần này sẽ cùng các người chơi một hồi!

429. Chương 427: Ai Sợ Ai

Ba rưỡi chiều.

Người thì đến bệnh viện người thì quay về huyện ủy. Mọi người đều đã tản hết đi.

Sự việc ồn ào như vậy, có muốn giấu cũng không giấu được. Hướng Đạo Phát và các lãnh đạo trong thời gian ngắn đã nhận được thông tin, lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp. Tạ Tuệ Lan không tiếp tục thị sát ở cục Chiêu thương nữa, về thẳng huyện ủy. Đoàn Chính An đang làm việc ở Ủy ban kiểm tra và kỉ luật thành phố vừa nhận được tin này cũng không thể ở lại thành phố thêm được nữa, lập tức cho lái xe đưa về huyện Duyên Đài.

Chuyện này đã được truyền cả trong ngoài huyện.

Đánh cục trưởng và huyện trưởng huyện bên cạnh? Chảy cả máu mũi và máu miệng.

Một số cán bộ cảm thấy sợ hãi. Đồng Cục trưởng này cũng thật là quá độc đi, làm thế nào một ngày không gây ra chuyện thì hắn không chịu nổi à? Chuyện âm ỉ bên cục Tài chính mới qua được vài ngày thì lại xảy ra chuyện đánh huyện trưởng? Phan Chu thì còn chấp nhận được nhưng Lịch Phong thì hắn phải biết là ai

chứ? Chí ít cũng là huyện trưởng của một huyện. cho dù huyện Đại Phong đã làm điều không thuận mắt với huyện Duyên Đài nhưng cũng không thể động thủ, chẳng lẽ muốn gây ra scandal chính trị hay sao?

Đồng Cục trưởng lần này không thể yên ổn được rồi.

Tất cả mọi người không thể tránh khỏi suy nghĩ như vậy.

Chuyện này rất nghiêm trọng rồi. Cho dù Đồng Cục trưởng có chỗ dựa lớn đến cỡ nào, có người nhà làm ở trung ương nhưng quy tắc là quy tắc. Trên quan trường có rất nhiều quy định mà cơ bản không thể phá vỡ, động thủ đánh người, điều này là điều kiêng kỵ nhất. Có chỗ dựa lớn đến đâu cũng vô dụng, lại trong tình huống rất khó cứu là đánh cục trưởng và huyện trưởng của một huyện, làm đến vị trí này, làm sao có chuyện họ không có những mối quan hệ đủ để dim Đồng Học Bản không ngóc đầu lên được?

Cùng lúc đó.

Tại trụ sở cục Chiêu thương.

La Hải Đình lo lắng: “Cục trưởng, lần này...”

Tôn Thụ Lập nhíu mày nói:

“Lịch Phong vừa mới gọi điện hình như là gọi lên thành phố, chuyện này, ài...”

Mọi người đều cảm thấy Đồng Học Bản đã hơi kích động rồi nhưng cũng không biết nói sao.

Nhưng Đồng Học Bản một chút lo lắng cũng không, khoát khoát tay nói: “Thôi được rồi, mọi người đi làm việc cả đi, còn chưa hết giờ làm việc mà” Thoáng nhìn thấy một người đàn ông trung niên có đôi mắt nhỏ cầm đồ gì đó đi qua, Đồng Học Bản không muốn nói chuyện với mọi người nữa, vội vã bước tới: “Đợi một chút!”

Người đàn ông trung niên có đôi mắt nhỏ quay đầu lại, giọng hồ nghi: “Đồng Cục trưởng gọi tôi?”

Đồng Học Bản cười cười: “Đúng, đi thôi, có chút việc cần tìm anh, đi đến phòng làm việc của tôi nào!”

Người này không hiểu chuyện gì, nhưng dù biết Đồng Cục trưởng lần này khó mà tránh khỏi việc mất chức nhưng cũng không dám chậm trễ, liền vội cầm đồ đi theo Đồng Học Bản đến phòng làm việc.

Trong đại viện, nhìn thấy bộ dạng của Đồng Học Bản vẫn giống như không có chuyện gì xảy ra, Tôn Thụ Lập và La Hải Đình đều cảm thấy có chút khâm phục. Bây giờ là lúc nào rồi chứ? Trời sắp sụp xuống, tiền đồ sắp bị hủy hoại nhưng mọi người đều nhận thấy Đồng Học Bản bình chân như vại? Không cần nói ra, thái độ này đã làm cho người khác phải thán phục, trách không được người ta có thể làm cục trưởng, sơn băng địa liệt không làm cho biến sắc, đây quả đúng là cảnh giới giữa người với người.

Hai mươi phút sau.

Trong phòng làm việc, Đồng Học Bản tiễn người đàn ông có đôi mắt nhỏ đi ra: “Cảm ơn!”

Người đó hấp tấp nói: “Đứng khách sáo, vậy để tôi chuẩn bị, khoảng tầm tối tối có thể xuất phát”.

“Được rồi, phiền anh quá” Đồng Học Bản biểu cảm như thể đã trút được gánh nặng: “Đến lúc đó tôi chờ điện thoại”.

Trên hành lang có người nhìn thấy cảnh này, chớp mắt một cách kì lạ. Không ai biết Đồng Cục trưởng và người đàn ông đó ở trong phòng đã bàn bạc chuyện gì.

Reng, reng, reng. Tiếng chuông điện thoại di động của Đồng Học Bản vang lên.

Là Phó Huyện ủy Tào Húc Bằng gọi điện đến.

Tào Húc Bằng rất tức giận, vừa nghe máy đã lớn giọng: “Tiểu Đồng! Cậu đang làm cái gì thế hả? Cậu nói cho tôi biết là cậu đang làm trò gì? Còn đánh cả Huyện trưởng? Đánh Chu Phan? Tiểu Đồng à, cậu điên rồi, điên thật rồi!” Vì rất coi trọng Đồng Học Bản nên Tào Húc Bằng mới tức giận như vậy: “Tôi hết cách với cậu rồi! Cậu đúng là không có chuyện gì là không dám làm. Huyện đã triệu tập hội nghị khẩn cấp. Trên đường đến đây, thị ủy còn gọi điện khiển trách, tất cả đều bị phê bình! Cậu...”

Đồng Học Bàn cười khỏ nói: “Thật là oan uổng cho tôi, tôi thực sự không có động thủ mà”.

Tào Húc Bằng không tin lời hắn nói. Người khác thì không thể làm ra chuyện này nhưng với Tiểu Đồng thì chẳng có gì là không thể: “Hướng Bí thư cùng Tạ Huyện trưởng đang bàn bạc, cậu đợi kết quả đi!”

Một lát sau, Đoạn Chính An cũng gọi điện tới hung hăng phê bình Đồng Học Bàn. Đồng Học Bàn ở sở thú đã đánh hổ để cứu con trai anh, Đoạn Chính An không nghĩ Đồng Học Bàn lại có thể làm chuyện này.

Lúc sau, một số người có quan hệ tốt với Đồng Học Bàn cũng gọi điện tới. Sự việc âm ỉ lên, không ai là không biết.

Thấy nhiều người quan tâm đến mình như vậy, Đồng Học Bàn cũng cảm thấy trong lòng ấm áp. Đều là anh em tốt, thế nhưng sau khi hắn giải thích lại với họ là không phải hắn đã gây ra chuyện này nhưng một điều làm Đồng Học Bàn bức mình là lời hắn nói ra, không có ai tin hắn hết.

Chả lẽ, trong mắt mọi người tôi xấu đến vậy sao?

Lúc đó anh em đã sử dụng STOP, không thể nào nhìn ra là anh em ra quyền, tại sao mọi người lại đều cho rằng là tôi gây ra chuyện này?

Tiếng xấu của Đồng Học Bàn đã sớm lan truyền, đừng nói đến huyện trưởng, nếu nói Đồng Học Bàn đánh thị trưởng thì người ta cũng không hoài nghi gì.

Tên này chuyện gì cũng dám làm, mọi người đã quen với chuyện này rồi.

Reng reng reng! Reng reng reng! Số điện thoại của Hồ Tư Liên hiện lên trên điện thoại của Đồng Học Bàn.

Hăng hăng giọng, Đồng Học Bàn nghe điện thoại: “A lô, Hồ tỷ”.

Hồ Tư Liên thở dài: “Đã có kết quả rồi. Tạ Huyện trưởng muốn cho anh tạm đình chỉ công tác, sự tình cứ để sau hãy nói. Ý của Tào và Đoạn Huyện trưởng cũng như vậy. Nhưng bên đó thành phố lại không đồng ý. Hướng Bí thư cũng khó nói. Lịch Huyện trưởng đã báo cáo lên Ủy ban kiểm tra kỉ luật thành phố và lãnh đạo thành phố, áp lực bên trên rất lớn. Hướng Bí thư và Tạ Huyện trưởng cũng bị phê bình”.

Áp lực từ trên thành phố?

“Xử phạt cái gì?”

“Mất chức. Từ hôm nay trở đi anh sẽ không đảm nhiệm chức cục trưởng cục Chiêu thương nữa”.

Đồng Học Bàn biến sắc: “Sao lại nhanh như vậy? Sự việc còn chưa điều tra rõ ràng mà đã cách chức tôi? Tên Lịch Phong điên rồi” Hắn cũng cho rằng mình sẽ bị đình chỉ công tác, sau đó có thể khôi phục chức vụ nhưng không ngờ lại có thể bị tước hẳn mũ quan. Khốn kiếp! Cứ cho là lằng giằng với nhau không nên đánh nhưng bọn khốn nạn chúng ức hiếp người ta như vậy. Hay là còn không định cho chúng tôi quyền được tức giận? Lợi dụng quan hệ với thị ủy áp bức huyện Duyên Đài chúng tao? Hắn nghĩ hắn là ai?

Hồ Tư Liên nói: “Anh có biết hay không? Anh cũng làm cho Tạ Huyện trưởng rất tức giận”.

Đồng Học Bàn cảm thấy thực sự có lỗi. Thật ra khi thấy cấp trên trực tiếp gọi điện thoại ình, hắn biết Tạ Tuệ Lan đã giận anh rồi: “Tạ Huyện trưởng nói sao?”

“Còn có thể nói gì? Tạ Huyện trưởng cố gắng nói với bên trên nhưng chuyện anh bị cách chức không thể cứu vãn được. Còn có khả năng còn tiếp tục bị xử phạt. Lần này Tạ Huyện trưởng cũng thật sự hết cách rồi. Tôi xem ý của Tạ Tuệ Lan là... anh bị cách chức sau đó cô ấy sẽ điều anh đến cơ quan ở huyện khác trong thành phố, tạm thời tránh khỏi dư luận, sau đó chờ khoảng một hai năm sự tình lắng xuống thì đưa anh trở lại...”

Hồ Tư Liên biết đây là cách tốt nhất. Đồng Học Bàn còn trẻ, vẫn còn nhiều thời gian phía trước, ít nhất cũng không đến mức bị chấm dứt sự nghiệp chính trị. Chỉ là một hai năm mà thôi, thoáng cái rồi cũng sẽ qua. Đồng thời Hồ Tư Liên thấy Tạ Huyện trưởng rất coi trọng Đồng Học Bàn. Lần này dù cũng rất giận anh ta nhưng cũng nhất quyết đứng ra bảo vệ cho anh. Nếu là người bình thường, đánh huyện trưởng như vậy thì coi như xong đời rồi, cơ bản là không còn cơ hội mà ngóc đầu lên được. Chuyện này cho Hồ Tư Liên

biết, Tạ Huyện trưởng vô cùng cứng chiều Đồng Học Bản... Hầu như không có nguyên tắc gì nữa. trong tình huống này mà còn đứng ra bảo vệ Đồng Học Bản thì thực sự là một hành động chính trị mạo hiểm.

Nhưng Đồng Học Bản lại không chấp nhận!

Một hai năm? Cuộc đời hẳn có bao nhiêu lần một hai năm?

Lịch Phong? Người quả là có cơ lớn. Còn dám làm cho lãnh đạo thành phố phê bình Tạ Tuệ Lan! Tên khốn kiếp chán sống!

Đồng Học Bản nói: “Hồ tỷ, Tạ Huyện trưởng đang giận tôi. Tôi không thể trực tiếp gọi điện cho cô ấy được. Chị nói với Tạ Huyện trưởng, chuyện này tôi sẽ tự giải quyết!”

“Sao? Anh có cách?”

“Có!”

Gác máy. Chuông di động lại vang lên. Là Dương Triệu Đức.

Đồng Học Bản nhấn nút nghe: “Chú Dương...”

Dương Triệu Đức thở dài, nhưng không trách cứ hẳn: “Sự tình lần này chú đã biết cả rồi, lần này cháu gặp rắc rối không nhỏ. Đã đến tai lãnh đạo thành phố rồi thì cũng khó có cách mà giải quyết được. Như thế này, cháu cũng đừng lo lắng. Cách chức thì cách chức, đợi vài ngày chú sẽ chuyển cho cháu lên thành phố, làm ở đó khoảng một hai năm, đợi sóng gió qua đi, chú Dương cháu sẽ tìm cách đưa cháu sang huyện khác”.

Không phải Dương Triệu Đức không đủ lực, mà trước hết hẳn còn phải câu thông với lãnh đạo cơ quan đã.

Nhưng đây không phải là sự kiện chính trị đơn thuần. chuyện này đã khiến chi nhiều người bức xúc, Dương Triệu Đức muốn bảo vệ cho hẳn thì cũng phải đợi ọi chuyện lắng xuống đã.

Đồng Học Bản cười nói: “Chú Dương, cảm ơn chú!”

“Chú cũng không giúp được cái gì, cháu cảm ơn cái gì? Nhưng mẹ cháu ở đó, cháu mau đến khuyên nhủ bà đi”.

“Mẹ cháu làm sao?”

“Hiếu Bình vừa gọi điện thoại cho chú, trong điện thoại khóc suốt, sợ cháu gặp chuyện gì không hay...” Dương Triệu Đức đau khổ nói: “Chú phải khuyên can mãi bà mới yên tâm được chút”.

Mẹ mình khóc??

Đồng Học Bản tự trách mình, cơn tức giận cũng theo đó mà dồn lên.

Vào thời điểm nghe thấy mình đã bị cách chức, Đồng Học Bản còn có ý định đem Phan Chu thu thập là xong, nhằm tránh đêm dài lắm mộng. Nhưng bây giờ hẳn đã thay đổi ý định. Khốn kiếp, huyện Đại Phong các người lại dám làm như vậy! Các người thật là khinh người quá đáng, còn tìm đến thị ủy để gây áp lực cho bên tao! Dám phê bình Tạ Tuệ Lan? Còn làm ẹ tao khóc? ĐCM, huyện Duyên Đài chúng tao chỉ là quả hồng mềm cho các người bóp thôi ư? Đồng Học Bản này dễ bị khi dễ như vậy sao?

Đi gặp bà ngoại chúng mày đi!

Anh em phải sợ chúng mày sao?

Các người muốn làm ầm lên ư? Có phải là muốn triệt đường làm quan của Đồng Học Bản này?

Được! Anh em đang lo sự tình náo không lớn đây! Tao sẽ cùng chúng mày ồn ào cho tốt! Nhìn xem con mẹ nó ai hơn ai! Tao cũng không tin!

Đồng Học Bản nói với Triệu Đức Dương là tự mình đã có cách xong thì liền gác điện thoại.

Đến đây!

Xem ai sợ ai!

Tao sẽ cho huyện Đại Phong chúng mày biết hậu quả của việc khinh người quá đáng!

430. Chương 428: Phong Ba Mất Chức!

Đồng Học Bản bị mất chức!

Tin tức này khi đã được xác định đã gây ra một chấn động lớn ở huyện Duyên Đài!

Đánh cục trưởng và huyện trưởng, ai ai cũng biết là Đồng Học Bản không thể thoát được nhưng không ai ngờ lại xử phạt nhanh như vậy, độc như vậy! Không phải là tạm đình chỉ công tác để điều tra mà là buộc thôi việc! Như vậy thì khác gì bị cách chức! Một “ôn thần” oanh oanh liệt liệt ở huyện Duyên Đài hơn một năm nay mà lại phải “về vườn”? Một số người thở dài, cảm thấy có chút hối tiếc. dù Đồng Học Bản đã gây ra nhiều chuyện, nhưng cứ mỗi lần mọi người nghĩ là hắn sẽ “xong đời” thì mọi chuyện lại đầu vào đó. So với cổ đại thì sức sống của hắn còn mạnh mẽ hơn nhiều, vậy mà cuối cùng lại bị cách chức? Có người thì nhìn thấy hắn gặp họa thì cảm thấy rất vui, trong lòng nói cuối cùng thì cũng phải xuống.

Cũng có một số người thực sự phẫn nộ, cho rằng cách chức là quá nặng.

Bên ngoài thì âm ỉ lên nhưng người trong cuộc lại vững như núi Thái Sơn.

Bốn giờ chiều, ở trụ sở cục Chiêu thương.

Phòng làm việc của Cục trưởng, Đồng Học Bản gọi điện thoại cho người đàn ông có đôi mắt nhỏ kia, bàn bạc chuyện gì đó ngắn gọn. Đồng thời anh mở máy tính, nhận một file, lưu trong điện thoại của mình, sau cùng, Đồng Học Bản ngồi vắt chéo chân, châm một điếu thuốc. Sau đó thuận tay bật nhạc to lên. Đây là một ca khúc rất vui nhộn, Đồng Học Bản cảm thấy rất thư thái, khẽ nhắm mắt lại.

...

Dưới lầu.

Lâm Bình Bình mặt lo lắng đẩy cửa phòng La Hải Đình: “Chủ nhiệm La, chuyện của Đồng Cục trưởng là thật à? Mất chức thật sao?”

Quách Phàn Vỹ cũng đã ở đó, khẽ nghiêng đầu với cô, im lặng không nói gì.

Chỉ thấy La Hải Đình đang ngồi sau bàn làm việc, tay vẫn cầm điện thoại di động, đang nói chuyện với Triệu Hưng Long: “Triệu Huyện trưởng, cục Chiêu thương không thể không có Đồng Cục trưởng. Đồng Cục trưởng làm việc ở đây hai tháng, thành tích thế nào bên huyện có thể thấy rõ. Không thể chỉ vì chuyện này mà cách chức anh ấy, chuyện này sẽ làm cho người ta cảm thấy thất vọng. Huống chi chuyện này là do sai lầm của huyện Đại Phong, Đồng Cục trưởng cũng chỉ...”

La Hải Đình và mọi người đều nghĩ rằng sẽ chỉ tạm đình chỉ công tác một thời gian, như vậy còn có cơ hội cứu vớt. Ai có thể tưởng tượng lại trực tiếp sa thải như vậy, điều này làm sao có thể chấp nhận được. Trong phòng có ba người có thể nói là “nhân mã Đồng hệ”. Đồng Học Bản bị mất chức, ba người họ bị đả kích rất lớn. Bất luận là trên phương diện tình cảm hay chính trị, La Hải Đình và Quách Phàn Vỹ, ba người họ đều cảm thấy không thể chấp nhận được.

Điện thoại lại reo.

La Hải Đình có vẻ mười phần kích động: “Triệu Huyện trưởng, anh có thể phản ánh lên trên được không? Đồng Cục trưởng anh ấy...”

Triệu Hưng Long nói: “Xử phạt là theo chỉ thị của ủy ban Kiểm tra kỉ luật thị ủy, cô nói với tôi cũng vô dụng, ài...” Đồng Học Bản phối hợp cùng anh cũng không tệ. Triệu Hưng Long cũng không còn hy vọng có thể thay đổi được tình thế.

Gác điện thoại, La Hải Đình thở dài: “Không được, đã quyết định xử phạt rồi”.

Quách Phàn Vỹ vội la lên: “Không có ai nhìn thấy Đồng Cục trưởng đánh người, tại sao cấp trên lại không điều tra chút nào? Sao lại có thể sa thải người ta như vậy?”

“Là Lịch Huyện trưởng dựng cáo trạng cùng thành phố!” Lâm Bình Bình khẽ cắn môi nói, “Lúc này Đồng Cục trưởng... Chuyện này là chuyện gì... sao có thể... nhanh như vậy!”

La Hải Đình hít một hơi: “Đến chỗ Đồng Cục trưởng hỏi xem thế nào đã. Đi thôi!”

Lên lầu, ba người cùng gõ cửa phòng Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản thuận miệng nói:

“Mời vào!”

La Hải Đình và hai người kia liếc nhìn nhau, hít thật sâu, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Thế nhưng, cảnh đập vào mắt làm cho họ suýt ngã ngửa.

Quách Phàn Vỹ và La Hải Đình lo lắng muốn chết đi được. Bọn họ vốn tưởng rằng Đồng Cục trưởng lúc này phải tức giận tím tái mặt mày, không chấp nhận việc bị cách chức, tức giận đến mức không biết đã làm vỡ bao nhiêu chiếc cốc chén rồi. Thế nhưng khi vào phòng họ mới biết căn bản là không có chuyện gì!

Đồng Cục trưởng lại vẫn có thể ngồi nghe nhạc.

Lại còn là một ca khúc rất vui nhộn.

Lại còn vừa ngồi vắt chân, vừa hút thuốc nghe nhạc.

Quách Phàn Vỹ, Lâm Bình Bình, ba người họ nhất tề luống cuống, không biết nên nói gì. Trong lòng định nói ngài vừa rồi ở trong đại viện không nhận mình đã gây ra chuyện thì thôi, nhưng bây giờ lệnh cách chức đã quyết xuống rồi, vậy mà ngài vẫn còn tâm trạng nghe nhạc sao? Đây có phải là tâm trạng của người bị cách chức? Giống như người vừa được đề bạt thì có. Không ngờ ngài lại ung dung tự tại như thế này! Lửa đã cháy đến chân mày rồi đấy!

“Cục trưởng...”

“Chuyện xử phạt của huyện...”

Đồng Học Bản tắt nhạc đi, nhìn bọn họ, biết mọi người định nói gì liền vẫy vẫy tay: “Quay về làm việc đi, yên tâm, không có chuyện gì”.

La Hải Đình và Lâm Bình Bình sửng sốt. Vẫn còn có thể cứu vãn? Nhưng lệnh xử phạt đã đưa ra rồi! Chỉ có Quách Phàn Vỹ là phẫn chấn hẳn lên. Hắn theo Đồng Học Bản từ thời vừa mới đậu vào nhân viên công vụ, đã luôn luôn ở bên cạnh Đồng Học Bản. Nhìn thấy Đồng Cục trưởng từng bước đi lên, vượt qua biết bao nhiêu chuyện, chẳng lẽ chuyện này lại không giải quyết nổi? Quách Phàn Vỹ không nhớ rõ, hắn chỉ biết là, Đồng Cục trưởng đã nói không sao thì nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Chờ mọi người đi rồi, Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ rồi.

Đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, là bí thư Tào Húc Bằng gọi điện tới: “Đồng Cục trưởng, lãnh đạo cho gọi anh đến bệnh viện Nhân dân huyện”.

Đồng Học Bản cau mày: “Tào bí thư, cụ thể là có chuyện gì?”

“Tôi cũng không rõ, lãnh đạo huyện đang đến thăm bệnh bên đó, mấy người Lịch Huyện trưởng đều ở đó”.

“...Ồ, vậy tôi qua đó đây!” Đồng Học Bản xách túi rồi bước xuống lầu lái xe đi.

Ở bệnh viện.

Đồng Học Bản ở dưới lầu đã nhìn thấy mấy chiếc xe của huyện ủy, hình như Hướng Đạo cũng đã tới, còn có xe của Tào Húc Bằng và Đoạn Chính An cũng ở đó. Đồng Học Bản không lấy làm bất ngờ, huyện trưởng huyện bên cạnh bị đánh, chuyện lớn như vậy, vì cả lý cả tình nên Hướng Đạo bọn họ đều đến thăm.

Trên lầu, trong một phòng bệnh.

Cốc cốc! Đồng Học Bản gõ cửa rồi đi vào. Cửa vừa mở đã thấy bên trong có không ít người.

Trong cùng là Lịch Phong và Hướng Đạo. Lịch Huyện trưởng đầu dán một miếng băng gạc, không biết là phải uống thuốc hay là phải tiêm. Bên cạnh là Đoạn Chính An và Tào Húc Bằng. Phan Chu cũng ngồi trên một chiếc giường bệnh, trên mặt đầy những thuốc vàng vàng đỏ đỏ, sống mũi bị băng lại bằng vải, đầu cho

đến cảm cũng bị băng lại bằng một vòng băng gạc, trông rất thảm. Ngoài Hường Đạo và Tào Húc Bằng ra thì những người đều đứng một bên, không có tư cách ngồi.

Đồng Học Bân vừa đến, sắc mặt của Lịch Phong và Phan Chu đã trầm xuống.

Hường Đạo cũng không được vui lắm, nhìn Đồng Học Bân, không nói gì, không khí có vẻ như là một cuộc chất vấn trừng phạt.

Đồng Học Bân cảm thấy không thoải mái chút nào. Thế nhưng đang ngồi đều là lãnh đạo, hẳn cũng không còn cách nào khác, sau khi chào hỏi đám người Hường bí thư, thì đứng chờ chỉ thị của lãnh đạo.

Hường Đạo cuối cùng cũng nói: “Tiểu Đồng, anh có biết hành vi này của anh gọi là gì không? Là cố ý gây thương tích! Anh thật là to gan! Lúc đánh người anh có suy nghĩ không? Anh là một Đảng viên, là cán bộ Nhà nước, anh nhìn xem anh còn ra dáng một cán bộ nữa không? Anh làm sao mà có thể làm đầu tàu gương mẫu được đây?” Dừng một hơi, Hường Đạo nói tiếp: “Tổ chức đã quyết định rồi, từ ngày hôm nay cách chức Cục trưởng cục Chiêu thương của anh!”

Đây chính là thông báo chính thức.

Bình thường lúc này người khác sẽ chấp nhận sự sắp xếp của tổ chức, còn phải thừa nhận mình đã sai mới phải, nhưng Đồng Học Bân lại không như vậy!

Hường Đạo thấy hẳn không nói lời nào, mặt nhất thời cau lại.

Tào Húc Bằng nhíu mày, đưa mắt liếc nhìn Đồng Học Bân.

Đoạn Chính An cũng trừng mắt nhìn Đồng Học Bân, với ý bảo hẳn khuất phục, bằng không sẽ truy cứu đến cùng, sẽ không chỉ là bị mất chức cục trưởng mà còn cách chức hẳn, khai trừ khỏi Đảng. Như vậy thì có thể nói là một con đường sống để quay về cũng không còn nữa.

Hường Đạo nghiêm mặt nói: “Ngay lập tức xin lỗi Lịch Huyện trưởng và Phan Cục trưởng!”

Phan Chu nhìn anh, cười lạnh một chút.

Xin lỗi? Đồng Học Bân tức giận, giờ hẳn mới biết là đám người Hường bí thư gọi hẳn đến đây là để làm gì. Chắc chắn là do Phan Chu cùng Lịch Phong đưa ra yêu cầu. ĐCM! Huyện Đại Phong các người không hiểu đạo lý đến cướp tay trên hạng mục sắp được kí kết của chúng tao? Làm cho bên tao mất mặt lại còn nhờ người của thành phố ra tay sa thải tao, bây giờ lại còn bắt xin lỗi? Xin lỗi cái con mẹ mày! Đồng Học Bân tuy rằng thừa nhận mình không nên đánh người nhưng không thấy việc mình đánh sai. Hai người này đáng đánh. Bây giờ đối phương còn dùng bao nhiêu thủ đoạn, thậm chí còn làm Đồng Học Bân mình đã đánh hơi nhẹ tay.

“Thật là ngại Hường bí thư” Đồng Học Bân mặt cũng trầm xuống: “Câu xin lỗi này tôi không nói được.”

Tào Thúc Bằng trách cứ: “Tiểu Đồng!”

Lịch Phong nghe thấy liền phát hỏa: “Thái độ này của anh là thái độ gì?”

“Tôi chính là thái độ này!” Đồng Học Bân tính tình thói nổi lên: “Mất chức? Tổ chức an bài tôi bảo lưu ý kiến! Tôi không có làm chuyện thương thiên hại lý đó! Tôi không có động thủ đánh người! Dựa vào cái gì mà phạt tôi? Lại còn bắt tôi xin lỗi? Hường, Tào, Đoạn mấy ngài, cục Chiêu thương có không ít người có mặt ở hiện trường, mọi người có thể điều tra, xem có ai nhìn thấy tôi đánh người hay không? Tôi một câu cũng không nói! Nhưng đến bây giờ vẫn không có người nói là nhìn thấy! Một người cũng không có! Dựa vào cái gì mà nói tôi đánh người? Tại sao lại chỉ nghe từ một phía? Chu Cục trưởng hẳn nói thì là lời nói, còn lời nói của tôi, người của cục Chiêu thương và những người có mặt ở hiện trường lúc đó thì không có giá trị hay sao?”

Tào cùng Đoạn Bí thư liếc nhìn nhau, đều cảm thấy kinh ngạc. Trong lòng nghĩ Đồng Cục trưởng cũng quá độc rồi, phóng mắt toàn bộ huyện Duyên Đài đám cùng lãnh đạo tổ như vậy, nhắm chừng cũng chỉ một mình Tiểu Đồng Cục trưởng, cái này thật sự là nói trở mặt liên trở mặt, ngay cả mặt mũi lãnh đạo cũng không cấp!

Phan Chu lạnh giọng nói: “Đến bây giờ anh còn không chịu nhận? Không phải anh đánh thì còn ai đánh?”

Đồng Học Bàn nói: “Cái này phải tự hỏi anh, tôi không biết!”

“Làm càn!” Hướng Đạo quát lên, tay đập mạnh lên mặt bàn.

Đoạn Chính An quát: “Tiểu Đồng!”

Lịch Phong cũng nhìn Đồng Học Bàn, sắc mặt càng ngày càng sa sầm lại: “Nếu đã như vậy thì không còn gì để nói nữa rồi!” Nói xong liền lấy di động, định gọi điện thoại cho cấp trên. Tượng đất còn phải tức giận. Cán bộ huyện Đại Phong bị người bên này đánh, đến Lịch Phong còn bị thương ở đầu. Món nợ này mà không giải quyết thì hấn còn mặt mũi nào nữa? Còn uy tín nữa? Lại còn không xin lỗi? Không nhận sai? Thật là cái thứ không biết trời cao đất dày là gì!

Phan Chu trong lòng dắc thẳng, trong lòng nghĩ là người tự tìm đến, người phải nói một câu xin lỗi mới phải, việc cho thôi việc thì cũng xong rồi, nhưng bây giờ thì không đơn giản như vậy nữa rồi. Cách chức? Khai trừ khỏi Đảng? Thậm chí còn truy cứu trách nhiệm hình sự? Nghĩ đến chuyện có thể nhìn thấy Đồng Học Bàn bị bắt cho đến không còn một lối thoát thân thì Phan Chu cảm thấy việc mình bị đánh cũng không sao.

Đột nhiên, di động thư ký Chu Tuấn của Hướng Bí thư đổ chuông!

431. Chương 429: Giả Ngã Đảng Cấp Thế Giới!

Bệnh viện Nhân dân huyện.

Trong phòng bệnh tầng ba.

Thư ký Chu Tuấn vừa nhìn dãy số trên điện thoại liền cầm điện thoại ra ngoài nhỏ tiếng nói: “Alo! Tiểu Vương, có chuyện gì vậy? Bí thư Hướng ở trong bệnh viện ư? Cái gì? Xảy ra chuyện gì vậy?” Chu Tuấn ngậy người ra đó, tay với chiếc túi xách phía dưới, “Tôi có đem máy tính đây... ở nơi nào... được được rồi...tôi biết rồi” Sau khi tắt điện thoại, Chu Tuấn hít vào một hơi rồi vội vàng lấy chiếc máy tính xách tay ra, hấn vừa mở máy vừa đi về phía phòng bệnh. Sau khi vào phòng hấn nói nhỏ với Hướng Bí thư: “Buổi chiều lúc cục Chiêu thương đánh người, hình như ở hiện trường đã có người dùng điện thoại quay lại, bây giờ đã bị tung lên mạng rồi”.

Mặc dù hấn nói rất nhỏ nhưng vì trong phòng bệnh rất yên tĩnh nên tất cả mọi người đều nghe thấy hết rồi.

“Trên mạng?” Hướng Đạo Phát nhướn mày lên, đây không phải là càn loạn thêm sao?

Nhưng phản là lãnh đạo huyện thì chẳng có ai mong những chuyện thế này bị tung lên mạng cả, bây giờ điều trước tiên cần phải làm chính là điều tra sự ảnh hưởng của những đoạn clip đó, cục trưởng đánh người giữa đám đông, chuyện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của các cán bộ huyện trong lòng người dân.

“Lập tức báo cho bên thông tin, chặn những đoạn phim đó lại”

Hướng Đạo Phát ra lệnh.

Lịch Phong đương nhiên cũng không muốn một màn này biến thành mọi người đều biết, cái này cũng không phải là chuyện mặt mày rạng rỡ gì.

Nhưng Chu Tuấn nghĩ ngợi một lát, lại nói: “Hướng Bí thư, Tiểu Vương bên văn phòng huyện ủy nói, những đoạn phim này hình như... hình như...tốt nhất ngài nên xem qua một lượt”.

Hướng Đạo Phát trừng mắt lên, mọi việc không phải rất rõ ràng sao? Còn xem cái gì nữa chứ?

Mặt Phan Chu biến sắc, hấn ta cũng có cũng suy nghĩ như vậy, nhưng nghĩ tới người họ Đồng kia chẳng phải cứ khăng khăng nói rằng mình không đánh người sao? Được! Chứng cứ đã tới rồi. Lần này xem người giải thích thế nào đây?

Cùng lúc đó.

Văn phòng ủy ban huyện.

Ngoài hành lang có những tiếng bước chân dồn dập đi tới, Hồ Tư Liên lấy tay mở cửa phòng của Tạ Tuệ Lan, “Tạ Huyện trưởng!”

Tạ Tuệ Lan ngẩng đầu lên: “Vội vội vàng vàng, có chuyện gì vậy?”

Hồ Tư Liên đè nén phần nộ nói: “Tôi vừa xem một đoạn phim ở văn phòng huyện, ngài xem đi, rõ ràng là quá đáng quá mà!”

Một nơi khác.

Trong văn phòng Phó Huyện trưởng.

Triệu Hưng Long đột nhiên nhận được điện thoại, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, đúng lúc có khoa viên của huyện tới đưa tài liệu cho hắn, hắn liền nói: “Tiểu Trần, cậu qua đây giúp tôi một chút, giúp tôi tìm một đoạn phim” Trong giọng nói lộ ra một cổ lửa giận nồng đậm, Tiểu Trần mặc dù đứng cách khá xa nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng, hắn không khỏi rung mình một cái, vội vàng đi tới giúp Triệu Hưng Long sử dụng máy tính.

Văn phòng cục Chiêu thương.

La Hải Đình và Quách Phàn Vỹ đang mặt co mày cáu thương lượng chuyện gì đó.

Đột nhiên, Lâm Bình Bình đẩy cửa vào, chưa kịp đóng cửa lại cô đã vội vàng nói: “La Chủ nhiệm! Quách Chủ nhiệm! Mọi người biết chưa vậy?”

Hai người chợt ngẩng người ra, “Biết cái gì?”

“Mượn máy tính anh dùng một lát” Lâm Bình Bình không giải thích nhiều mà vội vàng lấy máy tính lên mạng, “Đúng là giết người không dao mà, huyện Đại Phong ức quá khi dễ người!”

Buổi chiều hôm đó, một đoạn phim nhanh chóng được truyền tay nhau trên mạng, hầu như tất cả các diễn đàn lớn nhỏ đều phát hành đoạn phim này, bởi vì sự tình có vẻ hấp dẫn, đoạn phim này còn chưa phát được vài lần thì đã bị vô số trang web khác phát tán, đặc biệt là một số trang mạng của tỉnh Hồ Bắc. Gần như trong khoảng thời gian nửa tiếng ngắn ngủi đoạn phim này giống như lửa cháy vậy, thoáng một cái liền lan truyền với tốc độ vô cùng nhanh.

Tên đoạn phim rất bình thường.

Mọi người lần đầu tiên khi nhìn thấy cái tên này còn nghĩ rằng đó là một trận bóng đá, có một số người không có hứng thú với nó nên cũng không để ý, nhưng sau khi thấy lượng xem nó tăng lên giống như bị phát điên vậy, rất nhiều người vì thấy hiếu kỳ nên mới kick vào xem thử.

Cái này mới xem thì cũng không có gì, nhưng xem kỹ lại thì rất hài hước!

Trên màn hình có không ít người, có vẻ như là đang ở trước cửa của một nơi nào đó, họ đứng xung quanh một chiếc xe Mercedes nói cái gì đó thanh âm cũng không quá lớn, có vẻ rất hỗn loạn, cũng không nghe rõ họ nói gì nữa nhưng có thể nhận ra rằng đang tranh cãi cái gì đó rất nóng nảy, chỉ nghe thấy một người thanh niên tướng mạo cũng bình thường hét lớn một câu: “Lão Tôn, quay trở lại!” rồi thông thả đi lên, đi tới bên cạnh một người thân thể hơi gầy một chút.

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Nhưng một khắc khi người thanh niên này đi tới chỗ đó, thì người đàn ông trông có vẻ gầy gò kia đã hét một tiếng rồi bay lên ra ngoài.

Người thanh niên kia căn bản là không có di chuyển bước nào, nhưng mà đối phương lại bay đi!

Cú bay được coi là tuyệt đẹp, giống như bị một vật rất nặng đập bay tứ tung lên trên không trung, người đàn ông gầy gò kia trong khoảnh khắc ngón tay ôm lấy cái mũi thì phốc một tiếng phun ra không ít máu mũi, rầm một tiếng, y hung hăng đánh về phía người đàn ông trông có vẻ rất có địa vị ở phía sau, người

nọ căn bản chưa kịp phản ứng gì thì đã bị đánh ngã nhào xuống đất, rầm rầm, hai người đều đập lên trên cánh cửa chiếc xe Mercedes!

Sau sự việc đó, người thanh niên có vẻ như vô tội buông tay ra tỏ vẻ như mình không hề động thủ.

Nhưng người đàn ông gầy gò kia và người trung niên bị đánh ngã đều nhận chuẩn hấn, họ vừa giận dữ vừa la hét.

Bên dưới là một loạt ment của mọi người.

Có người nói: “Tôi thấy người kia bay cũng thật quá phô trương rồi, thật là buồn cười đúng không? Người ta còn chưa cả động vào sợi lông nào của hấn mà hấn đã bay ra rồi. Phóng tên lửa à?”

“Theo mình thấy, người này không đi đá bóng thì thật là đáng tiếc, nếu như ở trong vòng cấm địa mà diễn màn này thì trọng tài cũng không nhận ra được”.

“Đúng rồi, bay lên trời như vậy, thật đúng là làm cho người ta nghĩ hấn bị người đánh. Nếu như hấn đi đá bóng thì đội bóng quốc gia mình đã sớm giành giải vô địch thế giới rồi. Giả ngã như vậy thật là đẳng cấp thế giới!”

“Theo tôi phân tích, người đàn ông gầy gò kia chắc chắn có võ, nếu không thì đã không bay được đẹp như thế”.

“Tôi nói với mọi người, mọi người đã chú ý nhầm chỗ rồi, cảnh đẹp nhất là cảnh phun máu mũi, tên này đúng là con mẹ nó đủ độc, mọi người cứ xem lại mấy lần xem, lúc hấn bay lên hấn đã tự tay đâm vào mặt mình, chỗ máu mũi này là do hấn tự gây ra ình đấy, quá độc ác!”

Những ment này vừa xuất hiện thì ngay lập tức vô cùng nóng bỏng.

Anh trai chảy máu mũi, anh trai giả ngã, hàng loạt các biệt hiệu được đưa ra.

Hiệu ứng của đoạn phim này thật quá mạnh mẽ, cũng có rất nhiều người cho rằng người đàn ông gầy gò kia giả ngã thật không chuyên nghiệp, đáng lẽ nên đợi người ta động thủ rồi mới bay ra chứ. Hoặc giả cũng phải đợi người ta tới gần một chút, vẫn còn cách tới hai bước chân mà hấn đã phẩm thiết kê rồi bay lên rồi. Thật không chuyên nghiệp chút nào. Nhưng mà còn có một quan điểm mà tất cả mọi người đều đồng tình đó là người đàn ông gầy gò đó thật quá tàn nhẫn với bản thân. Giả ngã thì thấy nhiều rồi nhưng tự đánh mình tới chảy máu mũi thế này thì thật là mọi người đây là lần đầu tiên được chứng kiến!

Người này đủ độc!

Mọi người đều xem náo nhiệt, không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Nhưng ở huyện Duyên Đài, đoạn clip này lại gây nên sóng to gió lớn!

Cục Chiêu thương giống như lửa đốt, xem xong đoạn phim, La Hải Đình tức giận đập bàn, Quách Phàn Vỹ cũng tức đến mặt mũi trắng bệch ra.

Được lắm Phan Chu. Rõ ràng Đồng Cục trưởng chưa hề đánh người vậy mà người lại giả ngã để hãm hại Đồng Cục trưởng! Người thật là quá nham hiểm!

La Hải Đình lập tức gọi điện thoại cho Triệu Huyện trưởng, nhưng không liên lạc được.

Triệu Hưng Long đã thật sự nổi giận rồi, hấn tự mình đi tới văn phòng Huyện trưởng.

Trong phòng, Hồ Tư Liên đang đứng bên cạnh Tạ Huyện trưởng, tay còn đang chỉ lên trên màn hình nói cái gì đó, còn phát lại một lần nữa.

Triệu Hưng Long vừa bước vào liền nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng, huyện Đại Phong như vậy là muốn làm gì chứ? Lần trước Tân Hoa xã tới cũng chính là Phan Chu tới gây chuyện. Lần này lại tới huyện chúng ta định chụp mất dự án mà chúng ta đã kí kết. Bây giờ thì sao đây? Giả ngã sao? Hãm hại các cán bộ của chúng ta sao? Còn định cáo trạng lên tỉnh để cách chức của Đồng Học Bản? Rõ ràng tất cả đều là huyện Đại Phong bọn họ tự biên tự diễn. Thật quá nham hiểm. Như thế cũng được gọi là cán bộ nhà nước ta sao? Họ hết lần này tới lần khác áp bức cục Chiêu thương của chúng ta. Tâm của Phan Chu hấn ở đâu chứ? Tâm của Lịch Phong hấn ở đâu chứ!”

Đây cũng là những lời mà Hồ Tư Liên muốn nói, thủ đoạn của huyện Đài Phong thật quá hiểm độc.

Tạ Tuệ Lan neho neho mắt nói: “Lão Triệu, anh hãy bình tĩnh lại đã, ngồi xuống đi”.

Triệu Hưng Long không thể bình tĩnh được nữa, hấn gần giọng nói: “Thật oan cho Tiểu Đồng quá, cậu ta có chỗ nào...”

“Văn kiện cách chức xử phạt chính thức còn chưa được đưa xuống” Tạ Tuệ Lan thấy vậy thì khẽ cười nói, “Bây giờ có lẽ là không dùng được nữa rồi”.

Bệnh viện Nhân dân huyện.

Trong phòng bệnh lặng ngắt như tờ, không khí dường như đều ngưng đọng lại.

Đoạn phim phát hết, Phan Chu quả thực không thể tin vào mắt mình nữa, “Không thể nào! Tại sao lại không có đoạn ghi lại cú đánh kia chứ? Đoạn phim này đã bị người ta sửa rồi!”

Tào Húc Bằng cũng không nghĩ rằng đoạn phim này đã được sửa chữa, vừa nghe thấy tiếng của Phan Chu, hấn nhất thời tức giận: “Phan Cục trưởng! Cậu diễn thật đạt quá đấy. Lúc trước cậu nói với tôi như thế nào? Bị người ta sửa à? Cho dù là sửa thì cũng phải có chừng mực chứ? Làm gì có ai có thể sửa hầu như toàn bộ nội dung như vậy? Tiểu Đồng còn cách cậu tới hai bước chân, cho dù có tung quyền ra thì cũng không chạm được tới cậu. Vậy mà cậu đã ngã bay ra đó rồi? Sửa kiểu gì? Cậu sửa cho tôi xem nào”.

Hướng Đạo Phát và Đoạn Chính An cũng bị đoạn phim này làm cho tức giận.

Chỉ có biểu hiện của Lịch Phong là phức tạp nhất, trong lòng chất chứa lửa giận, cuối cùng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn Phan Chu, cứ vậy nhìn hấn ba giây.

Phan Chu toát cả mồ hôi hột, “Lịch Huyện trưởng, tôi thực sự bị người ta đánh ngã. Đoạn phim này... sao lại như vậy được chứ!”

Lịch Phong cũng biết con người Phan Chu thích giở trò sau lưng, nhưng không ngờ rằng hấn lại gan to như vậy, lại dám biến không thành có. Điều làm cho Lịch Phong tức giận nhất chính là Phan Chu sau khi giả vờ bị ngã lại có thể cố ý đụng ngã chính mình, đây rõ ràng là muốn lôi hấn vào cuộc? Hấn muốn làm to mọi chuyện lên? Muốn mượn tay của anh để hạ gục Đồng Học Bản? Phan Chu ơi Phan Chu! Mưu kế của người thật hay. Lịch Phong bây giờ đã rơi vào tình thế vô cùng xấu hổ, vừa mới báo cáo lên cấp trên, vừa mới hạ được chức của Đồng Học Bản, vậy mà chớp mắt một cái lại phát hiện không phải do Đồng Học Bản đánh. Là người của mình tự biên tự diễn?

Lịch Phong bây giờ đã muốn không còn bậc thang để xuống, mặt mũi mất hết, trong lòng vô cùng hận Phan Chu!

“Lịch Huyện trưởng! Thực sự không phải tôi! Tôi...”

“Câm miệng” Lịch Phong quát.

Phan Chu nhìn vẻ mặt hấn như vậy, trống ngực cũng đập thành thịch, hấn biết rằng bộ áo quan này của mình cũng sắp bị dỡ xuống rồi. Những gì mà đoạn phim ghi lại làm hấn không còn đường nào để biện minh nữa.

Nhưng làm sao có khả năng!

Tại sao lại không có ghi lại? Vì sao chứ?

Phan Chu sắp điên mất rồi. Hấn là thực bị người ta đánh bay!

432. Chương 430: Quá Tà Môn!

Dư âm của đoạn phim giả ngã vẫn đang lan tràn khắp nơi.

Phan Chu “phun máu mà bay” làm trò vui cho từng nhà từng nhà một.

Đoạn phim đương nhiên là do Đồng Học Bản tạo ra, buổi chiều sau khi cùng cục Chiêu thương đánh người, Đồng Học Bản nhìn thấy một nhân viên của đài truyền hình cầm chiếc máy quay, lúc đó hai vị lãnh đạo hai huyện là Tạ Tuệ Lan và Lịch Phong đang cãi nhau gì đó, người trung niên có cặp mắt nhỏ đó cũng biết không nên ghi lại đoạn này, nhưng theo thói quen của người làm công tác truyền thông, mặc dù biết rõ rằng chuyện này không thể đăng tin được nhưng hắn vẫn âm thầm lấy điện thoại ra quay lại cảnh đó, vì thế Đồng Học Bản và Phan Chu cũng lọt vào trong máy quay. Anh ta đã ghi lại toàn bộ tiến trình sự việc, lúc này cuối cùng cũng có tác dụng.

Trong bệnh viện.

Sự việc trở nên như vậy, Lịch Phong cũng không thể không mở miệng.

Hắn dè nén lửa giận nói: “Hướng Bí thư, trong này có chút hiểu nhầm, chuyện này tôi sẽ cho điều tra lại rõ ràng, nhất định sẽ cho huyện các anh một lời giải thích xác đáng” Ý của hắn chính là sẽ xử phạt Phan Chu.

Phan Chu hấp tấp nói: “Lịch Huyện trưởng! Thực sự tôi không hề giả bộ! Tôi...”

Lịch Phong không thêm quan tâm đến Phan Chu nữa, chuyện này làm ảnh hưởng rất lớn tới uy tín của hắn nên hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho Phan Chu.

Nhưng thái độ của Lịch Phong lại làm cho huyện Duyên Đài vô cùng tức giận, Hiểu nhầm sao? Lại là giống trống khua chiêng đoạt hạng mục chúng ta ký ước! Lại là cáo trạng vu oan cho cán bộ của chúng ta, lại là ép chúng ta tới bệnh viện thăm bệnh. Một câu nói hiểu nhầm là xong sao? Một câu hiểu nhầm thì coi như không có chuyện gì sao?

Hướng Đạo Phát phát tay rồi dẫn theo thư ký bỏ đi mà không nói một câu nào.

Đoạn Chính An nhìn Phan Chu,

“Chuyện này theo lý mà nói thì huyện chúng tôi không nên nhúng tay vào, nhưng vì sự việc có liên quan đến cán bộ của huyện chúng tôi nên tôi nhất định phải báo cáo lên trên” Các người không phải trình lên tỉnh ủy để ép buộc chúng tôi sao? Vậy huyện Duyên Đài chúng tôi cũng phải bức ép các người. Dùng thủ đoạn dê hèn này để vu oan giá họa ột cán bộ nhà nước, Phan Chu nhất định chạy không thoát được.

Tào Húc Bằng nhìn Đồng Học Bản từ nãy tới giờ chưa nói câu nào, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai anh, “Tiểu Đồng, để cậu chịu oan ức rồi”.

Đồng Học Bản nói: “Chân tướng rõ ràng là được rồi, tôi chẳng phải luôn nói tôi không hề động thủ sao? Ài, ai cũng không tin tôi, Tào Bí thư, Đoạn Bí thư, không phải tôi trách mọi người, chủ yếu là do Phan Cục trưởng đã diễn như thật, đừng nói mấy người, lúc đó tôi nhìn thấy máu mũi của Phan Cục trưởng tuôn ra tôi cũng cứ tưởng là chính mình đánh chứ”.

Tào Húc Bằng bị hắn chọc cười, “Cậu...”

Đoạn Chính An cũng cười, trong lòng nghĩ thầm còn không phải do thanh danh của Đồng Học Bản cậu quá không tốt sao, lúc đó nếu như đổi lại là người khác bị Phan Chu giả bộ như vậy, mọi người chắc chắn cũng sẽ cân nhắc tới tính chân thực bởi vì trên quan trường phải coi trọng quy tắc, chẳng có mấy người dám chịu trách nhiệm chính trị lớn như vậy mà đánh cán bộ nhà nước trước mặt đám đồng như vậy, nhưng vì danh tiếng của Đồng Học Bản quá xấu nên vừa thấy Phan Chu ngã nhào xuống mọi người liền nghĩ ngay là do Đồng Học Bản đánh, nghĩ lại cũng thấy thật buồn cười.

Đồng Học Bản ho khan một tiếng, “Vậy còn chức vụ của tôi kia...”

Nghĩ một chút, Đoạn Chính An liền cầm điện thoại đi ra ngoài, sau khi quay lại, hắn nói với Đồng Học Bản: “Hủy bỏ việc xử phạt cậu, ngay ngày hôm nay cậu được phục chức, Ủm, thực ra văn bản xử phạt chính thức vẫn còn chưa đưa xuống cho nên cũng không thể nói là phục chức được, chuyện này sẽ không bị ghi vào hồ sơ đâu”.

Vừa nghe vậy, Đồng Học Bản liền yên tâm, “Cảm ơn cấp trên đã điều tra rõ mọi việc”.

Tào Húc Bằng và Đoạn Chính An cũng không quan tâm tới Lịch Phong và Phan Chu bên cạnh mà bàn luận chuyện này, còn công bố luôn lệnh hủy bỏ việc xử phạt với Đồng Học Bản ngay tại đó nữa, chính là

đang đánh vào mặt huyện Đài Phong, bọn họ cố tình làm như vậy. Quan hệ giữa hai huyện vẫn là rất kém, chuyện này làm tất cả các cán bộ của huyện Duyên Đài đều vô cùng phẫn nộ ngay cả những người không quen thân với Đồng Học Bản, thấy người huyện mình bị người khác hăm hại như vậy, họ cũng suýt nữa thì chửi lên!

Không lâu sau, mọi người giải tán.

Tốt xấu gì thì cũng là huyện trưởng, Lịch Phong đối với việc giả ngã này bộ dáng cũng tựa như là không biết. Mấy người Tào Húc Bằng cũng không nói gì nữa mà cùng Đoạn Chính An lên xe trở về huyện ủy. Đồng Học Bản lại không đi, hần lần trước bị đưa vào phòng cấp cứu trái tim đột nhiên ngừng đập trong thời gian ngắn, chuyện này vẫn làm cho hần có điểm lo lắng đề phòng, hiện tại thấy sự tình đã chấm dứt, cũng thuận tiện đi tìm bác sĩ kiểm tra một chút.

Reng reng reng, chuông điện thoại reo vang.

Đồng Học Bản lôi điện thoại ra xem, cười nói: “Mẹ”.

“Đồng nghiệp của mẹ đã ẹ xem đoạn phim đó rồi, con không sao chứ?” Loạn Hiểu Bình lo lắng hỏi.

“Đương nhiên không sao rồi, con của mẹ là ai chứ? Nghe lão Dương nói mẹ đã khóc à? Xem mẹ kìa, bao nhiêu tuổi rồi chứ, con không sao, họ Phan hần giả ngã muốn hăm hại con, con...”

“Cái gì mà giả ngã? Người khác không biết chứ mẹ còn không hiểu con sao”.

“Hả, mẹ biết cái gì cơ?”

“Người đó nếu không phải con đánh thì sao khi hần ngã con lại có thể bình tĩnh như vậy được? Con đúng là không để mẹ yên tâm được, ai cũng dám đánh, đó là Huyện trưởng với Cục trưởng đó!”

Hiểu con không ai bằng mẹ.

Đồng Học Bản xấu hổ ho khan một tiếng, “Cái này, mẹ đừng nói cho ai biết đấy”.

“...Mẹ biết rồi”.

Sáu giờ, trời sắp tối rồi.

Khi Đồng Học Bản rời khỏi bệnh viện thì đột nhiên nhìn thấy Lịch Phong.

Trong bãi đỗ xe, một chiếc Mercedes màu đen bật đèn lên, người lái xe giống như là Bành Khắc Nông, hình như đang đợi ai đó. Lúc này Lịch Phong rảo chân bước tới. Bành Khắc Nông vội xuống xe và ném tàn thuốc đi, hai người nói chuyện với nhau mấy câu gì đó, sau đó Lịch Phong vỗ vỗ vai Bành Khắc Nông rồi lên xe, Bành Khắc Nông liền lái xe rời khỏi bệnh viện. Chiếc xe Mercedes rẽ về phía bên trái, nhìn hướng đi thì có vẻ họ đang đi về huyện Đại Phong.

Đồng Học Bản lạnh lạnh đôi mắt, phát hiện ra nhiều chuyện như vậy, tất cả đều có nguyên nhân từ việc huyện Đài Phong đoạt mất hợp đồng của bọn họ, Đồng Học Bản không ngờ rằng cuối cùng Lịch Phong lại ngang nhiên đưa Bành Khắc Nông về huyện mình như vậy. Tuy rằng lần này đã đánh bại được tên khốn Phan Chu kia nhưng Đồng Học Bản biết chuyện này vẫn chưa kết thúc. Một hợp đồng hơn mười triệu đã bị huyện Đài Phong cướp trắng trợn như vậy, Đồng Học Bản vẫn còn ghi mối hận trong lòng.

“Đồng Học Bản!”

Phía sau đột nhiên có tiếng của Phan Chu vọng tới.

Đồng Học Bản quay đầu lại cười cười, “Phan Cục trưởng, sao vẫn chưa đi vậy? Đúng rồi, tôi vừa thấy Lịch Huyện trưởng đi về rồi, sao hai người không đi cùng nhau vậy?”

Phan Chu hít vào ba hơi sâu, “Người làm trời nhìn! Đừng tưởng rằng thủ đoạn này của anh có thể che mắt được tất cả mọi người. Anh có đánh tôi hay không thì trong lòng anh rõ nhất. Đoạn phim đó tôi đã lưu lại rồi, sau khi trở về tôi sẽ tìm chuyên gia kỹ thuật giám định. Tôi không tin rằng một đoạn phim đã bị sửa lại có thể lừa được tất cả mọi người”

Mình có bị đánh hay không, trong lòng hẩn rõ nhất. Mặc dù Phan Chu hình như cũng không nhìn rõ lúc đó Đồng Học Bân đã tung quyền hay chưa, nhưng đối diện hẩn chỉ có một người, không phải Đồng Học Bân đánh thì là ai chứ? Cho nên đoạn phim đó chắc chắn có vấn đề, Phan Chu tin chắc là vậy.

Đồng Học Bân giận quá cười lên, “Anh nói hay lắm, người làm trời nhìn, họ Phan, lời này tôi xin trả lại cho anh, anh hãy tự nghĩ lại xem mình đã giở trò sau lưng tôi bao nhiêu lần rồi? Xúi giục Tân Hoa xã tới điều tra, xúi giục Lưu Thừa lừa trưởng bối của tôi, xúi giục Lịch Huyện trưởng cướp hợp đồng của tôi? Anh nói xem, Tôi không tính sổ với anh thì anh cũng không biết dừng đúng không? Đoạn phim bị sửa lại? Được, anh cứ đi giám định, tôi muốn nói với anh câu này, lần này không ai cứu nổi anh đâu”.

Hăm hại Phan Chu, Đồng Học Bân chẳng cảm thấy chút sai lầm nào cả.

Tất cả đều là hẩn tự chuốc lấy, gieo gió gặt bão, hại người thì người hại mình. Mày thích ở phía sau âm thầm giở trò với tao, còn liên tiếp hại tao ba lần liên, vậy thì hãy chuẩn bị sẵn sàng bị người khác hại đi. Trái đất không phải chỉ quay xung quanh mày, sao có thể chỉ để mày đi hại người khác mà người khác không hại được mày chứ?

Dựa vào con mẹ nó cái gì!

Cách làm của Đồng Học Bân này chính là gây ông đập lưng ông.

Reng reng reng, reng reng reng, trong cặp cửa Phan Chu có tiếng điện thoại reo, hẩn tối mắt lại nhìn chiếc điện thoại, tay hẩn rõ ràng đang run run, “Alo! Lưu Bí thư... tôi đang ở huyện Duyên Đài, ngài... cái gì?” Sắc mặt Phan Chu tái nhợt, “Lưu Bí thư, ngài đợi một chút, chuyện đoạn phim đó vẫn còn chưa điều tra rõ, tôi...Alo? Lưu Bí thư? Alo?”

Đồng Học Bân nhìn nhìn hẩn, “Bị ủy ban kỷ luật gọi phải không? Tạm thời cách chức điều tra à?”

Phan Chu cũng không để ý đến hẩn nữa, bước nhanh rời khỏi bệnh viện, hình như là muốn bắt xe về huyện Đại Phong.

Đồng Học Bân biết mình đã đoán đúng, tội hăm hại đồng nghiệp, giả ngã, lại làm cho Lịch Huyện trưởng ngã bị thương ở đầu, đừng nói là người huyện Duyên Đài không tha cho hẩn, ngay cả Lịch Phong cũng không thể buông tha hẩn. Nếu Phan Chu không bị cách chức thì mới là buồn cười, đây chính là kết cục của một kẻ tự cho là thông minh.

Khoảng một phút sau.

Một chiếc xe chậm rãi dừng lại chỗ Phan Chu, Phan Chu nhìn một cái, kinh ngạc mở cửa rồi lên xe.

Trên xe là Đường Hiểu Quân, Chủ nhiệm văn phòng cục tài chính huyện Duyên Đài, anh ta và Phan Chu là bạn cũ, năm đó cũng cùng học trong trường Đảng, quan hệ với nhau cũng khá tốt, nhưng mà lần này Phan Chu đã chọc giận quá nhiều người, Đường Hiểu Quân cũng không dám tới bệnh viện thăm hẩn, chỉ có thể vụng trộm gặp hẩn một lần mà thôi.

Đường Hiểu Quân nhìn khuôn mặt như đưa đám của hẩn, “Lão Phan, ài, sao lại thành như vậy chứ?”

Phan Chu cắn răng nói: “Tôi đã bị tên họ Đồng kia hăm hại”.

Đường Hiểu Quân biết chuyện này có lẽ có ẩn tình, đã giao thiệp với nhau bao năm như vậy, anh biết rất rõ Phan Chu dù có thể nào thì cũng không dám giả ngã lộ liễu như vậy, huống chi lại có bao nhiêu người ở đó như vậy. Chuyện này có quá nhiều điểm không đúng, vạn nhất bị điều tra ra, chắc chắn là sẽ bị cách chức, lão Phan chắc chắn không liều lĩnh như vậy, như thế khác nào đem sinh mệnh chính trị của mình ra đánh cược, “Anh nói đoạn phim đã bị sửa lại sao? Nhưng tôi nghe nói đoạn phim này đã được đưa tới bên kỹ thuật giám định lại, kết quả là... không có vấn đề gì. Đó là nguyên bản được ghi từ điện thoại, không hề có dấu vết bị sửa lại, hơn nữa... cũng không thể sửa được”.

Phan Chu ngây ra hồi lâu, Đường Hiểu Quân cũng không nói gì.

Một lát sau, Phan Chu trong chớp mắt mà như già đi vài tuổi, hẩn dựa người vào ghế, “Lão Đường, lần này tôi gặp nạn rồi, chắc chắn không thể qua nổi ải của Lịch Huyện trưởng!”

Đường Hiểu Quân có chút đồng tình, thở dài nói: “Anh cũng thật là, không có việc gì gây chuyện với hần làm gì. Ngay cả thân thích của Hướng Bí thư hần còn dám đánh, ngay cả lãnh đạo hần còn dám chỉ tận mặt mà mắng, chuyện mà không có cùng hần có liên quan đã là tốt lắm rồi, hần chính là một ôn thần, anh còn... Ài” Sự việc ở cục tài chính đến giờ vẫn như ở ngay trước mắt, Đường Hiểu Quân hiện giờ đã sợ Đồng Học Bản đến sờn gai ốc rồi.

Người này quá tà môn mà!

433. Chương 431: Tiếng Xấu Của Tiểu Đồng!

Buổi tối.

Màn đêm buông xuống, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

Đồng Học Bản còn chưa ăn cơm, sau khi tới siêu thị mua một đồng rau cỏ cùng đủ các loại thịt, hần nghĩ một lát rồi cười ha ha cầm lấy mấy bình rượu rồi đi tới quầy thu ngân, sau đó hần lái xe về khu tập thể của huyện ủy, trên đường về hần còn gọi điện cho Tạ Tuệ Lan, “Alo! Tạ tỷ, vẫn còn giận tôi sao? Hài, đó là tình thế ép buộc, có người dám ở trước mặt tôi làm chị khó xử, vậy tôi sao có thể tha cho hần chứ? Trừng trị hần như vậy vẫn là nhẹ đấy, đừng giận nữa được không? Tôi bảo đảm từ nay về sau sẽ chú ý đến sự ảnh hưởng” Cũng không biết là bảo đảm bao nhiêu lần rồi nhưng chưa lần nào làm được cả.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Ồ, tôi còn cho rằng anh đánh chết người ta cũng không chịu nhận đấy”.

Đồng Học Bản cười cười: “Tôi lừa được hết mọi người cũng không lừa được chị, dù tôi nói tôi không đánh người thì chắc chị cũng chẳng tin”.

Cuộc điện thoại của mẹ đã khiến Đồng Học Bản hiểu ra rất nhiều điều, trên đời này hiểu hần nhất chỉ có ba người, Loan Hiểu Bình, Cù Vân Huyền và Tạ Tuệ Lan. Cho dù Đồng Học Bản gạt được mọi người thì cũng không thể qua mắt được ba người bọn họ, chủ yếu là họ đã quá hiểu hần rồi, dùng một câu không được hay lắm mà hình dung thì chính là hần muốn làm gì thì họ cũng đều biết cả, cho nên Đồng Học Bản cơ bản cũng phải thành thật với họ.

“Tuệ Lan, lần này khiến chị lo lắng rồi, vậy tôi chỉ có thể mời chị ăn cơm để biểu đạt lời xin lỗi thôi”.

“Ha ha, tôi thì có gì mà lo lắng chứ? Anh là ai chứ? Ngay cả huyện trưởng còn dám đánh, tôi không lo cho anh, sợ rằng một ngày sẽ phải chịu một quyền của anh mất”.

“Xem chị kia, tôi xấu xa tới mức ấy sao?”

Lát sau, Đồng Học Bản mới phát hiện Tạ tỷ cũng không tức giận như vậy, bèn nói: “Chị ăn cơm chưa? Tôi sẽ đích thân xuống bếp nấu cho chị một bữa ngon nhé”.

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Lại còn ra chiều này, anh cũng thật là có ý tốt, ha ha, cơm của anh Tạ tỷ nuốt không trôi, tôi đang trên đường tới thành ủy, phải giao ước với lãnh đạo, dù việc này có phải do cậu làm hay không thì cách làm của huyện Đài Phong bọn họ cũng thật là quá không coi ai ra gì, một câu hiểu nhầm là coi như xong sao? Họ cũng chẳng nhắc chút nào tới việc cướp mất hợp đồng? Vừa may nhân đoạn phim này phải làm đến cùng mới được, nếu như thành ủy không cho huyện Duyên Đài một câu trả lời xác đáng, tâm trạng của các cán bộ cũng không thể nào bình tĩnh được, anh, tự ăn đi”.

Nghe vậy, Đồng Học Bản hí hí mắt, “Chuyện này quả thật quá ác tâm, lúc rời đi Lịch Phong còn ngang nhiên ngồi xe Bành Khắc Nông, một chút kiêng dè cũng không có, lão già này, Tuệ Lan chị yên tâm đi, nếu như việc này không có ai lấy công bằng cho chúng ta, vậy tôi nhất định sẽ đi đòi công bằng từ chỗ bọn họ”.

“Tiểu tử nhà anh đừng có dính vào chuyện này nữa”.

“Biết rồi, biết rồi”.

Vừa mới cắt điện thoại đi thì tiếng chuông lại vang lên.

Là điện thoại của La Hải Đình, “Cục trưởng, tôi đã biết hết chân tướng rồi, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Đồng Học Bán nở nụ cười, “Cảm ơn mọi người nhớ, mà La đại tỷ, chị ăn cơm chưa vậy?”

“Chưa, vừa mới tan giờ, đang cùng Quách thư ký và Lâm Khoa trưởng đi ra ngoài đây, anh cũng chưa ăn à? Vậy chúng tôi có may mắn mời anh cùng dùng bữa tối sao? Ha ha...”

“Mọi người đi cùng nhau à? Được, thế này đi, mọi người đến nhà tôi đi”.

“Khu tập thể huyện ủy à? Được”.

Lát sau, Đồng Học Bán lái xe trở về nhà, vừa mới xuống xe thì có điện thoại của Lưu Đại Hải, trạm trưởng trạm cảnh sát thôn Huệ Điền gọi tới.

“Đồng cục, anh được phục chức rồi à?” Lưu Đại Hải nói, “Làm chúng tôi hút vía một phen, tôi và lão Trần lúc trưa vừa nghe tới chuyện này đã vội vàng lái xe tới đây, vốn định rằng nếu anh bị cách chức thì chúng tôi bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt tên họ Phan kia về tính sổ, cùng lắm là bị mất chức cảnh sát này thì cũng phải giúp anh trút giận, nhưng bây giờ... anh không sao thì tốt rồi. Nhưng mà đám người tiếp tay cho huyện Đại Phong thật không ra gì cả, nghe nói bọn chúng vẫn chưa đi hả? Có cần kiểm soát bắt bọn họ không? Anh ột câu đi”.

Đồng Học Bán cười nói: “Lão Lưu, cảm ơn anh. Tạm thời cũng chưa cần, tên họ Phan đó sau khi quay trở về cũng không tốt đẹp gì đâu, ít nhất thì từ nay về sau hẳn cũng không còn cơ hội đứng trên quan trường nữa. À đúng rồi, anh đang ở huyện cùng với lão Trần à?”

“Ừm, đang ở hội trường nhân dân huyện đây”.

“Vậy thế này đi, hai người tới nhà tôi, ở khu tập thể huyện”.

“Vậy được, chúng tôi tới ngay, mà có cơm không vậy?” Lưu Đại Hải cười nói.

“Ha ha, cơm rượu đầy đủ, các anh tới đi, tôi cũng chưa ăn gì đây”.

Lấy chìa khóa ra mở cửa vào trong nhà, Đồng Học Bán nhấc hai túi đồ ăn đi về phía nhà bếp để ở đó, nghĩ tới có khá nhiều người tới, hẳn lại lỗi điện thoại ra gọi cho Phó Đội trưởng Phùng và Hồ Tư Liên mời họ tới, đây coi như là tiệc mừng hẳn được phục chức trở lại, mọi người cùng nhau uống rượu giải xui. Hồ Tư Liên không đi cùng với Tạ Tuệ Lan lên thành phố, vừa nghe thấy Đồng Học Bán mời cơm thì lập tức đáp ứng.

Hai mươi phút sau, La Hải Đình, Quách Phàn Vỹ cùng Lâm Bình Bình tới.

Đồng Học Bán vừa cười vừa mở cửa nghênh đón bọn họ, “Vào đi, tôi cũng mấy ngày chưa về đây rồi nên trong nhà hơi bừa bộn chút, trà đã được bày ở trên bàn rồi, mọi người tự pha nhé” Đều là những cán bộ dựa vào hẳn cùng thân tín, nên hẳn cũng không coi họ là người ngoài, nói với họ một câu rồi lại đi vào trong bếp.

La Hải Đình ai ui một tiếng, “Sao ngài lại đích thân xuống bếp chứ? Để tôi để tôi”.

Lâm Bình Bình cũng chạy nhanh tới giúp, “Cục trưởng, ngài nghỉ ngơi đi, để tôi và La Chủ nhiệm làm là được rồi”.

Đồ ăn của bảy tám người một mình Đồng Học Bán cũng không làm nổi, hẳn cũng không khách khí, “Lát nữa còn có mấy người nữa tới, đều là người nhà cả, hôm nay coi như là...” Hẳn còn đang nói thì chuông cửa reo vang, Đồng Học Bán cười ha ha nói, “Đến rồi đó”. Hẳn liền quay người đi ra mở cửa.

Lần này là Lưu Đại Hải và Phó Sở trưởng Trần Phát, Phùng Phó Đội trưởng cũng tới rồi.

“Lão Lưu, lão Trần, mau vào đi. Lão Phùng, mọi người đi cùng nhau à?”

“Ha ha, không, chúng tôi gặp nhau dưới lầu”.

“Không cần bỏ giày, cứ thế đi vào thôi”.

Đều là công chức nhà nước, mọi người dù không quen biết nhau nhưng cũng không có gì xa lạ, sau khi vào, Đồng Học Bán giới thiệu qua ọi người biết về nhau chút.

Hồ Tư Liên là người đến cuối cùng.

Hồ thư ký vốn nghĩ rằng chỉ có một hai người thôi, nhìn trong phòng có tới sáu bảy người cô đột nhiên ngáy người ra một lúc, sau đó thì cười khở nhìn Đồng Học Bản, trong lòng nghĩ thầm anh được lắm. Bình thường khi mời người khác ăn cơm, một hai người thì cũng không có gì, càng có cơ hội thân thiết hơn, nhưng mà trong tình huống có nhiều người thế này thường thì sẽ tới nhà hàng cho xong. Chỗ này vốn là khu tập thể của huyện ủy, để người khác nhìn thấy thì thật là không hay, khó tránh khỏi người ngoài hồ nghi mình kết bè kéo đảng, những người cán bộ lãnh đạo bình thường khác thường sẽ tránh chuyện này, thế mà Đồng Cục trưởng lại làm như vậy được.

Thật ra Đồng Học Bản sao mà không biết chứ?

Nhưng mà hắn vốn đã có tiếng xấu rồi, cái gọi là miệng lưỡi thiên hạ, người ta thích nói gì thì cứ nói.

Hồ Tư Liên đi vào, mọi người đều nhanh chóng tới chào. Hồ Tư Liên cũng có vẻ khá hiền hòa, cô không hề lấy thư ký huyện trưởng làm cao giá, mà cô nói chuyện với mọi người rất cởi mở.

Hơn mười phút sau, cơm cuối cùng cũng chín.

Đồng Học Bản gọi mọi người ngồi vào bàn, còn nhường chỗ ngồi của chủ nhà cho Hồ Tư Liên.

Hồ Tư Liên không ngồi đó, sau khi cứ đẩy đi đẩy lại, cuối cùng lại phải đem thêm ghế ra, hai người cùng nhau ngồi ở vị trí của chủ nhà.

Trong màn đêm, mọi người cứ thay nhau uống rượu, cuộc nói chuyện đều xoay quanh sự việc buổi chiều. Lưu Đại Hải và Trần Phát có vẻ rất thẳng thắn, bao nhiêu rượu vô bụng, hai người bắt đầu mắng mỏ đám người tiếp tay cho huyện Đại Phong kia, cái gì mà gian trá nham hiểm, cái gì mà kinh người quá đáng. Quách Phần Vỹ và La Hải Đình cũng phụ họa theo, khẩu khí của bọn họ cũng chưa nuốt trôi cục tức này, đến cả Hồ Tư Liên cuối cùng cũng nói một câu: “Đám người huyện Đại Phong này rất không nói nổi”, có thể thấy được mọi người đều tức giận.

Rượu quá ba tuần, Đồng Học Bản nghe điện thoại, là điện thoại của Dương Triệu Đức gọi tới, hắn vội vàng cáo lỗi mọi người rồi chạy vào bếp nghe điện.

Trong phòng khách, La Hải Đình thở dài một tiếng: “Lần này thật nguy hiểm. Nếu như không có đoạn phim đó, chức vị của Đồng Cục trưởng chắc chắn không giữ nổi rồi”.

Nhưng Quách Phần Vỹ lại nói: “Cái này cũng chưa tính là hiểm”.

“Hả?” La Hải Đình và Lâm Bình Bình cùng mấy người đều nghi hoặc nhìn về phía hắn, suýt nữa mất chức rồi, vậy mà còn chưa tính là hiểm sao?

Quách Phần Vỹ uống nhiều hơn, đầu lưỡi cũng cứng vào, “Lúc trước Đồng cục trưởng ở Bắc Kinh, đã mấy lần đều...” Hắn tiết lộ một số sự tích trước kia của Đồng Học Bản.

Bên An ninh quốc gia có chế độ giữ bí mật, lại ở tận Bắc Kinh thế nên những việc khi Đồng Học Bản vừa mới vào cơ quan nhà nước cơ bản không hề được truyền tới huyện Duyên Đài. Mọi người đều biết Quách Phần Vỹ là thuộc hạ cũ của Đồng Học Bản cho nên những lời hắn nói họ đều không chút nghi ngờ. Nghe xong, mọi người nhất thời ngáy người ta, thì ra Đồng Cục trưởng lúc ở phòng tổng hợp bộ an ninh quốc gia là lần đầu tiên suýt nữa bị cách chức, là do anh đắc tội với Cục trưởng tiền nhiệm sao? Sau đó lại đắc tội với người lãnh đạo đương nhiệm sao? Mấy lần đều đang bên bờ vực của việc mất chức. Mấy lần đều suýt nữa bị cách chức rồi.

Tốt rồi!

La Hải Đình và Lâm Bình Bình đều dờ khóc dờ cười, bọn họ còn đang ngạc nhiên sao sau sự việc này mà Đồng Học Bản lại có thể bình tĩnh đến như vậy, thì ra là đã bị mất chức quen rồi.

Mấy người Lưu Đại Hải và Phùng Phó đội trưởng cũng không biết nói gì nữa, thì ra bản lãnh gây chuyện của Đồng cục trưởng đã được tôi luyện ở Bắc Kinh rồi.

Chỉ có Hồ Tư Liên là ánh mắt hơi căng thẳng, cô nhìn thoáng qua gian bếp. Rất nhiều người chỉ có thể nhìn thấy tài gây họa của Đồng Cục trưởng nhưng lại không biết anh lại bị rơi vào nguy cơ mất chức nhiều

lần như vậy, nhưng hiện tại Đồng Học Bản lại bình yên vô sự ngồi trên vị trí này, đây vốn đã là một bản lĩnh rồi.

“Ồ, mọi người nói chuyện gì vậy?” Đồng Học Bản gọi điện thoại xong đã quay lại rồi, “Sao ai cũng biểu tình như vậy chứ?”

“Khụ khụ, không có gì không có gì”.

“Đồng Cục trưởng, tôi kính anh thêm một ly”.

“Ha ha, nào, cạn!”

Cùng lúc đó, chuyện xóa bỏ việc cách chức Đồng Học Bản cũng được lan truyền khắp nơi.

Mấy người có quan hệ không tốt với Đồng Học Bản đều tỏ vẻ buồn bực, vừa mới cách chức trong chốc lát, sao lại phục chức rồi? Tất cả đều không làm gì được hần sao?

Tuy rằng trong chuyện này Đồng Học Bản xem ra bị oan uổng nhưng tiếng xấu của hần nay lại càng thêm xấu rồi.

Chuyện này qua đi, ở huyện Duyên Đài có rất ít người dám động đến tên ôn thần này nữa, không phải là không dám động mà không có ai nguyện ý chọc đến hần. Lúc trước con trai của trưởng phòng truyền thông huyện Tiền Phi chọc giận hần, kết quả là bị chậu hoa rơi vào trở thành một tên ngốc. Lúc trước cục trưởng tiền nhiệm của cục Chiêu thương là Mạnh Tường Lân chọc giận hần, kết quả là thang máy bị rơi, sợ đến nổi xuất huyết não. Lần trước cục Tài chính chọc giận hần, kết quả là cả văn phòng bị cúp điện năm sáu lần, điều hòa cũng hỏng, tài liệu bị mất, còn suýt nữa thì xảy ra hỏa hoạn. Bây giờ huyện Đại Phong lại cho người tới chọc giận hần, cuối cùng thì sao? Vẫn chưa hạ được Đồng Học Bản, mà Phan Chu lại còn bị mất chức.

Thực con mẹ nó ôn thần!

434. Chương 432: Tiểu Đồng Tính Số!

Buổi tối chưa đến tám giờ, bữa cơm cũng tan.

Trong phòng khách nồng nặc mùi rượu, hai bình rượu Mao Đài đã hết nhẵn, mọi người đều uống không ít.

Hồ Tư Liên nhìn đồng hồ, cô cáo lỗi xin về trước, mọi người đều đứng lên tiễn cô, đợi đến khi Hồ Tư Liên đi xong, đám người Lưu Đại Hải và Trần Phát cũng lần lượt cáo từ rời đi. Đồng Học Bản không yên tâm để bọn họ lái xe bèn nói với Phùng Phó Đội trưởng một tiếng bảo anh ta tìm người tới đưa hai người họ về. Buổi tối nay để hai người họ ở lại huyện vậy. Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại ba người là La Hải Đình, Lâm Bình Bình và Quách Phàn Vỹ.

Đồng Học Bản cười nói: “Mọi người cũng về sớm đi, cũng không còn sớm nữa rồi”.

“Tôi không vội đâu” La Hải Đình kéo chiếc váy màu đỏ tươi của mình uốn éo, cô rất tự nhiên bắt đầu thu dọn đồ đạc trên bàn. “Để tôi rửa sạch chỗ bát này rồi nói, sao dám để anh một mình dọn dẹp chứ”.

Lâm Bình Bình thấy vậy cũng vội vàng chạy tới giúp, “Để tôi lau bàn”.

Quách Phàn Vỹ cũng nhanh chân nhanh tay, vừa quét rác rồi lại đi đổ rác.

Mười phút sau, phòng khách sạch sẽ hần lên, tất cả đều được ba người dọn dẹp sạch sẽ. Thấy thế, Đồng Học Bản nói: “Còn nói là tôi mời khách sao, cuối cùng lại để mấy người bận rộn cả nửa ngày trời, vừa nấu ăn lại vừa dọn dẹp thế này. À nhưng mà tay nghề của La đại tỷ và Lâm tỷ cũng thật điêu luyện, may mà tôi không xuống bếp, nếu không thì toi mọi người rồi, ha ha. Hôm nay thật cảm ơn mọi người, mấy hôm nữa tới nhà hàng ăn đi, tôi mời mọi người” Mọi người vừa dọn dẹp xong, Đồng Học Bản cũng ngại không muốn để họ về nhanh như vậy bèn nói: “Đến đây, ngồi một lát đi”.

Mọi người vây quanh bàn ăn thành một vòng.

Đồng Học Bản lấy điều thuốc đưa lên miệng, Quách Phàn Vỹ ngay lập tức lấy bật lửa ra cho hần.

Nhìn La Hải Đình và Lâm Bình Bình một cái, Đồng Học Bản lại cân nhắc một chút, hần xua tay chặn cái bật lửa lại rồi cất điếu thuốc đi, không hút nữa.

Lâm Bình Bình vội nói: “Ngài cứ hút đi”.

“Chúng tôi không sao” La Hải Đình không biết lấy đâu ra cái bật lửa bật lên đưa ra, “Kệ chúng tôi, ngài cứ hút đi...”

Đồng Học Bản khoát tay: “Thôi được rồi, nào dám để hai vị nữ sĩ hút khói chứ, ha ha. Tôi cũng đang tập hút ít lại đây. À đúng rồi, Phàn Vỹ!” Anh chỉ chỉ vào cái tủ nhỏ bên cạnh cửa, “À, cái tủ đó hình như có trà với thuốc, cậu cầm qua đây, cầm hết qua đây” Trong nhà đã hết sạch rượu rồi, nhưng mà thuốc thì còn rất nhiều, đều là đồng nghiệp khi tới chúc tết tặng anh. Đến khi Phàn Vỹ đem thuốc qua, Đồng Học Bản liền nói: “Phàn Vỹ, La đại tỷ, hai người mỗi người lấy ba bao đi. La đại tỷ, chị cũng lấy cho chồng chị ba bao đi”.

La Hải Đình vội vàng xua tay, “Không được, không được, sao có thể thế được chứ?”

Lâm Bình Bình và Quách Phàn Vỹ liên tục từ chối.

Đồng Học Bản cười nói: “Một mình tôi hút cũng không hết được, coi như giúp tôi giải quyết khó khăn đi. Lúc nào về nhớ cầm đi, không được quên đấy”.

Không phải là loại Trung Hoa mềm thì cũng là Phù Dung Vương, đều là hàng tốt, không hề rẻ.

Mấy người Lâm Bình Bình cũng chưa tặng quà cho Đồng Học Bản, ngược lại lại còn lấy đồ của lãnh đạo, mọi người đều cảm thấy không hay cho lắm.

Sau khi đẩy đi đẩy lại một hồi, cuối cùng La Hải Đình đành cắn răng cười nói với Đồng Học Bản: “VẬY tôi xin thay chồng cảm ơn cục trưởng”.

Đồng Học Bản nói: “Cảm ơn gì chứ, sau này hết thuốc hút thì cứ tới chỗ tôi lấy, không cần khách sáo đâu”.

Thấy La Chủ nhiệm lấy thuốc, Lâm Bình Bình và Quách Phàn Vỹ cũng không nói gì thêm nữa.

Đồng Học Bản không tiễn khách, bọn họ cũng không vội về, mấy người cứ ngồi đó nói chuyện với nhau, nói chuyện riêng có thể làm ọi người gần nhau hơn là nói chuyện công việc.

Nói chuyện một hồi, đột nhiên Đồng Học Bản dựng mắt lên, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng. Hắn chỉ cảm thấy trên chân mềm nhũn, giống như bị cái gì đó va vào vậy. Ban đầu hắn còn nghĩ là ai đó không cẩn thận đã va vào chân mình, nhưng lát sau, cái chân mềm mềm kia hình như cũng không có ý bỏ ra vậy, nó còn đè lên cả trên giày của hắn, lát sau cái chân đó lại dần dần tiến vào ống quần của hắn, chạm vào tất hắn rồi lại chạm vào chân của hắn, chân của đối phương khi chạm vào hắn có một cảm giác sần sật, là tất chân.

Đối diện Đồng Học Bản là La Hải Đình và Lâm Bình Bình, mà hôm nay Lâm Bình Bình đi giày da, không dễ dàng gì tháo ra, không cần hỏi cũng biết, vậy thì chính là chân của La Hải Đình tháo ra từ chiếc giày cao gót rồi, nó vẫn còn nóng hôi hổi.

Vị La đại tỷ này.

Chị như vậy không phải là muốn mạng của tôi sao.

“Nghe nói Tạ Huyện trưởng đã đi thành ủy rồi? Mấy người Hướng Đạo Phát và Đoạn Chính An cũng đã báo cáo chuyện của huyện Đại Phong rồi à?”

“Tôi cũng nghe nói vậy, lần này lãnh đạo huyện ta đều tức điên rồi, nhưng mà cho dù thành ủy có xử phạt huyện Đại Phong, cho dù có phê bình Lịch huyện trưởng thì dự án Bành Khắc Nông cũng không trở lại với chúng ta”.

“Tên Bành tổng này thì làm gì chứ, sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không hiểu, lần này hắn đã đắc tội với huyện Duyên Đài chúng ta rồi”.

“Công ty Bành Khắc Nông không ở huyện chúng ta, cho nên hắn cũng không sợ hãi, thế nên mới dám không nể mặt chúng ta như vậy, mới dám động vào cục Chiêu thương chúng ta và cả Tạ Huyện trưởng, Triệu

Huyện trưởng nữa, nhưng mà tôi nghe nói hần hình như hần cùng với người khác đầu tư mở một quán trà, ở khu vực tiểu khu Hoa Mỹ, hình như là thứ kinh doanh duy nhất ở huyện chúng ta thì phải, các nhà máy và hạng mục khác đều gần thành phố”.

Quách Phần Vỹ và Lâm Bình Bình, La Hải Đình ba người lại bàn luận sôi nổi vấn đề này.

La Hải Đình cầm chén trà nóng, cô nhấp một ngụm nói một câu, nhìn cô biểu cảm có thể thấy rằng ngoài sự phần nộ đối với hành vi ti tiện của Bành Khắc Nông ra thì không nhìn ra cái gì khác cả.

Nhưng Đồng Học Bản chỉ cảm thấy cái chân mang tất chân kia đang ngày càng tiến sâu vào ống quần hần, còn nhẹ nhàng chà xát nữa, làm cho Đồng Học Bản cảm thấy ngứa ngáy. Nhìn vào tư thế ngồi của La đại tỷ, lúc này cô đang ngồi vắt chân chữ ngũ trước mặt Đồng Học Bản, chiếc khăn trải bàn ở bên trên chiếc váy dài diễm lệ của cô đã che hết tầm mắt, bộ dáng đoan trang thế kia, chẳng ai nghĩ ra cái chân bên dưới chiếc bàn kia đang làm gì cả.

Đồng Học Bản bị chọc tới không chịu được nữa, anh ho khan nói: “Cái gì mà quán trà? Tên họ Bành đó chẳng phải là không đầu tư vào bên này sao?”

La Hải Đình nghiêng đầu nhìn về phía anh, gió thổi mái tóc dài quá vai của cô, “Cái này coi như không phải một mình hần làm, nhưng mà bên trong vẫn có cổ phần của hần, cũng chiếm không ít”.

“Vùng gần tiểu khu Hoa Mỹ?” Đồng Học Bản không động đậy chân, “Chính là cái quán trà hai tầng ‘Nồng trà’ đấy hả?”

La Hải Đình ừm một tiếng, “Anh đi qua đó rồi à?”

Đồng Học Bản cười cười “Thật là trùng hợp, lần trước bảo mẫu của tôi được người bên an ninh quốc gia mời đi uống trà, cũng chính là tới quán trà đó, sau đó tôi tới xem qua, thì ra mấy nhân viên phòng công vụ của Bộ an ninh quốc gia đó là giả, tự mình làm giả giấy chứng nhận, ngay cả biển tên cũng sai lung tung, ha ha, thì ra đó là quán của Bành Khắc Nông? Được”.

Lâm Bình Bình nghe thấy trong lời nói của anh có tâm sự gì đó, cô sững sốt: “Ý của anh là... muốn cấp cho hần...”

Quách Phần Vỹ cũng sáng mắt lên, để bên phòng thuê đi xử lý chúng sao?

“Tôi không có ý gì cả” Đồng Học Bản thản nhiên nói: “Dự án trọng điểm của huyện chúng ta năm nay chính là sự hấp dẫn đầu tư của cục Chiêu thương, cho dù có giống như Bành Khắc Nông đầu tư theo kiểu nói không giữ lời này thì chúng ta cũng phải nhiệt tình đối đãi, không thể quá nhỏ mọn được, dù hần không coi huyện chúng ta ra gì, còn uy hiếp đến tiến độ hạng mục của chúng ta, hủy bỏ kí ước trong chớp mắt. Như vậy thì chúng ta cũng phải khoan dung đối đãi, nếu như sau mùa thu mà bên tài chính thực sự cố tình để mất tới quán trà của Bành Khắc Nông, vậy cũng khó tránh được làm cho những nguồn đầu tư khác thất vọng, họ sẽ cảm thấy chúng ta lấy thế để ép người”.

Nghe tới câu này, trong mắt La Hải Đình bỗng lóe lên một ý nghĩ.

Lâm Bình Bình cũng nghiêm túc hần lên, Đồng Cục trưởng thật biết nhìn xa trông rộng.

Chỉ có Quách Phần Vỹ không nói lời nào, mấy người La Hải Đình mới tiếp xúc với Đồng Học Bản có hai tháng mà thôi còn Quách Phần Vỹ lại theo Đồng Học Bản rất lâu rồi, đương nhiên biết phong cách làm việc của Đồng Học Bản. Lấy sự khoan dung để đối đãi với Bành Khắc Nông ư? Lấy lòng dạ của thủ tướng để tha thứ cho hần ư? Đồng Cục trưởng nếu như có thể bình tĩnh như vậy thì đã không đắc tội với nhiều người rồi

Quả nhiên, câu nói sau của Đồng Học Bản đã lộ rõ nguyên hình, “Đương nhiên, cục y tế và đội phòng cháy cũng vẫn phải đến quán trà đó kiểm tra chút, sắp tới ngày Lễ lao động rồi, vấn đề vệ sinh công cộng và phòng cháy chữa cháy vẫn phải đặt lên hàng đầu. Nếu như quán trà của Bành tổng không đảm bảo được những khía cạnh này thì chúng ta cũng phải mau chóng phê bình chỉ ra chỗ sai. Việc thu hút đầu tư của cục chiêu thương rất quan trọng nhưng người dân còn quan trọng hơn. Chúng ta không thể chỉ vì thu hút nguồn vốn mà coi nhẹ lợi ích của người dân, chuyện này không thể được!”

Ta kháo!

Nói nửa ngày trời cuối cùng vẫn chẳng phải là sẽ tính sổ sau mùa thu sao?

Lâm Bình Bình choáng váng, cô còn vừa nói rằng cách nhìn đại cục của Đồng Cục trưởng không rộng đến vậy.

Đồng Học Bản muốn sau thu sẽ tính sổ, nhưng mà nó không có nghĩa là cách nhìn đại cục của anh không rộng. Bành Khắc Nông đã đắc tôi với toàn bộ huyện Duyên Đài rồi, bản thân hắn có lẽ cũng không nghĩ chuyện sẽ trở nên phiền phức như vậy nhưng cuối cùng lại như vậy, bởi vì hắn đã không giữ lời mà qua mặt Tạ huyện trưởng, qua mặt cả cục chiêu thương, vì thế mới dẫn đến bao nhiêu chuyện phát sinh sau này. Nếu như Bành Khắc Nông vì không còn cách nào khác mới lựa chọn huyện Đại Phong thì không sao nhưng hắn lại vì một chút lợi ích con con, vì vài cái điều khoản ưu đãi mà làm mất hết thể diện huyện Duyên Đài, cơ quan nhà nước là nơi để cho người có thể vui đùa sao? Huyện đã khách sáo với người, bật đèn xanh cho người, cho người những chính sách ưu đãi nhất, miễn phí tuyên truyền cho người, ngay cả Tạ Huyện trưởng và Triệu Huyện trưởng cũng đích thân tới chủ trì kí hợp đồng, nhưng người lại đối xử với chúng tôi như vậy sao? Còn uy hiếp chúng tôi nếu không giảm giá xuống sẽ không kí hợp đồng? Lại còn giả bộ không nghe điện thoại để tất cả chúng tôi leo cây sao?

Cút con mẹ mày đi!

Uy tín của cơ quan nhà nước không dễ gì bị nghi ngờ, cầu đã rút rồi, nhất định sẽ có người xử lý Bành Khắc Nông.

Nhưng Bành Khắc Nông chỉ có một quán trà ở huyện Duyên Đài, lại còn là hợp tác với người khác nữa, cái mục tiêu này quá nhỏ, lãnh đạo huyện sẽ không vì nó mà đích thân ra tay xử lí hắn, khó tránh khỏi người ta đàm tiếu. Nghĩ đi nghĩ lại, Đồng Học Bản quyết định tự mình ra mặt, cái này chính là mất nhìn đại cục. Hắn muốn cho cả huyện một câu trả lời xác đáng, cho các lãnh đạo huyện một câu trả lời xác đáng, giết gà dọa khỉ, cái này cũng rất cần thiết, nếu như thực sự không có chút hành động nào chẳng phải sẽ làm cho các nhà đầu tư khác nghĩ rằng huyện Duyên Đài yếu kém sao? Một nhà đầu tư thì có thể muốn qua mặt thì qua mặt sao? Như vậy thì từ nay về sau công tác chiêu thương của huyện Duyên Đài sao mà phát triển được đây?

Đây đều là do Bành Khắc Nông tự chuốc lấy.

Chuyện của Phan Chu qua đi rồi sẽ đến lượt họ Bành nhà người. Thể diện của Tuệ Lan nhà ta mà người cũng dám làm nhục sao? Nếu như không cho người một bài học thì người vẫn chưa biết mình họ gì. Chúng ta nể mặt người chính là giữ thể diện cho người chứ không phải sợ người. Vậy mà người lại được nước làm tới sao. Người cũng quá đề cao bản thân rồi.

Thực con mẹ nó ôn thần!

435. Chương 433: Lốp Lốp Giấy Niêm Phong

Hôm sau, mặt trời vừa lên, ánh nắng ấm áp soi chiếu khắp mặt đất.

Đồng Học Bản rạng rỡ đi tới cục Chiêu thương, lên lầu triệu tập lãnh đạo các ngành và trợ lí mở một cuộc họp ngắn, mục đích chính là muốn ổn định lòng người. Thực ra ồn ào huyện náo lâu như vậy rồi, chuyện này đã rất nhiều người biết, những quan chức có quan hệ tốt với Đồng Học Bản sớm đã nghe nói qua chuyện phục chức này rồi. Họ đều cảm thấy phần nộ trước thủ đoạn khinh người của huyện Đại Phong đồng thời cũng có một số người không bày tỏ gì cả, bao nhiêu thăng trầm, bao nhiêu khó khăn, hình như chuyện gì có sự xuất hiện của Đồng Cục trưởng thì cũng đều gây nên bao nhiêu sóng gió, thật chưa bao giờ thấy người nào có thể gây chuyện như vậy!

Mấy Phó Cục trưởng đã từng bị Đồng Cục trưởng gây chuyện qua, trưởng phòng giáo dục cũng bị Đồng Cục trưởng ép qua, cục trưởng tiền nhiệm của cục Chiêu thương cũng từng bị Đồng Cục trưởng ép qua, cục Tài chính cũng vậy, tốt rồi, sau khi chen ép hết huyện mình, giờ thì đã bắt đầu chen ép tới các cán bộ lãnh đạo huyện rồi.

Nhưng mà lần này thật sự cũng được giải tỏa tức giận!

Sau cuộc họp, La Hải Đình ở lại, “Cục trưởng, tôi vừa nghe nói Phan Chu sẽ bị cách chức để điều tra”.

“Hắn tự làm tự chịu thôi” Đồng Học Bàn khuôn mặt không chút biểu cảm nói, “Năm lần bảy lượt gây sự với huyện chúng ta, còn trách được ai chứ?”

“Không sai” La Hải Đình bĩu môi nói, “Loại người này ngay cả làm đảng viên cũng không xứng đáng”.

Phan Chu bị cách chức, cũng đã giải tỏa được tâm sự trong lòng Đồng Học Bàn.

Trong phòng chỉ còn có hai người bọn họ, La Hải Đình hôm nay mặc một chiếc váy hoa dài, kẹp tóc bằng một chiếc kẹp hình con bướm, ngay cả giày cao gót cũng chuyển từ đen sang trắng rồi, đúng là mỗi ngày một khác, một tháng trời không mặc trùng hôm nào, cả cái cơ quan nhà nước của huyện Duyên Đài này cũng có rất ít người chau chuốt như cô. Nhìn liếc qua chiếc giày cao gót của La đại tỷ, Đồng Học Bàn chợt nhớ ra chuyện tối qua, từ khi bọn họ ngồi xuống nói chuyện, chân của La đại tỷ cứ cọ cọ vào chân hắn, mãi đến lúc tám giờ mọi người phải rời đi, La Hải Đình mới thu chân lại xỏ vào chiếc giày cao gót, rồi cô cười như không có chuyện gì cáo từ Đồng Học Bàn.

Hắn mới phát hiện La đại tỷ thật biết diễn kịch.

Sợ cô lại lặp lại chuyện này, Đồng Học Bàn nói vài câu rồi bảo cô đi ra, nghỉ lại, Đồng Học Bàn giơ tay ra với chiếc điện thoại, gọi cho Phó Cục trưởng Tần Dũng.

“Alo! Anh Tần, anh có cơ quan không?”

“Học Bàn, à, tôi vừa tới, có chuyện gì vậy?”

“Ở phía tiểu khu Hoa Mỹ có cái quán trà tên ‘Nồng trà’, cũng sắp tới ngày lễ lao động rồi, có nên để cục phòng cháy qua đó kiểm tra không? Hình như hệ thống phòng cháy của bọn họ không ổn cho lắm” Mặc dù biết rằng Tần Dũng chỉ là phân quản giao thông và tuần tra nhưng chuyện này vẫn nên tìm anh ta, bên cục phòng cháy Đồng Học Bàn không thân lắm.

Tần Dũng vừa nghe vậy liền nở nụ cười, “Là quán trà của Bành Khắc Nông hả?”

Đồng Học Bàn ồ một tiếng, “Lão Tần anh cũng biết việc này sao?”

“Chuyện này xum lum như vậy, tôi muốn không biết cũng khó, ha ha, nếu như là chuyện của quán trà đó thì bên trên sớm đã có chỉ thị rồi, có lẽ đợi đến sáng quán trà đó mở cửa bên cục phòng cháy sẽ có người tới kiểm tra, còn có cục tài chính và cục vệ sinh nữa, một cái cũng không thể thiếu, yên tâm đi”.

Đồng Học Bàn cười khỏ nói, “Nhanh thật”.

Tần Dũng giải thích nói: “Lần này tên Bành Khắc Nông đó đã làm quá lắm rồi, đã dẫm đạp lên thể diện của toàn bộ lãnh đạo huyện, hắn còn có thể sống tốt được sao?”

Tắt điện thoại, Đồng Học Bàn rút điều thuốc ra cho lên miệng, hắn còn nghĩ mình phải đích thân ra mặt chuyện này, ai mà biết được trong huyện sớm đã có người không ưa tên Bành Khắc Nông này rồi. Cũng đúng, đừng nói là Tạ Tuệ Lan và Triệu Hưng Long có mặt lúc đó, ngay cả Hướng Đạo và Tào Húc Bằng cũng không dễ gì tha cho hắn, dám không ặt mũi chính quyền huyện, cùng với huyện Đại Phong gây náo loạn, sau đó lại làm cho Hướng Đạo và các lãnh đạo huyện bị phê bình, trong lòng ai cũng có chút ý nghĩ gì đó. Lịch Phong không dễ gì đối phó, nhưng đối phó với Bành Khắc Nông người vẫn còn rất dễ dàng.

Mười giờ sáng.

Đồng Học Bàn xuống dưới lầu, hắn định đến quán trà đó nhìn từ xa xem, nhưng vừa nghĩ tới chiếc xe của hắn quá nổi bật, hắn liền gọi điện cho La Hải Đình bảo cô ấy mang chìa khóa của chiếc xe Camry tới.

Một lát sau, La Hải Đình cùng Quách Phàn Vỹ đều xuống lầu.

Đồng Học Bàn vít lại chiếc chìa khóa của chiếc xe Mercedes lại cho La Hải Đình, “Xe của tôi để đây, ai muốn dùng thì cứ dùng”.

“Được, chìa khóa ngài cần đây”. La Hải Đình đưa chìa khóa chiếc Toyota cho Đồng Học Bàn, ngây người một lát, “Hả, ngài đã thay biển số xe rồi à?” Tối qua lúc Đồng Học Bàn trở về huyện, mọi người cũng không

để ý, vừa việc huyện trưởng thị sát vừa việc mất hợp đồng, sau đó lại chuyện bãi chức, chẳng còn ai để ý chuyện này cả.

Quách Phàn Vỹ cũng ngăn người ra, là đầu số của Bắc Kinh.

Đồng Học Bản ồm một tiếng, “Hay trở về Bắc Kinh, đi biển của tỉnh ngoài không thuận tiện cho lắm nên tôi đã tìm người đổi một cái mới”.

Quách Phàn Vỹ và La Hải Đình cũng biết được giá trị của mấy con số này, nếu như là tỉnh Bắc Hà còn để chữ biển số Bắc Kinh thế này không phải ai cũng có thể làm được.

La Hải Đình chớp mắt nhìn cái biển số mới, cũng không biết là đang nghĩ gì nữa.

Đồng Học Bản nói: “Dù sao thì cũng xuống hết rồi, đi, chúng ta cùng đến một nơi, Phàn Vỹ, lái xe đi”.

Lát sau, chiếc xe Camry màu đen được lái ra ngoài phố, dưới sự chỉ đạo của Đồng Học Bản, Quách Phàn Vỹ dừng xe lại ở ven đường, mấy người không xuống xe mà ngồi trong xe quan sát quán trà phía đối diện.

Trước cửa quán trà đã có mấy chiếc xe đậu, có xe của cục phòng cháy, có xe của cục y tế, chỉ trông thấy một nhân viên của bên cục phòng cháy đang chỉ tay vào một chỗ nói gì đó, hình như là chỗ đó không đạt tiêu chuẩn, còn có một cái cửa thoát hiểm phải đạt ít nhất là một mét tư gì đó, một ông chủ mặt tròn đang cười bồi cùng với người đó, còn muốn châm thuốc cho anh ta nữa, kết quả là hai mắt của nhân viên cục phòng cháy đều trừng lên, không nhận điều thuốc đó. Anh ta còn chưa nói xong, nhân viên của cục y tế đã tới rồi, họ bắt đầu nói về vấn đề vệ sinh, hình như là yêu cầu dừng kinh doanh, ông chủ có khuôn mặt tròn có vẻ khổ tâm, chưa kịp nói gì thì xe của cục công thương đã đậu ngay trước cửa.

Thật náo nhiệt.

Hết làn sóng này đến làn sóng khác.

Về sau ông chủ kia cũng cuống cuống lên, ông ta lớn tiếng giải thích.

Nhưng người của cục công thương và cục phòng cháy không nghe ông ta mà lấy luôn đơn phạt ra, hình như là không nhỏ, cuối cùng còn đuổi tất cả các nhân viên trong quán trà ra rồi dán giấy niêm phong quán trà lại. Cục công thương niêm phong, cục phòng cháy niêm phong, cục y tế niêm phong, cứ chồng chất lên nhau, thật là làm cho người ta sợ hãi.

Những người dân thấy vậy cũng thấy có chút buồn cười, giấy niêm phong họ đã nhìn thấy rồi nhưng một lúc ba ngành dán giấy niêm phong thì chưa, cái quán trà này xem ra đã đắc tội người ta rồi.

Đồng Học Bản lắc đầu, trong lòng nghĩ đây kết cục của sự phẫn nộ, bản thân mình cũng phải rút ra bài học, lần này may mà còn có người giúp đỡ chứ không thì việc đánh người mới thực sự là phức tạp.

“Đi thôi” Cửa đã bị niêm phong rồi, Đồng Học Bản cũng không muốn xem nữa.

Quách Phàn Vỹ đã xả được cơn giận, hấn liếc mắt nhìn quán trà lần cuối rồi quay xe trở về cục Chiêu thương.

...

Ông chủ kia là một cổ đông của quán trà, là người mà Bành Vịnh Hoa hợp tác làm ăn.

Chuyện xảy ra như vậy, ông chủ mặt tròn kia nổi trận lôi đình, ông cầm di động gọi cho Bành Khắc Nông: “Quán trà đã bị niêm phong rồi! Cục công thương, cục y tế, cục phòng cháy đều tới cả”.

“Cái gì?” Bành Khắc Nông mặt biến sắc, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Ông chủ mặt tròn nói: “Anh còn nói là xảy ra chuyện gì à? Lão Bành, Lần này anh làm cho tôi khổ rồi. Tôi không có gia sản lớn như anh. Tôi chỉ có cái sản nghiệp này thôi. Bây giờ thì tốt rồi. Mấy cái đơn phạt đều tới thì chẳng còn gì rồi. Anh, anh tối qua không phải đã quyết định đầu tư vào huyện Duyên Đài sao? Tại sao nói thay đổi là thay đổi? Anh cũng phải nói với tôi một tiếng có được không? Lần này thì đã đắc tội với tất cả lãnh đạo của huyện Duyên Đài rồi”.

“Tôi cũng không nghĩ là sự viễ sẽ như vậy, lúc đó huyện Đài Phong đưa ra một điều kiện rất hấp dẫn...”

“Bọn họ có thể ưu đãi cho anh bao nhiêu? Một trăm vạn? Một nghìn vạn? Nhưng mấy cái giấy phạt này anh có biết là bao nhiêu không? Những tổn thất kinh doanh sau này anh có biết là bao nhiêu không?”

Bành Khắc Nông cũng biết số tiền này là rất lớn, cổ phần của hắn ở quán trà đó không nhỏ, lần này vừa nghe cũng bốc lửa lên, “Lão Lưu, anh đừng lo lắng quá như vậy, để tôi nghĩ cách đã, huyện bọn họ lần này muốn làm gì chứ? Tiền của tôi trong tay tôi, tôi muốn đầu tư vào đâu thì đầu tư, lúc đó cũng chưa kí kết hợp đồng chính thức, sao họ vẫn tìm tới quán trà gây chuyện chứ? Môi trường đầu tư như vậy lần sau còn ai dám tới huyện Duyên Đài đầu tư nữa? Thật đúng là coi thường người khác mà?”

Ông chủ mặt tròn nghĩ thầm nếu anh không kí kết hợp đồng thì anh đồng ý với họ làm gì? Chuyện này tất cả đều do anh tự chuốc lấy. Ông chủ mặt tròn này không khỏi tức giận Bành Khắc Nông, hắn cảm thấy Bành Khắc Nông làm việc quá tùy tiện, vì chút lợi ích nhỏ mà tự đào hố ỉn thế này, là tự mình tạo ra còn trách ai được chứ?

Thật ra Bành Khắc Nông thực sự cũng không nghĩ ra sẽ lớn chuyện như vậy.

Thương nhân trọng lợi ích, huyện Đại Phong lại đưa ra một điều kiện ưu đãi như vậy, hắn cũng không có cách nào cự tuyệt được, Bành Khắc Nông nghĩ cho dù có hủy bỏ hợp đồng với huyện Duyên Đài thì cũng sẽ không lớn chuyện như vậy, nhưng ai nghĩ rằng lại trùng hợp gặp xe của Tôn Thụ Lập ngay trước cửa cục Chiêu thương, chuyện này mới làm cho sự việc biến chất như vậy, lại thêm việc quan hệ giữa huyện Duyên Đài và huyện Đại Phong rất xấu, sau đó lại xảy ra chuyện đánh người, chuyện này làm cho sự việc không có cách nào thu xếp lại được. Bành Khắc Nông cho rằng mình cũng là người bị hại, vô tình bị lôi vào chuyện này, không thể trách hắn được. Cho dù việc hắn ban đầu đã có hợp đồng miệng nhưng lại đột nhiên hủy bỏ hợp đồng đó là không hợp lí cho lắm, nhưng trong năm nay những chuyện như kí hợp đồng rồi mà lại hủy cũng không phải là hiếm, hắn như vậy thì đã là cái gì? Tại sao mà ngay cả cái quán trà mà cũng không tha chứ?

Huyện Đại Phong.

Trong khách sạn, Bành Khắc Nông gọi cho Lịch Phong, “Lịch huyện trưởng, sản nghiệp của tôi ở huyện Duyên Đài đã bị người ta niêm phong hết rồi, bị phạt không ít tiền, sao lại có người chặn hết cả đường lui của người khác như vậy. Đây không phải là trả đũa sao?”

Lịch Phong nhăn nhó mặt mày: “Sản nghiệp gì chứ?”

“Là quán trà, người của cục phòng cháy và cục công thương đều tới rồi, phạt tiền nhiều tới mức không thể tin nổi, bị bọn họ bức ép như vậy, sau này chắc chắn công việc kinh doanh sẽ không thể thuận lợi được”.

“...Các thiết bị phòng cháy của quán trà không có vấn đề gì chứ?”

“Không thể có vấn đề được, đây rõ ràng là cố tình kiếm chuyện mà”.

Không có vấn đề mà bọn họ dám niêm phong quán trà sao? Lại dám phạt nặng như vậy à? Lịch Phong không tin cho lắm.

Bành Khắc Nông thấy đầu dây bên kia không nói gì cả, liền nói: “Nghe nói huyện anh sắp mở hội Chiêu thương? Lần trước tôi còn nghĩ sẽ lôi kéo vài người bạn tới huyện Duyên Đài đầu tư, bây giờ xem ra điều kiện đầu tư bên đó không được tốt lắm, đến lúc đó tôi sẽ nói với bọn họ đến hội Chiêu thương của huyện Đại Phong các anh”.

Hội chiêu thương lần này do Lịch Phong đích thân chỉ đạo, vừa nghe thấy vậy, mắt của hắn cũng đã hơi động.

436. Chương 434: Đây Là Bức Tôi!

Trước buổi trưa, Đồng Học Bản ngồi trong văn phòng xem báo kinh tế buổi sáng.

Ở một vị trí rất dễ quan sát trên trang đầu của báo kinh tế, ba chữ “Huyện Đại Phong” được viết rất rõ ràng, nội dung là huyện Đại Phong chuẩn bị tổ chức hội chợ Chiêu thương, quy mô cũng không nhỏ, không chỉ quy tụ được các thương gia trong nước, mà một số doanh nghiệp nổi tiếng có cổ đông nước ngoài thậm

chỉ là ngoại thương Hàn Quốc cũng được mời đến. Hội chợ chiêu thương do huyện trưởng Lịch Phong đích thân chỉ đạo. Từ vị trí của bài báo này cũng có thể thấy rằng tỉnh rất coi trọng chuyện này, đây là cơ hội cho huyện Đại Phong tạo thế.

Ta nói Lịch Phong hai ngày trước tới Bắc Kinh, thì ra là vì hội chợ chiêu thương.

Đồng Học Bản chau chau mày, sắc mặt có chút khó coi.

Cốc cốc, có người gõ cửa, là Khương Hải Lượng tới xin chửi công tác.

“Hải Lượng, đến đúng lúc lắm” Đồng Học Bản đưa báo cho anh ta xem, “Báo kinh tế buổi sáng của tỉnh anh đã xem chưa vậy?”

“Chưa”.

Khương Hải Lượng có chút sững sốt, anh vội cầm lấy tờ báo xem, lông mày chau lại, sau khi xem khoảng hai phút, mặt anh bỗng tối lại, “Tỉnh có ý gì vậy? Hội chợ chiêu thương của các huyện trước đây đều bị đăng ở mấy trang sau, hội chợ chiêu thương của huyện chúng ta năm ngoái còn bị đặt ở trang cuối cùng, vậy mà lần này lại đăng huyện Đại Phong lên trang nhất là sao? Hơn nữa huyện Đại Phong lại vừa mới cho huyện chúng ta một vỏ như vậy nữa. Vừa mới đoạt mất hợp đồng của chúng ta. Vậy mà tỉnh lại ra chiêu này là sao? Đây là cho ai xem chứ? Thật là quá đáng mà. Tại sao huyện Đại Phong là mẹ ruột sinh còn huyện chúng ta lại là mẹ kế dưỡng chứ?”

Đồng Học Bản hỏi, “Trước đây hội chợ chiêu thương của huyện Đại Phong có thể thu hút được bao nhiêu nguồn đầu tư?”

“Năm trước là sáu” Khương Hải Lượng trầm giọng nói, “Tổng số tiền đạt trên một trăm triệu”.

“Vậy hội chợ chiêu thương của huyện chúng ta năm ngoái thì sao?”

Mặt Khương Hải Lượng có chút ngượng ngùng nói, “Hai hạng mục, hai mươi triệu” Còn một câu anh chưa nói, đó là trong hai hạng mục thì có một là cục Chiêu thương đã kí kết xong trước buổi hội chợ rồi, cho nên tính ra thì chỉ có một hạng mục thực sự là kết quả của buổi hội chợ đem lại.

Đồng Học Bản lại đưa tờ báo lên xem, anh cúi đầu xem lại một lượt, chẳng trách tỉnh lại ưu ái họ như vậy, năng lực của huyện Đại Phong mạnh hơn rất nhiều so với huyện Duyên Đài, tối qua vừa xảy ra chuyện như vậy mà hôm nay tỉnh lại đưa một tin trang nhất thế này, có vẻ như đang nói rằng so với huyện Đại Phong, huyện Duyên Đài các người chẳng là gì cả, người ta cướp hợp đồng của các người thì cứ cướp, muốn triệt chức các anh thì triệt, ai bảo năng lực các anh không tốt.

Đồng Học Bản biết tỉnh có lẽ cũng không có ý này, nhưng cái bài báo trang nhất này lại khiến hắn không thể không nghĩ như vậy.

Thái độ của tỉnh có chút quá độ rồi.

Tạ tỷ lên tỉnh đòi công bằng, cũng không biết giờ thế nào rồi.

Hướng Bí thư và Tào Bí thư cũng đã báo cáo lên tỉnh, cũng không biết kết quả thế nào.

Sau khi Khương Hải Lượng rời đi, Đồng Học Bản lôi điện thoại ra muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng nghĩ lại nếu có kết quả thì đã có người nói cho anh biết rồi. Bây giờ mặc dù chưa có điện thoại gọi tới, chắc là chưa có tin gì. Nghĩ tới đây Đồng Học Bản lại bỏ điện thoại xuống, nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ trưa rồi, hắn bèn xuống dưới lầu lấy xe. Hắn không ăn ở nhà ăn, cùng mấy ngày rồi chưa gặp Ngụ Mỹ Hà và Tiểu Thiển Thiển rồi. Trưa nay Đồng Học Bản định ăn cơm cùng bọn họ.

Chiếc xe Camry băng qua ba con đường, đi về hướng tiểu khu Hoa Mỹ.

Một phút... năm phút... mười phút...

Đột nhiên, lúc đi qua quán trà của Bành Khắc Nông, tốc độ chiếc xe của Đồng Học Bản bỗng chậm hẳn lại, anh phát hiện có một chiếc xe của cục y tế đang đỗ trước cửa của quán trà đã bị niêm phong đó, có người đang bóc mấy tờ giấy niêm phong, tên ông chủ mặt tròn kia cũng ở đó. Sau khi mấy người nói với nhau vài

câu, người của cục y tế mặt lạnh băng bỏ đi. Tên ông chủ đó vẫy tay gọi mấy người phục vụ, bảo họ mở cửa chuẩn bị kinh doanh như bình thường.

Đã có chuyện gì vậy?

Sắc mặt Đồng Học Bản trầm lại. Buổi sáng vừa mới niêm phong, mới được vài tiếng đồng hồ mà? Lại mở cửa kinh doanh ư? Giấy niêm phong của cục phòng cháy và cục công thương sao cũng mất rồi?

Mẹ nó! Đánh vào mặt của tất cả các lãnh đạo huyện chúng ta, vậy mà vẫn còn dám mở cửa kinh doanh sao?

Đồng Học Bản giẫm ga đuổi theo xe của cục y tế, anh phóng nhanh đi lên trước chiếc xe đó rồi vịn tay lái chặn đầu chiếc xe đó lại.

Cộp, Đồng Học Bản mở cửa xuống xe.

Người của cục y tế mặt giận dữ, họ nhấn nút kéo cửa sổ xuống định mắng người.

Nhưng người trung niên ngồi bên cạnh lại nhân ra đối phương nên vội vàng kéo người này lại, “Là Đồng Cục trưởng của cục Chiêu thương”.

Ôn thần ư? Người này giật mình, may mà chưa mắng người ta, anh ta vội vàng cùng người bên cạnh xuống xe, “Đồng Cục trưởng...”

Đồng Học Bản giương mắt nhìn bọn họ, “Cái quán trà kia, ai cho các người tháo niêm phong vậy?”

Một người cười khỏ nói: “Chúng tôi cũng không biết có chuyện gì nữa, buổi sáng chính là tôi dẫn người tới niêm phong, quán bọn họ tình trạng an toàn vệ sinh ở phía trước cũng khá ổn nhưng ở phía sau rõ ràng không đạt tiêu chuẩn, nhưng vừa rồi lãnh đạo cục vừa ra chỉ thị, quán trà đó cũng nộp phạt rồi, sai chúng tôi tới tháo niêm phong ra, cụ thể thế nào tôi cũng...”

Chỉ thị của cục?

Đồng Học Bản cũng biết bọn họ cũng không lớn gan dám tự ý tháo niêm phong, Hương Bí thư và Tạ Huyện trưởng đều ngầm ngầm đồng ý việc niêm phong này. Hắn liền quay người lên xe rồi vội vàng lấy điện thoại gọi cho Cục trưởng cục Y tế Từ Húc. Tên Từ Húc này lúc Đồng Học Bản tới cục Tài chính đòi tiền đã từng gặp qua hắn, lúc trước hắn là một bác sĩ khoa nhi, tính tình rất ôn hòa, thái độ đối với người khác cũng rất tử tốn, hắn đã để lại cho Đồng Học Bản một ấn tượng khá tốt.

“Alo! Lão Từ, là tôi Đồng Học Bản”.

“À, Đồng Cục trưởng”.

Đồng Học Bản nói thẳng vào vấn đề: “Quán trà ở tiểu khu Hoa Mỹ, buổi sáng chẳng phải vừa niêm phong sao? Chẳng phải là không hợp vệ sinh sao? Sao bây giờ lại tháo niêm phong rồi?”

Từ Húc lưỡng lự một lát rồi nói: “Giấy niêm phong của cục công thương và cục phòng cháy cũng tháo rồi”.

“...Hả? Là ý tứ gì?”

“Không phải tôi muốn vậy, là huyện, còn cụ thể thế nào tôi cũng không rõ”.

Từ Húc không nói nhiều, chỉ nói như vậy nhưng cũng làm cho Đồng Học Bản hiểu hết mọi chuyện.

Đây là do lãnh đạo huyện ra lệnh sao? Buổi sáng vừa mới niêm phong quán trà, bây giờ lại tự mình tát vào mặt mình sao? Cái gì cùng với cái gì. Không đúng. Bên trong chắc chắn có chuyện, sắc mặt Đồng Học Bản bỗng biến đổi, hít một hơi, hắn lại lái xe dừng ở bên cạnh đường, hắn muốn gọi điện thoại lên trên.

Reng reng reng, reng reng reng, nhưng điện thoại của Hồ Tư Liên đã tới trước.

Đồng Học Bản nén lửa giận trong lòng nghe điện: “Hồ tỷ, việc của quán trà đó là sao vậy? Niêm phong quán trà...”

“Chính Hương Bí thư ra lệnh rút”.

“Bí thư Hương? Tại sao? Buổi sáng chẳng phải vẫn...”

Giọng Hồ Tư Liên rõ ràng đang rất giận dữ, “Vừa rồi, một thư kí của lãnh đạo tỉnh đã trực tiếp gọi điện thoại tới chỗ Hướng Bí thư, cũng không biết là ý của lãnh đạo tỉnh hay là ý của thư kí đó nữa, nhưng mà trong điện thoại đó đã điểm tên phê bình tất cả Hướng Bí thư, Tạ Huyện trưởng và cả huyện chúng ta nữa, nói là Bành Khắc Nông cáo trạng lên tỉnh rằng đã bị huyện chúng ta trả thù khi đầu tư ở huyện. Vị thư kí đó nói lãnh đạo tỉnh rất coi trọng việc này, bảo huyện chúng ta phải biết nhìn thoáng hơn, không thể dọa những nhà đầu tư được, không thể bôi đen danh dự của tỉnh, thư kí của lãnh đạo tỉnh cũng ra mặt rồi, còn ai dám gây chuyện ở quán trà đó nữa chứ? Cho nên sau khi thu tiền phạt, huyện liền cho thu hồi lệnh niêm phong quán trà đó”.

Đồng Học Bàn mặt biến sắc, “Còn không cho chúng ta ép nhà đầu tư sao? Chuyện này là ai ép ai trước? Bành Khắc Nông trở mặt không thèm nhận người nữa. Nói chuyện cũng thôi như cái đít vậy, nói dối ý là dối ý. Chúng ta còn phải lo lắng về cách nghĩ của hắn sao? Còn phải che chở hắn bảo vệ hắn sao? Kiếp trước chúng ta nợ hắn sao?”

“Tay của Bành Khắc Nông cũng không dài như vậy”

“...Hả?”

“Vị lãnh đạo tỉnh kia, nghe nói là thân thích của Lịch Phong”.

Lại là huyện Đại Phong sao? Tao ĐCM cả nhà chúng mày.

Đầu Đồng Học Bàn phát hỏa rồi, hay cho cái tên họ Lịch. Xe của người hồng, ta có ý tốt lái xe từ Bắc Kinh đưa người trở về, người thật là không coi ta ra gì, lại lấy oán trả ơn cướp mất hợp đồng đầu tư của ta, còn dám dựa vào mối quan hệ trên tỉnh mà làm mưa làm gió ở huyện Duyên Đài để bãi chức ta, phê bình lãnh đạo huyện ta, bây giờ thì sao? Nhà người đã quay trở về huyện Đại Phong rồi mà vẫn năm lần bảy lượt nhúng tay vào chuyện chấp pháp của huyện chúng ta sao? Muốn dùng tỉnh để ép huyện chúng ta sao? Người điên rồi. Huyện Duyên Đài là huyện của các người sao?

Đồng Học Bàn tức giận nói: “Ồ tởm, quán trà đó tôi đã xem qua rồi, con đường phòng cháy phía sau rất không đạt tiêu chuẩn, chuyện này không phải phạt tiền là có thể giải quyết, muốn sửa lại ít nhất cũng phải mất nửa tháng, trong thời gian này mà xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm chứ? Sao cơ? Huyện Đại Phong còn muốn can thiệp vào chuyện chấp pháp của chúng ta sao? Chúng dựa vào cái gì chứ? Ai cho Lịch Phong hắn cái quyền đó chứ?”

“Thư kí của lãnh đạo huyện đã lên tiếng, dù không đúng thì chúng ta cũng phải nghe theo”.

Có thể nói ra những lời này, rõ ràng Hồ Tư Liên cũng rất bất mãn với chuyện này. Bành Khắc Nông không thể nào với lên được lãnh đạo tỉnh, chắc chắn là thủ đoạn của Lịch Phong. Lịch Phong ra chiêu này chẳng phải là có ý dấn lên mặt huyện Duyên Đài chúng ta lần nữa sao? Vụ giả ngã lần trước làm cho hắn thần sắc thất kinh, lần này Lịch Phong chính là muốn mượn tay Bành Khắc Nông. Hồ Tư Liên lần này thực sự bị làm cho tức chết rồi, cánh tay của Lịch Phong người giơ ra quả thật quá dài rồi đó. Cướp hợp đồng của chúng tôi còn có lí? Vụ oan cho cán bộ chúng tôi người cũng vẫn có lí? Người là loại người gì chứ?

Không khí trong điện thoại trầm xuống, lần này quả thực quá tức giận rồi.

Vài giây sau, Đồng Học Bàn hít sâu một hơi rồi lạnh lùng nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng tối qua đi lên tỉnh đã về chưa vậy? Tỉnh nói thế nào?”

Vừa nói tới chuyện này, sắc mặt Hồ Tư Liên bỗng trở nên khó coi: “Tỉnh chẳng nói gì cả”.

“Không có gì sao? Là ý gì chứ?”

“Hướng Bí thư và Tạ Huyện trưởng phản ánh chuyện này lên tỉnh nhưng tỉnh chẳng coi chuyện này là gì cả, đặc biệt là Phó Thị trưởng quản lí chiêu thương, đối với họ mà nói, hợp đồng đầu tư rơi xuống đâu cũng không quan trọng, dù sao cũng đều là ở tỉnh Phần Châu. Từ lời của Tạ Huyện trưởng tôi nghĩ rằng ý của họ chính là huyện Đại Phong có thể cướp được hợp đồng đầu tư của huyện chúng ta là bọn họ đã làm tròn nhiệm vụ, dù sao cũng chưa kí hợp đồng chính thức, cho nên đoạt mất rồi thì thôi. Tỉnh không nói như vậy nhưng tôi thấy họ chính là có ý này, hơn nữa huyện Đại Phong lại đang chuẩn bị tổ chức hội chợ Chiêu thương, cũng sắp bắt đầu rồi, ngay cả tỉnh cũng rất coi trọng việc này. Tôi thấy báo kinh tế sáng nay cũng đăng trên trang nhất chính là tạo thế lực cho bọn họ. Thời kỳ này, công tác chiêu thương của huyện Đại

Phong quan trọng hơn huyện của chúng ta, tỉnh đương nhiên sẽ coi trọng bọn họ, cho nên cho dù huyện Đại Phong có không coi trọng quy củ thì tỉnh cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua thôi”.

Đồng Học Bản sắp phát điên rồi, “Đoạt rồi thì thôi sao?”

“...Quan hệ của Lịch Huyện trưởng với tỉnh cũng không đơn giản!”

Lịch Phong! Huyện Đại Phong!

Các người đây là bức tôi!

437. Chương 435: Đi Huyện Đại Phong Đoạt Hạng Mục!

Trong xe.

Mặc dù Đồng Học Bản đã có dự cảm từ sớm nhưng hắn vẫn hỏi Hồ Tư Liên một câu cuối cùng.

“...Vậy huyện Đại Phong giải thích thế nào?”

Hồ Tư Liên cắn răng nói: “Phan Chu bị cách chức, sau đó... không có gì nữa”.

“Không có gì nữa?” Đồng Học Bản tái mặt, “Dám ép chúng ta lâu như vậy. Ngay cả một câu xin lỗi mà huyện Duyên Đài cũng không có?”

“Huyện Đại Phong nói rằng đây là hiểu lầm, chỉ cần xử phạt Phan Chu là được rồi chứ không hề có ý muốn xin lỗi”.

Lịch Phong là phát động thị ủy trực tiếp nhúng tay vào việc của huyện Duyên Đài, tăng cường triệt để triệt chức của Đồng Học Bản, lại vừa liên qua đến việc lãnh đạo tỉnh phê bình các lãnh đạo huyện Duyên Đài, cuối cùng phát hiện sự việc không phải như vậy hắn lại cùng Bành Khắc Nông vẫy đuôi bỏ đi, chỉ còn lại Phan Chu là con tốt thế mạng, còn Lịch Phong ngay cả một chút thái độ xin lỗi đơn giản đối với huyện Duyên Đài cũng không có sao? Thật chẳng giống lúc người bắt ta tới bệnh viện xin lỗi các người gì cả?

Lúc xảy ra chuyện, người luôn mồm đòi chúng ta xin lỗi.

Sự việc biến chuyển, người lại không nói một lời nào sao?

Khốn kiếp! Đây là đổ thêm dầu vào lửa mà.

Đồng Học Bản đương nhiên không phải muốn Lịch Phong xin lỗi hắn, đối phương là huyện trưởng, nếu cứ áp đặt như thế thì cũng không thể được, nhưng chuyện xảy ra như vậy, ép huyện Duyên Đài tới mức loạn như vậy, cuối cùng Lịch Phong người lại phải mông bỏ đi không nói lời nào sao? Lại còn xúi giục lãnh đạo tỉnh tiếp tục nhúng tay vào chuyện của huyện Duyên Đài nữa? Nhà người cũng thật quá kiêu ngạo rồi? Đồng Học Bản biết Tuệ Lan lên tỉnh, Hường Bí thư cũng đã cáo trạng lên tỉnh, không phải là vì muốn cướp lại hợp đồng của Bành Khắc Nông, cũng không phải vì muốn xử phạt Lịch Phong, mà chỉ muốn huyện Đại Phong các người xin lỗi huyện Duyên Đài một tiếng, đây mới là mục đích chính, vì muốn phân rõ thị phi trong chuyện này, nếu không các cán bộ lãnh đạo huyện Duyên Đài sao mà ổn định được tinh thần đây? Nhưng ngay cả một lời xin lỗi cơ bản nhất Lịch Phong cũng không có? Cứ cho nhà người có quan hệ thân thiết với trên tỉnh nhưng người cũng không thể làm như vậy được.

“Lãnh đạo có ý gì?” Đồng Học Bản nói.

“Chuyện này chắc chắn không xong, nghe nói Hường Bí thư và Tào Bí thư đã tức điên rồi, Tuệ Lan huyện trưởng cũng...”

Có thể không phát điên sao? Huyện Đại Phong như vậy là con mẹ nó ngồi lên đầu của huyện Duyên Đài mà ỉa rồi. Hơn nữa còn ngày càng thối hơn, ngày càng ghê tởm hơn.

Đồng Học Bản tính tình vốn đã nóng nảy, nghe đến đây hắn đã không thể nhẫn nhịn được nữa rồi: “Hồ tỹ, chuyện lần này là do cục Chiêu thương chúng tôi gây ra, chuyện xảy ra như vậy tôi phải chịu trách nhiệm lớn nhất. Chị nói với Tạ Huyện trưởng một câu, chuyện lần này tôi sẽ làm. Tôi bảo đảm sẽ lấy lại công bằng cho lãnh đạo của chúng ta”.

“Anh đi? Anh định tính thế nào? Học Bản, anh đừng...”

Tút tut tut, Đồng Học Bản đã đập máy, hấn lái xe tới thẳng cục Chiêu thương.

Trong sân, Lâm Bình Bình hình như là vừa đi giải quyết chuyện quay trở về, xe của cô gần như vào cùng với xe của Đồng Học Bản. Dừng xe xong, Lâm Bình Bình bước nhanh xuống xe, nghẹn lời nói: “Đồng cục, tôi nghe nói trên tỉnh không hề có câu trả lời gì về chuyện huyện Đại Phong cướp hợp đồng của chúng ta sao? Họ cho rằng đây là cạnh tranh công bằng sao? Bọn họ đã đến huyện chúng ta cướp hết hợp đồng rồi, như vậy còn là cạnh tranh công bằng sao? Hơn nữa đây là hợp đồng mà chúng ta định kí kết, bọn họ như vậy cũng thật...”

Đồng Học Bản tối mặt ngắt lời cô: “Thông báo cho tất cả các ngành, mở cuộc họp”.

Lâm Bình Bình ngẩn người, nhìn đồng hồ, bây giờ đã là giờ ăn rồi, mọi người có lẽ đều đang ở nhà ăn. Nhưng trông Đồng Học Bản biểu cảm như vậy, Lâm Bình Bình cũng không dám nhiều lời mà vội vàng đi thông báo.

Vài phút sau.

Trong phòng họp.

Lúc Lâm Bình Bình thông báo cho tất cả các lãnh đạo thì cô đã nói ọi người biết về tình hình khái quát rồi, sự việc tối hôm qua cơ bản đã kết thúc rồi, mọi người còn cho rằng đã hết chuyện rồi nhưng vừa mới nghe thấy huyện Đại Phong không những không xin lỗi về chuyện giả ngã này mà ngược lại lợi dụng quan hệ với cấp trên mà chèn ép bọn họ nữa, chúng không hề có chút lời giải thích nào về chuyện đoạt mất hợp đồng của huyện Duyên Đài, cứ như là chuyện đương nhiên vậy, như thế thì ai mà chịu được chứ?

Chuyện này còn rắc rối chưa xong được.

Lịch Phong như vậy là đang chèn ép huyện Duyên Đài chúng ta.

Cuộc họp bắt đầu, mấy người Tôn Thụ Lập và Khương Hải Lượng đều có rất nhiều điều muốn nói.

“Cục trưởng, huyện Đại Phong, bọn họ...”

Đồng Học Bản xua xua tay không cho bọn họ nói tiếp: “Tôi biết mọi người muốn nói gì. Việc này phát triển đến bây giờ, cục chiêu thương chúng ta cũng phải có trách nhiệm, những ảnh hưởng của việc này cục chiêu thương chúng ta cũng phải gánh trách nhiệm, cũng phải tìm cách giải quyết, phải lấy lại công bằng cho huyện chúng ta. Nếu tỉnh ủy đã không hề lấy lại công bằng cho chúng ta, huyện Đại Phong cũng không hề nói đạo lý với chúng ta. Vậy cũng được. Hôm nay tôi sẽ đòi lại công lý cho chúng ta” Những lời thế này trước đây Đồng Học Bản cũng đã từng nói qua, đó là lúc anh phẫn nộ tới mức cực điểm, bây giờ cũng vậy.

Mọi người đều thấy sững sốt, họ không hiểu thế nào gọi là lấy lại công bằng cho bọn họ.

Tiếp theo đó, Đồng Học Bản bố trí nhiệm vụ ọi người: “Lão Tôn, mấy ngày tôi không ở đây, anh tạm thời phụ trách mọi công việc trong cục, nếu gặp chuyện lớn mọi người hãy họp lại tìm cách giải quyết. Nếu như không gọi được cho tôi thì có thể không cần báo cáo lại cho tôi cũng được. Mọi người linh hoạt một chút, tự mình giải quyết là được rồi”.

Tôn Thụ Lập ngạc nhiên: “Ngài không có ở đây? Ngài muốn đi đâu?”

Đồng Học Bản nói tiếp: “La Chủ nhiệm, công việc văn phòng không thể được xảy ra vấn đề gì. Lâm Khoa trưởng, Khương Khoa trưởng, công việc bên đó mọi người để tâm một chút, tranh thủ tháng này phải tăng kim ngạch lên một bậc”.

La Hải Đình ngây người nói: “Cục trưởng, ngài...”

Đồng Học Bản thần nhiên nói: “Hội chợ chiêu thương của huyện Đại Phong sắp bắt đầu rồi, có vẻ như công tác chuẩn bị rất tốt, không ít các thương nhân tới đầu tư, tôi phải đi xem sao”.

“Anh đi xem sao?”

“Đi xem một cái?”

Lâm Bình Bình, La Hải Đình cùng mấy người đều kinh ngạc, mọi người đương nhiên không thể tin rằng hần chỉ muốn đi xem náo nhiệt, Đồng Cục trưởng lần này là muốn... Tôn Thụ Lập cảm thấy không ổn: “Đồng Cục trưởng, cái này...”

Đồng Học Bàn xua xua tay: “Không cần nói nữa, tan họp, mọi người đi làm việc của mình đi. La Chủ nhiệm, chiếc xe Mercedes cứ để lại cục là được rồi, tôi đi xe Camry. Được rồi, cứ như vậy đi” Nói xong, Đồng Học Bàn không nói gì nữa mà cầm cặp xách của mình đi, không cả quay trở lại văn phòng nữa mà hần đi thẳng xuống dưới lầu lấy xe. Nói đi là đi.

La Hải Đình và Lâm Bình Bình liếc nhìn nhau, họ đều hiểu rằng huyện Đại Phong đã chọc giận Đồng Học Bàn rồi. Đồng Học Bàn là tính tình gì? Bây giờ bọn họ cũng đều rõ cả rồi. Lần này Đồng Học Bàn tới huyện Đại Phong, lại lấy lí do là tới tham gia hội chợ, có trời mới biết hần lại chuẩn bị gây ra chuyện kinh thiên động địa gì.

Dưới lầu, Quách Phần Vỹ đuổi theo, muốn lái xe cho Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn không cho anh ta đi theo: “Phần Vỹ, cậu không được đi, hãy làm quen với công việc ở đây đi” Đây là muốn bảo vệ Quách Phần Vỹ, Đồng Học Bàn sợ nhỡ có xảy ra chuyện gì lại liên lụy tới anh ta. Lần này anh tới huyện Đại Phong không phải để học hỏi kinh nghiệm làm việc của họ mà là đi tính sổ với họ.

“Cục trưởng, tôi...”

“Không cần nói nữa, quay lại đi, nếu như có chuyện gì tôi sẽ gọi cậu tới”.

Hần không nói lời nào nữa mà vào trong xe, Đồng Học Bàn kéo phanh xe rồi sải chân thẳng ga lái xe ra khỏi đại viện cục Chiêu thương đi về hướng huyện Đại Phong. Hần lái xe rất nhanh, cảm giác đó như một con ngựa hoang được xổng chuồng ra vậy, hần hận không thể tới đó ngay lập tức.

Cùng lúc đó.

Trong văn phòng của huyện ủy, Tạ Tuệ Lan cùng Tào Húc Bằng đang đấu khẩu với nhau trong phòng làm việc.

Hồ Tư Liên đợi mãi mà không thấy Tào Bí thư đi ra, vừa nghĩ tới câu nói vừa rồi của Đồng Học Bàn trong điện thoại thì không thể đứng yên được nữa. Cô cần rằng tới gõ cửa phòng làm việc. Nếu như là chuyện của người khác thì có lẽ Hồ Tư Liên đã không dám vào báo cáo như vậy, động tĩnh của một cục trưởng cùng không làm phiền được tới Tạ Huyện trưởng nhưng đây lại là Đồng Học Bàn, cái này thì lại khác. Hồ Tư Liên sớm đã nhìn ra Tạ Tuệ Lan hết mực quan tâm tới Đồng Học Bàn, cho nên khi cảm thấy Đồng Học Bàn muốn làm chuyện lớn gì đó, cô không thể không nói với Tạ Tuệ Lan được. Nếu như nói quá muộn, không may Tạ Tuệ Lan còn trách cô nữa.

Cuộc nói chuyện bị gián đoạn, Tạ Tuệ Lan ngẩng đầu nhìn cô.

Hồ Tư Liên vội nói: “Huyện trưởng Tuệ Lan, có chuyện gấp”.

“...Có chuyện gì vậy?” Tạ Tuệ Lan và Tào Húc Bằng đều nhìn cô.

Hồ Tư Liên nói: “Tôi vừa nói chuyện điện thoại với Đồng Cục trưởng, anh ta nói chuyện của huyện Đại Phong cục Chiêu thương phải gánh trách nhiệm, bảo tôi nói với chị, nói rằng chuyện này anh ta sẽ xử lí”.

Tào Húc Bằng nhăn nhó mặt mày: “Anh ta xử lí thế nào? Đừng nói là lại xảy ra chuyện rồi đó” Tào Húc Bằng đã sợ hần rồi, tên tiểu tử này thật là chuyên gia gây họa.

Tạ Tuệ Lan nháy nháy mắt: “Gọi điện thoại cho Đồng Học Bàn, bảo hần tới tìm tôi”.

“Tôi vừa gọi rồi, điện thoại của anh ra đã tắt nguồn rồi” Hồ Tư Liên cười khổ nói.

Tạ Tuệ Lan không nói gì nữa, cô cúi đầu với điện thoại quay một dãy số: “Alo! Triệu Huyện trưởng, anh thử gọi cho Tiểu Đồng xem, bảo anh ta trở về huyện ngay lập tức... ừm... ừm, cứ như vậy đi”.

Nghe điện xong, Triệu Hưng Long liền biết được chắc đã xảy ra chuyện gì rồi, hần vội vàng gọi cho Đồng Học Bàn nhưng điện thoại lại liên tục tắt máy, hần đành phải gọi điện tới cục Chiêu thương.

Người nghe điện là La Hải Đình: “Alo! Triệu Huyện trưởng”.

Triệu Hưng Long nói: “Đồng Học Bân đi đâu rồi? Bảo anh ta nghe điện thoại đi”.

“Đồng cục trưởng... ra ngoài rồi, không có ở đây”.

“Anh ta đi đâu rồi?”

“Cái này...” La Hải Đình ấp ảp ứng ảp cả nửa ngày, cuối cùng nghĩ tới chuyện này chắc cũng không giữ kín nổi, bèn nói: “Đồng Cục trưởng đi tới huyện Đại Phong rồi”.

“Đi làm gì vậy?”

“Cái này tôi không biết, Cục trưởng không nói”..

Trong lòng Triệu Hưng Long lo lắng, sau khi buông điện thoại xuống anh liền vội vàng đi tới văn phòng huyện ủy, “Tiểu Đồng tới huyện Đại Phong rồi. Vừa đi được một lát!”

Tào Húc Bằng kinh ngạc: “Anh ta tới huyện Đại Phong làm gì vậy?”

“Còn có thể làm gì chứ?” Tạ Tuệ Lan là người hiểu Đồng Học Bân nhất, cô cười cười: “Hắn ta tính tình thối như vậy, có thù tất báo, hội chợ Chiêu thương của huyện Đại Phong sắp khai mạc rồi, họ đoạt mất hợp đồng của chúng ta, còn hại anh ta suýt mất chức, lại còn không lời xin lỗi nữa, Tiểu Đồng sao có thể nuốt trôi cục giận này chứ? Chắc chắn là đã tới huyện Đại Phong cướp hợp đồng của họ rồi”.

“Cái gì?”.

Triệu Hưng Long và Hồ Tư Liên vô cùng kinh ngạc .

Tào Húc Bằng cũng giật mình, lời của Tạ Huyện trưởng hẳn không hề nghi ngờ, chuyện náo loạn này Đồng Học Bân nhất định sẽ làm được.

Nhưng đó là hội chợ Chiêu thương, ngay cả báo kinh tế còn đưa tin lên trang đầu, ngay cả tỉnh ủy cũng vô cùng coi trọng chuyện này.

Tiểu Đồng qua bên đó nhỏ nanh cộc, đi cướp hợp đồng của huyện Đại Phong sao? Trước mặt tỉnh ủy mà đánh huyện Đại Phong sao?

Lịch Phong đã không hiểu đạo lý mà cướp hợp đồng của họ, tai mắt của hắn cũng đang trong thời gian bình thường. Nếu như đổi lại là hội chợ Chiêu thương của huyện Duyên Đài, có đánh chết huyện Đại Phong cũng không dám tới cướp, tính chất sự việc không giống nhau. Hội chợ chiêu thương cho dù là chiêu thương nhưng cũng mang tính chất chính trị.

Nhưng Tiểu Đồng lại nhất nhất muốn cướp hợp đồng đầu tư của họ sao?

Ta kháo.

Chuyện này cũng con mẹ nó quá thiếu đạo đức đi!

438. Chương 436: Măng Thư Ký Lịch Huyện Trưởng

Huyện Đại Phong, trong huyện.

Buổi chiều, hương xuân tràn đầy, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Đây là lần đầu tiên Đồng Học Bân tới huyện Đại Phong, lái chiếc xe Toyota đi qua từng con đường, phát hiện bên đó không có nhiều non xanh nước biếc như huyện Duyên Đài nhưng lại có rất nhiều kiến trúc hiện đại, mặt đường cũng rộng lớn hơn, rõ ràng các kiến trúc cùng sự phát triển về kinh tế hơn huyện Duyên Đài rất nhiều. Chắc lý do là huyện Đại Phong sắp khai mạc đại hội, trên đường cứ dăm ba phút lại nhìn thấy có xe cảnh sát đi tuần qua.

Động tĩnh thật là lớn? Hội chợ chiêu thương chó má.

Lúc tới vẫn chưa ăn cơm, đói rồi, Đồng Học Bản liền dừng xe trước cửa một quán cơm. Giờ ăn trưa đã qua rồi nên bên trong cũng không có người.

Một nữ nhân viên phục vụ nhìn nhìn phía cửa rồi cầm tờ thực đơn tới.

Sau khi chọn món, Đồng Học Bản hỏi: “Cô à, nghe nói huyện Duyên Đài các người sắp khai mạc hội chiêu thương?”

Người phục vụ từ một tiếng, “Ngày mai là chính thức khai mạc rồi, hội chợ diễn ra trong khoảng hai ba ngày, hôm nay đã có rất nhiều nhà đầu tư tới rồi. Ừm, anh cũng tới đầu tư à?”

Đồng Học Bản cười nói: “Cũng gần như vậy. Cô biết những người tới đầu tư ở chỗ nào không?”

Cô nhân viên nghĩ một lát rồi nói: “Cái này tôi cũng không để ý, nhưng mà mỗi lần hội chợ cũng như những hoạt động lớn khác thì thường là ở khách sạn Thụy Hòa. Đó là đơn vị hợp tác với phòng tiếp đãi huyện” Cô giơ tay chỉ về phía tây, “Chính là ở phía đó, đi xe chưa tới mười phút là tới, đường phía bắc”.

“Vây à, cảm ơn cô”.

“Không cần khách khí, vậy tôi đi gọi đồ ăn đây”.

Ăn no rồi, Đồng Học Bản trả tiền rồi ra ngoài, đi về hướng mà cô phục vụ nói.

Đồng Học Bản lần này tới huyện Đại Phong là vì muốn cướp hợp đồng, hẳn không hề biết ý tứ của lãnh đạo huyện mình, cho nên hẳn đã tắt điện thoại, một mình mình làm. Nếu Lịch Phong người đã làm được, ngang nhiên cướp mất hợp đồng của chúng ta mà còn không có chút xấu hổ, ngay cả tỉnh ủy cũng ủng hộ cạnh tranh “công bằng” của huyện Đại Phong các người? Vây chúng ta cũng phải cạnh tranh với các người. Đi tới hội chợ chiêu thương của các người, đi xem sắc thái chính trị của mấy người thế nào. Các người đã cướp mất hợp đồng của chúng ta giờ cũng phải nôn ra chứ. Đã cướp như cường đạo mà vẫn coi mình là người hào khí sao? Sao mà dễ dàng như vậy được.

Khách sạn Thụy Hòa ước chừng ười tầng, thật khí phái, rất có quy mô.

Chỉ nhìn từng đoàn xe sang trọng đi vào rồi đậu ở trong bãi đỗ xe, có xe Mercedes, có Cadillac, có xe Porche, Đồng Học Bản vừa nhìn đã biết ngay mình đã tìm đúng chỗ. Sau khi đỗ xe xong, hẳn liền thông thả đi vào đại sảnh của khách sạn, anh đi tới quầy lễ tân rồi lôi giấy chứng minh ra đưa cho nhân viên phục vụ.

“Xin hỏi có hẹn trước không vậy?”

“Không”.

Những người đầu tư đều sống từ tầng sáu trở lên, những phòng này cùng một số phòng sang một chút đều được huyện Đại Phong đặt trước cả rồi, chỉ người tới đầu tư mới được ở miễn phí, những vị khách khác cũng không được phép đi vào. Nếu muốn thuê phòng thì cũng chỉ có thể thuê từ tầng sáu trở xuống thôi. Cuối cùng, Đồng Học Bản lấy một phòng ở tầng năm rồi hẳn đi vào tắm tấp một chút. Sau khi sấy khô tóc, hẳn lại đi xuống đại sảnh dưới tầng một rồi ngồi bắt chân chữ ngũ ở một góc, hẳn lôi thuốc ra hút và quan sát những người xung quanh.

Có người rõ ràng là nhân viên làm việc ở cục Chiêu thương huyện Đại Phong, họ niềm niềm nở nở tiếp đón từng vị khách đi vào, đưa họ tới bàn tiếp tân giúp họ đặt phòng.

Không ít người tới.

Đồng Học Bản nhìn thấy có mấy nhà đầu tư trên tỉnh mà anh đã từng nhìn thấy trên ti vi.

Còn có một số người là Tổng giám đốc của một số doanh nghiệp lớn trong tỉnh, thậm chí còn có một đoàn người Mỹ, mấy người đều là tóc vàng.

Huyện Đại Phong sao lại có thể tìm được nhiều nhà đầu tư có thực lực như vậy chứ? Đồng Học Bản đoán chắc rằng bên trong hẳn có một số người là “khách mời hữu nghị”, đơn giản vì muốn tạo thế lực và thế diện cho huyện Đại Phong nên mới tới chứ không phải tới đầu tư, nhưng dù là như vậy thì Đồng Học Bản cũng càng xem càng tức giận. Mấy người này chỉ cần tùy tiện chẹp miệng một tiếng thì vài chục triệu cũng tới tay rồi, công tác chiêu thương của huyện Đại Phong các người làm tốt như vậy, tại sao lại còn mặt dày tới

huyện Duyên Đài chúng ta mà cướp hợp đồng chỉ có mười triệu chứ? Lại còn là do đích thân Lịch Huyện trưởng là nữa. Ngay từ lúc đầu các người đã biết sẽ đánh vào mặt bọn ta rồi. ĐCM! Cái thứ gì vậy!

Đột nhiên, cửa chính của đại sảnh lại có thêm vài người đi vào.

Người đứng phía ngoài bên trái Đồng Học Bản có thể nhận ra, vì mối quan hệ của Lịch Phong mà sáng hôm nay hắn đã đặc biệt tìm kiếm vài thông tin về huyện Đại Phong. Người này là Vương Bác, là thư kí của Lịch Phong. Người mà có thể được thư kí của huyện trưởng đích thân tới tiếp đón chắc chắn không phải người bình thường, Đồng Học Bản neho neho mắt nhìn họ.

Ồ, người Hàn Quốc?

Sao trong đó lại có người nhìn quen như vậy nhỉ?

Người Hàn Quốc mà Đồng Học Bản nhìn rất quen kia ước chừng hơn bốn mươi tuổi, trông rất có khí thế và khí chất, bước chân nhẹ nhàng ổn định giống như một người từng luyện công phu vậy, có lẽ cũng là người dẫn đầu đoàn người này. Vương Bác luôn đi bên cạnh người này, mấy người Hàn có đôi mắt nhỏ bên cạnh luôn miệng cười ha ha nói chuyện cùng người trung niên đó. Đồng Học Bản chớp chớp mắt, đột nhiên anh nhớ ra, là anh ta, Phác Vĩnh Hỉ, là một nhân vật cỡ lớn trong giới Taekwondo Hàn Quốc, trên trường Taekwondo quốc tế hắn cũng đứng ở những vị trí cao nhất, cũng là một trong năm cao thủ danh tiếng trong làng Taekwondo thế giới.

Đồng Học Bản cũng không để tâm tới Taekwondo nhưng kể từ sau khi đánh một trận ở Seoul, sau này anh cũng hay xem tin tức nên đương nhiên có thể nhận ra Phác Vĩnh Hỉ rồi.

Đây chính là một tông sư.

Tuy Đồng Học Bản đã từng đánh qua không ít cao thủ taekwondo đai đen, nhưng hắn cũng biết, các đai đen không giống nhau, cho dù cùng là người có đai đen thất đẳng hay tam đẳng nhưng có lúc khoảng cách về thực lực giữa họ lại rất lớn, không thể dùng đẳng cấp để phân chia thực lực được, họ có khi còn giỏi hơn một số võ sư taekwondo đai đen tam đẳng tứ đẳng giành giải Olympic. Nếu cứ công bằng mà so sánh, những người tập taekwondo có đai lục đẳng thất đẳng ở võ quán taekwondo ở Seoul cũng không phải là đối thủ. Đẳng cấp chỉ dựa vào chút tuổi tác và trình độ chuyên môn thì không thể đại diện cho thực lực. Còn người tên Phác Vĩnh Hỉ này rõ ràng là một đại sư vừa có trình độ chuyên môn lại vừa có thực lực, so với những võ sư đai đen mà Đồng Học Bản từng đấu qua thì hoàn toàn không thể so sánh được. Điểm này, Đồng Học Bản chỉ cần ngẫu nhiên xem một trận đấu của hắn ta là biết được ngay.

Đồng Học Bản chăm chú nhìn vào người này.

Phác Vĩnh Hỉ hình như cũng cảm giác được ánh mắt cách anh ta không xa nên hơi quay đầu lại nhìn.

Hai người mắt đối mắt, dường như là dừng lại một giây, rồi sau đó lại rời ra, Đồng Học Bản tiếp tục châm thuốc hút, Phác Vĩnh Hỉ lại tiếp tục cùng Vương Bác lên lầu.

Tại sao một đại sư Taekwondo lại tới đây chứ?

Vì để tìm ta báo thù cho võ quán taekwondo ở Seoul ư?

Đồng Học Bản không thể không suy nghĩ miên man, nhưng nghĩ lại lại không đúng, lúc hắn ở Hàn Quốc đã từng bị cảnh sát bắt, sau đó là Tuệ Lan đã giúp hắn tìm tới bộ ngoại giao mới cứu được hắn ra ngoài, bây giờ trong tình hình ở huyện Duyên Đài hắn cũng khó tránh khỏi ánh mắt dò xét của người khác, nếu như thực sự muốn tới tìm hắn thì Phác Vĩnh Hỉ nên tới huyện Duyên Đài mới đúng, sao lại tới huyện Đại Phong chứ? Lại còn tham gia hội chợ chiêu thương nữa.

Được, hình như nghe nói mẹ của Phác Vĩnh Hỉ là người Trung Quốc. Lúc trước khi chết bà cũng làm kinh doanh ở Trung Quốc.

Thế này thì đúng rồi, Đồng Học Bản còn nhớ Phác Vĩnh Hỉ đã từng nói tiếng trung trong một cuộc phỏng vấn, còn nói rất lưu loát nữa. Như vậy là có một nửa dòng máu Trung Quốc rồi, lần này hắn ta tới đầu tư sao? Nhưng sao hắn không chọn nơi nào khác mà lại chọn cái huyện Đại Phong chó má này chứ. Một chút tầm nhìn cũng không có.

Phát Vinh Hỉ này có tới tám phần là muốn kí hợp đồng ở đây, Đồng Học Bản nhìn thái độ của huyện Đại Phong đối với bọn họ là có thể thấy rồi. Theo lí mà nói, mấy người Mỹ này lẽ ra phải rất được huyện Đại Phong quan tâm nhưng huyện Đại Phong lại không chú trọng tới họ, có lẽ mấy người Mỹ này là do có người tìm họ tới đây để tăng sự long trọng cho buổi hội chợ chứ không chắc đã đầu tư. Nhưng đám người Hàn Quốc bên này lại do Vương Bác đích thân tiếp đón, việc kí kết hợp đồng chắc chắn đã sớm được bàn xong rồi. Mẹ của Phát Vinh Hỉ lúc còn sống chắc rất giàu có, chắc chắn số tiền đầu tư là không nhỏ. Nghĩ tới đây, Đồng Học Bản lại càng không bình tĩnh được nữa.

Đang định lên lầu suy nghĩ một chút thì lại nghe thấy tiếng vọng từ phía sau.

“Lịch Huyện trưởng”.

“Huyện trưởng...”

Bước chân Đồng Học Bản bỗng khựng lại, hắn quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy Lịch Phong đi cùng mấy cán bộ của huyện đi vào đại sảnh khách sạn. Mấy người tới đầu tư lần lượt đứng lên chào hỏi bắt tay hữu nghị, Lịch Phong cũng cười vui vẻ đáp lại, hắn ta đối với mỗi người tới đầu tư đều rất khách khí, không hề có chút cao ngạo như khi ở huyện Duyên Đài, nhìn vậy Đồng Học Bản cười lạnh không thôi.

Người không hề coi trọng việc đối đãi với đồng nghiệp.

Vậy mà vừa nhìn thấy thương gia đầu tư ngoại tỉnh ngoại quốc tới người lại cười rạng rỡ như gặp được người thân vậy sao?

Lúc này, cửa thang máy mở ra, thư kí huyện trưởng Vương Bác đi ra, Lịch Phong ám chỉ hắn qua đó, vừa định nói gì đó thì tầm mắt hắn lại nhìn thấy Đồng Học Bản đang ngồi ở khu nghỉ ngơi, sắc mặt Lịch Phong trầm phong, sắc mặt lạnh lùng nhìn hắn. Hắn gọi Vương Bác tới, nói với hắn ta vài câu gì đó, Vương Bác nghe xong, sắc mặt bỗng biến đổi rồi quay người đi, anh ta nhìn Đồng Học Bản với ánh mắt lạnh lùng rồi sải rộng chân đi lên.

“Anh là Đồng Học Bản?” giọng điệu Vương Bác rất không hòa nhã, hắn là thư kí của huyện trưởng, thân phận thì không nói làm gì rồi, lại thêm việc Đồng Học Bản chỉ là một cục trưởng huyện ngoài nên cũng không cần thiết phải khách khí với hắn.

Nghe vậy, Đồng Học Bản không thèm liếc mắt nhìn hắn nói: “Anh là ai? Tôi có biết anh sao?”

“Anh tới đây có việc gì?” Chuyện tối qua của Lịch huyện trưởng, Vương Bác sớm đã nghe nói qua, “Cục chiêu thương của huyện Duyên Đài từ lúc nào đã mở tới huyện Đại Phong chúng tôi vậy?”

Khốn kiếp! Các người còn có mặt mũi nhắc tới chuyện này sao?

Đồng Học Bản phát hỏa, “Vậy phải hỏi huyện Đại Phong các anh rồi. Công tác chiêu thương của các người từ lúc nào đã chạy tới huyện Duyên Đài chúng tôi rồi? Đừng có vờ như không biết như vậy. Sắc mặt các người để cho ai xem chứ?”

Vương Bác tức giận nói: “Sao anh lại nói như vậy?”

“Tôi nói như vậy đó. Không muốn nghe à? Không muốn nghe thì rút đi”.

Xung quanh có mấy nhân viên và mấy nhà đầu tư nghe thấy, họ đều vô cùng ngạc nhiên, trong lòng nghĩ người này là ai, ngay cả thư kí huyện trưởng cũng dám mắng à?

Mắng lãnh đạo sẽ có ảnh hưởng rất lớn, cũng phạm húy, nhưng đây chỉ là một tên thư ký... Đồng Học Bản đương nhiên dám mắng.

Vương Bác không muốn phí lời nữa: “Đây là hội chợ chiêu thương của huyện Đại Phong chúng tôi. Không phải huyện Duyên Đài các người. Bây giờ anh hãy lập tức rời khỏi đây cho tôi”.

Đồng Học Bản giận tới phát cười: “Rời khỏi đây? Anh cho rằng anh là ai? Mấy ngày này tôi nghỉ ngơi, tới chỗ các người ở mấy ngày mà các người cũng e ngại à? Muốn tra sao? Tôi tới huyện Đại Phong là phạm luật sao? Mấy người Mỹ vừa đi vào, mấy người Hàn cũng vừa đích thân anh tiếp đón lên lầu. Ngay cả người nước ngoài các người còn cho vào, vậy sao lại không cho tôi vào chứ? Huyện Đại Phong các người đây là muốn kỳ thị dân tộc hay sao?”

439. Chương 437: Tiểu Đổng Lưu Mạnh

Mắng người xong, Đổng Học Bản đem cái mũ bị kì thị dân tộc liền chụp xuống dưới.

Để người nước ngoài vào mà không cho người Trung Quốc vào sao? Lại còn là đơn vị hợp tác với nhà khách huyện nữa. Tội danh này ai gánh vác nổi chứ?

Vương Bác giận đỏ cả mặt, hắn cũng gần ba mươi tuổi rồi, cũng lăn lộn trên quan trường không ít năm rồi nhưng từ trước tới giờ chưa từng gặp phải loại cán bộ nào như Đổng Học Bản, há miệng ra là mắng người, mở miệng là chụp mũ, ngay cả một chút đường sống cũng không để lại ỉn. Vừa gặp mặt đã xé rách da mặt như vậy, sao huyện Duyên Đài lại có cán bộ lưu manh như vậy chứ? Lại còn là cục trưởng cấp chính khoa? Còn là lãnh đạo của cục Chiêu thương? Làm gì có loại cục trưởng nào như vậy chứ?

Người của huyện Đại Phong cơ bản không hiểu biết về Đổng Học Bản nên không biết rằng hắn chính là dựa vào đánh đánh giết giết mà leo lên được, lưu manh căn bản là lục thân bất rận.

Vương Bác cả một bụng tức giận.

Nhưng Đổng Học Bản vẫn còn đang nổi trận lôi đình.

Lúc các người tới huyện Duyên Đài chúng ta cướp hợp đồng nói cướp là cướp không coi ai ra gì, sao chứ? Bây giờ ta tới huyện Đại Phong các người thì ngay cả quyền được ở khách sạn cũng không có sao? Các người có ý gì vậy?

Đổng Học Bản nhìn Vương Bác nói: “Anh đừng có trùng mắt với tôi như vậy. Dọa ai chứ? Lại còn bắt tôi rời khỏi đây ngay à? Đây là ý của anh hay của Lịch Huyện trưởng vậy? Là ý của khách sạn hay ý của huyện Đại Phong? Nếu như là chỉ thị của huyện các người, vậy được, anh hãy trực tiếp nói với nhân viên phụ trách khách sạn, bảo họ trả phòng cho tôi. Sau đó anh hãy đem người tới vứt hết đồ đạc của tôi ra đây. Như vậy tôi sẽ không nói thêm lời nào nữa mà rời đi. Tôi sẽ lên tỉnh ủy cho tỉnh xem xem huyện Đại Phong các anh đối đãi với anh em trong tỉnh thế nào, tôi cũng muốn hỏi tỉnh xem dựa vào cái gì mà các quốc gia trên thế giới đều có thể ở chỗ các anh mà chỉ có người huyện Duyên Đài tôi lại không được ở? Các người như vậy đúng quá rộng mở rồi”.

Vương Bác gật đầu liên tục: “Được, anh ở đây, cứ ở đi”.

“Tôi đương nhiên phải ở rồi!” Đổng Học Bản bỏ thuốc ra uống, “Tôi không những phải ở, mà tôi còn phải hỏi các anh, người huyện Đại Phong các anh vu cáo hãm hại tôi đánh người, còn suýt nữa bãi mất chức của tôi. Chuyện này hôm nay các người hãy cho tôi một lời giải thích đi. Đã gây rắc rối cho tôi cả nửa ngày trời mà ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói sao?”

“Xin lỗi ư? Anh nghĩ quá đẹp rồi đó” Vương Bác nói: “Phan Chu đã bị mất chức rồi, anh còn chưa chịu dứt hay sao?”

“Là tôi không dứt hay các người bám dai? Năm lần bảy lượt từ trên nhúng tay vào chuyện huyện Duyên Đài chúng tôi. Các người nghiệm rồi có phải không vậy?” Lời này của Đổng Học Bản rõ ràng là chỉ dẫu mắng hòng, hắn không thể trực tiếp chỉ thẳng vào mũi Lịch Phong mà mắng được nhưng lại mượn Vương Bác để mắng hắn, “Tôi vu cáo hãm hại là gì lúc học tiểu học anh chưa học qua sao? Chuyện này phải chịu trách nhiệm trước pháp luật! Cách chức là xong sao?”

Vương Bác nhận ra người này rõ ràng muốn tới gây chuyện: “Đây là nơi công cộng. Anh hãy chú ý lời nói của mình. Anh biết đây là đâu không?”

Đổng Học Bản cười nói: “Ai ui, tôi thực sự không biết đây, anh hãy nói cho tôi biết đi. Đây có phải là Trung Nam Hải không vậy? Thủ đô của chúng ta đã di dời tới huyện Đại Phong rồi sao?”

“Hô cái gì đó!” Lịch Phong giận dữ, hắn dẫn theo mấy cán bộ đi tới.

Đổng Học Bản cười ha ha: “Ồ, Lịch Huyện trưởng, thật là trùng hợp phải không? Anh cũng ở đây à?”

Một cán bộ của huyện quát Đổng Học Bản: “Đây là thư kí của Lịch Huyện trưởng, anh vừa nói gì vậy? Lại còn mắng người nữa? Anh mắng ai chứ?”

Đồng Học Bản ra vẻ kinh ngạc nói: “Thì ra là nhân viên thông tin của Lịch Huyện trưởng, ôi, thật là ngại quá, tôi còn tưởng rằng là nhân viên bảo vệ của khách sạn cơ đấy, thật không nhìn ra, tất cả là tại tôi” Thiếu Vương Bác một câu, Đồng Học Bản liền vỗ vai Vương Bác nói: “Đồng chí thư kí, sao anh không nói sớm anh là thư kí của Lịch Huyện trưởng, đúng rồi, câu nói vừa rồi... khách sạn của huyện Đại Phong các người không cho người huyện Duyên Đài ở, đây là chỉ thị của Lịch Huyện trưởng sao?”

Vừa nghe xong câu này, sắc mặt người huyện Đại Phong đều biến đổi.

Mấy thương gia đầu tư bên cạnh nhìn như vậy có vẻ buồn cười, trong lòng nghĩ người này là ai, nghe có vẻ như là cán bộ nhà nước? Nhưng mồm mép thật quá con mẹ nó thiếu đạo đức.

Wương Bác biết mình vừa nói lỡ lời, tức giận nói: “Anh không cần gây sự vô lí như vậy!”

Đồng Học Bản không nhanh không chậm nói: “Là tôi cố tình gây sự hay là anh? Tôi ngồi yên ổn ở đây hút thuốc, còn muốn học hỏi kinh nghiệm làm việc của huyện Đại Phong, hắc, anh vừa lên đã trừng mắt bảo tôi rời đi, tôi có chọc giận anh sao? Tôi ngồi thì phạm pháp sao? Lịch Huyện trưởng, chuyện này không thể trách tôi mắng người được, vừa mở miệng ra đã đuổi tôi đi, như vậy rõ ràng là gây sự với tôi mà!”

Lịch Phong cau mày nhìn hần, tên Đồng Học Bản này lúc mới đầu Lịch Phong cơ bản đã không để trong mắt, lúc từ Bắc Kinh về rõ ràng là đã ngồi xe của Đồng Học Bản, nhưng lúc đó chiếc xe đậu ở bên cạnh nên Lịch Phong không nhìn thấy đó là xe Mercedes, mãi sau này mới để ý tới. Một cục trưởng cục Chiêu thương mà dám hiển nhiên đi xe Mercedes hơn trăm vạn hay sao? Lại còn không giữ thể diện inh xuống xe là đi ngay sao? Lại thêm việc sau này nhìn thái độ mấy cán bộ khác của huyện Duyên Đài đối với Đồng Học Bản làm cho Lịch Phong nhận ra, tên tiểu tử này chắc chắn không phải người bình thường. Nhưng mà Lịch Phong vẫn còn chưa để mắt tới anh, một cục trưởng nhỏ của huyện bạn, lại còn làm mất hết cả thể diện của mình ở huyện Duyên Đài, cho dù người có người ở trên tỉnh, chẳng nhẽ Lịch Phong hần lại không làm được gì sao?

Lịch Phong cũng không tin Đồng Học Bản tới huyện Đại Phong để học hỏi kinh nghiệm, nhìn thái độ của hần rõ ràng là tới gây chuyện, cho nên hần đã bị Đồng Học Bản làm cho phát hỏa rồi.

Hội chợ chiêu thương lần này là do Lịch Phong đích thân đảm nhận, trong huyện trong tỉnh có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chứ?

Tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì.

Với thân phận của Lịch Phong, hần sẽ không hạ mình để so đo với Đồng Học Bản nên hần vẫy tay ra hiệu gọi Vương Bác tới rồi dẫn đám người đó đi.

Ở chỗ xa, Vương Bác tức tới phát điên: “Đây là loại cán bộ gì chứ? Thật quá không coi ai ra gì rồi”.

Lịch Phong mặt lạnh nói: “Trong mấy ngày diễn ra hội chợ hãy cho người theo dõi hần ta. Đừng để hần gây chuyện”.

“Huyện trưởng, nhìn thái độ của hần rõ ràng là muốn tới dây chuyện mà” Vương Bác cắn răng nói: “Thế mới khó phòng bị, hần lại ở cùng khách sạn với những thương gia tới đây đầu tư nữa...”.

Lịch Phong nhìn hần: “Vậy hãy cho hần hai ngày ở không nổi chỗ này đi”.

Wương Bác chần chừ rồi chậm rãi gạt đầu.

Nhưng mà đến khi bọn họ nói xong hai câu rồi quay lại nhìn về phía Đồng Học Bản thì Đồng Học Bản lại đang mượn lửa của một thương nhân cũng tới đây đầu tư, hần còn cười ha ha nói chuyện mấy câu với thương nhân đó.

“Ồ, thì ra là Lưu tổng, anh là người Bắc Kinh à?”

“Ha ha, nghe giọng của anh có phải cũng vậy?”

“Thật là trùng hợp phải không? Đồng hương lại gặp đồng hương, Lưu tổng, anh chủ yếu có hợp đồng gì ở đây vậy... Máy móc linh kiện à? Vậy anh không nên tới huyện Đại Phong rồi, các công ti bên huyện Duyên Đài chúng tôi đã rất thành thực về lĩnh vực này rồi... Đúng rồi, quên mất chưa giới thiệu, tôi là người của

cục Chiêu thương huyện Duyên Đài... Thế nào, nếu bên này anh thấy không ổn thì qua bên huyện Duyên Đài chúng tôi xem sao, đều là đồng hương, bảo đảm sẽ cho anh những chính sách ưu đãi nhất”.

Xung quanh có rất nhiều người nghe thấy, họ đều há hốc miệng ngạc nhiên.

Lãnh đạo cục Chiêu thương huyện bạn sao? Tới đây lôi kéo hợp đồng về ư?

Vừa rồi mọi người còn chỉ nghĩ rằng Đồng Học Bản ăn nói thiếu đạo đức nhưng bây giờ xem ra, cái này mới đúng là con mẹ nó thiếu đạo đức, đây là thiếu đạo đức đến cùng cực rồi!

Người đứng là muốn tới huyện chúng ta lôi kéo hợp đồng về sao? Lịch Phong mắt tối lại, tâm trạng vui vẻ ban đầu giờ đã bị Đồng Học Bản làm pha trộn lẫn lộn rồi, hít một hơi, hấn lấy điện thoại ra gọi. Vương Bác và mấy cán bộ kia cũng giận tím cả mặt, đây rõ ràng là khiêu khích ngay trước mặt bọn họ mà.

...

Một giờ sau.

Chuyện Đồng Học Bản vừa tới huyện Đại Phong đã mắng thư kí của Lịch Huyện trưởng đã truyền tới huyện Duyên Đài.

Trong văn phòng cục Chiêu thương, La Hải Đình và Lâm Bình Bình nhìn nhau không khỏi cười khỏ một tiếng.

Lâm Bình Bình bất đắc dĩ nói: “La tỷ, nói thật, tôi thật chưa từng gặp qua một lãnh đạo lợi hại như Đồng Học Bản, lần đầu tiên tôi biết được trên quan trường còn có thể như Đồng Cục trưởng”.

La Hải Đình nói: “Cục trưởng của chúng ta đại trí giả ngu, nhìn qua thì có vẻ hơi... Ừm, thật ra chị có phát hiện ra không vậy? Đồng Cục trưởng làm việc rất có chừng mực, cho dù có gây ra rắc rối thì cũng là những chuyện có thể giải quyết được mà không gây ra ảnh hưởng lớn, lần này có lẽ cũng vậy”.

“Chỉ mong như vậy, ài, nhưng mà tôi thấy lần này thật khó xong việc, cửa tỉnh ủy nhất định không dễ qua được”.

Quả nhiên, huyện Đại Phong lại một lần nữa cáo trạng lên tỉnh, báo lên phó thị trưởng phân quản chiêu thương rồi.

Trong sân huyện ủy.

Mấy người Triệu Hưng Long và Tào Húc Bằng cũng nhanh chóng nghe được tin Đồng Học Bản không chỉ mắng thư kí của Lịch Huyện trưởng mà còn lôi kéo hợp đồng ngay trước mặt các lãnh đạo huyện Đại Phong. Nghe xong, người nào người nấy đều kinh ngạc, Đồng Học Bản cũng làm quá rồi. Lúc trước nghe nói Đồng Học Bản tới huyện Đại Phong họ còn nghĩ rằng anh ta sẽ âm thầm lôi kéo hợp đồng về, ai mà nghĩ được rằng tên tiểu tử này lại ngang nhiên lôi kéo như vậy.

Những việc làm thiếu đạo đức như vậy mà hắn cũng làm được!

Triệu Hưng Long thực sự cũng không biết nói gì nữa.

Mấy lãnh đạo còn chưa tiêu hóa xong chuyện này thì thái độ của tỉnh lại làm cho bọn họ càng tức giận thêm. Trên tỉnh lại một lần nữa gọi điện tới phê bình huyện Duyên Đài.

Cho dù Đồng Học Bản có hơi quá đáng nhưng cũng là do huyện Đại Phong khinh người quá đáng trước, sao tỉnh ủy lại đổ hết cho huyện Duyên Đài vậy? Lại phê bình chúng ta sao? Ai cũng biết Lịch Phong có thân thích với một lãnh đạo trên tỉnh nhưng tỉnh cũng không thể quá đánh như vậy được.

Phê bình xong Hướng Đạo, Phó Thị trưởng phân quản chiêu thương Trịnh Thế Trương lại gọi điện ngay cho Tạ Tuệ Lan quở trách: “Huyện Duyên Đài các người đang làm gì vậy? Lại còn phái người của cục Chiêu thương chạy tới huyện Đại Phong của người ta mà lôi kéo hợp đồng sao? Đó là hội chợ chiêu thương. Các người muốn làm gì vậy?”

Tạ Tuệ Lan đang ở trong sân huyện ủy, vừa mới tan họp xuống lầu.

Nhưng lúc này, một màn mà ai cũng không nghĩ tới lại có thể xảy ra, Tạ Tuệ Lan lại có thể nổi giận!

Ánh mắt Tạ Tuệ Lan lạnh lùng: “Trịnh Thị trưởng, huyện Đại Phong chạy tới chỗ chúng tôi mà cướp mất hợp đồng của chúng tôi, anh nói đây là cạnh tranh công bằng, hơn nữa cũng chưa kí hợp đồng chính thức. Được, đây là cạnh tranh công bằng, vậy tại sao người huyện họ tới huyện chúng tôi thì được mà người huyện chúng tôi lại không được tới huyện Đại Phong chứ? Huyện Đại Phong cướp của chúng tôi thì được, huyện chúng tôi tới huyện họ nói chuyện với nhà đầu tư thì không được sao? Đây là lô gic gì vậy?”

Thấy mọi người đều run rẩy sợ hãi, trong lòng nghĩ Tạ Huyện trưởng từ bao giờ đã học theo một bộ dạng của Cục trưởng Đồng Học Bàn vậy?

Chống đối lãnh đạo?

Cùng Phó Thị trưởng phản pháo?

Chỉ có Hồ Tư Liên nhẹ nhàng hít một hơi, hổ chưa giơ vuốt, ai cũng nghĩ rằng Tuệ Lan Huyện trưởng như một con mèo ốm vậy, lần này thì tốt rồi, Tạ huyện trưởng thực sự đã nổi giận rồi.

440. Chương 438: Tuệ Lan Nổi Bão!

Huyện Duyên Đài.

Trong sân huyện ủy, không ít người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tạ Tuệ Lan phát hỏa.

Trong điện thoại, thấy câu nói vừa rồi của mình bị Tạ Tuệ Lan phản pháo trở lại, Trịnh Thế Chương cũng hơi ngẩn ra, hần tức giận hung hăng đập mạnh xuống bàn, “Huyện Duyên Đài các người có thái độ gì vậy?”

Thanh âm rất lớn, mấy người ngoài cách đó mấy mét cũng nghe thấy.

Tạ Tuệ Lan cười cười nói: “Chúng tôi có thái độ gì chứ? Tôi còn muốn hỏi tỉnh ủy có thái độ gì mới đúng. Trịnh Thị trưởng, chuyện này thật quá bất công với huyện Duyên Đài chúng tôi. Huyện Đại Phong lần trước đã mượn phóng viên Tân Hoa xã tới huyện chúng tôi gây náo loạn, sau đó lại cướp mất hợp đồng đã có ký hên miệng của chúng tôi. Sau nữa lại còn giả vờ ngã vu oan cho cán bộ huyện tôi, làm cho đồng chí của chúng tôi suýt chút nữa thì mất chức. Một lần thì chúng tôi cũng không nói làm gì, nhưng hai lần, ba lần, bốn lần thì tôi nhất định phải hỏi, rốt cuộc họ muốn gì chứ?”

“Chuyện này khi chị tới tỉnh ủy tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Những người liên quan cũng đã bị xử lí rồi” Trịnh Thế Chương đập tay xuống bàn, “Tôi bây giờ đang nói là người của cục Chiêu thương huyện Duyên Đài các chị sao lại chạy tới huyện Đại Phong làm gì. Hội chợ chiêu thương là gì chứ? Đó là nơi nhận nhiệm vụ chính trị. Chính quyền huyện Duyên Đài các người cũng thật là biết kiểm soát đó”.

Tạ Tuệ Lan ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười nói: “Nếu chuyện huyện Đại Phong tới huyện Duyên Đài chúng tôi tỉnh ủy thấy không có vấn đề gì, vậy tại sao người của huyện chúng tôi tới huyện Đại Phong lại không được chứ? Vào thời điểm kí hợp đồng huyện Đại Phong còn cướp ngay trước mặt chúng tôi, coi tất cả chúng tôi như không khí. Như vậy không phải là vấn đề chính trị sao? Người của chúng tôi tới huyện Đại Phong vẫn chưa có làm gì cả mà lại trở thành vấn đề chính trị rồi sao?”

Trịnh Thế Chương bị Tạ Tuệ Lan làm cho tức giận: “Chị cũng là một lão đảng viên rồi, vậy mà chị lại giác ngộ như vậy ư?”

“Tỉnh ủy chỉ một mặt phê bình huyện Đại Phong chúng tôi mà lại coi như không thấy chuyện mà huyện Đại Phong làm ra, thứ lỗi cho tôi nói mấy câu bất kính, Trịnh Thị trưởng, đây không phải vấn đề Tạ Tuệ Lan tôi có giác ngộ hay không, không phải vấn đề huyện Duyên Đài chúng tôi có giác ngộ hay không mà là giác ngộ của ngài ở nơi đâu?”

Lời này thật quá độc ác, mọi người trong đại viện trong phút chốc đều im lặng, họ đều ngạc nhiên nhìn Tạ Tuệ Lan.

Ngay cả Hồ Tư Liên cũng há hốc miệng vì kinh ngạc, không ngờ ngay cả một người vẫn thực trầm ổn như Tạ Huyện trưởng mà lại trực tiếp dám nói lời nghi ngờ giác ngộ của Trịnh Thị trưởng như vậy.

Ta ngất!

Tạ Huyện trưởng thực sự đã nổi giông bão rồi.

Trịnh Thế Chương đã tức tới nỗi không nói lên lời: “Chị còn dám phê bình cả tôi à?”

“Ha ha, tôi đâu có dám”.

“Chị không dám? Huyện Duyên Đài các người được lắm. Tôi thấy chẳng có chuyện gì mà các người không dám làm nữa rồi. Còn dám nghi ngờ cả tỉnh ủy nữa à? Được, được lắm” Nói xong câu này, Trịnh Thế Chương liền buông điện thoại xuống, tắt đi.

Tút, tut, tut, Tạ Tuệ Lan nghe thấy vậy thản nhiên cất di động đi.

Rất nhiều người trong đại viện huyện ủy ánh mắt nhìn Tạ Huyện trưởng đã thay đổi rồi, một chuyện vốn đã kết thúc rồi giờ lại bị một câu của Tạ Huyện trưởng nói trở thành một chuyện mang tính chính trị, chống đối lãnh đạo sao? Nghi ngờ giác ngộ của Trịnh Thị trưởng à? Đây không phải là chuyện nhỏ. Cho dù Trịnh Thị trưởng chỉ là một Phó Thị trưởng phân quản chiêu thương nhưng hấn cũng là lãnh đạo tỉnh. Trên tỉnh hấn cũng có uy quyền. Sao hấn có thể chịu được sự nghi ngờ của Tạ Huyện trưởng chứ?

Sắp xảy ra chuyện rồi!

Sắp có chuyện lớn rồi!

Tạ Tuệ Lan và Hồ Tư Liên trở về văn phòng huyện ủy.

Vừa vào phòng, Hồ Tư Liên vội vàng đóng cửa lại: “Tuệ Lan Huyện trưởng...” Cô có cảm giác có chuyện không ổn, Tạ Huyện trưởng tức giận khó tránh khỏi việc đối thủ sẽ lấy đó làm nhược điểm.

Nhưng Tạ Tuệ Lan lại nói ra một câu kinh người: “Tiểu Hồ, việc điều tra cái quán trà ‘Nồng trà’ đấy ra sao rồi?”

Hồ Tư Liên sửng sốt, trong lòng nghĩ chị không phải đã biết rồi sao, “Buổi sáng đã tra rõ rồi, việc phòng cháy và vệ sinh đều không đạt tiêu chuẩn, có rất nhiều vấn đề, đã phạt rồi, nhưng mà tỉnh...”

Tuệ Lan nhìn cổ: “An toàn phòng cháy không phải một hai ngày là có thể sửa lại được, tình hình vệ sinh cũng không phải cứ quét dọn là xong, chỉ cần phạt là xong sao? Nếu như có xảy ra vấn đề gì thì ai chịu trách nhiệm đây? Mau gọi điện cho cục y tế và cục phòng cháy. Niêm phong lại”.

Niêm phong sao? Hồ Tư Liên tái cả mặt, “Huyện trưởng, chuyện này...”

Tạ Tuệ Lan khoát tay, “Lập tức làm đi, nếu như có ai nghi ngờ phương pháp chấp pháp của huyện Duyên Đài thì bảo bọn họ gọi điện cho tôi”.

Như vậy là ngay cả bí thư lãnh đạo huyện cũng không coi ra gì? Hồ Tư Liên cũng không nói được gì khác, cô hít một hơi rồi lập tức đi gọi điện thoại. Chuyện này làm cô hiểu rõ rồi, Tạ Huyện trưởng không nổi giận thì thôi, một khi đã nổi giận thì đúng là kinh thiên động địa.

Cô vừa bước đi, Tạ Tuệ Lan đã nhắc điện thoại lên bấm một dãy số: “Alo! Tiểu Cô...”

Đầu dây bên kia vọng lại thanh âm của một nữ nhân thành thực: “Ha ha, là Tuệ Lan...”

“Dạo này cô khỏe không? Lúc tết cô và dượng không về Bắc Kinh, nghe nói cô bị viêm cổ họng hả? Lão gia tử cũng nhớ cô lắm, nhắc tới cô suốt đấy”.

Tạ Quốc Việt cười nói: “Không có chuyện gì, công việc của dượng bận rộn, lúc tết ở tỉnh xảy ra chút chuyện. Để mừng 1 tháng 5 đi, dịp đó chúng ta nhất định sẽ về” Ngừng một lát cô nói tiếp: “Nghe chị dâu nói, cháu đã có đối tượng à? Lại còn là một đối tượng ít tuổi hơn cháu phải không? Ha ha, thật không ngờ đấy. Cô vẫn nghĩ rằng nha đầu như cháu khi yêu thì chỉ ít cũng phải yêu người ba bốn mươi tuổi trở lên chứ”.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: “Lần sau cháu dẫn hấn tới cho cô gặp”.

“Được, đến lúc đó cô cũng phải trân cửa mới được, cô mà không thuận mắt là cũng không được đâu đấy”.

“Cho dù cô không thích thì cũng phải nói là được, nếu như lúc gặp mặt mà cô lại không chấp nhận Tiểu Bàn của cháu thì cháu không chịu đâu, ha ha...”

“Con gái lớn hướng ngoại mà, mới đây đã lo cho người ngoài rồi!”

Nói vài câu tán gẫu xong, Tạ Quốc Nguyệt bỗng nhiên nói: “Được rồi, tìm tiểu cô này có chuyện gì vậy?”

“Ha ha, vậy cháu cũng không khách sáo nữa?” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Lúc đầu cháu tới huyện Duyên Đài định quan sát nửa năm trước, nắm chắc được mọi phương diện đã, dù sao thì cũng mới đến, chỉ có nắm rõ đường đi nước bước mới có thể dễ dàng mở rộng cục diện, nhưng mà bây giờ, có người cứ năm lần bảy lượt gây khó dễ cho huyện Duyên Đài, hết lần này tới lần khác, thật là quá không coi chúng cháu ra gì mà. Cho dù cháu có nhẫn nhịn tiếp thì sau này cũng không thể tiếp tục làm việc được, đúng không cô?”

Tạ Quốc Nguyệt lắc đầu cười: “Nói đi, muốn tiểu cô này làm gì?”

“Phó Thị trưởng Trịnh Thế Chương của tỉnh Phần Châu có cậu con trai tên Trịnh Tiệp, hẳn mượn danh nghĩa người khác tới mở công ty ở huyện Đông Sơn của cô, làm ăn cũng khá lớn, ha ha, có nên nhắm vào hắn không?”

“Làm tới mức nào?”

“Cô xem thế nào rồi làm đi, chỉ cần làm cho Trịnh Thế Chương ngậm miệng lại là được rồi”.

“Ừm, cô biết rồi, vậy cô gọi cho dưỡng xem sao”.

“Cảm ơn tiểu cô, cô cho cháu gửi lời hỏi thăm dưỡng nhé”.

Ngắt điện thoại, Tạ Tuệ Lan nhìn đồng hồ rồi lại gọi điện cho Hướng Đạo Phát, “Alo! Hướng...”

...

Vùng phụ cận tiểu khu Hoa Mỹ.

Quán trà ‘Nồng trà’.

Bành Khắc Nông buổi sáng nhận được tin quán trà bị kiểm tra và niêm phong rồi, sau khi gọi điện cho Lịch Phong cứu viện, hắn vội vàng tới huyện Duyên Đài. Lúc này, hắn và ông chủ mặt tròn đang ngồi trong quán uống trà, biết được tin cục y tế với cục công thương đã gỡ niêm phong thì hắn cũng đỡ lo, hắn cảm thấy mình lựa chọn huyện Đại Phong vẫn là đúng. Năng lực của Lịch Huyện trưởng không nhỏ, một cuộc điện thoại đã giải quyết được vấn đề rồi.

Ông chủ mặt tròn chau mày nói: “Lão Bành, lần này tuy qua rồi, tiền phạt cũng trong phạm vi mà chúng ta có thể chấp nhận, nhưng nhớ lần sau huyện Duyên Đài...”

“Không đâu” Bành Khắc Nông cười nói: “Thư kí lãnh đạo tỉnh cũng lên tiếng rồi, huyện Duyên Đài không dám làm gì đâu”.

Vừa dứt lời, bỗng lẹt xẹt vài tiếng phanh xe thắng gấp vang lên trước cửa.

Người của cục y tế và cục phòng cháy lại tới rồi.

Bành Khắc Nông chưa kịp quay đầu lại thì đối phương đã hung hổ tiến vào bắt đầu đuổi người, dù cho Bành Khắc Nông có nói cái gì thì đối phương cũng không nghe, sau khi mọi người ra hết, họ liền dán bốp ngay mấy tờ giấy niêm phong lên cửa quán trà.

“Các người làm gì vậy?” Bành Khắc Nông tức giận nói.

Người của cục phòng cháy lườm hắn, “Anh nói làm gì ư? Ngay cả chữ niêm phong mà cũng không biết đọc à? Hãy nhanh chóng mở rộng hệ thống thông đạo phòng cháy đi, nếu không thì đừng có nghĩ tới việc tiếp tục kinh doanh nữa”.

“Các người...” Bành Khắc Nông đờ người, “Chuyện gì vậy? Các người không coi thư kí lãnh đạo tỉnh ra gì à?”

Người của cục y tế và cục phòng cháy cơ bản chẳng có chút khách sáo nào cả, họ chỉ là chấp hành mệnh lệnh của cấp trên. Về chuyện này, nghe nói là Tạ Huyện trưởng vừa cùng Hướng Bí thư thông qua, còn về nói cái gì thì không ai rõ cả. Dù sao thì huyện ủy và huyện trưởng hình như đã có chung quan điểm gì đó. Trong tình huống này, hai người đều vứt bỏ hiềm khích để cùng nhau chộp lấy đối phó với bên ngoài,

cho nên tất cả lãnh đạo huyện đều đồng ý một lòng, những người cấp dưới đương nhiên cũng chấp hành rất nghiêm túc. Cái gì mà có quan hệ với trên tỉnh? Cái gì mà thư kí lãnh đạo tỉnh? Ông nội nhà các người, ở xa như vậy còn lo chuyện gì chứ? Dù sao thì có xảy ra chuyện cũng có lãnh đạo huyện gán vác.

Sự việc hình như càng ngày càng phức tạp.

Một loạt hành động của Tạ Tuệ Lan ngay lập tức thu hút được sự chú ý của mọi người, mọi người đều rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên họ biết được, thì ra bình thường Tạ Huyện trưởng mà lúc nào cũng cười tùm tùm với tất cả mọi người lúc tức giận lại nguy hiểm như vậy.

Nhưng cũng đúng lúc mọi người cho rằng sự việc này không có cách nào giải quyết được nữa thì phía bên Trịnh Thế Chương lại rút lui.

Chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là có một số người nghe nói rằng Trịnh Thị trưởng lúc sắp hết giờ làm hình như lại gọi cho Tạ Huyện trưởng một lần, sau đó... trên tỉnh liền không có động tĩnh gì nữa. Chuyện Đồng Cục trưởng tới hội chợ chiêu thương của huyện Đại Phong cũng không còn ai nhắc tới nữa, tất cả như rơi vào một không khí trầm mặc quỷ dị.

Xong rồi?

Cứ như vậy mà rút lui à?

Mọi người đều cảm thấy không thể nghi ngờ gì nữa, đây là năng lượng của Tạ Huyện trưởng sao?

Chính pháp ủy Hoàng Lập là người duy nhất biết quan hệ tình cảm của Tạ Tuệ Lan và Đồng Học Bản, sau khi nghe xong chuyện này, hắn có vẻ dở khóc dở cười, tốt rồi, Tiểu Đồng cùng huyện Đại Phong xung khắc, Tạ Tuệ Lan cùng huyện Duyên Đài phát hỏa, thật đúng là hợp đôi, phối hợp thật quá ăn ý.

Lưu manh đáng sợ sao? Không đáng sợ!

Lưu manh nếu có võ thuật thì sao? Cũng không đáng sợ.

Nhưng chỉ sợ lưu manh có võ thuật lại còn con mẹ nó có cả chỗ dựa nữa. Hoàng Lập cảm thấy Đồng Học Bản bây giờ chính là như vậy. Có Tạ Tuệ Lan ở huyện Duyên Đài có thể giúp hắn chống chọi với mọi áp lực, cái này còn lo gì nữa? Có trời mới biết được Đồng Học Bản có làm cho huyện Đại Phong long trời lở đất hay không?

Hoàng Lập vỗ vỗ trán.

Lịch Phong, Lịch Phong, người ăn no ở không lại gây chuyện với Đồng Học Bản làm gì. Có phải không có chuyện gì nên muốn kiếm chuyện hay không vậy?

441. Chương 439: Theo Dõi Tôi?

Sáng sớm ngày hôm sau

Tại khách sạn Thụy Hòa huyện Đại Phong

Vừa tỉnh dậy, Đồng Học Bản vẫn khoác chiếc khăn tắm nằm trên giường hút thuốc và nhìn điện thoại miên man một hồi lâu, cuối cùng vẫn mở điện thoại, muốn thăm dò thái độ của mọi người trong huyện đối với mình. Trước kia mỗi lần Đồng Học Bản làm những chuyện thiếu đạo đức như thế này đều tắt điện thoại, không chỉ bởi vì sợ người khác phê bình mình mà quan trọng hơn là không muốn đắc tội với người khác. Tuệ Lan nói rất đúng, mọi chuyện như thế nào đều do chính bản thân mình, nhưng nếu như vạn nhất Tào Húc Bằng Tào Bí thư gọi điện cho Đồng Học Bản yêu cầu hắn trở về, nếu hắn nói không chẳng phải là đã đắc tội với Tào Bí thư rồi sao?

Reng reng reng, điện thoại vừa mới mở được vài giây thì đã có người gọi đến rồi.

Vừa nhìn thấy đó là số điện thoại của Cục chiêu thương, Đồng Học Bản lập tức nghe máy, “Alo...”

“Cục trưởng” Đầu dây bên kia La hải Đình lên tiếng.

Đồng Học Bàn xoay người gạt tần thuốc lá hỏi, “Tình hình trong huyện thế nào rồi? Triệu Huyện trưởng và Tuệ Lan Huyện trưởng bên kia như thế nào rồi? Có phê bình gì tôi không?”

“...Hình như là không”.

“Ồ? Sao lại như thế nhỉ?”

Không phê bình anh em sao? Không có khả năng!

La Hải Đình gượng cười một tiếng, “Việc ngài đến huyện Đại Phong lần này, ngày hôm qua Trịnh Thị trưởng phân công quản lý chiêu thương đã gọi điện phê bình huyện chúng ta, kết quả là Tạ Huyện trưởng phát hỏa, đã nói vài câu khó nghe với Trịnh Thị trưởng. Sau đó Tạ Huyện trưởng lại cho Cục Vệ sinh và đội phòng cháy chữa cháy đến niêm phong quán trà của Bành Khắc Nông. Chuyện lần này được làm rất triệt để, trong vòng một tháng khẳng định là không thể khai trương được, tiền phạt cũng được tăng gấp đôi, bất quá... sau đó trong thành phố cũng như trong tỉnh vẫn chưa có phản ứng gì”.

Tuệ Lan tức giận rồi sao?

Lãnh đạo thành phố thì sao? Niêm phong quán trà?

Nghe La Hải Đình đem sự tình thuật lại từ đầu chí cuối Đồng Học Bàn cảm thấy hết sức kinh ngạc khi biết ngày hôm qua xảy ra việc lớn như vậy. Không cần hỏi cũng biết Trịnh Thế Chương nhất định đã bị Tuệ Lan thu phục, bằng không không thể không có động tĩnh gì như thế được, “Vậy tình hình trong huyện bây giờ như thế nào rồi? Có bắt tôi quay về không?”

“Cái này, trong huyện vẫn chưa có chỉ thị gì, cũng không thấy nói sẽ gọi ngài về.”

Chưa nói gì? Thái độ này cũng kỳ lạ.

Đồng Học Bàn đắn đo, “Tôi biết rồi, như thế này nhé, chị hãy chú ý động tĩnh bên cục Chiêu Thương, tuần này tôi chắc chắn sẽ không trở về được rồi”.

Ngắt điện thoại, ánh mắt Đồng Học Bàn đầy kiên định, Tuệ Lan đã thay hắn giải quyết tất cả mọi áp lực, dọn sạch mọi trở ngại, bản thân mình nếu không làm cho huyện Đại Phong xảy ra chuyện chảy máu, không thay huyện Duyên Đài xả giận, cũng là có lỗi với Tạ tỷ rồi. Lãnh đạo huyện im lặng như thế đại khái là đã ngầm đồng ý rồi sao? Đồng Học Bàn thậm chí cũng nghĩ đến một khả năng khác, lần này Tuệ Lan ra tay độc ác như thế, có khi nào cũng là để lấy uy với mọi người? “Thời kỳ thích ứng” khi đến huyện Duyên Đài đã kết thúc rồi sao? Tuệ Lan phải chăng đã bắt đầu thực hiện các biện pháp chính trị?

Không muốn suy nghĩ nữa.

Anh em thấy nên làm thế nào thì làm đi nhé!

Buổi sáng.

Đồng Học Bàn sửa sang lại quần áo đi ra khỏi phòng, bấm thang máy đi xuống.

Một lát sau, “đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, bên trong xuất hiện hai gương mặt quen thuộc là Lịch Phong và thư ký Vương Bác.

Đồng Học Bàn nháy mắt một cái, “Ồ, Lịch Huyện trưởng, Vương thư ký, buổi sáng tốt lành”.

Nhìn thấy Đồng Học Bàn, sắc mặt Lịch Phong hơi trầm xuống. Ngày hôm qua, hắn gọi điện thoại vốn định thông qua thành phố gây áp lực yêu cầu Đồng Học Bàn phải đi, đồng thời buộc huyện Duyên Đài xử phạt hắn, nhưng ai ngờ được rằng sự việc lại có chuyển biến. Nghe nói lãnh đạo huyện Duyên Đài rất tức giận, không những bắt lại Trịnh Phó Thị trưởng mà ngay cả các lãnh đạo tỉnh, bí thư đều đồng loạt đem quán trà niêm phong lại. Kết quả là buổi tối hôm đó, khi Lịch Phong liên lạc với Trịnh Thế Chương thì thái độ của đối phương đột nhiên trở lên không rõ ràng, nói qua nói lại vài câu liền đem chuyện này nhẹ nhàng buông xuống. Điều này làm cho Lịch Phong thấy hơi rùng mình, tại sao thành phố lại mặc kệ chuyện này? Tại sao tên tiểu tử họ Đồng này vẫn ở huyện của chúng ta?

Lịch Phong thực sự đã bị chọc giận!

Quán trà bị nghiêm phong, Bằng Khắc Nông liên tục gọi điện cầu xin sự giúp đỡ của hắn, nhưng Lịch Phong có thể làm gì được bây giờ? Đó là địa phận của huyện Duyên Đài, chính quyền địa phương đã không nể mặt thư ký lãnh đạo tỉnh, Lịch Phong chỉ có thể gọi điện thoại cho tỉnh để đả thông, lại không có cách nào làm cho lãnh đạo tỉnh trực tiếp nhúng tay vào. Hắn cũng không có mặt mũi cũng như năng lượng như vậy. Ở bên ngoài đồn hắn cùng một lãnh đạo tỉnh có chút quan hệ thân thích. Trên thực tế chỉ có Lịch Phong và một vài người biết người cùng hắn có quan hệ thân thích không phải là những lãnh đạo tỉnh mà là thư ký của lãnh đạo tỉnh, vì thế thủ đoạn này của huyện Duyên Đài làm cho Lịch Phong không có cách nào giúp đỡ, đồng thời cũng làm cho hắn phi thường mất mặt!

Thành phố không có cách gì sao?

Vậy huyện chúng ta sẽ tự giải quyết!

Lịch Phong trước nay luôn là người có tính cách mạnh mẽ, việc giành hạng mục của huyện Duyên Thành, sự kiện này tuyệt đối không hề nhận lỗi, điều này đều có thể nhìn ra, vì thế sự việc lần này làm hắn rất hận, một cục trưởng cục Chiêu thương ở huyện khác cũng dám không để mặt mũi cho hắn? Dám gây náo loạn cả huyện? Hắn muốn chết rồi sao?

Trong thang máy.

Lịch Phong cũng không hề để ý đến hắn.

Thư ký Vương Bác vừa nhìn lên, lặng lẽ liếc mắt nhìn Đồng Học Bàn một cái, không đợi hắn bước vào liền bấm thang máy đi lên.

Đồng Học Bàn cũng không muốn đi lên, đây là thang máy hướng lên, hắn vừa ấn cả hai chiều lên xuống, nhìn thấy thái độ của hai người kia, Đồng Học Bàn hừ nhẹ một tiếng, ngay cả chào cũng không, là cái quái gì chứ!

Cửa thang máy vừa đóng, Lịch Phong ánh mắt lạnh lùng nói, “Gọi điện cho Tôn Bằng Bằng! Để cho cục công an theo dõi hắn! Theo dõi hắn 24/24 cho tôi!”

Vương Bác ngẩn ra một chút, tự hỏi đây chỉ là một cán bộ cấp chính khoa sao? Nhưng đây có phải là thời điểm rất quan trọng không, có rất nhiều khách ngoại thương cũng như các thương gia trong nước tập trung ở đây, cũng có không ít các nhà báo, nếu như Đồng Học Bàn làm loạn, chẳng phải là rất phiền toái sao, hội chiêu thương tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện. Vì thế Vương Bác cắn răng lại, lập tức chấp hành mệnh lệnh. Gọi điện thoại cho Phó Cục trưởng cục Cảnh sát Tôn Bằng Bằng, việc bảo vệ an ninh trật tự cho hội nghị chiêu thương lần này chính là nhiệm vụ của anh ta.

Ở một bên khác.

Đồng Học Bàn chờ lượt thang máy sau, đi lên trên, thang máy đến tầng phòng khách lớn, có điều có một chuyện ngoài ý muốn của hắn, trong đại sảnh không có một nhà đầu tư nào, chỉ có vài nhân viên phục vụ và nhân viên bảo vệ thì đều đang nhìn hắn ta, nhắm chằm người của huyện Đại Phong đã nói gì đó với họ. Vừa nghĩ Đồng Học Bàn cũng hiểu, ngày hôm qua các nhà đầu tư nghỉ tại đây, hôm nay có lẽ hội nghị chiêu thương phải khai mạc rồi, lãnh đạo huyện lên phát biểu, đại diện các nhà đầu tư cũng lên phát biểu, đại khái đều ở phòng họp nhỏ tầng cao nhất, Lịch Phong lão già kia vừa rồi có lẽ là đi lên trên đó.

Không lên lầu mà Đồng Học Bàn đi ra ngoài ăn cơm trưa trước.

Hôm qua, trước mặt Lịch Phong và các lãnh đạo huyện cùng nói chuyện với các nhà đầu tư, trên thực tế Đồng Học Bàn cho dù có tức giận, có kích động, nhưng có một số quy định hắn vẫn biết, vì thế đương nhiên hắn không ngốc gì mà làm loạn ở lễ đường, làm gì cũng từ từ, không nên quá rõ ràng.

Ăn cơm xong, Đồng Học Bàn lái xe một vòng quanh huyện thành.

Đột nhiên hắn nhíu mày nhìn vào kính chiếu hậu, một chiếc xe mang biển số của Bắc Kinh đang đi vào tầm mắt của Đồng Học Bàn, hình như chiếc xe này đã đi theo xe hắn từ lúc ở khách sạn ra.

Nếu là người bình thường có lẽ sẽ có thể phát hiện được, bởi vì chiếc xe này cũng không phải theo sát xe hắn, có khi còn đi cách một hai xe khác, chỉ lặng lặng đi theo ở đằng xa xa. Có điều Đồng Học Bàn tốt xấu gì cũng đã từng làm ở cục công an và ngành quốc an, ý thức phản điều tra rất mạnh.

Theo dõi tôi sao?

Rẽ vào một khúc đường cong, Đồng Học Bản cho xe quay trở về khách sạn Thụy Hòa, hấn phanh xe kết một tiếng, mở cửa xe đi xuống.

Chiếc xe hiện đại từ từ giảm tốc độ, thuận thể đánh tay lái rẽ phải, nhưng lúc nào Đồng Học Bản đã chắn ở phía trên, hấn đứng trước đầu xe, chiếc xe không thể không dừng. Có hai người ngồi trên xe, một người ngồi ở ghế lái và một người ngồi ghế phụ. Một người ước chừng khoảng ba mươi tuổi, người còn lại khoảng hai sáu, hai bảy tuổi. Tiếp xúc với hệ thống công an an ninh lâu như vậy, Đồng Học Bản cũng có thể xem là đã nhìn ra được một chút môn đạo, hai người này có đến tám phần là cảnh sát của huyện Đại Phong.

Còn dám cho người giám sát tôi? Coi tôi như phần tử phạm tội sao?

Đồng Học Bản tức giận rồi, đừng nói là cán bộ nhà nước, ch dù chính là một phần tử phạm tội, cũng là phải xin ở trên phê chuẩn, theo dõi mình? Cái này hiển nhiên không có xin phê chuẩn qua! Mẹ kiếp? Các người ở huyện Đại Phong điên rồi sao?

“ Xuống xe!” Đồng Học Bản kéo cửa xe.

Người ngồi trên ghế phụ lạnh lùng nhìn hấn nói, “Anh có ý gì? Sao lại đứng chắn trước xe của chúng tôi? Không thấy chúng tôi muốn rẽ phải sao?”

Đồng Học Bản lạnh lùng trả lời; “Các người theo dõi tôi suốt cả một đoạn đường dài, bây giờ còn dám nói gì sao?”

Người thanh niên kia nói: “Theo dõi? Con đường này có chỗ nào viết rằng cho phép anh đi mà không cho phép tôi đi sao? Đường là do nhà anh mở sao?”

“Hắc, được, tên tiểu tử này!” Đồng Học Bản giương mắt lên, bất quá không có chứng cứ , bây giờ cũng không thể nổi gìm chỉ chỉ vào họ nói, “Hai người các người nhớ kỹ mặt tôi, có bản lĩnh thì cứ tiếp tục theo dõi tôi đi”.

Người thanh niên kia cười nói: “Người lần bầu cái gì vậy hả? Bị bệnh sao?”

Hai người bọn họ là nhận lệnh ở trên, cũng biết như thế là không đúng, đương nhiên dù có chết cũng sẽ không chịu nhận, cho nên biểu hiện của họ bây giờ là rất hợp tình hợp lý. Trên thực tế, khi Đồng Học Bản xuống xe đi về hướng bọn họ, tức thời trong lòng họ có chút sững sốt, chẳng phải mọi người nói người này người của cục Chiêu thương sao? Tại sao bọn họ đã cẩn thận như thế sao vẫn bị phát hiện? Người của cục Chiêu thương lúc nào lại có khả năng phản trình sát mạnh như vậy chứ?

Bỗng nhiên đằng sau khách sạn xuất hiện một số người.

Người cầm đầu mặc một bộ cảnh phục, độ tuổi trung niên, đầu hơi hói, nhìn cảnh hàm hình như là Phó Cục trưởng cục Công an huyện, “Có chuyện gì vậy?”

Hai viên cảnh sát trẻ trong xe lập tức xuống xe nói, “Không có gì thưa cục trưởng, chúng tôi vừa đi tuần về đến đây, đột nhiên người này chặn xe nói chúng tôi theo dõi hấn!”

Tôn Bằng Bằng nhú mày nhìn hai người này, có một chuyện bé xiu mà làm cũng không xong?

Đồng Học Bản đi đến nói: “Tôn Cục trưởng phải không? À không, Phó Cục trưởng Tôn Bằng Bằng? Nghe danh của anh đã lâu”.

Tôn Bằng Bằng cười ha ha nói “Là tôi ngưỡng mộ cục trưởng Đồng đã lâu mới đúng, danh tiếng của anh vang lừng trong cục công an rồi” Hấn hiểu đôi chút về Đồng Học Bản, đương nhiên cũng là do lời đồn thổi của thiên hạ.

Người này đã từng làm trong cục công an sao? Hai tên cảnh sát theo dõi Đồng Học Bản bây giờ mới bình tĩnh đại ngộ, chẳng trách vì sao hấn lại tỉnh táo như thế.

Ngay sau đó Đồng Học Bản lại tiếp tục nói, “Chuyện ngày hôm nay mới là lần đầu tiên, tôi cũng không cần các anh phải giải thích, nhưng tôi không muốn có lần thứ hai, không có công vấn gì mà lại đi theo dõi một cán bộ nhà nước, đừng nói với tôi rằng các anh không biết như thế là vi phạm pháp luật”.

Tôn Bằng Bằng nhú nhú mày: “Đồng Cục trưởng, anh như thế này không phải là đang cố tình gây sự sao? Chúng tôi đang đi tuần tra, theo dõi anh khi nào chứ?”

Đồng Học Bàn cười lạnh nói: “Có hay không tự anh rõ nhất! tôi chỉ nói thế thôi, nếu thấy tôi vô lý, vậy các anh cứ thử theo dõi tôi lần nữa xem sao!” Nói xong câu này, Đồng Học Bàn quay người bỏ đi!

442. Chương 440: Từ Đại Tỷ

Buổi chiều.

Huyện Đại Phong.

Dừng chân ở một quán trà ven đường, Đồng Học Bàn gọi một chén trà hoa cúc, bỏ thêm chút đường phèn, nhân hạ đưa mắt ngắm nhìn những người qua lại trên đường, từ từ đưa chén trà lên miệng nhấp nháp thưởng thức vị ngọt mát của nước trà. Nửa tiếng trôi qua, hắn không hề nhìn thấy có bất cứ viên cảnh sát nào theo dõi hắn. Có điều sự đề cao cảnh giác của Đồng Học Bàn cũng không vì thế mà giảm đi, không khéo là do đối phương làm việc cẩn trọng hơn khiến hắn không thể phát hiện ra.

“Cậu này” Ông chủ vừa cười vừa đi đến, “Uống nước à?”

Đồng Học Bàn gật gù đầu, “Lại uống một chút. Lão ca, trà của anh không tồi nha”.

“Ài, như thế cũng không được, quán trà ngoài trời này của tôi chủ yếu là hàng xóm đến ủng hộ thôi, chứ thực tế thì rất vắng, làm sao nào nhiệt được bằng những quán trà kia chứ”.

“Tôi thích quán trà lộ thiên như thế này, chỉ cần một cái dù che nắng và mấy cái bàn, như thế rất nhiều không khí”.

“Ha ha, vậy cậu cứ ngồi lâu một chút đi”.

Thời tiết miền bắc khá lạnh, kiểu quán trà lộ thiên thế này rất hiếm gặp, ngược lại ở miền nam thì có rất nhiều.

Đồng Học Bàn là người Bắc Kinh, từ nhỏ đã sớm quen thuộc với các con ngõ nhỏ, mùa hè nắng chói chang, sau giờ Ngọ những người hàng xóm thường mang ghế và cầm theo chén nước ra ngồi ngoài cửa tụ tập hàn huyên tâm sự, cho nên so với các trà lầu thì Đồng Học Bàn thích không khí ở quán trà lộ thiên hơn, ở đây có thể làm cho hắn hồi tưởng lại cảm giác ngày bé. Reng reng reng... di động của hắn reo vang.

Đồng Học Bàn hạ chén trà xuống nghe điện thoại: “Alo, Đồng Học Bàn”.

“Tiểu Đồng, tôi thấy gọi điện cho cậu còn khó hơn gọi điện cho thị trưởng” Đầu bên kia truyền đến tiếng cười của Từ Cục trưởng, Từ Yến.

“Từ Cục trưởng, chào chị, điện thoại của tôi hết pin, vừa mới mở máy” Đồng Học Bàn nhanh chóng bỏ chén trà xuống, cười nói; “Chị đến thành phố Phần Châu rồi sao? Tôi vẫn đang chờ đón chị đấy” Từ Yến cười ha ha: “Hôm qua chính thức nhận chức rồi, gọi điện cho cậu thì cậu không nghe máy, cậu vẫn đang bận sao?”

“A, nhanh như vậy sao? Cứ tưởng cuối tuần chứ”.

“Ừm, nhận được lệnh điều động lão lãnh đạo của cậu liền đến ngay. Cậu đang ở đâu rồi?”

“Tôi có chút việc ở huyện Đại Phong” Đồng Học Bàn thuận miệng nói địa chỉ quán trà, “Buổi chiều không có việc gì nên ngồi uống trà thư giãn đầu óc, ha ha” Ai ngờ Từ Yến lại nói: “Vậy được, cậu ngồi đấy chờ tôi nhé”.

“Hà? Chờ chị sao?” Không chờ Đồng Học Bàn nói hết câu, đầu dây bên kia đã ngắt máy.

Hơn mười phút sau, một chiếc xe Audi A6 màu đen xuất hiện trước tầm mắt của Đồng Học Bàn. Chiếc xe Audi chạy đến trước cửa quán trà thì dừng lại, Từ yến mở cửa bước xuống, quay người khoát tay cười cười với lái xe, chiếc xe lại khởi động máy tiến lên xa hơn một chút và dừng lại ở dưới một bóng cây cổ thụ mát mẻ. Mới có vài ngày không gặp mà Từ Yến lại biến hóa lớn như vậy, làm cho Đồng Học Bàn có cảm giác không nhận ra. Lúc này Từ Yến nhẹ nhàng vuốt tóc, phong thái ung dung mỉm cười, trên người mặc một

bộ cảnh phục quốc an làm cho cả người toát lên vẻ tư thế oai hùng, hiên ngang, dáng người thành thực đầy đà lại càng thêm nóng bỏng.

Đồng Học Bàn vội vàng bước đến chào đón: “Ai ui, Từ Cục trưởng, sao chị lại đến đây chứ?”

“Sao tôi lại không thể đến?” Từ Yến cười cười nhìn bàn trà: “Cậu cũng không mời lãnh đạo cũ uống chén trà được sao? Hả?”

“Hài, đương nhiên rồi, mời chị ngồi” Đồng Học Bàn lấy thêm một cái ghế tựa, quay người nói với ông chủ: “Lão ca, ột bình trà ngon nhất nhé”.

Ông chủ quán trà nhìn hai chữ “An Toàn” trên cảnh phục của Từ Yến thì rất kinh ngạc, cuống quýt gật đầu đi pha trà. Đối với những người dân thường xem ra đối với ngành quốc an vẫn là thập phần thần bí, lực chấn nhiếp rất mạnh. Thực ra Đồng Học Bàn lúc đầu cũng cảm thấy vậy, có điều chính mình đã từng làm trong quốc an nên mới hiểu được căn bản không có gì thần bí cả. Đặc thù của ngành này chính là rất đặc thù, nhưng cũng không ngờ là ai cũng nghĩ như vậy. Trà đến rồi, nói đến trà ngon chất cũng chính là nói đến trà Long Tĩnh.

Đồng Học Bàn đưa cho Từ Yến một ly trà rồi hỏi: “Sao chị cũng đến huyện Đại Phong vậy?”

“Tôi cũng đến có chút việc” Từ Yến khẽ cười nói: “Trước kia tình hình thu hút đầu tư chiêu thương trong nước xảy ra một vài vấn đề, dù sao thì nó cũng liên quan đến ngoại thương, sợ xảy ra một số chuyện. Sau này những việc liên quan đến việc này đều rất được xem trọng. Lần này huyện Đại Phong tổ chức hội nghị Chiêu thương quy mô không hề nhỏ. Hôm nay tôi đến đây cũng là dẫn người đi thị sát một chút, đi qua hội trường một chút” Nói trắng ra là đưa gián điệp tới, “Ừm, mà cũng thuận tiện đến thăm tên tiểu tử nhà người”.

Đồng Học Bàn kêu lên một tiếng hỏi: “Sao chị biết tôi ở đây?”

“Tên tiểu tử nhà người làm những chuyện như vậy tôi muốn không biết cũng khó, bên dưới họ đưa lại bản báo cáo có tên cậu trong danh sách đó”.

“Sao? Tôi cũng làm cho quốc an để ý tới? Không phải như thế chứ Từ cục?”

“Ha ha, bên dưới báo cáo chủ yếu là để điều tra mấy người khách ngoại thương và khách thương mại, thuận tiện thì báo luôn tên cậu thôi, không có ý định gì nhằm vào cậu đâu”.

Vậy thì tốt rồi, Đồng Học Bàn thật lòng nói cũng chẳng có mặt mũi gì lớn để cho quốc an phải để mắt đến như vậy.

Uống trà xong, Từ Yến thở ra một luồng khí nóng mang theo hương thơm của phụ nữ và hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái của trà Long Tĩnh. Tuy rằng ngồi cách nhau một met nhưng hơi thở của Từ Cục trưởng lại tựa như phủ thẳng vào mặt Đồng Học Bàn, bay cả vào mũi hắn.

“Tiểu tử nhà người, tính tình vẫn chẳng sửa được chút nào, động hay không động cũng xảy ra chuyện, cậu đúng thật là không thể làm cho người ta bớt lo, huyện Đại Phong rốt cuộc đã chọc giận gì cậu chứ? Cậu phải chạy đến tận đây để giành hạng mục với người ta sao? Tên tiểu tử nhà người cũng thật là”.

Vừa nói đến đây, Đồng Học Bàn tức giận có chỗ xả, đem đầu đuôi sự việc kể lại cho Từ Yến.

Cuối cùng hắn nói: “Chị nói như thế chẳng phải khinh người quá đáng sao? Tính tôi thế nào chị cũng biết, người không phạm tôi thì tôi cũng sẽ không phạm người, như thế chẳng phải là bắt nạt huyện chúng tôi, tôi nhin sao nổi?”

Từ Yến cười cười, “Vậy cậu cũng không thể mắng thư ký Lịch Phong trước mặt nhiều người như thế được”.

Đồng Học Bàn nói: “Những lời này tôi cũng chỉ nói với chị thôi, tôi vẫn cảm thấy tôi mắng hắn thế là còn nhẹ đấy, lúc trưa, Lịch Phong và một người có tên là Tôn Bằng Bằng, Cục Phó cục Công an đã phái một số người đi theo dõi tôi. Chị nói xem đây chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao? Họ giành hạng mục của chúng ta là hợp lý hợp pháp, thành phố cũng ủng hộ họ, nhưng tôi đến huyện họ lại không được sao? Dựa vào đâu chứ?” Hơn nữa hiện tại Đồng Học Bàn ngay cả hạng mục của huyện Đại Phong cũng chưa động đến.

Nghe xong, Từ Yến ồm một tiếng, “Cũng có lý, chỉ đứng trên lập trường của huyện mình mà suy nghĩ , trong việc này,cách làm của huyện Đại Phong có chút bá đạo”.

“Còn không phải?” Đồng Học Bân nói: “Cho nên cái khẩu khí này làm sao mà không xả được?”

“ Nhưng cậu đừng có làm quá” Từ yến nhắc nhở nói: “có thể không nể mặt huyện Đại Phong nhưng không thể không nể mặt thành phố... Lần Chiêu thương này thành phố rất coi trọng, cậu hiểu ý của tôi chứ?”

“Hiểu rồi, vậy tôi sẽ chú ý cư xử cho đúng mực”.

“Ừm, có việc gì thì gọi điện cho tôi”.

Đồng Học Bân cười nói: “Làm sao mà phiền toái chị được, tôi có thể xử lý”.

Từ Yến vừa mới nhận chức, tuy rằng là lãnh đạo, nhưng trong giới cán bộ, vẫn cần phải có thời gian để mở rộng mối quan hệ, cho nên Đồng Học Bân không muốn làm phiền cô. Nhưng dường như Từ Yến đoán được suy nghĩ này của anh, cười haha nói: “Có chuyện gì thì cậu cứ nói, tôi với cậu cần gì khách khí chứ? Ngày xưa khi cậu còn ở phòng tổng hợp, tôi còn thiếu chùi dít cho cậu sao? Tên tiểu tử nhà cậu đúng là một tên gây họa, ha ha”.

Lúc này, một đôi tình nhân ngồi xuống bàn bên cạnh gọi trà.

Thấy vậy, Đồng Học Bân và Từ Yến liền không nhắc đến vấn đề này nữa, Chuyện bí mật nhiều người biết sẽ rất phức tạp.

Uống xong chén trà Từ Yến cười quay đầu sang một bên nói: “Tôi còn chưa kịp thay cảnh phục, ngồi đây nói chuyện cũng không tiện, đi thôi, cậu lái xe đưa tôi về được chứ?”

Đồng Học Bân cười nói: “Thế thì vinh hạnh quá”.

Từ Yến cười, thấy Đồng Học Bân đi tính tiền, cô cũng quay người đi, sắc mặt cũng vui hẳn lên, miệng khe mang theo một tia cười, hướng về chiếc xe Audi nói với lái xe đang chuẩn bị mở cửa cho cô: “Lão Tôn, anh cứ về trước đi, tôi còn có chút việc, lát nữa cũng không cần đón tôi đâu”.

Lái xe nhất thời do dự: “Cái này, an toàn của ngài...”

“Không có chuyện gì đâu” Từ Yến nghiêm mặt khoát tay.

Lái xe chần chừ một lúc rồi quay trở vào trong xe, tự mình lái xe rời đi.

Không lâu sau, Đồng Học Bân lái xe của mình đến bên cạnh chỗ Từ Yến đang đứng, xuống xe mở cửa cho cô, có điều Từ Yến cười hất hất tay, tự mình mở cửa lên xe. Hơn nữa cũng không ngồi ở ghế sau mà trực tiếp lên ngồi ghế cạnh tay lái, đặt hai chân ngay ngắn, đóng cửa xe và thắt dây an toàn lại. Dây an toàn căng ép vào ngực Từ Yến làm cho ngực cô có chút biến hình, ngực bên phải tựa hồ như bị chia làm hai.

Đồng Học Bân nhin không được liếc mắt nhìn sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt nói, “Từ Cục trưởng, chúng ta đi nơi nào?”

“Lần trước cậu đến Bắc Kinh cũng không có thời gian để nói chuyện với cậu, tiện đây chúng ta đi dạo một vòng quanh huyện nhé, đưa lãnh đạo cũ của cậu đi chơi, nói chuyện, còn nếu cậu bận thì thôi”.

Nghĩ đến quen biết Từ Yến nhiều năm như vậy, mà bây giờ về nhà cũng không có ai nói chuyện, Đồng Học Bân thấy trong lòng có chút chua xót, “Xem chị nói gì kia, tôi thì bận cái gì chứ, vậy được rồi”.

Lái xe đi.

“Từ Cục trưởng, chị...”

“Không có người lạ thì đừng gọi quá xa lạ như thế, tôi sẽ xuống xe đó”.

“Khụ khụ, vậy... vậy tôi gọi là Từ đại tỷ nhé, chị xinh đẹp như thế, nhìn cũng không lớn hơn tôi là bao, gọi là cô thì nghe già quá”.

Từ Yến liếc Đồng Học Bân một cái, “Cậu không phải ý nói tôi khó coi chứ?”

“Ha ha, tôi nói thật mà, Từ đại tỷ, thực sự nhìn qua chị như người mới khoảng ba mươi tuổi thôi”.

“VẬY nếu nhìn kỹ thì sao?”

“VẬY cũng chỉ khoảng ba mươi thôi”.

“Tên tiểu tử này chỉ khéo nịnh, ha ha...”

Đồng Học Bân cứ như vậy một bên lái xe đi dạo, một bên cười cười nói nói, cùng với Từ Yến nói chuyện phiếm. Một lúc sau Đồng học Bân mới để ý rằng Từ Yến liên tiếp nhìn vào kính chiếu hậu và không ngừng quan sát xung quanh, hần hơi sững sốt hỏi: “Từ đại tỷ, chị đây là...”

Từ Yến cười nói: “Không phải huyện Đại Phong cho người theo dõi cậu sao? Tôi đang tìm xem có thấy ai không, đáng tiếc là không phát hiện ra, bằng không tôi sẽ giúp cậu xử lý bọn họ”.

Đồng Học Bân bưng tỉnh đại ngộ, lúc này mới hiểu vì sao hôm nay Từ Yến lại nhàn hạ như vậy, đến cả việc thị sát cũng không làm, lại có thời gian ngồi trên xe đi dạo với mình, hóa ra là vì mình xuất đầu lộ diện.

Đồng Học Bân rất cảm động nghĩ nghĩ một lúc rồi cười.

Thật là muốn có người theo dõi mình, như vậy là có chuyện vui để xem rồi! Như thế không chỉ là theo dõi một mình Đồng Học Bân nữa mà còn có thêm cả Từ Yến nữa.

Theo dõi Cục trưởng cục Quốc an thành phố sao?

Được! Cái mũ này chụp là bao nhiêu lớn? Bao nhiêu cái mạng cũng không giữ được.

443. Chương 441: Cùng Mỹ Phụ Đi Bơi

Hai rưỡi chiều.

Xe đã đi được hơn nửa vòng huyện thành rồi, nhưng vẫn chưa phát hiện được dấu hiệu nào chứng tỏ có người theo dõi.

Đồng Học Bân cảm thấy có chút thất vọng, có điều chuyện này đã làm cho hắn hiểu ra rằng kinh nghiệm chính trị của hắn so với Từ Yến và Tạ Tuệ Lan còn cách biệt rất lớn. Gặp những chuyện như thế này, việc đầu tiên mà Đồng Học Bân nghĩ đến là động thủ, nghĩ đến việc mắng người, nhưng Từ Yến thì sao? Không nói quá hai câu, lên xe của mình, không động khẩu cũng chẳng động thủ nhưng có thể thấy nếu huyện Đại Phong thật sự phải người theo dõi, chắc chắn sẽ không nhận được kết quả tốt đẹp gì, đây chính là giết người không cần dao. Từ Yến như thế mới gọi là có thể tranh đấu chính trị, Đồng Học Bân tự thấy bản thân mình còn có rất nhiều điều còn phải học tập.

“Từ đại tỷ, xem ra không cần chị ra tay giúp rồi”.

“Tôi cũng thấy là như vậy”.

“Mặc kệ là như thế nào, hôm nay cảm ơn chị rất nhiều” Đồng Học Bân chân thành nói: “Tôi vẫn muốn nói một câu này, trừ bố mẹ tôi ra thì chị là người tôi tôn kính nhất, sau này dù có chuyện gì, chỉ cần chị nói một tiếng, chuyện lớn có thể tôi làm không xong, nhưng mấy chuyện đánh đánh giết giết xung phong hãm trận thì không thành vấn đề”.

Từ Yến cười nói, “Cậu không cần nói thế, tôi có thể thăng chức như ngày hôm nay, cũng là nhờ có cậu, người cần nói cảm ơn phải là tôi mới đúng”.

“Đổ mồ hôi, tôi thấy là chúng ta đừng nên khách khí với nhau như thế”.

“Là tên tiểu tử nhà cậu khách khí với tôi trước đấy chứ, ha ha, tôi vốn không coi cậu là người ngoài, cậu tuy rằng hay kích động một chút, tính tình lớn một chút, nhưng suy cho cùng, thanh niên mà trọng tình cảm như cậu bây giờ rất ít, lúc trước cậu còn làm ở cục an ninh, làm một lãnh đạo nhưng khi cấp dưới làm sai lại gánh hết trách nhiệm về mình, nói thật sự việc này làm tôi rất xúc động, mặc dù cậu nói cậu không hợp với quan trường, nhưng lại làm cho người khác thích thú, Tiểu Đồng, mị lực của cậu cũng chính là ở chỗ này” Từ Yến tháo dây an toàn ra, bộ ngực nhất thời rung rung.

Đồng Học Bản có chút ngượng ngùng: “Tôi thì có mị lực gì chứ, ở huyện của chúng tôi, mọi người ai cũng kêu tôi hay gây họa”.

Từ Yến nở nụ cười nói: “Không nói chuyện này nữa, chúng ta đi thôi, đưa tôi về khách sạn thay y phục trước, sau đó đưa Từ đại tỷ của cậu đến một nơi”.

“Đi đâu?”

“Cứ đến rồi cậu khắc biết”.

Ba giờ.

Tại cửa một trung tâm bơi lội.

Dừng xe xong Đồng Học Bản nhìn lên biển cửa hiệu, kinh ngạc hỏi: “Hồ bơi?”

Hắn không nghĩ rằng Từ Yến sẽ dẫn hắn đến nơi này.

Từ Yến đã thay cảnh phục quốc an, mặc một bộ quần áo khá thoải mái, hơn nữa chiếc quần Jean đen bó sát người, trông rất hấp dẫn, “Trước đây khi tôi được phân công quản lý văn phong tổng hợp, cũng tính là văn chức, đối với thân thể cũng không có yêu cầu gì, có điều bây giờ làm cục trưởng rồi, cả ngày ngồi xem văn kiện là không ổn rồi, làm sao có thể đảm bảo được sức khỏe, gặp tình huống đột phát nếu tôi một chiêu đã bị người đánh ngã, tôi còn mặt mũi gì nữa? Ha ha. Trước kia, trước khi gia nhập quốc an có luyện qua một ít công phu, nhưng bây giờ lớn tuổi rồi, sức khỏe cũng không tốt như trước được nữa, cho nên tôi phải lên kế hoạch, mỗi tuần dành ba giờ đi bơi, có thể thêm cả chạy bộ”.

Đổ mồ hôi, vậy chị gọi tôi đến đây làm gì?

Đi bơi, nghĩ đến hình ảnh Từ Yến mặc đồ bơi, Đồng Học Bản bất giác đỏ mặt, tim đập nhanh hơn.

Câu tiếp theo của Từ Yến mới làm Đồng Học Bản hiểu rõ ràng, cô nhìn xung quanh nhẹ nhàng nói: “Chỗ này cách khách sạn Thụy Hòa mà cậu ở không xa, vừa rồi xe chúng ta đi ngang qua cửa, nếu như sau giờ Ngọ họ mất dấu cậu thì bây giờ sẽ theo kịp, chúng ta vào trong thử đi xem, cậu đừng đỗ xe trong bãi đỗ xe mà đỗ ngay ở bên đường ấy, như thế mới làm cho họ dễ nhìn thấy”.

Nói xong, Từ Yến gọi một cuộc điện thoại nói: “Alo, Tiểu Vương... ừm, cậu phái một người đến hồ bơi phía tây khách sạn Thụy Hòa... Đúng, ở đó có một chiếc xe Camry biển số 2239, cậu đến gần đó quan sát xem có người nào khả nghi đang theo dõi chiếc xe đó không... ừm, nếu mà có thì không cần hỏi, cậu cứ trực tiếp bắt lại cho tôi... được... cứ như thế nhé”.

“Thì ra vẫn là để xả giận cho tôi”.

Đồng Học Bản nhất thời cảm thấy Từ Yến cũng đủ xấu, cố ý thay cảnh phục, lại còn bảo hắn lái xe đi qua cửa khách sạn Thụy Hòa, để gây sự chú ý của mấy người cán bộ huyện Đại Phong, đây đúng là dụ người khác nhảy vào lò lửa mà.

Từ Yến quan tâm như vậy làm Đồng Học Bản thấy thật ấm lòng, nhưng cũng lo như thế làm chậm trễ công việc của cô nên vội nói: “Lúc trưa tôi đã cảnh cáo bọn họ rồi, có lẽ bọn họ sẽ không đến nữa đâu, chị...”

Từ Yến cười nói: “Không đến thì không đến, dù sao thì buổi chiều tôi cũng không có việc gì làm, coi như cậu giúp tôi đi rèn luyện thân thể. Lúc trước, khi con trai tôi còn nhỏ, nó thường kéo tôi đi bơi, ngoáng một cái mà đã nhiều năm như vậy, thằng bé bây giờ đã lớn, đi theo ba nó, từ đó về sau tôi không đi bơi nữa. Có thể nói, trước kia tôi rất thích bơi”.

Nghe giọng nói của cô có điểm buồn bã, Đồng Học Bản vội nói: “Vậy để tôi đưa chị đi, có điều tôi bơi không được tốt, khẳng định sẽ không theo kịp chị”.

“Thử thì mới biết được, cái bệnh lớn nhất của cậu chính là quá khiêm tốn”.

“A, lần này tôi thật sự không hề khiêm tốn”.

Bên trong hồ bơi.

Cả hai đều không mang đồ bơi đến, sau khi vào trong bồn đi đến một quầy bán đồ bơi, Đồng Học Bản rất đơn giản, tùy tiện chọn lấy một cái quần bơi ngắn, bảo nhân viên bán hàng lấy xuống. Từ Yến dù gì cũng là phụ nữ nên mất nhiều thời gian lựa chọn hơn một chút, cuối cùng cũng chọn được một bộ màu đen, trông cụ thể thế nào Đồng Học Bản cũng không biết, chủ yếu vẫn là hần không tiện nhìn, nên đành giả bộ đưa mắt nhìn đi nơi khác.

Cuối cùng, hai người cầm đồ của mình đi vào hai phòng thay đồ.

Đồng Học Bản thay quần áo xong, đi vào hồ bơi trước. Ở đây phân thành nhiều hồ bơi nhỏ, có khu nước nông, có khu nước sâu, còn có khu nước ấm, có thể là do gần đây thời tiết cũng nóng hơn, hơn nữa đây lại là châu lục, người trong hồ bơi rất đông, đại đa số là bố mẹ dẫn con cái đi bơi, cũng có không ít các đôi tình nhân. Thôi bỏ đi, dù sao cũng nhiều năm rồi Đồng Học Bản không đi bơi, nhìn không khí trong hồ bơi vui vẻ như vậy, tâm tình cũng tốt hẳn lên.

Đi bơi thôi!

Anh em cũng phải thư giãn một chút chứ!

Phù phù một tiếng, Đồng Học Bản không chút nghĩ ngợi nhảy vào hồ nước ấm, hô, toàn thân truyền đến một cảm giác thật sung sướng, cứ như ở trong suối nước nóng, thật thoải mái.

“Tên tiểu tử này nhanh thật đó, đã xuống bơi rồi sao?” phía sau truyền đến giọng nói của Từ Yến.

“Ừm, tôi cũng vừa mới xuống thử độ ấm xem thế nào, vẫn là nơi này ấm nhất” Vừa quay đầu lại Đồng Học Bản đã nhanh chóng ý thức được góc độ cao thấp và góc nhìn của mình với Từ Yến. Bộ quần áo bơi này là loại có kiểu dáng rất bảo thủ, không có nhiều màu sắc gì lòe loẹt, 90% là màu đen. Nhưng Từ Yến mặc vào lại rất đẹp, dáng người đầy đặn có da có thịt, thực đầy đặn, phối với khí chất của nàng, cái áo tắm này lập tức có vẻ mười phần xứng đôi.

Từ Yến thấy Đồng Học Bản nhìn mình không chớp mắt liền cười hỏi: “Thế nào, bộ này có vừa không?”

Đồng Học Bản vội vàng đưa mắt nhìn đi nơi khác: “Khụ khụ, rất hợp với chị” Đâu chỉ là hợp, Đồng Học Bản còn cảm thấy Từ Yến có sức hút rất lớn nữa.

“Vây là tốt rồi” Từ Yến cũng đi đến bên cạnh hồ bơi, đưa chân nhúng thử xuống nước, đưa tay chống xuống, dứt khoát nhảy ùm một cái xuống nước, “Ừm, ấm thật, đúng rồi, tôi vừa có một cuộc điện thoại, người của tôi đến rồi, có điều tạm thời vẫn chưa phát hiện ra kẻ nào khả nghi, họ không đến thì sẽ không quả bọn họ nữa, chúng ta bơi thôi”.

Đồng Học Bản nói một tiếng tốt rồi đứng khua khua tay dưới nước, cuối cùng chờ đến lúc Từ Yến quay lưng lại, Đồng Học Bản không nhìn nổi đưa mắt nhìn người Từ Yến ướt sũng dưới nước, nhìn thật đẹp. Dù Từ Cục trường tuổi cũng không còn nhỏ nữa, nhưng Đồng Học Bản cũng nhìn không được phải nhìn lại vài lần.

“Cậu đến đây, chúng ta thi một vòng” Từ Yến vẫy vẫy tay.

Đồng Học Bản cũng đi đến điểm xuất phát: “Được rồi, vậy chị nhường tôi nhé”.

Từ Yến cười, “Chuẩn bị... một... hai... ba... Xuất phát!”

Từ Yến sức bật khá mạnh, bơi vượt lên phía trước làm gương, nhìn tư thế bơi, rất nhanh đã bơi vượt lên hai ba mét. Nhưng Đồng Học Bản còn cách rất xa, anh ta không biết kiểu bơi của Từ Yến mà chỉ biết bơi ếch, bơi không nhanh không chậm, đập nước cả nửa ngày mà vẫn không bắt kịp Từ Yến. Đường bơi của hồ nước ấm không dài, bơi một chút là đã đến đầu bên kia.

Từ Yến đưa tay lên phía trước cười nhìn hần nói: “Tên tiểu tử này, cậu sợ nước sao?”

“Tôi tuyệt đối không có, chỉ là tôi thật sự không bơi được, hồi nhỏ có học bơi, nhưng thể lực không tốt, chủ yếu vẫn là không theo kịp”.

“Đến đây, thi lại một lần nữa”.

“Được”.

Sau khi bơi hai mươi phút, Từ Yến phát hiện tư thế bơi của Đồng Học Bàn có phần không đúng, nên không thể bơi nhanh, vì thế kéo ánh tay hấn nói: “Cậu còn trẻ thế mà ngay cả thi bơi với tôi cũng không bơi được, nói ra không sợ người khác cười sao? Đến đây, Từ đại tỷ sẽ dạy cậu vài động tác, tay của cậu không thể để như thế được, phải để ở góc độ này, hơn nữa chân của cậu không được mở lớn như thế, cậu bơi đi, tôi giữ thăng bằng cho cậu”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Không cần đâu Từ đại tỷ, bơi được là được rồi”.

“Tuổi còn trẻ mà một chút chí tiến thủ cũng không có sao? Hả?” Từ Yến vỗ vỗ sau lưng hấn nói: “Mau bơi đi”.

Nghe vậy Đồng Học Bàn đành đập nước bơi đi, Từ Yến đi theo bên cạnh quan sát tay Đồng Học Bàn, sau đó lại đưa tay xuống dưới điều chỉnh chân của hấn. Tay Từ Yến mềm mại, làm cho Đồng Học Bàn thấy ngứa ngáy, thậm chí đều có điểm khởi phản ứng, làm cho Đồng Học Bàn không dám ngừng bơi, chỉ sợ khi đứng thẳng lên sẽ bị Từ Yến nhìn thấy.

Muốn lấy mạng mà!

Lúc này đột nhiên ngoài cửa xuất hiện vài người coi như đã cứu Đồng Học Bàn thoát khỏi tình huống này.

“Ồ? Mấy người kia sao lại tới đây?” Đồng Học Bàn nháy mắt.

Từ Yến cũng đưa mắt nhìn theo hấn, “Cậu biết bọn họ sao?”

Đồng Học Bàn dừng cánh tay bơi đến muốn đau nhức lại nói: “Người gầy kia là Vương Bác, là thư ký của Lịch Phong, người còn lại là nhà đầu tư người Hàn Quốc, Phác Vĩnh Hỉ, chị không biết sao?”

“Ồ, tôi nhìn người này rất quen, có phải là võ sư taekwondo không? Đứng hàng đầu thế giới phải không?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng “Họ đến đây làm gì nhỉ? Đi bơi sao? Sao lại không thay đồ bơi?”

Cách đó không xa, Vương Bác dẫn theo đoàn người của Phác Vĩnh Hỉ tiến vào, có một người hình như là người của cục Chiêu thương huyện Đại Phong đang riu ra riu rít giới thiệu cái gì đó, Vương Bác cũng ở một bên nói nói chỉ chỉ mấy thứ, sau đó lại chỉ mấy hồ bơi, Phác Vĩnh Hỉ thỉnh thoảng gật gật đầu.

Đồng Học Bàn chợt nhớ ra, nghe nói Phác Vĩnh Hỉ muốn đầu tư vào lĩnh vực thể thao tổng hợp như tennis, bowling, tập thể hình, bơi lội... họ đến đây chắc chắn là để khảo sát hạng mục.

Từ Yến thu hồi ánh mắt nói: “Mặc kệ bọn họ, chúng ta tiếp tục thôi”.

444. Chương 442: Sự Kiện Chụp Ảnh Ở Hồ Bơi!

Bốn giờ chiều

Trong hồ bơi, tiếng trẻ con chơi đùa náo loạn cùng với mùi thuốc khử trùng tràn khắp không gian.

Trong khu nước ấm, Từ Yến nắm chặt cái mũ bơi ướt sũng trên đầu mình nói: “Bên này nhiều người quá không bơi được, Tiểu Đồng, chúng ta sang bên nước lạnh bơi đi”.

Đồng Học Bàn đi theo Từ Yến sang một đường bơi khác.

Nhưng Đồng Học Bàn vừa cho chân xuống thử một chút thì toàn thân run lên một hồi, “Thôi! Không nên không nên!”

Từ Yến đã xuống nước, nhìn thấy vậy bèn cười nói: “Tổ chất thân thể của cậu có sao không vậy? Thật là quá kém đấy”.

“Khụ khụ, là sức khỏe của chị rất tốt, thanh niên như tôi mà cũng không thể so kịp”.

“Cậu lại vỗ mông ngứa rồi” Từ Yến ở trong nước làm mấy động tác bơi để thích ứng với nước lạnh, ngừng tay lại nói: “Không chịu được thì thôi, đừng miễn cưỡng, cậu quay về hồ nước ấm đi, tôi bơi ở đây vài vòng, ừm, nhiệt độ ở bên này mới tốt, nước bên kia ấm thì ấm thật, nhưng vẫn không thể hoạt động gân cốt được”

Dứt lời Từ Yến liền lặn xuống nước bơi đi. Bên này cũng không ít người nên chỉ một lúc là đã không thấy Từ Yến đâu.

Đồng Học Bàn cũng không chịu được nước lạnh, quay lại hồ nước ấm, vẫn là bên này thoải mái hơn.

Hắn cứ giống như đang ở trong suối nước nóng, vừa tựa người vào thành hồ ngắm nhìn tư thế thướt tha của Từ Yến, vừa quan sát Vương Bác cùng đoàn đầu tư thương mại Hàn Quốc, hắn phát hiện ra đây cũng không phải là đoàn đầu tư của một công ty, Phác Vĩnh Hỷ cũng chỉ là khảo sát các hoạt động của hồ bơi, những người đi bên cạnh tâm tư cũng không để ở nơi này, người phiên dịch cũng chỉ hỏi người của cục Chiêu thương vài tình huống khác, còn có một thanh niên người Hàn Quốc không biết là người của công ty nào, đối với bơi lội có vẻ rất có hứng thú, so với Phác Vĩnh Hỷ còn tích cực hơn, lôi kéo Vương Bác làm người giới thiệu cho hắn.

Một phút đồng hồ...

Năm phút đồng hồ...

Mười phút đồng hồ...

Bỗng nhiên, xoẹt, xoẹt xoẹt... mấy cái đèn chiếu sáng đột nhiên nhấp nháy.

Sắc mặt Đồng Học Bàn có chút biến đổi, nhìn về phía ánh sáng cách đó không xa, chỉ nhìn thấy cậu thanh niên Hàn Quốc kia đang cầm máy ảnh chụp mấy cái hồ bơi, chẳng những chụp mấy thiết kế xung quanh hồ bơi mà ngay cả những người nam nam nữ nữ đang bơi trong hồ bơi cũng chụp lại. Ở bờ biển làm như vậy còn được nhưng đây là trong hồ bơi, mặc dù không có lệnh nhưng việc cầm chụp ảnh vẫn là quy định, luật bất thành văn rồi. Nếu là chỉ có những người thân trong gia đình chụp với nhau thì không nói làm gì, nhưng hắn ta, người thân không có, mà ngay cả đồ bơi cũng không mặc mà còn chụp ảnh? Hắn có ý gì chứ?

Một cô gái ở ngay bên cạnh anh ta kêu lên: “Tạo sao anh chụp ảnh tôi làm gì chứ? Đã được sự đồng ý của tôi chưa mà dám chụp?”

“Nơi này không được phép chụp ảnh, cậu nhanh chóng cất máy ảnh của mình đi” Một ông già đi đến nói với cậu thanh niên người Hàn Quốc

Lý Hiếu An nghe vậy nói với phiên dịch đi theo, nhìn hai người này không nói gì, quay người sang hướng khác tiếp tục đưa máy lên chụp ảnh.

Cô gái kia tức giận quát lên, “Anh làm sao vậy hả? Nói anh không chụp ảnh anh không nghe thấy sao?”

Cùng lúc đó một nhân viên mặc tây phục của cục Chiêu thương đi đến, lập tức cau mặt nói với bọn họ: “Đây là người đầu tư, đến để khảo sát hạng mục chứ không phải chụp ảnh mấy người”.

Cô gái nói: “Ổng kính của anh ta hướng thẳng vào tôi, tại sao lại nói không chụp tôi?”

Vương Bác và mấy người ở cục Chiêu thương đều biết đây là người của công ty Hàn Quốc đến, cần phải tiếp đón thật tốt, không thể để bọn họ có ấn tượng xấu, nếu không thì tiền đầu tư đến tay rồi cũng có thể bay đi mất, cho nên dù biết nơi này không được chụp ảnh cũng không dám nói gì, hơn nữa, hồ bơi cũng không có lệnh cấm rõ ràng.

Thấy không có ai để ý đến bọn họ, cô gái và những người xung quanh càng tức giận.

Lý Hiếu An vẫn như cũ, chụp theo ý mình, chụp xong bên này lại quay người sang bên khác chụp, liên tục ấn máy xoẹt, xoẹt, xoẹt... nhấp nháy một cái đã chụp hơn chục kiểu.

Đột nhiên một tiếng quát giận dữ vang lên: “Ai cho phép anh ta chụp ảnh ở đây?”

Đồng Học Bàn cũng rất nhiều khác quay lại nhìn, chỉ thấy một người nam khoảng ba mươi tuổi trông rất nho nhã, bên cạnh là một thiếu phụ và một đứa trẻ, trông có vẻ như một gia đình ba người, lúc này vợ của người con trai nho nhã mặt đang đỏ ửng, cuống quýt kéo áo tắm lên trước ngực, lại kéo tay con gái tựa như vừa nãy cô con gái trong lúc nghịch ngợm đã vô tình kéo áo bơi của mẹ xuống, kết quả là đúng lúc bị Lý Hiếu An chụp được.

Bị chụp ảnh lúc lộ ngực, người thiếu phụ rất tức giận quát: “Xóa hết ảnh đi cho tôi”.

Chồng của cô... người nam điềm đạm nho nhã đó quay người xuống nước nói, “Xóa ảnh đi”.

Người phiên dịch đã dịch lại cho Lý Hiếu An nghe, nhưng hắn không thêm quan tâm đến lời nói của đôi vợ chồng kia mà cuối cùng lại quay người sang một bể bơi khác tiếp tục chụp ảnh.

Dáng người đầy đà của Từ Yến cũng bị chụp vào, sắc mặt cô bỗng nhiên trầm xuống.

Đồng Học Bán thấy vậy cũng nổi trận nổi đình. Hắn biết quy định của quốc an. Trước kia khi hắn vẫn còn làm việc tại phòng tổng hợp, đã từng có một người ở phân cục thành tây bị chụp ảnh, mặc dù là từ một phương hướng khác, nhưng cái ảnh đó rơi vào tay lãnh đạo, và kết quả là người đó đã bị lãnh đạo “mời lên uống trà”, thẩm tra cả ngày rồi mới được thả, càng không nói Từ Yến bây giờ đã là người của cục công an thành phố, là cán bộ cấp cao, càng không thể tùy tiện bị chụp ảnh!

Bên này rất nhiều người đã bắt đầu bàn tán, ồn ào lên.

“Người ăn no không có việc gì làm rồi phải không? Tại sao càng không cho người chụp người lại càng chụp? Người là người gì vậy?”

“Người là người Hàn Quốc? Là nhà đầu tư sao? Người Hàn Quốc thì có thể tùy tiện chụp ảnh con gái nhà người ta sao?”

“Nhanh xóa hết ảnh đã chụp mọi người đi”.

Mặc dù có mấy người Hàn Quốc cùng đến, nhưng mà cũng không có quen biết gì nhau mấy nên họ cũng không nói gì.

Cái gì nên chụp thì cũng đã chụp xong rồi, Lý Hiếu An liền cất máy ảnh, nhú mắt nhìn mọi người có mặt trong hồ bơi, căn bản không hề có ý gì là sẽ xóa ảnh. Vương Bác thấy như vậy liền thông qua phiên dịch của hắn nói một câu, Lý Hiếu An lắc lắc đầu, cũng dùng tiếng Hàn Quốc nói câu gì đó. Hắn đến đây là để khảo sát hạng mục, lãnh đạo luyện đều rất khách khí với hắn, chụp mấy bức ảnh thì có thể như thế nào chứ? Càng không nói vừa rồi mấy người kia không ngừng quát lên, Lý Hiếu An là một thanh niên mới chỉ hơn hai mươi tuổi, vẫn còn chút tính ngạo mạn trẻ con, người ta càng không cho hắn làm gì hắn càng cố làm bằng được.

Vương Bác cảm thấy không thể tiếp tục đi khảo sát được nữa, nghĩ một lúc bèn nói: “Đi thôi, bên này xem cũng đủ rồi, chúng ta đi nơi khác”.

Nhìn thấy người của chính quyền huyện cũng không quản, những người ở đây đều nổi giận lên!

“Đi sao? Xóa hết ảnh rồi mới được đi”.

“Cô nương nhà người ta lộ ra cũng bị người chụp! Nếu không xóa ảnh thì đừng hòng đi đâu”.

“Chính quyền huyện là cái gì chứ? Người Hàn Quốc là người, lẽ nào những người dân chúng tôi không phải là người sao?”

“Đúng vậy, ở cái thời đại này rồi, nhà đầu tư ngoại quốc là người, không lẽ chúng tôi sẽ là con cháu sao?”

Vương Bác mất hết kiên nhẫn nhìn bọn họ nói: “Mọi người yên lặng một chút, vừa rồi chỉ là sự cố ngoài ý muốn, những bức ảnh đó lát nữa chúng tôi sẽ xóa, mọi người cứ yên tâm nhé”.

Người thanh niên nho nhã vừa rồi cũng không nhịn được nói: “Yên tâm cái rắm gì chứ, những bức ảnh nào cần xóa đưa chúng tôi tự xóa!”

Một người của cục Chiêu thương quát: “Anh miệng sạch sẽ một chút! Anh có biết đang nói chuyện với ai không?”

Lúc này hình như Lý Hiếu An cũng tức giận, chỉ vào mặt người thanh niên nho nhã nói cái gì đó. Tuy mọi người nghe không hiểu nhưng cũng biết đó không phải lời gì hay ho.

Đừng nói là đương sự, ngay cả Đồng Học Bán và những người khác đều phát cáu.

“Rõ ràng là anh chụp ảnh phi pháp, anh còn có lý gì để nói chứ?”

“Tiểu bồng tử! Quá con mẹ nó kiêu ngạo rồi”.

“Người bên cạnh hẳn hình như là Phác Vĩnh Hỉ? Quán quân Thế vận hội lần trước? Đám người này là người luyện Taekwondo?”

“Tôi cũng xem qua trận đấu đó, đúng là hắn ta rồi!”

“Đây là chuyện gì vậy? Lần trước du khách Trung quốc chúng ta đến thủ đô bên đó quét qua các võ quán Taekwondo bọn họ vẫn không nhớ bài học sao?”

Dịp mừng năm mới vừa rồi, hội quán Taekwondo ở Seoul đã xảy ra một tai họa làm nhốn nháo dư luận, chuyện này có rất nhiều người biết, vừa nghe có người nhắc đến chuyện này, mọi người bắt đầu lên tiếng phụ họa, giọng nói cũng có phần bớt giận hơn. Nghe nói người du khách Trung Quốc lúc đó chỉ một người, một tay mà có thể đánh bại toàn bộ các võ quán Taekwondo ở Seoul. Một người mà dám khiêu chiến với toàn bộ giới Taekwondo Hàn Quốc? Đây là loại kiêu ngạo nào?

Chuyện này đối với người dân cộng hòa đúng là nhiệt huyết sôi trào, nhưng đối với người Hàn Quốc lại chính là một sự sỉ nhục rất lớn.

Nghe xong mấy lời này Phác Vĩnh Hỉ nhíu mày lại, sắc mặt mấy nhà đầu tư Hàn Quốc cũng có chút tối lại.

Đặc biệt là Lý Hiếu An, ánh mắt lập tức biến đổi.

Người nam nho nhã đã nhanh chóng bước đến phía trước nói: “Đưa máy ảnh cho tôi” Đưa tay nhanh chóng giữ người hắn lại, muốn lấy chiếc máy ảnh trong túi của hắn ta.

Nhưng ai biết dị biến nổi lên!

Chuyện những võ quán Taekwondo Seoul bị đánh bại như vậy làm cho Lý Hiếu An thấy uất nghẹn đã lâu, lúc này lại nhìn thấy người thanh niên nho nhã đó ra tay, hắn đưa tay bóp một tiếng tát qua, đánh thẳng vào mặt đối phương, rồi thực hiện một cú đá tiêu chuẩn trong Taekwondo, đá thẳng vào bụng người nam nho nhã này, hất anh ta bay ra ngoài, Người nam nho nhã bị đá trúng bụng đau đớn rên lên một tiếng, ngã sấp mặt xuống đất, bụng co thắt, không thể đứng dậy được!

“Ông xã!”

“Ba ba! Hu hu! Ba ba!”

Người thiếu phụ và con gái vội vàng chạy đến.

Người nam nho nhã căn bản đau quá không nói thành lời, miệng ói ra, đau đến mức toàn thân run rẩy.

“Ba ba” Cô bé khóc lớn lên, dùng sức kéo anh ta dậy: “Ba ba! Hu hu! Ba làm sao vậy? Ba làm sao vậy? Ba đứng lên đi”.

Không ai ngờ rằng Lý Hiến An sẽ động thủ đánh người, hơn nữa còn xuống tay ác như vậy.

Vương Bác thoáng chút sửng sốt, mấy người của cục Chiêu thương cũng nín thở, cảm thấy rằng mọi chuyện bắt đầu phiền phức rồi đây.

Phía bên mấy người Hàn Quốc chỉ có Phác Vĩnh Hỉ nhíu mày nhìn Lý Hiến An, những người còn lại đều không được tự nhiên. Vừa rồi chuyện người Trung Quốc ở Seoul được khơi lại, võ sỹ Taekwondo trong hội quá bị đánh bại đã làm họ thấy rất mất mặt. Ai mà chẳng yêu đất nước của mình chứ, chỉ có điều thân phận đang ở đây, không tiện để biểu hiện ra.

Nhưng dân chúng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa.

Nhìn người nam nho nhã bị đánh đến như vậy, nhìn cô con gái khóc hu hu gọi ba, mọi người ai cũng phần nộ.

“Cái tên tiểu tử này đúng là khinh người quá đáng”.

“Người đã chụp ảnh vợ người ta bây giờ lại dám đánh người ta sao?”

“Mẹ kiếp! Báo cảnh sát bắt hắn lại”.

Còn có người nhìn về phía Vương Bác và mấy người trong cục Chiêu thương nói: “Mấy người không phải là người của chính quyền sao? Thấy người ta bị đánh các người còn đứng đấy nhìn, các người là người nước nào vậy hả?”

Đám người Vương Bác lạnh lùng nhìn người đang nói, đợi anh ta nói xong, quay đầu nói với bọn người Lý Hiếu An: “Chúng ta đi trước đi, bên này chúng tôi sẽ tìm người đến giải quyết”.

Lý Hiếu An cũng tức giận, quay người chuẩn bị cùng mấy người kia rời đi.

Đồng Học Bản đứng ở bên khu nước ẩm ướt vào một hơi. Được, mấy người huyện Đại Phong các người rất được, thấy người dân bị đánh, các người không những không gọi xe cấp cứu, mà trái lại còn muốn giúp mấy người Hàn Quốc này rời đi.

Đi cái con mẹ chúng mày chứ!

445. Chương 443: Không Ai Quản Tôi Quản!

Hồ bơi.

Dân chúng rất phẫn nộ trước hành động của mấy người Hàn Quốc và những người trong chính quyền huyện.

Đồng Học Bản đè nén lửa giận trong lòng, bước ra khỏi hồ bơi. Mặc dù Đồng Học Bản có thành kiến rất nặng với lãnh đạo huyện Đại Phong, nhưng không có thù hằn gì với dân chúng. Nhìn thấy người nam kia bị đánh, Đồng Học Bản rất tức giận, nhưng không đợi anh ta nói gì, ở một bên khác đã có người chạy lên khỏi hồ bơi.

“Đánh người rồi còn muốn bỏ chạy sao?”

“Không xin lỗi, không xóa ảnh thì hôm nay đừng có ai mong rời khỏi đây”.

Đó là ba thanh niên, hình như họ đi cùng nhau, nhìn qua rất giống những sinh viên.

Lý Hiếu An cười lạnh nhìn bọn họ, ánh mắt mười phần là hàm ý khiêu khích, hẳn không sợ gây chuyện vì dù chuyện có lớn như thế nào cũng có chính quyền huyện Đại Phong ra tay xử lý. Hơn nữa còn có Phác Vĩnh Hỉ, tay Teakwondo cao thủ trên võ đài thể giới ở đây, Lý Hiếu An biết nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra với chính mình.

Vương Bác trợn mắt lên thét: “Các cậu định làm gì vậy?”. Một thanh niên trầm giọng nói: “Tôi mới là người cần phải hỏi anh đang làm gì thế? Anh là người Trung Quốc hay là người Hàn Quốc hả? Huyện Đại Phong thuộc về chính quyền Trung Quốc hay là chính quyền Hàn Quốc? Nếu không mang lại công đạo cho người dân thì lập chính quyền làm gì? Người trong chính quyền các anh còn giúp tên tiểu tử này, các anh có phải là người không hả? Mỗi năm chúng tôi đều phải giao nộp thuế cho chó ăn sao? Tại sao bây giờ lại không bằng mấy người Hàn Quốc này chứ?”

“Nói rất hay”.

“Đúng vậy, mấy người này vì muốn lấy thành tích báo lên chính quyền mà tính mạng người dân cũng không quan tâm”

“Mau gọi xe cấp cứu đi, tôi thấy cậu ấy không ổn rồi! Cúng đừng để mấy người này đi”.

“Nợ máu phải trả bằng máu! Bắt bọn họ lại”.

Nhất thời không khí trong hồ bơi chứa đầy sự căm phẫn. Có người đứng lên dẫn đầu, rất nhiều người khác cũng đứng lên tham gia, thoáng cái mọi người đã vây quanh Lý Hiếu An và Vương Bác.

Vương Bác nổi giận quát: “Để chúng tôi về! Các người đang làm gì đấy hả?” Nếu mấy nhà đầu tư người Hàn Quốc này mà bị người dân huyện Đại Phong đánh thật thì lúc này sẽ lớn chuyện rồi, không nói gì hạng mục đầu tư xây dựng bể bơi mà ngay cả các hạng mục khác cũng bị ảnh hưởng. Đến người còn không thể đảm bảo an toàn tính mạng thì ai còn dám đến huyện này mà đầu tư nữa. Sắc mặt huyện trưởng vốn đã không được tốt, lần tổ chức Chiêu thương hội này Lịch Phong là người cầm ấn soái, Lịch Huyện trưởng đã

gặp và dằn dò bọn họ rất nhiều lần, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì, vì vậy Vương Bác đã phải rất tận tâm bảo vệ mấy người Hàn Quốc này.

Nhìn thấy nhiều người tiến lại gần như vậy, Lý Hiếu An lui lại phía sau một bước, cười lạnh nhìn bọn họ rồi nhích lại gần phía Phác Vinh Hỉ.

Thấy mấy người trong chính quyền huyện không những không quản chuyện đánh người, lại còn bảo vệ mấy người Hàn Quốc như vậy mọi người đều tức giận. Đây không phải đất nước mình sao? Tại sao ngay cả quyền lợi có bản nhất mà chính quyền cũng không thể làm được. Chính quyền huyện Đại Phong sẵn sàng hy sinh người dân mình để đi nịnh bợ mấy tên Hàn Quốc kia, chuyện này là cái quái gì chứ?

Bỗng nhiên một sinh viên nhện không được, đưa tay đâm một quyền về phía Lý Hiếu An quát: “Đưa máy ảnh cho tôi!”. Có người mở đầu, những người trung niên khác có mặt trong hồ bơi cũng bắt đầu lao tới.

Khi quyền cước muốn đánh tới Lý Hiếu An thì Phác Vinh Hỉ bắt đầu động thủ, hấn đứng trước Lý Hiếu An, liên tiếp xuất chiêu chặn các đòn tấn công, chậm rãi từng chiêu một đem những người tấn công đẩy lui ra ngoài. Chỉ cần mấy chiêu như vậy đã nhìn rõ được bản lĩnh của hấn.

Có Phác Vinh Hỉ ra tay giúp, nét cười trên mặt Lý Hiếu An càng trở lên rõ ràng.

“Mấy vị”, Mẹ của Phác Vinh Hỉ là người Trung quốc, nên hấn có thể nói tiếng Hán khá tốt, “Chuyện này là do Lý Hiếu An lỗ mãng, ảnh tôi sẽ bắt anh ta xóa, tiền thuốc chúng tôi sẽ bồi thường, chuyện này không truy cứu nữa được không?” Phác Vinh Hỉ cũng không giao thiệp với Lý Hiếu An nhiều lắm, nhưng mối quan hệ với bố hấn thì không tồi, trước khi đến đây, bố của Lý Hiếu An sợ hấn gây chuyện nên đã nhờ Phác Vinh Hỉ trên đường đi chiếu cố, chăm sóc hấn, cho nên đương nhiên Phác Vinh Hỉ không thể dương mắt nhìn hấn bị đánh.

Vợ của người nam nho nhã đó ôm chồng, ánh mắt đỏ hoe nói: “Bồi thường là xong sao? Đánh người rồi chối bỏ trách nhiệm trước pháp luật, các người thật quá là càn rỡ rồi đây”.

Cậu sinh viên bị Phác Vinh Hỉ đánh cũng tức giận nói: “Trước hết phải xin lỗi họ, không xin lỗi thì đừng có tính đến chuyện đi khỏi đây. Phác Vinh Hỉ, chúng tôi biết ông là một võ sư Taekwondo, chúng tôi cũng biết sẽ không đánh lại được ông. Nhưng làm người có thể như hấn không? Ông đây không phải là đồng lõa với hấn sao? Đây chính là tố chất của mấy người Hàn Quốc các người sao?”

Lý Hiếu An tức giận quát lại “...”

“Mày nói cái con mẹ gì đó?”

“Phác Vinh Hỉ, ông tránh ra! Hôm nay dù có chuyện gì xảy ra cũng phải cho hấn một bài học!”

Vù vù, lại là ba người vọt đi lên, quyền cước gia tăng!

Phác Vinh Hỉ thở dài, giữ chặt Lý Hiếu An, kéo hấn về phía sau mình, đưa tay, né người, âm thầm dùng sức liên tiếp chống lại đòn tấn công của mấy người, chân đỡ chân, tay đối tay, đánh ba người kia bật lùi lại. Lần này ra tay mạnh hơn lần đầu tiên một chút, Phác Vinh Hỉ cũng muốn tốc chiến tốc thắng với bọn họ. Dù sao cũng là quán quân tại thể vận hội Olympic, đừng nói là ba, năm người bình thường này, dù có bảy tám người thì vẫn có thể đánh bại.

Ba người kia một bị đá ngã ra đất, hai người ôm bụng kêu đau, tất cả đều bị thương!

“Mẹ kiếp! Các người định đánh đến cùng phải không?”

“Phác Vinh Hỉ, tao ĐCM cả nhà mày!”

Lý Hiếu An cười lạnh, phía trước vẫn có Phác Vinh Hỉ bất khả chiến bại cơ mà. Dù làm cho tất cả mọi người phẫn nộ, nhưng có quán quân thể vận hội Olympic ở đây, đừng nói là vài người, cho dù là tất cả những người ở đây góp vào chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hấn.

Hiện trường vẫn còn có thể cầm cự được.

Dân chúng bên này không có ai còn dám động thủ nữa, đánh nhau với Phác Vinh Hỉ khác nào tìm đường chết.

Nhìn thấy mấy người Hàn Quốc đánh thương bốn năm người dân, ngay cả Từ Yến cũng trở lên tức giận, nhanh chóng từ phía hồ bơi bước lên quát: “Thật là không coi ai ra gì cả! Tiểu Đồng! Dạy cho bọn họ một bài học cho tôi”.

Hiển nhiên sau khi Đồng Học Bàn đến huyện Duyên Đài, một số chuyện của hắn Từ Yến đều biết hết. Thậm chí việc Đồng Học Bàn đến Hàn Quốc gây ra một loạt sự tình Từ Yến đều nắm rất rõ, vì lúc đó Từ Yến chính là người đặt vé máy bay cho hắn.

“Rõ!” Đồng Học Bàn khởi động cánh tay, bước nhanh lên phía trước.

Cách đó không xa, mọi người vẫn đang đứng giằng co.

Phác Vĩnh Hỉ ôn hòa nói: “Sự việc ngày hôm nay tôi xin phép thay mặt Lý Hiếu An nhận lỗi, xin lỗi mọi người, mọi người xin hãy nể mặt tôi một chút, chúng ta...”

“Nể mặt ông sao?” Đồng Học Bàn rẽ đám người tiến vào trong, “Người con mẹ nó dựa vào gì chứ?”

Phác Vĩnh Hỉ mặt mày nghiêm nghị.

“Đồng Học Bàn? Sao anh lại có mặt ở đây?” Vương Bác nhìn thấy anh ta nhất thời nổi giận “Ở đây không có việc của anh”.

Đồng Học Bàn cười ha ha nhìn hắn ta, miệng cay độc nói: “Dân chúng gặp chuyện bất bình, làm sao tôi có thể làm ngơ như không có chuyện gì được chứ? Nhất là một đảng viên, tôi lại càng có trách nhiệm và nghĩa vụ vì nhân dân mà lên tiếng, lãnh đạo huyện Đại Phong các anh đúng là áp bức người quá đáng, đến cả nhân dân cũng không coi ra gì, anh cũng không thử nghĩ xem, huyện Đại Phong các anh sở dĩ có thể phát triển như ngày hôm nay là nhờ vào ai chứ? Là nhân dân, là tất cả những người đã nộp thuế để nuôi dưỡng các anh, nhờ họ mà Đại Phong mới có nền kinh tế phát triển như ngày hôm nay, huyện các anh mới có cơ hội thu hút đầu tư thương mại như thế này. Chẳng lẽ điều này anh còn không hiểu sao? Lãnh đạo huyện Đại Phong các anh ở trình độ nào vậy? Như thế này gọi là gì chứ? Quá là tắc trách rồi”.

Những người xung quanh nghe thấy thế đều bắt đầu lên tiếng.

“Nói đúng lắm! Đây là chính quyền gì chứ?”

“Dung túng phạm tội! Lương tâm của chính quyền huyện các người để cho chó ăn rồi à?” Vương Bác và mấy người trong cục Chiêu thương tức giận thiếu chút nữa lên tiếng mắng lại. Tên Đồng Học Bàn này rõ ràng có ý muốn đến huyện Đại Phong làm loạn thật mà, lại còn huy động quần chúng nữa chứ.

Người nam nho nhã bị đánh khi nãy đã tỉnh lại và có thể nói chuyện được rồi, nhưng con gái anh ta thì vẫn khóc rất thảm, luôn miệng gọi ba ba.

Đây đúng là một màn làm cho người xem phải xót xa.

Thoáng nhìn qua sắc mặt Đồng Học Bàn tối lại, “Các người còn muốn đi sao! Chuyện hôm nay không giải quyết rõ ràng thì ai cũng đừng hòng bước chân ra khỏi cửa. Các người định làm phản sao? Đứng ở trong địa phận của nước cộng hòa mà các người còn có thể ngạo mạn như thế được sao? Đến nước chúng tôi muốn làm gì thì làm sao? Được, được lắm, lãnh đạo huyện Đại Phong không quản, công an huyện Đại Phong không quản thì tôi quản. Hôm nay tôi sẽ tính sổ rõ ràng với các người!”

Đồng Học Bàn nói rất lớn, tất cả những người dân xung quanh đều có thể nghe ra, đây chắc chắn không phải người bình thường, không ngờ đến cả lãnh đạo huyện cũng quen biết anh ta sao?

Mấy người trong cục Chiêu thương thấy vậy bĩu môi, trong lòng mà nói người chỉ là một cán bộ Chiêu thương của huyện khác đến đây, người dựa vào cái gì mà quản chứ?

Vương Bác trừng mắt nói: “Đồng Cục trưởng! Anh đừng ăn nói hàm hồ, làm loạn ở đây nữa”. Anh ta thật sự cũng không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì, mà phàm là những người làm quan thì làm gì có ai không sợ gặp chuyện phiền phức. Chỉ có Đồng Học Bàn là quái đản như vậy, không những không sợ mà lại còn nhiệt tình tham gia. Hắn thực sự rất sợ lúc này Đồng Học Bàn sẽ động thủ với mấy nhà đầu tư Hàn Quốc. Nhưng nghĩ tới có Phác Vĩnh Hỉ ở đây, Vương Bác có phần yên tâm. Có ông ta rồi thì không cần phải lo lắng đến

sự an toàn của mấy nhà đầu tư Hàn Quốc, Dù cho Đồng Học Bản có đánh cũng không đánh thắng nổi võ sư bậc nhất Phác Vĩnh Hỉ này.

Phác Vĩnh Hỉ là ai?

Thái Sơn bắc đầu taekwondo Hàn Quốc! Công phu sâu không lường được! Từng nhiều lần giành danh hiệu quán quân.

Người chỉ là một cán bộ Chiêu thương còn muốn quản này quản nọ. Lại còn muốn thách đấu với Phác Vĩnh Hỉ! Người không biết chết là gì sao! Mười người cũng không phải đối thủ của người ta!

Nhưng Đồng Học Bản một chút ý thức giác ngộ cũng không có, nhìn Phác Vĩnh Hỉ đang đứng trước che trở cho Lý Hiếu An nói: “Phác Vĩnh Hỉ sao? Tránh ra”.

Phác Vĩnh Hỉ nhìn anh ta một cái, vẫn không nhúc nhích, cũng không hề có ý muốn tránh.

Phác Vĩnh Hỉ trước đó vẫn có chút phong phạm của một võ sư, cũng không hạ thủ với mấy người đàn thường, lại còn thay mặt Lý Hiếu An xin lỗi, nên Đồng Học Bản cũng không muốn động thủ với ông ta. Nhưng thấy Phác Vĩnh Hỉ không hề có ý muốn lùi bước nhường chỗ, Đồng Học Bản cười nói: “Không tránh ra sao? Vậy được, để tôi xem ông làm thế nào để bảo vệ tên tiểu tử kia! Đại sư Taekwondo hàng đầu trên thế giới? Tôi đã sớm muốn kiến thức rồi! Cùng người thường động thủ tính là năng lực gì? Đến đây, chúng ta đo sức một chút. Tôi cũng muốn ông có phải là ba đầu sáu tay hay không!”

Mấy người trong cục Chiêu thương nhất thời sửng sốt, người muốn đo sức với Phác Vĩnh Hỉ ư? Người điên rồi sao?”

Một số người dân xung quanh cũng thấy rất ngạc nhiên!

446. Chương 444: Là Người!

Thấy Đồng Học Bản định ra tay, mọi người nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Vương Bác quát lớn: “Đồng Học Bản! Anh cố ý làm mọi chuyện thêm phiền phức phải không?”

Đồng Học Bản cười châm biếm nói: “Tôi nói với thư ký Vương, là tôi làm mọi việc rồi thêm hay là anh làm mọi việc rồi thêm? Lúc sự việc mới phát sinh, là lãnh đạo huyện Đại Phong, đáng lẽ anh phải gọi xe cứu thương ngay lập tức, lập tức cho xóa những bức ảnh đấy đi, lập tức báo cảnh sát để khống chế cái tên tiểu tử đánh người kia lại, thì sự tình đã không trở nên náo loạn như thế này. Vậy mà anh vẫn còn trách tôi. Phương châm của chính quyền huyện Đại Phong các anh đúng là đã làm tôi mở mang tầm mắt. Các anh không bao giờ kiểm điểm chính bản thân mình khi giải quyết một vấn đề? Có chuyện gì xảy ra cái là đổ lỗi cho người khác? Có chuyện gì cũng là do người khác sai? Chuyện này tôi không thể không quản!”

“Nói đúng!”

“Chính quyền huyện cái gì chứ? Căn bản đều không vì lợi ích của người dân chúng tôi để làm việc!”

“Luôn miệng nói là vì nước vì dân, nhưng các anh xem lại cách làm việc của các anh đi. Người dân trong huyện bị đánh mà vẫn còn đi bệnh viện người ngoài”.

Dân chúng nhất loạt lên tiếng.

Vương Bác và mấy người trong cục Chiêu thương đều bị hấn làm cho tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Hành động của Đồng Học Bản khiến không ít người mãn nguyện, tất cả mọi người đều không muốn nhìn thấy anh ta bị đánh.

“Bất quá... Phác Vĩnh Hỉ kia là đại sư Taekwondo, anh đừng quá kích động”.

“Đúng đấy, một mình đảm bảo sẽ không thể đánh lại Phác Vĩnh Hỉ được”.

“Bằng bất cứ giá nào, nếu mọi người ở đây cùng tập hợp lại, không tin là không thể làm gì hấn”.

“Như vậy cũng không được, người như Phác Vĩnh Hỷ kia, tám, mười người cũng chẳng thể đến gần hắn được, không bằng chúng ta gọi cảnh sát đi, nghĩ biện pháp khác”.

Không ai cho rằng Đồng Học Bân chính là một cao thủ, mới nhìn thì dáng người Đồng Học Bân rất gầy yếu không có cơ bắp, không cao ráo, cần hình thể không hình thể, nhìn qua thì thấy thể chất không được tốt. Hơn nữa hiện tại Đồng Học Bân cũng không có chút khí chất hay phong thái gì của một cao thủ, vừa rồi còn mắng mấy người Hàn Quốc và mấy người của chính quyền huyện Đại Phong, miệng nói ra nhiều câu khó nghe, như vậy làm gì có chỗ nào giống một cao thủ?

Lý Hiếu An ở phía sau còn chăm chọc nhìn Đồng Học Bân, có chút điểm muốn cười.

Mấy người Hàn Quốc bên cạnh cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Đồng Học Bân, có ý như muốn nói: “Người này thật sự không biết sự lợi hại của Phác Vĩnh Hỷ hay sao?”

Người nam nho nhã bị đánh sưng mặt, vẫn nằm dưới đất thấy vậy bèn khuyên: “Tiểu huynh đệ em, cảm ơn cậu, nhưng mà cậu...”

Đồng Học Bân cười nói: “Không phải là quán quân thế vận hội sao? Mặc dù tôi chưa nghiêm túc học qua môn võ nào, có điều đánh vài người học Taekwondo thì cũng không thành vấn đề gì, không có chuyện gì hết, ừm, làm phiền mọi người lùi lại một chút, cho tôi một chỗ rộng một chút, để tránh lát nữa động chân động tay làm mọi người bị thương”.

Thấy không thể khuyên được hắn, mọi người chỉ còn cách lùi lại một chút.

Lý Hiếu An nhìn hắn cười cười, nói nghe hay lắm!

Đồng Học Bân nheo mắt lại nói: “Tao sẽ đợi xem lát nữa mày còn có thể cười được nữa không, đừng tưởng rằng một Phác Vĩnh Hỷ là có thể bảo vệ được mày, đánh người dân của chúng tao, mày sẽ phải trả giá, đừng nói là một Phác Vĩnh Hỷ, dù có bảy tám đại sư Taekwondo! Tao con mẹ nó cũng đánh được mày!” Phong phạm cao thủ không có bao nhiêu, nhưng khí thế của Đồng Học Bân cũng là tác phong trước nay của hắn, có thua cũng không thể thua khí thế.

“Đến đây đi” Đồng Học Bân khởi động chân tay, chuẩn bị xong rồi.

Phác Vĩnh Hỷ trầm ngâm nhìn hắn lắc đầu nói, “Quyền cước không có mắt” Hiển nhiên ông ta cũng nhìn Đồng Học Bân có khả năng là một người không biết võ công, chỉ là mấy chiêu võ lẽ đường, mấy động tác giơ tay giơ chân, nhìn kỹ càng, rõ ràng người luyện võ với người không luyện võ nhìn hoàn toàn khác nhau, vừa nhìn là biết ngay.

Đồng Học Bân cười cười nói: “Sao nào? Nhìn không hơn được người sao?”

Phác Vĩnh Hỷ không nói gì

“Ha ha, vậy thử xem” Ánh mắt Đồng Học Bân bỗng nhiên ngưng lại, nhẹ nhàng đi tới một bước, “Cẩn thận đó”.

Mọi người dồn sức chú ý vào nhìn hai người bọn họ

“Tiểu huynh đệ, chú ý!”

“Nếu không được thì thôi đi, đừng cố gắng quá làm gì”.

Vương Bác lo lắng đến ảnh hưởng, cũng không nghĩ rằng bọn họ sẽ xảy ra xung đột như thế này. Nhưng sự việc đã đến nước này, có nói gì cũng vô dụng, hắn chỉ lạnh lùng chờ xem Đồng Học Bân bị đánh, trong lòng nói đây là người tự tìm đó nha. Lý Hiếu An cũng vui sướng khi người gặp họa xem cuộc chiến. Có Phác Vĩnh Hỷ đại sư xuất thủ, một chiêu là đủ rồi.

Khi mà nhiều người đang chờ đến lúc Đồng Học Bân bị đánh để cười chê, thì một màn chẳng ai có thể ngờ tới đã xảy ra.

Đồng Học Bân chỉ bình tĩnh, thản nhiên đánh một quyền, Phác Vĩnh Hỷ cũng chỉ nhẹ nhàng đỡ lại. Nhưng chính lúc hai bàn tay tiếp xúc với nhau, trong nháy mắt, cổ tay Đồng Học Bân lại có thể hơi hơi rung lên, bỗng biến ảo một cái góc độ, cùng tay của Phác Vĩnh Hỷ cứng đối cứng!

Phàng một tiếng, Đồng Học Bản quyền đầu bị văng ra!

Nhưng sắc mặt Phác Vĩnh Hỉ cũng biến đổi, nhú mào nhìn gân trên cánh tay của mình. Giờ khắc này Phác Vĩnh Hỉ mới biết được, chính mình lại có thể xem nhầm!

Người này tuyệt đối không phải người thường.

Đồng Học Bản sau khi xuất một chiêu, dừng lại một chút hỏi: “Hiện tại có điểm ý tứ đâu rồi chứ?”

Phác Vĩnh Hỉ bình tĩnh nhìn hắn, cuối cùng thu hồi ánh mắt xem thương, cẩn thận thủ thế nói: “Không ngờ vừa đến đây lại gặp ngay một cao thủ trẻ tuổi như vậy, đúng là cầu còn không được”.

Cao thủ?

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, người ngoài khó có thể phát hiện ra điều gì, bình thường chẳng có gì kỳ lạ, một cái tiếp xúc lướt qua, không có va chạm kinh thiên động địa gì xảy ra, cho nên vô luận là Lý Hiểu An có bản lĩnh taekwondo cũng tốt, Vương Bác cùng dân chúng quan sát cũng thế, nhưng tất cả mọi người đều không nhìn ra cái gì, tại sao Phác Vĩnh Hỉ lại nói hắn là cao thủ? Lại còn trình trọng triển khai tư thế ứng chiến? Nhưng một loạt những chiêu giao đấu tiếp theo làm ọi người kinh ngạc nhận ra, Đồng Học Bản nhìn gầy gầy yếu yếu, không có khí chất gì của một cao thủ... thật ra lại vô cùng lợi hại!

Phác Vĩnh Hỉ xuất chiêu!

Một cú đá đơn giản lại mang theo tiếng gió vù vù, công phu thâm hậu như thế làm cho Đồng Học Bản đồng tử co rụt lại, dùng back mới hiểm hiểm tránh được, ngay sau đó Phác Vĩnh Hỉ lại liên tục đá ra, mỗi một cú đá đều mang theo lực đạo ngàn cân! Điều này làm cho Đồng Học Bản hiểu rõ, đại sư đúng là đại sư, Phác Vĩnh Hỉ so với những võ sư đại diện khi mình đá quán gặp rõ ràng là hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

Tránh đi mũi nhọn!

Đồng Học Bản tránh bên phải, né bên trái, cuối cùng chờ trong nháy mắt khi lực công kích liên tục của Phác Vĩnh Hỉ yếu đi một chút, hắn mới nhanh chóng xông lên, tung ra một quyền.

Phác Vĩnh Hỉ lấy tay đỡ ra, lại là nhưong mào.

Đồng Học Bản đánh vào trên gân tay của hắn, thế tiến không giảm, chân bay lên, hướng về phía đầu gối của đối phương, lần này Phác Vĩnh Hỉ không đỡ mà nhẹ nhàng lùi về phía sau tránh, nhưng dường như Đồng Học Bản đoán được hắn sẽ lùi về phía sau, hầu như khi Phác Vĩnh Hỉ nhảy lên, cũng nhanh chóng bước lên một bước lớn, đưa chân lại tung một cước. Phác Vĩnh Hỉ không thể không đối cứng đỡ lại, phành, Đồng Học Bản dưới sự dùng back khổng chế lại một lần nữa tinh chuẩn đá trúng gân chân của hắn!

Hơn mười chiêu qua lại, hai người vẫn không phân được thắng bại!

Sắc mặt Phác Vĩnh Hỉ có chút ngưng trọng, Đồng Học Bản cũng vậy.

Khi đá quán ở Seoul, chiến thuật đánh lên điểm yếu của hắn có khi nào không hiệu quả? Nhưng hiện tại tựa như đã mất linh, toàn thân trên dưới Phác Vĩnh Hỉ giống như được luyện thành gang thép, căn bản không hề sợ hãi, cho dù hung hăng tấn công những chỗ mềm yếu, Phác Vĩnh Hỉ toàn thân không hoảng sợ một chút nào, hoàn toàn không lộ ra một chút sơ hở gì. Đồng Học Bản lại không làm được gì hắn.

Nhưng Phác Vĩnh Hỉ cũng không thể làm gì được Đồng Học Bản, tất cả các đòn tấn công đều bị né tránh, ngay cả chạm cũng chưa chạm không được vào Đồng Học Bản.

Bên cạnh có rất nhiều người trợn tròn mắt nhìn.

“Ta ngất! Tiểu huynh đệ kia là ai vậy chứ?”

“Làm sao có thể cùng với Phác Vĩnh Hỉ đánh ngang tay như vậy?”

“Cao thủ! Thực con mẹ nó là cao thủ!”

“Có câu như thế nào nhỉ? Cao thủ ở trong nhân gian! Thật đúng như vậy!”

Nhìn thấy Đồng Học Bàn lợi hại như vậy, mọi người vây xung quanh xem náo nhiệt, nhất thời kích động, một người hô lên: “Quá tốt! Võ công rất giỏi! Lấy lại mặt mũi cho chúng ta! Cố lên!”

“Con mẹ nó! Đánh hắn!”

“Đánh cho chúng nằm sấp đi!”

Đến cả Từ Yến ở phía xa cũng ngăn người ra, mặc dù đã nghe qua, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Đồng Học Bàn đánh nhau, đúng thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Nhìn thấy Phác Vĩnh Hỉ xuất nhiều chiêu như vậy mà vẫn chưa hạ ngục được Đồng Học Bàn, sắc mặt của Lý Hiếu An và mấy thương nhân Hàn Quốc cũng bắt đầu thay đổi.

Vương Bác và mấy người trong cục Chiêu thương trong lòng cũng lập bộp một tiếng, thật sự không dám tin vào mắt mình.

Trong khi đang giao đấu, bỗng nhiên Vĩnh Hỷ lùi lại mấy bước nói: “Đợi một chút!”

Thu hồi quyền cước, Đồng Học Bàn cũng đứng lại, không động thủ nữa, không hiểu ý của hắn ta.

Phác Vĩnh Hỉ cao thấp đánh giá Đồng Học Bàn vài lần, ánh mắt nghiêm nghị, thốt ra một câu làm tất cả mọi người đều thấy kỳ lạ: “...Là người!”

Đồng Học Bàn cười nói: “Cái gì là tôi? Trước đây tôi chưa từng gặp qua ông...”

Phác Vĩnh Hỉ nhìn thẳng vào Đồng Học Bàn nói: “Mấy tháng trước tôi đang ở nước ngoài thi đấu, nghe nói trong nước đã xảy ra chuyện, sau khi trở về nước mọi người nói rất nhiều các võ quá của chúng tôi bị đánh quá, mà đều bại dưới tay một người, người đó chỉ mới khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, dáng người gầy yếu, nhìn bề ngoài chẳng có chút gì giống như một người có võ công, nhưng thực lực lại rất mạnh, về phần môn phái cũng không ai có thể phát hiện ra đwọc, chỉ biết rằng người này thường dùng chiêu thức đánh vào gân cùng các chỗ mềm yếu, mỗi một chiêu thức vô cùng chuẩn xác, có tránh cũng khó tránh, phòng cũng không phòng được...”

Có một số người đã muốn rõ ràng, đều trợn mắt há hốc mồm lên!

Phác Vĩnh Hỉ nhìn Đồng Học Bàn tiếp tục nói: “Một mình có thể đá bảy tám võ quán của chúng tôi, đánh bại mười mấy võ sư đai đen của chúng tôi... chính là cậu phải không?”

Xoát xoát xoát, mấy chục người có mặt ở đây đều trợn tròn mắt nhìn Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn có chút không muốn thừa nhận, đánh đánh giết giết đối với hắn mà nói sẽ có chút ảnh hưởng đến danh dự, nhưng nghĩ đến chính mình đã mang tiếng xấu xa gần, thì cười lên một tiếng nói: “...Đúng là tôi, có điều cũng không phải do tôi tự đến gây sự, là các người không đứng trước, đánh du học sinh chúng tôi, cảnh sát cũng không quan tâm, tôi chỉ còn có cách để cho bọn họ một cách nói mà thôi”.

Tất cả cùng ồ lên một tiếng

“Tôi ngất! Không phải như vậy chứ?”

“Vậy người du khách nước ta báo chí nói đến chính là cậu ta sao?”

Đám người đã bắt đầu sôi động hẳn lên, hơn nữa một số thanh niên kích động thiếu chút nữa đã reo hò ầm ầm lên.

Cái người mà đến càn quét toàn bộ giới Taekwondo Hàn Quốc, đánh cho võ quán không dám mở cửa đó lại đang đứng ở trước mặt bọn họ sao?

Đây có thể xem là một tin tức rất lớn!!

447. Chương 445: Dân Chúng Võ Tay!

Bí mật kinh thiên này làm cho không khí trong hồ bơi lập tức nổ tung.

Mấy cán bộ phòng Chiêu thương liếc nhau, đều như phát mộng.

Vương Bác suất nửa há mồm mắng chửi người, chuyện đá quán TaeKwonDo hắn cũng nghe qua, lúc ấy sau khi xem tin tức còn vui vẻ hơn nửa ngày, ai ngờ đúng là Đồng Học Bân làm? Đây cũng quá thiếu đạo đức đi! Thì ra rất sớm trước kia chạy đến Hàn Quốc gây náo loạn động tĩnh lớn như vậy! Cái này con mẹ nó là Đảng viên gì? Cái này con mẹ nó là cán bộ quốc gia gì? Cái này cũng quá không chú ý ảnh hưởng! Còn quét ngang giới TaeKwonDo người ta? Người là sức chiến đấu gì?

Nhưng trái lại dân chúng bên này lại cảm xúc tăng vọt.

“Thần tượng! Anh thật trâu bò nha! Cho em xin chữ ký với!”

“Anh em! Chơi bọn chúng! Để cho bọn họ mở mắt!”

Người ta một mình có thể chinh cả giới TaeKwonDo, đuổi tận giết tuyệt đến vô quán TaeKwonDo người ta cũng không dám mở cửa, lần này, mọi người đều đem Đồng Học Bân nhắc tới độ cao đại sư giống như Phác Vĩnh Hỷ vậy, thanh âm trợ uy liên tiếp hô hào lên.

Phiên dịch đã đem tất cả những lời vừa rồi phiên dịch qua.

Lý Hiếu An thực cảm tức, âm lãnh nhìn Đồng Học Bân, người làm cho quốc gia bọn họ đánh mất mặt mũi lớn như vậy ngay tại trước mắt, đây là thù mới hận cũ cùng nhau đến!

Một cái thương nhân Hàn Quốc mặt sắc không tốt lắm, thấp giọng cùng Phác Vĩnh Hỷ nói cái gì đó.

Phác Vĩnh Hỷ nghe xong, khề lắc đầu, đối với Đồng Học Bân nói: “Hôm nay thôi bỏ đi”.

Đồng Học Bân bật cười nói: “Như thế nào bỏ đi?”

Phác Vĩnh Hỷ rất có phong phạm đại sư, “Cậu vừa mới bơi, thể lực tiêu hao không ít, chân cũng không mang giày, đất lại trơn trượt, loại tình huống này không tính là đánh giá công bình, đương nhiên, tôi cũng không phải nói quên đi sự kiện mấy tháng trước, ngọn nguồn lần đó tôi không muốn lại bình luận gì, ai đúng cũng tốt, ai sai cũng thế, nói cái gì cũng không có ý nghĩa, nhưng vì danh dự hiệp hội TaeKwonDo chúng tôi, cậu và tôi trận đánh giá này như thế nào cũng vô pháp tránh khỏi, tôi lần này đến Trung Quốc, thứ nhất là đầu tư, thứ hai cũng là muốn tìm người lúc trước làm một cái kết thúc, ai ngờ lại ở trong này gặp gỡ”.

Chỉ là một người lại làm cho cả giới TaeKwonDo Hàn Quốc mất mặt, khẩu khí này bọn họ hiển nhiên không có cách nào nuốt xuống, nói trắng ra là, Phác Vĩnh Hỷ phải thu hồi về.

Đồng Học Bân cười nói: “Tôi thật ra không sao cả, căn bản cũng không muốn đánh nhau, thắng bại với tôi mà nói không ý nghĩa, nhưng đạo lý... Chúng ta giải thích cho rõ đi, người phía sau anh đánh dân bên tôi, chuyện gì đều có thể quên đi, nhưng chuyện này tuyệt đối bỏ qua không được!”

Phác Vĩnh Hỷ lắc đầu nói: “Tôi cùng phụ thân Hiếu An có điểm giao tình, có tôi ở đây, ai cũng không thể động đến hắn”.

“Vậy được” Đồng Học Bân thanh âm lạnh lùng nói: “Tôi nói rồi, tôi muốn đánh hắn, anh chính là phân thân ra một trăm cũng ngăn không được tôi!”

Phác Vĩnh Hỷ nhú mày, “Tôi thừa nhận công phu trên tay cậu không tệ, bắt quá có phải là lớn lối quá không?”

“Vậy thử lại đi?” Đồng Học Bân tròn mắt chợt nhú lại, liền đi nhanh hướng tới Lý Hiếu An đi tới.

Phác Vĩnh Hỷ cảm thấy hắn có chút ta đây lớn lối, từ giao thủ vừa rồi mà xem, hai người cho dù không thể phân ra thắng bại thì cũng là ở sần sần như nhau, thực lực cũng không cách xa, dưới tình huống như vậy hắn muốn một mặt cùng mình giao thủ một mặt đi phân tâm công kích Lý Hiếu An? Đây là không đem chính mình để vào mắt sao!

Thật ra Đồng Học Bân chính là nghĩ như vậy.

Bởi vì hắn không có khả năng thua, hắn còn có sát thủ gián căn bản còn chưa sử dụng tới!

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Phác Vĩnh Hỷ hoành thân ngăn cản hấn, một cước đá ngang!

Đồng Học Bân không chút hoang mang nghiêng người né tránh, mượn thế lại đi tới trước một bước.

Bốn bước...

Hô, một cước bên cạnh lại giết qua! Đồng Học Bân hiểm hiểm hạ thân xuống, chân của Phác Vĩnh Hỷ hầu như là sát tóc hấn mà qua!

Năm bước...

Lý Hiếu An đã muốn gần trong gang tấc!

Nhưng có thể đi đến nơi này, Đồng Học Bân đã là dốc hết toàn lực đem back phát huy đến mức tận cùng, bên người Phác Vĩnh Hỷ như hổ rình mồi, nếu cứ như vậy đi xuống, không đợi tiếp cận Lý Hiếu An thì mình đã bị Phác Vĩnh Hỷ đánh trúng, cho nên Đồng Học Bân ở thời điểm Phác Vĩnh Hỷ lại một lần nữa công kích liền trong lòng niệm một câu!

Thời gian đóng băng!

Hấn nghiêng người lại bước qua một bước!

Giải trừ!

...

Thời gian khôi phục !

Mọi người chỉ cảm thấy Đồng Học Bân thân mình hơi hơi chợt lóe, lại có thể nhanh chóng né qua Phác Vĩnh Hỷ đã đến phía sau hấn. Phác Vĩnh Hỷ không nghĩ tới Đồng Học Bân lần này nhanh như vậy, nhanh đến hấn đều chưa có phản ứng thì đã né qua, vừa thu lại chân, còn muốn truy qua thì đã có chút không còn kịp nữa rồi!

Ở dưới mọi người kinh ngạc chăm chú nhìn, bốp một tiếng, một chương của Đồng Học Bân đã đánh đến trên mặt Lý Hiếu An!

Lý Hiếu An không phải không muốn trốn, nhưng mặt sau vây quanh không ít người, căn bản là trốn ra không được, kêu thảm thiết mà ngã lăn ra đất, mặt đều sưng lên!

“Đồng Học Bân!” Vương Bác kinh hãi thất sắc!

“.....xxxxxxxx.....” Lý Hiếu An mắng to!

“Hãy!” Phác Vĩnh Hỷ ở phía sau gầm nhẹ một tiếng.

Đồng Học Bân cảm giác được gió bên tai động, căn bản trốn không thoát...!

Hấn hơi hơi xoay người.

Giải trừ!

...

Hô!

Phác Vĩnh Hỷ quyền đầu xẹt qua đỉnh đầu Đồng Học Bân, nương cơ hội xoay người, Đồng Học Bân lại đạp một cước vào bụng Lý Hiếu An, cùng bộ vị vừa rồi Lý Hiếu An đánh người nam văn nhã kia giống nhau như đúc, đây là gậy ông đập lưng ông, chợt đưa tay chụp lấy mấy ảnh của Lý Hiếu An, dùng sức giật lấy, hô, mấy ảnh vẽ một đạo đường cong bay đi ra ngoài, răng rắc rơi trên mặt đất vỡ vụn!

Tĩnh lặng!

Hồ bơi tĩnh lặng ước chừng hai giây!

Lập tức từng đợt hoan hô nhiệt huyết sôi trào chợt bùng nổ!

“Tốt! Đánh rất tốt!”

“Ha ha ha! Đánh rất tốt!”

“Rất đẹp!”

Lý Hiếu An hành động làm cho tất cả mọi người thực khó chịu, thấy hắn bị đánh tất cả đều tâm tình tốt, cũng là kiến thức đến nhân vật truyền kỳ trong truyền thuyết quét ngang Hàn Quốc này! Người ta thế này mới gọi là trâu bò!

Đồng Học Bàn mỗi lần đánh người cũng không phải vì làm náo động, cũng không phải vì thể diện, mà chỉ là muốn đòi lại một cái đạo lý, đòi lại một cái tiếng nói, hiện tại ảnh chụp đã không còn, Lý Hiếu An cũng đã nhận trừng phạt, Đồng Học Bàn liền vừa thu tay không có tiếp tục nữa, nhiều người như vậy nhìn, hắn không thể không để ý mà không buông tha người.

Phác Vĩnh Hỉ thấy thế, thở dài một hơi thật sâu, “Bỏ đi, bỏ đi”. Cũng không cùng Đồng Học Bàn ra chiêu nữa.

Lý Hiếu An nằm trên mặt đất ôm mặt sưng đỏ lớn tiếng nói: “.....”

Phác Vĩnh Hỉ đi qua nhìn nhìn thương thế của hắn, lắc đầu, không trả lời hắn cái gì, lần này quả thật là Lý Hiếu An quá phận, để cho hắn ăn chút thiệt thòi có lẽ cũng không phải chuyện xấu. Chỉ là Đồng Học Bàn vừa rồi mấy đòn né tránh sét đánh không kịp bưng tai kia làm cho Phác Vĩnh Hỉ trong lòng hơi trầm xuống, nếu thực công bình đánh giá, hắn thực không có nắm chắc tất thắng Đồng Học Bàn, công phu như thế, trách không được các giáo luyện đại diện trong võ quán cũng không là đối thủ của hắn.

Bất quá... Đây là cái gì công phu?

Dù là Phác Vĩnh Hỉ kiến thức rộng rãi cũng chưa từng nghe nói qua.

Vương Bác lập tức gọi một cuộc điện thoại, sau đó vội vàng đi đến bên cạnh Lý Hiếu An dìu hắn, càng không muốn gặp chuyện không may hơn, nhà đầu tư bị đánh, cái này là thế nào? Vương Bác căn bản không biết nên ăn nói như thế nào cùng Lịch Phong, nếu làm cái này không tốt, thương nhân Hàn Quốc này không chịu đầu tư nữa thì sao? Lịch Phong để cho thư ký chính mình đi tiếp những người này, có thể nhìn ra được Lịch Huyện trưởng đối với bọn họ coi trọng, nhưng hiện tại...

Đồng Học Bàn nhìn đám người Vương Bác, trong lòng chán ghét, người dân trong huyện mình bị khi dễ, các người một câu cũng không nói, ngay cả để ý cũng không để ý, hiện tại một người bên ngoài bị đánh các người gấp giống như là con cháu của mình? Lại gọi xe cứu thương cùng thông báo lên trên? Cái con mẹ gì vậy!

Đồng Học Bàn không nhìn bọn hắn nữa, xoay người trở về, ngồi xổm xuống bên cạnh người nam nho nhã kia, “Huynh đệ thế nào rồi? Xe cứu thương hẳn là nhanh đến, ráng chịu chút”.

Người nam nho nhã chịu đựng đau dùng sức nắm chặt tay hắn, “Cảm ơn! Cảm ơn!”

Con gái của hắn khịt khịt khóc nói: “Cảm ơn chú!”

“Ha ha, đứa nhỏ này thật ngoan” Đồng Học Bàn vuốt vuốt đầu cô nhỏ, “Không cần cảm ơn”.

Vợ của nam tử nho nhã lo lắng nói: “Cậu này, người Hàn Quốc này hình như là khách quý của chính quyền huyện, cậu như vậy... coi chừng bị hại”.

Đồng Học Bàn vui vẻ, thấp giọng nói: “Đại tỷ, yên tâm đi, tôi không sao, lãnh đạo huyện bọn họ đối với tôi sớm hận thấu xương, có chuyện này hay không có chuyện này đều giống nhau, không phải là đánh người sao? Ha ha, có thể cho dân chúng chúng ta một câu trả lời, điểm phiền toái nhỏ này thì có là gì?”

Người nam nho nhã đôi mắt có điểm hồng, bóp thật chặt tay Đồng Học Bàn, lại nói cảm ơn một lần nữa.

Bốp bốp bốp bốp, Từ Yến không biết từ khi nào đã đi lên tới, cười ha ha vỗ tay, kết quả mọi người nhất tề hưởng ứng, tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên ở tại hồ bơi!

“Nhìn người ta đi! Đây mới là bộ dáng của cán bộ!”

“Đúng vậy, vừa rồi tôi nghe người ta gọi anh ta là Cục trưởng? Trách không được tuổi còn trẻ mà đã có địa vị cao như vậy”.

“Đúng, xem phong phạm, khí phách của người ta kìa!”

Tôi phong phạm cái gì trời? Đồng Học Bàn có điểm ngưng ngừng nói: “Mọi người đừng như vậy, tôi cũng không có làm chuyện gì đáng nhắc tới hết, chỉ là tận nghĩa vụ của một cán bộ quốc gia, tận nghĩa vụ của một Đảng viên, tôi cũng muốn để ọi người biết, không phải tất cả cán bộ đều là những người như vậy, mọi người sẽ đối với Đảng của chúng ta có tin tưởng, sẽ đối với chính phủ có tin tưởng! Đảng củ chúng ta là Đảng của nhân dân! Chính phủ của chúng ta là chính phủ của nhân dân!”

Kết quả lời này vừa ra, mọi người vỗ tay càng nhiệt liệt .

“Nói rất đúng!”

“Đúng! Là chính phủ của người dân chúng ta!”

Từ Yến cười một tiếng, bị Đồng Học Bàn chọc cười, bất quá Tiểu Đồng có thể ở cuối cùng nói ra loại lời này, cũng làm cho nàng âm thầm gật đầu.

Nhân viên công tác cục Chiêu thương trên mặt rất khó coi, người ta kia chính là đang mắng bọn họ. Vương Bác mặt âm trầm, hận không nói nên lời, còn tận chức trách một cán bộ quốc gia sao? Người cán bộ quốc gia nào giống như người động cái liền đánh người mắng người? Người thật đúng là dám nói!

Bất quá hận thì hận, Vương Bác cũng không có còn dám chỉ vào mũi Đồng Học Bàn mà nói những lời này, chỉ là đem chuyện này từ đầu chí cuối hướng Lịch Phong báo cáo qua.

Wương Bác cũng có chút khó mà tin được, chủ yếu vẫn là Đồng Học Bàn sức chiến đấu quá khoa trương!

Một đại sư TaeKwonDo lẫn lộn trong võ thuật, trên thế giới bài danh mấy vị trí đầu cũng chỉ có thể đánh bất phân thắng bại... Ai còn nguyện ý chọc tới?

448. Chương 446: Ngay Cả Chi Phiếu Cũng Có?

Bốn rưỡi chiều.

Huyện Đại Phong, bên ngoài hồ bơi.

Trừng trị Lý Hiếu An, tiếp nhận lòng biết ơn của dân chúng, Đồng Học Bàn không có chờ xe cứu thương đến liền đi thẳng vào phòng thay quần áo thay đổi quần áo đi ra, chỉ chốc lát sau, Từ Yến khuôn mặt tươi cười cũng đi ra theo.

“Từ đại tỷ” Đồng Học Bàn cười đón, “Làm cho chị xem chê cười”.

Từ Yến nhìn nhìn hắn, “Xem cái gì chê cười? Cậu đây là làm cho tôi mở rộng kiến thức, ha ha, nổi tiếng không bằng gặp mặt, tiểu tử ngươi công phu quyền cước thật đúng là không bình thường”.

Đồng Học Bàn khiêm tốn nói: “Tôi đó là chút quyền cước thôi, cũng không lên đài được”.

“Cậu cũng đừng có mà tránh né, ngày khác cậu phải dạy cho tôi đó, hai ta rảnh thì luyện chút”.

“Đâu đâu, nào dám nào dám” Đồng Học Bàn xua tay nói: “Tôi thực không được, không dám dạy cho chị”.

“Có cái gì không dám? Có khả năng thì làm thầy, cứ nói như vậy đi” Dứt lời, Từ Yến cúi đầu nhìn đồng hồ, “Ồ, đã muộn vậy rồi, được rồi, tôi bên kia còn có chút chuyện cần xử lý, đi trước đây, hôm nay bơi thật sự tận hứng, cảm ơn cậu Tiểu Đồng”.

“Xem chị nói kìa, tôi tiễn chị?”

“Không cần, xe của tôi cũng đến đây”.

Vì muốn bắt người theo dõi Đồng Học Bàn, mấy nhân viên quốc an luôn luôn ở bên ngoài hồ bơi nhìn chăm chăm, bắt quá hiện tại xem ra là không có người mắc câu. Từ Yến cùng Đồng Học Bàn sau khi nói vài câu, mới xoay người đi về phía một chiếc Audi cách đó không xa, chiếc A6 quay đầu, nhằm hướng bắc mà đi. Sau khi nhìn theo Từ Yến rời đi Đồng Học Bàn cũng không ở lâu, lên Camry, tìm một tiệm cơm ăn cơm.

Chạng vạng.

Sắc trời từ từ trầm xuống.

Từ một tiệm cơm nhỏ đi ra, Đồng Học Bàn xoa xoa bụng, chủ yếu là vừa rồi đánh cũng mệt mỏi, hẳn một hơi ăn cũng không ít.

Lúc này, di động vang lên.

Vừa thấy dãy số, Đồng Học Bàn vừa bắt máy vừa thuận tay mở cửa xe đi vào, “Tuệ Lan?”

“Thế nào rồi? Nghe nói anh buổi chiều đem nhà đầu tư huyện Đại Phong đánh?”

Đồng Học Bàn cười nói: “Chị tin tức thật đúng là mau” Tạ Tuệ Lan ngả người lên trên ghế, vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Anh bảo Tạ tỷ nói anh cái gì cho tốt? Tôi bên này nhận áp lực cho anh, không phải để cho anh đi qua đánh nhà đầu tư, anh nếu mà cứ gây họa như vậy, Tạ tỷ chính là có mọc thêm hai cái tay cũng đỡ không được, được rồi, huyện Đại Phong lúc này cũng đã bị anh gây họa không sai biệt lắm rồi, hã giận thì cũng hã giận rồi, ngày mai cứ như vậy trở về đi”.

Đồng Học Bàn bắt đắc dĩ nói: “Cái gì mà cứ như vậy, nhiệm vụ của tôi còn chưa có hoàn thành mà”.

“Anh có nhiệm vụ gì?”

“Lịch Phong hẳn đoạt một cái hạng mục của chúng ta, chúng ta tối thiểu cũng phải kéo một nhà đầu tư của bọn họ trở về? Tôi đến đây, nếu không có thu hoạch, tôi làm sao có mặt mũi mà trở về?”

“Ha ha, anh còn muốn mặt mũi? Muốn mặt mũi sao còn đánh người?”

“Tôi đánh người là vì dân chúng, chuyện xảy ra là chị không biết, nếu chị biết, chị lúc ấy nói không chừng cũng động thủ”. Tạ Tuệ Lan khé mắt mang theo nét cười, “Đừng tranh cãi cùng tôi nữa, ngày mai anh sớm một chút trở về đi, anh cũng đã đi hai ngày, người huyện Đại Phong luôn đưa cáo trạng ở trên thành phố, lần này anh đem nhà đầu tư bọn họ kéo đến đánh, đem hội chiêu thương của bọn họ tạo nên ảnh hưởng xấu, huyện Đại Phong nếu lại cáo lên nữa, huyện chúng ta cũng không chống đỡ được nữa. Nhà đầu tư không đến thì không đến, như vậy cũng đã được rồi”.

“Nói là nói như vậy, mà...”

“Nghe tôi, được không?”

Cuối cùng, Đồng Học Bàn cũng không cãi được nàng, đành phải nói: “Nghe chị nghe chị, tôi giờ về khách sạn, buổi sáng ngày mai trở về, được chưa?”

“Ừm, vậy mới được chứ ha ha”.

Bắt quá Đồng Học Bàn làm sao là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy? Lúc đến đã nhận thức chuẩn phải kéo ít nhất một hạng mục trở về, lúc này đã đến bước này, như thế nào có khả năng buông tha? Đây cũng không phải là phong cách của hắn! Phong cách của Đồng Học Bàn chính là người nếu ép buộc tôi thì tôi tất sẽ gây họa cho người!

Hai tay trống trơn mà trở về?

Vô nghĩa! Anh em cũng không phải là người như vậy!

Nhưng mà Tạ Tuệ Lan dặn là phải nghe, Tuệ Lan cũng là nghĩ tốt ỉnh, vì thế Đồng Học Bàn nhìn đồng hồ, cách buổi sáng ngày mai thời gian cũng không bao lâu, hẳn phải trong lúc này tìm được một nhà đầu tư rồi đem hắn trở về huyện Duyên Đài. Nhưng này chuyện này khó khăn, tìm ai đây? Lưu tổng Bắc Kinh kia? Không được, người nọ tựa như đã muốn ký hợp đồng, vấn đề đã đóng thuyền, vậy còn ai khác?

Vừa nghĩ vừa lái xe trở về khách sạn.

Đại sảnh khách sạn Thụy Hòa.

Đồng Học Bân đi vào, ánh mắt quét qua bên trong, hắn biết rất nhiều nhà đầu tư đều có thói quen ở khi cà phê dưới lầu nghỉ ngơi chuyện trò, cho nên ngay từ đầu liền tập trung ở nơi này, nhưng mà đồng thời khi hắn tìm kiếm mục tiêu, mọi người trong đại sảnh cũng hầu như cùng thời gian nhất tề nhìn về phía hắn, Đồng Học Bân lúc này mới phát hiện, hai cảnh sát đang cùng Lý Hiếu An cùng một phiên dịch Hàn Quốc nói cái gì đó, Vương Bác đã ở đó, hiển nhiên là chuyện chiều nay mọi người đều đã biết, không ít nhà đầu tư ánh mắt nhìn Đồng Học Bân đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Được đó, anh em thanh danh là xấu như vậy sao?

Sự tình buổi chiều sau khi bị Vương Bác báo đến chỗ Lịch Phong, toàn bộ cán bộ huyện Đại Phong biết chuyện này đều tức giận, nhất là Lịch Phong là đương trường ném vỡ cái ly trong tay. Nhà đầu tư bị đánh? Vấn đề này rất nghiêm trọng, bí thư huyện ủy cũng đã điện thoại cho Lịch Phong, cuối cùng chỉ nói ba chữ cần ổn định, ý tứ chính là Lịch Phong người đã gây ra phiền toái thì người cũng phải mau chóng giải quyết cho tôi.

Sau khi nhận điện thoại, Lịch Phong cũng bình tĩnh xuống. Đồng Học Bân người nọ là thật đáng hận, nhưng không thể bắt, thứ nhất hắn dù sao cũng là cán bộ quốc gia, thứ hai chuyện này cũng không đủ điều kiện câu lưu, thật muốn bắt nhân sự tình liền náo lớn, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là che đi, không cho ảnh hưởng mở rộng. Cho nên Lịch Phong đã chỉ thị xuống, giải quyết việc chung, nhưng vẫn phải cấp cho nhà đầu tư người Hàn Quốc một câu trả lời.

Câu trả lời là cái gì? Đương nhiên chính là tiền thuốc men cùng bồi thường máy ảnh.

Đồng thời, Lịch Phong cũng tức giận báo cáo lên thành phố!

Trước đó Lịch Phong còn muốn muốn trừng trị Đồng Học Bân, nhưng thái độ bí thư huyện ủy lại làm cho hắn tạm thời đánh mất tâm tư này, hiện tại xem ra, Đồng Học Bân này cũng không phải là dễ động tới, nếu lại làm cho Đồng Học Bân tiếp tục gây sự như vậy, huyện Đại Phong sớm muộn gì cũng lộn xộn, sau khi xảy ra sự tình cho dù Đồng Học Bân cũng sẽ bị xử phạt, nhưng chịu hại vẫn là huyện Đại Phong, Lịch Phong hắn cũng sẽ bị liên lụy vào, đây là trốn không thoát, khó tránh khỏi sẽ bị đối thủ lấy ra làm văn chương. Sau khi rõ ràng điểm này, Lịch Phong cũng không muốn giằng co cùng người này nữa, hiện tại phải bảo đảm chính là hội chiêu thương tổ chức thuận lợi, cho nên phải mau chóng đem Đồng Học Bân ôn thần này đánh đi!

Đại sảnh tầng một.

Nhìn thấy Đồng Học Bân trở về, Lý Hiếu An nhất thời chỉ vào hắn, "... hắn hắn hắn..."

Phiên dịch nói: "Hắn đánh người, đem máy ảnh phá hư".

Vương Bác nhìn Đồng Học Bân, biết hắn khẳng định cùng huyện Đại Phong ở không lâu, sự tình buổi chiều đánh người vừa ra, trên thành phố khẳng định sẽ không lại thờ ơ, hô, tên này rốt cuộc cũng phải đi, Vương Bác thở phào một hơi, bằng không lưu bom hẹn giờ này ở bên người, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Hai cảnh sát đi lên, "Anh chính là Đồng Học Bân?"

Đồng Học Bân cười cười, "Là tôi, đồng chí cảnh sát tìm ta có việc? Đến đây, ngồi xuống rồi hãy nói" Hắn tìm cái ghế sofa ngồi xuống, rồi vẫy bọn họ lại. Bọn họ đến Đồng Học Bân cũng không có ngoài ý muốn, một khắc quyết định đánh người, hắn biết phải có cảnh sát tìm tới, cái này cũng là trình tự bình thường, Đồng Học Bân cũng không nghĩ tới đánh nhân là xong.

Người cảnh sát lớn tuổi hơn trong đó mặt nghiêm lại, muốn khiển trách thái độ của hắn không đoan chính, nhưng lại nghĩ đến người này ngay cả nhà đầu tư đều dám đánh, ngay cả Phác Vĩnh Hỉ đều có thể đánh ngang tay, lời nói đến bên miệng liền nhanh nuốt trở vào, nghiêm túc nói: "Buổi chiều ở hồ bơi, là anh làm hỏng máy ảnh của Lý Hiếu An? Còn đánh hắn?"

"Lý Hiếu An là ai?" Đồng Học Bân chĩa chĩa xa xa, "Anh nói là người nọ? Ồ, đúng vậy, là tôi đánh".

Cảnh sát lớn tuổi hăng hăng cổ họng, "Hành vi củ anh đã muốn xúc phạm pháp luật, bắt quá chúng ta kiến nghị, người bị hại đưa ra yêu cầu muốn bắt đền mười vạn nhân dân tệ, phương diện này có tiền thuốc men,

có phí tổn thất tinh thần, còn có máy ảnh bị hư kia nữa” Cái máy ảnh kia trông cũng không tệ, Đồng Học Bân nhìn qua biết hẳn là cũng mấy vạn.

Đồng Học Bân hơi ngẩng đầu, “Hắn cũng đánh người, có bồi thường chưa?”

Cảnh sát lớn tuổi nói: “Buổi chiều khi ở hồ bơi Phác Vĩnh Hỉ đã cùng người bị đánh câu thông qua, cũng đã bồi thường năm vạn nhân dân tệ”.

“Có xin lỗi không?”

Lão cảnh sát ồm một tiếng, cái xin lỗi này vẫn là Phác Vĩnh Hỉ buộc Lý Hiểu An nói, tuy rằng Lý Hiểu An thực không tình nguyện.

Đồng Học Bân khẽ gật đầu, chuyện này cũng còn có thể nói chuyện.

Vương Bác nghĩ đến hẳn sẽ không bồi tiền, mười vạn cũng không phải là con số nhỏ, đối với loại người trẻ tuổi vừa mới tiến vào thể chế mới vài năm như Đồng Học Bân này, chi tiêu cũng đều là vấn đề, vì thế liền cùng người cảnh sát kia ra hiệu, chuyện này phải mau chóng xử lý, cho nhà đầu tư một câu trả lời.

Cảnh sát lớn tuổi vừa thấy, lập tức nói: “Nếu không được, xin mời anh cùng chúng tôi về sở một chuyến”.

Vương Bác cùng một số nhân viên công tác phòng Chiêu thương đều muốn xem Đồng Học Bân chê cười, nếu có thể nhìn thấy hắn bồi không nổi tiền gọi điện thoại tìm người vay tiền thì càng thống khoái. Trong đại sảnh một ít nhà đầu tư trong nước cũng đều nhìn về phía bọn họ bên này, muốn nhìn một chút người này sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Nhưng bọn họ không biết, Đồng Học Bân nhìn qua thì lưu manh, trên thực tế cũng là người thực giảng đạo lý, người bị hắn đánh, máy ảnh bị hắn phá, cũng là vì cho người dân một câu trả lời. Lý Hiểu An bồi tiền, nói lời xin lỗi, sự tình cũng là xong rồi, Đồng Học Bân dám làm dám chịu, bồi thường tiền thì có làm sao?

Về phần có nhiều tiền như vậy hay không?

Cái này không phải là nói đùa hay sao!

Đồng Học Bân tiện tay cầm lên cái túi của mình, kéo khoá kéo, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người lấy ra một tờ chi phiếu, cái này vẫn là Huyền di sớm cho hắn. Xoát xoát vài nét bút ký chi phiếu mười vạn, Đồng Học Bân đưa cho cảnh sát lớn tuổi kia, “Con số đã đủ chưa?”

Cảnh sát lớn tuổi sững sốt cầm lên xem, thật sự là chi phiếu!

Chi phiếu tiền mặt!

Lần này, Vương Bác cùng không ít nhà đầu tư đều tròn mắt, ai cũng không nghĩ tới Đồng Học Bân lại có thể nhẹ nhàng xuất ra một tờ chi phiếu!

Ta kháo! Ngay cả chi phiếu đều có?

Cái này con mẹ nó còn là cán bộ quốc gia sao!?

449. Chương 447: Hạng Mục Một Trăm Triệu!

Bảy giờ tối.

Khách sạn Thụy Hòa.

Đồng Học Bân nghiêng đầu nhìn lão cảnh sát kia, “Làm sao vậy? Chi phiếu có cái gì không đúng?”

“Khụ khụ, không có” Lão cảnh sát lau mồ hôi, đi trở về đem chi phiếu giao cho Lý Hiểu An.

Lý Hiểu An có điểm không tin, nhưng đối với chi phiếu Trung Quốc không quá hiểu biết, đã kêu phiên dịch kia đến xem cho hắn, cuối cùng phiên dịch đối với Lý Hiểu An gật gật đầu.

Đồng Học Bân chiêu thức ấy đem rất nhiều người đều chấn động, trong đó bao gồm cả Vương Bác cùng nhân viên công tác phòng Chiêu thương. Số tiền mười vạn hai mươi vạn tuy rằng không phải con số nhỏ,

bọn họ đại đa số người cũng đều có thể lấy ra, nhưng chi phiếu thì không giống, ngân hàng hiện tại quy định cá nhân tựa như không cho phép dùng chi phiếu, bình thường đều là xí nghiệp hơn mười triệu mới có tư cách, cái này còn giống như là cán bộ hay sao?

Phía sau, có mấy người mắt sắc chú ý tới PatekPhilippe trên cổ tay Đồng Học Bản, đồng tử đều co rút lại, thời điểm vừa mới thấy còn tưởng rằng là giả, dù sao đầu năm nay hàng giả cũng nhiều, cách khá xa cũng thấy không rõ lắm, nhưng hiện tại thấy Đồng Học Bản ngay cả chi phiếu đều có, mọi người cũng không có hoài nghi gì nữa, cái đồng hồ giá chừng một hai triệu này là thật, chủ nhân tùy thân mang theo chi phiếu còn không có khả năng đi mua đồng hồ giả!

Đồng hồ giá hai triệu!

Ngay cả các nhà đầu tư đa số cũng không thể bỏ tiền ra mua nó!

Cái này cũng quá có tiền đi? Cái này rốt cuộc là cán bộ quốc gia hay là nhà đầu tư? Xem thế nào so với nhà đầu tư còn muốn có tiền hơn?

Giải quyết xong bên này, Đồng Học Bản liền đứng lên, “Đồng chí cảnh sát, chuyện này xong rồi chứ?”

“Ừm, xong rồi, không có việc gì” Cảnh sát trẻ tuổi vội nói.

Đồng Học Bản liền ở mọi người nhìn theo đi qua khu nghỉ ngơi, nhấn thang máy lên lầu, không bao lâu thang máy leng keng vang lên, hắn liền cất bước đi vào.

Tầng một...

Tầng ba...

Tầng năm...

Trở về phòng mình, Đồng Học Bản thẳng đến phòng tắm tắm rửa một cái, một mặt vẫn suy nghĩ như thế nào mới có thể ở buổi sáng ngày mai kéo được một nhà đầu tư trở về. Hắn là người rất sĩ diện, chính mình cùng phòng Chiêu thương cùng trong huyện nói đến huyện Đại Phong, giờ thu hoạch gì đều không có như thế nào không biết xấu hổ mà trở về?

Làm như thế nào đây?

Tìm biện pháp ở chỗ ai đây?

Đang tắm rửa, mơ hồ nghe được bên ngoài điện thoại vang lên, không phải di động của hắn, là điện thoại khách sạn.

Đồng Học Bản tưởng cái gì “Tiên sinh muốn phục vụ hay không” linh tinh gì đó, nên không để ý tới, tiếp tục tắm rửa, chờ tắm rửa xong hong khô tóc, đi đến trong phòng Đồng Học Bản lại một lần nghe thấy điện thoại vang lên. Quay đầu lại nhìn, hắn đành phải đưa tay tiếp ống nghe.

“Alo?”

“Là Đồng Học Bản?” Đầu bên kia là thanh âm một người trung niên quen thuộc, “Tôi là Phác Vĩnh Hỉ”.

Đồng Học Bản ngắt ra, cười nói: “Phác đại sư, như thế nào lại gọi đến vậy?”

Phác Vĩnh Hỉ thản nhiên nói: “Muốn cùng với anh hẹn thời gian thi đấu hữu nghị một trận, bắt quá mới nhớ tới không có điện thoại của anh, cho nên chỉ có thể gọi điện thoại lên phòng”.

Đồng Học Bản đối với Phác Vĩnh Hỉ vẫn có một chút hảo cảm. Tuy rằng hai người ở hồ bơi xung đột qua, nhưng Đồng Học Bản cũng hiểu, Lý Hiếu An là con của bạn hắn, dù thế nào cũng phải chiều cố hắn. Huống chi đi còn giống như là Phác Vĩnh Hỉ chủ động bồi thường tiền thuốc men, cũng buộc Lý Hiếu An xin lỗi, cái này cũng làm cho Đồng Học Bản nhìn ra Phác Vĩnh Hỉ là có phong phạm đại sư, khí độ không tệ, hàm dưỡng cũng rất sâu.

Cho nên xuất phát từ điểm hảo cảm này, Đồng Học Bản mặc dù đối với đám người Hàn Quốc này có chút cái nhìn, trong giọng nói cũng không có lộ ra, “Phác đại sư, anh nói thi đấu hữu nghị, chuyện này tôi chỉ sợ thật đúng là đáp ứng không được”.

“Vì sao vậy?”

“Không phải tôi không tiếp thu thực lực của anh, tôi biết quy củ ở chỗ các anh, có khiêu chiến bình thường đều là ứng chiến, liên quan đến danh dự cùng tôn nghiêm? Bất quá tôi buổi chiều đã nói, thắng bại đối với tôi mà nói không có ý nghĩa, anh cũng biết tôi là người trong thể chế, không phải là võ giả”.

“Anh bạn trẻ, chỉ là thi đấu hữu nghị mà thôi”.

“Ngại quá Phác lão sư, tôi thực không có hứng thú gì”.

Đồng Học Bán mỗi lần đánh nhau đều cũng có mục đích, đều là đứng trên quan điểm đạo đức, đều là không thể không xuất thủ mới có thể đánh, hần tuy rằng cũng là người tranh cường háo thắng, nhưng không có ý nghĩa hần người nào cũng đánh, đi cùng Thái Sơn bắc đấu giới Taekwondo Hàn Quốc tranh một cái thắng bại? Với hần mà nói có ích lợi gì? Hần tâm tư không ở nơi này, mà là ở quan trường, ở thể chế, cho nên mới không có đáp ứng.

Nhưng là chuyện này đối với Phác Vĩnh Hỉ lại vô cùng quan trọng, hần lần này đến nước cộng hòa, một mục đích trong đó chính là muốn tìm cao thủ quét ngang giới Taekwondo kia, cái này về mặt ý nghĩa mà nói, thậm chí so với hần lần này đầu tư đều quan trọng hơn, đầu tư chỉ là liên quan đến một mình Phác Vĩnh Hỉ, mà giới Taekwondo Hàn Quốc bọn họ bị Đồng Học Bán xoá sạch thanh danh cũng là liên quan đến mọi người, Phác Vĩnh Hỉ phải đòi lại một chuyến, hơn nữa hần không được phép thua.

Trên điện thoại, hai người tới tới lui lui nửa ngày, Đồng Học Bán cũng không ứng chiến.

Phác Vĩnh Hỉ liền cười khổ, hần vốn tưởng rằng hần là thực thuận lợi, cao thủ đều có tôn nghiêm cao thủ, nhưng người này lại ngược lại, một chút khí độ cao thủ cũng không có, sau khi quét ngang võ quán Taekwondo thì quay đầu bước đi, khi gặp lại ngay cả khiêu chiến thư cũng không nhận, quả thực cũng không thể nói nổi.

Cái này gọi là cao thủ gì?

Một chút phong phạm võ giả đều không có... Nhưng hần lại vẫn là cao thủ bất bại, điều này làm cho Phác Vĩnh Hỉ có điểm dở khóc dở cười. Đồng Học Bán có thể nói là cao thủ “dị nhân” mà Phác Vĩnh Hỉ lần đầu tiên thấy được, trách không được các giáo luyện đại diện Hàn Quốc đã cùng hần giao thủ qua đều nói người này liếc mắt nhìn qua căn bản không giống võ giả, Phác Vĩnh Hỉ buổi chiều đã từng chính mắt chứng kiến, hiện tại cũng hiểu được lời của giáo luyện này.

Cuối cùng, Phác Vĩnh Hỉ cũng không có cách, hần vẫn là thực tự giữ thân phận, không muốn ngăn chặn Đồng Học Bán ở trước cửa buộc hần ứng chiến, như vậy liền quá nhỏ nhen đi, cuối cùng Phác Vĩnh Hỉ bỗng nhiên nghĩ ra một cái chủ ý, cười ha ha nói: “Như vậy đi cậu tra trẻ, nghe nói cậu là cán bộ phòng Chiêu thương? Cậu nếu đáp ứng trận đấu hơn nữa có thể thắng tôi, thì hạng mục nhà thi đấu tổng hợp kia... tôi đi huyện bên cậu đầu tư, như thế nào?”

Cái gì?

Đầu tư?

Đồng Học Bán đang cân nhắc làm thế nào để kéo một nhà đầu tư đến huyện Đại Phong, không nghĩ tới nhanh như vậy đã nghe thấy, “Phác lão sư, lời này thật sao?”

Phác Vĩnh Hỉ Hán ngữ rất tốt, “Quân tử nhất ngôn, trì mã nan truy”.

Vừa nói tới cái này Đồng Học Bán liền có hào hứng, “Ngài đừng có gạt tôi nha, hạng mục kia của ngài dự tính tổng ngạch đầu tư bao nhiêu?”

“Còn đang khảo sát, tình huống cụ thể... ước chừng ở sáu mươi đến một trăm triệu”.

Ta ngất! Lớn như vậy?

Trách không được Lịch Phong coi trọng Phác Vĩnh Hỉ như vậy! Thì ra một hạng mục này của hần hầu như có thể chiếm hơn phân nửa tổng ngạch ước ký của hội chiêu thương lần này!

Nghe được như thế, Đồng Học Bân tinh thần đại chấn, “Tốt! Đánh! Buổi sáng ngày mai tôi phải về huyện, thi đấu hữu nghị định ở sáng mai?”

“Có thể”.

“Một lời đã định!”

450. Chương 448: Thắng!

Ngày hôm sau sáng sớm.

Trời vừa mới sáng, chim chóc ở đầu cành ríu ra ríu rít .

Đồng Học Bân khi chưa tới sáu giờ đã tỉnh giấc, rửa mặt xong liền ở trong khách khách sạn vận động cánh tay, chuẩn bị trước khi tỷ thí, làm cho thân thể hoạt động lên. Hạng mục gần trăm triệu tài chính của Phác Vĩnh Hỷ, Đồng Học Bân là phi thường coi trọng, không, có lẽ nói là tình thế bắt buộc, cho nên vì chiêu thương dẫn tư cũng tốt, vì ghé thăm huyện Đại Phong cũng thế, trận đấu này hẳn phải thắng.

Một cái hạng mục trăm triệu! Huyện Duyên Đài đã bao nhiêu năm không có được đầu tư lớn như vậy?

Nếu chỉ là nhà thi đấu bình thường, khẳng định hao phí không được nhiều tài chính như vậy, bởi vì huyện thành so thể nào cũng kém thành phố, thổ địa mua tiền cũng kém rất nhiều, cho nên có thể tưởng tượng, gần trăm triệu tài chính này xây dựng nhà thi đấu, trừ bỏ hồ bơi ra, phòng chừng còn có sân bowling cùng tennis golf linh tinh gì đó, đây là muốn xây dựng một trung tâm thể thao cỡ lớn, cái này là thành tích lớn cỡ nào? Cái này vì huyện Duyên Đài hàng năm sáng tạo bao nhiêu thu nhập từ thuế?

Đồng Học Bân càng nghĩ càng phấn chấn, hẳn tự làm nóng thân thể, làm ối một khối cơ nhục đều ở trạng thái tốt nhất.

Sau đó không lâu, cảm thấy không sai biệt lắm, Đồng Học Bân liền gọi điện thoại lên phòng Phác Vĩnh Hỷ. Thanh âm mười phần trung khí ở đầu kia vang lên.

“Phác lão sư, là tôi” Có hạng mục đánh cuộc, Đồng Học Bân đối với Phác Vĩnh Hỷ thái độ cũng là chuyển biến một trăm tám mươi độ, hiền lành cười nói: “Ngài chuẩn bị thế nào rồi? Chúng ta khi nào thì bắt đầu?”

“Cậu nếu cũng tốt, hiện tại là được”.

“Được, đấu ở chỗ nào?”

“Tôi đã liên hệ tốt rồi, ở một võ quán Taekwondo”.

Khu bắc huyện Đại Phong.

Camry dừng ở trước một võ quán, xuống xe, Đồng Học Bân đi nhanh vào. Xem tên bảng hiệu, đây là võ quán Taekwondo do người Trung Quốc mở, bất quá có khả năng người phụ trách hoặc là giáo luyện là thỉnh đến người Hàn Quốc, Phác Vĩnh Hỷ tựa như cùng nơi này có một chút quan hệ, lúc này mới mượn nơi này làm sân đấu. Thời điểm tiến vào, Đồng Học Bân phát hiện Phác Vĩnh Hỷ đã đến, hẳn thay một võ phục màu trắng, xem ra là có chuẩn bị mà đến, đang ở trong sân làm nóng người. Cùng đi còn có Lý Hiểu An cùng vài nhà đầu tư người Hàn Quốc cùng một phiên dịch, về phần những người còn lại hình như đều là giáo luyện cùng người phụ trách võ quán này.

“Đến đây?” Phác Vĩnh Hỷ đối với hắn cười cười.

Đồng Học Bân gật gật đầu, “Người của huyện Đại Phong bên kia không có đến?”

Phác Vĩnh Hỷ nói: “Chỉ là thi đấu hữu nghị, cùng công tác chiêu thương không quan hệ, tôi không thông báo bọn họ”.

Đồng Học Bân vẫn là sợ ảnh hưởng không tốt, như thế nào thì công tác vẫn là công tác, luận võ vẫn là luận võ, hẳn thân phận một cán bộ quốc gia nói ra cũng khó nghe, người biết càng ít càng tốt.

Kết quả là, Đồng Học Bân cũng cời giầy tiếp tục làm nóng người.

Bên ngoài, vài thương nhân Hàn Quốc thấp giọng thảo luận, nếu chưa thấy qua Đồng Học Bân buổi chiều ngày hôm qua ở hồ bơi xuất thủ, bọn họ ngay cả thảo luận cũng sẽ không có. Ai cũng sẽ không cho rằng Phác Vĩnh Hỉ đại sư Taekwondo này sẽ thất bại, nhưng thấy qua Đồng Học Bân cùng Phác Vĩnh Hỉ ngắn ngủi giao thủ, bọn họ trong lòng cũng không yên. Cái gọi là nổi danh không có người đỡ, Đồng Học Bân nếu có thể đơn thương độc mã quét ngang giới Taekwondo, hiển nhiên cũng là có thực lực rất mạnh.

“Các người xem tỷ lệ ai thắng lớn hơn một chút?”

“Tôi cũng đang suy nghĩ, bất quá cơ hội Phác đại sư thắng rất cao”.

“Phác đại sư trận này... cũng không thể thua, nếu không thắng được, vậy giới Taekwondo của chúng ta uy tín lại nhận một lần đả kích nữa”.

“Hắn là sẽ không thua”.

“Ta xem cũng đúng, Phác tổng ở những trận thi đấu gần đây trạng thái phi thường tốt”.

Tám giờ đúng, hai người đều chuẩn bị thỏa đáng.

Nhưng trước khi bắt đầu, Đồng Học Bân lại đưa ra một yêu cầu, hắn đối với Phác Vĩnh Hỉ nói: “Chúng ta cũng không cần cho người xem cuộc chiến, có người ở bên cạnh xem, tôi sợ tôi phân tâm”.

Phác Vĩnh Hỉ thật ra không sao cả, bởi vì mỗi lần đấu Taekwondo làm sao thiếu được người xem? Ở trong sân thi đấu có một ngàn một vạn người hò hét trợ uy, Phác Vĩnh Hỉ cũng sớm quen, nhưng nghe Đồng Học Bân nói như vậy, Phác Vĩnh Hỉ ngẫm nghĩ, vẫn là khẽ gật đầu, cũng muốn cùng Đồng Học Bân bằng trạng thái tốt nhất cùng hắn luận bàn một hồi, nên để cho đám người Lý Hiếu An đi ra bên ngoài chờ đợi kết quả. Lý Hiếu An sợ Đồng Học Bân chơi xấu, thua không thừa nhận, cho nên căn bản không muốn đi, muốn ở lại làm trọng tài. Mấy thương nhân Hàn Quốc cũng không muốn bỏ qua một hồi quyết đấu đỉnh cao này. Nhưng ở Phác Vĩnh Hỉ kiên trì, nói hơn nửa ngày, mấy người này rốt cuộc không tình nguyện ra ngoài sân, để cho bọn hắn khóa chặt cửa chính.

Sở dĩ làm như vậy là Đồng Học Bân cũng có lo lắng của hắn.

“Hiện tại có thể chứ?” Phác Vĩnh Hỉ đứng ở một đầu sân, “Bắt đầu?”

Đồng Học Bân hít sâu một hơi, “Được, vậy mời Phác lão sư chỉ giáo nhiều”.

Phác Vĩnh Hỉ trầm ổn đi vòng quanh Đồng Học Bân một vòng, tựa như là đang quan sát nhược điểm của đối thủ, khi một vòng chấm dứt, Phác Vĩnh Hỉ bỗng nhiên phát lực một bước vọt lên!

Cho dù là lúc này, Đồng Học Bân tâm tư cũng không có toàn bộ đặt ở trên đối địch, một bộ phận tư tưởng còn đang cân nhắc hạng mục gần trăm triệu kia, tâm tình phi thường không tệ, không phải Đồng Học Bân lực chú ý không đủ tập trung, cũng không phải chướng mắt công phu Phác Vĩnh Hỉ, chủ yếu hay là hắn sẽ không thua, có thể nào cũng không khả năng thua!

Một phút đồng hồ...

Hai phút...

Ba phút...

Hô!

Đồng Học Bân một quyền đánh về phía cằm Phác Vĩnh Hỉ, lại đột nhiên ở trước mặt hắn một li liền dừng, quyền đầu xé gió làm cho tóc Phác Vĩnh Hỉ run rẩy một chút. Đồng dạng, Phác Vĩnh Hỉ cũng một quyền đánh hướng bụng Đồng Học Bân, quyền đầu đã ở trước người hắn dừng lại, bất quá khoảng cách chừng năm sáu li, nếu tiếp tục đi xuống, khẳng định là Đồng Học Bân đánh tới hắn trước, mà Phác Vĩnh Hỉ vẫn chưa đụng được tới đối phương.

Đồng Học Bân thu tay trước, “Ngài cũng nói thi đấu hữu nghị, hôm nay chỉ đến đây thôi”.

Phác Vĩnh Hỉ cũng thu hồi cánh tay, quá nhanh, vừa mới giao phong làm cho hắn cảm giác mắt thường căn bản không thể bắt giữ được động tác của Đồng Học Bân, rất nhiều thời điểm đều phải dựa theo bản năng

mà phản ứng, ngay cả ánh mắt đều bắt không được động tác, cái này còn đánh như thế nào, “Anh hùng xuất thiếu niên, chàng trai trẻ, công phu thật tốt!”

Đồng Học Bân cười nói: “Là tôi gặp may, lần này tính ngang tay”.

Phác Vĩnh Hỉ lắc đầu, “Cái gì ngang tay? Thua chính là thua”.

Hắn đã muốn hết toàn lực, nhưng trái lại Đồng Học Bân lại còn giống như còn thừa lực chưa sử dụng vậy, điều này làm cho Phác Vĩnh Hỉ trong lòng nghi ngờ. Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, lời này quả nhiên không giả.

“Khụ khụ, Phác lão sư...”

“Dám làm dám chịu” Phác Vĩnh Hỉ tâm tính tựa hồ không tệ, vẻ mặt cũng không có nhiều biến hóa lắm, “Đầu tư nhà thi đấu, tôi sẽ theo cậu đến huyện Duyên Đài đầu tư”.

Cần chính là lời này, Đồng Học Bân vừa nghe liền vui vẻ, “Thật ra huyện chúng tôi cũng không thua kém huyện Đại Phong, huyện Duyên Đài ngài biết không? Tôi nghĩ nếu ngài đi tới bên này khảo sát, tình huống huyện chúng tôi ngài trước đó hẳn là cũng hiểu biết qua, quả thật cùng huyện Đại Phong so với ở hoàn cảnh kinh tế thì không bằng, nhưng lại gần kinh thành hơn một ít, ngài có thể bỏ ra cả trăm triệu đầu tư loại nhà thi đấu này, nhìn trúng hẳn là không phải huyện cùng tỉnh chúng tôi, mà là khối bánh ngọt kinh thành này?”

Phác Vĩnh Hỉ chậm rãi gật đầu một cái.

“Huyện chúng tôi cách Bắc Kinh chưa đến hai giờ xe chạy, không kẹt xe mà nói thì càng nhanh hơn, một giờ rưỡi cũng kém không nhiều lắm, cho nên về sau phát triển tuyệt đối là xem trọng, hiện tại thừa dịp đất đai tiện nghi, thừa dịp các phương diện phương tiện còn chưa có hoàn toàn đuổi kịp, tại đây thời điểm này đầu tư là tiết kiệm phí tổn nhất, bằng không chờ sau này Bắc Kinh mở rộng ra, địa khu quanh thân nhanh chóng phát triển, một trăm triệu cũng chưa chắc có thể làm được cái gì” Đồng Học Bân biết Phác Vĩnh Hỉ loại đại sư này hẳn là sẽ không có nói không giữ lời, hẳn nếu nói, tám phần đã là không thành vấn đề, nhưng vẫn cần phải nói cùng hắn.

Thật ra Phác Vĩnh Hỉ như thế nào không hiểu được?

Trước khi đáp ứng trận đánh cuộc này, hắn cũng đã từng lo lắng khảo sát tình huống qua, cho nên cho dù thua trận đấu này, cho dù đầu tư sang huyện Duyên Đài, cũng chỉ sẽ so với đầu tư ở huyện Đại Phong lỗ một bộ phận tài chính mà thôi, là ở trong phạm vi Phác Vĩnh Hỉ có thể nhận, bằng không hẳn cũng sẽ không định ra trận đánh cuộc kia, trăm triệu cũng không phải là con số nhỏ, hẳn ngay cả có tiền cũng sẽ không lấy cái này ra nói đùa.

“Huyện Duyên Đài tôi cũng đã tìm hiểu qua, cũng là một huyện phát triển thế không tệ, tiền cảnh... tôi cũng xem trọng” Phác Vĩnh Hỉ nói: “Bất quá hiện tại tôi quan tâm không phải cái này, đi, nơi này không phải địa phương nói chuyện, chúng ta về khách sạn nói chuyện, trận đấu hôm nay làm cho tôi thu hoạch không nhỏ, chúng ta luận công phu đi, tôi xem cậu có mấy chiêu thức đánh thực không tệ, giống như cũng có bóng dáng Taekwondo? Trong chốc lát chúng ta lại tham thảo mấy chiêu?”

Đồng Học Bân thống khoái nói: “Được, cũng đang muốn để cho ngài chỉ điểm cho tôi đây”.

“Cậu lời này là xem thường tôi rồi, muốn học tập cũng nên là tôi theo cậu học tập”.

“Hài, tôi ở trên chiêu thức thật sự là không tốt, ngài là tiền bối, đương nhiên tôi cùng ngài thỉnh giáo”.

“Cậu trai trẻ khiêm tốn, người có khả năng là thầy mà”.

Hai người vừa nói vừa đẩy cửa đi ra khỏi sân đấu, kẹt, cửa vừa mở ra, chỉ thấy bên ngoài bảy tám đạo ánh mắt đều nhìn lại đây.

“Phác lão sư, thế nào?”

“Ai thắng?”

Nhưng không đợi Phác Vĩnh Hỉ nói chuyện, Đồng Học Bản liền giành nói: “Phác lão sư thủ hạ lưu tình, tôi mới miễn cưỡng đánh ngang tay”.

Ngang tay?

Lý Hiếu An sắc mặt biến đổi, trong lòng nói như thế nào có khả năng? Phác đại sư cũng không thể thắng hẳn?

Nhưng thật ra bọn hắn cũng đều nhẹ nhàng thở ra, ngang tay... vậy cũng được rồi, Phác đại sư là nhân vật chiêu bài của giới Taekwondo Hàn Quốc, là thua không nổi.

Phác Vĩnh Hỉ nhú mày vừa muốn nói cái gì, Đồng Học Bản lại một phen ôm bả vai hắn, rất quen thuộc nói: “Phác tổng, ngồi xe tôi trở về”.

Ra khỏi võ quán, hai người lên xe.

Phác Vĩnh Hỉ bất đắc dĩ cười nói: “Tôi không phải là người thua không nổi, cậu, cái gì ngang tay? Cậu đây là...”

Đồng Học Bản ha ha cười, “Chúng ta chỉ là một cái luận bàn, thi đấu hữu nghị, ngài đây là đem thắng bại xem quá nặng rồi, đúng rồi, này kia gì mà, chúng ta lại nói về hạng mục kia chứ?”

Vẫn là câu nói kia, trận đấu này Đồng Học Bản chỉ là vì kéo đầu tư về huyện Duyên Đài.

Về phần thắng thua...

Thắng thì thế nào?

Thua thì thế nào?

Đồng Học Bản không quan tâm, nhưng hắn biết Phác Vĩnh Hỉ không thể thua, cho nên rõ ràng bán mặt mũi cho hắn, hắn không muốn làm cho Phác Vĩnh Hỉ mang theo tâm buồn bực không cam lòng không tình nguyện đầu tư huyện bọn họ, đầu tư vốn chính là người tình ta nguyện, nếu có khúc mắc, về sau khó tránh khỏi không thoải mái. Đồng Học Bản hiện tại là thành tâm thành ý đem Phác Vĩnh Hỉ mời trở về. Hướng hồ trận đấu If hắn dùng STOP, cũng không phải thực lực võ thuật chân chính của hắn.

Đừng nói là Phác Vĩnh Hỉ.

Chỉ cần thời gian STOP đầy đủ, chính là một chiếc xe tăng đến Đồng Học Bản cũng có thể thắng!

451. Chương 449: Khải Hoàn Trở Về!

Trong phòng khách sạn.

“Tiểu Đồng, tôi một chiêu này cậu như thế nào tránh thoát?”

“Một cước này của ngài tôi cảm thấy hắn là xuống một chút nữa, ít nhất thời điểm ra chiêu cần phải như vậy”.

“Ý tứ của cậu là sau khi công ra ngoài mới khởi biến hóa? Như vậy sẽ không dễ né tránh ? Ừm, có đạo lý”.

“Phác lão sư, một chiêu liên hoàn cước trước đó là như thế nào lấy trọng tâm? Tôi cũng thử, nhưng không đá tốt như ngài, không dùng được”.

“Cậu tư thế này không cân bằng, trọng tâm hướng về phía trước, cho nên không ra chiêu tiếp được”.

Đánh nhiều như vậy, Đồng Học Bản đối với công phu cũng có hiểu biết nhất định, hơn nữa BACK dùng nhiều như vậy, ở góc độ tránh né cùng lựa chọn thời cơ đều có kinh nghiệm rất sâu, mà Phác Vĩnh Hỉ thì càng không cần phải nói, đó là đại sư, mỗi một động tác đều là thiên chuy bách luyện, kết quả hai người thảo luận lẫn nhau, thực sự có chút cảm giác hận gặp nhau quá muộn, Phác Vĩnh Hỉ hướng Đồng Học Bản thỉnh giáo vấn đề phương diện tránh né, Đồng Học Bản hướng hắn học tập chiêu thức cùng kỹ xảo, một giờ tán gẫu xuống, hai người bọn họ đều cảm giác thu hoạch không nhỏ.

Nhìn xem thời gian, thì đã mười giờ sáng.

Đồng Học Bàn vội hỏi: “Phác tổng, lãnh đạo của tôi bảo tôi buổi sáng trở về, chúng ta...”

“Như vậy” Phác Vĩnh Hỉ có chút chưa đã hứng, ngẫm nghĩ chút rồi nói: “Vậy cùng nhau đi thôi, vừa lúc trở về với cậu khảo sát hạng mục, trên đường hai chúng ta lại tham thảo, cậu đưa ra những đề nghị vừa rồi phi thường có lý, tôi nói mấy chiêu sở trường nhất của tôi như thế nào ngay cả quần áo của cậu cũng không đựng được, thì ra là thiếu chút biến hóa, ừm, trên đường rồi nói sau, trên đường nói sau, tôi đi thu dọn một chút hành lý”.

Đồng Học Bàn nhất thời mặt mày hớn hởi nói: “Tôi đi lấy xe, ở dưới lầu chờ ngài”.

Hơn mười phút sau.

Cửa khách sạn Thụy Hòa.

Đồng Học Bàn hút hai điếu thuốc, mới nhìn thấy Phác Vĩnh Hỉ đi tới.

Khoan thai đi đến, Phác Vĩnh Hỉ cười xin lỗi nói: “Chờ lâu chứ? Cùng vài bằng hữu chào hỏi một chút, cùng huyện Đại Phong bên kia cũng nói một tiếng, người ta khách khách khí khí chiêu đãi tôi, không nói một tiếng mà đi thì cũng không quá ổn” Mở cửa xe, Phác Vĩnh Hỉ đi lên chiếc Camry đen của Đồng Học Bàn.

Nghe vậy, Đồng Học Bàn cũng có điểm ngượng ngùng, “Thật ra ngài cũng cảm thấy huyện Đại Phong hoàn cảnh không tệ, tôi cũng không cố lưu lại ngài, đó không phải là hạng mục nhỏ, tiền của ngài cũng không phải là trên trời rơi xuống, không cần thiết... Trận đánh cuộc kia bản thân cũng không hợp quy củ, ngài cái này...”

“Ha ha, cậu đây là xem thường tôi sao?”

“Tôi cũng không có, ta là xem ngài là bằng hữu, cho nên không muốn ngài cùng hạng mục đầu tư chịu thiệt” Càng nói chuyện Đồng Học Bàn càng cảm thấy Phác Vĩnh Hỉ người này là một người đáng kính.

Phác Vĩnh Hỉ cười ha ha nói: “Cậu đã xem tôi là bằng hữu, vậy đến lúc đó tại chính sách cho công ty chúng ta tranh thủ nhiều một ít ưu đãi, hơn nữa tiền của tôi cũng không phải là cho không quý huyện. Chờ khảo sát địa phương thích hợp, người trai trẻ cậu đến lúc đó nên theo giúp ta đánh mấy trận nữa, đánh với cậu tôi cảm giác thu hoạch so với đánh một lần thể vận hội Olympic còn lớn hơn, góc độ trốn tránh của cậu thật quá tốt, cùng với cậu đối luyện khẳng định có thể có tiến bộ”.

Nghe hắn nói như vậy, Đồng Học Bàn cũng không làm kiêu, “Cái này không thành vấn đề, vậy đến lúc đó tôi sẽ luyện cùng ngài”.

“Đây là chính cậu nói đó, tôi đây sẽ không khách khí, ha ha”.

Vương Bác sau khi nhận được điện thoại của Phác Vĩnh Hỉ thì sững sốt ước chừng vài giây. Phác Vĩnh Hỉ cũng không có nói cái gì với hắn, chỉ nói khảo sát cũng không có thông qua công ty xét duyệt, cho nên phải đi, hơn nữa cảm ơn huyện Đại Phong nhiệt tình chiêu đãi. Nói như vậy, đây là thực bình thường, hội chiêu thương chỉ là đem nhà đầu tư tụ về đây, về phần đầu tư có được hay không còn phải xem nhà đầu tư. Thành thì ký ước, không thành thì đi, Phác Vĩnh Hỉ ngay từ đầu cũng chưa nói sẽ đầu tư ở nơi này, xét đến cùng chỉ là khảo sát, chỉ là hắn đầu tư quá lớn cho nên Lịch Phong mới không thể không coi trọng như vậy.

Phác Vĩnh Hỉ không đợi hội chiêu thương chấm dứt đã muốn đi, cái này đối với huyện Đại Phong đã kích quá thật không nhỏ.

Huyện bọn họ hầu như đã hạ đủ khí lực làm đủ công tác, không nghĩ tới vẫn là không lưu lại được hắn.

Mà khi nghe người phía dưới nói Phác Vĩnh Hỉ là ngồi xe Đồng Học Bàn rời đi, giống như bị kéo đến huyện Duyên Đài, lúc này Vương Bác mặt đều tái đi, dùng một cái bật đứng lên!

Đồng Học Bàn!

Con mẹ mày!

Tin tức này một khi xác định, toàn huyện kinh sợ!

Hạng mục huyện mình đã bị huyện Duyên Đài đoạt?

Càng đáng giận là, Lịch Phong lúc trước đi huyện Duyên Đài kéo nhà đầu tư bọn họ, sau cũng không bị ngăn cản là vì Lịch Phong cũng không khả năng oanh oanh liệt liệt mà dẫn nhà đầu tư nghênh ngang “khoe khoang” ra, bởi vì Lịch Phong biết chuyện này vốn cũng không tốt đẹp gì, nhưng Đồng Học Bân thì sao? Ngang nhiên đem xe dừng ở khách sạn cửa, ở cửa lớn hội trường hội chiêu thương huyện Đại Phong không coi ai ra gì tiếp Phác Vĩnh Hỉ đi!

Quá con mẹ nó thiếu đạo đức!

Đây là vẽ mặt! Hơn nữa đánh cho quá độc ác!

Sau khi biết chuyện này, nghe nói Lịch Huyện trưởng phàn một tiếng đem điện thoại quẳng nát! Một cái hạng mục gần trăm triệu tài chính! Lần này toàn bộ hạng mục ký ước hội chiêu thương huyện Đại Phong chỉ sợ cũng chỉ là chừng một trăm triệu! Ai có thể không đau lòng? Càng đừng nói là bị Đồng Học Bân đoạt đi!

Rất thất đức mà!

Lần này, các tầng cán bộ huyện Đại Phong hầu như đều biết ác danh của Đồng Học Bân, rất nhiều người, nhất là cán bộ phòng Chiêu thương đều hận đến ngứa răng!

Đồng Học Bân biết mình đã muốn bị người người đòi đánh, cho nên căn bản không ở lâu, lái xe một đường hướng về huyện Duyên Đài mà đi.

Anh em cái này có tính khả hoàn mà về không?

Đối với thu hoạch tại huyện Đại Phong, Đồng Học Bân vẫn là mười phần vừa lòng, oán khí đối với Lịch Phong cùng huyện Đại Phong kia cũng tiêu tán không còn, người thắng lợi luôn khoan dung mà.

Trên đường, Đồng Học Bân một bên lái xe một bên cùng Phác Vĩnh Hỉ thảo luận vấn đề chiêu thức, reng reng reng, Tạ Tuệ Lan gọi điện tới.

“Anh đem Phác tổng mang về sao?” Cũng không biết nàng tin tức như thế nào mà linh thông như vậy, “Tin tức là thật sao?”

Đồng Học Bân nghiêng đầu nói nhỏ, “Ừm, nhắm chừng hơn mười phút nữa thì trở về”.

“...Có nắm chắc làm cho hấn đầu tư không?”

Phác Vĩnh Hỉ ngay bên cạnh, Đồng Học Bân cũng không tiện nói nhiều, chỉ là đơn giản nói: “99%”. Tạ Tuệ Lan rất nhanh nói: “Tốt! Làm tốt lắm! Anh đưa Phác tổng trực tiếp lái xe về phòng Chiêu thương! Tiểu tử anh! Cuối cùng cũng làm một chuyện rất đẹp! Ha ha...”

Về phòng Chiêu thương để làm chi?

Thẳng đến khi xe trở về đại viện phòng Chiêu thương huyện Duyên Đài, Đồng Học Bân mới hiểu được ý tứ của Tạ Tuệ Lan, chỉ thấy trong đình viện không ít xe của chính quyền huyện, đảo mắt vừa nhìn, Bí thư huyện ủy Hướng Đạo cùng Tạ Tuệ Lan lại có thể đều ở đây, bên cạnh còn có Tôn Thụ Lập cùng La Hải Đình Lâm Bình Bình các cán bộ phòng Chiêu thương, lại làm ra nghênh đón long trọng như vậy, có thể thấy được hạng mục gần trăm triệu tài chính này đối với huyện Duyên Đài có bao nhiêu quan trọng, các lãnh đạo lại có thể đều đến đây!

Tình hình chung, các lãnh đạo đồng thời ra mặt cơ hội cũng không nhiều, cho dù có, bên trong cũng là có đấu tranh chính trị nổi lên, nhưng Đồng Học Bân thời điểm dừng xe lại phát hiện Hướng Bí thư cùng Tạ Tuệ Lan trong lúc đó tựa như không có không khí gì không hài hòa, hình như là đã thương lượng tốt rồi.

Phác Vĩnh Hỉ vừa xuống xe, Hướng Đạo Phát cùng Tạ Tuệ Lan liền phân biệt tỏ vẻ hoan nghênh, phi thường nhiệt tình.

Phác Vĩnh Hỉ cũng cười ha ha theo bọn họ bắt tay, nói vài câu khách sáo.

Lãnh đạo đều ở đây, nơi này sẽ không chỗ để Đồng Học Bân chen vào nói, hấn vụng trộm cùng Tạ Tuệ Lan ra dấu một chút, lập tức liền đi qua chỗ Tôn Thụ Lập.

Ai ngờ Hường Đạo lại gọi hắn lại, còn đưa tay tán thưởng vỗ vỗ bả vai Đồng Học Bản, “Tiểu Đồng, lần này vất vả cho cậu, làm tốt lắm”.

Đồng Học Bản hoài nghi thái dương có phải đánh về phía tây hay không, Hường Đạo hẳn là vẫn xem mình không vừa mắt, vội vàng nói vài câu “Không vất vả không vất vả”.

Hường Đạo cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy Đồng Học Bản thuận mắt như vậy, cười gật gật đầu, lại vỗ vỗ vai phải hắn, cố gắng cố gắng.

Lữ Đại Phát nhìn xem có chút chua xót, lúc trước Hường Bí thư cũng là toàn lực ủng hộ mình thượng vị, nhưng hiện tại lại đối với Đồng Học Bản giống như thay đổi một cái thái độ, điều này làm cho hắn nhất thời có điểm rơi vào tình huống khó xử, nhưng Lữ Đại Phát cũng rõ ràng sự thật, một cái hạng mục trăm triệu thân mình chính là một chiến tích không nhỏ, chiêu thương dẫn tư, đây là sự tình từ Bí thư huyện ủy đến Huyện trưởng đến toàn huyện đều được lợi.

Triệu Hưng Long cũng ở bên cạnh khẽ gật đầu, không quan tâm quá trình thế nào, liền từ kết quả mà nói, Tiểu Đồng chuyện này làm quả thật xinh đẹp, hạng mục gần trăm triệu? Hơn nữa xem thái độ Phác Vĩnh Hỉ cơ bản đã muốn đầu tư? Mấy năm trước toàn bộ huyện một năm chiêu thương dẫn tư mới được hơn trăm triệu, Tiểu Đồng này đi một chuyến liền kéo trở về? Triệu Hưng Long có chút thổn thức, không đề cập tới cách làm của Tiểu Đồng, chỉ nói phần năng lực này cũng không phải ai cũng có thể so được!

Đám người Tôn Thụ Lập cùng La Hải Đình nhìn mà hít vào một hơi khí lạnh.

Ngay từ đầu khi nghe nói chuyện này mọi người còn có điểm không tin, bởi vì ngày hôm qua truyền lại tin tức, Tiểu Đồng Cục trưởng là đánh cùng Phác Vĩnh Hỉ cùng nhà đầu tư Hàn Quốc, còn cùng Phác Vĩnh Hỉ giao thủ, nhưng như thế nào ngày hôm sau đã đưa Phác tổng trở về huyện Duyên Đài ? Cái này biến hóa cũng quá nhanh đi?

Nhưng khi nhìn thấy Phác Vĩnh Hỉ xuống xe, mọi người không tin cũng phải tin.

La Hải Đình cùng Lâm Bình Bình hai người liếc nhau, đều thấy được cười khổ trong mắt lẫn nhau.

Tiểu Đồng Cục trưởng lần này thật đúng là làm ra động tĩnh quá lớn, trước đó mọi người còn vô cùng phần nộ, cảm thấy huyện Đại Phong không nói đạo lý, cứng rắn đoạt hạng mục của bọn họ, nhưng hiện tại, mấy người phòng Chiêu thương đã có điểm đồng tình huyện Đại Phong, nói đến, Lịch Phong cũng chỉ là đoạt bọn họ một cái hạng mục mười triệu, nhưng cuối cùng thì sao? Trưởng phòng Chiêu thương huyện Đại Phong Phan Chu bị Đồng Học Bản biến thành mất chức, thư ký Lịch Phong bị Đồng Học Bản mắng, nhà đầu tư đến hội chiêu thương bị Đồng Học Bản đánh, cuối cùng, còn đoạt đi một hạng mục gần một trăm triệu!

Tốt rồi, huyện Đại Phong mặt mũi lúc này xem như đã mất sạch sẽ!

Tiểu Đồng Cục trưởng cũng thật sự là có cừu tất báo, chỉ mới hai ngày liền đem ân oán tính rõ ràng? Cái này cũng là thật quá thể!

Chỉ có Quách Phần Vỹ không ngoài ý muốn nhiều lắm, hắn từ hơn một năm trước đã tận mắt chứng kiến rất nhiều sự tình của Tiểu Đồng Cục trưởng, biết phàm là người chọc tới trên đầu Đồng Học Bản... Cuối cùng đều không có kết cục tốt, nhìn một cái huyện Đại Phong bộ dáng bị ép tới gà bay chó sủa, người nói người ăn no ở không chọc Đồng Học Bản làm chi! Lúc trước các người nếu giữ khuôn phép ở huyện mình chiêu thương, nếu sau khi xảy ra chuyện nói một câu xin lỗi, hiện tại làm sao sinh ra nhiều chuyện như vậy?

Đồng Học Bản đã trở lại.

Một hồi gây họa kinh thiên động địa, rốt cuộc cũng đã chấm dứt.

Đối với trận phong ba mà hắn gây ra này, huyện Duyên Đài rất nhiều người đều ở trong lòng đưa ra một cái đánh giá, đây là một lưu manh khoái áo quan!

452. Chương 450: Đi Cửa Sau!

Buổi chiều.

Đại viện phòng Chiêu thương.

Xử lý xong các loại sự tình, Đồng Học Bản đi vào buồng vệ sinh ở lầu bốn.

Reng reng reng, reng reng reng, Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long gọi điện thoại tới, “Alo, Tiểu Đồng, vừa rồi Hướng Bí thư cùng Tạ Huyện trưởng đều hạ chỉ thị, mấy ngày này bên cậu nhất định phụ trách công tác tiếp đãi Phác tổng, tranh thủ đem hạng mục trung tâm thể thao này lưu lại, chuyện này cậu tự mình phụ trách, giao cho người khác tôi cũng lo lắng, hạng mục gần trăm triệu, Hướng Bí thư cùng Tạ Huyện trưởng đều rất coi trọng, đừng ra ngoài ý muốn”.

Đồng Học Bản liền cam đoan, “Được, ngài cứ yên tâm đi”.

“Ngày mai Phác tổng an bài cái gì?”

“Là như thế này, tôi vốn tính đưa Phác tổng nhìn địa giới một chút, thị sát hoàn cảnh một chút, bất quá Phác tổng nói muốn chính mình đi xem thực địa một chút, không muốn có người đi theo, tôi cũng sợ tạo nên phản cảm, nên cũng không kiên trì”.

“Ừm, như vậy tùy hấn đi, đừng cho lưu lại ấn tượng không tốt cho nhà đầu tư”.

“Tôi cũng nghĩ như vậy”.

“Đúng rồi, nếu như vậy cậu hai ngày này nghỉ ngơi một chút đi”.

“...Sao, nghỉ ngơi?”

“Ha ha, là Tuệ Lan Huyện trưởng phê cho cậu, cậu cùng huyện Đại Phong lần này làm ra không ít chuyện, Tuệ Lan Huyện trưởng sợ có tiếng nói, nên để cho cậu trước tránh đầu sóng ngọn gió”.

“Ok, cứ vậy đi”.

Ngắt điện thoại, Đồng Học Bản cũng biết đã đem tất cả mọi người huyện Đại Phong đắc tội, trước phải tìm cách hạ thấp vài ngày, sự tình đã muốn giải quyết, Phác Vĩnh Hỉ cũng đã bị hấn dẫn trở về, không có mình phòng Chiêu thương cũng sẽ không ra vấn đề gì, vì thế sau khi trở về văn phòng liền đem mấy người Tôn Thụ Lập cùng La Hải Đình kêu lại, nói mình muốn nghỉ bệnh hai ngày, cũng dặn đi dặn lại chuyện của phòng Chiêu thương, nhất là Phác Vĩnh Hỉ bên kia, tuy rằng Phác Vĩnh Hỉ không gọi người đi cùng hấn, nhưng mà phải cam đoan kêu là tới.

Sau khi xong tất cả, Đồng Học Bản lái chiếc Mercedes của mình, một đường rời đại viện.

Trên đường, Đồng Học Bản gọi điện thoại cho Cù Vân Huyền, “Alo, Huyền Huyền, là anh”.

“Hôm nay chủ nhật, nghỉ ngơi sao?” Kia đầu truyền đến tiếng nói dịu dàng của Cù Vân Huyền.

Đồng Học Bản cười khổ nói: “Nghỉ ngơi gì, huyện xảy ra chút chuyện, cũng vừa mới tính là xong, em không phải cùng bố mẹ du lịch sao? Đăn về Bắc Kinh?”

“Em về sớm, ngâm suối nước nóng rất thoải mái”.

“Em cũng thật là hưởng thụ, anh hai ngày này mệt muốn chết đi được, ừm, vừa lúc có vài ngày nghỉ phép, anh đi qua tìm em, nhớ em cùng đứa nhỏ, lần trước đi Bắc Kinh cũng không gặp được”.

Cù Vân Huyền cười nói: “Em thấy anh chính là nghĩ tới đứa nhỏ, làm gì mà nghĩ tới em? Ha ha, anh cứ nghỉ ngơi rồi đi, em ở bên khu bắc đợi anh”.

“Được rồi, anh tối nay tới”.

“Ừm, vậy em ngắt máy?”

“Đợi chút, hôn một cái nào”.

“Tìm đánh phải không? Không lớn không nhỏ! Ngắt đây, ha ha”.

Nghe điện thoại tít tít ngắt cuộc gọi, Đồng Học Bản trong lòng nói chờ anh sau khi đi về sẽ thu thập em, rồi tiếp tục lái xe.

Đã là giờ tan tầm buổi chiều, đi trên đường Bắc Kinh thoáng một chút kẹt xe, cũng không phải nơi này xe nhiều, chỉ là tình hình giao thông không phải quá tốt, một ít đoạn đường gồ ghề cũng không tiện đi chiếc Mercedes, cái này khi Đồng Học Bản xuống nông thôn cùng đi huyện Đại Phong làm việc cũng đã biết qua, loại xe này chỉ chạy trong thành phố là tốt, chạy ở đường thành thị một chút vấn đề cũng sẽ không có, rất ổn, nhưng một khi gặp tình hình giao thông phức tạp một chút rất khó chịu, hơn nữa thời điểm vào thôn, đi trên đường đất lồi lõm cũng là cố hết sức.

Có phải nên đổi xe hay không?

Xe này mua cũng được một năm, năm nay giống như có không ít kiểu xe mới.

Đồng Học Bản cảm thấy mua một chiếc địa hình là lựa chọn không tệ, ít nhất không cần lo lắng về sau đi về quê nhà làm việc, nhưng tạm thời chỉ mới là ý tưởng trong đầu.

Khi đến Bắc Kinh thì đã muốn tám giờ tối.

Bầu trời đêm tối tăm nặng trĩu, có thể là thời tiết không tốt, sao cũng không thấy mấy cái.

Cửa bắc phố Hòa Bình.

Đứng ở hiên nhà, Đồng Học Bản tâm tình hơi có chút kích động, hít vào một hơi, cười cười ấn chuông cửa... Leng keng, leng keng.

Cửa vừa mở ra, Cù Vân Huyền thân hình đầy đặn liền đi ra.

Huyền đi trên thân mặc một cái áo khoác màu xám, ở dưới là một cái quần màu đen bó sát người, dầm dề lép lênh, mái tóc thật dài bị một cái kẹp lớn ép lên trên đỉnh đầu, hương vị hiên lành ôn nhu nhìn là thấy, để cho Đồng Học Bản chú ý là Huyền đi mang thai, đứa nhỏ đã muốn hơn bốn tháng, vạt áo phía trước hơi hở ra, bụng đã thấy có quy mô, so với lần trước thấy thì muốn lớn hơn vài vòng.

“Nhìn gì?” Cù Vân Huyền cười quay người, “Đi vào đã”.

Vào nhà đóng cửa lại, Đồng Học Bản liền lập tức ngồi xổm trước người Huyền đi, đem mặt dán lên trên bụng nàng mà nghe, “Tiểu bảo bối, ba ba đến đây, nhớ ba ba không?” Thấy không động tĩnh gì, Đồng Học Bản không khỏi ở trên mặt thống thống, “Đến đây, đá ba ba một cước, mau, đá mặt ba ba”.

Cù Vân Huyền cười đưa tay vuốt lên tóc hắn, “Sao muộn như vậy mới đến?”

“Kẹt xe, có đoạn cũng không dễ đi, anh sợ hư xe, không dám đi nhanh” Đồng Học Bản một bên vỗ về bụng nàng một bên hỏi, “Bộ em nhớ anh sao?”

“Muốn đánh anh thì có, ha ha”.

“Hắc, anh chọc gì em, vừa thấy mặt đã muốn đánh anh?”

“Em muốn đánh anh còn cần dùng lý do sao?”

“Được, được, hiện tại em là lão đại, em nghĩ thế nào là thế đó, anh không chấp nhặt với em” Đồng Học Bản đứng lên, ôm lấy nàng, ở trên môi nàng hung hăng hôn một cái.

Cù Vân Huyền nhu hòa nhìn hắn, lại đẩy khuôn mặt hắn đi, “Đi, đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm”.

Đồng Học Bản ừm một cái, lại hôn nàng vài cái mới chịu buông tay.

Sau khi ăn xong.

Đồng Học Bản tâm tình phi thường tốt, ngồi vào sofa chết sống cũng bắt Huyền đi ngồi lên trên chân hắn, không lay chuyển được hắn, Cù Vân Huyền đành phải trừng mắt nhìn hắn, nói câu sớm muộn gì cũng bị anh làm tức chết, mới chậm rãi đi đến, mặt nóng lên, đem cặp mông đầy đặn áp lên trên chân hắn. Đồng Học Bản thuận thế vòng qua thắt lưng của nàng, hít một hơi đem mặt dán tại phía sau lưng nàng hít một hơi thật sâu, trong lòng thực hạnh phúc.

“Huyền đi, em rất đẹp”.

“Lần này trở về, chuẩn bị ở mấy ngày?”.

“Hai ba ngày gì đó, anh đây là tị nạn chính trị đến đây, có muốn về cũng về không được, ha ha”.

“Như thế nào lại gây họa?” Cù Vân Huyền lo lắng quay đầu lại, nắm lấy tay hắn ở trên bụng nàng, “Sớm bảo anh không cần liều mạng như vậy, đồ xấu này, em nói anh cho tới bây giờ cũng không chịu nghe, vạn nhất ngày nào đó anh có chuyện gì, thì tụi em sẽ làm sao bây giờ?”

Đồng Học Bàn cười nói: “Anh có thể có chuyện gì? Yên tâm đi”.

Cù Vân Huyền xoa bóp cái mũi hắn, “Anh chỉ biết gây ra chuyện làm cho em cả ngày lo lắng, anh nói anh có nên bị đánh hay không?”

“Đánh đi, tùy tiện đánh”.

Cù Vân Huyền làm sao nữa, nhẹ nhàng đánh tay hắn một phen, “Khiến đánh”.

Đồng Học Bàn là thích nhất là sự ôn nhu từ trong xương cốt này của Huyền di, vừa thấy liền chịu không nổi, trên tay ôm thật chặt thân mình nàng, phía dưới cũng có phản ứng.

Cù Vân Huyền cảm giác được, không khỏi khẽ gắt một cái, “Đồ dê xù, đừng nghĩ tới chuyện đó!”

“Là em câu dẫn anh”.

“Ma quỷ, ai câu dẫn anh chứ?”

“Cái miệng của em áp lên trên đó mà xoay xoay, không phải em câu dẫn anh thì là ai câu dẫn anh chứ?”

“Là anh bảo em ngồi lên trên đó, như thế nào lại còn đổ thừa? Anh cho là em thật không dám đánh anh sao? Anh nằm úp sấp lại cho em! Nằm úp sấp lại!”

“Ai da da, được rồi được rồi, là anh sai được chưa?” Đồng Học Bàn chạy nhanh ôm nàng nịnh vài câu, “Huyền Huyền, nói đừng hoang nha, anh sao lại cảm thấy em trẻ đến như vậy? Cái dạng này nhìn là chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thực, hơn nữa khuôn mặt cũng càng ngày càng bắt mắt, em không phải là trang điểm đó chứ?”

Cù Vân Huyền liếc ngang nhìn hắn một cái, khoe miệng lộ ra nụ cười, “Miệng lưỡi trơn tru, toàn làm cho em vui vẻ”.

Đồng Học Bàn ha ha cười nói, “Đi, về phòng với anh để cho anh nhìn xem thân hình của em gần đây có trắng hay không”.

“Em trước đã nói với anh rồi, em đang mang thai không thể làm chuyện kia được” Cù Vân Huyền cảnh cáo vươn ngón trỏ điểm điểm trán hắn, “Anh đừng có mà đánh chủ ý xấu, biết không?”

“Không đúng” Đồng Học Bàn chặc lưỡi, “Người ta nói sau ba tháng là có thể làm chuyện đó, chỉ cần không quá mãnh liệt là được, không tin em lên mạng tra thử xem”.

“Em nói không được là không được”.

“Em cái này là quá cẩn thận rồi”.

Đồng Học Bàn phải làm ba ba, đối với nữ nhân mang thai cùng chuyện con cái tự nhiên đã nghiên cứu một phen, mang thai sau ba tháng đến trước hai tháng cuối cùng, chuyện sinh hoạt vợ chồng là không có vấn đề gì, hơn nữa Đồng Học Bàn lâu lắm không gặp Huyền di, nhìn thấy bộ dáng đầy đặn mê người của nàng hiện tại, đã sớm ngo ngoe muốn động, lần trước làm bụng nàng còn chưa có lớn, hiện tại Huyền di mới là chân chính có bụng, Đồng Học Bàn cảm thấy làm chuyện kia cảm giác khẳng định không giống, cũng muốn thử.

“Huyền di, em xem đi...”

“Em không cần xem cũng không cần nghe, nói không được”.

Thấy nàng thái độ kiên quyết, Đồng Học Bàn quyết định rẽ sang đường khác, “Vậy bằng không... đổi chỗ khác?”

Cù Vân Huyền miệng theo bản năng mím lại.

“Không phải miệng” Đồng Học Bân ho khan nói: “Anh là nói, ừm, là phía sau, phía sau của em”.

Cù Vân Huyền mặt đỏ lên, hung hăng đánh hấn một cái, “Anh không tức chết em là không được có phải hay không? Cái gì phía sau? Em nghe không hiểu!”

“Nghe không hiểu em đỏ mặt làm cái gì?”

“Anh thử nói một câu nữa xem? Em đánh chết anh!”

“Đều là vợ chồng rồi, giằng co như vậy làm cái gì, mau, nói như vậy là được phải không?”

“Ai nói với anh là được?”

Cửa sau của Huyền di hấn còn chưa động qua, Đồng Học Bân là thật ngón trở đại động, ôm lấy nàng thẳng đến phòng ngủ.

Cù Vân Huyền tức giận muốn chết, “Tiểu Bân, em thật đánh anh đó!”

“Đánh đi”.

“Chết đi, nơi đó không được, vào không được”.

“Trước thử xem, không được nói sau”.

“Em bực mình à, anh thả em ra”.

“Không thả”.

“Anh thả hay không?”

“...Không buông”.

Nghe vậy, Cù Vân Huyền hung tợn cắn cắn hấn một nhát, thấy Đồng Học Bân đã đem nàng thả ra, nàng gấp rút nói: “Tiểu lưu manh! Lại ép buộc em! Vậy... anh trước xuống lầu mua một lọ bôi trơn! Bằng không vào không được đâu!”

Đồng Học Bân đỏ mặt cười, “Em còn biết đến cái này sao”.

453. Chương 451: Mua Song Sắc Cầu!

Chín giờ hai mươi tối.

Cù gia, phòng ngủ.

Trong ổ chăn một mảng nhiệt khí, Đồng Học Bân ở sau lưng Cù Vân Huyền đè lên thân hình trắng bóng của nàng mệt không chịu nổi, bất quá cho dù một tay của Đồng Học Bân cũng không nhàn rỗi, ở trên bờ móng đầy đặn của Huyền di vuốt ve không thôi, làn da thật tốt, vừa trắng vừa mịn, so với Huyền di thì da của Đồng Học Bân quá là thô ráp.

Cù Vân Huyền cũng đỏ mặt cười, thở hồng hộc nói: “Xuống đi, đừng đè nặng đứa nhỏ”.

“Anh cong người mà, có đè đâu”.

“Vậy anh cũng xuống đi, lấy mấy tờ giấy thấm cho em”.

Đồng Học Bân ừm một cái, liền mở chăn đưa tay lấy xấp giấy thấm ở trên đầu giường, cúi đầu lại chui vào ổ chăn, “Để anh lau cho em”.

Vân Huyền gắt gao khép hai chân, đẩy hấn ra, “Để em tự lau”.

“Hiện tại trên người em còn chỗ nào anh chưa chạm qua, đỏ mặt cái gì, mau, tách ra”.

Đánh cánh tay hấn một phen, Cù Vân Huyền đành phải để hấn làm loạn, miệng thầm oán nói: “Cái lọ bôi trơn kia lát nữa anh ném nó đi, chỉ lần này thôi, tuyệt đối không có lần sau”.

Đồng Học Bân cười cười, “Em mỗi lần đều nói như vậy, kết quả đều là không...”

Cù Vân Huyền mặt nóng lên tròng mắt nhìn hấn, “Cứ gây họa cho em, ngày nào đó anh bức em nổi giận, em mang theo đứa nhỏ xuất ngoại, cho anh đời này cũng tìm không thấy”.

“Ai ui” Đồng Học Bân hoảng sợ, “Em đừng như vậy, đừng như vậy”.

Thấy hấn sắc mặt đại biến, Cù Vân Huyền nhịn không được cười một tiếng, ngón tay chỉ lên trán hấn, “Anh cũng biết gấp sao? Hừ” Nói xong, cúi đầu cứng chiều ở trên môi hấn hôn một cái, “Em kiếp trước chính là thiếu nợ anh, cho nên đời này cứ bị anh ép buộc gây họa, trong lòng lại không tức giận” lại đưa tay lau mồ hôi rên trán hấn, “Uống nước không? En đi lấy cho anh?”

“Không khát, đến đây, lại để cho anh em em một lát”.

“Ba hoa, tuổi không lớn, còn muốn làm anh của dì, tiểu biến thái”.

“Hắc, vừa rồi là ai cứ anh ơi anh hời hô lên vậy?” Đồng Học Bân tức giận vỗ cái mông của nàng một phen, một mảng da thịt trên tay nhất thời nhún nhảy lên.

Đùa giỡn một lát, hai người mới khoác áo ngủ từ trong ổ chăn đi ra.

Cù Vân Huyền bàn tay ôm ra sau, miệng hít hít khí, giống như có chút đau đớn, đi lại cũng không tự nhiên, “...Xem anh làm chuyện tốt đi”.

Đồng Học Bân vội vàng đi tới đỡ nàng, “Nếu phía trước có thể thì anh đi phía sau làm gì? Điều là em không cho”.

Nhìn hấn được tiện nghi còn khoe mẽ, Cù Vân Huyền liền vung tay lên làm bộ muốn đánh, nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, nàng nhìn đồng hồ, “Ồ, đã chín giờ rồi, đợi lát nữa tính sổ với anh sau, trước xem TV đi, hôm nay song sắc cầu mở thưởng, em ngày hôm qua mua vài trăm đó”.

Đồng Học Bân ồ một tiếng, “Nghĩ như thế nào mà mua nó?”

“Anh vẫn nói muốn làm phú ông tiền tỉ mà, công ty hiện tại là tài sản năm chục triệu, cách hàng tỉ còn quá xa, em cái này không phải muốn nhanh chóng một chút sao, ha ha”.

“Phú ông tiền tỉ? Anh có nói sao?”

“Anh đã nói không ít lần”.

“Chỉ là cái mục tiêu, cũng đâu cần phải gấp như vậy”.

Ra ghế sofa phòng ngoài ngồi xuống, Cù Vân Huyền cầm điều khiển từ xa mở TV, “Hơn nửa lần trước anh về Bắc Kinh, không phải đã trúng qua vài lần sổ số sao? Trúng nhiều như vậy, em cảm thấy nhà chúng ta năm nay thời vận hấn là không tệ, lúc này mới nghĩ chơi một chút song sắc cầu thử xem vận khí, công ty bán đấu giá bên kia đã muốn giao cho người ở dưới làm việc, cùng đợi trong nhà cũng không có chuyện gì, cũng phải giải trí một chút”.

Đổ mồ hôi, tôi căn bản không phải là dựa vào vận khí mà trúng.

Đồng Học Bân nhìn trên TV đã muốn bắt đầu mở thưởng trực tiếp nói: “Cái này tỷ lệ quá thấp”.

“Ai cũng nói không tốt, không chuẩn vẫn chơi sao?” Buông điều khiển, Cù Vân Huyền tùy tay lấy chén trà đưa cho Đồng Học Bân, lại duỗi tay cầm lấy quả cam lột cho hấn, rất hiền hậu, “Há miệng, ăn một miếng... Ha ha, nếu có thể trúng mấy chục triệu, chúng ta cũng nhanh có gia sản tiền tỉ, chờ đứa nhỏ chúng ta trưởng thành thì cũng không cần phải cố sức giống như hai chúng ta vậy” Một khi có đứa nhỏ, ý tưởng cũng bất tri bất giác thay đổi.

“Chỉ mong có thể trúng” Há miệng cắn múi cam, Đồng Học Bân chỉ chỉ lên TV, “Ồ, bắt đầu rồi”.

Cù Vân Huyền cũng chú ý nhìn qua, xuất ra một xấp xổ số thật dày, lại lấy ra một cây bút bi cho hấn, “Anh ghi lại số, em xem xổ số”.

“Được rồi” Đồng Học Bân cũng có chút chờ mong.

Tiền, thứ này đương nhiên là càng nhiều càng tốt, ai cũng sẽ không ngại nhiều tiền.

Trước kia Đồng Học Bản thấy mình có tiền, công ty mấy chục triệu, tiền này hẵn cả đời nhắm chừng cũng xài không hết, nhưng từ lúc nhận chức Trưởng phòng Chiêu thương, kiến thức nhiều nhà đầu tư như vậy, người ta động cái đầu tư chục triệu ngay cả ánh mắt cũng không chớp một chút, tổng tài sản cũng không biết có bao nhiêu, Đồng Học Bản mới biết được chính mình vẫn là còn nghèo, cùng người ta không có cách nào so sánh. Năm chục triệu, ở loại thành thị như Bắc Kinh căn bản tính không là cái gì. Nói khoa trương một chút, muốn mua một căn biệt thự ở Điếu Ngư Đài bên kia, năm chục triệu cũng chưa chắc đã mua được, càng đừng nói có một số biệt thự để giá cả trăm triệu, Đồng Học Bản ngay cả mua đều mua không nổi.

Nghĩ đến đây, Đồng Học Bản tinh thần cũng đề cao lên, trúng đi trúng đi, Huyền di vận may hẵn là không tệ.

Bắt đầu quay số.

Cù Vân Huyền nhìn chăm chăm lên màn hình TV.

Vừa thấy, Đồng Học Bản cười nói: “Anh có cảm giác, hôm nay chúng ta khẳng định có thể trúng giải nhất”.

“Ha ha, em mỗi lần đều có cảm giác này, kết quả mỗi lần cũng đều không trúng, ôi chao, mở...” Cù Vân Huyền nhìn chăm chú, số thứ nhất là 04.

Đồng Học Bản xoát xoát ghi nhớ, “Chúng ta có không?”

“Em tìm xem” Cù Vân Huyền xoát xoát vừa lật, “Số này không tốt, em cũng không có chọn mua, nhưng thật ra trong những tờ được chọn, có năm tờ mang 04”.

“Được đó, cái thứ hai cũng mở, 05”.

Ở trong mấy tờ kia tìm tìm, Huyền di cười khổ, “Có 04, 05 chỉ có một tấm”.

Kết quả số thứ ba vừa ra, Cù Vân Huyền liền trực tiếp đem xổ số quảng lên trên bàn, giận dữ nói: “01, cái này tính toàn quân bị diệt, giải nhất đừng nghĩ tới”.

Đối với bọn họ mà nói, giải nhì ba các giải thưởng cơ bản không có ý nghĩa.

Đồng Học Bản vừa nghe cũng buồn bực, kỳ vọng càng lớn thất vọng càng lớn.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Đồng Học Bản nhận thức lại, những người mà hẵn quen biết hầu như tất cả mọi người đều mua qua xổ số, nhưng cũng chưa có nghe nói qua ai trúng, nếu chỉ dựa vào vận khí như vậy, muốn trúng giải nhất cơ bản là không có khả năng, mà nếu quả thích hợp thao tác một chút mà nói... Đồng Học Bản tròn mắt bỗng nhiên vừa động, một cái ý niệm thật lâu trước đó đã sinh ra trong đầu lại nổi lên, hiện tại cách lần trúng số trước cũng đã không ít ngày, nếu lại trúng thưởng mà nói cũng khó tránh khỏi sẽ đưa tới chút điều tra, nhưng nhắm chừng cũng sẽ không có đại sự gì.

Đồng Học Bản lập tức nói: “Huyền di, song sắc cầu mấy giờ hết hạn mua?”

Cù Vân Huyền nhìn hẵn, “Mở thưởng trong ngày mà nói, vào tám giờ tối là hết hạn, làm sao vậy? Anh cũng muốn mua? Vậy mở thưởng lần sau là hai ngày nữa”.

Tám giờ hết hạn?

Vừa xem đồng hồ, hiện tại là chín giờ kém mấy phút.

Chỉ chưa tới một giờ?

Đồng Học Bản hít vào một hơi, thầm niệm một tiếng menu, ở trong đầu liền nhiều hơn một cái menu, nhìn về phía biểu hiện thời gian còn thừa mặt trên -101 phút 28 giây?

Vừa vận đủ dùng! Còn có thể thoải mái một chút!

Hiện tại đã tới tháng năm, bởi vì Đồng Học Bản có phát hiện mới, ở thời gian có tiết kiệm rất lớn, cho dù là đi viện bảo tàng trộm văn vật, đi so đấu, đi làm cái gì hầu như cũng không có tiêu phí nhiều thời gian, cho nên bất tri bất giác đã muốn tích góp nhiều như vậy.

Không thành vấn đề, có nhiều thời gian như vậy khẳng định không thành vấn đề.

Đồng Học Bàn lập tức nhìn thẳng màn hình, đem dãy số trúng thưởng trên đó nhất nhất nhớ kỹ.

Kết quả trúng thưởng cuối cùng của song sắc cầu kỳ này là, 01, 04, 05, 09, 15, 17, dãy số đặc tuyển là 06.

“Nghĩ cái gì vậy? Mất mở trường trường?” Cù Vân Huyền cười liếc hần một cái, lấy một mũi cam hướng miệng nhét vào, “Đừng nhìn nữa, em còn tiền lẻ mà, ngày mai lại mua tiếp”.

Bất quá Đồng Học Bàn tâm tư không ở nơi này, sau khi ghi nhớ dãy số trúng thưởng xong, hần liền hít một hơi thật sâu, trong đầu đem chuyện này suy xét nhanh qua một lần.

Có thể làm!

Tuyệt đối có thể làm!

Lần trước khi mình mua xổ số, hệ thống cũng không có bởi vì mình mua mà sinh ra hiệu ứng con bướm, kết quả mở thưởng không có biến hóa, song sắc cầu theo lý thuyết hần là cũng giống nhau, chỉ cần mình không đi tiếp xúc nhân viên công tác đài truyền hình trực tiếp mở thưởng, không đi đụng chạm máy móc mở thưởng kia, trên lý luận mà nói hần là không tồn tại vấn đề, đương nhiên, mọi sự không tuyệt đối, cũng không bài trừ khả năng thất thủ.

Nhưng mà tiền thưởng có thể lên tới mấy chục triệu, thậm chí cả trăm triệu, hấp dẫn quá lớn.

Đánh! Anh em còn muốn sinh thời thấy công ty chính mình đưa ra thị trường! Cùng lắm thì không công lãng phí “thời gian còn thừa”, hần thua được mà!

Sau khi hạ quyết tâm, Đồng Học Bàn cũng không trì hoãn, thấy Huyền đi rồi sô pha đi vào WC , hần liền ở trong lòng hạ chỉ lệnh!

Back chín mươi bảy phút!

...

Hô!

Thấy hoa mắt, Đồng Học Bàn chỉ cảm thấy chung quanh lập tức tối đen!

Hần chưa từng lui về thời gian dài như vậy, trên cảm giác cùng trên thân thể đều có chút phản ứng không kịp, đầu óc nhất thời mơ hồ, chờ thời điểm phục hồi tinh thần lại mới phát hiện mình đang ngồi ở trên xe, đang ở trên đường đèn đỏ, đỉnh đầu là bầu trời đêm, bên này đã là địa giới Bắc Kinh, là thời điểm mình mới từ huyện Duyên Đài vào kinh, cách phố hòa bình cửa bắc cũng không xa, tiếp qua mấy phố là tới!

Cúi đầu nhìn đồng hồ, bảy giờ năm mươi lăm phút!

Thời gian lui về đến đây!

Còn có năm phút đồng hồ là hết hạn mua số!

Reng reng reng, reng reng reng, di động vang lên.

Đồng Học Bàn không cần xem cũng biết là Cù Vân Huyền điện thoại, thậm chí đều biết nàng muốn nói cái gì, bởi vì một giờ trước hần đã trải qua cảnh này rồi.

“Tiểu Bàn” Cù Vân Huyền hỏi, “Đồ ăn đã xong tốt rồi, sao còn chưa thấy anh tới?”

...

454. Chương 452: Trúng Giải Nhất!

Trong điện thoại.

“Huyền đi, em ăn trước đi, anh đi mua xổ số”.

“Xổ số? Đã muốn tám giờ rồi?”

“Đúng, trước không nói, anh đi cho kịp giờ”.

“Đừng quá sốt ruột, mua không được thì thôi, anh lái xe chú ý an toàn, biết không?”

“Biết rồi, lát nữa gặp”.

Không kịp cùng Cù Vân Huyền nhiều lời, ngắt điện thoại, Đồng Học Bàn vừa thấy đèn đỏ bật xanh, hần lập tức giảm chân ga nhìn về phía ven đường, ánh mắt rơi xuống một cái hộp đèn, chính là nó. Điểm bán số xổ ở Bắc Kinh vẫn là rất nhiều, hầu như trên mỗi đường đều ít nhất có một chỗ. Đồng Học Bàn sau khi nhìn thấy một chỗ, vội vàng đưa xe vào, két một tiếng dừng ở ven đường.

Còn chưa tới bốn phút nữa!

Mở cửa xuống xe, Đồng Học Bàn đi nhanh vọt vào trong quán.

Trong quán ước chừng có bảy tám người, có hai người đang xem các loại hình xổ số, mấy người còn lại đều là chơi song sắc cầu, đang ở thảo luận con số kỳ này.

“Kỳ này tôi xem nên có 11”.

“Ừm, 11 có khả năng, sáu kỳ rồi chưa thấy ra qua”.

“Được, kỳ rồi đã xuất hiện thì càng khó ra”.

Lại nhìn trên máy đánh số, ông chủ đang đánh số ột người trung niên, một tấm xổ số từ trong máy đi ra. Đồng Học Bàn đi qua, trong lòng nói người nhanh lên, nhìn lên đồng hồ, trên mặt nhin không được lộ ra thần sắc vội vàng, còn có ba phút nữa!

Lúc này, người trung niên rốt cuộc đã mua xong, thanh toán tiền.

Vừa thấy, Đồng Học Bàn lập tức nói: “Đến tôi chưa? Tôi đọc số anh đánh vào, phiền toái nhanh một chút được không?”

Ông chủ cũng biết thời gian không nhiều lắm, gật gật đầu, “Được, đọc đi”.

“...01, 04, 05, 09, 15, 17, dãy số đặc tuyển là 06”.

Bốp bốp bốp bốp, ông chủ thuần thục thao tác, “Mua mấy tờ?”

Nói xong thì lại nhìn lên màn hình mua trúng thưởng, Đồng Học Bàn nói: “Số này mua mười tờ... không, đợi chút” Cẩn rằng một cái, Đồng Học Bàn nghĩ cũng đã đến bước này, thì phải chơi tới một chút, “Con mẹ nó, không chơi mười tờ, mua một trăm tờ đi!”

Đồng Học Bàn là bất cứ giá nào, mạo hiểm thì mạo hiểm đi!

Ông chủ ngạc nhiên, mấy người chung quanh cũng đều kinh sợ .

Kháo! Một trăm tờ? Người này có điên không?

Năm tờ mười tờ còn thực thông thường, nhưng một trăm tờ thật sự có điểm nhiều quá, người nọ là muốn đem giải thưởng song sắc cầu kỳ này toàn bộ vét sạch sao? Nhưng đâu có nghĩa là sẽ trúng, một trăm tờ toàn hạ ở một dãy số, như thế chẳng khác nào là mất tiền không, ăn thiệt thòi, nếu thật muốn mua nói, mua rộng ra tỷ lệ cũng cao hơn một ít.

Đồng Học Bàn thấy ông chủ ngây người, không khỏi thúc giục nói: “Phiền toái nhanh lên, liền một trăm tờ!”

“Ok” Ông chủ vui vẻ, lập tức xuất phiếu cho hắn.

“Đúng rồi.” Đồng Học Bàn lại nói: “01, 03, 06, 08, 16, 18, dãy số đặc tuyển là 02, số này cũng mua một trăm tờ”.

Còn chưa đến hai phút!

Đồng Học Bàn một người chiếm lấy máy, liên tục nói ba bốn dãy số, mỗi một dãy đều thua một trăm tờ, dãy số sau đó đều là hắn nói đại ra, cũng không phải sợ ra vấn đề mới mua một cái bảo hiểm, nếu mở thưởng thực ra hiệu ứng con bướm gì đó, vậy thì mình mua số nào cũng không trúng được, Đồng Học Bàn sở dĩ

làm như vậy thuận túy vì che dấu sự chú ý, liền chỉ mua một số thì quá bắt mắt, nhưng mua nhiều như vậy mà nói nếu trúng, là có thể quy kết là một loại vận khí tốt.

Thanh toán xuất phiếu, thời gian vừa vặn tám giờ đúng!

“Hết hạn” Ông chủ tuyên bố.

Ở mọi người nhìn theo, Đồng Học Bân cầm xổ số của mình lên xe, nắm tay lái thở một hơi thật mạnh, nếu một trăm giải xổ số đều trúng, mình cùng Huyền đi khăng định một đêm phát nhanh, bất quá phương pháp này chỉ có thể dùng một lần, một là mình không có nhiều thời gian còn thừa như vậy mà tiêu phí ở trên mặt này, hai là trước kia mình cũng đã trúng số xổ qua, lần này nếu lại trúng, lần sau Đồng Học Bân mặc dù có thể trúng thưởng cũng không dám mua, trên thế giới không có khả năng có người có vận khí tốt như vậy, một lần hai lần giải nhất còn có thể, nhưng ba lượt bốn lượt còn có điềm mơ hồ, không chuẩn sẽ bị người có tâm phát hiện, cho nên an toàn mà nói, mấy năm nữa là tuyệt đối không thể trúng xổ số.

Cửa bắc phố Hòa bình.

Đồng Học Bân lái xe lại đây, sau khi xuống xe nhớ tới một sự kiện, không lên lầu, mà là quay đầu đến một cửa hàng bảo vệ sức khỏe ở cửa tiểu khu mua bình dầu bôi trơn, lúc này mới trở về nhà.

Leng keng, leng keng.

Cửa mở, Cù Vân Huyền cười để hắt vào nhà, “Mua được chưa? Mua loại gì?”

“Song sắc cầu” Học Bân cởi giày, đem xổ số đưa cho nàng, “Em xem xem, anh cảm thấy kỳ này hy vọng rất lớn nha, ha ha, để xem vận khí của anh”.

“Vận khí của anh luôn luôn tốt, ồ, một số một trăm tờ? Nhiều như vậy?”

“Mua thì mua nhiều chút, nếu chỉ trúng một tờ thì cũng không có ý nghĩa”.

“Em ngày hôm qua cũng mua song sắc cầu, vậy hai ta liền xem một lần ai vận khí tốt đi, đi, rửa tay đi ăn cơm, em đi hâm nóng đồ ăn cho anh”.

Lại ăn cơm?

Đồng Học Bân vừa rồi đã ăn qua, bất quá là một thời gian khác, giờ cũng có chút đói bụng, liền lại ăn một lần cơm.

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bân không gây họa cho Huyền đi, hắt tâm tư không ở nơi này, hơn nữa mới vừa rồi cũng đã sớm hưởng qua một cái tư vị cạy cửa sau, Đồng Học Bân liền đi qau sofa ngồi, muốn hút thuốc, nhưng nhìn bụng của Huyền đi lại nhịn xuống, bắt đầu cầm lấy xổ số để xác nhận lại, sợ mua sai dãy số, lần này đã tiêu phí thời gian còn thừa của hắt, hiện tại thời gian còn lại chỉ có vài phút, nếu mua sai thì thiệt thòi lớn rồi.

Đang cầm chén trà, Cù Vân Huyền dụ ngoạn ngồi bên cạnh hắt, đằng ra một bàn tay nhéo nhéo khuôn mặt hắt, “Hôm nay sao lại để tâm như vậy? Chỉ quan tâm xem xổ số, ngay cả em cùng đứa nhỏ cũng không để ý?”

Đồng Học Bân a một tiếng, “Xem em mãi cảm kìa, như thế nào lại không để ý hai mẹ con em?”

Cù Vân Huyền nhìn nhìn hắt, “Mỗi lần anh tới đều trước ôm bụng em một cái”.

Đồng Học Bân trong lòng nói anh đã sớm ôm rồi mà, quay người lại, ôm nàng kéo qua, “Tiểu bảo bối, nghe thấy ba ba nói chuyện không? Nghe thấy được liền đá đá ba nào” Rồi nhắc đầu ha ha cười nói: “Như vậy được rồi chứ?”

“Có lẽ” Cù Vân Huyền lườm hắt một cái, “Anh chẳng có thành tâm chút nào cả!”

“Ha ha, chốc lát nữa sẽ có người cao hứng cho em, chờ xem, sắp mở thưởng rồi” Đồng Học Bân ôm nàng hôn một cái, “Chúng ta lại muốn phát tài”.

“Trúng hay không còn chưa biết mà, anh cứ làm như là anh mua trúng không bằng”.

“Anh không mua trúng sao?”

“Ha ha, nếu trúng cũng là em mua trúng”.

“Hắc, em còn không chịu phục? Được, hôm nay để cho em xem vận khí chồng của em, phải cho em tâm phục khẩu phục”.

“Nói năng ngọt xớt, đánh giỡn!”

Năm phút...

Mười phút...

Bán giờ.....

Rốt cuộc đến giờ mở thưởng!

Cù Vân Huyền cảm xúc cũng rất cao, sớm liền mở TV sau đó lấy ra xổ số nàng mua hôm qua nhất nhất để lên trên bàn trà, “Em hôm nay cũng không tin, lần trước là anh mua trúng thưởng, lần này cũng nên là em”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Không trúng đừng có khóc đó nha”.

“Anh cho em là ai vậy? Chọc đánh”.

Công chứng viên đã xuất hiện, MC đang giới thiệu - mở thưởng .

Cù Vân Huyền nhìn xổ số trong tay nàng, Đồng Học Bàn cũng nhanh cầm lấy xổ số của hắn, tinh thần đề cao, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn thẳng lên màn hình TV, chỉ thấy nhân viên công tác đang thao tác máy, tiểu cầu đang quay cuồng.

Đến đây!

Quả cầu thứ nhất ngay sau đó liền mở ra!

Định thần vừa nhìn, là 04! Cùng con số xuất hiện đoạn thời gian trước đó giống nhau như đúc!

Đồng Học Bàn vừa thấy liền vui vẻ, dấu hiệu tốt!

Lập tức cầu thứ hai cũng mở -05!

Lại đến là 01!

Lại đến là 09!

Đồng Học Bàn càng xem càng hưng phấn, đến cuối cùng chân cũng không biết nên đặt như thế nào, một lát chân phải đặt lên chân trái, một lát chân trái đặt lên chân phải. Trái lại Cù Vân Huyền bên kia thì khỏe miệng càng ngày càng bất đắc dĩ, nhìn xem màn hình, lại cúi đầu nhìn xem xổ số, cười khổ lắc đầu.

Số thứ năm đi ra -17!

Số thứ sáu -15!

Cuối cùng là dãy số đặc tuyển -06!

Mở thưởng đã xong!

Cù Vân Huyền thở dài, đem xổ số ném lên trên bàn nghiêng đầu nhìn hắn, “Di không trúng rồi, anh thì thế nào?”

Đồng Học Bàn chỉ cười mà không nói.

“Đưa cho em xem nào” Cù Vân Huyền đưa tay qua.

Đồng Học Bàn đem những tờ số vì che mắt người ta mà mua, trong tay để lại dãy số mấu chốt nhất.

Cù Vân Huyền tiếp nhận xem, liếc mắt nhìn hắn một cái, “Anh không phải cũng không trúng sao? Ngay cả số đặc tuyển đều không có, đặc ý cái gì? Em ít nhất còn trúng vài số, này? Trong tay còn có? Cũng là số một trăm giải? Đưa cho em nhìn xem” Đưa tay chụp qua, thấy được Đồng Học Bàn không cho, Cù Vân Huyền liền trừng mắt, giơ tay lên dọa: “Lại còn dám tránh né, tiểu bại hoại, anh có đưa hay không đây?”

“Em gọi anh một tiếng dễ nghe thì anh mới đưa”.

“Anh có đưa hay không? Nói nhanh?”

“Ha ha, em không gọi thì anh cũng không cho, con số này khá lớn, anh sợ dọa em sợ”.

Vừa nghe, Cù Vân Huyền hung hăng nhéo cái mũi hần, tức giận nói: “Sớm muộn gì cũng bị anh làm tức chết, đưa em nhìn xem, anh yêu...”

Đồng Học Bàn nghe được trong lòng vui vẻ, đem xổ số đưa cho nàng, “Xem đi xem đi, đừng có bị dọa”.

“Em xem anh chính là cổ lộng huyền hư” Cù Vân Huyền cầm qua, cúi đầu xem xét xem xét, bỗng nhiên sưng sốt một chút, lập tức cầm qua dây số trúng thưởng vừa rồi dùng bút ghi lại.

01, 04, 05, 09, 15, 17, dãy số đặc tuyển 06!

Đúng rồi!

Cùng xổ số Tiểu Bàn mua một chúng cũng không kém! Điều đúng rồi!

“Tiểu Bàn!” Cù Vân Huyền sắc mặt cả kinh, đưa tay nhanh lỏi kéo hần, “Anh... chúng ta thực trúng!?”

Đồng Học Bàn đắc ý nói: “Anh đã nói gì? Chồng của em vận khí không phải là tốt bình thường sao?”

“Ai ui, anh cũng thật là, như thế nào thực trúng?” Cù Vân Huyền hít vào một hơi, có điểm không thể tin được, “Vẫn là trúng giải nhất một trăm tờ! Một trăm tờ!?”

455. Chương 453: Mua Một Chiếc Porche!

Giải nhất một trăm giải!

Cái vui mừng này đối với Vân Huyền cũng tốt đối với Đồng Học Bàn cũng thể đều thật sự quá lớn!

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Huyền ở trong ổ chăn khó nhọc trở người, Đồng Học Bàn cũng tỉnh, chậm rãi đưa tay ôm thân hình bóng loáng của nàng.

Đêm qua thật cao hứng, Đồng Học Bàn lại một lần nữa đi cửa sau Huyền di, lần này là vô cùng thuần thực, “Còn mang theo cả dầu bôi trơn, anh là đã chuẩn bị đến gây họa cho em có phải hay không?”

“Đồ mỡ hôi, trùng hợp thôi, trùng hợp thôi”.

“Ngày nào mà không khi dễ em là không được hay sao” Nói là nói như vậy, tay Huyền di vẫn nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Đồng Học Bàn, “Tóc nên cắt rồi”.

“Đừng quản đầu tóc, trước tiên là nói về xổ số đi, em đi kiểm tra thử xem trúng bao nhiêu tiền”.

“Hiện tại đi sao? Còn sớm quá mà?”

“Cũng nên rồi, trên mạng tra chưa được thì gọi điện thoại hỏi một chút”.

Đồng Học Bàn đưa tay lấy điện thoại đưa qua cho nàng, thấy Huyền di gọi điện thoại, hần liền vuốt ve đôi chân của nàng.

“Đừng nháo” Cù Vân Huyền đánh lên tay hần, đối với điện thoại nói: “Alo, trung tâm số xổ phải không?”

Vài phút sau, trò chuyện đã xong.

Ngắt điện thoại, Cù Vân Huyền ngẩn ra trong chốc lát, bỗng nhiên chậm rãi ôm cổ Đồng Học Bàn, hôn nhẹ lên trán hần ót, “Anh sao lại vận khí tốt như vậy? Biết lần này giải nhất có bao nhiêu giải không? Chỉ một trăm mười bảy giải, một trăm giải của chúng ta tương đương với hầu như vét sạch giải thưởng lần này rồi đó. Tính toán đại khái hần là chừng hai trăm triệu tiền thưởng, sau thuế cũng có chừng một trăm rưỡi!”

Một trăm năm mươi triệu?

Cộng thêm tài sản công ty bán đấu giá, chẳng phải là đã hơn hai trăm triệu rồi sao??

Đồng Học Bàn trong lòng nở hoa, “Đi nhận thôi, nhanh lên”.

“Xấu tính chưa kìa!” Dịch Vân Huyền cười một tiếng, ngón tay chỉ lên trán hần. Tổng tài sản hơn hai trăm triệu, Cù Vân Huyền tâm tình cũng không phải dùng hai từ cao hứng là có thể đơn giản hình dung.

Không biết bên ngoài đã muốn bùng nổ!

Buổi sáng hôm nay tin tức truyền thông đã muốn đăng tin về chuyện này, trên mạng càng là rợp trời rợp đất!

Song sắc cầu mở thưởng lại ra đại sự!

Giải nhất một trăm giải! Vẫn là một người trúng! Cái vận khí này có thể nói là kinh người!

Theo người quản lý điểm bán vé số trúng giải, người trúng thưởng là một người trẻ tuổi, khẩu âm Bắc Kinh, là tối hôm qua vào tám giờ kém năm phút đến tiệm, lúc ấy hần mở miệng chính là một trăm giải, còn liên tục mua bốn năm dãy số khác nhau, ai ngờ một cái trong đó đã trúng!

Trên mạng thanh âm rất nhiều.

“Lần sau tôi cũng đợi gần hết giờ mới mua!”

“Trong đó có mờ ám! Tuyệt đối là có mờ ám!”

“Trúng một lần một trăm giải, tôi con mẹ nó như thế nào mà không có vận khí này”.

“Hai trăm triệu tiền thưởng... ****, điên rồi điên rồi”.

“Kỳ này chỉ có mười bảy giải lọt ra ngoài, chỉ sợ là song sắc cầu từ trước tới nay tiền thưởng giải nhất là thấp nhất, một giải ngay cả ba triệu cũng không có? Đều bị chủ nhân một trăm giải kia hốt hết rồi”.

“Sao mà chuyện tốt đều thuộc về người khác vậy!”

Bất quá cũng may trước kia cũng từng có xuất hiện qua tình huống một người trúng giải nhất một trăm giải, hơn nữa người nọ trúng thưởng so với lần này nhiều hơn không ít, cho nên có cái tiền lệ ki, sự tình lần này cũng không tính quá chú ý.

Buổi sáng.

Đồng Học Bàn Lại một lần thành nhân vật phong vân đang cùng Cù Vân Huyền tay trong tay đi dạo trong công viên, không nghĩ tới ở trong này cũng có vài trung niên đang tập thể thao đang nói về chuyện giải nhất một trăm giải song sắc cầu.

“Chuyện song sắc cầu có nghe nói không?”

“Đêm qua đã biết, ài, vận khí cũng quá tốt đi”.

Chỉ có Đồng Học Bàn tự mình biết, hần có thể trúng thưởng căn bản dựa vào không phải cái vận khí gì, nghe xong những người đó nói chuyện, Đồng Học Bàn liền thấp giọng nghiêng đầu nói: “Huyền di, lần trước thời điểm ủy ban kỷ luật điều tra anh đã biết anh trúng giải nhất, nếu trúng nữa mà nói không chừng sau lưng sẽ có người nói ra nói vào, anh cũng không tiện lĩnh thưởng, em đi nha? Đến lúc đó tiền trực tiếp đưa vào công ty là được” Nổi bật như vậy, Đồng Học Bàn là vận vận cũng không thể ra.

Cù Vân Huyền ừm một tiếng, cười nói: “Hai trăm triệu, vừa lúc có thể làm cho công ty nâng lên một quy mô mới”.

“Đâu chỉ một cái quy mô? Ta xem đưa ra thị trường cũng kém không nhiều lắm, chúng ta lại cố gắng”.

“Hiện tại đưa ra thị trường không dễ dàng như vậy, đừng nghĩ một miếng ăn hết được” Năm thật chặt tay hần, Cù Vân Huyền nói:

“Lần này anh lại lập công cho chúng ta, nhiều tiền như vậy, kiếp sau nhắm chừng cũng xài không hết, ừm, em xem quần áo của anh có phải nên mua một bộ mới hay không? Em mua cho anh một bộ vest Ý?” Mỗi lần có tiền đều phải tiêu phí một phen, cái này cũng đã là thói quen rồi.

“Quần áo không sao cả, chính là cảm thấy anh nên đổi xe”.

“Chiếc Mercedes anh đi không phải tốt hơn sao?”

Có tiền nhiều như vậy, tâm tư đổi xe của Đồng Học Bàn cũng càng lúc càng lớn, “Đường ở Bắc Kinh thì tốt rồi, bắt quá đường ở nông thôn thì lại không tốt, anh đang cân nhắc nên đổi một chiếc xe địa hình. Land Cruiser? Land Rover?”

Địch Vân Huyền ngẫm nghĩ, “Đổi thì đổi, vừa lúc công ty chúng ta nên mở rộng quy mô, hiện tại trừ chiếc Mercedes kia thì cũng không còn xe cao cấp nào khác, chiếc Mercedes của anh liền sung công đi, chỉ là biến số phiền toái một chút, mua xe mới còn phải biến số xe. Ừm, đi, đi tới cửa hàng nhìn xem?”

“Được”.

Một bên đi trở về, một bên Cù Vân Huyền nói: “Hay là mua cho anh chiếc giá mười triệu?”

“Khoan đã, em nhìn anh này” Đồng Học Bàn nhanh chóng xua tay, “Anh đi chiếc Mercedes đã thiếu chút nữa gặp chuyện rồi, đi xe giá mười triệu? Em có còn để anh sống hay không?”

Địch Vân Huyền cười nói: “Vậy mua một chiếc Aston Martin Q77 cao cấp được không, Q77 cao cấp là xe đi dầu ma-dút? Hiện tại trong nước không ít địa phương dầu ma-dút có vẻ hơi hiếm, không rõ chỗ của anh ra sao, thôi đi xem cái đã”.

Kết quả vừa đến đi chỗ trưng bày xe, Đồng Học Bàn ánh mắt liền nhìn thẳng một chiếc xe địa hình phi thường xinh đẹp, đó là một chiếc Porsche Cayenne, thân xe màu đen lưu tuyến vô cùng tốt, trong nhà nhận lộ ra một cỗ khí phách, lại hỏi nhân viên tiêu thụ thì giá thành khoảng chừng hai triệu rưỡi.

“Huyền đi, xe này thế nào?”

“Cayenne? Ừm, không tệ, bắt quá anh không phải sợ ảnh hưởng không tốt sao? Porsche có thể quá chói mắt hay không”.

“Cũng không phải xe thể thao, hẳn là không có việc gì”.

“Ha ha, anh xem trúng thì mua thôi, muốn màu gì?”

“Nam sắc? Màu đen? Màu lam? Phối trí đâu?”

Chiếc Porsche địa hình này thật sự đúng khẩu vị của Đồng Học Bàn, nhân viên hỏi tiêu thụ nửa ngày, Đồng Học Bàn rốt cuộc nói: “Lấy màu đen đi!”

Hai triệu rưỡi cứ như thế đã tiêu ra ngoài.

456. Chương 454: Mở Hội Chiêu Thương

Sáng hôm sau.

Trời âm u, mây mù hạ xuống một ít mưa.

Ở Bắc Kinh chơi với Huyền đi hai ngày, Đồng Học Bàn liền lái chiếc Cayenne trở về huyện Duyên Đài.

Trên đường, hẳn cố ý tuyển một ít đoạn đường xấu, thậm chí còn chui một đường núi, nhưng mà này chiếc Porsche địa hình này cũng không làm cho Đồng Học Bàn mất mặt, trạng thái chạy phi thường tốt, cho dù một ít đường đất gồ ghề cũng không có xóc nảy giống như khi đi chiếc Mercedes, sinh động lưu loát như mây bay nước chảy phóng qua một đám triền núi đường đất đá, lướt qua các đầm nước. Thật sự là tiền nào của nấy, không có phí tiền không.

Khi gần đến huyện thành, mưa bụi cũng ngừng.

Đồng Học Bàn vừa lái xe vừa cân nhắc về vấn đề công tác, mấy ngày này hẳn đã nổi bật quá đáng, là nên phải hạ thấp một ít, bắt quá chiêu thương dẫn tư cũng không thể hạ thấp, hiện tại hạn ngạch của phòng được năm chục triệu, mặc dù tính cả Phác Vĩnh Hi đầu tư cũng mới hơn trăm triệu, cách chỉ tiêu năm trăm triệu còn khá xa, nên rối loạn đều đã giải quyết xong, Đồng Học Bàn hiện tại phải lo lắng chỉ có như thế nào hoàn thành chỉ tiêu.

Đây mới là đại sự hạng nhất.

Nhưng mà đi chỗ nào kiếm hơn ba trăm triệu nữa?

Đã nhanh tới tháng năm, mắt thấy một năm đã qua nửa, không gấp không được.

Hai mươi phút sau, Cayenne vòng qua một khúc cua, rẽ vào đại viện phòng Chiêu thương. Đã vào giờ nghỉ trưa, không ít cán bộ khoa viên đều rời cơ quan vào căn tin. Nhìn thấy chiếc Porche ngừng lại, mọi người cũng không để ý đến, nghĩ là nhà đầu tư nào đến, nhưng có một số người mắt sắc nhìn thấy biển số chiếc Porche, ồ? Biển số Bắc Kinh? Đây không phải là biển số của Tiểu Đồng Cục trưởng sao?

Xe mở cửa, Đồng Học Bàn từ trên xe mang theo túi đi xuống.

Rất nhiều mọi người ngẩn ra một chút.

La Hải Đình cùng Lâm Bình Bình mới từ hàng hiên đi ra vừa lúc thấy một màn như vậy hơi ngạc nhiên, bước nhanh đi lên đón, “Cục trưởng ngài... đổi xe?”

Đồng Học Bàn ừm một cái, “Đi xe địa hình tính năng tốt hơn chút, có chút đường không dễ đi”.

Theo tiếp xúc càng sâu, La Hải Đình cũng biết Đồng Học Bàn là người không có ra vẻ, hiện tại thấy hắn cũng càng ngày càng không nghiêm túc, “Ngài đây là đi Cayenne? Thật xinh đẹp, lần trước đi lên tỉnh làm việc khi xem qua một lần triển lãm xe cũng thấy qua xe này” Cayenne bình thường cũng chừng hơn triệu, giá cùng chiếc Mercedes trước không sai biệt lắm. Bất quá chiếc Cayenne trước mắt này nhìn qua đã biết là loại cao cấp, ít nhất cũng phải trên hai triệu.

Một năm đổi một chiếc xe? Ngay cả Mercedes đều chuyển mất?

Tiểu Đồng Cục trưởng người ta thế này mới kêu là có tiền. La Hải Đình cùng Lâm Bình Bình các nàng đều có chút thốn thốn.

Bất quá Đồng Học Bàn hiển nhiên không muốn thảo luận sự tình xe, cười nói: “La Chủ nhiệm, Tiểu Lâm sau khi ăn cơm thì đến văn phòng tôi một chuyến, có việc...”

Thấy Đồng Cục trưởng không chuẩn bị ăn cơm, La Hải Đình liền nói: “Tôi hiện tại...”

“Mọi người ăn cơm trước đi” Đồng Học Bàn khoát tay, “Có thực mới vực được đạo, chậm trễ hai người ăn cơm, tôi đây cũng thấy có lỗi, ăn xong nói sau”.

“Vâng”.

Đồng Học Bàn không quá đói, liền lên lầu trở về văn phòng của mình.

Phía sau không ít khoa viên tắc lưỡi nhìn chiếc Porche màu đen hăm mộ không thôi, thấp giọng đàm luận, sau lại Mercedes là Porche, mọi người thật sự là lại một lần mở rộng tầm mắt, bất quá mọi người cũng đều biết Tiểu Đồng Cục trưởng từng trúng qua xổ số mấy chục vạn, xài bao nhiêu tiền ủy ban kỷ luật cũng không để ý đến, hơn nữa Tiểu Đồng Cục trưởng sở dĩ quanh năm suốt tháng đều đứng ở vị thế cao lại còn có thể sừng sững không ngã, cũng liên quan đến năng lực công tác của hắn, chỉ cần xảy ra vấn đề Tiểu Đồng Cục trưởng là có thể giải quyết, chỉ cần có lửa là Tiểu Đồng Cục trưởng có thể cứu, đây là toàn huyện bất luận kẻ nào cũng so không được, cho nên mặc dù Tiểu Đồng Cục trưởng có đôi khi có chút hung hăng, các lãnh đạo cũng đều mở một mắt nhắm một mắt.

Văn phòng Cục trưởng.

Đồng Học Bàn vừa tiến vào phòng liền nhìn thấy Quách Phàn Vỹ đang ở chỗ đó ngâm nước trà, hiển nhiên là từ trên lầu đã nhìn thấy Đồng Học Bàn đã trở lại.

“Phàn Vỹ” Đồng Học Bàn cười cười, “Ăn cơm trước đi, trở về nói sau”.

“Không có việc gì, tôi không đói bụng” Châm nước cho hắn, Quách Phàn Vỹ lại đem văn kiện công tác trong hai ngày mà Đồng Học Bàn nghỉ ngơi sửa sang lại đi ra đặt lên trên bàn.

“Được rồi, không đói bụng cũng phải ăn, trở về còn có chuyện, nhanh đi nhanh đi”.

“Kia tôi đi, có việc ngài gọi tôi”.

Đồng Học Bàn tâm tình không tẻ, “Ăn nhiều một chút, tôi xem cậu gần đây có điểm gầy, có phải khí hậu không quen hay không? Không được thì đi bệnh viện khám xem, thân thể là quan trọng nhất”.

Nghe vậy, Quách Phàn Vỹ thực cảm động, hấn quả thật gầy, chủ yếu là tới một hoàn cảnh mới không quá thích ứng áp lực công tác nơi này, cũng không nghĩ đến Đồng Học Bàn lại đã nhìn ra, cái này thuyết mình Tiểu Đồng Cục trưởng bình thường thực chú ý tới mình, cũng rất coi trọng mình.

Chờ sau khi Quách Phàn Vỹ rời khỏi, Đồng Học Bàn nhàn nhã ngồi xuống ghế dựa.

Đùng đùng, tiếng đập cửa vang lên.

Nói mời vào, chỉ thấy La Hải Đình mới vừa ở dưới lầu tách ra không lâu đẩy cửa vào phòng, nàng hôm nay là một thân váy dài màu xanh lam, thực dễ coi.

Đồng Học Bàn bất đắc dĩ nói: “La đại tỷ, không phải bảo chị ăn cơm trước sao?”

La Hải Đình nhìn hấn cười, cầm hai cái cà mèn đưa lên, “Tôi xem ngài cũng chưa ăn cơm, liền tự chủ trương lấy thêm một phần, cũng không biết...” Đem một cái cà mèn đặt lên bàn, La Hải Đình cả đĩa cũng đã chuẩn bị tốt, nhẹ nhàng đặt ở trên cà mèn, thật giống như một hiền thê lương mẫu.

Đồng Học Bàn trong lòng nói vẫn là phụ nữ biết chăm sóc, “Chị cũng chưa ăn à?”

“Ừm,” La Hải Đình cầm một cái cà mèn khác nói: “Tôi về văn phòng ăn”.

Đồng Học Bàn nhận ý tốt của nàng, vẫy vẫy tay, “Trở về làm gì, ngồi xuống ngồi xuống, cùng nhau ăn đi, mới vừa rời ở dưới lầu tôi còn chưa đói bụng, hiện tại vừa nhìn thấy lại cảm giác đói, ha ha, cảm ơn La đại tỷ, đến đây, hai ta vừa ăn vừa nói chuyện, ngồi đi”.

La Hải Đình không nói thêm nữa, ngồi ở đối diện hấn.

Xốc lên cà mèn, mùi hương nóng hôi hổi đập vào mặt mà đến, Đồng Học Bàn cầm đĩa lên, “Ừm, gần đây thức ăn trong cơ quan cũng không tẻ, chuyên môn cấp cho cán bộ sao?”

“Không phải” La Hải Đình nhanh chóng nói: “Mọi người đều là đồ ăn giống nhau, tôi chính là xem gần đây công tác trong phòng tiến triển không tẻ, bên bảo căn tin bên kia làm thêm nhiều chút đồ ăn”.

Đồng Học Bàn khẽ gật đầu, “Rất tốt, thiếu cái gì cũng không thể thiếu ăn được, này, chị cũng động đĩa đi, như thế nào để tôi ăn một mình?”

La Hải Đình rất nữ tính cầm lên chiếc đĩa, bắt đầu ăn.

Đồng Học Bàn vừa ăn vừa hỏi, “Gần đây có thêm được hạng mục gì mới không?”

“Ký ước hình như không có, bất quá có cái hợp đồng, còn chưa có đàm phán thành công”.

“Hiện tại hạng mục đã định mới năm chục triệu, tuy rằng so với năm trước năm kia thì tốt hơn một ít, bất quá cũng không thể lạc quan, lần này chúng ta là có chỉ tiêu năm trăm triệu đó” Đồng Học Bàn nuốt xuống một ngụm, ngừng đầu nói: “La Chủ nhiệm, chị là lão đồng chí phòng Chiêu thương, có cái đề nghị gì tốt không? Đưa lên đi”.

La Hải Đình không dám lỗ mãng, “Tôi vẫn làm công tác văn phòng, phương diện chiêu thương...”

“Cái gì đều được, cứ nói”.

Vấn đề này không tốt trả lời, La Hải Đình trầm ngâm một chút, nàng sợ nếu mình nói ra cái gì cùng phương châm mà Đồng Học Bàn đề ra trong hội nghị không hợp, khó tránh khỏi sẽ làm cho lãnh đạo có cái nhìn, hơn nữa ở trước mặt lãnh đạo cũng là thực kiêng kỵ múa búa trước cửa Lỗ Ban, vì thế đắn đo ngôn ngữ nói: “Thật ra giống một ít huyện thị chiêu thương dẫn tư làm có vẻ tốt, hình như đều là dựa vào hội Chiêu thương mà kéo tài chính, ví dụ như huyện Đại Phong, năm trước một cái hội Chiêu thương liền kéo hai trăm triệu tài chính, nhiệm vụ một năm này cũng kém không nhiều lắm”.

Đồng Học Bàn cân nhắc, “Hội Chiêu thương? Năm trước làm qua sao?”

La Hải Đình cười khổ nói: “Không có, năm kia cũng không làm qua, chủ yếu là hoàn cảnh kinh tế huyện chúng ta có một chút bạc nhược, không có nhiều lắm nhà đầu tư nguyện ý tham gia”.

Hội Chiêu thương.

Thời điểm đi huyện Đại Phong Đồng Học Bản cũng thấy được bên kia rầm rộ, thật ra thực đáng giá tham khảo, cũng rất muốn làm theo.

Đồng Học Bản nói: “Như vậy đi La Chủ nhiệm, trong chốc lát cơm nước xong chị đem tư liệu hội Chiêu thương huyện chúng ta mấy năm nay cho ta một phần, chi tiết một chút”.

“Được, các huyện khác tôi cũng tìm cho ngài một chút?”

“Được, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, tôi xem một thể luôn”.

Lúc này, Lâm Bình Bình gõ cửa vào, vừa thấy La Hải Đình đang cùng Đồng Học Bản mặt đối mặt ăn cơm, nàng hơi sững sốt, trong lòng có điểm bội phục, đứng nhìn La Chủ nhiệm bình thường chỉ biết trang điểm xinh đẹp, cùng văn phòng cũng không có làm chính sự, cả ngày không tập trung làm việc, nhưng mà ánh mắt cũng so với bất luận kẻ nào đều linh hoạt hơn, mới vừa ở căn tin nàng còn buồn bực La Hải Đình như thế nào nhanh như vậy đã đi, thì ra là đem cơm cho Tiểu Đồng Học Cục trưởng.

“Cục trưởng, Chủ nhiệm” Lâm Bình Bình đóng cửa lại.

Đồng Học Bản chỉ chỉ sô pha bên cạnh, “Tối vừa lúc, ngồi đi, tôi cùng La Chủ nhiệm vừa nói về hội Chiêu thương, cô có ý tưởng gì không?”

“Hội Chiêu thương?” Lâm Bình Bình chưa xốt nói: “Cái này...”

“Nói đi”.

Đối mặt cùng loại vấn đề, Lâm Bình Bình phản ứng đầu tiên cùng La Hải Đình rõ ràng khác nhau, La Hải Đình tâm tiến tới không quá mạnh, lấy việc chỉ cần không có sai là được, cho nên chuyện gì nói cái gì đều trong quy củ, hiểu sâu đạo trung dung, cái này cũng là đạo làm quan đại đa số quan viên. Nhưng Lâm Bình Bình còn trẻ, cũng muốn làm thế nào để lưu lại ấn tượng càng sâu cho lãnh đạo, cho nên muốn cố gắng biểu đạt ra cái nhìn của bản thân.

Vì thế nàng nói: “Tuy rằng bắt đầu từ năm kia thành phố vốn không có phê chuẩn hội Chiêu thương, chỉ thông qua mấy loại hạng mục nhỏ giới thiệu ra, nhưng tôi cảm thấy hội Chiêu thương vẫn nên tổ chức, đây là lợi lớn hơn hại, đối với tuyên truyền kinh tế huyện chúng ta có ưu việt phi thường lớn, đây là hạng mục như thế nào cũng so không được”.

Lâm Bình Bình lại đem chuyện này nói một hồi, biểu hiện ra thái độ rất tích cực.

Hạng mục giới thiệu về châm chích có vẻ mạnh, phạm vi có vẻ nhỏ, chỉ là vài hạng mục nhỏ lẻ, đối với tuyên truyền huyện Duyên Đài cũng không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng hội Chiêu thương sẽ không giống, tuy rằng vài lần trước cũng không thành công, khi hội Chiêu thương chấm dứt kim ngạch ký ước thậm chí so ra kém hạng mục giới thiệu loại nhỏ, nhưng diện tích che phủ lại rất lớn, theo góc độ lâu dài mà nói ý nghĩa cũng không giống nhau, không thể chỉ theo góc độ ký ước kim ngạch cân nhắc giá trị của hội Chiêu thương.

Nghe nàng nói xong, Đồng Học Bản gật gật đầu, trong lòng đối với nguyên nhân thất bại của mấy lần hội Chiêu thương trước kia cũng có một hiểu biết đại khái.

457. Chương 455: Ăn Đậu Hủ Tuệ Lan

Buổi chiều.

Mây đen đã tan, ánh sáng nhu hòa rẽ tầng mây mà đi ra.

Đồng Học Bản rời cơ quan, đem Cayenne ném ở trong đại viện, lấy một chiếc Santana đã lâu năm, hự hự hướng huyện ủy đại viện lái đi. Xe này đã muốn bảy tám năm rồi, hơn nữa dùng xe có vẻ nhiều, hầu như đã tiếp cận báo hỏng, ưu việt duy nhất chính là hạ thấp. Đồng Học Bản gần nhất gây chuyện không ít, cho nên dám đem Cayenne lái về phòng Chiêu thương, lại tạm thời không dám lái vào đại viện huyện ủy. Qua đợt này rồi nói sau.

Huyện ủy.

Văn phòng Triệu Hưng Long.

Đồng Học Bàn gõ cửa đi vào, “Triệu Huyện trưởng, tôi đến cùng ngài báo danh”.

“Đã trở lại?” Triệu Hưng Long cười nói: “Nghỉ ngơi thế nào? Thân thể tốt không?”

“Cám ơn lãnh đạo đã nghĩ tới, đi bệnh viện kiểm tra một chút, bác sĩ nói không có chuyện gì” Khách sáo vài câu xong, Đồng Học Bàn từ trong túi lấy ra một phần văn kiện, “Có chuyện này muốn cùng ngài xin chỉ thị, tôi vừa rồi đã tra qua tư liệu trước đây, về hội Chiêu thương, chúng ta có phải là nên...”

Triệu Hưng Long mặt nhăn nhu mày, “Hội Chiêu thương?”

Đồng Học Bàn ừ một tiếng, “Tôi là nghĩ như vậy, mắt thấy đã tới tháng năm, muốn tổ chức một cái náo nhiệt, ngày 1 tháng năm nường theo ngày nghỉ tổ chức một lần hoạt động chiêu thương lớn, quy cách liên noi theo huyện Đại Phong lần này”.

Triệu Hưng Long day day mi tâm suy nghĩ rồi nói: “Không phải tôi không hỗ trợ phòng Chiêu thương công tác, hội Chiêu thương này không dễ làm, tôi nhớ rõ hồi năm kia cũng đã tổ chức, tiền tiêu không ít, chuẩn bị không ít, nhưng chờ hội Chiêu thương kết thúc, hạng mục ký ước chỉ có một cái hai cái, làm cho Hướng Bí thư lúc đó vẫn là Huyện trưởng tự mình nắm giữ ấn soái, rất coi trọng, khả cuối cùng lại là tiếng sấm mưa to mưa nhỏ, biến thành làm cho lãnh đạo thực không có mặt mũi” Triệu Hưng Long cũng không giấu diếm với Đồng Học Bàn, đây mới là nguyên nhân chủ yếu hai năm sau huyện cũng không có phê chuẩn hội Chiêu thương.

Tiền tiêu, ra người, nhưng cuối cùng nhà đầu tư tới tham gia ít ỏi không có mấy.

Ai trên mặt đẹp mặt? Đây là chính mình đánh mặt mình.

“Triệu Huyện trưởng, lần này khẳng định sẽ không giống trước kia” Đồng Học Bàn nói: “Không nói huyện Duyên Đài này hai năm nay kinh tế tình thế có biến hóa nghiêng trời lệch đất, đã nói Phác tổng đầu tư, tôi có tin tưởng kéo đến, công việc cụ thể trước đó chúng tôi cũng đã thương lượng tốt, có thể nói chờ khảo sát xong thổ địa cùng một số chuyện nhỏ khác sẽ ký hện, cái này hoàn toàn có thể đưa tới trên hội Chiêu thương” Có hạng mục lớn gần cả trăm triệu này làm mỗi, cho dù cuối hội Chiêu thương một cái ký ước đều không có, cũng sẽ không quá dọa người.

Triệu Hưng Long ánh mắt vừa động, “Phác tổng hạng mục có thể bảo đảm?”

Đồng Học Bàn khẳng định nói: “Có thể, ít nhất cũng là 99%”.

Lấy phần tư liệu trong tay Đồng Học Bàn qua, Triệu Hưng Long cũng lật qua xem một chút, phương diện này có một chút kế hoạch về bước đầu thực thi hội Chiêu thương, xem xong, Triệu Hưng Long trầm mặc chừng hai phút, sau đó cầm lên điện thoại ở trên bàn, “Alo, Hồ thư ký, tôi Triệu Hưng Long... Ừm, Tuệ Lan Huyện trưởng ở văn phòng sao?” Triệu Hưng Long trưng cầu một chút ý kiến của huyện, dù sao cũng đã hai năm chưa làm qua.

Thật ra Đồng Học Bàn hoàn toàn có thể trước cùng Tạ Tuệ Lan nói chuyện này một chút, nhưng Triệu Hưng Long cũng là lãnh đạo phân công quản lý, nếu không cùng hần chào hỏi liên trực tiếp vượt cấp báo, khó tránh khỏi có điểm không thể nào nói nổi, Đồng Học Bàn cùng Triệu Hưng Long hợp tác vẫn là thực hòa hợp, cũng không thể bởi vì một chút việc nhỏ làm cho lão Triệu trong lòng có ý kiến.

Triệu Hưng Long đi chừng mười phút, di động Đồng Học Bàn liền reo lên.

Là Hồ Tư Liên gọi tới, “Đồng Cục trưởng, Tuệ Lan Huyện trưởng bảo anh đi qua một chuyện”.

“Tốt, tôi lập tức đến”.

Bên ngoài văn phòng Huyện trưởng, Đồng Học Bàn cộc cộc gõ cửa hai cái, sau khi nghe được Tạ tỷ gọi mời vào, Đồng Học Bàn mới nhẹ nhàng mở cửa. Mỗi lần nhìn thấy Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn đầu tiên mắt đều theo bản năng nhìn đôi mắt đẹp con lên như ánh trăng kia của nàng, tựa như có thể nói được, đôi mắt mang theo ý cười yếu ớt hầu như đem toàn bộ mị lực toàn thân cao thấp của Tạ Tuệ Lan đều ẩn chứa vào, cực kỳ câu hồn.

“Tạ Huyện trưởng, Triệu Huyện trưởng” Đồng Học Bàn đóng cửa lại.

“Trước ngồi đi” Tạ Tuệ Lan ung dung buông chén trà trong tay xuống, cười nói: “Nghe nói phòng Chiêu thương các anh tưởng cùng ngày Quốc Tế Lao Động tổ chức một kỳ hội Chiêu thương? Phương án cụ thể cũng bước đầu định ra rồi? Nói đi, muốn huyện ủng hộ các anh như thế nào?”

Ủng hộ như thế nào? Có nghĩa là đồng ý?

Đồng Học Bản cảm thấy vui vẻ nói: “Tôi biết hiện tại trên tài chính có chút khăn trương, về chuyện tiền này”.

Tạ Tuệ Lan hí mắt nhìn hần, “Tiền không thành vấn đề, đến lúc đó tôi sẽ tìm cách, còn có gì nữa không?”

Thấy Tuệ Lan đáp ứng thoáng khoái như vậy, Đồng Học Bản cũng không khách khí, lại bắt đầu tiến lên, “Khụ khụ, hội Chiêu thương đề cập đến rất nhiều phương diện, trong đó các ngành phối hợp công tác, chị xem...” Công tác an toàn của hội Chiêu thương khẳng định bên công an phải ra người, còn có cung cấp nhà khách, liên quan đến nông nghiệp thủy lợi các hạng mục linh tinh, nói là hội Chiêu thương, cái này cũng không phải một mình phòng Chiêu thương là có thể độc lập tổ chức, trong đó các ngành phức tạp, nếu năm bè bảy mảng mà nói sẽ khó tránh khỏi sẽ có tranh cãi, cho nên Đồng Học Bản muốn có một cái quyền chủ đạo.

Triệu Hưng Long cũng vui vẻ, trong lòng nói nhà người cũng thực không khách khí.

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Hội Chiêu thương lần này, tôi cùng Triệu Huyện trưởng nắm giữ ấn soái, phương án cùng công tác cụ thể hoàn toàn giao cho anh phụ trách, các ngành liên quan anh cũng có quyền chỉ huy ở trình độ nhất định. Ở trong hội Chiêu thương, huyện sẽ tận lực cho bật đèn xanh các các anh, ha ha, còn có yêu cầu gì nữa không?”

Nghe xong, Đồng Học Bản cũng không thể lại được một tác lại muốn tiến một thước, “Không có, cảm ơn lãnh đạo ủng hộ”.

Tạ Tuệ Lan nhìn hần, “Anh không có yêu cầu? Ha ha, thật ra tôi có , lần này huyện có thể nói là toàn lực ủng hộ các anh, muốn người cho anh người, đòi tiền cho anh tiền, nhưng anh nếu làm không ra sao, tiểu tử anh cứ chờ đó đi, tôi yêu cầu cũng không nhiều, chỉ một chút, lần này hội Chiêu thương ít nhất phải kéo về cho huyện chúng ta tổng ngạch hạng mục là một trăm năm mươi triệu, có thể làm được hay không?”

Một trăm năm mươi triệu?

Ngoài hạng mục Phác Vĩnh Hỉ, còn phải thêm vào mấy chục triệu nữa?

Đồng Học Bản cảm thấy rất khó khăn, nhưng hần cũng không phải là người sợ khó khăn, hần sở dĩ tưởng mở hội Chiêu thương, vì chính là muốn thu hút nhiều chút, bằng không chỉ tiêu năm trăm triệu năm nay như thế nào có khả năng hoàn thành? Vì thế lập tức tổ thái độ cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng cũng đề lên cảm giác có chút gấp gáp. Một trăm năm mươi triệu, cái này không phải động chút miệng là có thể hoàn thành, hần sau khi trở về phải cân nhắc cho tốt.

Lại thương lượng một ít chi tiết thượng chuyện này.

Không bao lâu, Tạ Tuệ Lan tìm cơ đem Triệu Hưng Long rời đi, làm cho hần đi làm một phần báo cáo, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Đồng Học Bản lúc này liền cười ha ha hướng trên bàn công tác của nàng ngồi xuống.

Tạ Tuệ Lan giương mắt cười nói: “Như thế nào còn ngồi trên bàn Tạ tỷ? Ừm? Anh, khi nào thì có thể có một chút bộ dáng cán bộ quốc gia?”

Đồng Học Bản không cho là đúng nói: “Với chị tôi còn làm bộ, có phải là quá mệt hay không” Thật ra là Tạ Tuệ Lan cho tới nay đều quá cường thế, thành linh ngồi ở trên bàn chỗ trên cao nhìn xuống nàng một cái, Đồng Học Bản cảm thấy thực đã nghiền, “Hai ngày này thân thể thế nào? Thắt lưng đau hay không?”

“Ha ha” Nàng xoa xoa cổ, “Thắt lưng không có việc gì, chỉ là xương cổ không thoải mái”.

Đồng Học Bản vừa nghe liền đau lòng, “Chị chính là ngồi nhiều, tôi xoa bóp cho chị”.

“Không ý kiến”.

“Mau, quay qua đây”.

Bất đắc dĩ, Tạ Tuệ Lan cười lắc đầu, đành phải hơi nghiêng người, đem gáy đưa cho hắn, “Tiểu Bân nhà chúng ta chính là biết xót người, ha ha, cổ cùng thắt lưng của tôi đều là bệnh cũ, hiện tại người vừa đến ba mươi tuổi, có mấy người cổ cùng thắt lưng khỏe mạnh đây? Bất quá để cho anh xoa bóp thật ra thực thoải mái, ha ha, anh hôm nay vừa mới trở về? Lại lập tức phải đi xử lý công việc, có được không?”

Đồng Học Bân giúp nàng xoa bóp bả vai, “Tôi không gấp, cũng không phiền, không có việc gì”.

“Anh không phiền, Tạ tỷ của anh cũng đau lòng đó, tốt lắm tốt lắm, thật thoải mái”.

“Hắc, chị đừng cử động, nghiêng qua đi, còn chưa có xong việc đâu”.

Tạ tỷ thân mình xương cốt nhỏ, rất thon thả, xoa bóp trên vai nàng chỉ cảm thấy có vài mảnh xương, nhưng mà Đồng Học Bân từ cổ áo sơ mi dưới cổ nàng bắt động thanh sắc nhìn qua một cái, bộ ngực Tạ Tuệ Lan lại tuyệt không gầy, nhũ cầu rất sâu, đều không thấy được đáy.

“Lại chiếm tiện nghi của Tạ tỷ có phải không?” Tạ Tuệ Lan cười hơi quay đầu, cũng không biết là thấy thế nào, “Anh có rảnh trước hết nghĩ tới hội Chiêu thương đi, chiêu thương lần này là xem như nhiệm vụ chính trị đó, không thể ra sai lầm, thành tích cũng phải lấy”.

Đồng Học Bân tầm mắt từ cổ cổ áo của nàng thu hồi lại, “Hài, tôi làm việc chị còn không yên tâm sao?”

“Anh nói lời này cũng không đổ mặt? Tiểu tử anh làm việc khi nào thì cho Tạ tỷ yên tâm chứ?”

“Hắc, tôi mặt đổ cái gì? Lại nói huyện Đại Phong lần này, tôi không phải đã cướp về cho chúng ta một hạng mục lớn như vậy sao? Chị không cần quan tâm quá trình thế nào, tôi là nói kết quả” Cùng là người thích thể diện, Đồng Học Bân luôn không chịu thua, “Không phải tôi thổi phồng với chị, đối một người khác đi, ai có thể đem Phác tổng kéo về? Cũng chính là tôi”.

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười, “Tiểu Bân nhà chúng ta là có bản lãnh nhất, được không?”

“Chị lời này vừa nghe là không phát ra từ phế phỉ, anh em không phân cao thấp với chị”.

“Coi anh nói kia...”

Đồng Học Bân đã có chút ngày không cùng Tạ Tuệ Lan một chỗ, vui đùa lẫn nhau như vậy vài câu, nhất thời cảm thấy một cổ tư vị ấm áp ở trong xương cốt lan tràn ra, chút bất tri bất giác, động tác trên tay cũng biến đổi, chậm rãi từ trên vai Tạ tỷ di động đến xương sườn nàng, ngón tay hơi hơi cọ qua, đụng phải bộ ngực mềm mại của nàng, thử thăm dò chút ở xung quanh, thấy Tuệ Lan không có phản ứng gì, Đồng Học Bân lá gan liền to hơn, tay vừa nhấc, muốn từ vị trí cổ áo nàng sờ vào.

Bốp.

Tạ Tuệ Lan nắm cái tay thối sắp nhập vào cổ áo, khước mắt mang theo ý cười, “Đây vẫn là văn phòng, Tiểu Hồ ngay tại gian ngoài, anh chữa cho Tạ tỷ chút mặt mũi được không?”

Đồng Học Bân ngưng ngừng thu hồi tay, lại không đắc thủ, dọa người nha.

Tạ Tuệ Lan phòng tuyến vẫn cấp cho Đồng Học Bân một cái cảm giác rất thấp, lần đầu tiên cùng nàng hôn môi hầu như thuận lợi đáng sợ, nhưng thời điểm muốn tiến thêm một bước, Đồng Học Bân mới phát hiện phòng tuyến thân thể Tuệ Lan không phải cao bình thường, muốn ăn đậu hủ của nàng rất khó khăn.

458. Chương 456: Lý Hồng Chết!

Ngày thứ ba.

Sáng sớm, Đồng Học Bân sau khi đến phòng Chiêu thương thì cho Quách Phàn Vỹ thông báo lãnh đạo các ngành họp.

Trong phòng hội nghị nhỏ, Phó Cục trưởng Tôn Thụ Lập, Phó Cục trưởng Lữ Đại Phát, Chủ nhiệm văn phòng La Hải Đình cùng đám người Lâm Bình Bình Khương Hải Lượng toàn bộ tham dự.

Quách Phan Vỹ ngồi ở mặt sau làm thư ký hội nghị.

Nhìn mọi người, Đồng Học Bản trình trọng nói: “Mọi người hẳn là đã muốn biết, huyện đã phê chuẩn hội Chiêu thương năm nay, Tuệ Lan Huyện trưởng tự mình nắm giữ ấn soái, công tác cùng phương án cụ thể đều giao cho phòng Chiêu thương chúng ta phụ trách trừ tính chung, kinh phí hôm nay đã xuất, hội Chiêu thương thời gian ngay tại 1-5, không có vài ngày, mọi người mấy ngày nay tăng ca, vất vả một chút, nhất định phải đem công tác an bài đúng chỗ, tôi đã đáp ứng với huyện, hội Chiêu thương lần này ít nhất phải dẫn tư một trăm năm mươi triệu, tôi tin tưởng ở mọi người cùng cố gắng, chỉ tiêu này nhất định có thể hoàn thành, cũng làm cho huyện có cái nhìn khác về sức chiến đấu của phòng Chiêu thương chúng ta!”

Một trăm năm mươi triệu?

Phòng Chiêu thương phụ trách trừ tính chung?

Mọi người liếc nhìn lẫn nhau, đều cảm thấy áp lực rất lớn.

Bất quá nếu hưởng thụ được quyền lợi, điểm áp lực ấy cũng là tự nhiên mà thôi, phòng Chiêu thương trước kia ở huyện Duyên Đài là một chỗ nghèo kiết xác không ai ngó tới, không có tiền, không có người, không quyền, phạm người là có điểm quan hệ, tình nguyện đi cục vệ sinh cũng không nguyện ý đến phòng Chiêu thương, nhưng từ khi Đồng Học Bản đến nhận chức, phòng Chiêu thương công tác quả thực xuôi gió xuôi nước, tiền có, xe có, quyền cũng có, trừ bỏ Lữ Đại Phát, những người khác đều có chút mười phần nhiệt tình.

Chỉ huy phối hợp các ngành khác? Tiểu Đồng Cục trưởng ở phía trước, phòng Chiêu thương có thể nói chưa từng phong cảnh qua như vậy, hội Chiêu thương trước kia đều là Huyện trưởng hoặc là Phó Huyện trưởng phân công quản lý ôm đồm công tác chỉ huy trừ tính chung, lần này huyện ủy quyền lớn như vậy, cũng nhìn ra được huyện đối với Đồng Học Bản tín nhiệm.

Chờ đơn giản nói xong, Đồng Học Bản nói: “Phía dưới tôi bố trí một chút nhiệm vụ”.

Mọi người đều xem qua.

Đồng Học Bản xem xét mọi người, “An bài ăn ở, tuyên truyền tư liệu, vé máy bay vé xe, chuyện này La Chủ nhiệm chị lo liệu, phối hợp tốt nhà khách huyện, liên hệ các đơn vị ở trên hợp tác cùng chúng ta, yêu cầu cụ thể tôi sẽ không nhiều lời, cũng không quản nhiều, phương diện này chị phụ trách” Một khối quyền lợi này là rất lớn, đã nói khách sạn bên kia, liên khăng định sẽ có không ít đơn vị muốn tranh, mà muốn lấy được tư cách, phải cần La Hải Đình gật đầu mới được, nhà khách bên kia muốn nói cũng không được, ai bảo huyện đã giao cho phòng Chiêu thương chỉ huy đây?

Đối với người một nhà, Đồng Học Bản vẫn đều là thực chiêu cổ.

Huống chi La đại tỷ mặc kệ thế nào, thật ra khi làm việc cũng có năng lực.

Khương Hải Lượng cùng Tôn Thụ Lập nghiêng đầu nhìn La Hải Đình, ánh mắt có chút quái, không trách bọn họ có ánh mắt này, từ ngày đầu tiên Đồng Học Bản đến phòng Chiêu thương, hẳn đối với La Chủ nhiệm phong vận vẫn còn này liên vẫn tín nhiệm có thừa, đều có ưu ái, hiện tại La Hải Đình quyền lợi ở phòng Chiêu thương so với Tôn Thụ Lập còn cao hơn.

Bất bình nhất chính là Lữ Đại Phát, hẳn đè ép La Hải Đình nhiều như vậy năm, hầu như đều làm cho nàng mất quyền lực, nhưng còn bây giờ thì sao? Vị trí Cục trưởng của mình không tranh được, lại bị mất quyền lực quyền lợi, trái lại La Hải Đình kia cả ngày chỉ biết trang điểm, cùng một chút chính sự văn phòng cũng không làm, ngược lại phát triển không ngừng, làm cho Lữ Đại Phát làm sao mà không bất bình cho được?

La Hải Đình bị nhìn có điểm mất tự nhiên, trên mặt lại cười nói: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ”.

Đồng Học Bản nhiều lần đối với nàng chiêu cổ như vậy, làm cho La Hải Đình đều có chút ngượng ngùng.

Đồng Học Bản kế tiếp lại đem đám người Tôn Thụ Lập Lâm Bình Bình bố trí nhiệm vụ xuống, một phải chế định lộ tuyến khảo sát, đem các hạng mục triển lãm ra ngoài, hai là phải liên hệ nhà đầu tư, một cái hội Chiêu thương lớn như vậy, nếu chỉ tới năm ba người, vậy rất khó coi, Đồng Học Bản tính như thế nào cũng phải hơn ba mươi người, đây là yêu cầu thấp nhất, cho nên phương diện này sẽ do Ban nghiệp Lâm Bình Bình cùng Khương Hải Lượng phụ trách, bọn họ là người giao tiếp trực tiếp với nhà đầu tư, quen biết

cũng có vẻ nhiều. Cuối cùng, Đồng Học Bản nhìn nhìn Lữ Đại Phát đã hạ thấp hai tháng, cũng cho hẳn một cái nhiệm vụ không đau không ngứa.

Hội nghị chấm dứt.

Phòng Chiêu thương một chút liền bận rộn lên.

Đồng Học Bản cũng không nhàn rỗi, ngồi ở văn phòng trừ tính chung toàn cục.

Một giờ...

Tam giờ...

Năm giờ...

Bận rộn cả ngày, tan tầm cũng đã đến.

Bất quá cách khai mạc hội Chiêu thương cũng không có vài ngày, Đồng Học Bản bảo Quách Phàn Vỹ thông báo hôm nay tăng ca, chính mình cũng không đi, xuống lầu ở phòng các ngành thị sát một vòng.

Khi đi đến bên ngoài văn phòng Lữ Đại Phát, thanh âm khắc khẩu đột nhiên truyền đến.

“Ai cho cô đến?”

“Đứa nhỏ nằm viện! Gọi di động cho anh lại gọi không thông! Tôi không đến thì làm thế nào?”

“Được rồi được rồi! Tôi đã biết!”

Là thanh âm Lữ Đại Phát cùng vợ hẳn Lý Hồng, hai người hô hét vài câu, cửa liền mở, Lý Hồng từ trong văn phòng hẳn tức giận đi ra.

Đồng Học Bản đang ở hàng hiên tuần tra, hai người đứng mặt.

Nhìn thấy Đồng Học Bản, Lý Hồng mặt mũi trắng bệch, thù mới hận cũ một chỗ ủa lên, nàng sở dĩ rơi xuống tới bước như hôm nay, tất cả đều là do Đồng Học Bản ban tặng, mặt con nàng Lữ Hiểu Lỗi bị Ngu Thiển Thiển cào, ảnh chụp nàng cùng Lữ Đại Tài bị đưa đến phòng Chiêu thương, thời gian hai tháng này Lý Hồng cũng không biết chính mình là qua như thế nào, cảm thấy ánh mắt mỗi người nhìn mình đều mang theo một cỗ cười nhạo cùng khinh bỉ, nếu không phải đứa nhỏ đã muốn lớn, nàng cùng Lữ Đại Phát thiếu chút nữa ly hôn, nhưng bảo vệ được hôn nhân, quan hệ vợ chồng lại xuống dốc không phanh, giờ phút này nhìn thấy Đồng Học Bản, nàng có thể nào không hận?

“Đồng Học Bản!” Lý Hồng không chế không được cảm xúc, chữ ằm lên: “Đồ khốn nạn!”

Đồng Học Bản mặt sắc hơi hơi trầm xuống, “Nói chuyện với tôi chị chú ý chút! Đây là chỗ chị kêu la om sòm sao??”

“Lão nương cứ chữ! Thế nào? Người làm thế nào?”

Người còn cương lại? Bất quá nơi này là cơ quan, Đồng Học Bản thân phận không tiện cùng một nữ nhân mắng chửi, quay người lại tiếp tục đi về phía trước.

Lý Hồng thấy hẳn không để ý tới mình, mắng càng hăng.

Đồng Học Bản đối với Lý Hồng là thực chán ghét, Ngu đại tỷ bị hủy dung, nếu không xuất ngoại làm giải phẫu, mặt Ngu đại tỷ hiện cũng không phục hồi được, hơn nữa hạng đàn bà này lại có thể còn không biết xấu hổ làm bậy cùng với em của chồng mình, lúc này còn có mặt mũi ở chỗ này khóc lóc om sòm? Người thật ra thật không sợ mất mặt! Đồng Học Bản không cùng người như thế không chấp nhận, vừa đi vừa gọi điện thoại, kêu bảo an đi lên đuổi người.

Chờ hẳn qua đoạn hành lang này, mặt sau mới vang lên tiếng Lữ Đại Phát quát mắng, “Nhanh cút về nhà cho tôi!”

Lữ Đại Phát gần hai tháng nay luôn luôn hạ thấp, luôn ảm đạm, hẳn cũng không phải là đã mệt đi, chỉ là chờ đợi cơ hội Đồng Học Bản tái khởi, cho nên mới tránh đi mũi nhọn Đồng Học Bản, sự tình ảnh chụp trước đó trong cục cao thấp sớm đều truyền ra, hẳn mặt mũi cũng mất hết, Lý Hồng này lại làm loạn, cũng là đánh

lên mặt Lữ Đại Phát hần, hần thực hối hận lúc trước như thế nào lại cưới một người như vậy, nếu không Lữ Đại Phát hần tình cảnh hiện tại cũng sẽ không xấu hổ như vậy.

Sáu giờ.

Đồng Học Bản thông báo các ngành tan tầm, chính mình cũng đi ra Chiêu thương đại viện, bọn họ là ngành chính phủ, không phải xí nghiệp sản xuất, cho nên tăng ca cũng không thể quá phận.

Có Lý Hồng giảng co như vậy, Đồng Học Bản tâm tình cũng không quá tốt, trên đường liền gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan.

“Alo, đồng chí Tuệ Lan, có vinh hạnh cùng chị cùng ăn bữa tối hay không?”

“Ha ha, Tạ tỷ vừa ăn xong”.

“Ăn rồi? Ăn với ai? Như thế nào hôm nay sớm như vậy?”

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: “Nói anh khẳng định mất hứng, không nói có được không?”

Không nói thì thôi, nói ra Đồng Học Bản lại càng rối rắm, “Chị cái này không phải cố ý làm tôi tò mò sao?? Ăn với ai? Nhanh nói đi!”

“Ha ha, là Trình Khắc Lượng”.

Trình Khắc Lượng? Phó Huyện trưởng chủ quản công tác khoa giáo? Cái người luôn luôn theo đuổi Tạ tỷ chủ kia? Đồng Học Bản vừa nghe đã không vui, “Tôi nói Tuệ Lan, chị cùng hần ăn cơm làm cái gì, chị cũng không phải không biết hần đối với chị trong lòng có âm mưu mà”.

“Vừa lúc có công tác muốn nói, liền cùng nhau ra bên ngoài ăn chút, Tiểu Hồ cũng ở đó”.

Vừa nghe Hồ Tư Liên cũng đi, Đồng Học Bản mặt sắc mới hơi hơi chuyển tốt, “Vậy chị về sau cũng ít cùng hần giao tiếp, người nọ không được, vừa thấy đã không giống người tốt” Đối với tình địch, Đồng Học Bản là có phi thường có thành kiến, đối vợ tương lai của mình cũng thực che chở, chủ yếu vẫn là sợ Tạ Tuệ Lan bị người thông đồng ôm mất. Bình tĩnh mà xem xét, Đồng Học Bản là muốn diện mạo không diện mạo muốn ổn trọng không ổn trọng, cho dù không muốn thừa nhận cũng không được, Trình Khắc Lượng vô luận tướng mạo hay là tính cách đều so với mình mạnh hơn rất nhiều, cái này không thể không làm cho Đồng Học Bản tâm sinh cảnh giác.

Ở sau khi Trình Khắc Lượng đối với Tạ Tuệ Lan triển khai thế công, trong huyện cũng không biết là ai truyền ra, đều nói Trình Khắc Lượng là người nam trong huyện Duyên Đài có thể xứng đôi nhất với Tạ Huyện trưởng, giống như rất nhiều người đều xem trọng hai người bọn họ, thậm chí có người tính toán vô cùng tốt, đã nổi lên tâm đầu tư lâu dài, trước cùng Trình Khắc Lượng làm tốt quan hệ, chờ về sau vạn nhất hần cùng Tạ Huyện trưởng xác lập quan hệ luyến ái, cái này tương đương với kéo lên một tuyến với Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bản trong lòng sao có thể thoải mái?

Cái buồn bực kia, cũng không thể nói ra!

“Được rồi, Tạ tỷ có chừng mực mà” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Sáng ngày mai tôi lên thành phố họp, đại khái cũng đi hai ngày, phòng Chiêu thương bên kia đừng để xảy ra vấn đề cho tôi”.

Cảm xúc không cao ứng phó vài tiếng, Đồng Học Bản cúp điện thoại. Cách kết hôn còn quá sớm, trước đó quan hệ của hần cùng Tạ Tuệ Lan lại không có có biện pháp đặt lên trên mặt bàn, nhìn thê tử tương lai của mình bị người theo đuổi, Đồng Học Bản cũng không có biện pháp hợp tình hợp lý đứng ra, ai ai ai, cái này gọi là con mẹ nó chuyện gì chứ.

Trở về nhà, Đồng Học Bản đơn giản lấp đầy bụng ngồi lăn ra giường.

Nghĩ tới chuyện hội Chiêu thương, nghĩ tới chuyện Tuệ Lan cùng Vân Huyền, hần liền cảm thấy mệt mỏi, cứ thế mà ngủ đi.

Sớm một chút làm ra chút thành tích, tranh thủ mau chóng thăng chức.

Đồng Học Bàn trong đầu tất cả đều là chuyện này, thậm chí trong mộng cũng là chính mình kéo được hạng mục mấy chục triệu.

Trời đã sáng, Đồng Học Bàn từ trong mộng đẹp bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, không kiên nhẫn cầm di động đưa lên tai, một cái tin tức kinh người lại làm cho hắn nhất thời không còn buồn ngủ!

Điện thoại là do Phùng Phó đội trưởng đánh tới, câu đầu tiên hắn nói chính là, “Đồng Cục trưởng, vợ của Lữ Phó Cục trưởng phòng Chiêu thương các anh Lý Hồng... Đã chết!”

459. Chương 457: Kinh Biến!

Lý Hồng đã chết?

Ngày hôm qua còn thấy hôm nay đã chết ?

Đồng Học Bàn lập tức cầm di động ngồi lên, nhíu mày nói: “Sao lại thế này?”

Phùng Phó đội trưởng giống như ở trên xe, đầu kia có thanh âm động cơ, “Tôi mới từ hiện trường trở về, đại khái trước sáu giờ có người báo án, nói trong một ngõ nhỏ phía tây ký túc xá có một cô gái cả người là máu, giống như bị xe đụng phải, trong khi chờ cứu xe cùng cảnh sát giao thông đuổi đi tới, thì người đã đã chết, giấy chứng minh trên người là Lý Hồng, đã kêu Lữ Cục trưởng đến, xác nhận người chết là vợ hắn”.

“Tai nạn xe cộ?” Đồng Học Bàn kỳ quái nói: “Đội hình cảnh các anh cũng tới hiện trường?”

Phùng Phó đội trưởng nói: “Bởi vì trên người người chết có dấu vết bị người đánh qua, cho nên chúng tôi hoài nghi không phải tai nạn xe cộ, cũng có thể là có người có ý định mưu sát, hoặc là đem người chết đổ cho tai nạn xe cộ, bất quá bởi vì lái xe gây chuyện còn chưa có bắt đến, cụ thể đang điều tra chứng cứ, vừa lúc cũng muốn biết một chút tình huống phòng Chiêu thương bên này, tôi nghe nói cuộc sống tình cảm của Lý Hồng có điểm... loạn, cái này cũng là một phương hướng điều tra”.

Báo thù? Tình sát? Đồng Học Bàn cảm thấy vấn đề có điểm nghiêm trọng, sau khi ngắt điện thoại, hắn mặc xong quần áo rồi đi xuống lầu lái xe, thẳng đến đại viện phòng Chiêu thương.

Một chiếc xe cảnh sát đứng ở dưới lầu, hai cảnh sát đang cùng La Hải Đình Tôn Thụ Lập vừa đi làm nói chuyện.

Đem xe dừng lại, Đồng Học Bàn xuống xe đối với khoa viên chung quanh khoát tay, “Đều trở về công tác! Xem nào nhiệt cái gì!”

Mấy khoa viên lập tức giải tán, vào cơ quan.

Hai cảnh sát lập tức cung kính nói: “Đồng Cục trưởng.” Ở hệ thống, Đồng Học Bàn uy tín vẫn rất cao.

Đồng Học Bàn hỏi, “Lái xe gây chuyện bắt được chưa?”

“Ngoài một km trên camera theo dõi tra được một xe, là một chiếc Kim Bôi, đang truy lùng” Hai cảnh sát lại cùng bọn họ hỏi chuyện một chút tình huống Lý Hồng, ghi lại xong, liền lên xe cảnh sát rời đi.

Tôn Thụ Lập khe khẽ thở dài, La Hải Đình cảm xúc cũng không quá cao, hai người bọn họ cùng Lữ Đại Phát quan hệ vẫn không tốt lắm, cùng Lý Hồng tự nhiên cũng sẽ không hòa hợp, nhưng đều là cùng một khu nhà, mỗi ngày mua đồ ăn về nhà ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, ai ngờ ngày hôm qua còn gặp hôm nay đã chết? Hai người bọn họ ai cũng không có một chút cảm xúc vui sướng khi người gặp họa, ngược lại trong lòng mười phần phức tạp. Đồng Học Bàn cũng vậy.

Một người khỏe mạnh, nói chết là chết sao?

Bất quá người nhà một Phó Cục trưởng qua đời, cũng không ảnh hưởng đến công tác bình thường của phòng Chiêu thương, Đồng Học Bàn sau khi trở lại văn phòng trước tiên gọi điện thoại cho Lữ Đại Phát, tỏ vẻ an ủi, cũng cho hắn nghỉ phép. Hai người tuy rằng quan hệ không tốt, nhưng thời điểm này Đồng Học Bàn nếu chẳng quan tâm còn có điểm không thể nào nói nổi, cũng có vẻ hắn khí lượng quá nhỏ, Lữ Đại Phát ít nhất cũng là lính của mình, khẳng định phải tỏ vẻ một chút.

Nhưng mà trên điện thoại Lữ Đại Phát cảm xúc tựa như không có tệ như Đồng Học Bản nghĩ, chỉ là thanh âm rất thấp trầm, tiếng khóc con của hắn Lữ Hiểu Lỗi cũng từng trận truyền đến.

Đồng Học Bản khẽ lắc đầu, cũng không biết Lữ Đại Phát là thật thương tâm đến cực điểm hay là không quá đau lòng, nếu cái sau, cái này cũng quá vô tâm đi, tốt xấu nhiều năm vợ chồng như vậy, cho dù Lý Hồng với đệ đệ hắn làm chuyện xấu, hắn cũng không nên ngay cả giọt nước mắt cũng đều không có chứ?

Quên đi, chuyện nhà người ta Đồng Học Bản cũng lười quản.

Buổi sáng.

Công tác phòng Chiêu thương triển khai đầu vào đấy, trừ bỏ một ít người khe khẽ nghị luận sự tình vợ Lữ Đại Phát ra, công tác cũng không có bị ảnh hưởng gì.

Nhưng mà ai cũng thật không ngờ, sự tình lại có thể chỉ là vừa mới bắt đầu!

Mười giờ, Đồng Học Bản được tin tức, lái xe Kim Bôi gây chuyện đã bị bắt, là một lái xe của một trường tiểu học, buổi sáng hắn đang chuẩn bị đi đón, kết quả khi đi ngang qua một cái ngõ nhỏ thì Lý Hồng đột nhiên bị người đẩy qua, đụng vào đầu xe Kim Bôi, theo lái xe kia nói, hắn lúc ấy đã muốn dọa phát mộng, từ cửa kính xe vừa thấy nữ nhân kia không được, theo bản năng nhấn ga chạy, chờ hắn quay đầu từ kính chiếu hậu nhìn lại, thì người đẩy Lý Hồng ra kia đã không nhìn thấy, chỉ cảm thấy là một nam nhân, cái khác hắn một mực không biết.

Thật sự là hắn giết?

Hoặc là ngộ sát?

Một khắc kia, Đồng Học Bản thậm chí nghĩ tới Lữ Đại Phát, nghe nói con của hai người bọn họ bị bệnh, buổi sáng Lý Hồng dậy sớm như vậy tám phần là đi bệnh viện thăm con, như vậy, Lữ Đại Phát này chẳng lẽ đi cùng? Nói không chừng là hai người bọn họ trên đường đi lại tranh cãi, sau đó đánh nhau mới hại chết Lý Hồng? Cái này cũng không phải là không thể, đương nhiên, đệ đệ hắn Lữ Đại Tài hiềm nghi cũng rất lớn, nghe Phùng Phó đội trưởng đang nói, cảnh sát đã muốn hướng về phía triển khai điều tra.

Hội Chiêu thương lập tức sẽ khai mạc, tại thời điểm mấu chốt này Đồng Học Bản cũng không muốn phòng Chiêu thương nháo ra cái tin tức gì xấu, cho nên đối với án này thực chú ý.

Mười phút...

Nửa giờ...

Một giờ...

Nhưng trải qua cảnh sát điều tra một loạt chứng cứ, đột nhiên gian tra được một cái chứng cứ lại làm cho toàn bộ nhân viên phá án đều kinh ngạc!

Cùng lúc đó, Đồng Học Bản tiếp một cuộc điện thoại, là Phùng Phó đội trưởng gọi tới, nghe xong lão Phùng nói, Đồng Học Bản mặt sắc đột nhiên biến đổi, quả thực không dám tin!

Như thế nào có khả năng??

Sau đó không lâu, một chiếc xe cảnh sát vào đại viện phòng Chiêu thương, mọi người vốn đang nghĩ đến lại là đến điều tra án Lý Hồng, ai có thể nghĩ tới mấy hình cảnh lại có thể vào văn phòng Tiểu Đồng Cục trưởng, một lát sau, Đồng Học Bản đã nhận được tin tức bình tĩnh cùng mấy hình cảnh cùng nhau đi xuống lầu, ngồi xe cảnh sát đi.

Đồng Cục trưởng bị đưa đi?

La Hải Đình cùng Quách Phần Vỹ kinh hãi thất sắc, sao lại thế này!?

...

Huyện cục.

Phòng thẩm vấn.

Đồng Học Bàn âm trầm ngồi ở trên ghế, đốt điều thuốc rít vài hơi, ngẩng đầu nhìn Phó Cục trưởng Hồ Nhất Quốc, “Thăm vấn một cán bộ quốc gia, tôi hy vọng các người hẳn là làm đủ trình tự cùng thủ tục, còn đi phòng Chiêu thương mời tôi? Hồ Cục trưởng, đã làm chưa?”

Hồ Nhất Quốc cùng Đồng Học Bàn cũng là người đối đầu cũ, ở thời điểm cục vẫn không hòa thuận.

Hồ Nhất Quốc nghiêm túc nhìn hẳn, “Anh yên tâm, thủ tục chúng ta đã làm”.

“Vậy tốt rồi” Đồng Học Bàn liếc liếc hai hình ảnh bên cạnh, “Có gì thì cứ nói đi”.

Hồ Nhất Quốc nói: “Sáng sớm hôm nay trong khoảng thời gian năm đến sáu giờ, anh ở nơi nào? Cùng với ai? Đang làm cái gì?”

Đồng Học Bàn gạt tàn thuốc, “Buổi sáng, tôi đang ngủ ở nhà”.

“Ở ký túc xá huyện ủy? Có chứng nhân không?”

“Anh có ý tứ gì?”

“Không nhân chứng?” Hồ Nhất Quốc ném ra một phần văn kiện lên trên bàn, mặt trên có ảnh chụp, là một cái túi xách nữ dính máu, “Đây là túi xách của Lý Hồng, vậy anh giải thích cho tôi, vì cái gì ở trên túi xách có vân tay của anh? Lại không chỉ một cái? Từ trên quai cho đến trên túi đều có!”

Đồng Học Bàn hiển nhiên đã muốn từ điện thoại của Phùng Phó đội trưởng đã biết chuyện này, híp mắt nhìn, “Các người là hoài nghi tôi giết Lý Hồng?”

“Chúng tôi đang ở điều tra, không bài trừ khả năng này!”

Đồng Học Bàn bật cười nói: “Vậy anh nói cho tôi biết, tôi giết chị ta làm gì?”

Hồ Nhất Quốc lại lấy ra một phần văn kiện, “Theo chúng tôi biết cùng điều tra, Lý Hồng từng nhiều lần cùng anh từng có xung đột, còn cáo bị thương qua mặt của người giúp việc nhà anh, trước khi xảy ra chuyện, ngày hôm qua còn có người nhìn thấy anh cùng Lý Hồng ở phòng Chiêu thương từng có tranh chấp qua, hơn nữa Lý Hồng trước khi chết có dấu hiệu cùng người đánh nhau qua, trên túi xách cũng có vân tay của anh, Đồng Cục trưởng, chuyện này anh có thể giải thích cho chúng tôi không?”

Đồng Học Bàn thanh âm lạnh lùng nói: “Đây là các người đi điều tra, tôi có thể minh xác cho các người, từ đêm qua về nhà tôi vốn không có rời khỏi cửa, về phần trên túi vì sao có vân tay của tôi, tôi không biết, có thể là trước kia khi tiếp xúc Lý Hồng ngón tay đụng tới, cũng có thể là có người muốn hãm hại tôi, địa phương khác không có vân tay sao? Trên quần áo? Trên người? Chỉ có trên túi mới có?”

Hồ Nhất Quốc nói: “Quần áo người chết là vải dệt, mặt trên vân tay muốn lưu cũng lưu không được”.

“Thiết bị theo dõi đâu? Trong ký túc xá không có camera, nhưng ở ngoài cửa đầu đường có mà?”

“Cái này chứng minh không được anh buổi sáng không có rời khỏi ký túc xá, thiết bị có góc chết, camera cũng có chỗ ghi lại không được, hơn nữa cũng không có người có thể chứng minh anh luôn luôn ở nhà. Đương nhiên, chúng tôi cũng không có nói người là anh giết, có lẽ anh lúc ấy cùng Lý Hồng xảy ra tranh cãi, trong lúc vô tình mới làm cho Lý Hồng va vào chiếc Kim Bôi, theo pháp luật mà nói, đây là ngộ sát”.

“Phóng con mẹ nó nó rầm!” Đồng Học Bàn phát hỏa.

Hồ Nhất Quốc cũng biết hỏi không ra cái gì, sửa sang ghi chép lại một chút rồi đi ra.

Hắn vừa đi, một hình ảnh bên cạnh cười khỏ đối với Đồng Học Bàn nói: “Đồng Cục trưởng, chúng ta cũng tin tưởng chuyện này cùng ngài không quan hệ, nhưng hiện tại chứng cứ đối với ngài thực bất lợi, trên túi chỉ có vân tay của ngài cùng người chết Lý Hồng, trừ cái đó ra... ngay cả vân tay Lữ Cục trưởng đều không có”.

Đồng Học Bàn làm sao không biết?

Vân tay? Trên túi của Lý Hồng như thế nào lại có vân tay của mình? Con mẹ nó! Tên khốn nào muốn hãm hại mình đây?

Đồng Học Bản cảm thấy chuyện này rất quý dị, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ rõ ràng, cho dù có người muốn hãm hại hắn, đem túi xách của Lý Hồng để ỉnh đựng vào? Như vậy vân tay mới có thể lưu lên, nhưng Đồng Học Bản lại đối với phương diện này một chút ấn tượng cũng không có, chẳng lẽ là khi mình ngủ có người giở trò quỷ? Cũng không khả năng!

Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên, Đồng Học Bản sửng sốt, vỗ mạnh lên trán!

Hắn nghĩ tới một sự kiện, thời điểm mình vừa mới nhận chức đã từng lên vào nhà của Lữ Đại Phát chụp ảnh Lý Hồng cùng Lữ Đại Tài, mà lúc đó, mình còn vào phòng ngủ vợ chồng hai người bọn họ, muốn lục chứng cứ phạm tội của Lữ Đại Phát, kết quả không lúc ra cái gì, vào lúc đó, những thứ trong tủ quần áo Đồng Học Bản đều lục qua một lần, cái túi xách này cũng vậy!

Kháo! Thì ra vân tay là có như thế!

Đồng Học Bản đã rõ ràng, không ai hãm hại mình, bởi vì ai cũng không biết trên túi kia sẽ có vân tay của mình, đây là trùng hợp!

Con mẹ nó! Như thế nào chuyện ghê tởm này đều lại đổ lên trên đầu anh em?

Nhưng giải thích như thế nào? Nói chính mình từng vụng trộm tiến vào nhà Lữ Đại Phát? Cái này khẳng định không được!

Đồng Học Bản cảm giác được sự tình nghiêm trọng, trong lòng lộp bộp một tiếng, có điểm không ổn!

460. Chương 458: Ôn Thần Lại Xảy Ra Chuyện!

Giữa trưa.

Trong phòng thẩm vấn.

Một cảnh sát khách khách khí khí đưa tới cho Đồng Học Bản một phần cặp lồng đựng cơm, lúc này bởi vì tạm thời quản chế Đồng Học Bản, di động cũng sớm thu rồi. Sau một lúc lâu, Phùng Phó đội trưởng cùng Tần Dũng cũng đến đây một chuyến, hai người rõ ràng đều có điểm không biết nên nói cái gì tốt, hai người bọn họ rõ ràng, Đồng Học Bản cho dù như thế nào cũng không khả năng cùng Lý Hồng động thủ, thậm chí là đẩy Lý Hồng đựng vào chiếc Kim Bôi, lại càng sẽ không cố ý giết người, cái này cũng không phải là chuyện Đồng Học Bản có khả năng đi làm.

“Đồng Cục trưởng, ài...” Phùng Lôỉ thở dài.

“Trước hút điều thuốc” Tần Dũng đưa Đồng Học Bản điều thuốc, lấy bật lửa châm lửa cho hắn.

Đồng Học Bản hung hăng hút một hơi, buồn bực nói: “Hai ngày này tôi gặp phải cái gì không biết, chuyện không hay ho gì tôi cũng đụng phải, điều tra thế nào rồi?”

Phùng Lôỉ lắc đầu, “Lái xe kia cái gì cũng không phát hiện, đụng người liền bỏ chạy, chỉ nhìn thấy hình như là một người nam đẩy Lý Hồng, trên hiện trường cũng chỉ phát hiện vân tay ở trên túi xách, hiện tại đang ở dò xét chung quanh, muốn điều tra xem có người chứng kiến hay không, nhưng lúc ấy còn chưa đến sáu giờ, hy vọng tìm được người chứng kiến không lớn, nhưng thật ra có mấy người nghe thấy động tĩnh bên ngoài người bị xe đụng phải, bắt quá thanh âm Lý Hồng cùng người nào có va chạm, mọi người hình như không có nghe thấy”.

Tần Dũng bất đắc dĩ nói: “Đồng lão đệ, vân tay của cậu như thế nào lại xuất hiện ở trên túi xách của chị ta?”

“Hài, đừng nói nữa” Đồng Học Bản cũng không có tâm tư hút thuốc, quẳng xuống đất dập đi, “Trước kia khi cùng Lý Hồng tiếp xúc đã chạm qua túi xách, túi da vân tay không dễ dàng mất, ai ngờ nàng cũng không dùng lại túi xách, cho tới hiện tại lại đổ cho tôi một chậu phân, tôi là chọc ai đây? Đúng rồi, tôi hẳn là hai tháng trước đã chạm qua túi xách kia, kỹ thuật ngành có thể xem xét ra thời gian hay không?”

Phùng Lôỉ nói: “Khẳng định không được”.

Đồng Học Bản buông tay, “Vậy cái tội trạng này làm sao mà tôi gánh được?”

“Cái này cũng chưa chắc” Tần Dũng nghĩ nghĩ, “Hiện tại chỉ có vật chứng không có nhân chứng, hơn nữa chỉ là vân tay ở trên túi xách, chúng cứ này cũng có chút quá yếu”.

“Vậy cũng là vật chứng, nếu không có người hiềm nghi, tôi con mẹ nó còn nói không rõ ràng sao?” Đồng Học Bản trong lòng cũng có một cỗ lửa giận, đang êm đẹp lại bị oan uổng, ai mà chịu nổi, “Hơn nữa tôi xem thái độ cục như thế nào có điểm vi diệu? Kêu Hồ Nhất Quốc đến thẩm vấn tôi? Ai chẳng biết hai chúng tôi có xung khắc? Lão Tần, lão Phùng, LƯƠNG Cục trưởng bên kia có ý tứ gì? Hoặc là nói bên huyện kia có ý tứ gì? Cũng nhận định chuyện này có liên quan tới tôi? Đây là muốn đẩy ngã tôi?”

Tần Dũng cũng không cho là vậy, “Hắn là không phải đâu?”

Phùng Phó đội trưởng nói: “Chuyện này người sáng suốt đều nhìn ra được, khẳng định cùng ngài không quan hệ, quá nửa đêm ngài không có việc gì ngài sao có khả năng chạy tới ký túc xá? Còn cùng Lý Hồng đụng mặt? Còn xảy ra tranh chấp? Cái này không phải vô nghĩa sao!”

Thật ra Tần Dũng cùng Phùng Lôi cũng hiểu được cục lần này hành động quá nhanh, vừa tra được một cái vân tay liền đem Đồng Học Bản khống chế? Nếu người bình thường còn không nói, nhưng Đồng Học Bản là ai? Không nói hắn là thân tín Tạ Huyện trưởng, chỉ nói tới cấp bậc của hắn, chính là cấp trưởng phòng, cấp bậc không nhỏ, cùng thường vụ Phó Cục trưởng Hồ Nhất Quốc cùng cấp, muốn bắt hắn, như thế nào cũng phải suy xét chứ?

“Tuệ Lan Huyện trưởng đâu?” Đồng Học Bản hỏi.

Phùng Lôi nói: “Sau khi gặp chuyện không may tôi liền liên hệ Hồ thư ký, Hồ thư ký nói Tạ Huyện trưởng buổi sáng đã đi lên thành phố họp, di động vẫn chưa mở, hiện tại có khả năng còn chưa biết, nghe nói là ngài gặp chuyện, Hồ thư ký đã lái xe đi lên thành phố” Tạ Tuệ Lan phải đi lên thành phố họp hai ngày, chuyện này ngày hôm qua Đồng Học Bản đã nghe nói ở trong điện thoại.

Tạ tỷ không ở đây, cục hành động nhanh như vậy, đây là muốn xử tôi?

Đồng Học Bản trong lòng lạnh lùng, hắn cùng Cục trưởng Lương Thành Bằng quan hệ vẫn không tệ, khi ở Bắc Kinh cũng đã an bài mẫu thân hắn vào bệnh viện, Lương Cục trưởng hẳn là sẽ không muốn động tới mình, huống chi mặt trên còn có Chính Pháp ủy Hoàng Lập, Hoàng Lập là nhân mã đáng tin Tạ hệ, nhưng hiện tại, Lương Cục trưởng ngay cả điện thoại cũng không báo ỉnh, Hoàng Lập bên kia trước khi mình bị đưa đến đây hình như cũng chưa thu được tin tức, bị cục bên này ngăn chặn, như vậy người muốn chơi Đồng Học Bản đã muốn lộ ra - là huyện ủy Hướng Đạo!

Nếu không hắn xuất đầu, lấy quan hệ của mình ở cục, như thế nào có khả năng nhanh như vậy đã bị khống chế? Lương Thành Bằng chính là người của Hướng Đạo!

Tên Hướng Đạo này!

Đồng Học Bản trong nháy mắt nghĩ được rất nhiều, cuối tuần rồi khi mình đem Phác tổng đầu tư kéo qua thì Hướng Đạo còn giả mù sa mưa ca ngợi mình vài câu, nhưng Đồng Học Bản đương nhiên sẽ không nghĩ đến hắn là thật tình, lão già này chỉ là nhìn trúng phần chiến tích mình mang về, trước đó hắn cùng Tạ Tuệ Lan quan hệ có điều diệu đi, cũng là bởi vì nhất trí đối phó kẻ thù bên ngoài, kẻ thù bên ngoài vừa đi, nội đấu vẫn là giọng chính, đây là quan trường.

Nhưng người cũng quá nhanh đi?

Tôi vừa đem phòng Chiêu thương biến thành có thanh có sắc, người xoay mặt sẽ lật tôi? Sau đó sẽ nương chuyện của tôi đả kích Tuệ Lan? Người cũng quá độc đi!

Đồng Học Bản hận nhất chính là Hướng Đạo là người như thế, thời điểm sớm nhất, chính là Đồng Học Bản ngẫu nhiên có một phần chứng cứ huyện ủy tiền nhiệm, Hướng Đạo lúc này mới thượng vị, kết quả là khi Đồng Học Bản tưởng muốn cùng hắn nối quan hệ, Hướng Đạo lại trở mặt, ngay cả cơ hội ăn cơm cũng không cho Đồng Học Bản, lúc này mới làm cho quan hệ Đồng Học Bản cùng hắn kịch liệt chuyển biến xấu, ai ngờ hiện tại Hướng Đạo lại dùng chiêu thức ấy! Tôi mang chiến tích đến cho người, người con mẹ nó chẳng những một chút không ghi công cho tôi, còn theo sau lưng tôi hạ độc thủ? Năm lần bảy lượt ép buộc tôi?

Đồng Học Bàn thậm chí đã muốn đoán được thủ đoạn tiếp sau của Hường Đạo.

Phòng Chiêu thương bị chính mình làm cho không tệ, Hường Đạo đây là đồ mất, không cam lòng để phòng Chiêu thương ở trong tay Tạ Tuệ Lan một mình khống chế, nếu động chính mình, Hường Đạo hẳn có thể đem người hẳn chọn đưa lên, vừa lúc nương theo không khí nóng bỏng bốn phía làm chiêu thương, thu nhiều chút chiến tích, thuận tiện xa lánh Tuệ Lan. Trước kia là không có bắt được nhược điểm của Đồng Học Bàn, chuyện này vừa ra, Hường Đạo khẳng định sẽ không bỏ qua.

Nếu hạ độc thủ, Hường Đạo nhắm chừng sẽ tố Đồng Học Bàn một nhát, đem án này định thành mưu sát hoặc là ngộ sát, thân tín Cục trưởng Tạ Tuệ Lan giết người? Cái này đối với uy tín Tạ Tuệ Lan tuyệt đối là một cái đả kích! Bất quá Đồng Học Bàn nghĩ đến Hường Đạo sẽ không làm như vậy, đây là giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, số một ở huyện Duyên Đài dù sao cũng là Hường Đạo, nếu thực định thành như vậy, Hường Đạo hẳn trên mặt cũng không tốt đẹp gì.

Có khả năng nhất chính là hạ thấp xử lý. Án hàm hồ mà quá, nhưng sinh mệnh chính trị của Đồng Học Bàn cũng khẳng định dừng ở đây, đây là một lần thỏa hiệp, kết quả tốt nhất cũng là điều một cái hư chức từ nay về sau không được dùng nữa, như vậy vừa đả kích Tạ Tuệ Lan, lại vừa đem trưởng phòng Chiêu thương thay thành người của Hường Đạo, đối với ảnh hưởng phòng Chiêu thương cùng huyện Duyên Đài cũng không lớn, chỉ là ở nội bộ tiêu hóa.

Đồng Học Bàn cảm thấy mình phân tích không sai, Hường Đạo khẳng định đánh ở chủ ý này!

Nhưng cho dù là vậy, Đồng Học Bàn lại vô lực tránh đi, chuyện vân tay này hẳn căn bản nói không rõ, cho dù nói rõ ràng, nếu có người cố ý cấp ình một chậu phân, vài cái vân tay cũng đủ để tố cả trăm bản văn chương!

Xong rồi sao?

Thân quan y này của anh em lại không giữ được?

Đồng Học Bàn lần này thật sự là gặp tai bay vạ gió, có người có tâm cố ý lấy chuyện này mà tố, hẳn là có lý cũng nói không rõ, loại cảm giác này rất nguy rồi.

“Lão Tần, lão Phùng, tôi lần này là nguy rồi” Đồng Học Bàn trầm giọng nói.

Tần Dũng nhú mày nói: “Đừng nói như vậy, án còn chưa có điều tra rõ mà”.

Đồng Học Bàn nhìn xem thực rõ ràng, “Có người muốn chơi tôi, cho dù rõ ràng chuyện này cũng rõ ràng không được, chuyện này sao có thể biến thành con mẹ nó ác tâm như vậy?” Hường Đạo Hường Đạo! Đồng Học Bàn xem như đã triệt để đem hẳn hận! Mày cũng đừng để cho tao hoãn qua được một hơi này! Chờ tao trở lại! Anh em với mày cũng không để yên đâu!

Tần Dũng cùng Phùng Lôi lập tức trở về, dù sao cũng là phòng thẩm vấn, bọn họ không tiện ở lâu.

Đồng Học Bàn nhìn xem đồng hồ, đã là mười hai giờ rưỡi trưa, hẳn hiện tại ra cũng không ra được, có thể làm chỉ có chờ đợi, hy vọng cảnh sát có thể mau chóng truy ra hung thủ chân chính đẩy Lý Hồng kia, như vậy mà nói hẳn còn có một đường sinh cơ, nếu không, tình huống đối với Đồng Học Bàn là mười phần bất lợi.

Mười phút...

Nửa giờ...

Một giờ...

Buổi chiều, Đồng Học Bàn bị cảnh sát khống chế, sự tình khả nghi ngộ sát ở một bộ phận người nào đó rất nhanh truyền ra, loại tin tức này không có khả năng hoàn toàn giữ bí mật được.

Ôn thần lại xảy ra chuyện!

Rất nhiều người đã muốn hoàn toàn hết chỗ nói rồi!

Huyện Duyên Đài nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn, hàng năm có thể có vài chuyện lớn đâu, chuyện lớn có thể làm cho tất cả mọi người nghị luận, đêm trên đầu ngón tay cũng có thể đếm rõ ràng, cũng không

có bao nhiêu chuyện nghe qua mà bị dọa cho nhảy dựng, năm nay, sự kiện có thể làm cho đại bộ phận cán bộ đều nghị luận... có hơn nửa đều là Đồng Học Bản gây ra, quả thực là sóng trước chưa qua sóng sau đã khởi, chuyện huyện Đại Phong cuối tuần qua vừa qua khỏi, nhìn một cái, lại đã xảy ra chuyện!

Bất quá vừa nghe nói ngộ sát, đại bộ phận người vẫn là không tin.

Tiểu Đồng Cục trưởng thanh danh mặc dù thối, nhưng đối với phẩm hạnh của hắn rất nhiều người là rõ ràng, huống chi cùng Lý Hồng ẩu đả còn không cẩn thận thất thủ đem nàng đẩy ngã vào xe Kim Bôi? ẩu đả? Như thế nào có khả năng! Lấy sức chiến đấu của Tiểu Đồng Cục trưởng, đối phó một phụ nữ trung niên tay trói gà không chặt, còn phải ẩu đả? Chỉ sợ một ngón tay là có thể đem Lý Hồng giải quyết! Chuyện vân tay này càng không nói tới, Đồng Cục trưởng là đã từng trải qua ở cục quốc an cục công an, nếu thật sự là hắn ngộ sát, như thế nào có khả năng không đi xử lý một chút vân tay? Lúc ấy sau khi lái xe gây chuyện mà bỏ chạy hiện trường cũng không có người, cho nên hoàn toàn có thể xử lý vân tay rồi mới đi, cái này cũng nói không thông.

Nhưng mà, sự thật lại ở nơi đó.

Chúng cơ chỉ có ở trên cái túi xách dính vân tay Đồng Học Bản, cái này có điểm nói không rõ.

Một ít người sáng suốt cũng từ trong đó nghĩ ra một ít hơi hướng, lần này cục hành động thực đáng cân nhắc, giống như không phải đơn giản như vậy, bọn họ cũng đã nhìn ra, cái này chỉ sợ lại là một lần đấu tranh chính trị, lại là một lần đả kích, nếu sự tình không có biến hóa đột phá gì, Tiểu Đồng Cục trưởng lần này chỉ sợ trở thành vật hi sinh!

Ôn thần rốt cuộc muốn xuống đài sao?

Nhưng mà rất nhiều người vẫn duy trì thái độ hoài nghi, mỗi lần đều nói ôn thần muốn xuống đài, nhưng mà mỗi lần đều có thể bình yên vô sự, mọi người cũng đã quen rồi.

461. Chương 459: Tường Trình Kinh Người Của Tạ Tuệ Lan!

Buổi chiều.

Trong phòng thẩm vấn Đồng Học Bản còn muốn hỏi để biết tình thế phát triển bên ngoài, nhưng lão Phùng cùng Tần Dũng cũng chưa trở lại, bên này cảnh sát cũng thay đổi một đám người mới, Đồng Học Bản đối với bọn họ cũng không quá quen, hình như là thân tín của Hồ Nhất Quốc. Một đám mặt cau mày có, Đồng Học Bản hỏi cái gì bọn họ cũng không nói, một màn này càng làm cho Đồng Học Bản cảm thấy không ổn, đã biết là bị ngăn cách tiếp xúc cùng bên ngoài?

Đồng Học Bản chỉ có thể hút thuốc.

Một điều... ba điều... năm điều...

Cuối cùng, hắn hung hăng vỗ cái bàn ném xuống tàn thuốc, con mẹ nó, làm cái gì!

Bên ngoài, tin đồn về việc Đồng Học Bản phải xuống đài càng lúc càng lớn, bên phòng Chiêu thương kia cũng sớm lộn xộn, Cục trưởng bị bắt? Tình nghi giết người? Điều này sao có thể!

Văn phòng Chiêu thương.

La Hải Đình chấp tay sau lưng tới tới lui lui ở trong phòng lo lắng, “Hội Chiêu thương mắt thấy đã khai mạc, cục công an đây là muốn làm gì? Không hỏi xanh đỏ đen trắng đã bắt người? Một cái vân tay chứng minh cái gì? Đây là hãm hại! Đây là ném đá xuống giếng! Không được! Tôi phải đi tìm Tạ Huyện trưởng phản ứng!” Lâm Bình Bình thở dài nói: “Tạ Huyện trưởng đi dậm hạp, di động gọi không thông, nghe nói Hồ thư ký đã đi lên thành phố tìm Huyện trưởng rồi”.

“Cái này gọi là chuyện gì? Cô nói cái này gọi là chuyện gì nhi?” La Hải Đình bốc hỏa nói.

Lâm Bình Bình cũng tức giận, “Lần này tôi xem là có bóng dáng của Hường Bí thư, bằng không cục công an không có khả năng độc như vậy, hiện tại ngay cả liên hệ Đồng Cục trưởng đều liên hệ không được, Hường Bí thư như vậy, cũng quá làm cho người ta thấy ác tâm? Cuối tuần vừa rồi Đồng Cục trưởng vừa mới kéo

về huyện hạng mục trăm triệu, Hưởng Bí thư còn khen ngợi phòng chúng ta? Nhưng còn bây giờ thì sao? Đáo mắt sẽ không nhận thức? Lập công không thưởng cho! Vừa có chuyện liền lấy ra để hăm hại Đồng Cục trưởng? Nếu ai cũng làm giống như Hưởng Bí thư! Ai còn dám thật sự công tác? Trách không được kinh tế của huyện vẫn không thể đi lên được!” Giữa các nàng Lâm Bình Bình nói chuyện cũng không có cổ kị gì, chuyện này quá khi dễ người.

La Hải Đình bình tĩnh nói: “Quách thư ký đâu?”

“Quách Chủ nhiệm giống như đi tìm Hoàng Bí thư” Nhưng Lâm Bình Bình cũng biết, Hưởng Đạo mới là người đứng đầu, nắm trong tay cục công an. Cho dù Chính Pháp ủy bí thư Hoàng Lập cũng không có biện pháp, hiện tại chỉ có thể chờ Tạ Huyện trưởng trở lại, Đồng Cục trưởng là thân tín của Tạ Huyện trưởng. Tuệ Lan Huyện trưởng khẳng định sẽ không mặc kệ hẳn.

La Hải Đình cũng không quản công tác gì, “Tôi đi đến văn phòng huyện!” So với việc La Hải Đình ba người đứng ngồi không yên, Tôn Thụ Lập cùng Trưởng ban nghiệp vụ số hai Khương Hải Lượng vẫn vững như Thái Sơn, nên công tác thì công tác, nên làm thì làm. Đồng Học Bàn muốn xảy ra chuyện, Tôn Thụ Lập là người có khả năng nhận chức Cục trưởng nhất, phía sau ai có thể không có điểm ý tưởng?

Ngay sau đó, lại một cái tin tức lửa cháy đổ thêm dầu đến! Đồng Học Bàn bị tạm thời cách chức!

Cái này đã muốn là một cái tin hiệu thực rõ ràng, tình nghi ngộ sát, tạm thời cách chức, kế tiếp không cần hỏi cũng biết, Bí thư huyện ủy tám phần sẽ nương cơ hội Chiêu thương sắp khai mạc tìm một người trong phe cánh lâm thời quản lý công tác phòng Chiêu thương, từ trong tay Đồng Cục trưởng tiếp nhận quá độ quyền lợi, chờ vị trí ngồi ổn chính là Đồng Học Bàn từ nhiệm, Hưởng Bí thư sẽ đưa lên làm Cục trưởng chính thức, rồi đem chuyện Đồng Học Bàn ngộ sát xử lý nhặt đi. Mặc dù khi đó tra được chuyện Lý Hồng cùng Đồng Học Bàn không có vấn đề gì, nhưng vấn đề đã đóng thuyền, Đồng Học Bàn cũng đứng sang một bên.

Nghê thế tức như thế đám người La Hải Đình cùng Lâm Bình Bình trong lòng chợt lạnh, Hưởng Đạo đây là thực hạ tử thủ muốn động Tiểu Đồng Cục trưởng?

Đây là một chút đường sống cũng không lưu!

Đồng Cục trưởng lúc này thật là có lý cũng nói không rõ??

Sự tình theo sau quả nhiên như nhiều người đoán, bắt người, tạm thời cách chức, hiện tại thừa dịp Tạ Huyện trưởng không ở huyện Duyên Đài, Hưởng Đạo đã mời dự họp hội nghị khẩn cấp, là sự tình Đồng Học Bàn, vì sự tình trừ tính đối mới người phụ trách công tác chung hội Chiêu thương mà thảo luận thương nghị?

Phòng Chiêu thương dù sao cũng là ngành trực tiếp lệ thuộc huyện chính phủ, Đồng Học Bàn cũng không phải cán bộ bình thường, chỉ nói về chức vụ cấp bậc, cùng cục công an đều là cùng cấp, cho nên mệnh lệnh tạm thời cách chức Hưởng Đạo làm bí thư huyện ủy có thể trực tiếp hạ xuống. Nhưng an bài công tác cùng chuyện đối mới người phụ trách hội Chiêu thương này lại phải theo trình tự thảo luận, càng đừng nói mỗi lần hội Chiêu thương đối với toàn huyện mà nói đều là đại sự, qua loa không được.

Huyện ủy.

Phòng họp số hai.

Bí thư huyện ủy Hưởng Đạo, Phó bí thư huyện ủy Tào Húc Bằng, Trưởng phòng Tổ chức Dịch đào, Chính Pháp ủy bí thư Hoàng Lập, Kì ủy bí thư Đoàn Chính An, Trưởng phòng tuyên truyền Trần Đồng Bình, thường vụ Phó Huyện trưởng Chu Bình Chí, Trưởng phòng võ trang Hùng Chí Dũng, Chủ nhiệm văn phòng Huyện ủy Liêu Nham Sơn, Phó Huyện trưởng Canh Ngọc Siêu, trừ Tạ Tuệ Lan ra, Thường ủy đều đến đông đủ.

Trừ lần cái đó ra, bởi vì đề cập đến công tác công an cùng chiêu thương, Cục trưởng cục Công an Lương Thành Bằng cùng Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long cũng dự thỉnh hội nghị.

Đến cấp bậc bọn họ, một chút gió thổi cỏ lay đều có thể khiến cho cảnh giác, Hưởng Đạo cùng cục công an kẻ xướng người họa làm cho bọn họ trong lòng như gương sáng. Trần Đồng Bình cùng Liêu Nham Sơn hai nhân mã Hưởng hệ ngồi ổn như Thái Sơn, uống trà uống trà, hút thuốc hút thuốc, rất có lòng tin. Trái

lại Hoàng Lập cùng Canh Ngọc Siêu Triệu Hưng Long mặt sắc còn có điểm khó coi, Tạ Huyện trưởng chân trước mới vừa đi, Hướng Đạo liền đem Đồng Học Bản thân tín của nàng cách chức, còn hợp sẽ đối với ngành của huyện chính phủ khoa tay múa chân, thủ đoạn cũng quá không nói đạo lý.

Hội nghị ngay từ đầu, Hoàng Lập liền nã pháo!

Hoàng Lập nghiêm mặt nhìn Lương Thành Bằng, “Lão Lương, cục công an bắt Đồng Cục trưởng, chuyện lớn như vậy tôi trước đó sao một chút tin tức đều không có? Ai cho các anh bắt người?? Đã điều tra rõ ràng chưa?”

Lương Thành Bằng thản nhiên nói: “Không phải bắt, chỉ là cùng Đồng Cục trưởng phối hợp điều tra, vân tay trên túi xách người chết đã điều tra rõ là của Đồng Cục trưởng, chúng tôi không thể bởi vì Đồng Cục trưởng là cán bộ quốc gia mà sẽ không tra án?” Lương Thành Bằng cùng đám người Tào Húc Bằng Đoạn Chính An mặc dù đều là người của Hướng Đạo, nhưng cùng Tiểu Đồng giao tình cũng là không tệ, cũng đều nhận qua nhân tình của Đồng Học Bản, cho nên trên mặt phi thường phức tạp, nếu có thể, Lương Thành Bằng cũng không muốn làm ra chuyện này, nhưng không có biện pháp, đang ở thể chế có chút thời điểm là thân bất do kỷ, hẳn cũng không muốn đem Đồng Học Bản không chế.

Hội nghị vừa họp đã có mùi thuốc súng.

Hoàng Lập cùng Lương Thành Bằng lập tức đối chọi gay gắt hẳn lên, hai người bọn họ mâu thuẫn cũng tồn tại đã lâu.

Thấy hai người nói đến nói đi đều là cái cọ, Hướng Đạo không khỏi gõ xao cái bàn, hiển nhiên muốn đem sự tình mau chóng định ra, “Tôi cũng tin tưởng Tiểu Đồng là trong sạch, cũng tin tưởng cán bộ chúng ta, nhưng sự tình đã xảy ra, sẽ không thể không điều tra rõ ràng, phải cẩn thận xử lý, cái này cũng là vì trả lại cho Tiểu Đồng một cái trong sạch. Được rồi, hiện tại trước tiên là nói về vấn đề người phụ trách hội Chiêu thương lần này, xét thấy Tiểu Đồng tạm thời cách chức phối hợp tra án, phòng Chiêu thương không thể năm bề bảy mảng, ừm, tôi đề nghị thay cán bộ quản lý hội Chiêu thương một thời gian. Tóm lại phải đem hội Chiêu thương làm tốt, cái này tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề”.

Triệu Hưng Long mặt tối sầm, nếu vì trả lại cho Tiểu Đồng trong sạch? Huyện ủy đình chức Tiểu Đồng làm gì? Cái này chẳng khác nào là bôi đen Tiểu Đồng!

Còn tạm thời cách chức?

Công tác quản lý hội Chiêu thương này một khi giao cho trên tay người khác, chờ hội Chiêu thương trôi quá, quản lý cũng biến thành chính thức! Người Hướng Bí thư còn có thể cho phép Đồng Học Bản trở về phòng Chiêu thương làm lãnh đạo sao? Như thế nào có khả năng! Tiểu Đồng tình huống hiện tại liền cùng sung quân trường Đảng đạo lý giống nhau, au khi đi thì tìm người tạm thay thế, chờ người nọ làm ra điểm thành tích thì lập tức đề chính, Tiểu Đồng không xuống cũng phải xuống!

Nhưng biết rõ Hướng Đạo không có ý tốt, Triệu Hưng Long cùng đám người Hoàng Lập lại bất lực.

Theo góc độ án mà nói, cái chứng cứ vân tay này thực vô cùng xác thực, cái này nếu như bị người đem ra tố, Đồng Học Bản căn bản là nói không rõ.

Triệu Hưng Long cảm thấy thở dài, sinh mệnh chính trị của Tiểu Đồng sợ là thực xong rồi, cũng là không hay ho, người nói người trước kia rảnh rồi không việc gì đi đụng vào túi sách Lý Hồng làm cái gì?

Trong khi ai cũng đều nghĩ đến Đồng Học Bản đã không xong rồi, thì Tạ Tuệ Lan đã trở lại! Tạ Tuệ Lan cả buổi sáng đều ở trên thành phố họp, di động vẫn tắt, giữa trưa lại cùng vài cán bộ trên thành phố cùng nhau ăn cơm. Thẳng đến Hồ Tư Liên vô cùng lo lắng đuổi tới thành phố tìm được Tạ Huyện trưởng, nàng mới biết được Tiểu Đồng đã xảy ra chuyện. Không nói hai lời, Tạ Tuệ Lan đang ăn cơm liền cùng Hồ Tư Liên cùng nhau nhanh chóng chạy trở về, ngay cả cuộc họp trên thành phố buổi chiều cũng không dự.

Hô!

Cửa phòng họp số hai vừa mở ra, Tạ Tuệ Lan tiến vào!

Hướng Đạo đang đề nghị vấn đề chọn người phụ trách hội Chiêu thương, thấy được cửa mở, mọi người nhất tề nhìn qua, Hướng Đạo cùng Trần Đồng Bình mấy người mặt nhăn mày nhú, Canh Ngọc Siêu cùng Triệu

Hưng Long lại là trong lòng hơi định, Tuệ Lan Huyện trưởng đã trở lại, huyện chính phủ bên này cũng có người tâm phúc.

“Tạ Huyện trưởng”.

“Tuệ Lan Huyện trưởng”.

Tạ Tuệ Lan híp con người đi vào, ánh mắt lạnh lùng quét qua Lương Thành Bằng một cái, ở một chỗ không ai ngồi xuống, “Thật có lỗi các vị, trên đường kẹt xe đã tới chậm một ít, như thế nào? Tôi nghe nói Tiểu Đồng bị khống chế? Là khả nghi ngộ sát? Có chuyện này sao?”,

Lương Thành Bằng vừa nghe, đành phải kiên trì nói: “Sự tình còn chưa có điều tra rõ, hiện tại chỉ là...”

“Không điều tra rõ tại sao bắt người?” Tạ Tuệ Lan lạnh lùng ngắt lời nói.

Liêu Nham Sơn thấy thế liền nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng, đã muốn tra được chứng cứ, trên túi xách Lý Hồng có vân tay Đồng Cục trưởng, Đồng Học Bàn nói ngày hôm qua trở về nhà liền ngủ, cũng không có nhân chứng, cho nên chuyện này...” Tạ Tuệ Lan híp mắt cười một tiếng, “Một cái vân tay trên túi là có thể thành chứng cứ? Trên quần áo có không? Trên đồng hồ có không? Trên nút áo có không? Có vân tay Tiểu Đồng hay không? Lương Cục trưởng, cục công an các anh sẽ không phải ngay cả khái niệm cơ bản nhất cũng không rõ ràng sao? Tôi đây là xem Cục trưởng cục công an này của anh cũng chỉ làm được đến đây thôi! Một cái túi xách da, nếu Tiểu Đồng trước đó cùng Lý Hồng tiếp xúc qua, vân tay ở lại trên đó, đừng nói một hai tháng, nếu túi chưa đưa giặt qua, một hai năm cũng là có khả năng bảo tồn xuống, cái này có thể trở thành chứng cứ?”

Lương Thành Bằng nhú mày nói: “Nhưng mà vật chứng cùng nhân chứng...”

“Tôi đây có tính là nhân chứng không?” Tạ Tuệ Lan ngữ xuất kinh người, “Đêm qua Tiểu Đồng đã cùng tôi cùng một chỗ!”

Lương Thành Bằng sửng sốt, “...Án phát là vào lúc năm giờ sáng, khi đó...”

Tạ Tuệ Lan nhìn bọn họ, “Từ tối hôm qua đến sáu giờ sáng, Tiểu Đồng đều cùng tôi cùng một chỗ, tôi có thể làm chứng, hán một phút đồng hồ cũng chưa rời khỏi bên người tôi!”

Đừng nói đám người Hướng Đạo cùng Trần Đồng Bình, lời này vừa ra, ngay cả Canh Ngọc Siêu cùng Triệu Hưng Long đều ngạc nhiên sửng sốt!!

462. Chương 460: Toàn Huyện Chấn Động!

Huyện ủy.

Phòng họp số hai.

Tạ Tuệ Lan nói ra đã đem thường ủy ở đây đều chấn động, trong lúc nhất thời trong phòng hội nghị đúng là có điểm lặng ngắt như tờ, ngay cả Hướng Đạo cũng đều ngẩn ra một hồi lâu.

Tiểu Đồng cả đêm đều cùng cô cùng một chỗ?

Một phút đồng hồ cũng không rời qua??

Tất cả mọi người ở đây không phải kẻ ngốc, vừa nghe lời này làm sao còn không biết có ý tứ gì? Cho dù là người có chỉ số IQ thấp nhất, nghe xong cũng phải rõ ràng! Tuệ Lan Huyện trưởng đây là đang nói, Đồng Học Bàn đêm qua là cùng nàng ngủ với nhau, ngủ cả đêm, thẳng đến sáu giờ sáng mới đi! Một người nam cùng một nữ ở chung một phòng cả đêm, thì còn làm cái gì nữa? Tuệ Lan Huyện trưởng đây là lấy thanh danh một nữ nhân của nàng vì Đồng Học Bàn làm chứng! Điều này làm ấy người đang ngồi đều có điểm không phản ứng kịp!

Chỉ có Hoàng Lập vẫn biết Tạ Tuệ Lan cùng Đồng Học Bàn có quan hệ, âm thầm cười khổ một tiếng.

Nhìn đến vẻ mặt của Hoàng Lập, mấy người đều là trợn trắng mắt, Hoàng Lập đã sớm biết rồi? Tạ Huyện trưởng cùng Tiểu Đồng thực sự là có chuyện này?

Ta ngất!

Cái này con mẹ nó là cái gì!

Ai cũng không dự đoán được sự tình sẽ nổi lên biến chuyển kinh thiên như vậy!

Tạ Tuệ Lan nhìn mấy người, ung dung đưa tay hướng vào trong túi, lấy ra một chùm chìa khóa rầm một tiếng ném tới trước mặt Lương Thành Bằng, “Lương Cục trưởng, các anh đã thực muốn nói chứng cứ, được rồi, đây là chìa khóa nhà của tôi, anh phái người đi tra xét đi, trên tủ trên bàn ghế, hẳn là còn có vân tay Tiểu Đồng lưu lại, anh đi tìm trên gối mềm trên giường, tóc của Tiểu Đồng hẳn là cũng có thể tìm được”.

Đồng Học Bản không chỉ một lần tiến vào khuê phòng Tạ Tuệ Lan, vân tay đương nhiên sẽ lưu lại.

Lương Thành Bằng mồ hôi lạnh đều từ sau lưng xông ra, hẳn chỉ là một Cục trưởng, còn chưa có tiền thường ủy, làm sao dám tra nhà Huyện trưởng? Cho dù là thị cục, nhắm chừng cũng không có lá gan này! Tra Đồng Học Bản còn dễ nói, nhưng tra một cái Huyện trưởng, đây là có phiêu lưu chính trị! Cho dù là Hướng Đạo hạ lệnh bảo Lương Thành Bằng đi tra xét, hẳn cũng không có đảm lượng này, nếu thực tra xét thì thực sẽ làm lớn chuyện.

Hướng Đạo thực không nghĩ Tạ Tuệ Lan sẽ chơi một chiêu như vậy, đi nhà nàng tìm bằng chứng? Như thế nào có khả năng, Hướng Đạo cũng không có khả năng đáp ứng, nếu thực chỉ huy cục dĩ hạ phạm thượng tra xét chỗ của Tạ Tuệ Lan, đây là hoàn toàn xé rách mặt, hai người đứng đầu quan hệ có thể không hòa thuận, nhưng thật muốn xảy ra tới bước thủy hỏa bất dung, cái này có vấn đề lớn rồi, thành phố cũng khẳng định sẽ không muốn nhìn đến cục diện này, nói không chừng Hướng Đạo cùng Tạ Tuệ Lan hai người sẽ phải điều đi một người, cho nên đối với Hướng Đạo vẫn muốn cục diện không chế ở một cái trạng thái tương đối ổn định mà nói, cái này cũng là một màn hẳn không muốn nhìn đến, nếu nháo lớn, Hướng Đạo so với Tạ Tuệ Lan thì tính phiêu lưu cao hơn.

Thấy Tạ Tuệ Lan không e dè ném ra cái chìa khóa, thật ra mấy người cũng đều không chút hoài nghi.

Tạ Huyện trưởng hẳn là sẽ không đi lấy thanh danh chính mình làm chứng cho Tiểu Đồng, Tiểu Đồng ngày hôm qua khả năng thật đúng là ở nhà Tạ Tuệ Lan qua đêm, trách không được, Tiểu Đồng chết cũng không nói, chỉ nói là hẳn ở nhà ngủ, thì ra là vì bảo hộ danh dự Tạ Tuệ Lan.

Huống hồ, chuyện Lý Hồng mọi người căn bản cũng không nghĩ đến thực cùng Đồng Học Bản có quan hệ.

Cho nên lần này... sự tình đã muốn thực sáng tỏ.

Thậm chí lời nói không dễ nghe, mặc dù Tiểu Đồng ngày hôm qua không cùng Tạ Huyện trưởng cùng một chỗ, nhưng Tuệ Lan Huyện trưởng đã nói đến nước này, cũng không có cách nào khác try cứu sự thật, nếu thay đổi là người khác mà nói, muốn tra cũng không có vấn đề gì, nhưng hiện tại trước mắt là một Huyện trưởng làm chứng, một nữ Huyện trưởng làm chứng, như thế nào đi nghi ngờ? Ai sẽ đi nghi ngờ? Trừ khi là lãnh đạo trên thành phố thì còn có thể, nhưng ở huyện Duyên Đài cũng không có khả năng!

Có nhân chứng quan trọng Tạ Huyện trưởng này, án này cũng cùng Tiểu Đồng không có quan hệ gì, đây là chứng minh rất rõ ràng.

Bất quá hiện tại làm ọi người kinh ngạc cũng là Đồng Học Bản cùng Tạ Tuệ Lan có quan hệ, cái này thật sự làm cho người ta nghi mà không rõ, chẳng lẽ Tạ Huyện trưởng vì bảo hộ Tiểu Đồng, ngay cả thanh danh đều bất cứ giá nào?

Vẫn là nói hai người bọn họ thực ở cùng với nhau?

Không thể nào?

Hướng Đạo cũng tốt, Triệu Hưng Long cũng thế, mấy người đang ngồi đều có điểm không tin, không nói cái khác, Đồng Học Bản cùng Tạ Tuệ Lan quả thực là hai người hai thế giới, một tướng mạo thường thường, một khuyển quốc khuyển thành, một tuổi còn rất nhỏ, một tuổi đã ba mươi, một tính cách xúc động, một trầm ổn giỏi giang, tương phản quá lớn, vô luận cái phương diện nào cũng kém quá xa, muốn nói Tạ Tuệ Lan cùng một khoa viên huyện chính phủ nói luyện ái, mọi người đều có khả năng tin, nhưng duy chỉ có Tạ Huyện trưởng cùng Tiểu Đồng? Chuyện này thật sự quá khó tin! Vừa nghe liền cảm giác không có khả năng!

Cái này cũng quá là hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu?

Như thế nào cũng không có khả năng hai người là ở cùng nhau?

Nhưng mà một câu sau đó của Tạ Tuệ Lan lại làm cho bọn họ biết, chuyện này quả thật là thật, Tạ Tuệ Lan cũng không có đồ mặt gì, thoải mái địa cười cười, “Tôi cùng Tiểu Đồng gần đây mới xác định quan hệ luyến ái, trong nhà cũng đã gặp mặt qua, xem như đính hôn đi, ha ha, khả năng nhanh nhất năm nay là có thể kết hôn, đến lúc đó còn mời các vị đến uống rượu mừng của chúng tôi, tôi cùng Tiểu Đồng nhất định chiêu đãi mọi người”.

Hai người thực nói đối tượng?

Đều đã muốn đàm hôn luận giá? Ngày kết hôn cũng mau định rồi?

Ta ngất! Triệu Hưng Long cùng Canh Ngọc Siêu liếc nhau, đều có điểm không thể tưởng tượng, cái này thật sự vượt quá tưởng tượng của mọi người, quá làm cho người ta ngoài ý muốn!

...

Huyện cục.

Cửa phòng thẩm vấn mở ra, đội hình cảnh Phùng Lôi Phùng Phó đội trưởng đi đến, trên mặt mang theo một vẻ mặt kinh ngạc, vừa tiến đến liền nhìn chăm chăm vào Đồng Học Bán.

Đồng Học Bán đang buồn bực, thấy thế không khỏi nhăn mặt, “Làm sao vậy lão Phùng? Tôi trên mặt nở hoa sao?”

Phùng Lôi đau khổ cười, “Tôi nói Đồng Cục trưởng, anh cũng quá không có suy nghĩ chứ? Giấu cũng quá sâu chứ?”

“Cái gì?” Đồng Học Bán nghe cũng không rõ, “Tôi giấu cái gì chứ? Thế nào rồi? Cục bên kia nhận định là tôi giết người? ĐCM! Tôi con mẹ nó còn không tin nói không rõ ra được!”

“Không đúng không đúng” Phùng Lôi chạy nhanh nói: “Rõ rồi, đã chứng minh ngài lúc ấy không hề ở đó, cục đã hủy bỏ không chế đối với ngài”.

Đồng Học Bán sửng sốt, “Có thể đi rồi?”

“Có thể, tôi chính là đến đưa ngài trở về”.

“Sao lại như thế chứ?” Đồng Học Bán vẫn còn buồn bực, chứng minh không ở nơi đó? Hôm qua hẳn một mình ngủ ở nhà, chỗ nào đến chứng minh?

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cười ha ha củ Tần Dũng, “Đồng Cục trưởng, Đồng lão đệ, cậu cũng thật là có ý tứ!”

Đồng Học Bán thật sự là không hiểu chuyện gì, nhìn Tần Dũng vừa mới tiến đến nói: “Nhanh nói với tôi, hai người đây là muốn nói cái gì vậy? Ngay cả nói đều giống nhau như đúc? Tôi có ý tứ như thế nào?” Thấy hai người như vậy, Đồng Học Bán cũng biết mình tám phần là không có việc gì, trong lòng cũng nhẹ nhàn thở ra.

Tần Dũng cười chỉ chỉ hắn, “Cậu đó, lúc này còn gạt? Tuệ Lan Huyện trưởng vừa mới trở về, trên hội nghị thường ủy chính miệng làm chứng cho cậu, nói cậu đêm qua cho tới buổi sáng hôm nay cả đêm đều cùng nàng cùng một chỗ, không tách ra qua, sau lại còn nói hai người đã muốn xác lập quan hệ luyến ái, cuối năm sẽ kết hôn” Tần Dũng cái này là thật bội phục Đồng Học Bán, vô thanh vô tức đem mỹ nhân như Tạ Huyện trưởng đều chộp vào tay? Còn đã muốn đàm hôn luận giá?

Cái gì??

Đồng Học Bán lại bật đứng lên, cả kinh nói không nên lời.

Tuệ Lan làm chứng cho hắn?

Người khác không biết Đồng Học Bản còn không biết sao, hắn ngày hôm qua cũng chưa từng rời khỏi nhà, Tuệ Lan đây là làm chứng giả! Còn không phải lấy thanh danh của nàng đến chứng minh mình trong sạch sao?

Nghĩ đến đây, Đồng Học Bản trong lòng cảm động, thanh danh một nữ nhân ý nghĩa là gì? Càng đừng nói loại nữ nhân như Tạ Tuệ Lan, nàng là Huyện trưởng huyện Duyên Đài, vì làm chứng ỉn không có mặt tại hiện trường... lại nói tới hôm qua hai người ngủ cùng nhau? Cái này cũng là phiêu lưu thật lớn! Hơn nữa cho dù hai người bọn họ tuy rằng là nam chưa hôn nữ chưa gả, nhưng chưa kết hôn dù sao cũng là chưa kết hôn, dân chúng bình thường thì không nói gì, một Huyện trưởng trước khi kết hôn cùng nam nhân ở chung, chuyện này thế nào cũng không dễ nghe, tuy nói không có ảnh hưởng bao nhiêu lớn, cũng không có dính đến vấn đề chính trị gì quá lớn, nhưng cũng không đẹp để gì.

Cho nên Tạ Tuệ Lan nói dối với Đồng Học Bản mà nói thật sự quá nặng.

Phần tình ý này... nặng đến Đồng Học Bản cũng không biết nên nói như thế nào, hắn không nghĩ tới Tuệ Lan dối với mình bảo họ bất kể nguyên tắc như vậy.

Chờ Đồng Học Bản tiêu hóa tin tức này, Phùng Lôi cười ha ha nói: “Đồng Cục trưởng, chúc mừng, tôi ngay từ đầu đã xem ngài cùng Tuệ Lan Huyện chính là trời sinh một đôi, đến lúc đó nhất định mời tôi uống rượu mừng”.

Việc đã đến nước này, Đồng Học Bản có giấu diếm gì cũng không có ý nghĩa, “Cảm ơn, nhất định nhất định”.

Tần Dũng cũng cười chúc mừng một chút.

Trời sinh một đôi?

Hắn vừa nghe lời này của lão Phùng đã biết hắn nói có điểm trái lương tâm, Phùng Lôi nếu thực cảm thấy mình xứng cùng Tuệ Lan, khi tiến vào phòng thẩm vấn sẽ không có ánh mắt vô cùng chán kinh như vậy, Đồng Học Bản trong lòng cũng rõ ràng, mình cùng Tuệ Lan nói dối tượng, quả thật có điểm cóc ghẻ ăn thịt thiên nga. Xứng sao? Không có khả năng có người cho rằng như vậy! Điểm này Đồng Học Bản vẫn là tự mình hiểu được.

Cùng lúc đó, bên ngoài cũng đã chấn động!

Tạ Tuệ Lan ở hội nghị thường ủy huyện tường trình đã lan tràn ra bốn phía!

Một nữ Huyện trưởng, một mỹ nữ Huyện trưởng độc thân, toàn huyện có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng? Việc này vừa ra, lập tức khiến ột hồi chấn động. Văn phòng Huyện ủy, phòng tuyên truyền, ủy ban kỷ luật, phòng Văn hóa, phòng Chiêu thương, thậm chí ngay cả một ít đơn vị sự nghiệp bồi hồi ở bên cạnh quan trường cũng đều biết, chỉ trong ngắn ngủi một giờ, toàn bộ cơ quan đơn vị huyện Duyên Đài hầu như không người không biết không người không hiểu!

Tạ Huyện trưởng muốn kết hôn?

Đối tượng lại là ôn thần tiếng xấu lan xa kia??

Toàn huyện chấn động, nghe được tin tức tất cả mọi người trợn tròn mắt, theo bọn họ thấy, Tuệ Lan Huyện trưởng cùng Đồng Học Bản nói luyến ái quả thực là không thể tưởng tượng, cái này so với những chuyện như lãnh đạo tham ô nhận hối lộ, lãnh đạo gian dối cùng nữ cán bộ còn muốn rung động hơn nhiều!

Tạ Huyện trưởng như thế nào cùng ôn thần muốn ở cùng nhau?

Cái bà nội cha nó! Cái này còn nói đạo lý hay không đây!

Một khi nghĩ đến nữ Huyện trưởng thành thực ỏn trọng, phong tư ngàn vạn cường thế sẽ cùng ôn thần tiếng xấu lan xa thành gia lập thất, mọi người liền cảm thấy chuyện này quá con mẹ nó không thể tưởng được!!

463. Chương 461: Công Khai Quan Hệ Luyến Ái!

Ba giờ chiều.

Không khí trên đường có chút khô ráo, mặt trời cũng không quá nóng.

Từ đại viện cục công an đi ra, Đồng Học Bân thở ra một hơi thật dài, đã biết xem như né qua một kiếp, cái này đều là Tạ Tuệ Lan thiết thời. Vì thế Đồng Học Bân cũng không để cho Phùng Phó Đội trưởng tiễn, đi đến đường cái gọi taxi, mở cửa ngồi lên, đánh xe đến đại viện huyện ủy.

Văn phòng ủy ban huyện.

Lên lầu, cộc cộc cộc, Đồng Học Bân gõ cửa.

“Cửa không có khóa, mời vào” Là tiếng của Hồ thư ký.

“Hồ tỷ, bận rộn không?” Đồng Học Bân mở cửa, nhìn Hồ Tư Liên sau bàn đang đánh máy, cười nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng ở văn phòng sao? Hiện tại có thể vào không?”

Vừa thấy là Đồng Học Bân, Hồ Tư Liên nhanh đứng lên, cười khổ nói: “Đồng Cục trưởng, anh cũng thật đi, ngay cả tôi cũng bị anh gạt”.

Đồng Học Bân biết nàng nói là chuyện gì, cười cười, có điểm ngượng ngùng.

Đề cập đến sự tình phương diện nữ nhân cùng cảm tình, Đồng Học Bân da mặt vẫn không đủ dày, hiện tại chuyện hấn cùng Tạ tỷ tựa như là toàn bộ huyện Duyên Đài đều đã biết, còn bị nghĩ lầm hai người bọn họ trước khi kết hôn đã ở chung, chưa kết hôn đã ngủ với nhau, thật sự làm cho Đồng Học Bân có chút xấu hổ. Hơn nữa mấy ngày gần đây Đồng Học Bân đã tính rất là hạ thấp lắm rồi, ai mà ngờ hạ thấp còn chưa tới một ngày thì đã náo ra động tĩnh lớn như vậy, thậm chí so với lần đi huyện Đại Phong chấn động còn muốn lớn hơn một chút, thật sự là...

Hồ Tư Liên vẫn rõ ràng Tạ Huyện trưởng đối với Đồng Học Bân trân trọng là tận hết sức thậm chí không hề có nguyên tắc, nhưng nàng như thế nào cũng không dự đoán được hai người đúng là loại quan hệ này, vừa rồi hội nghị thường ủy vừa chấm dứt, nghe thế chuyện này Hồ Tư Liên quả thực không thể tin vào tai mình, mộng cả nửa ngày.

“Tôi nói lúc trước Tạ Huyện trưởng vị trí thư ký như thế nào vừa đến đã liền rơi xuống trên đầu tôi, thì ra... Học Bân, tôi còn phải cảm tạ anh một lần” Cảm ơn này là phải nói, trước đó Hồ Tư Liên vẫn nghĩ đến Đồng Học Bân chỉ là có tác dụng dẫn tiến, mà chân chính điều mình đi làm thư ký là Tạ Tuệ Lan, nhưng hiện tại đã biết Đồng Học Bân cùng Tuệ Lan Huyện trưởng quan hệ luyến ái Hồ Tư Liên cũng rõ ràng, Tạ Huyện trưởng lúc trước không phải bởi vì Đồng Học Bân dẫn tiến mới nhìn trúng năng lực của mình, mà hoàn toàn là cho Đồng Học Bân mặt mũi mới tuyển mình làm thư ký. Hai cái trong đó nhìn như không có gì khác biệt, nhưng lại khác biệt rất lớn.

“Đã là chuyện lâu rồi, nói có ý nghĩa gì nữa đâu”.

“Tôi biết anh nghe phiền, nhưng mà cũng phải nói, ha ha”.

“Hồ tỷ...”.

“Ui, đừng kêu Hồ tỷ, khi không có ai cứ gọi tôi là Tư Liên hoặc là Tiểu Hồ đều được, anh cùng Tuệ Lan Huyện trưởng luyến ái lại gọi tôi là chị, tôi chẳng phải là chiếm tiện nghi của Tạ Huyện trưởng sao? Anh còn kêu Hồ tỷ chẳng khác nào làm cho tôi rơi vào tình huống khó xử”.

“Hài, nào có nghiêm trọng như vậy”.

Hồ Tư Liên cầm lấy một cái ly giấy liền thuận tay lấy cho Đồng Học Bân ly nước, thực khách khí, cũng không khả năng giống như trước kia xem Đồng Học Bân là một Cục trưởng, Đồng Học Bân trước mắt đã muốn nhanh chóng biến hóa thành hôn phu của Tuệ Lan Huyện trưởng, bạn trai Huyện trưởng cùng một Cục trưởng nhìn như thực hoang đường, nhưng trên thực tế người trước địa vị quả thật so với người sau cao hơn không ít, một cái theo góc độ nào đó đại biểu cho Huyện trưởng, so với một cái lại chỉ là Cục trưởng, có lẽ kẻ ngốc cũng đều biết, đương nhiên, cái này cũng không phải nói quyền lợi bao nhiêu chênh lệch, chỉ là trên địa vị cùng thân phận khác nhau. Cũng giống như vợ của Hướng Đạo vậy, mặc dù không có cấp bậc ở quan trường, nhưng ngay cả Tào Húc Bằng Tào Bí thư thấy nàng đều khách khách khí khí kêu một tiếng chị dâu. Vợ của Hướng Đạo muốn đi bàn bạc chuyện gì, ở huyện Duyên Đài cũng không có mấy nơi dám không ặt mũi, đạo lý giống nhau. Nói lời khác, cái này cũng là vấn đề thân cận gần xa, ngay cả Đồng Học

Bên trước kia cũng là thân tín của Tạ Tuệ Lan, ai cũng đều biết hẳn là phe phái đáng tin của Tạ Huyện trưởng, ở hào quang phía sau lưng Tạ Tuệ Lan, muốn động Tiểu Đồng, như thế nào cũng phải lo lắng qua Huyện trưởng sau lưng hẳn, cùng hiện tại ở mặt ngoài cũng không có phân chia quá lớn.

Nhưng mà, chồng của Huyện trưởng cùng hệ với Huyện trưởng cái này quan hệ xa gần có thể giống nhau sao?

Kém xa! Có thể nói khác nhau về căn bản!

Ngồi trong chốc lát, Đồng Học Bản có điểm không thể chịu được Hồ Tư Liên nhiệt tình, “Tôi nói Hồ tỷ cũng đừng như vậy, đã rót cho tôi hai ly nước rồi, chị nếu cứ khách khí với tôi như vậy, về sau tôi cũng không dám đến chỗ của chị, không có ý nghĩa, rất không có ý nghĩa”.

Hồ Tư Liên cười nói: “Chúng tôi làm thư ký chính là vì lãnh đạo phục vụ, người nhà lãnh đạo cũng giống nhau, anh cùng Tuệ Lan Huyện trưởng nhanh kết hôn, tôi phải tăng cường nịnh bợ anh”.

Đồng Học Bản bắt đắc dĩ nói: “Còn nịnh bợ nữa, chị muốn tôi khó xử hay sao?”

“Ha ha, đúng rồi, Tạ Huyện trưởng ở văn phòng, vừa họp trở về, anh có vào không?”

“Vào, ta đi đây, rảnh lại nói chuyện”.

Hồ Tư Liên tuy rằng cũng muốn cùng Đồng Học Bản liên lạc cảm tình, cùng người nhà lãnh đạo làm tốt quan hệ cũng là nhiệm vụ cùng chức trách hàng nhất của thư ký, nhưng Hồ Tư Liên dù sao cũng là nữ nhân, trước kia không biết chuyện Tạ Huyện trưởng cùng Đồng Học Bản thì còn dễ nói, hiện tại nếu đã biết, có chút này nọ đương nhiên phải tận lực tránh một chút, cô nam quả nữ ở trong văn phòng thời gian quá dài, Hồ Tư Liên cũng sợ Tạ Huyện trưởng bên kia có ý tưởng, Đồng Học Bản thân phận khác biệt, từ nay về sau Hồ Tư Liên tại phương diện này cũng phải nhiều chú ý ảnh hưởng.

Văn phòng huyện trưởng.

Cầm lấy tay nắm cửa, Đồng Học Bản đẩy cửa đi vào, hiện tại hai người quan hệ đã muốn mọi người đều biết, hẳn cũng không giả dạng gõ cửa.

Tạ Tuệ Lan một thân tây trang đang tựa vào cửa sổ suy nghĩ gì đó, “Ha ha, đến rồi?”

Đồng Học Bản ừm một tiếng, “...Đến rồi”.

Xoay người lại, Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Anh đó là ánh mắt gì? Ừm? Đừng làm bộ đáng đó”.

Đồng Học Bản trước kia chỉ cảm thấy mình vì Tạ Tuệ Lan có thể cái gì cũng không quản, cái gì cũng đều có thể bất cứ giá nào, nhưng cũng không cho rằng Tạ Tuệ Lan có thể vì mình cũng như vậy, bởi vì Tạ tỷ cảm tình rất ít khi bộc lộ ở trên mặt, hoặc là nói chưa từng bộc lộ qua, Đồng Học Bản căn bản nhìn không ra nhiều lắm. Nhưng chuyện lần này lại làm cho Đồng Học Bản biết, cái này không phải mình một phương tình nguyện, Tạ Tuệ Lan vì hẳn cũng có thể bất cứ giá nào, không tiếc lấy thanh danh cùng tiền đồ làm tiền đặt cược cũng muốn bảo vệ hẳn, điều này làm cho Đồng Học Bản trong nháy mắt đổ đầy cảm xúc.

Nhìn nàng, Đồng Học Bản đi lên đem nàng ôm lấy, thấp giọng nói: “Chị thật giỏi, cái loại lời này nói dám nói ra bên ngoài, cái này... vạn nhất người khác biết chị làm chứng giả, liên lụy con đường làm quan của chị, tôi cả đời này lương tâm đều sống yên ổn không được, Tạ tỷ, chị cũng quá lớn gan rồi”.

Tạ Tuệ Lan cười đẩy hẳn ra, “Được rồi được rồi, đừng có mà làm bộ với tôi”.

“Tôi lại ôm một lát” Đồng Học Bản lại ôm thắt lưng nàng, “...Ừm, cảm ơn”.

“Hiện tại toàn huyện đều biết hai ta nói luyến ái. Ha ha, hai ta còn khách khí như vậy sao?”

“Chuyện này là tại tôi, làm cho thanh danh của chị bị hủy, ài, tôi cái này...”

“Không ảnh hưởng, nam chưa vợ nữ chưa chồng, lại không có rõ ràng ở chung, chỉ là cùng nhau qua đêm mà thôi, người khác cũng không thể làm được cái gì quá lớn” Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm cũng dùng một tay ôm ôm Đồng Học Bản sau lưng, vô nhè nhẹ, “Nhưng thật ra, hai ta quan hệ đã đặt lên trên bàn, tôi sợ Hướng Bí thư sẽ lấy chuyện này, yêu cầu tị hiềm, cũng có khả năng ở bên phòng Chiêu thương làm chút sự tình”.

Hai người vẫn chưa công bố quan hệ luyến ái, cổ kị chính là cái này.

Dĩ nhiên hai người bọn họ còn chỉ là giai đoạn luyến ái, chưa kết hôn, cũng chưa phải lập gia đình, nhưng nguyên tắc tị hiềm vẫn là phải đụng tới, cái này vi diệu, nếu không có người nói gì thì cũng bỏ đi, Tạ Tuệ Lan cứ làm Huyện trưởng, Đồng Học Bân tiếp tục làm Cục trưởng, cũng không có vấn đề gì, thậm chí có chút địa phương còn có bí thư huyện ủy cùng lấy cục trưởng trong huyện, mấu chốt là không có người tố, cái này không tính là vấn đề. Nhưng nếu có nhân vật có thực quyền lấy chuyện này ra nói, phóng đại vô hạn, cho dù không là vấn đề cũng thành vấn đề.

Vừa nghe, Đồng Học Bân liền giận, “Tôi vừa đem công tác chiêu thương nâng lên, Hướng Đạo Phát đã nghĩ đổi người khác để đoạt chiến tích? Lão già này! Tôi sớm muốn gì cũng thu thập hẳn!”

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Vận mệnh Hướng Bí thư cũng không phải là anh quản được đâu”.

“Chị còn giúp hắn nói chuyện? Để xem, hắn có vận mệnh? Vận mệnh của hắn còn không có lớn hơn tôi đâu!” Đồng Học Bân là ghi hận trong lòng, “Thời điểm tôi mang chiến tích cho hắn, hắn một chút tình cũng không linh, vừa ra cái ngoài ý muốn liền làm ra hành động lớn muốn lật tôi? Hắn là người gì vậy? Lão khốn nạn! Chuyện này người sáng suốt ai nhìn không ra cùng ta không quan hệ? Còn nường theo một cái vân tay không xác định mà vu oan tôi? Con mẹ hắn chứ!”

“Đúng rồi, vẫn chưa hỏi anh, chuyện này... có người ở sau lưng hãm hại anh?”

Đồng Học Bân a một tiếng, ho khan nói: “Khẳng định không có, chuyện Lý Hồng đó là ngoài ý muốn mà thôi, bằng không người nọ như thế nào có khả năng đem Lý Hồng xô lên xe làm cho xe đâm chết? Khó tránh khỏi sẽ bị người nhìn thấy hắn, như vậy làm sao mà hãm hại tôi? Chính hắn đều không bảo đảm, khụ khụ, chuyện vân tay này là tôi trước đó vụng trộm tiến vào nhà Lữ Đại Phát, muốn tìm chút chứng cứ tham ô của hắn, kết quả đồ trong nhà bọn họ bị tôi chạm qua, cũng là vừa vặn, Lý Hồng thời điểm gặp chuyện không may lại mang theo cái túi xách đó, ừm, cũng không đúng, cho dù nường đổi cái túi xách khác, mặt trên nhắm chừng cũng có dấu tay của tôi”.

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, buồn cười nói: “Anh còn chạy tới nhà người ta tìm chứng cứ? Lần này nhận bài học chưa?”

“...Nhận rồi”.

Bất quá Đồng Học Bân cũng không phải là nghĩ lần sau sẽ không dùng STOP lên vào nhà người ta nữa, mà là nghĩ sẽ đeo bao tay, không để cho dấu tay để lại mà lưu lại nhược điểm.

Nói chuyện cũng mấy phút.

Tạ Tuệ Lan chậm rãi đẩy hắn ra, “Được rồi, đừng ôm nữa, ôm đến Tạ tỷ cũng chảy mồ hôi rồi, ha ha”.

“Lại ôm một cái”.

Đồng Học Bân mặc kệ, bị đẩy ra lại tiếp tục ôm vào trở lại, nếu không phải Tạ tỷ lần này đúng lúc gấp trở về, còn lấy thanh danh của nường để làm chứng ین, Đồng Học Bân lúc này còn không biết có thể cái gì hay không nữa, dù sao bị mất chức quan cũng là khẳng định, cho nên tình cảm trong lòng nếu không được phóng thích, thì cũng khó chịu, thế cho nên thể hiện ở tại hành động, cảm thấy cảm tình của mình đối với Tuệ Lan cũng càng ngày càng sâu.

“Không để yên có phải không? Đã hơn mười phút còn chưa có ôm đủ?”

“Ôm cả đời cũng ôm không đủ”.

“Anh thật là, ha ha...”

464. Chương 462: Đưa Tuệ Lan Về Nhà

Bốn rưỡi chiều. Trước giờ tan tầm, Đồng Học Bân gọi xe trở về đại viện phòng Chiêu thương.

Trên đường, một đám bằng hữu cùng đồng sự điện thoại cuồn cuộn không ngừng gọi tới, có hỏi về án kia, càng nhiều là quan tâm sự tình Tạ Tuệ Lan muốn cùng Đồng Học Bân kết hôn ở huyện truyền ra, Lưu Đại

Hải ở cơ sở Huệ Điền Hương gọi tới liền hỏi một câu “Thật giả”, MC Tô Giai đang ở Bắc Kinh Tân Hoa xã trao đổi cán bộ cũng cười hì hì đến một câu “Học Bản, bản lãnh quá lớn rồi” vân vân... hiện tại muốn dấu cũng dấu không được, Đồng Học Bản đành phải thành thật trả lời, đối với tin tức này cũng khẳng định.

Xe taxi dừng lại, Đồng Học Bản xuống xe, đi vào phòng Chiêu thương.

Giờ khắc này, trong đại viện có mấy người ban nghiệp vụ đi làm việc vừa trở về nhất tề nhìn về phía Đồng Học Bản, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Cục trưởng”.

“Đài Cục trưởng”.

Hiển nhiên, mọi người đều nghe nói về chuyện đó.

Đồng Học Bản gật gật đầu chào bọn họ, trực tiếp lên lầu trở về văn phòng của mình, kết quả vừa tiến vào phòng không đợi hần rút ra điều thuốc hút một hơi, cửa đã có người gõ.

Đồng Học Bản cười nói: “Vừa muốn tìm cô đến đây, thật đúng lúc”.

La Hải Đình cười khỏ nói: “Cục trưởng, tôi nghe nói...”

“Không cần nghe nói” Đồng Học Bản bắt đắ dĩ cười cười, lời này hần hôm nay đã muốn nói không biết bao nhiêu lần, “Là thật, còn có cái gì nghi vấn? Hỏi một lần luôn” Thấy nàng ta hít vào không nói gì, Đồng Học Bản nhân tiện nói: “Không nghi vấn gì sao? Ha ha, sau khi tôi buổi sáng đi rồi thì hội Chiêu thương bố trí thế nào? Các ngành phối hợp ra sao? Đơn giản nói cùng tôi, đúng rồi, kêu đám người Lâm Khoa trưởng Khương Khoa trưởng cũng lại đây đi”.

Không bao lâu, La Hải Đình đi ra ngoài đem mấy lãnh đạo ngành đều gọi tới.

Lâm Bình Bình cùng Khương Hải Lượng mấy người một bên báo cáo công tác, một bên kiểm chế chấn động trong lòng, đối với Tiểu Đồng Cục trưởng nên biểu hiện ra cái thái độ gì cũng vẫn chưa có suy nghĩ cho tốt.

Vị hôn phu Tạ Huyện trưởng?

Bọn họ bây giờ còn có điểm chưa tiếp thụ được!

Đồng Học Bản lại một chút biến hóa cũng không có, nên thế nào thì thế đó, sau khi hiểu biết một chút công tác tiến triển hôm nay, hần liền phân phó vài câu cần chú ý nhiều hơn, sau đó cho bọn họ chuẩn bị tan tầm, chính mình thì rút thuốc ra hút, ở trong không ít người nhìn chăm chú xuống lầu đi lên chiếc Santana rách nát, thoải mái rời đại viện phòng Chiêu thương, chuẩn bị về nhà cùng Tuệ Lan cùng ăn bữa tối.

Reng reng reng, reng reng reng.

Trên xe, số điện thoại di động của Loan Hiểu Bình rất cuộc sáng lên.

Giảm phanh lại, Đồng Học Bản đem xe dừng ở bên đường, ho khan một cái, thật cẩn thận tiếp điện thoại, “Alo, mẹ”.

“Đứa nhỏ chết tiệt! Con muốn đem mẹ hù chết!” Tiếng nói của mẹ có điểm khàn khàn, hình như là vừa mới khóc, “Mẹ còn tưởng rằng con sẽ bị xử phạt chứ!”

Đồng Học Bản cười gượng nói: “Xử phạt cái gì, vốn cùng với con không có quan hệ, chuyện này còn cũng là gặp tai bay vạ gió, con còn buồn bực đây. Mẹ, xem mẹ kìa, có chuyện gì đáng ngạc nhiên đâu, nhiều người còn khóc nữa. Con không sao, con là cây ngay không sợ chết đứng, ha ha...”

Trên điện thoại chỉ có tiếng khịt mũi, cũng không nói gì.

Đồng Học Bản vội hỏi: “Mẹ, làm ẹ lo lắng, cứ trách con đi, mẹ đang ở đâu vậy?”

“Ở dưới quê, ở chỗ bà của con”.

“Đừng nóng giận, nếu không con giờ qua đó, mẹ mắng con cũng được mà?”

“Đừng có mà nói nhảm!”

Loan Hiểu Bình cùng con giống nhau, tâm có vẻ trọng, Đồng Học Bản chính là tất cả của nàng, giữa trưa vừa nghe nói con khả nghi ngộ sát bị bắt đi, còn hình như có chứng cứ vãn tay, Loan Hiểu Bình quả thực sợ tới mức mặt mày thất sắc, hiện tại thấy con từ cục công an đi ra, trong giọng nói cũng dễ dàng, Loan Hiểu Bình mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng có tâm tư tưởng trên chuyện khác, “Tiểu Bản, mẹ hỏi con”.

“Vâng, mẹ cứ nói”.

“Mẹ nghe mọi người đều nói, con cùng Tạ Huyện trưởng nói đối tượng?”

“Khụ khụ... Ủm, có chuyện này”.

Điện thoại đầu kia dừng vài giây, Loan Hiểu Bình mới tức giận nói: “Chuyện lớn như vậy, con như thế nào còn không sớm nói cùng mẹ? Ngay cả mẹ cũng gạt?”

“Không phải, chủ yếu là chưa đến lúc thôi”.

Vừa nghe, Loan Hiểu Bình càng tức giận, “Cái gì kêu là chưa tới lúc? Người ta Tạ Huyện trưởng vì làm chứng cho con, đều nói ra cái loại lời nói này, hai con cũng đã ngủ cùng nhau, ngay cả chuyện kết hôn cũng đã định rồi, con muốn thành gia... Mẹ đây làm mẹ đều tuyệt không biết? Con nói ẹ biết đây là chuyện gì?”

“Ai da, đừng nóng đừng nóng, tôi sai rồi được chưa?”

Thanh âm dừng một chút, Loan Hiểu Bình nói: “Có phải Huyện trưởng người ta chứng mắt chúng ta hay không?”

Đồng Học Bản nhanh nói: “Mẹ đừng có nghĩ lung tung, sao có thể như thế, chỉ là trước đó quan hệ đến công tác của con, còn có nguyên tắc tự hiềm gì đó, cho nên mới vẫn giữ bí mật, Tuệ Lan người rất tốt, rất ôn nhu, cũng hiểu thuận, không phải loại người đó đâu, cùng nhà chúng ta có bối cảnh hay không cũng không quan hệ” Lúc này, Đồng Học Bản đương nhiên là nói tốt cho Tạ tỷ, “Con nói cùng mẹ, Tuệ Lan người này cũng rất tốt, mẹ thấy nhất định sẽ thích”.

“Vây đi, con mang về để ẹ nhìn xem”.

“?” Đồng Học Bản tròn tròn mắt, “Cái này, có phải quá sớm hay không? Không phải sớm, con là nói nàng công tác có điểm bận rộn, thời gian chỉ sợ...”

“Mẹ mặc kệ, buổi tối hôm nay con phải đưa về quê gặp mẹ, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm”.

“Hắc, nàng cũng chạy không được, mẹ làm gì mà gấp vậy”.

“Như thế nào không gấp? Con cũng đã lớn, còn chưa từng đưa bạn gái về nhà, mẹ có thể không gấp sao? Dù sao hôm nay mẹ phải xem đối tượng của con, dì cả dì hai của con bọn họ đang chuẩn bị đồ ăn, đến lúc đó các con lại đây cùng ăn cơm, mẹ ngắt điện thoại?” Thứ nhất là Loan Hiểu Bình là thật quan tâm chung thân đại sự của con, thứ hai, nàng cũng hiểu được con có thể đem Tạ Huyện trưởng kia đuổi tới tay... Chuyện này có điểm không hợp lý, ngay cả là mẹ ruột Đồng Học Bản, cũng cho rằng điều kiện con mình cùng Tạ Tuệ Lan chênh lệch quá lớn, chuyện này nghe như thế nào cũng có điểm không đúng, Loan Hiểu Bình không muốn vui mừng không công một hồi.

Mẹ đã nói như vậy, Đồng Học Bản còn có thể nói như thế nào?

“Được rồi, để con... hỏi nàng một chút”.

“Ủm, vậy mẹ chờ các con”.

Buông điện thoại, Đồng Học Bản đau đầu, không phải hẳn không muốn đưa Tạ tỷ về gặp thân thích, mà là hẳn chưa từng trải qua loại trường hợp đưa đối tượng về nhà này, có điểm ngượng ngùng. Quên đi, đưa đi thì đưa đi, cũng nên làm ẹ cao hứng cao hứng. Ủm, đến nước này, Đồng Học Bản đành giậm chân ga hướng về phía đại viện huyện ủy, thuận tay gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan.

Năm giờ chiều.

Văn phòng ủy ban huyện.

Đồng Học Bàn xe vừa đến, trong đại viện có mấy người từ cửa kính xe thấy được là hắn, nhất thời thấp giọng khe khẽ nói chuyện, liên tiếp nhìn về phía bên này, cùng lúc đó, có hai người còn nhìn về phía cửa cơ quan, tan tầm, Phó Huyện trưởng Trình Khắc Lượng vừa vặn từ hàng hiên đi ra, một thân vest trắng mặt không chút thay đổi, nhìn không ra cái gì, nhưng mọi người trong đại viện đều biết, Trình Khắc Lượng tâm tình tuyệt đối không tốt.

Sự tình Tiểu Đồng Cục trưởng cùng Tạ Huyện trưởng, người khác đều là xem một cái náo nhiệt, có cảm giác thực ngạc nhiên, có cảm thấy xem thực tốt, nhưng chỉ có Trình Khắc Lượng tuyệt đối không có tâm tư này.

Hai tháng nay, hắn là luôn theo đuổi Tạ Tuệ Lan!

Tạ Huyện trưởng cùng Tiểu Đồng Cục trưởng muốn làm đối tượng? Việc này vừa ra, khó nhất chịu sẽ không ai khác ngoài Trình Khắc Lượng, không nói dả kích trên cảm tình, chỉ đơn giản nói mặt mũi đã là mất sạch!

Trình Khắc Lượng không nhìn đến Đồng Học Bàn, ra cơ quan liền lên xe rời đi.

Đồng Học Bàn nhìn theo hắn rời đi, trong lòng nói tốt lắm, Tuệ Lan giờ là hoa có chủ, về sau không cần sợ người khác đánh chủ ý Tuệ Lan, cái này xem như là tin tức tốt đi.

Bỗng nhiên, một thân ảnh phong vận hút hồn người từ hàng hiên dầm giầy cao gót đi ra.

Đồng Học Bàn lập tức quay cửa kính xe xuống, đối với Tạ Tuệ Lan vẫy tay.

Tạ Tuệ Lan cười cười, đi tới trước một chiếc Passat đen đậu ở nơi đó, cùng lái xe nói một tiếng, giống như bảo hắn đi trước, rồi mới cất bước đi tới, mở cửa chui vào chiếc Santana của Đồng Học Bàn, chẳng qua đáng giá chú ý là, Tạ Tuệ Lan lúc này ngồi ở vị trí bên cạnh tay lái, cũng không có ngồi ở phía sau. Một màn này bị rất nhiều người có tâm nắm bắt lấy, Đồng Học Bàn đến đại viện huyện ủy tiếp Tuệ Lan Huyện trưởng tan tầm, Tạ Huyện trưởng ngồi bên cạnh tay lái Đồng Học Bàn, bực này là hai người lần đầu tiên ở nơi công cộng biểu lộ quan hệ luyến ái, cái này, rất nhiều người trước đó còn đối với quan hệ hai người nửa tin nửa ngờ hiện tại cũng không thể không tin. Đây là thực luyến ái!

Trên xe.

Tạ Tuệ Lan trách hắn, “Làm sao vậy? Gọi điện thoại cho Tạ tỷ trước khi tan tầm? Có việc sao?”

“Là như thế này” Đồng Học Bàn cười xấu hổ nói: “Mẹ tôi, ừm, mẹ tôi cùng thân thích trong nhà nói muốn gặp chị, bảo tôi đưa chị trở về, chị thấy thế nào?”

Tạ Tuệ Lan nhìn đồng hồ một cái, cười nói: “Đổi ngày đi, được không?”

“Chị còn có việc?”

“Chủ yếu hôm nay quá muộn”.

Đồng Học Bàn trên mặt không cao hứng, hắn là rất trọng mặt mũi, “Cuộc họp trên thành phố cũng đã chậm trễ, chị còn bận gì nữa? Tối nay thì tối nay, mẹ tôi đã lên tiếng, hôm nay thế nào cũng phải gặp chị, tôi đã đáp ứng rồi, chị nếu không đi, anh em này mặt mũi để ở chỗ nào? Tôi biết lần đó khi bệnh viện chị đã gặp qua mẹ tôi cùng mấy người cậu dì, nhưng lần là hai người chúng ta công khai luyến ái, không giống, chị cái này...”

Tạ Tuệ Lan lại nhìn đồng hồ, lắc đầu cười cười, “Được rồi được rồi, lái xe đi”.

Đồng Học Bàn buồn bực nói: “Tôi nói chị như thế nào giống như thực không tình nguyện? Chị nếu không muốn đi thì thôi, tôi tự mình trở về!”

Thấy hắn tức giận, Tạ Tuệ Lan buồn cười nói: “Tạ tỷ khi nào thì nói không muốn đi?” Chỉ chỉ trên người mình, “Hiện tại đã hơn năm giờ, thời gian quá gấp, đi về quê của anh mà Tạ tỷ ngay cả thân quần áo đều không kịp về nhà đổi, lần đầu tiên đi tới nhà, anh dù sao cũng phải để cho tôi chuẩn bị chút chút, lưu lại ầu thân anh ấn tượng tốt có phải hay không?”

“Hài, sớm nói” Đồng Học Bàn nói: “Không cần thay quần áo, chị mặc như vậy đã tốt lắm rồi, xinh đẹp muốn đòi mạng rồi”.

“Ha ha, anh cũng thật là không nói lý, được rồi, anh nói được là được, Tạ tử cũng không thay đồ, đi thôi, trước đi siêu thị mua chút đồ”.

“Không cần, để tôi mua là được”.

“Anh mua hay tôi mua có gì khác nhau sao? Bảo anh đi thì anh cứ đi đi, lái xe”.

Thấy Tạ Tuệ Lan dễ tâm như vậy, Đồng Học Bản cũng cười, “Được rồi, ngồi cho vững”.

465. Chương 463: Chị Dâu

Chạng vạng.

Huệ điền hương, Loan gia.

Một chiếc Santana dừng ở trước cửa, Đồng Học Bản mở cửa xuống xe, từ sau mang xuống mấy bao lớn bao nhỏ, ai cũng có phần, có quần áo, có trang điểm, có đồ ăn, Tạ Tuệ Lan cũng chủ động tiếp nhận đến hai cái gói to, cùng Đồng Học Bản cùng nhau đi vào nhà. Nhà phía bắc sáng đèn, ngoài cửa có thể nhìn thấy có bóng người ở bên trong đi tới, còn có tiếng nói chuyện của cậu cùng mẹ.

Hứa thị nghe thấy được tiếng mở cửa, cửa phòng phía bắc mở ra, lộ ra ánh mắt căng thẳng của Loan Hiểu Bình.

Đồng Học Bản cười ha ha nói: “Mẹ, con đưa người về ẹ đây, đây là Tuệ Lan, mọi người trước đây đã gặp qua, không cần giới thiệu”.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm đi lên, “Bá mẫu, bác khỏe”.

“A, tốt, cháu cũng khỏe”.

“Trên đường tranh thủ đi siêu thị, đã tới chậm” Tạ Tuệ Lan nói: “Làm cho bác chờ lâu”.

“Không có việc gì không có việc gì” Loan Hiểu Bình ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn con một cái, con mắt chỉ tập trung ở Tạ Tuệ Lan, khóe miệng cũng nổi lên nụ cười nồng đậm, nhìn chăm chăm mặt nàng cả một lúc lâu.

Đồng Học Bản buồn cười nói: “Mẹ, nhìn gì vậy”.

Loan Hiểu Bình mới hồi phục tinh thần lại, “Ô, như thế nào mua nhiều thứ như vậy?”

“Con cũng nói, nhưng Tuệ Lan không nghe, cứ mua”.

“Mau vào nhà, vào phòng rồi nói, đồ ăn đều đã xong, lập tức có thể ăn cơm”.

Trong phòng, cậu dì cả dì hai người mấy nhà đều ở đó, vừa thấy Đồng Học Bản hai người tiến vào, đều đứng lên, một đám ánh mắt toàn dừng ở trên người Tạ Tuệ Lan. Đồng Học Bản vừa thấy, liền nhân tiện đưa tay giới thiệu mấy người cậu dì cả, rồi mang đồ ra đều phân ọi người, Tạ Tuệ Lan mỉm cười cũng gọi theo Đồng Học Bản.

Vừa nghe Tạ Huyện trưởng kêu mình là “cậu”, cậu trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều, lập tức mặt mày hồng hào, cùng mẹ tiếp đón Tạ Tuệ Lan ngồi xuống.

“Tạ Huyện trưởng, ngài uống trà gì?”

“Mẹ, người cũng đừng xưng hô như vậy, gọi cháu Tuệ Lan đi”.

“A, Tuệ Lan, ha ha, tôi đi pha chén trà xanh cho cháu”.

Ban đầu mọi người vẫn là có chút không được tự nhiên, cũng thực câu nệ, dù sao người trong phòng họ là Huyện trưởng huyện Duyên Đài, là quan phụ mẫu, thực làm ấy người cậu dì cả cũng không dám lấy tư thái trưởng bối cùng nàng nói chuyện, nhưng sau lại thấy Tạ Tuệ Lan một chút cũng không có làm cao, với ai cũng đều cười nói, không khí mới chậm rãi buông lỏng, đám người dì cả dì hai cũng dần dần buông lỏng, nhiệt tình cùng Tạ Tuệ Lan bắt chuyện.

Lúc này, Đường Cẩn thở hồng hộc đẩy cửa vào, “Cháu mới tan tầm, chị dâu của cháu tới chưa?” Vừa thấy Tạ Tuệ Lan an vị ở nơi đó, nàng a một tiếng, le lưỡi.

Dì Hai trên sô pha trừng mắt nhìn con gái, “Động cái gào lên làm gì, nha đầu kia”.

“Là Tiểu Cẩn phải không?” Tạ Tuệ Lan cười nhìn nàng, “Vẫn nghe Tiểu Bân khen em, ha ha, em không phải đi làm ở huyện thành sao? Như thế nào không gọi điện thoại? Nếu biết chúng ta cùng nhau trở về”.

Đường Cẩn nhìn nàng, đánh bạo kêu một tiếng, “Chị dâu”.

“Ừm, ha ha” Tạ Tuệ Lan đáp một tiếng.

Thấy thế, Đường Cẩn cũng mạnh dạn hắt lên, “Chị dâu, chị thực cùng anh của em nói đối tượng? Trời đất, có phải lần trước anh của em nằm viện thì mới quen được với chị hay không?” Nàng khi nhận được tin tức thì hơi muộn, vẫn là mẫu thân nàng ở điện thoại nói cho nàng, vừa nghe Tạ Huyện trưởng lại có thể thành bạn gái biểu ca mình, Đường Cẩn lúc ấy cả kinh thiếu chút nữa đặt móng ngựa trên mặt đất, chờ một chút liền khẩn cấp chạy về quê nhà.

Tạ Tuệ Lan cười cười từ chối cho ý kiến.

Đường Cẩn thực kỳ quái, cũng không để ý tới cha mẹ đang trừng mắt nhìn mình, tiếp tục hỏi, “Đó là chị theo đuổi anh của em hay anh của em theo đuổi chị?”

Đồng Học Bân liếc mắt nhìn Đường Cẩn, “Đi đi, hỏi làm gì!”

“Đối với quá trình luyện ái của anh... em rất tò mò!” Đường Cẩn quả thật rất là tò mò.

Tạ Tuệ Lan cũng không có gì kiêng dè, ha ha cười nói: “Cũng không có gì không thể nói, chị cùng Tiểu Bân lần đầu tiên nhận thức, còn là hai năm trước, khi đó chị đi ngang qua cửa bắc phố hòa bình bên kia, đang gọi điện thoại ư, ví tiền bị người giật mất, Tiểu Bân từ phía sau bắt được tên trộm, đó là lần đầu tiên hai chúng tôi gặp mặt, sau đó còn xảy ra không ít chuyện, ừm, về phần vấn đề mà em hỏi, hẳn là chị theo đuổi Tiểu Bân đi, ha ha”.

Chị theo đuổi Tiểu Bân?

Đường Cẩn nghe được một trận trống mắt, ngay cả Loan Hiểu Bình cùng đám người cậu mợ cũng tắc lưỡi không thôi, không khỏi đều lập tức hướng trên mặt Đồng Học Bân xem xét.

Đồng Học Bân bị nhìn đến mặt đỏ lên, thật ra hẳn cùng Tạ Tuệ Lan cũng không có chuyện ai theo đuổi ai, thật muốn nói tới, hai người bọn họ xác lập quan hệ luyện ái vẫn là lần đó ở Tạ gia, Tạ Tuệ Lan thực đột ngột hỏi một câu, “Có nghĩ cùng tôi nói luyện ái” Đồng Học Bân gật đầu, kết quả là thành, theo góc độ này mà nói thì Tạ Tuệ Lan nói cũng không có gì sai, quan hệ luyện ái này quả thật là nàng đề xuất trước.

Đường Cẩn vô cùng bội phục, đối với Đồng Học Bân vụng trộm giơ ngón tay cái lên.

Loan Hiểu Bình cũng hiểu được con rất bản lĩnh, một đại mỹ nhân như vậy, một mỹ nữ Huyện trưởng như vậy, vẫn là người ta theo đuổi con mình? Giờ khắc này, Loan Hiểu Bình rốt cuộc lần đầu tiên cảm thấy sự tình con mình cùng Tạ Tuệ Lan có điểm không có gì quá mức, Tạ Tuệ Lan giống như thực tính làm con dâu của mình? Nghĩ đến đây, Loan Hiểu Bình ngồi không yên, không để cho Đường Cẩn hỏi lung tung nữa, “Tiểu Cẩn anh của con da mặt mỏng, đừng hỏi nữa”.

Cũng không để cho Đường Cẩn hỏi nữa, Loan Hiểu Bình lại lôi kéo tay Tạ Tuệ Lan nói chuyện.

“Tuệ Lan, nhà cháu có mấy người?”

“Chỉ nhà bên cháu mà nói, ba người, ha ha, cháu cũng là con một”.

“Con một, ừm, bác nghe nói cháu cùng Tiểu Bân tính kết hôn? Ngày định rồi sao?”

“Không có, hai chúng cháu cũng không dám làm chủ” Tạ Tuệ Lan nói chuyện thực thể diện, cực kỳ tự nhiên nắm tay Hiểu Bình, cười tủm tỉm nói: “Chủ yếu vẫn là xem ý tứ bác cùng các trưởng bối, ha ha, thật ra cháu hẳn là cáo tội trước, cùng Tiểu Bân nói đối tượng cũng không rõ ràng, thẳng đến hôm nay mới đăng môn bái phỏng, thật sự có điểm mất cấp bậc lễ nghĩa”.

“Không quan hệ” Loan Hiểu Bình vỗ vỗ mu bàn tay nàng, “Tiểu Bân nếu có thể cưới cháu, vậy bá mẫu nằm mơ cũng cười, nhà chúng ta không chú ý nhiều như vậy”.

“Đúng rồi bá mẫu, mua cho bác cái vòng cổ, cũng không biết thích hợp hay không” Tạ Tuệ Lan đưa tay vào túi, lấy ra một cái hộp trang sức dài nhỏ.

Loan Hiểu Bình mặt nghiêm, “Cháu đây là làm gì? Không cần không cần”.

“Bác thử xem, cố ý chọn nửa ngày, chỉ thấy dây này là cảm thấy thích hợp với bác” Lấy ra khỏi hộp, một chuỗi vòng cổ bạch kim rất nặng liền lộ ra sáng bóng, xem qua dây này ít nhất cũng phải ngoài ba vạn, mặt trên còn đính kim cương. Tạ Tuệ Lan đem vòng cổ kim quang lập lòe lấy ra, tay vừa nhấc, đưa qua đeo cho Loan Hiểu Bình, Loan Hiểu Bình chối từ vài cái, thật sự không lay chuyển được nàng, đành phải một bên cổ để nàng đem vòng cổ bạch kim đeo lên trên cổ mình, cúi đầu nhìn, phi thường xinh đẹp.

Mợ cùng dì cả cũng hâm mộ nhìn nàng.

“Tuệ Lan, cái này... bá mẫu cảm ơn cháu”.

“Bác khách khí rồi, ha ha”.

Loan Hiểu Bình đã muốn cười đến cười toét, không phải để ý chút tiền ấy, mà là Tạ Tuệ Lan có thể có phần tâm ý này, làm cho Loan Hiểu Bình thật cao hứng, kết quả là, Loan Hiểu Bình lôi kéo tay Tạ Tuệ Lan không buông, nói chuyện càng lúc càng sôi nổi. Cậu dì cả bọn họ cũng không thể chen vào một câu.

Không khí tốt lắm, duy có Đồng Học Bân bị bỏ rơi, làm cho hắn có chút lạc lõng, nhìn bên kia tiếng hoan hô tiếng cười, Đồng Học Bân rút điều thuốc ra, cuối cùng thật sự nhàm chán, kêu khổ nói: “Mẹ, có phải ăn cơm trước hay không? Qua lại một ngày, con đã đói lắm rồi”.

“Đúng đúng, cứ mãi nói chuyện” Loan Hiểu Bình lập tức đứng dậy, “Mẹ đi xào rau”.

Tạ Tuệ Lan thực tranh sĩ diện cho Đồng Học Bân, mặc kệ thế nào, dù sao cũng nói, “Bá mẫu, để cháu làm”.

Mợ cùng dì cả dì hai các nàng nào dám để cho Tạ Tuệ Lan tự mình xuống bếp, lập tức đem Loan Hiểu Bình cùng Tạ Tuệ Lan ngăn lại, ba người bọn họ đi xuống bếp.

Trước kia khi Đồng Học Bân còn tại Bắc Kinh, Loan Hiểu Bình cùng trong nhà vị trí không quá cao, nấu cơm rửa chén đều là nàng cùng dì hai Tiểu Bân xử lý, bất quá hiện tại tình huống hiển nhiên không giống, Loan Hiểu Bình đã muốn hơn nửa năm chưa đi đến xuống bếp, đều là đám người mợ dì thu xếp.

Sau khi ăn xong.

Đường Cẩm cuốn lấy Tạ Tuệ Lan, chứ “chị dâu” không ngừng kêu, lại hỏi tới quá trình luyện ái của Đồng Học Bân cùng nàng.

Nương lúc này, Đồng Học Bân đối với mẹ liếc mắt ra hiệu, lôi kéo Loan Hiểu Bình đi vào trong phòng cười cười, “Mẹ, thế nào, vừa lòng chứ?”

“Xem con kìa” Loan Hiểu Bình cười nói: “Ha ha, vừa lòng, vô cùng vừa lòng, con, đây là kẻ ngốc cũng có phúc của kẻ ngốc”.

Đồng Học Bân không thích nghe, “Kẻ ngốc? Con? Con ngu ngốc khi nào!”

Loan Hiểu Bình thực thốn thức, kéo tay con vỗ vỗ, “Nghe nói con cùng Huyện trưởng nói luyện ái, mẹ còn lo lắng, người ta dù sao cũng là đại quan, tuổi lại so với con lớn hơn không ít, một hai tuổi còn tốt, nay tới mấy tuổi... Mẹ sợ hai con sau khi thành gia sẽ bị nàng khi dễ, bất quá hiện tại mẹ yên tâm, Tuệ Lan tính tình rất tốt, người cũng dễ nói chuyện, cũng là người hiểu chuyện”.

Đồng Học Bân mặt trợn trắng, “Mẹ một ngày không nói xấu con là không được sao? Con mẹ là ai, khi dễ con? Mẹ hỏi nàng dám sao? Bình thường nàng đều nghe con, con bảo nàng đi hướng đông nàng cũng không dám đi hướng tây, tôi bảo nàng đi hướng bắc nàng cũng không dám đi hướng nam” Đương nhiên, lời này Đồng Học Bân là khẳng định không dám ở trước mặt Tạ Tuệ Lan nói, cũng quá sức là quăng lựu đạn mà.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Loan Hiểu Bình vừa nghe liền cười, “Con, hử chút là bắt đầu rồi...”

“Con nói thực đó, bắt đầu cái gì!” Vừa mới uống chút rượu, Đồng Học Bàn nói dối mà mặt không đỏ tim không nhảy.

“Được rồi được rồi, mẹ hôm nay cao hứng, không tranh cãi với con” Loan Hiểu Bình tươi cười đầy mặt nói: “Dù sao con dâu này mẹ là rất thích, người xinh đẹp, tính cách tốt, có bản lĩnh, con lần này cũng thật làm ẹ hãnh diện, ha ha, về sau sống cho tốt, đừng đem cô nương tốt như vậy để chạy mất”.

Đồng Học Bàn hừ hừ nói: “Xem mẹ nói kìa, con chính là cho nàng chạy, nàng cũng luyện tiếc con”.

“Người lại thổi phồng?”

“Không tin có phải hay không? Không tin mẹ đi hỏi Tuệ Lan đi!”

Cửa đột nhiên mở ra, Tạ Tuệ Lan đi ra, “Ừm? Bá mẫu hai người sao lại ở chỗ này đâu? Hỏi cháu cái gì?”

Đồng Học Bàn mặt sắc biến đổi, cười ha ha nói: “A, không có việc gì không có việc gì, tôi cùng mẹ trò chuyện thôi”.

Loan Hiểu Bình nhìn xem âm thầm buồn cười.

466. Chương 464: Xung Đột Nhỏ!

Ngày hôm sau.

Sáng sớm hơi có chút sương mù.

Sau khi tỉnh giấc Đồng Học Bàn một bên gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan một bên từ nhà đi ra, đáp thang máy xuống lầu.

“Alo, Tuệ Lan, dậy chưa?”

“Dậy rồi, đang chuẩn bị đi làm đây”.

“Ừm, vậy chị mặc nhiều chút quần áo, hôm nay cái có điểm lạnh, coi chừng cảm mạo”.

“Biết, ha ha. Đúng rồi, đêm qua sau khi từ nhà anh trở về về, mẫu thân anh lại gọi điện thoại cho tôi, nói chuyện tới hơn mười một giờ”.

“Lâu như vậy? Mẹ tôi xem ra thực thích chị, nói chuyện cái gì vậy?”

“Nói chuyện về anh trước đây đó mà, mẫu thân anh còn kể rất nhiều chuyện về anh, ha ha”.

“Được được, tôi còn chuyện gì để nói?”

“Đình” Thang máy ở tầng một dừng lại. Sau khi nói vài câu Đồng Học Bàn cúp di động, đi ra hàng hiên chuẩn bị lên chiếc Santana đi làm. Đột nhiên, một một bóng đen từ bên cạnh chạy tới, là một con nhin giống như chó vàng, bộ dạng rất khó coi, tai to mắt lớn, hăn là giống ngoại quốc, một loại chó lớn, nó sau khi thấy Đồng Học Bàn liền cong lưng sủa loạn lên, giống như muốn xông lên vậy.

Đồng Học Bàn theo bản năng lui về phía sau một bước, mày cau lại.

Thấy thế, con chó vàng lớn sủa càng hung, còn xông tới một bước, “Sủa cái gì, chó nhà ai?” Đồng Học Bàn quát: “Nhanh kéo đi cho tôi! Ngay cả dây cũng không đeo! Làm cái gì đây?”

Trong đại viện không có người trả lời.

Con chó lại sủa, lại kêu ngạo hướng Đồng Học Bàn xông tới, giống như muốn tìm cơ hội cắn vậy.

Người có dùng hay không đây? Đồng Học Bàn trong mắt lạnh lùng, nếu không phải hăn mấy ngày nay muốn hạ thấp, thì đã sớm một cước đá qua rồi. Hăn là không quá thích chó, bởi vì thời đi học hăn có một bạn học quan hệ cũng không tệ lắm bị một con chó điên cắn, cuối cùng bị bệnh chó dại mà chết, đây là một loại bệnh truyền nhiễm tỉ lệ tử vong trăm phần trăm, người nọ thảm trạng trước khi chết Đồng Học Bàn đi qua bệnh viện là chính mắt nhìn thấy, có thể dùng nhìn thấy ghê người để hình dung. Cho nên tự đó về sau hăn thấy chó thì có chút chán ghét, con chó nhỏ thì còn đỡ chút.

Lại hô hai tiếng, rồ cuộc, một người trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi từ trong khu nhà chậm rãi đi tới, tuyệt không sốt ruột.

“Đại Hoàng, trở về” Hường Nhân Kiệt huýt sáo một cái.

Con chó vừa nghe, như hổ rình mồi nhìn xem Đồng Học Bàn, quay đầu đi.

Đồng Học Bàn vừa thấy thanh niên bộ dáng không nhanh không chậm, một chút liên tức giận, “Cậu sao lại thả chó như vậy? Chó lớn còn không đeo dây thừng? Cắn người thì làm sao bây giờ?”

Hường Nhân Kiệt nhìn nhìn hắn, không kiên nhẫn nói: “Đại Hoàng không cắn người. Đó là với đùa giỡn thôi”.

“Có đùa giỡn như vậy sao?” Đồng Học Bàn âm thanh lạnh lùng nói: “Lần sau đeo dây cho tôi! Đây là khu tập thể huyện ủy! Cậu cho là địa phương nào?” Nội thành Bắc Kinh ở các tiểu khu từng có văn bản rõ ràng quy định, cấm nuôi chó thể hình lớn, Đồng Học Bàn không biết huyện Duyên Đài bên này cho phép hay không, nhưng tối thiểu đây là phải buộc lại, cái này không phải là vấn đề cắn người hay không, đây là vấn đề đạo đức. Cũng chính là Đồng Học Bàn không sợ, bị cắn cũng có thể BACK trở về, nhưng nếu đối một tiểu cô nương bị một con chó so với nàng còn cao hơn sữa to, sớm bị dọa khóc rồi.

Hường Nhân Kiệt mặt nhăn mày nhu, “Anh bảo tôi buộc là tôi buộc sao? Anh là ai?”, Đồng Học Bàn tức qua sinh cười, “Tiểu tử! Muốn tra có phải hay không?”

Đại Hoàng lại sửa loạn lên, đối với Đồng Học Bàn cong lưng mà sửa.

Lúc này, Cục trưởng cục công an Lương Thành Bằng từ một hàng hiên cất bước đi ra, hắn ở ký túc xá cục công an cùng bên này đều có phòng ở, tính ra cũng là thời gian ở bên này nhiều hơn một ít, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bàn cùng Hường Nhân Kiệt, Lương Thành Bằng hơi hơi sững sờ nói: “Đồng Cục trưởng, đi làm à? Ồ, Nhân Kiệt? Cháu khi nào thì trở về? Không phải học ở Bắc Kinh sao?”

Hường Nhân Kiệt cười nói: “Là chú Lương, đã tới 1-5, đại học cũng không có khóa gì, nên trở lại coi một lát, đêm qua vừa về”.

“Dắt chó sao? Cháu thật ra thích sủng vật, ha ha, buổi tối đến nhà chú Lương ăn cơm đi”.

“Hắc hắc, để nói sau, cháu có vài người bạn đi cùng, buổi tối không chừng là theo chân bọn họ đi ra ngoài”.

Lương Thành Bằng xen ngang như vậy, Đồng Học Bàn cũng lười cùng thanh niên này chấp nhậm, quá mất mặt. Hơn nữa hắn cũng không muốn cùng Lương Thành Bằng nói chuyện, chào tiếng rồi lên xe mình.

Hường Nhân Kiệt lạnh lùng nhìn Đồng Học Bàn, hắn cũng giống như tính khí không thuận.

Nhìn Đồng Học Bàn lái xe đi, Lương Thành Bằng có chút bất đắc dĩ, trong lòng thở dài.

Đêm qua, Lương Cục trưởng đã gọi điện thoại cho Đồng Học Bàn, cũng đối với sự tình ngày hôm qua cục công an bắt người thẩm vấn tỏ vẻ bất đắc dĩ. Đồng Học Bàn tuy rằng ngoài miệng nói không có việc gì, nói hắn không để ở trong lòng, cũng lý giải Lương Thành Bằng thân là nhân mã Hường hệ khi đó không thể không làm như vậy, nhưng lý giải thì lý giải, muốn cho Đồng Học Bàn trong lòng không tức giận cũng là không có khả năng. Tốt rồi, khi ở bệnh viện quân khu Bắc Kinh mẫu thân người bệnh tình nguy kịch, tôi chạy trước chạy sau lo liệu cho người, vừa an bài nằm viện vừa tìm bác sĩ tốt nhất còn cho người mượn xe, lúc này mới đem mẫu thân người cứu trở về, nhưng còn bây giờ thì sao? Tôi liền nhận lấy cái báo đáp như vậy? Còn đi theo bộ đỡ tên trẻ tuổi kia. Tôi cũng không tin Lương Thành Bằng người không phát hiện con chó của hắn thiếu chút nữa muốn cắn tôi, mà thế nào? Chẳng những làm bộ như không phát hiện còn cùng tên kia thân thiện? Cái này là có xem mặt mũi của tôi hay không đây?

Ra khỏi khu nhà rẽ qua góc cửa, bóng dáng của Tiểu Hoa xuất hiện ở bên đường cái. Đây là con của trưởng phòng võ trang Hùng Chí Dũng, là tiểu hacker mấy lần xâm nhập trang web của huyện.

Xe dừng lại, Đồng Học Bàn quay cửa kính xe xuống hô: “Đến trường à?”

“Ồ, anh Đồng?” Tiểu Hoa ồm một cái, “Đến trường”.

“Ba của em không đưa đi sao? Lên xe đi, anh đưa em đi”.

“Ha ha, cảm ơn anh Đồng” Trước mặt Đồng Học Bàn, Tiểu Hoa vẫn là thực thoải mái, sau khi lên xe đóng cửa, “Anh sao lại lái chiếc Santana? Em còn muốn ngồi Mercedes đó, đúng rồi, nghe ba em nói anh cùng Tạ Huyền trưởng muốn làm đối tượng? Em ngất, anh Đồng là thật hay giả vậy? Tạ Huyền trưởng là tình nhân trong mộng của em đó, em đời này còn chưa từng thấy qua người xinh đẹp như vậy đó, anh... Ài, em thật là buồn bực”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Mới nghe em nói nhiều nghe vậy, còn tình nhân trong mộng nữa? Cho ba em nghe thấy còn không đánh chết em”.

Tiểu Hoa ở nhà thuộc loại người suốt ngày trầm lặng ủ rũ, cùng cha mẹ rất ít trao đổi, bất quá cùng bằng hữu cùng bạn cùng lứa tuổi, Tiểu Hoa nói cũng rất nhiều, cũng không có gì cố kỵ.

Sau khi nói vài câu, Đồng Học Bàn đột nhiên nói: “Đúng rồi, vừa mới khi em ra đại viện có thấy một người trẻ tuổi dẫn chó không?”

“Dẫn chó? Không chú ý”.

“Anh xem Lương Cục trưởng cùng hần nhận thức, còn giống như gọi hần cái gì Nhân Kiệt?”

“Ôi chào? Nhân Kiệt? Hướng Nhân Kiệt sao? Hần đã trở lại?”

“Em cũng nhận thức?” Đồng Học Bàn không phải cán bộ sinh trưởng ở địa phương huyện Duyên Đài, đối rất nhiều tình huống tự nhiên không có hiểu biết bằng Tiểu Hoa, “Nói cho anh biết, là con của nhà ai vậy?”

Tiểu Hoa bĩu môi nói: “Còn có thể là con nhà ai? Con của Hướng Bí thư đó”.

Đồng Học Bàn nhú mày nói: “Con Bí thư Huyện ủy? Anh như thế nào vẫn chưa thấy qua?”

“Hướng Nhân Kiệt vẫn học ở tại Bắc Kinh, ước chừng là ba năm trước đây chuyển lên một trường trung học ở Bắc Kinh, anh khi đó còn chưa có làm Phó Cục trưởng cục công an đâu” Tiểu Hoa nói: “Thật ra hần nguyên bản cũng là học ở huyện Duyên Đài, bất quá lúc ấy Hướng Bí thư còn chưa có làm bí thư, nguyên con của Thường Bí thư cùng Tiền Trưởng phòng tuyên truyền kia đều khá lớn, hai bảy hai tám ba mươi tuổi, nhưng Hướng Nhân Kiệt này vẫn gây chuyện thị phi, cùng đám người Tiền Phi đã bị bồn hoa rơi vào đầu mà trở thành ngu ngốc kia có không ít xung đột, nhưng Hướng Nhân Kiệt tuổi còn nhỏ, ba của hần cũng là lãnh đạo, đương nhiên cũng không muốn động chạm đến đám người Tiền Phi, cho nên sau lại chuyển trường, hai năm này vẫn không có trở về, hần có thể là sợ Tiền Phi thu thập hần”.

Đồng Học Bàn giật mình gật gật đầu, “Được đó tiểu tử, biết cũng khá nhiều”.

“Đúng mà, hắc hắc, hiện tại Thường bí thư đi rồi, Tiền Phi cùng Kim Đế sơn trang cũng bị anh đánh xuống, Hướng Bí thư cũng đã làm người đứng đầu, Hướng Nhân Kiệt này mới trở về”.

“Nghe giọng điệu của em, hai bên quan hệ cũng không đúng?”

“Ba em tuy rằng cùng ba hần là một phe phái, nhưng em cùng Hướng Nhân Kiệt không phải người một đường, không chơi với nhau được, hần là thích chơi mèo chơi chó, còn thích nơi nơi khoe khoang, em xem liền chán ngấy, mẹ em cũng cùng em nói rồi không chỉ một lần, không nên chơi cùng Hướng Nhân Kiệt, nói hần rất có thể gây chuyện” Những lời này, Tiểu Hoa cũng không có kiêng dè nói ra, hần đối với Đồng Học Bàn không có nhiều phòng bị, thứ nhất là Đồng Học Bàn tại thời điểm hacker công kích trang web huyện kia đã tha hần một lần, hai là mẫu thân Tiểu Hoa vẫn đối với Đồng Học Bàn khen ngợi có thừa.

Không trách nhà Tiểu Hoa lại có thái độ này.

Đồng Học Bàn thanh danh là không tốt, nhưng này thanh danh không phải là thanh danh xấu, nhân phẩm của hần là được rất nhiều người công nhận. Lần đó ở vườn bách thú Phần Châu, con của bí thư ủy ban kỷ luật Đoạn Chính An rơi khỏi xe du lịch, mắt thấy sẽ bị một con hổ đồng bắc cắn chết, vào thời điểm kia Đoạn Bí thư là vừa mới thông qua trình tự kiểm tra kỷ luật tra xét Đồng Học Bàn, hai người đã muốn mâu thuẫn rất sâu, nhưng mặc dù loại tình huống này, Đồng Học Bàn vẫn phần đầu quên mình nhảy xuống xe, đánh bạc tính mệnh cứu con của Đoạn Bí thư, bực tính cách này, bực khí phách này, có mấy người có thể làm được?

Cho nên mặc dù là người phe phái Tạ Tuệ Lan, mẫu thân Tiểu Hoa cũng không có keo kiệt đối với Đồng Học Bân tán thưởng.

Đưa Tiểu Hoa đến trường học, dọc theo đường đi nói chuyện với nhau Đồng Học Bân cũng đối với người nhà Hướng Đạo Phát đã tiến thêm một bước hiểu biết, cha nào con nấy, nhà này cũng phong phải là thứ gì tốt! Nhìn một cái Hướng Nhân Kiệt, ngay cả người phe phái cha mình cũng không muốn thấy hắn, người này quan hệ cũng quá kém?

Bất quá Đồng Học Bân hiện tại muốn lo lắng vẫn là vấn đề công tác của chính mình, mình cùng Tạ Tuệ Lan luyện ái liên lụy đến nguyên tắc tị hiềm, Đồng Học Bân không biết Hướng Đạo bước tiếp theo sẽ ép buộc như thế nào, cũng không biết vị trí Cục trưởng của hắn còn có ngôi ổn hay không, hiện tại loại thời điểm này nếu đem hắn điều nhiệm địa phương khác, cho dù là đứng đầu khoa cục, Đồng Học Bân cũng là không muốn đi.

Công tác đã muốn đi vào quỹ đạo, hạng mục gần trăm triệu của Phác Vĩnh Hỉ cũng mau ký hện, phòng Chiêu thương đúng là thời điểm sẽ có được một chiến tích lớn lao, mình đi chẳng phải là không công làm cho người khác sao? Không công lãng phí mấy tháng cố gắng này?

Đồng Học Bân cũng không thể tiếp nhận.

467. Chương 465: Giả Bệnh!

Lữ Đại Phát từ chức sao?

Cũng đã định người làm Phó Cục trưởng rồi.

Con mẹ nó Hướng Đạo, người vươn tay quá xa rồi đấy. loại việc này một Cục trưởng như tôi lại có thể một chút cũng không biết sao? Thật là huyện Duyên Đài các người không nói hai lời chứ?

Không cần hỏi Đồng Học Bân cũng biết Cổ Nghiêm chắc chắn là người của Hướng Đạo, đối với chuyện cầm một cây đinh trong phòng Chiêu thương, Đồng Học Bân chắc chắn sẽ không tiếp đón, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, đây là một lần trao đổi, hoặc là một lần thỏa hiệp. Tạ Tuệ Lan sẽ đồng ý để bảo vệ vị trí của Đồng Học Bân, tên Cổ Nghiêm này cũng chỉ có thể mất nhắm mắt mở cho qua, chức vụ của Đồng Học Bân mới có thể giữ nguyên. Như thế là kết quả tốt nhất.

“Khi nào Cổ Nghiêm lên nhận chức?” Đồng Học Bân hỏi.

“Bởi vì đây là thời gian đặc biệt của chiêu thương hội, rất nhiều trình tự đã được lược bỏ, nên đã nên nhận chức ngay hôm đó rồi. Chắc chắn buổi trưa Cổ Nghiêm sẽ đến báo danh”.

Đồng Học Bân hít vào nói: “Nói như vậy, thời gian này mọi việc ở hội chiêu thương, Cục trưởng là tôi đây sẽ phải nghe lời một Phó Cục trưởng như hắn?”

“Đảo ngược hết cả rồi phải không?” Hồ Tư Liên cười khỏ nói: “Nhưng lần này hội chiêu thương... trong cuộc họp thường ủy vấn đề thảo luận chính là lấy quyết sách của Phó Cục trưởng Cổ Nghiêm làm chủ”.

Cái này con mẹ nó không phải giống nhau cả sao?

Cái này còn không phải là đến ngồi trên đầu tôi sao?

Biết rõ không có biện pháp nào vẹn cả đôi đường, đối với quyết định này Đồng Học Bân vẫn thấy vô cùng tức giận, ngắt điện thoại.

Hắn vội gọi ngay một cuộc điện thoại cho Tuệ Lan.

Tít tít tít, điện thoại thông.

Giọng điệu của Tạ Tuệ Lan vô cùng bình thản: “Ha ha, lập tức họp công đoàn có việc, có chuyện gì nói nhanh lên?”

“Tuệ lan” Đồng Học Bân nói: “Tôi thật khâm phục chị, đến lúc này còn có thể cười được sao? Lần này tôi không nghĩ là công tác của tôi một chút cũng không biến đổi, mất công tác trừ tính chung hội Chiêu thương

kia tôi cũng không một câu oán hận, nhưng Cổ Nghiêm kia là ai? Đến công việc trong phòng Chiêu thương còn không biết rõ, lại để hội Chiêu thương cho hắn phụ trách? Hắn dựa vào cái gì chứ? Trong chuyện này, cho dù là giao cho Tôn Thôn Lập phụ trách...” Đồng Học Bản còn chưa có nói xong.

“Đề nghị này tôi cũng không đồng ý. Lý do phản đối cũng giống như anh nói, nhưng Hướng Bí thư nói Cổ Nghiêm trước kia cũng từng tham gia trừ tính hội Chiêu thương. Về phương diện này, kinh nghiệm của anh ta cũng không kém gì so với Phòng Chiêu thương các anh. Có nhiều người càng tốt, sở dĩ điều Cổ Nghiêm xuống cũng là vì lo lắng cho hội Chiêu thương vân vân, còn nói chỉ có nhận chức vài ngày, Cổ Nghiêm chắc chắn sẽ đảm nhận tốt nhiệm vụ”.

“Đảm nhiệm cái rắm! Đây chẳng phải là chiếm đoạt thành tích sao?” Đồng Học Bản tức giận nói: “Tôi đã dựng lên cho tốt, hạng mục một trăm triệu chắc chắn sẽ được ký kết với thương hội, tôi vất vả chạy trước chạy sau, hắn chỉ ngồi không đã muốn đem bao nhiêu công lao nhận hết về phía mình? Hương Đạo Phát hắn muốn làm cái gì chứ? Chẳng phải quá thất đức sao? Lâm trận đối tượng, cũng cốt để kéo thêm thành tích chính trị cho hắn, hắn có cái nhìn đại cuộc gì chứ?”

Ngay cả dù Đồng Học Bản không tham gia trừ tính hội Chiêu thương lần này, thì chiến tích này cũng không thể chạy ra khỏi tay hắn được, nhưng tình hình hiện tại rõ ràng không phải như thế, Cổ Nghiêm trở thành người phụ trách hội Chiêu thương, quyền lực, cục diện hội chiêu thương, những công việc này đều sẽ được ghi vào hồ sơ, cuối cùng đưa ra báo cáo, Cổ Nghiêm hẳn vẫn là người nhận được lợi lớn nhất, hạng mục gần một trăm triệu do Phác Vĩnh Hỷ đầu tư cũng trở thành do Cổ Nghiêm lời về được, thành tích đạt được từ nỗ lực Đồng Học Bản và những người khác trong phòng Chiêu thương đều bị Cổ Nghiêm lấy đi hơn nửa, Hương Đạo cũng vì đó mà hưởng lợi.

Như thế ai có thể chịu nổi chứ?

Tạ Tuệ Lan ngắt lời nói: “Có một số người coi công tác của hội Chiêu thương quá đơn giản rồi, trước kia khi Tiểu Bản nhà chúng ta chưa nhận chức, ai đã đồng ý tiếp quản cái phòng Chiêu thương này chưa? Tại sao chứ? Bởi vì công tác không hề dễ làm, vì thực lực kinh tế của huyện Duyên Đài không được tốt như những huyện khác, nhưng hiện tại phòng Chiêu thương vừa mới có chút thành tích lại có người muốn giành lấy, ha ha, nghĩ như thế không phải quá đơn giản sao? Cái gì cũng không làm mà lại muốn lấy thành tích chính trị... Nhưng làm gì có chuyện dễ như vậy”.

Nghe thấy giọng điệu của Tuệ Lan có chút thần bí, Đồng Học Bản có chút động lòng: “Chị nghĩ sao?”

Tạ Tuệ Lan chậm rãi nói: “Trước kia hội Chiêu thương của huyện Duyên Đài chúng ta cũng không phải là tốt, đầu tư vào cũng ít ỏi, kim ngạch ký kết hạng mục cũng không thích đáng, là ai làm thù người đó mất mặt, nhiệm vụ đó mọi người tránh cũng không được. Bây giờ có rất nhiều người chỉ nhìn vào thành tích của phòng Chiêu thương mà quên đi chuyện này. Ha ha, vậy tôi sẽ thức tỉnh mọi người một chút, cho bọn họ thấy rằng không có Tiểu Đồng của chúng ta, phòng Chiêu thương còn có thể làm mưa làm gió được nữa không, để cho bọn họ xem không có Tiểu Đồng phòng Chiêu thương còn có thể trở thành công cụ giành thành tích chính trị của họ được nữa hay không”.

Đồng Học Bản a lên một tiếng, “Chị muốn tôi quảng gánh đi?”

“Sức khỏe của anh không được tốt đúng không?” Tạ Huệ Lan cười nói: “Vây đi bệnh viện kiểm tra cẩn thận đi”.

Tôi ngất!

Đây là bảo anh em giả ốm nằm viện sao?

468. Chương 466: Gây Họa Từ Trên Sinh Hoạt

Buổi sáng.

Đột nhiên Đồng Học Bản nằm viện, nhưng lại có cũng là trong tình lý.

Mọi người đều biết cụ trưởng Đồng có tâm tư, tâm tư rất lớn.

Lãnh đạo phòng Chiêu thương lại bỏ gánh ra sau, cũng có điểm không nói nổi, nhưng dù có biết là Đồng Học Bản giả bệnh thì lãnh đạo huyện cũng chẳng thể trách cứ gì hắn ta. Quyền lực của Tiểu Đồng ở chiêu thương hội dễ bị đoạt mất, giao hết vào tay Phó Cục trưởng mới nhận chức, bây giờ lại đang là lúc tổ chức hội Chiêu thương, Tiểu Đồng lại chẳng thể làm được gì, nếu cứ tiếp tục đi làm, lẽ nào đi để nghe Phó Cục trưởng phân phó công việc sao? Làm sao có thể như thế được.

Bệnh viện nhân dân huyện.

Trong một gian phòng bệnh đơn.

Nằm trên giường bệnh, Đồng Học Bản chán nản không có việc gì làm, xoay người, cầm điện thoại gọi cho Tuệ Lan: “Đã họp xong chưa vậy?”

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, “Vừa xong rồi”.

“Anh em nằm viện rồi kiểm tra phát hiện ra một chút bệnh, đợi chút nữa còn phải truyền dịch”.

“Anh cũng thật nhanh đấy, ha ha, thể cũng tốt, nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi vài ngày.”

Đồng Học Bản buồn bực nói: “Tuệ Lan, nói thật với chị bây giờ tôi đang nhen một ngum ác khí mà không biết xả ra đâu đây, lần này nếu không phải do tôi làm ra một số chuyện, sợ có một số ảnh hưởng không tốt, cái bệnh viện này, tôi tuyệt đối sẽ không nằm, tất cả chẳng phải đều do Hướng Đạo và cái tên Cổ Nghiêm kia sao? Bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải đấu với họ một trận, tôi không tin là bọn họ năm lần bảy lượt ép tôi, tôi cũng sẽ không để cho bọn họ có một ngày yên thân!”

“Anh muốn làm gì?”

Hắn là cái gì cũng đều dám nói, “Tôi nói hai ta có phải là nên cùng hợp sức xô đổ Hướng Đạo xuống hay không?”

“Ha ha sau đó thì sao?”

“Còn sau đó cái gì chứ? Cứ xô đổ hắn xuống rồi nói sau” Câu nói này uất nhen trong cổ rất lâu rồi, Hướng Đạo đúng là thật sự đã hoàn toàn chọc giận Đồng Học Bản rồi.

Tạ Tuệ Lan bắt đầu dĩ cười cười, “Anh cứ mở miệng ra là như vậy, anh còn nhớ bí thư tiền nhiệm của huyện ủy không, lúc đó là thiên thời địa lợi nên có thể vượt qua, nhưng cũng phải nhớ một điều, một huyện ủy nhỏ cũng không phải muốn động là động được đâu. Được rồi, đợi xem có cơ hội thì cho Hướng Đạo một bài học, nhưng sau đó thì sao? Sau khi hắn bị hạ chức rồi thì sao? Việc này anh đã nghĩ đến chưa? Trừ việc để hai chúng ta hạ giận rồi, liệu còn có ý nghĩa gì thực tế không?”

Đồng Học Bản cân nhắc một chút rồi trở nên trầm mặc.

Tạ Tuệ Lan bỗng nhiên nói: “Nói vài câu để nghe, ha ha, nếu mà Hướng Đạo bị xuống chức, tôi sẽ là người đầu tiên không đồng ý”.

“Cái gì?” Đồng Học Bản ngăn người ra.

“Chính trị cũng qua không khỏi gia đình, cũng không phải bọn lưu manh đánh nhau” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Nói như vậy đi, Tạ tỷ của cậu vừa mới nhận chức Huyện trưởng, cũng chưa được đến một năm, nếu hắn ta bị xuống chức, anh cảm thấy tôi có thể tiếp tục không?”

Đồng Học Bản hơi sững sốt, cảm thấy hơi giật mình, hài, hóa ra là như thế, sao chị không nói sớm

“Đã rõ chưa?”

“Rõ rồi”.

Đồng Học Bản đã hiểu một chút, bây giờ công việc của chính quyền huyện mới bắt đầu từ từ triển khai, công việc của Tuệ Lan đang dần đi vào quỹ đạo, mặc dù Hướng Đạo có gây chút khó dễ nhưng nhìn tổng thể thì đó chỉ là chuyện nhỏ, cũng không gây áp lực gì nhiều cho chính quyền huyện cũng như Tuệ Lan. Ở thời điểm này mà thay đổi bí thư, cục diện nhất định sẽ có biến đổi rất lớn, lại cần phải làm lại, vạn nhất nếu người mới được điều tới còn có thể lực mạnh hơn Hướng Đạo thì cục diện sẽ phức tạp hơn rất nhiều,

không chừng sẽ lấy Đồng Học Bản và Tạ Tuệ Lan có quan hệ yêu đương mà trực tiếp loại bỏ Đồng Học Bản cũng là rất có thể.

Đánh đổ Hướng Đạo, đến lúc đó cũng đem cả chính mình đưa vào?

Bí thư cũ đi rồi thì lại có một người bí thư mới về nhận chức? Rồi lại lật đổ sao?

Thế thì còn gọi cái gì là làm chính trị? Mặc dù gia thế nhà Tạ Tuệ Lan có lớn, cũng không thể ép buộc như vậy được, tình hình chính trị trong nước cũng không phải chỉ cần Tạ gia nói một câu là được.

Thì ra trước kia Tuệ Lan án binh bất động là do còn phải lo lắng về chính trị.

Nghe Tạ tỷ nói những lời này. Đồng Học nuốt nước bọt một cái tự cảm thấy mình cần phải nhanh chóng trưởng thành trên con đường chính trị, bình thường hẳn vẫn hay nói người khác có tầm mắt quan sát thế giới quá hạn hẹp, nhưng bây giờ xem ra tầm nhìn của chính mình cũng không hề cao, học vấn trong lĩnh vực tranh đấu chính trị thật sự quá lớn.

“...Vậy, tôi sẽ nằm viện nghỉ ngơi”.

“Ha ha, cũng không nhất định phải như thế”.

“Hả? Không phải chị bảo tôi nằm viện sao?”

“Tôi cũng không bảo anh nhất định phải nằm viện thật, nâng cao tinh thần, chờ đến lúc thích hợp, anh có thể có sức chiến đấu là được”.

Đồng Học Bản chấn động một trận, “Việc của hội Chiêu thương vẫn có cơ hội xoay chuyển sao?”

“Có cơ hội xoay chuyển hay không không thể nói trước, nhưng Hướng Đạo muốn cướp trắng thành tích của anh, cũng không dễ dàng như thế đâu, Tạ tỷ không muốn hẳn bị điều đi nơi khác, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ trở mặt nhìn hẳn ở trong chính quyền huyện khoa chân múa tay. Anh cứ nằm viện nghỉ ngơi đi, bên này đã có chị rồi”.

“Được”.

Có lời nói của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản yên tâm hơn rồi. kiểu độ sức giữ những người đứng đầu thế này, hẳn cũng không chen vào được.

Có điều Tạ Tuệ Lan có phương thức tranh đấu của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản cũng có phương thức tranh đấu của Đồng Học Bản. Trong lĩnh vực tranh đấu chính trị, Đồng Học Bản thấy ngay cả Hướng Đạo cũng không thể bằng được Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản càng không thể sánh bằng. Nhưng trong phương diện ép buộc người khác thì cả một trăm người như Tạ Tuệ Lan cũng không bằng một mình Đồng Học Bản. Ở phương diện này Đồng Học Bản rất tự tin vào bản thân mình. Hẳn ở sau lưng Hướng Đạo hạ đao để xả cái cơn tức này, hẳn dùng phương pháp của mình để ép buộc trở lại.

Nén giận

Đó không phải là tác phong của anh em!

Nhưng lần này Đồng Học Bản cũng đã trưởng thành hơn, trước đây hẳn thường bị mọi người coi là người có tật xấu, không phải chỉ vì có thù tất báo mà phương thức báo thù cũng rất là thiếu đạo đức, rất không phù hợp với quan trường. Nhưng bây giờ Đồng Học Bản đi một ngày đàng học một sàng khôn, chuẩn bị mọi thứ rất “quy củ” sau đó mới quay lại hại Hướng Đạo một hồi!

Trên phương diện chính trị Tuệ Lan nhà ta sẽ tìm cách gây họa cho người! Vậy anh em sẽ gây họa của người trên sinh hoạt!

Lần này hai bên cùng hành động!

Một lát sau, mấy người La Hải Đình và Quách Phàn Vỹ biết tin Đồng Học Bản nằm viện, càng hiểu hơn về việc hội Chiêu thương có sự biến đổi về chức quyền, họ bèn vội vàng gọi điện thoại đến, rất muốn đến bệnh viện thăm hẳn, hình như là có một số chuyện nhất định phải hỏi, nhưng Đồng Học Bản lại không cho họ đến, cũng không nói nhiều, chỉ dặn dò bọn họ chuyên tâm vào làm việc, bây giờ vẫn đang trong thời gian làm việc, nếu để mọi người đến thăm, ắt sẽ có những ảnh hưởng không tốt, hết giờ làm mọi người có

thể đến vô tư. Đồng Học Ban vẫn chưa biết Tạ Huệ Lan sẽ dùng cách gì để đấu lại với Hướng Đạo, cho nên lúc này cũng không thể người khác có thể dò la được gì.

Buổi trưa.

Ăn cơm bệnh viện xong, Đồng Học Ban nhìn đồng hồ, lén lút gọi điện thoại cho Hồ Tư Liên: “Alo, chào chị Hồ, chị ăn cơm chưa? Chị đang nghỉ trưa à?”

“Ừm, vừa tan sở, đang định về nhà ăn cơm, sức khỏe của cậu thế nào rồi?”

“Hài, có thể có chuyện gì được chứ? Chỉ là bệnh vặt thôi mà”.

Biết là Đồng Học Ban giả bệnh, Hồ Tư Liên quan tâm nên hỏi một câu, sau cũng không hỏi gì nhiều nữa, cười nói: “Tìm tôi có việc gì không?”

“Ừm, chị có biết Hướng Bí thư ở đâu không? Ở đơn vị hay về nhà rồi?”

Hồ Tư Liên chớp chớp mắt nói: “Hướng Bí thư vẫn chưa về, có lẽ đang ở trong phòng làm việc, có điều lát nữa chắc sẽ về nhà ăn cơm, nghe nói trai của hần vừa từ Bắc Kinh trở về”.

“Ồ, vậy tôi biế rồi, cảm ơn chị”.

“Học Ban, cậu đây là muốn... nhưng mà trăm ngàn lần đừng hồ đồ nhé, cậu...”

“Tôi thì có thể làm gì hồ đồ được chứ, chỉ là tiện thì hỏi vậy thôi”.

Hồ Tư Liên cũng không tin, sau khi nghe hần hỏi Hướng Đạo ở đâu, trong lòng đã có chút run sợ, nếu là người khác thì không nói làm gì, nhưng đây là Đồng Cục trưởng, những việc thiếu đạo đức hần làm còn ít sao? Làm sao Hồ Tư Liên có thể yên tâm được chứ? Hướng chi vừa sáng nay Hướng Đạo cướp mất quyền của hần, Hồ Tư Liên biết Đồng Học Ban tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

“Học Ban, cậu...”

“Việc này chị cũng đừng nói với Tuệ Lan, tôi làm việc có chừng mực mà”.

Hồ Tư Liên dở khóc dở cười, tự đáy lòng nói cậu đã bao giờ làm việc có chừng mực chứ? Sau khi ngắt điện thoại, cô càng nghĩ càng thấy đây đúng là một chuyện xấu, nói không chừng phải nhanh chóng rút đồ đạc chạy theo về hướng đại viện.

Cùng lúc đó Đồng Học Ban cũng rời khỏi bệnh viện, lái xe đến thẳng tới khu ký túc xá. Trong thời gian hần nằm viện, cái gì cũng chưa chuẩn bị, bàn chải đánh răng, quần áo... cái gì cũng không mang theo, lần này về cũng là để lấy đồ, thuận tiện quan sát xem có cơ hội chơi Hướng Đạo một phen không. Đương nhiên lần trở về này không giống với những lần trước, như thế sẽ để mọi người biết, hơn nữa nếu để người khác biết mình chơi xấu Hướng Đạo thì thật là khó khăn.

Cửa khu nhà ở của huyện ủy.

Xe vừa đến gần, Đồng Học Ban liền thấy Hồ Tư Liên đạp xe đạp điện đi tới. Trong lòng biết rõ chị Hồ là sợ xảy ra chuyện nên mới đến “theo dõi”. Có điều Đồng Học Ban đang thấy tức lên tận đỉnh đầu, bậy dù có Thiên Vương lão tử đến đây cũng không ngăn nổi hần. Bỗng nhiên, ánh mắt hần dừng lại trên một chiếc xe Corola mu bạc đang đỗ ở ven đường, bởi vì hần nhìn thấy cửa xe vừa mở, một con chó to màu vàng chạy xuống, tiếp sau đó là con trai của Hướng Đạo, Hướng Nhân Kiệt và mấy người bạn cũng xuống xe, hình như bọn họ là bạn cùng lớp đại học, trông đều rất trẻ, chỉ chừng hai mươi tuổi.

“Nhân Kiệt, sao cậu đi đâu cũng dẫn theo chó vậy?”

“Đúng đấy, tớ nhìn thấy chúng cũng sợ, cậu nhốt nó lại được không?”

Hướng Nhân Kiệt không cho là đúng liền nói: “Nhốt cái gì mà nhốt? Nhốt rồi thì còn gọi gì là dắt chó đi dạo nữa chứ”.

Một sinh viên nói: “Nếu nó cắn người thì phải làm sao?”

“Cắn người thì cắn người” Một người khác cười hắc hắc, thấp giọng nói: “Bố cậu ta là bí thư, còn sợ gì Đại Hoàng cắn người, cắn cũng coi như là không cắn, ai bị cắn thì coi như là đen đủi thôi”.

Hướng Nhân Kiệt cười nói: “Được rồi, các cậu đi chơi đi nhé, tớ về ăn cơm đây, bố tớ cũng sắp về rồi”.

Con chó này là bảo bối của Hướng gia, đã nuôi dưỡng sáu bảy năm rồi, có rất nhiều tình cảm dành cho nó, trước đây không phải là nó chưa từng cắn người, về lý mà nói, việc cắn người của con chó này đáng lẽ ra cán bộ cơ quan có liên quan được phép bắt giữ con chó, có điều Hướng Đạo là người có thế lực trong huyện, ai dám động vào chó nhà họ Hướng chứ?

Cho dù trong tiểu khu có cấm nuôi chó, mà khi dắt chó đi dạo cũng yêu cầu phải buộc xích vào cổ dắt đi, nhưng mà người nhà họ không buộc, khi cắn người rồi, cũng chẳng ai dám nói gì. Đây có thể là vì thế lực ở huyện Duyên Đài.

Đồng Học Bản vừa đúng lúc đi qua, nghe được câu chuyện của bọn họ, lại thấy con chó kia đang nhìn người qua đường như hổ rình mồi, trên cổ vẫn không hề có xích. Đồng Học Bản nhất thời nổi trận lôi đình, chết tiệt, cắn người mà vẫn coi là không cắn? Người lại còn ngạo mạn nữa chứ. Các người thật cho là huyện Duyên Đài là hậu viện của nhà các người sao? Không biết trời cao đất rộng là gì! Buổi sáng nay anh em bảo người buộc dây vào người không phải là không thêm nghe sao? Được rồi, lần này anh em sẽ thay trời hành đạo.

Một chủ ý thiếu đạo đức liền hiện lên trong đầu.

469. Chương 467: Hướng Bí Thư Bị Chó Cắn!

Buổi trưa.

Trong đại viện của huyện ủy, Đồng Học Bản dừng xe trước ký túc xá nhưng lại không xuống xe.

Lúc này, Hướng Nhân Kiệt dẫn theo con chó Đại Hoàng xấu xí, cười cười từ biệt bạn học, không nhanh không chậm đi về hướng đại viện, cùng lúc đó, Hồ Tư Liên phát hiện ra xe của Đồng Học Bản, vội vàng đạp xe đạp điện của mình, mau chóng đi lên.

Đồng Học Bản đang suy nghĩ cân nhắc việc hại người, đương nhiên không muốn bại lộ, lập tức cầm điện thoại gọi cho Hồ Tư Liên.

Reng reng reng, reng reng reng, cách đó không xa Hồ Tư Liên cầm điện thoại lên, nhìn số điện thoại gọi đến thì hơi sững sốt một chút, liếc mắt nhìn về phía Đồng Học Bản rồi nghe máy: “Alo?”

“Hồ tỷ, tôi có việc nhờ chị giúp một chút”.

“Học Bản, cậu muốn làm gì, ngàn vạn lần đừng...”

“Tôi biết rồi, chị có nhìn thấy Hướng Nhân Kiệt không? Hình như hắn muốn về nhà, chị giúp tôi giữ hắn lại một chút, tùy tiện hỏi vài câu, đừng để hắn lên nhà vội.”

“Giữ hắn lại? Có ý tứ gì?”

“Chỉ là giữ hắn lại trong chốc lát mà thôi”.

Hồ Tư Liên khổ sở nói: “Cậu định làm cái gì, nói trước cho tôi một tiếng được không? Vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Huyện trưởng Tuệ Lan mắng tôi chết? Học Bản, chúng ta quen nhau cũng hai năm rồi, cậu cũng đừng hại tôi” Nếu vừa muốn làm tốt công tác mà lãnh đạo giao xuống, lại vừa phải làm tốt việc của người nhà lãnh đạo, một thư ký như thế thật khó làm, Hồ Tư Liên không nói lên được cảm xúc của mình, đặc biệt là những người nhà lãnh đạo như Đồng Cục trưởng lại càng khó mà nói nổi.

“Tôi hại ai thì cũng sẽ không hại chị đâu, Hồ tỷ, kính nhờ chị”.

Không có cách nào khác, Đồng Học Bản đã nhờ thì cô không thể không đồng ý, Hồ Tư Liên ngắt điện thoại, nghiêng đầu nhìn, đánh phải mặt dày chạy lên phía trước, hướng về phía Hướng Nhân Kiệt gọi: “Là Nhân Kiệt có phải không?”

Hướng Nhân Kiệt dừng bước, nhìn cô một chút rồi hỏi: “Cô là?” Nhìn có vẻ quen mắt.

Hồ Tư Liên cười nói: “Tôi là Hồ Tư Liên, là thư ký của Tạ Huyện trưởng.”

Hương Nhân Kiệt theo bản năng khẽ nhú mày, cho dù không hiểu lắm về chính trị, nhưng chí ít hắn cũng biết ai là đối thủ của cha hắn, nghe nói từ lúc Tạ Tuệ Lan về huyện Duyên Đài đã gây không ít rắc rối cho ba hắn, vì thế đương nhiên Hương Nhân Kiệt đối với Hồ Tư Nhân cũng có chút ác cảm, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Ồ, cháu biết cô, lần trước đã gặp ở cục công an phải không? Sao vậy? Có chuyện gì không?”

Con chó Đại Hoàng đúng là nhìn thấy ai cũng sủa ầm ỹ, thấy Hồ tư Liên đi đến, nó đương nhiên cũng sủa lên mấy tiếng, nhìn rất là hung dữ.

Hồ Tư Liên hoảng sợ nhú mày lui về phía sau hai bước.

Đại Hoàng cũng đuổi theo: “Gâu gâu! Gâu gâu!”

Lúc này lẽ ra chủ nhân của con chó nên quát mắng con chó mấy câu, không để nó sủa ầm ỹ nữa, nhưng Hương Nhân Kiệt vẫn đứng im bất động, thậm chí còn cười nhìn con chó Đại Hoàng vừa sủa vừa đuổi theo Hồ Tư Liên, không nói một tiếng nào.

Sắc mặt Hồ Tư Liên có điểm khó coi, người có ý gì chứ? Thả chó cắn tôi sao?

Để cho Đại Hoàng đuổi theo Hồ Tư Liên hù dọa một lát, Hương Nhân Kiệt mới cười hì hì nói: “ Đại Hoàng, quay lại đây, quay lại đây đi”.

Thay cha dạy cho người của huyện trưởng một trận, trong thâm tâm Hương Nhân Kiệt cảm thấy rất đắc ý, nhưng cũng chỉ dừng lại như thế thôi

Hồ Tư Liên trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng không tiện so đo với thằng bé.

Cách đó không xa, sắc mặt Đồng Học Bản thoáng chút trầm xuống, nếu như trước kia, gặp những chuyện này hắn nhất định sẽ nhanh chóng xuống xe, đá cho con chó Đại Hoàng kia một cái cho chết đi, mặc kệ ai, nhưng trải qua biết bao nhiêu chuyện, Đồng Học Bản cũng trưởng thành hơn rồi, hắn nén giận trong lòng lại.

Bỗng nhiên một chiếc xe tiến vào trong sân đại viện.

Xe của Hương Đạo! Đến rồi.

Thù mới hận cũ không khỏi bùng lên mạnh mẽ trong lòng Đồng Học Bản. Từ lúc đến huyện Duyên Đài, Đồng Học Bản đối với Hương Đạo rất tốt, nếu không nhờ vào mấy bức ảnh của Đồng Học Bản, Thường Bí thư tiền nhiệm cũng không bị xuống đài, Hương Đạo dù có đợi ba năm nữa cũng sẽ không lên được chức bí thư huyện ủy, thêm vào đây, lúc Đồng Học Bản còn làm trong cục công an đã cống hiến rất nhiều cho huyện, lúc ở cục chiêu thương cũng giành được rất nhiều thành tích, Hương Đạo lại một lần nữa được hưởng rất nhiều lợi từ Đồng Học Bản, nhưng đổi lại là cái gì chứ? Không những không nhớ tới Đồng Học Bản thì thôi đi, mà còn liên tiếp đâm dao sau lưng hắn? Cướp thành tích của Đồng Học Bản? Lấy đi quyền hành trong tay Đồng Học Bản? Lấy oán trả ơn! Đổi lại là người nào cũng không thể chịu nổi.

Trông mắt Đồng Học Bản nhú lại, lập tức nhìn thẳng vào bên kia, chỉ thấy Hương Đạo dừng xe ở dưới lầu, cửa xe mở, Hương Đạo từ trong xe bước xuống.

Cậu con trai hay gây loạn cuối cùng đã nghĩ thông và trở về nhà, người phụ trách cục chiêu thương cũng là thân tín của mình rồi, hôm nay tâm tình của Hương Đạo rất tốt. Hương Nhân Kiệt đang quay lưng sang bên này nói chuyện với Hồ Tư Liên nên không nhìn thấy bố hắn, nhưng con chó Đại Hoàng thì đã nhìn thấy rồi, nó thè cái lưỡi, chạy qua, có điều chó có to lớn mấy thì khi chạy đang vẫn lùn thấp, nên cũng chẳng có ai chú ý đến nó.

Đồng Học Bản chính là đang chờ thời khắc này, nhìn vẻ mặt tươi cười của Hương Đạo, hắn trong lòng nghĩ anh em cũng không dễ động đến như vậy thôi!

Ép buộc tôi, vậy phải trả giá đắt!

STOP!

Thời gian lập tức dừng lại!

Mặt trời lên đến đỉnh đầu, con chim sẽ bay qua, gió chậm chậm thổi, tất cả đều yên lặng, bất động.

Sau khi mua xổ số, Đồng Học Bản gần đây thời gian còn thừa cũng có chút khẩn trương, cũng không muốn lãng phí quá nhiều, liền mở cửa xuống xe, nhanh chóng đi tới chỗ con chó Đại Hoàng đang tư thế chạy tới chiếc xe, cười cười, xoay người ôm lấy con chó, quay người nhìn về hướng Hướng Đạo vừa xuống xe, đi đến phía sau hắn, ngồi xuống, Đồng Học Bản trực tiếp đem con Đại Hoàng lại đây, mở miệng của nó ra hướng về phía chân của Hướng Đạo.

Đây là khu ký túc xá, nhiều người mất tập

Đồng Học Bản cố kỵ sẽ có người nhìn thấy có gì mất tự nhiên, vì thế chọn một góc độ khó phát hiện, làm cho thân mình của Đại Hoàng được xe của Hướng Đạo che chở, tận lực tìm một góc khuất, sau đó hẩn hung hăng mở miệng con chó, làm cho răng của con chó cắm sau vào quần của Hướng Đạo, cắn chân hắn một cái.

Đại công cáo thành!

Đồng Học Bản nhanh chóng quay người, trở về sau xe mình, mở cửa xe, thầm hô một tiếng STOP!

Thời gian khôi phục!

Không hề có dấu hiệu gì, trong đại viện an tĩnh đột nhiên vang lên tiếng kêu đau của Hướng Đạo, “A!!!”

Tiếng kêu to này nhất thời thu hút sự chú ý của vô số người. Hướng Nhân Kiệt và Hồ Tư Liên kinh ngạc quay đầu lại xem, những nhà trong đại viện đều mở cửa sổ ra xem có chuyện gì, nhưng cảnh tượng đập vào mắt làm bọn họ tròn mắt ngạc nhiên, không tin vào chính mình. Hướng Bí thư bị chó cắn.

Làm cho con chó dữ của mình cắn lại chính mình, cái loại hành động thiếu đạo đức này chỉ có Đồng Học Bản mới có thể nghĩ ra, hơn nữa cũng chỉ có thể hắn ta mới có thể làm được.

Hướng Đạo có một chút mơ hồ, Đại Hoàng là bảo bối trong nhà hắn, Hướng Đạo chăm sóc nó như con trai mình, bỗng nhiên thấy cẳng chân nhói đau, Hướng Đạo kêu lên một tiếng, quay đầu thấy con Đại Hoàng đang cắn mình, quả thực có chút vô ý thức, theo phản xạ có điều kiện đưa chân đá con Đại Hoàng ra, làm cho răng nanh của con Đại Hoàng rời khỏi chân mình, có điều máu cũng vì thế mà chảy ra, ngăn cũng không thể ngăn được!

“Ba!”

“Hướng Bí thư”.

Hướng Nhân Kiệt cùng mấy cán bộ sống trong đại viện đi ngang qua đều kinh hãi thất sắc.

Hướng Đạo thấy rất đau, lần này bị cắn quá độc ác!

Mặt chó mặt chó, nói như thế có nghĩ là loài chó rất hay trở mặt, cho dù người ta có tốt với nó thế nào, nhiều lúc chỉ cần quỳnh lên một cái là sẽ quay lại trở mặt, không quan tâm bất cứ cái gì hết. Đó cũng chính là tình hình của con Đại Hoàng lúc này, một loại động vật đầu óc không có bao nhiêu thông minh, nó vừa thấy Hướng Đạo đá nó một cái, ngay lập tức trừng mắt lên, sủa gâu gâu mấy tiếng, bị đá văng ra, nó lập tức xông lên, muốn cắn tiếp.

“Đại Hoàng! Trở về!” Hướng Nhân Kiệt hét lớn một tiếng rồi lập tức chạy đến

Đồng Học Bản thấy như thế thì rất vui vẻ, hắn cảm thấy màn này rất thích hợp với Hướng Đạo, lấy oán trả ơn, cũng nên để Hướng Đạo thử nếm qua mùi vị này.

Có điều Đồng Học Bản cũng sớm có kế hoạch cho tình hình này, động tác so với Hướng Nhân Kiệt còn nhanh hơn nhiều, nhanh chóng mở cửa xe rồi chạy về hướng đó, làm ra bộ dáng nói: “Hướng Bí thư! Cẩn thận!”

Hướng Đạo tức giận quát: “Đại Hoàng! Mày làm cái gì đó?”

“Gâu gâu!” Đại Hoàng há miệng sủa lớn.

Đồng Học Bản vọt lên trước một cái, không nói lời nào, làm động tác sút gôn, đưa chân đá một cái thật mạnh: “Con chó đáng chết, đến cả Hướng Bí thư người cũng dám cắn sao?”

“Dừng tay!” Hướng Đạo hét lớn với Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản làm sao có thể nghe lời hấn chứ? Một cước liền đá vào trên người con chó dữ, bình lên một tiếng, đá con chó văng ra ngoài, bay ra chừng hai mét, con chó Đại Hoàng nằm luôn tại chỗ, lật mình mấy cái, đã chết rồi. Sức chiến đấu của Đồng Học Bản như thế nào trong lòng mọi người đều biết, hấn chỉ cần một cước là đã có thể đá chết một người trưởng thành, chứ đừng nói gì là một con chó.

“Đại Hoàng” Hướng Nhân Kiệt chạy đến, hai mắt đỏ hoe.

Nghe vậy, Đồng Học Bản trợn mắt lên nhìn Hướng Nhân Kiệt quát: “Đại Hoàng, Đại Hoàng cái rắm! Ngay cả cha của cậu mà nó cũng dám cắn. Cậu không quan tâm đến vết thương của cha cậu hay sao mà còn ở đây mà khóc thương cho con Đại Hoàng? Như thế mà là con sao?”

Hướng Đạo tức giận nói: “Đồng Học Bản! Cậu làm gì vậy?” Tận mắt nhìn con vật yêu quý của mình bị Đồng Học Bản đá chết, Hướng Đạo căn bản không khống chế được cơn giận.

Hướng Nhân Kiệt cũng hét lên: “Ai cho người đá Đại hoàng? Đại Hoàng!” Tình cảm của hấn với Đại Hoàng rất sâu nặng.

Đồng Học Bản cảm thấy rất vui vẻ, nhưng ngoài miệng vẫn chính khí nghiêm nghị nói: “Hướng Bí thư, con chó dữ này cắn ngài, tôi nhìn không được nên mới ra tay cứu ngài, như thế nào vẫn là tôi không đúng? Tôi biết ngài đối với tôi có chút thành kiến, có cái nhìn, nhưng việc này... Bỏ đi, coi như tôi lảm chuyện, tôi hay quản việc không đâu, là thiếu sót của tôi” Đồng Học Bản móc ví của mình ra, từ bên trong lấy ra hai ngàn ném xuống đất nói: “Đây là tiền chó! Tôi đền! Được chưa?”

Dứt lời, Đồng Học Bản xoay người đi lên lầu.

Đồng Học Bản công phu mồm miệng và tay chân đều rất lợi hại, không những độc ác mà còn thích chụp mũ người khác, những lời này vừa nói ra, những người sống trong đại viện không kèm được mà bắt đầu thì thầm bàn tán.

Bình tĩnh mà xét lại, trong chuyện này, Đồng Học Bản trưởng làm như thế là đúng, giúp người mà không có lý do, thậm chí có thể nói là rất có đạo đức!

Bí thư Hướng vừa mới cướp mất quyền phụ trách hội Chiêu thương của Đồng Học trưởng, Đồng Học trưởng không tính toán gì mà còn ra tay cứu người, không để cho con chó Đại Hoàng kia tiếp tục cắn người, như thế mà hai người vẫn còn trách tội Đồng Học trưởng chứ? Lại còn bắt Đồng Học trưởng bồi thường nữa, đây là cái đạo lý gì chứ? Cho dù là Đồng Học trưởng có ra tay hơi nặng một chút nhưng chẳng lẽ con chó đây có thể nghe giảng đạo lý sao? Chẳng lẽ anh giảng một phen chủ nghĩa xã hội khoa học cùng xã hội tư tưởng lý luận, chó dữ sẽ không cắn người nữa hay sao? Cái này không phải vô nghĩa sao!

470. Chương 468: Hướng Đạo Thiếu Trình Độ

Trong đại viện tiếng ồn ào vang lên.

Con chó Đại Hoàng bị Đồng Học Bản đá chết, cẳng chân của Hướng Đạo bị rách da chảy máu, cảnh tượng này nhìn có chút dọa người.

Có điều, hiện tại trong đầu mọi người lại đang nghĩ đến những lời trách cứ của Hướng Bí thư dành cho Đồng Học trưởng, mặc dù một số người bình thường cùng Đồng Học Bản cũng không có giao tình gì, cũng có chút nghe không lọt tai, Tiểu Đồng người ta cứu người ngược lại còn bị người trách cứ? Còn bồi tiền? Cái này chỗ nào là một Bí thư Huyện ủy có thể nói, có chút làm cho người ta thất vọng. Có người còn liên tưởng đến một vài việc trước kia, ví dụ như Hướng Bí thư nhờ có Tiểu Đồng tìm thấy mấy tấm ảnh mới có thể làm cho Thường Bí thư tiền nhiệm phải giáng chức mà lên thay thế, ví dụ như Tiểu Đồng vừa đem hoạt động chiêu thương dẫn tư kéo lên, liền bị Hướng Bí thư ra tay đoạt mất thành tích, tính thêm lần này Tiểu Đồng cứu người mà bị coi không cứu, có người đã bắt đầu nghi ngờ về trình độ chính trị của Hướng Đạo.

Có phải vì có một lần Tiểu Đồng vì theo lẽ công bằng mà bắt người thân của anh mà anh vẫn ghi thù trong lòng không? Cái này khí lượng cũng quá nhỏ?

Cũng có một số cán bộ có quan hệ với Hướng Bí thư chấn động một chút, trong lòng không khỏi cân nhắc mình có đáng vì Hướng Bí thư đi theo làm tùy tùng bán mạng hay không, đừng cuối cùng cũng rơi xuống

kết cục giống như Tiểu Đổng Cục trưởng, chiến tích bị chiếm lấy, nhưng Hướng Bí thư lại tuyệt không ghi nhớ, bị lấy không còn chưa nói ngược lại còn đưa tới một chút oán hận?

“Hướng Bí thư, ngài thế nào?”

“Ngài mau lên xe, tôi đưa ngài đến bệnh viện.”

Lái xe của Hướng Đạo và mấy cán bộ ở xung quanh vội vàng vây đến.

Hướng Nhân Kiệt nước mắt rưng rưng nói: “Ba, Đại Hoàng nó... nó...”

Có người nhíu nhíu mày, trong lòng thấy Đổng Cục trưởng mắng thật có lý, cha người bị chó cắn, người không quan tâm đến cha của người, lại còn Đại Hoàng Đại Hoàng cái gì? Như thế mà gọi là con sao?

“Được rồi! Con mau về nhà đi!” Hướng Đạo nói với con trai.

Thật ra vừa rồi khi lớn tiếng chỉ trích Tiểu Đổng xong, Hướng Đạo cũng có chút hối hận, tự biết mình có chút quá đáng, chủ yếu cũng là vì quá đau lòng khi thấy Đại Hoàng bị đá, cũng giống như chính mình thấy con con trai mình bị người khác đánh ngay trước mặt mà chỉ biết trơ mắt nhìn, càng không nói đến người đá lại chính là Đổng Học Bản. Hướng Đạo sớm đã có thành kiến với Đổng Học Bản, cho nên chuyện này vừa xảy ra, hẳn mới không kiềm được tức giận mà thét Đổng Học Bản một tiếng.

Nhưng lời nói đó quả thật không nên nói!

Đây không phải trình độ và phẩm chất Của một bí thư huyện ủy.

Đổng Học Bản nghĩ cái gì Hướng Đạo không quan tâm, và cũng có tâm tư để mà quản, nhưng lại không thể không để ý đến việc người khác nghĩ gì, Đổng Học Bản cứu hẩn thoát khỏi miệng chó, không cần biết tâm tình như thế nào, nhưng mà một Bí thư huyện ủy, theo lý mà nói thì phải nói câu cảm ơn chứ không phải phê bình, như thế cho thấy Hướng Đạo quá không biết nhân tình. Đặc biệt là những lời rất ác của Đổng Học Bản trước khi đi kia, điểm ra sự tình Hướng Đạo đối với hẩn có cái nhìn, còn để lại tiền bồi thường?

Cái này không phải nói cho tất cả mọi người biết rằng Hướng Đạo không biết phân biệt thị phi sao?

Như thế chẳng phải nói với mọi người rằng Hướng Đạo lòng dạ hẹp hòi, trong lòng vẫn luôn ghi hận với Đổng Học Bản sao?

Chiều này thật quá ác, hai ngàn tệ này tuyệt đối không thể nhận, nếu không về sau mọi người sẽ nghĩ gì về Hướng Đạo chứ? Chiều này của Đổng Học Bản đúng là đưa bí thư huyện ủy vào lửa, thậm chí Hướng Đạo còn nghi ngờ đây là Đổng Học Bản cố tình dùng chiêu thức ghê tởm này chơi hẩn!

Nếu sau khi Hướng Đạo mắng Đổng Học Bản, Đổng Học Bản oan uổng giải thích một câu, vì sao hẩn đá chết con chó, giải thích rằng hẩn chỉ vì muốn cứu Hướng Đạo, dựa vào trình độ của Hướng Đạo thì hẩn rất nhanh sẽ điều chỉnh tốt tâm tình, nói không chừng còn cảm ơn Đổng Học Bản, thế là sẽ không có chuyện gì xảy ra rồi. Ai có thể ngờ rằng Đổng Học Bản căn bản không thèm giải thích, mà còn cố tình bắt lấy những lời nói và hành động của Hướng Đạo để mà làm văn chương, lại còn ném tiền lại rồi bỏ đi, ngay cả cơ hội để Hướng Đạo nói một câu giảng hòa cũng không có!

Như thế này chẳng phải là đổ lên đầu hẩn chậu phân sao?

Quá con mẹ nó thiếu đạo đức!

Lúc này, vợ Hướng Đạo chạy từ trên lầu xuống: “Lão Hướng! Có bị thương ở đâu không?”

“Không có việc gì” Hướng Đạo cúi đầu không đành lòng nhìn con chó Đại Hoàng đã chết, thở dài, bình tĩnh nhìn vợ nói: “Đại Hoàng sống với chúng ta nhiều năm rồi, không ngờ đột nhiên lại phát điên”, Rồi chỉ vào hai nghìn tệ nói với vợ mình: “Mình mau cầm hai nghìn tệ này mang lên cho Tiểu Đổng đi, lần này cũng may mà có Tiểu Đổng, mình thay tôi cảm ơn cậu ấy” Những lời này nói ra tuy hơi muộn nhưng dù sao thì cũng phải nói.

“Ba!” Hướng Nhân Kiệt mặc kệ, đánh chết Đại Hoàng mà còn muốn cảm ơn hẩn sao?

“Con về nhà cho ba!” Hướng Đạo chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

Vợ Hường Đạo gật đầu, đợi chồng lên xe đi đến bệnh viện tiêm vắc xin phòng chó dại mới quay lại nhặt tiền lên, nghiêng đầu hỏi: “Hồ Thư ký, Tiểu Đồng ở phòng bao nhiêu vậy?”

Mười phút sau.

Đồng gia.

Hồ Tư Liên gõ cửa đi vào: “Vợ Hường Bí thư về chưa?”

“Vừa mới đi rồi, ha ha” Đồng Học Bàn nghiêng người nhường đường cho Hồ Tư Liên: “Hồ tỷ, vào rồi nói. Chị uống trà nhé?”

Hồ Tư Liên nhìn hai nghìn tệ ở trên bàn trà trong phòng khách, không khỏi vui vẻ nói: “Học Bàn, lần này tôi thật phục cậu, cậu làm thế nào mà để con chó Đại Hoàng kia quay lại cắn Hường Bí thư vậy? Chó cũng có thể nghe lời cậu sao?”

Đồng Học Bàn phủ nhận nói: “Tôi làm gì có ma lực như thế chứ, ai mà biết được vì sao đột nhiên con chó đấy lại phát điên lên như thế”.

“Phát điên?”

Hồ Tư Liên đương nhiên là không tin, người khác không biết chứ cô làm sao có thể không biết, trước đó Đồng Học Bàn muốn cô giữ Hường Nhân Kiệt lại không cho hắn lên lầu, bây giờ xem ra, chính là muốn con chó ở lại đại viện thì đúng hơn, vì muốn đợi Hường Đạo trở về. Đây đúng là một kế hoạch hay! Nghĩ đến đây, Hồ Tư Liên không khỏi có một cái nhìn khác về thủ đoạn hại người của Đồng Học Bàn, ai mà chọc giận hắn, vậy thì coi như xong rồi.

Sau giờ ngo.

Đồng Học Bàn thu xếp hành lý đang định quay lại bệnh viện, trên màn hình điện thoại hiện lên dãy số của Tạ Tuệ Lan gọi tới.

“Hường Bí thư bị chó cắn rồi sao?” Dừng lại một chút, tạ Tuệ Lan tiếp tục nói: “Nghe nói anh đã cứu hắn, hắn ngược lại trách mắng anh?”

“Cũng không hẳn như thế” Đồng Học Bàn giọng cũng vui hẳn lên: “Chị nói xem hắn là người như thế nào chứ, nhưng sau đó Hường Đạo lại bảo vợ hắn đến nói lời cảm ơn”.

“Vết nơ này cũng không phải là dễ xóa đi như vậy, thanh danh của hắn nhất định sẽ bị ảnh hưởng, ba lần bốn lượt nhắm vào anh, hơn nữa lần này là anh cứu hắn từ miệng con chó, đây chắc chắn không phải là việc mà một Bí thư huyện ủy nên làm, ha ha, ngược lại là anh đấy, lúc sáng tôi mới phê bình anh, vừa mới được bao lâu chứ? Thế nào mà Tiểu Đồng nhà chúng ta đột nhiên thông suốt, trình độ chính trị lại tăng lên nhanh như vậy chứ?”

Đồng Học Bàn cười ha ha nói: “Tạ tỷ, tôi tốt xấu gì cũng là từ một khoa viên, từng bước từng bước leo đến như thế này, hai năm rồi, kinh nghiệm chính trị kém chị cũng không nhiều lắm đâu, tôi thừa nhận trình độ chính trị của tôi không cao, nhưng cũng không thấp như người khác nghĩ đâu”.

Hường Đạo bị chó của chính mình cắn thảm.

Đồng Học Bàn cũng là mượn cơ hội này để trừ diệt con chó dữ nhà hắn ta.

Hơn nữa, Hường Đạo nói ra những câu thiếu trình độ kia, Đồng Học Bàn đối với hắn ác tâm một phen, đối với cục diện mà mình bố cục nên cũng là hài lòng.

Ép buộc tôi, không trả một cái giá đắt sao được?

471. Chương 469: Chờ Xem Diễn

Chạng vạng.

Tầng bốn Bệnh viện Nhân dân huyện.

Tựa người vào thành giường bệnh, Đồng Học Bàn nhàn nhã lật quyển kinh tế học, cười ngửa xem hoa đọc một trang sách, rất là thoải mái. Sau khi hại Hưởng Đạo xong, bây giờ hẳn quả thật không có việc gì để làm, sốt ruột cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ còn cách nhắm nài, nằm viện nghỉ ngơi, đợi cục diện có biến đổi.

Reng reng reng, tiếng di động vang lên.

“Alo, có phải là Đồng Học Bàn không?” Đầu dây bên kia vang lên tiếng của một người đàn ông trung niên, “Tôi là Phác Vĩnh Hỷ”.

“Ồ, Phác tổng, anh khỏe không”.

“Vừa rồi có một người xưng là Cổ Cục trưởng gọi cho tôi, còn nói về tình hình của hội Chiêu thương, chuyện này là thế nào? Nghe nói các cậu có sự thay đổi về người phụ trách hội Chiêu thương sao?”

Việc của hội Chiêu thương, Đồng Học Bàn sớm đã nói qua với Phác Vĩnh Hỷ, cũng đã thương thảo về một số tình tiết cụ thể, vì thể hiện tại bỗng nhiên có người liên hệ với hắn nói là người phụ trách hội Chiêu thương làm cho Phác Vĩnh Hỷ thấy có một chút không hiểu: “Cậu không phải là người phụ trách hội Chiêu thương sao?”

Đồng Học Bàn thở dài một hơi nói, “Bên này xảy ra một số chuyện, tạm thời tôi không phải là người phụ trách nữa”.

“Sao lại như vậy?”

“Trên tổ chức sắp xếp như vậy, ha ha, tôi cũng không có biện pháp”.

Ngữ khí dừng lại một chút, Phác Vĩnh Hỷ có chút cảm khái nói: “Tôi vẫn nghe nói chính trị bên các cậu rất phức tạp, bây giờ xem ra, nó còn muốn lợi hại hơn tôi nghĩ nhiều” Hắn cũng có chút am hiểu về thể chế nước cộng hòa, nghe Đồng Học Bàn nói như vậy cũng hiểu đại khái sự việc.

Đồng Học Bàn cũng có chút bi ai, sự việc lần này quả thật đã làm cho hắn tức giận.

Nói chuyện một lúc Phác Vĩnh Hỷ vui vẻ nói: “Chuyện này tôi biết rồi, vậy việc nhà thi đấu tổng hợp tôi sẽ liên hệ với Cổ Cục trưởng kia, cậu chịu khó dưỡng bệnh cho tốt, đợi đến lúc cậu xuất viện, tôi với cậu sẽ tỷ thí một trận”.

“Được, không thành vấn đề”.

Ngắt điện thoại, Đồng Học Bàn lạnh lùng nhìn qua cửa sổ hướng về phía cục Chiêu thương, lại đưa mắt nhìn về phía huyện ủy. Mặc dù lúc trưa Đồng Học Bàn đã trả thù Hưởng Đạo, nhưng theo tác phong của Đồng Học Bàn, đương nhiên sẽ không cứ như vậy quên đi, bị chó cắn sao? Sừng vật thì cũng đã chết. Những cái này chỉ là Đồng Học Bàn xả giận, nhưng so với chiến tích hạng mục gần một trăm triệu, và vai trò phụ trách hội Chiêu thương thì có là cái gì?

Cộc cộc, có người gõ cửa.

Đồng Học Bàn nghiêng đầu nói: “Mời vào”.

La Hải Đình, Quách Phần Vỹ và lâm Bình Bình, ba người xách giỏ hoa quả theo thứ tự bước vào: “Cục trưởng”.

Trên mặt cả ba người đều lộ vẻ lo lắng, La Hải Đình hôm nay không trang điểm, hình như có ý về nhà thay đồ, ăn mặc khá đơn giản.

“Hải, không phải bảo mọi người đừng đến sao?” Đồng Học Bàn cười nói: “Còn mang cái này cái nọ nữa? Cảm ơn cảm ơn, mau ngồi xuống đi, đều ngồi xuống đi...”

“Sức khỏe của anh...”

“Vẫn là tim có vấn đề giống lần trước, làm mọi người phải lo lắng rồi”.

Có điều ai cũng biết Đồng Cục trưởng nằm viện tuyệt đối không phải vì vấn đề sức khỏe, sau khi hồi hạn một chút về tình hình sức khỏe của hắn, La Hải Đình và Quách Phần Vỹ, ba người nhìn nhau, cuối cùng

vẫn là La Hải Đình lên tiếng: “Cục trưởng, hội nghị thường ủy huyện lần này sắp xếp quá là không thỏa đáng rồi, đây không phải là làm cho hội Chiêu thương của chúng ta thêm phiền sao? Không dễ dàng gì công việc mới có thể có chút khởi sắc, lại đưa ngay quyền phụ trách hội Chiêu thương ột Phó Cục trưởng mà một chút hiểu biết về tình hình cũng không có. Đây chẳng phải là chẳng coi hội Chiêu thương chúng ta ra gì sao? Tôi cũng thật buồn bực! Hướng Bí thư lại lại đề cập tới năm nay trong điểm là nắm bắt chiêu thương! Nhưng mà nắm bắt cái gì chứ? Đây chẳng phải làm trở ngại thêm chứ giúp cái gì chứ?” Quách Phan Vỹ cũng buồn bực nói: “Hạng mục của Phác tổng là do ngài kéo về, Cổ Nghiêm hẳn cái gì cũng không làm lại muốn đến nhận thành tích, như thế này chẳng phải quá không có đạo lý sao?”

“Cổ Phó Cục trưởng trình độ của cũng không được” Lâm Bình Bình nói: “Tôi thấy căn bản là không đảm nhiệm được công tác này”.

Ba người đều thực tức giận, trong giọng nói có vẻ không chịu nổi.

Nếu nói những lời này với người khác thì e rằng không ổn, những nghị luận sau lưng về quyết định của bí thư huyện ủy và hội nghị thường ủy là điều rất cấm kỵ, có điều nói trước mặt Đồng Học Bản như thế này cũng là biểu hiện lòng trung thành của ba người Quách Phan Vỹ, La Hải Đình và Lâm Bình Bình. Tình thế bây giờ của Đồng Học Bản có chút bất lợi, quyền lợi bị chuyển cho người khác, thành tích chính trị bị đoạt mất, có trời mới biết sau hội Chiêu thương lần này, Cổ Nghiêm lấy đến không ít chiến tích có thể được nâng đỡ lên thay thế vị trí lãnh đạo của Đồng Học Bản hay không? Dựa vào thành kiến của bí thư huyện ủy với Đồng Học Bản thì điều này không phải là không thể. Vì vậy bọn họ người La Hải Đình mới nói những lời như thế, cũng là cách để khẳng định rằng bọn họ sẽ đứng về phía Đồng học Bản.

Lời nói của bọn họ làm cho Đồng Học Bản thấy tâm nóng lên.

La hải Đình nhìn hẳn nói: “Không có ngài lãnh đạo, mọi công tác ở cục Chiêu thương đều triển khai không nổi, hơn nữa, chiều nay Phó Cục trưởng Cổ đến bắt đầu chỉ huy loạn hết cả lên, ài...”

“Cục trưởng”, Lâm Bình Bình nhìn sang phía Đồng Học Bản, chớp mắt nói: “Mấy hôm nay tôi cũng không được khỏe lắm, nếu không tôi cũng...”

Đồng Học Bản rốt cuộc cũng hiểu được ý đồ đến thăm của ba người, dở khóc dở cười, rất cảm động nói: “Tôi không còn cách nào nên mới nằm viện, nhưng mọi người cũng không thể bỏ công việc được”.

Quách Phan Vỹ nghẹn khuất nói: “Nhưng chuyện này quá là...” Đồng Học Bản khoát khoát tay nói: “La đại tỷ, Lâm tỷ, Quách Phan Vỹ, ý của mọi người tôi đều hiểu, nhưng mọi việc không thể làm như thế được, nếu trên tổ chức muốn tôi đứng sang một bên xem, vậy chúng ta làm theo sự sắp xếp của tổ chức đi, không thể làm trái lại được, chuyện hội Chiêu thương mọi người nên phối hợp với Cổ Cục trưởng, gạt tình cảm sang một bên mà phối hợp làm việc cho tốt. Có nghĩ gì cũng phải để trong lòng cho tôi, trong công việc không thể để xảy ra sai lầm”.

Không phải Đồng Học Bản có phong độ mà căn bản là không có biện pháp gì cả.

Nếu mấy cán bộ chủ chốt của cục Chiêu thương đều bỏ công việc của mình, không chịu phối hợp làm việc với Cổ Nghiêm, thì hội Chiêu thương căn bản sẽ không có cách nào mời thầu, mâu thuẫn sẽ trở lên gay gắt, vấn đề sẽ không còn là ở Cổ Nghiêm và Hướng Đạo nữa mà là do toàn bộ lãnh đạo huyện Duyên Đài phải gánh vác, trong đó bao gồm cả Tạ Tuệ Lan, Tuệ Lan là người nắm giữ ấn soái của hội Chiêu thương. Nếu Đồng Học Bản khuyến khích cấp dưới của mình vi phạm như vậy, thế thì cái nhìn không có đại cục gì sẽ bị rơi xuống, lúc đó đừng nói là La Hải Đình, Quách Phan Vỹ, Lâm Bình Bình, mấy người bọn họ bị xử phạt, mà ngay cả Đồng Học Bản cũng khó có thể bảo toàn, lúc đó sẽ tạo cơ hội cho Hướng Đạo mượn cớ.

“Cục trưởng...”

“Làm theo những gì tôi nói đi, bình thường làm việc như thế nào thì bây giờ vẫn làm việc như thế đó, bây giờ là thời kỳ phi thường của hội Chiêu thương, đừng để người khác nắm được nhược điểm”.

Quách Phan Vỹ trầm ngâm một chút rồi gạt đầu một cái thật mạnh.

Đúng lúc này, lại vang lên tiếng gõ cửa, cạch cạch cạch, đúng ba cái.

Cửa vừa mở ra, một người nam khoảng hơn ba mươi tuổi bước vào, gương mặt nhỏ nhắn, sống mũi thẳng, trông rất phong độ, bước đi rất tự tin, mỗi bước đi đều rất vững chắc. Sau khi bước vào cửa, hắn nhìn vào giường bệnh thấy Đồng Học Bân thì cười nói: “Anh có phải là Đồng Cục trưởng không? Tôi là Cổ Nghiêm, đến gặp anh để báo cáo, ồ, La Chủ nhiệm, Lâm Trưởng ban, mọi người cũng ở đây ah?” Giọng điệu rất tự nhiên, không có câu nệ hay ý tứ cung kính gì.

Quách Phàn Vỹ nhắm mắt nhú mày, đối với ngữ khí nói chuyện của anh ta có điểm bất mãn.

Lâm Bình Bình nhú mày nhìn Cổ Nghiêm đến với hai bàn tay trắng, trong lòng không khỏi nghĩ, cục trưởng nằm viện anh ta đến thăm mà ngay cả hoa quả cũng không mua. Nhìn cái thái độ đã thấy chẳng có gì đoạn chính rồi.

Cổ Nghiêm làm như không nhìn thấy ánh mắt khác thường của mọi người, vẫn đứng im lặng.

Đây là Cổ Nghiêm?

Hướng Đạo cảm đến cây đinh sao?

Đồng Học Bân ngẩng đầu nhìn hắn cười nói: “Hóa ra là Cổ Cục trưởng, nghe danh không bằng gặp mặt, vẫn nghe nói Cổ Cục trưởng ở cục Chiêu thương biểu hiện đột xuất, tham dự qua hai lần hội Chiêu thương, quả nhiên, cán bộ Hướng Bí thư thưởng thức quả thật không giống bình thường, vừa thấy khí chất đã biết Cổ Cục trưởng chúng ta là một hảo thủ chiêu thương, ừm, hội Chiêu thương giao cho anh phụ trách tôi an tâm, cứ làm cho tốt”.

Cổ Nghiêm biết hắn là khó coi mình, lại còn có tiếng trong hội Chiêu thương thành phố, nếu là có tiếng thật thì ai mà về huyện Duyên Đài nhận chức chứ? Lại còn được điều là Phó Cục trưởng? Ở trong cục Chiêu thương, Cổ Nghiêm có một vị trí rất mờ nhạt, ngồi ở ghế Phó Chủ nhiệm cũng đã năm năm rồi. Hơn nữa, mặc dù việc tham gia hai lần hội Chiêu thương là sự thật, nhưng một Phó Chủ nhiệm thì có thể tham gia làm gì chứ? Nhiều lắm là đọc tư liệu, thay mặt Chủ nhiệm hoàn thành chút công việc mà thôi.

Mới lần đầu gặp mặt đã không nể mặt rồi, nhưng Cổ Nghiêm cũng không có một chút gì bất mãn lộ ra ngoài mặt, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười.

Nói trắng ra, lần này Cổ Nghiêm nghe theo sự sắp xếp của Hướng Bí thư xuống giành thành tích, tất cả những gì Đồng Học Bân đã nỗ lực trước đó đều rơi vào tay hắn, trước khi Cổ Nghiêm về nhận chức cũng chuẩn bị cho áp lực này rồi, thế nên hắn mới mặc kệ cho Đồng Học Bân có thái độ tốt hay không, nếu Hướng Bí thư đã cho hắn sinh mệnh chính trị thứ hai này, hắn nhất định sẽ làm tốt những việc mà Hướng Bí thư giao cho. Có Hướng Đạo làm hậu thuẫn, Cổ Nghiêm cũng chẳng cần lo lắng, thậm chí trong lòng còn có những tính toán nhỏ cho chính mình.

Cướp thành tích?

Lần này Cổ Nghiêm không những cướp mất thành tích của Đồng Học Bân mà còn đang tìm thời cơ xem có thể xâm nhập vào công việc nội bộ của bọn họ, xúi giục một số người trong phe phái của Đồng Học Bân, lại mua chuộc một số cán bộ, sau đó quay lại chống lại Đồng Học Bân. Nếu mọi việc thuận lợi, Cổ Nghiêm thấy, chỉ cần có sự ủng hộ của Hướng Bí thư, thậm chí mình còn có thể thay thế vị trí Cục trưởng của Đồng Học Bân. Cho nên tâm tư hắn rất thoải mái, hai ngày qua thần thái sáng láng, chuẩn bị tốt để làm một hồi đại sự.

Sau khi nói vài câu, Cổ Nghiêm lại cười nói: “Bên hội Chiêu thương còn có chút việc, Đồng Cục trưởng, anh nghỉ ngơi cho tốt đi nhé, tôi xin phép về trước, hôm khác lại đến thăm anh” Những lời nói này thật là không nể mặt Đồng Học Bân.

Đợi Cổ Nghiêm đi rồi, Đồng Học Bân cũng bảo mấy người La hải Đình, Quách Phàn Vỹ mau về.

Ánh mắt âm trầm, Đồng Học Bân trong lòng nói người định chơi trò gì chứ, điện thoại cho Tạ Tuệ Lan: “Alo, Tuệ Lan, tên Cổ Nghiêm kia tôi đã gặp, chính trị tu dưỡng rất thấp, lấy không chiến tích của tôi còn một chút không đem tôi để vào mắt? Trách không được người như thế ở văn phòng Phó Chủ nhiệm ngán ngơ nhiều năm như vậy, đồ chó này! Tôi xem thái độ của hắn, chưa nói tới sự tình muốn làm, móng cũng chưa ngồi ổn mà đã muốn ngồi lên vị trí của tôi?”

“Tôi cũng muốn xem hắn có thể ngồi được mấy”.

“Vừa rồi tôi cũng dặn dò mấy cán bộ trong cục Chiêu thương, bảo bọn họ phải phối hợp làm việc với Cổ Nghiêm, không để cho hội Chiêu thương xảy ra bất cứ vấn đề gì trong thời gian này, tôi làm thế có đúng không?”

“Đâu chỉ là đúng chứ, ha ha, nên làm như thế” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Màn đã kéo lên, kịch cũng bắt đầu diễn rồi, nếu như Hưởng Bí thư cho rằng Cổ Nghiêm có thể diễn tốt vai diễn này thì ta sẽ tạo cơ hội cho hắn diễn, cứ chờ mà xem kịch đi”.

472. Chương 470: Thuận Lợi Như Vậy?

Sáng sớm hôm sau.

Đại viện cục Chiêu thương. Cổ Nghiêm ở trong phòng nghe điện của Hưởng Đạo

“Chú Hưởng, chân chú thế nào rồi?”

“Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng lo cả, công việc bên cậu tiến triển như thế nào rồi?”

“Rất thuận lợi, ngày hôm qua cháu bắt đầu làm quen với công việc, hôm nay sẽ bắt đầu liên hệ nhà đầu tư”.

“Vậy là tốt rồi, lần này cả huyện đều đặt sự chú ý vào hội Chiêu thương, lấy tinh thần cho tôi, chuyện này phải làm cho thật tốt vào”.

“Vâng, chú cứ yên tâm, nếu mà làm không tốt thì cháu cũng không có mặt mũi gì để nhìn mặt chú. Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ”.

Trước đây Cổ Nghiêm là thông qua mối kết giao của ba hấn và Hưởng Đạo, ba hấn và Hưởng Đạo kết giao anh em ngang hàng nhau, vậy nên tự nhiên hấn cũng gọi Hưởng Đạo một tiếng chú, giọng nói còn cô tỏ ra vô cùng thân thiết. Ngay từ đầu Cổ Nghiêm cũng đã tính nhờ dựa vào cây đại thụ bí thư huyện ủy này. Nghe hấn dặn dò, Cổ Nghiêm lập tức lập tức tuân lệnh trạng. Làm không tốt công việc của hội Chiêu thương sao? Trong lòng Cổ Nghiêm nói làm sao có thể chứ, không chỉ chính hấn mà ngay cả Hưởng Đạo và những cán bộ khác trong huyện cũng cảm thấy hội Chiêu thương sẽ không có khả năng thất bại.

Hạng mục gần một trăm triệu căn bản đã chứng thực, hiện tại chỉ cần kéo thêm vài chục nhà đầu tư về đây, mặc dù chỉ cần ký kết hai ba cái, thì cái tổng kinh ngạch ký kết hơn một trăm triệu cũng cũng chạy không khỏi. Huyện Duyên Đài mấy năm trước một năm dẫn tư tổng ngạch mới là hơn một trăm triệu, cho nên rất dễ dàng làm ra chiến tích.

Trước đây một năm làm việc mới được như vậy, Hưởng Đạo hấn an bài xuống cán bộ vài ngày liền kéo đến?

Đây là chiến tích!

Hơn nữa hầu như là lấy không! Đồng Học Bản đã muốn đem công tác đều làm tốt!

Dừng cuộc điện thoại với bí thư huyện, trên mặt Cổ Nghiêm lộ ra một nụ cười, tựa người vào ghế hút thuốc nghỉ lại mọi việc, hấn lập tức đánh một cuộc điện thoại đến văn phòng: “La Chủ nhiệm, thông báo cho lãnh đạo các phòng ban đến phòng tôi họp gấp. đúng là như thế”. Không đi đến phòng họp mà yêu cầu đến phòng làm việc của mình, Cổ Nghiêm có ý muốn tạo uy ỳnh, cũng là muốn nói ọi người biết rằng người phụ trách hội Chiêu thương lần này là hấn, cũng thực hưởng thụ loại quyền lợi này.

Vài phút sau.

Tôn Thụ Lập, La Hải Đình, Lâm Bình Bình cùng bước vào.

Cổ Nghiêm nhìn mọi người, lấy tư thái ngồi uống trà, có vẻ rất thông dong.

Nếu là Đồng Học Bản vào những lúc như thế này, Tôn Thụ Lập là người thứ hai, bây giờ đột nhiên bị một tên Phó Cục trưởng trên trời rơi xuống đè đầu cưỡi cổ, cảm giác này thật khó chịu, nhìn Cổ Nghiêm như thế, Tôn Thụ Lập cảm thấy rất phản cảm, người như thế có thể dẫn dắt bọn họ làm tốt hội Chiêu thương lần này? Hấn rất hoài nghi.

“Mấy hôm nay mọi người vất vả rồi” Cổ Nghiêm cười nói: “Tôi sẽ phân công công việc trong mấy ngày tới. Lão Tôn, công việc liên hệ với các nhà đầu tư sẽ giao cho anh phụ trách, không những chú ý đến một số ngành kinh tế khá phát triển ở tỉnh chúng ta, mà còn phải chú ý đến một số nơi khác nữa, để chúng ta hoạt động một chút, nâng cao tiếng tăm của hội Chiêu thương chúng ta, phải thu hút được khách thương từ các nơi về. Nếu có thể thì ngoại thương cũng phải tận lực kéo về, theo như chỉ thị của huyện và quy mô tổ chức của hội Chiêu thương chúng ta, ít nhất phải thu hút được một trăm nhà đầu tư”.

Một trăm??

Người nói thật đúng là đơn giản!

Nghe vậy Tôn Thụ Lập cùng La Hải Đình mấy người đều dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà nhìn hần một cái, ai cũng không nói chuyện.

Cổ Nghiêm dù sao cũng từng tham gia hội Chiêu thương của thành phố, kiến thức qua trường diện rất lớn, tầm nhìn cũng cao. Hần cảm thấy một trăm hạng mục đầu tư chẳng có gì lớn cả, không nói gì trong thành phố, ngay cả hội chiêu thương huyện thì năm sáu mươi người tham gia là chuyện bình thường, huống chi trong mấy năm nay, Cổ Nghiêm cũng quen biết không ít thương nhân, ít nhiều thì cũng từng giao tiếp qua với hần, vì vậy hần nghĩ chỉ cần liên hệ thôi thì cũng có thể kéo được hai mươi mấy người, không nhất thiết phải ký hợp đồng, cũng không nhất định phải có đầu tư, chỉ cần đến tham dự cho đông quân số để giữ thể diện, làm nóng không khí đầu tư lên, đây mới là mục đích. Miễn phí du lịch, bao ăn bao ở, lại không yêu cầu họ nhất định phải đầu tư, thương nhân đến còn có thể thiếu sao? Cho nên Cổ Nghiêm cũng không có gì để tâm.

Thấy mặt mày mọi người ai ai cũng có chút biểu tình, Cổ Nghiêm lại tự cho là mình tài trí hơn người, trong lòng có chút cảm giác ưu việt của một cán bộ thành phố: “Làm sao vậy?”

Tôn Thụ Lập không nể mặt nói: “Lão Cổ, anh cho rằng vừa mới đến nhận chức, đã có thể hiểu hết tình hình của huyện Duyên Đài sao? Chỉ dựa vào cục Chiêu thương của chúng ta mà nói, rất khó để thu hút được nhiều nhà đầu tư như vậy. Bây giờ cách ngày tổ chức hội Chiêu thương cũng không còn mấy, tôi xem hần là nhanh chóng mời lãnh đạo huyện ra mặt, liên hệ một ít đoàn thể đầu tư”.

Cổ Nghiêm nhú mày nhìn hần, lão Cổ cũng là người có thể gọi sao? Cổ Nghiêm mới hơn ba mươi tuổi một chút, hần kêu như vậy rõ ràng là đối với mình không tôn trọng. Cổ Nghiêm làm cán bộ bị lạnh nhạt suốt bốn năm năm rồi, bây giờ mới xoay người một cái, rất miễn cảm đối với thái độ của người khác, “Lão Tôn, chúng ta phải có lòng tin vào chính mình, cũng cần phải có lòng tin vào huyện mình, tôi biết hoàn cảnh kinh tế huyện chúng ta không thể bằng những huyện khác, nhưng chúng ta cũng có ưu thế của mình, cũng có thể hấp dẫn tài chính, mấy năm trước, hội Chiêu thương sở dĩ gặp thất bại như thế, tôi thấy vấn đề chính là ở quy cách làm việc. Quy cách trước không đủ chính thức, không đủ long trọng, cho nên một số nhà đầu tư mới cảm thấy huyện chúng ta không đủ thực lực, lần này, tôi dự kiến, dựa trên cơ sở của mình, mở rộng thêm quy mô, nhân dịp ngày lễ quốc tế lao động 1-5 tổ chức một số hoạt động như tiết mục văn hóa, ẩm thực, mời các nhà đầu tư tham gia, nhân cơ hội đó đưa các sản phẩm của chúng ta ra thị trường tiêu thụ”.

Việc này Cổ Nghiêm Sớm đã có kế hoạch, hần hiện tại không chỉ phải làm tốt những việc mà Hướng Bí thư nói để lập thành tích với huyện ủy, mà còn phải lôi hội Chiêu thương ra khỏi tầm kiểm soát của Tạ Tuệ Lan, cũng muốn giành nhiều thành tích cho riêng mình, cho nên đương nhiên cần phải mở rộng quy mô, đem hội Chiêu thương này này tổ chức thật đẹp, trong lý lịch phải viết đậm một chút.

La Hải Đình cũng không biết phải nói gì cho đúng: “Cổ Cục trưởng muốn mở rộng quy mô?”

Tôn Thụ Lập cũng không đồng ý: “Trước kia trong huyện đã có sắp xếp rồi, bây giờ muốn thay đổi cũng không kịp nữa”.

“Không nhất định phải tổ chức tiết mục văn hóa gì quá đặc biệt cả, đây là tôi chỉ lấy ví dụ thôi” Cổ Nghiêm tự tin nói: “Hoàn toàn có thể mở rộng ở phương diện khác, làm cho các nhà đầu tư cảm nhận được không khí đầu tư ở huyện Duyên Đài chúng ta”.

La Hải Đình nói: “Vấn đề tài chính trong huyện chúng ta rất căng thẳng, vài ngày trước Tuệ Lan Huyện trưởng đã phê chuẩn cho chúng ta hai triệu”.

Cổ Nghiêm thoải mái nói: “Muốn làm tốt công việc hội Chiêu thương thì không nên sợ phải tiêu tiền, trong huyện coi trọng việc này như vậy, chúng ta đã làm đương nhiên phải làm cho thật tốt, nếu chúng ta có thể thu hút được nhiều nhà đầu tư thì số tiền sau này chúng ta đóng thuế còn nhiều gấp mấy lần, trả lại huyện và trả lại dân chúng”.

“Nhưng mà...”

“La Chủ nhiệm, chuyện tài chính cô nhất định phải giành được, mau chóng mang tiền đến”.

La Hải Đình thấy có điểm phiền toái, người nói thì dễ rồi, sao người không đến mà nói với Triệu Huyện trưởng và Tạ Huyện trưởng đi? Tôi đi đâu lấy tiền về chứ?”

Cổ Nghiêm lại phân công nhiệm vụ, sau đó mới để bọn họ đi. Hắn lại ngồi trong phòng làm việc của mình, nhàn nhả uống trà, trù tính chung toàn cục.

Bên ngoài.

La Hải Đình, Lâm Bình Bình, mấy người đi xuống lầu.

Chỉ nghe Tôn Thụ Lập nói một câu: “Thật sự là nói dễ hơn làm!”

Khương Hải Lượng ngữ khí khó chịu nói: “Cố cục trưởng là người có tầm nhìn cao, mở miệng ra là nói tiền, mở miệng là đòi một trăm nhà đầu tư, đi đâu mà lôi về chứ? Có thể đến hai mươi người là tốt rồi!”

Lâm Bình Bình nói: “Hắn là không biết tình huống, công tác chiêu thương huyện chúng ta chỗ nào dễ dàng như vậy”.

Mấy người đều bị sự lạc quan đến mù quáng của Cổ Nghiêm làm cho phát cáu, đối với loại như Cổ Nghiêm sự tình gì cũng không làm liên đoạt đại bộ phận chiến tích của phòng Chiêu thương, mọi người đều không có hảo cảm. Tình hình phòng Chiêu thương thì chỉ có những cán bộ trong phòng Chiêu thương là hiểu rõ nhất, đến Triệu Hưng Long, Hướng Đạo và các lãnh đạo huyện khác cũng không thể rõ ràng bằng bọn họ được, công tác chiêu thương dễ làm vậy sao? Làm gì có khả năng! Hiện tại, hình như toàn huyện đều nghĩ cục Chiêu thương của bọn họ là cái bánh thơm phức rồi sao?

Dễ làm cái rắm!

Mặt ngoài thì ngăn nắp, nhưng thực tế năm nay phòng Chiêu thương cũng chẳng khác gì năm rồi!

Người ngoài đều chỉ nhìn bề ngoài của phòng Chiêu thương, nhưng chỉ có mấy người Tôn Thụ Lập, La Hải Đình mới biết, cục Chiêu thương có thể có thành tích như ngày hôm nay, không phải do sự thay đổi tình hình kinh tế của huyện Duyên Đài, cũng không phải do công việc ở cục Chiêu thương dễ làm, mà hoàn toàn là nhờ vào Đồng Học Bàn có năng lực làm việc.

Lương tổng đầu tư hai chục triệu kia là do Đồng Cục trưởng, lấy sinh mệnh mình ra cược, uống ba cân rượu mới miễn cưỡng giành về được. Hạng mục của Phác tổng cũng là do Đồng Cục trưởng chạy trước chạy sau mang về được, căn bản không có chút liên quan gì đến cục Chiêu thương, mà cùng tình hình kinh tế lại càng không liên quan. tất cả đều là năng lực cá nhân lãnh đạo phòng Chiêu thương bọn họ khởi lên tác dụng.

Hiện tại giống như tất cả mọi người đều đã quên trước đây!

Cổ Nghiêm sợ chính quyền huyện không đáp ứng việc cấp thêm tiền, liền cân nhắc không biết có nên thông báo với Hướng Đạo một tiếng, nhưng tin tức trả lời lại làm cho Cổ Nghiêm có chút sững sốt.

Chính quyền huyện rất vui vẻ chi ra.

Một chút gây khó dễ cũng không, một chút đắn đo cũng không, Cổ Nghiêm muốn ba triệu, khoản tiền này lập tức được chuyển đến tài khoản của cục Chiêu thương. Hơn nữa Cổ Nghiêm vốn tưởng những cán bộ trong cục Chiêu thương sẽ mâu thuẫn với lãnh đạo của mình, ai mà biết được căn bản không hề có chuyện này. La Hải Đình rất tốt, Tôn Thụ Lập cũng vậy, tất cả mọi người đều phối hợp làm việc, liên hệ với các nhà đầu tư, cần mẫn làm việc, chỉ cần Cổ Nghiêm có chỉ thị xuống, tất cả mọi người đều làm việc rất nghiêm túc, không hề thấy có ý tứ chống đối.

Thuận lợi như vậy sao?

Cổ Nghiêm có chút không dám tin, thành tích này lại dễ dàng đạt được như thế sao?

Không chỉ có hấn, nhìn thái độ của chính quyền huyện, nhìn sự đồng lòng của các ban ngành trong cục Chiêu thương, ngay cả Hướng Đạo và tất cả những người biết chuyện trong huyện Duyên Đài đều giật mình.

Huyện trưởng Tuệ Lan muốn làm gì vậy chứ?

Lúc đầu huyện trưởng cực kỳ bất mãn và mâu thuẫn với việc để Cổ Nghiêm nhận chức, trong cuộc họp hội nghị thường ủy đã liệt liệt phản đối, nhưng bây giờ thì lại ngược lại, toàn lực phối hợp với hấn? Cần tiền thì chi tiền? Tuệ Lan Huyện trưởng thật là có phong độ, vì sự phát triển kinh tế của huyện mà gạt bỏ hết mọi khúc mắc cá nhân.

Rất nhiều người bị thái độ của Tạ Huyện trưởng làm ơ hồ, không biết đây là chuyện gì.

Hướng Đạo đối với đối thủ này vẫn còn phải tìm hiểu thêm, nhưng cũng không cho rằng trong chuyện này Tạ Tuệ Lan lại có lòng tốt như thế, nhú nhú mày, gọi điện cho Cổ Nghiêm, dặn dò hấn ta nhất định phải chú ý, nhất định không được để hội Chiêu thương xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cổ Nghiêm trong lòng tự nhủ, ván đã đóng thuyền, còn có thể ra vấn đề gì được?

473. Chương 471: Hội Chiêu Thương Đã Xảy Ra Chuyện!

Hai ngày trôi qua.

Ngày trước ngày quốc tế Lao động 1-5 thì hội Chiêu thương xảy ra chuyện, hơn nữa vừa xảy ra là hai ba chuyện.

Trong phòng họp nhỏ của cục Chiêu thương, Cổ Nghiêm cùng với Tôn Thụ Lập, La Hải Đình đang đợi các cán bộ trong cục đến dự cuộc họp khẩn cấp. Trong hội nghị, nét mặt mọi người đều rất khó coi, đặc biệt là Cổ Nghiêm, sắc mặt đen sì.

“Đã thống kê được số thương nhân đầu tư chưa?”

“Theo thống kê ban đầu thì hội Chiêu thương lần này sẽ có khoảng mười bảy người tham gia”.

“Mười bảy người? Lão tôn, anh công tác liên lạc thế nào vậy? Vì sao lại ít như vậy, anh nói cho tôi biết đi!” Cổ Nghiêm quả thực rất tức giận.

Tôn Thụ Lập cau mày nói: “Tôi đã từng nói rồi, huyện Duyên Đài không giống như những huyện khác!”

Cổ Nghiêm vỗ bàn nói: “Anh chính là đang trốn tránh trách nhiệm!”

Những lời này không ai nghe nổi nữa.

Trốn tránh trách nhiệm? Người mới là người phụ trách hội Chiêu thương! Chúng tôi chỉ là những người làm theo chỉ thị, cần phối hợp với người như thế nào thì chúng tôi đều đã phối hợp! Tốt rồi, bây giờ xảy ra vấn đề, người lại đổ trách nhiệm cho chúng tôi. Lúc đầu khi người cướp thành tích của người ta sao người không nói như thế đi. Vừa nhìn thấy thành tích là đã đổ cả mắt lên, bây giờ thấy làm không xong thì lại đẩy hết trách nhiệm cho cấp dưới? Người có chút đảm đương nào không?

“Cổ Cục trưởng, lời này của anh là có ý tứ gì?” Tôn Thụ Lập vừa nghe cũng phát hỏa: “Lúc đầu khi anh nói cần phải lôi kéo được một trăm nhà đầu tư, tôi cũng đã từng nói việc này là không thể, và cũng đề nghị cậu liên lạc với huyện, nhờ lãnh đạo huyện ra mặt liên hệ với các đoàn thể đầu tư, việc này không phải là tôi không đủ năng lực, cũng không phải tôi trốn tránh trách nhiệm mà là tình hình huyện chúng ta là như vậy, mấy năm trước, số lượng người đến tham gia hội Chiêu thương là bao nhiêu anh có biết hay không? Bình quân là hai mươi người! Năm nào cũng vậy hết! Cho nên hai năm qua, huyện chúng ta cũng không hề tổ chức hội Chiêu thương cũng chính vì nguyên nhân này”.

La Hải Đình liếc nhìn Cổ Nghiêm nói: “Mười một trăm người là không thể được. Ban đầu, lúc Đồng Cục trưởng còn ở đây, định ra kế hoạch cũng chỉ là ba bốn mươi người”.

Khương Hải Lượng nói: “Mười bảy người này là còn chưa chiết khấu, căn cứ vào kinh nghiệm trước đây, khẳng định là sẽ có người thông đến tham gia”.

Họ đều là những người rất bận rộn, ai mà không có chút chuyện? Vạn nhất là do công ty có chuyện, hoặc cũng có thể là do họ thay đổi chủ ý, mười bảy nhà đầu tư nhưng chỉ có bảy tám người đến cũng không có gì lạ.

Bây giờ trong mười bảy người này, có mười người là do cục Chiêu thương mời được, năm người là do Triệu Huyện trưởng và Tạ Huyện trưởng ra mặt mời tới, còn lại hai người là do Cổ Nghiêm liên hệ đến.

Cổ Nghiêm thật sự không đoán được rằng kết quả lại là như vậy, hắn không ngờ rằng hoàn cảnh đầu tư của huyện Duyên Đài lại kém đến như vậy.

Tình hình này, so với lúc ở thành phố, chẳng cần phí công mời người đến sao? Vừa nói đến việc có hội Chiêu thương, rất nhiều các nhà đầu tư sẽ tự giác đến, muốn tìm một hạng mục đầu tư thích hợp.

Nhưng bây giờ Cổ Nghiêm mới hiểu được căn bản là huyện Duyên Đài không giống như thế, ở đây cái gì cũng không có, căn bản là các nhà đầu tư không thấy vừa mắt, hai ngày trước đây khi liên hệ đầu tư, câu cuối cùng mà Cổ Nghiêm nghe được là “ngày 1-5 tôi không có thời gian”, hai mươi nhà đầu tư mà hắn quen biết kia, vừa nghe nhắc tới huyện Duyên Đài thì đều lắc đầu, ngay cả đi cho có hình thức cũng không muốn đi, bao ăn bao ở ư? Huyện Duyên Đài các người cái rắm gì cũng không có, cũng không phải địa phương du lịch, người ta lại đây làm gì? Đều là thương nhân, thời gian quý giá, đến thời gian ăn cơm còn không có, chỉ có hai người có quan hệ khá tốt với Cổ Nghiêm tỏ vẻ sẽ ghé qua. Lần này đúng là Cổ Nghiêm trở tay không kịp.

Tại sao có thể như vậy?

Ngay cả đến cổ động góp vui cũng không muốn đến?

Hội Chiêu thương mắt thấy là sẽ khai mạc rồi, ngay cả số người đến tham dự còn chưa đủ, không chỉ Cổ Nghiêm, Tôn Thụ Lập và La Hải Đình cũng chịu không được.

Cho đến bây giờ, đến Tôn Thụ Lập cũng cảm thấy Đồng Học Bản vẫn là tốt, Đồng Cục trưởng hay thích nói phóng đại mọi chuyện, ngày đầu tiên nhận chức liền nói: “Các huyện khác có thể lôi kéo được các hạng mục đầu tư mấy triệu, sao huyện chúng ta vì cái gì không được”.

Nhưng mà Đồng Cục trưởng người ta vẫn là có bản lãnh này, nhìn một cái hiện tại, hạng mục năm nay hơn một trăm triệu, hầu như là do Đồng Học Bản kéo về. Người ta chẳng những mạnh miệng, mà còn thực sự là có bản lãnh này.

Còn Cổ Nghiêm người thì sao?

Mở miệng ra là nói một trăm nhà đầu tư, nhưng bây giờ thì sao chứ?

Mười bảy người! Cái này vẫn là hư! Cuối cùng nhiều lắm có mười người là không tệ rồi!

Mười người! Lúc trước Cổ Nghiêm xin thêm kinh phí, muốn làm náo nhiệt, không nói là hội trường khách sạn có thể chứa được hai trăm người, bây giờ mới chỉ có mười người, tính cả lãnh đạo huyện và mấy người của cục Chiêu thương dự tính chủ trì khai mạc hội Chiêu thương cũng chỉ mới có hai mươi mấy người, còn trống rất nhiều chỗ.

Có hơn mười người ngồi ở giữa hội trường rộng lớn? đừng nói là bên cục Chiêu thương, mà ngay cả lãnh đạo huyện cũng thấy mất mặt!

Lại một lần hội Chiêu thương sầm to mưa nhỏ?

Tiền tiêu ra ngoài nhiều như vậy, ai cũng không chịu được kết quả này!

Lần đầu tiên Cổ Nghiêm nhận thức được rằng hội Chiêu thương này không hề đơn giản như mình nghĩ.

Hít ra hít vào mấy cái, hắn lập tức yêu cầu bọn người Tôn Thụ Lập đi mời các nhà đầu tư, phát động nhân viên toàn cục nhanh chóng tìm được đủ người.

Đợi mọi người đi rồi, Cổ Nghiêm xoa xoa thái dương nghĩ nghĩ, cũng không dám báo lại với Hướng Đạo, mà lại liên hệ với Phác Vĩnh Hỉ thêm một lần nữa, mời ông ta ăn cơm trưa.

Cổ nghiêm nghĩ rất đơn giản, tiền của mình cũng đã xuất ra rồi, quy mô cũng rất lớn, thế cũng tạo đủ rồi, nếu quả thật chỉ có mười mấy hai mươi người đến, hần căn bản sẽ không biết ăn nói thế nào với toàn huyện, cho nên ít nhất trong vấn đề kim ngạch đầu tư cũng phải hạ chút công phu. Kế hoạch đầu tư của Phác Vĩnh Hỉ cơ bản cũng đã định rồi, chỉ còn chờ ngày ký hện nữa thôi. Nhưng quy mô đầu tư và những tình tiết ký kết cụ thể thì vẫn phải bàn bạc thêm.

Ví dụ như Phác Vĩnh Hỉ nói hạng mục đầu tư có thể từ sáu mươi đến một trăm triệu, khoảng cách giao động này khá lớn, sáu mươi và một trăm triệu là hai khái niệm, Cổ Nghiêm nếu có thể áp đến một trăm triệu thậm chí là nhiều hơn, như thế sẽ có thể giảm bớt áp lực bên hội Chiêu thương.

Nhưng ai mà biết được, lần ăn cơm này lại xảy ra chuyện!

Buổi trưa, Cổ Nghiêm dẫn Phó Chủ nhiệm văn phòng cục Chiêu thương Đan Ân Quốc cùng đi. Từ đầu, Đan Ân Quốc lúc trước là thân tín của Lữ Đại Phát, khi Cổ Nghiêm nhận chức, Đan Phó Chủ nhiệm là người đầu tiên đến dựa vào.

Hần cảm thấy, có Bí thư huyện ủy đỡ lưng cho Cổ Nghiêm, đi theo Cổ Nghiêm chính là lựa chọn đúng đắn.

Phác Vĩnh Hỉ không đến, chỉ phái một người phụ trách của công ty đến đàm phán cụ thể về chi tiết hạng mục.

Cổ Nghiêm vốn là muốn cùng Phác tổng đích thân bàn bạc, nhưng người cần đến thì lại không đến, hần cũng không tiện nói cái gì, người phụ trách vẫn là người phụ trách, dù sao có thể quản là được. Vì thế Cổ Nghiêm liền đi thẳng vào vấn đề, nói luôn quy hoạch bên mình, còn xuất ra dự toán hạng mục do bên ban nghiệp vụ làm ra, phạm vi quy hoạch đất đai lớn thêm một ít, tóm lại chính là muốn cho Phác Vĩnh Hỉ xuất nhiều hơn một chút tiền, đầu tư ít nhất cũng phải một trăm triệu.

Người phụ trách vui vẻ nói: “Một trăm triệu chúng tôi có thể đáp ứng, lần này công ty thương lượng, theo dự tính kim ngạch đầu tư cao nhất còn có thể tăng thêm mười phần trăm”.

Sảng khoái! Cổ nghiêm mỉm cười.

Nhưng không đợi cho hần cao hứng, người phụ trách bên kia lại nói: “Có điều chúng tôi cũng có một điều kiện”.

“Anh cứ nói” Cổ Nghiêm nói: “Chỉ cần trong giới hạn cho phép, huyện chúng tôi nhất định sẽ mở rộng chính sách”.

Người phụ trách gật đầu nói: “Là như thế này, Phác tổng bảo chúng tôi nhấn với các ngài rằng, công ty chúng tôi rất vừa ý với các hạng mục ưu đãi mà quý huyện đề ra, nhưng duy chỉ có vấn đề về thuế thu nhập này...”

“Thuế?” Cổ nghiêm nhíu mày.

“Đúng vậy, chính sách ưu đãi của các vị là miễn thuế trong vòng ba năm, nhưng thời gian thực hiện hạng mục kiến thiết của chúng tôi khẳng định là rất dài, lợi nhuận vì các loại nguyên nhân nên sẽ khá là chậm mới có, việc miễn thuế ba năm này, có thể xem xét lại cho chúng tôi thành năm năm không? Hơn nữa năm nay thuế ở đây cũng tăng, về mặt thời gian có thể tăng cho chúng tôi thêm một năm nữa không?”

Cổ Nghiêm vừa nghe thấy thế sắc mặt liền thay đổi, “Điều này là không thể!”

Người phụ trách bình tĩnh nói: “Tôi nghe nói quý huyện đã từng có tiền lệ miễn giảm thuế trong vòng năm năm”.

“Đó là áp dụng với những hạng mục bảo vệ môi trường và một số hạng mục đặc biệt” Cô Nghiêm giải thích nói: “Đối với loại đầu tư này, miễn thuế ba năm đã là ưu đãi lớn nhất rồi, thêm nữa năm cũng không thể được chứ đừng nói thêm hai năm nữa. điều kiện này chẳng phải lúc trước cũng đã bàn bạc với Phác tổng rồi sao?”

Đây là công phu sư tử ngọam!

Miễn thuế năm năm? Huyện Duyên Đài bọn họ đâu phải vùng tây bộ đang khai phá đâu, mà hạng mục này cũng có phải hạng mục bảo vệ môi trường đâu chứ.

Đối với loại hình doanh nghiệp đặc thù, giảm thuế hai ba năm đã là mức thấp nhất rồi, đây đã là tiêu chuẩn không thể động tới, còn miễn thuế năm năm? Cho dù huyện Duyên Đài có đồng ý thì thành phố cũng sẽ không đồng ý. Cái tiền lệ này tuyệt đối không thể có, mà căn bản có muốn cũng không thể mở, nếu vượt quá quy định, người bị tổn hại đầu tiên chính là quyền lợi của nhân dân, như thế thì chẳng ai có thể gánh vác được trách nhiệm này.

Người phụ trách nhẹ nhàng nói: “Phác tổng đã bàn bạc thế nào với bên các vị thì tôi không biết, nhưng Phác tổng bảo tôi nói với các vị nhất định phải miễn thuế trong vòng năm năm, nếu thiếu một năm, chúng tôi e rằng sẽ không thể đầu tư vào quý huyện, chúng tôi cũng không thể làm ăn lỗ được, đúng không?”

“Không đầu tư nữa?” Đan Ân Quốc trừng mắt lên nói: “Chẳng phải Đồng Cục trưởng đã bàn bạc thảo đáng với các anh rồi sao?”

Cổ Nghiêm cả giận nói: “Các người làm như vậy là có ý gì chứ? Đùa giỡn sao?”

Người phụ trách thần nhiên nói: “Đồng Cục trưởng mới chỉ bàn qua về công việc đầu tư với Phác tổng thôi, còn chi tiết cụ thể thế nào thì vẫn chưa thương lượng, hợp đồng đã ký qua, nhưng đây cũng không phải hợp đồng chính thức, chúng tôi cũng không có nghĩa vụ phải đầu tư cho quý huyện, điều này chắc quý huyện hiểu rõ”.

Vốn định đầu tư rồi nhưng đột nhiên lại thay đổi. Việc này, bọn họ quả thực có một chút không ngờ, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì cũng không thể nói gì được. Tiền thì vẫn ở trong tay họ, hợp đồng thì chưa ký, đầu tư hay không chỉ cần Phác Vĩnh Hỉ nói một câu là xong rồi, người ta vô mộng bỏ đi, thì cũng chẳng ai có thể ngăn cản được.

Câu nói này, như hắt một gáo nước lạnh từ đầu xối xuống chân Cổ Nghiêm!

Hướng bí thư sở dĩ dễ bụng như vậy, Cổ Nghiêm sở dĩ đỏ mặt như vậy, mọi người xem trúng đều là hạng mục nhà thi đấu tổng hợp gần trăm triệu này, vốn tưởng rằng đã đàm phán tốt rồi, là trăm phần trăm sẽ hạ tại huyện Duyên Đài. Hướng Bí thư cùng Tạ Huyện trưởng cũng tự mình cùng Phác tổng ăn cơm xác nhận qua chuyện này, nhưng mà...

Phác tổng thay đổi sao?

Không đầu tư nữa!?

Cổ Nghiêm không cần hỏi huyện cũng biết năm năm miễn thuế này là không thể, trong lòng trầm xuống, mặt cũng trắng bệch ra!

Hạng mục đầu tư gần một trăm triệu biến mất? Đây chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa! Vấn đề số lượng nhà đầu tư đến tham gia đầu tư còn chưa giải quyết xong! Mà hội Chiêu thương cũng chỉ còn lại thời gian hai ngày!

Hổng rồi!

474. Chương 472: Muốn Sai Tôi Là Sai Sao?

Sáng sớm hôm sau.

Việc tổ chức hội Chiêu thương xảy ra sự cố, tin tức này muốn giấu cũng không được.

Hiện tại, tất cả các ban ngành của toàn huyện đều phối hợp với cục Chiêu thương để tổ chức hội Chiêu thương lần này.

Nghe được như thế, tất cả mọi người đều rất lo lắng.

Biết được tin này, sắc mặt Hướng Đạo trở lên đen sì, gọi một cuộc điện thoại bảo thư ký Chu Tuấn mau gọi Cổ Nghiêm đến đại viện của huyện ủy, ngay cả người giữ ấn soái của hội Chiêu thương là Tạ Huệ Lan, khi thấy hội Chiêu thương xảy ra chuyện, sắc mặt cũng vô cùng khó coi. Nhưng lần này cục Chiêu thương

rơi vào tay Hướng Đạo. Chính Hướng Đạo đã bỏ qua sự phản đối của Tạ Tuệ Lan để bổ nhiệm Cổ Nghiê. Nếu như hội Chiêu thương thật sự không thành công, thì Hướng Đạo sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, thậm chí Hướng Đạo còn có thể bị thành phố phê bình. Điều này Hướng Đạo không muốn nghĩ tới, cũng tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Trong văn phòng.

Cổ Nghiê vội vàng nói: “chú Hướng, cháu...”

“Cậu đã làm gì cho tôi hả? Cậu đang làm cái gì?” Hướng Đạo tức giận vỗ bàn.

“Hội Chiêu thương xảy ra chút vấn đề nhỏ” Cổ Nghiê vội vàng giải thích, “Cháu sẽ nhanh chóng giải quyết”.

“Vấn đề nhỏ? Phác tổng chuẩn bị rút vốn đầu tư, vẫn gọi là vấn đề nhỏ sao?” Hướng Đạo vừa nghe những lời này thì càng tức giận, “Hội Chiêu thương chỉ có thể mời hai mươi thương nhân mà vẫn còn gọi là vấn đề nhỏ sao? Vậy cậu thử nói cho tôi xem, cái gì mới là vấn đề lớn đây? Cậu công tác như thế nào? Tại sao một việc nhỏ như vậy cũng làm không xong?”

Hướng Đạo là một người rất coi trọng thành tích, luôn có hứng thú với các công trình, lần trước muốn là công trình xây dựng thành phố đã hao tốn rất nhiều nhân lực cũng như trí lực, cho nên vừa thấy cục Chiêu thương có chút khởi sắc, hân lập tức động lòng, một lòng muốn đem cục Chiêu thương khổng lồ chế trong bàn tay mình, đá Tạ Tuệ Lan ra khỏi cục Chiêu thương, vì việc này mà đã xem nhẹ không ít việc khác. Cho đến bây giờ Hướng Đạo mới nhất thời tỉnh ngộ, giành chiến tích của cục Chiêu thương này không hề dễ dàng gì, lần tổ chức hội Chiêu thương này so với các lần trước căn bản chẳng có gì khác cả, căn bản là ngóc đầu không nổi!

Hay ột Tạ Tuệ Lan!

Đây là cô cho tôi một bài học sao?

Hướng Đạo cuối cùng cũng đã hiểu Tạ Tuệ Lan. Có lẽ nàng đã sớm đoán được là hội Chiêu thương sẽ có cục diện như ngày hôm nay, cho nên trong cuộc họp hội nghị thường ủy lần trước Tạ Tuệ Lan mới phản đối mạnh mẽ như thế, làm cho Hướng Đạo phải thông qua phiếu biểu quyết mới có thể tiến hành bổ nhiệm, bảo lưu được ý kiến của mình. Tạ Tuệ Lan làm như thế cũng thật xảo quyết, cũng có thể trốn tránh trách nhiệm trong vụ việc này, vì ngay từ đầu đã kiên quyết phản đối, sau đó lại tích cực phối hợp với Cổ Nghiê mà không nhúng tay vào bất cứ việc gì của hội Chiêu thương.

Lại còn cần người giao người, cần tiền giao tiền, như thế chẳng phải là Tạ Tuệ Lan rất có con mắt nhìn đại cục sao? Đây là không có ý tốt gì, muốn đem Cổ Nghiê đẩy lên cao cao, thế cho nên làm cho hân cùng Hướng Đạo rơi ác hơn!

Hướng Đạo thấy phiền não rồi, không chỉ thấy phiền vì chuyện không thể trọng dụng Cổ Nghiê được nữa, mà còn tức giận vì Tạ Tuệ Lan so với mình còn cao tay hơn.

Hội Chiêu thương có thể sai lầm?

Áp lực của Hướng Đạo chính là không suy nghĩ thấu đáo. Hân và những cán bộ khác trong huyện Duyên Đài cũng đều giống nhau, chỉ nhìn thấy công tác chiêu thương năm nay so với mấy năm trước có biến hóa nghiêng trời lệch đất, chiêu thương muốn cao hơn năm trước nhiều. Năm nay, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi cục Chiêu thương đã mang về một hạng mục đầu tư năm chục triệu, Phác tổng cũng rất coi trọng hoàn cảnh kinh tế của huyện cũng đã là một minh chứng chứng minh điều này. Cho nên rất nhiều người đều tưởng rằng chính sự thay đổi của nền kinh tế, hoặc là do công trình xây dựng thành thị đã dẫn đến trào lưu đầu tư này. Rất ít người nghĩ rằng đây là do công lao của Đồng Học Bản, vì dù sao hân cũng mới chỉ lên nhận chức được ba tháng.

Nhưng ai ngờ cố tình liên đã xảy ra chuyện!

Vừa ra chính là vài cái! Ngay cả hạng mục Phác tổng cũng thất bại!

Hướng Đạo cảm thấy lạnh cả người, Tạ Tuệ Lan chẳng phải muốn mượn hai việc thất bại này để đánh vào mặt hân sao? Làm cho hân mất hết uy tín? Vì thế ngay cả chiến tích chính nàng cũng không cần? Không

đúng, cô ta không phải nghĩ như thế chứ? Hường Đạo trầm mặc một lúc sau đó liền hiểu ngay ra vấn đề, trong lòng rùng mình, Tạ Tuệ lan không những muốn đánh vào mặt hắn, mà còn muốn để cho Đồng Học Bản tiếp tục lên quần công việc của hội Chiêu thương, cô ta không muốn từ bỏ hội Chiêu thương, cũng không định quyết đấu ta sống người chết gì!

Nhưng hiểu rõ rồi thì sao? Lần này Tạ Huệ Lan rất đường đường chính chính làm việc, chẳng ai có thể tìm ra được sai sót gì, chủ yếu vẫn chỉ là do Cổ Nghiêm quá hiểu thắng!

Nghĩ thế sắc mặt Hường Đạo lại càng khó coi, muốn để Tiểu Đồng quay lại nắm quyền? Tạ Tuệ Lan! Cô quá ngây thơ rồi đấy. Tiểu Đồng là do tôi đá đi, hội nghị thượng ủy lần trước cũng đã quyết định rồi, cho dù Cổ Nghiêm làm việc có không tốt, cô cho rằng tôi sẽ đồng ý để cho Tiểu Đồng quay lại sao? Chính mình tát vào mặt mình sao? Muốn tôi thừa nhận tầm nhìn của tôi không bằng cô sao? Thừa nhận tôi hướng huyện chính phủ nhúng tay loạn sao? Làm gì có chuyện đó chứ? Chỉ là hội Chiêu thương làm không tốt! Cô nghĩ cũng đừng nghĩ! Hường Đạo đương nhiên sẽ không bao giờ nhận thua Tạ Tuệ Lan, cùng lắm thì lưỡng bại câu thương. Cổ Nghiêm nếu đem chuyện hội Chiêu thương làm hỏng, tôi mất mặt rồi thì cô cũng đừng mong có thể lên mặt với mọi người. Huống chi mọi chuyện cũng chưa phải đi đến hồi kết.

“Chú Hường”, Cổ Nghiêm lo lắng nhìn hắn, “Phác tổng đưa ra điều kiện miễn thuế trong năm năm, chúng ta không thể mở tiền lệ này, cháu nghĩ mau chóng lại cùng hắn câu thông, tranh thủ một lần nữa làm cho hạng mục chứng thực, còn những thương nhân bên đó, hôm qua cháu đã liên hệ với mấy người bạn, nhờ họ giúp đỡ một tay, tranh thủ dẫn mấy đoàn nhà đầu tư đến, nếu bên đó có thể đến, số người tham dự hội Chiêu thương ít nhất cũng được năm sáu mươi người trở lên”.

“Liên hệ được chưa? Tối nay có thể đến không?”

Mai là ngày khai mạc hội Chiêu thương rồi, buổi tối hôm nay nhà đầu tư nên đến tham dự hội Chiêu thương cơ bản sẽ đến khách sạn đã chỉ định.

“Hắn là không sai biệt lắm, cháu cũng cho xe đi đón bọn họ rồi” Thật ra, có thể mời các đoàn đầu tư đến hay không, Cổ Nghiêm cũng không biết, hắn chính là cố gắng tranh thủ một chút, có thành công hay không cũng không biết, nhưng bây giờ cũng chỉ còn cách kiên trì nói như vậy mà thôi.

Nghe thế, sắc mặt Hường Đạo cũng dịu đi một chút, “Hạng mục đầu tư bên Phác tổng mới cần lo lắng, việc cậu cần làm không phải chỉ là tranh giành mà phải là chắc chắn, chắc chắn phải nắm bắt được”.

Cổ Nghiêm do dự nói: “Cháu sẽ cố gắng hết sức, nhưng chỉ sợ có người bên ngoài đến phá rối, lúc trước Phác tổng đã bàn bạc xong xuôi với cục Chiêu thương rồi, nhưng bây giờ bỗng nhiên lại muốn rút vốn, cháu khẳng định là có người ngoài vào phá rối” Cổ Nghiêm căn bản vẫn không nghĩ đây là trách nhiệm của mình, sự việc vừa xảy ra, việc đầu tiên nghĩ là do Đồng Học Bản ở bên trong động chân động tay, bởi vì hạng mục đầu tư của Phác Vĩnh Hỉ là do hắn ta kéo về. Về phần một nhà đầu tư vì cái gì không lấy ích lợi làm trọng mà lại làm như vậy, Cổ Nghiêm cũng không lo lắng, chỉ muốn Hường Bí thư biết cái này không phải trách nhiệm chính mình.

Buổi sáng.

Bệnh viện Nhân dân huyện.

Đồng Học Bản tựa người vào cửa sổ phòng vệ sinh hút thuốc, đang chán thây nhàn nhã vô vị chết đi được thì một tiểu hộ sĩ bước vào.

“Đồng Cục trưởng, không được hút thuốc trong bệnh viện”.

“Ha ha, tôi chỉ hút một điều thôi... nửa điều được không?”

“Vậy cũng không được” Tiểu hộ sĩ vẻ mặt cầu xin nói: “Ngài bây giờ là bệnh nhân, phải nghe theo chúng tôi”.

Đồng Học Bản ho khan một tiếng, “Cô nói nhiều bệnh nhân như vậy cô không nhìn chăm chăm, động cái liền theo tôi, không hút thì không hút? Ha ha”.

Không ngờ rằng Tạ Huệ Lan sớm đã gọi một cuộc điện thoại đến cho viện trưởng bệnh viện nhân dân, nhờ ông ta tiến hành kiểm tra, chăm sóc cho Đồng Học Bản. Đối với vị hôn phu của huyện trưởng, viện trưởng

đương nhiên vô cùng coi trọng, hoàn toàn coi đây là nhiệm vụ chính trị, trực tiếp điều động hộ sỹ có chuyên môn đến chăm sóc Đồng Học Bản, không cho hấn hút thuốc, không được tự ý rời viện, đến cả việc uống thuốc hàng ngày cũng phải để hộ sỹ giám sát, uống xong mới rời đi. Như thế mới gọi là hoàn thành nhiệm vụ.

Reng reng reng, điện thoại vang lên.

Đồng Học Bản dập điều thuốc lá, nhìn tiểu hộ sỹ, thấy nàng quay đầu bỏ đi, nghe tiếng đóng cửa mới vụng trộm châm lại điều thuốc rồi nghe điện thoại.

Là điện thoại của Triệu Hưng Long

Quan tâm một hai câu về sức khỏe của Đồng Học Bản, Triệu Hưng Long nói: “Hạng mục đầu tư của Phác tổng xảy ra vấn đề rồi, cậu nghe nói chưa?”

“Có chuyện này thật sao?” Đồng Học Bản không phải chưa từng nghe qua, nhưng tình hình cụ thể thế nào thì không biết, “Chẳng phải đã đàm phán xong hết rồi sao? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Phác tổng yêu cầu miễn thuế trong vòng năm năm, việc này huyện chúng ta không thể đáp ứng được”.

Đồng Học Bản mặt nhăn mày nhu: “Hạng mục thất bại?”

“Cổ Cục trưởng còn đang đàm phán thêm, cụ thể thế nào tôi cũng không biết, Tiểu Đồng, hạng mục của Phác tổng là do cậu mang về, vừa rồi Hướng Bí thư gọi điện đến chỉ thị, bảo cậu gọi điện liên lạc với Phác tổng, phải giành lại hạng mục đầu tư này”.

Đồng Học Bản cười không nổi nói: “Triệu Huyện trưởng, đây là tôi nói cùng ngầu, bảo tôi đi câu thông? Hiện tại Hướng Bí thư mới nhớ ra là hạng mục này là do tôi kéo về sao? Đem tôi từ người phụ trách hội Chiêu thương đá xuống còn bảo tôi làm việc cho hấn hấn? Cho dù tôi co rộng lượng đến mấy thì cũng không thể rộng đến mức đó được? Hướng Bí thư hấn có ý gì chứ? Chẳng phải hấn chỉ định việc tổ chức hội Chiêu thương sẽ do Cổ Nghiêm phụ trách sao? Chẳng phải không có quan hệ gì đến tôi nữa sao? Thực phiền ngài nói với Hướng Đạo!”

Muốn sai tôi thì sai sao, không cần tôi liền một cước đá đi sao?

Lấy mất quyền lợi của tôi, cướp mất thành tích của tôi, lần này tôi nằm viện, người lại còn muốn tôi đi chùi dít cho người sao? Đi giành thành tích về cho người sao? Sau có thể như vậy? Đợi sau khi tôi mang được hạng mục đầu tư của Phác tổng về, thành tích chẳng phải vẫn là của Hướng Đạo và Cổ Nghiêm các người sao? Anh em lại một lần cố hết sức không công, lại một lần làm không cho các người sao? DCM! Tôi con mẹ nó có bệnh rồi!

Triệu Hưng Long hiểu suy nghĩ của Tiểu Đồng, nhưng cái gì nên nói thì vẫn phải nói, hấn đem chỉ thị truyền đạt xuống, liền bắt đắc dĩ nói: “Hiện tại thời kì phi thường, cậu lại là lãnh đạo phòng Chiêu thương...”

Đồng Học Bản phát hỏa nói: “Là đám người Hướng Bí thư nghĩ tôi ở bên trong giỏ trò quỷ?”

“...Tôi nghe cũng có ý tứ này” Triệu Hưng Long cũng rất khó chịu.

Vừa nghe những lời này Đồng Học Bản lại càng phẫn nộ: “Triệu Huyện trưởng, Đồng Học Bản tôi là loại người nào ngài hấn là biết, huyện cũng có thể thấy được, cho dù tôi có thế nào, điểm cái nhìn đại cục ấy vẫn là có. Tôi không có khả năng bởi vì lấy quyền phụ trách của tôi mà đi khuyến khích Phác tổng hủy đầu tư, tôi là cái loại người này sao? Hơn nữa, một nhà đầu tư, coi trọng là hoàn cảnh huyện chúng ta, có tính toán của bọn họ, chuyện lỗ vốn thương gia họ như thế nào sẽ làm? Một câu nói của tôi có thể làm cho người ta hủy đầu tư? Tôi khi nào thì có mặt mũi lớn như vậy!”

“Tôi biết” Đồng Học Bản nói cũng là Triệu Hưng Long suy nghĩ, hấn cũng tin tưởng Tiểu Đồng không có động tay chân.

“Cổ Nghiêm hấn không có năng lực, Hướng Bí thư hấn không có con mắt nhìn người, tất cả mọi việc là họ làm sai còn đổ lên đầu tôi sao? Được, có thành tích thì bọn họ giành lấy, có trách nhiệm tôi đến gánh vác, nơi nào con mẹ nó có chuyện tốt như vậy!”

Giúp cái con mẹ nó chứ!

475. Chương 473: Cổ Nghiêm Nằm Viện!

Trong phòng bệnh.

Ngắt điện thoại của Triệu Huyện trưởng, Đồng Học Bân lập tức gọi điện cho Quách Phàn Vỹ, đem mọi chuyện nói một cách rõ ràng, cuối cùng Đồng Học Bân lạnh mặt căn bản là không có ý liên lạc với Phác Vĩnh Hỉ, hẳn còn không có rảnh rỗi đến như vậy. Cổ Nghiêm cũng thật là kẻ vô dụng, hầu như là tặng không cho người cùng Hướng Đạo chiến tích người đều lấy không được? Ngược lại còn thất bại? Cuối cùng lại muốn tìm ta đi cho chùi dít các người sao?

Nghĩ thật đẹp đó!

Lúc trước sớm làm gì đi!

Vừa thấy thành tích liền sáng mắt lên, cướp lấy vị trí của tôi mà ngồi lên, bây giờ làm không được liền muốn chối bỏ trách nhiệm sao? Đẩy trách nhiệm sang cho tôi sao? Con mẹ nó! Nghĩ cũng đẹp quá đó!

Biết rõ ràng đối với việc Phác Vĩnh Hỉ rút vốn đầu tư sẽ chẳng có lợi gì cho Đồng Học Bân, thậm chí Đồng Học Bân còn phải gánh một trách nhiệm nhất định, nhưng Đồng Học Bân vẫn nhịn không được, cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa. Hướng Đạo chẳng phải thích ép buộc người khác sao? Vậy thì cứ ép đi, cùng lắm thì mọi người đều gặp khó khăn, dù sao tôi cũng chẳng phải là người phụ trách hội Chiêu thương, lúc đầu Tuệ Lan cũng kịch liệt phản đối việc bỏ nhiệm Cổ Nghiêm, anh em cùng Tuệ Lan cũng sẽ không phải là người chịu trách nhiệm lớn nhất.

Đồng Học Bân chuẩn bị xem náo nhiệt, lúc này cũng đã đoán được dự định của Tạ Tuệ Lan, ngay từ đầu có lẽ Tuệ Lan đã sớm dự liệu được sẽ có kết cuộc ngày hôm nay, có điều lưỡng bại câu thương đối với ai cũng chẳng có gì tốt cả. Tuệ Lan là định để mình một lần nữa nắm hội Chiêu thương? Nhưng Hướng Đạo có thể đồng ý sao? Không quá khả năng!

Một giờ...

Ba giờ...

Năm giờ...

Đã đến giờ tan tầm.

Trong khách sạn Hương Dật, mấy cán bộ của phòng Chiêu thương, Cổ Nghiêm, Tôn Thụ Lập và La Hải Đình đã đến từ rất sớm. sắc mặt của Cổ Nghiêm không tốt chút nào, hiển nhiên, qua một ngày đàm phán với bên Phác Vĩnh Hỉ cũng không có tiến triển gì nhiều cho lắm. Đồng hành còn có một vài nhân viên công tác của huyện, có người bố trí hội trường, có người dán băng rôn, cuối cùng, đúng sáu giờ, Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long cũng đích thân đến để tiếp đón các nhà đầu tư.

Sáu giờ mười lăm, nhà đầu tư đầu tiên cũng đã đến, là Lâm Bình Bình lái xe đi đón.

Đám người Cổ Nghiêm nhanh chóng chạy đến, cười ha ha, nhiệt tình đón tiếp.

Không lâu sau, nhà đầu tư thứ hai cũng đến, người này tự lái xe đến, mọi người tiếp tục nâng cao tinh thần đón tiếp, sắp xếp chỗ cho nhà đầu tư ở lại.

Nhưng mà điều làm ọi người lo lắng là, sau khi hai người này đến, đợi thêm nửa tiếng đồng hồ nữa cũng chẳng thấy ai vào khách sạn nữa cả, sau đó lại có lác đác vài thương nhân đến tham dự, đếm đếm, tổng cộng có sáu người. Lúc Triệu Hưng Long nghiêm mặt nhìn Cổ Nghiêm thì bỗng nhiên điện thoại của Cổ Nghiêm vang lên. Hắn vừa nhìn thấy số điện thoại thì hít vào một hơi rồi mới tiếp máy, sau đó mọi người đều choáng váng.

Người trong điện thoại nói, đoàn các nhà đầu tư bên đó sẽ không đến.

Mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, tuy rằng đã đoán trước được tình huống này, nhưng cũng không ai nghĩ đến là nó sẽ thảm như vậy!

Sáu người!

Chỉ có sáu người đến!

Tuy nói rằng lát nữa có khả năng vẫn còn có người đến, cũng có thể là hôm nay không đến, ngày mai chính thức khai mạc mới đến, nhưng cho dù có tính thế nào thì số người đến nhất định cũng không nhiều lắm!

Suy nghĩ một chút, hội trường tổ chức khai mạc to như vậy, rất nhiều nhân viên đứng đón tiếp, phóng viên đến chụp ảnh, đài truyền hình đến quay phim, Bí thư, Huyện trưởng và những người có phụ trách có liên quan đứng lên phát biểu, đọc diễn văn, nhưng ở phía dưới... chỉ có sáu thương nhân, sáu người? Còn mặt mũi gì nữa?

“Cổ Cục trưởng!” Triệu Hưng Long tức giận chỉ vào hắn nói: “Cậu công tác cũng thật đúng chỗ”.

Phía sau, bọn người Tôn Thụ Lập và La Hải Đình cũng giận không thể át, nếu Cổ Nghiêm sớm coi trọng mọi việc, thì nói không chừng còn có thể mời thêm được vài nhà đầu tư nữa đến tham gia, nhưng còn bây giờ, ngày mai là ngày chính thức khai mạc rồi, hiện tại mới chỉ có sáu người đến, đến lúc khai mạc phải làm thế nào bây giờ?

Cổ Nghiêm thực oan uổng, chuyện này không thể trách mình, chỉ là do thực lực kinh tế của huyện Duyên Đài quá kém.

Reng reng reng, di động của Cổ Nghiêm lại vang lên.

Vừa nghe điện thoại, Cổ Nghiêm tinh thần rung lên, vội vàng chào một tiếng, nhanh chóng chạy ra khỏi khách sạn, lái xe đi đâu cũng không ai biết.

Những người còn lại của phòng Chiêu thương đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt ai cũng tái nhợt, chẳng ai biết nên làm thế nào mới được

Việc này làm ọi người rất phẫn nộ, tin tức nhanh chóng lan truyền trong huyện, một giờ sau, ba người Hướng Đạo, Tạ Tuệ Lan, Tào Húc Bằng cũng phân biệt chạy đến.

Hướng Đạo là người đến đầu tiên, vừa vào đến khách sạn đã quát: “Cổ Nghiêm đâu?”

Triệu Hưng Long nói: “Sau khi nhận điện thoại, thì không biết đã chạy đi đâu nữa”.

Hướng Đạo đã không thể khống chế được cảm xúc, hắn đã biết số lượng thương nhân tham dự hội Chiêu thương, cái tên Cổ Nghiêm kia, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu, rõ ràng là muốn làm loạn mà, hơn nữa, vừa nãy gọi điện cho thư ký mới biết bên Phác Vĩnh Hỉ hình như là ngay cả hội Chiêu thương cũng không hề có ý định tham gia!

Hướng Đạo cảm thấy mặt mũi của hắn đã mất sạch sẽ!

“Hướng Bí thư!” Tào Húc Bằng mang vẻ mặt buồn phiền đi đến.

Chỉ trong chốc lát, xe của Tạ Tuệ Lan cũng tiến vào, mấy người bọn họ lập tức lên phòng họp của khách sạn mở cuộc hội nghị khẩn cấp, thương lượng giải quyết việc của hội Chiêu thương.

Trong phòng

Tạ Tuệ Lan vừa ngồi xuống liền nổi giận: “Cổ Nghiêm này đang làm cái gì vậy? Rốt cuộc có năng lực làm việc hay không? Một hội Chiêu thương đang tốt đẹp như vậy lại bị hắn làm ra nông nổi này, hắn cần người tôi giao người, hắn đòi tiền tôi cấp tiền. Năm triệu, vì lần tổ chức hội Chiêu thương này mà huyện ta dốc hết tài chính, bỏ ra năm triệu, nhưng bây giờ, thử xem hắn làm ra cái kết quả gì chứ? Sáu nhà đầu tư? Chỉ mời được có sáu nhà đầu tư? Như thế này gọi là cái gì chứ?” Hai ngày nay mọi việc đã náo loạn hết cả lên nhưng cả chính quyền huyện và Tạ Tuệ Lan một tiếng cũng không nói, cho đến giờ mới đột nhiên gây khó dễ.

Đây chẳng phải là chỉ dấu mắng hòng sao?

Cổ Nghiêm là người do Hướng Đạo bổ nhiệm, nghi ngờ Cổ Nghiêm không có năng lực, khác nào nghi ngờ Hướng Đạo hắn không biết nhìn người!

Hướng Đạo trầm mặt xuống, nhưng lúc này thì có thể nói gì được cái gì, sự thật đã bày ra trước mắt rồi, quả thực hội Chiêu thương đã bị Cổ Nghiêm làm loạn hết cả lên.

Cán bộ toàn huyện đều đang nhìn vào đây, phòng Chiêu thương không phải vì việc Cổ Nghiêm nhận chức àm phát sinh mâu thuẫn, trái lại mọi người rất phối hợp làm việc, tất cả đều nhất nhất làm việc theo chỉ thị của Cổ Nghiêm, bên chính quyền huyện cũng toàn lực phối hợp, muốn cái gì thì đáp ứng cái đó, ở điểm này Tạ Huyện trưởng rất có cái nhìn đại cuộc. Nhưng cuối cùng thì sao chứ? Hội chiêu thương lại biến thành như thế này, có vài người đến, hạng mục đầu tư đã được dự định cũng bị Cổ Nghiêm làm mất?

Tào Húc Bằng khe khẽ thở dài, đối với Hường Bí thư mà nói uy tín khẳng định sẽ bởi vì sự kiện này mà bị đả kích không nhỏ.

Tạ Tuệ Lan có trách nhiệm gì không? Nhưng có thể nói là nhỏ đến không đáng kể. Tình hình bây giờ, mọi người đều cho rằng Hường Đạo nhúng tay loạn vào sự vụ chính quyền huyện, vốn dĩ công việc của phòng Chiêu thương đang rất tốt, mọi việc đều rất thuận lợi, nhưng Hường Đạo nhất định đòi thay người phụ trách, thậm chí còn bất chấp sự phản đối của Tạ Tuệ Lan, kết quả là bây giờ mọi thứ đã thay đổi, không những không giành được thành tích mà còn làm phòng Chiêu thương loạn hết cả lên.

Hường Đạo lần này chê cười quả thật có điểm lớn.

Tào Húc Bằng nghĩ đến, hiện tại quan trọng hơn là lấy đại cuộc làm trọng, “Nhanh đưa Tiểu Đồng tới cứu hỏa”.

Đem hội chiêu thương làm cho thật tốt, như thế mới có thể giữ được thể diện cho huyện Duyên Đài.

Nhưng điều mà Hường Đạo lo nhất lại không phải là sợ mất mặt huyện Duyên Đài, mà chính là mặt mũi của hắn. Tiểu Đồng là do hắn đề nghị gạt sang một bên, nhưng bây giờ lại gọi quay lại, Hường Đạo dù có chết cũng sẽ không chịu thua Tạ Tuệ Lan. Suy nghĩ một chút sau đó Hường Đạo lãnh đạm nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng, cô trước đừng vội lo, tôi rất hiểu Cổ Nghiêm, anh ta là một cán bộ rất có năng lực, cũng từng mấy lần tham gia vào hội Chiêu thương của thành phố, lần này xảy ra sự cố như vậy, cũng có một phần liên quan đến tình hình kinh tế của huyện chúng ta hiện nay, nếu thay người khác vào phụ trách, cũng chưa chắc đã làm tốt hơn Cổ Nghiêm”.

Hường Đạo không thể không nói đỡ cho Cổ Nghiêm. Mấy ngày trước, trong cuộc hội nghị thường ủy, chính hắn đã khẳng định năng lực của Cổ Nghiêm, nên bây giờ cũng chỉ còn cách này thôi.

Ý tứ của những câu nói này cũng thật rõ ràng, Hường Đạo sẽ không đồng ý đề Đồng Học Bản lên thay thế!

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Nói như thế, vậy anh cảm thấy hiện tại giải quyết như thế nào?”

“Thu nhỏ quy mô lại” Hường Đạo nói: “Biến hội Chiêu thương thành hội nghị giới thiệu các hạng mục đầu tư thôi. Lễ khai mạc ngày mai cũng không cần tổ chức quá long trọng”.

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hắn, tựa như trong lời nói còn hàm chứa những lời nói khác, “Liệu có nên đổi một người phụ trách khác không?”

Hường Đạo lắc đầu: “Cổ Cục trưởng cũng là cán bộ công tác trong lĩnh vực chiêu thương năm sáu năm nay rồi, tôi vẫn rất tin vào năng lực của cậu ta”. Thực ra trước đó Hường Đạo cũng đã liên hệ được với mấy thương nhân. Trong sáu thương nhân đến ngày hôm nay, có một người là do hắn mời đến, trước đó cũng đã cùng hắn sớm thỏa thuận qua, có thể có một khoảng đầu tư khoảng bốn mươi triệu sẽ được ký kết với phòng Chiêu thương, cho nên dù không có nhiều người đến, cho dù không có hạng mục của Phác tổng, cũng sẽ có khoản tiền đầu tư bốn mươi triệu kia làm cam đoan, đảm bảo không đến mức quá là mất mặt.

Đối với Hường Đạo mọi chuyện rất rõ ràng, sai là sai, hắn không đổi cho Tiểu Đồng lên, cũng đồng nghĩa với việc không để cho Tạ Tuệ Lan và Đồng Học Bản có cơ hội chuyển mình, nếu cô nói Tiểu Đồng có thể làm tốt mọi việc trong hội Chiêu thương, cũng chỉ là nói miệng thể thôi, ai có thể tin chứ? Như vậy Hường Đạo cũng giữ được chút thể diện cuối cùng. Còn nếu thực sự để Đồng Học Bản lên phụ trách, hắn không làm được còn có thể nói, nhưng nếu như Đồng Học Bản có thể xử lý mọi chuyện một cách thỏa đáng, lúc đó Hường Đạo còn mất mặt hơn bây giờ nhiều!

Tào Húc Bằng không khỏi nhún mày nhìn Hường Bí thư, trong lòng tự nhủ, dựa vào cục diện thế này, Hường Đạo đúng là vẫn thua Tạ Tuệ Lan không chỉ là một bậc.

Nhưng lúc mà hai người bọn họ đang nghĩ rằng Tạ Tuệ Lan nhất định sẽ vì Đồng Học Bân mà tranh đấu thì Tạ Tuệ Lan lại chẳng nói lời nào, tựa như là đang ngầm đồng ý để Cổ Nghiêm tiếp tục đảm nhiệm vai trò người phụ trách hội Chiêu thương.

Muốn làm trò gì vậy chứ? Bỗng nhiên trong lòng Hường Đạo dâng lên một dự cảm không hay.

Tào Húc Bằng cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, Tạ Tuệ Lan đã chuẩn bị lâu như vậy, đặt Cổ Nghiêm lên cao như thế, bây giờ có cơ hội tấn công lại thì lại không chịu tấn công.

Hường Đạo liền nhíu mày hỏi ý kiến Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan cười cười: “Tôi vẫn giữ vững ý kiến của mình, nhưng nếu Bí thư đã tin vào năng lực làm việc của Cổ Cục trưởng, tôi cũng chấp hành. Mà đúng rồi, Cổ Cục trưởng đi đâu rồi? Bây giờ là thời khắc quan trọng như thế này mà lại không thấy người?”

“Cậu ta đi gặp nhà đầu tư rồi” Hường Đạo vừa nói dứt câu thì tiếng điện thoại vang lên.

Ngay tức thì, thanh âm trong điện thoại mọi người ở đây đều nghe thấy.

“Hường Bí thư, Cổ Cục trưởng hần... hần nhập viện rồi!”

Hường Đạo kinh ngạc nói: “Cậu nói cái gì?”

“Cổ Cục trưởng uống quá nhiều rượu, phải nhập viện rồi”.

Sắc mặt của Tào Húc Bằng cũng thay đổi, vì trốn tránh trách nhiệm, giả bệnh nằm viện? Lúc này còn giả bệnh?

Người con mẹ nó là người nào! Cái này không phải là vả vào mặt Hường Bí thư sao?

Tạ Tuệ Lan lại giống như đã đoán trước được sự việc, hình như vẫn đang chờ cuộc điện thoại này.

476. Chương 474: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy!

Cổ Nghiêm nằm viện!

Tin tức này đã được xác nhận, những người tham gia hội Chiêu thương lần này đều rất tức giận!

Tôn Thụ Lập và La Hải Đình cũng như tất cả các cán bộ trong phòng Chiêu thương đều vô cùng phẫn nộ, nằm viện sao? Sớm không nằm, muộn không nằm lại chọn đúng lúc này để nhập viện. Lúc đầu Cổ Nghiêm người lời thề son sắt, hứa này hứa kia, nhìn thấy thành tích là hai mắt sáng lên, bây giờ vừa thấy hội Chiêu thương gặp sự cố, thấy mình là người phải gánh trách nhiệm là đã bỏ chạy? Bỏ mặc kệ? Dem những chuyện phiền não này trút lên đầu người khác sao? Người có điểm đảm đương hay không!

Chẳng ai ngờ được rằng Cổ Nghiêm lại dùng cách nằm viện để trốn tránh trách nhiệm!

Nhưng người có thể trốn được sao?

Quả thật, nếu Cổ Nghiêm tiếp tục chủ trì hội Chiêu thương, chỉ có sáu nhà đầu tư đến dự thì đúng thật là quá mất mặt, nhưng bên Hường Bí thư vẫn sẽ có trách nhiệm ủng hộ hần làm việc, trách nhiệm như thế nào sau này sẽ định luận sau. Nhưng hiện tại người không nói năng gì, trực tiếp đi nhập viện, trước đó trong cuộc họp thường ủy, Hường Bí thư đã trực tiếp chỉ định người đến, lại còn khẳng định năng lực làm việc của người, bây giờ người nằm viện, cái này chẳng phải đã mang Bí thư huyện ủy ra mà đùa giỡn sao? Chẳng phải là làm ọi người huyện Duyên Đài, thậm chí làm cho lãnh đạo trên thành phố đều nhìn Hường Bí thư mà chê cười sao!

Nhập viện ngay trước ngày khai mạc sao?

Cổ Nghiêm đây là đem tất cả mọi người đùa giỡn!

Trong một gian phòng họp của khách sạn Hường Dật, Hường Đạo thiếu chút nữa bị Cổ Nghiêm làm cho tức giận đến hồ đồ, lấy điện thoại gọi cho Cổ Nghiêm!

Tít tít tít, tít tít tít... không có người tiếp máy!

Lại gọi thêm một lần nữa, điện thoại vẫn có tín hiệu nhưng lại không có người tiếp máy!

Tạ Tuệ Lan cũng đánh một cuộc điện thoại cho Cổ Nghiêm, cuối cùng đành cau mày buông điện thoại xuống, “...Loạn rồi!” Tạ Tuệ Lan tức giận nói: “Hương Bí thư, tôi thấy Cổ Nghiêm không những không có năng lực làm việc, hắn cũng chẳng có cái nhìn đại cục gì hết, thời điểm quan trọng như thế này mà còn trốn trách, bỏ mặc tất cả mọi chuyện sao? Hắn đã từng tham gia hội Chiêu thương chưa hả? Chính quyền huyện đã toàn lực ủng hộ hắn tổ chức hội Chiêu thương, nhưng hắn thì sao? Không những làm mọi chuyện loạn hết lên, bây giờ lại còn nhập viện? Rồi cuộc hắn muốn làm gì, làm cái gì chứ?”

Hương Đạo mặt mũi đã muốn mấy hết, vừa rồi trước mặt Tạ Tuệ Lan và Tào Húc Bằng Hương Đạo vẫn kiên quyết ủng hộ Cổ Nghiêm, khẳng định năng lực làm việc của hắn ta, kết quả lại bị Cổ Nghiêm chơi một vố, “Sức khỏe của Cổ Nghiêm không được tốt, uống quá nhiều rượu nên đang phải nằm viện để truyền dịch, hắn cũng đâu muốn nằm viện lúc này đâu”.

Tạ Tuệ Lan nhìn ông ta nói: “Những cán bộ của phòng Chiêu thương đều đang ở dưới kia tiếp đón các nhà đầu tư, người của chính quyền huyện cũng đang bận rộn giúp đỡ, Cổ Nghiêm thân là người phụ trách hội Chiêu thương, vậy mà lúc này anh ta còn có thời gian để đi uống rượu sao? Là hội Chiêu thương quan trọng hay là uống rượu quan trọng hơn đây? Anh ta thật đúng là giặc ngộ tốt!”

Tào Húc Bằng lúc này cũng bị Cổ Nghiêm làm cho phát cáu.

Muốn nói Cổ Nghiêm không phải là đang giả bệnh ư? Đến cả người Hương hệ như Tào Húc Bằng cũng không thể tin, chứ đừng nói gì những người khác.

Hương Đạo đã tức giận đến cực điểm, lần này Cổ Nghiêm đã làm hắn uất đến tận cổ, hầu như tương đương là trước mặt mọi người mặt hung hăng cho Hương Đạo một cái tát! Quá độc ác!

Cùng lúc đó.

Tại bệnh viện Nhân dân huyện

“Cố Cục trưởng, mau tỉnh lại”.

“Ừm... ô...”

“Nghe tôi nói, tỉnh lại”.

Trong một phòng bệnh, Đồng Học Bán nhìn Cổ Nghiêm đang nằm say bất tỉnh nhân sự trên giường bệnh, một bên tay đang truyền dịch, càng nhìn lại càng giận.

Trước đó mấy phút, Đồng Học Bán cũng được tin Cổ Nghiêm nhập viện, ngay lập tức đi nghe ngóng và được biết hắn cũng nằm ở bệnh viện nhân dân huyện, liền lập tức chạy đến, liền nhìn thấy một màn như vậy. Đồng Học Bán cũng cho rằng hắn ta giả bệnh, cảm thấy Cổ Nghiêm thật là quá khốn kiếp, thấy thành tích thì đến, vừa thấy hội Chiêu thương khó có thể tổ chức tốt thì lại nhập viện? Muốn tẩy sạch trách nhiệm sao? Sai lầm gì cũng không muốn nhận? Người là loại người nào vậy!

Chỉ có chút phân lượng này mà muốn đến chiếm thành tích của tôi?

Cút con mẹ mày đi!

Đồng Học Bán nhất thời tức giận, trừng mắt lên quát: “Cổ Nghiêm! Đừng có giả bệnh nữa! Nhanh đứng dậy chớ tôi”.

Trên giường, Cổ Nghiêm vẫn mơ mơ hồ hồ, trông miệng còn lẩm bẩm cái gì đó, hình như đúng là đang say rượu, bất quá Đồng Học Bán vẫn muốn kiểm tra xem có đúng là hắn say thật hay không

“Đồng Cục trưởng” Đằng sau có một nhân viên công tác huyện ủy đi tới, đây cũng chính là người đưa Cổ Nghiêm nhập viện.

Đồng Học Bán quay đầu lại hỏi: “Nói cho tôi biết, chuyện sao lại như thế này?”

Người kia cười khổ: “Ta cũng trùng hợp đi một nhà hàng phía tây ăn cơm, sau đó gặp Cố Cục trưởng, lúc đó hình như Cố Cục trưởng đang ăn cơm với một nhà đầu tư, nói chuyện hạng mục gì đó, hình như nói cái gì đó về kim ngạch, tôi thấy có vẻ Cố Cục trưởng rất coi trọng việc này, ừm, có điều, đến lúc chúng tôi ăn

cơm xong, Cổ Cục trưởng cũng đã uống say nằm ngực xuống bàn, nhà đầu tư kia thấy chúng tôi quen biết với Cổ Cục trưởng, nên bảo chúng tôi đưa cục trưởng đến bệnh viện”.

Đồng Học Bàn hơi ngẩn ra: “Nhà đầu tư nào? Cậu biết không?”

“Tôi không biết” Người kia lắc đầu, nhớ lại rồi nói: “Hình như nói giọng bắc kinh”.

Không đúng! Bên trong khả năng có chuyện! Đồng Học Bàn trong lòng vừa động, xoa tay bảo đi người nọ đi, nghiêng đầu xem xét Cổ Nghiêm.

Nhà đầu tư Bắc Kinh??

Không phải là Tuệ Lan tìm người đến chơi bọn Cổ Nghiêm và Hướng Đạo đấy chứ?

Đồng Học Bàn không phải kẻ ngốc, càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể là như vậy, để Cổ Nghiêm đi đến bước này, cho dù là trình độ chính trị của Cổ Nghiêm không cao, những cũng chẳng phải là quá thấp, hẳn không thể nào không biết rằng, nếu bây giờ mà trốn tránh trách nhiệm có nghĩa là sẽ đắc tội với tất cả mọi người? Cho dù hoãn nhất thời, nhưng chờ Cổ Nghiêm xuất viện khẳng định sẽ bị truy cứu trách nhiệm, chính mình đều có thể suy nghĩ cẩn thận, Cổ Nghiêm hẳn liền hẳn là rõ ràng, như vậy còn có thể nằm viện?

Đồng Học Bàn lập tức nhấn cho Tạ Tuệ Lan một cái tin nhắn, hỏi xem có đúng nhà đầu tư kia là do nàng tìm đến không.

Một phút sau, tiếng chuông tin nhắn vang lên, Tạ Tuệ Lan nói: Anh đúng là không ngốc chút nào, ha ha.

Ta ngất! Thật sự là Tạ tỷ làm!

Đồng Học Bàn thậm chí còn có thể hình dung ra cảnh tượng hai giờ trước, số lượng nhà đầu tư tham gia hội Chiêu thương rất ít, hạng mục đầu tư gần một trăm triệu không cách mà bay. Ngay tại lúc Cổ Nghiêm không còn đường thoát nào khác, có một nhà đầu tư Bắc Kinh đến tìm hắn, nói có thể ký kết một hạng mục đầu tư trị giá khoảng một trăm triệu, muốn bàn bạc với Cổ Nghiêm. Cổ Nghiêm nghe xong đương nhiên vô cùng coi trọng, đây là đường thoát cuối cùng của hắn. Kết quả là trong bữa cơm để bàn bạc đầu tư đó, có lẽ nhà đầu tư kia đã nói chỉ cần Cổ Nghiêm uống hết ba cân rượu thì nhất định sẽ đầu tư, nhưng cuối cùng Cổ Nghiêm không những không uống hết được số rượu mà còn làm mình bị say như chết, thế nên mới có chuyện nằm viện này.

Uống nhiều rượu như thế, đừng nói là tối nay, mà có lẽ đến sáng mai cũng chưa chắc tỉnh dậy được!

Đây là Tạ Tuệ Lan cho hắn bài học!

Vì để Cổ Nghiêm phải nằm viện, để cho tất cả mọi người đều nghĩ rằng Cổ Nghiêm trốn tránh trách nhiệm! Làm cho hắn ở thời khắc mấu chốt nhất bị gài chết!

Nghĩ đến đây Đồng Học Bàn liền vui vẻ, lần trước Hướng Đạo đội ình chậu phân, truy cứu mình ngộ sát, kết quả lúc này đến phiên Hướng Đạo cùng Cổ Nghiêm, một chậu phân này của Tạ tỷ rất đúng mấu chốt, rất vừa lúc, quả thực giống với tác phong của Đồng Học Bàn, lấy gậy ông đập lưng ông, mặc dù ngày mai Cổ Nghiêm rượu tỉnh, hẳn có mười cái mồm cũng nói không rõ được!

Nhìn đồng hồ, bây giờ đã là tám rưỡi tối rồi.

Đồng Học Bàn đang định quay lại phòng bệnh của mình để chờ xem kịch hay thì tiếng điện thoại trong túi của Cổ Nghiêm vang lên, nghĩ một chút Đồng Học Bàn đưa tay vào lấy điện thoại ra.

Màn hình hiện lên ba chữ Hướng Bí thư.

Đồng Học Bàn nghe máy: “Alo, là Hướng Bí thư?”

“Ai vậy? đưa điện thoại cho Cổ Nghiêm đi” Giọng nói của Hướng Đạo chứa đầy sự tức giận

“Tôi Đồng Học Bàn” Đồng Học Bàn nhìn sang giường bệnh, “Cổ Cục trưởng đang nằm truyền dịch, tôi cũng không biết anh ta say thật hay chỉ là giả vờ, nhưng bây giờ anh ta không nghe máy được”.

Đầu dây bên kia bỗng trầm mặc

Đồng Học Bàn nói mỉa mai: “Hương Bí thư, hay là để tôi gọi hấn dậy thử xem? Bây giờ đang là thời khắc quan trọng của hội Chiêu thương, ngày mai là lễ khai mạc sẽ chính thức diễn ra rồi, Cổ Cục trưởng cứ nằm ngủ thế này thì công việc sẽ giải quyết thế nào đây? Đây chẳng phải là tắc trách sao? Để tôi gọi hấn dậy, Cổ Cục trưởng! Cổ Cục trưởng! Đừng ngủ nữa! Hương Bí thư gọi điện này” Ngừng lại một chút rồi Đồng Học Bàn lại nói: “Không được rồi, tôi gọi cũng không dậy”.

“Không cần gọi cậu ta dậy nữa” Hương Đạo ngừng lại một chút rồi nói: “Tiểu Đồng, nếu Cổ Nghiêm đã nằm viện rồi, vậy cậu phụ trách việc của hội Chiêu thương đi, tình hình bây giờ có lẽ cậu cũng biết rồi, nhất định phải giải quyết việc của hội Chiêu thương cho thật tốt, thời gian không còn nhiều nữa”.

Con mẹ nó, lúc trước thời điểm đã tôi văng ra người thật thống khoái, hiện tại có phiền toái người mới nhớ tới anh em sao?

Đồng Học Bàn không thuận nói: “Nhưng tôi cũng đang nằm viện”.

Hương Đạo bị lời này làm cho tức giận, toàn bộ huyện Duyên Đài dám cùng Bí thư huyện ủy nói như vậy, cũng chỉ có Đồng Học Bàn, “Cậu là lãnh đạo...”

“Ô, hình như điện thoại hết pin mất rồi”.

Tít tít tít, điện thoại bị ngắt.

Đồng Học Bàn nhìn màn hình đang tắt dần, trong lòng nói, không phải là tôi tắt điện thoại của ông, mà là điện thoại thật hết pin.

Không lâu sau, Đồng Học Bàn thấy điện thoại của mình đang reo, nhìn vào màn hình, là Tạ Tuệ Lan gọi đến.

“Được rồi, anh nhanh xuất viện đi, đến khách sạn bên này, mọi người của phòng Chiêu thương đang chờ anh về chỉ huy đây, ha ha, còn dám tắt điện thoại của Hương Bí thư? Anh cũng thật quá thể”.

Đồng Học Bàn không cảm thấy có gì không ổn cả, đi ra khỏi phòng bệnh nói: “Vốn là tôi đang công tác hấn không nên triệt tôi, hiện tại xảy ra vấn đề lại nhớ tới tôi sao? Còn sớm mà!”

“Ha ha, đừng oán giận, lần này Hương Bí thư mặt mũi xem như mất hết rồi”.

“Đó là do hấn tự chuốc lấy, trách được ai?”

“Hương Bí thư đã mất mặt, nhưng huyện Duyên Đài chúng ta có thể cũng sẽ bị mất mặt, đừng tức giận nữa, công đạo gì thì cũng đòi lại được rồi, nhiệm vụ của anh bây giờ là lập tức quay về cho tôi, vực lại hội Chiêu thương, làm cho tất cả mọi người thấy, người đàn ông của Tạ Tuệ lan có bản lĩnh như thế nào, có làm được không vậy?”

Đồng Học Bàn cười khỏ: “Ngày mai là khai mạc rồi”.

“Có khó khăn đến mấy cũng phải vượt qua, ha ha, anh cũng đừng có đặt áp lực quá lớn ình, số lượng nhà đầu tư lát nữa tôi sẽ liên hệ, ngày mai ít nhất cũng sẽ có vài đoàn các nhà đầu tư Bắc Kinh đến, số lượng sẽ không ít đâu, cái khó là làm thế nào để cho bọn họ đầu tư thôi, chứ còn số lượng góp mặt ở hội trường thì không lo. Bây giờ anh chỉ cần nghĩ xem làm thế nào để lôi kéo được họ đầu tư vào huyện ta, những việc khác không cần lo, tôi sẽ làm hết” Qua hệ của nàng với những người ở Bắc Kinh cũng khá tốt, mời vài người đến sẽ không thành vấn đề.

Nhân số có thể bổ sung đủ?

Trong nháy mắt, áp lực của Đồng Học Bàn đã giảm đi rất nhiều.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Đúng rồi, tôi nghe nói Hương Bí thư cũng mang về một khoản đầu tư không nhỏ, chuẩn bị sẽ ký kết trong hội Chiêu thương, đã quyết định rồi, bốn mươi triệu”.

Không nhỏ!

Đồng Học Bàn lập tức có thêm động lực, con mẹ mày Hương Đạo, mày đã muốn cướp đi thành tích của tao, bây giờ đến lượt anh em sẽ đoạt của mày.

477. Chương 475: Liên Hệ Đầu Tư

Chín giờ tối.

Đại sảnh, khách sạn Hương Dật.

Một vài lãnh đạo huyện đã về, chỉ còn lại người của cục Chiêu thương, mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau, đầy lo lắng. Từ giờ đến hội nghị của cục Chiêu thương sáng mai chỉ còn mười giờ đồng hồ nhưng đến bây giờ mới chỉ có sáu người đầu tư. Hạng mục của Phác Vĩnh Hỉ không còn nữa, các hạng mục khác cũng không thể kí kết, nếu cứ thế này, huyện Duyên Đài còn mặt mũi nào nữa, cục Chiêu thương bọn họ nhất định ai cũng sẽ phải chịu trách nhiệm.

Làm thế nào bây giờ?

Không ai không biết, không nhìn thấy người đứng đầu chịu trách nhiệm Nghiêm Cổ vì hắn đã sớm giả ốm nằm viện rồi!

Lúc này Đồng Học Bản đi vào khách sạn. Vừa thấy Đồng Cục trưởng đến, Tôn Thụ Lập, La Hải Đình và Lâm Bình Bình đều nhiệt liệt nghênh đón. Mặt người nào người đấy trông đều rất đau khổ, bọn họ cũng vừa mới được tin, được biết Đồng Cục trưởng lại một lần nữa bị giao nhiệm vụ làm người phụ trách của hội nghị cục Chiêu thương.

“Cục trưởng!”

“Đồng Cục trưởng!”

“Cục trưởng Cổ nằm viện, hiện nay bên này...”

“Cũng mới chỉ có sáu nhà đầu tư, Phác tổng cũng...”

Tất cả mọi người, mỗi người một câu, cảm thấy như đã tìm được người tâm phúc.

Nhìn bọn họ Đồng Học Bản khoát khoát tay: “Hoảng hốt cái gì? Mọi chuyện tôi đều biết rồi, chuyện không có gì đâu. Được rồi, mọi người đã vất vả cả ngày rồi, tất cả về nhà ngủ đi!”

Khương Hải Lượng và Lâm Bình Bình nhất thời trợn tròn mắt, về nhà? Ngủ? Chuyện nghiêm trọng này đều là do Cổ Nghiêm quăng lại cho bọn họ, làm sao họ có thể ngủ được. Thế nhưng thấy Đồng Cục trưởng trấn tĩnh như vậy, tâm trạng mọi người cũng tốt lên, trong lòng đều cảm thấy bình tĩnh hơn. So sánh một chút, mọi người đều cảm thấy đẳng cấp của Đồng Cục trưởng cao hơn rất nhiều so với Cổ Nghiêm. Nhìn Cổ Cục trưởng, mở miệng ra toàn nói những lời trống rỗng, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, vừa thấy có chuyện thì vội vã trốn tránh trách nhiệm, lại còn lập tức giả bệnh nằm viện, còn Đồng Cục trưởng thì sao? Vừa đến đã nói “Chuyện không có gì đâu”, còn nói ọi người về nhà ngủ, dù có là ai đi nữa thì cũng dễ dàng nhận ra những điều này.

La Hải Đình do dự nói: “Cục trưởng, cái này...”

“Tất cả về đi” Đồng Học Bản nói: “Nghỉ ngơi thoải mái đi, mai lại là một ngày bận rộn đấy”.

Thấy vậy, mọi người cũng không biết nói gì. Đồng Cục trưởng đã nói vậy, vậy thì về thôi, dù sao trời có sập xuống cũng đã có người chống đỡ cho họ rồi.

Cho cấp dưới về hết, cái chính là cho bọn họ ở lại cũng không giúp được gì, cứ hoang mang rối loạn lại làm cho nhà đầu tư có ấn tượng không tốt. Đợi mọi người về hết xong, Đồng Học Bản lập tức gọi điện cho Phác Vĩnh Hỉ, Phác tổng vẫn chưa ngủ, hai người hẹn nhau gặp mặt ở một quán cà phê. Số người đầu tư thì Tạ Tuệ Lan đã nắm chắc trong tay, không cần Đồng Học Bản phải bận tâm. Điều hắn muốn làm bây giờ là kiếm về thêm vài mối đầu tư nữa, điều này không chỉ đánh một đòn vào Hương Đạo Phát và Cổ Nghiêm mà còn là để cho tất cả mọi người đều biết là ngay từ đầu việc bữa bãi thay đổi người phụ trách của Hương Đạo Phát là sai lầm, cũng coi như là đem về chút thành tích chính trị cho bản thân hắn và Tạ Tuệ Lan. Vậy nên việc này nhất định phải làm tốt, được càng nhiều hạn ngạch tài chính càng tốt.

Phác Vĩnh Hỉ - Đồng Học Bản chuẩn bị hạ ngọn núi này.

Lâm trận thay đổi, lão Phác có vẻ không quá nói đạo lý.

Một gian trong quán cà phê.

Lúc Đồng Học Bàn lái xe đến đây, Phác Vĩnh Hỷ đã có mặt ở đó đợi anh. Không cần ngồi phòng riêng vì giờ này cũng chẳng có ai.

“Phác tổng!” Đồng Học Bàn cười nói: “Muộn như thế này còn hẹn anh, có phiền anh nghỉ ngơi không?”

Phác Vĩnh Hỷ cười: “Không có chuyện gì, nghe nói cậu lại trở thành người phụ trách của cục Chiêu thương rồi à?”

“Vâng, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, áp lực rất lớn” Ngồi xuống ghế, Đồng Học Bàn quay sang người phục vụ gọi một cốc cà phê, sau đó nói: “Phác tổng, chuyện hạng mục không phải lúc trước chúng ta đã bàn bạc xong cả rồi hay sao? Anh nói năm năm không thuế, chúng tôi không có cách nào có thể đáp ứng được. Đây là vấn đề nguyên tắc, nếu như Tạ Tuệ Lan bật đèn xanh cho tôi, tôi cũng không dám làm như vậy, như vậy là làm sai nguyên tắc”.

Ai ngờ Phác Vĩnh Hỷ chỉ cười cười nói: “Tôi biết.”

Đồng Học Bàn sửng sốt: “Anh cũng biết?” Biết mà anh còn đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy? Anh là ý tứ gì?

Phác Vĩnh Hỷ không vội nói chuyện, cầm cốc cà phê uống mấy ngụm sau đó mới nói: “Chúng ta lúc đầu đã bàn bạc xong chuyện này rồi, nhưng chỉ tôi bàn bạc với Tiểu Đồng cậu mà thôi, không có nghĩa vụ hứa hẹn với ai điều gì hết.”

Đồng Học Bàn ồ một tiếng: “Vậy chuyện hạng mục kia...”

“Nếu cậu lại được phân công quản lí Chiêu thương hội một lần nữa thì chuyện kia sẽ tự nhiên không thành vấn đề. Năm năm miễn thuế cũng chỉ là tôi thuận miệng nói ra mà thôi. Ha ha, cứ án như đã thương lượng mà làm là được rồi, chuyện hợp đồng cũng không cần nói nữa. Cậu nói hôm nào kí kết thì hôm đó chúng ta kí kết.”

Vừa nghe những lời này, Đồng Học Bàn liền hiểu ngay. Phác Vĩnh Hỷ là muốn giữ thể diện cho hắn, việc miễn thuế năm năm là cố ý làm khó Cổ Nghiêm, thực tế chính là biến hướng buộc Đồng Học Bàn được quay trở lại nắm hội Chiêu thương. Đồng Học Bàn không khỏi cảm thấy cảm động, anh và Phác Vĩnh Hỷ tuy rằng quen biết với nhau không tồi, cũng có so quyền với nhau qua những quan hệ cũng không chưa hẳn là thân thiết, hơn nữa, Đồng Học Bàn luôn cho rằng việc hắn đã càn quét ở võ đường Taekwondo ở Seoul còn làm cho Phác Vĩnh Hỷ cảm thấy có khúc mắc, ai ngờ người ta lại thầm lặng giúp hắn một chuyện lớn như thế này, còn coi hắn như một người bằng hữu!

Ta kháo!

Lão Phác thật là ý tứ!

Đồng Học Bàn đột nhiên đập bàn, làm cho người nhân viên và Phác Vĩnh Hỷ đều bị giật mình, chỉ thấy anh nói to: “Phác sư phụ, tôi cũng không cần nói nhiều, sau này có chuyện gì anh cứ nói với tôi!”

Phác Vĩnh Hỷ cười nói: “Cậu lại dọa tôi, ha ha, sau này chuyện công trình nhờ cậu trông coi giúp tôi một chút, tháng sau tôi phải về Hàn Quốc rồi, không thể thường xuyên ở bên này”.

“Không thành vấn đề, anh yên tâm đi, ai dám phá hạng mục của anh, thì cũng sẽ đối nghịch với Đồng Học Bàn tôi!”

Vốn là một vấn đề làm cho Đồng Học Bàn đau đầu, không ngờ lại có thể giải quyết nhẹ nhàng nhanh gọn như vậy. Tâm trạng Đồng Học Bàn rất tốt, lại cùng Phác Vĩnh Hỷ bàn luận chuyện đầu tư. Nghe nói Phác Vĩnh Hỷ lần này dự tính đầu tư tròn một trăm triệu, Đồng Học Bàn cảm thấy rất vui. Bất quá hắn nghĩ đến việc hắn vừa lộ mặt Phác Vĩnh Hỷ liền thay đổi thái độ không tránh khỏi có chút băn khoăn, sẽ làm cho người khác nghĩ là Đồng Học Bàn nhất định có tay chân trong, cố ý làm hỏng chuyện của cục Chiêu thương, làm hỏng đại cục, vậy nên Đồng Học Bàn không tránh khỏi có chút e ngại với việc này. Phác Vĩnh Hỷ cũng rõ ràng, lúc này liền tỏ vẻ hắn sẽ tham gia hội Chiêu thương trước, nhưng lại không biểu hiện rõ ràng thái độ đầu tư, đợi đến cuối cùng mới thay đổi thái độ, tránh xung đột.

Quá tốt rồi!

Đồng Học Bản cảm thấy Phác Vĩnh Hỉ rất là trượng nghĩa, một con người rất khả giao.

Từ quán cà phê đi ra, áp lực của Đồng Học Bản đã tan biến đi hết, có được một trăm triệu của Phác Vĩnh Hỉ, có được bốn mươi triệu của Hướng Đạo Phát, lần này hội Chiêu thương nhất định sẽ thành công viên mãn. Kết quả này ai cũng sẽ tiếp nhận, thậm chí còn ngoài sức tưởng tượng.

Vậy, thế này là xong sao?

Đồng Học Bản không phải là người dễ dàng thỏa mãn, nếu đã ác tâm thì sẽ ác tâm đến cùng. Hướng Đạo Phát lúc này ép buộc bản thân mình như vậy, khẩu khí này đâu có dễ dàng nuốt trôi xuống ngay được? Đồng Học Bản sẽ không thỏa mãn với khoản đầu tư gần một trăm rưỡi triệu này, hẳn phải cho tất cả những người ở Huyện Duyên Đài này cười nhạo vào mặt Hướng Đạo Phát và Cổ Nghiêm, cho tất cả mọi người nhìn ra năng lực làm việc của mình và khả năng nhìn xa trông rộng của Tạ Tuệ Lan.

Đúng rồi, tìm anh ta thôi!

Đến lúc này Đồng Học Bản mới nghĩ đến một người. Ngồi trong chiếc xe Santana, đặt tay lên vô lăng xe, phân tích một hồi, ánh mắt Đồng Học Bản bỗng lóe lên, cầm điện thoại lên ấn một dãy số.

Tít tít tít, tít tít tít...

Có người nghe máy: “Alo, ai vậy?”

“Mục lão sư, có làm phiền ngài nghỉ ngơi không?”

“Hà? Tiểu tử đây à? Hà hà, tôi còn chưa nghỉ ngơi, cuối cùng thì cậu cũng gọi điện cho tôi đây à, mấy ngày nay lúc nào tôi cũng đợi cậu liên lạc” Người trung niên ở đầu bên kia điện thoại chính là Mục Chính Trung, người này là một nhân vật nổi tiếng có sở hữu một bảo tàng tư nhân. Lần trước Đồng Học Bản đi Nhật Bản mang quốc bảo về chính là đã tặng cho ông ta. Nhưng bởi vì Đồng Học Bản sợ ảnh hưởng không tốt, đến tên tuổi cũng không nói cho ông biết, càng không nói số điện thoại.

Đồng Học Bản chớp mắt: “Ngài tìm tôi?”

“Cậu nói chuyện ở đó có tiện không?”

“Không sao cả, ngài cứ nói!”

“Ha ha, là cậu giao cho tôi, đương nhiên là tôi muốn chào hỏi cậu một tiếng rồi. Bức tranh đó đã trả lại cho bên Nhật Bản rồi, đương nhiên là không phải trả không bởi vì bức quốc bảo này rất quan trọng, phải thông qua nhiều bên can thiệp. Cuối cùng thì bên Nhật Bản đổi lại cho chúng ta một quốc bảo, ba văn vật cấp một và năm văn vật cấp hai. Quốc bảo và hai văn vật cấp một tôi đã quyên tặng cho bảo tàng Cổ cung rồi, còn lại tôi giữ lại trong bảo tàng của tôi, hai ngày nay đang chuẩn bị để triển lãm đây”.

Đồng Học Bản mỉm cười gật đầu. Cái đó giữ lại cũng không có tác dụng gì, chỉ bằng đổi lại được văn vật của quốc gia mình về, ý định ban đầu của hắn cũng là như vậy: “...Cái này xem như thật đáng mừng!”

Mục Chính Trung cười nói: “Lúc trước quốc bảo của Nhật Bản vì còn vội vã nên chúng ta chưa nói chuyện với nhau kĩ càng, hiện tại lại còn mang được văn vật của chúng ta về, tôi nghĩ cũng nên cấp cho cậu...”

“Là chuyện tiền nong phải không? Tôi đã nói là quyên cho bảo tàng của ngài rồi mà!”

“Không nói chuyện quốc bảo và văn vật cấp một mà là năm văn vật cấp hai. Giá trị trên thị trường không phải là một con số nhỏ. Ừm, tuy rằng không cho phép bán đấu giá nhưng giá trị sưu tầm được chúng thì không thể nào bỏ qua. Vậy nên tôi nghĩ thế tôi chuẩn bị làm tổng kết sơ bộ về giá trị của những văn vật này, sau đó...”

Đồng Học Bản ngắt lời: “Mục lão sư, tôi nói đưa ra là đưa ra, nói tặng thì là tặng, ngài không cần nói chuyện thù lao với tôi nữa đâu. Đều là người Trung Quốc, ngài cảm thấy có ý tứ sao?”

“Nhưng nhân tình này tôi thiếu quá lớn” Không nói chuyện giá trị, những thứ này triển lãm ở bảo tàng của Mục Chính Trung cũng mang lại một nguồn thu không nhỏ.

“Bằng không thì thế này đi.” Đồng Học Bân chớp chớp mắt: “Ngài đến đầu tư ở huyện tôi đi!”

Mục Chính Trung hơi bất ngờ: “Sao? Huyện anh? Đầu tư?”

“Thật là ngại quá, tôi giới thiệu hơi muộn rồi. Tôi gọi là Đồng Học Bân, cục trưởng cục Chiêu thương huyện Duyên Đài, hiện tại chúng tôi đang có kế hoạch tổ chức một hội nghị Chiêu thương, thế nhưng lại gặp một số khó khăn. Cái này, tôi biết ngài chỉ thích chơi đồ cổ, thế nhưng đầu tư sưu tầm đồ cổ và đầu tư doanh nghiệp cũng kém không quá nhiều, ngài nếu cảm thấy thiếu nhân tình bản khoản vậy thì hãy qua bên tôi đầu tư đi, hơn nữa tôi đảm bảo ngài có thể kiếm ra tiền!”

Cán bộ phòng Chiêu thương?

Lại còn là trưởng phòng?

Mục Chính Trung ngạc nhiên, không biết nên khóc hay nên cười. Người như vậy mà có thể vượt qua sự bảo vệ nghiêm ngặt của bảo tàng bên Nhật Bản sao đó trộn được quốc bảo của người ta đi ra, thần như vậy... lại có thể là trưởng phòng Chiêu thương? Vẫn là cán bộ nhà nước sao?

Chỗ nào là giống cán bộ quốc gia đây!

478. Chương 476: Người Cũng Còn Có Mặt Mũi Đến Đây Sao?

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Hôm nay là ngày khai mạc của hội Chiêu thương, tất cả công nhân viên đều có mặt tại đại sảnh khách sạn Hương Dật.

Trông rất nhộn nhịp.

Đồng Học Bân tới qua cũng không về, ngủ luôn ở khách sạn bên này, buổi sáng vừa mở mắt đã xuống dưới lầu sắp xếp.

Lúc này nhìn thấy Tôn Thụ Lập, La Hải Đình cùng mọi người cũng sớm đến rồi, liền chỉ huy: “La Chủ nhiệm, chỉ tìm mấy người và nhân viên khách sạn đến thu dọn sắp xếp hội trường, chỗ ngồi, microphone, loa đài, tất cả đều phải kiểm tra, không được để xảy ra sự cố. Lão Tôn, trình tự bài phát biểu lễ khai mạc thế nào rồi?”

“Cái này do Cố Nghiêm định”.

“Đại biểu nhà đầu tư là ai?”

“Vốn định là Phác tổng lên phát biểu nhưng hiện tại...”

“Sửa lại, tôi chọn người khác rồi”.

Vừa nói xong với bên này, Đồng Học Bân liền quay đầu lại gọi Lâm Bình Bình đang nói chuyện một người trên sân khấu.

“Tiểu Lâm, cho tôi xem tờ rơi!”

Lâm Bình Bình vội chạy nhanh tới, tay cầm một tập sách ảnh nhiều màu sắc tới.

Nhận lấy, xem xét một hồi, Đồng Học Bân gật gật đầu nói: “Được, không có vấn đề gì, chuẩn bị thêm vài chục bộ nữa là được”.

“Chuẩn bị thêm? Vâng, vâng, để tôi đi thúc giục” Lâm Bình Bình không hỏi nhiều liền đi làm ngay.

“Tiểu Khương!” Đồng Học Bân gọi Khương Hải Lương đang đứng ở chỗ xa rồi nói: “Cho người ra ngoài xem xem, xem các nhà đầu tư đến chưa, đến rồi lập tức báo cho tôi biết!”

“Tôi rõ rồi!”

Buổi sáng khách sạn rất vắng vẻ, chỉ có một vài thương nhân đến tham dự hội nghị.

Tính cả mấy người đến từ hôm qua tổng cộng cũng chỉ có khoảng chục người. Tình trạng vẫn như cũ không có gì cải thiện. Đến lúc này cũng chỉ có Đồng Cục trưởng Học Bản đang ngồi.

Mọi người không dám biểu lộ sự chán nản ra ngoài nhưng trong lòng đều cảm thấy có chút chua xót.

Bọn họ không phải là nghi ngờ năng lực của Đồng Học Bản, họ cũng tin rằng nếu lúc đầu Đồng Học Bản là người chủ trì hội Chiêu thương này thì nhất định sẽ làm tốt hơn bây giờ. Rất tiếc bây giờ đã muộn rồi, hôm qua tối muộn, tình trạng lâm nguy Đồng Cục trưởng mới tiếp nhận nhiệm vụ này.

Mấy tiếng đồng hồ thì có thể thay đổi được chuyện gì cơ chứ? Thời gian rất gấp.

Không lâu sau, huyện phó Triệu Hưng Long và không ít lãnh đạo huyện cũng đã đến.

“Triệu Huyện trưởng” Đồng Học Bản vừa nhìn thấy liền thôi nói chuyện với Quách Phàn Vỹ, quay sang nghênh đón.

Triệu Hưng Long nhìn bốn phía: “Tuệ Lan Huyện trưởng một lát nữa sẽ đến, tình hình thế nào rồi? Nếu không kịp có thể hoãn lại lễ khai mạc đến buổi trưa?”

Đồng Học Bản cười nói: “Không cần, kịp mà”.

“Vậy thì tốt rồi” Thấy hần thông dong như vậy, Triệu Hưng Long khẽ gật đầu: “Tiểu Đồng làm việc, tôi cũng thấy yên tâm”.

“Ha ha, anh nói vậy càng làm tôi thấy áp lực hơn”.

Hiện tại hội Chiêu thương đã trở thành tâm điểm chú ý của cả huyện. Hơn nữa Hưởng Bí thư đã gây ra chuyện xấu như vậy, bất luận là ở góc độ kinh tế hay góc độ chính trị, cũng không thể ngăn được sự chú ý của mọi người.

Lần này thu hoạch được nhiều nhất chính là Tạ Tuệ Lan và Đồng Học Bản.

Trong lòng mọi người đều thấy rõ như ban ngày là cho dù lần này Đồng Cục trưởng có làm không tốt hội Chiêu thương thì cũng không thể đổ lỗi cho hắn. Vì sao ư? Bởi vì khi Đồng Học Bản tiếp nhận đã quá muộn. Có làm không tốt thì cũng có thể lấy cớ là do thời gian, có trách thì trách Cổ Nghiêm chứ không thể trách hắn.

Thế nhưng nếu tổ chức thành công hội Chiêu thương thì cũng có thể tượng tượng, nhất định sẽ là chuyện vui lớn, mặt bí thư Hưởng nhất định sẽ kho coi hơn trước gấp bội lần.

Đồng Cục trưởng cũng có thể mang lại lợi thế chính trị cực lớn cho anh anh và Tạ Tuệ Lan.

Nói trắng ra là, đây là một nước cờ có thể thay đổi tình hình chính trị ở huyện Duyên Đài.

Chuyện lớn như vậy nên toàn bộ cán bộ huyện Duyên Đài đều căng mắt theo dõi.

Bỗng nhiên, một nhân viên từ cửa khách sạn vội chạy vào: “Đồng Cục trưởng, Phác tổng đến rồi!”

Vừa nghe thấy vậy, đám người Tôn Thụ Lập và Khương Hải Lượng đều thấy không khỏi nể sợ, lúc trước Phác tổng có ý không đầu tư, thậm chí còn không muốn tham gia hội Chiêu thương.

Triệu Hưng Long cũng rất coi trọng việc này, liền kêu Đồng Học Bản và mấy người đi ra đón.

Phác Vĩnh Hỉ bước từ trên xe xuống, nhìn thấy bọn họ, cười nói: “Triệu Huyện trưởng, Đồng Cục trưởng, thật có lỗi, đã tới muộn một chút, không làm lễ khai mạc đây chứ?”

“Vẫn chưa bắt đầu, Phác tổng, mời vào!”

Đón Phác Vĩnh Hỉ đi vào, Triệu Hưng Long nói bóng nói gió hỏi tình hình đầu tư xem thế nào, kết quả thật làm cho người khác bất ngờ.

Phác Vĩnh Hỉ khẩu khí không rắn như trước, cũng không nhắc đến chuyện miễn thuế năm năm, chỉ nói trong mấy ngày hội Chiêu thương này sẽ suy nghĩ.

Hôm qua lúc Cổ Nghiêm ghé thăm đến gặp mặt cũng không gặp. Thế mà khi Đồng Học Bản tiếp quản liền thay đổi thái độ?

Từ chuyện này, không ít người có thể nhận ra, Phác Vĩnh Hỷ rất nể mặt Đồng Học Bàn.

Lời nói của Đồng Cục trưởng rất có trọng lượng với Phác tổng. Không ít người phòng Chiêu thương cảm giác như tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống đất, nếu việc Phác tổng lại chứng thực thì hội Chiêu thương lần này nhất định có thể tính là viên mãn.

Đây là một liều thuốc an thần.

“Phác tổng, tôi đưa ngài đến hội trường?”

“Đồng Cục trưởng, cậu bạn thì cứ đi đi! Tôi tự đi được rồi!”

“Trương Phàm, cậu đưa Phác tổng đi, nhất định phải tiếp đón tốt đấy!” Đồng Học Bàn nói với nhân viên có tử lượng rất tốt là Trương Phàm.

“Vâng! Phác tổng, mời sang bên này” Trương Phàm nói.

Nhìn Phác Vĩnh Hỷ lên thang máy, Triệu Hưng Long vui ra mặt, vỗ vai Đồng Học Bàn, đang định nói gì đó thì một nhân viên phòng Chiêu thương bước nhanh vào, chỉ ra bên ngoài nói: “Triệu Huyện trưởng, có một đoàn xe đến đây, không biết có phải là... nhưng không có hẹn trước”.

Các nhà đầu tư lúc trước liên hệ, đối phương đều phải nếu đồng ý đến đây nhất định phải ghi danh trước.

Thế nhưng đoàn xe của họ đều là biển số ở Bắc Kinh, hawn không nhớ là có lãnh đạo cục có hẹn trước với thương nhân ở Bắc Kinh.

Không đúng, thật sự là không có thương nhân nào ở Bắc Kinh ghi danh đến đây.

Mọi người ra đại sảnh đều nhìn thấy đoàn xe đa số đều là Mercedes, dòng Lexus cũng có vài chiếc.

La Hải Đình và Lâm Bình Bình hồ nghi liếc nhìn nhau, cảm thấy đám người này đến chắc không phải là để tham gia hội Chiêu thương, có thể chỉ qua đường nên vào khách sạn để nghỉ thôi?

Cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên từ trên xe Mercedes đen đi ra, nhìn xung quanh.

Nhìn Triệu Hưng Long và đám Tôn Thụ Lập, sau đó ánh mắt dừng ở Đồng Học Bàn, miệng cười ha ha, vội bước tới trước Đồng Học Bàn, đưa tay ra: “Là Đồng Cục trưởng đúng không?”

Đồng Học Bàn cũng theo bản năng bắt tay ông ta: “Anh là?”

“Tôi là lão Vu, đêm qua chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại rồi đấy thôi”.

“À à, Vu tổng!” Đồng Học Bàn liền nhận ra đây là đoàn đầu tư mà Tạ Tuệ Lan đã liên hệ.

“Chào anh, anh khỏe không, anh đi đường vất vả rồi!”

Cũng không biết là Tạ Tuệ Lan đã liên hệ như thế nào, dù sao hần cũng rất nhiệt tình với Đồng Học Bàn.

“Nào, nào, để tôi giới thiệu một chút. Đây là La tổng, đại cổ đông của một công ty sản xuất linh kiện ô tô ở Bắc Kinh. Còn đây là Tề tổng, làm trong ngành ngân hàng tài chính, còn Lưu tổng đây là bạn học của tôi, hiện nay đang làm trong lĩnh vực sản xuất các mặt hàng nông nghiệp”.

Mỗi xe có khoảng ba bốn người, bọn họ hình như đều quen biết, nhanh nhẹn xuống xe, ước chừng cũng phải đến ba mươi mấy người.

Đồng Học Bàn khuôn mặt tươi cười, vội giới thiệu Triệu Hưng Long và mấy người phụ trách bên này, sau đó cũng nghênh đón tất cả đi vào trong khách sạn.

Người của phòng Chiêu thương không khỏi giật mình, đây chính là những nhà đầu tư mà Đồng Cục trưởng đã lôi kéo được?

Một buổi tối mà có thể tìm được nhiều như vậy?

Còn không kịp bàn tán, bên ngoài lại có hai đoàn xe đến, không có ngoại lệ, đều là biển số tỉnh Đông Sơn.

Đồng Học Bàn nghe nói qua, anh chưa từng gặp qua lão Tứ nhà họ Tạ, cũng chính là cô Tạ Tuệ Lan.

Cô Tạ Quốc Nguyệt hình như đang ở tỉnh Đồng Sơn, chồng Tạ Quốc Nguyệt, Hầu Hưng An hình như đang làm Phó Tỉnh trưởng Đồng Sơn.

Vậy nên vừa nhìn biển số, Đồng Học Bản liền nhận ra ngay, đây đều là chiêu số của Tạ tỷ.

Trong ngoài khách sạn trong chốc lát liền trở lên nhộn nhịp.

Trong vòng nửa giờ ngắn ngủi, có khoảng hơn tám mươi nhà đầu tư nối đuôi nhau vào, tiến thẳng vào hội trường, tất cả cũng phải có đến cả trăm người!

La Hải Đình căn bản không nghĩ sẽ có nhiều người đến như vậy, càng không nghĩ tình thế lại có thể biến hóa nhanh thế. Nhất thời, bận bịu không ngừng, sau đó vội vàng gọi điện về phòng Chiêu thương, lâm thời từ bên văn phòng điều bốn người đến.

Những cán bộ huyện chính phủ khác thấy tình thế như vậy cũng vội vã gọi điện thoại, từ bên văn phòng huyện ủy cũng tạm thời điều động được tám người đến, giúp đỡ ứng phó tình thế nước sôi lửa bỏng này.

Không khí ảm đạm của hội Chiêu thương ngay lập tức trở nên nhộn nhịp. Không ai có thể dự liệu trước điều này.

Đồng Cục trưởng vừa tiếp nhận hội Chiêu thương, trong thời gian ngắn ngủi một buổi tối đã mời được nhiều nhà đầu tư như thế này? Lại còn từ Bắc Kinh và cả tỉnh Đồng Sơn? Người này nhân mạch cũng quá rộng rồi!

Cùng lúc đó.

Trong một phòng bệnh ở bệnh viện nhân dân.

Cổ Nghiêm đầu đau như búa bổ đã tỉnh dậy, tỉnh rượu, cũng đã tỉnh ngủ, hần mở to mắt, mơ màng nhìn ra bốn phía. Bệnh viện?

Ngồi dậy trên giường, đầu đau không chịu nổi, hần ấn ấn tay vào hai bên thái dương nhớ lại một chút.

Đột nhiên sắc mặt Cổ Nghiêm tái lại, cuống quýt nhìn vào đồng hồ. Đã tám giờ rưỡi sáng.

Hội Chiêu thương!

Hồng rồi!

Cổ Nghiêm vội vã tìm điện thoại, nhưng di động cũng hết pin rồi. Không nghĩ nhiều, hần vội vàng mặc quần áo chạy xuống dưới lầu, đưa tay vẫy một chiếc taxi.

Hôm qua tiếp nhà đầu tư rượu quá nhiều, rượu trắng, rượu kính nhĩ thật so với bia lợi hại hơn nhiều. Ngồi trên xe, Cổ Nghiêm đến bây giờ vẫn cảm thấy say say.

Thế nhưng dù thế nào hần vẫn phải cố nhịn, hội Chiêu thương mới là quan trọng nhất, sắp đến giờ khai mạc rồi

Hần là người phụ trách sao có thể không đến được chứ?

“Bác tài, có di động không?”

“Làm gì?”

“Cho tôi mượn một chút, tôi gọi một cuộc!”

“Không có!”

Cổ Nghiêm thấy hơi khó chịu, không nói gì nữa. Nhìn đồng hồ, lòng càng cảm thấy lo lắng. Không biết tình hình bên hội Chiêu thương thế nào rồi.

Đợi đến khi xe dừng ở cửa khách sạn, xuống xe Cổ Nghiêm liền nhìn thấy cảnh mà hần không thể tưởng tượng nổi.

Người của phòng Chiêu thương đang bận tối mắt tối mũi, có người ở phía sau thì đang cười cười nói nói, bên thì đang phát tài liệu liên quan và tờ rơi. Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng đang vây quanh một người đàn ông có mái tóc vuốt keo nói chuyện gì đó, hình như là hạng mục đẩy mạnh tiêu thụ.

Những người đứng đầy trong đại sảnh, Cổ Nghiêm vừa nhìn phong cách đã biết là nhà đầu tư.

Sao lại thế này? Ở đâu ra mà nhiều thế này? Không phải là chỉ có vài người hay sao?

Ha ha!

Ánh mắt Cổ Nghiêm hiện lên sự vui vẻ không thể giấu được. Có nhiều người ở đây như vậy, vậy nhiệm vụ lần này của mình thành công viên mãn rồi.

Chỉ cần lôi kéo được nhiều hạng mục, gần trăm triệu tiền đầu tư không phải là việc khó.

Cổ Nghiêm lập tức bước vào trong khách sạn, dùng giọng điệu chỉ huy: “Tiểu Lâm, tài liệu đều đầy đủ rồi chứ?”

Lâm Bình Bình và Khương Hải Lượng lúc này mới chú ý đến Cổ Nghiêm. Nghe thấy vậy, cả hai đều cảm thấy kinh ngạc, thiếu chút nữa thì bị giọng điệu của hắn làm cho tức khí mà ngắt xiu!

Ta kháo!

Người còn có mặt mũi đến đây sao?

479. Chương 477: Khai Mạc Hội!

Khách sạn Hương Dật.

Đại sảnh, tầng một.

Cổ Nghiêm nhất thời xuất hiện làm cho tất cả nhân viên đang làm việc đều vây xem. Mọi người đều há mồm trợn mắt mà nhìn hắn, không ngờ Cổ Cục trưởng da mặt lại dày đến như vậy, quả thực có với tường còn trơ hơn. Được lắm, lúc đầu thấy có chiến tích, người liền chen chân vào để cướp chỗ của Đồng Cục trưởng, sau đó bắt đầu mù quáng làm đi làm lại một cách ngu ngốc, cuối cùng sự việc không thành, vừa thấy trách nhiệm phải gánh thì lập tức giả ốm nằm viện, một đồng việc còn dở dang đổ lại cho chúng tôi lo. Còn bây giờ thì sao? Đồng cục trưởng mới được đến cả hơn trăm nhà đầu tư, cuối cùng cũng chuẩn bị thành công hội Chiêu thương, tên khốn người hoàn toàn khỏe mạnh lại xuất viện rồi? Lại còn định đến đây cướp công người khác? Không hiểu đây là loại người gì nữa!

Cổ Nghiêm cảm thấy rất kì quái, trong lòng không hiểu ánh mắt của bọn họ là ý gì?

“Hôm qua tiếp đón nhà đầu tư cơm rượu say sưa quá, tình hình bây giờ thế nào rồi? Lâm Trưởng ban nói tôi nghe”.

“...” Lâm Bình Bình không nói gì, căn bản là không quan tâm đến lời anh ta.

“Tôi hỏi cô đó!” Cổ Nghiêm tức giận, “Thái độ đó là thế nào?”

Đừng có nói là đến những cán bộ này, hành vi của Cổ Nghiêm làm cho những nhân viên trong cục Chiêu thương đều khinh thường, chỉ vì chút thành tích mà đến liêm sỉ hắn cũng không muốn giữ? Bản thân một chút bản lĩnh cũng không có, nói đến trách nhiệm thì liền trốn chạy, vừa nhìn thấy chiến tích thì liền chạy đến, con người này thật là...

Cách đó không xa, La Hải Đình không chịu nổi, mặt lạnh băng nói: “Cổ Cục trưởng, anh tới thật là đúng lúc đó”.

Cổ Nghiêm phát hỏa, ai ai cũng ăn nói kiêu đó là sao? Muốn tạo phản có phải hay không?

Đột nhiên, xe của huyện trưởng Tạ đến, nhân viên khách sạn mở cửa xe, Tạ Tuệ Lan và Hồ Tư Liên cùng xuống xe, bước vào đại sảnh.

“Cổ Cục trưởng?” Tạ Tuệ Lan nhìn thấy hắn đầu tiên, mở to mắt: “Anh không phải nằm viện sao?”

Cổ Nghiêm vội nói: “Không có, chỉ là hôm qua...”

Tạ Tuệ Lan ngắt lời nói: “Cứ nghỉ ngơi khỏe hẳn rồi hãy quay lại làm việc. Hội Chiêu thương tôi đã giao cho Tiểu Đồng phụ trách rồi, anh yên tâm dưỡng bệnh đi, kéo ảnh hưởng đến sức khỏe!”

Cổ Nghiêm giật mình. Cái gì cơ? Giao cho Đồng Học Bàn phụ trách?

Cửa thánng mấy đình một tiếng. Đồng Học Bàn từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Cổ Nghiêm, hần trong lòng cảm thấy rất vui. Biết Cổ Nghiêm vừa bị Tạ Tuệ Lan chơi một vỏ đầu, bây giờ cũng không biết giải thích làm sao, thế là tiến thêm hai ba bước về phía trước nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng, phòng hội nghị đã sắp xếp xong xuôi cả rồi. Nhà đầu tư có khoảng hơn trăm người, dự tính tròn giờ sẽ khai mạc, chị nghĩ thời gian có cần thay đổi không?”

“Anh sắp xếp đi!” Tạ Tuệ Lan cười cười.

Đồng Học Bàn nghiêm mặt nói: “Vậy được rồi, vậy thời gian như đã định trước!”

Tuệ Lan nhìn các nhà đầu tư xung quanh, gật đầu nói: “Không khí rất tốt, làm việc tốt lắm!”

Hiện tại ai cũng biết Đồng Học Bàn và Tạ Tuệ Lan có quan hệ tình cảm. Nhìn hai người này giả bộ như không có gì nói chuyện với nhau, mọi người đều cảm thấy có chút buồn cười nhưng cũng hiểu là không có cách nào khác, dù sao cũng là vấn đề thời gian công tác. Thế là hai người họ một câu “Tuệ Lan” một câu “Tiểu Bàn” khi xưng hô. Điều này không tránh được, công tư phải phân minh. Trong trường hợp này phải chú ý đến ảnh hưởng, không thể để lời ra tiếng vào.

“Ồ, Cổ cục trưởng đến rồi?” Đồng Học Bàn cười cười nhìn về phía hần: “Sức khỏe thế nào rồi?”

Cổ Nghiêm nén cơn giận xuống: “Tôi không sao, chỉ...”

“Không có việc gì?” Đồng Học Bàn cũng không khách khí: “Vậy tốt rồi, đúng lúc hội trường đang thiếu người, lão Tôn đang ở bên đó bận tối mắt tối mũi, anh cũng đến giúp một tay đi!”

Cổ Nghiêm sao chịu được sự thay đổi như thế này? Trong lòng cảm thấy hận muốn chết, hội Chiêu thương thay đổi người phụ trách? Tại sao chứ?

...

Đúng giờ.

Hội trường trong khách sạn.

Những người cần đến đều đã đến rồi. Bên dưới đài chủ tịch, hơn trăm nhà đầu tư ngồi bầy, tám hàng ghế, cười cười nói nói với nhau. Đồng Học Bàn sắp xếp một chút chuyện rồi cũng quay lên hàng đầu tiên, nói nhỏ mấy câu gì đó với Tạ Tuệ Lan, Triệu Hưng Long và mấy vị lãnh đạo huyện. thấy Tạ Tuệ Lan gật đầu, Đồng Học Bàn liền xoay người, nhìn đồng hồ, sau đó ngẩng đầu lên nháy mắt với Lâm Bình Bình hiểu ý liền gật đầu, đi lên đài chủ tịch.

Vì Lâm Bình Bình có tài ăn nói lại có bề ngoài ưa nhìn nên việc chủ trì lễ khai mạc nay giao cho cô.

“Kính thưa các vị lãnh đạo, các vị khách quý, các quý ông, quý bà! Xin kính chào tất cả quý vị!” Lâm Bình Bình giữ nụ cười tươi nhẹ nhàng, nâng mic lên nói: “Trong tiết trời mùa xuân tuyệt đẹp, ấm áp, huyện Duyên Đài xinh đẹp chúng tôi rất hân hạnh được mời các vị khách quý đến đây tham dự hội nghị xúc tiến đầu tư huyện Duyên Đài lần này. Cảm ơn mọi người đã không quản ngại khó khăn...” Âm giọng của cô rất dễ nghe, diễn văn khoảng ba phút, làm ọi người cảm thấy rất thoải mái.

Sau đó là bài phát biểu của lãnh đạo huyện.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười đứng dậy, đi lên bục phát biểu trong tiếng vỗ tay của mọi người, chỉnh chỉnh mic, cô bắt đầu giới thiệu khái quát về tình hình phát triển kinh tế ở huyện Duyên Đài.

“Cục trưởng, Đồng Cục trưởng!” Tôn Thụ Lập khẽ gọi anh.

Đồng Học Bàn quay đầu lại: “Sao? Có chuyện gì?”

Tôn Thụ Lập nói nhanh: “Tạ Huyện trưởng đọc diễn văn xong sẽ đến đại biểu nhà đầu tư phát biểu, anh nói là ai?”

“Tôi vừa gọi điện rồi, sắp đến rồi!” Đồng Học Bàn nói, “Anh nói với Lâm Trưởng ban, đổi thứ tự một chút, đợi anh ấy đến”.

Tôn Thụ Lập nói: “Liệu có kịp hay không? Bằng không đổi...”

Đồng Học Bàn cười nói: “Đừng vội. Vị đại biểu này rất quan trọng, đợi một chút, đổi người khác không thể có có ảnh hưởng lớn bằng anh ấy đâu, ha ha”.

Tôn Thụ Lập và La Hải Đình ở bên cạnh nghe thấy đều có điểm không hiểu lắm, có sức ảnh hưởng? Ở đây có sức ảnh hưởng lớn nhất không phải là Phác Vĩnh Hỉ hay sao? Không chỉ là nhân vật cấp đại sư trong giới Taekwondo Hàn Quốc, mà lại còn là nhà đầu tư. Cho ông ấy phát biểu là sự lựa chọn tuyệt vời nhất. Nếu Phác Vĩnh Hỉ chỉ cần nói tốt cho huyện Duyên Đài một chút thì cũng là liều thuốc đảm bảo cho nhiều nhà đầu tư khác. Vậy mà Đồng Cục trưởng vẫn còn sự lựa chọn tốt hơn?

Reng reng reng, tiếng chuông đi động vang lên.

Đồng Học Bàn vừa nhìn thấy dây số, liền nói: “Đến rồi sao? Lão Tôn, anh xem chừng một chút, tôi xuống dưới đón một người!”

Một phút...

Năm phút...

Mười phút...

Cửa lớn hội trường nhẹ nhàng mở, Đồng Học Bàn cùng một trung niên đi đến.

Nhìn đến người bên cạnh Đồng Cục trưởng, các cán bộ phòng Chiêu thương đều sửng sốt một chút, các nhà đầu tư cũng có người nhận ra hần, thậm chí người trong đoàn đầu tư Bắc Kinh còn có mấy người tựa như cùng hần rất quen thuộc.

“Mục lão sư?”

“Lão Mục? Ông như thế nào cũng đến đây?”

Mục Chính Trung vừa cười cùng vài bằng hữu quen biết chào hỏi, vừa đi theo Đồng Học Bàn cùng nhau đi lên phía trước.

Mục Chính Trung danh khí quá lớn, không nói hần xuất hiện ở trên TV cũng không ít lần, chỉ nói sự tình lần trước bộ Tuyết Chu Pha Mặc Sơn Thủy Đồ kia xuất hiện ở tại bảo tàng nhà hần liền khiến cho xã hội một trận xao động, thậm chí có chút nhân sĩ tin tức linh thông đã biết món quốc bảo Nhật Bản kia đổi trở về không ít văn vật nước cộng hòa. Chuyện liên quan tới Mục Chính Trung cũng thành đề tài không ít người đàm luận hằng ngày.

Quốc bảo Nhật Bản như thế nào đến trong tay hần.

Huống chi, Mục Chính Trung tài lực cũng không phải bất luận kẻ nào ở đây có thể so sánh.

Một người buôn bán đồ cổ có thể có bao nhiêu tiền? Vấn đề này thật ra có điểm ngốc, chỉ nói hần tùy tiện lấy ra một món văn vật ở trong nhà bảo tàng đi bán đấu giá, thì thu về vài chục triệu cũng là dễ dàng. Còn những món trân quý nhất ở trong bảo tàng, thì hầu như là con số trên trời.

Ví dụ như một cái Nguyên Thanh Hoa Từ, một lần gần nhất cùng hội đấu giá nước ngoài giá thành giao chính là một trăm triệu nhân dân tệ, còn có vài món thi họa cùng vật trang trí bằng phỉ thúy, không chỗ nào không phải là bảo bối giá hàng trăm triệu.

Đây mới chỉ là tài sản Mục Chính Trung thể hiện ra bên ngoài.

Có thể mua được những văn vật này, còn không vì lợi nhuận xảy ra nhà bảo tàng lý để ọi người vào xem, muốn nói Mục Chính Trung một chút tích tụ cũng không có liên dấm chơi như vậy, ai cũng không tin. Ít nhất ở trong đây cũng có một số nhà đầu tư có tài sản hàng trăm triệu, muốn để cho bọn họ bỏ tiền ra mua

nhiều đồ cổ như vậy sưu tầm tuy không thể nói là mua không nổi, nhưng nhắm chừng cũng không có người nào có lá gan này, cho nên rất nhiều người đều phỏng đoán Mục Chính Trung tài sản phải lên tới con số hàng tỷ.

Đoàn đầu tư hai mươi người tỉnh Đông Sơn kia, nhắm chừng mọi người gộp lại cùng một chỗ bắt quả cũng chỉ là như thế, cho nên nhà đầu tư ở đây không ai dám nói so với Mục Chính Trung có tiền hơn.

Nhưng mà... Mục Chính Trung không phải luôn luôn chỉ sưu tầm đồ cổ sao? Khi nào thì tiến quân thực nghiệp?

Cái này thật là không đúng! Mọi người trong lòng đều tồn nghi vấn.

Trên đài, được ánh mắt Đồng Học, Bàn Lâm Bình Bình lập tức nói: “Sau đây mời đại biểu nhà đầu tư lên phát biểu!”

Tiếng vỗ tay vang lên!

Đồng Học Bàn cười nhẹ nói: “Mục lão sư, đến ngài”.

“Tôi đây tài ăn nói nào không biết xấu hổ mà đi lên? Cậu đây là làm khó tôi” Mục Chính Trung cười khổ.

Nhưng trên điện thoại cũng đã đáp ứng Đồng Học Bàn rồi, lúc này liền chỉ có thể đi lên đài Chủ tịch, cầm lên microphone cười nói:

“Thực vinh hạnh có thể tới tham gia hội Chiêu thương huyện Duyên Đài, hôm nay đã tới chậm một chút, chủ yếu là trên đường hơi đông, làm cho tốc độ xe giảm nhiều, vừa đi vừa nhìn, ha ha, huyện Duyên Đài, vài năm trước tới đây còn chưa có cảm giác ra cái gì, nhưng mà hôm nay vừa thấy, biến hóa quá lớn, dùng nghiêng trời lệch đất để hình dung cũng không đủ” Mục Chính Trung thực cấp cho Đồng Học Bàn mặt mũi, ca ngợi huyện Duyên Đài tốt một trận.

Tạ Tuệ Lan âm thầm gật đầu.

Triệu Hưng Long cũng liếc mắt nhìn Đồng Học Bàn một cái, trong lòng nói sớm nên để cho Tiểu Đồng chủ trì hội Chiêu thương, xem xem, vừa đối tượng liền đã khác hẳn.

Nghi thức khai mạc đã kết thúc.

Chờ mọi người đều rời đi, Tạ Tuệ Lan cùng Triệu Hưng Long đã kêu Đồng Học Bàn đến, hướng tới Mục Chính Trung trước đó còn chưa kịp chào hỏi đi đến.

“Không nghĩ tới có vinh hạnh đem Mục tổng mời tới” Tạ Tuệ Lan tươi cười cùng hắn bắt tay.

Triệu Hưng Long cùng đám người Tôn Thụ Lập cũng không rõ ràng Mục Chính Trung bức nhân vật này như thế nào lại giá lâm huyện bọn họ, đều nhìn nhìn hắn.

Mục Chính Trung mỉm cười nói: “Tôi cùng Đồng Cục trưởng quý huyện là quen biết đã lâu, lão bằng hữu mời, tôi có bận rộn cũng phải tới đây, ha ha, huống hồ quý huyện hoàn cảnh đầu tư cũng phi thường không tệ, tôi tới là cũng để đầu tư”.

Mọi người thế này mới rõ ràng, Mục Chính Trung cùng Tiểu Đồng Cục trưởng nhận thức?

Lại là Đồng Cục trưởng kéo đến??

Cách đó không xa Cổ Nghiêm sắc mặt rất khó coi, hắn cảm thấy Đồng Học Bàn đã nắm cổ họng hắn, nếu người sớm đem khí lực sử ra, tới ngày hôm qua đầu cần liều chết liều sống cùng nhà đầu tư uống rượu? Hiện tại khí phách phần chân đứng ở nơi đó cũng nên là tôi! Bất quá hắn cũng không giấu lại, một chút khí lực cũng không muốn ra lại chỉ muốn chiêm chiến tích người khác, trên đời này nào có tốt chuyện như vậy chứ!

480. Chương 478: Có Người Quấy Rối!

Sáng sớm ngày hôm sau.

Khu nhà cho cán bộ huyện. Hướng gia.

Tin tức hội Chiêu thương thành công từ hôm qua đã truyền đến tai Hướng Đạo từ qua nhiều cuộc điện thoại.

Nghe xong, gác điện thoại của chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Liêu Nham Sơn, Hướng Đạo mặt trầm ngâm ngồi bên bàn ăn.

Tay cầm bát cháo yến mạch đưa lên miệng một chút rồi lại đặt bát xuống, lo lắng đến mức không còn tâm trạng mà ăn uống.

Bình tâm mà nói, Hướng Đạo vừa muốn hội Chiêu thương thành công, vừa không muốn, trong lòng rất mâu thuẫn.

Nếu hội Chiêu thương thành công, người lãnh đạo như hắn đương nhiên là sẽ có chút thành tích chính trị, nhưng nếu như vậy, ảnh hưởng của việc hắn nhúng tay vào làm loạn các ban ngành trong huyện sẽ ngày càng lớn.

“Ba, ba sao vậy?” Hướng Nhân Kiệt hỏi.

Hướng Đạo nhìn thấy con: “Ba không sao cả!”

“Có phải tên họ Đồng kia...”

“Được rồi, con thu dọn đồ đạc chuẩn bị về Bắc Kinh đi, không thể để chậm trễ việc học hành!”

Hướng Nhân Kiệt cũng nghe nói hội Chiêu thương bên kia đã làm cho cha hắn mất mặt, tâm trạng đương nhiên là không tốt.

Chuyện giết Đại Hoàng hắn chắc chắn phải tính lên trên đầu Đồng Học Bân. Nghĩ đến đây Hướng Nhân Kiệt lóe lên lửa hận trong ánh mắt, hận Tạ Tuệ Lan và Đồng Học Bân thấu xương.

Trước khi về Bắc Kinh, nhất định hắn phải xả cơn giận này.

Các người không muốn để gia đình của tao yên ổn sao? Vậy thì tao cũng sẽ không để chúng mày yên!

Lễ khai mạc của hội Chiêu thương được rất nhiều người chú ý, biết Hướng Đạo lần này trên phương diện chính trị đã thua Tạ Tuệ Lan một bậc, ừm, không chỉ một bậc. Bất quá rất nhiều người biết không chỉ là như vậy.

Có huyện ủy phía sau làm chỗ dựa, sự ủng hộ toàn lực của chính quyền huyện, cùng với phòng Chiêu thương toàn lực hợp tác, kết quả là Cổ Nghiêm là không ra sao.

Đồng Học Bân chớp mắt trong thời gian nửa ngày, liền một mạch đã mời được hơn trăm nhà đầu tư.

Hạng mục của Phác Vĩnh Hỉ cũng đã thương lượng có đường sống, thậm chí Mục Chính Trung một đại gia giàu sụ cũng mời được đến.

Ai cũng không làm được, Đồng Học Bân ra tay liền thành công?

Đây chính là bản lãnh!

Hiện tại trong cán bộ huyện Duyên Đài, rất nhiều người nghi ngờ trình độ chính trị của Đồng Cục trưởng.

Thế nhưng nói đến năng lực làm việc thì không ai còn có thể nghi ngờ.

Từ phòng công an đến phòng Chiêu thương, từng bước tiến của Đồng Học Bân mọi người đều có thể nhìn thấy rõ.

Thậm chí là kẻ thù của Đồng Học Bân cũng phải thừa nhận, trên phương diện công việc, năng lực làm việc của Đồng Học Bân thật sự có một không hai, không ai có thể theo kịp.

Không có Đồng Học Bân tiếp nhận phòng Chiêu thương, trong vòng một đêm đã bị hoàn toàn đánh về nguyên hình. Điều này đã chứng minh vấn đề đó.

Hướng Bí thư lúc này là quá thiếu sót rồi.

Một giờ sau.

Cửa lớn đại viện phòng Chiêu thương .

Hai chiếc xe bus lớn đỗ ở bên đường. Nhìn thấy vậy, Đồng Học Bản quay đầu nói với mấy người Tôn Thụ Lập, La Hải Đình:

“Mọi người phải cố gắng dốc sức hơn, không thể lơ là. Lần này số nhà đầu tư rất đông. Tạ Huyện trưởng và huyện ủy đã khẳng định thành tích làm việc của chúng ta, nhưng tôi muốn mọi người nhớ rõ: Nhiệm vụ của chúng ta là thu hút đầu tư, là biến từng hạng mục thành hiện thực, đây mới là mục đích quan trọng nhất. Được rồi, tôi không nói nhiều nữa. Tới khách sạn đón khách thôi! Hôm nay lịch trình là buổi trưa Tạ Huyện trưởng và Triệu Huyện trưởng sẽ cùng với chúng ta và các nhà đầu tư đi khảo sát môi trường kinh tế huyện Duyên Đài cùng một vài hạng mục đầu tư trọng điểm!”

Mọi người tinh thần đều rất tốt, lên xe đi tới khách sạn Hương Dật.

Hôm nay là ngày đầu tiên của hội Chiêu thương, buổi sáng phần nhiều là khảo sát trên phương diện chính trị.

Nếu có quay phim lại toàn bộ quá trình, chọn một vài cảnh đẹp nhất đưa lên bản tin, tạo dáng một chút, đương nhiên có những nhà đầu tư có thói quen tự khảo sát điều tra chú ý.

Điểm này cũng không bắt buộc.

Chín giờ, hai chiếc xe bus và mấy xe của ủy ban huyện đi ra khỏi khách sạn.

Đồng Học Bản, Tạ Tuệ Lan và Hồ Tư Liên ngồi trên một chiếc Passat.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Hạng mục của Phác tổng có thể thực hiện không? Mục tổng đâu rồi?”

“Phác tổng không thành vấn đề” Đồng Học Bản nói: “Bên Mục lão sư vẫn chưa bàn bạc xong, nhưng bất quá cũng không sai biệt lắm. Hai ngày này tôi có thể làm xong”.

Tạ Tuệ Lan khẽ gật đầu: “Ngoài việc này ra, cũng phải chú ý đến an toàn của các nhà đầu tư, không được để đến lúc này còn xảy vấn đề”.

“Tôi hiểu” Thấy lái xe và Hồ Tư Liên đều đang chú ý nhìn về đằng trước, Đồng Học Bản lặng lẽ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tạ Tuệ Lan một chút.

Đồng Học Bản biết ý tứ của Tạ Tuệ Lan, bây giờ là thời kì quan trọng, không thể để xảy ra bất cứ chuyện gì.

Bên Hương Đạo bị ăn một vỏ lớn, hẳn nhất định sẽ không cam tâm, nhất định sẽ làm trò gì đó sau lưng để phá hội Chiêu thương.

Tuy Đồng Học Bản thấy Hương Đạo không thể làm gì quá ác như vậy nhưng không thể không đề phòng.

Từ trước đến nay có thể thấy, về đại cuộc, Hương Đạo còn kém xa so với Tạ Tuệ Lan.

Có trời mới biết, hẳn ta có phải là loại người một là “tao sống hai là mày chết”, kể cả phải phá hỏng hội Chiêu thương để bảo vệ danh dự của hắn.

Dù cho Hương Đạo không đạt được thành tích thì Tạ Tuệ Lan và Đồng Học Bản cũng không thể có được.

Nếu thật sự là như vậy thì Bí thư huyện ủy hơi quá đáng rồi.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên lão Hình lái xe phanh kết lại một cái.

Xe đột nhiên chậm lại, tốc độ cũng giảm xuống.

Có chuyện gì?

Đồng Học Bản ngược mắt đã nhìn thấy, hình như là có một chiếc xe Corolla chặn xe của họ, đỗ ngay phía trước.

Xe của họ đi đầu đoàn, vậy mà đột nhiên dừng lại, hai chiếc xe to phía sau cũng giạt mình phanh lại, suýt tông vào đuôi xe.

Lão Hình mặt sa sầm, thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Thế nhưng phía sau còn có Tuệ Lan Huyện trưởng, còn có các nhà đầu tư ở phía sau nhìn, trên xe to còn có người của đài truyền hình.

Vậy nên, dù thế nào thì lão Hình cũng biết không nên chửi người khác, chỉ mạnh tay ấn còi vài tiếng.

Không hiểu lái xe kiểu gì nữa.

Chiếc Corolla ở đằng trước hình như vẫn không nghe thấy tiếng, vẫn chậm rãi chặn trước chiếc Passat, không vội chuyển bánh.

Đường không rộng, xe cộ trên đường thì không ít, chiếc Corolla lại cứ chặn như vậy, làm cho tốc độ của đoàn khảo sát không khác gì ốc sên chạy.

Mãi đến khi chiếc xe tải ở bên cạnh vượt lên trước, chiếc Passat mới có thể dần di chuyển.

Chạy ra bên ngoài, song song với chiếc Corolla mà đi, xe to phía sau cũng theo đó mà đi lên.

Xe này nhìn rất quen?

Hình như là đã nhìn thấy ở cửa khu nhà cho cán bộ huyện ủy.

Đồng Học Bản đột nhiên nghĩ ra. Đúng rồi! Đây chính là xe của Hướng Nhân Kiệt và mấy tên bạn học đại học.

Lần trước Hướng Nhân Kiệt chính là từ chiếc xe này mang xuống một con chó vàng lớn.

Quay đầu sang nhìn thấy chiếc Corolla một lần nữa, tuyệt đối không sai. Trong xe có hai thanh niên khoảng hai mươi tuổi.

Một người đang gọi điện thoại còn một người đang cười ha ha nhìn sang bên này.

Khốn kiếp! Còn dám làm trò phá phòng Chiêu thương!

Đồng Học Bản lập tức nói: “Đây là xe bạn của con trai Hướng Bí thư!”

Tạ Tuệ Lan bình tĩnh nhìn về phía trước: “Có thể chỉ là trùng hợp thôi!”

Đồng Học Bản không tin đây là trùng hợp, huyện Duyên Đài nói lớn không phải là nói nhỏ cũng không phải. Làm sao có thể vào đúng ngày đầu tiên của hội Chiêu thương? Lại còn vịn chặn xe bọn họ?

Hồ Tư Liên sắc mặt cũng không tốt, lái xe cái kiểu gì vậy? Muốn làm trò gì? Là cố ý?

Đồng Học Bản nén cơn tức, quay lại nhìn xe to phía sau đang đỗ, thấy La Hải Đình, Tôn Thụ Lập và một số nhà đầu tư hình như cũng mới bị dọa cho nhảy dựng.

Ngồi trên cùng giới thiệu cho các nhà đầu tư về môi trường huyện Duyên Đài, Lâm Bình Bình vì không ngồi trên ghế, hình như bị ngã.

Cả người đều tựa vào kính chắn gió phía chiếc cửa chiếc xe to, hiện tại đang ôm cánh tay hình như là bị thương, bộ dạng trông rất đau.

Trong chiếc xe Corolla.

Người thanh niên gọi điện thoại cười nói: “Nhân Kiệt, vừa rồi chặn xe họ một chút, hình như là có người bị ngã rồi, ha ha.”

“Tốt...” Ở đầu dây bên kia, Hướng Nhân Kiệt giải tỏa được cơn giận, “Đợi chút nữa lại chơi bọn họ tiếp”.

“Đúng rồi Nhân Kiệt, mấy xe đó có phải có cả huyện trưởng ở trong không? Có sao không?”

“Yên tâm, bố tôi mới là người lãnh đạo cao nhất, sợ cái gì. Huống hồ chúng mày không vi phạm cái gì, cùng lắm là vi phạm luật giao thông một chút. Không sao đâu! Nếu có người làm khó chúng mày, để tao bảo bố tao xử”.

Hướng Nhân Kiệt rõ ràng là muốn Tạ Tuệ Lan và Đồng Học Bản gặp khó khăn.

“Trái lại còn phải trừng phạt mạnh tay bọn họ. Tốt nhất làm làm cho những nhà đầu tư trên xe to đều sợ mà chạy hết là được. Ừm, đợi xong chuyện quay về Hương Các chúng ta làm một bữa!”

“Được rồi, tao nhớ rồi!”

Chín giờ bốn mươi.

Đến điểm khảo sát thứ nhất, là một hạng mục phát triển Bất động sản.

Thấy Đồng Học Bân mặt sa sầm lại, Tạ Tuệ Lan không ngần được vuốt vuốt mu bàn tay anh: “Nói sơ qua cho tôi về hạng mục này”.

Kim cơn giận xuống, Đồng Học Bân nói: “Đây là hạng mục được phòng Chiêu thương xây dựng vào năm ngoái, dự tính cuối năm tới công trình sẽ hoàn thành, tổng số vốn đầu tư vào khoảng tám mươi triệu...”

Mới nói tới đây, lão Hưng lái xe bỗng hét lên một tiếng.

Két! Chiếc Passat lại phanh gấp một lần nữa! Lúc này xe đã dừng ở bên ngoài công trình.

Phía trước Hồ Tư Liên không sao cả, có thắt dây an toàn, chỉ hơi xô người một chút.

Thế nhưng phía sau, Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan đều bị xô ra. Tạ Tuệ Lan va vào phía sau của hàng ghế trước, cảm thiếu chút nữa là đập vào đằng trước.

Đồng Học Bân thì bị đau một bên ngực, suýt chút nữa thì không thở được.

Đồng Học Bân ngay sau đó liền nhìn chận ngay phía trước là chiếc Corolla!

Lại là chiếc xe đỏ chặn đường bọn họ! Hơn nữa lần này còn mạnh hơn lần trước, làm cho chiếc xe to phía sau cũng gặp khó khăn.

Lâm Bình Bình trong chiếc xe bus thứ nhất và Khương Hải Lượng trong chiếc xe bus thứ hai đều bị ngã trong xe.

La Hải Đình cả thân người bị va đập, hình như là ngã vào lan can sắt phía trước.

Không ít nhà đầu tư bị xóc mạnh vì cú phanh gấp, có người đã thay đổi sắc mặt, có người thì đã phần nộ cất tiếng mắng.

“Lái xe cái kiểu gì vậy?”

“Chiếc xe Corolla kia bị sao vậy? Lần thứ hai rồi, là cố ý à?”

“Sao dám làm loạn ở chỗ này? Đến xe của huyện trưởng mà cũng dám cản đường sao?”

Một vài nhà đầu tư chau mày khó chịu. Từ một góc độ có thể nhìn ra một huyện, có người đến Huyện trưởng cũng không coi ra gì, giữa thanh thiên bạch nhật mà còn dám cố ý làm trò chặn xe bọn họ, huyện này thật là...

Như vậy thì môi trường đầu tư có thể tốt được không? Thật là rối loạn!

Rất nhiều người có suy nghĩ định đầu tư ở đây đã không chịu được mà nghĩ thầm trong đầu.

Trong một môi trường như thế này thì ai dám đến đây đầu tư?

Chiếc xe Corolla chặn đường đứng đó một lát. Nhìn thấy đoàn xe phía sau bị chặn đứng, hai tên sinh viên trong xe quay đầu lại cười rồi vội vàng giẫm chân ga vọt đi!

Tạ Tuệ Lan nhất thời sa sầm mặt xuống!

Đồng Học Bân lúc này đã không chịu nổi, lấy điện thoại gọi cho Phó Cục trưởng phân công công tác quản lý giao thông Tần Dũng.

Lũ ranh con! Là các người muốn chết!

481. Chương 479: Một Cước Của Tiểu Đồng

Bên ngoài công trường.

Phía trước chính là địa điểm khảo sát đầu tiên, mọi người đều lần lượt xuống xe.

Trong xe, Đồng Học Bân nói nhanh với Tạ Tuệ Lan: “Chuyện ở đây tôi xử lý”.

Tạ Tuệ Lan gật gù đầu, cô cùng Hồ Tư Liên xuống xe đi về hướng chủ đầu tư, hội họp cùng với Triệu Hưng Long và mấy người làm công tác của cục Chiêu thương và bắt đầu giới thiệu về công trình này. Lúc này hội chợ chiêu thương là số một,

Không thể chỉ vì một chiếc xe Corolla mà loạn lên được, như vậy ngược lại sẽ làm cho chủ đầu tư nghĩ rằng huyện Duyên Đài không ổn mà mất đi sự nhiệt tình cũng như lòng tin của chủ đầu tư, cho nên thế cục ổn định mới là điểm mấu chốt.

“Cục trưởng!”

“Chiếc xe Corolla kia muốn làm trò gì? Các nhà đầu tư rất khó chịu!”

“Có ý chặn đường chúng ta? Chúng có ý đồ gì?”

Mấy người Quách Phần Vỹ, La Hải Đình và Lâm Bình Bình đều thông thả đi tới nhưng vẻ mặt có vẻ hơi tức giận, đặc biệt là Khương Hải Lượng, cánh tay bị va đập nên xước cả da.

Đồng Học Bân với ánh mắt lạnh lùng nói: “Là xe của bạn học Hướng Nhân Kiệt”.

“Con Hướng Bí thư?”

“Đây chính là muốn... phá hoại hội Chiêu thương?”

Mấy người đều có chút nghi ngờ, Hướng Đạo Phát lại kém đến như vậy sao? Sau khi bị Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan làm mất mặt lại xúi giục con trai tới gây chuyện ở hội chợ Chiêu thương sao? Hẳn không màng tới đại cục sao? Nơi nào gọi là Bí thư huyện, cái này không phải vô lại sao?

Nhưng nghĩ lại thì lại thấy không có khả năng này, có khi lại là chủ chương của Hướng Nhân Kiệt, con trai Hướng Đạo Phát luôn không coi ai ra gì, những loại việc như thế này chắc chắn có khả năng do hắn làm ra.

“Cục trưởng, bây giờ tính sao?”

“Tôi đã gọi điện cho đội công an giao thông rồi, mọi người về đi, đừng lơ là bên nhà đầu tư, hãy lấy đại cục làm trọng”.

Nhưng chính việc lo cho đại cục này ngược lại làm cho hai sinh viên trong chiếc xe Corolla hiểu lầm, cả nửa ngày trời mà vẫn chưa thấy đội khảo sát có động tĩnh gì, họ lại quay đầu chiếc xe Corolla rồi cho dừng lại, hai người nhìn nhau, cậu sinh viên phó lái kia lại gọi điện thoại cho Hướng Nhân Kiệt.

“Nhân Kiệt, làm lần nữa rồi, nhưng họ chẳng phản ứng gì cả”.

“Ha ha, vậy thì thêm lần nữa. Một lần cuối cùng nữa thôi, làm xong thì hai người cứ lái xe trở về Bắc Kinh, sang chiều tôi cũng về”.

Hướng Nhân Kiệt cũng biết chuyện này sẽ có ảnh hưởng không tốt nên hắn không cho bọn họ gặp hắn luôn ở huyện Duyên Đài, hắn không muốn để mọi người nghi ngờ mình.

Đây là lần đầu tiên mấy người bạn học của hắn cùng hắn về huyện Duyên Đài, không có ai biết họ cả, cũng chẳng ai biết người đứng đằng sau vẫn chưa xuất hiện, nên họ cũng chẳng làm gì được cả.

Mấy sinh viên đó cũng cảm thấy rất hứng thú với chuyện này, có chỗ dựa là Bí thư huyện ủy, không phải lo phải chịu trách nhiệm, cũng không sợ có nguy hiểm gì cả, chỉ cần trêu chọc Huyện trưởng và tay trợ thủ một trận là được, chuyện này làm cho hai người bọn họ cảm thấy cảm giác thành công, sau này có nói quá lên với người khác một chút cũng không phải là khoe khoang.

“Được rồi! Nhân Kiệt! Cậu yên tâm đi”.

“Được, chuyện này giao cho hai người”.

Hai người ngồi trong chiếc xe Corolla bàn bạc một lát, bọn họ cũng không ngu ngốc tới mức quay xe ngay lại đó.

Biết được càng để lâu càng khó thu xếp, ngộ nhỡ công an tới thì cho dù có Hướng Bí thư làm chỗ dựa thì cũng phải tốn thời gian.

Nói chung là nên tốc chiến tốc thắng, làm nhanh chóng gọn nhẹ một chút rồi về Bắc Kinh ăn no uống say.

Thế là, mấy người Đồng Học Bàn đang thị sát các hạng mục thì lại nhìn thấy chiếc xe Corolla quay trở lại.

Nhìn chiếc xe Corolla màu bạc nhanh chóng lao tới, bên này là công trường, nhựa đường còn chưa khô, đất trên mặt đường cũng bị chiếc xe này xới tung hết lên rồi, cát bụi mù mịt.

Nếu như để chiếc xe này cứ lao nhanh qua đây như vậy, có thể tưởng tượng mấy chục công nhân ở đây sẽ trở thành cả cây bụi mất, chẳng ai thoát được cả.

Tất cả người của cục Chiêu thương đều vô cùng tức giận.

Thật quá kiêu ngạo. Liên tiếp hai lần lạng lách trước xe của mọi người, bây giờ lại làm ọi người bụi bẩn hết người thế này?

Nếu như ngày bình thường thì cũng không có gì nhưng bây giờ Tạ Huyện trưởng và Phó Huyện trưởng Triệu Hưng Long đều ở đây, còn có cả một số nhà đầu tư nữa. Nếu như vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm trạng của nhà đầu tư, vậy thì hội Chiêu thương sao mà tiếp tục được chứ?

Hoặc cứ cho rằng có người đứng sau chỉ đạo việc chiếc xe Corolla này tới phá hỏng công tác chiêu thương thì sao?

Như vậy chẳng phải là dẫm lên mặt Tạ Huyện trưởng và Triệu Huyện trưởng trước mặt đám đông sao, như vậy thì nhà đầu tư nhất định sẽ có ấn tượng không tốt về huyện Duyên Đài.

Thật là quá hiểm ác. Một chiêu vô lại như vậy mà cũng dùng được sao?

Hai mươi thước!

Mười lăm thước!

Chiếc xe ngày càng tiến tới gần.

Tạ Tuệ Lan và Triệu Hưng Long là hai người đứng ở đầu tiên, nhìn thấy như vậy, mặt Triệu Hưng Long biến sắc, hẳn cùng Tạ Huyện trưởng cũng không tìm cách tránh đi.

Không phải không kịp mà là nếu cứ hoảng loạn chạy sang một bên né như vậy thì trông thật khó coi, như vậy thì uy nghiêm của chính quyền huyện còn đâu nữa chứ?

Hồ Tư Liên quát: “Dừng xe lại cho tôi”.

“Làm gì vậy?” Tôn Thụ Lập cũng trừng mắt phẫn nộ nhìn chiếc xe Corolla.

Nhưng hai sinh viên ngồi trong xe lại không màng gì tới, trong lòng họ nghĩ đường của tôi tôi đi, xe tôi tôi lái, lại không đụng chạm vào các người, cái này cũng gọi là phạm pháp à?

Lại thêm việc có Hướng Nhân Kiệt bảo đảm nên bọn họ cứ hồn nhiên như không mà không e ngại việc gì. Lần này chính là muốn thay Hướng Nhân Kiệt chơi bọn họ một ván.

Mười thước!

Năm thước!

Nếu như cứ để chiếc xe Corolla này xới đất lên như vậy thì Tạ Huyện trưởng và mấy nhà đầu tư sẽ mặt mày lấm lem bùn đất mất.

Như vậy thì còn đâu là thể diện của cục Chiêu thương nữa.

Trong tình thế đó, Đồng Học Bản đột nhiên xông lên phía trên, hấn hiện tại đã không nhận được nổi nữa rồi.

Ai cũng biết rằng tính tình Đồng Cục trưởng vốn nóng nảy, nói động thủ là động thủ, nhưng trước mặt lại là một chiếc xe ô tô, người thì cũng ngồi trong xe, mà chiếc xe đó lại đang tiến tới với tốc độ cao như vậy. Lúc này mà xông lên thì liệu có hiệu quả gì không đây?

Nhưng mà, động tác kế tiếp của Đồng Học Bản lại làm cho tất cả mọi người đều giật mình.

Họ chỉ nhìn thấy hấn bay nhanh lên vài bước về phía trước, rồi nâng chân lên, hung hăng một cước đá về hướng chiếc xe Corolla.

“Đồng Cục trưởng”.

“Tiểu Đồng!”

Mọi người đều nghĩ rằng Đồng Học Bản điên rồi, ai cũng biết sức chiến đấu của Đồng Học Bản rất tốt

Nhưng trước mặt là một chiếc ô tô, một chiếc ô tô đang đi với tốc độ cao. Anh ta lại dám đá nó như vậy, anh ta không cần mạng nữa sao?

Tất cả mọi người đều thất thần sợ hãi, Đồng Cục trưởng như vậy là muốn đùa với tính mạng mình rồi.

Hai người trong chiếc xe Corolla cũng giật mình hoảng sợ, không ngờ lại còn có người dám chạy ra ngăn chiếc xe lại.

Đồng Học Bản đương nhiên không ngốc nghếch như vậy. Không nói bản thân chỉ là máu và thịt, cho dù là sắt thép thì cũng không thể chịu nổi sức ép của chiếc xe với tốc độ nhanh như vậy. Chỉ cần lực va chạm thì cũng có thể đụng bay người lên rồi.

Cho dù có một trăm cái mạng thì cũng không đủ. Cho nên khi chân trái của hấn sắp chạm tới đầu xe, Đồng Học Bản lập tức niệm một tiếng “Stop”.

Thời gian ngừng lại!

Trên mặt âm trầm, Đồng Học Bản nhìn nhìn chiếc xe Corolla bị dừng lại kia, hấn đưa tay vào trong chiếc xe qua cửa kính chỉnh lại tay lái của người lái xe. Sau khi chỉnh chỉnh hai vòng thì hấn thu tay mình lại. Đồng Học Bản lại đứng về đúng tư thế như lúc này... Stop!

Thời gian lại được hồi phục rồi.

Roẹt một tiếng! Chiếc Corolla quay một vòng rồi bị phanh đứng lại.

Cùng lúc đó, chiếc xe đột nhiên bị xiên ra ngoài, lốp xe xiên xẹo, toàn bộ chiếc xe đang đi với tốc độ cao đột nhiên quay vòng vòng.

180 độ.

360 độ.

Dưới đất còn in hấn dấu lốp xe thành một đường cong, giống như một quả bóng vậy, vừa quay tròn một vòng vừa mất kiểm soát đi ra mười mấy mét.

Rầm! Đầu xe đâm vào bức tường bao quanh công trường.

Đầu xe bị mắc kẹt rồi! Cửa kính bị nát vụn! Túi khí nổ ra! Chiếc Corolla đã trở nên vô cùng thê thảm!

Nhìn thấy như vậy, tất cả mọi người đều thở phào một hơi khí lạnh.

Đồng Học Bản dùng cổ tay áo che miệng và mũi lại để tránh màn khói bụi đầy trời.

Sau đó hấn từ từ đi về phía chiếc Corolla. Hấn nhìn thấy hai người trong xe đang thần thờ nhìn chiếc Corolla không còn là chiếc xe nữa.

Đồng Học Bản nhíu mày: “Lái xe kiểu gì vậy? Không có mắt à? Mất phanh? Hay là mất tay lái? Các người cũng thật là dám đùa đó! Khi học lái xe họ không dạy các người lái sao?”

Hai cậu sinh viên đó đã không biết nói cái gì nữa rồi, sớm đã choáng váng, bọn họ không hề đụng tới phanh mà.

Mọi người xung quanh nghe thấy Đồng Học Bân nói vậy, họ đều cảm thấy có chút khó tin, không phải là người đá sao?

Theo bọn họ thấy, sau khi Đồng Học Bân xông lên đã đá một cước vào chiếc xe đó, sau đó chiếc xe liền bị đứng lại.

Đầu xe cũng bị đánh bay sang hướng khác rồi, ngay cả động tác chuyển hướng lái của người lái mọi người cũng không nhìn thấy.

Cho nên rất khó có thể tin rằng chiếc xe Corolla không phải do Đồng Học Bân một cước đá bay... nhưng nghĩ lại cũng không có khả năng này.

Cứ coi như Tiểu Đồng Cục trưởng có ác tới mức nào thì cũng không thể một cước mà đá bay một chiếc ô tô được.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Gặp quỷ rồi sao??

Mọi người không khỏi nhìn chằm chằm vào chân Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân đương nhiên không thể thừa nhận mọi chuyện là do hắn làm, cho nên câu đầu tiên của anh chính là đổ hết tất cả trách nhiệm lên đầu hai cậu sinh viên lái xe kia.

Ý là hai cậu sinh viên này không biết lái xe, không hề liên quan đến hắn.

Tạ Tuệ La néo mắt nhìn hắn: “Không bị đụng trúng chứ?”

“Không có...” Đồng Học Bân giẫm giẫm chân, ý bảo mình không sao.

Ánh mắt với ý trách móc của Tạ Tuệ Lan hiện ra rất rõ ràng, anh lại làm loạn rồi.

Triệu Hưng Long cũng cảm thấy Tiểu Đồng thật quá thích gây chuyện rồi. Thế này không phải là dọa người sao, cả người hắn toát cả mồ hôi hột, may mà cũng chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi mà thôi.

Một lát sau, Tạ Tuệ Lan và Triệu Hưng Long đưa mấy nhà đầu tư vào công trường, nhiệm vụ khảo sát không thể chậm trễ được.

Có điều trước lúc chuẩn bị đi, Tạ Tuệ Lan liếc mắt nhìn Đồng Học Bân một cái, Đồng Học Bân liền rõ ràng, hắn cười cười nhìn nàng gật đầu, tỏ ý việc bên này cứ để hắn giải quyết.

“Xe của tôi!”

Lúc này, hai cậu sinh viên mới hoàn hồn trở lại, bọn họ hồng hốt hét lên.

Mọi người vừa đi, Đồng Học Bân mắt cũng nghiêm túc trở lại, “Còn nói xe à? Trước tiên hãy lo đến bản thân của các cậu đi! Thứ không biết trời cao đất rộng! Nói đi, ai sai các cậu tới đây? Các cậu năm lần bảy lượt ngăn xe của đoàn thị sát là có mục đích gì? Muốn theo dõi chúng tôi sao? Là muốn tìm cách đụng vào chúng tôi? Hay là muốn phá đám hội chiêu thương của huyện chúng tôi? Đây là kế hoạch của hai người hay là kế hoạch mà Hướng Nhân Kiệt bày ra? Các cậu có biết hành vi của các cậu đã đủ để kết án rồi hay không?”

“Kết án?” một sinh viên trong số đó mở to mắt ra nhìn.

“Hù dọa ai chứ?” Người còn lại cả giận nói: “Anh bồi thường xe cho chúng tôi trước đi!”

Đồng Học Bân cười nói: “Các người không biết lái xe nên tự đâm vào tường, trách ai được chứ? Con mắt để làm trò à? Cũng không biết các người lấy đâu ra gan lớn như vậy. Lại còn dám làm loạn ở huyện chúng tôi?”

Lúc này, xe cảnh sát đã tới.

“Đồng Cục trưởng...”

Đồng Học Bản chỉ chỉ hai người họ, “Dẫn về, giao cho phòng trị an, hai người này làm mất trật tự xã hội, phá hỏng trật tự kinh tế, hãy thẩm vấn cho kỹ...”

Cuối cùng, Đồng Học Bản gọi một cuộc điện thoại cho Bí thư chính ủy Hoàng Lập, nói lại sự việc vừa rồi cho hắn nghe. Để Hoàng Bí thư ra tay giúp đỡ một chút, như vậy cho dù không ảnh hưởng đến vị trí của Hướng Đạo Phát thì cũng có thể đem chuyện này hại hắn một phen. Chỉ thị cho con trai làm loạn hội Chiêu thương? Cái thanh danh này cũng quá là khó nghe rồi!

482. Chương 480: Hướng Đạo Xuất Huyết!

Buổi chiều, không khí ở huyện Duyên Đài trở nên quỷ dị hẳn lên.

Chuyện chiếc xe Corolla năm lần bảy lượt làm ảnh hưởng tới đội xe khảo sát của hội chợ chiêu thương dần dần được truyền ra ngoài, ngay cả một cước đem xa đá hủy của Đồng Học Bản cũng bị nói quá lên. Nghe thấy tin này, mọi người đều sợ hãi, Tiểu Đồng Cục trưởng thật lợi hại, đồng thời trong lòng họ cũng nghĩ tới, bởi vì bọn họ nghe nói chủ của chiếc Corolla đó là con trai của Hướng Đạo Phát, bạn học của Dịch Nhân Kiệt, vì thế hành vi kiêu ngạo của chiếc xe đó không rõ ràng là có ý trả thù riêng, lại còn ở trong thời khắc quan trọng này mà liên lụy tới trên người Bí thư huyện ủy. Vấn đề này thật quá nhạy cảm, là Hướng Đạo Phát chỉ thị con trai mình làm sao?

Không thể như vậy, trình độ chính trị của Hướng Bí thư cũng không phải kém như vậy, chắc chắn là do con trai hắn tự chủ trương rồi.

Nhưng sự việc dù sao cũng đã xảy ra rồi, ai mà biết được Tuệ Lan Huyện trưởng liệu có lấy chuyện này làm văn vẻ hay không, nếu như chuyện này bị đưa lên thành phố thì thật khó nói trước được điều gì.

Một giờ...

Hai giờ...

Buổi tối, trong khu tập thể ủy ban huyện.

Sau một ngày bận tới mất tối mũi tháp tùng bên đầu tư, Đồng Học Bản lái xe trở về, nhưng hắn vẫn chưa về tới nhà, hắn chớp chớp mắt nhìn đồng hồ rồi mở cửa xuống xe nghênh ngang đi vào nhà Tạ tỷ, đi thang máy lên, leng keng, leng keng ầm chuông cửa nhà Tạ Tuệ Lan.

Cửa vừa mở ra, “Ha ha, đến rồi à?”

Đồng Học Bản ồm một tiếng, “Vừa mới tới”.

Tạ Tuệ Lan tươi cười nghiêng người để hắn vào nhà.

Sau khi vào phòng, Đồng Học Bản mới phát hiện Phó Huyện trưởng thường ủy Canh Ngọc Siêu cũng ở đây, còn có Chủ nhiệm văn phòng ủy ban huyện Diêu Nghĩa nữa, nghe nói Diêu Chủ nhiệm gần đây cũng hướng về phía Tạ tỷ.

Đồng Học Bản vội vàng chào hỏi: “Ồ, chào Canh Huyện trưởng, Diêu Chủ nhiệm”.

Canh Ngọc Siêu và Diêu Nghĩa lập tức đứng lên cùng Đồng Học Bản bắt tay chào hỏi.

Biết họ có chuyện đang bàn bạc, Đồng Học Bản nhìn trên bàn ngay cả chén trà vẫn còn chưa rót thì cười ha ha nói: “Mọi người nói chuyện đi, tôi lấy chút hoa quả ọi người. À đúng rồi, mọi người muốn uống trà gì?”

Canh Ngọc Siêu vội hỏi: “Không cần đâu, cứ để chúng tôi tự làm được rồi”.

“Đúng đấy Đồng Cục trưởng” Diêu Nghĩa cũng nói: “Ngài không cần khách sáo vậy đâu”.

Ánh mắt Tạ Tuệ Lan mang theo phong vận mê người, cô cười cười: “Tất cả là tại tôi, cứ nói chuyện công việc mãi mà quên mất. Tiểu Bản, rót hai chén Thiết Quan Âm đi”.

Đồng Học Bản gật đầu cười cười : “Còn chị? Chị uống gì?”

“Anh rót gì tôi uống này, ha ha” Tạ Tuệ Lan nhận lấy chiếc túi da từ tay Đồng Học Bàn rồi thuận tay đặt xuống ghế sofa.

Đồng Học Bàn thật sự vẫn có chút không thích ứng cùng Tạ tỷ như thế này trước mặt người khác, ho khan một tiếng rồi rót ba tách trà cho bọn họ.

“Cảm ơn!” Canh Ngọc Siêu và Diêu Nghĩa nhồm dầy nhận lấy tách trà, sau khi cầm được chén trà rồi họ mới lại ngồi xuống ghế.

Nếu như lúc trước, chắc chắn Canh Ngọc Siêu và Diêu Nghĩa sẽ không có thái độ như vậy với Đồng Học Bàn. Không nói cái khác, chỉ nói về cấp bậc thì Canh Ngọc Siêu đã cao hơn Đồng Học Bàn một bậc rồi, cũng là lãnh đạo của Đồng Học Bàn. Nhưng bây giờ không phải đang ở đơn vị, cũng không phải ở nơi công cộng, mà là ở nhà của Tạ Huyện trưởng, thân phận hiện giờ của Đồng Học Bàn chính là vị hôn phu của Tạ Huyện trưởng, cho nên Canh Ngọc Siêu và Diêu Nghĩa tất nhiên phải lịch sự một chút, huyện trưởng và người yêu của huyện trưởng, từ một góc độ nào đó thì cũng không có gì khác biệt cả.

Nhưng Đồng Học Bàn vẫn còn chưa quen, bản thân hẳn lên chính khoa, lại còn ở cái cục Chiêu thương loại ban ngành không nóng không lạnh này, chưa nói tới so sánh với Thường ủy Huyện ủy Canh Ngọc Siêu, ngay cả Chủ nhiệm văn phòng ủy ban huyện thì Đồng Học Bàn cũng không thể sánh bằng, cho nên thấy bọn họ lịch sự với mình như vậy, Đồng Học Bàn lại thấy không được tự nhiên, tốt hơn hết là đi xuống bếp nấu cơm.

Vừa thái rau vừa nghe ngóng tình hình, Tạ tỷ và Canh Ngọc Siêu, Diêu Nghĩa ba người hình như đang bàn luận về chuyện xảy ra chiều nay.

“Tạ Huyện trưởng, bên Hướng Bí thư có...”

“Hướng Bí thư đã gọi điện cho tôi rồi, nói rằng chuyện này hẳn cũng không biết gì cả”.

“Như vậy thì cũng...”

“Tôi suy nghĩ rồi, bây giờ ổn định vẫn là trên hết, đấu đi đấu lại thì chẳng có lợi cho ai cả, dân chúng cũng sẽ có ác cảm với chúng ta”.

Hai mươi phút sau, Canh Ngọc Siêu và Diêu Nghĩa cáo từ rồi rời đi.

Đồng Học Bàn và Tạ Tuệ Lan cùng tiễn họ tới cửa, đóng cửa xong, Đồng Học Bàn quay người lại hỏi: “Chị không định chuẩn bị lấy chuyện này làm văn chương sao?”

Tạ Tuệ Lan khẽ gật đầu, cô cười nói: “Anh nghe thấy những gì tôi vừa nói rồi? Ha ha, Đấu tới người chết ta sống cũng không có ý nghĩa gì cả, phương diện chính trị nhiều khi cần sự cân bằng. Chuyện lần này, mặc dù có thể làm tổn hại đến uy tín của Hướng Đạo nhưng cũng không thể làm quá lớn chuyện được, hạn chế ở một mức nào đó là đủ rồi. Nếu không chuyện buổi chiều chiếc xe Corolla đó mà truyền tới tai lãnh đạo thành phố, anh nghĩ ai muốn nghe chứ? Thế diện của tôi cũng không còn nữa, cho nên tốt hơn hết vẫn là kết thúc ở đây, lấy ổn định làm đầu. Huyện Duyên Đài dạo này có rất nhiều chuyện xảy ra nhưng cũng không nên ép người quá”.

Đồng Học Bàn chặc lưỡi nói: “Như vậy thì quá tiện nghi cho hẳn?”

“Không tiện nghi”.

Tạ Tuệ Lan cầm chén trà nhấp một ngụm, “Hướng Bí thư chịu thua rồi, ở một vài chuyện cũng đã nhượng bộ rất lớn”.

Đồng Học Bàn giờ mới hiểu được, tranh đấu chính trị vì cái gì chứ? Chẳng phải là vì để mình ngày càng có chỗ đứng hơn, ngày càng thực hiện được tốt hơn quan điểm chính trị của mình sao? Nếu như chuyện xấu của huyện Duyên Đài thật sự truyền lên tới thành phố thì chẳng có chút lợi ích gì đối với ai cả. Tạ tỷ vừa mới nhận chức Huyện trưởng được vào tháng, cho dù Hướng Đạo bị đẩy đi thì Tạ tỷ cũng không tiếp nhận được, cho nên nếu Hướng Đạo đã thỏa hiệp, vậy còn không bằng hạn độ lớn nhất áp bức hẳn một phen lợi ích thực tế, như vậy Tạ Tuệ Lan cũng có thể yên tâm thực hiện phương châm chấp chính của nàng.

“Tóm lại, sau mấy lần tranh đấu này, công việc của Tạ tỷ ngày càng phát triển thuận lợi đó”.

Tạ Tuệ Lan cầm lấy tay anh, nghịch nghịch đầu ngón tay anh: “Anh, cũng không tệ, ha ha”.

Đồng Học Bàn nhản mặt nói: “Có thưởng không vậy?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Anh muốn phần thưởng gì?”

Đồng Học Bàn muốn nói có thể cho anh em sờ một chút được không, nhưng lại nghĩ như vậy quá không ổn, không thể để Tuệ Lan nghĩ rằng hắn quá háo sắc được, hắn liền ho khan một tiếng nói: “Hương Đạo Phát đã thỏa hiệp rồi, chính quyền huyện các chị được rất nhiều điểm lợi, nhưng cục Chiêu thương chúng tôi thì sao? Hắn ta đã quấy nhiễu chúng tôi cả nửa ngày trời vậy mà một câu nói cũng không có sao?”

“Tất nhiên sẽ không quên phần của bên anh rồi”.

“Hả?”

“Lúc trước tôi có nói với anh về nhà đầu tư mà Hương Đạo đã lôi kéo về, anh còn nhớ không?”

“Chính là người chuẩn bị đầu tư bốn mươi triệu đấy hả? Nhớ rõ, hôm nay tôi còn tiếp xúc với ông ta. Chuyện này sao tôi có thể quên được chứ?” Đối với những người có ý định đầu tư, Đồng Học Bàn đương nhiên phải đặc biệt chú ý.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Hương Bí thư hình như có chút quan hệ với người này, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà hôm nay trong điện thoại Hương Bí thư đã chủ động nhắc tới chuyện này, hắn đã nói chuyện với người này, trên cơ bản bốn mươi triệu sẽ tăng gấp đôi lượng vốn đầu tư, đây cũng được coi như nhượng bộ chút trước chuyện con trai hắn gây ra tai họa”.

Bốn mươi triệu lại tăng gấp đôi

Tám mươi triệu?

Đồng Học Bàn đột nhiên thấy vô cùng vui vẻ. Lão già này, lần này cũng xuất huyết nhiều chút, lại tặng không cho cục Chiêu thương và chính quyền huyện một chiến tích?

Không cần hỏi Đồng Học Bàn cũng biết con số tám mươi triệu này không phải dễ dàng mà có được như vậy, nếu không lúc trước Cổ Nghiêm nhậm chức thì tại sao Hương Đạo chỉ thu xếp cho hắn bốn mươi triệu mà thôi. Có thể tưởng tượng được rằng muốn làm cho nhà đầu tư có quan hệ mật thiết với hắn xuất ra số tiền lớn như vậy, Hương Đạo Phát chắc chắn đã phải trả cái giá rất lớn.

Tám mươi triệu... Ồ!

Đồng Học Bàn bỗng nhiên trong mắt sáng ngời, nghĩ tới có thể một lần liền hoàn thành mục tiêu năm trăm triệu hay không??

Ta kháo!

Hấp dẫn nha!

483. Chương 481: Hoàn Thành Năm Trăm Triệu

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày... Ngày 1-5 qua rồi, hội Chiêu thương cũng sắp bế mạc rồi.

Trong khách sạn Hương Dật, Đồng Học Bàn chỉ huy mọi người: “La Chủ nhiệm, chị hãy đi đốc thúc mọi người đi, tại sao vẫn chưa chuẩn bị xong hội trường? Sắp bắt đầu rồi, Tuệ Lan huyện trưởng chừng hai mươi phút nữa cũng tới rồi”.

La Hải Đình vội vàng nói: “Đang sắp xếp ạ, sẽ nhanh chóng ổn thỏa thôi”.

“Lâm Khoa trưởng”. Đồng Học Bàn nói, “Đã chuẩn bị xong bài phát biểu chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi” Lâm Bình Bình nói.

“Tốt, lão Tôn, về phía bên đầu tư anh hãy liên hệ lại chút, Phác tổng vẫn còn chưa tới, anh gọi điện hỏi xem có phải tắc đường không, nếu không ổn thì đi đón họ đi”.

“Vâng”.

Tất cả mọi người trong phòng Chiêu thương hôm nay đều rất vui vẻ, hội Chiêu thương diễn ra mấy ngày đã làm hao tổn không ít công sức và tâm huyết của họ, bây giờ cuối cùng cũng tới lúc kết thúc rồi, trong lòng mọi người đều đang mong đợi giây phút này, bởi vì có một số dự án thời gian giao thiệp rất lâu, thậm chí có rất nhiều dự án còn dây dưa tới tận sáng nay cho nên mọi người cũng không biết sau khi hội Chiêu thương này kết thúc sẽ có bao nhiêu vốn đầu tư được đầu tư vào đây nữa. Nhưng mà nhìn vẻ mặt vui vẻ sáng khoái của Đồng Cục trưởng có thể thấy rằng thu hoạch của bọn họ có lẽ là không ít, ít nhất cũng phải tới một trăm năm mươi triệu. Với kết quả này tất cả mọi người trong phòng Chiêu thương cũng đều được hưởng lợi.

Bận rộn nhất phải nói tới Đồng Học Bàn, mấy ngày này đều bận tới mức người không ra người nữa, mỗi ngày đều phải dậy từ sáu giờ sáng rồi làm việc tới tận chính giờ tối, không chỉ có một số dự án phải do hắn đích thân đi khảo sát, mỗi một khoản tiền có thể đầu tư đều do hắn tìm tới nhà đầu tư từ từ đàm phán, ra sức giao thiệp, thậm chí hai ngày này Đồng Học Bàn cảm giác hắn nói nhiều tới mức như cả năm cộng lại vậy, cổ họng cũng khô hết cả. Nhưng mà sau khi sáng nay đàm phán xong dự án cuối cùng, Đồng Học Bàn liền cảm thấy mấy ngày này vất vả cũng không uổng, cái gì cũng có giá của nó.

“Cục trưởng, số tiền đầu tư được kí kết lần này...” Khương Hải Lượng đã không kìm nén được sự tò mò.

Đồng Học Bàn cười cười: “Cái này thì phải giữ bí mật, tới lúc đó sẽ biết”.

Nghe vậy, Khương Hải Lượng không khỏi suy nghĩ, lẽ nào số tiền đầu tư lần này còn nhiều hơn con số một trăm năm chục triệu đã dự tính lúc trước sao? Hai trăm triệu? Hơn hai trăm triệu?

Không lâu sau, các lãnh đạo chính quyền huyện cũng tới rồi.

Đài truyền hình và phóng viên các báo cũng đã sẵn sàng ống kính rồi.

Người đi đầu tiên là Tạ Huyện trưởng, phía sau là Triệu Hưng Long quản lý công tác chiêu thương và Chủ nhiệm văn phòng chính quyền huyện Diêu Nghĩa, còn về người của huyện thì lại không thấy ai. Lẽ ra khi hội Chiêu thương này bế mạc thì Bí thư huyện ủy cũng nên tới tham dự, một là biểu thị sự quan tâm tới hội chợ này, hai là cũng không bỏ qua thành tích này, nhưng ai cũng biết mấy ngày trước con trai của Hướng Đạo hình như đã xảy ra chuyện gì đó, còn bị nghi ngờ là phá hỏng kinh tế huyện, lại thêm Hướng Đạo với Tạ Huyện trưởng đã có hiệp ước gì đó nên lần này mới không tới tham gia và cũng không thể không bỏ mọi chuyện lại cho chính quyền bên này.

Mười phút sau.

Trong hội trường khách sạn, lễ bế mạc chính thức được bắt đầu.

Thực ra nếu nói là lễ bế mạc hội Chiêu thương thì chi bằng nói là hội kí ước thì hay hơn. Ngày cuối cùng, cũng là giờ phút quan trọng kiểm tra lại thành quả đạt được của hội Chiêu thương này. Nhưng mà vì có rất nhiều hợp đồng đến tận tối qua vẫn chưa có kết quả cuối cùng cho nên tin tức vẫn chưa được truyền ra ngoài. Ai cũng không biết được lần này hội Chiêu thương có thể thu được bao nhiêu vốn đầu tư, lúc này đang có không ít người chờ mong xem kết quả kí kết thế nào. Đại khái trong số những người đó cũng có người chờ để cười nhạo Tạ Huyện trưởng và Đồng Học Bàn, nếu như thực sự đến năm chục triệu cũng không có thì đúng là quá buồn cười rồi.

Bốp bốp bốp, từng tràng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

Trên sân khấu, Lâm Bình Bình tươi cười nhẹ nhàng từng bước đi lên: “Các vị lãnh đạo, các vị khách mời mọi người buổi sáng tốt lành...”

Hôm nay trong hội trường ước chừng có trên trăm người đang ngồi, trong số đó có một số nhà đầu tư đã rời đi rồi, nhưng cũng có một vài vị khách không có ý định ký hợp đồng nhưng vẫn còn ở lại, số còn lại là người của phòng Chiêu thương và người trên huyện, cũng có rất nhiều người của đài truyền hình và các báo, không khí vô cùng náo nhiệt.

Sau khi chính thức mở màn, Tạ Tuệ Lan và Triệu Hưng Long cũng lần lượt lên phát biểu, cuối cùng, điều mọi người chú ý tới nhất trong buổi kí kết ngày hôm nay cũng bắt đầu rồi, Lâm Bình Bình tươi cười mời Đồng Học Bản lên sân khấu.

Tạ Tuệ Lan không xuống mà đứng ở phía bên tùm tùm cười, rất nhiều người vừa nhìn là hiểu rồi, Tạ Huyện trưởng như vậy là muốn đích thân chủ trì việc kí kết.

Đồng Học Bản bình tĩnh đón lấy chiếc microphone trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, hân hoan tuyên bố hợp đồng được kí kết đầu tiên là đầu tư sản phẩm nông phụ. Nhà đầu tư này là do Tạ Tuệ Lan lôi kéo được một ông chủ trong đoàn tên là Lý Kiệt. Mặc dù ý định ban đầu của Tạ Tuệ Lan là muốn đoàn đầu tư tới tham dự để lấy thể diện nhưng không ngờ lại có người để mắt tới môi trường làm ăn ở huyện Duyên Đài, Lý Kiệt chính là một trong số đó. Dưới sự cố gắng thác tùng trong hai ngày của Đồng Học Bản thì cuối cùng họ cũng lấy được cái hợp đồng này, tổng số vốn đầu tư khoảng hai mươi triệu, cái này cũng có thể coi là thành công ngoài dự tính.

Việc kí kết bắt đầu.

Chỉ thấy người của phòng Chiêu thương lập tức mang hợp đồng ra, rồi sau đó Tạ Tuệ Lan và Lý Kiệt lần lượt kí tên mình vào hợp đồng, tiếp theo trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của mọi người, Lý Kiệt từ từ cầm tấm ngân phiếu dài hơn một mét có trị giá hai mươi triệu lên rồi tươi cười trao cho Tạ Tuệ Lan, hai người bắt tay nhau, ánh đèn trên sân khấu cũng sáng lên. Tấm ngân phiếu này đương nhiên là giả, nó chỉ là để ọi người có thể nhìn rõ hơn mà thôi.

Tiếp theo, Đồng Học Bản lại tuyên bố một hợp đồng nữa, là hợp đồng có số vốn đầu tư là ba mươi triệu.

Đây là một nhà đầu tư mà phòng Chiêu thương đã mời tới.

Tổng số tiền đầu tư trong chớp mắt đã lên năm mươi triệu rồi.

Mấy người Tôn Thụ Lập, La Hải Đình và Lâm Bình Bình đều thấy vô cùng phấn chấn, giờ mới chỉ là bắt đầu thôi.

Đã có được năm mươi triệu tiền vốn đầu tư rồi sao? Vậy sau đó chẳng phải là...

“Sau đây xin mời Chu tổng Chu Chính Lượng lên sân khấu” Đồng Học Bản nói.

Chu Chính Lượng, chính là nhà đầu tư có quan hệ khá tốt với Hướng Đạo.

Bước lên sân khấu, Chu Chính Lượng tiếp lấy microphone chậm rãi nói, nói về phân tích môi trường làm ăn ở huyện Duyên Đài, cũng nói về hợp đồng của mình, cuối cùng y mới công bố tổng số tiền đầu tư của mình là – tám mươi triệu.

La Hải Đình hít sâu một hơi, cô và Tôn Thụ Lập kinh ngạc bốn mắt nhìn nhau, đã là một trăm ba mươi triệu rồi sao?

Không khí trong hội trường trở nên nóng hơn, mọi người đều cảm thấy lần này Tạ Huyện trưởng và Đồng Học Cục trưởng đã trúng lớn rồi.

Quả nhiên, sau khi Chu Đoan Chính kí hợp đồng xong, mọi người liền nghe thấy Đồng Học Bản nói tới cái tên Phác Vĩnh Hỉ, việc Phác tổng đầu tư rất nhiều người đều quan tâm, bởi vì bên trong đã xảy ra rất nhiều chuyện, Hướng Bí thư cũng chính vì khoản tiền đầu tư này mới nhúng tay vào chuyện của phòng Chiêu thương, mới làm ra chuyện mất hết thể diện này, cho nên khi nghe tới hạng mục vốn đã chuẩn bị hủy bỏ của Phác tổng thì tất cả mọi người đều dựng hết cả tai lên.

Phác Vĩnh Hỉ sau khi lên sân khấu liền đi ngay vào vấn đề, công bố tổng số vốn mà anh ta đầu tư.

Một trăm hai mươi triệu! Không những không hủy bỏ mà ngược lại còn tăng thêm số tiền đầu tư.

Không ít người trong phòng Chiêu thương đều lạng hết cả người, mấy cán bộ như Tôn Thụ Lập là người kích động nhất, tổng số vốn đã lên tới hai trăm năm mươi triệu rồi.

Ngay cả mấy nhân viên phụ trách quay phim của đài truyền hình cũng ngây người ra sững sốt, không ngờ hội Chiêu thương lần này lại được Đồng Học Bản làm tốt như vậy.

Hai trăm năm mươi triệu!

Tổng số vốn đầu tư cả năm của huyện Duyên Đài trước kia được bao nhiêu chứ?

Chưa đợi mọi người tiêu hóa xong tin tức này thì Đồng Học Bân lại công bố tiếp: “Tiếp theo là hạng mục cuối cùng, ha ha, xin mời Mục Chính Trung lão sư”.

Vẫn còn à?

Vẫn chưa hết sao?

Không những các cán bộ của huyện Duyên Đài ngạc nhiên mà ngay cả rất nhiều nhà đầu tư cũng ngây người ra sững sốt, thầy Mục thực sự tới đây đầu tư làm ăn ư? Không buôn bán đồ cổ nữa sao?

Mục Chính Trung nhận lấy chiếc microphone từ tay Đồng Học Bân, ông cười với Đồng Học Bân rồi quay người lại đối mặt với mọi người nói: “Đối với sự phát triển của huyện Duyên Đài sau này, tôi rất có kỳ vọng, cho nên mới chuẩn bị đầu tư lâu dài, xây dựng một khách sạn, đồng thời cũng đầu tư xây dựng khu phố ẩm thực” Đối với kế hoạch này, Mục Chính Trung sớm đã có hiệp ước với Đồng Học Bân rồi, số văn vật được trả lại đó không nói có thể bán đấu giá hay không, cũng không nói có giá trị kinh tế hay không, nhưng giá trị về văn hóa thì chắc chắn có, cho nên nếu Đồng Học Bân một phen tiền cũng không cần, mang chút tiền đầu tư vào huyện anh ta cũng coi như là trả lại ân tình, Mục Chính Trung không đau lòng, cũng không trông cậy nhiều vào khách sạn cũng như khu phố ẩm thực này có thể kiếm được bao nhiêu tiền.

Tất cả mọi người nghe được đều giật mình kinh ngạc.

Khách sạn?

Phố ẩm thực?

Đây đều là những dự án rất tốn kém. Nếu như xây dựng một khách sạn tốt một chút, khoảng mười mấy hai mấy tầng, e rằng một trăm triệu cũng chưa đủ, như vậy là đầu tư bao nhiêu đây?

Cả hội trường đột nhiên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mục Chính Trung.

Mục Chính Trung dừng lại một chút, “Lần đầu tư này, ha ha, tổng số tiền dự tính là hai trăm triệu”.

Hai trăm triệu!

Tất cả mọi người đều bị con số này làm cho sững sốt.

Tạ Tuệ Lan và Triệu Hưng Long rõ ràng là sớm đã biết hết mọi chuyện rồi, cười ha ha đi tới làm lễ kí hợp đồng.

Nhìn thấy tám phiếu trị giá hai trăm triệu, rất nhiều người đã không biết nên nói gì nữa rồi. Đồng Học Bân, lại là Đồng Học Bân. Kể từ sau khi Cổ Cục trưởng làm hội Chiêu thương không thành công, bây giờ Đồng Cục trưởng lên nhậm chức lại có thể làm tốt như vậy, thật đúng là chênh lệch quá lớn rồi, rõ ràng là một trời một vực.

Hội Chiêu thương lần này tổng số vốn đầu tư đã đạt được bốn trăm năm mươi triệu sao? Tính ra cục chiêu thương sau tết đã kiếm được năm mươi triệu vốn đầu tư, như vậy là nhiệm vụ năm trăm triệu phải đạt được năm nay mà thường vụ đưa ra đã được Đồng Học Bân hoàn thành nhẹ nhàng như vậy sao? Không những là hoàn thành trước thời hạn thậm chí còn chỉ dùng hết có ba tháng sao? Phải biết rằng, ngay cả phòng Chiêu thương trực thuộc tỉnh của tỉnh Phần Châu thì năm nay cũng không thể trong vòng ba tháng mà có thể kiếm được số vốn đầu tư tới năm trăm triệu như vậy.

Cái này là con mẹ nó năng lực công tác gì đây!

Rất nhiều người bây giờ mới nhìn ra, ai nói rằng Tuệ Lan Huyện trưởng chọn Đồng Học Bân là không có mắt chứ? Là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu chứ? Chỉ nói về bản lĩnh việc gì cũng có thể làm của Đồng Học Bân thì cả huyện Duyên Đài này cũng chẳng có ai bì được rồi.

Mười rưỡi sáng, hội Chiêu thương chính thức khép lại.

Phòng Chiêu thương lần này quá nổi bật rồi, Đồng Học Bản lại một lần nữa làm cho các cán bộ huyện phải nhớ kĩ tên của mình.

Thật ra có thể làm được như vậy cũng là chuyện mà Đồng Học Bản không thể ngờ tới, lúc mới bắt đầu ai dám nghĩ rằng con số năm trăm triệu đấy có thể hoàn thành chứ? Ai nghĩ được rằng chỉ một lần hội Chiêu thương đã có thể giải quyết xong rồi. Chuyện này cũng làm cho Đồng Học Bản có cảm giác thành công, năm trăm triệu là một khoản tiền rất lớn, bản thân hẳn có nên nghĩ tới việc được thăng chức không nhỉ? Mặc dù mới được có ba bốn tháng, Phó sở chắc là không được rồi nhưng nếu là một cơ quan quan trọng khác thì có lẽ cũng có chút hy vọng.

484. Chương 482: Chồng Yêu!

Sáng sớm, vừa ngủ dậy, Đồng Học Bản mở cửa sổ, duỗi duỗi cái lưng dưới ánh mặt trời, chỉ cảm thấy ý xuân tràn đầy, nghe thấy tiếng chim khách ríu ra ríu rít bên tai, hẳn nhắm mắt lại hít sâu một hơi, hít , thở, đột nhiên cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái tột đỉnh, giống như mới được sinh ra vậy. Bản rộn thời gian dài như vậy, hội Chiêu thương cuối cùng cũng kết thúc. Hôm nay Đồng Học Bản có thể nghỉ ngơi yên tĩnh cả ngày rồi.

Bữa sáng với hai quả trứng trần nước sôi, ăn xong, Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, rồi gọi mấy cuộc điện thoại.

Mẹ đã được điều đến trường trung học trên tỉnh dạy học rồi, giờ này có lẽ đang lên lớp, điện thoại không mở.

Cù Vân Huyền có lẽ còn chưa thức giấc, điện thoại cũng đang trong trạng thái tắt máy.

Điện thoại của Tạ Tuệ Lan có gọi được nhưng giờ này chắc nàng đã tới huyện ủy rồi, đối với một huyện trưởng mà nói, thời gian nghỉ ngơi đúng là rất khó nói, có khi cả tuần liền cũng không có lấy một ngày nghỉ.

Cuối cùng, Đồng Học Bản gọi điện cho Ngu My Hà, tí tí tí, gọi được rồi.

“A lô?” Giọng của Ngu đại tỷ vẫn nhỏ nhẹ như vậy, “...Học Bản?”

“Ha ha, là tôi đây, đang làm gì vậy?”

“Vừa mới đưa Thiến Thiến tới trường xong, đang chuẩn bị về nhà đây”.

“Chỉ có mình chị à?” Đồng Học Bản nháy nháy mắt, “Hôm nay chị không bận gì chứ? Nếu không bận thì tới tìm chị được không? Nhớ chị rồi”.

Cơ hồ có thể tưởng tượng ra đầu dây bên kia Ngu đại tỷ đã đỏ cả mặt lên rồi, cô ngáp ngừng một giây.

“Ừm, vậy, vậy tôi đợi cậu ở nhà nhé”.

“Được,tôi sẽ tới ngay, lát nữa gặp”.

“Ừm, lát gặp”.

Hai mươi phút sau, tại tiểu khu Hoa Mỹ.

Dừng xe Santana ở dưới lầu, Đồng Học Bản đi lên lầu bấm chuông cửa nhà Ngu đại tỷ.

Chuông cửa vừa reo liền xuất hiện ra một thân hình đầy đặn và khuôn mặt xinh đẹp mê người của Ngu My Hà, mấy ngày không gặp rồi, vết sẹo trên mặt Ngu đại tỷ cũng gần như biến mất rồi, làn da mềm mại láng mịn, hình như còn xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài màu nhạt, có dây vai, phía sau lưng còn hở rất nhiều da thịt, hai chân cô được bao bọc bởi lớp tất da chân màu da hơi sậm.

Thấy hẳn nhìn chăm chăm vào người mình, Ngu My Hà ngại ngùng đỏ cả mặt.

Bước vào phòng, Đồng Học Bản cười nói: “Thiến Thiến sao hôm nay vẫn còn đi học sao? Chẳng phải là thứ bảy sao?”

“Trường của nó có tổ chức hoạt động, Thiến Thiến tham gia nhảy xa”.

“Ô, lúc tôi đi học môn nhảy xa lúc nào cũng là yếu nhất, cho tới bây giờ cũng chưa từng đạt qua mức tiêu chuẩn” Đi tới ngồi xuống ghế, Đồng Học Bản từ từ lòi ra điều thuốc.

Ngu Mỹ Hà nhanh chóng lấy bật lửa ra giúp hắn châm lửa, sau đó cô lấy một đôi dép lê ra rồi giúp Đồng Học Bản đổi đôi giày da ra cất vào trong tủ.

“Anh uống trà gì?”

“Ngu đại tỷ, chị không cần bận rộn vậy đâu, tới đây, ngồi đi”.

Ngu Mỹ Hà ừm một tiếng rồi đi tới bên ghế sofa ngồi xuống sát cạnh anh.

Vừa nhìn, Đồng Học Bản liền không thể kìm chế mà sờ mó da thịt trên đôi chân dưới lớp váy dài của cô, xúc cảm rất tốt.

Ngu Mỹ Hà cứng đờ người, cuống quýt nói: “Tôi nghe nói dạo này anh...”

“Nghe nói cái gì?”

Cô nghe thấy quá nhiều chuyện, ví dụ như tiểu Đồng bị công an bắt đi rồi, hay bị hủy quyền làm người phụ trách hội Chiêu thương vân vân... Nhưng mà điều làm cho Ngu Mỹ Hà lo lắng nhất lại là chuyện khác, “Anh và Tạ Huyện trưởng... đang quen nhau phải không?” Đồng Học Bản a một tiếng, ho khan nói: “Ừm, có chuyện này”.

Ngu Mỹ Hà cắn răng, không nói gì nữa.

Đồng Học Bản rõ ràng là không muốn nhắc tới chuyện nữ giới trước mặt Ngu Mỹ Hà. Nhìn nhìn nàng, Đồng Học Bản nằm ngang người ra, anh cởi bỏ dép lê, đầu gối lên đùi Ngu Mỹ Hà, chớp chớp mắt nhìn cô: “Không nói chuyện này nữa, xem ti vi đi, xem tin tức”.

Cầm điều khiển từ xa mở ti vi, Ngu Mỹ Hà nghĩ ngợi rồi vươn tay ra xoa bóp đầu hắn.

Lần nào ở cùng Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bản cũng cảm thấy vô cùng thoải mái, cho nên hắn mới thích tới nhà cô tìm cô, hắn vừa xem ti vi vừa nói: “Dạo này không phải đi làm sao?”

“Tìm rồi, nhưng chưa tìm thấy”.

“Không đi làm cũng không sao, ở nhà xem ti vi, đi chơi với bạn bè, thật quá tốt”.

“Tôi... không có bạn bè, lúc không có Thiển Thiển ở đây, một mình tôi cũng...”

“Ừ, cũng đúng, vậy tôi giúp chị tìm nhé”.

“Không cần, không cần”.

“Hài, không cần khách sáo với tôi đâu” Đồng Học Bản biết Ngu Mỹ Hà trình độ văn hóa không cao, thể lực cũng không tốt lắm, tính cách cũng có chút nhu nhược, cho nên cũng thật là khó tìm việc, “Một mình chị cứ ở nhà cũng thật là buồn chán nhưng mà nếu công việc nặng nhọc quá tôi cũng không nỡ để chị làm, chị muốn làm công việc như thế nào?”

“Tôi cũng không biết”.

“Thế này đi, tôi sẽ để ý giúp chị” Đột nhiên, trên ti vi xuất hiện tin tức của tỉnh Phần Châu, là tỉnh ủy công bố tin tức tuyển dụng, Đồng Học Bản liền nói: “Đúng rồi, công việc ở cơ ủy hội chắc chị biết làm chứ? Nếu được tôi giúp chị tìm một việc, thi viết và phỏng vấn sao? Thi viết... ừm, chị không biết nhiều chữ. À, không sao. Cái này chủ yếu là phỏng vấn, hẳn là không thành vấn đề”.

“Cơ ủy hội? Chắc tôi không được đâu”.

“Đừng không có tự tin như vậy, không có gì là không được cả... Đó là thông báo tuyển dụng của tỉnh, nếu đi, còn việc Tiểu Thiển đi học, mẹ tôi vừa được điều chỉnh lên tỉnh, nếu không ổn thì có thể chuyển Tiểu Thiển lên đó, trường bên đó tốt hơn trường ở huyện chúng ta nhiều”.

“Nhưng chỗ ở...”

“Cái này không phải vấn đề, phòng bán đi cũng được, đến lúc đó mua một cái mới ở tỉnh, hơn nữa ở đó cũng không cách huyện chúng ta là bao, nếu tôi muốn gặp chị thì chỉ cần mấy phút là tới rồi. Hơn nữa, tôi cũng không thể ở huyện Duyên Đài mãi được, mấy năm nay tôi vẫn dự định sẽ cố gắng vượt lên trên tỉnh Phần Châu đó chứ, ha ha”.

“Anh muốn lên tỉnh sao?”

“Đúng vậy, nhưng có chút khó khăn”.

Lòng tự trọng của Ngu đại tỷ cũng rất lớn, cứ ép bản thân như vậy cũng không phải là chuyện, Đồng Học Bản lúc đầu là muốn cấp tiền cho cô mở một cái quán nhỏ, buôn bán tranh ảnh sách vở, nhưng thái độ của Ngu Mỹ Hà rất cứng rắn, sống chết gì thì cũng không nhận tiền của hắn, xem ra còn muốn trả lại số tiền đã mượn trước kia nữa. Chuyện này làm cho Đồng Học Bản cũng không biết nên làm thế nào. Bây giờ vừa xem tin tức thì liền nghĩ ra ý này, cư ủy hội dù gì thì cũng là tổ chức chính phủ, không cần biết có biên chế cho nhân viên hay không, nhưng ở đây rõ ràng là có tiền đồ hơn nhân viên thu ngân ở siêu thị, nếu như các giấy tờ văn kiện làm không được thì đi thu đăng phí, phát giấy tờ cũng không thành vấn đề.

Dù sao thì Đồng Học Bản sẽ để tâm chuyện này, cũng không nói nhiều nữa, cụ thể thế nào hắn cũng chưa nghĩ xong, cũng phải cho Ngu đại tỷ thời gian suy nghĩ nữa. Dù sao thì sau này nếu anh muốn thăng chức lên trên tỉnh, Đồng Học Bản chắc chắn sẽ chuẩn bị đưa Ngu Mỹ Hà qua đó, bây giờ đã nghĩ tới chuyện đó có vẻ như hơi sớm.

Năm phút...

Mười phút...

Bản tin đã hết rồi.

Đồng Học Bản vừa thấy trên ti vi phát quảng cáo, bàn tay hắn liền lần mò tới chiếc váy của Ngu đại tỷ, cứ dần dần kéo vạt váy cô lên dần tới đùi, lúc đó, cặp đùi đầy đặn được bao bọc dưới lớp da chân được lộ hết ra, hắn cúi đầu, nằm trên đùi của Ngu đại tỷ, Đồng Học Bản từ từ chậm rãi hôn lên đùi cô, hắn cảm giác được đùi cô đang run lên. Đồng Học Bản còn dùng răng cắn cắn, se se, tất chân bị cắn hồng một lỗ, làn da mịn màng trắng trẻo lấp dưới lớp tất chân được dịp lộ ra.

Ngu Mỹ Hà vội vàng che đùi lại, “Tiểu Bản, dừng...”

“Dừng cái gì?”

“Tất hồng mất”.

“Lần sau tới tôi sẽ mang cho chị mấy đôi, à, đôi tất này số bao nhiêu vậy?”

“...Bình thường đều là free size, cũng có cái có size”.

Đến khi dùng răng cắn rách tung chiếc tất của cô, Đồng Học Bản mới chịu thôi, hắn cảm thấy rất hứng thú, nhìn chiếc tất có tới mười mấy vết cắn, lại nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Ngu Mỹ Hà, Đồng Học Bản biết cô rất yếu đuối, sau khi vỗ một cái vào cặp mông đầy đặn của cô, hắn quay người ra kéo rèm cửa, tắt đèn, lúc này hắn mới ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô, đôi tay anh cũng thuận thể đưa sâu vào trong váy cô.

Ngu Mỹ Hà cúi đầu hôn lên cổ Đồng Học Bản.

“Có nhớ tôi không?” Đồng Học Bản hỏi.

Ngu đại tỷ không nói gì.

“Không nói chính là nhớ rồi. Vậy tại sao lại không gọi điện thoại cho tôi? Không phải đã sớm nói với chị rồi sao, khi không có việc gì thì gọi cho tôi, nói chuyện cũng được. A, cũng trách tôi, mấy ngày này bận quá, không gọi điện thoại cho chị được”.

“Tôi sợ cậu ở cùng với Tạ Huyện trưởng, lại bị... bị cô ấy biết”.

“Đồ mờ hôi, chị cũng suy nghĩ nhiều quá rồi”.

Ngu Mỹ Hà bị hấn ôm thốc lên, tay cô ôm lấy cổ hấn để giữ thăng bằng, cô nhẹ nhàng nói: “Cậu... hôm nay khi nào thì đi vậy?”

“Không biết. Sao vậy?”

“Thiên Thiên rất nhớ cậu. Tôi... nếu cậu... cậu tối nay có thể... nếu như cậu có việc thì thôi vậy”.

Đồng Học Bân cười lớn, hấn hôn lên ngực cô, “Được, nếu chị không cho tôi đi thì tôi không đi nữa, cả ngày hôm nay tôi sẽ ở với chị”.

Ngu Mỹ Hà nóng cả mặt: “Tôi không... là Thiên Thiên...”

“Phải phải, Thiên Thiên muốn gặp tôi, cho nên tôi mới ở lại, được chưa?”

“Ừm”.

“Chị, thật đáng yêu quá đấy”.

“...Không có” Bị một người đàn ông nhỏ hơn mình tới mười tuổi nói mình đáng yêu, Ngu Mỹ Hà cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

“Đi, hôm nay phải gây họa cho chị cho tốt”.

Trong phòng ngủ, Đồng Học Bân ôm nàng nằm lên giường, hấn kéo chiếc váy dài của cô xuống tới thắt lưng. Ngu Mỹ Hà muốn trút bỏ hết xuống nhưng Đồng Học Bân lại không cho, hấn nhất định muốn cô mặc đồ để cùng cô một lần, đẩy một lát, Ngu đại tỷ liền nằm trên tấm chăn.

Ngay cả chiếc giày cao gót cũng chưa bỏ ra, trên giường in mấy vết giày màu đen rất rõ rệt.

“Giường bẩn rồi. Để tôi cởi giày ra đã được không?”

“Không sao, lát nữa tôi giúp chị lau dọn giường, nhất định phải đi giày cao gót, chị đi giày cao gót rất đẹp”.

“Không có”.

“Vậy sao chị mang? Cố tình mang cho tôi xem không vậy?”

“Không phải”.

Đồng Học Bân cũng không trêu cô nữa, hấn nắm chặt lấy đôi chân còn đeo giày cao gót của cô mà tiến đến, bắt đầu dày vò nàng.

Mấy ngày rồi không gặp, hai người cũng rất nóng lòng rồi, lần này giằng cho hơn một tiếng đồng hồ mới xong, cuối cùng, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Đồng Học Bân, Ngu đại tỷ không chịu nổi miệng lưỡi của hấn cuối cùng đành phải gọi hấn một tiếng “chồng yêu”. Gọi xong câu này, khuôn mặt Ngu Mỹ Hà đỏ rực cả lên.

485. Chương 483: Tạ Tỷ Mới Tắm Ra

Buổi tối.

Chưa tới tám giờ.

Từ nhà của Ngu Mỹ Hà lái xe ra tiểu khu, Đồng Học Bân cảm thấy tinh thần sảng khoái, hấn mặt mày hồng hào vừa lái xe vừa hát dân ca, đột nhiên, chuông điện thoại reo, là điện thoại của nhà Tạ tỷ.

“A lô. Tuệ Lan, vừa tan tầm à?”

“Vừa về một lát, ha ha, anh đang ở đâu vậy?”

“Ra ngoài làm chút việc, sẽ về ngay đây”.

“Vậy được, tới chỗ tôi đi”.

“Chị hãy nói trước là chuyện gì đi, tôi thật không dễ dàng gì mới được nghỉ ngơi hai ngày, nếu bàn chuyện công việc thì tôi không tới đâu”.

“Ha ha, anh thật phí lời quá đấy, không phải chuyện công, mấy hôm trước có đặt cho anh bộ đồ tây, hôm nay mới làm xong, anh qua đây thử xem có vừa không, được không?”

“Ồ, xem chị kìa, lại còn mua quần áo cho tôi nữa, được được, tôi sẽ tới ngay, chị đợi tôi chút”.

Tắt điện thoại, tâm trạng Đồng Học Bân rất tốt, đây là lần đầu tiên Tuệ Lan tặng đồ cho anh mà.

Lúc trước cùng đi tới xưởng thủy tinh cô đã tặng cho hắn một chiếc ly pha cà phê, nhưng đó nhiều lắm cũng chỉ là lễ tiết mà thôi, xuất phát từ ý muốn đáp lễ. Bây giờ thì lại không giống như vậy, hơn nữa đây là quần áo, lại còn là đặt may nữa, không phải là vấn đề tiền bạc bao nhiêu mà nghĩ tới Tạ tỷ ngay cả chiều cao số đo của hắn mà cô cũng biết rõ mồn một, Đồng Học Bân có thể cảm nhận được sự quan tâm trong đó, thật ấm áp.

Đi mất mười phút, Đồng Học Bân nhanh chóng lái xe tới chỗ khu tập thể.

Đi thang máy lên lầu, hắn bấm chuông cửa, đợi một lát, bên trong không có ai trả lời, Đồng Học Bân đành lấy chìa khóa ra tự mình mở cửa nhà cô. Vừa mới bước vào, mùi hương sữa tắm xông vào mũi anh, nghe thấy tiếng nước chảy ào ào bên tai, ánh mắt Đồng Học Bân liền dừng lại trên lớp thủy tinh mờ mờ ảo ảo của phòng tắm, trong lòng xao động, Tuệ Lan đang tắm sao? Bước tới vài bước, anh nhẹ nhàng gõ cửa phòng tắm.

“Tiểu Bân à?” Tiếng nước ngừng lại.

“Là tôi đây, chị tắm à?”

“Ừm, anh ở ngoài đợi tôi một lát, bộ đồ tây tôi để trên sô pha đó, anh thử mặc xem”.

“Ừm, chị cứ tắm đi”.

Giọng nói của Tạ Tuệ Lan nhỏ nhẹ hơn các cô gái khác rất nhiều, không phải là nhẹ nhàng kiểu đó, cũng không phải là dễ nghe, nếu thực sự phải dùng một từ để hình dung thì đại khái là giọng nói đi vào lòng người, thanh âm từ miệng cô đi tới tai người khác giống như có thể sinh ra một loại cộng hưởng nào đó, đi vào lòng người, là một loại rất đặc biệt, một loại âm thanh rất có sức cuốn hút kết hợp với hương thơm ngào ngạt của sữa tắm, thanh âm của Tạ Tuệ Lan bỗng bành làm Đồng Học Bân có điểm thất thần.

Tĩnh lại anh em.

Đồng Học Bân cảm thấy có chút mất mặt, ngay cả da thịt Tuệ Lan hắn cũng chưa nhìn thấy, tại sao mới chỉ có hai ba câu nói đã bị cuốn hút như vậy rồi, bình tĩnh lại đi nào.

Sau khi lấy lại tinh thần, Đồng Học Bân liền lấy bộ quần áo tây trên ghế sô pha lên thử.

Màu đen, trông kiểu dáng có vẻ rất thoải mái, nhưng mà bên trên toàn là tiếng anh, cũng không biết là của hãng nào nữa.

Đừng nhìn Đồng Học Bân trên người có hai trăm triệu, nhưng đối với mấy đồ hàng hiệu này hắn lại không biết nhiều lắm. Nhìn ngược nhìn xuôi một lát, Đồng Học Bân không chịu nổi nữa mà cởi ngay quần áo mình ra rồi thử bộ quần áo tây đó lên người. Soi gương một lát, Đồng Học Bân gật gật đầu, cũng không biết Tạ tỷ dùng thị giác hay lấy tay đo nữa mà kích cỡ rất phù hợp, không chênh lệch là bao, rất vừa vặn.

Đột nhiên, núm cửa phòng tắm bị người từ bên trong xoay ra, khóa đã mở, làm hở ra một khe hở ở cửa.

“Thế nào? Có vừa không vậy?”

“Kiểu dáng rất vừa vặn lại đẹp nữa, cảm ơn chị”.

“Ha ha, đợi để tôi xem đã”.

Xung quanh cửa phòng tắm bị bao trùm bởi hơi nước và mùi thơm sữa tắm, không lâu sau, một bàn tay nhỏ nhắn khẽ kéo chiếc cửa ra, sau đó là đôi chân vẫn còn dính đầy bọt nước đi dép lê ra.

Tạ tỷ chỉ choàng một chiếc khăn tắm trên người.

Không phải áo tắm mà chỉ là một chiếc khăn, một chiếc khăn chấm trắng bao bọc xung quanh bờ ngực, khoảng một phần ba bộ ngực chị lộ ra ngoài như ẩn như hiện, có thể nói là toàn bộ chiếc khăn tắm đã bao

trợn lấy cặp lông mi kiều diễm của Tuệ Lan, đôi chân dài mượt cũng được lộ ra, dù sao thì cũng gần như có thể nhìn thấy được bộ phận quan trọng nhất... nhưng lại không nhìn rõ hẳn.

Ta ngất!

Chị như vậy không phải là đẩy tôi vào sai lầm sao!

Đồng Học Bên thấy nóng cả người lên, hẳn cứ nhìn chằm chằm vào đôi chân của cô.

Tạ Tuệ Lan ung dung vẫy vẫy bộ tóc dài ướt sũng của mình, cô cười cười, cô vừa vuốt mái tóc ướt của mình vừa đi tới trước mặt Đồng Học Bên, vuốt ve bộ quần áo của hắn, nhéo nhéo cằm hắn rồi nhìn hắn gật đầu cười: “Đúng là rất hợp, ha ha, rất đẹp trai”.

Đồng Học Bên ngượng ngùng nói: “Đẹp trai gì mà đẹp trai?”

“Tôi nói đẹp trai là đẹp trai” Tạ Tuệ Lan tủm tỉm cười rồi lại nhìn bộ trang phục trên người hắn, không kềm được mà gật đầu nói: “Không tồi, xem ra tôi mua chuẩn rồi, ha ha”.

Đồng Học Bên cũng rất thích: “Tại sao lại muốn mua quần áo cho tôi vậy?”

“Ngày lễ lao động mà, mua cho anh ít quần áo còn vì cái gì nữa?”

“Khụ khụ, sớm biết vậy tôi cũng mua cho chị một bộ. Không được, ngày mai tôi sẽ đi mua đồ, nhất định phải chọn cho chị một bộ mới được. Đúng rồi, số đo ba vòng của chị là bao nhiêu vậy?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Anh tự xem đi”.

Nuốt nước bọt, Đồng Học Bên cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính nhìn lên ngực cô, đường rãnh giữa ngực rõ ràng là sâu không thấy đáy, nhìn tới hắn rất muốn đưa tay vào sâu trong đó, còn cái eo kia nữa, thật nhỏ, lại thêm cái hông này nữa, vừa ẩn vừa hiện lại còn đàn hồi nữa, bởi vì chiếc khăn tắm ôm sát người nên vòng cung đó đều có thể nhìn rõ mồn một, “Cái này là bao nhiêu? Tôi làm sao mà nhìn ra được, cái này, bằng không tôi lấy thước đo một lần?”

“Anh đang nghĩ cách để chiếm tiện nghi Tạ tỷ đấy à”.

“Tôi không có, không phải là muốn mua quần áo cho chị sao?”

“Anh còn nói nữa à, mua quần áo cũng không phải nhất định phải có số đo ba vòng” Tạ Tuệ Lan lau lau mái tóc, “Được rồi, anh hãy xem ti vi trước đi, được không? Tôi đi sấy tóc cho khô đã, còn chưa cả mặc quần áo đây”.

Đồng Học Bên mặt dày nói: “Như thế này rất tốt mà, chị không cần mặc đâu”.

Tạ Tuệ Lan cười cười: “Anh rõ ràng là không thương tôi mà, vẫn còn chưa tới mùa hè, trong phòng rất lạnh đó”.

“Ô, vậy thì phải nhanh chóng mặc thôi, không lại lạnh bây giờ” Đồng Học Bên sao không thương nàng chứ? Vừa nghe thấy câu này hắn liền giục cô đi vào phòng tắm, cuối cùng ngay cả hắn cũng ưỡn ngực đi vào trong nói: “Để tỏ lòng cảm ơn, hôm nay tôi sẽ sấy tóc giúp chị, nào, đưa máy sấy cho tôi, chị muốn để kiểu gì nào?”

“Thôi tự tôi làm được rồi”.

“Không cho tôi lại cáu lên giờ, nào, nhanh lên, chị muốn để kiểu gì nào?”

Tạ Tuệ Lan lắc đầu cười, cô ngồi lên chiếc ghế tựa đối diện với chiếc gương nói: “Sấy khô là được rồi, tóc của Tạ tỷ nhà cậu bình thường đều chải bình thường, sấy kiểu gì cũng vậy thôi”.

“Như vậy đâu có được, để tôi thiết kế giúp chị”.

Lúc đùa nghịch mái tóc của cô, Đồng Học Bên nhân tiện vuốt ve khuôn mặt mỹ miều của cô, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nếu như có thể cưới nàng thì đời này cũng không uổng phí rồi.

486. Chương 484: Muốn Thăng Quan

Buổi tối, ở nhà Tạ tử.

Trên ti vi đang phát đoạn tin tức về công tác chiêu thương của huyện, Tạ Tuệ Lan cũng xuất hiện trên đó, trên ti vi cô đang cười vui vẻ nói chuyện gì đó với mấy nhà đầu tư.

“Tuệ Lan, chị thật hợp với máy quay đó”.

“Thật sao? Tôi cũng không để ý”.

“Chị dù có ở trên ti vi hay ở ngoài ti vi... thì cũng đều đẹp cả”.

“Ha ha, từ này tới giờ toàn nịnh bợ, anh miệng cũng thật ngọt quá đấy”.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi mà”.

Sau khi sấy khô tóc, nàng bước ra từ phòng tắm, chiếc khăn tắm cũng được cởi bỏ rồi, thay vào đó là bộ váy cotton mùa thu mát mẻ, nàng mặc nó rất hợp. Sau khi bước tới nhìn lướt qua màn hình ti vi, Tạ Tuệ Lan tươi cười ngồi xuống bên cạnh Đồng Học Bân, thuận tay nàng với chiếc áo sơ mi trắng trên ghế sofa rồi chồm lên người. Sau đó nàng hơi cúi người xuống, ung dung nhấp chén trà nóng hổi lên, thối thối cho bớt nóng rồi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Nhất cử nhất động của cô đều vô cùng đẹp.

Đồng Học Bân trong lòng xao động, hẩn lạng lẽ đưa tay ra sau rờ rờ cặp mông của cô rồi nhẹ nhàng bóp một phát, thật lớn, thật mềm, thật đàn hồi.

Tạ Tuệ Lan nghiêng đầu nhìn anh, “Trên mông tôi có gì à? Anh xoa cái gì vậy?”

“À à, có một con sâu, bị tôi bóp chết rồi”.

“Thật không?” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Vây thì cảm ơn anh nhé”.

“Hài, khách sáo gì chứ, Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn” Đồng Học Bân cả gan lại bóp mông chị một lần nữa, “Lại bóp chết một con nữa”.

Tạ Tuệ Lan chộp lấy cánh tay trên mông mình ra, “Anh được chân lại lần lên đầu phải không? Ha ha, hơn chín rồi, anh về sớm đi”.

“Ngày mai được nghỉ, tôi không vội ngủ đâu ngồi nói chuyện với chị một lát”.

“Nói chuyện cùng tôi, quần áo của Tạ tử nhà cậu có lẽ lại sắp có sâu rồi nhỉ?”

“Chị đừng nói đen tối như vậy, đúng là có mà. Đừng động đây, để tôi lấy ra cho chị xem”.

“Cậu thật đúng là không biết điều gì, ha ha” Tạ Tuệ Lan cười cười đẩy tay hẩn ra, “Còn chưa kết hôn mà, đừng đùa nữa, giữ lại cho Tạ tử của cậu chút thể diện đi”.

Được, lại không chiếm được tiện nghi.

Thời gian ở cùng Tạ tử trôi qua thật nhanh, còn chưa ra sao thì đã mười giờ rồi.

Đồng Học Bân biết mình nên trở về rồi, hẩn nhìn cửa phòng ngủ của Tuệ Lan, nhìn chiếc giường mềm mại của Tạ tử, hẩn không cầm lòng được mà bước qua đó, trong lòng nghĩ mình bao giờ mới được ngủ ở đây chứ. Nghĩ tới đây, hẩn bỗng nhớ tới chuyện kết hôn, đã nói với Hàn Tinh, Hàn phu nhân và cha của tạ tử rồi, đợi sau khi hẩn được điều động tới ban ngành trực thuộc chính quyền huyện thì sẽ có thể cùng Tuệ Lan lên kế hoạch kết hôn rồi.

Thế là, Đồng Học Bân muốn lên chức rồi, “Tuệ Lan, có phải tôi có thể được thăng chức không?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Trước khi nói câu này anh đã suy nghĩ kỹ qua chưa? Hả?”

“Tôi đã suy nghĩ rồi”.

Đồng Học Bản tự tin nói: “Lần này huyện giao cho nhiệm vụ phải đạt được năm trăm triệu tổng ngạch, tôi đã làm xong nhẹ nhàng như vậy, lại còn chỉ dùng hết có ba tháng, năm trăm triệu, đây có phải là chuyện chỉ cần mở miệng là có được đâu? Lúc trước một năm đạt được một trăm triệu đã tốt rồi, vậy thì thành tích lần này của tôi tính thế nào chứ?”

Huống chi bây giờ còn chưa tới giữa năm, nếu như đến cuối năm thì con số sáu bảy trăm triệu cũng không phải là không có khả năng đâu”.

Tạ Tuệ Lan bỏ chén trà xuống nói: “Thành tích làm việc của anh tôi không phủ nhận, tất cả mọi người cũng đều rất coi trọng chuyện này, nhưng đừng quên cậu mới nhậm chức được ba tháng thôi đó”.

“Tôi biết phó sở thì hơi khó nhưng điều động sang ban ngành khác...”

“Với tình hình của cậu bây giờ nếu điều động đi thì cậu nghĩ có khác gì so với thăng chức?”

Điều động chỉ có ý nghĩa về cấp bậc, ví dụ như chính khoa, từ Cục trưởng cục Chiêu thương mà điều sang Cục trưởng cục Tài chính, hoặc là Cục trưởng cục Văn hóa điều sang làm bí thư thị trấn, như vậy đã là thăng cao rồi, hơn nữa lại còn thăng không ít. Đồng Học Bản bây giờ một tiếng đã giúp huyện Duyên Đài thu được năm trăm triệu tiền vốn đầu tư, ngay cả trên tỉnh cũng phải giật mình. Nếu như bây giờ lại điều đi thì cũng không thể điều hẳn sang mấy ngành hư danh được, chỉ có thể thăng chức mà thôi, đây chính là phần thưởng cho thành tích của hắn. Nhưng Đồng Học Bản mới nhậm chức được có ba tháng, ngay cả một năm thử việc cũng chưa qua một nửa, như vậy thì thật quá khó.

Tạ Tuệ Lan nói: “Ít nhất thì cũng phải đợi đến khi anh nhậm chức được tròn một năm đã”.

“Một năm?” Đồng Học Bản cười khổ.

“Anh đừng có không biết chừng mực như vậy. Anh tự mình đọc lại lí lịch của mình lại một lượt được không? Khi anh vừa mới vào thể chế, từ một nhân viên lên tới Phó Chủ nhiệm, anh phải mất bao nhiêu thời gian? Anh chỉ cần mấy tháng, còn người khác ít nhất cũng phải mất hai ba năm. Sau đó cậu lên chức Phó Cục trưởng cục Công an huyện, anh mất bao nhiêu thời gian? Năm năm!”

“Người khác thì sao? Cũng phải mất tới hai ba năm đã là tốt lắm rồi. Từ phó khoa mà sau một năm lại được đặc biệt đề bạt lên chính khoa, bây giờ mới được có ba tháng, anh lại muốn thăng chức à? Cứ coi như tôi có đồng ý, cứ coi như Huống Bí thư đồng ý, anh nghĩ xem, trên tỉnh liệu có đồng ý không?”

“Cũng phải”.

“Hai mươi lăm tuổi mà đã được lên làm chính khoa vốn đã là chuyện đặc biệt rồi, giờ lại muốn thăng chức nữa, trên nguyên tắc thì không thể nào như vậy được, chỉ ít thì cũng phải đợi sau một năm đã”.

Đồng Học Bản cũng rất rõ chuyện này, nếu như là người khác, có thể trong ba năm mà được đề bạt lên đã là chuyện hoang đường rồi, nhưng trong lòng Đồng Học Bản đã xao động rồi, bây giờ muốn thu hồi lại cũng không thu lại được rồi.

“Hơn nữa bây giờ anh muốn điều đi đâu, anh đã nghĩ kỹ chưa?”

“Làm một chân lãnh đạo trong thị trấn được không? Nếu khó khăn thì làm cấp dưới cũng được”.

“Đối với người khác mà nói đây có lẽ là một sự lựa chọn không tệ, làm lãnh đạo trong thị trấn thật kiêu ngạo nhưng đối với anh thì sao. Tôi thấy cũng không phải là sự lựa chọn tốt”.

“Ồ, sao lại như vậy?”

Tạ Tuệ Lan vỗ vỗ mu bàn tay anh, nắm tay hắn xoa xoa nói, “Chẳng có ai có thể một đường hát vang trên con đường chính trị cả, gây chuyện nhiều quá cũng không phải là chuyện hay ho gì, lúc anh ở cục Công an đã gây ra nhiều chuyện như vậy, điều anh tới cục Chiêu thương, ý của tôi là muốn cho anh xuống chức thấp hơn một chút, ai mà ngờ rằng trong vòng mấy tháng trời anh lại làm việc xuất sắc như vậy, lại nổi bật như vậy. Ha ha. Nếu lại điều anh tới thị trấn, nói ra có vẻ như không được hay lắm nhưng năng lực làm việc quá lớn như vậy sớm muộn gì thì cũng kìm chế sự phát triển của anh, hơn nữa cho dù anh chẳng làm gì cả thì mấy chức bí thư xã bí thư thị trấn gì đó mà anh ngồi lên cũng rất khó coi, anh mới có 25 tuổi, như vậy thì quá kiêu ngạo rồi”.

“Năng lực tốt không được sao?”

“Có thể bây giờ anh vẫn chưa hiểu, sau này anh sẽ hiểu”.

Đồng Học Bán bắt đầu xoa xoa trán nói: “Dù sao thì ý của chị cũng là cho dù có điều tôi đi thì cũng phải điều tới một ban ngành bình thường, thấp thấp một chút đúng không?”

“Tôi cũng chỉ đề nghị vậy thôi, hơn nữa bây giờ nói chuyện này cũng hơi sớm, ha ha, ban ngành nào còn thiếu chỗ thì cũng không phải tôi nói là được, một hai năm nữa hãy nói nhé”.

Vẫn là một năm, thậm chí còn có thể là hai năm sao?

Thật ra việc điều tới ban ngành nào không phải là vấn đề Đồng Học Bán quan tâm, quyền lực có lớn hay không cũng không phải thứ hấn chú trọng, ở đâu mà không phải làm việc chứ? Cục Chiêu thương của huyện Duyên Đài lúc trước không phải cũng là một cơ quan không đáng chú ý tới sao? Nhưng cuối cùng chẳng phải hấn cũng làm tốt đó sao? Tất cả đều không quan trọng, điều Đồng Học Bán quan tâm bây giờ là thời gian, có thể là do hấn quá mong muốn được kết hôn với Tạ Tuệ Lan, cũng có thể là do hàng loạt sự chèn ép của Hướng Đạo làm hấn có chút chán ghét công việc bên này. Tóm lại Đồng Học Bán thực sự muốn nhanh chóng thay đổi môi trường làm việc. Đương nhiên rồi, nếu như thực sự điều hấn tới cục Thể dục hoặc cục Văn hóa của tỉnh thì Đồng Học Bán cũng không làm. Lần này hấn muốn thăng chức để lấy vợ, như vậy thì quả thực không được, nếu thế thì hấn thà ở lại cục chiêu thương làm việc thêm ba bốn năm nữa rồi trực tiếp lên chức phó sở còn hơn.

Vừa muốn nhanh chóng được điều đi, vừa muốn tới một ban ngành không đến nỗi nào, hơn nữa ban ngành đó quyền lực phải không lớn quá, tốt nhất là ở trong tỉnh thì tốt... Đồng Học Bán toát cả mồ hôi, hấn cũng thấy mình quá tham lam rồi, không thể vơ tất cả chuyện tốt vào mình được, trái đất cũng không phải chỉ xoay ột mình hấn.

Nhưng mà nếu đã muốn nhanh chóng thăng chức, không nỗ lực cũng không phải là tính cách của Đồng Học Bán.

Nói không chừng Đồng Học Bán đã định ra mục tiêu rồi, hấn phải tìm cơ hội, xem có cách nào mà không phải đợi tới hai năm như vậy không.

Reng reng reng, reng reng reng, chuông điện thoại của Tạ tỷ vang lên.

Thấy vậy, Đồng Học Bán vươn người đứng dậy, “Chị nghe điện thoại đi, tôi về ngủ đây”.

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng: “Đừng có chỉ nghĩ về việc điều động công tác mà quên làm việc đấy, những khoản tiền đầu tư đó cậu phải nắm chặt lấy, hãy mau chóng chứng thực số tiền đầu tư đó, đây mới là tư cách thăng chức của cậu”.

“Cái này ta còn không rõ sao?”

“Ha ha, ngủ sớm đi, ngủ ngon”.

“Ngủ ngon”.

Đợi đến khi Đồng Học Bán mở cửa, Tạ Tuệ Lan mới nghe điện thoại, “A lô...”

Về tới nhà, Đồng Học Bán đánh răng rửa mặt rồi chui vào trong chăn, chăn vẫn còn chưa ấm, tiếng chuông điện thoại lại riu rít vang lên, hấn nhìn đồng hồ, là Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bán cầm điện thoại nói: “Sao vậy?”

“Tôi vừa nghe được một chuyện, trên tỉnh mấy ngày tới sẽ đi Tokyo tổ chức một kỳ hội chiêu thương, là lãnh đạo tỉnh liên lạc, hình như là từ năm ngoái đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Các doanh nghiệp tương quan cũng như chính quyền địa phương đã liên lạc xong hết rồi, đã đạt được thống nhất rồi. Ừ, ban đầu chỉ có tỉnh Phần Châu chiêu thương, chủ yếu là xoay quanh tỉnh và khu trực thuộc, nhưng mà nhìn từ góc độ sâu xa, quyết định lần này của tỉnh cũng cần phải có cục Chiêu thương của các huyện tham gia cùng, phải làm tốt công tác tuyên truyền và công tác chuẩn bị, đến lúc đó trợ giúp tỉnh cùng tới Tokyo mở hội Chiêu thương”.

“Tôi cũng đi à?”

“Không phải là ép buộc nhưng tỉnh rất coi trọng hội chiêu thương lần này, cậu vẫn nên đi thì hơn”.

“Vậy chúng tôi mấy người đi?”

“Khoảng ba bốn người gì đó, không được nhiều quá, cụ thể thế nào thì ngày mai cục chiêu thương tỉnh sẽ liên lạc với chỗ anh, đến lúc đó anh báo danh sách lên cho bọn họ là được rồi”.

“Được, để ngày mai sắp xếp”.

“Mấy ngày nay anh vất vả rồi, đứng dịp đi ra ngoài giải tỏa chút, ha ha”.

Ngay từ đầu Đồng Học Bàn cũng không coi chuyện này nghiêm trọng, ngắt điện thoại hẳn liền chuẩn bị đi ngủ, bởi vì trên tỉnh đã thương lượng xong với bên Tokyo rồi, các huyện đi cũng chỉ là làm nền, không thể ăn được gì từ cục Chiêu thương bên kia cả, hội Chiêu thương lần này chủ yếu là hướng về bọn họ. Nhưng nằm trên giường một lát, Đồng Học Bàn bỗng nhiên mở tròng mắt ra, hẳn cảm thấy đây là một cơ hội cho hẳn. Nếu như hẳn có thể kiếm về cho huyện Duyên Đài vài nguồn vốn đầu tư từ nước ngoài nữa, như vậy thì có thể vượt qua chỉ tiêu năm trăm triệu mà cấp trên đề ra, như vậy ý nghĩ thăng quan của anh cũng không phải không có khả năng sớm thực hiện được.

Thôi, không nghĩ nhiều như vậy nữa.

Nếu có thể kéo được về thì kéo về, thuận theo tự nhiên vậy, nếu không được thì coi như đi du lịch.

Ôm tâm trạng như vậy, Đồng Học Bàn ngáp một cái rồi kéo chăn dần dần chìm vào giấc mộng.

487. Chương 485: Danh Ngạch Xuất Ngoại

Sáng sớm.

Cục Chiêu thương huyện.

Khi Đồng Học Bàn đem xe dừng ở trong đại viện, Cổ Nghiêm cũng lái chiếc Jetta vào.

“Ô, Cổ Cục trưởng, thân thể thế nào rồi?”

“...Không có việc gì”.

“Không được thì dưỡng bệnh nhiều chút, không cần phải gấp gáp công tác, thân thể vẫn là trên hết”.

“Cảm ơn Đồng Cục trưởng quan tâm, thân thể tôi còn chịu đựng được”.

“Ha ha. Vậy là tốt rồi”.

Đồng Học Bàn giống như nhìn không thấy Cổ Nghiêm cảm xúc không mấy tốt, vỗ vỗ hẳn bả vai “quan tâm” vài câu, xoay người vào ký túc xá. Lần này hội Chiêu thương được lợi lớn nhất không thể nghi ngờ là huyện chính phủ cùng Cục Chiêu thương, dưới đến cá nhân mà nói thì chính là Tạ Tuệ Lan cùng Đồng Học Bàn. Ngược lại, Hướng Đạo Phát cùng Cổ Nghiêm cũng là chịu ảnh hưởng lớn nhất, chẳng những chiến tích không đến bao nhiêu. Ngược lại bởi vì lần hội Chiêu thương này mà tiền mất tật mang, mặt mũi mất hết. Đối với cái này, Đồng Học Bàn là người được hả giận nhất, bắt được cơ hội cũng không quên xem Cổ Nghiêm khó coi.

Lúc lên lầu, Đồng Học Bàn gặp Tôn thụ Lập cũng mới đến cơ quan.

“Cục trưởng”.

“Lão Tôn, hôm nay đi làm sớm vậy?”

“Ừm, hôm nay có ba hạng mục đầu tư sơ kỳ dự tính có thể đến. Hạng mục của Phác tổng và Mục tổng cũng đã ở bên trong rồi, tôi sợ có sơ xuất nên đến sớm xem xét lại một chút” Thái độ của Tôn thụ Lập đối với Đồng Học Bàn trong mấy ngày gần đây cũng đã có chút thay đổi, hẳn không còn tỏ thái độ bất phục như trước nữa, ngược lại còn có ý tứ muốn qua lại, số lần đến trực tiếp đến báo cáo công việc cũng nhiều hơn. Những điểm này đương nhiên Đồng Học Bàn đều biết hết.

“Được rồi, việc này cậu chịu khó thúc giục bọn họ, mau chóng rót tiền đầu tư xuống”.

Hạng mục công trình kiến thiết cũng đang đi vào quỹ đạo, bây giờ tình hình của cục Chiêu thương cũng đã tốt hơn.

Tôn Thụ Lập nghe vậy, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi Cục trưởng, tôi nghe nói vài ngày tới thành phố ta sẽ tới tham dự hội Chiêu thương ở Tokyo, vậy huyện chúng ta cũng phái người tham dự chứ?”

“Ừm, cũng có ý này”.

“Vậy...”

Tôn Thụ Lập không nói thẳng ra, nhưng trong thái độ của hắn cũng lờ mờ tỏ ý muốn đi.

Đồng Học Bản nghe vậy bất đắc dĩ nói: “Lão Tôn, không phải tôi không muốn để anh đi, nhưng việc này, huyện ta muốn tôi là người dẫn đầu, chắc chắn tôi sẽ phải dẫn một đoàn đi, tôi không có mặt ở cục, thì mọi chuyện trong cục sẽ do anh xử lý. Hội Chiêu thương vừa rồi chúng ta đã ký kết được rất nhiều hạng mục, mỗi hạng mục đều cần phải theo dõi sát sao. Nếu tôi dẫn anh đi cùng, vậy mọi việc trong cục sẽ giao lại cho ai bây giờ? Cổ Nghiêm ư? Sức khỏe của lão Cổ hiện giờ không được tốt cho lắm, giao cho hắn thấy không nỡ”.

Tôn Thụ Lập nghe thế thì cười. Bây giờ tình trạng sức khỏe của Cổ Nghiêm đã trở thành trò cười.

Đánh tan ý niệm trong đầu Tôn Thụ lập xong, Đồng Học Bản quay lại phòng làm việc của mình, vừa vào được một lúc thì có tiếng gõ cửa.

“Mời vào”.

“...Cục trưởng”.

Đập vào mắt là một đôi chân rất đẹp. Một chiếc váy liền mặc với quần tất, trên nền váy màu trắng có in mấy bông hoa to màu hồng. Đồng Học bản để văn kiện trên tay xuống, không cần ngẩng đầu lên cũng biết đó là La Hải Đình.

“Ha ha, La đại tỷ, hôm nay vẫn là xinh đẹp như vậy”.

La Hải Đình đóng cửa lại, vuốt vuốt tóc cười nói: “Xem thế nào cũng đã là già rồi”.

“Chị lại khiêm tốn rồi” Đồng Học Bản khoát khoát tay: “Chị ngồi đi, có chuyện gì vậy?”

La Hải Đình vuốt vuốt váy cho thẳng rồi ngồi xuống, ho khan một tiếng nói: “Tôi nghe nói thành phố muốn cục Chiêu thương đi Tokyo tham gia hội Chiêu thương, vậy cục chúng ta...”

“Chuyện này vẫn chưa quyết định, tôi cũng đang định tìm chị đây. Danh sách người đi do chị sắp xếp nhé. Có điều lão Tôn và Khương Khoa trưởng không thể đi được, họ còn phải lo xử lý mọi việc trong cục”.

La Hải Đình nhìn Đồng Học Bản, ngượng ngùng nói: “Vậy, văn phòng bên này... ngài xem...”

Thấy nàng ấp úng như vậy, Đồng Học Bản có chút sững sốt, sau đó liền hiểu ra, La đại tỷ đây là cũng muốn đi? Hắc, sao ai cũng muốn đi vậy chứ? Nhưng nghĩ lại cũng đúng, cục Chiêu thương cũng tĩnh lặng khá lâu rồi, cần tiền không có tiền, muốn quyền cũng chẳng có quyền, trước đây mọi chuyện trong cục, ngay cả cơ hội khảo sát cũng chẳng đến tay cục Chiêu thương. Lần này Đồng Kinh tổ chức hội Chiêu thương, huyện Duyên Đài cũng được tham gia. Nhiệm vụ cơ bản chẳng có gì quan trọng, cũng như kiểu đi du lịch, mà còn là đi ra nước ngoài trong vòng nửa tuần, đối với cơ hội này, e là không chỉ La Hải Đình và Tôn Thụ Lập mà còn rất nhiều người khác cũng muốn đi.

Đồng Học Bản hơi trầm một chút, vốn hắn tính định để Quách Phần Vỹ đi cùng mình. Nhưng bây giờ nghĩ lại thấy mấy ngày hôm nay La Hải Đình cũng làm việc rất tận tâm, cũng vất vả nhiều rồi, bây giờ lại tỏ thái độ muốn đi, Đồng Học Bản cũng không tiện từ chối bèn nói: “Thế này đi La đại tỷ, trước khi đi chị hãy thu xếp lại công việc, giao lại cho Quách Phần Vỹ, mọi chuyện cứ để cậu ấy tạm thời phụ trách, chị đi cùng tôi đến Tokyo”.

La Hải Đình mặt mày hớn hở cười nói: “Ai da, cảm ơn Cục trưởng”.

“Vừa lúc theo quy định vẫn còn thiếu hai người nữa, chị xem xem ai thích hợp đi”.

“Ừm, Trương Phàm ở phòng nghiệp vụ tôi thấy cũng không tệ, làm việc cũng liều mạng, trong thời gian tổ chức hội Chiêu thương có hai lần cậu ta uống rượu với các nhà đầu tư, hầu như hai ngày ấy mỗi ngày đều uống đến một hai cân, nghe nói có hai lần uống rất nhiều, có một lần cậu ta còn phải vào viện để truyền dịch”.

Đồng Học Bàn khẽ gật đầu: “Tiểu Trương tôi biết, cậu ấy rất đáng khen ngợi, thế này đi, cuối tháng thưởng cho cậu ấy một vạn, cũng ghi danh cho cậu ấy đi cùng” Bây giờ cục Chiêu thương đã có tiền, một hai vạn kia cũng chẳng thành vấn đề, so với trước kia đúng là không thể nào sánh được.

La Hải Đình lập tức lấy ra một quyển sổ nhỏ ghi nhớ lại tất cả những điều Đồng Học Bàn vừa nói.

Bỗng nhiên, Đồng Học Bàn cảm thấy trên đùi ngứa ngứa, cảm giác như ở dưới gầm bàn làm việc có một bàn chân khác đặt ở chính giữa hai chân mình, tựa lưng vào ghế, Đồng Học Bàn khẽ liếc nhìn xuống dưới, chỉ thấy một đôi giày cao gót ở dưới đất, một đôi tất chân kia đương nhiên không còn ở trong giày nữa, mà đang dán sát lên xuống giữa đầu gối và bắp chân mình. Bởi vì quần của Đồng Học Bàn khá mỏng, thậm chí còn có thể cảm nhận được các đầu ngón chân của La đại tỷ.

La đại tỷ này.

Đồng Học Bàn dở khóc dở cười, trong lòng nghĩ chị cũng thật là. Từ sau khi công khai chuyện tình cảm của mình với Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn vẫn cho rằng La Hải Đình sẽ không có ý gì với mình nữa, ai mà ngờ được, chuyện này đối với người ta căn bản chẳng là cái gì.

La Hải Đình trên mặt không một chút hoang mang, mỉm cười nói: “Vây ngài xem danh ngạch cuối cùng...”

“Ừm, ừm” Đồng Học Bàn lấy lại tinh thần: “Trong buổi giới thiệu lần này có thể sẽ gặp gỡ và giao tiếp với không ít các thương nhân người Nhật, trong cục chúng ta có ai biết nói tiếng Nhật không?”

“Hình như là có” La Hải Đình nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Trong cục chúng ta có một cậu vừa tốt nghiệp đại học, hình như là chuyên ngành tiếng Nhật, để tôi về kiểm tra lại”.

“Tốt, vậy chuyện này để chị giải quyết”.

Chân của La đại tỷ lại cọ sát một chút, làm Đồng Học Bàn tâm cũng cảm thấy nhẹ nhàng hẳn lên.

Hít một hơi thật mạnh, Đồng Học Bàn bình tĩnh nói: “Lần này xuất ngoại sẽ dùng đến một số tư liệu để tuyên truyền cho cục chúng ta, chị hãy chuẩn bị kỹ một chút, đồng thời cũng chuẩn bị vài hạng mục thích hợp để đem đi tuyên truyền, cần phải có bản viết bằng tiếng Nhật, cho dù là không mời được nhà đầu tư nào đầu tư ỉnh thì cũng phải tạo được mối quan hệ tốt với họ”.

“Tôi hiểu rồi” La Hải Đình viết lại vào sổ.

Đồng Học Bàn trong lòng lại nhảy lên, trên chân lại bị một bàn chân cạ cạ.

488. Chương 486: Bị Cảnh Sát Sân Bay Bắt!

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Hạng mục xây dựng khách sạn Chính Trung đã được đưa ra đấu thầu. Các hạng mục khác đã được ký kết tại hội Chiêu thương cũng liên tiếp được triển khai, mấy ngày nay Đồng Học Bàn luôn chạy đôn chạy đáo vì mấy việc này, có điều nhiệm vụ chính của cục Chiêu thương chỉ là liên hệ đầu tư, bảo đảm nguồn tài chính được rót xuống một cách thuận lợi, còn những việc liên quan đến kiến thiết thì không thuộc quyền phụ trách của họ, chủ yếu là người phụ trách và nhà đầu tư liên lạc với nhau, các việc khác đã có chính quyền huyện theo sát.

Đảo mắt đã đến ngày xuất ngoại.

Sáng sớm hôm nay, gió xuân ấm áp lòng người, những đóa hoa tươi thắm thi nhau nở rộ.

“Lão Tôn, trông thời gian tôi không có ở nhà, anh chịu khó chú ý mọi việc”.

“Cục trưởng, ngài yên tâm đi”.

“Phản Vỹ, cậu hãy phối hợp với Tôn Cục trưởng làm tốt mọi việc trong cục”.

“...Vâng”.

Trong đại viện của Cục Chiêu thương sau khi Đồng Học Bản dặn dò công việc ấy người trong cục, mới quay người lại vẫy vẫy hai người La Hải Đình và Trương Phàm, mở cửa chiếc xe Porche Cayenne màu đen, đợi mọi người lên xe xong mới lái xe ra khỏi đại viện, đi thẳng đến Bắc Kinh. Về phần hộ chiếu thì người phụ trách của thành phố đã làm xong, nhưng ở tỉnh lẻ Hà Bắc sân bay không lớn, nếu muốn đi Tokyo chỉ có thể đến sân bay của thành phố.

Trên xe.

La Hải Đình nói với giọng không được tự nhiên lắm: “Cục trưởng, ngài để Tiểu Trương lái xe cho”.

Trương Phàm lập tức xung phong nhận việc, Đồng Học Bản lái xe cho bọn hắn, hắn cũng hiểu được không thích hợp.

Liên khoát khoát tay, những ngày Đồng Học Bản ở huyện Duyên Đài cũng không dám lái xe Cayenne đi ra ngoài, bây giờ nhớ lại cùng thấy nhớ nó rồi: “Không cần phải nghĩ nhiều thế đâu, mà đúng rồi, đồng chí này nên xưng hô thế nào?”

“Đồng Cục trưởng, tôi gọi là Vu Thụy”.

Người trả lời là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, trông rất hoạt bát, đúng là sinh viên khoa tiếng Nhật.

Đồng Học Bản gật gật đầu nói: “Tiểu Vu phải không? Đến Nhật Bản cậu sẽ vất vả nhiều đấy, lần này công việc phiên dịch dựa cả vào cậu đấy”.

Vu Thụy lập tức nói: “Vâng, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà lãnh đạo giao phó”.

“Tiểu Vu nói không sai” La Hải Đình cười ha ha nói: “Từ lúc cậu ta đến cục chúng ta, mọi chuyện mà lãnh đạo giao phó hắn đều làm rất cẩn thận, lần phiên dịch tài liệu tuyên truyền này cũng là do hắn làm, năng lực rất tốt” Đừng nhìn cách ăn mặc của La Hải Đình mà đánh giá cô là người hẹp hòi, thực chất mối quan hệ của cô và mọi người trong cục cũng khá tốt. bình thường cấp dưới mà làm sai điều gì cơ bản cô đều mắt nhắm mắt mở mà cho qua chứ cũng không phê bình nghiêm khắc, lại nói như hiện tại, nếu có cơ hội là La Hải Đình cũng sẽ nói tốt cho người khác một chút.

Thấy la Chủ nhiệm ở trước mặt Đồng Cục trưởng lại nói tốt ình, Vu Thụy nhìn cô đầy cảm kích, ngoài miệng vẫn nói vài câu khiêm tốn với Đồng Học Bản: “Tôi mới tốt nghiệp đại học, làm việc còn nhiều chỗ chưa quen, xin lãnh đạo chỉ ra chỗ sai”.

Đồng Học Bản nói: “Trẻ tuổi mà như thế cũng tốt, ha ha, làm việc cho tốt đi” .

Chín giờ sáng.

Trong thành phố, tại sân bay thủ đô.

Vào đại sảnh sân bay, người ra người vào đông đúc nhộn nhịp. Đồng Học Bản và La Hải Đình đi ở phía trước, Trương Phàm xách hành lý đi ở phía sau, bên trong đều là những tư liệu dùng để tuyên truyền cho cục Chiêu thương, có thể sẽ phải gửi vận chuyển. Vu Thụy giúp hai vị lãnh đạo đi làm thủ tục. lần xuất ngoại này, do năm ngoái bên lãnh đạo thành phố đã làm tốt các công việc có liên quan nên ngày mai mới bay, còn huyện Duyên Đài và đơn vị khác trực thuộc cục Chiêu thương sẽ bay ngày hôm nay, cần phải đến trước để bố trí hội trường, chờ ngày mai lãnh đạo thành phố đến thì hội Chiêu thương mới chính thức bắt đầu.

Cái gọi là tại gia thiên nhật hảo. Xuất môn nhất nhật nan. (ở nhà cả ngàn ngày đều tốt, ra ngoài một ngày cũng khó.)

La Hải Đình biết rõ đạo lý này, không cần biết ở huyện Duyên Đài có thể hô mưa gọi gió như thế nào, nhưng khi đến thành phố rồi thì cái gì cũng không thể, cho nên mọi tác phong nói năng, làm việc đều phải rất thận trọng.

“Cục trưởng, mọi chuyện xong hết rồi”.

“Đi thôi, chúng ta đến trễ rồi, những cán bộ của các cục Chiêu thương khác có lẽ đã vào trong hết rồi”.

“A, để tôi cầm túi xách cho ngài”.

“Không cần, ha ha”.

Mấy con chó dò ma túy đang chạy loạn ở trong đại sảnh.

Đứng ở phía sau đội hải quan, Đồng Học bản không nhìn được nhìn lên phía trước, anh nhớ lại việc lần trước đến bảo thành quốc lập Tokyo ăn trộm văn vật, khi trở về bị hải quan kiểm tra không ít lần, cuối cùng phải đem văn vật giấu trong nhà vệ sinh, sau đó mới quay lại lấy đồ, nghĩ lại cũng thấy có ý tứ, ừm, nhưng lần này quay lại Tokyo sẽ không có chuyện náo loạn gì nữa. Chuyện lúc trước cảnh sát bên kia hẳn là không có tra được mình.

Lúc đó, đến lượt bọn Đồng Học Bản đi qua cửa kiểm an

“Cục trưởng, mời ngài” La Hải Đình nhường đường, lúc nào cô cũng biểu hiện ra tôn trọng đối với Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản lại cười nói: “Ưu tiên phụ nữ”.

La Hải Đình cười cười cũng không nói gì nữa mà đi qua cửa kiểm tra.

Đồng Học Bản nhìn đồng học, còn cách giờ máy bay cất cánh một giờ nữa, nếu máy bay cất cánh muộn một chút thì cũng có thể thêm vào chừng nửa giờ nữa. Cũng không quá sốt ruột.

Nhưng chính lúc này, trước mặt lại xảy ra chuyện.

Bỗng nhiên hai nhân viên của sân bay đến mở túi xách của La Hải Đình, đề nghị cho kiểm tra. Trong túi của La đại tỷ đều là phần trang điểm, bút kẻ mi, và một số vật dụng linh tinh khác, quần áo và hành lý khác đều để trong vali, đã gửi vào bộ phận vận chuyển, túi xách theo người chỉ là một cái túi nhỏ, nhưng sự cố cũng chính là từ cái túi này mà ra. Chỉ nhìn thấy người kiểm tra lấy từ trong túi của La Hải Đình ra một bao giấy báo, mở ra mới biết bên trong là hai cân táo, có lẽ La đại tỷ chuẩn bị để ăn trên máy bay.

Lẽ ra chuyện này cũng chẳng có vấn đề gì, cho dù là có vài thứ không thể mang lên máy bay, nhưng cũng chẳng có gì to tát.

Nhưng mà, vấn đề lại không nằm ở táo mà lại là ở trang báo bọc táo kia!

Mặt trên chỉ chút chữ nhỏ li ti, chẳng ai chú ý, nhưng đôi mắt của nhân viên hải quan lại thật sắc sảo, nhìn qua mấy chữ tiêu đề to hơn một chút, sau đó nhướng mày, ngăn La Hải Đình lại, đánh mắt với một người khác, người kia lật tức dùng bộ đàm gọi đi.

La Hải Đình không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra: “Các người làm gì vậy?”

“Cô thử nói xem?” Nhân viên sân bay cũng không nề nang gì nói.

Đồng Học Bản nhíu mày đi đến: “Có chuyện gì vậy? Không được mang táo theo sao?”

“Hai người đi cùng nhau?” Sắc mặt của người nhân viên kia không chút thay đổi, tay chỉ vào mấy chữ trên trang báo nói: “Tự xem đi, đúng thật là, đồ gì cũng dám mang theo”.

Lần này mấy người bọn Đồng Học Bản mới nhìn rõ, trên trang báo kia có mấy chữ “Quyền tử công”, đây là một tờ truyền đơn!

Sắc mặt La Hải Đình nhất thời thay đổi! Quyền tử công? Câu này chính là một câu mang tính đả kích chính trị một cách mạnh mẽ mà bọn tà giáo vẫn hay tuyên truyền. Là một cán bộ nhà nước, La Hải Đình không thể không biết!

Đồng Học Bàn cũng cảm thấy rất bức bối, trong lòng nghĩ sao lại mắc phải mấy chuyện này chứ?

Không đợi bọn họ nói thêm câu gì, cảnh sát sân bay đã phái người tới.

“Mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

“Tôn đội, hình như mấy người bọn họ đi cùng nhau” Nhân viên sân bay nhắc nhở.

“...Vậy tất cả cùng đi”.

“Đợi một chút, tờ báo này...”

“Có gì cần nói thì lát nữa nói sau”.

Hất hất cái tay, vị Tôn đội kia đưa mấy người La Hải Đình đi, thái độ thực không khách khí.

489. Chương 487: Điện Thoại Cho Phùng Cục Trưởng

Tại sân bay.

Phòng trực ban khu hàng không Đông á

Bốn người Đồng Học bàn và La hải Đình bị dẫn vào một căn phòng nhỏ khoảng tám thước vuông, có điều Tôn đội kia không có ý tra hỏi gì bọn họ, sau khi đóng cửa vào thì quay người bỏ đi ra ngoài.

La hải Đình thật có lỗi nói: “Cục trưởng, thật sự tôi không hề biết chuyện tờ báo kia, việc này...” Đồng Học Bàn xua xua tay: “Việc cũng đã xảy ra rồi, đừng nghĩ nhiều quá”.

“Nhưng máy bay... sợ là sẽ không kịp”.

Đương nhiên Đồng Học Bàn biết rõ đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, tờ truyền Quyển Tử Công kia được phát hành rất rộng rãi, nói không chừng nhà nào cũng có một tờ, họ tùy tiện đưa cho bạn một tờ, hoặc cũng có thể nhét vào hòm thư nhà bạn cùng mấy tờ quảng cáo, bạn không chú ý thì có cầm về nhà cũng chẳng biết. Sáng nay La hải Đình đi, chắc chắn cũng là tiện tay cầm một tờ “báo”, gói chõ tảo lại nhét vào túi xách mà không biết, căn bản là không xem, nếu mà chú ý đến mặt chữ trên báo thì La hải Đình chắc chắn sẽ không ăn no không chuyện gì đem nó bọc tảo. Bây giờ phải giải quyết như thế nào đây, loại chuyện này bảo lớn thì không lớn nhưng nhỏ thì cũng không phải là nhỏ.

Năm phút...

Mười phút...

Hai mươi phút đồng hồ đã trôi qua, cuối cùng cửa lại mở ra một lần nữa, ba thanh niên mặc cảnh phục bước vào.

Đồng Học Bàn chú ý thấy cảnh phục của mấy người này so với mấy người khác không giống nhau lắm, mặc dù công an sân bay thủ đô cũng là thuộc phân cục công an, nhưng lại không lệ thuộc vào công an thành phố mà là thuộc vào tổng cục hàng không dân dụng, đây chính là khu của trạm hàng không.

“Tờ truyền đơn Quyển Tử Công này là của các vị?” Vị Phó Sở trưởng kia nhìn bọn họ lạnh lùng nói.

La Hải Đình lập tức nói: “Là ở trong túi của tôi, nhưng không phải là của tôi, có lẽ lúc sáng ai đó đã nhét vào hộp thư nhà tôi, tôi vội ra sân bay nên không để ý, tiện tay cầm một cái để bọc đồ”.

Phó Sở trưởng nói: “Họ tên?”

Mặt nhăn mày nhíu, nàng nói: “La Hải Đình”.

Phó Sở trưởng tiếp tục hỏi, một viên cảnh sát bên cạnh ghi chép lại, “Đơn vị công tác?”

“Cục chiêu thương huyện Duyên Đài, trực thuộc thành phố” Dừng lại một chút, La Hải Đình vội vã khai báo nhanh cho kịp giờ bay, nên cũng không cãi cọ gì mà nói thêm một câu, “Chủ nhiệm Văn phòng”.

Bác Sở trưởng nhìn nhìn cô nói: “Cán bộ quốc gia?”

La hải Đình lấy giấy chứng nhận công tác ra đặt lên bàn nói: “Chuyện này cũng chỉ là hiểu lầm thôi, tôi tin mọi người đều nhìn ra được, nếu tôi mà có ý tuyên truyền cái Quyền Tử Công này, tôi nhất định sẽ không đem truyền đơn đặt ở chỗ dễ nhìn như vậy. Tôi cũng là một đảng viên, tôi biết mình nên làm gì và không nên làm gì, chúng tôi phải nhanh đi cho kịp chuyến bay đến Tokyo ngày hôm nay để còn tham dự hội Chiêu thương, vị sở trưởng này, chúng ta có thể dàn xếp một chút không?”

Phó Sở trưởng bất cận nhân tình nói: “Cho dù là cán bộ quốc gia, đối với những chuyện này không thể dàn xếp, đi thôi, theo chúng tôi về sở, lập hồ sơ thẩm tra về rồi nói sau”.

Sắc mặt La Hải Đình trở lên khó coi: “Mất khoảng bao lâu?”

“Dù sao cô cũng đừng mơ là có thể lên chuyến bay hôm nay, dẫn cô ta đi” Chỉ là một cán bộ nhỏ của huyện, Phó Sở trưởng cũng chẳng cần khách khí với cô làm gì.

Không kịp lên máy bay sao? Việc này đương nhiên là La hải Đình không có cách nào tiếp nhận.

Đồng Học Bàn nghe nói như vậy có chút không vừa ý nói: “Sự việc không nghiêm trọng như vậy chứ?”

Phó Sở trưởng lạnh lùng nói: “Nếu các anh là người trong nhà nước, thì nên biết chuyện này không phải là việc nhỏ. Dám cầm tờ truyền đơn Quyền Tử Công trong tay. Bây giờ là thời kì nào rồi mà còn dám mang cái này lên máy bay? Đây là do mấy người làm bừa, có trách thì tự đi mà trách mình đi. Chúng tôi chỉ làm theo pháp luật, các vị thu dọn hành lý, theo chúng tôi về cục điều tra, đi nhanh lên, đừng có chậm chạp thế, cậu còn dám phê bình tôi?”

Đồng Học Bàn tức giận nói: “Tôi nói vị đồng chí này, phá án cũng phải linh hoạt chứ! Đừng có chút động tĩnh là chuyện bé xé ra to! Anh bắt người sao?”

Viên cảnh sát bên cạnh quát lên: “Anh ăn nói như thế sao!”

Phó Sở trưởng trầm mặc nhìn hắn nói: “Chúng tôi phá án như thế nào không cần anh phải dạy!”

Mất thấy thời gian máy bay cất cánh càng ngày càng đến gần, Đồng Học Bàn cũng nổi tính tình lên: “Các người ít nói những lời vô nghĩa đi. Các người làm như thế mà gọi là phá án sao? Có mà là bới lông tìm vết, giấy chứng nhận công tác các người cũng xem rồi, đơn vị công tác cũng biết rồi, còn có chuyện gì chưa rõ ràng sao? Đây không phải chỉ là hiểu lầm sao? Các người còn muốn làm căng với chúng tôi? Bớt làm ra mặt mũi đi! Cho con mẹ nó ai xem chứ!”

Vu Thụy toát mồ hôi hột, Đồng Cục trưởng đúng là đã tức giận thật rồi, nhưng có điều đây đang là trong thành phố, không phải là huyện Duyên Đài của chúng ta, ngại như thế...

“Đừng có nói lời thừa!” Phó Sở trưởng tức giận, “Có đi không thì bảo?”

Hai cảnh sát đằng sau lập tức lôi còng tay ra, cái này là muốn bắt người rồi

La Hải Đình cuống quýt đứng lên chắn trước người Đồng Học Bàn nói: “Các người làm cái gì vậy, cái tờ truyền đơn kia là tôi mang theo, không liên quan gì đến lãnh đạo của tôi hết”.

Mấy người cảnh sát đều lấy làm sửng sốt, người trẻ tuổi nhất lại là lãnh đạo của bọn họ

Có điều vị Phó Sở trưởng kia đã tức giận rồi, đừng nói là lãnh đạo của một cục Chiêu thương huyện, chính là huyện trưởng hắn cũng bắt về.

Reng reng reng, bỗng nhiên điện thoại reo vang.

Phó Sở trưởng dồn nén cơn giận, nhìn số điện thoại sao đó nhanh chóng nghe máy: “Alo, Dương Sở...”

“Không có trong sở sao?”

“Ừm, đang ở sân bay làm việc, vừa bắt được mấy người mang theo tờ truyền đơn Quyền Tử Công”.

“Tôi vừa họp phân cục, vừa hay gặp được Phùng Cục trưởng” Giọng anh ta rất nhỏ, “Anh mau về sở mình chuẩn bị gấp đi, tôi e rằng chiều nay Phùng Cục trưởng sẽ đến sở chúng ta kiểm tra”.

“Phùng Cục trưởng? Ô, vậy tôi sẽ đưa người về”.

“Cũng không nhất định sẽ tới, dù sao cũng phải chuẩn bị cho tốt”.

“Tôi rõ ràng”.

Công việc bên sân bay rất quan trọng, mỗi lần đi thị sát phân cục xong, nếu có thời gian các lãnh đạo thường đi thăm các sở một chút, Phó Sở trưởng cũng chẳng có gì ngoài ý muốn, đương nhiên cũng đoán được phân nửa là Phùng Cục trưởng sẽ không đến sở của họ, có điều sở trưởng có tính cẩn thận, chuẩn bị trước cũng không thừa, nếu không may mà Phùng Cục trưởng đến thật, có gì ứng phó không tốt, thì bọn họ cũng không thể gánh hết được trách nhiệm.

Âm thanh trong điện thoại cũng không hẳn là nhỏ, nên đương nhiên mấy người Đồng Học Bản cũng nghe được một chút.

Nhìn hẩn, Đồng Học Bản cũng lười không muốn tiếp tục cãi cọ, cũng không thể chậm trễ giờ bay, vì thế hẩn đứng lên, giành lấy điện thoại của Phó Sở trưởng.

Phó Sở trưởng ngạc nhiên: “Cậu làm cái gì vậy?”

Đồng Học Bản không thèm nói chuyện lý lẽ với hẩn, nói vào điện thoại: “Alo, thay người nghe điện một chút, có phải Dương Sở trưởng?”

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng đàn ông trung niên: “Cậu là ai vậy?”

“Tôi là ai có nói ông cũng không biết, Phùng Cục trưởng cục công an thành phố đang ở đây thị sát đúng không? Thế này đi, ông có thể chuyển máy cho Phùng Cục trưởng được không?”

Nhất thời tất cả những người có mặt trong phòng đều lấy làm sửng sốt, bảo Phùng Cục trưởng nghe điện thoại sao? Người cũng quá to gan đi?

Đầu dây bên kia, giọng của sở trưởng hơn trần ngậm một chút: “Xin hỏi cậu là?”

“Tôi tên là Đồng Học Bản, anh cứ nói với Phùng Cục trưởng như vậy, đưa điện thoại cho Phùng Cục trưởng được không?”

Phó Sở trưởng thấy khẩu khí của người này quá lớn, mấy người La Hải Đình và Trương Phàm thì không ngờ rằng Đồng Học Bản lại nói như vậy, Phùng Cục trưởng? Phùng Học Lương? Đó không phải là cục trưởng cục công an thành phố sao?

Sắc mặt của sở trưởng đầu dây bên kia, hiển nhiên so với Phó Sở trưởng bên này còn muốn khó coi hơn nhiều, vừa nghe thấy như vậy thì lại trầm ngâm mấy giây.

Thấy bên kia không có động tĩnh gì, Đồng Học Bản nói: “Không chuyển sao? Được, vậy tôi sẽ trực tiếp gọi điện cho Phùng Cục trưởng”.

“Đợi một chút, cậu hãy đợi một chút” Thật ra Phùng Học Lương đang thị sát cách hẩn không xa, bên cạnh đều là Cục trưởng phân cục cùng Phó Cục trưởng đi cùng. Sở trưởng chỉ đứng ở bên này nhìn, ngay cả cấp bậc cũng không đủ để đi khảo sát cùng. Nhưng nghe Đồng Học Bản nói vậy, trong lòng sở trưởng cũng thấy bồn chồn không yên, thật sự không đoán được ý của đối phương, cũng không biết rốt cuộc hẩn ta là muốn làm cái gì.

Đồng Học Bản cũng mặc kệ hẩn nghĩ như thế nào, cứ cầm điện thoại chờ.

Ước chừng khoảng nửa phút thì đầu dây bên kia truyền đến giọng của Phùng Học Lương “Tiểu Đồng à?”

Đồng Học Bản nói: “Phùng Cục trưởng, ngưng ngưng, quấy rầy ngài thị sát”.

“Ha ha, sao lại gọi đến đây vậy?”

“Là như thế này, cục Chiêu thương chúng tôi chuẩn bị sang Tokyo tham dự hội chiêu thương, lúc làm thủ tục, một đồng chí không để ý đã cầm một tờ truyền đơn Quyển Tử Công để bọc hai cân tao, kết quả là...”

“Tôi biết rồi, cậu đưa máy cho người phụ trách bên đó đi”.

“Vâng, vậy cảm ơn Phùng Cục trưởng”.

“Ha ha, chuyện nhỏ”.

Đồng Học Bân đưa điện thoại qua: “Phùng Cục trưởng muốn anh nghe máy”.

Phó Sở trưởng vội vàng hít mấy hơi, thật không ngờ rằng hẳn lại nói chuyện với Phùng Cục trưởng thật, cũng có một chút không chắc chắn, nhìn điện thoại, cuối cùng hẳn cũng cẩn thận tiếp nhận, sau đó mở cửa bước ra ngoài: “Phùng Cục trưởng, ngài khỏe...”

Hai phút sau Phó Sở trưởng mở cửa bước vào.

Hai viên cảnh sát thấy Phó Sở trưởng đã thay đổi sắc mặt cười haha thì thoáng chút rùng mình nhìn Đồng Học Bân.

Phó Sở trưởng bước lên phía trước hai bước, cười cầm tay Đồng Học Bân nói: “Đồng chí, chuyện tờ truyền đơn vừa rồi chỉ là hiểu lầm, là do chúng tôi điều tra không rõ ràng, cũng tại gần đây rất nghiêm, nên chúng tôi cũng không có cách nào, anh cũng không nên trách móc, không lấy làm phiền lòng”.

Đồng Học Bân cũng không để ý nói: “Tôi cũng có một thời là công an, tôi cũng hiểu, chuyện này cũng chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Đúng, là hiểu lầm!” Phó Sở trưởng lập tức nói: “Máy bay mấy giờ cất cánh vậy?”

Đồng Học Bân nhìn đồng hồ cười nói: “Đến giờ làm thủ tục lên máy bay rồi, không biết có kịp không nữa”.

“Đến kịp, để tôi đưa mọi người lên máy bay!”

phó sở trưởng cũng không trì hoãn thêm nữa, lúc trương phàm và vu thụy còn trợn mắt há hốc mồm lên nhìn thì hẳn đã nhanh chóng dẫn mọi người xuống lầu, sau khi trực tiếp đăng kí qua loa ở cửa ngoại giao thì dẫn mấy người bọn họ vào cửa làm thủ tục lên máy bay. đợi bốn người đồng học bân làm xong thủ tục lên máy bay rồi, phó sở trưởng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương Phàm và Vu thụy liến nhìn nhau mà không biết phải nói gì.

“Đồng Cục trưởng, thật xin lỗi, cũng tại tôi quá bất cẩn ...” La Hải Đình nhận lỗi.

Đồng Học Bân lắc đầu: “Cũng không trách cô được, chuyện này cũng trùng hợp, lần sau chú ý một chút là được, đi thôi”.

Sự việc vừa rồi làm cho La Hải Đình có chút chấn động, trước đây cũng chưa bao giờ nghe nói Đồng Cục trưởng lại quen biết rộng như vậy, chỉ là gọi một cuộc điện thoại đuổi đi phóng viên ở Tân Hoa xã cũng làm cho người ta có điểm đoán không ra. Nhưng bây giờ xem ra, Đồng Cục trưởng đến cả cục trưởng cục công an thành phố cũng có thể nói chuyện được?

Chuyện này...

La Hải Đình cùng Trương Phàm cũng miên man suy nghĩ.

490. Chương 488: Người Nhìn Quen Mắt

Buổi chiều.

Sân bay quốc tế Tokyo.

Ra cửa hải quan nhận hành lý, chỉ thấy hai thanh niên cầm một tấm bảng viết bằng tiếng trung đứng ở phía xa, là đến đón người của cục Chiêu thương, có lẽ là lãnh đạo thành phố cử người đến trước sắp xếp mọi việc. Hai người phía trước nhìn rất quen, có một vài lãnh đạo cục Chiêu thương ở các huyện khác Đồng học bân đã từng gặp qua ở hội chiêu thương thành phố. Thật ra bọn họ đều ngồi trên cùng một chuyến bay, có điều đám người Đồng Học Bân, La hải Đình đến muộn hơn một chút sau khi lên máy bay lại ngồi luôn ở đằng trước nên bây giờ mới nhìn thấy.

Đồng Học Bân liền dẫn theo Trương Phàm và Vu Thụy đi đến.

“Đồng Cục trưởng phải không? Sao lúc lên máy bay chúng tôi không thấy các anh nhỉ?”

“Lúc qua cửa hải quan xảy ra một số chuyện nên chúng tôi đến trễ một chút”.

“Kịp giờ lên máy bay là tốt rồi, được rồi, mọi người tập trung đi”.

Nói chuyện với Đồng Học Bản là một người khoảng trên bốn mươi tuổi, mặc bộ âu phục trông rất gọn gàng. Thực ra lúc trước Đồng Học Bản chưa từng nói chuyện với người này, mới chỉ gặp hắn một lần ở hội chiêu thương thành phố mà thôi, cũng chỉ biết đây là Phan Chính Nghĩa, là lãnh đạo của cục Chiêu thương vùng Nam Sơn.

Các cán bộ cục Chiêu thương ở vùng Tây Bình, Đông Hải và một số huyện khác cũng đã đến, họ cũng dẫn theo không ít người.

Người thì đông, khung cảnh có vẻ hơi náo loạn.

Vô luận khu cũng tốt huyện cũng tốt, lãnh đạo mười mấy huyện khu lần này tham dự hội nghị đều là cùng cấp, nhiều lắm là khu Cục Chiêu thương so với huyện Cục Chiêu thương hoàn cảnh chính trị ột ít. Nhưng mà so sánh nhau cũng mạnh hơn không nhiều lắm, mỗi người đều mang teo người của mình, chẳng ai chịu phục ai cả, mỗi người đều có chủ ý riêng, anh nói một câu tôi cũng nói một câu. Trong chốc lát bỗng nhiên trong đại sảnh sân bay xảy ra sự bất hòa. Có hai cục trưởng cục Chiêu thương của hai huyện nào đó đã từng có thù cũ, thiếu chút nữa là cãi nhau.

Thật ra đây cũng không phải chuyện gì to tát

Mặc dù đã có nhân viên đến sân bay đón nhưng lại không chuẩn bị xe, bọn họ lại cũng không tổ chức làm việc cho nên mọi người đành bắt xe tự đi lấy, nhưng nên đi chỗ nào trước thì vẫn còn đang bàn bạc. Có người nói về khách sạn cất hành lý trước, có người lại nói đến hội chiêu thương bố trí mọi việc cho xong, nếu không sẽ không kịp cho hội chiêu thương diễn ra vào ngày mai. Có một chuyện nhỏ như vậy nhưng mãi vẫn không đi được đến thống nhất

Đồng Học Bản không bàn luận cũng mọi người mà đi ra phía sau đại sảnh để hút thuốc.

Bằng ánh mắt sắc bén của mình, Trương Phàm nhanh chóng bắt lửa định châm thuốc cho Đồng Học Bản, nhưng không ngờ rằng La Hải Đình lại thuận tay lấy bật lửa từ tay Tiểu Trương, bật lửa châm thuốc.

“Cảm ơn” Đồng Học Bản hút một hơi, cảm thấy thoải mái.

La Hải Đình vẫn còn nhớ chuyện bị bắt giữ bởi tờ truyền đơn, cảm thấy thật là làm phiền lãnh đạo, cho nên nhân cơ hội này thể hiện tấm lòng, châm lửa xong cũng không trả lại máy lửa cho Tiểu Trương mà chỉ cười cười nói với Trương Phàm một câu, La đại tỷ cất bật lửa vào trong túi, giữ cho lần sau.

“Không khí ở đây cũng thật tuyệt”.

“Đúng thế, vừa xuống máy bay đã thấy thế rồi”.

Mấy người bọn họ hít thở không khí một chút, cùng cười ha ha nói chuyện phiếm với nhau. Phía bên kia vẫn đang tranh luận chưa đưa ra được quyết định cuối cùng. Không ít người của các cục Chiêu thương khác đều đưa mắt sang nhìn bọn họ. Đứng nhìn Đồng Học Bản ở huyện Duyên Đài thanh danh rất nổi, nhưng ở trên tỉnh cũng không có danh tiếng gì mấy, nhiều lắm có một ít người biết Đồng Học Bản năm nay ở huyện Duyên Đài sáng tạo ra thành tích cao, nhưng so với thành phố cũng không có gì quá kinh người, lại cũng có người nghe qua Đồng Cục trưởng thế cũng mạnh, đối với hắn nhận thức cũng có đại khái, nhưng ai cũng sẽ không cả ngày nhìn chăm chăm huyện Duyên Đài để tìm hiểu chút chuyện này, cũng như Đồng Học Bản đối với bọn họ cũng không biết vậy, không phải một cái khu huyện, rất nhiều thời điểm đều không giao tiếp với nhau.

Mười phút sau cuối cùng bên kia rốt cuộc có kết quả.

Cũng không biết bọn họ đã thương lượng như thế nào, hình như cục trưởng khu Nam Sơn, Phan Chính Nghĩa là người đưa ra chủ ý, trước tiên là để nhân viên đi liên hệ xe, sau đó ngồi xe về khách sạn sắp xếp hành lý xong thì mới quay lại hội trường tổ chức hội Chiêu thương.

Đồng Học Bản cũng không có ý kiến gì, bảo Vu Thụy ghi địa chỉ vào rồi bọn họ đi gọi xe.

Lên xe, Vu Thụy nói vài câu tiếng Nhật, người lái xe gật gật đầu, lái xe đi.

La Hải Đình đột nhiên nghiêng đầu khẽ nói với Đồng Học Bàn: “Cục trưởng Phan Chính Nghĩa vừa này... Hình như là anh họ của Phan Cục trưởng, cục trưởng tiền nhiệm của huyện Đại Phong”.

Đồng Học Bàn ngẩn ra một chút: “Hả? Phải không?”

“Hắn vậy, nhưng quan hệ của hai người cũng bình thường. Tôi cũng chỉ là nghe nói như vậy”.

Đồng Học Bàn gật gật đầu, hắn còn nhớ, Phan Chu Thảo và mình cũng có quan hệ trực tiếp, nếu như Phan Chính Nghĩa có quan hệ thân thích với hắn thì chắc chắn cũng có ấn tượng không tốt với mình mới đúng, nhưng vừa rồi lại không thấy như vậy, nghĩ đến đây, Đồng Học Bàn quay sang hỏi La Hải Đình về những người khác, có điều tuy La đại tỷ đã làm trong cục Chiêu thương nhiều năm rồi, nhưng cũng không phải là chuyện gì cũng biết, phần lớn các cán bộ của khu huyện khác chị cũng không quen.

Tại khách sạn.

Trong phòng, Đồng Học Bàn đặt hành lý xuống, đi vào nhà vệ sinh bật vòi nước nóng.

Mọi tiện nghi của khách sạn đều không tồi, có lẽ là khách sạn năm sao, chính quyền địa phương ở Tokyo tiếp đãi bọn họ như vậy là khá tốt, nhưng xe đưa đón và một số phục vụ khác lại không có, làm cho Đồng Học Bàn cảm thấy bọn họ là như thế này là để lấy lệ, còn nhớ lúc đầu khi bọn họ đầu tư vào huyện Duyên Đài, Hướng Đạo đều đích thân đi tiếp đón, sắp xếp cái này cái kia, nhưng thái độ bên ToKyo này thì đúng thật là quá kém, đến một chiếc xe cũng phải chủ động đi liên hệ với chính quyền địa phương.

Đang gọi đầu thì có tiếng điện thoại.

“ Alo, ai vậy?”

“Là tôi, Phan Chính Nghĩa, có phải Đồng Cục trưởng không?”

“Ồ, Phan Cục trưởng” Đồng Học Bàn nhú mày, “Là tôi”.

“Xe đưa đón đã đến rồi, nhưng có điều hệ thống điện lại xảy ra một số vấn đề, chiều nay đóng cửa rồi, lịch trình hôm nay của chúng ta tạm thời hủy bỏ”.

“Vậy việc chuẩn bị hội trường thì sao?”

“Sáng sớm ngày mai đến làm thôi, hy vọng là sẽ kịp”.

Ngắt điện thoại xong, Đồng Học Bàn càng cảm thấy chính quyền địa phương làm việc thật là quá mức mang tính lấy lệ.

Một lúc sau, hong khô tóc, Đồng Học Bàn lấy điện thoại của khách sạn gọi ấy người La Hải Đình, Trương Phàm và Vu Thụy sang phòng mình, đợi mọi người đến đủ, Đồng Học Bàn mới nói sự tình hủy bỏ lịch trình với họ.

“Vậy hôm nay...” La Hải Đình nhìn nhìn hắn.

Trương Phàm cũng nháy nháy mắt, chờ lãnh đạo lên tiếng.

Đồng Học Bàn biết bọn họ nghĩ gì liền cười nói: “Bây giờ là thời gian hoạt động tự do, mọi người làm gì tôi sẽ không quản, chú ý an toàn là được rồi, nếu đi chơi xa tốt nhất là đi cùng bạn” Cái mà mấy người Trương Phàm Vu Thụy chờ chính là câu nói này.

Đồng Học Bàn lại nói thêm một câu: “Hóa đơn cứ giữ hết lại, tiền xe, vé... giữ lại khi trở về sẽ được thanh toán, nếu mua sắm dưới năm ngàn cũng sẽ được thanh toán, mọi người cứ mua quà về nhà đi nhé” Tiền ăn uống đi lại còn có thể nói, nhưng mua sắm những thứ khác hình như không có lợi gì cho cục Chiêu thương, mà nếu có cũng không thể tiêu nhiều như thế. Đồng Học Bàn làm như thế chủ yếu vẫn là muốn khao thưởng cấp dưới, khó khăn lắm mới có một lần xuất ngoại, tiêu một chút tiền cũng không có gì nghiêm trọng, dù sao gần đây cục Chiêu thương cũng thu được không ít tiền, đầu đều là do mọi người cùng cố gắng.

Trên mặt Trương Phàm và Vu Thụy hiện lên sự vui sướng, mua sắm cũng được cấp tiền ư? Năm nghìn?

Ngay sau đó Trương Phàm và Vu Thụy khí thế hùng hục đi ra ngoài, gọi cho những người bạn của những cục khách cũng đang ở trong khách sạn

La Hải Đình vẫn ở lại.

Lúc này Đồng Học Bàn mới chú ý La đại tỷ cũng đã thay quần áo, đi chiếc giày cao gót màu trắng, mặc chiếc váy dài màu đen in hình hoa hồng, so với lúc ở cục Chiêu thương thì còn phô trương hơn nhiều. Hình như nàng cũng vừa mới tắm xong, trên tóc vẫn còn phảng phất mùi dầu gội đầu, trong đó còn ẩn hiện khí tức của một nữ nhân thành thực.

“Cục trưởng, tôi có thể mời anh cùng đi dạo phố với tôi không?” La Hải Đình mỉm cười.

Đồng Học Bàn nghĩ nghĩ, đây cũng không phải là huyện Duyên Đài, cũng không cần phải để ý quá: “Được, vậy chúng ta cùng đi, đừng chê tôi đi chậm là được, ha ha”.

“Không đâu, ngài muốn đi đâu, tôi cùng ngài đi”.

“Tôi cũng không muốn mua gì, tùy tiện đi dạo”.

Hai người ra khỏi khách sạn, chậm chậm đi thẳng về phía trước.

Có thể nói đường phố ở Tokyo rất nhiều, có nhiều ngã rẽ, căn bản là rất khó để phân biệt các hướng đông tây nam bắc, cho nên khi ra khỏi khách sạn, Đồng Học Bàn liền ghi nhớ lại tên tiếng Nhật của khách sạn này, phòng trừ nếu bị lạc đường, thì chỉ cần gọi taxi đưa địa chỉ là có thể về thẳng khách sạn.

Phía trước có một khu thương mại tổng hợp đã đập vào tầm mắt của họ

Đồng Học Bàn và La Hải Đình cùng bước vào, tầng một, tầng hai, tầng ba, tạo thành một vòng thật lớn. Bất quá làm cho Đồng Học Bàn có điểm ho khan là, La Hải Đình thật đúng là không cùng hân khách khí, thấy Đồng Học Bàn thực cái gì cũng không mua, nàng liền bắt đầu mua sắm, mua một thân quần áo, mua hai bộ đồ trang điểm, cuối cùng còn trước mặt Đồng Học Bàn mua một cái tất chân, hưng trí rất cao.

Đồng Học Bàn tự nghĩ trong lòng những đồ này cô về nước mua không được sao?

Rất khó khăn mới có thể dùng tiếng Anh thanh toán tiền. Hai người Đồng Học Bàn đi tiệm thức ăn nhanh đơn giản ăn một chút, rồi trở về khách sạn.

Ai ngờ vừa xuống xe taxi, một người đàn ông say khướt ngã gục về hướng Đồng Học Bàn

Người này cũng khoảng năm mươi tuổi, mặc một chiếc quần tây, trông rất có khí chất, bất quá giờ phút này trên người ông ta toát lên mùi rượu nồng nặc, lão đảo đứng cũng không vững.

Đồng Học Bàn theo phản xạ có điều kiện liền đỡ lấy ông ta, “Này!”

Người kia mơ mơ hồ hồ giương mắt nhìn hắn nói: “Khách sạn... đến... đến?”

Đúng là nói tiếng Trung.

Lúc này La Hải Đình tay xách túi lớn túi nhỏ cũng đi đến.

Đồng Học Bàn nhíu mắt nhìn người đàn ông trung niên kia, đột nhiên cảm thấy rất quen, bình thường có thể làm cho người khác thấy quen mắt thì chắc chắn trước kia họ đã gặp qua ở đâu đó, hoặc là nhìn thấy trên ti vi, nhưng hình như cũng không đúng, Đồng Học Bàn có cảm giác như chưa bao giờ gặp người này, cũng chưa bao giờ thấy người này trên ti vi, nhưng tại sao lại thấy rất quen?

“Vị này, mau tỉnh lại đi” La Hải Đình gọi ông ta.

Người này đã say lắm rồi, nói một câu, rồi dựa người vào Đồng Học Bàn tựa như là đã ngủ rồi.

“Cục trưởng, việc này...” La Hải Đình nhìn Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn còn đang cố nhớ gương mặt này, cân nhắc đi cân nhắc lại, rồi nói: “Đi thôi, chị La, giúp tôi đưa ông ta về khách sạn, đều là người Trung Quốc, có thể giúp đỡ thì giúp đi” Đồng Học Bàn vốn là người rất nhiệt tình, ra bên ngoài sinh sống cũng không dễ dàng gì, người này đã uống nhiều như vậy hân cũng không thể mặc kệ, huống chi gương mặt này làm cho Đồng Học Bàn thấy có chút ấn tượng không biết là ai.

“...Ài”.

La Hải Đình lập tức kẹp mấy cái túi lại, một tay đỡ lấy người đàn ông kia, cùng Đồng Học Bàn đưa hắn về khách sạn.

491. Chương 489: Liễu Thành Long

Sáng sớm ngày hôm sau

Khách sạn, Tokyo

Đồng Học Bàn bị tiếng chuông điện thoại làm thức giấc, đó là một nhân viên của thành phố Phần Châu gọi đến thông báo là xe đưa đón mọi người đã đến, một giờ sau, tất cả mọi người tắt trung ở cửa khách sạn để đến hội trường. Nhìn đồng hồ là sáu giờ sáng, Đồng Học Bàn biết thời gian có vẻ gấp rồi, trưa này lãnh đạo thành phố sẽ xuống máy bay đi thẳng đến đây, bố trí hội trường khẳng định phải hoàn thành trước đó, vì thế đành dậy đi đánh răng rửa mặt thay quần áo

Leng keng, leng keng, tiếng chuông cửa vang lên

Vừa mở cửa liền thấy La Hải Đình bước vào: “Cục trưởng”

La đại tỷ đã mặc bộ quần áo mà hôm qua đã mua khi đi chơi với Đồng Học Bàn, trông rất hợp thời, căn bản khá phù hợp với một người phụ nữ ở độ tuổi bốn mươi này. Nhưng cũng không hẳn là già dặn, hướng chi La Hải Đình cũng rất hợp với những bộ quần áo lòe loẹt xanh xanh đỏ đỏ này.

Đồng Học Bàn cầm bàn chải đánh răng trên tay, ra hiệu bảo cô chờ một chút, sau đi vào phòng tắm súc miệng cho trôi hết bọt kem đánh răng trong miệng.

Lúc đi ra Đồng Học Bàn hơi sững sốt một chút khi thấy La Hải Đình đang gấp chăn cho hắn.

Cặp móng đầy đặn quay về hướng Đồng Học Bàn, La đại tỷ rất cẩn thận gấp chăn, lại còn phỉu phỉu ga giường

Đồng Học Bàn cười khỏ một tiếng, “La đại tỷ, không cần làm vậy đâu, lát nữa sẽ có người của khách sạn đến dọn mà, chị...”

La Hải Đình quay lại cười, xếp lại gối gọn gàng rồi nói: “Hôm qua lúc ở cửa hải quan đúng là đã làm phiền ngài quá, tôi thấy rất áy náy, ngài cứ để tôi thể hiện một chút đi, ha ha”.

“Hài, chị vẫn còn nghĩ đến chuyện này sao?” Đồng Học Bàn khoát khoát tay, ngồi xuống giường lấy thuốc ra hút, “Đều nói ai cũng có thể gặp chuyện mà, đừng để trong lòng”.

La Hải Đình lấy bật lửa ra, lập tức châm lửa cho hắn, có điều lúc cúi người châm thuốc, cái cổ áo cổ nhất thời trễ xuống, lại nhẹ nhàng chạm vào bắp vai cùng cánh tay của Đồng Học Bàn, theo hơi thở lên xuống, bộ ngực mềm mại kia cơ hồ đã bao phủ hết trên tay Đồng Học Bàn, Đồng Học Bàn chỉ cảm thấy tay mình như bị chìm sâu xuống đáy biển vừa ngứa ngứa, lại mềm mềm nóng nóng.

Đối với “sự bất cẩn này” của La đại tỷ, Đồng Học Bàn dĩ nhiên cũng đã quen rồi, mặc dù trong lòng bỗng nảy lên một cái nhưng ngoại mặt lại không lộ ra bất cứ cảm xúc gì.

“Cảm ơn” Đồng Học Bàn mượn lửa châm thuốc hít một hơi, chờ cho sự tiếp xúc mềm mại kia dần dần rời đi, hắn lập tức bố trí công tác với La Hải Đình: “Đợi lát nữa đến hội trường thì dán mấy tờ tuyên truyền lên, sách tuyên truyền cũng phải xếp ngay ngắn, mặc dù lần này không phải hội chiêu thương do huyện chúng ta làm chủ, nhưng cũng không được lơ là, nếu có cơ hội nhất định phải câu thông nhiều với các nhà đầu tư”.

La Hải Đình ngồi cạnh hắn, vừa gật gật đầu vừa ghi chép lại.

Sổ thì đặt trên chân để viết, cũng không biết có phải La đại tỷ cố ý hay không lán váy và các nếp váy ở chỗ đặt sổ viết cũng lay động theo nét bút. La Hải Đình liền nhẹ nhàng vén váy lên trên đùi, trực tiếp để quyển sổ lên phần đùi đã lộ ra, bắt đầu ghi chép, lúc này hai đùi hiện ra một phần không nhỏ, vốn là cái váy dài bây giờ lại lập tức biến thành kiểu dáng của một cái váy ngắn.

Đồng Học Bàn nhìn như thế cũng đã có chút quen mắt rồi, hắng hắng giọng, ho khan thật mạnh một tiếng.

La Hải Đình lại làm như không nghe thấy gì cả, vẫn tiếp tục để quyển sổ nhỏ trên đùi để viết tiếp.

Chờ cho nói xong chuyện công việc, La Hải Đình bỗng ngẩng đầu lên nói: “Đúng rồi Cục trưởng, cái người uống rượu say hôm qua được sắp xếp ngủ ở phòng của Trương Phàm đó, vừa rồi tôi có đi qua bên đấy, thấy hình như anh ta tỉnh lại rồi”.

Đồng Học Bàn gật gật đầu: “Anh ta không phải người tham gia chiêu thương hội lần này?”

“Chắc là không phải, nghe Trương Phàm nói hình như người nọ là đơn vị sự nghiệp, hẳn là ra ngoài làm việc”.

“Được rồi, lát nữa tôi sẽ qua đó nhìn xem”.

Đang nói đến đó thì lại có tiếng chuông cửa.

Đồng Học Bàn nhìn La Hải Đình vẫn để lộ cặp đùi kia, chần chờ một lúc rồi cũng đi ra mở cửa.

Chỉ thấy Trương Phàm và người đàn ông khoảng năm mươi tuổi hôm qua đang đứng trước cửa.

“Cục trưởng, ngài dậy rồi?” Trương Phàm nói.

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, “Nửa tiếng nữa sẽ đến hội trường, cậu quay về thông báo với Tiểu Vu một tiếng, để cậu ta chuẩn bị”.

Trương Phàm nghe vậy, hướng La Hải Đình ngồi trong phòng nhìn qua rồi cáo từ bước đi.

Đồng Học Bàn cũng quay đầu lại nhìn, kết quả là thiếu chút nữa bị La đại tỷ làm cho phì cười, chỉ ngần ngừ vài giây, La Hải Đình cũng đã chỉnh lại váy áo chỉnh tề, làn váy dài ngang đầu gối, phần đùi bị lộ ra khi này đã không thấy đâu nữa, hơn nữa không biết từ lúc nào mà trên tay cô đã cầm rất nhiều văn kiện cũng như tư liệu tuyên truyền, vốn dĩ là đang ngồi trên giường bây giờ lại chuyển sang ngồi trên một chiếc sofa nhỏ.

La đại tỷ này thật là.

Đồng Học Bàn có chút buồn cười, lắc lắc đầu, quay đầu sang nhìn người trung niên kia, tối qua sau khi hắn và La Hải Đình đưa ông ta vào khách sạn, thì để ông ta ngủ luôn trong phòng của Trương Phàm. Bây giờ nhìn sắc mặt ông ta cũng đã tốt hơn rồi, tràn đầy khí chất, ngũ quan đoan chính, tướng mạo đường đường, dù bây giờ đã ở độ tuổi năm mươi nhưng nhìn qua cũng có thể nghĩ đến hồi trai trẻ ông ta cũng là một người rất anh tuấn, so với bộ dạng say khướt ngày hôm qua thì đúng là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Chào ngài” Đồng Học Bàn chìa tay ra, “Tối qua ngài...”

“Tôi đã nghe Tiểu Trương nói rồi” Người đàn ông trung niên dùng sức bắt tay hắn: “Cậu trai trẻ, cảm ơn cậu, nếu không có cậu, e rằng tôi đã phải ngủ ở ngoài đường mất rồi”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Đừng khách sáo, nhấc tay mà thôi”.

“Tôi là Liễu Thành Long, cậu trai trẻ xưng hô thế nào?”

Dù sao vẫn còn có thời gian, Đồng Học Bàn liền nghiêng người mời ông ta vào trong, cũng muốn xem xem rốt cuộc là ai, thực sự không thể nhớ rõ nhưng lại thấy trông rất quen, “Tôi là Đồng Học Bàn”.

La Hải Đình thấy thế đứng dậy thu văn kiện lại nói: “Đồng Cục trưởng, tôi về trước chuẩn bị một chút”.

“Được, đừng quên thời gian tập trung”.

Đợi nàng đi rồi, Liễu Thanh Long cười cười, đưa điều thuốc cho Đồng Học Bàn nói: “Tôi nghe Tiểu Trương nói, mọi người là huyện Duyên Đài?”

Đồng Học Bàn nhận điều thuốc nói: “Vâng, chúng tôi làm ở cục Chiêu thương”.

“Là thành phố Phần Châu, trước kia tôi cũng từng làm việc ở đó”.

“Ồ? Vậy ngài là...”

“Công ty điện lực, nhưng bây giờ không làm ở Phần Châu nữa, lần này là đi công tác du lịch. Tối hôm qua tiễn đồng sự ra ngoài uống rượu, cuối cùng lại thành ra như thế này, thật làm cho cậu chê cười” Liễu Thành Long chỉ lên trên nói: “Tôi cũng ở khách sạn này, ở tầng trên”.

Trong lòng Đồng Học Bản có chút động, đã từng làm việc ở thành phố Phần Châu? Hơn nữa gương mặt này lại rất quen, chắc chắn sẽ không phải trùng hợp chứ? Nhưng Liễu Thành Long... công ty điện lực... sao mình vẫn không thấy ấn tượng gì, người này giống một người mà trước kia mình đã từng gặp qua, nhưng là ai? Chính mình thấy rất quen mắt? Dù sao dân số Trung Quốc cũng rất đông, có một số người trông giống nhau cũng là chuyện bình thường, nghĩ thế Đồng Học Bản cũng không suy nghĩ về gương mặt của ông ta nữa, hai người cũng từ tiện nói chuyện.

492. Chương 490: Bức Ảnh Trong Ví Tiền!

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Việc thành phố Phần Châu tổ chức hội chiêu thương, giới thiệu các hạng mục đầu tư ở Tokyo cũng đã hoàn tất.

Buổi trưa quay trở lại khách sạn, Đồng Học Bản gọi La Hải Đình, Trương Phàm và Vu Thụy đến mở một cuộc họp nhỏ

La Hải Đình ngồi trên ghế sofa cầm quyển sổ ghi chép nói với Đồng Học Bản: “Lần này chúng ta đã tư vấn một cách cụ thể các hạng mục của huyện chúng ta cho khoảng mười lăm nhà đầu tư Nhật Bản, trọng điểm vẫn tập trung ở một số các hạng mục công nghiệp, tạm thời vẫn chưa ký kết hạng mục nào hết, nhưng có hai công ty tỏ vẻ vào khoảng giữa năm sẽ đến huyện chúng ta khảo sát, xem thái độ của đối phương, hẳn là có thể tranh thủ một chút”.

Trương Phàm và Vu Thụy cũng lần lượt báo cáo công việc mà họ phụ trách

Không ký kết được hạng mục nào, đây cũng là kết quả đã được dự đoán từ trước, Đồng Học Bản có chút thất vọng, nhưng cũng không nói gì, vốn dĩ cũng không ôm hy vọng gì quá lớn. Mặc dù vài thị khu cũng có thu hoạch, ký kết được sáu bảy cái hạng mục, nhưng cũng đều là do họ đã khảo sát qua từ năm ngoái, sang bên này mở hội Chiêu thương cũng chỉ là một hình thức tạo thế, bằng không mới ba bốn ngày thời gian, mặc dù người khác có nhìn trúng hạng mục của người, không có khảo sát thực địa qua, không có đã làm nhiều phương diện công tác, số tiền đầu tư lớn như vậy cũng không có khả năng nghe người nói không không liền đầu cho người. Cho nên theo góc độ này xem, huyện Duyên Đài có thể cùng hai thương nhân Nhật bản liên lạc đến khảo sát, đã tính là không tệ rồi.

“Lần này mọi người vất vả rồi.” Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, “Mấy giờ mấy bay cất cánh?”

Trương Phàm nhìn đồng hồ trên tay mình: “Khoảng mười hai giờ trưa nay, vẫn còn ba tiếng nữa”.

“Lãnh đạo thành phố cũng đi chuyến này?”

“Hình như các lãnh đạo bay chuyến mười rưỡi, bây giờ chắc cũng đã ra sân bay rồi”.

“Tốt, vậy tan họp” Đồng Học Bản cười nói: “Mọi người quay về dọn dẹp một chút đi, có chuyện gì về nước nói sau”.

Hội Chiêu thương đã kết thúc, cần phải về nước rồi, thời gian được sắp xếp rất chặt chẽ. Có điều bọn La Hải Đình và Trương Phàm cũng không có gì oán giận, thời gian này họ cũng có không ít thời gian đi dạo chơi rồi, so với công tác cục Chiêu thương ở huyện Duyên Đài không được đi muện không được về sớm thì bên này cũng tương đối thanh nhàn, Đồng Học bản cũng không để cho ba người bọn họ phải quá vất vả, bọn họ chỉ cần luân phiên nhau mỗi ngày một người chịu trách nhiệm khu vực chiêu thương của huyện Duyên Đài, còn hai người khác sẽ hoạt động tự do, có thể đi dạo, mua sắm, thăm quan, Đồng Học Bản sẽ không quản.

Khó khăn lắm mới có một lần xuất ngoại, cần gì phải quá nghiêm khắc làm gì.

Kết quả là làm cho ba người bạn La Hải Đình, Trương Phàm và Vu Thụy có thể đi chơi rất vui vẻ, hầu hết các danh lam thắng cảnh ở Tokyo đều đến thăm qua. Mỗi lần nghĩ đến nhân viên của các cục Chiêu thương khác đều nhìn bằng con mắt ngưỡng mộ thì Trương Phàm và Vu Thụy đều cảm thấy vô cùng cảm khái. Họ cảm thấy có một người lãnh đạo như Đồng Học trưởng đúng thật là may mắn, những người khác thì một gần chết, vốn định là kết thúc hội Chiêu thương mới có thể đi chơi, kết quả là vé khứ hồi cũng đã định sẵn, một chút thời gian để đi chơi cũng không có, lần đi đi công tác nước ngoài cũng như không.

Còn bọn họ thì sao?

Ăn cơm mua sắm đều được chi trả không nói, mỗi ngày còn được bảy tám giờ hoạt động tự do, tìm đâu ra một lãnh đạo tốt như vậy chứ?

Một giờ sau.

Xe bus đưa đón nhân viên đã đến cửa khách sạn đón bọn họ tới sân bay

Đồng Học Bản thu dọn hành lý xong, xuống trả phòng, nhìn ra cửa khách sạn đã thấy mấy chục người của cục Chiêu thương thành phố Phần Châu ở trên xe.

Đang định qua đó thì đột nhiên bên cạnh vang lên giọng nói của một người đàn ông trung niên.

“Đồng Học trưởng” Liễu Thành Long cười gật đầu với hắn: “Hôm nay cậu bay rồi à? Sao nhanh vậy?”

Đồng Học Bản ừm một tiếng: “Chuyện đã xong, cũng đã không ít ngày”.

“Ngày mai tôi mới bay, vốn định trưa nay mời cậu ăn một bữa cơm, nhưng bây giờ xem ra không có cơ hội rồi” Liễu Thành Long lấy điện thoại ra nói: “Đúng rồi, tôi chưa biết số điện thoại của cậu, chúng ta trao đổi số điện thoại đi, khi nào về nước tôi sẽ gọi cho cậu mời cậu ăn cơm, còn phải cảm ơn cậu nữa”.

“Ngầu quá khách khí, hai ngày trước đã cảm ơn rồi, nhắc tay mà thôi”.

Hôm đó Đồng Học Bản nói chuyện với ông ta khoảng nửa giờ, biết Liễu Thành Long là người của tổng công ty điện lực, hình như là lãnh đạo gì đó, nhưng chức vụ cụ thể là gì thì Đồng Học Bản cũng không tiện hỏi, mỗi người có một đường đi riêng, nghĩ vậy Đồng Học Bản thấy cũng cần giao tiếp qua lại, nên liền cho hắn trao đổi số điện thoại

“Không làm trễ giờ ra sân bay của cậu nữa, về nước tôi sẽ liên lạc”.

“Được, hẹn gặp lại”.

Đồng Học Bản liền xoay người đi ra chỗ xe bus, Liễu Thành Long lấy ví tiền ra quỳ làm thủ tục.

Bỗng nhiên có một đôi tình nhân cũng đi đến quỳ tiếp tân làm thủ tục đăng ký, người con gái không cẩn thận huých tay vào Liễu Thành Long, Liễu Thành Long buông tay, ví tiền rơi xuống đất, người con gái vội vàng cúi đầu dùng tiếng Nhật xin lỗi, Liễu Thành Long cười khoát khoát tay, tỏ vẻ không có gì. Ví tiền rơi xuống vắng ra, rơi đúng dưới chân Đồng Học Bản.

Thấy thế, Đồng Học Bản thuận thế ngồi xổm xuống giúp ông ta nhặt ví tiền lên, khi vô tình nhìn vào trong ví, thấy trong ví có một tấm ảnh, Đồng Học Bản rất ngạc nhiên, ngẩn người ra một lúc!

Trong ảnh là một nam một nữ, nhìn rất thân thiết, giống như là vợ chồng.

Ảnh này tám phần là được chụp mười mấy năm về trước, Liễu Thành Long so với bây giờ trông trẻ hơn rất nhiều, cũng không có nhiều nếp nhăn như vậy.

“Ồ, cảm ơn cậu” Liễu Thành Long nhận lấy ví.

Đồng Học Bản hít một hơi: “Đây là...”

“Bức ảnh này à? Ha ha, đây là vợ trước của tôi, cậu biết cô ấy?”

“...Không biết, nhưng mà nhìn rất quen”.

“Có thể cậu đã gặp qua cô ấy, vợ trước của tôi cũng làm việc ở Phần Châu, làm trong Ngân hàng”.

Sau khi ra khỏi khách sạn, Đồng Học bản vẫn thấy có cái gì đó không yên tâm, Ngay cả khi bọn La Hải Đình và Trương Phàm cầm hành lý đi đến trước mặt mà cũng không biết.

“Cục trưởng?”

La hải Đình và Vu Thụy có chút hồ nghi.

Bức ảnh kia làm cho Đồng Học Bản bị đánh sâu vào thật sự quá lớn!

Bây giờ hắn mới nghĩ ra tại sao nhìn Liễu Thành Long lại quen đến thế, ánh mắt của ông ta, đôi tai của ông ta, quả thực rất giống một người mà hắn đã quen, cứ như là từ một khuôn đúc ra, nếu chuyện này có thể nói là trùng hợp thì người phụ nữ trong bức ảnh kia tuyệt đối không thể trùng hợp được, khuôn mặt của người phụ nữ kia, hàng lông mi, cái mũi, môi, ánh mắt... có đến tám phần giống với người mà Đồng Học Bản biết, thậm chí nếu nhìn kỹ, có thể tưởng rằng đó là cùng một người!

Ngu Mỹ Hà!

Vợ trước của Liễu thành Long lại có tướng mạo rất giống với Ngu đại tỷ!

Việc này...trong lòng Đồng Học Bản hơi chấn động, hắn nhớ rất rõ trước kia đã từng xem qua bức ảnh chụp cha mẹ của Ngu Mỹ Hà, không có một chút nào đẹp như Ngu đại tỷ cả, sau đó chính Ngu Mỹ Hà nói với Đồng Học Bản rằng cô là do bố mẹ nhặt về nuôi, cũng không biết cha mẹ đẻ của mình là ai, Đồng Học Bản cũng hứa sẽ giúp cô tìm cha mẹ đẻ của mình, nhưng người thì đông như thế, cho nên mãi vẫn không tìm được chút manh mối nào cả.

Hiện tại...

Đồng Học Bản hít một hơi thật sâu, lẽ nào là bọn họ sao?

493. Chương 491: Cha Ruột Của Ngu Đại Tỷ?

Tokyo.

Tại cổng lớn của khách sạn.

“Cục trưởng, lên xe thôi?”

“Mọi người cứ lên trước đi, tôi đi gọi một cuộc điện thoại”.

Đương nhiên bọn Trương Phàm và Vu Thụy không thể lên xe trước lãnh đạo nên đứng sang bên cạnh chờ.

Đi ra xa một chút, Đồng Học Bản lấy điện thoại ra gọi cho Ngu Mỹ Hà, tuy là mạng kết nối toàn cầu, nhưng gọi xuyên quốc gia nên tín hiệu cũng không tốt lắm, âm thanh hỗn loạn, toàn tiếng soàn soạt, đại khái khoảng bốn năm lần mới kết nối được.

“Alo, Tiểu Bản?”.

“Ngu đại tỷ, chị đang ở đâu vậy?”

“Ở nhà cùng Thiên Thiên, đang chuẩn bị nấu cơm.”

Đồng Học bản nói từng câu rất rõ ràng: “Là như thế này, trước kia chị cùng tôi nói qua về chuyện cha mẹ chị, chị nói cụ thể chút, chuyện này là lúc mấy tuổi”.

Ngu Mỹ Hà ngừng lại một chút nói: “Mấy năm trước khi bố mẹ tôi qua đời, tôi nghe họ hàng nói lại, hồi đó có thể là tôi ba bốn tuổi, cũng có thể là bốn năm tuổi, lúc đó tôi cũng không nhớ nữa, cho nên... nếu không phải là do họ hàng nói lại thì bây giờ tôi cũng không biết nữa, cũng không thể nhớ được những việc xảy ra khi còn nhỏ như thế, Tiểu Bản? Sao tự nhiên cậu lại hỏi chuyện này? Không phải cậu đang đi công tác sao? Về rồi sao?”

“Vẫn chưa về, nhưng khoan hãy nói chuyện của tôi” Đồng Học Bản nói: “Trên người chị có đặc điểm gì đặc biệt không? Rõ ràng một chút”.

Mặt Ngu Mỹ Hà nóng lên: “Không có”.

Đồng Học Bản nghĩ lại thấy cũng đúng, thân hình của Ngu đại tỷ mình cũng từng nhìn qua, hình như là không có cái bớt nào cả.

“Vậy những cái khác thì sao? Quần áo lúc ấy? Vòng cổ dây chuyền? Đều không có sao?”

“Chắc là không có, tôi cũng không biết, Tiểu Bản, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Không phải là tôi đã từng nói rằng sẽ giúp chị tìm bố mẹ đẻ của chị sao, cho nên muốn có chút manh mối, chị nghĩ kỹ lại đi, không thì hỏi họ hàng của chị xem”.

“Vậy được, tôi... hỏi bọn họ một chút”.

“Ừm, có tin tức gì thì lập tức gọi điện báo cho tôi”.

Ngắt điện thoại, Đồng Học Bản không thể chỉ trông cậy vào Ngu đại tỷ, nghĩ một chút thấy bây giờ chỉ có thể từ trên người Liễu Thành Long mà xuống tay, nhưng máy bay...

“Cục trưởng, xe sắp đi rồi” La Hải Đình đi đến.

Đồng Học Bản nhìn chiếc xe cân nhắc một chút rồi nói: “Mọi người cứ đi trước đi, tôi có chút việc cần xử lý, như vậy đi, tôi sẽ bay chuyến chiều nay hoặc sáng mai”.

La Hải Đình sững sốt: “Chuyện này...”

Đồng Học Bản không muốn nhiều lời, khoát tay, cầm hành lý của mình quay vào khách sạn. Hắn hiện tại cũng nghĩ rõ ràng, chuyện máy bay cũng không có gì khó cả, nếu không đổi được vé máy bay sang giờ khác, cùng lắm thì lại mua vé khác, cũng không tốn bao nhiêu tiền, bây giờ quan trọng là phải điều tra cho rõ quan hệ giữa Ngu Mỹ Hà cùng Liễu Thành Long. Đồng Học Bản đã gây họa Ngu đại tỷ lâu như vậy, vẫn có điểm cảm thấy nàng bị thiệt thòi, cho nên chuyện của nàng Đồng Học Bản không thể không để bụng.

...

Một giờ sau.

Trong một dãy bàn ở khách sạn, Đồng Học Bản ngồi hút thuốc, trên bàn cũng bày khá nhiều đồ ăn.

Chỉ một lát sau Liễu Thành Long đi đến, miệng cười ha ha, cảm thấy rất kỳ lạ vì tự nhiên Đồng Học Bản lại gọi điện mời ông ta ăn cơm.

“Liều... ngài cũng nhiều hơn tôi ba mươi tuổi, vậy tôi gọi ngài là chú Liễu đi nhé” Đồng Học Bản đứng dậy, cười nói: “Chú Liễu, mời ngồi, mấy món ăn này không biết là có hợp khẩu vị vớiii chú không”.

“Cậu tốn kém quá rồi, như thế sao được, bữa này để tôi mời nhé”.

“Hài, ai mời cũng vậy mà”.

“Tiểu Đồng, không phải là cậu phải lên máy bay sao?”

Mọi chuyện còn chưa rõ ràng, Đồng Học Bản cũng không tiện nói thẳng, vì thế bèn nói dối: “Đừng nói nữa, đi được nửa đường thì xảy ra chuyện, đợi đến chiều nay hoặc sáng mai mới có thể quay về”.

Khách sạn này chắc cũng hay đón tiếp các du khách Trung Quốc nên các món ăn cũng khá đa dạng, cũng có rất nhiều món ẩm thực Trung Quốc, sau khi tìm người bán hàng kê bình rượu Mao Đài, nhất thời Đồng Học Bản vẫn chưa nói vào chuyện chính, mà mời Liễu Thành Long một ly rượu, một hơi cùng hắn cạn, rượu qua ba tuần mới để nói chuyện. Ai ngờ được Liễu Thành Long thực có thể uống rượu, cũng thực thích uống, Đồng Học Bản nhìn mà có chút kinh hoảng, ly rượu tùy tiện tiện một ngụm uống cạn, trong nháy mắt một chai Mao Đài hầu như bị hắn xử lý hơn phân nửa. Trong lòng Đồng Học Bản tự nhủ chẳng trách vợ trước của ông lại ly hôn với ông, uống nhiều rượu như thế ai mà chịu nổi.

“Chú Liễu, chú đúng là có thể uống”.

“Ha ha trước kia tôi không uống được nhiều rượu, bất quá mấy năm nay thường xuyên phải đi xã giao, uống rượu cũng thành nghiện, tửu lượng cũng luyện ra được” Liễu Thành Long cười nói: “Tôi thấy tửu lượng của cậu cũng không nhỏ”.

“So với chú thì vẫn còn kém xa” Đồng Học Bàn dần dần đem đề tài hướng trên người hắn: “Đúng rồi, chú có cô con gái nào không?”

Liều Thành Long biểu tình bị kiềm hãm, “Tôi không có con”.

“Hả?” Đồng Học Bàn lại rót rượu cho ông ta.

Liều Thành Long đã ngấm một chút men say, cười khổ nói: “Tôi hiện tại chính là sống một mình, cậu cũng chưa lập gia đình?”

“Vâng, cháu cũng sống độc thân, bất quá một mình luôn có điểm không dễ dàng, chú không nghĩ lại lập gia đình sao?”

Liều Thành Long lắc đầu thở dài, mở ví tiền ra, nhìn tấm ảnh với ánh mắt phức tạp: “Tôi nói cũng không sợ cậu chê cười, tôi và vợ trước đã ly hôn cách đây nhiều năm rồi, nhưng tôi vẫn không quên được, ha ha, lúc cùng chung sống, nhìn cô ấy thế nào cũng thấy không vừa mắt, thế nhưng khi ly hôn rồi, mỗi ngày đều rất nhớ, chuyện là như vậy đó” Ly hôn rồi nhưng vẫn luôn giữ ảnh của vợ cũ ở bên người, không cần hỏi cũng biết tình cảm của ông ấy dành cho vợ cũ là vô cùng sâu đậm.

Nếu đổi lại là một người khác, chỉ cần nói đến đây, tiếp theo như thế nào Đồng Học Bàn cũng sẽ không hỏi thêm nữa, nhưng hôm nay anh không thể dừng lại, tiếp tục thăm dò.

“Vợ chú ở thành phố Phần Châu...”

“Tiền lệ Hoa, giám đốc ngân hàng công thương thành phố Phần Châu”.

Hả? Tiền Lệ Hoa?

Đồng Học Bàn làm việc ở cục Chiêu thương, đối với cái tên này cũng không có gì xa lạ, đôi khi bọn họ cũng phải xã giao với bên ngân hàng, nhưng đa số là làm việc với ngân hàng huyện, bên ngân hàng công thương thành phố thì Đồng Học Bàn chưa từng tiếp xúc qua mà cũng chỉ nghe đến cái tên Tiền Lệ Hoa thôi, bà ta chính là người có tướng mạo giống Ngưu đại tỷ sao? Thì ra là ở gần trong gang tấc vậy sao. Có điều đừng nói Đồng Học Bàn chưa từng gặp Tiền Lệ Hoa, thậm chí nếu có gặp sợ là cũng không dám nghĩ là có mối liên hệ gì với Ngưu Mỹ Hà. Mặc dù Tiền Lệ Hà chăm sóc sắc đẹp rất tốt, năm nay cũng năm mươi mấy tuổi rồi, tướng mạo cũng thay đổi, so với bức ảnh cũng đã khác rất nhiều

Uống một ngụm rượu, cuối cùng Liều Thành Long lại nói: “Nếu đứa nhỏ còn sống, có lẽ hai chúng tôi cũng không phải đi đến ly hôn”.

Ánh mắt Đồng Học Bàn chợt động: “Đứa nhỏ? Không phải chú vừa nói chú không...”

“Tôi đã từng có, chuyện đã xảy ra từ khi tôi còn rất trẻ” Liều Thành Long thở dài nói: “Nó tên là Đồng Đồng, rất đáng yêu, nhưng khi đứa nhỏ được năm tuổi, mẹ nó dẫn nó đi chơi, lúc đi dạo ở trên phố, chớp mắt đã không thấy đâu cả, chúng tôi tìm khắp nơi, báo cảnh sát, tìm mãi mà vẫn không thấy đâu cả...”

Ly rượu trong tay Đồng Học Bàn bỗng nhiên run lên: “Đứa nhỏ bị thất lạc sao?”

“Ừm, có khả năng đã bị bọn buôn người bắt cóc, cũng không biết bây giờ nó thế nào”.

“Là con trai hay con gái vậy?”

“...Con gái”.

“Vậy trước kia nhà chú... ở thành phố Phần Châu sao?”

“Ở trong nội thành, lúc ấy tôi và vợ trước đều làm việc ở đó, nhaoáng một cái cũng ba mươi năm rồi” Liều Thành Long nhìn lên bầu trời xa xăm: “Lúc trước tôi và vợ sinh đứa nhỏ thì cũng còn khá trẻ, nếu Đồng Đồng còn sống thì chắc cũng ba mươi tuổi, có thể cũng đã kết hôn và thậm chí sinh con rồi, có lẽ đã...” Miệng vẫn đang uống rượu, Liều Thành Long có điểm không nói được nữa, cảm xúc dâng trào.

Năm tuổi? bị lạc?

Thành phố Phần Châu? Con gái?

Ta kháo! Đồng Học Bản tay xiết lại, nếu chỉ có một hai điểm trùng hợp thì không nói làm gì, đằng này nhiều điểm trùng khớp như thế... như vậy có thể chứng minh được vấn đề rồi.

Ngu Mỹ Hà có khả năng chính là đứa nhỏ bị thất lạc của Liễu Thành Long!

Đương nhiên cũng không phải chắc chắn, nhưng khả năng ngược lại chiếm tỷ lệ rất nhỏ, so về tuổi tác thì tuổi của Ngu đại tỷ hoàn toàn tương đồng, cũng bốn năm tuổi mới đến nhà “bố mẹ” nàg, hiện tại cũng chưa tới ba mươi năm, nhà cũ của Ngu Mỹ Hà cũng ở thành phố Phần Châu, tướng mạo của cô cũng có tới bảy tám phần là giống tướng mạo của Tiền Lệ Hoa lúc còn trẻ, như vậy... nếu Ngu Mỹ Hà không phải là con gái của Liễu Thành Long thì Đồng Học Bản ngược lại cảm thấy gặp quý!

Việc ở lại tìm kiếm này, hoàn toàn không phải là phí công.

Thật đúng là đã giúp Ngu đại tỷ tìm được rồi, đây là ý trời mà.

Đồng Học Bản vừa cùng ông ta uống rượu vừa thăm dò thêm, thì ra Liễu Thành Long và Tiền Lệ Hoa cũng là vì chuyện này mà ly hôn. Đứa nhỏ không còn nữa, tìm kiếm suốt một năm mà vẫn không thấy, hai năm cũng chẳng có chút tin tức gì, nỗi thống khổ này không phải người làm cha làm mẹ nào cũng cảm nhận được, hai bên vợ chồng không ngừng cãi nhau, sau đó Liễu Thành Long lại mượn rượu giải sầu, trở thành nghiện rượu, về đến nhà là uống rượu, vì thế gia đình mới đi đến đổ vỡ, Liễu Thành Long cũng từ thành phố Phần Châu điều đi tới tổng công ty điện lực, từ nay về sau rời khỏi thành phố Phần Châu.

Nghe đến đó, Đồng Học Bản cũng thổn thức không thôi.

...

Nửa tiếng sau

“Ô, đã muộn thế này rồi?” Liễu Thành Long nhìn đồng hồ cười nói: “Cơm cũng đã ăn, chuyện cũng đã nói rồi, hôm nay dừng ở đây thôi, cảm ơn cậu đã mời cơm, đợi đến lúc tôi về nước tôi sẽ mời cậu, lúc đó hai chúng ta lại hàn huyên nữa nhé” Đẩy bàn đứng dậy, uống hết một chai rượu, Liễu Thành Long có điểm đứng không vững.

“Chú cẩn thận” Đồng Học Bản theo bản năng đứng dậy đỡ ông ta, đã muốn xem ông ta là trưởng bối.

Liễu Thành Long lắc lắc tay: “Tôi còn chưa say đâu, không sao cả, đúng rồi, chẳng phải chuyến bay của cậu vẫn chưa cất cánh sao? Như thế này đi, để tôi bảo người giúp cậu liên hệ một chút xem chiều nay có chuyến bay nào bay về Bắc Kinh không nhé”.

Đồng Học Bản ngượng ngùng nói: “Như thế làm phiền chú quá”.

“Không phiền đâu, đằng nào chúng tôi cũng phải đặt vé máy bay mà” Nói với Đồng Học Bản những lời ẩn giấu trong lòng suốt bao nhiêu năm nay, Liễu Thành Long cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều, rượu cũng đã uống rồi, quan hệ giữa hai người cũng thân thiết hơn vài phần.

Đồng Học Bản cũng không nói thêm nữa, hẳn cũng không biết tiếng Nhật, tự đặt vé máy bay cũng có chút phiền phức, ngay cả đổi vé máy bay cũng không biết làm thế nào, chỉ còn cách mua một cái vé khác.

Có điều, đợi đến hai giờ chiều, sau khi làm xong vé máy bay về nước, Đồng Học Bản cũng không hề nói với Liễu Thành Long về Ngu Mỹ Hà. Nếu bọn họ thật sự là cha con thì Đồng Học Bản cũng rất muốn bọn họ nhận nhau, có điều bây giờ Đồng Học Bản còn chưa biết Ngu đại tỷ sẽ nghĩ như thế nào, dù gì thì cũng hơn hai mươi năm gần ba mươi năm không gặp rồi, chuyện này Đồng Học Bản định đợi để về nước, trực tiếp gặp mặt nói chuyện với Ngu Mỹ Hà một chút, để cho Ngu đại tỷ chuẩn bị tâm lý trước.

494. Chương 492: Rơi Máy Bay!

Ba giờ chiều.

Tại sân bay quốc tế Tokyo, Đồng Học Bản cầm tấm vé làm thủ tục lên chuyến bay mang mã hiệu J736

Nhìn qua số ghế, Đồng Học Bản đi tới, tìm chỗ ngồi ỉnh, đó là chỗ ngồi gần cửa sổ, hẳn cất hành lý lên trên, ngồi xuống thật dầy an toàn.

Sau đó không lâu cũng có một người đàn ông trung niên người Nhật Bản đến ngồi cạnh hắn.

Ở bên trong khoang trần ngập tiếng Nhật, đại bộ phận mọi người đã lên máy bay rồi.

Chuyến bay này là do Liễu Thành Long liên hệ đặt giúp Đồng Học Bản, là một công ty hàng không của Nhật Bản, chuyến bay này là chuyến Tokyo đi Bắc Kinh chứ không phải chuyến bay về nước của hãng hàng không Trung quốc, những người trên máy bay đại bộ phận là người Nhật Bản sang trung Quốc công tác hoặc du lịch, cũng có một số người da đen hoặc người phương tây, dù sao thì những người bên cạnh có nói gì thì Đồng Học Bản cũng không hiểu lấy một câu. Cảm thấy có chút nhàm chán, Đồng Học Bản liền khoanh tay nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Reng reng reng, điện thoại trong túi kêu vang.

Đúng rồi, quên chưa tắt điện thoại.

Mặc dù máy bay vẫn chưa cất cánh nhưng dùng điện thoại trước mặt mọi người như thế cũng là không được. Đồng Học Bản không định nghe, nhưng nhìn thấy đó là dãy số của Tạ Tuệ Lan thì nhất thời do dự, cuối cùng vẫn lặng lẽ nghe điện.

“Alo, Tuệ Lan?”

“Anh đang ở đâu?”

“Ha ha, vừa lên máy bay, chắc khoảng tối nay sẽ về đến nơi”.

“Anh thật muốn làm người quan trọng, mọi người trong cục Chiêu thương đều xuống máy bay hết rồi, tại sao anh vẫn ở bên đây?”

“Hài, lúc trưa xảy ra chút việc nên về muộn thôi, tôi cũng muốn về sớm mà, nhanh thôi, khẳng định trước tám giờ tối tôi có thể về huyện”.

“Ừm, sau khi về thì đến gặp tôi”.

“A, có chuyện gì vậy?”

“Chuyện Vân Huyền có thai anh định bao giờ nói với tôi? Hả?”

Tôi ngất! Tôi còn nói cái gì với chị chứ! Chẳng phải chị cũng đã biết rồi đó sao! Đồng Học Bản rụt rè nói: “Sao chị lại biết? Ai nói với chị vậy?” Mặc dù sớm biết là chuyện này không thể giấu được Tạ tỷ, nhưng Đồng Học Bản vẫn nghĩ có thể tránh qua được ngày nào hay ngày đó, ngay cả ba người đã muốn đạt thành hiệp nghị, nhưng mang thai vẫn là có điểm mẫn cảm, Đồng Học Bản thật sự không biết mở miệng cùng Tuệ Lan như thế nào, sợ lại ra ngoài ý muốn.

Tạ Tuệ Lan thần nhiên nói: “Anh cứ chờ đây, để tôi đổi người”.

Vài giây sau, thanh âm của Cù Vân Huyền lại có thể vang lên ở phía đầu dây bên kia: “Tiểu Bản, di đây”.

Đồng Học Bản nhất thời toát mồ hôi: “Huyền di? Sao em lại ở cùng Tuệ Lan?”

“Ừm, hôm qua em đến, không ngờ anh đi Nhật Bản, cũng không nói với em một tiếng, anh, tin em đánh anh không, ha ha, di đang ở cùng Tuệ Lan trong ký túc xá”.

“Khụ khụ hai người làm gì vậy?”

“Xem ti vi, nghe nhạc, cũng không làm gì”.

“Bảo bối thế nào rồi?”

“Rất tốt, ha ha, cũng đã biết đá người rồi”.

Lúc này, một nhân viên hàng không dùng tiếng anh nói với Đồng Học Bản một câu gì đó, nói khá nhanh căn bản nghe không hiểu, nhưng nghĩ cũng là muốn hắn không sử dụng điện thoại nữa, Đồng Học Bản nói vào trong điện thoại: “Lên máy bay rồi, không nói chuyện được nữa, khi trở về tôi sẽ đến tìm mọi người”.

“Ừm, về sớm một chút, di chờ anh”.

Ngắt điện thoại, Đồng Học Bản cũng tắt luôn điện thoại, nhân viên tiếp viên hàng không lúc đó mới rời đi. Huyền di và Tạ tỷ đang ở cùng nhau, tuy nói vừa rồi nghe qua thì không xảy ra chuyện gì, nhưng Đồng Học Bản vẫn không yên tâm, trong lòng như có lửa đốt.

Năm phút...

Mười phút...

Hai mươi phút...

Máy bay chuẩn bị cất cánh, tiếp viên hàng không dùng tiếng Nhật và tiếng Anh nhắc nhở mọi người nhớ thắt dây an toàn.

Không lâu sau, một trận chớp sáng lên trên không trung, máy bay bắt đầu cất cánh bay lên trời cao, nhìn ra ngoài thấy đường băng dần dần nhỏ đi, Đồng Học Bản nhắm mắt lại, định ngủ một chút, chuyện cha con Ngu Mỹ Hà, việc của Cù Vân Huyền và Tạ Tuệ lan, rồi chuyện điều động công tác của mình, có thể thấy sau khi trở về Đồng Học Bản sẽ phải rất bận rộn.

Cũng không biết là đã trải qua bao lâu.

Đồng Học Bản tỉnh ngủ, mở to mắt nhìn ra cửa sổ, phía dưới là đại dương bao la, đã ra khỏi ranh giới của Nhật Bản, nhìn đồng hồ, cũng bay được một tiếng rồi.

Sớm như vậy, ngủ tiếp một lát?

Đang nghĩ thế thì bỗng nhiên trong cabin truyền đến một trận xóc, thực đồn dập!

Đồng Học Bản nhăn mặt nhíu mày, cũng chẳng có chuyện gì lớn, bình thường phi cơ nhỏ khi bay cũng tránh không được lão đảo chấn động, có chút dòng khí nhỏ cũng làm ảnh hưởng đến hành trình bay, cũng chẳng phải chuyện gì lớn, đợi chấn động dừng lại, Đồng Học Bản liền chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Nhưng lại một trận xóc nữa tiếp tục kéo đến.

Trừ khi máy bay hạ cánh, trong quá trình bay cũng thường xuyên gặp xóc nảy lên xuống, nhưng lần này đây là xóc nảy trước sau. Đồng Học Bản thân hình chấn động, nếu không nhờ vào hệ thống dây an toàn, có lẽ hẳn đã bị bay ra khỏi chỗ ngồi. Lúc này không chỉ có sắc mặt của Đồng Học Bản biến đổi mà những hành khách xung quanh cũng xao động cả lên, rất nhiều hành khách người Nhật Bản đã lên tiếng hỏi tiếp viên hàng không xem rốt cuộc có chuyện gì. Hệ thống loa phát thanh của máy bay vang lên bằng tiếng Anh thông báo máy bay gặp phải dòng khí gì đó, mọi người không cần lo lắng, nhưng khi Đồng Học Bản nhìn thấy mấy nhân viên tiếp viên kia đang vội vàng lo lắng đi lại thì hẳn biết sự việc không chỉ đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ có một con chim nào đó bị mắc kẹt trong động cơ?

Hay là do động cơ đã cũ nên gặp trục trặc?

Không trách Đồng Học Bản nghĩ như vậy, chẳng phải hai năm nay hãng hàng không thường xảy ra những sự cố như thế sao?

Cứ nói máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất thế giới, nhưng một khi đã xảy ra sự cố gì thì máy bay lại là phương tiện tuyệt đối nguy hiểm, muốn chạy cũng không có chỗ mà chạy!

Hiện tượng xóc nảy vẫn tiếp tục, lần sau còn mạnh hơn cả lần trước!

Mọi hành khách đều cuống quýt bám chặt vào tay vịn ghế ngồi, hành khách ngã vào nhau, khoang thuyền lâm vào một sự yên lặng quỷ dị, cực kỳ áp lực!

Một giây....

Năm giây...

Mười giây...

Oành! Phía cánh bên phải của máy bay vang lên một tiếng nổ lớn!

Trong nháy mắt, động cơ cánh nhất thời bốc lên ánh lửa!

Hồng rồi! Nhìn thấy cảnh này Đồng Học Bản thấy kinh sợ, động cơ bị cháy? Máy bay bắt đầu rơi xuống?

“A!”

Tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc vang lên

Sắc mặt của mấy nhân viên tiếp viên cũng biến đổi, vội vàng nói cái gì đó rất to với các hàng khách, hình như là đang nói mọi người thắt dây an toàn gì đó!

Rầm! Mặt nạ dưỡng khí từ phía trên rơi xuống!

Bình thường trước khi máy bay cất cánh, ti vi vẫn phát một số thông tin về việc chú ý an toàn trên máy bay, và một số biện pháp thoát hiểm cho dù có không chú ý xem, thì chẳng lẽ cũng chưa bao giờ thấy trên phim sao? Tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, ý niệm đầu tiên trong đầu Đồng Học Bản lại không phải là nắm lấy mặt nạ dưỡng khí mà là hai chữ - xong rồi. Mặt nạ dưỡng khí rơi xuống cũng đồng nghĩa là “toàn bộ gặp nạn” rồi.

Máy bay bắt đầu rơi xuống!

Đồng Học Bản cũng mặc kệ người khác, đeo mặt nạ dưỡng khí vào, hơn nữa cũng lấy áo phao cứu sinh ở phía dưới chỗ ngồi mặc lên!

Ta đem nó chứ!

Thế nào mà con mẹ nó vượt qua chuyện này đây!

Trong cabin náo loạn hết cả lên, radio không ngừng phát ra những chỉ thị, nhắc nhở mọi người mặc áo cứu sinh, đeo mặt nạ dưỡng khí, Đồng Học Bản lơ mơ nghe được một câu tiếng anh là động cơ máy bay gặp sự cố, máy bay chuẩn bị hạ cánh khẩn cấp. Nhưng dựa vào tình trạng máy bay hiện tại, có vẻ như ngay cả việc điều khiển hướng máy bay cũng không thể khống chế được, có vẻ như đang rơi xuống một góc 45 độ, tình trạng này mà có thể hạ cánh thành công sao? Ở phía dưới là biển!

Hai nghìn...

Một nghìn sáu trăm mét...

Một nghìn năm trăm mét...

Độ cao của máy bay càng ngày càng thấp!

Nhìn ra cửa sổ, thấy hình như ở phía dưới xuất hiện một hòn đảo nhỏ, nói là đảo nhưng một cái cây cũng không có, nhìn không rõ lắm, có lẽ đấy cũng chỉ là một mòm đá ngầm mà thôi, máy bay vừa rơi vừa xoay tròn, tựa như muốn hạ xuống đảo hay là tảng đá ngầm đó. Nhưng ở tình huống này, tỷ lệ hạ cánh thành công là hầu như không có, không chỉ mọi người xung quanh không còn hy vọng gì nữa, mà ngay Đồng Học Bản cũng vậy.

Chết chắc rồi!

Tay Đồng Học Bản càng trở nên lạnh lẽo, nhưng biểu tình vẫn có vẻ bình tĩnh.

Chết ư? Đồng Học Bản đã trải qua rất nhiều chuyện, riêng số lần bị đạn bắn chết cũng đã cả chục lần rồi, nhưng lần này thì... giống như là sẽ chết thật rồi, hạ cánh sao? Không có khả năng thành công! Nhảy xuống biển? Không nói lẽ loi một mình ở trên biển có thể kiên trì bao nhiêu thời gian, chỉ nói hiện tại từ trên phi cơ nhảy xuống, thì cũng ngã chết, cái này cũng không phải là mấy chục thước một trăm thước, đây là cao hơn một ngàn thước! Hơn nữa cho dù dùng back cũng chẳng thể lui về thời điểm cách đây hơn một tiếng, thời gian còn thừa của hắn chỉ có hơn mười phút mà thôi, dù thế nào cũng là chết!

Trong lúc nguy cấp, đã có người thoát bỏ dây an toàn, rời khỏi chỗ ngồi, chạy đến cửa thoát hiểm, bây giờ có muốn nhảy cũng không được, nhưng đợi lúc máy bay sắp rơi xuống thì nhảy, như vậy còn có thêm chút hy vọng sống sót, rất nhiều người đã nghĩ như vậy.

Bang bang bang! Năm sáu người bắt đầu dùng lực mở cửa thoát hiểm! Họ muốn nhảy ra từ đó!

Một tiếp viên hàng không không biết chạy đâu, một tiếp viên khác vội vàng chạy đến ngăn cản họ, không cho họ mở cửa, miệng liên tục nói cái gì đó bằng tiếng Nhật. với tình huống bây giờ, đợi hạ cánh là an toàn nhất. Nếu từ cửa thoát hiểm nhảy xuống, riêng là dòng khí cũng cuốn chết người ta, trong cabin lại chưa có bốc lửa, chưa đến thời điểm vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể mở cửa ra, huống hồ nếu mở cửa, người trong cabin cũng sẽ bị ảnh hưởng thật lớn, áp khí trong ngoài kém quá lớn.

Radio của máy bay lại một lần nữa yêu cầu mọi người giữ bình tĩnh!

Nhưng mà chết đến nơi rồi thì có mấy ai có thể giữ bình tĩnh được cơ chứ?

“Máy bay sắp hạ cánh! Nhất định không có chuyện gì! Mọi người xin yên tâm! Xin yên tâm!” Tiếp viên hàng không nói bằng tiếng Nhật

Một người đàn ông Nhật Bản nói: “Yên tâm cái gì? Động cơ máy bay đã bốc cháy rồi!”

“Mau mở cửa đi! Phá cửa ra! Nếu không sẽ chết đấy!”

“Không mở được cửa! Chuyện này là thế nào?”

“Cửa hỏng rồi”.

“Cửa thoát hiểm bên kia thì sao?”

“Cái kia cũng không mở được!”

Một người đàn ông nước ngoài và một cậu thanh niên người Nhật Bản đứng ở cửa thoát hiểm bên đó vạn vạ cả nửa ngày cũng không mở được cửa, hình như cửa thoát hiểm cũng có vấn đề!

Lần này mọi người lại thất kinh!

Nhảy khỏi máy bay cũng không thể? Cho dù nhảy xuống hy vọng còn sống cũng hầu như là không có? Vậy bọn họ có thể làm cái gì? Chỉ có thể ngồi ở chỗ này chờ máy bay rơi?

Oành!

Máy bay lại nảy lên một cái!

Tiếp viên hàng không bị cú xóc mạnh làm cho té ngã, rất nhiều người đang đứng cũng bị ngã theo.

Tiếp viên hàng không nói: “Xin mời quay lại ghế ngồi của mình thắt dây an toàn vào! Không cần bối rối! Đều trở lại chỗ ngồi!”

Nhìn thấy như vậy, Đồng Học Bân chỉ biết cười, cười đến thực khổ.

Xong rồi?

Mình trở về không được?

Đồng Học Bân còn chưa sống đủ! Hắn còn chưa thấy đứa nhỏ của mình sinh ra! Còn chưa cùng Tuệ Lan Huyền đi kết hôn!

Còn chưa thấy mẹ mình lập gia đình! Còn chưa thấy Ngu đại tỷ cùng cha mẹ ruột gặp mặt! Còn chưa có thăng chức! Còn chưa có...

Nhưng mà, hiện tại đã không còn cơ hội?

Cuộc đời mình chỉ còn có vài phút?

495. Chương 493: Di Ngôn!

Ở trên cao nghìn thước.

Một cỗ kinh hoàng cùng bi thương lan nhanh chóng lan tràn.

Cửa thoát hiểm không thể mở, bây giờ mọi người chỉ biết trông chờ vào việc máy bay hạ cánh thành công.

Những đợt xóc liên hồi, Đồng Học Bàn sờ vào trong túi lấy điện thoại, bật nguồn lên. Hắn muốn ở những giây cuối cùng này có thể được nghe giọng nói của những người thân yêu, có rất nhiều vương bận mà hắn vẫn không thể buông xuôi được

Điện thoại vẫn có hai mức sóng, có lẽ là vẫn có thể kết nối được, trên máy bay cũng không phải không thể dùng điện thoại, mà là bởi vì tín hiệu di động sẽ làm ảnh hưởng đến tín hiệu thông tin qua lại giữa phi cơ và mặt đất, nên mới cấm hành khách dùng điện thoại trên máy bay. Có điều, bây giờ máy bay cũng đang bị rơi xuống rồi, còn nói gì ảnh hưởng với lại không ảnh hưởng gì nữa. Đồng Học Bàn gọi điện về ẹ

Tít tít tít... Tít tít tít... Tít tít tít.

Điện thoại thông: “Alo... Tiểu Bàn... con khi nào... trở về...”

Giọng nói của Loan Hiểu Bình bị đứt quãng, có lẽ do tín hiệu không tốt.

Nghe được giọng nói của mẹ, giọng của Đồng Học Bàn nhất thời có chút ghen ngạo, “Mẹ”.

“Sao lại ồn ào vậy?” Loan Hiểu Bình cảm thấy kỳ lạ liền hỏi “Bên con sao vậy? Con đang ở đâu?”

“Ừm, ở trong vũ trường, có điểm ồn ào một chút, ha ha”.

“Sao lại đi đến những chỗ như thế? Ở bên Nhật Bản không được chạy lung tung, mau mau về nhà đi, bao giờ về gọi điện báo ẹ để mẹ dọn dẹp phòng cho”.

Đồng Học Bàn trong lòng đau xót, trong lòng có nhiều lời muốn nói mà không nói được câu nào.

“Tiểu Bàn? Không nghe thấy mẹ nói gì sao?”

“Mẹ, cảm ơn mẹ”.

“Con nói thế làm gì”.

“Cũng không có gì, chỉ là con muốn cảm ơn mẹ thôi” Nói xong câu đó, bất tri bất giác khóe mắt Đồng Học Bàn trở nên ươn ướt, lau mắt, Đồng Học Bàn cũng không nhớ được đã bao nhiêu năm rồi mình không khóc...

“Mẹ, lão Dương rất tốt, sau này... mẹ cùng lão Dương sống cho tốt nhé”.

Loan Hiểu cao giọng nói: “Sao đột nhiên lại nói chuyện này... rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tiểu Bàn, con đang ở đâu? Đừng lừa mẹ, mau nói ẹ có chuyện gì vậy?”

“Ha ha, không có gì đâu”.

“Con muốn dọa chết mẹ sao? Nói mau, đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn xuống mặt biển, sóng cuộn trào mãnh liệt, nhìn mọi người xung quanh la khóc ầm ĩ, Đồng Học Bàn cười nói: “Thật sự không có chuyện gì mà, mẹ, con rất khỏe, mẹ... mẹ bảo trọng nhé”.

“Tiểu Bàn! Con...” Dứt lời, Đồng Học Bàn liền tắt điện thoại.

Một nghìn mét...

Chín trăm mét...

Tám trăm mét...

Không khổng chế được, máy bay không ngừng hướng về phía mặt biển, lao thẳng đến đảo đá ngầm.

Theo tính toán cũng chỉ khoảng một phút nữa sẽ đâm xuống

Đồng Học Bàn nhìn màn hình điện thoại vài giây, cuối cùng vẫn quyết định gọi cho Cù Vân Huyền, tít tít tít, tít tít tít, thông.

Khoảng cách với mặt đất được kéo gần, nên tín hiệu cũng tốt hơn.

“Alo? Không phải anh đang ở trên máy bay sao? Sao vẫn có thể gọi điện thoại vậy?” Cù Vân Huyền nghi ngờ hỏi: “Anh lại không lên máy bay?”

“...Ừm”.

“Ồ? Sao phía bên anh ồn ào như vậy?”

“...Ừm”.

“Sao nói chuyện lại nhỏ giọng như vậy?”

Cổ họng Đồng Học Bân đắng ngắt, bao nhiêu điều muốn nói đều nghẹn ở cổ họng, hắn muốn nói với Huyền đi là mình không thể về được, muốn nói với nàng rằng mình yêu nàng như thế nào, yêu đứa trẻ như thế nào, nhưng lời nói lên đến miệng rồi mà lại không thể thốt ra. Đồng Học Bân hít một hơi thật sâu, ngữ khí bỗng trở lên nghiêm khắc: “Huyền đi, anh nghĩ kỹ rồi, hai chúng ta vẫn là không hợp nhau, em... hãy bỏ đứa trẻ đi, về sau chúng ta cũng đừng gặp nhau nữa, hãy tìm một người con trai thật tốt rồi gả cho anh ta”.

Sắc mặt Cù Vân Huyền khẽ cau lại: “Anh nói linh tinh cái gì vậy hả?”

“Anh không đùa với em đâu”.

“Bỏ cái thai đi? Anh nói thật sao? Anh có bản lĩnh lại cùng đi nói một lần!”

“Tóm lại sau này em phải tự chăm sóc mình cho thật tốt”.

“Có chuyện gì vậy? Anh có biết anh đang nói cái gì không?” vừa nãy khi nói chuyện điện thoại vẫn rất tốt, Cù Vân Huyền không hiểu vì sao bỗng chốc Đồng Học Bân lại thay đổi như vậy, bỏ cái thai đi? Gả cho người khác?

“Đưa điện thoại cho tôi” Tạ Tuệ Lan đột nhiên cầm lấy điện thoại nói: “Anh đang làm cái gì đấy?”

Đôi mắt Đồng Học Bân thoáng run lên, cắn răng nói: “Chị mở loa ngoài ra, tôi có chuyện muốn nói với hai người” Đợi một chút Đồng Học Bân lại nói: “Bây giờ tôi đã nghĩ thông suốt rồi, ngay từ đầu tôi và mọi người đã không cùng sống trong một thế giới, căn bản là không thể cùng chung sống, hơn nữa tôi không hề có chút tình cảm gì với hai người, cái gì gọi là yêu chị hay yêu cô ấy, tất cả đều vô nghĩa, thậm chí tôi còn thấy hai người thật đáng ghét, đến nhìn cũng không muốn nữa”.

Năm trăm mét...

Bốn trăm mét...

Thời gian không nhiều lắm!

Tạ Tuệ Lan nhíu mày: “Tiểu tử này uống rượu phải không?”

“Bây giờ tôi rất tỉnh táo. Đây là những lời tận đáy lòng của tôi, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không ai liên quan đến ai nữa, các người đi đường của các người, tôi đi đường của tôi”.

Một giây trầm mặc : “...Anh muốn Tạ tỷ trả lời thế nào đây?”

Đồng Học Bân cắn răng nói: “Hãy nói đồng ý”.

“...Đồng ý”.

Cabin càng lúc càng xóc mạnh, Đồng Học Bân giữ lấy tay vịn nói: “Tạ tỷ, hãy đáp ứng với tôi một chuyện nữa được không, chị hãy tìm một người đàn ông tốt và gả cho anh ta, sống thật hạnh phúc nhé”.

“...Được”.

“Bảo Huyền đi cũng đáp ứng tôi nhé!” Cù Vân Huyền quát: “Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì!”

Đồng Học Bân lớn tiếng nói: “Em đáp ứng trước đi đã! Nhanh lên!”

“Được! Huyền đi sẽ đi lấy người khác! Ngày mai sẽ đi!”

Đồng Học Bân rốt cuộc buông xuống một tia vương bận cuối cùng.

Nhưng Tạ Tuệ Lan lại đột nhiên lạnh lùng nói: “Tôi đồng ý với anh rồi, anh cũng phải đồng ý với tôi một việc, dù có bất cứ chuyện gì, anh nhất định phải sống sót trở về cho tôi!”

“Chị nói cái gì vậy, tôi không sao”.

“Máy bay xảy ra chuyện phải không? Đồ ngốc! Vừa nghe còn nghe không hiểu sao?”

Đồng Học Bàn không nói gì nữa.

“Tôi biết anh rất có bản lĩnh! Đạn cũng bắn không chết anh! Đất đá cũng dè không chết anh! Đáp ứng tôi! Bình an trở về cho tôi! Anh nghe thấy không! Ta muốn anh trở về! Đứng ở trước mặt tôi!!”

Ba trăm mét...

Hai trăm năm mươi mét...

“Xin lỗi...”

“Đáp ứng tôi!”

“...Thực xin lỗi”.

“Tôi bảo anh đáp ứng tôi!!”

Đồng Học Bàn chậm rãi ừm một tiếng, “Ừm... tôi đáp ứng”.

Tít tít tít, tín hiệu bị nhiễu, điện thoại ngắt.

Trở về sao? Dưới loại tình huống này mình còn trở về như thế nào? Máy bay đã cách hòn đảo khá gần, với góc độ này máy bay rất khó mà nâng đầu lên, mà ngay cả góc độ để hạ cánh cũng không lớn, trừ khi xảy ra kỳ tích, nếu không rất khó tránh được một kết cục máy bay hủy người chết! Một người cũng sống không được!

Hơn một trăm mét!

Một trăm mét!

Năm mươi mét!

Tiếng thét chói tai cùng với tiếng nổ chấn động cùng vang lên, điếc cả tai!

Thân mình Đồng Học Bàn kịch liệt xóc nảy, hấn nắm chặt lấy dây an toàn cùng mặt nạ dưỡng khí, bên tai không ngừng vang lên tiếng nói cuối cùng của Tạ Tuệ Lan, trong lòng dấy lên một tia không cam lòng!

ĐCM nó chứ!

Ngang cũng chết mà dọc cũng chết! Anh em liều mạng!

Đồng Học Bàn bỗng nhiên trợn mắt, gắt gao nhìn thẳng vị trí ngoài cửa sổ, nắm tay xiết lại, chuẩn bị dùng khí lực cuối cùng đánh liều một trận!

Hắn phải đi về!

Hắn muốn trở về!

496. Chương 494: Tìm Đường Sống!

Máy bay cách mặt đất chưa đến một trăm mét.

Tuy rằng phi công cực lực nâng đầu máy bay, nhưng phi cơ giảm xuống tốc độ vẫn không có bao nhiêu!

Cơ hội thành công là rất ít, Đồng Học Bàn không thể ngồi chờ chết, bèn liều một phen, vút mặt nạ dưỡng khí xuống, thoát dây an toàn rồi lập tức rời khỏi chỗ ngồi, một cơn chấn động mạnh lại ập tới, Đồng Học Bàn lao đảo mấy bước rồi ngã ngào xuống khoang máy bay. Máy bay lại xóc nảy một cái, làm hắn cũng bị lảo một vòng.

“Ngồi xuống! Trở lại chỗ ngồi!”

“Phi cơ sắp hạ cánh! Mọi người cũng không nên lộn xộn!”

Hai nữ nhân viên hàng không thấy Đồng Học Bàn và mấy người khác đang chạy ra chỗ cửa thoát hiểm liền vội vàng nói.

Đồng Học Bàn căn bản là không nghe được gì hết, ôm cánh tay đau, bước nhanh đến cửa.

Cũng có mười mấy người cũng giống Đồng Học Bàn, mọi người đều cảm thấy máy bay không thể hạ cánh thành công, nhìn khoảng cách với mặt đất càng lúc càng gần, thời khắc này tất cả bọn họ đều nghĩ nhảy ra khỏi máy bay mới là cách tốt nhất. Bất quá cho dù là cách mặt đất gần trăm mét, nhảy ra khỏi máy bay thì hy vọng sống cũng không lớn, nhìn dòng khí xung quanh, nếu nhảy xuống thì cũng tương đương nhảy khỏi tòa nhà ấy chục tầng, nếu không phải nhảy vuông góc vào mặt nước, nhảy vào biển hay nhảy vào bãi bùn căn bản cũng chẳng khác gì nhau, mặc dù có nhảy thẳng đi nữa cũng không nhất định là có thể sống, nhưng mà.... tóm vẫn là có chút hy vọng phải không?

Bình bình!

Một người da đen lấy bả vai mình động vào cửa thoát hiểm một cách điên cuồng!

Một cái! Hai cái! Tam cái! Bốn cái! Nhưng cửa vẫn bất động! Một chút ý tứ thoát ly thân máy bay cũng không có!

“Nhanh lên”

“Không còn kịp rồi! Phá ra!”

“Không phá được, cửa hỏng rồi!”

Lúc này thì Đồng Học Bàn đi tới, vừa thấy thuyết minh đơn giản trên cửa, đột nhiên xông lên quát: “Tất cả tránh hết ra!” Rồi hung hăng một cước đá ra!

Phành!

Vẫn không được!

Một cánh cửa khác ở phía bên kia cũng đang được một đôi tình nhân Nhật Bản và vài hành khách trung niên cố gắng mở, nhưng tình hình cũng chẳng khá hơn bên của Đồng Học Bàn, đều không thể mở. Đồng Học Bàn không ngừng đập lên cánh cửa, không nhịn được chửi tục, con mẹ nó cái cửa thoát hiểm này, ngay cả mở cũng không mở được thì thoát hiểm cái rắm! Đồng Học Bàn không biết là do gặp trục trặc hay do tiếp viên hàng không cố ý khóa cửa lại, cuối cùng nhìn ra ngoài cửa, thì phát hiện ra là không còn kịp nữa rồi!

Mười mét...

Năm mét...

Một mét...

Một tiếng ầm vang lên

Khoang máy bay rung mạnh. Đồng Học Bàn và mấy người không thắt dây an toàn bị bay ra ngoài!

Máy bay đã hạ cánh, hẳn là phi công đã hạ cánh lên mặt biển để giảm xóc, sau đó thì để máy bay lướt nhanh đến đảo đá nhỏ!

Ầm ầm ầm!

Hành lý trong khoang hành lý rơi xuống! Máy bay đã bị vỡ nát ra!

Đồng Học Bàn mặc áo cứu hộ, hai tay dùng lực bám chặt vào tay vịn ghế ngồi, một giây, hai giây, ba giây... một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Trước khi chết Đồng Học Bàn chỉ kịp nhìn thấy một đốm lửa bùng cháy trong khoang máy bay! Một tiếng nổ lớn thổi bay tất cả mọi người!

Một màu đen sì, cảm giác như đi vào giấc mơ.

Cảnh này Đồng Học Bàn thấy rất quen thuộc, có điều hẳn biết mình đã chết, ngay cả cảm giác đau đớn cũng không có, nháy mắt một cái đã chết.

Quả nhiên là không hạ cánh thành công, máy bay đã đụng vào đá ngầm trên đảo và nổ mạnh. Mặt biển căn bản không đủ để giảm tốc độ của máy bay

Con mẹ nó! Không thể cứ như vậy mà chết được!

Báck sáu mươi giây!

Thời gian lùi lại!

“Rơi xuống biển rồi!”

Đầu óc Đồng Học Bản quay cuồng, thân mình đương nhiên vẫn ngồi trên ghế, dây an toàn vẫn thắt ngang người.

Trên mặt vẫn đeo mặt nạ dưỡng khí, quay về một khắc trước khi máy bay rơi!

Đường thoát hiểm không mở được! Cửa sổ hẳn là đập được!

Không cần nhiều lời, Đồng Học Bản dùng khuỷu tay đánh vào cửa sổ.

Bình! Trên lớp kính lập tức xuất hiện vết rạn nứt, loại thủy tinh này là loại chuyên biệt dành máy bay, so với thủy tinh bình thường thì chắc chắn hơn nhiều, nhưng hoàn toàn có thể dùng sức đập vỡ!

Hai cái!

Ba cái!

Bốn cái!

Cửa thủy tinh đã vỡ tan!

Vừa thấy như vậy, ánh mắt Đồng Học Bản run lên, thoát khỏi dây an toàn, xoay người một cái, tiện tay lấy một cái Ipad từ trong đồng hành lý vừa rơi xuống, dùng sức đập vỡ lớp kính thứ hai.

Rắc một tiếng, lớp thủy tinh một lần nữa lại bị đập ra, dùng tốc độ nhanh nhất có thể hất hết những mảng thủy tinh vỡ trên cửa sổ, Đồng Học Bản thò đầu ra ngoài, hô, một luồng hấp lực thật lớn ập tới, hầu như muốn đem đầu hắn kéo bay đi!

Đau !

Không thể hít thở được!

Đồng Học Bản cắn chặt răng, dùng sức đẩy toàn thân mình ra ngoài, có điều áo cứu sinh mặc trên người, căn bản là thể tích quá lớn, vướng không thể chui vừa, hắn chỉ có cách lui vào trong, cởi bỏ áo cứu sinh, xong lại nhanh chóng trườn mình chui ra ngoài. Cũng may là hắn không mập, nghiêng người một chút là có thể chui ra khỏi cửa sổ.

Nhưng thân người vừa chui ra khỏi máy bay, Đồng Học Bản đã bị dòng khí bên ngoài cuốn bay!

Vù vù!

Trời đất xoay chuyển!

Lửa bốc ra từ thân máy bay, bầu trời, biển lớn, những hình ảnh này không ngừng đập vào mắt, Đồng Học Bản cứ quay cuồng trong không trung, chính mình cũng không biết mình đang ở đâu, chỉ biết là đang rơi xuống, không ngừng rơi xuống, loại cảm giác này so với chết quả thực còn khó chịu hơn nhiều, hít thở đều rất khó khăn.

STOP!

Đồng Học Bản cảm thấy thời cơ đã đến, hô lớn một tiếng STOP!

Anh nghĩ rất đơn giản, lợi dụng lúc thời gian ngừng lại, lúc mình đang lơ lửng trên không trung, giảm nhỏ bớt áp lực không khí xung quanh, sau đó yên ổn nhảy xuống biển

Thời gian ngừng lại!

Nhưng chỉ hai giây sau, Đồng Học Bản lại cảm thấy toàn thân đau đớn như bị xé rách! Mọi thứ trước mắt trở nên đen ngòm!

Bóng đen sau khi ngắt xủ đi cùng sau khi tử vong cảm giác rõ ràng không giống, lâm vào một mảng hắc ám Đồng Học Bản trên mặt ngạc nhiên, biết chính mình lại đã chết một lần nữa!

Sao lại có thể như thế?

STOP không có tác dụng? Sao mình lại tiếp tục rơi xuống?

Vừa nghĩ Đồng Học Bản liền hiểu, hấn stop thì chỉ có thể dừng thời gian của người khác, dừng thời gian mọi thứ trên thế giới này, nhưng chỉ có bản thân mình là không thể, bây giờ nghĩ lại thấy rất đúng, lần trước khi Đồng Học Bản dùng stop, chính bản thân mình nhảy lên vẫn bị ảnh hưởng, vẫn có trọng lực tác dụng lên người hấn, cho nên duy độc trọng lực chính hấn là không có cách nào dùng stop dừng lại!

Quả nhiên không được sao?

Quả nhiên bỏ mạng như thế này sao?

Back bảy mươi giây!

Thời gian lui về!

Máy bay sắp hạ cánh, tiếng khóc và tiếng hét chói tai vang lên không dứt!

Ngồi ở cạnh cửa sổ, Đồng Học Bản hít một hơi thật sâu, cách này cũng không được, cách kia cũng không xong, làm thế nào bây giờ? Không lẽ cứ ngồi đây chờ chết sao?

Đúng rồi, lại thử cách này đi!

Nếu cách này mà cũng không được thì coi như chẳng còn hy vọng gì nữa!

Không hề cởi bỏ dây an toàn, Đồng Học Bản ngồi trên ghế hít ba hơi thật sâu, cuối cùng lên kế hoạch thoát thân, mặc kệ kết quả thế nào, hấn nhất định phải thử một lần. Kết quả là Đồng Học Bản nắm tay lại, dùng lực đâm thật mạnh vào cánh cửa làm bằng thủy tinh hữu cơ ở bên cạnh, một cái, hai cái, ba cái.

Hai lớp thủy tinh trong ngoài đều nhanh chóng được đập nát

Một lực hút thật lớn hầu như muốn hút Đồng Học Bản ra ngoài không trung.

“Anh làm gì!”

“Không được đập vỡ cửa kính! Anh điên rồi à?”

Những hành khách bên cạnh quát lớn. họ cũng bị ảnh hưởng của lực hút, cảm thấy càng nguy hiểm hơn

Đồng Học Bản không hiểu tiếng Nhật, cũng không hiểu bọn họ đang nói gì, nghiêng đầu, nheo nheo mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, thấy càng ngày càng gần biển

Mười năm mét...

Mười mét...

Năm mét...

Một mét...

Ầm, ầm, ầm! Máy bay lao vào mặt biển! Hạ cánh khẩn cấp!

Chính là bây giờ!

Lúc này Đồng Học Bản hô lên chỉ lệnh STOP!

Tiếng stop vừa được thốt ra, trong nháy mắt một cỗ tiếng nổ mạnh cùng ánh lửa thật lớn đã cuốn hướng về phía cabin chứa đồ cùng hành khách!

Sau đó... thời gian ngừng lại!

Ánh lửa như gào rít ngay trước mắt Đồng Học Bàn, luồng hơi nóng bao tỏa xung quanh, hầu hết các đồ đạc và đa số hành khách đều bị nhấn chìm trong biển lửa, có một số người bị trận nổ làm cho tan xác, có người bị lửa lớn cuốn vào không thấy bóng dáng, có người thì bị những mảnh nhỏ của xác máy bay đâm vào người, cả thế giới như chìm vào trong yên tĩnh một cách quỷ dị, trường hợp mười phần thảm thiết. Cho dù Đồng Học Bàn nhìn quen sinh tử trong lòng đều nhìn không được run run một hồi.

Hầu hết tất cả mọi người đều chết!

Chết rất thảm!

Cách thái dương bên trái Đồng Học Bàn chừng năm sáu li, một mảnh nhỏ cửa sổ nổ tung đang bắn về phía hắn, nổ mạnh sinh ra lửa lớn cũng chỉ sợ chừng một giây sẽ đem hắn cắn nuốt, nếu Đồng Học Bàn stop lại trễ một chút nữa, không hề nghi ngờ, hắn cũng khẳng định chết oan chết uổng!

Không còn thồn gian nhìn lại những người khác xem họ như thế nào, Đồng Học Bàn còn không biết được liệu hắn có cơ hội sống hay không. Nhìn thấy máy bay đã hoàn toàn rơi xuống, Đồng Học Bàn lập tức cởi dây an toàn, chui ra ngoài cửa sổ, lần này cho dù hắn có mặc áo cứu sinh cũng có thể chui ra một cách thuận lợi, bởi vì vụ nổ vừa rồi đã làm vỏ máy bay bị rạn nứt rất lớn, đủ để một người chui qua. Cúi đầu xuống, Đồng Học Bàn liền nhảy lên trên cánh máy bay chỉ còn hơn một nửa đang chìm trong lửa!

Hình dạng của máy bay đã sớm bị biến dạng, nửa thân trước ngập trong biển lửa, căn bản là không thể nhìn thấy gì.

Phía dưới cánh cửa này chính là biển, đầu của máy bay nhập vào đảo đá ngầm, đá ngầm nhìn qua không lớn, phỏng chừng ngay cả một cái phi cơ đều chứa không được, phi công lựa chọn nơi này hạ cánh tám phần là một lựa chọn thực sai lầm.

Đồng Học Bàn nhìn nhìn xung quanh thấy đúng là cũng chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài cái đảo đá ngầm này. Nhưng nếu máy bay lại nổ lớn một lần nữa thì e rằng đảo đá ngầm này cũng bị đánh tan, căn bản Đồng Học Bàn không thể lên đây, cách duy nhất bây giờ là nhảy xuống biển rồi bơi càng xa càng tốt, tránh những chấn động của vụ nổ tiếp theo.

Hô!

Đồng Học Bàn nhảy xuống.

Nhưng lúc chuẩn bị bơi đi lại phát hiện thấy mình đang đứng ở trên mặt biển, nước biển dưới chân cũng bị thời gian dừng lại, giống như là giẫm lên nền xi măng vậy. Đồng Học Bàn lại có thể cứ như vậy đứng ở trên sóng biển, sững sốt một chút, sau đó Đồng Học Bàn cũng nghĩ ra điểm mấu chốt, không thể trì hoãn, ngay lập tức chạy về hướng ngược lại, tận lực rời xa phi cơ cùng đá ngầm!

Mười mét...

Năm mươi mét...

Một trăm mét...

Thời gian không còn nhiều lắm, Đồng Học Bàn lại thầm niệm một tiếng stop!

Ầm ầm!

Máy bay nổ mạnh! Ngay cả đảo đá ngầm cũng bị nuốt hết! Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng tăm hơi! Cùng xác máy bay chìm vào sóng biển!

Trận nổ mạnh đó làm cho sóng biển cuộn trào! Cao trên mười mét!

Hô! Đồng Học Bàn rơi vào trong nước biển, nhất thời bị sóng bao phủ!

Đồng Học Bàn mất đi tri giác!

497. Chương 495: Cứu Tử Nhất Sinh!

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Cũng không biết trải qua bao lâu, trời tối đen.

Rầm, sóng biển chập thật mạnh ở trên mặt, Đồng Học Bân hắt hơi một cái, tỉnh lại, trợn mắt nhìn xem bốn phía, theo bản năng ngẩn ra một chút, chợt mới rõ ràng được tình cảnh chính mình, máy bay nổ, rồi nổ lên từng đợt sóng lớn, anh em đây là hôn mê bất tỉnh bị nước biển cuốn đi? Cũng may trên người có phao cứu sinh, hiện tại Đồng Học Bân lơ lửng ở trên mặt biển, xung quanh tối đen ngoại trừ biển lớn thì chính là sóng.

Đây là nơi nào?

Máy bay rơi ở đâu?

Nương ánh trăng tìm kiếm chung quanh, Đồng Học Bân đã muốn mất phương hướng, hiện tại hẳn là buổi tối, mà chính mình khi từ trên máy bay thoát đi mới là buổi chiều, thời gian dài như vậy trôi nổi ở trên mặt biển, có trời mới biết giờ phút này đang ở phương nào, Đồng Học Bân chỉ cảm thấy chính mình khả năng cách địa điểm máy bay gặp rủi ro rất xa, chung quanh chỉ có hải dương mênh mông vô bờ, trừ cái đó ra cái gì cũng nhìn không thấy.

Cái này thật sự là tình huống cực kỳ tồi tệ!

Đồng Học Bân trong lòng lạnh lẽo, lẻ loi một mình ở trôi nổi trong biển, đây là cục diện kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, trong lòng thở dài một hơi, Đồng Học Bân chỉ biết không dễ dàng thoát nạn như vậy, tuy rằng tránh thoát rơi máy bay, tránh thoát vụ nổ, nhưng nguy cơ tử vong lại vẫn là chưa có đi qua, nơi này cách địa điểm rơi máy bay xa như vậy, đội cứu sinh có thể tìm được mình sao? Không nói cái này, chỉ sợ địa phương máy bay rơi cũng không dễ dàng tìm được, Đồng Học Bân trước khi ngất xỉu đi cũng nhìn thấy đến phiến đá ngầm kia cũng đều bị đánh đắm vào trong biển, tất cả đều mất đi tung tích, hiện tại trên mặt biển nhiều lắm lưu có một chút vật trôi nổi, đội máy bay cứu sinh có thể chú ý tới hay không cũng khó mà nói được.

Tránh thoát mừng một cũng trốn không được mười lăm?

Chính mình vẫn là khó thoát khỏi cái chết?

Đồng Học Bân mắng câu con mẹ nó, mắng rất lớn, nhưng liếc mắt một cái vẫn vọng chưa đến cuối trong nước biển, thanh âm của hắn là nhỏ bé như vậy.

Không được!

Thật vất vả sống sót! Phải nghĩ lại biện pháp!

Đồng Học Bân hiện tại hy vọng duy nhất chính là được đội máy bay cứu viện phát hiện, cho nên vì đợi được bọn họ, Đồng Học Bân phải tìm một địa phương có thể đặt chân, hẳn là da thịt, không có khả năng ngâm ở trong nước biển thời gian dài, hiện tại nửa người phía dưới đã muốn có chút kiên trì không được, ban đêm nước biển vô cùng rét lạnh, hàn ý nhẹ nhàng từ chân trải rộng lên toàn thân, hai chân của Đồng Học Bân đã sớm cứng ngắc.

Bơi thôi!

Có thể tìm được một hòn đảo nhỏ có cây có nước là tốt nhất!

Đồng Học Bân tuyển một cái phương hướng, bắt đầu không có mục đích mà bơi đi, thứ nhất tìm địa phương đặt chân, thứ hai cũng là hoạt động chút, không để cho chính mình bị đông chết.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Bơi bơi, bơi bơi, mệt mỗi thì nghỉ một lát, khôi phục thể lực lại tiếp tục bơi về phía trước.

Nhưng mà trong biển lớn mờ mịt trừ bỏ nước chính là nước, đừng nói hải đảo, ngay cả cái rầm cũng không phát hiện, trong nước còn có cá từ sát bên người hần bơi qua, một phúy trước Đồng Học Bản thậm chí còn thấy một cái bóng đen dài hơn hai thước từ trong vùng biển trước người nhoáng lên một cái mà qua, làm cho hần cả kinh sợ gặp cá mập gì đó một nhát đene hần ăn tươi, vì thế vội vàng thay đổi phương hướng né tránh nơi đó, trong lòng có chút hoảng hốt.

So với một người lạc đến rừng rậm nguyên thủy, biển lớn mới là đáng sợ nhất.

Không nước ngọt có thể dùng, không có thực vật, một người căn bản sống không nổi, lạnh chết, đói chết, khát chết, chết đuối, bị cá cắn chết, đến cuối cùng cũng đều là những kiểu chết này.

Đêm khuya.

Gió biển gào thét, thê thê lạnh lùng.

Đội cứu viện cùng hải đảo Đồng Học Bản một cái cũng không thấy được, nhưng thật ra uống vài ngụm nước, toàn thân đều đã là sức cùng lực kiệt, không còn có khí lực bơi lội.

Ai ngờ họa vô đơn chí, trên mặt biển đột nhiên nổi lên sóng gió!

Hô! Hô!

Gió biển như quỷ kêu xoay quanh đỉnh đầu Đồng Học Bản, hần khổ sở nhìn xem xa xa, trên mặt biển nổi lên từng đợt sóng, càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, vài phút sau, sóng biển cao bốn năm thước liền gào thét giết đến trước mặt Đồng Học Bản, giống một cái miệng lớn đem Đồng Học Bản nuốt sống!

Phốc!

Đồng Học Bản nhanh nhảm mất bịt mũi, thân mình thời gian tiếp theo đã bị cuốn vào trong sóng biển kéo xuống đáy biển!

Không khí trong ngực kiên trì không được bao lâu, Đồng Học Bản nhiều lắm bể khí một phút đồng hồ, ở trong biển đen kịt cổ hết sức địa mở mắt bị nước biển làm cho đau đớn, hần lập tức dùng ra khí lực cuối cùng, hai chân liều mạng đạp xuống phía dưới, bất quá hải lưu sớm đem Đồng Học Bản cuốn đi nơi nào không biết, cũng may phao cứu sinh có sức nổi, ở thời điểm Đồng Học Bản sắp nín không được khí đem hần kéo lên trên mặt nước!

Hô!

Đầu Đồng Học Bản rốt cuộc ra khỏi nước, từng ngụm từng ngụm hít không khí!

Còn không đợi hần hít thở thống khoái, đợt sóng to tiếp theo lại một lần nữa đè ép lên, hung hăng đem Đồng Học Bản lại kéo vào sóng biển, sau lưng cùng cánh tay trái hần bị sóng đánh sinh đau, giống như đã sưng lên!

Một lần lại một lần, Đồng Học Bản ở trong biển giãy dụa.

Hai mươi phút sau, mặt biển dần dần bình ổn phần nộ, gió biển cũng nhu hòa xuống.

Sống sót sau tai nạn Đồng Học Bản thở phào nhẹ nhõm, mệt như chó chết, vừa lạnh vừa mệt vừa đói vừa khát, cái cảm giác kia, quả thực khó mà nói ra, so với chết còn khó chịu hơn. Nhưng một khi nghĩ đến Tạ Tuệ Lan cùng Cù Vân Huyền, nghĩ đến mẹ cùng Ngụ Mỹ Hà, Đồng Học Bản trong lòng nhất thời hung ác, cho dù chết mình cũng phải kiên trì xuống, con mẹ nó, không phải biển lớn sao, anh em con mẹ nó từ nhỏ đến lớn sợ qua ai??

Bình!

Phía sau lưng đột nhiên đau xót, đụng vào cái gì đó!

Đồng Học Bản mắng một tiếng, nhưng nhìn lại hần liền ngây ngẩn cả người, chuyển tức tinh thần đại chấn, trời không tuyệt mình!

Bị sóng biển không biết đưa tới đâu, Đồng Học Bản lại có thể đụng vào một khối đá ngầm!

Đó là một khối đá ngầm rộng ước chừng bốn năm thước, nhô ra khỏi mặt biển chừng hai thước!

Đồng Học Bân rút cuộc tìm được địa phương đặt chân, vội vàng ôm lấy đá ngầm, trọt lên trọt xuống khó nhọc leo lên, rồi ngã vật ra nằm trên mặt đá ngầm không quá bằng phẳng, thở hồng hộc, rút cuộc ngồi dậy không nổi nữa. Nghe tiếng sóng biển bên tai, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, Đồng Học Bân biết, nếu đội cứu sinh tìm được xác máy bay, trong nước hần cũng đã nhận được tin tức, biết mình đã chết.

Máy bay rơi người chết, dưới loại tình huống này khẳng định là toàn bộ gặp nạn, thi thể toàn bộ hành khách nhắm chừng đều không đầy đủ, cho dù vớt, cũng không khả năng có thể phát hiện thiếu một người, huống hồ thi thể cùng máy bay đều rơi vào dưới biển sâu, vớt như thế nào? Cho nên Đồng Học Bân khẳng định cũng bị phán định tử vong, nhiều nhất cũng là mất tích, tại loại gặp nạn ở biển sâu, mất tích cùng tử vong cơ bản là ngang bằng, không có gì khác nhau.

Biết mình chết, Huyền di sẽ không thực đem đứa nhỏ bỏ đi?

Tạ tỷ thế sao? Sẽ không thực gả cho Trình Khắc Lượng Phó Huyện trưởng kia chứ?

Chức vụ của anh em? Có bị Cổ Cục trưởng chiếm lấy không?

Miên man suy nghĩ một lát, Đồng Học Bân vỗ thật mạnh vào trán, bây giờ còn rảnh rỗi nghĩ mấy cái này sao? Sống sót như thế nào mới là lo lắng hàng đầu!

498. Chương 496: Bắt Cá

Buổi sáng.

Ngày phơi nắng, đá ngầm trên mặt biển cũng một mảng nóng bỏng.

Đồng Học Bân là bị nóng làm tỉnh, mở mắt ra hần nhìn chung quanh, chống vào đá ngầm nóng bỏng đứng lên, đội cứu sinh vẫn chưa có tới. Ban đêm lạnh, ban ngày nóng, hoàn cảnh nơi này quả thực là khó mà sống, Đồng Học Bân cũng không biết chính mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Một ngày?

Hai ngày?

Chỉ sợ sẽ không lâu như vậy, hần hiện tại cũng đã chống đỡ không được.

Đều nói con người dưới tình huống không ăn không uống có thể kiên trì hai ba ngày, nhưng đó là nói dưới tình trạng bình thường, Đồng Học Bân buổi chiều ngày hôm qua là trải qua vài lần sinh tử, chẳng những thể lực tiêu hao không ít, tinh thần cũng cực kỳ mệt mỏi, sau lại trôi nổi trên biển lớn mười mấy giờ có thừa, lại bị mấy lần sóng to đánh cho đến tình trạng kiệt sức, năng lượng cùng nước trong thân thể sớm tiêu hao không sai biệt lắm, đói, khát, mệt, các loại tư vị nẩy lên trong lòng.

Đồng Học Bân vì không cần hao năng lượng, liền vẫn không nhúc nhích nằm ở trên đá ngầm nóng bức, quần áo ngày hôm qua cởi sớm đã phơi nắng khô, hần liền mặc ở trên người để tránh tia tử ngoại tập kích.

Cứ như vậy đi xuống thật sẽ chết.

Một giờ...

Ba giờ...

Năm giờ...

Kiên trì, kiên trì, lại kiên trì.

Nhưng theo thời gian từ buổi sáng đến buổi chiều, Đồng Học Bân tâm cũng càng thêm lạnh lẽo.

Máy bay gặp nạn đã hơn hai mươi bốn giờ, loại sự kiện rơi máy bay này dựa theo lệ thường trước đây, đại bộ phận quốc gia trên thế giới đều đã nhận được tin tức, công tác tìm kiếm cứu nạn cũng khẳng định đã sớm bắt đầu, không có khả năng bỏ qua máy bay mất tích, nhưng mà đến hiện tại, Đồng Học Bân ngay cả bóng dáng đội cứu sinh đều không có thấy, hần hiện tại hầu như có thể khẳng định, mình đã trôi ra khỏi

hải vực máy bay rơi, hơn nữa tám phần là khoảng cách rất xa nơi đó, nếu không không có khả năng một chút động tĩnh cũng nhìn không tới. Đồng Học Bản trải qua, cũng biết một ít trình tự cùng phương thức tìm kiếm cứu nạn, bình thường là quay chung quanh địa điểm phát sinh triển khai mở rộng phạm vi tìm kiếm theo hình tròn, nếu cách quá xa, là không có khả năng tìm được.

Đội cứu sinh sẽ không đến đây?

Chính mình cái gì cũng đợi không được?

Con người một khi không có hi vọng, thường thường sẽ rất khó kiên trì xuống, hơn nữa giờ phút này Đồng Học Bản cũng quả thật đã đến bước hấp hối, hẳn rất khát rất đói.

Uống nước biển?

Không được, uống so với không uống chết càng nhanh hơn.

Dùng phương pháp chưng cất đem nước biển biến thành nước ngọt? Không có lửa! Không có lọ!

Đồng Học Bản sờ soạng trên ngoài, còn có một xâu chìa khóa cùng hai tấm danh thiếp, di động cùng ví tiền các thứ đều bị sóng biển ngày hôm qua làm văng mất rồi.

Ăn danh thiếp?

Cái này con mẹ nó cũng không đỡ đói!

Cảm giác bụng đói kêu vang mau đem Đồng Học Bản muốn chết đến nơi rồi, cứ như vậy đi xuống, sợ là ngay cả buổi tối cũng chống đỡ không nổi, hư thoát, đổ mồ hôi lạnh, cả người như nhũn ra, Đồng Học Bản cảm thấy tử vong cách mình càng ngày càng gần, nuốt nuốt cổ họng khô cần, hẳn thở dài thật sâu, hy vọng Tạ tỷ Huyền đi cùng Ngu đại tỷ đều có thể tìm được chỗ dựa tốt đi, hy vọng lão Dương có thể đối với mẹ tốt một chút, hy vọng...

Bỗng nhiên, trên mặt biển tiếng sấm đại động, một mảng mây đen nhẹ nhàng kéo tới!

Trời muốn mưa ?

Trên biển mưa khăng định không phải ít, Đồng Học Bản chờ chính là cái này, cũng bắt chấp lưu di ngôn, không biết khí lực đến từ chỗ nào, hẳn hô một cái liền từ trên đá ngậm đứng lên, đem áo cứu sinh mặc vào, ngẩng cổ chờ đợi. Trên biển mưa xuống bình thường cùng với sóng biển, nếu loại sóng to như ngày hôm qua lại đánh úp tới, đá ngậm cao hai thước này cũng trốn không qua một kiếp, cho nên Đồng Học Bản tận khả năng đề thấp trọng tâm dựa vào mũi nhọn một khối đá ngậm, ổn định thân hình.

Hơn mười phút sau, mưa đã đến!

Ầm ầm ầm, tiếng sấm, tia chớp, mưa to tầm tã xuống!

Đồng Học Bản khát đến điên rồi, vội vàng ngửa đầu giương miệng từng ngụm từng ngụm uống, bởi vì đá ngậm khe hở nhiều, căn bản không có chỗ trống có thể chứa nước, Đồng Học Bản một bên há miệng một bên không quên nâng lên hai tay tiếp nước mưa, nhưng mà một đôi tay cùng một cái miệng dù sao diện tích quá nhỏ, cá nửa phút sau, Đồng Học Bản mới uống được mấy chục giọt nước mưa, đem nước mưa hứng trên tay đưa lên miệng, vẫn là không đủ, cũng chỉ nhiều lắm tương đương với uống một ngụm nước khoáng, cổ họng còn rất khát.

Nhưng vào thời điểm này, mây đen xa dần, mưa muốn ngừng!

Con mẹ nó! Người con mẹ nó mưa nhiều một chút thì chết sao?

Đồng Học Bản giận, điểm ấy nước làm sao đủ? Vẫn là kiên trì không được bao lâu, vì thể linh cơ vừa động, hẳn đột nhiên hét lớn một tiếng STOP!

Tiếng kêu quàng quạc của hải âu đình chỉ!

Sóng ngưng lại, tiếng gió đột nhiên đình chỉ, tất cả đều dừng lại ở giờ khắc này.

Đồng Học Bản còn có thời gian còn thừa bốn năm phút, không nhiều lắm, cho nên nhìn nhìn vô số giọt nước mưa yên lặng ở trong không khí trước mắt, hẳn lập tức há mồm hướng lên, từng giọt từng giọt ngậm

vào trong miệng, năm giọt... mười giọt... hai mươi giọt... năm mươi giọt... Chờ đem các giọt nước mưa trên không chung quanh đá ngầm đều ăn không sai biệt lắm, Đồng Học Bản mới là thâm hô giải trừ, hô, thời gian phục hồi, giọt nước mưa trong miệng đọng lại cũng nhất thời biến thành nước hội tụ cùng một chỗ, bị Đồng Học Bản một ngụm nuốt xuống!

Thoải mái!

Rầm rầm, mưa lại rơi xuống, mắt thấy mau ngừng.

Đồng Học Bản lại hô một tiếng STOP!

Thời gian dừng lại, Đồng Học Bản tiếp tục dùng cả miệng lẫn tay, một bên nuốt giọt mưa một bên lấy tay đi bắt giọt nước mưa bên cạnh, mưa thực gấp, cho nên giọt nước định ở không trung cũng rất dày, hầu như là chụp một cái có thể có năm sáu giọt vào tay, chờ tụ lại không sai biệt lắm, Đồng Học Bản giải trừ, đem nước mưa trong miệng nuốt xuống, lại đem nước mưa trên tay ừng ực uống vào bụng, cái cảm giác giải khát này, quả thật là sáng khoái.

Một lần...

Ba lần...

Năm lần...

Sau đó không lâu, Đồng Học Bản uống nước đến no bụng thoải mái nằm ở trên đá ngầm, uống đến cảm thấy mỹ mãn, cả người thư sướng.

Vấn đề nước xem như tạm thời giải quyết, nhưng cái ăn...

Trông mắt vừa chuyển, Đồng Học Bản đầu óc cũng linh hoạt lên một ít, bỗng nhiên từ trên đá ngầm đứng lên cúi đầu nhìn xem mặt biển, trận mưa lần này không có bốc lên sóng gió quá lớn, trên mặt biển thượng chỉ chốc lát sau liền bình tĩnh xuống, như một tấm gương ngọc bích, từ góc độ này xem cũng là hình ảnh mười phần xinh đẹp, bất quá Đồng Học Bản hiển nhiên không có tâm tình thưởng thức, hần chớp chớp mắt nhìn chăm chăm vài phút, đột nhiên nhãn tình sáng lên!

Có cá!

Cái này thật ra là vô nghĩa, biển đương nhiên là có cá, hơn nữa nhiều đến đếm không hết.

Nhưng mà cá nơi này là bắt không được, cho dù là một ngư dân rất có kinh nghiệm, không cần câu, không mồi câu, không lưới đánh cá, dưới tình huống cái rầm chó đều không có chỉ có dùng tay không đi bắt cá? Dù cho kỹ thuật có tốt cũng rất khó khăn, nơi này cũng không phải là sông nhỏ, mà là đại dương mênh mông! Như thế nào mà bắt?

Nhưng Đồng Học Bản lại nghĩ tới một cái chủ ý.

Hần cởi áo cứu sinh, hít vào một hơi, àm một cái liền nhảy vào trong biển!

Phù phù, nước biển mát mẻ từ bốn phương tám hướng đè ép tới, Đồng Học Bản khó nhọc ở trong nước mở to mắt, nín hơi lặn xuống nước bơi ở chung quanh đá ngầm, quay đầu nhìn xung quanh, nửa phút sau, Đồng Học Bản trôi lên trên mặt nước, hô, sau khi thở hỗn hển mấy hơi hần lại xuống nước, vòng đi vòng lại. Vừa mới uống không ít thủy, hiện tại cảm giác hư thoát tuy rằng còn, nhưng khí lực cũng dần dần khôi phục một ít.

Mười phút trôi qua.

Bỗng nhiên, Đồng Học Bản trong biển ánh mắt nhú lại, hần thấy một con cá, con cá này trên người có ít màu sắc, bởi vì ánh sáng trong biển không tốt, cũng nhìn không rõ là màu sắc gì, hình như là hơi tối một ít, dáng vóc cũng không nhỏ, ước chừng có bằng một con cá chép trưởng thành, giờ phút này nó đang ở trước người Đồng Học Bản chừng hai ba thước, quay lưng về phía Đồng Học Bản, bơi thật sự mau.

Chính là nó!

Đồng Học Bản tốc độ bơi hiển nhiên không có cách nào cùng cá so sánh, vừa duỗi tay ra, con cá kia đã muốn bị sợ mà chạy mất, thay đổi phương hướng, bơi cũng nhanh hơn.

Muốn chạy?

STOP!

Nước biển chợt động lại ở chung quanh! Thời gian dừng lại!

Thời gian tĩnh chỉ làm cho tất cả vật thể đều bị một loại “tĩnh chỉ lực” tác dụng, ví dụ như di động rơi xuống giữa không trung, Đồng Học Bản muốn lấy được nó cũng phải dùng một lực đạo lớn hơn bình thường nhiều, giống nhau đạo lý, nước biển cũng là như vậy, trước đó Đồng Học Bản có thể ở trên mặt biển đi lại mà không rơi xuống nước, hiện tại cùng trong nước hần cũng phải dùng lực rất lớn mới có thể di chuyển ở trong nước hoạt động đi về phía trước.

Mười cm...

Hai mươi cm...

Nửa thước...

Ngay tại thời điểm Đồng Học Bản đã mau không nín được khí, tay hần rút cuộc đã đến được con cá đang không nhúc nhích, một tay nắm chặt lấy!

Giải trừ!

...

...

Thời gian khôi phục!

Cá biển ở trong tay bùm bùm giãy dụa , Đồng Học Bản đương nhiên không có khả năng buông tay, móng tay đều xiết vào thân cá, nhanh chóng trồi lên mặt nước, leo lên đá ngầm từng ngum từng ngum thở phì phò.

Cuối cùng đắc thủ!

Đồng Học Bản đem cá đập chết, cúi đầu nhìn, bắt đầu mổ bụng cá, đem bộ lòng đều bỏ ra ngoài, nhúng xuống nước rửa sạch máu cá, sau khi mang lên, Đồng Học Bản có chút buồn nôn nhìn nhìn thịt cá sống, nuốt nuốt nước miếng, xé một miếng thịt cá nhét vào miệng.

Ừm, lại dai lại tanh, không dễ ăn lắm.

Nhưng chuyện tới giờ hần còn có cái gì có thể lựa chọn? Ăn có sống so với ăn danh thiếp cái nào tốt hơn? Huống hồ không phải một số món ăn cũng là ăn cá sống sao?

Ăn đi!

Ăn mới sống được!

Đồng Học Bản đã rất đói bụng, quản cái gì ăn ngon hay không, nhanh gọn đem con cá không biết là giống cá gì giải quyết sạch, cuối cùng ợ một cái, hai ba cân thịt cá đã vào bụng, ăn no là no rồi, nhưng bụng đột nhiên hơi có chút đau, có lẽ là ăn sống khó tránh khỏi có ký sinh trùng linh tinh gì đó, Đồng Học Bản cười khổ, đau thì đau đi, cũng so với chết đói vẫn tốt hơn? Tốt xấu gì hiện tại mình còn biết khó chịu, cái này cũng là Đồng Học Bản hần, nếu đổi là người khác, đừng nói ăn cá, ngay cả cái bóng cá cũng đều không thấy được.

Nằm ở trên đá ngầm, Đồng Học Bản không có việc gì nhìn thái dương sắp lặn, ánh mắt phai nhạt dần, ánh mắt phức tạp chợt lóe qua.

Đội cứu sinh nếu không đến, chính mình chẳng lẽ phải ở trên biển sống cả đời?

Hơn nữa mặc dù hiện tại vấn đề ăn no đã giải quyết, đáng sợ cũng là tạm thời, vạn nhất ba ngày không mưa, vạn nhất tìm không thấy cá, mình vẫn là trốn không khỏi cái chết.

Làm sao bây giờ?

Như thế nào mới có thể trở về?

Đồng Học Bản không biết, hần lần đầu tiên phát giác nhân loại ở trước mặt thiên nhiên là nhỏ bé như vậy, căn bản không thể phản kháng.

499. Chương 497: Có Thuyền Tối!

Một ngày...

Năm ngày...

Mười ngày...

Trong nháy mắt, hơn mười ngày trôi qua.

Giữa trưa hôm nay, Đồng Học Bản đem con cá buổi sáng nay đánh được thuận thực dùng chìa khóa xẻ ra, phơi ở trên đá ngầm, để cho ánh nắng cực nóng chiếu lên trên, cứ một lát lại trở lật, qua ước chừng hai giờ, Đồng Học Bản mới đem miếng cá nửa sống nửa chín đưa vào miệng ăn, sau khi ăn no lại tiếp tục tựa vào đá ngầm nhìn ra xa xa.

Hơn mười ngày, người đội cứu viện vẫn chưa có tới.

Ngẫm lại nhiều ngày như vậy sống ở trên biển, quả thực nghĩ lại mà kinh, có vài lần Đồng Học Bản thiếu chút nữa đã đi đời nhà ma, không phải thiếu chút nữa bị sóng biển cuốn đi, thì cũng là suýt nữa dưới tình huống ở hai ngày hai đêm trời không có mưa mà bị khát chết, may mắn hần đều ương ngạnh sống qua. Nhưng mà những ngày này làm thế nào sống qua? Ví dụ như hiện tại, từ sau hai ngày trước hạ qua một lần mưa, Đồng Học Bản đã muốn hai ngày không uống nước, cổ họng đã muốn bốc hỏa, chỉ có thể mượn lượng nước nhỏ bé ở trong thịt cá để duy trì lượng nước tối thiểu để sinh tồn xuống, nhưng điều này sao đủ? Đồng Học Bản thực mau không được rồi, thân thể cũng vậy, tinh thần cũng vậy.

Đội cứu viện, các người đang làm cái gì vậy, nhanh tới đây có được không?

Nếu không đến mà nói anh em cũng sắp thành con mẹ nó khô rồi!

Đồng Học Bản đưa tay hướng lên trên trời, hừ không dùng sức chụp chụp, máy bay trực thăng tới không được mà nói, ít nhất cũng cấp cho anh em một trận mưa nữa chứ.

Hơn mười ngày, cái này cũng chính là Đồng Học Bản có STOP áp trận, nếu đối người khác căn bản không có khả năng kiên trì lâu như vậy. Nhưng mà dù sao cũng không phải vô hạn, vấn đề nguồn nước lại không có biện pháp giải quyết, ăn không ngon, uống không tốt, hơn nữa ban đêm cùng ban ngày chênh lệch nhiệt độ quá lớn, Đồng Học Bản sinh mệnh lực đã tiêu hao từng chút một, hần cảm thấy chính mình đã muốn đến cực hạn, cảm giác có lẽ vừa ngủ xuống sẽ là tỉnh lại không được.

Ai... Ai... Ai...

Bỗng nhiên, Đồng Học Bản khóe mắt vừa động, giống như nhìn thấy cái gì đó.

“Ồ?” Hần ngồi xuống một chút, nhìn ra phương xa.

Chỉ thấy trên mặt biển có một bóng dáng đen tuyền, càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn, nhưng mà xem không rõ lắm, cách vẫn quá xa.

Là cái gì?

Cá mập? Cá voi? Hay là...

Gần, càng gần, Đồng Học Bản đồng tử đột nhiên co rụt lại, rốt cuộc thấy rõ xa xa - là thuyền! Một chiếc thuyền!

Đồng Học Bản một chút liền vui vẻ, vẻ mặt lập tức phấn chấn hần lên, nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng nắm lên cái áo cứu sinh hần giắt ở trên đá ngầm, cái áo cứu sinh này có màu đỏ, cũng có tác dụng bắt mắt, thuận tiện để người cứu viện có thể nhìn thấy được. Đồng Học Bản một bên giơ lên cao áo cứu sinh vẫy về phía thuyền kia, một bên dùng thanh âm khàn khàn kêu lên.

“Anh em! Bên này có người! Alo! Anh em!”

Vẫn là quá xa, đối phương có thể nghe không thấy.

Đồng Học Bản dùng giọng lớn hơn nữa, “Alo! Thuyền! Bên này có người! Bên này!”

Thật vất vả thấy được ánh rạng đông, Đồng Học Bản hận không thể đem toàn bộ sức lực bú mẹ đều dùng ra, liều mạng đối với xa xa gào thét.

“Ê! Ê!”

“Alo! Quay cái đầu! Bên này nè!”

Nhưng hô nửa ngày, chiếc thuyền ở ngoài mấy trăm thước kia đều không có phản ứng.

Phương hướng thuyền tiến lên không phải vị trí Đồng Học Bản, mà là xéo qua bên cạnh, thời điểm mắt thấy thuyền kia muốn dần dần đi xa, Đồng Học Bản bỗng nhiên từ trên boong thuyền thấy được một bóng người, giống như đang nhìn về phía hắn, Đồng Học Bản lập tức gào thét thêm lớn, cũng đem áo cứu sinh cao cao phất lên, thuận tiện đối phương nhìn thấy. Người trên thuyền giống như thực nhìn thấy, bóng người lại nhiều thêm một cái, hai cái, một cái trong đó còn cầm kính viễn vọng, đối với Đồng Học Bản chỉ tỏ cái gì đó.

Rất cuộc đã thấy anh em!

Đồng Học Bản thở phào một hơi, vốn đã hai ngày không có nước, vừa rồi gào thét như vậy, hiện tại đã muốn choáng váng hoa mắt, thân mình có điểm lắc lư, thực suy yếu.

“Alo, làm ơn qua đây, giúp đỡ tôi!”

“Hắc, đi qua đây, tới gần chút nữa tôi bơi qua!”

Hắn lại hô hai tiếng.

Trên thân thuyền không có tiêu kí quốc kỳ gì, cũng không biết là thuyền nước nào, thuyền viên trên boong tàu chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng, cũng nhìn không ra là người nước nào, bất quá bình thường khi thấy có người gặp nạn, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo cơ bản đều sẽ giúp đỡ một phen, nhắc tay mà thôi, cho nên Đồng Học Bản căn bản là không nghĩ tới chiếc thuyền này lại thấy chết mà không cứu, vì thế vừa thấy chiếc thuyền kia bộ dáng một chút cũng không ngừng lại mà tiếp tục đi về phía trước, Đồng Học Bản liền sưng sốt một chút.

Bóng dáng mấy thuyền viên cũng nhìn không tới, giống như đã rời khỏi boong thuyền.

Thuyền hàng vẫn duy trì tốc độ đi về phía trước, không nhanh không chậm dần dần rời xa, chỉ chờ cho Đồng Học Bản một cái đuổi thuyền, không có quan tâm tới hắn.

Tao ĐCM cả nhà chúng mày!

Đồng Học Bản phát hỏa, con mẹ nó, chúng mày thật không cứu người sao?

Đợi cả mười ngày mới có một chút hy vọng về nhà như vậy, kết quả đối phương cái rắm cũng không phóng mà bỏ đi? Chính mình còn phải ở trên đá ngầm kéo dài hơi tàn? Đương nhiên không có khả năng! Chỉ cần có thể nhìn đến một chút hi vọng, Đồng Học Bản chính là loại người tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha, trước kia là không cơ hội, hiện tại có cơ hội sống sót hắn như thế nào có thể hồ hồ mà ngồi ở chỗ này chờ? Đó không phải là phong cách của Đồng Học Bản!

Được! Các người không muốn đi qua đây sao?

Vậy anh em con mẹ nó đi tới chỗ các người!

Xiết chặt đai lưng, Đồng Học Bản nhìn thuyền hàng đã muốn mau đi xa, cười lạnh một tiếng, lúc này liền niệm một tiếng STOP!

Không ai có thể bơi nhanh hơn được một chiếc thuyền hàng đang đi toàn lực, cho nên dưới tình huống như vậy, cho dù là người bơi giỏi đến mấy cũng không có biện pháp bơi đuổi theo được.

Nhưng Đồng Học Bân có thể!

Trên thế giới này cũng chỉ có một mình hắn có thể!

Vừa ra, thời gian bỗng đình chỉ lại!

Thuyền hàng đang đi đã đình chỉ lại, sóng biển cũng dừng lại, toàn bộ nước biển đều tại một khắc này đọng lại, giống như đóng băng vậy. Nhảy xuống đá ngầm, Đồng Học Bân hai chân nhất thời dẫm lên mặt biển bị thời gian ngưng đọng lại, lập tức hít vào một hơi bắt đầu hướng về phía thuyền hàng mà chạy tới!

Mười thước...

Một trăm thước...

Hai trăm thước...

Ba trăm thước...

Dưới chân sóng biển bị ngưng lại mà uốn lượn gấp ghềnh, gồ ghề, Đồng Học Bân một bên chú ý dưới chân một bên chạy nhanh đi qua.

Một!

Một đến độ muốn nằm xuống!

Nhưng Đồng Học Bân vẫn cắn răng chạy về phía trước, hy vọng về nhà ở ngay tại trước mắt, cho dù hai ngày không uống nước, điểm nghị lực ấy hắn vẫn là có.

Còn có năm mươi thước!

Còn có hai mươi thước!

Còn có mười thước!

Đến!

Đây là không phải là thuyền hàng quá lớn, nhưng không tính quá nhỏ, boong thuyền cách mặt biển cao chừng vài thước, nếu bơi lại đây cũng có không có khả năng đi lên. Bất quá Đồng Học Bân đã có biện pháp, trong khi chạy tới hắn nương quán tính đột nhiên nhảy lên, dẫm lên một mảng sóng bị thuyền làm cho khởi lên, không đợi ổn định, Đồng Học Bân liền từ đầu sóng lại nhảy tới, bóp, hai tay chụp lấy mép boong tàu, xoay người đi lên.

Thành rồi!

500. Chương 498: Tin Tức Tai Nạn Máy Bay Rơi

Buổi chiều.

Trên thuyền hàng.

Đồng Học Bân thở hồng hộc bám mép boong thuyền lên thuyền, giương mắt hướng chung quanh đảo qua, chỉ thấy ba thuyền viên người châu Á đang ở phía ngoài chừng ba thước, đúng là ba bóng người hắn trước đó ở trên đá ngầm xa xa nhìn thấy, từ ngũ quan cùng cách ăn mặc mà xem, mấy người như là người Nhật Bản, trong đó một người đang hút thuốc, khói thuốc định ở giữa không trung, cùng hai người khác vui vẻ cười nói, giống như trước khi STOP đang cười nói cái gì đó.

Kiểm chỗ trốn, Đồng Học Bân mặc niệm giải trừ STOP.

Thời gian ngưng lại khôi phục.

“Mày nói người vừa rồi là ai?”

“Chắc ngư dân gặp nạn, như thế nào chạy đến chỗ này?”

“Đúng, ha ha, buồn cười còn muốn chúng ta cứu hắn, thật mơ tưởng”.

“Ta xem hần cũng sống không được vài ngày, không ăn không uống, sớm muộn gì cũng chết ở đó”.

“Ừm, cũng chỉ có chúng ta cố ý đi vòng vòng mới đi qua vùng này, cũng không có thuyền khác đi vào nơi này”.

“Ôi chào? Người như thế nào đã không thấy? Mà xem đá ngầm kia?”

“Có phải bị sóng biển chìm chết rồi không?”

“Không phát hiện có sóng? Chẳng lẽ là bơi đuổi theo chúng ta?”

“Ha ha, vậy cũng đủ ngốc, bơi theo? Hần cũng đuổi theo kịp mới được!”

Bọn họ nói Đồng Học Bân nghe không hiểu, nhưng mà rõ ràng mấy người kia nói như là hơi có chút giống phương ngôn Nhật Bản, thật sự là người Nhật Bản? Con mẹ nó, tôi đi máy bay nước các người xảy ra chuyện, các người lại có thể còn thấy chết mà không cứu? Bất quá về mặt của mấy người này cũng làm cho Đồng Học Bân nhìn ra, những người này tựa như không giống như là thuyền viên thương đội vận hàng, có chút cảm giác vô lại, lại nhìn trên hông mấy người này, Đồng Học Bân đồng tử co rụt lại, rốt cuộc biết mấy người kia vì sao không có cứu hần, trên hông lại có bao súng, bên trong mơ hồ có thể sáng ánh lên màu đen!

Là hắc thuyền?

Buôn lậu thuốc phiện hoặc là buôn người nhập cư trái phép?

Đồng Học Bân trong lòng giật mình, hần cũng nói thuyền hàng bình thường sẽ không đi qua loại hải vực hẻo lánh này, thì ra cũng là không phải làm chuyện đúng đắn gì. Bất quá Đồng Học Bân hiện tại cũng không có tâm tư đi xen vào việc của người khác, hần khát cháy cổ mà chạy vài trăm mét, đã muốn đứng cũng đứng không nổi.

Lại STOP!

Thời gian ngừng lại!

Nhìn xem một lần nữa ba người kia, Đồng Học Bân từ phía sau đi đến, vòng qua đi vào bên trong khoang thuyền.

Trên đường có đứng một người trung niên cầm súng canh gác.

Nghiêng người sát qua hần mà đi qua, Đồng Học Bân xem xét từng phòng một.

Một lát sau, Đồng Học Bân nhân tình sáng lên, lách mình vào một nơi hình như là phòng nghỉ, chỉ có nơi này tựa như không ai hơn nữa có một mùi hương nhẹ nhàng bay ra, cửa cũng đóng kín, Đồng Học Bân tinh tế đánh giá phòng này, bên trong có một cái bàn vuông, trên bàn có đặt một cái TV, hai cái bánh mì, còn có một cốc cà phê, bất quá có thể là đã đặt ở đây một lúc lâu rồi, cà phê đã không còn nóng.

Đây là phòng nghỉ của thuyền trưởng sao?

Đồng Học Bân lập tức giải trừ STOP!

TV đang mở, bên trong đang phát ra tiếng Nhật.

Đồng Học Bân sau khi nhìn lướt qua liền đặt mông ngồi bên cạnh bàn, cầm lên cốc cà phê ừng ực ừng ực liền một hơi uống sạch sẽ!

Thông khoái!

Cầm lên bánh mì, Đồng Học Bân hự hự cũng xử lý sạch.

Cơm no nước đủ, không có sự tình gì so với cái này hạnh phúc hơn.

Đồng Học Bân thật đúng là không đem chính mình làm người ngoài, sau khi ăn uống no đủ hần nhìn trái nhìn phải, liền cởi một thân quần áo đã muốn bị gió thổi ngày phơi nắng sóng biển đánh cho rách tung toé, một phen vứt bỏ, lấy khăn lông ướt xoa xoa trên người, vò vò tóc sau đó lại quan sát trong phòng, từ trong một ngăn tủ lấy ra một bộ đồ tây cùng giày da, đồ tây số đo tuy có lớn chút, giày da thì hoàn hảo, sau khi mặc vào Đồng Học Bân soi gương, có điểm vừa lòng gật gật đầu.

Cuối cùng cũng đã có hình dạng con người.

Đúng rồi, còn không biết thuyền này đi tới đâu đây.

Đây mới là vấn đề mấu chốt, liên quan đến đến Đồng Học Bản có thể về nhà hay không, hần lập tức lại ở trong phòng tìm kiếm, cuối cùng từ dưới một cái bình nước tìm thấy một tấm bản đồ, là một tấm hải đồ Nhật Bản, mặt trên ghi rõ các tuyến đường biển, có những đường dùng bút vạch lên, hình như là lộ tuyến gì đó, lại có một chỗ được vòng tròn lại, hần là đích đến của chuyến đi này, là một thành thị ở bờ biển, cách Tokyo cũng không tính xa.

Thuyền về Nhật Bản?

Thật ra đối với Đồng Học Bản mà nói cũng không tính là gì, hần cũng không trông cậy vào gặp phải một chiếc thuyền về tới nước cộng hòa, Nhật Bản thì Nhật Bản đi, dù sao đến lục địa là mình có thể về nước.

Đem bản đồ cũng thu vào trong lòng, Đồng Học Bản tiện tay ở dưới bàn tìm một gói thuốc, rút ra một điếu hung hăng rít mấy hơi.

Đã nhiều ngày không hút thuốc, đã nghiện.

Vắt hai chân lên, Đồng Học Bản thoải mái xem TV, giống như thành thuyền trưởng, tuyệt không khách khí.

Lúc này, một tin tức trên TV nhất thời hấp dẫn lực chú ý của Đồng Học Bản, cũng không biết trên thuyền tiếp thu loại tín hiệu gì, không biết tin tức này là đồng bộ với trong nước Nhật Bản hay không, dù sao trên màn hình TV giờ phút này chính là xuất hiện số hiệu chuyến bay J736!

Đúng là cái máy bay Đồng Học Bản đã ngồi kia!

Vừa thấy cái này, Đồng Học Bản đã tức không có chỗ phát tác, động cơ bốc lửa! Cửa thoát hiểm mở không ra! Cái máy bay tồi tệ này!

Hình ảnh vừa chuyển, người dẫn chương trình dùng tiếng Nhật nói cái gì đó, ngay sau đó, một mảnh mặt biển tràn đầy vật thể liên đập vào mắt, đây là từ trên trực thăng quay xuống, phía dưới còn có mấy chiếc thuyền nhỏ, tựa như đang thu nhặt những mảnh vụn máy bay cùng với những vật đang trôi nổi kia.

Hải vực gặp chuyện không may?

Đồng Học Bản mặt nhăn mày nhí, bởi vì tiếng Nhật cũng vào vài từ Hán nên hần có thể nhận thức một ít, liền nhìn thấy phụ đề phía dưới đánh ra “237 người”, “gặp nạn” gì đó, đã qua nhiều ngày như vậy, trong tin tức vẫn còn đề cập tới sự cố rơi máy bay này, có thể thấy được chuyện này gây nên bao nhiêu chấn động, cũng không khó trách, hai trăm ba mươi bảy mạng người cứ như vậy mà mất đi, đây cũng là một vụ tai nạn máy bay có số người gặp khá lớn từ trước nay.

Tin tức vẫn còn tiếp tục.

Không ai sống sót?

Công tác cứu nạn tạm dừng?

Di thể người gặp nạn vớt được một bộ phận? Số còn lại có thể đã bị vụ nổ mà ất đi?

Xem hoàn tin tức, Đồng Học Bản biết hần đã đoán đúng rồi, không ai nghĩ đến dưới loại tình huống này có ai còn có thể sống sót, toàn bộ đều đã gặp nạn.

Không ai sống sót sao?

Nằm nghỉ ngơi một lát, Đồng Học Bản lại rút điếu thuốc uống nước, sau đó đưa bàn tay lên trước mắt nhìn, trong mắt thốn thức không thôi, ngẫm lại một màn vài ngày trước đó sinh tử một đường, hần hiện tại lòng còn có chút còn sợ hãi, nếu không có BACK cùng STOP trong người, nếu không trùng hợp gặp chiếc “hắc thuyền” này thì hần nhắm chừng sớm đã chết rồi, không thể không nói, Đồng Học Bản lần này có thể sống sót xuống, tuyệt đối là một kỳ tích, chính hần đều cảm thấy may mắn không thôi.

501. Chương 499: Lên Bờ!

Bốn giờ chiều.

Phòng nghỉ trong khoang thuyền.

Đồng Học Bân lục tới lục lui tìm điện thoại, muốn liên hệ trong nước một chút, nói ọi người biết mình còn sống, bất quá cũng không có tìm được công cụ thông tin.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, có người đã trở lại!

Đồng Học Bân lập tức rất nhanh dọn dẹp phòng, đem thân mình trốn hướng phía sau cửa.

Kẹt, cửa mở, tựa như là người trung niên lúc trước đứng trên boong thuyền hút thuốc.

Đồng Học Bân trong lòng mặc niệm một tiếng, chờ sau khi thời gian dừng lại, hắn nghiêng người đi ra, từ bên cạnh người trung niên đi ra ngoài, đứng ở hành lang nhìn sang, sau đó bước nhanh đi, đợi đến một góc không có ngọn đèn, Đồng Học Bân lập tức giải trừ, dán vào trong góc ẩn thân hình đi.

“Ôi chào? Bánh mì đâu?”

“...Đại ca, xảy ra chuyện gì?”

“Chúng mày ai đụng đến cà phê của tao? Còn có bánh mì nữa? Hả? Quần áo sao lại cũng không còn?”

“A, em không biết, như thế nào lại...”

“Mày luôn ở tại cửa! Mày không biết chẳng lẽ tao biết?!”

“Đại ca, em thực không rõ ràng lắm, không thấy có ai tiến vào mà!”

Tiếng quát mắng giăng co chừng ba phút, sau đó trong khoang thuyền liền một lần nữa khôi phục bình tĩnh, Đồng Học Bân vươn cổ nhìn sang bên đó, thấy hành lang không có người, mới nhẹ nhàng lén lút xoay người đi, đi đến một căn phòng tối đen không có người ở sau cùng, Đồng Học Bân đi vào đóng cửa lại, ở phụ cận cửa khoanh chân ngồi xuống, tựa vào cửa mà chợp mắt, chuẩn bị dưỡng tinh thần.

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Đồng Học Bân đang ngủ, khi mở mắt ra thì phát hiện trời bên ngoài giống như đã tối đen, cũng không biết đã mấy giờ tối, như thế nào còn chưa có cập bờ? Ồ? Thuyền ngừng? Đồng Học Bân sửng sốt, thuyền hàng này tuy nói có vẻ ổn, nhưng khởi động thuyền cùng dừng thuyền cảm giác vẫn là có khác biệt rất lớn, hiện tại hình như là không có nhúc nhích? Đã tới bờ sao? Đồng Học Bân tinh thần nhắc tới, lập tức đứng lên chỉnh lại quần áo, nghiêng tai ghé vào trên cửa nghe ngóng.

Không động tĩnh? Tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân đều không có?

Không đúng, không khí như thế nào có điểm quái?

Đang lúc Đồng Học Bân đang hồ nghi, thì bang bang phanh, mấy tiếng súng vang lên ở trong đêm đen, hình như là ở trên boong thuyền truyền tới, thực chói tai!

Tiếng súng, tiếng la, nhất thời loạn lên cùng một chỗ!

“!”

Bang bang bang!

Bang bang bang!

Vù! Vách thuyền bên cạnh Đồng Học Bân đột nhiên thêm một cái lỗ thủng, là viên đạn đánh ra, lại đã xuyên qua boong thuyền bắn tới nơi này, thiếu chút nữa đánh trúng hắn.

Đồng Học Bản biết nơi này không thể ở lâu, cũng rõ ràng trên thuyền xảy ra biến cố gì, vì thế lúc này mở cửa ra thăm dò đi ra ngoài, trên hành lang không có người, tiếng súng cùng tiếng kêu là từ trên boong thuyền vọng xuống, Đồng Học Bản trong mắt ngưng lại, đi thông thả bước theo hành lang đi ra ngoài, leo lên cầu thang, xoay người đề thấp thân mình tận lực né tránh đạn không có mắt, vừa nhắc đầu, chậm rãi nhìn ra cánh cửa hướng ra boong thuyền.

Bang bang bang!

Tiếng súng càng vang!

Vừa nhô đầu lên Đồng Học Bản liền nhìn thấy hoa lửa đang bay ở trên bầu trời đêm, đó là dấu vết viên đạn, lại nhìn về phía trước, Đồng Học Bản mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì, trên boong tàu đã ngã hai người, chung quanh đều là máu, hiển nhiên đã bị bắn chết, còn có vài thuyền viên đang giơ súng ngăn ra sức bắn về phía đối diện, phù phù, có một người thậm chí đã quăng súng nhảy xuống nước chạy trốn. Lại nhìn đối diện, thuyền hàng đã muốn cập bờ, đèn đuốc thành thị đã có thể thấy được, vài người mặc cảnh phục cảnh sát đang nổ súng sang bên này, có hai cảnh sát đã nhanh xông lên thuyền.

Cảnh phải đại chiến?

Hắc thuyền bị cảnh sát chặn được?

Đồng Học Bản cũng không muốn xen vào loại sự tình này, hẩn hiện tại muốn chính là mau chóng về nhà, nói ẹ cùng Tạ tỷ Huyền di các nàng mình còn sống, không thể để cho các nàng lo lắng, huống chi loại tình huống này hẩn cũng không có biện pháp xen vào, thứ nhất Đồng Học Bản không hiểu tiếng Nhật, câu thông không được, thứ hai hẩn giờ phút này liền đang ở trên hắc thuyền, không biết những người này là buôn lậu thứ gì, dù sao hẩn cũng là không thể nói rõ ra được.

Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng!

STOP!

Tất cả thanh âm ở trong một khắc này đều bị kiềm hãm, thời gian tĩnh chỉ!

Đồng Học Bản nhanh chóng từ trong khoang thuyền chui ra, điều ra menu nhìn lên, thời gian còn thừa thực không nhiều lắm, hẩn không dám trì hoãn, chạy nhanh lên boong tàu, đối diện tựa như không phải là loại cảng chính quy, chung quanh cũng có vẻ hẻo lánh, như là làng chài gì đó, mấy viên đạn ở giữa không trung đọng lại, mang theo ánh lửa, cùng cùng tinh không đêm tối đan vào nhau thành một hình ảnh xem rất đẹp mắt.

Bước nhanh hai bước, Đồng Học Bản liền từ trên boong tàu nhảy xuống, dẫm thật mạnh lên bờ.

Trong nháy mắt dẫm lên lục địa, Đồng Học Bản liền xúc động, non nửa tháng bị vây ở trên đá ngầm, hẩn thời khắc nào mà không phải nghĩ về một màn này?

Rốt cuộc đã lên bờ!

Rốt cuộc có thể về nhà!

Trong lòng vui vẻ, bước chân cũng nhanh hơn một ít, chờ sau khi lướt qua mười mấy cảnh sát hợp thành tuyến phòng hộ, Đồng Học Bản liền vọt đến sau một kho hàng nhỏ bên cạnh cảng, mặc niệm giải trừ!

Bang bang bang!

Tiếng súng lại tiếp tục vang lên!

Tình huống bên kia cùng Đồng Học Bản không còn có quan hệ, hẩn hiện tại nghĩ là như thế nào về nhà, nhìn trái nhìn phải, bên này cũng không có xe, lại mở ra bản đồ “thu được” từ trên thuyền xem xét, ừm, hẩn chính là địa phương được vòng lên, theo hướng bắc chính là Tokyo? Bắc? Đâu mới là hướng bắc? Đồng Học Bản ngẩng đầu nhìn sao trời, dùng bắc đẩu thất tinh cùng ánh trăng đại khái xác định phương vị một chút, ánh mắt nhìn về phía bên trái, chính là bên này!

Nhưng vào thời điểm Đồng Học Bản có hành động, xoát xoát, đèn xe chói mắt đột nhiên đánh về phía hẩn!

Là xe cảnh sát! Trên xe nhảy xuống hai cảnh sát, hống súng tối om nhất thời nhắm ngay hẩn.

“^&\$%?”

“!!”

Mấy câu tiếng Nhật vang lên!

Bất quá Đồng Học Bản hiển nhiên nghe không hiểu, con mẹ nó, như thế nào bên này còn có mai phục? Đủ cẩn thận! Nếu đã bị phát hiện, Đồng Học Bản cũng không nhiều lời, quay đầu bỏ chạy, trốn được trong một góc tường khác của kho hàng, nghe tiếng bước chân dồn dập bên tai, Đồng Học Bản cũng không chờ hai cảnh sát đuổi lại đây, lập tức hô STOP! Lại quay đầu nhìn, hai cảnh sát đã đứng im ở tại nơi đó, Đồng Học Bản lập tức lướt qua bọn họ, ánh mắt chớp chớp, nhảy thẳng lên chiếc xe cảnh sát ở sau đó, giải trừ!

...

Thời gian khôi phục!

Đồng Học Bản giảm mạnh chân ga, hướng về phía bắc phóng nhanh đi, dù sao hiện tại trời tối đen, hai người kia hẳn cũng không thấy rõ diện mạo chính mình, chung quanh lại không có phương tiện giao thông, xe cảnh sát thì xe cảnh sát đi, cướp được thì cứ cướp, nếu thực bị cảnh sát ngăn chặn thì lại đổi xe, cũng không có vấn đề gì lớn.

Đi thôi!

Đi Tokyo!

Bang bang phanh, phía sau vang đến tiếng súng!

Đình! Đang! Đạn bắn lên xe, thủy tinh phía sau vỡ ra!

Đồng Học Bản tong lòng nói các người đủ độc nha, nhanh chóng cúi đầu, một bên đánh tay lái phóng lên đường lớn, một bên giảm mạnh chân ga!

Hô! Xe rất nhanh biến mất khỏi cảnh!

Nhìn sang kính chiếu hậu, hai cảnh sát cũng không nổ súng nữa, mà đang cầm bộ đàm kêu tiếp viện.

Đồng Học Bản không lâu trước đó khi đến viện bảo tàng quốc gia trộm văn vật đã cùng cảnh sát giao tiếp qua, căn bản cũng không phải lần đầu, nghênh ngang chạy như bay trên quốc lộ, ánh lửa trên hắc thuyền đã biến mất khỏi tầm mắt, xe cảnh sát thẳng một đường mà phóng đi.

Một km...

Năm km...

Tám km...

Dần dần, qua cửa kính rớt cuộc xuất hiện ánh đèn thành thị, bất quá cũng có thể đoán trước, bên kia khẳng định có từng đạo chương ngại vật chờ đón mình, cứ như vậy lái xe cảnh sát tiến lên mà nói hiển nhiên là chịu chết, mục tiêu rất rõ ràng, hơn nữa ở mặt sau xe cảnh sát tựa như cũng nhanh đuổi theo tới đây.

Vứt xe!

Đồng Học Bản ra quyết định, mắt thấy ven đường có một thanh niên tóc vàng đang đỗ xe ở bên đường gọi điện thoại, Đồng Học Bản đột nhiên phanh lại. Thanh niên tóc vàng kia thấy là xe cảnh sát, còn tưởng rằng mình đỗ xe trái quy định, lập tức ngắt điện thoại ra hiệu giống như lập tức phải đi. Đồng Học Bản không muốn để cho hắn thấy mặt mình, trong lòng lúc này hạ chỉ lệnh, mở cửa đi qua, một nhát thủ đao hạ ở trên cổ người thanh niên!

Giải trừ!

Thanh niên tóc vàng nhất thời té xỉu, Đồng Học Bản tiếp qua, đem hắn kéo vào cây cối ven đường, sau đó lên chiếc Honda Civic một đường hướng bắc!

Chờ thanh niên tóc vàng vừa tỉnh khẳng định sẽ báo án, cho nên Đồng Học Bản phải trước khi chiếc xe bạo lộ thì tăng tốc độ nhanh chút, hắn phải nhanh đến Tokyo, chỉ có nơi đó mới có thể ngồi máy bay về nước.

Một giờ...

Ba giờ...

Năm giờ...

Suốt đêm lái xe, Đồng Học Bản cũng không biết mình đã chạy đến nơi nào, chỉ là nhằm hướng bắc một đường, phương hướng hẳn là không có sai lầm, xem ngã tư đường phồn hoa chung quanh, hẳn là đã muốn đến Tokyo hoặc là cách Tokyo không xa.

Đột nhiên, tiếng còi xe cảnh sát càng ngày càng gần.

Đồng Học Bản nhíu mày nhìn kính chiếu hậu, hai chiếc xe cảnh sát đang đuổi ở phía sau, một cảnh sát còn cầm súng từ cửa bên nhô đầu ra.

Phanh! Đạn bắn tới! Kính phía sau vỡ tan!

Đã bạo lộ?

Đồng Học Bản đảo tay lái, rẽ vào một con phố gần đó!

Kết, lập tức phanh lại, Đồng Học Bản thầm hô STOP!

Mở cửa xuống xe, hắn đi nhanh chui vào một cái ngõ nhỏ, rất nhanh biến mất khỏi nơi đó, sau đó mới giải trừ chỉ lệnh đã không còn mấy!

Không thể lại lãng phí như vậy, Đồng Học Bản hiện tại đang bị cảnh sát đuổi bắt, chứng minh nhân dân cùng giấy chứng nhận của hắn đều đã rơi xuống biển, không có tiền không giấy chứng nhận, như thế nào đi mua vé máy bay? Cho nên hắn lưu lại một chút thời gian để trà trộn vào chuyến bay, như vậy mới có thể không cần tốn thời gian mà thuận lợi về nước. Bằng không nếu rơi vào trong tay cảnh sát, Đồng Học Bản phải theo chân bọn họ giải thích, có trời mới biết tới ngày nào tháng nào mới có thể trở về được?

Nhìn xem cột mốc đường, đã muốn đến Tokyo!

Sân bay, anh em đến đây!

Mười giây sau, hai chiếc xe cảnh sát một trước một sau dừng ở ven đường, trên xe đi xuống bốn cảnh sát vũ trang hạng nặng, đưa súng tiếp cận chiếc Honda.

Nhưng sau khi đến gần, mấy cảnh sát lại kinh ngạc phát hiện, bọn họ hầu như nháy mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào xe, ngay cả cửa xe cũng không thấy mở ra, lại có thể không thấy một ai ở trong xe!

502. Chương 500: Đã Trở Lại!

Sáng sớm.

Trời mới hừng sáng, ánh mặt trời ấm áp từ từ đem bầu trời nhuộm sáng.

Bên ngoài sân bay quốc tế Tokyo, Đồng Học Bản nắm thật cổ áo âu phục, bước chân thong thả đi bộ vòng quanh phụ cận một vòng, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm nhìn cửa đại sảnh, cảnh vệ sân bay cũng không ít người, còn có vài hình cảnh mang súng ở bên kia tuần tra, bộ đàm rú ra rú rít. Đồng Học Bản vừa thấy, liền cố ý buông cổ áo tùy tiện đi lên, cố ý cùng vài hình cảnh nhìn thoáng qua.

Vài cảnh sát liếc mắt nhìn hắn một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Đồng Học Bản trong lòng đã định, quả nhiên, mặt mình không bị người nhìn rõ.

Vậy không thành vấn đề, đi thôi!

Đồng Học Bản trải qua một năm làm ở công an, đối với phương thức cảnh sát phá án rất quen thuộc, người càng là thật cẩn thận trốn trốn tránh tránh, người ta càng tìm tới người, vì thế Đồng Học Bản vung cánh tay nghênh ngang đi vào đại sảnh sân bay, nhìn trái nhìn phải, thẳng đến một cái màn hình lớn, đứng ở dưới xem xét các chuyến bay, BEIJING... BEIJING... có, J311, sáu giờ đăng ký, từ Tokyo đến Bắc Kinh!

Vừa nhìn đồng hồ, năm giờ năm mươi!

Chính là chuyến này!

Đồng Học Bản hiện tại một là không có giấy chứng nhận hai là không có tiền, nếu theo trình tự bình thường, đừng nói đăng ký, hẳn ngay cả sắp hàng cũng không có tư cách.

Trông mắt vừa chuyển, Đồng Học Bản đem thân mình tiến vào một cái góc chết không có người chú ý.

STOP!

Thời gian bỗng nhiên ngưng lại, đứng ở giờ khắc này.

Nghiêng người đi ra, Đồng Học Bản nhìn đám người trong đại sảnh vẫn không nhúc nhích, bước chân nhanh hơn thẳng đến thang cuốn, người rất nhiều, thang cuốn cũng tràn đầy, căn bản không có không gian Đồng Học Bản thông qua, hắn liền nhắc chân nhảy qua, dẫm lên trên tay vịn thang cuốn, lão đảo chạy xuống, vài lần thiếu chút nữa mất thăng bằng ngã xuống dưới, chờ đi đến phụ cận hải quan, Đồng Học Bản bước chân không ngừng, trực tiếp sát bên người nhân viên kiểm tra đi qua nơi này, sau khi quan sát một vòng, Đồng Học Bản tìm được một nhà vệ sinh phụ cận đẩy cửa đi vào.

STOP giải trừ!

Thời gian nhất thời khôi phục!

Trong WC có mấy người trẻ tuổi, nói là giọng đông bắc.

“Tai nạn trên không lần trước nghe nói đã chết hơn hai trăm người? Một người cũng không sống?”

“Hình như vậy, nghe được tôi cũng không dám ngồi máy bay, nửa tháng trước không phải là chuyến bay từ Tokyo đến Bắc Kinh sao?”

“Chuyến đó hình như là đụng phải chim, sẽ không phải trùng hợp như vậy chứ?”

“Đừng có nói gỡ mồm? Tóm lại cẩn thận một chút đi, không được liền nhảy khỏi máy bay”.

“Ha ha, đừng có mà nói nhảm”.

Nghe một lần nữa thanh âm bên ngoài truyền đến, Đồng Học Bản thở ra một hơi, tựa vào cánh cửa ngăn cách nắm bắt tay cầm cân nhắc, hải quan đã qua, vé máy bay đi chỗ nào tìm?

Nghĩ lại quá trình đăng ký, nếu Đồng Học Bản dùng STOP mạnh mẽ lên máy bay cũng không phải không thể, chỉ cần qua cửa đăng ký soát vé ở đại sảnh cùng tầng soát vé thứ hai trước khi vào máy bay là có thể trực tiếp đi vào bên trong máy bay, sau đó cũng sẽ không cần dùng vé máy bay, Đồng Học Bản là có thể thần không biết quỷ không hay lên vào, nhưng suy nghĩ một chút cũng không quá có thể làm, máy bay là có thể lên, nhưng chỗ ngồi ở đâu? Chính mình sau khi đi lên thì tránh ở chỗ nào? Loại máy bay này bình thường là không có chỗ ngồi thừa, mặc dù trong ngày có trả vé, nhưng trước khi cất cánh nhắm chừng cũng có thể bổ sung người, hẳn không thể cứ tránh ở WC? Toàn bộ máy bay mới vài cái buồng vệ sinh nhỏ? Nếu WC cứ liên tục sáng đèn thì nhân viên cũng sẽ phát hiện.

Trộm vé máy bay hay sao?

Đánh ngất một người cướp một tấm?

Cũng không được, vạn nhất đối phương sau khi tỉnh lại báo nguy, mình liền bạo lộ, không chừng ở trên máy bay còn có nhân viên bảo an đem mình bắt lại, khi đó mình cho dù có STOP cũng không có chỗ chạy.

Đúng rồi, đi ngăn chở hàng đi!

Nơi đó không ai, tất cả đều là hành lý ký gửi vận chuyển đi!

Có chủ ý, Đồng Học Bản liền đẩy cửa đi ra buồng vệ sinh, thời gian đăng ký đã nhanh đến, tuy rằng thời gian gửi hành lý vận chuyển lên máy bay bình thường là sau khi hành khách đăng ký, nhưng là cũng chưa chắc là không kết thúc sớm. Cho nên Đồng Học Bản nắm chặt thời gian, vạn nhất khoang chứa hàng đóng lại hẳn cho dù có bản lãnh bằng trời cũng vào không được.

Cửa vào J311...

Cửa vào J311...

Tìm được rồi!

Hành khách đã muốn bắt đầu qua cửa vào đăng ký, có người đang kiểm vé.

Tránh đi camera, Đồng Học Bản mặc niệm STOP, đi nhanh thông qua cửa kiểm vé đi vào thông đạo, ở một góc giải trừ STOP, đi theo phần đông hành khách cùng nhau đi hướng máy bay. Một phút đồng hồ sau, một thông đạo đi thông cabin máy bay tiến vào tầm mắt, nơi này còn có một lần kiểm tra vé nữa, Đồng Học Bản đương nhiên không chuẩn bị đi qua, nghiêng đầu nhìn lên, vừa lúc khoang gửi hành lý vận chuyển đã mở ra, một chiếc xe đang đứng ở bên đó, một đám hành lý đang được nhân viên công tác sân bay đưa lên bánh xích tiến nhập vào trong khoang chứa hành lý, một cái tiếp một cái.

Đồng Học Bản lập tức cúi đầu làm bộ cột dây giày.

Chờ hành khách mặt sau đều đi qua, thấy chung quanh không có người chú ý, Đồng Học Bản lập tức lại niệm STOP, liền hướng về phía khoang chở hàng chạy tới.

Năm thước...

Mười thước...

Hai mươi thước...

Bám lên bánh xích đã bị thời gian dừng lại, hần tiến vào khoang chứa hàng.

Nơi này Đồng Học Bản vẫn là lần đầu tiên thấy, bên trong khoang chứa hàng tất cả đều là thanh trượt cùng khóa, chỉ có một nhân viên công tác, so sánh với cabin hành khách, nơi này không có ghế ngồi không có WC không có thảm, hơn nữa cửa sổ bên so với cửa sổ ở khoang hành khách cao hơn rất nhiều, giống một cái kho hàng lớn. Một đám hành lý đang được vận chuyển từ ngoài vào, thời điểm Đồng Học Bản tiến vào thì khoang chứa hàng đã muốn bị lấp đầy một phần ba.

Thời gian còn thừa đã muốn tới gần hao hết.

Đồng Học Bản chạy nhanh vào bên trong, tay chống đỡ một cái, thân mình vọt qua hành lý được các túi lưới chống đỡ, nhảy vào kẽ hở giữa hai túi hành mà nấp đi.

STOP giải trừ!

Xẹt rầm, xẹt rầm, bánh xích tiếp tục công tác.

Đồng Học Bản ở sau hành lý cái gì cũng đều nhìn không thấy, chỉ có thể nghe được một ít thanh âm máy móc cùng nhân viên công tác nói chuyện, tình huống này giằng co ước chừng hơn mười phút.

Không bao lâu, xèo xèo xèo xèo, bình!

Sau vài tiếng động, bên trong khoang chột tối đen!

Đồng Học Bản chớp chớp mắt, ngẩng cổ nhìn ra bên ngoài, cửa khoang chứa hàng đã được đóng lại, bên trong trừ hành lý đã được chất đầy hơn nửa thì cũng chỉ có một mình Đồng Học Bản, lúc này, dưới chân truyền đến một chút chấn động, máy bay khởi động, Đồng Học Bản biết đây là đã muốn chuẩn bị khởi động chạy trên đường băng. Chuyện tới nay, Đồng Học Bản sốt ruột về nước cũng có chút hàm hồ, lần trước rơi máy bay đối với hần ảnh hưởng rất lớn, hay là giờ đây lại bị một lần nữa đây?

Hần là sẽ không.

Anh em cho dù có không may mắn, cũng không có khả năng liên tục gặp được hai lần rơi máy bay chứ?

Hắng hắng cổ họng, Đồng Học Bản tựa vào kẽ hở hai túi hành lý ổn định thân hình, bám vào túi lưới màu xanh thẫm bao quanh hành lý, chuẩn bị tốt chống đỡ rung động khi máy bay cất cánh.

Năm phút sau, ở dưới âm thanh ầm ầm, máy bay đã cất cánh bay vào bầu trời.

Khoang chứa hàng sờ dĩ kêu là khoang chứa hàng, là do dùng để chứa hàng, đương nhiên là không thể nào thoải mái bằng khoang hành khách, Đồng Học Bản sau khi máy bay cất cánh liền cảm nhận được chấn động thật lớn, hành lý đều có túi lưới cùng khe trượt khóa cố định, có lắc lư cũng không quá lớn, nhưng Đồng Học Bản chỉ có thể dựa vào hai tay cố định, từ trên xuống dưới, phía trước phía sau, liền như vậy mấy chục giây thiếu chút nữa mệt chết hần, mông cũng đều bị dần đến tê rần.

Nhưng càng chịu tội còn ở mặt sau.

Hiện tại đã muốn là cuối tháng năm, đã vào hạ, lẽ ra nhiệt độ không khí hẳn là thực ấm áp mới đúng.

Nhưng trên trời cao nhiệt độ khí lưu hiển nhiên không thể dựa theo thời tiết trên đất bằng mà tính toán, nơi này là vô cùng lạnh, đông lạnh Đồng Học Bản đến rằng đánh lập cập.

Trông cậy vào điều hòa là vô nghĩa, kho chứa hàng ai để điều hòa cho người?

Hơn nữa khó nhất chịu là, nơi này dưỡng khí khá loãng, loãng tới trình độ nào đó, làm cho Đồng Học Bản cũng cảm thấy hô hấp mười phần khó khăn, so với ở trên cao nguyên rất cao so với mặt biển cảm giác còn muốn khó chịu hơn mấy lần.

Đồng Học Bản cắn răng một cái, con mẹ nó, anh em sống to gió lớn còn sống nổi, chút khó chịu đó còn có thể làm khó anh em sao? Nhẫn đi!

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Rốt cuộc, máy bay một trận rung động, bắt đầu hạ xuống!

Năm phút sau, chờ máy bay dừng ổn ở trên đường băng, Đồng Học Bản cuối cùng thở hắt ra.

Đã đến lúc phải đi. Hắn đứng lên bước nhanh đến trước cửa khoang thuyền, kiên nhẫn chờ đợi, loảng xoảng, thời điểm khi cửa khoang thuyền mở ra, Đồng Học Bản nói hai lời đã hô lên STOP... Nhất ngời xồm xuống, từ khe hở cửa khoang thuyền lăn đi, Đồng Học Bản nhất thời từ bánh xích xuống máy bay, giải trừ STOP, lăn vào trong một đám lữ khách xuống máy bay đi vào trong cảng hàng không, đi tới phụ cận bộ phận kiểm tra, sau khi xuống máy bay còn phải qua một lần hải quan, hơn nữa còn phải kiểm tra chứng minh nhân dân cùng ảnh chụp linh tinh.

Thấy thế, Đồng Học Bản đành phải đem một chút thời gian STOP cuối cùng cũng dùng ra, tránh ở một cái góc sáng sủa không có người chú ý ẩn thân hình, dùng STOP ra khỏi hải quan, khi ở thời điểm một giây cuối cùng, Đồng Học Bản bay nhanh đẩy ra cửa một buồng vệ sinh vọt vào!

Hô!

STOP tự động giải trừ!

“!”

“Ai ui, làm tôi sợ nhảy dựng!”

Hai người đang ở trong WC kinh ngạc nhìn về phía Đồng Học Bản, đang đi tiểu, thiếu chút nữa nước tiểu cũng tắc lại. Hai người bọn họ chỉ nhìn thấy người này hình như là đột nhiên liền xuất hiện ra, cũng không biết khi nào thì tiến vào, như thế nào một chút động tĩnh cũng không có? Cửa cũng không thấy mở qua?

Đồng Học Bản ngược ngùng đối với bọn họ cười cười.

Ra WC, Đồng Học Bản hiện tại ngay cả một giây thời gian còn thừa cũng không có, cũng may đã đến nơi.

Bên cạnh, vài hành khách vừa đi vừa trò chuyện.

“Lần này đi máy bay làm cho tôi sợ hãi”.

“Tôi cũng vậy, chỉ sợ giống như chuyến bay nửa tháng trước kia rơi một phát nổ tan tành, vậy tôi phải đi chỗ nào để khóc đây? Trên máy bay lại không có đủ để nhảy, thực gặp loại sự tình này một người cũng sống không được”.

“Đúng, cái chuyến bay kia không phải là toàn bộ gặp nạn sao? Nghe nói một người cũng không chạy thoát”.

“Đừng nói nữa, nghĩ lại mà sợ, hơn hai trăm mạng người”.

“Không nói nữa, đi thôi đi thôi, đi ra ngoài”.

“Đi thôi” Đồng Học Bân cũng đi theo đám người đi ra ngoài, sắc mặt phức tạp ra khỏi cảng hàng không, từ đại sảnh đi ra bên ngoài sân bay thủ đô.

Hô... nghe những thanh âm quen thuộc bên tai, nhìn bầu trời xanh lam, nhìn những chiếc xe taxi quen thuộc, nhìn một đám người da vàng tóc đen, Đồng Học Bân biết mình đã đến Bắc Kinh, ngửa mặt lên trời hít vào một hơi thật sâu, hận không thể rồng to lên một tiếng.

Đã trở lại rồi!

Anh em con mẹ nó rốt cuộc đã trở lại rồi!!

503. Chương 501: Trở Về Kinh Thành!

Buổi sáng.

Đồng Học Bân xuống máy bay tâm tình vô cùng tốt, hừ hừ điệu hát dân gian đi đến bãi đỗ xe khách sạn phụ cận sân bay, lấy chiếc Cayenne mình trước khi đi Nhật Bản dự hội Chiêu thương đã đặt ở nơi này. Cái chìa khóa khóa đã muốn bị phơi nắng khô cong, cũng may pin còn có thể dùng, công năng phòng nước không tệ, Đồng Học Bân lên xe liền rời bãi đỗ xe, nhân viên bảo an hạ rào chắn xuống muốn ngăn cản một chút tựa như muốn thu phí đỗ xe, Đồng Học Bân nơi nào có tiền, ví tiền cùng giấy chứng nhận đều bị nước biển cuốn đi, chỉ còn cái chùm chìa khóa này, ngoài ra trên người không còn thứ gì đáng giá, cho nên cần bản trả không nổi phí đỗ xe, vì thế Đồng Học Bân không đợi rào chắn buông xuống, giẫm mạnh chân ga vọt đi qua, nhìn thấy bảo vệ trợn mắt há hốc mồm.

Đi tới phía trước Đồng Học Bân còn ấn xuống cửa sổ xe lắc lắc tay, “Hôm nay có điểm không tiện, tầm hai ngày nữa sẽ tới trả đủ, anh em thật có lỗi”.

Chủ nhân lái xe Porche còn trốn phí đỗ xe?

Ta kháo, người như thế bảo vệ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, quá con mẹ nó mất dạy!

Nghe tiếng mắng mạt sau, Đồng Học Bân cũng không tức giận, cười ha ha đánh tay lái chạy đến một quán cơm có vẻ bình thường ở phụ cận.

Một người trung niên đi ra đón.

“Tiểu huynh đệ, mấy người?”

“Chỉ có một, đúng rồi, ngài là ông chủ?”

“Đúng, muốn ăn thứ gì đây?”

“Là như thế này” Đồng Học Bân cười xấu hổ nói: “Hôm nay ra khỏi cửa quên mang theo ví tiền, khụ khụ, đợi lát nữa tôi gọi điện thoại để cho người ta đưa tiền đến cho ngài, đồ ăn này...” Ông chủ sững sốt, bàn tay ngăn lại nói: “Cái gì có tiền hay không, ngồi đi”.

Cái này Đồng Học Bân ngược lại ngượng ngùng, “Cảm ơn ông chủ, vậy ngồi chỗ nào thích hợp”.

“Cũng không bao nhiêu tiền, không có việc gì”.

Bà vợ ông chủ ở sau quầy vừa nghe lời này, mày liền cau lên, oán hận liếc mắt nhìn chồng một cái, miệng nói nhỏ một câu.

Ông chủ làm bộ như không phát hiện, “Ngồi đi tiểu ca nhi”.

Đồng Học Bàn cũng không làm kiêu, nhanh nói lời cảm tạ. Bị cảnh sát đuổi bắt cho tới giờ cũng không có gì vô bụng, hẳn là thực đối bụng lắm rồi.

Thật ra ông chủ sớm nhìn đến chiếc Porche ở ngoài cửa, hơn nữa Đồng Học Bàn nói chính là khẩu âm Bắc Kinh, chỉ biết người như thế sẽ không thiếu tiền, một chút cơm cũng không bao nhiêu phí tổn, thêm bằng hữu cũng tốt.

Lúc này tiệm cơm còn chưa có người nào, vừa mới đem một chút nồi cháo cùng lồng hấp đưa ra, ăn cơm cũng chỉ có một mình Đồng Học Bàn, ông chủ trở về phân phó nhà bếp một chút, chỉ chốc lát sau hai đĩa đồ ăn đã được dọn lên.

Bà vợ ông chủ là loại người tính toán tỉ mỉ, thấy Đồng Học Bàn ăn không phải trả tiền thì sắc mặt không mấy hòa nhã, hừ một tiếng thật mạnh, thanh âm rất lớn.

Đồng Học Bàn nhất thời có chút xấu hổ, nghĩ tới anh em cũng là có mấy trăm triệu, hiện tại ngay cả một đồng cũng lấy không ra được, dọa người nha.

“Đồ ăn đến đây” Thê tử không ặt mũi, ông chủ đành phải tự mình đem đồ ăn đưa đến trên bàn Đồng Học Bàn.

“Đa tạ đa tạ”.

“Đừng khách khí”.

Uống nước trà, ăn mấy đĩa đồ ăn nóng hằm hập, Đồng Học Bàn trong bụng nóng lên, cảm thấy phi thường thoải mái, đã nhiều ngày chưa được ăn đồ ăn nóng.

“Ông chủ, ở đây làm ăn buôn bán thế nào?”

“Hài, qua ngày thôi, chỉ là một ít khách quen thường đến, miễn cưỡng cũng không có trở ngại”.

“Đúng rồi, tôi lưu cho ngài số điện thoại” Đừng nhìn mấy món đồ ăn không bao nhiêu tiền, nhưng nhân tình vẫn đậm. Nhân tình này Đồng Học Bàn còn có, không thể ăn không, phải trả tiền cho người ta, “Đây là số di động của tôi, ừm, di động đã đánh mất, qua hai ngày nữa tôi một lần nữa đem dây số khai thông, đến lúc đó có thể gọi, về sau ngài nếu tính đi Phần Châu mở quán cơm, nhất định gọi điện thoại cho tôi, các mặt quan hệ tôi đã thông cho ngài”.

Ông chủ ngẩn ra, cũng không đem hẳn nói là chuyện gì, cười đem số điện thoại thu hồi, nhiều người nhiều con đường, hẳn cũng thực thích kết giao bằng hữu.

Vợ ông chủ ở đằng sau vừa nghe Đồng Học Bàn mạnh miệng, khoe miệng bữu ra càng dài hơn nữa.

Sau khi tán gẫu một hồi, Đồng Học Bàn cũng ăn no.

“Ông chủ. Hôm nay cảm ơn anh, ta đi về đây?”

“Đi, đi thông thả, có rảnh lại đến”.

“Lần này là năm mươi đồng, lần sau đến tôi đem tiền...”

“Còn nói cái này” Ông chủ ngắt lời nói: “Một chút cơm mà thôi, hôm nay tính lão ca tôi mời cậu, đều là bằng hữu, nói đến tiền sẽ không ý tứ”

“Vậy, vậy thật cảm ơn”.

Một lát sau, Đồng Học Bàn ở trong ánh mắt thượng không tốt của vợ ông chủ lên chiếc Cayenne.

“Có tiền đi xe đẹp, không có tiền tính tiền?” Vợ ông chủ lầm bầm nói.

Ông chủ không kiên nhẫn nói: “Được rồi, đừng có mà cảm ràm nữa, cả ngày chỉ biết tiền!”

Đồng Học Bàn nghe thấy được vợ ông chủ nói, trong lòng buồn bực, cười khổ đeo dây an toàn khởi động xe.

Nhưng vừa chờ hẳn dẫm chân ga đi được hơn mười thước, một chiếc xe cục vệ sinh đột nhiên dừng ở trước cửa tiệm cơm, cửa xe mở ra, đi xuống ba nhân viên công tác cục vệ sinh, đối với ông chủ sắc mặt không tốt nói vài câu gì đó, rồi vào tiệm ăn kiểm tra vệ sinh.

“Có người cử báo nơi này của các người vệ sinh không hợp cách”.

“Lần trước không phải mới tra qua sao? Chúng tôi đã đem mọi nơi tẩy rửa sạch sẽ, anh xem xem, cái này còn không đủ tư cách?” Vợ ông chủ vừa nghe liền phát hỏa.

Nhân viên cục vệ sinh nói: “Chị nói nhỏ giọng xuống! Tôi nghe thấy!”

“Tháng này đã tra qua một lần, như thế nào còn qua...”

“Lần trước là lần trước, lần này là lần này, có thể giống nhau sao?”

Đồng Học Bân mặt nhăn mày nhú, chậm rãi phanh lại, loại tình huống này hắn thấy cũng nhiều, nếu là kiểm tra bình thường hẳn là tiệm cơm trên phố đều theo trình tự phải kiểm tra một lần mới đúng, nhưng xe cục vệ sinh là chạy thẳng tới tiệm cơm, hiển nhiên là có người cử báo hoặc là đắc tội với người, Đồng Học Bân thấy ông chủ cùng vợ ông chủ kia hai người mặt sắc khó coi nhìn một cái nhà hàng nhỏ ở đối diện đường cái, nghĩ rằng cũng có thể là đồng hành ngang chân.

Nếu bình thường gặp loại sự tình này, Đồng Học Bân cũng sẽ không xen vào việc của người khác, nhưng ông chủ người ta cái gì cũng không hỏi địa đã mời mình cơm, đây là nhân tình. Đồng Học Bân đem xe quay trở về, ở trong ngăn kéo nhỏ lục lục, tìm ra một tấm giấy thông hành, ném tới phía dưới tấm kính thủy tinh, giẫm phanh lại đem Cayenne dừng ở trước cửa tiệm ăn, đem xe cục vệ sinh chắn lại.

Trong chiếc Kim Bôi của cục Vệ sinh còn có một lái xe, nhìn thấy như thế liền hung hăng nhấn còi!

Tích tích! Tích tích tích!

“Sao lại dừng xe ở đây?” Lái xe quay cửa kính xe xuống lớn tiếng nói.

Đồng Học Bân cũng không để ý đến hắn, mở cửa xuống xe đi vào tiệm cơm, “Đại ca, có chuyện gì vậy?”

Ông chủ thấy hắn trở lại, kinh ngạc, giận dữ nói: “Vệ sinh không hợp cách, nói phạt tiền năm ngàn”.

Vợ ông chủ còn đang cùng mấy người cục vệ sinh kia lý luận, năm ngàn, đây chính là lợi nhuận hơn nửa tháng của tiệm bọn họ, tháng này phạt hai lần, tương đương với một tháng không công, bọn họ là làm ăn nhỏ, cũng chịu không nổi ép buộc như vậy, cái này để cho người ta sống nữa không đây?

“Các người đây là đoạt tiền!”

“Chị nói chuyện phải chú ý cách ăn nói một chút cho tôi!”

“Dừng cho là tôi không biết các người là do nhà hàng đối diện tìm đến! Các người là...”

“Bà bớt tranh cãi đi” Ông chủ kéo bà vợ của hắn lại.

Đầu lĩnh nhân viên công tác cục vệ sinh trong đó sắc mặt biến đổi, lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, trực tiếp cúi đầu mở một tấm biển lai phạt tiền.

Đồng Học Bân chân mày nhú lại, đi lên nói: “Các người là thuộc phân cục nào?”

Một người nhú mày nhìn hắn, “Khu Triều Dương, làm sao vậy?”

Vợ ông chủ đang nổi giận dùng dùng lúc này mới phát hiện Đồng Học Bân lại đã trở lại, nghiêng đầu nhìn hắn.

Đồng Học Bân gật gật đầu, “Khu Triều Dương, được đó, ngay ở tại hoàng thành mà dám thu phí loạn phạt tiền loạn? Vệ sinh không sạch sẽ? Tôi vừa mới ở trong này ăn cơm, tôi như thế nào không thấy ra cái gì không sạch sẽ? Đến đây, mấy người các người chỉ cho tôi xem cái gì không hợp cách, nói cho tôi biết cái”.

Trong phòng mọi người đều sửng sốt, người này tuổi tác không lớn, khẩu khí lại thật không giống.

Đồng Học Bân không đợi bọn họ nói chuyện, nói thẳng: “Được rồi, chứng minh công tác đều lấy ra cho tôi xem, tên gọi là gì”.

Một người tuổi còn trẻ liền tức giận, “Người...”

Người dẫn đầu lại kéo hẳn một cái, không để cho hẳn nói chuyện, bởi vì lái xe ở cửa đang ra hiệu cho bọn họ, mấy người từ cửa kính tiệm cơm nhìn ra bên ngoài, Porche? Cayenne cao cấp? Vừa rồi bọn họ là nhìn thấy Đồng Học Bân từ trên xe đi xuống, chỉ là không chú ý là xe gì, hiện tại mới nhìn rõ ràng, lại xem xét biển số xe, đầu số 9999? Người dẫn đầu nọ mày liền nhảy lên.

Là một người có tiền?

Mấy người đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không cho là gì, có tiền thấy cũng đâu có thiếu, ông chủ khách sạn nào không xưng là có vài chục triệu? Bọn họ nên phạt tiền vẫn là phạt tiền, theo chân bọn họ trở ngại cũng không quan hệ. Bất quá người dẫn đầu vẫn là thoáng để lại cái tâm nhãn, cảm thấy Đồng Học Bân nói chuyện rất có điểm không đúng, hỏi đơn vị công tác của bọn họ, còn muốn giấy chứng nhận cùng tên của bọn họ?

Sau đó, một người liền thấy được giấy thông hành ở trên kính chắn gió của chiếc Cayenne.

Hả? Đây là?

Hơi hơi sưng sốt, liếc nhau, ba người hít vào một hơi thật sâu.

Cái giấy thông hành kia nhìn qua cùng giấy thông hành tiểu khu bình thường không có gì khác nhau, thực bình thường, màu sắc cũng không có cái gì đặc biệt, mặt trên cũng chỉ viết một tên cái tiểu khu, nhiều lắm so với giấy thông hành tiểu khu bình thường hơn một cái con dấu màu đỏ, bất quá phàm là người lẫn lộn ở trong thể chế của Bắc Kinh, có mấy người không biết tên tiểu khu này? Đó là tiểu khu biệt thự của thường ủy kinh thành!

Giấy thông hành khu ủy cũng dễ kiểm.

Giấy thông hành thị ủy có điểm quan hệ cũng có thể làm được.

Nhưng giấy chứng nhận khu nhà thường ủy, cũng không phải là ai cũng có thể lấy được, nếu không có thân thích ở bên trong, ngay cả cấp dưới cùng lãnh đạo quan hệ không tệ cũng không thể tùy tiện mà có được, cái tiểu khu biệt thự kia vốn cũng không phải là ai cũng đều có thể tiến vào được.

Mấy người cục vệ sinh đã biết đụng phải tấm bản cứng rồi.

Đồng Học Bân lại nói với bọn họ: “Nói đi chứ, lấy giấy chứng nhận ra cho tôi xem”.

“Cái này... hôm nay quên mang theo, quên mang theo” Người dẫn đầu nọ mặt chuyển rất nhanh, cười khổ nói: “Vị huynh đệ này, chúng tôi cũng là vừa nhận được cử báo mới đi, ừm, Tiểu Lưu, người nhìn lại một chút vệ sinh bên này đủ tư cách không?” Chuyện này bọn họ vốn đã không quá chiếm để lý, tiệm cơm này vệ sinh quả thật cũng không tệ lắm, cho nên một khi nghĩ đến người trước mắt này thực có thể là một thân tích của lãnh đạo thành phố, đương nhiên không có khả năng lại dây dưa xuống, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ở trong Bắc Kinh loại hoàn cảnh đặc thù này, ánh mắt là phi thường quan trọng, chỉ cần nói sai một câu, công tác cũng có khả năng không còn.

Tiểu Lưu dạo qua một vòng rồi trở lại, “Thật ra, ừm, vấn đề không lớn”.

Người dẫn đầu nọ khẽ gật đầu, “Không lớn thì bỏ đi, người ta buôn bán nhỏ cũng không dễ dàng”.

Ông chủ cùng vợ ông chủ trợn mắt há hốc mồm, cũng chưa rõ ràng sao lại thế này.

504. Chương 502: Lễ Truy Điện Tiểu Đồng!

Trong tiệm cơm.

Người cục Vệ sinh đến cũng nhanh đi cũng vội vàng, đơn phạt cũng xé đi rồi.

Người ta đây là cho Đồng Học Bân mặt mũi, Đồng Học Bân cũng không lý nào không buông tha người, lấy ra bao thuốc “thu được” ở trên thuyền mỗi một vòng, mấy ngày ở trong biển sinh tử một đường làm cho Đồng Học Bân thành thực hơn rất nhiều, tính tình so với trước kia cũng thoáng ỏn xuống một ít, chính hắn đều cảm giác được, “Mấy đồng chí, để ọi người chạy tới không như vậy, ngượng ngùng, nào nào, rút một điếu”.

“Hài, không cần”.

“Rút một điếu đi, không rút chính là khinh thường tôi”.

“Cũng không có ý tứ này, vậy... được”.

“Ha ha, để tôi châm thuốc cho”.

“Không cần, tôi có bật lửa mà, để tự tôi châm là được”.

Vừa nghe Đồng Học Bản nói giọng Bắc Kinh, người cầm đầu cục vệ sinh nọ càng cảm thấy người như thế là không thể đắc tội, không chừng chính là con nối dõi của lãnh đạo nào ở Trung ương cũng không biết chừng.

Vợ ông chủ lúc này mới lấy lại tinh thần, chặn lại nói: “Mọi người ngồi đi, tôi rót nước trà ọi người”.

Người dẫn đầu nọ nói: “Không cần phiền toái, chúng tôi cũng đi rồi”.

“Uống chén trà rồi hãy đi” Ông chủ cũng nói.

Người nọ xua tay nói: “Không phải khách khí, thực không uống, còn có cái cử báo không cần tra nữa, đúng rồi...” Thanh âm bỗng nhiên thấp một ít, đối với ông chủ nói: “Anh lưu cho tôi số di động, khi nào ở trên có nhiệm vụ, vệ sinh tra có vẻ nghiêm, đến lúc đó vạn nhất có kiểm tra đột kích, tôi sẽ thông báo trước cho anh một tiếng, anh chuẩn bị trước là được, chỉ cần vệ sinh đại khái là có thể không có chuyện gì”.

Ông chủ này ô một tiếng, “Vậy thật cảm ơn”.

“Không có việc gì” Người nọ nói: “Các người buôn bán cũng không dễ dàng”.

Thái độ này một trước một sau quả thực biến hóa quá lớn.

Nói xong, người đi đầu nọ bắt đầu cùng Đồng Học Bản làm ra lộ số tiếp cận, nói bóng nói gió để xem góc gác của hắn, có thể kết giao bằng hữu thì kết giao bằng hữu.

Vợ ông chủ không khỏi nhìn thật Đồng Học Bản đang hút thuốc trước mắt, tiểu gia gia này là người nào? Như thế nào cũng không cần báo ra quen ai quen ai, người cục Vệ sinh liền thay đổi thái độ? Hắc, nàng thậm nghĩ vẫn là thượng phu mình có mặt sắc, mấy chục đồng tiền một chút cơm tính là cái gì? Cái này chẳng những đỡ được năm ngàn tiền phạt, còn cùng cục Vệ sinh bên này đánh lên quan hệ, về sau cũng không cần phải lo lắng có cục Vệ sinh sẽ tới tìm phiền toái.

Vài phút sau, người cục Vệ sinh đi rồi.

Vợ ông chủ da mặt rất dày, giống như đã quên trước đó vì Đồng Học Bản ăn không phải trả tiền mà hứ hé liếc sắc lẹm, tươi cười đầy mặt chạy châm trà cho hắn, “Đến, uống nước uống nước.” Nàng hiện tại mới biết được cái gì gọi người không thể nhìn tướng mạo, nhìn qua tuổi còn trẻ tướng mạo thường thường, ngay cả tiền ăn cơm cũng không mang ở trên người, ai có thể nghĩ tới người ta có mặt mũi như vậy, vừa ra mặt liền đem người cục Vệ sinh doanh, người như thế dùng chân nghĩ cũng biết không phải người bình thường.

Đồng Học Bản tiếp ấm trà, “Ồ, đại tỷ người không cần gấp, tôi tự mình làm là được”.

“Đừng tiếp đừng tiếp, nóng cậu”.

Ông chủ nhìn Đồng Học Bản, hắn cũng thật không nghĩ tới đối phương có mặt mũi lớn như vậy, “Tiểu ca nhi, lần này cảm ơn cậu”.

Xua xua tay, Đồng Học Bản nói: “Ha ha, cùng tôi không quan hệ, những người cục vệ sinh này vốn không tệ”.

Vợ ông chủ vừa rót trà vừa nói: “Không tệ thì có tác dụng gì? Được hay không cũng không phải là một câu của cục Vệ sinh bọn họ sao? Lúc này thiết thời cho cậu đi rồi, đúng rồi, mới rồi ăn no chưa? Lại đây lại đây, đại tỷ lại làm đồ ăn cho cậu, tôi tự mình xuống bếp!”

“Không cần, đã ăn rất no rồi”.

“Lại ăn một chút”.

“Chị quá khách khí, thực no rồi”.

Nói trong chốc lát, Đồng Học Bàn mới nhắc tới một chuyện vẫn muốn nói, “Đại ca, anh có điện thoại không? Cho tôi mượn gọi một cuộc?” Thật ra Đồng Học Bàn khi ăn cơm trước đó đã suy nghĩ tìm điện thoại để gọi, bắt quá trên người một phen tiền cũng không có, còn ăn không phải trả tiền của ông chủ người ta, mượn điện thoại gọi đường dài vẫn là không thể không biết xấu hổ nói ra miệng, cái nhân tình này cũng coi như hoàn thành, Đồng Học Bàn mới thuận lý thành chương mở miệng.

Ông chủ đứng dậy nói: “Có, chờ tôi lấy cho cậu”.

“Dùng di động của tôi nè” Vợ ông chủ nhiệt tình đưa qua một cái Nokia hồng nhạt.

“Ồ, cảm ơn”.

Cầm cái di động màu hồng nhạt nhỏ bé, Đồng Học Bàn cảm xúc dao động rất lớn, hít vào một hơi, trong lúc nhất thời thật ra không biết nên gọi cho ai trước. Đúng rồi, Huyền đi ở Bắc Kinh, trước gọi cho nàng.

Tích tích tích, Đồng Học Bàn bấm dãy số của Vân Huyền, “Thực xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã khóa...”

Tắt máy? Đồng Học Bàn mặt mày nhăn nhú, lại gọi di động ẹ, “Thực xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã khóa...”

Đồng Học Bàn hết chỗ nói rồi, lần thứ ba bấm số di động của Tạ Tuệ Lan.

Lại có thể vẫn là tắt máy!

Sao lại thế này? Ba người cũng không mở di động?

Đồng Học Bàn trong lòng thấp thỏm, sợ mọi người xảy ra chuyện gì, vì thế sắc mặt có điểm thay đổi, vội vàng nhớ lại một vài số di động mà mình nhớ, lại bấm di động Ngụ Mỹ Hà, điện thoại nhà Tạ Tuệ Lan, điện thoại nhà của Dịch Vân Huyền ở cửa bắc phố hòa bình, thậm chí ngay cả di động Hồ Tư Liên cùng Phùng Phó đội trưởng đều bấm một lần. Nhưng đều như vậy, điện thoại cố định thì không có người tiếp, mà di động giống nhau đều là tắt máy!

Giống như những người mà Đồng Học Bàn nhận thức không có một ai mở di động!

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Rốt cuộc xảy ra cái gì? Điện thoại đều gọi không thông?

Đồng Học Bàn gấp lên, nếu Huyền đi cùng mẹ thì còn dễ nói, Huyền đi có đôi khi ban đêm là không mở điện thoại, mẹ khi đi dạy bình thường cũng sẽ đem điện thoại di động tắt đi, nhưng Tạ Tuệ Lan cùng Hồ Tư Liên điện thoại các nàng là không có khả năng hội tắt máy, bởi vì vị trí bọn họ ở đó, cơ bản đều phải bảo trì di động mở 24/24, để tránh xuất hiện chuyện gì xảy ra ứng phó không kịp, nhưng hiện tại ngay cả di động các nàng cũng không mở?

Xảy ra đại sự?

Có chuyện xấu!

Ông chủ thấy hần sắc mặt đại biến, vội hỏi, “Làm sao vậy tiểu ca nhi?”

Đồng Học Bàn đưa điện thoại di động trả lại cho hắn, “Có chút việc, tôi phải đi trước”.

Hai người bọn họ đều nhìn ra Đồng Học Bàn có việc gấp, cũng không lưu hần nữa, “Vậy cậu đi chậm một chút, lần sau có rảnh lại qua, đại tỷ mời cậu ăn cơm”.

Rời tiệm cơm, Đồng Học Bàn vội vàng lái xe hướng cửa bắc phố hòa bình tiến đến.

Năm phút...

Mười phút...

Hai mươi phút...

Xe đến, Đồng Học Bàn bước nhanh chạy lên lầu, phành phành gõ cửa Dịch gia.

Không có người mở!

May mắn trên người Đồng Học Bản chìa khóa còn chưa có mất, lập tức lấy ra cắm vào khóa cửa, răng rắc, đẩy cửa vào phòng, “Huyền di!”

Trong phòng có chút loạn, lại một người đều không có.

Chén trà vốn hắt là ở trên bàn trà lại nằm trên mặt đất vỡ thành mảnh nhỏ, nước cùng lá trà đều tung tóe, ngăn tủ cửa phòng nhỏ mở ra, một cái áo còn vắt ở trên giường, đèn nhà bếp còn mở ra, trên thớt có một quả cà chua đã muốn hư thối, xem ra là hơn mười ngày!

Đồng Học Bản gấp khó dần nổi!

Đều ở đâu vậy? Đều đã đi đâu vậy?

Nhìn điện thoại trên bàn, Đồng Học Bản cầm tên tiếp tục gọi một lần!

Tắt máy!

Tắt máy!

Điện thoại của mọi người đều tắt máy!

Con mẹ nó! Tưởng gấp chết anh em có phải hay không!?

Đồng Học Bản ở phòng khách Dịch gia qua lại quay lại một vòng, cuối cùng hẩn bỗng nhiên nhớ tới một dãy số, vội vàng lại gọi qua, đây là dãy số phòng thư ký của ủy ban huyện, bởi vì cùng điện thoại nhà của Tạ tỷ chỉ khác nhau một vài số, cho nên Đồng Học Bản lúc trước nhìn qua liền nhớ kỹ, di động mất đi, hẩn hiện tại chỉ nhớ một vài số điện thoại có hạn.

Tít tít tít... Tít tít tít... Tít tít tít...

Điện thoại rốt cuộc thông.

“Alo, ngài khỏe, văn phòng thư ký” Là một giọng nữ, giống như còn trẻ.

Đồng Học Bản bất chấp vô nghĩa, lập tức nói thẳng: “Tuệ Lan đâu? Có trong văn phòng hay không?”

“Tuệ Lan?” Cô gái văn phòng thư ký hơi ngạc nhiên, chần chờ nói: “Ngài là nói... Tuệ Lan Huyện trưởng?”

“Đúng, cô ta đang ở đâu? Di động sao lại gọi không thông?” Đồng Học Bản lòng nóng như lửa đốt, “Cô chuyển điện thoại vào văn phòng cô ta giúp!”

“...Tuệ Lan Huyện trưởng không ở đây”.

“Hồ thư ký đâu?”

“Hồ thư ký... cũng không ở đây”.

Đồng Học Bản trái tim nhấc lên, mọi người không ở đó, di động cũng không mở, cái này...

Nhưng mà, câu tiếp theo của đối phương khiến cho Đồng Học Bản ngây ngẩn cả người!

Cô gái có giọng cũng nghe ra người gọi điện thoại kia cùng Tạ Huyện trưởng quan hệ không nhỏ, Tuệ Lan Tuệ Lan không có mấy người dám kêu như vậy, nghĩ đến đối phương hẳn là thân thích Tạ Huyện trưởng, vì thế cũng không giấu cái gì liền nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng cùng Hồ thư ký buổi sáng hôm nay đi tham gia lễ truy hồi diệm, rất nhiều lãnh đạo huyện cũng đi tham gia, ở trung tâm hỏa táng Bắc Giao là lễ truy diệm, ngài nếu tìm Tuệ Lan Huyện trưởng, nơi đó...”

Đồng Học Bản chớp chớp mắt, “Lễ truy diệm? Ai?”

Nữ khoa viên dừng một chút rồi đáp: “Là Đồng Cục trưởng”.

“?” Đồng Học Bản nhất thời trợn tròn mắt, “Lê truy diệm tôi?”

Cô gái vội hỏi: “Ngài cũng họ Đồng sao? Không phải ngài, là Đồng Học Bản Đồng Cục trưởng”.

Ta kháo!

Vậy không phải là ta sao!

Ngắt điện thoại, Đồng Học Bân rút cuộc rõ ràng như thế nào ai cũng đều ngắt di động, thì ra đều chạy tới tham gia lễ truy điệu chính mình, tham dự lễ nghi là phải tắt máy. Ta ngắt, lễ truy điệu, thi thể tôi cũng chưa tìm được thì truy điệu cái gì, anh em vẫn còn sống tốt đây, truy điệu cái gì nha! Nhưng mà Đồng Học Bân cũng rõ ràng, thật ra lễ tang của hắn sớm nên làm, dù sao tai nạn máy bay đã qua nửa tháng, cho đến hôm nay, có thể là mọi người vẫn đợi vớt được thi thể của mình, bất quá trên tin tức ngày hôm qua đã thông báo đại bộ phận thi thể đã chìm vào trong biển, tìm không thấy, cho nên lễ truy điệu mới kéo dài tới hôm nay, đổ mồ hôi...

Không được, nhanh chạy về huyện!

Đồng Học Bân lập tức ở trong nhà Huyện di lục lại, từ trong ngăn kéo tủ đầu giường trong buồng tìm ra một ngàn đồng, trực tiếp lấy đi, xuống lầu lái xe thẳng đến trạm xăng, sau khi đổ đầy xăng, Đồng Học Bân vô cùng lo lắng dẫm chân ga, lên đường cao tốc một đường thẳng hướng huyện Duyên Đài. Cayenne cao cấp động cơ so với Mercedes mạnh hơn không ít, vô luận là đường núi hay là đường cao tốc đều chạy thực thuận, quả thật là một chiếc xe tốt.

80 km/h...

100 km/h...

120 km/h...

Trên đường, Đồng Học Bân một bên lái xe một bên có điểm dở khóc dở cười.

Chính mình vội vàng đi tham gia lễ truy điệu chính mình, nhắm chừng mình có thể là thiên cổ đệ nhất nhân, nhìn một cái, cái này gọi là con mẹ nó chuyện gì chứ!

505. Chương 503: Anh Em, Lễ Truy Điệu Tôi Ở Đâu!

Giữa trưa, huyện Duyên Đài, Bắc Giao.

Sân hỏa táng ở trong một ngọn núi. Chiếm mặt tích rất rộng, trống trải rộng rãi. Âm phong phơ phất.

Đồng Học Bân vẫn là lần đầu tiên đến bên này, lái xe đến cũng có điểm lạc đường, không biết sân tổ chức lễ truy điệu ở đâu. Bất quá nhìn ở bên ngoài dừng mấy chục chiếc xe giấy phép huyện ủy, liền rõ ràng không đi nhầm địa phương. Bên trong chẳng những có xe Tạ Tuệ Lan, có xe các ban ngành trực thuộc huyện ủy, còn có xe ở huệ điền hương cùng vài xe giấy phép Bắc Kinh, biển số đều rất quen thuộc.

Rất cuộc đã đến!

Xem ra đã muốn bắt đầu đi nghi thức rồi?

Nhìn nhiều xe như vậy, Đồng Học Bân có chút vui vẻ, xem ra anh em nhân duyên vẫn là không tệ. Lễ tang thực long trọng.

Xuống xe, Đồng Học Bân đóng sầm cửa xe đi tới trước, nhìn thấy phía trước có một nhân viên công tác, lập tức gọi hắn lại, “Làm phiền anh em. Tôi muốn hỏi chút chuyện”.

Người ở trung tâm hỏa táng nhìn hắn, “Có chuyện gì?”

Đồng Học Bân nói: “Tìm nửa ngày cũng không phát hiện, lễ truy điệu tôi ở đâu vậy?”

Người nọ ngăn ra, giống như không có nghe rõ ràng, “Anh nói lễ truy điệu ai?”

“...Tôi” Đồng Học Bân nói xong cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Anh?”

Người ở trung tâm hỏa táng nọ liếc liếc hắn, xoay người bước đi. Hiển nhiên là xem Đồng Học Bân có bệnh thần kinh. Lễ truy điệu người? Người nếu đã truy điệu, còn có thể đứng ở cùng ta nói lời vô nghĩa sao? Sớm thành thành thật thật nằm trong quan tài rồi. Có bệnh thì đi chữa đi, ở đây làm cái gì. Hắn ở trung tâm hỏa táng công tác cũng mười mấy năm, hỏi đường, tìm kiếm, người nào chưa thấy qua? Nhưng dù là

kiến thức rộng rãi như thế, hẳn cũng chưa từng nghe nói qua còn có người tới hỏi lễ truy điệu chính mình, mới mẻ! Thật sự là người nào đều có.

“Ôi chào, hỏi anh đó!” Đồng Học Bản ở phía sau gọi hẳn: “Phòng truy điệu ở đâu vậy?”

Người nọ cũng không quay đầu lại nói: “Không biết”.

Đồng Học Bản phiền, hẳn đang gấp rút gặp người thân, hận không thể ngay lập tức liền bay qua, “Hắc, tôi nói anh đang làm gì vậy? Anh là thái độ công tác gì vậy?”

Người nọ dưới chân một chút, giống như cũng bức mình, xoay người hung hăng trừng mắt nhìn hẳn một cái, “Đây là địa phương gì anh có biết hay không?? Là trung tâm hoả táng! Là địa phương thần thánh! Anh còn ồn ào cái gì? Tới nơi này đều là tham gia lễ tang cùng hoả táng người khác! Chỗ nào có chính mình xem hoả táng chính mình?? Hôm nay không ít lãnh đạo huyện đều đến đây! Phòng truy điệu có lễ tang lãnh đạo! Anh nếu còn muốn quấy rối thì đi nơi khác! Bằng không tôi gọi bảo vệ tới!”

Lễ tang lễ tang thì sao!

Anh em con mẹ nó đã chết đâu!

Đồng Học Bản tức quá thành cười, thở hổn hển nói: “Vậy được, phòng truy điệu thỉnh là lễ tang Đồng Học Bản Đồng Cục trưởng? Phòng truy điệu ở đâu? Tôi là tới tham gia lễ tang của người này”.

Người nọ nhìn hẳn: “Tôi nói cho anh vào, anh cũng vào không được”.

Đồng Học Bản vỗ trán: “Tôi nói anh đừng có lằng nhằng có được không? Tôi gấp thời gian đây!”

Người này mười phần chuyên nghiệp, cũng mười phần cảnh giác: “Đây cũng không phải chỗ anh vào loạn, cho dù anh đi vào cũng có người đánh đi ra. Tôi cũng nói cho anh. Đồng Cục trưởng là loại người nào? Vài lần quên sinh tử cứu dân chúng huyện Duyên Đài chúng ta, tuy rằng hẳn là người Bắc Kinh, nhưng nhắc tới tên Đồng Cục trưởng, huyện Duyên Đài ai không dựng thẳng ngón tay cái lên? Dân chúng được Đồng Cục trưởng cứu cũng đã có mấy chục người, hiện tại Đồng Cục trưởng qua đời, mọi người đều rất khó qua, anh nếu ôm tâm tư làm loạn, anh đó là đối với người chết không tôn trọng, đừng ở đó mà nói hươu nói vượn, anh nói thái độ anh đoan chính sao?? Ngay cả thái độ cũng chưa đoan chính còn muốn tham gia lễ truy điệu? Anh đây là quấy rối!”

Nghe hẳn nói như vậy, Đồng Học Bản có tức giận cũng sinh không nổi, cười khổ nói: “Vị đại ca này, tôi thái độ thực đoan chính, phòng truy điệu ở đâu nói cho tôi biết được không? Tôi thực sự có việc gấp!”

“Vòng hoa đâu?”

“...”

“Ngay cả vòng hoa cũng chưa chuẩn bị còn gọi là thái độ đoan chính?”

“Tôi chốc lát đi mua không được sao?”

“Anh xem xem áo sơ mi của anh đi. Màu xanh? Còn xanh tươi như vậy? Anh cũng quá tùy tiện đi. Anh xem người nào tham gia lễ tang ảnh mà mặc quần áo như anh vậy? Không phải màu đen cũng có thể mặc màu xám! Như thế nào ngay cả điểm ấy cũng không rõ ràng?”

“...”

Gặp phải người tích cực như vậy, Đồng Học Bản thật không hiểu nên nói cái gì cho tốt, anh em chính mình tham gia lễ tang chính mình đã muốn là xưa nay chưa từng có, ừm, tôi mặc đồ đen? Lại mua một vòng hoa cho chính mình? Lại viết một bức ‘Đồng chí Đồng Học Bản một đường đi tốt’ sao? ĐCM. Tôi con mẹ nó điên à!?

Nhìn xem chung quanh, cũng không có nhân viên công tác nào khác.

“Tôi sẽ thay quần áo, vòng hoa tôi cũng mua, có được hay không?” Đồng Học Bản phải kiên nhẫn, bắt đắc dĩ nói: “Tôi nói đại ca. Phòng truy điệu rốt cuộc là ở đâu vậy? Nếu không thì tôi sẽ muộn mất”.

Người nọ nhìn hẩn một cái, không kiên nhẫn chỉ hướng bắc: “Anh nếu không sợ đắc tội với người thì đi đi. Hướng bắc, đến cuối thì rẽ trái là được. Tôi trước nhắc nhở anh, hôm nay đại đa số lãnh đạo huyện đều đến đây, Hướng Bí thư, Tạ Huyện trưởng, Tào Bí thư. Anh nếu đi như vậy khẳng định...”

Đồng Học Bản không đợi hẩn nói xong liền xoay người đi rồi: “Được rồi. Cảm tạ”.

Người nọ lắc đầu, tiếp tục làm công việc của mình.

Đồng Học Bản đi về hướng bắc. Mười thước. Năm mươi thước. Vòng qua nhìn nhìn, rốt cuộc mơ hồ nhìn thấy xa xa có một phòng truy điệu. Bên ngoài đặt đầy vòng hoa, mặt trên còn viết điều văn linh tinh gì đó. Cách quá xa cũng thấy không rõ lắm. Dù sao chỉ là vòng hoa đã đại khái có ba bốn mươi cái, một hàng thật dài hầu như đem nơi này bao vây kín, khí tức trang nghiêm túc mục đập vào mặt mà đến. Cảm giác thực ngưng trọng.

Cửa đại sảnh mở, bên trong kín mít đều là người.

Tất cả đều là y phục đen, nam nữ già trẻ cũng chia không rõ lắm, theo bóng dáng mà xem. Đồng Học Bản chỉ nhận ra mặt sau cùng là mấy người La Hải Đình cùng Lâm Bình Bình.

Đã truy điệu xong rồi sao?

Ta ngất, vẫn là đã tới chậm!

Đồng Học Bản vỗ vỗ cái trán. Lập tức bước nhanh một chút.

Đại sảnh truy điệu truyền đến một giọng nữ trầm trọng, hình như là... MC đài truyền hình huyện Tô Giai? Tô tỷ cùng Tân Hoa xã thực tập đã xong? Lễ truy điệu là nàng chủ trì?

Người đến cũng thật là đủ.

“...Đồng chí Đồng Học Bản cả đời giản dị. Anh nhiệt tình yêu thương Đảng, nhiệt tình yêu thương tổ quốc. Đối với công tác cần cù và thành khẩn, cẩn trọng tận chức tận trách. Anh cả đời là phấn đấu, cả đời là chiến đấu, cả đời là quang vinh, anh qua đời làm cho chúng ta mất đi một Đảng viên tốt, cán bộ tốt, đồng chí tốt. Hôm nay, đồng chí Đồng Học Bản cùng chúng ta vĩnh biệt. Chúng ta cần hóa đau thương thành lực lượng. Cần cố gắng học tập tốt tư tưởng, phẩm đức, tác phong của đồng chí Đồng Học Bản mà chăm chỉ công tác. Cần đem đồng chí Đồng Học Bản...”

Thanh âm microphone không nhỏ, thanh âm bi thống của Tô Giai cũng bay ra bên ngoài.

Đồng Học Bản nghe được có chút đỏ mặt, trước kia mọi người đều nói tác phong hẩn có vấn đề rất lớn. Như thế nào nay “chết” đi đều thành tư tưởng tốt tác phong tốt?

506. Chương 504: Đồng Chí Đồng Học Bản Ngủ Yên Đi!

Giữa trưa.

Trung tâm hoả táng, trong phòng truy điệu.

Trên ảnh chụp trắng đen của Đồng Học Bản, có dòng chữ vắt ngang qua “Đau đớn thương tiếc đồng chí Đồng Học Bản”, trong quan tài xung quanh đầy hoa cũng không có di thể, chỉ là vài món di vật sinh tiền. MC Tô Giai đôi mắt đỏ hồng ở trên đài đọc điều văn, phía dưới là bạn tốt cùng đồng sự của Đồng Học Bản sinh tiền, một bên khác là Loan Hiểu Bình cùng đám người cậu dì của Đồng Học Bản, Tạ Tuệ Lan cũng nắm tay Loan Hiểu Bình đứng ở hàng ngũ thân thuộc.

Phía dưới ước chừng gần trăm người.

Hội trường không khí thực áp lực, tiếng khóc từng trận.

La Hải Đình cùng Lâm Bình Bình mấy cán bộ phòng Chiêu thương bả vai rung rung, Lưu Đại Hải cùng Phùng Phó đội trưởng mấy người cũng ánh mắt thực hồng.

Ai cũng chưa nghĩ đến Tiểu Đồng Cục trưởng lại cứ như vậy mà chết, ngay cả di thể cũng không thể tìm được.

Đồng Cục trưởng mới hơn hai mươi bốn tuổi, lại hào hoa phong nhã, ai ngờ người cứ như vậy mà đã không còn.

Bất quá sự tình đã qua hơn mười ngày, mọi người cũng đã tiếp nhận chuyện này là thật, khi nghe được máy bay gặp nạn mất đi liên lạc không ít người liền rõ ràng Đồng Học Bản khẳng định hung nhiều cát ít, sau lại biết tin máy bay va phải đá ngầm nổ mạnh, cũng rõ ràng cái loại tình huống này thế nào cũng sống không nổi nữa. Nhưng mà Loan Hiểu Bình vẫn không thể thừa nhận, mấy ngày này nàng đã không biết khóc bao nhiêu lần, nàng hiện tại mới hiểu được Tiểu Bản lúc trước điện thoại là ý tứ gì, hiện tại mới hiểu được vì cái gì con mình lại nói mình tự chiêu cổ cho tốt.

Ngay từ đầu, Loan Hiểu Bình không tin con đã chết, Tuệ Lan cùng Vân Huyền cũng luôn luôn ở bên người an ủi nàng, nói Tiểu Bản khẳng định sẽ trở về.

Nhưng một ngày trôi qua...

Hai ngày trôi qua...

Mười ngày trôi qua...

Máy bay va phải đá ngầm, nổ mạnh, máy bay nổ người chết, toàn bộ gặp nạn, một đám tin dữ nối gót tới, Loan Hiểu Bình rốt cuộc bị áp cho suy sụp, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, loại thống khổ này không phải người bình thường có khả năng thừa nhận.

Con đã chết.

Chết thật rồi.

Che miệng, Loan Hiểu Bình nước mắt tí tách rơi xuống.

Tạ Tuệ Lan đỡ nàng, “Bá mẫu, nén bi thương”.

Loan Hiểu Bình khóc rống nói: “Tiểu Bản, Tiểu Bản của tôi...”

“Biểu ca, hu hu...” Đường Cần cùng dì Hai cũng bên cạnh lau nước mắt.

Nghe tiếng, đứng ở Ngũ Thiển Thiển trung gian nhin không được, bùm mặt khóc lên tiếng, “Thúc thúc! Hu hu hu! Thúc thúc!”

Ngũ Mỹ Hà nức nở ôm nữ nhi, khuôn mặt đã bị nước mắt lấp đầy, nửa tháng này Ngũ Mỹ Hà cũng chảy không biết bao nhiêu nước mắt, cả người rõ ràng gầy đi một vòng.

Tiếng khóc bên này dần dần chuyển rộng, nhất thời cuốn hút rất nhiều người, Tạ Tĩnh cùng Tạ Hạo buổi sáng từ Bắc Kinh chạy tới cũng rơi nước mắt, La Hải Đình cùng Quách Phàn Vỹ các cán bộ phòng Chiêu thương, vài đại biểu nhà đầu tư, Tào Húc Bằng, Chính pháp ủy Hoàng Lập, Phó Huyện trưởng Canh Ngọc Siêu, thư ký Huyện trưởng Hồ Tư Liên, một ít cán bộ khác đều thở dài mắt đỏ lên, liền ngay cả Tô Giai đang đọc điều văn tiếng nói cũng nghẹn ngào, cầm microphone như thế nào cũng nói không được nữa, hít hít cái mũi, ở khóe mắt nước mắt chảy ra.

Không khí càng ngày càng nặng.

Tạ Tuệ Lan lại không có khóc, mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Nhưng cách đó không xa Hồ Tư Liên nhìn nàng, lại càng lo lắng trạng thái của Tạ Huyện trưởng, ai cũng đều biết Đồng Học Bản là đối tượng của Tuệ Lan Huyện trưởng, Đồng Cục trưởng qua đời đối với Tạ Huyện trưởng đả kích hiển nhiên là rất lớn, nhưng Tạ Huyện trưởng trước mặt người khác lại một giọt nước mắt đều không có chảy ra, cái này ngược lại làm cho người ta lo lắng, mấy ngày nay công tác bên văn phòng huyện ủy đã muốn xảy ra nhiều sai sót, ai cũng đều rõ ràng là sự tình Đồng Học Bản ảnh hưởng nghiêm trọng đến trạng thái công tác của Tạ Huyện trưởng, thậm chí buổi tối mỗi ngày khi tan tâm, Hồ Tư Liên đều có thể nhìn thấy Tuệ Lan Huyện trưởng đi vào nhà của Đồng Học Bản bên ký túc xá, thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau mới từ nhà Đồng Cục trưởng đi ra, đã nhiều ngày cũng chưa từng ăn một bữa nào cho ra hồn.

Đồng Học Bản cách thế, rất nhiều người đều thực thương tâm.

Nhưng là có người thực vui sướng khi người gặp họa.

Ví dụ như Trưởng phòng Tài chính Đinh Lực, giờ phút này đứng ở trong phòng truy điệu trên mặt hẳn tuy rằng vẻ mặt kịch liệt đau đớn, trong lòng lại cười đến không ngừng được, Đồng Học Bản sinh tiền thật sự đem hẳn ép buộc quá độc ác, vũ hội lần đó, Đồng Học Bản trước mặt mọi người quét sạch mặt mũi hẳn, sau lại còn đạo náo cục Tài chính, tai họa cục bọn họ mất điện vô số lần, còn thiếu chút gây ra hoạ hoạn, Đinh Lực đối với Đồng Học Bản đương nhiên không có chút hảo cảm nào.

Trưởng phòng Giáo dục Vu Trịnh Trí cũng giống như thế.

Ôn thần rốt cuộc đã vĩnh biệt cõi đời.

Ở huyện Duyên Đài gây họa lâu như vậy, cuối cùng cũng đã xảy ra chuyện, đại khoái nhân tâm.

Bất quá trong lòng mặc dù vui sướng khi người gặp họa, Đinh Lực cùng Vu Trịnh Trí trên vẻ mặt lại đều không có biểu hiện ra ngoài, Tuệ Lan Huyện trưởng ở đằng kia nhìn, bọn họ cũng không muốn trở thành bia lãnh đạn.

Chính ứng câu nói kia, hiện trường truy điệu là có người vui mừng có người khóc.

Loan Hiểu Bình tiếng khóc càng lúc càng lớn, đã muốn đình không được, “Tiểu Bản mới hai mươi bốn tuổi... Hai mươi bốn tuổi... con đi rồi... con bảo mẹ sống như thế nào đây... hu hu hu... Tiểu Bản...”

Tạ Tuệ Lan nhẹ nhàng nắm lấy tay Loan Hiểu Bình, “Bá mẫu, Tiểu Bản mất, về sau con chính là con dâu của mẹ, mẹ cứ xem con như là con gái là được”.

Loan Hiểu Bình dùng sức lắc đầu, nức nở nói: “Con còn trẻ, không thể để cho con... Tiểu Bản nếu trên trời có linh, cũng khẳng định hy vọng... hy vọng con tìm được người tốt...” Loan Hiểu Bình thực thích Tạ Tuệ Lan, vô cùng thích, nhưng Tiểu Bản qua đời, nàng không có khả năng chậm trễ Tuệ Lan người ta nữa.

“Bá mẫu...”

“Đừng nói nữa, Tiểu Bản nếu có thể nghe thấy, cũng không để cho con...”

“Tiểu Bản không nói cùng mẹ sao?” Tạ Tuệ Lan cười cười, “Thật ra trước khi anh ấy ngồi máy bay, chúng con ở nhà của con đã làm hôn lễ, đã muốn kết hôn, chỉ có chưa đi đăng ký mà thôi, Tiểu Tĩnh, có phải hay không?”

Tạ Tĩnh hồng cái mũi nhếch miệng.

Tạ Tuệ Lan nhìn nàng, “Tiểu Tĩnh!”

Tạ Tĩnh cắn răng gật gật đầu, “Đúng, đã hôn lễ”.

Tạ Hạo khóc tí tách, “Đúng vậy, em cũng tham gia!”

“Vẫn chưa nói ẹ, con xin cáo tội trước” Tạ Tuệ Lan nắm tay Loan Hiểu Bình nói: “Cái tiếng này cũng kêu chậm... Mẹ!”

Loan Hiểu Bình biết nàng đang nói dối, hai mắt đầm lệ lại không nói gì được.

Tuệ Lan nhẹ giọng lại gọi một tiếng, “Mẹ nếu không tiếp thu con dâu này, con vẫn kêu một tiếng mẹ”.

Loan Hiểu Bình không nói nên lời.

“Mẹ”.

“...”

“Mẹ”.

Loan Hiểu Bình rơi lệ đầy mặt nói: “Ài! Đứa nhỏ ngoan! Mẹ đáp ứng! Đáp ứng rồi!”

Tạ Tuệ Lan rốt cuộc lộ ra nụ cười, lau nước mắt cho Loan Hiểu Bình.

Một màn này cảm động rất nhiều người, ai cũng không nghĩ tới Tạ Huyện trưởng sẽ làm tới tình trạng này.

Lúc này, Tô Giai nắm microphone dụi dụi khóe mắt, lớn tiếng nói: “Hương di ảnh mặc niệm ba phút, một đường đi tốt, đồng chí Đồng Học Bàn cứ ngủ yên đi, tinh thần của anh vĩnh viễn lưu truyền!”

Mọi người đều nhắm mắt cúi đầu, xoay người đối với tấm ảnh đen trắng của Đồng Học Bàn mặc niệm.

Ngay lúc này, bóng dáng của Đồng Học Bàn đã xuất hiện ở cửa phòng truy điệu, lời nói đó hẳn đều nghe thấy được, cảm động nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

507. Chương 505: Ôn Thần Lại Sống!

Bi ai bắt đầu.

Một giây...

Ngũ giây...

Mười giây...

Mọi người đều từ từ nhắm hai mắt cúi đầu vì Đồng Học Bàn bị ai, giờ phút này phòng truy điệu lặng ngắt như tờ, không khí nghiêm túc ở trong đại sảnh, thật lâu không thể tán đi.

Tiểu Đồng, ngủ yên đi.

Đồng Cục trưởng, ngài một đường đi tốt.

Tiểu Bàn, cậu cứ an tâm mà ra đi.

Đồng Học Bàn đứng ở cửa thu hồi nước mắt cảm động, nhìn trái nhìn phải, gãi gãi cái mũi, trong lúc nhất thời có chút không biết nên làm cái gì bây giờ, hiện tại cũng không phải là thời điểm nói cảm tình, cục diện này hẳn thật sự chưa từng trải qua, cũng không có tấm gương chính mình tham gia lễ truy điệu chính mình ở trước đó để biết nên làm như thế nào? Hô to một tiếng anh em đã trở lại? Cái này có điểm không ổn? Vậy nói như thế nào?

Quên đi, đi vào trước rồi nói sau.

Hàng cuối cùng người có vẻ nhiều, đám người La Hải Đình cùng Lâm Bình Bình ở nơi đó, vây quanh một vòng, Đồng Học Bàn thật sự không tìm được khe hở, bước đi đến phía sau Lâm Bình Bình huých huých nàng.

Lâm Bình Bình ngẩn ra, vẫn đang nhắm hai mắt không nhúc nhích.

Đồng Học Bàn nháy mắt mấy cái, lại lay nàng một chút, để cho anh em đi qua.

Lâm Bình Bình phiền, trong lòng nói ai chán ghét như vậy, không thấy đang bị ai hay sao, như thế nào đối người chết lại không tôn trọng? Kéo tôi làm cái gì?

Nàng vẫn không quay đầu, thấp đầu bị ai.

Đồng Học Bàn không biết nói gì, đành phải từ bên người nàng rẽ qua đi vào.

Lâm Bình Bình rốt cuộc chịu không nổi, mặt bình tĩnh ngẩng đầu trừng hướng người tới, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai đáng ghét như vậy, nhưng ngay sau đó Lâm Bình Bình liền ngắc ngứ cả người!

Sững sốt một giây... Sững sốt ba giây...

“A...!” Hét lên một tiếng, Lâm Bình Bình thiếu chút nữa ngất xỉu đi!

La Hải Đình ở bên cạnh mày cau lại, Tiểu Lâm sao lại thế này? Đang bị ai Tiểu Đồng Cục trưởng, người kêu cái gì?

Mà trong nháy mắt khi La Hải Đình nghiêng đầu nhìn qua, nàng sợ tới mức nhảy dựng một cái, theo bản năng lui về phía sau vài bước, “A...!”

Lục tục, không ít ánh mắt chỉ trích liên tiếp hướng về bên này, đang làm cái gì vậy? Không biết đây là lễ truy điệu sao? Ai không hiểu quy củ như vậy? Còn thể thống gì? Đang bị ai người còn ở đó ồn ào không phải làm cho Tuệ Lan Huyện trưởng trên mặt khó coi sao? Đây là chộc chuyện mà!

Mà sau khi nhìn thấy người đến, không có ngoại lệ, tất cả mọi người bị dọa cho nhảy dựng!

“Đồng, Đồng Cục trưởng!”

“Đồng Học Bản?”

“Tiểu Đồng!?”

Ta ngất!

Thấy con mẹ nó quỵ rồi!

Đại sảnh truy điệu nhất thời một mảnh ồ lên, lập tức lộn xộn, rất nhiều người đều phản xạ có điều kiện né tránh vài bước, đem địa phương vài thước chung quanh Đồng Học Bản đều né ra!

ĐCM! Sao lại thế này? Đây là xác chết vùng dậy sao?

Ai cũng không nghĩ tới trong khi đang cử hành lễ tang Đồng Học Bản, nhưng vốn chính chủ hân là đã chết không ít ngày lại có thể khí định thần nhân từ bên ngoài đi đến!

Cái này là tình huống gì??

Không phải là mọi người trông gà hóa cuốc, thật sự là chuyện này quá con mẹ nó dọa người!

Đám người Tạ Tuệ Lan cùng Ngưu Mỹ Hà cũng giật mình ngây ra, nhất là Loan Hiểu Bình cả người đều choáng váng.

Nhìn Đồng Học Bản, lại nhìn quan tài phủ đầy hoa, lại nhìn một cái di ảnh trắng đen của Đồng Học Bản kia... tất cả mọi người đều nổi da gà!

Thấy thế, Đồng Học Bản cũng xấu hổ, cảm thấy chính mình phải nói cái gì đó, liền hắng cổ họng, ho khan một tiếng nói: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm, mấy ngày trước máy bay gặp chuyện, tôi vận khí tốt, cuối cùng là tránh thoát một kiếp trước tiên nhảy xuống nước ở trong biển vài ngày, sau lại gặp thuyền mới được cứu trở về nước, khụ khụ, còn làm ọi người lo trước lo sau, ngượng ngùng, ngượng ngùng”.

Câm như hén, không ai nói chuyện.

Thấy vậy Đồng Học Bản cười xấu hổ nói: “Cảm ơn mọi người tham gia lễ tang của tôi, mọi người lát nữa cũng đừng có đi, tôi đều mời mọi người ăn cơm” Chính mình ở lễ tang chính mình đọc diễn văn cái cảm giác này cũng không được tự nhiên đến cỡ nào, hài, cũng không cần phải nói ra.

Vẫn không có người lên tiếng.

Đồng Học Bản đổ mồ hôi, vội vàng nhìn về phía mẹ, “Mẹ, đừng thất thần nữa, di ảnh gì đó nhanh bỏ đi, con đã chết đâu”.

“Tiểu Bản!” Loan Hiểu Bình hét to một tiếng!

Nhân viên công tác trung tâm hỏa táng cũng trợn tròn mắt.

Là người không phải quỵ!

Ta ngất! Ôn thân lại sống!

“Thật sự là Đồng Cục trưởng!”

“Đồng Cục trưởng không chết! Không chết!”

Phía dưới nhất thời ồ lên, một chút liên não nhiệt!

Đình Lục cùng Vu Trịnh Trí trợn mắt há hốc mồm đã muốn không biết là cái tâm tình gì.

Vốn mấy ngày nay thân thể vẫn không tốt Loan Hiểu Bình cũng không biết lấy khí lực chỗ nào, hai bước chạy qua một tay ôm lấy Đồng Học Bân, “Con! Thật sự là con ta!” Nàng vô cùng cảm động, cũng không thể nói ra, “Con ta đã trở lại! Đã trở lại!”

Đồng Học Bân hốc mắt nhất thời ảm ướt, “Mẹ, đừng khóc đừng khóc, con không sao”.

“Con làm ẹ chút nữa là bị hù chết!” Loan Hiểu Bình làm sao có thể không khóc, nước mắt càng rơi nhanh hơn, “Hu hu, có người nào như con vậy! Nhiều ngày như vậy cũng không cùng trong nhà liên hệ!”

“Luôn luôn ở trên biển, con đi chỗ nào tìm điện thoại đây”.

“Vậy vừa rồi như thế nào không gọi!”

“Trở về con liền gọi, nhưng di động mọi người đều đóng”.

“Con cứ dọa mẹ! Con cứ dọa mẹ!”

“Làm ẹ lo lắng, thực xin lỗi”.

Bên này còn an ủi mẹ, La Hải Đình cùng Quách Phàn Vỹ một ít cán bộ phòng Chiêu thương đều đi lên.

“Đồng Cục trưởng!” Lâm Bình Bình nói.

“Ngài có bị thương không?” Quách Phàn Vỹ về mặt vội vàng.

“Thân thể ngài thế nào?” La Hải Đình cũng giống như có một bụng lời muốn hỏi.

Đồng Học Bân cười hướng về bọn họ gật gật đầu, “Tôi không sao, phiền mọi người nhớ thương, thân thể cũng tốt, không bị thương”.

Bỗng nhiên, một cái tiếng khóc lớn áp hướng Đồng Học Bân, chỉ thấy đệ đệ Tạ Tuệ Lan là Tạ Hạo tiến lên ôm lấy Đồng Học Bân, “Con mẹ nó! Đồng ca anh con mẹ nó còn biết trở về! Em còn nghĩ đến anh đã không còn nữa! Nhọc em rất nhiều nước mắt như vậy! Quá dọa người!”

Đồng Học Bân trong lòng ảm áp, “Em như thế nào cũng đến đây?”

Tạ Hạo nói: “Trời! Lễ tang của anh em có thể không tham gia sao? Mẹ em cùng đại thẩm bọn họ trong chốc lát cũng lại đây!”

“Ai ui, không cần đến nữa, người đã không có chuyện gì rồi”.

Tạ Hạo lau nước mắt mẫn: “Đây là gạt nước mắt của em, làm em con mẹ nó khóc không!” “Được rồi được rồi, đại lão gia, khóc gì, hắc, đừng hướng trên người anh lau nước mũi nữa!”

“Học Bân!” Bên kia, Ngu Mỹ Hà cũng lôi kéo Tiểu Thiển Thiển không dám tin đi tới, trong mắt tất cả đều là lệ, “Thật sự là... Học Bân?” Đồng Học Bân ha ha cười, “Là tôi, Ngu đại tỷ, vừa mới mấy ngày đã không nhận ra sao?”

“Học Bân!” Ngu Mỹ Hà lúc ấy đã muốn xông lên, sau khi nhìn đến chung quanh lại cần cần miệng không nhúc nhích, chỉ là một người ở nơi đó hít hít mũi lau nước mắt.

Nhưng Ngu Thiển Thiển đã xông lên rồi, “Thúc thúc! Hu hu hu! Thúc thúc! Thúc thúc! Cháu nghĩ chú đã chết rồi!”

Đồng Học Bân cười ôm nàng, xoa xoa đầu nàng, “Thúc thúc cũng nhớ đến cháu, ngoan, đừng khóc, đây không phải đã trở lại sao?”

“Mẹ cháu kể chú đã chết rồi, cháu cũng không tin tưởng! Hu hu hu... cháu đã biết ngài không có việc gì!”

Tào Húc Bằng cũng bị trường hợp này cuốn hút, “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi”.

“Hướng Bí thư, Tào Bí thư, Hoàng Bí thư” Đồng Học Bân sau khi an ủi Tiểu Thiển Thiển xong thì quay đầu lại, nhanh chóng chào hỏi mấy lãnh đạo nói: “Cảm ơn các lãnh đạo đã quan tâm”.

Người nhiều lắm, hầu như mỗi người đều ân cần thăm hỏi Đồng Học Bân hai tiếng, làm cho hắn cũng ứng phó không nổi.

Không bao lâu, trong phòng đột nhiên im lặng một chút, xung quanh có chút người tự động tránh ra một con đường, Đồng Học Bản quay người lại, vừa lúc nhìn thấy Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hắn, thản nhiên nói: “Đã trở lại?”

Đồng Học Bản gật đầu nói: “Đã trở lại”.

Hơi hơi gật đầu, Tạ Tuệ Lan có vẻ thực bình tĩnh, bất quá há miệng vừa muốn nói cái gì, dưới chân cũng là lão đảo một cái, may mắn Hồ Tư Liên bên người tay bắt lạnh lẽo đỡ lấy nàng.

“Tạ Huyện trưởng!”

“Tuệ Lan!”

Đồng Học Bản hoảng hốt, vội vàng chạy đi lên nói: “Làm sao vậy? Có mệt lắm không?” Đã nghĩ kêu xe cứu thương.

Tạ Tuệ Lan mặt sắc có chút trắng, cười cười, “Không sao, ngạc nhiên chút thôi” Hồ Tư Liên hạ giọng nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng mấy ngày nay cũng không có ăn cơm, có thể là đường máu quá thấp, cái này... Ai có đường? Ai mang theo?” Tạ Tình chạy nhanh tới lấy ra một phong kẹo đưa cho đại tỷ nàng.

Tạ Tuệ Lan ăn xong, sắc mặt thoáng đỡ hơn một ít, cũng không cần Hồ Tư Liên đỡ nữa, khoát tay ý bảo mình không có việc gì, chợt nàng cười tủm tỉm nhìn về phía Đồng Học Bản, thở ra một hơi, cười rồi kéo kéo cổ áo sơ mi cho hắn, “Tôi đã biết tiểu tử anh không dễ dàng chết như vậy!”

Đồng Học Bản ừm một tiếng, “Đáp ứng chị trở về, tôi không thể nói không giữ lời”.

“Tốt, trở về là tốt rồi” Tạ Tuệ Lan không nề hà mà chỉnh y phục cho hắn, một lần, ba lần, năm lần, bảy lần, nụ cười trên mặt nhìn không ra cái gì, nhưng Đồng Học Bản lại có thể cảm giác được đầu ngón tay nàng đang run nhẹ.

Đồng Học Bản đau lòng nàng, liền nói: “Chị đừng động, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi đi, Tiểu Hạo, lại đây đỡ đại tỷ của em”.

“Tôi không sao, ha ha” Một bên đỡ nàng, Đồng Học Bản một bên nhìn về phía mẹ nói: “Mẹ, di ảnh bỏ đi, quan tài vòng hoa cũng vậy, khụ khụ, ta nhìn thấy mà hoảng!”

Tạ Tuệ Lan ha ha cười, “Anh đó!”

Đến lúc này, lễ tang cũng không thể tiếp tục.

Vô nghĩa, chính chủ đều đã trở lại, còn truy điệu ai?

Đồng Học Bản cùng đám người Loan Hiểu Bình lập tức tiếp đón mọi người, thật xấu hổ mà gọi lại tiền điều ọi người mang trở về, mọi người không chết, tiền này là khẳng định không thể thu.

Một ít người lập tức mở di động, đem tin tức kinh động này nói cho đồng sự cùng bạn bè quen biết.

“Alo, lão Từ, nói cho ông chuyện này, Tiểu Đồng Cục trưởng sống... Hài, tôi lừa ông làm gì... Thực sống!”

“Alo, lão Triệu, Đồng Cục trưởng đã trở lại... Đương nhiên là người thật, tôi tận mắt thấy!”

Sau đó, tin tức ôn thần đã sống lại ở toàn bộ huyện Duyên Đài đều truyền ra!

Đồng Học Bản đã trở lại?

Chẳng những bình yên vô sự, thậm chí ngay cả một chút vết thương cũng không có mà đã trở lại?

Nghe xong chuyện này, có chút người cùng Đồng Học Bản quan hệ không tốt thiếu chút nữa giơ chân chửi má nó!

Ta kháo! Đó là rơi máy bay đó! Là máy bay rơi người chết đó! Hơn hai trăm người trên máy bay đều đã chết! Không ai sống sót! Chỉ có Đồng Học Bản người sống sót ? Còn mặt mày hồng hào một chút việc đều không có?

Người con mẹ nó là thứ sinh mệnh lực gì vậy!

Như thế mà cũng con mẹ nó không chết được!?

508. Chương 506: Lễ Tang Buồn Cười

Sân hỏa táng Bắc Giao.

Tin tức mặc dù truyền ra không chậm, nhưng rất nhiều người còn chưa biết.

Lục tục còn có người ôm vòng hoa vẽ mặt bi thống vội tới tiễn đưa Đồng Học Bán, mà sau khi nhìn thấy Đồng Học Bán ở trong đại sảnh truy điệu ôm di ảnh trắng đen của chính mình vui vẻ, mấy người đều tròn mắt, vòng hoa trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, một đám đều cả kinh như nhau. Tần Dũng cùng Tôn Thụ Lập chính là hai trong số đó, bọn họ bởi vì công tác có điểm khẩn cấp mà chậm trễ, đã tới chậm một ít, ai ngờ vừa lại đây liền thấy được một màn dọa người như vậy, thiếu chút nữa là lên cơn đau tim.

“Đồng lão đệ?”

“Đồng Cục trưởng!?”

Tần Dũng cùng Tôn Thụ Lập quả thực không thể tin được.

Đồng Học Bán cười xấu hổ đối với bọn họ vẫy tay, “Lão Tôn, lão Tần, đến đây? Cảm ơn cảm ơn, mau mời vào, bên ngoài nóng, vào bên trong nghỉ một lát” Người ta từ xa lại đây, Đồng Học Bán dù sao cũng phải tiếp đón, còn phải không ngừng cùng người ta không hiểu chuyện gì giải thích một lần.

Toàn bộ phòng truy điệu chỉ nghe một mình Đồng Học Bán nói chuyện.

“Khi máy bay gặp chuyện không may tôi đã nhảy ra ngoài trước, mới tránh được một kiếp”.

“Ô, cậu mợ, hủy di ảnh đi, đem ảnh chụp của cháu lấy ra là được”.

“Ai ui, mẹ, đồ trong quan tài này không cần nữa, không phải chôn gói thôi sao, trong nhà cũng không phải không có đồ dùng, bỏ đi, ném ném”.

“Hắc, lão Trần cũng đến đây? Cảm ơn”.

“Ồ, đây không phải là Lưu Cục trưởng sao? Mời vào mời vào”.

Lễ tang vốn là một sự kiện thực bi tráng, nhưng hiện tại lại hoàn toàn thay đổi hương vị, nhìn Tiểu Đồng Cục trưởng ở lễ tang chính mình bận trước bận sau tiếp đón khách, mọi người đều có chút không biết nên khóc hay cười, khung cảnh này thật có điểm không thể hiểu nổi, mấy người đài truyền hình cũng nhanh chóng đem một màn này ghi lại. Dù là mọi người ở đây kiến thức qua sóng to gió lớn, nhưng cũng chưa từng nhìn thấy qua loại lễ tang như vậy, cái này con mẹ nó gọi là chuyện gì! Từ một cái lễ tang đã biến thành hội tiếp đón? Tiểu Đồng Cục trưởng chính là Tiểu Đồng Cục trưởng, cũng luôn có khả năng ra một ít sự tình người khác nghĩ cũng nghĩ không ra.

Bỗng nhiên, mẹ cầm di động kéo con một phen, thấp giọng nói: “Điện thoại của lão Dương”.

Đồng Học Bán cười khổ nói: “Cũng đừng để cho chú Dương lại đây”.

Loan Hiểu Bình tâm tình không tệ, ừm một cái, “Lão Dương đã muốn đến Duyên Đài, bắt quá con cũng không có việc gì, mẹ đã bảo hấn đi trở về, hấn gọi điện thoại cho con”.

Đồng Học Bán gật gật đầu, tiếp điện thoại nói: “Chú Dương khỏe không”.

Đầu kia Dương Triệu Đức không có thanh âm.

“Chú Dương?” Đồng Học Bán nghĩ đến tín hiệu không tốt, “Ngài nghe thấy không?”

Dương Triệu Đức thở ra một hơi, “Nghe thấy cháu nói chú cũng an tâm, tình huống cụ thể chú cũng vừa nghe Hiểu Bình nói, trở về là tốt rồi, về sau hiếu kính mẫu thân cho tốt. Mẹ cháu mấy ngày nay cũng không biết khóc bao nhiêu lần, cao huyết áp cũng phạm vào, thiếu chút nữa nằm viện, cháu cũng đừng để cho Hiểu Bình lo lắng nữa”.

“Vâng, sẽ không đâu”.

“Ha ha, vậy chú sẽ không qua đó nữa, chờ cháu đến nhà chú thì gặp mặt một lần luôn”.

“Được rồi, cảm ơn chú Dương đã nghĩ tới cháu, quay về cháu sẽ mời ngài ăn cơm”.

Bên này vừa ngắt điện thoại, Tạ Tuệ Lan đầu kia bỗng nhiên cầm di động híp mắt gọi Đồng Học Bân qua, đem điện thoại nhét vào trong tay hắn, “Mẫu thân tôi, ha ha”.

Hắng hắng cổ họng, Đồng Học Bân tìm một nơi không có người lập tức thật cẩn thận tiếp nghe: “Alo, bá mẫu”.

Chỉ nghe Hàn Tinh Hàn phu nhân nhẹ giọng nói: “Cháu, liên dọa người quá đi” giọng cũng chậm lại, “Cũng không có việc gì chứ?”

Đồng Học Bân cười nói: “Làm cho bác quan tâm, thật có lỗi thật có lỗi, cháu không sao, thân thể rất tốt, ha ha”.

“Ừm, nghe giọng của cháu cũng không giống có việc, vậy là tốt rồi” Hàn Tinh cười khanh khách nói: “Bá mẫu lúc này cuối cùng có thể ngủ an ổn rồi, ha ha, cháu đợi lát, để bá phụ cháu nói chuyện với cháu một chút” Thanh âm của Hàn phu nhân xa xa, không bao lâu, một tiếng hít thở của một người nam truyền tới.

Đồng Học Bân đối Tạ Quốc Bang kính sợ so với Hàn Tinh hơn rất nhiều, người ta là uỷ viên cục chính trị đó, “...Bá phụ”.

Tạ Quốc Bang hơi ừm một tiếng, “Đã trở lại?”

“....Đã trở lại!”

Tạ Quốc Bang không nhiều lời, nói cũng cùng Tạ Tuệ Lan giống nhau như đúc, một chữ cũng không kém.

Cái này kêu là cha nào con nấy đây mà?

Sau khi ngắt điện thoại, Đồng Học Bân mới nghe Tạ Tuệ Lan nói: “Ba mẹ tôi cùng mẫu thân Tiểu Hạo đang lái xe đến đây, ha ha, đã sắp tới rồi”.

Đồng Học Bân ô một tiếng, “Chị sao không nói sớm”.

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Bất quá hiện tại đã trở về rồi, mẹ tôi nói hai ngày nữa để cho anh về Bắc Kinh một chuyến, đến lúc đó mới tâm sự”.

“Được, vậy chị nói cùng bá phụ bá mẫu một tiếng, ngày mai tôi sẽ đi”.

Reng reng reng, reng reng reng, di động Loan Hiểu Bình lại vang lên, tiếp sau đó mẹ alo một tiếng, cuối cùng nháy mắt mấy cái, đưa di động cho Đồng Học Bân, “Là lão lãnh đạo của con”.

Từ Yến Từ đại tỷ sao?

“Alo, Từ Cục phòng?”

“Tiểu tử người, mệnh thật lớn”.

“Khụ khụ, lúc này là vừa vặn, vận khí tốt, a, ngài như thế nào lại gọi đến đây?”

“Vừa nghe nói chuyện của cậu, di động của cậu cũng không thông, tôi tìm người hỏi thăm một chút số điện thoại mẫu thân cậu” Thân là Cục trưởng cục quốc an thành phố Phần Châu, điểm năng lượng ấy vẫn là có, Từ Yến cười nói: “Mới đầu nghe nói cậu gặp nạn bỏ mình, tôi vẫn duy trì thái độ hoài nghi, Tiểu Đồng cậu là loại người nào, người khác không biết tôi còn không biết? Như thế nào sẽ dễ dàng chết như vậy? Nhìn một cái, ha ha, thực để cho tôi nói đúng”.

Đồng Học Bân nghe bên kia có tiếng xe, liền hỏi: “Ngài ở đâu vậy?”

“Ở Bắc Giao huyện chỗ cậu, phía trước chính là trung tâm hoả táng”.

“Ô, Từ đại tỷ, vậy ngài giữa trưa hãy trở về, tôi mời ngài ăn cơm”.

“Được rồi, biết cậu hiện tại bận rộn, về sau còn có cơ hội, hai chúng ta còn cần khách khí này? Cứ lo việc đi, có rảnh nói sau”.

“Vậy cảm ơn lão lãnh đạo”.

Sau khi ngắt điện thoại, Đồng Học Bân nhìn trái nhìn phải, đột nhiên đem mẹ kéo đến một bên.

Loan Hiểu Bình hỏi: “Làm gì?”

“Cái này...” Đồng Học Bân nhìn Tạ Tuệ Lan hạ giọng nói: “Điện thoại Huyền di gọi không thông, nàng có tới đây hay không? Như thế nào lại không thấy?” Thật ra vừa rồi đã muốn hỏi, bắt quá Tạ Tuệ Lan luôn ở đó, hẳn không tìm được cơ hội.

“Còn nói nữa, Vân Huyền hai ngày trước đã nằm viện”.

“Nàng làm sao vậy?”

“Có thể là lo lắng cho con, hơn nữa Vân Huyền cũng không biết có con với ai, bụng đều đã năm sáu tháng, con còn không biết sao? Nàng thân thể có thể không tốt, mẹ hai ngày này luôn luôn ở bệnh viện cùng nàng, ài, đúng rồi, con nhanh đi bệnh viện nhìn xem, đừng để cho Vân Huyền buồn, lúc trước ở Bắc Kinh Vân Huyền cũng không thiếu chiều chuộng cho con” Loan Hiểu Bình không biết chuyện bên trong, nghĩ đến Vân Huyền là vì thân thể không tốt mới nằm viện.

Đồng Học Bân lại biết, Huyền di khẳng định là vì mình nên mới bị bệnh.

Không được!

Đồng Học Bân một chút liên đới không được, lại tiếp đón một vài người rồi nhanh chóng giải tán “Lễ tang”.

509. Chương 507: Gặp Huyền Di

Mùa hè, không khí bắt đầu trở nên khô nóng.

Bệnh viện Nhân dân huyện, Đồng Học Bân một mình lái chiếc Cayenne đem xe dừng ở trong đại viện bệnh viện, đẩy cửa xe liền vội vàng chạy tới, vào đại sảnh. Đồng Học Bân ở tại huyện Duyên Đài vẫn là có rất nhiều người biết đến, bệnh viện Nhân dân cũng là địa phương hẳn thường đến, cho nên có mấy bác sĩ hộ sĩ cùng dân chúng đến xem bệnh liếc mắt một cái liền nhận ra hẳn. Đồng Học Bân vừa mới trở về, tin tức có nhanh nữa cũng không khả năng mọi người đều biết, cho nên mấy người kia nhất thời mòng ra.

“Đó là!”

“Đồng, Tiểu Đồng Cục trưởng?”

“Không phải nói hẳn gặp nạn sao?”

“Đúng, tôi cũng xem tin tức, sao lại thế này nhỉ?”

“Cái gì? Thì phải là ôn thần?”

“Ta ngất! Vậy mà cũng không chết được?”

Sự tích của Đồng Học Bân mọi người cũng đều biết, thấy hẳn giờ phút này không thể nghi ngờ hẳn phải chết ở trong tai nạn máy bay, lại còn có thể thần thái sáng láng trở về, tất cả mọi người thực không biết nói cái gì.

Lúc trước sườn núi lở đất đem Đồng Học Bân chôn sống vào, Đồng Học Bân không chết.

Lúc trước chín tội phạm vượt ngục đem Đồng Học Bân bị trói tay áp làm con tin, Đồng Học Bân cũng không chết.

Lúc trước ở trước mặt mười mấy tên cướp có súng cướp văn vật nhà bảo tàng, Đồng Học Bân cũng không có chết.

Lúc trước Tạ Huyền trưởng bị bom hẹn giờ trói lại, Đồng Học Bản lẻ loi một mình tiến đến gỡ, kết quả cuối cùng hắn vẫn không chết.

Lần này máy bay đều bị rơi nổ tan thành từng mảnh, hơn hai trăm người toàn bộ gặp nạn tử vong, nhưng Tiểu Đồng Cục trưởng vẫn đang êm đẹp đứng ở chỗ này một chút việc cũng không có? Ta kháo! Người con mẹ nó là người nào! Xem tình huống này, không lẽ phải đem bom nguyên tử của thế chiến thứ nhất thả ở trên đầu người thì mới có khả năng nổ chết người sao? Người sinh mệnh lực này cũng quá mạnh đi! Cái này vẫn là quốc gia cán bộ sao? Gặp nhiều đại tai đại nạn như vậy, cho dù là thánh đấu sĩ cũng phải chết không thể chết lại! Nhưng người vẫn con mẹ nó êm đẹp!?

Khoa phụ sản.

Phòng bệnh, một nữ hộ sĩ đẩy cửa đi vào.

Trên giường Cù Vân Huyền rõ ràng tiểu tụy rất nhiều, cũng không quay đầu, mắt nhìn không nháy mắt nhìn ra bầu trời phía bên ngoài cửa sổ, nhìn thực nhập thần.

“Cơm đến đây”.

“Ừm”.

“Tôi đặt ở trên bàn cho cô?”

“Ừm”.

“Cô hiện tại không ăn?”

“Ừm”.

Nhìn nữ nhân xinh đẹp kỳ cục kia, hộ sĩ thở dài, nghĩ đến nàng là cái gì tiền sản u buồn tổng hợp lại chứng, nhân tiện nói: “Cô điểm tâm như thế nào còn đặt ở nơi này vậy? Không ăn là không được đâu, thân thể cô đã có kết quả kiểm tra, các phương diện cũng chưa có vấn đề gì lớn, ăn cơm trước đi, cô không đói bụng nhưng đứa nhỏ thì biết đói, đã sáu tháng rồi, hiện tại đã là thời điểm đứa nhỏ phát triển thân thể, cần lượng lớn dinh dưỡng”.

Cù Vân Huyền mặt không chút thay đổi lắc đầu.

Tiểu hộ sĩ lòng đầy nhiệt tình “Cô có phải là không thoải mái không? Để tôi đút cho cô?”

“Cảm ơn, tôi hôm nay không khẩu vị, không cần”.

Hộ sĩ cũng không có cách.

Bỗng nhiên, cửa phía sau mở ra, Đồng Học Bản cười tủm tỉm bước vào, “Cảm ơn cô đồng chí hộ sĩ, cơm để cho tôi đi, để tôi đút cho nàng”.

Nghe vậy, Cù Vân Huyền ngạc nhiên, quay đầu trở về nhìn lại!

Tiểu hộ sĩ nhìn hắn, “Anh là người nhà bệnh nhân?” Cô ta cũng không biết Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản gật gật đầu, “Đúng, là người nhà”.

“Tôi nói nhà các anh là chuyện gì xảy ra vậy” Tiểu hộ sĩ hung hăng trừng mắt nhìn hắn nói: “Bệnh nhân đã nằm viện, như thế nào cũng không có một người đến trông? Đây đã mấy điểm? Hiện tại mới đến? Bệnh nhân trạng thái tinh thần phi thường không tốt, các người phải chăm sóc nàng cho tốt, không còn tâm sự nữa, lúc này mới có trợ giúp thân thể khôi phục, bằng không nếu bệnh nhân cảm xúc vẫn còn như vậy, đứa nhỏ đều có khả năng không bảo đảm, tôi cũng không phải là hù dọa anh...”

Đồng Học Bản cười xấu hổ nói: “Tại tôi tại tôi, bắt đầu hôm nay tôi mỗi ngày lại đây...”

Nghe xong lời này, tiểu hộ sĩ mới đem hộp cháo nhét vào trong tay hắn, không chút hoà nhã mở cửa rời phòng bệnh.

Cười cười, Đồng Học Bản mở ra hộp cháo nhẹ nhàng ngồi lên trên giường bệnh, lấy muỗng ra múc một muỗng, cẩn thận thổi thổi, nhẹ nhàng đưa tới bên miệng Cù Vân Huyền, “Đến, ăn chút”.

Cù Vân Huyền kinh ngạc nhìn hắn.

Đồng Học Bán đem muỗng đưa tới, “Há miệng...”

Cù Vân Huyền mở miệng, một miếng đem cháo nuốt xuống, ngay sau đó, nước mắt cũng liền chảy ra, che miệng, nàng co rúm cả vai khóc không thành tiếng.

“Di không phải nằm mơ chứ?”

“Không phải, anh đã trở về...”

“Anh không phải...” Cù Vân Huyền khóc nói: “Không phải rơi máy bay sao?”

“Là rơi máy bay, nhưng cũng may anh em chạy trốn nhanh, không nổ chết anh, ha ha, anh em là loại người nào, một cái rơi máy bay tính là cái gì? Đừng khóc, không có chuyện gì mà” Đồng Học Bán đem hộp cháo buông xuống, cười ha ha ôm Cù Vân Huyền, ở trên trán nàng hôn một cái, “Mọi người cũng quá lo lắng rồi, đạn bom cũng không chết được anh em, rơi máy bay anh cũng có biện pháp chạy, nhìn một cái, còn khóc khóc nữa...”

Cù Vân Huyền ôm chặt lấy hắn, đem đầu Đồng Học Bán ôm ở ngực, một bên chảy nước mắt một bên cắm sâu vào trong tóc của hắn, “Đồ khốn anh đó! Sớm muộn gì cũng bị anh hù chết! Sớm muộn gì cũng bị anh hù chết! Di thiếu chút nữa sống không nổi nữa anh có biết không?”

Đồng Học Bán cười nói: “Thực xin lỗi”.

“Đồ khốn anh! Đồ xấu xa!”

“Ha ha, em có tức giận thì cắn anh mấy cái đi... ai ui, em thực cắn à!”

“Không phải là anh cho em cắn sao?”

“Vây em cũng nhẹ chút, em cũng thật hạ tử thủ!”

Phì một tiếng, Cù Vân Huyền cũng cười, hít hít cái mũi, đỏ hồng mắt hung tợn lại nhéo đùi hắn một cái, “Tiểu bại hoại, xem anh về sau còn dám hù dọa di nữa hay không!”

“Không dám được chưa?” Đồng Học Bán cười lạnh nói: “Lần này anh cũng là không may, những chuyện như vậy toàn là rơi vào đầu anh, em nói anh chọc vào ai cơ chứ? Động cơ bốc lửa, máy bay nổ, cuối cùng thật vất vả về nước, còn tự mình tham gia một lần lễ tang chính mình, nhìn anh có thảm không?”

“Một hồi đến liền ba hoa, đúng rồi!” Cù Vân Huyền cuống quýt sờ sờ mặt hắn, còn vén lên quần áo hắn, “Mau để cho di nhìn xem, có bị thương ở đâu không?”

“Không bị thương mà”.

“Mau để di nhìn xem!”

“Ai da, xem đi xem đi, thực không có việc gì...”

Từ đầu tới đuôi kiểm tra Đồng Học Bán một lần, Cù Vân Huyền mới thở ra một hơi thật mạnh, như trút được gánh nặng tựa vào trên giường, bỗng nhiên lại nghĩ tới chuyện gì, trừng trừng hắn, nhéo khuôn mặt hắn một cái, “Anh cũng thật là, lưu lại một câu bảo di đem đứa nhỏ bỏ đi là nhẹ nhàng bỏ đi sao? Chính anh nói xem anh đó là nói tiếng người sao? Còn nói cho tới bây giờ không có đối với di động qua cảm tình? Còn bảo di đáp ứng anh nhanh chóng lập gia đình?”

Đồng Học Bán ho khan nói: “Anh không phải chỉ là nói đùa thôi sao...”

“Nhưng di lại nghe anh nói rất là thật”.

“Hài, Huyền di, em nhắc tới cái cũng không có ý tứ, anh đối với em không cảm tình thì anh đối với ai có cảm tình? Lúc ấy không phải tình thế bắt buộc sao, anh sợ em một mình mang đứa nhỏ vất vả, hiện tại anh cũng đã trở lại, đương nhiên là hai ta sống cho tốt rồi, em muốn gả người khác cũng gả không được” Đồng Học Bán sờ sờ cái bụng nàng đã có quy mô khá lớn rồi, “Ồ, đã lớn như vậy, mau nói cho anh nghe, có biết đá người chưa?”

Cù Vân Huyền cười nói: “Sớm đã biết rồi”.

“Đến, đứa nhỏ, đá cha của con một cước...”

Rầm, bụng Huyền di thực động một cái.

Đồng Học Bàn nhất thời mừng rỡ cười toe toét. “Ai ui, thật đúng là đá anh! Ha ha...”

“Anh đó” Cù Vân Huyền buồn cười điểm điểm trán hấn, “Xem anh cười kìa, một chút cũng không có hình dáng của người lớn...”

“Lại cho anh nghe một chút...”

“Đứa nhỏ đang ngủ, đừng náo loạn, đánh anh giờ!”

Đùa giỡn trong chốc lát, Đồng Học Bàn liền tiếp tục đút cho Cù Vân Huyền ăn, Cù Vân Huyền không cần, nói để mình tự ăn, khả không chịu nổi Đồng Học Bàn đút tới, đành phải há miệng để hấn đút tới. Một phút, hai phút, ăn đến cuối cùng, Cù Vân Huyền nhìn hấn, nước mắt lại không tự chủ được rơi xuống, nàng không muốn để cho Tiểu Bàn thấy, vội vàng quay đầu, rất nhanh chà xát mắt.

“Như thế nào lại khóc”.

“Di không khóc”.

“Không khóc mà em lại rơi nước mắt? Đừng mà, nhìn thấy anh lại đau lòng”.

“Tiểu Bàn, di như thế nào cảm thấy giống như nằm mơ vậy?”

“Không phải nằm mơ” Đồng Học Bàn nắm chặt bàn tay của nàng, “Ha ha, bằng không anh nhéo em một phen, để em nhìn xem có đau hay không?”

“Cho anh lá gan, tìm đánh!”

Đồng Học Bàn cười nói: “Không nói cái này nữa được không? Mấy ngày anh không có ở đây thế nào? Nói cho anh nghe”.

“Anh còn có ý tứ nói nữa” Cù Vân Huyền ngẩng mặt nói: “Còn không phải anh hù dọa người, anh sau khi điện thoại về thì em cùng Tuệ Lan đã biết anh đã xảy ra chuyện, chạy nhanh gọi điện thoại tìm người, tra xét nửa ngày thì tin tức máy bay gặp nạn liền truyền đến đây, mẹ của anh vừa nghe lúc ấy liền ngất đi, em cùng Tuệ Lan nhanh đưa mẹ của anh bệnh viện, di cũng không biết sau đó như thế nào lại đến đây, ài, không cần nói ra”.

“A, mẹ của anh không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, vẫn là huyết áp cao, nghỉ ngơi chút là khỏe”.

“Em thì sao?”

“Di cũng không có gì” mẹ của anh vỗ vỗ tay hấn, “Anh đã trở lại rồi, di bệnh gì cũng đều khỏe, anh cái tiểu bại hoại này, tuyệt không làm cho di bất lo”.

“Lần này thật sự là ngoài ý muốn...”

Cù Vân Huyền ôn nhu vuốt vuốt mái tóc của hấn, “Lần này tốt xấu tính không có việc gì, nhưng về sau di cũng chịu không nổi bị anh dọa như vậy đâu, em nghĩ qua, ngày mai liền xuất viện về Bắc Kinh, nhìn xem có thể đem chuyển nhượng công ty bán đấu giá hay không, lần trước một bằng hữu tìm di nói qua, có lòng muốn mua xuống, trải qua chuyện này, di cũng không còn tâm tư kinh doanh”.

Đồng Học Bàn sững sốt, “Bán công ty? Vậy em làm cái gì?”

Tiền đã muốn kiếm đủ, công ty có hay không cũng không sao cả, chỉ cần Huyền di cao hứng như thế nào cũng đều được, Đồng Học Bàn khẳng định sẽ ủng hộ.

Cù Vân Huyền cười nói: “Di cũng muốn vào thể chế, đến tỉnh Bắc Hà bên này nhìn anh, đỡ phải anh lại cùng di chơi trò giả chết, chơi mất tích”.

“Ừm? Em muốn khảo nhân viên công vụ?”

“Di muốn đi đài truyền hình, biên chế sự nghiệp, công tác ban biên tập tin tức di vẫn có thể đảm nhiệm, đừng quên di trước kia là công tác tại tòa soạn báo”.

“Cũng được, em lúc trước cũng là biên chế sự nghiệp sao?”

“Không biết, thử xem sao, hướng chỉ chờ tiểu bảo bảo chúng ta sau khi sinh ra, cũng không thể để cho nó một hai tháng đều không thấy được mặt ba ba của nó một lần?”

Đồng Học Bân biết, Huyền di nghĩ là muốn tùy thời tùy khắc đều có thể cùng đứa nhỏ nhìn thấy mình, đây mới là nguyên nhân chủ yếu nàng muốn đến tỉnh Bắc Hà phát triển, “Được, đến đó đi, nếu không được thì cứ nói với anh, anh nhờ người”.

510. Chương 508: Chức Quan Không Còn!

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Sáng sớm hôm nay, không khí nóng lan tràn ở trong phòng, tuy rằng là buổi sáng, tuy rằng cũng chưa tới thời điểm mùa hè nóng nhất, bất quá Đồng Học Bân ở trên biển đã chịu đủ thống khổ bị thái dương phơi nắng, hiện tại rất sợ nhiệt, Đồng Học Bân nằm trong ổ chăn có điểm ra mồ hôi, gấp một cái mở mắt ra, theo bản năng đem tấm chăn mỏng trên một cước đá văng ra, trở thân, tiếp tục ngủ ngon.

Kẹt một tiếng, cửa mở.

Loan Hiểu Bình đi vào phòng, “Như thế nào lại không đắp mền?”

“Nóng!” Đồng Học Bân miệng hàm hồ nói.

“Con đúng là, đá chăn cảm lạnh, vậy dậy đi, đã hơn tám giờ rồi”.

Đồng Học Bân ừm một tiếng, “Con ngủ tiếp một lát, mấy ngày nay mệt mỏi”.

Loan Hiểu Bình bắt đắc dĩ lắc đầu, đi qua ngồi xuống, cầm lên chăn đem hai chân trần của con đắp lại, “Đệ đệ muội muội Tuệ Lan đi rồi sao?”

“Hôm trước đã đi”.

“Vân Huyền đâu?”

“Ngày hôm qua con lái xe đưa về”.

“Lúc lễ tang con mọi người cũng không thiếu quan tâm, người đừng quên mời mọi người ăn bữa cơm, đồng sự cùng lãnh đạo của con cũng vậy, biết không?”

“Mẹ, cái này ta còn không rõ sao?”

“...Đều mời?”

Nhắc tới chuyện này Đồng Học Bân liền cười khổ không thôi, trở người dụi dụi mắt, “Mẹ cho rằng con mấy ngày nay đều làm gì? Buổi trưa không phải là con cùng cậu dì bọn họ ăn cơm sao, buổi tối là theo Huyền đi các nàng, ngày hôm sau mời Triệu Huyện trưởng cùng các lãnh đạo, sau đó lại cùng mấy đồng sự ăn cơm, chàng vạng đi huệ điền hương cùng mấy đồng chí uống rượu, ngày thứ ba lại trở lại kinh thành cùng nhà Tuệ Lan ăn, con đều hận không thể một ngày bốn năm bữa cơm chạy tới chạy lui, ăn đến ăn đi, uống đến uống đi, bằng không con cần gì phải mệt như vậy?”

“Hôm nay không có việc gì?”

“Đều thu xếp xong rồi, cho nên mới nói ngủ nhiều một lát”.

“Vậy ngủ đi” Loan Hiểu Bình vuốt vuốt tóc hắn, “Chờ mười giờ mẹ sẽ gọi con dậy”.

Đồng Học Bàn trợn mắt nói, “Nói nửa ngày, con còn ngủ cái gì mà ngủ được nữa”.

Loan Hiểu Bình cười nói: “VẬY mau dậy, mẹ đi làm điểm tâm cho con”.

“Không dậy nổi” Đồng Học Bàn trở người, đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng, “Mẹ, con toàn thân không chỗ nào không đau, mẹ xoa xoa phía sau lưng cho con”.

“Tiểu tử xấu, còn sai sử mẹ sao?”

“Mau mau, mẹ đã mấy năm chưa từng xoa qua”.

Thấy con xấu tính, Loan Hiểu Bình mỉm cười ảm áp, đánh vào mông hắn một cái, vẫn đưa tay xoa xoa phía sau lưng hắn, “Con thật ra thoải mái, mấy ngày này hại mẹ lo lắng hải hùng, mẹ còn chưa có tính sổ với người đó, đúng rồi mẹ xem Vân Huyền cùng Mỹ Hà cũng rất quan tâm tới con?”

Đồng Học Bàn a một tiếng, “VẬY sao? Chúng con quan hệ vẫn không tệ”.

Loan Hiểu Bình hỏi: “Huyền di có phải mau kết hôn hay không? Bụng đều lớn như vậy, mẹ hỏi nàng nàng cũng không nói, ài, Vân Huyền là cô gái tốt như vậy, cũng không biết là ai có phúc khí như vậy”.

“Khụ khụ, mẹ, không cần xoa nữa, mẹ nghỉ một lát đi”.

“Mẹ không mệt”.

“Người không mệt ta cũng đau lòng, mẹ không cần xoa nữa, đã thoải mái rồi, cảm ơn mẹ”.

“Ha ha, không khách khí” Loan Hiểu Bình bị hắn làm cho chuyển đề tài cũng đã quên vừa mới hỏi cái gì, đứng dậy nói: “Con mau mặc quần áo đi, mẹ nấu cơm”.

“Ừm, mẹ hôm nay không có lớp?”

“Hôm nay là cuối tuần, quá hồ đồ?”

Đồng Học Bàn ở trên biển đợi nửa tháng, nào còn có khái niệm thời gian gì quan, “Mẹ lát nữa về thành phố? Đồng chí lão Dương cũng nghỉ ngơi?”

“Mẹ ban ngày không đi, ở lại với con”.

Mấy ngày nay Đồng Học Bàn vẫn vội vàng xã giao các phương diện quan hệ, ngay cả nhà cũng chưa trở về mấy lần, con chết mà sống lại, cao hứng nhất sẽ là Loan Hiểu Bình, nàng vẫn muốn cùng con trò chuyện, hôm nay thật vất vả chờ Tiểu Bàn bận việc xong, Loan Hiểu Bình cũng coi như tìm được rồi cơ hội. Thật ra nói hay không nói cũng không có gì, có thể nhìn thấy Tiểu Bàn vui vẻ đứng ở trước mắt mình, Loan Hiểu Bình so với cái gì cũng đều thỏa mãn hơn.

Sau khi ăn qua điểm tâm, Đồng Học Bàn một bên bóp bả vai ẹ một bên cùng mẹ xem TV, nói nói cười cười, tâm sự này nọ, trải qua quá sinh tử, Đồng Học Bàn đối với thân tình xem càng nặng. Reng reng reng, reng reng reng, di động vang lên.

Loan Hiểu Bình quay đầu, “Đừng bóp nữa, tiếp điện thoại đi”.

Đồng Học Bàn buông bả vai mẩu thân ra, đau khổ cười, “Con mấy ngày nay điện thoại cũng muốn nổ rồi, xem con mẹ nhân duyên thế nào?”

“Con lại tự thôi phòng” Loan Hiểu Bình buồn cười nói.

Mấy ngày nay Đồng Học Bàn chẳng những bận về việc xã giao, hắn cũng có rất nhiều chuyện phải làm, ví dụ như làm lại chứng minh nhân dân, ví dụ làm lại thẻ ngân hàng mấy thứ linh tinh, đương nhiên, mấy cái này cũng không cần hắn tự mình đi làm, đem hộ khẩu photo, ảnh chụp cùng thư ủy thác đưa cho Quách Phần Vỹ nơi đó, hắn là trước cuối tuần có thể làm tốt, di động hiện tại cầm trong tay cũng là Đồng Học Bàn mới mua, số cũng lấy lại số cũ.

Đồng Học Bàn tiếp điện thoại, “Alo, ai đó?”

“Cục trưởng, tôi Tôn Thụ Lập”.

“Ồ, lão Tôn”.

“Tôi cùng vợ tôi ở dưới lầu nhà ngài, muốn đi thăm ngài, ngài ở nhà sao?”

“Có ở nhà” Đồng Học Bàn hồ nghi hướng cửa sổ bên kia nhìn qua, “Được rồi. Anh cùng tẩu tử đi lên đi, đúng rồi, đừng mang theo cái gì”.

“Ha ha, đã mua rồi”.

“Xem anh khách khí, nhanh lên lầu đi, lần sau không được làm theo lệ này nữa”.

Treo tuyến, Loạn Hiểu Bình kỳ quái nói: “Tôn Phó Cục trưởng cục chỗ con? Con không phải nói đều đã ăn cơm rồi sao?”

Đồng Học Bàn mặc quần áo, “Đúng, có thể hẳn có việc gì đó” Thật ra mấy ngày nay từ thái độ cùng biểu tình của mọi người, Đồng Học Bàn trong lòng đã muốn mơ hồ đoán được một ít, bởi vì hẳn vừa mới chết mà sống lại, mọi người có lẽ cảm thấy thời cơ có điểm không ổn, cho nên còn chưa có người nói với hẳn sự tình trên công tác, Đồng Học Bàn là sớm có dự cảm, cũng có kế hoạch chính mình, cho nên người khác không đề cập tới hẳn cũng không có hỏi, làm bộ như cái gì cũng giống như không biết, thậm chí nhiều ngày như vậy hẳn cũng chưa bao giờ hướng phòng Chiêu thương gọi điện thoại hỏi công tác tiến triển.

Một lát sau, trên thang lầu tiếng bước chân vang lên.

Đồng Học Bàn không có chờ bọn hắn ấn chuông cửa, mà là thực nhiệt tình mở cửa phòng trộm chờ bọn họ lên lầu, Loạn Hiểu Bình cũng đứng ở bên cạnh.

Vừa lộ đầu, Tôn Thụ Lập liền nhìn thấy Đồng Học Bàn đang đứng, lập tức bước nhanh hơn đi lên.

“Cục trưởng”.

“Lão Tôn đến đây? Đây là tẩu tử sao? Chị khỏe chị khỏe”.

“Đồng Cục trưởng ngài khỏe, a di khỏe” Vợ Tôn Cục trưởng là một phụ nữ trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi, bộ dạng có điểm không tốt, mắt tam giác, nhưng cười đến thực khách khí.

Loạn Hiểu Bình cười nói: “Mau mời vào, tôi châm trà ọi người”.

“Ô, cảm ơn ngài” Tôn Thụ Lập cùng vợ đều nói.

Bởi vì quan hệ con, đồng sự có hơn bốn mươi tuổi đều xưng hô nàng như vậy, đối với cách gọi “a di” này, Loạn Hiểu Bình đã nghe quen, bất quá mỗi lần nghe vẫn là cảm thấy không được tự nhiên, nàng nhìn nhìn vợ Tôn Thụ Lập, trong lòng nói tuổi của cô có khả năng so với tôi còn lớn hơn, kêu a di cái gì nha. Nhưng nghĩ đến người ta sở dĩ khách khí với mình tất cả đều là bởi vì quan hệ tới Tiểu Bàn, Loạn Hiểu Bình cũng rất tự hào.

Vào phòng, Đồng Học Bàn thực thân thiện tiếp đón bọn họ, uống trà, hút thuốc, ăn trái cây.

Tôn Thụ Lập nhất thời cảm thấy ý tứ thật không tốt, trên biểu tình có điểm xấu hổ.

“Lão Tôn, xem anh còn mang nhiều thực phẩm dinh dưỡng như vậy, cảm ơn” Đồng Học Bàn cười ha ha nói: “Tôi ở trên biển ăn hơn mười ngày ăn cá sống, dinh dưỡng nghiêm trọng không đủ, mấy thứ này của anh, cũng vừa lúc để tôi bồi bổ, tranh thủ mau chóng khôi phục thân thể trở về công tác”.

Vừa nghe lời này, Tôn Thụ Lập biểu tình càng co quắp.

Vợ của Tôn Cục trưởng cũng vậy, liên tiếp ho khan.

Đồng Học Bàn ngạc nhiên nói: “Lão Tôn làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

Tôn Thụ Lập biết Đồng Học Bàn khả năng còn chưa có nghe nói, chuyện tới đây đành phải kiên trì cười khổ nói: “Cục trưởng, mọi người nghĩ đến ngài đã mất cho nên mười hôm sau tại nạn máy bay, hội nghị thường ủy huyện thảo luận bổ nhiệm tôi làm Cục trưởng cục Chiêu thương, cái này...” Đây mới là mục đích Tôn Thụ Lập hôm nay đến, nếu Đồng Học Bàn là người bình thường cũng liền bỏ đi, nhưng Đồng Học Bàn không phải như vậy, lại là vị hôn phu Tạ Huyện trưởng, hẳn trở về như vậy, rơi vào tình huống khó xử nhất chính là Tôn Thụ Lập, hẳn là đoạt chức vụ của Đồng Học Bàn, hẳn không biết Đồng Học Bàn có thể muốn đoạt lại hay không.

“Như vậy...” Quả thế nha, Đồng Học Bân bắt đầu dãi dãi đầu, hẳn đã sớm đoán được.

Tôn Thụ Lập hôm nay mười phần hạ thấp, trước kia hẳn cùng Đồng Học Bân nói chuyện đều thực tùy ý, rất nhiều thời điểm ngay cả ngài cũng không dùng, bởi vì hai người cấp bậc kém không quá nhiều, Tôn Thụ Lập số tuổi cũng ở nơi đó, bắt quá hôm nay Tôn Thụ Lập lại rõ ràng thay đổi thái độ, biểu hiện thật sự cung kính, này cũng là chỗ thông minh của hắn, hơn nữa hẳn cũng thật sự không rõ ràng lắm trên huyện thành phố rồi cuộc sẽ có ý tưởng gì, loại sự tình này còn chưa có tiền lệ.

Tôn Thụ Lập lập tức nói: “Tôi cảm thấy tôi còn là chưa có biện pháp thăng nhiệm Cục trưởng cục Chiêu thương, buổi sáng tôi đã cùng Triệu Huyện trưởng thỉnh cầu qua, nếu ngài đã trở lại, Cục trưởng này khẳng định là do ngài đến làm, tôi...” Mặc kệ hắn trong lòng nghĩ như thế nào, lời này khẳng định là phải nói.

Đồng Học Bân khoát tay, cười nói: “Tổ chức an bài chỗ nào có thể nói biến liên biến? Vậy còn có chút nghiêm túc nào hay không? Ha ha, lão Tôn, thật ra phòng Chiêu thương giao cho anh là ta yên tâm nhất”.

“Nhưng mà...”

“Cứ làm cho tốt đi, đừng nhìn trước nhìn sau, anh nếu cảm thấy tôi khả năng có ý tưởng, kia cũng không cần thiết, tôi khí lượng còn không có nhỏ như vậy”.

Nghe vậy, Tôn Thụ Lập tảng đá trên ngực thoáng rơi xuống, hẳn hiện tại chỉ sợ Đồng Học Bân sau khi biết chuyện này đại náo huyện ủy huyện chính phủ, loại sự tình này người khác làm không được, Tiểu Đồng Cục trưởng cũng tuyệt đối làm được, như vậy cũng tạo cho Cục trưởng sau này tiền đồ cũng muốn đánh một cái dấu chấm hỏi thật to, Tuệ Lan Huyện trưởng cùng Đồng Học Bân một đôi này ở huyện Duyên Đài phân lượng là càng ngày càng nặng, hầu như sắp áp qua Hướng Đạo Phát, Tôn Thụ Lập đã suy nghĩ rất rõ ràng, hẳn tình nguyện không nhận cái Cục trưởng này, cũng không rất nguyện ý đem Đồng Học Bân cùng Tạ Tuệ Lan đắc tội, đây mới là mất nhiều hơn được.

Nhưng mà Tôn Thụ Lập cũng rõ ràng, cho dù hắn đem ghế Cục trưởng này một lần nữa cấp cho Đồng Học Bân, chính mình tiếp tục trở về làm Phó Cục trưởng, cái này cũng không có khả năng.

Tổ chức bổ nhiệm cũng không phải là ở nhà của người, muốn lên là lên, muốn xuống là xuống!

Ài, chuyện này cũng không dễ làm!

511. Chương 509: Muốn Thăng Quan!

Chín giờ sáng.

Khu nhà của huyện ủy, Đồng gia.

“Lão Tôn, trừ anh ra, vị trí của phòng Chiêu thương này còn có cái gì thay đổi?”

“Đồng chí La Hải Đình đề làm Phó Cục trưởng, cái khác cũng không thay đổi”.

“La Chủ nhiệm lên rồi? Văn phòng bên kia là ai thay thế?”

“Ừm, mặt trên lo lắng đến đồng chí Phan Vỹ tư lịch còn thiếu, văn phòng Chủ nhiệm tạm thời còn do La Cục trưởng kiêm nhiệm, về sau khả năng do đồng chí Phan Vỹ tới nhận”.

“Cổ Nghiêm đâu?”.

“Cổ Cục trưởng không nhúc nhích...”

Đồng Học Bân ừm một cái, xem ra Tuệ Lan đã muốn cơ bản đem phòng Chiêu thương nắm ở trong tay,

Sau khi nói chuyện một lúc, Tôn Thụ Lập bỗng nhiên nói: “Mấy nhà đầu tư Nhật Bản bên kia gần đây có khả năng muốn tới, ngài xem có nên...”

“Anh hiện tại là Cục trưởng” Đồng Học Bân cười vỗ vỗ cánh tay hắn, “Không cần theo tôi xin chỉ thị, đem công tác phòng Chiêu thương làm tốt, không cần cô phụ tín nhiệm của lãnh đạo...”

Tôn Thụ Lập nháy mắt nói: “Nhà đầu tư Nhật Bản vẫn là ngài tham gia hội Chiêu thương Tokyo liên hệ đến, bằng không tôi xin chỉ thị cùng Tuệ Lan Huyện trưởng?” Triệu Hưng Long Phó Huyện trưởng là phân công quản lý ngành chiêu thương, hẳn nếu xin chỉ thị cũng là cùng Triệu Huyện trưởng, cũng không cần đến Tạ Huyện trưởng bên kia, bất quá Tôn Thụ Lập nói như vậy cũng là ở biểu đạt một việc, ý tứ là hẳn sẽ theo sát bước chân Tuệ Lan Huyện trưởng, cái này có điểm ý tứ ở đứng thành hàng.

Đồng Học Bản gật gật đầu, không nói cái gì nữa, lão Tôn này cũng là có thực biết làm việc, nếu hẳn hôm nay không đến, nói không chừng Đồng Học Bản thực sẽ đối với hắn có ý kiến, nhưng Tôn Thụ Lập chẳng những thái độ thành khẩn đăng môn bái phỏng, còn mang theo lễ vật, cái này làm cho Đồng Học Bản cũng hài lòng.

Hơn mười phút sau, Tôn Thụ Lập hoàn tâm tư không yên cáo từ, cùng vợ cùng nhau rời đi.

Cửa phòng đóng lại, Loanh Hiếu Bình vội vàng nói: “Tiểu Bản, nghe ý tứ hai người nói, chức quan của con không con?”

Đồng Học Bản cười cười, “Là tạm thời không có, yên tâm đi mẹ, không có việc gì” Hơi dừng một chút, “Đúng rồi mẹ, con phải đi ra ngoài một chuyến, sẽ trở lại sao”.

“Đi chỗ nào?”

“Tìm Tuệ Lan hỏi một chút...”

“Vậy mẹ chờ con ăn cơm, tốt nhất đem Tuệ Lan cùng trở về luôn...”

Đại viện Huyện ủy.

Hôm nay nghỉ ngơi, bất quá vẫn là không hề thiếu người tăng ca.

Dù là đã qua mấy ngày, Đồng Học Bản này vừa đến, vẫn là không ít người đều hướng về hắn với ánh mắt ngạc nhiên, nhìn Đồng Học Bản có điểm không nói nên lời.

Xem gì? Chưa thấy qua người sống sao?

Lên lầu, Đồng Học Bản trực tiếp đẩy cửa vào phòng Huyện trưởng.

Tạ Tuệ Lan một thân tây trang màu đen đang ngồi ở sau bàn công tác cùng Chủ nhiệm văn phòng Diêu Nghĩa nói cái gì đó.

Thấy Đồng Học Bản tiến vào, Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hắn, làm ra bộ dáng nói: “Lần sau tiến vào gõ cửa trước”.

Đồng Học Bản sớm thay đổi một cái biểu tình, vô cùng cảm tức nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng, tôi không phải mới rời đi có mấy ngày sao, như thế nào Cục trưởng đã có người mới?” Hẳn biểu tình này cũng giả rất có bộ dáng.

Tạ Tuệ Lan một bên quay đầu, “Lão Diêu, nội dung hội nghị anh định là được rồi, được không?”.

Diêu Nghĩa nói: “Được, ta xin phép đi về trước”.

Chờ cửa đóng lại, Đồng Học Bản liền tùy tiện hướng trước bàn công tác của nàng ngồi xuống, “Tôi nói Tạ Huyện trưởng, tôi không có đòi hỏi nhiều, tôi ở phòng Chiêu thương thành tích mọi người đều thấy, nhiệm vụ năm trăm triệu tôi cũng hoàn thành, đi hội Chiêu thương Tokyo cũng là làm chuyện công, như thế nào hiện tại thành ra là tôi đã mất chức? Tôi đã chọn phải ai đây! Đơn vị cũng không có, chức vụ cũng không có, chị bảo giờ tôi ăn không khí hay sao?” Thanh âm cực lớn, người ở hàng hiên nhăm nhăm đều có thể nghe thấy.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Tiểu tử anh...”

Đồng Học Bản nghiêm mặt nói: “Ngài đừng tiểu tử tiểu tử, tôi với chị là nói về chuyện công đó, chức vụ của tôi rốt cuộc làm sao bây giờ, chị hôm nay phải cho tôi một cái công đạo”.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: “Tôi như thế nào cảm thấy anh lại cao hứng?”

“Chức vụ cũng không có, tôi cao hứng cái gì!”

“Đừng có theo tôi làm bộ” Tạ Tuệ Lan khoe mắt mang theo cười, “Có việc thì cứ nói đi, quanh co lòng vòng cũng không phải là tác phong của anh?”

Đồng Học Bàn biết giấu không được nằng, vừa nghe, cũng không làm bộ nữa, vui vẻ nói: “Lần trước tôi tìm chị muốn điều động, chị nói lúc này thời cơ chưa đến, tư lịch quá nhỏ bé, vừa mới đề chính khoa, lúc này chức vụ của tôi là huyện lấy đi, tôi gặp tai nạn máy bay cũng là tai nạn lao động, lại có chiến tích phòng Chiêu thương trước đó, huyện không thể không quản tôi chứ? Tôi hiện tại chính là muốn thăng quan, chị nói đã được hay chưa?” Cùng vợ nhà mình, cũng không cần phải giấu diếm.

Tạ Tuệ Lan cười mắng: “Anh đúng là mê quan mà!”

Đồng Học Bàn không cho là đúng nói: “ Binh lính không nghĩ làm tướng quân không phải binh lính tốt, lãnh đạo không nghĩ làm quan cũng không phải lãnh đạo tốt, ta muốn đi lên, vậy cũng là muốn làm tốt vì nhân dân phục vụ”.

Tạ Tuệ Lan giương mắt nhìn hắn, “Muốn đi chỗ nào?”

Đồng Học Bàn ho khan một cái, được một tác lại muốn tiến một thước nói: “Bí thư hương trấn?”

“Anh nghĩ cũng đừng có nghĩ” Tạ Tuệ Lan thực không khách khí nói: “Tư lịch của anh làm hương trưởng trấn trưởng đều khó khăn, người còn muốn làm lãnh đạo?”

Đồng Học Bàn cò kè mặc cả nói: “Cục trưởng cục Công an cũng được”.

“Càng nói càng quá mức, muốn thế nào đây? Người còn muốn trực tiếp đề phó sở?”

“Không tiến thường ủy cũng chính là cái chính khoa, tôi cảm thấy tôi tư lịch đủ, khụ khụ, vậy chị nói đi chỗ nào?”

Tạ Tuệ Lan vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hắn, “Tiểu tử anh đừng không biết chừng mực, anh, lần này là vì họa mà được phúc...”

Đồng Học Bàn thật ra làm sao không rõ? Nếu không có tai nạn máy bay lần này, hắn muốn được điều sang ngành khác để lấy tư lịch làm chuẩn bị đề phó sở, ít nhất còn phải một hai năm, hắn mới nhận chức Cục trưởng cục Chiêu thương ba tháng, tuổi lại trẻ, căn bản không có khả năng thăng cao tới vậy, mặc dù thành tích công tác có đột xuất, nhưng cũng không có nghe nói qua vừa đề chính khoa ba tháng lại được thăng chức, cho dù Đồng Học Bàn có cha ruột là bí thư tỉnh ủy nhắm chừng cũng không dám làm như vậy, quá phô trương, không phù hợp nguyên tắc đề bạt cán bộ, nhưng chuyện này vừa ra nhất thời sẽ không giống, Đồng Học Bàn hiện tại chức vụ đã bị lấy đi, muốn về phòng Chiêu thương là không có khả năng, mà nếu điều hắn đến một ngành ngang cấp với phòng Chiêu thương, lại thật sự không thể nào nói nổi, dù sao Đồng Học Bàn trước đó đã hoàn thành nhiệm vụ năm trăm triệu của phòng Chiêu thương, chiến tích này không thể không xem là lớn.

Cho nên Đồng Học Bàn chỉ có thể thăng chức, hơn nữa người khác ai cũng không có cách nào nói được gì!

“Tuệ Lan, rốt cuộc là lên chỗ nào, chị cũng đừng có giấu tôi nữa...”

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Hai ngày này Tạ tỷ của anh luôn luôn tại lo lắng chuyện này, bắt quá lên được chỗ nào không phải tôi nói là tính, trước phải xem chỗ nào thiếu cái đã”.

“Ta đưa đi đâu?”

“Trở về chờ tin tức đi”.

“Cần bao lâu?”

“Nhanh thì một tuần, chậm thì một tháng...” Tạ Tuệ Lan cũng không trả lời chính xác: “Anh không phải muốn đi lên thành phố sao? Tạ tỷ của anh tranh thủ giúp anh hướng khu trực thuộc thành phố hoạt động, anh trở về nhà cứ chờ tin đi, chuyện của anh nếu tôi không để bụng, thì tôi để bụng chuyện gì? Ha ha...”

“Chờ chính là lời này của chị...”

Rốt cuộc đã muốn thăng quan!

Một ngày này, Đồng Học Bân chờ đã lâu!

512. Chương 510: Đỉnh Hôn!

Chạng vạng.

Hiện tại trời tối chậm, bảy giờ mà bầu trời vẫn chưa hoàn toàn tối xuống.

Trong khu nhà, Loạn Hiểu Bình một mình ở nhà bếp làm cơm tối, chuẩn bị thực tận tâm.

Đồng Học Bân thì ở trong phòng khách xem TV, đài Trung ương, trên đó đang đề cập tới sự cố rơi máy bay lần trước, MC công bố tin tức mới nhất, một người nam nước cộng hoà duy nhất may mắn thoát khỏi sự cố máy bay, là người sống sót duy nhất, theo hiểu biết, thời điểm động cơ máy bay bốc lửa, các cửa thoát hiểm lại không thể mở ra, phương diện sự cố tương quan đang được điều tra, đã đối với nhân viên có trách nhiệm tiến hành không chế.

Người sống sót duy nhất này đương nhiên là Đồng Học Bân, thời điểm về Bắc Kinh cùng người nhà Tuệ Lan ăn cơm, Tạ Tinh chuyên môn dẫn theo một phóng viên Tân Hoa xã đối với hân phỏng vấn đơn giản một chút, Đồng Học Bân không có giữ lại, đem toàn bộ tình huống rơi máy bay đều nói cho bọn họ, đương nhiên, chính mình là chạy trốn như thế nào thì hân liền hàm hồ nói cho qua, kỳ tích, vận khí tốt, đều quy kết ở tại nơi này. Sau còn có truyền thông tương quan muốn đối với hân tiến hành phỏng vấn, bất quá đều bị Đồng Học Bân cự tuyệt, hân không muốn nổi bật ở chuyện này, không có ý nghĩa.

Reng reng reng, reng reng reng.

Lúc này, La Hải Đình điện thoại cho hân.

“Alo, Cục trưởng, tôi Tiểu La”.

“La Chủ nhiệm, không đúng, hân là kêu La Cục trưởng” Đồng Học Bân cười nói.

La Hải Đình ngượng ngùng nói: “Cũng không cần kêu như vậy, ngài đây là khó coi tôi, nhiệm vụ chiêu thương năm trăm triệu kia đều là ngài một mình kéo đến, tôi là nhờ ánh sáng của ngài”.

“Chị đây là khiêm tốn, không có văn phòng duy trì công tác chiêu thương cũng làm không được, thiếu một thứ cũng không được”.

“Cục trưởng, tôi nghe nói... Ngài muốn thăng chức?”

Đồng Học Bân a một tiếng, “Không có chuyện này, chị nghe ai nói?”

La Hải Đình chớp chớp mắt nói: “Mọi người đều nói như vậy”.

Mình buổi sáng vừa cùng Tuệ Lan nói xong mà đã truyền ra sao? Nhanh như vậy? Quả nhiên là không có bức tường nào mà không có gió lùa.

“Cái gì thăng chức, là lời đồn thôi” Đồng Học Bân ha ha cười nói: “Nhiều lắm là điều ngang, cụ thể còn chưa có xác định”.

“Ha ha, dù sao trước trước tiên chúc mừng ngài”.

“Cảm ơn”.

La Hải Đình biết, điều ngang chỉ là ngang trên cấp bậc, nhưng chính khoa cùng chính khoa cũng là có chênh lệch rất lớn, ví dụ như Phó Cục trưởng huyện cục, cao xứng chính khoa, khả nếu muốn đề phó sở, ít nhất còn phải trước đề Phó Cục trưởng thường vụ cục, rồi lên Cục trưởng, lại tiến thường uỷ huyện uỷ, phó sở mới có khả năng chứng thực, ở giữa kém không ít bước, này vẫn là cục, thay đổi cục Văn hóa cục Thể dục cái loại địa phương này thì lại càng không cần nói. Nhưng một Cục trưởng huyện cục cường thế hoặc là một lãnh đạo cấp chính khoa ngành quan trọng khu trực thành phố, nếu muốn đề phó sở, thì có thể trực tiếp được đề bạt lên, cũng là cùng cấp, nhưng lại là khác biệt như trời với đất.

Mà phòng Chiêu thương mà nói, cũng không phải một ngành cường thế, cho nên mọi người cũng xem rất rõ ràng, nếu Tiểu Đồng Cục trưởng thật muốn điều động, tám phần sẽ là thăng chức.

Mới đề bạt ba bốn tháng liền lại thăng một cấp?

Đừng nói huyện Duyên Đài , thành phố Phần Châu cũng không có tiền lệ này!

Vừa ngắt điện thoại La Hải Đình, số điện thoại của Quách Phần Vỹ ngay sau đó liền gọi tới, di động reng reng lại vang.

Quách Phần Vỹ cười nói: “Cục trưởng, chúc mừng ngài thăng chức”.

“Còn chưa có định, tôi cũng không biết sẽ đi đâu” Đồng Học Bân tâm tình cũng không sai, “Phần Vỹ, cậu về sau có tính toán gì không?”

Hơi dừng một chút, Quách Phần Vỹ lập tức tỏ thái độ nói: “Tôi đi theo ngài, ngài đi chỗ nào tôi đi tới đó”.

Đối với phát triển của Đồng Học Bân sau này, Quách Phần Vỹ là mười phần xem trọng, Tiểu Đồng Cục trưởng mới tiến thể chế thời gian hai năm cũng không đến, mà đã có thành tựu cùng cấp bậc hiện tại, không dám nói sau không có ai, ở toàn bộ tỉnh Bắc Hà chỉ sợ cũng chưa từng có ai, hơn nữa Đồng Học Bân năm nay hai mươi lăm tuổi còn chưa đến, thậm chí trên lưng đeo thành tích chính trị tương xứng cùng vị trí của hắn, đây mới là chỗ hấp dẫn người ta nhất.

Bất quá tỏ thái độ thì tỏ thái độ, Quách Phần Vỹ cũng có ý tưởng chính mình, hắn cấp phó khoa ở Đồng Học Bân chiếu cố đã sớm giải quyết, hiện tại là lúc nên củng cố, phòng Chiêu thương ở Đồng Học Bân kinh doanh đã phát triển không ngừng, đúng là thời tiết thu hoạch, mấu chốt này Quách Phần Vỹ thật ra là không quá muốn chạy đi, hắn không giống Đồng Học Bân, đối với Quách Phần Vỹ mà nói điều động rất thường xuyên không phải một chuyện tốt. Nhưng mà lãnh đạo hỏi như vậy, Quách Phần Vỹ cũng không có khả năng nói thẳng, lãnh đạo nếu cần mình, mình chính là kiên trì cũng phải lên.

Đồng Học Bân nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi điều động còn chưa có rõ, cậu trước tiên ở phòng Chiêu thương làm cho tốt đi, chờ cậu đề bạt làm Chủ nhiệm rồi nói sau”.

“Chủ nhiệm? Tôi cũng chưa nghĩ tới, quá xa”.

“Không xa , ha ha, ta xem Triệu Huyện trưởng cùng lão Tôn đều có ý cho cậu tiếp quản văn phòng cục Chiêu thương đó, ta cũng có ý tứ này”.

“Nhưng mà...”

“Được rồi, liền định như vậy đi”.

Đồng Học Bân cũng rõ ràng hiện tại đi cùng chính mình đối với Quách Phần Vỹ không phải chuyện tốt, cho nên rõ ràng để cho hắn ở huyện Duyên Đài phát triển, bên này có Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bân các mặt quan hệ cũng không thiếu, chỉ cần Quách Phần Vỹ không làm ra sai lầm gì lớn, con đường làm quan của hắn sau này hẳn là so với người khác sẽ bằng phẳng rất nhiều.

Sau một lúc lâu, mẹ từ trong nhà bếp đi ra, “Tuệ Lan mấy giờ tan tầm?”

Đồng Học Bân nhìn xem đồng hồ, “Tan tầm khăng định từ sớm, bất quá nàng chuyện cũng nhiều, không có giờ chính xác đâu”.

“Con đã nói với Tuệ Lan qua ăn cơm? Vậy mẹ sẽ không vội vã xào rau, đợi một chút” Loan Hiểu Bình chà xát tay, đem tạp dề cởi xuống.

“Còn không con gọi điện thoại thúc giục giục?”

“Không cần”.

“Vậy đợi một chút, hẳn là nhanh” Gật gật đầu, Đồng Học Bân hăm hừ hát.

Nhìn nhìn con, Loan Hiểu Bình nghi ngờ nói: “Con chiều giờ sao cao hứng như vậy? Gặp chuyện gì sao?”

Đồng Học Bân vui vẻ nói: “Muốn thăng quan rồi, cũng không biết sẽ điều động đi chỗ nào, tám phần là nội thành, đến lúc đó thăm mẹ cũng thuận tiện”.

Loan Hiểu Bình cân nhắc, “Không bằng mẹ cùng lão Dương nói một tiếng?”

“Không cần” Đồng Học Bản nhanh lắc đầu, “Tuệ Lan có thể làm, con cũng nhận thức không ít người, có thể không cầu lão Dương sẽ không cầu”.

Tuệ Lan là người một nhà, như thế nào cũng đều không sao cả, nhưng mẹ cùng Dương Triệu Đức còn chưa có kết hôn, cho dù Đồng Học Bản đối với đồng chí lão Dương ấn tượng khá tốt, cũng không thể cứ tìm lão Dương nhờ việc, thứ nhất Đồng Học Bản không phải là người thích cầu người, thứ hai hẳn cũng không muốn bởi vì cái này mà ảnh hưởng tình cảm giữa mẹ cùng lão Dương, ảnh hưởng đến cái nhìn gia đình lão Dương đối với mẹ. Tự lực cánh sinh - Đồng Học Bản vẫn đều là từng bước một đi lên như vậy.

Bảy giờ bốn mươi, Tạ Tuệ Lan đến.

Loan Hiểu Bình lập tức đem nạng đón vào, “Một mỗi không? Mau vào nghỉ đi, mẹ xào rau cho các con, Tiểu Bản, rót chén trà nóng cho Tuệ Lan”.

Ở trước mặt mẹ Đồng Học Bản dù sao cũng phải giả khí thế, “Để cho tự nạng rót là được”.

Loan Hiểu Bình trừng trừng nhìn con, “Con đi hay không đi?”

“...., đi, đi không được sao?” Đồng Học Bản cười gượng một tiếng.

“Lại lấy cho Tuệ Lan chút hoa quả, trước dần bụng, đừng để bị đói”.

“Mẹ cứ sai khiến con” Đồng Học Bản buồn bực.

Tạ Tuệ Lan thả túi xuống, híp mắt cười cười, “Mẹ, không vội, mẹ đừng xem con là người ngoài”.

Loan Hiểu Bình mặt mày hớn hở nói: “Không có chuyện đó, con đã gọi ta một tiếng ‘mẹ’, còn cái gì người ngoài với không người ngoài? Một một ngày, mẹ là đau lòng con”.

Đồng Học Bản bưng trà đi lên, “Xem mẹ thích chị kia, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ như vậy”.

Loan Hiểu Bình buồn cười nói: “Nói hươu nói vượn”.

Cởi áo khoác, Tạ Tuệ Lan một bên móc áo một bên đứng lên nói: “Mẹ, hôm nay con nấu cơm cho, mấy ngày nay trù nghệ của con của có phát triển, ha ha...”

Đồng Học Bản nhìn nạng nói: “Trừ bỏ cà chua xào với trứng, chị còn có thể làm gì? Thối đi”.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Đồng Học Bản một chút, không nói chuyện.

Đồng Học Bản đã biết nạng là không thích nghe, ài, phụ nữ cũng thật khó hầu hạ, nói câu vui đùa đều không được, liền ho khan nói: “Bất quá chị làm cà chua xào trứng ăn cũng ngon, tôi cũng thích ăn, mẹ, chúng ta có cà chua không? Để cho Tuệ Lan xào”.

Loan Hiểu Bình nói: “Các con đều nghỉ ngơi đi, để mẹ làm”.

Cuối cùng, Tạ Tuệ Lan cùng Đồng Học Bản cùng đi nhà bếp hỗ trợ.

Khi ăn cơm, Loan Hiểu Bình bỗng nhiên nhắc tới một sự kiện, “Tuệ Lan, con cùng Tiểu Bản cũng đến tuổi, có phải cũng nên bàn tới hôn sự hay không? Nhà bên con có ý tứ gì?” Nạng sớm biết rằng Tạ Tuệ Lan ở trên lễ tang nói đã làm qua hôn lễ là gạt người.

Tạ Tuệ Lan buông đũa xuống nói: “Bên con vốn tính là chờ Tiểu Bản điều động chức vụ xong thì mới bàn”.

Loan Hiểu Bình nói: “Hắn gần nhất không phải đã muốn điều đi rồi sao?”

Đồng Học Bản lờ tai dựng thẳng lên, hẳn cũng thực quan tâm chuyện này.

“Ừm, mẹ của con bên kia đã muốn bắt đầu tính toán” Tạ Tuệ Lan nghĩ nghĩ, “Con nhắm chừng là cuối năm?”

Loan Hiểu Bình lo lắng rất nhiều, “Năm nay có nên làm không? Tiểu Bản mới làm qua lễ tang, rất xui, năm nay lại là năm bốn mạng hẳn hai mươi bốn tuổi, dù thế nào cũng không quá may mắn, không phải ngày kết hôn, chiếu theo mẹ thấy đầu năm sau, thời điểm lễ mừng năm mới cũng không làm gì, đến lúc đó làm cũng được?”

Tạ Tuệ Lan cười cười nói: “Được, vậy nghe mẹ, thật ra ba của con cũng là ý tứ này, chỉ là mẫu thân của con quá gấp, luôn muốn sớm một chút đem con gả đi ra ngoài, ha ha”.

Loan Hiểu Bình nói: “Thật ra cuối năm cùng sang năm cũng không có gì khác nhau, trên thời gian đều không sai biệt lắm”.

“Ừm, vậy đầu năm, con cùng Tiểu Bân đến lúc đó sẽ lên kế hoạch”.

Loan Hiểu Bình lão hoài an lòng, liên tiếp gật đầu, “Tốt, tốt, Tiểu Bân có thể lấy con, đó là phúc khí hần tám đời tu luyện” Quay đầu nhìn về phía con nói: “Về sau đối với Tuệ Lan cho tốt, con nếu dám không tốt với người ta, mẹ là người đầu tiên không tha cho con!” Tiếp theo lại đối với Tạ Tuệ Lan nói: “Tuệ Lan, Tiểu Bân so với con nhỏ hơn không ít tuổi, không có hiểu chuyện như con, về sau sống cùng một chỗ, con các phương diện chiếu cố hần nhiều chút, nhường nhịn hần chút”.

Đồng Học Bân mắt tròn trắng nói: “Con còn cần nàng nhường hay sao? Bình thường đều là con nhường cho nàng”.

Nghe vậy, Tạ Tuệ Lan cũng thực cấp Đồng Học Bân mặt mũi, “Đúng, Tiểu Bân vẫn nhường nhịn con, thời điểm chúng con cùng một chỗ, đều là là Tiểu Bân quyết định”.

Loan Hiểu Bình gật đầu thật mạnh, thực vừa lòng.

Cái này làm cho Đồng Học Bân nét mặt đỏ lên, khụ khụ khụ khụ, lúc này thối hơi lớn, hần lấy chủ ý cái rầm, Tạ Tuệ Lan tính cách cường thế như vậy, có thể nghe hần sao? Vô nghĩa, liền nhanh chuyển hướng đề tài, “...Vừa muốn thăng quan vừa muốn kết hôn, hôm nay là song hỷ lâm môn, đến đến, ba mẹ con ta làm một ly!”

513. Chương 511: Năng Lực Mới - Reverse!

Sáng sớm.

Mẹ về thành phố dạy học, Tạ tử đi huyện ủy làm việc, Huyền di trở về Bắc Kinh, Ngu đại tử đi họp phụ huynh cho Tiểu Thiện Thiện, trong nhà chỉ còn một mình Đồng Học Bân, nhàm chán, gọi điện thoại nửa ngày cũng không tìm được một người nhàn rỗi, Đồng Học Bân đành phải nằm xem TV, công tác không còn thì thật thanh nhàn, bất quá không có việc gì làm cũng là một chuyện phiền chán.

Bất quá lập tức sẽ thăng quan, Đồng Học Bân cảm xúc vẫn là rất cao.

Cũng không biết sẽ đi đâu đây, Tạ tử đầu kia vẫn chưa có tin tức.

Đúng rồi, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nên nghiên cứu năng lực đặc thù của chính mình, cố gắng còn có thể có phát hiện gì mới cũng không biết chừng.

Thử lại cái đã!

Nói làm liền làm, Đồng Học Bân ôm lấy cuốn từ điển tiếng Anh kia ngồi dựa vào sô pha.

Trước kia, Đồng Học Bân vào trước là chủ, chỉ biết mình có thể dùng back lui thời gian về phía sau, nhưng theo một lần ngẫu nhiên phát hiện, Đồng Học Bân lại tìm được rồi menu cùng hai chỉ lệnh, một cái là kiểm tra thời gian còn thừa, một cái là đình chỉ thể giới trong thời gian có được, bởi vậy Đồng Học Bân cũng luôn luôn suy nghĩ, nếu có thể có ba cái chỉ lệnh, vậy vì cái gì không thể có bốn năm thậm chí sáu cái? Chính mình so với mọi người trên toàn thế giới mỗi ngày đều nhiều hơn một phút đồng hồ, có lẽ còn có phương pháp sử dụng nào khác, không nhất định chỉ có lui về phía sau cùng đình chỉ.

Đây là tư bản lớn nhất của Đồng Học Bân, hần đương nhiên muốn nghiên cứu thấu triệt.

Lần trước sau khi có phát hiện, Đồng Học Bân ngạc nhiên vui mừng không thôi, cũng không cố tiếp tục đọc tiếng Anh gì nữa, chủ yếu là thời gian cũng không đủ, quá buồn tẻ, nhưng lần này hần không có chức vụ, rốt cuộc có thể nhàn rỗi quyết tâm nghỉ ngơi, Đồng Học Bân cũng muốn lợi dụng lúc này tích lũy nhiều chút tư bản cùng con bài chưa lật, vì con đường làm quan về sau mà chuẩn bị, phải biết rằng, Đồng Học

Bản ánh mắt không chỉ có dừng lại ở cấp khoa cùng cấp sở, hần còn có mục tiêu rất cao, vì thực hiện mục tiêu này, Đồng Học Bản tư bản đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Bắt đầu đi.

Lần này cứ từ từ mà đọc.

Thời gian thực đầy đủ, Đồng Học Bản liền không có giống như lần trước lựa chọn từ mà đọc, mà là tính đem cả cuốn từ điển từ đầu tới đuôi đọc một lần, tận lực không buông tha mỗi một từ đơn.

Lần trước đọc không sai biệt lắm, lần này lại đọc một lần!

Từ đơn bắt đầu từ chữ z trước đi!

Zyrin... zymurgy... zymi...

Một giờ...

Ba giờ...

Năm giờ...

Đồng Học Bản không ngại phiền mà đọc từng từ một.

Thật ra tiếng Trung cũng có thể, điểm này Đồng Học Bản vẫn rất rõ ràng, ví dụ như ngay từ đầu phát hiện back, Đồng Học Bản có thể cũng thông qua mặc niệm “phản hồi” mà lui về thời gian, cái này hần đã trải qua rất nhiều lần thí nghiệm, nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, chỉ lệnh chỉ là một cái tư duy điều động đầu óc của Đồng Học Bản, hần cho dù không niệm back hoặc là phản hồi các từ ngữ, suy nghĩ một chút phải lui về thời gian, chỉ lệnh cũng có thể thuận lợi hoàn thành, cho nên là tiếng Anh hay là tiếng Hán căn bản không quan trọng, quan trọng là tư tưởng của Đồng Học Bản.

Hần nghĩ đến thời gian lui về phía sau, cho nên thời gian liền lui.

Nhưng mà tiếng Trung là có tẻ đoạn.

Bởi vì Đồng Học Bản đối với Hán ngữ rất quen thuộc, nói hai mươi mấy năm, sớm đã thâm căn cố đế, nếu hần trong tiềm thức cho rằng hai chữ “phản hồi” là chỉ lệnh thời gian lui về phía sau, khi hần tùy tiện nói chuyện nếu trong ngôn ngữ nói ra hai từ “phản hồi”, thời gian có khả năng sẽ tự động lui về, bởi vì trong tiềm thức của Đồng Học Bản sẽ có phản xạ có điều kiện như thế, như vậy liền loạn hết cả lên, không có thuận tiện. Hiện tại thời điểm Đồng Học Bản hạ chỉ lệnh đều nói tiếng Anh, cái này cho hần một cái ấn tượng tiềm thức, chỉ có thời điểm nói tiếng Anh mới là chỉ lệnh, cho nên sẽ không dễ dàng lộn xộn.

Vì thế tìm từ đơn chỉ lệnh mới, Đồng Học Bản cũng là từ tiếng Anh mà xuống tay, hần sợ đối với sau này khi hạ chỉ lệnh có ảnh hưởng, nhớ kỹ rõ ràng toàn dùng tiếng Anh. Huống chi tiếng Trung so với tiếng Anh phức tạp hơn, cũng là một từ ngữ, tiếng Trung có thể có tới hai ba ý tứ, mỗi cái đều hoàn toàn không giống.

Mười giờ...

Mười hai giờ...

Thời gian một ngày trôi qua.

Thời gian hai ngày trôi qua.

Đồng Học Bản hai ngày này ngay cả cửa cũng chưa ra, cùng này bản anh hần từ điển góc thượng kình chỉ có ôm cuốn từ điển này, buổi sáng vừa mở mắt liền ôm nó nhai, buổi tối nhắm mắt mới đem từ điển buông xuống.

...

Rốt cuộc ở ngày thứ ba, Đồng Học Bản có phát hiện mới.

Buổi sáng, hần như thường lệ tựa vào sofa đọc từ đơn, khi đọc đến từ reverse, nhướng mày, Đồng Học Bản đột nhiên cảm giác được một tia không thích hợp, loại cảm giác này có điểm kỳ quái, hình như là khi

hạ đặt chỉ lệnh back mới có một tia cảm giác cổ quái như vậy, trên ngôn ngữ nói không rõ lắm, thật muốn dùng một câu hình dung, thì phải là hẳn cảm thấy trong đầu mình “động” một chút.

Sao lại thế này?

Có chỉ lệnh xuống?

Đồng Học Bên sững sốt, có chút kích động nhìn trái nhìn phải bốn phía, nhưng lại không phát giác có cái gì biến hóa rõ ràng, cùng với trước đó không có cái gì khác nhau?

Menu!

Đồng Học Bên điều ra trình đơn để xem, sau đó liền cau mày thật sâu, thời gian còn thừa lại có thể giảm bớt!

Mấy ngày này Đồng Học Bên một một lần back cũng không có lãng phí, thời điểm ở sân bay thời gian còn thừa đã tiêu hao trở về 0, nói cách khác thời gian còn thừa tích góp được hẳn là bội số của sáu mươi giây, là số nguyên, nhưng hiện tại thời gian còn thừa lại chỉ có năm phút ba mươi tám giây, thậm chí càng làm cho Đồng Học Bên ngạc nhiên không thôi là, thời gian còn thừa lại vẫn đang từng chút giảm xuống, năm phút ba mươi bảy giây, năm phút ba mươi sáu giây...

Cái này?

Đồng Học Bên nhất hít một hơi, vội vàng thử thăm dò niệm tiếng reverse.

Thời gian còn thừa không giảm bớt nữa, đứng ở năm phút ba mươi lăm giây!

Thật sự là chỉ lệnh!?

Tìm được rồi??

Đồng Học Bên thực hưng phấn, lập tức xem nghĩa của từ này - rút lui? Đảo ngược?

Reverse này ý tứ không phải cùng back không sai biệt lắm sao? Có cái gì khác nhau? Thời gian rút lui? Không cảm giác cái gì?

Đồng Học Bên hoài nghi đi tới bên cạnh cửa sổ, kéo màn cửa nhìn xem dưới lầu, thấy một đứa nhỏ đang ở dưới hàng hiên chạy đến, hẳn lúc này mặc niệm reverse.

Chỉ lệnh hạ đặt!

Một giây, hai giây, ba giây, thời gian còn thừa bắt đầu không ngừng giảm bớt.

Nhưng đứa nhỏ này lại vẫn vui vẻ chạy, thời gian chung quanh căn bản không có một chút biến hóa nào!

Đồng Học Bên một trận không biết nói gì, nhanh giải trừ reverse, lại bắt đầu lặp lại nghiên cứu, nhưng tìm hiểu đã đời cũng tìm không ra nguyên do.

Chỉ lệnh này vô dụng?

Không đúng, khẳng định sẽ không là như thế!

Đồng Học Bên biết, chỉ lệnh này nhất định là ở phương diện nào đó có hiệu quả, chỉ là không biến hóa rõ ràng giống như back, hẳn tạm thời chưa có phát hiện ra!

Ở đâu nhi?

Reverse rút lui cái gì đây?

514. Chương 512: Nhận Thân?

Sáng sớm hôm nay.

Bên ngoài khởi gió, cấp hai ba, nhiệt độ không khí cũng mát mẻ chút.

Ngoài cửa sổ có mấy con chim sẻ riu ra riu rít, côn trùng cũng kêu to liên tiếp.

Rời khỏi giường Đồng Học Bản đang ở trong nhà tiếp tục nghiên cứu reverse, nhưng lại vẫn không làm ra kết quả, cái này rốt cuộc là thế nào? Đã cân nhắc hai ngày cũng không thấy ra cái hiệu quả gì, Đồng Học Bản phiền lòng không thôi, đầu óc cũng mau bị biến thành một đoàn tương hồ, vì thế hắn quyết định tạm thời đem reverse quảng sang một bên, qua vài ngày lại nghiên cứu, Đồng Học Bản hiện tại phải nghỉ ngơi, bằng không cũng nhanh bệnh tâm thần mất.

Đến chỗ Ngu đại tỷ đi!

Hắn lập tức lái xe đi vào tiểu khu Hoa Mỹ, ầm ầm chuông cửa, không có người mở cửa.

Đi ra ngoài mua đồ ăn? Đồng Học Bản có chìa khóa nhà nàng, liền lấy ra mở cửa vào nhà, đi vào giường phòng ngủ nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lúc lâu, rặng rắc một tiếng cửa mở, có tiếng bước chân đi vào phòng khách.

“Mẹ, đồ ăn để chỗ nào?”

“Để đó mẹ cất cho, con đừng quản, đi học bài đi”.

“Bài tập đều đã làm xong rồi, con giúp mẹ làm đồ ăn, đúng rồi mẹ, chú hôm nay lại đây sao?”

“Không có đến, chú vừa trở về, không ít chuyện phải làm”.

“Ồ...”

Vừa nghe, Đồng Học Bản liền từ giường đi xuống, cười cười đi ra ngoài, “Ai nói tôi không có đến, đây không phải đến rồi sao? Ha ha”.

Ngu Thiến Thiến mắt to sáng ngời, hoan hô nói: “Chú!”

Ngu Mỹ Hà sững sốt, cuống quýt vuốt vuốt tóc, lại đem quần áo chỉnh lại, “Tiểu Bản, cậu, sao cậu lại tới đây”.

“Tôi như thế nào không thể tới? Không chào đón tôi?”

“Không có không có” Ngu Mỹ Hà vội vàng nói.

Đồng Học Bản đưa tay vẫy, “Thiến Thiến lại đây cho chú nhìn xem, hắc, cũng lớn lên không ít”.

Ngu Thiến Thiến đi qua bị hắn sờ đầu, mặt ngọt ngào cười, “Cháu cao lên được một phân mà”.

“Được, thật là có bản lĩnh, về sau khẳng định so với chú còn cao hơn”.

Hai người nói chuyện Ngu Mỹ Hà cũng không có tham dự, ngược lại là chạy nhanh vào nhà vệ sinh cũng không biết đi làm cái gì, không bao lâu một lần nữa đi ra Ngu Mỹ Hà tựa như đã chải lại tóc, khuôn mặt cũng giống như thêm chút trang điểm, làn da vốn đã trắng trẻo lại càng có vẻ có sáng bóng.

Đồng Học Bản bị nàng chọc cười, “Ngu đại tỷ, chị cũng càng ngày càng đẹp”.

Ngu Mỹ Hà mặt đỏ lên, “Không có”.

“Chị hỏi Thiến Thiến thử có đúng không?” Đồng Học Bản cười nói.

Ngu Thiến Thiến gật đầu thật mạnh, “Mẹ cháu đẹp nhất!”

“...Không có”.

Ngu Mỹ Hà lại càng không thể không biết xấu hổ, mặt nóng lên chạy nhanh đi đến bàn trà châm nước trà cho Đồng Học Bản, lập tức cầm cái gạt tàn trong tay, đợi Đồng Học Bản ngồi xuống, chờ hắn hút thuốc, thấy Đồng Học Bản xua tay nói không hút, Ngu Mỹ Hà cúi đầu nhìn thấy hắn chưa có cỏi giày lại xoay người ngồi xổm xuống đem giày hắn cởi bỏ ra, chậm rãi cởi giày cho hắn đem ra giá đựng giày dép ở ngoài cửa, lấy ra một đôi dép lê trở về đến cúi đầu mang cho hắn, liền tiếp hầu hạ quả thực là cẩn thận, hận không thể uống trà cũng không cần Đồng Học Bản há mồm.

“Ngu đại tỷ, tôi đến chị lại cứ như vậy, xem chị kìa”.

Ngu Mỹ Hà không nói chuyện lại lấy cho Đồng Học Bản quả cam.

Hôm nay nàng mặc một thân váy dài ở nhà màu nhạt, lần váy tôn lên cái mông no tròn của nàng, hương vị nữ nhân thành thực đập vào mặt mà tới.

Đồng Học Bàn vừa thấy đã có điểm chịu không nổi.

Ở trên biển nhiều ngày ngay cả tay phụ nữ hần cũng chưa chạm qua, ước chừng đã nửa tháng, sau lại trở về huyện Duyên Đài thì Huyền di nơi đó đã hoài thai không có thuận tiện, Tạ Tuệ Lan lại ở một bên “như hổ rình mồi”, Đồng Học Bàn cũng không tìm được cơ hội cùng Ngu đại tỷ ở chung một mình, lần này rốt cuộc gặp mặt một mình, Đồng Học Bàn trong lòng liền nổi lửa, càng nhìn Ngu đại tỷ càng cảm thấy ngon miệng mê người nhẵn không được.

“Thiến Thiến giúp chú đi mua một bao thuốc được không?”

“...Được!”

“Đến, lấy tiền mua cho chú bao Trung Hoa”.

Nghe vậy, Ngu Mỹ Hà khuôn mặt nóng lên, lại chỉ đường cho con gái đi xa hơn, “Đi siêu thị Vĩnh Huy mua, bên đó không bán đồ giả”.

Ngư Thiến Thiến vâng một tiếng lớn, cầm tiền liền vui vẻ ra khỏi cửa.

“Đừng chạy, đi đường chú ý an toàn, nhìn xe”.

Thấy con gái đi xuống lầu, Ngu Mỹ Hà mới trở tay đóng cửa.

Siêu thị Vĩnh Huy, nơi đó không gần, đi tới đi lui cũng phải nửa tiếng.

Đồng Học Bàn biết Ngu đại tỷ nhìn ra mình không có ý tốt, ha ha vui vẻ, một phen đã đem nàng bế lên hôn lên tóc một ngụm, tay đã ở trên đùi nàng sờ soạng một hồi, xúc cảm cầm mại giống nhau trực tiếp đánh vào trong lòng, làm cho Đồng Học Bàn cực kỳ ngứa ngáy.

Ngư Mỹ Hà có chút đỏ mặt, cúi đầu, “Tôi, tôi hôm nay...”

“Hôm nay làm sao vậy?”

“Không... không quá thuận tiện”.

“Đồ mờ hôi, cái kia đến?”

Hắn buồn bực, Ngu Mỹ Hà nhanh nói: “Thật ra không có việc gì, đi buồng vệ sinh cũng được, đừng... đừng lên giường là được”

“Thôi bỏ đi, không có thuận tiện thì để ngày khác”.

“Không có việc gì, cậu cao hứng là được”.

Đồng Học Bàn cười khổ, “Chị nói như vậy, tôi liền càng không thể làm”.

“Thực không có việc gì, hôm nay cũng là ngày cuối cùng rồi” Ngu Mỹ Hà đỏ mặt chủ động đem đai áo trên vai gỡ xuống, bả vai trắng bóng liền lộ ra.

Đồng Học Bàn ánh mắt nhìn thẳng, “Mới mấy ngày, chị đã học được quyến rũ người?”

“Không có...” Ngu Mỹ Hà hoảng nói: “Không có quyến rũ người”.

“Chị đây là quyến rũ tôi, ha ha”.

“Thực không phải”.

Đồng Học Bàn cũng không đưa đẩy nữa, ôm nàng liền vào WC, đem nàng lột sạch đặt ở bồn tắm, lập tức tiến hành.

Hơn hai mươi phút sau.

Hai người đều sợ Thiến Thiến trở về đột xuất, tốc chiến tốc thắng, sau khi dùng vòi phun xóa đi dấu vết bước ra nhà vệ sinh. Ngồi ở sofa, Ngu Mỹ Hà hít hít cái mũi, cúi đầu bắt đầu lau nước mắt, thấp giọng khóc đứng lên, hoàn toàn không hề có dấu hiệu, dọa Đồng Học Bân nhảy dựng.

“Ai ui, sao vậy, bị đau sao?”

“Không có”.

“Thật có lỗi thật có lỗi, tại tôi tại tôi”.

“Không phải” Ngu Mỹ Hà dụi dụi mắt, khóc nói: “Tôi nghĩ đến... nghĩ đến cậu rồi cuộc không về được”.

Thì ra là chuyện này. Đồng Học Bân đau lòng ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng nói: “Đây không phải là đã trở lại sao, đừng khóc, đã hơn ba mươi tuổi rồi, cũng không sợ người chê cười sao”.

Ngu Mỹ Hà khịt khịt mũi, ôm chặt lấy cánh tay Đồng Học Bân, “...Ừm”.

Ngu đại tỷ tính tình có vẻ nhu nhược, không cần nghĩ Đồng Học Bân cũng biết những ngày mình không ở đây nàng không thiếu nước mắt, lúc này lòng càng không nở, ôm nàng làm một trận lờn ngon tiếng ngọt, cái gì khi ở trên biển luôn luôn nghĩ đến nàng, cái gì nằm mơ cũng mơ thấy nàng, làm cho Ngu đại tỷ mặt đỏ tai hồng.

Không lâu, Tiểu Thiến Thiến đã trở lại.

Ngu Mỹ Hà hoang mang rối loạn cùng hấn tách ra, chỉnh lại quần áo.

Cùng lúc đó, di động trên bàn vang lên, Đồng Học Bân vừa thấy dãy số, cũng không biết là ai. Số di động tuy đã lấy lại, bắt quá các số điện thoại thì đã mất sạch, hiện tại tất cả danh thiếp di động đều là sau lễ tang Đồng Học Bân một lần nữa ghi vào, nhưng vẫn đánh mất không ít người. Lúc này Đồng Học Bân rút ra một điều thuốc, chờ Ngu đại tỷ nhanh châm lửa, hấn mới tiếp điện thoại.

“Alo, ngài khỏe”.

” Tiểu Đồng, là tôi”.

“Ngài là...” Giọng có điểm quen, Đồng Học Bân không có nghe ra.

“Ha ha, tôi Liễu Thành Long”.

Đồng Học Bân ô một tiếng, “Chú Liễu, thật có lỗi thật có lỗi, cháu mấy ngày trước bị mất điện thoại, số điện thoại cũng không còn”.

Liễu Thành Long cười nói: “Hiện tôi đang ở thành phố Phần Châu, đi công tác lại đây bàn bạc chuyện, có thời gian hay không? Tôi mời cậu ăn một bữa cơm, khi ở Tokyo cũng không thiếu để cậu tốn kém”.

Đồng Học Bân cũng đang nghĩ đến liên hệ hấn, “Xem ngài khách khí, vậy đi, giữa trưa?”

“Giữa trưa, tôi đem chuyện bên này xử xong liền đi qua chỗ cậu, đại khái chừng mười hai giờ, đến lúc đó điện thoại liên hệ”.

“Không cần, để ngài đi xa một chuyến làm gì? Tôi đi lên thành phố tìm ngài”.

“Không quan hệ, tôi đi huyện Duyên Đài cũng có chút chuyện”.

“Vậy... được, tôi chờ ngài”.

Sau khi ngắt điện thoại, Đồng Học Bân có chút đắm chiêu đem dãy số lưu lại, vừa nhìn Ngu Mỹ Hà, chỉ thấy nàng đã đi đến phía sau Đồng Học Bân, chậm rãi bóp vai cho hấn, thủ pháp thực chuyên nghiệp, hiển nhiên là bỏ công sức không ít. Ngu Thiến Thiến chớp chớp ánh mắt, cũng lại đây, ngồi xổm bên người Đồng Học Bân dùng bàn tay mềm nhỏ thay hấn bóp chân. Đồng Học Bân biểu tình nhất thời một trận thả lỏng, chỉ có ở chỗ Ngu đại tỷ hấn mới có cảm giác thoải mái như vậy, không phải sử dụng ngôn ngữ là có thể hình dung.

Ngu Mỹ Hà thấp giọng nói: “Cậu giữa trưa có việc?”

“Ừm, cùng người ăn một bữa cơm” Đồng Học Bân nhìn nàng, “Đúng rồi Ngu đại tỷ, tôi khi ở Tokyo gọi điện thoại nói chuyện với chị, chị hỏi chưa?”

Ngu Mỹ Hà ừm một tiếng, “Người nhà của tôi nói không biết, cái gì cũng không nói cho tôi biết”.

Đồng Học Bân gật gật đầu, “Thật ra chuyện này tôi sau khi trở về vẫn muốn nói cùng chị, ừm, Thiến Thiến, cháu đi về phòng trong chốc lát trước? Chú...”

“Không cần” Ngu Mỹ Hà cắn cắn môi, “Mấy ngày trước tôi đã nói cùng Thiến Thiến, nó cũng biết”.

Ngu Thiến Thiến biểu tình bị kiềm hãm, “Là sự tình ông ngoại của con sao?”

Thấy thế, Đồng Học Bân cũng không dối gạt, “Ngu đại tỷ, ừm, tôi có khả năng đã tìm được cha mẹ ruột của chị”.

Ngu Mỹ Hà ngạc nhiên, trong mắt hết sức phức tạp nói: “Cha mẹ tôi? Bọn họ... bọn họ còn sao? Cậu đã gặp bọn họ?”

Đồng Học Bân nói: “Tôi cũng không phải xác định trăm phần trăm, nhưng cũng là bảy tám phần mười, lần này tôi đi Tokyo gặp một người, nhìn ảnh chụp vợ trước của ông ta, vợ trước của ông ta khi còn trẻ cũng chị có bảy tám phần tương tự, diện mạo giống nhau tựa như Thiến Thiến với chị vậy, nếu cách xa một chút, tôi cũng nghĩ người nọ là chị, hơn nữa nhà bọn họ trước kia đều là người Phần Châu, đại khái hai ba mươi năm trước, đã lạc mất một đứa con, kêu Đồng Đồng, năm tuổi”.

Ngu Mỹ Hà đầu óc trống rỗng, ngơ ngác đứng ở nơi đó không biết nên nói cái gì, “Kêu Đồng Đồng...”

“Vừa rồi ông ta gọi điện thoại cho tôi hẹn tôi giữa trưa ăn cơm, cho nên ta nghĩ trước trưng cầu ý kiến của chị một chút” Đồng Học Bân nói: “Bằng không chị cùng Thiến Thiến giữa trưa theo tôi cùng đi?”

Ngu Mỹ Hà không hé răng, nắm tay Tiểu Thiến Thiến, nắm thật sự chặt.

515. Chương 513: Giám Định Cha Con!

Giữa trưa.

Bên ngoài một khách sạn huyện Duyên Đài, Đồng Học Bân cùng Liễu Thành Long thông điện thoại.

“Tiểu Đồng, tôi đã chọn phòng, 306ở lầu ba”.

“Được, tôi đã muốn đến dưới lầu, đang đi lên, đúng rồi, tôi còn dẫn theo hai bằng hữu...”

“Ha ha, vậy cùng lên đây đi, tôi gọi thêm vài món thức ăn”.

“Ngượng ngùng, bên ngoài vừa lúc gặp”.

“Không quan hệ, bằng hữu của cậu chính là bằng hữu của tôi, không cần khách khí như vậy”.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bân thu hồi di động quay đầu nhìn, Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiến Thiến từ trên xe đi xuống, đang do dự bất định.

Thiến Thiến dùng sức lôi kéo tay mẫu thân, “Con, con sợ”.

Ngu Mỹ Hà cắn cắn môi nhìn Đồng Học Bân, “Tiểu Bân, chúng ta... chúng ta hay là không đi, không đi”.

Đồng Học Bân cười khổ nói: “Đã tới cửa chị còn thay đổi? Chị không phải vẫn muốn tìm cha mẹ thân sinh của chị sao?”

“Nhưng mà... có thể không phải”.

“Không phải thì không phải, nhìn qua một cái cũng không mất đi miếng thịt nào đúng không?”

“Hay là thôi đi, chúng ta trở về” Ngu Mỹ Hà lôi kéo con gái bước đi.

Thất lạc nhiều năm như vậy, Đồng Học Bân cũng biết Ngu Mỹ Hà tâm tình khẳng định cực kỳ phức tạp, vì thế đành phải nói: “Người nếu nói như vậy tôi cũng không ép chị, bất quá Ngu đại tỷ chị cần phải biết, chị

lúc trước còn nhỏ, không nhớ, nhưng cha mẹ chị cũng sẽ không quên chị, đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu Tiểu Thiển Thiển thất lạc với chị, chị là tâm tình gì? Người cũng là người làm cha mẹ, không có khả năng lý giải không được tâm tình làm ba mẹ, ừm, tôi đã nói đến nước này, có đi hay là không là chính chị quyết định”.

“Vậy bằng không...”

“Bằng không cái gì?”

Ngư Mỹ Hà mím môi nói: “Hiện tại không phải có ADN sao? Có thể... có thể giám định ra hay không?”

“Có thể là có thể, nhưng cần AND mẫu của hai bên tương quan”.

Ngư Mỹ Hà ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía hân, “Tiểu Bân, chuyện này quá đột nhiên, tôi một chút chuẩn bị tâm lý đều không có, có thể trước... trước giám định ADN hay không, chờ chân thật định rồi, tôi lại cùng Thiển Thiển...” Ngư Thiển Thiển căng thẳng nhìn về phía Đồng Học Bân, trong lòng nàng cũng thực loạn.

Bất đắc dĩ, Đồng Học Bân thở dài một hơi, “Vậy được rồi, các người ở trong xe chờ đi”.

Trước làm giám định cũng tốt, ít nhất có thể cam đoan không có nhận lầm.

Lên lầu, Đồng Học Bân tìm được chỗ của Liễu Thành Long, đẩy cửa đi vào, Liễu Thành Long cũng cười ha ha đứng dậy đón.

“Đến đây? Ồ, bằng hữu của cậu đâu?”

“Bọn họ lâm thời có chút việc, lại đi rồi”.

“Ha ha, mau ngồi đi, tôi gọi người đưa đồ ăn đến”.

Khi ăn cơm, Đồng Học Bân hỏi ông ta lúc này sao lại rảnh rỗi đến thành phố Phần Châu, Liễu Thành Long đưa ra đáp án làm cho Đồng Học Bân sửng sốt một chút.

Liễu Thành Long cười nói: “Công ty điều chỉnh, tháng này tôi sẽ đến thành phố Phần Châu nhận chức”.

Đồng Học Bân hỏi, “Công ty Điện lực?”

Liễu Thành Long ừm một tiếng, “ Tổng giám đốc công ty điện lực thành phố Phần Châu”.

“Tổng giám đốc? Đúng đầu?” Đồng Học Bân nhanh nâng chén nói: “Ồ, vậy chúc mừng ngài thăng chức, tôi kính ngài một ly”.

“Điều ngang mà thôi, tôi cũng mau lui rồi, trở về chính là để dưỡng lão, ha ha”.

Cải chế mấy thứ, hiện tại ngành cung ứng điện lực đều là sở hữu quốc gia, công ty điện lực thành phố Phần Châu, dân chúng bình thường gọi cục điện lực thành phố Phần Châu, Liễu Thành Long tổng giám đốc này tám phần tương đương với Cục trưởng cục điện lực, cấp bậc là cao hơn so với Đồng Học Bân, ở thể chế cũng là một ngành quyền trọng không thể bỏ qua.

Liễu Thành Long điều nhiệm làm cho Đồng Học Bân nghĩ tới rất nhiều, hân thứ nhất đoán chính là Liễu Thành Long tám phần là vì vợ trước của hân Tiền Lệ Hoa, trải qua tiếp xúc Đồng Học Bân đã sớm nhìn ra, Liễu Thành Long đối với vợ trước của hân vẫn là tình cũ không quên, tựa như có ý đồ xây dựng lại, lần này điều chức có lẽ là Liễu Thành Long hoạt động đã lâu, Tiền Lệ Hoa ở ngân hàng công thương thành phố Phần Châu nhậm chức giám đốc, hân đây là muốn ở gần để đi lại đây mà.

Bữa cơm này ăn xuống, cũng đã hơn một giờ.

Hai người đều là lái xe đến, ai cũng không uống rượu, cuối cùng khi bữa ăn xong, Đồng Học Bân liền thừa dịp Liễu Thành Long không chú ý vụng trộm đem cái ly mà Liễu Thành Long đã dùng qua dấu đi, lẳng lẽ nhét vào túi mình, sau đó hai người liền nói nói cười cười rồi khách sạn.

“Chú Liễu, vậy ngài đi chậm một chút”.

“Được, tôi trở về đây, về sau cậu tới thành phố thì chúng ta lại gặp nhau”.

“Được rồi, đến lúc đó lại gặp”.

Nhìn theo xe Liễu Thành Long rời đi, Đồng Học Bản quay đầu, chỉ thấy trên Cayenne Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiến Thiến đang không nháy mắt nhìn theo chiếc xe đi xa.

Đồng Học Bản mở cửa xe nói: “Thế nào? Có ấn tượng sao?”

Ngu Mỹ Hà hé miệng lắc đầu, “Không biết, tôi khi đó quá nhỏ, nhớ không rõ”.

Nhìn ra Ngu đại tỷ có chút khẩn trương, Đồng Học Bản lập tức nắm tay nàng, “Không có việc gì, mẫu AND tôi đã lấy được, tôi trước tìm người giám định một chút, chị cho tôi sợi tóc”.

Ngu Mỹ Hà đưa tay dứt xuống mấy sợi tóc.

Sau cất vào, Đồng Học Bản liền gọi điện thoại cho Phùng Phó Đội trưởng đội hình cảnh, để cho hắn tìm người lại đây một chuyến, nói muốn làm giám định ADN. Nếu chính bọn họ đi bệnh viện mà nói, thứ nhất phải hẹn trước xếp hàng không nói, thứ hai không có giấy chứng nhận của Liễu Thành Long, không có hai bên đồng ý, bệnh viện sợ cũng không cho làm, có người trong ngành thì dễ làm, cho nên Đồng Học Bản vẫn là tìm lão Phùng, đem thứ này giao cho hắn.

Buổi chiều.

Tiểu khu Hoa Mỹ.

Sau khi về nhà, không khí có vẻ trầm mặc, Ngu Mỹ Hà cùng Ngu Thiến Thiến đều không yên lòng xem TV, đầu óc cũng không ở trên màn hình TV.

Đồng Học Bản nhìn nhìn hai người, cười nói: “Tôi nói Ngu đại tỷ, đây là chuyện tốt, xem hai người cần gì như vậy?”

Ngu Mỹ Hà hai tay xoắn cùng một chỗ, cố gắng gượng ra nụ cười không dễ coi cho lắm.

Đồng Học Bản bị chọc cười, “Xem chị khẩn trương kìa, có chuyện gì đâu, đến đây, khiêu vũ không? Hai ta nhảy một điệu, chị dạy tôi”.

Vừa nói xong, reng reng reng, reng reng reng, di động vang lên!

Ngu Mỹ Hà mặt mũi trắng bệch, cùng Ngu Thiến Thiến cùng nhau nhìn qua.

Đồng Học Bản thở một hơi, bắt máy, “Alo, lão Phùng”.

Phùng Lôi thấp giọng nói: “Học Bản, tôi đang ở bệnh viện, giám định ra kết quả rồi”.

“Thế nào?” Vừa mới còn quở trách Ngu đại tỷ người ta, đến lúc này, Đồng Học Bản tâm cũng có chút nhắc tới cổ họng.

Hắng háng cổ họng, Phùng Lôi nói: “Phù hợp, quan hệ cha con có thể xác định”.

Đồng Học Bản nheo mắt, “Sẽ không sai chứ?”

“Sẽ không, có thể khẳng định”.

“Tôi đã biết, cảm ơn lão Phùng”.

“Đừng khách khí”.

“Đúng rồi, giám định này giữ bí mật giúp tôi, đừng cho người khác biết”.

“Ngài yên tâm đi” Thật ra Phùng Lôi ngay cả hai cái AND này là ai cũng không rõ ràng, hắn chỉ là lấy mẫu cũng không có hỏi nhiều.

Thấy Đồng Học Bản ngắt điện thoại, Ngu Mỹ Hà cuống quýt nói: “Kết quả gì?”

Đồng Học Bản cười nói: “Phù hợp, là phụ thân của chị”.

Ngu Mỹ Hà cắn cắn miệng, nước mắt bất giác liền rơi xuống, “Cha tôi... cha...” Vừa quay đầu lại, ôm lấy đầu Tiểu Thiến Thiến khóc lên.

Ngu Thiến Thiến vốn không khóc, nhưng vừa thấy mẫu thân rót nước mắt, nàng cũng khóc hu hu theo.

Đồng Học Bàn dờ khóc dờ cười, “Tôi nói Ngu đại tỷ, chị sẽ không dạy con như vậy chứ, Tiểu Thiển Thiển thích khóc như vậy tôi thấy cũng là học theo chị, động cái liền khóc, chị làm mẫu thân này cũng không xứng chức, ha ha”.

Vài phút sau, hai mẹ con mới bình tĩnh xuống.

“Tiểu Bàn” Ngu Mỹ Hà cực kỳ rối rắm, “VẬY cậu nói... cậu nói tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Đồng Học Bàn bắt đầu nói: “Thì nhận thân, còn có thể làm cái gì? Người không phải vẫn muốn tìm bọn họ sao?”

“Nhưng đã nhiều như vậy năm, tôi sợ...” Ngu Mỹ Hà giọng ngừng một chút, lại nói: “Cậu có thể nói cho tôi biết về bọn họ không?”

Đồng Học Bàn nói: “Thật ra tôi cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết là từ lúc chị năm tuổi lạc đường, bọn họ đã đi khắp nơi tìm chị, tìm đã nhiều năm cũng không có tìm được, sau lại chú Liễu lại nghiện rượu, mỗi ngày uống rượu, kết quả mẫu thân chị chịu không nổi, hai người ly hôn, mẫu thân chị tôi chưa thấy qua, đang nhận chức giám đốc ngân hàng công thương thành phố Phần Châu, phụ thân chị tháng này cũng mau tới thành phố Phần Châu nhận chức, tổng giám đốc công ty điện lực”.

Ngư Thiển Thiển rụt rè nói: “VẬY ông ngoại là đại quan? So với chú còn lớn hơn sao?”

Đồng Học Bàn gật đầu nói, “Đúng, so với chú quan lớn hơn, bắt quá xí nghiệp quốc doanh cùng cơ quan nhà nước cũng không có thể so sánh với nhau, ông ngoại của cháu cũng là nhân vật có số má ở thành phố Phần Châu, chính là huyện ủy chúng ta gặp ông ta cũng sẽ khách khách khí khí”.

Ngư Thiển Thiển ô một tiếng.

Ngư Mỹ Hà dụi dụi mắt, “VẬY cậu nói tôi nên...”

Đồng Học Bàn đỏ mặt, nhắc tay đầu hàng nói: “Chị đã hỏi tôi bao nhiêu lần? Quên đi, chuyện này tôi mặc kệ, tự chị quyết định đi, chị nếu muốn gặp bọn họ, tôi hiện tại liền đưa chị đi, chị nếu cảm thấy chuẩn bị tâm lý còn chưa có đủ, vậy cứ từ từ mà lo lắng, dù sao đã nhiều năm như vậy, cũng không để ý muộn mấy ngày”.

Ngư Mỹ Hà ôn nhu ừm một tiếng, “Tôi... còn muốn suy nghĩ”.

Đã tìm được cha mẹ thân sinh cho Ngu đại tỷ, cũng coi như Đồng Học Bàn bỏ xuống một tâm sự, hẳn tâm tình không tệ, rút ra một điều Trung Hoa, thấy Ngư Thiển Thiển đi vào nhà vệ sinh, tay Đồng Học Bàn liền không chịu ngồi yên, nhẹ nhàng luồn vào dưới váy Ngu đại tỷ, vuốt ve đùi nàng, nàng hôm nay không có mặc tất chân, da thịt mềm mại cực kỳ thoải mái, mặc kệ vuốt ve bao nhiêu lần cũng không ngại chán.

Ngư Mỹ Hà đỏ mặt, nhanh che váy nhìn cửa WC, “Đừng...”

Đồng Học Bàn đè thấp giọng nói: “Để tôi vuốt ve chút, về sau chị nếu thành con gái của Liễu tổng, tôi cũng không có cơ hội sờ, để cho cha mẹ chị biết, còn không xử lý tôi sao? Ha ha” Tuy là nói vui đùa, Đồng Học Bàn nói xong cũng có chút lo được lo mất.

Ngư Mỹ Hà nhỏ giọng nói: “Sẽ không”.

“Sẽ không cái gì?”

“Về sau mặc kệ thế nào, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi đều...” Ngư Mỹ Hà có điểm nói không nên lời, “Tôi đều... đều tùy tiện cậu...”

Đồng Học Bàn tâm nóng lên, “Tùy tiện tôi cái gì?”

“...”

“Nói nha, tùy tiện tôi làm gì?”

Ngư Mỹ Hà cắn cắn môi nói: “Tùy tiện cậu làm gì đều được, tôi, tôi cùng Thiển Thiển cả đời đều đi theo cậu”.

Đồng Học Bàn trong mắt nhu hòa, “Đừng nói ngốc, nếu như vậy, ta còn cảm thấy thực có lỗi với chị, về sau chị nếu muốn thành gia, nói với tôi một tiếng là được”.

“Sẽ không, tôi chưa từng nghĩ tới”.

516. Chương 514: Điều Động Đã Đến!

Buổi chiều hôm đó.

Điều hòa đem Ngu gia thổi vô cùng mát mẻ.

Đồng Học Bàn vốn định ở nhà Ngu Mỹ Hà ăn cơm chiều, nhưng thư ký của Tào Bí thư huyện ủy gọi điện thoại tới, bảo hẩn đến huyện ủy một chuyến. Đồng Học Bàn cùng Tào Húc Bằng quan hệ vẫn không tệ, nếu lão Tào tìm hẩn có việc, bình thường đều là trực tiếp gọi điện thoại cho hẩn, hiện tại lại thông qua thư ký liên hệ, làm cho Đồng Học Bàn cảm thấy có thể là sự tình trên công tác, có lẽ cùng chính mình điều động có liên quan.

Ngu Mỹ Hà từ nhà bếp đi ra, “Phải đi ra ngoài?”

“Ừm, đi huyện ủy” Đồng Học Bàn cười nói: “Đừng chuẩn bị cơm cho tôi”.

Gật gật đầu, Ngu Mỹ Hà lập tức lấy túi đưa cho hẩn, lại từ trên giá giày đem giày da của hẩn lấy lại, “Lái xe chậm một chút, chú ý an toàn”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Chị cũng nhanh thành mẹ tôi, được rồi, để tôi tự mang giày”.

Ngu Mỹ Hà không nghe, ngồi xổm nơi đó mang giày cho Đồng Học Bàn, rất cẩn thận.

Đồng Học Bàn trong lòng ảm áp, thấy Thiến Thiến ở trong phòng học bài, liền vuốt vuốt mặt Ngu đại tỷ, “Lần trước tôi nói chuyện chị đã suy nghĩ chưa? Tôi lần này có khả năng điều đến khu trực thuộc thành phố, chức vụ cụ thể còn chưa biết, chị cùng Thiến Thiến ở bên cạnh không có chỗ dựa, tôi lo lắng, người cũng suy nghĩ đi, phòng ở thì liên hệ người đại lý bán là được, đến lúc đó chúng ta ở nội thành mua một căn nhà, Thiến Thiến cũng chuyển trường lên thành phố, công tác của chị... Xã khu cư ủy hội không phải nhận người sao? Người báo danh thử xem, tôi lại liên hệ cho chị, chị xem được không?”

Ngu Mỹ Hà ừm một tiếng, “Tôi đều nghe cậu”.

Đồng Học Bàn vuốt vuốt mặt nàng, “Cái này do chị quyết định, tôi không bức bách chị”.

Cẩn cẩn miệng, Ngu Mỹ Hà đỏ mặt nói: “Tôi cũng muốn đi, cậu ở đâu, tôi cùng Thiến Thiến liền đi theo chỗ đó” Có thể cảm thấy lời này có điểm rất xấu hổ, Ngu Mỹ Hà khuôn mặt càng nóng.

“Tốt, ha ha, vậy chị một lát nữa cùng Thiến Thiến thông báo một tiếng đi, tôi đi đây”.

“Ừm, tôi tiễn cậu”.

“Không cần đi ra, nấu cơm cho Thiến Thiến đi”.

...

Thời điểm đến đại viện huyện ủy, cũng nhanh đến giờ tan tầm.

Đồng Học Bàn vào khu làm việc huyện ủy, lên lầu gặp thư ký của Tào Bí thư hỏi một tiếng, thư ký thực khách khí, nói với hẩn Tào Bí thư đang chờ hẩn, bảo hẩn trực tiếp đi vào.

Thùng thùng, Đồng Học Bàn gõ cửa văn phòng.

“Tiến vào”.

Cửa vừa mở ra, “Tào Bí thư, ngài tìm tôi?”

Tào Húc Bằng cười nói: “Tiểu Đồng, ngồi, ngồi xuống rồi nói”.

Đồng Học Bàn ở trên ghế trước bàn công tác của hẩn ngồi xuống.

Tào Húc Bằng trước quan tâm tình huống thân thể Đồng Học Bản, hỏi hẩn khôi phục thế nào, dù sao không ăn không uống ở trên biển nhiều ngày như vậy, cho dù là người cá cũng không có biện pháp kiên trì xuống, cái này không phải vấn đề nghị lực hay không, đây là vấn đề chủng tộc, Đồng Học Bản không phải là cá, không phải loại lưỡng thê, mà là nhân loại, tại hoàn cảnh như vậy còn có thể ương ngạnh chống đỡ cả nửa tháng trời, quả thực có thể nói là kỳ tích. Ở huyện Duyên Đài, Đồng Học Bản sáng tạo quá nhiều kỳ tích rồi, cho nên mọi người ít nhiều cũng đã quen một ít, biết đây cũng chính là Tiểu Đồng, nếu đổi lại là người khác, đừng nói nửa tháng, qua ba ngày nhắm chẳng đã chết thẳng cẳng rồi.

Trải qua chuyện này, Đồng Học Bản sinh mệnh lực cũng được mọi người công nhận, cái này quá là ương ngạnh.

Đồng Học Bản cười ha ha nói: “Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, tôi không sao, trở về cũng được một tuần, chỉ có ăn với ngủ, béo lên vài cân”.

“Vậy là tốt rồi” Tào Húc Bằng cười chỉ chỉ hẩn, “Cậu lúc đó cũng làm cho chúng tôi sợ cũng không nhẹ”.

Đồng Học Bản có điểm ngượng ngùng, hẩn cũng không biết lão Tào chỉ là chuyện máy bay gặp nạn hay là chuyện mình xuất hiện ở lễ tang, cái sau quả thật có điểm dọa người.

Hàn huyền trong chốc lát, Tào Húc Bằng mới nói đến chính đề.

Hẩn mặt sắc thoảng nghiêm, “Đồng Cục trưởng, hôm nay tôi là đại biểu tổ chức nói chuyện với cậu”.

Đồng Học Bản trong lòng nói quả nhiên, nghe vậy cũng ngồi thẳng lên một ít, sống lưng thẳng lên.

Chuyện điều động công tác này lẽ ra hẩn là phòng Tổ chức khảo sát cùng nói chuyện, nhưng mà Tào Húc Bằng là phó chuyên trách, phân công quản lý các ngành, hẩn tìm Đồng Học Bản trao đổi cũng là chuyện đương nhiên, “Cậu ở phòng Chiêu thương này thời gian ba tháng, tuy rằng thực ngắn, nhưng làm ra thành tích cũng là Cục trưởng tiền nhiệm mấy năm cũng làm không đến, điểm này không ít lãnh đạo bên trong huyện đều khẳng định cao độ, đương nhiên, vấn đề cũng là có, ví dụ như phương thức công tác của cậu, mấy ngày nay khi phòng Tổ chức khảo sát cũng có người cử báo qua, phản ứng qua, bất quá khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, không nói cán bộ tuổi trẻ, chính là lão đồng chí như chúng tôi cũng có thời điểm phạm sai lầm, không thể bởi vì một chút vấn đề nhỏ liền phủ định toàn bộ thành tích một cán bộ, đây là không công bằng”.

Đồng Học Bản vui vẻ, lời này tôi thích nghe.

Tào Húc Bằng thấy hẩn cười, chính mình cũng cười, “Lãnh đạo huyện đối với cậu đánh giá rất cao, bất quá ngại cho cậu cùng Tuệ Lan Huyện trưởng quan hệ luyến ái, trên tổ chức ủy thác tôi cùng với cậu nói chuyện, có muốn đổi hoàn cảnh hay không?”

Đồng Học Bản chính sắc nói: “Tôi nghe tổ chức an bài”.

Thật ra người ta nói như vậy cũng chính là khách khí một chút, chuyện này nhắm chừng đều định ra rồi, không nghe cũng phải nghe, còn nói nữa, rồi huyện Duyên Đài cũng là ý tứ của Đồng Học Bản.

Tào Húc Bằng gật gật đầu, “Tốt lắm, điều động của cậu sắp tới hẩn là sẽ xuống, cậu chuẩn bị tâm lý trước đi”.

“Cảm ơn Tào Bí thư, ở huyện Duyên Đài một năm này tôi được lợi rất nhiều, học được rất nhiều, tôi nhất định sẽ không cô phụ tín nhiệm của tổ chức, ở cương vị công tác mới, tôi cũng sẽ tiếp tục phát triển tinh thần gian khổ đơn giản, tiếp tục phục vụ nhân dân, vì dân chúng mà xuất ra sức lực...” Đồng Học Bản tỏ thái độ một phen.

Tào Húc Bằng bị hẩn chọc cười, trong lòng nói người lái chiếc Porche, người gian khổ đơn giản cái rắm.

Từ văn phòng Tào Bí thư đi ra, Đồng Học Bản vừa lúc đụng vài khoa viên cùng phó thủ ngành.

“Ô, Đồng Cục trưởng, chúc mừng chúc mừng”.

“Đồng Cục trưởng, muốn thăng chức sao?”

“Chúc mừng ngài”.

Đồng Học Bàn cũng cùng mấy người khách sáo vài câu, tin tức truyền nhanh như vậy, bất quá chính hắn cũng không biết sẽ đi đâu, trong lòng cũng treo ở đó.

Vì thế Đồng Học Bàn ra huyện ủy liền đi văn phòng huyện chính phủ, đẩy cửa phòng Hồ thư ký.

Hồ Tư Liên đang ở chăm hoa, ở bên cạnh cửa sổ đùa nghịch một chậu quân tử lan.

“Hồ tỷ, thú vui thật tao nhã”.

“Đồng Cục trưởng, anh đây là chê cười tôi?”

“Cũng không có, đúng rồi, Tuệ Lan ở văn phòng sao?”

Hồ Tư Liên xoay người nói: “Tuệ Lan Huyện trưởng đi họp, hẳn là chừng hai mươi phút nữa, hay là anh đợi một chút? Trước tọa đi, tôi châm trà cho anh”.

Đồng Học Bàn cũng không khách khí, ngồi xuống cùng Hồ Tư Liên nói chuyện phiếm.

“Nghe nói anh muốn thăng chức?” Hồ Tư Liên cười nói: “Hai ngày này mời khách chưa? Cũng đừng quên tôi, tôi vẫn muốn ăn của anh một chút đó, ha ha”.

“Có quên ai cũng không thể quên Hồ tỷ.” Đồng Học Bàn cười khổ nói: “Bất quá tôi cũng không biết sẽ đi đâu, trong lòng cũng không có yên”.

Hồ Tư Liên cười nhẹ, đem chén trà vừa châm đưa cho hắn, “Tôi thật ra vừa nghe nói một chút, khu Nam Sơn thành phố Phần Châu Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh giống như đang trống, trên tổ chức có khả năng chuẩn bị cho anh đi qua, hẳn là đã định rồi, lệnh nhân chức hai ngày này có thể xuống”.

Đồng Học Bàn nháy mắt, “Chủ nhiệm Văn phòng đường phố?”

Hồ Tư Liên thấp giọng nói: “Đảng công ủy cũng là anh”.

Là lãnh đạo thực quyền?

Đồng Học Bàn trong lòng đại định, cái này mới là hoàn toàn thả tâm, văn phòng đường phố, hẳn đối với nơi này cũng sớm có dự cảm, với hắn mà nói quả thật là một ngành không tệ.

Lãnh đạo hương trấn, Đồng Học Bàn tư lịch còn chưa đủ, tuổi quá trẻ một ít, cố gắng đều không đủ trình độ, bất quá chức vụ cùng cấp bậc văn phòng đường phố cùng hương trấn là cùng cấp, trên chức năng cũng cơ bản là giống nhau, là địa phương kiêm tư lịch tốt, Đảng công ủy kiêm Chủ nhiệm Văn phòng đường phố, vậy tương đương với hương ủy kiêm hương trưởng, đương nhiên cũng không thể nói như vậy, khác nhau trong đó vẫn là không nhỏ, quyền lợi trên lớn nhỏ còn có trình độ chênh lệch tương đương. Văn phòng đường phố cũng không phải một cấp chính phủ, chỉ là cơ cấu khu chính phủ phái ra, thay hành sử quyền lực, truyền đạt phương châm chính sách khu, nói cách khác, văn phòng đường phố tiếng nói so ra kém hương trấn, khắp nơi đều phải xem sắc mặt khu chính phủ.

Bất quá Đồng Học Bàn vẫn là thực thấy đủ, so với Duyên Đài này cùng phòng Chiêu thương huyện, văn phòng đường phố khu Nam Sơn hiển nhiên là càng tiếp cận quan trường trung tâm thành phố, vô luận là kinh tế phát triển hay kiến thiết thành thị hay là địa vị chính trị, khu Nam Sơn đều phải vượt qua huyện Duyên Đài vài lần có thừa, từ ngành bên cạnh nhập trú ngành trung tâm, cái này không thể không nói là một sự tiến bộ rất lớn. Hơn nữa lãnh đạo đảng chính đều là Đồng Học Bàn một mình kiêm nhiệm, nếu trong nhiệm kỳ làm ra một ít thành tích nói, từ vị trí này trực tiếp lên phó sở cũng là thuận lý thành chương.

Địa phương tốt.

Đồng Học Bàn uống ngụm trà, đầu óc đã muốn không ở nơi này.

Đợi một lát sau, Hồ Tư Liên bỗng nhiên cười khanh khách nói: “Tôi còn nghe nói, điều động anh là Hướng Bí thư trực tiếp cùng khu ủy khu Nam Sơn câu thông, mãnh liệt đề cử anh”.

Đồng Học Bàn ngạc nhiên, “Hướng Bí thư?”

Hồ Tư Liên gật gật đầu, biểu tình có điểm cổ quái, người có thể làm cho đối thủ đều giúp đỡ chạy điều động cũng thật không nhiều lắm.

Đồng Học Bân cười không nổi, trong lòng nói hắn đây là ước gì tôi đi cho nhanh, không có lòng tốt gì. Bất quá Hướng Đạo người ta tiến cử chính mình, nếu đã biết, Đồng Học Bân dù thế nào cũng phải chạy đi qua Hướng Bí thư một chuyến biểu đạt một chút lòng biết ơn, không thể để cho người khác lấy ra mà nói, liền cáo từ Hồ Tư Liên rời văn phòng.

Hướng Đạo đang ở trong phòng sửa văn kiện, thấy Đồng Học Bân tiến vào, liền sắc mặt vui vẻ cùng hắn nói chuyện, trên thái độ thực không tệ, giống như đã quên trận trước Đồng Học Bân ở hội Chiêu thương đã đem hắn biến thành mặt xám mày tro.

Đồng Học Bân cũng đối trá khách sáo một phen.

Hướng Đạo tự mình giúp đỡ Đồng Học Bân chạy quan, ở mặt ngoài xem là thể hiện huyện ủy rộng lượng, dứt bỏ ân oán cá nhân bất kể trở ngại trước đây mà đi giúp đỡ, nhưng trên thực tế rất nhiều người đều nhìn rõ ràng, Hướng Bí thư đây là sợ Tiểu Đồng Cục trưởng gây chuyện nữa, không nói ôn thần khi mới làm Phó Cục trưởng, chỉ nói hắn nhận chức phòng Chiêu thương mấy ngày nay, sự tình ép buộc ra còn nhỏ sao? Nếu lại để cho hắn tiếp tục ở huyện Duyên Đài này, về sau còn không biết làm ra bao nhiêu động tĩnh nữa đây.

Cái này chính là tai họa! Sớm đi sớm yên tĩnh!

517. Chương 515: Rời Đi

Chạng vạng chừng hơn sáu giờ.

Văn phòng Huyện trưởng.

Chờ trái chờ phải, Tạ Tuệ Lan rốt cuộc họp đã trở lại.

“Như thế nào trễ như vậy?” Đồng Học Bân bắt đầu nhìn đồng hồ, “Công tác thì công tác, chị cũng không cần liều mạng như vậy”.

Tạ Tuệ Lan hí mắt hướng sô pha dựa vào, xoa xoa bả vai, tiếng nói cũng khàn khàn: “Lấy... Khụ khụ, cho Tạ tỷ chén nước được không?”

“Nhìn kìa, cổ họng cũng như vậy” Đồng Học Bân chạy nhanh lấy nước cho nàng.

“Cảm ơn” Ung dung uống hai hơi, Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Nói từ trưa giờ, cổ họng cũng muốn bốc khói, ha ha.” Thấy Đồng Học Bân há miệng vừa muốn tức giận, Tạ Tuệ Lan không khỏi nở nụ cười một chút, “Như thế nào? Còn phê bình Tạ tỷ sao? Không sao đâu, tôi tự biết thân thể mình mà, suy sụp không được đâu, ha ha, không nói cái này, họp cả ngày cũng không điện thoại cho anh được, chuyện điều động đã biết sao?”

Đồng Học Bân ừm một tiếng, “Đã nghe nói”.

Tạ Tuệ Lan lại cúi đầu uống ngụm nước, mới nói: “Khu Nam Sơn cách huyện chúng ta khá xa, giữa khu cùng huyện trao đổi qua lại không nhiều lắm, tôi mới đến, cùng quan hệ bên kia còn xa xa không đủ trình độ, cũng không giúp được gì cho anh, cho nên anh lần này đi sẽ gặp phải khiêu chiến rất lớn, một hoàn cảnh hoàn toàn mới, một cục diện hoàn toàn mới, đối với anh khảo nghiệm cũng không nhỏ, ở bên này chúng ta, Tiểu Đồng anh đại danh đỉnh đỉnh, bất quá ở khu Nam Sơn, người ta cũng không biết anh là ai, cũng sẽ không cho anh cái mặt mũi gì, anh hiểu ý tứ Tạ tỷ chứ?”

Ở huyện Duyên Đài Đồng Học Bân danh khí rất lớn, cùng thành tích của hắn có liên quan rất lớn, cùng vị trí của Tạ Tuệ Lan cũng có quan hệ trực tiếp, người yêu Huyện trưởng, ai không cấp vài phần mặt mũi? Bất quá ở khu Nam Sơn, Đồng Học Bân không quen biết không bằng hữu, công tác triển khai khẳng định sẽ có khó khăn, hơn nữa khu trực thuộc cùng thành phố luôn có liên lụy nhiều phương diện, quan hệ có vẻ phức tạp, va chạm người còn có thể có bối cảnh trên thành phố, cho nên Đồng Học Bân chuẩn người yêu Huyện trưởng này cơ bản tương đương không có bối cảnh, muốn có người bởi vì Tạ Tuệ Lan cấp inh mặt mũi đó là không quá khả năng, cái gì cũng chỉ đều dựa vào chính mình.

“Ừm, tôi có chừng mực”.

“Vậy được rồi, tôi cũng không nhiều lời, nhiều lời anh lại chê tôi phiền, ha ha”.

“Tôi phiền chị cái gì, tôi hiện tại cũng là không nữ đi” Đi lên, Đồng Học Bân bóp bả vai cho nàng, “Một ngày nhìn không thấy chị lòng tôi cũng không yên”.

Tạ Tuệ Lan cười cười quay đầu lại, “Nói cũng ngọt nhỉ?”

Đồng Học Bân cười nói: “Thật mà”.

“Phải không?” Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hắn, khoe mắt mang theo cười, “Kia cho Tạ tỷ ném thử, nhìn xem có bao nhiêu ngọt”.

Đồng Học Bân ho khan một tiếng, nhìn xem cửa, cúi đầu hôn nàng.

Ai ngờ Tạ Tuệ Lan lại né tránh, cười nói: “Đây vẫn là văn phòng đó, chú ý điểm ảnh hưởng, được không?”

“Không phải chị nói muốn ném sao?”

“Tôi đâu có nói là hiện tại, ha ha”.

Đồng Học Bân trong lòng nói anh em cũng là cảm tình không rồi, hắn mặc kệ, cũng không hôn nàng, hai người nói chuyện một lúc lâu Tạ Tuệ Lan mới nói câu “Được rồi được rồi”. Đồng Học Bân chỉ chỉ miệng mình, hướng sofa ngồi xuống, Tạ Tuệ Lan Nguyệt Nha cười cười liếc mắt nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng cúi đầu, đôi môi đỏ rực chạm nhẹ vào miệng hắn, làm cho Đồng Học Bân cảm thấy cực kỳ ngứa ngáy, hai giây sau, chỉ thấy đầu lưỡi của Tạ Tuệ Lan nhẹ đưa qua, ở ngoài miệng Đồng Học Bân hơi hơi lướt qua lại, câu dẫn Đồng Học Bân trong lòng bốc hỏa.

Thu hồi thân mình, Tạ Tuệ Lan đoan trang cười cười, “Về sau bớt gây họa chút đi”.

Đồng Học Bân hít vào một hơi nói: “Tuệ Lan, bằng không tôi không đi?”

“Ồn ào phải đi là anh, ồn ào muốn ở lại cũng là anh, anh ép buộc tôi sao? Ha ha, đã muốn định rồi, người hiện tại không đi không được”.

“Hài, tôi chỉ sợ là chị không nữ để tôi đi thôi”.

Tạ Tuệ Lan cười một tiếng, vỗ vỗ mu bàn tay hắn, “Tiểu tử anh đó, càng ngày càng thiếp vàng lên mặt mình, được rồi, Tạ tỷ luyện tiếu anh được chưa? Đừng có cùng tôi mà đa sầu đa cảm nữa, về sau cũng không phải không có cơ hội gặp mặt, ha ha, anh từ khu Nam Sơn lái xe về huyện Duyên Đài, cũng so với từ nơi này trở lại kinh thành nhanh hơn, còn không phải muốn trở về sẽ trở về sao? Cũng không phải quá xa”.

“Vậy chị chính mình phải bảo trọng, đừng có bỏ cơm”.

“Tôi biết”.

Mẹ đã đi thành phố dạy học, Ngu đại tỷ cũng sẽ đi theo Đồng Học Bân, Huyền di cũng có ý tứ muốn đi thành phố làm, tương đương ở huyện Duyên Đài Đồng Học Bân chỉ còn lại có Tạ Tuệ Lan vướng bận, thực luyện tiếu, không thể không than thở mà rút ra điều thuốc.

Vừa muốn châm lửa, Tạ Tuệ Lan lại tùy tay ở trên bàn công tác sờ một cái, cầm lấy một cái bật lửa cười tủm tỉm châm lửa cho hắn.

Đồng Học Bân sững sốt, cầm điều thuốc lên rút một hơi, cái này hình như là lần đầu tiên Tạ Tuệ Lan châm lửa cho hắn.

Tạ Tuệ Lan vuốt vuốt tay hắn, “Qua vài ngày điều lệnh sẽ xuống, cuối tuần này anh hãy cùng bằng hữu cáo biệt, tạo quan hệ một chút, ha ha, bất quá hôm nay anh chỗ nào cũng đừng đi, Tạ tỷ trưng dụng anh một ngày, cùng Tạ tỷ ăn cơm tâm sự một ngày, được không?”

“Cái này cũng không cần phải nói...”

Đồng Học Bân thầm nghĩ đừng nói bồi ăn bồi nói, bồi ngủ cũng được mà.

...

Liên tục vài ngày, Đồng Học Bân đều làm công tác chuẩn bị rời huyện Duyên Đài.

Ăn cơm, ăn cơm, ăn cơm...

Trừ bỏ cái này thì cũng không còn cái gì khác, hầu như đem mọi người quen biết mời một lần, có đôi khi một bữa ăn mời mấy người. Thật ra cũng không nhất định là ăn cơm, cũng có nhiều phương thức liên lạc cảm tình khác xông xông hơi mát xa, bắt quá cho dù Đồng Học Bản có cảm tình, người khác cũng không nhất định dám đến, cùng đối tượng Tạ Huyện trưởng đi tới loại địa phương này, cho dù là nơi đảng hoàng, bọn họ cũng sợ Tạ Tuệ Lan trong lòng có ý tưởng, Tiểu Đồng Cục trưởng là đi rồi, nhưng bọn họ còn phải cùng Tạ Tuệ Lan làm việc.

Đến cuối cùng, Đồng Học Bản cũng mời đến một ít lãnh đạo huyện.

Ví dụ như Tào Húc Bằng, ví dụ như người một nhà Ủy ban kỷ luật Đoạn Chính An, ví dụ như một nhà Trưởng phòng Võ trang Hùng Chí Dũng.

Tạ Tuệ Lan cũng cùng Đồng Học Bản đi tiếp đãi, đây cũng là chủ ý Đồng Học Bản, hẳn cùng này ba vị thường ủy huyện ủy đều có chút giao tình, nhưng ba người này lại đều là phe phái Hướng Đạo Phát, Đồng Học Bản đã nghĩ mượn lần này lôi kéo quan hệ cho Tuệ Lan, liên lạc cảm tình, cho dù đối phương sẽ không chuyển đầu về phe phái Tuệ Lan, cũng có thể nương chuyện này mà hòa hợp một chút, làm cho Hướng Đạo tự bản thân có suy nghĩ một chút.

Trong bận rộn, ngày rời đi cũng càng ngày càng gần.

Đồng Học Bản đối với huyện Duyên Đài cảm tình không nhỏ, đến giờ khắc này, trong lòng thật là có chút tư vị không nở, đã hơn một năm cảm rẽ, không phải nói buông là có thể buông.

Ngày hai tháng sáu, điều lệnh phòng Tổ chức hạ đến trên tay Đồng Học Bản.

Lệnh cho Đồng Học Bản đồng chí làm Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh khu Nam Sơn thành phố Phần Châu kiêm đảng Công ủy.

518. Chương 516: Nhận Chức!

Ngày ba tháng sáu.

Thành phố Phần Châu, khu Nam Sơn.

Đỉnh đầu ánh mặt trời bắn ra bốn phía, nhiệt độ không khí buổi sáng hơi có chút oi bức, để ở trong cỏ ven đường vô cánh kêu to, cây cối hai bên đường cành lá hạ xuống. Ở cửa một tiểu khu để tắm biển “Hòe An nhất lí”, vài người mang theo lồng chim đang cười nói nói chơi cờ, hai ba bác gái dẫn theo đứa nhỏ ở sân bên cạnh chơi đùa, đứa nhỏ cười vui vang lên tiếng hi hi ha ha, cùng cảnh tượng xe cộ bận rộn trên đường tạo thành hình ảnh đối lập.

Lúc này, cách đó không xa đi tới một chiếc xe taxi, chậm rãi dừng ở đầu đường.

Cầm hành lý xuống xe, Đồng Học Bản nhìn cảnh tượng nhân nhā chung quanh, bất giác lộ ra một nụ cười, hoàn cảnh không tệ.

“Chào bác, bác cho cháu hỏi thăm chút”.

“Nói đi tiểu tử, chuyện gì?”

“Văn phòng đường phố Quang Minh là ở đâu vậy?”

“Đi bên này, Quang Minh bắc phố, Quang Minh nam phố, nơi mà cậu có thể thấy đều đúng”.

“Ồ, đa tạ ngài”

“Không khách khí”.

Ông lão trả lời xong lại cúi đầu xem người chơi cờ.

Đơn giản hiểu biết một chút tình huống, Đồng Học Bản liền dọc theo đường cái tản bộ, Hòe An nhất lí, nhị lí, nhà trẻ Hòe An, tiểu khu Quang Minh, tiểu học phố Quang Minh, trung học số mười ba, hoa viên nam phố, quảng trường nhỏ bắc phố, chợ nông mậu, phố buôn bán y phục, vân vân, Đồng Học Bản ước chừng thời gian vài giờ đem khu vực mà mình quản lý dạo chơi một lần, thô sơ giản lược tính tính, khu này tính

ra cũng không nhỏ, chỉ nói dân cư thì ít nhất cũng đã ngoài tám chín vạn, thậm chí mười vạn. Trong lúc nhất thời, Đồng Học Bản đối với nơi này vừa lòng, huyện Duyên Đài hoàn cảnh có thể không thể đánh đồng cùng khu trực thuộc, bất quá quyền lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, nhìn nhiều già trẻ lớn bé như vậy, Đồng Học Bản trong lòng không khỏi nặng chút, áp lực trên vai vô hình càng lớn hẳn lên.

Đi thôi, nên đi báo tin.

Vì hạ thấp, vì không hấp dẫn người ta để ý, Đồng Học Bản đem Cayenne ném vào một bãi đỗ xe khu Nam Sơn, cũng không có lái tới đây, lúc này cũng chỉ có thể đi bộ.

Buổi trưa.

Khu ủy đại viện.

Người vô kể ra, có mấy người bộ dáng hình như là lãnh đạo. Bất quá Đồng Học Bản trước khi đến cũng chỉ là từ trên trang web chính phủ khu đơn giản nhớ sơ lược lý lịch lãnh đạo, còn chưa biết mặt, cho nên nhìn thấy những người mang cặp xách ra vào trong đại viện, Đồng Học Bản cũng không có mù quáng đi lên chào hỏi.

Bảo vệ cửa ngăn cản hẳn một chút, “Anh tìm ai?”

Đồng Học Bản nói: “Đây là khu ủy khu Nam Sơn? Tôi là đến phòng Tổ chức báo danh”.

“...Báo danh?”

Bảo vệ cửa sững sốt, hẳn nghe nói qua hôm nay có Chủ nhiệm Văn phòng đường phố tới nhận chức, cũng nghe nói là cán bộ trẻ tuổi, nghĩ đến khẳng định là người trước mắt này rồi, nhưng bảo vệ cửa lại không nghĩ rằng người này lại trẻ tuổi như vậy, cái này chẳng phải chỉ mới hai mươi tuổi sao? Chỉ mới chừng này tuổi đã là lãnh đạo văn phòng đường phố? Bảo vệ cửa đối với tình huống khu Nam Sơn vẫn là biết một ít, tuổi của Chủ nhiệm Văn phòng đường phố này, khẳng định là trẻ nhất trong toàn bộ cán bộ cấp chính khoa khu trực thuộc. Hẳn không dám chậm trễ, cũng không có cùng phòng Tổ chức hỏi liên tục tiếp đưa Đồng Học Bản đi, “Ngài đi hướng kia, văn phòng phía tây chính là khu ủy, phòng Tổ chức ở lầu ba”.

“Tốt, cảm ơn”.

“Ngài quá khách khí”.

Chờ Đồng Học Bản trở ra, bảo vệ cửa mới trở về gọi điện thoại thông báo.

Văn phòng khu ủy.

Lên lầu, Đồng Học Bản không có đi phòng Tổ chức trước, mà là tìm văn phòng bí thư khu ủy, quay người lại, gõ vào phòng thư ký. Bí thư khu ủy có một cái tên thực không tệ, kêu Vương An Thạch, Đồng Học Bản nhận chức là hẳn phê xuống, theo tình theo lý đều phải đi gặp người này trước, nhìn xem có thể nhìn ra được gì hay không, Đồng Học Bản ở khu không có chỗ dựa, hiển nhiên là phải tích cực một chút, nếu có thể cùng bí thư khu ủy móc nối một chút, công tác sau này cũng sẽ dễ triển khai một ít, hẳn cũng không muốn lại bốn phía gây thù hằn.

Nhưng mà Đồng Học Bản có tâm tư này, đối phương lại tựa như không có.

Phòng thư ký có ba người, cũng không biết người nào là thư ký Vương An Thạch, chờ Đồng Học Bản tự giới thiệu, một thanh niên chừng ba mươi tuổi liếc hẳn một cái, trả lại một câu Vương Bí thư đi họp, rồi không nói cái gì nữa, thái độ không tính lãnh đạm, cũng không có bao nhiêu nhiệt tình.

Thái độ thư ký theo góc độ nào đó cũng phản ứng ra thái độ lãnh đạo.

Đi ra phòng thư ký, Đồng Học Bản đã biết bí thư khu ủy xem ra không có ý tứ mượn sức mình, nhắm chừng Hướng Đạo đã cùng hẳn nói cái gì đó?

Lắc đầu, Đồng Học Bản thẳng đến phòng Tổ chức khu ủy.

Đứng đứng, hẳn gõ gõ cửa.

“Mời vào”.

“Tiết Trưởng phòng, tôi là Đồng Học Bản, đến cùng ngài báo tin”.

Trưởng phòng Tổ chức thường ủy khu ủy Tiết Khánh Vinh là một người mập mạp chưa đến năm mươi tuổi, bụng lớn vượt mặt, đầu trọc bóng lưỡng, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bản tiến vào, Tiết Khánh Vinh trên mặt lộ nụ cười nồng đậm, làm cho người ta ấn tượng đầu tiên chính là khéo đưa đẩy, “Đồng Chủ nhiệm, ha ha, thành tích của cậu ở huyện Duyên Đài chúng tôi đều có nghe thấy, tuổi trẻ tài cao, khu Nam Sơn đã sớm chờ cậu đến đây, mau ngồi đi”.

Đồng Học Bản lập tức khiêm tốn vài câu.

Tiết Khánh Vinh thực nhiệt tình, bắt quả nụ cười kia nhiều ít cũng có chút giả dối.

Thật ra Tiết Khánh Vinh căn bản không biết Đồng Học Bản, nói khách sáo mà thôi. Huyện Duyên Đài cách khu Nam Sơn khá xa, trừ bỏ một ít hội nghị lớn nhỏ ở trên thành phố ra, hai bên cơ bản không có bao nhiêu quan hệ, giữa các huyện khu không có trao đổi kinh tế cùng trao đổi chính trị gì, cho nên hẳn đối với Đồng Học Bản hiểu biết chỉ là lý lịch cá nhân cùng lời bình của lãnh đạo, biết Đồng Học Bản công tác chiêu thương làm thực xuất sắc, về phần này Tiết Khánh Vinh hẳn sẽ không rõ ràng, hướng hồ hắc cũng không cần hiểu biết, mặc kệ Đồng Học Bản trước kia cùng huyện Duyên Đài quan hệ sâu đậm, có bao nhiêu thành tích, đến khu Nam Sơn chính là một cái bắt đầu mới, tất cả đều phải dựa theo quy tắc khu Nam Sơn.

Sau đó không lâu, Tiết Khánh Vinh nhìn đồng hồ, “Không còn sớm, đi, tôi đưa cậu đi văn phòng đường phố Quang Minh”.

Giữa trưa.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Audi A6 phòng Tổ chức chậm rãi rẽ vào đại viện văn phòng đường phố, chung quanh xanh hoá không tẻ, xa xa một ít tòa nhà mơ hồ có thể thấy được, hơi thở hiện đại hoá nồng đậm. Xe đến, đập vào mắt chính là đại sảnh văn phòng hành chính, hai bên cửa treo vài tám biển, Phòng Làm Việc Văn Phòng Đường Phố Quang Minh, Ủy Ban Công Tác Văn Phòng Đường Phố Quang Minh, Phòng Làm Việc Ủy Ban Kỷ Luật Văn Phòng Đường Phố Quang Minh, Phòng Làm Việc Bộ Vở Trang Nhân Dân bộ. Lại vào xem, phòng hộ khẩu, hồ sơ, không ít dân chúng ở trong đại sảnh đang sắp hàng ở trước quầy phục vụ, gợn gợn ngăn nắp.

Xe dừng, Tiết Khánh Vinh cùng Đồng Học Bản xuống xe.

Phía trước, một thanh niên chừng ba mươi tuổi cùng hai trung niên một nam một nữ đi lên đón, “Tiết Trưởng phòng”.

Tiết Khánh Vinh gật gù đầu, cười nói: “Đi lên nói sau”.

Thanh niên kia giống như là lãnh đạo trong ba người này, nghe vậy nhìn Đồng Học Bản, liền đi trước dẫn đường.

Văn phòng đường phố hoàn cảnh có vẻ đặc thù, không ít cư dân đều ở bên trong làm việc, giống trống khua chiêng nghênh đón hiển nhiên là không thể, cho nên Tiết Khánh Vinh trước đó đã gọi điện báo cho văn phòng đường phố Quang Minh, để cho bọn họ chuẩn bị tốt phòng họp thông báo lãnh đạo các ngành hợp, nghênh đón sẽ không cần.

Trên đường lên lầu, Đồng Học Bản yên lặng quan sát hoàn cảnh công tác của văn phòng đường phố.

Văn phòng kế hoạch hoá gia đình, văn phòng đảng chính, phòng Tổ chức, phòng Tuyên truyền... các thứ, mọi quyền lợi ở đường phố đều tập trung ở tại nơi này.

Phòng họp nhỏ.

Người ngồi ước chừng một nửa, có hai ba mươi người, xem ra không chỉ có là lãnh đạo ngành, nhân viên công tác ngành cũng đến đây không ít, Đồng Học Bản cùng Tiết Khánh Vinh vừa tiến đến, ánh mắt mọi người liền đều dừng ở trên người Đồng Học Bản, không ít người đều ngạc nhiên không thôi, hiển nhiên là kinh ngạc về tuổi của hắn. Chủ nhiệm Văn phòng đường phố trước đây người nào không phải ba bốn mươi tuổi thậm chí năm mươi tuổi? Chủ nhiệm hai mươi tuổi thật sự hiếm thấy.

Không bao lâu, Tiết Khánh Vinh ngồi ở trên đài chủ tịch, tuyên đọc lệnh nhân chức của phòng Tổ chức khu ủy.

Bốp bốp bốp bốp, mọi người đều vỗ tay.

Tiết Khánh Vinh đối với Đồng Học Bàn đến nhận chức tỏ vẻ hoan nghênh, lại nói vài lời đơn giản, nói đều là chút khuôn sáo này nọ. Kế tiếp đến phiên Đồng Học Bàn nói chuyện, Đồng Học Bàn mặt giữ nụ cười, bởi vì mới đến không biết tình huống, hẳn cũng không hô khẩu hiệu gì, chỉ là nói vài lời theo trình tự, tất cả đều là vài lời tỏ thái độ vô vị.

“Nói đến đây là được rồi” Đồng Học Bàn cười nói: “Cảm ơn mọi người”.

Vỗ tay như sấm dậy!

Lãnh đạo nói chuyện chính là như vậy, chẳng sợ nói một câu “Hôm nay thời tiết không tệ” nhắm chừng đều có người vỗ tay.

Hội nghị rất nhanh liền tan.

Đồng Học Bàn cùng Tiết Khánh Vinh cười nói vài câu, đứng dậy đi xuống đài chủ hời.

Lúc này, thanh niên nghênh đón ở trước cửa kia vững bước đi tới nói: “Tiết Trưởng phòng, Đồng Chủ nhiệm, đã muốn giữa trưa, có phải ở lại dùng cơm hay không? Đã muốn chuẩn bị tốt”.

Tiết Khánh Vinh nụ cười đầy mặt nói: “Tốt, vậy cùng đi”.

Thanh niên lập tức gọi đến một khoa viên, dẫn dò vài câu.

Tiết Khánh Vinh cười vỗ vỗ bả vai thanh niên, nghiêng đầu đối với Đồng Học Bàn nói: “Đây là Tiểu Cảnh, Phó Bí thư Đảng công ủy, một đồng chí năng lực rất mạnh”.

Phó thủ?

Thanh niên này có khả năng ngay cả ba mươi tuổi cũng không đến, chừng hai tám hai chín tuổi, thể diện thực anh khí, bộ dạng không tệ. Đồng Học Bàn khẽ gật đầu, cùng Cảnh Tân Khoa bắt tay, có thể làm cho Tiết Khánh Vinh tự mình tiến cử, nghĩ đến cũng sẽ không là người bình thường, Đồng Học Bàn nhớ kỹ hẳn, xem ra về sau phải chú ý nhiều.

Đoàn người đi xuống lầu, có thể đi theo bọn họ cùng nhau dùng cơm đều là lãnh đạo ngành.

Trên đường đi nhà hàng, Tiết Khánh Vinh bỗng nhiên ồ một tiếng, “Tiểu Vương nghỉ sao?”

Bên cạnh Cảnh Tân Khoa có người nói: “Vương Chủ nhiệm có việc xin phép hôm nay không có tới”.

Tiết Khánh Vinh ồ một tiếng, không nói cái gì nữa.

Có mấy cán bộ chú ý một chút biểu tình của Đồng Học Bàn.

Wang Phó Chủ nhiệm? Đồng Học Bàn trên mặt cũng không có lộ ra cảm xúc bất mãn gì, thản nhiên cười như trước, bất quá cũng âm thầm đem Vương Phó Chủ nhiệm này ghi tạc trong lòng, mình ngày đầu tiên nhận chức xin nghỉ? Còn để cho Trưởng phòng Tổ chức coi trọng như vậy? Người này hiển nhiên cũng không phải đơn giản như vậy.

Thời điểm ăn cơm, Đồng Học Bàn nói không nhiều lắm, mà là đem tâm tư đều đặt ở trên người các cán bộ này, hẳn phải nhanh thăm dò một chút các phương diện mạch lạc.

519. Chương 517: Ngươi Quỷ Xà Thần Đều Đã Tới!

Sau giờ ngo, Đồng Học Bàn cùng các cán bộ văn phòng đường phố đưa Tiết Trưởng phòng rời đi.

Lãnh đạo vừa đi, Đồng Học Bàn cũng không để ọi người ở đó nữa, khoát tay kêu mọi người trở về công tác, một mình ở văn phòng đường phố sát một phen. Vừa mới rồi trong bữa cơm thật sự không lý tưởng, Tiết Khánh Vinh cũng không có nói đến chuyện công tác, phó thủ Cảnh Tân Khoa cũng không có tự giới thiệu, cho nên nhớ lại từng gương mặt xa lạ ở trong bữa ăn, Đồng Học Bàn vẫn là hai mắt có chút tối, ngay

cả chức vụ bọn họ đều không có rõ. Từ điểm đó cũng làm cho Đồng Học Bàn nắm giữ đến một sự kiện, mình đến đây tựa như cũng không được hoan nghênh.

Lầu chính, lầu phụ, bãi đỗ xe, đại sảnh phục vụ hành chính.

Đồng Học Bàn nhất nhất đi một vòng.

“Đồng Chủ nhiệm”.

“Chủ nhiệm”.

“Đồng Bí thư”.

Nhân viên công tác văn phòng đường phố đều cung kính theo hần chào hỏi, cách gọi nào cũng đều có, Đồng Học Bàn tức là Bí thư cũng là Chủ nhiệm, kêu cái nào cũng đúng.

Đồng Học Bàn cười gật gật đầu, không chỉ huy loạn, tiếp tục đi nhìn xem một chút, chỉ nhìn không nói.

Thăng đến chừng nửa buổi chiều, Đồng Học Bàn mới đi vào lầu phụ, tìm được rồi một gian có tấm biển “Văn phòng Bí thư Đảng công ủy”, hơi hơi đẩy, cửa mở. Một cái bàn công tác rộng rãi, một cái ghế sofa bằng da thật, mấy cái ghế xoay, một cái giá sách, một bầu không khí nghiêm túc nhất thời hiện ra ở trước mắt Đồng Học Bàn, đây là văn phòng của hần, trên cảm giác hoàn cảnh công tác so với phòng Chiêu thương hần thì trang nghiêm hơn nhiều.

Ngồi xuống, Đồng Học Bàn vắt chân chằm điều thuốc.

Thùng thùng, tiếng đập cửa theo sát sau đó mà đến.

“Mời vào” Đồng Học Bàn dập tàn thuốc, ngẩng đầu nhìn xem.

Đi vào là một phụ nữ trung niên, bộ dáng ước chừng bốn mươi tuổi, để tóc dài, trên người mặc một bộ đồ công sở màu cà phê, cũng có một chút tư sắc, cũng có thể xem như là mỹ phụ.

Đồng Học Bàn cười nói: “Đã quên hỏi, chị là?”

Mỹ phụ cười khanh khách nói: “Xem tôi, vừa rồi khi ăn cơm cũng chưa tự giới thiệu, tôi gọi là Chu Diễm Như, là Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính, về sau ngài có chuyện gì trực tiếp phân phó tôi là được” Mở cửa ra, Chu Diễm Như đem một valy hành lý cổ hết sức kéo vào, thật cẩn thận đặt sang một bên, chà xát mồ hôi trên trán nói: “Đây là hành lý của ngài đặt ở bên ngoài căn tin, tôi mang lên cho ngài, hô, trời thực nóng, ha ha”.

Đồng Học Bàn ngăn ra, “Ô, chị không nói tôi cũng đã quên chuyện hành lý này, cảm ơn Chu đại tỷ”.

Chu Diễm Như cười nói: “Văn phòng chúng tôi chức trách chính là phục vụ cho lãnh đạo, hần là, ngài quá khách khí” Dứt lời, nàng từ trong lòng lấy ra một phần văn kiện đặt lên trên bàn, “Vốn đã chuẩn bị cho ngài một phần danh sách cùng ảnh chụp lãnh đạo cán bộ văn phòng đường phố chúng ta, cũng không biết ngài cần dùng hay không”.

“Ha ha, tôi đang muốn một phần đây”.

Nói xong, Chu Diễm Như lại lấy ra một cái chìa khóa, “Căn hộ của ngài cũng đã chuẩn bị xong, lầu sáu, ngài là tầng cao nhất, ngài nếu cảm thấy không được tôi lại đổi một gian khác cho ngài?”

Đồng Học Bàn xua xua tay, “Tầng sáu cũng tốt”.

“Vậy đi, trong chốc lát ngài đi về tôi sẽ dẫn đường cho ngài, không xa, ngay ở mặt sau”.

“Tốt, phiền toái chị” Đồng Học Bàn tiếp nhận nhiệt tình của nàng.

“Không phiền toái thì không phiền toái” Chu Diễm Như mồm miệng thực lưu loát, phi thường biết nói chuyện, người nhìn qua bộ dáng cũng mười phần sáng sủa, “Văn phòng đảng chính chúng tôi vẫn ngóng trông ngài đến, ha ha, tôi nói có điểm nhiều, ngài cũng đừng để ý, về sau có chuyện gì ngài chỉ để ý phân phó, lên núi đao xuống biển lửa Chu Diễm Như tôi tuyệt không mặt nhăn nhú, văn phòng đảng công ủy cùng văn phòng công tác cam đoan ở ngài lãnh đạo hạ toàn lực phối hợp, ngài chỉ ở đầu, chúng tôi liền đánh ở đó, cam đoan là không đánh sai, hài, tôi lời này lại nhiều rồi, dù sao ngài về sau xem biểu hiện của tôi đi”.

Đồng Học Bàn vui vẻ, Chu Diễm Như này cũng thật có ý tứ.

Trước kia cán bộ hướng Đồng Học Bàn dựa vào cũng không phải không có, nhưng hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiệt tình giống như Chu Diễm Như vậy, hầu như là mình vừa đến là đã đâm đầu vào rồi, một chút rụt rè cũng không có, cái nhiệt tình này ngược lại làm cho Đồng Học Bàn có điểm không thích ứng, xem ra Chu Diễm Như này trước kia hẳn là đã muốn rời khỏi một mạch của Chủ nhiệm cũ, hiện tại sợ là cũng khó sống qua ngày. Đối với đồng chí chủ động dựa vào, Đồng Học Bàn vẫn là hai tay hoan nghênh, hẳn đang cân nhắc tìm một cửa để đột phá, cũng là vừa lúc.

Nếu là lãnh đạo khác, thấy cán bộ “nhiệt tình” như vậy có lẽ còn phải cảnh giác, sẽ không mù quáng tiếp nhận. Nhưng Đồng Học Bàn không có, hẳn mười phần hoan nghênh, “Chu đại tỷ, tôi về sau cũng phải dựa vào chị nhiều hơn”.

Vừa nghe, Chu Diễm Như nụ cười càng đậm, “Là tôi phối hợp ngài mới đúng”.

“Ha ha...” Hai người đều nở nụ cười.

Khách sáo qua đi, Đồng Học Bàn liền lật tư liệu cán bộ nàng lấy đến, đem ảnh chụp cùng chức vụ cùng gương mặt trên bàn cơm nhất nhất đối chiếu, đại khái cũng đã có nhận thức nhất định.

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

Đồng Học Bàn bỗng nhiên vừa nhắc đầu, “Tôi xem Cảnh Bí thư ở văn phòng đường phố uy tín cũng rất cao”.

Chu Diễm Như theo bản năng nhìn xem cửa, thấp giọng cười nói: “Tôi nói cũng chỉ là ý tứ cá nhân, nếu nói sai ngài cũng đừng trách cứ, ừm, Cảnh Bí thư uy tín là không nhỏ, Sở trưởng Bành Châu, Phó Chủ nhiệm Vu Vinh Phong, Phó Chủ nhiệm Quách Minh Phong đều cùng hẳn quan hệ không tệ, lần này Cảnh Bí thư vốn là muốn tranh vị trí với ngài, kết quả...” Nàng thật ra cũng là cái gì cũng không có kiêng dè, Đồng Học Bàn mới dò xét một câu Chu Diễm Như liền không hề bảo lưu lại, cũng không biết nàng là thật miệng hay là cố ý, dù sao có thể nghe ra nàng cùng Cảnh Tân Khoa quan hệ cũng không tốt, “Hơn nữa người khác đều nói Cảnh Bí thư là chúng ta em ruột của Cảnh Khu trưởng khu Nam Sơn, cũng không biết có phải thực hay không”.

Em ruột Khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa?

Cảnh Nguyệt Hoa cũng không phải là Phó Khu trưởng, đúng thật là lãnh đạo khu chính phủ, trách không được Tiết Khánh Vinh coi trọng như vậy, tự mình đem Cảnh Tân Khoa giới thiệu cho Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn cảm thấy hơi hơi rùng mình, gật gật đầu nhìn nhìn, chỉ chỉ văn kiện nói: “Đồng chí Vương Ngọc Linh này, ta xem Tiết Trưởng phòng thực coi trọng, mới hai sáu hai bảy tuổi? Văn phòng đường phố chúng ta cán bộ tuổi trẻ không ít, ha ha”.

Chu Diễm Như hơi trầm ngâm, “Tiểu Vương hôm nay khả năng thân thể không thoải mái, ngài đừng trách móc, nàng không có ý gì xấu, nhân phẩm cũng không tệ” Nói tới đây, Chu Diễm Như giọng điệu thoáng dừng một chút, ho khan một tiếng nói: “Tôi nghe nói bí thư khu ủy là chú ruột của Tiểu Vương, cũng không biết có phải hay không” Xem ra nàng cũng không phải thật không có gì ngại như vậy, có chút lời nói chỉ là điểm đến là thôi, chỉ dùng “khả năng” cùng “nghe nói” linh tinh, cũng thực kiêng kị.

Cháu gái của bí thư khu ủy Vương An Thạch?

Lần này, Đồng Học Bàn trên mặt rốt cuộc có điểm khó coi .

Ta khaó!

Đây là làm cái gì đây?

Một em ruột Khu trưởng, một cháu gái bí thư khu ủy, như thế nào cái gì ngư quỷ xà thần đều chạy tới một mẫu ba phần đất của tôi?

Đồng Học Bàn có chút buồn bực, thế này thì anh em triển khai công tác ra sao đây?

520. Chương 518: Cấp Cho Đồng Chủ Nhiệm Hạ Mã Uy!

Buổi chiều.

Lầu phụ, văn phòng bí thư.

Đồng Học Bàn sau bàn công tác liên tục hút thuốc, cầm danh sách cán bộ văn phòng đường phố nhìn đi nhìn lại, có Chu Diễm Như trước đó chỉ ra, Đồng Học Bàn cuối cùng đối với tình huống văn phòng đường phố có một cái hiểu biết đại khái, người nhà hai lãnh đạo tối cao khu Nam Sơn đều là thủ hạ của hắn, điều này làm cho Đồng Học Bàn mười phần đau đầu, loại này là thứ khó nhằn nhất, đánh cũng đánh không được, mắng cũng mắng không xong, điều cũng điều không được, thật xử lý không tốt, một cái không chuẩn liền đem bí thư khu ủy cùng Khu trưởng đắc tội, đây là Đồng Học Bàn không quá muốn nhìn đến.

Vương Ngọc Linh trước không đề cập tới, Cảnh Tân Khoa này cũng không phải là kẻ vừa gì.

Đồng Học Bàn đập tàn thuốc, nghĩ chính mình nên lập uy như thế nào, uy này phải lập, bằng không hắn sau này căn bản không có cách nào khác triển khai công tác, hào quang bí thư khu ủy cùng Khu trưởng đều ở văn phòng đường phố, mọi người nếu toàn nịnh bợ thân thuộc lãnh đạo kia, vậy còn không phải không đem lãnh đạo là hắn để vào trong mắt sao? Cảnh Tân Khoa vốn là phó thủ, vốn là ở văn phòng đường phố quyền lợi không nhỏ, chờ về sau nếu công tác lên, mọi người nghe ai? Nếu tất cả mọi người cổ kị người chị Khu trưởng phía sau Cảnh Tân Khoa mà toàn nghe Cảnh Tân Khoa, vậy vị trí Đồng Học Bàn liền xấu hổ, thực khả năng bị Cảnh Tân Khoa lấy mất quyền lực.

Thùng thùng thùng, tiếng đập cửa vang lên.

Đồng Học Bàn ngẩng đầu, “Tiến vào”.

Hắn là người có tính cách kính tôi một thước tôi kính lại một trượng, biểu hiện ra ngoài chính là vậy, thực cẩn thận gõ cửa hai tiếng, Đồng Học Bàn đều là nói “mời vào”. Mà loại gõ cửa rất nhanh ba tiếng này, Đồng Học Bàn cũng sẽ không nói mời, một câu “tiến vào” là được.

Cửa vừa mở ra, Cảnh Tân Khoa đi vào phòng.

Đồng Học Bàn không đứng dậy, cười cười, “Là Cảnh Bí thư”.

Cảnh Tân Khoa cũng lộ vẻ tươi cười nói: “Đồng Chủ nhiệm, vừa mới thị sát thế nào? Đối với công tác phía dưới có chỉ thị gì?”

“Tôi mới đến nhận chức vài giờ, không có quyền gì lên tiếng, ha ha, bất quá đại sảnh công tác phục vụ hành chính đâu vào đấy, thái độ nhân viên công tác cũng không sai, ừm, về sau tôi xem loại phương thức công tác này cần tiếp tục bảo trì, văn phòng đường phố chúng ta chuyển xét đến cùng chính là phục vụ cho dân chúng, chẳng những làm việc hiệu suất phải đuổi kịp, thái độ phục vụ cũng giống nhau” Nói xong, Đồng Học Bàn áp áp tay, “Ha ha, ngồi”.

Này động tác làm cho Cảnh Tân Khoa có chút không thoải mái, hắn cũng không ngồi, cười nói: “Đúng rồi, buổi tối mọi người định chuẩn bị bàn ở nhà hàng, chuẩn bị đón gió cho ngài”.

Đồng Học Bàn nhìn hắn, “Giữa trưa không phải đã ăn rồi sao? Không cần khách khí như vậy”.

Cảnh Tân Khoa nói: “Chỉ là một chút tâm ý mọi người, Đồng Chủ nhiệm cũng không thể không nể mặt”.

“Như vậy...” Đồng Học Bàn hơi trầm ngâm, cười nói: “Vậy mọi người đã có tâm, như vậy đi, gọi thêm hai bàn, buổi tối đem các nhân viên công tác cùng cán bộ lãnh đạo văn phòng đường phố đều kêu tới, tôi mời mọi người ăn cơm” Thật ra cũng không bao nhiêu người, văn phòng đường phố biên chế không nhiều lắm, cũng chỉ chừng hai mươi ba mươi người, đương nhiên, những ngành cơ sở cùng bảo vệ sẽ không tính, những ngành này cũng không ở văn phòng đường phố.

Cảnh Tân Khoa nhìn hắn nói: “Làm sao có thể để cho ngài mời được?”

“Cứ định như vậy đi” Đồng Học Bàn khoát tay.

Gật gật đầu, Cảnh Tân Khoa nói: “Vậy được, tôi đi cho người chuẩn bị” Chờ Cảnh Tân Khoa vừa đi, Đồng Học Bản liếc liếc cánh cửa đã đóng lại, đây là chồn chúc tết cho gà không có ý tốt gì, giữa trưa đã đón gió qua, buổi tối còn muốn đón gió ình nữa? Nhìn qua là tôn trọng mình, thực tế là thế nào cũng không rõ ràng. Sau khi biết Cảnh Tân Khoa vẫn đối với vị trí Chủ nhiệm nhớ mãi không quên, Đồng Học Bản liền hơn một phần cảnh giác, cố ý tỏ vẻ tự mình xuất tiền túi, không rơi vào thị phi, ngày đầu tiên nhận chức đã chi tiền công? Cái tiếng này cũng không dễ nghe, có thể tránh thì cứ tận lực tránh đi.

Nhìn đồng hồ đã năm giờ.

Đồng Học Bản lấy điện thoại trên bàn gọi tới văn phòng Đảng chính, “Alo, Chu Chủ nhiệm sao? Tôi Đồng Học Bản” Đầu kia Chu Diễm Như lập tức cười nói: “Ngài có gì phân phó? Đúng rồi, xe của ngài đã bảo dưỡng tốt rồi, chìa khóa tôi hiện tại qua cho ngài? Là xe Passat năm kia. Ừm, lái xe mà nói chúng ta trước kia trên quy định là không có lái xe chuyên trách, nhưng... bằng không tôi từ văn phòng tìm cho ngài một người? Tiểu Lưu cũng không tệ, về sau khi nào ngài muốn dùng xe thì trực tiếp tiếp đón hẳn một tiếng là được? Để cho hẳn lái xe cho ngài?”

“Không cần, ha ha, đừng phiền toái người ta”.

“Đúng rồi, ngài có chuyện gì vậy?”

“Vào sáu giờ tôi mời mọi người ăn cơm, cũng không sớm, chị tìm người theo giúp tôi đi tới khu nhà đi, tôi trước đem hành lý qua đó đã”.

“Ai, để tôi đi qua”.

“Chị công tác không nhẹ, không cần tự mình đến đây”.

“Không có việc gì không có việc gì, bố trí công tác của ngài đối với văn phòng đảng chính chúng tôi mà nói mới là đại sự hạng nhất, tôi lập tức đi qua chỗ ngài”.

Ngắt điện thoại, Đồng Học Bản cười bất đắc dĩ, Chu Diễm Như này chỗ nào cũng không tệ, chỉ là nói có điểm nhiều, người nói một câu nặng có thể nói năm câu, bất quá Chu Diễm Như nhiệt tình cùng tôn trọng lại làm cho Đồng Học Bản trong lòng ấm áp.

Khu nhà ở tại mặt sau văn phòng đường phố, đi đường nhiều lắm mười phút.

Bởi vì biên chế ít, khu nhà chỉ có một tòa, là một tòa nhà màu xám sáu tầng.

Lên lầu, Chu Diễm Như một bên giới thiệu cho Đồng Học Bản niên đại xây dựng lầu một bên lấy chìa khóa mở cửa, nàng cũng không phải biểu hiện ra ngoài như “Ngốc đại tỷ”, khi đến đây từ văn phòng đảng chính chop tới một tráng đình, một tiểu tử hơn hai mươi tuổi, thứ nhất là thay Đồng Học Bản mang hành lý, thứ hai là cũng lo lắng đến tình huống cô nam quả nữ, có người thứ ba ở đây, Chu Diễm Như cùng Đồng Học Bản cùng nhau vào nhà cũng sẽ không chuyện gì, từ điểm đó mà xem, Chu đại tỷ lo lắng vẫn là thực chu toàn.

Đó là một gian hai phòng, so với căn của Đồng Học Bản ở huyện Duyên Đài thì lớn hơn.

Máy tính TV thì không cần phải nói, trang bị trong nhà cũng đầy đủ mọi thứ.

Chu Diễm Như cười nói: “Ngài cảm thấy được không?”

“Không tệ” Đồng Học Bản gật gật đầu, vừa nhìn đồng hồ, “Đi thôi, cũng tới giờ tan tầm, cùng nhau ăn cơm đi”.

Nhà hàng được chọn là đối diện Văn phòng đường phố.

Lúc Đồng Học Bản đến là vừa lúc đụng Sở trưởng cơ sở văn phòng đường phố Quang Minh Bành Cương, theo Chu đại tỷ nói hẳn giống như cùng Cảnh Tân Khoa đi rất gần, Bành Cương khả năng vừa tan tầm, trên người mặc cảnh phục, vóc dáng rất cao không nói, thân hình cũng có chút cảm giác cao lớn thô kệch, hơn ba mươi tuổi, như là loại người thực ngay thẳng.

“Đồng Chủ nhiệm, ha ha” Bành Cương bước đi lên.

Đồng Học Bàn cười vươn tay, “Bành Sở trưởng” Bành Cương dùng sức cùng hắn bắt tay, “Giữa trưa cũng không có rượu, còn chưa kịp cùng ngài liên lạc cảm tình, lát nữa hai ta uống vài chén!”

Đồng Học Bàn nói: “Tôi tửu lượng bình thường, Bành Sở trưởng cũng đừng chúc tôi, ha ha”.

Lúc này, lại một trung niên chừng bốn mươi tuổi lại đây, “Bành sở là tửu lượng có tiếng, tôi so không được, Đồng Chủ nhiệm, trong cốc lát tôi uống ít chút, nhưng tuyệt đối không phải là đối với ngài không tôn trọng” Người này đúng là chủ quản công tác tuyên truyền văn phòng đường phố Phó Chủ nhiệm thứ nhất Vu Vinh Phong, mũi có điểm cao, ánh mắt có chút hờm, nếu Đồng Học Bàn nhớ không lầm mà nói, hắn trên lý lịch dân tộc hình như là Hồi tộc.

Đồng Học Bàn xua tay nói: “Ăn ngon uống tốt là được, không chú ý nhiều như vậy”.

Vu Vinh Phong ha ha cười, “Tôi đây an tâm rồi, tôi điểm ấy tửu lượng cũng không dám ra tay”.

Theo sát sau đó lại là một trung niên, người này Đồng Học Bàn cũng đã biết, Quách Minh Phong, Phó Chủ nhiệm chủ quản dân chính cùng viện dưỡng lão văn phòng đường phố, hắn vóc dáng thực thấp, chừng chưa đến thước sáu, tướng mạo thường thường, cùng Đồng Học Bàn là giống nhau, thuộc loại người vút ra đám đông là tìm không thấy.

Quách Minh Phong híp mắt nói: “Đồng Chủ nhiệm, mọi người đến, thực đơn cũng đều không sai biệt lắm, ngài xem khi nào thì khai tiệc?”

“Vậy đừng để ọi người chờ” Đồng Học Bàn nói: “Vào đi thôi”.

Bành Cương, Vu Vinh Phong, Quách Minh Phong, Cảnh Tân Khoa ba viên đại tướng đều đến đông đủ rồi sao?

Đồng Học Bàn âm thầm quan sát bọn họ một chút, tuy rằng mấy người ở mặt ngoài coi như khách khí, nhưng hắn lại cảm thấy có điểm hương vị lai giả bất thiện.

Trong một căn phòng lớn trên lầu một.

Có ba bàn, cán sự khoa viên hai bàn, cán bộ lãnh đạo một bàn, đều ở một phòng.

Ở mọi người vây quanh, Đồng Học Bàn ngồi xuống chủ vị, sau đó lãnh đạo đều ngồi xuống, nhân viên công tác văn phòng đường phố mới ngồi xuống cuối cùng.

Nhưng mà không khí vừa mới hài hòa lại bởi vì một câu thay mà đổi vị.

Trước khi khai tiệc, Cảnh Tân Khoa mỉm cười, đột nhiên nói cho Đồng Học Bàn hai uỷ viên đảng công uỷ văn phòng đường phố lâm thời có việc tới không được, một Phó Chủ nhiệm cũng trong nhà có chuyện đi về, cho nên nhờ Cảnh Tân Khoa thay chuyển cáo Đồng Học Bàn. Đồng Học Bàn gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, trong lòng cũng là nường mảy, như thế là có ý tứ gì? Cái này bắt đầu cùng anh em thị uy sao? Làm cho tôi nghĩ đến mấy cán bộ văn phòng đường phố đều cùng với người quan hệ không tệ?

Chu Diễm Như hơi nhú mảy, liếc mắt nhìn Cảnh Tân Khoa cùng ba viên đại tướng một cái.

Bí thư Kỷ công uỷ Khúc Nghĩa Cường mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, nhìn mặt bàn, một chút biểu tình cũng không có.

Cảnh Tân Khoa giấu đầu lòi đuôi rút cuộc đã lộ đi ra một ít.

Hắn một câu như vậy, lập tức làm cho không khí trong phòng trở nên có chút quái dị.

Các nhân viên công tác hai bàn mặt sau đều không có lên tiếng, nhìn chăm chăm người phục vụ bưng lên thức ăn không nói một tiếng, trên thực tế lỗ tai đều dựng rất thẳng, tất cả quan sát đến nhất cử nhất động bàn lãnh đạo kia. Lãnh đạo thay đổi, đây là đại sự, ai không lưu ý tình thế sau đó? Cảnh bí thư là em của Khu trưởng, Chủ nhiệm mới tới trẻ tuổi lại tựa như không có chỗ dựa, ai cũng không biết Chủ nhiệm mới có thể ngăn chặn Cảnh Bí thư hay không, văn phòng đường phố về sau nghe ai? Mọi người đều thực chú ý, cũng đã nhận ra cái tiệc đón gió này cũng không phải đơn giản như vậy.

Cảnh Bí thư đây là muốn cấp Chủ nhiệm mới hạ mã uy?

Có trò hay để xem!

Cơ quan tự nhiên là có không ít người chỉ sợ cho thiên hạ không loạn, nhìn thấy tình hình này, đều một đám nhắc lên tinh thần, muốn nhìn một chút ai kỹ cao hơn một bậc, cái này quyết định thái độ của rất nhiều người sau này.

Đồng Học Bàn cười cười nói: “Đến đến, mọi người đều động chiếc đũa đi, đừng chờ đồ ăn lạnh”.

Ta còn chưa đối với các người lập uy, các người thật ra muốn cho ta hạ mã uy sao?

Đồng Học Bàn trong lòng cười lạnh, có chiêu số gì người cứ sử ra đi, anh em từ nhỏ đến lớn còn chưa có sợ qua ai!

521. Chương 519: Phục Vụ, Lấy Ba Thùng Kim Lục Phúc!

Chạng vạng.

Phòng bao trong nhà hàng Sơn Thủy.

Đồ ăn đều được dọn lên, rượu trắng Kim Lục Phúc cũng có một chai.

Phó Bí thư Đảng công ủy Cảnh Tân Khoa nâng chén nói: “Đồng Chủ nhiệm, tôi đại biểu đảng công ủy đường phố hoan nghênh ngài đến nhận chức, tôi kính ngài một ly”.

Đồng Học Bàn phiền, thế nào đây? Người còn đại biểu Đảng công ủy? Đem tôi bài trừ bên ngoài? Người đại biểu sao? Nếu Đồng Học Bàn không nhận chức còn không nói, hiện tại Trưởng phòng Tổ chức khu ủy đã muốn tuyên đọc hân nhận chức, Đồng Học Bàn chính là lãnh đạo tối cao đảng công ủy, Cảnh Tân Khoa phát biểu như vậy, nghe lên như là các cán bộ kỳ cựu hoan nghênh, nhưng tình tế cân nhắc cũng là cái này.

Đã bắt đầu rồi sao?

Quá mau đi? Thực nghĩ anh em sợ người sao?

Đồng Học Bàn cười cười cũng giơ lên chén rượu, “Cũng đừng ai kính ai, về sau mọi người chính là người một nhà, đều là vì dân chúng thôi, chén rượu này hẳn là tôi kính mọi người mới đúng, đến đến, mọi người đều nâng chén, có thể uống thì uống, tẩu lượng thiếu cũng không cưỡng cầu, điểm đến là được, ý tứ đến là được, ha ha, tôi kính trước” Nói xong, giơ chén đưa qua một vòng, Đồng Học Bàn ừng ực ừng ực uống vào bụng, chén rượu không lớn, nhưng rượu cũng không phải là ít, dựa theo trạng thái của Đồng Học Bàn, chén rượu này xuống cũng kém không nhiều lắm, tẩu lượng của hẳn quả thật không được.

Mọi người cũng đều đứng lên, ngưỡng cổ xử lý một ly.

Đồng Học Bàn nói như vậy, có mấy cái khoa viên nhất là nữ đồng chí không thể uống rượu cũng không cưỡng cầu, nhấp một ngụm tính là ý tứ, bất quá cán bộ lãnh đạo một bàn này thật ra cũng không có chỉ uống một ngụm, ngay cả nữ cán bộ như Chu Diễm Như đều thực hào sảng một hơi uống cạn. Câu cửa miệng nói cho cùng, tẩu lượng có bao nhiêu lớn làm quan lớn bấy nhiêu, lời này nghe có điểm quá, nhưng trên thực tế cũng không phải không có đạo lý, lãnh đạo nâng ly, người nếu chích nhấp một ngụm, người làm cho lãnh đạo thấy thế nào? Tâm nhân nhỏ sẽ cảm thấy người không coi trọng hẳn, cho nên rất nhiều chuyện là thành cũng bàn rượu bại cũng bàn rượu.

Một hai ly rượu, nói nhiều không nhiều nói ít cũng không ít.

Một người rót cuộc có thể uống rượu hay không thì một hai ly cơ bản có thể đã nhìn ra.

Nhân viên công tác văn phòng đường phố hai bàn mặt sau lý có năm sáu người vừa thấy chính là không được, một hai ly thì ánh mắt đã có chút mơ hồ, khẳng định là không thể uống nữa. Trái lại một bàn cán bộ lãnh đạo này, Chu Diễm Như một ly rượu xuống trên mặt có chút ửng hồng, nhưng hoàn hảo, không có đại sự gì, các nam đồng chí thì lại càng không cần nói, trừ bỏ bí thư kỷ công ủy Khúc Nghĩa Cường tựa như có chút uống không tốt ra, Cảnh Tân Khoa cùng “ba viên đại tướng” của hẳn thì vẫn đều bình thường như không có chuyện gì.

Đương nhiên còn có một cái ngoại lệ chính là Đồng Học Bàn, một chén rượu này hắn uống thật sự chậm, uống không phải thống khoái, sau khi uống xong khuôn mặt Đồng Học Bàn không những không hồng, ngược lại có chút trắng.

Mọi người đều đã nhìn ra, Chủ nhiệm mới tửu lượng không được!

Đồng Học Bàn cũng không giả bộ, chờ một khoa viên cầm chai rượu rót đầy rượu cho các lãnh đạo, hắn liền cười nói: “Tôi tửu lượng bình thường cũng không uống được, đến, mọi người dùng bữa”.

Lãnh đạo uống không được rượu, cũng đã nói ra thì bình thường cũng sẽ không có người đi ép.

Nhưng hôm nay không giống, có chút người tựa như là cố ý làm khó với Đồng Học Bàn.

Cảnh Tân Khoa đưa mắt nhìn Sở trưởng cơ sở Bành Cương.

Bành Cương lập tức hiểu ý, nâng chén đứng lên ha ha cười, “Đồng Chủ nhiệm, hôm nay nhưng là tiệc đón gió ngài, ngài nếu không uống thì cũng không có ý nghĩa, ta còn muốn uống cùng ngài một ly, ly này là ngài phải uống, ngài nếu không uống là xem thường lão Bành tôi!”

Không khí lại là chợt căng thẳng!

Đồng Học Bàn nhìn nhìn hắn, ha ha cười nói: “Vây được, nhưng thêm một ly tôi cũng chống đỡ không được”.

Bành Cương chủ động cùng Đồng Học Bàn cụng ly, giữa đầu một ngụm uống cạn.

Đồng Học Bàn khó khăn lắm mới đem một ly này uống cạn.

Chu Diễm Như có chút lo lắng nhìn hắn.

Ba ly rượu, Đồng Học Bàn cũng chỉ đến đó mà thôi, sắc mặt nhất thời càng trắng một ít, rượu xông lên đầu, đầu óc cũng có chút mơ hồ. Uống đến đây Đồng Học Bàn đã muốn là thực cho bọn hắn mặt mũi, sau khi buông chén rượu, liền chuẩn bị động đũa ăn mấy miếng, ai cũng không nghĩ tới rượu mời lại tới nữa.

Phó Chủ nhiệm Vu Vinh Phong bưng lên chén rượu, “Chủ nhiệm tôi cũng kính ngài một ly”.

Đồng Học Bàn sắc mặt lập tức khó coi, hắn đã nói trước, ngay cả nói chính mình uống không được, còn có người không biết tốt xấu lặp đi lặp lại nhiều lần, mặt mũi Đồng Học Bàn đã muốn cho, nhưng vẫn có người muốn kiếm chuyện, còn dám bức tôi sao? Muốn tạo phản sao?

Chu Diễm Như lập tức đỡ cho Đồng Học Bàn nói: “Tôi nói Vu Chủ nhiệm, hai ta hôm nay còn chưa có uống, đến đến, chúng ta uống một ly” Giành trước cùng hắn cụng ly, một hơi uống xuống.

Vu Vinh Phong thấy nàng cụng, cũng không tiện nói cái gì, chỉ có thể cũng uống theo.

Nhưng Phó Chủ nhiệm Quách Minh Phong lại nâng chén rượu nói: “Chủ nhiệm, tôi kính ngài một ly”.

Chu Diễm Như không có cách nào khác đỡ cho Đồng Học Bàn, rượu trong cổ họng nàng còn chưa có tiêu hóa sạch sẽ, có điểm không được, chỉ có thể nhìn bọn hắn.

Đồng Học Bàn thần nhiên nói: “Quách Chủ nhiệm, anh đây là chúc tôi?”

Cảnh Tân Khoa cười cười nói: “Quách Chủ nhiệm cũng không ý tứ này, hôm nay là ngày đầu tiên ngài nhận chức, mọi người đều cao hứng thôi, ngài vừa mới cùng Bành Sở trưởng một mình uống qua, không thể nặng bên này nhẹ bên kia”.

Hắn lại nâng ly, “Đến, tôi cũng kính ngài, Đồng Chủ nhiệm không thể không nể tình chứ?”

Đồng Học Bàn nhìn về phía bọn họ, không nhúc nhích cái chén.

Bên kia Bành Cương thấy thế cũng tiến lên nói: “Chủ nhiệm, cũng tính tôi một cái, chúng tôi cùng một chỗ kính ngài, một chén rượu này ngài là phải uống đó?”

Đồng Học Bàn nhất thời tức giận.

Không ặt mũi? Hiện tại là ai không cho ai mặt mũi?

Con mẹ nó! Cho các người điểm mặt mũi các người còn không muốn! Lấy uống rượu để hạ mã uy anh em? Đây là thực không để tôi vào mắt!?

Một hai người còn hoàn hảo, bốn người muốn tạo phản?

Trong phòng đột nhiên lạnh lùng, không khí hầu như đọng lại !

Khoa viên hai bàn đều căng thẳng nhìn qua, muốn xem một chút Chủ nhiệm mới xử lý như thế nào.

Chu Diễm Như cầm ly lên, kiên rót đầy rượu nói: “Tôi nói Cảnh Bí thư, chúng ta...”

Cảnh Tân Khoa đầy mặt tươi cười ngắt lời nói: “Chu Chủ nhiệm là nữ trung hào kiệt, chị uống rượu cũng thực thống khoái, ha ha, chúng tôi kính kính rượu Đồng Chủ nhiệm, như thế lại uống với chị” Ngụ ý là nói Đồng Học Bàn uống rượu còn không có thống khoái bằng một nữ nhân, cái này có điểm muốn xé rách da mặt.

Chu Diễm Như sắc mặt biến đổi!

Đồng Học Bàn nhìn mấy người vẻ mặt tươi cười, nhìn bọn họ gờ ly lên, trong lòng nói cái này con mẹ nó là các người tự tìm nha, không phải muốn uống rượu sao?

Được! Anh em cùng các người uống!

Hôm nay các người không uống đều không được!

Đồng Học Bàn khoát tay gọi phục vụ tới, “Nếu mọi người hôm nay cao hứng, vậy được, tôi cấp mọi người mặt mũi! Phục vụ, cho chúng tôi ba thùng Kim Lục Phúc!”

522. Chương 520: Dừng Chai Uống!

Kim Lục Phúc?

Ba thùng!?

Người phục vụ nghe ngây ngẩn cả người, hướng tai hỏi lại, “Ngài nói bia? Bia chúng tôi có Yến Kinh cùng Thanh Đảo”.

Đồng Học Bàn chỉ chỉ chai rượu trắng để ở trên bàn cơm, “Tôi nói là rượu trắng, cho bàn chúng tôi ba thùng! Không đủ chúng tôi kêu thêm”.

Tất cả mọi người đều đã nghe rõ ràng, trong lúc nhất thời đều nhin không được hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc nhìn về phía Đồng Học Bàn, không rõ đây là chơi cái gì.

Ta kháo!

Tam thùng? Lại còn là rượu trắng!

Còn chưa đủ sẽ kêu thêm? Chủ nhiệm mới đây là muốn liều mạng!

Nữ phục vụ tuổi cũng không lớn kia nghe cũng choáng váng, loại địa phương như nhà hàng vốn là là ngư long hỗn tạp, nàng ở trong này công tác ước chừng hai năm, cũng đã gặp qua rất nhiều người, bọn họ một bàn sáu bảy người, bình thường kêu đều là nhất thùng bia hoặc là hai chai rượu trắng, ba thùng bia cũng không ít, nhưng thật ra cũng miễn cưỡng, nhưng mà người phục vụ vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người đem đơn vị thùng mà kêu rượu trắng, hơn nữa một lần kêu chính là ba thùng, một thùng sáu chai, tuy rằng Kim Lục Phúc độ không phải đặc biệt cao, nhưng cũng không phải để liều mạng như vậy, người không phải là uống rượu, mà là muốn chết!

Nhìn bọn họ, nữ phục vụ vẫn là thành thành thật thật rời khỏi phòng, bàn này đại bộ phận nàng đều thấy qua, biết ông chủ nhà hàng bọn họ mười phần coi trọng, là cán bộ văn phòng đường phố bên cạnh, cũng là “Huyện thái gia” bọn họ cho nên đương nhiên không dám có nghi ngờ gì, lập tức kêu vài người giúp đỡ nâng rượu vào.

Một thùng...

Hai thùng...

Ba thùng...

Ba thùng Kim Lục Phúc rất nhanh đưa vào trong phòng, mở ra đóng gói, tổng cộng mười tám chai rượu trắng, làm cho các khoa viên cán sự văn phòng đường phố kia nhìn xem có chút nhìn thấy mà ghê người.

Đừng nói uống, nhiều rượu như vậy đặt ở nơi đó, nhìn còn có điểm say!

Chu Diễm Như đỏ mồ hôi, gãi gãi đầu chặn lại nói: “Đồng Chủ nhiệm! Cái này...”

Đồng Học Bân khoát tay, “Thật ra mấy ngày nay tôi không thoải mái lắm, thực uống không được nhiều lắm, bất quá nếu Cảnh Bí thư đã nói đến như vậy, Bành Sở trưởng cùng Vu Chủ nhiệm Quách Chủ nhiệm cũng mời rượu như vậy tôi không uống cũng không thích hợp, mặt mũi mọi người này tôi phải cấp”.

Bí thư Kỷ công ủy Khúc Nghĩa Cường ngoài ý muốn nhìn nhìn hắn, thu hồi ánh mắt, tiếp tục như pho tượng ngồi ở chỗ đó vẫn không nhúc nhích.

Cảnh Tân Khoa cùng Bành Châu ba viên đại tướng liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy được ý cười trong mắt lẫn nhau, vừa mới thử mọi người đã cũng nhìn ra tử lượng Đồng Học Bân, cũng chỉ hai ba ly nữa là cùng, không phải là người có thể uống, hiện tại làm ra trận thế như vậy, rõ ràng có điểm phô trương thanh thế.

Còn ba thùng rượu?

Người hù dọa ai!

Có thể ngồi ở trên bàn này cũng không phải là người đơng giản, Bành Châu chẳng những không nhát, ngược lại còn sẵn tay áo nổi dây lưng, nâng ly liền kính qua, “Đồng Chủ nhiệm đủ hào sảng, tôi thích lãnh đạo như ngài vậy, đến, tôi kính ngài, chúng tôi hôm nay phải uống cho thống khoái, ngài uống bao nhiêu tôi liền uống bấy nhiêu, cụng ly!” Nói xong, Bành Châu tựa như sợ Chủ nhiệm mới này hối hận, lập tức nâng ly muốn uống trước.

Nhưng Đồng Học Bân lại ngăn cản hắn, “Chờ một chút”.

Bành Cương trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, “Làm sao vậy?”

Mọi người đều nghiêng đầu nhìn về phía Đồng Học Bân, muốn xem Chủ nhiệm mới này làm như thế nào.

Ai ngờ Đồng Học Bân lại có thể cười ha ha nói: “Bành Sở trưởng, không phải tôi không cụng ly với anh, mọi người hôm nay nhiệt tình như vậy, dùng ly nhỏ mà nói thì quá không được”.

Bành Châu sững sốt, “Tốt đối ly lớn!” Chính hợp ý hắn!

Các khoa viên nhìn Chủ nhiệm mới này, trong lòng nói ly nhỏ ngài đều uống không được, còn đối ly lớn hơn?

Nhưng Đồng Học Bân cố tình nói lời kinh người: “Ly lớn cũng không có ý nghĩa, ha ha, lấy bình uống đi”.

Lần này tất cả mọi người bị hành động khác thường liên tiếp củ Đồng Học Bân là cho phát mộng, đây là ý tứ như thế nào? Biết rõ mấy người Cảnh Chủ nhiệm bọn họ hôm nay là muốn đem ngài làm cho quá chén để xấu mặt, ngài lại còn đưa ra dùng bình uống? Cái này không phải chính mình tự nhảy vào hố sao? Mọi người đều cảm thấy Chủ nhiệm mới này có chút xúc động cùng lỗ mãng, đảm lượng tuy rằng không sai, nhưng người một mình người ta bốn người, còn là bốn người tử lượng không tệ, người có uống như thế nào cũng không qua được mấy người Cảnh Bí thư, muốn lường bại câu thương sao?

Bành Cương nghe vậy không khỏi do dự một chút, mặt hung ác, hôm nay cũng là bất cứ giá nào, “Khui chai!”

Một khoa viên lập tức mở ra hai chai Kim Lục Phúc, phân biệt đưa cho Bành Châu cùng Đồng Học Bân.

Không khí nhất thời ngưng lại!

Phòng lý lặng ngắt như tờ!

Bành Cương như trước mặt không đổi sắc, thực dùng khí một tay đem chai rượu nâng lên, đình một tiếng cùng Đồng Học Bân cùng chai, “Tôi kính trước!” Ủng ực ừng ực, ừng ực ừng ực, ở mọi người căng thẳng nhìn chăm chú Bành Châu chỉ dùng nửa phút đã đem một chai rượu thu vào bụng, sau đó chà xát miệng, Bành Châu mười phần hào khí đem chai rượu dốc ngược lại, tí tách, vài giọt rượu rơi xuống, chai đã trống không!

Cảnh Tân Khoa tươi cười đi đầu vỗ tay, “Tốt!”

Bốp bốp bốp, vài tiếng vỗ tay vang lên!

“Bành Sở trưởng tửu lượng tốt!”

“Sảng khoái!”

Bành Châu ha ha cười, thân mình đã muốn bắt đầu có điểm lắc lư, thực rõ ràng, một cân rượu với hắn mà nói cũng là quá sức, nhất là một uống rượu không, cùng với loại chậm rãi vừa ăn vừa uống cảm giác đương nhiên không giống, trên cảm giác mà xem, Bành Châu gần như đến mức rồi.

Đồng Học Bân dựng thẳng ngón tay cái, “Tửu lượng tốt, bội phục”.

Bành Cương đưa tay mời, ý bảo Đồng Học Bân nên uống.

Mọi người tầm mắt cũng dừng ở trên người hắn, Chu Diễm Như vẻ mặt lo lắng, Cảnh Tân Khoa cùng Vu Vinh Phong mấy người lộ vẻ cười, muốn xem Chủ nhiệm mới xấu mặt.

Hắng háng cổ họng, Đồng Học Bân cười cười nâng chai rượu lên, bắt đầu uống.

Một ngụm...

Ba ngụm...

Năm ngụm...

Đồng Học Bân uống rõ ràng chậm hơn rất nhiều, hầu như là mỗi một ngụm sẽ tạm dừng một chút, chậm rãi uống từng ngụm một. Ủng ực ừng ực, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chai rượu dần dần ít đi, tuy rằng ước chừng ba bốn phút thời gian, nhưng Chủ nhiệm mới lại thực đem chai rượu này uống hết, đây là rất nhiều người đều không có nghĩ đến. Bất quá Đồng Học Bân uống hết một cân rượu trạng thái cũng không tốt, thân mình lảo đảo, thiếu chút nữa đứng không vững, cũng may Chu Diễm Như tay mắt lanh lẹ đỡ hắn, Đồng Học Bân mới chậm rãi ngồi ở trên ghế, vẻ mặt đầy men say.

Bốp bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay lại vang lên!

“Tốt!”

“Đồng Chủ nhiệm cũng là thâm tàng bất lộ!”

“Thống khoái!” Thấy Đồng Học Bân không được, giống như lập tức sẽ ói ra, Chu Diễm Như lập tức nói: “Tôi xem hôm nay vậy là được rồi, tôi đi tính tiền!”

Cảnh Tân Khoa cười nói: “Như vậy sao được, đã uống đủ đâu”.

Vu Vinh Phong cũng vui sướng khi người gặp họa nói: “Chủ nhiệm đã gọi ba thùng rượu, thế nào mới uống đến nhiều này? Mới hai bình, một thùng còn chưa hết”.

Đồng Học Bân giống như say, mắt say lơ lơ mông lung bàn tay vung lên, “Đúng, mới bắt đầu thôi, đến, lại mở hai chai, tôi...” Nắc một cái, “Tôi cùng Bành Sở trưởng lại uống một chai!”

Chu Diễm Như chặc lưỡi vội nói: “Chủ nhiệm! Ngài không thể uống nữa!”

“Mở rượu!” Đồng Học Bân nói: “Tôi không có say đâu!”

Quách Minh Phong bỏ đá xuống giếng nói: “Hôm nay mọi người đều cao hứng như vậy! Lại uống!”

Thấy Đồng Học Bân đã muốn kéo qua một chai rượu, Chu Diễm Như vỗ trán, ngồi trở lại vị trí chính mình cũng không quản, uống thì uống đi, nàng biết Đồng Học Bân hôm nay sợ là phải lộ xấu rồi.

Đồng Học Bàn lớn tiếng nói: “Lão Bành! Lại uống!”

Còn uống một chai? Bành Châu da đầu đã muốn run lên, Chủ nhiệm mới say, hấn làm sao không say? Bành Châu tửu lượng cũng chỉ chừng một cân, một chai này hấn tuyệt đối uống không xong.

Cảnh Tân Khoa cười nhìn hấn, “Lão Bành, như thế nào lẽ mề như vậy? Tửu lượng của anh mọi người đều biết mà, đừng có đầu”.

Quách Minh Phong cùng Vu Vinh Phong cũng nháy mắt ra dấu cho hấn, để cho hấn uống nữa, một chai này xuống, Chủ nhiệm mới khẳng định chống đỡ không được.

Bành Châu khê cần môi, “Tốt! Uống!” Vì chúc say Đồng Học Bàn, hấn cũng liều mạng.

Đinh, hai người lại cụng chai, lại uống!

Một ngụm...

Ba ngụm...

Năm ngụm...

Bành Châu uống có vẻ nhanh, hấn cũng biết mình uống chậm mà nói khẳng định nuốt không hết một chai này, vì thế tận lực dùng tốc độ nhanh nường thể đem chai rượu này uống vào bụng, mà khi một ngụm cuối cùng uống sạch sẽ, Bành Châu ôm đầu, trái lắc lắc, phải lắc lắc, thịch một tiếng ghé vào trên bàn rượu, ngã ra. Trái lại Đồng Học Bàn bên này, uống cũng phải mấy phút, Đồng Học Bàn mới vô cùng gian nan đem chai rượu này uống hết, buông chai rượu ngã ngồi ở trên ghế, Đồng Học Bàn đã muốn lấy tay chống đỡ bàn mới có thể ngồi ổn, thân mình luôn luôn lắc đảo so với vừa rồi còn muốn mơ hồ hơn.

Chủ nhiệm mới lại có thể không đổ?

Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc, nhưng là xem cái dạng này, uống một ngụm nữa sợ là phải ói ra?

Người Cảnh hệ hôm nay xem ra là thật tính cấp Đồng Học Bàn một hạ mã uy, Vu Vinh Phong thấy thế, rên sát khi còn nóng nói: “Chủ nhiệm, ngài tửu lượng làm cho người ta hâm mộ, tôi cũng cùng ngài uống một ly!”

Đồng Học Bàn say khướt nói: “Hả? Nói cái gì?”

Vu Vinh Phong biết hấn không được, lớn tiếng nói: “Chúng ta cũng làm một ly”.

Vừa nghe, Đồng Học Bàn trực tiếp đưa tay lấy qua một chai, “Một ly không thể được! Muốn uống thì một chai! Đến! Uống uống!”

Vu Vinh Phong ngạc nhiên, một chút cũng không biết nói gì, tửu lượng của hấn cũng không hơn được Bành Châu, uống rượu không mà nói một cân hấn cũng uống không nổi, huống chi vừa rồi đã muốn uống qua mấy ly, một chai là hấn tuyệt đối đỡ không được.

Đồng Học Bàn sắc mặt trầm xuống, “Vu Chủ nhiệm! Không cho tôi mặt mũi?”

“Cũng không có” Vu Vinh Phong bị bức đến bước này, cũng không thể không uống, hấn cũng rất nhanh cầm lên chiếc đĩa gấp chút thịt giò trên bàn, lấp bụng một chút.

Đinh, hai người cụng bình.

Vu Vinh Phong bắt đầu kiên trì uống xuống, ba ngụm, năm ngụm, mười ngụm, chai Kim Lục Phúc còn chưa uống tới đáy, Vu Vinh Phong chính là đã nôn khan trong cổ họng, buông cái chai ôm miệng, cũng may là không có nhổ ra, đã bị hấn nghẹn trở về, nhưng sau khi nuốt xuống vẫn là cảm đầu ngã lẩn ra, Quách Minh Phong vốc dáng thấp bên cạnh lập tức đỡ lấy hấn, đem Vu Vinh Phong nhẹ nhàng nằm lên trên ghế.

Mà Đồng Học Bàn thì sao?

Lại vẫn là thông thả đem chai rượu này uống xuống!

Đồng Học Bàn mí mắt cao thấp đánh nhau, giống như ngay sau đó sẽ ngã xuống, nhưng cổ tình lại không ngã, chỉ có lắc đảo muốn ngã.

523. Chương 521: Đề Bị Đồng Chủ Nhiệm Xô Đổ!

Bên trong phòng bao của nhà hàng Sơn Thủy tất cả đều là một vị cồn nồng đậm, vừa ngửi thấy đã nhanh say.

Bành Cương, Vu Vinh Phong, hai trong ba viên đại tướng Cảnh hệ đều đã muốn ngã xuống bàn, chỉ còn Quách Minh Phong cùng Cảnh Tân Khoa hai người, liếc nhau, bọn họ cũng không nghĩ đến Đồng Học Bân thế mà lại vẫn không đổ, bất quá nhìn bộ dáng hần hẩn là gắng chống đỡ, lúc này là thật không được. Chỉ là bí thư kỉ công ủy Khúc Nghĩa Cường có chút kỳ quái, Chủ nhiệm mới ngay từ chai thứ nhất đã lão đảo, uống hai chai cũng là lão đảo, uống ba chai vẫn là lão đảo sắp đổ... Mỗi lần nhìn đều nhanh ngã, đều nhanh không được, nhưng như thế nào mỗi lần vẫn không đổ? Cái này là có thể uống bao nhiêu?

Một thùng rượu liền cứ như vậy bị mấy người uống hết, không khí nhất thời cũng xao động lên.

Có mấy khoa viên nường kính rượu đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chu Diễm Như đỡ lấy hần, “Chủ nhiệm, ngài không có việc gì chứ?”

Đồng Học Bân lắc lư nói: “Không có say, uống nữa”.

“Tôi đây đỡ ngài trở về” Chu Diễm Như lập tức chuẩn bị tính tiền.

Nhưng người Cảnh hệ lại tựa như không muốn kiểm củi ba năm thiêu một giờ, vừa thấy như thế, Cảnh Tân Khoa liền cười nói: “Còn dư nhiều rượu như vậy, Chủ nhiệm, lại uống nữa đi”.

Đồng Học Bân xua xua tay “Không được, hôm nay uống đã nhiều rồi, tôi xem mọi người cũng uống không được, liền cứ như vậy đi, có gì... khụ khụ... nói sau”.

Cảnh Tân Khoa nhìn nhìn hần, Đồng Học Bân nói như vậy hần càng nói: “Chúng tôi còn có thể uống, chúng ta đừng để dư rượu”.

Quách Minh Phong đứng lên, chủ động lại mở hai chai rượu, “Đồng Chủ nhiệm, mọi người còn chưa có uống đủ, ngài cũng không thể bỏ đi, hôm nay là tiệc đón gió của ngài”.

Chu Diễm Như tức giận, “Quách Chủ nhiệm, anh không để yên có phải hay không?”

Cảnh Tân Khoa cười tùm tùm nói: “Chu Chủ nhiệm, chỉ là chút cao hứng, chị gấp cái gì?”

“Không thấy Đồng Chủ nhiệm uống không được sao?” Chu Diễm Như cũng không nể mặt hần, nhìn chăm chăm vào Cảnh Tân Khoa nói: “Chủ nhiệm thân thể cũng không tốt, các người muốn làm gì?”

Cảnh Tân Khoa nhìn nhìn nàng, “Ai nói Đồng Chủ nhiệm uống không được? Tôi xem Chủ nhiệm uống ba chai nữa cũng không thành vấn đề!”

Hần khích tướng như vậy, Đồng Học Bân nhất thời mười phần men say nói: “Vậy lại uống ba chai!”

Cảnh Tân Khoa ha ha cười, “Chủ nhiệm vừa thấy chính là người thống khoái!”

“Chủ nhiệm! Ngài thực không thể uống!”

Chu Diễm Như cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, người chịu hần xúi giục làm gì? Ngài hôm nay nếu trước mặt nhiều người như vậy ngã xuống, uy tín của ngài còn để ở đâu? Cảnh Tân Khoa đây là muốn cấp cho ngài hạ mã uy mà! Nhưng Chu Diễm Như đang muốn khuyên hần, cánh tay bỗng nhiên bị người gái gài. Chu Diễm Như sững sốt, cúi đầu nhìn Đồng Chủ nhiệm, nàng nghĩ người hai giây rồi nhất thời không nói gì nữa, nhìn nhìn Cảnh Tân Khoa cùng Quách Minh Phong, rồi yên lặng ngồi trở lại chỗ ngồi.

Quách Minh Phong nói: “Đồng Chủ nhiệm, cụng ly!”

Đồng Học Bân mơ hồ nhìn lên trên bàn, “Thùng của tôi còn ba chai! Nói uống liền uống! Tôi ba chai! Hai người cũng đem ba chai khác uống một lượt! Một hơi uống xong thế nào?”

Một hơi ba chai?

Cảnh Tân Khoa cùng Quách Minh Phong có điểm tròn tròn mắt!

Cho dù hai người chia ra mỗi người nửa chai, lấy tửu lượng của hai người bọn họ cũng uống không được!

Quách Minh Phong vội hỏi: “Chủ nhiệm, hai chúng tôi uống trước, uống đến chỗ nào tính chỗ đó”.

“Uống đến chỗ nào tính chỗ đó là không thể được!” Đồng Học Bản đỡ cái bàn mơ mơ màng màng nói: “Thế nào Cảnh Bí thư? Điểm mặt mũi như vậy cũng không cho tôi? Không phải các người nói không thể để dư rượu sao? Vậy chúng ta sẽ không để dư! Uống hai thùng này!” Đưa tay chụp một cái, Đồng Học Bản lập tức đem ba chai Kim Lục Phúc còn lại trong thùng đều đặt ở trước mặt mình.

Nhân viên công tác văn phòng đường phố hai bàn bên cạnh đều cả kinh không biết nói cái gì, cũng biết Chủ nhiệm mới nói là lời say, đây là uống hồ đồ, xem cái dạng này, Chủ nhiệm mới uống một chút nữa là có thể ngã xuống đất, như thế nào có khả năng lại uống ba chai? Đó là ba cân rượu, còn là ba cân rượu trắng! Nhưng mặc kệ thế nào, Chủ nhiệm mới uống cũng thực khí thế, cho nên mọi người cũng bị cuốn hút một ít, đều nhìn về phía hai người Cảnh Tân Khoa.

Cảnh Tân Khoa lúc này cũng là không trâu bắt chó đi cày, phần khí thế này hẳn không thể thua, nói đến thì đã tới bước này, cũng không cho phép hần lùi bước.

“Tốt! Uống!” Cảnh Tân Khoa cũng cắn răng tiến lên.

Quách Minh Phong đem ba chai rượu còn lại mở một chai, cũng liều mạng lên.

Thật ra hai người trên khí thế cũng đủ, nhưng trong lòng lại không thực tính uống hết rượu này, bọn họ nghĩ Đồng Học Bản uống chừng hai ngụm nữa là ới, cho nên bọn họ chỉ cần uống chậm một chút chờ Đồng Học Bản xấu mặt là có thể, Đồng Học Bản uống không xong ba chai rượu, bọn họ cũng không cần uống hết một chai rượu của mình.

Đình, đình, ba người cụng chai!

Cảnh Tân Khoa cùng Quách Minh Phong một bên ừng ực uống một bên liếc nhìn Đồng Học Bản, chờ hẳn ngã xuống đất không dậy nổi.

Nhưng ngay sau đó, một màn làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm xuất hiện!

Ở mọi người kinh ngạc nhìn chăm chú, Đồng Học Bản lại có thể đem chai Kim Lục Phúc giốc ngược lên không trung, làm cho rượu trong chai theo trọng lực tự chảy xuống, ừng ực, ừng ực, trực tiếp giống như uống nước khoáng hướng vào miệng đổ xuống, một giây, năm giây, qua hơn gần mười giây, một chai Kim Lục Phúc đầy tràn liền toàn bộ đổ vào miệng Đồng Học Bản, ai ngờ Chủ nhiệm dừng cũng không dừng, tùy tay nắm lên chai rượu thứ hai, ừng ực, ừng ực, tiếp tục dùng loại phương thức uống rượu làm cho người ta vừa thấy liền kinh hồn táng đảm này hướng miệng rót rượu, từng ngụm uống vào.

Một chai rượu...

Hai chai rượu...

Ba chai rượu...

Chỉ dùng hơn tám mươi giây! Đồng Học Bản lại có thể uống sạch sẽ ba cân Kim Lục Phúc!

Mọi người trong phòng nhìn mà choáng váng! Cảm giác có điểm giống như xem phim kinh dị Mỹ!

Ta khát! Cái này con mẹ nó chỗ nào là uống rượu!

Chủ nhiệm mới không phải là không thể uống nữa sao? Không phải uống một ngụm nữa là sẽ ngã sao? Như thế nào đột nhiên đại phát thần uy!?

Dùng khăn giấy lau lau khóe miệng, Đồng Học Bản thân mình cũng không lắc lư giống phía trước nữa, cười cười nhìn về phía Cảnh Tân Khoa cùng Quách Minh Phong kinh ngạc không thôi, ý vị thâm trường nói: “Ồ, Cảnh Chủ nhiệm, Quách Chủ nhiệm, còn chưa có uống hết sao? Tôi đã uống sạch sẽ rồi, đang xem mọi người đây”.

Quách Minh Phong kinh ngạc, thiếu chút nữa chửi má nó, Đồng Học Bản, tao đem cả nhà mày!

Cảnh Tân Khoa cũng nhìn rõ ràng, hận cũng không thể chửi ra miệng!

Hiện tại cái hình ảnh này, có gốc cũng đã nhìn ra, cái bà nội cha nó chứ, thì ra Chủ nhiệm mới vẫn chưa có say, này giờ là hẳn vẫn con mẹ nó luôn luôn chơi người Cảnh hệ!

Ta ngất! Không thể tưởng tượng nổi!

Chu Diễm Như phì cười một tiếng, khi Đồng Học Bàn gãi gãi cánh tay nàng thì Chu Diễm Như đã biết.

Khúc Nghĩa Cường vẫn cau mày thực nghiêm túc cũng nhìn không được nở nụ cười, nhìn thật sâu Chủ nhiệm mới văn phòng đường phố này, Đồng Chủ nhiệm này không đơn giản.

Cảnh Tân Khoa cùng Quách Minh Phong tửu lượng thân mình không tệ, nhưng cái này là đối với người khác mà nói, nửa cân rượu vào bụng, hơn nữa Đồng Học Bàn một mạch như vậy, hai người lập tức chống đỡ không được, Quách Minh Phong là giờ chai rượu mà ngã xuống, xoảng một cái, chai rượu đã vỡ nát trên đất, Quách Minh Phong cũng thịch một tiếng nằm ở trên ghế, chai rượu mới uống được hai phần ba, mà Cảnh Tân Khoa cũng không tốt gì hơn, hẳn sau khi biết chính mình đã không được thì tính không uống nữa, lập tức buông bình rượu, nghĩ rằng cho dù là đánh mất mặt mũi cũng không thể ở trong này xấu mặt, nhưng thế sự khó liệu, Kim Lục Phúc tác dụng chậm nhưng vẫn là rất lớn, mặc dù Cảnh Tân Khoa đứng lúc hạ chai rượu, tác dụng nồng đậm chậm cũng trong nháy mắt xông lên đầu!

“Ọc!” Cảnh Tân Khoa đương trường liền ói ra, phun đầy sàn!

Đầu óc càng ngày càng mơ hồ, trong nháy mắt cuối cùng trước khi ngất đi, Cảnh Tân Khoa trong đầu chỉ có một ý niệm, lúc này gặp hạn rồi, mấy người bọn họ ngay từ đầu là muốn cho Đồng Học Bàn hạ mã uy, ai ngờ lại bị Đồng Học Bàn chơi lại một nhát! Cho bọn họ một cái hạ mã uy!

Quá âm hiểm mà!

Người con mẹ nó ngay từ đầu chính là giả bộ!

“Cảnh Bí thư!”

“Quách Chủ nhiệm!”

Lập tức có hai khoa viên chạy lên đỡ người.

Đồng Học Bàn bắt đầu nói: “Tôi đã nói không uống nữa mà? Các người còn cố kính rượu tôi, rượu này không phải thứ tốt gì, số lượng phải vừa phải, ài, xem chuyện kia, Chu Chủ nhiệm, mau gọi xe cứu thương đi” Sau khi đem mấy viên đại tướng Cảnh hệ uống đến nằm úp sấp xuống, Đồng Học Bàn còn không quên nói mát một câu, trên thực tế cũng chính là như thế, hẳn ngay từ đầu bữa ăn đã cường điệu không thể uống rượu, số lượng vừa phải là dừng, nhưng người Cảnh hệ luôn liên tục kính rượu hẳn, càng nói không uống bọn họ càng kính rượu, người nói cái này là do ai?

Chu Diễm Như lên tiếng, ghen cười vội vàng gọi điện thoại kêu xe cấp cứu.

Đồng Học Bàn gọi tới người phục vụ, “Tính tiền đi, bao nhiêu tiền?”

Chu Diễm Như nói: “Chủ nhiệm, ký hóa đơn là được, cuối tháng hãy kết sổ”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Hôm nay là cá nhân tôi mời mọi người ăn cơm, không cần ký hóa đơn” Nói xong liền từ trong ví lấy tiền ra tính, “Cử ra vài người, đem mấy người Cảnh Bí thư đỡ ra trước nhà hàng chờ xe cứu thương, chậm một chút, nhìn khung cửa, đừng để dụng”.

Đồng Học Bàn ở hiện trường chỉ huy, thế nào mà có cái men say gì?

Chu Diễm Như lúc này là phục rồi, thật phục rồi, chỉ tửu lượng này, lấy đến làm sao không thể đánh ngã một mảng lớn người?

Nhìn một đám vỏ chai rượu trên bàn, chính mắt thấy Chủ nhiệm chỉ trong hai mươi phút đem sáu chai rượu đều uống xong, hơn hai mươi khoa viên cán sự nhìn nhau, tất cả đều có điểm hết chỗ nói.

Ta kháo!

Chủ nhiệm mới này con mẹ nó là cái tửu lượng gì!

Con người chính là có thể uống cũng phải có hạn độ chứ? Một người uống ngã bốn người? Một người uống hết sáu chai Kim Lục Phúc? Người cái bụng này còn là bụng người nữa hay không!?

Người có thể uống rượu mọi người đều thấy qua, nhưng người uống độc như Chủ nhiệm mới này thì tất cả mọi người là lần đầu tiên thấy!

Có người uống rượu luận lạng, giống như một vài khoa viên tổng đó, một hai hai lạng rượu là đã cảm đầu. Có người uống rượu luận cân, nửa cân một cân không sai biệt lắm. Có người uống rượu luận chai, một chai hai chai là có thể say đổ, nhưng giờ phút này, vào hôm nay, mọi người mới khiếp sợ phát hiện lại có thể còn có người uống rượu luận thùng!

Sáu chai rượu, ước chừng một thùng, Chủ nhiệm mới đều uống sạch??

Càng làm cho người ta không thể tưởng tượng là Đồng Học Bản sau khi uống rượu nhiều như vậy lại một chút chuyện cũng không có, nên làm gì thì làm cái đó, hoàn toàn không có men say!

Xem ra lại đem đến một thùng rượu nữa hẳn cũng có thể không chớp mắt mà uống sạch sẽ?

Ta ngất!

Tửu lượng của ngài cũng quá dọa người đi?

Mọi người nhất tề nhìn về phía Đồng Học Bản, đều đối với Chủ nhiệm mới tới này có một cái nhận thức mới!

524. Chương 522: Lập Uy!

Sáng sớm ngày hôm sau.

Khu Nam Sơn, ký túc xá của văn phòng đường phố Quang Minh.

Nhà của Đồng Học Bản Phòng là một căn hai phòng ở lầu sáu, hướng nam bắc, có một cái ban công, thực thông thấu, tám giờ thái dương liền từ cửa sổ thủy tinh đánh vào trong phòng ngủ, Đồng Học Bản ngáp một cái mở mắt ra, nhìn đồng hồ, hẳn lấy qua bao thuốc ở đầu giường cùng cái bật lửa đốt một điếu, cuối cùng mới xoa cái đầu có chút đau gối xuống giường, giẫm dép lê đến buồng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Reng reng reng, reng reng reng, di động vang.

Đồng Học Bản tốc độ lau mặt nhanh hơn một chút, ném khăn mặt đi ra buồng vệ sinh chụp lấy cái IPHONE4S mới mua, “Alo, mẹ”.

“Đã dậy chưa, tỉnh không?” Loạn Hiểu Bình ôn nhu nói.

“Ha ha, vừa mới dậy, mẹ đang ở đâu vậy?”

“Ký túc xá trường học, mẹ cũng vừa dậy”

“Ồ, như thế nào không cùng đồng chí lão Dương một chỗ sao?”

“Đừng nói bừa” Loạn Hiểu Bình khẽ gắt nói: “Còn chưa có kết hôn, ở cùng nhau cái gì, mẹ buổi sáng hôm nay không có lớp, phòng của con ở đâu? Mẹ dọn dẹp cho con một chút?”

“Không cần, đều đã chuẩn bị tốt, mẹ cứ đi làm đi”.

“Mẹ chính là lo lắng cho con, muốn tới xem”.

“Qua vài ngày nữa rồi nói sau, công tác của con còn chưa có triển khai lên, mấy ngày nay đang là thời điểm căng thẳng, chờ đâu ra đó rồi con đưa mẹ qua chơi, cuối tuần này sợ là không được, hơn nữa mẹ cứ yên tâm đi? Con tốt mà”.

“Vậy đi, con chú ý thân thể cho tốt, ăn uống đầy đủ”.

“Biết rồi, hôm qua con còn cùng đồng sự ăn một bữa đại tiệc, ha ha”.

Ngày hôm qua hấn uống mấy ly rượu, sau khi về nhà thì rượu mới có tác dụng, làm cho Đồng Học Bản sớm đã nằm xuống ngủ, về phần một thùng Kim Lục Phúc sau đó Đồng Học Bản đương nhiên sẽ không uống vào bụng rồi, mà là đùa giỡn một chút, dùng STOP dừng lại thời gian, đem toàn bộ rượu đổ vào trong mấy cái tô để ở trong một cái tủ nhỏ ở trong phòng, lại đem nước thay vào, cho nên mấy người Cảnh hệ muốn chuốc say hấn căn bản là không có khả năng, đừng nói một thùng rượu, lại đến mười thùng Đồng Học Bản cũng có thể bình yên vô sự uống vào bụng. Ở phương diện uống rượu này, Đồng Học Bản là cấp thế giới, thuộc loại tử lượng là có bao nhiêu uống bấy nhiêu, không có hạn lượng.

Tám giờ rưỡi.

Chải đầu tóc xong Đồng Học Bản cầm túi ra cửa, tâm tình không tệ đi làm.

Đồng Học Bản không lái xe, cũng không có xe, văn phòng phân phối cho hấn chiếc Passat cũ cũng không phải xe riêng của Chủ nhiệm, chỉ là xe công mà thôi, đường gần như vậy, Đồng Học Bản ngày hôm qua cũng không lái trở về, vì thế đi bộ tới đơn vị. Nơi này là nội thành, làm việc vẫn là hạ thấp chút tốt hơn.

Bên này trừ bỏ một ít cán bộ văn phòng đường phố, rất nhiều cán sự khoa viên cũng ở tại phụ cận.

Trên đường, có mấy người đi ngang qua, vừa đi vừa nói chuyện, Đồng Học Bản liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là những người trong cơ quan.

“Ngày hôm qua tôi cũng thật mở mang kiến thức, dọa người”.

“Cũng đúng, một thùng Kim Lục Phúc, đều uống sạch, vậy còn là người sao?”

“Thật hay giả vậy? Nghe các người nói đều khó tin, uống một thùng rượu?”

“Cậu tối hôm qua là không đi, tôi cùng Tiểu Trương tận mắt thấy, các đồng sự khác cũng đều biết, lừa cậu làm gì?”

“Tôi đã nói rồi, Chủ nhiệm mới của chúng ta trẻ tuổi như vậy đã là lãnh đạo văn phòng đường phố, khẳng định không phải người đơn giản, mấy người Cảnh Bí thư lúc này đã bị Chủ nhiệm mới làm cho hổ nặng rồi”.

“Đúng, mấy người Bành Sở trưởng đều uống đến hôn mê, Cảnh Bí thư cũng uống ới ra, cuối cùng còn đến bệnh viện”.

“Ài, ngày hôm qua nhà của tôi nếu không có việc tôi cũng đi, bỏ lỡ một chuyện lớn nha”.

“Nói đến tử lượng, tôi xem thành phố Phần Châu chúng ta không có người nào có khả năng qua được Đồng Chủ nhiệm, một thùng”.

“Ai nói không phải đây, người tài sau lưng còn có người tài hơn nha”.

“Này, mặt sau là Đồng Chủ nhiệm? Đừng nói nữa đừng nói nữa” Mấy người lúc này mới nhìn thấy phía sau cách đó không xa là Đồng Học Bản đi tới, kích động im miệng mà chào đón, trên thần sắc so với ngày hôm qua càng cung kính một ít.

“Chủ nhiệm!”

“Ngài khỏe”.

“Đồng Chủ nhiệm, buổi sáng tốt lành”.

Đồng Học Bản cũng vui vẻ cười gật gật đầu với bọn họ, “Buổi sáng tốt lành”.

Trong đại viện văn phòng đường phố, sự tình ngày hôm qua Đồng Học Bản một mình uống đem bốn người Cảnh hệ hạ mã uy sáng sớm liền đã lan truyền bốn phía, có chút nhân viên công tác không đi ăn tiệc đón gió không biết tình huống cũng đều trợn mắt há hốc mồm, Đồng Học Bản tiến vào đại viện, mọi người liền chạy nhanh chào hỏi vắn an, sau đó đều dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Chủ nhiệm mới tử lượng kinh thiên động địa này, đều tự cẩn thận suy nghĩ, một lần nữa bắt đầu cân nhắc thế cục văn phòng đường phố. Trước kia rất nhiều người nghĩ đến Chủ nhiệm mới không bối cảnh lại trẻ tuổi này thực có khả năng sẽ bị Cảnh Bí thư đánh át quyền lực, bất quá, hiện tại xem ra tựa như phải đặt một cái dấu chấm hỏi thật to, Chủ nhiệm mới cũng không đơn giản.

Bên trong cơ quan, Phó Bí thư đảng công ủy Cảnh Tân Khoa cũng đi làm đến.

Cảnh Tân Khoa hôm nay sắc mặt có chút kém cỏi, trạng thái tinh thần không được tốt lắm, có thể là do ngày hôm qua đã uống một cân rượu.

“Cảnh Bí thư”.

“Cảnh Bí thư buổi sáng tốt lành”.

“Cảnh Bí thư ngài tới rồi?”

Mọi người tuy rằng vẫn là chào hỏi giống như trước đây, nhưng là tác dụng tâm lý, Cảnh Tân Khoa vẫn cảm giác những người này ánh mắt nhìn mình có điểm quái dị, nghĩ ngày hôm qua mình ở trên bàn rượu bị Đồng Học Bản làm cho ối ra, hắn liền cảm thấy âm trầm, cơn tức đầy mình không biết hướng nơi nào mà phát, lần này hắn ở trước mặt mọi người dọa người quá lớn, không chỉ có là vấn đề mặt mũi, cái này đối với uy tín của hắn cũng là một cái ảnh hưởng rất lớn, đừng nhìn chỉ là uống rượu, từ một cái phương diện thường thường có thể kéo ra rất nhiều vấn đề, vốn định cấp cho Đồng Học Bản hạ mã uy, nhưng ngược lại bị hắn chuốc ngã, cái này sẽ cho người ta một loại ấn tượng mình không bằng Đồng Học Bản, đây mới là điểm chết người.

Đồng Học Bản đang muốn lên lầu, nghe thanh âm phía sau nhìn lại, lập tức dừng bước nói: “Ô, Cảnh Bí thư đến rồi?”

Cảnh Tân Khoa cảm thấy trầm trầm, trên mặt lại bình tĩnh theo hắn chào hỏi tiếp đón.

“Thân thể thế nào?” Đồng Học Bản cho tới bây giờ cũng không phải là người rộng lượng, cũng không bỏ qua nói: “Không có việc gì chứ? Bác sĩ nói như thế nào?”

Cảnh Tân Khoa khước mắt nhảy lên, “Không có việc gì, truyền dịch xong buổi tối liền trở về”.

“Vậy là tốt rồi, Bành Sở trưởng cùng Vu Chủ nhiệm bọn họ đâu?”

“Vu Chủ nhiệm cùng Quách Chủ nhiệm còn ở bệnh viện, có khả năng hôm nay tới không được”.

“Nghiêm trọng như vậy?” Đồng Học Bản cười thầm trong bụng, trong lòng nói không phải muốn chuốc tôi sao? Cái này đều thành thật cho tôi đi, hắn giả ý quan tâm nói: “Vậy để cho bọn họ nghỉ ngơi cho tốt, bên này không có việc gì, cứ để tôi phê, chờ giữa trưa tôi đi bệnh viện thăm bọn họ, ài, ngày hôm qua làm tôi giật cả mình, xem ra mọi người về sau đều uống ít chút rượu, liên lạc cảm tình là tốt rồi, vừa đủ là tốt nhất, nếu bởi vì uống rượu mà bị hủy thân thể, vậy cũng là tổn thất của văn phòng đường phố chúng ta, ừm, về sau chúng ta có liên hoan cũng nên chú ý bầu học này!”

Cảnh Tân Khoa mí mắt muốn tối đi, còn liên hoan? Đừng có mơ!

Ngã một lần, Cảnh Tân Khoa đời này cũng không tính lại cùng Đồng Học Bản uống rượu, hắn cũng đã nhìn ra, cái bụng này chính là không đáy, đến mười người sợ cũng uống không qua hắn, ngày hôm qua Cảnh Tân Khoa chính là đã để cho Đồng Học Bản giả ra bộ dáng mà bị hố, luôn cảm thấy chỉ cần chuốc cho hắn thêm một ly là hắn gục, kết quả lại là càng uống càng tỉnh thần, Cảnh Tân Khoa thừa nhận tửu lượng của mình cùng Đồng Học Bản không phải cùng một cấp bậc, cho nên sau này cũng không có khả năng vội vàng mà nhảy vào hố lửa nữa.

Lâu phụ.

Văn phòng Bí thư.

Thùng thùng, có người gõ cửa.

“Chủ nhiệm, tư liệu đã lấy đến”.

Khước mắt mang theo điểm quyền rũ Chu Diễm Như cười ha ha đi đến, “Đây là nhiệm vụ chỉ thị công tác của khu tháng này, còn có một ít văn kiện tư liệu”.

Đồng Học Bản cười nói: “Vất vả Chu Chủ nhiệm”.

“Không vất vả không vất vả” Chu Diễm Như nói: “Đúng rồi, Vu Phó Chủ nhiệm cùng Quách Phó Chủ nhiệm hôm nay xin nghỉ bệnh”.

“Ừm, để cho bọn họ dưỡng thân thể cho tốt, không cần phải gấp gáp công tác”.

Chu Diễm Như cười khanh khách lấy cho Đồng Học Bản ly nước, “Ngài ngày hôm qua thật đúng là làm cho chúng tôi mở rộng tầm mắt, nhất thùng rượu liền cứ như vậy mà uống, tôi đều nhìn đến choáng váng, cái gì kêu là ẩn sâu không lộ? Cái gì kêu núi này còn có núi cao hơn? Tôi đây cũng không phải là võ mông ngựa ngài, tôi là thực bội phục, chồng tôi tửu lượng cùng ngài so sánh quả thực kém xa, hài, xem so sánh này” Chu Diễm Như vỗ vào miệng mình, “Chồng tôi chỗ nào có thể cùng ngài so sánh, xem, xem, tôi lời này lại nhiều, luôn luôn không được miệng của tôi”.

Nàng thật ra không khách khí cùng Đồng Học Bản, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên đã là cái gì cũng dám nói ra, bất quá Đồng Học Bản lại không cảm thấy cái gì, tối hôm qua Chu Diễm Như trên tiệc đón gió biểu hiện làm cho hắn mười phần cảm động, chẳng những cản rượu ỳnh, thời khắc mấu chốt cũng biểu hiện ra một mặt cường thế của nàng, thân là bài danh trong văn phòng đường phố chỉ là dựa vào lãnh đạo, lại có thể dám cùng phó thủ là Cảnh Tân Khoa công nhiên trừng mắt, một bộ tư thế quyết đứng ở trong đội ngũ Đồng Học Bản, không có cấp cho chính nàng đường lui. Ở cơ quan, hạng người cổ đầu tường thảo cùng nghe gió mà đi là hạng người bị phản cảm nhất, nhưng ngược lại, Chu Diễm Như loại “Ngốc đại tỷ” không sợ trời không sợ đất này cũng rất được Đồng Học Bản thưởng thức.

Đồng Học Bản ha ha cười, chân chính từ trong lòng tiếp nhận nàng, “Tôi qua các ngành, đều rất cứng nhắc, rất ít có cán bộ vui vẻ giống như Chu đại tỷ chị, mỗi ngày nghe chị nói chuyện một chút, tâm tình của tôi cũng được chị kéo lên, cười một chút cũng có lợi cho công tác, nhất là loại địa phương như văn phòng đường phố chúng ta, chị nói có phải hay không?” Chu Diễm Như nghe rất là thoải mái, hí mắt cười nói: “Ngài đã nói như vậy, tôi về sau có thể tiếp tục bảo trì? Tôi là người trời sinh chính là hay nói như vậy, nếu không nói lời nào trong lòng cũng thật khó chịu”.

Đồng Học Bản vui vẻ nói: “Nghe Chu đại tỷ nói chuyện cũng là một loại hưởng thụ”.

Chu Diễm Như trên mặt lộ ra một tia ý tứ không tốt lắm, “Không khoa trương như vậy chứ, xem ngài kìa, nói tôi cũng chịu không nổi, ha ha...”

Sau khi nói đùa vài câu, Chu Diễm Như mới rời văn phòng.

Trong phòng, Đồng Học Bản bắt chân rút điều thuốc, đem vài người Cảnh hệ lập uy, văn phòng đường phố cục diện rõ ràng đã được hắn mở ra một ít, có dấu hiệu tốt.

525. Chương 523: Trời Sinh Gây Họa!

Buổi sáng.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Đồng Học Bản đang ở văn phòng bí thư xem văn kiện, mau chóng quen thuộc quy trình các mặt công tác văn phòng đường phố, trên bàn điện thoại bỗng nhiên reo lên.

Tiếp máy, “Tôi Đồng Học Bản”.

Điện thoại là phòng thường trực đánh tới, “Chủ nhiệm, phía dưới có người tìm ngài”.

“...Là ai?”

“Cô ta nói họ Tô”.

“Đang ở dưới lầu sao?”

“Đúng, ngài xem...”

“Để cho cô ta đi lên đi, tôi ở văn phòng chờ cô ta”.

Tầng một lầu chính là đại sảnh hành chính làm việc phục vụ dân chúng, cũng không có hạn chế gì, nhưng lầu phụ bên cạnh đa số là ngành đảng công ủy cùng văn phòng, sẽ không phải người nào cũng có thể vào, phía dưới có phòng thường trực, bình thường nhân viên không quan hệ bên ngoài văn phòng đường phố đều phải trải qua cho phép mới được vào, nghe nói trước kia xảy ra chuyện phóng viên lẻn vào, cho nên rất nhiều văn phòng đường phố đều tăng mạnh công tác phương diện này, phòng cháy phòng trộm phòng phóng viên.

Không bao lâu, thanh âm giày cao gót tới gần.

Cửa vừa mở ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười của Tô Giai, nàng mặc một bộ vest công sở màu sáng, phần ngực có khả năng được độn, bên ngoài nhìn qua có vẻ no đủ, nàng tay phải mang theo một cái túi hành lý nhỏ, tay trái đóng cửa văn phòng, có điểm cảm giác phong trần mệt mỏi.

“Học Bản, không nghĩ tới là tôi sao?”

Đồng Học Bản đứng lên chào đón, “Chị, sao chị lại tới đây? Nói họ Tô, em còn thực không nghĩ là chị”.

Tô Giai buông hành lý cười nói: “Cậu hiện tại là đại quan, muốn gặp mặt cậu cũng thật không dễ dàng, ha ha, còn phải gọi điện thoại thông báo?”

Đồng Học Bản cười nói: “Chị đây là chộc em, văn phòng đường phố khác hiện tại cũng như vậy, chính là phòng phóng viên”.

Tô Giai nhìn nhìn hắn, trợn mắt nói, “Hắc, vậy không phải là chuyên môn phòng tôi?”

“Chị là MC đài truyền hình cũng không tính?” Đồng Học Bản tự tay rót trà cho nàng.

“Để tôi tự rót” Tô Giai tranh lấy, lại tranh không qua hắn đành phải hướng sô pha ngồi xuống, “Tôi tỷ được điều đến thành phố, hiện tại cũng coi như nửa phóng viên, cũng là mới từ ký túc xá đài truyền hình huyện Duyên Đài đi xe đường dài đến đây, hành lý đã lấy đến đây, ngày mai chính thức nhận chức” Dừng một chút, nàng nói: “Nhật báo thành phố Phần Châu, lệ thuộc bộ tuyên truyền thị ủy, cậu của tôi cũng giúp sức”.

Cậu nàng là Trưởng phòng Tổ chức thị ủy Dương Triệu Đức, chút chuyện ấy vẫn là không thành vấn đề.

Đồng Học Bản ô một tiếng, “Thăng quan sao? Vậy chúc mừng”.

Tô Giai cười nói: “So ra vẫn kém cậu, tôi chỉ là một lãnh đạo nhỏ ban biên tập tin tức, đúng rồi, lại nói còn phải cảm ơn cậu, nếu không phải cậu giúp đỡ được danh ngạch thực tập Tân Hoa xã, tôi cũng không lên chức nhanh như vậy. Tuy rằng không điều đến đài truyền hình, bất quá cậu tôi nói trước ở tòa soạn báo kiểm tư lịch cũng tốt, đài truyền hình bên kia hoàn cảnh so với tòa soạn báo phức tạp hơn, ha ha ngày sau có thời gian hay không? Chờ tôi sắp xếp xong sẽ mời cậu ăn cơm, hôm nay bỏ đi, biết cậu vừa nhận chức công tác bận rộn”.

“Khi nào cũng đều được, về sau hai ta cũng gần mà”.

“Vậy đi, đến lúc đó tôi gọi cho cậu, bất quá là phải nói trước, đại tiệc là tôi mời không nổi, Bắc Kinh này tiêu phí rất cao, tiền lương có điểm chống đỡ không được”.

“Chị mời em thịt dê nướng với em mà nói cũng chính là đại tiệc”.

“Cái gì mà thịt dê, chị của cậu cũng không keo kiệt như vậy đâu, ít nhất cũng phải có cái lẩu, ha ha”.

Cũng không là người ngoài không cần khách khí như vậy, hai người nói chuyện cũng thực tùy ý.

Tô Giai đến làm cho Đồng Học Bản tâm tình không tệ, Nhật báo Phần Châu ở trong thành phố là lực ảnh hưởng bài danh trong ba toàn soạn báo hàng đầu, nhiều người nhiều con đường, Đồng Học Bản vừa đến nơi này, cần nhất chính là quan hệ cùng nhân mạch. Bất quá Tô Giai hạ thấp cũng làm cho Đồng Học Bản bội phục, lẽ ra nàng là cháu ruột của Dương Triệu Đức, ở thành phố Phần Châu ai không cấp Dương Bộ trưởng vài phần mặt mũi? Nhưng Tô Giai lại không có cùng người ngoài lộ ra tầng quan hệ này, cơ bản rất ít người biết. Nhưng Đồng Học Bản rõ ràng, đây không phải Tô Giai thích hạ thấp mà là lo lắng các mặt. Phải biết rằng lãnh đạo không chỉ có quyền lợi, mà còn có đối thủ, những người nhà khi được hưởng hào quang do trưởng bối mang đến thì cũng sẽ gặp phải dao nhỏ của đối thủ trưởng bối, rất khó nói đây là lợi

hay là hại, cho nên hạ thấp một chút luôn không sai, cái này cũng là chuyện Tạ Tuệ Lan luôn luôn dặn dò Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản lần này đến văn phòng đường phố nhận chức cũng là có tính toán này, hẳn đem xe ném vào một bãi đỗ xe khu Nam Sơn, cái đồng hồ PatekPhilippe giá hai triệu trên tay kia cũng đem cất đi, thay đổi một cái đồng hồ bình thường, vì hạ thấp một ít, không để cho người ta xem là “chìm đầu đàn”. Phải đợi công tác quen thuộc để ý rõ ràng các phương diện quan hệ rồi nói sau, làm ra náo động cũng không phải là chuyện tốt gì.

Hàn huyên tán gẫu, Tô Giai bỗng nhiên cười, “Nghe nói cậu ngày hôm qua có người chọc giận cậu? Ngày đầu tiên mới nhận chức à?”

Đồng Học Bản ngẩn ra, “Chị như thế nào biết?”

“Có hai khoa viên đang nói chuyện, chị khi tiến đại viện văn phòng đường phố thì chợt nghe thấy, nói cái gì uống rượu linh tinh, sao lại như thế?” Tô Giai cười nói: “Người nào đui mù như vậy? Chọc giận cậu?”

Đồng Học Bản nói: “Có mấy cái cán bộ thực nhiệt tình, chết sống cùng ở trên tiệc đón gió kính rượu em, em không uống cũng không thích hợp, liền uống chút”.

Loại chuyện này Tô Giai cũng đại khái có thể nghĩ đến, nòng thời điểm lần đầu tiên đi dài truyền hình huyện Duyên Đài nhận chức thì đã gặp qua, huống chi Đồng Học Bản, chẳng những trẻ tuổi cấp bậc còn rất cao, đây là thực bị người đồ kị, tuổi như vậy cũng sẽ làm cho không ít người sinh ra tâm lý không phục.

Tô Giai tò mò hỏi, “Cậu uống bao nhiêu?”

“...Ừm, một thùng”.

“Một thùng?” Tô Giai ngạc nhiên nói: “Một thùng bia đều là một mình cậu uống? Vậy mấy cán bộ kia là do cậu chuốc cho nằm sấp? Cậu tử lượng tốt như vậy? Cái này tôi còn chưa có nghe nói qua”.

Đồng Học Bản a một tiếng, “Là Kim Lục Phúc”.

“Cái gì?” Tô Giai ngạc nhiên nói: “Một thùng rượu trắng!”

Đồng Học Bản cười nói: “Hôm đó trạng thái không tệ, tử lượng cũng tăng”.

Tô Giai nhất thời hết chỗ nói nổi, đó là một thùng chất cồn, trạng thái có tốt cũng tiêu hóa không được, bất quá cẩn thận cân nhắc nàng lại bất đắc dĩ nở nụ cười, “Học Bản, tôi phát hiện cậu chính là một cái tai họa, đi đến đâu liền gây họa đến đó, một thùng rượu trắng cậu cũng có thể uống? Tôi nói người văn phòng đường như thế nào một đám đều là biểu tình như thấy quỷ vậy, nhưng là bọn họ chưa biết cậu, đừng nói một thùng rượu trắng, chỉ bằng sự tích của cậu ở huyện Duyên Đài, sau này cậu có làm ra chuyện gì thì tôi cũng sẽ không quá kinh ngạc”.

Đồng Học Bản ha ha cười nói, “Chị, chị đây là khoa trương em đó”.

“Tôi chính là khoa trương cậu đó” Tô Giai cười khanh khách nói: “Tôi tính đã nhìn ra, cậu trời sinh là người làm náo động, đừng nói văn phòng đường phố, chính là đem cậu đặt ở hành hàng hải, cậu cũng hạ thấp không được”.

“Đồ mờ hôi, bên này có biển sao?”

“Ha ha, không có biển tôi xem cậu cũng có thể đem bọn hắn ép buộc ra!”

526. Chương 524: Không Đem Tôi Để Vào Mắt?

Giờ nghỉ trưa đã đến.

Tô Giai buổi sáng ngồi chút lập tức đi rồi, Đồng Học Bản nhìn văn kiện vừa đưa lên, lại nhìn đồng hồ, cầm thẻ cơm mà Chu Diêm Như làm cho hắn đi xuống căn tin dưới lầu.

“Vương Chủ nhiệm”.

“Vương tử khỏe”.

“Vương tử, ăn chưa?”

Trong đại viện, chỉ thấy một cô gái chừng hai lăm hai sáu tuổi chậm rãi đi đến, nàng bộ dáng trông cũng được, một đầu tóc ngắn, cũng không phải quá ngắn, chỉ chưa chấm áo mà thôi, trên người mặc một cái áo khoác ngắn, giày da dưới chân màu đỏ, cảm giác thực chói mắt, nàng vừa tiến vào đại viện, không ít nhân viên công tác văn phòng đường phố đều nhiệt tình theo nàng chào hỏi.

Đồng Học Bản xem qua ảnh chụp của nàng, liếc mắt một cái liền nhận ra.

Đây là Vương Ngọc Linh? Chủ nhiệm Phòng làm việc? Cháu gái bí thư Khu ủy Vương An Thạch?

Vương Ngọc Linh trên mặt hơi thở thanh xuân nồng đậm, cười hì hì đối với mấy người gật gật đầu, ứng phó vài câu, rồi lướt qua bọn họ đi vào phòng làm việc lầu chính, xoay eo lưng cũng thật sự lợi hại, tuyệt không giống cán bộ lãnh đạo phòng làm việc, ngược lại có chút hương vị thành phần tri thức thanh xuân.

Đồng Học Bản nhìn theo nàng, đối với Vương Ngọc Linh có một ấn tượng bước đầu.

Giữa trưa ăn cơm xong, Đồng Học Bản trở về văn phòng bí thư, một bên xem văn kiện một bên hút thuốc, trong đầu lại nghĩ đến sự tình Vương Ngọc Linh, tạm thời thu thập Cảnh Tân Khoa, tuy rằng độ mạnh yếu còn không có lớn lắm, nhưng mà xem như cũng có chút tác dụng lập uy, tiêu đi một ít hào quang em trai Khu trưởng trên đầu Cảnh Tân Khoa, hiện tại chính là Vương Ngọc Linh này, ngày hôm qua ngày đầu tiên mình nhận chức nàng xin nghỉ, buổi tối tiệc đón gió cũng không có tới, hôm nay còn đến muộn suốt một buổi sáng, Đồng Học Bản ngay cả giấy xin phép cũng không có nhận, cái này có điểm cảm giác không đem hấn để vào mắt.

Cũng là đau đầu.

Thùng thùng thùng, tiếng đập cửa vang lên.

“Tiến vào”.

Cửa vừa mở ra, Vương Ngọc Linh lạnh lẽo đẩy cửa ra, thản nhiên kêu một tiếng Chủ nhiệm.

Đồng Học Bản vững vàng ngồi, cười nói: “Là Vương Chủ nhiệm? Không nghĩ tới văn phòng đường phố chúng ta còn có cán bộ trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, mời ngồi”.

Vương Ngọc Linh hình như là nghe loại lời này cũng nhiều rồi, trên nét mặt không có phản ứng gì, “Chủ nhiệm quá khen”.

“Tôi nhớ rõ cô là chủ quản phụ nữ cùng kế hoạch hoá gia đình? Có việc sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là ngày hôm qua có việc không có tới, nên qua chào ngài” Vương Ngọc Linh trong mắt hơi lộ vẻ không yên, giống như tâm tư không ở nơi này.

Đồng Học Bản hơi gật đầu, trong lòng đã muốn có chút không thoải mái.

Lúc này tiếng đập cửa lại vang lên, Chu Diễm Như cười cười đi đến, “Chủ nhiệm, tư liệu các xã khu cư ủy hội tôi đã lấy đến cho ngài, ngài xem khi nào thì mở hội nghị công tác xã khu?”

Đồng Học Bản cười cười, “Tôi trước làm quen đã, qua vài ngày nói sau”.

Vương Ngọc Linh chen vào nói: “Chủ nhiệm, không có việc gì vậy tôi trở về” Quay người lại, nhìn thấy Chu Diễm Như miệng nàng lập tức nở nụ cười, thấp giọng nói: “Chu tử, tôi mới mua cái túi, lát nữa tôi tìm chị, hì hì” Một chút cũng không kiêng dè đây là ở văn phòng lãnh đạo, Vương Ngọc Linh giống như đương nhiên là vậy, nói xong hứng trí rất ở cửa đi ra ngoài, mắt cũng không nhìn Đồng Học Bản một chút.

Chu Diễm Như thực xấu hổ, nhìn nhìn về mặt Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản tâm phiền, mặc kệ khi mình lại bí thư khu ủy vì cái gì không gặp hấn, nhưng Đồng Học Bản chức vụ dù sao cũng là Vương An Thạch bí thư đánh nhịp, cho nên Đồng Học Bản đối với Vương Ngọc Linh cũng thực khách khí, tự giác đã muốn thực cấp nàng mặt mũi, nhưng ai biết Vương Ngọc Linh này

một chút cũng không để hấn vào mắt, chẳng những trên thái độ không có một tia tôn trọng, giống như ngay cả nói cũng đều lười nói với hấn, khí chất đại tiểu thư rất đậm.

Chu Diễm Như vội nói: “Chủ nhiệm, Tiểu Vương còn trẻ, còn có chút chưa thành thực, ngài đừng chấp nhặt cùng nàng”.

Đồng Học Bân ha ha cười nói: “Tôi xem hai người quan hệ không tệ?”

Chu Diễm Như cũng không biết nên nói như thế nào.

“Được rồi, văn kiện đặt ở đây đi, để tôi xem”.

“Được, vậy tôi... trở về? Có việc ngài thông báo tôi”.

Chờ Chu Diễm Như đóng cửa đi ra ngoài, Đồng Học Bân sắc mặt liền hơi hơi trầm xuống, tôi có thể mặc kệ vấn đề cô muốn, khả cô ngay cả tôn trọng tối thiểu cũng đều không hiểu sao? Từ khi tiến vào phòng cô đó là cái thái độ gì? Thực nghĩ đến người có chú làm bí thư khu ủy là sẽ không có người dám phê bình cô sao? Không thoải mái thì không thoải mái, Đồng Học Bân cũng không thực tính làm gì nàng, trải qua một ngày tìm hiểu, Đồng Học Bân cũng nghe nói về chuyện của Vương Ngọc Linh, biết nàng không có tâm tiến tới gì, cũng không có trí tuệ chính trị gì, ở phòng làm việc bên này thuần túy chính là không lý tưởng, không có tâm tư tranh quyền đề bạt gì, hơn nữa mặt mũi bí thư khu ủy Đồng Học Bân không thể không cấp, cũng chỉ có thể nhịn, mở một mắt nhắm một mắt đi, ai bảo nhà người ta có chú làm to chứ? Đồng Học Bân vừa tới khu Nam Sơn, đã muốn đem Cảnh Tân Khoa chọc tới, hấn còn không biết Khu trưởng sau lưng Cảnh Tân Khoa đối với mình là cái tâm tư gì, cho nên cũng không thể gây thù hằn nhiều.

Cầu thang tầng ba lầu phụ.

Chu Diễm Như bất đắc dĩ nói: “Ngọc Linh, em vừa rồi đó là cái thái độ gì, em như vậy không được”.

Vương Ngọc Linh cùng nàng sống vai xuống lầu, không cho là đúng bĩu môi, “Chu tỷ, thái độ của em làm sao? Với ai em không phải đều như vậy sao, có cái gì”.

“Đồng Chủ nhiệm là phiền đó, em...” Chu Diễm Như tìm lời khuyên.

Vương Ngọc Linh lại cười hì hì ngắt lời nói: “Cái gì lãnh đạo, trẻ tuổi như vậy, nhìn so với em còn nhỏ hơn, đừng nói đừng nói, Chu tỷ, đi văn phòng em chơi, cho chị xem cái xách tay hôm nay em mua, chị tuyệt đối là thích, hì hì, chị nếu thích em ngày mai cũng mua cho chị một cái”.

Chu Diễm Như ánh mắt dịu xuống, xoa xoa tay nàng, “Em đó, khi nào thì có thể thành thực được vậy?”

Vương Ngọc Linh không phục, “Chị như thế nào còn nói như vậy, em thế nào cũng phải với ai đều thấp ba phần mới kêu thành thực? Em sợ cái gì” Nàng cho tới bây giờ bắt đầu từ ngày đầu tiên tới văn phòng đường phố, tất cả mọi người đối với nàng khách khách khí khí, ngay cả Cảnh Tân Khoa cũng chưa từng tìm nàng phiền toái, đây cũng làm cho Vương Ngọc Linh đã quen, dần dần dưỡng thành tính tình làm theo ý mình, cho tới bây giờ cũng không đem lãnh đạo cho là cái gì.

Chu Diễm Như thở dài, cũng không nói cái gì nữa.

Vương Ngọc Linh kéo tay nàng, “Đi một chút, xem túi xách của em đi”.

“Ài, chị xem như không có cách nào với em”.

Toàn bộ văn phòng đường phố Quang Minh mọi người biết, Vương Ngọc Linh ở phòng làm việc vị trí có vẻ đặc thù, một tuần có thể muộn ba lượt xin phép hai ngày, không làm việc đảng hoàng không nói, lại là loại người cứng mềm không ăn, trừ bỏ cùng Chu Diễm Như Chủ nhiệm đảng chính quan hệ vô cùng tốt, thời gian nàng đi làm hầu như cũng không cùng các cán bộ nói chuyện, cái giá rất lớn, người không biết còn tưởng rằng nàng là lãnh đạo văn phòng đường phố, ai mặt mũi cũng không cấp, Chủ nhiệm cũ trước kia Vương Ngọc Linh cũng chưa cùng hấn nói qua một chữ “Ngài”. Bất quá mọi người cũng biết, người ta có chú làm bí thư khu ủy, tự nhiên cũng có tư bản cao ngạo, lãnh đạo bài danh ở phía trên Vương Ngọc Linh cũng không có người sẽ đi tìm nàng phiền toái, không cần thiết vì vậy đắc tội lãnh đạo khu ủy, trên vấn đề này, các cán bộ đều là cùng một ý tưởng với Đồng Học Bân.

Một giờ rưỡi chiều.

Đồng Học Bàn xuống lầu thị sát một vòng, phát hiện rất nhiều vấn đề, ví dụ như thái độ phục vụ của nhân viên công tác trong đại sảnh phục vụ hành chính, ví dụ như thái độ công tác các phòng ngành văn phòng đường phố, xem ra mình ngày hôm qua nhìn thấy chỉ là hiện tượng mặt ngoài, mọi người là vì ứng phó mới biểu hiện ra, nhìn một cái, mới một ngày liền nguyên hình, cắn hạt dưa, nhàn rỗi tán gẫu, rất nhiều nơi đều có vẻ rời rạc. Bất quá Đồng Học Bàn cũng rõ ràng này không phải là vấn đề một chốc là có thể chỉnh đốn sạch sẽ, thân ở cơ quan, loại hiện tượng này hầu như từng văn phòng đều có thể nhìn thấy, từ từ đi qua, thời điểm đi ngang qua văn phòng đảng chính, Đồng Học Bàn còn nghe thấy được tiếng Vương Ngọc Linh cười khanh khách.

“Chu tỷ, em đã nói cái túi này không tệ chứ?”

“Em tuổi còn trẻ, mang cái túi gì cũng đều dễ coi mà”.

“Hi hi, chị cũng chưa già, màu lam đi, em xem màu lam thích hợp với chị, ngày mai em mua cho chị một cái, đặc biệt tiện nghi, chỉ hơn một trăm”.

“Không cần, chỉ đã chừng này tuổi, cũng không cần thiết mua mấy cái này”.

Đồng Học Bàn mặt nhăn mày nhú, trong lòng nói hai người quan hệ cũng thật tốt, đây vẫn là thời gian đi làm, cho dù nói chuyện phiếm cũng phải có điểm đúng mực chứ? Đồng Học Bàn đối với Chu Diễm Như không có ý tưởng gì, chỉ là đối với Vương Ngọc Linh phản cảm càng ngày càng sâu.

Kẹt, cửa đột nhiên mở.

Wang Ngọc Linh cười ha ha từ trong phòng đi ra, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bàn nàng hơi ngẩn ra, sắc mặt cũng nhạt đi, “Đồng Chủ nhiệm, anh như thế nào ở đây?”

Hắc, còn hỏi ngược lại tôi?

Cô là lãnh đạo hay tôi là lãnh đạo??

Nhưng nghĩ đến bí thư khu ủy, Đồng Học Bàn vẫn bảo trì phong độ, vẫn cấp cho nàng mặt mũi, “Tôi đến thị sát, công tác thế nào?”

Wang Ngọc Linh không có hứng thú nói: “Đều đã làm xong”.

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, vừa muốn nói điểm gì, Vương Ngọc Linh lại cáo từ rồi đi trước.

“Văn phòng có người chờ tôi, Chủ nhiệm, tôi đi trước” Vương Ngọc Linh vẫn là thái độ không coi ai ra gì kia.

Đồng Học Bàn vốn còn muốn thông qua Vương Ngọc Linh đem bí thư khu ủy mời đi ra ăn cơm liên lạc một chút cảm tình, vừa thấy như vậy, trong lòng hơi lạnh lùng, thiếu chút nữa đương trường trở mặt, nhưng mà trải qua gặp nạn trên biển, Đồng Học Bàn cũng trầm ổn hơn một ít, không hề xúc động giống như lúc trước, đè ép cơn tức, hẩn xuống lầu đi đến bãi đỗ xe, cũng không kêu lái xe, tự mình lái chiếc Passat kia thẳng đến khu ủy.

Đại viện khu ủy.

Nghiêm khắc mà nói hôm nay cũng tính là ngày đầu tiên Đồng Học Bàn chính thức nhận chức, hẩn cần đến chỗ lãnh đạo phân công quản lý báo cáo.

Đồng Học Bàn tới văn phòng chính phủ khu, gõ cửa văn phòng thường vụ Khu trưởng, đợi trong chốc lát cũng không có người mở, vì thế Đồng Học Bàn lại lên một tầng lầu, tìm được văn phòng Khu trưởng, còn không đợi hẩn gõ cửa, một khoa viên đi ngang qua liền nói cho Đồng Học Bàn hôm nay là Khu trưởng đi họp, Cảnh Nguyệt Hoa cùng thường vụ Khu trưởng đều ở phòng họp nhỏ, có khả năng phải vài giờ mới xong.

Bất đắc dĩ, Đồng Học Bàn đành phải xuống lầu, lại đi văn phòng khu ủy, muốn gặp bí thư khu ủy Vương An Thạch, nhìn xem có thể ở trên công tác được lãnh đạo ủng hộ hay không, đây mới là mục đích chủ yếu chuyến đi lần này của Đồng Học Bàn. Về phần Khu trưởng bên kia, có Cảnh Tân Khoa ở nơi đó đối với vị trí của mình như hổ rình mồi, Đồng Học Bàn căn bản là không cần phải suy nghĩ, Khu trưởng không có khả năng ủng hộ hẩn.

527. Chương 525: Cút Con Mẹ Chúng Mà đi!

Buổi chiều.

Văn phòng khu ủy.

Thùng thùng, Đồng Học Bàn nhẹ gõ cửa phòng thư ký bí thư.

“Tiến vào” Một thanh âm trẻ tuổi nói.

Nhẹ mở cửa, Đồng Học Bàn đi vào đi nói: “Vương Bí thư có ở đây không? Tôi đến báo cáo công tác một chút”.

Trong phòng chỉ có một thanh niên, đúng là tiểu tử ngày hôm qua tiếp đãi hắn, tuổi không lớn, chừng hai bảy hai tám tuổi, mắt hẹp, diện mạo không tốt lắm. Hiện tại Đồng Học Bàn đã biết, người nọ là thư ký Vương An Thạch, họ Tàng, nghe nói rất được bí thư khu ủy tín nhiệm. Tàng thư ký giương mắt nhìn Đồng Học Bàn, cũng không đứng dậy, “Anh là Đồng Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh? Ngồi trước đi, anh có khả năng chờ một chút”.

Học Bàn lấy ra bao Trung Hoa đưa qua một điếu, “Hút một điếu chứ?”

Tàng thư ký xua xua tay, không nói chuyện, cúi đầu viết văn kiện gì đó.

Thấy hắn thái độ có vẻ lãnh đạm, Đồng Học Bàn cũng không cố, đem thuốc thu hồi đến ngồi ở sô pha, đôi phương cũng chưa nói Vương Bí thư có hay không, hắn chỉ có thể chờ .

Một phút...

Mười phút...

Hai mươi phút...

Reng reng reng, điện thoại trên bàn vang lên.

Tàng thư ký háng háng cổ họng nhất tiếp, “Alo, ngài khỏe, Mạnh Cục trưởng, ừm ừm, anh chờ, tôi hỏi một chút” Hắn buông điện thoại ra cửa, hơn mười giây sau đi trở về, cầm lấy điện thoại nói: “Vương Bí thư bên kia không có tiếp ai, bí thư bảo anh đi qua là được, gặp lại sau”.

Đồng Học Bàn nhướng mày, “Tàng thư ký”.

Tàng thư ký nhìn nhìn hắn, “Đã thông báo qua, Vương Bí thư bảo anh chờ một chút”.

Mạnh Cục trưởng? Cho dù tính là chính chức Cục trưởng đi cũng là cùng cấp với tôi? Tôi đã đợi hai mươi phút, dù sao cũng phải có cái thứ tự đến trước và sau chứ? Hắc sự tình quan trọng, tôi sự tình sẽ không quan trọng? Đây là làm cái gì? Còn phân trước sau không? Đồng Học Bàn kiên nhẫn đã muốn có chút bị mài mòn không còn, nhưng người ta đã nói bí thư khu ủy bảo hắn chờ một chút, Đồng Học Bàn cũng không có cách nào nói cái gì, đành phải nhẫn nại tiếp tục ngồi.

Ba mươi phút...

Bốn mươi phút...

Reng reng reng, di động Đồng Học Bàn vang lên, là dãy số văn phòng đường phố.

Hắn tiếp điện thoại: “Alo?”

“Đồng Chủ nhiệm tôi Kỹ công ủy Khúc Nghĩa Cường, anh không ở văn phòng?”

“Khúc Bí thư, tôi ở bên khu ủy, làm sao vậy?”

Khúc Nghĩa Cường hơi do dự, “Đại sảnh phục vụ hành chính xảy ra chút chuyện, đồng chí Vương Ngọc Linh cùng vài cơ dân đến làm việc xảy ra tranh cãi, anh xem?”

Lại là Vương Ngọc Linh?

Nhú nhú mày, Đồng Học Bàn nói: “Làm sao vậy?”

“Một lão đại tỷ chân không tốt lắm, chống quải trượng đến làm việc, đến đại sảnh vừa lúc gặp phải đồng chí Vương Ngọc Linh đi ngang qua liền cùng Vương Chủ nhiệm hỏi thăm một chút phòng làm việc, Vương Chủ nhiệm kêu bà ta đi trên lầu, kết quả chỉ làm đường, đại tỷ kia đi đường vốn cố gắng hết sức, không công chậm trễ người ta hai mươi phút, sau đó người ta xuống lầu mới biết được cửa hồ sơ bà ta muốn làm ngay tại phòng phục vụ tầng một, cho nên tức giận tìm Vương Chủ nhiệm bảo nàng giải thích, Vương Ngọc Linh đồng chí cảm xúc cũng thực xúc động, đã cùng người ta tranh cãi. Lại còn mắng người”.

Đồng Học Bàn mặt sắc biến đổi “Vương Ngọc Linh mắng người?”

Khúc Nghĩa Cường thở ra một hơi nói: “Đúng”.

Tàng thư ký mặt sau bàn công tác sau khi nghe được cái tên Vương Ngọc Linh thì ngẩng đầu nhìn lại.

Đồng Học Bàn áp áp lửa giận nói: “Tôi đã biết, nhất định đem tình thế không chế xuống, không để xảy ra vấn đề, tôi bên này xong chuyện lập tức trở về”.

Khúc Nghĩa Cường thấy hần không tỏ thái độ, cũng sẽ không nhiều lời.

Thật ra Đồng Học Bàn làm sao không rõ Bí thư Kỉ công ủy này điện thoại là có ý tứ gì? Nếu người khác mà nói, nên phê bình thì phê bình, nên kiểm điểm thì kiểm điểm, nên tạm thời cách chức thì tạm thời cách chức, như thế nào đều có thể xử, thân là một cán bộ quốc gia, ở đơn vị công tác nhọc mọ dân chúng bản thân chính là nên xử phạt, mặc kệ người chiếm cái lý gì cũng tuyệt đối không thể mắng người hướng chỉ là người chỉ làm đường cho lão đại tỷ nhà người ta, bản thân đã không có lý. Nhưng hiện tại đề cập đến cán bộ là Vương Ngọc Linh thân thích bí thư khu ủy này, cái này xử lý không tốt, nếu truy cứu trách nhiệm nàng mà nói, có trời mới biết Vương Ngọc Linh cái tính tình kia có thể đi tìm chú của nàng cáo ác trạng hay không? Ở trước mặt thân tình, rất nhiều chuyện căn bản chính là không có đạo lý nào có thể nói, nếu để cho bí thư khu ủy ghi hận người, sau này cũng đừng nghĩ có ngày sống yên lành.

Đồng Học Bàn càng nghĩ càng phiền, Vương Ngọc Linh này rất không biết tốt xấu! Cô đối với tôi không tôn trọng cũng liền bỏ đi, còn con mẹ nó đem chuyện đến cho tôi?

Tàng thư ký bỗng nhiên nói: “Ngọc Linh công tác ở văn phòng đường phố Quang Minh?”

Đồng Học Bàn nhìn hần một cái, “Ừm”.

“Đồng chí này không tệ” Tàng thư ký từ trong điện thoại vừa rồi cũng nghe ra Vương Ngọc Linh có khả năng gây chuyện vì thế trong lời có lời mà nói: “Chỉ là tuổi trẻ một chút, khó tránh khỏi sẽ phạm sai lầm, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, cũng phải cấp cho người trẻ tuổi khoan dung một ít, Bí thư An Thạch cũng rất coi trọng nàng”.

Đây là có ý tứ gì? Mà còn muốn gõ tao sao?

Đồng Học Bàn ánh mắt nhíu lại, Tàng thư ký này nói ý tứ chính là ở chỗ nói cho Đồng Học Bàn đối với Vương Ngọc Linh khoan dung một ít, trân trọng một ít, đừng theo nàng truy cứu cái trách nhiệm gì, khẩu khí rất là trên cao nhìn xuống, không giống như là một thư ký nói, giống như là lãnh đạo của Đồng Học Bàn vậy. Nhưng dựa theo cấp bậc mà nói, Tàng thư ký này cùng lắm chỉ là chính khoa, cấp bậc còn không có cao hơn Đồng Học Bàn, cho nên lời này làm cho Đồng Học Bàn nghe được thực chói tai.

Đồng Học Bàn cơn tức hầu như đã đến điểm tới hạn, “Sự tình Vương Chủ nhiệm tôi sẽ xử lý thích đáng, Tàng thư ký, Vương Bí thư bên kia...”

“Chờ một chút, hần là nhanh”.

Đã muốn đợi hơn một giờ, văn phòng đường phố lại xảy ra chuyện, Đồng Học Bàn hiện tại là vội vã chạy trở về, nhưng gấp thì gấp, hần lại không thể đi, bởi vì Tàng thư ký đã cùng Vương An Thạch thông báo qua, chính mình nếu vừa đi, Vương Bí thư kia trong lòng sẽ nghĩ như thế nào?

Một phút...

Hai phút...

Kẹt một tiếng, hàng hiên truyền đến tiếng cửa mở, hình như là cửa văn phòng bí thư khu ủy.

Tàng thư ký lập tức mở cửa đi ra ngoài, cửa mở ra, chỉ thấy một trung niên tay đang để giữa không trung như muốn gõ cửa.

“Tàng thư ký”.

“Ô, Tôn Chủ nhiệm, là anh?”

“Vương bí thư ở sao?”

“Anh đợi một chút, tôi hỏi một chút”.

Một phút sau, Tàng thư ký từ văn phòng bí thư đi ra, đối với Tôn Chủ nhiệm cũng không biết là người ngành nào kia nói: “Vương Bí thư bảo anh đi vào”.

“Tốt, cảm ơn Tàng thư ký”.

“Không có gì”.

Vừa nghe lời này, Đồng Học Bản đã không kiên nhẫn nổi, “Tàng thư ký, tôi đã muốn chờ một giờ”.

Tàng thư ký mặt không chút thay đổi nói: “Tôn Chủ nhiệm có việc gấp, anh đợi sau”.

Việc gấp?

Việc hần gấp việc của tôi sẽ không cấp sao?

Cho dù Vương An Thạch điều tôi lại đây không xuất phát từ bản tâm, cho dù Hướng Đạo cùng Vương An Thạch nói bậy về tôi, những cũng không phải các người muốn làm gì thì làm chứ? Ngay từ đầu tôi vốn không có đắc tội qua các người, còn liên tiếp hai ngày nhiệt tình lại đây báo cáo công tác, kết quả liền rơi xuống đái ngộ như vậy?

Nghe vậy, Đồng Học Bản gật đầu thật mạnh một cái, không nói hai lời xoay người bước đi, trực tiếp xuống lầu.

Tàng thư ký hiển nhiên không nghĩ tới Đồng Học Bản lại có thể đi, trong mắt ngạc nhiên.

Đồng Học Bản tính đã nhìn ra, bí thư khu ủy bên này căn bản sẽ không đem hần để vào mắt, Vương An Thạch là vậy, thư ký là vậy, Vương Ngọc Linh cũng là vậy!

Các người ngay từ đầu sẽ không đem tôi để vào mắt, còn con mẹ nó muốn tôi tôn trọng các người?

Cút con mẹ chúng mày đi!

528. Chương 526: Đồng Chủ Nhiệm Mắng Người!

Buổi chiều.

Cũng không quay đầu lại bỏ rơi Tàng thư ký sững sốt, Đồng Học Bản ra văn phòng khu ủy kéo mở cửa xe, bình một tiếng thực dùng sức đóng lại, lái xe đi ra ngoài. Chọc không ít người trong đại viện khu ủy đều nhìn qua. Người hiểu tôi đều biết, tính tình tôi là người kính tôi một thước tôi kính người một trượng, người nếu khách khách khí khí như thế nào cũng đều dễ nói, cũng đều được mặt mũi, Đồng Học Bản cũng không phải người chỉ thích ăn mềm sợ ăn cứng, thư ký khu ủy thì làm sao? Cút con mẹ chúng mày đi! Thật đúng là nghĩ anh em không gặp mày thì không thể sao?

Được mày ủng hộ hay không, tao hình như cũng là ngày ba bữa cơm!

Được mày ủng hộ hay không tri, tao vẫn triển khai công tác được!

Còn thế nào còn phải đi ôm chân của mày? Mày ày là thư ký tỉnh ủy hay sao!

Trải qua chuyện này cũng làm cho Đồng Học Bản càng xác định một sự kiện, Hướng Đạo đi quan hệ ỉn tuyệt đối là không có lòng tốt gì, khẳng định là hần cùng Vương An Thạch nói qua cái gì, cho nên mới có thái độ muốn gõ hần? Làm cho hần thành thật một chút? Nhưng các người gõ tôi sao? Cho dù anh em cùng huyện Duyên Đài có chút chuyện, đối với Vương An Thạch người cũng không có đắc tội qua? Không

có đắc tội khu Nam Sơn các người? Còn gõ tôi? Quả thực quá đáng mà! Người muốn gõ ai thì con mẹ nó gõ đi! Anh em sẵn sàng phụng bồi!

Về phần thư ký khu ủy có thể hay ý tưởng không có, Đồng Học Bản cũng không quan tâm tới, không công lãng phí tao ngồi chờ một giờ, cấp bậc nhỏ hơn lại muốn đề lên đầu tao, đây là mày chọc tao trước, mày không phải coi trọng bọn họ sao? Không phải không xem tao ra gì sao? Vậy đừng trách tao trở mặt! Đồng Học Bản đắc tội với người đã nhiều, cũng không sợ thêm một Vương An Thạch, hắn có trường hợp gì chưa thấy qua? Ngay cả gia gia Tạ Tuệ Lan đều bị Đồng Học Bản sau khi uống say chỉ vào mũi phê bình qua, so sánh với chút chuyện này cũng chỉ là cái rắm?

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Đại sảnh hành chính phục vụ tầng một.

“Văn phòng đường phố các người đây là cái thái độ gì? Cái thái độ gì?”

“Cũng phải xem bà có thái độ gì! Cầm lấy tay tôi còn bắt tôi giải thích? Là bà tự mình không nói rõ ràng còn muốn làm chuyện gì! Đi nhằm cửa còn trách tôi?”

“Các người... Các người cũng quá khi dễ người?”

“Đây là cơ quan chính phủ! Tôi cảnh cáo bà! Không cần cậy già lên mặt chơi trò vô lại ở nơi này!”

“Đây là cô lần thứ ba mắng chửi người! Lần thứ ba! Tôi nhớ kỹ cô! Lãnh đạo các người đâu! Tôi tìm lãnh đạo các người!”

“Tôi nói bà còn chưa có chịu xong sao? Nhanh đi đi! Đừng có ở đây mà quấy rối!”

“Tôi cũng không tin không có ai cho tôi câu trả lời!”

Khắc khẩu liên tiếp, chỉ thấy không ít cư dân phụ cận vây xem, một bà lão chống gậy tóc trắng xoá đang theo Phó Chủ nhiệm văn phòng đường phố Vương Ngọc Linh giằng co, Vương Ngọc Linh cũng tái cùng bà vô nghĩa, nhưng bà lão lại chết sống lôi kéo cánh tay nàng không cho nàng đi. Sự tình bên này sớm kinh động không ít lãnh đạo, bất quá bởi vì liên lụy đến Vương Ngọc Linh, tựa như ai cũng không muốn nhúng vào vũng nước đục này, trong đại sảnh chỉ có Phó Chủ nhiệm chủ quản phục vụ đại sảnh Mạnh Sâm Quốc cùng Chủ nhiệm đảng chính Chu Diễm Như ở đó.

Chu Diễm Như chặc lưỡi nói: “Ngọc Linh, em bớt tranh cãi đi!”.=

Wương Ngọc Linh tức giận không thôi nói: “Lão thái thái này cần quấy! Còn muốn em phải làm thế nào? Em thấy bà ta chính là cố ý bới lông tìm vết!”

Mạnh Sâm Quốc chừng bốn mươi tuổi hiển nhiên là thiên hướng Vương Ngọc Linh, hắn cau mày nhìn lão thái thái nói: “Ngay từ đầu chính là bà không hỏi rõ ràng, bây giờ còn cùng văn phòng đường phố hô to gọi nhỏ, cái này đã muốn ảnh hưởng nghiêm trọng đến công tác của chúng tôi, bà nếu còn làm náo động nữa, chúng tôi chỉ có thể mời ra ngoài!”

Bà lão tức giận đến người run run, “Tôi phạm pháp gì sao??”

Wương Ngọc Linh không kiên nhẫn nói: “Không cần cùng bà ta nhiều lời! Cùng người như thế giảng không được đạo lý!”

Dân chúng chung quanh đều có điểm nhìn không được, xì xào lên, mọi người đối thái độ phục vụ văn phòng đường phố sớm đã có bất mãn.

“Bác gái người ta hỏi chính là cửa điều kiện tuyển dụng, tôi cách xa như vậy đều nghe thấy được!”

“Đúng, là văn phòng các người chỉ sai cho người ta, các người còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ? Cái này không phải khi dễ dân chúng chúng tôi hay sao?”

“Cho dù bác gái người ta chưa nói rõ ràng, vậy các người cũng không thể mắng chửi người, cái này là tố chất gì!”

Wương Ngọc Linh thấy thế, sắc mặt càng ngày càng khó coi, “Bảo vệ đâu! Kêu bảo vệ đuổi người!”

Loại sự tình này ở văn phòng đường phố cũng không hiếm thấy, hầu như mỗi ngày đều có chuyện mà phát sinh khắc khẩu tranh chấp, bất quá văn phòng đường phố cũng không phải là ngân hàng, đường phố cũng không nhận đối trách cứ đối với đường phố, dù sao cũng là ngành cơ quan, tranh cãi thường thường đều không giải quyết được gì, hơn nữa hiện tại liên quan đến Vương Ngọc Linh, người nào trong văn phòng mà không biết nàng là cháu gái khu ủy? Đừng nói một dân chúng, chính là lãnh đạo văn phòng đường phố, chính là lãnh đạo khu cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của nàng, không xem mặt tăng xem mặt phạt, đánh chó còn xem mặt chủ, cho nên ai đều biết Vương Ngọc Linh mắng người cũng liền mắng, cho dù là lãnh đạo cũng sẽ không xử phạt nàng, không đáng vì vậy đắc tội với lãnh đạo.

Mấy lãnh đạo văn phòng đường phố cũng tự nhiên rõ ràng cái này, cho nên cũng chỉ ở trên lầu không xuống, chỉ ở trên văn phòng nhủu mây nghe phía dưới tranh cãi ầm ĩ.

Hai bảo vệ đi vào.

Vương Ngọc Linh ra lệnh nói: “Đưa bà ta ra ngoài!”

Hai người liếc nhau gật gật đầu, liền song kéo lão thái thái đi.

Lúc này, Đồng Học Bản đi nhanh vào đại sảnh phục vụ, vừa thấy trận thế này, nhất thời liền nổi giận, “Làm gì đó! Như thế nào còn chưa có giải quyết tốt?”

Mạnh Sâm Quốc ngày hôm qua không có dự tiệc đón gió, trong nhà có chuyện, bất quá giữa trưa ngày hôm qua khi đã cùng Đồng Học Bản ăn cơm, cũng nhận thức qua, vừa thấy Chủ nhiệm mới đã trở lại, hần lập tức nói: “Chủ nhiệm, chúng tôi đã làm công tác ổn, ngài yên tâm, đã đem người mời ra ngoài”.

Đồng Học Bản phát hỏa, “Đưa ai đi ra ngoài? Tôi thấy nên là anh đi ra ngoài!”

Mạnh Sâm Quốc sững sốt, “A, tôi...”

Vương Ngọc Linh nhìn Đồng Học Bản nói: “Chủ nhiệm! Lão thái thái này...”

“Tôi hỏi cô sao?” Đồng Học Bản quát.

Nghe vậy, Vương Ngọc Linh cũng giật mình, không nghĩ tới Đồng Học Bản lại có thể quát nàng.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đồng Học Bản quay người lại, chậm rãi đỡ lấy cánh tay lão thái thái, “Bác gái, làm cho ngài bị sợ hãi, đây là văn phòng đường phố chúng tôi thất trách, ngài trước xin bớt giận, tôi ở trong này cũng nói lời xin lỗi với ngài, thật sự thực xin lỗi, ngài muốn làm hồ sơ? Như vậy, tôi đỡ ngài đi” Nói xong liền nhìn cửa làm việc, “Hồ sơ ở bên này, ngài chậm một chút, đi qua cẩn thận”.

Lão thái thái vừa nhìn, “Cậu là...”

“Cháu là Chủ nhiệm Văn phòng đường phố, ngài gọi cháu Tiểu Đồng là được”.

“Ai ui” Lão thái thái hoảng sợ, “Cậu là lãnh đạo của bọn họ?”

Chủ nhiệm Văn phòng đường phố, ở lão thái thái xem là quan rất lớn, thấy Đồng Học Bản nói chuyện khách khí như vậy, lại nói xin lỗi lại đỡ bà đi, lão thái thái một bụng tức giận nhất thời tiêu hết, “Tiểu tử, tôi cũng không phải không có việc gì đi tìm chuyện, thật sự là cô nương kia hơi quá đáng, chẳng những chậm trễ tôi thời gian lâu như vậy, còn mắng chửi người, ài”.

Đồng Học Bản nói: “Ngài yên tâm, chuyện này tôi sẽ xử lý”.

Lúc này, các lãnh đạo trên lầu nghe thấy được tiếng quát của Đồng Học Bản, đều đi xuống lầu, Cảnh Tân Khoa, Khúc Nghĩa Cường, buổi chiều mới từ bệnh viện truyền dịch đi ra, Quách Minh Phong cũng đến.

“Chủ nhiệm”.

“Đồng Chủ nhiệm”.

Mấy người biểu tình khác nhau, đều có chút kinh ngạc Đồng Học Bản lại có thể bởi vì chút chuyện này mà quát Vương Ngọc Linh, phải biết rằng, Vương Ngọc Linh từ lúc đến văn phòng đường phố Quang Minh tới giờ còn chưa bao giờ có lãnh đạo cùng nàng ôn ào qua, thậm chí ngay cả phê bình nàng đều không có một

lần, ai không cấp chú nàng vài phần mặt mũi? Vương Ngọc Linh tính tình điêu ngoa như vậy, nếu phê bình nàng, nàng lại đi khu ủy tố một quyền, người nào chịu được?

Nhưng hành vi của Đồng Học Bân hiển nhiên vượt qua nhận thức của mọi người, chờ bà lão xong chuyện, Đồng Học Bân quay người liền nhìn thẳng Vương Ngọc Linh còn đang sững sờ, chỉ vào mũi nàng liên quát mắng nói: “Vương Ngọc Linh! Đây là thái độ người làm công sao? Cô còn biết chính mình là cái chức vụ gì sao? Cô là cán bộ quốc gia! Là một nhân viên công vụ văn phòng đường phố! Là công bộc nhân dân! Thế nào? Đã chỉ sai đường cho người ta cô chẳng những không xin lỗi còn mắng chửi người? Cô muốn làm cái gì? Tôi nghe một chút cô muốn làm cái gì! Người còn có tự giác của một cán bộ quốc gia hay không?”

Vương Ngọc Linh vô cùng phẫn nộ trừng mắt nhìn hần, cũng phát hỏa, “Anh...”

Chu Diễm Như cùng đám người Khúc Nghĩa Cường đều bị tiếng quát của Đồng Học Bân mà kinh sợ, trong đại sảnh một mảng lặng ngắt như tờ, Cảnh Tân Khoa cũng ngạc nhiên nhìn qua.

Đồng Học Bân cả giận nói: “Văn phòng đường phố công tác chức trách là cái gì! Có cần tôi lặp lại một lần cho cô hay không? Điều lệ cùng kỷ luật thủ tục tương quan cô đều cho vào bụng chó hết rồi hay sao? Còn tại đơn vị công tác cùng dân chúng lớn tiếng ồn ào? Còn trừng mắt? Cô còn có đạo lý sao? Cô còn cùng tôi trừng mắt một cái thử xem!”

Vương Ngọc Linh đôi mắt đều đỏ lên.

Không tôn trọng tôi cũng bỏ đi, ngay cả dân chúng đều dám mắng? Cô đây là quét đen lên mặt tôi! Đây là quét đen lên văn phòng đường phố! Dù sao cũng đã đem Vương An Thạch đắc tội, tôi quản con mẹ nó chú của cô là ai! Nhớ tới Tàng bí trước đó gõ mình nhớ chiếu cố cháu bí thư khu ủy cho tốt, Đồng Học Bân lại bốc hỏa, chiếu cố cái con mẹ mày chứ, “Ngày hôm qua cô đã vô cơ bỏ bê công việc! Hôm nay lại là đến muộn! Ngay cả xin phép cũng không có! Văn phòng đường phố là địa phương cô muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao? Đây không phải là chỗ cô đi chơi! Không muốn làm? Không muốn làm thì cuốn gói cút đi cho tôi!”

Chủ nhiệm mới lại đang mắng chửi người!

Còn là đem cháu gái của bí thư khu ủy mắng!

Tất cả cán bộ cùng khoa viên văn phòng đường phố đều nhất tề hít một hơi khí lạnh!

Vương Ngọc Linh từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng bị người mắng qua như vậy, nghe Đồng Học Bân càng lúc càng lớn tiếng khiển trách, Vương Ngọc Linh ánh mắt nóng lên, nước mắt liền chảy xuống, anh anh khóc lên.

Đồng Học Bân vừa ở khu ủy nhen một bụng tức giận, cũng bị Vương Ngọc Linh trước đó không tôn trọng biến thành lửa giận, thấy nàng khóc, Đồng Học Bân miệng cũng không dừng, trước mặt mọi người chỉ vào nàng liên tục quở trách chừng hơn mười phút, hần vẫn là lần đầu tiên phê bình người dữ dội đến như vậy!

Vương Ngọc Linh nước mắt càng ngày càng nhiều, tiếng khóc cũng càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, nhìn các cán bộ chung quanh ánh mắt đang run sợ, nhìn Vương Ngọc Linh đang lệ rơi đầy mặt, Đồng Học Bân mới thở một hơi, cổ họng đều có chút khô đi.

Mười mấy dân chúng bên cạnh trong mắt mười phần khoái ý, cảm thấy Chủ nhiệm trẻ tuổi này mắng rất tốt.

529. Chương 527: Người Lớn Nhất Văn Phòng Đường Phố!

Văn phòng đường phố.

Trong đại sảnh phục vụ hành chính.

Vương Ngọc Linh tiếng khóc đứt quãng, trong phòng tựa như còn quanh quẩn tiếng mắng của Đồng Học Bân.

Nhìn bộ dáng của Vương Ngọc Linh, lão thái thái có chút không đành lòng, đối với Đồng Học Bàn nói: “Tiểu tử, cảm ơn cậu, tôi xem tiểu cô nương cũng không phải cố ý, quên đi, tôi cũng không cần nàng giải thích, vừa rồi tôi thái độ cũng có chút vấn đề, không nên cùng nàng giằng co”.

Thật ra thấy nàng khóc lợi hại, Đồng Học Bàn cũng mềm lòng, vì thế nương bậc thang nhìn về phía Vương Ngọc Linh, “Trước ngày mai giao một phần kiểm điểm cho tôi!”

Vương Ngọc Linh vuốt mặt khóc, cũng không nói gì.

Đồng Học Bàn chợt nhìn về phía những người trong văn phòng đường phố, nhất là nhân viên công tác phục vụ trong đại sảnh, “Tôi hiện tại tuyên bố một quy định, từ nay về sau nếu ai trong vòng một tháng làm việc bị cư dân cử báo quá hai lần, viết một phần kiểm điểm một ngàn từ, khoa viên cán sự kiểm kê giao cho lãnh đạo phân công quản lý, nếu đề cập đến cán bộ văn phòng đường phố, kiểm điểm trực tiếp giao cho tôi, ngày hôm sau khi đầu giờ làm trước mặt mọi người đọc lên cho tôi, người tình tiết nghiêm trọng hoặc là bị cử báo vượt qua ba lượt, trực tiếp trừ tiền lương cùng tiền thưởng, nên khấu khấu thì phạt, phương án cụ thể anh định một chút?”

Bí thư Kỷ công ủy Khúc Nghĩa Cường gật gật đầu, trong mắt có chút vui mừng, sớm nên làm như vậy, đối thái độ phục vụ của phòng làm việc đại sảnh hẳn sớm đã có bất mãn.

Nhân viên công tác đại sảnh văn phòng đường phố mặt mày lại khổ, cử báo? Kiểm điểm? Trừ tiền thưởng?

Cảnh Tân Khoa mày nhanh cau lại, sự tình lớn như vậy không đề cập tới đảng công ủy thương lượng? Thông qua lập tức? Đây là ở tạo quyền lời nói? Cảnh Tân Khoa cảm thấy không ổn, nhưng hiện tại chung quanh nhiều dân chúng như vậy, Cảnh Tân Khoa lúc này không quá thích hợp đưa ra ý kiến phản đối, hơn nữa hẳn cũng quả thật bị Đồng Học Bàn trước đó cường thế mắng Vương Ngọc Linh làm cho ngây cả người, ngay cả cháu của bí thư khu ủy đều dám chỉ vào mũi mắng, Cảnh Tân Khoa cho rằng hiện tại đưa ra phản đối ý kiến cũng chiếm không được thứ gì tốt.

Đồng Học Bàn tiếp tục đem ánh mắt dừng ở Phó Chủ nhiệm Mạnh Sâm Quốc phân công quản lý đại sảnh phục vụ, “Bắt đầu từ ngày mai, trong đại sảnh nhiều hơn một bàn công tác, chuyên môn nhận cư dân cử báo, tôi xem ai còn dám không cho tôi thái độ đoan chính, sau này nếu còn xuất hiện cùng loại sự kiện, nghiêm trọng trực tiếp đệ trình Kỷ công ủy xử lý!” Dừng một chút, Đồng Học Bàn đối với Chu Diễm Như nói: “Cán sự thụ lý cử báo từ văn phòng đảng chính lấy ra, Chu Chủ nhiệm, chị tìm người, chuyện này chị phụ trách!”

Chu Diễm Như trong lòng cười khổ, lập tức đáp ứng.

Mạnh Sâm Quốc nhất thời rơi vào tình huống khó xử, biết Chủ nhiệm mới là đối thái độ vừa rồi của hẳn bất mãn, hẳn có điểm oan uổng, sự tình vốn sẽ không lớn, Vương Ngọc Linh lại là thân thích lãnh đạo, hẳn cảm thấy mình trước đó xử lý không có vấn đề gì, ai ngờ Chủ nhiệm mới đồng ý lửa này liền cổ tình đốt lên trên người Vương Ngọc Linh.

Nên đã nói, nên mắng đã mắng, Đồng Học Bàn lại đối với lão thái thái nói: “Bác gái, thân là lãnh đạo tối cao văn phòng đường phố, chuyện này tôi là không thể trốn tránh trách nhiệm, tôi lại cùng ngài nói lời xin lỗi”.

Bà lão biến thành ngượng ngùng, “Không cần không cần, không có việc gì, không có việc gì”.

Đồng Học Bàn nói: “Chu Chủ nhiệm, lão nhân gia đi đứng không tốt, phái người lái xe đưa bác gái về nhà”.

Chu Diễm Như quay đầu lại, gọi tới một khoa viên trong văn phòng đảng chính bảo hẳn đi lái xe.

Bà lão thực cảm kích, liên tục nói không cần, bất quá cuối cùng vẫn là được khoa viên trong văn phòng đảng lái xe đưa về. Xử lý xong rồi sự tình bên này, Đồng Học Bàn cũng không thèm nhìn tới Vương Ngọc Linh vẫn đang khóc lóc một cái, sau khi cùng Khúc Nghĩa Cường trao đổi một chút điều lệ xử phạt, đi nhanh trở về văn phòng ở lầu phụ.

Trong phòng, Đồng Học Bàn rút một điếu thuốc, cảm thấy mình xử lý không có vấn đề gì, văn phòng đường phố cũng không giống như văn phòng chính phủ, bởi vì có hào quang khu chính phủ ở đó, văn phòng đường phố ở chính trị cũng có điểm không cao, là ngành có vẻ hạ thấp, không dễ dàng ra chiến tích gì đáng chú ý,

văn phòng đường phố chức trách chủ yếu chính là làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp, làm tốt hoàn cảnh xã khu hài hòa, phối hợp mâu thuẫn, làm tốt tinh thần xã khu văn minh kiến thiết, làm cho dân chúng vừa lòng, phục vụ cho cư dân, phục vụ cho quần chúng, cho nên dân chúng địa phương đánh giá mới là thanh âm phản ứng thành tích công tác của Đồng Học Bàn, chứ không phải cái thân thuộc lãnh đạo gì, điểm này Đồng Học Bàn ngay từ đầu đã nhìn rất rõ ràng.

Thùng thùng thùng, tiếng đập cửa vang lên.

“Tiến vào!” Đồng Học Bàn cầm văn kiện trong tay, cũng không ngẩng đầu lên.

Cửa mở ra, thanh âm Cảnh Tân Khoa truyền tới, “Chủ nhiệm, điều lệ xử phạt vừa mới chế định không quá thỏa đáng? Ngân hàng một bộ kia...”

Đồng Học Bàn ngẩng đầu nói: “Có ý kiến chính cậu giữ lại!”

Cảnh Tân Khoa nhất thời bị hấn làm cho nghẹn lại, gật gật đầu, “Tôi giữ lại ý kiến!” Xoay người đi rồi, trong lòng nói lửa của người bốc cũng cao đó? Không nên tính tình lớn như vậy?

Sự tình Đồng Học Bàn mắng Vương Ngọc Linh ngẩn ngẩn trong vài phút liền mọi người đều biết. Nghe xong chuyện này, rất nhiều mọi người cảm thấy Chủ nhiệm mới điên rồi, ngày đầu tiên nhận chức đã chuốc ối em Khu trưởng, đem Quách Minh Phong Vu Vinh Phong cùng Bành Cương uống tới bệnh viện, ngày hôm sau còn đem cháu gái của bí thư khu ủy mắng khóc?

Tôi ngất!

Ngài đây là muốn làm gì!

Thấy qua thì có can đảm, cũng không nghĩ tới lại lớn đến như vậy, hai lãnh đạo cao nhất khu Nam Sơn trong vòng một ngày tất cả đều đắc tội? Tình huống này là cái gì? Ngài không sợ lãnh đạo làm khó dễ cho ngài sao?

Rất nhiều người cũng không lý giải, cảm thấy Chủ nhiệm mới lần này là không xong rồi!

“Alo, nghe nói chưa? Chủ nhiệm mới đem Vương Chủ nhiệm mắng”.

“Sớm biết rồi, xem ra sẽ xảy ra đại sự”.

“Đúng, xem Vương Chủ nhiệm khóc như vậy, bên bí thư nhắm chừng...”

“Có thể đổi lãnh đạo hay không? Chủ nhiệm mới vừa tới liền... không quá có khả năng?”

“Ai mà biết được, dù sao tôi xem Chủ nhiệm mới tình cảnh không quá tốt, Vương Chủ nhiệm cũng không phải là vừa gì?”

“Cảnh Bí thư ngày hôm qua ăn thiệt thòi lớn như vậy, sợ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, không chuẩn lúc này lãnh đạo khu sẽ liên thủ thay đổi tướng, cái này cũng khó nói”.

“Thật ra tôi cũng cảm thấy Chủ nhiệm mới mắng rất tốt, Vương Chủ nhiệm quả thật quá tàn bạo, cho tới bây giờ không đem người đặt ở trong mắt, tính cách của nàng sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện”.

“Hừ, nói nhỏ tiếng chút, đừng để cho người ta nghe thấy”.

Ở trong các góc cơ quan, các khoa viên cán sự đều đều nghị luận.

Cảnh Tân Khoa cùng Quách Minh Phong các cán bộ Cảnh hệ đã ở đó nhìn Đồng Học Bàn gặp chuyện xấu, muốn nhìn một cái chuyện này hấn như thế nào xong việc, mắng là mắng thống khoái, nhưng người có chống đỡ được áp lực từ trên khu xuống hay không?

Nhưng mà ở trong văn phòng Đồng Học Bàn lại một chút ảnh hưởng cũng không chịu, cầm văn kiện một bên hút thuốc một bên xem, nên làm cái gì thì làm cái đó. Áp lực? Hấn từ khi ngày đầu tiên vào thể chế đã chính là từng bước một mà lặn lội lên, hấn bắt qua thân thích lãnh đạo, mắng qua lãnh đạo, chống đối qua lãnh đạo, đập qua lãnh đạo xuống đài, Đồng Học Bàn trải qua sóng gió không phải người văn phòng đường phố có thể tưởng tượng ra.

Thân thích bí thư khu ủy thì làm sao?

Người không cho tôi mặt mũi còn muốn tôi cho người mặt mũi sao?

Anh em cứ con mẹ nó mắng đấy! Người có thể làm gì được tôi!?

Đồng Học Bản luôn luôn bị Cảnh Tân Khoa cùng Vương Ngọc Linh hai người này ép lên đầu, phải cho biết chính hần mới là người đứng đầu lớn nhất văn phòng đường phố này!

530. Chương 528: Chủ Nhiệm Mới Cường Thế!

Ngày hôm sau.

Gió hạ phát phơ, mang theo chút khô nóng thổi những cây hòe bên đường xào xạc rung động.

Buổi sáng chưa đến chín giờ, Đồng Học Bản đi bộ từ trong khu nhà đến văn phòng đường phố đi làm, không vào văn phòng, mà là trực tiếp vào đại sảnh phục vụ hành chính còn chưa có mở cửa. Vài cái nhân viên công tác đã đến đây, làm vệ sinh, in văn kiện, không khí bận rộn lan tràn ở trong đại sảnh, Chu Diễm Như một thân áo sơ mi ô vuông đang ở đó chỉ huy hai khoa viên nâng bàn đặt ở một vị trí dễ thấy, sau đó Chu Diễm Như cúi đầu, đem một cái biển đặt ở phía trước - cửa cử báo.

Đồng Học Bản cười nói: “Chu Chủ nhiệm”.

“Ô, Chủ nhiệm ngài đã tới?”

“Hôm nay sớm như vậy?” Đồng Học Bản đi lên xem.

Chu Diễm Như nhất thời lộ ra nụ cười, “Hôm nay chuyện nhiều, tôi đã tới trước cách đây một giờ, ngài xem cửa cử báo ở trong này có được không? Đầu bố trí tốt rồi, tôi đã cho Tiểu Lưu phụ trách, chỉ cần có cư dân cử báo, sau khi điều tra rõ là thật sẽ lập hồ sơ đưa đến máy tính văn phòng đăng chính”.

Đồng Học Bản khẽ gật đầu, “Rất tốt, cứ như vậy đi”.

Chu Diễm Như cười cười, “Ngài còn có cái gì phân phó?”

“Chúng ta lần này là mở tiền lệ khu Nam Sơn, cho nên vấn đề cử báo chị phải chú ý cho tốt”.

“Ta sẽ, công tác này giao cho văn phòng đăng chính ngài cứ yên tâm đi, nếu xảy ra vấn đề ngài gọi tôi ra mà hỏi” Chu Diễm Như nói luôn làm cho Đồng Học Bản nghe thực thoải mái, “Đúng rồi Chủ nhiệm, ngày hôm qua ngài nói về chuyện công tác xã khu, tôi an bài ở phòng họp nhỏ văn phòng đường phố, mười giờ sáng, ngài xem lúc này nếu có thể, tôi hiện tại liền thông báo cho người phụ trách các xã khu?”

Đồng Học Bản khoát tay, “Không phải hợp, chỉ là cùng mọi người nhận thức một chút”.

“Được rồi, tôi liền nhắn xuống như vậy?”

Đồng Học Bản gật gù đầu, lúc này, Ủy ban kỷ luật Khúc Nghĩa Cường cũng mang theo túi từ bên ngoài vững bước đi vào, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bản, Khúc Nghĩa Cường nở nụ cười một chút, “Chủ nhiệm, chuyện điều lệ xử phạt...”

“Đi, vừa đi vừa nói chuyện”.

“Tốt”.

Văn phòng hai người đều ở lầu phụ, liền cùng nhau đi lên, dọc theo đường đi liền triển khai một loạt thảo luận phương án xử phạt cụ thể. Khúc Nghĩa Cường đề nghị nói: “Ngày hôm qua sau khi trở về tôi suy nghĩ, nếu đại sảnh phục vụ đường phố chúng ta đã muốn chế định cửa cử báo, vậy cư ủy hội bên này có phải cũng khai triển một chút hay không? Đương nhiên, cửa cử báo cũng không nhất định phải thiết lập tại trụ sở cư ủy hội, văn phòng đường phố chúng ta đều xử lý là được, cửa cử báo đại sảnh phục vụ cũng nhận cử báo đối với nhân viên các tiểu khu cư ủy hội, như vậy cũng có thể khởi đến uy hiếp, đem thái độ phục vụ của nhân viên công tác đề cao lên”.

Đồng Học Bản cân nhắc, “Đề nghị này rất tốt, ta xem có thể làm thử”.

Khúc Nghĩa Cường thản nhiên nói: “Tuy rằng văn phòng đường phố chúng ta cũng có phòng nhận báo tin, nhưng đa phần là thụ lý cư dân tranh cãi cùng buôn bán tranh cãi các chuyện linh tinh, rất ít nhận cử báo đối với nhân viên công tác chúng ta, nếu cửa cử báo có thể làm lên được, tuyệt đối là một chuyện tốt, thậm chí tôi cảm thấy cần phải thi hành ở trên phạm vi toàn khu” Khúc Nghĩa Cường cấp Đồng Học Bản ấn tượng đầu tiên là không tệ, là một vị lão đồng chí văn phòng đường phố thực ỏi trọng, nhìn ra được hấn cũng là trải qua cẩn thận suy xét, hơn nữa thực tán thành chuyện Đồng Học Bản thực hành cử báo.

Đồng Học Bản nói: “Mở rộng lên sợ là khó khăn”.

Khúc Nghĩa Cường gật đầu ừm một cái, cũng rõ ràng, chỉ là khu ủy khu chính phủ bên kia đánh giá cũng sẽ rất khó thông qua.

“Lát nữa xã khu công tác hội anh cũng dự thỉnh đi, đem phương án cử báo đề lên mặt bàn, tranh thủ nhanh chóng thực thi xuống ở các xã khu”.

“Tốt, tôi sẽ đem văn kiện chuẩn bị tốt”.

Ngẫm lại lại là không ổn, Đồng Học Bản nói: “Hay là bỏ đi, chuyện đặc tội với người này vẫn là tôi đến làm, văn kiện tôi sẽ cho văn phòng đảng chính định ra, trong chốc lát trên hội nghị tôi sẽ đề suất”.

Bọn họ nói chuyện thì dễ dàng, nhưng thật muốn chứng thực xuống thì có chút khó khăn, tình huống các xã khu vẫn có vẻ phức tạp, là địa phương trực tiếp cùng dân chúng giao tiếp, nói cách khác cũng có cảm giác có chút tự do ở ngoài quan trường, Đồng Học Bản còn chưa có nắm chắc đem các xã khu đều ngưng tụ ở dưới sự chỉ huy của mình, loại cửa cử báo này bản thân chính là đặc tội với người, mặc kệ thực hành hay không đi xuống, đều là chuyện không thể làm cho người ta vui vẻ được, cho nên Đồng Học Bản vẫn là quyết định chính mình đề suất, dù sao cũng không sợ đặc tội thêm một vài người.

Khúc Nghĩa Cường cười nói: “Chủ nhiệm, anh đây là khinh thường lão Khúc tôi, cái này thân mình chính là công tác Ủy ban kỷ luật, điểm áp lực như vậy ta vẫn là chịu được”.

Đồng Học Bản lắc lắc đầu, “Anh không cần phải xen vào, liền định như vậy đi”.

Thấy hấn nói như vậy, Khúc Nghĩa Cường cũng không tiện nói cái gì nữa, trong lòng cũng có chút thưởng thức Đồng Học Bản quyết đoán, thay đổi một Chủ nhiệm văn phòng đường phố khác vừa nhận chức hai ngày là tuyệt đối không dám làm giống như Đồng Học Bản vậy, Khúc Nghĩa Cường cảm khái không thôi, văn phòng đường phố Quang Minh rốt cuộc đã đến một lãnh đạo khảng khái không sợ đặc tội với người. Hai người nói chuyện thực hợp, khi tách ra Khúc Nghĩa Cường còn tỏ vẻ kỉ công ủy hội toàn lực phối hợp lẫn thực hành phương án cửa cử báo này. Đồng Học Bản trong lòng vừa động, hấn cảm thấy có thể lý giải Khúc Nghĩa Cường đây là ở hướng mình dựa vào, Chu Diễm Như, Khúc Nghĩa Cường, trận doanh của Đồng Học Bản đã chậm rãi biến lớn, đương nhiên là chuyện tốt.

Trở về văn phòng, Đồng Học Bản đẩy ra cửa sổ thông khí.

Không đợi hấn ngồi yên, bỗng nhiên phát hiện dưới lầu có một bóng người nữ từ hàng hiên đi ra, là Vương Ngọc Linh, khoảng cách quá cao, cũng nhìn không tới vẻ mặt của nàng.

“Vương Chủ nhiệm”.

“Vương Chủ nhiệm buổi sáng tốt lành”.

Vài khoa viên cùng nàng chào hỏi.

Vương Ngọc Linh đầu hơi động, giống như là gật đầu, có điểm lạnh lùng.

Đồng Học Bản trong lỗ mũi hừ một tiếng, hôm nay thật ra không muộn? Sớm như vậy đã tới rồi? Hấn đã muốn làm tốt chuẩn bị cùng Vương Ngọc Linh và chú nàng trường kỳ chiến đấu, đã ở đó phân tích Vương Ngọc Linh sau khi cùng cô chủ của nàng cáo ác trạng về mình thì khu ủy sẽ dùng phương thức gì để tạo áp lực ỉnh, ra vấn đề khó? Đem ngáng chân? Hoặc là rõ ràng xuống tay đối với mình? Không nghĩ ra được, dù sao sử ra chiêu gì thì Đồng Học Bản đều tiếp.

Mười giờ sáng.

Đồng Học Bản đẩy ra cửa phòng họp nhỏ, phía dưới đã muốn không còn chỗ ngồi.

Trừ bỏ Khúc Nghĩa Cường Chu Diễm Như, Quách Minh Phong cùng Vu Vinh Phong vài Phó Chủ nhiệm ra, còn lại một ít nam nữ đều là gương mặt mới, nhìn xem tám biển, bên trong có chi bộ đảng xã khu Hòe An nhất lí, có chi bộ đảng kiêm Chủ nhiệm xã khu Quang Minh, chi bộ đảng xã khu Liễu Hạng, Chủ nhiệm xã khu Liễu Hạng vân vân, chính phó xã khu cư ủy hội đều đến, xã khu cùng cư ủy bên này sẽ là hai tám biển một bộ nhân mã, rất nhiều cũng là kiêm Chủ nhiệm, cho nên người phụ trách đến hội nghị lần này không phải quá nhiều, chỉ chừng hơn mười người.

Đồng Học Bản cũng không vô nghĩa, cười ha ha cùng mọi người gật gật đầu, ngồi trên đài Chủ tịch sau đó gõ gõ microphone, bắt đầu làm một cái giới thiệu đơn giản, cùng bọn họ nhận thức một chút. Chờ Đồng Học Bản nói xong, cán bộ xã khu phía dưới cũng một người tiếp một người đứng lên tự giới thiệu, cũng đều báo cáo nhân số cư dân xã khu bên mình cùng tình huống đại khái.

Hai mươi mấy phút sau.

Đồng Học Bản đem mỗi một cái gương mặt yên lặng ghi tạc trong lòng, lập tức ánh mắt nhìn quét qua một vòng, rồi đem sự tình văn phòng đường phố định ra cửa cử báo nói ra cùng mọi người, “Đại sảnh phục vụ hành chính văn phòng đường phố cửa cử báo bắt đầu từ hôm nay đã chính thức thực thi, đề nghị về cử báo ở các xã khu tương quan còn đang định ra, thực thi xử phạt cụ thể cũng cùng một tiêu chuẩn với đại sảnh phục vụ văn phòng đường phố, đại khái chính là như vậy, tôi muốn nghe một chút cái nhìn của mọi người”.

Chuyện này bọn họ có người đã nghe tin tức, có người vẫn là mới biết được, có hai Chủ nhiệm mặt nhăn nhú, ba người mặt không chút thay đổi, còn có hai cái Chủ nhiệm không nói tiếng nào.

Đồng Học Bản xem xét bọn họ, “Có ai nói gì không?”

Không có người nói chuyện, đều ngoài dự đoán mọi người bảo trì trầm mặc.

Đồng Học Bản nháy mắt mấy cái, “Cũng không có ý kiến sao? Tùy tiện nói cũng được?”

Vẫn là không có người lên tiếng, mọi người đều mắt nhìn mũi nhìn tâm.

Đồng Học Bản có chút ngoài ý muốn, hần nghĩ đến sẽ có ít nhiều thanh âm phản đối, ai ngờ một cái đều không có, đương nhiên hần cũng rõ ràng trầm mặc cũng không nhất định đại biểu ủng hộ, vì thế rõ ràng nói: “Nếu không có người đưa ra ý kiến phản đối, như vậy định rồi, lão Khúc, chuyện này Kỉ công ủy giám sát thực hành, từ ngày mai bắt đầu”.

Khúc Nghĩa Cường gật gật đầu, theo hần biết xã khu không hề thiếu cán bộ “cứng đầu”, hần cũng chuẩn bị ở trên hội nghị thay Đồng Học Bản cổ vũ, ai ngờ căn bản vô dụng.

Ngoài ý muốn thì ngoài ý muốn, Đồng Học Bản đối với thái độ của mọi người coi như là vừa lòng, lần này thực hành xử phạt thứ nhất là đối với công tác văn phòng đường phố cùng các xã khu là một cái cải thiện, thứ hai cũng là một quá trình lập uy của Đồng Học Bản, cho dù thế nào thì hần cũng phải đem phương án trọng đại đầu tiên sau khi hần nhận chức thi hành xuống, hần muốn mượn thể dùng tốc độ nhanh nhất đem văn phòng đường phố cùng các xã khu ngưng tụ cùng một chỗ, làm cho quyền lời nói của mình nhanh chóng mở rộng.

Hội nghị xong.

Một ít cán bộ xã khu tốp năm tốp ba đi ra đại viện văn phòng đường phố, mọi người biểu tình khác nhau, có chút người không có gì, nhưng đại đa số người thì có chút cảm xúc không cao.

“Lão Trần, phương án của Chủ nhiệm mới này anh thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy cũng chưa thỏa đáng, tôi rõ ràng đây là muốn tăng lên thái độ phục vụ các xã khu, nhưng quá mau đi, trên phương thức cũng khuyết thiếu biến báo”.

“Đúng, cùng công tác xã khu, chỗ nào không hề cùng cư dân khởi xung đột? Sự tình như vậy không có cách nào tránh được, nếu một khi gặp cử báo gì đó, vậy chúng ta còn muốn làm công tác được không đây?”

“Ài, Chủ nhiệm mới quá cường thế”.

“Nếu muốn làm như vậy, về sau sẽ rất khó khai triển công tác”.

Rất nhiều người đều oán giận.

Một Chủ nhiệm xã khu cười nói: “Lão Trần, vậy anh vừa rồi trên hội nghị như thế nào không phát biểu?”

Mấy người vừa phát biểu ý kiến phản đối đều có điểm nghẹn lời, phản đối? Em khu trưởng ngày đầu tiên đã bị Chủ nhiệm mới kia chuốc cho ói ra, cháu gái bí thư khu ủy ngày hôm sau đã bị Chủ nhiệm mới đổ ập xuống máng, phía sau người hơi chút có điểm đầu óc sẽ không đi mạo hiểm chọc tới Chủ nhiệm, bọn họ như thế nào phản đối? Chờ ai mắng sao? Đồng Chủ nhiệm này ngay cả người nhà lãnh đạo cũng lôi ra mắng, càng đừng nói bọn họ!

Tĩnh xem kỳ biến đi.

Rất nhiều người đều chờ xem phản ứng của Vương Ngọc Linh cùng bí thư khu ủy Vương An Thạch, lúc này vẫn là hạ thấp một chút thỏa đáng nhất.

531. Chương 529: Thái Độ Vương Ngọc Linh Ngoài Dự Đoán Mọi Người!

Buổi trưa.

Lầu phụ, văn phòng.

Văn phòng đường phố cùng xã khu rất nhiều người đều đang chờ xem Đồng Học Bản xấu mặt, Đồng Học Bản cũng đang chờ khu ủy bên kia hành động, chờ sau khi mắng Vương Ngọc Linh sinh ra ảnh hưởng, nhưng đã qua buổi trưa, vẫn là gió êm sóng lặng, điều này làm cho Đồng Học Bản đều có chút không kiên nhẫn.

Thùng thùng, có người gõ cửa.

Đồng Học Bản vừa nhấc mí mắt, “Mời vào”.

Cửa mở, Vương Ngọc Linh một thân trang phục mới đi đến.

Vừa thấy là nàng, Đồng Học Bản trong lòng liền hơi hơi trầm xuống, như thế nào? Đây là đến chỗ tôi tạo phản? Vì thế cũng không để ý nàng, nói câu cô chờ một chút, liền tiếp tục cúi đầu xem vài báo cáo công tác xã khu trong tay, một hàng một hàng mà đọc, giống như đã quên Vương Ngọc Linh này, một trang, hai trang, tam trang, ước chừng xem năm sáu phút Đồng Học Bản cũng không có ý tứ quan tâm tới nàng, cố ý để nàng ở đó.

Năm phút...

Mười phút...

Mười lăm phút...

Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng khóc.

Đồng Học Bản ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Vương Ngọc Linh đang đứng ở nơi đó vừa gạt nước mắt, vừa khóc, Đồng Học Bản trong lòng nói tôi lúc này cũng không chửi, cô khóc cái gì nha, cái này nhất thời liền mềm lòng một chút, ho khan một tiếng nói: “Vương Chủ nhiệm, có việc sao?”

Vương Ngọc Linh lau lau mắt, cầm một tờ giấy đi lên đặt ở trên bàn bán, “Kiểm điểm...” khịt khịt mũi vài cái, “Giấy kiểm điểm”.

Cái gì? Kiểm điểm?

Cô thật đúng là viết?

Đồng Học Bản ngẩn người, lập tức tiếp nhận lên đọc.

Giấy kiểm điểm: Thực xin lỗi, tôi sai lầm rồi, xin tổ chức cùng đảng công ủy văn phòng đường phố tha thứ cho tôi.

Từ không nhiều lắm, chỉ hai hàng mà thôi, nhưng giải thích ý tứ hàm xúc cũng rất đậm, làm cho Đồng Học Bản thực ngoài ý muốn một chút, cái này có ý tứ gì? Trước làm cho tôi không chú ý? Sẽ tìm cơ hội chẹn cổ họng tôi? Không đúng, cái này không phải tính cách Vương Ngọc Linh nha, Đồng Học Bản rất nhanh liền

cần nhắc rõ ràng, Vương Ngọc Linh không cùng chú của nàng cáo trạng? Cái này thật sự là đến thừa nhận sai lầm? Đồng Học Bản nhìn thật sâu nàng một lần, thử nói: “Biết sai lầm rồi?”

Vương Ngọc Linh hít hít mũi lau nước mắt, gật gật đầu thật mạnh.

Đồng Học Bản cảm thấy vui vẻ, ấn tượng đối với Vương Ngọc Linh nhất thời thay đổi rất nhiều, xem ra nàng ngày hôm qua đã bị mình dọa, ăn mềm mà không ăn cứng.

Nhận sai?

Biết sai có thể sửa vẫn là đồng chí tốt.

Đồng Học Bản lập tức sắc mặt cũng vui vẻ nói: “Thật ra phương thức công tác của tôi ngày hôm qua cũng có vấn đề, không nên lớn tiếng như vậy với cô, ủy khuất không?”

Vương Ngọc Linh lắc đầu, nước mắt vẫn đang rơi.

“Ngồi đi, ngồi xuống nói”.

Vương Ngọc Linh không nhúc nhích.

“Còn phải đợi tôi mời cô có phải hay không? Ha ha, mau ngồi”.

Vương Ngọc Linh cắn cắn môi, nhẹ nhàng ngồi xuống trên ghế đối diện hẳn.

Đồng Học Bản lấy hai tờ giấy thấm đưa cho nàng, “Lau đi, nhìn một cái giống bộ dáng gì nữa? Ừm? Cô cũng là cán bộ lãnh đạo văn phòng đường phố chúng ta, phải làm gương mẫu ọi người, cái này gọi là cái gì? Mau đừng khóc, ai không có thời điểm phạm sai lầm? Biết sai có thể sửa là tốt rồi” Dứt lời, Đồng Học Bản còn tự mình đi lấy một cái ly giấy, đi đến máy nước uống lấy cho Vương Ngọc Linh một ly nước ấm.

Vương Ngọc Linh tiếp nhận lấy uống hai ngụm, cảm xúc cũng dần dần ổn định xuống, chờ không khóc nữa, nàng cũng cảm thấy có điểm dọa người, mặt lại đỏ lên.

Thấy thế, Đồng Học Bản lời nói thấm thía nói: “Ngày hôm qua phê bình cô cũng là muốn tốt cho cô, văn phòng đường phố chúng ta chức trách chủ yếu chính là phục vụ cho dân chúng, cô thái độ kia quả thật không nên, bất quá đã qua rồi thì bỏ qua đi, không nói cái này” Giọng đổi một chút, Đồng Học Bản cười nói: “Ha ha, tôi vừa nhận chức hai ngày, chúng ta cũng vẫn chưa có câu thông qua, đúng rồi, cô lập gia đình chưa? Có bạn trai chưa?”

Vương Ngọc Linh cúi đầu ừm một tiếng, “Có đối tượng, chưa có kết hôn”.

“Vậy đáng tiếc, tôi có một người em còn chưa có bằng hữu, xem cô xinh đẹp có khả năng như vậy, tôi còn nói muốn đem em của tôi giới thiệu cho cô chứ, ừm, đối tượng của cô ở đơn vị nào?”

Vương Ngọc Linh cẩn thận nhìn hẳn, “Hắn đang học nghiên cứu sinh”.

“Có học vấn tốt” Đồng Học Bản gật gật đầu, cùng nàng câu được câu không trò chuyện, không nói công tác, đều là nói chút chuyện phiếm.

Vương Ngọc Linh cũng chậm chậm thả lỏng.

Hơn mười phút sau, Đồng Học Bản bỗng nhiên đề tài vừa chuyển, “Ngày hôm qua tôi giọng điệu có điểm nặng, thái độ cũng không quá tốt, nói có chút tức giận, cô cũng đừng để ở trong lòng”.

Vương Ngọc Linh xua tay nói: “Không có, là tôi không tốt, tôi, tôi không nên cùng bà cụ kia phát giận”.

Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, cười nói: “Nghỉ trưa rồi, đi, hai ta đi nhà ăn?”

Vương Ngọc Linh đứng lên, “Tôi trở về lấy thẻ cơm”.

“Thôi khỏi, dùng của tôi là được”.

Trải qua ngắn tiếp xúc ngủi, Đồng Học Bản cũng đã nhìn ra, Vương Ngọc Linh tuy rằng tuổi cùng mình không sai biệt lắm, nhưng từ nhỏ đã sống sướng, hẳn là chưa ăn qua thiệt thòi gì, không trải qua chuyện gì, cho nên tính cách không phải thực thành thực, so ra mà nói, cũng không có bao nhiêu tâm cơ, nàng không đi theo chú nàng cáo trạng, mà là lựa chọn viết kiểm điểm đưa cho Đồng Học Bản, nhìn ra được Vương

Ngọc Linh là biết thị phi, vì thế thấy thái độ của nàng hôm nay, Đồng Học Bản nhất thời cải biến ý tưởng trước đó, cảm thấy Vương Ngọc Linh vẫn là một mầm mống tốt, chỉ thiếu tôi luyện, người cũng không xấu.

Tính tình trẻ con như vậy, Đồng Học Bản rất khó đem nàng đối đãi giống như các cán bộ khác, chỉ xem như là một đứa em, liền một bên cùng nàng tán gẫu đề tài trang phục mới, một bên xuống căn tin dưới lầu mà đi.

Kết quả là, tất cả mọi người ở trong căn tin lý thấy được một hình ảnh như vậy - hai người ngày hôm qua còn đối chọi gay gắt hôm nay đã hòa hòa khí khí cùng nhau đi tới, Vương Ngọc Linh chẳng những không có không thuận theo không buông tha giống như mọi người tưởng tượng, ngược lại có vẻ thực bình tĩnh, thậm chí giờ cơm còn dùng thể cơm của Đồng Học Bản, tựa như hai người ngày hôm qua chuyện gì cũng chưa phát sinh qua vậy, trong nháy mắt liền tan thành mây khói!

“Tiểu Vương, ngồi ở đây đi”.

“Ừm”.

Vương Ngọc Linh ngoan ngoãn cùng Đồng Học Bản cùng nhau ngồi vào một bàn cơm không có người, thực thực nữ ăn cơm. Đồng Học Bản cũng thỉnh thoảng hỏi nàng một câu, tham thảo một chút vấn đề thức ăn căn tin.

Chu Diễm Như là người vui mừng nhất, thấy được như thế, nàng lập tức dùng khuôn mặt tươi cười bưng cơm đi tới, “Chủ nhiệm, tôi có thể ngồi ở đây không?”

Đồng Học Bản cười nói: “Đương nhiên”.

Vương Ngọc Linh trên khuôn mặt rất cuộc xuất hiện một nụ cười, “Chu tỷ”.

Chu Diễm Như cười khanh khách nói: “Cùng Chủ nhiệm chúng ta tán gẫu chuyện gì vậy? Tôi cũng tới xem nào nhiệt?”

Vương Ngọc Linh ngượng ngùng nói: “Đang nói rau cần sao có điểm gì”.

“Phải không?” Chu Diễm Như trợn mắt, “Thật đúng là, để lát nữa tôi nói cùng căn tin”.

Đồng Học Bản xua xua tay, “Ha ha, đồng chí căn tin cũng thực vất vả, cũng không cần như vậy”.

Một số người còn ngóng trông xem Đồng Học Bản xấu mặt nhất thời hết chỗ nói, như thế nào là tình huống này? Cái này là không có việc gì nữa sao? Ngày hôm qua không phải đều trở mặt sao? Tất cả mọi người đến căn tin ăn cơm thấy một màn như vậy đều sửng sốt một chút, hiển nhiên, đây là một hình ảnh rất nhiều người cũng không có nghĩ đến!

532. Chương 530: Mỹ Nữ Khu Trưởng!

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trời âm u, phía bên ngoài cửa sổ nổi lên chút gió, có vẻ là trời muốn mưa.

Sáng sớm, từ ổ chăn chui ra Đồng Học Bản nhìn xem đồng hồ, quyết định nghỉ ngơi một ngày, văn phòng đường phố cuối tuần cũng không làm việc, nhưng người có trách nhiệm, có việc gấp mà nói sẽ có người thông báo cho hắn.

Nếu thay đổi là ngày hôm qua là cuối tuần, Đồng Học Bản khẳng định nghỉ ngơi cũng phải đi qua một chuyến, bất quá hiện tại thì đã không sao cả, trải qua hần hai ba ngày triển khai công tác, hiện tại văn phòng đường phố Quang Minh đã ở dưới sự lãnh đạo của hắn có lực ngưng tụ cùng sức chiến đấu nhất định, tuy nói bên trong mâu thuẫn còn rất nhiều, ví dụ như Cảnh Tân Khoa cùng nhân mã Cảnh hệ như hổ rình mồi, ví dụ như vài ủy viên đảng công ủy còn chưa có trao đổi qua tính xem kỳ biến, ví dụ như các xã khu tập thể trầm mặc, bất quá cũng may cũng coi như bước đầu tạo ra một cái kết quả, Đồng Học Bản đã ở trong văn phòng đường phố dựng lên uy tín của chính mình, có cán bộ dựa vào mình, còn lại từ từ sẽ đến, không có khả năng chuyện gì đều một chút liền hoàn thành, không thể gấp. Hắn mới nhận chức chưa đến

ba ngày, làm được như bây giờ đã muốn vượt quá dự đoán của Đồng Học Bàn, xem như triển khai thực thuận lợi.

Rửa mặt xong, Đồng Học Bàn mở tủ lạnh ra muốn tìm cái gì ăn, vừa thấy cái gì đều không có, hần liền lười biếng gọi điện thoại ẹ.

Tít tít tít, điện thoại thông.

“Mẹ, con hôm nay nghỉ ngơi, mẹ tới không? Đến thì mang cho con chút đồ ăn sáng, đói bụng”.

Loan Hiểu Bình bất đắc dĩ nói: “Mẹ có lớp học bổ túc, bắt đầu từ tiết đầu tiên”.

“Vây thôi” Đồng Học Bàn buồn bực nói: “Con xuống lầu ăn, trời sắp mưa rồi, cũng không biết dưới lầu có quán ăn nào mở sớm không nữa”.

“Hần là mở rồi”.

“Con đi đây?”

“Đúng rồi, mẹ nghe nói Mỹ Hà cùng Vân Huyền đều đi lên thành phố? Mỹ Hà đã bán nhà?”

Đồng Học Bàn chợt dạ ồm một tiếng, “Ngu đại tỷ nghĩ đến cư ủy hội xã khu đi làm, đã muốn báo danh, tháng sau là thi, Huyền đi giống như cũng muốn đến đài truyền hình công tác, khi nào thì còn chưa có định, bất quá con nhắm chừng là phải đợi sinh xong, nằng dự tính ngày sinh là tháng mười”.

Loan Hiểu Bình ngừng một chút rồi nói: “Các nằng nếu tới, con chiếu cố người ta nhiều chút”.

“Cái này còn cần mẹ nói sao? Con biết”.

“Được rồi, mau ăn sáng đi, coi chừng trời mưa”.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn lấy ví tiền cùng di động liền chuẩn bị rời cửa, nghĩ nghĩ, lại thuận tay từ trong ngăn tủ lấy ra một cái dù, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài. Nhưng mà vừa mở cửa, Đồng Học Bàn đã ngửi thấy một cỗ mùi vị khí ga, nhúu mầy vừa nhìn phòng ở đối diện nhà hần, nhìn phía phòng khách đối diện, cửa sổ cuối nhất cũng mở ra thật to, bên trong truyền ra chút tiếng vang rất nhỏ, cũng không biết là tình huống như thế nào.

Rò khí ga?

Nhà này là ai ở?

Đồng Học Bàn biết căn lầu này ở đây đều là cán bộ công chức cùng người nhà văn phòng đường phố, bất quá vẫn chưa có hỏi qua Chu Diễm Như, hần vào đây ở ba ngày cũng chưa từng nhìn qua nhà này, nếu dựa theo chức vụ mà nói, ở nơi này hần là Cảnh Tân Khoa, nhưng ngày hôm qua khi hần tan tầm nhìn đến Cảnh Tân Khoa vào tầng năm, là ở lầu dưới Đồng Học Bàn, các cán bộ văn phòng đường phố hình như cũng đều tập trung ở năm tầng dưới.

Đồng Học Bàn cân nhắc, nếu thấy cũng không thể không hỏi, xem trận thế này thật sự là rò khí ga, vì thế bước đi qua gõ cửa.

Thùng thùng thùng.

“Có người không?”

“...Tiến vào”.

Là thanh âm người trong nhà, cảm giác rất thấp trầm, nhưng là rất êm tai.

Cửa mở ra, Đồng Học Bàn liền trực tiếp vào phòng cũng không đổi giày, che cái mũi đi nhanh vào trong, trong phòng mùi khí ga so với bên ngoài lớn hơn một ít, bất quá từ cửa sổ cùng cửa đối lưu không khí, mùi cũng chậm chậm tán đi, nhìn thấy nhắm chừng cũng sẽ không có cái gì nguy hiểm.

Rốt cuộc, Đồng Học Bàn ở phòng bếp thấy được chủ nhân thanh âm kia, trong nhà tựa như chỉ có một mình nằng, đang cúi đầu ở trên vòi cao su của bếp ga làm cái gì đó. Cô gái ước chừng ba mươi tuổi, một thân áo sơ mi trắng thực nghiêm túc, tóc dài tán ở phía sau, dáng người khá đầy đặn, lại nhìn lên mặt cô gái

kia, Đồng Học Bân đồng tử không tự chủ được co rụt lại, một gương mặt tuyệt mỹ làm cho người ta kinh diễm chột chui vào ánh mắt.

Đẹp!

Tất cả từ ngữ có thể hình dung xinh đẹp dùng ở trên người cô gái này đều có chút không đủ!

Đồng Học Bân âm thầm hít vào một hơi, trong lòng nói đây là người nhà cán bộ nào? Xin đẹp như vậy? Loại khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này Đồng Học Bân chỉ ở trên mặt Tạ Tuệ Lan Cù Vân Huyền cùng Ngụ Mỹ Hà nhìn thấy qua!

Lúc này mi nhân cau mày quay đầu, cao thấp liếc hắt một cái, ánh mắt có chút hương vị dò xét.

Đồng Học Bân thu hồi tâm tư hỏi: “Rò khí ga? Mùi đậm như vậy?”

Mi nhân ừm một tiếng.

“Van tổng khí ga đóng chưa?”

Mi nhân hơi hơi gật đầu, cầm lấy điện thoại bấm một cái dãy số, hình như là gọi cho nơi cung cấp, bắt quá một lát sau nàng lại buông di động xuống, tựa như không có người tiếp.

Đồng Học Bân đi lên: “Cô vừa rồi hít không ít khí ga, đến cửa sổ hít thở không khí đi, để tôi xem cho cô”.

Mi nhân mặt không chút thay đổi khoát tay, “Không cần, anh có điện thoại của bộ phận sửa chữa bên này không?”

“Cái này tôi cũng không rõ ràng lắm” Đồng Học Bân cảm thấy nàng khẩu khí có điểm cường thế, nhưng cũng không nói gì đi vào phòng bếp nhìn xem bếp lò, cân nhắc chút, trở lại cầm xà phòng nhúng nước, chà xát, làm cho trên tay dính chút nước xà phòng, chợt hướng tới chỗ vòi tiếp khí ga bơi lên, vặn ra tổng áp khí ga cẩn thận quan sát một chút, ừm ục, ừm ục, ở trên dịch xà phòng nổi lên chút bọt khí, sau đó lập tức tắt đi tổng áp, “Thực rò khí”.

Tìm tìm, Đồng Học Bân thấy được trên tủ bát có một ống tiếp khí màu xanh, vì thế cầm lấy đến xem xem, thuần thực đem ống tiếp khí cũ nhỏ ra, “Đại tỷ, lấy cho tôi cây kéo”.

Mi nhân nhìn nhìn hắn, tạm dừng trong chốc lát mới quay người đi phòng khách, sau đó không lâu cầm một cây kéo nhỏ màu hồng đưa cho hắn.

Đồng Học Bân tiếp nhận đến, đem vòi tiếp khí mới cắt cho chiều dài thích hợp, rồi đem gắn vào bếp lò, lại dùng dịch xà phòng thử một lần, không có xuất hiện hiện tượng thoát khí. Loại thay ống này Đồng Học Bân trước kia khi ở Bắc Kinh cũng đã tự mình đổi qua, nhà hắn trước kia rất nghèo, rất nhiều chuyện đều là Đồng Học Bân chính mình làm, loại chuyện đổi ống tiếp khí này tự nhiên dễ như trở bàn tay, không có gì khó khăn.

“Được rồi, đã không còn vấn đề gì” Đồng Học Bân thở ra một hơi.

Mi nhân nhìn lại, “...Cảm ơn”.

“Không khách khí”.

Mi nhân trên mặt không có biểu tình gì, vẫn đều đều phản nghiêm túc, “Anh rửa tay trước, uống chút trà?”

“Không cần phiền toái, tôi phải đi rồi”.

Đồng Học Bân đưa tay tới vòi nước rửa sạch, cũng hiểu được đủ nguy hiểm, nếu người nhà này thực xảy ra chuyện gì, hắn là Chủ nhiệm cũng khó tránh né, hắn không đợi lau khô tay liền ở trong phòng bếp gọi điện thoại cho Chu Diễm Như, “Alo, Chu Chủ nhiệm, ở nhà hay là ở đơn vị?”

“Chủ nhiệm?” Chu Diễm Như tiếng nói có điểm mơ hồ, “Tôi ở nhà”.

“Quấy rầy chị nghỉ ngơi sao? Thật ngại quá?”

“Ài, không có không có, tôi cũng vừa tỉnh ngủ”.

“Là như thế này, vừa rồi trên lầu sáu chỗ của tôi có hộ nhà rò khí ga, là ống cao su biến chất, rất nguy hiểm, may mắn phát hiện đúng lúc”.

Chu Diễm Như thanh âm cả kinh, “Rò khí ga?”

“Đội lát nữa chị trong hôm nay liền cùng công ty khí ga liên hệ một chút, để cho bọn họ kiểm tra lại ống dẫn ga ở các hộ gia đình trên lầu sáu này, vấn đề an toàn không thể bỏ qua, trước đây ở Bắc Kinh không phải đã xảy ra sự cố nổ khí ga hay sao? Cái này phải coi trọng, trước bắt đầu từ bên này, chờ bên này tra xong, chị lại cùng công ty khí ga câu thông, xem có thể mỗi một hộ gia đình trong văn phòng đường phố chúng ta đều kiểm tra một lần hay không”.

“Được, tôi lập tức đi liên hệ”.

“Ừm, vậy đi”.

“Đúng rồi” Chu Diễm Như bỗng nhiên nói: “Ngài nói lầu sáu? 601?”

“Đúng, sao vậy?” Nhìn ra bên ngoài, thì thấy mỹ nhân giống như đang châm nước trà.

Bốp, bên kia Chu Diễm Như giống như vỗ trán một cái, chỉ nghe nàng nói: “Xem đầu óc tôi này, mấy tuổi càng lớn càng hồ đồ, vẫn đã quên cùng ngài báo, phòng 601 đối diện ngài trước đây ở là bí thư đảng công ủy văn phòng đường phố Quang Minh, sau đó phòng ở cũng vẫn không chuyển đi, mấy năm nay không động. Tình huống này ở thể chế thực thông thường, cùng cấp điều động không nói, cán bộ bình thường theo ngành thăng chức, nếu lãnh đạo không có chủ động đưa về chìa khóa, người khác cũng không khả năng đi theo người ta đòi, bảo người ra dời đi, cho nên phòng ở vẫn lưu lại đó”.

Đồng Học Bàn nháy mắt mấy cái, “Vị ấy?”

“Khụ khụ, là Nguyệt Hoa Khu trưởng”.

Nguyệt Hoa Khu trưởng? Cảnh Nguyệt Hoa? Người lớn thứ nhì Khu Nam Sơn?

Đồng Học Bàn ngạc nhiên, “Tôi đã biết!” Thoáng thất thần cúp di động.

Mỹ nhân vừa rồi là Cảnh Nguyệt Hoa? Chị của Cảnh Tân Khoa? Nàng là lãnh đạo văn phòng đường phố Quang Minh đi ra?

Đồng Học Bàn day day trán, trong lòng thật sự là kinh hãi, hần ngay từ đầu còn tưởng rằng mỹ nhân này là thân thích người nhà cán bộ nào, trách không được nàng vừa rồi là thái độ cường thế kia, cấp bậc ở nơi đó. Vì cái gì Cảnh Nguyệt Hoa sẽ ở nơi này? Ngẫm lại cũng không kỳ quái, Cảnh Khu trưởng ở trong khu nhà khu ủy khẳng định có phòng, bất quá cha mẹ cùng em nàng lại đều ở dưới lầu Đồng Học Bàn. Khẳng định là Cảnh Khu trưởng ngày hôm qua đến thăm cha mẹ, cho nên mới ở bên này.

Đồng Học Bàn tâm tình có điểm phức tạp, cũng thật sự không nghĩ tới Cảnh Nguyệt Hoa lại có thể rõ ràng là một đại mỹ nhân như vậy, cái đó cùng trên ảnh chụp hoàn toàn không giống!

Hần trước khi nhân chức tự nhiên từ trên trang web khu chính phủ xem xét qua ảnh chụp lãnh đạo tương quan, cũng coi như chú ý qua Cảnh Nguyệt Hoa, đây là việc phải làm, hiện tại nhớ lại một chút, ảnh chụp cùng bản nhân thật ra có thể khác nhau, nhưng khác biệt có điểm quá lớn một ít, so với hình của Tạ Tuệ Lan cùng Cù Vân Huyền ở trên chứng minh nhân dân cũng không thể nói là khó coi, ảnh chụp của Cảnh Nguyệt Hoa chỉ có thể nói là rất bình thường, cùng người thật quả thực là khác nhau một trời một vực.

Bất quá cũng đúng, ngẫm lại hần ở trên mạng xem qua hình ở trên chứng minh nhân dân của các mỹ nữ ngôi sao, có mấy cái là đẹp? Một cái đều không có!

Đây là Cảnh Nguyệt Hoa?

Mỹ nữ Khu trưởng Khu Nam Sơn?

Đồng Học Bàn trong đầu xông ra một đám tin tức, Cảnh Nguyệt Hoa, nữ, chừng ba mươi, chưa kết hôn, cường thế, không có nói cười, nghe nói là một lãnh đạo thực không nói nhân tình.

533. Chương 531: Mỹ Nữ Lãnh Đạo Mặc Đồ Đỏ!

Buổi sáng.

Ký túc xá, phòng 601.

Bên ngoài tiếng sấm từng trận, mưa nhỏ thưa thớt rơi xuống.

Rời khỏi phòng bếp, Đồng Học Bân trên mặt đã muốn thay đổi một cái biểu tình hơi câu nệ, ánh mắt cũng không dám ở trên người nàng nhìn loạn, chính mình đến nhận chức quấy rầy bố cục Cảnh Khu trưởng, đoạt vị trí vốn hẳn là em của nàng đoạt dễ như trở bàn tay một tay, ngày đầu tiên nhận chức còn đem em của nàng đưa vào bệnh viện, Đồng Học Bân biết Cảnh Nguyệt Hoa đối với mình có khả năng không có ấn tượng gì tốt, nhưng thái độ cung kính vẫn là phải cấp.

Phòng khách lý Cảnh Nguyệt Hoa không nói cười ngồi ở trên sofa, thấy Đồng Học Bân đi ra, nàng đối với ghế dựa phía trước áp áp tay, ý bảo hẳn ngồi xuống.

Đồng Học Bân cười nói: “Ngài là Nguyệt Hoa Khu trưởng? Ngượng ngùng, mới nhận ra ngài”.

“Tôi nhớ rõ anh gọi là Đồng Học Bân? Chuyện hôm nay cảm ơn”.

“Nhắc tay mà thôi, ngài thân thể cảm giác thế nào? Có cần đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?”

“Tôi không sao” Cảnh Nguyệt Hoa không có nhiều lắm biểu tình ánh mắt liếc đánh giá hẳn một cái, “Không cần câu thúc như vậy, ngồi xuống nói, tự mình uống nước, tôi sẽ không rót cho anh”.

Học Bân ngồi xuống ở trước mặt nàng, nghĩ nghĩ, giải thích một câu, “Thật ra đã sớm muốn cùng ngài báo cáo công tác, bất quá đi khu chính phủ hai lần, ngài cũng không ở đó, nói là đi họp, không ngờ hôm nay cuối cùng là có cơ hội” Thấy nàng cúi đầu uống trà, Đồng Học Bân ánh mắt liền phản xạ có điều kiện rơi xuống bộ tây trang bao bọc thân hình đầy đặn của Cảnh Nguyệt Hoa, khó nhìn thấy được lãnh đạo đáng người tốt như vậy.

Cảnh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng hạ thấp người, một tay buông chén trà, “Đến đây ba ngày? Đã quen chưa?”.

“Đã quen, hoàn cảnh bên này không tệ, đều là Nguyệt Hoa Khu trưởng lãnh đạo có cách”.

Vỗ mông ngựa là không tốn tiền, là phải vỗ, đây là phong cách Đồng Học Bân luôn luôn có, mặc kệ hai người có phải là xung đột về lợi ích hay không, dù sao hẳn cũng phải nói.

Cảnh Nguyệt Hoa tựa như không phải thực thích nghe cái này, thần sắc không động, cũng không nói cái gì.

Nguyệt Hoa Khu trưởng này quả nhiên như đồn đãi, chỉ là vài câu khách sáo mà thôi, Đồng Học Bân liền cảm giác được một cỗ áp lực đến từ trên người Cảnh Nguyệt Hoa, hoặc là nói khí tràng cường thế đi, dù sao cũng làm cho Đồng Học Bân thấy không được tự nhiên, rất nặng nề, hơn nữa phong cách xử sự của Cảnh Nguyệt Hoa khác với các cán bộ lãnh đạo khác, quả thực cùng Tạ Tuệ Lan hoàn toàn là hai người tương phản, theo vào nhà lâu như vậy, từ đầu đến cuối Cảnh Khu trưởng cũng chưa lộ ra tươi cười, làm cho người ta vừa thấy đã biết đây là lãnh đạo khó mà ở chung, làm cho người ta áp lực rất lớn.

Đồng Học Bân không phải lần đầu tiên gặp lãnh đạo loại này, cho nên đem nụ cười dần dần thu trở về, cũng không dám vui đùa cái gì nữa.

Sau khi hàn huyên vài câu không đau không ngứa, Cảnh Nguyệt Hoa bỗng nhiên nói: “Nghe nói văn phòng đường phố Quang Minh các người đem tiền thưởng tiền lương cùng cư dân cử báo nổi lên? Xã khu cư ủy hội cũng thực hành thụ lý cư dân cử báo?”

Đồng Học Bân mày nhảy dựng, “Đúng, có chuyện này”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn hẳn, “Các người đây là khơi dòng cho văn phòng đường phố toàn khu”.

“Cũng phải có người làm, tôi cảm thấy thụ lý cử báo đối với đề cao hiệu suất cùng phương thức công tác văn phòng đường phố đều có hiệu quả thôi động thật lớn, chuyện này tôi đang muốn cùng khu báo cáo”.

Cảnh Nguyệt Hoa cúi đầu cầm lấy một tờ báo, miệng không mặn không nhạt nói: “Anh còn chưa có báo lại đây, đã muốn có người phản ứng đến chỗ tôi, lần này các người muốn làm cư dân cử báo này, thanh âm phản đối rất lớn, không ít đồng chí đưa ra ý kiến, anh thấy thế nào? Nói chút”.

Đồng Học Bàn hơi nhíu mày, “Phương án thực hành đã qua nhiều phương diện thảo luận, cũng mở qua hội nghị các xã khu, thanh âm phản đối khẳng định là có, nhưng đại bộ phận người vẫn là đồng ý, có người phản ánh đến khu? Đó là tôi công tác còn chưa làm tới nơi, bất quá chỗ tôi quả thật chưa nhận qua ý kiến phản đối gì rõ ràng, ừm, tôi cuối tuần lại mở một hội nghị, đem chuyện này lại chứng thực một chút?”

Xoát, Cảnh Nguyệt Hoa rất có lực đạo mở một tờ báo, tiếp tục cúi đầu đọc.

Thấy nàng không nói gì, Đồng Học Bàn cũng theo đó trầm mặc xuống.

Không lâu, Cảnh Nguyệt Hoa đem tờ báo ném tới trên bàn, đặt tay lên trên bàn gõ gõ, “Đường phố cùng xã khu thái độ phục vụ vẫn đều bị tranh luận khá lớn, nhìn xem, văn phòng đường phố khu Tây Bình lại đã xảy ra chuyện” Thanh âm của nàng thành thực trầm thấp nữ tính hơi hơi dừng một chút, “Các người làm ra phương án thụ lý cử báo, xem như làm thí điểm một lần thử xem sao, nhìn xem hiệu quả thế nào, có vấn đề tùy thời hướng lên trên thông báo, cứ như vậy” Thật ra là đồng ý, làm cho Đồng Học Bàn có điểm ngoài ý muốn.

Ba từ cứ như vậy, cũng chính là tiễn khách.

Đồng Học Bàn đứng lên nói: “Ngài bận rộn, tôi đi trở về”.

Cảnh Nguyệt Hoa khẽ gật đầu, có vẻ lãnh đạm.

Cũng may Đồng Học Bàn đã nghe nói Cảnh Khu trưởng chính là loại tác phong công tác nghiêm túc này, bằng không tuyệt đối nghĩ đến nàng là bày ra sắc mặt cấp ỉnh xem.

Đang muốn đi, một trận gió ước chừng cấp bốn năm gào thét từ cửa sổ mở ra thổi vào phòng, vừa rồi mở ra để thoát khí ga, còn chưa có đóng lại, cuồng phong còn mang theo mưa thổi vào, bình trên bàn thiếu chút nữa bị thổi ngã, lay động vài cái.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày lập tức đi đóng cửa sổ phòng khách.

Đồng Học Bàn vội nói: “Tôi đi đóng cửa ban công lại”.

Cảnh Nguyệt Hoa gật đầu một cái, dùng sức đem cửa sổ phòng khách đóng lại, áo sơ mi trắng nhất thời bị dính nước mưa. Có điểm cảm giác hơi lạnh, nàng xoay người lại đi vào phòng ngủ nhỏ.

Đồng Học Bàn bước nhanh vào phòng ngủ lớn đi hướng ban công, gió rất lớn, bất quá ban công gió là bên ngoài thổi vào, không phải đúng hướng, cũng không thổi vào bên trong phòng, trên đỉnh ban công có treo chút quần áo, có áo sơ mi, có áo phục, có đồ ngủ, có cả tất chân, móc quần áo lạch cạch lang cang phát ra từng trận tiếng vang, Đồng Học Bàn cũng không quần thưởng thức quần áo mỹ nữ Khu trưởng, nâng tay cầm lấy cửa sổ, hơi hơi dùng sức, đem khép lại.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên một tiếng, hình như là Cảnh Khu trưởng đem cửa sổ phòng nhỏ đóng lại.

Không khí nhất không có đối lưu, gió thổi ra bên ngoài ban công nhất thời yếu đi, đã có tình trạng thổi ngược lại, quần áo đột nhiên bị cuồng phong thổi lên, thổi đến lên trên cửa thủy tinh, trong nháy mắt khi Đồng Học Bàn còn chưa có đem cửa sổ hoàn toàn đóng lại, quần áo liền kẹt ở khe hở cửa sổ, một nửa bên trong một nửa bên ngoài.

Đồng Học Bàn theo bản năng vội vàng đưa tay chụp lại ở trong tay, thăm nghĩ một tiếng nguy hiểm thật, mà khi hắn định thần nhìn lại, cũng là không khỏi nét mặt đỏ lên.

Trong tay lại có thể là một cái quần lót nữ.

Thuần màu đỏ, màu sắc đỏ như lửa giống như hoa hồng đỏ vậy, mười phần nóng bỏng, không cần hỏi cũng biết khẳng định là nội y của Cảnh Nguyệt Hoa.

Tôi ngất!

Như thế nào lại như vậy! Người bay ra làm gì? Người cái này không phải cấp anh em thêm chuyện hay sao!

Đồng Học Bàn cảm giác được vải trong tay còn hơi ẩm ướt, hẳn là buổi sáng giặt xong còn chưa khô, hắn lập tức đem một đạo khe hở cửa sổ cuối cùng lưu ra khép chặt lại, thổi ra một hơi, nhưng vừa quay đầu lại lại phát hiện Cảnh Nguyệt Hoa đã từ phòng khách đi vào phòng ngủ chính, đôi mắt vạm vỡ nghiêm túc tựa như đang nhìn chăm chăm vào mặt Đồng Học Bàn, lại tựa như là đang nhìn vào cái quần lót trong tay hắn.

Đồng Học Bàn cái này gọi là xấu hổ, giống như đang cầm củ khoai lang phồng tay vậy, nhanh hướng Cảnh Nguyệt Hoa bên kia đưa qua, “Thiếu chút nữa bị gió thổi đi ra ngoài” Hắn giải thích rõ ràng, tuy rằng biết Cảnh Nguyệt Hoa khả năng sớm đã thấy được.

Cảnh Nguyệt Hoa đưa tay đem quần lót tiếp nhận đến, “Cảm ơn”.

“Không khách khí, khụ khụ”.

Không khí giống như có chút áy náy, hình ảnh này thật sự có điểm gì đó.

Cảnh Nguyệt Hoa lại không có chút nào đỏ mặt, giống như cầm trong tay chỉ là một món quần áo bình thường vậy, thực tùy ý cầm lấy quần lót vào tay, đi đến ban công một lần nữa đem nó móc lên móc đồ, không có chút có ý tứ hàm xúc gì, cũng làm cho Đồng Học Bàn có điểm ngạc nhiên.

Bất quá Đồng Học Bàn cũng rõ ràng, đến cấp bậc lãnh đạo như Cảnh Nguyệt Hoa này, bình thường có cảm xúc gì cũng sẽ không đặt ở trên mặt, cho dù đưa lên trên mặt tám phần cũng là cố ý cho người xem, cho nên đương nhiên không biết Nguyệt Hoa Khu trưởng là cái tâm tính gì, chỉ là ở trong lòng nói thầm một tiếng, dựa theo ấn tượng đầu tiên của hắn đối với Cảnh Nguyệt Hoa, mỹ nữ Khu trưởng này hẳn là loại người thực nghiêm túc thực truyền thống, thậm chí ngay cả trang điểm cũng sẽ không quá để ý, nhưng như thế nào quần áo mặc bên trong lại như vậy, quần lót màu đỏ rực? Cái này cũng quá nóng bỏng, Huyền di cũng chưa dám mặc như vậy.

Leng keng, leng keng...

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Cảnh Nguyệt Hoa sau khi móc quần áo xong liền mặt không chút thay đổi đi ra ngoài mở cửa, Đồng Học Bàn bước nhanh theo ở phía sau, ánh mắt không tự giác dừng ở trên móng cửa nàg, vừa rồi khi đóng cửa có dính chút mưa, đối diện Đồng Học Bàn là cặp móng có một chỗ bị mưa làm ướt một chút, căng thẳng dán lên trên, mơ hồ lộ ra một chút màu đỏ, như ẩn như hiện.

Là màu đỏ đậm...

Một cái quần lót màu đỏ đậm...

Đồng Học Bàn nhìn xem đều có điểm mặt nóng, trong lòng nói ngài cũng thật dám mặc.

Cửa mở ra, Cảnh Tân Khoa đi vào.

“Chị, chị hôm nay không phải nghỉ ngơi sao? Không ngủ nhiều chút à?”

“Ngủ chừng tám tiếng là được”.

“Ồ, ba mẹ gọi chị đi xuống ăn điểm tâm, đều đã làm rồi”.

“Ừm, đã biết”.

Ngay cả là đối với người nhà của mình, Cảnh Nguyệt Hoa tựa như cũng không có tươi cười, vẫn là gương mặt nghiêm túc kia, bất quá trong giọng nói so với khi cùng Đồng Học Bàn nói chuyện thì ôn hòa hơn rất nhiều.

Cảnh Tân Khoa lúc này mới nhìn thấy Đồng Học Bàn ở phía sau, hơi ngẩn ra, “Đồng Chủ nhiệm? Anh cũng ở đây?”

“Đến cùng Nguyệt Hoa Khu trưởng báo cáo một chút công tác” Đồng Học Bàn cười cùng hắn gật gật đầu, sau đó nói: “Nguyệt Hoa Khu trưởng, không quấy rầy ngài ăn cơm, tôi trở về?”

Cảnh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng ồm một tiếng, đối với Cảnh Tân Khoa nói: “Trong nhà rò khí ga, vẫn là Tiểu Đồng giúp đỡ sửa, thay chị tiền Đồng Chủ nhiệm”.

Cảnh Tân Khoa cả kinh, “Rò khí ga? Người không có việc gì chứ?”

Cảnh Nguyệt Hoa lắc lắc đầu.

Cảnh Tân Khoa lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, “Đồng Chủ nhiệm, cũng cảm ơn, tôi tiền anh”.

Dứt lời, Cảnh Tân Khoa đi theo Đồng Học Bản cùng nhau đi ra cửa, nói là đưa tiền, thật ra chính là khách khí một chút, đi ra ngoài cửa cũng chỉ ba bốn bước, ý tứ là xong rồi, ân oán hai người bọn họ cũng sẽ không dừng ở đây.

534. Chương 532: Reverse Phát Hiện Kinh Người!

Tám giờ sáng.

Bên ngoài mưa càng rơi xuống càng lớn, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên càng không thể văn hồi.

Từ nhà Cảnh Nguyệt Hoa đi ra, Đồng Học Bản trở về nhà mình, vào nhà đóng cửa lại, đem dù và túi cất đi, muốn xuống lầu ăn sớm một chút, vừa rồi còn có thể, hiện tại thời tiết này nhắm chừng muốn sớm cũng không được, Đồng Học Bản cũng không muốn bị dính mưa, kết quả là hần lưỡi biếng dựa vào cửa sổ, nhìn xem cảnh mưa, lấy điều thuốc ra hút.

Bỗng nhiên, từ trên lầu hần thấy được một bóng dáng quen thuộc từ dưới hàng hiên đi ra, che dù màu đen, mặc áo sơ mi trắng quần tây xám, đúng là mỹ nữ Khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa vừa mới thấy qua, ngoài cửa sổ mưa vẫn rộp trời như trước, Đồng Học Bản không nghĩ tới năng thời tiết này còn có thể ra khỏi cửa, nhìn qua thì giống như dưới lầu Cảnh Nguyệt Hoa một bên đi về phía xe một bên còn đang gọi điện thoại,

“Tôi lập tức đi hiện trường sự cố! Lại tăng thêm mấy chiếc xe cứu thương!”

“Bảo Đoá Cục trưởng phái người! Chặn đường lại! Đừng để cho tai nạn xe cộ lan tràn!”

“Cái gì? Liên hệ không được hần? Hần đang làm cái gì đó! Trong vòng mười phút nữa hần nếu đến không được hiện trường! Tôi sẽ làm việc với hần!”

“Lập tức đi liên hệ! Dem an toàn của nhân viên đặt ở hàng đầu! Toàn lực cứu giúp!”

Trong khu nhà văn phòng đường phố, Cảnh Nguyệt Hoa cất tiếng quát rất lớn, toàn bộ người trên lầu hầu như đều nghe được, có không ít người ghé vào cửa sổ nhìn thoáng qua, vừa thấy là Cảnh Nguyệt Hoa Cảnh Khu trưởng, mọi người cũng không có gì ngoài ý muốn, Cảnh Khu trưởng phương thức công tác vẫn đều là mạnh mẽ như vậy, rất cứng rắn, thực không nói nhân tình, điểm này người ở khu Nam Sơn công tác đều đã biết qua, hơn nữa Cảnh Khu trưởng năm đó cũng là lãnh đạo văn phòng đường phố Quang Minh, mọi người đối với tác phong công tác của nàng có hiểu biết rất sâu, Khu trưởng mặt đen đây là ngoại hiệu rất nhiều người cấp cho Nguyệt Hoa Khu trưởng.

Đồng Học Bản nghe được tiếng ồn ào dưới lầu, cũng rõ ràng là đã phát sinh tai nạn xe cộ liên hoàn, nhất là gặp thời tiết cực đoan, càng phải khẩn cấp các lãnh đạo đều hiểu rõ.

Bất quá mỹ nữ Khu trưởng thật đúng là hung, giọng đủ lớn.

Đồng Học Bản đối loại lãnh đạo phong cách cường thế này vẫn có điểm mâu thuẫn, rất không thông tình đạt lý, hần vẫn là thích loại lãnh đạo cả ngày cười tủm tỉm như Tạ Tuệ Lan, ít nhất khi ở chung áp lực sẽ nhỏ đi rất nhiều, sẽ không hơi chút liềm võ bàn tròng mắt với người, hiện tại lại gặp loại lãnh đạo chủ quản trong mắt không thể có hạt cát như Cảnh Khu trưởng, Đồng Học Bản ngẫm lại cũng có chút đau đầu, dập tàn thuốc, hần cầm lấy di động gọi cho Chủ nhiệm văn phòng đảng chính Chu Diễm Như.

“Alo, Chủ nhiệm”.

“Khu xảy ra sự cố giao thông sao?”

“Ừm, tôi cũng nghe nói, giống như bảy tám chiếc xe đụng nhau”.

“Tôi xem mưa trong thời gian ngắn cũng không dừng được, chỉ thông báo phía dưới chú ý nhiều một chút an toàn giao thông các đoạn đường trong khu vực của mình, để ngừa vạn nhất, trước tiên làm tốt công tác dự phòng”.

“Được, tôi lập tức gọi điện thoại”.

Đồng Học Bên buồng di động, vứt bỏ tạp niệm trong đầu, mưa lớn như vậy cũng không ra khỏi cửa được, nghỉ ngơi hai ngày này làm cái gì đây? Đúng rồi, REVERSE mới phát hiện năng lực còn chưa biết có ích lợi gì, vẫn nói nghiên cứu cũng không có thời gian, hôm nay để xem lại, nhất định cân nhắc ra đến tột cùng là cái gì, không thể để cho cái này cách dùng thế nào cũng không biết, vậy quá lãng phí rồi.

MENU được gọi ra, thời gian còn thừa đã có bảy phút lẻ mười giây, sau trận trước đó một lần dùng hết, tới giờ đã lại tích trữ được một ít.

Thử lại thôi!

REVERSE!

Chỉ lệnh vừa niệm, thời gian còn thừa nhất thời tí tách giảm xuống.

Còn thừa bảy phút lẻ chín giây!

Còn thừa bảy phút lẻ tám giây!

Còn thừa bảy phút lẻ bảy giây!

Đồng Học Bên lập tức nhắc lên tinh thần nhìn trái nhìn phải, trên xem xét dưới xem xét một cái, nhưng tất cả vẫn giống như trước khi thí nghiệm, REVERSE tựa như cái biến hóa gì cũng không có xảy ra.

REVERSE giải trừ!

Thời gian còn thừa đình chỉ tiêu hao!

Sờ cảm nghĩ nghĩ, Đồng Học Bên lại niệm một lần REVERSE!

Một phút.

Năm phút.

Mười phút.

Lặp lại vài lần, sự tình vẫn như trước cái gì cũng chưa phát sinh, giống như chỉ là tiêu hao thời gian còn thừa, một điểm hiệu quả cũng không có!

Đau đầu!

Cái này rốt cuộc là thế nào nhỉ?

REVERSE phiên dịch ra là ý tứ đảo ngược rút lui? BACK phản hồi cũng như vậy.

Cái này có gì khác nhau? Như thế nào mà BACK thì hiệu quả rõ ràng mà REVERSE thì lại không có?

Có ý nghĩ gì đây? Nghĩ không ra!

Thời gian còn thừa đã muốn bị thí nghiệm chỉ còn hai phút, Đồng Học Bên quyết định dừng lại, tiêu hao như vậy xuống cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là không công lãng phí thời gian còn thừa.

Còn phải nghĩ lại, rồi mới thử lại một lần.

Đồng Học Bên ghé vào cửa sổ tiếp tục hút thuốc, đầu óc bay nhanh vận chuyển, đảo ngược... rút lui... đảo ngược...

Sau một lúc lâu, Chu Diễm Như gọi điện thoại lại, “Chủ nhiệm, đã muốn người đi xuống, các ngõ giao thông cũng không có chuyện gì, xe cũng không nhiều”.

Đồng Học Bên gật gật đầu, “Vậy là tốt rồi”.

“Ngài còn có cái gì phân phó?”

Rột rột, rột rột, Đồng Học Bân bụng đột nhiên kêu kêu, đói bụng, hần liền cười nói: “Chuyện công không có, chuyện tư thật ra có chút, Chu đại tỷ, nhà chị có trứng không? Cho tôi mượn hai cái?”

Chu Diễm Như a một tiếng, “Có, ngài là...”

Đồng Học Bân cũng không cùng nàng khách khí, “Vừa rồi chuẩn bị xuống lầu ăn sáng một chút, bất quá trời mưa, tôi hiện tại bụng cũng rỗng tuếch, đang lo ăn cơm như thế nào đây, ha ha”.

“Hài, được rồi được rồi, tôi lập tức đi qua”.

“Vây cảm ơn”.

“Xem ngài khách khí, cái này còn cảm tạ cái gì”.

Không bao lâu, Chu Diễm Như mang theo bao lớn bao nhỏ đồ ăn lên lầu, Đồng Học Bân mở cửa chờ nàng, vừa thấy nàng trong tay nhiều đồ như vậy, không khỏi lộ ra một tia cười khổ, “Nhiều quá, chỉ cần hai quả trứng là đủ”.

Chu Diễm Như mặc đồ ở nhà cười ha ha nghiêng người vào nhà nói: “Tôi sợ mưa chưa có tạnh, liền đem nhiều cho ngài chút, không có việc gì, nhà của tôi còn có, chồng tôi ngày hôm qua vừa đi chợ, mua một đồng lớn đồ ăn, làm cho tôi còn mắng hần một chút, còn phát sầu nhiều như vậy như thế nào ăn hết đây, ha ha, ngài cũng đừng khách khí” Xắn tay áo lên, Chu Diễm Như nhiệt tình nói: “Tôi đi làm cho ngài chút đồ ăn sáng”.

Tiếng sấm mãnh liệt, có cả sét đánh.

Đồng Học Bân nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu nói: “Sao có thể phiền toái chị, tôi tự mình làm được”.

“Ngài không cần” Chu Diễm Như cười nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi ở nhà là một hiền thê lương mẫu, nấu cơm giặt giũ đều là chuyện của tôi, hôm nay ngài nhất định ném thử tài nấu ăn của tôi, ừm, thật ra tôi cũng chưa ăn sáng, ha ha” Nghe nàng riu ra riu rít nói, Đồng Học Bân tâm tình cũng trở nên không tệ.

“Chị cũng chưa ăn?” Đồng Học Bân sợ chồng nàng có ý tưởng, nên nói: “Vây gọi chồng chị tới ăn luôn”.

Chu Diễm Như cười lắc đầu, lập tức đi hướng phòng bếp, “Không cần phải quản hần, hần rất lười, còn đang ở nhà ngủ, cuối tuần bình thường không ăn điểm tâm”.

Năm phút đồng hồ sau, trứng chần nước sôi cùng hai chén cháo nhỏ liền bưng lên bàn.

Chu Diễm Như nấu ăn quả thật không tệ, bất quá khẩu vị có khác, nhà nàng khẩu vị có thể là hơi nặng, trứng chần nước sôi thoáng có chút đậm, nhưng hương vị cũng được.

Vừa ăn, Đồng Học Bân lại cân nhắc về chuyện REVERSE.

Rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề? Như thế nào một chút hiệu quả đều nhìn không tới?

Ừm, thế nào cũng phải có hiệu quả, nhưng chính mình còn không có phát hiện? Không chú ý tới?

Ăn xong trứng chần nước sôi, Đồng Học Bân hơi hơi vừa nhắc đầu, nhìn Chu Diễm Như đang ăn cháo hỏi, “Từ REVERSE chị biết không?”

Chu Diễm Như ngượng ngùng nói: “Tiếng Anh? Tôi không học quá, chỉ có thể nói đôi câu tiếng Nga”.

Đồng Học Bân cũng cười, lắc lắc đầu ý bảo hần không có hỏi nữa.

Bất quá lời vừa nói ra khỏi miệng, chỉ lẹm lập tức khởi động.

Còn thừa một phút năm mươi tám giây...

Còn thừa một phút năm mươi bảy giây...

Đồng Học Bân cảm giác được thời gian đang giảm nhỏ, liền lập tức muốn hủy bỏ chỉ lệnh, không để cho thời gian còn thừa còn không nhiều lắm lại lãng phí đi, nhưng mà không đợi hần mặc niệm chỉ lệnh giải trừ, sấm sét lại chấn động!

Ầm ùng!

Một tiếng sét này mười phần chói tai! Chấn đến màng tai đều run rẩy!

Chu Diễm Như hoảng sợ, Đồng Học Bàn cũng bị tiếng sấm làm cho cánh tay run lên, bộp, không cẩn thận đem một cái ly thủy tinh uống nước ở trên bàn cơm chạm rơi xuống.

Ly nước rơi xuống, xoảng một tiếng vỡ tan!

Chu Diễm Như biểu hiện ra một bộ dáng thực khẩn trương, đứng lên hỏi: “Không đâm trúng ngài chứ?”

“Không có việc gì, ha ha” Đồng Học Bàn cười cười, cúi đầu nhìn thoáng qua, xoay người đi xuống muốn đem thủy tinh thu nhặt lại, lại quên hủy đi chỉ lệnh vẫn còn đang có hiệu quả.

Một phút năm mươi giây...

Một phút bốn mươi chín giây.

Một phút bốn mươi tám giây.

Thời gian còn thừa không ngừng giảm nhỏ.

Nhưng khi Đồng Học Bàn muốn đưa tay nhẹ nhàng đem mảnh thủy tinh nhặt lên, một màn không thể tưởng tượng đã xảy ra, chỉ thấy mấy mảnh nhỏ thủy tinh lại có thể bay nhanh di động lên, ở Đồng Học Bàn tròn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú tập trung ở trước bàn tay hẩn cách đó không xa, rắc, rắc, rắc rất nhanh tụ hợp, đúng là một lần nữa ngưng tụ thành một cái ly thủy tinh đầy đủ, một chút vết thương đều không có, một chút vết rạn cũng nhìn không tới!

Ta ngất!

Đồng Học Bàn một chút liên sững sốt, sao lại thế này?

Đây là... REVERSE đã có hiệu quả??

535. Chương 533: Hiệu Quả Reverse!

Phòng khách.

Sấm sét qua đi, trong phòng lâm vào trầm tĩnh ngẩn ngui.

“Chủ nhiệm? Chủ nhiệm?”

“Hả?? Làm sao vậy?”

“Ngài đừng lấy tay, thủy tinh đâm ngài, tôi đi lấy đồ hốt”.

“...Ồ, không cần, cái ly không có việc gì”.

Chu Diễm Như đang muốn bước nhanh vào phòng bếp lấy đồ hốt mảnh thủy tinh, nghe vậy không khỏi ngẩn ra một chút, hồ nghi đi nhìn qua, lúc này mới kinh ngạc nhìn thấy Đồng Học Bàn xoay người từ dưới bàn lấy lên cái ly nước, đúng là cái vừa mới rơi trên mặt đất kia, hoàn hảo không tổn hao gì, một chút dấu vết va chạm cũng không có, giống như cái ly trước đó rơi xuống cũng không phải nó vậy, “Không vỡ? Tôi nghe thanh âm không phải nát rồi sao? Cái không phải thủy tinh?”

Đồng Học Bàn cũng không biết nên trả lời như thế nào, ho khan một tiếng, “Mua ở siêu thị, còn khá rắn chắc”.

“Là đủ rắn chắc” Chu Diễm Như hơi hồ nghi nói: “Cao như vậy rơi xuống mà còn không có chuyện, chất lượng tuyệt đối quá tốt, mà ngài có nghe tiếng nó rơi vỡ không?”

“Chất liệu cũng không giống”.

“Ồ” Chu Diễm Như cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng mà mặt ngoài tuy rằng bình tĩnh, Đồng Học Bàn trong lòng lại nhắc lên sóng to gió lớn, một giây, hai giây, ba giây, thời gian Reverse còn đang tiếp tục vận hành, Đồng Học Bàn lúc này mới phục hồi tinh

thần lại, nhanh hạ một tiếng chỉ lệnh giải trừ Reverse, thời gian còn thừa dừng lại ở tại vị trí một phút lẻ tám giây. Một màn vừa rồi đối với hắn rung động thật lớn, Đồng Học Bản thật sự không ngờ cái ly nước vốn hắn là đã vỡ tan liền cứ như vậy ở trước mắt hắn một lần nữa ngưng kết đầy đủ, cái cảm giác kia, hình như là ly thủy tinh đang rút lui thời gian, về tới trạng thái khi nó còn chưa có bị vỡ.

Là Reverse?

Rút lui là chỉ ý tứ này?

Khẳng định đúng rồi.

Đồng Học Bản hít vào một hơi thật sâu, rồi cuộc tìm được hiệu quả của Reverse. Quả nhiên là như thế, thời điểm trước kia thí nghiệm không phải Reverse không có khởi lên hiệu quả, mà là hắn không có nhận thấy được. Reverse tác dụng không phải giống như Back làm cho thời gian trên thế giới đều rút lui theo, không phải tác dụng lên tất cả mọi sự vật, mà là chỉ nhằm vào một mục tiêu được chỉ định mà sinh ra hiệu quả rút lui thời gian.

Phát hiện lớn.

Reverse rút lui thì ra là ở chỗ này.

Lúc này, Chu Diễm Như đem tay áo xắn lên một ít, bắt đầu dọn dẹp trên bàn, thực chịu khó, “Tôi đi rửa chén bát cho ngài”.

“Không cần, chị đã bận việc nửa ngày rồi”.

“Không có việc gì, tôi cũng dùng bát, cũng không thể lưu lại cho ngài rửa, ha ha”.

“Chu đại tỷ, chị nếu khách khí như vậy, lần sau tôi cũng không dám mời chị đến nhà”.

Chu Diễm Như cười ha ha nói: “Không đúng không đúng, tôi là không xem ngài là người ngoài, nói lời thật cùng ngài, ngài cùng anh của tôi khi còn trẻ bộ dạng đặc biệt giống, thấy ngài tôi đã có cảm giác thân thiết, trong lòng đã tôn trọng, cho nên, ha ha, ngài cũng đừng giành với tôi, cứ để đó cho tôi, phòng bếp cũng là địa bàn của phụ nữ chúng tôi” Xem nàng đúng là có thể nói, thật ra nghĩ cũng biết Đồng Học Bản không có khả năng bộ dạng giống với anh của nàng, huống chi là bộ dáng anh của Chu Diễm Như hai mươi năm trước, Chu Diễm Như chính mình nhắm chừng đều nhớ không được, cái này gọi là nói cho thuận miệng mà thôi.

Đồng Học Bản nghe được thực thoải mái, Chu đại tỷ lời tuy nhiều chút, nhưng người vẫn là thực tri kỷ, thực hiểu chuyện, hắn cũng thích loại cán bộ này.

Rửa qua bát, Chu Diễm Như như nhìn ra hắn có tâm sự, nhân tiện nói: “Chủ nhiệm, nhà của tôi còn quần áo chưa giặt, tôi trở về giặt quần áo? Đồ ăn này tôi để vào tủ lạnh cho ngài, một ngày hai ngày cũng hư không được, chờ ăn xong ngài thông báo tôi, tôi lại đi mua cho ngài”.

Đồng Học Bản cười nói: “Sao có thể mỗi lần đều phiền toái chị, hôm nay cảm ơn”.

Chu Diễm Như mặt mày hớn hở nói: “Tôi ở trong lòng đã xem ngài như anh của tôi, ngài, về sau cứ xem tôi như là em gái sai sử là được, không cần khách khí”.

Lấy chị là em gái?

Đại tỷ à, chị so với tôi lớn hơn mười mấy tuổi đó.

Chờ Chu Diễm Như đi rồi, Đồng Học Bản đóng cửa lại, lắc đầu cười, Chu đại tỷ này cũng thật biết kéo quan hệ, chính mình cũng phải cùng nàng học tập, chứ cứ như vậy đắc tội với người khác cũng không phải là chuyện tốt gì. Quên đi, cái này trước đặt sang một bên, Reverse mới là chính chuyện.

Hít một hơi, Đồng Học Bản đi đến phía trước bàn trà, đem một cái ly uống nước khác giơ lên, xoảng một tiếng quăng xuống đất, nhìn xem nó vỡ tan thành từng mảnh, Đồng Học Bản mặc niệm một tiếng Reverse.

Một giây...

Hai giây...

Reverse chấp hành.

Nhưng có thể là Đồng Học Bản suy nghĩ không đủ tập trung, tập niệm nhiều quá, những mảnh vỡ của cái ly cũng không có biến hóa gì, cau mày, Đồng Học Bản liền ngồi xuống, hít sâu một cái, làm cho chính mình toàn bộ tinh thần đều tập trung ở những mảnh vỡ kia, duỗi tay ra, sử dụng bàn tay bao trùm lên trên, dùng động tác này để tập trung lực chú ý cùng tinh thần, quả nhiên, mảnh nhỏ bắt đầu di động, ca, ca, ngăn ngừa một giây liền ngưng kết lại cùng nhau, một cái ly bình yên không tổn hao gì, mới tỉnh xuất hiện ở trước mắt Đồng Học Bản, Reverse lại một lần nữa có hiệu lực.

Reverse giải trừ.

Thời gian còn thừa còn có năm mươi giây.

Đem cái chén đặt lên trên bàn trà, Đồng Học Bản suy nghĩ trùng trùng day day mi tâm, Reverse tác dụng tuy rằng đã biết, nhưng vấn đề mới lại tới nữa, cái trò này có thể tạo được tác dụng gì? Lui về thời gian của vật thể? Cái này ý nghĩa không quá lớn, Back của hắn có thể đem thời gian trên thế giới đều rút lui về, đương nhiên cũng có thể rút lui tất cả vật thể, thậm chí không cần phải đi chỉ định một đám, cho nên Reverse này còn có chút gân gà, đều là có hiệu lực lên thời gian, Back hồi lui tất cả thời gian, Stop đình chỉ tất cả thời gian, nhưng Reverse thì sao? Chỉ là hồi lui thời gian một vật thể? Chênh lệch có chút lớn, cũng quá lãnh phí.

Điều ra Menu nhìn thời gian còn thừa, Đồng Học Bản nhất thời có chút đau lòng, còn năm mươi giây, tâm khổ khổ tích trữ xuống thời gian liền như vậy không còn.

Đáng giận mà.

Hắn rút ra điều thuốc hút lên, phòng khách nhất thời đầy khói.

Không nên là như thế này, dựa theo năng lượng tiêu tốn mà xem, Back một phút đồng hồ, toàn thế giới cũng tùy theo rút lui một phút đồng hồ, nhưng dùng Reverse lại chỉ là tác dụng một cái vật thể nho nhỏ? Cũng là mất thời gian một phút đồng hồ? Vậy năng lượng còn lại đều đi nơi nào? Năng lượng rút lui thế giới một giây hiển nhiên cùng năng lượng rút lui một vật một giây hoàn toàn không giống nhau, năng lượng này đi đâu? Mất không sao?

Đồng Học Bản dở khóc dở cười, đã cao hứng không không một hồi.

Anh em mỗi ngày có thể tích góp từng tí một xuống thời gian chỉ là một phút đồng hồ, chẳng lẽ chỉ có thể dùng Reverse đi khôi phục một cái ly thủy tinh?

Một cái ly bể có bao nhiêu tiền.

Anh em dùng Back cũng có thể đạt tới hiệu quả này.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Đột nhiên, Đồng Học Bản luôn luôn đang tự hỏi Reverse hơi hơi sững sốt, hắn nhớ tới một sự kiện, khi cùng Chu Diễm Như cùng nhau ăn điểm tâm, ly thủy tinh bị hắn không cẩn thận hất rơi vỡ trên mặt đất, sau khi cái ly vỡ mình né một chút, lại tạm dừng trong chốc lát, lúc này mới đưa tay đi kiểm tra, tính toán, cái ly từ khi vỡ vụn đến khi Đồng Học Bản chạm tay vào... Thời gian trong đó ước chừng năm sáu giây, nhưng Đồng Học Bản còn nhớ rõ, mình ở dưới trạng thái Reverse mở ra vươn tay ra ngay sau đó, cũng chỉ một giây đều không đến, cái ly liền một lần nữa ngưng kết khôi phục nguyên trạng, mà không phải năm sáu giây.

Phát hiện này làm cho Đồng Học Bản tinh thần hơi chấn động⁰, Reverse lãnh phí một giây cũng không chỉ là làm cho vật thể rút lui một giây? Mà là rút lui càng nhiều?

Nếu như vậy nói năng lượng bảo toàn thì có thể giải thích đại khái.

Năng lượng tác dụng có thể đem toàn thế giới đều lui về phía sau ở trên chỉ một vật thể, như vậy thời gian hồi lui của vật thể trên lý luận mà nói khẳng định sẽ vượt qua rất nhiều lần, đương nhiên, Đồng Học Bản năng lực bản thân mình căn bản là cũng không thể giải thích rõ ràng, cách nói này cũng phải đánh một cái dấu chấm hỏi, nhưng theo lẽ thường mà nói, là ví dụ như một vụn thùng xăng có thể cung cấp cho toàn bộ

ô tô trên thế giới tiến lên được bao nhiêu thước? Một thước cũng không đủ, nhưng nếu một vạn thùng xăng chỉ cung cấp một chiếc ô tô? Chạy đến báo hỏng cũng dùng không hết là cùng một đạo lý.

Đồng Học Bàn cảm thấy mình đã tìm được đột phá khẩu, lập tức bắt đầu thí nghiệm.

Hắn đi tìm cả phòng, cuối cùng từ cửa sổ phòng bếp thấy một quả lựu đỏ rực, là hắn hôm trước mua về, trên vỏ đã có chút hỏng, đen đi, từ sau khi mua về cũng đã quên ăn.

Chính là nó.

Chà xát chà xát tay, Đồng Học Bàn trịnh trọng đem quả lựu cầm lấy đến, đi đến phòng khách đặt ở trên bàn cơm, sau đó ngồi xuống, hắn hít thở một hơi, hoạt động các đốt ngón tay, định thần lại, híp mắt lấy tay đem quả lựu cầm vào tay, cọ cọ lớp vỏ hư thối của nó.

Bắt đầu đi.

Reverse.

Còn thừa bốn mươi chín giây...

Còn thừa bốn mươi tám giây...

Lớp vỏ quả lựu là ngày hôm qua đã hư, Đồng Học Bàn thầm nghĩ nhìn một cái bộ phận hư thối có thể khôi phục hay không, nếu được mà nói, vậy Reverse thời gian lui về phía sau cũng là khá nhiều, nửa ngày? Một ngày?

Nhưng mà một màn làm cho Đồng Học Bàn vạn vạn không nghĩ tới trình diễn ra.

Chỗ vỏ bị hư thối của quả lựu lại có thể biến hóa với tốc độ lấy mắt thường cũng có thể thấy được, màu đen dần dần nhạt đi, ngược lại thành một màu đỏ hồng kiêu diễm, thành một quả lựu chín tới không chút hư thối, còn không đợi Đồng Học Bàn giật mình, vỏ quả lựu không ngờ từ từ ẩm đậm xuống, biến lục, nhỏ đi, biến xanh.

Còn thừa ba mươi giây...

Còn thừa hai mươi giây...

Còn thừa mười giây...

Một khắc khi thời gian còn thừa chấm dứt tiêu hao, Reverse tự động giải trừ, lại nhìn quả lựu nguyên bản đã chín nẫu ở trong lòng bàn tay kia, lại có thể đã thành nhỏ đi một nửa, lớp vỏ xanh lè, về tới giai đoạn quả lựu còn chưa chín, lột vỏ ra xem, hạt lựu bên trong cũng chưa hề chín, lấy ra một hạt đưa lên miệng nếm thử, Đồng Học Bàn thiếu chút nữa chưa đến ê răng, nhưng trong lòng lại vui vẻ.

Cây lựu đây là rút lui một tháng? Hai tháng? Ba tháng?

Nhưng thời gian Reverse mới chỉ tiêu hao chừng năm mươi giây.

Quả nhiên Reverse rút lui là đem Back rút lui toàn bộ tập trung ở trên người một vật thể chỉ định thì thời gian rút lui vượt xa hơn so với Đồng Học Bàn tưởng tượng rất nhiều.

536. Chương 534: Chinh Đồn Kiến Trúc Không Phù Hợp!

Buổi sáng ngày hôm sau.

Mưa rền gió dữ một ngày, khi sáng sớm rồi cuộc ngừng.

Sau khi mưa không khí trở nên mới mẻ, nhiệt độ không khí lạnh lạnh, hai bên ngã tư đường một mảng nước phản xạ ánh sáng mặt trời hắt lên vàng sáng nhu hòa.

Buổi sáng Đồng Học Bàn tiếp một cuộc điện thoại của khu, chỉ biết mình hôm nay tăng ca, bắt quá lại không có oán giận gì, chậm rãi thu thập một chút, mở cửa đi ra ngoài, Đồng Học Bàn chậm rãi giẫm lên mặt đất đầy lá rụng. Thời gian còn thừa ở thời điểm mười hai giờ rạng sáng đã một lần nữa tích góp được sáu mươi giây, bắt quá Đồng Học Bàn cũng không có ý tứ thử nghiệm lại reverse, tuy nói còn chưa thể hoàn

toàn rõ ràng reverse, đối với năng lực này còn cần hiểu biết nhiều thêm, nhưng ngày hôm qua lãng phí quá nhiều, trước đem thời gian còn thừa tích góp nhiều một ít, bằng không gặp cái tình huống đột phát gì hẳn sẽ không còn chỗ tốt nào.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Lầu phụ, văn phòng.

Đồng Học Bàn phát hiện hiệu quả reverse tâm tình thật tốt, ngồi ở sau bàn công tác đốt điều thuốc, vắt chân híp mắt thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Thùng thùng, bên ngoài có người gõ cửa.

Đồng Học Bàn lên tiếng, “Mời vào”.

“Chủ nhiệm, ngài tìm tôi?” Chu Diễm Như vẻ mặt tươi cười đi vào.

Đồng Học Bàn dập tàn thuốc, “Thông báo tăng ca đều nhấn xuống hết chưa? Tôi xem người đến không nhiều lắm?”

Chu Diễm Như giải thích nói: “Buổi sáng vừa thông báo, có chút đồng chí nhà cách khá xa, khả năng còn chưa tới” Nàng xem xem đồng hồ, “Bắt quá hẳn là nhanh”.

Đồng Học Bàn gật gật đầu.

Chu Diễm Như tin tức cũng thực linh thông nói: “Chủ nhiệm, ngày hôm qua khu Nam Sơn chúng ta đường phố phía nam xảy ra sự cố giao thông, năm xe liên hoàn tông vào đuôi xe, đã chết hai người, bị thương sáu người, Nguyệt Hoa Khu trưởng cùng lãnh đạo khu sau khi xảy ra chuyện liền tiến đến hiện trường, chỉ huy cứu viện, tôi nghe nói nguyên nhân sự cố... Thời tiết cực đoan chỉ là một nguyên nhân, trực tiếp tạo thành sự cố là một kiến trúc phi pháp sườn bắc đường bị sập, lúc này mới phát sinh tông xe liên hoàn, Nguyệt Hoa Khu trưởng giống như phát ra hỏa, khu có phải là nên...”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, nhớ tới chuyện này, trên mặt hẳn cũng nghiêm nghị hẳn lên, “Chuyện này ảnh hưởng rất xấu, khu chỉ thị các văn phòng đường triển đem kiến trúc không phù hợp trong phạm vi quản hạt chỉnh đốn lại”.

Thùng thùng, tiếng đập cửa lại vang lên.

Vu Vinh Phong cùng Quách Minh Phong hai Phó Chủ nhiệm đi vào.

Chỉ chốc lát sau, Sở trưởng Bành Cương cũng gõ cửa đi vào được.

Ba người này đúng là ba viên đại tướng Cảnh hệ, lúc này xem như đến đông đủ.

“Đến vừa lúc, ta có chuyện cần nói” Đồng Học Bàn chính sắc nói: “Lãnh đạo khu chỉ thị khai triển công tác chỉnh đốn kiến trúc không phù hợp, từ văn phòng đường phố dẫn đầu, quản lý đội chấp pháp chấp hành” Nhìn về phía Chu Diễm Như, hẳn nói: “Chu Chủ nhiệm, kiến trúc không phù hợp trong phạm vi văn phòng đường phố chúng ta quản hạt tập trung ở đâu?”

Chu Diễm Như đáp: “Có một khu có vẻ nghiêm trọng, ở xã khu Liễu Hạng”.

“Liễu Hạng?” Đồng Học Bàn hồi tưởng một chút, trừ bỏ một cái tiểu khu ra, bên kia giống như có một chuổi ngõ nhỏ.

Bành Cương nhíu mày nói: “Theo tôi được biết bên kia hai năm trước đã khai triển qua công tác quản lý, nhưng quần chúng chung quanh thực không phối hợp, cùng đội chấp pháp nổi lên xung đột, sau lại cũng không làm gì được, muốn dẹp kiến trúc không phù hợp bên đó, tôi xem khó khăn không nhỏ”.

Chu Diễm Như ngược lại nói: “Bành Sở trưởng nói là một bộ phận nhỏ người không phối hợp mà thôi, đều là kiến trúc thương hộ cùng người thuê trái pháp luật, theo tôi hiểu biết, chung quanh rất nhiều cư dân đối với kiến trúc phi pháp này đã muốn tiếng oán than dậy đất, chỉ là văn phòng đường phố chúng ta nhận được thư cử báo cũng không hạ mấy chục cái, loạn móc điện, loạn dùng điện, loạn chiếm đường, mười mấy kiến trúc trái pháp luật trong ngõ nhỏ Liễu Hạng đã muốn ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống cùng an toàn nhân thân cư dân chung quanh”.

Bành Cương cau mày liếc nhìn nàng một cái, “Tôi cũng không nói để ý không trùng trị, chỉ nói phải làm từng bước”.

Đồng Học Bản nhìn hẩn, “Xương cốt có khó cũng phải cắn, như vậy đi, Vu Chủ nhiệm, Quách Chủ nhiệm, liên hôm nay đi, các người dẫn người đến ngõ nhỏ Liễu Hạng hạ thông điệp, làm tốt công tác tư tưởng cư dân cùng thương hộ chung quanh, đem vấn đề nghiêm trọng chuyển đạt ọi người, ngày quy định dỡ bỏ, Bành Sở trưởng, người quản lý đội chấp pháp hẩn là ngày mai có thể đến, anh phụ trách liên hệ một chút, hơn nữa phải làm tốt công tác trị an địa phương”.

Vu Vinh Phong cùng Quách Minh Phong không đau không ngứa đáp ứng một tiếng.

Bành Cương cũng gật gật đầu, trên biểu tình cũng không phải tích cực như vậy.

Đồng Học Bản biết ba người này là xem sắc mặt Cảnh Tân Khoa làm việc, nhưng nhiệm vụ chỉnh đốn là hiện tại mười mấy văn phòng đường phố toàn khu đều đang làm, cũng không sợ bọn họ qua loa cho xong, xảy ra vấn đề ai cũng chiếm không được tốt, đều là phải tự chịu trách nhiệm. Chờ bọn hẩn đi rồi, Đồng Học Bản gọi điện thoại cho Phó Bí thư đảng công ủy Cảnh Tân Khoa, hướng hẩn truyền đạt phương châm chính sách chỉnh đốn của khu lần này, bất quá làm cho Đồng Học Bản ngoài ý muốn là Cảnh Tân Khoa trả lời có chút ba phải cái nào cũng được, tỏ thái độ ủng hộ lần chỉnh đốn này, nhưng trên hành động thực tế lại một chút tỏ vẻ đều không có, nói vài câu liền cúp điện thoại. Lần này sự vụ chỉnh sửa dỡ bỏ thuộc loại hành chính, mà Cảnh Tân Khoa chính là chức vụ đảng công ủy, cho nên không tham dự chuyện này cũng không có gì, nhưng Đồng Học Bản vô luận đảng, chính đều là lãnh đạo, chuyện này lại chạy không được hẩn.

Cảnh Tân Khoa đây là cái thái độ gì?

Không muốn nhúng vào vũng nước đục lần này? Chuyện này có khó làm như vậy sao?

Đồng Học Bản không khỏi mặt nhăn mày nhú, đã nhận ra một tia không đúng, vì thế cầm lấy túi đi xuống lầu, điện thoại cho Chu Diễm Như nói, “Chu Chủ nhiệm, theo tôi đi xem ngõ nhỏ Liễu Hạng”.

Trên xe.

Đồng Học Bản hỏi: “Nói tình huống ngõ nhỏ Liễu Hạng một chút”.

Chu Diễm Như đang lái xe nghe vậy hơi trầm ngâm, “Bên kia hoàn cảnh thực loạn, vô luận là hoàn cảnh vệ sinh hay là cái khác, dùng bẩn loạn kém hình dung cũng không đủ, nguyên nhân chính là kiến trúc này không phù hợp, trước kia vốn cũng đã muốn chỉnh lại, nhưng đều bị cư dân địa phương trở ngại, thiếu chút nữa phát sinh xung đột quy mô lớn, sau lại lo lắng đến cảm xúc cư dân phụ cận phản đối dỡ bỏ, cường sách nói thế nào cũng dẫn đến một ít... Cho nên chuyện này để lại, mãi cho đến hiện tại”.

Đồng Học Bản ngưng mi nói: “Công tác thuyết phục không có làm thông? Chủ nhiệm Cư ủy hội làm ăn kiểu gì vậy?”

“Đều đã làm động viên, nhưng bọn hẩn không nghe, có chút lão nhân cùng nhà mình có kiến kiến trúc không phù hợp ý vào tuổi lớn, ôm cháu gái còn nhỏ ngồi ở cửa ra vào, nói muốn cưỡng bức dỡ xuống thì đem bọn họ chôn cùng, đều chơi trò vô lại, chính là không có cách”.

Đồng Học Bản nghe vậy cũng có chút đau đầu.

“Hơn nữa” Chu Diễm Như nhất chân chờ, “Tôi nghe nói Trưởng phòng Tổ chức khu chúng ta có bà con cũng ở tại nơi đó, mười mấy kiến trúc không phù hợp có hai cái đều là hẩn xây”.

Thân thích Trưởng phòng Tổ chức khu Nam Sơn Tiết Khánh Vinh?

Đồng Học Bản khi mới nhân chức chính là Tiết Trưởng phòng dẫn hẩn đi văn phòng đường phố tuyên đọc lệnh nhân chức, một người thực khéo đưa đẩy, ở thường ủy khu Nam Sơn cũng là lãnh đạo bài danh hàng đầu, uy tín rất cao, Đồng Học Bản lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, trách không được Cảnh Tân Khoa không muốn nhúng tay vào, thứ nhất là quần chúng tư tưởng công tác không dễ làm, thứ hai sợ sẽ là ngại mặt mũi Tiết Khánh Vinh.

Lần này thái độ chỉnh đốn của khu cũng không cường ngạnh, không có hợp, không có hạ văn kiện, chỉ là thông báo các cục cùng các văn phòng đường phố làm tốt công tác quản lý, hiển nhiên khu cũng là lo lắng đến vấn đề cảm xúc cư dân, để xảy ra xung đột cùng bản ngược, chữ chỉnh đốn này chính là cũng không rõ ràng, dỡ bỏ một chút kiến trúc không phù hợp vệ sinh cùng an toàn dùng điện, thêm chút phòng cháy, cái này cũng là chỉnh đốn. Nếu thái độ khu cường ngạnh, hợp, hạ phê văn, xác định địa điểm định nhiệm vụ, vậy cái gì cũng dễ nói, nhưng ở thái độ khu xu thế cũng không phải đặc biệt cường ngạnh, văn phòng đường phố bên này vốn không có “Thượng Phương Bảo Kiếm” của khu, khó tránh khỏi sẽ chịu các mặt áp lực.

Ví dụ như Tiết Khánh Vinh, nếu Tiết Trưởng phòng một cuộc điện thoại gọi đến, Đồng Học Bàn công tác bên này liền khó làm, lãnh đạo khu lên tiếng, người nói có làm hay không?

Tuy rằng Tiết Trưởng phòng đại biểu không được khu, nhưng mặt mũi Trưởng phòng Tổ chức như thế nào có thể không cấp?

Đồng Học Bàn hiện tại cũng biết sự tình không dễ xử lý, nghĩ nghĩ nói: “Đi hiện trường nhìn xem trước, thông báo dỡ bỏ cũng cứ phát xuống, cho bọn hắn chút cảnh báo, về phần chỉnh đốn như thế nào đến lúc đó nói sau, có thể dỡ thì dỡ xuống, bằng không đây là cái tai họa ngầm, sớm muộn gì cũng xart ra vấn đề”.

Chu Diễm Như gật gù đầu, tiếp tục lái xe.

...

Liễu Hạng.

Đầu ngõ nhỏ.

Xe dừng, “Chủ nhiệm, đã đến”.

Mấy ngày nay Đồng Học Bàn đã ở trong phạm vi quản hạt của mình đã đi lại thị sát qua, nhưng là cười ngửa xem hoa, từng đi ngang qua xã khu chủ phố Liễu Hạng, nhưng không có tiến vào ngõ nhỏ, xe dừng lại, một cỗ hương vị hồ lớn liền theo cửa kính xe chen vào, có vị bánh bao nhân thịt, có vị bánh quẩy chiên, còn có một ít vị thổi cống thoát nước, khói cuộn cuộn, các loại hình ảnh liền tiến nhập tầm mắt Đồng Học Bàn.

Xuống xe, Đồng Học Bàn trên mặt không dễ coi lắm, phạm vi quản hạt của mình còn có địa phương bản loạn như vậy?

Ngõ nhỏ này hầu như đã muốn bị một đám quá nhỏ lấp đầy, một nhà bán đồ ăn sáng, mặt sau là tiệm may, sau nữa còn có quán thịt nướng còn chưa có mở cửa, còn có tiệm gội đầu, tiệm cơm, cửa hàng bán quần áo bán các vật phẩm giản dị, không có một nhà nào là chính quy, thậm chí trừ bỏ cái tiệm gội đầu vài kiến trúc phi pháp có dùng gạch xây lên, còn lại đa phần đều là dùng vật liệu giản dị một cước cũng có thể đá thủng dựng nên, dây điện trên đỉnh đầu giao nhau chằng chịt, rác rưởi cùng hàng hóa tùy ý xả sang một bên, vấn đề an toàn mười phần đáng lo.

Kiến trúc này tám phần đều là mặt sau cư dân hai bên ngõ nhỏ xây lên, đều xây ở bên ngoài tường, có cái thậm chí còn đem tường thừa ra dỡ thông một ít, rậm rạp mấy chục thương hộ cùng nhau, ngõ nhỏ này nguyên bản đã không rộng nhất thời hẹp đến độ rộng chỉ có thể cho phép một chiếc ô tô thông qua, hơn nữa bên này người đi đường không ít, hoàn cảnh lại loạn, một chiếc xe nhắm chừng đều không qua được, chỉ có thể đi một ít xe máy cùng xe ba bánh.

“Quá hỗn loạn!” Đồng Học Bàn càng nhidn càng nhíu mày, “Sớm nên chỉnh đốn!”

Chu Diễm Như thở dài, “Đúng, nhiều năm thế này không xảy ra vấn đề chỉ có thể nói là may mắn, chiếu như vậy đi xuống sớm hay muộn cũng sẽ gặp chuyện không may, ôi chao, bên kia có người còn xây phòng ở? Đã rối loạn như vậy mà còn xây?”

Đuôi ngõ nhỏ đúng là lại nổi lên một nhà kiến trúc không phù hợp, đã muốn xây hơn một nửa.

Đồng Học Bàn đi nhanh qua đó, “Đi, đi xem!”

537. Chương 535: Chống Đối!

Buổi sáng.

Liều Hạng, trong ngõ nhỏ.

“Bánh bao đây, bốn đồng một cái!”

“Nhường một chút! Tránh đường!”

“Phía trước đừng chắn! Nhanh quá! Làm gì đó!”

“Một đồng tiền một đồng tiền! Hàng của bốn tiệm toàn bộ một đồng bán phá giá!”

Tiếng hò hét cùng tiếng còi xe liên tiếp, hoàn cảnh ngõ nhỏ thực loạn, hơn nữa cuối ngõ lại có một nhà đang xây dở, gạch xây chặn không ít đường, ảnh hưởng nghiêm trọng dân cư qua lại. Đồng Học Bàn cùng Chu Diễm Như từ ngõ nhỏ đi vào, chỉ thấy thi công còn tại tiếp tục, công nhân không nhiều lắm, chỉ hai người, gạch cùng cát đá một đống, tuy rằng dựa vào tường, nhưng một trận gió thổi qua cũng dấy lên bụi mù mịt.

Chỉ nghe vài bác gái đi ngang qua oán giận lên.

“Người này như thế nào lại xây phòng? Nhà ai làm vậy? Còn để cho người ta sống không?”

“Trừ bỏ Tiết Quý còn có thể là ai, nghe nói hần vừa muốn mở thêm một quán mới”.

“Hừ, hần là kiếm tiền, đường này còn đi như thế nào được? Muốn tiền đến điên rồi sao? Như thế nào cũng không có người quản?”

“Ai quản, Tiết Quý nhà bọn họ nghe nói là thân thích lãnh đạo khu, trước kia nói đẹp bao nhiêu lần rồi cũng không đẹp? Còn không phải quan lại bao che cho nhau”.

Nghe vậy, Chu Diễm Như trên mặt cũng không nhịn được, thấp giọng nói: “Tiết Quý chính là cháu họ của Tiết Trưởng phòng tử”.

“Dân chúng oán khí rất lớn” Đồng Học Bàn sắc mặt hơi hơi trầm xuống, nhìn xem kiến trúc bốn phía, bước chân nhanh chút, “Bác trai, bác gái, chậm chút”.

Lão nhân lão thái thái quay đầu nhìn qua, “Có chuyện gì?”

Đồng Học Bàn một bên đi theo bọn họ đi ra ngõ nhỏ, một bên chỉ chỉ mặt sau, “Bên này hoàn cảnh như thế nào kém như vậy?”

Cụ ông hừ một tiếng, “Xây loạn như vậy, không kém mới là lạ, tiếp qua vài năm đường cũng đi không được!”

“Bọn họ có thủ tục sao?” Đồng Học Bàn hỏi, “Giấy phép buôn bán cũng không có?”

“Tiểu tử, cậu không phải ở bên này chứ?” Lão thái thái giận dữ nói: “Cậu là không biết, cái gì thủ tục, chính cậu nhìn xem loạn thành bộ dáng kia, như thế nào có thể có, đều là chính mình tự xây phòng, có tự mình buôn bán, có cho thuê, căn bản không có giấy phép, tất cả đều là làm không”.

Đồng Học Bàn biết rõ còn cố hỏi: “Không có người tra qua sao?”

“Ai tra?” Lão thái thái bĩu môi hướng về bên kia nói: “Thấy cái phòng mới xây kia không? Đó là chúng ta chính là thân thích của một lãnh đạo, hơn nữa không chỉ cái này, Tiết Quý đã muốn ở bên cạnh xây ba cái, một cái thuê làm tiệm may, một cái mở mở quán, đã bao nhiêu năm, ai quản?” Nói tới đây, lão thái thái thấp giọng nói: “Họ Tiết nhà bọn họ chẳng những ở bên ngoài tường nhà của mình, ngay cả tường nhà người khác cũng chiếm, vẫn là chuyện mấy năm trước, sân mặt sau của hộ gia đình kia không đáp ứng, kết quả bị Tiết Quý tìm người đánh, lão nhân cùng đứa nhỏ đều bị đánh vào bệnh viện, sau lại cửa hàng vẫn là xây lên, họ Tiết kia cũng không phải thứ tốt gì”.

Đồng Học Bàn trong mắt lạnh lùng, “Còn đánh người?”

Cụ ông nói tiếp nói: “Bên này ngõ nhỏ rất nhiều kẻ vô công rồi nghề đều nghe Tiết Quý, tất cả đều là tiểu lưu manh, được rồi, không nói nữa, đi thôi bà”.

“Ài, thế đạo này”.

Hai lão nhân vừa lắc đầu vừa đi.

Chu Diễm Như nghiêng đầu đối với Đồng Học Bân nói: “Trước khi ngài đến, văn phòng đường phố chúng ta phản ánh vấn đề nhiều nhất chính là Liễu Hạng này, tháng nào cũng đều có không ít cử báo, ngài xem vài cái ngõ nhỏ kia, ra vào cùng vệ sinh tất cả đều ảnh hưởng đến ngõ, phản đối cường sách chỉ là những thương hộ này cũng một bộ phận nhỏ người có liên quan lợi ích cùng bọn họ, về phần Tiết Quý, là đứng đầu những người này, lần trước hủy bỏ thi thổ cường sách, chính là Tiết Quý dẫn người tới quây”.

Đang nói tới đây, xa xa đột nhiên truyền đến chút thanh âm ồn ào.

“Có người đến đây!”

“Là văn phòng đường phố!”

“Đến đây nhiều người như vậy? Bọn họ muốn làm gì?”

Một ít thương hộ đều nghiêm mặt đi ra.

Xa xa lại đây là Vu Vinh Phong cùng Quách Minh Phong hai Phó Chủ nhiệm văn phòng đường phố, mặt sau còn có vài người văn phòng đường phố, bí thư xã khu Liễu Hạng cùng nhân viên công tác, Bành Cương sợ gặp chuyện không may, mang theo hai cảnh sát cũng theo ở phía sau, một hàng ước chừng mười người, bước vào ngõ nhỏ.

Mấy cán bộ thương ủy phân phối đi vào các thương hộ, thông báo cường sách.

Một nhà...

Năm nhà...

Mười nhà...

Ngõ nhỏ nhất thời bùng nổ, một ít thương hộ lúc ấy liền ồn ào lên!

“Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà dõ!”

“Năm kia đã làm qua một lần! Các người không cho người ta đường sống có phải hay không?”

“Tôi nói cho các người! Đây là nhà của chúng tôi! Nếu ai dám động lão tử sẽ liều mạng với người đó! Muốn dõ trước đem tôi hủy đi!”

Bành Cương theo chân bọn họ không có giao tiếp, nghe vậy trông mắt trừng, “Kêu cái gì kêu! Đây là kiến trúc không phù hợp có biết hay không? Các người bình tĩnh có được không??”

Vu Vinh Phong lớn tiếng nói: “Loạn dây điện, loạn dùng điện, phòng cháy không hợp cách, cái này đã đối với an toàn sinh mệnh cư dân chung quanh cấu thành tổn hại, văn phòng đường phố quyết định, đối với mười sáu kiến trúc không phù hợp ở trong ngõ nhỏ Liễu Hạng thực thi dỡ bỏ, trong vòng hôm nay mọi người phải đem cá nhân vật phẩm dời đi, nếu không tạo thành tổn thất tự chịu, mọi người có nghe thấy hay không? Một đường phố của khu đã muốn bởi vì kiến trúc không phù hợp tạo thành người chết, đây là vì tốt ọi người!”

Ông chủ tiệm may nhao nhao nói: “Đường phố bên kia chết liên quan gì đến chúng tôi? Chúng tôi nơi này không có xảy ra việc gì!”

Một thương hộ nói: “Chúng tôi tổn hại ích lợi ai?? Chúng tôi đối với an toàn sinh mệnh ai cấu thành uy hiếp?? Không dỡ! Có bản lĩnh các người đem tôi chôn luôn đi!”

Lúc này, trong một nhà trệt đi ra một thanh niên hơn hai mươi tuổi, gầy gầy đen đen giống như một cây gậy vậy, hần vừa ra tới, ánh mắt liền nhìn thẳng mấy cán bộ đường phố, âm trầm lạnh lùng nói: “Đường phố khác ra mạng người đó là chuyện của bọn họ, đừng hướng trên người chúng tôi ép lên! Hôm nay tôi xem ai dám dõ!”

Lập tức có mấy tên côn đồ tóc đỏ tóc vàng từ trong nhà đi ra.

“Tiết ca”.

“Quý tử ca!”

“Ai muốn dỡ? Dỡ một cái thử xem!”

Bành Cương vừa thấy quát: “Tiết Quý! Anh còn theo tôi đùa giỡn ư?”

Tiết Quý đen gầy liếc hần một cái, “Bành Sở trưởng, tôi cũng không phải là đối với anh, thương hộ bên này vấn đề nhà ở mấy năm trước không phải đã giải quyết sao? Như thế nào lại tới nữa? Đường phố khác đã xảy ra chuyện, chúng tôi bên này cũng không có! Còn nói thương hộ chúng tôi ảnh hưởng đến an toàn sinh mệnh dân chúng ở đây? Ảnh hưởng ai? Đứng ra một cái tôi xem xem! Nhiều người như vậy phản đối cường sách văn phòng đường phố chẳng lẽ nhìn không thấy sao?”

Quách Minh Phong nói: “Thông báo dỡ bỏ đã phân ọi người, hôm nay chính là để ọi người có cái tâm lý chuẩn bị, không cần khư khư cố chấp cùng chính phủ đối nghịch”.

Tiết Quý lớn tiếng nói: “Chính phủ các người đây là ở đoạn đường lui dân chúng chúng tôi!” Nói xong, từ trong tay ông chủ tiệm may cầm từ thông báo dỡ bỏ kia, xoát xoát xé nát, ném xuống đất!

Mười mấy người phía hần vừa thấy, cũng đều đem thông báo xé nát!

Xa xa Đồng Học Bân sắc mặt đột nhiên lạnh xuống.

538. Chương 536: Chận Cửa Văn Phòng Đường Phố!

Buổi sáng.

Văn phòng đường phố Quang Minh, phòng họp nhỏ.

Từ ngõ nhỏ Liễu Hạng trở về, Đồng Học Bân liền mời họp các Chủ nhiệm công hội, cùng người phụ trách đảng chính cơ sở toàn bộ tham dự.

Đồng Học Bân uống ngụm nước trà, “Nói tình huống của mọi người đi”.

Vu Vinh Phong tư cách già nhất, liền nói trước: “Công tác rất khó triển khai, đều là một đám lưu manh, cứng mềm không ăn”.

“Cường sách thông báo đã muốn phát xuống” Quách Minh Phong cổ họng có chút khàn khàn, vừa rồi là hần kêu lớn nhất, “Thương hộ trái pháp luật công tác tuyên truyền căn bản làm không thông, chiều cái dạng này mà xem, muốn cường sách cũng rất khó, Tiết Quý kia là đầu gấu có tiếng ở đại phương, có hần tụ tập một đám vô công rồi nghề đi đầu kích động, liền càng không có cách nào thực hiện công tác” Thương hộ địa phương là thái độ cá chết không sợ nước sôi cũng đem đám người Quách Minh Phong làm ra một bụng cơn tức.

Nghe xong bọn họ báo cáo, Đồng Học Bân nói: “Vừa rồi tôi cùng Chu Chủ nhiệm cũng đi quanh Liễu Hạng ngõ nhỏ xem một chút” Hần nhìn về phía Chu Diễm Như.

Chu Diễm Như nhân tiện nói: “Đối với kiến trúc không phù hợp này, cư dân chung quanh ý kiến thật lớn, phản ánh nhiều nhất chính là vấn đề vệ sinh cùng vấn đề giao thông, có đôi khi đầu đường ngõ nhỏ bị kẹt kín, bọn họ về nhà thường thường phải đi vòng một đoạn đường rất lớn, các tiệm cơm kinh doanh trái phép cũng ảnh hưởng nghiêm trọng hoàn cảnh vệ sinh, rác rưởi tùy ý đổ loạn, tôi cùng Đồng Chủ nhiệm còn cố ý vào một chỗ, đứng ở tường viện có thể ngửi thấy mùi vị hôi thối, có chút sân cũng khói đặc cuộn cuộn, đã muốn đến bước không có cách nào ở được, một ít cư dân đều đem phòng ở cho thuê đi ra ngoài, hay là dọn đến nơi khác”.

Mọi người mặt sắc đều ngưng trọng lên.

“Vấn đề thực nghiêm trọng” Đồng Học Bân gõ gõ bàn, “Vấn đề ngõ nhỏ Liễu Hạng phải giải quyết, ai có biện pháp gì, mời nói”.

Không có người lên tiếng.

Vương Ngọc Linh ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, cúi đầu nhìn chăm chăm đồng hồ mình mới mua, hai ngày này nàng không có đi muộn về sớm, bất quá đối với công tác văn phòng đường phố nàng vẫn là trầm mặc giống như trước kia, rất ít phát biểu ý kiến gì, một chút tâm tiến tới cũng không có.

Chủ nhiệm chủ quản đại sảnh phục vụ hành chính Mạnh Sâm Quốc bởi vì sự tình xử lý Vương Ngọc Linh cùng dân chúng tranh cãi chọc Đồng Học Bàn bất mãn, lần này tựa như là cố ý muốn biểu hiện, Mạnh Sâm Quốc nói trước: “Nếu thông báo cường sách đã đưa xuống, vậy không cần quản đến bọn họ, thời điểm ban đêm lặng lẽ đem kiến trúc không phù hợp dỡ xuống trước?”

Vu Vinh Phong có khả năng cùng hần quan hệ không quá tốt, liếc nhìn hần một cái, “Cái này không được”.

Bành Cương cũng gật gật đầu, “Thời điểm chúng tôi đi, nghe thấy rất nhiều thương hộ đều tỏ vẻ buổi tối sẽ ở tại kiến trúc không phù hợp, hơn nữa buổi sáng nếu đã cảnh báo bọn họ, đám người này khẳng định sẽ có phòng bị, cho dù nửa đêm sợ cũng không có biện pháp, lại có thể đem tình thế làm lớn lên”.

Mọi người người một lời tôi một lời, cuối cùng cũng không thương lượng ra cái kết quả gì.

Hiện tại xem ra, đừng nói là cường sách, chính là chỉnh sửa một chút thương hộ này cũng sẽ không đáp ứng.

Cuối cùng, Đồng Học Bàn kịch một tiếng bùng chén trà, thấy bọn họ đều nhìn về phía chính mình, lên tiếng: “Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nữa cũng chỉ là suy kiệt, trước kia văn phòng đường phố chúng ta ngã tra qua kiến trúc phi pháp này, nhưng không có thành, lần này lại áp dụng khó khăn khẳng định sẽ so với trước kia còn muốn lớn hơn. Nhưng mặc kệ có bao nhiêu khó, công tác khu giao cho chúng ta phải hoàn thành, chúng ta sẽ phụ trách đối với dân chúng, mà không phải với bộ phận nhỏ thương hộ trái pháp luật, ừm, người kêu Tiết Quý này là đầu lĩnh cổ động quần chúng? Người này xem ra là mấu chốt, Bành Sở trưởng, cơ sở có án của hần hay không?”

Bành Cương sững sốt, “Hình như có...”

Đồng Học Bàn nói: “Tôi nghe nói hần đánh qua cư dân phụ cận?”

Bành Cương gật gật đầu, không nhiều lời.

“Trước đem hần không chế đã!” Đồng Học Bàn vỗ bàn, “Mang về cơ sở thẩm thẩm!”

Cầm tắc trước cầm vương, đem này thứ này bắt đến trước, công tác mặt sau cũng có thể chậm rãi phát triển, giết gà dọa khỉ, Đồng Học Bàn hy vọng có thể cho các thương hộ này một cái tác dụng kinh sợ. Về phần Trưởng phòng Tổ chức Tiết Khánh Vinh bên kia, Tiết Quý chỉ là bà con của hần, quan hệ không nhất định có bao nhiêu gần, huống hồ văn phòng đường phố bên này cũng không tính cấp giữ Tiết Quý bao lâu, một ngày là đủ rồi, chờ sự tình cường sách giải quyết lại thả hần ra, này cũng là cho Tiết Khánh Vinh mặt mũi.

Tan họp.

Trở về văn phòng của mình, Đồng Học Bàn tâm tình thực tệ, buổi sáng một màn nhìn thấy vẫn ở trong đầu, ngõ nhỏ bấn loạn, dân chúng kêu khổ, chửi đồng lên nói quan lại bao che cho nhau, cái này đó làm cho Đồng Học Bàn cảm giác áp lực đầu vai càng ngày càng nặng, hần vẫn đều là muốn vì dân chúng làm chút chuyện, nếu chính mình hiện tại đã ngồi ở vị trí này, Đồng Học Bàn vẫn cần phải ủng hộ quyền lợi của đại đa số dân chúng, hần đã muốn hạ quyết tâm phải diệt trừ khối u ác tính ngõ nhỏ Liễu Hạng này, để bọn họ ở lâu thêm một ngày đều là đối với dân chúng chung quanh không chịu trách nhiệm!

Giữa trưa ăn cơm xong, Đồng Học Bàn liền chú ý hành động ở cơ sở, dựa theo chỉ thị của hần, hành động lần này chẳng những phải nhanh, còn phải chú ý hạ thấp, có thể không cùng thương hộ phi pháp này khởi xung đột là tốt nhất, lặng lẽ đem người đưa về, tốt nhất là ở ngoài ngõ nhỏ Liễu Hạng.

Buổi chiều, điện thoại trên bàn Đồng Học Bàn vang lên.

“Alo”.

“Đồng Chủ nhiệm, tôi Bành Cương”.

“Tiến hành thế nào?”

“Nhân đã bắt, ở một tiệm cơm, không có người nhìn thấy” Bành Cương đầu kia thanh âm thực ồn ào, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng mắng Tiết Quý, “Chúng tôi lập tức về cơ sở”.

Đồng Học Bản nói: “Làm tốt lắm”.

Chỉ cần Tiết Quý bị câu lưu, sự tình ngõ nhỏ Liễu Hạng là dễ xử lý hơn.

Đồng Học Bản tùy tiện từ trên bàn lấy xuống một quyển vở, cầm lấy bút viết đại khái một chút kế hoạch phương án cường sách, chuyện Tiết Quý bị bắt hẳn là lập tức có thể ở ngõ nhỏ Liễu Hạng truyền ra, Đồng Học Bản biết chỉ là câu lưu hai mươi bốn giờ, nhưng các thương hộ này lại không biết, hẳn chuẩn bị buông một quả lưu đạn khói Tiết Quý phạm vào đại sự xuống, hù dọa bọn họ, làm cho bọn họ rõ ràng đi theo Tiết Quý cùng chính phủ đối nghịch là không có gì tốt, sau đó sáng mai mạnh mẽ trước đem ba kiến trúc phi pháp của Tiết Quý thực thi dỡ bỏ, lại mượn cái này xử lý các kiến trúc không phù hợp khác.

Ừm, hẳn là không sai biệt lắm .

Đồng Học Bản đem bút viết xong, liền chuẩn bị tìm người đi làm.

Nhưng này khi, một cuộc điện thoại lại đảo loạn bố cục của hắn.

Là Sở trưởng cơ sở Bành Cương gọi tới, hắn cười khổ nói: “Đồng Chủ nhiệm, vừa rồi lãnh đạo phân cục công an khu gọi điện thoại cho tôi, mắng tôi chuyện bé xé ra to, ý tứ là để cho chúng tôi thả người”.

Đồng Học Bản mặt sắc biến đổi, “Tiết Quý đâu?”

“...Thả rồi”.

“Thả? Ai cho anh thả người!”

“Mặt trên thái độ rất cứng rắn, chúng tôi bên này thật sự...”

Bành Cương điện thoại ý tứ chính là đang nói, không phải tôi không phối hợp công tác, thật sự là mặt trên áp lực quá lớn, tôi đỡ không được. Nhưng thực tế Bành Cương không phải không thể đỡ, mà là không muốn đỡ, chính đồn kiến trúc không phù hợp là chỉ thị của khu, cơ sở bọn họ phối hợp như thế nào đều được, nhưng hiện tại bắt Tiết Quý, phân cục công an khu mặt trên lại biểu hiện ra bất mãn rất lớn, trước tiên liền gọi điện thoại, nói cách khác Tiết Trưởng phòng Tổ chức có khả năng tham gia chuyện này, cho nên Bành Cương đương nhiên không muốn thay Đồng Học Bản đỡ áp lực, quan hệ hai người bọn họ còn chưa tới bước này. Hơn nữa đối với cơ sở đường phố mà nói, quản lý ngang độ mạnh yếu rất nhỏ, Bành Cương tuy rằng có danh hiệu ủy viên đảng công ủy, nhưng cơ sở xét đến cùng cũng là phối hợp công tác văn phòng đường phố, ngành chủ quản cơ sở bọn họ là phân cục công an khu, cho nên Bành Cương cũng không có biện pháp không nghe lãnh đạo phân cục phân phó, phân cục công an khu đối với cơ sở quản lý dọc độ mạnh yếu so với văn phòng đường phố thì lớn hơn nhiều.

Ngắt điện thoại, Đồng Học Bản lập tức trầm mặt, Tiết Khánh Vinh nhúng tay?

Hắn vốn tưởng rằng Tiết Trưởng phòng sẽ không quá quản việc này, thân thích cũng chia chường thân sợ, nếu con Tiết Khánh Vinh còn không nói, ai cũng cấp chút mặt mũi, nhưng một cái bà con, một bà con tiểu lưu manh vô lại, cái này người cũng quản? Nếu Tiết Quý chuyện gì cũng chưa làm còn được, hẳn cùng ngõ nhỏ Liễu Hạng chẳng những thanh danh thực thối, tri pháp phạm pháp, còn đi đầu cùng văn phòng đường phố đối nghịch, dưới tình huống này người cũng muốn bảo hộ thân thích chính mình?

Còn tìm lãnh đạo phân cục công an gây áp lực cho cơ sở để cho chúng tôi thả người?

Hiện tại thả người! Công tác chính đồn kiến trúc không phù hợp của chúng tôi còn muốn làm như thế nào? Nhúng tay loạn! Người đây là thêm phiền cho chúng tôi! Đây là trợ Trụ vi người!

Nhưng cảm tức thì cảm tức, Đồng Học Bản cũng không thể không cho Tiết Trưởng phòng mặt mũi, tình cảnh hiện tại của hắn có vẻ khó xử, vừa nhận chức vốn không có làm tốt quan hệ cùng bí thư khu ủy cùng Khu trưởng, cho nên hiện tại cũng không muốn sẽ đem Tiết Khánh Vinh lãnh đạo chủ quản tổ chức nhân sự khu này đắc tội, bằng không hẳn cũng không biết vị trí mình còn có ngôi ổn hay không, huống chi cơ sở bên kia như gần như xa, Đồng Học Bản cũng không khả năng chỉ huy bọn họ lại bắt người một lần nữa.

Năm phút...

Mười phút...

Nửa giờ...

Đang lúc Đồng Học Bân tập trong suy nghĩ đổi cái thủ đoạn thích đáng như thế nào giải quyết sự tình ngộ nhỏ Liễu Hạng, Chu Diễm Như đi tới gõ cửa văn phòng hân.

“Chủ nhiệm! Đã xảy ra chuyện!”

“Chuyện gì?”

Chu Diễm Như thở một hơi, chỉ chỉ xuống phía dưới, “Rất nhiều cư dân cùng thương hộ ngộ nhỏ Liễu Hạng mang theo người đến làm loạn, đem cửa văn phòng đường phố ngăn chặn lại!”

Đồng Học Bân phát hỏa, “Đi xem!”

Đi ra cửa, ở ngoài hành lang nhất thời truyền đến tiếng la hét.

Đi đến cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy ước chừng có hai ba mươi người đem cửa lớn khẩu cấp vây quanh, chặt như nêm cối, cư dân đến làm việc đều vào không được, tái nhìn kỹ những người tới, đúng là thương hộ trái pháp luật cùng với những người có liên quan lợi ích buổi sáng vừa thấy qua, phía trước nhất là đám thanh niên tóc xanh tóc đỏ cùng Tiết Quý quan hệ không tệ, nhưng không thấy bóng dáng Tiết Quý.

“Lập tức hủy bỏ thông báo cường sách!”

“Các người nếu dám dõ! Tôi trước đem văn phòng đường phố của các người hủy đi! Các người tin hay không??”

“Đều đem cửa ngăn chặn! Không cho chúng tôi qua! Chúng tôi cũng không cho các người qua! Ai sợ ai!”

Hai mươi mấy người đều kêu gào, khí diễm thực hung!

Con mẹ nó!

Đồng Học Bân không cần xem cũng biết cái này khẳng định là Tiết Quý khuyến khích người, hân nắm tay đột nhiên xiết lại, giử cho người Tiết Quý, mới từ cơ sở đi ra đã tìm người đến trả thù văn phòng đường phố? Đây là muốn cho tao cái hạ mã ư sao?

Ngăn cửa cơ quan nhà nước? Mà còn nghiệm cùng chính phủ đối nghịch có phải hay không? Có Tiết Trưởng phòng che chở ày!

Mày thật sự là không sợ ai sao?

539. Chương 537: Tôi Xem Ai Dám Ngăn Cản!

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Trong đại viện cãi nhau, loạn thành một đoàn.

“Gọi lãnh đạo các người đi ra!”

“Hôm nay không bỏ thông báo dỡ bỏ! Chúng tôi sẽ không đi đâu cả!”

“Còn dám bắt Tiết ca? Bắt dân chúng chúng tôi? Các người thật quá đáng!”

“Chớ quên là ai cung cấp các người ăn uống! Là từ thuế dân chúng chúng tôi!”

Vài tên côn đồ tóc vàng tóc đỏ đi đầu nói nhao nhao, thương hộ chung quanh cũng đồng tình hò hét.

Vu Vinh Phong cùng Quách Minh Phong hai Phó Chủ nhiệm đã muốn đi xuống lầu đối với quần chúng chân cửa tiến hành khuyên bảo, để cho bọn họ không cần tri pháp phạm pháp, nơi này là cơ quan làm việc quốc gia, chậm trễ công tác của văn phòng đường phố là muốn phải chịu trách nhiệm pháp luật, nhưng những người này căn bản không nghe, rõ ràng là tới gây chuyện, còn chỉ vào công lâu văn phòng đường phố la hét. Vu Vinh Phong hai người đều có chút đau đầu, nếu để bọn họ như vậy làm loạn như vậy, ảnh hưởng liền rất không tốt, hơn nữa đánh cũng đánh không được mắng cũng mắng không được, vạn nhất phát sinh xung

đột, không hay ho tuyệt đối là văn phòng đường phố, pháp không trách chúng, nhiều người như vậy cũng bắt không được.

Đồng Học Bàn áp lửa giận nói: “Gọi điện thoại cho Bành Sở trưởng lại đây!”

“Tôi lập tức gọi” Chu Diêm Như liền lấy điện thoại ra.

Đồng Học Bàn không xuống lầu, mà là quay người trở về văn phòng mình, hắn cảm thấy cũng cần cùng Tiết Khánh Vinh câu thông một chút, hắn hiện giờ còn không biết Tiết Trưởng phòng ở trên chuyện này là thái độ gì, cháu họ người làm loạn, chúng tôi bắt người, người lại làm cho chúng tôi thả? Được, mặt mũi này tôi cho, nhưng cháu họ người hiện tại tìm người vậy văn phòng đường phố chúng tôi, cái này có ý tứ gì? Tôi ạt mũi nhưng người lại không cho tôi mặt mũi!?

Đồng Học Bàn đem điện thoại gọi tới phòng Tổ chức khu ủy.

“Alo, tôi văn phòng đường phố Quang Minh Đồng Học Bàn, tôi tìm Tiết Trưởng phòng một chút”.

“...Tiết Trưởng phòng hôm nay nghỉ”.

“Ô, vậy cảm ơn”.

Chuyển qua gọi di động của Tiết Khánh Vinh, Đồng Học Bàn bấm số, títtítít, títtítít điện thoại là thông, nhưng chuông reo nửa ngày cũng không có người tiếp.

Không tiếp điện thoại tôi??

Đồng Học Bàn một chút liền rõ ràng, lão hồ li này là đang tránh né? Là ở tị hiềm?

Gọi điện thoại bảo thả người cũng không phải bản thân Tiết Khánh Vinh, mà là lãnh đạo phân cục công an khu, hiện tại ngăn chặn cửa văn phòng đường phố. Người cũng không có bóng dáng Tiết Quý, tuy rằng người sáng suốt vừa thấy đã biết là chuyện gì, nhưng trên thực tế lại không thể nói ra. Tiết Khánh Vinh đây là cố ý tránh né quan hệ thân thích cùng Tiết Quý? Ở sau lưng giúp đỡ lại không lộ mặt, không biểu hiện, không muốn bị người ta nói?

Người có ý tứ gì đây?

Chúng tôi bắt cháu họ người, người lập tức liền ra tay ngăn trở! Hiện tại người cháu người tìm người làm loạn! Người cũng không để ý không hỏi? Người muốn làm gì? Xem văn phòng đường phố chúng tôi dễ khi dễ hay sao? Reng reng reng, di động vang, là dây số không biết.

Đồng Học Bàn thở ra một hơi rồi tiếp máy, “Alo, ai đấy?”

“Tôi Cảnh Nguyệt Hoa!” Tiếng nói nặng nề đè ép ra.

“Ô, Nguyệt Hoa Khu trưởng ngài khỏe” Đồng Học Bàn cảm xúc tức giận nhất thời thu lại.

Cảnh Nguyệt Hoa trong giọng nói lộ ra một cỗ bất mãn cùng uy nghiêm, thanh âm rất lớn, “Văn phòng đường phố Quang Minh các người làm cái trò gì vậy? Làm cho dân chúng chặn cửa?”

Đồng Học Bàn giải thích nói: “Là như thế này, chúng tôi...”

“Không cần theo tôi giải thích!” Cảnh Nguyệt Hoa thanh âm lạnh lùng nói: “Trong vòng một giờ lập tức xử lý tốt cho tôi!”

Tít tít tít, điện thoại đầu kia đã cắt đứt!

Đồng Học Bàn đem điện thoại đặt lên trên bàn, day day trán, cơn tức càng ngày càng khổng chế không được. Hiện tại đã náo loạn đến lãnh đạo khu đều biết, cái đám người này!

Bên ngoài tiếng kêu gào vẫn còn đang tiếp tục, thanh âm cực lớn ngay cả Đồng Học Bàn đóng cửa sổ văn phòng cũng có thể nghe thấy được, nhưng đang lúc hắn muốn xuống lầu tự mình xử lý, tiếng la hét phía dưới bỗng nhiên bị kiềm hãm, Đồng Học Bàn mặt nhẵn mày nhíu, đi ra ngoài đứng ở cửa sổ nhìn thoáng qua.

“Hôm nay tới đây thôi! Chúng ta trở về đi!”

“Sự tình cường sách còn chưa có cấp cho chúng tôi một câu trả lời đó!”

“Cái đó không nóng nảy, thách bọn họ cũng không dám”.

Một tên côn đồ tóc vàng giống như tiếp một cuộc điện thoại sau đó mà bắt đầu động viên mọi người đi trở về.

Đồng Học Bản biết, Tiết Khánh Vinh hẳn là không biết Tiết Quý tìm người làm loạn tới văn phòng đường phố, hiện tại tám phần nghe được tin tức, cho nên gọi điện thoại cho Tiết Quý, chuyện bên này đã muốn kinh động Khu trưởng, ngay cả khi Tiết Quý không có trực tiếp tham dự, nhưng nếu nháo lớn mà nói Tiết Khánh Vinh trên mặt cũng không đẹp mặt, chống lại cường sách coi như là mâu thuẫn ở trong phạm vi nhất định, nhưng đi đầu vây quanh văn phòng đường phố, cái này qua, cho dù Tiết Quý không biết tốt xấu, Tiết Khánh Vinh hẳn là cũng sẽ không cho phép hắn làm loạn như vậy.

Nhưng ở Đồng Học Bản thấy, Tiết Khánh Vinh thái độ rất hàm hồ, người cháu họ tự xây kiến trúc không phù hợp cho thuê kiếm tiền, cái này căn bản chính là trái pháp luật, người thân là Trưởng phòng Tổ chức thể mà lại mặc kệ không hỏi?

Nói trở lại vẫn là khu chính đồn độ mạnh yếu không đủ cứng rắn! Nếu khu thực hạ mệnh lệnh cứng rắn dẹp đi tất cả kiến trúc không phù hợp, Tiết Khánh Vinh kia khẳng định sẽ không nhúng tay, thậm chí còn có khả năng sẽ chủ động bảo Tiết Quý thu tay lại.

Nhưng hiện tại thì sao?

Thái độ khu không rõ ràng, văn phòng đường phố giọng điệu cũng sẽ không thể cứng rắn, Đồng Học Bản cũng không thể mặc kệ cảm giác của mọi người!

Họp!

Mười phút sau, phòng họp nhỏ.

Chu Diễm Như báo cáo: “Chủ nhiệm, mọi người làm loạn đã đi rồi”.

Bành Cương đề nghị: “Tôi xem dân chúng cảm xúc đều thực kích động, chuyện này có phải hoãn lại hay không?”

“Dân chúng?” Đồng Học Bản trầm giọng nói: “Dân chúng này cũng không phải là tùy tiện dùng, tôi nói rồi, chức trách văn phòng đường phố chúng ta chính là phục vụ cho dân chúng, nhưng không phải loại người biết pháp phạm pháp kháng pháp như bọn họ! Vừa mới Nguyệt Hoa Khu trưởng điện thoại cho tôi, phê bình văn phòng đường phố chúng ta, chuyện này phải mau chóng giải quyết, không thể lưu lại hậu hoạn, Bành Sở trưởng, sáng mai anh liên hệ đội chấp pháp, dẫn người đến ngõ nhỏ Liễu Hạng, chuẩn bị thực thi cưỡng chế, những người khác sáng mai theo tôi đi ngõ nhỏ Liễu Hạng làm tư tưởng công tác cho bọn họ!”

Nguyệt Hoa Khu trưởng điện thoại?

Bành Cương cùng Vu Vinh Phong Quách Minh Phong liếc mắt nhìn nhau một cái, liền đều bảo trì trầm mặc, không có phản đối nữa.

Dĩ thì dĩ dĩ, chỉ cần đừng gặp chuyện không may là được.

Tiết Khánh Vinh cùng bí thư khu ủy Vương An Thạch đi rất gần, cùng Cảnh Nguyệt Hoa không phải một phe phái, cho nên theo trận doanh mà nói, cán bộ tự một mạch Cảnh Tân Khoa tự nhiên là hướng về Cảnh Nguyệt Hoa Khu trưởng, bất quá vì diệu là Tiết Khánh Vinh cùng Nguyệt Hoa Khu trưởng tựa như cho tới nay cũng không có mâu thuẫn gì quá lớn, cho nên đám người Bành Cương cũng không nghĩ đến đắc tội Tiết Khánh Vinh đại quan nắm phòng Tổ chức khảo sát nhân sự này. Bọn họ nghĩ rất đơn giản, có thể không đắc tội với người sẽ không đắc tội, dù sao là Đồng Học Bản hạ chỉ thị, thật muốn xảy ra chuyện cũng có Đồng Học Bản đỡ ở phía trước.

Mà Đồng Học Bản thì sao?

Hắn nghĩ càng đơn giản, Tiết Quý dám thương hộ trái pháp luật này đã muốn đem hắn chọc giận, các người không nhường tôi sao?

Được!

Tôi cũng con mẹ nó việc gì phải nhường các người!

Anh em sẽ hủy đó! Tôi cũng xem ai dám ngăn cản!

540. Chương 538: Đồng Học Bàn Quyết Đoán!

Đầu ngõ nhỏ Liễu Hạng.

Sáng sớm, Đồng Học Bàn liền dẫn theo người văn phòng đường phố khí thế hung hung lại đây.

Chiếc Passat màu đen hướng đầu ngõ nhỏ dừng lại, Đồng Học Bàn Chu Diễm Như cùng vài Chủ nhiệm phòng làm việc đường phố đi xuống, theo sát sau đó trên xe Kim Bôi màu trắng cũng xuống vài khoa viên cán sự văn phòng đường phố phụ trách làm công tác tư tưởng, mặt sau đi theo hai xe cảnh sát cơ sở Quang Minh, sợ phát sinh tình trạng đột phát gì đó, lúc này Bành Cương dẫn theo ba dân cảnh, bất quá lại không mang theo súng, loại này tranh cãi cưỡng chế cư dân này cho dù huyền tái lớn cũng là không cho phép nổ súng. Cuối cùng, mấy đồng chí đội chấp pháp thành phố khu Nam Sơn cũng lái một chiếc chấp pháp cùng một chiếc xe nâng theo lại đây.

Rầm rầm rầm, rầm rầm rầm, xe nâng tiếng vang kinh động cư dân ngõ nhỏ.

“Là thành phố!”

“Mọi người đều đi ra! Xe nâng đến đây!”

“Văn phòng đường phố muốn cưỡng chế! Mau gọi người! Gọi người đến! Theo chân bọn họ liều mạng!”

“Ngăn chặn bọn họ! Đừng để cho bọn họ tiến vào!”

Tiếng chén bát vỡ vang lên dứt quãng, trong chật chội rất nhiều chén bát đều bị đánh vỡ.

Làm cho Đồng Học Bàn trầm mặt là, ngày hôm qua đã đối với bọn họ cảnh cáo, hôm nay đám người này lại có thể vẫn buôn bán, đã bày hàng kín ra, một mảng chương khí mù mịt, thậm chí ở cuối ngõ nhỏ cái kiến trúc không phù hợp mà Tiết Quý mới kiểm người xây lên vẫn đang tiếp tục thi công, hai công nhân giống nhau không có thấy đám người Đồng Học Bàn vậy, nên xây gạch thì xây gạch, nên xúc cát thì xúc cát, chỉ chú ý xây dựng, hoàn toàn không có đem người của văn phòng đường phố cùng thành phố là chuyện gì, Tiết Quý cùng vài tên côn đồ tóc vàng tóc đỏ cũng đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn đối diện.

Quá kiêu ngạo đi?

Đồng Học Bàn lập tức nghiêng đầu nói: “Mọi người đi xuống, đến các cửa hàng các hộ phi pháp làm công tác tư tưởng cho bọn họ, nói ọi người, đây là tối hậu thư!”

Vài khoa viên cán sự đi trước, đám người Vu Vinh Phong Quách Minh Phong cùng Mạnh Sâm Quốc cũng không ngoại lệ.

Đồng Học Bàn nhìn về phía Bành Cương, “Bành Sở trưởng, cho vài dân cảnh cũng đi theo, đừng để xảy ra chuyện”.

“Tôi rõ ràng” Bành Cương thấp giọng cùng ba người mặc cảnh phục phía sau nói một tiếng, ba người liền bước nhanh vào ngõ nhỏ.

Đội chấp pháp thành phố mọi người không hề động, lần này toàn bộ khu Nam Sơn đều đang làm công tác chỉnh đốn kiến trúc không phù hợp, đội chấp pháp hầu như bị vét sạch, nhân thủ phi thường thiếu, bọn họ đi lần này cũng không có lãnh đạo tới, người phụ trách dẫn đội đều chỉ là một Lôi Chủ nhiệm khoa viên, dựa theo chỉ thị thị khu cùng thành phố, lần chỉnh đốn này là các văn phòng đường phố dẫn đầu, bọn họ chỉ là phụ trách công tác hiệp trợ, nghe lệnh làm mà thôi, cho nên đứng ở bên ngoài chưa tiến vào.

Đang lúc Chu Diễm Như muốn cùng Vương Ngọc Linh cũng cùng nhau đi xuống làm công tác, Đồng Học Bàn lại gọi Vương Ngọc Linh lại, “Vương Chủ nhiệm không cần đi”.

Chu Diễm Như vừa thấy, liền tự mình vào ngõ nhỏ.

Vương Ngọc Linh cũng không muốn cùng các thương hộ không phân rõ phải trái này động miệng lưỡi, nghe vậy cười, nhưng vẫn là nói một câu, “Chủ nhiệm tôi làm gì sao?”

Đồng Học Bàn khoát tay, “Cô lưu lại, thương hộ này cảm xúc thực kích động, đừng ra nguy hiểm”.

Vương Ngọc Linh ừm một tiếng lui về phía sau vài bước tới phía sau Đồng Học Bàn.

Các Chủ nhiệm đều đi xuống, chỉ có Vương Ngọc Linh không đi, nhìn qua Đồng Học Bàn có điểm bất công, nhưng thực tế tất cả mọi người văn phòng đường phố rõ ràng, nếu thay đổi bọn họ làm lãnh đạo, cũng sẽ không để cho Vương Ngọc Linh đi, thứ nhất là vì an toàn của nàng, bọn họ nhận thức chú Vương Ngọc Linh là ai nhưng đám thương hộ đỏ mắt này cũng không nhận thức, xảy ra chuyện gì cũng không thể ăn nói cùng bí thư khu ủy, thứ hai cũng là chính yếu một chút, Vương Ngọc Linh tính tình đại tiểu thư quá nặng, hiện tại văn phòng đường phố trừ bỏ Đồng Học Bàn tựa như có thể ngăn chặn nàng một ít ra, thì ai đều không được, để cho nàng cùng thương hộ nổi lên xung đột, trời mới biết Vương Ngọc Linh có thể mắng chửi người hay không, nếu là đem quần chúng cảm xúc châm ngòi, vậy cũng không có cách nào xong việc.

Thật ra Đồng Học Bàn ngay từ đầu cũng nghĩ quá dễ cho Vương Ngọc Linh đi đánh một trận Tiết Quý khí điểm, nhưng nhìn bộ dáng Vương Ngọc Linh cùng Tiết Quý cũng không quen thuộc, giống như cũng không nhận thức, cái này không có biện pháp. Nếu Tiết Quý thực sẽ cho Vương Ngọc Linh cháu gái bí thư khu ủy này mặt mũi, vậy ngày hôm qua Tiết Quý sẽ không sẽ tìm người ngăn chặn cửa văn phòng đường phố, để cho Vương Ngọc Linh đi nhắm chừng cũng vô dụng, ở trước mặt ích lợi, Tiết Quý đã muốn đỏ ánh mắt, trông cậy vào cùng một vô lại đỏ mắt giảng đạo lý, không quá thực tế.

Hù dọa!

Đồng Học Bàn lần này trước khi xuất phát liền chỉ thị qua mọi người, muốn hù dọa bọn họ!

Làm ra bộ dáng chính phủ hạ quyết tâm cường chế kiến trúc không phù hợp, không có một chút đường sống thương lượng, chấn trụ bọn họ, làm cho bọn họ biết hậu quả, lại mượn cái này thuận thế làm việc.

Bởi vì trước đó đã từng có sự tình cường chế không có kết quả, bọn họ lần này trên thái độ thật sự nếu không cường ngành hẳn lên, lần cường chế này cũng sẽ có kết quả giống như trước kia, nếu để cho thương hộ này nhìn thấy thái độ của văn phòng đường phố ba phải cái nào cũng được, bọn họ khí điểm khẳng định sẽ càng kiêu ngạo, thậm chí động thủ, như vậy làm sao mà cường chế được? Cùng cư dân nổi lên xung đột? Lại tạo thành tử thương? Vậy cái Chủ nhiệm Văn phòng đường phố này của Đồng Học Bàn cũng đừng làm nữa, cán bộ còn lại cũng đều cuốn gói về nhà đi. Chấn trụ bọn họ, vô luận như thế nào cũng không thể phát sinh sự kiện đổ máu đây là chỉ thị của Đồng Học Bàn.

Khác với thái độ của nội thương bên trong ngõ nhỏ, bên ngoài rất nhiều dân chúng xem náo nhiệt đều trầm trồ khen ngợi.

“Đây là muốn dỡ bỏ sao?”

“Sớm nên hủy đi! Đều đã bao nhiêu năm?”

“Đúng, đường cũng bị chiếm mất, lại không chú ý vệ sinh, sớm chịu đủ bọn họ!”

Đồng Học Bàn đột nhiên cùng trong đám người vây xem mặt sau thấy được một bóng người quen thuộc, là bà lão chân không tốt ở đại sảnh văn phòng đường phố cùng Vương Ngọc Linh nổi lên xung đột kia.

Đồng Học Bàn cười cười, đi lên nói: “Bác gái, ngài cũng ở bên này?”

Bà lão rung rung chống gậy, “Đúng, ở sáu mươi năm, cũng đã đi năm sáu năm, lãnh đạo, các người lần này nhất định phải giải quyết cho chúng tôi”.

Đồng Học Bàn đỡ cánh tay bà nói: “Ngài yên tâm đi, chúng tôi lần này đến chính là giải quyết vấn đề”.

Bà lão cảm khái nói: “Thật tốt quá, từ lần trước ở nơi này bị người xô ngã qua một lần, tôi đã bao nhiêu năm không đi qua ngõ nhỏ này, mỗi lần về nhà đều phải đi vòng xa một khoảng cách, vốn ngõ nhỏ đã không rộng, lại còn bị bọn họ làm như vậy, không còn chỗ cho người ta đi lại? Sớm nên hủy đi”.

“Đúng vậy, tôi lần trước ở tiệm cơm nơi này ăn qua một lần cơm, ăn ra một con ruồi, rất ghê tởm, kết quả sao? Tiệm cơm kia chẳng những không bồi tiền, còn đem tôi ra mắng, đúng là lũ khốn mà!”

“Đều là kinh doanh phi pháp, bọn họ còn có thể chú ý vệ sinh?”

“Còn có Tiết Quý kia, không phải thứ tốt gì, nhìn xem, hắn còn muốn xây phòng!”

“Đẹp là đúng rồi, đây mới là đại khoái nhân tâm, bên này rối loạn đã bao nhiêu năm”.

Trừ bỏ một bộ phận nhỏ thương hộ được lợi ở trong ngõ nhỏ ra, dân chúng năm sáu ngõ nhỏ còn lại lại đều sớm ngóng trông dỡ xuống kiến trúc không phù hợp này, nghe xong tiếng hô phần nộ của quần chúng, tất cả mọi người văn phòng đường phố có chút cảm xúc, cũng càng kiên định quyết tâm cưỡng chế của Đồng Học Bản. Các thương hộ này chỉ vì một chút ích lợi của bọn họ liền tổn hại ích lợi đại đa số dân chúng, loại u ác tính này một ngày cũng không thể lưu, nếu theo đuổi mặc kệ, nếu lần này không giải quyết nữa, dân chúng sẽ nghi ngờ khả năng của chính phủ!

Bên kia, công tác nhắc nhở đối với thương hộ đang được tiến hành.

Liễu Hạng xã khu cư ủy ký kiêm Chủ nhiệm Tổng Thanh Chính lớn tiếng ở đầu ngõ nhỏ hô, làm động viên, “Mọi người đều nghe rõ, chính phủ lần này đối với công tác dỡ bỏ kiến trúc không phù hợp là thái độ kiên định, phải dỡ bỏ, hôm nay sẽ dỡ, mọi người đều đem các thứ trong nhà mau chóng dời đi” Đó là một lãnh đạo trẻ tuổi cư ủy hội, bộ dáng chưa tới ba mươi tuổi, trong giọng nói quyết đoán cũng rất lớn.

Tiết Quý lớn tiếng nói: “Các người hù dọa ai? Cút đi!”

Một tên tóc vàng hô: “Cút cho xa! Chúng ta chính là không đi! Người có thể làm thế nào?”.

Lưu manh tóc đỏ nói: “Sợ gì! Xe nâng nếu dám vào liền theo chân bọn họ liều mạng!”

Ở Tiết Quý đi đầu, không ít thương hộ đều từ cửa hàng lấy ra chày cán bột cùng thiết côn hung khí linh tinh, ngưng tụ thành một đám, đều kêu gào lên.

“Ai sợ ai!”

“Có bản lĩnh chúng mày lại đây thử xem một cái!”

Chu Diễm Như đang cùng một ông chủ tiệm may nói chuyện tức giận, “Tiết Quý! Người còn không chịu dừng phải không?”

Tiết Quý cười lạnh nói: “Chu Chủ nhiệm, không phải tôi không cho người mặt mũi, các người muốn làm như vậy còn làm cho chúng tôi làm ăn như thế nào? Các người đây là đoạn đường lui của tôi!”

Vài cán bộ văn phòng đường phố động viên thương hộ trong ngõ nhỏ còn chưa kịp làm gì, đã bị vài thương hộ chửi ầm lên đuổi ra, có một khoa viên trẻ tuổi còn bị đẩy ngã, thiếu chút nữa bể đầu.

“Tiểu Vương!” Vu Vinh Phong nghiêm mặt lập tức đi lên, “Thế nào?”.

Khoa viên ngã trên mặt đất ôm cổ đau nói: “Không có việc gì, va chạm một chút”.

Đẩy người đứng là một tên côn đồ dưới tay Tiết Quý, trên mặt hắn liên tục cười lạnh.

Nhìn thấy người một nhà thiếu chút nữa bị thương, văn phòng đường phố mọi người nổi giận!

Đồng Học Bản vừa thấy cũng là nổi trận lôi đình, con mẹ nó, thứ cấp mặt mũi còn không biết xấu hổ, hắn đưa tay từ trong tay một người bên cạnh lấy qua loa điện, lớn tiếng nói: “Có chút nhân có thể nhận thức tôi, có chút người có thể không biết, tôi tự giới thiệu một cái, tôi là Chủ nhiệm Văn phòng đường phố Đồng Học Bản, là người phụ trách thứ nhất Liễu Hạng xã khu chính đốn kiến trúc không phù hợp lần này, tốt, nhận thức xong rồi, tôi cũng báo ọi người, hôm nay, các người đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng thế, kiến trúc không phù hợp này phải dỡ bỏ! Một ngày cũng sẽ không lưu!”

Các thương hộ lập tức ồn ào lên!

Căn bản không quan tâm bọn họ, Đồng Học Bản giơ loa nói: “Tôi nói ọi người ở nơi này, lần này công tác cưỡng chế là chỉ thị của khu, không phải các người định đoạt! Nếu ai còn gây trở ngại chúng tôi chấp pháp, cũng có thể! Chúng ta có người chuyên môn ghi lại, ai hôm nay mắng người, ai hôm nay đánh người, ai hôm nay gây trở ngại chúng ta làm công tác, tôi từng bước đều đem hắn nhớ kỹ! Chúng ta sẽ tính sổ sau! Chẳng những kiến trúc không phù hợp sẽ bị dẹp sạch sẽ! Tôi cam đoan sẽ truy cứu trách nhiệm hình sự

của hần! Có một tính một! Có một trăm tính một trăm! Khu Nam Sơn nhà giam không ít! Nhiều thêm các người cũng không nhiều lắm! Thiếu các người cũng không ít hơn! Kinh doanh trái phép! Cho thuê phi pháp! Phá hoại hoàn cảnh! Phá hoại trị an xã hội! Không phải náo loạn sao? Tốt! Cái này tôi sẽ tính rõ ràng cùng các người! Sẽ phán bao nhiêu năm cũng không phải tôi nói là tính! Cơ sở nói là tính! Mà là tòa án định đoạt! Không tin các người liền thử xem! Xem tôi có phải là nói chơi hay không!”

541. Chương 539: Phòng Tổ Chức Nhúng Tay Loạn!

Buổi sáng.

Đầu ngõ Liễu Hạng.

Đồng Học Bàn một trận hô qua, trong ngõ nhỏ nhất thời yên tĩnh vài giây.

Hần một phen nói này quá độc ác, truy cứu trách nhiệm hình sự mỗi người, phán hình, ngục giam, một chút liền đem đám người này kinh sợ.

Thấy bên kia nhất thời không có thanh âm, đám người Bành Cương cùng Vu Vinh Phong nhìn xem Đồng Học Bàn, trong lòng có điểm nhìn với cặp mắt khác xưa, lời này nói được thực đúng lúc, tuy rằng không nhất định thực sẽ đi bắt người, hành vi những người này cũng không thành trách nhiệm hình sự, cũng phán không được hình, nhưng nếu chặn trụ những thương hộ này, nói đương nhiên phóng càng độc càng tốt, cùng với bí thư xã khu Liễu Hạng Tổng Thanh trước kia uy hiếp không đau không ngứa so sánh ra, Đồng Học Bàn nói độ mạnh yếu rất lớn, ngục giam đang chờ từng chữ đều có thể đâm vào thần kinh các thương hộ, làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta vừa nghe liền nổi da gà lên.

“Bọn họ còn muốn bắt người?”

“Phán hình!”

“Đó là hù dọa người thôi! Pháp không trách chúng!”

Các thương hộ tuy rằng biểu tình vẫn phần nộ, nhưng giọng điệu y từ từ đã yếu đi so với ban đầu.

Đồng Học Bàn đã trải qua công an, cùng quần chúng cơ sở đánh qua vô số lần giao tế, biết nói cái gì có thể dọa người, nói cái gì có thể tạo được hiệu quả kinh sợ, thực rõ ràng, hần trước đó nói nổi lên tác dụng rất lớn, Tiết Quý vừa nghe, lập tức lạnh lùng nói: “Không cần nghe bọn họ hù người, chút chuyện này chỗ nào đạt đến phán hình! Tôi biết pháp luật! Mọi người yên tâm đi!”

Tóc vàng phía sau nói: “Đúng, tuyệt đối không thể để cho bọn họ hủy đi!”

“Đúng vậy! Đánh bọn họ đi ra ngoài!”

Tiết Quý mấy người còn đang kích động quần chúng, nhưng người phụ họa đã muốn ít đi một ít.

Đồng Học Bàn nghiêm mặt nhìn chằm chằm Tiết Quý cách đó không xa, dù cho tính tình cũng bị hần chọc giận, người thân là người nhà cán bộ, chẳng những không làm gương tốt còn năm lần bảy lượt cùng văn phòng đường phố đối nghịch? Người là con mẹ nó muốn chết rồi!

Đồng Học Bàn ném loa liền đối với Vương Ngọc Linh nói: “Vương Chủ nhiệm! Cô phụ trách ghi lại! Từ giờ trở đi ai nói nói cái gì! Ai làm chuyện gì! Tất cả đều nhớ kỹ cho tôi! Buổi chiều trực tiếp báo phân cục công an khu bắt người!” Hần đương nhiên là hù dọa nhân, nhiều người như vậy cũng không khả năng đều bắt.

“Được!” Vương Ngọc Linh lập tức xuất ra một cuốn sổ nhìn sang thương hộ bên kia.

Đồng Học Bàn lại giơ loa lên nói: “Tôi nói đã đầy đủ rồi! Nếu các người hiện tại phối hợp chúng tôi công tác chấp pháp! Vậy tất cả còn có thương lượng! Nhưng nếu còn có người lại ngăn cản chúng tôi chấp pháp! Đồng Học Bàn tôi nói được thì làm được! Nền bắt người thì bắt người! Nền phán hình thì phán hình! Không có một chút đường sống thương lượng!”

Cả khu lại yên tĩnh một chút.

Đồng Học Bàn bàn tay vung lên, “Dỡ cho tôi!”

Người đội chấp pháp Thành quản lái xe nâng, âm âm phát động lên.

“Thực dỡ?”

“Mọi người đừng sợ! Bọn họ không dám!”

“Nhưng...”

Trừ bỏ Tiết Quý cùng vài phần tử ngoan cố đứng ở phía trước ra, còn đang cổ động mọi người liên hợp lại, nhưng một số thương hộ còn lại đã muốn có chút sợ, nhìn thái độ cường ngạnh này của văn phòng đường phố, hôm nay kiến trúc không phù hợp tựa như nhất định sẽ bị hủy đi, cho dù bọn họ có chống cự cũng vô dụng, ngược lại có khả năng sẽ bởi vậy mà phán hình, ai cũng không nguyện ý nhìn đến, cho nên nhìn thấy xe nâng âm âm phát động, đại bộ phận thương hộ đều theo bản năng lui lại.

Thành rồi!

Chu Diễm Như cùng Bành Cương người của văn phòng đường phố nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần khuyên đi đại bộ phận người, còn lại linh rả rác tán vài người cũng không dậy nổi sóng gió gì.

Kiến trúc không phù hợp quá nhiều bọn họ nhiều năm rồi cuộc đã muốn thành lịch sử .

Dân chúng mặt sau vừa thấy, đều là vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Đồng Học Bàn đối với kết quả này cũng là mười phần vừa lòng, có thể giải quyết cho dân chúng vấn đề kiến trúc trái pháp luật, cũng coi như Đồng Học Bàn có thêm một phần chiến tích.

Thời điểm đã có thể áp dụng mạnh mẽ cường chế, một chiếc xe hơi màu đen của phòng Tổ chức khu ủy đi qua đây, dừng ở ngõ nhỏ bên cạnh Đồng Học Bàn, cửa xe mở ra, đi xuống dưới là một người nam hơn ba mươi tuổi, trên người hương vị kiểu cách nhà quan nông đậm, còn mang theo một cặp xách.

Mấy cán bộ văn phòng đường phố đều sửng sốt.

Đồng Học Bàn không biết hấn, liếc mắt nhìn nhìn.

Chu Diễm Như chạy nhanh lên đối với Đồng Học Bàn thấp giọng nói: “Đây là Phó trưởng phòng Tổ chức khu ủy bài danh thứ hai Bành Khôn, cùng Tiết Trống phòng đi rất gần”.

Bành Khôn?

Tên này Đồng Học Bàn nghe qua, ngày hôm qua khi hấn điện thoại tới phòng Tổ chức tìm Tiết Trưởng phòng, tiếp điện thoại hình như là hấn, lúc ấy Đồng Học Bàn còn kỳ quái như thế nào điện thoại là gọi tới văn phòng Tiết Khánh Vinh, lại là một lãnh đạo khác của phòng Tổ chức tiếp? Hiện tại suy nghĩ một chút, Bành Khôn này cùng Tiết Khánh Vinh quan hệ khăng định không nhỏ, ngày hôm qua cũng có thể là Tiết Khánh Vinh chính là ở văn phòng, chẳng qua sau khi nhìn dây số thì không có tiếp, mà đưa cho Bành Khôn tiếp.

Đồng Học Bàn nhìn hấn nói: “Là Bành Trưởng phòng? Sao anh lại tới đây?”

Bành Khôn cười cười, “Vừa lúc đi ngang qua bên này, đây là chính đồn kiến trúc không phù hợp sao?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, đi ngang qua? Có vừa lúc như vậy sao!

Thật ra không cần hỏi, rất nhiều người cũng xem rõ ràng , Tiết Khánh Vinh không lộ mặt, nhưng Bành Khôn xuất hiện, vẫn là tại thời gian địa điểm này, tuy rằng không có rõ ràng nói ra cái gì, nhưng Bành Khôn xuất hiện đã muốn là Tiết Khánh Vinh nhấn cho văn phòng đường phố Quang Minh một cái thái độ, đương nhiên, cũng có thể là hành vi cá nhân của Bành Khôn, dù sao rất nhiều người đều nhìn đến Tiết Quý cách đó không xa lộ ra một nụ cười, làm như sớm biết rằng Bành Khôn sẽ đến.

Đây là cấp cho chỗ dựa Tiết Quý mà đến đây?

Đám người Vu Vinh Phong cùng Quách Minh Phong thay đổi mặt sắc, không nghĩ tới vào lúc này Tiết Khánh Vinh đối với loại bà con này còn bảo hộ như vậy!

Cái này cũng quá không đem văn phòng bọn họ để vào mắt?

Đồng Học Bán cùng Bành Khôn cùng cấp, nếu đổi là Tiết Khánh Vinh tự mình lại đây, hẳn còn có thể nể tình, nhưng đối với Bành Khôn Phó Trưởng phòng này, Đồng Học Bán cũng không có khách khí, “Bên này nguy hiểm, mọi người đều lui ra phía sau một ít đi, Bành Trưởng phòng, anh cũng cẩn thận một chút, phòng sập coi chừng văng trúng người” Đã đến tình trạng này, hôm nay Đồng Học Bán nói cái gì cũng phải mạnh mẽ hủy đi, hẳn là mặt mũi của ai cũng không cấp.

Khoát tay đối với xe nâng, Đồng Học Bán nói: “Dỡ!”

Bành Khôn cau mày, “Chờ một chút!”

Làm cho nói vừa ra, rất nhiều cán bộ văn phòng đường phố trên mặt rất khó coi, là có ý tứ gì đây? Người còn chỉ huy chúng tôi?

Đồng Học Bán đem mặt hướng xuống, “Bành Trưởng phòng, làm gì?”

“Bên kia còn có nhiều dân chúng phản đối như vậy, các người sao còn thực hiện cưỡng chế như vậy” Bành Khôn chỉ chỉ về phía đám người Tiết Quý, “Nhìn xem!”

Thương hộ cá biệt cùng mấy người Tiết Quý thực hợp thời ồn ào lên.

“Muốn dỡ trước đem tôi hủy đi!”

“Tôi xem ai dám động!”

Kể xướng người hoạ này giồng nhau đang xác minh Bành Khôn nói.

Nhưng chỉ là vài người kêu lên, đại bộ phận người đã bị lời nói của Đồng Học Bán trước đó dọa im lặng.

Đồng Học Bán vừa nghe liền tức giận, “Tôi nói Bành Trưởng phòng, khu chỉ thị văn phòng đường phố chúng tôi chỉnh đốn kiến trúc không phù hợp, như thế nào cán bộ phòng Tổ chức các người lại cùng khu xướng khởi tương phản?”

Bành Khôn phía sau có Tiết Khánh Vinh lãnh đạo khu này dựa vào, đây là rất nhiều người đều biết, Bành Khôn cũng nghĩ đến văn phòng đường phố Quang Minh sẽ cho hắn mặt mũi, ai ngờ Đồng Học Bán cũng là thái độ này, mày không khỏi cau lại, “Chúng tôi khi nào thì cùng khu tương phản? Chính đốn là phải, ta là nói phải chú ý phương thức phương pháp!”

Đồng Học Bán cười lạnh nói: “Bành Trưởng phòng khi nào thì quản cả chuyện này? Công tác chỉnh đốn là văn phòng đường phố dẫn đầu, nên làm như thế nào, phải làm như thế nào, lòng tôi rõ ràng, hay dùng phải để đồng chí phòng Tổ chức chỉ huy chúng tôi?”

Chu Diễm Như từ lúc Đồng Học Bán nhận chức liền cố định đứng ở bên hắn, căn bản không sợ đắc tội với người, “Phòng Tổ chức tay có phải là quá dài hay không!”

Đám người Bành Cương cùng Vu Vinh Phong cũng sắc mặt không tốt nhìn hắn.

Khi bắt Tiết Quý, các người nhúng tay loạn làm cho chúng tôi thả người! Kết quả đem công tác của chúng tôi bị quấy rầy! Tiết Quý cuối cùng còn quậy đến văn phòng đường phố, biến thành Khu trưởng đều biết chuyện này, phê bình văn phòng chúng tôi! Tốt thôi, hiện tại chúng tôi muốn dỡ kiến trúc không phù hợp, các người lại đến con mẹ nó nhúng tay loạn! Một người đến bảo chúng tôi không được dỡ? Bảo chúng tôi chờ một chút? Phòng Tổ chức các người muốn làm gì? Khinh người quá đáng!?

Phó Trưởng phòng Bành Khôn cũng bị thái độ bọn họ làm phát hỏa, phòng Tổ chức là quản cán bộ, quản tư tưởng giáo dục cán bộ, ở trên sự kiện này hẳn tự nhận là quyền lên tiếng lập trường, “Tôi không phải là nhúng tay công tác hành chính văn phòng các người, mà là nói cho các người, dưới loại tình huống này cưỡng chế phải thận trọng, nếu không sẽ xảy ra vấn đề, trước kia còn thiếu minh chứng sao? Các người chẳng lẽ nhìn không thấy dân chúng phản đối cưỡng chế này sao? Nếu dỡ qua khẳng định sẽ khởi xung đột, được là đối với công tác lại không trách nhiệm, cũng là đối dân chúng không chịu trách nhiệm, phải từng bước một đến, trước làm thông công tác tư tưởng ọi người!”

Các cán bộ văn phòng đường phố đều bị hắn làm cho ghê tởm!

Thân thích lãnh đạo chủ quản Bành Khôn người ngay ở trong đám người kia kích động quần chúng kêu gào, hai người các người kẻ xướng người hoạ cùng nơi này diễn song hoành, một cái kích động quần chúng, một cái không cho cưỡng chế, người con mẹ nó bây giờ còn có mặt mũi giáo dục chúng tôi??

Đồng Học Bàn tức giận nói: “Công tác tư tưởng chúng tôi đã muốn làm thông! Không cần anh tới chỉ huy loạn! Dở cho tôi!”

Chĩa chĩa hấn, Bành Khôn rất cuộc nổi giận, “Tốt, tốt, phương thức công tác văn phòng đường phố các người tôi sẽ hướng khu báo cáo! Nếu cùng dân chúng phát sinh xung đột! Trách nhiệm này tôi xem các người gánh chịu có được không!” Bành Khôn từ đầu đến cuối cũng không có nói muốn ngăn cản cưỡng chế, cho dù hấn cố ý nên vì đám người Tiết Quý nói chuyện, phía sau cũng không thể làm đầu đề câu chuyện của người khác, cho nên hấn chỉ nói phải chú ý phương thức, đứng ở lập trường một cán bộ tổ chức đề tỉnh văn phòng đường phố không cần làm ra xung đột.

Nhưng mà lời này không có nói tỉnh mấy người Đồng Học Bàn, ngược lại là đem thương hộ phi pháp này gõ cho tỉnh lại!

“Văn phòng đường phố bọn họ cũng muốn chịu trách nhiệm?”

“Thì ra bọn họ không dám khởi xung đột!”

“Vừa rồi đều là hù dọa chúng ta! Bọn họ cũng sợ gặp chuyện!”

Bành Khôn nói làm cho các thương hộ phía trước bị dọa đều tỉnh ngộ, một đám đều cầm lên lại gây gộc, khí diễm lại nổi lên!

“Đều nghe thấy chưa? Văn phòng đường phố bọn họ cũng không dám làm gì chúng ta!”

“Muốn động đến chúng ta! Bọn họ cũng phải bị triệt quan!”

“Dem bọn họ đánh đi ra ngoài! Dem người đánh đi sẽ không thể cưỡng chế! Pháp không trách chúng!”

“Đúng! Pháp không trách chúng! Không cần sợ!”

Mọi người ở lời nói của Bành Khôn nghe thấy được hi vọng, nhất thời có chỗ dựa vào, đều đã không có sợ hãi, người văn phòng đường phố không dám khởi xung đột, vậy bọn họ thì sợ gì?

542. Chương 540: Đánh Người!

Quần tình kích phấn!

Rất nhiều thương hộ cầm trong tay thiết côn đã đem cán bộ văn phòng đường phố trong ngõ nhỏ vây quanh, câu pháp không trách chúng ta từ miệng rất nhiều người hô ra, khí thế càng kêu càng thịnh, biểu tình không có sợ hãi viết ở trên mặt mỗi người. Cục diện vốn đã tốt lên bị một câu Bành Khôn làm cho hỗn loạn!

Đồng Học Bàn tức muốn nổ phổi, “Bành Khôn! Người muốn làm cái gì đây!”

Sở trưởng Bành Cương tính tình thẳng, há mồm liền mắng: “Người con mẹ nó mang thêm phiền đến đây sao?”

“Chúng tôi vừa làm tốt động viên! Vừa làm tốt!” Chu Diễm Như mặt đều tức đến trắng bệch ra, chỉ vào Bành Khôn quát: “Người một câu đã làm hỏng! Người rất cuộc muốn làm gì? Khu chính phủ muốn chúng tôi chinh đồn! Người không cho! Còn kích động quần chúng cùng chính phủ chống đối? Cán bộ phòng Tổ chức là có tổ chất như vậy? Người còn là cán bộ quốc gia sao? Nói loạn vậy sao! Người xem xem người làm chuyện tốt! Đây không phải là nhúng tay loạn sao??”

Tình thế hết sức căng thẳng, ba mươi quần chúng cùng thương hộ đã đem bọn họ ngăn chặn.

“Đuổi bọn hấn ra ngoài!”

“Xe nâng nếu dám vào đến! Lão tử đập bể đầu các người!”

“Mọi người đều lên đi! Bọn họ không dám hoàn thủ!”

Bành Khôn nhất thời nghẹn lời, hắn cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải động tĩnh lớn như vậy, lập tức trốn tránh trách nhiệm nói: “Ngay từ đầu chính là các người không có làm tốt công tác tư tưởng dân chúng! Các người cưỡng chế như vậy! Có thể không gặp chuyện hay sao?”

Cút con mẹ mày đi! Đồng Học Bân quát: “Cút đi cho tôi!”

Bành Khôn trừng mắt nói: “Các người còn mắng chửi người?”

“Mắng chính là mày đó!” Đồng Học Bân bùng nổ, “Cút được bao xa thì cút con mẹ nó đi!”

Tạo thành cục diện hiện tại này tất cả đều là một câu của Bành Khôn, vốn Đồng Học Bân nói một phen đã sớm dọa các thương hộ này, xe nâng đi qua tuyệt đối không có người dám ngăn trở, cho dù có, một hai người mà thôi, mấy đồng chí hoàn toàn có thể xử lý, nhưng hiện tại Bành Khôn nói như vậy, toàn bộ lập tức khẩn trương, đã biết điểm mấu chốt văn phòng đường phố không muốn khởi xung đột, tất cả thương hộ này đều xông lên, cái gì cũng không sợ. Bành Khôn đây là đem văn phòng đường phố đặt vào một tình thế cực kỳ xấu, hắn một câu này ngược lại làm cho tình thế vừa được khống chế đã kịch liệt chuyển biến xấu!

Bành Khôn biết chính mình những lời này nói có chút không ổn, nếu riêng là đối với mấy người Đồng Học Bân nói thì cũng không có gì, nhưng cố tình làm cho thương hộ này nghe thấy được, cái này là vấn đề lớn, cũng là hắn bị thái độ Đồng Học Bân cùng cán bộ văn phòng đường phố Quang Minh chọc giận, nhất thời không khống chế được miệng, nhưng sự tình nếu đã xảy ra, mâu thuẫn cũng càng tích càng sâu, Bành Khôn đương nhiên sẽ không đem trách nhiệm hướng trên người mình lãnh, xét đến cũng là văn phòng đường phố các người không làm tốt công tác, không phải vấn đề của hắn, hơn nữa, chuyện này trách nhiệm cũng là Đồng Học Bân, cùng hắn không quan hệ.

Không khí bỗng khẩn trương.

Đến lúc này, đám người Đồng Học Bân cũng không rảnh để mắng Bành Khôn nữa, ba phía đều bị thương hộ phần nộ vây quanh, bọn họ hiện tại lo lắng là xử lý cục diện như thế nào.

Nhưng mà, một màn ai cũng không dự đoán được đã xảy ra!

Bỗng nhiên, hầu như là trong nháy mắt, thương hộ tiệm may vung thiết côn trong tay vù một cái ném về phía Chu Diễm Như, hắn nhìn đã lâu, biết người văn phòng đường phố không dám hoàn thủ, thương hộ tính tình nóng nảy này nhất thời bạo phát lên, một gậy quăng tới.

Chu Diễm Như đang cùng Bành Khôn giằng co, thành linh đánh ở sau lưng, kêu thảm thiết một tiếng ngã xuống!

“Chu Chủ nhiệm!”

“Chu tỷ!”

“Diễm Như tỷ!”

Người văn phòng đường phố nhất tề kinh hô, vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Chu Diễm Như ôm bả vai đau đến không nói được, mồ hôi đều đổ xuống.

Ông chủ tiệm may một gậy này châm ngòi cảm xúc của thương hộ cùng cư dân, một ông chủ quán ăn sáng cũng gào thét lớn “Đem bọn họ đuổi ra đi” rồi đem một cái bát hướng người văn phòng đường phố ném tới, cái bát trúng trên chân một dân cảnh, bát cũng không đầy đủ, có một bên bị mẻ, mang theo bén nhọn, mùa hè ăn mặc lại thiếu, dân cảnh kia hô đau một tiếng, ôm chân, máu tươi từ ngón tay chảy ra!

Sở trường Bành Cương ánh mắt đều đỏ, “Tiểu Lữ!” Bình! Cánh tay Vu Vinh Phong cũng đã trúng một đòn! Bị một tiểu tử của hiệu cắt tóc đánh!

Bành Khôn thấy thế, trong lòng lộ một tiếng, biết không tốt, hắn là thực không nghĩ đến mình nói sẽ tạo nên xung đột lớn như vậy, nhìn đám người vây lên, Bành Khôn lập tức lui về phía sau, thấy lái xe hắn cuống quýt mở cửa xe gọi hắn, Bành Khôn liền chạy nhanh tiến vào trong xe, hắn cũng không muốn bị thương. Liên ngay cả Tiết Quý cũng không liệu đến sự tình phát sinh đột nhiên như vậy, hắn không ngờ,

biết một mình xây cái kiến trúc không phù hợp này chính là không ổn, cho nên mới tìm Bành Khôn, muốn nội ứng ngoại hợp đem chuyện này muốn làm phức tạp, làm cho người văn phòng đường phố không cưỡng chế được, nhưng lại tuyệt đối không muốn đem sự tình làm lớn lên, nhưng hiện tại mâu thuẫn đã bạo phát ra, rất nhiều thương hộ đánh đổ mắt đã muốn mất đi lý trí, Tiết Quý sắc mặt cũng thay đổi.

Một tên côn đồ tóc vàng cũng lấy gậy gõ đánh một khoa viên văn phòng đường phố, quay đầu nói: “Tiết ca! Đánh đi! Bọn họ không hoàn thủ!”

Tên tóc đỏ cũng xông lên, “Đúng, dạy cho chúng một bài học! Làm cho bọn chúng về sau cũng không dám đến đây nữa!”

Tiết Quý khẽ cắn môi, trong lòng nói pháp không trách chúng, cũng độc ác lên, nhiều người như vậy đều động thủ, cũng không kém một mình hắn, thấy khoa viên văn phòng đường phố kia bị tóc vàng đánh ngã, hắn cũng đi lên hung hăng đập một cước.

Trường hợp đã muốn không chế không được! Người bị thương càng đến càng nhiều!

Đồng Học Bàn cơn tức đã xông lên đầu! Con mẹ nó! Các người đây là muốn chết!

Sở trưởng Bành Cương gạt côn bồng vọt vào đám người đem một khoa viên kéo lại, trên người thịch thịch đã trúng vài cái, hắn hét lớn: “Chủ nhiệm! Làm sao bây giờ?”

Chu Diễm Như té trên mặt đất hô: “Bảo hộ Chủ nhiệm! Đừng quản tôi!”

Quách Minh Phong hét lên: “Đi mau! Về trong xe! Về trong xe!”

Đã muốn loạn cả lên!

Đồng Học Bàn hít sâu một hơi, hạ lệnh nói: “Tránh vào trong xe!”

Bành Cương nghe vậy cùng mấy dân cảnh lập tức giúp đỡ người bị thương lui ra sau, muốn lui vào trong xe Kim Bôi, mặt sau vài người đội chấp pháp Thành Quân vừa thấy cũng vội vàng đi lên giúp đỡ.

Nhưng các thương hộ này lại đang đánh tận hứng, trong lúc nhất thời khí thế cực cao.

“Đánh!”

“Đừng cho bọn chúng chạy!”

Hai ông chủ tiệm may cùng quán ăn sáng kêu hung nhất!

Nhưng tại giây phút này, Đồng Học Bàn nhện đã lâu rồi cuộc một bước vọt ra ngoài, một mình chắn ở trước người sáu nhân viên công tác văn phòng đường phố, “Người này tôi chống đỡ! Mọi người đều lên xe!”

Bành Cương không đáp ứng, “Ngài đi trước!”

Đồng Học Bàn khoát tay, “Đều lên xe! Lập tức!”

Ông chủ tiệm may nói: “Đuổi!”

“Muốn chết!” Đồng Học Bàn trông mắt lạnh lùng, nghiêm mặt nhắc chân chính là một cước, ở tại mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, một cước đã đem ông chủ tiệm may vừa mới đánh người đá bay đi! Bình! Người nọ rơi thật mạnh trên mặt đất! Kêu thảm thiết mà không thể đứng lên lại được!

Còn dám đánh người? Đồng Học Bàn trong lòng nói chúng mày đây là bức tao, anh em hôm nay nếu không cho chúng mày điểm giáo huấn, tao con mẹ nó cũng theo họ chúng mày!

543. Chương 541: Hậu Quả Chọc Giận Đồng Học Bàn!

Liều Hạng.

Đầu ngõ.

Mọi người Văn phòng đường phố đều nhất tề sửng sốt. Sau mấy ngày tiếp xúc, mọi người đều nhận thấy người Chủ nhiệm mới Đồng Học Bàn này tính cách có chút gì đó không tốt, không ai ngờ tính cách hắn ta

lại mạnh mẽ như vậy, nói đánh là đánh, một chút hàm hồ đều không có. Nhưng mọi người đều biết, đó là do không còn cách nào khác. Lúc bình thường không nói nhưng hiện tại là thời điểm phi thường, đám người thương hộ đó trong tay đều cầm gậy gộc, nếu làm không tốt có thể gây ra chuyện chết người, cho nên hiện tại có nói cái gì không thể đánh người dân linh tinh gì đó cũng là vô nghĩa, sinh mạng của họ đều đang bị uy hiếp!

“Đánh người!”

“Chủ nhiệm Văn phòng đường phố đánh người!”

“Thế này thì còn gì là vương pháp nữa? Đánh người dân chúng ta?”

Nhìn thấy ông chủ tiệm may ngất xỉu đang nằm trên mặt đất, cả đám đều trở lên phần nộ, không nghĩ tới hắn ta là một cán bộ quốc gia lại dám đánh người!

Đồng Học Bản mặt lạnh lùng nhìn bọn họ: “Người dân? Bây giờ còn dám coi mình là người dân? Lúc đánh người các ngươi nói gì? Các người đánh người thì là “pháp không trách chúng”, còn chúng tôi động thủ thì là ấu dả với dân chúng? Chỉ có các người được đánh người còn chúng tôi thì không được ra tay sao? Các người không khổ cũng đem sự tình nghĩ quá đơn giản đi? Không khổ đem pháp luật nhìn xem quá đơn giản đi? Ngày hôm nay tôi nói ở đây, vừa rồi ai đánh người của chúng tôi? Từng người tôi đều nhớ rõ. Ai cũng đừng nghĩ chạy khỏi. Nhân viên công tác chính phủ không phải dễ bị đánh như vậy đâu! Đều con mẹ nó nghe cho rõ ràng!”

“Đánh hắn!”

“Dám đánh chúng tôi?”

“Lên!”

Ông chủ quán ăn sáng xông lên đầu tiên!

Chu Diễm Như đẩy người công an đang đỡ ra: “Nhanh đi! Bảo vệ Đồng Chủ nhiệm!”

Chủ nhiệm Sâm Quốc lớn tiếng: “Chủ nhiệm! Mau qua đây!”

Bành Cương cùng một vài người công an nhanh chóng chạy đến cứu lãnh đạo. Đối diện với nhiều thương hộ đang mắt đỏ hằm hằm như vậy, cho dù họ có mang súng cũng không khổng chế được đối phương, hơn nữa Đồng Chủ nhiệm lại chỉ có một mình, nếu như để bọn họ bao vây Đồng Chủ nhiệm, không nói bị thương mà còn nguy hại đến an toàn tính mạng. Sự tình mặc kệ có lớn như thế nào, văn phòng ủy ban ai bị thương cũng không sao nhưng không thể để Đồng Chủ nhiệm bị thương.

Nhưng không đợi bọn họ đến, Đồng Học Bản đã nhanh chóng phẩy phẩy tay: “Quay lại hết đi! Lên xe đợi tôi!”

Bành Cương vội la lên: “Chủ nhiệm!”

“Lão Bành! Nhiệm vụ của anh là bảo vệ mọi người cho tốt! Lên xe!”

“Nhưng mà...”

“Tôi nói mọi người lên xe!”

Bất đắc dĩ, đám người Bành Cương đành phải đỡ người bị thương, bắt đầu di chuyển hướng về phía chiếc Kim Bôi, không thể đi nhanh vì có hai người bị thương ở chân, phải có người đỡ.

Phía sau rất nhiều cán bộ văn phòng đường phố đều lo lắng nhìn về hướng Đồng Học Bản. Phải có ba mươi mấy người xông lên!

Đối với Đồng Học Bản mà nói tình thế này không phải vấn đề, không nói đến trường hợp còn lớn hơn hắn đều đã gặp qua. Những người ở đây, không có ai hiểu đối với Đồng Học Bản. Không biết tính cách của hắn, không biết tính tình của hắn, càng không biết sức chiến đấu cá nhân của hắn. Với cái danh ôn thần Đồng Học Bản nổi tiếng lúc trước ở huyện Duyên Đài, không nói ba mươi người, chính là năm mươi người cũng đều trong lòng nghĩ cùng đừng nghĩ đánh hơn được ôn thần Đồng Học Bản. Người này sức chiến đấu vẫn không thấy đáy, có bao nhiêu người thì đánh bấy nhiêu người!

Hiện tại xem ra cũng nên cho người ở khu Nam Sơn biết một chút!

Con mẹ nó! Dám chọc tới trên đầu tao? Tao không để ý tới thì chúng mày vẫn không chịu xong sao?

Đồng Học Bán nếu đã động thủ, vậy thì cứ đánh cho thống khoái đi, hắn muốn đem uy tín “đánh” ra ngoài, nếu không lũ a miêu a cầu này cũng dám ở trên đầu mình mà ỉa, thực xem anh em dễ bị bắt nạt vậy sao? Hành vi của những người này rõ ràng là đã cấu thành phạm tội, cấu thành tội gây thương tích cho người khác, vậy nên Đồng Học Bán không thể bỏ qua. Lại còn đánh người của tao? Làm người của tao bị thương? Lũ chúng mày thật là không biết chữ “chết” viết thế nào! Vậy hôm nay ta liền nói cho chúng mày biết!

Ông chủ quán ăn sáng cầm một cái nồi đập tới!

“Vừa nãy hành hung cảnh sát và đánh người cũng có mày có đúng không?” Đồng Học Bán nhẹ nhàng nghiêng người tránh, một quyền thẳng vào mặt hắn, sau đó lại là một cước đá qua!

“A!” Ông chủ quán ăn ôm bụng quỳ dưới đất: “Bà ngoại mày chứ!”

Vẫn còn chứ? Đồng Học Bán trong lòng nghĩ đòn đó còn nhẹ, tay phải xoay tròn đám qua!

Tiếng hét đau đớn vang lên, người nọ cuối cùng cũng nằm dưới đất rên rỉ không dậy nổi, trên mặt cũng chảy máu.

Hai người!

Đồng Học Bán trong chớp mắt liền đánh ngã hai người!

“Để tao!”

“ĐCM! Liều mạng với hắn!”

Ba thương hộ cầm gậy gộc thông thả đi lên phía trước!

“Chủ nhiệm, cẩn thận!”

“Chủ nhiệm! Mau quay lại!”

Phía sau người của văn phòng đường phố đều lần lượt hét lên, một vài người đã lên chiếc xe Kim Bôi để lánh nạn, kinh hồn táng đảm sợ Đồng Học Bán xảy ra chuyện gì. Nhưng Đồng Học Bán vẫn không lui lại, trái lại còn từ từ đi về phía trước, ghèn đón mấy người thương hộ đang hùng hổ tiến đến.

Ba người này, một người khoảng hơn bốn mươi tuổi, hai người khoảng hơn ba mươi tuổi, trông thân hình cũng không tồi, trông rất rắn chắc. Bọn họ phân ra rồi từ ba phía tấn công đến Đồng Học Bán, có chút khó đối phó. Đồng Học Bán nhìn bọn họ, trong lòng lập tức hạ chỉ lệnh STOP, sau đó ra liên tục ba quyền, hóa giải STOP, chỉ tốn không đến ba giây. Chỉ thấy bóng Đồng Học Bán nhoáng lên một cái, ba người kia nhất tề kêu lên thảm thiết, nhanh chóng bị đánh bay ra ngoài. Quá nhanh, không ai nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra.

“A!”

“Chân của tôi!”

Ba người ngã xuống, không đứng dậy nổi, không ngừng kêu rên thảm thiết.

Năm người!

Đồng Học Bán vẫn như cũ, không lùi mà chỉ tiến, hướng về phía những người thương hộ từng bước một đi đến.

Mấy thương hộ cuối cùng mặt mũi cũng biến sắc. Đây là thân thủ gì?

Nhân viên công tác Văn phòng đường phố ngoài ý muốn ngăn ra. Không ai ngờ Chủ nhiệm mới thật có thể đánh, ba quyền hai cước đã đánh ngã năm người?

Tiết Quý hô: “Mọi người xông lên! Hắn chỉ có một mình!”

Tóc đỏ cũng nói: “Đánh hắn rồi phòng ở sẽ được bảo vệ! Xông lên!”

Đồng Học Bàn nhìn thẳng vào Tiết Quý. Từ ngày hôm qua đến giờ, tên này luôn đối đầu với với văn phòng đường phố. Lần đầu tiên, lần thứ hai rồi lần thứ ba, không chỉ kích động quần chúng, vây kín cửa văn phòng đường phố mà còn tìm Bành Khôn để hợp tác với nhau gây áp lực. Có thể nói, gây ra cục diện như hiện nay nguyên nhân cơ bản là tên du côn vô lại Tiết Quý này gây ra. Đồng Học Bàn đương nhiên là không thể bỏ qua cho hắn. Tay trái một quyền, đánh ngã tên lưu manh tóc đỏ ở bên trái, chân phải một đạp, đá bay tên tóc vàng cầm gậy vừa đánh bị thương khoa viên của bọn họ, sau đó bước nhanh tiến về phía Tiết Quý!

Người không phải thích làm khó người khác sao?

Vậy thì ta cho người làm khó!

STOP!

Nhiều người cùng nhìn thấy, Đồng Học Bàn ra tay không phải quá độc. Cho dù chuyện xảy ra là có nguyên nhân của nó, cho dù là tự vệ chính đáng, hắn tốt xấu gì thì cũng là cán bộ nhà nước, vậy nên không thể quá trắng trợn. Sau khi để thời gian tạm dừng, Đồng Học Bàn bóp bóp bóp bóp tát liên tục vào mặt Tiết Quý, ước chừng đánh hắn khoảng mười mấy cái thì giải chú lệnh STOP, lật bàn tay đập mạnh lên má phải của hắn.

Bốp!

Tiết Quý mặt mũi sưng hết lên, suýt chút thì ngất xỉu rồi, lão đảo ngã xuống dưới đất: “Mày mày dám đánh tao?”

Tao con mẹ nó chính là đánh mày đó!

Theo như người khác nhìn thấy thì Đồng Học Bàn đánh cũng không có gì quá đáng, chỉ là phòng vệ chính đáng, người khác muốn đánh hắn, vậy nên hắn “thích hợp” hoàn thủ một chút, thế nhưng thực tế thì Tiết Quý đã bị Đồng Học Bàn đánh trộm đến vô số đòn.

“Tiết ca!”

“Quý tử ca!”

Đám vô công rồi nghề được Tiết Quý gọi đến nhất thời không có mệnh lệnh xông lên: “Một không thể đấu mười, mọi người xông lên! Đánh cho hắn nằm sấp!”

Trước mắt có đến bảy tám người!

Đồng Học Bàn không chút hoang mang, liếc nhìn bọn họ, không chủ động ra tay, đợi bọn họ xông vung côn bổng lên, sau đó mới nhìn giống như là trả đòn với bọn hắn một chút.

Lần này có rất nhiều người!

“A!”

“Bụp!”

“Á!”

Ngã bốn người!

Trong vòng hai phút ngắn ngủi Đồng Học Bàn đã liên tục đánh ngã mười bốn người!

Đồng Học Bàn rất ít khi đánh nhiều người như vậy, tuy rằng không bị thương nhưng thể lực của hắn cũng không phải là vô hạn, vậy nên hắn đứng lại một chút ở đó, thở hổn hển mấy hơi, sau đó nói: “Tôi nói lại một lần nữa, hôm nay tại đây, tất cả công trình xây dựng vi phạm đều ép buộc phải dỡ bỏ! Ai muốn cản trở! Ai còn dám đánh nhân viên công tác chính phủ, vậy đừng trách tôi không lưu tình! Đối đãi các người như những phần tử phạm tội! Không có tình cảm gì có thể nói ở đây!”

“Hắn ta mệt rồi!”

“Lên! Hắn ta không còn sức nữa đâu!”

Vẫn còn những phần tử ngoan cố căn bản là nghe không vào. Bọn họ chính là dựa vào những cửa hàng ở đây để kiếm tiền, nếu như bị dỡ đi, khác gì cướp đi bát cơm của họ, vậy nên có lời nói trước của Bành Khôn, mọi người đều biết chỉ cần ngăn cản họ phá dỡ hôm nay, khu tám thành sẽ truy cứu trách nhiệm xuống dưới văn phòng đường phố, như vậy ngày mai có lẽ sẽ không dỡ nữa, vậy nên dù thế nào vẫn người trước ngã xuống, người sau xông lên để đuổi đám người Đồng Học Bân đi. Có một vài người còn chạy về hướng chiếc xe Kim Bôi, cầm gậy gộc đập vào xe, làm ấy đồng chí nữ trong xe sợ đến mặt mày thất sắc!

Cấp mặt mũi mà không muốn!

Vậy đừng có trách tao!

Đồng Học Bân sải bước chạy nhanh đến chỗ chiếc xe Kim Bôi sắp bị đập vỡ cửa kính, từng cước một, trực tiếp đem hai người ông chủ quán cắt tóc cùng công nhân đánh cho hôn mê bất tỉnh! Đồng Học Bân có STOP ở đó, ở dưới thời gian dừng lại, hắn muốn đánh bao nhiêu quyền thì đánh bấy nhiêu quyền, vậy nên cơ bản đều là một kích trí mạng, làm cho bọn họ không đứng dậy nổi!

Đang lúc Đồng Học Bân muốn hỏi xem cán bộ trong xe có ai bị thương không, thì sau lưng vang lên một tiếng hét.

“Chủ nhiệm!”

“Có dao!”

“Cẩn thận!”

Những người trong xe kinh hô lên.

Đồng Học Bân vừa quay đầu lại thì một con dao sắc nhọn đã chỉ còn cách ngực hắn khoảng năm phân nữa, trước mặt là ông chủ hiệu cắt tóc bị đánh ngã lúc này!

ĐCM cả nhà mày!

Còn dám dùng dao? Định giết người sao?

Đồng Học Bân tức giận, vội vàng né người sang một bên, thoát hiểm trong gang tấc, sau đó túm lấy tóc người đó. Bụp! Túm lấy đầu hắn hung hăng đập mạnh lên cửa xe Kim Bôi!

Bụp! Bụp! Bụp! Thấy hắn vẫn còn tỉnh, Đồng Học Bân lại đập tiếp ba phát! Đối phó với những phần tử nguy hiểm như thế này, đánh chết hắn cũng không sao. Vừa này là Đồng Học Bân dùng STOP, nếu là người thường thì đã sớm bị một dao này đâm chết rồi!

“Tao liều mạng với mày!”

“Đánh!”

Lại có vài thương hộ không sợ chết mà cầm trường côn đoản côn xông tới tấn công Đồng Học Bân!

Số người nằm dưới đất ngày càng nhiều! Đây chính là hậu quả của việc chọc giận ôn thần!

544. Chương 542: Người Là Cái Sức Chiến Đầu Gì!

Buổi sáng.

Một góc ngõ nhỏ Liễu Hạng vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Đi ngang qua bên ngoài con phố, một số người dân nghe được âm thanh đều hết sức kì quái.

“Có chuyện gì vậy? Ai đang hét lên vậy?”

“Không biết, hét đã lâu rồi. Đúng rồi, tôi nghe nói là hôm nay đầu đường bên đó cường chế dỡ bỏ?”

“Đánh nhau? Nghiêm trọng như vậy à? Đi một chút! Đi xem thế nào!”

Trong đầu con ngõ nhỏ, những thương hộ kinh doanh bất hợp pháp lần lượt ngã xuống

Một người...

Hai người...

Ba người...

Bốn người...

Ngay từ lúc bắt đầu đã liên tục có người gào thét xông lên, vì bảo vệ cho sản nghiệp của mình mà ương ngạnh chiến đấu, thế nhưng dần dần, bước chân của mọi người càng ngày càng chậm lại, số người xông lên càng ngày càng ít đi. Những người không còn ý thức được gì nằm dưới đất đã lên tới 26 người, có người ôm bụng rên hừ hừ, có người bất tỉnh không một tiếng động, cục diện hỗn loạn làm ọi người đều chần động. Ngoài những tiếng đau đớn kêu la thì trong ngoài con ngõ im lặng như tờ.

Đồng Học Bán phải phải đất bám trên người nói: “Còn nữa không?”

“.....%!!”.

Không một tiếng người đáp.

Còn lại bảy tám cư dân cùng thương hộ phản đối cường chế đã sớm choáng váng, hai mươi sáu người cứ như vậy mà nằm xuống? Không biết là ai dẫn đầu, leng keng, gậy gộc trong tay vút xuống đất, leng keng leng keng, đám người đằng sau cũng lần lượt ném vũ khí xuống đất, tất cả đều không muốn xông lên mà chịu chết.

Ta đem cả nhà hấn chứ!

Đây là đánh nhau hay là diễn trò?

Đến bây giờ thì họ cũng hiểu được, sức chiến đấu của người ta và bọn họ hoàn toàn không giống nhau. Bao nhiêu người xông lên cũng không đủ, chỉ có từng người ngã xuống!

Tiết Quý mặt mũi bầm dập ngồi trên mặt đất, thiếu chút nữa thì chửi má nó, đây là loại cán bộ gì?

Ai cũng không nghĩ tới một Chủ nhiệm Văn phòng đường phố lại quá có thể đánh như thế!

Đồng Học Bán nhìn xung quanh, không thấy có người xông lên liền lấy khăn giấy ra lau lau tay, sau đó vo lại, tiến hai bước quăng vào thùng rác.

Cần gì phải như thế? Sớm như vậy có phải tốt hơn không?

Chu Diễm Như, Bành Cương và mấy người của văn phòng đường phố đều xuống xe, trân trối nhìn Đồng Học Bán. Đằng sau rất nhiều khoa viên cùng thành quân cũng đều tròn tròn mắt kinh ngạc, những người dân vây xem ở bên ngoài ngõ nhỏ đều cùng nhau nhìn về phía Chủ nhiệm mới của văn phòng đường phố này, ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh dị.

Đồng Học Bán đi tới nói: “Chu Chủ nhiệm, Bành Sở trưởng, Vu Chủ nhiệm, mấy người không sao chứ?”

“A, không sao hết!” Chu Diễm Như vội đáp.

“Đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào! Lão Bành, anh đi tìm người đưa người bị thương đi bệnh viện. À, kêu mấy xe cấp cứu tới, thu dọn hiện trường sạch sẽ!” Đồng Học Bán bắt đầu công tác chỉ huy.

Bành Cương nhìn nhìn hần: “Chủ nhiệm, ngài trước kia có phải đã luyện qua?”

Đồng Học Bán gật đầu: “Có luyện qua một năm. Sao vậy?”

Sao vậy? Người còn nói sao vậy? Mần vừa rồi Bành Cương và mọi người đều tận mắt nhìn thấy, nếu không tận mắt nhìn thấy thì hẳn tuyệt đối không thể tin lại có người có thể đánh ngã hai mươi sáu người. Nếu một hai người thì không có vấn đề gì, ba bốn người thì vẫn có thể, tám đến mười người thì vẫn có người làm được, nhưng một người có thể đánh bại hai mươi mấy người? Mà lại còn không bị thương chút nào? Người khác ngay cả chạm vào một góc quần áo người cũng chưa tới? Ta kháo! Bành Cương cùng mấy người công an đối với thân thủ của Đồng Học Bán đã chịu phục, đã từng thấy qua người có thể đánh nhưng chưa từng thấy qua người có thể đánh đến như vậy!

Mọi người Văn phòng đường phố cũng hai mặt nhìn nhau, đều không biết nên nói gì.

Câu này ở Huyện Duyên Đài đã rất nhiều người ở trong lòng đã nói rất nhiều lần rồi, cuối cùng lần đầu tiên cán bộ khu Nam Sơn đều phải thốt lên trong lòng.

Hai mươi sáu người!

Người đây là con mẹ nó sức chiến đấu gì!

“Đúng rồi!” Đồng Học Bân nhìn xung quanh: “Bành Khôn đâu?”

Chu Diễm Như và những người khác đều nhìn xung quanh: “Vừa rồi còn thấy ở đây”.

Vu Vinh Phong nói: “Bành Trưởng phòng này cũng quá không đảm đương?”

“Chạy rồi sao?” Sắc mặt Đồng Học Bân trầm xuống, con mẹ nó, mày gây ra rắc rối cho tao, trút gánh nặng lên vai tao rồi bỏ chạy sao? Cục diện rối rắm này đều giao cho bọn tao? Bành Khôn? Chuyện này tao sẽ không để yên! Mày cứ chờ đó cho tao!

“Mặc kệ hă, trước đem công tác làm cho xong” Đồng Học Bân quay sang nói với mấy người đội thành quân chấp pháp: “Có thể phá rồi, vất vả cho các anh!”

“Không có vất vả gì, nên làm, nên làm” Mấy người thành quân đều phục sức chiến đấu của hă, nói chuyện tỏ ra khách sáo hơn trước nhiều.

Bắt đầu cường chế dỡ bỏ!

Những người bị Đồng Học Bân đánh ngã xuống đất đã được người khác dìu đi, cửa ngõ nhỏ chỉ còn lại vài chiếc xe nâng, một vài thương hộ khác đều đứng ở cuối ngõ nhìn sang bên này, có người còn hét to.

“Tôi xem các người có dám dỡ không!”

“Đều dừng tay lại!”

“Cửa hàng của tôi! Ai dám dỡ bỏ tôi liều mạng với người đó!”

Thấy bọn họ lại tiếp tục, mặt Đồng Học Bân sầm lại, không nói lời nào, đi bên cạnh xe nâng tiến vào trong ngõ, sau đó hướng vào chính giữa, vẫy vẫy tay chỉ huy xe nâng.

Ầm ầm ầm!

Quầy hàng bên ngoài nhất nhanh chóng bị phá sập!

Có một vài thương hộ lại bị kích động, nhưng khi nhìn thấy Đồng Học Bân đứng ngay phía trước, không ai dám bước lên. Đồng Học Bân đại phát thần uy của đã làm cho tất cả mọi người kinh sợ. Người ta có thể đánh bại hai sáu người mà không mảy may bị thương, vậy thì ba sáu, bốn sáu người sợ cũng không nói chơi. Thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít, bọn họ cho dù có xông lên cũng chỉ là rước thêm họa vào thân.

Rầm rầm rầm!

Quầy hàng thứ hai sập xuống!

Nhìn tiệm may mà mình cho thuê bị sụp đổ, trong lòng Tiết Quý như rỉ máu. Trước kia hă đều nghĩ mình đã là người đủ độ, ai ngờ hôm nay gặp được kẻ còn ác hơn cả hă.

Có người vui có người buồn!

“Tốt!”

“Dỡ rất tốt!”

“Đúng rồi! Sớm nên dỡ bỏ đi!”

Người dân bị ảnh hưởng bởi những công trình vi phạm đứng xung quanh nhất tề vỗ tay! Bốp Bốp Bốp! Tất cả đều vì hành động cường chế lần này của văn phòng đường phố mà kêu tốt! Cũng là vì Đồng Học Bân mà trầm trồ khen ngợi! Cảnh tượng đánh nhau vừa rồi còn hay hơn trên phim ảnh rất nhiều!

Đồng Học Bàn biết mình đánh nhiều người như vậy, nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều thị phi, nhưng hắn không thẹn với lương tâm, hắn không cảm thấy bản thân mình làm có điểm nào sai, nghe thấy dân chúng vỗ tay, Đồng Học Bàn lộ ra một nụ cười nhẹ nhẽ, hắn thấy như vậy là đủ rồi, một người vĩnh viễn cũng không có khả năng làm vừa lòng tất cả mọi người, Đồng Học Bàn hiện tại chỉ kiên định thật lòng thật tâm làm điều gì đó cho dân chúng, hắn vốn cũng không phải là một người sợ phiền phức.

Người của Văn phòng đường phố như trút được gánh nặng. Cuối cùng thì cũng đỡ bỏ được!

Ai ai đều biết, hành động lần này thuận lợi như vậy đều là nhờ công lao của Đồng Học Bàn. Nếu không có Đồng Học Bàn tại thời điểm mấu chốt đã lấy thân mình bảo vệ người của Văn phòng đường phố, đứng ra chặn những thương hộ đang phần nộ kia, thì hiện tại bọn họ không biết đã có bao nhiêu người bị thương, còn không biết cả đời này đến bao giờ mới có thể đỡ bỏ những công trình xây dựng phạm pháp đó. Lần đầu tiên, tất cả đều có một cảm nhận mới Đồng Học Bàn Chủ nhiệm vừa mới nhận chức của Văn phòng đường phố này.

Không nói cái khác, chỉ là sức chiến đấu cá nhân này đã là quá con mẹ nó dọa người rồi!

Đó không phải là một, hai người! Không phải ba, bốn người!

Cứ như vậy mà đánh ngã hơn hai mươi người khỏe mạnh!

Sức chiến đấu này thì ai có thể chịu nổi?

545. Chương 543: Ủy Ban Kỷ Luật Cho Mời!

Giữa trưa.

Phòng làm việc Văn phòng đường phố Quang Minh.

“Nghe nói sao? Chủ nhiệm mới đánh người!”

“Đánh người? Sao có thể chứ?”

“Tiểu Từ vừa nói với tôi, chính mắt hắn nhìn thấy!”

“Tôi cũng nghe nói vậy. Đồng Chủ nhiệm một mình đánh hai mươi sáu người!”

“Anh thôi đi, lừa ai chứ? Là thật hay là giả?”

“Lừa anh làm gì. Lúc đó thương hộ cầm gậy gộc và dao bao vây người văn phòng đường phố chúng tôi, đánh cho không ít người bị thương, kết quả Đồng Chủ nhiệm tức giận, xắn ống tay áo lên đem cả đám đánh cho nằm sấp hết. Tiểu Từ, qua đây! Tiểu Từ, cậu nói cho họ nghe!”

“Nói cái gì chứ. Lúc đó tất cả mọi người đều xem đến choáng váng”.

“Có chuyện như vậy thật sao?”

“Tôi tận mắt nhìn thấy, còn có thể sai được sao?”

“Tôi ngất. Chủ nhiệm mới của chúng ta trước đây làm gì chứ? Không phải cán bộ cục Chiêu thương sao? Sao có thể đánh như vậy?”

“Nghe nói Đồng Chủ nhiệm trước kia từng làm qua Công an. Đúng rồi, mọi người còn nhớ chuyện đánh hổ cứu người ở vườn bách thú thành phố ta không?”

“Biết, TV cũng có chiếu mà! Tôi nhớ ra rồi!”

“Trên TV nói, đánh cho hổ Đồng Bắc bỏ chạy hình như là Đồng Cục trưởng cục Chiêu thương huyện Duyên Đài. Chủ nhiệm của chúng ta trước đây không phải là cán bộ cục Chiêu thương huyện Duyên Đài hay sao?”

“Là Đồng Chủ nhiệm?”

“Nhất định là hắn. Nếu không nhất định không thể có sức chiến đấu như thế này. Hổ Đồng Bắc cũng bị người ta một mình đánh cho bỏ chạy, nói gì đến hai mấy con người”.

“Đổ mồ hôi, anh không nói thì tôi cũng không nghĩ đến, chắc là đúng như vậy!”

“Người này đúng là có thể làm. Sức chiến đấu của Chủ nhiệm mới chúng ta cũng quá dọa người!”

Những câu nói như vậy truyền từ trên xuống dưới văn phòng đường phố Quang Minh, hầu như chỉ trong thời gian một buổi chiều, đến nhân viên văn phòng đường phố đang nghỉ ngơi ở nhà cũng không ai không biết Chủ nhiệm mới phần nộ mà đánh thương hai mấy thương hộ làm trái pháp luật? Còn chuyện anh hùng năm ngoái đánh hổ ở vườn bách thú? Tin tức liên quan đến lãnh đạo văn phòng đường phố, hơn nữa còn liên quan đến chủ nghĩa anh hùng cá nhân thường truyền rất nhanh, mọi người trò chuyện rất say sưa, ngay cả dân chúng dưới các xã khu nhắm chừng qua vài ngày đều có thể nghe tiếng.

Lầu phụ.

Văn phòng Bí thư.

Chu Diễm Như đi đến gõ cửa: “Chủ nhiệm!”

Đồng Học Bán nhìn thấy cô quan tâm hỏi: “Không phải đã phê chuẩn cho cô nghỉ rồi sao? Đi bệnh kiểm tra chưa?”

“Chỉ là sau lưng hơi sưng một chút, không có việc gì”.

“Như vậy cũng phải kiểm tra một cái, không chăm sóc cơ thể tốt thì làm sao làm việc?” Đồng Học Bán hỏi: “Mấy người Vụ Chủ nhiệm bị thương thế nào?”

Chu Diễm Như cười khanh khách nói: “Chủ nhiệm, hôm nay thiệt thòi cho ngài nhiều, nếu không phải ngài chặn đám người kia thì chúng tôi đều không xong rồi. Bây giờ mọi người cơ bản đều không ai bị thương gì nặng cả. Vụ Chủ nhiệm chân hơi bị trật một chút, còn một người bị thương ở chân và rách ở bắp vai, bây giờ đang ở bệnh viện, bị thương nặng nhất một đồng chí công an, bị rách chân, đã ở bệnh viện điều trị rồi, tình huống hoàn hảo”.

Đồng Học Bán gật gật đầu: “Buổi chiều tôi sẽ đi bệnh viện xem thế nào? Tình hình đỡ bỏ thế nào rồi?”

Chu Diễm Như nói: “Lão Mạnh ở lại đó chỉ huy, đang liên lạc với các ban ngành liên quan để đỡ bỏ mười mấy hộ xây dựng vi phạm. Chỉ còn công tác thu dọn thôi, còn thái độ của các thương hộ và dân cư thì vẫn không ổn định cho lắm. Tôi nghe Mạnh Chủ nhiệm nói có người ồn ào đã tố cáo lên khu”.

“Tố cáo cái gì?”

“Tố cáo văn phòng đường phố chúng ta đánh người!”

Đồng Học Bán mỉm cười: “Bọn họ khi cầm gậy gộc với dao đánh thương chúng ta, thì là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ không cho chúng ta phòng vệ một chút sao? Chỗ nào có đạo lý như vậy? Tố cáo? Cho bọn họ đi tố cáo. Tôi còn món nợ chưa tính toán xong với mấy người họ. Đánh người của tôi, chuyện không dễ dàng cho qua như vậy!”

Chờ Chu Diễm Như đi, Đồng Học Bán cầm điện thoại gọi điện cho Sở trưởng Bành Cương.

“Lão Bành, anh bị thương thế nào rồi?”

“Hài, chút xíu chuyện ấy mà, chỉ là như kiến cắn mà thôi, ha ha”.

Đồng Học Bán cũng cười nói: “Không sao là tốt rồi, nhưng chuyện bên ngõ Liễu Hạng cũng chưa thể coi như là xong. Không thể để cho các đồng chí của chúng ta phải chịu uất ức không, anh đem người tập trung lại, Tiết Quý và mấy tên côn đồ kia, còn có chủ tiệm may và chủ cửa hàng ăn sáng. Dù sao thì họ cũng động thủ đánh người của chúng ta trước, không được bỏ qua một người nào, bắt về cơ sở. Nên kết án thì kết án, nên giam giữ thì giam giữ, phạt tiền cũng phải theo mức cao nhất”.

Bành Cương cũng không nuốt xuống khẩu khí này: “Tôi rõ ràng, lập tức đi làm!”

Lần này Bành Cương không thể qua loa, cũng làm tốt chuẩn bị thừa nhận áp lực của khu. Lần này nhóm người Tiết Quý và thương hộ nhất định phải nghiêm trị, nếu không còn gì là pháp luật nữa.

Đồng Học Bán giao nhiệm vụ cho từng người, để có thể hoàn thành công tác này.

Vì chuyện buổi sáng, hiệ tại văn phòng đường phố đã có chút lực ngưng tụ, ngay cả những cán bộ Cảnh hệ như Bành Cương và Quách Minh Phong cũng nhanh chóng chấp hành chỉ thị của Đồng Học Bản. Lúc nguy cấp dầu sôi lửa bỏng, Đồng Học Bản không chút e ngại đứng ra vì bọn họ chặn gây gộc, bảo vệ tất cả họ an toàn, hiệ tại loại này thời điểm này còn bàn cái gì quan niệm môn hộ, bàn cái gì đấu tranh phe phái, vậy quá không thức thời rồi.

Cùng lúc đó, ảnh hưởng của chuyện này đã dần lan rộng.

Cửa đại viện khu ủy, mười mấy thương hộ phần nộ có tổ chức đã chặn lại cửa lớn khu ủy, trên mặt từng khối xanh từng khối tím bọn họ giận không thể át đối với bên trong hô lớn.

“Chúng tôi tìm lãnh đạo khu!”

“Còn vương pháp nữa không? Đánh người dân chúng tôi? Bắt người dân chúng tôi?”

“Chủ nhiệm Văn phòng đường phố Quang Minh đánh người, giết người rồi! Đây là loại cán bộ quốc gia gì?”

“Bảo lãnh đạo khu đi ra đây! Cho chúng tôi một câu trả lời!”

“Sa thải họ Đồng! Nếu tố cáo với khu không được chúng tôi sẽ tố cáo lên thành phố! Thành phố không được chúng tôi sẽ tố cáo lên tỉnh! Không tin là không có chỗ nào giải quyết chuyện này cho chúng tôi!”

“Đúng! Cách chức hẳn!”

“Nghiêm trị hung thủ!”

Tiếng hét của mười mấy con người rất to, hầu như tất cả mọi người trong tòa nhà văn phòng chính phủ khu đều nghe thấy. Rõ ràng là chuyện chính đồn các công trình xây dựng vi phạm bên văn phòng đường phố Quang Minh đã có vấn đề lớn.

Buổi chiều.

Đồng Học Bản đang ở bệnh viện số hai khu thăm nhân viên văn phòng đường phố bị thương. Reng reng reng, một số điện thoại lạ gọi đến cho hắn.

Đi ra ngoài hành lang nghe máy: “Alo, ai vậy?”

Đầu bên kia truyền đến một giọng mười phần mạnh mẽ: “Tôi Ngô Lượng, Ủy ban kiểm tra kỷ luật”.

Ngô Lượng? Thường ủy khu ủy khu Nam Sơn? Bí thư Ủy ban kiểm tra kỷ luật?

Đồng Học Bản lập tức nói: “Ngô Bí thư, ngài khỏe!”

Ngô Lượng thanh âm trầm thấp nói: “Từ cử cáo nhận được của quần chúng, Đồng Chủ nhiệm, anh tới Ủy ban kỷ luật một chuyện!”

Đồng Học Bản sắc mặt có chút khó coi, Ủy ban kỷ luật tìm mình? Là ý gì? Muốn tra tôi?

Buông di động, Đồng Học Bản nói một tiếng với Chu Diễm Như, sau đó trong ánh mắt lo lắng của Chu Diễm Như lên xe rời khỏi bệnh viện số hai.

Ủy ban kỷ luật.

Một văn phòng trên lầu hai.

Ngô Lượng mặt bình tĩnh ngồi sau bàn làm việc, nhìn thấy Đồng Học Bản đi vào, trên mặt hắn cũng không quá tốt: “Văn phòng chính phủ khu ủy bị người dân ngăn chặn, quần chúng tố cáo văn phòng đường phố Quang Minh các anh trong quá trình giải tỏa các công trình xây dựng vi phạm đã đánh thương người dân, có chuyện này không?”

Đồng Học Bản nói: “Có, nhưng...”

Ngô Lượng ngắt lời anh: “Các anh có còn chút tổ chức kỷ luật gì hay không? Đánh người? Anh là chủ nhiệm chỉ huy như thế nào? Anh có biết hành vi của các anh ảnh hưởng xấu tới bên khu như thế nào không? Anh có biết ẩu đả với dân chúng là hành vi như thế nào không?”

Đồng Học Bàn nhú mày nói: “Ngài không thể hiểu tình huống lúc ấy, chúng tôi...”

Ngô Lượng ngắt lời hần lần thứ hai: “Tôi không cần hiểu! Tôi chỉ biết là các anh đánh người dân bị thương! Bây giờ mười mấy người địa phương đang bao vây đại viện khu ủy, đang muốn ăn tươi nuốt sống chúng tôi kìa!”

Nghe vậy, Đồng Học Bàn có chút phiền nói: “Tôi nói với Ngô Bí thư, lời này của ngài là có điểm thiếu công bằng. Tình hình của chúng tôi lúc đó, khu đã cho người tìm hiểu qua chưa? Không sai, là tôi đánh người, nhưng trong chuyện này văn phòng đường phố chúng tôi không có làm gì sai hết! Bên khu chỉ nhìn thấy bọn họ bị thương, thấy chúng tôi đánh người, thấy quần chúng đến tố cáo nhưng khu có nhìn thấy các bộ và nhân viên công tác bên chúng tôi cũng bị thương không? Thấy những người miệng nói là dân chúng kia cầm gậy gộc và cả dao tấn công chúng tôi không? Dân chúng? Đám người đó chính là một lũ phần tử tội phạm!”

Ngô Lượng tức giận nói: “Anh tính tình cũng lớn quá nhỉ?”

“Ngô Bí thư, không phải tôi ồn ào với ngài, tôi chỉ nói sự thật! Nếu thật sự là người dân bình thường, chúng tôi bảo đảm không có chuyện mắng chửi đánh người. Nhưng bọn họ thì không phải! Bọn họ là những người kinh doanh trái phép, cho thuê nhà trái phép! Cầm dao bao vây người văn phòng đường phố chúng tôi! Chúng tôi muốn tránh, bọn họ chặn đường không cho chúng tôi đi. Bây giờ chúng tôi có ba đồng chí nằm ở bệnh viện số hai kìa! Tình huống đó khu có thấy không? Như thế nào liền một mực chắc chắn là trách nhiệm của chúng tôi? Lẽ nào bọn họ cầm dao chém cán bộ chúng tôi, chúng tôi phải cởi quần áo cho họ chém? Chúng tôi phải cười ha ha với họ?”

Ngô Lượng đập bàn tức giận: “Có rất nhiều cách để xử lý, có nhất thiết phải ra tay với quần chúng không?”

Người con mẹ nó thật đúng là nói thì dễ hơn làm!

Đồng Học Bàn phát hỏa: “Sự tình xảy ra như thế nào, tôi nói một câu thì không rõ ràng, nhưng lúc đó, xung quanh còn rất nhiều người dân đứng xem, cán bộ và nhân viên của chúng tôi cũng thấy, khu có thể không biết nhưng có thể đi xuống hỏi một câu, hỏi ai cũng được. Ngô Bí thư, tôi chỉ hỏi ngài một câu: Sinh mạng của người dân thì là sinh mạng, còn sinh mạng của nhân viên công tác văn phòng đường phố chúng tôi thì không là sinh mạng hay sao? Nếu có người dân cầm dao đến chém đồng chí của Ủy ban kỷ luật, ba mươi mấy người bao vây người của Ủy ban kỷ luật, tôi không tin là người của Ủy ban kỷ luật sẽ không có phản kháng gì! Đưa cổ cho người ta chém sao? Không có chuyện đó đâu. Chúng tôi cũng như vậy! Đó là người của tôi! Tôi có trách nhiệm phải bảo vệ an toàn cho tất cả bọn họ”.

Ngô Lượng bị hần làm cho tức giận mà cười nói: “Anh nói cũng hùng hồn đầy lý lẽ nhỉ?” Ngô Bí thư nhìn Đồng Học Bàn nói.

“Khu rút cuộc là có ý gì? Phần tử phạm tội cầm dao, cầm gậy đã thương người! Như thế nào chúng tôi phòng vệ một chút thì là sai? Khu lý không vì nhân viên công vụ chúng tôi mà lo lắng! Lại ngược lại đi giúp đỡ những phần tử phạm tội kia? Pháp luật quốc gia là định cho ai!”

Ngô Lượng không phải là người không thấu tình đạt lý, liền rõ ràng bên trong có khả năng thực sự có chuyện bọn họ chưa có hiểu rõ ràng, bình tĩnh nhìn hần nói: “Chuyện cụ thể thế nào nói lại một lượt cho tôi nghe”.

546. Chương 544: Huyện Duyên Đài Các Người Đề Cử Cho Chúng Tôi Cán Bộ Gì Vậy?

Buổi chiều.

Ủy ban kỷ luật khu Nam Sơn.

Đồng Học Bàn đem chuyện đánh người kể từ đầu chí cuối cho Ngô Lượng nghe.

Nghe xong, Ngô Lượng ngắt đầu nhìn hần: “Bọn họ bao nhiêu người có vũ khí?”

Đồng Học Bàn nói: “Bao vây tấn công nhân viên công tác của chúng tôi có khoảng ba mấy người, tất cả đều cầm vũ khí, mười mấy người cầm gậy gộc, một người cầm dao, còn lại đều cầm xoong nồi chậu và các

thứ khác. Cái này tôi sẽ làm một bản báo cáo chi tiết cho khu sau, tình hình cụ thể khu có thể xuống điều tra, lúc đó có khoảng một trăm người đứng nhìn rõ ràng, tôi cũng không đi nói dối với khu”.

Ngô Lượng gật gật đầu, sắc mặt hơi có dịu đi: “Cho dù bất đắc dĩ, cứ cho là vì bảo vệ an toàn tính mạng người của chúng ta nhưng ẩu đả với người dân địa phương ảnh hưởng như thế nào thì cậu thân là một cán bộ cũng hiểu rõ ràng. Trước đó các cậu vì cái gì không có làm tốt công tác? Tại sao phải cưỡng chế? Chưa động viên tư tưởng tốt đã tùy tiện làm rồi, đây là nguyên nhân cơ bản làm cho những thương hộ đó tức giận. Văn phòng đường phố Quang Minh các cậu ở trên phương diện này là có vấn đề rất lớn!”

Vừa nói đến đây Đồng Học Bản liền tức giận: “Ngô Bí thư, còn một chuyện tôi muốn báo cáo với ngài!”

“Cứ nói!”

“Những thương hộ này động thủ, trách nhiệm không nằm ở chúng tôi”.

“Sao lại không phải do các anh?”

Đồng Học Bản hít một hơi tức giận nói: “Lúc đó công tác vận động chúng tôi đã làm ổn cả rồi. Những thương hộ đó và số ít dân cư đã bị chúng tôi làm cho dọa sợ! Chỉ còn một số ít phần tử ngoan cố phản kháng! bắt quá chỉ hai ba người mà thôi. Cảnh sát cơ sở của chúng tôi có thể khống chế được tình thế, căn bản sẽ không dẫn đến xung đột. Thế nhưng lúc đó Trưởng phòng tổ chức của khu Bành Khôn lại lái xe đến! Anh ta vừa xuống xe liền chỉ huy, nói chúng tôi đợi đã! Không cho chúng tôi cưỡng chế dỡ bỏ! Tôi cũng không rõ ràng! Phòng Tổ chức từ bao giờ quản cả việc xây dựng vi phạm? Tôi chỉ biết dẫn đầu kích động quần chúng là Tiết Quý, người thân của Tiết Trưởng phòng Tổ chức!” Hắn là cái gì cũng dám nói.

Ngô Lượng nhíu nhíu mày: “Bành Khôn?”

Đồng Học Bản nói: “Hành động lần này là do văn phòng đường phố dẫn đầu, là tôi phụ trách. Bành Khôn sau khi đến liền khoa tay múa chân với bọn tôi. Tôi không nghe, kết quả ngài có thể đoán được không? Bành Trưởng phòng lại lớn tiếng ồn ào nếu cưỡng chế mà có xung đột với người dân thì khu sẽ không bỏ qua cho tôi, sẽ bắt văn phòng đường phố gánh vác trách nhiệm. Do đó đã làm cho những thương hộ này biết chúng tôi sợ xung đột với họ, chúng tôi cũng không muốn xung đột, vậy nên bọn họ cảm xúc mới bùng phát, không chút sợ hãi, nên mới dẫn đến chuyện ẩu đả quy mô lớn như vậy! Tôi cũng muốn hỏi một chút! Bành Khôn hắn là muốn làm gì!?”

Ngô Lượng chân mày càng cau lại: “Bành Bộ trưởng có thật nói như vậy không?”

“Đúng, một chữ cũng không sai, cảm xúc của người dân đều là do hắn xúi giục mà ra!” Đồng Học Bản nói: “Hơn nữa sau khi bị người dân xông lên bao vây, chúng tôi lại phải đứng ra gánh chịu thay cho Bành Khôn. Bành Khôn thấy chuyện liền chạy mất, lên xe bỏ lại chúng tôi. Ngô Bí thư, ngài có thể tưởng tượng đây là hành động của một cán bộ quốc gia nên làm hay sao?”

Ngô Lượng đương nhiên không thể chỉ nghe lời một phía của Đồng Học Bản, hắn cần phải tìm hiểu cụ thể hơn, cũng cần báo cáo với bên khu một chút. Nhưng khi nghe Đồng Học Bản nói xong, Ngô Lượng cũng biết được tám chín phần hắn là đúng. Tình hình thực tế như thế nào chỉ cần xuống dưới hỏi là có thể biết Đồng Học Bản có nói dối qua mắt hay không. Bành Khôn này, làm cái gì vậy chứ? Người là một cán bộ phòng Tổ chức lại chạy xuống văn phòng đường phố người ta làm cái gì vậy? Lại còn kích động quần chúng địa phương đối đầu với chính quyền? Thật là không ra làm sao cả!

Hơn nữa chuyện này có liên quan đến phòng Tổ chức, là chuyện rất nhạy cảm. Theo như Ngô Lượng được biết, tháng sau, Bành Trưởng phòng sẽ đi trường Đảng thành phố để học tập, theo trình tự là sẽ được đề bạt lên một chỗ còn khuyết ở khu Tây Bình, lập tức sẽ lên chức. Vậy nên chuyện này nhất định phải thận trọng.

“Đồng Chủ nhiệm, anh cứ về trước đi” Ngô Lượng nói.

Đồng Học Bản hỏi: “Ngô Bí thư, anh cùng tôi tìm hiểu chuyện này...”

Ngô Lượng nhìn anh: “Cụ thể thế nào khu sẽ thảo luận, chuyện còn lại các anh trước tiên hãy giải quyết thỏa đáng đi”.

“Những thương hộ đã đánh người thì sao?”

Lúc trước Ngô Lượng không biết thì có thể bỏ qua nhưng bây giờ đã biết tình hình cụ thể, trong lòng cũng bốc hỏa: “Nên bắt giam thì bắt giam! Đối với những phần tử vi phạm pháp luật thế này thì không thể nương tay, không thể bao che cho bọn họ!” Đồng Học Bàn hôm nay vào phòng thái độ cũng không tốt lắm, nhưng những lời hằn nói Ngô Lượng cơ bản cũng đồng tình. Đối với người dân mà nói, họ có thể không dám chửi không dám mắng nhưng với những phần tử phạm tội, tuyệt đối không thể lưu tình, nếu không một khi cổ vũ loại khí diễm này sau này công tác chấp pháp toàn khu còn triển khai như thế nào? Một khi gặp chuyện thì mọi người liền cầm lấy dao đối kháng nhân viên chấp pháp, vậy còn không loạn hay sao?

Trở về văn phòng đường phố, vừa lúc gặp Chu Diễm Như ở đó.

Chu Diễm Như lập tức thân thiết nói: “Chủ nhiệm, Ủy ban kỷ luật...”

Đồng Học Bàn thân nhiên nói: “Chuyện thế nào đã báo cáo với Ngô Bí thư rồi. Chắc là ổn cả thôi”.

Chu Diễm Như thở phào một hơi nói: “Đúng rồi, tôi nghe nói Bành Trưởng phòng đầu tháng sau sẽ đến trường Đảng để học lớp tập huấn cán bộ, xem ra là muốn thăng chức”.

Đồng Học Bàn nhìn nàng: “Thật sao?”

“Hình như là vậy”.

Đồng Học Bàn gật gật đầu, quay về phòng làm việc của mình, châm một điếu thuốc rít vài hơi. Bành Khôn muốn thăng chức? Nếu không có chuyện này, hẳn không chừng sẽ thuận lợi mà đi học trường Đảng, nhưng sự việc đã âm ỉ như thế này, còn thu hút sự chú ý của lãnh đạo khu thì việc Bành Không được thăng chức hay không e rằng sẽ là một dấu chấm hỏi lớn. Tên khốn này, ta xem người về sau còn đến chỉ tay loạn ở văn phòng đường phố chúng ta nữa hay không! Đúng là đồ không biết tốt xấu!

Reng reng reng, tiếng chuông di động vang lên.

Vừa nhìn thấy dãy số, chính là số điện thoại của Bí thư huyện Duyên Đài Tào Húc Bằng.

Đồng Học Bàn cười nhắc máy: “Tào Bí thư, ngài khỏe!”

“Ha ha” Tào Húc Bằng cười nói: “Tiểu tử cậu, lại gây ra chuyện đúng không?”

Đồng Học Bàn vẫn rất sĩ diện, ho khan một chút, một mực phủ nhận nói: “Không có!”

“Một mình đánh hai mấy người dân, cậu còn nói là không có chọc ra chuyện sao?” Tào Húc Bằng bắt đắc dĩ nói: “Tiểu tử cậu cái tính tình thói kia, đến chỗ nào cũng không yên được!”

Đồng Học Bàn buồn bực nói: “Tôi nói Tào Bí thư, ngài như thế nào biết?”

Tào Húc Bằng lắc đầu nói: “Tôi đang họp trên thành phố, vừa gặp bí thư Vương An Thạch khu Nam Sơn chỗ cậu, vừa nhìn thấy tôi liền tới hỏi tôi một câu: “Huyện Duyên Đài các người đề cử cho chúng tôi cán bộ gì vậy?” Vừa nghe câu này thì tôi biết ngay tiểu tử cậu nhất định lại gây ra chuyện gì rồi”.

“Hài, đây chẳng qua là tình thế bắt buộc thôi!”

Đồng Học Bàn có chút ngượng ngùng, hẳn cũng là không có biện pháp, nếu có cách khác để giải quyết, Đồng Học Bàn cũng không muốn động thủ. Bất quá hiện tại thu dọn được đám thương hộ phạm pháp này, chính đốn lại các kiến trúc vi phạm, việc Bành Không thăng chức cũng tan tành mây khói, Đồng Học Bàn cũng không hối hận gì cả, đã làm thì không thể sợ phiền phức được.

547. Chương 545: Võ An Dựng Lên

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tối qua Đồng Học Bàn có hẹn chuông báo thức sáu giờ sáng, điện thoại vang lên ồn ào, hắn liền mở mắt, nhìn đồng hồ, đứng dậy mặc quần áo, vừa châm một điếu thuốc vừa gọi điện đến cơ sở gặp Bành Cương, xem tình hình giải quyết những thương hộ vi phạm kia thế nào.

Bành Cương đáp: “Bắt được mười người, trong đó có chín người đã cho câu lưu”.

“Tình hình ổn định chưa? Còn đến làm loạn ở đại viện khu ủy nữa không?”

“Tôi hôm qua bắt người xong sau đó bọn họ tan ngay, hôm nay chưa thấy xuất hiện”.

“Thế là ổn rồi. Lão Bành, vất vả cho các anh rồi”.

“Nên mà”.

Đồng Học Bân bây giờ mới yên tâm. Tình hình có vẻ đã tạm lắng xuống, nhưng hắn không ngờ đến, thế cục vốn đã muốn dần dần bình phục xuống lại xảy ra biến hóa.

Trụ sở khu ủy.

Phó Trưởng phòng Tổ chức khu Nam Sơn Bành Khôn như ngồi trên đồng lửa. Hôm qua, Bí thư Ủy ban kỷ luật quận đã một mình tìm hắn nói chuyện qua, hỏi hắn về chuyện văn phòng đường phố Quang Minh phát sinh ẩu đả ở ngõ Liễu sáng hôm qua. Bành Khôn biết mình lúc đó đã có chút hơi quá, giờ đây hắn thấy mình như đang ngồi cạnh tổ ong, cả đêm không tài nào chợp mắt nổi. Bây giờ hắn chỉ biết là bản thân tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì, tháng sau là bắt đầu lớp bồi dưỡng cán bộ ở trường Đảng rồi, tháng sau nữa, Bành Khôn sẽ được điều đến công tác ở khu Tây Bình, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Sự thay đổi công tác lần này đối với hắn cực kì quan trọng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Bành Khôn nghiêng rằng một cái, cầm di động ấn một dãy số, “Alo, Tổng biên tập Trần, tôi Bành Khôn!”

Sau khi gác điện thoại, Bành Khôn phát ra một tiếng cười lạnh.

Mười lăm phút sau, chuông điện thoại của Đồng Học Bân vang lên.

Hắn đang ở trong nhà bếp làm bữa sáng, nghe thấy chuông liền nhấc máy: “Ai vậy?”

“Là Đồng chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh?” Là giọng của một nam thanh niên, “Tôi là Lưu Cương, phóng viên Nam Khởi thần báo, muốn phỏng vấn anh một chút. Không biết sáng nay anh có thời gian không?”

Nam Khởi thần báo?

Tờ báo này hình như Đồng Học Bân đã nghe tên qua, chỉ là một tờ báo bình thường, sức ảnh hưởng cũng chỉ trung bình mà thôi.

Đồng Học Bân nhăn mặt nhíu mày nói: “Sáng nay tôi còn có việc, có chuyện gì cứ nói qua điện thoại đi!”

Lưu Cương giọng điệu hơi dừng chút, thản nhiên nói: “Sáng sớm hôm qua ở ngõ Liễu Hạng xảy ra vụ ẩu đả, nghe nói là người của văn phòng đường phố Quang Minh đánh người dân, có hai mấy người bị thương, hiện có hai người vẫn nằm viện điều trị. Vì một người có thể đánh hai mươi sáu người bị thương là chuyện khó tin nên trừ những người tận mắt chứng kiến đều cảm thấy nghi ngờ, sau khi đồn ra vẫn rất nhiều người không tin, tin đồn dần dần trở thành người của văn phòng đường phố Quang Minh đánh bị thương hai mấy người dân, như vậy có vẻ phù hợp hơn. Không biết chuyện này Đồng chủ nhiệm có giải thích gì không?”

Như thế nào lại là chuyện này?

Đồng Học Bân nghe đã cảm thấy phiền: “Lúc đó là có người xúi giục quần chúng nên mới dẫn đến chuyện thương hại địa phương bao vây tấn công như vậy, chúng tôi phản kích cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi”.

Lưu Cương nói: “Nhưng các anh không nghĩ đến ảnh hưởng của việc ẩu đả với người dân sao?”

Hừ, người còn còn dạy dỗ chúng tôi sao?

Đồng Học Bân lạnh lùng nói: “Là phóng viên Lưu đúng không? Tôi nghe giọng điệu anh nói có chút không đúng. Tình hình cụ thể thế nào các anh tự mình tìm hiểu đi!”

Lưu Cương lạnh nhạt nói: “Chúng tôi đã tìm hiểu qua rồi, nhưng cũng phải có một chút tư liệu sống”.

“Nếu tìm hiểu qua rồi thì cuộc điện thoại này anh không nên gọi cho tôi mà nên gọi cho những thương hại vi phạm hỏi họ tại sao lại bao vây tấn công người của chính phủ, tại sao biết luật mà còn vi phạm, tại sao coi thường pháp luật!”

“Chúng tôi đã phỏng vấn vài người dân bị thương ở bệnh viện, họ đều rất bức xúc, họ đã mất hết lòng tin, sự tín nhiệm với các ngành chính phủ. Đồng Chủ nhiệm, anh nói tôi cũng không thể lý giải được, văn phòng đường phố Quang Minh các người cho rằng hành vi chính mình là chính xác?”

Người đến đây bối rối tìm vết sao? Muốn làm gì đây? Chúng tôi vất vả vì sự an toàn tính mạng của nhiều người dân mà chính đồn các công trình xây dựng vi phạm, đâm thương hộ phạm pháp kiêu ngạo cầm dao cầm gậy tấn công chúng tôi, tại sao bây giờ mọi mũi nhọn đều hướng về phía chúng tôi? Chẳng lẽ bọn họ kinh doanh trái phép hẳn là đúng? Bọn họ xây dựng công trình vi phạm hẳn là đúng? Chúng tôi làm trái lại là chúng tôi không đúng sao?

Đồng Học Bên nghe liền rõ ràng: “Tìm hiểu sự thật một cách sâu sắc, trung thành đưa tin sự thật, tôi nhớ không sai đó là chức trách của nhà báo đúng không? Nếu Nam Khởi thần báo các người đến sự thật còn không nắm rõ, vậy thì tôi cũng không thể nói cái gì khác với anh được!”

Lưu Cương nói: “Tôi biết tình hình là có có hai mấy người dân bị người văn phòng đường phố các anh đánh bị thương. Mọi người đều tiếng oán than dậy đất, tất cả mọi người đều...”

Cút con mẹ mày đi!

Đồng Học Bên không muốn tổn lời với tên này, trực tiếp cúp máy. Cái thứ gì vậy không biết!

Hắn không có thành kiến gì với giới phóng viên, nhưng tên Lưu Cương của Nam Khởi thần báo này làm hắn ghê tởm, cái gì cũng không biết, mù quáng nói cái này cái kia, chỉ trích cái này cái nọ, chỉ nghĩ đến có tin tức đăng lên là viết, làm thế nào thu hút người đọc thì viết? Với tiêu đề “Cán bộ nhà nước đánh quần chúng” nhất định sẽ thu hút người đọc. Nhưng đây là sự thật hay sao? Đúng là cắt xén xuyên tạc!

Ăn qua bữa sáng, Đồng Học Bên xem tin tức một chút.

Mười phút...

Hai mươi phút...

Nửa tiếng...

Kênh truyền hình khu Nam Sơn phát sóng về công tác triển khai chấn chỉnh toàn diện công trình xây dựng trái phép, nhưng xem ra bên quận cũng có ý kiêng dè, không hề nhắc đến chuyện xảy ra hôm qua của văn phòng đường phố Quang Minh.

Tám giờ rưỡi, Đồng Học Bên xách túi xuống lầu, đến văn phòng đường phố.

Văn phòng bí thư.

Đồng Học Bên vừa mới vào phòng một lúc thì Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính Chu Diễm Như vội vàng gõ cửa đi vào.

“Chủ nhiệm! Đã xảy ra chuyện!” Chu Diễm Như cầm một tờ báo trong tay.

“Sao vậy?” Đồng Học Bên hiện tại sợ nhất nghe thấy ba chữ “có chuyện rồi”, thật là đau đầu.

Chu Diễm Như mở tờ báo ra, chỉ chỉ vào chỗ dưới cùng ở trang nhất: “Đây là tờ Nam Khởi thần báo mới nhất, ngài xem xem, viết về văn phòng chúng ta”.

Đồng Học Bên sắc mặt biến đổi, cúi đầu cầm lấy tờ báo đưa lên xem, nhất thời liền phát hỏa, trên đó lại có thể viết về chuyện cưỡng chế dỡ bỏ ở phường Quang Minh hôm qua, trên báo căn bản không có viết nguyên nhân, cũng không nói về sự xúi giục của Bành Khôn, chỉ nói trong quá trình cưỡng chế nhân viên công tác của văn phòng đường phố Quang Minh đánh bị thương hai mấy thương hộ và người dân, nói người dân tâm trạng rất phẫn nộ, trên đó còn có một bức ảnh người dân bị đánh mặt mũi bầm dập ở trong bệnh viện. Trang báo này màu sắc lại rất đậm, ở cuối còn ghi là phóng viên Lưu Cương viết!

Cửa bỗng nhiên lại mở ra!

Bí thư kỉ ủy Khúc Nghĩa Cường cầm một tờ báo bước nhanh vào “Nam Khởi thần báo thật là làm bừa! Thương hộ bao vây tấn công chúng ta thì không hề viết? Chuyện thương hộ dùng dao tấn công thì không viết? Việc mấy trăm người ở cái ngõ nhỏ vỗ tay trăm trổ khen ngợi thì không viết? Đây là cái loại báo gì

chứ? Phiến diện bát nháo! Đây không phải là bôi tro trát trấu lên mặt văn phòng đường phố chúng ta hay sao? Thế này thì quần chúng sẽ nghĩ nghĩ như thế nào? Sự thật đâu chứ?”

Đồng Học Bàn bình tĩnh nói: “Lưu Cương của Nam Khởi thần báo sáng nay có gọi điện cho tôi, lúc đó tôi nghe giọng điệu của hắn ta đã không đúng, đây là cố ý bôi lông tìm vết!”

Chu Diễm Như phẫn nộ nói: “Như thế này là đi quá xa rồi! Đây là cố ý bẻ cong sự thật!”

Lúc này, Chủ nhiệm phụ trách tuyên truyền Vu Vinh Phong nghe được tin, lập tức đến phòng của Đồng Học Bàn. Tờ báo này vừa ra đã làm cho tất cả mọi người ở văn phòng đường phố Quang Minh như ngồi trên lò lửa. Điều này không chỉ ảnh hưởng đến danh dự mà còn hủy hoại nghiêm trọng đến hình ảnh của bọn họ!

Đồng Học Bàn đập bàn một cái, “Vu Chủ nhiệm, anh liên hệ với phòng Tuyên truyền bên khu ủy một chút, xem xem có thể thông qua trên đó để đem kì báo Nam Khởi thần báo này rút về hay không!”

Vu Vinh Phong biết là không thể, nhưng mà vẫn đi.

Chu Diễm Như hỏi: “Chủ nhiệm, hiện tại phải làm sao?”

Đồng Học Bàn nhìn nhìn tờ báo, vỗ mạnh lên mặt bàn, “Nam Khởi thần báo này từ trước tới giờ đều viết bài kiểu nhiễu loạn sự thật thế này sao?”

Chu Diễm Như suy nghĩ một chút: “Cùng không phải, nhưng so sánh với các tờ báo khác thì bọn họ quả thật cái gì cũng dám viết”.

“Đúng rồi” Khúc Nghĩa Cường bỗng nói: “Năm ngoái nhà chúng tôi đi nhà hàng, hình như có nhìn thấy Bành Trưởng phòng Tổ chức cùng Tổng biên tập Nam Khởi thần báo dùng cơm với nhau”.

Bành Khôn và Nam Khởi thần báo?

Đồng Học Bàn liền hiểu ngay, hóa ra đây là giở trò quỷ?

“Bành Khôn?” Chu Diễm Như buồn bực nói: “Hắn là nhìn đại cục thế nào? Làm cho tòa soạn báo viết loạn như vậy? Đây không phải là hủy hoại danh dự của văn phòng chúng ta sao! Danh dự của khu cũng bị họ làm ảnh hưởng. Nói cho cùng thì chuyện này chính là do bên phòng Tổ chức khiêu khích ra. Nếu không phải do Bành Khôn nhúng tay loạn vào thì cơ bản sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Bây giờ hắn làm mọi thứ loạn cả lên để đổ lên đầu chúng ta sao? Đây là thứ gì vậy!”

Đồng Học Bàn tâm trạng cũng không tốt, khoát tay ra hiệu cho bọn họ trở về, một mình ngồi đó hút thuốc.

Bài báo này của Nam Khởi thần báo trong thời gian ngắn đã lập tức khiến cho dân chúng phản ứng mãnh liệt, rất nhiều người dân không rõ chân tướng sự việc gọi điện đến văn phòng đường phố Quang Minh, có người không phân tốt xấu liền mắng chửi, gây ảnh hưởng rất nhiều cho công việc của văn phòng bọn họ.

Mười giờ sáng, Đồng Học Bàn gọi điện sang bên khu thăm dò, nhưng tin tức trở về lại làm cho Đồng Học Bàn tức giận không thôi. Không biết lãnh đạo khu nào khơi lên, vốn dĩ hôm qua Ủy ban kỷ luật đã có ý dừng lại ở đây, nhưng mọi chuyện lại xuất hiện biến chuyển, bên khu hình như là muốn xử phạt Đồng Học Bàn!

Con mẹ nó! Khinh người quá đáng!

Đây là muốn đem Nam Khởi thần báo mà đâm lao phải theo lao?

Đồng Học Bàn đập bàn đứng dậy, hắn thừa nhận là hắn vẫn chưa có quan hệ tốt với mấy lãnh đạo bên khu, vậy nên mới gặp phải tình trạng tứ cố vô thân, hiện tại mới không có người giúp đỡ nói một câu công bằng, nhưng các người nha cũng không thể quá khi dễ người như vậy chứ? Tôi bảo vệ người của tôi, bảo vệ sự an toàn nhân viên công tác văn phòng đường phố chúng tôi! Tôi bảo vệ lợi ích, giải quyết khó khăn cho biết bao người dân bị xâm hại bởi những công trình xây dựng trái phép! Không có một câu khưn ngại! Hiện tại ngược lại muốn xử phạt tôi? Bắn vào con mẹ nó cái gì!

Chỉ vì một bài báo hoàn toàn không phù hợp thực tế của Nam Khởi thần báo?

Cút con mẹ chúng mày đi!

Không để tôi yên à? Được! Ai không để tôi yên! Tôi con mẹ nó cũng sẽ không để người đó yên! Tôi cũng muốn nhìn xem ai đấu qua ai! Tôi cũng muốn nhìn xem ai con mẹ nó dám xử phạt tôi!

548. Chương 546: Dựa Thế!

Buổi sáng.

Văn phòng đường phố, văn phòng bí thư.

Cửa lại một lần nữa bị mở ra. Chu Diễm Như và Khúc Nghĩa Cường đều đến nghe ngóng tình hình.

Bọn họ đã nghe nói qua, bên khu hình như muốn xử phạt Đồng Học Bàn. Tuy rằng bọn họ biết chuyện này không phải là Đồng Học Bàn sai, bên khu nhất định cũng biết cho nên xử phạt nhất định không quá nặng. Dự đoán chỉ xử phạt cảnh cáo miệng, không ghi lại hồ sơ, chỉ là làm cho qua mà thôi nhưng cũng làm cho người khác phải tức giận. Nếu có người truyền ra ngoài chuyện xử phạt này thì không phải là khu thừa nhận những gì trên Nam Khởi thần báo nói là đúng hay sao? Không phải tương đương nói ọi người chuyện này sai là ở văn phòng đường phố Quang Minh sao?”

“Chủ nhiệm, bên khu...” Chu Diễm Như nói.

“Tôi đã phản ánh lên trên rồi” Khúc Nghĩa Cường trầm giọng nói: “Nhưng bên khu trả lời không rõ ràng”.

Vương Ngọc Linh cũng đến, mặt đầy tức giận: “Người của chúng ta đã bị đánh, lại còn xử phạt chúng ta hay sao? Chủ nhiệm! Tôi sẽ lập tức lên khu!”

Đồng Học Bàn cảm thấy ảm áp trong lòng, khoát tay: “Không cần, mọi người trở về làm việc đi! Chuyện này tôi xử lý”.

“Nhưng...” Vương Ngọc Linh muốn tìm chú của cô nói giúp một chút.

Đồng Học Bàn hiểu ý tốt của cô nhưng không cho phép, xua tay bảo họ quay về. Tìm chú của cô? Theo như những tin tức mà hắn biết từ Tào Húc Bằng thì Vương An Thạch đối với mình tuyệt đối không có hảo cảm gì, nói không chừng chuyện này là do chính chú Vương An Thạch của cô cùng Trưởng phòng Tổ chức Tiết Khánh Vinh cùng nhau bày ra. Đây chính là do không có quan hệ tốt với lãnh đạo mà gây ra, nếu Đồng Học Bàn mà có quan hệ tốt với lãnh đạo, hắn chiếm lý, chuyện này khẳng định là không có người dám lấy ra làm văn chương. Còn hiện tại thì sao? Nam Khởi thần báo tin tức vừa ra, Đồng Học Bàn từ có lý thành vô lý, hơn nữa lại còn đắc tội với nhiều người như vậy, xem ra có lãnh đạo khu muốn động đến hắn rồi.

Đụng đến tôi?

Đến đây đi!

Tôi sợ các người hay sao?

Đồng Học Bàn đem cảm xúc phẫn nộ thu hồi trong lòng, lập tức biến thành ý chí chiến đấu sục sôi, lãnh đạo khu thì làm sao sao? Tôi xem ai có thể làm gì được tôi!

Không thể không nói Đồng Học Bàn ở trong thế chế chính là một loại tồn tại khác thường, gặp phải lãnh đạo gây khó dễ ỉnh, điều hắn nghĩ đến đầu tiên vĩnh viễn không phải là làm thế nào để cùng lãnh đạo làm dịu đi quan hệ, vĩnh viễn không phải chịu thua như thế nào, mà việc đầu tiên nghĩ đến luôn là đấu với lãnh đạo một trận, căn bản không sợ trời không sợ đất, phục tùng? Chịu thiệt thòi? Trong từ điển của Đồng Học Bàn căn bản không có hai từ này!

Đến hiện tại, Đồng Học Bàn cũng đã nhìn ra cách nghĩ của Bành Khôn. Các lãnh đạo khu hiển nhiên cũng sẽ không hoà hợp êm thấm với nhau, cho dù cùng một phe với nhau cũng sẽ không tránh khỏi việc nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn. Chuyện Bành Khôn gây ra ngày hôm qua, Ủy ban kỷ luật đã muốn tìm tới hắn, có thể hắn cũng sẽ bị xử phạt, từ thái độ của Bí thư Ủy ban kỷ luật Đồng Học Bàn đã nhận ra những điều này. Bí thư Ngô Lượng vốn chẳng có thiện cảm gì với Bành Khôn, có lẽ Bành Khôn sau khi cầu xin sự giúp đỡ của Tiết Khánh Vinh không có kết quả nên mới tìm đến Nam Khởi thần báo để bọn họ đưa tin lên báo, mục đích chính là đổ tai họa lên Đồng Học Bàn, để cho tất cả sự chú ý tập trung đến chuyện người của văn phòng đường phố Quang Minh đánh người, như vậy Bành Khôn liền có năng có cơ hội trốn tránh xử phạt.

Tình huống cụ thể Đồng Học Bản cũng không rõ lắm, tâm tư Bành Khôn cùng lãnh đạo tương quan hẳn cũng không hiểu biết, nhưng hẳn đoán hẳn là như vậy, tám chín phần mười.

Lấy báo chí ra để làm khó tôi?

Chỉ một mình Bành Khôn người có người quen! Lẽ nào tôi không có người quen?

Đồng Học Bản lập tức rút điện thoại, tìm số điện thoại, gọi một cuộc điện thoại cho Tô Giai: “Alo, chị đang bận à?”

“Vừa viết xong bản thảo, cũng không bận lắm, ha ha”.

“Đúng rồi, số báo hôm nay của Nam Khởi thần báo chị đã đọc chưa?”

“Nam Khởi? Chưa đọc, tòa soạn báo đó hình như không lớn lắm? Bên này chưa từng đặt qua báo ấy, hình như lượng phát hành báo này ở bên khu Nam Sơn các cậu nhiều hơn một ít” Tô Giai hiện đang là lãnh đạo phòng biên tập tin tức của nhật báo thành phố Phần Châu, trực thuộc ban tuyên truyền thị ủy, sắc màu chính trị có vẻ đậm. Đối với tòa soạn báo lớn nhất nhì toàn thành phố này mà nói, họ sẽ tự nhiên không đi theo dõi một toàn soạn báo bé nhỏ của khu Nam Sơn, báo mà họ theo dõi đều là báo của tỉnh hoặc là nhật báo nhân dân.

“...Nam Khởi thần báo làm sao vậy?”

Đồng Học Bản đem sự tình trải qua đơn giản cùng nàng nói một lần.

Nghe xong, Tô Giai cau mày nói: “Loại này bại hoại chính là cho vết nhơ của ngành truyền thông chúng ta!”

“Là do có người ngầm làm hại sau lưng, muốn đổ một chậu phân lên đầu của em!”

“Trong khu thì sao?” Tô Giai hỏi: “Lãnh đạo khu các cậu có phản ứng gì?”

“Không có phản ứng gì. Không những không bắt Nam Khởi thần báo thu hồi số báo này, mà xem ra còn có ý muốn xử phạt em, đâm lao phải theo lao định lấy chuyện này giáo huấn em”.

Tô Giai vỗ vỗ trán: “Đừng nói với chị là cậu lại không làm tốt quan hệ với lãnh đạo?”

Đồng Học Bản cười xấu hổ nói: “Chị không phải là không biết em, em chỉ tập trung vào công tác, có khó khăn gì em cũng không sợ, bất quá muốn làm quan hệ em chính là rất dở”.

Tô Giai đương nhiên rất rõ tính khí của Đồng Học Bản, biết rằng hẳn không phải là không biết lấy lòng lãnh đạo, mà là không muốn, là thấy người ta lãnh đạo không vừa mắt. Đối với Đồng Học Bản khi mà đã nổi giận thì thì là người lục thân bất nhận. Tô Giai cũng không có đánh giá gì khác, ngược lại có chút thời điểm nàng đều cảm thấy Đồng Học Bản tính tình thối này mười phần hợp khẩu vị với nàng, dám đánh dám giết, dám lên tiếng, không sợ đắc tội với người, sống được tiêu sái như vậy, người không làm theo quy củ như vậy tới còn có thể từng bước thăng chức đến cấp bậc hiện tại, theo góc độ nào đó mà nói thì đây cũng là một loại cảnh giới.

“Chị, chị xem chuyện này làm sao cho tốt?”

Tô Giai không chút nghĩ ngợi nói: “Được, giao cho chị đi, hiện tại hẳn là còn kịp”.

“Vậy thì cảm ơn chị!”

“Chúng ta còn khách sáo gì chứ? Bọn đây là khi dễ đến đầu người nhà chúng ta mà!”

Trải qua vô số lần tranh đấu, ở phương diện này Đồng Học Bản cũng đã tích lũy được không ít kinh nghiệm, nếu như trước đây có lẽ lúc này hẳn đã đứng chặn ở trước cửa tòa soạn báo Nam Khởi rồi, nhưng hiện tại, hẳn cũng học được dựa thế.

Gác máy, Đồng Học Bản cầm điện thoại bàn gọi đến văn phòng Đảng chính: “Alo, Chu chủ nhiệm, là tôi”.

“Chủ nhiệm, ngài có việc gì giao phó?” Thanh âm thành thực của Chu Diễm Như vang lên ở đầu bên kia.

Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, “Nhật báo thành phố, văn phòng chúng ta có đặt không?”

Chu Diễm Như hồ nghi nói : “Báo sáng và nhật báo thành phố đều có đặt, báo sáng vừa tới, nhật báo phải chờ tới buổi chiều, ngài cần? Tôi mang báo sáng vào cho ngài?”

“Không cần, buổi chiều khi nào nhật báo thành phố ra thì đem vào cho tôi một tờ”.

“Vâng, rõ ràng” Nhưng thực tế Chu Diễm Như vẫn không rõ ràng, nhật báo thành phố thì sao vậy?

Một giờ...

Hai giờ...

Năm giờ...

Tin tức khu muốn xử phạt Đồng Học Bản càng ngày càng lan rộng, những loại tin đồn này thường không phải là không có căn cứ, ví dụ như một số cán bộ biến động, thông thường đều là bắt đầu từ những loại tin đồn này, đây như là một tín hiệu. Tất cả mọi người trong Văn phòng đường phố Quang Minh thực tức giận, một đám cũng không biết đem Nam Khởi thần báo mắng bao nhiêu lần.

Nhưng khi mà rất nhiều người đều nghĩ đến Đồng Học Bản lần này là chịu tiếng xấu thay cho người khác, nhật báo thành phố ra lò.

549. Chương 547: Đánh Vào Mặt Người!

Buổi chiều.

Văn phòng đường phố Quang Minh, văn phòng bí thư.

Cốc cốc, có ai đó dồn dập gõ hai tiếng bên ngoài cửa.

“Mời vào” Đồng Học Bản biết là báo tới rồi, đưa mắt nhìn qua.

Chu Diễm Như mặc chiếc váy dài trên mặt có chút kinh ngạc, cầm một tờ báo vội bước vào, “Chủ nhiệm, nhật báo thành phố tới rồi, ở trên...”

“Tôi xem xem” Cầm lấy đưa lên xem, vị trí đầu tiên của tờ báo đập vào mắt Đồng Học Bản.

“Công tác chỉnh đốn kiến trúc không phù hợp khu Nam Sơn vững bước tiến hành”.

Đây không phải một tiêu đề quá thu hút, vừa nhìn đã có cảm giác như đang tạo thế chính trị vậy.

Đồng Học Bản vội vàng đọc nội dung bài báo, ngay từ đầu ở phía trên liệt kê các hành động chính trị có quy mô lớn đối với những kiến trúc vi phạm pháp luật này, bao nhiêu con đường đều cùng nhau tiến hành, bao nhiêu nhân viên chấp pháp tham gia chỉnh đốn, bao nhiêu kiến trúc phạm pháp bị buộc dỡ bỏ, thành quả rõ rệt, đang rất hào phóng khẳng định, đoạn cuối giọng văn đột nhiên chuyển đổi viết về phòng làm việc văn phòng đường phố Quang Minh khu Nam Sơn. Theo hiểu biết, trong buổi sáng hôm nay, kiến trúc vi phạm bị dỡ bỏ ở khu Nam Sơn tổng cộng có ba mươi tám cái, trong đó có tới phân nửa đều là văn phòng đường phố Quang Minh dẫn đầu thực thi. Đối mặt với cường ngành chống lại của những thương hộ làm trái pháp luật, đồng chí Đồng Học Bản Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh đã dẫn dắt nhân viên công tác vượt qua khó khăn thật lớn, cuối cùng cũng thuận lợi dỡ bỏ được những kiến trúc cũ kỹ trái phép, người dân địa phương vỗ tay tỏ ý vui mừng, đây là một mở đầu tốt cho công tác chỉnh đốn.

Đồng Học Bản vừa xem liền cảm thấy vui vẻ, “Viết không tệ, xem ra vẫn là tòa soạn báo thành phố đánh giá đúng trọng tâm”.

Thật ra là trọng tâm cái gì đây, mặt trên đối với văn phòng đường phố cùng thương hộ xung đột căn bản là sơ lược, một câu vượt qua khó khăn thật lớn liền bỏ qua, căn bản là không viết đến chuyện đánh người.

Không lẽ chỉ cho phép châu quan phóng hỏa dân chúng không được đốt đèn sao?

Chu Diễm Như hiện tại mới tính là rõ ràng vì sao sáng nay Đồng Học Bản lại gọi điện cho cô dặn mang nhật báo thành phố tới, thì ra Đồng Chủ nhiệm đang chờ cái này.

Nhật báo thành phố là nơi nào chứ? Ở một phương diện nào đó, đó là tòa soạn báo dẫn đường dư luận, đó là tòa soạn phản ánh khuynh hướng của lãnh đạo thành phố. Mà Nam Khởi thần báo thì sao? Hoàn toàn không thể đánh đồng, đây căn bản không phải là một cấp bậc tuyên truyền truyền thông, chỉ nói về lượng phát hành đã chênh lệch mấy chục lần rồi. Hiện tại Nam Khởi thần báo trước lại đăng báo chuyện đánh người của văn phòng đường phố Quang Minh, phê bình văn phòng đường phố Quang Minh nhưng ngay sau đó nhật báo thành phố lại phát hành một cái tin tức, không những đưa ra lời khẳng định đối với văn phòng đường phố Quang Minh, mà còn khẳng định một cách cao độ. Trên cơ bản ở phương diện này hương vị có điểm không giống!

Đây là đánh mặt!

Chính là đánh vào mặt Nam Khởi thần báo!

Nhật báo thành phố được coi như loa phát thanh của lãnh đạo thành phố, bên trên viết như vậy có nghĩa là đã cho Đồng Học Bản một tấm bùa hộ mệnh rồi!

Trên thành phố đều khen ngợi văn phòng đường phố Quang Minh, khu còn muốn xử phạt? Muốn phê bình?

Như thế có ý tứ gì? Khu các người là cùng thành phố chống đối hay sao?

Cho nên Chu Diễm Như vừa nhìn bài báo này liền biết được, khu Nam Sơn không có khả năng xử phạt Đồng Học Bản, không phải không thể, mà là không dám! Làm trái lại ý của thành phố? Mũi này ai mà mang nổi! Chu Diễm Như cảm thấy thống khoái, ghen cả buổi sáng, trên mặt cũng nở nụ cười.

Cùng thời gian đó, tờ báo đã xuất hiện trên bàn làm việc của rất nhiều người.

Nam Khởi thần báo nhất thời rơi vào tình huống khó xử!

Cũng rơi vào tình huống khó xử như vậy còn có Bành Khôn, nhìn thấy tờ nhật báo thành phố này, Bành Khôn sưng mắt vài ngày, rồi bật lên chữ thề, chuyện đánh người đâu? Như thế nào một chữ cũng không có viết? Bành Khôn không ngờ rằng chuyện nhỏ như vậy lại kinh động đến nhật báo thành phố, lại còn đăng trên vị trí số một của trang nhất, hình như là cố ý nhắm vào khu Nam Sơn vậy. Đây là Đồng Học Bản tìm quan hệ? Hẳn không phải cùng tình không có ối cảnh sao?

Hồng rồi!

Bành Khôn như ngồi trên đồng lửa, Ủy ban kỷ luật đã từng tìm hắn, hắn vốn định sẽ đưa tầm ngắm của mọi người sang người Đồng Học Bản, như vậy thì hắn có thể nhân nước đục mò cá một chút, thông qua quan hệ thoát khỏi Ủy ban kỷ luật dây dưa, loại chuyện này vốn là không lớn không nhỏ, hơn nữa cho dù trốn không thoát xử phạt Bành Khôn cũng không đến nỗi bị nặng quá, hắn muốn kéo Đồng Học Bản cùng xuống nước, cùng bị xử phạt, để Đồng Học Bản thay hắn chịu một phần trách nhiệm. Phải biết rằng xử phạt cảnh cáo miệng cùng cảnh cáo hành chính trong Đảng ghi lại hồ sơ là hoàn toàn khác nhau. Nhưng ai ngờ rằng Bành Khôn thông qua mối quan hệ tìm tới Nam Khởi thần báo ép buộc cả nửa ngày không những không lỗi được Đồng Học Bản xuống nước, ngược lại còn kinh động tới nhật báo thành phố làm họ trực tiếp cấp cho Đồng Học Bản một lá bùa hộ mệnh này. Bài báo này rõ ràng không hề nói tới đạo lý, không đề cập tới chuyện đánh người, không nói chuyện bị thương, chính là thái độ cường ngạnh tỏ rõ bộ dáng đem văn phòng đường phố Quang Minh bảo hộ. Như vậy rõ ràng là không cho khu Nam Sơn sẽ xử phạt Đồng Học Bản. Nhưng không xử phạt hắn thì xử phạt ai đây? Xử phạt tao sao?

Tao đem cả nhà chúng mày!

Đồng Học Bản! Mày muốn chen cổ tao sao!

Chuyện ở ngõ nhỏ Liễu Hạng, Bành Khôn quả thật có hiềm nghi nhúng tay loạn cũng quả thật có nói sai lời, nghe nói đã muốn không chỉ một người cùng Ủy ban kỷ luật bên kia tường trình qua. Đến giờ Bành Khôn là vừa giận lại sợ, nếu không có Đồng Học Bản chia sẻ xử phạt cùng áp lực, trách nhiệm chuyện này còn không phải tất cả đều là Bành Khôn hắn nhận sao?

Hai bài báo đối lập nhau, những người không hiểu rõ sự tình cơ bản xem không hiểu, giống như lạc vào sương mù vậy. Nhưng những người thực sự hiểu biết thì lại có thể nhìn thấy được một chút ý đồ của nhật

báo thành phố, những khu phố khác không đề cập tới mà lại chỉ đích danh Đồng Học Bản văn phòng đường phố Quang Minh, ý tứ còn không rõ sao?

Những đồn đãi khu sẽ xử phạt Đồng Học Bản nhất thời trầm mặc xuống, đồn đãi tựa như biến thành lời đồn, ở một khắc nhất báo thành phố ra lò liền ngừng.

Ai cũng không ngờ rằng Đồng Học Bản lại ra chiêu này, không khí trong khu đột nhiên trở nên vi diệu hẳn lên.

Những người trong văn phòng đường phố Quang Minh đều tròn mắt nhìn, bọn họ muốn xem xem khu sẽ ra quyết định thế nào.

Nửa giờ trôi qua.

Một giờ trôi qua.

Giờ tan tầm, kết quả xử phạt cuối cùng cũng được đưa ra, đồng chí Phó Trưởng phòng Tổ chức khu Nam Bành Khôn xử phạt cảnh cáo nội bộ Đảng, cũng không có công bố ra ngoài, cũng không có công bố nguyên nhân, chỉ là ở tại nội bộ tiêu hóa.

Còn về văn phòng khu phố Quang Minh cùng Đồng Học Bản thì sự tình gì cũng không có, ngay cả cảnh cáo miệng mà mọi người dự đoán cũng không có.

Nghe xong tin này, Đồng Học Bản cảm thấy vô cùng thoải mái, trong lòng nghĩ muốn lời tôi xuống nước? Người còn chưa xứng!

Chèn ép tôi sao, để xem sau này người còn chèn ép thế nào!

Bên kia, Bành Khôn nghe được kết quả xử phạt cả người như ngây ra, xoảng một tiếng, hung hăng đem cái ly trên bàn công tác quăng xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ!

Xử phạt cảnh cáo nội bộ Đảng, đây chính là phải ghi ở hồ sơ, hơn nữa ở trong vòng một năm xử phạt hạ bậc là không thể lên chức, danh ngạch huấn luyện trưởng đảng của Bành Khôn đã hạ xuống, còn kém sau khi huấn luyện xong thì nhận chức cương vị mới, nhưng hiện tại xử phạt này vừa đến, chẳng những danh ngạch mất đi! Con đường làm quan của hắn cũng đã hoàn toàn bị quấy loạn!

Cơ hội như vậy một đời có thể có mấy lần chứ?

Nhưng hiện tại cái gì cũng không còn!

Bành Khôn tức muốn nổ phổi, hắn như người mất hồn ngã ngồi xuống ghế, biết sinh mệnh chính trị của mình thực khả năng dừng ở đây.

550. Chương 548: Nhà Mỹ Nữ Khu Trưởng Lại Rò Khí Ga!

Buổi tối.

Ghé qua quán ven đường ăn một ổ bánh mì thịt Kinh Đông, làm no cái bụng xong, Đồng Học Bản liền đánh xe đi bãi đỗ xe cầu khu đem chiếc Cayenne đen lấy ra, tùy tiện ném tới một điểm bảo dưỡng xe ở phụ cận rửa xe đổi dầu máy làm bảo dưỡng, chờ cũng là chờ, Đồng Học Bản hướng một siêu thị ở đối diện đường cái đi qua, liền đi nhanh lên lầu, ở tầng cao nhất mua một cái vé đi xem phim hài nước ngoài.

Mở màn.

Đồng Học Bản ôm bụng cười nhìn màn hình lớn, thần sắc rất thoải mái.

Một loạt công việc chỉnh đốn các kiến trúc vi phạm pháp luật coi như đi đến hồi kết, trừng trị được những thương hộ này, giáo huấn được Bành Khôn, làm chủ cho người dân. Ủn, mặc dù như vậy có thể sẽ đắc tội với một số người nhưng đối với hắn mà nói thì cũng có thu hoạch không ít, ít nhất Đồng Học Bản cũng đã lập được uy tín ra ngoài, để ọi người biết hắn không phải là một quả hồng mềm mà ai cũng có thể bóp nắn. Trải qua việc này, lúc hắn vừa mới tan ca cũng có thể nhìn thấy ánh mắt kính sợ của các nhân viên công tác văn phòng đường phố Quang Minh, những thứ này đều là thu hoạch. Nhận chức được một tuần, hiện

tại Đồng Học Bản đã có thể đứng vững rồi. Còn về sau này liệu có gặp áp lực từ bên trên hay không, liệu có gặp sự trả thù của những người mà hắn đã đắc tội hay không, Đồng Học Bản cũng không thể quản nhiều như vậy, dù sao có chiêu gì hắn đều tiếp được, cùng lắm thì đấu một trận, có cái gì đâu?

Cùng người đấu cũng là cái thú.

Giờ phút này Đồng Học Bản cho rằng mình chính ứng những lời này.

Bộ phim kết thúc, Đồng Học Bản đi theo đoàn người ra khỏi rạp chiếu phim, xuống lầu đi về chỗ bảo dưỡng xe thì họ đã cơ bản bảo dưỡng xong chiếc Porsche rồi, hắn thẳng đường trở về khu tập thể văn phòng đường phố Quang Minh. Sau đấu tranh ần này, tâm trạng Đồng Học Bản cũng có chút thay đổi, dù sao cũng đã như vậy rồi, những người nên đắc tội cũng đã đắc tội rồi, chi bằng sống tự do một chút, muốn đồn đại thì cứ để họ đồn đại đi, anh em đi xe Cayenne thì đã sao nào? Tôi dùng tiền tôi kiếm được mua mà!

Lúc về tới nhà thì đã là hơn mười giờ tối.

Đồng Học Bản rất thoải mái, hắn và âm ừ hát dân ca vừa hút thuốc, đứng bên cửa sổ thưởng thức ánh trăng, hưởng thụ bầu không khí yên tĩnh sau khi tranh đấu qua đi.

Mười phút...

Nửa tiếng...

Một tiếng...

Mười một giờ, nên đi ngủ thôi, ngày mai còn phải đi làm nữa.

Đồng Học Bản duỗi cái lưng mỏi, đang định quay người lại thì đột nhiên có hai ánh đèn xe chiếu rọi vào sân, nhìn biến số xe, đúng là chiếc Audi A6l của người thứ nhì khu Nam Sơn, Khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa. Xe dừng lại ở dưới lầu, một nữ nhân thành thực mở cửa bước xuống, giẫm giày da mạnh mẽ đi về phía hàng hiên, cũng không quay đầu, đối với phía sau khoát tay, Audi A6l liền khởi động quay đầu đi ra ngoài.

Muộn như vậy rồi?

Đồng Học Bản thu tầm mắt lại, hắn bắt đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Thật là một người chủ không nói tình người, cô tiếp khách về muộn như vậy, tài xế đợi cô cả nửa ngày để đưa cô về tận nhà, cô một lời an ủi vất vả cũng không có, chỉ xua xua tay là đuổi người ta đi rồi” Đồng Học Bản trong lòng nói vẫn là Tuệ Lan nhà chúng ta tốt, đối với ai cũng cười vui vẻ, sau mỗi lần lái xe đưa cô về nhà muộn, lúc chuẩn bị đi, Tuệ Lan vẫn hay nói một câu như chú ý đi cẩn thận gì đó. Nhưng mà Đồng Học Bản không có thành kiến gì với Cảnh Nguyệt Hoa, biết nàng hắn chính là loại phong cách nghiêm túc uy thế chấp chính này. Lần này huyện muốn xử phạt Đồng Học Bản có tới tám phần là do Trưởng phòng Tổ chức và Bí thư huyện ủy một mạch bày ra, cũng kéo không đến trên người Cảnh Khu trưởng, hài, thật ra đều là tìm cớ. Nói trắng ra chính là Đồng Học Bản đối phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp vẫn luôn không có sức chống cự, đây mới là sự thực.

Đánh răng rửa mặt.

Gội đầu tắm rửa.

Đồng Học Bản đi vào trong phòng ngủ, bóp một tiếng gio tay đập chết một con muỗi đen hút máu, đem điều hòa nhiệt độ chỉnh ột ít, xoay người ngủ.

Một lúc lâu sau, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng vang mở cửa.

Hình như là bên ngoài nhà, thanh âm rất lớn, còn có tiếng phụ nữ ho khan.

Đồng Học Bản vẫn chưa ngủ, hắn mở mắt ra lắng tai nghe thì phát hiện hình như là động tĩnh ở nhà Cảnh Nguyệt Hoa đối diện, vì thế liền mặc quần áo rồi xuống giường xem thế nào. Cửa nhà Cảnh Nguyệt Hoa mở lớn, trong phòng đèn sáng, rèm cửa phòng khách cũng được kéo lên. Vừa nhìn thấy tình hình như vậy, Đồng Học Bản liền sững sốt một chút, lập tức mở cửa ra, đập vào mặt mà đến là một cổ mùi vị khí ga làm cho hắn theo bản năng bịt cái mũi.

Ta ngất! Như thế nào lại rò khí ga?

Hôm qua công ty gas vừa mới tới kiểm tra mà.

Đồng Học Bàn toát mồ hôi lạnh, nếu như Khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa thực ở tại khu nhà trong phạm vi mình quản lý bị trúng độc mà chết, vậy Đồng Học Bàn cũng đừng làm gì nữa, trực tiếp đâm đơn từ chức là vừa rồi!

Tại sao lại rò khí gas chứ?

Đồng Học Bàn vội vàng mở cửa chống trộm đi vào nhà nàng, “Nguyệt Hoa Khu trưởng, Nguyệt Hoa Khu trưởng.”

Ngoài mùi khí gas ra, trong phòng còn có mùi dầu gội đầu và sữa tắm nữa. Cửa phòng tắm mở ra, Cảnh Nguyệt Hoa lúc trước hình như đang tắm thì phải. Quả nhiên, lúc đi tới gian bếp, Đồng Học Bàn nhìn thấy Cảnh Nguyệt Hoa mặc bộ áo màu trắng đang ôm mũi để tránh hít khí gas, toàn bộ mái tóc dài của cô đang quấn ở trên đỉnh đầu, ướt nhẹp, bên trên toàn là bọt dầu gội đầu trắng xóa, cô còn chưa kịp gội đầu xong.

“Ngài thế nào rồi?” Đồng Học Bàn cũng không rảnh mà thương thức.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày ho khan một tiếng, cô xua xua tay, “Rò khí gas”.

“Tôi có gửi ra” Đồng Học Bàn nói tiếp, “Hôm đó tôi đã đổi giúp ngài ống dẫn mới, cũng không nên như vậy”.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày nói : “Đám công ty gas này kiểm tra cái gì không biết. Hôm qua vừa mới có người tới kiểm tra. Hôm nay đã rò rỉ rồi? Chơi trò gì vậy! Đám người này làm cái gì không biết? Khụ khụ.”

Đồng Học Bàn vội nói: “Chúng ta đi ra ngoài trước, trong phòng khí gas nồng nặc quá”.

Lúc chuẩn bị đi, Đồng Học Bàn nhìn lướt nhanh qua chỗ ống dẫn gas, ngạc nhiên, nhất thời liền rõ ràng.

Một bên bước nhanh đi ra ngoài một bên nói: “Tôi biết nhà ngài tại sao lại hay rò gas như vậy, có phải vừa rồi ngài đun nước phải không? Cái ống dẫn gas đó bị hun nóng chứ không phải bị biến chất” Chỉ thấy nàng cau mày lại, Đồng Học Bàn đứng ở hành lang giải thích: “Nhà ngài vừa rồi mới thay bếp gas phải không? Kệ bếp quá thấp, khi ngài vừa đun nước nấu cơm, nhiệt độ của ngọn lửa có thể làm hun nóng ống gas, may mà phát hiện sớm, nếu không thì thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Ngày khác cho người kê cao lên, bằng không đổi cái ống dẫn bằng thép là được”.

Nghe vậy, Cảnh Nguyệt Hoa khẽ gật đầu.

“Tới nhà của tôi trước đi, bên ngoài nhiều muỗi lắm”.

“Lại làm phiền anh?”

“Hài, làm phiền gì chứ, chuyện nhỏ mà”.

Vào phòng, Đồng Học Bàn không muốn cho khí gas bên ngoài xâm nhập vào nên hắt vội vàng đóng cửa lại, lần này nhà nàng rò gas nhiều hơn lần trước, phải mở cửa sổ ra cho thoáng một lát.

“Tôi đi châm trà cho ngài?”

“Không cần”.

“Hay ăn hoa quả nhé? Ngài muốn ăn gì?”

“Không ăn”.

Cảnh Nguyệt Hoa khuôn mặt tuyệt mỹ tràn ngập nghiêm túc ngồi ở trên sofa, tùy tay cầm lên một tờ báo xem.

Đã gần mười hai giờ rồi, đã vào đêm khuya, cô nam quả nữ ở trong phòng, Đồng Học Bàn có chút ho khan, hiện tại hẳn mới có tâm hưởng thụ chút phong tư xinh đẹp của mỹ nữ Khu trưởng. Trên mái tóc đầy bọt xà phòng kia, từng giọt nước lăn xuống kéo theo cả bọt xà phòng, có một vài giọt rơi lên áo cô, thấm vào trong không thấy tung tích nữa, có vài giọt lại từ cổ cô lăn vào giữa hai gò ngực mềm mại, tầm mắt hẳn lại dịch chuyển xuống dưới, lại nhìn xuống đôi chân thoáng hiện ở dưới lớp áo khoác.

Trên đôi chân còn dính không ít bọt xà phòng chưa rửa sạch hết, cực kỳ kiều diễm.

Muốn mạng mà.

Cảnh Nguyệt Hoa xem nhật báo thành phố, bỗng nhiên nói: “Lần chỉnh đốn những kiến trúc trái phép này, văn phòng đường phố Quang Minh có sự mở đầu rất tốt, bất quá sau này cũng phải chú ý phương thức phương pháp, chú ý phương thức công tác, rõ chưa?”

Đồng Học Bàn bất đắc dĩ nói: “Rõ ràng, Ngô Bí thư Ủy ban kỷ luật đã phê bình tôi rồi”.

“Vậy tôi cũng không nhiều lời nữa” Cảnh Nguyệt Hoa bỏ tờ báo xuống nghiêng đầu nhìn nhìn hắn, cô nhìn hướng phòng ngủ nói: “Không còn sớm nữa, tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi”.

“Ha ha, tôi không sao mà, đợi khi nào nhà ngài hết khí gas hãy nói”.

Cảnh Nguyệt Hoa ồm một tiếng, lấy một tờ giấy ăn lau lau bọt xà phòng ở trước ngực.

Đồng Học Bàn quy củ xoay đầu đi ỏi: “Hay là để tôi xuống lầu nói với em ngài một tiếng?”

“Tân Khoa đã dẫn cả nhà về quê rồi, hôm nay sẽ không trở về đâu” Những bọt nước trên tóc cô không ngừng rơi xuống, Cảnh Nguyệt Hoa đứng dậy nói: “Anh nghỉ ngơi đi, tôi tới nhà Tân Khoa gội đầu nốt đã, làm ghê sô pha nhà anh dính đầy bọt rồi, thật ngại quá”.

“Không sao”.

“Cứ như vậy đi” Cảnh Nguyệt Hoa mở cửa đi ra ngoài.

Thấy cô muốn vào nhà, Đồng Học Bàn ngăn người ra, “Khí gas vẫn còn rất nhiều, ngài...”

“Chìa khóa lầu dưới ở trong phòng của tôi” Cảnh Nguyệt Hoa cũng không quay đầu lại.

Đồng Học Bàn giật mình ồm một tiếng, chỉ nhìn theo bóng dáng đôi mông lấp ló dưới lớp áo của Cảnh Nguyệt Hoa, nhưng cũng chính vào lúc này, vì cửa phòng bên này mở ra sinh ra lực đối lưu với căn phòng đối diện, bộp một tiếng, chỉ nhìn thấy cánh cửa mở rộng của nhà Cảnh Nguyệt Hoa nhanh chóng bị dập lại.

Sắc mặt Cảnh Nguyệt Hoa trầm xuống, cô đi tới trước cửa đấy, không ra, cửa đã khóa rồi.

Đồng Học Bàn cũng toát cả mồ hôi, thấy Cảnh Khu trưởng vẫn không nhúc nhích, hắn liền hỏi một câu, “Chìa khóa nhà ngài?”

“...Đều ở trong phòng”.

“Vậy khóa dự phòng?”

“Ở bên chỗ Tân Khoa rồi, sáng sớm mai mới trở về”.

Ngất, chuyện này phiền rồi, ngài trước khi đi ra ít nhất phải mang theo chìa khóa nhà chứ.

Đồng Học Bàn nhìn trái nhìn phải, trên tường hành lang nhìn thấy một biển quảng cáo của công ty mở khóa, liền lôi điện thoại ra gọi, títt títt, không liên lạc được.

Đứng trước cánh cửa đóng chặt, hai người đều trầm mặc xuống.

Đồng Học Bàn cũng không biết nên làm thế nào nữa. Hiện tại bộ dạng của Nguyệt Hoa Khu trưởng choàng khăn tắm tóc lại ướt như vậy, thật không tiện để người khác nhìn thấy, cho nên cho dù để lái xe tới đón nàng trở về khu tập thể khu ủy, một thân này cũng không thể qua cửa được, để cho người ta thấy thì còn ra thể thống gì nữa.

Sau khi chần chờ vài giây, Đồng Học Bàn liền đưa ra một đề nghị: “Nguyệt Hoa Khu trưởng, hay là ngài trước vào chỗ tôi gội sạch đầu đã rồi tính sau? Để tóc ướt rất dễ cảm mạo”.

Cảnh Nguyệt Hoa nghĩ nghĩ, trên mặt lau một chút bọt nước từ trên đầu chảy xuống, dép lê nhất thời nhấc lên, đi trở lại vào nhà Đồng Học Bàn.

551. Chương 549: Mỹ Nữ Khu Trưởng Ngủ Lại!

Rạng sáng, Đồng gia.

Bên ngoài căn nhà tĩnh lặng chỉ có tiếng côn trùng kêu.

“Tiểu Đồng, vòi nước nhà anh không điều chỉnh nóng lạnh được à?”

“Điều chỉnh được, quay van vào bên trong là lạnh, ra bên ngoài là nóng”.

“Ừm, có quần áo dư thừa không?”

“Khụ khụ, đều là quần áo tôi mặc qua rồi, hình như không có, áo sơ mi thì có”.

“...Không có thì thôi vậy”.

Nói xong Đồng Học Bân đóng cửa bên ngoài nhà tắm, ngồi xuống ghế sofa, nghe thấy những động tĩnh rất nhỏ trong phòng tắm, tâm trí hắn bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, tay sờ lên gói Trung Hoa trên bàn, rút ra một điếu hút, mở TV lên xem, nhưng sức chú ý hiển nhiên không được tập trung như vậy, Đồng Học Bân tâm tư quá nửa cũng không ở trên màn hình TV, mà là ở trong phòng tắm.

Tí tách, tí tách.

Tiếng nước bên trong vọng ra, hình như mỹ nữ Khu trưởng đã bắt bầu tắm rồi.

Đồng Học Bân rung chân, ánh mắt thi thoảng lại liếc một cái về phía cửa kính mờ mờ nhìn không rõ cái gì.

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

Quảng cáo trên TV của Đồng Học Bân vẫn chưa kết thúc, đột nhiên tiếng nước dừng lại.

“Tiểu Đồng, có ở ngoài đó không?” Bên trong vọng ra một giọng nói trầm ấm của Cảnh Nguyệt Hoa.

“Tôi ở đây” Đồng Học Bân đứng dậy nói: “Có phải nước không đủ nóng? Hay tôi đi điều chỉnh lại cho ngài?”

“Không cần đâu, đã tắm xong rồi”.

Đồng Học Bân ngạc nhiên. Tắm xong rồi? Vừa mới vài phút? Còn chưa tới ba phút?

Cứ cho cô đã tắm xong, nhưng cô chắc chưa gội đầu xong chứ? Chắc trên người không còn dính bọt xà phòng? Cô vừa tắm có hai phút mà đã tắm xong rồi sao? Tội gì, cô tắm cũng quá nhanh đi! Đồng Học Bân biết phụ nữ khi tắm rất lè mề, ví dụ như Huyền di, ví dụ như Tuệ Lan đều tắm hơn nửa tiếng.

Có đôi khi cả tiếng cũng có thể có, nhưng Đồng Học Bân đương nhiên cũng biết rằng tính cách của Cảnh Nguyệt Hoa không thích rề rà, rất nóng nảy, nhưng cũng không ngờ tới tính cách cô lại nóng vội như vậy, hắn vừa xem xong một cái quảng cáo, thời gian ấy ngay cả cởi quần áo xả nước tắm còn chưa đủ? Mỗi lần Đồng Học Bân tắm cũng phải tới mười lăm phút.

“Nguyệt Hoa Khu trưởng, cô...” Hắn cũng không biết nói thế nào nữa.

Phòng tắm vang lên tiếng xoạt xoạt của dép lê cọ vào tấm thảm nhà tắm: “Có khăn chưa dùng hay không?”

Đồng Học Bân nói: “Cái này, khăn tắm mới không có, trong đây có hai cái khăn màu trắng tôi dùng để lau mặt, hay là tôi xuống nhà mua cho cô? Ai da, giờ này siêu thị cũng đã đóng cửa rồi”.

Thanh âm hơi ngừng chút: “Màu trắng đúng không?”

“Khụ khụ, đúng rồi” Trong lòng hỏi cô dùng nó thật à?

Một lúc sau, cửa phòng tắm mở ra, hơi nước nóng quyện theo hương thơm của dầu gội đầu tỏa ra, bên trong hình như còn có chút mùi hương cơ thể của một nữ nhân thành thực, trong hơi nước lượn lờ, thân hình Cảnh Nguyệt Hoa bọc trong cái khăn tắm trắng xuất hiện, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành cùng

dáng người nóng bỏng, làm cho Đồng Học Bàn ở phòng khách nhìn xem tim đập không thôi, nhìn không được mắt hướng về phía cổ áo nàng nhìn một hồi.

Câu dẫn người nha.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn lên chiếc đồng hồ treo ở phòng khách, mặt mày nhăn nhú, “Đã giờ này rồi à?”

Đồng Học Bàn đem ánh mắt thu lại nhìn nói: “Như vậy đi, cô tạm thời ở lại nhà tôi, có một phòng ngủ vẫn chưa có người ngủ qua, tôi ra ngoài ở khách sạn”.

Cảnh Nguyệt Hoa lắc đầu, “Quá muộn”.

“Tôi không sao, đây là trường hợp đặc thù mà”.

Cảnh Nguyệt Hoa không cho phân trần xua tay nói: “Anh ngủ nhà anh, không việc gì phải ngại, phòng là ở bên kia à?”

Đồng Học Bàn đương nhiên không ngại khi cho Cảnh Khu trưởng ngủ ở đây, bất quá vẫn là nói: “Tôi chỉ ngại...”

“Cứ như vậy đi” Cảnh Nguyệt Hoa hình như không thích nói nhiều, xiết lại cổ áo, bước về phía phòng ngủ, thuận tay đóng cửa phòng ngủ lại.

Đồng Học Bàn cười khỏ một tiếng, trong lòng nói như thế nào này lại giống như là nhà của cô vậy?

Ai bảo người ta là lãnh đạo cơ chứ.

Đồng Học Bàn nhớ trong phòng nhỏ ấy chần, gối đều đủ cả, đợi đến khi thấy phòng ngủ nhỏ không có âm thanh gì nữa, hần liền tắt TV rồi đi vào nhà vệ sinh tắt điện, sau đó liền chuẩn bị về phòng ngủ.

“Đúng rồi, khăn mặt của mình”.

Đồng Học Bàn nhớ đến chuyện này, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào chiếc khăn mặt của mình, duỗi tay sờ lên, cái khăn đều đã ướt, hít một hơi, trên đây còn vương chút mùi hương, mặt của Đồng Học Bàn bỗng nóng lên, lúc này mới biết Cảnh Nguyệt Hoa thật sự đã dùng khăn mặt của mình lau người, lau tóc. Phải biết rằng, Đồng Học Bàn sau khi tắm xong không có chiếc khăn nào chuyên dùng để lau người, thông thường thường dùng luôn khăn lau mặt, hơn nữa sáng nay hần cũng tắm qua. Chuyện này cũng không có gì, vốn cũng không có gì lớn, nhưng nghĩ lại liền ái muội, trong đầu của Đồng Học Bàn lập tức hiện lên hình ảnh Cảnh Nguyệt Hoa dùng khăn mặt lau từng bộ phận quan trọng trên cơ thể, từng phần từng phần mà bốc lửa.

Tưởng cái gì vậy, mau đi ngủ đi!

Đồng Học Bàn gõ vào đầu, đem khăn để lại vị trí cũ, sợ Cảnh Nguyệt Hoa phát hiện mình đã sờ lên nó, hần còn đem khăn mặt chỉnh lại trạng thái y như trước đó, bảo trì nguyên trạng.

Sau khi buông tay ra, Đồng Học Bàn bản thân cũng cảm thấy vui vẻ, cái này không phải có tật giết mình sao, đây vẫn là khăn mặt của mình mà?

Vừa quay đầu chuẩn bị đi ngủ, nhưng mới vừa bước chân đi lại tạm dừng xuống.

Sau cánh cửa phòng vệ sinh vốn treo áo sơ mi và quần jeans mình vừa giặt sáng nay, đều treo ở mắc quần áo, khoảng ba bốn chiếc gì đó, nhưng hần nghi hoặc phát hiện ra đằng sau chiếc áo sơ mi hình như có lộ ra một chiếc tất viền đỏ sậm, cũng không biết là gì nữa, dẫu sao Đồng Học Bàn không có một chút ấn tượng gì, chỉ dù vào năm tuổi của hần cũng chưa từng mua tất màu đỏ, nhiều lắm chỉ có một chiếc tất lưng màu đỏ, hần cũng rất ít khi mặc đồ màu đỏ.

Mang theo một chút tò mò, Đồng Học Bàn tiến lên phía trước vén chiếc áo sơ mi lên một chút.

Ngay lập tức, có một chiếc quần lót màu đỏ sậm hiện ra trước mắt Đồng Học Bàn, kiểu dáng lần này không giống với lần Đồng Học Bàn nhìn thấy ở nhà Cảnh Nguyệt Hoa, chiếc này còn nóng bỏng hơn, viền bên cạnh có rất nhiều chỗ đều là ren trong suốt, chỉ có màu sắc là như nhau, đều là màu đỏ sậm.

Quần lót của Khu trưởng Nguyệt Hoa?

Ta ngất! Sao lại treo ở chỗ này?

Đồng Học Bán lập tức liền hiểu ra vấn đề, khi Cảnh Khu trưởng đang tắm phát hiện ra khí ga bị rò rỉ, lúc mặc đồ lót có tám phần là không ít bọt xà phòng dính lên trên làm bẩn, quần này được giặt sau khi đã tắm xong, quần lót được kẹp giữa áo sơ mi và quần jean của Đồng Học Bán, rất kín đáo, hình như là do Cảnh Nguyệt Hoa cố ý giấu vào đây, nghĩ đến đây, Đồng Học Bán trong lòng không khỏi vừa động, xem ra Khu trưởng Nguyệt Hoa không hào phóng giống như Tạ Tuệ Lan, lần trước lúc cầm quần lót ở nhà nàng Cảnh Nguyệt Hoa bên ngoài không thể hiện gì, nhưng nghĩ lại chắc cô ta cũng sẽ không thoải mái, nếu không lần này cô ấy đã không giấu chiếc quần lót gợi cảm vừa giặt xong vào một nơi kín đáo, đây chính là không muốn để cho Đồng Học Bán nhìn thấy?

Đáng tiếc đã bị nhìn thấy rồi.

Đồng Học Bán hít một hơi, tự nhủ nội y của Cảnh Khu trưởng cũng thật quá bắt mắt mà!

552. Chương 550: Khu Trưởng Thay Quần Áo!

Bảy giờ sáng, mặt trời đã lên đến ngoài cửa sổ.

Đồng Học Bán ngáp một cái ngồi dậy trên giường, gãi chỗ ngứa ở chân, nhìn đồng hồ, đem tóc hất về phía sau, Đồng Học Bán duỗi tay lấy ra trong ngăn kéo ở đầu giường một lọ tinh dầu, duỗi chân ra, nhìn những nốt đỏ sưng tấy vừa bị muỗi đốt nhỏ một giọt tinh dầu lên trên, một cảm giác mát lạnh sáng khoái lập tức kéo dài, làm giác ngứa ngáy khó chịu cũng dần mất đi, lúc này mới ra khỏi giường.

Đi vào phòng vệ sinh, Đồng Học Bán đánh răng rửa mặt như ngày thường, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hần ngậm bàn chải nhìn ra phía sau cửa thì thấy một chiếc lót lụa màu đỏ đang treo ở đó.

Đúng rồi. Khu trưởng Nguyệt Hoa vẫn còn ở đây!

Hài, như thế nào đã đem quên đâu!

Đồng Học Bán nhanh chóng rửa mặt, dùng cái khăn mà hôm qua Cảnh Nguyệt Hoa dùng để lau người lau lên mặt mình. Sau đó nhanh chóng trở về phòng ngủ mặc quần áo vào. Chiếc khăn tắm đó vẫn chưa khô hoàn toàn, còn ướt, mùi hương trên đó vẫn còn lưu lại trên mặt. Hương vị đàn bà cũng thấp thoáng bay vào mũi, làm cho Đồng Học Bán rạo rực tâm trí. Liếc mắt nhìn vào cánh cửa phòng ngủ nhỏ đối diện đang đóng, dừng việc nghĩ bậy lại, đi đồ ăn.

Hắn đi vào bếp làm vài món.

Không bao lâu, cửa buồng trong kẹt một cái mở ra.

Đồng Học Bán đánh một quả trứng, nghiêng mặt sang nhìn. “Khu trưởng Nguyệt Hoa, ngài đã tỉnh?”

Kéo chiếc khăn tắm lên người, Cảnh Nguyệt Hoa ừm nhẹ một tiếng.

“Ngài đợi một chút nữa, cơm có ngay đây” Đồng Học Bán cười nói, “Trứng trắng xong rồi, không biết có vừa khẩu vị của ngài không”.

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm túc nhìn nhìn hắn: “Thế nào cũng được, phiền toái” Nói xong, nàng nhìn ngắm mái tóc của mình qua chiếc gương nhỏ ở phòng khách. Bởi vì tối qua vẫn chưa sấy khô nên hôm nay tóc bị rối tung lên. Nàng cau mày nói: “Tôi có thể dùng nhà tắm của anh một lúc được không, có tiện không?”

“Ngài cứ tự nhiên, tôi ở ngoài này đợi lát rồi cùng ăn?”

“Chỉ mất vài phút thôi” Cảnh Nguyệt Hoa đi thẳng vào nhà tắm, đóng cửa lại.

Đồng Học Bán đem ánh mắt từ trên khăn tắm choàng ở trên người nàng kéo trở về, trở lại nhà bếp tiếp tục nấu ăn.

Rất nhanh sau đó, có tiếng nước chảy róc rách. Người đẹp Khu trưởng bắt đầu tắm rửa.

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

Đồng Học Bân dùng lò vi sóng hâm nóng sữa, chợt nghe cửa buồng vệ sinh mở một tiếng. Trên mặt sừng sốt, đi ra ngoài nhìn thoáng qua. Quả nhiên, Cảnh Nguyệt Hoa đã tắm xong bước ra. Nước từ trên tóc và da nàng rơi xuống từng giọt, hiển nhiên là cũng gội cả đầu nữa, vậy mà mất có ba phút đã xong rồi? Đồng Học Bân không nói gì vỗ vỗ trán, bất quá hôm qua sớm đã chứng kiến tác phong làm việc của mỹ nữ Khu trưởng rất nghiêm túc, hẳn cũng quen rồi. Ngay lập tức trở lại đem trứng hạ xuống. Đem ba quả trứng chần nước sôi, rồi dọn ra bàn cùng với sữa.

“Bữa sáng xong rồi!”

Nguyệt Hoa ngồi xuống.

Đồng Học Bân đưa thìa cho cô: “Thử một chút xem có hợp khẩu vị ngài không?”

Cảnh Nguyệt Hoa gấp một miếng: “Không tệ”.

“Vậy thì tốt rồi” Đồng Học Bân cười cười, cũng ngồi xuống cùng ăn.

Cảnh Nguyệt Hoa tám phần là thuộc dạng phụ nữ kiểu cổ, không thích cười, không biết đùa, làm sự tình gì cũng có nề nếp, hơn nữa tốc độ lại rất nhanh. Đồng Học Bân uống một nửa cốc sữa. Cảnh Nguyệt Hoa bên kia đã uống xong cốc sữa và ăn xong quả trứng, bắt đầu dùng giấy ăn lau miệng: “Di động cho tôi mượn một chút?”

“Được”.

Đồng Học Bân nuốt nốt ngụm sữa, lấy IPHONE4S đưa cho nàng.

Cảnh Nguyệt Hoa bấm một dãy số: “Alô, Tân Khoa sao? Chị đây, đang ở đâu vậy?”

Đồng Học Bân ăn vội cơm, sau đó thu dọn và rửa bát đĩa sạch sẽ, nhìn lên đồng hồ trên tường, tám giờ, thế là đi vào phòng vệ sinh cạo râu.

Cạo râu xong, Đồng Học Bân cẩn thận dùng khăn mặt thấm quanh miệng. Khăn mặt so với khi hắn buổi sáng dùng thì ướt hơn, thậm chí còn có một ít khí nóng, hiển nhiên là Cảnh Nguyệt Hoa khi tắm lại dùng khăn mặt hắn, hơn nữa lại còn nhúng qua nước nóng. Đồng Học Bân chớp chớp mắt. Quay đầu liếc mắt vào sau cánh cửa nhà vệ sinh, sờ sờ mặt sau chiếc áo sơ mi của mình, chiếc quần lót màu đỏ nguyên bản ở nơi đó đã không cánh mà bay, nghĩ ra là Cảnh Nguyệt Hoa đã mặc. Tối hôm qua chiếc khăn cũng chưa khô. Vậy thì chiếc quần lót đó chắc cũng chưa khô, vẫn còn hơi ẩm, mặc vào mà không cảm thấy gì sao? Hài, nghĩ ngợi làm gì. Đồng Học Bân thấy bản thân thật nhàm chán, đi cân nhắc quần lót của Khu trưởng người ta? Người nghĩ cái khác có được không?

“Tiểu Đồng, anh ra đây một chút” Cảnh Nguyệt Hoa từ ngoài gọi hắn.

Học Bân đem dao cạo râu bỏ xuống, “Việc gì vậy?”

Cảnh Nguyệt Hoa đặt điện thoại của hắn lên bàn, nhìn hắn nói: “Bố mẹ tôi có thể mười phút nữa sẽ đến, họ có cầm theo chìa khóa dự phòng”.

Đồng Học Bân gật gật đầu: “Vậy...”

Cảnh Nguyệt Hoa cúi đầu xuống nhìn chiếc khăn tắm choàng trên người có điểm bất nhã, “Quần áo của anh ở đâu?”

“Tôi...?” Đồng Học Bân ngây người, “Ở trong phòng ngủ, ở trong tủ quần áo, ngài...?”

“Cho tôi mượn mặc một chút” Cảnh Nguyệt Hoa không đợi hắn trả lời liền đi thẳng về hướng phòng ngủ, “Àu phục có không? Nếu không có cái khác cũng được, có thứ gì để tôi mặc không?”

Cô muốn mặc quần áo của tôi?

Đồng Học Bân toát mồ hôi hột, nói với theo: “Có, để tôi tìm xem”.

“Bộ nào cũng được!” Cảnh Nguyệt Hoa tiếng nói thực cứng ngắt, gương mặt cũng hơi chút khó coi, “Qua vài ngày sẽ giặt sạch trả cho anh”.

“Hài, mấy bộ quần áo, trả hay không trả cũng không sao. Ngài cứ giữ lại là được” Đồng Học Bân nhanh chóng sửa chữa: “Không cần giặt, ngài mặc xong cứ đưa cho tôi là được. Ừm, để tôi xem. Cái quần này đi, áo sơ mi này thế nào? Ngài xem có vừa người không?”

“Cũng được!”

Đồng Học Bân thấy nàng gật đầu, liền đem quần áo lấy ra, đóng cửa đi vào phòng khách. Anh hiện tại nghĩ thông tại sao hôm qua Cảnh Nguyệt Hoa còn nói không cần mà hôm nay lại cần quần áo của hắn để mặc. Mẹ của Nguyệt Hoa một lát nữa là đến rồi, nếu họ biết con gái của mình ở đây qua đêm với Đồng Học Bân, lại còn khoác khăn tắm hở hang như vậy thì sẽ nghĩ thế nào đây. Khu trưởng Nguyệt Hoa nhà người ta tốt xấu gì cũng là con gái, còn chưa nói tới chuyện nếu mặc như vậy từ nhà Đồng Học Bân đi ra, vạn nhất có ai nhìn thấy thì không tránh khỏi gièm pha, sẽ ảnh hưởng không tốt.

Cảnh Nguyệt Hoa tắm rất nhanh, tốc độ thay quần áo cũng vậy.

Hơn một phút sau, Cảnh Nguyệt Hoa một thân quần tây áo sơ mi đi từ phòng ngủ đẩy cửa đi ra.

Áo sơ mi trắng, quần tây, dép lê.

Đồng Học Bân chiều cao cũng gần với nàng, nhưng vòng eo s với Cảnh Nguyệt Hoa thì rộng hơn, vòng hông so với Cảnh Nguyệt Hoa thì nhỏ hơn. Con gái mà, eo nhỏ hông nở mới là dáng người tiêu chuẩn. Áo sơ mi cũng vậy, Đồng Học Bân một đại lão gia ngực tự nhiên là nhỏ hơn khuôn ngực đầy đặn của Nguyệt Hoa Khu trưởng. Vậy nên bộ quần áo này mặc lên người Cảnh Nguyệt Hoa đương nhiên là không vừa. Đôi hông đầy đặn bị chiếc quần tây bó căng, cúc áo ngực cũng nhanh chóng bị giãn ra. Làm cho Đồng Học Bân nóng mặt nhất là hôm qua Cảnh Nguyệt Hoa vội vã mặc quần áo, hình như chỉ mặc quần lót mà không mặc áo lót nên hiện tại chật như vậy, hai bên ngực kia chẳng những bị bó lộ ra hình dạng, áo sơ mi căng quá cũng lộ ra nhiều chỗ da thịt, ngay cả hai cái điểm đỏ cũng loáng thoáng thấy được.

Muốn lấy mạng mà!

Đồng Học Bân không nhịn được liền ho khan hai tiếng, ánh mắt vội vàng né tránh.

Cũng không biết là ánh mắt mê đắm của Đồng Học Bân bị Cảnh Nguyệt Hoa bắt giữ lấy hay là xuất phát từ nguyên nhân gì khác, Cảnh Nguyệt Hoa nhú mày cúi đầu nhìn xem, rồi quay người lại trở về phòng ngủ, nửa phút sau chờ nàng trở ra, trên người ngay cả cái áo vest kia của Đồng Học Bân cũng mặc vào, lúc này mới tính thích hợp, ngay cả bộ ngực cùng hông đều được che đi. Người không biết cũng nhìn không ra đây không phải là quần áo của chính Cảnh Nguyệt Hoa.

Đồng Học Bân lúc này mới dám nhận xét một câu: “Ha ha, xem ra tôi thấy ngài mặc vừa hơn tôi nhiều!”

Cảnh Nguyệt Hoa mặt không biểu cảm nói: “Vốn nói định tới giặt xong trả cho anh nhưng để vài ngày rồi nói sau. Bộ vest Ý mấy chục vạn thế này, giặt nước e không được...”

Mấy chục vạn?

Đồng Học Bân thật ra cũng không biết bộ quần áo này bao nhiêu tiền, dù sao cũng là Tạ Tuệ Lan đặt may từ nước ngoài riêng cho hắn, nghĩ lại thì không thể rẻ được.

“Hài, không sao...”

Cảnh Nguyệt Hoa khoát khoát tay không nói gì thêm.

Lúc này bên ngoài hành lang có tiếng bước chân người truyền đến.

“Nguyệt Hoa? Nguyệt Hoa?” Là thanh âm một lão thái thái.

“Cứ vậy đi” Cảnh Nguyệt Hoa xoay người đi vài bước, kéo cửa một cái thì liền thấy cha mẹ cô đứng trước mặt. Nàng cũng không lộ ra khuôn mặt tươi cười, vẫn là một bộ mặt lạnh lùng: “Về rồi ạ?”

Lão nhân đeo kính đứng ngoài cửa nhú mày nói: “Sao lại không mang chìa khóa chứ? Đã đánh mất?”

Cảnh Nguyệt Hoa lắc lắc đầu: “Chìa khóa vẫn ở trong nhà, lúc ra ngoài gió thổi làm cửa bị dập lại”.

“Nhà này là?” Lão thái thái mang lên kính lão, kỳ quái nhìn về phía nhà Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn tươi cười ra ngoài nghênh đón: “Chào chú, chào cô, cháu là Đồng Học Bàn ở văn phòng đường phố Quang Minh, mới đến khu Nam Sơn vẫn không dứt ra được. Ngượng ngùng, hai ngày nữa cháu nhất định tới bái phỏng cô chú...” Sở dĩ khách khí như vậy, không phải bởi vì hai người là cha mẹ của Cảnh Tân Khoa, mà bởi vì bọn họ là cha mẹ của Khu trưởng.

Cảnh mẫu lộ ra nụ cười yếu ớt nói: “Tiểu tử quá khách khí...”

Cảnh phụ nhìn Đồng Học Bàn một cái, không nói chuyện.

Hai người này làm cho người ta cảm giác đều là người làm công tác văn hoá, nghiên cứu học vấn, trên khí chất so với lão nhân bình thường hơn chút cơ trí, bất quá khả năng bọn họ là biết Đồng Học Bàn cùng Cảnh Tân Khoa quan hệ không tốt, cho nên chỉ là khách khí một chút, trên vẻ mặt càng nhiều là cảnh giác, nhìn ra được, bọn họ đối với Đồng Học Bàn ấn tượng cũng không tốt.

Tách tách, Cảnh Nguyệt Hoa đã dùng chìa khóa mở cửa.

Cảnh mẫu ồ một tiếng: “Sao đến cửa sổ cùng đèn cũng còn chưa tắt?”

“Tối hôm qua rò khí gas, mở cho bay mùi...”

Cảnh phụ mặt biến sắc: “Sao lại rò khí gas? Ngày hôm qua không phải công ty gas mới kiểm tra qua hay sao? Con có làm sao không?”

“Không có việc gì...”

“Tối hôm qua?” Mẹ của Cảnh Nguyệt Hoa có một chút hoài nghi hỏi: “Chìa khóa của con ở trong phòng, vậy tối qua con ngủ ở đâu?”

Ánh mắt của Cảnh Nguyệt Hoa hướng về phía Đồng Học Bàn nhìn lướt qua: “Tối qua con về khu nhà của khu ủy, sáng sớm mới về đợi mọi người, vừa ở nhà Tiểu Đồng cùng ăn sáng”.

Mẹ Cảnh Nguyệt Hoa thở phào, nhìn về phía Đồng Học Bàn nói: “Tiểu Đồng, cảm ơn cháu”.

Đồng Học Bàn vội nói: “Không có việc gì, nhắc tay mà thôi, nên làm”.

Biết rõ mỹ nữ Khu trưởng ghét nhất người ta nói nhảm, nhưng Đồng Học Bàn vẫn là nhịn không được nói thắm, cái gì trở về khu nhà của khu ủy, rõ ràng là ngủ lại nhà của tôi, cô cái này nói dối cũng không biết chớp mắt nha!

553. Chương 551: Trùm Của Trùm!

Buổi sáng.

Phố Quang Minh, ký túc xá.

Bầu trời đã sáng từ lâu, tới thời gian đi làm.

Đồng Học Bàn mang theo cặp ra cửa, đi xuống lầu, trong đầu còn có chút hình ảnh mờ ám đêm qua lưu lại tại nhà Nguyệt Hoa khu trưởng, dùng một cái khăn mặt, mặc một thân tây trang, hiện tại trên người hắn đều dính vào một chút thành thực mùi vị của Cảnh Nguyệt Hoa. Đồng Học Bàn tâm tình không tồi, dáng dấp của khu trưởng, dáng dấp mặc áo ngủ, dáng dấp của tỉnh ngủ, sinh hoạt một mặt của mỹ nữ khu trưởng không phải ai cũng đều có thể nhìn thấy, đại khái cũng không người nào sẽ nghĩ đến khu trưởng nghiêm túc mà bên trong lại mặc đồ lót diêm lệ như vậy, quyến rũ như vậy?

Hí mắt trở về chỗ cũ, lầu một đã tới.

Vừa ra hàng hiên, Đồng Học Bàn bỗng nhiên dừng bước chân, thấy được chiếc Porche màu đen của mình đậu ở dưới bị Vương Ngọc Linh và hai người khoa viên vây quanh.

”Chủ nhiệm.”

"Đồng chủ nhiệm."

"Buổi sáng tốt lành."

Hai khoa viên vừa thấy Đồng Học Bản đi ra, cung kính bắt chuyện liền đi nhanh.

Vương Ngọc Linh lúc này mới lấy lại tinh thần, ngại ngần cười, "Chủ nhiệm, ngài đi làm?"

Đồng Học Bản cười gật đầu, "Đúng vậy, làm sao vậy?"

"À, không biết ai đậu xe dưới lầu chúng ta, bằng số là ở kinh thành." Nhắc tới khối cái này, Vương Ngọc Linh liền thấy kỳ quái. Cô ấy ngày hôm nay mặc thân tây trang màu trắng của nữ sĩ, bốt đi vài phần điệu ngoa, thêm vài phần rụt rè, "Giấy phép Bắc Kinh như vậy tôi lần đầu tiên thấy."

Lúc này, Chu Diễm Như cười ha ha từ trong hàng hiên đi tới, "Chủ nhiệm."

Đồng Học Bản cười nói: "Chu chủ nhiệm ngày hôm nay cũng dậy sớm vậy? Ăn sáng chưa?"

"Vừa mới ăn với chồng xong, ha ha, ngài đây là ..." Chu Diễm Như không rõ ràng hai người bọn họ sao đều cùng ở đây tròng mắt nhìn nhìn cái gì đó.

Vương Ngọc Linh lập tức cười hì hì nói: "Chị Diễm Như, đến xem nè."

Chu Diễm Như đi lên, "Nhìn cái gì? Xe?"

"Chiếc Porche Cayenne mới nhất, là loại cao cấp nhất." Vương Ngọc Linh quay sang chỉ trỏ chiếc Porche nói: "Một chiếc như thế, nếu tính luôn cả thuế, ít nhất cũng phải hơn ba triệu."

Chu Diễm Như gật đầu "Xe của ai? Trước đây chưa thấy qua?"

"Không biết." Vương Ngọc Linh than thở nói: "Em mà có một chiếc là tốt rồi."

"Kêu bạn trai em nỗ lực, chờ hần mua cho em, ha ha, đừng xem nữa, đi thôi." So sánh với vẻ tùy tiện của Vương Ngọc Linh, Chu Diễm Như thì trầm ổn hơn, mấy người đều là làm lãnh đạo, đứng ở chỗ này nhìn một chiếc xe? Coi như là Porche cũng không đến mức, cho dù biển số xe là của kinh thành cũng không cần ngạc nhiên như thế, cái này còn ra bộ dáng gì nữa? Cô ấy cũng có chút kỳ quái sao Đồng chủ nhiệm cũng cùng người ta đứng ở đây?

"Chủ nhiệm." Chu Diễm Như nhìn hần "Ngài ăn điểm tâm chưa? Cùng nhau đi?"

Đồng Học Bản nhìn về phía Vương Ngọc Linh.

Vương Ngọc Linh ngượng ngùng cười không được tự nhiên, sờ sờ mặt, không rõ Đồng Học Bản nhìn cô ấy làm cái gì.

Chu Diễm Như trong mắt cũng hiện một tia buồn bực, nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Chủ nhiệm? Nếu ngài còn có việc, vậy tôi cùng Ngọc Linh đi trước?"

Đồng Học Bản nói: "Không phải nói cùng nhau sao? Vương chủ nhiệm, cô xích khỏi cửa xe để cho tôi có không gian mở cửa được chứ?" Trên tay đề chìa khoá, xe đèn sau chọt lóe.

Vương Ngọc Linh kinh ngạc, ". . . Cái này, xe của ngài?"

Chu Diễm Như cũng sửng sốt một chút.

Đồng Học Bản gật đầu thấy Vương Ngọc Linh vô thức né tránh một ít, hần liền mở cửa xe ngồi vào chỗ lái xe, vẫy tay, "Đi, lên xe đi."

Trời đất!

Thật sự là xe của cậu sao?

Vương Ngọc Linh và Chu Diễm Như ngây người liếc mắt nhìn nhau.

Lên xe

Vương Ngọc Linh khẩn cấp nói: "Chủ nhiệm, cái này, ngài mua xe lúc nào?"

Đồng Học Bán lái xe theo cửa mở đi ra ngoài, ngoài miệng nói: "Mua mấy tháng rồi, cũng không phải tôi mua, mẹ tôi tặng, lúc đầu nói muốn một chiếc nào đó chạy cũng được rồi nhưng mẹ tôi mua cũng đã mua, cũng không có thể phụ ý tốt của người trong nhà." Đồng Học Bán hiện nay nói chuyện cũng chú ý, trước đây ở huyện Duyên Đài lúc nào cũng nói là mình mua hoặc là mượn của bạn bè, suy nghĩ một chút cái nào cũng không được, xe dù sao cũng mấy triệu lận, quá rêu rao, sẽ làm người ta nói xấu, nói rằng thái độ chính trị của mình không thành thực, nhưng nếu như nói cha mẹ tặng sẽ thích hợp rất nhiều, không phải Đồng Học Bán muốn lái, mà là tại mẹ già không hiểu nên mua, nếu như muốn ngược lại là không hiểu thuận, cái này tạo thành ảnh hưởng cũng nhỏ hơn.

"Quá xa hoa." Vương Ngọc Linh không biết nên nói cái gì cho phải, nửa ngày mới thốt một câu nói như thế.

Chu Diễm Như ngồi ở trong xe dựng thẳng sống lưng, lãnh đạo cho cô ấy ngồi lên xe, cô ấy không thể biểu hiện quá tùy ý, cho nên phía sau lưng cũng không có dựa vào chỗ ngồi, cười nói: "Ngày hôm nay rất cuộc coi như mở rộng kiến thức liễu, sống bốn mươi năm còn chưa từng ngồi qua xe mấy triệu."

Đồng Học Bán cười nói: "Có quý như thế sao? Cái này tôi cũng không rõ ràng lắm."

Vương Ngọc Linh nói tiếp nói: "Ngài không biết? Cái xe này tuyệt đối ... "

"Ngọc Linh, hôm nay em mặc đẹp như thế làm gì?" Chu Diễm Như cắt đứt lời của cô ấy, giày da trên chân lặng lẽ đá thích vào chân cô ấy, người ta chủ nhiệm nếu không muốn nhắc đến giá, vậy không thể nói, "Tây trang thì thấy nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy em mặc qua như thế, có phải là có hẹn không?"

Vương Ngọc Linh nhất thời ho khan, "Ừm, à, buổi trưa có một bạn học kết hôn, đứng rồi chủ nhiệm, buổi sáng mười giờ đến trưa một chút, tôi có thể xin nghỉ hay không?"

Đồng Học Bán nói: "Được, làm xong công tác là được."

Vương Ngọc Linh cười, "Cảm ơn Đồng chủ nhiệm."

Sau đó, Vương Ngọc Linh lại nói chuyện say sưa về chiếc xe, trong mắt có chút hâm mộ.

Vài phút sau, chiếc xe từ ký túc xá chạy đến phòng làm việc phố Quang Minh, dưới sự kinh ngạc của mọi người, Đồng Học Bán đem xe dừng lại ở trong đại viện, mở cửa xuống xe, cầm cặp đi đến phòng làm việc.

Nhân viên công tác vừa nhìn bảng số xe đã có chút tròn tròn mắt.

Cayenne? Bảng số kinh thành?

"Con mắt của tôi không có vấn đề chứ? Đây là Porche?"

"Cái gì ? Porche?"

"Cayenne mà không biết? Xe trên cả triệu đấy!"

"Xe của chủ nhiệm chúng ta? Không thể nào?"

Vu Vinh Phong và Quách Minh Phong hai người chủ nhiệm mới vừa vào đại viện cũng đồng thời sửng sốt.

Có khoa viên đánh bạo đi hỏi Vương Ngọc Linh, kết quả là khẳng định, cái này, toàn bộ người đều biết Đồng Học Bán có một chiếc "toa giá" trị giá trên ba triệu đồng!

Cái đêch !

Ngài đúng là dám lái !

Mọi người nghị luận một chút, ngày đầu tiên tiền nhiệm đem em trai khu trưởng vào bệnh viện? Ngày thứ hai tiền nhiệm thoả mạ cháu gái bí thư khu ủy? Sau đó một người đánh hai mươi mấy người cư dân? Làm cho bộ trưởng bộ tổ chức khu ủy mất mặt? Bây giờ còn lái một chiếc xe trị giá gần ba triệu đồng tới đi làm?

Má ơi!

Mọi người rốt cục biết chủ nhiệm mới tới của bọn họ là dạng người gì rồi!

Cái này quả thật là trùm con mẹ nó của trùm rồi!

554. Chương 552: Tiệc Cưới Đối Diện Đường.

Sáng.

Hơn mười một giờ.

Đồng Học Bàn đi thị sát công tác thanh lý kiến trúc trái phép tại Hạng Nam Hồ Đồng, thấy đồng xà bàn của những kiến trúc trái phép đã dọn được bảy tám phần rồi, hắt lái liền lái xe trở về văn phòng đường phố, chuẩn bị đi ăn cơm trưa. Nhưng chiếc xe vừa chạy đến đại viện, thì chợt nghe phía sau truyền đến những tiếng pháo ồn ào, rất là náo nhiệt.

Tự nhiên có tiếng pháo ?

Ai kết hôn sao?

Đồng Học Bàn cau mày, lái xe theo âm thanh tìm qua.

Phố Bình An, ở đây không thuộc về phạm vi phân công quản lý của Đồng Học Bàn, mà là khu vực quản hạt của văn phòng đường phố Bình An, phố này kế bên ký túc xá của Đồng Học Bàn bọn họ, nằm ở mặt đường phía sau, Đồng Học Bàn mỗi lần mở cửa sổ của phòng làm việc là có thể thấy được nó, rất gần. Thật ra trước đây địa điểm làm việc của phố Quang Minh cũng không phải ở chỗ này, mà là ở gần Hoè An, nhưng mà vài năm trước bên kia đã được quy hoạch phá bỏ di dời, cho nên văn phòng đường phố Quang Minh mới dọn đến sát bên cạnh khu này, ngay bên cạnh của văn phòng đường phố Văn Minh, chỉ cách phố Bình An một cái ngõ nhỏ. Về phần phân chia khu vực quản hạt, thì bên này địa điểm làm việc của văn phòng đường phố Quang Minh lấy cái ngõ nhỏ làm giới hạn, ở phía tây thì lấy con sông nhỏ làm giới hạn.

Một trăm mét. . .

Hai trăm mét. . .

Ba trăm mét. . .

Rốt cục cũng tìm được nơi phát ra tiếng pháo.

Là một tiệm ăn nhìn qua tương đối xa hoa, có người kết hôn, đoàn xe thật dài đậu đầy cửa tiệm ăn, phô trương chắc chắn là không nhỏ.

Đồng Học Bàn nhìn thoáng qua liền không có chút hứng thú nào hết, quay đầu xe định đi trở về.

Nhưng đột nhiên, có người gọi hắt : "Chủ nhiệm! Đồng chủ nhiệm! Đồng chủ nhiệm!"

Sửng sốt, Đồng Học Bàn giương mắt lên tìm, thấy được Vương Ngọc Linh một thân tây trang màu trắng đứng ở bên cửa tiệm ăn gơ tay vẫy vẫy, thấy thế, Đồng Học Bàn cũng không thể không cho cô ấy mặt mũi, lái xe đi qua, nghĩ thâm, thì ra Vương Ngọc Linh buổi sáng nói xin nghỉ để tham gia hôn lễ của bạn học, thì ra là ở chỗ này.

Xe dừng lại, Đồng Học Bàn mở cửa xuống xe : " Vương chủ nhiệm, sao cô ở chỗ này?"

Wương Ngọc Linh cười nói : "Một người chị em tốt thời cao trung của tôi kết hôn, đương nhiên phải tới, chủ nhiệm, ngài cũng đến tham gia hay sao?"

"Tôi chỉ là đi ngang qua" Đồng Học Bàn cười nói : " Được rồi, cô bận việc của cô đi"

Wương Ngọc Linh nói : "Đừng vội, sắp mở tiệc rồi, ngài cũng cùng vào đi"

Đồng Học Bàn cười nói : "Bạn học của cô kết hôn, tôi đi vào theo làm gì?"

"Chồng sắp cưới của bạn học tôi là con trai của Sở chủ nhiệm, ngày hôm nay rất nhiều người trong thể chế cũng đến"

"... Sở chủ nhiệm?" Hình như là có ẩn tượng.

"Ừm, chủ nhiệm phòng làm việc phố Bình An Sở Thanh Hoa"

Đồng Học Bàn lúc này mới nhớ ra cái tên này, thì ra là thế, con trai của chủ nhiệm phố anh em làm tiệc cưới ấy mà. Hắn mới đến một tuần, Sở Thanh Hoa hẳn đương nhiên chưa thấy qua, bắt qua khu vực quản hạt của hai người nằm kề nhau như hai cánh tay, Đồng Học Bàn cũng đã sớm nghe nói qua về đại danh của Sở Thanh Hoa.

Trí tuệ chính trị của Vương Ngọc Linh không được cao, cho nên nói thế nào cũng muốn Đồng Học Bàn đi cùng vào.

Đồng Học Bàn cười cười bất đắc dĩ, đều là người cùng ngành không sai, nhưng Sở Thanh Hoa ngay cả thiệp mời cũng không có phát cho anh em, tôi đi vào làm gì? Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, Đồng Học Bàn lại nhú nhú mày một cái, trông lòng nói anh em dù sao cũng là người đứng đầu của phố Bình An, Sở Thanh Hoa chủ nhiệm trong nhà có tiệc cưới, kể cả Vương Ngọc Linh còn được mời, thế mà sao ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho anh em? Ông không để tôi vào mắt à? Nghĩ đến đây, trong mắt Đồng Học Bàn khẽ động, nếu như cứ như thế mà trở về, chẳng phải là có chút mất mặt sao? Người ta nhìn thấy còn không nghĩ rằng mình bởi vì không có thiệp mời nên phải xám xịt đi về? Cái đêch! Cái này được đấy! Hôm nay tôi sẽ tiến vào! Hơn nữa một các anh em cũng sẽ không ra! Ngay cả một chút mặt mũi mà ông cũng không cho tôi, vậy thì tôi cần gì phải cho ông mặt mũi?

Không thể không nói, Đồng Học Bàn từ trước đến giờ đúng là cái loại người không thể dựa theo lẽ thường mà nói được : "Vương chủ nhiệm, được, vậy tôi cũng vào giúp vui, đi"

"Ồi chào, vị này chính là?" Một người hình như là người nhà đi ra.

Vương Ngọc Linh cười hì hì nói : "Đây là Đồng Học Bàn Đồng chủ nhiệm của văn phòng đường phố chúng tôi"

Lời này lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, xoạt xoạt, rất nhiều người đều nhìn về phía Đồng Học Bàn đang đứng trước chiếc Porche Cayenne màu đen, khe khẽ ồ lên.

"Đây là Đồng chủ nhiệm đó sao?"

"Cái tên đánh người ở phố Quang Minh sao?"

"Sao hẳn lái Porche? Đây là xe của hắn?"

"Trời đất, đây mà là chủ nhiệm văn phòng đường phố sao, hắn cũng thật dám lái"

"Chiếc xe đó hình như khoảng mấy triệu thì phải? Bảng số xe sao giống của Bắc Kinh quá vậy? 9999?"

"Cái xe này còn tốt hơn một ít so với xe dẫn đầu hôn lễ của con trai Sở chủ nhiệm nữa"

"Một ít cái rắm, một chiếc Mercedes Benz cùi bắp làm sao mà có cửa so sánh với loại Cayenne này, đây thật sự là chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh sao? Không thể nào?"

"Cái này cũng quá chói mắt rồi, thủ phủ khu Nam Sơn chúng ta cũng không thể lái xe đắt tiền như thế"

Đồng Học Bàn vừa xuất hiện, nhất thời khiến cho rất nhiều người chú ý, ở đây đa số đều là cán bộ và nhân viên công tác của phố Bình An, còn có một vài lãnh đạo của các con phố khác, Đồng Học Bàn ở đây làm ra chuyện có thể chẳng tạo ra được sóng gió gì trong nguyên một khu, nhưng mà văn phòng đường phố xung quanh đương nhiên là có nghe nói đến, sau khi nghe được chuyện này, nhất là người của văn phòng đường phố Bình An đều sản sinh ra tò mò về người đứng đầu của con phố anh em kia, lúc này vừa nhìn, tất cả mọi người đều không biết nên nói như thế nào, trong lòng thâm nghĩ quả nhiên đúng là danh bất hư truyền, người này quả thật đúng là trùm rồi. Toàn bộ khu Nam Sơn có ai dám ầu ẩu dấn chúng trước mặt mọi người? Có ai dám lái xe mấy triệu đi chung quanh rêu rao? Cũng chỉ có Đồng Học Bàn dám!

Đồng Học Bàn đương nhiên không phải cố ý rêu rao, phải biết rằng ở đây có nhiều người trong thể chế như vậy, hắn cũng muốn đổi một chiếc xe khác để chạy đến, nhưng dù sao cũng đã đến rồi, hắn cũng không có ý tránh né, thích thì nhích thôi không phải sợ.

Cô dâu chú rể đã sớm vào trong tiệm ăn rồi, một lát sau, mọi người cũng lục đục đi vào.

"Chủ nhiệm, chúng ta cũng đi vào?" Vương Ngọc Linh hỏi.

Đồng Học Bân ngoại trừ Vương Ngọc Linh cũng không nhận ra ai, gật đầu, cũng không chào hỏi người khác, hai người theo đoàn người vào phòng khách.

Bỗng nhiên, một người người trung niên năm mươi tuổi cười ha ha đi tới, "Đây là Đồng chủ nhiệm sao?"

Wương Ngọc Linh thấp giọng rất nhanh nói: "Văn phòng đường phố Bình An chủ nhiệm Sở Thanh Hoa."

Là ổng? Đồng Học Bân cũng lộ ra nụ cười, vươn tay ra, "Tôi là Đồng Học Bân, Sở chủ nhiệm sao? Ha ha, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, ngày hôm nay tôi không mời mà đến có quấy rối hay không?"

Sở Thanh Hoa mỉm cười nói: "Cậu vừa tiền nhiệm, chỗ của tôi cũng muốn liên lạc với cậu, hai ngày nay muốn liên hệ cũng không liên hệ được, đúng lúc thật."

"Ha ha, không quấy rối là tốt rồi, chúc mừng lệnh lang."

"Cảm ơn, nhanh, mời vào bên trong." Bắt chuyện một chút Sở Thanh Hoa liền đi, cười đi tiếp cán bộ lãnh đạo khác.

Tuy rằng Sở Thanh Hoa đã nói đỡ một câu, nhưng ấn tượng của Đồng Học Bân đối với ông ta vẫn không thay đổi, không liên hệ được tôi? Sao có thể, số điện thoại di động của anh em cũng không phải thứ hiếm, ông hỏi một câu còn không biết? Huống hồ điện thoại của văn phòng đường phố bên tôi ông còn không biết sao? Có thể liên hệ với Vương Ngọc Linh nhưng không liên hệ tôi? Cái này căn bản là không phải vấn đề liên hệ nữa rồi, ông đây là căn bản không dự định mời tôi, ông có nói đỡ cả trăm câu cũng vô dụng.

Trong đại sảnh có tổng cộng hai mươi mấy bàn, toàn bộ tiệm ăn tựa hồ đều được bao hết rồi.

Wương Ngọc Linh ngồi với Đồng Học Bân đợi một hồi, bỏ chạy đi kiểm tân nương tử, Đồng Học Bân lúc này cũng thấy được thân ảnh của một người quen thuộc, mỉm cười, đi tới.

"Phan cục trưởng? Đã lâu không gặp liêu."

"Ồ, là Đồng cục trưởng, sai rồi, hiện tại nên gọi là Đồng chủ nhiệm."

Hai người nắm tay, cười nói.

Người trước mắt này chính là cục trưởng cục chiêu thương khu Nam Sơn Phan Chính Nghĩa, trước đó đi hội chiêu thương Đồng Học Bân đã gặp mặt ông ta, nhưng cũng không có nói chuyện, bởi vì hẳn biết cục trưởng cục chiêu thương huyện Đại Phong Phan Thuyền là người thân với ông ta, mà kẻ đoạt đầu tư của Phan Thuyền đến huyện Duyên Đài chính là Đồng Học Bân làm, hiện tại đã cách chức ở nhà, Đồng Học Bân tin tưởng Phan Chính Nghĩa cho dù trên mặt không biểu lộ ra cái gì, trong lòng đối với mình sợ là không có hảo cảm, về phần Phan Chính Nghĩa có hận mình hay không, Đồng Học Bân tạm thời không rõ ràng lắm.

Một tiếng động lớn vang lên, tiệc cưới rốt cục bắt đầu rồi.

Người điều khiển chương trình hôn lễ đứng nói rôm rả trên đài chủ trì, đồ ăn đủ loại kiểu dáng cũng được người phục vụ bưng lên.

Sở Thanh Hoa bận việc bên kia xong, thì lập tức đến đây bắt chuyện Phan Chính Nghĩa cùng một ít cán bộ văn phòng đường phố và cán bộ khu, Đồng Học Bân cũng được mời lên bàn gần đài chủ tịch nhất, mọi người ngồi ở cái bàn này đều là lãnh đạo cấp chính khoa, ngoại trừ Vương Ngọc Linh ngoại lệ, cấp bậc cô ấy tuy rằng không cao, nhưng là cháu gái khu ủy, cho nên cũng được Sở Thanh Hoa mời tới bên này. Bên trong bàn Đồng Học Bân chỉ quen với Phan Chính Nghĩa và Vương Ngọc Linh, người còn lại đều rất lạ mặt, mọi người nói cũng không nhiều lắm, khách khí một câu rồi không nói cái gì nữa, đồ ăn lên rượu đủ ly, người không ít của hai mươi mấy bàn trong tiệm ăn đều đã động đũa.

Tiệc cưới phô trương không nhỏ, nhưng không tính lớn, chỉ là cỡ bình thường mà thôi, nếu như so với tiệc cưới của cán bộ đồng cấp khác, Sở Thanh Hoa thu xếp cho con của ông ta coi như cũng bằng bạn bằng bè rồi.

Đầu xe là Mercedes Benz, tiệm ăn cũng danh khí bình thường, không tính nổi trội cái gì.

Tại trong thể chế, loại cán bộ không sợ trời không sợ đất giống như Đồng Học Bản rất ít, đếm trên đầu ngón tay cũng có thể, nhưng cán bộ khác phần lớn rất quy củ, sợ ảnh hưởng không tốt, sợ có người nói, cho nên mới tận lực điều thấp, có chút cố kỵ nhiều lãnh đạo thậm chí cũng không cho làm tiệc cưới cho con cái, làm một giấy kết hôn là được, rất sợ đem việc vui biến thành tai họa, cái này cũng là nguyên nhân vì sao Sở Thanh Hoa không có lựa chọn cuối tuần, mà là trong thời gian làm việc làm tiệc cưới, tới cái cấp bậc này, chuyện cố kỵ cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Nghi thức kết thúc, mọi người đều vỗ tay chúc mừng.

Kế tiếp, cô dâu chú rể bắt đầu kính rượu, chỗ đầu tiên đi đến chính là cái bàn của lãnh đạo này.

Đồng Học Bản cũng buông đũa xuống, giơ ly uống rượu, nói câu chúc mừng đơn giản. Vương Ngọc Linh có vẻ vô cùng vui, kề vai sát cánh vui đùa với cô dâu, hai người quan hệ tựa hồ không tồi.

”Ngọc Linh, cậu đừng ầm ĩ.”

”Hi hi, không ầm ĩ cũng được, vậy buổi tối mình đến nhà của cậu làm ầm ĩ nhé.”

Đang nói, bên ngoài có người nhà vội vã đi vào tới, ”Nguyệt Hoa khu trưởng và Nghiêm phu nhân đã tới.”

555. Chương 553: Phụ Nữ Bốn Mươi!

Buổi trưa.

Tiệm ăn phố Bình An.

Nghe được Cảnh Nguyệt Hoa và Nghiêm phu nhân đã tới, Sở Thanh Hoa sững sốt một chút, vội vàng kéo con trai và con dâu bước đi ra ngoài nghênh tiếp. Cảnh Nguyệt Hoa đã từ ngoài cửa vào, trên người cô không có mặc bộ tây trang Đồng Học Bản tặng, khẳng định là sáng sớm về nhà thay đồ, hiện tại áo sơ mi quần tây cũng vô cùng ấn tượng, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên chưa đến năm mươi tuổi, tư sắc thường thường, nhưng khí chất rất ổn.

Rất nhiều người đều đứng lên.

Sở Thanh Hoa cười bồi tội nói: ”Không biết quý khách giá lâm, không có tiếp đón từ xa.”

Chú rể và cô dâu cũng có chút câu nệ, lúc đầu phát thiệp mời cho lãnh đạo khu, bắt quá trước đó thấy ý tứ hình như là lãnh đạo không thời gian, không muốn tới, dùng một cái lại đến khiến cho bọn họ có chút trở tay không kịp.

Đồng Học Bản cũng không ngờ rằng khu trưởng sẽ đến, bắt quá Nghiêm phu nhân là ai? Hắn liền nghiêng đầu hỏi Vương Ngọc Linh, ”Vương chủ nhiệm, Nghiêm phu nhân là. . .”

Wang Ngọc Linh thấp giọng nói: ”Là thím của tôi.”

Thím của cô? Phu nhân của bí thư khu ủy Vương An Thạch?

Đồng Học Bản âm thầm ghi tạc trong lòng, xem ra mặt mũi của Sở Thanh Hoa rất lớn, ngay cả vợ của bí thư khu ủy và khu trưởng đều tới chúc mừng, nếu không phải Sở Thanh Hoa có quan hệ tốt, thì chính là thành tích công tác của văn phòng đường phố Bình An bọn họ vô cùng rực rỡ, từ cái trận thể này cũng có thể nhìn ra trong khu coi trọng, so sánh với cái thái độ này, văn phòng đường phố Quang Minh của Đồng Học Bản tựa hồ có chút giống như mẹ kế dưỡng của, dựa theo chỉ thị trong khu tổn công cả nửa ngày chính đồn kiến trúc trái phép, không chỉ không được trong khu khẳng định, ngược lại còn thiếu chút nữa bị xử phạt, cái này gọi là chuyện gì?

Thấy không ít người đều vây quanh Cảnh Nguyệt Hoa và Nghiêm phu nhân, Đồng Học Bản lui lại một chút, trong lòng nói cũng không thể thiếu mình, vì vậy xoay người vào phòng vệ sinh, rửa tay, lau mặt, ly rượu trước đó hắn đã nhanh chóng làm cho bay mùi.

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Ba phút. . .

Đi ra phòng vệ sinh, Đồng Học Bản trở về phòng khách.

"Nguyệt Hoa khu trưởng, Nghiêm phu nhân, sớm biết hai vị tới, sẽ không khai tiệc sớm, chuyện này." Sở Thanh Hoa nói.

Cảnh Nguyệt Hoa vẻ mặt nghiêm túc lắc lắc tay, "Không cần chú ý nhiều như vậy."

Nghiêm phu nhân cười cười, "Đúng vậy, ông bận việc của ông đi, không cần bắt chuyện chúng tôi, Nguyệt Hoa, hai ta ngồi."

Vương Ngọc Linh cười hì hì ôm lấy tay của Nghiêm phu nhân : "Thím, con ngồi kế bên thím nha."

"Con nhỏ này" Nghiêm phu nhân chỉ biết nở nụ cười.

Bên kia, Đồng Học Bản đi trở về "Nguyệt Hoa khu trưởng, Nghiêm phu nhân."

Cảnh Nguyệt Hoa khẽ gật đầu, mặt vẫn lạnh như sắt.

"Đây là?" Nghiêm phu nhân nhìn hần có chút lạ mắt, chưa thấy qua.

Cảnh Nguyệt Hoa mặt không biểu tình nói: "Tiểu Đồng của văn phòng đường phố Quang Minh."

"À" Nghiêm phu nhân tựa hồ nghe nói qua hần, lại tựa hồ chưa từng nghe qua, cười gật đầu, cũng không nói cái gì.

Trải qua chào hỏi, mọi người chậm rãi ngồi xuống, dưới sự kiên trì của Cảnh Nguyệt Hoa và Nghiêm phu nhân, vấn đề ai ngồi ghế chính rốt cục giải quyết, cuối cùng là người phục vụ lại bỏ thêm một cái ghế, hai người đều ngồi ở vị trí chính, trò chuyện câu được câu không bắt đầu. Đồng Học Bản là người im lặng nhất, không có tham dự đến cuộc nói chuyện của bất luận kẻ nào, hần cũng không quen ai, hoặc quan hệ không tới, cho nên tận lực cúi thấp, nhưng ánh mắt thật ra vẫn lặng lẽ quan sát đến biểu tình của mọi người trên bàn.

Vương Ngọc Linh nói nhiều nhất, lời kéo Nghiêm phu nhân nói cười liên tục, có đôi khi còn chọc cho cả bàn mười mấy người đều cười ha ha lên, mở miệng ra cứ thím ơi thím ơi, nhưng thật ra cũng không có kiêng dè quan hệ thân thích của hai người, từ điểm đó cũng có thể đoán ra, Vương Ngọc Linh không coi văn phòng đường phố là chỗ lý tưởng, không chuẩn bị sự nghiệp ở đây, chỉ coi như là chốn dung thân qua ngày, cho nên cũng không cần giống như các cán bộ có tâm tiến tới mạnh bình thường cho dù có một trưởng bối làm lãnh đạo cũng giả ngu để tránh tị hiềm.

Bên kia, Cảnh Nguyệt Hoa thật ra có trò chuyện với Phan Chính Nghĩa, khác với vẻ mặt lạnh như sắt cùng Đồng Học Bản, chỉ nghe Cảnh Nguyệt Hoa không ngừng nói chuyện với Phan Chính Nghĩa, khiến cho Đồng Học Bản không khỏi cảm khái một câu người so với người tức chết người mà thôi, nhưng vẫn dưng thẳng cái lỗ tai mà nghe, Đồng Học Bản lại vui vẻ, cái này là nói chuyện phiếm mà, rõ ràng là Nguyệt Hoa khu trưởng dặn dò Phan Chính Nghĩa nhiệm vụ của cục chiêu thương, hình như có quan hệ với cùng chỉ tiêu công tác của năm nay, cũng phải thôi, loại tính cách lạnh lùng giống như Nguyệt Hoa khu trưởng, cũng rất khó tưởng tượng cô ấy sẽ cùng người khác trò chuyện trên trời dưới đất. Bất quá tốt xấu gì cũng là tiệc cưới, ngài thật là được, lúc này còn không quên dặn dò công tác.

Phan Chính Nghĩa ngồi nghiêm chỉnh, thỉnh thoảng cung kính dùng sức gật đầu, cảm giác cho ra, Phan Chính Nghĩa là cán bộ của Nguyệt Hoa khu trưởng.

Xa xa chú rể thấp thỏm nói: "Cái bàn đồ ăn này có phải là ... "

Sở Thanh Hoa gật đầu, lập tức gọi phục vụ "Đồ ăn trên bàn này dọn xuống, đổi cái mới, như vậy đi, cậu đem thực đơn đến đây." Đồ ăn trên bàn đều ăn không ít, không thể để cho khu trưởng hai người ăn đồ ăn thừa đúng không?

Đồ ăn nhanh chóng được dọn đi, Sở Thanh Hoa tự mình cầm thực đơn đưa cho Nghiêm phu nhân và Cảnh Nguyệt Hoa, để cho lãnh đạo gọi món ăn.

Nghiêm phu nhân cười nói: "Đồ ăn kia không được sao? Sao phải thay đổi? Tôi cũng không biết tất cả mọi người muốn ăn cái gì, Nguyệt Hoa gọi đi."

Cảnh Nguyệt Hoa không phải một người dài dòng : "Mọi người tự gọi một món đi."

"Cũng được." Nghiêm phu nhân lật lật thực đơn, "Tôi gọi thanh long ngọa tuyệt."

Cảnh Nguyệt Hoa tùy tiện lật, gọi thụy tuyết hỏa sơn.

Vương Ngọc Linh và Phan Chính Nghĩa cũng đều gọi một món, phân biệt là phượng hoàng thai thượng phượng hoàng du và hoàng hạc nhất khứ bất phục phản, chẳng qua chỉ là mấy món ăn có tên theo ý thơ thôi.

Đến Đồng Học Bản, hần cầm thực đơn nhìn, trong lòng vui vẻ, cái gì đây nhĩ, thấy hình ảnh phía sau, thanh long ngọa tuyệt cũng là vài miếng mực trộn đường trắng, thụy tuyết hỏa sơn cũng là rau trộn cà chua, phượng hoàng thai thượng phượng hoàng du là vịt nướng ngũ vị hương, hoàng hạc nhất khứ bất phục phản lại là canh gà hạt sen, vì vậy lại lật một tờ, Đồng Học Bản thấy được một ảnh đồ ăn, cũng không biết là cái gì, coi kỹ lại, hình như là cái gì đó trắng trắng có cắm trái ớt ở trên, thấy tên món đồ ăn viết là "Phụ nữ bốn mươi" Đồng Học Bản vừa suy xét Cảnh Nguyệt Hoa là ba mươi mấy gần bốn mươi, Nghiêm phu nhân cũng đã qua bốn mươi tuổi rất lâu, cho nên trực tiếp gọi cái này luôn.

"Phụ nữ bốn mươi đi." Đồng Học Bản gọi, hần tưởng đây là món ăn dưỡng sinh dành cho phụ nữ.

Bên cạnh mấy người cán bộ cũng cho rằng như thế, nhìn mắt Đồng Học Bản, trong lòng nói đây là vượt môn ngựa.

Người phục vụ ghi nhớ, chờ tất cả mọi người gọi xong, mới cầm thực đơn bước nhanh trở về phòng bếp.

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Đồ ăn được mang lên từng món.

Lúc nhìn lên bàn, Đồng Học Bản mới đột nhiên phát hiện một sự thật khiến cho hần không nói gì, vừa rồi trước khi Cảnh Nguyệt Hoa tới mười người cán bộ còn ở bên cạnh cùng hần làm vài ly rượu, lúc này tự nhiên không thấy ly rượu nào trước mặt bọn họ, có mấy người thì để ly rượu không, có mấy người lại đổi thành nước trái cây, Đồng Học Bản mới cúi đầu, toàn bộ trên bàn cơm chỉ một mình hần là còn rượu trong ly, hiển nhiên là lúc Cảnh Nguyệt Hoa vào, Đồng Học Bản đi phòng vệ sinh những người này đem rượu vội vàng vàng đổi đi.

Cái đêch!

Muốn đổi các người cũng cho tôi đổi với chứ!

Hãm hại tôi có phải không?

Ngày hôm nay là thời gian làm việc, buổi chiều mọi người còn phải đi làm, cơ quan nhà nước có quy định trong thời gian công tác cấm rượu, Đồng Học Bản nhìn ra được, mọi người không phải sợ Nghiêm phu nhân, mà là cố kỵ Nguyệt Hoa khu trưởng, tuy rằng biết rõ nói ngày hôm nay tiệc cưới uống chút rượu cũng không bị khu trưởng bắt phạt, nhưng vẫn tránh không làm như vậy, từ điểm này Đồng Học Bản cũng biết, Cảnh Nguyệt Hoa tại trong lòng cán bộ khu Nam Sơn có uy tín rất cao, hơn nữa phượng thức công tác của cô ấy luôn luôn là không kể nhân tình tựa hồ cũng được mọi người biết rõ, nếu không thì cũng không đến mức cuồng quít đối rượu như thế, ai cũng đều sợ bị Cảnh Nguyệt Hoa phê bình.

Nhưng bọn họ cái này một lộng, Đồng Học Bản lập tức rơi vào tình huống khó xử lểu.

Nếu như tất cả mọi người có rượu thì không sao, trong tiệc cưới mà, pháp không trách chúng, nhưng hiện tại cái bàn này tất cả mọi người không có rượu, chỉ còn Đồng Học Bản, mẹ kiếp, kêu hần làm sao đây? Chối xỏ nhau à!

Cũng may lúc này Sở Thanh Hoa mang theo cô dâu chú rể tới kính rượu.

Chú rể có cái miệng hơi bị ngu, nâng ly nói: "Các vị lãnh đạo, các vị trưởng bối, tôi kính mọi người."

Sở Thanh Hoa phê bình nói: "Kính từng người trên bàn."

"Ặc, đúng đúng." Chú rể vội vàng kính rượu cùng Nghiêm phu nhân và Cảnh Nguyệt Hoa trước.

Cảnh Nguyệt Hoa hơi lơ đãng, "Buổi chiều còn có việc, dùng trà thay rượu."

Sở Thanh Hoa đương nhiên không dám nói không, ai cũng không có can đảm khuyên Nguyệt Hoa khu trưởng uống rượu, ai kêu người ta là lãnh đạo chứ.

Đồng Học Bàn thấy lực chú ý của mọi người tản đi, nhanh chóng cầm ly rượu, một ngụm uống hết vào bụng, sau đó nhanh chóng lấy nước trà rót đầy ly, lúc này mới giống như mọi người.

Leng keng, âm thanh chạm cốc liên tiếp không ngừng.

"Chúc mừng hai người."

"Chúc các người trăm năm hạnh phúc."

"Buổi chiều có công tác, tôi cũng dùng trà thay rượu."

Thật ra chú rể vừa rồi đã kính qua một lần, bắt quá nếu Cảnh Nguyệt Hoa và nghiêm phu nhân tới, vậy đương nhiên phải kính rượu thêm một lần nữa, lúc này mới có thể biểu thị ra tôn trọng.

Đồng Học Bàn đem trà uống xong, cũng ngồi trở lại, cầm đũa ăn.

Ồ? Vật gì vậy? Đồng Học Bàn suýt nữa đem đồ ăn trong miệng nhổ ra, thì thầm cái quái gì mà khó ăn thế, kiên trì một hồi cuối cùng cũng nuốt xuống. Vừa nhìn lên bàn, hắn mới nhìn thấy trong chén là một phần cháo, mặt trên có cây ớt cắm lên, vừa nhìn thì thấy màu sắc cũng không tệ lắm, nhưng nhìn kỹ lại thì có chút rung mình, cái màu nhìn nó kinh kinh sao ấy, mùi vị thì không được, ai ăn món này thế?

Phan Chính Nghĩa cũng ném món này, nhất thời nhú nhú mày.

Nghiêm phu nhân nhìn một chút, ngay cả đũa cũng không đụng vào, những người khác cũng nhìn thấy món này mà ăn không vô.

"Đây là bã đậu?" Phan Chính Nghĩa nói.

Sở Thanh Hoa cúi đầu vừa nhìn, sắc mặt cũng không được tốt lắm: "Là bã đậu, tôi nhớ kỹ trong thực đơn không có món này mà?"

Một người cán bộ lắc đầu, "Hình như không ai gọi cả."

Sở Thanh Hoa lập tức ngoắc một người nữ phục vụ tới, chỉ chỉ trên bàn nói: "Dẹp cái món này xuống! Bã đậu? Các người không có nhầm chứ?"

Nữ phục vụ ngẩng ra, "Đều ở trong thực đơn, không có nhầm"

Phan Chính Nghĩa lắc lắc đầu, "Không ai gọi món này cả, dẹp đi."

Nhưng mà, nữ phục vụ có chút ủy khuất đột nhiên nói ra một câu kinh người: "Quả thật có gọi, cái này là món phụ nữ bốn mươi." Âm thanh càng ngày càng nhỏ, nhưng mọi người xung quanh vẫn có thể nghe thấy được!

Nghiêm phu nhân thần sắc biến đổi!

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày một chút!

Trái lại chỉ có Đồng Học Bàn, sắc mặt lúc đó liền tái lại!

Má nó? Đồ ăn tôi gọi à?

Phụ nữ bốn mươi? Phụ nữ bốn mươi bã đậu! ?

Cái đêch! Con mẹ nó hãm hại tôi à??.

556. Chương 554: Tiểu Đồng Phát Hoả!

Buổi trưa.

Phòng khách tiệc cưới.

Nghe thấy món đồ ăn xấu xí kinh tởm kia là món phụ nữ bốn mươi mà Đồng Học Bản, hần hận không thể một cước đạp người nữ phục vụ văng ra ngoài!

Phụ nữ bốn mươi?

Cô mang cho tôi bã đậu?

Cái này con mẹ nó là tên đồ ăn cái gì!

Nhìn sắc mặt không dễ coi cho lắm của phu nhân bí thư khu uỷ, nhìn con người hơi trầm xuống của Nguyệt Hoa khu trưởng, Đồng Học Bản lúc đó đã nghĩ dùng BACK lui về, nhưng mới nhớ tới mình trước đó vài ngày thí nghiệm REVERSE nên thời gian còn dư đều dùng hết, sau đó qua hai ngày, khi ở ngõ nhỏ đánh người thì đã dùng hết bảy tám phần rồi, trên người chỉ còn có khoảng một phút đồng hồ, mà cái món bã đậu này năm phút đồng hồ trước đã được bưng lên bàn. Mẹ kiếp! Cái này là con mẹ nó chuyện gì đây! Vỡ mộng ngựa thành tát vào mặt mình! Sai! Là một cái tát vào thẳng mặt ngựa mới đúng!

Xung quanh không ít người đều nghe thấy được, hiện trường tiệc cưới liền trầm tĩnh vài giây!

Cười khúc khích, một bàn phía sau có mấy người học sinh nhất thời cười ra âm thanh, ảnh hưởng ra, lại có một vài người không phải trong thể chế bật cười lên.

Nhưng người ở cái bàn lãnh đạo này nhưng không có một ai dám cười ra cả.

Khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa đã hơn ba mươi, qua vài năm nữa sẽ bốn mươi tuổi, Đồng Học Bản gọi món ăn này giống như là nói cho Nguyệt Hoa khu trưởng biết đừng tưởng cô bây giờ đẹp, qua vài năm nữa chẳng phải cũng giống như cái món ăn trên bàn thôi sao? Nghiêm phu nhân bên kia thì càng lớn hơn, người ta đã bốn mươi hơn, đây là đang mắng bà ấy hiện tại cũng là bã đậu? Mọi người đều nhìn về phía Đồng Học Bản, trong lòng nói cậu thật là được đấy, gọi đồ ăn mà đặc tội nặng với bí thư khu uỷ và khu trưởng!

Đồng Học Bản trong lòng chửi ầm lên, vội vàng đứng lên đem món bã đậu đi, kín đáo đưa cho người phục vụ, "Nhanh chóng dẹp đi cho tôi! Tên món ăn cái quỷ gì thế!"

Người nữ phục vụ à một cái, bưng đồ ăn đi.

Đồng Học Bản vỗ ót, "Cái gì cũng không nói nữa! Tôi tự phạt ba ly! Tự phạt ba ly!"

Hiện tại cũng bất chấp rượu hay không rượu, Đồng Học Bản cầm bình rượu tự rót rượu.

Một ly. . .

Hai ly. . .

Ba ly. . .

Ly rượu đã cạn, Đồng Học Bản thần nhiên ngồi trở lại, lúc này hần không tiện làm người thứ nhất lên tiếng, nói cái gì cũng không được, cho nên hy vọng có ai đó có thể giúp đỡ một câu, hần không phải cố ý muốn mắng chửi người. Ai biết Sở Thanh Hoa bên cạnh ho khan, lại không thay Đồng Học Bản giảng hòa, cũng không biết là có phải cố ý muốn Đồng Học Bản xấu mặt, ông ta ho một tiếng, kéo con trai con dâu đi bàn tiếp theo kính rượu, đem trọng tâm câu chuyện để lại ở chỗ này, Sở Thanh Hoa ngày hôm nay là ông chủ mà không lên tiếng, nhất thời làm bầu không khí trở nên trầm thấp.

Đồng Học Bản tâm trạng lạnh lẽo, nhìn mắt Sở Thanh Hoa, tên họ Sở kia, ông có ý gì?

Nhưng thật ra Vương Ngọc Linh đã tức giận, cô ấy kéo tay của Nghiêm phu nhân nói: "Thực đơn cái gì vậy! Có kiểu viết tên món ăn mắng chửi người như thế sao? Bọn họ còn có nghĩ đây là quán ăn không?"

Đồng Học Bản nói tiếp: "Hình ảnh thực đơn cũng không rõ ràng lắm, ai nhìn ra được đây là đồ ăn chứ?"

Wang Ngọc Linh nói: "Bọn họ đây là muốn lấy lòng mọi người!"

Đồng Học Bàn nói: "Phụ nữ bốn mươi, nói thế nào cũng mang hoa lên chứ."

"Hi hi, đúng vậy, phụ nữ bốn mươi đẹp như hoa ấy" Vương Ngọc Linh cười nói: "Thím của tôi hiện tại thế này có thể đẹp hơn tôi rồi."

Nghiêm phu nhân lắc đầu cười cười, vỗ vỗ tay của Vương Ngọc Linh.

Đồng Học Bàn và Vương Ngọc Linh kể xướng người hoạ, miễn cưỡng cũng coi như đem chuyện này trôi qua. Đồng Học Bàn tha lỏng, trong lòng nói vẫn là lính của mình tốt, ấn tượng của hắn đối với Vương Ngọc Linh càng thêm đổi mới, tiểu Vương thật không sai. Bất quá nói đi thì cũng phải nói lại, tuy rằng Cảnh Nguyệt Hoa và Nghiêm phu nhân không nói nữa, biểu tình cũng khôi phục hình dạng trước đó, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào Đồng Học Bàn không biết rồi, theo lý giải của Đồng Học Bàn, độ lượng của Nguyệt Hoa khu trưởng hẳn là sẽ không nhỏ như vậy, trong tâm tư cô ấy tất cả đều là công tác, hẳn là sẽ không đem hiểu lầm để ở trong lòng, ai cũng đều có thể nhìn ra Đồng Học Bàn không phải cố ý, thế nhưng, Nghiêm phu nhân thì không rõ ràng lắm liễu, Đồng Học Bàn không biết bà ấy.

Mẹ kiếp!

Sao đụng phải một chuyện xui xẻo như thế!

Đồng Học Bàn rất tức giận, sau khi tiệc rượu qua hơn phân nửa, Cảnh Nguyệt Hoa mượn cớ có việc nên đi trước, lãnh đạo người ta có thể tới ăn một lần cũng là nể tình rồi, không có khả năng bắt người ta đợi cả buổi chiều. Thấy Cảnh Nguyệt Hoa đi, Đồng Học Bàn vì vậy cũng đứng lên, đi tới trước sảnh.

"Ông chủ các người đâu!" Đồng Học Bàn nhìn chăm chăm một người phục vụ.

Phục vụ sững sốt, biết ngày hôm nay nhân vật tới đều không nhỏ, không dám chậm trễ chỉ chỉ phía sau, "Ông chủ ở nhà bếp phía sau, bên kia quẹo trái là tới."

Đồng Học Bàn xoay người bước đi qua, làm sắc mặt khởi binh vẫn tội.

Nhà bếp phía sau.

Phía sau cửa treo cái bảng không tiếp người rảnh rồi, mấy người đầu bếp đang bận rộn chuẩn bị đồ ăn.

Đây là tiệm ăn mới mở gần đây, cho nên phòng bếp phía sau mới tinh.

Ông chủ tiệm ăn Lý Lộ ở đây ôm vai chỉ huy "Tôi lập lại lần nữa, tiệc cưới ngày hôm nay có rất nhiều quý khách, đồ ăn làm cho cẩn thận, mâm đựng trái cây và điểm tâm cũng không thể chậm trễ, đều cẩn thận cho tôi, đem công phu của mọi người lấy ra hết đi, ấy ấy, lão Vương, trái táo cũ kia ông còn dùng? Đổi ngay đổi ngay, lấy trái mới ra, cắt vỏ, nhanh lên một chút, món điểm tâm cần canh thời gian một chút, nhớ kỹ, tổng cộng hai mươi hai phần." Rầm, cánh cửa bị người ta đẩy ra.

Đồng Học Bàn cầm lấy một tờ thực đơn tiến đến, ném thực đơn xuống đất, "Ông là ông chủ Lý Lộ?" Lý Lộ nhìn hắn, "Là tôi, làm sao vậy?" Người này tuổi không lớn lắm, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi một chút.

Đồng Học Bàn bình tĩnh nói: "Ông hỏi làm sao à? Tiệm ăn các người còn có muốn làm hay không? Phụ nữ bốn mươi? Ông mang bã đậu lên cho tôi?"

Lý Lộ ánh mắt khê động, "Cái này là một món đồ ăn đặc biệt của chúng tôi, cũng là một trò đùa nhỏ, không cần nghiêm túc như vậy chứ?"

"Có ai đùa như ông hay sao?" Đồng Học Bàn tức giận nói: "Người bình thường đến đây ăn, ông làm như thế tôi cũng không nói cái gì, mọi người cười ha ha thì xong, nhưng ngày hôm nay ông mang đồ ăn lên cho ai? Là Nguyệt Hoa khu trưởng và Nghiêm phu nhân! Đây có thể tùy tiện đùa giỡn sao? Đem bã đậu mắng chửi người? Ông chủ Lý! Các người thật biết buôn bán! Đùa giỡn đến trên đầu Nguyệt Hoa khu trưởng? Hả?"

Lý Lộ nhìn nhìn hắn, "Cậu là vị nào vậy?"

"Ông không cần quản tôi là vị nào!" Đồng Học Bàn chỉ chỉ bên ngoài, "Nghiêm phu nhân còn đang ở bên ngoài, ông mang theo người của tiệm ăn các người, và đầu bếp hiện tại đi qua nói lời xin lỗi!" Nếu như người của tiệm ăn xử lý chuyện tình tốt, nói xin lỗi, Đồng Học Bàn bên này cũng tốt hơn rất nhiều, không

chừng cũng có thể tiêu trừ ấn tượng xấu của Nghiêm phu nhân, lúc trước hấn và bí thư khu uỷ Vương An Thạch không qua lại với nhau, nhưng cũng không có xé rách mặt, không có gì xung đột lợi ích, nếu như bởi vì chuyện này vô duyên vô cớ đắc tội người, đó là cái được không bù đắp đủ cái mất, hoàn toàn không cần thiết.

"Xin lỗi?" Lý Lộ trong mắt cả kinh, "Chỉ thị của Nghiêm phu nhân?"

". . . Là của tôi!"

"Cậu?" Lý Lộ thần sắc thả lỏng, ngữ khí cũng lãnh đạm xuống nói: "Xin lỗi, trên thực đơn đều có hình ảnh, cho dù tên món ăn có chút không rõ, hình ảnh chẳng lẽ còn không nhìn thấy? Nếu có người gọi, vậy thì chúng tôi phải làm, chúng tôi vì sao phải xin lỗi? Không thích món này thì đổi món khác." Hiển nhiên, gã rất kiêng kỵ đối với Nghiêm phu nhân, nhưng đối với Đồng Học Bản lại tuyệt nhiên không sợ, ngữ khí rất cứng.

Đồng Học Bản lạnh lùng nhìn gã "Hình ảnh? Tự ông nhìn cho tôi! Ngoại trừ trái ớt ở trên ra! Ông có thể nhìn ra đây là bã đậu?" Hấn gơ chân đá một cái, đem thực đơn đá văng tới đây.

Lý Lộ cũng không cúi đầu, cau mày nói: "Đó là cậu không thấy rõ, lại còn đổ cho chúng tôi?"

Mẹ kiếp! Ông còn cãi bướng với tôi? Ông còn con mẹ nó hùng hồn lý lẽ với tôi?

"Nơi này là phòng bếp, miễn tiếp người rảnh rồi, mời đi ra ngoài." Lý Lộ không để ý đến hấn, quay đầu tiếp tục lớn tiếng nói với đầu bếp: "Cẩn thận một chút, nhanh lên một chút."

Đồng Học Bản thật sự phát hỏa.

Bỗng nhiên, cửa phía sau mở ra, chủ nhiệm văn phòng đường phố Bình An Sở Thanh Hoa đi đến, "Ồ, Đồng chủ nhiệm cũng đến à? Còn tưởng rằng cậu trở về, là vì nói chuyện đồ ăn sao?"

Đồng Học Bản nhìn Sở Thanh Hoa một chút, vừa rồi ông ta không nói một tiếng mà bỏ đi, chuyện này Đồng Học Bản cũng không quên.

Sở Thanh Hoa hơi nghiêng đầu, quay sang Lý Lộ nói: "Ông chủ Lý, thực đơn của tiệm ăn các người có vấn đề, cái gì mà phụ nữ bốn mươi, cái này là đồ ăn cái gì? Các người làm cho tôi và Đồng chủ nhiệm rất khó xử!"

"Đồng chủ nhiệm?" Lý Lộ nghi hoặc nói.

"Đây là Đồng chủ nhiệm của văn phòng đường phố Quang Minh." Sở Thanh Hoa giới thiệu nói.

Đường cười khổ nói: "Sở chủ nhiệm, chúng tôi trước đó cũng đã mời mọi người định thực đơn, chỉ là một trò đùa, không có suy nghĩ nhiều, bằng không như vậy đi, ngày hôm nay tôi cho bọn họ thay đổi thực đơn, sau này sẽ không thêm cái món phụ nữ bốn mươi này nữa, ngài xem được không? Đây là chúng ta lo lắng không chu toàn."

Sở Thanh Hoa gật đầu, "Ông xem rồi làm đi, được rồi, điểm tâm làm xong chưa?"

"Lập tức xong rồi, khoảng năm phút đồng hồ."

"Được, có người thúc dục, ông nắm chắc một chút."

"Nhất định."

Ánh mắt mãnh liệt của Đồng Học Bản dừng lại ở trên mặt Lý Lộ, vừa rồi những lời nói của gã Đồng Học Bản đều nhớ kỹ, tiệm ăn các người mắng chửi người bằng đồ ăn, hăm hại tôi, khiến cho tôi hầu như đắc tội với hai người đứng đầu khu Nam Sơn, nếu như ông chủ động nói lời xin lỗi, cùng Nghiêm phu nhân bồi tội, chuyện này coi như hết, Đồng Học Bản cũng không phải người tính toán chi li, chỉ là tên món ăn mà thôi, không cần phải gây chiến, nhưng hiện tại là ý tứ gì? Tiệm ăn các người một chút áy náy không chỉ không có, còn nói tôi không nhìn rõ thực đơn? Ý nói là tôi tự làm mất mặt?

"Đồng chủ nhiệm." Sở Thanh Hoa cười ha ha nói, "Đừng vì chút chuyện nhỏ ngày mà nổi nóng, đi, hai ta đi ra ngoài uống một ly."

Sở Thanh Hoa trước đó chưa inh mắt mũi, Đồng Học Bân cũng chưa cho ông ta mắt mũi, nhìn chăm chăm con mắt của Lý Lộ nói: "Ông chủ Lý, tôi lập lại lần nữa, ông hiện tại đi ra ngoài nói lời xin lỗi cùng Nghiêm phu nhân, chuyện này coi như hết!"

Lý Lộ chau mày, thẳng thắn quay đầu lại không nhìn hắn, ngay cả biết Đồng Học Bân cũng là chủ nhiệm văn phòng đường phố, thái độ của gã đối với Sở Thanh Hoa vẫn hoàn toàn khác biệt đối với Đồng Học Bân, có thể nghĩ tiệm ăn bọn họ ở chỗ văn phòng đường phố Bình An, không có liên quan gì đến văn phòng đường phố Quang Minh?

Không để ý tới tôi?

Lý Lộ! Tiệm ăn Lý thị!

Được rồi! Chuyện này không để yên!

Đồng Học Bân gật đầu, ạt không biết xấu hổ, thật đúng là tự coi mình là đại nhân vật?

Hắn xoay người liền đi.

Nhưng mà Đồng Học Bân không thấy, giây phút hắn xoay người lại, Sở Thanh Hoa và Lý Lộ hơi nhìn nhau một cái, hai người đồng thời nở nụ cười một chút.

557. Chương 555: Muốn Chết!

Buổi chiều đi làm.

Đồng Học Bân lái xe từ tiệm ăn Lý thị trở về ngõ nhỏ đối diện không xa của văn phòng đường phố Quang Minh, vừa xuống xe, thì thấy không ít khoa viên nhìn hắn bằng ánh mắt kinh hồn khiếp đảm.

"Biết gì chưa? Chủ nhiệm mới của chúng ta lại xảy ra chuyện."

"Lại xảy ra chuyện? Làm sao vậy làm sao vậy? Nói một chút nghe coi."

"Buổi trưa chủ nhiệm phố Bình An tổ chức tiệc cưới, Nguyệt Hoa khu trưởng và vợ của bí thư khu uỷ đều đi dự."

"Cái này tôi có biết, vừa rồi nghe đót pháo, sau đó?"

"Sau đó chủ nhiệm chúng ta gọi đồ ăn cho hai người, gọi món phụ nữ bốn mươi."

"Món ăn gì thế? Chưa từng nghe qua nha."

"Khụ khụ, thật ra cũng là một phần bã đậu."

"Hả! Phụ nữ bốn mươi? Bã đậu? Cái này ai ngờ là tên món ăn chứ! Vậy Đồng chủ nhiệm còn phải đã đắc tội với người ta sao? Cái này không phải hại chủ nhiệm chúng ta sao?"

"Không phải như vậy chứ, nghe nói sắc mặt Nghiêm phu nhân lúc đó đã thay đổi."

"Đương nhiên, cái này không phải mắng chửi người sao?"

"Đây là tai bay vạ gió, ai có thể nghĩ đến là bã đậu chứ."

Đồng Học Bân tuy rằng không nghe thấy tiếng nghị luận của mọi người, nhưng thấy biểu tình cũng biết chuyện của tiệc cưới đã đồn ra, sắc mặt hắn càng không tốt, sau khi trở về phòng làm việc, rút thuốc ra mà hút, bắt đầu suy nghĩ chuyện của bữa tiệc vừa rồi, càng nghĩ càng sai, càng nghĩ càng nhú, ông chủ tiệm ăn Lý Lộ nếu biết Nghiêm phu nhân và Cảnh khu trưởng ở đây, nếu tự mình đến phòng bếp giám sát, đối với bữa tiệc lần này coi trọng như vậy, vậy ông ta sao có thể không biết món phụ nữ bốn mươi không thích hợp cho trường hợp này?

Lúc bưng thức ăn lên nào ông ta không nhìn thấy sao? Còn có Sở Thanh Hoa, lúc mình gọi món ăn ông ta ở một bên, mấy món ăn trong tiệc cưới khẳng định là người Sở gia đặt trước rồi, Sở Thanh Hoa tuyệt đối xem qua thực đơn của tiệm ăn Lý thị, sao Sở Thanh Hoa không biết món phụ nữ bốn mươi? Biết thì vì sao không có nhắc nhở mình?

Bên trong có vấn đề?

Đồng Học Bản một hí mắt, gọi điện thoại cho Chu Diễm Như "Chu Chủ nhiệm, tới phòng làm việc của tôi một chút."

Sau hai phút, Chu Diễm Như nhanh chóng gõ cửa bước vào : "Chủ nhiệm, ngài tìm tôi?"

"Ngồi xuống nói." Đồng Học Bản dè dè tay, hỏi: " Sở chủ nhiệm Phố Bình An tổ chức tiệc cưới, tôi mới từ bên kia trở về, rất náo nhiệt"

Chu Diễm Như ừ một tiếng, "Tôi cũng nghe nói, hình như là con trai Sở chủ nhiệm kết hôn?"

Nghe nói? Hình như? Đồng Học Bản lại đoán ra được một chút chỗ không đúng, theo lý thuyết thì sát đường kẻ bên gần như thế, sao phần lớn người trong văn phòng bên mình không chỉ không nhận được thiệp mời, mà hình như ngay cả biết cũng không biết? Chỉ một mình Vương Ngọc Linh được phát thiệp mời? Cảnh Tân Khoa hẳn là cũng có, nhưng hẳn không đi?

Đồng Học Bản nhìn cô ấy "Sở chủ nhiệm, con người này chị có lý giải gì không?"

Chu Diễm Như chớp mắt, trầm ngâm nói: "Có một chút, Sở chủ nhiệm làm chủ nhiệm của phố Bình An được bốn năm năm rồi, bất quá, ừm, nói như thế nào đây, ha ha, bên kia cùng với bên phố của chúng ta có ... à ừm ... quan hệ không được tốt lắm"

Không được tốt? Đồng Học Bản hiểu kỳ nói: "Sao thế? Nói một chút."

Chu Diễm Như cũng không giấu diếm nữa "Là như thế này, quan hệ của chúng ta với bọn họ đang chuyển biến xấu, là hai năm trước, có một lần phía tây bờ sông xảy ra vụ án mạng, một thanh niên bị giết, thi thể trôi trên sông, lúc đó quần chúng báo án là dân cư của phố Bình An, thấy thi thể thì báo cảnh sát, nhưng chờ lúc đồn công an phố Bình An đi qua, không chỉ không vớt thi thể, mà mấy người cảnh sát còn đứng ở trên sông chờ, nghe nói còn vừa hút thuốc vừa nói chuyện phiếm, rất nhàn nhã."

"Chờ?" Đồng Học Bản nhướng mày.

Chu Diễm Như nói ra cái này trong mắt cũng đầy lửa giận "Cái sông kia ranh giới của chúng ta và phố Bình An, lấy sông làm giới hạn, chuẩn xác mà nói lúc trước phân chia thì lấy ở giữa sông làm biên giới, nếu như thi thể trôi qua bên này, là vụ án của chúng ta, tới bên kia bọn họ, chính là vụ án của bọn họ, bình thường loại án giết người này rất khó tìm chứng cứ, đồn công an bọn họ không muốn tiếp nhận, sợ ảnh hưởng hiệu suất phá án các loại, đứng ở nơi đó đợi nửa ngày, sau đó thi thể trôi qua bên chúng ta, bọn họ mới gọi điện thoại liên hệ Bành sở trưởng, kêu chúng ta thụ lý, bọn họ không liên quan nên xoay người liền đi, ngài nói một chút đi, có ai làm việc như thế sao? Đây là án mạng! Bọn họ cũng không đem mạng người coi ra gì cả!"

Đồng Học Bản mặt xám lại, hẳn cũng chưa từng nghe được cái này, cái này gọi là cảnh sát cái gì, thấy người chết lại có thể mặc kệ?

"Còn có chuyện này?"

Chu Diễm Như gật đầu nói : "Cụ thể xảy ra chuyện gì, người của chúng ta đều biết, lúc đó cũng có rất nhiều cư dân thấy được, sau này lại xảy ra chút chuyện tình, sau đó quan hệ của chúng ta và phố Bình An liền chuyển biến xấu kịch liệt, vô cùng không tốt." Bình thường trong quan trường người ta khi nói đều là giảm bớt đi một phần cả, cô ấy nếu nói vô cùng không tốt, vậy cơ bản cũng là không tốt đến cực điểm rồi.

Đồng Học Bản mí mắt trầm xuống tới, hèn chi con trai Sở Thanh Hoa kết hôn không có mời hẳn, hèn chi trong tiệc cưới ngoại trừ Vương Ngọc Linh thì không thấy người của văn phòng đường phố Quang Minh đâu, trước đây hai con phố quả nhiên từng có xung đột, hơn nữa mâu thuẫn cũng không phải nhỏ.

Chu Diễm Như đi rồi, Đồng Học Bản một mình ngồi dựa vào bệ cửa sổ phòng làm việc.

Nếu như là như thế này, vậy hiểu lầm của đồ ăn buổi trưa sợ rằng căn bản không phải là hiểu lầm!

Nghe được chị Chu nói, Đồng Học Bản hiện tại rốt cục đưa ra một manh mối, Sở Thanh Hoa lúc đó khẳng định là biết cái món phụ nữ bốn mươi này, thấy Đồng Học Bản gọi, ông ta tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, sau đó món này được mang ra, tin tưởng ông chủ tiệm ăn Lý Lộ cũng không có khả năng không biết, Sở Thanh Hoa nếu lựa chọn tiệm ăn Lý thị, vậy quan hệ của ông ta cùng Lý Lộ khẳng định có thể tốt, Lý Lộ tám

phần mười là xin chỉ thị của Sở Thanh Hoa, Sở Thanh Hoa không chỉ không ngăn cản, ngược lại còn cùng Lý Lộ thương lượng, cố ý đem món ăn này làm xấu mặt mình, cố ý bưng lên bàn? Nhớ kỹ lúc đó Sở Thanh Hoa chủ động nhắc tới món ăn này, còn nói với người phục vụ nhiều lần rằng không phải đồ ăn mọi người gọi, sau đó người phục vụ mới giải thích tên của món ăn! Khiến cho Đồng Học Bản lâm vào tình cảnh vô cùng xấu hổ! Cuối cùng, Sở Thanh Hoa ngay cả giảng hòa cũng không có, vớ vớ cái mông rồi đi! Thái độ của Lý Lộ sau đó đối với Đồng Học Bản cũng là một chút mặt mũi cũng không cho! Một ông chủ tiệm ăn nho nhỏ, lẽ ra lo lắng không có khả năng đầy đủ như thế!

Mẹ kiếp! Hiểu lắm? Vô nghĩa!

Là Sở Thanh Hoa và Lý Lộ cố ý muốn hãm hại Đồng Học Bản hử!

Cố ý muốn ở trước mặt Cảnh Nguyệt Hoa và Nghiêm phu nhân cho Đồng Học Bản xấu xí, khiến cho hấn rơi vào tình huống khó xử!

Đồng Học Bản nghĩ rõ ràng, vớ bàn cái rầm, muốn mượn chuyện này khiến cho tôi xấu mặt? Khiến cho lãnh đạo khu có ý định xấu với văn phòng đường phố Quang Minh chúng tôi? Mượn tay của lãnh đạo khu đụng đến ta? Các người khinh người quá đáng! Tính toán đến trên đầu anh em? Còn dùng thủ đoạn hạng ba như thế !?

Cái địch mợ nhà mày!

Đồng Học Bản nổi nóng lên, trong cuộc đời hấn ghét nhất chính là có người ở phía sau len lén giở trò mèo đâm sau lưng, sau đó còn là m khuôn mặt tươi cười đón chào, làm như chuyện gì cũng không có!

Lý Lộ ơi là Lý Lộ!

Sở Thanh Hoa ơi là Sở Thanh Hoa!

Các người đây là muốn chết!

558. Chương 556: Không Biết Mình Họ Gì Sao?

Buổi chiều.

Văn phòng đường phố Quang Minh, cơn gió khô nóng của mùa hè bỗng nhiên thổi vào cửa sổ của phòng làm việc chủ nhiệm, đem cái nóng khô tiến đến.

Cốc cốc cốc, chủ nhiệm Quách Minh Phong vốc dáng không cao cầm một phần văn kiện gõ cửa vào trong.

”Chủ nhiệm, đây là báo cáo công tác của các xã khu đưa đến đây.”

”Ừm, một lát nữa tôi xem, về phương diện gì?”

”Về kính lão trợ lão, là chỉ thị khai triển của trong khu tháng trước.”

”Đã biết, để ở chỗ này đi.”

”Vậy không có chuyện gì thì tôi trở về.”

Hấn vừa đi, Đồng Học Bản đã cầm túi hồ sơ mở ra, lấy văn kiện ra tiện tay lật lật, đây là chỉ thị của trong khu phê trước khi hấn đến nhận chức, tình huống cụ thể Đồng Học Bản còn chưa tìm hiểu qua, nhưng từ báo cáo của các xã khu cũng có thể đoán ra, lần này khu Nam Sơn khai triển toàn diện công tác kính lão trợ lão, là muốn các xã khu khác phải học tập theo văn phòng đường phố Bình An, dựa theo phương thức và nhiệt tình của phố Bình An đi làm công tác kính lão, Đồng Học Bản đang nghĩ cách làm sao mà xử lý Sở Thanh Hoa và Lý Lộ, thấy cái này đương nhiên không thoải mái.

Thì phố Bình An có tố chất như vậy, còn kêu chúng tôi học tập?

Đùa cái quái gì thế!

Chuyện buổi trưa của quả thật làm cho Đồng Học Bản rất phiền, loại thủ đoạn đâm lén phía sau này Đồng Học Bản không thể nhìn được, hơn nữa bọn họ trước đây còn chưa có xung đột qua, cái này càng làm cho

hắn giận, ví dụ như Cảnh Tân Khoa và Quách Minh Phong bọn họ, mình tiền nhiệm cản đường bọn họ, về quyền lợi và lợi ích đều có và cham không thể tránh với Đồng Học Bản, trên tiệc rượu bọn họ muốn chuốc say Đồng Học Bản, đó là rất bình thường, có nhân thì có quả, bộ trưởng bộ tổ chức Bành Khôn cũng như vậy, ông ta vì nịnh nọt bộ trưởng Tiết Khánh Vinh mới đi giúp Trứ Tiết Kế mà nổi lên xung đột với Đồng Học Bản, nhưng Sở Thanh Hoa và Lý Lộ? Đồng Học Bản mới đến một tuần, không trêu bọn họ không chọc bọn họ, tôi còn tự mình đến cửa chúc mừng con trai Sở Thanh Hoa ông kết hôn, ủng hộ cho tiệm ăn của Lý Lộ, được lắm, cuối cùng còn bị các người chơi xỏ? Là bởi vì mâu thuẫn giữ văn phòng đường phố Bình An và văn phòng đường phố Quang Minh rất lâu trước đây? Cho nên vô duyên vô cớ muốn cho tôi khó xử? Mẹ nó! Các người là cái thứ gì thế!

Cái khẩu khí này Đồng Học Bản đương nhiên không thể nuốt, vậy không phải phong cách của hắn.

Hắn đi tới bệ cửa sổ, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, nhìn thẳng vào cửa lớn của tiệm ăn Lý thị.

Tiệc cưới đã xong từ lâu, buổi chiều chính là thời gian tiệm cơm không có sinh ý gì, lẽ ra rất nhiều tiệm ăn sẽ đóng cửa trong khoảng hai tiếng đồng hồ nữa, đến năm giờ mới mở cửa kinh doanh, bất quá ngày hôm nay tiệm ăn Lý thị tựa hồ không có quyết định này, Đồng Học Bản chú ý tới mấy người phục vụ đang ở ra bên ngoài dọn đồ, có micro có dàn loa, còn có cái bục chủ tịch của tiệc cưới ngày hôm nay và thậm chí cũng được mang ra bên ngoài, trông có vẻ rất là bề bộn nhiều việc, nhất là hai bên chỉ cách nhau một ngõ nhỏ, Đồng Học Bản liếc mắt thì thấy được Lý Lộ ở đằng kia chỉ huy, nhưng không nghe được cái gì.

Làm cái gì vậy?

Ông còn muốn bắt đầu ca hát là sao?

Đồng Học Bản xoay người đi trở về, tiếp tục xử lý văn kiện trên tay, ký tên và ký tên, phê chỉ thị và phê chỉ thị, trong đầu này giờ vẫn mãi suy nghĩ làm sao nên trừng trị Lý Lộ, cho dù chuyện đồ ăn có thể là Sở Thanh Hoa làm chủ, nhưng tên họ Sở ít nhất cũng cùng cấp với tôi, nhưng Lý Lộ ông? Không lo làm tốt sinh ý của mình mà còn chõ mõm vào tôi? Ông là cái thứ gì vậy!

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Mười lăm phút. . .

Nhưng không đợi Đồng Học Bản đi tìm Lý Lộ phiền phức, phiền phức của Lý Lộ lại một lần nữa tìm tới hắn.

"Xin chào mọi người, tiệm ăn Lý thị ngày hôm nay ưu đãi lớn bán hạ giá, tất cả món ăn được ưu đãi 20%, hơn nữa vì đáp tạ sự ủng hộ và chiếu cố của mọi người, ông chủ Lý chúng tôi quyết định tổ chức một trò chơi đồ vui có thưởng, chúng tôi sẽ tùy ý lấy ra tên của năm món ăn, mời mọi người bắt đầu đối đáp, đoán xem đó là món gì, nếu như trả lời đúng toàn bộ có thể được một phiếu ăn miễn phí trị giá ba trăm đồng."

"Ba trăm? Tên năm món ăn?"

"Đúng vậy, anh bạn này có muốn thử một lần hay không?"

"Tốt, tôi tới, hiện tại bắt đầu?"

"Đúng vậy, xin mời cầm micro, vậy tôi bắt đầu hỏi câu thứ nhất, thuy tuyết hỏa sơn là món ăn gì?"

"Cái này đơn giản, rau trộn cà chua."

"Chúc mừng, câu đầu tiên đoán trúng rồi, xem ra anh bạn này là khách quen của chúng ta, vậy xin nghe tên của món ăn thứ hai, phượng hoàng thai thượng phượng hoàng du là món gì?"

Âm thanh thật lớn từ tiệm ăn Lý thị phát ra âm ỉ.

Trong phòng làm việc, Đồng Học Bản cau mày, đi tới cửa sổ nhìn, thì nhìn thấy tiệm ăn Lý thị hoạt động khuyến mãi, phiếu ăn năm trăm đồng hấp dẫn rất lớn, một người bình thường có thể ăn miễn phí vài ngày tại tiệm ăn bọn họ, hiện trường vậy không ít cư dân, đều là bị âm thanh hấp dẫn tới, bọn họ bên kia thì

vui, nhưng âm thanh lại nhấm ngay văn phòng đường phố Quang Minh, tạp âm ầm ầm làm cho cửa kính trước mắt của Đồng Học Bân rung lên, cho dù đã đóng cửa sổ, tạp âm cũng theo khe tiến vào!

"Xin lỗi, món này đoán sai rồi."

"Thật sao? Không có khả năng."

"Xin lỗi, chúng ta đành phải ời người kế tiếp."

"Tôi tới tôi tới!"

Lúc đầu tâm tình của Đồng Học Bân đã không tốt, lại bị Lý Lộ bọn họ làm tạp âm ầm ầm như thế, tâm tình càng kém cỏi, vỗ bàn quát : "Làm cái gì!"

Mấy người cán bộ của văn phòng đường phố Quang Minh cũng không thoát được, phòng hành chính phòng khách còn không sao, vì ở mặt trái. Âm thanh không có vang qua nhiều lắm, nhưng khu làm việc của đảng ủy thì đối diện với dàn loa ột mét hai của tiệm ăn Lý thị, âm thanh căn bản là muốn tránh cũng không tránh được, đã ảnh hưởng nghiêm trọng công tác của bọn họ, bên tai cứ vang ầm ầm, thậm chí ngay cả một giây đồng hồ cũng không có dừng lại, đừng nói là xem văn kiện trên bàn công tác, ký một chữ cũng không tĩnh tâm được!

Đồng Học Bân lập tức gọi điện thoại phòng làm việc của Chu Diễm Như, không người tiếp, sau đó hần liền gọi cho số điện thoại di động của Chu Diễm Như "A lô, là tôi."

"Chủ nhiệm."

"Chị tìm người đi tiệm ăn Lý thị! Kêu bọn họ tắt âm thanh đi!"

"A lô? Ngài nói cái gì? Xin lỗi tôi không nghe được, ồn quá."

"Chị đi tiệm ăn Lý thị! Kêu bọn họ tắt tiếng! Mở tiếng ầm ầm như vậy! Còn làm việc cái gì!"

"Tôi đang ở dưới lầu, đang muốn đi qua, bên kia chúng tôi cũng bị, mở ra cửa sổ ngay cả nói cũng đều nghe không được." Tiếng nói của Chu Diễm Như cũng mang theo cơn tức "Ngài yên tâm, tôi lập tức đi làm!"

Vừa cúp điện thoại một hồi, reng reng reng, điện thoại trên bàn vang lên.

Là bí thư kỷ ủy Khúc Nghĩa Cường gọi tới "Chủ nhiệm, tôi mới từ phòng thông tin đến đây, điện thoại không ngừng gọi tới, rất nhiều cư dân kiện tiệm ăn Lý thị gây nhiễu dân, ngài xem chuyện này xử lý như thế nào?"

"Tôi đã cho Chu Chủ nhiệm đi."

"Hiện tại quảng cáo càng ngày càng quá phận, có ai làm như thế chứ?"

Buông điện thoại, Đồng Học Bân đã đi đến bệ cửa sổ nhìn tiệm ăn Lý thị cách đó không xa, trên mặt không dễ coi cho lắm.

Hoạt động vẫn đáp còn đang tiếp tục, Lý Lộ cười tủm tỉm ôm vai ở một bên nhìn, biểu tình tựa hồ rất thoả mãn, trước cửa đã tụ tập hơn năm mươi người dân.

Lúc này, Chu Diễm Như nghiêm mặt mang theo mấy người nhân viên công tác của văn phòng đường phố Quang Minh đi nhanh đến đây.

"Ai là ông chủ?" Chu Diễm Như ngữ khí rất không khách khí " Người phụ trách của các người đâu? Các người làm gì thế!"

Lý Lộ tức nhúu mày, liếc cô ấy " Sao vậy?"

Chu Diễm Như nghiêng đầu xem qua đi "Ông là ông chủ? Lập tức tắt âm thanh cho tôi rút! Tắt ngay! Các người gây nhiễu dân nghiêm trọng có biết hay không?"

Lý Lộ không phản ứng cô ấy, nở nụ cười một chút, trong lòng nói cô quản cũng thật nhiều.

Phía sau có một khoa viên lập tức trừng mắt " Chu chủ nhiệm chúng tôi nói với ông đấy! Ông còn làm ra vẻ kiêu ngạo?"

Chu Chủ nhiệm? Lý Lộ ngẩn ra, nhìn qua toà nhà đối diện, tựa hồ rõ ràng cái gì "Mấy vị là người của văn phòng đường phố Quang Minh sao? Chúng tôi cũng là làm một hoạt động, buổi tối liền xong, gây nhiễu dân? Âm thanh cũng không lớn lắm, cũng không phải ban đêm, không ảnh hưởng đến sinh hoạt cuộc sống hàng ngày của mọi người."

Chu Diễm Như lạnh lùng nói:, "Không phải ban đêm thì không có chuyện? Hiện tại ông không chỉ ảnh hưởng đến cư dân sinh hoạt! Cũng ảnh hưởng nghiêm trọng công tác của chúng tôi! Lập tức tắt ngay!"

Lý Lộ phiền chán nhìn bọn họ, trong lòng nói ảnh hưởng công tác các người thì ảnh hưởng đi, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Lần này hoạt động là Lý Lộ đã sớm bày ra tốt, bởi vì sợ người lạ làm ra tranh cãi cái gì, cho nên khi khai trương vẫn chưa có làm, gã cũng biết âm thanh quả thật có chút lớn, nhưng vì tự lại nhân khí, mà trước đó Lý Lộ thông qua quan hệ nói chuyện với bên văn phòng đường phố Bình An, nói như vậy cho dù có người cử báo cũng không ai tìm đến gã gây phiền phức, về phần văn phòng đường phố Quang Minh? Lý Lộ cũng mặc kệ bọn họ, ở đây là khu vực quản lý của văn phòng đường phố Bình An.

Lý Lộ thẳng thắn không nói chuyện, tiếp tục nhìn màn vẫn đáp trên bục, căn bản không để đám người Chu Diễm Như vào mắt.

"Chúc mừng anh bạn này, tên của năm món ăn đều trả lời đúng."

"Ha ha."

"Cái này là phiếu ăn của chúng tôi, xin mời nhận lấy."

Chu Diễm Như phát hỏa, "Tôi lập lại lần cuối cùng! Tắt ngay cho tôi!"

Lý Lộ làm vẻ mặt đắc thắng, không chỉ không tắt, thậm chí không giảm âm thanh một ít, ngược lại vẫn như trước làm theo ý mình, dù sao người của văn phòng đường phố Quang Minh không quản được gã, đó là vi phạm, Lý Lộ không hề sợ hãi, nếu đã làm thông quan hệ với Huyện thái gia, vậy còn dùng để ý tới văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ sao? Dù sao lúc buổi trưa cũng đem chủ nhiệm văn phòng đường phố bọn họ Đồng Học Bán đắc tội rồi, cũng không quan tâm cái này, lo nhiều chi ết thân, lại nói tiếp các người cũng quản không được tôi, tôi cứ làm ảnh hưởng các người công tác, các người có thể làm thế nào?

Mười phút sau.

Phòng làm việc bí thư.

Chu Diễm Như mang theo một cơn tức trở về "Chủ nhiệm."

Đồng Học Bán nghe tạp âm bên tai vẫn vang như cũ, sắc mặt trầm xuống "Sao còn chưa tắt?"

"Tiệm ăn Lý thị căn bản nói không thông, mặc kệ nói như thế nào ông chủ bọn họ cũng không có phản ứng, nhìn chúng ta cũng không nhìn, tôi kiến nghị liên hệ đồn công an cưỡng chế chấp hành."

"Đó là bên văn phòng đường phố Bình An quản lý sao?"

". . . , ừm."

"Tôi đã biết, chị đi về trước đi."

Chờ Chu Diễm Như vừa đi, Đồng Học Bán hít một hơi thật sâu, trên mặt có chút giận dữ nở nụ cười, Lý Lộ ơi Lý Lộ, ông gây chuyện thật là hăng hái, buổi trưa thì đâm tôi một nhát, hiện tại lại giỡn mặt trên đầu văn phòng của tôi? Tôi không xử lý ông, ông thật sự không biết mình họ gì!?

559. Chương 557: Xem Ai Dày Vò Lại Ai!

Sắp đến giờ ra về.

Nơi làm việc của văn phòng đường phố Quang Minh, tạp âm vẫn còn đang tiếp tục.

"Tiệm ăn Lý thị đã tặng ba phiếu ăn miễn phí rồi, còn có người tham gia vấn đáp hay không?"

"Tôi tới, để tôi, chờ nửa giờ rồi."

"Được, mời anh bạn này lên đài, đưa micro cho anh ấy đi."

Tiếng cửa kính đập ầm ầm, rất nhiều nhân viên công tác trong phòng làm việc đều rất phiền, rất nhiều người ngay cả làm cũng làm không được, vì nghe bên ngoài ồn ào.

Phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bàn mặt trầm như đá cầm lấy điện thoại gọi cho Sở Thanh Hoa, trong tiệc cưới bọn họ đã trao đổi số điện thoại.

"A lô, Sở chủ nhiệm sao?"

"Ồ, Đồng chủ nhiệm, có việc sao?"

"Tiệm ăn Lý thị trên đường của các người bị cư dân chúng tôi kiện, các người lẽ nào không nhận được tin?"

"Thật sao? Cái này tôi không nghe nói, xã khu chúng tôi không ai phản ứng cái tình huống này cả, chuyện gì xảy ra?"

"Nhiều dân, bọn họ mở âm thanh lớn gây ồn ã, không chỉ có cư dân chúng tôi bị ảnh hưởng, phòng làm việc chúng tôi hiện tại dù đóng cửa sổ cũng có thể nghe thấy bọn họ ồn ã, Sở chủ nhiệm, tôi không tin loại tạp âm này bên các người không có một chút phản ứng, ông có phải là nên cho đồng chí xuống nhìn một cái?"

"Ồ, chuyện này tôi thật không rõ ràng lắm, tôi sẽ điều tra."

Đồng Học Bàn cười lạnh nói: "Ông không biết sao? Có thể, nhưng tôi nói trước, Sở chủ nhiệm, đừng quá phận."

Sở Thanh Hoa âm thanh lạnh lẽo "Lời này của cậu có ý gì"

"Tôi có ý gì ông rõ ràng." Đồng Học Bàn có cái tính gì? Đây là người nói trở mặt liền trở mặt, Sở Thanh Hoa không chỉ không cho hắt mặt mũi, còn ở phía sau đâm lén hắt một dao, Đồng Học Bàn sao có thể cho ông ta sắc mặt, "Chuyện buổi trưa tôi không nói, chuyện này tôi nhớ kỹ, ông có thể không biết tôi, nhưng sau này ông sẽ lý giải, hiện tại tiệm ăn Lý thị ầm ĩ như thế, ai cho Lý Lộ hắt quyền lợi? Phở các người ngay cả quán cũng không quán? Nghe cũng không nghe? Các người mặc kệ cư dân xã khu cử báo, tôi không hỏi đến nhưng hiện tại đã ảnh hưởng tới cư dân của phố chúng tôi, tôi hy vọng văn phòng đường phố Bình An có thể làm việc theo lẽ công bằng, hành vi trái pháp luật của tiệm ăn Lý thị phải truy cứu!"

Sở Thanh Hoa cười ha ha nói: "Văn phòng đường phố Bình An công tác thế nào, không cần văn phòng đường phố Quang Minh các người tới khoa tay múa chân chứ?"

"Tôi cũng hy vọng như vậy, mà nếu tranh cãi không giải quyết được vậy tôi không ngại thay vị trí của vài lãnh đạo làm việc không làm quan tâm chuyện này!"

Không hài lòng nửa câu, Đồng Học Bàn cúp điện thoại.

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Đã đến giờ ra về, nhưng Đồng Học Bàn trên cửa sổ nhìn tiệm ăn Lý thị nhưng không thấy nhân viên công tác phố Bình An hoặc có người hỏi đến, ngay cả mặt mũi cũng không hiện ra, hiển nhiên là căn bản không dự định quán.

Đây là giỡn mặt với tôi sao?

Mẹ nó! Được! Tôi muốn nhìn xem ai dày vò lại ai!

Đồng Học Bàn gật đầu một cái cầm cặp đi xuống lên xe, hung hăng một cước nhấc ga thẳng đến tiệm ăn Lý thị, nói đến dày vò gây chuyện, Đồng Học Bàn chưa bao giờ sợ qua ai, biệt danh ôn thần của hắn không phải nói không như vậy!

Cửa tiệm ăn, đoàn người vẫn náo nhiệt như cũ.

Đồng Học Bản dừng xe lại, thì nhìn thấy Chu Diễm Như, Khúc Nghĩa Cường và Mạnh Sâm Quốc đám người đều ở đây, còn có một vài nhân viên công tác của văn phòng đường phố cũng có mặt tại đây, mọi người trong văn phòng đường phố Quang Minh hiển nhiên là bị đám người bọn họ chọc giận nên tìm tới cửa. Văn phòng đường phố Quang Minh và văn phòng đường phố Bình An xưa nay đã có mâu thuẫn sâu, xung đột vô số, hướng chỉ hành vi của Lý Lộ chỉ lo mình không quan tâm đến người bên ngoài là rất ích kỷ, rất nhiều người bọn họ đều bị tạp âm làm phiền từ trưa đến giờ, lúc này sao có thể nuốt xuống?

"Lập tức tắt ngay cho tôi! Các người đang làm trái pháp luật!"

"Không phải là đẩy mạnh tiêu thụ một chút sao? Không nghiêm trọng như thế chứ?"

"Ảnh hưởng cơ quan nhà nước làm việc, ông muốn tạo phản có phải không?"

"Hiện tại không phải đã đến giờ ra về rồi sao? Chúng tôi lập tức xong ngay."

Mạnh Sâm Quốc đang cãi nhau với Lý Lộ, nhưng Lý Lộ rõ ràng không coi chuyện này ra gì, tính tình của gã cũng khá lớn, mũi không phải mũi mắt không phải mắt nên không coi ai ra gì.

Đồng Học Bản xuống xe đến đây.

"Chủ nhiệm."

"Đồng chủ nhiệm."

Đồng Học Bản nhìn mấy người một cái, "Người của phố Bình An đã tới chưa?"

Khúc Nghĩa Cường nghiêm mặt lắc đầu "Tôi không thấy."

"Bọn họ không có tới." Chu Diễm Như phần nộ nói: "Không thấy đâu hết, vừa rồi cũng có vài cư dân xã khu phố Bình An đến đây kêu bọn họ mở nhỏ chút nhì, báo cảnh sát rồi, nhưng người của bọn họ đến bây giờ cũng không xuất hiện."

Mạnh Sâm Quốc nói : "Chủ nhiệm hiện tại làm sao bây giờ?"

Lý Lộ thấy Đồng Học Bản tới, vùng xung quanh lông mày hơi nhíu lại.

Đồng Học Bản nhìn chằm chằm con mắt của Lý Lộ nhìn một chút, "Không tắt phải không?"

Bên kia, một người người phục vụ lớn tiếng nói: "Ông chủ, phiếu ăn đã phát xong, có phải là ... "

"Tặng thêm hai ngàn đồng!" Lý Lộ lên tiếng, nhìn cũng không nhìn Đồng Học Bản, ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng, gã còn muốn tiếp tục.

Chu Diễm Như nổi nóng, Quách Minh Phong và Vu Vinh Phong vừa nghe cũng nổi nóng, lúc này cũng không có phe phái hay không phe phái gì, mọi người ít nhất đều là người của văn phòng đường phố Quang Minh, đối mặt loại chuyện này thường thường đều là nhất trí đối ngoại, buổi chiều này, ai cũng đều bị ảnh hưởng.

Còn muốn tiếp tục?

Đồng Học Bản thấy thế cười cười, cái gì cũng không nói, xoay người đi xa một chút, lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại, là gọi cho cha của Ngụ Mỹ Hà Liễu Thành Long.

"A lô, chú Liễu, con Tiểu Đồng đây."

"Ha ha, nghe nói con tới khu Nam Sơn tiền nhiệm? Ngày nào đó rảnh rồi tìm con uống chút rượu."

"Được, nhất định." Đồng Học Bản hơi trầm ngâm, "Chú Liễu, có chút việc con . . ."

"Làm sao vậy?"

"Bên này có một phần tử ngoan cố, là tiệm ăn Lý thị số 3 phố Bình An khu Nam Sơn, mở âm thanh lớn gây âm ỉ, làm cho bên bọn con không thể nào làm việc được, con muốn. . ." Sở dĩ tìm Liễu Thành Long, là bởi vì lúc ở tại Nhật Bản Đồng Học Bản đã giúp qua ông ta một lần, Liễu Thành Long thiếu hẳn một nhân tình, hơn nữa Liễu Thành Long vừa rồi tiền nhiệm tổng giám đốc công ty điện lực của thành phố Phần Châu, cái này rất đúng lúc.

Liều thành long vừa suy xét "Việc nhỏ nhĩ, số 3 phố Bình An phải không?"

"Đúng vậy."

"Được, để chú gọi điện thoại."

"Cảm ơn chú Liều."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn rút một điều thuốc ra, thấy Chu Diễm Như và Mạnh Sâm Quốc bọn người ở phía sau nhìn hẩn, chờ chỉ thị của hẩn, Đồng Học Bàn mời thuốc hút, chậm rãi bước trở về, nhìn nhìn Lý Lộ còn đang chỉ huy, đi tới một bước vỗ vỗ bờ vai của gã, "Cơ hội đã cho ông, ông không muốn, vậy nên cái gì cũng đừng nói nữa, ông chủ Lý, nếu ông muốn dày vò, tôi chơi cùng ông, tôi cho ông nhìn xem hai ta ai dày vò lại ai."

Lý Lộ trong mắt hiện tia khinh thường, cười nhạt không ngớt.

Lời của Đồng Học Bàn nói Chu Diễm Như bọn họ cũng nghe được, đều nghi hoặc một chút.

Đúng lúc này, bụp một tiếng, âm thanh chợt biến mất hết, tất cả đèn đuốc của tiệm ăn Lý thị trong lúc nhất thời đều tắt hết, trong tiệm ăn tối đen một mảnh, một chút sáng cũng không có!

Lý Lộ kinh ngạc, nhất thời trợn tròn mắt!

560. Chương 558: Thiếu Đạo Đức!

Buổi chiều năm giờ

Phố Bình An, tình trạng ngoài ý muốn của tiệm ăn Lý thị khiến ọi người trở tay không kịp.

"Làm sao thế?"

"A lô? A lô? Sao không có tiếng vậy?"

"Sao đèn trong tiệm ăn lại tắt?"

"Cúp cầu dao à? Tôi đi xem!"

"Không phải cầu dao, hình như là cắt điện!"

Nhân viên công tác của tiệm ăn lập tức chạy trước chạy sau, hiện tại chính là giờ ăn tối, rất nhiều người đến ăn, vừa rồi dùng mấy biến điện năng thành âm thanh lớn tiếng "mời chào" tới không ít khách hàng, trong đại sảnh hầu như ngồi đầy phân nửa người, lần này cư dân đến ăn nhất thời mặc kệ, ở đây hiệu quả âm thanh ánh sáng không tốt, mặt trời tuy còn chưa có xuống núi, nhưng trong cũng tiệm ăn đã tối đen như mực, đèn không có thì lấy gì có ánh sáng, không có ánh sáng làm sao ăn? Hơn nữa điều hòa dừng lại nhiệt độ trong phòng nhất thời nóng lên, vì vậy rất nhiều người đều ồn ào lên.

"Làm gì thế?"

"Như vậy kêu chúng tôi làm sao ăn?"

"Sao tối thế?"

Lý Lộ mặt tối sầm, trong lòng nói sớm không cắt muộn không cắt sao lại cắt ngay lúc này?

Bất quá hệ thống điện lực xảy ra vấn đề mọi người cũng đều thấy, cắt điện một hồi cũng không có cái gì đáng ngạc nhiên, ngay từ đầu Lý Lộ và những người khác của tiệm ăn cũng không coi chuyện này ra gì, nhìn thời gian, chờ khôi phục điện, bình thường loại vấn đề này một hai phút là có thể giải quyết, Lý Lộ thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi, cả khu bị cắt điện, sốt ruột cũng không chỉ một mình gã, bên này nhiều hộ kinh doanh, khẳng định sớm có người báo lên rồi.

Nhưng một người phục vụ trong tiệm ăn đột nhiên ngẩng người nói: "A, ông chủ!"

Lý Lộ nhìn người này hỏi, "Làm sao vậy?"

"Cái này. . ." Người phục vụ chỉ chỉ xung quanh kinh ngạc nói: "Cái này. . . Hình như chỉ có chúng ta bị cắt điện."

Lời này nhất thời làm mọi người giật mình tỉnh giấc.

"Cái gì?" Lý Lộ sững sốt, vội vàng cùng mọi người nhìn chung quanh, hộp đèn cắt tóc cửa hiệu đối diện vẫn tốt, cửa hàng tạp hoá bên cạnh cũng sáng đèn như trước, tất cả đều bình yên vô sự.

Không phải như vậy chứ, toàn bộ khu phố không có chuyện, chỉ có tiệm ăn Lý thị bọn họ bị cắt điện!

Mẹ nó! Đây là ý gì.

Không đợi Lý Lộ suy nghĩ cái gì, Đồng Học Bân đã lại một lần nữa vỗ vỗ bờ vai của gã, "Chúc ông sinh ý thịnh vượng ." Quay người lại : "Chu Chủ nhiệm, Mạnh chủ nhiệm, đi thôi, ngồi xe tôi." Đồng Học Bân cũng không quay đầu lại đi đến chiếc Cayenne ven đường, Chu Diễm Như và Mạnh Sâm Quốc Khúc Nghĩa Cường mấy người liếc nhau một chút liền vui vẻ, cuối cùng nhìn tiệm ăn Lý thị đang loạn lên một cục, ba người bọn họ cũng đều lên xe của Đồng Học Bân. Xem ra cái câu vừa rồi "Xem ai dày vọ lại ai" của Đồng Học Bân hiện tại có người ngốc cũng nên thấy rõ ràng, vụ cắt điện này tuyệt đối là tiểu Đồng chủ nhiệm làm ra!

Quá thiếu đạo đức!

Đối với một tiệm cơm mà nói điện lực có ý nghĩa gì?

Cắt điện? Vậy quả thật cũng là cắt mạng của tiệm ăn bọn họ!

Không có điện điều hòa làm sao mở? Không có điện đèn làm sao mở? Không có điện lò nướng làm sao bây giờ? Không tủ lạnh luôn sao? Còn cầm micro làm vấn đáp? Hiện tại ngay cả sinh ý đều làm không được!

Thủ đoạn tàn nhẫn của Đồng Học Bân lại một lần khiến cho người của văn phòng đường phố nhận thức được một mặt cường thế của vị chủ nhiệm mới, tin tức tiệm ăn Lý thị bị cắt điện nhanh chóng lọt đến tai của mấy người khoa viên vừa rồi ở đây đang quay lại phòng làm việc, mọi người vừa nghe tiểu Đồng chủ nhiệm ra tay, cả đám có chút hả hê cả lên.

"Hết giận thật!"

"Cắt hay lắm!"

"Đối phó với loại không biết trời cao đất rộng này, cần phải tàn nhẫn một chút!"

"Cái tiệm ăn này thật sự là không có mắt, chọc ai không chọc chọc đến trên đầu chúng ta?"

"Đồng chủ nhiệm phát hỏa rồi, không phải mở tiếng ồn ào sao? Hiện tại không còn chút tiếng động nào?"

Chuyện này cũng khiến cho rất nhiều người đều đoán ra, ai nói Đồng chủ nhiệm một thân trần trụi? Trước đó Thị Nhật báo xã cũng tốt, lần này cắt điện cũng được, Đồng chủ nhiệm của bọn họ cũng là có quan hệ với thành phố!

Người của văn phòng đường phố Quang Minh vui vẻ, nhưng Lý Lộ rốt cuộc đã cười không nổi.

Cắt điện? Gã đương nhiên biết tính nghiêm trọng của vấn đề, biến sắc, lập tức gọi điện thoại cho phố Bình An, "A lô, tôi là Lý Lộ, Lưu chủ nhiệm, tiệm ăn chúng tôi không có điện!"

"Không có điện?"

"Cầu dao không thành vấn đề, cửa hàng xung quanh cũng không có việc gì, chỉ có chúng tôi bị cắt điện."

"Có chuyện này? Anh chờ tôi, để tôi hỏi một chút."

"Được, phiền phức Lưu chủ nhiệm."

Lý Lộ tuổi không lớn lắm, có kinh nghiệm làm kinh doanh, một thân dũng khí rất đầy đủ, có chút không sợ trời không sợ đất, Đồng Học Bân cắt điện của gã, đây là bức gã vào tuyệt lộ, tiền thuê mỗi ngày của tiệm ăn, thực phẩm tài liệu, tiền lương nhân viên cửa hàng vân vân ... đều là một con số cần chi rất lớn, làm lỡ một ngày là lỗ là một ngày, đối với một tiệm ăn vừa khai trương mà nói căn bản là tổn thất không thể gánh

chịu, cái này nhất thời đem cơn tức của Lý Lộ bộc phát ra, hắn rất coi trọng văn phòng đường phố Bình An, bởi vì chỗ bên này, cho nên thật đúng là không đem một người chủ nhiệm mới hơn hai mươi tuổi để ở trong lòng!

Cắt điện?

Tôi xem có thể dừng bao nhiêu phút!

Lý Lộ biết, Đồng Học Bản phỏng chừng cũng là hù dọa mình, cắt điện? Tiền điện một tháng gã cũng không thiếu, loại cắt điện này hoàn toàn là không hợp quy tắc, Lý Lộ chiếm đạo lý, cho nên gã không sợ, cũng không tin Đồng Học Bản thật dám kêu người ta cắt điện mười ngày tám ngày, cho dù Đồng Học Bản dám, công ty điện lực bên kia cũng không có khả năng đáp ứng, đây là phải gánh trách nhiệm, cho nên gã nghĩ chỉ cắt điện một giờ là cùng.

Reng reng reng, điện thoại vang lên.

"A lô, Sở chủ nhiệm." Lý Lộ cung kính nghe điện thoại.

Sở Thanh Hoa trầm giọng nói: "Tôi nghe tiểu Lưu nói, chuyện gì xảy ra?"

Lý Lộ tức giận nói: "Là Đồng Học Bản của phố Quang Minh! Hắn gọi một cú điện thoại thì bên này chúng tôi liền bị cắt điện! Đây là chơi xỏ tiệm ăn của chúng tôi! Là trả đũa!"

"Tôi vừa hỏi, lần này là công ty điện lực cho dừng điện, cụ thể không rõ ràng lắm, ông trước không nên gấp, chờ một chút, qua một chút rồi xem."

Lý Lộ bình tĩnh lại, "Được."

Ai cũng đều cho rằng cắt điện sẽ không lâu lắm, nhưng chuyện tình phát triển nằm ngoài dự liệu của mọi người!

Người phục vụ của tiệm ăn bỗng nhiên tiếp một cú điện thoại, sau đó thì hoang mang rối loạn bận rộn chạy ra, "Ông chủ! Công ty điện lực gửi thông báo!"

Lý Lộ trầm mặt nói: "Thông báo gì?"

Người phục vụ nói: "Tu sửa mạch điện, thông báo cho chúng ta cắt điện."

"Bao lâu?"

Người phục vụ nuốt nuốt nước bọt, ấp úng một chút.

Lý Lộ trừng mắt nói: "Hỏi cậu đấy!"

"Người của công ty điện lực nói là. . . Từ hôm nay trở đi cắt điện vô hạn kỳ, kêu chúng ta chuẩn bị sẵn sàng!"

Vô hạn kỳ ? ?

Lý Lộ vừa nghe mặt liền tái lại!

Có ý gì? Đây là muốn cắt điện của tôi một ngày? Một tuần? Một tháng?

Đồng Học Bản mẹ kiếp mày!

Lý Lộ hoàn toàn không ngờ rằng Đồng Học Bản không phải hù dọa, mà thật sự dám ra tay như thế, nhưng vừa nghĩ lại ngay cả dân chúng của phố bọn họ còn dám đánh, có cái gì hắn không dám làm?

Tu sửa mạch điện vô hạn kỳ?

Lý Lộ thiếu chút nữa chửi ầm lên, hắn gặp qua lãnh đạo cán bộ cũng không ít, nhưng chưa thấy qua lãnh đạo thiếu đạo đức như thế giống như Đồng Học Bản! Một cú điện thoại liền cắt đứt điện của gã! Còn là vô hạn kỳ?

Vậy gã còn làm ăn được cái gì!

561. Chương 559: Cắt Điện? Cúp Nước? Tắt Thở?

Chạng vạng.

Tiệm ăn Lý thị.

Nửa giờ qua rồi mà điện không có tới.

Một giờ qua rồi mà điện còn chưa có tới.

Cắt điện hai giờ, khách hàng đã tắt cả đèn đi sạch sẽ, rất nhiều người ngay cả tiền cũng không trả, hùng hống đi ra, bên trong chỉ còn Lý Lộ đang tự gọi điện cho công ty điện lực thành phố Phần Châu.

"Tiền điện tôi đóng đầy đủ! Dựa vào cái gì mà cắt điện của chúng tôi? Tôi muốn các người cho tôi một lời giải thích!" Cục tức của Lý Lộ không có chỗ phát, toàn bộ rống lên qua điện thoại.

"Không phải cắt điện, là tu sửa mạch điện." Người bên kia nói rất bình tĩnh.

"Chỉ sửa một nhà chúng tôi? Những người khác đâu? Những thương hộ bên cạnh đâu? Bọn họ sao không có chuyện gì?"

"Chỉ có đường dây điện của tiệm ăn các người xảy ra vấn đề, đương nhiên chỉ sửa một nhà các người."

"Các người đây là gây chuyện! Tôi nói cho các người biết! Nếu như trong vòng một giờ điện lực không khôi phục! Chúng ta ra toà gặp mặt!" Lý Lộ uy hiếp nói.

"Hàng rào mạch điện của các người có chuyện, không tu sửa mà xảy ra vấn đề ai phụ trách? Mong các người lý giải một chút, cái này là vì an toàn của mọi người, những điều tương quan trước đó chúng tôi đã thông báo trong điện thoại cho các người, còn có chỗ nào không rõ ràng, ngày mai chúng tôi sẽ gửi một phần văn kiện thông báo xuống, nguyên nhân dừng điện sẽ được ghi rõ ràng bên trong, ừm, nếu như thật muốn kiện chúng tôi, chúng tôi cũng không có biện pháp, tiệm ăn các người nên chuẩn bị cho tốt tài liệu tố tụng đệ trình toà án đi." Tít tít tít, người của đầu kia điện thoại trực tiếp cúp điện thoại.

Má nó! Lý Lộ giận dữ đem điện thoại ném lên trên bàn, các người có cái thái độ gì đây?

Lý Lộ lúc này rất cuộc đã nhìn ra, Đồng Học Bân tìm người có địa vị tuyệt đối không nhỏ, công ty điện lực bên kia căn bản là cứng mềm đều không ăn, một chút thương lượng cũng không có. Lý Lộ đương nhiên rõ ràng công ty điện lực là cơ quan gì, đó là xí nghiệp lưng đoạn, hay là xí nghiệp quốc gia, kiện lên cấp trên? Không nói có thể thắng hay không, tố tụng thẩm tra xử lý các loại, kéo dài một hai ba tháng tuyệt đối không là vấn đề, mặc dù đến lúc đó thắng kiện, công ty điện lực đền tiền, nhưng chút tiền này đủ làm gì? Ba tháng sinh ý của bọn họ chẳng lẽ không làm? Tiền thuê cũng không đủ!

Bên ngoài tiệm ăn thỉnh thoảng có người đi ngang qua, đều nhìn có chút há hê liếc mắt vào bên trong.

Những người này trước đó có kêu Lý Lộ giảm âm thanh lại một ít, có vài người là nhân viên của văn phòng đường phố Quang Minh bị tạp âm làm ảnh hưởng, tiệm ăn Lý thị vừa rồi kêu ngạo không ai bì nổi hiện tại đã tắt lửa, tất cả mọi người rất thích, đều đi ngang qua xem náo nhiệt, có người còn đứng ở cửa chỉ trỏ, đều xem bọn họ bị chê cười. Dày vò à, mở tiếng lớn à, gây ồn ào à, sao hiện tại lại thành thật?

Thật ra ngay từ đầu người của phố Quang Minh hận thì hận, nhưng không nghĩ ra biện pháp dễ làm gì, dù sao cái tiệm ăn này là thuộc về văn phòng đường phố Bình An quản hạt, xem ra phố Bình An cũng không có một chút ý nhúng tay, rất dung túng, phố Quang Minh bọn họ cũng không được nhúng tay, chỉ có thể ngồi ở trong phòng làm việc tức giận, ai ngờ Đồng chủ nhiệm đi ra, một cú điện thoại làm cho tiệm ăn Lý thị bị cắt điện! Không có cái nào thiếu đạo đức hơn cả cái này! Bất quá thiếu đạo đức thì thiếu đạo đức, còn hơn báo cáo trong khu tìm người tạo áp lực, phương pháp này là trực tiếp nhất hữu hiệu nhất không thể nghi ngờ!

Trái lại bên này Lý Lộ thật sự có chút nóng nảy, cắt điện một phút đồng hồ cũng là một phút đồng hồ tổn thất, vì vậy lập tức lại gọi mấy cú điện thoại.

Phố Bình An, bạn bè thành phố, tìm rất nhiều người có quan hệ một chút, nhưng cuối cùng tin tức vẫn khiến cho Lý Lộ tâm lạnh.

Là lãnh đạo của công ty điện lực thành phố Phần Châu ra lệnh cắt điện.

Hơn nữa trong bạn bè của gã cũng không ai có thể nói được.

Lý Lộ nghĩ tới Đồng Học Bân nhờ người sẽ không quá đơn giản, nhưng không ngờ quan hệ của hắn lại quá dày, cơ quan phụ trách phân phối điện lực và tổng giám đốc của công ty điện lực sinh hoạt cũng không kém gì so với lãnh đạo của mấy con phố. Mà điện lực không có quy chế rõ ràng, công ty điện lực sinh hoạt tương đương với cục điện lực sinh hoạt trước đây, người đứng đầu cũng là lãnh đạo cấp chính xứ, vị trí có thể tưởng tượng là cao bao nhiêu, đó là cấp thành phố, hiện tại vẫn đang như vậy, hơn nữa đây chính là loại xí nghiệp quốc gia độc lập vô cùng mạnh, hoàn toàn tự quản lý, dù có quan hệ với chính phủ địa phương, thì quan hệ không nhất định lớn, bởi vì cho dù là bí thư thị ủy cũng rất khó quyết định việc điều động chức vụ cho công ty điện lực sinh hoạt, không đủ trình độ, chỉ do người trong hệ thống quyết định, cho nên công ty điện lực có thể không cần mua mặt mũi của rất nhiều người, bọn họ và chính phủ địa phương không có dính dáng lợi ích quá lớn, có thể quyết định điều động nhân sự của bọn họ chỉ có công ty điện lực tỉnh Bắc Hà và cơ quan điện lực cao hơn.

Lý Lộ rốt cuộc hiểu rõ ràng, gã thậm chí ngay cả tư cách nói chuyện cùng lãnh đạo của công ty điện lực sinh hoạt cũng không có, thái độ của người ta rất rõ ràng, là cắt điện của mày, muốn kiện mày cứ đi kiện, nói cái gì cũng vô dụng!

Gã có thể làm sao bây giờ?

Người ta đùa giỡn vô lại, một chút biện pháp gã cũng không có!

Lý Lộ hung hăng vỗ bàn một cái, buổi chiều gã làm ồn nhiều dân, nhưng bởi vì đã câu thông cùng phố Bình An, rất nhiều dân chúng tìm tới Lý Lộ hoàn toàn có thể không để ý tới, đây là lấy quyền đè người, nhưng tình huống hiện tại có chút trái ngược, Lý Lộ cũng thường thức được cảm giác bị công ty điện lực lấy quyền đè người, tư vị tuyệt đối không dễ chịu, nhìn tiệm ăn hắn là trong thời gian làm ăn tốt nhất nhưng một người khác cũng không có, gã cắn răng đến nỗi sắp toét máu rồi, khinh người quá đáng!

"Ông chủ." Một người nhân viên công tác từ phía sau đi lên tới "Tủ lạnh không có điện, cứ tiếp tục như thế tất cả thịt sẽ bị hư hết, đồ ăn cũng không giữ được bao lâu."

Một người phục vụ cũng nói: "Sổ sách ngày hôm nay còn chưa có làm, đều trong máy vi tính, ngài xem?"

Lúc này ở bên ngoài lại đi vào bảy tám người, là những người trước đó đã sớm đặt bàn, vừa thấy tiệm cơm không cách nào hoạt động, mấy người này đều tức giận không ngớt, "Ngày hôm qua không phải đã đặt phòng rồi sao! Các người làm ăn cái kiểu gì thế?" Người phục vụ nhanh chóng giải thích, nhưng cuối cùng mấy người kia vẫn vung tay đi, xem ra sau này cũng sẽ không tới nữa.

Đầu của Lý Lộ sắp phát nổ rồi, điện không có, chuyện gì cũng đều bị quấy rầy!

Loại tình huống này còn duy trì liên tục một tuần? Một tháng?

Lý Lộ đã không dám nghĩ tiếp nữa, nếu như Đồng Học Bân thật sự tàn nhẫn như vậy, vậy gã cũng đừng nghĩ mở tiệm cơm cái gì, trực tiếp đóng cửa về nhà, ai cũng chịu không nổi dày vò như thế.

"Lão Lý." Vợ của Lý Lộ từ một xe taxi đi xuống, bước nhanh vào tiệm ăn, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Lộ trầm mặt, tuy rằng trong việc kinh doanh cho tới bây giờ đều là gã làm chủ, nhưng Lý Lộ cũng biết đầu óc của vợ mình linh hoạt hơn, cho nên có chuyện gì đều nói với vợ theo thói quen cả, đem chuyện tình từ đầu tới đuôi nói ra một lần, cuối cùng giọng căm hận nói: "Tên Đồng Học Bân này muốn bức tử tôi!"

Vợ thở dài, "Không phải tôi nói ông rồi sao, câu cửa miệng nói dân không đấu cùng quan, ông lấy cái gì mà so với người ta chứ!"

Lý Lộ nói: "Tôi cũng không muốn, nhưng tôi tuyên truyền của tôi, có quan hệ gì với văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ? Dựa vào cái gì mà cắt điện của tôi? Đây là lạm dụng chức quyền!"

"Người ta hiện tại lạm dụng chức quyền, vậy người có thể làm gì bây giờ?"

Lý Lộ không hé răng.

"Tôi lại nói về bữa tiệc lúc trưa." Vợ nói: "Đây mới là nguyên nhân chính, biết món phụ nữ bốn mươi kia không tốt, ông mang nó lên làm gì? Đây mới là chỗ then chốt đắc tội với Đồng Học Bản."

Lý Lộ khoát khoát tay, "Bà biết cái gì, chúng ta thuộc phố Bình An quản hạt, tiệm ăn còn muốn kinh doanh, ta phải làm tốt quan hệ với Sở Thanh Hoa."

"Tôi không biết? Ông đây là làm bia đỡ đạn thì có!" Vợ gãi liền nói: "Hai người bọn họ có mâu thuẫn, hai người bọn họ âm ỉ với nhau, có quan hệ gì với ông? Ông chen vào cái gì? Cho dù Đồng Học Bản mặc kệ chúng ta, nhưng mà người ta cũng là chủ nhiệm văn phòng đường phố, là người mà ông muốn hãm hại thì hãm hại sao? Ông xem đi, một cú điện thoại liền cắt điện, ông còn tưởng rằng ông có thể dày vò lại người ta sao?"

Tôi nghe nói một người bộ trưởng bộ tổ chức khu Nam Sơn bị Đồng Học Bản làm cho nửa chết nửa sống, danh sách trường đảng lúc đầu cũng bị huỷ bỏ! Bộ tổ chức người ta là chỗ nào? Đã mất mặt mũi lớn như vậy nhưng ngay cả một động tĩnh cũng không có! Người ta đều không động vào nỗi Đồng Học Bản, ông thật sự nghĩ có thể động vào nỗi sao?"

Lý Lộ hít vào một hơi nói, "Tôi không ngốc, có thể không đắc tội với người tôi đương nhiên sẽ không đi đắc tội, thật sự có chút chuyện bà không biết, buổi trưa Sở Thanh Hoa nói bóng nói gió kêu tôi đem bã đậu lên, tôi có thể làm sao bây giờ?"

Nếu như tôi không đem lên vậy chẳng phải là đắc tội Huyện thái gia sao? Buổi trưa cũng tốt, vừa rồi cũng tốt, cũng là Sở Thanh Hoa cho thấy thái độ, danh sách chỉ định chiêu đãi của văn phòng đường phố Bình An tôi đã muốn từ rất lâu rồi, chỉ chờ Sở Thanh Hoa lên tiếng, nếu như bọn họ sau này có tiệc chiêu đãi sẽ đều ở tại chỗ chúng ta, bà biết một tháng sẽ có bao nhiêu tiền không?"

Reng reng reng, dây số của Sở Thanh Hoa hiện ra trong điện thoại di động của Lý Lộ.

Lý Lộ mở máy lên tiếp, "Sở chủ nhiệm."

Sở Thanh Hoa thản nhiên nói: "Tôi đã hỏi giúp ông, thái độ của công ty điện lực sinh hoạt rất cứng, chờ một chút đi, cắt điện không có khả năng kéo dài lâu."

"Nhưng chúng tôi. . ."

"Chờ chút nữa đi, tôi đã cho người can thiệp."

Cúp điện thoại, Lý Lộ cắn răng nói: "Sở Thanh Hoa cũng không đủ trình độ nói chuyện với công ty điện lực, kêu tôi đợi."

Người vợ lạnh lùng nói: "Sở Thanh Hoa cũng không phải thứ tốt!"

"Không nói cái này, nói một chút hiện tại nên làm sao bây giờ."

"Cắt điện vô hạn kỳ? Cái này ông còn không nhìn ra sao?" Vợ ở ngoài cục, nên cũng thấy rõ ràng hơn, "Cho dù là công ty điện lực cũng không có khả năng vô duyên cớ vô cớ cắt điện của chúng ta một tháng, bọn họ không để ý ảnh hưởng? Không cần danh dự?"

Lý Lộ nhúu nói: "Bà nói là. . . , . . ."

"Vô hạn kỳ cũng là một kỳ hạn có thể di động, một ngày cũng là nó, một năm cũng là nó, tùy thời có thể đến ngày quy định, Đồng Học Bản đây là muốn cho chúng ta đi nhận lỗi với hắn, tìm công ty điện lực cũng vô dụng, chỉ cần Đồng Học Bản bên kia buông lỏng tay, ngày quy định cũng sẽ đi ra."

Lý Lộ hừ lạnh một tiếng, "Xin lỗi? Không có khả năng!"

Vợ hỏi: "Vậy tôi hỏi ông là mặt mũi quan trọng hay là sinh ý quan trọng?"

"Bà không phải nói công ty điện lực sẽ không cắt điện lâu sao?"

"Vậy ba ngày? Năm ngày? Tổn thất trong lúc này tính sao? Hơn nữa tôi chỉ nói là có thể, lỡ như chọc người ta nóng nảy, hẳn thật sự cắt điện chúng ta một tháng. . ."

Lý Lộ không nói, người khác còn không nói, nhưng loại chuyện thiếu đạo đức này tên họ Đồng phỏng chừng thật đúng là làm được, cáo câu "Tôi sẽ cùng ông dày vò qua lại" cũng biểu lộ thái độ của Đồng Học Bản, sự thật thắng hùng biện, Lý Lộ hiện tại không thừa nhận cũng không được, gã quả thật dày vò không lại Đồng Học Bản!

Ngày hôm nay cắt điện, ngày mai cúp nước, ngày một tắt thở?

Cái này con mẹ nó ai chịu nổi!

562. Chương 560: Tối Cửa Xin Lỗi!

Ngày thứ hai.

Buổi sáng, tám giờ ba mươi.

Lái xe đi ngang qua tiệm ăn Lý thị đã cắt điện một ngày, Đồng Học Bản liếc liếc vào bên trong một cái, rồi nhân ga chạy về văn phòng đường phố Quang Minh.

"Thấy chưa, Đồng chủ nhiệm tối."

"Sáng sớm các người có đi ngang qua nhìn không?"

"Nhìn thấy, tiệm ăn Lý thị hình như vẫn chưa có điện."

"Cái này gọi là cái gì? Cái này gọi là đáng đời, ông chủ tiệm ăn là ăn no không có chuyện gì tự đi gây chuyện."

"Nói cũng đúng, đã một ngày rồi, nhìn xem ông ta làm ăn thế nào."

"Ôi chao, có phải dừng một ngày thì xong hay không? Bọn họ hình như cũng không phải không đóng tiền điện?"

, "Vậy Lý Lộ nếu như không cúi đầu sợ rằng sẽ không hoàn ba? Vậy không phải chúng ta Đồng chủ nhiệm phong cách cửa?"

"Ừm, tôi cũng thấy phải."

"Chủ nhiệm chúng ta có phong cách gì?"

"Anh nói sao?"

Nhân viên công tác của văn phòng đường phố có mùi vị cùng chung mối thù, tiếng nghị luận từ tối hôm qua về việc cắt điện chưa từng dừng lại, chuyện tình cũng sớm dần âm ỉ lên. Trước đây văn phòng đường phố Quang Minh cùng văn phòng đường phố Bình An xung đột qua rất nhiều lần, nhưng mà ông bí thư cũ trước khi Đồng Học Bản tới lại có chút yếu thế, bị Cảnh Tân Khoa chen ép gắt gao, trên chính trị và trên hành chính làm gì cũng không lớn, rất bình thường, nói không dễ nghe cũng là có chút "kém" nhưng từ khi Đồng Học Bản chủ nhiệm mới tới, quả thật là tạo thành hai thái cực so với lão bí thư cũ, văn phòng đường phố Quang Minh trong nháy mắt từ một con mèo nhỏ biến thành một con cọp dữ đại sát tứ phương, bắt ai dè ai, loại biến hóa này khiến cho rất nhiều người nghĩ hãnh diện đồng thời cũng có chút dở khóc dở cười.

Phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bản dù bận vẫn ung dung lật xem văn kiện.

Cốc cốc, Chu Diễm Như gõ cửa đi vào, "Chủ nhiệm, ngài ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa." Đồng Học Bản ngẩng đầu cười nói, "Sáng sớm dậy muộn, chưa kịp ăn."

Chu Diễm Như cười cầm vài túi nilon đi tới nói: "Tôi đến đây thì thấy xe ngài tối đây trễ hơn bình thường, ta nghĩ ngài phỏng chừng cũng không kịp ăn sáng, đây là đặc sản mà chồng tôi ngày hôm qua về quê mang lên, còn có chút bánh trái, mở ra là có thể ăn, nếu ngài không ghét bỏ thì tôi để lại ở đây nha? Cũng không phải là thứ quý giá gì."

"A, nhiều quá, một mình tôi cũng không ăn hết, tôi chỉ lấy một nửa?"

"Không nhiều đâu, chồng của tôi đem về không ít, còn chuẩn bị chia ọi người trong phòng đấy."

"Vậy được, cảm ơn chị Chu, lát nữa tôi đem ẹ của tôi một chút." Đồng Học Bàn cúi đầu nhìn, đồ quả thật cũng không quý, nếu như quý một chút thì Chu Diễm Như cũng không có khả năng đem đến cơ quan, đó là muốn người ta nói xấu, bắt quá mỗi lần đều để cho chị Chu tiêu pha như thế, Đồng Học Bàn cảm thấy có chút không thích hợp, lần trước nhiều đồ ăn trong nhà là do Chu Diễm Như từ nhà đem tới, vì vậy mở ngăn kéo lật lật, lấy ra hai gói thuốc Trung Hoa, "Cái này cho chồng của chị."

Chu Diễm Như nhanh chóng xua tay, "Chủ nhiệm ngài làm gì vậy."

Đồng Học Bàn đem thuốc đẩy qua, cười nói: "Mua nhiều, một mình tôi cũng hút không hết, coi như giúp tôi giải quyết rắc rối, có được hay không?"

Đang định từ chối, Vương Ngọc Linh gõ cửa đi vào nhà : "Chủ nhiệm, ơ, chị Chu?"

Đồng Học Bàn vừa nhìn liền nói : "Tiểu Vương, tới đúng lúc lắm."

Wương Ngọc Linh nghi hoặc chớp mắt mấy cái, nhìn hai gói thuốc Trung Hoa trong tay của Chu Diễm Như.

Đồng Học Bàn khom lưng lật ngăn tủ như biến ma thuật, lại lấy ra hai gói thuốc nữa, đưa cho Vương Ngọc Linh, "Mua nhiều thuốc quá, cô cũng lấy hai gói đi."

Wương Ngọc Linh ho khan nói:, "Tôi không hút thuốc lá, hay là. . ."

Đồng Học Bàn nói: "Vậy cho người yêu của cô, cầm đi."

Wương Ngọc Linh ngượng ngùng cười hì hì một chút, cũng không khách khí" "Vậy tôi thay hân cảm ơn ngài, đây chính là thuốc tốt nha."

Thấy thế Chu Diễm Như bắt đắc dĩ, đành phải nhận thuốc lá Trung Hoa.

Bốn gói thuốc này ít nhất cũng phải hai ngàn đồng, Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh cũng biết hàng, ngoại trừ lễ mừng năm mới ăn tết, nhà bọn họ rất ít được hút loại thuốc đắt tiền như thế, cho nên không ngờ rằng Đồng Học Bàn tiện tay là có thể lấy ra bốn gói thuốc, xem ra tiểu Đồng chủ nhiệm thật sự là không thiếu tiền. Thật ra Đồng Học Bàn cũng không biết mình có nhiều thuốc lá như vậy, sau khi hân tới văn phòng đường phố còn chưa có ai tặng lễ gì gọi là cho hân cả, những gói thuốc này đều là chính hân bỏ tiền ra mua, trên người hân đã có hơn trăm triệu rồi, đối với tiền đã hoàn toàn không có khái niệm gì, trên cơ bản là tiện tay thì mua, có đôi khi quên mất là thuốc đặt ở chỗ nào, vì vậy ngày hôm nay mua một gói ngày mai mua hai gói, lúc này mới không biết đã mua nhiều như vậy từ lúc nào.

Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh đều cầm thuốc lá khách khí một hồi.

Đồng Học Bàn lắc đầu, "Được rồi Vương chủ nhiệm, có việc sao?"

Lúc nói đến công việc thì bình thường hân đều gọi là Chu Chủ nhiệm Vương chủ nhiệm, phân rất rõ ràng.

Wương Ngọc Linh ừm một cái "Trong khu ra vài nhiệm vụ, muốn đi xã khu một chuyến, nhưng xe. . . xe của ngài thế hay không. . ."

Đồng Học Bàn cười cười "Dùng đi, chìa khoá không phải chỗ của Chu Chủ nhiệm cũng có một cái hay sao? Cậu nói với chị ấy là được."

Chiếc xe tốt nhất của văn phòng đường phố bọn họ cũng là một chiếc Passat cũ, bởi vì có quy định, chủ nhiệm văn phòng đường phố không được phép gây ảnh hưởng đặc biệt, trong khu dù sao cũng chú ý ảnh hưởng hơn so với trong huyện, cho nên Passat vẫn là xe chung của phòng làm việc, người lãnh đạo nào cũng đều có thể lái, bắt quá quy định tuy nói như thế, nhưng bình thường xe này chỉ có chủ nhiệm ngồi thôi, coi như là quy định bất thành văn, lãnh đạo khác ai cũng không thể ngồi vào, có cần dùng gấp thì có thể hỏi người đứng đầu một tiếng.

"Xe của phòng làm việc chúng ta không đủ?" Đồng Học Bàn hỏi.

Chu Diễm Như gật đầu, "Có hai chiếc xe là thường dùng, cơ bản mỗi ngày đều phải đi ra ngoài, một chiếc còn lại thì bị hư, có đôi khi còn phải mượn xe của kỹ công ủy."

"Chưa xin qua trong khu?"

"Trong khu mỗi năm đều là một quy cách, cho nên vẫn ... "

"Như vậy đi." Đồng Học Bản chỉ chỉ phía dưới, "Tôi cũng có xe riêng, chiếc Passat cũng không cần giữ lại cho tôi, ai muốn dùng xe thì đến chỗ của Chu Chủ nhiệm lấy chìa khoá là được, như vậy cũng có thể thoải mái hơn một ít."

"Cái này. . . Không tốt đâu?"

"Có cái gì không tốt? Quyết định như thế nha, bất quá vấn đề dùng xe mấy ngày nay tôi sẽ tìm hiểu, có thể giải quyết thì tôi sẽ nghĩ biện pháp xin trong khu." Đương nhiên cũng là nói như thế thôi, với quan hệ xấu hổ hiện tại của Đồng Học Bản cùng trong khu, vấn đề dùng xe sợ là rất khó giải quyết.

Reng reng reng, reng reng reng, trên bàn điện thoại vang lên.

Chu Diễm Như rất có ánh mắt, lập tức đi ra ngoài.

Bất quá Đồng Học Bản hiển nhiên không có cảm kỳ hai người, cũng muốn nói cho hai người biết rằng mình không xem hai người là người ngoài, vì vậy không đợi hai người cáo từ thì trực tiếp nghe điện thoại, "A lô, tôi Đồng Học Bản."

Là bảo vệ cửa : "Chủ nhiệm, dưới lầu có một người tên là Lý Lộ. . ."

Đồng Học Bản cười cười "Lý Lộ?"

"Ngài xem, hay là kêu ông ta . . ."

"Tôi hiện tại không rảnh, kêu ông ta buổi trưa trở lại."

"Được."

Chu Diễm Như trong lòng thầm vui, ông chủ của tiệm ăn Lý thị? Hiện tại tới đây? Trước đó ông đã làm gì!

Vương Ngọc Linh buổi trưa ngày hôm qua sau khi tham gia tiệc cưới xong còn muốn đi âm ỉ động phòng liễu, nên không biết xảy ra chuyện gì, nghe vậy lập tức kéo Chu Diễm Như đi ra ngoài hỏi tới.

Sau buổi trưa.

Cơm nước xong, Đồng Học Bản từ trong quán ăn đi tới, bỗng nhiên thấy trong đại viện có một chiếc Santana mới tinh màu xám, không giấy phép, xe rất mới. Rất nhiều khoa viên phòng làm việc đang nhìn chăm chăm vào nó, liếc mắt liền nhìn thấy người lái xe, chính là ông chủ Lý Lộ của tiệm ăn Lý thị.

Đồng Học Bản làm như không phát hiện, tiếp tục đi đến toà nhà đảng công ủy.

"Đồng chủ nhiệm! Đồng chủ nhiệm xin dừng bước!" Phía sau, Lý Lộ mở cửa nhanh chóng xuống xe, đi tới, lộ vẻ áy náy, tươi cười nói, "Tôi tới thừa nhận sai phạm với ngài."

Cái biểu tình này hình thành sự đối lập với vẻ không ai bì nổi của ngày hôm qua, khoa viên trong đại viện đều không nhịn được phát ra tiếng cười, ngày hôm qua ông sớm tắt âm thanh đi không phải không có việc gì sao? Hà tất gì! Cần phải chờ Đồng chủ nhiệm chúng tôi ra tay ông mới biết chịu thua?

Đồng Học Bản quay đầu lại "Ồ, là ông chủ Lý à, sai phạm? Sai phạm cái gì"

Lý Lộ thật ra là người co được dân được, cười theo mặt lúng túng nói:, "Ngày hôm qua tôi không có không chế tốt âm lượng, ảnh hưởng tới công tác của ngài ở đây, thật sự xin lỗi."

Đồng Học Bản nhìn nhìn gã, "Không chỉ là ảnh hưởng tới chúng tôi?"

"Đúng đúng, cũng ảnh hưởng cư dân xung quanh sinh hoạt, vạn phần xin lỗi, chúng tôi cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không có loại chuyện này xảy ra." Thấy Đồng Học Bản không lên tiếng, không tỏ thái độ, Lý Lộ chỉ biết chuyện tình không có khả năng giải quyết dễ dàng như vậy, dù sao ngày hôm qua huyên náo như thế, cho dù mình mang theo thành ý tới xin lỗi sợ cũng không nhận được hiệu quả quá lớn, huống chi chuyện bã đậu trên bàn ăn trong bữa tiệc ngày hôm qua mới là đắc tội nguyên nhân chính Đồng Học Bản, điểm này Lý Lộ đã thấy rất rõ ràng, cho nên liền nói:, "Đồng chủ nhiệm, vì biểu đạt áy náy, tiệm ăn chúng tôi

quyết định tài trợ quý phương một chiếc Santana, xe thì tôi đã lái đến đây, xin ngài nhận lấy, nếu không chúng tôi thật sự là bần khoản không ngót đối với việc gây nhiễu dân ngày hôm qua.”

Đồng Học Bản nở nụ cười, được đấy, còn nghe được chúng tôi dùng xe trặc trở?

Chiếc Santana này là đời mới nhất, khoảng chừng bảy tám chục ngàn, hơn nửa ngày hôm qua tiệm ăn tổn thất, Lý Lộ đã mất hơn cả trăm ngàn. Chỉ bởi vì một phần bã đậu chưa đến mười đồng tiền kết quả tổn thất hơn cả trăm ngàn? Lý Lộ không phải là ông chủ lớn cái gì, những số tiền này với gã mà nói không phải con số nhỏ, trong lòng còn đang chảy máu, xót của muốn chết, nhưng không có biện pháp, ai kêu người ta cắt điện của mình, nếu như không ra chút máu ấy, vậy tổn thất của gã sẽ càng không cách nào đánh giá được, lúc này mặt mũi đã không còn ý nghĩa gì, giống như vợ gã hỏi gã vậy, sinh ý quan trọng hay là mặt mũi quan trọng? Lý Lộ ngày hôm nay là thành ý mười phần, tư thái cũng hạ rất thấp, thậm chí cố ý ở trong đại viện trước mặt của tất cả khoa viên và lãnh đạo nhận sai cùng Đồng Học Bản, hôm nay gã đã không dự định giữ mặt mũi.

”Ngàn sai vạn sai đều là chúng tôi sai.” Lý Lộ thành khẩn nói: ”Xin Đồng chủ nhiệm và các đồng chí cho chúng tôi một cơ hội sửa đổi, ừm, chỗ của tôi còn có một vài phiếu ăn của tiệm ăn Lý thị, xin mọi người nhận lấy, là chúng tôi bồi tội ọi người.” Những phiếu ăn này cũng là một con số không nhỏ, bất quá nếu như đối phương có thể nhận lấy, vậy cũng có nghĩa là tiệm ăn Lý thị có thể sớm mở cửa một chút.

Đồng Học Bản trong lòng nói sao ông không làm vậy từ sớm? Bất quá, ừm, cái thái độ này cũng không tồi,

”. . . Ông tới phòng làm việc của tôi.”

563. Chương 561: Trùm Lớn Nhất Của Khu Nam Sơn!

Sau giờ trưa một chút.

Phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bản kêu Lý Lộ lên lầu, nhưng căn bản không cho gã vào, mà là một mình vào phòng làm việc xử lý văn kiện, để Lý Lộ lượng ở bên ngoài.

Nếu như đổi lại bình thường, Lý Lộ khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, đây là không đem gã để vào mắt, nhưng hiện tại mạch máu của gã còn đang người ta nắm trong tay, cho nên Lý Lộ cũng không dám có ý nổi nóng, hạ tư thái xuống, vì vậy thành thật ngoài cửa phòng làm việc chờ, đôi khi muốn lấy thuốc ra hút, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn không có làm như vậy.

Mười phút. . .

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Một tiếng. . .

Lý Lộ đứng đã mỏi chân, nhưng trong phòng làm việc vẫn không có phản ứng gì, trong lòng gã bồn chồn, thật sự không biết Đồng Học Bản có dự định gì.

Lúc này, chủ nhiệm đảng chính Chu Diễm Như ôm một xấp văn kiện lên lầu.

Lý Lộ bặt gục cô ấy lại, ”Chu Chủ nhiệm, Chu Chủ nhiệm.”

Chu Diễm Như cũng không cho gã mặt mũi, vì ngày hôm qua Lý Lộ đã làm cô ấy xấu mặt ”Gọi gì?”

”Ngày hôm qua xin lỗi, là tôi không có mặt, ngài đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, đừng chấp nhất với tôi.”

Chu Diễm Như liếc gã, trong miệng nhả ra một tiếng, cùng người quen, chị Chu nói rất nhiều, trong phòng làm việc của đảng chính thì nghe cô ấy lải nhải rất nhiều, bất quá gặp phải loại người như Lý Lộ, Chu Diễm Như một câu nói cũng không nhiều lời, cô ấy làm việc vẫn rất có chừng mực.

Lý Lộ thấy sắc mặt của cô ấy vẫn như trước, lập tức lấy chìa khóa xe ra, ”Thủ tục văn kiện của chiếc Santana đều ở trên xe, đây là chìa khoá, ngài nhất định nhận lấy.”

”Chủ nhiệm không lên tiếng, tôi sao có thể thu.”

"Chu Chủ nhiệm, chị Chu, bên Đồng chủ nhiệm xin ngài giúp tôi nói một chút có được hay không?"

Chu Diễm Như rất không khách khí phê bình nói: "Sớm biết như vậy, thế ngày hôm qua sao ông làm gì đi?"

"Tôi có mắt không nhìn thấy Thái Sơn!" Lý Lộ vội vàng dùng sở trường là cái miệng của mình, "Ngài đừng chấp nhặt với tôi, đều là lỗi của tôi!"

Chu Diễm Như nhìn gã coi như thành khẩn, hơi ừm một cái, "Tôi hỏi cho ông một chút."

"Vậy cảm ơn chị Chu tả trước."

Thật ra Chu Diễm Như cũng thích chiếc Santana đó lắm, văn phòng đường phố Quang Minh dùng xe vẫn rất khẩn trương, bên đảng chính bọn họ làm việc bởi vì vấn đề dùng xe mà hao tổn tâm trí, cho dù hiện tại Đồng chủ nhiệm đem chiếc Passat ra cũng vẫn thiếu, nhưng có chiếc Santana này vào thì lại không giống, văn phòng đường phố bọn họ cũng không giống như bên hương trấn có thu nhập tài chính của mình từ thuế, mà là đều dựa vào trong khu chi, cho nên được một chiếc xe mới, Chu Diễm Như đương nhiên là không muốn bỏ qua, cái tiện nghi này không chiếm chính là ngu.

Cốc cốc, cô ấy gõ gõ cửa.

"Mời đến." Bên trong truyền đến âm thanh của Đồng Học Bân.

Chu Diễm Như vào phòng, "Chủ nhiệm, đây là tài liệu ngài muốn."

"Cảm ơn, để ở chỗ này đi." Đồng Học Bân nhắc đầu, "Ông chủ Lý đâu?"

"Ở bên ngoài, đứng hơn một tiếng đồng hồ rồi." Chu Diễm Như nhìn hẳn "Ngài xem chuyện này ... vậy chiếc Santana kia có phải là ... "

Đồng Học Bân nhìn thời gian, trong lòng nói cũng không khác biệt lắm rồi "Được rồi, gọi ông vào đi."

Chu Diễm Như gật đầu, đi ra cùng Lý Lộ nói một tiếng, sau đó cô ấy đã đi xuống lầu trở về đảng chính làm.

Lý Lộ mang tâm tư thấp thỏm cẩn thận đi vào, tiện tay đóng cửa lại.

Đồng Học Bân nhìn gã, cũng không cho căng thẳng, "Tập âm nhiều dân, đây là cái tình tiết gì trong lòng ông hẳn là rõ ràng, văn phòng đường phố Bình An không người quản, vậy là bọn họ công tác thất trách, không phải không người quản là ông có thể làm như thế, xung quanh đây có bao nhiêu dân ông có tính qua không? Trong vòng năm trăm mét xung quanh ai nghe không thấy các người ngày hôm qua cầm micro gây ồn ào? Ông đây là đối nghịch cùng dân chúng! Là đối nghịch chính phủ!"

Lý Lộ vẻ mặt đau khổ nói: "Chủ nhiệm, ngài đừng nói nữa, tôi rõ ràng, đều rõ ràng, sau này ngài xem tôi biểu hiện, cam đoan không để cho ngài và cư dân thêm phiền."

Cái thái độ này còn được.

Đồng Học Bân khẽ gật đầu "Tôi cũng không phải người không nói lý không buông tha người, phạm vào sai lầm, có thể sửa là tốt, tôi thấy ông ngày hôm nay cũng là mang theo thành ý tới."

Lý Lộ gật đầu nói phải liên tục.

Đồng Học Bân đổi giọng ngay "Bất quá chuyện trong bữa tiệc trưa ngày hôm qua, tôi nghĩ ông cũng rõ ràng, món đồ ăn kia là chuyện gì xảy ra, có phải là muốn đâm sau lưng tôi không?"

"Cái này. . ." Lý Lộ sắc mặt đau khổ.

Đồng Học Bân lạnh lùng nói: "Ai cho ông mang đồ ăn lên!"

Lý Lộ thật không biết nên nói như thế nào, cũng không ngờ Đồng Học Bân lại trực tiếp hỏi như thế, người này cùng hoàn toàn không giống với những lãnh đạo mà Lý Lộ trước đó đã tiếp xúc qua, thật đúng là có cái gì nói cái đó, giống như chuyện cắt điện ngày hôm qua, nếu như đối lãnh đạo khác, tám phần sẽ không đem chuyện này lưu lại cho người khác, khẳng định là len lén cắt điện sau lưng, sau đó ám chỉ để cho bạn biết, nhưng mà Đồng Học Bân? Vô vai trực tiếp nói, sau đó cắt điện, cũng là cho biết điện là do hắn cắt,

căn bản không có ý giấu diếm, Lý Lộ rõ ràng, lãnh đạo thường thường có thể có loại "Đại khí phách" này cũng không là dễ chọn.

Khẽ cắn môi, Lý Lộ cũng không có cách nào, rốt cục thấp giọng nói: "Lúc đó tôi cũng nghĩ món ăn đó không thích hợp, cố ý hỏi một tiếng cùng Sở Thanh Hoa Sở chủ nhiệm, có muốn đem lên hay không, nhưng Sở chủ nhiệm tuy rằng không nói rõ, nhưng ám chỉ tôi một chút, tôi cũng không có biện pháp, mới mang món đó lên."

Quả nhiên là cái lão già kia!

Đồng Học Bản hiện tại mới chính thức chứng thực suy đoán, cái món nợ này hẳn đương nhiên nhớ kỹ, qua vài ngày nữa sẽ tìm Sở Thanh Hoa tính, "Được rồi, ông trở về đi."

Lý Lộ hỏi, "Vây còn xe ..."

Đồng Học Bản không lên tiếng.

Lý Lộ rõ ràng, đem chìa khoá đặt lên trên bàn, cáo từ rời đi, sau khi ra cửa, gã rốt cục cũng thở phào một cái.

Dưới lầu.

Thấy Lý Lộ không có lái xe đi, để xe lại đi bộ ra đại viện, nhìn thấy một màn này khoa viên nhất thời rõ ràng, chuyện tình giải quyết.

Mọi người đều cảm khái, chủ nhiệm mới của bọn họ thật sự là gặp người giết người thấy phạt sát phạt.

Tuy rằng Đồng Học Bản mới đến khu Nam Sơn một tuần, nhưng tính tình của hắn mọi người rất cuộc đã hoàn toàn lĩnh giáo, làm em trai khu trưởng quá chén vào bệnh viện, cháu gái bí thư khu uỷ thì bị thoả mạ một lần, khiến cho bộ tổ chức mặt đầy bụi đất, khiến cho nhà báo phải im miệng, một người một mình đấu hai mươi sáu người dân chúng, ngay cả thân thích của bộ trưởng bộ tổ chức cũng bị bắt, hiện tại lại dùng thủ đoạn thiếu đạo đức cáit điện của người ta, trực tiếp đẩy Lý Lộ vào chỗ chết!

Phải biết rằng, nhiều chuyện như vậy mới chỉ xảy ra trong vài ngày.

Bình quân mỗi ngày một lần!

Trùm sở dĩ xưng là trùm, ý nghĩa là người ta dám làm một vài chuyện không ai dám làm, đây mới là chỗ khác nhau lớn nhất của trùm so với người bình thường, mà chủ nhiệm mới của văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ rất đúng với danh hiệu này không thể nghi ngờ. Trong vài ngày gây ra động tĩnh lớn như vậy, trong lịch sử khu Nam Sơn bọn họ còn chưa từng có loại lãnh đạo này!

Trùm lớn nhất của khu Nam Sơn!

Mọi người đã bắt đầu xưng hô Đồng Học Bản như thế!

564. Chương 562: Lại Thấy Được "đồ Nhỏ" Của Mỹ Nữ Khu Trưởng!

Tan tầm liễu.

Tiệm ăn Lý thị chỗ đó một lần nữa lượng nổi lên đèn, khôi phục liễu bình thường doanh nghiệp.

Trong phòng làm việc, Đồng Học Bản cầm lấy điện thoại di động gọi cho tổng giám đốc công ty điện lực thành phố Phần Châu Liễu Thành Long, biểu đạt lòng biết ơn, sau đó xuống lầu đi vào căn tin, căn tin của văn phòng đường phố bọn họ cũng có cơm tối, bình thường khoa viên nhà xa sẽ ăn cơm rồi mới ngồi xe trở về, trong nhà Đồng Học Bản cũng chỉ có một mình, lười làm cơm, cho nên thẳng thẩn ở căn tin ăn cho no mới lái xe ra khỏi đại viện.

Chạng vạng, nhưng trời vẫn còn sáng.

Người bên ngoài phố rộn ràng nhốn nháo, mọi người đi lại vội vã.

Trở lại ký túc xá, Đồng Học Bản không nói hai lời đi vào phòng vệ sinh tắm rửa một cái, sau khi đi ra lấy một *** bia ướp lạnh đi qua ngồi xuống sofa, uống từng ngụm, cực kỳ mát mẻ. Chuyện tình bận xong, hẳn cuối cùng cũng có thể nghỉ một chút, mấy ngày này Đồng Học Bản xử lý không ít tranh cãi và mâu thuẫn, hầu như mỗi ngày đều chiến đấu tại tuyến đầu, vô luận trên thân thể hay là trên tinh thần đều có chút mệt mỏi, cho nên chuyện của Sở Thanh Hoa Đồng Học Bản chuẩn bị qua hai ngày rồi mới nghĩ cách đem cái món nợ này đòi lại, ngày hôm nay hẳn phải thư giãn, nghỉ ngơi cũng là vì chiến đấu.

Ngủ sao?

Được rồi, thời gian còn thừa cũng để dành được một chút, thử lại REVERSE tí.

Đối với Đồng Học Bản mà nói, nghiên cứu những cái này cũng là một loại thư giãn rất lớn, lần trước bởi vì thời gian tiêu hao không còn, còn chưa kịp thí nghiệm REVERSE có thể rút lui cụ thể bao lâu thời gian, cái thời gian kia hiển nhiên có chút không rõ, không xác thực.

Lúc này lấy cái gì mà thí nghiệm?

Vật gì có thể thể hiện chính xác?

Đồng Học Bản đem ngụm bia cuối cùng uống vào trong bụng, mở điều hòa, chắp tay sau lưng đứng lên đi một vòng ở trong phòng, đem gạt tàn thuốc đập nát thử xem? Không được, cái này quá nhanh, tính toán không ra thời gian cụ thể, vậy dùng trái táo? Cũng không được, cái này cũng không khác gì dùng trái lựu, Đồng Học Bản hiện tại cần phải biết là tác dụng một giây đồng hồ của REVERSE tương đương thời gian chỉ định mục tiêu lui về bao nhiêu vì sau này hẳn khẳng định sẽ dùng đến REVERSE, cho nên phải nắm rõ ràng, chính xác đến từng giây.

Ánh mắt Đồng Học Bản tìm kiếm chung quanh, bỗng nhiên, ánh mắt rơi xuống một thứ.

Có rồi!

Cũng chính là nó!

Đồng Học Bản tinh thần rung lên, trong lòng nói mình nên sớm nghĩ đến, tiến lên vài bước cầm lấy đồng hồ vạn niên đặt lên trên bàn trà, trên mặt không chỉ có thời gian hiện tại, còn có mấy con số ghi ngày tháng năm hiện tại nữa, REVERSE nếu có thể rút lui thời gian của vật thể chỉ định như vậy ngày tháng của cái đồng hồ vạn niên này cũng sẽ biến động, như vậy thời gian lui về phía sau cụ thể của REVERSE sẽ thể hiện ra tại trước mắt Đồng Học Bản, không có cái gì thích hợp hơn so với cái đồng hồ này.

Mở MENU ra, thời gian còn dư còn có hai phút bốn giây.

Không thể lãng phí, trước tiên dùng bốn giây nhìn xem.

Đồng Học Bản nói làm thì làm, lúc này theo đồng hồ, tập trung tinh thần lấy tay nắm lấy nó ở trong lòng mặc niệm một tiếng REVERSE!

REVERSE có hiệu lực!

Một giây đồng hồ. . .

Lại một giây. . .

Ba giây đồng hồ. . .

Đồng Học Bản mắt mở trừng trừng nhìn kim đồng hồ trong tay chuyển động điên cuồng một cách không bình thường, kim giây, kim phút, kim giờ như quạt điện chạy vù vù, mắt thường căn bản không cách nào nhìn được quỹ tích, nhưng rõ ràng có thể nhận thấy được, tất cả kim đồng hồ đều là đảo ngược!

Bốn giây. . .

Được rồi!

REVERSE giải trừ!

Cạch! Kim đồng hồ cũng dừng lại! Thời gian dừng lại!

Tích tắc. . . Tích tắc. . . , tích tắc. . . ,

Kim giây lần thứ hai vận động bình thường, một giây rồi lại một giây đi về phía trước, hình như vừa rồi chưa từng phát sinh cái gì bất bình thường.

Nhưng giờ này khắc này, Đồng Học Bàn tận mắt nhìn thấy ngày tháng trên đồng hồ xảy ra rất biến hóa lớn, ngày hôm nay vốn hẳn là ngày mười tháng sáu, hẳn vừa rồi cũng xác nhận qua nhiều lần, nhưng mà hiện tại, ngày trong đồng hồ dĩ nhiên biểu hiện ở tại ngày sáu tháng sáu, nói cách khác REVERSE đã khiến cho đồng hồ rút lui thời gian khoảng bốn ngày, như vậy thời gian chính xác của REVERSE cũng đã có thể đại khái đoán ra!

REVERSE một giây đồng hồ tương đương với vật thể chỉ định lui khoảng một ngày!

Một phút đồng hồ cũng là hai tháng.

Mười phút là gần hai năm? ?

Đùa một chút là vài năm? Đồng Học Bàn âm thầm vui vẻ, cái thời gian rút lui này thật là tiện lợi, đây chính là chuyện tốt trên bầu trời rơi xuống. Xác nhận điểm này, Đồng Học Bàn cũng không dự định lãng phí thời gian còn thừa của mình đi thử nghiệm, bản thân cũng không thừa lại bao nhiêu, lỡ như gặp phải tình huống đột nhiên phát sinh hẳn cũng phải lưu một ít đường lui, huống hồ hiện tại REVERSE cũng nghiên cứu xong rồi, như vậy là đủ rồi.

BACK. . .

STOP. . .

REVERSE. . .

Lại một trợ lực lớn xuất hiện.

Đồng Học Bàn ngâm nga một bài hát trong miệng, tiện tay đi tắt cái đồng hồ, lại đi đến tủ lạnh lấy bia tự chúc mừng một chút. Vừa xem TV vừa uống nên chỉ chốc lát đã hết nên đi lấy tiếp, nhưng phát hiện trong tủ lạnh đã hết sạch, hẳn còn chưa kịp uống đã ghiền, nhìn đồng hồ treo tường, mới hơn bảy giờ, vì vậy liền cầm bóp tiền và chìa khoá xuống lầu đi ra ngoài, đến cửa hàng tạp hoá ngoài đại viện đối diện đường cái mua một ít bia và đồ nhắm, chuẩn bị ngày hôm nay uống cho đã.

Trời sắp tối rồi.

Đầu đường bị mặt trời chiều nhuộm đỏ xuất hiện ánh đèn đường nhan nhản.

Không ít muỗi và thiêu thân đang bay vù vù dưới ánh đèn đường trên cao.

Đồng Học Bàn cầm đồ đi trở về đại viện, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc Audi dưới ký túc xá quay đầu đi ra, trong xe chỉ có một người tài xế, Đồng Học Bàn nhìn thoáng qua thì chú ý tới bảng số xe, là xe chính phủ của khu Nam Sơn, xe chuyên dùng của mỹ nữ khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa.

Cảnh khu trưởng tới?

Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái, đi vào hàng hiên lên lầu.

Đốc đốc đốc, đốc đốc đốc, bên trên vang lên âm thanh của giày cao gót, bước đi rất là mạnh mẽ, vừa nghe liền biết là tiếng bước chân của Nguyệt Hoa khu trưởng, loại bước đi này chỉ có lãnh đạo cường thế như Cảnh khu trưởng mới đi được, một lát sau, tiếng giày cao gót đột nhiên dừng lại, cóc cóc cóc, âm thanh gõ cửa từ tầng năm vang xuống, cách, hai giây sau khi chợt nghe thấy tiếng cửa mở.

"Á, tới rồi?"

"Ừm, ba mẹ đâu?"

"Đi ra ngoài, mới vừa đi mười phút."

Là Cảnh Tân Khoa và Cảnh Nguyệt Hoa đối thoại, Một tiếng động vang lên, cánh cửa lại đóng.

Đồng Học Bân lúc này cũng lên lầu, tiếp tục bước lên bậc thang, tầng bốn, tầng năm, tầng sáu, đi tới cửa nhà, hần mò tay vào trong túi, tay phải lấy ra chìa khoá.

Bỗng nhiên, phía dưới cánh cửa của tầng năm lần thứ hai vang lên.

Chỉ nghe Cảnh Nguyệt Hoa nói: "Chị đi trước, chờ bọn họ trở về thì gọi."

"Được, đèn tầng sáu bị hư rồi, chị chú ý cầu thang."

"Ừm, đóng cửa đi." Tiếng giày cao gót lại vang lên.

Đồng Học Bân mới lấy ra chìa khoá, nghĩ rằng hiện tại mở cửa cũng bị Cảnh Nguyệt Hoa nghe được, xuất phát từ lễ phép, hần sau khi mở cửa cũng không có vội vã đi vào, chờ trên cầu thang xuất hiện bóng người, Đồng Học Bân liền cười ha ha bắt chuyện, "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài tan tầm?"

Ngày hôm nay Cảnh Nguyệt Hoa mặc một cái quần dài màu cà phê và một cái sơmi trắng ngắn tay, cổ áo không dây chuyền, trên tay không nhẫn, cổ tay không vòng tay, trên lỗ tai cũng không có bông tai, là trang phục nghiêm túc thường ngày, ngay cả dấu vết trang điểm một chút cũng nhìn không thấy, bất quá tiểu mỹ nhân vẫn là tiểu mỹ nhân, mặc dù không đeo trang sức, vẻ xinh đẹp bên trong của Cảnh Nguyệt Hoa cũng không che giấu được, vóc người đầy đặn của cô ấy và khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy một cỗ ma lực, khiến cho Đồng Học Bân không nhịn được nhìn vài lần.

Cảnh Nguyệt Hoa lên tầng sáu, thấy Đồng Học Bân, khẽ gật đầu.

Lạch cạch, chìa khoá xuất hiện ở trong tay Cảnh Nguyệt Hoa, cô ấy mặt không biểu tình xoay người mở cửa, tác phong chậm chạp hoàn toàn không cách nào xuất hiện trên người cô ấy

Thấy cô ấy không nói chuyện, Đồng Học Bân cười gượng một tiếng cũng không bất ngờ, nhiều lần tiếp xúc như vậy hần cũng biết, mỹ nữ khu trưởng này không phải một người thích nói, nếu như không có công tác, không có chuyện quan trọng tìm cô ấy, cô ấy cơ bản là một câu nói cũng sẽ không nhiều lời, nếu không người khác sao gọi cô ấy là lãnh đạo không kể nhân tình nhất khu Nam Sơn. Được, anh em cũng về nhà, tiếp tục uống bia.

Đồng Học Bân cũng xoay người đẩy cửa.

Nhưng lúc này Cảnh Nguyệt Hoa đột nhiên gọi hần lại, "Đứng rồi, âu phục của cậu."

Đồng Học Bân mới nhớ tới chuyện này, ngày hôm trước cô ấy mượn quần áo, vì vậy quay đầu lại.

"Ngày hôm qua không quay về bên này, còn chưa có giặt." Cảnh Nguyệt Hoa suy nghĩ một chút "Như vậy đi, một hồi tôi mang ra tiệm giặt quần áo, ngày mai cậu tới lấy."

Đồng Học Bân bật cười nói: "Trời, không cần, ngài đưa cho tôi là được."

Cảnh Nguyệt Hoa lắc lắc tay "Ngày mai đi!"

"Cũng không cần, cần gì ra tiệm giặt quần áo." phông chừng sáng sớm ngày hôm qua sau khi Cảnh Nguyệt Hoa trở về nhà thì đem âu phục thay ngay, quần áo đi tiệc cưới sau đó cũng là của chính cô ta, cho nên âu phục trên người cô ấy căn bản cũng chỉ mặc được mười phút, khẳng định sẽ không bẩn, nhưng vừa nghĩ lại dù sao cũng là đồ người ta mặc vào người rồi, Đồng Học Bân sửa lời nói: "Tôi đem trở về, để tôi xuống lầu đem ra tiệm giặt quần áo."

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn nhìn hần, ừm một cái, mở cửa đi vào.

Đồng Học Bân vừa nhìn, cũng đi theo vào, nhìn theo phương hướng Cảnh Nguyệt Hoa đi đến, quả nhiên, bộ âu phục tây trang đã được thay ra rồi.

"Cảm ơn." Cảnh Nguyệt Hoa khách khí một chút.

"Không có việc gì không có việc gì." Đồng Học Bân ôm lấy tây trang "Vậy ngài nghỉ ngơi đi, tôi trở về?"

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm túc gật đầu, đưa hần đi tới cửa.

Đồng gia.

Trở về phòng khách, Đồng Học Bản trong đầu còn lưu lại vóc người xinh đẹp của Nguyệt Hoa khu trưởng, có chút không thoát ra được.

Không biết khu trưởng ngày hôm nay mặc đồ lót màu gì đây.

Ài, nghĩ cái này làm gì, rảnh rồi không có việc gì à?

Đồng Học Bản cố sức lắc đầu, ôm âu phục tới tủ quần áo trong phòng ngủ, căn bản không dự định giặt, cũng không bẩn, phiền phức để làm gì?

Ồi chào? Đây là cái gì?

Bỗng nhiên, Đồng Học Bản phát hiện trong cái áo của bộ âu phục cộm cộm lên, bên trong hình như có vật gì, chớp chớp con mắt, Đồng Học Bản nghi hoặc đưa tay mò vào trong, xúc cảm vải vóc mềm mại nhất thời truyền tới tay, ngẩn người, Đồng Học Bản chậm rãi đem nó ra, cầm trong tay định thần nhìn lại.

Trời đất ơi!

Đồng Học Bản suýt nữa ngất xỉu, trong tay chính là một cái quần lót tơ tằm màu đỏ sẫm ! ! !

565. Chương 563: Trả Không Trả ?

Đồng gia.

Trong phòng ngủ Đồng Học Bản trợn mắt há hốc mồm nhìn món đồ lót tơ tằm màu đỏ trong tay, quả thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Đồ lót!

Lại thấy đồ lót của mỹ nữ khu trưởng!

Trời đất ơi! Tôi với cô có thù oán sao?

Sao cô cứ hờ hênh với anh em vậy! Cái này không phải kiếm chuyện với cho anh em sao!

Đồng Học Bản không nói được gì, vồ vồ ốt, lần đầu tiên thấy đồ lót của Cảnh Nguyệt Hoa là ở nhà cô ấy, treo ở sân thượng bị gió thổi đi, suýt nữa rơi ra cửa sổ, cũng may Đồng Học Bản nhanh tay lẹ mắt cứu nó trở về, lần thứ hai thấy là ở nhà của Đồng Học Bản tại ký túc xá, nó bị Cảnh Nguyệt Hoa giấu ở phía sau cửa WC, sau khi tắm rửa để ở chỗ đó, hơn nữa hiện tại lúc này đã là lần thứ ba, Đồng Học Bản đánh chết cũng không ngờ rằng cái món “đồ nhỏ” màu đỏ sẫm này lại dùng loại phương thức kinh tâm động phách xuất hiện ở tại trước mắt mình, hắn hận không thể một cước đạp nát!

Đây là khiến cho hắn rơi vào tình huống khó xử!

Cái món đồ này sao chạy vào trong âu phục?

Đồng Học Bản lập tức đem món đồ nhỏ để qua một bên, cầm âu phục lật qua lật lại, ánh mắt khê động, bàn tay tiến vào túi áo âu phục, dĩ nhiên lại mò ra một tấm chứng minh thân phận, mặt trên là tên của một người họ Cảnh, Đồng Học Bản chưa từng nghe qua, nhưng vừa nhìn ảnh chụp hắn liền nhận ra, đây là ảnh chụp cha của Cảnh Nguyệt Hoa và Cảnh Tân Khoa, là ông già trung niên mà sáng sớm ngày hôm qua Đồng Học Bản vừa gặp qua.

Chứng minh thân phận?

Đồ nhỏ?

Vì sao đều chạy chỗ của tôi?

Đem chứng minh thân phận đặt trên giường, Đồng Học Bản đóng cửa tủ quần áo, không nói gì ngồi ở trên giường lau mồ hôi, bắt đầu suy nghĩ, không bao lâu, hắn rốt cục nghĩ rõ ràng một ít.

Ngày hôm qua đêm khuya nhà Cảnh Nguyệt Hoa bị rò rỉ khí ga, cô ấy tới ở nhà Đồng Học Bản, bởi vì đồ nhỏ bị dơ cho nên mới giặt sạch rồi để ở chỗ bí mật, nhưng WC không thông gió, tuy nói là mùa hè nhưng cũng không dễ làm, ban đêm đến sáng sớm chỉ có mấy tiếng đồng hồ, cái món đồ nhỏ này hiển nhiên vẫn

còn ẩm ướt, nhưng buổi sáng vẫn bị Cảnh Nguyệt Hoa mặc trong áo tắm, sau đó cô ấy gọi điện thoại cho cha mẹ để cho bọn họ đưa chìa khoá tới, sau đó mượn tây trang của Đồng Học Bản, khẳng định là lúc ở phòng ngủ thay quần áo Cảnh Nguyệt Hoa nghĩ cái món đồ nhỏ ẩm ướt này không mặc được, cho nên mới cởi ra mặc tây trang và áo sơ mi thôi, đem món đồ nhỏ cất vào trong túi áo, về phần chứng minh thân phận, tám phần cũng là Cảnh phụ muốn Cảnh Nguyệt Hoa đi làm chuyện gì ỉn, mới đưa cho cô ấy lúc sáng sớm, Cảnh Nguyệt Hoa bỏ vào trong túi, nhưng khi đó thời gian đã không còn sớm, Nguyệt Hoa khu trưởng liền cởi tây trang thay quần áo đi làm, nhưng đồ nhỏ và chứng minh thân phận đã quên lấy ra, ném cùng tây trang vào phòng ngủ, ngày hôm qua cô ấy không về nhà, cách một ngày, càng là quý nhân càng hay quên chuyện, hiển nhiên là đem cái này quên mất, thấy Đồng Học Bản tới lấy quần áo thì trực tiếp đem tây trang cho hắn.

Không sai vào đâu được!

Mẹ nó! Sao chuyện gì đều khiến cho anh em khó xử hết vậy?

Cái này không phải khiến cho anh em khó chịu sao!

Đồng Học Bản có khổ không nói nên lời, lẽ ra có được đồ nhỏ của mỹ nữ khu trưởng, đây là một chuyện may mắn, nhưng hẳn lúc này không cười nổi, chuyện này không dễ làm!

Bạn nói thử xem thứ này nên trả hay không nên trả?

Cầm đồ nhỏ trả lại cho Nguyệt Hoa khu trưởng mà nói, ai biết người ta suy nghĩ gì, có thể bởi vậy mà sinh ra suy nghĩ gì hay không? Quá xấu hổ. Còn nếu mà không trả, kêu người ta nghĩ như thế nào?Ồ, cầm đồ nhỏ của tôi len lén giấu lại không trả cho tôi? Cậu có ý gì? Cậu còn có suy nghĩ gì với tôi?

Nói chung là cái nào cũng chết!

Huống chi còn có giấy tờ rất quan trọng, Đồng Học Bản đương nhiên không có khả năng giả ngu được.

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Đồng Học Bản ngồi tại phòng ngủ lo lắng vấn đề này, càng nghĩ càng đau đầu, càng nghĩ càng phiền muộn, cái này đã thuộc về tai họa trời giáng bất ngờ, xử lý không tốt sẽ hoàn toàn đắc tội Cảnh Nguyệt Hoa, cái món đồ ăn "phụ nữ bốn mươi" trên tiệc cưới không chừng cũng đã khiến cho Nguyệt Hoa khu trưởng mất hứng, hơn nữa cái này không phải đổ thêm dầu cho lửa cháy?

Bạn nói xem cái này gọi là chuyện gì!

Nhìn món đồ nhỏ kia, Đồng Học Bản hung hăng vỗ một cái vào mặt, trong lòng nói cô đang gây chuyện cho tôi sao, nhưng vừa nghĩ đến Nguyệt Hoa khu trưởng ngày hôm qua còn đi qua nó, Đồng Học Bản nhanh chóng cầm lấy, mặt đỏ bừng, cố sức ho khan một tiếng, lại cầm nó ở trong tay nhìn một chút. Món đồ nhỏ đỏ như lửa, đường viền hoa cũng lộ ra một mùi thơm, mơ hồ còn tản ra một cảm giác phụ nữ thành thực nhàn nhạt, quá nóng bỏng, thật không ngờ rằng Nguyệt Hoa khu trưởng sao lại thích mặc đồ lót lửa nóng như thế lót, rất khó tưởng tượng chủ nhân của cái món đồ nhỏ này là một người nữ lãnh đạo nghiêm túc như vậy.

Đã thấy cái thứ không nên thấy rồi!

Chuyện này làm sao đây!

Đồng Học Bản lần đầu tiên chụp được món đồ nhỏ của Cảnh Nguyệt Hoa bị gió thổi đi nhỏ, tuy rằng cũng là màu hồng, nhưng màu sắc không có đậm như vậy, cũng không có nhiều viền hoa như vậy, cái suy nghĩ kia thật ra không tính quá lớn, nhưng cái món này thì không giống, trình độ hấp dẫn tăng lên theo cấp số nhân, ngày hôm qua Cảnh Nguyệt Hoa lúc ở trong phòng phỏng chừng cũng không biết mình đã sớm phát hiện đồ nhỏ giấu ở phía sau cửa WC, không biết mình sớm thấy được, cho nên lần này cũng không thể khiến cho cô ấy biết, nếu không chuyện này có thể rất xấu hổ, đây chính là mỹ nữ khu trưởng, dùng chân nghĩ cũng

rõ ràng, Cảnh Nguyệt Hoa tuyệt đối sẽ không muốn cho thứ này bị người thứ hai thấy, cái món đồ nhỏ màu đỏ rực này và cái món đồ nhỏ màu hồng trước đó hoàn toàn mang hai ý nghĩa khác nhau.

Cái sau thuộc về loại hơi lớn gan, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi tiếp thu được.

Nhưng cái trước thì đã nằm ngoài phạm vi tiếp thu rồi, ai muốn bị người khác biết?

Cho nên cầm cái món đồ nhỏ này Đồng Học Bản rất là rối, không may rồi, chỉ có thể dùng ba chữ này để hình dung cảnh ngộ hiện tại của hắn.

Làm sao bây giờ?

Xử lý như thế nào?

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Đồng Học Bản có tất giắt mình hết hồn một chút, món đồ nhỏ tuột khỏi tay, vội vàng cầm lấy điện thoại di động ra, ặc một tiếng, nhanh chóng nghe máy, "A lô."

"Tôi Cảnh Nguyệt Hoa." Giọng nữ trầm thấp vang lên.

Đồng Học Bản cười gượng nói: "Xin chào xin chào, ngài có cái gì phân phó?"

Đầu kia của điện thoại im lặng chốc lát, ". . ."

"Nguyệt Hoa khu trưởng?"

". . . Tây trang giắt chưa?"

Quả nhiên là cái này! Đồng Học Bản biết cô ấy đã phát hiện, lập tức nói: "Vẫn chưa, về nhà tôi để trong tủ áo, trễ rồi, để ngày mai rồi giặt." Cái câu để trong tủ cũng là muốn nói cho Cảnh Nguyệt Hoa, mình không chú ý bên trong có đồ hay không, "Ngài có chuyện gì?"

"Có vài thứ đã quên lấy ra."

"A? Bên trong có cái gì sao? Cái này thì tôi không chú ý." Đồng Học Bản muốn đem mình tránh ra, "Vây tôi. . . Một lát để tôi coi thử? Là tôi đưa cho ngài hay là ngài đến đây?" Có thể là nói xong lời này Đồng Học Bản lại nghĩ có chút không thích hợp, hắn thầm nghĩ cái thứ đồ nhỏ này quá nhạy cảm, nếu như mình đem đi qua thì giống như cũng là khiến cho Cảnh Nguyệt Hoa biết mình đã phát hiện cái món đồ lót này, cho nên Đồng Học Bản nghĩ rằng tự cô ta đến đây lấy là được, lúc này mới thử hỏi, nếu như Cảnh Nguyệt Hoa tới, Đồng Học Bản hoàn toàn có thể đem đồ lót để nguyên vào chỗ cũ, làm bộ không biết, khiến cho Cảnh Nguyệt Hoa tự mình đi lấy, như vậy có thể tránh ột ít chuyện xấu hổ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cái này có chút giấu đầu lòi đuôi, tuy rằng mùi vị không lớn, nhưng có thể khiến cho Cảnh Nguyệt Hoa nghĩ ra hay không?

Đầu kia của điện thoại lại im lặng một lần nữa.

Một giây đồng hồ. . .

Hai giây. . .

". . . Tôi không đi, cậu đem đến đây cho tôi, cứ như vậy đi."

Tít tít tít, điện thoại đã cúp.

Đồng Học Bản nhất thời há hốc mồm, tôi đi, tôi đem qua cho cô? Chứng minh thân phận thì không sao, nhưng đồ nhỏ. . . Cô bảo anh em làm sao mà đem ? Sao cô không đến lấy?

Xong đời!

Đồng Học Bản đã rõ ràng Cảnh Nguyệt Hoa hẳn là đã nghe ra việc mình đã thấy món đồ nhỏ, nếu thấy, vậy hiển nhiên muốn từ trong âu phục lấy ra, cho nên cũng nhất định qua, lúc này mới nghĩ cô ấy đi qua và Đồng Học Bản đi qua cũng không có gì khác nhau? Nhưng Đồng Học Bản không muốn, cho dù Cảnh Nguyệt Hoa đã biết, nhưng vạch trần và không nói ra cũng có khác nhau không nhỏ, nếu Cảnh Nguyệt Hoa tới thì Đồng Học Bản khẳng định sẽ giả ngu, nói như vậy mặt mũi mọi người ... ít nhất ... cũng gió êm sóng

lặng, nhưng nếu hấn cầm đồ nhỏ đưa đến trong tay Cảnh Nguyệt Hoa, cái lại này không giống, Nguyệt Hoa khu trưởng trong lòng có suy nghĩ gì, trời biết sau này có thể làm khó dễ cho Đồng Học Bân hay không?

Loại quần áo bên trong của phụ nữ này, lại còn là cái loại đồ hấp dẫn khiêu gợi như thế, không phải ai cũng có thể nhìn thấy, nhìn cũng là họa!

Hay là mỹ nữ khu trưởng đã sớm có “ý định” đối với mình? Căn bản không dự định chung sống hoà bình với mình? Hay là nói cô ấy không thích kéo dài? Che lấp ngược lại khiến ặt mũi cô ấy không được tốt? Cho nên giở trò một chút để khiến cho Đồng Học Bân bị đuổi đi? Không cần để ý đến mặt mũi?

Mặc kệ Nguyệt Hoa khu trưởng nghĩ như thế nào, dù sao chuyện này nói cho cùng cũng là Đồng Học Bân không may, được, hiện tại ngay cả tránh cũng tránh không khỏi, lãnh đạo người ta đã lên tiếng rồi!

Làm sao bây giờ?

Đưa!

Đồng Học Bân cười khổ không thôi tìm một túi nylon, cầm lấy đầu sỏ gây nên tội kia, nhét vào trong túi, đem chứng minh thân phận của Cảnh phụ ném vào, lúc này mới hít một hơi, mở cửa đi ra ngoài, cẩn thận gõ cửa nhà của Cảnh khu trưởng.

Cốc cốc.

Cửa mở, Cảnh Nguyệt Hoa cau mày mở cửa, nhìn hấn, không nói chuyện.

Đồng Học Bân không dám vào nhà, vội vàng đem túi nylon đưa cho cô ấy, “Đều ở chỗ này, cái này. . .”

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn nhìn túi, đưa tay tiếp nhận, “Phiền phức cậu?”

”À, không phiền phức, quá khách khí.” Khuôn mặt Đồng Học Bân bắt tri bắt giác đỏ một chút, ”Khụ khụ, vậy ... ngài còn có cái gì phân phó?”

Bầu không khí cứng đờ.

Bầu không khí mờ ám và xấu hổ cấp tốc tràn ngập.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Cảnh Nguyệt Hoa nhìn nhìn con mắt Đồng Học Bân một chút, “. . . Không có việc gì.” Dứt lời, cầm túi nylon chậm rãi trở về phòng.

Một tiếng động vang lên, cánh cửa đóng lại.

Đồng Học Bân cũng xoay người lui về phòng, quay lưng, lúc này mới thở ra thật dài, dở khóc dở cười gãi gãi đầu, cũng không biết trong lòng Nguyệt Hoa khu trưởng có suy nghĩ gì đối với mình hay không.

Đồ nhỏ à, mày gây sự cho tao rồi!

Sao mày có duyên với tao quá vậy? Năm lần bảy lượt dằm vào tao? ?

566. Chương 564: Quá Chối Mắt!

Ngày hôm sau.

Thứ sáu, buổi sáng.

Đồng Học Bân cố ý dậy sớm một chút, đánh răng rửa mặt ăn điểm tâm xong, đứng ở trên cửa sổ nhìn, chiếc Audi A61 của chính phủ đang đậu ở dưới lầu. Sau khi chỉnh sửa quần áo vài phút, Đồng Học Bân cầm lấy cặp đưa tay mở cửa, dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

Cạch, dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa.

”Đi!” Là giọng trầm thấp của Cảnh Nguyệt Hoa.

”Buổi tối có về bên này không?” Nghe giọng hình như là của Cảnh mẫu.

”Có thể”

”Về nhớ gọi điện sớm”

Cạch cạch, tiếng giày cao gót xa dần, hình như là đang xuống lầu.

Đồng Học Bản vừa nghe liền lập tức mở cửa, cũng nhanh chân bước theo xuống lầu, lúc đi đến tầng năm, cửa nhà Cảnh Tân Khoa đã đóng lại, lầu bốn, lầu ba, lầu hai, tiếng giày cao gót bên dưới vô cùng mạnh mẽ, âm thanh mỗi bước đều trầm ổn và đủ lực, Đồng Học Bản cố gắng đuổi theo đến giữa lầu một và lầu hai mới mơ hồ thấy được mái tóc dài của Cảnh Nguyệt Hoa và bóng lưng không nói cười trong hành lang, ngày hôm nay cô ấy vẫn không có trang điểm, nhưng mà so với ngày hôm qua thì đúng là có thay đổi một đôi giày cao gót khác, mắt cá chân xinh xinh được đôi vớ chân màu đen bao bọc gọn.

Mỗi một bước đi đều lộ ra mị lực của người phụ nữ thành thực.

Lúc bước ra hàng hiên, Đồng Học Bản rốt cục đã đuổi kịp cô ấy : ”Nguyệt Hoa khu trưởng, chào buổi sáng”

Cảnh Nguyệt Hoa quay đầu lại nhìn hần ” ... Ừm”

”Ngài ăn sáng rồi sao?”

”Ừm”

Hai chân của Cảnh Nguyệt Hoa vẫn không dừng lại, trực tiếp đi về hướng xe Audi, mở cửa lên xe, chiếc Audi chậm rãi chạy đi.

Chep, xem ra đã thật sự đắc tội cô ấy rồi.

Đồng Học Bản đứng lại tại chỗ nhẹ nhàng vỗ ót, sở dĩ hần đây sớm, cũng chính là vì muốn chạm mặt của Cảnh Nguyệt Hoa một chút, muốn nhìn xem, trải qua sự kiện kia, cô ấy có thái độ gì với mình, kết quả là hình như không khác gì bình thường cả, mà cũng hình như là cô ấy có ý kiến đối với mình, dù sao thì trên người của Nguyệt Hoa khu trưởng Đồng Học Bản cũng không nhìn thấy được thái độ của cô ấy, hần nghĩ rằng có thể đã đắc tội với cô ấy rồi, nếu như hôm qua chỉ một việc còn không sao, nhưng ban đầu mình đoạt chức vụ của em trai cô ấy, làm cho em trai của cô ấy vào bệnh viện, hơn nữa còn có cái món ăn phụ nữ bốn mươi mốt chửi người, nhiều mâu thuẫn cộng lại cùng một chỗ như vậy, hiển nhiên là một từ rộng lượng không thể hoá giải đơn giản được rồi.

Buổi sáng.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Đồng Học Bản vừa đến cơ quan, Chu Diễm Như liền ôm một đồng văn kiện đến, vội vã gõ cửa phòng đi vào, cười nói : ”Chủ nhiệm, ngày hôm qua đưa thuốc lá cho chồng tôi, anh ấy liên tiếp kêu tôi cảm ơn ngài”

Đồng Học Bản cười nói : ”Không cần khách khí, khi nào hút hết thì đến chỗ tôi lấy nữa”

”Không dám đâu, ha ha”

”Được rồi, có việc?”

Chu Diễm Như đem đồng đồ trong tay đặt ở trên bàn làm việc trước mặt Đồng Học Bản : ”Trong khu ra thông báo, buổi sáng chính phủ khu mời họp hội nghị đẩy mạnh quản lý xây dựng viện dưỡng lão, yêu cầu các chủ nhiệm và cán bộ cục dân chính đến họp. Vốn là tháng trước muốn bên cục dân chính tổ chức, bất quá bởi vì vài chuyện nên chậm lại. Hiện tại nơi họp được đổi lại ở chính phủ khu, trong khu hình như rất coi trọng sự việc lần này, đây là tư liệu và văn kiện đã chuẩn bị tốt trước đó, ngài xem qua đi”

”Mười giờ à?” Đồng Học Bản tùy tiện lật lật : ”Được, chiếc Passat còn không?”

”Ở phía sau viện, tôi an bài một tài xế cho ngài?”

”Không cần, tôi tự mình đi”

Gật đầu, nhìn đồng hồ, Đồng Học Bản cũng không vội vã, lần trước trong khu chỉ thị các x4 khu triển khai công tác tôn lão kính lão trong phạm vi lớn, còn muốn các con phố chỉnh lý báo cáo công tác, hiện tại đẩy mạnh công tác quản lý viện dưỡng lão, Đồng Học Bản cũng không rõ ràng trong khu đang đùa hay thật nữa. Theo hần biết, triển khai công tác kính lão của khu Nam Sơn đang đứng đầu trong thành phố Phần

Chau, mạnh hơn không ít so với huyện Duyên Đài, không cần phải nhấn mạnh triển khai thêm nữa chứ? Không rõ thì không rõ, nhưng nếu như chính phủ khu uỷ đã coi trọng như vậy, Đồng Học Bản đương nhiên phải chuẩn bị sẵn sàng, ở trong phòng làm việc đọc văn kiện từ đầu đến cuối, sau đó mới cầm đồ xuống lầu, xuống hậu việc mở cửa lên xe. Đi đến trong khu, Đồng Học Bản cũng không dự định lái chiếc Cayenne, Passat vẫn là thích hợp nhất.

Khu Nam Sơn.

Đại viện chính phủ khu.

Bởi vì xem văn kiện, nên Đồng Học Bản đến hơi trễ, chỉ thấy trong đại viện đã có không ít xe của các văn phòng đường phố khác, sau khi hỏi thăm một chút, Đồng Học Bản cất bước lên lầu.

Tầng sáu, phòng họp chính phủ khu.

Chỗ ngồi cơ bản đã đầy, bầu không khí tương đối nghiêm trang, ngoại trừ một số ít cán bộ đang chụm đầu lại to nhỏ cái gì đó, thì phần lớn mọi người đều giữ im lặng, trên khu chủ tịch có mấy người nhân viên công tác như thư ký đang chỉnh lý văn kiện, trên bàn cũng không có đề tên của ai cả, mà ở bên dưới cũng không có, thấy thế, Đồng Học Bản nhìn lướt qua, cũng không quen ai cả, thế là đi hai bước tìm chỗ ở phía sau ngồi xuống, lẳng lặng chờ họp. Đang ngồi ở đây đều là chủ nhiệm của văn phòng đường phố, cán bộ cục dân chính, người phụ trách phòng dân sinh, chủ nhiệm phòng hành trí quản trị xã hội cùng với các cán bộ trung tầng, người trong cấp bậc này rất ít có ai dưới ba mươi tuổi, cho nên Đồng Học Bản hai mươi lăm tuổi tiến vào đây là vô cùng chói mắt, mà còn là người mới, rất nhiều người đều đem ánh mắt liếc qua, quan sát hần vài lần.

Đồng Học Bản là lần đầu tiên đến họp trong khu, không ai quen hần.

Đồng Học Bản ngồi cạnh một cán bộ khoảng hơn ba mươi tuổi, là một chủ nhiệm của hành chính xã hội, sau khi nhìn Đồng Học Bản vài lần, trong lòng nói đây là ai vậy nhỉ, khu Nam Sơn có cán bộ trẻ tuổi như vậy khi nào, liền kỳ quái hỏi một câu : "Cậu là?"

Đồng Học Bản hơi nghiêng đầu, nói : "Đồng Học Bản, chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh"

Trên mặt người nọ hiện lên vẻ kinh ngạc, sửng sốt một giây đồng hồ, sau đó liền vươn tay ra.

"... A, chào ngài, chào ngài"

"Chào anh" Đồng Học Bản cũng nắm lấy tay của người này.

Cái chữ "cậu" trước đó của người này cũng đổi thành chữ "ngài".

Người nọ cảm thấy rất buồn phiền, còn tưởng rằng người trẻ tuổi này đi nhằm chỗ, cho nên tò mò hỏi nhiều một câu.

Ài, ai mà ngờ người ta lại là chủ nhiệm văn phòng đường phố, không chỉ có quyền lớn hơn so với gã về chức vụ, cấp bậc cũng cao hơn gã một bậc, người trẻ tuổi này cũng đã là cán bộ cấp chính khoa? Đây là hai mươi bốn tuổi sao?

Có vẻ có chút khoa trương? Có bối cảnh sao? Nhưng mà có bối cảnh thì cũng phải dựa theo nguyên tắc đề bạt trong thể chế mới đúng? Dựa vào chiến tích đi lên? Vậy phải có nhiều chiến tích lắm mới có thể được đề bạt liên tục đến như vậy? Cho dù là lãnh đạo trẻ tuổi nhất cấp chính xử của khu Nam Sơn như Cảnh Nguyệt Hoa, Cảnh khu trưởng tựa hồ khi đến hai mươi bảy tuổi mới được làm bí thư đảng uỷ kiêm chủ nhiệm văn phòng đường phố thì phải?

Chủ nhiệm văn phòng đường phố hai mươi bốn tuổi?

Quả thật quá chói mắt!

567. Chương 565: Khảo Sát Đơn Vị Mô Phạm Kính Lão Toàn Quốc?

Buổi sáng.

Chính phủ khu, phòng họp số 4.

Bên trong yên tĩnh, mấy người lãnh đạo khu chậm rãi bước đi đến, đều ngồi xuống chỗ khu chủ tịch, hội nghị đầy mạnh xây dựng và quản lý viện dưỡng lão toàn bộ khu chính thức bắt đầu.

Khiến cho Đồng Học Bản ngoài ý muốn chính là, khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa cũng tham gia hội nghị, ngồi ở vị trí ở giữa khu chủ tịch, bên cạnh có mấy người lãnh đạo Đồng Học Bản không nhận ra, trên bàn cũng không có bằng chức vụ và tên tuổi gì, nhưng bên trong có thường vụ phó khu trưởng kề bên mỹ nữ khu trưởng thì Đồng Học Bản đã gặp qua ảnh chụp trên trang web chính phủ khu, thường ủy khu ủy này cũng bị hấn ghi tội có ý thức, Trầm Phi, một người hơn ba mươi tuổi, thường vụ phó khu trưởng này cũng là cán bộ rất trẻ tuổi, rất nhã nhặn, bằng cấp hẳn là không thấp.

Khu trưởng và thường vụ phó khu trưởng đều tới?

Sao coi trọng như vậy? Bên trong hẳn là có việc?

Không chỉ Đồng Học Bản nghĩ như vậy, loại hội nghị bình thường này do một đơn vị nhỏ tổ chức mà lại có người đứng đầu và đứng thứ hai của chính phủ khu dự họp, một ít cán bộ cũng lộ ra ánh mắt nghi hoặc, chỉ có ít cán bộ không có bất ngờ, hình như sớm đã biết cái gì.

Hội nghị do thường vụ phó khu trưởng Trầm Phi chủ trì.

Trầm Phi tuyên bố một tiếng hội nghị bắt đầu, sau đó thì lên tiếng giao cho Nguyệt Hoa khu trưởng.

Đôi mắt nghiêm túc của Cảnh Nguyệt Hoa nhìn quét trên người cán bộ bên dưới một vòng, đi thẳng vào chủ đề nói: "Tôi nói một chút về tình huống tiến triển công tác quản lý viện dưỡng lão của toàn bộ khu, báo cáo khai triển công tác tôn lão kính lão mà các phố mấy ngày nay đưa đến đây tôi đều xem qua, có cao có thấp, có đủ có thiếu, bên trong biểu hiện nhất vẫn như cũ là văn phòng đường phố Bình An, trong công tác xây dựng viện dưỡng lão, văn phòng đường phố Bình An đi trước khu chúng ta."

Chủ nhiệm văn phòng đường phố Bình An Sở Thanh Hoa ngồi ở phía dưới, trên mặt cũng không có lộ ra thần sắc dư thừa.

Đồng Học Bản nhíu mày nhìn ra ngoài một hồi, rất nhiều chủ nhiệm văn phòng đường phố cũng nhìn thoáng qua bên Sở Thanh Hoa kia.

Bắt đầu đã biểu dương văn phòng đường phố Bình An?

Cái hướng gió này có ý gì?

Sau đó, một thân anh khí của Cảnh Nguyệt Hoa chậm rãi nói, căn bản là bài phát biểu vô dụng, con mắt nhìn chăm chăm vào cán bộ phía dưới, làm ra một loạt chỉ thị công tác.

Cảnh Nguyệt Hoa phân tích công tác xây dựng với quản lý viện dưỡng lão trong khu tồn tại vấn đề, hiện tại công tác xây dựng và quản lý viện dưỡng lão xã khu đã tới thời kì then chốt nhất, các nơi, các cơ quan cần phải nắm chặt thời gian, gia tăng năng suất, bảo đảm trong cuối năm hiệu suất tập trung cung cấp nuôi dưỡng của viện dưỡng lão đạt được 55%. Hai là thời gian an bài, phải có một chữ "Nhanh", thường công trình kịp kỳ hạn, nhanh hơn tiến độ xây dựng, các phố phải xác định chuyên gia phụ trách công tác xây dựng viện dưỡng lão, trong kỳ hạn công trình bảo đảm hoàn thành đúng hạn công tác xây dựng viện dưỡng lão. Bà là ở phương pháp làm việc, phải có chữ "Thông", muốn chú ý trừ tính chung, đề cao hiệu suất. Cảnh Nguyệt Hoa nhấn mạnh, xây dựng viện dưỡng lão xã khu là công tác trọng điểm hạng nhất, là nhiệm vụ chính trị, các phố xã khu phân chia người phụ trách phải tận lực trong quá trình xây dựng, phải trừ tính vật phẩm và nhân công, với bảo đảm công tác xây dựng giai đoạn sau của viện dưỡng lão hoàn thành thuận lợi.

Tổng cộng một đồng chỉ thị, trong vòng ba phút đã nói xong.

Tác phong của Cảnh Nguyệt Hoa tương đối mạnh mẽ va, rất ít làm lỡ thời gian, nói cũng rất nhanh, rất khó tưởng tượng mấy thứ này là nói không cần bản thảo.

Đồng Học Bản và những người khác đều như nhau, đều dùng bút ghi lại.

Đứng một chút, Cảnh Nguyệt Hoa nhìn về phía Sở Thanh Hoa phía dưới "Sở chủ nhiệm, ông mở đầu, đem tình huống công tác của văn phòng đường phố Bình An cùng mọi người nói một câu."

Sở Thanh Hoa lập tức bước nhanh lên bục chủ tịch.

Lãnh đạo nói chính là chỉ thị, Sở Thanh Hoa đương nhiên không thể cãi, nhưng phía dưới phần lớn cán bộ là cùng cấp, ông ta không có cách nào khác đi chỉ thị người khác, cho nên chỉ nói khách quan về tình huống công tác khai triển viện đường lão của văn phòng đường phố Bình An, nói bọn họ xây dựng thế nào, điều phối ra sao.

Nói chung là càng ngày càng tập trung.

Rốt cục khi hội nghị gần kết thúc, thường vụ phó khu trưởng Trầm Phi tiếp nhận micro, trước mặt mọi người tuyên bố một việc, "Ngày mai buổi sáng, tổ khảo sát của trung ương sẽ đến văn phòng đường phố Bình An khảo sát khu Nam Sơn chúng ta, văn phòng đường phố Bình An đã trúng cử đề danh của đơn vị kính lão mô phạm toàn quốc năm nay."

Lời vừa nói ra, không ít người mới bình tĩnh đại ngộ.

Thì ra là như vậy, hèn chi trong khu gần đây coi trọng công tác viện dưỡng lão như vậy, đây là muốn cho văn phòng đường phố Bình An một hoàn cảnh người tốt đẹp, muốn cho phố Bình An đi tranh đơn vị mô phạm toàn quốc, cái này không phải đơn vị mô phạm toàn bộ khu, không phải toàn bộ thành phố, cũng không phải toàn bộ tỉnh, mà là toàn quốc, nặng thế nào có thể nghĩ, phải biết rằng mô phạm kính lão toàn quốc của năm ngoài cuối cùng chỉ lấy một, tuy nói có hơn một ngàn, nhưng đơn vị mô phạm chỉ có hơn mười, hơn mười chỗ? Nghe ra có thể không ít, nhưng tính ra toàn quốc, bình quân một tỉnh cũng ra một hai danh sách, vậy đây là cái khái niệm gì? Cư ủy, xã khu, khu phố, chính phủ khu, cục ủy, trong một tỉnh tất cả đơn vị cùng một chỗ sợ rằng đều phải trên cả chục ngàn, từ trong đó chỉ lấy hai ba danh sách, cái mức độ này có thể nghĩ.

Bởi vì văn phòng đường phố phải ra cơ cấu, dính dáng trên chính trị thật sự không nhiều lắm, mặc dù có, cũng là che giấu dưới hào quang của chính phủ khu, mà loại bình chọn đơn vị mô phạm toàn quốc này, là một chỗ để văn phòng đường phố có thể biểu lộ tài năng, nếu như thật sự được đề danh, lại thông qua khảo sát của tổ khảo sát trung ương, thông qua xét duyệt của bộ dân chính toàn quốc thu được trúng cử cuối, đó chính là chiến tích, một phần chiến tích rất lớn, khu Nam Sơn cũng sẽ được lợi, cho nên trong khu mới coi trọng như vậy.

Tan họp.

Các chủ nhiệm của văn phòng đường phố đều nghị luận lẫn nhau.

Đừng nói khu Nam Sơn, thành phố Phần Châu bọn họ từng ấy năm tới nay còn chưa bao giờ một đơn vị và tổ chức lấy được danh xưng đơn vị mô phạm kính lão của toàn quốc, về phần đề danh, một xã khu của thành phố Phần Châu thật ra đã từng có, bất quá tổ khảo sát lần đầu tiên khảo sát đã không thông qua, bị loại xuống.

Lần này?

Có thể là kết quả như nhau hay không? Kết quả là vui mừng hực một phen?

Mọi người không biết, bất quá ánh mắt của rất nhiều người nhìn phía Sở Thanh Hoa đều có chút chua.

Đồng Học Bân cũng như vậy, đơn vị mô phạm của toàn quốc? Nhớ kỹ lúc hần làm phó cục trưởng cục công an huyện Duyên Đài, trong cục tựa hồ còn chủ động trình báo qua danh sách "đơn vị truy bắt tội phạm tiên tiến toàn quốc", các cơ quan cũng nỗ lực, bất quá cuối cùng ngay cả đề danh cũng không có, những cái đơn vị mô phạm và đơn vị tiên tiến này mang theo hai chữ toàn quốc hai tự không có thể tùy tiện duyệt một cái liền là có thể thông qua, đề danh chỉ là một dấu hiệu.

Nhưng hiện tại lại để cho văn phòng đường phố Bình An được đề danh?

Cái này con mẹ nó là chuyện gì!

Đồng Học Bàn trong lòng rất khó chịu, nếu như đơn vị khác và tổ chức đề danh, hẳn còn có thể cười ha ha chúc mừng người ta vài tiếng, nhưng văn phòng đường phố Bình An? Là phòng làm việc xưa nay đối chọi gay gắt cùng văn phòng đường phố Quang Minh, oán hận chất chứa rất sâu, hơn nữa lần trước cái món ăn phụ nữ bốn mươi cũng là bị Sở Thanh Hoa khuyến khích, muốn mượn chuyện này khiến cho Đồng Học Bàn đắc tội lãnh đạo khu, muốn đẩy hẳn vào chỗ chết, sớm đem Đồng Học Bàn chọc giận, cái món nợ này hẳn không quên, hai ngày nay còn nghĩ cách trả thù tên họ Sở một chút, ai ngờ Sở Thanh Hoa dùng một cái lấy được một đề danh chói mắt như thế, ngay cả lãnh đạo khu Nam Sơn đều chuẩn bị hộ giá hộ tống vì ông ta, trong lòng Đồng Học Bàn có thể cân đối mới là lạ.

”Sở chủ nhiệm, chúc mừng.”

”Lão Sở, phổ các người thật vinh dự.”

”Ha ha, còn chưa có khảo sát, có thể thông qua hay không chúng tôi cũng không biết.”

”Khiêm tốn không phải? Có trong khu ủng hộ như thế, vậy còn có thể có vấn đề gì?”

”Hoạt động khen ngợi giáo dục toàn quốc chủ đề kính lão sẽ tổ chức Bắc Kinh vào tháng sáu, thời gian lần này thật ra rất khẩn trương, lão Sở, tôi đợi nhìn thấy ông trên TV đấy.”

Mấy người cán bộ có quan hệ không tồi với Sở Thanh Hoa đều chúc mừng.

Sở Thanh Hoa trong lúc nhất thời cũng có chút cảm giác hăng hái, cười dài khiêm tốn với mọi người, ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống Đồng Học Bàn cách đó không xa, lộ ra một tia cười mỉa khó phát hiện.

Đồng Học Bàn thấy được, ánh mắt lạnh lùng, ông khiêu khích tôi?

Lão già kia! Ông đây là tìm đường chết!

Đồng Học Bàn biết, cho dù mình tìm tới Cảnh Nguyệt Hoa và vợ của bí thư khu uỷ nói cho bọn họ biết cái món bã đậu kia là Sở Thanh Hoa cố ý ang lên, cố ý mắng hai người, phỏng chừng Cảnh khu trưởng và Nghiêm phu nhân cũng sẽ không tin tưởng, hơn nữa cái báo cáo này cũng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Đồng Học Bàn, không có chứng cứ, cho ông chủ tiệm ăn Lý thị đứng ra làm chứng? Lý Lộ khẳng định không dám, cho nên Đồng Học Bàn mới không nói gì thêm, nhưng còn bây giờ thì sao? Quan hệ của mình cùng khu lãnh đạo từng bước chuyển biến xấu, mà đầu sỏ Sở Thanh Hoa này gây nên chuyện ngược lại được trong khu ủng hộ? Ngược lại muốn lấy danh hiệu đơn vị mô phạm?

Dựa vào con mẹ nó cái gì chứ! ?

Trở về văn phòng đường phố Quang Minh, từ khi tiền nhiệm tới nay Đồng Học Bàn đây là lần đầu tiên mời dự họp đảng công uỷ, bởi chỉ thị trong khu liên quan đến tới hai phương diện đảng và chính, cho nên ngoại trừ mấy người uỷ viên đảng công uỷ, mấy người phó chủ nhiệm phòng làm việc và người phụ trách tương quang cũng dự hội nghị.

Đồng Học Bàn đã khống chế tốt tâm tình, chậm rãi đem chỉ thị của trong khu triển khai công tác viện dưỡng lão nhấn nhủ liu xuống phía dưới.

Mọi người vừa nghe cái này, cũng đều có chút chán ngấy, không phải mọi người không coi trọng, chủ yếu là chuyện gì cũng phải có mức độ, không thể suốt ngày cứ lập đi lập lại công tác tôn lão kính lão? Cái này đã bận hơn một tháng rồi!

Đồng Học Bàn hơi trầm ngâm, cuối cùng nói:, ”Văn phòng đường phố Bình An đã trúng cử đề danh đơn vị mô phạm kính lão toàn quốc năm nay, ngày mai tổ khảo sát của trung ương sẽ đến đây.”

”Đơn vị mô phạm toàn quốc?”

”Văn phòng đường phố Bình An?”

Nghe vậy, phía dưới liền ồ lên, biểu tình cả đám đều rất trầm, mới rõ ràng ý của trong khu!

Chu Diễm Như thay đổi mặt, Khúc Nghĩa Cường nhăn mi lại.

Cảnh Tân Khoa gần đây vẫn rất ít lộ mặt, có ý thức tránh sóng gió của Đồng Học Bàn, tựa hồ đang tìm cơ hội, bất quá vừa nghe thấy kẻ thù cũ được đề danh, sắc mặt của Cảnh Tân Khoa cũng hơi trầm xuống, Quách Minh Phong và Vu Vinh Phong cùng cán Cảnh hệ cũng có bộ sắc mặt xấu xí.

Hôm nay chuyện tốt rơi xuống trên đầu của văn phòng đường phố Bình An?

Cái công trình của bọn họ còn có thể thu được đề danh mô phạm toàn quốc ??

Mọi người vừa nghe, trong lòng cũng cảm thấy bất bình như Đồng Học Bàn!

568. Chương 566: Tổ Khảo Sát Trung Ương Tôi!

Buổi chiều.

Văn phòng đường phố Quang Minh từ trên xuống dưới tất cả đều là nghị luận tức giận bất bình.

”Nghe nói chưa? Văn phòng đường phố Bình An lấy được đề danh đơn vị mô phạm.”

”Sớm biết rồi! Cái trò gì thế này! Sao được bình chọn thế?”

”Cỡ bọn họ như vậy mà là mô phạm? Khảo sát cũng sẽ bị đá xuống!”

” Tỉnh chúng ta đề danh có hơn mười một, bất quá một tỉnh có thể được một hai đơn vị bình chọn, bọn họ khẳng định không được.”

”Nói cũng phải, lần trước tiệm ăn Lý thị gây tạp âm lớn như vậy, rất nhiều cư dân gọi điện thoại cử báo, nhưng phố Bình An bọn họ có phải người xem qua sao? Không có! Cái này còn là đơn vị mô phạm kính lão sao? Đùa à! Bọn họ tôn kính ai?”

”Bất quá tôi thấy trong khu đang ủng hộ bọn họ.”

”Ài, đơn vị mô phạm, nếu như chúng ta sớm tranh được tốt rồi.”

”Bọn họ khẳng định là đi quan hệ, bình thường đề danh này cũng không tới phiên bọn họ.”

Trên lầu.

Phòng làm việc.

Đồng Học Bàn chỉ huy người xuống phía dưới khai triển công tác của viện dưỡng lão, ngồi ở phía sau bàn làm việc hút thuốc, trên mặt âm trầm bất định, thật ra Đồng Học Bàn hiện tại nhất cần một chiến tích chói mắt, vừa đến đã đắc tội nhiều người như vậy, lại không có ai đứng cùng hàng, trong khu lại không có quan hệ với lãnh đạo, cái này mới làm cho quan hệ của Đồng Học Bàn cùng trong khu càng đi càng xa, lần này hợp hắc đã rõ ràng cảm giác được bài xích của trong khu và các phố khác, có ý đem Đồng Học Bàn đẩy ra biên giới, cái này không phải hiện tượng tốt, áp lực của hắn cũng rất lớn, nhưng nếu như lúc này Đồng Học Bàn có thể lấy một phần chiến tích khiến cho tất cả mọi người nói không nên lời, ví dụ như đề danh đơn vị mô phạm, như vậy vấn đề cũng sẽ giải quyết dễ dàng, trong khu và những người khác cho dù có ý kiến đối với phương thức làm việc của hắn, cũng không có cách nào khác động vào hắn.

Đáng tiếc, cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Đơn vị mô phạm toàn quốc, đơn vị tiên tiến toàn quốc, Đồng Học Bàn biết những cái này có bao nhiêu khó, riêng một đề danh cũng đã cực lớn, không phải dựa vào công tác là có thể, phải tuyên truyền thoả đáng, phải có sự tích điển hình, trên công tác cũng không thể làm lỗi, những cái này thiếu một thứ cũng không được.

Sở Thanh Hoa!

Văn phòng đường phố Bình An!

Đồng Học Bàn hơi hí mắt lại, hung hăng dụi tàn thuốc.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động hiện ra hai chữ”Mẹ già”.

Học Bân đưa tay tiếp điện thoại, tâm tình không vui, nói: "Mẹ, chuyện gì?"

Loan Hiểu Bình nghi hoặc nói: "Làm sao vậy? Bận công tác?"

Đồng Học Bân thở dài nói: "Cũng là có chút không thuận, không có việc gì, ừm? Ngài đang ở bên ngoài?" Đầu kia của điện thoại có âm thanh của còi ô tô.

"Ừm, ra về, mẹ muốn đi thăm con."

"À, đã đến giờ rồi sao, được, mẹ đến đây đi."

"Tại phố Quang Minh của khu Nam Sơn phải không? Mẹ không biết ký túc xá của con, ở đâu chờ con?"

"Như vậy, mẹ đi phố Quang Minh, phía đông có một hoa viên nhỏ, mẹ ở cửa hoa viên chờ con, chỗ đó cách nơi làm việc của con cũng không xa."

"Vậy được, một lát gặp."

"Được rồi, ngài mua đồ ăn luôn đi, trong nhà không có gì ăn hết."

"Đứa nhỏ này, biết rồi."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bân nhìn thời gian, cúi đầu mau chóng xử lý xong công tác, sớm tan tầm mười phút, lái xe đến hoa viên phố Quang Minh.

Buổi chiều năm giờ, lúc Đồng Học Bân đến còn chưa thấy được thân ảnh của mẹ già, vì vậy xuống xe đi vào ghế dài của hoa viên ngồi xuống, hút thuốc chờ.

Một phút đồng hồ...

Năm phút đồng hồ...

Mười phút...

Bỗng nhiên, Loan Hiểu Bình xách theo một túi đồ ăn xa xa đi tới.

Đồng Học Bân mắt rất tốt, một chút thì nhìn thấy mẹ già, đứng lên đi qua bên kia, bất quá khiến cho hắn ngẩn ra chính là bên cạnh mẹ già còn có người khác, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, một người phụ nữ khoảng bốn mươi, còn có một người nam hơn ba mươi, trang phục ba người đều là tây trang áo sơ mi, không giống cả nhà, nhìn qua giống như người trong cùng công ty, lúc này người đàn ông trung niên dẫn đầu đang cười nói với Loan Hiểu Bình.

"Chị ơi, phố Bình An là ở đây sao?"

"Đổi diện đường cái, bên này là phố Quang Minh."

"À, chị ở tiểu khu bên này sao? Máy viện dưỡng lão gần đây chị biết ở đâu không?"

"Tôi không biết mấy chỗ này, không biết."

Mấy người hỏi đông hỏi tây, cuối cùng còn hỏi thăm chỗ tụ tập của mấy người già, Loan Hiểu Bình vô cùng cảnh giác đánh giá bọn họ, không nói thêm gì.

Đồng Học Bân trong lòng ơ một tiếng, đi nhanh tới nói: "Mẹ!"

"Tiểu Bân." Loan Hiểu Bình trong mắt an tâm lại, bà sợ gặp phải nhóm người lừa bán phụ nữ, thấy con trai tới mới yên tâm, sức chiến đấu của Tiểu Bân bà ấy cũng biết.

Đồng Học Bân chớp mắt nói: "Đây là..."

"Không quen." Loan Hiểu Bình thấp giọng nói: "Không biết đang làm gì."

Thấy người ta cảnh giác như vậy, Thành Nghiêm Đông dẫn đầu cười cười, "Xin lỗi chị, chúng tôi không có ý gì, chỉ là hỏi đường một chút, quấy rầy chị."

Đồng Học Bân đương nhiên sẽ không cho rằng mấy người này là lừa bán phụ nữ, hắn đến đây thì đầu tiên nhìn thấy trên cổ của người đàn ông trung niên có đeo một sợi dây chuyền ngọc bích, đi qua đi lại trong giới

đồ cổ lâu như vậy, kiến thức của Đồng Học Bản đương nhiên không phải người bình thường có thể so sánh, sợi dây chuyện này có phân lượng rất đủ, đại khái có dài khoảng ngón tay, rộng nửa chỉ, món đồ này cũng rất là độc, loại bằng, màu xanh rất đủ, thứ này hiện tại ít nhất cũng hơn cả triệu đồng, làm gì có ai mang theo dây chuyền quý như thế đi lừa bán phụ nữ?

Hỏi phố Bình An?

Hỏi viện dưỡng lão?

Đồng Học Bản nhìn nhìn bọn họ, nói: "Là lãnh đạo của tổ khảo sát mô phạm kính lão trung ương sao?"

Ba người tất cả đều sững sốt, hiển nhiên không có phản ứng.

Thành Nghiêm Đông ngạc nhiên nói: "Cậu là?"

Đồng Học Bản vươn tay nắm lấy tay ông ta, "Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh, Đồng Học Bản."

Ba người nhìn nhau cười khở, không ngờ rằng tùy tiện bị người ta nhận ra, còn gặp phải một người chủ nhiệm văn phòng đường phố trẻ tuổi như thế.

Thành Nghiêm Đông cũng bắt tay hắn, "Xin chào, tôi làm công tác kính lão toàn quốc, Thành Nghiêm Đông."

Người phụ nữ kính lão toàn quốc và người nam cũng tự giới thiệu, một người là bộ dân chính, một người là đoàn trung ương. Đồng Học Bản nhìn ra được, Thành Nghiêm Đông tám phần là tổ trưởng tổ khảo sát lần này, bất quá mấy người này hẳn là không phải lãnh đạo cao cấp cái gì, chỉ là cán bộ cấp bậc bình thường mà thôi, có thể có một cấp phó đã là không sai rồi, quyền lợi trên chức vụ cũng không có cường thế, bất quá nếu người ta phụ trách khảo sát mười mấy đề danh của tỉnh Bắc Hà, vậy không thể chỉ nhìn chức vụ quyền lợi của người ta một cách đơn thuần, trong khảo sát đơn vị kính lão mô phạm, Thành Nghiêm Đông phỏng chừng là người quyết định của tổ khảo sát, chỉ cần ông ta đầu, đề danh khẳng định là có thể báo danh trung ương, không nhất định lấy được danh hiệu đơn vị mô phạm, nhưng ít ra cũng trúng cử, cho nên đơn vị đề danh khẳng định đã tìm người ta để hầu hạ rồi.

Đồng Học Bản khách khí nói: "Hoan nghênh mấy lãnh đạo tới khu Nam Sơn khảo sát, còn tưởng rằng ngày mai mới tới, ừm, chỗ ăn và nghỉ ngơi có an bài chưa? Tôi đi liên hệ một chút?"

Thành Nghiêm Đông lắc lắc tay, cười ha ha, "Không cần phiền phức, đã đặt khách sạn rồi."

Người phụ nữ trung niên nhìn ông ta, "Tổ trưởng, bên kia?"

Thành Nghiêm Đông gật đầu, không nhiều lời cùng Đồng Học Bản, cáo từ một câu liền đi, thấy phương hướng chính là khu vực của văn phòng đường phố Bình An đối diện đường cái.

Bên này, Đồng Học Bản cũng tiếp nhận đồ ăn trong tay của mẹ già, "Mẹ, đi thôi."

"Vậy mấy người đó là từ trung ương tới?" Loan Hiểu Bình hỏi.

Đồng Học Bản ừm một cái, "Khảo sát đơn vị mô phạm, xem ra là muốn tới đột nhiên tập kích, cải trang vi hành, bất quá không quan hệ với bên phố của con."

Loan Hiểu Bình à một tiếng, "Vậy sao con không báo cáo cùng trong khu một chút?"

Lời này thật ra nhắc nhở Đồng Học Bản, sững sốt, hắn cười nhạt nói: "Được đấy mẹ, xem ra lão Dương đồng chí đã kể với mẹ không ít chuyện trong thể chế, trí tuệ chính trị của mẹ so với con còn cao hơn nữa."

Loan Hiểu Bình cười nói: "Ngay cả mẹ cũng dám chọc?"

"Ha ha, con là khen mẹ mà."

Về đến nhà.

Vừa vào phòng, Loan Hiểu Bình chết sống không cho Đồng Học Bản bận việc, mà là tự mình vào phòng bếp, tự nấu cơm tối.

Đồng Học Bân vừa nhìn, không thể làm gì khác hơn là cười ngồi xuống sô pha, mẹ già trước đó nói rất đúng, đoàn khảo sát len lén tới, bị mình gặp phải, về tình về lý đều phải thông báo một tiếng cùng văn phòng đường phố Bình An, tuy nói mâu thuẫn của Đồng Học Bân cùng Sở Thanh Hoa đã không cách nào điều giải, nhưng cái nhìn đại cục Đồng Học Bân cần phải có, hơn nữa hấn và lãnh đạo tổ khảo sát đã gặp mặt qua, lỡ như sau này Thành Nghiêm Đồng lộ miệng, khiến cho trong khu biết Đồng Học Bân sớm rõ ràng tổ khảo sát tới nhưng không báo cáo, vậy vị trí của Đồng Học Bân sẽ càng xấu hổ, đây là biết mà không báo.

Vì vậy Đồng Học Bân gọi điện thoại cho đảng chính phố Bình An, hấn đương nhiên sẽ không trực tiếp liên hệ cùng Sở Thanh Hoa, hai người bọn họ đã sớm xé rách da mặt.

Tít tít tít, điện thoại thông.

"Uy, phòng đảng chính, xin hỏi ai vậy?" Bên đầu kia là tiếng nói của một thanh niên.

Đồng Học Bân ngữ khí ôn hoà nói: "Tôi là Đồng Học Bân của văn phòng đường phố Quang Minh."

Người nọ sững sờ, "À, vậy để tôi chuyển cho Sở chủ nhiệm."

"Không cần, tổ khảo..."

Nhưng người nọ trực tiếp chuyển máy, tít tít tít, chuyển đến phòng làm việc chủ nhiệm.

Đồng Học Bân có chút phiền, mẹ nó, không nghe thấy tôi nói chuyện sao? Văn phòng đường phố Bình An các người không đem tôi để vào mắt à!

Âm thanh của Sở Thanh Hoa vang lên bên kia điện thoại.

Đồng Học Bân lạnh lùng nói: "Tôi Đồng Học Bân."

"Ừm?" Bên kia im lặng, "Ha ha, là Đồng chủ nhiệm à, có việc sao?"

Cái khẩu khí gì đây ??

Đồng Học Bân lười nhiều lời với ông ta, đi thẳng vào chủ đề nói: "Tôi trên đường trở về gặp phải lãnh đạo của tổ khảo sát đơn vị mô phạm kính lão Trung ương, đã tới khu Nam Sơn, đang ở trên đường cái hồi đường, hỏi thăm địa chỉ của viện dưỡng lão các người, các người sớm chuẩn bị sẵn sàng đi."

Sở Thanh Hoa nhíu mày, "Đã tới?" Tựa hồ có chút không tin.

"Dù sao nói tôi đã nói..."

"Đã biết!"

Tít tít tít, Sở Thanh Hoa trực tiếp cúp điện thoại.

Cái đêch!

Đồng Học Bân phát hỏa, tôi con mẹ nó có ý tốt mật báo cho ông một chút, để cho các người sớm chuẩn bị nghênh tiếp đối phương đột nhiên tập kích, không đến mức bị người ta đánh ột cái trở tay không kịp, ông thì ngược lại, cái này con mẹ nó là cái thái độ gì? Tôi có thù với ông thì thế nào? Không đợi tôi nói xong đã cúp điện thoại? Ngay cả một chữ cảm ơn cũng không nói! ?

Lão già kia! !

569. Chương 567: Có Qua Mà Không Có Lại Là Vô Lễ!

Chạng vạng.

Bảy giờ.

Trong nhà, Đồng Học Bân trên mặt mang theo biểu tình không thể nhin được nữa ngồi ăn cùng một chỗ với mẹ già, vẫn không nói chuyện, Đồng Học Bân bình tĩnh gấp từng món đồ ăn.

"Tiểu Bân, làm sao vậy?"

” . . Không có việc gì.”

” Ánh mắt của con như vậy mà nói là không có việc gì? Ai chọc ghẹo con?”

”Một người tên là Sở Thanh Hoa, ông là không biết ông họ gì!”

”Lại mắng người, con đừng có cái tính như thế, người ta làm gì con cũng gấp cả.” ”Không phải con gấp.” Đồng Học Bân nói: ”Tổ khảo sát trung ương tới, con có ý tốt nhắc nhở Sở Thanh Hoa ông một tiếng, để cho bọn họ nhanh chóng làm chuẩn bị ứng đối, nhưng còn ông? Sau khi nghe xong ngay cả một câu cảm ơn cũng chưa nói, không chỉ không biết ơn, còn trực tiếp cúp điện thoại của tôi! Không hề cho con mặt mũi! Con nhắc nhở sai sao?”

Loan Hiểu Bình vừa nghe cũng nhú mày, ”Còn có người như thế sao?”

”Đâu chỉ lần này, ở một tiệc cưới mấy ngày trước, con trai Sở Thanh Hoa kết hôn, không mời con thì thôi, con trùng hợp đi ngang qua tới cửa, cũng là một cán bộ kéo con vào chúc mừng một chút, hắc, tôi cho ông mặt mũi, chúc phúc cho ông, mẹ đoán xem thế nào? Ông lại có thể giở trò quỷ phía sau con, con không rõ ràng tên món ăn của cái tiệm ăn đó nên cho đem một phần bã đậu lên, lần này con đã dắc tội với vợ của bí thư khu ủy và khu trưởng, nếu không phải sau đó con nghĩ có chỗ không thích hợp, con thật sự không biết là Sở Thanh Hoa giở trò quỷ, mẹ nói xem đây là người nào? Mẹ nói xem đây là chuyện gì? Cái này con mẹ nó là đứng ở trên đầu con dẫm xuống! Mà còn là năm lần bảy lượt!”

Loan Hiểu Bình nghe vậy không nói.

Nhẫn nại của Đồng Học Bân cũng có mức độ, một lần, hai lần, ba lần, hành động của Sở Thanh Hoa rốt cục khiến cho Đồng Học Bân hoàn toàn nổi bão!

Mẹ kiếp lão già kia!

Ông không phải rất kiêu ngạo sao? Không phải muốn dâm phía sau tôi sao?

Được rồi Sở Thanh Hoa! Ngày hôm nay để ông nhận thức Đồng Học Bân tôi là ai!

Đồng Học Bân sau khi ăn xong trở về phòng ngủ, mở laptop mang theo, lên mạng, nhanh chóng tìm kiếm, Đồng Học Bân cần tìm một chỗ đột phá, Sở Thanh Hoa ông không phải rất coi trọng đối với đơn vị kính lão mô phạm lần này sao? Được, có qua mà không có lại là vô lễ, vậy tôi con mẹ nó cũng hãm hại ông một lần! Tôi muốn nhìn xem văn phòng đường phố Bình An các người có thể qua mặt tổ khảo sát trung ương hay không!

Một phút đồng hồ. . .

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Đồng Học Bân gõ bàn phím liên tục, Loan Hiểu Bình cũng không có chuyện gì, dọn dẹp nhà cho con trai, lau lau chỗ này, dọn dọn chỗ kia.

”Con trai, báo trong ngăn tủ bỏ à?”

”Số mấy vậy?”

”À, cũng lâu rồi, được mấy tháng.”

” Bỏ đi, hần là của bí thư tiền nhiệm, thu dọn chưa sạch sẽ.”

”Ồ, cái tin tức này, phố Bình An? Viện dưỡng lão? Tiểu Bân con đến xem.”

Đồng Học Bân chớp mắt, đứng dậy đi tới phòng khách, ”Làm sao vậy?” Nói xong, từ trong tay mẹ già tiếp nhận tờ báo của thành phố Phần Châu.

Trên tờ báo là một tiêu đề lớn : “ Người già trong viện dưỡng lão lạc đường, rốt cuộc là trách nhiệm của ai”.

Tin tức trong báo chính là một viện dưỡng lão của văn phòng đường phố Bình An khu Nam Sơn, cái tờ báo này đã được bốn năm tháng rồi, lúc xảy ra chuyện cũng sớm hơn, là ở năm ngoái, một người tên là Tô

Tiểu Xuân đem mẹ của mình đi viện dưỡng lão, mẹ của cô ấy già rồi nên trí não si ngốc, lúc đó Tô Tiểu Xuân còn nhiều lần căn dặn bên viện, thế nhưng tại ngày thứ ba, mẹ của Tô Tiểu Xuân mất tích trong viện dưỡng lão, báo cảnh sát, nhưng một tháng rồi cũng không thể tìm được, Tô Tiểu Xuân sau đó tìm đến viện dưỡng lão của phố Bình An để nói, muốn bồi thường, nhưng viện dưỡng lão lại nói không quan hệ đến bọn họ, không có nghĩa vụ gánh chịu trách nhiệm, một đồng tiền cũng không có đền.

Xem xong cái tin tức này, Loan Hiểu Bình mất hứng, "Chỉ biết trốn tránh trách nhiệm! Cái này là viện dưỡng lão cái gì?"

Đồng Học Bàn cũng đồng ý với mẹ già, trong lòng nói văn phòng đường phố Bình An thì ra là cái loại viện dưỡng lão này? Còn mẹ nó muốn tranh đơn vị kính lão mô phạm? Mô phạm cái rắm!

Hắn cầm tờ báo trở về phòng, lấy điện thoại gọi cho Tô Giai một cú.

"A lô, Học Bàn?"

"Chị Tô, chị còn ở cơ quan sao? Có chút chuyện."

"Ha ha, ngày hôm nay tăng ca, ở phòng làm việc, cậu nói đi."

"Chỗ của em có nhật báo của Phần Châu các người, là số bảy của một tháng, có một tin tức em muốn tra một chút." Dem tình huống cụ thể nói ra, Đồng Học Bàn liền cúp điện thoại.

Không bao lâu, Tô Giai gọi trở về, đem chuyện tình hỏi rõ ràng.

Đã qua nửa năm, mẹ của Tô Tiểu Xuân tới bây giờ vẫn không thể tìm được, bên viện dưỡng lão tựa hồ cũng chỉ là đèn bù tượng trưng ở phía sau mười ngàn đồng, nhưng thật sự quá ít, ngay cả một thành ý cơ bản nhất cũng không có, nghe nói bên ấy căn bản không thừa nhận là khuyết điểm của bọn họ, chỉ nói mười ngàn đồng đưa ra là vì chủ nghĩa nhân đạo, kết quả người nhà Tô Tiểu Xuân hình như lại đi náo loạn vài lần, sau đó thì không rõ ràng lắm.

"Số điện thoại của Tô Tiểu Xuân chị có không?"

"Có." Tô Giai tìm hồ sơ tư liệu ra coi.

"Cảm ơn chị Tô."

Đồng Học Bàn lấy bút ghi lại số điện thoại, trong lòng nói cũng chính là cái này, sau đó suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là gọi cho Quách Phần Vỹ mà hắn tương đối tín nhiệm.

"Phần Vỹ, tôi có chút việc, làm giúp tôi."

"Có việc gì ngài cứ phân phó, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!" Giọng nói của Quách Phần Vỹ vẫn cung kính như vậy.

Đồng Học Bàn nghe được rất thoải mái, lập tức đem chuyện tình kể lại, dặn dò nhiều lần, làm sao làm thế nào, như vậy như vậy ...

Buổi tối bảy giờ rưỡi.

Phố Bình An, một căn hộ ở xã khu Mai Trang.

Tô Tiểu Xuân hơn bốn mươi tuổi trong phòng khách xem TV cùng chồng, mẹ đã mất tích nửa năm, sau đó trong nhà cũng không còn nụ cười, Tô Tiểu Xuân không lúc nào không hối hận vì đã đem mẹ đưa vào viện dưỡng lão, nếu như vẫn để ở nhà sống cùng bọn họ, cũng sẽ không xảy ra loại sự tình này.

Reng reng reng, điện thoại trong nhà vang lên.

Tô Tiểu Xuân đưa tay tiếp, "A lô."

Đầu bên kia vang lên tiếng nói của một người nam, "Xin chào, xin hỏi là Tô Tiểu Xuân Tô nữ sĩ sao?"

"Cậu là ai?"

"Tôi là ký giả của Nam Khởi Thần Báo, muốn tiến hành phỏng vấn điện thoại với chị một chút, xin hỏi có thể làm phiền chị vài phút không?"

"Ký giả? Chuyện gì?"

"Là như thế này, nghe nói chuyện mẹ của chị mất tích còn chưa có giải quyết xong? Viện dưỡng lão Mai Trang cũng không có cho các người một lời nói? Nhưng gần đây tổ khảo sát đơn vị kính lão mô phạm của trung ương xuống tới, văn phòng đường phố Bình An đã trúng cử đề danh đơn vị mô phạm kính lão, xin hỏi chị đối với chuyện này có cảm nghĩ gì?"

"Cái gì?" Tô Tiểu Xuân vừa nghe liền nổi nóng, "Bọn họ còn muốn làm đơn vị kính lão mô phạm? Mẹ của tôi đến bây giờ còn chưa có tìm được! Bây giờ còn chưa có !!"

Vợ của bà ấy nhìn đến đây, "Tiểu Xuân, làm sao vậy?"

Tô Tiểu Xuân cúp điện thoại, "Lãnh đạo trung ương tới! Lúc này phải cho tôi một lời nói!"

570. Chương 568: Đánh Đi!

Sáng sớm hôm sau.

Mùi bánh mì lạp xưởng thơm lừng bay vào trong phòng, Đồng Học Bản vẫn nằm trên giường không dậy, hình như vẫn đang ngủ.

Loan Hiểu Bình đẩy đẩy cái mông con trai, "Cơm đã chín rồi, dậy đi."

"Hôm nay được nghỉ ngơi, cho con ngủ một chút đi."

"Ngày hôm qua không phải con nói có công tác ở viện dưỡng lão muốn khai triển sao?"

"Ở phố có người bận chuyện này, một hồi con đi qua nhìn là được."

"Vậy cũng nên dậy đi, trễ rồi, nhanh, nếu không bánh mì sẽ lạnh."

Lúc sống một mình, Đồng Học Bản tương đối chịu khó, điểm tâm, thu dọn nhà cửa, điều tự mình làm, không làm cũng không được, bắt quá mẹ già vừa đến thì Đồng Học Bản liền ý lại, trở nên lười biếng, lười qua lần lại nửa ngày mới là chịu ngồi dậy khỏi giường đánh răng rửa mặt, nhìn bàn điểm tâm mà mẹ già chuẩn bị tốt, Đồng Học Bản đặt mông ngồi trên ghế, bắt đầu ăn.

Loan Hiểu Bình ăn rất nhanh, sau đó lại lật tờ báo tối hôm qua ra xem "Cái viện dưỡng lão này quá kỳ cục, càng xem càng giận."

Đồng Học Bản cắn một miếng lạp xưởng, nói: "Thái độ của bọn họ quả thật có vấn đề."

"Con không phải chủ nhiệm khu phố sao? Con mặc kệ?"

"Đó là phố Bình An, không phải chỗ phân công quản lý của con."

"Mẹ của người ta mất tích ở viện dưỡng lão, chuyện này không có được một công đạo sao?"

Đồng Học Bản cũng ăn xong rồi, rút khăn giấy lau lau khóe miệng, "Yên tâm đi mẹ, con đã an bài rồi, có thể đòi lại một công đạo hay không, thì nhìn chính bà ta."

Đang nói, điện thoại di động của Đồng Học Bản vang lên.

Là Chu Diễm Như ở phòng làm việc đảng chính gọi tới, "Chủ nhiệm, quấy rối ngài nghỉ ngơi?"

Đồng Học Bản cầm điện thoại cười cười "Không có, vừa ăn sáng xong, đang chuẩn bị đến cơ quan, sao vậy?"

"Vừa rồi trên đường đến đây đi làm, tôi thấy một viện dưỡng lão của phố Bình An bên kia hình như đang có náo nhiệt, lãnh đạo của văn phòng đường phố Bình An đều có mặt."

"Ừm? Bởi vì chuyện gì?"

"Hình như là tranh cãi, tôi cũng không nghe rõ ràng."

"Tôi đã biết."

Âm thanh của Chu Diễm Như rõ ràng có chút hả hê, tổ khảo sát trung ương vừa đến, viện dưỡng lão xã khu phố Bình An xảy ra vấn đề, đây là chuyện mà người của văn phòng đường phố Quang Minh nguyện ý thấy nhất.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản nhất thời tỉnh ngủ, hẳn biết ngày hôm qua cho Quách Phàn Vỹ giả dạng ký giả tòa soạn Nam Khởi đi gọi điện thoại kia đã nổi lên hiệu quả, tinh thần rung lên thông báo mẹ già một tiếng, lập tức cầm cặp xuống lầu đi ra, Đồng Học Bản không có lái xe, hẳn không muốn bị chú ý, vì vậy bước nhanh đến bên cạnh đường cái đón xe taxi, đi phía trước chỉ chỉ, chỉ tốn hai ba phút đã đến địa giới của văn phòng đường phố Bình An, lại kêu tài xế quẹo trái quẹo phải, chỉ lát sau xe dừng lại ngoài một hoa viên nhỏ.

Xã khu Mai Trang.

Ngoài cửa viện dưỡng lão.

Từ trên xe đi xuống Đồng Học Bản thấy cách đó không xa đang đứng đầy người, đa số là cư dân của tiểu khu xung quanh, ở giữa là Sở Thanh Hoa và mấy người cán bộ văn phòng đường phố Bình An, còn thấy một người phụ nữ trung niên đang ồn ào và người của tổ khảo sát trung ương ngày hôm qua vừa gặp.

"Nửa năm! Nửa năm rồi mẹ của tôi vẫn chưa tìm được!"

"Chị gái này, tâm tình của chị chúng tôi có thể lý giải, nhưng chuyện này ... "

"Mày lý giải cái rắm! Không phải mẹ của mày mất! Mày tuyệt đối không vội!"

"Chị nói gì vậy? Sao mắng chửi người?"

"Bà đây mắng cũng là mắng mày! Nếu không phải viện dưỡng lão bọn mày bỏ bê nhiệm vụ! Cũng không phải văn phòng đường phố bọn mày không quan tâm! Mẹ của tao sao có thể mất tích! Sao có thể đi đâu! Là viện dưỡng lão bọn mày không có trách nhiệm! Lấy tiền! Đem giọng quan! Xảy ra chuyện vô mong rồi đi? Một đám sâu mọt! Bọn mày là một đám sâu mọt!"

"Vị đồng chí này, chị bình tĩnh một chút!"

"Tao bình tĩnh thế nào? Mẹ của tao mất tích! Chưa tìm được!"

Tô Tiểu Xuân chỉ vào mấy người phụ trách của văn phòng đường phố và viện dưỡng lão chửi ầm lên, tâm tình vô cùng kích động, xung quanh bà ấy còn có một người trung niên và hai vợ chồng cũng trạc tuổi trung niên, xem ra đều là người thân của Tô Tiểu Xuân, bên này bà ấy mở miệng ra mắng người, chồng bà ấy và mấy người thân cũng nói ầm ĩ lên!

"Đem đi cả của tao trả về đây!"

"Các người như vậy còn bình chọn đơn vị mô phạm kính lão? Tôi khinh!!"

"Tất cả mọi người tới đây mà phân xử! Cái này mà là đơn vị kính lão mô phạm cái gì? Chó má!"

Mai Trang trước đây là nông thôn, thuộc về thôn ủy, sau đó mới nhập vào thành phố biến thành xã khu, cho nên cả nhà Tô Tiểu Xuân đều rất mạnh mẽ, mắng người rất khó nghe, làm mấy người phụ trách của viện dưỡng lão bị mắng đến tái mặt.

Đây là chuyện của nửa năm trước, cư dân xung quanh cũng đều nghe nói qua, thấy Tô Tiểu Xuân lại mang theo người trong nhà đến ầm ĩ, mọi người từ phía tình cảm đương nhiên cũng là hướng về Tô Tiểu Xuân, không khỏi nói thêm.

"Việc này quả thật rất khó nói."

"Không phải như vậy chứ, chỉ đền cho người ta mười ngàn đồng? Các người coi thường người ta à!"

"Đúng vậy một người sống chỉ trị giá mười ngàn đồng? Các người coi mạng người là cái gì?"

Hiện trường rất loạn, mọi người anh một lời tôi một câu, chị mắng dài tôi chửi ngắn vài phút, cảnh tượng có chút lộn xộn, Tô Tiểu Xuân thậm chí xắn tay áo lên hình như muốn đánh nhau, đương nanh múa vuốt vô cùng hung dữ, Đồng Học Bản thật không ngờ cả nhà Tô Tiểu Xuân lại hung hãn như thế, lau mồ hôi

một chút, cũng không đi qua, mà là tìm một chỗ ít người cách đó không xa, ngồi xuống ghế dài, bắt chân hút thuốc nhìn bên kia phát triển, nhìn lên thấy Sở Thanh Hoa mặt âm trầm vừa chạy tới, Đồng Học Bản cười thầm ha ha, trong lòng nói ông không phải muốn ở phía sau làm bậy sao? Không phải không cho tôi sắc mặt sao? Được, vậy anh em lúc này tìm chút chuyện cho ông! Không thể không nói, Đồng Học Bản đều nghĩ trí tuệ chính trị của mình gần đây đã tăng trưởng, trước đây gặp phải việc hần thường thường đều dùng phương thức cứng đối cứng để giải quyết, nhưng hiện tại, hần đã động não sử dụng mưu kế.

Bên kia Sở Thanh Hoa mặt nghiêm không nói được một lời, phổi sắp tức đến nổi phát nổ, sao trùng hợp như thế? Tổ khảo sát trung ương vừa đến, bọn họ liền đến đây à? Chuyện này trên báo chí cũng chưa bao giờ nói qua, sợ có người mượn cơ hội gây chuyện, nhưng ai ngờ sợ cái gì tới cái đó!

cán bộ của văn phòng đường phố Bình An xung quanh cũng vậy, sắc mặt rất khó coi, ai cũng không ngờ rằng ngày then chốt như thế tự nhiên xảy ra loại sự tình này. Vừa đề danh đơn vị kính lão mô phạm, tổ khảo sát trung ương vừa xuống tới khảo sát thì xảy ra chuyện không hài hòa như thế? Đây là đánh vào mặt của văn phòng đường phố Bình An bọn họ!

Thấy mấy người cán bộ khuyên can không được, Sở Thanh Hoa rốt cục lên tiếng nói, "Đồng chí, có chuyện gì chúng ta vào bên trong nói, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút!"

Tô Tiểu Xuân hét lên:, "Có cái gì thì ở chỗ này nói! Để ọi người phân xử!"

Sở Thanh Hoa bình tĩnh nói: "Chị là tới giải quyết vấn đề hay là gây sự? Có chuyện gì chúng ta đi vào bên trong giải quyết! Chị yên tâm! Chuyện này phố chúng tôi khẳng định sẽ cho cả nhà chị một công đạo!"

"Yên tâm?" Tô Tiểu Xuân mắng: "Yên tâm cái rắm! Lần trước văn phòng đường phố các người cũng cùng một phe với viện dưỡng lão! Không cho chúng tôi bồi thường cũng là chủ ý của các người! Ngày hôm nay chúng ta ở chỗ này nói!" Bà ấy mắng nửa ngày, cũng quan sát ra một ít, quay đầu nhìn về phía mấy người bên cạnh vẫn không nói chuyện, lớn tiếng nói:, "Mấy ngài là lãnh đạo trung ương sao? Ngài nhất định phải làm chủ cho chúng tôi!"

Sở Thanh Hoa sắc mặt biến đổi, ngay cả chuyện người của trung ương đều biết? Ông ta nghĩ chuyện tình không đơn giản như vậy! Có thể là phía sau có người giở trò quỷ! Mẹ kiếp!

Lần này tổ khảo sát tổng cộng có sáu bảy người.

Tổ trưởng Thành Nghiêm Đông nhìn Tô Tiểu Xuân, ngữ khí ôn hòa nói:, "Vừa rồi tôi cũng không nghe quá rõ ràng, có thể đem chuyện của mẹ chị kể lại một lần hay không?"

Tô Tiểu Xuân nghe vậy vui mừng nói"Được, nửa năm trước mẹ tôi. . ."

Thấy tổ khảo sát đề bụng như thế, còn có người dùng bút ghi lại, Sở Thanh Hoa trong lòng khản trương, thầm nghĩ không ổn.

Thành Nghiêm Đông nhàn nhạt nghe, thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng cau mày, ông cũng không phải lần đầu tiên khảo sát công tác kính lão mô phạm, biết một ít viện dưỡng lão địa phương hoặc là trung tâm hoạt động lão niên khẳng định sẽ có vấn đề như vậy, tất cả tình huống ở một khu không có khả năng xuất hiện tập thể, tranh cãi, loại sự tình này ở nơi nào cũng có mặt cả, rất bình thường, Thành Nghiêm Đông cho rằng xảy ra vấn đề thì sẽ giải quyết, nhưng chuyện của mẹ Tô Tiểu Xuân đã kéo dài nửa năm cũng không có lời giải thích, cái này cũng khiến cho ông có chút bất mãn, huống chi có chuyện không sợ, nhưng bọn họ hiện tại xuống khảo sát, nhưng lúc này đã có người gây sự tới trước mặt bọn họ, đây là cái gì? Cái này là công tác của văn phòng đường phố Bình An các người không được! So sánh với chuyện khác mà nói, điểm này mới là vấn đề lớn nhất!

Một phút đồng hồ. . .

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Tô Tiểu Xuân rốt cục nói xong.

Nhưng người phụ trách của viện dưỡng lão cũng không phải bù nhìn, Tô Tiểu Xuân nói rất ngang, nói viện dưỡng lão bọn họ hình như là một hang ổ, điều này làm cho gã ta không cách nào tiếp thu, cũng bị cả nhà Tô Tiểu Xuân mạnh mẽ chọc giận, đây là bôi đen mặt của tôi ở trước mặt lãnh đạo tổ khảo sát trung ương, vì vậy nghiêm mặt trừng Tô Tiểu Xuân, "Chị nói tình huống thực tế sao? Hả? Lúc đó trong hợp đồng chúng tôi viết rất rõ ràng chi tiết! Mẹ của chị già cả si ngốc! Xảy ra vấn đề không phải viện dưỡng lão chúng tôi phụ trách! Trên hợp đồng viết rất rõ ràng! Chị không nên nói lung tung!"

Tô Tiểu Xuân nổi nóng "Các người muốn phỉ tay sao! Xảy ra chuyện không quản? Xảy ra vấn đề thì đều là trách nhiệm của chúng tôi? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? " người phụ trách viện dưỡng lão quát : "Chị đây là cố tình gây sự!"

Thái độ của gã khiến cho cả nhà Tô Tiểu Xuân nổi nóng, nửa năm trước cũng là người này chết sống không đền tiền, còn cho bảo vệ đuổi bọn họ ra ngoài, cái khuôn mặt này đời này bọn họ cũng quên không được!

Vừa nghe, Tô Tiểu Xuân tức giận dâng lên, nhào tới "Thằng khốn! Bà đây liều mạng với mày!"

Một móng vuốt đã tới trên mặt của người phụ trách!

Người phụ trách cuống quýt la lên "Dừng tay! Chị làm gì vậy? Tạo phản à?"

Người nhà của Tô Tiểu Xuân cũng vọt tới!

"Chính là hắn!"

"Đánh đi!"

"Người giao cho bọn mày! Là bọn mày làm mất tích! Dem mẹ tao trả về đây! Trả đây!"

Mấy người Tô Tiểu Xuân nhất thời vây quanh lấy gã, đánh một trận!!!

571. Chương 569: Các Người Còn Dám Đánh Lãnh Đạo Trung Ương?

Mai Trang.

Ngoài cửa viện trưởng lão xã khu, cảnh tượng đã rất lộn xộn.

Tô Tiểu Xuân và người nhà toàn bộ nhắm phía người phụ trách của viện dưỡng lão, vây quanh người trung niên, Tô Tiểu Xuân đã cào người này vài vuốt!

"A!"

"Đánh hắn!"

"Dừng tay! Điều bình tĩnh lại!"

"Đừng đánh nữa!"

Sở Thanh Hoa và người của văn phòng đường phố cả kinh, vội vàng ngăn cản hô to!

Bất quá mấy người Tô Tiểu Xuân đã đỏ mắt, làm sao nghe bọn họ?

Mấy người nhân viên công tác viện dưỡng lão vừa nhìn lãnh đạo bị đánh, vậy còn chờ cái gì? Cả đám cũng toàn bộ lên, bất quá đương nhiên không dám ra tay, xung quanh còn có nhiều lãnh đạo nhìn, muốn đem đám người Tô Tiểu Xuân tách ra, nhưng lúc này lại xảy ra ngoài ý muốn! Một người thanh niên công tác tại viện dưỡng lão là người thứ ba chen qua cửa, hấn bùm mặt rất sợ người khác cào trúng, thân thể nghiêng qua nghiêng lại chen vào, nhưng bởi vì cảnh tượng đã rối loạn, hấn chen vào cũng không thấy rõ người, đưa tay chụp lấy một cánh tay hô "Dừng tay, dừng tay lại", cánh tay đó là của Thành Nghiêm Đông, ông ta bị đụng té ngã, người thanh niên kia còn đẩy Thành Nghiêm Đông ngã xuống đất!

"Thành tổ trưởng!"

"Lãnh đạo!"

"Thành chủ nhiệm!"

Tất cả mọi người kinh sợ! Đám người Sở Thanh Hoa cũng trợn tròn mắt!

Hiện trường chợt yên tĩnh, lặng ngắt như tờ đủ hai giây.

Đúng ngay lúc này, Tô Tiểu Xuân lại chỉ vào đám người viện dưỡng lão, lớn tiếng hô to một câu thiếu chút nữa khiến cho Sở Thanh Hoa bọn họ té xỉu, "Các người còn dám đánh lãnh đạo trung ương!?"

Đánh lãnh đạo trung ương?

Mẹ kiếp! Ai con mẹ nó đánh lãnh đạo trung ương!?

Tô Tiểu Xuân cần quấy hiển nhiên đã tới cảnh giới nhất định, mà trên thực tế cũng quả thật là nhân viên công tác của viện dưỡng lão đẩy Thành Nghiêm Đông ngã xuống đất, cái này rất nhiều người đều thấy được, Tô Tiểu Xuân phản ứng nhanh nhất, cũng không quản người phụ trách kia mà nhanh chóng chạy tới đỡ Thành Nghiêm Đông, ác nhân cáo trạng nói: "Lãnh đạo, ngài thấy chưa? Cái này chính là phương thức làm việc của văn phòng đường phố Bình An bọn họ! Quả thật là dã man không nói lý!"

Cái đêch!

Ai con mẹ nó dã man không nói lý?

Sở Thanh Hoa và mấy người cán bộ hoang mang rối loạn chạy tới "Thành tổ trưởng, ngài không bị thương chứ?"

Thành Nghiêm Đông lắc lắc tay, ngã cũng không nặng, sắc mặt thật ra vẫn nhìn không ra tâm tình gì, không chế rất tốt. Sở Thanh Hoa bọn họ nhìn như vậy, hơi yên tâm một ít, nếu như người của tổ lãnh đạo xảy ra chuyện gì tại bên bọn họ, vậy không cần hỏi cũng biết cái danh sách kính lão mô phạm khăng định vứt đi. Nhưng khiến cho tất cả mọi người không ngờ rằng chính là, tâm tình lúc đầu của Thành Nghiêm Đông còn không có gì, tùy ý để người ta đỡ đứng lên, vỗ vỗ đất trên người, nhưng khi ánh mắt của ông ta rơi xuống mặt đất thì lúc đó sắc mặt của Thành Nghiêm Đông đã trở nên trắng bệch!

Trên mặt đất chính là một ít mảnh nhỏ của ngọc bích!

Khoảng chừng bảy tám mảnh! Lúc này đã vỡ bốn nát năm rồi!

Chỉ thấy Thành Nghiêm Đông vội vàng nắm chặt tay, tức giận trong mắt lập tức tràn ra, lạnh lùng nhìn về phía người của viện dưỡng lão, "Các người làm gì thế!"

Dây chuyền của Thành Nghiêm Đông đã vỡ nát!

Lúc ngã xuống đất bị đập vỡ!

Đồng Học Bán cách đó không xa cũng kinh ngạc, hiển nhiên cũng không ngờ sẽ xảy ra loại sự tình này, nhìn Thành Nghiêm Đông ngờ ngác nắm sợ dây chuyền, lại nhìn mảnh nhỏ trên mặt đất, trong miệng hít một ngụm khí lạnh, người khác không biết Đồng Học Bán còn không biết sao? Lúc này mảnh ngọc bích vỡ nát trên mặt đất nát chính là ngọc bích bàn long ngày hôm qua Thành Nghiêm Đông mang trên người, loại băng màu xanh, bán đấu giá ít nhất cũng trên cả triệu đồng!

Ngọc bích có độ cứng rất cao, dùng nó đập với thủy tinh thì trên thủy tinh sẽ xuất hiện hoa ngân, nhưng không làm tổn thương đến bản thân ngọc bích, nhưng độ cứng cao không có nghĩa là độ giòn cao, ngọc bích lớn hơn một chút rơi từ trên cao xuống, cơ bản cũng tránh được số phận nát thành mảnh nhỏ.

Trong cán bộ bên này của Sở Thanh Hoa hiển nhiên cũng có người biết coi hàng, sắc mặt đại biến, thấp giọng nói một câu với Sở Thanh Hoa bên cạnh: "Sợi dây chuyền này ít nhất cũng trị giá hơn cả triệu đồng đấy."

Nghe vậy, người của văn phòng đường phố Bình An cũng không biết nói cái gì cho phải!

"Thành tổ trưởng." Sở Thanh Hoa vội hỏi: "Chúng tôi cũng không ngờ rằng qua. . ."

Trên triệu đồng? Cái này sao đèn nổi?

Thành Nghiêm Đông không nói chuyện, ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn xuống mặt đất, cúi lưng, nhặt từng mảnh ngọc bích vào tay, đám người Sở Thanh Hoa lập tức khom lưng muốn hỗ trợ, lại bị Thành Nghiêm Đông xua tay ngăn trở, chỉ một mình ông chậm rãi thu thập mảnh nhỏ, thở dài.

Bầu không khí cực kỳ cô đọng.

Sở Thanh Hoa không biết nên nói như thế nào, lập tức tìm một người của tổ khảo sát bên cạnh, "Cái này. . ."

Người của tổ khảo sát này cũng là làm công tác kinh lão toàn quốc, rất hiểu Thành Nghiêm Đông, nghe vậy không khỏi trầm mặt, "Đó là di vật của mẹ Thành chủ nhiệm!"

Cái gì? Di vật? ?

Sở Thanh Hoa hít vào một hơi thật sâu, nói đến tiền thì còn đỡ, bọn họ chấp vá lung tung một ít cũng có thể đền được, nhưng di vật . . . cái này sao mà đền đây?

Cái này không phải vấn đề có tiền hay không!

Tieu rồi! Chuyện xấu rồi!

Thành Nghiêm Đông không hổ là cán bộ từ trung ương xuống tới, thất thố chốc lát thì tâm tình đã ổn định xuống, mặt không biểu tình nhìn nhìn bọn họ, "Trước tiên giải quyết vấn đề cho chị gái này đi."

Chuyện này vừa xảy ra, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại.

Sở Thanh Hoa bọn họ đã hận cả nhà Tô Tiểu Xuân đến điên rồi, nhưng lãnh đạo tổ khảo sát lên tiếng, bọn họ cũng không có thể không nghe, vì vậy Sở Thanh Hoa trực tiếp phái một cán bộ của văn phòng đường phố bọn họ tiếp nhận chuyện này, người phụ trách viện dưỡng lão và cả nhà Tô Tiểu Xuân trao đổi vấn đề bồi thường. Thành Nghiêm Đông bọn họ cũng không có khả năng thị sát một chỗ, vì vậy lái xe đi trung tâm hoạt động lão niên, Sở Thanh Hoa rút ra vài người ở lại giải quyết, mang theo tâm tình lo lắng đi cùng, thật sự không biết chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng ác liệt như thế nào đối với khảo sát.

Một giờ sau.

Điện thoại của Sở Thanh Hoa vang lên, ông ta đi xa một chút, ở chỗ không người tiếp điện thoại.

"Thế nào?"

"Giải quyết rồi, bồi thường một trăm năm chục ngàn."

Sở Thanh Hoa lạnh mặt, "Được rồi, cậu hỏi Tô Tiểu Xuân một chút, bọn họ làm sao biết ngày hôm nay có lãnh đạo thị sát!"

Vài phút qua đi, bên kia điện thoại mới nói: "Tôi hỏi rồi, bà ấy nói tối hôm qua có một ký giả của Nam Khởi thần báo gọi điện thoại cho bà ấy."

Nam Khởi thần báo?

Ký giả?

Sở Thanh Hoa luôn cảm thấy chuyện này không thích hợp, "Tra cú điện thoại kia!"

Buổi sáng mười giờ, dãy số gọi điện cho Tô Tiểu Xuân rốt cục bị văn phòng đường phố Bình An thông qua quan hệ tra xét ra, địa điểm căn bản không phải Nam Khởi thần báo, mà là một buồng điện thoại công cộng ở huyện Duyên Đài!

Đồng Học Bân!

Là Đồng Học Bân!

Cơn tức của Sở Thanh Hoa trào lên đến đầu, Mẹ kiếp! Còn hăm hại tao? May mà tao có tâm nhân! Nếu không thật sự không biết là mày!

Ông ta không biết rằng Đồng Học Bân căn bản sẽ không dự định giấu, nếu như hắn muốn len lén, tìm buồng điện thoại công cộng của thành phố, nếu đã chọn huyện Duyên Đài, Đồng Học Bân căn bản không sợ bị Sở

Thanh Hoa biết, bởi vì sự kiện này không có chứng cứ, Sở Thanh Hoa không có cách nào báo cáo trong khu, nhưng các loại dấu hiệu lại cho thấy cái này có quan hệ cùng Đồng Học Bản, Đồng Học Bản tin tưởng Sở Thanh Hoa cũng suy đoán ra, cũng là muốn nói cho ông ta biết, là anh em chơi ông đó! Thế nào?

Phong cách hành sự của Đồng Học Bản vẫn không giống người thường, cái này chính là muốn cho Sở Thanh Hoa biết!

Nếu không hấn bộn rộn nửa ngày mà đối phương còn chưa có đầu mối, cái này hoàn toàn không có người nào vui vẻ được!

572. Chương 570: Giành Hay Không Giành?

Sáng.

Dưới cái nắng gắt như lửa, Đồng Học Bản lái xe trở về văn phòng đường phố Quang Minh, lúc đi vào, rất nhiều khoa viên đang đi không chú ý tới hắn, ở chỗ này khe khẽ cười nói.

"Lúc này có trò hay coi rồi."

"Làm sao thế? Xảy ra chuyện gì?"

"Anh còn chưa có nghe nói sao? Văn phòng đường phố Bình An thiếu chút nữa làm hỏng khảo sát."

"Có việc này sao? Nhanh nói một chút, làm sao hư?"

"Anh có biết chuyện nửa năm trước có một người già bị mất tích tại viện dưỡng lão không? Người nhà bọn họ lại đi náo loạn."

"Trùng hợp như thế? Tổ khảo sát trung ương vừa đến thì bọn họ đi?"

"Cũng là trùng hợp như thế, lúc âm ỉ xảy ra chút nhiễu loạn, kết quả người của phố Bình An làm lãnh đạo tổ khảo sát bị té ngã, dây chuyền ngọc bích trên cả triệu đồng cũng vỡ nát."

"Ha ha, bọn họ đáng đời!"

"Lần này đề danh bọn họ đã hết rồi."

"Nói nhỏ chút, bị nghe không tốt."

Hai bên đều là sát đường, người của văn phòng đường phố Quang Minh đương nhiên là chiếm được tin tức trước tiên, không ai không có chút hả hê, đều len lén bàn luận.

Thấy thế, Đồng Học Bản lắc đầu cười cười, biết Chu Diễm Như ngày đó kể lại mâu thuẫn của bọn họ với văn phòng đường phố Bình An hẳn là một phần rất ít, hai con phố tám phần còn có các xung đột khác, nếu không mọi người sẽ không thù sâu đối với văn phòng đường phố Bình An như vậy. Bất quá Đồng Học Bản làm sao không phải? Lần này ngấm ra tay đối với khu Mai Trang, Đồng Học Bản vốn định chơi xỏ bọn họ, cho Sở Thanh Hoa một ít phiền phức, ai ngờ hiệu quả vượt quá tưởng tượng của hắn, không chỉ cho người nhà Tô Tiểu Xuân một công đạo, còn làm Sở Thanh Hoa bọn họ mặt đầy bụi đất, mặc dù kết quả khảo sát vẫn không biết nhưng tình huống hiện tại đã không lạc quan như trước đó, đặc tội tổ trưởng tổ khảo sát Thành Nghiêm Đông, cái đề danh khảo sát đơn vị kính lão mô phạm này sẽ có một dấu chấm hỏi thật to.

Ngày hôm nay thứ bảy, nhưng phần lớn mọi người đều tăng ca, căn tin chỉ có thể mở cửa theo lệ thường.

"Chủ nhiệm."

"Đồng chủ nhiệm."

Mọi người nhanh chóng chào hỏi cùng Đồng Học Bản.

Gật đầu, Đồng Học Bản gọi một phần cơm, ngồi ở một chỗ gần cửa sổ chậm rãi ăn, tâm tình rất không tồi.

"Ngài đã tới?" Lúc này, Chu Diễm Như cười bưng cơm đi tới "Tôi có thể ngồi ở đây sao?"

Đồng Học Bản dè dè tay, cười nói: "Chị Chu, chị ăn cơm cũng không nhiều, ít cơm như vậy có đủ ăn không?"

Ngồi xuống ghế, Chu Diễm Như mỉm cười nói: "Gần đây hơi bị tăng cân, mỗi ngày về nhà đều bị con gái của tôi ồn ào nói tôi béo, không còn cách nào, phải giảm béo thôi." Tùy tiện xả giao vài câu, hai người đều ăn cơm. Không lâu sau, Chu Diễm Như bỗng nhiên nói: "Chủ nhiệm, văn phòng đường phố Bình An . . ."

"Nghe nói rồi." Đồng Học Bàn thu hồi nụ cười, nhiều người nhìn như vậy, hẳn không thể biểu hiện cao hứng, dù sao chính phủ khu đều ủng hộ cho Sở Thanh Hoa bọn họ, rất coi trọng khảo sát lần này, "Giáo huấn, chuyện này cũng là cho chúng ta một cảnh báo, ừm, buổi chiều tôi sẽ nói chuyện với Khúc bí thư, đến lúc đó chị cũng thông báo cho đảng chính làm điều những cái này, xuống các xã khu phía dưới thị sát một chút, tận lực đem một ít vấn đề tranh cãi nhanh chóng giải quyết."

Chu Diễm Như gật đầu.

"Đúng rồi." Đồng Học Bàn hỏi: "Lần này tỉnh chúng ta chỉ có một tổ khảo sát?"

"Hình như vậy, tỉnh Bắc Hà chỉ có một tổ." Chu Diễm Như nói: "Tổng cộng khoảng chừng mười đề danh, trước đó đã khảo sát qua năm, văn phòng đường phố Bình An là thứ sáu."

"Cuối cùng có thể được mấy chỗ?"

"Dựa theo năm rồi mà xem tỉnh chúng ta bình thường đều là bốn chỗ, sẽ giảm bớt phân nửa, sau đó bốn chỗ ấy thông qua danh sách cuối cùng và được các lãnh đạo của cơ quan trung ương chọn, đơn vị mô phạm, năm ngoái đã thông qua hai chỗ, năm kia cũng là hai chỗ, năm kia nữa hình như là một, nói đúng là còn có thể loại bỏ hơn phân nửa." Chu Diễm Như cũng biết xảy ra loại sự tình này, tình huống của văn phòng đường phố Bình An rất không lạc quan, bất quá cũng khó nói, không chừng phố Bình An là mèo mù vớ được chuột chết, được chọn cũng không chừng, danh sách của năm ngoái cũng làm ọi người ngoài ý muốn.

"Ừm, như vậy . . ." Đồng Học Bàn suy nghĩ, đột nhiên nói: "Chị nói xem nếu như không đệ trình qua đơn vị tổ chức, có cơ hội lấy được đề danh hay không?"

Chu Diễm Như sững sốt, "Vậy hình như không được? Bình thường đều là đệ trình báo danh mấy tháng trước."

"Danh sách thông qua nếu như thiếu?"

"Vậy thì có thể." Chu Diễm Như nghĩ tới, "Tôi nhớ kỹ năm kia lúc tổ khảo sát xuống tới, trong chín đề danh cũng chỉ thông qua ba danh sách, bởi vì lúc đó trong tỉnh một trung tâm hoạt động lão niên xảy ra chút chuyện, phía dưới cũng bị liên lụy, cho nên khảo sát cũng rất nghiêm ngặt, rốt cuộc do đặc thù tình huống, sau đó lúc tổ khảo sát đến định ra một xã khu, cuối cùng tổng cộng báo danh ra chỉ bốn chỗ."

Đồng Học Bàn chớp chớp con mắt, "Từng có tiền lệ à."

"Có là có, nhưng mà ... " Bỗng nhiên, Chu Diễm Như tựa hồ nghĩ tới cái gì, giật mình một cái, vội hỏi: "Chủ nhiệm, không được, trăm triệu lần không được!"

Đồng Học Bàn cười cười, "Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, khẩn trương cái gì?"

Chu Diễm Như đầu chỉ khẩn trương, mồ hôi đã đổ xuống đầy rồi.

"Ăn cơm đi." Đồng Học Bàn sẽ không nhắc lại cái này nữa, thật ra hẳn đã biết quá nhiều.

Năm kia đã có tiền lệ có thể làm ra rất nhiều chuyện, Đồng Học Bàn đầu tiên nghĩ đến, lần này tổ khảo sát xuống tới tỉnh Bắc Hà có quyền quyết định rất lớn, năm ngoái đã có tiền đề không trong đơn vị báo danh mà vẫn được chọn lựa đề danh đơn vị mô phạm, như vậy năm nay cũng có thể, chỉ cần cùng tổ khảo sát làm tốt quan hệ, mặc dù đơn vị của Đồng Học Bàn bọn họ không có xin qua đơn vị mô phạm, nhưng tổ khảo sát lên tiếng, bọn họ cũng không thể không được đề danh. Nghĩ đến chỗ này, Đồng Học Bàn từ đầu vẫn nghĩ cách phá hư Sở Thanh Hoa mới bỗng nhiên giật mình, lần đầu tiên nghiêm túc suy nghĩ, đã có tiền lệ, văn phòng đường phố Quang Minh chúng ta vì sao không thể đi tới? Đây là chiến tích rất lớn! Cái này không phải cái hấn đang cần sao? Lại còn có thể hung hăng đánh vào mặt của Sở Thanh Hoa!

Cái này làm cho tim của Đồng Học Bàn đập thành thạch, sau đó càng không thể bình tĩnh lại!

Đương nhiên, Đồng Học Bàn cũng biết phản ứng của Chu Diễm Như vì sao kịch liệt như thế, cũng biết nếu như làm, vậy là chơi lớn.

Trước tiên không nói làm sao để đề danh, nếu như Thành Nghiêm Đông thật sự chọn đơn vị của Đồng Học Bản, như vậy cũng có nghĩa văn phòng đường phố Bình An của Sở Thanh Hoa tuyệt đối không có khả năng được đề danh, cùng một tỉnh, cùng một thành phố, cùng một khu, lại còn là hai con phố liền kề nhau, cơ bản không có khả năng đồng thời báo danh, nếu như công tác kính lão của một khu mà không tồi, như vậy đề danh sẽ là của chính phủ khu, không để cho hai con phố cùng tiến vào báo danh đơn vị mô phạm, nói cách khác, Đồng Học Bản nếu như muốn đi lên, vậy phải một cước đá văng văn phòng đường phố Bình An ra trước, giống như là đưa tay cướp giật danh sách của bọn họ, cho nên dưới tình huống chính phủ khu uỷ khu Nam Sơn ủng hộ Sở Thanh Hoa như thế, chơi như thế quả thật có chút lớn, đây là công khai đào tường của người nhà! Là ăn trên đầu người ta! Là đâm một dao phía sau!

Có làm hay không?

Giành hay không giành?

Ánh mắt của Đồng Học Bản bỗng lóe ra khi đang ăn cơm, Chu Diễm Như nhìn thấy mà hết hồn, chỉ cảm thấy một loại dự cảm bất hảo bắt đầu sinh sôi!

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bản tựa hồ đã có quyết định, chờ Chu Diễm Như đi rồi, ánh mắt của hắn nhìn quét trong căn tin, thì thấy phó bí thư đảng công uỷ Cảnh Tân Khoa đang muốn đứng dậy quay về ký túc xá, chớp mắt mấy cái, trên mặt Đồng Học Bản lộ ra nụ cười, đứng lên, "Cảnh bí thư, cùng nhau đi?"

Cảnh Tân Khoa kỳ quái nhìn hắn, cười nói: "Được đấy."

Hai người nói vài câu không chút dinh dưỡng, cười cười sóng vai đi ra căn tin.

Cái hình ảnh này mọi người rất ít gặp, không khỏi ngẩn nhìn hai người đứng đầu của văn phòng đường phố vài cái, nghi hoặc không thôi.

Phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bản vẻ mặt ôn hoà cảm ra một tách trà, "Uống trà gì? Trà mới còn chưa có mua, có trà Long Tĩnh và Phổ Nhị."

"... cái nào cũng được."

"Vậy Phổ Nhị nha? Tôi nghe nói trà này rất có lợi đối với sức khỏe."

Đồng Học Bản cúi đầu, tự mình pha cho Cảnh Tân Khoa một tách trà đặt lên trên bàn.

Cảnh Tân Khoa buồn bực, trong lòng nói sao cậu lại pha trà cho tôi? Cậu đang giở trò gì thế? Hay là hạ độc tôi trong trà? Sao cậu có thể có tâm tốt như vậy? Không trách Cảnh Tân Khoa suy nghĩ miên man, chủ yếu là Đồng Học Bản sau khi tiền nhiệm liên gây nhiều sóng gió, làm cho Cảnh Tân Khoa vào bệnh viện, đánh dân chúng, mắng lãnh đạo tổ chức, cắt điện tiệm cơm, thật sự quá thiếu đạo đức, cho nên một màn này khiến cho Cảnh Tân Khoa nhìn thế nào cũng không nghĩ đến chuyện tốt, bất quá cũng biết trong trà không có khả năng bị hạ độc, vì vậy lấy bất biến ứng vạn biến, nâng tách uống trà.

Một lát sau, Cảnh Tân Khoa rốt cục hỏi thử: "Tìm tôi có việc?"

"Cũng không có gì." Đồng Học Bản cười ha ha, "Tôi mới đến, hai chúng ta cũng không có nói chuyện với nhau hàng hoàng một lần, tùy tiện tâm sự, được rồi, chuyện của văn phòng đường phố Bình An có nghe nói chưa?"

Cảnh Tân Khoa gật đầu, "Có nghe thấy."

Đồng Học Bản thản nhiên nói: "Tôi thấy bọn họ lần này đề danh có chút không ổn, anh nghĩ thế nào?"

"Khó mà nói lắm." Cảnh Tân Khoa từ khi đến đây đã bắt đầu mang theo cảnh giác, không đơn giản biểu hiện ra thái độ, "Công tác tổng thể của viện dưỡng lão phố Bình An vẫn tốt, chuyện người già mất tích cũng đã giải quyết, ảnh hưởng khẳng định sẽ có, bất quá cũng không nhất định lớn."

"Nói cũng phải." Đồng Học Bản gật đầu tán thành, "Bất quá, nghe nói lãnh đạo tổ khảo sát bị người của bọn họ đẩy ngã, di vật của mẹ Thành tổ trưởng cũng..."

Cảnh Tân Khoa không lên tiếng, uống trà, chờ hắn nói xong, muốn nhìn xem hắn ta rốt cuộc muốn nói gì.

Đồng Học Bản chậm rãi nói: "Cảnh bí thư à, cái đơn vị kính lão mô phạm này, thật ra tôi thấy văn phòng đường phố Quang Minh chúng ta cũng tương đối phù hợp, nếu như văn phòng đường phố Bình An không được. . ."

Đồng Học Bản nói còn chưa dứt lời, nhưng Cảnh Tân Khoa đã nghe rõ ràng.

Cái gì ! ?

Cậu muốn cướp đề danh của văn phòng đường phố Bình An sao?

Trời đất ơi! Nước trà trong miệng của Cảnh Tân Khoa thiếu chút sắc ra, còn cả người suýt chút nữa ngã xuống ghế!

Cảnh Tân Khoa biết Đồng Học Bản gan lớn, nhưng không biết lá gan của người này lại có thể lớn như vậy!

573. Chương 571: Giành!

Buổi trưa.

Trong phòng làm việc.

Cảnh Tân Khoa thật sự bị lời của Đồng Học Bản làm giật mình, chủ nhiệm mới này suy nghĩ không giống người khác, chuyện thiếu đạo đức như thế lại có thể dùng ngữ khí không có gì đặc biệt ngữ nói ra, cậu thật là được, không chỉ muốn bỏ đá xuống giếng, còn muốn đào góc tường của anh em sao! ?

Can đảm của Đồng Học Bản Cảnh Tân Khoa rốt cuộc đã lĩnh giáo!

Cái này thật sự là nghĩ người khác cũng không dám nghĩ, làm người khác cũng không dám làm!

Cảnh Tân Khoa đương nhiên biết hậu quả chuyện này, trong khu ủng hộ văn phòng đường phố Bình An như thế, không tiếc cho toàn bộ khu tới phối hợp công tác kính lão, chính là vì xây dựng cho Sở Thanh Hoa bọn họ một bầu không khí tốt đẹp, để cho bọn họ trúng cử đơn vị kính lão mô phạm, lúc này tuy rằng công tác của Sở Thanh Hoa bên kia không có làm xong, làm xảy ra một vài sự tình, nhưng ai cũng chưa nói một chút cơ hội bọn họ cũng không có, văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ nếu muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của như thế, trong khu có thể đáp ứng sao?

Cái này quả thật là con mẹ nó thiếu đạo đức về đến nhà rồi!

Bất quá trong nháy mắt Cảnh Tân Khoa cũng rõ ràng ý tứ của Đồng Học Bản, rõ ràng hẳn vì sao nói lời này, đây là muốn tôi với cậu cùng nhau làm bữa, kéo tôi vào chung, sau đó thông qua quan hệ của chị tôi Cảnh Nguyệt Hoa khơi thông một chút, giảm bớt áp lực của trong khu mang đến?

Cậu suy nghĩ cũng thông minh thật!

Cậnguyện ý làm bữa thì tự cậu làm bữa đi! Đừng kéo tôi vào làm đệm lưng! Không có cửa đâu!

Cảnh Tân Khoa bị tác phong không sợ trời không sợ đất của Đồng Học Bản làm cho kinh ngạc, thế nhưng không dám dính vào cùng hẳn, nếu không còn không biết sẽ lại xảy ra chuyện gì tới đâu, "Đồng chủ nhiệm, cái này không ổn."

Đồng Học Bản không cho là đúng nói: "Có cái gì không thích hợp? Cạnh tranh công bằng mà."

Cảnh Tân Khoa không biết nên nói gì : "Nói là nói như vậy, nhưng chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa trình báo tài liệu của đơn vị mô phạm, đây là xuất sư vô danh."

"Năm ngoái không phải cũng có một trường hợp đặc biệt sao?" Đồng Học Bản rất có kiên trì nói: "Cũng là tỉnh Bắc Hà chúng ta, tổ khảo sát cuối cùng chọn một đơn vị không giao tài liệu."

Cảnh Tân Khoa coi như đã nhìn ra, thằng nhãi này là hạ quyết tâm muốn đào góc tường, ghen lời chốc lát, nói: "Tôi vẫn bảo lưu ý kiến."

"... À."

"Tôi còn có chút việc, đi về trước."

Cảnh Tân Khoa cũng không muốn ở lâu, xoay người ra cửa, loại chuyện thiếu đạo đức này gã không muốn xen vào, muốn làm thì tự cậu làm đi.

Cửa đóng, Đồng Học Bàn khẽ lắc đầu, trong lòng nói can đảm của các người cũng quá nhỏ, tục ngữ nói tốt, người lớn mặt bao nhiêu, đất rộng lớn bấy nhiêu, suốt ngày ngồi xuống trong phòng làm việc chờ trái chờ phải, vậy chiến tích có thể đến đầu của bạn mới là lạ, lúc này phải lấy ra chút khí phách, mặc kệ hấn là cái gì đâu, tranh trước được thì cứ tranh, quên đi quên đi, ông không muốn vào thì cũng đừng vào, ông không muốn cái chiến tích này? Tôi muốn! Đồng Học Bàn lúc này là bằng bất cứ giá nào, bất luận chuyện này có thể được hay không, hấn cũng phải thử một lần, lá gan của Đồng Học Bàn vẫn đều là không có giới hạn, bất quá đương nhiên cũng biết công khai chém giết là không được, cho nên cần chút che giấu!

Làm sao đây?

Ra tay từ chỗ nào?

Đồng Học Bàn suy nghĩ rất lâu, quyết định trước tiên tiếp xúc cùng tổ trưởng tổ khảo sát Thành Nghiêm Đông một chút, chủ yếu hấn cũng rõ ràng độ khó của chuyện này rất lớn, dựa vào cái gì để làm cho người ta đề danh mình? Không phải dựa vào mồm mép là có thể được, nếu như Thành Nghiêm Đông cứng ý, Đồng Học Bàn cũng sẽ không uống tâm tư làm chi nữa, nhưng nếu Thành Nghiêm Đông và tổ khảo sát thật sự có ý kiến đối với văn phòng đường phố Bình An, có cái này, vậy chuyện này thật đúng là có thể thao tác một chút.

Hỏi thăm một chút, tổ khảo sát tựa hồ đang ở gần Bình An Nhị Phố ăn, Đồng Học Bàn buông điện thoại di động lái xe ra ngoài, thẳng đến chỗ đó.

Bình An Nhị Phố.

Thật là trùng hợp, Đồng Học Bàn mới vừa đến, thì nhìn thấy Sở Thanh Hoa gọi điện thoại ngoài cửa lớn, oan gia ngõ hẹp thật.

Sở Thanh Hoa cầm điện thoại thấp giọng nói: "Trầm khu trưởng, chúng tôi..."

Thường vụ phó khu trưởng Trầm Phi trầm giọng nói: "Không cần giải thích với tôi! Muốn giải thích ông giải thích cùng Vương bí thư! Đi giải thích với Nguyệt Hoa khu trưởng! Sở chủ nhiệm! Ông cũng là lão đồng chí! Sao còn... ông giải thích cho tôi xem văn phòng đường phố Bình An các người đang làm cái gì? Lúc này còn có thể làm ra vấn đề? Ông làm công tác như thế nào vậy! Hả? Đánh người dân? Người của viện dưỡng lão ra tay? Ngộ thương lãnh đạo tổ khảo sát? Thật đúng thời gian!"

Sở Thanh Hoa thở dài nói: "Là tôi công tác không tới."

Trầm Phi nói: "Khu chúng ta trong nhiều năm như vậy cũng lấy được mấy cái đơn vị mô phạm toàn quốc, nhưng độc nhất cái kính lão mô phạm này là chưa từng có qua, trong khu coi trọng lần khảo sát này bao nhiêu ông không phải không biết! Nhưng ông hiện tại... văn phòng các người đang làm gì thế!"

"Trầm khu trưởng, quả thật là xảy ra chút ngoài ý muốn, điểm này tôi không lời nào để giải thích, nhưng ngài yên tâm, chúng tôi sẽ không phụ tín nhiệm của trong khu."

Hơi dừng lại, Trầm Phi nói: "Còn có nắm chắc hay không?"

Sở Thanh Hoa kiên trì nói: "Đây chuyện ngọc bích của Thành tổ trưởng chúng tôi sẽ bồi thường, chuyện người già lạc đường cũng đền cho cả nhà Tô Tiểu Xuân một trăm năm mươi ngàn, đã giải quyết, tôi thấy thái độ của tổ khảo sát và Thành tổ trưởng cũng không có gì... Hấn là còn có hy vọng rất lớn."

"Nhớ kỹ, tuyệt đối không nên để xảy ra vấn đề nữa!"

"Ngài yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ nỗ lực lớn nhất tranh thủ cái danh sách này."

Cúp điện thoại, Sở Thanh Hoa đứng ven đường trong lòng lạnh lẽo, cũng có chút phần nộ, có thể được hay không, thật ra chính ông ta cũng không biết, nếu như nói lúc đầu còn có 80% tỷ lệ có thể có tiến vào đến vòng trung ương lựa chọn cách, vậy hiện tại chỉ còn hơn 40%, mà thủ phạm đều của hết thầy cái này là Đồng Học Bàn của văn phòng đường phố Quang Minh, nếu không phải hấn từ chỗ đó mà làm khó dễ,

khuyến khích Tô Tiểu Xuân tới viện dưỡng lão Mai Trang gây chuyện, tất cả cũng sẽ không là kết quả này, văn phòng đường phố Bình An bọn họ tám phần sẽ an ổn trúng cử, làm gì bị nhiễu loạn?

Đồng Học Bàn!

Sở Thanh Hoa âm mặt, hoàn toàn ghi hận hấn.

Nhưng hiện tại ông ta không rảnh tính sổ cùng Đồng Học Bàn, ngấm lại mất bò mới lo làm chuồng cần thiết hơn, cần phải đi qua một cửa này trước!

Đồng Học Bàn cách đó không xa thấy biểu tình khổ não của ông ta, trong lòng thầm vui.

Năm phút đồng hồ sau.

Thân ảnh của Thành Nghiêm Đông từ trong đi ra, phía sau còn có mấy người cán bộ của văn phòng đường phố Bình An, tựa hồ muốn nói cái gì, bất quá Thành Nghiêm Đông mặt không biểu tình khoát khoát tay, mấy người đều trở về, chỉ còn Thành Nghiêm Đông một mình đi nhanh.

Đồng Học Bàn vừa nhìn, lập tức lái xe đi qua, hạ cửa sổ xe xuống "Ồ, là Thành tổ trưởng sao?"

Thành Nghiêm Đông ngẩn ra, "Cậu là... À, Đồng chủ nhiệm ở bên kia đường?"

"Ngài đang làm gì vậy? Tôi vừa ăn cơm xong, cũng không có việc gì, tôi đưa ngài đi?"

Lúc này, Thành Nghiêm Đông mới chú ý tới chiếc xe trước mắt, vừa nhìn là Porche đời Cayenne, ông lại ngẩn người, nhìn Đồng Học Bàn, do dự một chút, "Được, nghe nói phố Tây có một tiệm đồ cổ, tôi đi vào trong đó, cũng không biết đường, Đồng chủ nhiệm, vậy phiền phức?"

"Ngài khách khí, tôi biết chỗ."

Thành Nghiêm Đông mở cửa lên xe, ngồi xuống ghế cạnh người lái.

Ông không cho cán bộ văn phòng đường phố Bình An cùng đi, nhưng ngồi xe của mình, cái này khiến cho Đồng Học Bàn cảm thấy rất hưng phấn, lập tức nhấn chân ga, câu được câu không tham khảo ý của Thành Nghiêm Đông.

"Thành tổ trưởng, ấn tượng của tổ khảo sát với khu Nam Sơn chúng tôi ra sao?"

"Ừm, cũng không tệ lắm." Ngữ khí của ông rất nhạt.

"Chúng tôi đã sớm ngóng trông tổ khảo sát tới, hy vọng có thể vạch cho chúng ta nhiều vấn đề một chút, làm cho công tác của chúng tôi tiến thêm một bước."

Thành Nghiêm Đông cười cười, hình như có chút không yên lòng.

Thật đáng tiếc, trên mặt ông cũng không lộ ra một chút bất mãn gì đối với văn phòng đường phố Bình An, khiến cho Đồng Học Bàn nghĩ căn bản không thể nào ra tay, nói như thế nào? Trực tiếp kêu ông ta suy nghĩ đến văn phòng đường phố Quang Minh chúng tôi? Quá đột ngột, người ta dựa vào cái gì mà bỏ qua văn phòng đường phố Bình An đi khảo sát bạn chứ?

Xe tới, Thành Nghiêm Đông xuống xe đi vào tiệm đồ cổ.

Năm phút đồng hồ...

Mười phút...

Hai mươi phút...

Chờ Thành Nghiêm Đông sau khi đi ra, phát hiện xe của Đồng Học Bàn vẫn ở chỗ này chờ.

Đồng Học Bàn mở cửa xuống xe, cười nói: "Thật ra tiệm đồ cổ của thành phố có rất nhiều nơi được hơn so với chỗ này, ngài muốn đi tôi đưa ngài đi qua?"

"Không phải mua đồ." Thành Nghiêm Đông thở dài khoát khoát tay, "Quên đi."

Đồng Học Bàn không rõ nên nói: "Vậy ngài là..."

Thành Nghiêm Đông tâm tình tựa hồ không cao, "Mảnh ngọc bích mà mẹ tôi lưu lại cho tôi đã bị vỡ nát, tôi muốn tìm xem có chỗ nào có thể sửa lại hay không, bắt quá người trong tiệm đồ cổ nói cho dù có thể dán lại, vết tích cũng sẽ rất rõ ràng, không có khả năng khôi phục lại nguyên dạng." Thật ra ông cũng biết không có khả năng sửa chữa, hiện tại trình độ khoa học kỹ thuật còn không có đạt được mức độ này, bắt quá vẫn là ôm một tia mơ mộng tới tiệm đồ cổ, bởi vì miếng ngọc bích này đối với ông thật sự quá quan trọng, là mẹ của ông trước lúc lâm chung giao cho ông, ý nghĩa cực lớn. Từ khi mảnh ngọc bích vỡ nát thì Thành Nghiêm Đông không toát ra bất kỳ tâm tình phần nộ gì, không có đọng ở trên mặt, nhưng chỉ có chính ông biết, trong lòng ông hầu như đang đau đến chảy máu!

Ông ta vừa nói như thế, Đồng Học Bản cũng mới là nhớ tới chuyện của sợi dây chuyện, lúc đó hấn ở thật xa mà còn thấy được, nhưng mà buôn bán trong giới đồ cổ lâu như vậy, dựa vào cái này lập nghiệp Đồng Học Bản đương nhiên cũng rõ ràng loại ngọc bích ngọc thạch này không dễ dàng sửa chữa như vậy, cho dù làm tốt nhất cũng là để lại một đồng vết rạn, xấu xí muốn chết, hơn nữa giá trị ngọc bích cũng sẽ giảm đi rất lớn, trước kia là hơn cả triệu? Vậy hiện tại phỏng chừng chỉ còn mấy chục ngàn, đây là tổn thương chết người, là ... Không thể... Ấy ăy ! Chờ một chút!

Đồng Học Bản bỗng nhiên ngẩn ngơ!

Không phục hồi như cũ?

Không thể! Mình có REVERSE mà!

Cái đêch! Sao lại quên nó nhĩ!

"Đồng chủ nhiệm, không phiền phức." Thành Nghiêm Đông nói: "Tôi tự mình trở về."

Đồng Học Bản tinh thần đại chấn, nhanh chóng gọi ông ta lại, "Thành tổ trưởng, mảnh nhỏ ngọc bích đưa cho tôi xem được không?"

Thành Nghiêm Đông chần chờ một chút, lấy ra bảy tám mảnh nhỏ được cất từ trong túi nhỏ, thật sự là vỡ đến nỗi không thể nát hơn, "Làm sao vậy?"

Đồng Học Bản nói: "Như vậy đi, ngài phải tin tôi, mảnh nhỏ này trước tiên để cho tôi bảo quản một ngày được không? Tôi trở về tìm cách giúp ngài, nhưng không biết có thể được hay không."

"Cái này..." Thành Nghiêm Đông lo lắng suy nghĩ, cuối cùng nói "Được."

Bất quá nghe Đồng Học Bản nói muốn giúp, Thành Nghiêm Đông cũng không ôm một chút hy vọng.

574. Chương 572: Sửa Chữa!

Trời tối, nhiệt độ không khí cũng hạ xuống.

Lúc tan tầm Đồng Học Bản cố ý lái xe đi qua địa giới văn phòng đường phố Bình An một chút, thì thấy Thành Nghiêm Đông và tổ khảo sát còn đang thị sát xã khu, khảo sát cần hai ngày, Sở Thanh Hoa và cán bộ của văn phòng đường phố ở một bên cẩn thận cùng đi.

"Cụ ông, cảm giác của ngài đối với bên này thế nào?"

"Rất tốt, rất tốt, phục vụ của viện dưỡng lão đều rất nhiệt tình."

"Bình thường có vấn đề gì không? Có chỗ nào không hài lòng không?"

"Đều thoả mãn, không thành vấn đề, tới chỗ này cũng giống như ở nhà mình."

"À, quấy rối ngài ăn, chúng tôi đi."

Đây là đối thoại của tổ khảo sát trung ương và một người ở trong viện dưỡng lão, ông già này vừa nhìn liền biết cũng là một kẻ lừa gạt, miệng lưỡi trơn tru.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Ký túc xá.

Về đến nhà Đồng Học Bản biết cơ hội của mình đã tới, muồn từ trong tay của văn phòng đường phố Bình An đoạt lấy cái danh sách này, cái này có thể cũng là cơ hội duy nhất, vì vậy sau khi tùy tiện ăn cơm tại phòng bếp xong thì đặt mông ngồi vào trong phòng ngủ, nhẹ nhàng lấy ra cái túi nhỏ trong suốt, mở miệng túi, đem sáu bảy mảnh nhỏ ngọc bích lấy ra, nhẹ nhàng đặt lên trên giường, cẩn thận ghép bọn nó lại cùng một chỗ, làm ra hình dạng ban đầu.

Một mảnh. . . Ba mảnh. . . Năm mảnh. . . Bảy mảnh. . . Ghép lại hoàn thành.

Đồng Học Bản hít vào một hơi, trước đây hắn chỉ dùng REVERSE phục hồi như cũ đồ vật khác, nhưng ngọc bích còn chưa có thí nghiệm qua, thao tác thực tế làm thế nào thì trong lòng Đồng Học Bản cũng không rõ, không biết có thể được hay không, trầm ngâm một chút, Đồng Học Bản chà chà tay, hai tay mở ra, chậm rãi đem mảnh nhỏ ngọc bích giữ lại, toàn bộ lực chú ý trong nháy mắt tập trung đến đây, tròng mắt nhìn thẳng mảnh nhỏ dưới đầu ngón tay.

Bắt đầu!

Chỉ mong có thể thành!

Đồng Học Bản lúc này mặc niệm một tiếng REVERSE!

Thời gian còn thừa lập tức giảm xuống! REVERSE có hiệu quả!

Ngọc bích vỡ vụn vào buổi sáng, hầu như chỉ là thời gian một cái chớp mắt, Đồng Học Bản thấy mấy mảnh nhỏ nhanh chóng ngưng kết, phát sinh những tiếng rắc rắc rất nhỏ!

Miếng thứ nhất và miếng thứ hai đã hợp lại cùng một chỗ!

Miếng thứ ba và miếng thứ tư cũng hợp lại với nhau!

Đồng Học Bản kích động, có thể xuất hiện cái hình ảnh này, vậy có ý là đã đại công cáo thành phần nửa!

Rắc rắc ... rắc rắc ... rắc rắc ... Rốt cục, những mảnh nhỏ đã nằm yên trên giường, không còn nhúc nhích.

Đồng Học Bản mới chỉ tốn một hai giây thời gian, bởi vì REVERSE của hắn một giây đồng hồ có thể làm cho vật thể chỉ định lui về phía sau một ngày, bất quá vì bảo hiểm, Đồng Học Bản vẫn cho dừng lại nhiều một chút, đợi REVERSE ba bốn giây thì hắn mới niệm giải trừ REVERSE, thời gian tiêu hao chợt dừng lại, Đồng Học Bản thở ra một hơi lớn, nghĩ thầm lúc này là OK rồi!

Nhưng mà chuyện tình phát triển thường thường là nằm ngoài ý muốn.

Khi Đồng Học Bản cầm lấy sợi dây chuyền ngọc bích mà hắn nghĩ đã khôi phục lại như cũ thì ngạc nhiên phát hiện món đồ này không hoàn toàn phù hợp, ở giữa hai bên đều có vết rạn và khe, bàn khắc hình rồng khắc bàn long, nhưng căn bản không hoàn chỉnh, trên mình con rồng rõ ràng có mấy chỗ thiếu hụt!

Cái đêch!

Tại sao có thể như vậy?

Chỗ khác không phải đều phục hồi như cũ sao? Sao ở đây không được?

Cái cảnh này tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của Đồng Học Bản, hắn cho rằng REVERSE nếu như không có tác dụng, như vậy dây chuyền ngọc bích sẽ không có động tĩnh, nhưng hiện tại, REVERSE hiển nhiên là có hiệu quả, rất nhiều chỗ cũng đều hợp lại với nhau, nhưng mà cái khe nứt cũng xuất hiện không chỉ một chỗ, nếu là như thế này, vậy còn có cái gì khác nhau so với kỹ thuật sửa chữa đồ cổ? Nứt một mảnh, cái này còn không bằng dùng keo 502 dán lại cho rồi!

Làm sao đây?

REVERSE có tác dụng mà còn như vậy? Không phải vậy chứ!

Đồng Học Bản nhất thời chịu đả kích, rất là phiền muộn nhìn sợi dây chuyền bán thành phẩm thật lâu không nói, đột nhiên, hắn nghĩ tới một vấn đề rất có thể, ngăn người, ngồi bật dậy trên giường, bỏ sợi dây chuyền vào trong túi, ra phòng khách tiện tay nắm bóp tiền và điện thoại di động, đi nhanh xuống lầu lái

xe đến khu Mai Trang của văn phòng đường phố Bình An, chạy thẳng đến chỗ viện dưỡng lão Mai Trang xảy ra chuyện vào buổi sáng.

Cửa viện dưỡng lão.

Một ít người già đang đi bộ xung quanh, có người luyện thái cực, có người đang đút cho chim ăn.

Đồng Học Bàn ngẩng đầu tìm tìm, dựa vào ký ức rất cục phát hiện ra chỗ dây chuyền ngọc bích bị vỡ nát, chính là trên mặt đất nhựa đường cách cửa khoảng chừng mười mét.

Cũng chính là ở đây!

Hai ông già luyện kiếm bên cạnh nghi hoặc nhìn về phía hắn, "Cậu trai trẻ, làm sao vậy?"

"À, vừa rồi đi ngang qua có rớt chút đồ." Đồng Học Bàn cười ha ha nói "Con trở về tìm xem."

Hai ông già cũng không nhìn hắn nữa, tiếp tục luyện kiếm.

Đồng Học Bàn đi lên, ngồi xổm thân thể xuống tại một chỗ, vươn tay vừa vuốt vừa nhìn, một lát sau con người bỗng sáng ngời, rốt cục phát hiện một ít tinh thể trong suốt màu xanh cực kỳ nhỏ và trong suốt, hiển nhiên là sau khi dây chuyền ngọc bích của Thành Nghiêm Đông vỡ đã văng ra vài mảnh, bởi vì có một vài mảnh rất nhỏ trong lớp bụi dưới đường, không nhìn kỹ căn bản không cách nào phát hiện, cho nên Thành Nghiêm Đông lúc đó cũng không có nhặt lên toàn bộ, hơn nữa có vài mảnh quá nhỏ, tay của ông ta cũng không mò ra được.

Đồng Học Bàn cho tới bây giờ mới xác định suy đoán trong lòng, cái dây chuyền ngọc bích không thể hoàn toàn phục hồi như cũ kia, cũng là thiếu những kết tinh này!

Tìm được đầu nguồn rồi!

Hắn lập tức quan sát bốn phía, thấy không có người chú ý mình, liền lấy ra dây chuyền ngọc bích, đặt trên mặt đất, đặt cùng một chỗ với mảnh nhỏ kia, nhìn nhìn, trong mắt Đồng Học Bàn co lại, trong lòng lại một lần nữa mặc niệm REVERSE!

Một giây đồng hồ. . . Hai giây. . . Bởi vì mảnh vỡ quá nhỏ, mắt thường không cách nào quan sát rõ ràng, cho nên Đồng Học Bàn dựa vào cảm giác cho REVERSE vận hành chốc lát, sau đó lập tức dừng lại!

REVERSE giải trừ!

Niệm xong, hắn đưa tay cầm dây chuyền ngọc bích từ trên mặt đất lên, thấy chung quanh có người nhìn qua, Đồng Học Bàn cũng không dây dưa lâu, lập tức xoay người trở về trong chiếc Proche đậu ở ven đường, mở cửa lên xe, nhìn chung quanh xong mới lấy dây chuyền ngọc bích ra cầm trong tay một lần nữa.

Màu xanh sáng bóng nhất thời đập vào nhãn cầu!

Nhìn trái, nhìn phải, sờ sờ phía trên, mò mò phía dưới. . . khe nứt của ngọc bích đã hoàn toàn được sửa chữa, hoàn toàn chỉnh chỉnh, một chút tỳ vết nào cũng nhìn không thấy, trạng thái giống y như lúc còn nằm trên cổ của Thành Nghiêm Đông !

Thấy rõ như vậy, Đồng Học Bàn không khỏi vui mừng, rốt cục đã thành công!

Ha ha! REVERSE quả nhiên hữu dụng!

575. Chương 573: Chưa Thấy Qua Cán Bộ Quốc Gia Nào Thiếu Đạo Đức Như Cậu!

Chủ nhật, sáng sớm.

Đồng Học Bàn vừa mở mắt liền khẩn cấp gọi điện thoại cho Thành Nghiêm Đông, buổi trưa ngày hôm qua trước khi đi hai người đã trao đổi số điện thoại cho nhau.

Tít tít tít, điện thoại thông.

"A lô, Đồng chủ nhiệm à?"

"Là tôi, Thành tổ trưởng, ăn điểm tâm chưa?"

"Vừa mới dậy, còn chưa kịp."

"Vậy đúng lúc, tôi mời ngài tới phố Quang Minh chúng tôi bên này ăn, còn có chút việc nói cùng ngài."

Thành Nghiêm Đông dừng ngữ khí một chút : ". . . Vậy được, cậu nói chỗ đi, tôi đón xe đi qua."

Hẹn được chỗ rồi, Đồng Học Bàn thần thái sáng lạn chui ra khỏi chăn, sau khi đánh răng rửa mặt, lái xe tới quán ăn sáng chờ.

Mười phút sau, Thành Nghiêm Đông xuống xe taxi.

"Đợi lâu chưa?"

"Không có, tôi cũng vừa đến, mời ngồi mời ngồi."

Hai người ngồi xuống ghế, gọi phục vụ tùy tiện kêu vài món ăn sáng.

Không lâu sau, Thành Nghiêm Đông rút ra một tấm giấy ăn lau lau miệng, "Được rồi, cậu nói có việc?"

Đồng Học Bàn gật đầu, "Là chuyện của dây chuyền ngọc bích, ngày hôm qua tôi không phải nói hỏi thăm cho ngài sao? Ừm, đã có kết quả."

Thành Nghiêm Đông tinh thần không lớn, tựa hồ không ôm hi vọng, "Ồ? Thế nào?"

Đồng Học Bàn suy nghĩ một chút, thẳng thắn cho tay vào túi quần, lấy ra một túi nilon trong suốt, đem đồ đưa cho ông ta, "Ngài xem đi."

Thành Nghiêm Đông ngay từ đầu thật đúng là không coi ra gì, buổi chiều và buổi tối ngày hôm qua ông đã gọi không ít điện thoại để hỏi, kết quả đều là như nhau, đồ sứ thì còn đỡ, che đậy một chút là có thể che lại bảy tám phần, nhưng ngọc bích và ngọc thạch tuyệt đối không cách nào sửa chữa, không cách nào làm cho nó nguyên vẹn lại được, không chỉ trong nước như thế, cho dù ở nước ngoài cũng không có kỹ thuật này, cùng lắm là có thể đem mảnh nhỏ hợp lại một chỗ, nhưng khe nứt ở giữa thì không có biện pháp, mắt thường không có khả năng nhìn không thấy, cho nên bị mất di vật của mẹ nên Thành Nghiêm Đông đã có chút tâm ý nguội lạnh.

Nhưng mà sau khi nhận được dây chuyền ngọc bích mà Đồng Học Bàn đưa cho, Thành Nghiêm Đông sửng sốt một chút, cảm giác có chút không thích hợp, lập tức mở ra cầm trong tay.

Một phút đồng hồ. . . Hai phút. . . Ba phút. . . Thành Nghiêm Đông thở hắt vì kinh ngạc "Cái này. . ." Đồng Học Bàn cười nói: "Ngài xem sửa lại cũng được chứ?"

Thành Nghiêm Đông tròn tròn mắt, đâu chỉ là cũng được? Cái dây chuyền này con mẹ nó quả thật là như mới! Hình như còn mới hơn rất nhiều so với sợi dây chuyền ngày hôm qua ông đeo! Ở giữa không chỉ không có một vết rạn nứt, ngay cả vết tích cũng đều không thấy, đây là !?

Nếu không phải Thành Nghiêm Đông coi như có kiến thức rộng, ông đã cho rằng dây chuyền này là Đồng Học Bàn tìm người chế tạo lại, nhưng cái này đương nhiên không có khả năng, loại chạm trổ bàn long này không phải một chốc là có thể làm thành, từ buổi trưa ngày hôm qua đến bây giờ, còn chưa đến một ngày, Thành Nghiêm Đông đương nhiên rõ ràng Đồng Học Bàn không có khả năng tìm người chế tạo, thời gian không kịp, huống chi thiên hạ không có lá cây giống nhau như đúc, đương nhiên cũng không có dây chuyền ngọc bích giống nhau như đúc, vô luận là chất liệu ngọc bích hay là kỹ xảo chạm trổ, đều là dây chuyền bàn long của ông, tuyệt đối không sai!

"Cái này. . ." Thành Nghiêm Đông kinh ngạc nói: "Cái này ... chuyện gì xảy ra?"

Đồng Học Bàn cười ha ha nói: "Ngày hôm qua tôi liên hệ với một người bạn, hần gần đây đang làm nghiên cứu trong phương diện này, đúng lúc phát minh ra một kỹ thuật, không chỉ có thể kết hợp cái khe nứt của ngọc bích, còn có thể khiến ắt thường không nhìn thấy được đường nối vết nứt."

Thành Nghiêm Đông khó tin nói: "Kỹ thuật mới? Sao tôi chưa từng nghe qua?"

"Bởi vì nhu cầu thị trường không lớn, cho nên bạn tôi căn bản không dự định mở rộng đến thị trường, cho nên hiện tại trên thị trường đương không tìm thấy được." Vừa giới thiệu, Đồng Học Bản vừa giải thích tào lao, nói tiếp: "Bất quá cái kỹ thuật này còn chưa hoàn thiện, sau này ngài đeo tận lực cẩn thận một chút, đúng rồi, bạn tôi sợ phiền phức, không muốn để cho cái kỹ thuật này bị người biết, cho nên xin ngài bảo mật, cái này. . ."

"Cậu yên tâm!" Thành Nghiêm Đông trong mắt đầy kích động nói: "Tôi khẳng định giữ kín miệng!"

"Ha ha, vậy cảm ơn ngài."

"Cậu nói gì vậy, hẳn phải là tôi cảm ơn cậu mới đúng!" Thành Nghiêm Đông cầm tay của Đồng Học Bản, dùng sức lắc lắc, "Đồng chủ nhiệm, cậu đã giúp tôi một đại ân! Cảm ơn! Rất cảm ơn!"

"Ngài khách khí rồi."

"Được rồi, bao nhiêu tiền? Tôi gửi vào tài khoản cho cậu."

"Ngài đang khách khí phải không?" Đồng Học Bản nói: "Chỉ là một cái nhắc tay, sao có thể lấy tiền của ngài."

Thành Nghiêm Đông lắc đầu liên tục, "Như vậy sao được! Rốt cuộc bao nhiêu?"

Đồng Học Bản cười nói: "Thật không cần, ngài đừng khách khí."

"Giá trị của loại kỹ thuật này khẳng định không nhỏ, không thể để cho cậu bỏ tiền túi được! Không nên không nên!"

Từ chối nửa ngày, cuối cùng Đồng Học Bản vẫn là sống chết không nhận.

Thành Nghiêm Đông vừa nhìn liền không biết nên nói cái gì cho phải, nhìn nhìn chiếc Porche ngoài cửa, ông cũng rõ ràng, cán bộ có thể lái được Cayenne hiển nhiên sẽ không thiếu chút tiền ấy, bất quá đừng thấy Thành Nghiêm Đông mang dây chuyền ngọc bích trên cổ triệu, bản thân ông ta lại không có để dành bao nhiêu, dây chuyền này là của gia bảo nhà bọn họ truyền xuống, vài chục năm trước ngọc bích còn chưa có đáng giá, Thành Nghiêm Đông lại công tác tại cơ quan kính lão toàn quốc nhỏ bé này, nếu như Đồng Học Bản thật sự nói muốn hơn triệu đồng, Thành Nghiêm Đông cũng không móc ra được, cho nên không nói thêm gì nữa, lại nắm tay của Đồng Học Bản nhiều lần cảm ơn, về cảm kích trong mắt cũng không cần nói cũng biết, lúc này Đồng Học Bản thật sự là giải quyết cho ông ta một vấn đề khó khăn không nhỏ, bất quá, nhân tình này cũng không thể thiếu được.

Vài phút trôi qua.

Hai người ăn sáng xong rồi đi ra khỏi quán ăn, đối diện đường cái là một viện dưỡng lão của xã khu bên Đồng Học Bản bọn họ.

Đồng Học Bản lựa chọn ăn ở đây đương nhiên là có mục đích, thấy thời cơ đã đến rồi, cười cười chỉ vào đối diện đường cái nói: "Thành tổ trưởng, có cơ hội ngài cũng chỉ đạo công tác của viện dưỡng lão chúng tôi được không? Cho chúng tôi học tập, cải tiến."

Người thông minh không cần nói nhảm nhiều.

Thành Nghiêm Đông vừa nghe liền rõ ràng, "Văn phòng đường phố Quang Minh các người có giao lên tài liệu xin đơn vị kính lão mô phạm không?"

"Tôi mới tiền nhiệm, lúc đó cũng không biết." Đồng Học Bản nói: "Thật ra là muốn giao lên, không biết hiện tại bổ sung còn kịp không?"

Thành Nghiêm Đông chần chờ một chút, "Bổ sung cũng đã chậm." Đồng Học Bản không lên tiếng.

"Bất quá trong tay tôi thật ra có một danh sách di động." Thành Nghiêm Đông ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, nếu rõ ràng Đồng Học Bản vì sao tận lực giúp mình, Thành Nghiêm Đông trong lòng kiên định, cũng nguyện ý đem nhân tình này trả lại, nếu như nói chuyện sửa chữa ngọc bích đối với Đồng Học Bản mà nói là một cái nhắc tay, đem danh sách di động để cho văn phòng đường phố Quang Minh cũng là một cái nhắc tay của Thành Nghiêm Đông, "Như vậy đi, buổi sáng ngày hôm nay các người chuẩn bị, văn phòng đường phố

Bình An cũng khảo sát gần xong rồi, tổ khảo sát chúng tôi buổi sáng sẽ đi qua phố các người khảo sát một chút, nhìn tình huống rồi nói tiếp.”

”Ấy, vậy thì quá hoan nghênh.”

”Ha ha, vậy quyết định như thế.”

Lái xe đem Thành tổ trưởng trở về khách sạn, Đồng Học Bân mới ngâm nga một ca khúc trong miệng, lái xe trở về văn phòng đường phố Quang Minh, chiến tích tới rồi!

Toà nhà làm việc của văn phòng đường phố.

Đồng Học Bân lên lầu thẳng đến phòng đảng chính, ”Chu Chủ nhiệm!”

Bên trong, Chu Diễm Như nghe thấy, nhanh chóng đi ra phòng làm việc, ”Chủ nhiệm, ngài tìm tôi?”

”Lập tức thông báo cán bộ lãnh đạo.” Đồng Học Bân lên tiếng nói: ”Ở nhà nghỉ ngơi cũng thông báo, phòng họp nhỏ, họp đảng công uỷ khẩn cấp!”

Khẩn cấp?

Xảy ra chuyện lớn ??

Chu Diễm Như không dám chậm trễ, lập tức đi thông báo.

Nửa giờ sau.

Phòng họp nhỏ.

Đồng Học Bân đã đến từ sớm, một mình ngồi ở chỗ chính chủ xem báo, vẫn không nhúc nhích.

Chu Diễm Như vẻ mặt nghi hoặc chuẩn bị văn kiện, bí thư kỷ công uỷ Khúc Nghĩa Cường tới, nhìn Chu Diễm Như, thấy Chu Diễm Như khẽ lắc đầu biểu thị không rõ ràng, Khúc Nghĩa Cường cũng không hỏi nhiều, ngồi ở vị trí của mình, không bao lâu, sở trưởng đồn công an Bành Cương và phó chủ nhiệm Vu Vinh Phong, Quách Minh Phong tam viên đại tướng của Cảnh hệ tới, sau một lúc lâu, một ít uỷ viên đảng công uỷ cũng thưa thớt đi vào, người cuối cùng vào chính là Cảnh Tân Khoa, từ biểu tình nghi hoặc của gã mọi người cũng nhìn đi ra, Cảnh bí thư cũng không rõ ràng là chuyện gì.

”Chủ nhiệm.” Chu Diễm Như phụ trách ghi chép hội nghị, cầm một cuốn vở ngồi ở một bên, ”Đều tới đông đủ rồi.”

Đồng Học Bân rốt cục cũng buông tờ báo xuống, ngẩng đầu nhìn nhìn mọi người, khẽ gật đầu, ”Họp nha.”

Phía dưới lặng ngắt như tờ, đều nhìn về phía Đồng Học Bân, chờ đợi chuyện lớn gì xảy ra, vì sao phải họp đảng công uỷ khẩn cấp?

Phải biết rằng, loại hội nghị khẩn cấp này bí thư tiền nhiệm còn trong nhiệm kỳ một lần cũng không có mời họp, Nguyệt Hoa khu trưởng lúc trước nhậm chức bí thư tại văn phòng đường phố Quang Minh cũng chỉ mời họp qua hai lần, mỗi lần đều là chuyện lớn, cho nên mọi người vừa nghe hội nghị khẩn cấp thì đều có chút hết hồn, cán bộ trong thể chế, sợ nhất là có phiền phức, sợ nhất cũng là gặp chuyện không may.

Đồng Học Bân cũng rõ ràng thời gian cấp bách, nên đầu tiên liền giải đáp án, ”Vừa rồi lãnh đạo tổ khảo sát của đơn vị kính lão mô phạm từ trung ương xuống tìm đến tôi, muốn tới văn phòng đường phố Quang Minh chúng ta thị sát, tôi thấy là có ý đề danh chúng ta đến trung ương.”

Chữ ra kinh người!

Ngay cả Khúc Nghĩa Cường cũng bị kinh sợ, đừng nói những người khác!

Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Như đám người nghe lời này thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống đất!

Cái đêch! Tôi không nghe nhầm chứ!

Cậu thật sự đào góc tường sao !?

Vu Vinh Phong ngậy ngốc nói: "Chủ nhiệm! Cái này. . ." Đồng Học Bân liền thản nhiên nói: "Trước tiên là nói rõ một chút, chúng ta cũng không có ý muốn giành giật gì với các phổ anh em cả, lần này là Thành tổ trưởng chủ động tìm đến tôi, bởi vì trong quá trình thị sát cũng nhìn thấy được tình hướng công tác của văn phòng đường phố Quang Minh chúng ta, dù sao cũng gần phố Bình An như vậy, công tác của chúng ta khiến cho tổ khảo sát tương đối thoả mãn, vì vậy mới tìm đến tôi đưa ra yêu cầu khảo sát, tôi cũng không từ chối được."

Cậu con mẹ nó bớt vô nghĩa đi!

Nếu không phải cậu thu xếp, tổ khảo sát người ta bị điên sao? Dựa vào cái gì đổi lịch trình? ?

Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Như là hai người duy nhất biết Đồng Học Bân có suy nghĩ muốn đào góc tường, nhưng không ngờ rằng hẳn lại không phải nói nói mà thôi, thật đúng là con mẹ nó dám làm như thế! Đoạt lấy trong tay của người ta!

Trời đất ơi!

Chưa từng thấy qua cán bộ quốc gia nào thiếu đạo đức như cậu! I

576. Chương 574: Chống Đối Lãnh Đạo Khu!

Buổi sáng, mười giờ.

Văn phòng đường phố Quang Minh, phòng họp nhỏ.

Đồng Học Bân ngồi vững như Thái Sơn ở ghế chủ, gõ gõ bàn nói: "Mọi người có ý kiến gì không, đều nói đi."

Không một ai lên tiếng, tựa hồ đều bị tác phong làm việc không sợ trời không sợ đất của Đồng Học Bân làm chấn động.

"Khúc bí thư." Ánh mắt của Đồng Học Bân quét về phía Khúc Nghĩa Cường, "Anh nói đi?"

Khúc Nghĩa Cường trầm ngâm một chút, gần đây gã và Đồng Học Bân qua lại rất gần, vừa thấy hẳn gọi mình, trong lòng đã rõ ràng vài phần, đây là muốn gã cổ vũ, vì vậy nói: "Ừm, tôi nghĩ là chuyện tốt, tổ khảo sát trung ương chủ động tìm tới chúng ta, cũng nói rõ là khẳng định đối với phổ công tác của chúng ta, nếu là người ta chủ động, chúng ta cũng không từ chối được, cái này không phải là đào góc tường của anh em."

Đồng Học Bân thoả mãn gật đầu, "Vương chủ nhiệm, cô cũng nói một chút đi."

Vương Ngọc Linh chớp mắt, thoải mái nói: "Đều là cạnh tranh công bằng, ai có thể lấy được danh sách đơn vị kính lão mô phạm là có bản lĩnh, tôi nghĩ không có gì không thích hợp."

"Cạnh tranh công bằng, nói cũng đúng." Đồng Học Bân ừ một tiếng.

Quách Minh Phong do dự nói: "Nhưng trong khu vẫn đem trọng điểm khảo sát đặt ở văn phòng đường phố Bình An, chúng ta làm như thế, trong khu có thể. . ."

Thật ra ai không muốn đoạt lấy danh sách của văn phòng đường phố Bình An?

Nhưng chuyện này quá nhạy cảm, lúc này cũng không ai muốn ra mặt.

Cảnh Tân Khoa vẫn không lên tiếng, im lặng uống trà, không có phát biểu ý kiến.

Lúc này, Đồng Học Bân tiếp một cú điện thoại, sau khi a lô một tiếng thì sắc mặt hơi nghiêm, chờ cúp điện thoại, hẳn lập tức nói: "Chuyện này trước tiên cứ quyết định như thế, lãnh đạo của tổ khảo sát kính lão mô phạm đã tới, chỗ đầu tiên thị sát chính là một trung tâm hoạt động lão niên ở Hòe An, mặc kệ thế nào, mọi người trước tiên cứ phối hợp với công tác thị sát lần này của lãnh đạo, có vấn đề gì đến lúc đó hãy nói, được rồi, tan họp." Hẳn trực tiếp vỗ bản, "Quách chủ nhiệm, anh phân công quản lý kính lão, chuyện này anh theo toàn bộ hành trình, Bành sở trường, gọi mấy người cảnh sát nhân dân làm tốt công tác an toàn."

Cuộc họp kết thúc, Đồng Học Bân mang theo người chạy đến Hòe An.

Nhất thời, khoa viên của văn phòng đường phố Quang Minh đã biết tin tức tổ khảo sát trung ương muốn tới phố bọn họ khảo sát, có vài người tinh thần đại chấn, có vài người mở to mắt há hốc mồm.

”Trời đất, không phải khảo sát văn phòng đường phố Bình An sao? Sao đột nhiên tới chỗ chúng ta?”

”Tôi nghe nói là Đồng chủ nhiệm chúng ta lên liên hệ.”

”Vậy danh sách đơn vị kính lão mô phạm, chúng ta cũng có phần?”

”Đâu chỉ là có phần, tôi thấy là không thoát được rồi!”

”Vậy không phải là đoạt danh sách của văn phòng đường phố Bình An sao? Cái này chơi lớn rồi!”

”Mặc kệ nó, đây chính là chuyện tốt, là đề danh toàn quốc, dù sao xảy ra vấn đề có Đồng chủ nhiệm lo rồi.”
Cùng lúc đó.

Ở chỗ văn phòng đường phố Bình An, lầu chính.

Sở Thanh Hoa đang ở trong phòng làm việc lật xem một phần văn kiện, suy nghĩ phương án ngày hôm nay cùng đi tổ khảo sát, đột nhiên, cánh cửa đột nhiên bị người ta gấp gấp gõ.

Sở Thanh Hoa cau mày.

”Sở chủ nhiệm! Không tốt!”

”Hoang mang rối loạn còn ra thể thống gì nữa? Làm sao vậy?” Ông ta đưa tay đóng văn kiện lại.

Người cán bộ đi vào đổ mặt tía tai nói: ”Tôi vừa đến khách sạn đón tổ khảo sát trung ương, nhưng người ta đã đi sớm rồi.”

Sở Thanh Hoa không cho là đúng nói: ”Đại khái là trực tiếp xuống xã khu cải trang vi hành, có cái gì ngạc nhiên? Công tác không phải đã sớm bố trí từ ngày hôm qua rồi sao?”

”Không phải!” Người nọ vội la lên: ”Vừa nhận được tin tức, Thành tổ trưởng mang theo người đi văn phòng đường phố Quang Minh!”

Sở Thanh Hoa sững sốt ”. . . Đi đến chỗ bọn họ làm gì?”

”Hình như là. . . Khảo sát.”

”Cái gì? Khảo sát bọn họ?”

”Nghe nói Đồng Học Bán của văn phòng đường phố Quang Minh lên tiếp xúc qua cùng Thành tổ trưởng, có người thấy được, sau đó dây chuyền ngọc bích của Thành tổ trưởng tựa hồ đã trở lại như cũ, tôi vừa rồi điện thoại đưa ra chuyện bồi thường, Thành tổ trưởng cũng nói không cần, còn nói khảo sát đối với phố chúng ta đã kết thúc.”

”Mới một ngày? Kết thúc?”

”Là Đồng Học Bán đem người giành lấy!”

Sắc mặt của Sở Thanh Hoa rốt cục thay đổi, tức giận vỗ bàn một cái, Đồng Học Bán! Mẹ kiếp thằng oắt con này!

Người cán bộ của văn phòng đường phố nói: ”Sở chủ nhiệm, hiện tại nên làm sao bây giờ?”

”Tôi đi chính phủ khu!” Sở Thanh Hoa nổi giận đứng lên, cầm lấy đồ đi xuống lầu, ông ta trăm liệu ngàn liệu cũng không ngờ tới Đồng Học Bán lại có thể dùng thủ đoạn như thế, mượn chuyện người già lạc đường đoạt tổ khảo sát đi, Sở Thanh Hoa cũng thấy rất rõ ràng, văn phòng đường phố Quang Minh và văn phòng đường phố Bình An hai đơn vị hàng xóm này tuyệt đối không có khả năng đồng thời đề danh, nếu như danh sách đơn vị mô phạm thật sự bị Đồng Học Bán đoạt đi, vậy kết quả của Sở Thanh Hoa bọn họ là công dã tràng, không chỉ có chiến tích không thu hoạch được, mặt mũi cũng mất hết, đây là đánh vào mặt của bọn họ, Sở Thanh Hoa tất nhiên không thể cho phép loại sự tình này phát sinh, nói vậy bọn họ đâu còn mặt mũi gặp ai!

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Nửa giờ. . . .

Xã Hòe An, ngoài xã khu.

Đồng Học Bản cười ha ha nói: "Thành tổ trưởng, ngài có chỉ thị gì đối với công tác của viện dưỡng lão chúng tôi? Ngài thấy còn có chỗ nào cần cải tiến không?"

Thành Nghiêm Đông cười cười, "Tôi thấy rất tốt, các phương diện làm cũng không tồi."

Người của tổ khảo sát cũng có khê gặt đầu, thật ra là cũng như nhau, công tác viện dưỡng lão của bọn họ cũng không khác gì với bên văn phòng đường phố Bình An.

"VẬY. . ." Đồng Học Bản nói: "Tôi dẫn các vị lãnh đạo đi Hòe An Nhị Trung xem nha?"

"Được, dẫn đường đi." Thành Nghiêm Đông mang theo người lên xe.

Mấy người cán bộ của văn phòng đường phố cùng đi vừa nhìn lãnh đạo tổ khảo sát có thái độ này độ, trong lòng đều khê động, thật là có trò vui rồi, trong lòng nói Đồng chủ nhiệm này nhìn còn trẻ tuổi như thế, nhưng cũng có bản lĩnh, một đám người như thế rõ ràng đã đoạt tới, không thể không nói, cái này đối với văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ mà nói quả thật là một cơ hội hiếm có vô cùng, trong lúc nhất thời, Quách Minh Phong cũng không quản ảnh hưởng có được hay không, thái độ cũng nhiệt tình lên.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động của Đồng Học Bản vang lên.

Vừa nhìn dãy số, là của chính phủ khu, "A lô, tôi Đồng Học Bản."

"Tôi Trầm Phi!" Là âm thanh của thường vụ phó khu trưởng, ngữ khí rất không khách khí, "Lập tức đến phòng làm việc của tôi ngay!"

Dứt lời, títt títt, bên kia đã đơn phương cúp điện thoại.

Đồng Học Bản biết áp lực sắp tới, cắt điện thoại di động vào rồi thấp giọng xin lỗi cùng Thành tổ trưởng, sau đó nhiều lần dặn dò Quách Minh Phong và Chu Diễm Như vài tiếng, để cho bọn họ dẫn lãnh đạo khảo sát, còn hắn thì leo lên chiếc Santana mà hồi trước ông chủ tiệm ăn Lý thị đưa tặng, một đường chạy thẳng đến chính phủ khu.

Chính phủ khu Nam Sơn.

Ký túc xá chủ.

Đồng Học Bản lên lầu tìm phòng làm việc của Trầm Phi, đứng ở cửa nhẹ nhàng gõ gõ.

"Vào đi!" Trầm Phi giọng nói rất trầm.

Đồng Học Bản bị thái độ của ông ta khiến cho có chút khó chịu, nhưng vẫn nhẫn nại mở cửa, chậm rãi bước vào, vào trong vừa nhìn, Sở Thanh Hoa cũng có mặt, đang nghiêm mặt ngồi ở ghế sofa, " Trầm khu trưởng, ồ, Sở chủ nhiệm cũng đến à, cái này, tìm tôi có việc?"

Thấy hắn biết rõ cố, sắc mặt của Sở Thanh Hoa càng đen hơn.

Trầm Phi cầm văn kiện trong tay vỗ mạnh lên bàn, " Văn phòng đường phố Quang Minh các người đang làm cái gì vậy? Đùa giỡn?"

Đồng Học Bản làm bộ không rõ nên nói: "Trầm khu trưởng, chúng tôi làm sao?"

"Cậu còn nói làm sao à!" Trầm Phi chỉ chỉ hắn nói: " Lãnh đạo của tổ khảo sát kính lão mô phạm là tới văn phòng đường phố Bình An khảo sát! Các người sao lại kéo qua? Hả?"

Đồng Học Bản ra vẻ bình tĩnh, "Ồ, chuyện này tôi đang muốn báo cáo với trong khu, Trầm khu trưởng, cái này ngài đã oan uổng cho phố chúng tôi, không phải chúng tôi kéo qua, là buổi sáng Thành tổ trưởng chủ động tìm tôi, đưa ra yêu cầu muốn thị sát, lúc đó tôi cũng ngơ n gác, không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng người ta đã nói như vậy, ngài bảo chúng tôi trả lời thế nào? Không thể nói không cần thị sát? Cái này còn

không phải đắc tội với lãnh đạo tổ khảo sát sao? Đối với công tác khảo sát của văn phòng đường phố Bình An cũng là một ảnh hưởng, cho nên tôi trước tiên đáp ứng.”

Sở Thanh Hoa phát hỏa nói: ”Các người đây là đào góc tường!”

Đồng Học Bản mắt lạnh nhìn hần, ”Sở chủ nhiệm, chúng tôi cũng không có ý này, tôi chưa từng chủ động đưa ra yêu cầu gì.”

”Nghe nói cậu đem dây chuyền ngọc bích của Thành tổ trưởng sửa tốt lại?” Trầm Phi nói: ”Còn nói Thành tổ trưởng chủ động tìm các người? Mục đích của phổ các người là không thuần khiết! Đây là đào góc tường của phổ anh em!”

Đồng Học Bản không thích nghe, ”Trầm khu trưởng, mục đích của chúng tôi tại sao không thuần khiết? Không sai, tôi nhờ người sửa dây chuyền cho Thành tổ trưởng, đó là di vật của mẹ người ta, tôi giúp một tay chẳng lẽ không được? Cái này kêu là mục đích không tinh khiết? Vậy tôi muốn hỏi Sở chủ nhiệm! Thành tổ trưởng sau đó có kêu các người bồi thường dây chuyền ngọc bích không?” Thấy Sở Thanh Hoa không lên tiếng, Đồng Học Bản lớn tiếng nói: ”Đó là dây chuyền giá trị hơn cả triệu đồng! Tôi thông qua quan hệ vất vả lắm mới cứu được chuyện này! Cái này chẳng lẽ không phải là giúp văn phòng đường phố Bình An sao? Chẳng lẽ không phải cứu hoạ cho các người? Tại sao cá nhân tôi ra tiền ra sức suy nghĩ cả nửa ngày giúp các người, còn là làm sai? Không nói cái khác, số tiền sửa chữa dây chuyền tôi coi như giúp cho văn phòng đường phố Bình An các người! Sở chủ nhiệm! Tôi hiện tại muốn hỏi một chút! Công tác của các người có làm đúng chỗ hay không! Tôi giúp trái giúp phải cứu hoạ cho các người! Ông còn chạy đến trong khu báo cáo tôi? Ông có ý gì hả!”

Sở Thanh Hoa thiếu chút nữa chửi má nó, ai con mẹ nó cần mày giúp hả! Nhưng lời này ông không thể nói, chuyện này quả thật là phố Bình An không có làm tốt công tác, mới khiến cho Đồng Học Bản tìm ra chỗ trống! Nhưng vừa nghĩ đến chuyện của Tô Tiểu Xuân cũng là Đồng Học Bản làm ra, không có nó cũng sẽ không có chuyện phía sau, Sở Thanh Hoa trong lòng càng giận, phổi sắp tức đến nổ luôn rồi!

Trong công phu mềm mại, Đồng Học Bản chưa từng sợ qua ai, nhìn Trầm Phi nói: ”Trầm khu trưởng, hiện tại chuyện tình đã như vậy, Thành tổ trưởng đã đưa ra yêu cầu tiến hành khảo sát với phổ chúng tôi, nếu như trong khu thật sự nghĩ chúng tôi đào góc tường, vậy được, tôi hiện tại gọi điện thoại rút người, nói cùng Thành tổ trưởng để cho tổ khảo sát bọn họ muốn đi chỗ nào thì đi! Nói văn phòng đường phố Quang Minh chúng tôi không chào đón bọn họ! Như vậy được không?” Thường vụ phó khu trưởng tuy rằng cũng là thường ủy khu ủy, nhưng so ra cũng chỉ là trào lưu, so ra kém Vương An Thạch và Cảnh Nguyệt Hoa vị, áp lực cho Đồng Học Bản cũng không có lớn như vậy, cho nên thằng nhãi này cái gì cũng đều dám nói.

Trầm Phi nghe hần nói như thế, còn dám chống đối tôi? Mẹ nó, sao khu Nam Sơn lại xuất hiện một ông trùm như vậy!

Không biết rằng chống đối lãnh đạo đối với Đồng Học Bản mà nói đã sớm là bình thường như ăn cơm, đừng nói chống đối, chuyện mắng lãnh đạo hần cũng không phải là không làm qua!

577. Chương 575: Tới Tay!

Chính phủ khu.

Thường vụ phó khu trưởng Trầm Phi rút cuộc lĩnh giáo phương thức làm việc của Đồng Học Bản, tức thì tức, nhưng không có trả lời thuyết phục cái gì, ông còn cần tìm hiểu rõ ràng tình huống thêm một bước, cũng cần báo cáo với cấp trên, lần khảo sát này chính phủ khu ủy đều coi trọng như vậy, một mình Trầm Phi cũng không làm chủ được.

Cửa mở, Đồng Học Bản và Sở Thanh Hoa đồng thời đi ra.

Trên đường xuống lầu, Sở Thanh Hoa nói: ”Đồng Học Bản, đừng quá phận!”

Đồng Học Bản vừa nghe liền nở nụ cười, ”Là ai quá phận trước, trong lòng hai ta đều rõ ràng, lần kia trong điện thoại tôi đã nói với ông, ông có thể không biết tôi, sau này tôi sẽ cho ông từ từ biết.”

Sở Thanh Hoa cũng hù dọa, ”Được, vậy chờ đến lúc đó mà xem.”

”Trùng hợp vậy, tôi cũng nghĩ như vậy.”

”Người tuổi trẻ, mọi việc tốt nhất là chừa chút dư địa.”

”Ồ, lời này tôi cũng muốn nói với ông đấy?”

Nghe ông ta nói cái này, Đồng Học Bản cảm thấy thật sự buồn cười, anh em sau khi tiền nhiệm không trêu không chọc ông, mà ông đầu tiên là tại tiệc cưới chơi xấu tôi, khiến cho tôi phải tội lỗi lãnh đạo khu, sau đó còn cho quán ăn mở tạp âm ảnh hưởng chúng tôi, phổ các người không quản không hỏi, sau đó tôi có ý tốt nhắc nhở ông tổ khảo sát trung ương tới, ông có thái độ gì? Không chỉ không biết ơn, mà còn không cho tôi mặt mũi? Cúp điện thoại của tôi? Là ai không chừa lối thoát? Hiện tại ông còn dám hù dọa tôi? Còn tỏ vẻ nguy hiểm với tôi? Cái chó gì thế!

Anh em chính là giành danh sách của ông đấy! Ông có thể làm thế nào?

Bầu không khí không hài lòng, dưới ký túc xá, hai người mỗi người đi một ngã.

Sở Thanh Hoa nói là nói như vậy thôi, nhưng trong lòng ông ta thật ra cũng không rõ, thật sự không biết trong khu có thể tiếp tục ủng hộ bọn họ hay không, càng không biết quan hệ của tổ khảo sát cùng Đồng Học Bản đến mức nào rồi.

Lên xe, Đồng Học Bản hỏi khoa viên lái xe: ”Tổ khảo sát thị sát đến chỗ nào rồi?”

Người nọ nói: ”Gần xã khu Liễu Hạng.”

“Được, trực tiếp đi qua.”

Mười phút sau, xe ngừng, xuống xe Đồng Học Bản thấy Chu Diễm Như và Quách Minh Phong đám người đang cùng bọn người Thành Nghiêm Đông đi ra từ một sân vận động nhỏ.

Đồng Học Bản bước nhanh đi tới, ”Các vị lãnh đạo, thật sự xin lỗi, vừa rồi có chút việc gấp.”

Thành Nghiêm Đông xua tay cười cười, ”Thật ra chúng tôi mình tự nhìn được rồi, quấy rối công tác của các người.”

Sau khi nói vài câu, Đồng Học Bản lui ra, kêu Chu Diễm Như và Quách Minh Phong đến đây, nhìn thời gian, thấp giọng nói: ”Qua một chút nữa là đến giờ ăn, tìm một khách sạn không tòi trong phố chúng ta, ừm, tổ khảo sát lúc này là bảy người sao? Vậy đặt một phòng đi.” Mặc kệ trong khu có thái độ gì, Đồng Học Bản đều chuẩn bị đem cái danh sách này giành tới, cái này gọi là tiền trăm hậu tấu.

Chu Diễm Như đáp ứng một tiếng, biểu tình có chút thấp thỏm, luôn cảm thấy chuyện này quá thiếu đạo đức.

Quách Minh Phong hỏi : ”Trong khu ... Cái này. . . “ Đồng Học Bản lên tiếng nói: ”Xảy ra chuyện tôi chịu! Cứ làm theo lời tôi nói!”

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua.

Một giờ trôi qua.

Buổi trưa.

Lúc theo tổ khảo sát cùng nhau đi tới cửa khách sạn, Đồng Học Bản tìm một cơ hội gặp riêng Thành Nghiêm Đông, muốn hỏi một chút về chuyện danh sách rút cuộc có thể chứng thực hay không, cái danh sách này đương nhiên không phải danh sách đề danh di động, mà là danh sách kết quả sơ thẩm.

Reng reng reng, reng reng reng... Đang muốn nói chính sự, điện thoại của Thành Nghiêm Đông vang lên.

Thành Nghiêm Đông cũng không kiêng kỵ Đồng Học Bản, đưa tay ý bảo hãy chờ chút, nghe điện thoại, ”A lô.”

”Thành tổ trưởng sao? Tôi là Trầm Phi, ngày hôm qua chúng ta đã gặp mặt.”

Thành Nghiêm Đông cười nói: ”À, thì ra là Trầm khu trưởng.”

Trầm Phi? Đồng Học Bản bên cạnh nghe được, nhất thời rõ ràng trong khu đây là muốn thử thái độ của tổ khảo sát, lỗ tai cũng dựng thẳng lên.

Trầm Phi chần chờ nói: "Tôi nghe nói tổ khảo sát sửa lại hành trình? Tôi vẫn phòng đường phố Quang Minh? Đây là..."

Thành Nghiêm Đông từ một tiếng, "Đúng vậy, công tác kính lão của văn phòng đường phố Bình An ngày hôm qua chúng tôi đã xem qua, có một chút vấn đề, thấy văn phòng đường phố Quang Minh không tồi, ngày hôm nay tới đây nhìn, quả nhiên, tình huống của bên này đều tốt hơn hẳn, tuy rằng trước đó không trình báo qua, nhưng trong tổ có một danh sách di động, vừa rồi lúc khảo sát trong tổ đã họp đơn giản, đã quyết định cho phố Quang Minh một danh sách, đương nhiên là đề danh, phải trải qua lựa chọn kiểm duyệt, kết quả cuối cùng báo phải đợi toàn bộ tỉnh Bắc Hà khảo sát đơn vị đề danh qua đi mới có thể ra." Kết quả cuối cùng vẫn là như thế, Thành Nghiêm Đông nói cũng có chừng mực, chỉ là đem một chút ra nói!

Trầm Phi bên đầu kia của điện thoại im lặng một giây đồng hồ, không nhiều lời cái gì, nói vài câu không đau không ngứa nói thì cúp.

Buông điện thoại di động, Thành Nghiêm Đông cười ha ha quay đầu lại, "Đồng chủ nhiệm, vừa rồi cậu nói chuyện gì?"

Vừa rồi còn có việc, nhưng hiện tại đã không cần phải hỏi.

Đồng Học Bản trong lòng mừng rỡ, trong lòng nói Thành tổ trưởng này đạt đến một trình độ nào đó rồi, vừa rồi ông ta nói đã rất rõ ràng, tuy rằng ông ta nói kết quả cuối cùng còn chưa có quyết định, nhưng ý trong giọng nói đã biểu thị sẽ không khiến cho văn phòng đường phố Bình An qua cửa, mà là văn phòng đường phố Quang Minh, hơn nữa qua cửa cơ bản không có vấn đề, dưới tình huống như vậy, áp lực của Đồng Học Bản sẽ giảm bớt một chút, nếu trong khu biết không được, phỏng chừng khẳng định sẽ không tận lực ủng hộ cho Sở Thanh Hoa, ngược lại, chiếm được cho phép của tổ khảo sát, văn phòng đường phố Quang Minh ngược lại có thể sẽ trở thành bánh trái thơm trong khu, dù sao khu Nam Sơn chỉ muốn một đơn vị kính lão mô phạm, đứng ở góc độ trong khu lo lắng, con phố nào được cơ bản cũng không khác nhau quá lớn.

Kết quả cũng như Đồng Học Bản suy đoán vậy, sau khi gọi điện thoại, Trầm Phi cũng truyền đạt với trong khu ý này, sau đó cấp trên cũng im lặng, ngay sau đó, một điện thoại của trong khu gọi tới điện thoại di động của Đồng Học Bản.

Là thường vụ phó khu trưởng Trầm Phi, "Nhất định phải đem cái danh sách này bảo đảm, cứ như vậy." Tít tít, tựa hồ không muốn nhiều lời với hắn, dặn dò đơn giản một câu thì Trầm Phi cúp điện thoại.

Đồng Học Bản trong lòng kiên định, biết Trầm Phi nói là đại biểu trong khu, đối với Đồng Học Bản mà nói cũng là một thanh thượng phương bảo kiếm!

Hắn lập tức trở về văn phòng đường phố, đem tin tức này công bố ra ngoài!

Nghe vậy, người của văn phòng đường phố Quang Minh trong lúc nhất thời cũng sĩ khí đại chấn, ai cũng không ngờ rằng Đồng Học Bản sau khi bận rộn một phen lại có thể đoạt lấy cái danh sách này từ trong tay của văn phòng đường phố Bình An, trong khu thậm chí cũng ngầm đồng ý!

Ha ha!

Văn phòng đường phố Bình An lúc này lại không cười nổi.

Quả thật, nhận được tin tức người của văn phòng đường phố Bình An nhất thời phần nộ vô cùng, cả đám hận không thể đem Đồng Học Bản bọn họ dẫm chết dưới chân!

Khinh người quá đáng!

Cầm tức nhất vẫn là Sở Thanh Hoa, đoạt danh sách của bọn họ, trong khu lại còn không nói chuyện? Còn đâm lao phải theo lao đem trọng trách đơn vị kính lão mô phạm giao cho bọn họ? Sở Thanh Hoa không ngờ rằng quan hệ của Đồng Học Bản cùng tổ khảo sát dĩ nhiên lại gần như thế, nhưng hiện tại nói cái gì cũng đã muộn!

Rầm!

Sở Thanh Hoa tức giận đem một phần văn kiện ném xuống mặt đất, mặt của ông ta lúc này đã mất hết rồi!

578. Chương 576: Nịnh Nọt!

Ngày hôm sau.

Thứ hai, sáng sớm, Đồng Học Bản đã lái xe Passat đi đại viện chính phủ khu Nam Sơn.

Lên lầu, Đồng Học Bản gõ cửa phòng làm việc của thường vụ phó khu trưởng Trần Phi, sau khi nghe được một tiếng "Mời vào", hắn mới đẩy cửa vào phòng.

Trần Phi ngẩng đầu nhìn hắn, ôn hoà nói: "Ngồi đi."

Tuổi của gã không lớn, mi thanh mục tú, cũng thuộc về cán bộ trẻ tuổi.

Đồng Học Bản không ngồi, ngược ngừng cười nói: "Trần khu trưởng, tôi phải bồi tội cùng ngài, con người tôi thẳng tính, nghĩ cái gì nói cái đó cũng không suy nghĩ, ngày hôm qua tôi có chút kích động, thái độ trong giọng nói cũng có chút nóng bất quá tôi không có ý như vậy đối với ngài, ngài đừng để trong lòng." Đại cục đã định, đập rớt văn phòng đường phố Bình An rồi nên tâm tình của Đồng Học Bản đương nhiên là rất tốt, cũng nhanh chóng giải quyết chuyện này một chút, cùng Trần Phi hòa hoãn hòa quan hệ, ngày hôm qua dù sao cũng là mình ở phòng làm việc của gã chống đối gã, hiện tại đương nhiên cần phải lui lại một bước.

Trần Phi khoát khoát tay, "Đều là vì công tác, không có việc gì, ngồi đi."

Học Bản chậm rãi ngồi xuống phía trước bàn làm việc của gã.

"Nói chính sự đi." Trần Phi nhìn hắn, "Tôi nghe nói tổ khảo sát trung ương đêm qua đã đi?"

Đồng Học Bản ừm một cái, "Hình như là đi Lâm thị khảo sát, tôi có hỏi một chút, bất quá không lưu ý."

"Vậy. . . danh sách thì sao? Thế nào?"

"Hắn là không có vấn đề, tổ khảo sát rất thoả mãn với công tác kính lão của văn phòng đường phố Quang Minh chúng tôi."

"Ừm, vậy là tốt rồi." Trần Phi trầm ngâm nói: "Gần đây các người nên cẩn thận công tác một chút, không nên thả lỏng, mục đích của chúng ta cũng không chỉ là đề danh của tỉnh Bắc Hà, ý của trong khu là cũng muốn lấy được đề danh của trung ương tới tay, các người cũng nên thu xếp."

"Tôi rõ ràng, nhất định không phụ tín nhiệm của trong khu."

Trần Phi gật đầu, "Không có việc gì nữa, cậu đi làm việc đi."

"Vậy không quấy rối ngài công tác, tôi trở về."

"Ừm, có gì quan trọng, cứ việc báo cáo với tôi."

"Vâng."

Buổi sáng.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

"Tôi còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn, không ngờ rằng trong khu dĩ nhiên lại có cái thái độ này."

"Chủ nhiệm mới của chúng ta thật là có bản lĩnh."

"Tôi đã sớm đoán được, nếu không trong khu chẳng lẽ còn có thể bắt chúng ta tự động rời khỏi? Không có khả năng! Có một sự bảo hiểm ai mà không muốn chứ?"

"Nghe nói danh sách sơ thẩm của tỉnh Bắc Hà tám phần là có chúng ta, cũng không biết xét duyệt cuối cùng của trung ương thế nào."

"Mặc kệ nói, tới đâu thì tới, dù sao có thể dày vò phố Bình An là được, sướng khoái."

”Ha ha, cũng phải.”

Đồng Học Bàn vào phòng khách phục vụ hành chính ngẫu nhiên nghe thấy được mấy người nhân viên công tác của phòng làm việc nghị luận, nghe vậy không khỏi có chút dở khóc dở cười, trong lòng nói các người đúng là có thù với văn phòng đường phố Bình An, hai bên chẳng ai kém ai, bất quá Đồng Học Bàn cũng không phản đối, không nói đến ai khác, thù của hắn cùng Sở Thanh Hoa cũng sâu đến khó chịu, lần này ngoại trừ muốn đem phần chiến tích này cướp vào trong tay, mục đích lớn nhất của Đồng Học Bàn chính là muốn đánh vào mặt của Sở Thanh Hoa, bây giờ xem ra thành công không thể nghi ngờ, nghe nói Sở Thanh Hoa ngày hôm nay không đến cơ quan làm việc, cũng không biết là bị chọc tức sinh bệnh hay là làm sao nữa.

Văn phòng đường phố Quang Minh trên dưới đều là bầu không khí vui mừng, các khoa viên phần lớn đều có chút hả hê chê cười văn phòng đường phố Bình An, các cán bộ khác cũng rất coi trọng phần chiến tích rất lớn này.

Vào lúc trưa, không ít cán bộ đều tới báo cáo công tác cùng Đồng Học Bàn.

”Chủ nhiệm, tài liệu trình báo chúng ta có cần phải bổ sung không? Tôi cho người đi làm.”

”Đồng chủ nhiệm, sự tích điển hình của viện dưỡng lão phố chúng ta đã chuẩn bị mấy cái, ngài xem nên gửi lên lúc nào?”

Quách Minh Phong, Vu Vinh Phong, thái độ của hai người cán bộ Cảnh hệ đột nhiên thay đổi, trở nên ngoan hiền lên, đều xưng phong nhận việc tiếp nhận nhiệm vụ tiếp sau tranh cử của đơn vị mô phạm, ngay cả Cảnh Tân Khoa đến đây một chuyến lúc mười giờ, hỏi thăm thái độ của trong khu, cũng biểu thị quan tâm rất lớn đối với đề danh đơn vị mô phạm danh, ngoài miệng tuy rằng không nói cái gì, nhưng thái độ đã tích cực hơn rất rõ ràng.

Đồng Học Bàn trong lòng cười nhạt, chỉ đáp có lẽ vài câu.

Chạy đến nịnh nọt!

Hiện tại đã biết suy nghĩ? Trước đó các người làm gì!

Lúc trước tôi nói muốn giành phần của văn phòng đường phố Bình An, thấy các người kinh hồn khiếp đảm, ngay cả nói cũng không nói được, giữ im lặng và giữ im lặng, không đồng ý và không đồng ý, không một người tán thành chuyện này, được đấy, hiện gió đổi hướng, tôi lao lực làm thông công tác với tổ khảo sát kính lão mô phạm trung ương, làm cho trong khu thay đổi thái độ, đám các người vội vàng nhào đầu đến giành chiến tích? Muộn rồi mấy chừng!

Đồng Học Bàn đương nhiên sẽ không đem cơ hội được ăn thịt cho bọn họ, bất quá đều là cùng văn phòng đường phố, cái vinh dự này nếu như thật sự lấy tới, không thiếu được phần ai, cho nên Đồng Học Bàn chỉ dự định cho bọn họ một chút cơ hội ăn canh, về phần người phụ trách chuyện này hắn đã có lựa chọn rồi.

Gần trưa.

Đồng Học Bàn gọi điện thoại kêu chủ nhiệm đảng chính Chu Diễm Như vào phòng làm việc.

Sau khi bảo cô ấy ngồi xuống, Đồng Học Bàn nói: ”Chu Chủ nhiệm, mấy ngày này chị cần quan tâm nhiều một chút, đem tài liệu trình báo của kính lão mô phạm chuẩn bị cho tốt.”

Chu Diễm Như hỏi, ”Là cấp trên muốn sao? Vậy ngày hôm nay tôi sẽ làm?”

”Không cần phải gấp gáp.” Đồng Học Bàn xua tay cười nói: ”Cấp trên còn chưa có muốn, chủ yếu là mấy danh sách cuối cùng của tổ khảo sát vẫn chưa có quyết định, có thể phải chờ hai ngày sau mới có thể biết, hiện tại trước tiên nên chuẩn bị sớm, lo trước khỏi hoạ, nếu như thật sự qua được, đến lúc đó đem tài liệu gửi lên.”

Tuy rằng chưa có kết quả, nhưng thật ra ai cũng biết danh sách cuối cùng của tỉnh Bắc Hà khẳng định có văn phòng đường phố Quang Minh, Đồng Học Bàn giúp Thành Nghiêm Đông một nhân tình lớn như vậy, chút mặt mũi như thế Thành Nghiêm Đông khẳng định sẽ cho, với ông ta mà nói chỉ là một cái nhấc tay.

Chu Diễm Như cười nói: ”Đã rõ ràng, vậy tôi mau chóng làm.”

"Chuyện này tôi có thể giao cho chị, công tác trình báo và công tác phối hợp đều do đảng chính bên chị toàn quyền phụ trách." Phòng làm việc đảng chính là một chỗ yếu thế, cũng là một chỗ cường thế, còn phải xem lãnh đạo uỷ quyền ra sao, từ trên cơ cấu chức năng mà xem, đảng chính có thể nói là bao trùm các công tác của văn phòng đường phố, vị đại quản gia này chuyện gì cơ bản cũng đều có thể nhúng tay vào, để cho bọn họ đứng ra cũng là hợp tình hợp lý, cái phần chiến tích này Đồng Học Bản đương nhiên là muốn cho người nhà nhiều hơn, từ ngày đầu tiên Đồng Học Bản tiền nhiệm thì chị Chu đã hướng về phía hần, sau đó cũng cho hần rất nhiều trợ giúp, những cái này Đồng Học Bản cũng không quên.

"Giao cho tôi ngài cứ yên tâm đi." Chu Diễm Như cũng cười, cao hứng nói "Ngày đó ngài nói muốn tranh thủ danh sách tôi còn nói không được. Hiện tại cái này phát triển khiến cho tôi đỏ mặt, vẫn là ngài có ánh mắt lâu dài."

Đồng Học Bản cười nói: "Chị không cần phải nịnh tôi đâu, ha ha."

"Tôi có cái gì nói cái đó, tuyệt đối không phải nịnh nọt."

Đồng Học Bản trong lòng nói thì chị đang nịnh đó đấy thôi, bắt quá vẫn rất dễ nghe.

579. Chương 577: Cùng Mỹ Phụ Làm Việc!

Buổi chiều.

Nắng gắt như lửa.

Tổ khảo sát đi rồi, công tác kính lão mô phạm tạm thời hơi thả lỏng, cũng không có chuyện gì để Đồng Học Bản làm, nhiệm vụ cần bố trí đã bố trí xuống phía dưới, chuyện còn lại cũng là đợi danh sách thông qua, cho nên thứ bảy chủ nhật cộng thêm hai ngày làm việc liên tục Đồng Học Bản thật sự có chút mệt mỏi rồi, ăn cơm xong, khi nghỉ trưa hần trực tiếp ỉnh nghỉ phép, lái xe chậm rãi đi ra khỏi cơ quan, chuẩn bị tìm một hồ bơi, vì trời quá nóng rồi.

Hần còn chưa quen thuộc đối với khu Nam Sơn, lái xe theo đường lớn tìm một hồ bơi vô mục đích, lúc này, điện thoại ném trên ghế vang lên.

Đồng Học Bản cũng không thấy dây số, đưa tay tiếp máy, "Xin chào, ai vậy?"

"Sao? Quên số của lãnh đạo cũ luôn rồi à? Ha ha." Là giọng của một người phụ nữ.

"A, là chị Từ, trời, tôi làm sao mà dám quên số của chị, đang lái xe, không có nhìn số."

Từ Yến cười nói: "Tên nhóc cậu, tới thành phố tiền nhiệm bao nhiêu lâu rồi, cũng không biết mời chị Từ ăn một bữa cơm, quên chị Từ rồi sao?"

Đồng Học Bản vội hỏi: "Tuyệt đối không dám, ngài không biết thôi, hai ngày cuối tuần tôi đều tăng ca, bận đến nỗi đầu óc choáng váng."

"Đừng quá khổ cực, làm việc cũng phải chú ý nghỉ ngơi, ừm, ngày hôm nay có rãnh hay không?"

"Ngài đã lên tiếng, không rảnh cũng phải rảnh." Đồng Học Bản chạy chậm lại, cười nói: "Hiện tại cũng được, hay là buổi tối tôi mời ngài ăn?"

"Tôi cũng nghỉ phép một ngày, hôm nay nghỉ ngơi, ừm, nếu cậu không bận chuyện khác, hiện tại qua tìm tôi?"

"Được, đi gia thuộc viện của ngài hay là hẹn chỗ khác?"

"Tới gia thuộc viện quốc an đi, đã ở khu Nam Sơn, tôi cho cậu địa chỉ." Dứt lời Từ Yến hỏi: "Cậu lái xe gì?"

"... Cayenne."

"Chiếc Mercedes đâu? Lại đổi xe?"

"Ha ha, đổi lâu rồi."

"Được rồi, cậu lái xe chậm một chút, không cần phải gấp gáp."

Buông điện thoại, Đồng Học Bản ghi nhớ lại địa chỉ mà Từ Yến vừa nói, sau đó nhún ga, chạy thẳng qua.

Nửa giờ sau.

Phía sau ngõ nhỏ của phố bên cạnh, một tiểu khu rất không bắt máy tiến vào tầm mắt của Đồng Học Bản, bên trong tiểu khu hình như chỉ có một toà nhà, cũng không phải mới xây, hình thành sự đối lập với khu thương nghiệp và hiện đại hoá tiểu khu xa hoa cách đó không xa, người không biết khẳng định không rõ rằng ở đây cũng gia thuộc viện cục quốc an của thành phố Phần Châu, hơn nữa còn là cơ quan nhà nước quan trọng, đại viện thị ủy bình thường đều ở khu Tây Bình, gia thuộc viện khu Nam Sơn bọn họ cũng có, nhưng không nhiều lắm mà thôi.

Xe đến gần, bảo vệ cửa nhìn chiếc Cayenne một cái rồi mở cửa cho vào.

Đồng Học Bản rõ ràng là Từ Yến đã gọi điện thoại cho bảo vệ cửa, nếu không một nơi nhạy cảm như chỗ này với chức vụ chủ nhiệm văn phòng đường phố như hắn cũng không có khả năng tiến vào.

Một toà nhà, tầng sáu.

Leng keng, leng keng, Đồng Học Bản nhấn chuông cửa.

Cạch, cửa mở, một người mỹ phụ trung niên mang theo nụ cười không nhanh không chậm mở cửa "Tới rồi à?" Nghiêng người để cho hắn vào nhà, đóng cửa lại.

"Chị Từ, trên đường có mua chút đồ, cho nên tới hơi trễ."

"Cậu làm cái gì thế, chị của cậu cũng không thiếu gì, mua làm chi?"

"Đã lâu không gặp ngài, tôi không thể tới không tay được, buổi tối tôi còn chuẩn bị ăn cơm với chị, không đem đồ tôi làm sao đến đây."

"Ha ha, không nói nhiều nữa, được rồi, tùy tiện ngồi đi."

Không biết vì cái gì, Từ Yến ngày hôm nay mặc đồ vận động, lớp vải quần bó sát người làm cho phần hông trở nên căng cứng, trên thân một cái áo thun ngắn tay, tóc được buộc cao lên, dưới chân không mang dép, mà là một đôi giày vận động, làm Đồng Học Bản nhìn quen mắt, len lén ngắm tư thái đầy ắp của cô ấy, với độ tuổi như Từ Yến, dùng từ đẹp để hình dung có thể không đúng, nhưng phong vận thì phải nói là vẫn rất mặn mà, ở sâu trong nội tâm Đồng Học Bản có chút suy nghĩ không nhận được đối với cô ấy, bất quá vừa nghĩ đến chị Từ người ta đã hơn bốn mươi rồi, Đồng Học Bản liền vội vàng đè ép cái ý niệm này trong đầu, ho khan một tiếng. Từ Yến là người hắn rất tôn kính, hắn có thể đi lại thuận buồm xuôi gió ở trong thế chế như vậy, cũng là nhờ lúc trước Từ Yến ở phân cục quốc an Thành Tây giúp đỡ không ít, cho nên Đồng Học Bản nghĩ rằng mình có tâm tư đối với cô ấy như vậy thật sự có chút không phải, không nói nên lời được.

Không bao lâu sau, hai ly trà lạnh được mang lên.

Đồng Học Bản uống một ngụm, toàn thân nhất thời mát mẻ, "Chị Từ, ngài tìm tôi có phải là có việc?"

Từ Yến cười cười, "Sao thế? Không có việc gì thì không thể tìm tên nhóc cậu à?"

"À, không phải ý đó." Đồng Học Bản cười gượng nói.

Từ Yến ngồi ở bên cạnh cười vỗ vỗ mu bàn tay của hắn, "Chuyện thì có, bất quá cũng không nhiều lắm, chủ yếu cũng là chị của cậu ở nhà một mình không có việc gì, muốn tìm người để trò chuyện."

Đồng Học Bản cười nói: "Vậy ngài tìm đúng người rồi, trò chuyện là nghề của tôi mà, ngài muốn trò chuyện cái gì."

Từ Yến bắt chéo chân, hông lớn đẩy đà càng nhích đến gần Đồng Học Bản một ít, "Làm việc trước, hay vừa làm vừa trò chuyện?"

Làm việc? Lời này khiến cho Đồng Học Bản có chút mặt đỏ, luôn cảm thấy có nghĩa khác "Cái này ... ngài là?"

"Lần trước ở huyện Đại Phong, không phải cậu nói lúc rảnh rỗi sẽ dạy tôi luyện tập công phu sao? Nào, hai ta đấu thử với nhau, cậu cũng chỉ điểm cho tôi." Từ Yến vỗ bờ vai của hắn, đứng lên, "Quần áo cũng

thay xong rồi, phòng cũng dọn dẹp, cậu có cần thay đồ không?" Lần kia ở huyện Đại Phong Đồng Học Bàn một mình đấu với quyền đạo đại sư Hàn Quốc, Từ trưởng phòng quả thật có nói với hắn qua, bất quá lúc đó không có thời gian, không ngờ rằng chị Từ cũng không phải thuận miệng nói, tám phần là trong nội bộ quốc an có khảo hạch các loại rồi.

Đồng Học Bàn sáng khoái nói: "Tôi không cần thay, bất quá ngài nên thủ hạ lưu tình."

Từ Yến chỉ chỉ hắn, "Sức chiến đấu của cậu tôi còn không biết sao? Lời này hẳn phải là tôi nói với cậu, với tôi mà cậu còn khiêm tốn cái gì? Đi, vào phòng này."

Trong phòng nhỏ.

Trong phòng không có giường, trên mặt đất là sàn nhà bằng gỗ, được dọn dẹp rất sạch sẽ, cũng rất rộng rãi.

Vừa vào đến, thấy Từ Yến đang sửa soạn lại quần áo trên người, "Thuật bắn súng xạ kích thật ra không thành vấn đề, trước đây có luyện qua, vẫn không tồi, bất quá vài chục năm trước toàn làm văn phòng, công phu cũng giảm xuống mất rồi, nào, để chị của cậu tìm xem cảm giác, nếu không sau này có nhiệm vụ đột phát, cái thân già này của chị sẽ chịu không nổi."

Đồng Học Bàn nịnh hót nói: "Ngài lão cái gì, ngài đây là khoẻ mạnh."

"Đàn ông bốn mươi là khoẻ mạnh, đàn bà bốn mươi chính là già yếu."

"Không thể nào!" Đồng Học Bàn xấu hổ, hẳn hoài có phải là chuyện gọi món ăn của mình trên tiệc cưới đã bị Từ Yến biết, vội nói tránh đi: "Vậy luyện với ngài cái gì?"

"Một chiêu chế địch đi."

"Được."

"Cẩn thận, chị của cậu sẽ không nương tay đâu đấy ?"

"Đến đây đi."

Vừa dứt lời, trông mắt vốn yên lặng của Từ Yến bỗng nhiên thay đổi, lao vù đến trước một bước, chụp lấy cánh tay của Đồng Học Bàn. Đồng Học Bàn thật ra không coi là gì, Từ trưởng phòng là lãnh đạo cũ của hắn, hắn từ chưa thấy qua chị Từ cục đánh đấm gì, cũng không nghĩ là mạnh, dù sao cũng là một người hơn bốn mươi tuổi, còn là phụ nữ, nhưng Đồng Học Bàn thì sao? Thanh niên trai tráng khoẻ mạnh, chẳng lẽ đánh không lại cô ấy? Cho nên Đồng Học Bàn căn bản sẽ không chuẩn bị dùng back và stop làm bừa, năng lực thực chiến bản thân của hắn cũng không tồi.

Nhưng sau một giây thì Đồng Học Bàn liền hối hận!

Từ Yến vốn định đấu cứng đối cứng một chút, vì vậy trốn cũng không trốn, khi Từ Yến chụp lấy cánh tay hắn, Đồng Học Bàn mới bắt đầu phát lực, nhưng mà đã chậm chút, Đồng Học Bàn trong nháy mắt cảm thấy cả người nhẹ hẫng đi, cũng không biết vì sao, thân thể đột nhiên bay lên, đầu óc nhất thời choáng váng, rầm một tiếng, phía sau lưng liền truyền đến xúc cảm đau đớn, trong chớp mắt đã bị Từ Yến ném cho nằm trên mặt đất!

Cái địch!

Không phải chứ! ?

Khí thế lạnh thấu xương của Từ Yến hơi thu lại, cười nói: "Không đánh nghiêm túc với tôi?"

Đồng Học Bàn từ trên sàn nhà đứng lên, nói: " Cái này mà ngài còn gọi công phu giảm xuống? Ngài trước đây có luyện qua đánh nhau sao?"

"Ha ha, mấy năm đầu lúc mới vừa vào quốc an từng có huấn luyện trong phương diện này, không phải đánh nhau, cơ bản cũng là một chiêu chế địch, luyện qua một ít."

Đồng Học Bàn rút cục thu hồi khinh thường chi tâm, nghĩ rằng không thể để cho cô ấy ném ngã nữa, mất mặt lắm.

"Tiếp tục?"

”Được.”

Ánh mắt Từ Yến lại thay đổi trở lại, rất khó tưởng tượng một người phụ nữ làm công việc văn phòng vài chục năm lại có thể lộ ra ánh mắt có sát khí như thế, hai người lại một lần nữa giao thủ với nhau!

Ui da!

Đồng Học Bản đau đớn hô một tiếng, lại là trong nháy mắt bị Từ Yến ném ngã!

Thật sự là rất nhanh! Đồng Học Bản ngay cả một chút phản kháng cũng không làm được! Sau khi chớp mắt mấy cái vẫn nằm trên mặt đất như cũ, toàn thân đều phát ra đau đớn.

Từ Yến lắc đầu nói: ”Tên nhóc cậu nghiêm túc cho tôi một chút được không? Cố ý nhường tôi?”

Trời đất! Anh em đã đem hết toàn lực rồi đấy! Đây là sức chiến đấu gì chứ! Cái thân thủ này còn cần tôi dậy? Ngài đang nói giỡn sao!

Trước giờ Đồng Học Bản đều tỏ ra khiêm tốn, nhưng hán trăm triệu lần không ngờ rằng, Từ Yến lại còn có thể khiêm tốn hơn nữa!

Cái thân thủ này còn nói là không được?

Vớ vẩn quá đi thôi! Năm ba người đàn ông có lẽ cũng không chạm được vào người của chị nữa là!

Bất quá Đồng Học Bản cũng rất có tinh thần bồi luyện, cười khổ đứng lên, tiếp tục cùng Từ Yến luyện tập. Thật ra Đồng Học Bản nếu muốn quật ngã Từ Yến, mặc dù thân thủ cô ấy lợi hại như vậy, nhưng mười người như cô ấy hiển nhiên cũng không phải là đối thủ của Đồng Học Bản, quan trọng là cái này không có ý nghĩa, chị Từ đây là muốn khôi phục trạng thái, tìm một người thử tay, cho nên Đồng Học Bản có gan đánh ai ném ai, thì hán cũng không có can đảm đánh chị Từ.

Ba lần...

Năm lần...

Mười lần...

Đồng Học Bản một lần rồi lại một lần bị té lăn quay trên sàn nhà.

Khí lực của Từ Yến không tính là lớn, hán là kém hơn Đồng Học Bản không ít, nhưng không có nghĩa là yếu hơn, Đồng Học Bản nếu như không dựa vào BACK cùng các loại thủ đoạn, chỉ bằng vào thực lực của chính mình thật đúng là không thể làm gì được Từ Yến, một mình đối mặt đúng là kiên trì không được, loại sức chiến đấu này Đồng Học Bản rất ít gặp qua, nhất là còn hiện ra trên người của một mỹ phụ trung niên, khiến cho ấn tượng của Đồng Học Bản đối với Từ Yến nhất thời chuyển biến.

580. Chương 578: Mẹ Nuôi!

Buổi chiều một chút.

Chỗ ở của cục quốc an, Từ gia.

Năm phút đồng hồ...

Mười phút...

Nửa tiếng đồng hồ...

Trong phòng nhỏ, Đồng Học Bản ngưỡng mặt nằm trên mặt đất thở phì phò, mệt thật, không nhớ rõ bị Từ Yến ném ngã xuống bao nhiêu lần, dù sao cũng không ít, cái hông cánh tay chỗ nào cũng đều đau, ngẩng đầu nhìn chị Từ cũng đứng ở nơi đó nghỉ ngơi, Đồng Học Bản không khỏi có chút dở khóc dở cười, bề ngoài của Từ Yến thật sự là quá khác biệt, nhìn thế nào cũng là một mỹ phụ trung niên ôn nhu hiền lành, ai ngờ động tay lại mạnh mẽ như thế, ra tay vừa ổn lại vừa chuẩn, bình thường cho dù luyện qua vài năm công phu sợ rằng cũng không phải đối thủ của chị Từ.

”Chị Từ này, khoan đã.” Đồng Học Bản chịu không nổi nữa : ”Tôi nghỉ ngơi một chút được không?”

Từ Yến nở nụ cười một chút "Mới như vậy mà đã không được? Mới có một hồi?"

Lời này khiến cho Đồng Học Bán mặt đỏ không ngớt, hèn là xung quanh không có ai, mà lời này nghe thế nào cũng thấy có nhiều nghĩa cả, hơn nữa, chị của tôi ơi, nửa giờ này chỉ thấy ngài ném tôi, ngài không có việc gì là đúng rồi, nhưng tôi chịu được sao? Có bản lĩnh ngài cho tôi ném ngài vài cái thử xem!

Đồng Học Bán ôm lưng đứng lên "Chúng ta làm ầm ầm như thế, dưới lầu không có gì chứ?"

"Dưới lầu không có người trụ."

Từ Yến cũng có chút thở hổn hển, trên người ra không ít mồ hôi, da thịt trên người bị lớp quần áo bó sát lại, hiển nhiên là bị mồ hôi làm ướt nhẹp, áo thun trên thân cũng ướt đẫm mồ hôi, vải vóc phần bụng đã dính sát vào phần thịt, khe đồ lót miễn cưỡng có thể thấy một chút dấu vết. Từ Yến cầm lấy khăn mặt lau lau mồ hôi trên trán, cười cười đem khăn mặt để qua một bên "Làm thêm một lần cuối cùng, bắt quá cậu phải lấy ra thật sự bản lĩnh, sức chiến đấu của cậu là cái gì dạng tôi đã tận mắt thấy qua, đừng lừa gạt chị của cậu, lần này tới thật sự."

Làm thêm một lần cuối cùng?

Dùng bản lĩnh thật sự?

Ngày hôm nay Từ Yến nói chuyện luôn khiến cho Đồng Học Bán hiểu sai, cũng may hấn mệ đến nổi mặt đỏ bừng, lúc này mặt đỏ chị Từ cũng không phát hiện được "Vây được."

"Chuẩn bị tốt chưa?"

"Đến đây đi."

Nụ cười của Từ Yến nhất thời dừng lại, ngưng mắt lên, khí thế cũng dần dần tụ lại, chăm chú nhìn chăm chăm vào con mắt của Đồng Học Bán, bỗng nhiên, một bước phóng ra, thân thể vọt tới! Đồng Học Bán bị ném nhiều ném nhiều lần như vậy cũng có chút kinh nghiệm, vừa thấy chị Từ ra tay, thân thể vội vàng hơi nghiêng qua tránh thế tới của cô ấy, đưa tay chụp lấy vai của Từ Yến, Từ Yến phản ứng rất nhanh, cổ tay hơi run lên, bóp một cái đánh văng tay của Đồng Học Bán ra, ngay sau đó tung cước đá vào tay của Đồng Học Bán, dùng kỹ thuật muốn không chế hấn. Đồng Học Bán thấy tình thế không ổn, tâm hung ác cũng nổi lên, hôm nay bị ném ngã nhiều như vậy, mặt mũi cũng mất hết rồi, dưới tình huống đã biết sức chiến đấu của chị Từ, Đồng Học Bán cũng thẳng tay thẳng chân luôn, một quyền đâm về phía bụng của Từ Yến, bất đắc dĩ, chị Từ đành phải buông tay của hấn ra, lui về phía sau.

"Một đám này rất có lực!" Từ Yến khen ngợi.

Đồng Học Bán cười nói : "Vẫn còn kém xa ngài, tôi đây chỉ là đánh bậy bạ thôi"

Từ Yến mỉm cười nói : "Xem ra tên nhóc cậu đã chịu lấy bản lĩnh thật ra rồi, tiếp nào"

Vù, cơ thể của Từ Yến lại một lần nữa xông lên, phần nhô ra trước ngực bị áo thun bó sát vào đong đưa trước mắt của Đồng Học Bán.

Đồng Học Bán không muốn ngồi chờ chết, nhanh chóng đưa tay ra đỡ đòn!

Bốp! Hai người đã giao chiêu!

Đồng Học Bán cũng là mèo mù vớ được chuột chết, nghiêng thân tránh được một cước của Từ Yến, khiến cho thân thể đối phương hơi mất đà, tay của Đồng Học Bán đã sớm đưa ra ngoài, chụp lấy cánh tay của Từ Yến kéo xuống, tay còn lại thì hung hăng đâm một phát, chị Từ mất cân đối, toàn bộ thân thể bị ngã xuống, nhưng Từ Yến đột nhiên nhanh tay tóm lấy cái cổ của Đồng Học Bán, hai chân dùng sức kéo Đồng Học Bán xuống, muốn lường bại câu thương, Đồng Học Bán cả kinh, muốn giữ thân thể nhưng đã muộn!

Ầm! Ầm!

Hai người đồng thời té ngã.

Trong giây phút rơi xuống đất, cánh tay của Từ Yến còn co lại, dưới loại tình huống này còn muốn không chế Đồng Học Bán, kẹp lấy cái cổ của Đồng Học Bán.

Nhưng cái tư thế này lại khiến cho Đồng Học Bàn thật sự hoảng sợ!

Hai người nằm trên mặt đất, đầu của Đồng Học Bàn không biết đã đặt trước ngực của Từ Yến từ lúc nào, trên tinh đầu có thể cảm nhận được một phần da thịt mềm mại, trong mũi đều là mùi vị của phụ nữ thành thực, tay của Đồng Học Bàn lúc rơi xuống đất không cẩn thận chạm vào mông của chị Từ, cái cảm giác ấy khiến cho Đồng Học Bàn vội vàng rút tay trở về, muốn nhanh chóng đứng dậy.

Nhưng Từ Yến không chịu buông tay, hình như không phát hiện ra cái gì đó, cánh tay vẫn kẹp chặt cổ của hắn : "Ha ha, chịu thua chưa?"

"Thua, thua" Đồng Học Bàn đỏ đầy mồ hôi, lúc này đều là mồ hôi lạnh cả : "Ngài là nữ trung hào kiệt, hai người như tôi cũng không phải đối thủ"

Cảm giác trên đầu vẫn còn, thậm chí còn có thể cảm thấy sự di chuyển của hai phần ngực.

Chị tôi ơi, ngài mau chóng buông tay ra đi, cho dù ngài không coi tôi là người ngoài, thì tôi vẫn là đàn ông vậy.

Thấy hắn chịu thua, Từ Yến mới buông tay, rút cái mông đang đè lên người của Đồng Học Bàn ra, cười đứng lên nói : "Cậu này, vẫn không chịu đánh đàng hoàng với tôi, với sức chiến đấu của cậu, nếu đánh nghiêm túc thì tôi làm sao là đối thủ của cậu? Khổ cực cho cậu rồi, cảm ơn Tiểu Đồng"

Đồng Học Bàn vội vàng đứng lên, ho khan nói : "Không có việc gì, ngài khách khí rồi"

"Vậy mà nói tâm sự, cuối cùng lại kêu cậu luyện tập với tôi nửa ngày, có mệt không?"

"Không mệt, chuyện nhỏ thôi"

"Coi kìa, cả người cậu đầy mồ hôi, còn nói không mệt? Đi tắm rửa đi"

Đồng Học Bàn cúi đầu nhìn, quần áo đều bị ướt nhẹp : "Tôi không vội, ngài tắm trước đi"

"Cậu tắm trước đi" Từ Yến không nhiều lời, nói : "Tôi đi mở nước cho cậu, lúc tắm rửa đem theo quần áo giặt luôn đi, quần áo của con tôi trong nhà còn vài bộ, có thể mặc được, cậu cứ tự nhiên" Lúc này Từ Yến đưa lưng về phía Đồng Học Bàn, hai phần thịt lớn bị bó sát vào người run run, lại một lần nữa khiến cho hai mắt của Đồng Học Bàn buộc phải nhắm lại.

Haiiiii!!!!

Đáng tiếc là hơi lớn tuổi một chút, nếu như chị Từ trẻ lại sáu bảy tuổi, vậy ... Trời! Nghĩ cái quái gì thế!

Đồng Học Bàn ngăn chặn suy nghĩ miên man trong đầu, uống trà, chờ chị Từ đi mở máy nước nóng về, sau đó mới đi vào phòng tắm, đóng cửa, cởi từng món đồ trên người, bỏ vào trong máy giặt, nhưng mà khi mở nắp máy giặt ra, Đồng Học Bàn thấy bên trong có vài món quần áo của phụ nữ, có một cái áo lót, một cái áo sơ mi, một đôi vớ chân, dưới vớ chân còn có cả một cái quần lót, Đồng Học Bàn biết mình bỏ quần áo vào khăng định không thích hợp, vì vậy cẩn thận đóng nắp máy giặt lại, không muốn để cho chị Từ ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, sau đó mới cầm cái chậu nhựa, chuẩn bị tự mình giặt lấy.

Trong phòng tắm.

Ào ào, Đồng Học Bàn bắt đầu mở nước nóng ra mà tắm.

Sau khi tắm rửa, hắn cũng thuận tiện giặt sạch sẽ quần áo của mình.

"Tiểu Đồng, tắm rửa xong chưa?" Tắm kính mờ bên ngoài hơi nhoáng lên, cóc cóc, có người gõ cửa.

Đồng Học Bàn vội đáp : "Vừa tắm rửa xong"

"Vậy cậu mở cửa một chút, tôi đem quần áo cho cậu"

Đồng Học Bàn cúi đầu nhìn, ngoại trừ cái quần lót là chưa có giặt, thì trên người hắn trên cơ bản là trong trạng thái nude, tìm trái tìm phải, trong phòng tắm cũng không có cái khăn tắm lớn nào hết, xấu hổ thật!

"Tiểu Đồng?"

"À à, tới ngay" Đồng Học Bàn không thể làm gì khác hơn là đi tới trước cửa, đem phần lớn thân thể giấu sau cửa, mở ra một khe cửa, chỉ lộ ra một cái đầu.

Từ Yến đem quần áo nhét vào trong tay hắt, cười cười nói : "Với chị mà còn xấu hổ sao?"

"A, không phải, là ..." Trong phương diện này, da mặt của Đồng Học Bàn vẫn rất mỏng.

"Được rồi, thay quần áo đi, thử xem có vừa người hay không, nếu như quá chật, tôi đi mua bộ khác cho cậu"

"Không cần không cần" Đồng Học Bàn đóng cửa lại mặc thử vào : "Vừa lắm vừa lắm"

"Vây được"

Bộ đồ này vừa nhìn là biết mới rồi, hình như là chưa được mặc qua lần nào cả, Đồng Học Bàn biết sau khi Từ Yến ly hôn thì con trai theo cha, mỗi tháng mới đến gặp Từ Yến một lần, hiện tại Từ Yến lại đến thành phố Phần Châu, sợ là mấy tháng cũng không thấy được, bộ quần áo này khẳng định là Từ Yến mua cho con của cô ấy, muốn chờ con trai đến đây thì cho con trai, nhưng lại bị mình giành trước, ừm ... ừm, hơi chật, nhưng vẫn có thể mặc ược.

Tắm rửa xong, tinh thần của Đồng Học Bàn rất sáng khoái, chỉ là cánh tay và phía sau lưng hơi đau, mở cửa phòng tắm, hắt ôm mấy món đồ vừa giặt đi ra ngoài : "Quần áo tôi treo ở sân thượng?"

Từ Yến ngồi trên sofa đang gọi điện thoại, nghe tiếng gật đầu, chỉ chỉ phía nam : "Móc quần áo ở trong ngăn tủ"

Đồng Học Bàn đi vào hướng phòng ngủ.

"À, không phải nói cô" Nghe được Từ Yến nói với điện thoại : "Ừm, buổi tiệc tối từ chối giúp tôi, con nuôi tôi đến thăm tôi, ừm, chuyện này còn phải thương lượng một chút, không vội, hôm khác đi ... được ... ừm ... cúp"

Đồng Học Bàn trong phòng chợt nghe thấy mấy lời này.

Con nuôi?

Chị Từ nhận mình là con nuôi?

Nghĩ đến đây, Đồng Học Bàn cảm thấy có chút hổ thẹn vì chuyện hắt nhìn lên, thế nhưng sau khi phơi quần áo ngoài sân thượng xong trở về, thấy Từ Yến người đầy mồ hôi cầm quần áo đi vào trong phòng tắm, Đồng Học Bàn vẫn không nhịn được nhìn cô ấy vài lần.

"Tôi đi tắm" Từ Yến chỉ chỉ bàn trà : "Điều khiển từ xa ở kia, cậu xem TV?"

Khụ khụ, Đồng Học Bàn bỗng nhiên ho khan, cười nói : "Cái này, tôi gọi ngài là chị có phải là không thích hợp không? Bằng không ..." Chủ yếu là vì chuyện Từ Yến nói với bên ngoài rằng mình là con nuôi của cô ấy, mình lại ở trước mặt người khác gọi là chị Từ này chị Từ nọ, có chút lộn xộn, dễ làm điên đầu lắm.

Từ Yến cười nói : "Bằng không gọi cái gì?"

"Dì Từ? Mẹ nuôi?" Đồng Học Bàn đỏ mặt, có chút ngượng ngùng"

"Thật ra chỉ là một xưng hô, gọi cái gì cũng như nhau"

"Trời đất, thôi gọi là chị đi, gọi mẹ nuôi gọi dì sẽ làm cho ngài bị già" Cái xưng hô mẹ nuôi này hắt là không nên gọi.

581. Chương 579: Ảnh Chụp Kinh Người Khi Ba Mươi Tuổi Của Chị Từ!

Buổi chiều.

Từ gia, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Bởi vì cửa phòng tắm là tấm kính mờ hợp lại, cho nên phía sau tấm kính mờ mờ hồ hồ có thể thấy một bóng người đang cử động, khi thì giơ tay lên, khi thì xoa đầu, sức tưởng tượng vẫn rất phong phú của Đồng Học Bản đại khái cũng có thể đoán được hình ảnh của chị Từ trong phòng tắm, tim không khỏi đập nhanh hơn một chút, gãi gãi đầu, lập tức dời lực chú ý cầm lấy điều khiển từ xa xem TV.

Thật trùng hợp.

Trên TV là một bộ phim Hàn Quốc, hình ảnh một mỹ nữ đang tắm nửa che nửa hở nhất thời xuất hiện tại trước mắt Đồng Học Bản.

Cái này không phải khiến cho anh em suy nghĩ bậy sao!

Nhanh chóng đổi kênh khác!

Một phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Đồng Học Bản xem đến buồn chán, bỏ điều khiển từ xa xuống, xoa xoa phần lưng rồi bị Từ Yến ném xuống, đỡ sô pha đứng lên, dưới tiếng nước trong phòng tắm truyền ra bắt đầu đi dạo trong phòng, nhìn trái, nhìn phải một cái, cuối cùng lại ra sân thượng, mùa hè mặt trời rất nóng, bên này là hướng ánh sáng mặt trời chiếu vào, cứ như thế phồng chừng đến tối quần áo có khả năng phơi khô, vì vậy mở cửa sổ, ghé vào bệ cửa sổ mỗi một điều thuốc lên hút, cuối cùng dụi tàn thuốc đi ra sân thượng.

Ồ, đây là?

Đứng ở phòng ngủ Đồng Học Bản bỗng nhiên phát hiện một khung ảnh, chớp mắt, rất tò mò đi tới, cúi đầu nhìn ảnh chụp ở đầu giường của Từ Yến.

Bối cảnh ảnh chụp hình như là Bắc Kinh, theo cảnh sắc phía sau, tám phần là công viên Cảnh Sơn, khi nhỏ Đồng Học Bản đã đi qua rất nhiều lần, liếc mắt liền nhận ra, nhưng người trong ảnh chụp lại khiến cho ánh mắt của hắn nghi hoặc vạn phần, cũng có một tia tâm động kinh diễm. Ảnh chụp có hai người, phía bên phải là một đứa con trai nhỏ, khoảng chừng sáu bảy tuổi, cười rất ngọt, bên trái là một người thiếu phụ hơn ba mươi tuổi, cô ấy nắm tay của đứa bé trai, trên mặt lộ nụ cười từ ái, từ ảnh chụp cho thấy, vóc người của thiếu phụ này không chỉ đạt tiêu chuẩn tới cực hạn, khuôn mặt cũng là cái loại dung nhan đẹp đến nỗi làm cho người nhìn hoảng hốt, cực kỳ xinh đẹp.

Đây là ai?

Sao lại đẹp như Nguyệt Hoa khu trưởng thế? ?

Đồng Học Bản rất ít gặp qua phụ nữ xinh đẹp như vậy, không khỏi cẩn thận nhìn vài lần, thật ra thấy người thiếu phụ kia vô cùng quen mắt, rất giống Từ Yến.

Đây là em gái của Từ trưởng phòng? Người thân?

Nhưng trong phòng cô ấy để ảnh chụp của người thân làm gì?

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng tắm mở ra, một mùi thơm và hơi nóng nhất thời từ trong phòng tắm bay ra, trong nháy mắt toả đầy trong phòng.

Đồng Học Bản nhanh chóng buông ảnh chụp xuống, "Chị Từ, ngài tắm xong rồi à?"

"Ừm? Đang ở trong phòng à?" Tiếng dép tiến đến gần, Từ Yến chậm rãi bước vào, "Không xem TV?"

"Xem một chút, không có gì hay, đi bộ hoạt động một chút."

Từ Yến cũng thay đổi quần áo, lúc này trên người mặc một bộ đồ hưu nhân rời rạc, trên thân là một áo sơmi ngắn tay, nút buộc ngay ngắn, nhìn không thấy lòi lõm, trang phục rất bảo thủ, bất quá mị lực vẫn đủ mười phần, "Nhìn cái gì vậy?"

"Nhìn ảnh chụp." Đồng Học Bản mới chợt nhớ tới, hỏi, "Đúng rồi chị Từ, ai vậy?"

Từ Yến nhìn lên đầu giường, nở nụ cười, "Cậu nói là ai?"

Đồng Học Bàn sững sốt, ừm? Có ý gì? Chị nói là. . .

Quả nhiên, Từ Yến cười nói: "Bên phải là con tôi, lúc còn nhỏ tôi dẫn nó đi công viên Cảnh Sơn chơi, bên trái là chị Từ thời trẻ tuổi của cậu đấy."

Trời đất! Thật là chị?

Ngay cả nghĩ tới khả năng này, nhưng Đồng Học Bàn trong lúc nhất thời vẫn có chút khó có thể tưởng tượng!

Không nói cái khác, chênh lệch của Từ Yến hơn bốn mươi tuổi cùng Từ Yến hơn ba mươi tuổi thật sự hơi bị lớn!

Hiện tại chị Từ tuy rằng cũng không tồi, nhưng chỉ là Đồng Học Bàn nhìn, có chút cảm giác cái gì gì trong mắt ra Tây Thi, cho nên mới nghĩ cô ấy đẹp, nhưng đổi lại là người khác, khẳng định sẽ dùng hai chữ lão hoá để hình dung Từ Yến, nhiều lắm sẽ nói "Cũng được" hoặc "nhân sắc vẫn mặn mà" để đánh giá, nhưng Từ Yến của mười năm trước quá khác biệt, cái dáng người và khuôn mặt này, sợ rằng ai thấy cũng đều kinh hoàng, tán thán một câu "Thật đẹp". Đó là dung nhan tuyệt mỹ có thể đứng chung một chỗ cùng Nguyệt Hoa khu trưởng và Tạ Tuệ Lan!

Thay đổi quá lớn!

Chỉ là mười năm trước và mười năm sau, lẽ nào thật sự có thể như thế?

Đồng Học Bàn không khỏi cảm khái một câu cách ngôn nói quả thật không sai, phụ nữ ba mươi như hoa mới nở, phụ nữ bốn mươi như bã đậu ra lò, ba mươi và bốn mươi thật đúng là như hai người.

Từ Yến ngồi ở trên giường, cầm ảnh chụp ở trong tay, mỉm cười nói: "Làm sao vậy? Ngay cả chị Từ của cậu cũng không nhận ra được?"

Đồng Học Bàn cười khổ nói: "Chủ yếu là lúc ngài trẻ tuổi quả thật quá đẹp."

"Thật sao?" Từ Yến lắc đầu cười cười.

"Sai, hiện tại cũng đẹp, cũng đẹp." Đồng Học Bàn vội bồi thêm một câu, cái này là nói thật tâm, cho dù tư sắc của Từ Yến không bằng lúc xưa, nhưng Đồng Học Bàn cũng thấy cô ấy vẫn đẹp.

"Tên nhóc cậu cũng đừng có nịnh chị Từ." Từ Yến đem ảnh chụp đặt xuống, "Lúc tôi trẻ tuổi rất đẹp, cái này tôi thừa nhận, nhưng sau đó lúc hơn ba mươi tuổi, gia đình và công tác cũng không thuận, ly hôn, đứa nhỏ theo ba nó, à, mười năm này cũng là mười năm mà chị Từ của cậu thay đổi lớn nhất, già rất nhanh, cũng không trách cậu không nhận ra được, mấy người bạn của chị Từ cũng đều nói như vậy."

Đồng Học Bàn nói: "Thật sự không có, ngài hiện tại cũng đẹp lắm."

Từ Yến khoát khoát tay, cười khổ chỉ chỉ mí mắt và khóe mắt của chính mình, "Thấy không? Nếp nhăn trên mắt cũng không biết có bao nhiêu, trước đây tôi còn chịu khó đi spa, sau đó cũng vô tâm, còn có ở đây." Ngón tay những tàn nhan trên mặt, "Cái cái này càng ngày càng lớn, càng ngày càng sâu, già rồi, không thừa nhận không được, không phục cũng không được, cái thứ năm tháng này, ai cũng không thay đổi được."

Đồng Học Bàn nhìn một chút, "Nếp nhăn trên mặt ngài không nhiều, so với người cùng tuổi thì ít hơn, hơn nữa tàn nhan cũng không lớn, không cần thận thì không nhìn ra đâu."

"Đó là do chị Từ cậu trang điểm thôi." Từ Yến cười cười, "Tắm rửa xong thì đánh phấn che lại."

Cô ấy nói rất bình tĩnh, nhưng Đồng Học Bàn nghe đã có chút khó chịu, người phụ nữ nào không thương yêu cái đẹp? Nhìn khuôn mặt trước đây đẹp như vậy ngày một già theo năm tháng, tuyệt đối là chuyện rất thống khổ.

Ồi chào!

Chờ một chút!

Lời nói của Từ Yến khiến cho trong óc Đồng Học Bàn đột nhiên chợt lóe, hình như có linh quang hiện ra!

Nếp nhăn trên mặt? Tàn nhan? Tuổi tác?

Đúng rồi! Đồng Học Bàn bỗng có suy nghĩ, trước đây hẳn chỉ dùng REVERSE thí nghiệm qua "vật chết", chưa thử qua cái khác, nếu như REVERSE thật sự có thể lui thời gian của mục tiêu chỉ định về phía sau, như vậy, con người còn sống sờ sờ thì REVERSE có phải là cũng có thể lui về phía sau không?

582. Chương 580: Loại Bỏ Nếp Nhăn.

Buổi chiều hai giờ.

Điều hòa thổi ra khí lạnh, làm trong phòng bớt khô nóng lại.

Từ Yến loay hoay trong phòng vệ sinh, cúi đầu trước máy giặt quần áo, muốn giặt đồng quần áo vừa cởi ra.

Lạch cạch, lạch cạch. (Đại khái là mình cũng chẳng biết nó có tiếng động gì)

Không lâu sau, máy giặt quần áo bắt đầu hoạt động.

Đồng Học Bàn ngồi một mình trong phòng ngủ, nhìn về phía bên WC, hẳn bắt đầu suy nghĩ đến tác dụng của REVERSE, không thể không nói, từ kinh nghiệm lúc xưa mà xem, tỷ lệ REVERSE có thể rút lui người thật vẫn là rất lớn của, nhưng vấn đề cũng không ít, không nói tác dụng của REVERSE có thể sinh ra cảm giác đau đớn hoặc là phản ứng không tốt hay không, nói kết quả cuối cùng, hẳn không có biện pháp giải thích với chị Từ, REVERSE thật sự có hiệu quả, vậy năng lực có thể bị lộ hay không?

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Ba phút. . .

Từ Yến từ trong phòng tắm mang dép đi ra "Tiểu Đồng, ngây người gì vậy? Đang suy nghĩ cái gì à?."

"Không có." Đồng Học Bàn đem ánh mắt thu hồi lại.

Từ Yến cười nhạt, nhìn nhìn " Trên mặt bị sao vậy?"

Đồng Học Bàn cười nói: "Cái cổ và phía sau lưng có chút đau, tôi ngửa đầu ra sau, như vậy thoải mái hơn"

"Là bị chị Từ làm sao?" Từ Yến vừa nghe, trên mặt không khỏi hiện ra vài phần xin lỗi, đi tới bên cạnh của hắn ngồi xuống " Thật ra là chị suy nghĩ không chu toàn, sớm biết vậy thì trước đó đã mua một cái đệm về rồi, như vậy đi, để chị xoa lưng xoa cổ cho cậu."

Đồng Học Bàn lập tức xua tay "Không cần, không có việc gì đâu."

"... . đau chỗ nào?"

"Thật không cần, cảm ơn ngài."

Từ Yến không nghe, chậm rãi xê dịch cái móng, vừa đem thân thể ngồi thẳng vừa đưa tay bóp vai của Đồng Học Bàn "Được rồi, đừng hoạt động, xương cổ và sau lưng phải không?"

Vừa thấy từ chối không được, Đồng Học Bàn ngượng ngùng cười cười "Cảm ơn ngài."

"Hai ta còn cần khách khí cái gì? Đừng nhúc nhích đầu, xoay người qua."

"Ai." Đồng Học Bàn nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Công phu xoa bóp của Chị Từ vô cùng tốt, khí lực cũng không nhỏ, phụ nữ cùng tuổi rất ít có sức nắm như cô ấy, Đồng Học Bàn chỉ cảm thấy hai tay mềm sau khi nắm lấy vai mình, lập tức bóp mạnh, mùi vị đau nhức lập tức từ gáy truyền tới, khiến cho hắn nhe răng trợn mắt một chút, trong miệng hít vào mấy hơi thở liên tục "Chị Từ, nhẹ chút, nhẹ chút, đau."

Phía sau truyền đến tiếng cười "Không đau thì làm sao hết, nhịn một chút."

"Không nên không nên, a, thật sự quá đau."

"Ha ha, lớn như vậy rồi, chút nghị lực cũng không có? Đừng kêu nữa."

"Không phải không có nghị lực, sức tay ngài quá lớn, a, đau đau."

"Nhịn nhịn, chị Từ cậu có chừng mực, qua đau sẽ lập tức khỏi."

Cái ót Đồng Học Bàn bị vỗ một chút, thấy thế, hắn không thể làm gì khác hơn là cắn răng chịu đựng, nhịn đi. Bất quá chỉ sau vài phút, lời nói của chị Từ tựa hồ đã được xác định, cảm giác đau sau gáy của Đồng Học Bàn bắt đầu giảm bớt, hình như cơ thể cũng thả lỏng ra một ít, cũng không còn đau nữa, truyền đến cảm giác sảng khoái, lại còn thoải mái nữa, cảm giác buồn ngủ lập tức tập kích đến đây, thoải mái thật, loại cảm giác này hắn chưa từng thể nghiệm qua, dù sao thì Cù Vân Huyền và Ngu Mỹ Hà xoa bóp cho hắn so ra đều kém chị Từ một phần.

Phía sau vang lên tiếng nói của Từ Yến "Thế nào? .

"Thoải mái, đặc biệt thoải mái."

"Ha ha, tôi đã nói rồi mà?."

Vai bị vỗ vài cái, chỉ nghe Từ Yến nói: "Xương cổ được rồi, ở đây không thể xoa được nữa, nào, cậu nằm sắp xuống, ừm, có cần cởi quần áo không?"

"Ặc, không cởi được không?"

"Được."

Đồng Học Bàn sau khi được thưởng ngon ngọt, cũng không khách khí cùng cô ấy, nằm lên trên giường chờ Từ Yến bóp lưng ỳnh.

Phía sau vang lên tiếng dếp, chị Từ tựa hồ đi đâu đó, sau đó tiếng ngăn kéo vang lên, lấy ra vật gì đó, có tiếng mở nắp, sau đó là tiếng Từ Yến chà chà tay, rồi bàn tay mềm mại chạm lên lưng hắn, da thịt như gần như xa chà qua chà lại trên lưng hắn, sát bên lưng có thể cảm giác được cảm giác mềm mềm, phía sau thì thấy lạnh lẽo, hai tay của chị Từ hoạt động qua lại, dán vào trên da thịt, từ trên xuống dưới từ dưới lên trên.

Đồng Học Bàn nằm trên giường hưởng thụ cảm giác thoải mái ấy.

Tay của chị Từ không mịn màng như của Huyền di và của chị Ngu, dù sao cũng có tuổi rồi, nhưng mà cảm giác ôn nhu trong lòng bàn tay vẫn truyền cho Đồng Học Bàn.

Mười phút ...

Hai mươi phút ...

Ba mươi phút ...

Đồng Học Bàn sảng khoái nằm đó, nhất thời quên mất thời gian, chờ khi nhớ đến nhìn đồng hồ, hắn mới hoảng sợ, vội xoay người nói : "Ặc, đã nửa tiếng đồng hồ rồi, ngài nhanh nghỉ ngơi đi, nhanh nghỉ ngơi một chút đi ..." Không nói người khác, Đồng Học Bàn xoa bóp nửa giờ cũng phát mệt.

Từ Yến nở nụ cười : "Sắp xong rồi, đừng nhúc nhích ..."

"Đã được rồi, thật mà ..."

"Cậu cứ nằm yên đấy, được rồi, đừng động ..."

"Ai da, sao có thể không biết xấu hổ như vậy, vậy tôi ... tôi cũng xoa bóp cho ngài ..."

Từ Yến vỗ vỗ sau lưng hắn, kêu hắn tiếp tục nằm úp xuống, sau đó ngồi xuống bên cạnh, chậm rãi xoa, rồi lại bóp, buông ra, rồi lại nắm lấy.

Vị trí này có chút ... có chút gần, Từ Yến thì không nghĩ cái gì, nhưng Đồng Học Bàn thì không chịu nổi, ho khan một tiếng, được chị Từ xoa bóp đúng là thoải mái thật, nhưng cũng mang theo vài phần xấu hổ, cả người lộ ra một vẻ không được tự nhiên, sau đó Từ Yến lập tức di dời, từ trên xuống dưới, đầu gối và bắp chân cũng được chị Từ xoa nhẹ một lần.

Sau một lúc lâu.

Đồng Học Bàn từ trên giường ngồi dậy : "Ngài mệt mỏi không?"

Khoát khoát tay, Từ Yến lau mồ hôi trên trán : "Già rồi, trước đây xoa lưng cho con trai tôi, một giờ cũng không cảm thấy mệt mỏi"

Đồng Học Bàn thương tiếc, cũng rất băn khoăn : "Tôi cũng xoa bóp cho ngài ..."

"Không cần, nhìn cậu cũng mệt mỏi, ngủ một chút đi, đến giờ ăn chiều thì tôi gọi cậu dậy ..."

"Như vậy sao được ..." Đồng Học Bàn không đồng ý : "Ngài nhanh ngồi đi ..."

"Trên người tôi không đau, hôm nay chỉ thấy tôi ném cậu ..."

Đột nhiên, Đồng Học Bàn lại nghĩ đến chuyện của REVERSE, sau khi do dự một trận, rốt cục làm ra một quyết định, chị Từ đã chiều cố mình nhiều như vậy, nếu như mình còn cố kị cái này cố kị cái kia, thật sự có chút nói không nên lời, kết quả là đầu óc của Đồng Học Bàn nhanh chóng hoạt động, suy nghĩ trong chớp mắt, rốt cục nghĩ ra một phương án đại khái, chờ Từ Yến đi vào phòng tắm rửa tay xong, Đồng Học Bàn đứng dậy ra đón.

"Ngài tẩy trang được không?." Đồng Học Bàn nói.

Từ Yến nhìn hẩn, cười nói: "Làm sao vậy? Tẩy trang làm gì?."

"Cái này, thật ra gần đây tôi vừa theo học một người đại sư xoa bóp trung y, thuộc về cái loại thoái ẩn rừng núi, tôi cũng không biết ông ta tên gì, bất quá thủ pháp xoa bóp của người ta cực cao, tôi cũng học được một một chiêu nửa thức, phỏng chừng có thể có chút công dụng." Đồng Học Bàn lừa gạt nói: "Ừm, ngài cũng biết nguyên lý của xoa bóp trung y cũng là thông qua các huyết vị trên cơ thể, làm cho thân thể sinh ra phản xạ, đạt được hiệu quả chữa bệnh, cũng không khác gì uống thuốc."

Từ Yến nói: "Cái này tôi biết, bất quá có quan hệ gì với tẩy trang? Sao thế? Cậu còn có thể loại bỏ tàn nhang và nếp nhăn cho chị Từ sao? Ha ha."

"Ừm, tôi có thể thử xem." Đồng Học Bàn khẳng định nói.

Từ Yến ngăn ra ". . . Thật sao?."

Đồng Học Bàn sờ sờ mũi nói: "Không xác định, nhưng hy vọng rất lớn, thật ra nói trắng ra loại tàn nhang và nếp nhăn này cũng đều là một loại bệnh lý, tôi thấy có người ba mươi bảy ba mươi tám tuổi mà cũng một cái nếp nhăn cũng không có, nhưng có người chỉ mới ba mươi mà đã bắt đầu già, cho nên nếu là bệnh, vậy khẳng định có thể trị, bất quá còn chưa tìm được phương pháp chính xác."

"A? Vậy cậu tìm được?."

"Ặc, là sự phụ tôi tìm được rồi." Đồng Học Bàn đắn đo nói: "Nhưng còn đang trong giai đoạn lý luận, hơn nữa hiệu quả cũng tùy người, nếu như cái phương án trị liệu này thật sự thích hợp với ngài, trải qua xoa bóp trung y, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn có thể đạt được hiệu quả trẻ lại vài tuổi."

Từ Yến cười cười "Sao tôi nghe thấy giống như lừa đảo quá vậy?"

Trời ạ, Đồng Học Bàn đỏ mặt lên, trước đây hẩn xem qua trong TV có chiếu một tiết mục cùng loại như vậy, cũng là một lão trung y, cũng là xoa bóp, bất quá người nọ là một tên lừa đảo, khoát lác từ đầu đến cuối, mục đích cuối cùng là lừa sắc gạt tiền, chị Từ tám phần là có xem qua cái tiết mục kia. Nghĩ tới đây, Đồng Học Bàn trên mặt tự nhiên không nhịn được, vội nói: "Nếu không thử xem trước? Dù sao không tốt cũng không có hiệu quả ngược, cũng chỉ là ẩn ẩn trên mặt chị mấy chỗ." Hẩn chỉ là nói cho qua mà thôi, đương nhiên, kết quả cuối cùng ra sao Đồng Học Bàn cũng không biết.

Từ Yến suy nghĩ một chút, đưa tay sờ sờ nếp nhăn và tàn nhang trên mặt "Tôi cũng không gạt cậu, cái tàn nhang này làm đau đầu chị Từ cậu rất nhiều năm rồi, nghĩ không ít biện pháp, dùng qua không ít thuốc giảm lão hoá, nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng, y học hiện đại ngoại trừ các biện pháp trang điểm dung nhan ra, đối với những cái này sợ rằng còn chưa có biện pháp trị liệu quá tốt, nếu như xoa bóp trung y thật sự có thể chữa được, tốt, vậy để cho tên nhóc cậu thử xem?"

”... . . vậy ngài tẩy trang trước đi?”

”Ừm.” Từ Yến xoay người vào phòng vệ sinh.

Ào ào, tiếng nước từ bên trong truyền ra.

Nhìn ra được, Từ Yến tựa hồ cũng không có coi chuyện này ra gì, có thể là không quá tín, Đồng Học Bản không kỳ quái, đổi lại người khác nói lời này, Đồng Học Bản cũng không tin, không một cước đá đi đã là không sai rồi, có thể sử dụng thủ pháp xoa bóp trong khoảng thời gian ngắn đạt được hiệu quả loại bỏ nếp nhăn, thật sự rất là khó tin. Một lát sau, Từ Yến từ trong WC chậm rãi bước ra tới phòng khách, sau khi chị Từ tẩy trang thì tàn nhang dưới khóe mắt cũng rõ ràng một chút, không lớn, nhưng màu sắc hơi đậm, bao phủ cũng không nhỏ, nhìn mấy cái nếp nhăn nơi khóe mắt xung quanh con mắt cô ấy, cảm tình thì cảm tình, phong vận thì phong vận, nhưng nếp nhăn cũng thật sự nằm ở đây, luôn có chút ảnh hưởng đối với dung mạo.

Đồng Học Bản nghĩ áp lực rất lớn, nói cũng đã nói ra rồi, nếu như không được thì sẽ rất mất mặt.

Phù! Bắt đầu thôi!

Chỉ mong không có vấn đề!

583. Chương 581: Công Hiệu Kinh Người!

Từ gia.

Trong phòng ngủ.

Đồng Học Bản nhìn thời gian, buổi chiều ba giờ, để Từ Yến ngồi ở trên giường, đi qua đi lại nhìn chăm chăm lên mặt của cô ta..

”Những vết tàn nhang này của chị phát triển khi nào?”

”Khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, cũng chín mười năm rồi, không nhớ rõ.”

”. . . Còn nếp nhăn?”

”Cũng là khi đó, bắt quá gần đây bị nặng thêm một chút.”

”Gần đây? Vậy cụ thể là mấy tháng?”

”Nửa năm trước, áp lực khá lớn, nếp nhăn xuất hiện nhiều, màu tàn nhang cũng đậm hơn.”

Nửa năm à, Đồng Học Bản trong lòng mặc niệm một tiếng MENU, mở MENU ra nhìn thời gian còn thừa của mình, hai ngày nay lại tích góp một ít, đã để dành được khoảng bốn phút, nếu như dựa theo tính toán REVERSE một giây đồng hồ lui về một ngày, bốn phút cũng đủ rút lui từ nửa năm đến gần một năm thời gian, hẳn là đủ, nhưng chưa thử qua nên Đồng Học Bản cũng không rõ ràng lắm, vì vậy vẫn không biết nên làm thế nào.

Lúc này, chỉ nghe Từ Yến cười nói: ”Ngoại trừ con tôi, chị Từ cậu vẫn là lần đầu tiên tẩy trang cho người khác nhìn, thế nào? Có phải là rất già không?”

”Không có, cái này gọi là có mùi vị của phụ nữ thành thực.”

”Tên nhóc cậu, chỉ biết nịnh tôi.” Cô ấy nghe được bật cười.

Chà chà tay, Đồng Học Bản nói: ”Vậy tôi bắt đầu? Nếu như có cái gì khó chịu, ngài cứ nói với tôi.”

Từ Yến chậm rãi nhắm mắt lại.

Đồng Học Bản thở một hơi, nhắc tay lên, có chút ngượng ngùng chạm vào mặt của Từ Yến, ho nhẹ một tiếng, hần từ từ đem ngón tay cái chạm thẳng vào khóe mắt của Từ Yến, dựa theo hướng chiều kim đồng hồ mà bắt đầu xoa, cái này đương nhiên là giả vờ giả vịt rồi, ần ần chỗ này, xoa xoa chỗ kia, lên lên xuống xuống, mùi vị phụ nữ thành thực trên người Từ Yến cũng chậm rãi bay vào trong lỗ mũi của Đồng Học Bản,

mùi thơm nồng nàn, hần thấy chị Từ từ từ nhắm hai mắt, trông mắt không nhin được cúi xuống nhìn trong cổ áo cô ấy một cái, cái này vẫn là lần đầu tiên hần nhìn Từ Yến gần như thế, thật kích động.

”Ngài cảm giác thế nào?”

”Ừm, cũng được, rất thoải mái.”

Thần y không thể dễ giả dạng tốt như vậy, Đồng Học Bàn lại bắt đầu ấn mấy huyết vị khác trên mặt, duy trì liên tục, sau đó mới đổi vị trí.

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Một tiếng đồng hồ. . .

Hai tiếng đồng hồ. . .

”Tiểu Đồng, mấy giờ rồi?”

”À, sắp sáu giờ.”

”Đừng xoa bóp nữa, ăn cơm trước đi, cậu cũng mệt mỏi rồi.”

”Đừng đừng, sắp được rồi.”

Làm công tác chuẩn bị lâu như vậy, Đồng Học Bàn nghĩ cũng đã đến lúc rồi, vì vậy ánh mắt định lại, chậm rãi nâng cằm của Từ Yến lên, đem toàn bộ lực chú ý tập trung qua, nếu muốn lui thời gian về phía sau, vậy cần phải thanh tịnh hoàn toàn, cho nên Đồng Học Bàn đem ý niệm không chỉ tập trung ở trên khuôn mặt của Từ Yến, hơn nữa cũng khống chế được ý thức của mình tập trung ở thân thể đầy đà của chị Từ, mang tâm tư thấp thỏm mặc niệm một tiếng REVERSE!

Thời gian còn thừa bắt đầu giảm dần!

Ba phút năm mươi tám giây. . .

Ba phút năm mươi bảy giây. . .

Ba phút năm mươi sáu giây. . .

Từ Yến lẳng lặng nhắm mắt ngồi ở chỗ kia, bỗng nhiên vùng xung quanh lông mày khẽ động, ”Ồ?”

Đồng Học Bàn không dám phân tâm, vô thức nói: ” Ngài làm sao vậy?”

”Có chút thay đổi, toàn thân đều ngứa.”

”Ngài nhin một chút, đây là hiện tượng bình thường, lập tức tốt ngay.”

”Thật sao? Ừm.”

Vừa nghe có động tĩnh, trong lòng Đồng Học Bàn không khỏi vui, nghĩ là có hiệu quả, thế nhưng đưa mắt thường nhìn lên khuôn mặt Từ Yến một chút, nhưng phát hiện ra không có chút thay đổi nào rõ ràng cả.

Còn thừa ba phút. . .

Còn thừa hai phút. . .

Còn thừa một phút đồng hồ. . .

Đột nhiên, Đồng Học Bàn rốt cục nhận ra một biến hóa kinh người, hầu như là trong nháy mắt, nếp nhăn nơi khóe mắt vừa rồi còn chưa có gì bỗng nhiên hơi co rút lại, chỉ thấy những nếp nhăn hai bên khóe mắt của cô ấy cấp tốc co lại, rung động qua đi, hai vết tích hợp lại cùng nhau, cũng không nhìn thấy đường nhăn đâu cả, nhìn qua bên cạnh, những đường kéo dài của một nếp nhăn khác cũng chậm rãi rút ngắn, rút ngắn, đường nhăn nhanh chóng biến mất ở trên mặt!

Thật sự thành công rồi!

Có hiệu quả!

Cho dù đã đoán được kết quả, nhưng cái cảnh này vẫn gây khiếp sợ cực lớn đối với Đồng Học Bàn, hấn nhìn mà có chút trợn tròn, con mắt đều tròn to ra.

Năm mươi giây. . .

Bốn mươi giây. . .

Ba mươi giây. . .

Không chỉ có nếp nhăn xảy ra biến hóa, lớp tàn nhang cũng vậy!

Theo thời gian trôi qua, tàn nhang đang từ từ giảm màu xuống, gần với màu da vàng, tuy rằng không có xu thế biến mất, nhưng màu sắc thật sự thay đổi!

Ba giây đồng hồ. . .

Hai giây đồng hồ. . .

Một giây đồng hồ. . .

REVERSE dừng xong! Thời gian lui về phía sau tự động giải trừ!

Cùng lúc đó, vùng xung quanh lòng mày của Từ Yến cũng thả ra, "Hiện tại lại không có cảm giác, được rồi sao?"

Đồng Học Bàn buông tay, nhìn chằm chằm Từ Yến, trong miệng hít một ngụm khí lạnh, trong lòng đã bị kích động dồn dập, REVERSE đối với con người cũng có hiệu quả, đây chính là một phát hiện to lớn!

"Được rồi, ngài mở mắt đi."

Từ Yến vừa mở mắt, cười cười, nghiêng đầu nhìn thời gian, "Đã đến giờ này rồi sao? Khổ cực cho Tiểu Đồng, được rồi, hai ta đi ăn thôi." Ngay giây đầu tiên tự nhiên lại không phải là muốn nhìn mặt mình, mà là đi ăn, hiển nhiên là Từ Yến căn bản không ôm hy vọng gì.

Đồng Học Bàn trong lòng nói phản ứng của ngài đã kích người quá, "Chị Từ, ngài soi gương trước được không? Ăn thì không cần gấp."

Từ Yến sờ sờ mặt, "Sao? Có hiệu quả sao?"

"Ha ha, ngài tự mình nhìn sẽ biết." Đồng Học Bàn không có tiết lộ.

"Còn úp úp mở mở? Tốt lắm, tôi đi nhìn một chút." Từ Yến đứng lên đi qua hướng phòng tắm, "Buổi tối ở nhà chị Từ ăn, muốn ăn cái gì?"

"Gì cũng được."

"Ừm, vậy đợi lát nữa tôi mở tủ lạnh xem có cái gì ăn."

"Chuyện này quyết định như thế đi, ngài cứ đi soi gương trước đã." Đồng Học Bàn còn gấp hơn cô ấy.

Từ Yến lắc đầu nở nụ cười dưới, "Hoàng thượng không vội thái giám gấp, ha ha, được rồi, tôi muốn nhìn xem có cái biến hóa gì, hay là tên nhóc cậu lại khoác lác với tôi."

Mười giây đồng hồ trôi qua.

Hai mươi giây đồng hồ trôi qua.

Trong phòng tắm bỗng nhiên truyền ra tiếng nói của chị Từ, "Tiểu Đồng! Cậu mau tới đây!"

Đồng Học Bàn cười ha ha bước thong thả đi qua, "Ngài gọi tôi?"

Từ Yến kinh ngạc chỉ chỉ khuôn mặt trong gương, sờ sờ khóe mắt của mình, "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao màu của tàn nhang lại nhợt xuống? Vừa rồi lúc tẩy trang cũng không có màu này! Còn có nếp nhăn nữa, sáng sớm soi gương còn mà, sao hiện tại không có? Một cái cũng không thấy?" Hiện tại Từ Yến dường như trẻ lại một tuổi, so với lúc vừa tẩy trang còn thuận mắt hơn nhiều, ặc, thật ra cô ấy đúng là trẻ lại một tuổi thật, vì REVERSE đem thân thể của cô ấy lui về mà.

Thấy Từ Yến kinh ngạc không thôi, Đồng Học Bản trong lòng rất thỏa mãn, cười nói: "Xem ra trị liệu xoa bóp này thật sự thích hợp với ngài."

"Đây là xoa bóp làm ra! ?" Từ Yến hít một hơi nhìn hẩn, "Cái này cũng quá khó tin! Trời đất ơi!"

"Ngài hiện tại cảm giác thế nào? Có cái gì khó chịu không?"

"Không có." Từ Yến thở sâu một hơi, nghiêm mặt nói: "Chưa bao giờ cảm giác sống tốt như vậy, trời ạ, tên nhóc cậu thật sự là có thể cho người ta bất ngờ!" Tâm tình của Từ Yến vô cùng kích động, đứng ở trước gương soi qua soi lại liên tục, "Không thể tin được, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì thật đúng là không thể tin được, đây là xoa bóp trung y gì vậy? Sao hiệu quả nhanh như vậy? Một buổi chiều mà đã được như vậy?"

"Là sự phụ tôi nghiên cứu ra, tên cụ thể cũng không có, hay gọi là xoa bóp mỹ dung đi."

"Ngay từ đầu nghe cậu nói còn tưởng rằng cậu là nói giỡn, hiện tại tôi đều nghĩ tôi bị hoa mắt, tại sao có thể như vậy?"

Đồng Học Bản tự đáy lòng tán thán nói: "Chị Từ, ngài hiện tại thật xinh đẹp."

"Cảm ơn." Từ Yến vuốt tóc lên, nói, "Quá thần kỳ, sao xoa bóp còn có thể đạt được cái hiệu quả này? Tôi chưa từng nghe qua, Tiểu Đồng." Từ Yến đột nhiên nhìn về phía hẩn, "Nếu như nói như vậy, tất cả nếp nhăn của chị Từ đều có thể loại trừ sao? Tàn nhang cũng vậy?"

Đồng Học Bản ho khan, "Cái này, trên lý thuyết là có thể."

Từ Yến nhìn hẩn, không nói chuyện.

Đồng Học Bản bị nhìn thấy có chút sợ hãi, nhất thời rõ ràng ý của Từ Yến, cuống quýt nói: "Ngày hôm nay có thể không làm được, loại thủ pháp xoa bóp này không thể dùng nhiều, sự phụ tôi nói có tác dụng phụ, qua vài ngày mới có thể tiếp tục dùng nữa, nếu không cũng không có hiệu quả." Thời gian còn thừa của REVERSE đã sớm sạch sẽ rồi.

"Vay qua vài ngày."

"Thật ra loại hiệu quả này tôi cũng không ngờ, cái này cũng chia thể chất, cũng giống như dị ứng thuốc với, người với người không giống, hầu như tất cả mọi người đều xoa bóp không có hiệu quả, nhưng một phần rất ít người giống như ngài chỉ cần xoa bóp một lần là có thể có hiệu quả trị liệu rõ ràng." Đồng Học Bản đem câu chuyện này trở nên huyền ảo, hẩn cũng không thần kỳ như vậy, "Cho nên chuyện này ngài cũng đừng nói với bất luận người nào, nhớ phải giữ bí mật."

"Người bình thường không có hiệu quả?"

"Đúng vậy, thể chất của ngài có thể là tương đối đặc thù, trùng hợp."

"Biết rồi, yên tâm đi, chị Từ sẽ giữ bí mật cho cậu."

"Vay cảm ơn."

"Là tôi cảm ơn tên nhóc cậu mới đúng." Từ Yến vẫn còn đang soi gương, suy nghĩ nói: "Món quà này làm cho tôi quá bất ngờ, Tiểu Đồng, thật sự có thể loại trừ tất cả nếp nhăn sao?"

Đồng Học Bản gật đầu, "Hẩn là có thể, dù sao không dám nói khiến cho ngài trẻ lại hơn mười tuổi, nhưng trẻ lại sáu bảy tuổi thì vẫn có thể."

Cẩn thận nhìn cái gương nửa ngày, Từ Yến rốt cục mới thỏa mãn, sau đó bắt đầu trang điểm một chút, chờ sau khi làm xong, Từ Yến nhàn nhạt quay người lại, "Tiểu Đồng, thế nào?" Màu của tàn nhang đã không còn đậm như lúc đầu, trang điểm một chút cơ bản có thể có thể che đi bảy tám phần rồi.

Đồng Học Bản tán thán nói: "Ngài hiện tại giống như người ba mươi bảy ba mươi tám tuổi vậy, thật sự là rất đẹp."

"Ha ha." Từ Yến đi lên trước một bước, thân thiết nắm lấy tay của Đồng Học Bản kéo hẩn ra khỏi phòng vệ sinh, "Đi, tôi chuẩn bị làm cơm cho cậu, cậu thật đúng là cho chị Từ cậu bất ngờ một lần rồi lại một lần,

cũng không biết tên nhóc cậu từ đâu lấy ra nhiều bản lĩnh như vậy, nếu như tôi có con gái, khẳng định sẽ gả cho cậu.” Từ Yến không phải một người nói nhiều, ngày hôm nay một hơi nói nhiều như vậy, hiển nhiên là tâm tình rất tốt, có thể thấy được dung nhan đối với phụ nữ mà nói là có bao nhiêu quan trọng.

Thấy Từ Yến vui vẻ, Đồng Học Bàn cũng cảm thấy mỹ mãn.

584. Chương 582: Ở Trong Xe!

Ngày hôm sau.

Thứ ba, buổi sáng.

Đầu có chút đau, Đồng Học Bàn mơ mơ màng màng trở mình, ôm chăn ngáp một cái, trong mũi nhất thời tiến vào tới một ít mùi thơm, hẳn nghi hoặc, mở mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy mình đang nằm trên một cái giường hai người, trong lòng là một chăn hình hoa, gối đầu phía dưới cũng là cái loại áo gối kiểu dáng của phụ nữ, khá lòe loẹt, ngay sau đó, ảnh chụp Từ Yến xinh đẹp năm ba mươi tuổi trên đầu giường đập vào mi mắt của Đồng Học Bàn, hẳn thoáng tỉnh táo một ít.

Ồ?

Sao tự nhiên ngủ ở chỗ này?

Từ trên giường đứng lên, Đồng Học Bàn phát hiện mình không có mặc áo, quần thật ra vẫn còn, vì vậy nhanh chóng mang dép đi ra phòng khách.

”Dậy rồi à?” Từ Yến trong phòng tắm đang trang điểm, ”Ngủ thế nào?”

Đồng Học Bàn ặc một tiếng, ”Chị Từ, sao tôi ngủ ở chỗ này?”

Từ Yến nở nụ cười dưới, vừa đánh phấn vừa đi đi ra, ”Tên nhóc cậu buổi tối hôm qua lúc ăn uống nhiều, mới hai ly đã gục ở trên bàn, không nhớ?”

Đồng Học Bàn mặt toát mồ hôi nói: ”Có nhớ một chút, vậy ngài ngủ ở chỗ nào?”

Từ Yến chỉ chỉ sofa, chỉ thấy chỗ đó có một cái chăn màu hồng nhạt.

”A.” Đồng Học Bàn ngượng ngùng đỏ mặt, ”Xem tôi kìa . . . Sao có thể để cho ngài ngủ ở sofa, ngài để tôi ở sofa là được, cần gì phải như vậy!” Phòng ngủ trong nhà không nhiều, ngày hôm qua hai người dùng một phòng để luyện một chiêu chế địch, bên trong ngoại trừ một mảnh đất trống thì chỉ có một giá sách và tủ quần áo, không có giường, cho nên chỗ có thể ngủ chỉ có phòng ngủ chính và sofa, không ngờ Từ Yến dĩ nhiên lại đem giường tặng inh.

Từ Yến cười nói: ”Không sao cả, được rồi, chuẩn bị ăn sáng đi.”

” Xin lỗi, cái này. . .”

”Bây giờ rồi, cậu cũng đánh răng đi, một hồi còn phải đi làm đấy.”

”Ặc, được.”

”Bàn chải đánh răng cũng mua mới cho cậu rồi, để ở chỗ này.”

Vào trong phòng tắm đánh răng, Đồng Học Bàn mới nhớ tới việc tối hôm qua, nhớ kỹ lúc đó chị Từ rất vui mừng vì chuyện loại bỏ nếp nhăn, cho nên lấy rượu ra uống. , tuy rằng quốc an có quy định, nhưng chị Từ cũng ngoại lệ uống cùng Đồng Học Bàn, rượu ngoại thì Đồng Học Bàn uống không quen, bên trong không có vị, độ cồn rất cao, cho nên sau hai ly thì Đồng Học Bàn gục, mất mặt thật.

Lúc ăn điểm tâm, Đồng Học Bàn mới chú ý tới trang phục trên người của Từ Yến, sững sờ một chút, quả trứng trong miệng cũng quên nuốt xuống.

Từ Yến cười cười, buông đũa nói: ”Làm sao vậy?”

”Khụ khụ, không có gì không có gì.”

"Có phải là mặc quá sức tưởng tượng?"

"Cái này, không có, ừm, ngài muốn mặc cái này đi làm."

"Sao có thể, ha ha, là quần áo mặc ở nhà thôi, thoải mái."

Lúc này cô ấy mặc một cái quần bó sát màu da, có thể cũng gọi là quần thun, có thể người lớn gọi nó là quần bó, Đồng Học Bân cũng không hiểu là cái kiểu dáng gì, dù sao vải vóc co giãn làm tôn lên đôi chân nở nang của chị Từ, cũng tạo một đường cong ở phía sau, thân trên thì mang áo màu xanh, cái loại tơ lụa, nhìn qua rất trơn mịn, rất có ý tứ. Trang phục như thế, tách riêng thì thấy thật ra cũng không có gì, nhưng mặc cùng một chỗ thì quá gợi cảm, bởi vì quần bó màu da này có màu gần như màu da, hầu như giống nhau như đúc, cho nên vừa nhìn, còn tưởng rằng Từ Yến chỉ mặc áo nhưng không có mặc quần, hình như hai chân đều lộ ở bên ngoài, cảm giác này, muốn gợi cảm bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thì ra quần áo còn có thể mặc như thế.

Loại trang phục mang tính lừa dối rất lớn này, thật sự khiến cho Đồng Học Bân mở mang tầm mắt, bộ đồ này cũng làm cho vẻ thành thực trên người Từ Yến toát ra không sót, rất đẹp.

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bân chào nói, "Vậy tôi đi làm?"

Từ Yến nói: "Được, tôi tiễn cậu, thay quần áo xong chị Từ cậu cũng nên đi làm."

"Ngài cứ ngồi đi, không cần tiễn."

"Ừm, sau này rảnh rồi cứ tới đây, cùng chị Từ cậu tâm sự, lãnh đạo cũ của cậu một mình ở nhà nhàn rồi đến phát chán, đến lúc đó tôi nói chuyện với bảo vệ cửa, cậu lái cái xe này đến đây bọn họ sẽ không ngăn."

"Được."

Xuống lầu lấy xe, lái xe ra gia thuộc viện cục quốc an, Đồng Học Bân mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra cách dùng mới của REVERSE, đã giải quyết phiền não cho chị Từ, Đồng Học Bân tâm tình rất cao, bất quá cũng bị vẻ quyến rũ của Từ Yến làm cho có chút chịu không nổi, toàn thân trên dưới đều là lửa, không xuống được, nghẹn ở trong lòng thật sự khó chịu, thậm chí có loại kích động muốn đem chiếc Cayenne chạy lên đến ba trăm cây số, Đồng Học Bân cho rằng, hiện tại dùng cái từ "muốn tìm bất mãn" để hình dung mình cũng không có gì không thích hợp, khó chịu thật.

Không được!

Cái này sao đi làm? Tâm tư căn bản không có!

Đồng Học Bân đem xe dừng lại ven đường, lấy điện thoại ra lật lật danh bạ, điện thoại cho Ngu Mỹ Hà, cũng bất kể cô ta có rời giường hay chưa.

Tít tít tít, điện thoại thông.

"A lô, chị Ngu, còn ngủ à?"

Bên kia điện thoại, một âm thanh kinh hỉ vang lên, "Chú! Là chú sao?"

Đồng Học Bân cười nói: "Ồ, là tiểu Thiên Thiên à, sao con tiếp điện thoại?"

"Mẹ con đang ở trong phòng tắm, mẹ cho con tiếp." Dứt lời, Ngu Thiên Thiên có chút chờ mong nói: "Chú, con sắp thi tốt nghiệp rồi, con, con có thể thi cao trung của thành phố không?"

"Tốt nghiệp? À, không phải như vậy chứ, đã đầu tháng ba rồi à, thi đi thi đi, con mà thi đậu, chú chuẩn bị đem con và mẹ con đến thành phố."

"Thật sao?"

"Thật."

"Con, nếu như điểm con thiếu?"

"Vậy chú cũng có thể làm ra cho con, yên tâm đi."

"A, chú muôn năm!"

Lúc này, chỉ nghe âm thanh cuống quít của Ngu Mỹ Hà vang lên, "Đừng ồn ào, nào, để mẹ tiếp."

". . . Chị Ngu?"

Ngu Mỹ Hà cẩn thận nói: "Tiểu Bản, ừm, xin chào."

Đồng Học Bản bị cô ấy chọc cười, mỗi lần gặp mặt thì không sao, nhưng lúc tiếp điện thoại cũng không biết chị Ngu sao lại khấn trương như vậy, nói chuyện thôi mà, có cần người đâu?

"Chào chị, ha ha."

"Thiên Thiên, con đi thu dọn cặp sách đi."

Vừa nghe, Đồng Học Bản liền nói: "Muốn đưa Thiên Thiên đến trường?"

Chị Ngu đề thấp giọng xuống nói: "Đưa con bé đến trạm, mấy ngày này trường học Thiên Thiên có xe tới đón, rất tiện."

Đồng Học Bản chớp mắt mấy cái, "Vậy ban ngày chị làm gì?"

"Có thể đi tìm người môi giới, đang bàn chuyện bán nhà ở."

"Nhà ở à, hôm nào lúc nào cũng có thể bán, như vậy đi, hôm nay chị đừng đi, tới khu Nam Sơn một chuyến, hiện tại xuất phát."

"A? Có việc?" Âm thanh trở nên căng thẳng.

"Tới đi, vé xe đường dài mua không được thì đón xe đến đây, tôi đi đón chị."

". . . Hiện tại?"

"Hiện tại, càng nhanh càng tốt."

Đồng Học Bản chờ không được nữa, buông điện thoại chạy đến nhà ga, nhìn thời gian, còn chưa đến tám giờ, nghĩ thầm đi làm muộn thì muộn, vì vậy xuống xe hút thuốc luôn.

Mười phút. . .

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Một giờ. . .

Một chiếc xe đường dài từ huyện Duyên Đài chạy tới rốt cục đã đến, nhất thời, hơn mười mấy người hành khách cầm bao lớn bao nhỏ chen lấn đi xuống. Đồng Học Bản liếc mắt thấy được Ngu Mỹ Hà trong đám người, chị Ngu hơn ba mươi tuổi mặc quần dài màu nhạt, tóc buột cao, đang bị người chen lấn lung lay lắc lắc, sau khi vất vả xuống xe, cô ấy cẩn thận nhìn trái nhìn phải, có dáng dấp rất nhu nhược.

"Chị Ngu."

"Tiểu Bản!"

Ngu Mỹ Hà vội vàng đi tới, "Xảy ra chuyện gì?"

Tuy rằng mới hai cái cuối tuần không có gặp, nhưng lần này nhìn thấy cô ấy, Đồng Học Bản vẫn rất kích động, hình như đã nhiều năm không gặp, "Đi, lên xe trước rồi nói."

Mở lên xe, Đồng Học Bản chạy thẳng một đường hướng tây.

Ngu Mỹ Hà ngồi ở vị trí cạnh người lái thấp thỏm bất an nói: "Tiểu Bản, rốt cuộc là chuyện gì? Cậu nói với tôi trước được không?"

Nghe cô ấy hỏi như vậy, Đồng Học Bản da mặt có dày cũng thấy ngượng, thật ra có chuyện gì cái rắm, vội vã gọi cô ấy đến đây như thế đơn giản cũng là muốn cùng cô ấy thân thiết, ai ngờ thật ra lại làm cho chị Ngu cả kinh, cho nên cái này Đồng Học Bản cũng khó mà nói, ho khan một tiếng, hắt đem cửa sổ xe hạ xuống một ít, vừa nhìn tình hình giao thông phía trước vừa cố gắng bỏ một điều thuốc vào trong miệng.

Ngư Mỹ Hà thấy thế, lập tức lấy điều thuốc đang nhô ra trong gói thuốc, chân tay vung về lấy ra một điều mà còn đánh rơi trong xe, lại lập tức cúi đầu đi nhặt, sau đó đổi một điều mới, đưa thuốc tới ngoài miệng Đồng Học Bàn để cho hắn ngậm, sau đó lấy ra cái bật lửa hai tay mỗi thuốc cho hắn.

Đồng Học Bàn hút một ngụm, "Cảm ơn."

"Tiểu Bàn." Ngư Mỹ Hà đứng ngồi không yên nói: "Rất cuộc. . ."

Trời ạ, chị còn hỏi nữa, bảo anh em nói cái gì đây?

Đồng Học Bàn thấy bộ ngực của cô ấy bị dây an toàn buộc vào làm nổi lên hai phần rõ ràng, chớp chớp mắt, ngón trở động đây, thẳng thắn đưa tay qua bên kia tìm kiếm, từ trong cổ áo của chị Ngư đi vào, đầu ngón tay đụng chạm tới một phần vải cứng cứng, biết là áo ngực, liền lấy ngón tay đẩy đồ lót ra, làm cho cả bàn tay chui vào từng chút từng chút, trên mặt không khỏi thích ý.

Khuôn mặt của Ngư Mỹ Hà lúc đó liền đỏ, "Đừng, bên ngoài có người."

"Đang lái xe, không nhìn thấy đâu."

"Đừng mà." Ngư Mỹ Hà cắn môi dưới khêu gợi, đưa tay che bộ ngực bên trái, cách lớp áo ấn lên mu bàn tay Đồng Học Bàn.

Cái vẻ nhu nhược hiền lành của chị Ngư là Đồng Học Bàn thích nhất, vừa nhìn, càng chịu không nổi, lấy bàn tay trên bộ ngực nóng rực của cô ấy ra, thuận thế vuốt một cái, lập tức nhấn chân ga, bản thân Đồng Học Bàn không nhận mình đang đi đến đâu, "Vây đi, hai ta tìm một chỗ trước, khụ khụ khụ, thật ra hôm nay cũng không có chuyện gì, cũng là nhớ chị." Hắn đành ăn ngay nói thật.

". . ."

"Sao không nói?"

". . ."

"Tức giận?"

". . . Không có."

"Thật không có?"

"Thật."

Nghe vậy, Đồng Học Bàn nghĩ chị Ngư thật sự là nhìn thế nào cũng thuận mắt, phải biết rằng, Ngư Mỹ Hà chưa từng có nổi nóng qua, cho tới bây giờ chưa từng tức giận Đồng Học Bàn, hiện tại muốn tìm một người phụ nữ có tính cách nhu thuận như thế, vậy thật sự là đốt đèn lồng cũng nhìn không thấy.

"Vây ngồi yên nha, tôi chạy nhanh."

"Đi, đi đâu?"

"Ặc, ở trong xe cũng được mà."

"A?"

585. Chương 583: Dừng Miệng Đo.

Buổi sáng chín giờ nhiều.

Khu Nam Sơn, một chỗ hẻo lánh ngoài hoa viên.

Cayenne phanh gấp dừng lại ở chỗ này, cửa xe vừa mở ra, Đồng Học Bàn từ cửa lái xe bước xuống, gấp gấp ôm Ngư Mỹ Hà chui vào ghế sau.

"Đừng, Tiểu Bàn, đừng ở trong xe."

"Không sao đâu, ở đây không có người, nhanh."

”Thật không được, đừng, tôi cầu xin cậu.”

”VẬY ĐI GIA THUỘC VIỆN CỦA TÔI? HAY LÀ ĐI KHÁCH SẠN?”

”Cũng không được, bị thấy không tốt.”

”Cho nên, ở đây không người, một chỗ rất thích hợp, nhanh.”

Đồng Học Bản ôm lấy chị Ngu, môi hôn vào cổ cô ấy, trên mặt, đuôi lông mày, lỗ tai, khiến cho chị Ngu nóng mặt không ngớt, muốn đẩy ra hẳn, rồi lại không dám dùng quá nhiều sức, ồm ồm từ chối, con mắt liên tiếp nhìn ngoài cửa sổ xe. Đột nhiên, hai tay Đồng Học Bản bỗng vớ vào váy trong Ngu Mỹ Hà, không đợi cô ấy kịp phản ứng, một cái quần lót màu trắng đã bị Đồng Học Bản lột xuống, vung tay, ném qua bên cạnh, sau đó cũng không cởi váy cô ấy, chỉ hất cái váy lên.

”A.”

Ngu Mỹ Hà cắn cắn môi, rớt cục đỏ mặt cúi đầu, không hé răng, bắt quá hai tay vẫn cầm lấy váy che mặt, cố gắng chống cự.

Đồng Học Bản sờ sờ trên đùi trắng bóng của cô ấy, cẩn thận tán thưởng một phen.

Ngu Mỹ Hà càng không thể chịu được, lắc lắc hai chân né tránh một chút, ”Đừng nhìn.”

”Nhìn có sao đâu, đều là vợ chồng cả rồi.”

” . . . ”

Đồng Học Bản biết da mặt cô ấy mỏng, cũng không choc nữa, cúi đầu ghé vào trên người cô ấy, hôn lên môi đỏ rực của cô ấy, ”Chị Ngu, chị thật đúng là càng ngày càng gợi cảm.”

” . . . Không có.”

”Sao không có? Quá có chứ.”

”Thật sự không có.”

”Ha ha, còn khiêm tốn, tôi cởi quần áo nha?”

” . . . ”

”Được chưa?”

” . . . Ừm.”

Thấy chị Ngu đồng ý, Đồng Học Bản mới cởi sạch sẽ, đem hai chân nở nang của chị Ngu ôm ở trong lòng, bắt đầu lăn qua lăn lại.

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Nửa giờ. . .

Cayenne lắc lư trên mặt đất.

Chị Ngu rất dễ thỏa mãn, Đồng Học Bản vừa “làm việc” với cô ấy mười phút, Ngu Mỹ Hà đã kích động che miệng lại, thất thanh la ”Trời ơi trời ơi ” lắc đầu như điên với Đồng Học Bản, con mắt ướt ướt, hình như rơi nước mắt, toàn thân trên dưới đều tê tái, đợi đến lúc nửa giờ, cả người chị Ngu đã mềm thành một đồng. Cái này tự nhiên khiến cho Đồng Học Bản rất có cảm giác thành tựu, nếu như đổi lại Huyền di, Đồng Học Bản chắc phải bận việc nửa giờ mới có thể đối phó Cù Vân Huyền, lỡ như trạng thái không tốt nói không chừng ngược lại sẽ bị Huyền di đối phó.

Sau một lúc lâu.

Ngu Mỹ Hà hai má đỏ ửng thở hồng hộc nằm sấp trên ghế, thân thể mềm nhũn một chút khí lực cũng không có, cuối cùng để dành được một ít sức, Ngu Mỹ Hà cật lực rút ra một tấm khăn giấy lau lau thân thể, vò

thành một cục ném ra cửa sổ xe, sau đó kiểm quần lót về, một lần nữa mặc vào người, thả váy xuống chỉnh sửa lại, nhìn ngoài cửa sổ, thở phào nhẹ nhõm.

Đồng Học Bàn cũng mặc quần áo, đưa tay từ phía sau ôm cô ấy, hôn nhẹ giọt nước còn lưu lại trên khóe mắt cô ấy, "Sao còn khóc?"

Ngu Mỹ Hà mặt đỏ hồng, "Không có."

"Nước mắt còn kia, nhìn đi, chứng cứ nè."

". . . Tôi, tôi cũng không biết." Ngu Mỹ Hà không thừa nhận.

"Chị không biết ai biết? Nói mau, sao lại rơi nước mắt?"

". . . Không có."

Đồng Học Bàn cười ha ha, biết đây là phản ứng sau của cô ấy, cảm thấy chọc rất vui, kéo tay cô ấy đến gần, "Nào, ngồi lên đùi tôi."

Ngu Mỹ Hà nhảu nhó một chút, nhưng vẫn ngồi xích qua.

Đồng Học Bàn xoa bóp cặp đùi của cô ấy, đầy đặn trắng nõn, xúc cảm thật tốt, vừa sờ vào liền có chút yêu thích không buông tay được, không nhịn được vuốt một cái từ trên xuống dưới, "Gọi điện thoại kêu chị lên, cũng không cho chị làm chính sự, xin lỗi, nếu như chị tức giận thì mắng tôi vài câu, bất quá tôi thật sự nhớ chị nhớ đến điên rồi, chờ Thiển Thiển có thành tích thi tốt nghiệp xong, hai người nhanh chóng dọn tới thành phố đi, một ngày không nhìn gặp chị trong lòng tôi rất khó chịu, muốn chị mỗi ngày ở bên cạnh tôi, lúc nhớ chị là có thể đến gặp chị." Đồng Học Bàn biết chị Ngu dễ dụ, cho nên hấn nhanh chóng dỗ ngon dỗ ngọt, mà hấn quả thật cũng muốn chị Ngu.

Nghe vậy, trong mắt Ngu Mỹ Hà hiện lên vẻ hiền lành, đem đầu tựa ở trên vai Đồng Học Bàn, cúi đầu ừ một tiếng.

"Được rồi, mấy giờ rồi?" Đồng Học Bàn hỏi.

Cô ấy nhìn thời gian, "Mười giờ, cậu nên đi làm đi, cậu đi đi, tôi, tôi ngồi xe trở về."

"Như vậy sao được." Đồng Học Bàn ôm thật chặt lưng của cô ấy, "Ngày hôm nay không đi làm, dù sao cũng không có chuyện gì, tôi ở cùng với chị."

"Không cần, công tác quan trọng hơn, tôi không sao." Cô ấy đứng lên muốn đi, không muốn làm lỡ công tác của hấn.

Đồng Học Bàn một tay kéo cô ấy quay về trên đùi, ôm nói, "Không được đi, chị vất vả lắm mới tới một lần, ngày hôm nay nói cái gì tôi cũng phải cùng chị đi dạo vòng quanh thành phố." Một cú điện thoại từ xa kêu người ta tới, lẩn qua lẩn lại xong rồi cho người ta ngồi xe trở về, Đồng Học Bàn cũng không thiếu đạo đức như vậy, có thể hấn đoán không ra tâm tư của Tạ Tuệ Lan, đoán không ra tâm tư của Cù Vân Huyền, nhưng tâm tư của Ngu Mỹ Hà Đồng Học Bàn vẫn có thể nắm chắc.

Ngu Mỹ Hà tựa hồ thật sự rất dễ thỏa mãn, trên thân thể cũng vậy, trên tinh thần cũng vậy, Đồng Học Bàn mới nói nói mấy câu, Ngu Mỹ Hà đã mơ mơ màng màng, ngọt ngào ừm một cái, trở tay cũng ôm lấy hấn, còn lấy cho hấn một miếng thuốc, dùng cái bật lửa mồi thuốc cho hấn, còn cầm khăn giấy ở lòng bàn tay để cho hấn gạt tàn thuốc, cho dù là vợ thật, thì cũng không săn sóc được như cô ấy.

Điều này làm cho Đồng Học Bàn vô cùng cảm khái, phụ nữ tốt như vậy đi chỗ nào tìm, "Chị đừng bận, ngồi nghỉ ngơi một chút, trong xe có gạt tàn rồi."

Ngu Mỹ Hà mấp má miệng, vẫn đem khăn giấy đặt ở trong tay.

"Chị làm vậy, tôi đau lòng lắm."

Cô ấy lúc này mới buông khăn giấy xuống, ngồi xuống chỉnh sửa lại áo sơ mi cho Đồng Học Bàn, sau đó lại xoa chân cho hấn, một lúc cũng không chịu ngồi yên, ". . . Gần đây công tác có bận không?"

Đồng Học Bán thoải mái, cả người trên dưới đều cực kỳ thả lỏng, "Cũng được, tính chất công tác của khu phố là như vậy, rảnh rỗi tương đối nhiều, chuyện lớn thì không có gì, còn chị, hai tuần nay làm gì thế?"

Ngư Mỹ Hà nói: "Cùng Thiến Thiến xem sách, bình thường không có chuyện gì."

"Được rồi, chúng ta đi chỗ nào đây?"

"Ở đâu cũng được." Bóp chân xong, Ngư Mỹ Hà lại xoa bóp vai cho hắn.

"VẬY ĐI SHOPPING ĐI, MUA CHÚT QUẦN ÁO CHO CHỊ VÀ TIỂU THIẾN THIẾN?"

"Không cần đâu, có nhiều rồi, lần trước cậu mua cho hai mẹ con chúng tôi còn chưa kịp mặc."

"VẬY ĐI XEM PHIM? GẦN ĐÂY HÌNH NHƯ CÓ MẤY BỘ PHIM NƯỚC NGOÀI HAY LẮM."

Ngư Mỹ Hà đỏ mặt nói: ". . . Tôi, tôi xem không hiểu."

Đồng Học Bán đỏ mặt cười, mới nhớ tới cô ấy không có đi học, đừng nói tiếng nói trong phim điện, sợ là phụ đề cũng không nhận ra đầy đủ, "VẬY HAI TA CŨNG KHÔNG THỂ NGỒI Ở CHỖ NÀY MÃI ĐƯỢC?"

Cuối cùng thương lượng nửa ngày cũng chưa nghĩ ra đi chỗ nào, nói đi chỗ nào Ngư Mỹ Hà đều tựa hồ không nguyện ý, Đồng Học Bán coi như nhìn ra tới, chị Ngư đây là không muốn đi, dự định cùng mình ở trong xe trò chuyện tâm sự. VẬY TRÒ CHUYỆN ĐI, THẬT RA ĐỒNG HỌC BÁN CŨNG LƯỜI CỬ ĐỘNG, ĐỂ CHO CHỊ NGƯ XOA XOA CHÂN, BÓP BÓP VAI, ĐÙA GIỖN CÔ ẤY, KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ HẠNH PHÚC HƠN SO VỚI CÁI NÀY.

Mười phút. . .

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Một tiếng. . .

Hai người chị một câu tôi một câu trò chuyện với nhau.

Xung quanh đây rất hẻo lánh, đã lúc này rồi mà cũng không có người đi qua, Đồng Học Bán không khỏi âm thầm nhớ kỹ nơi đây, trong lòng nói lần sau sẽ đến đây tiếp, phong thủy thật tốt.

"TIỂU BÁN." Ngư Mỹ Hà bỗng nhiên kêu hắn, "CẬU CHỜ MỘT CHÚT."

"Làm sao vậy?" Đồng Học Bán nhìn cô ấy, chỉ thấy cô ấy lấy ra một sợi thước dây, "Làm gì vậy?"

Ngư Mỹ Hà ôn nhu nói: "Tôi ở nhà cũng không có việc gì, đúng lúc chị hàng xóm có một máy may, ngày hôm qua tôi mượn về, tôi muốn may cho cậu một bộ quần áo, đo người cho cậu trước, lần trước có đo qua, bất quá tôi thấy cậu gần đây hình như hơi gầy, còn phải đo lại một lần nữa."

Thời đại này còn ai tự may quần áo ỉn hờn nữa?

Đồng Học Bán cười khổ nói: "Cần gì phải làm vậy, mệt mỏi chị, mua một cái không được sao?"

"VẬY KHÔNG GIỐNG." Ngư Mỹ Hà cắn cắn miệng, hơi chớp chớp mắt, "CẬU, ỪM, NẾU NHƯ CẬU KHÔNG THÍCH TÔI SẼ KHÔNG LÀM."

"Không có." Đồng Học Bán lập tức đổi giọng, "Chị làm cái gì tôi cũng đều thích, làm đi, đo đi, có cần cởi quần áo ra không?"

Ngư Mỹ Hà rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười, "Không cần cởi."

Ngực, lưng, chiều cao, Ngư Mỹ Hà đo rất cẩn thận, sau đó lấy bút ghi lại, cẩn thận bỏ vào trong túi, "Xong rồi."

Tay nhỏ của cô ấy đặt ở trên đùi quần của Đồng Học Bán, cái cảm giác kia vô cùng tốt, Đồng Học Bán đã nghiệm rồi, "Đo tiếp đi, đo luôn chân đi."

"Đều đo xong rồi."

"Lỡ như không chính xác thì sao, đo lại một lần nữa đi."

Ngư Mỹ Hà ừ một cái, cầm thước dây đo chân cho hắn.

Đồng Học Bản đương nhiên không ôm tâm tư tốt như vậy, vài lần qua đi mà hắn còn nói không chính xác, thẳng thắn cỡ quần ra, khiến cho khuôn mặt chị Ngu nóng lên, ánh mắt trốn tránh.

”Nào, đo lại đi.”

”... Sớm đo xong rồi.”

”Thước đo không chính xác.” Đồng Học Bản ghé vào lỗ tai cô ấy dày mặt nói: ”Lần này dùng miệng đo đi.”

Ngũ Mỹ Hà cũng người từng trải, đầu óc tuy rằng không thông minh, nhưng không ngốc, vừa nghe lời này liền biết Đồng Học Bản có ý gì, cái cổ càng đỏ lên.

”Nhanh.”

”...”

Một lát sau, Ngũ Mỹ Hà vẫn không thể từ chối, tựa hồ chưa bao giờ từ chối yêu cầu mà Đồng Học Bản đề cập qua, chị Ngu ngẩng đầu nhìn ngoài xe, lúc này mới nhẹ nhàng ngồi chồm hổm ở trong xe, cảm thấy có chút không thoải mái, cô ấy đổi tư thế ngồi thành quỳ, miệng hơi mở một ít, đem đầu lưỡi để trên môi, đỏ mặt chậm rãi cúi đầu.

Mười phút sau.

Đồng Học Bản thoải mái tựa vào ghế.

Ngũ Mỹ Hà dùng tay che miệng nhanh chóng xoay người, hoang mang đi tìm khăn giấy.

586. Chương 584: Ra Tay!

Buổi tối.

Khu Nam Sơn, bến xe đường dài.

Trong chiếc Cayenne, Đồng Học Bản hôn lên má của Ngũ Mỹ Hà, ”Đến giờ rồi, Thiên Thiên phỏng chừng mới về đến nhà, chị cũng sớm trở về một chút đi.”

Ngũ Mỹ Hà ừ một tiếng, nhưng không nhúc nhích.

”Làm sao vậy?” Đồng Học Bản nhìn cô ấy, ”Luyến tiếc?”

”Không có.” Ngũ Mỹ Hà mặt đỏ hồng.

”Vậy trở về đi, chờ Thiên Thiên thi xong hai người đến đây.”

Ngũ Mỹ Hà nhìn nhìn hắn, cắn răng, cúi đầu chậm rãi hôn lên mặt hắn một cái, cái cổ lập tức đỏ lên, ”Vậy, vậy tôi đi.”

Đồng Học Bản cười ha ha, ”Trên đường chú ý an toàn, về đến nhà gọi điện thoại.”

Gật đầu, Ngũ Mỹ Hà đưa tay đặt lên cửa xe, suy nghĩ cả nửa ngày mà cũng không mở được, không biết mở ở đâu, mặt lại đỏ, nghĩ mình thật ngu.

Đồng Học Bản giúp cô ấy mở cửa, ”Được.” Tiện thể lại vuốt một cái lên đùi đẹp của cô ấy.

Ngũ Mỹ Hà vội vàng sửa lại cái váy, cúi đầu ừm một cái, xuống xe, quay đầu lại phất tay với hắn.

Đồng Học Bản cũng đưa tay lắc lắc, ”Ngày hôm nay mệt mỏi cho chị rồi, trở về ngủ sớm một chút.”

”Không mệt.” Hai chân của Ngũ Mỹ Hà vô thức kẹp lại với nhau, ”Cậu cũng sớm nghỉ ngơi một chút.”

Chờ cô ấy xoay người đi vào trong nhà ga, Đồng Học Bản cũng không rời đi, mà là dự định nhìn cô ấy lên xe rồi mới đi, ngồi ở trong xe hút thuốc nhìn bóng lưng chị Ngu, trên váy cô ấy lúc này có nhiều nếp nhăn, rõ ràng có chút không giống với lúc vừa tối, mép váy còn có dấu vết bị vò nát, Ngũ Mỹ Hà tựa hồ cũng biết, hai tay đặt ở mép váy, hình như cố ý lấy tay che chỗ này.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng huýt sáo.

Chỉ thấy một chiếc Cruze chậm rãi chạy qua cửa nhà ga, vừa lúc đi qua gần Ngu Mỹ Hà, cửa sổ xe hạ xuống, một người hơn hai mươi tuổi huyết sáo với chị Ngu.

Ngu Mỹ Hà hơi nghiêng đầu, cuống quýt cúi đầu, bước chân nhanh hơn một chút.

Thấy rõ như vậy, người trẻ tuổi kia càng chạy chậm hơn, vừa huyết sáo, con mắt vừa không kiêng nể gì nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành của chị Ngu.

Ngu Mỹ Hà vốn có tính cách nhu hòa, thấy có người đùa giỡn, cũng không dám hé răng.

Đồng Học Bàn vừa nghe liền nổi nóng, mở cửa đi xuống xe, dám huyết sáo với chị Ngu nhà tao? Con mẹ nó đúng là tìm đường chết!

Nhưng lúc này, gã trẻ tuổi kia chắc lười một tiếng, sau đó thì chiếc Cruze chạy đi nhanh như chớp, biến mất sau khúc cua quẹo.

Đồng Học Bàn lên xe đuổi theo.

Ngu Mỹ Hà thấy thế, vội vàng chạy tới, "Tiểu Bàn, không nên, bỏ đi."

Đồng Học Bàn nói: "Chị đi về đi."

"Bỏ đi, bỏ đi." Ngu Mỹ Hà kéo cánh tay hắn nói: "Tôi không sao."

Đồng Học Bàn nhìn nhìn cô ấy, thở ra một hơi, "Được rồi được rồi, không đuổi không được sao? Chị về đi."
". . . Thật sao?"

"Thật." Đồng Học Bàn suy nghĩ một chút, cũng không cần phải chấp nhất với cái loại người này, làm giảm giá trị con người của hắn.

Ngu Mỹ Hà lúc này mới yên tâm, quay đầu lại bước đi.

Sau đó không lâu, thấy chị Ngu mua vé lên xe, xe đường dài dần dần chạy tới hướng huyện Duyên Đài, Đồng Học Bàn mới thu hồi ánh mắt lưu luyến, mang dây an toàn nhún ga, lái Cayenne chạy về hướng phố Quang Minh. thân thể đầy ắp của Ngu Mỹ Hà quả nhiên là vưu vật trong vưu vật, được một lần là có thể nghiện, trong thời gian một ngày này, hai người ngoại trừ ăn vặt tại công viên, Đồng Học Bàn ở trên người chị Ngu gây họa ba bốn lần, chị Ngu cũng ồm ồm, dằng dấp ôn nhu, khiến cho Đồng Học Bàn rất là sướng khoái, trong bất tri bất giác, trong miệng bỗng ngâm nga một ca khúc, Đồng Học Bàn đắc ý lái xe, ngày hôm nay thật đã ghiền.

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Hai mươi phút. . .

Mất thấy đến ký túc xá rồi, đột nhiên, ánh mắt Đồng Học Bàn khê động, thấy được chiếc Cruze màu đỏ hồi nãy đùa giỡn với chị Ngu, hắn ta cũng chạy về hướng này? Hắc hắc, cái này không phải oan gia ngõ hẹp sao, Đồng Học Bàn lập tức nhún phanh. Con đường này Đồng Học Bàn trước đây đã đi qua vài lần, biết ở đây gần đây xảy ra sự cố giao thông, hai cái đèn đường gần đó bị, hơi bị tối, ánh sáng không được tốt, hơn nữa bên cạnh còn là một khu công trường, đang xây nhà, xe tải chở cát đá đến để ở đây, cho nên người đi qua con đường nhỏ này cũng không nhiều.

Bên cạnh chiếc Cruze, có hai người hình như đang khắc khẩu gì đó.

"Cậu xuống xe cho tôi!"

"La cái gì mà la!"

"Xuống xe!"

Đồng Học Bàn híp mắt cẩn thận xem xét nửa ngày, mới kinh ngạc phát hiện bên trong một người chính là phó chủ nhiệm của văn phòng đường phố bọn họ, là Quách Minh Phong, chủ quản công tác kính lão.

"Cậu lái xe cái kiểu gì vậy?" Quách Minh Phong nói: "Không có mắt sao!"

"Ông đi đường thế nào? Còn ồn ào với tôi?" Người trẻ tuổi kia còn có tính tình lớn hơn ông ta.

"Tôi đi đường thế nào? Tôi từ chỗ này quẹo qua đường! Cậu phóng nhanh đến đây! Nếu không phải tôi tránh nhanh còn không bị cậu đụng chết?"

Người trẻ tuổi chỉ vào ông ta nói: "Ông qua đường không nhìn xe à? Con mắt mọc ở chỗ nào thế!"

"Thằng nhóc con! Còn chỉ mũi tôi?"

"Tôi chỉ ông thì làm sao? Chọc tôi coi chừng tôi đánh ông đấy!"

Nghe chỉ chốc lát thì Đồng Học Bán đã rõ ràng, Quách Minh Phong hẳn là đi bộ về, trên đường trở lại gia thuộc viện thiếu chút nữa bị xe của thằng trẻ tuổi kia đụng phải, hai người lúc này mới cãi nhau. Theo lý thuyết mà nói thì loại sự tình này bình thường đều là trách nhiệm chủ yếu của người lái xe, nói lời xin lỗi thì xong, cho dù không nói xin lỗi, giải thích cũng sẽ không có chuyện gì, ai ngờ người lái xe trẻ tuổi này đúng là ngoan cố cứng đầu, khiến cho Đồng Học Bán nghe mà trong mắt lạnh lẽo, lại nghĩ tới chuyện vừa rồi hẳn ở cửa nhà ga đùa giỡn chị Ngu.

Tiếng mắng càng ngày càng hung hăng.

"Cái chỗ này tối thui, đứng ở trên đường ai thấy được ông!"

"Cậu nói lại một lần cho tôi!" Trong mắt Quách Minh Phong bạo phát cơn tức.

"Tôi nói mười lần cũng không sao!" Người trẻ tuổi nghiêm mặt lạnh nói: "Tôi nói cho ông biết! Nhanh chóng tránh ra cho tôi! Tôi không rảnh nói nhảm với ông!"

Quách Minh Phong gật đầu, lấy điện thoại di động ra gọi cho đồn công an.

"Tránh khỏi đầu xe tôi! Có nghe thấy không?" Người trẻ tuổi thấy ông ta không nghe, mở miệng ra mắng, vung tay đánh qua một tát, đánh vào đầu của Quách Minh Phong "Lão già kia! Muốn bị đánh à!"

Quách Minh Phong bị đánh nhất thời choáng váng, đầu choáng váng một chút, chờ sau khi đứng vững mới rõ ràng là người trẻ tuổi đối diện ra tay: "Thằng khốn!"

"Ông mắng thử một câu nữa xem!" Người trẻ tuổi kia không buông tha, lại đánh qua một cái tát.

Quách Minh Phong dù sao cũng đã không còn nhỏ tuổi, vóc dáng lại không cao, căn bản không phải là đối thủ của người trẻ tuổi kia, hai ba cái đã bị đối phương đánh ngã xuống đất.

Người trẻ tuổi cười nhạt, mở cửa sau lấy ra một cây gậy, cầm ra, dùng cây gậy sắt chỉ vào Quách Minh Phong nói: "Còn không cút đi cho tôi! Tôi đánh gãy chân ông đấy!"

Cách đó không xa.

Đồng Học Bán không ngờ rằng sự tình lại thay đổi nhanh như vậy, đang chuẩn bị nhìn tình huống, ai mà ngờ thằng nhóc kia lại ra tay đánh người, Đồng Học Bán vừa nhìn cũng nổi nóng, mở dây an toàn nhảy xuống xe. Gần đây bởi vì vấn đề của công tác kính lão, cho nên Đồng Học Bán lại một lần nữa có xung đột với cán bộ Cảnh hệ, mâu thuẫn bên dưới lại nổi lên, đồng thời còn tăng lên, để cho Chu Diễm như phụ trách công tác trình báo khảo sát lần này cũng là chạm vào quyền lợi của Quách Minh Phong, Quách Minh Phong từ ngày hôm qua đã có thái độ không tốt đối với Đồng Học Bán, nhưng dù sao cũng cùng một cơ quan, Đồng Học Bán nếu đã lái xe ngang qua đây, thì không thể coi như không thấy.

"Làm gì thế!" Đồng Học Bán bước qua: "Buông gậy xuống!"

Người trẻ tuổi quay lại nhìn hẳn: "Mày là ai? Lo chuyện bao đồng à!"

Quách Minh Phong thật ra cũng không ngờ rằng người trẻ tuổi này lại dám đánh mình, trong lúc nhất thời không có sức đánh trả, vừa thấy Đồng Học Bán tới, trong lòng ông ta liền yên ổn lại, sức chiến đấu của Đồng Học Bán ông ta đã từng thấy qua, đừng nói là một người, cho dù là mười người cũng không sao cả, vì vậy Quách Minh Phong cũng bớt sợ, ôm mặt đứng lên, chỉ vào người trẻ tuổi kia mắng to, từ khi ông ta vào thể chế đến giờ, còn chưa từng bị đánh qua như vậy.

"Mẹ kiếp! Tao đánh chết mẹ mày!" Người trẻ tuổi kia bị mắng liền nổi nóng lên, vung gậy đánh về hướng Quách Minh Phong!

Đồng Học Bản đương nhiên sẽ không mở to mắt nhìn Quách Minh Phong bị đánh, một bước tiến lên, chụp lấy bàn tay cầm gậy của người trẻ tuổi, hung hăng bẻ một cái!

Rắc! Hầu như có thể nghe rất rõ âm thanh gãy xương!

Người trẻ tuổi kêu thảm một tiếng : "A! Đ... mẹ mày!"

Đồng Học Bản lạnh lùng nhìn hắn "Lập lại một lần nữa?"

"Đ ... mẹ mày ..." Người trẻ tuổi kia vừa mắng vừa vung chân đá, tuổi không lớn nhưng ra tay rất tàn nhẫn.

Nhưng không đợi hắn mắng xong, thân thể của Đồng Học Bản đã chợt loé, bóp, đầu gối vung mạnh lên trên thẳng mặt của người trẻ tuổi, làm cho hắn ta bay thẳng ra ngoài, rầm, đụng thẳng vào một cái thùng rác bên đường, rầm rầm, lăn thêm vài vòng nữa, người trẻ tuổi kia cố gắng đứng lên, nhưng lại ngã xuống, cuối cùng ôm mặt nằm luôn không dậy nữa.

Đồng Học Bản chỉnh sửa quần áo, ngay cả thở cũng không thở mạnh.

Ngày hôm nay hắn ra tay cực kỳ tàn nhẫn, đối phó với loại người không biết trời cao đất rộng này, Đồng Học Bản cũng không hạ thủ lưu tình làm gì, thứ nhất là người trẻ tuổi này quá kiêu ngạo, ở cửa nhà ga huyết sáo chọc ghẹo chị Ngu, không có một chút giáo dưỡng, thứ hai, Quách Minh Phong cho dù có thế nào, cũng là thủ hạ của Đồng Học Bản, là lính của hắn, đánh lính của hắn, Đồng Học Bản sẽ không mặc kệ, phỏng chừng không gãy xương đã là chuyện tốt rồi.

"Lão Quách" Đồng Học Bản nói : "Không sao chứ?"

"Nhờ có ngài!" Quách Minh Phong xoa xoa mặt "Cũng may, thằng nhóc này ra tay thật tàn nhẫn"

"Đi bệnh viện xem thử, kiểm tra xem, đi, lên xe thôi" Đồng Học Bản căn bản không coi chuyện này ra gì cả, đối phương dùng gậy, hắn ra tay cũng là phòng vệ, cho nên ngay cả xe cứu thương cũng không gọi.

Người trẻ tuổi nằm trong đống rác nghiêm mặt chỉ vào Đồng Học Bản, đau đớn nói : "Mày ... mày con mẹ nó chờ cho tao! Tao nhớ kỹ mày!"

Loại lời này Đồng Học Bản đã nghe rất nhiều rồi, đầu cũng không quay lại, lên xe liền đi.

Mày nhớ kỹ tao? Anh em cũng không có tinh lực nhớ kỹ mày.

587. Chương 585: Lại Đánh Người Nhà Lãnh Đạo!

Ngày hôm sau,

Sáng sớm, xe của Đồng Học Bản tiến vào đại viện văn phòng đường phố Quang Minh, ngày hôm trước nghỉ nửa ngày, ngày hôm qua nghỉ một ngày, ngày hôm nay không thể nghỉ nữa.

"Chủ nhiệm."

"Chủ nhiệm ngài đã tới?"

"Đồng chủ nhiệm."

Một ít khoa viên đang tiến vào đại viện lập tức chào hỏi cùng Đồng Học Bản, trải qua nhiều chuyện như vậy, ánh mắt của mọi người nhìn về hướng Đồng Học Bản đều có nhiều hơn một tia kính nể, không e dè lái xe cả triệu đồng, sức chiến đấu cao tới nỗi hơn mười người cũng không thể gây thương tổn được một cọng tóc của hắn, ngăn chặn danh tiếng của Cảnh phó bí thư, đoạt danh sách kính lão mô phạm của văn phòng đường phố Bình An, mỗi sự kiện Đồng Học Bản sau khi tiến nhiệm làm ra đều có chút lớn, cho nên tới hiện tại cho dù là một ít khoa viên và cán sự của Cảnh hệ, sau khi gặp phải Đồng Học Bản cũng trở nên dễ bảo.

Đồng Học Bản vẻ mặt ôn hoà gật đầu với mọi người, cũng trở về phòng làm việc.

"Chủ nhiệm, buổi sáng tốt lành." Chu Diễm Như cũng đến, đang khóa xe đạp trong viện.

"Buổi sáng tốt lành Chu Chủ nhiệm." Đồng Học Bàn cười cười, "Được rồi, hai ngày nay công tác triển khai thế nào?"

Chu Diễm Như lấy ra một cái túi, cười cười đi tới, cùng Đồng Học Bàn lên lầu, "Rất thuận, nghe nói tổ khảo sát kính lão mô phạm của tỉnh chúng ta đã khảo sát đến đơn vị đề danh cuối cùng, tôi phỏng chừng ngày mốt hoặc là ngày kia kết quả xét duyệt có thể ra." Đồng Học Bàn ừm một cái, "Trước khi tổ khảo sát quay về trung ương, bên chúng ta nên liên lạc một chút."

"Được, tôi rõ ràng " Chu Diễm Như nói: "Đúng rồi chủ nhiệm, ngày hôm qua còn vài phần văn kiện còn chưa có phê chỉ thị, một hồi tôi đưa phòng làm việc cho ngài?"

"Không có chuyện khác sao?"

"Không có, à, Quách Minh Phong Quách phó chủ nhiệm ngày hôm nay xin nghỉ bệnh."

"Ừm, tôi biết."

Phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bàn trở về phòng liền bắt đầu xử lý văn kiện, một ngày không đi làm, chuyện vụn vặt lưu lại không ít, đều cần hắn từng bước ký tên.

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Cốc cốc, Chu Diễm Như gõ cửa đi vào, chủ nhiệm văn phòng đường phố không có thư ký, chị Chu làm chủ nhiệm đảng chính hiện tại thật ra lãnh luôn cái chức vụ này, người của văn phòng đường phố đều biết Chu Diễm Như và Đồng Học Bàn có quan hệ rất gần, cho nên có cái gì không tiện báo cáo cùng Đồng chủ nhiệm rất nhiều người đều nói cùng Chu Diễm Như, một ít việc vặt vãnh việc nhỏ, Chu Diễm Như trực tiếp thay Đồng Học Bàn từ chối khéo, chuyện hơi quan trọng và không nghĩ ra chủ ý, Chu Diễm Như mới có thể đến đây xin chỉ thị của Đồng Học Bàn, lúc này về mặt của chị Chu đây nghi hoặc.

Đồng Học Bàn ngẩng đầu, "Làm sao vậy?"

Chu Diễm Như kỳ quái nói: "Bên ngoài có mấy người của phân cục tìm ngài."

"Phân cục?" Đồng Học Bàn cau mày, "Cục công an khu Nam Sơn?"

"Phải, hình như là đội trị an, ngài xem?"

Đồng Học Bàn đại khái đã rõ ràng, phỏng chừng là chuyện đêm qua, "Tôi đã biết, để cho bọn họ vào đi."

Không bao lâu, mấy người mặc cảnh phục đi vào phòng làm việc, đi đầu là một người khoảng chừng ba mươi, vừa tiến đến thì mặt không biểu tình nói: "Là Đồng Học Bàn Đồng chủ nhiệm sao?"

Đồng Học Bàn gật đầu, "Mấy đồng chí, có chuyện gì sao?"

"Điều tra chút chuyện tình."

"À? Ngài trước đi." Đồng Học Bàn nói: "Chu Chủ nhiệm, rót nước ấy đồng chí."

Chu Diễm Như nhìn nhìn bọn họ, vừa muốn đi làm, cảnh sát đi đầu xua tay nói: "Không cần, hỏi một ít tình huống thì chúng tôi trở về, Đồng chủ nhiệm, đêm qua khoảng tám giờ, ngài ở nơi nào?" Dứt lời, một người cảnh sát phía sau lấy ra một cuốn vở ghi chép, cảnh tượng rất nghiêm túc.

Đồng Học Bàn suy nghĩ một chút, "Tám giờ à, đại khái là trên đường về nhà, gần phố Quang Minh."

Người cảnh sát dẫn đầu gật đầu một cái, bỗng nhiên sắc mặt có chút cổ quái, "Chiếc xe Porche Cayenne biển số xe 9999, là xe của ngài sao?"

Đồng Học Bàn nói phải.

Hai cảnh sát phía sau liếc nhau, tuy rằng sớm đoán được, nhưng vẫn không nhận được nói thầm ở trong lòng, cái xe này đủ dọa người thật, làm gì có chủ nhiệm văn phòng đường phố nào lái Cayenne đỉnh cấp, còn dám chạy đến cơ quan? Toàn bộ tỉnh Bắc Hà cũng tìm không ra người thứ hai!

Cảnh sát lấy lại bình tĩnh, nói: "Sáng sớm chúng tôi nhận được cử báo, là một người tên là Tiết Hiểu Lượng báo án, nói tám giờ đêm qua, ngài tại gần đường Đông của phố Quang Minh đánh người, sau khi nhận được tin chúng tôi đã đi qua bệnh viện Đệ Nhị, người bị thương rất nặng, xương sườn bị gãy xương nhiều chỗ, Đồng chủ nhiệm, mọi chuyện đêm qua ngài có thể nói lại một lần với chúng tôi được không?"

Tiết Hiểu Lượng?

Nghe được tên này, Chu Diễm Như giật mình một cái.

Đồng Học Bản chú ý tới biểu tình của chị Chu, nhìn cô ấy, lại quay đầu nhìn người cảnh sát nói: "Lúc đó rất tối, tôi đi ngang qua phố Quang Minh, đúng lúc thấy Quách Minh Phong phó chủ nhiệm của văn phòng đường phố chúng tôi đang cãi nhau cùng một người tuổi trẻ, người thanh niên kia lái xe thiếu chút nữa đụng phải Quách chủ nhiệm, kết quả không chỉ không chịu nhận lỗi, còn động tay, từ ghế sau lấy ra một cây gậy sắt, đánh Quách chủ nhiệm, tôi vừa thấy sẽ có tai nạn chết người, thì lập tức đi tới ngăn lại, giữ lấy cây gậy, bất quá đối phương vẫn không nghe khuyên bảo, đánh xong Quách chủ nhiệm còn muốn đánh tôi, ra tay cực tàn nhẫn, rơi vào đường cùng, tôi đành phải đá hắt một cước, tổng cộng có đánh hắt hai cái."

Cảnh sát nói: "Lúc đó có người chứng kiến sao?"

Đồng Học Bản suy nghĩ, "Xung quanh không có người, lúc đó chỉ có Quách chủ nhiệm."

Lại hỏi một ít chi tiết, người cảnh sát mới nói: "Đồng chủ nhiệm, cảm ơn sự phối hợp của ngài."

"Ha ha, hẳn là đương nhiên" Đồng Học Bản nhìn nhìn hắn, "Bất quá loại sự tình này sao còn phải nhờ đến đội trị an? Để cho đồn xử lý không được sao?"

Cảnh sát cười cười, không trả lời, lại hỏi Chu Diễm Như Quách Minh Phong có ở cơ quan hay không, nghe được ngày hôm nay xin nghỉ bệnh, sau đó mới mang theo người rời khỏi.

Cánh cửa đóng lại.

Đồng Học Bản biết chuyện này không thích hợp, hỏi: "Chị Chu, Tiết Hiểu Lượng người này. . . chị có biết không?"

Chu Diễm Như cười khổ một tiếng, "Tôi nhớ kỹ con trai của Tiết bộ trưởng bộ tổ chức gọi là Tiết Hiểu Lượng, bất quá người nọ có phải là hắn không thì tôi không rõ ràng lắm "

Con trai của Tiết Khánh Vinh?

Đồng Học Bản cũng choáng váng một chút, "Có bộ dáng gì?"

Chu Diễm Như thấp giọng nói: "Tôi cũng chưa thấy qua, hay là tôi. . . đi hỏi thăm một chút?"

Không bao lâu, một tin tức trở về, ngày hôm qua Tiết Hiểu Lượng bị Đồng Học Bản đánh tiến vào bệnh viện, quả nhiên cũng là con trai của thường ủy khu ủy, bộ trưởng bộ tổ chức Tiết Khánh Vinh, còn là con một!

Đồng Học Bản vỗ vỗ ót, thật không ngờ lại đụng phải như thế, sớm biết rằng là người nhà của lãnh đạo khu nhà, dưới loại tình huống này hẳn tuy rằng còn có thể đánh, nhưng ra tay sẽ không đến nặng mức như vậy.

Chẹp, lại đắc tội với người rồi!

Bất quá Đồng Học Bản sau khi bắt đắc dĩ một chút cũng không có phản ứng gì, người nhà lãnh đạo? Hẳn cũng không phải lần đầu tiên đánh. Hơn nữa Đồng Học Bản là phòng vệ, cho dù Tiết Hiểu Lượng bị đánh nặng một chút người khác cũng không nói cái gì.

588. Chương 586: Lại Muốn Đấu!

Buổi sáng chín giờ.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

"A, vừa rồi có cảnh sát tới?"

"Của phân cục sao? Tìm Đồng chủ nhiệm?"

"Tôi nghe nói tối hôm qua Đồng chủ nhiệm và Quách chủ nhiệm đánh con trai của Tiết bộ trưởng bộ tổ chức."

"A? Đánh Tiết Hiểu Lượng, vậy phiền phức lớn rồi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Hình như là Tiết Hiểu Lượng cầm hung khí đã thương người trước, Đồng chủ nhiệm và Quách chủ nhiệm là phòng vệ." Người của văn phòng đường phố ai cũng không ngờ rằng vừa thanh tịnh hai ngày, lại có thể xảy ra chuyện lớn như vậy, đều tốp năm tốp ba nhỏ to với nhau.

Bên kia.

Bí thư kỷ công ủy Khúc Nghĩa Cường nghe nói việc này, lập tức đi tới phòng làm việc của Đồng Học Bàn, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Chủ nhiệm, tôi nghe nói Tiết Hiểu Lượng bị thương rất nặng?"

"Thật sao?" Đồng Học Bàn không rõ ràng.

Chu Diễm Như đã có mặt, nói: "Xương sườn bị gãy vài cái, trên tay cũng có nứt xương."

Khúc Nghĩa Cường hít vào một hơi, nghĩ không dễ xử lý rồi.

Đồng Học Bàn thản nhiên nói: "Tiết Hiểu Lượng tính tình không nhỏ, tối hôm qua cầm gậy kêu gào, nếu không phải tôi có mặt, Quách phó chủ nhiệm không chừng sẽ bị tai nạn chết người." Khúc Nghĩa Cường nhủ mảy, không có gì ngoài ý muốn "Hắn trước đây lái xe đụng người."

"A?" Đồng Học Bàn nhìn gã "Còn có chuyện này?"

Chu Diễm Như gật đầu, trầm ngâm nói: "Tôi cũng nghe qua, Tiết Hiểu Lượng lái xe rất ghê, lần trước đụng phải người, người bị đụng chính là một người trung niên, bị gãy chân, đền chút tiền." Dừng một chút, Chu Diễm Như lại bổ thêm một câu "Chỉ đền một chút, sau đó chuyện tình bị đè xuống, cũng không giải quyết được gì." Chuyện lần kia cũng không có âm ỉ nhiều, nhưng trong thể chế rất nhiều người rõ ràng, là Tiết Khánh Vinh đứng ra đè ép xuống.

Cái thằng nhóc con này trước đó còn gây hoạ? Đồng Học Bàn nghĩ mình là vì dân trừ hại.

Bất quá Khúc Nghĩa Cường và Chu Diễm Như hiển nhiên có chút lo lắng, chuyện này liên lụy đến Tiết bộ trưởng bộ tổ chức, có đôi khi cũng là không có đạo lý gì, cho dù Đồng Học Bàn và Quách Minh Phong thuộc về phòng vệ, chiếm đạo lý, nhưng ai biết Tiết Khánh Vinh có thể ghi hận bọn họ hay không? Ghi hận văn phòng đường phố Quang Minh? Nếu như Tiết Khánh Vinh muốn tính sổ, văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ sau này tuyệt đối không có ngày tốt, cái này không phải một tin tức tốt.

"Chủ nhiệm, chuyện này. . ."

"Các người về trước đi, tôi đi bệnh viện nhìn."

Đồng Học Bàn ra khỏi phòng, lên xe, chạy đi bệnh viện Đệ Nhị khu Nam Sơn.

Thật ra từ lúc chỉnh đốn kiến trúc trái phép, Đồng Học Bàn cũng đã đem đắc tội bộ tổ chức, Tiết Quý, cũng là bà con của Tiết Khánh Vinh, Đồng Học Bàn không chỉ đánh Tiết Quý, còn bắt người, hủy đi kiến trúc trái phép của bọn họ, thậm chí còn làm phụ tá đắc lực của Tiết Khánh Vinh, phó bộ trưởng bộ tổ chức khu Nam Sơn Bành Khôn lên chức thất bại, cho nên mâu thuẫn của Đồng Học Bàn và Tiết Khánh Vinh đã có sẵn với nhau rồi, Đồng Học Bàn đối với Tiết Khánh Vinh cũng không có một chút hảo cảm, bởi vì lúc cường chế phá bỏ lão già kia chạy đến phố và đồn công an bọn họ làm loạn, thậm chí Đồng Học Bàn hoài nghi Bành Khôn sở dĩ đi ngăn cản, cũng là Tiết Khánh Vinh bày mưu đặt kế, lúc này mới âm ỉ ra nhiều chuyện như vậy, kết quả chuyện tình âm ỉ lớn, Đồng Học Bàn bận trước bận sau chúi đầu cho bọn họ, Tiết Khánh Vinh lại làm ra vẻ một chuyện cũng không liên quan, điều này làm cho Đồng Học Bàn hiện tại vừa suy nghĩ một chút mà đã vô cùng căm tức.

Bệnh viện Đệ Nhị.

Phòng bệnh khu khoa xương.

Đồng Học Bán đi phòng làm việc bác sĩ trước, đẩy cửa vào mới phát hiện bên trong đứng không ít người, ba bốn người bác sĩ mặc đồ trắng, còn có hai người nữ y tá.

"Bác sĩ." Đồng Học Bán hỏi: "Bệnh tình của Tiết Hiểu Lượng thế nào?"

Một người trung niên rất có tư thế lãnh đạo nhìn hắn "Xin hỏi cậu là?"

"Tôi Đồng Học Bán."

Người trung niên cau mày "Kẻ đánh người?"

Đồng Học Bán biết cảnh sát đã tới, bọn họ biết mình cũng không có gì ngoài ý muốn "Hắn hiện tại thế nào?"

"Không thể nói được!" Người trung niên khoát khoát tay "Chúng tôi đang thảo luận phương án trị liệu, cậu đi ra ngoài đi."

Chep, ông còn làm ra vẻ với tôi? Đồng Học Bán trên mặt lạnh lẽo, cũng đã nhìn ra, người nọ là muốn nịnh bợ Tiết Khánh Vinh.

Bên cạnh một bác sĩ trẻ tuổi nói: "Ngô viện trưởng, ngài xem cuộn phim này." Người trung niên tựa hồ là viện trưởng bệnh viện Đệ Nhị, nghe vậy, Ngô viện trưởng không phản ứng Đồng Học Bán, bắt chuyện với một người y tá cho cô ấy mời Đồng Học Bán đi, sau đó cùng mấy người bác sĩ khác cùng nhau thảo luận.

Y tá nói với Đồng Học Bán: "Bệnh viện có nghĩa vụ bảo mật bệnh tình của người bệnh, mời anh đi về trước." Đồng Học Bán cuối cùng nhìn Ngô viện trưởng, nghĩ ông ta có chút buồn cười, từ suy đoán của cảnh sát, Tiết Hiểu Lượng đêm qua không có báo án, phỏng chừng là trực tiếp về nhà ngủ, mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau thấy thân thể không khỏe mới tới bệnh viện, sau đó mới báo cảnh sát, cho nên nếu Tiết Hiểu Lượng tối hôm qua còn có thể một mình lái xe về nhà, đã nói lên bệnh tình của hắn cũng không nghiêm trọng, ai ngờ Ngô viện trưởng còn làm hội chẩn, nhìn qua giống như đang thảo luận phương án trị liệu ung thư, có cần âm ỉ như vậy không? Loại người nịnh bợ lãnh đạo Đồng Học Bán cũng thấy nhiều rồi, xoay người ra khỏi phòng làm việc bác sĩ, cầm giỏ quà đi tìm trong hành lang bệnh viện, cuối cùng, hắn tìm thấy phòng bệnh của Tiết Hiểu Lượng.

Lần này đến đây, Đồng Học Bán cũng là thối bại, dù sao người là mình đánh, tuy rằng trong lòng không có áy náy gì, trên pháp luật cũng không có trách nhiệm gì, nhưng mặt mũi của bộ trưởng bộ tổ chức Tiết Khánh Vinh Đồng Học Bán vẫn phải ột ít, cho nên mới tới thăm tượng trưng.

Phòng bệnh 302.

Tiết Hiểu Lượng quần không ít băng gạc nằm ở bệnh trên giường vẻ mặt buồn bực, bên cạnh, Tiết Khánh Vinh mặt đầy yêu thương nhìn con trai, không nói được một lời.

Đồng Học Bán đẩy cửa vào, đem cái giỏ đặt lên bàn.

Tiết Hiểu Lượng thấy thấy hắn "Là mày!Mẹ nó! Ba! Chính là thằng khốn này!"

Đồng Học Bán nhìn, mày mắng ai thế?

Tiết Khánh Vinh cũng trầm mặt, nhìn con mắt của Đồng Học Bán "Cậu tới làm gì?"

Thái độ của hai cha con nhà này khiến cho Đồng Học Bán rất khó chịu, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Tiết bộ trưởng, tôi tới thăm bệnh, xin lỗi, tối hôm qua tôi cũng không biết Hiểu Lượng là con trai ngài."

"Tao nói cho Đồng Học Bán mày biết!" Tiết Hiểu Lượng cả giận nói: "Chuyện này không để yên! Không khụ khụ... không để yên!"

Hắn ta ho khan, xương sườn bị gãy, nói cũng không có thể quá lớn.

Tiết Khánh Vinh vội vàng đi tới nói: "Con đừng nói!"

"... .Ba! Khụ khụ khụ!"

"Nằm đi!" Tiết Khánh Vinh quát một tiếng, quay đầu nhìn về phía Đồng Học Bàn "Chuyện này sẽ không bỏ qua như thế, tôi sẽ cho cảnh sát điều tra rõ ràng!"

Đồng Học Bàn phiền não "Tiết bộ trưởng, nếu như ngài lý giải chuyện này, vậy ..."

"Tôi rất lý giải!" Tiết Khánh Vinh chỉ chỉ bên ngoài "Hiếu Lượng còn phải nghỉ ngơi! Cậu đi ra ngoài đi!"

Chẹp! Ông không phải đổ thêm dầu vào lửa sao? Ồ, con trai ông muốn đánh tôi là đúng, tôi phòng vệ phản kích lại không đúng? Pháp luật là làm cho nhà các người? Đồng Học Bàn thật sự bị Tiết Khánh Vinh làm cho cảm thấy ghê tởm, chuyện của Tiết Quý lần trước, cái lão già này cũng là không phân tốt xấu nhúng tay vào, mới gây ra chuyện phía sau, khiến cho không chỉ lãnh đạo khu phê bình Đồng Học Bàn, ủy ban kỷ luật cũng tìm hắn, hiện tại ông lại tới? Ông con mẹ nó là cái quái gì thế? Còn cho cảnh sát điều tra? Được đấy, ông tra đi! Anh em đi ngay ngồi thẳng, còn sợ ông tra?

Đồng Học Bàn cũng lườm nhiều lời cùng Tiết Khánh Vinh, xoay người đi.

Tôi cho ông mặt mũi, hiện tại là ông không để cho tôi mặt mũi, vậy còn có cái gì để nói! ?

Đồng Học Bàn vừa đi, Tiết Hiếu Lượng vỗ giường một tiếng "Ba! Thành khốn này khinh người quá đáng!" Tiết Khánh Vinh trầm giọng nói: "Chuyện này con không cần lo, dưỡng bệnh tốt đi."

Sự kiện này Tiết Khánh Vinh cũng nghe nói, vấn đề quả thật là tại con của ông ta, Hiếu Lượng cầm gậy đánh người, hiện tại cho dù bị Đồng Học Bàn đánh, nhiều nhất cũng chỉ có thể bắt Đồng Học Bàn bồi thường một ít tiền thuốc men, hiển nhiên không có biện pháp làm gì Đồng Học Bàn, nhưng Hiếu Lượng là con tôi, là người mà Đồng Học Bàn cậu nói đánh là có thể đánh sao? Tiết Khánh Vinh đương nhiên không thể nuốt cục tức này xuống, cái này không chỉ có liên quan đến con của ông, cũng liên quan đến tới mặt mũi của Tiết Khánh Vinh ông, nếu như bỏ qua như thế, sau này người khác nhìn ông thế nào? Một người chủ nhiệm văn phòng đường phố đánh con trai Tiết Khánh Vinh, ngay cả một tiếng ông cũng không nói được, uy tín của ông còn để ở đâu? Huống chi để cho con của ông ở bên đường đánh người, cái danh tiếng này cũng thật sự không tốt, lần trước Hiếu Lượng thiếu chút nữa lái xe đụng chết người vẫn còn chưa hoàn toàn qua đi.

Suy nghĩ một chút, Tiết Khánh Vinh trong lòng lạnh lẽo, đem Ngô viện trưởng của bệnh viện Đệ Nhị gọi vào trong phòng bệnh.

"Tiết bộ trưởng, ngài tìm tôi?" Ngô viện trưởng nói.

Tiết Khánh Vinh trầm ngâm chốc lát "Kết quả nghiệm thương thế nào?"

"Chỉ bị thương nhẹ." Ngô viện trưởng hiểu sai, trấn an nói: "Vết thương ở xương sườn thì lâu hơn một ít, nhưng nghỉ dưỡng hai tháng thì không vấn đề gì."

Tiết Khánh Vinh nhìn nhìn ông ta "Chỉ là vết thương nhẹ sao?"

Ngô viện trưởng sững sốt, không nói chuyện.

Tiết Khánh Vinh gõ gõ bàn, nói: "Kiểm tra lại, điện não, máu, đều xét nghiệm, con tôi nói thân thể khó chịu."

Ngô viện trưởng nhất thời rõ ràng, đây là muốn ông ta làm cho bệnh tình to lên, cắn răng một cái "Được."

Chờ Ngô viện trưởng rời đi, Tiết Khánh Vinh cúi đầu nhìn con trai "Lúc đó còn có người chứng kiến không?"

Tiết Hiếu Lượng suy yếu nói: "Chỗ tối đen như vậy, không có người khác, lúc đó không người đi ngang qua."

"Quách Minh Phong phải không?" Tiết Khánh Vinh gật đầu, cầm điện thoại đi tới phòng vệ sinh, tìm người hỏi số điện thoại của Quách Minh Phong, sau nhiều lần mới tìm được

"Tôi Tiết Khánh Vinh!"

Quách Minh Phong ở bên đầu kia điện thoại kinh ngạc "Tiết bộ trưởng?"

"Chuyện của ngày hôm qua. . ."

"Xin lỗi xin lỗi, Tiết bộ trưởng, tôi thật sự là không biết con trai ngài " Quách Minh Phong hiển nhiên cũng biết.

Tiết Khánh Vinh không có phát hỏa, bình tĩnh nói: "Cảnh sát tìm ông chưa? Vẫn chưa? Ừm, tình huống ngay lúc đó tôi còn chưa hiểu qua, ông nói lại một lần với tôi, Hiểu Lượng đánh ông sao? Còn cầm gậy? Lời chứng của Đồng Học Bàn là thế này, nhưng không giống với con tôi nói, Hiểu Lượng tôi biết, có thể nào cũng sẽ không ra tay đánh người, có phải không? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra Quách chủ nhiệm, ông đừng vội trả lời, sau khi nghĩ rõ thì nói cho tôi biết, rốt cuộc là con tôi đánh người trước, hay là Đồng Học Bàn đánh trước?"

589. Chương 587: Điểm Mạnh Của Ôn Thần!

Buổi sáng.

Văn phòng đường phố Quang Minh, phòng làm việc bí thư.

Trở lại cơ quan Đồng Học Bàn vốn tưởng rằng chuyện tình tạm thời im xuống, nhưng không ngờ cảnh sát của bên trị an lại một lần nữa tìm hấn.

Đồng Học Bàn chán ngấy, trong lòng nói các người còn không dứt?

Vẫn là người cảnh sát kia, sau khi đi vào lại hỏi: "Đồng chủ nhiệm, xuất hiện một ít tình huống mới, cần tìm hiểu một chút chuyện đêm qua."

Đồng Học Bàn bắt đắc dĩ nói: "Không phải đều nói rồi sao?"

"Đều là vì công tác, xin ngài lý giải một chút."

"Được rồi được rồi, hỏi đi."

Cảnh sát nhìn hấn, "Đêm qua ở phố Quang Minh, ngài và Tiết Hiểu Lượng là ai động tay trước?"

Nhú nhú vùng xung quanh lông mày, Đồng Học Bàn nói: "Tôi nhớ kỹ tôi đã nói qua, là Tiết Hiểu Lượng, hấn ra tay đánh Quách Minh Phong."

Cảnh sát chần chờ một chút, nói: "Nhưng tình huống chúng tôi lý giải hình như không phải là như thế."

"Ồ?" Đồng Học Bàn nghĩ có chút không thích hợp.

Cảnh sát nói ra một câu kinh người: "Chúng tôi vừa rồi mới liên hệ Quách Minh Phong Quách phó chủ nhiệm, theo Quách chủ nhiệm miêu tả, tối hôm qua là ngài động tay trước."

"A?" Đồng Học Bàn không biết nên khóc hay cười nói: "Anh lập lại lần nữa?"

Cảnh sát nói: "Quách Minh Phong nói lúc đó ông ta đang trên đường về nhà, cũng không có phát sinh chuyện đụng người gì, ông ta chỉ là đi ngang qua, Tiết Hiểu Lượng cũng là xuống xe hút thuốc tại ven đường, sau đó thì thấy ngài lái xe Cayenne đậu ở ven đường, rồi xảy ra cãi nhau cùng Tiết Hiểu Lượng, một lời không hợp thì động thủ, ngài đi tới bẻ tay của Tiết Hiểu Lượng, sau đó đá đối phương tới thùng rác, ra tay rất nặng, mà Tiết Hiểu Lượng từ đầu đến cuối đều không có ra tay, chỉ là bị động chịu đòn, về phần cây gậy mà ngài nói, chúng tôi cũng không tìm được trong xe của Tiết Hiểu Lượng."

Đồng Học Bàn có chút không thể tin được cái lỗ tai của mình, nhú mày nói, "Quách Minh Phong nói như vậy?"

"Đúng vậy." Cảnh sát nhìn hấn nói: "Không chỉ là ông ta, Tiết Hiểu Lượng cũng nói lời chứng này, hấn nói hấn cũng không biết ngài vì sao đột nhiên đánh người, nói ngài lúc đó có thể là uống rượu lái xe, uống say, cũng có thể là trước đây hai người từng có xung đột gì, cho nên mới một lời không hợp ra tay đánh người."

Uống rượu lái xe?

Tôi đánh người trước?

Đồng Học Bàn cười giận dữ, cười lớn một tiếng.

Được lắm Quách Minh Phong! Tôi con mẹ nó niệm tình ông là cán bộ của văn phòng đường phố Quang Minh, nhìn ông bị đánh giúp ông, ông con mẹ nó lại có thể ở phía sau đâm tôi một đao? Lại có thể làm chứng giả? Ông là cái loại người nào thế? Đối đãi không thể không có một chút giới hạn như vậy chứ? Tôi đánh người trước? Tiết Hiểu Lượng không có ra tay đánh ông? Tốt! Thật con mẹ nó tốt! Tôi con mẹ nó cứu ông còn cứu ra phiền phức? Quách Minh Phong ơi Quách Minh Phong! Ông đùa hay lắm!

Cảnh sát nói: "Hiện trường chỉ có ba người các người, Quách Minh Phong không có tham dự ẩu đả, chỉ là người chứng kiến, hiện tại bằng tường trình của ông ta và Tiết Hiểu Lượng giống nhau như đúc, cho nên. . ."

"Cho nên cái gì?"

"Cho nên mời ngài theo chúng tôi quay về phân cục một chuyến, hành vi của ngài đã cấu thành tội cố ý đả thương người."

Đồng Học Bàn lạnh lùng nhìn hần, "Tiết Hiểu Lượng bị thương cái gì? Cố ý đả thương người?"

"Thương thế của hần rất nghiêm trọng, bệnh viện đã cho ra kết quả nghiệm thương, không chỉ cánh tay bị gãy xương, xương sườn cũng gãy xương nhiều chỗ, nếu như không phải cấp cứu đúng lúc, thậm chí có nguy hiểm tính mạng."

"Nguy hiểm tính mạng?" Đồng Học Bàn nói: "Bệnh viện Đệ Nhị làm báo cáo như vậy?"

"Là như thế này." Cảnh sát thật ra cũng hiểu được bên trong có thể có vấn đề, nhưng phương diện này không phải hần quản, hần chỉ phụ trách điều tra, mà kết quả điều tra không thể nghi ngờ chỉ hướng về phía Đồng Học Bàn, nếu như phòng vệ cái gì cũng dễ nói, nhưng hiện tại nhân chứng mục kích chỉ chứng Đồng Học Bàn ra tay đánh người trước, còn đánh người bị thương nặng như vậy, cái này đã cấu thành tội, nếu như không được, nhẹ thì tạm giam, nặng thì chịu hình phạt.

Đồng Học Bàn cũng trăm triệu lần không ngờ rằng gặp phải một thay đổi đột nhiên như thế, gật đầu, mở điện thoại di động gọi cho điện thoại của Quách Minh Phong, títtítítítítítítítítít, điện thoại thông, nhưng không người tiếp.

Quách Minh Phong làm chứng giả. . .

Tài liệu chứng minh thương thế của bệnh viện. . .

Đồng Học Bàn đã ngửi ra mùi vị âm mưu từ bên trong, hần biết, những cái này đều là Tiết Khánh Vinh bày ra, lão già kia uy hiếp Quách Minh Phong, khiến cho lão Quách phản bội, sau đó xúi giục bệnh viện làm báo cáo nghiệm thương nghiêm trọng nhất cho con của ông ta, cũng là muốn định Đồng Học Bàn một tội cố ý đả thương người, thậm chí muốn cho hần hình phạt, khi chờ lý kết thúc, ủy ban kỷ luật khu hiến thiên cũng sẽ không làm bộ không nhìn thấy, xử phạt tương quan khẳng định sẽ xuống tới, đến lúc đó sẽ không chỉ là một vấn đề xử phạt, chức vụ của Đồng Học Bàn đều rất có thể bị mất!

Tính toán hay lắm!

Đồng Học Bàn nổi trận lôi đình, con trai ông ra tay đánh người, ông lại có thể đem trách nhiệm đổ lên trên đầu tôi?

Hay lắm Tiết Khánh Vinh! Cái này con mẹ nó cũng gọi là đảng viên? Cũng gọi là cán bộ quốc gia! ?

Chơi tôi? Con mắt chó của ông bị mù rồi!

"Đồng chủ nhiệm." Cảnh sát đứng lên nói: "Mời ngài theo chúng tôi. . ."

Reng reng reng, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Đồng Học Bàn vừa nhìn là điện thoại của mẹ già Loan Hiểu Bình, quay sang nói với mấy người cảnh sát: "Theo các người quay về phân cục? Có thể, ra bên ngoài chờ tôi, tôi tiếp điện thoại trước."

Mấy người cảnh sát liếc nhau, đều mở cửa đi ra phòng, thay lại là dân chúng khác, bọn họ khẳng định sẽ mạnh mẽ dẫn người đi, bất quá Đồng Học Bàn dù sao cũng là cán bộ quốc gia, cần phải dàn xếp vẫn là tốt nhất.

Cánh cửa đóng lại, Đồng Học Bân liền nhún nhảy nghe máy, "Mẹ."

"Tiểu Bân!" Loan Hiểu Bình vội la lên: "Sao con lại gây sự?"

Đồng Học Bân cười nói: "Tin tức của mẹ cũng thật nhanh."

"Mẹ cũng nghe người ta nói con trai của bộ trưởng bộ tổ chức khu Nam Sơn bị người đánh, vừa hỏi mới biết được là con, con thật là. . ."

"Chuyện này cũng không trách con." Đồng Học Bân nói: "Con của ông ta quả thật nên đánh, nếu như biết cái tình huống hiện tại này, tôi ra tay khẳng định còn nặng hơn."

"Hiện tại đừng nói là cái này, con đừng quản liêu, mẹ đi tìm lão dương."

"Đừng đừng." Mặc kệ gặp phải chuyện gì, Đồng Học Bân cũng không quá muốn đem Dương Triệu Đức kéo vào, hẳn luôn cảm thấy mẹ già và lão Dương còn chưa có kết hôn, quan hệ không tới đâu.

"Không tìm ông con làm sao bây giờ? Ông Tiết gì gì đó không phải là bộ trưởng bộ tổ chức khu sao?"

"Vậy thì làm sao vậy? Chọc giận con, con cũng không cho ông ta có ngày lành." Thủ đoạn của Tiết Khánh Vinh đã vượt qua điểm mấu chốt của Đồng Học Bân, hẳn đã bị chọc giận, "Mẹ, chuyện này mẹ đừng quản, cũng đừng tìm lão Dương, con trai mẹ là ai? Tiết Khánh Vinh ông còn muốn chơi con? Ông cũng không hỏi thăm anh em là ai à! Cũng không hỏi thăm anh em hai năm này làm sao bò lên trong thể chế!"

"Thật sự không thành vấn đề?"

"Mẹ cứ yên tâm đi, con có biện pháp."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bân cũng cười, sóng to gió lớn hẳn đều trải qua rất nhiều rồi, chút việc nhỏ ấy Đồng Học Bân thật đúng là không để ở trong mắt, tạo quan hệ cùng lãnh đạo. . . Đồng Học Bân có thể không am hiểu, nhưng đứng đầu cùng lãnh đạo, lại chính là điểm mạnh của Đồng Học Bân!

590. Chương 588: Vậy Đừng Trách Tôi!

Buổi sáng.

Tin tức phân cục công an khu Nam Sơn muốn bắt Đồng chủ nhiệm tức rất nhanh truyền ra, loại chuyện này giấu diếm cũng giấu không được, nhất thời nhắc lên một trận sóng gió tại văn phòng đường phố Quang Minh.

"Không thể nào? Chuyện gì xảy ra?"

"Đồng chủ nhiệm cố ý đả thương người? Bị hình phạt?"

"Không phải nói Đồng chủ nhiệm và Quách chủ nhiệm là phòng vệ sao?"

"Anh còn không biết? Quách chủ nhiệm nói là không liên quan đến ông ta, là Đồng chủ nhiệm không phân tốt xấu đi đánh người."

"Sao có thể nói như vậy? Đồng chủ nhiệm không phải vì cứu ông ta mới ra tay sao? Quách chủ nhiệm cũng không biết ư?"

"Nói nhỏ chút đi, kia là con trai của Tiết bộ trưởng, Quách chủ nhiệm khẳng định là không chịu được áp lực mới làm chứng giả."

"Thật ra cũng nói không tốt, đúng lúc đó không có người chứng kiến khác, ai biết xảy ra chuyện gì?"

"Dù sao chủ nhiệm chúng ta cũng xong rồi, chứng cứ đều bắt lợi đối với hắn, sợ là phải bị hình phạt, ủy ban kỷ luật mà tham gia điều tra nói, cái chức chủ nhiệm văn phòng đường phố cũng phải rút."

Mọi người đều châu đầu ghé tai, đều biết xảy ra đại sự!

Cùng lúc đó, Chu Diễm Như đang ở trong phòng làm việc cùng Khúc Nghĩa Cường bàn công chuyện, nghe xong tin tức, Khúc Nghĩa Cường sắc mặt thay đổi một chút, Chu Diễm Như cũng giận tím mặt.

Quách Minh Phong làm chứng giả?

Đồng chủ nhiệm sẽ bị hình phạt? ?

Chu Diễm Như và Khúc Nghĩa Cường từ khi Đồng Học Bản tiền nhiệm tới nay đều qua lại rất gần, không thể nói là hoàn toàn lý giải chủ nhiệm mới, nhưng đối với tác phong làm việc mấy ngày này của Đồng Học Bản cũng có lý giải nhiều hơn người khác, biết trong loại chuyện này Đồng Học Bản tám phần sẽ không nói bậy, cũng không cần phải nói bậy, những chuyện xảy ra mấy ngày này đều nói cho hai người bọn họ biết, Đồng Học Bản tuy rằng có tính cách dễ kích động, có vẻ như “lục thân không nhận”, nhưng hẳn tuyệt đối là một người dám làm dám chịu, cho nên Chu Diễm Như và Khúc Nghĩa Cường đều biết, khẳng định là Quách Minh Phong xuất phát từ lo lắng nào đó mà làm chứng giả!

”Quách Minh Phong!” Chu Diễm Như tức giận vỗ bàn, cô ta cùng cán bộ Cảnh hệ vẫn luôn không thân thiện ”Ông ta đang làm gì thế! Đây là vong ân phụ nghĩa!”

Khúc Nghĩa Cường nghiêm mặt nói: ” Áp lực của bộ tổ chức xem ra rất lớn.”

Chu Diễm Như nói: ”Vây cũng không thể ở phía sau đâm Đồng chủ nhiệm một dao được! Ngay cả nguyên tắc đối đãi mà ông ta cũng không có sao?”

”Đi!” Khúc Nghĩa Cường ngồi không yên ”Đi xem Đồng chủ nhiệm!”

Chu Diễm Như sắp tức đến nổ phổi rồi, nếu như Đồng Học Bản bị cách chức, sau này cô ấy cũng sẽ không sống khá giả.

Trên đường xuống lầu, hai người gặp phải Cảnh Tân Khoa và Vu Vinh Phong đang lên lầu, hai người này cũng làm vẻ mặt nhăn nhó, biểu tình trên mặt nhìn qua có chút sầu lo, nhưng Chu Diễm Như rõ ràng, người của Cảnh hệ trong lòng khẳng định đang vui như nở hoa, Đồng Học Bản bị phạt là cục diện mà bọn họ nguyên ý thấy nhất, nếu như Đồng chủ nhiệm bởi vì sự kiện này phải rời chức chủ nhiệm văn phòng đường phố, vậy vị trí này tám phần là vào tay của Cảnh Tân Khoa để như chơi, người của Cảnh hệ không có khả năng lo lắng vì Đồng Học Bản, nói không chừng Quách Minh Phong phản cung cũng là có chỉ thị của Cảnh Tân Khoa!

Trong đại viện.

Dưới cái nhìn của không ít khoa viên, Đồng Học Bản và mấy người cảnh sát phân cục đi xuống, leo lên hai chiếc xe cảnh sát rời đi.

”Chủ nhiệm!” Chu Diễm Như và Khúc Nghĩa Cường từ xa xa bước nhanh đi tới.

Đồng Học Bản nhìn nhìn bọn họ cười gật đầu, tâm tình tựa hồ không có gì không tốt.

Chu Diễm Như trong lòng nói đều lửa cháy đến nơi rồi, sao ngài còn vững như Thái Sơn vậy ”Chủ nhiệm chuyện ngài đánh người . . .”

”Được rồi, trở lại công tác đi.” Đồng Học Bản vỗ vỗ vai của chị Chu ”Việc nhỏ mà thôi, không có gì để ngạc nhiên đâu, trở về đi.”

Cái này còn là chuyện nhỏ sao?

Chu Diễm Như không nói gì, trong lòng nói sắp bị hình phạt rồi mà vẫn là chuyện nhỏ? Vây cái gì là chuyện lớn?

Khúc Nghĩa Cường thật ra bị vẻ trấn định tự nhiên của Đồng Học Bản làm cho có chút bội phục, loại sự tình này xảy ra trên người bất luận kẻ nào đều không có khả năng bình tĩnh giống như Đồng Học Bản như thế.

Nhưng không biết rằng những gì Đồng Học Bản đã trải qua còn nhiều hơn những thứ mà mọi người tưởng tượng , đất lở núi sạt đè xuống, Đồng Học Bản vì cứu người bị đất lở chôn ở trong xe buýt, hầu như suýt nữa chết. Vì cứu Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản liều chết chạy vào trong phá bom nếu không phải trong vài giây cuối cùng cắt đúng dây bom, Đồng Học Bản đã sớm bị nổ chết ngay cả xác cũng không được nguyên vẹn. Đắc tội bí thư huyện ủy, bị đổ oan có liên quan đến án mạng của Lý Hồng, Đồng Học Bản hầu như bị phán tử hình chờ chết, sau đó là Tạ Tuệ Lan làm chứng cho hắn mới tránh được một kiếp, cùng việc này so

sánh, hiện tại tội cố ý đả thương người hiễn nhiên ngay cả cái rắm đều không tính được, thật sự không đến mức để ngạc nhiên vì Đồng Học Bản đã sớm làm quen rồi.

Bất quá, sớm làm qeun không có nghĩa là có thể tiếp thu, Đồng Học Bản hiện tại đã cảm tức tới cực hạn, nụ cười nhàn nhạt trên mặt thuộc về cái loại nộ tới cực điểm. người đắc tội Đồng Học Bản người, hẳn sẽ khiến cho người đó phải trả giá thật lớn, lần này đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ!

Đồng Học Bản cúi đầu lên xe, hai chiếc xe cảnh sát chạy ra khỏi đại viện.

Trên đường, hắn nghiêng đầu nhìn sang người cảnh sát bên cạnh ” Đồng chí cảnh sát, trước khi quay về phân cục, đi bệnh viện Đề Nhị khu đi.”

Cảnh sát sững sốt ”Sao?”

Đồng Học Bản nói: ”Dù sao cũng phải cho tôi nói chuyện với đương sự? Nếu như có thể, cũng sẽ không có chuyện phải không?”

Suy nghĩ một chút, cảnh sát rút cục gật đầu, quay lại tài xế nói: “ Đi bệnh viện Đề Nhị.”

”... Phiên phức.”

Loại yêu cầu này thật ra là tương đối quá phận, giống như là cho người của đội trị an làm tài xế cho hắn, bất quá người cảnh sát dẫn đầu này vẫn không có từ chối, bởi vì hắn không mò ra bối cảnh của Đồng Học Bản, cán bộ quốc gia có thể lái được một chiếc xe gần hai triệu, mùi vị bên trong cũng rất đáng cân nhắc, hơn nữa nhìn cái bảng số xe kia, tuy nói trước đây loại bảng số 7777 hoặc là 9999 được phát ra không ít, người có thể lấy được loại bảng số xe này cũng không nhất định là có tiền có thế, nhưng ít ra cũng nói rõ người này không đơn giản, người cảnh sát dẫn đội này không cường thế như bộ trưởng bộ tổ chức khu, Tiết Khánh Vinh có thể không cho Đồng Học Bản mặt mũi, nhưng người cảnh sát này suy nghĩ cũng không ngán như vậy, cho nên chỉ cần không phải chuyện đặc biệt trái với nguyên tắc, hắn mở một con mắt nhắm một con mắt, thần tiên đánh nhau, bọn họ không muốn chen vào, có thể không đắc tội với hai bên bọn họ cũng không muốn đắc tội, cam đoan chấp pháp theo lẽ công bằng là có thể.

Bệnh viện Đề Nhị.

Phòng bệnh khu gãy xương.

Hai người cảnh sát đi vào nói rõ tình huống một chút, sau đó thì đi ra phòng bệnh chờ ở bên ngoài, Đồng Học Bản một mình đi vào, tiện tay đóng cửa lại.

Trong phòng có ba người, Tiết Khánh Vinh, Tiết Hiểu Lượng, Ngô viện trưởng.

Ngô viện trưởng đang giảng giải về phương án trị liệu cho Tiết Khánh Vinh, vừa rồi cảnh sát đã tiến đến nói rõ ý đồ của Đồng Học Bản, nhưng Ngô viện trưởng hình như không nghe thấy, chờ Đồng Học Bản tiến đến, vùng xung quanh lông mày ông ta nhú lại một chút, tiếp tục quay đầu nói với Tiết Khánh Vinh: ”Sau đó trước tiên nên quan sát tình huống, tạm thời không cần giải phẫu, phương án trị liệu bằng thuốc ngày mai cũng có thể định, ngài xem có còn cần cái gì không?”

Tiết Khánh Vinh khẽ gật đầu ”Vậy làm cái này đi.”

”Được, có việc gì ngài cứ gọi, tôi đi về trước?”

”Ngô viện trưởng, khổ cực cho ông.”

”Không sao.” Ngô viện trưởng xoay người liếc thoáng qua Đồng Học Bản, nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, mở cửa đi ra ngoài, lại từ bên ngoài đóng cửa lại.

Đồng Học Bản cười nhạt, trong lòng nói ông muốn nịnh bộ lãnh đạo muốn đến điên rồi có phải không? Ông chỉ là phó viện trưởng! Mà còn làm ra vẻ lên mặt với tôi? Ông con mẹ nó thật không biết mình là ai à!

Trong phòng chỉ còn cha con Tiết Khánh Vinh và Đồng Học Bản ba người.

Tiết Hiểu Lượng nằm ở trên giường nhất thời cười lạnh nói: ”Cảnh sát không phải mang anh đi sao? Sao còn chưa đi phân cục? Bị hình phạt sao? Bao nhiêu năm?” Nói xong, ngực đau xót, Tiết Hiểu Lượng lại ho khụ khụ, nhưng tâm tình hiễn nhiên là rất tốt, cười rất kiêu ngạo.

Cái loại như mày mà coi như là thân thuộc của cán bộ quốc gia?

Đồng Học Bân bị hấn làm cho kinh tởm, nhìn về phía Tiết Khánh Vinh nói: "Tiết bộ trưởng "

Tiết Khánh Vinh ngắt lời nói: "Có cái gì nói cùng cảnh sát đi, Hiểu Lượng cần nghỉ ngơi, đi ra ngoài!" Ngừ khí vô cùng không khách khí.

"Chuyện tình rốt cục là sao, chúng ta đều rõ ràng." Đồng Học Bân nhìn con mắt của ông ta nói: "Tiết bộ trưởng, ông nghĩ như vậy rất thú vị sao? Con trai ông dùng hung khí đánh người, ông làm cha mẹ không chỉ mặc kệ không hỏi, còn dạy con mình làm chứng giả, đây là giáo dục đứa nhỏ theo đạo sao? Tôi quả thật không thể tin được đây là cách dạy con của bộ trưởng bộ tổ chức! Quá phẫn sao?"

Tiết Khánh Vinh ánh mắt lạnh lẽo "Ai động tay trước chúng cứ đã rất rõ ràng! Đồng Học Bân, là cậu nên trả giá cho hành vi phạm tội của mình!"

Đồng Học Bân bị chọc nở nụ cười, không ngờ rằng ông ta nói lời này mà khuôn mặt lại có thể không đỏ.

Tiết Hiểu Lượng biết có cảnh sát ra mặt, cho nên nói năng cũng rất chú ý, mắng: "Tôi lúc nào đánh người? Hả? Có chứng cứ sao? Tối hôm qua tôi đang hút thuốc yên lành trên đường, anh liền bắt đầu ra tay, đánh tôi trước còn nói? Anh mở to mắt nói dối? Quách Minh Phong Quách phó chủ nhiệm đã làm chứng cho tôi! Tôi nói cho anh biết Đồng Học Bân! Anh đừng có làm ra vẻ như không có việc gì! Lưỡi pháp luật tuy thừa nhưng khó lọt!"

Mày còn có mặt mũi nói lưỡi pháp luật tuy thừa nhưng khó lọt? Đồng Học Bân nói: "Vậy chúng ta thương lượng một chút chuyện bồi thường đi, Tiết bộ trưởng, ông nói chuyện này làm sao mới hết?"

Tiết Hiểu Lượng chen vào nói: "Tiền thuốc men và bồi thường tinh thần ít nhất cũng ba trăm ngàn!"

Ba trăm ngàn? Mày muốn tiền muốn đến điên rồi hả! Mày cầm gậy đánh tao! Tao con mẹ nó còn phải ày ba trăm ngàn?

Đồng Học Bân bật cười, bắt quá vẫn nói: "Ba trăm ngàn này là để hiểu nhau?"

Tiết Hiểu Lượng vừa muốn nói, Tiết Khánh Vinh ngắt lời trước, nói: "Tiền thuốc men cậu hẳn phải trả, tiền bồi thường chúng tôi không cần, chuyện này không cần nói nữa!"

Tiết Hiểu Lượng vừa nghe, cũng không nói chuyện.

Tiết Khánh Vinh nói rất rõ ràng, không nên tiền bồi thường, không đồng ý, muốn có hình phạt, một chút thương lượng cũng không có, đây là muốn đem Đồng Học Bân đẩy vào chỗ chết, khiến cho hắn không thể trở mình được! Chiêu thức ấy quá độc ác, không chỉ uy hiếp Quách Minh Phong làm chứng giả phải sạch trách nhiệm của Tiết Hiểu Lượng, còn cản ngược lại Đồng Học Bân một phát, ngược lại muốn truy cứu trách nhiệm hình sự của Đồng Học Bân, còn muốn khiến cho hắn đền tiền thuốc men, muốn rút chức quan của hắn!

Được một tắc lại muốn tiến một thước tựa hồ cũng không cách nào hình dung hành vi của hai cha con Tiết Khánh Vinh và Tiết Hiểu Lượng!

Đồng Học Bân rốt cục không thể nhịn được nữa "Bạc thang tôi đã cho, các người không tự mình xuống, vậy đừng trách Đồng Học Bân tôi!"

591. Chương 589: Một Lần Nữa Nghiệm Thương!

Buổi sáng mười giờ.

Bệnh viện Đệ Nhị, khoa chỉnh hình.

Mặt đã hoàn toàn xé rách, Đồng Học Bân nói cũng không do dự nữa, ặt không biết xấu hổ, thật đúng là nghĩ rằng dễ chơi tôi lắm có phải không? Xung đột của hắn và Tiết Khánh Vinh bắt đầu từ Tiết Quý, rồi sau đó là làm cho phó bộ trưởng Bành Khôn bộ tổ chức mất danh sách trưởng đảng, có thể từ lúc ấy, Tiết Khánh Vinh cũng đã hận Đồng Học Bân, cho nên nhiều lời cũng vô ích, không phải muốn đấu sao?

Vậy chúng ta đấu một trận! Anh em chẳng lẽ còn sợ ông sao? Từ sau khi tiến vào thể chế Đồng Học Bản đã từng tham dự không biết bao nhiêu trận đấu với lãnh đạo, hẳn còn chưa bao giờ chịu thiệt!

"Bạc thang?" Tiết Khánh Vinh bị lời nói của hắn làm cho phát hỏa "Tôi còn cần cậu cho bạc thang?"

Tiết Hiểu Lượng lạnh lùng cười "Ba, đừng nhiều lời cùng hắn, để cho cảnh sát mang hắn đi!"

Đồng Học Bản nhìn nhìn bọn họ "Lời này cũng đừng nói vội, mang đi ai còn chưa nhất định, Tiết bộ trưởng, tôi hỏi lại cuối cùng một lần, thật sự không đồng ý?"

Tiết Khánh Vinh nói: "Hiểu Lượng bị thương nặng như vậy, phải có một cái công đạo!"

"Tôi cho ông công đạo? Ông hẳn là biết đó là do con trai ông gieo gió gặt bão!"

"Cậu lập lại lần nữa?" Tiết Khánh Vinh mặt trầm xuống.

Đồng Học Bản cũng lười động mồm mép với ông ta, hiện tại Tiết Khánh Vinh đã không biết xấu hổ, nói cái gì cũng vô dụng, lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại "A lô, Hồ luật sư sao? Đến chỗ nào rồi, ồ, đến dưới lầu à? Được, vậy ngài đi lên đi." Lúc ở văn phòng đường phố, Đồng Học Bản đã biết sẽ gặp phải loại tình huống này, cho nên vừa cúp điện thoại của mẹ già, hắn liền tìm đến cơ sở luật sư có danh tiếng tại tỉnh Bắc Hà, mời một luật sư đến đây, tiền đặt cọc chuyển khoản qua ngân hàng ngay, chút tiền ấy Đồng Học Bản thật đúng là không để vào mắt.

Luật sư? Tiết Khánh Vinh và Tiết Hiểu Lượng đều cau mày.

Chỉ chốc lát sau, một người trung niên một thân tây trang đến "Ai là Đồng tiên sinh?"

"Tôi." Đồng Học Bản đi tới bắt tay với ông ta "Là Hồ luật sư sao? Phiên phúc ngài."

Chuyện đại khái Đồng Học Bản đã nói đơn giản qua cùng Hồ luật sư trong điện thoại, chờ tự giới thiệu qua đi Hồ luật sư liền cùng Đồng Học Bản ký hợp đồng ngay trong phòng bệnh không coi ai ra gì, tuy rằng trả tiền đặt cọc rồi, nhưng thủ tục tương quan vẫn phải làm, sau khi Đồng Học Bản nhìn vài lần thì ký tên vào.

Tiết Hiểu Lượng trên giường nở nụ cười một tiếng, chứng cứ đã vô cùng xác thực, đừng nói mời một luật sư, cho dù là Đồng Học Bản mời tới một đoàn luật sư, hắn cũng không thể lật được vụ án này.

Hồ luật sư trưng cầu ý kiến nói: "Đồng tiên sinh, chuyện này cậu chuẩn bị ... "

"Cũng là cho ngài tới làm chứng." Đồng Học Bản nói xong, đúng lúc thấy ngoài cửa có một người y tá đi ngang qua liền lớn tiếng nói: "Cô y tá ơi, gọi Ngô viện trưởng đến đây một chuyến!"

Không bao lâu, Ngô viện trưởng nhú mày đẩy cửa đi vào, phía sau còn có hai người bác sĩ "Chuyện gì?" Thái độ của ông ta đối với Đồng Học Bản vẫn không tốt hơn.

Mấy người cảnh sát ngoài cửa vừa nhìn, cũng theo vào phòng bệnh.

Đồng Học Bản nhìn ông ta "Ngô viện trưởng, ông đừng có nhăn mặt nhú mày với tôi, làm cho ai nhìn vậy?"

Ngô viện trưởng đương nhiên là làm cho Tiết Khánh Vinh nhìn, nghe Đồng Học Bản nói như vậy, trên mặt trầm xuống có chút tức giận.

Đồng Học Bản nói tiếp: "Chúng ta cũng đừng nhiều lời, cảnh sát đồng chí, Tiết Hiểu Lượng kiện tôi có ý đả thương người phải không? Vết thương trên người hắn cấu thành tội đả thương người?"

Người cảnh sát dẫn đội khề gặt đầu "Đúng là như thế."

"Tốt lắm." Đồng Học Bản nhìn về phía Ngô viện trưởng "Mời các người đưa ra báo cáo nghiệm thương của Tiết Hiểu Lượng, cần phải rõ ràng, phim chụp gãy xương cũng đem tới cho tôi."

Đây là yêu cầu bình thường bệnh viện không cách nào từ chối.

Một lát sau, một ít kết quả xét nghiệm của phim x quang đều được y tá mang tới phòng bệnh.

Đồng Học Bản tiếp nhận, cùng Hồ luật sư lật xem.

"Bị thương rất nặng." Đồng Học Bản cảm khái nói "Xương sườn bị gãy xương nhiều chỗ, cánh tay nứt xương, còn có chấn động não rất nhỏ? Cơ thể bị ảnh hưởng diện tích lớn? Nghiêm trọng như thế sao? Đây đều là do tôi làm?"

Nghe hẳn nói bóng nói gió như vậy, Ngô viện trưởng có chút nổi nóng nói: "Dù sao kết quả nghiệm thương cũng không phải tự mình nhảy ra."

Ông còn tỏ ra nguy hiểm với tôi có phải không? Đồng Học Bản cười nhìn ông ta "Ngô viện trưởng, tôi nghĩ thái độ của ông có vấn đề, từ khi tôi tới bệnh viện thì ông liền tỏ vẻ mũi không phải mũi mắt không phải mắt với tôi, có ý gì đây? Trong phương diện này có trò gì à?"

Ngô viện trưởng phát hỏa nói: "Cậu nói cái gì?"

"Thật sự bị thương nặng như vậy sao?" Đồng Học Bản nhìn về phía Hồ luật sư nói: "Tôi muốn đưa ra yêu cầu nghiệm thương một lần nữa, cái này không tính là quá phận chứ?"

Hồ luật sư gật đầu nói: "Yêu cầu bình thường."

"Vậy là được." Đồng Học Bản đem này giấy xét nghiệm và phim chụp x quang nhét vào trong tay Hồ luật sư "Những vật chứng này xin ngài giữ trước, Ngô viện trưởng Tiết bộ trưởng, chúng ta đem Tiết Hiểu Lượng đi kiểm tra lại một lần nữa xem có phải là thật sự nghiêm trọng như vậy không, tôi có hoài nghi rất lớn đối với cái này."

Ai cũng không rõ ràng chiêu thức ấy của Đồng Học Bản là có ý gì!

Một lần nữa nghiệm thương? Làm cái gì? Có làm cái gì thì gãy xương vẫn là gãy xương! Làm cái trò gì vậy?

Không phải làm điều thừa sao?

Ngô viện trưởng trong lòng lắc đầu bật cười, trong lòng nói cậu thật đúng là cho rằng bệnh viện chúng tôi làm vậy sao? Cho dù làm vậy cũng không có khả năng rõ ràng như vậy!

"Làm sao vậy?" Đồng Học Bản chớp mắt mấy cái "Không dám xét nghiệm?"

Ánh mắt trưng cầu của Ngô viện trưởng nhìn về phía Tiết Khánh Vinh "Tiết bộ trưởng?"

Tiết Khánh Vinh cũng không rõ ràng Đồng Học Bản muốn làm cái gì, nhưng nghiệm thương đương nhiên không thành vấn đề, sáng sớm chính là ông cùng con trai tới bệnh viện Đệ Nhị, toàn bộ kết quả xét nghiệm ông cũng cùng nhau xem qua, biết trong phương diện này không có chỗ nào làm vậy cả, xét nghiệm thế nào thì gãy xương cũng là gãy xương, đã có luật sư tới, chuyện này khẳng định còn phải dây dưa rất lâu, Tiết Khánh Vinh thẳng thắn cho Đồng Học Bản chết một cách rõ ràng.

Ngô viện trưởng lập tức phân phó xuống, mang Tiết Hiểu Lượng một lần nữa làm xét nghiệm thương thế.

Thấy y tá đẩy Tiết Hiểu Lượng trên bệnh giường đi ra ngoài, Đồng Học Bản và Hồ luật sư cũng đi theo tới, dừng một chút, Đồng Học Bản còn cười với mấy người cảnh sát nói: "Đồng chí cảnh sát, dù sao cũng không gấp, cùng đi nha, làm một nhân chứng luôn, nghiệm thương tạo giả cũng là trái pháp luật, đúng không?"

Cuối cùng, mấy người cảnh sát và Ngô viện trưởng Tiết Khánh Vinh cũng đi theo.

Lúc này ở đây tất cả mọi người không cho rằng kết quả nghiệm thương xảy ra vấn đề gì, Tiết Hiểu Lượng bị thương quả thật không nhẹ.

Ai cũng không có chú ý tới, trong lúc đi ra phòng bệnh, Đồng Học Bản chen một chút, hầu như là cùng Tiết Hiểu Lượng đi ra đến hành lang, đồng thời lấy tay lạng lẽ đặt lên vai của Tiết Hiểu Lượng một chút, ánh mắt cũng cấp tốc ngưng tụ chốc lát.

REVERSE!

Một giây đồng hồ...

Hai giây...

REVERSE giải trừ!

Tiết Hiểu Lượng thấy Đồng Học Bản nắm vai hấn, không khỏi nghiêm mặt trừng mắt "Làm gì vậy?"
"Ha ha, không đứng vững." Đồng Học Bản nghênh ngang bước đi tới phía trước.
Và cái khúc này cũng chẳng ai coi là chuyện gì cả.

592. Chương 590: Kết Quả Nghiệm Thương Làm Cho Kẻ Khác Khiếp Sợ!

Buổi sáng.

Bệnh viện Đệ Nhị khu Nam Sơn.

Đoàn người xếp thành hàng dài ở cửa ra vào của phòng chụp x quang tầng hai của bệnh viện, Tiết Hiểu Lượng cũng không có xếp hàng, trực tiếp được y tá đưa vào bên trong.

Một phút đồng hồ...

Hai phút...

Ba phút...

Không ai cho rằng phim x quang sẽ gặp phải vấn đề gì, đều ngồi đều vững như Thái Sơn ở bên ngoài, kiên trì cùng đợi kết quả. Phía trước cửa sổ, Đồng Học Bản và Hồ luật sư giao lưu câu được câu không, mấy người cảnh sát không có việc gì tựa ở trên tường, bộ trưởng bộ tổ chức Tiết Khánh Vinh trầm mặt bắt chéo chân ngồi ở một cái ghế nhựa màu xanh, Ngô phó viện trưởng của bệnh viện Đệ Nhị ân cần ngồi cùng.

"Tiết bộ trưởng, một lát trị liệu nên sớm định ra phương án?" Ngô viện trưởng nói.

Tiết Khánh Vinh gật đầu "Chờ chụp xong phim thì bắt đầu, không nên làm lỡ."

Ngô viện trưởng nhíu mày nhìn Đồng Học Bản "Bọn họ nếu như lại đưa ra cái yêu cầu gì, sợ rằng trị liệu sẽ kéo dài tới buổi chiều, như vậy rất không có lợi đối với sự khôi phục của Hiểu Lượng."

Nhìn về phía Đồng Học Bản, Tiết Khánh Vinh trong mắt lạnh lại một chút "Chờ phim chụp ra ra, hấn muốn nói gì cũng không được!"

Ngô viện trưởng đã rõ ràng, lập tức phân phó một tiếng cùng một người bác sĩ bên cạnh, để cho bọn họ chuẩn bị trị liệu.

Phim x quang Tiết Hiểu Lượng vừa ra tới, gãy xương nhiều chỗ cũng đủ kết tội cố ý đả thương người mà định án rồi, khi đó Đồng Học Bản thỉnh bao nhiêu luật sư tới cũng không làm nên chuyện gì.

Ba phút trôi qua...

Năm phút trôi qua...

Mười phút trôi qua...

Đợi lâu như vậy còn chưa có xong, Ngô viện trưởng không khỏi nhíu mày, kết quả x quang có rất nhanh, thật ra kết quả CT cũng không chậm, bắt quá dân chúng bình thường làm một lần rất nhiều, cho nên đều phải ở bên ngoài chờ gọi tên, nhưng lần này kiểm tra chỉ có một mình Tiết Hiểu Lượng, Ngô viện trưởng cũng tự mình dặn qua bọn họ, nhìn thời gian đều đến lúc này rồi, ông ta cũng không rõ ràng tại sao chụp x quang lại lâu như vậy.

Đúng lúc này, một người bác sĩ mặc đồ trắng từ trong phòng x quang đi ra, trên mặt mang theo chút ngạc nhiên, rất nhanh lại nói nhỏ cùng Ngô viện trưởng.

Ngô viện trưởng nhìn hấn "Làm gì? Sao còn chưa xong?"

Vậy bác sĩ nói: "Ngô viện trưởng, ngài, ừm, ngài tới một chút."

"Làm sao vậy?" Ngô viện trưởng không rõ, đi lên nói: "Kết quả ra chưa?"

"Ngài vào đây, bên này có chút" Bác sĩ lập tức mở cánh cửa muốn gọi Ngô viện trưởng tiến vào nhìn.

Nhưng mà Đồng Học Bân đem thân thể đột nhiên chặn ngay cửa, đưa tay ngăn cản bọn họ nói: "Làm gì vậy? Jết quả rốt cuộc có hay không? Ra rồi thì nhanh chóng lấy ra đi, gọi viện trưởng đi vào là có ý gì? Hả? Cái này muốn làm giả hay sao?"

Hồ luật sư cũng cau mày đi tới, đưa ra kháng nghị nghiêm trọng.

Mấy người cảnh sát xung quanh cũng thấy được không thích hợp, đồng thời đi qua xem.

Ngô viện trưởng vừa nhìn, cũng không tiện tiến vào, nhăn mặt nói với vậy bác sĩ: "Lấy phim ra." Đến lúc này, ông ta vẫn không cho rằng xảy ra nhiều loạn gì.

Người bác sĩ kia không thể làm gì khác hơn là xoay người vào trong, một lát sau lấy ra một tấm x quang "Đây là của tay phải."

"Tay bị nứt xương?" Ngô viện trưởng cầm tấm phim lên tùy ý nhìn, sau đó sắc mặt thay đổi một chút, sững sờ ngay tại chỗ!

Tiết Khánh Vinh đứng lên nói: "Làm sao vậy?"

Mấy người bác sĩ bên cạnh và cảnh sát cũng đi qua xem kết quả.

Nhưng mà, chuyện tình phát triển khiến cho tất cả mọi người kinh hãi, nứt xương? Xương tay trên tay phải trong tấm phim này có nứt chỗ nào đâu? Quả thật là bình thường đến không thể bình thường hơn nữa!

Nhìn cái này, Tiết Khánh Vinh và Ngô viện trưởng đều tròn tròn mắt!

"Các người chụp như thế nào thế?" Ngô viện trưởng không dám tin tưởng trừng mắt nhìn bác sĩ "Chụp nhầm tay à?"

Người bác sĩ kia cũng không thể tin được "Không có nhầm, là tay phải, đã chụp hai lần."

Tiết Khánh Vinh quát: "Không có khả năng!"

Lúc này, Đồng Học Bân đưa tay giật lấy tấm phim, mặt không biểu tình cúi đầu xem xét, sau đó đem tấm phim đưa cho Hồ luật sư.

"Đưa phim cho chúng tôi!" Ngô viện trưởng có chút nóng nảy, đưa tay qua lấy.

Đồng Học Bân chụp cổ tay của ông ta "Ông làm gì thế? Còn muốn tiêu hủy chứng cứ?"

Hồ luật sư lập tức đem chứng cứ thu vào, đặt cùng một chỗ với mấy tấm phim trước đó.

Tiết Khánh Vinh liếc mắt nhìn về phía Ngô viện trưởng "Chuyện gì xảy ra?"

"Tôi cũng không rõ ràng lắm, có thể máy móc xảy ra vấn đề." Ngô viện trưởng trầm mặt, thẳng thắn nói: "Chụp lại một lần nữa, lần này cẩn thận một chút!" Máy chụp khẳng định là không có vấn đề, lúc sáng sớm Ngô viện trưởng đã cùng Tiết Khánh Vinh và Tiết Hiểu Lượng đi chụp phim, lúc đó Ngô viện trưởng ở một bên, tận mắt thấy kết quả, cho nên cho dù cánh tay không bị nứt xương, chỉ cần xương sườn gãy nhiều cùng thôi cũng đủ làm bằng chứng vô cùng xác thực, Đồng Học Bân cũng chạy không thoát tội danh cố ý đả thương người.

Một phút đồng hồ...

Năm phút đồng hồ...

Mười phút...

Cửa vừa mở ra, bác sĩ từ bên trong đi ra "Ngô viện trưởng "

"Thế nào?" Ánh mắt của tất cả mọi người đều đồng thời nhìn qua.

Trong mắt người bác sĩ lóe ra một tia khiếp sợ, không nói chuyện, trực tiếp đem tấm phim cho Ngô viện trưởng,

"Cái này... . ."

Ngô viện trưởng từ trong thần sắc của người bác sĩ kia thấy được một tia dự cảm không ổn, lập tức cầm lấy tấm phim mở ra trước mắt nhìn, sau một giây, mồ hôi liền chảy xuống!

Bình thường!

Xương sườn lại có thể hoàn hảo không tổn hao gì!

Đừng nói gãy xương nhiều chỗ! Ngay cả một chỗ nứt xương rất nhỏ cũng không có phát hiện! Còn muốn bình thường so với người bình thường! Một chút thương tích cũng không có!

Tại sao có thể như vậy?

Ngô viện trưởng ngậy đại "Chụp lại! Chụp lại một lần nữa! Đổi máy khác!"

Đồng Học Bàn không lên tiếng, không ngăn cản, đứng ở một bên nhìn bọn họ.

Hồ luật sư thu thập kết quả xét nghiệm, thu xếp lại thành từng phần rồi bỏ vào trong cặp của mình.

Tiết Hiểu Lượng nhanh chóng được kiểm tra lại một lần, lúc này đây là Ngô viện trưởng và Tiết Khánh Vinh cùng nhau đứng ở phía trước máy mở mắt to ra nhìn trừng trừng!

Không có vấn đề!

Vẫn là không có vấn đề!

Ngô viện trưởng mồ hôi lạnh chảy ròng, biết đại sự không ổn, cuống quýt mang Tiết Hiểu Lượng đi làm xét nghiệm khác!

Nửa giờ sau, kết quả lại một lần đi ra!

Tình trạng thân thể của Tiết Hiểu Lượng lúc này vô cùng tốt, không chỉ không có nứt xương, không có gãy xương, vết thương trên cơ thể cũng không có tung tích!

Nghe kết luận như thế, Tiết Hiểu Lượng quả thật cũng không thể tin được cái lỗ tai của mình "Sao có thể! Các người kiểm tra kiểu gì vậy? Tôi rõ ràng ... " Đột nhiên cảm giác được, hiện tại nói lớn tiếng như vậy mà dưới ngực tự nhiên không đau, Tiết Hiểu Lượng ngăn người, có chút ngơ ngác.

Kết quả nghiệm thương đã hiện ra ở tại trước mắt mọi người.

Tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, cái này thật sự là chuyện ngoài ý muốn, người bệnh vừa rồi còn nằm ở trên giường ngay cả nói cũng không có thể nói quá lớn tiếng, trong nháy mắt lại có thể không có chuyện gì?

Nghiệm thương giả tạo !!

Tất cả mọi người nghĩ tới điều duy nhất có thể!

Tiết Khánh Vinh nhất thời nổi giận không ngớt "Ngô viện trưởng! Cho tôi một lời giải thích!"

Đồng Học Bàn rốt cục đã mở miệng "Cho ông giải thích? Các người hiện tại hẳn là cho tôi một lời giải thích mới phải?"

593. Chương 591: Nổi Bão Trước Mặt Mọi Người!

Bệnh viện Đệ Nhị.

Trong hành lang lâu hai, không khí khẩn trương hầu như làm ọi người thở không nổi, ai cũng không ngờ rằng chuyện tình đột nhiên xuất hiện liều bước ngoặt lớn như vậy!

Thế sự khó liệu.

Hiện tại ngay cả Tiết Hiểu Lượng kiêu ngạo nhất cũng biết là tiêu rồi.

Đồng Học Bàn chiếm lý không tha người, thấy Tiết Khánh Vinh Tiết Hiểu Lượng và Ngô viện trưởng bọn người bị cái kết quả nghiệm thương này làm cho ghen hòng, hẳn đưa tay từ chỗ của Hồ luật sư tiếp nhận

phim x quang, vỗ vỗ trong tay "Ai nói cho tôi biết đây là chuyện gì? Hả? Ngô viện trưởng! Đây là kết quả chẩn đoán bệnh của bệnh viện Đệ Nhị các người? Một người khỏe mạnh chuyện gì cũng không có! Lại để cho các người cho kiểm tra ra gãy xương nhiều chỗ cơ thể không tốt? Các người đây là làm giả tạo! Là công khai lừa đảo trắng trợn! Tôi muốn nghe xem là có ý gì? Là muốn cho tôi bồi thường nhiều tiền một chút? Muốn vợ vét tài sản tôi một chút? Tiết bộ trưởng! Ngô viện trưởng! Các người là liên hợp lại hãm hại tôi? Ai cho các người quyền lợi? Hả? Nói tôi nghe một chút là ai cho! ?"

Từ góc độ nào đó mà nói, công phu ngoài miệng của Đồng Học Bản còn muốn lợi hại so với công phu tay chân, hẳn am hiểu nhất cũng là chữ người, không quan tâm chuyện khác, trước tiên chữ các người một trận đã!

Người càng ngày càng nhiều.

Không chỉ nhân viên công tác của bệnh viện, rất nhiều người dân đến xem bệnh cũng xông tới.

Ngô viện trưởng lúc này cũng không dám lên mặt với Đồng Học Bản, vội la lên: "Đồng chủ nhiệm, phương diện này có thể có hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Đồng Học Bản lạnh lùng đem tấm phim x quang ném xuống mặt đất, chỉ vào nó nói: "Cái này gọi là hiểu con mẹ nó lầm? Có hiểu lầm như thế sao? Hả? Nếu như tôi không cẩn thận! Thì đã bị các người hãm hại rồi! Hãm hại cán bộ quốc gia! Các người đây là biết pháp phạm pháp!"

Ngô viện trưởng lau lau mồ hôi, vội nói: "Có thể là máy móc gặp trục trặc, cũng có thể là ảnh chụp lúc sáng sớm là chụp nhầm người, cụ thể chúng tôi sẽ điều tra rõ, xin bình tĩnh một chút, tôi có chuyện. . ."

"Còn kêu tôi bình tĩnh? Ông bớt con mẹ nó nói nhảm đi! Hiện tại chuyện này còn chưa đủ rõ ràng sao?" Đồng Học Bản nói: "Ông đừng trốn tránh trách nhiệm! Ngô viện trưởng, tôi đã nói lần đầu gặp tôi ông đã tỏ vẻ mũi không phải mũi mắt không phải mắt, thì ra là sớm dự định tạo chứng cứ giả hãm hại tôi! Ông muốn làm gì? Ông bị điên? Ông có biết hành vi của ông là cái gì hay không? Ông thật to gan!"

Dứt lời, Đồng Học Bản liếc mắt nhìn về phía Tiết Khánh Vinh "Tiết bộ trưởng, cho tôi một lời giải thích đi, ông là lãnh đạo khu, tôi kính trọng ông, nhưng phạm là chuyện gì cũng phải có một mức độ phải không? Tôi tôn kính ông, không có nghĩa là ông có thể tùy tiện hãm hại tôi! Ông cho con trai ông giả bị thương? Ra lệnh cho bệnh viện Đệ Nhị làm phim x quang giả! Ông ráp tam muốn làm gì chứ?" Đồng Học Bản bắt được cơ hội, chỉ vào mũi Tiết Khánh Vinh chửi ột trận.

Tiết Khánh Vinh mặt tái lại, không ngờ rằng có người dám công khai chỉ trích mình.

Con của ông ta Tiết Hiểu Lượng nghe vậy hét lớn: "Mày đừng ở chỗ này nói bậy! Nói cái gì thế?"

"Tôi nói như vậy đó!" Đồng Học Bản nhìn hai cha con "Giả bệnh muốn lừa bịp tổng tiền tôi? Cũng là muốn tôi cho các người chút tiền có phải không? Muốn lừa đạo tôi một chút có phải không? Các người là cái thứ gì thế? Tiết bộ trưởng! Thân là một gã đảng viên cộng sản! Ông cũng có thể làm ra loại sự tình này sao? Tôi đều cảm thấy đỏ mặt thay cho ông!"

Mọi người thấy Đồng Học Bản tự nhiên dám phê bình lãnh đạo khu, nhưng cũng không có gì ngoài ý muốn, nếu như đổi lại bọn họ thì cái khẩu khí này cũng rất khó nuốt xuống, giả tạo nghiệm thương, cái này quả thật có chút quá phận, tình huống hiện tại, tất cả đạo lý đều ở trên người Đồng Học Bản, hẳn phát hỏa là chuyện rất bình thường, đổi lại là ai cũng đều không nhịn được.

Tiết Khánh Vinh nói: "Đừng ăn nói lung tung! Chuyện này trước đó tôi cũng không biết! Chúng tôi có mở miệng muốn tiền bồi thường với cậu sao?"

"Ông không muốn tiền? Tiền thuốc men không phải là tiền? Chờ tôi bị phán tội! Đi ra toà án! Tiền bồi thường chẳng lẽ không có? Tiết bộ trưởng! Đồng Học Bản tôi đắc tội ông chỗ nào? Sao ông lại chơi tôi như thế? Ngay cả danh tiếng cũng không cần bắt con trai giả bệnh hãm hại tôi? Một câu không biết thì xong việc sao? Ông nói thật đơn giản!"

Tiết Khánh Vinh lạnh lùng nói: "Tôi lập lại lần nữa! Đây là vấn đề của bệnh viện! Kết quả nghiệm thương tôi không biết!"

Đồng Học Bản nói: "Ông đem trách nhiệm đẩy thật sạch sẽ!"

Tiết bộ trưởng vừa nói như thế, Ngô viện trưởng liền cảm thấy không ổn, có ý gì đây? Ông không biết?

Vậy là tôi biết? Tất cả trách nhiệm đều ở trên người tôi? Lúc trước ông ám chỉ qua tôi là phải đem kết quả nghiệm thương làm lớn hơn một chút! Hiện tại muốn bắt tôi ra gánh tội thay? Ngô viện trưởng trong lòng lạnh lẽo, có chút bi thương, có chút phẫn nộ, từ lúc Tiết Khánh Vinh tới bệnh viện ông liền tận tâm tận lực bận trước bận sau, liều mạng nịnh bợ, cũng là muốn vài năm nữa có thể leo lên cái chức viện trưởng, không được thì đi cục vệ sinh nhận chức vụ lãnh đạo nào cũng được, ai mà ngờ Tiết Khánh Vinh lại quá vô tình như vậy, vừa xảy ra chuyện liền đem trách nhiệm đẩy lên trên người ông!

Chó cắn chó! Đồng Học Bản trong lòng cười nhạt, tên họ Ngô kia, ông còn tỏ vẻ nguy hiểm với tôi nữa không? Còn nịnh bợ Tiết Khánh Vinh? Thấy chưa? Đây là kết quả của ông! Lúc này cũng cho Đồng Học Bản thấy rõ nhân phẩm của Tiết Khánh Vinh.

Thật ra chuyện tình thế nào, tất cả mọi người đều đã hiểu rõ rồi.

Mấy người cảnh sát phân cục đội trị an đều có sắc mặt không dễ coi cho lắm, bọn họ nghĩ mình bị hai cha con Tiết Khánh Vinh và bệnh viện lừa gạt, chỉ huy bọn họ chạy trước chạy sau, kiểm chứng cứ, làm ghi chép, còn đi văn phòng đường phố Quang Minh giống trống khua chiêng bắt người, kết quả? Tự nhiên lại là giả tạo kết quả nghiệm thương! Tiết Hiểu Lượng không hề bị thương dù chỉ là một chút! Trên người ngay cả vết bầm cũng không có! Đây là đáng về bị đánh? Đây là khiến ấy người cảnh sát bọn họ uống công bận việc từ sáng đến trưa, lặn qua lặn lại nửa ngày, tất cả đều chỉ là bị Tiết Khánh Vinh lừa gạt một phen! Bất quá Tiết Khánh Vinh dù sao cũng là bộ trưởng bộ tổ chức, mấy người cảnh sát tuy rằng tức giận trong lòng, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra cái gì.

Cuối cùng, Đồng Học Bản nói : "Các người cũng đừng đem trách nhiệm đẩy tới đẩy lui, chuyện này tôi phải muốn một công đạo!" Trước đó là Tiết Khánh Vinh luôn mồm muốn đòi công đạo cho Tiết Hiểu Lượng, hiện tại Đồng Học Bản nói như vậy, thuần túy là đánh vào mặt của Tiết Khánh Vinh, bậc thang anh em đã cho ông, ông không muốn, vậy không có biện pháp, còn muốn hãm hại tôi truy cứu trách nhiệm của tôi? Ma túy, vậy anh em cũng truy cứu trách nhiệm của các người "Hồ luật sư, chứng cứ đã ở trong tay chúng ta, xin ông vất vả một chút, chuẩn bị tài liệu khởi tố đi."

Hồ luật sư gật đầu "Được, đối tượng khởi tố là?"

Đồng Học Bản nhìn những người bên cạnh, lớn tiếng nói: "Bệnh viện Đệ Nhị và Tiết Hiểu Lượng!"

Sắc mặt của hai cha con Tiết Khánh Vinh và Ngô viện trưởng cũng không khỏi biến đổi!

Chuyện tình muốn âm ỉ lớn! Cái này là điều bọn họ không ai nghĩ đến, nhưng cho tới bây giờ bọn họ cũng không rõ ràng vết thương trên người của Tiết Hiểu Lượng vì sao đột nhiên không có!

Không biết rằng Đồng Học Bản từ lúc đi ra phòng bệnh đã dùng REVERSE với Tiết Hiểu Lượng, đem thân thể hắn lui trở về một ngày trước khi hắn còn chưa có bị thương!

594. Chương 592: Ngô Viện Trưởng Xuống Ngựa!

Buổi chiều.

Bệnh viện Đệ Nhị.

Tiết Khánh Vinh trong lòng có thể vẫn không tin kết quả nghiệm thương, vì vậy mang theo con trai Tiết Hiểu Lượng đi bệnh viện Đệ Nhất khu Nam Sơn làm kiểm tra. Mấy người cảnh sát phân cục đương nhiên cũng sẽ không mang Đồng Học Bản về phân cục, Tiết Hiểu Lượng bị "đánh" ngay cả da cũng không bị trầy, còn bắt người cái gì, vì vậy chuẩn bị trở về, nhưng Đồng Học Bản lại đột nhiên gọi bọn họ, ngược lại muốn kiện, chuyện tình cũng chưa hết, Đồng Học Bản muốn đòi lại công đạo, thứ nhất là muốn cảnh sát điều tra chuyện Tiết Hiểu Lượng giả bệnh lừa gạt, thứ hai là muốn bọn họ đem chuyện ngày hôm qua đánh người điều tra rõ ràng, mặc kệ Tiết Hiểu Lượng bị thương hay không, Đồng Học Bản vẫn nhấn mạnh lúc đó là Tiết Hiểu Lượng cầm gậy ra tay trước, đây là vu cáo, Đồng Học Bản không thể mang cái tiếng xấu này được!

"Được." Người cảnh sát dẫn đội suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện này chúng tôi sẽ tham gia điều tra."

Chuyện tình đã biến thành như vậy, bọn họ không điều tra cũng không được.

Đồng Học Bân theo bọn họ đi tới cửa bệnh viện, đưa qua vài điều thuốc, "Vây khổ cực các vị."

"Hắn là." Mấy người cầm lấy thuốc, lại cùng Đồng Học Bân nói chuyện tào lao vài câu rồi mới lái xe cảnh sát trở về.

Đứng ở cửa bệnh viện hút thuốc một hồi, Đồng Học Bân trong đầu đem mọi chuyện tính lại một lần, Tiết Khánh Vinh, Tiết Hiểu Lượng, Quách Minh Phong, phó viện trưởng họ Ngô, những người này Đồng Học Bân một người cũng không chuẩn bị bỏ qua, món nợ ngày hôm nay hắn muốn từng bước từng bước đòi lại, cả một đám "cẩu" không có mắt, còn được một tác lại muốn tiến một thước dè đầu cởi cổ anh em? Vây anh em để cho các người mọc mắt ra!

Vây bắt đầu từ Ngô viện trưởng trước!

Đồng Học Bân đem tàn thuốc ném xuống đất, quay người lại, một lần nữa đi vào trong đại viện bệnh viện.

Bỗng nhiên, phía sau có người gọi hắn, "Đồng chủ nhiệm, là Đồng chủ nhiệm sao?"

Vừa quay đầu lại Đồng Học Bân thấy một phụ nữ trung niên tướng mạo thường thường vội vã đi tới, "Tôi đây, ngài là?"

"Tôi là viện trưởng của bệnh viện Đệ Nhị." Viện trưởng cùng Đồng Học Bân nắm tay, bà ấy ngày hôm nay nghỉ phép, mới vừa từ trong nhà chạy tới, "Đồng chủ nhiệm, chúng ta lên lầu được không?"

Đồng Học Bân cũng đang muốn tìm bà ấy, vì viện trưởng trước mắt là chức vị chính.

Một căn phòng làm việc trên lầu.

Viện trưởng bình tĩnh gọi một cú điện thoại, thu hồi điện thoại di động, nghiêm túc nhìn Đồng Học Bân, "Đồng chủ nhiệm, chuyện tình tôi cũng vừa mới biết được, xảy ra loại sự tình này là công tác của bệnh viện chúng tôi thất trách, cho cậu thêm không ít phiền phức, thật sự xin lỗi, tôi đại biểu bệnh viện nói lời xin lỗi với cậu." Dứt lời, cúi đầu thật sâu một cái, thái độ vô cùng thành khẩn.

Cũng không trách bà ấy có cái này thái độ, chuyện này ảnh hưởng thật sự là quá ác liệt, nghiêm trọng tạo giả? Hãm hại cán bộ quốc gia? Đây chính là hành vi cực kỳ ác liệt không chỉ có ảnh hưởng nghiêm trọng tới tín nhiệm của dân chúng đối với bệnh viện bọn họ, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến chuyện biến động chức vụ của cao tầng bệnh viện, thế nhưng còn liên lụy đến người thân của bộ trưởng bộ tổ chức khu và một chủ nhiệm văn phòng đường phố, thật sự âm ỉ lớn, thật sự đáng báo, thật sự bị luật sư đưa đơn ra toà kiện, vậy cái chức viện trưởng của bà ấy cũng đừng làm, cuốn gói về nhà đi, áp lực của phương nào cũng không phải là thứ mà bệnh viện bọn họ có thể chịu được.

Thấy bà ấy như vậy, Đồng Học Bân cũng không có nguôi giận, ngồi ở chỗ kia không nói chuyện, phó viện trưởng họ Ngô đã làm cho hắn kính tởm không nhỏ.

Viện trưởng nhìn hắn, "Đồng chủ nhiệm, chuyện này tôi nghĩ có thể lên giải quyết hay không? Bên phía luật sư . . . "

"Ồ. . . Giải quyết thế nào?"

"Chúng tôi sẽ bồi thường." Viện trưởng thử nói.

Đồng Học Bân vừa nghe thì lắc đầu, "Nghiêm trọng tạo giả, một người rõ ràng là bình thường lại biến thành gãy xương nhiều chỗ, cái tính chất này ngài hẳn là rõ ràng hơn tôi." Thật ra cho dù Đồng Học Bân không dùng reverse, thương thế của Tiết Hiểu Lượng cũng có thành phần giả tạo rồi "Còn chẩn đoán có nguy hiểm tính mạng? Tôi không biết bệnh viện Đệ Nhị làm sao cho ra kết quả này, nói thật cùng ngài, tôi không thiếu chút tiền bồi thường ấy, bàn cái này thì coi như hết?"

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

Ngô viện trưởng đẩy cửa vào, "Viện trưởng, ngài tìm tôi?" Thấy Đồng Học Bân, sắc mặt ông ta khê biến.

Viện trưởng đang nổi nóng, thấy ông ta tiến đến, chỉ vào mũi ông ta quát : "Kết quả phim chụp x quang là chuyện gì! Ông mau nói cho tôi biết!"

Ngô viện trưởng kích động nói: "Tôi thật sự không biết, có thể là phía dưới có bác sĩ đã làm gì tấm phim. . ."

"Là ai?" Viện trưởng cả giận nói: "Ông hiện tại chỉ ra cho tôi!"

"Đang điều tra, cụ thể. . . Còn chưa rõ ràng."

"Chưa rõ ràng? Cái người bệnh này là ông tham gia toàn bộ quá trình! Ông không rõ ràng ai rõ ràng?"

"Tôi. . ." Ông ta không còn lời nào để nói.

Ngô viện trưởng hoài nghi là có bác sĩ đã động tay động chân trong lần đầu tiên làm nghiệm thương cho Tiết Hiểu Lượng, mà bác sĩ y tá bên dưới đều hoài nghi là Ngô viện trưởng giở trò.

Trách nhiệm của chuyện này không ai muốn gánh, ai cũng gánh không nổi!

Đến lúc này, Ngô viện trưởng mới thật sự có chút hối hận, ông ta căn bản không ngờ lại là kết quả này, nịnh bợ Tiết Khánh Vinh nửa ngày, không chỉ không được gì mà còn chọc ra họa, đối với Đồng Học Bản, Ngô viện trưởng cũng hận hằn thấu xương, nếu như không phải hằn, cũng không xảy ra chuyện như thế.

Nữ viện trưởng hít vào một hơi, mở miệng nói: "Đồng chủ nhiệm, chuyện này tôi sẽ lập tức điều tra rõ ràng, nhất định trừng phạt nghiêm khắc người có trách nhiệm tương quan!"

Đồng Học Bản nói: "Người có trách nhiệm tương quan theo tôi thấy là Ngô viện trưởng sao? Tôi muốn nghe một chút bên phía bệnh viện sẽ xử lý như thế nào?"

Ngô viện trưởng nghe vậy, biểu tình đột nhiên thay đổi, "Viện trưởng!"

Viện trưởng thần sắc khế động, nhìn ông ta, chần chờ một giây đồng hồ, "Tôi lập tức họp, Ngô viện trưởng tạm thời cách chức tiếp thu thẩm tra, đồng thời báo cáo cục vệ sinh, huỷ bỏ chức vụ của ông ta!" Viện trưởng biết chuyện này nhất định phải giải quyết thật nhanh, nếu không chờ đăng báo thì đã muộn, mà hiện tại quyền chủ động là nằm trong tay của Đồng Học Bản không thể nghi ngờ, nếu nghe đầu sungs của hằn là đặt ở trên người của Ngô viện trưởng, viện trưởng cũng liền làm ra quyết định, so với danh tiếng và lợi ích của bệnh viện, một người phó viện trưởng thì đã là cái gì?

"Chuyện này thật sự không liên quan đến tôi! Viện trưởng!" Mất chức? Ngô viện trưởng liền nóng nảy!

Nữ viện trưởng bị ông ta làm cho phát phì, "Chuyện này từ đầu tới đuôi đều là ông qua tay! Không liên quan đến ông ? Lẽ nào có liên quan tới tôi sao?"

"Tôi ... "

"Không cần phải nói! Trở lại chờ tiếp thu thẩm tra đi!"

Kết quả Ngô viện trưởng xuống ngựa Đồng Học Bản coi như thoả mãn của, cũng không nói thêm nữa, cầm lấy điện thoại di động gọi cho Hồ luật sư trước mặt viện trưởng, nói cho ông ấy biết chuyện này trước tiên để qua một bên, ý tứ cũng rất rõ ràng, chỉ cần Ngô viện trưởng xuống đài, Đồng Học Bản sẽ không truy cứu trách nhiệm của bệnh viện. Thật ra hằn căn bản cũng không muốn làm to ra, bởi vì tấm phim x quang trước khi dùng REVERSE dù sao cũng là sự thật, nếu như thật sự điều tra, không chừng còn có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên kết quả này là tốt nhất, Đồng Học Bản chính là muốn chơi lão họ Ngô này, cho ông ta biết mình không phải dễ bị khinh thường!

Chuyện tình tạm thời giải quyết, nữ viện trưởng nhất thời thở ra một hơi.

Đồng Học Bản đứng lên, nhìn thoáng qua Ngô viện trưởng đang không biết làm sao, vỗ vỗ bờ vai của ông ta, thấp giọng nói: "Sau này mở mắt to ra một chút."

Ngô viện trưởng sắc mặt trầm xuống, biết mình gặp họa rồi!

595. Chương 593: Mặc Kệ Ai Với Ai!

Buổi chiều.

Buổi trưa mùa hè khá là nóng, ở bên ngoài tùy tiện tìm một tiệm cơm ăn bữa trưa, Đồng Học Bản lái xe trở về văn phòng đường phố Quang Minh.

”Ồ, chủ nhiệm đã trở về?”

”Không phải bị phân cục mang đi sao?”

”Đây là. . . Không có việc gì?” Sự trở về của Đồng Học Bản lại nhắc lên một tràng nghị luận, ngay sau đó, một ít người có tin tức linh thông từ bệnh viện Đệ Nhị bên kia đã đồn đã trở về một tin tức kinh người, con trai của bộ trưởng bộ tổ chức khu Nam Sơn là giả bệnh, xương sườn bị gãy, cánh tay nứt xương, những cái này đều là kết quả nghiệm thương giả tạo, trên thực tế Tiết Hiểu Lượng một chút thương thế cũng không có, chính là vì xảo trá, hãm hại Đồng chủ nhiệm. Dưới “chính sách” đại sát tứ phương từ sau khi Đồng Học Bản tiên nhiệm đến nay, lúc này phòng làm việc đã có một người bị lây nhiễm, vừa nghe như thế, không ít người đều có chút tức giận, mẹ kiếp, không cần khi dễ người như thế chứ? Lãnh đạo bộ tổ chức muốn làm bậy là làm? Thấy văn phòng đường phố Quang Minh chúng tôi dễ ăn hiếp lắm có phải không? Muốn bắt là bắt muốn hãm hại thì hãm hại?

Cùng lúc đó, một vấn đề mới lại nổi lên, lời khai của Quách Minh Phong Quách phó chủ nhiệm rốt cuộc là sao?

”Còn cần hỏi sao? Khẳng định là chứng cứ giả!”

”Không sai, Tiết Hiểu Lượng là giả bệnh, vậy lời khai kia cũng không thật được!”

”Vậy chính là Đồng chủ nhiệm chúng ta thật sự là thấy Quách chủ nhiệm bị đánh cho nên mới đi tới ngăn cản? Kết quả bị Quách chủ nhiệm đâm ngược một dao sao?”

” Quách chủ nhiệm này cũng quá. . .”

”Quá khốn nạn chứ gì, làm gì có người như thế?”

”Được Đồng chủ nhiệm cứu còn hãm hại ngược lại? Chuyện này ông ta cũng có thể làm được!”

”Đều là cùng một cơ quan, giúp trong không giúp ngoài, Quách phó chủ nhiệm làm chuyện này cũng quá khốn nạn rồi, vong ân phụ nghĩa, ông ta nghĩ như thế nào vậy?”

”Đại khái là áp lực của Tiết bộ trưởng bên kia.”

”Vậy giữ im lặng là được, cũng không cần làm cứ chứng giả hãm hại người chứ!”

”Chờ xem đi, tôi thấy với tính tình của Đồng chủ nhiệm chúng ta, chuyện này tuyệt đối không có khả năng xong như thế.”

”Cũng đúng, chủ nhiệm chúng ta tám phần sẽ không nuốt khẩu khí này xuống.”

”Tôi thấy cũng đúng, bắt quá Quách phó chủ nhiệm cũng không thể dễ dàng bị động vào như vậy.”

Đối với tác phong làm việc “mặc kệ ai với ai” của Đồng Học Bản, tất cả mọi người của văn phòng đường phố Quang Minh trong hai tuần này đã nhận thức rất sâu.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bản vừa ngồi hút thuốc, vừa lấy điện thoại di động gọi cho Khúc Nghĩa Cường và Chu Diễm Như, kêu bọn họ đến đây một chuyến. Thu thập xong Ngô viện trưởng của bệnh viện Đệ Nhị, Đồng Học Bản ngay sau đó đã đem mục tiêu đặt ở trên người Quách Minh Phong, người này hẳn tuyệt đối không bỏ qua, nhìn ông ta bị Tiết Hiểu Lượng đánh, Đồng Học Bản niệm tình đồng sự đi hỗ trợ ngăn cản, kết quả?

Ngược lại để cho Quách Minh Phong hung hăng ở sau lưng cắn một cái, là nói Đồng Học Bản đánh người trước? Mẹ kiếp! Ngay cả cơ bản đối đãi ông cũng không có sao?

Cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

Đồng Học Bản ngẩng đầu nói: ”Mời vào.”

Chu Diễm Như và Khúc Nghĩa Cường trước sau đi vào "Chủ nhiệm, vậy Tiết Hiểu Lượng thật sự là giả bệnh?" Hiển nhiên cũng là nghe nói.

"Một lần nữa làm kiểm tra lại rồi, không có chuyện gì cả." Đồng Học Bản gật đầu.

"Sao có thể như vậy!" Chu Diễm Như tức giận nói: "Thật quá đáng! Đây là không coi ai ra gì!" Khúc Nghĩa Cường có chút căm tức, cũng có chút buồn bực, theo lý thuyết mà nói Tiết Khánh Vinh có thể đi tới vị trí hôm nay tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, sao có thể phạm loại hồ đồ này? Rốt cuộc là có bao nhiêu thù lớn với Đồng Học Bản? Không tiếc làm giả kết quả nghiệm thương để hãm hại Đồng Học Bản? Cái này không phải bước đi của một bộ trưởng bộ tổ chức, giải thích có khả năng nhất cũng là, chuyện này là con của ông ta Tiết Hiểu Lượng một tay bày ra, cũng không có nói cho ba mình biết, bằng không với trí tuệ chính trị của Tiết Khánh Vinh, không có khả năng phạm loại sai lầm cấp thấp này nhìn một cái là có thể tra được, quá không nên.

Đồng Học Bản bình tĩnh nói: "Quách Minh Phong có tới không?"

"Buổi trưa có tới một chuyến, vừa trở về." Chu Diễm Như vừa nghe, sắc mặt cũng biến đổi "Vừa rồi lúc đi xuống lầu ăn có gặp ông."

Khúc Nghĩa Cường nhìn nhìn Chu Diễm Như, nở nụ cười với Đồng Học Bản một chút, nói: "Chu Chủ nhiệm là nữ trung hào kiệt, buổi trưa không đợi Quách Minh Phong tiến vào cơ quan, Chu Chủ nhiệm đã chỉ vào mũi của Quách Minh Phong, trước mặt mọi người mắng ông ta một trận, cuối cùng còn làm cho Cảnh bí thư bị kinh động." Lời này của gã cũng không có ác ý, bởi vì liên quan đến Đồng Học Bản, Khúc Nghĩa Cường từ trước đến nay không giao tình quá lớn với Chu Diễm Như gần đây cũng qua lại rất gần với cô ấy, lời này Khúc Nghĩa Cường biết Chu Diễm Như không có khả năng tự mình đi nói, cho nên gã mới thay Chu Chủ nhiệm nói ra.

Chu Diễm Như có chút ngượng ngùng "Quá tức giận, tôi không nhịn được, chủ nhiệm, vừa rồi làm cho ảnh hưởng không tốt, xin tổ chức xử phạt tôi đi." Đồng Học Bản biết, chị Chu cũng không phải là kích động bình thường, cô ấy ở trước mặt mọi người quở trách Quách Minh Phong, cũng là một loại tỏ thái độ đối với của Đồng Học Bản, nói cho hắn biết mặc kệ Đồng Học Bản xảy ra chuyện gì, Chu Diễm Như sẽ giữ vững lập trường kiên định đứng ở bên hắn, cái này là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi không thể nghi ngờ, khiến cho Đồng Học Bản cảm động, cái miệng chị Chu tuy rằng nói hơi nhiều một chút, nhưng vào thời khắc mấu chốt thật đúng là sẽ không vòng vo, rất dám nói, không sợ đắc tội với người, nếu đứng trong đội hình của Đồng Học Bản thì vẫn sẽ tiếp tục bước tới, cái này cũng là nguyên nhân Đồng Học Bản coi trọng cô ấy nhất.

Nghe vậy, Đồng Học Bản đương nhiên không có khả năng phê bình cô ấy, nói: "Tác phong tư tưởng của Quách Minh Phong tôi thấy có chút vấn đề, chị phê bình ông là phê bình rất đúng."

Khúc Nghĩa Cường cũng hiểu được Quách Minh Phong hơi quá đáng "Chuyện này, bên cảnh sát ... "

"Tôi đã cho điều tra." Đồng Học Bản nhìn nhìn bọn họ "Quách Minh Phong bình thường còn có vấn đề gì không?"

Khúc Nghĩa Cường khẽ lắc đầu "Quách phó chủ nhiệm là một lão đồng chí, tác phong tương đối nghiêm túc, bên ủy ban kỷ luật cũng không có tài liệu cử báo gì cả." Nói Quách Minh Phong tác phong nghiêm cẩn, ý tứ cũng là không lộ ra nhược điểm có thể bắt được, Khúc Nghĩa Cường biết Đồng Học Bản muốn động vào ông ta, cho nên mới chỉ điểm rõ ràng, đi ủy ban kỷ luật mà tra ông ta, tựa hồ không thể, muốn tra cũng tra không ra vấn đề.

Nói chuyện thêm một hồi, hai người mới đi ra phòng làm việc bí thư.

Ngồi ở trong phòng, Đồng Học Bản nhíu mày tự hỏi, ủy ban kỷ luật không được, vậy trực tiếp thông qua tổ chức đem Quách Minh Phong điều đi?

Đang nghĩ ngợi, phó bí thư đảng công ủy Cảnh Tân Khoa gõ cửa vào.

"Cảnh bí thư à." Đồng Học Bản nhìn gã "Mời ngồi."

Cảnh Tân Khoa sắc mặt không dễ coi cho lắm "Buổi trưa Chu chủ nhiệm đảng chính trước mặt mọi người mắng Quách chủ nhiệm, ảnh hưởng không tốt, thật sự không có tố chất tư tưởng cần có của một cán bộ quốc gia, loại hành vi này không thể cổ vũ, tôi đề nghị đưa ra điểm danh phê bình đối với Chu Diễm Như đồng chí."

Đồng Học Bàn vừa nghe liền nở nụ cười "Tố chất tư tưởng? Tôi thấy tố chất tư tưởng của Quách phó chủ nhiệm mới đáng nghi nhất?"

Cảnh Tân Khoa làm bộ làm tịch nói: "Lời này sao lại nói như thế?"

"Chuyện ông ta làm cứ chứng giả, Cảnh bí thư không biết sao?"

"Chứng cứ giả? Cái này tôi không rõ ràng lắm." Cảnh Tân Khoa nghi hoặc nói: "Là chuyện tối hôm qua sao? Chuyện này cảnh sát không phải đã điều tra xong rồi sao? Quách chủ nhiệm lúc đó chỉ là đi ngang qua?"

Lời nói của Cảnh Tân Khoa vô cùng không thoải mái, Đồng Học Bàn thậm chí hoài nghi gã tới là vì thị uy với mình, không chừng Quách Minh Phong phản cung cũng có Cảnh Tân Khoa sai khiến. Đồng Học Bàn cũng nhanh chóng bỏ ngay suy nghĩ đưa lên tổ chức điều Quách Minh Phong đi, có Cảnh Tân Khoa, cái này trên cơ bản không có khả năng, Quách Minh Phong là cán bộ đáng tin của Cảnh hệ, Cảnh Tân Khoa không có khả năng nhìn mình động vào lính của gã được, cho dù mình mạnh mẽ báo lên bộ tổ chức, Tiết Khánh Vinh cũng không có khả năng ký tên, Nguyệt Hoa khu trưởng cũng sẽ không gật đầu, vô dụng mà thôi.

Hắc, chuyện này còn không dễ làm sao?

Đùa giỡn tôi một phen, tôi còn không động vào được?

Đồng Học Bàn nghiêm mặt, trực tiếp lấy điện thoại di động gọi cho điện thoại của Quách Minh Phong, hẳn muốn nhìn xem chuyện này rốt cuộc là Quách Minh Phong chịu áp lực hay là tự chủ trương.

Tít tít tít, tít tít tít, điện thoại thông.

Sau khi reng bảy tám tiếng, Quách Minh Phong bên kia mới do dự nghe điện thoại "A lô, Đồng chủ nhiệm."

Tính cách của Đồng Học Bàn cũng trầm ổn hơn trước đây rất nhiều, điện thoại vừa thông, hắn liền cười khách khí nói "Ngày hôm nay không tới đi làm? Vết thương trên mặt có khá hơn chút nào không?"

Quách Minh Phong dừng một chút, sợ Đồng Học Bàn ghi âm, liền đem lí do thoái thác đã nói với cảnh sát ra "Ừm, cảm ơn Đồng chủ nhiệm quan tâm, khá hơn rồi, cũng là lúc mở cửa không cần thận dụng phải một chút."

Đồng Học Bàn cười lạnh nói: "Mở cửa dụng phải?"

"Đúng vậy."

"Quách phó chủ nhiệm, ông nghĩ như vậy rất thú vị có phải không?"

Quách Minh Phong khó hiểu nói: "Ngài nói cái gì? Tôi nghe không hiểu."

Đồng Học Bàn nói: "Tối hôm qua có tình huống gì, ông lặp lại một lần nữa, tôi cẩn thận nghe một chút."

"Chuyện đánh người sao?" Quách Minh Phong càng hoài nghi hắn đang ghi âm, không chút nghĩ ngợi nói: "Lúc đó tôi đi ngang qua bên kia, đúng lúc thấy ngài và Tiết Hiểu Lượng cãi nhau, sau đó ngài ra tay đánh hắn."

Đồng Học Bàn cười giận dữ "Ông nghiêm túc chứ?"

"Dù sao thì tôi cũng chỉ thấy như thế."

"Vậy tôi hỏi một chút, cây gậy tôi giật từ trong tay Tiết Hiểu Lượng cứu ông ở đâu?"

"Cứu tôi? Tôi không phát hiện, lúc đó ngài có thể uống rượu, chuyện tình không nhớ rõ."

Nói tôi uống rượu?

Tôi uống rượu lái xe đánh người?

Má nó! Chuyện đến bây giờ còn hắt lên trên người tôi? Quách Minh Phong ông được đấy! Thật là con mẹ nó được!

Đồng Học Bản vốn cho ông ta một tia cơ hội, quả thật là chịu áp lực của Tiết Khánh Vinh, vậy ông hiện tại nói lời xin lỗi với tôi, đi cục công an đem sự thật nói ra, vậy chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì, Đồng Học Bản tôi cũng không phải người không nói lý, nhưng còn ông? Lại có thể làm cứ chứng giả hãm hại tôi? Có ý gì? Cho tôi tội danh uống rượu lái xe đánh người? Ông còn muốn đẩy tôi vào chỗ chết! ?

Mẹ kiếp nhà ông!

Được rồi Quách Minh Phong! Tôi nếu như không thu thập được ông! Từ nay về sau Đồng Học Bản tôi cùng họ với ông!

Tác phong làm việc của Đồng Học Bản là như thế, người kính tôi một thước tôi kính người một trượng, bằng không, là Thiên Vương lão tử chọc giận hấn, Đồng Học Bản mặc dù coi quan y cũng phải lột da của đối phương xuống! Người sống không phải chính là vì một khẩu khí sao?

Mặc kệ ai với ai!

Đồng Học Bản tôi không dễ đâm như vậy đâu!

596. Chương 594: Chủ Ý Thiếu Đạo Đức Của Đồng Học Bản!

Tan tầm.

Sắc trời còn chưa tối, mặt trời vẫn chưa lặn.

Một buổi chiều, văn phòng đường phố Quang Minh bao phủ trong bầu không khí khấn trương, mọi người nói chuyện làm việc cũng cẩn thận rất nhiều, đều quan sát tình thế phát triển.

Reng reng reng, Đồng Học Bản đang ở phòng làm việc thu thập đồ chuẩn bị về nhà nhận được một cú điện thoại.

Là cảnh sát phân cục gọi tới "Xin hỏi là Đồng chủ nhiệm sao?"

Đồng Học Bản đáp "Là tôi, tra thế nào rồi?"

"Chúng tôi đi điều tra một chút tình huống, bắt quả Quách Minh Phong và Tiết Hiểu Lượng vẫn giữ lời khai như cũ."

"Nói như vậy, nếu như bọn họ không thừa nhận, tôi phải chịu cái tiếng xấu này?"

"Xin lỗi, vật chứng không tìm được, hai người kia đều có cùng chung lời khai, cho nên chuyện tình rất khó có kết quả mới."

"Vết thương trên mặt của Quách Minh Phong còn không nói rõ được sao?"

"Cái này chưa đủ, không có cách nào chứng minh đó là do Tiết Hiểu Lượng làm."

"Vậy chuyện nghiệm thương tạo giả? Có kết quả chưa?"

"Người của chúng tôi đang cùng ở bệnh viện Đệ Nhất điều tra Hiểu Lượng, nếu có tin tức chúng tôi sẽ liên hệ ngài trước."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản trong lòng nói mấy giờ rồi? Còn đang ở bệnh viện nghiệm thương? Hiển nhiên là Tiết Khánh Vinh kéo dài thời gian, làm công tác tương quan muốn đem chuyện tình gạt qua một bên, bắt quả Đồng Học Bản hiện tại quan tâm nhất không phải hai cha con Tiết Hiểu Lượng, hấn muốn giải quyết chuyện của Quách Minh Phong trước rồi mới đi xử lý bọn họ, ai cũng chạy không được!

Nhưng làm sao giải quyết Quách Minh Phong?

Ủy ban kỷ luật tra không được, điều động không phê được, chuyện làm cứ chứng giả lại không có chứng cứ, đi theo trình tự bình thường mà nói tựa hồ không biện pháp có làm gì Quách Minh Phong, thật đúng là không cách nào ra tay. Cái này cũng là tác hại của việc không làm tốt quan hệ với lãnh đạo khu Nam Sơn từ khi Đồng Học Bản tiền nhiệm, dưới tình huống như vậy, không có trợ lực của lãnh đạo khu Đồng Học Bản thật sự nửa bước khó đi, có lý cũng không có chỗ nói, chỉ có thể nhìn Quách Minh Phong hãm hại mình mà không có cách nào làm gì được? Đồng Học Bản chớp mắt, mình không có biện pháp? Sao có thể, nếu thủ đoạn bình thường không được, vậy tôi dùng thủ đoạn phi thường, đây chính là vốn ban đầu của anh em! Tôi muốn nhìn xem có thể động vào lão già ông hay không!

Đấu với tôi? Hãm hại tôi?

Vậy ông cũng đừng trách tôi không khách khí!

Chạng vạng.

Toà nhà văn phòng đường phố Quang Minh.

Ăn cơm xong Đồng Học Bản ghé vào cửa sổ hút thuốc, máy tính phía sau đang phát một ca khúc được yêu thích, ngón tay hằn đang để trên bệ cửa sổ mà gõ theo nhịp.

Một phút đồng hồ. . .

Năm phút đồng hồ. . .

Mười phút. . .

Đột nhiên, một người thân ảnh của phụ nữ trung niên xuất hiện ở tại cửa khu, tay phải bà ấy cầm theo một giỏ rau xanh, hình như là vừa mua đồ ăn trở về, Đồng Học Bản biết người này chính là vợ của Quách Minh Phong, nghe nói không có công tác, sau khi nhà máy sau khi thì vẫn ở nhà.

Tới rồi!

Nhà của Quách Minh Phong ở tầng hai số 201.

Đồng Học Bản không nhanh không chậm dụi tàn thuốc, tắt nhạc, đi tới trước cửa mở cửa ra, xuống lầu.

Kịch kịch kịch.

Tiếng bước chân của vợ Quách Minh Phong càng ngày càng gần, tiếng cửa mở cũng bắt đầu.

STOP!

Thời gian dừng lại!

Bởi vì thời gian còn thừa không nhiều lắm, cho nên Đồng Học Bản cũng nhanh chân hơn, đi xuống lầu vừa nhìn thấy người phụ nữ trung niên mở cửa đi vào nhà, tay đang nắm lấy cửa, duy trì cái tư thế bất động này, Đồng Học Bản lập tức đi đến, thân thể hơi nghiêng vào trong, đưa mắt nhìn, chỉ thấy Quách Minh Phong đang ngồi ở trên sofa trong phòng khách, gạt tàn thuốc phía trước tất cả đều là tàn thuốc. Đồng Học Bản khước mắt lạnh lẽo, không chậm trễ nữa cái gì, đi nhanh vào phòng ngủ, cánh cửa mở ra, Đồng Học Bản sau khi vào phòng ngủ thì mặc niệm một tiếng STOP giải trừ!

Thời gian khôi phục.

"Đã trở về?" Là tiếng của Quách Minh Phong.

"Tôi trở về hay không trở về ông không nhìn thấy à?" Vợ của ông ta mang theo cơn tức nói.

"Làm gì vậy? Không có việc gì tìm việc có phải không?"

"Dọc đường trở về ông biết người của cơ quan ông dùng ánh mắt gì nhìn tôi không? Hả? Ông thật là uất ức! Rõ ràng bị cái tên Tiết Hiểu Lượng đánh! Còn sống chết không thừa nhận! Còn đắc tội Đồng Học Bản! Hiện tại không ít người đều nói ông làm cứ chứng giả!"

"Bọn họ muốn nói gì cứ nói! Dù sao cũng không chứng cứ!"

"Ông nói ông không có việc gì đi đắc tội với người đứng đầu của văn phòng đường phố làm gì?"

”Bà thì biết cái gì? Hả? Tôi không đắc tội tên họ Đồng, lẽ nào kêu tôi phải đắc tội Tiết Khánh Vinh? Hai người bọn họ ai nặng hơn? Tiết Khánh Vinh gọi một cú điện thoại cho tôi ám chỉ tôi cần chết Đồng Học Bản! Đó là bộ trưởng bộ tổ chức! Tôi có thể làm sao bây giờ? Bà nghĩ rằng tôi nguyện ý làm chứng cho Tiết Hiểu Lượng? Tôi hận không thể một cước đá chết thằng khốn ấy!” Ở nhà mình, Quách Minh Phong nói cũng không có kiêng kỵ.

”Nhưng Đồng Học Bản rõ ràng cứu ông, ông còn. . .”

”Hiện tại nói cái này hữu dụng sao? Hẳn giải vây cho tôi cũng là không có ý tốt, là muốn mượn hơi tôi đến bên hần, gây xích mích quan hệ của tôi và Tân Khoa, nếu hần có mục đích của, tôi giúp Đồng Học Bản hần được làm gì? Hơn nữa, có tên họ Đồng hần ở tại văn phòng đường phố một ngày thì Tân Khoa bị dè một ngày, nếu Cảnh Tân Khoa không đi lên, vị trí của tôi làm sao lên? Cho nên tên họ Đồng là chỗ cần đắc tội, tôi nghĩ nếu có thể đẩy hần vào chỗ chết, vị trí của tôi phỏng chừng có thể càng tiến thêm một bước, ai ngờ bên bệnh viện xảy ra vấn đề, Tiết Hiểu Lượng còn chơi nghiệm thương giả cái gì? Bây giờ xem ra là không làm gì được tên họ Đồng, coi như mạng hần lớn.” Quách Minh Phong cũng hiểu được mình tính sai, Đồng Học Bản không xuống đài, chuyện mình làm chứng cứ giả cũng là một quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng có thể nổ, Quách Minh Phong tâm tình cũng không tốt.

Trong phòng ngủ.

Đồng Học Bản nghe được nổi nóng, hay lắm Quách Minh Phong, tôi con mẹ nó có ý tốt cần một gây cho ông, cứu ông ra từ dưới tay của Tiết Hiểu Lượng, tôi còn bị nói là không có ý tốt? Ông còn không cần tốt giúp? Ông còn cho rằng tôi cứu ông là chuyện đương nhiên? Ông cho rằng mình là cái thá gì chứ? Thì ra Tiết Khánh Vinh cho ông áp lực chỉ là chuyện thứ hai, ngay từ đầu ông đã dự định hại tôi chết? Là vì chính ông thăng quan mới ở phía sau đâm tôi một đao? Hắc, cái này không phải muốn chơi tôi sao?

Ông đây là tìm đường chết!

Đồng Học Bản đưa tay lấy điện thoại di động ra, muốn ghi âm, mục đích lần này hần tới cũng là vì thế, Quách Minh Phong vừa rồi nói đem chuyện làm cứ chứng giả nói ra, đủ để làm chứng cứ, nhưng chuyện tới trước mắt Đồng Học Bản đột nhiên nghĩ như vậy không thích hợp, nếu như đem băng ghi âm nặc danh cung cấp cho cảnh sát, ai cũng có thể nhìn ra tới chuyện này là mình làm, len lén lắp đặt máy nghe trộm trong nhà cán bộ? Cái danh tiếng này quá kém, đây là giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, Đồng Học Bản cũng không muốn làm ra ấn tượng vì mục đích không từ thủ đoạn. Hơn nữa Quách Minh Phong làm cứ chứng giả, tình huống quả thật quá rất nhỏ, cho dù đem ghi âm đưa đến trong tay cảnh sát, Quách Minh Phong đến lúc đó cũng có thể nói hần uống say nhớ không rõ chi tiết đánh người, đẩy qua đẩy lại, dù ủy ban kỷ luật có xuống tra, có Cảnh Tân Khoa ở sau lưng hỗ trợ, Quách Minh Phong cũng sẽ bị điều đến chỗ khác, muốn bị cách chức thì cái chứng cứ này còn chưa đủ lực.

Không được.

Không chỉ không đạt được mục đích giết chết Quách Minh Phong, cũng có vẻ mình rất không có trình độ.

Đồng Học Bản chớp chớp mắt, bắt đầu suy nghĩ, sao mới có thể hoàn toàn đẩy ngã Quách Minh Phong toàn bộ? Khiến cho ông trở mình không được?

Chỉ nghe đối thoại bên ngoài còn đang tiếp tục.

”Đồng Học Bản hiện tại không có việc gì, sau này ông làm sao bây giờ?”

”...”

”Nói đi, làm sao bây giờ?”

”Nhìn xem đi, dù sao hần cũng không có biện pháp làm gì tôi.”

”Người ta là người đứng đầu, có thể không có cách làm gì ông?”

”Cái này thì bà không hiểu, nếu như những người khác thì còn đỡ, bắt quá Đồng Học Bản còn kém lắm, thứ nhất hần vừa tiên nhiệm không lâu quan hệ các phương diện chưa đủ, thứ hai, bà cũng nghe nói chuyện tiệc cưới lần trước? Đồng Học Bản một hơi đắc tội với Nguyệt Hoa khu trưởng và vợ của Vương An Thạch, hiện tại quan hệ của hần cùng trong khu rất kém cỏi, đây là việc rất có thể muốn mạng của hần, hơn nữa

trên tôi còn có Tân Khoa, Tân Khoa sẽ không để cho Đồng Học Bản làm loạn, Đồng Học Bản muốn đụng đến tôi, không có chứng cứ, trong khu cũng không có khả năng đồng ý.” Nói nói, Quách Minh Phong trên mặt cũng lộ ra biểu tình dễ dàng, không sai, Đồng Học Bản không làm gì được, nghĩ tới đây ông ta cũng yên tâm.

”Thật sự không có việc gì?”

”Khẳng định không có việc gì, đắc tội hần cũng đã đắc tội rồi, hối hận cũng vô dụng, dù sao Đồng Học Bản hần phân lượng còn kém, cùng lắm thì sau này tôi đổi đến cơ quan khác tách hần ra là được, hần còn có thể đánh chết không tha? Không thể trêu vào tôi trốn không được? Quan sát đi, không chừng lần này là một cơ hội Tiết Khánh Vinh trong chuyện này thiếu tôi một nhân tình, ông ta ở khu Nam Sơn nhiều năm như vậy, lần này chuyện giả tạo nghiệm thương phỏng chừng cũng không sinh ra ảnh hưởng quá lớn với ông ta, đến lúc đó nếu như ông ta giúp tôi ra sức, bên Tân Khoa tôi qua lại một chút, phỏng chừng qua một thời gian, không chừng tôi còn có thể thăng lên một cấp.”

”A? Còn có thể đề bạt?” Vợ ông ta ngẩn người, có chút không tin, bà ấy cho rằng người đứng đầu sau này không xử lý chồng mình đã là chuyện tốt, sao còn có thể thăng chức?

Quách Minh Phong cũng là vừa nói vừa thu xếp suy nghĩ của mình, nghĩ tới, ông ta cũng có chút kích động lên ”Tôi giúp con trai Tiết Khánh Vinh một việc lớn như vậy, chờ chuyện tình đi qua, Tiết Khánh Vinh sẽ không nhìn Đồng Học Bản làm tôi khó dễ, cái này gọi là luận công phát thưởng, tôi thật đúng là nhân họa được phúc!”

Đồng Học Bản trong phòng thiếu chút nữa bị ông ta chọc cho nở nụ cười, làm chứng cứ giả hãm hại tôi, ông con mẹ nó còn muốn thăng quan? Ông thật đúng là coi thường Đồng Học Bản tôi quá!

Hần vợ nói: ”Nói như vậy, ông đắc tội Đồng Học Bản là một bước cò tốt?”

”Lạc quan mà nói thì như vậy cũng không sai.” Quách Minh Phong cười nói: ” Cái loại người như hần đắc tội cũng đã đắc tội, hần cũng không phải Vương An Thạch.”

”Hừ, nếu như chọc Vương bí thư, tôi thấy ông sợ đến sớm đái trong quần rồi.”

”Vương An Thạch làm sao?” Quách Minh Phong hờn giận nói: ” Nói trắng ra cũng là một người bám váy, dựa vào quan hệ của nhà vợ mà ngẫu nhiên đi tới, bà nói ông ta thật sự có bản lĩnh sao? Tôi thấy không phải, vài năm nay nhìn ông ta bị Nguyệt Hoa khu trưởng đề, người đứng đầu và người đứng thứ hai sắp ngồi ngang hàng rồi.”

” Đó là ông ghen ghét người ta.”

”Ghen ghét ông ta làm gì?”

”Ghen ghét gia thế của vợ người ta tốt! Vóc người tốt hơn tôi!”

”Lời này cũng không đúng, năm ngoái có một lần tôi đi khu ủy, tại một góc không chú ý, đã đụng vào vợ của Vương An Thạch, cánh tay tôi vô tình chạm phải ngực của bà ta, khá mềm, bắt quá rõ ràng là có chút hơi nhão, vẫn là vợ tôi tốt.”

”Đừng sờ vậy.”

”Chồng của bà ngay cả vợ của bí thư khu ủy còn sờ qua, tôi còn không thể sờ vậy?”

”Cút đi, chỉ biết nói vậy.”

Vợ chồng với nhau, nói chuyện cũng không có kiêng kỵ.

Có thể nói là người nói vô tâm người nghe hữu ý, nghe đến đó, Đồng Học Bản đột nhiên ánh mắt sáng ngời, một chủ ý cực kỳ thiếu đạo đức nổi lên trong đầu!

597. Chương 595: Xong Đời!

Buổi tối.

Nhà Quách Minh Phong.

Nghe Quách Minh Phong và vợ của ông ta ở bên ngoài nghị luận bí thư khu uỷ, Đồng Học Bản chỉ biết cơ hội đã tới, đối đãi kẻ địch, Đồng Học Bản luôn luôn không khách khí, luôn luôn rất thiếu đạo đức, ghi âm? Cái này không phải thủ đoạn tốt nhất, mục đích quá mạnh mẽ, hơn nữa trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại, ghi âm giả cũng không phải không có khả năng thực hiện, huống hồ còn có làm lộ ra là Đồng Học Bản ở phía sau thao túng, cái này không phải biện pháp tốt nhất, cũng không có trình độ, Đồng Học Bản có chủ ý càng thiếu đạo đức hơn chờ Quách Minh Phong, hẳn muốn cho lão họ Quách trở mình không được, người muốn đầu cùng Đồng Học Bản, thường thường đều phải trả một cái giá lớn!

Quách Minh Phong ơi Quách Minh Phong!

Anh em nhìn ông lúc này làm sao xoay người!

BACK bốn mươi giây!

Thời gian chột lui!

Bên ngoài, đoạn đối thoại của Quách Minh Phong và vợ chột lui về trước đó!

”Đồng Học Bản hiện tại không có việc gì, sau này ông làm sao bây giờ?”

”Nói đi, làm sao bây giờ?”

”Nhìn xem đi, dù sao hẳn cũng không có biện pháp làm gì tôi.”

”Người ta là người đứng đầu, có thể không có cách làm gì ông?”

Đồng Học Bản cười nhạt, sau khi dùng BACK nhanh chóng kiểm tra thời gian còn thừa trong MENU, miễn cưỡng còn đủ, tiếp tục hạ lệnh STOP!

Thời gian dừng lại!

Đồng Học Bản nghiêng người từ trong phòng ngủ đi ra phòng khách, thấy Quách Minh Phong vừa hút thuốc vừa nhìn vợ, vẫn không nhúc nhích, thì đi đi tới tới nhìn trái nhìn phải, không có tìm được vật muốn tìm, vì vậy Đồng Học Bản khom lưng lấy tay lục lục mấy cái túi của Quách Minh Phong, vẫn không có, Đồng Học Bản cau mày trong lòng nói ở đâu nhỉ, một lát sau, ánh mắt rơi xuống cái đệm tay vịn sofa, con mắt chột mị, đưa tay xóc cái đệm lên, quả nhiên điện thoại của Quách Minh Phong đang lẳng lẳng ở đây, đại khái là bị ông ta tiện tay ném tới chỗ này.

Tìm được rồi!

Đồng Học Bản lập tức cầm lấy điện thoại của ông ta, đem cái đệm đặt về tại chỗ, lúc này mới bước trở về phòng ngủ, mặc niệm STOP giải trừ!

Thời gian khôi phục!

”Cái này thì bà không hiểu, nếu như những người khác thì còn đỡ, bắt quá Đồng Học Bản còn kém lắm, thứ nhất hẳn vừa tiền nhiệm không lâu quan hệ các phương diện chưa đủ, thứ hai, bà cũng nghe nói chuyện tiệc cưới lần trước? Đồng Học Bản một hơi đắc tội với Nguyệt Hoa khu trưởng và vợ của Vương An Thạch, hiện tại quan hệ của hẳn cùng trong khu rất kém cỏi, đây là việc rất có thể muốn mạng của hẳn, hơn nữa trên tôi còn có Tân Khoa, Tân Khoa sẽ không để cho Đồng Học Bản làm loạn, Đồng Học Bản muốn đụng đến tôi, không có chứng cứ, trong khu cũng không có khả năng đồng ý

Lần thứ hai nghe lời này, Đồng Học Bản cũng không tức giận, cười ha ha mở danh bạ điện thoại ra, trong điện thoại của Quách Minh Phong tìm một dãy số là của bí thư khu uỷ. Số điện thoại của Vương An Thạch cũng không phải bí mật, người có chút thân phận đều có thể biết được, bắt quá số có thì có, nhưng chủ yếu là vì khoe khoang, bình thường, loại cấp giống như Đồng Học Bản, cho dù có số điện thoại của Vương An Thạch cũng không có khả năng trực tiếp gọi qua, Đồng Học Bản cũng không phải thường ủy khu uỷ, lại không có quan hệ với Vương bí thư, muốn tìm Vương bí thư nhất định sẽ trực tiếp đi ký túc xá khu uỷ hoặc là gọi cho thư ký, số điện thoại di động của Vương bí thư phỏng chừng hẳn vĩnh viễn cũng không có khả năng có. Bất quá sau khi Đồng Học Bản lục tung danh bạ thì phát hiện trong điện thoại di động của

Quách Minh Phong lại có số điện thoại của Vương An Thạch, mà còn là số điện thoại di động riêng hiển nhiên là Quách Minh Phong không biết nghe được từ chỗ nào, lưu lại trong máy.

Nhìn cái dây số kia, Đồng Học Bân nhấn nút gọi một cái!

Tít tít tít, tít tít tít, tít tít tít. . .

Điện thoại thông, Đồng Học Bân lo lắng chờ đợi, tiếp nhanh đi, tiếp nhanh đi, ngàn vạn lần đừng không tiếp.

Một giây đồng hồ. . .

Hai giây đồng hồ ...

Ba giây đồng hồ. . .

” bên Tân Khoa tôi qua lại một chút, phỏng chừng qua một thời gian, không chừng tôi còn có thể thăng lên một cấp.”

”A? Còn có thể đề bạt?”

”Tôi giúp con trai Tiết Khánh Vinh một việc lớn như vậy, chờ chuyện tình đi qua, Tiết Khánh Vinh sẽ không nhìn Đồng Học Bân làm tôi khó dễ, cái này gọi là luận công phát thưởng, tôi thật đúng là nhân họa được phúc!”

”Nói như vậy, ông đắc tội Đồng Học Bân là một bước cờ tốt?”

Bên ngoài đang nói đến đoạn gây cản, điện thoại thông!

Âm thanh uy nghiêm Vương An Thạch vang lên ”A lô, ai vậy?” Đồng Học Bân tinh thần rung lên, lập tức hạ lệnh STOP!

Thời gian lần thứ hai động lại!

Nghe bốn phía im ắng, Đồng Học Bân hít sâu, bước nhanh đi tới phòng khách, nhìn nhìn Quách Minh Phong trên sofa và vợ ông ta, cười cười, đi nhanh khom lưng, cẩn thận đem điện thoại của Quách Minh Phong đặt dưới cái đệm sofa, đem cái đệm để lại vị trí cũ, sau đó Đồng Học Bân quay người trở về đến phòng ngủ, hít vào một hơi, niệm STOP giải trừ!

Thời gian khôi phục!

Bí thư khu uỷ Vương An Thạch ngày hôm nay ra về hơi trễ, lúc này đang ngồi Audi về nhà, điện thoại vang lên, bắt quá dây số không nhận ra, ông nghe máy a lô một tiếng.

Một giây đồng hồ. . .

Hai giây. . .

Ba giây. . .

Bên kia cũng không người đáp lời.

Vương An Thạch nhíu mày nói “A lô? A lô?”

Bất quá cũng không có gì ngoài ý muốn, Vương An Thạch biết dây số của mình rất nhiều cán bộ đều có, người họ Vương lại nhiều, dễ bừa bãi, trực tiếp để tên Vương An Thạch cũng có vẻ không tôn trọng, cho nên Vương An Thạch rõ ràng, rất nhiều cán bộ đều viết ”An thạch bí thư” trong danh bạ, An Thạch bí thư, chữ An là chữ A đứng đầu, cho nên chỉ cần có số điện thoại, trên cơ bản Vương An Thạch sẽ để ở vị trí thứ nhất, người khác có lúc quên khóa bàn phím, không cẩn thận chạm phải, sẽ trực tiếp gọi tới điện thoại di động của Vương An Thạch, cái tình huống này Vương An Thạch đã bị hoài, hầu như cách một tháng ông nhận được một hai cú điện thoại không cẩn thận gọi nhầm đến. Cho nên thấy không ai nói chuyện, Vương An Thạch cũng không có gì ngoài ý muốn.

Nhưng vừa chờ Vương An Thạch muốn cúp điện thoại, bên kia điện thoại di động xuất hiện tên của ông ta.

”. . . là một bước cờ tốt?” Là tiếng của một người phụ nữ.

"Lạc quan mà nói thì như vậy cũng không sai." Quách Minh Phong cười nói: "Cái loại người như hần đắc tội cũng đã đắc tội, hần cũng không phải Vương An Thạch."

"Hừ, nếu như chọc Vương bí thư, tôi thấy ông sợ đến sớm đái trong quần rồi."

Vừa muốn cúp điện thoại Vương An Thạch liền dừng tay lại, ngồi ở trong xe cau mày, không có cúp máy,

Tiếp tục lẳng lặng nghe, nhưng vừa nghe, sắc mặt Vương An Thạch liền thay đổi!

Bên kia vang lên tiếng nói của một người đàn ông: "Vương An Thạch làm sao? Nói trắng ra cũng là một người bám vấy, dựa vào quan hệ của nhà vợ mà ngẫu nhiên đi tới, bà nói ông ta thật sự có bản lĩnh sao? Tôi thấy không phải, vài năm nay nhìn ông ta bị Nguyệt Hoa khu trưởng dè, người đứng đầu và người đứng thứ hai sắp ngồi ngang hàng rồi."

"Đó là ông ghen ghét người ta."

"Ghen ghét ông ta làm gì?"

"Ghen ghét gia thế của vợ người ta tốt! Vóc người tốt hơn tôi!"

"Lời này cũng không đúng, năm ngoái có một lần tôi đi khu ủy, tại một góc không chú ý, đã đụng vào vợ của Vương An Thạch, cánh tay tôi vô tình chạm phải ngực của bà ta, khá mềm, bắt quá rõ ràng là có chút hơi nhão, vẫn là vợ tôi tốt."

"Đừng sờ vậy."

"Chồng của bà ngay cả vợ của bí thư khu ủy còn sờ qua, tôi còn không thể sờ vậy?"

"Cút đi, chỉ biết nói vậy."

"Ha ha, cái của bà còn lớn hơn của vợ Vương An Thạch nữa."

"Đừng nói vậy! Có bản lĩnh ông ở trước mặt Vương An Thạch mà nói đi! Cui ông có thể không!"

Nghe đến đó, Đồng Học Bân nhắm mắt lại, không đành lòng nghe tiếp nữa.

Tiếng trêu đùa trong phòng khách còn đang tiếp tục, Quách Minh Phong phân tích nửa ngày, hiển nhiên nghĩ việc ông ta thắng chức rất có thể, tâm tình vô cùng tốt, cùng vợ vào phòng bếp, vừa cười giỡn vừa làm bữa tối, nhưng đột nhiên, điện thoại trên sofa vang lên.

Reng reng reng, reng reng reng, rất gấp.

"Rửa đồ ăn đi, tôi tiếp điện thoại." Quách Minh Phong đi ra ngoài kiểm điện thoại di động, vừa muốn tiếp máy, sau khi thấy dãy số ông ta liền giật mình một cái "Ấy!"

"Làm sao vậy?" Vợ ở trong phòng bếp hỏi.

"Là Vương An Thạch gọi tới."

"Vương An Thạch? Bí thư khu ủy?"

"Im, đừng nói." Quách Minh Phong không rõ, thật sự không ngờ rằng Vương bí thư đột nhiên gọi điện ình, vì vậy vội vã thay đổi biểu tình, cẩn thận nghe máy "A lô, Vương bí thư, xin chào xin chào, tôi? Ấc, tôi là Quách Minh Phong của văn phòng đường phố Quang Minh, ngài ... A lô? A lô? Vương bí thư? Vương bí thư ngài đang nghe sao?" Điện thoại đột nhiên bị cúp.

Vợ thân thiết đi tới nói: "Chuyện gì xảy ra? Nói với ông cái gì?"

Quách Minh Phong nghi hoặc nói: "Vương bí thư hỏi tôi là ai, tôi nói xong thì cúp điện thoại."

"Gọi lộn số chẳng." Vợ lắc đầu.

Quách Minh Phong nghĩ cũng đúng, bí thư khu ủy có thân phận gì, sao có thể liên hệ mình, khẳng định là gọi lộn số "Cũng phải." Quách Minh Phong cũng không có coi ra gì.

Nhưng Đồng Học Bân trong phòng vừa nghe liền vui vẻ, mục đích đã đạt thành rồi, hần cũng không lý do ở bên này nữa, liền hạ lệnh STOP một tiếng!

Thời gian dừng lại!

Đồng Học Bàn cất bước đi tới, muốn mở cửa lên lầu, nhưng suy nghĩ một chút, rồi quay đầu lại nhìn phương hướng phòng bếp, vui vẻ đi tới vỗ vỗ vai của Quách Minh Phong, biểu tình có chút đồng tình, thật sự là đồng tình "Anh em, ông thật là được, ngay cả vợ của bí thư khu uỷ Nghiêm phu nhân cũng dám mò? Ngay cả bí thư khu uỷ cũng dám nói xấu? Còn nói người ta là dựa vào đàn bà mà lên chức? Còn nói vợ của người ta bị nhào? Ông thật là có bản lĩnh, tôi quá bội phục ông, lần này ông mà trở mình được, vậy Đồng Học Bàn tôi sau này không cần ra ngoài đường nữa!"

Quách Minh Phong và vợ không chút thay đổi, đương nhiên không nghe được lời này.

Dứt lời, Đồng Học Bàn cảm khái vỗ vỗ vai, ra cửa đứng ở trong hàng hiên, khép cánh cửa lại!

STOP giải trừ!

Xoay người lên lầu, tầm mắt của Đồng Học Bàn liếc qua cửa nhà của Quách Minh Phong, âm thầm lắc đầu cười cười, cháu trai, ông xong rồi, ông tuyệt đối xong đời rồi!

598. Chương 596: Bí Thư Khu Uỷ Phát Hoả!

Ngày hôm sau.

Buổi sáng, văn phòng đường phố Quang Minh, đề tài ngày hôm qua còn đang được mọi người khe khẽ nghị luận.

"Các người nói xem ngày hôm nay có thể có trò hay xem không?"

"Tôi thấy khó lắm, cô cũng không phải không biết, chủ nhiệm chúng ta đắc tội với không ít người."

"Cũng phải, lãnh đạo khu đều bị Đồng chủ nhiệm chọc một lần, cho dù Quách phó chủ nhiệm làm chứng cứ giả, Đồng chủ nhiệm cũng không ra tay được."

"Trong khu không ủng hộ, lại không chứng cứ, Quách chủ nhiệm phỏng chừng cuối cùng cũng sẽ không có chuyện gì."

"Không thể động vào Quách chủ nhiệm, đối với uy tín của Đồng chủ nhiệm cũng là một đả kích, hiện tại ai cũng biết là Quách chủ nhiệm ở phía sau đâm Đồng chủ nhiệm một đao."

"Quá miễn cảm, đừng nói cái này."

"Đồng chủ nhiệm tới."

Đồng Học Bàn lái xe vào đại viện, đem xe dừng lại, mở cửa đi xuống. Bọn họ thấy rõ ràng, Đồng Học Bàn thấy càng rõ ràng, biết lúc này thu thập Quách Minh Phong không chỉ có riêng là hết giận và đòi công đạo đơn giản như vậy, Quách Minh Phong làm cứ chứng cứ hại người đứng đầu văn phòng đường phố, đây là một chuyện vô cùng ác liệt, nếu như người đứng đầu không áp dụng thủ đoạn tương quan, vậy uy tín còn để ở chỗ nào? Sẽ cho người ta một loại cảm giác vô năng, cho nên Quách Minh Phong phải xử lý, hơn nữa ra tay không thể nhẹ, đây là muốn giết một người răn trăm người, ọi người một cảnh báo.

"Đồng chủ nhiệm, buổi sáng tốt lành."

Bên cạnh, Quách Minh Phong cũng đi làm, "Thân thiết" chào hỏi Đồng Học Bàn.

Trong chuyện này, Quách Minh Phong tối hôm qua cũng nhiều lần phân tích qua, càng ngày càng khẳng định suy đoán trong lòng, Đồng Học Bàn không chỉ không làm gì được, Quách Minh Phong còn rất có hi vọng tiến thêm một bước trên con đường làm quan, cho nên cái áp lực này cũng không có, trên mặt cười ha ha làm như người hăm hại Đồng Học Bàn cần bản không phải ông ta, tùy tiện tới đi làm, còn chủ động chào hỏi cùng Đồng Học Bàn, đáng vẻ có chút không sợ hãi.

Hiện tại vừa nhìn thấy ông ta Đồng Học Bàn liền có chút muốn cười, ghen nửa ngày cũng không dừng lại, nở nụ cười một tiếng, đi lên vỗ nhẹ vai của Quách Minh Phong, "Buổi sáng tốt lành Quách chủ nhiệm."

Quách Minh Phong sửng sốt, trong lòng nói cậu sao còn vui vẻ chứ?

Mấy người khoa viên bên cạnh cũng rất buồn bực, không rõ ràng Đồng Học Bản gặp phải việc vui gì, sao lúc này còn cười được?

”Ồ, Khúc chủ nhiệm cũng tới?” Đồng Học Bản nghiêng đầu nhìn Khúc Nghĩa Cường mới vừa vào.

”Chủ nhiệm.” Khúc Nghĩa Cường cười cười, sau khi thấy Quách Minh Phong, cau mày.

”Đúng lúc có chút việc, đi, đi phòng làm việc của tôi.” Đồng Học Bản phát tay, kêu Khúc Nghĩa Cường cùng tiến lên phòng làm việc, để lại Quách Minh Phong về mặt nghi hoặc.

Phòng làm việc.

Đồng Học Bản cho Khúc Nghĩa Cường ngồi xuống, sau đó hỏi: ”Về tài liệu cử báo của Quách Minh Phong chỉnh lý được rồi chứ?”

”Ngày hôm qua đã chỉnh lý ra.” Khúc Nghĩa Cường nhìn nhìn hắn, nghĩ rằng không thích hợp, ”Bất quá những cái này đều là tin đồn, cấp trên không có khả năng. . .”

Đồng Học Bản ngắt lời nói: ”Trực tiếp báo cho ủy ban kỷ luật khu, mau!”

”Cái này. . .” Khúc Nghĩa Cường nghĩ như thế nào cũng thấy sao chuyện này quá lỗ mãng, không có trải qua họp đảng công ủy, trực tiếp hướng ủy ban kỷ luật khu đệ trình tài liệu cử báo của một người phó chủ nhiệm văn phòng đường phố, cái này cũng không có gì không phù hợp trình tự, chỉ cần Đồng Học Bản ký tên là có thể đi báo lên, bất quá vấn đề hiển nhiên nhiều hơn, như thế làm ầu thuần thể hiện ra ngoài, trong khu khẳng định sẽ không bằng lòng nhìn thấy, cho dù đệ trình đến lãnh đạo khu, có người quan tâm không thì không nói, cái cử báo này không có chứng cứ rõ ràng, đều là chút thư nặc danh các loại, dùng cái này xử lý Quách Minh Phong, hiển nhiên không có khả năng, Nguyệt Hoa khu trưởng sẽ không đáp ứng, An Thạch bí thư bí thư cũng không có khả năng đồng ý. Cho nên theo Khúc Nghĩa Cường xem ra, đây là trăm hại mà không có một lợi, thật sự không rõ ràng Đồng Học Bản sao lại đi bước này.

Đồng Học Bản biết gã nghĩ như thế nào, cười nói: ”Trong lòng tôi có tính toán, mau chóng làm đi.”

Khúc Nghĩa Cường hơi trầm ngâm, bất đắc dĩ nói: ”Được, vậy tôi. . . Lập tức đi ủy ban kỷ luật khu một chuyến.”

”Được rồi, ngày hôm nay tôi nhớ là ủy thường khu ủy họp?” Đồng Học Bản nhìn thời gian, ”Cụ thể mấy giờ?”

”Bình thường là mười giờ.”

Đồng Học Bản gật đầu, lần thứ hai thúc dục Khúc Nghĩa Cường, bảo gã cần phải nhanh lên một chút đem tài liệu đưa đến khu ủy, tranh thủ trước cuộc họp thường ủy,

Khúc Nghĩa Cường thấy Đồng Học Bản năm lần bảy lượt căn dặn, chỉ biết bên trong có việc, trong lòng khê động, không hỏi nhiều, lập tức đi làm.

Đồng Học Bản ngồi ở trong phòng làm việc cười tủm tỉm hút thuốc, Vương An Thạch bí thư bên kia có phản ứng gì, Đồng Học Bản đoán không được, hắn hiện tại có thể làm cũng là cung cấp một phần đạn dược đi qua tại thời cơ thích hợp nhất, không có chứng cứ rõ ràng? Tài liệu không đủ? Cái này đều không là vấn đề, khu ủy nếu như muốn động vào Cảnh Tân Khoa, có thể không dễ, dù sao có Cảnh Nguyệt Hoa ở đây, nhưng Vương An Thạch bí thư muốn động một phó chủ nhiệm văn phòng đường phố, hiển nhiên không có độ khó, Đồng Học Bản đây là mượn đao giết người.

. . .

Khúc Nghĩa Cường lần này là đi công khai, chuyện tình không có khả năng giấu diếm.

Tin tức truyền ra, văn phòng đường phố Quang Minh trên dưới đều thấy buồn cười.

Chủ nhiệm mới cũng quá nóng nảy, có khả năng làm ra một chuyện ít người khác nghĩ cũng không nghĩ đến!

Cảnh Tân Khoa gọi một cú điện thoại tới phòng làm việc của Đồng Học Bản, không có tự mình đến đây tìm, hiển nhiên là bị Đồng Học Bản chọc giận, hơn nữa đối với hắn cũng không có nhiều tôn trọng, ”Tài liệu cử báo của Quách Minh Phong đồng chí nộp lên ủy ban kỷ luật khu? Sao tôi không biết?”

Đồng Học Bản cười cười, "Là tôi phê."

"Tài liệu này rõ ràng là không có chứng cứ! Chủ nhiệm! Ngài đây là ruồng bỏ đồng chí của mình!"

"Cảnh bí thư à, anh hiểu như thế cũng không đúng, tôi cũng tin tưởng Quách Minh Phong đồng chí không có vấn đề kinh tế, nhưng đã có người cử báo, chúng ta phải điều tra rõ, đây mới là chịu trách nhiệm với mỗi một đồng chí, chờ tra xét rõ ràng, cũng có thể cho Quách Minh Phong đồng chí một sự trong sạch."

Cúp điện thoại, biểu tình phần nộ của Cảnh Tân Khoa nhất thời thu lại, mỉm cười, nghĩ Đồng Học Bản điên rồi, bắt đầu cần loạn người chung quanh, cần bản không lo lắng đến hậu quả, hai mươi bốn tuổi? Quả nhiên là quá trẻ tuổi, đem tài liệu cử báo báo đi như thế, trong khu sẽ có động tác mới là lạ!

Trong phòng làm việc, Quách Minh Phong nghe tin tức cũng giận dữ công tâm, không ngờ rằng Đồng Học Bản ác như vậy, chuyện không có chứng cứ lại có báo lên trong khu báo, đây là muốn xé rách mặt, bất quá tức thì tức, cũng biết người đứng đầu cũng là người đứng đầu, cho dù quan hệ cùng lãnh đạo khu rất kém cỏi, quyền lợi trong tay của Đồng Học Bản Quách Minh Phong không thể so sánh được, Đồng Học Bản nếu quyết tâm muốn gièm pha, Cảnh Tân Khoa cũng không có khả năng ngăn được, ai kêu người ta là chủ nhiệm? Nhưng mà so sánh lợi và hại một chút, Quách Minh Phong cũng đè ép cơn tức, trong khu không có khả năng vô duyên vô cớ thụ lí một ít tin đồn, cho nên ảnh hưởng đối với Quách Minh Phong không lớn, chuyện này làm to ra, chịu ảnh hưởng nặng nhất ngược lại là Đồng Học Bản, lãnh đạo khu khẳng định sẽ phê bình hẳn "Chuyện bé xé ra to", đây là tự mình nhóm lửa thiêu mình!

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Một tiếng. . .

Hai tiếng đồng hồ. . .

Ai cũng nghĩ Đồng Học Bản đùa không đẹp.

Nhưng mà khi cuộc họp thường ủy khu ủy kết thúc, tin tức trở về khiến cho tất cả người của văn phòng đường phố Quang Minh đều mở rộng tầm mắt ... ủy ban kỷ luật khu tham gia! Phó chủ nhiệm Quách Minh Phong văn phòng đường phố Quang Minh tạm thời cách chức điều tra!

Tất cả mọi người tròn tròn mắt!

Sao có thể?

Tạm thời cách chức điều tra? Quách Minh Phong xong đời?

Ai cũng biết chỉ cần là đang ở trong quan trường, trên người không thể không có một chút vấn đề, cho dù không có đút lót nhận hối lộ, ngày lễ ngày tết đưa tặng lễ, ăn tạp, những việc nhỏ này cũng đủ để đem một cán bộ rơi đài, nói cách khác, chỉ cần ủy ban kỷ luật khu tham gia điều tra, Quách Minh Phong xong đời, toàn thân trở ra hầu như không có khả năng, không chỉ có con đường làm quan dừng ở đây, chức vụ cũng có lẽ mất!

Tại sao có thể như vậy? ?

Cái này con mẹ nó là cái gì vậy!

. . .

Phòng làm việc phó bí thư.

Quách Minh Phong thất kinh ngay cả gõ cửa cũng quên, đẩy cửa đi vào, "Cảnh bí thư! Tôi. . . Trong khu. . . Tin tức là thật vậy chẳng?"

Cảnh Tân Khoa mặt đen đến đáng sợ, nghe vậy giơ tay lên, hẳn đang gọi điện thoại.

Một phút đồng hồ sau, Cảnh Tân Khoa hung hăng để điện thoại di động xuống bàn, nhìn Quách Minh Phong, "Xác nhận qua, ông . . . ông đắc tội An Thạch bí thư khi nào?"

"Vương bí thư?" Quách Minh Phong oan uổng nói "Tôi đắc tội Vương bí thư lúc nào? Không có khả năng, tôi ngay cả nói chuyện cũng chưa từng nói qua!"

Cảnh Tân Khoa cắn răng nói: "An Thạch bí thư trong cuộc họp thường uỷ rất giận dữ, cầm tài liệu cử báo mà Đồng Học Bản đưa lên vỗ bàn tại chỗ!"

An Thạch bí thư đối phó tôi?

Quách Minh Phong quả thật khó tin, "Không có khả năng!"

Cảnh Tân Khoa không nói nữa, thở dài, biết đại thế đã mất, Quách Minh Phong tuyệt đối có lẽ chết, nếu như An Thạch bí thư muốn động Quách Minh Phong, cái này không là một việc khó, huống chi mới từ chỗ thư ký của Cảnh Nguyệt Hoa nghe được tin tức là An Thạch bí thư cực kỳ tức giận, rất ít thấy nổi nóng, dưới loại tình huống này cho dù khu trưởng cũng phải cho vài phần mặt mũi, cho nên, Quách Minh Phong hoàn toàn xong đời, ai cũng không giữ được.

Cốc cốc cốc, tiếng đập cửa vang lên.

Ba người từ bên ngoài đi đến, đưa ra giấy chứng nhận, "Chúng tôi là uỷ ban kỷ luật khu, Quách Minh Phong đồng chí sao? Mời anh theo tôi đi một chuyến."

Quách Minh Phong mặt mũi trắng bệch, ông ta hiện tại chưa rõ ràng là chuyện gì xảy ra!

Đồng Học Bản không phải đặc tội khu uỷ sao? Sao Vương An Thạch bí thư đột nhiên giúp đỡ Đồng Học Bản?

Không chỉ là ông ta không rõ ràng, tất cả mọi người của văn phòng đường phố đều kinh ngạc không ngớt, ai cũng không ngờ chuyện tình biến hóa nhanh như vậy, trong khu lại có thể thụ lí tài liệu cử báo!

Nhưng điều duy nhất hiện tại có thể khẳng định chính là, Quách Minh Phong tạm thời cách chức điều tra hiển nhiên có quan hệ trực tiếp cùng Đồng Học Bản, khẳng định là Đồng chủ nhiệm dùng thủ đoạn gì, nếu không phần tài liệu cử báo này không có khả năng đúng lúc như thế!

Phòng làm việc ồ lên, rất nhiều cán bộ và khoa viên chứng mắt Đồng Học Bản cũng đều có suy nghĩ trong lòng, Đồng chủ nhiệm cũng là dùng hành động thực tế nói ọi người, không cùng lãnh đạo khu làm tốt quan hệ thì làm sao? Đặc tội lãnh đạo khu thì làm sao? Không có chứng cứ thì làm sao? Chọc giận Đồng chủ nhiệm, hắn muốn làm là có thể làm! Một người cũng đừng nghĩ chạy!

599. Chương 597: Quách Minh Phong Đối Lời Khai!

Sáng sớm.

Một người của uỷ ban kỷ luật khu gõ cửa vào phòng làm việc bí thư.

Người kia khách khí nói: "Là Đồng chủ nhiệm sao? Tôi là người của uỷ ban kỷ luật, cấp trên có chỉ thị, Quách Minh Phong đồng chí bị nghi ngờ có vấn đề kinh tế, chúng tôi muốn đem người đi."

Đồng Học Bản gật đầu "Có cái gì cần phối hợp không?"

"Điều tra sau đó có thể hỏi một ít tình huống tại phòng làm việc."

"Được, cái này đến lúc đó tôi an bài."

Đồng chí của uỷ ban kỷ luật cũng là đi theo trình tự, mang cán bộ của văn phòng đường phố Quang Minh đi, theo lý nên nói một tiếng với Đồng Học Bản.

Đám người vừa đi, Đồng Học Bản liền đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn Quách Minh Phong bị người của uỷ ban kỷ luật khu mang lên xe, biết ông ta không chịu được vài liều, trông mắt hơi híp lại, nghĩ thủ đoạn mượn đao giết người cũng không tệ lắm, mục tiêu kế tiếp đương nhiên cũng là hai cha con Tiết Khánh Vinh và Tiết Hiểu Lượng, người từ đầu tới đuôi tham dự hãm hại Đồng Học Bản, cho dù là bộ trưởng bộ tổ chức khu uỷ, Đồng Học Bản cũng muốn lột da!

Cầm lấy điện thoại, Đồng Học Bản gọi cho phân cục.

"A lô, tôi Đồng Học Bản, vụ án điều tra thế nào rồi?"

”Còn chưa có, chứng cứ. . . tạm thời chưa đủ.”

”Tiết Hiểu Lượng nghiêm thương giả còn gọi là chứng cứ chưa đủ? Chuyện hẩn không bị thương đã xác định rồi mà? Cái này đã một ngày trôi qua rồi.”

”Sáng sớm đã tra ra là Ngô viện trưởng của bệnh viện Đệ Nhị trong lúc kiểm tra đã động tay động chân, điều tra đã dời qua cho cơ quan tương quan.”

”Ồ, rút án?”

”Không phải rút án, cụ thể đã chuyển giao cho cục vệ sinh.”

Cúp điện thoại, Đồng Học Bân cũng không có gì ngoài ý muốn, biết Tiết Khánh Vinh là thông qua quan hệ, dùng một ngày, rốt cục đem mọi chuyện đổ lên trên người phó viện trưởng bị tạm thời cách chức, cho rằng là một sự cố chữa bệnh, giảm bớt trách nhiệm của con ông ta, nếu như con của ông ta Tiết Hiểu Lượng đem trách nhiệm phủi sạch hoàn toàn, Tiết Khánh Vinh đương nhiên cũng sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn, quả nhiên là bộ trưởng bộ tổ chức, tại khu Nam Sơn nhiều năm như vậy, năng lực không nhỏ, chuyện có ảnh hưởng xấu như thế đều không có cách nào làm gì được ông ta, bất quá, Đồng Học Bân cũng không nóng nảy, hẩn đối phó Quách Minh Phong trước cũng đã nghĩ đến chuyện này, chuyện này còn chưa xong, Đồng Học Bân hút thuốc, chờ xem kịch vui.

Khu ủy.

Bộ tổ chức, phòng làm việc bộ trưởng.

Tiết Khánh Vinh đang nói chuyện điện thoại với con của mình Tiết Hiểu Lượng ”Ở nơi nào?”

”Ở nhà, ba, con có phải là không có việc gì không?”

”Ừm, mấy ngày này con tạm thời không nên đi ra ngoài, ở nhà đợi.”

”Tôi biết, nhưng Đồng Học Bân ...”

”Con không cần phải xen vào, mấy ngày này tận lực kín đáo một chút, biết không?”

”Đã biết.” Tiết Hiểu Lượng nuốt không được cái khẩu khí này, từ nhỏ đến lớn hẩn còn chưa từng bị nhục lớn như vậy, bắt đầu suy nghĩ làm sao thu thập Đồng Học Bân.

Cúp điện thoại, Tiết Khánh Vinh lộ ra một ánh mắt lạnh lùng, tuy rằng Đồng Học Bân tạo cho ông không ít phiền phức, nhưng vẫn không sao, cái chức bộ trưởng bộ tổ chức của Tiết Khánh Vinh cũng không phải là dễ trang trí, hoạt động một ngày, cuối cùng cũng đem chuyện của con trai giải quyết, chuyện này cũng không tạo thành uy hiếp đối với ông, bất quá khiến cho Tiết Khánh Vinh không ngờ chính là, vừa rồi trong cuộc họp thường uỷ khu ủy, An Thạch bí thư đột nhiên ra tay đối với Quách Minh Phong, Tiết Khánh Vinh là người của Vương An Thạch, tuy rằng quan hệ của cùng khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa cũng miễn cưỡng không có trở ngại, nhưng Tiết Khánh Vinh là cán bộ do Vương An Thạch đề bạt lên, là người của An Thạch bí thư, An Thạch bí thư muốn động vào Quách Minh Phong, Tiết Khánh Vinh trước đó cũng không biết, cho nên bị đánh một cái trở tay không kịp, bởi vì là An Thạch bí thư đưa ra, Tiết Khánh Vinh cũng không có phản đối, ông phân tích có thể là Quách Minh Phong đắc tội với An Thạch bí thư, nếu không bí thư khu uỷ không có khả năng phát hỏa lớn như vậy, Tiết Khánh Vinh cho dù nghĩ không thích hợp, lúc ấy cũng không dám đưa ra ý kiến phản đối.

Suy nghĩ một chút, Tiết Khánh Vinh quyết định đi tìm An Thạch bí thư một chuyến, ông ta cần phải rõ ràng, không phải là bí thư khu uỷ có cái nhìn đối với mình? Cho nên mới mượn việc thu thập Quách Minh Phong chính mình?

Phòng làm việc bí thư khu uỷ.

Cốc cốc, Tiết Khánh Vinh gõ cửa.

Chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng nói uy nghiêm ”Vào đi.”

Tiết Khánh Vinh đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Vương An Thạch đang ngồi ở phía sau bàn làm việc uống trà ”Bí thư, ngài còn chưa có đi ăn?”

"Đang chuẩn bị đi ăn." Vương An Thạch hơi dè một tay, biểu tình hòa hoãn một ít "Ngồi đi." Thấy An Thạch bí thư có biểu tình này, Tiết Khánh Vinh trong lòng liền yên tâm lại, biết An Thạch bí thư tựa hồ không phải có ý kiến đối với mình, cũng không phải chỉnh mình, vì vậy thử nói: "Bí thư, vấn đề của Quách Minh Phong văn phòng đường phố Quang Minh. . ."

Nghe vậy, Vương An Thạch nhất thời làm mặt tối sầm xuống "Con sâu làm rầu nồi canh! Nên sớm thanh trừ!" Tiết Khánh Vinh hít vào một hơi, cũng không dám tiếp tục nói, xem ra Quách Minh Phong thật sự đắc tội bí thư khu uỷ, hơn nữa nhìn ra được, An Thạch bí thư tựa hồ không rõ ràng con của mình ngày hôm qua gây ra nhiều loạn, hoặc là nói ông ta không rõ ràng Quách Minh Phong ở bên trong có tác dụng then chốt, một bí thư khu uỷ mỗi ngày phải quan tâm rất nhiều chuyện, mỗi chuyện đều cần lý giải rõ ràng, ai cũng không tinh lực lớn như vậy, nếu như An Thạch bí thư thật sự lý giải toàn bộ tình huống, như vậy trước cuộc họp thường ủy khẳng định sẽ thông báo Tiết Khánh Vinh một tiếng, Tiết Khánh Vinh tốt xấu gì cũng là nhân mã Vương hệ.

Không phải nhằm vào tôi là tốt rồi.

Tiết Khánh Vinh không nghĩ ra, cũng không suy nghĩ nhiều.

Thật ra bí thư khu uỷ sủng ra tay với một phó chủ nhiệm văn phòng đường phố, rất nhiều người đều không nghĩ ra, bởi vì trước đây cũng không có cái dấu hiệu này.

Quách Minh Phong rốt cuộc làm sao đắc tội An Thạch bí thư?

Nhìn qua còn là thâm cừ đại hận?

Buổi chiều.

Ủy ban kỷ luật khu Nam Sơn.

[CHARGE=3.3]

Quách Minh Phong bị mang về, có nhân viên công tác ủy ban kỷ luật luân phiên hỏi ông ta.

Quách Minh Phong ngậm miệng không nói, cái nên nói, cái không nên nói một chữ cũng chưa nói, cái miệng rất cứng, bất quá biểu hiện bên ngoài nhìn như trấn định, trong lòng cũng đã rối loạn vô cùng, cái trận thế này ông ta làm sao không rõ ràng? Trong lúc đặt câu hỏi với ông, những người khác của ủy ban kỷ luật đã bắt đầu hành động, không phải tại tra tình huống trong nhà cũng là tra tài khoản ngân hàng, tình huống của mình Quách Minh Phong còn có thể không biết? Vấn đề lớn không có khả năng có, ông ta chưa từng nhận hối lộ với con số lớn, nhưng vấn đề nhỏ tuyệt đối chạy không được, trước đây trong công tác, ông không chỉ một lần nhận lễ, ngày lễ ngày tết cũng nhận qua rất nhiều "tiền biếu", nếu như ủy ban kỷ luật thật muốn tra, cái này không giấu diếm được, sớm muộn gì cũng sẽ bị điều tra ra.

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Một tiếng. . .

Hai tiếng. . .

Quả nhiên, vấn đề của Quách Minh Phong rất nhanh bị mang lên mặt bàn, ủy ban kỷ luật tra được không ít chứng cứ, cũng không lớn, nhưng làm rúng chức vụ của Quách Minh Phong cũng dư dả.

Đối mặt với sự thật, Quách Minh Phong rốt cuộc cũng từ bỏ chống cự, bắt đầu thành thật khai báo.

Mình coi như xong đời.

Trở mình không được nữa rồi.

Quách Minh Phong trong lòng lạnh lẽo, nếu không phải bí thư khu uỷ muốn động vào mình, ông ta là sao vì chút "vấn đề nhỏ" mà bị xuống đài?

Vương An Thạch. . .

Vương An Thạch. . .

Quách Minh Phong rõ ràng, người khác đều hoài nghi ông đắc tội bí thư khu uỷ, nhưng ông ta phát thề, loại sự tình này tuyệt đối chưa từng có, ông làm việc rất cẩn thận, nói năng bên ngoài cũng rất cẩn thận, sao có thể vô duyên vô cớ đi đắc tội An Thạch bí thư? Ông ăn chưa đủ no sao? Cho nên Quách Minh Phong đầu tiên nghĩ đến chính là chuyện làm cứ chứng giả, thái độ của An Thạch bí thư đột nhiên chuyển biến hiển nhiên là có liên hệ với chuyện này, nói cách khác, Quách Minh Phong là bởi vì làm chứng cứ giả mới đưa đến cục diện ngày hôm nay, nghĩ tới đây, Quách Minh Phong không khỏi có chút giận tím mặt!

Ông ta không phải giận Đồng Học Bàn, mà là giận Tiết Khánh Vinh và Tiết Hiểu Lượng!

Quách Minh Phong nguyên ý làm cứ chứng giả sao? Ông đương nhiên cũng biết như vậy là trái với quy tắc, nếu không phải ngay lúc đó Tiết Khánh Vinh gọi một cú điện thoại, đánh chết ông ta cũng không có khả năng đi làm chứng cho Tiết Hiểu Lượng, ông cũng là người hơn bốn mươi tuổi, rõ như ban ngày bị Tiết Hiểu Lượng thiếu chút nữa dùng xe đụng chết, lại bị Tiết Hiểu Lượng hành hung, hiện tại vết thương trên mặt còn chưa khỏi hẳn, thù này Quách Minh Phong làm sao có thể quên?

Nếu không cố kỵ Tiết Khánh Vinh là bộ tổ chức bộ trưởng, Quách Minh Phong không có khả năng mạo hiểm đi trên chọc Đồng Học Bàn. Nhưng bây giờ thì sao? Ô, con trai ông đánh tôi, tôi nên giận làm chứng giả cho con trai ông, giúp con trai ông thoát khỏi tội danh cố ý đả thương người, ông và con trai ông hiện tại đều bình yên vô sự, kết quả là tôi con mẹ nó bởi vì chuyện chứng cứ giả đắc tội An Thạch bí thư? Bị ủy ban kỷ luật điều tra? Giúp con trai ông là tự đào mồ chôn mình? Hơn nữa người muốn tra tôi còn vẫn phe phái của Tiết Khánh Vinh ông?

Tiết Khánh Vinh!

Mẹ kiếp!

Ông đây là qua cầu rút ván!

Quách Minh Phong nghĩ tới đây thì giận không thể nhịn, mình bỏ mặt già đi làm chứng giả cho người ta, kết quả không chỉ không được lợi gì, ngược lại còn bị Tiết Khánh Vinh bên kia đâm ọt đao?

Tiết Khánh Vinh ông bất nhân, vậy cũng đừng trách tôi bất nghĩa!

Quách Minh Phong hiện tại đã không có gì phải sợ, chức quan không còn, sau này cũng không có biện pháp đi lại trong quan trường, vậy còn cố kỵ cái gì? Vua cũng thua thằng liều, dù sao cũng chỉ là thêm một tội.

Tội danh cũng chỉ là chuyện nhỏ, Quách Minh Phong cũng mặc kệ bất cứ giá nào, thù này nếu như không báo, ông sẽ uất ức cả đời!

"Còn có một tình huống tôi muốn phản ánh." Quách Minh Phong lập tức nói.

Nhân viên công tác của ủy ban kỷ luật ngồi ở đối diện nhìn ông ta "Ông nói đi."

Một người bên cạnh dùng bút chuẩn bị ghi lại.

Quách Minh Phong nghiêng răng nói: "Trước đó trong chuyện đánh người ở phố Quang Minh, là tôi làm chứng cứ giả, oan uổng cho chủ nhiệm văn phòng đường phố Đồng Học Bàn chúng tôi, lúc đó là con trai của Tiết bộ trưởng bộ tổ chức Tiết Hiểu Lượng trước thiếu chút nữa dùng xe đụng phải tôi, sau đó xuống xe ra tay với tôi, đánh tôi, còn cầm gậy muốn đả thương tôi, Đồng chủ nhiệm lúc này đứng lúc lái xe đến, thấy thế liền đi xuống xe ngăn cản, lúc này mới không cho Tiết Hiểu Lượng thực hiện được, không phải Đồng chủ nhiệm động tay trước."

Chuyện này trong ủy ban kỷ luật cũng không phải rất nhiều người biết, nhưng vừa nghe đến có liên quan cùng Tiết Khánh Vinh, bầu không khí nhất thời căng thẳng "Ông làm chứng cứ giả?"

Quách Minh Phong giọng căm hận nói: "Phải, lúc đó Tiết bộ trưởng gọi điện thoại cho tôi, uy hiếp tôi phải giúp làm chứng giả cho con của ông ta, kêu tôi nói con của ông ta không có ra tay." Mấy người đồng chí của ủy ban kỷ luật đều biến đổi sắc mặt, Tiết bộ trưởng bộ tổ chức hãm hại cán bộ quốc gia! ?

Chuyện tình lớn rồi.

600. Chương 598: Xử Phạt!

Buổi chiều.

Đại viện khu uỷ.

Tiết Khánh Vinh đột nhiên tiếp một cú điện thoại, sau đó sắc mặt đen xuống trong một giây đồng hồ, một tay đập điện thoại di động lên trên bàn, mẹ kiếp!

Quách Minh Phong! Cái tên chó điên này!

Lại có thể cắn mình và con của mình!

Ngày hôm qua cho tới hôm nay, Tiết Khánh Vinh một mực vận dụng quan hệ giải quyết hết, tâm tư cũng đặt tất cả trong vấn đề nghiệm thương giả, Quách Minh Phong tạm thời bị cách chức điều tra khiến cho Tiết Khánh Vinh nghĩ không thỏa, nhưng ông cũng không có biện pháp, ai kêu Quách Minh Phong ông đắc tội An Thạch bí thư? Cái này vậy Tiết Khánh Vinh không thể hỗ trợ, ông muốn chờ sau khi Quách Minh Phong điều tra có chút kết quả sẽ đi tìm gặp một chuyến, đồng ý ột chút ngon ngọt, cho dù ở trong quan trường không có biện pháp đi lại nữa, sau này nếu như có làm việc buôn bán, Tiết Khánh Vinh cũng có thể giúp ông ta một chút, ai ngờ không đợi Tiết Khánh Vinh có hành động, Quách Minh Phong đã bắt đầu cắn người loạn, lần này làm Tiết Khánh Vinh trở nên vô cùng bị động!

Chuyện nghiệm thương giả còn chưa có hoàn toàn dẹp loạn, lại ra một việc như thế, ảnh hưởng quá ác liệt.

Bộ trưởng bộ tổ chức vì muốn giúp cho con trai chạy trốn tội danh, uy hiếp người khác làm cứ chứng giả?

Hãm hại cán bộ quốc gia? Còn làm nghiệm thương giả?

Nếu như không người quan tâm, chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, Tiết Khánh Vinh thông qua quan hệ nội bộ tiêu hóa nó, nhưng hiện tại, chuyện tình liên quan đến tới cán bộ quốc gia cấp chính khoa là Đồng Học Bản, hơn nữa Quách Minh Phong bị tra là do chính mồm An Thạch bí thư ra chỉ thị, là quyết định nhất trí của tất cả thường ủy khu ủy khu Nam Sơn, ít nhiều ánh mắt đều nhìn chằm chằm ở đây, Quách Minh Phong đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, lúc này lại đổi lời khai, chuyện này khẳng định cũng không giấu diếm được nữa, mà còn là An Thạch bí thư tự mình mở đầu, vậy kẻ thù chính trị của Tiết Khánh Vinh còn có thể buông tha cơ hội lần này sao?

Tiết Khánh Vinh càng nghĩ càng tức, cái đầu sắp bị tức phát nổ luôn!

Từ ngay từ đầu con trai bị đánh, Tiết Khánh Vinh ở bệnh viện cũng đã bày ra được tất cả, nếu như chuyện tình dựa theo ý muốn của ông ta mà phát triển, vấn đề gì cũng sẽ không có, chức quan của Đồng Học Bản cũng sẽ nguy trong sớm tối, con trai mình cũng sẽ không tội danh ấu dâm cán bộ quốc gia, ai mà ngờ từ khi Đồng Học Bản xuất hiện, chuyện tình cũng đã lệch khỏi quỹ đạo dự định của Tiết Khánh Vinh, đầu tiên là kinh ngạc tra ra trên người Tiết Hiểu Lượng một chút thương tích cũng không có, sau đó là Quách Minh Phong đắc tội An Thạch bí thư một cách khó hiểu, bị ủy ban kỷ luật điều tra, cuối cùng đến Quách Minh Phong đột nhiên phản cung, cắn ngược lại mình, tất cả đều không giống với kế hoạch của Tiết Khánh Vinh, đều bị Đồng Học Bản làm cho thay đổi hoàn toàn!

Không thể thừa nhận!

Ra lệnh cho Quách Minh Phong làm cứ chứng giả, Tiết Khánh Vinh sẽ không thừa nhận, đương nhiên cũng không thể thừa nhận.

Tiết Khánh Vinh lập tức triển khai phản kích, tuyên bố Quách Minh Phong nói bậy.

Quách Minh Phong đang ở ủy ban kỷ luật tiếp tục cắn chết ông ta, thậm chí nói Tiết Khánh Vinh uy hiếp nếu như không làm chứng cứ giả sẽ làm khó dễ, thật ra những lời này Tiết Khánh Vinh chưa nói qua, nhưng Quách Minh Phong lúc này trên người không còn gì, hiện tại là không sợ trời không sợ đất, cái gì cũng đều dám nói.

Chuyện tình âm ỉ thành như vậy, cán bộ của khu Nam Sơn muốn không biết đều khó khăn.

Lãnh đạo khu cũng quan tâm cao độ lên, liên lụy đến bộ trưởng bộ tổ chức, chuyện này quá nhạy cảm, trong khu giữ im lặng quý dị, có thể ai cũng không ngờ rằng tra xét một Quách Minh Phong dĩ nhiên lại ra nhiều chuyện như vậy.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Đồng Học Bàn nghe được Tiết Khánh Vinh và Quách Minh Phong bắt đầu rồi chó cắn chó, trong lòng không khỏi mừng rỡ, trong lòng nói trí tuệ chính trị của anh em gần đây có đề cao, có thể làm ra trò vui sinh động như thế.

Hắn biết Quách Minh Phong không có Tiết Khánh Vinh chỉ thị đứng ra làm cứ chứng giả bằng chứng, cho nên Tiết Khánh Vinh sẽ làm thế nào hắn không rõ ràng lắm, nhưng hiện tại đã có thể xác định chính là Tiết Hiểu Lượng trong buổi tối hôm đó quả thật có đánh người, đánh Quách Minh Phong, còn cầm gậy, Đồng Học Bàn là vì cứu người mới ra tay cùng Tiết Hiểu Lượng, cuối cùng chỉ còn hắn là thuần khiết, cho nên mặc kệ Tiết Khánh Vinh làm sao, Tiết Hiểu Lượng lần này khẳng định chạy không được, nhiều cán bộ khu lãnh đạo khu nhìn chằm chằm như vậy, chuyện tình không có khả năng tiêu hóa nội bộ!

Lúc sắp ra về.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại trên bàn Đồng Học Bàn vang lên.

Là cảnh sát phân cục gọi đến "Đồng chủ nhiệm, chuyện tình đã điều tra xong, Tiết Hiểu Lượng thừa nhận là hắn đánh người trước, vụ án chúng tôi đang từng bước thẩm tra xử lý."

Đồng Học Bàn trong lòng nói hắn không thừa nhận cũng không được, Quách Minh Phong phản cung đã cung cấp đầy đủ chứng cứ "Như vậy à, vậy chuẩn bị xử lý hắn như thế nào?"

Cảnh sát ho khan một lần "Cụ thể còn không có xác định, nhưng ý kiến xử lý là tạm giam mười lăm ngày."

Đồng Học Bàn gật đầu, coi như thoả mãn đối với cái kết quả xử lý này. Quách Minh Phong bị thương không nặng, bị thương bình thường mà thôi, nếu như không có chuyện giả bị thương hãm hại Đồng Học Bàn, Tiết Hiểu Lượng phỏng chừng ngay cả tạm giam cũng không có, tạm giam mười lăm ngày, cái này không chỉ là nghiêm phạt Tiết Hiểu Lượng, cũng là tại đánh vào mặt của Tiết Khánh Vinh.

Chuyện tình tựa hồ càng âm ỉ càng lớn.

Bất quá đúng lúc này, một kết quả xử phạt của trong khu đưa xuống, xử phạt cảnh cáo dành cho bộ trưởng bộ tổ chức Tiết Khánh Vinh khu Nam Sơn, Tiết Khánh Vinh rốt cục vẫn không thể toàn thân trở ra. Thế nhưng cái xử phạt này có thể đoán ra được rất nhiều, trong khu phê chỉ thị xử phạt nhanh như vậy, cũng là một loại bảo hộ đối với Tiết Khánh Vinh, An Thạch bí thư xem ra không muốn khiến cho gièm pha âm ỉ lớn, cho nên quyết định thật nhanh, xử phạt không tính là mạnh, cũng có ý nghĩa cho chuyện này một dấu chấm tròn, dừng ở đây, ai cũng đừng đem chuyện này ra nói nữa.

Chuyện tình cuối cùng cũng kết thúc, nhưng Tiết Khánh Vinh nhen một lửa giận ở trong lòng, căn bản không có chỗ phát tiết.

Con trai bị bắt.

Mình bị xử phạt.

Tiết Khánh Vinh nghĩ mình căn bản không có cách nào tiếp thu kết quả này, mặt của ông đã mất hết, tuy rằng căn cơ còn, nhưng đối với uy tín của ông sau này tuyệt đối là một đả kích trầm trọng!

Đồng Học Bàn! Đồng Học Bàn!

Tiết Khánh Vinh trong mắt hiện ra lửa giận, chuyện tình toàn bộ đều ở trên người Đồng Học Bàn!

Cùng lúc đó, bởi vì sự kiện này, tên của Đồng Học Bàn cũng lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt rất nhiều người, tất cả mọi người có chút khó tin, nghĩ chuyện tình phát triển quá quý dị, ai cũng không ngờ rằng lại gặp phải một kết quả như thế, đánh con trai của bộ trưởng bộ tổ chức, không chỉ toàn thân trở ra, còn đưa Tiết Hiểu Lượng vào trại giam, khiến cho Tiết bộ trưởng chịu xử phạt cảnh cáo? Lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện, đường đường là bộ trưởng bộ tổ chức khu ủy, có bí thư khu uỷ làm chỗ dựa

vững chắc, đầu không lại Đồng Học Bản chỉ mới hai mươi lăm tuổi, một chủ nhiệm văn phòng đường phố không có chỗ đứng trong khu!

Cái này con mẹ nó là chuyện gì !

Quả thật có thể nói là kỳ quái!

Thậm chí hiện tại, ngay cả Đồng Học Bản dùng cái thủ đoạn gì rất nhiều người cũng hoàn toàn không rõ, đánh vào mặt Tiết Khánh Vinh, ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có!

Cái này con mẹ nó cũng rất có thể đầu!

601. Chương 599: Hợp Đảng Công Ủy!

Ngày kế tiếp.

Cuối tuần.

Buổi sáng, Đồng Học Bản đang khom lưng tại cửa mang giày nhận được một điện thoại cố định của Bắc Kinh, là phòng kính lão toàn quốc gọi tới, thông báo văn phòng đường phố Quang Minh thông qua sơ thẩm của đơn vị kính lão mô phạm toàn quốc, kêu bọn họ bổ giao một phần tư liệu.

Rất cực đã xuống tới!

Đồng Học Bản không khỏi chấn động, "Cảm ơn, tài liệu giao ở đâu?"

"Xét duyệt cuối cùng là ở bộ dân chính, tài liệu đưa đến đây là được."

". . . Được, chúng tôi mau chóng giao qua."

"Hiện tại công tác xét duyệt cuối cùng hẳn là đã bắt đầu rồi, các người tranh thủ bổ sung tài liệu, nếu không sẽ ảnh hưởng đến kết quả xét duyệt."

"Cảm ơn đã nhắc nhở, nhất định."

"Cứ như vậy đi."

Đây là chuyện lớn đầu tiên tự tay đốc thúc từ khi Đồng Học Bản tiền nhiệm tới nay, với hắn mà nói, đây mới là chính sự, cho nên đương nhiên vô cùng để bụng, cái phần chiến tích mô phạm toàn quốc này chính là cái hắn cực kỳ cần, tuy rằng biết rõ thông qua sơ thẩm không có nghĩa gì, xét duyệt của bộ dân chính khẳng định còn có thể loại hơn phân nửa đơn vị, nhưng xác suất ít nhất là hơn ba mươi phần trăm, hy vọng rất lớn, nếu như có thể may mắn được chọn, vậy không chỉ lý lịch của Đồng Học Bản có thể thêm trên một nét, cũng có thể vì dân chúng trong khu phố tranh được lợi ích thực tế, đơn vị mô phạm toàn quốc, về tài chính trong khu khẳng định sẽ ột ít ưu đãi, rất nhiều chính sách trọng tâm cũng sẽ hướng về bọn họ, làm quan tạo phúc một phương, Đồng Học Bản đương nhiên muốn mưu một ít phúc lợi cho dân chúng, cho nên cái danh hiệu đơn vị mô phạm này, Đồng Học Bản không dám nói tình thế bắt buộc, nhưng cũng sẽ cố gắng lớn nhất tranh tới tay.

Trên đường đi, Đồng Học Bản gọi một cú điện thoại cho chủ nhiệm đảng chính Chu Diễm Như, kêu cô ấy lập tức thông báo các uỷ viên đảng công uỷ, hợp đảng công uỷ.

Nửa giờ sau.

Phòng họp.

Đồng Học Bản tại phòng làm việc của mình lật qua lật lại tài liệu xin xét duyệt đơn vị mô phạm một lần, cuối cùng mới thoả mãn gật đầu, cố ý là người cuối cùng đi vào phòng họp, nhìn bên trong, mọi người đã tới. Việc Quách Minh Phong ở phía sau đâm một dao khiến cho Đồng Học Bản ý thức được mình lập uy vẫn chưa đủ, cho nên trải qua chuyện ngày hôm qua, Đồng Học Bản thừa dịp danh tiếng còn thịnh, liền có ý thức muốn tiến thêm một bước củng cố địa vị của mình, làm lãnh đạo cao nhất của phòng làm việc, đến muộn một hồi là đương nhiên, như vậy mới có thể hiện ra uy tín của người đứng đầu.

Phòng họp lặng ngắt như tờ, bầu không khí có chút khẩn trương.

Đồng Học Bản nhìn mọi người, mặt không biểu tình đi tới, ngồi xuống, "Họp đi."

Mấy người uỷ viên đều vô thức ngồi thẳng thân thể, từ cái này động tác là có thể nhìn ra, thái độ của vài người đã có chút thay đổi rất nhỏ.

Cảnh Tân Khoa cau mày cúi đầu uống trà, tâm tình tựa hồ có chút không vui.

Phó chủ nhiệm Vu Vinh Phong thấp thỏm, trên mặt hiện ra vẻ bất an.

Sở trưởng đồn công an Bành Cương cũng có biểu tình không khác biệt lắm.

Tam viên đại tướng của Cảnh hệ, trong nháy mắt đã bị làm rớt một người, trên mặt của nhân mã Cảnh hệ đương nhiên sẽ không đẹp, đây là lại bị giết gà dọa khỉ.

Nhưng mà, Đồng Học Bản vừa tới liền làm ra vẻ không quan tâm, "Chuyện của Quách Minh Phong Quách phó chủ nhiệm tất cả mọi người đã biết, tôi vừa rồi lại tìm hiểu một chút tình huống cùng uỷ ban kỷ luật khu, vấn đề kinh tế của Quách phó chủ nhiệm rất nghiêm trọng, phẩm đức cơ bản nhất cũng có vấn đề rất lớn, cái này đáng để chúng ta cảnh giác!" Dứt lời, Đồng Học Bản còn vỗ bàn, nhấn mạnh thêm ngữ khí, "Sau này chuyện khảo sát chọn người, nhất định phải thận trọng!"

Cảnh Tân Khoa là phó đảng công uỷ cũng là phân công quản lý tổ chức nhân sự, lời này rõ ràng là đang chỉ trích, tuy rằng cán bộ cấp khoa là cán bộ quản khu, Cảnh Tân Khoa không quyền lợi lên tiếng, nhưng quyền đề danh vẫn phải có, ai cũng biết lúc trước Quách Minh Phong đề bạt lên phó chủ nhiệm có quan hệ trực tiếp cùng Cảnh Tân Khoa, Quách Minh Phong cũng là nhân mã đáng tin của Cảnh hệ, cho nên ông ta vừa xảy ra chuyện, người rơi vào tình huống khó xử nhất sẽ là Cảnh Tân Khoa.

Tiếng trách cứ của Đồng Học Bản khiến cho bầu không khí ngưng lại.

Chu Diễm Như tùy ý liếc mắt nhìn Cảnh Tân Khoa bên kia, tiếp tục cúi đầu làm ghi chép cuộc họp.

Cảnh Tân Khoa không nói một chữ, làm như không nghe thấy, cũng giống như không liên quan đến hắn.

Dần mặt xong, Đồng Học Bản nhấp một ngụm trà, cố ý dừng lại hai giây, sau đó mới chậm rãi nói: "Tình huống của Quách phó chủ nhiệm còn không có xác định, nhưng công tác của phòng làm việc không chờ được, tôi làm điều chỉnh công tác một chút, Quách phó chủ nhiệm phân công quản lý công tác dân chính, sau này do Mạnh chủ nhiệm phân công quản lý."

Phó chủ nhiệm Mạnh Sâm Quốc phòng làm việc đã từng có xử lý không tốt trong chuyện tranh cãi của Vương Ngọc Linh và cư dân, sau này, tuy rằng gã vẫn đều biểu lộ qua rằng sẽ nương tựa hướng của Đồng Học Bản, nhưng Đồng Học Bản vẫn chưa tỏ thái độ, hiện tại vừa nghe lời này, Mạnh Sâm Quốc nhất thời trong lòng kiên định, công tác dân chính? Gã làm sao quan tâm chút quyền lợi như thế, nhưng gã quan tâm hướng gió, hành động của Đồng chủ nhiệm giống như là tiếp nhận Mạnh Sâm Quốc gã, điều này làm cho gã có chút kích động, gã là cán bộ cũ của Tự lão, Tự lão đi rồi, Mạnh Sâm Quốc cũng không có chỗ đứng, lúc này rớt cục như nguyện được Đồng chủ nhiệm tiếp nhận, Mạnh Sâm Quốc nhất thời nghĩ tìm được tổ chức cảm giác thật quá tốt.

Mạnh Sâm Quốc lập tức lên tiếng tỏ thái độ một phen.

Chu Diễm Như nhìn Mạnh Sâm Quốc, nở nụ cười thiện ý một chút.

Kế tiếp, Đồng Học Bản tiếp tục nói: "Về phần công tác dưỡng lão và người thương tật của Quách phó chủ nhiệm đã từng phân công quản lý. . ." Dừng một chút, nói: "Ngọc Linh chủ nhiệm, cái này cô làm đi."

Vương Ngọc Linh kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ rằng Đồng Học Bản lại có thể cho cô ấy trọng trách.

Không ít người đều nhìn về phía cháu gái khu uỷ, trong mắt có chút phức tạp.

Cái đầu thì không nói, nhưng công tác kính lão của văn phòng đường phố Quang Minh gần đây ngay cả trong khu đều cực kỳ coi trọng, là có cơ hội rất lớn lấy được danh hiệu mô phạm toàn quốc, mặc kệ trước đây làm sao, hiện tại công tác kính lão là một chức quan béo bở trong các chức quan béo bở, cái bánh ga-tô này không biết có bao nhiêu người ngóng trông phần mình, nếu như đơn vị mô phạm thật sự có thể chọn đến văn phòng đường phố bọn họ, vậy Vương Ngọc Linh chẳng khác nào là lấy không một phần chiến tích, vì cơ sở đề bạt sau này, cho dù tâm tư của Vương Ngọc Linh không ở trong quan trường, không có thoát

khỏi quyền lực dục vọng, nhưng tấn chức ai có thể không muốn? Tiền lương và phúc lợi hạng nhất, phó khoa và chính khoa còn kém rất nhiều đâu, không ai không muốn thăng quan.

Vương Ngọc Linh ngượng ngùng, cô ấy trước đó căn bản là không tham dự qua khảo sát mô phạm kính lão, một chút cũng không giúp đỡ, hiện tại cái bánh ga-tô này trực tiếp rơi xuống trên đầu cô ấy, khiến cho cô ấy có chút xấu hổ, "Khụ khụ, chủ nhiệm, cái này. . ."

Đồng Học Bàn cười cười, "Làm sao vậy? Trọng trách quá nặng?"

"Tôi sợ đảm nhiệm không nổi." Nhìn một cái, chưa nói đảm nhiệm được không được, mà là nói đảm nhiệm không nổi.

"Năng lực công tác của cô tôi biết, sao lại thiếu tự tin bản thân, quyết định như thế nha, mọi người còn có vấn đề gì không?" Đồng Học Bàn quét ánh mắt đi xuống.

Mấy người uỷ viên đảng công uỷ không dám lên tiếng.

Ngài đã định rồi, ai còn có thể có vấn đề gì chứ?

Nếu như trước đây, Đồng Học Bàn sẽ không thể nào độc thoại trong cuộc họp như thế, không nói đến ai khác, người của Cảnh hệ phỏng chừng sẽ là người thứ nhất không đáp ứng, khẳng định sẽ đưa ra ý kiến phản đối, làm không tốt còn muốn bỏ phiếu dân chủ, nhưng dư âm ngày hôm qua dù sao cũng chưa tan, Đồng Học Bàn ra tay đem Quách Minh Phong tới uỷ ban kỷ luật, ngay cả bộ trưởng bộ tổ chức cũng bị xử phạt, cái uy thế này đã làm chấn động rất nhiều người, cho nên loại thời điểm này không ai dám phản đối.

Nhìn nhìn mọi người, Đồng Học Bàn rất thoả mãn, rốt cục tìm được một chút cảm giác làm người đứng đầu, "Nếu tất cả mọi người không ý kiến, vậy cứ quyết định như thế, cuối cùng còn có một chuyện, là một tin tức tốt, sáng sớm tôi vừa nhận được điện thoại của phòng kính lão toàn quốc, phó chúng ta đã chính thức thông qua sơ thẩm đề danh đơn vị kính lão mô phạm toàn quốc, xét duyệt cuối cùng chỉ còn vài ngày, tất cả mọi người chuẩn bị tốt, đừng để đến cuối cùng xảy ra vấn đề."

Đề danh xuống tới ??

Bầu không khí chợt thả lỏng, mọi người bắt đầu anh một lời tôi một câu thảo luận lên.

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người lục đục ra phòng họp, Đồng Học Bàn ngẩng đầu nhìn, "Chu Chủ nhiệm, Vương chủ nhiệm, hai người ở lại một chút."

Mọi người đi, trong phòng chỉ còn Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh.

Vương Ngọc Linh nhìn Đồng Học Bàn, thấp giọng cười nói: "Chủ nhiệm, cảm ơn ngài."

"Chuyện công tác kính lão?" Đồng Học Bàn lắc lắc tay, "Ha ha, đây là tổ chức tín nhiệm cô, cảm ơn tôi làm gì? Bất quá trọng trách nếu đã giao cho cô, cô nên đem công tác làm cho tốt, xảy ra vấn đề tôi bắt cô hỏi tội."

Vương Ngọc Linh không có lòng tin, nhưng vẫn cười hì hì gật đầu.

"Chu Chủ nhiệm." Đồng Học Bàn hơi nghiêng đầu, "Chuyện đơn vị mô phạm chị cũng không có thể bỏ, chị và Vương chủ nhiệm phối hợp."

Chu Diễm Như cười nói: "Tôi rõ ràng, chủ nhiệm ngài yên tâm đi."

Mấy ngày trước Đồng Học Bàn cũng đã đem công tác mô phạm kính lão giao cho Chu Diễm Như phụ trách, cũng giống Vương Ngọc Linh, giống như là cho hai người lợi ích, Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh vẫn qua lại vẫn tốt, Đồng Học Bàn tin tưởng hai người có thể phối hợp ăn ý, hơn nữa hiện tại Vương Ngọc Linh coi như là nửa cán bộ Đồng hệ, đem chuyện tình giao cho hai người, Đồng Học Bàn nắm quyền chủ động trong tay mình hơn.

Tất cả đều rất thuận lợi.

Hiện tại tình thế phát triển khiến cho tâm tình của Đồng Học Bàn rất là thoải mái, ngày hôm qua lập uỷ xem ra đã có hiệu quả rõ ràng, uy thế của mình cũng được củng cố, bất quá tác hại cũng có, Đồng Học Bàn cười khổ nghĩ, mình lập uỷ thì lập uỷ, nhưng lập có chút hơi quá, người khác đều đánh thuộc hạ lập uỷ,

Đồng Học Bân ghé hơn, không chỉ thu thập thuộc hạ, ngay cả Tiết Khánh Vinh lãnh đạo khu cũng bị hấn lập uy, cái danh tiếng này quá lớn, khiến cho danh tiếng của Đồng Học Bân vang thêm.

Không được.

Cần phải tránh đầu sóng ngọn gió, cúi thấp một chút.

Đúng lúc này Chu Diễm Như hỏi: " Chuyện tài liệu báo danh. . ."

"Người của phòng kính lão kêu chúng ta mau chóng đem tài liệu đưa đến kinh thành." Đồng Học Bân suy nghĩ, "Như vậy đi, hai người thu dọn đồ một chút, một hồi theo tôi đi kinh thành, chuẩn bị ở vài ngày." Ngoại trừ tránh đầu sóng ngọn gió và giao tài liệu, Đồng Học Bân cũng chuẩn bị giao tiếp cùng lãnh đạo phụ trách xét duyệt đơn vị mô phạm, bọn họ đã chậm, tin tưởng có không ít người đã sớm đi kinh thành rồi.

602. Chương 600: Đi Chỗ Nào Tìm Lãnh Đạo Tốt Như Vậy?

Thứ sáu, buổi sáng.

Ký túc xá văn phòng đường phố.

Đồng Học Bân chuẩn bị ở tại Bắc Kinh một hai ngày, chủ nhật hoặc thứ hai rồi trở về, dù sao chạy quan hệ không phải chuyện đơn giản như vậy, không chỉ muốn mời lãnh đạo ăn một bữa cơm, có thể còn muốn đưa tặng lễ, mời người ta tiêu phí một chút, cho nên Đồng Học Bân lúc gần đi cũng đem chút quần áo và đồ dùng hàng ngày, làm tốt chuẩn bị, dù sao mai kia phòng làm việc cũng là ngày nghỉ ngơi, đi hai ngày cũng không có ảnh hưởng gì.

Đi xuống lầu, Đồng Học Bân đi tới phía sau Cayenne, mở cốp sau cất đồ vào bên trong.

Không bao lâu, Vương Ngọc Linh vui vẻ từ trong hàng hiên đi ra, cầm một túi hành lý, nhìn qua rất hưng phấn.

Đồng Học Bân cười nói: "Đồ không ít?"

"Đều là chút quần áo." Vương Ngọc Linh cười xấu hổ nói: "Chủ nhiệm, chúng ta ngồi xe nào đi?"

"Ngồi xe tôi đi, tình hình giao thông không tốt lắm, đi xe này tiện hơn một ít, nào, để đồ vào đây." Vương Ngọc Linh vừa nghe càng vui vẻ, chiếc Cayenne tốt hơn nhiều so với mấy chiếc xe khác trong phòng làm việc, thật ra lần này nói là đi công tác, Vương Ngọc Linh cũng ôm suy nghĩ đi du ngoạn, cho nên tâm tình rất cao, thật ra thành phố Phần Châu cách kinh thành không tính xa, nhưng Vương Ngọc Linh cũng không có đi qua vài lần, cơ hội khó có được.

Đội thêm chốc lát, Chu Diễm Như và một đứa bé gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi cũng mang theo hành lý đi xuống lầu, vừa thấy Đồng Học Bân sớm chờ ở đó, Chu Diễm Như cuống quýt bước mau hơn.

"Chủ nhiệm, để cho ngài đợi lâu, tìm vài thứ làm lỡ chút thời gian."

"Không có việc gì." Đồng Học Bân đỡ hành lý "Nào, chị Chu, đem hành lý để vào đây."

"Đừng phiền phức ngài, tôi tự mình làm, tự mình làm. . . " Chu Diễm Như cảm động, lãnh đạo cầm hành lý giúp đỡ mình, cái này là có rất nhiều tôn trọng với mii2nh, cô ấy cũng không dám lơ mắng.

Wương Ngọc Linh cũng không dám để cho Đồng Học Bân tiếp nhận, lập tức cười hì hì giành tiếp nhận hành lý của chị Chu để vào trong xe, cuối cùng, còn sờ mặt của cô bé kia một cái "Ấy chà, vóc đáng lại cao hơn rồi."

Cô bé đỏ mặt, nhẹ giọng nói: " Chị Ngọc Linh." Đồng Học Bân hiếu kỳ nói: "Đây là?"

Chu Diễm Như vội hỏi: "Đây là con gái của tôi Chanh Chanh, Chanh Chanh, đây là chú Đồng."

"Chú Đồng." Chanh Chanh rất ngoan ngoan kêu một tiếng, sau đó giúp đỡ mẹ bỏ hành lý vào, có chút cảm giác sợ người lạ.

Chu Diễm Như lần này đem hành lý tương đối nhiều, chờ bỏ vào trong Cayenne, cô ấy cũng có chút ngượng ngùng, cười nói: "Đứa nhỏ này có bác làm việc tại Bắc Kinh, Chanh Chanh nghỉ hè chuẩn bị qua bên kia ở một thời gian, con bé một mình ngồi xe cũng đem không được nhiều đồ, tôi suy nghĩ đem hành lý mang đi qua trước." Đồng Học Bân vừa nghe liền nói: "Vậy cùng đi đi, xe cũng không phải không đủ chỗ."

Chu Diễm Như cười nói: "Cái này không tốt, không thích hợp."

Đồng Học Bân rõ ràng ý của cô ấy, lần này là đi làm công tác, có chút không thích hợp, nhưng Đồng Học Bân cũng không phải cái loại lãnh đạo không thông tình lý, khoát khoát tay nói: "Đều là người một nhà, không chú ý nhiều như vậy, chị để đứa nhỏ ngồi xe một mình? Chị còn có thể yên tâm?"

Đưa tay vỗ vai của Chanh Chanh "Đi, Chanh Chanh, có mang theo đồ chưa? Chuẩn bị tốt rồi đi." Chu Diễm Như đương nhiên cũng là muốn mang Chanh Chanh cùng đi, nếu không cũng sẽ không cho con gái xuống lầu giúp mình đem hành lý, thấy Đồng Học Bân nói như vậy, Chu Diễm Như lập tức nói: "Còn không cảm ơn chứ?" "Cảm ơn chú Đồng." Chanh Chanh lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

"Không khách khí, ha ha, đi thôi."

"Chủ nhiệm ngài ngồi phía sau đi." Vương Ngọc Linh gấp gấp xung phong nhận việc nói: "Tôi lái xe, tôi lái xe."

Đồng Học Bân rất hoài nghi, cười ha ha nói: "Tiểu Vương, cô có bằng lái xe chưa?"

"Có rồi, sau khi tốt nghiệp đại học liền lấy bằng." Vương Ngọc Linh cam đoan nói: "Ngài yên tâm đi, cam đoan đến an toàn, hì hì."

Lần kia đi làm, Đồng Học Bân lái xe chở Vương Ngọc Linh và Chu Diễm Như, bắt quá chỉ là lộ trình vài phút, lại nói tiếp cũng không có gì, nhưng lần này khác biệt, đi kinh thành ít nhất cũng một hai giờ, để cho Đồng chủ nhiệm tự mình lái xe thì có chút không thích hợp, bắt quá thấy ý của Vương Ngọc Linh, tựa hồ cũng là muốn thử cảm giác lái Cayenne, dù sao Đồng Học Bân và Chu Diễm Như đều từ trên mặt cô ấy thấy được chút khẩn cấp.

Lái thì lái đi, Đồng Học Bân không ý kiến.

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Một tiếng đồng hồ. . .

Hai tiếng đồng hồ. . .

Vương Ngọc Linh lái xe, dọc theo đường đi đều rất phấn khởi, liên tiếp nói cái xe này tốt chỗ nào được ra sao, thật ra thì, xe hai trăm ngàn và xe hai triệu khăng định không giống, đây là chuyện nghĩ cũng không cần nghĩ.

Kinh thành.

Khí tức phồn hoa đập vào mặt mà đến, thấy con mắt Chanh Chanh mở thật to, tựa hồ là lần đầu tiên tới Bắc Kinh.

Vương Ngọc Linh cũng không quen đường, không nhận được giảm tốc độ xe lại "Chủ nhiệm, chúng ta đi chỗ nào trước? À, tôi không nhận ra đường." Nhìn thời gian, Đồng Học Bân cười nói: "Buổi trưa rồi, ăn cơm trước đi, Chanh Chanh, muốn ăn cái gì?" Chanh Chanh ngại ngùng nói: "Cái gì cũng được."

"Cũng được là cái gì? Nói một cái đi."

"Vậy, vậy ăn vặt đi." Chanh Chanh nói.

Chu Diễm Như quay đầu lại trừng mắt nhìn con bé "Đứa nhỏ này, thật không khách khí."

"Ha ha, ăn vặt cũng tốt, tới Bắc Kinh đương nhiên phải nếm thử đồ ăn vặt Bắc Kinh." Đồng Học Bân đưa tay chỉ con đường: "Vẫn đi phía trước, sau đó quẹo hướng kia, đi Tiên Môn."

Vương Ngọc Linh sững sốt, mới nhớ tới "A, đúng rồi, chủ nhiệm là người Bắc Kinh."

Chu Diễm Như lúc này cũng mới chợt nhớ ra, không phải như vậy chứ, cô ấy nhớ tới trong lý lịch của Đồng Học Bàn quả thật viết là hộ khẩu Bắc Kinh, bằng số xe này cũng là của kinh thành.

Đồng Học Bàn cười tủm tỉm nói: "Cho nên, các người tới Bắc Kinh, tôi làm chủ nhà đương nhiên phải chiêu đãi một phen, ha ha, quẹo vào chỗ kia, bên kia có phố ăn vặt."

Chanh Chanh chớp chớp mắt "Tiền Môn nghe qua, người Bắc Kinh không phải đều gọi là Tiền Môn nhi sao?" Vương Ngọc Linh hì hì cười nói: "Người Bắc Kinh thích nói thêm âm "nhi" vào."

Đồng Học Bàn đỏ mặt hỏi nói "Chanh Chanh, con nghe ai gọi là Tiền Môn nhi? Không thể gọi như thế, Tiền Môn thôi, bên cạnh Thiên An Môn, phía tây của khu Hòa Bình, còn có Tây Môn, Địa An môn, "cửa" to nhỏ của Bắc Kinh đều gọi là "môn" cả, không có âm "nhi", người Bắc Kinh cũng không gọi như thế, cùng như tiếng phổ thông, ừm, cũng có ngoại lệ." Suy nghĩ một chút, hắn nói: "Được rồi, Đông Môn Phụ nhi, Tây Môn Phụ nhi, hai cái này là có thêm âm "nhi", cái khác tựa hồ không có." Chanh Chanh hỏi thêm: "Cái này, âm "nhi" của tiếng Bắc Kinh cũng có chú ý?"

Đồng Học Bàn lắc đầu "Có chú ý hay không chú không biết, dù sao không phải cái gì cũng đều có âm "nhi", cụ thể thì chú cũng nói không rõ, ha ha, không có quy luật gì." Cái này Đồng Học Bàn thật sự là nói không rõ ràng, khẩu âm của hắn đều là từ tổ tiên truyền xuống tới, tổ tiên là từ trên truyền xuống, nói cũng là nói như vậy, đến miệng thì nói thôi, về phần vì sao nói như vậy, Đồng Học Bàn làm gì mà có nghiên cứu qua chứ.

Chanh Chanh nghe vô cùng chăm chú "Chú Đồng, chú nói với con một chút chuyện của Bắc Kinh được chứ?" Đồng Học Bàn nghi hoặc cười nói: "Sao vậy Chanh Chanh? Cảm thấy hứng thú đối với Bắc Kinh?" "Ừm!" Chanh Chanh dùng sức gật đầu, rất hưng phấn.

Chu Diễm Như quay đầu lại cười, giải thích nói: "Chủ nhiệm, Chanh Chanh vừa tham gia thi tốt nghiệp, cũng sắp lên cao trung rồi, bác của đứa nhỏ này ở Bắc Kinh, ý của đứa nhỏ cũng là muốn học cao trung tại Bắc Kinh, dù thế nào cũng mạnh hơn so với ở thành phố, Chanh Chanh ngóng trông tới Bắc Kinh lâu rồi, ha ha, cho nên lần này thi tốt nghiệp xong, tôi đã đi hỏi thăm trước rồi, nhìn xem cao trung Bắc Kinh xét tuyển thế nào, nghe nói hộ khẩu không ở địa phương, trường học hình như không cho vào."

Thi tốt nghiệp xong rồi?

Đồng Học Bàn gật đầu "Bác của con bé có hộ khẩu Bắc Kinh?"

"Không phải." Chu Diễm Như cười khổ nói: "Bọn họ cũng là người của thành phố Phần Châu, hộ khẩu Bắc Kinh làm sao dễ có như vậy, cũng là làm hợp tác kinh doanh ở Bắc Kinh."

Đồng Học Bàn ừm một cái : "Vậy đến trường phải đóng tiền phí tài trợ, nghe nói còn không ít, điểm của Chanh Chanh thế nào?"

"Vừa thi xong, điểm còn chưa có ra." Chu Diễm Như nói: "Nhưng con bé so với đáp án, điểm cũng không tệ, cho nên muốn nhìn trước trọng điểm cao trung của Bắc Kinh xét tuyển như thế nào, nhìn xem con bé có thể đi vào hay không."

Trọng điểm cao trung?

Vậy có thể rất khó khăn, trọng điểm cao trung có vài nơi còn phải thi nhập học, có thể đã thi xong, hơn nữa bình thường cũng có hạn chế danh sách, mấy chỉ tiêu mà thôi, đóng tiền tài trợ có thể cũng không dùng được? Đương nhiên, lời này Đồng Học Bàn chưa nói, không cần phải đả kích người ta.

Dọc theo đường đi, Chanh Chanh khờ dại hỏi đông hỏi tây, Đồng Học Bàn cũng là một "lão Bắc Kinh", sinh ở chỗ này sống ở chỗ này, đối với chuyện của Bắc Kinh coi như cũng có hiểu biết, kiên trì giảng giải cho cô bé, mãi cho đến khi vào phố ăn vặt Tiền Môn, Đồng Học Bàn cũng còn đang kể chuyện cho Chanh Chanh, trên thì nói đến sự tích huy hoàng của Tiền Môn, dưới thì nói đến tên và cách làm mấy món ăn vặt của Bắc Kinh tại, Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh cũng nói mấy câu, bầu không khí rất tốt.

Ba mỹ nữ ở bên người, không ít người qua đường đều ghé mắt.

Đồng Học Bàn cảm giác rất tốt, hắn rất thích đi ra ngoài mang theo nữ giới, đương nhiên không nhất định là coi trọng người ta, dù sao bên cạnh cũng có ba người nữ xinh xắn để nhìn, vẫn tốt hơn là mang theo ba

gã đàn ông cao lớn thô kệch?

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bản thấy mấy người nhiệt tình cao như thế, nhìn đông sang nhìn tây ai ai cũng không yên lòng, thẳng thắn vỗ bàn nói: "Như vậy đi, tôi trước đó có hỏi qua, bên bộ dân chính đang thẩm tra chuyện đơn vị mô phạm, thứ bảy chủ nhật cũng không nghỉ ngơi, ngày hôm nay sẽ không làm chính sự, tự do hoạt động đi, đi thương trường cũng tốt, đi chơi cũng tốt, không cần xin chỉ thị của tôi." Vương Ngọc Linh nghe vậy mừng rỡ "Cảm ơn Đồng chủ nhiệm!"

Chu Diễm Như nói: "Cái này không tốt, chủ nhiệm, chúng tôi. . ."

"Tôi nói được là được, làm việc kết hợp với nghỉ ngơi mà." Đồng Học Bản vẫn cũng là một người rất thương cảm thuộc hạ, mò tay, đem chìa khóa xe ném cho Vương Ngọc Linh "Xe cũng để cho các người, tùy tiện đi chơi đi, chuyện công tác ngày mai hãy nói." Vương Ngọc Linh ặc một tiếng "Ai da, sao có thể không biết xấu hổ."

"Vậy ngài lái cái gì?" Chu Diễm Như cũng thấy không thích hợp "Không nên không nên."

"Tôi có xe, các người cứ đi đi." Đồng Học Bản không nhiều lời đẩy đẩy tay.

Tiếp nhận chìa khóa xe, Vương Ngọc Linh và Chu Diễm Như cười khở liếc nhau, mời ăn, cho nghỉ, đưa xe cho chạy, cái này thật đúng là, đi chỗ nào tìm lãnh đạo tốt như vậy?

603. Chương 601: Nhờ Người Làm Việc

Sau giờ ngo, tại hàng rào trước cổng lớn.

Cayenne để lại cho các nàng, hành lý cũng đều ở trên xe, giờ phút này Đồng Học Bản đã nhẹ người, tách được Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh ở đằng sau, Đồng Học Bản nhanh chóng bắt một chiếc taxi ở ven đường, lập tức chạy về hướng nhà cha mẹ của Vân Huyền. Lần này đến Bắc Kinh mục đích chính đương nhiên là muốn thăm Huyền đi và đứa nhỏ, nửa tháng không gặp, nửa tháng không gặp rồi, anh nhắm tính, bây giờ cách ngày sinh dự tính của huyền đi cũng được bốn tháng rồi

Trên xe taxi, Đồng Học Bản gọi một chiếc điện thoại, títt títt, títt títt, títt títt.

Điện thoại có người nghe máy, giọng nói ôn nhu, khắc sâu đến tận xương tủy vang lên ở đầu dây bên kia: "Alo, ai đấy".

"Vẫn còn ai đấy cái gì chứ?" Đồng Học Bản cười ôn hòa nói: "Số điện thoại của anh mà không nhớ sao".

"Hà? là anh" Giọng nói của Cù Vân Huyền trở nên kỳ quái.

Sau đó đầu dây bên kia lại truyền đến giọng nói của Cù mẫu: "Hừ, có phải tên tiểu tử Học Bản đó không?"

"Vâng, là anh ta, có chút chuyện, con vào phòng nghe điện" Loẹt xoẹt... tiếng bước chân vang lên, tiếng đóng cửa, "Alo, có thể nói rồi".

Đồng Học Bản không biết nói gì khẽ hỏi: "Tình hình thế nào rồi?"

Cù Vân Huyền cười nói: "Ba mẹ em đang tức giận vì anh đấy?"

"Thật hay giả?" Đồng Học Bản hít một hơi.

"Em lừa anh để làm chi? Ha ha, con thì cũng đã sinh ra rồi, hai người bọn họ vẫn thúc giục em và anh nhanh chóng kết hôn, em giấu không được nữa rồi, nên đành nói với mẹ rằng vì tính chất công việc của anh, phải năm sáu năm nữa chúng ta mới kết hôn được, mọi người không đồng ý, hai ngày nay vẫn rất ồn ào, muốn tìm anh để hỏi tội đấy".

Đồng Học Bản toát mồ hôi, "Vậy anh càng nên đến, anh đang ở Bắc Kinh, khoảng mười phút nữa sẽ đến nhà em".

"Anh đừng làm loạn thêm nữa. Tạm thời đừng đến, chờ cho bố mẹ bớt giận đi sẽ tốt hơn".

"Anh sắp đến rồi, vậy em ra ngoài đi".

“Mọi người theo dõi rất sát, ban ngày em không ra ngoài một mình được, bây giờ em xuống dưới nhà là bị mẹ em theo sát, ha ha, anh đến Bắc Kinh làm gì? Khi nào thì về? nếu hôm nay chưa đi thì tối gặp nhé, buổi tối em sẽ lên đi ra ngoài”.

“Cũng không chắc nữa”.

“Bây giờ vẫn còn chưa chắc chắn?”

Đồng Học Bản cũng không có cách nào khác, “Buổi tối lthì buổi tối vậy, đến lúc đó lại nói tiếp”.

“Nói chuyện thì có thể, nhưng em cũng phải nói cho anh biết trước, những chuyện khác không thể làm, muốn cũng không được làm”.

“Ha ha”. Đồng Học Bản biết rõ còn cố hỏi: “Chuyện khác là chuyện gì?”

“Đồ lưu manh! Muốn làm loạn à? Không biết lớn biết nhỏ gì cả” Miệng thì mắng là vậy nhưng giọng nói lại rất dịu dàng ôn nhu không có chút gì là mắng mỏ cả, “Muốn ăn đánh sao?”

Đồng Học Bản cười nói: “Vậy tối anh chờ em, đúng rồi, bây giờ em không ra ngoài được, cả buổi chiều anh làm gì đây? Xe anh cũng đưa cho đồng nghiệp dùng rồi, muốn đi cũng không biết đi thế nào, hay là anh vẫn qua nhà em, em ở trên nhà ném chìa khóa xe xuống cho anh”.

“Vậy anh cẩn thận một chút đến, lén lút thôi”.

“Anh biết rồi”.

Một lúc lâu sau.

Xe taxi tiến vào khu nhà của bố mẹ Vân Huyền, Đồng Học Bản tính tiền rồi xuống xe, lén lút nhìn trước nhìn sau, bước nhanh đến dưới lầu nhà Cù gia

Kẹt... cánh cửa sổ phía trên được mở ra

Chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Cù Vân Huyền xuất hiện ở phía trước cửa sổ, trùng mắt nhìn hần, Cù Vân Huyền lại nhin không được nở nụ cười một chút, vươn cánh tay nhỏ bé trắng nõn ra, ném chìa khóa xe xuống dưới, cạch, một tiếng động thật mạnh nện xuống dưới mặt cỏ, văng lên trên mặt đất.

Đồng Học Bản cười cười, đi qua nhặt cái chìa khóa lên lau lau, hướng lên lầu, hươ hươ tay.

Cù Vân Huyền chỉ chỉ về phía tây, ý bảo xe ở đằng đấy, sau đó khoát tay ý bảo anh nhanh đi đi, miệng còn cười làm khẩu hình ba chữ “đồ ngốc này”.

Đồng Học Bản trợn mắt lên, đưa mắt nhìn về phía Vân Huyền , vẫy vẫy tay rồi mới lái xe rời đi.

Mới ra tiểu khu, tiếng điện thoại di động lại vang lên, là Cù Vân Huyền gọi đến: “Lái xe chậm một chút, buổi tối gặp”.

Đồng Học Bản cười âm áp, trong lòng thấy cực kỳ hạnh phúc, nghĩ rằng mặc kệ tối nay thế nào, nhất định phải thân mật với cô.

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Một buổi chiều, Đồng Học Bản lái chiếc xe màu bạc lượn ba vòng, thật sự không có chỗ nào để đi, nói đến cũng là bất đắc dĩ, Đồng Học Bản tốt xấu gì cũng là người Bắc Kinh, sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng có đã nhiều năm như vậy, quả thật cũng không có giao tình gì với bạn bè ở đây, khi hần đi học thì tính cách cũng không giống bây giờ, không có tiền không diện mạo không giao lưu nhiều, ở trong trường học vẫn thuộc loại phân tử thấp kém nhất, về sau ba hần sinh bệnh qua đời, Đồng Học Bản tâm tình lại càng đi xuống, không còn một chút giao tình qua lại gì với bạn bè nữa, quan hệ trong nước chính là như vậy, dù nhiều thân thích, nhiều bạn bè tốt nhưng một khi đã không đi lại thì sẽ trở thành xa lạ

Bốn giờ chiều.

Đi từ trạm xăng ra, Đồng Học Bản thật sự không có việc gì làm, liền gọi một cuộc điện thoại cho Chu Diễm Như: “Chu đại tỷ, mọi người đang ở đâu vậy?”

“Ồ...” Chu Diễm Như do dự nói: “Hình như là kêu Hồ Phường Kiều”.

“Ngã tư Hồ Phường sao? Ở bên nào vậy?”

“chắc là phía tây, bên trái đường phía tây”.

“Được, vậy mọi người đứng tại chỗ chờ tôi, cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi, tôi dẫn mọi người đi ăn cơm” Chỉ chốc lát sau, Đồng Học Bản lái xe đến, liền nhìn thấy ven đường có một chiếc xe Cayenne màu đen, Vương Ngọc Linh cầm một cái ô che nắng cùng Chu Diễm Như đứng ở bãi đỗ xe, có lẽ đang chờ Đồng Học Bản. Đồng Học Bản liền lái xe rẽ vào, giãm phanh lại, dừng bên cạnh bọn họ. Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh ngay từ đầu đã không có phản ứng gì, vẫn nhìn vào một chiếc xe taxi đang đi ngang qua, không nghĩ đến Đồng Học Bản lại tự đánh xe đến, cho đến khi Đồng Học Bản từ trên xe đi xuống, Vương Ngọc Linh mới nhìn thấy hắn, a lên một tiếng, cả cô và Chu Diễm Như cùng nhau ngẩng người ra nhìn chiếc xe đang đỗ trên đường.

Thế này mới là có tiền nha, đưa chiếc Cayenne cho các cô rồi, đảo mắt một cái đã lại lôi đầu ra một chiếc xe hàng trăm vạn.

Ta ngất, gia đình vị Đồng Chủ nhiệm này rốt cuộc làm gì, rốt cuộc có bao nhiêu tiền?

“Buổi chiều đi đâu vậy?” Các cô không hỏi, đương nhiên Đồng Học Bản cũng sẽ không tự nhiên mà giải thích lai lịch của chiếc xe, “Đi mua sắm à? Ai da, tiểu Vương mua quần áo mới à? Đều thay cả rồi sao?”

Wương Ngọc Linh cười hì hì, “Thấy đẹp, thử xong là mua luôn”.

“Chúng ta đi một chuyến đến Tây Đan đi, bên đó rất náo nhiệt” Tâm tư của Chu Diễm Như có vẻ không tốt, cười có vẻ miễn cưỡng, cười nhưng đầy ý tứ hàm xúc, làm cho Đồng Học Bản cảm thấy có chút kỳ quái.

“Ồ, Chanh Chanh đâu?”

“Ồ trong xe” Chu Diễm Như quay đầu lại gọi, “Chanh Chanh”.

Cửa xe mở ra, Chanh Chanh với đôi mắt đỏ hoe bước xuống chiếc xe Cayenne, khịt khịt cái mũi như đang khóc

Chu Diễm Như rất đau lòng nhưng vẫn trừng mắt lên nhìn cô một cái nói: “Sao vẫn còn khóc?”

Đồng Học Bản truy hỏi: “Làm sao vậy?”

Nghe vậy, Chu Diễm Như thở dài, “Sau khi đi Tây Đan, Ngọc Linh lái xe đưa chúng tôi đến vài trường trung học trọng điểm, tôi nghĩ mọi việc quá đơn giản, có một trường học căn bản không nhận học sinh dự thính, còn có các trường khác, hàng năm đều nhận vài học sinh dự thính nhưng sớm đã nhận đủ rồi, danh sách thi trước đó cũng đã định rồi, điểm thi trung học cao tới đâu cũng vô dụng, dù thế nào cũng phải thông qua kỳ thi đầu vào của trường”.

Đồng Học Bản nói: “Vào trường trọng điểm có vẻ khó, vậy các trường bình thường thì sao?”

“Hỏi một trường, phí tài trợ cũng hơn mười vạn, hơn nữa trường học như thế cũng không tốt, cũng phải tham gia kỳ thi đầu vào. Nếu như vậy, còn không bằng học trường trung học ở Phạm Châu”.

Cả buổi chiều nay, Chu Diễm Như có thể nói là ra khỏi cổng đã gặp khó khăn, đổi lại nếu ở khu Nam Sơn, cô là Chủ nhiệm văn phòng chính phủ, vẫn còn có người phải nể mặt cô, có thể nhờ người liên hệ, có thể chào hỏi với hiệu trưởng trường trung học ở đó, cho dù điểm kém một chút cũng chẳng thành vấn đề, nhưng ở Bắc Kinh, Chu Diễm Như không có quan hệ gì, nói đến hiệu trưởng của một trường trung học, e rằng cấp bậc của họ cũng ngang bằng với một bí thư huyện ủy ở Nam Sơn, người ta làm sao có thể nể mặt một Chủ nhiệm văn phòng ở địa phương được chứ? Cho nên việc thông qua quan hệ là không được, chỉ có thể đi theo đúng trình tự, nhưng vấn đề bây giờ là không thể đi theo đúng trình tự được, danh sách sớm đã đủ rồi, hơn nữa lần này đừng nói là trường trọng điểm, mà theo tin tức chiều nay thì ngay cả trường trung học bình thường ở Bắc Kinh cũng khó có thể xin cho Chanh Chanh được.

Chanh Chanh khịt khịt mũi, lại khóc thút thít.

Chu Diễm Như rất có lỗi với con gái, cảm giác khó chịu nhưng cũng không nói ra, hành lý cũng mang đến rồi, nhưng lại không nghĩ sự tình lại khó khăn như thế này

Vương Ngọc Linh an ủi nói: “Chị Diễm Như, hay là hỏi lại hỏi xem?”

Chu Diễm Như thở dài nói: “Vị thầy giáo kia không phải nói rồi sao? Các trường trọng điểm ở Bắc Kinh đều như vậy, nếu không có cửa đã sớm bị người khác giành mất rồi”.

Đồng Học Bản ngay từ đầu đã biết không dễ dàng, đừng nói những người có hộ khẩu ở tỉnh khác, Đồng Học Bản có hộ khẩu Bắc Kinh, năm đó cũng chỉ có thể thi vào một trường trung học bình thường, cho nên nhìn Chanh Chanh như thế, Đồng Học Bản đi đến xoa đầu cô bé nói: “Cháu cũng sắp trở thành một thiếu nữ rồi, đừng khóc nữa”.

Chanh Chanh khịt khịt mũi, đôi mắt vẫn đỏ hoe.

Đồng Học Bản chặc lưỡi một cái, mềm lòng, hẳn không quen nhìn con gái khóc, nghĩ một lúc, hẳn nói: “Bằng không như vậy đi, Chanh Chanh, chú sẽ giúp cháu hỏi thử xem được không nhé”.

Chu Diễm Như ở phía sau vội nói: “Chủ nhiệm, sao có thể phiền toái anh như vậy, việc này...”

Đồng Học Bản cười nói: “Tôi đi hỏi thử xem chứ có cam đoan là được đâu”.

Không nói nhiều, Đồng Học Bản xoay người đi ra xa một chút, cầm lấy điện thoại suy nghĩ một lát, cuối cùng tìm số điện thoại của Tạ Hạo, em trai Tạ Tuệ Lan

Điện thoại vừa vang một tiếng liền có người nghe máy.

“Ha ha, anh Đồng, thần tượng của em, hôm nay thế nào mà lại gọi điện cho em vậy?” Tạ Hạo mỗi lần nghe máy đều hô to như thế.

Đồng Học Bản nghe thấy như vậy liền nói: “Anh đang ở Bắc Kinh rồi, thấy nhớ cậu, cậu đang ở đâu vậy?”

“Ở trường học, hai ngày nay phải ở lại làm bài tập hè, cuối tuần này mới được nghỉ, ha ha, thật phiền phức!”

Sau khi hỏi vài câu, Đồng Học Bản bỗng nhiên nói: “Đúng rồi Tiểu Hạo là học ở trung học Bồi dưỡng nhân tài phải không? Chẳng phải trường em vẫn chưa tuyển đủ sao?”

“Ha ha, chuyện này em nào có biết, anh hỏi làm gì vậy?”

“Con của một người đồng sự của anh muốn đi học, em hỏi giúp anh nhé”.

“Ai da, việc này, được rồi, em sẽ hỏi hiệu trưởng của bọn em xem”.

Đồng Học Bản nửa tin nửa ngờ, “Có thể nhờ cậy được không?”

“Anh Đồng, em làm việc anh còn không yên tâm sao? Tuyệt đối có thể tin tưởng được? người ở đâu rồi? Vậy anh đưa nó đến gặp em nhé, em sẽ dẫn nó đi”.

604. Chương 602: Đề Danh Lấy Tốt!

Buổi chiều.

Năm giờ.

Cayenne và chiếc Mercedes-Benz nối đuôi nhau đến con đường ở phía nam, hạ cửa kính xuống, đối diện với nơi này chính là cổng chính của trường trung học bồi dưỡng nhân tài Bắc Kinh. Là ngôi trường trung học nổi tiếng trong lĩnh vực bồi dưỡng nhân tài, trình độ văn hóa rất sâu, nhìn xung quanh cổng trường, so với các trường trung học bình thường thì khí thế hơn nhiều, cảm giác như đứng trước Cố cung, nếu như không có tay trong, nhà họ Tạ cũng chưa chắc đã để Tạ Hạo vào đây học được. Cho nên khi đứng ở cổng, Chu Diễm Như và Chanh Chanh đã bị khí thế và quy mô rộng rãi của ngôi trường kia chấn động, đừng nói là ở vùng quê của họ, ngay cả trường đại học ở tỉnh của họ cũng chưa chắc đã được khí chất như vậy, thật sự rất khoa trương.

Chanh Chanh ngốc nói: “Đây là trường học sao?”

Vương Ngọc Linh cười khở nói: “Sao tôi cứ cảm thấy đây như là một khu bảo tàng?”

“Phương tiện bên ngoài có vẻ tốt” Đồng Học Bên ồm một tiếng, “Đi thôi, đi vào”.

Chu Diễm Như bước nhanh để đuổi kịp, trong lòng cảm thấy như là điều không tưởng, các trưởng trọng điểm trọng khu còn không có hy vọng, chứ đừng nói trường trung học trọng điểm như thế này, Chanh Chanh thật có thể vào thật sao?

Bỗng nhiên, một trận cười sang sảng từ xa vọng lại

“Ha ha ha ha, anh Đồng!” Tạ Hạo đứng cách đây không xa gọi, vừa vẫy vẫy tay, vừa thông thả bước đến, đưa tay hung hăng ôm lấy Đồng Học Bên, “Anh tới rồi à?”

Đồng Học Bên cười vỗ vỗ lưng anh ta, “Tiểu tử cậu, vẫn là gào to như vậy”.

“Em như thế mà gọi là gào to sao? Phải gọi đây là vui vẻ”.

“Ha ha, đến đây, anh giới thiệu một chút, người này là cô Chu, đây là chị Vương, còn đây là Chanh Chanh” Tạ Hạo cười hi hi chào mấy người, sau đó Đồng Học Bên lại chỉ chỉ vào Tạ Hạo nói: “Đây là em trai tôi, cứ gọi cậu ấy là Tiểu Hạo” Mọi người đều chào hỏi nhau mấy câu khách khí.

Miệng lưỡi như vậy, làm việc có thể được sao?

Chu Diễm Như thấy Đồng Chủ nhiệm tìm người giúp được con gái mình, trong lúc nhất thời càng cảm thấy không thể tin được

Đồng Học Bên hỏi: “Tiểu Hạo, thế nào? Hỏi giúp anh tình hình học sinh dự thính chưa?” Tạ Hạo cười nói: “Hỏi rồi, danh sách sớm đã đủ rồi, chưa đến lúc thi trung học đã đầy người đăng ký rồi” Nói đến đây, ánh mắt đầy mong chờ của Chanh Chanh lại hạ xuống, mắt lại đỏ, có điều sau đó Tạ Hạo bỗng nói, “Ha ha, có điều đây là người ngoài thôi, ở trường bồi dưỡng nhân tài này có ai là không nể mặt em chứ? Đi thôi, Chanh Chanh, anh dẫn em đi gặp hiệu trưởng, Đồng ca đã giao phó, thì dù thế nào anh cũng phải làm được”.

Đồng Học Bên nhìn cậu ta, “Em lòng vòng cái gì, rốt cuộc có được hay không?”

“Vừa này em có tìm gặp rồi, lão Lưu đang họp, bây giờ chúng ta lại đến đó lần nữa”.

“Lão Lưu là ai”.

“Hiệu trưởng”.

Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh đều có điểm hoảng.

Đồng Học Bên lại biết, Tạ Hạo có lẽ cũng có mối quan hệ không tồi với hiệu trưởng, nếu khi cậu ta đến trường bồi dưỡng nhân tài này học, người khác có thể không biết, nhưng hiệu trưởng thì không thể không biết Tạ hạo là ai.

Đi ở trong vườn trường, Tạ Hạo sải bước đi qua.

“Hạo ca, sao lại quay về vậy?”

“Anh Tiểu Hạo”.

“Tiểu Hạo, tan học rồi sao không về?”

Chẳng những có các học sinh chào Tạ Hạo, ngay cả mấy giáo viên cũng cười nói với cậu ta, Tạ Hạo đưa tay ra chào lại, nhân duyên đúng thật cũng không tệ.

Vườn trường rất lớn, đi bộ ước chừng năm phút đồng hồ mới đến ký túc xá, Tạ Hạo tự nhiên giống như trở về nhà mình, bọn người Đồng Học Bên ngồi xuống một cái ghế dài, “Anh Đồng, mọi người ngồi đi, em đưa Chanh Chanh đi xử lý công việc, cô Chu, cô cũng đi cùng luôn chứ”.

“Được” Chu Diễm Như bán tín bán nghi kéo con gái theo sau.

“Ai da!” Tạ Hạo mới vừa đi đến góc, đột nhiên kêu một tiếng, “Chú Lưu chú hợp xong rồi à? Cháu tìm chú mấy lần rồi”.

“Hiệu trưởng” Một thầy giáo đi bên cạnh nói: “Vây chuyện này...?”

Hiệu trưởng Lưu thấy Tạ Hạo, quay đầu nói với vị thầy giáo kia: “Ngày mai nói sau, trước hết cứ theo thể mà làm đi”.

Sau đó hiệu trưởng Lưu cười tủm tỉm đi đến, “Tìm tôi làm gì? Tiểu tử cậu còn có thể có chuyện gì đứng đắn sao? Tan học sao không về nhà?”

Thấy Tạ Hạo thật đúng là quen với hiệu trưởng, Chu Diễm Như động động mắt. Tạ Hạo cười cười nói: “Chuyện lần này là đứng đắn, chú Lưu, trường bồi dưỡng nhân tài của chúng ta không nhận học sinh dự thính nữa sao?”

Hiệu trưởng lưu nhìn Chu Diễm Như và Chanh Chanh ở phía sau, như hiểu ra vấn đề, “Danh sách chiêu sinh sớm đã đầy rồi, số lượng chiêu sinh năm nay cũng giảm đi bảy tám chỉ tiêu”. Tạ Hạo hừ hừ nói: “Vây nhận thêm một người nữa”.

Hiệu trưởng cười nói: “Tên tiểu tử này, định làm khó tôi sao?”

“Anh Đồng vất vả lắm mới nhờ cháu chuyện này, cháu cũng đồng ý rồi, bây giờ chú không giúp cháu thì cháu làm gì còn mặt mũi nào nữa” Tạ Hạo nói tiếp, “Chú Lưu giúp cháu một chút được không?”

Hiệu trưởng Lưu bất đắc dĩ cười cười, nhìn xung quanh, “Đi thôi, đi đến văn phòng của tôi rồi nói”.

Vừa nghe lời này, Chu Diễm Như liền vui vẻ trong lòng, biết mọi chuyện đã ổn.

Nửa giờ sau.

Cuối hành lang, ba người Chu Diễm Như, Tạ Hạo cùng đi ra.

Chu Diễm Như vẻ mặt tươi cười, mặt mày hớn hở. Tạ Hạo cũng cười hắc hắc hướng về phía ghế dài của Đồng Học Bán ra dấu hiệu Ok.

Thấy thế, Vương Ngọc Linh cũng đã hiểu rõ sự tình, nhin không nổi quay sang nhìn Đồng Học Bán một cái, tròn mắt chớp chớp.

“Chủ nhiệm, thật có lỗi làm cho anh phải đợi lâu” Đi đến gần, Chu Diễm Như bước nhanh hơn một chút, trên mặt cũng thu hồi nụ cười trước đó.

Đồng Học Bán hỏi: “Thế nào?” Tạ Hạo vỗ vỗ ngực, “Em xuất mã kia còn có thể có vấn đề sao? Hắc hắc, mau chuẩn bị cho tốt, không cần biết thành tích thi trung học của Chang Chanh thế nào, trường bồi dưỡng nhân tài cũng sẽ dán danh sách trúng tuyển, sau khi nghỉ hè thì trực tiếp đến trường nhập học”.

Đồng Học Bán gật gật đầu, “Phí tài trợ thế nào?”

“Lão Lưu nói, nộp một ngàn là được rồi” Tạ Hạo rất đắc ý.

Một ngàn so với mấy chục ngàn, loại phí tài trợ này cũng không có gì nha.

Đồng Học Bán không khỏi nhìn Tạ Hạo với cặp mắt khác xưa, tên tiểu tử này, làm việc cũng có thể tin tưởng được, sự việc đã giải quyết xong, cũng coi như để lại mặt mũi cho Đồng Học Bán.

“May nhờ có Tiểu Hạo” Chu Diễm Như cảm kích nói: “Cảm ơn, cảm ơn, Chủ nhiệm, cũng cảm ơn anh, tôi cũng không biết nói cái gì cho phải, rất cảm ơn” Đối với cô đây là một việc rất khó, không ngờ người ta chỉ nói một câu mà mọi chuyện đã được giải quyết, không những được nhập học, mà tiền tài trợ cũng chẳng đáng là bao. Chu Diễm Như biết nhân tình này thật là lớn, cũng không ngờ được mọi chuyện lại thuận lợi như thế.

Chanh Chanh rốt cuộc cũng đạt được nguyện vọng, không chỉ đến Bắc Kinh học, cũng không chỉ là một trường trọng điểm bình thường mà còn là trường trọng điểm của thủ đô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc cũng rất vui, nhìn về phía Tạ Hạo nói: “Cảm ơn anh” Tạ Hạo vung bàn tay lên, “Không cần khách khí, sau này chúng ta chính là bạn học, có việc gì cứ nói ra tên của anh, sẽ ổn thôi!”

Chu Diễm Như đẩy con gái một cái, cô biết mọi việc có thể hoàn thành thế này là nhờ có Đồng Học Bản. Chanh Chanh lập tức hiểu ý, ngoan ngoãn đi lên đi từng bước, đôi mắt đỏ lên nói: “Cảm ơn chú Đồng”. “Không cần cảm ơn tôi” Đồng Học Bản vỗ vỗ vào đầu cô bé, cười nói: “Về sau học hành cho tốt, đừng làm mất mặt mẹ cháu”.

605. Chương 603: Tạ Gia Như Mặt Trời Giữa Trưa

Chạng vạng.

Trước cổng khách sạn Kiến Quốc.

Chu Diễm Như rất cao hứng, vì sự việc học ở trường bồi dưỡng nhân tài nên nhất quyết muốn mời Đồng Học Bản và Tạ Hạo ăn cơm, liền tìm một khách sạn có tiếng gần đây. Trước kia đây chính là khách sạn Bắc Kinh, sau lại hợp , đổi tên thành Kiến Quốc

“Chủ nhiệm, Tiểu Hạo, ly đầu tiên này tôi phải kính hai người”.

“Chị Chu, không cần nói nhiều như vậy, cứ tự nhiên đi”.

“Không đượj không được, phải kính, hai người tự nhiên đi, tôi kính hai người trước”.

“Ha ha, được rồi, tôi cũng cạn một ly”.

“Anh Đồng, cho em uống rượu, em cũng cạn”.

“Em còn chưa trưởng thành, hãy uống rượu làm gì, uống nước trái cây với Chanh Chanh đi”.

“Em có thể, em chỉ uống một ngụm thôi, thật đấy”.

Tranh giành một lúc, Tạ Hạo cũng không thể tranh giành với Đồng Học Bản được, chỉ có thể ngồi lăm bằm, làm cho Vương Ngoạc Linh và Chu Diễm Như cười ha ha. Tạ Hạo không phải người thành thật, thường xuyên đi với bạn học đến quán bar sàn nhảy linh tinh, có điều nếu có Đồng Học Bản ở đây, dù gì hắn cũng là anh rể tương lai, đương nhiên không thể để cho Tạ Hạo uống rượu, bằng không nếu để ba mẹ và chị Tạ nhà bọn họ biết, thì chính mình cũng không được yên?

Sau khi ăn xong.

Chu Diễm Như có chút say, lão đảo đi tính tiền.

Đồng Học Bản không tranh giành với cô, tốt xấu cũng là tâm ý của người ta, có điều nhìn thời gian, liền đem chỉ phiếu đưa cho Tạ Hạo để hắn đi thuê hai cái phòng.

“Chủ nhiệm” Chu Diễm Như quay lại, mặt hồng hồng nói: “Hôm nay thật cảm ơn ngài”.

Đồng Học Bản cười nói: “Chị nói câu này không biết đã mấy lần rồi, được rồi được rồi, không nhắc đến chuyện này nữa”.

“Đây chính là chuyện đại sự của con gái tôi, tôi...”

“Đều là người một nhà, nói như thế làm gì ?”

“Được, tôi không nói nữa, dù sao tất cả tôi đều ghi tạc trong lòng” Chu Diễm Như kích động nói: “Ngài hãy xem sau này tôi thể hiện thế nào đi”.

Lần này Đồng Học Bản giúp Chu Diễm Như và Chanh Chanh, cũng không phải là toàn tâm toàn ý, thứ nhất là không chịu được dáng bộ của Chanh Chanh, thứ hai, chị Chu vẫn luôn tận tụy phò tá, giúp trước giúp sau hắn, giúp hắn không ít việc, cho nên khi chị gặp khó khăn Đồng Học Bản cũng chỉ là giúp đỡ một tay mà thôi, hắn đối với chị Chu vẫn là biết ơn rất nhiều, hơn nữa việc mình giúp con gái Chu Diễm Như tìm trường học mà truyền đến khu nam Sơn thì cũng là một việc tốt, Đồng Học Bản là một người trọng tình trọng nghĩa, luôn hướng về người khác, nếu thấy người khác gặp khó khăn nhất định Đồng Học Bản sẽ không mặc kệ, điều này cũng có thể coi là một liều thuốc an thần cho cái ghế cán bộ của hắn.

Lúc này, Tạ Hạo đã cầm thẻ phòng quay trở lại, “Anh Đồng, đặt được rồi”.

“Nhanh nhen đấy” Đồng Học Bản cất thẻ ngân hàng rồi đưa khóa phòng cho Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh còn đang ngây người nhìn hần, “Phòng đã đặt xong rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi, không phải nói nhiều, chiếc xe Cayenne mọi người cũng cứ giữ lấy buổi tối đi dạo siêu thị cho biết, không cần lo cho tôi”.

Chu Diễm Như vội hỏi: “Ở đây sao?” Vương Ngọc Linh cũng nói: “Chủ nhiệm, chỗ ở lúc trước chúng ta đã liên hệ rồi, việc này...”

“Ở khu Triều Dương đúng không? Ở đây xa quá, cứ ở đây đi, đi lại cho tiện” Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh không biết khách sạn Kiến Quốc có phải là khách sạn năm sao cao cấp hay không, nhưng nhưng giá cả chắc chắn là rất đắt, nếu cuối cùng được thanh toán hóa đơn, có lẽ Đồng Chủ nhiệm cũng không khả năng được thanh toán lại, đây chẳng phải là tìm người nói nhảm sao, mọi người sẽ nói bọn họ tham nhũng, chắc chắn Chủ nhiệm Đồng đã chuẩn bị bỏ tiền túi ra, nghĩ đến đây, Chu Diễm Như cảm thấy nhà Đồng Học Bản đúng là mở ngân hàng, tiêu tiền không chớp mắt?

Sau đó Đồng Học Bản không cần biết buổi tối các cô có hoạt động gì, đã dẫn Tạ Hạo ra cửa khách sạn Kiến Quốc đi đến bãi đỗ xe, lái xe đi mất.

Vừa lên xe, Tạ Hạo liền tranh công nói: “Thế nào anh rể, em có năng lực làm việc không?”

“Không tồi” Đồng Học Bản vỗ bả vai cậu ta, “Được, xem ra về sau em rất có tiền đồ đó”.

“Chính là thế đấy, hắc hắc hắc hắc”.

“Em cười cái gì, được khen cái toe toét cười”.

“Ai da, là lúc này thôi, anh rể đưa em về nhà nhé”.

“Chưa nói với bố mẹ sao? Được, thắt dây an toàn vào”.

Làm người của Tạ gia, mặc dù Tạ Hạo bình thường khá tùy tiện, nhưng thật ra khi nói chuyện cũng rất đúng mực, Đồng Học Bản và Tạ Tuệ Lan đã đính hôn, nhưng chưa từng công bố ra ngoài, chỉ có những người trong nhà mới biết, cho nên trước mặt cấp dưới của Đồng Học Bản, Tạ Hạo trước sau vẫn chỉ gọi “anh Đồng” cách xưng hô này cũng không có gì là không có gì là loạn cả, người trong nhà cũng có thể xưng hô như thế, nhưng ở nơi công cộng thì vẫn gây sự chú ý ọi người.

Hơn bảy giờ.

Trong khu nhà ở của Tổng bộ chính trị Giải phóng quân.

Cảnh vệ nơi đó, Tạ Hạo ló đầu ra, đối phương thấy thế liền cho vào, Đồng Học Bản lái xe vào, dừng xe ở trước một toà nhà màu bạc.

“Đến rồi” Tạ Hạo mở cửa xuống xe, “Anh rể vào trong nhà một chút đi, vào xem xem”.

“Muộn quá rồi , anh cũng không mang theo đồ gì cả, bằng không để hôm khác nhé?”

“Đi thôi đi thôi, cần gì phải mang cái gì”.

Đồng Học Bản nghĩ một chút, cũng đi tới cửa rồi mà không vào cũng không thích hợp, nghĩ nghĩ, rồi mở thùng xe phía sau tìm tìm, không phải nói, phía sau xe Huyền đúng là có để mấy bộ Hoàng Hạc lâu, cũng không biết cô định tặng ai hay là ai đó tặng cô, cứ mang vào, có còn hơn không, vì thế Đồng Học Bản mượn tạm mang đi, cùng Tạ Hạo đi vào trong nhà, bố của Tiểu Hạo, Tạ Quốc Kiến là con thứ ba của Tạ gia, là Phó Chủ nhiệm Tổng bộ chính trị, quân hàm trung tướng hay là quân hàm gì đấy hần cũng không rõ lắm, mẹ của Tiểu Hạo là lãnh đạo trong Tổng cục thông tin, Đồng Học Bản đều đã gặp qua.

Nhưng mà vừa vào trong nhà lại thấy trong phòng chỉ có một người phụ nữ trung niên mà Đồng Học Bản không biết, người phụ nữ này tuổi cũng không nhỏ, trông cũng khoảng bốn năm mươi, tóc rõ ràng là đã được nhuộm đen, được chăm sóc rất tỷ mỉ, vài nếp nhăn trên mặt cũng đã làm cho già đi một chút.

Đây không hề giống lính hậu cần hay một người bảo mẫu.

Đồng Học Bản đang nhìn bà, người phụ nữ trung niên đó cũng nhìn lại hần.

Chỉ nghe Tạ Hạo ha ha cười, “Chào thím, sao thím lại đến đây vậy?”

“Trông coi nhà cửa, nấu cơm, sao nào? Tôi không thể tới sao?” Hạ Diễm Trân cười nói.

“Có thể đến có thể đến, ai nói thím không thể tới? Ba mẹ cháu đâu rồi?”

“Ba cháu đi xã giao, mẹ cháu cũng vừa ra ngoài rồi, đi ăn cùng bà cháu, được chưa, bỏ một mình thím của cháu ở lại, thím cũng đang chuẩn bị trở về đây” Hạ Diễm Trân cũng không đứng dậy, nhìn nhìn Đồng Học Bân đứng bên cạnh, “Vị này là?” Tạ Hạo cười cười nói: “Đây là anh Đồng, là đối tượng của chị cháu”.

“Đối tượng của Tuệ Lan?” Hạ Diễm Trân ngẩn ra, rốt cuộc cũng đứng dậy khỏi ghế sofa, khẽ gật đầu hơn nữa vươn tay ra, cười cười nói: “Tiểu Đồng, ha ha, đã sớm nghe nói cậu”.

Đồng Học Bân vội vàng đưa hai tay bắt lấy tay bà, “A, chào thím”. Trong lúc nhất thời hẳn không biết nên xưng hô thế nào.

Hạ Diễm Trân đã nhìn ra, mỉm cười nói: “Hạ Diễm Trân, cậu cứ gọi là đại thẩm, tôi là mẹ của Tiểu Nhiên và Tiểu Tĩnh” Mẹ của Tạ Tĩnh và Tạ Nhiên? Vợ của Phó Bộ trưởng Bộ Tài chính, Tạ Quốc Lương?

Đồng Học Bân lập tức đổi giọng gọi một tiếng đại thẩm, thế này mới rõ ràng bà là ai.

Hầu hết những người trong Tạ gia Đồng Học Bân đều gặp qua, duy nhất có con gái thứ hai Tạ Quốc Nguyệt và chồng là Hầu Hưng An vẫn đang công tác ở tỉnh Đông Sơn là chưa được gặp, và một người còn lại chính là người ở trước mắt Hạ Diễm Trân này, hai lần trước đến Tạ gia đều không gặp bà, nghe Tuệ Lan nói đại thẩm Hạ Diễm Trân cũng luôn luôn công tác ở tỉnh ngoài, hơn nữa còn là ở khu tây bắc, một năm cũng không về quá hai lần.

“Mau ngồi đi Tiểu Đồng”.

Hạ Diễm Trân ngoắc gọi hẳn ngồi xuống, ánh mắt nhìn hẳn đánh giá, “Tuệ Lan mấy tháng này cũng đã gọi điện thoại cho tôi vài lần, lần nào cũng khoe về cậu, tôi vẫn muốn gặp gặp, đúng rồi, lần này sao lại đến Bắc Kinh? Nghe nói cậu đang công tác ở thành phố Phần Châu mà?”

Đồng Học Bân nghiêm sắc mặt nói: “Vâng lần này là đi công tác, bàn bạc công việc”.

Thấy hai người bọn họ ngồi tán ngẫu, Tạ Hạo liền đặt mông ngồi xuống ghế sofa nhỏ, vất hai chân lên xem tivi.

Hạ Diễm Trân thấy vậy, bắt đắc dĩ lắc đầu, hơi hơi hạ thấp người lấy nước trong ấm giữ nóng rót cho Đồng Học Bân.

“Để cháu, để cháu” Đồng Học Bân làm sao nhận được, vội vàng giành trước, cầm ấm lên, rót đầy chén cho Hạ Diễm Trân trước rồi mới rót ỉnh.

“Hài, cậu không cần phải thế” Hạ Diễm Trân cười nói: “Người trong nhà, không cần khách khí như thế”. Đồng Học Bân nhìn bà nói: “Đại thẩm, bác cũng đi công tác sao?”

“Tôi à? Tạm thời xong rồi, tháng trước được điều về Bắc Kinh làm việc, về sau cũng không đi nữa, có cơ hội chúng ta đi lại nhiều một chút”.

“Ai da, chúc mừng bác được thăng chức, xem ra cháu biết tin muộn quá rồi”.

“Ha ha, cảm ơn, cái chính là công việc cũng nhàn hạ, không tính là thăng chức được”.

Tạ Hạo ở một bên cười hì hì nói: “Sao lại không tính là thăng quan, chính sảnh đề là bộ phó, đây mới là điều mấu chốt”.

“Cháu biết cái gì? Mau xem tin tức giải trí của cháu đi” Hạ Diễm Trân cười lắc lắc đầu.

Bộ phó? Đồng Học Bân không biết nói gì, người nhà chị Tạ, cấp bậc đều có thể đem dọa người, điểm này Đồng Học Bân sớm đã lĩnh giáo qua, con của Tạ lão gia thì không cần phải nói, trước kia là tổng bí thư, là lãnh đạo cấp cao của quốc gia, nghe nói Tạ gia còn có một người họ hàng xa là nhị gia lúc này vẫn đang làm ở cục chính trị, hơn nữa là thường ủy cục chính trị, đứng hàng thứ tám trong cấp nhà nước, phía dưới chính là cha của chị Tạ rồi, ủy viên cục chính trị, bí thư thị ủy kinh thành, Phó Thủ tướng, sau đó là Phó

Bộ trưởng bộ Tài chính Tạ Quốc Lương, Tạ Quốc Kiến cũng giữ chức phó quân khu, hiện tại lại có thêm một cán bộ cấp tỉnh, Phó Bộ trưởng Hạ Diễm Trân, làm cho Đồng Học Bản thấy ghen hờn nhìn trân trối. Cụ thể Hạ Diễm Trân giữ chức vụ gì hẳn cũng không rõ lắm, nhưng mặc dù là chức quan nhàn tản, thì phó bộ cũng là phó bộ, đây là giấy trắng mực đen rồi.

Bây giờ Tạ gia quả nhiên như ánh mặt trời giữa ban trưa.

Tuy rằng không có ai từng nói qua với Đồng Học Bản, cũng không có ai nói lộ chuyện này ra ngoài, nhưng đến đời thứ ba của Tạ gia đã không được bồi dưỡng chính trị mạnh mẽ như thế nữa rồi, Tạ gia phát triển tập trung nhất vẫn là ở đời thứ hai, Tạ gia không phải là không muốn giúp ba của chị Tạ tiến bước hơn nữa, mà cũng không phải là không có khả năng, lại càng không phải là không có hi vọng, Tạ Quốc Bang hiện tại hẳn là mới hơn năm mươi tuổi, đang ở độ tuổi phát triển sự nghiệp, lại đang có hướng tiến thêm một bước để có thể vào được thường ủy.

Nghĩ đến đây, Đồng Học Bản cảm thấy kỳ lạ nên cân nhắc nói, hiện nay Tạ gia có thể lực lớn như thế, vậy sau này, Tuệ Lan có thể có hy vọng bước vào vị trí thủ tướng không?

Lần đầu tiên nước cộng hoà lại do một người phụ nữ lãnh đạo?

Vậy Đồng Học Bản sẽ có mặt mũi nhiều lắm.

606. Chương 604: Huyền Huyền Chủ Động

Buổi tối.

Sắc trời đen, tối om om.

Đồng Học Bản từ nhà Tạ gia lái xe ra, mở nhạc, nghe loại nhạc là Vân Huyền thích nghe, từ từ lái xe chạy theo hướng về nhà họ Cù.

Xe tiến vào tiểu khu, Đồng Học Bản lập tức gọi điện thoại cho Vân Huyền.

“Huyền Huyền, anh đang ở dưới nhà rồi, thế nào đây?”

“Đến rồi sao? Vậy đợi em một lát”.

“Hơn chín giờ rồi, đợi thêm chút nữa để thành khuya à?”

“Bố mẹ vừa mới vào phòng ngủ, còn chưa ngủ, đợi một lát nữa đi”.

“Ai da, bằng không tối nay tối hay là anh không đi nữa mà vào đây, cùng lắm nghe ba mẹ mắng mấy câu”.

“Anh đừng làm loạn nữa, cứ đứng chờ ở dưới đây đi, bằng không lát nữa liệu với em”.

Buông di động xuống, Đồng Học Bản cười khổ mặt hướng về phía cửa sổ, khuôn mặt Cù Vân Huyền xuất hiện ở đó, cô đưa tay ra làm một động tác, vì tắt đèn nên nhìn không rõ lắm, năm, mười phút sau, rốt cuộc phía sau cũng vang lên tiếng bước chân nghe rất nhẹ, là tiếng giày cao gót nện xuống đất. Ngay sau đó, xuất hiện một bóng dáng của người phụ nữ mang thai mặc đồ màu trắng đang chậm chạp bước tới.

Đồng Học Bản có chút kích động, vội vàng xuống xe, chạy bên bên Cù Vân Huyền nhẹ nhàng ôm lấy cô, hung hăng hôn cô.

“Bướng bỉnh!” Cù Vân Huyền trừng trừng mắt nhìn hắn, “Làm kinh động đến con”.

“Tay anh đỡ rồi” Đồng Học Bản xoa xoa nói: “Nhớ em chết đi được, lại hôn một cái nhé”.

Cù Vân Huyền vừa tức giận vừa cười nói: “Tránh sang một bên đi, mới có hai tuần không gặp, đến mức đó sao? Đừng gây sự nữa, lên xe trước rồi nói”.

Ha ha Đồng Học Bản cười, ôm lấy cô chui vào trong xe nói: “Dạo này có mệt không? Thân thể thế nào rồi?”

“Công ty cũng mau bán rồi, có chút việc cần phải giao tiếp, có điều cũng không bận lắm”.

“Không nói công việc, nhiệm vụ chính của em bây giờ là nghỉ ngơi cho thật tốt đợi ngày sinh đứa trẻ, đi, về nhà chúng ta”.

Sau khi đặt cô ngồi xuống, Đồng Học Bản lái xe thẳng đến cửa Bắc phố hòa Bình, đó là nơi mà hai người đã quen nhau.

Cù gia.

Một căn phòng nhỏ nhỏ nhưng ấm áp là nơi mà họ vẫn thường lui tới.

Vào trong phòng Cù Vân Huyền liền dịu dàng xoa đầu Đồng Học Bản, “Tên ngốc này, lên lầu cũng phải bế em sao, thật đúng là định biến em trở thành quốc bảo sao?”

“Không phải em chính là quốc bảo sao?” Đồng Học Bản lấy tay xoa xoa cái mũi, lại muốn thân mật với cô.

“Ba hoa” Cù Vân Huyền đẩy đẩy hấn, “Đi đi, trước tiên hãy đi dọn dẹp phòng đi, không ở đây nhiều ngày như thế cũng có bụi rồi”.

“Được rồi, được rồi, mau cho anh xem tiểu bảo bối của anh trước đã” Đồng Học Bản đỡ nàng nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa, sau đó ngồi xổm xuống trước cô, hôn nhẹ lên bụng cô, “Thật không tồi nha, ha ha đã lớn như vậy rồi? Đúng rồi, là con trai hay con gái vậy? Bác sỹ nói thế nào?”

Cù Vân Huyền âu yếm xoa xoa bụng, “Hôm thứ năm đi kiểm tra, bác sỹ đã cho em xem qua kết quả, là con gái”.

Đồng Học Bản nhất thời vui vẻ cười haha, “Con gái thì tốt, con gái lớn lên khẳng định sẽ xinh đẹp giống em!”

“...Nếu là con trai thì sao?”

“Con trai thì sẽ có bản lĩnh giống anh”.

Cù Vân Huyền bị anh chọc cười, “Anh đừng có nói phét nữa đi, anh thì có bản lĩnh gì chứ? Anh đúng thật là không biết ngại mà”.

Đồng Học Bản hừ hừ nói: “Anh không có bản lĩnh gì sao? Nếu có vẻ bề ngoài giống anh, làm gì có ai sánh kịp chứ”.

“Được rồi” Cù Vân Huyền không thích nghe nữa, vuốt vuốt tóc hấn nói: “Tuy anh cũng tốt, nhìn kỹ cũng thấy đẹp trai, nhìn nhiều dễ lấy tinh thần”.

“Anh đẹp trai sao?”.

“Em nói anh đẹp trai thì là đẹp trai!”

Đồng Học Bản thấy trong lòng ấm áp, ừm một tiếng, vén vạt áo bầu của cô lên, nhất thời nhìn thấy cái quần lót hình tam giác màu hồng nhạt của cô.

Cù Vân Huyền cả giận: “Làm gì vậy?”

“Hôn bụng em” Đồng Học Bản cúi đầu hôn lên bụng cô một cái, lại cảm thấy bụng Huyền di có hình dạng rất thú vị, có cảm giác như bị kích thích, liền lấy hôn lên một cái nữa, tay theo bản năng cũng sờ sờ cặp đùi đầy đặn, trắng nõn, mềm mại của cô.

Cù Vân Huyền cười bỏ một bàn tay trên đùi ra nói, “Có phải em béo hơn không? Gần đây ăn nhiều quá”.

“Không mập, em ăn là ăn cho hai người, phải ăn nhiều một chút mới tốt”.

“Đừng hôn” Cô xoa xoa bụng mặt nóng lên, “Ngừa”.

Nàng càng nói đừng, Đồng Học Bản lại càng hăng hái, cuối cùng gờ tay lên tiếp tục xoa xoa đùi bên phải, miệng cũng dừng ở trên đùi nàng.

Có thể thấy hai má Cù Vân Huyền nổi lên một chút ửng hồng, cô gạt cánh tay ra khỏi mặt, “Đừng làm loạn nữa, em đánh đây?”

“Anh biết em sẽ không nỡ đánh đâu” Đồng Học Bân nắm lấy tay cô, không nghe mà tiếp tục hôn.

“Đừng... ừm... ừm...” Cô nhẹ nhàng hít vào một hơi, “Anh không được ức hiếp em”.

Đến lúc chán rồi, Đồng Học Bân mới đứng lên, ngồi bên cạnh Vân Huyền, ôm thắt lưng nàng nói, “Không còn sớm nữa rồi, vợ yêu nghỉ ngơi sớm một chút đi?”

Cù Vân Huyền chậm rãi liếc hẳn một cái cảnh giác, “Anh lại nghĩ mấy chuyện không tốt phải không?”

Đồng Học Bân bắt đầu nói: “Hôm nay không được? Không phải vẫn còn ba tháng cuối nữa sao? Chuyện này phải chú ý một chút? Nếu không sau này?”

“Anh nghĩ xiên xẹo đi đâu vậy!” Cù Vân Huyền véo đầu mũi hắn quát, “Anh đúng là không biết xấu hổ mà”.

“Vậy em nói anh phải làm sao? Anh nhớ em lắm”.

“Vào trong phòng rồi nói sau, để xem biểu hiện của anh thế nào rồi em sẽ suy nghĩ”.

“Ai da, nói như vậy là có cơ hội?”

“Ha ha, em đâu có nói như thế”.

Đồng Học Bân kích động, xoay người một cái, lại ôm cô như ôm một nàng công chúa, bế Vân Huyền nhanh chóng bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại, nhẹ nhàng đặt Huyền đi vào trong chăn, cũng không bật đèn, sau khi cởi quần áo một cách thuần thục, Đồng Học Bân cũng cúi đầu xuống.

“Làn da em thật mềm mại”.

“Đừng ồn ào nữa, nói chuyện với em một chút”.

“Nói cái gì?”

“Nói anh đi Nam Sơn, sau đó lại đắc tội với ai rồi?”

“Hài, sao em biết anh đắc tội với người khác?”

“Tính khí của anh, không đắc tội với ai mới là lạ đấy, anh lại gây họa gì rồi”.

“Việc này cũng không phải anh gây họa, là do họ không nể mặt anh trước, chính là nói, Tiết Khánh Vinh, là trưởng phòng Tổ chức khu...”

Đồng Học Bân không ngừng nói ra bức xúc của mình với Huyền đi.

Không lâu sau, tay Đồng Học Bân cũng không an phận nữa, vừa nói vừa cho tay vào chăn sờ sờ chân Huyền đi, sau đó lại bắt đầu sờ lên trên.

Vài phút sau, Đồng Học Bân vẫn chưa nói xong, Cù Vân Huyền bỗng nhiên hung hăng ôm lấy cánh tay anh, dụi dụi đầu, hơi hơi nhắm mắt, hai đùi bắt đầu vắt lên chân Đồng Học Bân, từ từ ôm lấy thắt lưng hắn, “Hôm nay ngoại lệ một lần, nhưng đừng quá kịch liệt, biết không?”

Đồng Học Bân vui sướng đến kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Huyền đi chủ động cầu hoan.

Làm sao có thể trì hoãn được nữa? Đồng Học Bân tinh thần đại chấn, thật cẩn thận tìm được vị trí rồi, liền ép vào người Cù Vân Huyền, chậm rãi xử lý nàng.

607. Chương 605: Đánh Thái Cực Với Tôi?

Sáng sớm, tại Cù gia.

Reng reng reng, reng reng reng, tiếng chuông di động kêu vang.

Đồng Học Bân vừa mở mắt đã thấy trời sáng rồi, tròng mắt bị ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào có chút khó chịu, theo bản năng nhắm mắt lại, hắn đưa tay sờ sờ lên gối đầu ở bên cạnh, tìm ra chiếc Iphone S4 đang kêu inh ỏi

Là số của Trần Phi thường vụ Phó Khu trưởng khu Nam Sơn

“Alo, Khu trưởng Trầm, chào anh”.

“Đồng Chủ nhiệm, tình hình đơn vị thế nào rồi?”

“À, tôi đang ở Bắc Kinh làm việc đây, đang chạy việc”.

“Tốt, nếu có tiến triển gì, trước tiên hãy báo cáo trong khu đã, phải tranh thủ nắm lấy”.

“Tôi biết rồi”.

Vứt điện thoại xuống giường, Đồng Học Bàn ngáp một cái, nhìn sang bên cạnh nhưng không thấy Cù Vân Huyền, hần nghĩ chắc Vân Huyền sợ bố mẹ phát hiện ban đêm lén đi ra ngoài, nên đã về nhà, hần không nhanh không chậm đứng dậy mặc quần áo, đi đôi dép lê trong nhà, mở cửa phòng ngủ ra, ồ, vừa mới đi ra ngoài Đồng Học Bàn đã phát hiện thấy đèn trong nhà vệ sinh bật sáng, chớp mắt mấy cái đi lên, chỉ thấy Cù Vân Huyền đang đứng ở trước bồn rửa tay, hơi hơi cúi mình, trên tay cầm chiếc tất của Đồng Học Bàn, trong WC toàn mùi xà phòng.

“Dậy rồi à?” Cù Vân Huyền không quay đầu, giương mắt nhìn anh trong gương, cười nói: “Vừa rồi ai gọi điện thoại tới vậy? Lãnh đạo của anh à?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, “Thường vụ Phó Khu trưởng, thúc giục anh làm việc đấy mà”.

“Đội em giặt tất cho anh xong em sẽ làm đồ ăn cho, anh đi rửa mặt trước đi”.

“Đừng giặt nữa, bụng em cũng được bảy tháng , như thế sẽ rất mệt” Đồng Học Bàn đau lòng đi lên giành lấy, “Để đấy cho anh, anh tự giặt”.

“Không cần, một cái tất thôi thì có gì là mệt”.

“Đưa cho anh đi, mau lên”.

“Em bảo không cần, đứng sang một bên, đi đánh răng rửa mặt đi”.

Tranh giành một lúc vẫn không tranh được của cô, Đồng Học Bàn đành phải đi rửa mặt, thay Huyền đi lấy đến một đôi tất mới cũng không biết mua từ khi nào, sau khi ra ngoài, mùi cơm thơm nức mũi, trên bàn Cù Vân Huyền bưng lên một mâm bàn cơm sáng rất phong phú, có cháo, có dưa muối, có Lạp Xưởng, có canh gà, Đồng Học Bàn không khỏi thấy đói, nhìn Huyền đi hiền lành đảm đang, kéo nàng cùng nhau ngồi xuống ăn cơm.

“Ăn từ từ thôi” Cù Vân Huyền nhìn anh cười cười, lấy ra một tờ giấy ăn lau phần cơm dính trên miệng hần, “Một lát sau đi ra ngoài à?”

Đồng Học Bàn vừa ăn vừa gật đầu, “Đi đến bộ uỷ một chuyến”.

“Buổi tối không biết có về hay không?”

“Có về, ngày mai mời đi, lần này ở bên em lâu một chút”.

“Ha ha, vậy buổi tối em chờ cơm anh, em bảo anh ăn từ từ thôi, làm gì có ai tranh mất của anh chứ”.

“Đã lâu không được thưởng thức tay nghề của em, thơm thật đấy”.

“Miệng lưỡi trơn tru” Cù Vân Huyền đưa tay xoa xoa đầu hần, “Nhưng em rất vui”.

Chưa đến chín giờ sáng, Đồng Học Bàn đến Cù gia, mở cửa để Huyền đi xuống ở trước tiểu khu, rồi lái xe thẳng đến khách sạn Kiến Quốc, hội họp cùng Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh.

Trong một gian phòng đạt tiêu chuẩn trên lầu.

Lúc gõ cửa đi vào, Chu Diễm Như đã đã dậy rồi , Vương Ngọc Linh cũng đã ở trong phòng.

“Chủ nhiệm, mau vào đây”.

“Tất cả ăn sáng hết chưa?”

“Ăn rồi, vừa ăn ở tầng hai của khách sạn”.

“Ồ, Chanh Chanh đâu?”

“Tôi qua tôi đã đưa con bé đến nhà bác nó rồi”.

“Được rồi, vậy mọi người thu dọn một chút, chúng ta xuất phát thôi, lúc sáng Khu trưởng Trầm gọi điện cho tôi, trong khu rất chú tâm đến tình hình công tác mô phạm của chúng ta, bảo chúng ta nhất định phải tranh thủ nắm lấy”.

Đêm qua, Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh chờ Đồng Học Bân đi rồi, lại lái xe dạo một vòng quanh Bắc Kinh, đi siêu thị mua sắm rồi ăn khuya, cả đêm du ngoạn thật vui vẻ, khó mà có được một cấp trên biết quan tâm săn sóc như vậy, lần đi công tác này khó khăn lắm mới đạt được cơ hội, có điều bây giờ nhắc đến việc này, sắc mặt của Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh cũng nghiêm lại, thu hồi tâm, biết lần này là lần sát hạch cuối cùng của đơn vị mô phạm nếu không được thông qua, như thế sau khi trở về cũng chẳng có mặt mũi nào nữa, việc này đã không còn là việc của hai người nữa, là công việc của văn phòng Quang Minh, thậm chí là toàn thể mọi người trong khu Nam Sơn đều đang mong đợi, cho dù hy vọng không lớn, vẫn nhất định phải tận lực cố gắng.

Bộ Dân chính

Chiếc xe Cayenne hôm nay bị hỏng, bọn họ cùng ngồi trên chiếc xe Mercedes.

Tại cửa Đại viện, xe bị bảo vệ cửa ngăn lại, “Các người tìm ai?”

Wang Ngọc Linh mở cửa kính xe, “Tôi đến trình báo số liệu của của đơn vị mô phạm, làm danh sách và bổ sung tư liệu”.

“Mọi người đợi một chút.” Bảo vệ quay vào đánh một chiếc điện thoại, không bao lâu lại đi ra, “Mấy người ở đơn vị nào?”

“Văn phòng đường phố Quang Minh khu Nam Sơn thành phố Phần Châu” Vương Ngọc Linh đáp.

Bảo vệ gật gù đầu, chỉ chỉ vào bên trong nhất đồng thời chỉ vào tòa nhà thấp thấp, “Lên tầng hai sẽ gặp người phụ trách”.

Wang Ngọc Linh thực khách khí nói: “Cảm ơn anh rất nhiều”.

“Không cần khách khí, đăng ký trước là được”.

Wang Ngọc Linh liền xuống xe đăng ký .

Từ lúc đến đây kinh thành đến nay, Vương Ngọc Linh vốn không giống với cô khi ở Nam Sơn nữa, rất rụt rè, rất câu nệ, nhắm chừng cũng biết ở kinh thành ngoa hồ tàng long, ở khu Nam Sơn chú của cô Vương An Thạch có lẽ còn có thể là nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng ở đây, cũng vừa nói Vương Ngọc Linh rồi, chú cô làm bí thư khu ủy cũng chẳng là cái rắm gì, cho nên Vương Ngọc Linh làm việc mười phần đều được, làm cho Đồng Học Bân nhìn thấy vậy cũng lặng lẽ gật đầu.

Tòa nhà làm việc ở phía tây.

Bên này là văn phòng quản hạt, đi vào, Chu Diễm Như liền hỏi thăm một chút về sở trưởng Lăng đồng thời cũng nói về ý đồ đến đây

Nhân viên phụ trách nhìn bọn họ nói, “Chờ một chút” rồi quay lên lầu.

Không bao lâu sau, một người khác từ trên lầu đi xuống nói: “Sở trưởng Lăng đang bận giải quyết một số việc, mọi người chờ một chút” Rồi ôm văn kiện đi, không nói gì với bọn họ nữa.

Đồng Học Bân nhìn thấy như thế, vậy chờ đi.

Vì thế mọi người cùng ngồi xuống khu nghỉ ngơi ở tầng một,, Chu Diễm Như tìm được chỗ để nước uống liền đi rót cho Đồng Học Bân một cốc nước.

Nửa giờ...

Một giờ...

Hai giờ...

Chu Diễm Như liên tục xem đồng hồ, sắp đến giữa trưa rồi.

Đồng Học Bàn cũng mất kiên nhẫn, “Tiểu Vương, lại đi hỏi một chút xem thế nào rồi”.

Ngọc Linh nghe lệnh, đứng lên tìm nhân viên phụ trách vừa nãy hỏi: “Xin làm phiền một chút, bên Sở trưởng Lăng phải không? Chúng tôi đã chờ hai tiếng rồi”.

Người nọ mặt nhăn nhúm mày liếc nhìn cô một cái, cầm điện thoại lên gọi, cuối cùng nói với cô, “Mười phút sau đi lên tầng hai”.

Vương Ngọc Linh vội nói: “Cảm ơn anh”.

Sau một lúc lâu, mấy người Đồng Học Bàn đi lên lầu, được một nhân viên công tác dẫn vào một gian văn phòng, trong phòng, một người chừng ba lăm ba sáu tuổi mười phần uy nghiêm ngồi trước bàn làm việc, trong tay cầm cây bút máy nhẹ nhàng gõ lên tập văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên.

“Sở trưởng Lăng, người tới rồi” Nhân viên công tác cung kính nói.

Sở trưởng Lăng cầm cây bút máy khoát tay, “Tôi biết rồi”.

Nhân viên công tác kia liền đóng cửa lại đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, bọn Đồng Học Bàn cũng chưa dám tọa, Chu Diễm Như rất nhanh đưa ra một phần tài liệu nói: “Chào ngài, Sở trưởng Lăng, chúng ta là văn phòng đường phố Quang Minh thành phố Phần Châu, đây là tài liệu bổ sung đơn vị mô phạm, mời ngài xem qua”.

Sở trưởng Lăng vẫn không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn văn kiện của mình nói: “Không phải sớm đã trình báo xong rồi sao?”

“Chúng tôi là tổ khảo sát lâm thời bổ sung thêm danh ngạch, cũng đã sơ thẩm qua”.

“Tài liệu trình báo là dưới văn phòng phụ trách” Sở trưởng Lăng dùng bút viết viết cái gì đó ở trên bàn, “Tài liệu trực tiếp giao văn phòng làm, chúng tôi không quản”.

Vương Ngọc Linh chen vào nói nói: “Nhưng là phòng nọ...”

“Tìm bọn họ giao tài liệu, trở về đi” Sở trưởng Lăng không cho phân trần nói.

Đồng Học Bàn nhíu mày một cái, mẹ kiếp, bắt chúng ta đợi hơn hai giờ, cuối cùng mới nói cho chúng ta biết người không phụ trách? Người có ý tứ gì chứ? Làm chậm trễ thời gian của chúng tôi?

Chu Diễm Như cũng có một chút không vui, nhưng ai bảo người ta là lãnh đạo bộ ủy chứ, có tức giận cũng không dám làm gì, “Vây quấy rầy ngài rồi”.

Ra khỏi phòng làm việc, Vương Ngọc Linh hầm hừ nói: “Cái gì thái độ gì chứ?”

Chu Diễm Như hạ thấp giọng nói: “Nói nhỏ chút đi”.

“Ép bức người quá rồi, bây giờ cũng đã trưa rồi, lại nói một câu như vậy, thời gian của hần quý giá, thời gian của chúng ta thì không quý giá sao?”

“Xuất môn gặp việc khó, đừng nói đến tai ương” Chu Diễm Như thấy trách hay không cũng thế nói: “Đừng oán giận nữa, đi thôi”.

“Chủ nhiệm, chúng ta?” Vương Ngọc Linh xin chỉ thị.

Đồng Học Bàn nén giận nói: “Đến dưới văn phòng”.

Giận thì giận, nhưng chuyện này vẫn phải làm.

Giữa trưa.

Tùy tiện ăn một bữa cơm bên ngoài xong, mấy người bọn Đồng Học Bàn lại đây đến khu Hải Điện là nơi làm việc của văn phòng kính lão toàn quốc, cách bộ Dân Chính hơi xa, hơn nữa kẹt xe, giữa chiều bọn Đồng

Học Bản mới đến nơi, đi ra giới thiệu tình hình, nhân viên công tác liền dẫn bọn họ đi tới một văn phòng chủ nhiệm.

“Chủ nhiệm Lưu, chào anh” Đồng Học Bản khách khí nói.

Lưu Khuê Nhâm hơi ngần ra, “Giọng của cậu, là Đồng Chủ nhiệm, Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh phải không?”

Vừa nghe giọng ông ta, Đồng Học Bản cũng thấy quen tai, “Ồ, ngày hôm qua chính là ngài gọi điện thoại cho tôi sao?”

“Đúng” Chủ nhiệm Lưu cười nói: “Làm sao vậy? Vẫn chưa bổ sung tài liệu sao? Đã bắt đầu xét duyệt rồi, mọi người nên nắm chặt cơ hội, đừng để chậm trễ công việc khảo sát”.

Đồng Học Bản cười khổ nói: “Hôm nay chúng tôi đến đây cũng vì chuyện này, buổi sáng cũng tới đến bộ Dân Chính, có điều Sở trưởng Lăng nói tài liệu báo cáo là do bên văn phòng phụ trách nhận, bọn họ không quản lý”.

Chủ nhiệm Lưu cau mày nói: “Không thuộc quyền quản lý của bọn họ? Bây giờ toàn bộ tài liệu của các đơn vị mô phạm trên toàn quốc đã giao lại cho bộ Dân Chính, đến thứ tư sẽ chuyển giao lập hồ sơ, sau đó tiếp tục xét duyệt, công việc bên văn phòng kính lão của chúng tôi chỉ là phụ trách kiến nghị, tất cả các việc lập hồ sơ đều do bộ Dân Chính bên đó phụ trách, Đồng Chủ nhiệm, tôi không phải đang đánh Thái Cực với anh, bây giờ cho dù tôi có nhận tài liệu của các anh cũng vô dụng, mấu chốt là bên bộ Dân Chính chịu nhận, cái này phải gửi bọn họ”.

Chủ nhiệm Lưu không có cái gì, nói chuyện cũng rất thành khẩn, Đồng Học Bản vừa nghe vậy thì biết chuyện này thật đúng là do bộ Dân Chính phụ trách.

Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh cùng liếc nhau, lại đi về một vòng nữa?

Đồng Học Bản cũng thấy phiền, từ lúc hắn làm lãnh đạo đến giờ không biết bao nhiêu lâu rồi chưa thấy qua “đặc sản trong nước” này? Đánh Thái Cực? Con mẹ nó đánh lên đầu anh em sao?

608. Chương 606: Tính Tình Lại Nổi Lên

Buổi chiều.

Ánh mặt trời chói chang, như thiêu như đốt.

Từ đại viện của kính lão toàn quốc đi ra, Đồng Học Bản thấy sắc mặt của Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh đều không được tốt, không muốn nói gì, hắn liền làm điệu bộ vẫy tay bảo bọn họ đợi một chút, ngay sau đó liền đi lên phía trước quan sát ngã tư đường rồi lấy điện thoại gọi cho Thành Nghiêm Đông, trước đây Đồng Học Bản đã giúp hắn tìm chiếc vòng cổ phỉ thúy là di vật của mẹ hắn, cho nên Thành Nghiêm Đông khẳng định sẽ không theo hắn giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo hắn.

“Alo, Tổ trưởng Thành, tôi Đồng Học Bản đây”.

“Ha ha, Tiểu Đồng, chào anh, có việc gì sao?”.

“Bây giờ tôi đang ở Bắc Kinh, tôi muốn bổ sung tài liệu, không biết nên nộp cho ai nhỉ?”

“Ừm? Không ai liên hệ với các anh sao? Giao cho bộ Dân Chính, bên đó chuyên phụ trách nhận tài liệu có chuyên môn phụ trách nhập hồ sơ, bên kính lão sớm đã chuyển giao tài liệu cho bọn họ rồi”.

“Nhưng bên bộ Dân Chính nói bọn họ không phụ trách việc này.”

“Không đúng, anh hỏi lại xem, chính là do bọn họ phụ trách, không sai được”.

“Vậy được, để tôi xem lại, cảm ơn anh, Tổ trưởng Thành”.

“Không cần khách khí, đúng rồi, có thời gian rảnh cùng nhau ăn một bữa cơm, đến lúc đó hẹn nhé”.

“Được, anh làm gì thì làm đi, không quấy rầy anh nữa” Ngắt điện thoại, sắc mặt Đồng Học Bản liền trầm xuống, gọi bọn Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh lên xe, “Chuyện này chính là do bộ Dân Chính bộ phụ trách, đi, lại đến đó!”

Wương Ngọc Linh buồn bực không thôi nói: “Không phải như vậy chứ, chuyện này là sao? Chuyện sao lại làm khó như vậy?”

Chu Diễm Như cũng lặng lẽ thở dài một hơi, còn muốn cùng lãnh đạo đi ăn một bữa cơm để giữ mối quan hệ lâu dài, ai ngờ lại có ngày hôm nay, ngay cả tài liệu còn chưa có nộp được, xảy ra chuyện này, Chu Diễm Như cảm thấy danh tiếng của đơn vị mô phạm thật huyền hoặc, cảm giác kinh sợ với chốn kinh thành lại nhiều hơn một chút. Đối với bọn họ lãnh đạo và cán bộ của một văn phòng nhỏ chẳng là cái gì, việc giao nộp tài liệu bổ sung cũng bị làm khó dễ, chứ đừng nói quan hệ lâu dài với lãnh đạo, mọi việc không đơn giản, trừ khi làm trái nguyên tắc, đưa lễ vật đút lót người ta, nhưng dựa theo hiểu biết của Chu Diễm Như về Đồng Học Bản thì chắc chắn Đồng Chủ nhiệm sẽ không làm như vậy, xem ra lần đi công tác này có khả năng phí công rồi.

Mười phút sau...

Nửa giờ...

Một giờ...

Hơn ba giờ chiều, xe tiến vào bộ Dân Chính, sau một số thủ tục, xe dừng lại trong đại viện.

Wương Ngọc Linh đang định mở cửa xuống xe, Đồng Học Bản lại gọi cô lại, “Ngọc Linh cô ở lại trong xe đi, không cần nhiều người đi như vậy”.

“Chủ nhiệm, tôi không sao” Vương Ngọc Linh nói.

“Tôi và Chủ nhiệm Chu đi là được rồi, trong xe có điều hòa, không cần tắt máy, ngồi xe cả một ngày cũng mệt mỗi rồi”.

Wương Ngọc Linh rất cảm động, biết đây là do Chủ nhiệm Đồng trân trọng cô, cô cũng thật chẳng muốn nhìn mặt sở trưởng Lăng kia, “Vâng, vậy tôi ngồi trong xe chờ hai người”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, “Chu đại tỷ, đi thôi”.

Chu Diễm Như gật gật đầu, cầm tài liệu đi lên theo.

Tầng một tòa nhà công sự, Chu Diễm Như gọi một nhân viên phía trước hỏi: “Đồng chí, chúng tôi muốn gặp Sở trưởng Lăng, phiền anh giúp tôi...”

Người nọ ngắt lời nói: “Không phải buổi sáng mấy người đã tới rồi sao?”

“vẫn còn có chút việc cần tìm Sở trưởng Lăng”.

Người nọ đã mất kiên nhẫn, vứt đồ đang cầm trên tay xuống.

Mặc dù bộ Dân Chính không thuộc nhóm các ngành phát triển mạnh, nhưng quyền lực nắm trong tay cũng không nhỏ, so với kính lão toàn quốc vẫn mạnh hơn rất nhiều lần, đến nhân viên bên này cũng kiêu ngạo hơn nhân viên bên kính lão rất nhiều, không hề quan tâm đến người khác.

Một lát sau, người nọ từ trên lầu đi xuống, “Sở trưởng Lăng có việc, các người đợi một chút”.

Lại là đợi? Chu Diễm Như dò xét: “Này, đại khái cần bao lâu”.

“Có thể sẽ gọi điện thoại cho các người, cứ đợi trước đã” Nhân viên kia nói xong, lại cúi đầu xuống tiếp tục làm việc, cũng không liếc nhìn bọn họ lấy một cái.

“Chủ nhiệm?” Chu Diễm Như quay đầu lại xin chỉ thị.

Sự kiên nhẫn của Đồng Học Bản đã nhanh chóng bị mài mòn, nghiêng răng nói ra một câu: “Chờ!”

Nửa giờ trôi qua.

Một giờ trôi qua.

Mắt thấy bộ Dân Chính đều nhanh đến giờ tan tầm, vẫn không có người gọi bọn họ đi lên, Chu Diễm Như thấy sắc mặt Đồng Học Bàn càng ngày càng khó coi, cô cũng ngồi không yên, lại đến tìm người kia, “Đồng chí, Sở trưởng Lãng bên đó sao rồi?”

Người đó đang nói chuyện phiếm với một đồng nghiệp nữ, nghe vậy nhìn qua, bĩu môi một chút, nói với nữ đồng sự kia: “Đi chỗ nào ăn cơm nói sau, ha ha, đến lúc đó kêu Tiểu Lý cùng đi, càng nhiều người càng vui” Sau đó đứng dậy liếc qua Chu Diễm Như, đi lên lầu hai. Một phút đồng hồ sau, người nọ đứng ở trên hành lang bĩu môi nói với Chu Diễm Như và Đồng Học Bàn, “Sở trưởng Lãng gọi các người đi lên”.

Chu Diễm Như vội nói: “Cảm ơn đồng chí”.

Người nọ lại ngồi xuống ghế, tiếp tục cười ha ha tán ngẫu với đồng nghiệp.

“Chủ nhiệm” Chu Diễm Như xem qua đi.

“Đi thôi!” Đồng Học Bàn đi nhanh lên lầu, người hiểu Đồng Học Bàn đều biết, giờ phút này Đồng Học Bàn đã thực sự nổi giận.

Lầu hai.

Văn phòng của Sở trưởng Lãng.

Thùng thùng, Chu Diễm Như cẩn thận gõ cửa.

“Mời vào” Lúc này, Sở trưởng Lãng đã ngẩng đầu nhìn bọn họ, nhưng thần sắc lại mười phần không vui, “Lại làm sao vậy?”

Chu Diễm Như trong lòng cảm tức, nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra, “Chúng tôi vừa đến bên văn phòng kính lão, bọn họ nói việc này là do bên bộ Dân Chính phụ trách, chuyện này...”

Sở trưởng Lãng nhíu nhíu mày, “Bọn họ nói như vậy sao?”

“Đúng, ngài xem thế nào?” Chu Diễm Như hỏi.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại trên bàn reo vang, Sở trưởng Lãng nghe máy “Alo, chào anh... ồ, được, được, được, tôi lập tức đi qua” Cầm lấy một phần túi hồ sơ, Sở trưởng Lãng đứng lên, “Các người lại đi đến phòng kính lão hỏi một chút đi, tôi còn có chút việc, cứ như vậy đi” Nói xong bước ra cửa.

Chu Diễm Như vội vàng theo đi ra ngoài, “Sở trưởng Lãng, chúng ta đã hỏi qua, nhưng...”

Đi đến cầu thang, Sở trưởng Lãng vừa đi vừa nói: “Vậy cũng không phải do chúng tôi quản, các người qua đây hỏi lại một chút đi”.

Chu Diễm Như nói: “Sở trưởng Lãng, chúng tôi đã chạy đi chạy lại ba lượt, thật sự...”

“Được rồi được rồi” Sở trưởng Lãng cảm thấy phiền toái, đi đến tầng một liền dừng lại nói: “Tài liệu đâu? Cho tôi xem”.

Chu Diễm Như thở một cái, chạy nhanh đến đem tài liệu đưa cho hắn.

Sở trưởng Lãng cầm ở trong tay tùy tiện lật lật, lắc lắc đầu rồi lại đưa tài liệu cho Chu Diễm Như, “Cách thức không đúng, vị trí con dấu cũng không đúng, sửa lại hết cho tôi, trở về đi”.

Chu Diễm Như ngạc nhiên, “Cách thức không đúng? Chúng tôi viết theo báo cáo yêu cầu, các đơn vị khác cũng đều làm như vậy”.

“Sở trưởng Lãng”.

“Lãng sở”.

Một tầng có không ít nhân viên khách khách khí khí chào hỏi hắn.

Sở trưởng Lãng gật gật đầu với bọn họ, đi nhanh đi ra ngoài, nói với Chu Diễm Như: “Cách thức chuẩn thể nào các người về tự tra lấy, sửa xong mang lại đây”.

“Sở trưởng Lãng, Sở trưởng Lãng, việc này...”

Giờ khắc này, Đồng Học Bân rốt cuộc bị chọc giận, nghiêng người một cái đứng ngăn trước mặt Sở trưởng Lăng, “Sửa cái con mẹ mày đó!”

609. Chương 607: Một Tiếng Đại Thảm

Buổi chiều.

Tại đại sảnh văn phòng bộ Dân chính.

Đồng Học Bân mắng một câu làm cho xung quanh lặng ngắt như tờ, giọng nói sang sảng kéo dài trong không gian, mọi người tập ở đó, mãi một lúc lâu sau mà vẫn chưa tản đi.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt nhìn!

Sở trưởng Lăng có điểm không thể tin được vào chính tai mình, “Anh nói cái gì?”

Đồng Học Bân nhìn hấn, nói từng chữ một: “Tao nói cút con mẹ mày đi!”

“Anh dám mắng chửi tôi?” Sở trưởng Lăng lúc ấy cũng tức giận, “Anh biết nơi này là nơi nào không mà dám chạy đến đây ra oai?”

“Chủ nhiệm!” Chu Diễm Như hoảng hồn, vội vàng kéo tay Đồng Học Bân, “Chủ nhiệm! Bình tĩnh!”

Tính tình của Đồng Học Bân chính là như thế, cứ là nổi giận lên, trừ Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyền thì ai cũng ngăn không được hấn, hấn hất tay chị Chu ra, từng bước một tiến đến trước mặt Sở trưởng Lăng, chỉ vào mũi hấn mà mắng: “Tôi biết nơi này là nơi nào? Tôi đây muốn hỏi anh một chút! Anh không biết nơi này là nơi nào sao?? Đây là bộ ủy! Là bộ Dân chính! Là nơi làm việc! Là cơ quan nhà nước phục vụ cho xã hội và nhân dân! Chúng tôi làm theo trình tự đến đây bổ sung tài liệu mà bên đơn vị mô phạm kính lão thông báo. Buổi sáng chưa đến mười giờ chúng tôi đã tới rồi! Nhưng anh làm việc thế nào? Không thêm quan tâm đến lý lẽ! Làm cho chúng tôi mất công ngồi phía dưới đợi hơn hai giờ! Nếu không phải do chúng tôi lên thúc giục lần nữa, chẳng phải anh còn bắt chúng tôi phải chờ đợi nữa sao? Thái độ của anh là gì chứ? Con mẹ nó lại còn dám lên mặt với tôi”.

“Chủ nhiệm!” Chu Diễm Như toát mồ hôi, cô biết Đồng Chủ nhiệm đã rất tức giận, nhưng cũng không ngờ hấn lại to gan như thế, ở bộ Dân chính mà cũng có thể làm loạn như thế, đâu là bộ ủy quốc gia, hơn nữa quyền xét duyệt cuối cùng của văn phòng bọn họ đều nằm trong tay bộ Dân chính, bởi vậy, đơn vị mô phạm cũng tuyệt đối nóng bỏng.

Sở trưởng Lăng phát hỏa, “Vậy anh có ý gì, chúng tôi có bao nhiêu công việc quan trọng phải giải quyết, còn phải tự mình xuống lầu nghênh đón anh?”

“Tôi không cần anh phải nghênh đón!” Đồng Học Bân lạnh lùng nhìn hấn nói: “Ai mà chẳng có chuyện quan trọng, tôi cũng biết chứ, cho nên tôi đợi anh hơn hai giờ, nhưng sau đó anh lại có thái độ gì? Cũng không thèm nhìn chúng tôi lấy một cái, bảo chúng tôi đến phòng kính lão? Chúng tôi vui vẻ đi, đến phòng kính lão lại hỏi thăm bạn bè khắp nơi, cuối cùng mới biết được chuyện này chính là do bộ Dân chính các anh phụ trách, là chuyện do các anh phụ trách, các anh hỏi cũng không hỏi đã bảo người ta đi nơi khác, anh như thế là có ý gì?? Mẹ kiếp, anh định đùa giỡn với chúng tôi sao? Thái độ làm việc gì chứ?”

“Tôi cảnh cáo anh!” Sở trưởng Lăng chỉ thẳng vào mặt anh nói: “Anh hùng hổ với tôi như thế, anh có thái độ gì chứ?”

“Thái độ của tôi là như thế đấy!” Đồng Học Bân bực mình nói: “Anh không nể mặt tôi mà lại muốn tôi nể mặt anh sao? Anh cho anh là ai chứ? Chỉ là cái việc nhận tài liệu nhỏ bé mà anh mở miệng ra đã làm chúng tôi tốn phí mất một ngày, anh xem lại chính mình đi, bây giờ cũng là tan tầm của buổi chiều rồi, trốn tránh cả ngày, nửa ngày đánh Thái Cực, bây giờ lại nói việc nhận tài liệu bổ sung do các người phụ trách, kết quả thì sao? Lại ngồi đợi một giờ, nhưng anh lại còn làm khó chúng tôi, bảo cách thức không đúng, vị trí con dấu không đúng, sao không bảo sớm đi, lúc sáng các người nói thế nào chứ? Cách thức tài liệu của chúng tôi hoàn toàn đúng với yêu cầu của bên kính lão. Dựa theo so sánh từng hàng mà làm! Cách thức không đúng? Anh nói cho tôi biết không đúng chỗ nào?? Nói cho tôi biết đi!”

Sở trưởng Lăng bị thái độ của hắn làm cho tức giận, nhanh tay đoạt lấy tập tài liệu trong tay Chu Diễm Như ném ra ngoài.

Soạt.

Tập văn kiện rách ra! Từng tờ giấy bay khắp nơi.

“Tôi nói cho anh biết, chỗ nào cũng không đúng, quay về viết lại cho tôi” Sở trưởng Lăng lạnh lùng nói.

Chu Diễm Như có một không chịu được nói: “Anh làm cái gì vậy? Ném cái gì chứ?”

Đồng Học Bàn vừa nhìn thấy chỗ tài liệu mình vất vả lắm mới chuẩn bị được lại bị Sở trưởng Lăng ném đi, trong phút chốc lại càng giận dữ cười nói, “Họ Lăng kia! Anh là lớn lắm sao? Đơn vị cơ sở ở xa xôi vạ dẫm đến đây nộp tài liệu mà mày đối đãi như thế nào chứ? Nhìn cũng không thèm nhìn còn ném đi chứ?”

Sở trưởng Lăng quát: “Đây không phải chỗ để các người ra oai, đi ra ngoài hết cho tôi”.

Đồng Học Bàn nhú mắt nói: “Những lời này tôi gửi nguyên lại cho anh, nơi này là cơ quan nhà nước! Cũng không phải là nơi anh có thể ra oai!” rồi chỉ chỉ, “Anh mau nhặt hết lại cho tôi”.

Sở trưởng Lăng không muốn nhiều lời với hắn, cũng chỉ là một Chủ nhiệm Văn phòng đường phố mà thôi, hắn thực không để vào mắt, “Kêu bảo vệ cho tôi!”

Những nhân viên của bộ Dân chính xung quanh đây thấy vậy, bắt đầu thì thầm.

“Người này là ai vậy? Sao lại mạnh như vậy?”

“Đúng, bây giờ mới thấy có người dám đến bộ Dân chính mắng người”.

“Nghe nói là Chủ nhiệm Văn phòng đường phố? Thật không biết trời cao đất rộng”.

“Được rồi được rồi nhanh đi gọi điện thoại cho phòng bảo vệ, bảo mấy người đến”.

“Lăng Sở trưởng phát hỏa rồi, hai người văn phòng đường phố kia thật đúng là ngu ngốc nha, bọn họ không rõ nơi này là quốc gia bộ uỷ sao? Thật sự là...”

“Sở trưởng Lăng, bảo vệ sẽ đến ngay”.

Đồng Học Bàn giống như không có nghe thấy, ngón tay vẫn không nhúc nhích chỉ vào chỗ văn kiện tài liệu bay khắp nơi nói, “Tôi lặp lại lần nữa! Mau nhặt lên cho tôi”.

Sở trưởng Lăng nở nụ cười, cũng không thèm nhìn hắn, đi lên phía trước, bước qua đồng văn kiện định ra khỏi đại sảnh.

Một trang văn kiện đầy chữ nhất thời bị Sở trưởng Lăng giẫm lên in dấu chân trên đó.

Đồng Học Bàn nổi trận lôi đình, con mẹ nó tên khốn này, quay người một cái giơ tay lên, túm lấy cổ áo của Sở trưởng Lăng, kéo hắn quay trở lại.

Trong đại sảnh ồ lên một tiếng!

Như thế này là thế nào đây? Còn muốn đánh người!?

“Dừng tay cho tôi!”

“Làm càn!”

“Gọi người tới! Bảo vệ đâu? Bảo vệ đâu?”

Không ít nhân viên cũng nổi giận ùng ùng chạy đến ngăn cản.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên, một phụ nữ trung niên xuất hiện ngay trước cửa đại sảnh, chậm chạp bước đến, cau mày nói, “Cái nhau thế này còn ra cái thể thống gì? Xảy ra chuyện gì?”

Mọi người nhìn lại, nhất thời cảm như hén.

“Hạ Bộ trưởng!”

“Diễm Trân bộ trưởng!”

Sở trưởng Lăng cả kinh, hoang mang rối loạn gỡ tay Đồng Học Bàn, cung kính nói: “Hạ Bộ trưởng”.

Chu Diễm Như vừa nghe hai chữ bộ trưởng này, trong lòng lộp độp một tiếng, sắc mặt không khỏi trắng bệch, biết là không hay rồi, Hạ Bộ trưởng? Thì thì ra đây chính là Bộ trưởng bộ Dân chính? Nhân viên cấp cao của bộ? Lớn chuyện rồi.

Sở trưởng Lăng vội giải thích nói: “Là như thế này Hạ Bộ trưởng, có người đến làm loạn, chẳng những mắng chửi người, còn muốn động thủ đánh người, chúng tôi đã kêu bảo vệ đến rồi, lập tức lôi người này ra ngoài”.

Còn không đợi hần nói xong, Hạ Bộ trưởng cau mày thấy là Đồng Học Bàn, bỗng nhiên nở nụ cười một chút, “Học Bàn?”

Lúc Đồng Học Bàn nhìn thấy bà liền ngăn người, “Đại thẩm? Đại thẩm là...”

Đại thẩm?

Hần gọi là đại thẩm??

610. Chương 608: Hạ Phó Bộ Trưởng Bộ Dân Chính!

Cái gì chứ! Sở trưởng Lăng vừa nghe thấy thế, thiếu chút nữa ngã ngửa.

Trong đại sảnh.

Đồng Học Bàn kêu một tiếng “đại thẩm” làm cho tất cả mọi người thấy mơ hồ !

Chu Diễm Như ngây đại một chút, nửa ngày cũng chưa phản ứng lại đây.

Sở trưởng Lăng trừng mắt hít một luồng khí lạnh, những lời định bụng nói lên đến cổ họng thì bị nghẹn lại, hồng rồi.

Những nhân viên của bộ Dân chính cũng không khỏi há mồm trợn mắt nhìn bọn họ, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đại thẩm? Không phải những từ xưng hô thông dụng như là dì, chú, bác gái, bà, không phải là xưng hô một cách tùy tiện.

Thật ra Đồng Học Bàn cũng không khỏi thắc mắc, người phụ nữ trung niên trước mặt anh không phải ai khác mà chính là vợ của nhị lão gia nhà họ Tạ, là mẹ của Tạ Nhiên, Tạ Tĩnh - Hạ Diễm Trân, giờ phút này Đồng Học Bàn không còn cơn tức với Sở trưởng Lăng nữa, đầu óc có chút không đủ dùng, nghĩ thế nào cũng không thể hiểu, “Sao đại thẩm lại ở đây?”

Hạ Diễm Trân cười nói: “Bác làm việc ở đây, không phải đã nói qua với cháu rồi sao?”

Đồng Học Bàn nói một tiếng, “Đại thẩm chính là người điều đến bộ Dân chính sao?”

“Bác chưa nói qua sao? Ừm, đúng là như vậy” Hạ Diễm Trân cũng nghĩ ra, tối qua đã nói chuyện khá lâu nhưng không hề nói qua về công việc, cho nên cũng quên nói.

Đồng Học Bàn nghe đến đó cũng đã hiểu, Hạ Bộ trưởng? Vậy là Phó Bộ trưởng bộ Dân chính sao? Tôi ngất, thật là quá tốt rồi.

“Học Bàn, sao cháu lại ở đây? Cháu nói đến Bắc Kinh làm việc, chính là việc này?” Hạ Diễm Trân hỏi.

Học Bàn cười khổ nói: “Nộp tài liệu bổ sung cho đơn vị mô phạm”.

Mọi người xung quanh nghe Hạ Bộ trưởng nói chuyện với Đồng Học Bàn hiền lành như vậy, lại gọi hai tiếng Học Bàn rất thân thiết thì tất cả đều hiểu, hai người họ là thân thích.

Ta kháo!

Sở trưởng Lăng nhất thời rơi vào tình huống khó xử!

Này chuyện này là cái con mẹ gì chứ! Lại là người nhà của Hạ Bộ trưởng? Có quan hệ như thế sao không nói sớm! Con mẹ nó! Người như thế không phải chặn cổ họng tôi sao?

Ánh mắt mọi người nhìn Đồng Học Bản cũng có một chút thay đổi, chẳng trách được người ta lại dám đại náo bộ Dân chính! Hóa ra là có chỗ dựa! Hóa ra không phải là người bình thường,

Lúc này, Hạ Diễm Trân nhìn xem bốn phía, “Sao lại thế này?”

Vừa này bà cũng đã hỏi qua một lần, Sở trưởng Lăng cũng trả lời qua, nhưng lại hỏi như vậy, hiển nhiên là có ý nghĩa sâu xa ở bên trong

“Hài, đại thẩm, nếu cháu sớm biết là đại thẩm ở đây cháu đã đến tìm đại thẩm. Sáng nay nghe nói là Sở trưởng Lăng phụ trách việc này mới đến, kết quả là đợi hai tiếng đồng hồ mới gặp được anh ta, sau đó anh ta lại nói không phụ trách việc này, bảo bọn cháu sang bên phòng kính lão, nhưng bên kính lão lại bảo bên này phụ trách, cuối cùng bọn cháu quay lại đây thì lại bị Sở trưởng Lăng đẩy đi, bảo tài liệu của bọn cháu không đúng cách thức bắt bọn cháu về viết lại, bây giờ các đơn vị mô phạm đã bắt đầu khảo sát, lại bảo bọn cháu quay về chỉnh sửa đóng dấu thì kịp sao được, hướng hồ cách thức của bọn cháu căn bản chính là dựa theo cách thức của tài liệu mẫu gửi đến” Đồng Học Bản bắt đầu cáo trạng vừa chỉ vừa nói, “Đại thẩm xem, có phải là thái độ làm việc của Sở trưởng Lăng có vấn đề không? Chúng cháu vất vả lắm mới chuẩn bị được tài liệu, anh ta không thèm xem lấy một cái mà lại ném đi như thế”.

Sở trưởng Lăng tái hết mặt, hận không thể đem Đồng Học Bản cắn chết, cuống quýt nói: “Hạ Bộ trưởng, không phải, không phải như vậy, tài liệu này là...” Hạ Diễm Trân liếc hẩn một cái, ngắt lời nói: “Lát nữa anh đến văn phòng tôi một chuyến đi”.

“Hạ Bộ trưởng, tôi không phải, ngài hãy nghe tôi nói” Sở trưởng Lăng vội vàng biện bác, vẻ rất hoảng hốt

Hạ Diễm Trân không nhìn hẩn, vỗ vỗ bả vai Đồng Học Bản, mỉm cười nói: “Bác đi trước bàn chút chuyện, lát nữa cháu hãy đến phòng làm việc của bác, việc nhập tài liệu lúc đó bác sẽ tìm người làm giúp cháu”.

“Vâng, đại thẩm cứ làm việc đi” Đồng Học Bản nói.

“Tốt lắm, chờ điện thoại, ha ha” Hạ Diễm Trân nói một câu rồi xoay người ra khỏi đại sảnh.

Đồng Học Bản cũng không sốt ruột kéo Chu Diễm Như một phen, “Chị Chu, ngồi xuống đi đã, đợi một chút nữa”.

“A!” Sắc mặt Chu Diễm Như biến hóa rất nhanh, kinh ngạc nhìn sâu vào mắt Đồng Học Bản, sau đó mặt mày hớn hở liếc nhìn Sở trưởng Lăng rơi vào tình huống khó xử, cùng Đồng Học Bản ngồi xuống nghỉ ngơi. Chủ nhiệm Đồng quen cả lãnh đạo cấp nhà nước? Còn có thể là thân thích? phát hiện này làm cho Chu Diễm Như trong lòng chấn động.

Trong đại sảnh không khí cực kỳ xấu hổ, không ai nói gì nữa

Lúc này, mấy người bảo vệ mới đi đến.

“Người đâu? Ở đâu rồi?”

“Ai làm loạn?”

Sở trưởng Lăng nghe thấy Hạ Bộ trưởng nói như vậy thì trong lòng chợt lạnh, biết chính mình dữ nhiều lành ít, đặc tội Hạ Bộ trưởng, hẩn có mấy cái mạng cũng không đủ, thấy bảo vệ hùng hổ địa đi vào, sắc mặt Sở trưởng Lăng chợt biến đổi, lập tức nói: “Trở về trở về! Không có người nào làm loạn cả!”

“Nhưng mà...” Bảo vệ hồ nghi nói.

“Bảo các người quay về! Nghe thấy không?” Sở trưởng Lăng giận dữ.

Bảo vệ thấy như vậy, mặt mày xám xịt, xoay người bỏ đi.

Vô nghĩa, hiện tại tất cả đều biết Đồng Học Bản là thân thích của Hạ Bộ trưởng!

Còn bắt người? Đuổi người? Sở trưởng Lăng cảm thấy chính mình còn không sống nổi.

Không khí lại càng đờ.

Chung quanh này nhân viên công tác lập tức cúi đầu làm việc của mình, đều làm bộ như không phát hiện, bọn họ biết Sở trưởng Lăng hôm nay đã phải bằng sắt rồi, cũng không hay ho gì rồi.

Cái người lúc trước giúp Đồng Học Bàn đi thông báo luôn tỏ thái độ lạnh nhạt thấy thế cũng hoảng loạn, lúc trước hẳn nói chuyện cũng không khách khí, bây giờ thấy trong lòng nhất thời rất bất ổn, không biết đối phương có thù ghét mình mà đem mọi chuyện báo cáo với Hạ Bộ trưởng hay không, vì thế hẳn khẽ cắn môi, vội vã đứng lên, tự mình rót hai chén nước khách khách khí đưa cho Đồng Học Bàn và Chu Diễm Như nói: “Hai vị uống nước, có cần gì nữa không? Có... có việc gì thì cứ gọi tôi”.

Thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Sở trưởng Lăng thấy thủ hạ của mình như vậy, trên mặt còn có điểm không nhịn được, tức giận nhưng cũng không thể nổi giận được, cuối cùng tự nhắc nhở mình một câu hảo hán không vì hận trước mắt, hẳn cần rằng, một mình ngồi xổm xuống đất, chậm rãi nhặt từng tờ văn kiện mình vừa vứt đi, cẩn thận sắp xếp từng tờ lại, sau đó xấu hổ đi đến khu nghỉ ngơi, bây giờ hẳn cũng bất chấp có mặt mũi gì hay không, trước tiên phải để chuyện này qua đi, tuy Hạ Bộ trưởng nói rằng chắc sẽ tìm người giúp Đồng Học Bàn nhập tài liệu, nhưng Sở trưởng Lăng nghe thấy thế là phải biết tự mình đi làm, đương nhiên không thể chờ Hạ Bộ trưởng tìm người được, “Hai đồng chí, việc nhập tài liệu chúng tôi lập tức đi làm, chúng ta... Ừm, đến phòng làm việc của tôi được không?”

Đồng Học Bàn không nhúc nhích người, lấy ra một điều thuốc nói: “Không phải anh nói tư liệu không đúng cách thức sao?” Chu Diễm Như ngồi một bên lấy bật lửa đánh lửa châm thuốc cho Đồng Chủ nhiệm, sau đó cũng ngồi im đấy, không thèm nhìn Sở trưởng Lăng lấy một cái.

Sở trưởng Lăng cười xấu hổ nói: “Việc vừa rồi là do thái độ của tôi không tốt, anh đừng để ở trong lòng, thật sự rất ngại, tư liệu không sao, không sao”.

Đồng Học Bàn trừng mắt, “Mới vừa rồi là anh nói cách thức không đúng, bây giờ lại đúng rồi? Anh đùa tôi có phải hay không?”

Sở trưởng Lăng thiếu chút nữa đã chửi má nó, nhưng thật đúng là không dám mắng ra miệng, “Không có, không có, là do tôi không nhìn rõ”.

“Một câu không nhìn rõ là xong sao?” Đồng Học Bàn chỉ chỉ vào đồng hồ, “Từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, anh tính xem như vậy là mất bao nhiêu giờ, chỉ bởi vì anh không nhìn cẩn thận, làm chúng tôi chậm trễ bao lâu thời gian? Đây chính là hiệu suất làm việc của anh sao? Thái độ làm việc như vậy sao? Còn ném văn kiện của chúng tôi? Ai cho anh cái quyền đấy?? Tôi hỏi một chút ai cho anh cái quyền đấy!” Đồng Học Bàn lấy tay gạt tàn thuốc, chỉ tay vào mũi hẳn!

Sở trưởng Lăng cũng không cãi lại, đứng im nghe.

Những nhân viên quanh đấy nhìn thấy Sở trưởng Lăng bị một thanh niên trẻ tuổi quả trách, đều cảm thấy có chút buồn cười, nhưng ai cũng không dám cười.

Phê bình hẳn một lúc, Đồng Học Bàn cũng mệt mỏi, uống miếng nước.

Sở trưởng Lăng bắt lấy cơ hội nói chuyện, cười khổ nói: “Thật ra nói thật, lần mô phạm đơn vị kính lão này theo đúng trình tự thu nhận tài liệu thì phải là bên kính lão tiếp nhận rồi trực tiếp chuyển đến cho bộ Dân chính, còn việc bổ sung tài liệu này thì có phần không giống với lần đầu tiên, tình hình bổ sung tài liệu cũng nói trên rồi, còn có con dấu...”

“Anh không cần nói với tôi mấy cái này” Đồng Học Bàn đều hiểu rõ phương thức làm việc của bọn họ, nếu bọn họ muốn để mình làm thì cho dù tài liệu của mình có trăm nghìn kẻ hở cũng vẫn có thể nhập, nhưng nếu bọn họ không muốn cho anh làm thì cho dù tài liệu của anh có đủ đến mấy thì bọn họ cũng lòi ra một vấn đề nào đấy để không cho anh làm, “Tài liệu không phải có chỗ sai sao? Quên đi, tôi không làm nữa được không nào?” Chu Diễm Như vừa nghe thấy thế liền vui vẻ, cô biết Đồng Chủ nhiệm là người thế nào, sẽ không dễ tha cho người khác, rơi vào tay hẳn thì đúng thật là đen đủi rồi.

Không làm?

Không phải chứ?

Trong tận đáy lòng Sở trưởng Lăng nghĩ, con mẹ nó, không phải mày muốn cái mạng của tao sao, Hạ Bộ trưởng đã lên tiếng, bây giờ mày lại bảo không làm? Vậy mày định để Hạ Bộ trưởng nhìn tao thế nào? Đã biết mày là thân thích của bà còn không đi làm việc à? Thật muốn chờ đích thân Hạ Bộ trưởng tìm người dẫn các người đi làm thủ tục sao? Vậy Sở trưởng tao đây cũng đừng có làm gì nữa! Cuốn gói về nhà cho xong!

“Đồng chí” Sở trưởng Lăng sắc mặt căng thẳng, rất nhanh nói: “Chuyện này là tôi làm việc không tới nơi tới chốn, làm chậm trễ thời gian của mọi người. Thật sự rất xin lỗi, như vậy đi, tôi lập tức cho người nhập tài liệu, về phần tài liệu có sai sót, tôi sẽ bảo người bổ sung cho các anh, cũng chẳng phải chuyện lớn gì, không phải chuyện lớn” Dứt lời, cũng không chờ Đồng Học Bân nói cái gì, Sở trưởng Lăng liền vội vàng cầm tài liệu đi lên lầu, “Tiểu Lưu, theo tôi đi lên, sao chép thêm một bản tài liệu nhanh lên” Người kia nhanh chóng đáp ứng một tiếng, nhanh chân bước theo sau.

Đồng Học Bân nhìn hẩn, cũng không ngăn cản.

Trước kia Chu Diễm Như cũng gặp rất nhiều chuyện tương tự như thế, nhưng hôm nay mới thấy được cái gì gọi là hiệu suất làm việc, Sở trưởng Lăng chỉ lên lầu hai phút, liền chạy xuống nói bọn họ đã nhập tài liệu xong rồi, rồi đưa cho bọn Đồng Học Bân một bản sao chép bảo họ lưu lại, còn những thủ tục khác không cần Đồng Học Bân và Chu Diễm Như làm, Sở trưởng Lăng sẽ đích thân làm cho bọn họ.

Trước đó đợi bảy tám tiếng cũng chưa làm xong được, bây giờ lại chỉ mất có hai phút đồng hồ đã xong, chênh lệch thời gian lớn như thế, vậy nói trước đó bọn họ không thể làm sao?

Đồng Học Bân nhìn hẩn cười lạnh, trong lòng nghĩ sớm có thái độ như thế này có phải tốt không, người không biết phiền phức là chính tự mình chuốc lấy sao?

611. Chương 609: Giảm Trọng Trách Cho Sở Trưởng Lăng

Năm rưỡi chiều.

Trong một gian phòng phía đông bộ Dân chính.

Cộc cộc cộc Đồng Học Bân gõ gõ cửa, chỉ nghe bên trong truyền đến một giọng nữ, “Mời vào.

“Đại thẩm” Đồng Học Bân đẩy cửa đi vào, nở một nụ cười với Hạ Diễm Trân.

Hạ Diễm Trân cười, chỉ về phía trước, “Ngồi xuống rồi nói, uống trà gì?”

“Không cần phiền thế đâu ạ, uống nước sôi cũng được, để cháu tự lấy”.

“Ha ha việc nhập tài liệu làm xong rồi chứ?”

“Xong xuôi hết rồi, cháu còn phải cảm ơn đại thẩm, nếu không có mà làm đến mai cũng nhất định chưa làm xong được”.

Sau khi nói vài câu Đồng Học Bân liền bưng một chén nước xuống để đối diện Hạ Diễm Trân, Hạ Diễm Trân nhìn nhìn hẩn nói, “Bác sớm đã nghe Tiểu Tĩnh nói phong cách hành sự của cháu có vẻ rất đặc biệt, hôm nay vừa thấy, Tiểu Đồng quả nhiên là danh bất hư truyền, theo góc độ nào đó mà nói, cháu và Tuệ Lan lệ thật đúng là xứng đôi, lúc Tuệ Lan còn trẻ tính tình cũng y như vậy, chẳng nể mặt ai cả, ngay cả người trong nhà cũng dám từ chối, hai người có tướng mạo vợ chồng hay không không nói, nhưng tính cách hai người thì đúng là một đôi phu thê, ha ha”.

Đồng Học Bân xấu hổ, vội nói: “Đại thẩm, chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, bình thường cháu cũng không như vậy, thật sự là Sở trưởng Lăng quá cao ngạo”.

“...Phải không?”

“Thật ạ, cách làm việc của cháu rất hòa nhã, rất ít khi tức giận”.

“Nhiều lúc cần phải chú ý giữ hòa khí, cháu hiểu thế là tốt rồi”.

“Cháu hiểu” Đồng Học Bân là nói dối mà không biết chớp mắt, hẩn mà hiểu cái gì chứ.

Thực tế Hạ Diễm Trân cũng không tin, nơi này nhưng là bộ ủy quốc gia, là trung tâm quyền lực, Đồng Học Bản không biết Hạ Diễm Trân nhận chức ở bộ Dân chính mà dám ở trong đại sảnh chỉ vào mặt lãnh đạo bộ Dân chính chửi ầm lên, có thể thấy được phương thức làm việc của hắn không tốt đến mức nào, đơn giản nhất là hôm nay không sợ trời không sợ đất, Hạ Diễm Trân thật sự không nghĩ ra tại sao Tuệ Lan lại nhìn trúng Đồng Học Bản, càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, ánh mắt cũng bắt đầu dò xét hắn, không bao lâu Hạ Diễm Trân không khỏi nhếch khóe miệng.

Đồng Học Bản bị nhìn thế chút sợ hãi, ho khan một tiếng.

Lúc này Hạ Diễm Trân mới nói: “Nói đến chuyện mô phạm đơn vị, sao lại xin bổ sung tài liệu? Lúc trước lần đầu tiên xin, không có báo tới sao?”

Đồng Học Bản ngồi thẳng người nói: “Cháu mới nhận chức được nửa tháng, lúc ban đầu khi mời đơn vị mô phạm kính lão cháu còn chưa đến tới văn phòng đường phố cho nên cũng không biết, sau tổ khảo sát tỉnh Bắc Hà đến bên cháu khảo sát, thấy cũng không tồi liền tiện đường thị sát văn phòng chúng ta, cảm thấy không tệ, liền đặt một danh ngạch di động sang chỗ cháu”.

Hạ Diễm Trân gật gật đầu, “Hóa ra là như vậy, xem ra thành tích công tác của các cháu cũng không tồi đâu, loại danh ngạch di động này mỗi tổ khảo sát chỉ có một, cơ bản đều toàn ở trong tay phòng kính lão toàn quốc, bộ Dân chính chúng ta không làm chủ được”.

Nháy mắt mấy cái, Đồng Học Bản nói: “Nghe nói kết quả cuối cùng là do bộ Dân chính phụ trách?”

“Đúng” Hạ Diễm Trân cười cười, “Cháu quan tâm?”

Đồng Học Bản cười khổ nói: “Trong khu đã giao nhiệm vụ cho chúng cháu, phải hoàn thành, đại thẩm, người xem...”

Hạ Diễm Trân nghĩ nghĩ, “Việc khảo sát này không thuộc phụ trách của ta, hình như là Bộ trưởng Lưu được phân công quản lý. Ừm, nếu không việc gì bác sẽ giới thiệu cho cháu, văn phòng đường phố Quang Minh khu Nam Sơn thành phố Phần Châu đúng không? Được rồi, bác biết rồi, lúc đó đợi tin của bác là được”.

Vừa nghe lời này, Đồng Học Bản nhất thời nhướng mày, “Ai da, vậy cảm ơn đại thẩm!”

“Mọi chuyện thế nào còn chưa biết, chờ đến lúc được rời nói sau, ha ha”.

Thật ra nói như vậy chẳng khác nào là được rồi, Đồng Học Bản kích động, lần này danh hiệu đơn vị mô phạm kính lão rất được xem trọng, “Tối nay đại thẩm có rảnh không? Cháu muốn mời đại thẩm ăn cơm”.

Nhìn đồng hồ, Hạ Diễm Trân nói: “Hôm khác đi, lát nữa bác phải đi có việc”.

“Ai da, đã đến giờ tan tầm rồi, vậy cháu không làm phiền đại thẩm nữa? Cháu về trước?”

“Được khi nào rảnh thì gọi bác, chúng ta sẽ cùng ăn một bữa cơm”.

Đang nói thì tiếng điện thoại bàn reo vang, reng reng reng, reng reng reng.

Hạ Diễm Trân nghe máy, “Alo, chuyện gì? Lăng Phong đến đây? Ừm... Không cần bảo hắn lại đây”.

Lăng Phong? Là Sở trưởng Lăng kia? Đồng Học Bản thấy Hạ Diễm Trân không tiễn khách, cũng không vội đi.

Ngắt máy, Hạ Diễm Trân ắn ắn một dây số khác, “Alo, Tôn Cục trưởng sao, là tôi, Hạ Diễm Trân. Đúng, phía văn phòng bên kia vừa xảy ra chút chuyện, là cán bộ cấp dưới của lão Từ, kêu Lăng Phong, ừm, có thái độ công tác không tốt, có thể là do áp lực công việc quá lớn... Đúng, cậu điều chỉnh một chút, cuối tuần mở cuộc họp, nếu áp lực quá lớn, thì giảm trọng trách cho Sở trưởng Lăng, cậu xem rồi xử lý, ừm, ừm, cúp máy”.

Họ Lăng xui xẻo rồi?

Đồng Học Bản thấy thật vui, càng nghĩ càng cảm động, biểu hiện của Hạ Diễm Trân cũng đã cho thấy rõ bà coi trọng Đồng Học Bản như thế nào, từ lần hắn trộm văn vật trong bảo tàng quốc qua Tokyo mang về, Đồng Học Bản đã làm thay đổi cách nhìn của Tạ gia với mình.

Đi từ trong phòng ra thấy Chu Diễm Như đang ở cửa lẳng lặng chờ.

“Chu đại tỷ, đi” Đồng Học Bàn chào một tiếng, tâm tình rất tốt.

“Chủ nhiệm, chuyện đơn vị mô phạm này...”

Dừng chân một chút, Đồng Học Bàn cảm thấy cũng không có gì để giấu cô, liền nói một câu, “Không có gì sai biệt lắm”.

Chu Diễm Như nghe vậy vui vẻ, việc xung đột với Sở trưởng Lăng chỉ là một bước nhạc đệm, thế nào cũng không thể xem là chuyện gì lớn, nhưng việc khảo sát đơn vị mô phạm là việc rất quan trọng, nếu có thể đạt được, tất cả mọi người đều sẽ được lợi, “Chủ nhiệm, tôi đã chắc chắn ngài sẽ có biện pháp, lần này cần có thể đạt được, văn phòng của chúng ta...” Chu đại tỷ đang cao hứng, nói cũng nhiều hơn.

Đồng Học Bàn thấy chị Chu nói năng lắm nhảm, cái này không nên nói ra bên ngoài, liền dặn một tiếng, “Chuyện này không nên truyền đi khắp nơi”.

Chu Diễm Như cười, “Ngài yên tâm, tôi biết” Đi cửa sau để lấy danh hiệu đơn vị mô phạm, nói ra ngoài nghe không hay lắm, huống chi chuyện này còn chưa có quyết định.

Đồng Học Bàn gật gật đầu, hai người đi ra phía đường

Trên xe.

Vương Ngọc Linh khẩn trương nói: “Chủ nhiệm, chị Diễm Như, vừa rồi sao vậy? Tôi thấy có bảo vệ đến, giống như đã xảy ra chuyện?” Trước đó cô đã vài lần định xuống xem nhưng lại nhần nhịn lại.

Chu Diễm Như không nói gì liếc mắt nhìn Đồng Học Bàn, trong lòng nghĩ bảo vệ đến chính là để bắt chúng tôi ra ngoài, nhưng ngoài miệng lại cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì” Đồng Chủ nhiệm không cho nói, cho dù cô và Ngọc Linh quan hệ tốt thế nào, chuyện này cũng phải giữ bí mật.

“Vậy chúng ta thì sao?” Vương Ngọc Linh trợn ánh mắt nhìn.

Đồng Học Bàn nở nụ cười, lên tiếng nói: “Lần đi công tác nhiệm vụ cũng xong rồi, đều đã hoàn thành tốt, ngày mai sẽ được nghỉ ngơi, thứ hai sẽ về”.

Vương Ngọc Linh vừa nghe thấy thế liền vui vẻ, tâm tư tốt hẳn lên, “Chủ nhiệm, chuyện này xong xuôi hết rồi sao? Không phải nói còn phải cùng lãnh đạo liên quan...”

“Không cần, đi thôi”.

612. Chương 610: Say Nằm Chân Mỹ Nhân

Hơn bảy giờ tối.

Cù gia, cửa bắc phố Hòa Bình

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời dần khuất sau những rặng mây, phòng trong, Cù Vân Huyền da thịt trắng nõn nà đang đưa người, đánh bôm bóp vào người Đồng Học Bàn, run lên run lên.

“Được rồi anh, chậm một chút chậm một chút”.

“...Hô, chậm rồi”.

“Đừng mạnh quá, em không được”.

“Em làm mấy lần đều không được, kết quả vẫn chỉ là không được, hài, nhưng thật ra anh cũng không được”.

“Đừng ba hoa, hô, trời ơi! Ối! Ối không! Không! Anh! Anh! Không được rồi!”

Địch Vân Huyền hít một luồng khí lạnh, ôm chặt lấy hắn, kêu một tiếng, cơ thể trắng nõn nà khẽ run lên, vài giây sau, hai người ôm nhau ngã xuống giường trong phòng ngủ, thở hồng hộc. Đồng Học Bàn mệt, về nhà vừa cơm nước xong, liền cùng Huyền đi dạo rộn suốt một giờ liền, thiếu chút nữa bị Huyền đi vất kiệt, yêu cầu của phụ nữ mang thai về mặt này quả nhiên không nhỏ, Đồng Học Bàn cuối cùng cũng lãnh hội

được hết, cũng may hấn còn trẻ, tinh lực coi như tràn đầy, nhưng về sau khi đã lớn tuổi rồi còn không biết là ai ép buộc ai đây, áp lực rất lớn, xem ra phải tiếp tục kế hoạch rèn luyện thân thể, ngày mai bắt đầu tiếp tục chạy bộ vào buổi sáng.

Một phút đồng hồ...

Hai phút...

Ba phút...

Hoàng hôn buông xuống

Đồng Học Bán cuối cùng thở ra, mệt mỏi ôm cái eo nhỏ của cô, hôn lên tóc cô một cái, Huyền di toàn thân đầy mồ hôi, có điều vẫn mang hương thơm rất quen thuộc, không thơm như nước hoa, rất dễ chịu, lại làm cho Đồng Học Bán nhịn không được hôn lên thân hình đang đổ mồ hôi của cô, có một chút mặn, có một chút thơm, toàn thân trắng trẻo của cô làm cho Đồng Học Bán mỗi lần đều thấy chưa đủ gần gũi, những cô gái tuổi mười chín đôi mươi bây giờ cũng ít có ai có được làn da trắng như Cù Vân Huyền, “Huyền di, em cũng thật là, anh đã bị em làm cho khô rồi”.

Kích tình hạ xuống, trên mặt Cù Vân Huyền cũng có chút không nhịn được.

“Mệt chết anh rồi” Đồng Học Bán dựa người vào thành giường, mồ hôi chảy xuống.

“Ai bảo anh thể hiện” Cù Vân Huyền cười tròng mắt nhìn hấn, lấy mấy tờ khăn giấy trên đầu giường, đầu tiên lau mồ hôi trên mặt và thân thể hấn, sau đó mới cho tay vào trong chăn, lau chính mình, cuối cùng đem toàn bộ chỗ giấy ném vào thùng rác, ngẩng đầu lên, trên mặt lộ nụ cười hiền lành yếu ớt, ngã vào vai hấn nói: “Lần sau nếu không chịu được thì nói với em, đừng có cố chống đỡ, anh cũng thật là, cứ thích thể diện”.

Đồng Học Bán trợn mắt nói: “Em đã nói anh như vậy, cho dù anh không làm được cũng phải làm”.

Cù Vân Huyền vừa bực mình vừa buồn cười, véo véo mũi hấn ra vẻ cưng chiều nói: “Anh đó, thích thể diện”.

“Hôm nay anh cũng thật mệt” Đồng Học Bán quả thật sĩ diện, giải thích một câu, “Chạy đến bộ ủy suốt một ngày, quá mệt mỏi” Quả thật là có nguyên nhân này.

Địch Vân Huyền ôn nhu vuốt vuốt tóc hấn nói: “Chạy thể nào?”

“Cũng xong rồi, chuyện này thiếu chút nữa là không làm được, bây giờ chỉ đợi kết quả”.

“...Khi nào thì trở về?”

“Thứ Hai, ngày mai còn có thể ở bên em, nếu em không muốn anh đi thì thứ ba anh đi cũng được”.

“Công việc của anh bận thì anh cứ làm đi” Cù Vân Huyền ôn nhu vuốt tóc hấn, “Bên em không có việc gì, muốn gặp mặt lúc nào chẳng được? Việc của anh vẫn là không thể nhậm trễ”.

Đồng Học Bán cảm động ôm cô một cái, “Ôm em, chính sự gì anh cũng không muốn làm, chỉ muốn ngày ngày đều được ôm em”.

“Miệng lưỡi trơn tru” Cù Vân Huyền ôn nhu cười, lại véo mũi hấn một cái, “Anh nói cái này cái kia, chỉ làm em vui vẻ, cũng không biết có thật hay không nữa”.

“Hắc, anh làm sao có thể lừa em? Đương nhiên là thật”.

Địch Vân Huyền nhìn hấn, ôm lấy đầu hấn, dịu dàng hôn lên, “Thật sự rất yêu anh”.

Đồng Học Bán cũng nhéo nhéo đôi chân xinh đẹp của cô, xoa xoa đôi chân còn vương chút mồ hôi của cô, da thịt mềm mại, cảm giác thật tuyệt.

“Lại sờ, bướng bỉnh!”

“Cho chồng yêu sờ bụng đi, con gái anh nhớ bố của nó”.

“Gọi vậy, cái gì mà chồng yêu? Lại không biết lớn nhỏ”.

“Anh biết nhưng em chủ động gọi nửa ngày rồi, sao lại không nói được”.

“Anh thử nói lại một lần nữa xem?” Cù Vân Huyền véo hấn một cái, “Vừa rồi em cũng không nhớ rõ mới gọi như vậy, sẽ tiếp tục chiếm tiện nghi, ha ha”.

“Được, anh không so đo với em được chưa??”.

“Anh còn muốn so đo cái gì? Ừm? Nói em nghe một chút?”

“Khụ khụ, ý anh là lúc chúng ta cùng nhau em cứ như là trẻ con”.

Nếu Đồng Học Bân nhớ không lầm, sinh nhật năm nay của Vân Huyền sẽ là sinh nhật ba mốt, lớn hơn Đồng Học Bân ước chừng sáu tuổi, ba tuổi một thế hệ, năm nay thì cũng là lớn tuổi rồi, thậm chí trước mặt mình Vân Huyền vẫn rất trẻ con, từ trước đến nay không hề nói người này người nọ, cái này cũng có liên quan đến tính cách hiền lành của Cù Vân Huyền nhưng nguyên nhân sâu xa hơn, Đồng Học Bân vẫn nghĩ là do tuổi tác.

“Hành động trẻ con?” Dịch Vân Huyền dờ khóc dờ cười nhìn hấn: “Anh nghĩ em trẻ con thế nào?”

Đồng Học Bân ho khan, “Anh cũng không biết, nếu không em thử xem?”

Cù Vân Huyền cười, nhéo cái mũi hấn nhẹ giọng nói: “Xem thường em rồi ? Em nói cho biết, mặc kệ tiểu tử anh bao nhiêu tuổi, mặc kệ tiểu tử làm quan thế nào, ở trong mắt em, cả đời này anh đều là một tiểu hài nhi”.

Đồng Học Bân không thích nghe, “Anh bao nhiêu tuổi rồi chứ?”

“Anh mấy tuổi thì mấy, có nhiều bằng em không?”

“Đó là sinh sớm hơn anh thôi”.

“Không chỉ thế?” Vân Huyền liếc hấn một cái, “Nghĩ em trẻ con hơn anh sao? Không có cửa đâu”.

Đồng Học Bân hừ hừ một tiếng nói: “Vừa rồi cùng nhau lên giường, cũng không biết ai hăng hái gọi chồng yêu chồng tốt đây?”

Cù Vân Huyền mặt nóng lên, lấy tay đánh hấn một cái bốp, “Đổi đề tài, nói tiếp em sẽ đánh anh, đừng có mà xin xỏ!” Da mặt cô thật mỏng

Đồng Học Bân cũng là do sĩ diện cá nhân, bị Huyền di cứ gọi nhỏ này nhỏ kia, trong lòng cái thấy không thoải mái, cũng không nói ra, hấn nghiêng người, lại một lần nữa lật người mình lên trên người Huyền Di, nhẹ nhàng mở hai chân nàng ra, tiến vào trong nàng.

Dịch Vân Huyền tròn mắt trừng lên, “Đừng làm loạn nữa, vừa mới xong, không được!”

“Không phải em rất lợi hại sao? Em mà cũng không được sao?”

“Em thấy anh thật là xấu xa mà, đi xuống, nghe thấy chưa, không được, không được, còn ba tháng nữa thôi, như thế không tốt cho con”.

“Còn kém bốn tháng nữa mà”.

“Anh không nghe em nói có phải hay không?”

“Là em không nghe anh nói trước”.

“Được rồi, được rồi, em nghe anh, cái gì cũng nghe anh, anh xuống trước đi đã”.

“Vậy em nói cái gì để nghe cho anh nghe đi”

“...”

“Nhanh lên”.

“Anh yêu, chồng yêu, chồng tốt, đừng gây họa cho em nữa”.

Lúc này Đồng Học Bân mới cảm thấy mãn nguyện, cười ha ha hân lên miệng nàng ba cái, “Như thế còn được, tốt lắm, dậy thôi, chúng ta đi rửa bát”.

Địch Vân Huyền vỗ ngực hân, “Tiểu tử thối này, anh bắt nạt em, sớm muộn gì cũng bị anh làm cho tức chết”.

“...Đồ mồ hôi, anh chọc tức em hồi sao?”

“Hôm nay anh cũng mệt mỏi rồi, nằm nghỉ ngơi một chút, em đi rửa bát”.

“Không cần, anh rửa”.

“Bảo anh nghỉ ngơi thì anh cứ nghỉ ngơi đi, việc nhà không cần anh làm” Cù Vân Huyền không cho phân trần đứng lên khỏi giường, nhặt quần áo lên mặc vào, “Nhiệm vụ chính của anh bây giờ là làm việc cho thật tốt, anh lo việc bên ngoài em lo việc trong nhà, về sau hai mẹ con em đều dựa vào anh mà sống, biết không? Ha ha”.

Đồng Học Bân ừm thật mạnh, “Về sau anh khẳng định sẽ nuôi hai người trở nên mập mạp”.

Địch Vân Huyền cười nói: “Nữ nhi còn chưa sinh ra đâu, cảnh báo trước với anh, về sau cũng không thể qua chiều con”.

“Con trai cũng nuôi, con gái cũng nuôi, cứ thế mà tính” Đồng Học Bân lúc nhỏ đã chịu rất nhiều cực khổ, không muốn con mình sau này cũng phải vất vả, “Chờ con gái anh trưởng thành, muốn ăn cái gì anh cho ăn cái đó, muốn mua gì anh mua cho cái đó, tuyệt đối không thể nó phải khổ”.

Cù Vân Huyền nhìn hân, “Anh không giống một người cha, anh xem anh như vậy làm sao có thể dạy con, trưởng thành hay chưa?”

“Em không hiểu đâu, nghe anh không có sai đâu”.

“Em còn từng trải hơn anh nhiều, có gì không hiểu”.

“Anh nói Huyền đi, em đừng dùng tuổi tác lớn mà nói chuyện với anh, em lớn tuổi hơn, anh thừa nhận, nhưng cũng không nói lên cái gì” Đồng Học Bân cũng đứng lên khỏi giường, vừa muốn nói cái gì đó, lại vui vẻ, “Hài, dự tính ngày sinh còn ba tháng nữa, còn lâu như vậy, không cãi nhau không cãi nhau, đến đây, anh giúp em mặc quần áo” Dứt lời, Đồng Học Bân liền với tay lấy cái quần tất, nhìn nhìn, hướng về phía đôi chân mỹ miều của Vân Huyền.

Địch Vân Huyền cười ầm áp nói: “Ồ trong nhà, không cần mặc”.

“Mặc vào, không cảm lạnh” Lúc mặc, tay Đồng Học Bân không tự chủ lại sờ sờ chân nàng, “Chân em thật đẹp, mỗi lần nhìn đều thấy đẹp”.

“Lại thối phồng”.

“Anh là ăn ngay nói thật, này phải nhiều phúc lắm mới đem em gả cho anh” Đồng Học Bân cúi đầu, đã không biết là lần thứ mấy trong ngày hôm nay muốn xoa bụng nàng, “Đúng rồi, tối nay em không về nhà sao?” Nói xong, ghé tai vào gần một chút lắng nghe: “Ha, hình như là nó ộp”.

“Có về, ban ngày mẹ đã gọi mấy lần, thúc giục em, em nói đến công ty có chút chuyện, bà không yên tâm”.

“Ai da, người lù lù thế này còn có chuyện gì?”

“Không phải là đang mang thai sao? Đợi lát nữa, khoảng tám chín giờ em về, vẫn có thể ở bên anh một lúc, đừng có làm ra mặt như thế, ha ha, ngày mai lại đến”.

Sau khi giúp Đồng Học Bân thu dọn nhà cửa cũng là tám giờ, cũng không còn bao nhiêu thời gian, mỗi phút đều rất quý giá, hân nhẹ nhàng ôm lấy Vân Huyền vào ngực mình, đi đến ghế nằm ở ban công, cùng ngắm mặt trời xuống núi, thỉnh thoảng nói một câu, trong lòng thấy rất hạnh phúc

Thật ra sau mỗi lần kết thúc cuộc tranh đấu trên thương trường, Đồng Học Bân đều là muốn cảm giác ầm áp như thế này, tựa như chỉ có như vậy mới có thể làm cho tâm tình bình tĩnh trở lại, không phải suy nghĩ phiền lòng gì nữa.

Tỉnh nể lấy thiên hạ, say nằm chân mỹ nhân.
Còn có gì hạnh phúc hơn chuyện này?
Đồng chí Đồng Học Bân à, tiếp tục cố gắng nha!

613. Chương 611: Mẹ Khóc

Tám giờ tối

Ánh trăng ánh sao chiếu khắp mặt đất.

Nhìn theo bóng Cù Vân Huyền khuất dần trên đường, Đồng Học Bân tươi cười quay người lại, gặt gặt điều thuốc quay trở về tiểu khu, miệng ngân nga điệu hát dân gian.

Tầng một...

Tầng hai...

Tầng ba...

Đang lúc Đồng Học Bân định lấy chìa khóa mở cửa nhà Huyền đi, miệng bỗng nhiên kêu lên một tiếng ồ, ánh mắt hồ ghi nhìn sang căn phòng bên cạnh mà mình và mẹ đã sống bốn năm năm trời, phát hiện ra dưới khe cửa lại có ánh sáng, bên trong hình như bật đèn, có bóng người, Đồng Học Bân nhất thời cảnh giác, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là có trộm, hấn lập tức tìm chìa khóa nhà mình trong chùm chìa khóa, tra chìa khóa vào một cái, mở cánh cửa chống trộm, rồi nhanh chóng mở cánh cửa gỗ bên trong, đẩy cửa bước vào.

“...Ai!” Phòng trong truyền ra giọng một người nữ.

Đồng Học Bân nghe tiếng toát mồ hôi, giọng nói này anh đã nghe cả đời, đương nhiên không phải ai xa lạ, “Mẹ?”

“Sao mẹ lại quay về Bắc Kinh?”

“Tiểu Bân?” Loạn Hiểu Bình cầm theo cái chổi từ trong phòng đi ra, ngạc nhiên nói: “Sao con lại về?”

“Con về từ ngày hôm qua, đi công tác, đến Bắc Kinh bàn bạc công việc”.

“Cũng không biết gọi điện thoại nói với mẹ một tiếng” Loạn Hiểu Bình nhìn hấn trách móc, “Dọa mẹ thót tim, còn tưởng là có trộm”.

“Mẹ cũng dọa con hết hồn, con đang hỏi sao lại có ánh đèn”.

“Ngồi xuống đừng lộn xộn, mẹ vừa lau nhà, nhìn bước chân con này toàn in dấu giày”.

Đồng Học Bân cười ha ha nói: “Sao lại như thế? Không có việc gì sao mẹ lại về Bắc Kinh làm gì?”

Loạn Hiểu Bình đi vào nhà vệ sinh cầm chổi lau nhà quay lại lau lau vết giày nói: “Ngày mai không phải cuối tuần sao? Lão Dương được nghỉ, nói muốn về Bắc Kinh thăm chỗ mẹ ở trước kia xem thế nào, muốn đến nhà chúng ta một chuyến, cho nên mẹ về trước, dọn dẹp dọn dẹp phòng ở, mua mua ít thức ăn, nơi đây đã hơn một năm không có người ở, không dọn dẹp sạch sẽ thì nào sao để người ta đến thăm được, phòng bẩn thế này, giơ chân lên”.

Đồng Học Bân ngồi trên sofa nhấc hai chân lên, “Lão Dương đến? Có ý gì vậy?”

Loạn Hiểu Bình lấy giẻ lau nhà lau đi lau lại nói: “Chỉ là tiện qua thăm thôi”.

“Thôi đi, cái phòng nhỏ này thì có gì mà xem chứ? Mẹ, có phải hai người đã tính đến chuyện kết hôn không?”

Mặt đỏ lên, Loạn Hiểu Bình không nhịn được nói: “Cũng đã nghĩ đến điều này nhưng chưa định”.

Đồng Học Bân hừ hừ một tiếng, “Mẹ qua nhà bọn họ, lão Dương cũng muốn đến chúng ta, như thế không phải là đi lại theo hình thức rồi sao? Còn gọi gì là chưa định?” Loạn Hiểu Bình liếc hấn một cái, “Ừm, con thông minh, đi, đổi dép lê, giúp mẹ lau kính, mẹ không với tới”.

“Ài, con đang rất mệt” Đồng Học Bân nói thầm một tiếng, vừa ôm cái áo lúc này bị Vân Huyền nhéo vừa miễn cưỡng cầm cái giẻ lau cửa kính, ngoài miệng nói xong nói mát nói: “Trời cần mưa, mẹ thì muốn lập gia đình, tâm tình này con hiểu”.

Loan Hiểu Bình ở trong phòng khách nói: “Nói cái gì đấy?”

“Khụ khụ, không có gì, con nói mẹ của con càng ngày càng đẹp”.

Reng reng reng, reng reng reng, lúc này, tiếng chuông di động reo vang, là di động của mẹ.

Đồng Học Bân vừa quay đầu lại, chỉ thấy mẹ nhanh chóng lau tay, cầm lấy di động, không phải quá thành thực nhìn lên màn hình một chút, cẩn thận để lên bên tai, “Alo, xin chào, tôi là Loan Hiểu Bình. A, Triệu Quyên... đúng đúng, làm sao vậy ừm? Ngày mai em và đi qua đây sao? Được, được hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh, vậy em cùng với nhóm lão Dương cùng ngồi xe đến hả? được, đến lúc đó chị sẽ đi tiếp mọi người...”

Chờ mẹ tắt điện thoại, Đồng Học Bân không khỏi hỏi: “Ai tới vậy?”

Loan hiểu Bình phức tạp nói: “Em gái của Lão dương, Dương Triệu Quyên và mẹ của Lão Dương”.

“Dương Triệu Quyên? Mẹ của Tô Giai? Con đã từng gặp người đó?” Đồng Học Bân nhớ không rõ.

“Không phải” Loan Hiểu Bình nói: “Người lần trước con gặp ở viện ủy thành phố là Dương Triệu Phân, Triệu Quyên là em gái nhỏ nhất trong nhà lão Dương, con chưa thấy qua”.

“Ồ, sao bọn họ lại muốn đến đây?”

Loan Hiểu Bình ngừng lại một chút, giận dữ nói: “Mẹ cũng không biết”.

Bỗng nhiên, Đồng Học Bân phát hiện mẹ vừa đặt chiếc điện thoại vẫn còn đang sáng màn hình xuống bàn trà, cau mày một cái, rất nhanh đi đến cầm lấy điện thoại nói: “Sao lại không tắt?”

Loan Hiểu Bình a lên một tiếng, “Mẹ còn chưa quen dùng điện thoại di động cho lắm, mau tắt đi”.

“Đợi một chút, đầu bên kia cũng quên không tắt, có tiếng nói”.

“Làm gì vậy, đừng làm loạn”.

“Khoan, đừng nói gì”.

Sàn sạt sa, thanh âm đứt quãng, nghe không rõ lắm, nhưng mấy chữ “Loan Hiểu Bình” này vẫn là bị Đồng Học Bân nghe rất rõ ràng nhin không được nháy mắt, mở loa ra, nhất thời âm thanh trong điện thoại được phát ra to gấp mấy lần.

“Dù sao ngày mai ngày mai chúng ta vẫn phải đi sớm một chút” Giọng của một người phụ nữ, hẳn là Dương Triệu Quyên.

“Hay là con cứ đi với anh con được rồi, chân mẹ đi lại không tiện, lười đi” Giọng nói này tám chín phần là bà Dương, giọng có vẻ khàn khàn, tuổi cũng không nhỏ.

“Mẹ, mẹ không đi sao được? Mẹ phải bảo vệ anh con chứ”.

“Con bé Hiểu Bình kia mẹ cũng không phải chưa từng gặp qua”.

“Vậy ấn tượng của mẹ thế nào?”.

“Bình thường, ài, cũng không có gì đặc biệt trong mắt mẹ”.

“Chính là thế, bây giờ anh con đang bị mê hoặc, có rất nhiều chuyện đến không nhìn rõ được, nên mọi người trong nhà chúng ta phải bảo vệ, vạn nhất về sau có vấn đề gì thì làm sao? Ngày hôm qua lúc con gọi điện thì thấy hình như anh trai con có ý kết hôn, con thực sự không biết Loan Hiểu Bình kia có cái gì tốt, nói diện mạo thì diện mạo bình thường, ăn mặc cũng chẳng ra làm sao, một chút phẩm vị cũng không có, khí chất cũng không được, gia đình vẫn là nông thôn”.

Bà Dương nói: “Cô ta không phải người Bắc Kinh sao?”

“Nghe chị ta nói chị ta cũng là người thành phố Phần Châu chúng ta, chồng trước của chị ta là người Bắc Kinh” Dương Triệu Quyên bĩu môi nói: “Mẹ xem chị ta có chỗ nào xứng đôi với nhà ta không? Không môn đăng hộ đối”.

Đột nhiên, lại có một giọng nam vang lên, không biết có phải chồng cô ta không, “Tiểu Giai không phải nói con trai của hiểu bình rất có tiền đồ sao?”

Dương Triệu Quyên nói: “Một tên Chủ nhiệm Văn phòng đường phố, có thể có tiền gì chứ?”

“Nghe Tiểu Giai nói, con của của chị ta hình như lái chiếc xe không tồi”.

“Trên triệu bạc mà thôi? Thế mà gọi gì là có tiền? Không nói thì thôi, hai căn nhà của chúng ta, có thể bán với giá bao nhiêu mẹ biết không? Ít nhất hai triệu, đi một cái xe tốt đã gọi là có tiền sao? Nghe nói nhà Loan Hiểu Bình ngay cả phòng ở đều không có, trong thành phố, chị ta và con chị ta đều ở ký túc xá của cơ quan, ở đó, Loan Hiểu Bình vẫn phải nhờ vào quan hệ của anh con, ở Bắc Kinh nhà bọn họ càng không được, căn bản hình như là ở trong một căn phòng cho thuê chứ căn bản không phải ở nhà của chính họ, đầu năm nay, không có nhà tức là không có gì, thế còn dám bảo là có tiền sao? Sao không mua nhà đi, chúng ta thì có mua ba bốn cái xe BMW cũng chẳng thành vấn đề gì”.

Người đàn ông nói: “Những lời nói này thành kiến nặng quá, trước mặt anh trai không nên nói như vậy.”

Dương Triệu Quyên nói: “Em cũng là vì tốt cho anh trai em, em thật sự thấy Loan Hiểu Bình kia thật chướng mắt, anh nói xem chị ta có cái gì chứ? Anh trai nghĩ như thế nào vậy”.

Bà Dương trầm ngâm nói: “Nếu Triệu Quyên nói như vậy... Thật đúng là”.

“Đúng hay không?” Dương Triệu Quyên nói: “Mẹ, cho nên chuyện này mẹ phải làm chủ, để về sau anh trai con đỡ phải hối hận cũng không kịp, con có một người bạn học, năm ngoái ly hôn, người ta mới khoảng bốn mươi tuổi, cũng xinh đẹp, trong nhà điều kiện cũng tốt lắm, với lại ở tỉnh Bắc Hà còn có hai nhà, một biệt thự, xe cũng là BMW, điều kiện gia đình tuyệt đối không cần nói, mẹ xem có được không, con sẽ giới thiệu cho anh?”

Bà Dương nói: “Cho mẹ xem ảnh”.

“Con có mang theo đây, mẹ xem đi”.

... ừmỪm cô gái này không tồi đâu, bốn mươi tuổi? Bốn mươi mấy?”

“Bốn mươi mốt, so với Loan Hiểu Bình trẻ hơn không ít đâu”.

Người đàn ông trung niên nói: “Triệu Quyên, vậy em còn thu xếp đi Bắc Kinh làm gì?”

Dương Triệu Quyên nói: “Người nhà chúng ta chẳng phải còn chưa gặp qua Hiểu Bình sao? Chị em đã gặp con trai Loan Hiểu Bình, lần này đi, là muốn xem gia cảnh nhà họ, cũng là để anh trai con hết hy vọng, mẹ, con không phải nói không có nhà là không được, chúng ta cũng không phải có ý như vậy nhưng điều kiện gia đình quá kém, lại là con gái nông thôn, hai khái niệm này khác nhau quá lớn, không môn đăng hộ đối, làm sao mà lấy về một nhà được, mẹ thấy con nói đúng không? Anh trai con Trưởng phòng Tổ chức thành phố, về sau nếu kết hôn, chị ta theo anh con đến những nơi công cộng, đi xã giao, chẳng phải cũng làm cho người ta chê cười sao?”

Nghe đến đó, mặt Đồng Học Bân đen lại, một tay tắt điện thoại, con mẹ nó chứ.

Ánh mắt Loan Hiểu Bình đỏ lên, vừa ngẩng đầu, lau nước mắt ở khóe mắt.

Thấy mẹ khóc, Đồng Học Bân lại càng tức giận, “Con mẹ nó, dám khinh thường mẹ tôi sao? Con mẹ nó, tôi còn chưa thèm khinh thường các người đây! Mẹ! Không kết hôn nữa, sau này mẹ sống với con, con nuôi mẹ cả đời”.

Loan Hiểu Bình hít hít cái mũi, nước mắt rơi nhanh hơn.

Đồng Học Bân càng nghĩ càng giận, chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, “Cái gì vậy! Cái gì vậy! Mẹ! Mẹ sớm biết rằng người nhà họ không muốn?”

“... Ừm”.

“Thảo nào! Con mẹ nó, con cũng không muốn đâu!” Đồng Học Bân chửi ầm lên nói: “Mẹ con là người nào chứ? Gả đến nhà các người chính là tổ tiên nhà các người tích đức mấy đời mới được! Các người còn chướng mắt cái gì? Còn dám chê mẹ dân quê, bộ dáng bình thường, lớn tuổi? Con mẹ nó! Chúng nó cho là nhà các chúng nó là ai! Mẹ của con muốn gả đến nhà chúng nó là coi trọng chúng nó! Chúng nó còn kén cá chọn canh ,chọn ba lấy bốn? Không lấy chồng nữa ! Mẹ!”

“Mẹ không lấy chồng!”

Nói xong, Đồng Học Bân cầm lấy điện thoại gọi cho Dương Triệu Đức.

Loan Hiểu Bình vừa thấy thế, cuống quýt chạy đi lên giành lấy điện thoại của hắn, “Tiểu Bân! Con đừng làm loạn, đưa ẹ, không được gọi”.

Đồng Học Bân cả giận: “Mẹ định làm gì?”

“Mẹ là gả cho chú Dương, không phải gả cho người nhà họ”.

“Nhưng kết hôn là chuyện của hai gia đình, người nhà lão Dương không tình nguyện, cho dù mẹ gả vào đây cũng sẽ bị khinh bỉ!”

“Tiểu Bân! Con ngồi xuống ẹ!” Loan Hiểu Bình cũng tức giận, chỉ vào hắn nói: “Không nghe mẹ nói có phải hay không? Đã cứng chân cứng cánh không nghe lời nữa rồi phải không? Đưa di động ẹ!”

Đồng Học Bân nhìn một cái, tức giận ngồi thật mạnh xuống sofa, “Bọn họ là cái gì chứ! Định trêu tức tôi hay sao? Mẹ tôi hiền lành như vậy còn ghét bỏ? Mất các người mù hết rồi sao!”

614. Chương 612: Hù Chết Bọn Họ

Buổi tối.

Đồng gia.

Suốt mười phút, chột nghe Đồng Học Bân ở trong phòng khách hùng hù hỏ hỏ, mắng cái này mắng cái kia, mắng đến khô cổ họng.

“Nhà lão Dương kia thì có tổ chất gì chứ”.

“Nói xấu sau lưng! Có bản lĩnh thì để Dương Triệu Quyền đến trước mặt con mà nói đi!”

“Con mẹ nó, con còn chưa đập chết cô ta, cô ta còn có cảm thấy ưu việt sao?”

“Nông dân thì làm sao? Nhà các người mấy đời trước không là nông dân chắc?”

“Còn dám chê mẹ con là nông dân? Con mẹ nó cả nhà chúng nó đều là nông dân!”

Thấy con mình phát tiết, Loan Hiểu Bình cũng không khóc, không bao lâu sau, nhin không được bật cười, ngồi vào sofa, nhẹ nhàng sờ tay con.

Đồng Học Bân tức giận nói: “Mẹ còn cười! Cười gì?”.

Loan Hiểu Bình lộ ra nụ cười nói: “Vẫn là con ta tốt”.

“Đúng thế, con không tốt ai tốt? Con là con mẹ mà!” Đồng Học Bân uống nước nhuận nhuận cổ họng, thở hồng hộc nói: “Con thấy chuyện mẹ và chú Dương thôi đi, mẹ, con không phải là tức giận gì với chú Dương, chú Dương rất quan tâm con, con biết chú Dương rất tốt với con, đối với mẹ cũng tốt, con cũng thích chú ấy, nhưng này chuyện này, mẹ nó, tức thật, người nhà bọn họ thực khinh thường chúng ta, như vậy chúng ta còn nhiệt tình đón tiếp bọn họ làm gì! Con mẹ nó chứ, chúng ta mới khinh thường bọn họ đó! Còn làm như mình thanh cao!”

“Mắng xong chưa?” Loan Hiểu Bình nhìn hắn.

Đồng Học Bân hừ nói: “Chưa xong, con còn mắng nữa, tức chết đi được”.

“Được rồi, nhà ai mà không như vậy chứ? Nói nhảm thì cứ để bọn họ nói đi”.

“Mẹ, không phải vừa rồi mẹ cũng khóc sao?” Đồng Học Bân trừng mắt nói: “Hài, sao bây giờ mẹ lại bình tĩnh như thế?”

Loan Hiểu Bình cười cười sờ sờ mu bàn tay con, “Thấy con nghĩ ẹ như vậy, mẹ rất vui, sớm không tức giận nữa rồi, tính tình Triệu Quyên chính là như vậy, ngoài miệng thì không buông ta ai, nhưng thật ra trong lòng cũng rất tốt”.

“Không tồi cái rắm cô ta!” Đồng Học Bân tức giận nói.

“Tiểu Bân, đừng nói thế”.

“Mẹ , con nói thật với mẹ một câu, mẹ thật sự định kết hôn cùng lão Dương sao ? Mặc kệ thế nào đều gả cho chú ấy?”

Loan Hiểu Bình có chút ngượng ngùng, chần chờ nói: “Con, ừm, nếu con không muốn mẹ lấy chồng, mẹ sẽ không gả cho chú ấy”.

Đồng Học Bân chép miệng nói: “Mẹ đừng có giao phó cho con, con tức giận đấy, rốt cuộc là thế nào?”

Nghĩ nghĩ, Loan Hiểu Bình ho khan một tiếng, “Lão dương đối với mẹ không tệ”.

Đồng Học Bân vừa nghe liền rõ ràng mẹ hẳn không muốn rời xa chú Dương, thở dài trong lòng, rít mấy hơi thuốc, cuối cùng nói: “Được rồi được rồi, nếu mẹ quyết định thế thì con sẽ nghe theo mẹ, ai bảo con là con mẹ chứ” Nói một câu dễ nghe, nhưng dừng một chút Đồng Học Bân lại lộ nguyên hình nói: “Có điều chuyện này cũng không tính là xong, chuyện Dương Triệu Quyên thảo luận trong điện thoại con không thể cho rằng không nghe thấy, như thế nào mà nói mẹ không có khí chất ? Tại sao lại nói mẹ dân quê? Con mẹ nó, con không tin đó là chính đáng!”

Loan Hiểu Bình kéo hần: “Con định làm gì?”

“Mẹ, chúng ta không thể nuốt cục tức này xuống được, nếu mẹ muốn cùng lão Dương cùng nhau chung sống cả đời, vậy trước tiên phải lấy được uy tín của người nhà chú ấy, bằng không qua cửa rồi vẫn để người ta bắt nạt, hai tiếng “đại tẩu” thì làm được cái gì chứ, một Dương Triệu Quyên còn dám ngồi lên đầu mẹ, bà Dương thì nghiêm khắc với mẹ, còn chú Dương khẳng định cũng là một người con có hiếu, đến lúc đó mẹ sẽ phải làm sao chứ?”

Loan Hiểu Bình buồn cười nói: “Lão dương bọn họ ngày mai đã tới rồi, con đừng đầu khí nữa”.

“Con chính là bắt chước bọn họ đầu khí!” Đồng Học Bân tức giận nói: “Bọn họ dám nói xấu sau lưng chúng ta, còn không nể mặt chúng ta. Mẹ, chuyện này mẹ cứ giao cho con. Bây giờ nhà chúng ta cũng không phải nghèo, không có nhà không có xe? Tướng mạo của mẹ bình thường? Con mẹ nó chứ, nhà họ là đại gia! Mẹ! Mẹ, lần này mẹ con ta phải cho họ biết, con phải cho bọn họ biết là mẹ không xứng với nhà bọn họ hay là nhà bọn họ mới không xứng với mẹ!” Đồng Học Bân kéo Loan Hiểu Bình đứng lên, “Không phải là trang sức, y phục sao? Ai không biết! Mẹ, ta đi!”

Mẹ hần không động đậy, “Đi làm gì?”

“Mẹ cứ đi theo con”.

“Cũng muộn rồi, mấy giờ rồi?”

“Đi thôi mẹ, mẹ nghe con là được rồi” Đồng Học Bân không nghe, chết sống lôi kéo Loan Hiểu Bình đi mang giày mặc quần áo.

Loan Hiểu Bình vừa thấy con như vậy, ngoài miệng bắt đầu dĩ nễ nụ cười, cũng chỉ đành đi theo ra ngoài, “Ha ha, tính khí này của con, cũng không biết là giống ai”.

“Dương nhiên giống mẹ”.

“Mẹ cũng không nóng tính thế này”.

“Mẹ chính là quá thành thật, cho nên Dương Triệu Quyên kia mới dám ra oai trước mặt mẹ, xem thường nhà chúng ta? Đi thôi! Lần này chúng ta phải khiến cho bọn họ mở mắt ra!” Đồng Học Bân đóng cửa lại, giúp đỡ mẹ xuống lầu, “Còn muốn giới thiệu đối tượng cho chú Dương? Người đó có điều kiện gì chứ? Xe

BMW? Có một biệt thự ở tỉnh Bắc Hà tỉnh? Mẹ, mẹ nói Dương Triệu Quyên có phải làm trò cười với chúng ta không? Con đoán là cô ta chưa nhìn thấy thế nào gọi là có tiền”.

Loan Hiểu Bình cười vỗ anh, “Nghèo mà”.

Ra tiểu khu, Đồng Học Bân cũng không có xe, chiếc Cayenne cho Chu Diễm Như mượn, Mercedes thì Huyền đi cũng đi về rồi, cũng chỉ đành bắt xe ở dọc đường.

Một lát sau, một chiếc taxi đỗ ở ven đường.

Đồng Học Bân mở cửa xe ẹ lên, sau đó mới ngồi lên ghế trước.

Loan Hiểu Bình hỏi: “Con, rốt cuộc đi đâu?”

“Vương phủ tỉnh! Mua quần áo ẹ”.

Tám giờ bốn mươi tối

Trên đường dành riêng cho người đi bộ của Vương phủ tỉnh.

Loan Hiểu Bình nghĩ đến con muốn đưa mình đến siêu thị Tân Đông Đan, ai ngờ Đồng Học Bân căn bản là không đi về hướng đó, kéo bà đi về phía trước, đi tới mấy cửa hàng hiệu quốc tế, bước vào trong, mắt liền quan sát bên trái bên phải.

Một người bán hàng lập tức chào đón, “Chào anh, chào bác, hoan nghênh mọi người đại giá quang lâm”.

Đồng Học Bân ừm một tiếng, quay đầu nói với mẹ: “Cái túi xách tay bên này không tồi, mẹ thích cái nào?”

Loan Hiểu Bình thấp giọng nói: “Nhìn rất đắt, bao nhiêu tiền chứ?”

“Mấy chục ngàn thôi, Louis Vuitton, chính là LV”.

“Mấy chục ngàn?” Loan Hiểu Bình vừa nghe thấy thế liền quay đầu bước đi, “Không muốn không muốn, quá đắt, một cái túi mà thôi, mẹ đi mua cũng chỉ có mấy chục đồng”.

“Không giống” Đồng Học Bân lôi kéo mẹ, chết sống nói: “Nhanh lên nhanh lên, chọn một cái, hôm nay phải tân trang lại ẹ, mẹ không nghĩ lại khẩu khí của Dương Triệu Quyên như thế nào sao?”

Loan Hiểu Bình không nói gì nữa .

“Mẹ không nói vậy con sẽ chọn ẹ?”.

“Được rồi, mua đi mua đi, hôm nay mẹ nghe lời con” Loan Hiểu Bình có vẻ như cũng mặc kệ bất cứ giá nào.

“Như thế là đúng rồi, ha ha, cho cho con cơ hội hiểu kính với mẹ”.

Loan Hiểu Bình cười nói: “Chỉ lần này thôi, lần sau không cần tiêu tiền vì mẹ”.

Đồng Học Bân lập tức gọi người bán, “Phiền cô giới thiệu cho chúng tôi, cảm ơn”.

Người bán hàng rất nhiệt tình, bởi vì cô ta thấy trên tay Đồng Học Bân đeo chiếc đồng hồ hiệu PatekPhilippe trị giá hai triệu, điều này khẳng định về người mua hàng, liền dẫn bọn họ đi dạo xung quanh, từng bước từng bước giới thiệu. Đồng Học Bân liên tiếp xem đồng hồ, có vẻ như chạy theo thời gian, cho nên cũng không nhìn kỹ cái gì, thậm chí ngay cả giá cũng không có ai hỏi, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một chiếc túi xách tay màu hồng, cũng không biết là chất liệu da gì, dù sao nhìn cũng rất khí chất.

“Mẹ, cái này thế nào?”.

Loan Hiểu Bình vừa thấy nói: “Có quá chói mắt không?”

“Coi mắt mới đẹp, lấy cái này đi”.

Cuối cùng vừa hỏi, giá là tám chục ngàn, Đồng Học Bân không chút suy nghĩ đi ra bàn tính tiền, dẫn mẹ đến một cửa hàng nổi tiếng khác.

Chín giờ.

Đồng Học Bàn và Loan Hiểu Bình từ trong một cửa hàng đi ra, trong tay đã xách bảy tám túi to, bên trong có váy, có quần áo, có túi xách, có giày, còn có một ít trang sức vòng cổ, cho dù người có xấu cũng có thể ăn mặc mà, những gì có thể mua đều mua một lần, đương nhiên, tiền tự nhiên cũng tiêu không ít, như thế này cũng không tính là túi lớn túi nhỏ thu hút ánh nhìn, đại khái Đồng Học Bàn tốn hết hơn một triệu, chưa đến một triệu rưỡi, một bộ quần áo nổi tiếng và đồ trang sức có thể đắt hơn cả cái túi da, quần áo trên người cũng chỉ mấy chục ngàn.

Vừa ra khỏi cửa, Loan Hiểu Bình liền đổi ý, “Tiểu Bàn, đắt quá, chuyện này...”

“Không đắt, chỉ cần mẹ của con xinh đẹp, xài bao nhiêu tiền đều giá trị!”

“Mẹ cũng sắp năm mươi tuổi rồi, còn xinh đẹp cái gì”.

“Năm mươi tuổi thì làm sao? Trang điểm vào nhìn vẫn rất đẹp, đây là mẹ không trang điểm, tóc cũng... đi thôi đi thôi, quần áo cũng tương đối rồi, chúng ta đi thẩm mỹ viện”.

Gần thành Bắc.

Một trung tâm thẩm mỹ nhìn rất xa xỉ, Đồng Học Bàn và Loan Hiểu Bình đi vào.

Nhân viên bước nhanh đến đón tiếp, “Xin chào, rất hân hạnh đón tiếp”.

Loan Hiểu Bình cảm thấy hôm nay tiêu rất nhiều tiền rồi, thật sự không muốn tiêu pha nữa, lôi kéo con trở về, Đồng Học Bàn cũng không đồng ý, ẩn vai mẹ xuống, nói với cô nhân viên: “Làm thẩm mỹ ẹ tôi, mọi người có những phương pháp gì, lấy ra tôi xem xem”.

“Được, xin anh chờ một chút”.

Không lâu sau, nhân viên đi đến, hơn nữa còn giới thiệu với bọn họ về các loại thẩm mỹ.

Đồng Học Bàn thật ra cũng không biết rõ, “Mấy giờ cửa hàng đóng cửa?”

Người con gái kia mỉm cười nói: “Bên chúng tôi mở cửa 24/24”.

“Vậy là tốt rồi” Sau đó Đồng Học Bàn đi đến, sờ sờ tóc mẹ nói: “Trước tiên làm tóc ẹ tôi đi, nhuộm tóc đi, màu sáng đi, tốt nhất là nhìn trẻ một chút, khí chất một chút, sau đó làm các chỗ khác, chỗ này, chỗ này, chỗ này, còn chỗ này, làm hết cho tôi, đúng, đều làm một lần”.

Loan Hiểu Bình cười khổ nói: “Tiểu Bàn, quá muộn rồi”.

Đồng Học Bàn cười ha ha nói: “Không được, mẹ ngủ luôn ở đây đi, để cho bọn họ làm ẹ thật lộng lẫy, dù sao cũng không cần mẹ quan tâm, nhắm mắt lại mở mắt ra lập tức xong rồi”.

Người con gái kia vừa thấy Đồng Học Bàn một lúc làm hết sáu bảy vạn thẩm mỹ, nhất thời mặt mày hớn hở, chờ Đồng Học Bàn đi qua tính tiền, cô liền nói với Loan Hiểu Bình: “Dì à, con dì đối với dì thật tốt”.

“Ừm” Nhắc tới con, Loan Hiểu Bình có điểm tự hào, “Nó từ nhỏ đều rất hiếu thuận”.

“Nhìn ra được” trong mắt người con gái có chút hâm mộ, “Dì thật sự là tốt phúc”.

“Mẹ, được rồi” vén màn lên, Đồng Học Bàn quay lại, ôm bả vai mẹ nói: “Đi, chúng ta làm tóc trước đi, chờ ngày mai làm cho bọn họ nhìn xem mẹ con xinh đẹp thể nào! Hừ chết bọn họ!”

615. Chương 613: Mẹ Cũng Là Đại Mỹ Nữ

Ngày tiếp theo.

Bầu trời vạn dặm không mây, thỉnh thoảng có chút gió nóng.

Sáng sớm thức dậy, Đồng Học Bàn liền đánh xe đi văn phòng lấy chiếc xe Cayenne của mình, chọt khê hát, lái xe hướng về trung tâm thẩm mỹ viện phía bắc thành.

Đẩy cửa tiến vào, liền thấy mẹ quay lưng về phía bên này đang ở khu nghỉ ngơi gọi điện thoại.

“Mọi người sắp đến rồi sao? Em và Tiểu Bàn lập tức đi qua”.

“Ha ha, Tiểu Bân cũng ở đó sao?”

“Ừm, nó đi công tác, vừa lúc ở Bắc Kinh”.

“Được, vậy lát nữa gặp, đừng để Tiểu Bân lái xe quá nhanh, không cần vội”.

Ngắt điện thoại, Loan Hiểu Bình quay đầu liền thấy con trai, nhếch khóe miệng cười nói: “Chú Dương của con gọi điện đến nói, sắp đến nội thành”.

Đồng Học Bân giả ngốc nói: “Ồ, chị là ai?”

Loan Hiểu Bình trừng mắt nói, “Con nói mẹ là ai?”

“Chị là mẹ tôi?” Đồng Học Bân ai da một tiếng, “Con cũng không nhận ra được nha, hôm nay mẹ rất xinh đẹp nha”.

“Nói bậy bạ, ha ha...” Loan Hiểu Bình cúi đầu soi soi gương, tựa như cũng rất vừa lòng.

Không nhận ra là giả, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, cho dù Loan Hiểu Bình có để đầu tóc thế nào Đồng Học Bân cũng có thể nhận ra bà, nhưng hiện tại thực sự rất xinh đẹp, giờ phút này Loan Hiểu Bình đã đem chỗ quần áo giày dép ngày hôm qua Đồng Học Bân mua cho bà mặc ở trên người, áo sơ mi, áo khoác, váy nửa người màu nhẹ, giày cao gót cùng chiếc túi xách tay màu hồng xách trên tay, hơn nữa vòng cổ và vòng tai càng đẹp, cả người toát lên khí chất, mái tóc đã được nhuộm cuốn ở sau đầu, cũng làm ẹ trở nên vạn phần ung dung, giống như biến thành một người khác, trung tâm thẩm mỹ cũng đã trang điểm làm cho đại bộ phận nếp nhăn cũng được che lại, hận không thể trẻ đi bảy tám tuổi.

Đồng Học Bân chặc chặc mấy cái, “Mẹ, hôm nay mẹ cũng rất đẹp, a, trước khi con đến có ai chủ động đến gần mẹ không?”

Loan Hiểu Bình mặt nóng lên, ho khan mấy tiếng.

Đồng Học Bân nói một tiếng, “Thật là có? Ai?”

Loan Hiểu Bình ấp úng nói: “Không biết, xin mẹ số điện thoại, mẹ không để ý đến anh ta”.

“Ha ha” Đồng Học Bân cười to nói: “Mẹ, sức hấp dẫn của mẹ thật lớn, thật đấy”.

Loan Hiểu Bình cũng cười, “Đi, đừng trên mẹ nữa, không biết lớn nhỏ”.

“Lại cho con xem xem” Đồng Học Bân vui vẻ, đứng ở phía trước mẹ nhìn phải nhìn trái một cái, “Thật không tồi, thật đẹp, mẹ như vậy đi qua khăng định có thể hù chết chú Dương, con dám cam đoan, lúc họ bất ngờ nhìn thấy mẹ, bọn họ tuyệt đối không thể nhận ra!”

Loan Hiểu Bình cười nói: “Nào có khoa trương như vậy”.

“Chính là khoa trương như vậy!”

“...Mẹ thật xinh đẹp? Chỗ này trang điểm thật tốt?”

“Được rồi! Không nói nữa! Đi thôi! Chúng ta xuất phát!”

Vừa ra khỏi cửa trung tâm thẩm mỹ, nhất thời có vài người đàn ông dừng ánh mắt ở trên người Loan Hiểu Bình, chợt lướt qua, một lát sau ánh mắt lại rơi trở về, vụng trộm ngắm Loan Hiểu Bình, bấy giờ mẹ cũng quay đầu lại. Thấy thế, Đồng Học Bân thấy rất vừa lòng, mở cửa xe, đích thân dắt tay mẹ lên xe, vì cùng bọn Dương Triệu Quyên đấu khí, Đồng Học Bân còn đem cái đồng hồ trên triệu của mình đưa ẹ đeo vào, hiện tại toàn bộ trang phục trên người mẹ ít nhất cũng hơn ba triệu, nói ra cũng có chút dọa người...

Xuất phát, xuất phát!

Quảng An môn.

Trên cửa phụ của ngân hàng Kiến Thiết.

Một chiếc xe Audi biển số tỉnh Bắc Hà chậm rãi đứng ở ven đường, nơi này chính là chỗ mà Loan Hiểu Bình hẹn gặp bọn họ, hôm nay bởi vì là việc cá nhân, vẫn là loại tình huống gặp mặt người nhà đặc thù, cho nên Dương Triệu Đức không cho lái xe của ông tới đây, người lái xe là em rể của ông, chồng của Dương Triệu

Quyên, Dương Triệu Quyên ngồi ở ghế phụ, Dương Triệu Đức và một em gái khác của ông là Dương Triệu Phân cùng mẫu thân là Dương lão thái thái ngồi ở phía sau.

“Mẹ, sao dọc đường đi đều cau mày?” Xe dừng lại, Dương Triệu Đức liền mỉm cười quay đầu lại, “Ai làm mẹ mất hứng vậy?”

Dương lão thái thái ngồi vững như Thái Sơn, không nói gì

Dương Triệu Quyên nháy mắt mấy cái, “Anh, mẹ là cảm thấy anh và Hiểu Bình không thích hợp”.

Chòng cô đang lái xe nhẹ nhàng lấy tay huých một chút Dương Triệu Quyên, trách cô lảm miêng.

Dương Triệu Đức cũng không tức giận, cười nói: “Triệu Phân cảm thấy thế nào?”

Mẹ của Tô Giai - Dương Triệu Phân nói: “Em cảm thấy tính tình của chị Loan rất tốt, con chị ấy em cũng thấy qua, không tồi” Loan Hiểu Bình từng tặng Tô Giai một chiếc nhẫn rất giá trị, Đồng Học Bản còn giúp con bà giải quyết việc danh ngạch thực tập với Tân Hoa xã, phía sau Dương Triệu Phân đương nhiên nói đỡ một câu.

Dương Triệu Quyên bĩu môi, “Chị, mẹ không phải nói hiểu bình tính cách không tốt, chủ yếu vẫn là về phương diện điều kiện theo em không xứng với anh”.

Dương Triệu Đức tính tình rất tốt, “Mẹ chúng ta nói, mẹ chúng ta nói, anh xem chính là em nói, ha ha”.

Dương lão thái thái lên tiếng, “Triệu Quyên nói có lý, Hiểu Bình rất tốt, chuyện này mẹ không phủ nhận, nhưng điều kiện trong nhà quả thật kém một chút” Ở trong nhà bọn họ, Dương Triệu Quyên là em gái nhỏ nhất, cũng là con gái nhỏ của Dương lão thái thái, đừng nhìn Dương Triệu Quyên vẫn chưa có công việc ổn định, ba ngày đổi hai chỗ làm, nhưng Dương lão thái thái chính là yêu thương cô nhất, “...Hơn nữa, Hiểu Bình trong nhà là nông thôn?”

Dương Triệu Đức cười ha ha nói: “Vây mẹ và Triệu Quyên còn muốn thế nào đây?”

“Trước tiên xem gia cảnh cụ thể của cô ta xem thế nào đã” Dương lão thái thái nói: “Chúng ta cũng là muốn tốt cho con”.

Dương Triệu Đức vừa muốn nói cái gì, một chiếc màu đen Porche Cayenne bỗng nhiên dừng ở một bên, Dương Triệu Quyên vừa thấy, không khỏi khen: “Xe đẹp, người Bắc Kinh đúng là có tiền”.

Dương Triệu Phân nói: “Thủ đô mà, người có tiền khẳng định nhiều, đây là Porche đúng không?”

“Ừm” Dương Triệu Quyên nhìn đồng hồ, “Sao Hiểu Bình vẫn chưa đến?”

Dương Triệu Đức nói: “Hẹn mười giờ, còn kém chút nữa”.

“Ồ, người thanh niên kia có điểm nhìn quen mắt?” Dương Triệu Phân đột nhiên vừa nhắc đầu, nhìn về một bóng dáng phía trước.

Chỉ thấy một thanh niên mở cửa xe Cayenne ra, thân mình chui vào bên trong, một lát sau, một người phụ nữ trung niên dung mạo xinh đẹp trên xe chậm rãi đi xuống, trên người nàng mặc quần áo nhãn hiệu Chanel, trên tay đeo chiếc đồng hồ rất đẹp, một bộ dáng “quý phái” đập vào mắt.

Dương Triệu Quyên thấy như thế, nhịn không được hăm mộ nhìn nhìn, “Thành phố lớn chính là thành phố lớn, tùy tiện cùng trên đường cũng có thể gặp được người trang điểm lộng lẫy như vậy, đây là đi Paris xem chương trình một thời trang sao?” Cô biết là hàng hiệu, biết trang phục và trang sức trên người này ít nhất cũng phải là đồ trên dưới mấy triệu.

Lúc này, người thanh niên và người phụ nữ xinh đẹp phía trước xoay người lại, hướng xe bọn họ đi tới.

Dương Triệu Đức sững sốt một chút, “Ồi chào? Hiểu Bình? Tiểu Bản?”

Dương Triệu Quyên bọn họ chỉ thấy Loan Hiểu Bình một hai lần, nhưng Dương Triệu Đức không giống, liếc mắt một cái liền nhận ra.

“Hiểu Bình? Đến rồi sao?” Dương Triệu Quyên nhìn ra bên ngoài, vẫn là không tìm được, “Ở đâu?”

Dương Triệu Đức cười khỏ nói, “Chính là cái người em nói muốn đi Paris tham dự chương trình một thời trang kia kìa”.

Đôi đồng tử của Dương Triệu Quyên đột nhiên co rụt lại, há hốc mồm nhìn, một chút liên giạt mình, “Đó là Hiếu Bình!?”

Dương Triệu Phân cũng nhận ra, “Hài, không phải chứ?”

Mấy người mở cửa xuống xe, trên mặt đều mang theo một tia kinh ngạc, sự thay đổi này quá lớn!

Loan Hiếu Bình kéo tay con thoải mái đi đến, “Triệu phân, triệu Quyên” Sau đó quay đầu giới thiệu nói: “Triệu Quyên còn chưa gặp qua phải không? Đây là con chị, Tiểu Bản”.

Đồng Học Bản cười cùng mấy người chào hỏi, ánh mắt dừng lại trên người Dương Triệu Quyên trong chốc lát, nhớ kỹ cô ta, chính là người phản đối mẹ tôi sao? Được!

Dương Triệu Quyên còn có điểm không phản ứng lại, “Hiếu Bình, chị sao lại...”

Dương Triệu Đức mỉm cười nhìn nhìn Loan Hiếu Bình, “Triệu Quyên và Triệu phân cũng chưa nhận ra được em, sao hôm nay lại xinh đẹp như vậy? Anh cũng không dám tin nữa”.

Loan Hiếu Bình có chút ngượng ngùng, nhưng nhìn đến Triệu Quyên đã kinh thường mình như vậy, trong lòng bà vẫn là rất thỏa mãn.

Dương Triệu Quyên thực sự bị trang phục và đồ trang sức trên người Loan Hiếu Bình làm chấn động, tự cảm thấy khi cùng Loan Hiếu Bình đứng chung một chỗ, cũng có một chút thấp kém. Tại sao người lại thành ra thế này? Đầu tiên cô cũng không thể nhận ra!

Sau một trận hàn huyên, Đồng Học Bản và Loan Hiếu Bình lại quay sang chào hỏi Dương lão thái thái và em rể út.

Dương lão thái thái giờ phút này ánh mắt nhìn về phía Hiếu Bình cũng ôn hòa một ít, bà cũng không nghĩ tới Loan Hiếu Bình tại sao đột nhiên trở nên xinh đẹp như vậy, ấn tượng nhất thời có sự đổi mới.

Vài phút sau, Dương Triệu Đức mới nói: “Đi thôi, nơi này cũng không phải nơi để nói chuyện”.

Dương Triệu Quyên trong lòng hồ nghi, ánh mắt kinh ngạc nhìn theo chiếc vòng cổ kim cương của Loan Hiếu Bình, nụ cười trên mặt cũng rất sáng lạn, “Đúng, Hiếu Bình, chúng ta về nhà chị đi”.

Đồng Học Bản nhìn cô ta nói: “Được”.

“Xe của chúng ta có vẻ chật” Dương Triệu Đức đi lên nói, “Tôi ngồi xe Tiểu Bản”.

Đồng Học Bản mỉm cười, hạ thấp người mở cửa xe, mời Dương Triệu Đức và mẹ đi lên.

Trên xe.

Dương Triệu Đức nói: “Đổi xe khi nào vậy?”

“Ha ha, sớm đã đổi rồi”.

Trong lòng Loan Hiếu Bình không yên, thấp giọng nói: “Tiểu Bản, chúng ta đi đến phố Hòa Bình sao?”

“Mẹ đừng lo” Đồng Học Bản đương nhiên không thể dẫn bọn họ đi đến cái phòng trọ của bác phố Hòa Bình kia, quá khổ, nếu làm như thế, mẹ hấn còn mặt mũi nào, điều kiện gia đình chúng tôi kém sao? Được! Mẹ con tôi sẽ cho các người mở to mắt ra.

Dương Triệu Đức đã sớm cảm giác được một chút ý từ hàm xúc của sự cạnh tranh, nhìn Loan Hiếu Bình, “Ha ha, làm sao vậy, đây là?”

“Không có việc gì đâu chú Dương” Đồng Học Bản cười nói: “Chuyện gì cũng không có”.

Loan Hiếu Bình vỗ con một phen, nhìn về phía Dương Triệu Đức, bất đắc dĩ nói: “Con em thương em, nói hai nhà nhân lần đầu tiên chính thức gặp mặt, cho nên giúp em cho chút quang cảnh”.

Dương Triệu Đức cười cười, hiểu một chút, giữ chặt tay Loan Hiểu Bình nói: “Em thế nào anh còn không hiểu sao, có điều nhìn ánh mắt của Triệu Quyên, hẳn là mấy chục ngàn rồi?”

Loan Hiểu Bình không biết nên nói như thế nào.

Dương Triệu Đức ngẩn ra, “Hết bao nhiêu?”

Loan Hiểu Bình hàm hàm hồ hồ nói: “Hơn một triệu”.

Dương Triệu Đức hít một ngụm khí lạnh, “Khá thật” sau đó liền nhin không được vui vẻ, nhìn Đồng Học Bân nói: “Tiểu Bân, con cũng thật thương mẹ con, hơn một triệu, mười mấy năm tiền lương của chú cũng không đủ”.

“Nó chỉ làm loạn thôi” Loan Hiểu Bình ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng rất ấm áp, con bà là muốn giữ sĩ diện cho bà.

616. Chương 614: Biệt Thự

Buổi sáng.

Chiếc xe Audi đi theo Cayenne, chạy rẽ vào hướng tây.

Dương Triệu Quyên cũng không tin gia cảnh nhà Loan Hiểu Bình lại như vậy, quần áo Chanel? Túi LV? Đồng hồ Rolex? Xe Porsche? Sao lại có khả năng như vậy! Dương Triệu Quyên cảm thấy ai mà không có hai, ba người bạn chứ? Mượn cái đồng hồ, mượn cái túi, như thế vẫn là thực bình thường, thật ra trong lòng cũng là có điểm không phục, cảm thấy hôm nay vừa bắt đầu gặp mặt đã bị Loan Hiểu Bình gắt gao đè ép, cùng so đo với cô, có vẻ Dương Triệu Quyên thấy chính mình mới giống như dân quê, cho nên rất cuộc sao lại thế này, đến nhà Loan Hiểu Bình nhìn xem sẽ biết, nếu đúng thật là có tiền như vậy, một cái phòng ở cũng phải rất cao cấp? Dương Triệu Quyên đương nhiên không tin điều kiện gai đình Loan Hiểu Bình tốt như vậy.

Thật ra ngay cả Dương Triệu Đức cũng không phải mười phần rõ ràng, tình hình trong nhà Loan Hiểu Bình ông cũng chưa từng có chủ động hỏi qua, chỉ là ngẫu nhiên nghe nói vài câu, nhưng là không nghĩ tới sẽ khoa trương như vậy, cho nên nghe nói y phục trên người Loan Hiểu Bình hơn một triệu, cũng có phần cảm thấy không thể tưởng tượng.

Tiêu một triệu mua xe mua nhà còn có thể lý giải, nhưng chỉ để mua vài món quần áo giày, thì quá thái quá?

Có bao nhiêu tiền mới dám như vậy?

Cho nên cả Dương Triệu Quyên cùng Dương Triệu Phân, tất cả mọi người muốn xem gia cảnh nhà Loan Hiểu Bình một chút xem rốt cuộc là như thế nào

Mười phút...

Nửa giờ...

Một giờ...

Đồng Học Bân lái xe vào một khu biệt thự ở vùng ngoại thành, vùng ngoại thành nhà ở so với nội thành rẻ hơn, đây chỉ là nói những gian nhà bình thường, nhưng biệt thự thì không giống, có một vài biệt thự vùng ngoại thành giá thậm chí so với nội thành còn đắt hơn, ví dụ như tiểu khu trước mắt này, vừa thấy liền biết khu biệt thự xa hoa, đây là khu mới, vừa xây thành không bao lâu, một số ít biệt thự đã có hộ gia đình sống, mấy chiếc xe Cayenne xa hoa ra ra vào vào.

Xe dừng lại, Đồng Học Bân xuống xe trước.

Mẹ hấn theo sau đi xuống, vội vàng lôi kéo con, “Tiểu Bân, nơi này... chúng ta...”

Đồng Học Bân không để cho nói nhiều: “Mẹ, con làm việc mẹ còn không yên tâm? Giao cho con đi, đi thôi”.

Lúc này, Dương lão thái thái ngạc nhiên xuống xe, Loan Hiểu Bình vừa thấy, chạy nhanh chủ động đi qua đỡ lấy cánh tay lão thái thái, đỡ lấy bà.

Dương Triệu Quyên lại một lần bị chấn động, “Hiểu Bình, nhà chị ở chỗ này?”

Dương Triệu Phân cũng là tắc lưỡi một chút, nhìn trái nhìn phải.

Loan Hiểu Bình nói quanh co không thôi, nhà cô đương nhiên không ở chỗ này, nơi sa hoa như vậy, cô ngay cả đến cũng chưa đến, “Cái này...”

Đồng Học Bán lại chen vào nói nói: “Đúng, nhà của chúng tôi ngay tại đây, mọi người mời vào”.

Không dám tin, Dương Triệu Quyên đương nhiên rõ ràng giá nhà bên này đắt thế nào, đây không phải chuyện mấy triệu, mà là mấy chục triệu, “Chị Loan, nhà chị là... là cái nào?” Khả năng chính cô ta cũng chưa chú ý, trước kia vẫn “Hiểu Bình” “Hiểu Bình” bây giờ lại dùng từ “chị”.

Đồng Học Bán nhìn cô ta, trong lòng cười lạnh, “Dì, dì cảm thấy là nhà nào?”

“Tôi cảm thấy?”

“Đúng, dì nói xem cái nào là tốt?”

Tất cả mọi người nghe ra giọng điệu của Đồng Học Bán có điểm gì đó, Dương Triệu Quyên tự nhiên cũng không ngoại lệ, nghe vậy, cô cũng hít một hơi, ánh mắt nhất thời ngưng lại, cố ý chỉ chỉ căn biệt thự ba tầng xa hoa nhất phía trong, căn nhà bên đó và những căn nhà bên này có điểm không giống nhau, diện tích lớn hơn không ít, “Căn nhà kia không tồi”.

Đồng Học Bán ha ha cười, “Dì đúng là có nhãn lực tốt, đúng vậy, đây chính là nhà của chúng tôi”.

Dương Triệu Quyên ngẩn người, “Đó là nhà cậu? Như thế nào lại đẹp như vậy?”

Loan Hiểu Bình chạy nhanh lên kéo kéo con, “Con làm gì vậy?”

Đồng Học Bán nháy mắt ra hiệu với mẹ, lập tức dẫn mọi người cùng nhau đi vào trong, trong nháy mắt đi đến đại việc của biệt thự, theo phía trước hoa viên là lối đi vào, bên trong cửa không có khóa, mà đã mở rộng ra. Mọi người tuy rằng thấy kỳ quái sao Đồng Học Bán lại không khóa cửa, nhưng vẫn là mang theo ngạc nhiên đi vào. Gian biệt thự này chẳng những có hoa viên rộng hơn so với những biệt thự khác, tầng trệt cũng cao, hơn nữa bên ngoài còn có một cái bể bơi, nhìn thấy cực kỳ xa hoa .

“Mọi người mời vào, mời vào”.

“Cái này...”

“Mẹ, tiếp đón khách nha”.

Dương Triệu Đức đưa ánh mắt thắc mắc nhìn về phía Loan Hiểu Bình, thấp giọng nói: “Nhà em mua biệt thự ? Sao trước kia chưa nói qua?”

Loan Hiểu Bình thấp giọng nói: “Tiểu Bán làm loạn, em cũng không biết nó định làm cái gì, nhà em không ở đây”.

Dương Triệu Đức rất vui, thật ra cũng nhìn ra Đồng Học Bán là đang thay mẹ anh thị uy, cũng không vạch trần, cũng hiểu được không có gì không ổn, con hướng về mẹ, đây là thiên kinh địa nghĩa.

Đồng Học Bán ngồi đối diện với Dương Triệu Quyên cười nói: “Dì, dì xem nhà của cháu thế nào?”

Tên này rõ ràng là đang nhắm vào Dương Triệu Quyên, mọi người có mắt đều có thể nhìn ra.

Dương Triệu Quyên thấy hấn khiêu khích, giọng điệu cũng cứng rắn lên, không tin nói: “Đây đúng là nhà cháu?”

“Đương nhiên rồi” Đồng Học Bán thấy mẹ giúp đỡ Dương lão thái thái ngồi vào sô pha, cũng lập tức mời mấy người Dương Triệu Đức ngồi xuống, “Trong nhà cũng không có trà ngon gì, tiếp đón không chu toàn mong mọi người thứ lỗi”.

Dương lão thái thái ngẩng đầu nhìn chung quanh, vẻ mặt tươi cười vui vẻ, hiển nhiên là đối với căn nhà cực kỳ vừa lòng.

Có thể không vừa lòng sao? Cho dù là bọn họ ở thành phố Phần Châu biệt thự rất tốt, cũng so ra kém căn biệt thự này giá chỉ bằng một phần năm, kém xa!

Dương Triệu Phân cũng không đoán được điều kiện nhà Loan Hiểu Bình chẳng những không kém, ngược lại tốt như vậy, không khỏi liếc mắt nhìn cô một cái thật sâu, trước kia chưa từng nghe nói qua.

Nhưng chính lúc mọi người cảm thán không thôi, trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, một nhân viên công tác dẫn theo một người đàn ông đến xem phòng đi từ trên lầu đi xuống dưới, nhìn thấy bọn Đồng Học Bân ở một tầng ngồi, hơi hơi ngẩn ngơ, “Ồ, các vị cũng là đến xem phòng sao? Hoan nghênh hoan nghênh” Người ở phía sau người đó chăm chú nhìn Dương Triệu Phân và Dương Triệu Quyên đang rất kinh ngạc rồi đi thẳng ra cửa lớn, nhân viên công tác ở lại, “Tôi giới thiệu với mấy vị một chút, hoàn cảnh bên này không cần nói, tôi tin mọi người cũng đều xem qua, vùng này mới giải phóng, hoàn cảnh tuyệt đối không cần chọn, hơn nữa diện tích nhà ở rất lớn, tổng thể tính xuống dưới nếu toàn khoản tiền cần trả mà nói, chúng tôi sẽ đưa ra giá chín năm, tổng khoản ưu đãi là mười chín triệu tám trăm ngàn...”

Dương Triệu Quyên vừa nghe không biết sao lại thế này, trên mặt trầm xuống, “Hiểu Bình, đây không phải nhà các người?”

Loan Hiểu Bình xấu hổ cực, hung tợn trừng mắt liếc con trai một cái, lộ hết rồi!

Biểu tình của Dương Triệu Phân và Dương lão thái thái cũng rất không đẹp mặt, cảm thấy bị hai mẹ con Loan Hiểu Bình đùa giỡn, náo loạn nửa ngày căn bản không phải có chuyện như vậy!

Nhưng cố tình, Đồng Học Bân lại một chút tự giác cũng không có, cười nói: “Ai nói không phải nhà chúng ta?”

Dương Triệu Quyên tức giận nói: “Căn phòng này vẫn chưa bán! Các người...”

Không đợi cô ta nói xong, Đồng Học Bân liền sờ sờ lấy ra một tờ chi phiếu, xoát xoát ở mặt trên viết vài nét bút, “Mười chín triệu tám trăm ngàn đúng không, tốt lắm, nhập khoản đi!” Tùy ý ký chi phiếu, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, Đồng Học Bân đem chi phiếu đưa cho nhân viên công tác kia.

Phòng trong một mảnh vắng lặng.

Đồng Học Bân cười tủm tỉm quay đầu, nhìn xem Dương Triệu Quyên, “Hiện tại là nhà của tôi”.

617. Chương 615: Như Thế Này Mới Gọi Là Có Tiền

Trước buổi trưa, vùng ngoại ô phía tây.

Hoa viên biệt thự Hải Các, nhà số 6.

Trong phòng khách tầng một, Dương lão thái thái và Dương Triệu Phân khiếp sợ nhìn Đồng Học Bân, một câu “Hiện tại là nhà của tôi” làm cho Dương Triệu Quyên nghẹt thở, tại trường hợp này ai cũng không thể đoán trước được, đã mua căn nhà.

Thời khắc cô gái giới thiệu nhà xuất hiện, bọn họ còn tưởng rằng bị hai mẹ con Loan Hiểu Bình đùa cái không phải là nhà của mình để lừa bọn họ, ai có thể tưởng giãy tiếp theo con của Loan Hiểu Bình không thèm nhìn mà viết luôn một tấm chi phiếu gần hai chục triệu ném ra, chỉ vì một câu đầu khí, mà mua luôn một căn biệt thự với giá trên trời.

Đó là hai chục triệu!

Mười đời Dương Triệu Quyên cũng không có được từng ấy tiền!

Không có lời nói nào để hình dung được tâm tình bọn người Dương Triệu Quyên trong giờ phút này, trong đầu chỉ còn lại có một sự kinh ngạc và nghi vấn, nhà Loan Hiểu Bình rốt cuộc có bao nhiêu tiền??

Không khí đột nhiên tĩnh lặng, một cây khi rơi xuống cũng có thể nghe được.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Lúc này nữ nhân viên tiếp thị nhà mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt nhìn lại, nhanh chóng cúi đầu nhìn tấm chi phiếu, không thành vấn đề, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười tươi tắn, biết là gặp người rất lợi hại, ngay cả phòng ở cũng chưa xem thể nào mua luôn, chiêu thức ấy làm cho cô cảm thấy quá mức khí phách!

Cái gì gọi là có tiền?

Con mẹ nó thế này mới gọi là có tiền!

“Làm sao vậy?” Đồng Học Bản nhìn cô nhân viên bán nhà: “Chi phiếu không được sao?”

“Được được” Cô nhân viên bán nhà nhiệt tình nói: “Tiên sinh, tôi đây lập tức làm thủ tục cho ngài”.

“Thủ tục không cần vội, tôi xem phòng ở cũng trang hoàng tốt lắm, ừm, gia cụ cũng đầy đủ, đây đều tính trong giá bán nhà rồi chứ?” Thấy cô gật đầu, Đồng Học Bản cười nói: “Vậy là tốt rồi, trước tiên cô cứ mang chi phiếu nhập vào đi, thủ tục và hợp đồng buổi chiều làm cũng được, hiện tại nơi này là nhà của tôi, có phải hay không?” Cho đến khi Dương Triệu Quyên đã hoàn toàn chấn động, Đồng Học Bản vẫn không quên đánh mắt nhìn cô.

Tuy rằng còn chưa làm thủ tục, nhưng tiền người ta cũng thanh toán rồi, cô nhân viên bán nhà cũng cười nói: “Đúng, hiện tại bắt đầu là nhà ngài, chìa khóa thì sau khi ký hợp đồng tôi sẽ giao cho ngài”.

“Vậy cảm ơn?” Đồng Học Bản nhìn ra cửa.

Cô nhân viên bán nhà lập tức hiểu ý, “Không quấy rầy quý vị nữa, tôi đi trước làm thanh toán cho ngài”.

Cộc cộc cộc, nói xong, cô nhân viên bán nhà nhẹ nhàng rời khỏi biệt thự.

Vừa quay đầu lại, Đồng Học Bản thấy Dương Triệu Quyên còn đang ngây người, liền cười nói: “Dì, ngồi xuống đi, mau ngồi xuống”.

Dương Triệu Quyên trên mặt có chút không nhịn được, âm trầm biến hóa không chừng.

Loan Hiểu Bình tức giận trừng trừng mắt nhìn con, “Tiểu tử thôi, con làm loạn cái gì vậy!” Nói xong, quay đầu nhìn về phía Dương Triệu Quyên, “Triệu Quyên, Tiểu Bản không hiểu chuyện, em đừng chấp nhặt với nó”.

Bước vài bước, Dương Triệu Quyên cũng nhanh chóng hạ giọng, “Hài, không có việc gì không có việc gì”.

Dương Triệu Phân cũng góp một câu, “Chị Loan, căn nhà này cũng thật không tồi nha, còn có hoa viên, bể bơi, chúng ta đi lên xem xem?”

Không khí có phần hoãn lại, khi Dương Triệu Phân đưa ra đề nghị, mọi người lên lầu hai lầu ba, bắt đầu xem phòng ở.

Lúc đi lên một mái hiên nhỏ trên tầng ba, Đồng Học Bản tìm chỗ trống kéo mẹ đến một bên, thấp giọng nói: “Mẹ, gấp chứng minh nhân dân và các giấy tờ khác mẹ đều mang theo chứ? Mang theo là được rồi, lát nữa người bán nhà đến làm thủ tục ký hợp đồng, mẹ cứ dùng tên mẹ, căn nhà này con hiểu kính với mẹ”.

Loan Hiểu Bình vừa nghe, vội vàng xua tay, “Mẹ cũng không cần, không cần!”

“Mua thì mua rồi, mẹ không cần cũng phải cần”.

“Bằng không rút lại đi” Loan Hiểu Bình đau lòng nói: “Quá đắt”.

Đồng Học Bản hừ hừ nói: “Đắt cái gì, con là thay mẹ con xả giận, tốn bao nhiêu tiền cũng không tính là đắt, tiêu bao nhiêu tiền đều giá trị, còn nói điều kiện gia đình mẹ con kém? Cô ta dám nói lại lần nữa xem! Dám nói lại lần nữa cho con nghe xem!” Dám người Dương Triệu Quyên đương nhiên không có khả năng dám nói lại như vậy, có thể tiêu hơn một triệu mua quần áo trang phục và trang sức, có thể tiêu hai chục

triệu mua một căn biệt thự, điều kiện nhà này nếu còn kém, vậy trên thế giới cũng không có mấy gia đình có điều kiện tốt!

Loan Hiểu Bình trong lòng ầm ập dào dạt, ngoài miệng cười mắng: “Sao con lại thù dai vậy chứ?”.

Đồng Học Bản không cho là đúng nói: “Như thế không phải là thù, ai dám khinh thường mẹ con, con sẽ cho họ bẽ mặt ra”.

“Chú Dương và lão thái thái còn ở đây, con để cho Triệu Quyên chút mặt mũi đi, đừng như vậy nữa, có hiểu hay không?”

“Con biết rồi, biết rồi” Hôm nay làm cho Dương Triệu Quyên bị mắc nghẹn, Đồng Học Bản cũng bớt giận rất nhiều, “Có điều căn nhà này mẹ cứ nhận lấy, không có chuyện này, con cũng vẫn tính mua ẹ một căn biệt thự hiệu kính mẹ, mẹ, không ẹ nói không cần, mẹ phải cho con cơ hội thể hiện chứ”.

Loan Hiểu Bình bất đắc dĩ nói: “Được rồi, nhưng có thể mẹ không ở bên này được, cái chìa khóa con cứ cầm, lúc nào quay lại Bắc Kinh thì đến đây ở”.

“Vậy chìa khóa hai mẹ con mình mỗi người một cái”.

“Ừm”.

Giữa trưa.

Tử Trúc viện, khách sạn ShangriLa

Đồng Học Bản ở trong kinh thành tiếp đón đoàn người Dương lão thái thái ở một khách sạn năm sao, dự tính gọi một bàn đồ ăn, thực phong phú đã hơn hai trăm ngàn.

Đồng Học Bản luôn luôn tạo ưu thế ẹ, đương nhiên phải làm đến cùng, hấn cũng là dùng hành động thực tế nói cho Dương lão thái thái và các con bà biết, điều kiện của mẹ tôi không thể kém hơn so với chú Dương, thậm chí còn tốt hơn không ít, không phải không có nhà các người thì không lấy được chồng, đừng quá tự mình đa tình, theo điều kiện của mẹ tôi thế này, muốn tìm cái dạng đàn ông nào mà không được? Các người còn dám ra oai với mẹ tôi, vậy tách hai ra, ai không có ai không được!

Cho nên trong lúc ăn cơm, Đồng Học Bản ép chuyện chú Dương và mẹ kết hôn xuống, không hề nhắc tới, giống như hai nhà lần này gặp mặt cũng chỉ là ăn bữa cơm với nhau

Tuy Đồng Học Bản cùng Loan Hiểu Bình không đề cập tới, có người khác lại nói ra.

Cũng không biết bọn họ đang trao đổi cái gì, dù sao nhìn đến một bàn năm sáu món mỹ vị được bưng lên, Dương Triệu Quyên lại một lần bị chấn động, không nói được lời nào, chỉ là một ngày hôm nay hai mẹ con Loan Hiểu Bình bày ra mấy chục triệu cho thấy thực lực kinh tế của họ, đối mặt với những thứ này, Dương Triệu Quyên cảm thấy tất cả ngôn ngữ đều vô lực, trên gương mặt xấu hổ không chút ánh sáng.

“Chị Loan” Mới qua hệ giữa Dương Triệu Phân và Loan Hiểu Bình vẫn tốt, vì thế lúc này cô nói chuyện là thỏa đáng nhất, “Chuyện của chị và anh em định đến bao giờ?”

Mặt Loan hiểu Bình nóng lên, nhìn Dương Triệu Đức.

Dương Triệu Đức cũng cười quay sang nhìn bà, cả hai người đều cười

“Chúng tôi...” Loan Hiểu Bình muốn nói gì.

Nhưng lúc này, lại nghe Dương lão thái thái nói: “Chuyện này đã sớm định ngày rồi, chuyện này tôi làm chủ”.

Dương Triệu Đức cười cười, “Chúng con tính sẽ không tổ chức hôn lễ, cũng đã chừng này tuổi rồi, đến lúc đó hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm”.

Dương lão thái thái khẽ gật đầu, không ý kiến.

“Tiểu Bản” Dương Triệu Đức nhìn về phía Đồng Học Bản, “Ha ha, cháu xem thế nào?”

Đồng Học Bàn cười nói: “Chú và mẹ cháu cứ bàn bạc đi, cháu nghe theo lời mẹ cháu, chỉ cần mẹ cháu đồng ý, cháu như thế nào cũng đều được”.

618. Chương 616: Tạ Tỷ Đến

Hơn bảy giờ tối.

Gió nhẹ từ từ thổi, ánh tịch dương mờ màng tự nhiên.

Tiểu khu biệt thự Hải Các, mẹ hắn đi theo cả gia đình lão Dương trở về Phần Châu, mới vừa đi trong chốc lát, trong nhà chỉ còn Đồng Học Bàn ngồi hút thuốc. Lần này hai nhà gặp mặt không thể nghi ngờ gì là rất thành công, lúc sắp đi, thái độ của Dương Triệu Quyên và Dương lão thái thái như thế nào cũng đều có thể nhìn ra, mẹ hắn đã được người nhà lão Dương tôn trọng, hôn sự của bà và chú Dương cũng được mọi người nhất trí đồng ý, không bao lâu sau có thể kết hôn tạo thành một gia đình mới, Đồng Học Bàn thiệt tình vui thay ẹ, một mình mẹ vất vả đã biết bao nhiêu năm, bây giờ là lúc mẹ nên hưởng phúc.

Gạt tàn thuốc, Đồng Học Bàn ngâm nga điệu hát dân gian, bắt đầu hật sự dạo một vòng quanh biệt thự, buổi chiều đã làm xong thủ tục, chìa khóa cũng đã lấy.

Một phút đồng hồ...

Năm phút đồng hồ...

Mười phút đồng hồ...

Phòng ở không tồi nha.

Đồng Học Bàn cực kỳ thỏa mãn nhìn chung quanh, nhìn xem phòng này một chút, ngắm phòng kia một chút, tuy rằng tài sản của hắn có tới hai trăm triệu, nhưng thật đúng là vẫn không bỏ được kiểu tiêu tiền nhiều như vậy, lần này vừa ra tay đã tiêu mất hai chục triệu, chính Đồng Học Bàn cũng cảm thấy rất xa xỉ, có điều mua thì mua, cũng không thiếu chút tiền ấy, chờ về sau bán đấu giá công ty đi, nếu gửi hai trăm triệu vào ngân hàng, lợi tức định kỳ một năm cũng bằng con số xa xỉ đó rồi, cho nên hiện tại tiêu một hai chục triệu cũng không có gì đau long, kiếm tiền không phải chỉ để tiêu sao?

Tâm tình Đồng Học Bàn rất tốt, cho rằng tất yếu phải cùng người khác chia sẻ niềm vui này, liền gọi điện thoại cho Cù Vân Huyền, “Alo, Huyền đi, ở đâu vậy?”

“Đang định gọi điện cho anh đây”.

“Hắc, chúng ta có thần giao cách cảm”.

“Khó khăn mới tìm anh, ha ha, là em muốn nói tối nay em không đến gặp anh được”

“...Làm sao vậy?”

“Phải về nhà bố em ăn cơm, còn không biết mấy giờ mới có thể trở về”.

“Không có việc gì, em bận thì cứ làm đi, lần sau trở về anh lại đến thăm em”.

Ngắt di động, Đồng Học Bàn hướng lên tầng ba, ngồi xuống chiếc ghế trúc, chợp miêng, là một người con trai, sớm biết rằng chiều tối cùng mẹ trở về tiểu khu, bên cạnh cũng không có ai, đêm nay như thế nào đây, rất nhàm chán, nghĩ nghĩ liền gọi điện cho Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh, vừa hỏi mới biết được hai người đang ở An Trinh, đi dạo rất vui vẻ, vì thế liền nói với các cô một câu, buổi sáng ngày mai sẽ quay về, bảo các cô đứng ở phía trước cửa khách sạn Kiến Quốc chờ mình.

Vẫn còn có cả một đêm nữa

Đi chỗ nào ? Làm cái gì bây giờ?

Đang nghĩ xem đi đâu đột nhiên điện thoại vang lên, trên màn hình hiện ra số điện thoại di động của Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bàn vui vẻ, ấn nút nghe máy, “Tạ tỷ”, tiếng cười nhẹ truyền tới: “Nghe nói anh đang ở Bắc Kinh?”

“Ừm, đi công tác bàn bạc chút chuyện, sao chị biết?”

“Nghe Tiểu Hạo nói ha ha” Ngừng lại một chút, “Tôi cũng đang ở Bắc Kinh, quay về lúc sáng, về nhà ăn cơm xong hiện tại cũng không có chuyện gì làm, thế nào? Anh cho Tạ tỷ một cơ hội hẹn hò chứ, nhiều ngày không gặp, hẹn ở một nơi nào đó đi, được không?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, rất cao hứng nói: “Được, tôi đang lo không có chỗ nào đi đây”.

“Gặp mặt nói sau”.

“Vậy gặp ở tiểu khu biệt thự Hải Các đi, nhà số 6”.

“Biệt thự? Mới mua?”

“Vừa mua ẹ tôi, buổi chiều mới cầm chìa khóa”.

“Ha ha, tiểu tử này cũng thật có tiền, được rồi nửa giờ nữa Tạ tỷ của cậu sẽ đến, cứ như vậy đi”.

Đồng Học Bàn cũng có nửa tháng không gặp Tạ Tuệ Lan, trong lòng cũng nhớ, đứng lên đi lại lại trong phòng, lập tức lái chiếc xe Cayenne ra khỏi khu biệt thự, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trung tâm thương mại gần đây, bắt đầu mua sắm này nọ, bàn chải đánh răng kem đánh răng, chăn phủ giường, rau quả, đồ uống, cà phê, tuy rằng gia cụ đồ điện biệt thự đều có trang bị, nhưng những đồ khác hẳn phải đích thân mua, bằng không buổi tối căn bản không có cách nào ở lại.

Nửa giờ trôi qua.

Trời cũng chưa tối, Đồng Học Bàn mồ hôi ướt đầm lái xe trở về tiểu khu biệt thự.

Lấy chìa khóa mở cửa, lại bắt đầu bày đồ đạc ra.

Bỗng nhiên, có tiếng động cơ ô tô dần dần đến gần, một chiếc xe Passat màu đen mang biển số tỉnh Bắc Hà chậm rãi tiến vào, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bàn cũng không dừng xe, từ từ tiến thẳng vào gara. Bình, cửa xe mở ra, một lát sau, Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm địa từ trong gara bước ra, quần tay màu đen, giày cao gót đen, áo sơ mi trắng, ung dung đẹp đẽ quý phái xinh đẹp đi lên.

Đồng Học Bàn lau lau mồ hôi, cười nói: “Tối rồi sao?”

“Chuyển nhà đến đây rồi sao?” Tạ Tuệ Lan hí hí mắt, tiến lên hai bước.

“Ừm, vẫn chưa có đồ đạc gì, vừa đi siêu thị mua” Đồng Học Bàn lấy chân từ trên xe xuống, “Chị đi vào trước đi, xong ngay đây”.

Khóe mắt Tạ Tuệ Lan mang theo ý cười, “Đến đây, Tạ tỷ sẽ giúp anh một tay”.

Đồng Học Bàn xua tay nói: “Không cần không cần, chị vào nhà xem tivi đi, mình tôi làm là được rồi”.

“Bảo anh đưa cho tôi thì cứ đưa cho tôi, đưa đây”.

“Vậy chị cẩn thận một chút, đừng còng lưng”.

“Ha ha, anh cho rằng Tạ tỷ của cậu là bà lão tám mươi sao?” Sau một lúc lâu, hai người liền sửa sang lại đồ đạc, rốt cuộc cũng xong rồi.

Bể bơi phía sau hoa viên, dưới một tấm che nắng, Tạ Tuệ Lan hơi mệt mỏi ngồi duỗi hai chân dựa lưng vào chiếc ghế, vừa lau mồ hôi vừa nhìn Đồng Học Bàn đang đi ra, khẽ cười cười, ngồi xuống trước mặt cô, thoải mái gối đầu lên đôi chân dài thon thả của Tạ Tuệ Lan, áp mặt vào đôi chân của cô, thật mềm mại.

“Làm gì vậy? Xấu lắm?” Tạ Tuệ Lan buồn cười nói.

Đồng Học Bàn nhắm mắt nằm nói: “Mệt mỏi, nghỉ chân một chút, gối lên chân chị thật thoải mái”.

Một bàn tay bỗng nhiên sờ mặt Đồng Học Bàn, động động, hần cái mũi và cái miệng cũng bị bàn tay kia cọ cọ, Đồng Học Bàn thối thối khí, “Đừng nháo đừng nháo, ngứa”.

“Tiểu tử cậu thật ra cũng rất đẹp trai”.

“Tôi có đẹp cũng không thể bằng Tạ tỷ nhà chúng ta, quả thật hôm nay chị rất mê người”.

“...Phải không?”

“Đúng, cũng không biết sao chị lại xinh đẹp như thế, nhìn mãi vẫn không đủ”.

“Ha ha, cảm ơn” Tạ Tuệ Lan cũng nheo mắt lại, vừa nghịch tóc Đồng Học Bàn, luồn tóc qua các kẽ ngón tay, vừa nhìn trời.

Đồng Học Bàn trợn mắt nhìn, “Nghĩ gì vậy?”.

Tạ Tuệ Lan cúi đầu, má lúm đồng tiền nổi lên cười, “Nhớ Tiểu Bàn của tôi”.

Đồng Học Bàn không tin, “Hắc, chị xạo nha, chị có thể nhớ tôi sao?”

“Vậy cậu nghĩ Tạ tỷ của cậu nghĩ cái gì? Hả?”

“Nghĩ đến công việc, đúng không?” Đồng Học Bàn nằm ở trên chân cô nhìn nhìn nói: “Huyện Duyên Đài bên đó tình hình thế nào? Công tác thuận lợi không?”

“Vẫn được”.

“Có chức vụ gì thay đổi không?”

Tạ Tuệ Lan sờ mặt hần cười nói: “Cơ bản không có gì thay đổi, chính là Trưởng Phòng giáo dục Vu Trịnh Trí và phó Cục trưởng cục Công an Hồ Nhất Quốc bị bắt giữ”.

Đồng Học Bàn lên tiếng, “Như thế còn gọi là không có biến đổi gì? Tình hình như thế nào?” Nói tới đây, Tạ Tuệ Lan thu lại nụ cười, “Giáo viên trường trung học Huệ Điền Hương uống rượu say, bị sàm sỡ, chuyện này không phải Tạ tỷ đã nói qua với cậu rồi sao? Ngay từ đầu không có chứng cứ gì, dấu tay cũng nhiều, không thể bắt hết bọn họ, sau này cậu đi rồi, tôi cũng chạm trán với Hướng Bí thư, liên hợp Ủy ban kỷ luật các ban ngành công an thành lập tổ điều tra, sự tình cuối cùng đã điều tra xong, Vu Trịnh Trí và Hồ Nhất Quốc đều là những kẻ khả nghi có tham dự, còn có tội hần ta tham ô nhận hối lộ, đại khái là mấy ngày hôm trước, nhân viên tương quan đã bị đã khống chế, bắt giữ một đám người”.

“Vậy tốt!” Đồng Học Bàn vỗ tay một cái, “Nhóm này nên sớm bị bắt đi rồi!”

Tạ Tuệ Lan khẽ gật đầu, “Đúng, nên sớm trừng trị”.

Chuyện này Đồng Học Bàn vẫn không quên, từ lúc trước khi hần đến huyện Duyên Đài đã biết, bởi vì giáo viên Chu và mẹ hần là đồng nghiệp, Loan Hiểu Bình sau lại còn thúc giục Đồng Học Bàn giúp đỡ chị ta, nhưng một là không có chứng cứ, thứ hai là Vu Trịnh Trí và Hồ Nhất Quốc lúc ấy có quan hệ rất gần gũi với Bí thư huyện ủy tiền nhiệm, thứ ba là giáo viên Chu sợ ảnh hưởng đến thanh danh nên không chịu báo án, cho nên sự tình vẫn không có cách giải quyết, cũng may hiện tại đã có tin tức, Đồng Học Bàn cũng buông được tâm sự của mình, “Chuyện này làm người ta rất vui”.

”Đúng rồi, ai lên thay?”

“Cục phó cục Công an, thường vụ còn chưa có định, cuối tuần họp, còn Trưởng phòng giáo dục thì đã định rồi, là một cán bộ khu Tây Bình, tên Hoàng Thế Trung”.

“Hoàng Thế Trung? Người của chị?”

“Không phải, chị chưa từng giao tiếp qua với anh ta, bên trên trực tiếp chỉ đạo xuống”.

“Ô, như vậy thường vụ Cục phó cục Công an, chị thấy Tần Dũng có hy vọng không?”

“Hần đang tạm giữ chức, cũng trẻ tuổi, có chút chưa được” Tạ Tuệ Lan lắc lắc đầu.

Quan hệ giữa Tần Dũng và Đồng Học Bàn rất tốt, đương nhiên thay hần ra mặt, “Tuổi trẻ làm sao vậy? Tôi cũng trẻ tuổi, hiện tại không phải cũng chính khoa rồi sao? Lão Tần còn lớn tuổi hơn tôi, làm một chính khoa thì sao?” Tạ Tuệ Lan vuốt vuốt tóc hần, “Cậu cho là ai cũng giống cậu, gặp cái khó khăn gì đều có thể tiến lên, gặp cái xung đột gì đều có thể đứng vững sao?”

Vừa nghe, Đồng Học Bàn không khỏi đắc chí nói: “Lời này là thật chứ?”

“Ha ha, cậu đúng là không khiêm tốn”.

“Sự thật thôi, tôi khiêm tốn cái gì” Đồng Học Bàn bỗng nhiên nói: “Không nói chuyện này nữa, lúc này chị đang vì dân trừ hại, đến đây, hai ta cùng chúc mừng!” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Chúc mừng thế nào?”

“Hôn một cái” Đồng Học Bàn nghiêm mặt xoay người ngồi xuống.

Tạ Tuệ Lan lại đẩy hấn, bàn tay đứng vững trước ngực hấn, cười nói: “Ban ngày ban mặt, giữ chút mặt mũi cho Tạ tỷ của cậu được không, da mặt của Tạ tỷ cậu mỏng, cậu cũng không phải không biết”.

Đồng Học Bàn nhất thời choáng váng, “Da mặt chị mỏng? Vậy toàn thế giới cũng không có ai da mặt dày!”

“Chị xem tiểu tử nhà cậu lá gan càng lúc càng lớn, ngay cả Tạ tỷ của cậu cũng dám đùa giỡn?”

”Hả? Được rồi được rồi, da mặt chị mỏng được chưa?” Đồng Học Bàn nói một câu trái lương tâm, lại một lần nữa gối đầu lên chân nàng, “Không hôn thì không hôn, ai bảo chị là lãnh đạo, anh em phục tùng tổ chức” Bỗng nhiên, Đồng Học Bàn liền nhìn thấy Tạ Tuệ Lan nở nụ cười một chút, sau đó đôi môi chum lại càng ngày càng gần càng ngày càng gần, hốt hển, Đồng Học Bàn ngoài miệng mềm nhũn, chột lớt qua.

“Miệng toàn mùi thuốc” Tạ Tuệ Lan nhìn hấn, “Về sau không được hút thuốc nữa”.

Đồng Học Bàn ừm một tiếng.

619. Chương 617: Tạ Tuệ Lan Một Thân Bikini

Hoàng hôn buông xuống.

Ở hậu viện biệt thự, trời cũng sắp tối rồi.

Hơn mười phút, Đồng Học Bàn vẫn duy trì cái tư thế như trước, thoải mái dựa vào đôi chân thon dài của mỹ nhân, cảm giác thật tuyệt.

“Tạ tỷ, buổi tối chị đi sao?”

“Ha ha, buổi tối tôi về nhà mẹ, sáng mai đi”.

“Hắc, chị có ý trên tôi phải không? Đều đến đây rồi, ở lại đây đi”.

“Tiểu tử ngươi lại có chủ ý gì vậy? Ừm?”.

“Tôi không có, chỉ là nhớ chị, muốn nói chuyện với chị một lát”.

“Trời vẫn chưa tối, có trở về hay không nói sau, để Tạ tỷ xem biểu hiện của cậu”.

Đồng Học Bàn nghe vậy, không biết nói gì, hấn biết tính cách của Tạ Tuệ Lan, ở ngoài mặt thì với ai cũng cười cười ha ha, bộ dạng rất chan hòa, nhưng thực tế căn bản không phải như vậy, Tạ tỷ là điển hình của những người ngoài mặt thì nhiệt tình nhưng trong tâm thì lạnh, ngoài miệng một đằng trong lòng một kiểu, ngay cả Đồng Học Bàn thân thiết với cô như vậy, cũng hoàn toàn không biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, cô có chủ ý của chính mình, chỉ cần chính cô quyết định xong mọi việc, người khác nói thế nào cũng không quan trọng, cho nên Đồng Học Bàn rõ ràng cũng không phí mồm mép, cùng Tạ Tuệ Lan nói những chuyện ái tình, Đồng Học Bàn đã sớm chuẩn bị tốt tư thế bị động, so về tuổi tác, về quan chức, gia thế, về tính cách của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn căn bản là không thể chiếm thế chủ động, ai bảo chị ta lớn tuổi hơn chứ.

Bị động thì bị động đi.

Có điều Đồng Học Bàn cũng không thành thật như vậy, tay ở bên cạnh huých huých, tìm đến đôi chân thon dài của Tạ Tuệ Lan, sờ lên, bàn tay từ từ đi xuống, sau đó, cảm giác chạm vào đôi giày cao gót cứng truyền vào tay, Đồng Học Bàn cúi đầu liếc nhìn, lập tức lấy tay sờ vào chân Tạ tỷ, lớp da thịt mỏng manh, sần sật, gân cốt ở phía dưới hiện lên rõ ràng, thật gầy

“...Chân của Tạ tỷ cậu có gì sao?”

Đồng Học Bàn cười ồm một tiếng, “Có muỗi chích, tôi đánh nó”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Ừm, vậy cảm ơn cậu”.

“Khách khí cái gì” Đồng Học Bàn vừa có động tác vừa nói, tiếp tục sờ sờ đôi chân dài của cô, cuối cùng, còn lớn gan hơn nhẹ nhàng lay lay, tháo đôi giày cao gót ra khỏi chân cô, xoạch một tiếng đánh rơi xuống, Đồng Học Bàn lại bắt đầu cọ xát khắp đôi chân thon dài của cô, cái đường cong kia làm cho hắn bị mê hoặc. Ông trời thật là có điểm bất công, sao lại làm cho từng đường nét trên người Tạ tỷ trở nên xinh đẹp như vậy, như thế này còn để cho người ta sống nữa không?

Đồng Học Bàn thấy Tạ tỷ không có gì phản ứng gì, lại tháo nốt chiếc giày cao gót kia của chị, cầm hai chân lên thưởng thức.

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

Tạ Tuệ Lan rút cuộc híp hai mắt lại nói, “Nãy giờ như vậy đã được chưa?”

“Muỗi cứ thích đậu vào chân chị, tôi lại đánh nó” Đồng Học Bàn luyên tiết buông tay.

“Từ nãy đến giờ, Tạ tỷ chỉ thấy con muỗi là cậu, chị thấy, nên đánh đuổi tên tiểu tử nhà cậu thì có, ha ha...”

Đồng Học Bàn lưu luyến buông lỏng tay, “Đúng rồi, hai ta bơi một chút đi?” Rồi chỉ chỉ về phía bể bơi.

Tạ Tuệ Lan liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, “Mấy giờ rồi? Trời đã tối rồi”.

“Sợ cái gì, chị đợi chút”.

Đồng Học Bàn đỡ vào chân cô đứng lên, bước nhanh vào biệt thự tìm được vài cái công tắc, xoạch xoạch mở hết lên.

Nhất thời, hậu viện mấy ngọn đèn vàng vàng đều sáng hết lên, giống như ban ngày, rất đẹp.

Không chỉ như thế, Đồng Học Bàn còn đi vào trong phòng quay lại cười hắc hắc, tay cầm hai chiếc áo bơi, chậm rãi bước đi đến hậu viện, “Áo tắm cũng có”.

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn cười, “Sớm có mưu đồ rồi đúng không?”

Đồng Học Bàn ho khan một tiếng, “Không quan tâm mưu đồ hay không, chị nể mặt tôi được không?”

Tạ Tuệ Lan chậm rãi buông hai chân xuống, thân mình ngừng lại một chút, đứng dậy, bắt đắc dĩ cầm lấy áo tắm, “Được rồi, thấy cậu hôm nay cao hứng như vậy, tôi tiếp cùng cậu”.

Đồng Học Bàn vui vẻ, bắt đầu cởi quần áo.

Thấy thế, Tạ Tuệ Lan dánh điệu tao nhã, không nhanh không chậm đi vào biệt thự, chờ Đồng Học Bàn thay quần áo bơi, nhảy xuống hồ xong, Tạ Tuệ Lan mới híp mắt cong cong hình mặt trăng lưỡi liềm đi ra ngoài, nhìn chăm chăm Đồng Học, tay chỉ vào người nói, “Cậu đó, chỉ làm Tạ tỷ khó coi”.

Đúng, Đồng Học Bàn đã mua cho cô một bộ bikini!

Vẫn là cái loại bikini màu đen rất “đơn giản”!

Giờ phút này toàn bộ cơ thể Tạ Tuệ Lan đều tỏa ra một khí chất mê hoặc, hầu hết toàn bộ cơ thể đều lộ hết ra ngoài, chỉ có những bộ phận chủ chốt thì được che khuất một chút, nhìn rất mê người.

Đồng Học Bàn nhìn thấy trong lòng nhảy loạn.

Tạ Tuệ Lan đi đến, mặt không đỏ tim không nhảy hướng về đài bể bơi ngồi xuống, hơi hơi cong chân lên, đến giữa không trung duỗi thẳng, chân từ từ chạm vào mặt nước, chậm rãi đi xuống, “...Nước có điểm lạnh?”

“Vẫn được, xuống dưới đi, bơi một chút là tốt thôi”.

Tuệ Lan xuống nước, đôi môi đỏ rực như cánh hoa hít vào một hơi.

Phù phù phù phù, Đồng Học Bân bơi đến chỗ cô, thấy Tạ Tuệ Lan xoa xoa đôi chân ở dưới nước để làm nóng, Đồng Học Bân liền ôm từ phía sau cô, cũng để tay trong nước, chà xát toàn chân Tạ tỷ, có điều sau khi chà xát vài cái, ngón tay anh lại bắt đầu không đứng đắn, giang hai tay dùng sức ôm lấy, đem nửa móng phía bên phải bị lộ ra hơn nửa của Tạ Tuệ Lan chộp vào lòng bàn tay, chộp lấy một mảng lớn, thật mềm mại.

Mi mắt Tạ Tuệ Lan nhướn lên lộ vẻ cười, cũng không nói cái gì.

Đồng Học Bân to gan hơn nữa, xoa bóp móng cô, tay lại bắt đầu chà xát đôi chân trần của cô, cuối cùng, một tay kia tìm tới phía trước, đầu ngón tay đưa lên, đem áo tắm màu đen trên thân người cô mở ra một ít, năm ngón tay đều đi vào.

Một mảnh thịt bên trong.

Còn không đợi Đồng Học Bân trở về chỗ cũ, thân mình lập tức mất đi cân bằng, nằm dưới mặt nước, chỉ thấy Tạ Tuệ Lan cười lắc đầu, uyển chuyển bơi trong nước, tư thế bơi rất tự do.

Đồng Học Bân giận dữ, “Ai ui, chị dám đá tôi?”

“Ha ha, nói qua bao nhiêu lần rồi, chờ sang năm khi kết hôn, không cần cậu ép buộc Tạ tỷ cũng chiều theo ý cậu, hiện tại đã nghĩ cười trên người Tạ tỷ của cậu sao? Sớm vậy sao? Hả?”

“Chị đừng chạy!” Đồng Học Bân trong lòng thấy ngứa ngáy, lập tức đuổi theo.

Tạ Tuệ Lan cười cười, vừa bơi vừa vẫy tay nói: “Đuổi đi, có thể đuổi được thì buổi tối chị sẽ không đi”.

Đồng Học Bân tinh thần đại chấn, “Đây chính là chị nói nhé!”

“Là tôi nói, ha ha, để xem tiểu tử nhà cậu có bản lĩnh không”.

“Bể bơi nhỏ như vậy, tôi mà không đuổi kịp chị thì sống làm gì”.

Quả nhiên, Đồng Học Bân chỉ dùng nửa phút liền đem Tạ Tuệ Lan dồn về góc bể bơi, sau đó đi lên ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Được lắm, Tạ tỷ của cậu đầu hàng, ha ha”.

620. Chương 618: Ngủ Cùng Tạ Tỷ

Buổi tối.

Bầu trời đêm vây quanh ánh trăng ánh sao.

Trong một gian phòng ở tầng ba của biệt thự, hơi nước lượn lờ trên cửa phòng tắm, bên trong truyền ra tiếng vòi phun xả nước, bơi xong, Tạ Tuệ Lan đang ở bên trong tắm vòi sen. Cũng không biết là ai thiết kế trang hoàng, buồng vệ sinh ở giữa hai gian phòng ngủ đều có bố cục kính mờ, rất giống kiểu ở khách sạn, có điều còn khoa trương hơn một ít, bởi vì đối diện với cái giường kia là phiến kính mờ, cho nên khi Đồng Học Bân ngồi trên giường, hầu như có thể nhìn hết từ trên đến dưới dáng hình thon thả của cô, như ẩn như hiện ở mặt sau lớp kính.

Cầu người!

Tạ tỷ cũng thật là gầy!

Đồng Học Bân nhìn thấy thể mặt đỏ tim đập nhanh, trong lòng cũng nhảy lên một cái, tuy rằng biết rõ trước khi kết hôn không nhiều hy vọng được cùng cô, nhưng vẫn là tỉ mỉ đem trải chăn ra rồi chui vào.

Reng reng reng, reng reng reng, di động vang.

Không phải là của mình, mà là phát ra trong túi của Tạ tỷ.

Tạ tỷ là Huyện trưởng, điện thoại khẳng định không thể chậm trễ, Đồng Học Bân tự nhiên biết rõ điểm này, đành phải bắt đắc dĩ chui ra khỏi chăn, đi đôi dép lê mở túi xách tay của chị lấy điện thoại di động ra, nhìn

xem màn hình, cũng không biết dãy số này, hình như bên tỉnh Bắc Hà gọi tới, vì thế chạy nhanh đến cửa buồng vệ sinh cửa, gõ cửa thình thình.

“Tạ tỷ! Tạ tỷ!” Đồng Học Bân lớn tiếng nói.

Tiếng nước bỗng nhiên ngừng, “Ha ha, sao vậy?”

“Đừng ha ha nữa, điện thoại của chị, này, mở cửa” Đồng học Bân giơ cao điện thoại lên.

“Mẹ tôi sao? Cậu nghe đi, nói với bà đêm nay tôi không quay về”.

“Không phải, dãy số lạ, không lưu”.

Lốp bốp, vài tiếng dép lê rơi xuống đất, chỉ thấy bên trong mơ mơ hồ hồ bóng người càng ngày càng gần, đường cong khắc ở trên kính mờ mờ, kẹt một tiếng, cửa phòng tắm liền hơi hơi mở, hô, hương thơm nhẹ của sữa tắm hòa với hơi nước bay ra.

Lập tức, một cánh tay trần duỗi ra bên ngoài, “Đưa cho tôi, cảm ơn”.

Đồng Học Bân đỏ mặt lên, bởi vì Tạ Tuệ Lan tuy rằng không rộng cửa, nhưng ngay sau cửa không có ý tránh né cái gì, trên người cũng không cuốn khăn tắm, mà cứ đường đường hoàn hoàn đứng ở đó, chìa tay ra bảo Đồng Học Bân đưa điện thoại, tay kia thì còn vuốt vuốt tóc dài, giống như hoàn toàn không thêm để ý trên người như thế nào, thần sắc rất bình thường, biểu tình giống như lúc cô đi ở ngoài đường vậy, không thể nói da mặt cô không dày được. Đồng Học Bân vẫn muốn chiếm tiện nghi của cô, mới vừa rồi lúc bơi sờ cô vài cái, nhưng chờ Tạ Tuệ Lan đứng trước mặt, Đồng Học Bân lại có chút lúng túng, ho khan một tiếng cũng không dám nhìn nhiều, chạy nhanh đến đưa điện thoại cho cô

Tạ Tuệ Lan cười cười, đóng cửa

“Alo, ai vậy... Hoàng Cục trưởng? Ừm, chào anh, có việc sao... ừm... ừm.. Tôi không ở trong huyện để hôm khác đi, được không?”

Không nghe nữa, Đồng Học Bân đi trở về bên trong phòng, lại cởi giày nằm vào trong chăn, từ từ châm thuốc, quan sát cửa kính phòng tắm, hình ảnh không rõ lắm, tối tối, nhưng những đường cong trên thân người Tạ tỷ vẫn rất rõ ràng.

Năm phút...

Mười phút...

Hai mươi phút...

Cửa phòng tắm vừa mở ra, giọng nói nhẹ nhàng bay ra, “Tiểu Bân, sấy tóc cho Tạ tỷ, có được hay không?”

Đồng Học Bân toát mồ hôi, trong lòng nghĩ chị mau chui vào chăn đi, đến đây đi, tôi chờ đã nửa ngày rồi, “Không phải có máy sấy rồi sao, sao lại muốn tôi sấy?”

“Lần trước cậu sấy cho chị một lần, thấy rất thoải mái, ha ha, nghiện rồi”.

Đồng Học Bân bắt đắc dĩ, xoay người xuống giường nói: “Được rồi được rồi, chị cứ sai tôi đi!”.

“Cậu mệt rồi thì thôi đi, coi như Tạ tỷ chưa nói, ha ha”.

“Tôi sao có thể coi như là chưa nói? Ài, không phải tôi lấy về một bà lão đâu, tôi lấy về một lão phật gia” Ngoài miệng oán giận, Đồng Học Bân trên mặt vẫn vui vẻ, vào buồng vệ sinh hơi nước mờ mờ, sau khi mở cửa ra liền nhìn về phía Tạ Tuệ Lan chuẩn bị chải đầu cho cô, “...Ai u, sao chị lại không mặc quần!” Lúc vào vẫn chưa hề chuẩn bị tinh thần, Đồng Học Bân theo phản xạ có điều kiện lùi lại một chút.

“Đi ngủ bây giờ, còn mặc quần làm gì?”

“Hắc, vậy cũng phải cuốn khăn”.

“Trong nhà cũng không có người ngoài ha ha”.

Trên người Tạ Tuệ Lan một cái nệm màu đen sọc xanh thêu hoa, thân trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng vạt áo đến ngang hông, cũng không che được bao nhiêu.

Đồng Học Bàn mở rộng tầm mắt, nhưng cũng không tiện nhìn chăm chăm xem, “Đúng rồi, vừa rồi ai gọi điện thoại?”

“Hoàng Thế Trung” Tạ Tuệ Lan vẩy vẩy tóc ướt sũng vuốt tay xuống

“Hoàng Thế Trung? Quen tai? Ô ô, chính là cái người mà chị nói sẽ là Trưởng phòng giáo dục huyện?”

Tạ Tuệ Lan cười ồm một tiếng, “Ồ tầng dưới tầng nhà tôi, nói vợ anh ta và anh ta muốn đến thăm tôi”.

“Đây là xếp hàng rồi?”

“Không phải, ngày hôm qua anh ta cũng đã đến thăm Bí thư Hướng Đạo, gọi là đi ra mắt”.

“Đến thăm Hướng Đạo trước? Vậy đừng để ý đến hắn, vừa nhìn đã thấy không có thành ý!”

“Ha ha, ai mà cũng làm quan như cậu, không loạn mới lạ?”

Vừa nói, Đồng Học Bàn vừa chải đầu cho cô, sau đó cầm lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc, rất cẩn thận. Tạ Tuệ Lan híp mắt hưởng thụ, chỉ xoay cổ như con mèo, thấy cô thoải mái, Đồng Học Bàn cũng có cảm giác thành công.

Mười phút sau, hai người đi tới phòng ngủ.

Tạ Tuệ Lan đã mệt mỏi, tao nhã che miệng ngáp một cái, nâng chân đẩy chăn ra, chui vào trong chăn, tựa đầu vào thành giường nhìn Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn nháy mắt, tiến về phía đầu giường, mở chăn chui vào.

Tạ Tuệ Lan bị anh chọc cười, “Cậu thật là không khách khí, có sấy tóc cho chị mà cũng bắt đầu tranh công?”

“Không được sao?”

“Cậu nói xem?”

“...Tôi nói được”.

Cười lắc đầu, Tạ Tuệ Lan tùy tay lấy trong túi ra một quyển kinh tế học, mở trang đầu ra, chăm chỉ đọc, không tiếp chuyện Đồng Học Bàn nữa.

Không để ý tới tôi?

Đồng Học Bàn trong lòng nhảy dựng, biết hấp dẫn, liền để ý chặn trên người, lại túm túm, đắp lại cho Tạ Tuệ Lan, sau đó liền nằm xuống, cúi đầu tìm tìm, tìm được đôi chân mỹ miều của Tạ Tuệ Lan, gối đầu trên đó, thoải mái nhắm mắt lại.

“...Tôi ngủ trước”.

Tạ Tuệ Lan không đáp lời, còn đang đọc sách.

Không cự tuyệt, vậy tám chín phần là đồng ý, Đồng Học Bàn cũng là lần đầu tiên cùng Tạ tỷ ngủ chung một giường, có điểm kích động, nằm ở trên chân mỹ nhân trần trọc khó ngủ.

Không lâu, Đồng Học Bàn bỗng nhiên cảm giác trong tóc có một bàn tay chạm vào, hơi hơi mát xa da đầu hắn, trong chốc lát vẽ vòng tròn, chốc lát lại vẽ tam giác, rất thoải mái.

Cơn buồn ngủ kéo đến, Đồng Học Bàn thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

621. Chương 619: Đoạn Video Làm Khiếp Sợ Trên Mạng

Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào phòng ngủ, reng reng reng, reng reng reng, Đồng Học Bàn bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nhắm mắt lại, theo bản năng đưa tay sờ sờ di động.

“Alo, ai vậy?”.

“Chủ nhiệm, tôi Chu Diễm Như, quấy rầy ngài nghỉ ngơi”.

“Hô, không có việc gì, tôi cũng đang định dậy, mọi người ở khách sạn chứ?”

“Không có, hôm qua tôi cùng Ngọc Linh đã về khu Nam Sơn”.

“Hả?” Đồng Học Bàn rót cuộc mở mắt, “Làm sao vậy? Trong khu đã xảy ra chuyện?”

“Là Bí thư An Thạch đột phát viêm ruột thừa, phải nhập viện, Ngọc Linh lo lắng cho chú của cô, nệm buổi tối đã trở về, tôi sợ một mình cô ấy về không an toàn, cũng đi theo về”.

Đồng Học Bàn mặt nhăn nhu mày, “Sao không gọi điện cho tôi?”.

Chu Diễm Như vội nói: “Lúc hơn mười giờ tối tôi định gọi điện nói với ngài một tiếng nhưng là một người phụ nữ nghe máy, nói ngài đang ngủ nên tôi lại thôi” Chu Diễm Như biết Đồng Học Bàn chưa kết hôn, nhưng không rõ ràng lắm là hẳn có bạn gái không, tối hôm qua lúc gọi điện thoại thấy là phụ nữ tiếp máy, vừa nghe giọng của người con gái thì đoán được khả năng người đó chỉ trên ba mươi tuổi, Chu Diễm Như cũng không biết người đó có phải là bạn gái của Chủ nhiệm Đồng hay chỉ là chị em.

Con gái nghe điện thoại?

Khẳng định là Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bàn ngồi trên giường, “Ô, tối hôm qua có chút mệt mỏi, ngủ sớm, sớm biết rằng như vậy buổi tối tôi sẽ đưa các cô về, ừm, bí thư An Thạch có việc gì không?”

“Đã không có việc gì, không phải đặc biệt nghiêm trọng”.

“Không phải phẫu thuật?”

“Tạm thời không có”.

“Vậy là tốt rồi, được rồi, chờ buổi chiều tôi trở về rồi nói sau, đơn vị bên kia không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là có chút văn kiện chưa phê, chờ ngài ký tên...”

Gác điện thoại, Đồng Học Bàn bóp bóp gáy, chính mình ngủ cũng quá say, tiếng điện thoại cũng không nghe thấy, có điều nếu Chu Diễm Như cùng Vương Ngọc Linh đều đi trở về trong khu rồi, Đồng Học Bàn cũng không sốt ruột, buổi chiều trở về đi, vì thế ngủ thấy trong chăn còn lưu lại mùi hương quen thuộc trên người Tạ tỷ, Đồng Học Bàn xoay người xuống giường, tìm kiếm hình bóng Tạ Tuệ Lan, cuối cùng phát hiện ra trên bàn trong phòng ngủ có một mâm bữa sáng, có trứng, có sữa, bên cạnh còn có một tấm tờ giấy, mặt trên kia một hàng chữ viết rõ ràng là nét bút của Tạ Tuệ Lan, trên giấy viết: Nhìn tiểu tử nhà cậu ngủ ngon như vậy không lẽ gọi, ha ha, Tạ tỷ của cậu trở về huyện đây, sáng sớm cậu hãy hâm nóng đồ ăn lên, đúng rồi, tối hôm qua có người gọi điện thoại cho cậu, cậu tự xem số điện thoại đi, cứ như vậy nhé.

Ký tên Tuệ Lan.

Vuốt tờ giấy, nhìn bữa sáng, Đồng Học Bàn cảm thấy rất hạnh phúc, có cảm giác thật sự muốn cùng Tạ Tuệ Lan sau khi kết hôn cùng nhau sinh sống.

Bữa sáng đều chuẩn bị cho hẳn, Tạ tỷ cũng là thực hiền lành.

Đồng Học Bàn lập tức di động, gửi đi một tin nhắn: Đến nơi chứ?

Một phút sau, di động vang, Tạ Tuệ Lan nhắn tin trả lời: Đang trên đường

Đồng Học Bàn cười, gửi đi nói: Vậy chị lái xe chậm một chút, đừng trả lời nữa.

Sau khi rửa qua mặt mũi rồi ăn sáng xong, Đồng Học Bàn liền ôm máy tính vừa mua hôm qua đi đến sân nhỏ trên tầng ba, ngồi bắt chéo chân dưới ô che nắng, kết lối mạng không dây. Ngồi uống trà, lên mạng, phơi nắng phơi nắng, cuộc sống cũng thật thoải mái.

Một phút...

Năm phút...

Mười phút...

Vừa mới hơn chín giờ, thời gian còn dài, Đồng Học Bản chuẩn bị tiếp tục hưởng thụ cuộc sống ở biệt thự một buổi sáng, nhưng lúc anh đang hăng say chiến đấu thì điện thoại vang.

Là số điện thoại của Ngu Thiến Thiến.

Đồng Học Bản hiểu ý cười, đứng lên nói: “Alo, tiểu Thiến Thiến?”

“Chú!” Giọng nói bên kia có chút khàn khàn, “Cháu, cháu...”

“Cháu cái gì? Làm sao vậy?”

“Không, không có việc gì, cháu nhớ chú”.

Đồng Học Bản cười ha ha, “Chú cũng nhớ cháu, đang ở đâu vậy?”

“...Cháu ở trong trường học”.

“Ồ, không phải đang nghỉ sau kỳ thi trung học sao?”

“Hôm nay quay lại trường, phải về tốt nghiệp, nhận kết quả và bài thi”.

“Nghe mẹ cháu nói cháu thì rất tốt? Được, thật không hổ là tiểu thiên tài nhà chúng ta, chờ học kì mới bắt đầu chú sẽ đưa cháu đến trường, đến lúc đó cháu muốn cái gì chú cũng sẽ mua cho cháu, thưởng cho cháu”
Đồng Học Bản cùng Ngu đại tỷ làm bữa đến hiện tại, sớm đều ngủ không chỉ mười lần, cho nên ở sâu trong nội tâm Đồng Học Bản cũng coi Tiểu Thiến Thiến trở thành con gái của chính mình, rất thương con bé, muốn cái gì cho cái đấy.

“Cảm ơn chú”.

“Chỗ cháu không có việc gì chứ?” Đồng Học Bản hồ nghi nói: “Nghe cháu nói như khóc vậy?”

“Không, không có”.

“Có phải thi không tốt không? Chính mình đối chiếu thành tích cuối cùng lại không giống?”

“Không phải, thi tốt lắm, thực không có việc gì, chú, cháu gác máy”.

“Ồ, vậy có việc gì phải gọi cho chú trước, biết không?”

“...Cháu biết, chú, tạm biệt”.

“Ừm, tạm biệt”.

Tắt điện thoại, trò chơi trên màn hình cũng bởi vì Đồng Học Bản chậm chạp không ra bài mà thua trận, đối phương còn đá anh ra khỏi phòng, thấy thế, Đồng Học Bản cũng không chơi, tùy tay tắt đi trò chơi, nghĩ nghĩ, cầm lấy di động gọi điện cho Ngu Mỹ Hà.

“Alo, Tiểu Bản?”

“Là tôi, Thiến Thiến làm sao vậy?”

Ngu Mỹ Hà kỳ quái nói: “Thiến Thiến? Hôm nay nó đi học, sao lại hỏi như vậy?”

Đồng Học Bản nói: “Tiểu tử kia vừa rồi gọi điện cho tôi, chưa nói cái gì đặc biệt, cũng không biết có ý tứ gì, chỗ chị không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, có thể nó nhớ cậu”.

“Thực không có việc gì?”

“Thực không có việc gì”.

“Ừm...”

Nghe cô nói vậy, Đồng Học Bản cũng không nghĩ nhiều, hàn huyên vài câu sau đó liền tắt máy. Ngu đại tỷ cùng Tiểu Thiến Thiến tính tình đều có chút yếu đuối, Ngu Mỹ Hà cũng tốt, Ngu Thiến Thiến cũng thế,

gặp sự tình gì đều thói quen giấu ở trong lòng, không muốn nói cho người khác, cho nên Đồng Học Bản thực lo lắng cho hai mẹ con cô, nhưng trong điện thoại giọng điệu của chị Ngu mang theo nghi hoặc, chị không phải là người con gái biết nói dối, cho nên trong nhà hẳn là không có gì chuyện gì thật.

Trò chơi kết thúc, Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, nhân đến vô sự địa lại bắt đầu xem trình duyệt các trang web.

Nhìn xem cái này lại xem cái kia, bất tri bất giác đã hơn một giờ trôi qua.

Đột nhiên, ánh mắt Đồng Học Bản dừng lại ở một bài viết đăng trên mạng, tiêu đề là “Tất cả hãy đến xem, đây là trường học ngày nay”. Đồng Học Bản xem tin tức cũng không có mục gì, liền tùy tiện nhấp chuột vào, có một liên kết dẫn đến cái đoạn video.

Nhấn chuột vào thời gian quảng cáo.

Mười lăm giây...

Mười giây...

Năm giây...

Sau khi click vào Đồng Học Bản mới phát hiện bài viết này vừa mới phát lên được nửa giờ, nhưng đường dẫn thật hot, cũng không biết là video gì.

Thời gian quảng cáo đã hết, video bắt đầu truyền phát.

“Hoàng Đình Đình, mình bắt đầu ghi”.

“Đã bắt đầu? Hướng ống kính quay vào tôi”.

“Hi hi, biết biết”.

Trên màn ảnh đều là hình ảnh những nam nữ học sinh, đều mặc đồng phục đang ở một phòng tập thể dục, bên cạnh có cái đệm, bóng rổ bóng đá linh tinh này nọ, Đồng Học Bản nhìn đến nơi này liền thấy sững sờ, không vì cái gì khác, chỉ là kia giáo phục quần áo làm cho hắn cảm thấy rất quen mắt, giống như đã thấy qua ở đâu đó.

Màn ảnh lác lác rất mơ hồ, hẳn là quay bằng camera của điện thoại.

Hình ảnh chợt lóe lên, sau mấy cái lưng người xuất hiện một nữ sinh mặc đồng phục đang ngồi xổm khóc thút thít.

“Mới lên ba sao?”

“Ha ha, chỉ biết khóc thôi sao”.

“Bắt nó quỳ xuống, bò quanh chúng ta một vòng” Người nói những lời này là người nữ sinh có tên là Hoàng Đình Đình, “Đang nói chuyện với mày đấy! Không nghe thấy sao? Quỳ xuống!”

Hai nam sinh bên cạnh nữ sinh đó đều cười nói: “Quỳ xuống quỳ xuống!”

“Không có nghe thấy Đình Đình nói sao? Mau đi!”

Nữ sinh đang ngồi xổm khóc nói: “Hu hu, tôi không muốn!”

Lúc âm thanh này vừa phát ra, đầu óc Đồng Học Bản liền ong một tiếng, hình ảnh tuy rằng không rõ ràng lắm tuy nữ sinh đó cúi đầu, nhưng cái âm thanh này, cái dáng người kia, Đồng Học Bản liếc mắt một cái liền nhận ra nữ sinh bị hai nam sinh bắt nạt kia chính là Ngu Thiển Thiển!

Trên video là trường Nhất Trung huyện Duyên Đài

Là trường học của tiểu Thiển Thiển!

Đồng Học Bản nhấp chuột một cái liền đứng lên khỏi ghế, quả thực không thể tin được mắt mình!

Video còn đang tiếp tục.

Hoàng Đình Đình chỉ vào Ngu Thiến Thiến mắng: “Tiểu kỹ nữ, đừng phải tao ở hành lang mà không biết xin lỗi, tao thấy mày muốn đánh”.

Ngu Thiến Thiến lau nước mắt nói: “Tôi, tôi xin lỗi rồi, thật sự xin lỗi rồi”.

“Tao không có nghe thấy!”.

“Thực xin lỗi, hu hu...”

“Bây giờ mới biết sai sao? Muộn rồi!” Hoàng Đình Đình bước lên kéo tóc Ngu Thiến Thiến, kéo mặt cô bé ra khỏi đầu gối lỗi đi, “Mày bỏ hay không?”

“Tôi không!” Ngu Thiến Thiến trên mặt toàn là nước mắt, khóc thật sự thương tâm.

Hoàng Đình Đình ánh mắt lạnh lùng, bóp một tiếng, tát thẳng vào miệng Ngu Thiến Thiến, “Đồ đê tiện!”

Khuôn mặt Ngu Thiến Thiến lúc ấy liền đỏ, một cái tát in lên má trái của cô bé, một chút đã bị đánh đến mơ hồ.

“Mày muốn đánh!” Hoàng Đình Đình dứt lời, lại một cái tát nữa giáng xuống, bóp, tát một cái vào má kia của Ngu Thiến Thiến, “Quý xuống xin lỗi tao”.

Ngu Thiến Thiến bụm mặt kêu đau đến thảm thiết, càng khóc lớn hơn nữa .

Lúc này, Hoàng Đình Đình vẫn tức giận nói: “Lỗi tử! Còn nhìn cái gì!”

Nam sinh tên Lỗi Tử vừa nghe lời này, lập tức bước lên phía trước cười hắc hắc, giơ chân lên, hung hăng đá một cước thẳng vào bụng Ngu Thiến Thiến.

Ngu Thiến Thiến bị ngã xuống đất, vừa khóc vừa che miệng, cả khuôn mặt đều méo mó, bị đá vào bụng, theo phản xạ có điều kiện nôn ra!

“Tiểu Phàm!” Hoàng Đình Đình lại đi lên kéo tóc Ngu Thiến Thiến, giọng căm hận nói: “Ra tay!”

Một nam sinh khác đứng bên cạnh nhìn, cười cười cầm lấy một quả bóng rổ đi đến, dùng sức ném về phía trước, quả bóng ra đập vào mặt Ngu Thiến Thiến kêu một tiếng bình rất to!

“Ha ha ha...”

“Tao hỏi lại một lần, mày có quý không?”

Ngu Thiến Thiến suy yếu, cầu xin nói: “Cầu xin các người, hu hu, đừng đánh tôi”.

Một nữ sinh vẫn chưa hề động thủ nói: “Đình Đình, tớ thấy như thế đủ rồi , nếu bị thương quá nặng thầy giáo sẽ nhìn thấy”.

Đoạn video đến đây liền bị ngắt.

Nhưng trong mắt Đồng Học Bân đã nổi lên một ngọn lửa giận chưa từng thấy, ném máy tính rồi chạy xuống lầu, lái xe thẳng đến huyện Duyên Đài!

Chúng mày muốn chết sao!!

622. Chương 620: Ôn Thần Trở Về

Buổi sáng, huyện Duyên Đài.

Mây đen áp tới, trời âm u.

Đồng Học Bân đã trở lại, cũng không ngờ chính mình trở về quê cũ, lại có tâm tình phẫn nộ như bây giờ. Chiếc xe Porche Cayenne màu đen phát huy động lực lớn nhất, lửa giận bùng bùng, Đồng Học Bân chỉ dùng hơn một giờ để lái xe trở về huyện. Ngắm lại đoạn video, cảnh Ngu Thiến Thiến bị hai nam sinh kia đánh, hình ảnh bị bọn chúng dùng cước đâm đá, Đồng Học Bân càng phẫn nộ, từng nhiều lần nghe thông tin nói về bạo lực học đường, nhưng Đồng Học Bân vạn vạn lần cũng không nghĩ tới chuyện này lại xảy ra trên người Ngu Thiến Thiến!

Đánh vào miệng con tao?

Lấy bóng rổ ném vào mặt con tao?

Bắt con gái tao giống chó quỳ dưới chân chúng mày bò một vòng sao?

Hồ hấp dần dần dồn dập, đôi mắt Đồng Học Bản lạnh băng, mắt thấy xe cách trường học càng ngày càng gần, hấn lấy điện thoại gọi cho Ngu Thiến Thiến.

Tít tít tít, tít tít tít, điện thoại thông.

Đầu bên kia vang lên tiếng nói nhút nhát, “Alo, chú”.

“Ở đâu? Bây giờ cháu đang ở đâu?”

“...Cháu, cháu ở trường học, phải làm lễ tốt nghiệp”.

“Cháu ở trường học chờ chú, chú lập tức đến!”

“Chú, chú... sao chú lại đến đây? Cháu...”

“Không cần phải lo tốt nghiệp, đi ra cổng chờ chú”.

Buông điện thoại, Đồng Học Bản quẹo tay lái sang con đường phía tây, vượt hai cái đèn đỏ, căn bản không hề phanh lại, ở huyện Duyên Đài, không đội giao thông nào dám bắt chiếc xe này ghi vé phạt.

Năm phút đồng hồ sau.

Trường Nhất Trung.

Đồng Học Bản không để ý bảo vệ chặn ở cửa, trực tiếp lái xe vào sân thể dục của trường, bảo vệ theo bản năng vừa định nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy biển số xe bắc kinh đầu số 9999, lời lên đến bên miệng liền nuốt trở vào, biết tám phần là không thể trêu vào chủ nhân chiếc xe, lại nhìn ánh mắt và vẻ mặt nổi giận của Đồng Học Bản, bảo vệ cửa rõ ràng làm bộ như không phát hiện, xoay người trở về phòng bảo vệ, đem số xe của Đồng Học Bản viết vào quyển sổ xe ra vào trường, đằng sau còn viết thêm mấy chữ “học trò của hiệu trưởng” cho thấy anh ta không muốn quản chuyện của người khác.

Từ trong phòng học, hình bóng nhỏ bé từ từ xuất hiện.

Là Ngu Thiến Thiến!

Cô bé đi rất chậm, sau khi thấy Đồng Học Bản trên sân thể dục, Tiểu Thiến Thiến lập tức lấy tay che mặt, cắn cắn miệng dừng lại định quay đầu trở về, lại không dám.

Đồng Học Bản nhanh chóng xuống xe, đi thông thả đến chỗ cô bé.

Ngu Thiến Thiến vừa thấy, đành phải đứng bất động ở đó khàn khàn gọi một tiếng, “Chú”.

Nhìn thấy cô bé, Đồng Học Bản đau lòng đến chảy máu, “Bỏ tay ra”.

“Không cần” Ngu Thiến Thiến nghe vậy, cuống quýt che mặt lại.

“Bỏ ra!” Đồng Học Bản ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, nháy mắt nhìn ánh mắt cô.

Ngu Thiến Thiến không có cách nào, đôi mắt đỏ lên nước mắt lăn lăn rơi xuống, “Cháu, cháu không cần thận bị ngã, đập mặt xuống” Bàn tay hé hé nửa mặt bên trái hơi hồng hồng, nhìn không rõ lắm, nhưng nửa mặt bên phải của Tiểu Thiến Thiến cũng đã sưng đỏ lên, trên mặt rõ ràng có in dấu một bàn tay lớn, trên khóe miệng cũng xanh tím một khối, giống như không chỉ bị tát, còn còn bị đánh, đá, trên đầu và thân cô bé, quần áo ở phần bụng có dính bụi đất, nhìn kỹ có thể nhận ra, đó là dấu vết của một đôi giày, là bị người đập!

Con mẹ nó!

Lũ khốn này!

“Đứa đánh cháu đang ở đâu?” Ánh mắt Đồng Học Bản toàn tơ máu, “Nói cho chú!”

Ngũ Thiển Thiển hoảng hốt, vội vàng khóc xua tay, “Không, không có, hu hu, là cháu bị ngã”.

Đồng Học Bân giận không thể át nói: “Còn chính mình ngã? Chính mình có thể ngã đến mức này sao?? Bọn họ lấy điện thoại quay lại tung lên mạng! Còn gạt chú?”

Ngũ Thiển Thiển ngơ ngác nhìn anh, đột nhiên oa một tiếng khóc lớn, nhào vào lòng Đồng Học Bân, “Chú! Hu hu hu! Chú!”

Đồng Học Bân ôm cô bé, nhẹ hôn lên trán, “Không có việc gì, có chú ở đây, không có việc gì”.

“Hu hu, bọn họ bọn họ, hu hu, bọn họ đánh cháu!”

“Bọn họ vì cái gì mà đánh cháu?” Đồng Học Bân nhin không được, cả giận nói: “Ở lớp nào?”

Ngũ Thiển Thiển bởi vì sợ hãi mà run run, ôm chặt lấy Đồng Học Bân, khóc không thành tiếng nói: “Là... là lớp 2-1 Hoàng Đình Đình. Hu hu tuần này, tuần này lớp 2 phải học thêm, không được nghỉ hè, lúc sáng cháu đến trường lấy kết quả, ở hàng lang không cẩn thận đụng vào Hoàng Đình Đình h uhuh... cô ta vừa chuyển trường lại đây, ở trong trường học toàn bắt nạt người khác, cháu đều biết, cháu... hu hu... cháu liền lập tức xin lỗi cô ta, nhưng Hoàng Đình Đình không chịu, cùng vài người kéo cháu đến phòng tập thể dục, bọn họ, hu hu bọn họ đánh cháu!”.=

“Chỉ bởi vì đụng phải một chút?” Đồng Học Bân cả giận nói: “Buồn cười!”

Ngũ Thiển Thiển khóc nói: “Hu hu bọn họ tát vào miệng cháu, bọn họ lấy bóng rổ ném cháu, còn đá cháu, kéo đầu cháu đánh cháu, hu hu cuối cùng bọn họ bọn họ còn bắt cháu quỳ xuống đất, cháu... cháu không nghe không nghe, bọn họ lại đánh cháu, huhu”.

Sắc mặt Đồng Học Bân càng thêm lạnh lùng, “Cháu quỳ với bọn chúng?”

“...Cháu không có, nhưng, nhưng bọn họ mặc kệ, bắt cháu, hu hu, bắt cháu bắt chước chó kêu cho bọn chúng nghe”.

Nghe đến đó, Đồng Học Bân đã tức giận đến mặt mũi trắng bệch, bắt con nuôi tôi bắt chước chó??

Ngũ Thiển Thiển khóc càng thêm lớn tiếng, “Cháu sợ bọn chúng lại đánh, hu hu, cháu kêu, bọn chúng cười cháu, cười cháu, sau đó hu hu sau đó lại đánh cháu, còn uy hiếp cháu không được nói với thầy giáo, hu hu nếu không lần sau họ sẽ đến tận nhà đánh mẹ huhu... cháu sợ hãi... cháu, cháu không dám nói cho chú cũng không dám, không dám nói với thầy giáo!”

“Không sợ, không sợ” Đồng Học Bân đau lòng ôm đầu cô bé, nhẹ nhàng xoa đầu nói: “Là chú không tốt, không phát hiện sớm, làm cháu phải chịu ủy khuất”.

Ngũ Thiển Thiển hít hít mũi nói: “Không trách chú, là, hu hu, là bọn chúng rất xấu”.

“Không cần sợ, chú nhất định giải quyết cho cháu!” Đồng Học Bân kéo cô bé đi về phái phòng học, “Đi! Để chú xem mẹ chúng nó dạy chúng nó thế nào!”

“Do... do bố của Hoàng Đình Đình là Trưởng phòng giáo dục, mọi người, mọi người đều sợ cô ta” Ngũ Thiển Thiển lo lắng nói.

Trưởng phòng giáo dục ?

Là người mới nhận chức Hoàng Thế Trung??

Đồng Học Bân lạnh lùng nheo mắt lại, thì ra là thế, trách không được một nữ sinh vừa mới chuyển trường không bao lâu có thể ở trong trường học làm càn như vậy!

Thì ra ô dù là Trưởng phòng giáo dục, cha của nó!

Đồng Học Bân giữ chặt tay Ngũ Thiển Thiển, “Dẫn chú đi gặp mặt! Đừng nói Trưởng phòng giáo dục! Là con gái của hắn ta đánh con tôi! Con mẹ nó là ai cũng không thể tha thứ được!”

623. Chương 621: Đánh Người Rồi! Đánh Người Rồi!

Buổi sáng.

Nhất Trung huyện.

Đồng Học Bân kéo Ngu Thiến Thiến giận tức tới trường.

Một người thầy ôm văn kiện đi tới trước mặt, thấy thế chau mày, sau khi nhìn bọn họ thì thấy tình huống không thích hợp, quay đầu lại nhìn vài lần mới đi. Mẹ của Đồng Học Bân trước cũng ở chỗ này làm việc, bất quá Đồng Học Bân chưa từng tới đón mẹ già, cùng lắm là đón tại cổng, tiểu Thiến Thiến tan học hay đến trường phần lớn cũng là Ngu Mỹ Hà đưa đón, cho nên bên này không mấy ai nhận thức Đồng Học Bân.

Cầu thang.

Đồng Học Bân nghiêm mặt hỏi: "Lớp sơ nhị ở đâu?"

"Tại tầng hai." Ngu Thiến Thiến đều khóc sưng cả mũi, nhưng coi như tìm được chỗ dựa, nắm tay của Đồng Học Bân không chịu buông, "Bọn họ còn đang học."

Học?

Học cái con mẹ tụi mày!

"Đi!" Đồng Học Bân bước đi lên lầu.

Ngu Thiến Thiến theo sát, có chút sợ.

Tầng hai.

Phòng học sơ nhị.

Một người thầy giáo hơn ba mươi tuổi đang ở bục giảng trên cầm một cuốn ngữ văn giảng bài, gã cũng là chủ nhiệm lớp này "Mọi người, sau tháng ba này sẽ đối mặt với kỳ thi tốt nghiệp, và chúng ta cũng bắt đầu ôn tập ngay từ đầu tháng ba, bất quá sách vở còn chưa phát xuống, mọi người cần phải chuẩn bị, cái này cũng là vì sớm hoàn thành chương trình học đầu tháng ba tiến vào giai đoạn ôn tập chuẩn bị, nên nhất định nghe giảng, không được bỏ bê, được rồi, vậy tôi tiếp tục nói về bài học ngày hôm nay, thời kì Tổng Đường..."

Gã chủ nhiệm đứng ở trên mặt nói không dứt, phần lớn học sinh phía dưới đều chăm chú nghe, nhưng có mấy người ngoại lệ, chính là mấy người Hoàng Đình Đình.

"Lỗi tử, hai người đang làm gì thế?" Hoàng Đình Đình thấp giọng hỏi.

"Xem clip, là con nhỏ sáng sớm chúng ta đánh." Lỗi tử cười liên tục.

Tiểu Phàm chen vào nói nói: "Tôi đăng clip lên mạng rồi, như vậy mới hấp dẫn."

"Đăng lên đâu vậy?" Hoàng Đình Đình hăng hái nói, "Cho tôi xem cho tôi xem!"

Tiểu Phàm nói: "Ở phòng làm việc chủ nhiệm lớp chúng ta, tôi nói Đình Đình tiểu thư muốn lên mạng tra một chút tư liệu, chủ nhiệm lớp không nói hai lời đem máy tính cho tôi mượn."

Hoàng Đình Đình nói: "Trong clip các người có kêu tên của tôi phải không ? Sao chưa xoá đi?"

"Ặc, cái này tôi quên mất, không có việc gì chứ?"

"Gọi Đình Đình được rồi." Hoàng Đình Đình nghĩ cũng sẽ không có chuyện gì, vui cười nói: "Dù sao cũng không lộ mặt, trong clip nhìn cũng không rõ ràng, không có việc gì."

"Nè nè, các người nhìn Ngu Thiến Thiến khóc."

"Ha ha ha, xem bao nhiêu lần cũng thấy thú vị, lần tới sẽ giáo dục nó tiếp!"

"Con quỷ cái đó sắp tốt nghiệp rồi, không bằng trưa nay kêu nó đến đây đi." Hoàng Đình Đình ghen ghét nói: "Chúng ta thi đấu bóng rổ, xem ai ném trúng mắt nó nhiều nhất." Ngu Thiến Thiến đẹp hơn con bé này nhiều lắm, cho nên cũng không biết vì sao, Hoàng Đình Đình nhìn là thấy không vừa mắt.

"Được đấy được đấy!"

"Bằng không cồi hết đồ của nó ra để chúng ta ném! Như vậy mới đã ghiền!"

"Đúng vậy!" Hoàng Đình Đình cũng cười, "Lần này cũng ghi hình lại! Đem mấy cái đó đăng lên mạng hết! Tôi xem sau này nó làm sao gặp người! Hi hi!"

Tiếng nói của mấy người này cũng không lớn, nhưng dưới tình huống tất cả mọi người chăm chú nghe giảng, cái âm điệu này cũng không nhỏ, rất nhiều người nghe thấy, bên trong bao gồm cả chủ nhiệm lớp trên bục giảng. Bất quá mọi người sớm thành thói quen rồi, từ khi Hoàng Đình Đình chuyển trường đến đây, thì liền kết bạn với Lỗi tử Tiểu Phàm và mấy tên côn đồ trong trường học, ăn hiếp bạn học, tranh cãi với giáo viên, không học hành gì cả. Các học sinh phần lớn giận mà không dám nói gì, có vài người cũng đi nói với chủ nhiệm lớp, cũng không được cái gì, Hoàng Đình Đình bọn họ làm sao, thầy cô cũng không quản.

Ở trên bục, chủ nhiệm lớp giống như không nghe thấy Hoàng Đình Đình bọn họ nói chuyện, cầm sách giáo khoa chậm rãi mà nói, mở một con mắt nhắm một con mắt.

Hoàng Đình Đình là con gái của cục trưởng cục giáo dục Hoàng Thế Trung huyện Duyên Đài.

Chuyện này, trong trường học không ai không biết. Cục giáo dục quản trường học, trường học quản thầy cô, thầy cô quản học sinh, cho nên dưới sự quản lý này, Hoàng Đình Đình người nhà lãnh đạo tại Nhất Trung huyện trở thành một phần tử tương đối đặc thù, các bạn học không dám chọc con bé, các thầy cô không muốn chọc vào, Hoàng Thế Trung Hoàng cục trưởng mới tiền nhiệm, không có thầy cô nào nguyện ý đắc tội cục trưởng mới tới này.

"Mọi người chăm chú ghi lại." Chủ nhiệm lớp viết viết trên bảng đen, chỉ cần Hoàng Đình Đình bọn họ không quá phạm, ngay cả điểm danh phê bình gã cũng không làm.

Nhưng đúng lúc này, rầm một tiếng, cánh cửa phòng học bị người từ bên ngoài đẩy ra!

Hình như là đá văng đi, âm thanh cực lớn, đem tất cả mọi người trong phòng học giật mình một cái!

Đồng Học Bàn bình tĩnh đứng ở bên ngoài, tay phải kéo Ngu Thiến Thiến, đi nhanh vào phòng học, đem cánh cửa đóng lại cái rầm "Người nào? Chỉ cho chú!"

Ngu Thiến Thiến khẩn trương nhìn trong phòng học, vội vàng cúi đầu, cuối cùng gom góp đủ dũng khí ngẩng đầu, đưa tay, chỉ chỉ Hoàng Đình Đình, Lỗi tử và Tiểu Phàm ba người ngồi ở gần cuối lớp, lau mũi thấp giọng nói: "Chính là bọn họ."

Chủ nhiệm lớp nhíu mày, "Còn đang trong giờ học! Các người làm gì thế!"

Đồng Học Bàn không thèm quan tâm đến gã, ánh mắt rơi vào trên mặt ba học sinh!

"Em là người của lớp nào?" Chủ nhiệm lớp căm tức nhìn Ngu Thiến Thiến, lại nói với Đồng Học Bàn "Anh là người nhà học sinh? Lập tức đi ra ngoài cho tôi! Không nên làm ảnh hưởng giờ học!"

Đồng Học Bàn lạnh lùng nhìn về phía gã "Học cái con mẹ nhà ông! Đứa nhỏ nhà tôi là để cho học sinh các người đánh à! Các người còn muốn học?"

"Anh có thái độ gì thế? La hét cái gì?" Chủ nhiệm lớp trừng mắt, "Đây là trường học!"

Đồng Học Bàn vừa nghe, giận dữ cười nói: "Trường học? Ông còn biết đây là trường học à? Tôi đưa đứa nhỏ nhà chúng tôi tới đến trường! Là tới lớp học tri thức! Không phải đưa tới làm bao cát! Ông là ai? Chủ nhiệm lớp sơ nhị? Ông con mẹ nó giáo dục học sinh sao? Hả? Học sinh ông năm lần bảy lượt khi dễ đứa nhỏ nhà chúng tôi! Ông con mẹ nó làm chủ nhiệm lớp không nhìn thấy sao? Ông bị đui rồi hả!"

Đồng Học Bàn đá cánh cửa tiến vào là chửi mắng một trận, khí thế hung hãn làm tất cả học sinh đều bị hết hồn!

Chủ nhiệm lớp cũng không chấp nhất, người nhà học sinh không nói lý gã thấy nhiều rồi, hướng chi vừa rồi gã thấy Ngu Thiển Thiển chỉ chính là con gái của Hoàng Thế Trung cục trưởng, đương nhiên không thể không quản, chỉ vào Đồng Học Bân quát : "Lập lại lần nữa! Lập tức đi ra ngoài cho tôi! Đây không phải chỗ cho anh dương oai!"

Học sinh của ông đánh đứa nhỏ nhà tôi, ông hỏi cũng không hỏi ngược lại còn đuổi chúng tôi?

Tôi *^&%^*#\$% nhà ông!

Đồng Học Bân từ trước đến nay khi nổi giận lên đều là một người lực thân không nhận, lúc này đâu còn quản nhiều như vậy, mặc kệ con mẹ đối phương là ai, dưới sự kinh ngạc của mọi người giơ chân lên hung hăng đá vào bụng của chủ nhiệm lớp, một cước đá gã bay đi ra ngoài, văng tới bụi giăng, cái bụi gỗ nhất thời phát ra tiếng rầm rầm một tiếng, phía sau lưng của chủ nhiệm lớp bị đập, kêu thảm thiết lên!

"A!"

"Thầy Lý!"

"Đánh người rồi! Đánh người rồi!"

Cảnh tượng có chút lộn xộn!

Lỗi tử và Tiểu Phàm liếc nhau, Hoàng Đình Đình cũng ngơ ngác, người này là ai?

Ngu Thiển Thiển cũng ngơ ngác đứng ở tại chỗ đó, không ngờ rằng chú lại có thể ra tay đánh thầy giáo!

Chủ nhiệm lớp ôm bụng, run tay chỉ vào Đồng Học Bân, "Anh dám đánh người?"

Ai biết cái này cũng chưa xong, Đồng Học Bân lại một bước tiến lên, tung một cước đá vào trên người gã, "Tôi con mẹ nó là đánh ông đấy!"

Chủ nhiệm lớp rốt cục sợ rồi, kêu thảm ôm bụng liên tục kêu đau, gã đã bị người nhà học sinh hung hăng rồi, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy qua hung hăng như thế!

Thật ra chuyện này Đồng Học Bân thấy rất rõ ràng, đứa nhỏ không hiểu chuyện, ông con mẹ nó thân là chủ nhiệm lớp, thân là người trưởng thành, chẳng lẽ còn không hiểu chuyện? Hành vi của Hoàng Đình Đình bọn họ tại trường học chủ nhiệm lớp không có khả năng không nhìn thấy, không có khả năng không rõ ràng, nhưng ông xử lý như thế nào? Ông chẳng quan tâm, cũng là có ý định dung túng, là trợ Trụ vi ngược! Hoàng Đình Đình bọn họ đi tới một bước hôm nay! Tuyệt đối là do chủ nhiệm lớp phóng túng! Vậy Đồng Học Bân còn có thể tha cho gã? Dẫm lên đứa nhỏ nhà tôi để nịnh bợ con gái cục trưởng cục giáo dục? Ông con mẹ nó nghĩ thật đẹp!

"Chú!" Ngu Thiển Thiển nóng nảy, lại muốn khóc.

Đồng Học Bân sờ sờ đầu của cô bé, "Không có việc gì, không sợ, ngày hôm nay chú sẽ đòi cho con một công đạo, đứa nhỏ nhà chú! Không phải ai con mẹ nó muốn khi dễ là có thể khi dễ! Cả đám chó mù mắt!"

Nghe vậy, Ngu Thiển Thiển trong lòng yên tâm, ánh mắt cũng dần dần bình thản xuống, không còn sợ.

Chủ nhiệm lớp bị đánh, các học sinh đều kinh hoàng rời khỏi chỗ ngồi, lui ra đằng sau.

Chỉ có Hoàng Đình Đình mấy người ngồi ở chỗ kia không di chuyển, con bé quay sang cười nhạo Ngu Thiển Thiển nói: "Ồ, còn kêu người nhà đến à? Có bản lĩnh lắm!"

Ngu Thiển Thiển cúi đầu, cắn môi.

Đồng Học Bân vừa nhìn nở nụ cười, "Là mày đánh đứa nhỏ nhà tao?"

Hoàng Đình Đình không sợ hãi nói: "Là tôi, làm sao?"

Gật đầu, Đồng Học Bân từng bước đi qua.

Hoàng Đình Đình lạnh lùng nhìn hấn cảnh cáo "Tôi nói cho anh biết! Nếu như anh dám đụng vào một sợi tóc của tôi! Có tin tôi cho đứa nhỏ nhà anh không đi học được tại huyện Duyên Đài hay không! Tôi cho cô ấy..."

Không đợi con bé nói xong, Đồng Học Bân đi tới chụp lấy tóc của Hoàng Đình Đình, lôi con bé ra khỏi chỗ ngồi!

Hoàng Đình Đình cả kinh kêu lên: "Anh muốn làm gì! Buông ra!"

Đồng Học Bân vung tay lên, tát cái bốp lên mặt của Hoàng Đình Đình!

"A!" Hoàng Đình Đình quả thật không thể tin được!

Đồng Học Bân nhìn cô ấy nói: "Mày là đánh Thiên Thiên như thế phải không? Đánh bao nhiêu cái? Hả?"

Hoàng Đình Đình kinh sợ, mắng, "Mẹ mày..."

Bốp! Đồng Học Bân lại vung tay tát vào nửa bên mặt của con bé, "Hoàng Thế Trung không giáo dục đứa nhỏ! Vậy tôi thay hấn giáo dục!"

Hoàng Đình Đình bị đánh ngã mặt đất, nước mắt đều bị đánh ra, "Mày! Mày biết ba tao là ai?"

"Tao quản ba mày là ai!" Đồng Học Bân nói: "Cho dù mày là đứa nhỏ của Lương Thành Bằng! Tao con mẹ nó cũng đánh!"

Lương Thành Bằng là ai, học sinh bên cạnh rất nhiều người không biết, nhưng chủ nhiệm lớp nằm trên mặt đất biết, đó là cục trưởng cục công an huyện Duyên Đài!

Nghe lời này, chủ nhiệm lớp họ Lý trong lòng cũng mát lạnh!

Đụng phải thứ dữ rồi!

624. Chương 622: Cảm Giác Dễ Chịu Không?

Nhất Trung huyện.

Trong phòng học kêu loạn thành một mảnh.

Chủ nhiệm lớp bị đánh, ôm bụng bây giờ còn chưa đứng lên. Hoàng Đình Đình cũng bị Đồng Học Bân tát hai cái vào miệng, ngã ngồi dưới đất, đôi mắt ác độc nhìn chằm chằm hấn và Ngưu Thiên Thiên, từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ đều là con bé này ăn hiếp người khác, chưa từng có người nào dám đánh qua nó cả.

"Các người chờ! Các người chờ cho tao!" Hoàng Đình Đình phẫn nộ hô.

"Đừng ồn ào với tao!" Đồng Học Bân liếc con bé, "Tao chờ được!"

Hoàng Đình Đình lớn tiếng nói: "Ba tao sẽ không bỏ qua các người! Mày chết chắc rồi!"

Đồng Học Bân nhìn cô ấy, "Trùng hợp nhỉ, cái món nợ này tao con mẹ nó cũng muốn tính với Hoàng Thế Trung, tôi muốn hỏi ông giáo dục đứa nhỏ của mình như thế nào!"

"Đình Đình!" Lỗi tử lúc này mới có phản ứng, chạy tới đỡ con bé.

Chủ nhiệm lớp ngồi trên mặt đất thấy mặt của Hoàng Đình Đình bị đánh đỏ rực, trong lòng nói tiêu rồi, con gái cục trưởng cục giáo dục bị đánh tại trường học, còn bị người ta vả vào miệng ngay trong lớp của, chủ nhiệm lớp mặt trắng bệch, cơn tức đầy ngập không biết nên phát ở đâu, vừa rồi nghe Đồng Học Bân nói chuyện, chủ nhiệm lớp biết hấn tám phần cũng là có chút địa vị, nhưng hiện tại cũng không quản Đồng Học Bân thần tiên phương nào, theo chủ nhiệm lớp xem ra, cục trưởng cục giáo dục Hoàng Thế Trung mới là lãnh đạo của bọn họ, mới là người quản lý chén cơm và thăng chức của bọn họ, nếu như Hoàng Đình Đình thật sự xảy ra chuyện, chủ nhiệm lớp làm sao ăn nói với hiệu trưởng? Làm sao ăn nói với Hoàng cục trưởng? Hơn nữa, người trẻ tuổi trước mắt này vừa nhìn không đến hai mươi lăm, cho dù hấn có năng lực, cũng không thể so với Hoàng Thế Trung được!

Chủ nhiệm lớp cũng không biết lấy khí lực ở đâu, ôm bụng đứng lên, sợ Đồng Học Bân lại đánh Hoàng Đình Đình, gã không thể để cho con gái của Hoàng Thế Trung xảy ra chuyện gì ngay trong lớp của mình "... Nhanh đi gọi người! Nhanh! Bảo vệ Hoàng Đình Đình!"

Bạn học trong lớp không ai cử động, đều đứng ở nơi đó nhìn.

Chủ nhiệm lớp cất lực đi tới hai bước, cả giận nói: "Đi gọi người! Nhanh đi gọi bảo vệ!"

Trường học đã nghỉ, chỉ có mấy lớp là học bổ túc, chỉ có một vài lớp học mà thôi, cho nên bên này cho dù có động tĩnh không nhỏ, cũng không có người nghe được, trong trường học không có nhiều học sinh và thầy cô, chỉ có thể đi xuống lầu gọi người.

Nhưng mà thấy chủ nhiệm lớp ra lệnh, bạn học trong lớp nhìn nhau vài lần, nhưng vẫn không ai đi, không chỉ bởi vì Đồng Học Bản ở gần cửa phòng học mọi người mới không dám lao ra, cái này chỉ là cho bọn họ một lý do, nguyên nhân lớn nhất là tất cả mọi người là học sinh của lớp trọng điểm trong trường trung học trọng điểm, là lớp học có thành tích học tập tốt nhất, tổ chức các phương diện đương nhiên cao hơn học sinh lớp khác, cũng suy nghĩ thoáng hơn một chút, hơn nữa bọn họ không cùng một lớp với Hoàng Đình Đình mấy người đi cửa sau vào, Hoàng Đình Đình từ khi chuyển trường đến đây, chơi chung với Lỗi tử và Tiểu Phàm đã khi dễ không ít bạn học, nhất là học sinh hiền lành có thành tích học tập tương đối tốt, càng là đối tượng để cho Hoàng Đình Đình bọn họ khi dễ, mọi người giận mà không dám nói gì, căn bản không có bất luận giao tình với Hoàng Đình Đình bọn họ, hiện tại thấy Hoàng Đình Đình bị đánh, phần lớn bạn học không chỉ không nghĩ cái gì, ngược lại có chút đã ghiền, nhìn con bé bị đánh sưng gần chết, làm sao có thể giúp đỡ Hoàng Đình Đình đi gọi người đến bảo vệ?

Con nhỏ này đáng bị đánh!

Nên sớm có người giáo huấn một chút!

Đa số bạn học đều thờ ơ lạnh nhạt, cũng là do chủ nhiệm lớp thiên vị làm cho tức giận, Hoàng Đình Đình khi dễ người chúng tôi tìm ông kiện, ông không để ý tới, hiện tại Hoàng Đình Đình bị khi dễ ông liền nóng nảy?

Đồng Học Bản vừa nghe cũng nổi nóng, nghiêng đầu nhìn về chủ nhiệm lớp đang kích động, "Bảo vệ nó? Ông con mẹ nó thật đúng là chủ nhiệm tốt! Vậy tôi muốn hỏi! Đứa nhỏ nhà chúng tôi bị Hoàng Đình Đình bọn họ khi dễ ông con mẹ nó ở đâu? Hả? Học sinh lớp ông bị Hoàng Đình Đình bọn họ khi dễ thì ông ở đâu? Ông con mẹ nó bảo vệ ai? Bởi vì con nhỏ này là con gái của Hoàng Thế Trung là ông đối đãi khác nhau? Toàn bộ học sinh cũng không quan trọng bằng Hoàng Đình Đình? Nó khi dễ người khác được! Người khác khi dễ nó lại không được? Hả?"

Chủ nhiệm lớp tức giận vừa muốn nói gì.

Bốp! Một cước đã hung hăng đá đến đây!

Chủ nhiệm lớp đau đớn kêu một tiếng, lại một lần nữa bị Đồng Học Bản đá bay!

Đồng Học Bản chỉ vào ã nói: "Cũng là nhờ cái loại thầy giáo như ông! Trường học bây giờ mới có nhiều bạo lực như vậy! Khi dễ bạn học? Ấu đả học sinh? Nếu như mỗi một việc các người đều có một thích đáng xử lý! Xử phạt cho ra xử phạt! Đuổi học thì đuổi học! Làm gì còn có nhiều chuyện như vậy? Đều là nhờ cái loại vì lợi ích và tiền đồ của mình từ đó trợ Trụ vi ngược! Mới con mẹ nó có nhiều học sinh bị khi dễ như vậy! Không dám nói cùng thầy cô! Bởi vì các người ngay cả quản cũng không quản! Cho dù phê bình cũng là không đau không ngứa! Bọn họ không có việc gì sau này còn có thể tiếp tục khi dễ nhỏ yếu! Vấn đề không giải quyết! Với cái tổ chức như ông mà còn làm thầy giáo được sao? Không có trách nhiệm! Ông rút mẹ cho tôi đi! Đây là trường học! Là chỗ giáo dục! Không phải chỗ dành cho cái loại người hi sinh lợi ích của phần lớn học sinh đi nịnh bợ lãnh đạo như ông! Ông có biết nhục không vậy hả? Như vậy mà còn làm chủ nhiệm lớp! Ông con mẹ nó đối đãi học sinh như thế à?"

Học sinh xung quanh vừa nghe, đều nghĩ có đạo lý, nếu như người từng ấu đả bạn học, trường học và thầy cô đều xử phạt nghiêm khắc, cho cảnh cáo hoặc là đuổi học xử phạt, vậy loại chuyện khi dễ này tuyệt đối sẽ giảm xuống ngay, thậm chí là ngăn chặn từ căn bản.

Đột nhiên, chỉ nghe Ngu Thiển Thiển kinh hô một tiếng, "Chú cẩn thận!"

Đồng Học Bản quay lại phía sau, Lỗi tử vẻ mặt âm hiểm cầm cái ghế ném tới, "Tao giết chết mày!"

Còn dám đánh lén tao? Đồng Học Bản nghiêm mặt lạnh băng nhìn người lại, cánh tay giương lên, chụp lấy cái ghế, cạy mạnh giật cái ghế từ trong tay Lỗi tử đến đây, thấy nó lão đảo, Đồng Học Bản không

nói hai lời vung cái ghế vỗ người về người nó, răng rắc, cái ghế nứt ra, Lỗi tử hét lên một tiếng bị vỗ ngã xuống mặt đất phòng học!

Đồng Học Bản ngồi xổm xuống, đưa tay túm lấy tóc của Lỗi tử, "Thằng chó con! Tao còn chưa tìm mày! Mày thật ra lại khấn cấp! Nói một chút xem! Mày đánh đứa nhỏ nhà tao như thế nào!"

Lỗi tử trong mắt sợ hãi, biết không phải đối thủ của người ta, lúc này cũng không dám làm gì nữa.

Tiểu Phàm bên cạnh cũng là lui về phía sau liên tục, bọn họ đều là bất nạt kẻ yếu, gặp phải người mạnh, nhất thời teo lại hết.

"Không nói lời nào à? Vậy tao nói thay mày!" Đồng Học Bản lạnh lùng nói: "Dấu giày trên bụng của đứa nhỏ nhà tao là do mày đạp! Đối mặt với một đứa con gái tay trái gà không chặt! Mày con mẹ nó còn đạp nặng như vậy! Đá đứa nhỏ nhà tao! Còn khiến cho Thiến Thiến quỳ xuống? Sửa như chó?"

Đồng Học Bản càng nói càng giận, túm lấy đầu của nó phát bồng nhiên phát lực, bóp một tiếng! Đạp mặt của nó vào một cái bàn bên cạnh!

"A!" Lỗi tử đau đớn kêu to một tiếng, máu mũi nhất thời chảy xuống!

Đồng Học Bản nổi giận nói: "Mày kêu ai quỳ xuống? Hả? Mày con mẹ nó kêu ai sửa như chó! Hả? Mày con mẹ nó nói lại một lần nữa cho tao nghe coi!"

Lỗi tử bị đánh khóc, "Tôi còn chưa trưởng thành! Anh ..."

"Chưa trưởng thành?" Đồng Học Bản lạnh lùng nói: "Đừng con mẹ nó làm bộ với tao! Bởi vì chưa trưởng thành là có thể tùy tiện đá vào bụng một đứa con gái? Bởi vì chưa trưởng thành là có thể bắt con gái người ta quỳ xuống cho bọn mày? Tao con mẹ nó không tin mày không biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ! Tao con mẹ nó không tin mày không biết cái gì gọi là thị phi thiện ác! Đừng dùng chưa trưởng thành giải vây ỉn! Mày không phải học sinh tiểu học! Không phải đứa nhỏ nhà trẻ! Mày biết mình đang làm gì! Mày biết hành vi của mình là cái gì! Nhưng mày vẫn làm như vậy! Vẫn đánh đứa nhỏ nhà tao! Bởi vì trường học mặc kệ bọn mày? Bởi vì thầy cô mặc kệ bọn mày? Bởi vì người nhà mặc kệ bọn mày? Vậy được! Không người quản tao quản!"

Đồng Học Bản buông tóc Lỗi tử ra ném nó ngã trên mặt đất, đứng lên nhìn Tiểu Phàm, từng bước đi qua, "Còn có mày!"

Tiểu Phàm vừa sợ vừa giận nói: "Mày đừng tới đây!"

"Khi dễ một đứa con gái rất thú vị sao? Mày rất thỏa mãn sao?" Đồng Học Bản nhìn nó, quát lên: "Vậy tao cũng khi dễ mày! Để cho tao cũng thỏa mãn!"

"Mẹ kiếp!" Tiểu Phàm vừa nhìn thấy trốn không được, chụp lấy một hộp bút trên bàn ném qua!

Đồng Học Bản đưa tay, dưới ánh mắt giật mình của mọi người, tùy ý chụp lấy hộp bút vào trong tay, ngay cả con mắt cũng không có chớp, bất chợt, cổ tay Đồng Học Bản bỗng nhiên run lên, hộp bút máy từ trong tay hắn bay ra ngoài!

Bốp!

Đập thật mạnh vào mặt của Tiểu Phàm!

Tiểu Phàm đau đớn che mặt!

Đồng Học Bản nói: "Đem bóng rổ ném đứa nhỏ nhà tao? Còn đập lên mặt của Thiến Thiến nhà tao? Mày con mẹ nó thật là ngầu! Thật con mẹ nó uy phong! Tới đây! Mày đạp lại một cái cho tao nhìn đi! Nhanh! Đạp một cái cho tao nhìn!"

"Đ%^& mày!" Tiểu Phàm bị đánh nổi giận, chụp lấy đồng hồ trên bàn học, có thước đo, có bút máy, có bút bi, ném qua cùng lúc!

"Chú!" Ngu Thiến Thiến lo lắng hô lên.

Đồng Học Bàn cười cười, không cho là đúng nhẹ nhàng nâng tay, cạch cạch, cánh tay nhẹ nhàng nhoáng lên, giữa ngón út và ngón áp út kẹp lấy thước đo, giữa ngón áp út và ngón kẹp lấy một cây bút máy, giữa ngón giữa và ngón trỏ kẹp lấy một cây bút bi, biểu tình tự nhiên, hình như làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Chiêu thức ấy càng làm không ít người chần động!

Hộp bút là mục tiêu lớn, còn có thể nói, nhưng thước đo và bút nhỏ như vậy, không thể tùy tiện khoát tay là có thể tiếp được, huống chi là chụp toàn bộ trên một tay!

Đồng Học Bàn bỗng giương cánh tay lên, mấy thứ đồ ấy trả về nguyên vật!

Vù vù vù!

Thước đo và bút máy toàn bộ đều nện ở trên mặt Tiểu Phàm, nó kêu a a một tiếng, một vết máu từ đầu chảy xuống, đau đến mức thiếu chút nữa tiểu trong quần!

Dừng một chút, Đồng Học Bàn hơi nhú con mắt, "Lúc sáng sớm đánh đứa nhỏ nhà tao, ai đứng ghi hình?"

Nghe vậy, một đứa con gái trốn ở trong đám học sinh thất sắc, liền bật khóc.

"Là mày?" Đồng Học Bàn đưa tay "Điện thoại đâu?"

Đứa con gái kia vừa khóc vừa cuống quýt đem điện thoại ra.

Cầm lấy, Đồng Học Bàn ném điện thoại đi động xuống đất, dẫm mạnh một cước xuống phía dưới, trực tiếp làm cho cái điện thoại nát bét!

Làm xong những cái này, Đồng Học Bàn lạnh lùng nhìn mấy đứa học sinh, "Biết cảm giác bị người khi dễ chưa! Dễ chịu không? Tao hỏi bọn mày! Con mẹ nó dễ chịu không? Hả?"

625. Chương 623: Đồng Chí Cảnh Sát! Chính Là Hả!

Lời nói của Đồng Học Bàn quanh quẩn trong phòng học.

Dễ chịu? Cảm giác bị người khi dễ đương nhiên không dễ chịu! Không ai thấy dễ chịu!

Nhưng Hoàng Đình Đình hiển nhiên là đã kiêu ngạo quen ở trường học, giáo huấn của Đồng Học Bàn tựa hồ cũng không khiến cho nó nhận thức cái gì, nó ôm mặt sùng đồ chỉ vào Đồng Học Bàn nói: "Mày chờ đấy! Có bản lĩnh mày đừng chạy! Mày chờ đấy!" Dứt lời, quay đầu nhìn về phía một đứa con gái cùng lớp, đứa tay nói: "Đưa điện thoại đi động cho tôi!" Đứa con gái cùng lớp này trước đây bị Hoàng Đình Đình khi dễ qua, nghe vậy khiếp sợ lấy điện thoại đi động ra. Hoàng Đình Đình tức giận nhấn một dây số, gọi điện thoại cho ba mình, "Ba! Con bị người đánh! Ba mau tới đây!"

Một cú điện thoại than thở khóc lóc.

Cúp điện thoại, Hoàng Đình Đình trong lòng kiên định, thu hồi nước mắt, tầm mắt âm hiểm nhìn thẳng tiểu Thiển Thiển, "Ngu Thiển Thiển! Mày chết chắc rồi!"

Ngu Thiển Thiển vành mắt đỏ hồng, sợ đến nỗi dựa sát vào người Đồng Học Bàn, trong mắt đầy nước.

"Ồ, còn uy hiếp đứa nhỏ của tao?" Đồng Học Bàn nắm chặt tay nhỏ của Thiển Thiển, "Được đấy, tao muốn nhìn xem bọn tao chết như thế nào, mày cho tao mở rộng kiến thức một chút!"

"Mày đừng chạy! Chờ đấy!" Hoàng Đình Đình giọng cảm hận nói.

Đồng Học Bàn cười nói: "Được, tao chờ, nếu như mày không gọi Hoàng Thế Trung tới, tao con mẹ nó còn muốn tìm ống đấy!"

Bên kia chủ nhiệm lớp bị đánh té trên mặt đất cũng len lén lấy điện thoại ra báo cảnh sát, "A lô, là sở cảnh sát Thành Quan sao? Tôi là thầy giáo của Nhất Trung huyện, bên này có người xông vào trường học đánh người, các người mau phái người đến đây!"

Đồng Học Bân sớm thấy gã gọi điện thoại, bắt quá không ngăn, chờ gã cúp điện thoại, ngược lại mới nói với chủ nhiệm lớp họ Lý: "Gọi người nhà của Hoàng Đình Đình tới, còn có hai thằng nhóc gọi là Lỗi tử và Tiểu Phàm này, kêu người nhà bọn nó lập tức tới ngay cho tôi! Đúng rồi! Còn có hiệu trưởng các người! Gọi tới luôn! Mẹ kiếp! Đứa nhỏ của tôi tới đây học tập! Không phải làm bao cát! Không có năng lực giáo dục! Không có năng lực quản lý! Sớm đóng cửa con mẹ nó cho rồi! Ngay cả đứa nhỏ đều bảo vệ không được! Các người chiều con mẹ nó sinh cái gì! Trung học trọng điểm chó má!"

Chủ nhiệm lớp nghiêm mặt, trong lòng nói mày còn hung hăng à? Mày không đề cập tới tao cũng phải gọi người nhà học sinh và hiệu trưởng, mày đánh đứa nhỏ người ta, huống chi bên trong còn có con gái của cục trưởng cục giáo dục, cảnh sát sẽ không bỏ qua mày! Chủ nhiệm lớp thật sự hận Đồng Học Bân thấu xương, trước mặt học sinh bị một người thanh niên đánh, ai cũng chịu không nổi, hơn nữa ra tay rất nặng, bụng của gã cho bây giờ vẫn còn có chút đau!

"Thiến Thiến, đi." Đồng Học Bân kéo cô bé.

Tiểu Phàm lau máu trên mặt, cho rằng Đồng Học Bân muốn chạy, "Mày làm gì đó? Có bản lĩnh mày đừng đi!"

Lỗi tử vừa nghe cha của Hoàng Đình Đình và cảnh sát đều tới, dũng khí cũng tăng lên.

Đồng Học Bân cười lạnh một tiếng, "Tao đi? Còn chưa có thu thập xong đám nhãi ranh bọn mày! Tao đi cái gì đi? Không giải quyết xong chuyện này sao đi! Tao ở tại phòng y tế chờ người nhà bọn mày!" Con cái không dạy được là lỗi của cha mẹ, cục tức của Đồng Học Bân còn chưa tiêu, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!

Queo một cái, đầu hành lang là phòng y tế.

Cửa không có khóa, bên trong không người.

Đồng Học Bân kéo tiểu Thiến Thiến vào, tiện tay đóng cửa lại, kêu Thiến Thiến ngồi ở ghế phía sau, tìm trái tim phải, tìm ra một hộp thuốc y tế, từ bên trong lấy ra một ít cùn cùng bông băng, ngồi xổm xuống trước mặt Ngu Thiến Thiến, xoa xoa vết thương trên mặt, "Ngoan, đừng động."

Ngu Thiến Thiến ngọt ngào ừm một cái.

"Có đau không?" Đồng Học Bân bôi thuốc cho cô bé, "Đau thì nói."

Ngu Thiến Thiến cười ngọt ngào, "Không đau, cảm ơn chú, chú thật tốt."

Đồng Học Bân áy náy nói: "Chú tốt cái gì? Sớm biết như vậy, trước khi chú đi khu Nam Sơn nên cùng người của trường học nói chuyện một chút! Bằng không ai dám khi dễ con?"

Ngu Thiến Thiến cười lắc đầu, "Chú rất tốt."

"Ha ha, ngày hôm nay hết giận chưa?"

Cô bé ừm một cái, đột nhiên lo lắng nói: "Nhưng, thế nhưng cảnh sát . . ."

Đồng Học Bân lơ đãng nói: "Sợ cảnh sát tới bắt chú? Không có việc gì, bọn họ nếu muốn bắt thì để cho bọn họ bắt, chú sợ qua ai?"

Năm phút đồng hồ sau.

Nhất Trung huyện, hai chiếc xe cảnh sát chạy tới.

Người nhà của học sinh hung hăng đánh người trong trường, chuyện này không nhỏ, sở cảnh sát Thành Quan vô cùng coi trọng, phái hai chiếc xe cảnh sát cùng năm người cảnh sát đến đây xử lý.

Xe dừng lại, cảnh sát đều xuống xe.

Chủ nhiệm lớp đi nhanh từ trong ra, "Đồng chí cảnh sát!"

"Anh báo án?" Tiễn Đông dẫn đầu lập tức nói: "Người đâu? Ở đâu?"

Chủ nhiệm lớp tức giận chỉ chỉ lên lầu, "Ở lầu hai! Phòng y tế lầu hai!"

Một cảnh sát bên cạnh kỳ quái nói: "Phòng y tế? Người không chạy?"

Mấy người vội vã tiến vào trường, chủ nhiệm lớp vừa chạy vừa nói: "Không chạy, đang ở trong phòng y tế, đồng chí cảnh sát, tên phần tử tội phạm ấy nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc, quá kiêu ngạo, chạy đến trường học đánh người!"

Tiến Đông nhìn gã, "Anh cũng bị thương?"

"Đúng vậy!" Chủ nhiệm lớp hận nói: "Không chỉ tôi, còn có ba học sinh cũng bị đánh!"

"Động cơ đánh người của hắn cũng là bởi vì đứa nhỏ của mình bị người khi dễ?" Tiến Đông hỏi.

Chủ nhiệm lớp khẽ cắn môi, "Hắn nói như vậy của, nhưng có người khi dễ đứa nhỏ nhà hắn hay không, tôi không rõ ràng lắm."

Tiến Đông và mấy người cảnh sát bên cạnh liếc nhau, đều nhú mào, cuồng vọng, quá cuồng vọng, chạy đến trường học đánh thầy giáo, đánh học sinh, cuối cùng còn không có một chút ý thức phạm tội? Thoải mái chờ bọn họ tại phòng y tế? Loại người này bọn họ thấy qua không biết là bao nhiêu lần rồi? Hơn nữa những cảnh sát này đã nhận được điện thoại của lãnh đạo, biết có một người tên là Hoàng Đình Đình là con gái của cục trưởng cục giáo dục huyện Hoàng Thế Trung, cái này càng làm ấy người vô cùng kinh ngạc liêu, kẻ đánh người ở đâu ra lá gan lớn như vậy? Con gái của cục trưởng huyện cũng dám đánh?

Mấy người bước nhanh lên lầu!

Tiến Đông luôn luôn cẩn thận, lấy ra cảnh côn nói: "Đều chú ý chút, xông vào trực tiếp bắt người, mang về sở thẩm vấn!"

"Rõ ràng!" Các cảnh sát rõ ràng trong lòng, nếu liên quan đến tới người nhà của Hoàng cục trưởng, Hoàng Thế Trung cục trưởng còn nhờ lãnh đạo nói với bọn họ, vậy lúc phá án khẳng định phải mạnh tay hơn một chút so với bình thường.

"Đi!"

Hành động bắt đầu!

Tiến Đông mang theo người vây quanh cánh cửa phòng y tế, từ cửa sổ nhỏ nhìn vào trong, xác nhận vị trí người hiềm nghi.

Chủ nhiệm lớp trốn ở phía sau, nghiêng răng chờ.

Trong lúc chủ nhiệm lớp cho rằng cảnh sát phá cửa vào bắt người, Tiến Đông mang đội đột nhiên ngăn cản người, chớp chớp con mắt nhìn trong phòng.

Mấy người cảnh sát bên cạnh cũng ngây người, tay muốn mở cửa cũng cứng ngắc ở giữa không trung, toàn bộ có chút há hốc mồm.

Tiến Đông kinh hồn khiếp đảm quay đầu lại, "Người bên trong kia là kẻ đánh người?"

Chủ nhiệm lớp nhìn trong nhìn, "Đúng vậy! Chính là hắn! Đồng chí cảnh sát! Nhanh bắt người!"

Tiến Đông bắt đầu thở không nổi, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm!

Bắt người?

Tôi bắt con mẹ ông thì có!

626. Chương 624: Đồng Học Bân Mẫn Hoàng Thế Trung!

Buổi sáng.

Nhất Trung huyện, tầng hai, phòng y tế.

Tiến Đông mang đội tới đổ mồ hôi đầy trán, vừa hạ lệnh muốn bắt người mà dĩ nhiên lại vòng vo, cuồng quít từ cửa sổ phòng y tế né tránh, mấy người cảnh sát phía sau cũng không có nhận lệnh của Tiến Đông,

nhưng đều không ngoại lệ, sau khi thấy được người ở bên trong, đều không cần phải đợi Tiễn Đông hạ lệnh, toàn bộ đều quay người lại, ẩn núp dưới tường, không có ai dám đi vào.

Tiến Đông hít một hơi nói: "Tôi không nhìn lầm chứ? Là hần?"

Một cảnh sát lau lau mồ hôi" "Hần là vậy, tôi thấy rất giống."

"Khăng định là phải!" Bên cạnh lại có một cảnh sát chắc chắn nói: "Tuyệt đối là hần!"

Mấy người im lặng, chợt hít một ngụm khí lạnh, đều nghĩ trước khi mình đi ra đều không xem hoàng lịch, sao con mẹ nó lại đụng phải chuyện như thế này!

Chủ nhiệm lớp khó hiểu, "Đồng chí, bắt người đi!"

Tiến Đông nhìn gã, có chút nghiến răng, đã hận qua người này, mẹ kiếp! Gã họ Lý kia! Tôi muốn đập chết mẹ ông ghê! Ông con mẹ nó đây là muốn chơi tôi mà!

Những người khác có thể không nhận ra Đồng Học Bàn, nhưng từng Đồng Học Bàn nhậm chức qua tại cục công an bọn họ có thể nào không nhận ra? Có thể nào không biết? Tiễn Đông và mấy người cảnh sát khác liếc mắt liền nhận ra, bên trong không phải người khác, chính là ôn thần đại danh鼎鼎!

Bắt hần?

Tôi con mẹ nó có muốn sống hay không ?

Đưa mắt ra nhìn khắp toàn bộ huyện Duyên Đài, bây giờ còn có người nào dám bắt ôn thần ??

Tiến Đông rơi vào tình huống khó xử, nghĩ mình quá không may, trong lúc nhất thời thật sự không biết nên xử lý như thế nào.

Chủ nhiệm lớp còn không rõ ràng chuyện gì xảy ra, vừa nhìn không khỏi nói: "Cảnh sát đồng chí, lúc hần đánh người còn nói qua một câu nói, nói cho dù là đứa nhỏ của Lương cục trưởng cục công an, hần cũng đánh, đây là không đem luật để vào mắt, không đem hệ thống công an để vào mắt!" Chủ nhiệm lớp xúi giục, gã hận không thể khiến ấy người cảnh sát đánh Đồng Học Bàn tơi bời một lần rồi bắt, ngày hôm nay chủ nhiệm lớp mất mặt rất lớn.

Đám cảnh sát vừa nghe, đều cổ quái liếc nhìn gã một cái.

Ngay cả đứa nhỏ của cục trưởng cục công an Lương Thành Bằng cũng dám đánh?

Người khác có thể không nói được lời này, nhưng suy nghĩ một chút hành vi của Đồng Học Bàn lúc trước tại huyện Duyên Đài, lời này ôn thần tuyệt đối nói được.

Tiến Đông trong lòng nói ông thì biết cái chó gì, Đồng Học Bàn từng ngay cả người thân của bí thư huyện ủy cũng đánh qua bắt qua, cuối cùng hần chẳng phải êm đẹp sao? Người ta ngay cả mặt mũi của Hướng bí thư đều có thể không cho, huống là cục trưởng cục giáo dục Hoàng Thế Trung, cho dù ôn thần thật sự đánh đứa nhỏ của Lương Thành Bằng, mọi người cũng sẽ không kỳ quái, loại chuyện thiếu đạo đức này Tiểu Đồng cục trưởng lúc còn tại nhiệm cũng làm không ít, hần làm được!

Một cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh rất cơ linh, không khỏi nói nhỏ: "Tiền ca, chuyện này, ừm, cái vụ án này ảnh hưởng không tốt, đánh học sinh đánh thầy giáo, đây chính là lớn án, tôi thấy có phải là báo cáo một tiếng với trong sở, khiến cho trong sở phải người tiếp quản?"

Đẩy cho người khác? Ý kiến hay!

Tiến Đông thật sự không muốn chen vào chuyện này, nghe vậy cũng không nói nhiều, hít thật sâu, lấy điện thoại ra đi đến bên kia hành lang, gọi điện thoại.

"A lô, Vạn sở trường, tôi tiểu Tiễn đây." Tiễn Đông nói.

Sở trường Vạn Đào trầm giọng nói: "Xử lý thế nào? Người đã bắt trở về?"

Tiến Đông xấu hổ ". . . Cái này, còn chưa có bắt."

Vạn Đào ngẩn ra, "Còn chưa bắt? Làm việc kiểu gì thế?"

"Là như thế này." Tiễn Đông có khổ nói không nên lời, "Tôi, chúng tôi, ừm, kẻ khả nghi đánh người, là Đồng cục trưởng."

Vạn Đào cau mày, "Đồng cục trưởng? Đồng cục trưởng nào?"

Tiến Đông thấp giọng nói: "Khụ khụ, là Đồng Học Bản."

Đầu kia của điện thoại loảng xoảng một tiếng, Tiến Đông cũng không biết Vạn sở trường là từ trên ghế ngã xuống, hay là đụng phải vật gì, dù sao là cũng có vật gì rơi xuống.

Tiến Đông cười khổ, nói:, "Vạn sở trường, tôi thấy có phải là đem vụ án chuyển giao cho trong cục, cái này. . ."

"Đã tiếp án, sao chuyển giao?" Vạn Đào thay đổi ngữ khí với tốc độ rất nhanh nói: "Chuyện này các người xử lý đi! Nhớ kỹ! Có thể giải quyết riêng thì giải quyết riêng! Giải quyết riêng không được cũng không đem người bắt trở về! Cậu hành sự tùy theo hoàn cảnh!"

"Vạn sở trường, chúng tôi. . ."

Tít tít tít, điện thoại bị cúp.

Tiến Đông hận, tôi con mẹ nó làm sao hành sự tùy theo hoàn cảnh a! Cái này không phải đem nan đề giao cho tôi sao? Tôi con mẹ nó trên ai chọc ai chứ! ?

Tiến Đông đi trở về tới, dưới ánh mắt chờ mong của các cảnh sát khác, vẻ mặt đau khổ lắc đầu.

Đám cảnh sát vừa nhìn, cũng không nói gì.

Chủ nhiệm lớp không ngốc, vừa nhìn cái tư thế này, trong lòng nhất thời kinh ngạc, biết bên trong khẳng định có chuyện, nhìn sang cửa sổ phòng y tế, trong lòng nói người này là ai, ngay cả cảnh sát cũng không dám bắt hấn?

Xa xa, tiếng bước chân gấp gấp tới gần.

Kịch kịch kịch, hiệu trưởng Nhất Trung huyện và cục trưởng cục giáo dục vẻ mặt tức giận đang ở cầu thang.

Hoàng Thế Trung là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, đầu rất lớn, mặt chữ quốc, cái trán nổi gân xanh, hiển nhiên là rất tức giận, con gái Hoàng Đình Đình bị đánh, nhận được cú điện thoại này Hoàng Thế Trung sững sốt đủ vài giây, sau đó mặt trầm xuống, lái xe chạy đến Nhất Trung huyện, con gái là con một của ông, từ nhỏ Hoàng Thế Trung đã rất thương con bé, một chút ủy khuất cũng không để cho con bé chịu qua, ai ngờ hiện tại bị người đánh, còn là trong trường học mình quản hạt, bị người xông vào phòng học đánh! Cái này cũng là đánh vào mặt của Hoàng Thế Trung! Ông làm sao có thể chịu được?

"Ông quản lý kiểu gì thế! Sao có thể để xảy ra chuyện này? Hả?" Hoàng Thế Trung vừa đi vừa quát mắng hiệu trưởng của Nhất Trung huyện nói: "Hắn làm sao tiến vào trường học?"

Hiệu trưởng cẩn thận nói: "Là chúng tôi làm việc không được."

"Đâu chỉ là không làm được? Chạy đến trường học đánh người? Còn ra thể thống gì! Còn ra thể thống gì!"

Hiệu trưởng ngày hôm nay nghỉ ngơi, sau khi nghe chuyện là từ trong nhà gấp gấp chạy đến, gặp phải Hoàng Thế Trung ngoài cửa, mới cùng nhau vào trong. Ngu Thiển Thiển bị khi dễ? Người nhà của Ngu Thiển Thiển tới trường học đánh Hoàng Đình Đình? Hiệu trưởng có chút run sợ trong lòng, nhiều thấy cô đều biết Ngu Thiển Thiển là đi qua quan hệ chuyển trường tới Nhất Trung huyện của mình, nhưng chỉ có hiệu trưởng và mấy người lãnh đạo rõ ràng, Ngu Thiển Thiển là được Đồng Học Bản nhờ ông làm thủ tục chuyển trường lúc còn đang nhậm chức tại huyện Duyên Đài, cho nên vừa nghe chuyện này liền lụ lụng đến Đồng Học Bản, hiệu trưởng có một loại dự cảm cực kỳ không ổn.

Tầng hai, mọi người đụng phải nhau.

"Hoàng cục trưởng."

"Hiệu trưởng "

Hoàng Thế Trung tức giận nói "Người đâu?"

Chủ nhiệm lớp chỉ chỉ phòng y tế, "Ở bên trong."

"Sao còn chưa có bắt người?" Hoàng Thế Trung nhìn về phía cảnh sát nói: "Đang chờ cái gì?" Trước đó ông cũng đã chào hỏi lãnh đạo sở Thành Quan, nhưng không ngờ rằng đã nửa ngày, đám cảnh sát này còn đang đứng ở cửa, hiệu suất làm việc cũng quá kém!

Tiền Đông và đám cảnh sát môn có khổ không nói nên lời, Vạn sở trường đã lên tiếng, vô luận thế nào cũng không thể bắt người, ít nhất không thể đem ôn thần bắt đến sở của bọn họ, "Chúng tôi cũng vừa đến, đang chuẩn bị đi vào."

"Vậy còn chờ cái gì!" Hoàng Thế Trung đi đầu, tiến lên một bước đẩy cửa ra, "Ai đánh người!"

Trong phòng, Đồng Học Bân đang bôi thuốc cho tiểu Thiên Thiên, nghe tiếng hơi nghiêng đầu, nhìn người, "Tôi, ông là ai?"

Nghe âm thanh như thế, nhìn cái khuôn mặt này, hiệu trưởng Nhất Trung hai chân đứng lại, thiếu chút nữa té ngã mặt đất, Má ơi! Ôn thần đã trở về? Tuy rằng hiệu trưởng lúc nhận được điện thoại đã có dự cảm, nhưng sau khi nhìn thấy Đồng Học Bân, vẫn không nhận được hung hăng vỗ ót một chút! Sợ cái nào cái đó đến! Ngấm lại cũng đúng, có gan ở trường học đánh người, có gan đánh đứa nhỏ của cục trưởng cục giáo dục, huyện Duyên Đài ngoại trừ ôn thần danh tiếng tại ngoại, còn có ai có cái can đảm này? Ngoại trừ hẳn không có người khác!

Chủ nhiệm lớp họ Lý vừa thấy hiệu trưởng sắc mặt đại biến, trong lòng cũng căng thẳng.

"Tôi là ai?" Hoàng Thế Trung nói: "Tôi là cha của Hoàng Đình Đình!"

Thấy tới nhiều người như vậy, Ngu Thiên Thiên sợ hãi trốn phía sau Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân nhìn nhìn ông ta trên dưới, tròng mắt lạnh lẽo, "Ông là Hoàng Thế Trung? Tới đúng lúc lắm, đây là cách ông dạy dỗ con cái sao?"

Đánh con gái của tôi! Còn mắng tôi? Hoàng Thế Trung cho dù có tính tình tốt cũng không nhận được, chỉ vào hần mắng: "Thằng nhóc! Cảnh sát đã tới mà mày hùng hùng hổ hổ?"

Đồng Học Bân vỗ bàn, "Mẹ kiếp! Ông bị ngu phải không? Ông mắng thử một câu, tôi nghe một chút! Mẹ nó! Ông bị điên à!"

Vừa thấy Hoàng Thế Trung và Đồng Học Bân mắng âm lên, hiệu trưởng đổ mồ hôi đầy mình.

"Bớt giận bớt giận, Hoàng cục trưởng, Đồng cục trưởng ... Đồng chủ nhiệm, bớt giận, bớt giận." Hiệu trưởng cuống quýt khuyên can.

"Các lãnh đạo." Tiền Đông vội hỏi: "Có chuyện gì từ từ nói."

Mấy người cảnh sát vừa nhìn, cũng nhanh chóng đi tới phân biệt bảo vệ hai người, rất sợ hai người bọn họ vùng tay.

Lãnh đạo? Đồng chủ nhiệm? Hoàng Thế Trung vừa nghe, lạnh lùng nhìn về phía hiệu trưởng Nhất Trung.

Hiệu trưởng không thể làm gì khác hơn là thấp giọng giải thích nói: "Hoàng cục trưởng, vị này chính là chủ nhiệm văn phòng đường phố Đồng Học Bân Đồng chủ nhiệm khu Nam Sơn, trước đây nhậm chức cục trưởng cục chiêu thương tại huyện Duyên Đài."

Đồng Học Bân? Hoàng Thế Trung vừa nhậm chức không bao lâu, tên này ông ta thật đúng là không nghe nói qua, cán bộ trước đây của cục chiêu thương? Hiện tại điều gì? Hoàng Thế Trung cười lạnh một tiếng, căn bản không đem hần để vào mắt, chủ nhiệm văn phòng đường phố thì làm sao? Đừng nói hiện tại không phải cán bộ huyện Duyên Đài, coi dù phải, đối phương đánh con gái ông, Hoàng Thế Trung bên này chiếm lý, còn sợ không thu thập được một người cán bộ đã điều gì?

Hoàng Thế Trung không biết Đồng Học Bân là ai, nhưng chủ nhiệm lớp họ Lý lại biết!

Vừa thấy hiệu trưởng giới thiệu, chủ nhiệm lớp nhất thời ngây ngẩn cả người, mồ hôi lạnh ướt cả áo sơ mi, hau chân run rẩy, suýt nữa không đứng vững!

Đồng Học Bân?

Hắn là Đồng Học Bân? ?

Tiêu rồi! Tiêu chắc rồi!

Chủ nhiệm lớp mặt mũi trắng bệch, cảm thấy trời giáng tai họa bất ngờ, hận không thể tự mình hung hăng tát ỳnh một cái! Sớm biết người này là ôn thần đại danh鼎鼎, tôi con mẹ nó ăn no chộc hần làm gì! Huyện Duyên Đài ai không nói Tiểu Đồng cục trưởng là người có thù tất báo? Ai không biết phương thức làm việc đại sát tứ phương của hần?

Chủ nhiệm lớp vẫn đứng ở cuối cùng, vừa nghe cái này, quay đầu lạng lẽ rời khỏi phòng y tế, Đồng Học Bân không thể trêu vào được, nhanh chóng trốn đi!

627. Chương 625: Ôn Thần Lại Trở Về Gây Chuyện!

Trong phòng y tế.

Đồng Học Bân và Hoàng Thế Trung tính tình ai ai cũng lớn, bầu không khí đằng đằng sát khí nhất thời lan tràn ra.

"Chủ nhiệm văn phòng đường phố?" Hoàng Thế Trung quát : "Loại như cậu là cán bộ quốc gia? Hả? Con gái của tôi chộc giận cậu? Cậu liền đến đánh người? Ai cho cậu quyền lợi? Ai cho?"

Đồng Học Bân nói: "Ông con mẹ nó còn có mặt mũi nói? Con gái ông đánh đứa nhỏ nhà tôi! Tôi muốn nghe xem là ai cho ông quyền lợi!"

Hoàng Thế Trung nhìn hần nói: "Đình Đình đánh người? Nói láo!"

"Vậy ông nói cho tôi biết đây là cái gì?" Đồng Học Bân chỉ vào mặt của tiểu Thiên Thiên "Là cái gì?"

Hoàng Thế Trung cười lạnh nói:, "Tôi làm sao biết đứa nhỏ của cậu té ở chỗ nào! Đừng đem chuyện này đẩy qua con gái tôi!"

"Té? Ông con mẹ nó mù mắt rồi có phải không? Vết thương này mà có thể là té sao?"

"Tôi nói cho Đồng Học Bân cậu biết! Con gái của tôi sẽ không đánh người! Cho dù có đánh! Con bé khẳng định cũng là có lý do!"

Đồng Học Bân giận cười một tiếng, "Được, không thừa nhận phải không? Còn có lý do? Được lắm! Tôi con mẹ nó để ông nhìn xem con gái của ông là cái thứ gì!"

Hiệu trưởng Nhất Trung nhanh chóng hoà giải, "Lãnh đạo, cái chuyện này. . ."

"Tôi cho ông nói?" Đồng Học Bân một chút mặt mũi cũng không cho.

Hiệu trưởng trong lòng khổ sở, biết hiện tại Đồng Học Bân và Hoàng Thế Trung đều nổi nóng, đứa nhỏ bị đánh, hai người gần như mất bình tĩnh, căn bản nghe không vào.

Đồng Học Bân nghiêm mặt mở máy vi tính trong phòng y tế.

Khởi động máy, khởi động mạng, không bao lâu, Đồng Học Bân tìm được trang web đăng đoạn clip kia, mở ra "Rốt cục là sao! Qua đây tự mình xem!"

Hoàng Thế Trung căn bản không tin con gái mình sẽ vô duyên vô cớ ra tay đánh người, bước đi đi tới liếc mắt nhìn thẳng màn hình máy tính, hiệu trưởng Nhất Trung và đám cảnh sát Tiền Đồng cũng đều đi tới phía sau, nếu như thật sự có ghi lại, đây là vật chứng, hơn nữa bọn họ cũng muốn biết ôn thần sao lại phát hoả lớn như vậy. Rất nhanh, trước mặt mọi người hiện lên quảng cáo, thời gian quảng cáo qua đi, đoạn clip bắt đầu chạy.

"Chỉ mới đầu tháng ba thôi mà?"

"Ha ha, chỉ biết khóc."

"Bắt nó quỳ xuống đi, bò một vòng quanh chúng ta."

"Nói với mày đấy! Không nghe thấy à? Quỳ xuống!"

"Quỳ xuống quỳ xuống!"

"Không nghe thấy Đình Đình nói sao? Nhanh lên!"

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Ba phút. . .

Một đoạn clip kẻ khác nhìn thấy mà giật mình chạy xong toàn bộ, trong phòng y tế lặng ngắt như tờ, một lát sau, tiếng khóc gián đoạn của tiểu Thiến Thiến vang lên.

Đồng Học Bân đau lòng muốn chết, ôm cô bé sờ sờ đầu "Đừng khóc, không khóc."

Đoạn clip khiến cho Ngu Thiến Thiến nhớ tới chuyện buổi sáng, nước mắt ứa khuất lần thứ hai chảy xuống.

Sắc mặt của hiệu trưởng sớm thay đổi, không ngờ trong trường học lại xảy ra sự kiện bạo lực nghiêm trọng như thế, đoạn clip đã được gửi lên trên mạng internet, chuyện này muốn giấu cũng không giấu diếm được!

Tiến Đông và mấy người cảnh sát cũng liếc nhau, rốt cục rõ ràng vì sao Đồng Học Bân nổi giận như vậy, Hoàng Đình Đình và mấy người bạn học quay lại cảnh Ngu Thiến Thiến bị đánh, còn bắt cô bé quỳ xuống, cảnh sát cũng nổi cơn tức, bởi vì ở hành lang đụng phải một chút? Liền vả vào miệng của con gái nhà người ta? Đá vào bụng? Đem trái banh bóng rổ ném vào mặt? Còn bắt người ta quỳ xuống? Quả thật quá mức, không thể khi dễ người như thế. Bọn họ cũng có người thân, bọn họ cũng có đứa nhỏ, nếu như đứa nhỏ của mình ở trường học bị người ta vũ nhục khi dễ như thế, ai cũng đều không nhịn được, không trách ôn thần lại đánh người!

Sắc mặt biến hóa lớn nhất cũng là Hoàng Thế Trung, sau khi xem hết đoạn clip, biết người kia quả thật là con gái mình muốn lừa gạt cũng không lừa gạt được.

Đồng Học Bân được lý không buông tha người, sau khi tắt đoạn clip đi thì bỗng nhiên vỗ bàn "Hoàng Thế Trung! Hiện tại ông nói cho tôi biết! Ông đem cái lời vừa rồi nói lại một lần cho tôi!"

Hoàng Thế Trung lạnh lùng nhìn về phía hắn.

"Mẹ kiếp!" Đồng Học Bân mắng: "Đừng có lấy cái mác cán bộ quốc gia các loại ra mà hù tôi! Tôi hiện tại cũng là một người bình thường có đứa nhỏ bị khi dễ! Ông nói con gái ông sẽ không đánh người? Ông con mẹ nó tự mình mở to mắt nhìn cho rõ đi! Tôi có đổ oan cho nó không? Ông con mẹ nó sinh ra cái chó má gì thế? Hả?"

Hoàng Thế Trung cũng không hề giảm cơn tức xuống "Cho dù Đình Đình trước đó có một chút sai, vậy cậu có thể đánh người sao? Cậu đây là không có pháp luật!"

Đồng Học Bân nói: "Con gái ông đánh đứa nhỏ của tôi là một chút sai tôi đánh đứa nhỏ ông là không có pháp luật? Cút con mẹ ông đi! Trái đất này xoay xung quanh nhà của ông hả? Đường lớn đường nhỏ cũng là thiết kế cho nhà của ông sao? Đánh nó? Tôi không tát chết mẹ nó đã là không sai rồi!"

Hoàng Thế Trung cả giận nói: "Đồng Học Bân, cậu quá cuồng vọng sao?"

"Là nhà các người quá cuồng vọng!" Đồng Học Bân lạnh lùng nhìn "Làm cục trưởng cục giáo dục, ông con mẹ nó không biết mình họ gì à? Vừa tới liền không phân tốt xấu giải vây cho con gái ông? Cũng chỉ có loại người như ông! Đứa nhỏ mới bị ông dạy dỗ thành như vậy! Tôi nói cho Hoàng Thế Trung ông biết! Thiến Thiến bị con gái ông dẫn người khi dễ! Ông con mẹ nó chiếm hơn phân nửa trách nhiệm! Đừng ở chỗ này ồn ào với tôi! Chuyện này không để yên!"

Hoàng Thế Trung cũng nói: "Không sai! Chuyện này không để yên!"

Chuyện tình phát triển đến bây giờ, tựa hồ đã cầm cự được.

Theo mấy người cảnh sát xem ra, dứt bỏ thiên hướng về tâm tình, Hoàng Đình Đình bọn họ đối gạt người trước, không chỉ đánh Ngu Thiển Thiển! Còn kêu ngạo đem đoạn clip kia gửi lên trên mạng, cái này đã nghiêm trọng rồi, đối với danh dự và nhân thân của Ngu Thiển Thiển đều có xâm hại cực lớn, nhưng Đồng Học Bản bên này cũng có sai, mặc kệ thế nào cũng có thể đi trình tự bình thường giải quyết, nhào vào liền đem Hoàng Đình Đình bọn họ đánh, cái này hiển nhiên không hợp quy củ. Nếu mà xét ra thì, Đồng Học Bản và Hoàng Thế Trung hai bên đều có đạo lý, hai bên lại đều có chuyện.

Chuyện bên này cứng đờ, bên ngoài có tin tức bay đầy trời!

Trong đại viện cục công an Huyện Duyên Đài, vài người thấp giọng nghị luận.

”Nghe nói có người xông vào Nhất Trung huyện đánh người? Thầy giáo và học sinh đều bị đánh?”

”Ai có gan lớn như vậy? Không muốn sống nữa à?”

”Suýt, nói nhỏ chút, đều nói nhỏ chút.”

”Làm sao vậy?”

”Các người còn không biết? Đánh người chính là Đồng cục trưởng!”

”A? Đồng cục trưởng nào?”

”Loại phong cách hành sự này, anh nói là Đồng cục trưởng nào?”

”Má nó!”

Trong khoảng thời gian ngắn, cục ủy của huyện Duyên Đài đã có không ít người đều nghe được tin tức làm ọi người trợn tròn mắt ra, ôn thần đã trở về! Đi Nhất Trung huyện đánh người! Bên trong có một là đứa nhỏ của cục trưởng cục giáo dục! Cảnh sát đi! Lãnh đạo trường học đi! Đang ở bên trong giảng co không dứt!

Nghe nói như vậy, người của cục công an và cục giáo dục hai trông mắt đồng thời biến thành màu đen!

Mời thần về dễ đưa thần đi khó, mất hơn nửa ngày mới đem Đồng Học Bản đi tới khu vực thành thị, ai ngờ mới con mẹ nó qua hơn nửa tháng, ôn thần lại trở về gây chuyện!

Âm hồn không tiêu tan!

Sao đi tới đâu cũng phải gây ra chuyện hết vậy? Cậu cho chúng tôi thanh tịnh không được sao?

628. Chương 626: Kẻ Vô Tri Không Biết Sợ!

Buổi trưa liều.

Mâu thuẫn càng ngày càng nghiêm trọng.

Đám cảnh sát của sở cảnh sát Thành Quan thấy Đồng Học Bản và Hoàng Thế Trung ai cũng không chịu nhượng bộ, sợ bọn họ một lời không hợp ra tay, nhanh chóng đem hai người tách xa nhau, đương nhiên, cảnh sát biết Hoàng Thế Trung sẽ không ra tay, mấy người bọn họ sợ chính là Đồng Học Bản ra tay, chuyện ấu dả cán bộ quốc gia ôn thần đã làm qua không ít lần. Đồng Học Bản và Ngu Thiển Thiển ở lại phòng y tế, cảnh sát Tiền Đông và hiệu trưởng Nhất Trung cũng ở lại, Hoàng Thế Trung bị mấy người cảnh sát khác mời tới phòng làm việc ở lầu hai, cảnh sát nói là lấy lời khai Hoàng cục trưởng và đám người Hoàng Đình Đình, trên thực tế vì tách xa bọn họ, muốn tận lực điều giải, cảnh sát đương nhiên hy vọng chuyện này có thể giải quyết riêng.

Trong phòng y tế.

Đồng Học Bản mũi không phải mũi mắt không phải mắt, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đám người hiệu trưởng bọn họ.

Hiệu trưởng Nhất Trung nghĩ mình không thể không nói, ”Đồng chủ nhiệm, chuyện này là tôi sơ sót, là tôi sơ sót.”

Đồng Học Bân liếc ông ta, "Tôi đưa đứa nhỏ tới trường để học! Không phải tới để bị khinh bỉ! Sơ sót? Hoàng Đình Đình khi dễ nhỏ yếu trong trường học! Đừng nói với tôi rằng ông không biết!"

Hiệu trưởng oan uổng nói:, "Tôi thật sự không biết, Hoàng Đình Đình mới chuyển trường đến đây không bao lâu, khi đó trường học đang bận thi tốt nghiệp, lực chú ý toàn bộ ở trong cái này, nếu như tôi biết có chuyện này, tôi đã sớm xử lý nghiêm túc."

Đồng Học Bân nhìn ông ta, "Hiện tại xử lý cũng không muộn."

Hiệu trưởng thử nói: "Vậy ngài thấy là ... "

Tiến Đông cũng chờ Đồng Học Bân đưa ra yêu cầu.

Đồng Học Bân sờ sờ đầu của Ngu Thiển Thiển, nói: "Tôi rất thương đứa nhỏ này, chịu vũ nhục không thể bỏ qua như thế, tôi có một vài yêu cầu, thứ nhất, lớp sơ nhị, chủ nhiệm lớp họ Lý của Hoàng Đình Đình bọn họ, trợ Trụ vi ngược, mặc kệ không hỏi, cái đó phải có xử phạt tương ứng."

Hiệu trưởng đã nghĩ đến cái này từ sớm rồi, thống khoái nói: "Cái này ngài yên tâm, chúng tôi khẳng định trừng phạt nghiêm khắc."

Đồng Học Bân gật đầu "Thứ hai, Hoàng Đình Đình và mấy đứa đánh người, phải xin lỗi đứa nhỏ của tôi ngay mặt!"

Hiệu trưởng suy nghĩ một chút, "Được."

Đồng Học Bân nói: "Thứ ba, Hoàng Đình Đình và mấy đứa đánh người, trường học phải xử phạt đuổi học!"

Vừa nghe, hiệu trưởng cười khổ không thôi "Đồng chủ nhiệm, đuổi học thì ..."

Đồng Học Bân trong mắt lạnh lẽo, "Không đuổi học thì lưu lại cái bại hoại này tại Nhất Trung huyện làm gì? Các người là trường trung học trọng điểm! Không phải bãi rác! Ông làm rõ ràng cho tôi! Đối với cái loại không đem bạn học để vào mắt, dựa vào cha mẹ mà hiếp đáp người khác! Không cho bọn nó một bài học bọn nó làm sao mà nhớ lâu dài được?"

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại di động vang lên.

Đồng Học Bân vừa nhìn, lập tức tiếp máy, "A lô, xin chào Đoạn bí thư."

Âm thanh bắt đầu của bí thư ủy ban kỷ luật huyện Duyên Đài Đoạn Chính An vang lên "Tiểu Đồng à, sao cậu lại trở về gây chuyện cho tôi? Cậu có phải là cố ý không cho tôi sống yên qua ngày không?"

"Không phải tôi cố ý không cho ngài yên sống qua ngày, là có người không cho tôi sống yên qua ngày!"

"Được rồi được rồi, cậu tính tình lớn, chuyện tình tôi có nghe nói rồi, tên nhóc cậu đừng được lý không buông tha người, mau chóng giải quyết đi."

"Đoạn bí thư, không phải tôi không cho ngài mặt mũi, con gái nuôi tôi ngài biết chứ? Đứa nhỏ dễ thương hiền lành ấy? Hiện tại vô duyên vô cớ bị đánh, đối lại ngài ngài có nuốt cái khẩu khí này xuống được không? Con gái của Hoàng Thế Trung sở dĩ dám kiêu ngạo như thế! Cũng là ý vào ông già của nó! Hoàng Thế Trung bây giờ còn dè tôi? Mẹ kiếp cái lão già ấy! Tôi thấy ông như thế này, trước đây khẳng định cũng dung túng con gái phạm tội không ít, Đoạn bí thư, ủy ban kỷ luật hẳn là nên tham gia điều tra, loại con sâu làm rầu nồi canh này, tuyệt đối không thể dung túng!"

Đoạn Chính An bị hấn chọc cho vui vẻ "Tôi nói tên nhóc cậu này, đừng tìm việc cho tôi được chứ? Cậu chạy ào đến trường học đánh học sinh, còn muốn ủy ban kỷ luật chúng tôi tra người ta?" Đồng Học Bân liếc chết đánh hổ tại vườn bách thú hoang dã, từ trong miệng hổ cứu con trai của Đoạn Chính An ra, cho nên quan hệ của hai người rất tốt, nói chuyện cũng không nhiều giọng quan như vậy, "Tôi nói cho Tiểu Đồng cậu biết, trong huyện đã có lãnh đạo hỏi đến chuyện này, cậu nhanh chóng giải quyết, đừng dây dưa, nếu không cục công an bắt cậu vì tội cố ý đả thương người, đừng trách tôi không báo trước."

Bắt tôi?

Tới bắt đi! Anh em cũng không tin!

Nhưng Đồng Học Bân ngoài miệng cũng không thể nói như vậy, hàm hàm hồ hồ đáp lại, mới cúp điện thoại.

Cuối cùng Đồng Học Bân suy nghĩ một chút, vẫn là cho Đoàn Chính An mặt mũi, lui một bước nhỏ "Vừa rồi tôi nói đuổi học, có thể giảm nhẹ, nhưng xử phạt cảnh cáo ghi học bạ thì vẫn phải có!"

Ngu Thiển Thiển bị thương cũng nhẹ, có thể cũng không đủ trình độ, nói như vậy, dựa theo điều lệ xử phạt của trường học, đánh người bị thương nhẹ ghi vào học bạ coi là không vấn đề gì, bất quá hành vi của Hoàng Đình Đình bọn họ nhưng không chỉ có là đánh người, hơn nữa còn tụt chúng, còn quay clip lại đăng lên trên mạng, cho nên cường chế đuổi học hoặc là khai trừ học bạ cũng không quá đáng, theo hiệu trưởng và Tiền Đông xem ra, Đồng Học Bân quả thật đã làm ra nhượng bộ, không có làm khó quá mức.

Tiền Đông thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Đồng Học Bân có cái thái độ này, chuyện này dễ làm rồi, Đồng Học Bân lui một bước, Hoàng Thế Trung cũng lui một bước, ảnh hưởng của vấn đề cũng sẽ phai nhạt, Đồng Học Bân bên này cũng bỏ một ít tiền thuốc men cho người bị đánh, bên cảnh sát bọn họ cũng không cần bắt người, giải quyết riêng là tốt nhất.

Biểu tình của hiệu trưởng Nhất Trung cũng hơi buông lỏng, ông hiện tại chỉ sợ chuyện tình âm ỉ lớn.

Lát sau.

Phối hợp hoàn tất, Tiền Đông và hiệu trưởng Nhất Trung cùng đi phòng học bên cạnh, tìm Hoàng Thế Trung và Hoàng Đình Đình, mặt khác còn có Lỗ tử Tiểu Phàm và người nhà cũng lục tục tới, đang ở trong phòng làm việc cãi lộn, đòi cái gì mà công đạo cho đứa nhỏ của mình.

"Vì sao còn không bắt người? Vì sao?"

"Cảnh sát đồng chí! Các người nhìn Tiểu Phàm nhà tôi bị đánh này! Mặt cũng bị trầy!"

"Giải quyết riêng? Tuyệt đối không được! Chúng tôi không thiếu chút tiền này! Phải bắt người xử phạt!"

Mấy người nhà học sinh này ai ai cũng có tính tình lớn, đều nổi trận lôi đình, tựa hồ cũng không cho rằng đứa nhỏ của mình đánh người có cái gì sai, cho dù có, đứa nhỏ bọn họ cũng là chưa trưởng thành, còn chưa hiểu chuyện, nhưng đứa nhỏ bọn họ hiện tại bị đánh, vậy lại không được, dựa vào cái gì mà đánh người chứ?

Hoàng Đình Đình cũng giận tức kéo Hoàng Thế Trung khóc âm ỉ lên "Ba! Ba nên làm chủ cho con! Là Ngu Thiển Thiển trêu chọc con trước! Ba đừng nghe nó nói đừng phải bọn con tại hành lang! Căn bản không có chuyện như vậy! Ngu Thiển Thiển làm bộ làm tịch trước mặt người khác! Là nó đánh bọn con trước! Lại còn chỉ vào mặt con mà mắng! Nếu không bọn con đánh nó làm gì? Là nó gây sự trước!" Lúc này, con bé đương nhiên biết nói cái gì có lợi cho bản thân, lúc xung đột ngoại trừ mấy người ở đây ra thì không có những người khác, có nói như thế nào, cảnh sát cũng không điều tra được.

Lỗ tử cũng nói: "Đúng vậy, là Ngu Thiển Thiển ra tay trước!"

Tiểu Phàm phụ họa nói: "Đoạn clip kia chỉ là chuyện sau đó, bọn con là phòng vệ!"

Hoàng Thế Trung bình tĩnh vỗ vỗ tay của con gái, "Yên tâm đi!"

Lúc này Tiền Đông vừa tiến đến, nghe lời này, cau mày, vừa rồi xem qua đoạn clip, Tiền Đông rõ ràng Ngu Thiển Thiển không phải cái loại con gái mắng chửi người, lại càng không đánh người, bộ mặt ác độc của Hoàng Đình Đình trong đoạn clip đã khắc thật sâu trong đầu hắn, biết con nhỏ này đang nói láo, nhưng nếu là giải quyết chuyện tình, Tiền Đông cũng không nói cái gì, đi lên cùng Hoàng Thế Trung nói một tiếng, sau đó bọn họ vào phòng trong của phòng làm việc.

"Chuyện gì?" Hoàng Thế Trung không nhịn được.

Tiền Đông bình tĩnh nói: "Hoàng cục trưởng, Đồng chủ nhiệm đánh con gái ngài và mấy người học sinh, phương diện này chúng tôi đã điều tra xong, nhân chứng vật chứng đều có, ảnh hưởng quả thật không tốt, bất quá tôi vừa rồi hỏi qua điều lệ xử phạt của phía trường học, với hành vi của con gái ngài và mấy người học sinh khác, đã có thể xử phạt từ cảnh cáo ghi học bạ đến đuổi học, ngài cũng biết đoạn clip tung lên trên mạng, loại chuyện này ... cho nên lo lắng đến ảnh hưởng xã hội của chuyện này, chúng tôi điều giải một chút, Đồng chủ nhiệm hiện tại cũng nhượng bộ, chỉ cần Hoàng Đình Đình và mấy người học sinh đánh

người xin lỗi Ngu Thiên Thiên bạn học, chịu xử phạt thích hợp của phía trường học, bên Đồng chủ nhiệm cũng sẽ không truy cứu nữa, về phần tiền thuốc men, bên ngài có thể ...”

Lúc này hiệu trưởng Nhất Trung cũng vào.

Nhưng nghe lời này, sắc mặt Hoàng Thế Trung lúc đó liền trầm xuống, “Đình đình bị tên họ Đồng đánh! Con gái của tôi còn phải bị xử phạt? Còn muốn xin lỗi?”

Tiền Đông kiên trì nói: “Nhưng hành vi của con gái ngài quả thật có chút ... ”

”Là Ngu Thiên Thiên đánh người trước! Đình Đình có thể sai, nhưng có nguyên nhân!” Hoàng Thế Trung nhìn về phía hắn “Cảnh sát các người có ý gì? Hả? Các người đây là giải quyết vấn đề sao? Hiện tại là tôi báo án! Đồng Học Bản hắn đánh người! Lập tức bắt cho tôi! Điều giải? Giải quyết riêng? Chúng tôi không tiếp thụ! Các người nếu như giải quyết không được nói! Vậy được! Tôi báo cục công an giải quyết!”

Theo Hoàng Thế Trung xem ra, yêu cầu của Đồng Học Bản quả thật có chút buồn cười, con gái của tôi đánh đứa nhỏ của cậu? Vậy thì thế nào? Đừng nói Đồng Học Bản cậu đã điều đi, cho dù cậu còn ở cục chiêu thương, nhưng tôi mới là cục trưởng cục giáo dục huyện Duyên Đài! Trong trường học mà tôi phân công quản lý cậu còn muốn xử phạt con gái của tôi? Cái này không phải mơ mộng hão huyền sao? Muốn ghi học bạ? Quả thật là chê cười! Đúng vậy, Hoàng Thế Trung căn bản không nghĩ tới muốn xử lý theo lẽ công bằng trong chuyện con gái đánh người, ông ta đương nhiên không có khả năng để cho trường học xử phạt con gái mình, nhưng Đồng Học Bản đánh người, Hoàng Thế Trung đã chuẩn bị báo án, đánh người chưa trưởng thành, tuy rằng thương thế không nặng, nhưng chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, tuyệt đối đủ để Đồng Học Bản khó chịu vài ngày.

Hoàng Thế Trung vừa nói như thế, Tiền Đông có chút phiền “Hoàng cục trưởng, ngài suy nghĩ một chút, cái này...”

Hoàng Thế Trung không phản ứng, lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cục công an huyện, báo án Đồng Học Bản một mình cố ý đánh thương người, hiển nhiên muốn đem Đồng Học Bản vào chỗ chết.

Tiền Đông vừa nhìn, thật sự là bị hành vi không biết tốt xấu của Hoàng Thế Trung làm cho kinh tởm.

Hiệu trưởng Nhất Trung vội la lên: “Hoàng cục trưởng, ngài thật sự không biết? Đồng chủ nhiệm hắn ... ”

Hoàng Thế Trung nghe cũng không nghe, “Đều đi ra ngoài!”

Không chỉ muốn báo cảnh sát, Hoàng Thế Trung còn chuẩn bị vận dụng quan hệ của mấy người mới tiếp xúc khi vừa đến huyện Duyên Đài, công an, ủy ban kỷ luật, ông ta muốn xử lý Đồng Học Bản.

Tiền Đông có chút tội nghiệp, nhìn ông ta một chút, quay đầu bước đi.

Hoàng Thế Trung à, tôi nói đã nói rồi, ông thật không biết chữ chết viết như thế nào!

Còn muốn thu thập ôn thân? ?

Tiền Đông rất bội phục dũng khí của ông ta, thật là con mẹ nó người vô tri không biết sợ!

629. Chương 627: Không Thích Hợp!

Ngoài phòng làm việc.

Tầng hai, hành lang.

Hoàng Thế Trung hiện tại đã bị chuyện con gái bị đánh làm ất bình tĩnh, hiệu trưởng Nhất Trung bị Hoàng Thế Trung đuổi đi ra, Tiền Đông cũng mang theo mấy người cảnh sát rút đi.

”Hoàng cục trưởng đã báo án cho trong cục, chúng ta đi.” Tiền Đông nói.

Một cảnh sát ngăn người “Báo án? Đây là còn muốn làm Đồng cục trưởng ”

”Không phải nói Đồng cục trưởng đáp ứng không truy cứu Hoàng Đình Đình bọn họ đuổi học sao?”

"Hoàng cục trưởng không đáp ứng? Cảnh cáo tuy rằng tương đối nặng, nhưng học bạ không bị ảnh hưởng, sau này cũng có thể huỷ bỏ."

Thật ra bọn họ ước gì được rút sớm một chút, nhưng nghe thái độ của Hoàng Thế Trung, mấy người cũng có chút ngơ ngác.

Tiền Đông cũng không rõ ràng, không khỏi nhìn hiệu trưởng Nhất Trung, thật ra hai người bọn họ đã sớm quen biết lâu, "Ông nói Hoàng cục trưởng là thật không biết hay giả bộ không biết?"

Hiệu trưởng đau khổ cười, "Tôi làm sao rõ ràng, có thể là thật sự không biết."

Tiền Đông không nói lời nào nữa.

Đồng Học Bán là ai? Cán bộ huyện Duyên Đài hầu như không có ai không biết, Hoàng Thế Trung mới đến, khi đó Đồng Học Bán đã sớm điều nhiệm đi khu vực thành thị, Hoàng Thế Trung không nhận ra hẳn cũng rất bình thường, nhưng nếu như nói Hoàng Thế Trung thật ra biết Đồng Học Bán là ai, nhưng rõ ràng giả bộ hồ đồ, cái đó không khỏi liên quan đến đấu tranh cao tầng, không phải là chỗ mà Tiền Đông và hiệu trưởng Nhất Trung bọn họ có thể xen vào, hiệu trưởng Nhất Trung vừa rồi ở trong phòng làm việc có nói một câu, nhưng Hoàng Thế Trung không nghe, phương diện này không loại trừ có vấn đề khác, lẽ như Hoàng cục trưởng là bị ai sai khiến, cố ý lấy chuyện này ra muốn cho Đồng Học Bán một bài học? Kẻ thù của ôn thần tại huyện Duyên Đài không ít, cho nên hiệu trưởng Nhất Trung sẽ không nói thêm nữa, nếu Hoàng cục trưởng muốn giả ngu, hiệu trưởng chỉ ra chẳng phải là đắc tội với người?

Nhưng mặc kệ thế nào, xử lý của Hoàng Thế Trung trong chuyện này, mấy người đều nghĩ có chút quá mức.

Đồng Học Bán đánh người tất nhiên không thích hợp, nhưng ít nhất là chuyện có nguyên nhân, Hoàng Đình Đình mấy người bọn họ khi dễ Ngu Thiển Thiển khi dễ quả thật vượt qua giới hạn, còn đem đoạn clip kia tung lên mạng ọi người xem, trên tính chất quá ác liệt, xử phạt cảnh cáo toàn trường tuyệt đối không quá đáng, nhưng hiện tại Đồng chủ nhiệm bởi vì ảnh hưởng của đánh người mà đã lui một bước, chỉ bắt bọn họ nói lời xin lỗi, truy cứu một xử phạt không đau không ngứa, dựa vào năng lực của Hoàng Thế Trung, sau này muốn huỷ bỏ cái xử phạt này cũng là dễ dàng, chỉ là mặt mũi chịu một ít tổn thất mà thôi, ai kêu con gái ông hành hung trước? Huống hồ còn có thể được tiền thuốc men.

Chỉ cần đều lui một bước, vấn đề giải quyết.

Ai ngờ Hoàng Thế Trung lại không đáp ứng! Còn muốn giải quyết theo trình tự!

Không chỉ không cho con gái xin lỗi, không cho con gái xử phạt, còn luôn miệng nói là Ngu Thiển Thiển đánh người trước, mới có đoạn clip phía sau? Còn muốn mượn chuyện phía sau đẩy Đồng Học Bán vào chỗ chết? Cái này cũng quá đáng thật, con gái ông khi dễ người lại có thể không cần phải coi ra gì? Đừng nói Hoàng Thế Trung ông mới tiền nhiệm không bao nhiêu ngày, mặc dù là bí thư huyện ủy Hướng Đạo Phát muốn hãm hại Đồng Học Bán như thế, Hướng bí thư sợ là cũng phải suy nghĩ, Hoàng Thế Trung ông lẽ nào còn ghê gớm hơn so với Hướng bí thư? Lẽ nào ông sẽ không sợ chuyện tình âm ỉ lớn dần lửa thiêu thân? Lẽ nào ông không biết hành vi của con gái ông có bao nhiêu ác liệt?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiền Đông nghĩ Hoàng Thế Trung có thể thật sự không biết Đồng Học Bán là ai, hoặc là thật sự do con gái bị đánh làm cho giận, nghĩ rằng một người lãnh đạo cấp chính khoa, tại địa bàn của mình đối phó một người cán bộ rời chức là chuyện rất dễ dàng?

Có thể với người khác là như thế, nhưng Đồng Học Bán là người bình thường sao?

Tiền Đông mặc kệ, nếu Hoàng Thế Trung tự mình chịu chết, vậy ai cũng không ngăn được.

Sau đó không lâu.

Trong phòng y tế.

Thái độ kiên quyết của Hoàng Thế Trung truyền tới trong tai Đồng Học Bán, Đồng Học Bán ngẩn ra, tức giận đến nỗi cười nhạt lớn tiếng, hay cho Hoàng Thế Trung ông, anh em cho Đoạn bí thư mặt mũi, lui một bước muốn mau chóng giải quyết, ông thật ra không buông tha tôi muốn bắt tôi đi? Không dự định cho con gái ông xin lỗi? Không dự định cho con gái ông xử phạt? Nói ngược lại là Thiển Thiển nhà tôi đánh người trước? Còn muốn bắt tôi vào trại tạm giam?

Cút con mẹ ông đi!

Cho mặt không biết xấu hổ! Ông thật đúng là xem mình là đại nhân vật? ?

Đồng Học Bán phát hỏa, cũng từ bản tính của Hoàng Thế Trung đoán ra được, cái lão già này kia trước đây khẳng định cũng là dùng thế đè người, cho nên ý là cục trưởng cục giáo dục thì hoành hành ngang ngược? Được đấy! Ông thật là được đấy! Ông cho rằng anh em không ở huyện Duyên Đài nhậm chức là có thể tùy tiện đè đầu cưỡi cổ? Còn lấy quyền đè tôi? Ông đè thật là hăng hái! Tôi con mẹ nó muốn nhìn xem là ai đè ai!

”Chú, bằng không, bằng không bỏ qua đi.” Ngu Thiển Thiển hé miệng nói.

Đồng Học Bán sờ sờ tóc cô bé ”Bỏ qua? Không được!”

Lấy điện thoại ra, Đồng Học Bán gọi một cú điện thoại cho Đoạn Chính An, ”A lô, Đoạn bí thư, không phải tôi không để cho ngài mặt mũi, hiện tại Hoàng cục trưởng quan uy rất lớn, tôi muốn con gái của ông ấy xin lỗi đứa nhỏ nhà tôi ông ấy không đáp ứng, còn nói là con gái ông ấy đánh người là có nguyên nhân, là đứa nhỏ nhà tôi đánh trước, đem cái mũ này chụp lên trên người tôi, cái này con mẹ nó không phải vô nghĩa sao! Ngài nói một chút xem, cái này tôi còn có thể chịu sao?”

Chuyện tình xảy ra thế nào, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Đoạn Chính An vừa nghe, cũng nhú mày, Hoàng Thế Trung làm cái gì!

”Tôi đã biết.” Đoạn Chính An không có khuyên hấn nữa.

Cúp điện thoại bên này, Đồng Học Bán lập tức gọi mấy cú điện thoại.

Ông thân là cục trưởng cục giáo dục lại lạm quyền làm rối kỉ cương? Công khai bao che cho con gái của ông?

Tốt lắm, vậy chuyện của cục giáo dục Đồng Học Bán tôi thay ông quan tâm!

Điện thoại gọi xong, Đồng Học Bán kéo Ngu Thiển Thiển đi ra phòng y tế, ”Đi, cũng nên ăn rồi.”

Trong hành lang, mấy người cảnh sát vẻ mặt đau khổ lên lầu, đúng lúc chạm mặt cùng Đồng Học Bán, đám cảnh sát đồng thời bị kiềm hãm. Bọn họ không muốn tới, thật sự không muốn tới, nhưng hiện tại có người báo án, hơn nữa chính là một vụ án đánh người ảnh hưởng thật không tốt, bọn họ không đến cũng phải đến.

”Đồng cục trưởng.” Cảnh sát dẫn đầu phát sợ nói: ”Có chuyện này ... muốn cùng ngài điều tra một chút...”

Đồng Học Bán cũng không nói gì, nắm tay của tiểu Thiển Thiển nhìn thoáng qua bọn họ, một đường đi thẳng xuống lầu, căn bản không có ý tiếp thu điều tra.

Đám cảnh sát hai mặt nhìn nhau, đều dở khóc dở cười.

Nhưng ở đây nhiều người như vậy, nhưng không có một ai dám mạnh mẽ lưu Đồng Học Bán lại.

Đại danh ôn thần như sấm bên tai, không nói cái này, uy tín của Đồng Học Bán tại hệ thống công an cũng không phải bình thường, huống chi Đồng Học Bán còn có một thân phận khác, bắt người? Mạnh mẽ thẩm vấn? Nói thật, những cảnh sát này nghĩ cũng không dám nghĩ tới, mở to đôi mắt trông mong nhìn Đồng Học Bán đi xa.

Cái cảnh này bị Hoàng Thế Trung vừa từ trong phòng làm việc đi ra nhìn thấy, ông ta không khỏi giận dữ, vừa muốn quát lớn đám cảnh sát này không làm việc, lại đột nhiên im tiếng, trong lòng thoáng căng thẳng.

Không đúng.

Không thích hợp!

Cho tới bây giờ, Hoàng Thế Trung mới từ thái độ của người khác đối với Đồng Học Bán nhận ra chỗ khác lạ.

Thế nhưng, đã muộn rồi.

630. Chương 628: Hoàng Đình Đình Bị Đuổi Học!

Buổi trưa.

Mây đen chợt tán, mặt trời chói chang hiện ra.

Trong một quán ăn ngoài Nhất Trung huyện, Đồng Học Bản và Ngu Thiển Thiển ngồi cùng một chỗ ăn, chưa kịp bắt đầu ăn, điện thoại di động vang lên, là của Phùng Lô Phùng đội trưởng đội hình cảnh cục công an huyện gọi tới.

Đồng Học Bản cười một tiếp, "A lô, lão Phùng à."

"Đồng cục trưởng, nghe nói cậu đã trở về?" Phùng Lô nói.

"Đúng vậy, vừa trở về một giờ, tin tức của anh đến nhanh thật."

"Không phải tin tức của tôi nhanh, hiện tại trong huyện ai mà không biết, bên kia cậu có việc? Có cần tôi đi qua?"

"Cảm ơn, không cần, chỉ là chó nhỏ mèo nhỏ mà thôi, tôi đã tìm người xử lý."

"Được, vậy có việc nhân huynh cứ phân phó, tùy tiện nói một câu."

Cúp điện thoại của bên này, ngay sau đó, phó bí thư huyện uỷ Tào Húc Bằng, cục trưởng cục công an Tần Dũng, Quách Phần Vỹ và La Hải Đình của cục chiêu thương, vân vân, một ít cán bộ Đồng Học Bản quen biết cũng đều lần lượt gọi điện thoại tới hỏi tình huống, đối với quan tâm của mọi người, Đồng Học Bản rất cảm động, buông đũa không ăn cơm, trong điện thoại thân thiện vài câu cùng mọi người, cuối cùng của tiệm cơm vừa mở ra, mấy người cảnh sát vừa rồi đi đến, Đồng Học Bản vừa nhìn, không thể làm gì khác hơn là nói với điện thoại: "Chị La, trước tiên không nói, bên tôi còn có chút việc, chờ buổi tối, buổi tối tôi mời mọi người ăn, gọi Phần Vỹ bọn họ luôn, chúng ta tâm sự."

Ngu Thiển Thiển thấy cảnh sát tới, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ khẩn trương.

Đồng Học Bản bình thần ung dung cất điện thoại di động, nhìn nhìn bọn họ " Nếu Tôi nhớ không lầm, là tiểu Vương?"

Cảnh sát họ Vương đi đầu thấy Đồng Học Bản có thể biết đến mình, lập tiên có chút vừa mừng vừa sợ, vội nói: "Là tôi, Đồng cục trưởng."

Đồng Học Bản gật đầu "Có việc sao?"

Tiểu Vương nói:, "Có chút tình huống muốn lý giải một chút."

"được, hỏi đi." Đồng Học Bản vẫy tay, "Ngồi xuống nói, đừng đứng."

Mấy người cảnh sát nhìn nhau, cũng không khách khí, đều ngồi xuống bàn ăn.

Tiểu Vương chớp mắt mấy cái, thử nói: "Đồng cục trưởng, vừa rồi tại Nhất Trung huyện đã xảy ra vài chuyện xin hỏi ngài. . ."

"Người là tôi đánh." Đồng Học Bản thẳng thắn nói: "Chủ nhiệm lớp họ Lý, Hoàng Đình Đình, còn có hai đứa con trai, đều là tôi đánh."

Tiểu Vương và mấy người cảnh sát có chút đổ mồ hôi, vốn tưởng rằng công tác sẽ không thuận lợi, ai ngờ không đợi bọn họ hỏi cái gì Đồng Học Bản đã thừa nhận, ngược lại khiến cho bọn họ không biết nên nói cái gì cho phải. Mấy người bọn họ liếc nhau, Đồng cục trưởng đúng là Đồng cục trưởng, là cái người dám làm dám chịu, không giống Hoàng Thế Trung, con gái ông ta khi dễ người ngược lại còn dùng quyền đè người che che lấp lấp thay cho con gái, nói con gái ông ta bị Ngu Thiển Thiển đánh trước, con gái ông ta là phòng vệ, nhưng mấy người mới vừa có xem qua đoạn clip, làm gì có chuyện phòng vệ? Rõ ràng là nói nhầm. Cho nên so với Đồng cục trưởng, Hoàng Thế Trung bên kia cũng quá kém.

Nhưng Đồng cục trưởng hiện tại thừa nhận, bọn họ có thể xử lý như thế nào?

Bắt người? Mang về trong cục?

Bầu không khí xấu hổ, mấy người tiểu Vương quần quýt, bắt là không thể bắt, không phải không dám, là không thể, bởi vì bọn họ biết Đồng Học Bân là ai.

Đồng Học Bân làm như không có việc gì nói: "Các người ăn chưa?"

". . .A, còn chưa có ăn, tiếp nhiệm vụ liền tới đây."

"Đúng lúc, ông chủ, làm thêm vài món ăn lên."

"Đừng đừng, như vậy sao được."

"Với tôi mà còn khách khí cái gì? Không cho tôi mặt mũi?"

"Không đúng không đúng, cảm ơn Đồng cục trưởng."

Trong thời gian đó.

Nhất Trung huyện.

Hoàng Thế Trung một mình ngồi ở trong phòng làm việc càng nghĩ càng không đúng, không thể không mạnh mẽ bắt buộc mình tỉnh táo lại, lấy điện thoại gọi ột người, ông muốn hỏi thăm tình huống của Đồng Học Bân. Người ông ta gọi là Bàn Đại Bình, có giao tình bình thường, ăn cơm với nhau hai lần, cũng có duyên với nhau, là Hoàng Thế Trung nhận thức trước đây, Bàn Đại Bình hiện tại nhậm chức khu Nam Sơn, là phó xã trưởng của Nam Khởi Thần Báo, sở dĩ có giao tình hời hợt còn phải gọi cho người này, chủ yếu là Hoàng Thế Trung ở khu Nam Sơn quen biết không nhiều cán bộ, hơn nữa Bàn Đại Bình ở tòa soạn báo, chính là nơi tin tức hội tụ, nói không chừng biết vấn đề của Đồng Học Bân.

Tít tít tít, điện thoại được chuyển.

"A lô, Hoàng cục trưởng?"

"Lão Bàn, là tôi."

"Nghe nói ông thăng chức? Ha ha, còn chưa có cơ hội chúc mừng."

"Cảm ơn."

Hai người khách khí vài câu, Hoàng Thế Trung mới đi thẳng đến vấn đề, "Lão Bàn, là như thế này, khu Nam Sơn các người có một chủ nhiệm văn phòng đường phố gọi là Đồng Học Bân, ông có quen không?"

Nghe được tên này, Bàn Đại Bình bên kia ngẩn người "Đồng Học Bân? Văn phòng đường phố Quang Minh sao?"

"Là một chủ nhiệm văn phòng đường phố, ông quen không?"

". . . Nghe nói qua, nhưng không có giao tiếp."

"À?" Hoàng Thế Trung truy vấn: "Người này có địa vị gì?"

Bàn Đại Bình cười nói:, "Theo ta được biết không có địa vị gì, vừa điều nhiệm tới, tác phong làm việc rất mạnh, có một lần trong công tác chỉnh đốn kiến trúc trái phép, hấn đi đầu đánh không ít dân chúng, sau đó nghe nói cũng làm không ít chuyện thiếu đạo đức, nhưng địa vị. . . thì không có gì, tình cảnh hiện tại của Đồng Học Bân tại khu Nam Sơn không tốt, bí thư khu ủy và khu trưởng tựa hồ đều bị hấn đắc tội."

Hoàng Thế Trung trong lòng thả lỏng, "À, là như vậy ."

"Lão Hoàng, làm sao vậy? Hối hận làm gì?" Bàn Đại Bình cảm thấy rất hứng thú.

Nhắc tới cái này, Hoàng Thế Trung mặt cũng trầm xuống, đem chuyện con gái mình bị đánh nói đơn giản.

Nghe xong, Bàn Đại Bình nhíu mày nói: "Đình Đình tôi biết, sao có thể khi dễ bạn học? Con bé không phải mới chuyển trường đi qua sao? Đồng Học Bân này, tác phong làm việc quả thật quá kiêu ngạo."

Bàn Đại Bình nhận thức Đồng Học Bân sao? Gã ta đương nhiên nhận thức, trước đó Đồng Học Bân đánh người, cũng là Nam Khởi Thần Báo đăng báo, cũng là có người thông qua Bàn Đại Bình muốn thu thập Đồng Học Bân, Bàn Đại Bình mới phái ký giả Lưu Cương đi điều tra chứng cứ, sau đó trực tiếp đăng báo,

kết quả lúc là một chuyện rất bình thường, Bàng Đại Bình cũng là muốn nhận bộ tổ chức khu ủy một cái nhân tình, ai ngờ sự việc phát triển ngược lại, biểu dương văn phòng đường phố Quang Minh, hung hăng đánh vào mặt của Nam Khởi Thần Báo, vì chuyện này, Bàng Đại Bình còn bị xã trưởng phê bình, từ đó gã nhớ kỹ Đồng Học Bản, cũng bắt đầu hận.

Cúp điện thoại, Hoàng Thế Trung yên tâm, Đồng Học Bản đắc tội với cả hai người đứng đầu khu? Đây chính là một tin tức tốt, chứng minh hẳn ở khu Nam Sơn tám phía đều là địch, không được mọi người coi trọng, như vậy mà xem, Đồng Học Bản tại huyện Duyên Đài cho dù có quan hệ, cũng sẽ không quá lớn? Huống hồ hẳn đã bị điều đi, lợi ích một ngày mất đi, quan hệ trước đây chỉ càng ngày càng xa.

Hoàng Thế Trung là nghĩ như vậy.

Nhưng ngoại trừ hẳn, mọi người đều chưa từng nghĩ như vậy.

Ví dụ như hiện tại, trong phòng hội nghị nhỏ của Nhất Trung huyện, hiệu trưởng Nhất Trung sau khi tiếp hai cú điện thoại, lập tức mời họp giáo vụ. Hiện tại trường học cơ bản trong giai đoạn nghỉ, rất nhiều thầy cô và lãnh đạo trường học đều nghỉ ngơi, nhưng sau khi được hiệu trưởng từng bước từng bước gọi điện thoại, mọi người đều đến đông đủ, bầu không khí khẩn trương chưa từng có, sau khi ngồi xuống, rất nhiều lãnh đạo trường học đều lấy thuốc ra mà hút, ai cũng không nói gì.

Chuyện tình bọn họ đều đã biết.

Tình huống bọn họ cũng đã lý giải.

Ôn thần là ai? Nếu như là trường học khác, sợ rằng đối với Đồng Học Bản còn không biết, hoặc là chỉ lý giải một vài chi tiết nhỏ bên trong, thậm chí còn có khối người chưa từng nghe qua tên của Đồng Học Bản, ngoại trừ cán bộ lãnh đạo ngoài huyện Duyên Đài, không phải ai cũng đều nhận thức tên của Đồng Học Bản, hẳn cũng không nổi tiếng như ngôi sao điện ảnh. Nhưng Nhất Trung huyện là địa phương nào? Là chỗ mà mẹ của ôn thần công tác qua, cho nên người ở đây trong lòng ai cũng đều rõ ràng cả, căn bản không cần hiệu trưởng phải nói nhảm nhiều.

”Họp.” Tâm tình của hiệu trưởng có chút khổ.

Tất cả mọi người ngồi thẳng.

”Cuộc họp này, là chỉ thị của lãnh đạo huyện, bởi vì đoạn clip trên mạng đã sản sinh ảnh hưởng không nhỏ, cho nên yêu cầu chúng ta thảo luận đưa ra một phương án giải quyết.”

Mọi người rùng mình, không nói chuyện.

Hoàng Thế Trung không đến, thậm chí cũng không được thông báo, hiệu trưởng cũng không có nói là tự mình chỉ thị, cũng không nói là chỉ thị của cục giáo dục, mà nói là phân phó của lãnh đạo huyện, ý tứ này cũng rất rõ ràng, trong huyện có người, thậm chí không chỉ một người đạo huyện gọi điện cho hiệu trưởng nói. Theo lý thuyết loại chuyện này dù thế nào cũng phải thông báo người đứng đầu cục giáo dục một tiếng, huống hồ còn liên quan đến tới con gái của Hoàng cục trưởng, nhưng hiệu trưởng không có làm như vậy, hiển nhiên, thế lực của lãnh đạo tạo áp lực cho hiệu trưởng tại huyện Duyên Đài đã vượt xa Hoàng Thế Trung.

Im lặng.

Vẫn là im lặng.

Mấy người lãnh đạo trường học hình như đều không muốn chen chân vào chuyện này.

Hiệu trưởng Nhất Trung vừa nhìn, thẳng thắn nói: ”Tôi nói một đề nghị, về đoạn clip, các cơ quan đã phối hợp, nhanh chóng gỡ bỏ, về phương diện trường học, ảnh hưởng của chuyện này cực kỳ ác liệt, tôi đề nghị, dành cho Hoàng Đình Đình, Tôn Lỗi, Mạnh Phạm ba người xử phạt đuổi học phạt, có hiệu lực ngay hôm nay.”

Đuổi học con gái của cục trưởng cục giáo dục?

Nếu như đổi lại là việc khác, cái này là cục diện hầu như không có khả năng phát sinh, người đứng đầu cục giáo dục giữ quyền chủ động tuyệt đối, đuổi học người nhà của người đứng đầu? Cái này không phải tìm đường chết sao? Nhưng mà, nghe được như vậy, lãnh đạo trường học đang ngồi không ai ngoài ý muốn.

Hiệu trưởng thở dài nói: "Nhắc tay biểu quyết, không đồng ý mời nhắc tay."

Không người nhắc tay.

"Tốt lắm, toàn bộ phiếu thông qua." Hiệu trưởng vỗ bàn.

Không phải là bọn họ nguyện ý đắc tội Hoàng Thế Trung, còn là người đứng đầu cục giáo dục, thế nhưng, có vài người bọn họ càng không thể đắc tội.

Sau đó, văn kiện tương quan rất nhanh đưa ra.

Hiệu trưởng Nhất Trung ký tên đóng dấu, văn kiện có hiệu lực, hồ sơ của đám người Hoàng Đình Đình lập đã bị lấy ra, ngay lập tức cắt đứt toàn bộ quan hệ với Nhất Trung huyện.

Đến lúc này, Hoàng Thế Trung còn đang chờ cục công an bắt người vẫn còn chưa biết gì!

Thủ đoạn của Đồng Học Bản là như thế, hẳn muốn thu thập một người, là một phút đồng hồ đều chờ không được!

Cùng lúc đó, tại tiệm cơm ngoài trường học, cảnh sát tiểu Vương nhận được một cú điện thoại, sau khi cúp máy, mấy người cảnh sát thông báo một tiếng cùng Đồng Học Bản, lập tức thu đội.

631. Chương 629: Hoàng Cục Trưởng, Ông Thật Sự Không Biết?

Sau buổi trưa.

Hoàng Thế Trung đang ở trong phòng làm việc nói chuyện cùng Hoàng Đình Đình.

". . . Nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ, nói con bị đau đầu."

"Ừm, bị thương trong đầu không dễ dàng tra, con nói cái gì là cái đó."

"Đã biết rồi, ba, vậy con và Lỗi tử bọn họ không có việc gì chứ?"

"Có thể có chuyện gì? Cùng lắm là một xử phạt cảnh cáo, đến lúc đó cũng có thể rút, bất quá ba nói trước, sau này nếu như để cho ba biết con khi dễ bạn học, coi chừng ba. . ."

"Con hiểu, không có lần sau."

"Như vậy tốt, được rồi, chúng ta đi ăn cơm."

Trong thời gian mười phút này, Hoàng Thế Trung nhiều lần dặn dò con gái, cũng là nói cung cấp chứng cứ như thế nào cho cảnh sát, Hoàng Thế Trung vẫn là cái suy nghĩ kia, con gái của tôi đánh đứa nhỏ của Đồng Học Bản? Đánh cũng đã đánh, cho dù không đúng, vậy cũng là để tôi giáo dục, cậu dựa vào cái gì đánh con gái của tôi? Cho nên Hoàng Thế Trung không chỉ trút giận cho con gái, không chỉ muốn cho Đồng Học Bản trả giá lớn, hơn nữa không thể khiến cho con gái bị xử phạt, đem lực chú ý của chuyện Đình Đình khi dễ người dời đi, cái này cũng là nguyên nhân Hoàng Thế Trung không tha Đồng Học Bản, ông muốn đem mọi chuyện đều đổ lên trên người Đồng Học Bản, làm cho Đình Đình là người bị hại, mà không phải người hành hung, nói như vậy, đối với ảnh hưởng của Hoàng Đình Đình, đối với ảnh hưởng danh tiếng của Hoàng Thế Trung ông cũng sẽ giảm xuống rất nhiều.

Mà khi Hoàng Thế Trung cho rằng Đồng Học Bản hẳn là đang ở cục công an, trong lúc ông muốn dẫn con gái đi ra ngoài ăn, một tin tức kinh người truyền tới tai.

Mấy người Hoàng Đình Đình bị đuổi học!

Giáo vụ thảo luận, hiệu trưởng ký tên, xử phạt có hiệu lực ngay lập tức!

Phản ứng đầu tiên của Hoàng Thế Trung là, các người con mẹ nó nói giỡn với tôi sao?

Hoàng Đình Đình cũng ngơ ngác, quả thật không thể tin được, ba của mình là người đứng đầu cục giáo dục, lại có người dám không thông báo cho ba của mình một tiếng mà đã đuổi học mình?

Không có khả năng!

Ai có cái lá gan này ?

Ngay lập tức, kết quả xử phạt của Hoàng Đình Đình đồn ra trong trường học, không ít học sinh đều mở to mắt ra, đuổi học con gái của cục trưởng cục giáo dục? Trường học điên rồi? Hiệu trưởng điên rồi? Cho dù là hiệu trưởng một mình quyết định, đuổi học cũng phải thông qua giáo vụ trường học, toàn bộ lãnh đạo của trường học điên rồi? Nhưng mà mấy thầy cô và lãnh đạo trường học đều giữ im lặng, ngay cả chủ nhiệm lớp họ Lý bị Đồng Học Bản đánh, nghe được tin tức cũng chỉ là biểu tình cứng ngắc một chút, nhưng không có nhiều ngoài ý muốn, bởi vì rất nhiều người đều biết Hoàng Thế Trung đắc tội ai, phong cách hành sự của ôn thần mọi người đã sớm làm quen, chỉ có Hoàng Thế Trung cùng một ít người còn chưa rõ ràng.

Lỗi tử và Tiểu Phàm đều luống cuống, vội vàng vàng cùng người nhà đi tìm Hoàng Thế Trung bọn họ.

"Chú Hoàng! Sao bọn con bị đuổi học rồi?"

"Đình Đình! Rốt cục là sao hả?"

Hoàng Đình Đình nóng nảy "Ba! Ba nên làm chủ cho bọn con! Dựa vào cái gì đuổi học bọn con? Dựa vào cái gì?"

Hoàng Thế Trung kinh sợ, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, ông cũng còn chưa có tiêu hóa sự thật con gái mình bị trường học đuổi học, cái gì thế? Ngay cả một chút tiếng gió thổi ông cũng không nghe được? Ông đã biểu đạt rất rõ ý tứ của mình với hiệu trưởng Nhất Trung, ai ngờ chỉ thị của mình không chỉ không được chấp hành, trường học còn khai đao với mình? Đây là muốn làm gì? Các người muốn tạo phản sao? Hả! ?

Từ sau khi Hoàng Thế Trung tiền nhiệm, còn chưa kịp liên lạc tình cảm cùng hiệu trưởng Nhất Trung và lãnh đạo trường học, nhưng theo Hoàng Thế Trung xem ra, đối phương mặc kệ thế nào cũng không có khả năng không inh mặt mũi!

Hoàng Thế Trung nổi giận, một chiếc điện thoại tìm tới hiệu trưởng Nhất Trung.

Hai người là gặp mặt riêng, tại phòng làm việc hiệu trưởng.

Hoàng Thế Trung vừa nhìn thấy ông ấy, liền nổi nóng mắng ột trận " Ông làm cái gì vậy! Nói tôi nghe một chút là ông làm cái gì! Ai cho ông đuổi học Đình Đình? Hả? Làm bừa!"

Hiệu trưởng Nhất Trung không nói lời nào, ông ấy không biết nên nói làm sao.

Hoàng Thế Trung thân là cục trưởng cục giáo dục, nhưng ngay cả con gái mình lại bị đuổi học, cái này quá lớn, cho nên Hoàng Thế Trung tức hỗn hển, ông không rõ ràng hiệu trưởng Nhất Trung lấy đâu ra can đảm lớn như vậy, dám công khai đấu với mình! Đều điên rồi sao?

Tiếng mắng kéo dài vài phút.

Không bao lâu, Hoàng Thế Trung mắng mệt mỏi, ở kia lạnh lùng nhìn.

Hiệu trưởng thấy thế, lúc này mới khổ sở nói: "Hoàng cục trưởng, tôi cũng hiểu được xử phạt của Hoàng Đình Đình và mấy người học sinh có chút nặng, nhưng chúng tôi cũng không làm gì được, là cấp trên dặn dò xuống." Ý của hiệu trưởng Nhất Trung rất đơn giản, ông đừng ồn ào với tôi, là chỉ thị của lãnh đạo huyện, tôi cũng chỉ có thể làm theo, oan có đầu nợ có chủ, không phải tôi không cho Hoàng cục trưởng ông mặt mũi, thật sự là áp lực cấp trên quá lớn, tôi phải nghe theo.

Hơn nữa trong lòng hiệu trưởng cũng có chút phiền, trước đó ông ta đã nhắc nhở qua Hoàng Thế Trung, cũng cùng cảnh sát phối hợp, cuối cùng cũng làm thông công tác với Đồng Học Bản, khiến cho hấn chủ động lui một bước, nếu như Hoàng Thế Trung lúc đó tiếp thu, đâu có nhiều chuyện như vậy?

Nhưng kết quả?

Hoàng Thế Trung không đáp ứng!

Phải biết rằng nguyên nhân gây ra chuyện này chỉ bởi vì Hoàng Đình Đình ý thể hiếp người đánh Ngu Thiến Thiến, là bên Hoàng Thế Trung khơi mào chuyện này trước, nhưng ông cuối cùng còn không buông tha? Không chỉ không thừa nhận con gái ông có trách nhiệm, ngược lại còn đổ cho cho đứa nhỏ của Đồng Học Bân? Muốn xử lý Đồng Học Bân? Vậy ông còn trách ai ! Huyện Duyên Đài từ trên xuống dưới ai không biết Đồng Học Bân không phải một người dễ bị ăn hiếp! Hiệu trưởng cho rằng, tất cả cái này đều là Hoàng Thế Trung tự mình làm ra, không trách được người khác, Đồng chủ nhiệm người ta đều cho ông bậc thang, mà ông không chịu xuống.

Hoàng Thế Trung nghiêm mặt, "Cấp trên dặn dò?"

"Phải." Hiệu trưởng Nhất Trung chần chờ một chút, muốn nói lại thôi.

Hoàng Thế Trung cũng biết hiệu trưởng không có lá gan lớn như vậy, cũng biết có thể có người nhúng tay, trong lòng hơi trầm xuống, cả người cũng bình tĩnh xuống.

Trong huyện nhúng tay?

Vì sao? Có người không ưa mình? Muốn đụng đến mình?

Nhưng Hoàng Thế Trung biết, công tác của mình còn chưa triển khai hoàn toàn, căn bản không có đặc tội qua người nào, vậy giải thích duy nhất cũng là Đồng Học Bân đi quan hệ?

Không có khả năng!

Hắn là cán bộ đã rời chức tại huyện Duyên Đài, làm sao có mặt mũi lớn như vậy?

Trong chuyện này, Đồng Học Bân và Hoàng Thế Trung đều có trách nhiệm, tối đa trong huyện sẽ phải hỏi đến cả hai, sao cứ nhằm vào một mình Hoàng Thế Trung ông? Hơn nữa một chút mặt mũi cũng không cho, vượt cấp trường học hạ chỉ thị? ?

Hiệu trưởng nhìn nhìn ông ta ". . . Hoàng cục trưởng, ông thật sự không biết?"

Hoàng Thế Trung sững sờ: "Cái gì?"

"Ngu Thiến Thiến là con gái nuôi của Đồng chủ nhiệm."

"Tôi biết! Vậy thì làm sao?"

Hiệu trưởng thấy Hoàng Thế Trung thật sự là cái gì đều không rõ ràng, không khỏi cười khổ "Đồng chủ nhiệm và Tuệ Lan huyện trưởng sắp kết hôn, ngày cũng đều định rồi."

A?

Hoàng Thế Trung vừa nghe, thiếu chút nữa té ngã trên bàn!

Đồng Học Bân và Tuệ Lan huyện trưởng là vợ chồng! ?

Ngu Thiến Thiến cũng là con gái nuôi của Tạ huyện trưởng? Con gái mình đánh con gái nuôi của Tạ huyện trưởng?

Má nó!

Hoàng Thế Trung suýt nữa hộc máu, ông hiện tại mới rõ ràng !!

632. Chương 630: Đụng Phải Thiết Bản!

Phòng làm việc hiệu trưởng.

"Hoàng cục trưởng?" Hiệu trưởng Nhất Trung thấy ông ta không nói lời nào, kêu ông ta một tiếng.

Hoàng Thế Trung còn có thể nói cái gì? Phía sau lưng chảy đầy mồ hôi lạnh!

Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan là vợ chồng?

Ngày kết hôn của hai người đã định ra?

Không phải Hoàng Thế Trung phản ứng chậm, thật sự là chuyện này khiến cho ông ta khó có thể tiếp nhận, Tuệ Lan huyện trưởng ông ta gặp qua, là một phụ nữ thành thực đặc biệt mê người, cho dù đánh chết Hoàng Thế Trung cũng trăm triệu lần không ngờ, Tạ Tuệ Lan lại có thể là người yêu của Đồng Học Bản, cái này còn khó tin hơn so với nghe được con gái bị đuổi học, nhưng hiệu trưởng Nhất Trung không có khả năng vô duyên vô cớ nói lời này, hiển nhiên đây là sự thật, khiến cho Hoàng Thế Trung phải tin.

Tiêu rồi!

Tiêu thật rồi!

Hoàng Thế Trung hiện tại mới biết được mình đang so với ai, hiện tại mới muốn rõ ràng thái độ của những người đó đối với Đồng Học Bản, hiện tại mới rõ ràng mình có bao nhiêu ngốc.

Cảnh sát nhân dân không dám bắt Đồng Học Bản? Đẩy đẩy muốn bọn họ lên giải quyết? Cảnh sát trong cục không dám động Đồng Học Bản? Mặc dù điều tra rõ chứng cứ cũng thu đội rút người? Hèn chi! Đồng Học Bản là chồng sắp cưới của Tuệ Lan huyện trưởng! Cho bọn họ ăn gan báo, bọn họ cũng không dám bắt người! Nếu như bắt Đồng Học Bản, vậy chẳng khác nào là theo Tuệ Lan huyện trưởng lên võ đài! Giống như là tát vào mặt của Tuệ Lan huyện trưởng!

Hoàng Thế Trung lúc này mới biết được, hung hăng vỗ ót một cái.

Không xong rồi!

Ông thật không nghĩ tới sẽ có loại sự tình này, quả thật là trời giáng tai họa bất ngờ!

Hoàng Thế Trung tâm lạnh lại, có thể làm đến vị trí bây giờ, Hoàng Thế Trung tuy rằng hơi lớn tuổi một ít, trên chính trị cũng bình thường một ít, nhưng ông cũng không ngốc, thật sự là bị chuyện Đồng Học Bản đánh con gái mình làm ất đi lý trí, một lòng nghĩ muốn cho Đồng Học Bản chút giáo huấn, cho nên hiệu trưởng Nhất Trung trước đó nhắc nhở, thái độ của đám cảnh sát lúc trước, đều bị Hoàng Thế Trung trong lúc vô tình quên mất, ông căn bản không coi ra gì, thậm chí Đồng Học Bản là một cán bộ đã điều nhiệm không có năng lực quá lớn lượng, ai ngờ người ta biến hóa nhanh chóng, thành người yêu của Tuệ Lan huyện trưởng.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Cái này không phải đưa đầu vào miệng cọp sao?

Hiệu trưởng Nhất Trung thấy sắc mặt ông ta âm trầm biến ảo, cũng biết Hoàng cục trưởng rõ ràng nặng nề, thở dài, trong lòng nói ngài lúc trước làm gì, một cục trưởng cục giáo dục mới tiền nhiệm không biết trời cao đất rộng? Không coi ai ra gì, tự cho là đúng, đây đều là tội kỵ trên quan trường, nếu như ông sớm lưu tâm điều tra ôn thân, hiện tại cũng không có nhiều chuyện như vậy, tự làm vậy không thể sống, hiện tại sợ là có chút muộn rồi.

Ôn thân là ai?

Căn bản là là một người không nói lý!

Đắc tội hửn? Không phải ăn no dư năng lượng sao!

Chờ hiệu trưởng Nhất Trung đi, Hoàng Thế Trung lập tức gọi máy cú điện thoại, hỏi thăm một chút vấn đề của Đồng Học Bản.

Nửa tiếng đồng hồ. . .

Một tiếng đồng hồ. . .

Hai tiếng đồng hồ. . .

Kết quả khiến cho Hoàng Thế Trung suýt nữa từ trên lầu nhảy xuống, thì ra Đồng Học Bản không chỉ có chỉ có quan hệ cùng Tuệ Lan huyện trưởng, phó bí thư huyện ủy Tào Húc Bằng, bí thư ủy ban kỷ luật Đoàn Chính An, thường ủy phó huyện trưởng Canh Ngọc Siêu, bộ trưởng bộ vũ trang Hùng Chí Dũng, vài thường ủy huyện ủy đều có quan hệ quá gần với hắn, lãnh đạo cao tầng như vậy, cán bộ trung tầng thì càng không

cần phải nói, Đồng Học Bân hiện tại ở trong cục công an và cục chiêu thương còn có lực ảnh hưởng cực lớn, hơn nữa lúc nhậm chức tại huyện Duyên Đài, danh tiếng của Đồng Học Bân không nhỏ hơn so với Tuệ Lan huyện trưởng, hắn không chỉ đầu đá cùng bí thư huyện uỷ Hướng Đạo Phát, còn đại sát bốn phương làm rất không ít cán bộ, còn được người ta tặng cho danh hiệu "Ôn thần", đất đá không đè chết hắn, đạn bắn không chết hắn, ngay cả máy bay gặp rủi ro, trăm hành khách và nhân viên toàn bộ gặp nạn, cuối cùng chỉ có một mình Đồng Học Bân sống sót, lực uy hiếp của Đồng Học Bân tại huyện Duyên Đài cao tới một mức độ đáng sợ. Ngay cả Hướng Đạo Phát đều bị hắn làm cho không chịu nổi, chủ động đi quan hệ đem Đồng Học Bân đổi đi tới khu vực thành thị, càng đừng nói những người khác, vài cán bộ có chút mâu thuẫn cùng Đồng Học Bân, nhìn thấy hắn đều ẩn trốn.

Cái này là một ôn thần!

Ai cũng đều không muốn trêu chọc!

Hèn chi, hèn chi. . .

Hoàng Thế Trung trong lòng lạnh lẽo, ông biết đã đụng phải thiết bản, nhưng ông không cam lòng, thật sự không cam lòng, mặt của Hoàng Đình Đình bị Đồng Học Bân đánh sưng lên, từ nhỏ đến lớn, Hoàng Thế Trung chưa từng đánh qua con gái một lần, cái khẩu khí này ông nuốt không xuống được.

Không được, phải làm.

Hoàng Thế Trung dù sao cũng lớn tuổi, muốn mặt mũi, chuyện này khiến cho ông quá mất mặt, nếu như nén giận như thế, sau này ông làm sao ngẩng đầu lên? Nghĩ tới đây, hận ý của Hoàng Thế Trung đối với Đồng Học Bân càng đậm, con gái bị đánh, bị đuổi học, đây chính là phải ghi lại trong hồ sơ, cho dù ông đi qua quan hệ tìm một trường học cho Đình Đình, vậy ảnh hưởng cũng có, xoá cũng không xoá được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hoàng Thế Trung nghĩ tới bí thư huyện uỷ Hướng Đạo Phát.

Từ tin đồn cho thấy, Hướng bí thư cũng không có một chút hảo cảm đối với Đồng Học Bân, Đồng Học Bân còn đánh qua người thân của ông ta, tát qua mặt mũi của Hướng bí thư, nếu như bây giờ mình dựa qua, Hướng bí thư có thể giúp mình hay không? Bí thư huyện uỷ lớn hơn huyện trưởng, nếu như trong huyện không ai có thể giải vây cho Hoàng Thế Trung, xoá bỏ đuổi học của Đình Đình, vậy cũng chỉ có Hướng bí thư. Nói làm liền làm, cũng may lúc vừa tiền nhiệm, Hoàng Thế Trung đã đặc biệt bái phỏng qua bí thư huyện uỷ, cũng biểu đạt ý tứ của mình, cho nên gọi cú điện thoại này cũng tương đối dễ dàng.

Hoàng Thế Trung gọi điện thoại cho phòng làm việc Hướng bí thư.

Điện thoại thông, tiếp điện thoại chính là thư ký Chu Tuấn của Hướng bí thư, "A lô, xin chào."

"Thư ký Chu, tôi là cục giáo dục Hoàng Thế Trung." Hoàng Thế Trung ngữ khí rất cung kính.

"À, Hoàng cục trưởng, xin chào."

"Tôi muốn tìm Hướng bí thư một chút, không biết. . ."

"Hướng bí thư à. . ." Giọng của thư ký Chu liền thay đổi, "Hướng bí thư đang phê văn kiện, có chuyện gì sao? Tôi chuyển đạt cho ông?"

"Là như thế này." Hoàng Thế Trung đem chuyện con gái bị đánh ra kể khổ, kiện Đồng Học Bân một chút.

Nhưng chuyện này được truyền khắp trong cơ quan nhà nước từ lâu rồi, Chu Tuấn làm sao không biết? Chờ Hoàng Thế Trung nói xong, thư ký Chu liền đáp một tiếng có lẽ, nói hắn sẽ báo cáo với Hướng bí thư.

Cúp điện thoại, Hoàng Thế Trung ngồi ở chỗ kia chờ

Chờ điện thoại, đây là hy vọng duy nhất của ông ta.

Một tiếng đồng hồ trôi qua.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua.

Thời gian lâu như vậy, văn kiện nhiều cũng nên phê xong, nhưng Hướng bí thư vẫn không có chút phản ứng.

Hoàng Thế Trung mặt trắng bệch, mệt mỏi tựa vào ghế, Hướng bí thư có thể cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của ôn thần!

Đánh giá tốt nhất đối với một người là cái gì?

Người đứng đầu và đứng thứ hai huyện từ trước đến nay đều không thể ở chung được, làm bạn trai của huyện trưởng, nhưng khiến cho bí thư huyện uỷ cũng không muốn trêu chọc, đây là khẳng định thành tích công tác tốt nhất đối với Đồng Học Bân lúc còn nhậm chức tại huyện Duyên Đài!

Bí thư huyện uỷ đều nhắm mắt làm ngơ. . .

Hoàng Thế Trung cho dù tự tin, cũng sẽ không cho rằng mình mạnh hơn so với Hướng bí thư!

Đại thế đã mất.

Hoàng Thế Trung bị phần cảm lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho cục công an, huỷ bỏ báo án.

. . .

633. Chương 631: Hoàng Thế Trung Nhận Thua!

Buổi chiều.

Tiểu khu Hoa Mỹ, Ngu gia.

Trong phòng ngủ phía nam, Đồng Học Bân đưa tay khép cánh cửa lại, tựa vào cửa vừa hút thuốc vừa cùng huyện Duyên Đài phó huyện trưởng Trình Khắc Lượng nói chuyện điện thoại.

”Trải qua thảo luận của trường học, Hoàng Đình Đình và học sinh liên quan đã bị đuổi học.”

”Trình huyện trưởng, cảm ơn, lần này cũng nhờ có anh.” ”Việc nhỏ mà, hành vi của Hoàng Đình Đình quả thật quá phận.”

”Đúng vậy, tôi thấy chế độ xử phạt của trường học chúng ta còn tồn tại vấn đề, quá nhẹ.” ”Ừm, trên điều lệ có phân chia giới hạn xử phạt, bất quá lúc làm lại luôn nương tay, trường học có lúc cũng là suy nghĩ cho học sinh phạm sai lầm một cơ hội sửa đổi, có lúc cũng bởi vì nhân tố bên ngoài quấy rầy, bó tay bó chân, thế cho nên kết quả xử phạt cuối cùng thường thường đều cùng xử phạt theo điều lệ, có thể sẽ phạt nhẹ thậm chí không xử phạt, đó là một vấn đề, ngày kia cũng là ngày huyện trưởng họp, đến lúc đó tôi đề xuất, tranh thủ hoàn thiện chế độ phương diện này, lần này coi như là cho trường học một cảnh báo.”

Đồng Học Bân cười nói: ”Vẫn là Trình huyện trưởng lo lắng chu đáo, được rồi, trước đây tôi còn ở trong huyện, chúng ta cũng không cùng nhau ăn một bữa cơm, buổi tối có rảnh rồi không?”

Trình Khắc Lượng vui đùa nói: ” Đồng chủ nhiệm cậu nếu như mời khách tôi đương nhiên là phải rảnh.”

”Ha ha, đương nhiên là tôi mời khách, như vậy là quyết định rồi?”

”Được, buổi tối gặp.” Trình Khắc Lượng, hắn cũng là phó huyện trưởng trẻ tuổi trước đây phát động thể tiến công tình cảm đối với Tạ Tuệ Lan, bởi vì cái này, Đồng Học Bân cũng không có ý tốt với hắn, trong lúc hắn còn ở huyện Duyên Đài nhậm chức, Trình Khắc Lượng cũng không có thân mật đối với Đồng Học Bân, hai người thậm chí còn có xung đột miệng, bất quá sau đó khi Tạ Tuệ Lan công khai tuyên bố tình cảm với Đồng Học Bân, Trình Khắc Lượng cũng tắt lửa, không có còn biểu thị cái gì đối với Tạ Tuệ Lan, Trình Khắc Lượng và Đồng Học Bân cũng bị tạm thời gác xung đột lại, dù sao Trình Khắc Lượng cũng đứng về phía của Tạ Tuệ Lan, hắn là một người thông minh, nếu như bởi vì một tình cảm không có khả năng đánh mất con đường làm quan, vậy đúng là cái được không bù đắp đủ cái mất.

Lần này Đồng Học Bân phát hỏa, người đầu tiên nghĩ đến cũng là Trình Khắc Lượng, hắn ta phân công quản lý công tác văn giáo, là lãnh đạo của Hoàng Thế Trung, đứng ngay chỗ ngựa, cho nên Đồng Học Bân gọi cho hắn, không ngờ rằng Trình Khắc Lượng rất nể tình, không nói hai lời đem chuyện này làm xong, khiến cho quan hệ của hai người hòa hoãn xuống, Đồng Học Bân cũng không phải một người mang thù có thể nhớ cả đời, người khác kính hắn một thước, hắn đương nhiên cũng sẽ kính lại một trượng, vì vậy cũng mượn cơ hội đưa ra bữa tiệc mời, tiêu tan xung đột.

Không có bạn bè vĩnh viễn.

Đương nhiên cũng không có kẻ địch vĩnh viễn.

Cúp điện thoại của Trình Khắc Lượng, ngay sau đó, điện thoại của một người cảnh sát cục công an lại đánh tới điện thoại di động của Đồng Học Bản "A lô, Đồng cục trưởng, tôi là tiểu Vương của cục công an, Hoàng Thế Trung bên kia đã rút án." Đồng Học Bản có chút ngoài ý muốn "Không báo án?"

"Đúng vậy, đối phương nói đồng ý hòa giải."

"Ừm, tôi đã biết."

Đồng Học Bản rõ ràng Hoàng Thế Trung đã chịu thua, đem điện thoại để qua một bên, hẩn mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài, chỉ thấy trong phòng khách, Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến còn đang ôm nhau cùng một chỗ khóc hu hu. Từ khi Đồng Học Bản mang Ngu Thiến Thiến về nhà, đem chuyện tình đơn giản nói với Ngu Mỹ Hà, tiếng khóc của hai mẹ con liền không dừng, gọi điện thoại nửa ngày, ai ngờ vẫn là cái cảnh này.

"Là mẹ không tốt, là mẹ không tốt."

"Mẹ, hu hu, con không sao, mẹ đừng khóc."

"Ừm, mẹ không khóc, còn đau hay không?"

"... Không đau."

Hai mẹ con đều là cái loại tính tình nhu nhược, nước mắt rơi xuống là không ngừng được.

Đồng Học Bản đi tới, trấn an nói: "Tiểu Thiến Thiến không có việc gì, tôi đã mang con bé đến bệnh viện nhìn. Không bị thương nặng, bác sĩ nói nghỉ dưỡng một hai ngày là tốt rồi."

Ngu Mỹ Hà lúc này mới thu hồi nước mắt, cắn môi nhìn Đồng Học Bản "Người đánh Thiến Thiến "

"Đang muốn nói với các người nè." Đồng Học Bản ngồi xuống ghế sofa "Hoàng Đình Đình và hai đứa học sinh đánh người đã bị Nhất Trung huyện đuổi học rồi, cái này kêu là ác giả ác báo." Ngu Thiến Thiến sững sốt "Đuổi ... đuổi học ? Không phải bị cảnh cáo sao?"

"Vốn là vậy, bất quá ai kêu bọn họ không biết tốt xấu, khi dễ đứa nhỏ nhà chú còn muốn cắn ngược lại? Vậy chú của con có thể đáp ứng sao?"

"Nhưng ba của Đình Đình ..."

"Ba của nó tính cái rắm!" Đồng Học Bản nói: "Hoàng Đình Đình nếu dám kiêu ngạo như thế, vậy phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, không chỉ bị đuổi học, còn phải xin lỗi ngay mặt Thiến Thiến nhà chú, bằng không chuyện này không kết thúc, Hoàng Thế Trung ổng tính cái gì? Chú có phương pháp thu thập ổng! Thiến Thiến, sau này nếu như ai dám khi dễ con, không được khóc, không được tỏ ra yếu kém, cứ việc mở miệng ra mà nói! Mặc kệ nhà bọn họ có tiền hay là có thế, mặc kệ là ai với ai! Xảy ra chuyện chú lo cho con, người của chúng ta còn chưa sợ qua ai! Hiểu không?"

"A, ừm..."

"Đương nhiên, nhà chúng ta cũng không có thể ỷ thế hiếp người." Nói đến đây Đồng Học Bản lắc đầu cười, khi dễ người, tiểu Thiến Thiến đâu có tính cách khi dễ người?

Đang nói chuyện, leng keng, leng keng, có người nhấn chuông cửa.

Ngu Mỹ Hà vội vàng đứng lên, mang dép đi mở cửa, cách một tiếng, cửa mở "Các người là?"

Đứng bên ngoài chính là Hoàng Thế Trung và Hoàng Đình Đình, Hoàng Đình Đình con mắt đỏ bừng, hình như là đã khóc, trên mặt Hoàng Thế Trung là biểu tình rất không được tự nhiên "Tôi là cha của Đình Đình."

Đình Đình?

Hoàng Đình Đình?

Ngu Mỹ Hà rõ ràng, trên mặt liền hận, hình như một lão hồ rất khả ái, tuy rằng nhu nhược, nhưng cũng cực kỳ bao che khuyết điểm.

Hoàng Thế Trung là thông qua sổ sách của Nhất Trung huyện tìm được địa chỉ nhà, vừa nhìn mặt của Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiển Thiển có bảy tám phần giống nhau, liền biết cô ấy là ai "Chị là mẹ của Thiển Thiển sao?" Vừa nhìn vào trong, Ngu Thiển Thiển có mặt, Đồng Học Bân cũng có mặt, mà con mắt không thèm nhìn qua bên này.

Ngũ Mỹ Hà đứng ở trước cửa nói: "Các người tới làm gì?"

Hoàng Thế Trung có chút ngại, không biết nên nói như thế nào.

Đồng Học Bân thoáng nhìn qua "Chị Ngu, để cho bọn họ vào đi."

Ngũ Mỹ Hà không thể làm gì khác hơn là mở cửa, sau đó bước nhanh đi tới bên cạnh con gái kéo tay của Thiển Thiển, rất sợ Hoàng Thế Trung bọn họ lại khi dễ Thiển Thiển.

Hoàng Thế Trung hai người vào trong, trong phòng lập tức im lặng.

Đồng Học Bân nhìn nhìn ông ta "Hoàng cục trưởng, có chuyện gì nói nhanh, một hồi tôi còn hẹn người, còn muốn đi ra ngoài ăn."

Hoàng Thế Trung vì sao mà đến? Đương nhiên là muốn đem mâu thuẫn hóa giải, từ khi biết gốc của Đồng Học Bân, đã biết Hướng Đạo Phát cũng không có cách nào, Hoàng Thế Trung thật giống như là bị tát một gáo nước lạnh từ đầu đến chân, thoáng cái thanh tĩnh lại, chính ông ta không thừa nhận cũng không được, chuyện này ông làm đúng là không dùng đầu, thái độ của hiệu trưởng Nhất Trung, thái độ của đồn công an, thái độ của cục công an, ông nên sớm nhận thấy được, nhưng bởi vì con gái bị đánh làm cho đầu óc choáng váng, ngay cả việc hỏi thăm gốc gác của Đồng Học Bân cũng không có mà đã tự làm chủ.

Hiện tại Hoàng Thế Trung rơi vào tình huống khó xử không gì sánh được, cảm giác hình như bị người ta nướng trên bếp lò.

Chồng sắp cưới của huyện trưởng?

Ân nhân cứu mạng của phó bí thư Tào Húc Bằng?

Ân nhân cứu mạng con trai của bí thư ủy ban kỷ luật Đoạn Chính An?

Từ bên trong tùy tiện lấy ra một người, đều đủ để chết Hoàng Thế Trung, buồn cười nhất là ông ta còn muốn lấy quyền để Đồng Học Bân, hiện tại mới biết được người như Đồng Học Bân ông ta vĩnh viễn cũng không thể trêu vào. Nếu như Hoàng Thế Trung lúc này vì mặt mũi, không buông tha Đồng Học Bân, Hoàng Thế Trung biết con đường làm quan của mình sợ rằng cũng tới hồi kết, đắc tội nhiều lãnh đạo huyện như vậy, ông còn làm công tác cái gì? Phỏng chừng sau này chỉ cần ông phạm một chút sai lầm đều có thể sẽ bị trong huyện xử lý, cho dù không đáng, sau này nhất định là bị trong huyện đẩy ra sát biên giới.

Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Hoàng Thế Trung cũng là một người cầm lên được thì bỏ xuống được, im lặng một hồi, ông rốt cục nói: "Chuyện hồi sáng này là con gái của tôi lỡ mắng, bị thương tới Thiển Thiển, thật sự có lỗi, tôi ở chỗ này nói một tiếng xin lỗi cho các người." Bất chợt, Hoàng Thế Trung nhìn về phía Ngu Thiển Thiển "Thiến Thiển, trên người còn đau hay không? Ừm, Đình Đình nhà của chú nhỏ hơn con một tuổi, không hiểu chuyện, đều là bị chú dạy hư, con đừng chấp nhất nó."

Ngũ Thiển Thiển cúi đầu không nói lời nào.

Hoàng Thế Trung đưa tay, đem mấy cái túi để lên trên bàn trà "Nè, chú mua chút đồ cho con, coi như là bồi tội với con." Nói là nói với Ngu Thiển Thiển, nhưng ánh mắt của Hoàng Thế Trung vẫn quan sát đến Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân không hé răng, vững vàng hút thuốc.

Hoàng Thế Trung thấy thế, cắn răng đẩy con gái một cái.

Hoàng Đình Đình trước đó đã được cha dặn qua, cũng biết lúc này đụng phải người mà ba cũng không thể trêu vào, con mắt đỏ lên, con bé nhìn Ngu Thiển Thiển thấp giọng nói: "Chị Thiển Thiển, xin lỗi, đều là em không tốt."

Ngu Thiến Thiến hoàn toàn giống hệt mẹ của mình, nhẹ dạ, vừa thấy hai cha con Hoàng Đình Đình như vậy, vội vàng xua tay, nói : "Không có việc gì, không có việc gì."

Hoàng Thế Trung lại không cảm thấy không có việc gì, nếu tư thái đều buông xuống, thẳng thắn cùng Ngu Thiến Thiến và Ngu Mỹ Hà nói nửa ngày, thật ra đều là nói cho Đồng Học Bản nghe, thái độ của Hoàng Thế Trung đã rõ ràng, ông không phải muốn Đồng Học Bản rút xử phạt của trường học cho Hoàng Đình Đình, mà là thăm nghĩ cầu một cái tâm an, thăm nghĩ chuyện này dừng ở đây, tôi không thể trêu vào cậu, tôi nhận sai, cậu cũng đừng truy cùng đuổi tận.

Hoàng Đình Đình lúc này cũng là biết ngoan, lời kéo Ngu Thiến Thiến mở miệng ra là "chị ơi, chị à", còn tự tay rót ba ly trà bồi tội cho Ngu Mỹ Hà và Đồng Học Bản ba người.

Đưa tay không đánh vào khuôn mặt tươi cười.

Điều kiện của Đồng Học Bản lúc trước cũng là xử phạt cảnh cáo và Hoàng Đình Đình xin lỗi, hiện tại cảnh cáo biến thành đuổi học nghiêm trọng hơn, Hoàng Đình Đình nhận sai, cha của con bé Hoàng Thế Trung cũng nói xin lỗi, dưới loại tình huống này, Đồng Học Bản cũng không chỉ vào mũi ông ta mắng chửi được, nhưng sắc mặt vẫn phải cho.

Thật ra Đồng Học Bản trong lòng cũng có chút phiền muộn, hắn còn muốn cùng Hoàng Thế Trung đại chiến ba trăm hiệp, ai ngờ ông ta chịu thua nhanh như vậy, khiến cho Đồng Học Bản giờ đại đao lên cao cũng ngại xuống chém, một bãi bùn lầy, chém xuống cũng không có ý nghĩa!

634. Chương 632: Luôn Vào Hai Chân Đạp.

Buổi tối.

Ánh trăng trên cao bị mây mù vây xung quanh, thần bí mà mỹ lệ.

Gia thuộc viện huyện uỷ huyện Duyên Đài, Đồng Học Bản uống đến mơ mơ hồ hồ mở cửa nhà của Tạ Tuệ Lan, nghiêng qua nghiêng lại đi vào, phương hướng đều không phân rõ.

Trong phòng Tạ Tuệ Lan bất đắc dĩ cười cười "Sao uống nhiều như vậy?"

"À, thời gian dài không gặp, mọi người mời một ly, anh cũng không thể không uống."

"Ngồi xuống cho tỉnh rượu." Tạ Tuệ Lan giúp đỡ hắn, để cho hắn ngồi xuống sofa "Sao trở về đây? Lái xe?"

Đồng Học Bản cầm ly nước lên uống mấy ngụm nước "Anh say như sắp chết rồi còn lái xe cái gì, Hồ thư ký không uống, lái xe đưa anh về"

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Thư ký của em, anh nhờ vả thật thuận lợi?"

"Của em không phải là của anh sao, hai ta còn khách khí cái gì."

"Đừng nói nữa, em đi pha nước cho anh tắm rửa. Trên thân toàn mùi rượu, Tạ tỷ ngủ cũng say."

Đồng Học Bản làm bộ làm tịch nói: "Đừng vội, sao có thể chứ, để anh tự mình đi làm." Tạ Tuệ Lan nhìn nhìn hắn, dừng bước cười tủm tỉm nói: "Vậy được, tự anh làm đi."

"Trời ạ, anh không biết máy nước nóng nhà em để ở đâu, thôi em làm đi."

"Tên nhóc anh chỉ biết giả bộ, ha ha." Tạ Tuệ Lan quay thân, ung dung bước không nhanh không chậm vào phòng vệ sinh.

Đồng Học Bản dựa vào sofa, xoa xoa mí mắt mơ hồ, rút điều thuốc ra mà hút. Bữa tiệc tối nay thật náo nhiệt, Đồng Học Bản phổng chừng ngày mai mình cần phải đi, thời gian rất khẩn trương,

Nhưng hình như chẳng ai quan tâm nhiều như vậy, những đồng sự cũ và lãnh đạo cũ đều mời tới, ăn uống một phen, trên bàn cơm vui vẻ, anh một chén tôi một chén, Đồng Học Bản cũng không đùa cái gì, đao thật thật sảng uống một lần, kết quả thiếu chút nữa không trở về được, suýt nữa bị mấy người đồng sự cũ uống cho gục luôn.

Mười phút sau.

Trong phòng tắm, Đồng Học Bân thoải mái nằm trong bồn tắm, lẩm bẩm một ca khúc.

Bỗng nhiên, cửa phòng mở ra, Tạ Tuệ Lan dưới cái nhìn ngạc nhiên của Đồng Học Bân đi vào, đưa tay kéo khăn tắm xuống "Khăn mặt để ở chỗ này."

Đồng Học Bân da mặt cũng không dày như cô ấy, vội vàng đưa tay kéo miếng nhựa xung quanh bồn tắm lớn "Trời, em vào cũng không nói một tiếng, anh em còn đang tắm." Bên ngoài tắm nhựa mờ hồ có thể thấy cái bóng của Tạ tỷ.

Chỉ nghe cô ấy cười ha ha "Lớn cả rồi, anh còn nhăn nhó cái gì?" Đồng Học Bân mặt đỏ lên "Anh nhăn nhó cái gì?" Leng keng một tiếng "Bàn chải đánh răng cũng mua mới cho anh, để ở ngoài đây."

"... .. , không phải có rồi sao?"

"Sáng sớm lúc trở về bị hắt xì, dùng dùng bàn chải đánh răng của Tạ tỷ."

"Đã biết đã biết."

Đừng thấy Đồng Học Bân bình thường bớt thời giờ chiếm tiện nghi của Tạ tỷ, thường thường ăn bớt một chút, bất quá đừng phải tình trạng mình trần thân trụi, Đồng Học Bân vẫn có chút không nhịn được, muốn Tạ Tuệ Lan nhanh chóng đi ra ngoài, hẳn mới thống thống khoái khoái tắm rửa. Ai biết Tạ Tuệ Lan buông khăn mặt và bàn chải đánh răng cũng không đi, tiếng dép vang lên, xoạt xoạt, bên ngoài liền truyền đến tiếng đánh răng, rửa mặt. Đồng Học Bân nhất thời choáng váng, trời đất, sao em sớm không đánh muộn không đánh, chờ lúc anh tắm lại tới đánh răng.

Xoạt xoạt xoạt ...

Một lát sau, Đồng Học Bân hỏi: "Đánh răng xong chưa?" "Ha ha, đang hổi em?"

"Không hổi."

"Vậy là tốt rồi, còn chưa xúc kem dưỡng da nữa." Lăn qua lăn lại thêm mười phút, Tạ tỷ bên ngoài cũng không chưa xong, hình như còn đang làm cái gì đó.

Đồng Học Bân bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng, Cảnh Nguyệt Hoa khu trưởng người ta, tắm rửa đánh răng cũng chỉ vài phút, nhìn Tạ tỷ, một người đánh răng rửa mặt, gần hai mươi phút cũng chưa xong, cũng không biết có phiền phức, không phải là rửa mặt đánh răng thôi sao, làm cái gì mà lâu quá vậy.

Không đợi nữa, mình cũng tắm rửa.

Đồng Học Bân lần thứ hai xác nhận một chút, bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy bên trong, lúc này mới yên tâm mà bắt đầu tắm rửa.

Cách một tầng màn, hai người tự làm công việc của mình.

"Chuyện này xử lý của thế nào?" Bên ngoài Tạ Tuệ Lan đột nhiên hỏi một câu.

Nhắc tới cái này, Đồng Học Bân cũng cười "Giải quyết rồi, ban ngày nói chuyện điện thoại xong, bên trường học đã đuổi học bọn nhóc Hoàng Đình Đình rồi, Hoàng Thế Trung cũng không biết từ chỗ nào nghe nói cái gì, buổi chiều mang theo con gái đến xin lỗi, thái độ coi như không tội, bất quá lần này cũng là do gặp phải anh, nếu như đối một gia đình bình thường, đứa nhỏ cũng sẽ để cho bọn họ khi dễ, có lý đều nói không nên lời, Tạ tỷ, Hoàng Thế Trung kia anh thấy rất không thích hợp làm cục trưởng cục giáo dục, tìm cơ hội cho ông ta đi chỗ khác ngồi đi."

"Tên nhóc này, luôn nghĩ đơn giản như vậy."

"Rất khó à?"

"Động vào ông ta không khó, chuyện tình trên cơ bản em cũng lý giải, vấn đề của Hoàng cục trưởng quả thật là có, bất quá trong huyện vừa rồi dứt khoát hạ một nhóm cán bộ, bao quát lãnh đạo cấp chính khoa của huyện cục, cục công an, bước đi và ảnh hưởng đã rất lớn, bây giờ muốn ra tay, nói thế nào cũng phải lo lắng ảnh hưởng? Thành phố vừa đem người đến đây, còn chưa có tiền nhiệm thì bị người lôi xuống? Mặt

mũi của thành phố để ở chỗ nào? Không phải chuyện gì gấp cũng tốt, huống hồ chuyện này liên lụy đến anh. Cũng có chút ít quan hệ với em, lẽ nào anh bảo Tạ tỷ mượn chuyện trường học đánh người xử lý Hoàng Thế Trung? Anh không sợ âm ỉ lớn, kéo anh vào?” Đồng Học Bân nói: ”Anh sợ? Anh em là người sợ phiền phức sao?”

”Anh lợi hại, anh bản lĩnh, được chưa?”

”Cái ngữ khí gì thế.”

”Ha ha, chuyện này trước tiên để qua một bên, Tạ tỷ anh có chừng mực.”

”Không thể nói vậy, dù sao cũng là cho em một cảnh báo, loại cán bộ giống như Hoàng Thế Trung, cho dù có dựa vào em, em cũng có thể không muốn, cho ông ta đi chỗ mất mẻ nghỉ ngơi đi.”

”Ừm... Ngu Thiên Thiên kia, không có việc gì chứ?”

”Việc nhỏ, đã tốt rồi.”

”Nếu Tạ tỷ anh nhớ không lầm, mẹ của con bé là Ngu Mỹ Hà? Là bảo mẫu trước kia của anh?”

”Đúng vậy, trong lễ tang của anh em cũng gặp qua.”

”Lần trước lễ mừng năm mới anh đi Hàn Quốc, chính là vì chuyện của chị ấy sao? Quan hệ của anh và nhà bên đó đúng là không tồi? Làm việc đúng là hăng hái thật, ha ha.”

Nghe vậy, Đồng Học Bân chột dạ, ho khan nói: ”Không có.”

”. . . Thật sao?” Tiếng nước vang lên, Tạ tỷ bên ngoài tựa hồ lại rửa mặt.

”Con người anh có tâm đồng tình nặng, em cũng không phải không biết, hai mẹ con người ta sống không dễ dàng, tôi có thể giúp một chút thì cứ giúp.” Đồng Học Bân biết Tạ Tuệ Lan thông minh hơn nhiều so với chính mình, sợ cô ấy hỏi lại nói lộ, kết quả là vội vàng nói sang chuyện khác: ”Sao em đánh răng rửa mặt lâu vậy? Sắp chín giờ rồi!”

”Không phải chờ anh sao.”

”Chờ anh? Chờ anh làm gì?”

”Chờ anh tắm rửa xong đi ra, để bồn tắm lớn cho Tạ tỷ anh ngâm chân.” Một tiếng ngáp ưu nhã chậm rãi vang ”Ừm, mệt quá.”

Đồng Học Bân mắt trợn trắng nói: ”Ngâm chân mà em dùng đến bồn tắm lớn? Cái này không phải lãng phí nước sao.”

”Trong nhà không có bồn thừa.”

”Em dọn đến đây một năm rồi, mua một cái bồn rửa chân đi chứ.”

”Bận quá, lười, ha ha.” Tiếng ngáp lại vang lên.

Đồng Học Bân biết cô ấy ngày hôm nay làm nhiều, mệt nhọc, cũng nổi yêu thương lên ”Cần phải tắm rửa à?”

”Bị cảm mạo, muốn làm hai chân ấm áp rồi mới lên giường.”

”Uống thuốc không được?”

”Trong thuốc có ba phần độc, có thể không uống thì không cần uống”

Phụ nữ thật là phiền phức, Đồng Học Bân cười khổ một tiếng, nhất là loại phụ nữ có xuất thân như Tạ Tuệ Lan, chú ý thật đúng là nhiều, làm việc, nói chuyện, ăn uống, chỗ nào cũng đều có nề nếp, bất quá mị lực của Tạ tỷ cũng là nhờ những cái đó, khí chất như quý phu nhân, khiến cho Đồng Học Bân ngấm hoai cũng không chán, nếu như chờ sau này kết hôn, Tạ Tuệ Lan ngoan ngoãn nằm trong chăn tùy ý để ỉnh tai họa, vậy tư vị phỏng chừng ... đừng nói nữa, Đồng Học Bân suy nghĩ một chút mà máu nóng sôi trào, tinh thần chấn hưng!

"Nếu em mệt, vậy nhanh chóng rửa đi, đi ngủ sớm một chút." Trong bồn tắm lớn Đồng Học Bản nhích lại gần "Khụ khụ, em đưa chân vào đây?"

Cô ấy cười nói: "Anh rửa chân cho Tà tử?"

"Anh rửa chân cho em làm gì? Nghĩ thật đẹp, em không phải ngâm chân sao."

"Ha ha, vậy được, em đi lấy ghế."

"Chỉ đưa chân vào thôi, đừng kéo màng, anh còn chưa có tắm xong." Sau đó không lâu, cánh cửa phòng tắm bị mở ra, bên ngoài vang lên tiếng ghế để xuống đất, thân ảnh chợt lóe, Tà Tuệ Lan khom lưng ngồi xuống, hình như đang ở cởi vớ chân.

"Được rồi chứ?"

"Được rồi."

Cái màng nhựa bị mở ra một khe nhỏ, hai chân đẹp tinh xảo chậm rãi chen vào, đôi chân thon dài nhu thuận tiến vào mi mắt, tìm tìm vị trí, hai bàn chân hạ xuống, bỏ vào trong bồn tắm lớn ấm áp, tìm tìm một chút, thỉnh thoảng phải bên sườn Đồng Học Bản, cảm giác ngứa chợt lóe, khiến cho Đồng Học Bản lập tức có phản ứng.

Đẹp thật.

Chân dài thẳng tắp tinh tế, làm Đồng Học Bản nhìn không chớp mắt.

Cái màng nhựa rất tốt, bên trên chỉ thấy được thân ảnh của Tà tử, chỉ có hai chân tiến vào trong màng nhựa, thân thể ở bên ngoài, nhớ kỹ lúc về thấy cô ấy mặc quần tây, nhưng hiện tại hai chân đưa vào trong, nhưng vẫn là không nhìn lớp vải đâu, cũng không biết cô ấy đã cởi quần tây ra hay là đã thay váy ngủ.

Rốt cuộc là có mặc quần hay không nhỉ?

Nếu như là váy, có thể nhìn lên được hông ta?

Đồng Học Bản tâm nóng lên, khụ khụ một tiếng, len lén cúi đầu thấp một chút, theo nơi phát của hai chân đẹp, cẩn thận nhìn một cái.

Cũng không biết Tà Tuệ Lan có phải là phát hiện động tĩnh gì hay không, hai chân hơi khép lại, cái gì cũng không cho Đồng Học Bản thấy.

Có cần phải như vậy hông!

Đồng Học Bản trong lòng nói thầm, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, vừa tắm rửa trên người, vừa tán thưởng hai chân đẹp, bàn tay bất tri bất giác mờ tối, yêu quý đem chân đẹp ôm vào trong lòng.

635. Chương 633: Nên Đứng Vào Hàng.

Buổi tối, .

Nhà Tà tử.

Trong phòng tắm, Đồng Học Bản giống như đang cầm một cái quốc bảo vô giá, ôm lấy hai chân đẹp của Tà Tuệ Lan.

Róc rách, bọt nước từ trên hai đùi của Tà tử rơi xuống.

Bên ngoài Tà Tuệ Lan cười nói: "Làm gì vậy?"

"Không có việc gì, tùy tiện nhìn, chân của em thật là đẹp."

"Ha ha, có sao?"

"Quá có, thật là trơn."

"Dính nước, đương nhiên là trơn rồi."

Đồng Học Bàn yêu thích không buông tay, cố ý dịch về hướng của Tạ tử, tán thưởng từ trên xuống dưới một phen, hần bắt đầu lấy tay chậm rãi nắm lấy bàn chân đẹp của Tạ tử, suy nghĩ một chút, với tay lấy một ít xà phòng trên người, để lên trên bàn chân, đầu tiên là ngón chân út, sau đó là đến các ngón chân khác, tất cả đều bị Đồng Học Bàn rửa sạch một lần, sau đó vừa vuốt vừa sờ đi lên, bọt xà phòng càng chà càng nhiều, trên chân đẹp của Tạ tử nổi lên vài phần kiều diễm, xúc cảm cũng vô cùng thoải mái, mềm mại cực kỳ.

Bên ngoài, cô ấy mỉm cười "Không phải nói không rửa cho Tạ tử sao?"

"Đột nhiên lại muốn, không được à?"

"Được, bắt quá không cần tắm sạch như vậy, có được hay không?"

"Em không phải muốn làm ấm thân thể sao, vậy phải tắm sạch chứ."

". . . Ha ha, cảm ơn."

"Khách khí cái gì, sau này em cũng tắm rửa cho anh."

"Sau này đi, ha ha."

"Em ha ha là sao, có hay không? Chọc anh có phải không?"

"Được rồi, tắm rửa cho anh còn không được sao?"

Đồng Học Bàn thật ra cũng không dự định muốn Tạ Tuệ Lan tắm rửa cho hần, cho dù Tạ tử chịu, Đồng Học Bàn cũng luyến tiếc, hai tay vẫn rửa chân cho cô ấy, trong miệng nói khoác một chút "Gả cho anh chính là hưởng phúc, lại xoa bóp cho em, lại xoa đầu cho em, còn có cái này, em xem có ông chồng nào rửa chân cho vợ mình không? Cũng chỉ có anh em." Thật ra cái này là muốn kéo dài thời gian, nhân cơ hội ăn bớt tiện nghi, bắt quá lời này đương nhiên không thể nói.

"Đúng vậy, Tiểu Bàn nhà chúng ta là thương người nhất."

"Biết là tốt rồi, nước có đủ nóng không? Hay là nóng một chút?"

"Được, nước có chút lạnh."

Đồng Học Bàn xoay người mở nước, sau đó ôm chân của cô ấy tiếp tục sờ soạng "Nhàn rồi quá, thỉnh giáo em chút chuyện này."

"Nói đi?" Cô ấy hỏi.

Đồng Học Bàn không phải loại dày mặt, hần tương đối coi trọng mặt mũi nhưng nghĩ tới nghĩ lui, hai người còn có mấy tháng nữa là kết hôn, nói cũng đã nói, đều là hai vợ liêu, sợ mất mặt cái gì "Là như thế này, từ lúc đi khu Nam Sơn tiền nhiệm hai ta cũng gọi điện thoại nói chuyện bảy tám lần phải không? Mỗi lần em đều hỏi anh và anh đều nói công tác rất thuận lợi, khụ khụ khụ, cái kia, thật ra là không thể không biết xấu hổ mà nói với em được."

Tạ Tuệ Lan cười cười "Anh nghĩ đến Tạ tử anh không biết?"

"Em biết? Ai nói với em?"

"Không ai nói với em, em không biết xem báo sao? Cường phá chĩnh đồn, nhiều dân chúng như vậy bị anh đánh, chuyện này ai chẳng biết?" Đồng Học Bàn nóng mặt nói: "Không ngờ em lại biết như thế?"

"Ừm, gọi điện thoại thấy anh không nói, em cũng sẽ không nhắc, biết tên nhóc anh muốn mặt." Đồng Học Bàn mặc kệ "Anh là vì công tác, anh là loại người nào chứ? Cho dù đánh người, anh em cũng không thẹn với lòng."

"Được rồi được rồi, gấp cái gì? Không phải có việc sao? Nói chính sự đi."

"Chính sự cũng là, tuy rằng công tác của anh làm được chiến tích không tồi và công trạng cũng lấy tới một ít, qua vài ngày nữa đơn vị kính lão mô phạm cũng muốn rơi xuống trên đầu anh, bắt quá, bởi vì không ít chuyện đắc tội không ít người, ừm đều là lãnh đạo khu, ví dụ như bộ trưởng bộ tổ chức, phó bộ trưởng, khu trưởng, vợ của bí thư khu ủy khụ khụ khụ, cái kia, quan hệ đều có chút không tốt." Đồng Học Bàn cũng không quan tâm đến mặt mặt, từ đầu đến cuối đem mọi chuyện nói cùng Tạ Tuệ Lan, bao gồm chuyện mấy

ngày trước lần qua lần lại bộ trưởng bộ tổ chức Tiết Khánh Vinh "Ừm, đại khái là như thế, Tạ tỷ, đầu óc em thông minh hơn anh, cái này anh phải thừa nhận, em cho tôi chủ ý đi." Tạ Tuệ Lan nghe xong, bị hấn chọc cho vui vẻ "Bí thư khu ủy, khu trưởng và người đứng đầu bộ tổ chức, anh mới tiền nhiệm nửa tháng, tất cả đều đắc tội?"

Đồng Học Bản cười gượng nói: "Cũng không phải đắc tội quá lớn, cũng là có chút xung đột nhỏ." "Đánh con trai của Tiết Khánh Vinh người ta, cái này gọi là xung đột nhỏ?"

"Ài, em cũng đừng nói cái này, nói cho anh biết sau này nên làm cái gì, phó xử lúc nào mới tới?"

"Anh đắc tội lãnh đạo khu, anh còn muốn thăng quan?"

Đồng Học Bản ghen hòng, đem chân của cô ấy bỏ vào trong nước "Được rồi được rồi, anh không thèm nghe em nói nữa không được sao? Coi như anh xui, vất vả thỉnh giáo em, em còn chọc anh!"

"Nói anh anh còn không thích nghe, ha ha, được rồi, chuyện tình em đã biết, muốn ý kiến phải không?"

Đồng Học Bản không nói chuyện.

Tạ Tuệ Lan cười nói: "Rốt cuộc có muốn hay không?"

"... . . đương nhiên muốn, nhanh chóng nói đi."

"Trong văn phòng đường phố thì anh đã lập uy, cán bộ to nhỏ đều bị anh hù, trên công tác anh cũng làm không tồi, tạo được cơ sở vững chắc, mới nửa tháng là có thể làm được điểm này, đổi lại ai cũng không dễ dàng, anh đó, hiện tại còn thiếu cũng là quan hệ của trong khu, cho dù anh cùng lãnh đạo thành phố và trong tỉnh có quan hệ không tồi, nhưng cụ quan không bằng hiện quản, không phải quan hệ của một người, càng xa càng đơn bạc, cho nên nếu như theo Tạ tỷ anh xem, anh hiện tại cần phải làm nhất là làm tốt quan hệ cùng lãnh đạo khu, nên đứng vào hàng."

Đồng Học Bản chớp mắt mấy cái, lại ôm lấy chân của Tạ tỷ "Đứng vào hàng?"

Cô ấy ừm một cái "Anh thấy có ai không đứng vào hàng, không cùng lãnh đạo làm tốt quan hệ, còn có thể từng bước thăng chức sao?" Đồng Học Bản vừa định nói anh nè, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chữ đến bên mép lại nuốt trở vào, Đồng Học Bản một đường đi tới, cũng đều là đứng vào hàng, tại phòng tổng hợp quốc an phạm cục Thành Tây, Đồng Học Bản cũng là dựa về phía Từ Yến, từng bước theo sát, khi điều nhiệm cục công an huyện, Đồng Học Bản cũng là theo bước tiến của cục trưởng Lương Thành Bằng, sau đó Tạ Tuệ Lan điều đến đây, Đồng Học Bản mới hướng về phía Tạ tỷ, chỉ có lần này ngoại lệ, sau khi tới khu Nam Sơn, hấn thật đúng là không có chỗ đứng.

Tạ Tuệ Lan chậm rãi nói: "Không đứng vào hàng, cho dù anh làm công tác cực tốt, nhưng cấp trên không có lãnh đạo nói chuyện, chiến tích cũng sẽ không rơi xuống trong tay của anh, nhưng anh phạm vào một chút sai phạm, sẽ có người nắm lớn, thậm chí trực tiếp kết thúc sinh mệnh chính trị của anh, cấp trên cũng không có người nói một câu công đạo, loại chuyện này không phải không có, rất nhiều."

Không phải như vậy chứ.

Đồng Học Bản chợt nghĩ, tại khu Nam Sơn, hấn bị loại đãi ngộ này, suy nghĩ một chút, cũng là không có đứng vào hàng mới chọc ra họa sao?

Đồng Học Bản chặc lưỡi nói: "Thật ra tôi sau khi tiền nhiệm đã muốn đứng vào hàng rồi, nhưng bí thư khu ủy không cho anh mặt mũi, anh đi báo cáo công tác với ổng, thư ký của ông kêu anh ở bên ngoài chờ, chờ hơn hai giờ cũng không cho anh vào, nhưng thật ra một ít cán bộ cấp bậc không cao hơn anh, vừa tới không tới một phút đồng hồ ngược lại được tiến vào, đây là cái đạo lý gì? Với tính tình của anh em mà không bị ổng chọc giận sao? Vô nghĩa!"

"Anh nhìn anh kìa, tính tình thôi."

Đồng Học Bản dừng một chút "Vậy em nói anh tìm phó bí thư khu ủy hoặc là phó khu trưởng thường ủy để đứng vào hàng được không?"

Tạ Tuệ Lan nói: "Bọn họ có chút không đủ, nếu như trong khu cũng không đủ năng lực, anh đứng vào còn không bằng không đứng, bằng không ở trên có lãnh đạo mà anh đắc tội qua đề nặng, phía dưới lại có kẻ thù chính trị của người mà anh đứng vậy, anh sẽ càng bị khinh bỉ, càng khó chịu."

Đồng Học Bán nghĩ cũng phải "Vậy làm sao bây giờ?"

"Tốt nhất vẫn là dựa vào bí thư khu ủy hoặc là khu trưởng, hai người đứng đầu này, nói thế nào cũng mạnh hơn các lãnh đạo khu khác một chút."

"Nhưng hai người này anh đều đắc tội qua."

"Nguyệt Hoa khu trưởng của khu anh, lúc em đi thành phố hợp đã tiếp xúc qua vài lần, An Thạch bí thư à, cũng gặp qua, trò chuyện qua một ít, như vậy đi, quan hệ của hai ta biết chỉ có ở huyện Duyên Đài biết, trong khu không nhiều người biết, để em xem, ngày nào đó đi xem khu của anh, cùng An Thạch bí thư hoặc là Nguyệt Hoa khu trưởng câu thông một chút, giúp anh liên hệ, chút mặt mũi ấy Tạ tỷ anh vẫn phải có."

Đồng Học Bán biết Tạ Tuệ Lan và Vương An Thạch Cảnh Nguyệt Hoa bọn họ cùng cấp, vị trí cũng đều không khác biệt lắm, Tuệ Lan nói mặt mũi đương nhiên sẽ không nhỏ, bắt quá nghe xong, Đồng Học Bán liền từ chối không suy nghĩ "Không được, không cần nhờ em, chuyện của anh tự mình làm không được à?"

Tạ tỷ nở nụ cười không có gì ngoài ý muốn "Nhìn kia, lại sĩ diện phải không?"

"Dù sao cũng không cần em đi." Chuyện đứng vào hàng lúc đầu cũng là anh tình tôi nguyện, cái này còn muốn dựa vào mặt mũi của Tạ Tuệ Lan mới có thể làm cho người ta tiếp nhận Đồng Học Bán? Hẳn đâu phải cái loại người này "Em đừng quẩn, Vương An Thạch và Cảnh Nguyệt Hoa phải không? Được, anh trở về sau này sẽ tìm cơ hội, thật ra ngoại trừ Tiết Khánh Vinh, Vương bí thư và Cảnh khu trưởng bên kia anh thật không có đắc tội quá lợi hại, cũng là hiểu lầm nhỏ mà thôi, anh thấy cũng đúng, nghe lời em, tranh thủ trạm đến đứng vào hàng của một trong hai người bọn họ." Nghĩ thông suốt điểm then chốt, tâm tình của Đồng Học Bán cũng khoái trá một ít.

"Có cố gắng là được, ha ha, rửa được rồi, giúp em lau chân?"

Đồng Học Bán cầm hai chân của Tạ tỷ ra "Khăn mặt đâu?"

"Để em tự lau, anh có rửa chân không, để Tạ tỷ rửa chân cho anh?"

"Nói thật lòng hay là trái lương tâm?"

"... . . ha ha."

"Chỉ biết cười, đừng khách khí, em mệt cả ngày rồi, đi ngủ sớm một chút đi, anh làm sao mà dám sai em chứ"

"Sau này có chuyện công tác gì, không nghĩ ra thì gọi điện thoại cho Tạ tỷ anh, đừng cái gì cũng đều để nghẹn trong lòng."

"Đi, sau này chuyện gì hai ta đều thương lượng làm." Trước đây Đồng Học Bán đều tập một người giải quyết vấn đề, lúc này cùng Tạ tỷ thương lượng, thảo luận, cảm giác rất không tồi.

Tạ tỷ nói rất đúng, nên đứng vào hàng.

Chọn một lãnh đạo cứng một chút để dựa vào, như vậy là có thể kiên định mà làm, ít chút phiền phức, ít chút trở lực, làm vài chuyện thực tế cho cho dân chúng, tích lũy chút kinh nghiệm chính trị và thành tích chính trị, đợi một cơ hội tới, mình có điều kiện nắm chắc kỳ ngộ tiến thêm một bước.

Phố xứ. . .

Đồng Học Bán đã nhớ thương rất lâu!

636. Chương 634: Đơn Vị Mô Phạm Xuống Tới!

Ngày hôm sau.

Buổi sáng, khu Nam Sơn.

Mưa nhỏ kéo dài gián đoạn, ánh mặt trời xua bị mây đen che phủ.

Từ gia thuộc viện huyện Duyên Đài xuất phát, Đồng Học Bản lái Cayenne một đường trở về văn phòng đường phố Quang Minh, đúng tám giờ, phần lớn người trong cơ quan còn chưa có tới đi làm, bên trong sân khá vắng. Tuy rằng mới rời đi vài ngày, nhưng Đồng Học Bản lúc này cảm giác tựa hồ có đã lâu chưa trở về, nhìn chỗ này, nhìn chỗ kia, hần cầm cây dù đi bộ vào, trở về phòng làm việc của mình.

Tám giờ hơn.

Hết mưa, nắng gắt lộ ra.

Đồng Học Bản nhàn rỗi ngồi ở sofa tiếp khách, cầm lấy bình nước nóng, lấy ra chút trà Long Tĩnh, bắt đầu pha trà, sau đó uống một ngụm vào miệng, cả người cảm thấy thoải mái.

Cốc cốc, có người gõ cửa.

Đồng Học Bản để tách trà qua một bên "Mời vào."

Cửa vừa mở ra, Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh hai người đi đến "Chủ nhiệm."

"Chủ nhiệm, ngài đã trở về?" Hai người ở dưới thấy xe của Đồng Học Bản, mới biết được.

Đồng Học Bản ừ một tiếng, bắt đầu nói: "Ngày hôm qua có chút việc làm lỡ, không trở về, ngồi đi, nào nào, nếm thử trà Long Tĩnh tôi vừa pha đi, trà mới năm nay."

"Cảm ơn chủ nhiệm, đang khát nước." Vương Ngọc Linh cũng không khách khí, cười hì hì ngồi xuống.

Chu Diễm Như thấy Đồng Học Bản muốn châm trà, nhanh tay đoạt lấy "Chủ nhiệm chủ nhiệm, ngài không vội, để tôi, trà này thật thơm, vừa ngửi là biết trà ngon rồi."

Đồng Học Bản cười ha ha "Nếu như uống không tòi, lúc đi hai người mang theo một phần."

Chu Diễm Như nhanh chóng cười xua tay "Vây có thể không biết xấu hổ, không nên không nên."

"Nếm thử trước, cũng là người khác đưa cho tôi, có nhiều lắm."

Trà của Tạ Tuệ Lan cho hần đương nhiên không kém, ba người ngồi vây quanh bên cạnh bàn, Đồng Học Bản cũng hỏi hỏi chuyện công tác. Từ sau khi chuyện đến trường của con gái Chu Diễm Như được giải quyết, thái độ của chị Chu đối với Đồng Học Bản càng nhiệt tình, Vương Ngọc Linh cũng không khác biệt lắm, hai người tuần trước đã được Đồng Học Bản bổ nhiệm làm người phụ trách của khảo sát đơn vị mô phạm, trên trán đã dán cái nhãn "Đồng hệ", đối với Đồng Học Bản đương nhiên là nói sao nghe vậy, đem tình huống của cơ quan hai ngày nay nói cho hần, bao gồm cả động tĩnh của em trai khu trưởng Cảnh Tân Khoa và cán bộ Cảnh hệ báo cáo một lần, nghe ra, hiện tại toàn bộ văn phòng đường phố Quang Minh quan tâm nhất vẫn là chuyện của đơn vị kính lão mô phạm, đây chính là mô phạm toàn quốc, nếu có thể lấy tới, chỗ tốt nhiều lắm.

"Cấp trên có tin tức chưa?" Đồng Học Bản hỏi.

Chu Diễm Như khẽ lắc đầu "Vẫn chưa có, lãnh đạo khu cũng hỏi vài lần."

Vương Ngọc Linh cũng không biết chuyện phát sinh trong bộ dân chính, Chu Diễm Như được Đồng Học Bản dẫn, ngay cả Vương Ngọc Linh có quan hệ vô cùng tốt cũng không nói, cho nên Vương Ngọc Linh nghĩ chuyện này có thể không được, dù sao cũng nhiều cơ quan tranh đoạt, rất khó đến lượt bọn họ.

Toàn quốc có bao nhiêu đơn vị tổ chức?

Chỉ là chọn một trong mười ngàn?

Mất thấy đã tháng bảy, qua vài ngày nữa sẽ đến thời gian tổ chức họp khen ngợi tại Bắc Kinh, các đề danh mô phạm hần là đã nhanh chóng thực? Đồng Học Bản tới lúc này cũng có chút lo được lo mất, hay là ở giữa xảy ra vấn đề gì, nếu như trước đây hần không có chút hy vọng gì đối với cái danh sách mô phạm, thậm chí nghĩ có thể lấy được thì lấy, không được cũng không có biện pháp, nhưng hiện tại biết mẹ của Tạ Tĩnh Tạ Nhiên công tác tại bộ dân chính, là lãnh đạo cấp phó bộ, tâm tư của Đồng Học Bản cũng hoạt động, cái

đơn vị kính lão là tình thế bất buộc, đây chính là nhiệm vụ chính trị đầu tiên từ khi Đồng Học Bản tiên nhiệm tới nay. Bởi vì sự kiện này mà đặc tội nhiều người như vậy, thế nên không thể nào để mất được, bằng không thật sự là mất công mất sức.

Trong lúc Đồng Học Bản nghĩ có phải là nên gọi điện thoại hỏi một chút, đột nhiên, điện thoại trên bàn vang lên, reng reng reng reng reng.

Đồng Học Bản mân mân tách trà, không nhúc nhích.

Chu Diễm Như vừa nhìn liền bước nhanh nghe điện thoại "A lô, xin chào, là phòng làm việc bí thư. . . Ừm? Đúng vậy, ngài chờ" Vừa quay đầu Chu Diễm Như kích động hạ giọng nói: "Chủ nhiệm, là tìm ngài, người của phòng kính lão toàn quốc."

Ánh mắt khê động, Đồng Học Bản đứng lên đưa tay, đem điện thoại tiếp nhận "Tôi Đồng Học Bản."

Tiếng nói của một thanh niên vang lên "Xin chào, tôi là của phòng kính lão, thông báo các người một chút, họp khen ngợi chủ đề kính lão vào đầu tháng sau sẽ tổ chức tại Bắc Kinh, đơn vị các người nên sớm chuẩn bị đi, phái một người phụ trách tới Bắc Kinh, tốt nhất là người đứng đầu đảng chính, một đơn vị chỉ có thể có một đại biểu, ừm, thiệp mời và thủ tục văn kiện, chúng tôi sẽ mau chóng phát đi."

"Ồ, cảm ơn đồng chí."

"Không cần khách khí."

Đồng Học Bản không hỏi đơn vị bọn họ có được chọn hay không, bởi vì đã không cần phải hỏi, có thể đi hội nghị khen ngợi tại Bắc Kinh, đương nhiên sẽ không phải là đơn vị không được chọn, sở dĩ đối phương không có nhắc tới cái này rõ ràng, có thể là bình chọn còn chưa có kết thúc, cho nên không tiện nói rõ, nhưng điện thoại của phòng kính lão đều tới, cái này là nói rằng văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ đã trúng cử đơn vị mô phạm toàn quốc!

Người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, Đồng Học Bản vung tay lên "Chu chủ nhiệm, Vương chủ nhiệm, thông báo các lãnh đạo, lập tức họp!"

Vương Ngọc Linh nói: "Chủ nhiệm, chúng ta ... chúng ta được chọn?"

Đồng Học Bản cười ừ một tiếng "Đi thông báo đi."

"A!" Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh đều vui vẻ.

Hai người vừa đi, Đồng Học Bản liền rút điều thuốc ra hút một ngậm, cái phần chiến tích này tới đúng lúc, quá đúng lúc, mình tại khu Nam Sơn đặc tội nhiều người quá rồi, hơn nữa phần lớn là lãnh đạo khu, cho dù mỗi một lần mình đều hữu kinh vô hiểm toàn thân trở ra, nhưng nhân quả đã chôn xuống, áp lực trên người của Đồng Học Bản cũng càng lúc càng lớn, tám bề đều là địch, thật sự có chút không được, nếu tiếp tục như thế, phỏng chừng đợi không được mình đứng vào hàng Đồng Học Bản đã bị người đâm một dao rồi. Nhưng đơn vị kính lão mô phạm đến, tình huống liền không giống, đây là Đồng Học Bản tranh thủ tới, từ đầu tới đuôi đều là một mình hấn tranh thủ, một phần chiến tích lớn như vậy vừa đến, không chỉ có thể giúp Đồng Học Bản ổn định vị trí, cũng có hiệu quả nổi lên một bùa hộ mệnh, cho hấn một viên thuốc an thần thật to!

Đồng Học Bản lập tức lấy điện thoại ra gọi cho trong khu, đem chuyện này nói cho thường vụ phó khu trưởng Trần Phi.

Trần Phi sau khi nghe xong, liền nói ngay: "Tin tức là thật sao?"

"Là thật, tuyệt đối không sai được."

". . . làm tốt lắm, làm tốt lắm, tôi lập tức báo cáo cùng Nguyệt Hoa khu trưởng, chuyện này có công của cậu!"

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản đi nhanh tới phòng họp, đem tin tức này nói ọi người!

Trong lúc nhất thời, văn phòng đường phố Quang Minh danh tiếng đại chấn!

637. Chương 635: Thần Y Tiểu Đồng!

Buổi sáng.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Đơn vị mô phạm chứng thực, cái tin tức tốt này rất bất ngờ, không ít cán bộ đều có tâm tình rất cao, nhiệt tình mười phần.

”Chủ nhiệm, hội nghị khen ngợi tổ chức cụ thể vào ngày mấy tháng bảy?”

”Phòng kính lão đã nói, cụ thể còn không có quyết định.”

”Vậy chúng ta có phải là nên chuẩn bị trước một chút?”

”Ha ha, không cần, thiệp mời còn chưa có xuống tới, chuyện này trước tiên không nên tuyên bố, trong khu cũng là ý tứ này.”

Tan họp, Đồng Học Bàn và Cảnh Tân Khoa thảo luận chuyện hội nghị khen ngợi kính lão mô phạm, vừa nói cười vừa đi ra phòng họp, biểu hiện ra hoà hợp êm thấm, nhưng Đồng Học Bàn trong lòng cũng cười nhạt không ngớt, Quách Minh Phong vu hãm mình, vong ân phụ nghĩa, trong chuyện con trai Tiết Khánh Vinh đánh người đâm mình một dao, Đồng Học Bàn đương nhiên không quên, hơn nữa hắn thậm chí hoài nghi Quách Minh Phong không chỉ là được bộ tổ chức Tiết bộ trưởng bày mưu đặt kế, hắn có thể cũng chiếm được ám chỉ nào đó của Cảnh Tân Khoa, lúc này mới dám ra tay với Đồng Học Bàn, thà rằng tin là có còn hơn là không, Quách Minh Phong là người đắc lực của Cảnh hệ, loại chuyện này không thể nào quên được, cho nên Đồng Học Bàn đã đem Cảnh Tân Khoa đánh dấu vào sổ đen.

Đã như vậy, bên chị ruột của hắn Cảnh Nguyệt Hoa, Đồng Học Bàn phỏng chừng cũng không dựa vào được.

Nhớ tới vấn đề Tạ Tuệ Lan nói đứng vào hàng, Đồng Học Bàn thoáng có chút đau đầu, Nguyệt Hoa khu trưởng khẳng định không được, giữa hắn và Cảnh Nguyệt Hoa tồn tại lợi ích dính dáng đến Cảnh Tân Khoa, vậy muốn đứng vào hàng nói cũng chỉ có bí thư khu uỷ?

Kết quả là, Đồng Học Bàn sau khi trở lại phòng làm việc, một chiếc điện thoại đem phó chủ nhiệm Vương Ngọc Linh gọi tới.

Cửa mở, Vương Ngọc Linh cười hì hì nói: ”Chủ nhiệm, ngài tìm tôi?”

”Vào rồi nói.” Đồng Học Bàn chỉ chỉ cái ghế, cười nói: ”Mới chú ý, ngày hôm nay ăn mặc đẹp vậy? Có hẹn với bạn trai?”

Vương Ngọc Linh ngượng ngùng nói: ”Không có, tùy tiện mặc, trang điểm sơ sơ thôi.”

Đồng Học Bàn cười nói: ”Được rồi Ngọc Linh, ngày hôm nay tôi mới vừa về cũng không kịp hỏi, bệnh của chú cô thế nào rồi?”

”Cuối cùng cũng ổn định xuống.” Vương Ngọc Linh đáp: ”Bất quá vẫn không tốt lắm, chú tôi nói luôn luôn đau bụng, hiện tại đang trị liệu.”

Đồng Học Bàn kỳ quái nói: ”Bị viêm ruột thừa phải không? Sao không làm giải phẫu? Cái bệnh này đau lên là lấy mạng đó.” Vương Ngọc Linh thở dài khí ”Ai cũng biết vậy, nhưng chú tôi có bệnh tiểu đường, bệnh bảy tám năm rồi, sợ sau khi phẫu thuật thì khó lành lại.”

”Thì ra là như vậy, vậy cũng không dễ làm.”

”Ừm, chú tôi ngày hôm nay không đi làm, buổi sáng giống như lại phát bệnh.”

Đồng Học Bàn tâm khê động ”Chú cô ở gia thuộc viện khu uỷ? Tầng mấy? Số mấy?”

Chờ lấy được địa chỉ, Đồng Học Bàn liền cho Vương Ngọc Linh trở về, ngồi ở trên ghế lo lắng một lát, Đồng Học Bàn nhìn đồng hồ, cũng sắp tới giờ nghỉ ngơi buổi trưa, vì vậy xuống lầu lái xe, mua chút sản phẩm bảo vệ sức khỏe không tính là đặc biệt đắt tiền. Vừa lúc có cơ hội này, Đồng Học Bàn cũng không quản đường đột hay không đường đột,

Hắn chuẩn bị tự mình bái phỏng Vương An Thạch một chút, từ lúc tới khu Nam Sơn, Đồng Học Bản còn chưa từng báo cáo qua công tác cùng An Thạch bí thư, hiện tại nếu dự định dựa về hướng ông ấy, vậy đương nhiên phải từng bước một tới, tranh thủ chấp nối, tiêu trừ ách tắc trước đây.

Buổi trưa.

Gia thuộc viện khu ủy.

Đồng Học Bản tìm được nhà của bí thư khu ủy, đứng trong hành lang nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhấn chuông cửa.

Leng keng”, bên trong cánh cửa vang lên tiếng bước chân từ từ, một người phụ nữ trung niên mở cửa, chính là vợ của bí thư khu ủy Nghiêm phu nhân.

Đồng Học Bản biểu tình cầu nệ nói: ”Xin chào Nghiêm phu nhân.” Nghiêm phu nhân nhìn nhìn hắn, biểu tình trên mặt nhìn không ra cái gì ”Là tiểu Đồng của văn phòng đường phố Quang Minh sao?” ”Là tôi, mấy ngày này đi kinh thành làm việc, ngày hôm nay mới vừa về, chợt nghe Ngọc Linh nói An Thạch bí thư bị bệnh, tôi nhanh chóng đến xem.” ”Cậu có lòng rồi.”

”Có chút sản phẩm bảo vệ sức khỏe, cái này, còn có chút công tác muốn báo cáo cùng An Thạch bí thư ” Nghiêm phu nhân nói ”Lão vương nghỉ ngơi, thân thể không thoải mái, cậu phải có chuyện nói với tôi? Tôi chuyển đạt cho cậu.”

Đây là từ chối khéo.

Vợ của bí thư khu ủy mở cửa thì nhận ra Đồng Học Bản, còn gọi ra đơn vị và tên của hắn, nếu như đổi lại người khác, khẳng định là vừa mừng vừa sợ, cái này nói rõ lãnh đạo biết bạn, quan tâm bạn, nhưng đổi thành Đồng Học Bản, hắn căn bản là cười không nổi, ngược lại âm thầm kêu khổ, phải biết rằng, hắn và Nghiêm phu nhân gặp mặt một lần duy nhất cũng là trong tiệm ăn của phố Bình An, Đồng Học Bản gọi cái món ăn “ phụ nữ bốn mươi” đã đắc tội với Nghiêm phu nhân, cho nên Đồng Học Bản không hy vọng Nghiêm phu nhân có thể nhớ kỹ mình, cái này không phải chuyện tốt, nhìn một cái, hiện tại ngay cả cửa cũng không ình đi vào, đã từ chối khéo, Đồng Học Bản cũng không nói được cái gì nữa.

Đang muốn quay người trở về, kịch kịch, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó, Vương Ngọc Linh lên lầu ”Ồ, chủ nhiệm? Ngài tới?” Cô ấy đến đây, tiện đường ăn một bữa cơm.

Đồng Học Bản nói: ”À, tôi đến thăm An Thạch bí thư” Vương Ngọc Linh mới nhớ tới vừa rồi Đồng Học Bản hỏi cô địa chỉ nhà, vốn tưởng rằng chủ nhiệm buổi tối mới đến, không ngờ rằng sớm như vậy đã tới ”Ngài ăn cơm chưa? Vậy đúng lúc rồi, cùng nhau ăn đi, thím.” Nghiêm phu nhân vừa nhìn, cũng không cho Đồng Học Bản trở về. Không thể làm gì khác hơn là nói ”Đều vào đi ...”

”Có quấy rầy không? Cái này. . .” Đồng Học Bản khách khí nói một câu.

”Không quấy rầy, chủ nhiệm ngài mau vào.” Vương Ngọc Linh nói.

Mượn hơi Vương Ngọc Linh, Đồng Học Bản cũng không quản Nghiêm phu nhân có ý kiến với mình hay không, cuối cùng cũng vào nhà bí thư khu ủy.

Bỗng nhiên, cửa phòng ngủ hơi mở ra.

Một người trung niên sắc mặt có chút vàng như nền chậm rãi bước đi tới, chính là Vương An Thạch. Lúc này trên người Vương bí thư mặc áo ngủ, tựa hồ đang ngủ, sắc mặt không tốt, hình như là viêm ruột thừa lại tái phát, ông vừa đi ra thì nhìn về phía vợ ”Đem cho tôi chút thuốc, Ngọc Linh tới à? Ừm? Đây là...”

Nghiêm phu nhân lập tức đi lấy nước và thuốc.

Đồng Học Bản vội hỏi: ”Xin chào An thạch bí thư, tôi là Đồng Học Bản của văn phòng đường phố Quang Minh.” Vương An Thạch à một tiếng ”Là lãnh đạo của Ngọc Linh, ngồi đi, để cho Ngọc Linh pha trà cho cậu.”

Nghiêm phu nhân đem thuốc tới, Vương An Thạch uống vào, rồi uống liền mấy ngụm nước.

Đồng Học Bản một mực chú ý biểu tình của Vương An Thạch, muốn nhìn một chút ông ta có thái độ gì đối với mình, nhưng sau khi nói tên xong, trong mắt Vương An Thạch cũng không có phản ứng dư thừa, có lẽ biết Đồng Học Bản, lại hình như không biết, khiến cho Đồng Học Bản thật sự mò không ra. Bất quá nếu Vương An Thạch không có biểu hiện ngay mặt với hắn, đó chính là chuyện tốt, ít nhất là hy vọng đứng vào hàng lại lớn một chút.

Uống thuốc xong, Vương An Thạch tựa hồ cảm giác khá hơn một chút, ngồi xuống sô pha.

Nghiêm phu nhân ở bên cạnh nói: "Tiểu Đồng nói có công tác cần báo cáo với ông."

"À?" Vương An Thạch bình tĩnh nhìn Đồng Học Bản một cái "Chuyện gì?" Thấy bọn họ nói chuyện, Nghiêm phu nhân kéo Vương Ngọc Linh cùng nhau vào phòng bếp, đóng cửa, bắt đầu làm cơm.

Đồng Học Bản không có ngồi, cung kính nói: "Là chuyện của đơn vị mô phạm, vừa rồi nhận được điện thoại của phòng kính lão, trung ương đã mời văn phòng đường phố Quang Minh đi tham gia hội nghị khen ngợi sẽ."

Vương An Thạch khẽ gật đầu "Được, công tác làm được lắm."

Đồng Học Bản chớp chớp con mắt, nói: "Chúng tôi cũng không dám kể công, thật ra lần này đơn vị mô phạm có thể xuống tới, đều là An Thạch bí thư lãnh đạo có cách, chúng tôi cũng là đi theo chỉ thị của khu ủy, lần này là vậy, sau này cũng vậy." Lời này đã cho thấy thái độ và lập trường của Đồng Học Bản, nếu muốn đứng vào hàng, vậy không thể tỏ vẻ ra được, Đồng Học Bản nói rất lưu loát, hắn không sợ lòng vòng.

Nghe vậy, Vương An Thạch nhìn hắn một cái, nhưng cũng không có nói tiếp.

Thái độ của Đồng Học Bản đã có, nhiệm vụ ngày hôm nay cũng coi như hoàn thành, muốn Vương An Thạch tiếp nhận mình, sợ rằng cũng phải có gì đó gọi là, trước tiên đem tín hiệu thả ra, cái khác gấp cũng không được "Thân thể ngài khá hơn chút nào không?"

Vương An Thạch cười nói: "Đỡ hơn ngày hôm trước, đau lên như là muốn chết." Đồng Học Bản quan tâm nói: "Viêm ruột thừa nếu như vẫn đau, thật sự cần phải phẫu thuật, nếu như ngài lo lắng bệnh tiểu đường, hiện tại được bệnh viện cũng không ít, cái này hắn không phải vấn đề lớn."

Vương An Thạch lắc lắc tay "Uống thuốc trước đã." Thấy ông ta nói như vậy, Đồng Học Bản cũng không khuyên nữa, nói nhiều ngược lại không đẹp, quan tâm một câu là vừa phải.

Bệnh tiểu đường cùng viêm ruột thừa, Đồng Học Bản trước đây cũng nghe nói qua, lỡ như là cái loại bệnh tiểu đường nghiêm trọng chút, người bệnh lớn tuổi một chút, vết thương thật đúng là khó khép lại, bởi vậy mất mạng người cũng không phải không có, mà còn rất nhiều, quả thật rất phiền phức, cũng rất dằn vặt người.

Sai rồi!

Chờ một chút!

Đồng Học Bản bỗng nhiên linh quang vừa hiện, Vương An Thạch bị căn bệnh này dày vò quá độ, không làm giải phẫu cả ngày đau, làm phẫu thuật lại sợ có nguy hiểm, nói như vậy, nếu như mình có thể trị được bệnh của Vương An Thạch, vậy chẳng phải là một đại nhân tình? Có tầng quan hệ này, Vương An Thạch tiếp nhận mình cũng là chuyện dĩ nhiên, và hiểu lầm của Nghiêm phu nhân trước đó tin tưởng cũng sẽ không là vấn đề gì!

Về phần làm sao chữa bệnh...

Mình mới phát hiện ra REVERSE, không phải lui thời gian của vật thể về phía sau sao?

REVERSE có thể ột trái lựu lui thời gian về từ lúc nó còn chưa thành trái.

REVERSE có thể cho dây chuyền ngọc bích vỡ tan khôi phục đến thời gian không vỡ tan.

REVERSE có thể làm cho nếp nhăn trên mặt Từ Yến lui về phía sau đến thời gian cô ấy còn chưa xuất hiện nếp nhăn.

Như vậy dưới, REVERSE đương nhiên cũng có thể làm cho bệnh viêm ruột thừa trên người Vương An Thạch lui về phía sau đến lúc bệnh viêm ruột thừa còn chưa có phát tác, đạt được hiệu quả trị bệnh cứu người! ?

Đúng rồi!

Cái này khẳng định được!

REVERSE là lệnh mới mà Đồng Học Bàn mới phát hiện không bao lâu, còn chưa có tinh tế nghiên cứu qua, cái ý niệm trong đầu này toát ra, nhất thời mở ra một cánh cửa lớn cho Đồng Học Bàn, hình như phía trước rộng mở thênh thang vậy, trị bệnh cứu người, trong một lĩnh vực này, REVERSE quả thật có thể nói là trị bách bệnh!

Ấy chà.

Vậy mình còn không phải thần y sao ?

638. Chương 636: Bí Thư Khu Ủy Phát Bệnh!

Buổi trưa.

Nhà Vương An Thạch.

Cơm chín, Nghiêm phu nhân và Vương Ngọc Linh bưng đồ ăn đi ra, bày ra trên bàn.

"Tiểu Đồng, cùng nhau ăn đi." Nghiêm phu nhân khách khí một câu.

Đồng Học Bàn vội hỏi: "Không được không được, cảm ơn Nghiêm phu nhân, lúc tới tôi đã ăn rồi."

Đặt đĩa xuống, Vương Ngọc Linh nhiệt tình nói: "Ăn thêm một chút đi chủ nhiệm, món cà chua là tôi làm, ngài nếm thử."

Vương An Thạch không khuyên hấn, ngồi xuống ghé sô pha chậm rãi uống trà.

Đồng Học Bàn thật ra chưa ăn cơm, bụng đang rất đói, bất quá vẫn uyển chuyển từ chối ý tốt của Vương Ngọc Linh, hấn biết mình không được Nghiêm phu nhân thậm chí Vương An Thạch hoan nghênh, đương nhiên không dám lỗ mãng, cũng nhìn ra được Nghiêm phu nhân nói chính là khách khí mà thôi, nếu như thật sự ngồi xuống ăn, vậy liền có chút được một tác lại muốn tiến một thước. Nhưng mà từ nãy đến giờ, Đồng Học Bàn cũng tiến đến được năm sáu phút rồi, chuyện nên nói đều đã nói, bây giờ cả nhà người ta ăn, lẽ ra Đồng Học Bàn cũng nên rời đi, chút ánh mắt ấy hấn không phải không có, nhưng mà, trong lòng có suy nghĩ nên Đồng Học Bàn cũng không đi, mà nhanh chóng sắp xếp ngôn ngữ một chút.

Nghiêm phu nhân nhìn Đồng Học Bàn một chút, sau đó, rơi xuống trên người chồng, "Lão Vương, ăn cơm đi."

"Uống xong ly trà này." Vương An Thạch đưa tay ôm bụng, giống như là còn khó chịu, "Các người ăn trước đi."

Vương Ngọc Linh thấy thế, cũng không có tâm tình ăn, "Chú, nếu không đi bệnh viện nhìn, không được thì nằm viện, truyền dịch điều dưỡng."

Vương An Thạch khoát khoát tay, miễn cưỡng cười nói: "Không có việc gì, còn chịu đựng được."

Nghiêm phu nhân thở dài một tiếng, gắp một ngụm đồ ăn nuốt xuống, cũng là vô vị, không muốn ăn.

Nhìn qua cũng là bệnh viêm ruột thừa, rất bình thường, giải phẫu một chút là tốt rồi, nhưng bên trong còn có bệnh tiểu đường, cái này xử lý không tốt, nếu như mù quáng đi bệnh viện phẫu thuật, chỉ cần không tốt có thể xảy ra nguy hiểm tính mạng, Nghiêm phu nhân và người trong nhà hai ngày nay cũng đau đầu chuyện này, thậm chí có chút lo lắng hãi hùng, mà nếu tiếp tục trị liệu cũng không phải biện pháp, đau đớn khó nhịn không nói, Vương An Thạch là bí thư khu ủy, mỗi ngày phải xử lý chuyện rất nhiều, vì vậy bệnh ảnh hưởng đến con đường làm quan cũng không chừng.

Bầu không khí trong phòng bị kiềm hãm.

Đồng Học Bàn nhìn nhìn bọn họ, bỗng nhiên chen vào nói, "An Thạch bí thư, Nghiêm phu nhân, tôi có một biện pháp."

"Ồ?" Nghiêm phu nhân và Vương An Thạch nhìn về phía hắn.

Đồng Học Bàn nói: "Để cho tôi thử xem, nói không chừng có thể trị được bệnh của An Thạch bí thư."

Nghiêm phu nhân sững sốt, "Cậu?"

Vương Ngọc Linh ngạc nhiên nói: "Chủ nhiệm, ngài biết chữa bệnh?"

Học Bàn cũng bất chấp khiêm tốn, đem lý do thoái thác cùng Từ Yến ra, "Có một lão trung y, tôi học qua xoa bóp trung y của ông ta rất lâu, cũng coi như xuất sư, xoa bóp nói ra chỉ là ấn huyết vị, không cần dùng dao kéo, thích hợp tình huống hiện tại của An Thạch bí thư, ừm, ngài cũng thấy xoa bóp trung y, thật ra nguyên lý cũng kích phát sức chống cự của cơ thể người khiến cho bệnh tật tự động lành lại, cũng là một loại trị liệu."

Nghiêm phu nhân nhìn nhìn hắn, "Cậu có nắm chắc?"

Đồng Học Bàn vừa muốn nói có, Vương An Thạch ngắt lời nói: "Thôi khỏi, hiện tại không đau giống mấy ngày trước, đã khá hơn rồi."

Đồng Học Bàn nói: "Thế nhưng tiếp tục như thế. . ."

"Chú." Vương Ngọc Linh nói: "Để cho Đồng chủ nhiệm thử xem."

Vương An Thạch đứng lên, "Được rồi, ăn cơm đi."

Đồng Học Bàn trong lòng bất đắc dĩ, biết Vương An Thạch là không tin y thuật của mình, Tây y còn không thể nói, nhưng nói đến trung y, ấn tượng của mọi người đầu tiên đều là càng già càng tốt, tuổi càng lớn y thuật mới càng cao, Đồng Học Bàn nhỏ tuổi như vậy, phỏng chừng cũng không người tin hẳn biết y thuật inh, lí do thoái thác như thế là có chút cảm giác giả danh lừa bịp, thật ra Đồng Học Bàn cũng không biết y thuật, nhưng hắn có thể trị bệnh.

Vương An Thạch đã ngồi vào trên bàn cơm cùng Nghiêm phu nhân bọn họ ăn.

Người ta không tin, Đồng Học Bàn cũng không nói được cái gì nữa, "An Thạch bí thư, vậy không quấy rồi ngài nghỉ ngơi, tôi trở về, chúc ngài sớm ngày hồi phục."

Vương An Thạch gật đầu, "Ngọc Linh, thay chú tiễn Tiểu Đồng."

Vương Ngọc Lbuông đưa đi qua.

Trong hành lang.

Đồng Học Bàn cười nói: "Được rồi Ngọc Linh, trở lại ăn cơm đi, không cần tiễn."

"Đừng, tôi đưa ngài xuống lầu."

"Hai ta còn khách khí cái gì? Quay về đi."

"Hi hi, vậy được, chủ nhiệm vậy ngài đi thông thả."

Nhưng trong lúc Đồng Học Bàn đi xuống cầu thang, Vương Ngọc Linh xoay người vào nhà, tiếng kêu đau trầm thấp của Vương An Thạch chợt vang lên ở trong phòng, theo đó còn có tiếng kinh hô của Nghiêm phu nhân!

"Lão Vương! Ông làm sao vậy? Làm sao vậy?"

"A!"

"Ngọc Linh! Chú của con phát bệnh!"

"A? Vậy làm sao bây giờ?"

"Mau gọi xe cứu thương! Nhanh!"

"Được được được! Con gọi điện thoại!"

Nghe tiếng, Đồng Học Bản sắc mặt biến đổi, gấp gáp xoay người chạy lên lầu, đẩy cánh cửa lại trở về nhà bí thư khu ủy, chỉ thấy Vương An Thạch ngã xuống, An Thạch bí thư nằm trên mặt đất cuộn mình lại, trên mặt đều co rút đau đớn, ôm bụng đầu đầy mồ hôi, hình dạng đau tới cực điểm. Nghiêm phu nhân hoang mang ngồi chồm hổm trên mặt đất đưa tay đỡ ông ta, gấp đến độ không được.

"Nghiêm phu nhân! Tôi đến đây!" Đồng Học Bản bước qua, khom lưng, đem Vương An Thạch đau đến độ nói không nên lời ôm lấy, nhẹ nhàng đặt lên trên sofa.

Vương Ngọc Linh buông điện thoại di động, vội la lên: "Thím, gọi điện thoại rồi!"

Nghiêm phu nhân cầm tay của chồng nói: "Lần trước phát bệnh cũng là như thế này, sau khi đưa đến bệnh viện cũng đủ cả một buổi tối, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Chú." Vương Ngọc Linh nói: "Ngài thế nào rồi?"

Vương An Thạch cắn răng, ót đổ mồ hôi, nói không nên lời.

Nghiêm phu nhân nói: "Kiên trì một chút! Xe cứu thương cũng sắp tới!"

Đồng Học Bản vừa nhìn cái tình hình này, cũng là có chút không nhịn được, nhanh chóng lấy thuốc giảm đau đưa cho Nghiêm phu nhân để Vương An Thạch uống, nhưng sau khi uống thuốc vẫn không có hiệu quả giảm đau, Vương An Thạch đau đớn lấy tay ôm chặt bụng như trước, Đồng Học Bản ổn định tinh thần, bỗng nhiên mở miệng nói: "Nghiêm phu nhân, để cho tôi thử xem!"

Nghiêm phu nhân cũng không quá tin, "Cậu được sao?"

"Dám chắc được!" Đồng Học Bản kiên định nói.

Vương Ngọc Linh vừa nghe, cũng ở bên cạnh nói: "Thím, dù sao xe cấp cứu cũng không có tới, lại không có biện pháp khác, ngài để cho Đồng chủ nhiệm thử xem! Ngài xem chú của con đau đớn kìa!"

Nghiêm phu nhân cắn môi, "Được, tôi cầu cậu."

Đồng Học Bản khẽ gật đầu, rất nhanh đưa tay xắn tay áo lên, chờ Nghiêm phu nhân và Vương Ngọc Linh đều lui lại mấy bước, Đồng Học Bản tới trước sofa, hít sâu, ánh mắt rơi xuống vị trí ruột thừa của Vương An Thạch, đưa tay để trên lưng, bắt đầu nhấn xuống mấy huyệt vị phía sau lưng, trên thực tế cũng cố ý làm trò, chờ công tác chuẩn bị xong, che giấu đủ rồi, Đồng Học Bản mới híp tròn mắt, quả đấm đè ruột thừa của Vương An Thạch, lực chú ý bỗng nhiên tăng lên.

Được rồi!

REVERE!

Thời gian lui về phía sau có hiệu lực, thời gian còn thừa đã từng chút giảm xuống!

Một giây đồng hồ. . .

Hai giây. . .

Ba giây. . .

Bốn giây. . .

REVERE giải trừ!

Đồng Học Bản lấy tay về, quan sát sắc mặt của Vương An Thạch một chút, trước đó lý giải thấy, Vương An Thạch là hai ngày đầu đột nhiên phát bệnh, trước đây cũng không có bệnh trạng rõ ràng, cũng không có phát hiện qua, cho nên Đồng Học Bản đem ruột thừa của Vương An Thạch lui về bốn ngày, nếu như đau đớn và bệnh chứng toàn bộ đến từ đây, như vậy An Thạch bí thư theo lý sẽ không có việc gì, bốn ngày trước ông ta còn khỏe như trâu.

Quả nhiên, dưới cái nhìn kinh ngạc của Nghiêm phu nhân và Vương Ngọc Linh, thống khổ trên mặt của Vương An Thạch hầu như biến mất trong nháy mắt, ông ta chớp mắt mấy cái, cau mày, từ trên sofa ngồi dậy, vô thức sờ sờ bụng, hình như có chút khó tin, hình như có chút khó hiểu.

Nghiêm phu nhân vội vàng nói: "Lão Vương, cảm giác thế nào?"

"Chú, chú ... không có việc gì chứ?" Vương Ngọc Linh cũng ngây ngẩn cả người.

Wương An Thạch kỳ quái nói: "Không chỉ là không có việc gì, lúc không có bệnh cũng không có trạng thái tốt như vậy, hình như ruột thừa cho tới bây giờ chưa từng đau qua vậy."

Nghiêm phu nhân vui vẻ, "Thật không có việc gì?"

Wương An Thạch đứng dậy đi đi trong phòng, lộ ra vẻ tươi cười, "Không có việc gì!" Sau đó ánh mắt nhìn về phía Đồng Học Bàn, nói cảm ơn: "Cảm ơn Tiểu Đồng."

Nghiêm phu nhân cũng lập tức nói: "Tiểu Đồng, nhờ có cậu, rất cảm ơn!"

Wương An Thạch và Nghiêm phu nhân bọn họ vừa rồi chỉ là thấy Đồng Học Bàn ở đằng kia nhẩn, đề, nhéo này nọ, kết quả lại khiến ọi người không thể tin, quả thật vô cùng kì diệu, lúc này bọn họ mới là thật sự tin y thuật của Đồng Học Bàn, vì trăm nghe không bằng một thấy.

Đồng Học Bàn khiêm tốn nói: "Ngài đừng khách khí, thủ pháp của tôi cũng là tạm thời giảm bớt một chút đau đớn, không thể nói hoàn toàn bình phục, qua vài ngày còn có thể phát bệnh, ừm, lần sau nếu như tái phát, ngài cứ gọi, đến lúc đó tôi sẽ nghĩ biện pháp."

Wương An Thạch mỉm cười nói: "Chỉ cần có thể bớt đau thì tốt rồi, mấy ngày này, cảm thấy không ngủ ngon được một lần."

Wương Ngọc Linh vui vẻ, "Chủ nhiệm, thì ra ngài là thần y nha!"

Đồng Học Bàn ho khan một tiếng, "Không có, ngày hôm nay cũng là trùng hợp, cũng may thân thể của An Thạch bí thư thích hợp, nếu không loại bệnh này quả thật không trị tốt."

Lúc này, xe cứu thương tới.

Nghiêm phu nhân lo lắng, muốn cho chồng đến bệnh viện kiểm tra, nhưng Vương An Thạch không đi, nếu ngừng đau, hai ngày nay chưa nghỉ ngơi tốt, Vương An Thạch muốn ăn ngon một bữa, ngủ một giấc cho ngon, cho nên cho xe cứu thương và nhân viên cứu hộ trở về.

Người vừa đi, Vương An Thạch vỗ vỗ vai của Đồng Học Bàn, "Tới đây, cùng nhau ăn."

Đồng Học Bàn khách khí nói: "Ngài nếu không có việc gì, tôi cũng trở về, không quá rối."

An Thạch bí thư nói: "Dù sao cũng có nhiều đồ ăn."

Nghiêm phu nhân cũng nói: "Tiểu Đồng, đừng vội đi, ăn cơm trước."

Thấy rõ như vậy, Đồng Học Bàn chối từ một chút cũng không nói nhảm nữa, lúc này mới ngồi vào bàn cùng bọn họ ăn! .

639. Chương 637: Lại Có Sự Cố!

Ngày kế tiếp, sáng sớm.

Văn phòng đường phố Quang Minh, phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bàn ngồi uống trà, có trà Ô Long, có trà xanh, có trà phổ, nhàn rỗi vô cùng, hần uống xong một ly lại pha tiếp một ly, rất thoải mái.

Chỗ như văn phòng đường phố, lúc bận thật bận, chuyện vụn vặt liên tiếp không ngừng, làm cho ngay cả thở cũng không nổi, nhưng lúc nhàn cũng thật nhàn, ví dụ như ngày hôm nay, văn kiện cũng phê qua, trong khu cũng không nhiệm vụ, bên dưới cũng không có việc gì, Đồng Học Bàn ngoại trừ ngồi ở trong phòng làm việc uống trà, cũng không làm cái khác. Đơn vị mô phạm đã xuống tới, ngày hôm qua lại trị bệnh cho bí

thư khu ủy Vương An Thạch, hòa hoãn quan hệ, đứng vào hàng tin tưởng cũng sẽ không lâu lắm, tuy rằng Đồng Học Bản không có ấn tượng hay gì đối với Vương An Thạch, nghĩ ông ta quá quan liêu, vẫn còn nhớ chuyện Vương An Thạch lúc trước không gặp mình, nhưng trong quan trường vốn là không thể dựa vào yêu thích cá nhân, có một số việc không phải Đồng Học Bản có thể quyết định, cho nên mặc dù có chút khó chịu, Đồng Học Bản cũng chôn ở trong lòng, dựa vào trước rồi tính. Hiện tại, chiến tích và chỗ dựa vững chắc đều bắt được, tất cả đều thuận lợi.

Một ly trà. . .

Hai ly trà

Ba ly trà không bao lâu, mùi trà thơm bốn phía, cực kỳ dễ ngủ. Reng reng reng, điện thoại bên cạnh vang lên, là một dãy số không nhận ra.

Đồng Học Bản vừa nhìn, tiếp máy nói: "A lô, ai vậy?"

"Là Đồng chủ nhiệm sao?" Bên kia là tiếng nói của một người trung niên, rất quen tai, "Tôi là hiệu trưởng Nhất Trung huyện Duyên Đài."

Đồng Học Bản kỳ quái, không ngờ ông tìm mình, "À à, có việc sao?"

Hiệu trưởng Nhất Trung nói: "Đồng chủ nhiệm, là như thế này, tôi đang ở Nhất Trung, vừa nghe có một thầy giáo nói với tôi, buổi chiều ngày hôm qua, có tòa soạn đến trường học chúng tôi, hình như điều tra chuyện học sinh bị đánh, tôi cũng mới biết, cho nên ... nói với ngài một tiếng."

"Ký giả?" Đồng Học Bản nhíu mày, "Tòa soạn báo nào?"

Hiệu trưởng Nhất Trung hơi trầm ngâm "Là tòa soạn thành phố, gọi là Nam Khởi Thần Báo? Hình như là cái này."

Đồng Học Bản trầm xuống, "Tôi đã biết, cảm ơn."

"Không khách khí, không khách khí."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản sắc mặt không dễ coi cho lắm, Nam Khởi Thần Báo? Cái tòa soạn báo này hẳn rất quen thuộc, lúc trước bộ trưởng Bành Khôn cũng là đi qua cái tòa soạn này báo đưa tin mình đánh người, hơn nữa cố ý không đề cập tới việc đám cư dân ra tay trước, cũng không nhắc đến việc bọn họ cầm vũ khí trong tay, nói rất giống như tất cả đều là lỗi của Đồng Học Bản, thiếu chút nữa khiến cho Đồng Học Bản bị ủy ban kỷ luật xét xử, không ngờ rằng lúc này mới qua vài ngày tòa soạn Nam Khởi lại bắt đầu đánh hơi vào, bọn họ làm sao mà biết được?

Hoàng Thế Trung liên hệ? Không thể nào? Chuyện này ông ta trốn còn không kịp, sao còn dám phô trương?

Đó chính là Nam Khởi Thần Báo nhận được tin, chủ động điều tra mình?

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị người gõ, Chu Diễm Như gấp gấp đi đến "Chủ nhiệm "

"Làm sao vậy?" Đồng Học Bản buông tách trà nhắc đầu.

"Ngài xem báo đi." Chu Diễm Như cầm tức nói: "Lại là Nam Khởi Thần Báo! Bọn họ còn không dứt! Muốn làm gì đây!"

"Báo của ngày hôm nay?"

"Của ngày hôm nay, vừa ra."

Đồng Học Bản đưa tay tiếp nhận lật lật, chỉ thấy trên trang ba của Nam Khởi Thần Báo có một tiêu đề bắt mắt đập vào con mắt của Đồng Học Bản. Trên báo không có điểm danh, nhưng một chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh, cơ bản không có khác nhau với nói đích danh ra, toàn bộ thành phố Phần Châu còn có phố Quang Minh thứ hai sao? Báo vẫn là cắt câu lấy nghĩa, căn bản không có viết cái gì tiền căn hậu quả, chỉ nói chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh tại trường học Nhất Trung huyện Duyên Đài ra tay đánh người, đánh bị thương ba học sinh và một thầy giáo, ý thể hiếp người.

Cuối cùng, ký tên là ký giả Lưu Cương.

Lại là Lưu Cương!

Lại là Nam Khởi Thần Báo!

Đồng Học Bản vừa nhìn liền phát hỏa, mẹ kiếp, các người còn không để yên! ?

Lần trước cho các người một bài học còn chưa đủ! Lần này lại muốn chơi tôi? Các người con mẹ nó có ý gì? Dẫm lên đầu tôi dẫm riết nghiền rồi à? ?

Cái bài báo này đả kích rất mạnh, bên trong còn có một đoạn phỏng vấn người nhà của học sinh bị đánh, không phải của Hoàng Đình Đình, mà là người nhà của hai học sinh bị đánh, nói rất khó nghe, cái gì mà con trai nhà mình bị đánh gãy xương, bây giờ còn nằm ở bệnh viện, hoàn toàn là bịa đặt, sau đó còn chỉ ra Đồng Học Bản tại khu Nam Sơn đánh người, hiển nhiên là nói con trai của Tiết Khánh Vinh, rõ ràng là Đồng Học Bản thấy việc nghĩa hăng hái làm, ngược lại biến hẳn thành làm ác không tha. Nam Khởi Thần Báo bên kia đã không nói thực sự cầu thị và khách quan, quả thật thì là có cái gì bất lợi đối với Đồng Học Bản bọn họ liền viết, cực kỳ chủ quan, xúi giục dân chúng thù quan thù phú, làm cho Đồng Học Bản đen mặt!

Các người gọi cái này là báo chí?

Ba lần bốn lượt đưa tin lung tung! Các người lợi dụng dân chúng trả đũa?

Đồng Học Bản quảng tờ báo xuống, hiện tại chính là lúc văn phòng đường phố Quang Minh muốn làm náo động lớn, mô phạm kinh lão đã định ra, ai ngờ lúc này lại bị Nam Khởi Thần Báo làm ra tin tức kinh tởm như thế, ngấm lại cũng biết, đây là Nam Khởi Thần Báo lần trước bị đánh vào mặt, lần này là tới trả thù, hoặc là có người bày mưu đặt kế, lại hãm hại Đồng Học Bản một phen!

Lần đầu tiên tôi nhin.

Tôi còn không tìm các người tính sổ, các người lại đến nữa rồi? ?

Sau khi cho Chu Diễm Như rời khỏi đây, Đồng Học Bản cầm lấy điện thoại di động gọi cho bí thư kỷ công ủy Khúc Nghĩa Cường, "Khúc bí thư, lần trước anh nói trong quán ăn thấy phó bộ trưởng bộ tổ chức Bành Khôn cùng ăn với xã trưởng của Nam Khởi Thần Báo?"

Khúc Nghĩa Cường ừm một cái, "Là một phó xã trưởng."

Đồng Học Bản nói: "Tên gọi là gì?"

"Họ bàng, cụ thể là gì tôi nhớ không rõ, tôi hỏi một chút?"

"Được."

Sau vài phút, Khúc Nghĩa Cường tự mình tới phòng làm việc Đồng Học Bản, hiển nhiên cũng là đã biết bài báo của Nam Khởi Thần Báo, gã nói cho Đồng Học Bản, phó xã trưởng kia gọi là Bàng Đại Bình, sinh ra tại thành phố Phần Châu, Lưu Cương viết bài về Đồng Học Bản, hình như là thân thích của Bàng Đại Bình. Lần đầu tiên ra tay với Đồng Học Bản, tám phần là Bành Khôn bày mưu đặt kế, vì trả thù, nhưng lúc này đây nhằm vào Đồng Học Bản, Khúc Nghĩa Cường đều nghĩ Nam Khởi Thần Báo có chút quá phận, Đồng chủ nhiệm vô pháp vô thiên? Bây giờ xem ra, Nam Khởi Thần Báo các người mới là vô pháp vô thiên? Cắt câu lấy nghĩa chơi chữ đâm lén vả vào mặt?

Bàng Đại Bình . . .

Lưu Cương ...

Đồng Học Bản nhớ kỹ hai cái tên này, nhưng hẳn hiện tại tạm thời không thu thập hai người bọn họ, Đồng Học Bản lo lắng nhất chính là phản ứng của trong khu, chuyện của đánh người quả thật phát sinh qua, Đồng Học Bản trong phương diện này cũng làm có chút sai, mình đắc tội nhiều người như vậy, trong khu có thể có người nhân cơ hội đem chuyện này ra mà nói hay không? ?

Đồng Học Bản sắc mặt lạnh xuống.

640. Chương 638: Từng Bước Thu Thập!

Một tiếng đồng hồ. . .

Hai tiếng đồng hồ. . .

Tam tiếng đồng hồ. . .

Đồng Học Bân nghi ngờ chuyện đánh người tại trường học đã bị Nam Khởi Thần Báo đồn ra, nhưng đợi đến trưa, trong khu tạm thời cũng không có phản ứng gì, điều này làm cho Đồng Học Bân thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, số điện thoại của cục trưởng quốc an thành phố Từ Yên hiện lên trên điện thoại di động của Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân đưa tay tiếp ”A lô, chị Từ.”

Từ Yên cười nói: ”Vừa rồi ngẫu nhiên xem báo, tên nhóc cậu lại gây chuyện?”

” . . . Thật sự là có nguyên nhân.” Đồng Học Bân hít vào nói: ” Một trong mấy người học sinh của huyện Duyên Đài đánh con gái nuôi của tôi, còn bắt đứa nhỏ của tôi quỳ xuống sửa như chó, cái này làm sao tôi nhịn được? Giáo huấn bọn họ, kết quả Nam Khởi Thần Báo hình như cũng nghe phong phanh, căn bản không nói tiền căn hậu quả mà lại viết loạn, rõ ràng muốn hãm hại tôi, ngay cả tính khách quan cũng không nói, cái đám cháu trai này! Tôi ý thế hiếp người đánh học sinh đánh thầy giáo? Bọn họ đánh đứa nhỏ của tôi sao không viết? Người khác đánh nhà của tôi thì được! Tôi đánh lại tất cả đều là trách nhiệm của tôi? Bị tôi làm cho gãy xương? Gãy xương cái rắm! Cái này không phải trọn tròn mất nói dối sao?”

Từ Yên cau mày ”Bài viết tôi có xem qua, dùng từ có chút cực đoan, cậu đắc tội bọn họ?”

Nhắc tới cái này Đồng Học Bân lại phát hỏa, ”Tôi đắc tội bọn họ? Ngay cả tên tòa soạn đều chưa từng nghe qua, lần trước có người mượn Nam Khởi Thần Báo muốn chơi tôi, cố ý làm chuyện này, nói tôi đánh người, ngài nghe nói chưa? Rõ ràng là đám người kia cầm dao cầm gậy vây công người của chúng tôi, tôi sợ đồng chí của chúng tôi bị thương mới ra tay tự bảo vệ mình, nhưng Nam Khởi Thần Báo viết như thế nào? Ngay cả chuyện đám người kia cầm dao cầm gậy đều không nói đến một chữ, nói tôi đánh người, cái này không phải vô nghĩa sao? Có ai viết tin tức như thế sao? Lần kia liên quan đến không ít người, trong lúc nhất thời tôi cũng không để ý đến bọn họ, ai ngờ đám người này chơi xỏ tôi chơi đến nghiện, một lần không được thì hai lần!”

Đối với người khác, chuyện không được quá ba lần.

Nhưng đối với Đồng Học Bân mà nói, thường thường là chuyện không quá một lần.

Lần trước là không để ý, nhưng lúc này đây Đồng Học Bân đã bị thủ đoạn ti tiện của Nam Khởi Thần Báo bức cho phát hỏa, hần chuẩn bị kiểm chỗ phát khẩu khí này ra!

”Chị Từ, ngài hiện tại có bận không?” Đồng Học Bân hỏi.

Từ Yên mỉm cười nói: ”Có việc thì nói, chuyện của cậu còn không phải cũng là chuyện của chị Từ?”

”Ngài có thể giúp tôi điều tra địa chỉ của ký giả Lưu Cương và xã trưởng Bàn Đại Bình Nam Khởi Thần Báo được không? Tôi vừa tiễn nhiệm, quan hệ các phương diện còn chưa đi thông, cho nên ...”

Từ Yên quản cả cục quốc an thành phố, là người đứng đầu, chỉ cần là địa giới của thành phố Phần Châu, địa chỉ của ai mà tra không được? Bất quá dùng công vào tư, chuyện này có chút trái với nguyên tắc.

Nhưng mà Từ Yên không chút suy nghĩ nói: ”Được.”

” . . . Cảm ơn ngài.”

”Chờ điện thoại của tôi.”

Mười phút sau, Từ Yên gửi tin tức đến đây, đem địa chỉ gia đình của Lưu Cương và Bàn Đại Bình tra xét rõ ràng, còn có một chút tư liệu, bao gồm quan hệ của hai người, quả nhiên là người thân, tuy rằng tuổi kém nhiều, nhưng Bàn Đại Bình cũng là anh họ của Lưu Cương.

Hai anh em liên thủ chơi xỏ tôi?

Các người chơi đến ghiền rồi à? ?

Đồng Học Bán bình tĩnh nhìn tư liệu của hai người, suy nghĩ nên ra tay như thế nào, không động thì thôi, động vào, phải động một cú thật lớn, nếu không có vài người luôn luôn không biết trời cao đất rộng!

Cùng lúc đó.

Nam Khởi Thần Báo, tổng bộ tòa soạn báo.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại trên bàn vang lên.

Phó xã trưởng Bàn Đại Bình đưa tay tiếp, là cục trưởng cục giáo dục huyện Duyên Đài Hoàng Thế Trung gọi tới, "A lô, là Hoàng cục trưởng à, có việc sao?"

Hoàng Thế Trung nổi giận dưng dưng nói: "Lão Bàn, ông làm cái gì vậy? Làm gì?"

Bàn Đại Bình hí mắt nói: "À? Xảy ra chuyện gì?"

"Ông hỏi xảy ra chuyện gì? Tờ báo của các người ngày hôm nay viết cái gì?" Hoàng Thế Trung vỗ bàn bên kia điện thoại.

"À, chuyện này à, cái này không phải tôi kêu làm, nhân viên bên dưới làm, cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm." Bàn Đại Bình giả bộ nói.

Hoàng Thế Trung cả giận: "Lão Bàn, chúng ta cũng quen biết năm sáu năm rồi, ông không thể hăm hại bạn cũ như thế chứ?"

Bàn Đại Bình cười ha ha nói: "Thật không liên quan đến tôi, tôi nói Hoàng cục trưởng này, đừng nổi cơn tức lớn như vậy, sao là hăm hại ông? Lần trước gọi điện thoại đến đây, ông không phải nói Đồng Học Bán quá kiêu ngạo sao? Ngay cả Đình Đình đều dám đánh? Phía dưới đã có người báo lên, không phải đúng lúc sao? Loại con sâu làm rầu nồi canh này phải cho hắn biết lễ độ, cái này cũng là chức trách của người viết báo chúng tôi."

Mẹ kiếp!

Còn tỏ vẻ cao thượng với tôi? Ông là cái chó má gì thế! ?

Hoàng Thế Trung tức giận nói không ra lời, hung hăng cúp điện thoại. Ông và Bàn Đại Bình chỉ là quen biết, quan hệ chưa nói tới là thân, lần trước Hoàng Thế Trung bởi vì đoán không ra Đồng Học Bán, cho nên mới gọi điện thoại cho Bàn Đại Bình, muốn hỏi thăm, chuyện xảy ra tại trường học cũng nói cho Bàn Đại Bình, ai ngờ lúc này gặp phải họa, Bàn Đại Bình ngay cả báo cũng không báo trước với mình, trực tiếp đăng lên báo, hơn nữa cách dùng từ vô cùng cực đoan, khiến cho Hoàng Thế Trung sau khi xem qua thiếu chút nữa xé luôn tờ báo.

Ông ta đương nhiên không muốn chuyện này đăng báo.

Hoàng Thế Trung đã chịu thua Đồng Học Bán, ông nghĩ không có gì mất mặt, ai kêu người ta là vị hôn phu của huyện trưởng? Chuyện này cũng không là chấm hết, ít nhất tạm thời trôi qua, nhưng Bàn Đại Bình vừa làm cái này, đã đem Hoàng Thế Trung tới một vị trí cực kỳ xấu hổ, Nam Khởi Thần Báo đăng bài báo như vậy, Đồng Học Bán và Tuệ Lan huyện trưởng có thể nghĩ Hoàng Thế Trung ông không phục, cho nên lén lút giở trò quỷ hay không? Hoài nghi là ông sai khiến Bàn Đại Bình làm? Thật vất vả mới giải quyết cái chuyện này, Hoàng Thế Trung làm sao lại muốn làm to chuyện? Hơn nữa cho dù người khác không hoài nghi đến Hoàng Thế Trung ông, vậy chuyện này cũng quá không đẹp, vạn nhất kinh động thành phố, sẽ phát hiện chuyện này có liên quan đến con gái Hoàng Đình Đình của ông, thậm chí chuyện tình cũng là phát sinh tại trường học, thân là cục trưởng cục giáo dục Hoàng Thế Trung cũng sẽ không đẹp mặt, nếu như thật sự âm ỉ lên, nhẹ thì cảnh cáo, nặng thì mất chức, Hoàng Thế Trung thấy rất rõ ràng.

Chuyện này phía sau khẳng định có người giở trò!

Bàn Đại Bình là bị người sai khiến! Nếu không cũng là có thù oán với Đồng Học Bán!

Hoàng Thế Trung đã hận Bàng Đại Bình, vì đạt được mục đích ngay cả bạn bè đều có thể hãm hại, thật sự làm cho người ta kinh tởm!

Bên kia Đồng Học Bân làm sao không rõ ràng chuyện này có thể có người ở sau lưng sai khiến?

Nếu như thật có một người như vậy, hiềm nghi lớn nhất là bộ trưởng bộ tổ chức khu Nam Sơn Tiết Khánh Vinh không thể nghi ngờ, Đồng Học Bân đánh con ông ta, đem con của ông ta vào trại tạm giam, còn khiến cho Tiết Khánh Vinh bị xử phạt, Tiết Khánh Vinh có thể nuốt cái khẩu khí này xuống mới là lạ.

Tiết Khánh Vinh. . .

Bàng Đại Bình ...

Lưu Cương. . .

Đồng Học Bân chuẩn bị từng bước thu thập bọn họ!

641. Chương 639: Ai Cũng Không Thể Cứu Được!

Buổi sáng.

Nam Khởi Thần Báo, một phòng làm việc.

Phó xã trưởng Bàng Đại Bình gọi một cú điện thoại, gọi Lưu Cương vào trong phòng.

Cửa vừa mở ra, Lưu Cương ước chừng ba mươi tuổi đi đi vào, đóng cửa lại cười nói: "Anh họ, tôi nghe nói buổi sáng đăng bài báo kia, người của bộ tuyên truyền khu gọi điện cảnh cáo toà soạn chúng ta?"

Bàng Đại Bình ừ một tiếng, không cho là đúng nói: "Không cần lo cho bọn họ, hiện tại văn phòng đường phố Quang Minh hình như lấy đơn vị kính lão mô phạm toàn quốc, lập tức đi dự hội nghị khen thưởng tại Bắc Kinh, lúc này có người không muốn phố Quang Minh gặp chuyện không may, đám người của bộ tuyên truyền cũng vậy, ngoại trừ cái này còn có thể cái gì? Cố kỵ cái này cố kỵ cái kia, lo lắng cái này lo lắng cái kia, còn muốn toà soạn làm gì? Tất cả toà soạn truyền thông đều đóng cửa cho rồi, bọn họ cũng không ngấm lại, nếu như không làm ra một ít tin tức chấn động, suốt ngày đều là một đồng tin tức tôi tốt anh cũng tốt, dân chúng ai mua báo làm gì? Sớm đóng cửa đi, bộ tuyên truyền bọn họ động mồm mép thật ra dễ dàng!"

Lưu Cương cười hắc hắc, Nam Khởi Thần Báo bọn họ là tờ báo "dám nói nhất" khu Nam Sơn thậm chí cả thành phố Phần Châu, đăng báo cũng là một ít tin tức sự kiện người khác nghĩ cũng không dám nghĩ, vì hấp dẫn nhu cầu, nên đưa tin thích hợp, "gia công" một chút cũng là hợp tình hợp lý, bởi vậy, lượng tiêu thụ của Nam Khởi Thần Báo tại khu Nam Sơn vẫn không tồi, trải qua nhiều năm nỗ lực như vậy, đã chiếm địa vị không nhỏ trong lòng dân chúng, theo Lưu Cương thấy, tin tức không hợp với sự thật thì làm sao? Dân chúng muốn xem là được, bọn họ là làm công tác tin tức, là người của toà soạn, đương nhiên muốn đứng ở phía toà soạn lo lắng vấn đề, cái gì thực sự cầu thị, yêu cầu tính khách quan, đây đều là nói nhảm, nếu như ngay cả một tờ báo cũng không ai mua, một người xem cũng không có, thực sự cầu thị còn có ý nghĩa sao?

Hiện tại Nam Khởi Thần Báo cũng là quả bóng nhỏ, khiến cho bộ tuyên truyền nghĩ không thích hợp, nhưng lại không có cái gì đặc biệt không thích hợp, bọn họ từ đó chu toàn một chút, cuối cùng cũng không giải quyết được gì, dù sao đã đưa tin ra còn có thể thu hồi về sao?

"Anh họ." Lưu Cương hỏi, "Vậy anh thấy chuyện phía sau " ",

Bàng Đại Bình cười nói: "Tiếp tục tra, tìm chút nhân chứng, đem chuyện sau khi Đồng Học Bân tiền nhiệm lật tung lên, tìm xem vấn đề của hắn."

Lưu Cương nói:, "Vậy anh thấy nên ra tay từ chỗ nào?"

Bàng Đại Bình ngón tay gõ mặt bàn, "Dân chúng thích nhất là cái gì? Có thể khiến cho dân chúng cùng xem là cái gì? Xã hội không công chính! Cán bộ quốc gia đánh người hành hung! Đây là một chỗ tốt, nếu bài viết buổi sáng đã ra tay từ chỗ này, vậy điều tra Đồng Học Bân, lần trước chuyện phá nhà không phải cũng nghi ngờ đánh người sao? Đúng lúc dùng tới."

Lưu Cương vừa suy xét, "Nếu như tra tiếp, bộ tuyên truyền bên kia có thể hay không ... "

Bàng Đại Bình khoát tay chặn lại "Ha ha, sẽ có người chào hỏi bọn họ, yên tâm tra đi."

Lưu Cương vui vẻ "Lần này, Đồng Học Bản không chết cũng phải mất cả lớp da."

"Dụng tâm tra, có thể thu thập bao nhiêu tài liệu thì thu thập bấy nhiêu." Bàng Đại Bình dặn dò.

Lưu Cương gật đầu, nói: "Anh họ tôi làm việc anh còn lo lắng? Đừng nói Đồng Học Bản có chuyện, cho dù hắn không có vấn đề, tôi cũng có thể làm ra vấn đề."

Bàng Đại Bình cười ồm một cái, "Lời này cũng chỉ có thể nói với nhau, bên ngoài ... "

"Tôi rõ ràng, anh yên tâm đi."

Thủ đoạn truyền thông Lưu Cương đương nhiên là rõ ràng, kẻ dễ lừa gạt nhất cũng là dân chúng, mọi người là rất tín nhiệm truyền thông, bọn họ nói cái gì, dân chúng sẽ tin cái đó, có rất ít người sẽ đi suy nghĩ cái tin tức này có bao nhiêu sự thật, chỉ cần dân chúng tin thì cho dù cái bài viết kia không thật cũng không có ý nghĩa gì, ai sẽ đi tra? Cho dù có biện giải vì Đồng Học Bản, cho dù Đồng Học Bản có nói, nhưng dân chúng sẽ thấy thế nào? Mọi người thù đều có tâm lý thù phú rất mạnh, bọn họ cũng khẳng định nghĩ quan lại bao che cho nhau, nghĩ Đồng Học Bản đi thông quan hệ, trong lòng chỉ càng càng tín nhiệm bài viết kia, đối với Đồng Học Bản càng phẫn hận, mục đích của Lưu Cương bọn họ cũng đạt được, một chủ nhiệm văn phòng đường phố mất đi dân tâm, vậy còn có thể làm được cái gì?

Dân chúng cùng nói, không phải thật sự cũng thành thật sự!

Đây là năng lực của báo chí truyền thông!

Lưu Cương làm ký giả nhiều năm như vậy, đối với loại sự tình này có thể là nhìn riết cũng quen, gã biết có thể có lãnh đạo khu tìm Bàng Đại Bình, Lưu Cương cũng hiểu, mục đích lần này cũng là làm mất mặt Đồng Học Bản, đừng nói mày đánh người, cho dù mày có lý, cho dù mày không đánh người, bọn tao nói mày đánh, thì cũng là mày đánh, có mọc thêm trăm cái mồm mày cũng nói không rõ ràng, không có dân chúng tin mày.

Từ phòng làm việc anh họ đi ra, Lưu Cương suy nghĩ, bắt đầu kế hoạch.

Sau buổi trưa.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Căn tin ồn ào, mọi người vừa ăn vừa nghị luận đối với bài báo sáng sớm.

"Cái Nam Khởi Thần Báo này! Quá khốn nạn!"

"Đúng vậy, có vẻ thích đâm lén văn phòng đường phố Quang Minh chúng ta nhỉ!"

"Lần trước đăng báo nói Đồng chủ nhiệm đánh người chính là bọn họ sao? Đám người kia đều đao chém người! Chúng ta còn không thể đánh trả? Để cho bọn họ chém chết mới đúng? Mẹ nó! Lần này lại tới?"

"Đồng chủ nhiệm sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, bên trong khẳng định có chuyện."

"Cái này không cần anh nói, tất cả mọi người biết."

"Ài, cũng không biết Đồng chủ nhiệm sẽ bị ảnh hưởng hay không."

Trải qua nhiều lần xung đột như vậy, thủ đoạn đại sát bốn phương của Đồng chủ nhiệm trong phòng làm việc đã tạo lên uy tín không nhỏ, nếu như không có Đồng chủ nhiệm, bọn họ còn đang bị văn phòng đường phố Bình An của Sở Thanh Hoa đè, cũng lấy không được cái đơn vị mô phạm này, cho nên hiện tại lực ngưng tụ của văn phòng đường phố Quang Minh rất mạnh, vừa nghe Nam Khởi Thần Báo lại bôi đen phòng làm việc bọn họ, rất nhiều khoa viên cán sự đều có chút tức giận bất bình, đây là khinh người quá đáng!

Trong phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bản ăn xong bữa trưa, vừa buông đũa chuẩn bị đi rửa đồ, phòng bảo vệ cửa gọi điện thoại tới, "Chủ nhiệm, có ký giả muốn gặp ngài, ngài xem?"

"Ký giả? Toà soạn nào "

"Là Nam Khởi Thần Báo, hần nói hần là gọi Lưu Cương."

"Lưu Cương?" Đồng Học Bản bị chọc nở nụ cười, "Được, để cho hần lên, tới phòng làm việc của tôi!"

Được đấy, tôi không đi tìm anh, anh chạy đến tìm tôi? Rửa đồ xong, Đồng Học Bản ngồi xuống phía sau bàn làm việc, chờ đợi.

Hai phút trôi qua.

Lưu Cương mặc áo sơ mi ngắn tay cười đi vào, liếc nhìn hần một cái, đưa ra giấy ký giả, "Là Đồng Học Bản Đồng chủ nhiệm sao? Tự giới thiệu một chút, tôi là ký giả Lưu Cương của Nam Khởi Thần Báo, chúng ta lần trước có nói chuyện điện thoại, không biết Đồng chủ nhiệm còn có nhớ tôi hay không?"

Đồng Học Bản nhìn nhìn gã, "Lưu đại ký giả, có gì sao?"

Đồng Học Bản không cho gã ngồi, nhưng Lưu Cương không khách khí, tùy tiện đi ngồi xuống ghế trước bàn, "Không biết Đồng chủ nhiệm có xem bài viết của tờ báo chúng tôi hay không, là về chuyện cậu ở tại huyện Duyên Đài đánh người, chúng tôi chuẩn bị khai triển theo dõi đưa tin."

Đồng Học Bản hí mắt, "Hành hung? Xác định như vậy?"

"Đúng vậy." Lưu Cương cười cười, "Cậu xông vào trường học vô duyên vô cớ đánh ba học sinh và một thầy giáo, không phải hành hung? Tôi nghĩ không ra cái từ khác, Đồng chủ nhiệm, tôi muốn phỏng vấn một chút, lúc đó cậu suy nghĩ gì mà lại đánh người? Cậu không biết đây là trái pháp luật sao? Người nhà học sinh đã kiện cậu, đứa nhỏ đều bị đánh gãy xương, thương thế rất nặng, lúc tôi phỏng vấn bọn họ thì người nhà bọn họ rất phẫn nộ, còn có vài chuyện trước đây, nghe nói cậu ở tại khu Nam Sơn cũng đánh qua không ít người? Có chuyện này sao?"

Đồng Học Bản cười lạnh nói: "Gãy xương à? Ai gãy xương? Anh nói cho tôi nghe một chút!"

Lưu Cương thông dong nói: "Tên tuổi cụ thể chúng tôi không thể tiết lộ với cậu, bắt quá bị đánh ra sao, trong lòng cậu hẳn là rõ ràng."

"Ồ, tôi thật không rõ ràng lắm." Đồng Học Bản nói: "Anh nói cho tôi biết? Giám định thương thế là từ đâu ra tới?"

Lưu Cương cười nói: "Cái này không thể trả lời, dù sao cũng đã điều tra xong."

Đồng Học Bản ra tay đương nhiên là có đúng mực, mấy người học sinh hần chưa từng ra tay quá nặng, bị thương ngoài da đều không đủ, tát một cái đá một cú, có thể gãy xương? Mấy đứa nhóc kia lại đi to nhỏ với người nhà, có gãy xương sao? Có nặng như vậy sao?

"Lưu ký giả, anh đúng là miệng vàng lời ngọc, chứng cứ gì cũng không có, anh nói trọng thương thì trọng thương? Anh nói điều tra rõ thì đã điều tra xong? Anh con mẹ nó một câu nói còn hơn bệnh viện chứng minh?" Đồng Học Bản nhìn con mắt của gã nói: "Các người nếu như không biết tình huống ngay lúc đó, vậy tự mình xuống phía dưới tra, muốn báo cảnh sát thì báo cảnh sát, để cho cảnh sát tới tìm tôi, anh là cái gì chứ! Anh nói gãy xương là gãy xương? Còn ở đây hù dọa tôi?"

Lưu Cương mỉm cười lấy ra một cây bút, ghi lại những lời của Đồng Học Bản "Đồng chủ nhiệm, bình thường cậu cũng là cái thái độ làm việc này sao? Hèn chi, chúng tôi cũng muốn tìm cơ quan tư pháp cho người bị hại một công đạo, bắt quá người bị hại kiện các người lại bao che cho nhau, cho nên chúng tôi cũng chỉ có thể dùng phương pháp của chúng tôi, chuyện này nếu như không người quản, vậy đăng báo, khiến ọi người cho công đạo."

Lưu Cương nói như đúng rồi.

Báo chí là cái gì? Theo dân chúng thấy, tin tức cũng là công đạo, cũng là chính xác, giống vậy tin tức sáng sớm đã phát đi, dân chúng ai sẽ suy nghĩ vấn đề bên trong? Cũng không phải Nam Khởi Thần Báo bọn họ viết như thế nào, mà là dân chúng thấy như thế nào!

Còn muốn đưa tin tiếp?

Còn muốn chơi tôi? ?

Khiêu khích à? Thấy tôi kích động ra tay đánh người, cho nên đến đây kích thích tôi, xúi giục tôi ra tay đánh anh? Sau đó các người có đạ được tiếp tục oanh tạc tôi trên báo? Muốn chĩnh chết tôi?

Nghĩ thật là đẹp!

Đánh người? Lúc này còn đang trong cơ qau, Đổng Học Bản cho dù kích động cũng không có khả năng bị Lưu Cương kích thích "Lưu Cương à, anh luôn mồm nói công đạo công đạo, cái gọi là công đạo của tòa soạn các người thật ra cho tôi được mở mang kiến thức, anh cho rằng tòa soạn là địa phương nào? Là công cụ để các người lạm dụng chức quyền kích động quần chúng? Chơi văn chơi chữ lừa dối dân chúng? Các người muốn tròn là tròn muốn méo là méo? Được đấy." Đổng Học Bản nở nụ cười, "Rất tốt."

Nếu như là người hiểu Đổng Học Bản, khẳng định đều sẽ biết Đổng Học Bản đang phát hỏa, hiện tại cho dù là Thiên Vương lão tử xuống tới, cũng cứu không được Lưu Cương!

642. Chương 640: Theo Dõi Tôi? Được Đây!

Buổi trưa.

Mười hai giờ rưỡi.

Văn phòng đường phố Quang Minh, phòng làm việc bí thư, Đổng Học Bản và Lưu Cương đang giằng co trong bầu không khí đầy mùi thuốc súng.

Lưu Cương từ đầu đến cuối đều cười, dùng bút ghi chép lại "Đồng chủ nhiệm à, lời này của cậu không được rồi, chúng tôi lạm dụng chức quyền kích động dân chúng? Chỉ bằng lời này của cậu, tôi có thể kiện cậu tội phỉ báng, tôi là ký giả, chúng tôi có kỷ luật của chúng tôi, từ sau khi cậu đến khu Nam Sơn đã xảy ra không ít sự kiện ấu dả dân chúng, chúng tôi cũng là tờ báo thực sự cầu thị, đem sự thật ghi lại để cho dân chúng biết, lời nói của cậu tôi cũng không thể lý giải được như thế, cậu thừa nhận đánh dân chúng, hơn nữa không có sợ hãi? Đúng không?"

Đổng Học Bản giận dữ cười "Tôi thừa nhận đánh dân chúng? Cái lỗ tai nào của anh nghe được?"

"Dù sao tôi cũng là lý giải như thế, không phải sao?"

"Anh lý giải? Vậy tôi thật là bội phục năng lực lý giải của anh!"

"Cảm ơn, vậy cậu đã thừa nhận, ngày mai tờ báo chúng tôi sẽ tiếp tục đăng bài về phương diện này, tòa soạn chúng tôi có nghĩa vụ làm một công đạo vì dân chúng." Lưu Cương nghiêm trang nói, gã am hiểu nhất cũng là cắt câu lấy nghĩa, đem không nói thành có, cho dù Đổng Học Bản nói cái gì cũng như không, trong tòa soạn nếu đã định rồi, Lưu Cương cũng có thể bịa đặt, viết bậy viết bạ rồi đăng lên báo, dù sao tòa soạn là của bọn họ, viết như thế nào là do Lưu Cương quyết, mặc dù Đổng Học Bản đến lúc đó có bảy tám cái mồm cũng nói không số, không người tin hẳn.

Bịa đặt?

Cái này phải nhìn người, nếu như giả tin tức của Nguyệt Hoa khu trưởng, cho Lưu Cương một trăm lá gan gã cũng không dám.

Nhưng Đổng Học Bản? Hẳn đặc tội lãnh đạo khu, cho dù Nam Khởi Thần Báo bọn họ giả tạo sự thật, cũng không người nói thay Đổng Học Bản, thậm chí còn có lãnh đạo khu có thể sẽ biết thời biết thế, cho Lưu Cương chỗ dựa.

Đổng Học Bản nhìn gã "Nếu như ngay cả tiếng người anh đều không hiểu, vậy cút đi."

Lưu Cương cười, lại ghi vào trong sổ "Chủ nhiệm văn phòng đường phố mắng chửi người, tôi nhớ kỹ, được rồi, vậy ngày hôm nay phỏng vấn đến đây, Đồng chủ nhiệm, ngày mai xem báo nha."

Đổng Học Bản nói: "Lưu Cương à, tôi cuối cùng cho anh một câu nói, Đổng Học Bản tôi là ai, lúc điều tra anh hẳn là rất rõ ràng, nếu như trên tay anh có chứng cứ rõ ràng, tôi cái gì cũng không nói, nhưng nếu có người hãm hại tôi, muốn dày vò tôi, vậy xin lỗi, Đổng Học Bản tôi không phải thằng hèn, bây giờ xem ra

anh và anh họ Bàng Đại Bình anh đều không rõ ràng lắm? Không rõ ràng cũng không có việc gì, sau này anh sẽ rõ ràng.”

”Uy hiếp tôi phải không?” Lưu Cương cười ”Được, bài báo ngày mai lại có cái để viết, Đồng chủ nhiệm, cảm ơn cậu đã phối hợp, tin tức ngày mai tôi sẽ viết thật tốt.”

Đồng Học Bản cười cười ”Chỉ mong anh còn cơ hội có thể viết ra đi.”

”Chào.” Lưu Cương cầm đồ xoay người liền đi.

Ra văn phòng đường phố, Lưu Cương quay đầu lại nhìn phòng làm việc bằng cặp mắt khinh miệt, đi tới chiếc xe đậu cách đó không xa. Ngày hôm nay gã tới gặp Đồng Học Bản, không chỉ là muốn mượn lời nói của Đồng Học Bản để bịa đặt, mục đích chủ yếu vẫn là muốn chọc giận Đồng Học Bản, chọc tức hắn, tên họ Đồng này làm việc dễ kích động như thế, hờ một chút thì đánh người, nếu như Đồng Học Bản có thể ra tay đánh mình tại chỗ, Lưu Cương cũng không cần phải bịa đặt, chuyện này có thể đưa ngay vào tin tức ngày mai, chủ nhiệm văn phòng đường phố đánh ký giả? Chắc chắn sẽ thu hút, nhưng ai ngờ Đồng Học Bản bình tĩnh như vậy, từ đầu đến cuối đều không có ý ra tay, điều này làm cho Lưu Cương rất thất vọng.

Reng reng reng, điện thoại di động vang lên.

Lưu Cương lập tức tiếp máy ”A lô, anh họ.”

Bàng Đại Bình bên kia nói: ”Thế nào?”

”Vừa phỏng vấn Đồng Học Bản, chiếm được không ít, cũng đủ ngày mai viết một bài.”

”Ừm, chuyện Đồng Học Bản đánh người trọng thương dù sao còn có chút giả, gãy xương cũng là người nhà thuận miệng nói, không có bệnh viện chứng minh, cho nên nếu như có thể thu thập bằng chứng bất lợi đối với Đồng Học Bản là tốt nhất, cậu cũng nên lưu ý, dù sao còn có một ngày, nếu như thật sự không có, đem chuyện trước đó trực tiếp đưa lên.”

Lưu Cương mỉm cười nói: ”Được, vậy tôi điều tra, không sợ hắn không có vấn đề.”

Bàng Đại Bình gật đầu ”Ừm, trừ phi hắn không làm cái gì, chỉ cần đã làm, không sợ không tìm ra vấn đề, tìm được rồi thì phóng đại vô hạn, cái này cậu rõ ràng.”

”Tôi rõ mà anh họ.”

”Vậy giao cho cậu, cần phải làm tốt.”

”. . . Được.”

Thật ra trải qua điều tra lâu như vậy, Lưu Cương đã sớm phát hiện, Đồng Học Bản người này làm việc nhìn như thiếu đạo đức, trên thực tế rất nói đạo lý, mỗi lần hắn phát hỏa đại sát bốn phương đều là hắn chiếm lý, bất quá Lưu Cương cũng mặc kệ cái kia, nếu muốn vạch lá tìm sâu, vậy cái nào cũng đều có thể cho gã tìm ra vấn đề, cười ha ha, Lưu Cương ngồi vào trong xe hút thuốc, rất nhàn nhả.

Bên kia.

Trong phòng làm việc.

Đồng Học Bản đầy ngập cơn tức chỉnh sửa quần áo, loại tiểu nhân như Lưu Cương, hắn sẽ không bỏ qua, nếu như trước đó còn ôm tâm tư muốn giáo huấn Lưu Cương và Nam Khởi Thần Báo, hiện tại Đồng Học Bản đã sửa lại chủ ý, cái hắn muốn là một chiêu trí mạng, khiến cho Lưu Cương đời này cũng không trở mình được.

Nói rõ muốn hãm hại tôi?

Còn kêu gào khiêu khích trước mặt tôi?

Ha ha, các người không phải muốn chết sao! Các người thật không biết Đồng Học Bản tôi là ai?

Đấu với người vui vô cùng, Đồng Học Bản cũng là cái loại càng đấu càng mạnh, người khác càng dày vò hắn, Đồng Học Bản tinh thần càng lớn, hắn chưa bao giờ chịu thua bất luận khiêu khích của kẻ nào!

Không phục?

Vậy con mẹ nó dấu một trận! Anh em cho các người chịu phục!

Bỗng nhiên, cửa phòng làm việc mở ra, Chu Diễm Như bước nhanh đi vào phòng "Chủ nhiệm, người của Nam Khởi Thần Báo tới?"

Đồng Học Bàn cười ừ một tiếng "Tới rồi, một người ký giả rất kiêu ngạo, biết không phải là sự thật, còn nói cho tôi biết muốn tiếp tục đăng báo, chị nói cái này không phải buồn cười sao?"

Chu Diễm Như bực tức nói: "Cái đám ký giả này! Quả thật là vô pháp vô thiên! Chủ nhiệm, chúng ta có phải là nên thông báo với bên ..." Lắc lắc tay, Đồng Học Bàn cười nói: "Không có việc gì đâu chị Chu, trở lại làm việc đi, chỉ là chút chuyện nhỏ, tôi đi xử lý một chút là được, Nam Khởi Thần Báo bọn họ ngày mai nếu như còn giả tạo tin tức, vậy tôi sẽ phải bội phục bọn họ, được rồi, tôi đi ra ngoài chút."

Nghe lời này, Chu Diễm Như trong lòng kiên định, cô ấy bội phục điểm này của Đồng Học Bàn, đừng thấy người ta tuổi còn trẻ, nhưng lại có thể chịu đựng được chuyện này, chẳng giống lão chủ nhiệm cũ trước đây, chỉ sợ phiền phức và sự cố, mỗi lần xảy ra chuyện, lão chủ nhiệm đều đau đầu, chuyện giả bệnh xin nghỉ cũng không phải không làm qua, nhưng nhìn tiểu Đồng chủ nhiệm người ta kia? Không chỉ không ngại phiền phức, mỗi lần gặp phải chuyện này còn đều có bộ dạng tinh thần hưng phấn, hình như ước gì người khác tới gây phiền phức, không hổ là trùm lớn nhất khu Nam Sơn, suy nghĩ không giống với người bình thường! Chu Diễm Như nhớ lại tất cả quan viên cô ấy gặp qua, cán bộ quốc gia tốt như Đồng chủ nhiệm, thật đúng là đứng đầu.

Đồng Học Bàn đem đồ đi xuống lầu, lái Cayenne ra đại viện, đi qua theo địa chỉ nhà của Lưu Cương mà Từ Yến cho, trong đầu suy nghĩ lúc này nên dùng thủ đoạn gì.

Chiêu này? Quá tiện nghi cho hắn rồi?

Vậy chiêu kia? Không dễ làm!

Chiêu này? Cũng không được!

Lưu Cương và Bàng Đại Bình, Đồng Học Bàn rất tham, muốn một hơi làm chết cả hai người bọn họ, chủ ý "chơi" người của hắn thì nhiều lắm, nhưng trong lúc nhất thời lại có chút phát sầu, không ngờ rằng chủ ý nhất tiễn song điêu lại không có.

Đang lái xe, Đồng Học Bàn bỗng nhiên nhướng mày, ở một tiếng, nhiều năm công tác tại quốc an và công an dưỡng thành thói quen, khiến cho sức quan sát của hắn rất tỉ mỉ, nhìn vào kính chiếu hậu, một chiếc Xiali màu đỏ khiến cho Đồng Học Bàn cảnh giác, nếu như nhớ không lầm, chiếc xe này đã theo hắn ba con đường rồi thì phải?

Ngẫu nhiên hay là cố ý?

Đồng Học Bàn thử quẹo thăm dò, đi vào một phương hướng, quẹo vào một con đường bên cạnh.

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Ba phút. . .

Chiếc xe biến mất, không nhìn thấy nữa.

Nhưng mà trong lúc Đồng Học Bàn cho rằng mình hiểu lầm, tại con đường kế tiếp, chiếc Xiali lại xuất hiện ở phía sau đuôi chiếc Cayenne, bất quá có cách một chiếc xe, giấu ở phía sau, cái này cũng là do Đồng Học Bàn sáng mắt, đổi lại người khác căn bản không phát hiện được, cũng sẽ không có tâm tư đi chú ý.

Có người theo dõi mình?

Kỹ xảo theo dõi cũng không tệ lắm?

Ấy chà, quái sự năm nào có, năm nay đặc biệt nhiều nha!

Đồng Học Bản ỏn đĩnh tay lái, quẹo một cái ở phía trước, thừa dịp qua đường nhìn vào kính chiếu hậu để ngó bảng số của chiếc Xiali phía sau, Ô? Có chút quen mắt nha? Đồng Học Bản nhú mi, luôn cảm thấy bảng số tỉnh Bắc Hà này đã gặp ở đâu, hần đột nhiên nhớ tới cái gì, nhanh chóng lấy ra một tờ giấy, bên trong ghi lại tư liệu của Lưu Cương và Bàng Đại Bình, bên trong cũng có bảng số xe.

Là xe của Lưu Cương!

Tuy rằng thấy không rõ mặt của tài xế, nhưng bảng số xe cũng là của Lưu Cương!

Còn theo dõi tôi? Dám theo dõi anh em? ?

Khinh người quá đáng cũng không gì hơn cái này, ai không có chút sĩ? Cho dù Đồng Học Bản không có chuyện gì, đi mua đồ hoặc đi dạo, nhưng nếu có người muốn tìm phiền toái, bới lông tìm vết còn không dễ dàng sao? Chờ Đồng Học Bản cùng người nữ nào đó qua đường sóng vai chụp một tấm ảnh, trên báo có thể viết Đồng Học Bản bao dưỡng tình nhân, lại hoặc là chờ Đồng Học Bản đi tới cửa hàng bán đồ ngoại, chụp một tấm ảnh, cho dù Đồng Học Bản chưa tiến vào, nếu như từ góc độ của ảnh chụp mà nói nhảm, cũng có thể viết ra chủ nhiệm văn phòng đường phố tiêu phí trắng trợn trong cửa hàng bán đồ nước ngoài, mua đồ quý như thế là muốn muốn đưa ai? Cho lãnh đạo? Hối lộ à? Dù sao cũng là không tốt! Cái thủ pháp đó Đồng Học Bản nhìn rất rõ! Hành vi của Lưu Cương quả thật chính là muốn đem Đồng Học Bản vào chỗ chết, một chút dư địa cũng không để lại!

Thằng oắt con!

Chơi đã ghiền rồi à!

Đ... mẹ nó! Anh em lần này không làm chết mày! Tao con mẹ nó cùng họ với mày!

Đồng Học Bản sắc mặt âm trầm, rất ít phát cơn tức lớn như vậy, sau đó hít vào một hơi, nhìn kính chiếu hậu Đồng Học Bản bỗng nở nụ cười một tiếng!

Được! Được lắm!

Anh em đang lo chưa nghĩ ra cách xử lý mày! Mày tự đưa đến cửa ?

Cháu trai! Mày chết chắc rồi!

Một chủ ý thiếu đạo đức nổi lên trong lòng Đồng Học Bản!

643. Chương 641: Chụp Bẫy Lưu Cương.

Buổi chiều.

Không khí tự sười ầm, muốn đem người đun sôi.

Trên đường, Đồng Học Bản khì định thần nhàn ngâm điều thuốc trong miệng, vừa lái xe, con mắt liên tiếp nhìn về phía sau, xe Xiali vẫn theo đuôi như trước.

Đồng Học Bản nở nụ cười, gọi điện thoại cho Từ Yến, "A lô, chị Từ."

"Tiểu Đồng à, làm sao vậy?"

"Có một ký giả theo dõi tôi, một mực theo ở phía sau."

"Ô? Ký giả nào? Chuyện gì xảy ra?"

"Cũng là tên Lưu Cương kia, xem ra là muốn giám sát tôi, kiểm vấn đề của tôi ngày mai đăng báo."

"Theo dõi giám thị cán bộ quốc gia? Hần có lá gan thật không nhỏ!"

"Cho nên, tôi nghĩ có chuyện muốn làm phiền, vậy thì, ngài hiện tại rảnh không? Tôi tìm ngài một chuyến đi?"

"Được, còn nhớ rõ vị trí của gia thuộc viện chứ? Đến đây đi, chị Từ cậu an bài cho cậu, chúng ta gặp ở chỗ đó."

Đồng Học Bán quen biết cùng Từ Yến còn muốn sớm so với quen biết Tạ Tuệ Lan, nói ra, không cần nói tỉ mỉ Từ Yến bên kia cũng rõ ràng ý tứ của Đồng Học Bán, hai người rất có ăn ý. Buông điện thoại, Đồng Học Bán quẹo một cái ở phía trước, chạy đến chỗ của chị Từ.

Phía sau.

Xiali theo đuổi không bỏ.

Lưu Cương hành nghề bảy tám năm có thừa, sau khi lấy được giấy ký giả thì vẫn làm công tác phương diện này, lấy tin tức tài liệu, điều tra cẩn thận, đều phải dựa vào bản thân Lưu Cương, và nhờ thế Lưu Cương cũng luyện thành không ít bản lĩnh, ví dụ như theo dõi theo đuôi, tại phương diện này gã có kinh nghiệm phong phú, rất nhiều bài báo đều là gã làm ra như thế. Lúc này Xiali tuy rằng cần Cayenne không tha, nhưng cũng không có chăm chú đuổi theo, mà là giữa khoảng cách hai ba chiếc xe, ở phía sau, đừng nói không để ý, cho dù có lòng quan sát cũng không dễ dàng phát hiện, điểm này Lưu Cương vẫn là có tự tin.

Bất quá an toàn thì an toàn, tình huống như vậy cũng dễ mất mục tiêu, dù sao cách nhau xa, có đôi khi một con đường không đuổi kịp, theo sau sẽ khó khăn, hơn nữa phía trước là một chiếc Porche, trong lòng Lưu Cương cũng rất rõ ràng, nếu như đối phương một cước nhấn ga, cũng không cần dùng đến tốc độ lớn nhất, chiếc Xiali của Lưu Cương cũng không có khả năng đuổi kịp, Xiali đuổi theo Porche? Lưu Cương cho dù đem nổ bình xăng, cho dù bay lên cũng đuổi không kịp, đây là một truyện cười, tính năng chênh lệch quá rõ ràng.

Nhưng khiến cho Lưu Cương vui mừng chính là ngày hôm nay tình hình giao thông không phải tốt, trên đường rất nhiều xe, tốc độ của Cayenne căn bản không cao, hơn nữa tên họ Đồng lái xe vô cùng nghiêm túc, mỗi lần muốn chuyển hướng, sẽ rất sớm nhả đèn, Lưu Cương thấy, cũng có thể sớm làm ra phán đoán.

Một đường đi theo, vô cùng thuận lợi.

Đi xa như vậy, tên Đồng Học Bán muốn làm gì?

Bây giờ còn là thời gian đi làm, hẳn ngay cả công tác cũng không làm muốn đi đâu nhỉ?

Lưu Cương trên mặt lộ ra cười nhạt, cảm giác được chuyện này có cơ hội, con mắt đều không chớp, chăm chú đuổi theo Cayenne.

Rốt cục, Cayenne quẹo vào một ngõ nhỏ.

Lưu Cương làm việc rất cẩn thận, không dám mù quáng đi vào, nói vậy thì quá rõ ràng, không thể làm gì khác hơn là đem xe dừng ở bên ngoài, nhìn Cayenne từ từ tại dừng lại một tiểu khu, ở đây Lưu Cương chưa có tới qua, cảm giác rất hẻo lánh, tiểu khu kia cũng là vô cùng không bắt mắt, hình như là cái loại ký túc xá bình thường nhất của công ty, mà hiệu quả và lợi ích của công ty này tám phần không được. Lúc này, Lưu Cương thấy Đồng Học Bán xuống xe, ánh mắt đối phương nhìn trái nhìn phải chung quanh, hình như nhìn xung quanh có người hay không, rất thần bí, Lưu Cương chớp mắt, nhất thời tinh thần đại chấn!

Lén lút! Bên trong khẳng định có chuyện!

Lưu Cương vội vàng né tránh thân thể, thuận thế một đưa tay lấy cái túi qua, đem máy ảnh bên trong ra, cẩn thận chuẩn bị.

Một phút đồng hồ

Ba phút đồng hồ

Năm phút đồng hồ

Công phu không phụ người khổ tâm, Lưu Cương rốt cục đợi được, xa xa, một chiếc Hoa Thần màu đen tối, đứng ở trước mặt Đồng Học Bán. Bảng số xe rất bình thường, bên trong còn có số 4 (người Trung Quốc kị số 4, vì phát âm là tứ gần với tử - chết. Ngoài ra còn coi trọng số 8, vì phát âm là bát gần với phát), xe cũng không quý, sản phẩm trong nước. Ngay sau đó cửa xe vừa mở ra, từ trên xe đi xuống một người phụ nữ trung niên, ước chừng bốn mươi tuổi, có lẽ do phong vận vẫn còn, khuôn mặt rất có ý nhị, thuộc về cái loại càng nhìn càng đẹp.

Đồng Học Bán và mỹ phụ chạm mặt, cười nói vui vẻ. Cụ thể cái gì thì nghe không rõ.

Cái cảnh này nếu như trong mắt những người khác, cũng không có gì, nhưng Lưu Cương là một ký giả, cái hình ảnh này đã có thể khiến cho gã nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Mỹ phụ này là mẹ của Đồng Học Bân?

Khẳng định không phải, thứ nhất độ tuổi mỹ phụ tựa hồ không có lớn như vậy, Đồng Học Bân nếu như hai mươi lăm tuổi, mẹ hắn ít nhất cũng sắp năm mươi, thứ hai mỹ phụ cùng Đồng Học Bân lớn lên không giống nhau, thứ ba, cũng là quan trọng nhất, hai người nói chuyện có biểu tình không đúng, sắc mặt của Đồng Học Bân mang theo một chút khách khí, không giống như nói với thân thích người nhà, huống hồ trước đó lén lút, có như thế gặp mặt người thân sao?

Sức tưởng tượng của Lưu Cương rất phong phú, lẽ nào hai người này có việc? Là cái loại quan hệ này?

Kích động!

Với độ tuổi của mỹ phụ hiển nhiên là người đã có chồng, nếu có thể lấy được bằng chứng Đồng Học Bân và một người phụ nữ lớn tuổi hơn so với hắn nhiều như vậy, vậy thu hoạch sẽ lớn. Lưu Cương nghĩ mình chiếm được tin tức lớn, đương nhiên không thể bỏ qua, lập tức lấy máy ảnh giơ lên, tách tách tách, đem Đồng Học Bân và mỹ phụ chụp lại, cuối cùng Lưu Cương còn đặc tả bộ mặt mỹ phụ, ngay cả tiểu khu phía sau cũng bị gã chụp vài tấm.

Bất quá kỳ quái chính là, hai người không đi vào tiểu khu.

Lưu Cương sững sốt, chỉ thấy mỹ phụ đã mở cửa về xe, Đồng Học Bân không có lái Cayenne, đem xe để ở tại chỗ, xoay người vào xe của mỹ phụ.

Sau đó, Hoa Thần quay đầu, chậm rãi chạy đến hướng Lưu Cương, Lưu Cương vội vội vàng vàng cúi đầu nằm úp xuống, chờ âm thanh dần dần đi xa, gã mới tá hỏa đuổi theo, nhanh chóng nhắm theo đuôi xe Hoa Thần.

Một người đi, một người đuổi.

Hoa Thần quẹo trái, Lưu Cương cũng quẹo trái.

Hoa Thần quẹo phải, Lưu Cương cũng quẹo phải.

Theo hơn nửa ngày, Hoa Thần màu đen đột nhiên dừng xe, cũng không biết là muốn đi siêu thị bên cạnh hay là muốn làm gì, Lưu Cương nhanh tay lẹ mắt, cũng dừng xe lại, bởi vì là góc khuất, Lưu Cương chỉ có thể nhìn thấy đuôi xe Hoa Thần, không nhìn thấy phía trước, cho nên gã ngay cả cửa xe Hoa Thần có mở hay không cũng không biết, trong lúc nhất thời trong lòng nói thầm, hay là xuống xe đi khách sạn thuê phòng? Có nên chạy qua xem hay không?

Cái ý niệm này vừa khẽ động trong đầu, Hoa Thần khẽ động, chạy đi.

Lưu quát cũng mau chóng đuổi theo, theo đuôi Hoa Thần nhanh như chớp.

Lưu Cương không biết nói, xe gã vừa đi qua, tại một góc cửa cửa hàng bán hoa gần đó có một người đang ngồi, chính là Đồng Học Bân đang ngâm nga một ca khúc, hắn đã không ở trên chiếc Hoa Thần.

644. Chương 642: Lưu Cương Bị Bắt!

Buổi chiều.

Xiali theo đuôi xe Hoa Thần màu đen đi sáu bảy con phố.

Trên xe, điện thoại của Lưu Cương vang lên, con mắt gã vừa nhìn chằm chằm phía trước, vừa cầm lấy điện thoại ra. Là dãy số của xã trưởng Bằng Đại Bình.

”A lô, anh họ.”

” Bên kia thế nào. Tra được cái gì?”

” Tôi thấy Đồng Học Bân và một người phụ nữ lén lút gặp mặt.”

”Ồ? Có chụp lại không? Tình huống thế nào?”

” Còn không biết, tôi đang theo, đi đã lâu. Không biết bọn họ muốn đi đâu.”

” Được. Cậu chú ý một chút, đừng bị người ta phát hiện.”

” Tôi rõ ràng, ơ! Bọn họ dừng xe. Anh họ. Tôi cúp điện thoại trước.”

” Ừm, tôi chờ tin tức tốt.”

Lưu Cương nhìn xe Hoa Thần cách đó không xa. Trên tay cúp điện thoại của Bàng Đại Bình, chỉ thấy Hoa Thần lúc này đã đậu ở ven đường. Đây là một quảng trường vùng ngoại thành của khu Nam Sơn. Người không nhiều. Xe cũng không nhiều, xung quanh có chút quanh quẽ. Lưu Cương cũng không dám đến gần quá, cũng đem xe đậu ở ven đường xa xa. Lập tức lấy máy ảnh ra. Lúc này Lưu Cương mới nhìn bên cạnh sườn Hoa Thần khoảng mười mét lại có một nhà nghỉ. Cái phát hiện này khiến cho Lưu Cương kinh hãi không ngớt. Cười lạnh một tiếng liền chuẩn bị, chỉ đợi Đồng Học Bân và người phụ nữ kia xuống xe tiến vào trong nhà nghỉ thì chụp hình bọn họ, khi đó cũng là bằng chứng như núi. Mặc dù Đồng Học Bân và người phụ nữ jua không có gì. Lưu Cương cũng có thể đi qua tin tức chế tạo ra một ít vấn đề cho bọn họ.

Xuống xe đi!

Mau vào đi! Vào trong nhà nghỉ đi!

Lưu Cương xoa cái máy ảnh, nhìn chằm chằm chỗ đó.

Đột nhiên xe Hoa Thần mở cửa. người phụ nữ trung niên có khuôn mặt đẹp từ trên xe đi xuống.

Trở tay đóng cửa. Nhưng Lưu Cương không thấy thân ảnh của Đồng Học Bân. Gã cau mày. Lập tức dùng chức năng nhìn xa của máy ảnh. Sau đó thì ngẩn ra một chút. Trên xe không có hình bóng của Đồng Học Bân. Cái bóng đen dựng thẳng lên giống người kia, căn bản không phải Đồng Học Bân. Mà là cái ghế tựa lưng. Lưu Cương buồn bực không ngớt, người đâu? Gã rõ ràng thấy Đồng Học Bân lên xe mà. Sao không có?

Sau đó, mỹ phụ trung niên nghiêm mặt lạnh trực tiếp đi tới hướng Lưu Cương!

Lưu Cương vừa nhìn. Trong lòng không khỏi hoảng hốt một tiếng, chuyện gì xảy ra? Bị phát hiện? Gã vội vã ném máy ảnh qua một bên, lái xe chạy. Theo dõi là phạm pháp. Theo dõi cán bộ quốc gia. Cái này càng phạm pháp. Lưu Cương đương nhiên không thể bị người bắt được.

Nhưng mà Lưu Cương còn muốn chạy, cũng đã không kịp rồi.

Két! Vài tiếng phanh gấp vang lên xung quanh!

Hai chiếc xe có rèm che màu đen đã đến đây. Một chiếc chặn ở đầu xe, một chiếc chặn ở đầu xe, khóa xe Lưu Cương lại! Lưu Cương thầm nghĩ không tốt. Tuy rằng không rõ ràng chuyện gì xảy ra nhưng phản ứng của gã cũng không chậm. Dem máy ảnh cất vào dưới gầm xe rồi chạy ra bên ngoài. Gã phản ứng nhanh. Có người còn phản ứng nhanh hơn. Năm người mặc thường phục xuống xe, như đã được luyện tập bài bản. Dưới chân khẽ động, năm người đứng một phương, vây quanh Lưu Cương lại.

Đây là người gì?

Bảo tiêu?

Lưu Cương trong lòng vừa kinh vừa sợ. Nhìn phương hướng của mỹ phụ, một cơn tức hiện lên. Theo gã thấy năm người kia đều cao lớn thô kệch. Lưu Cương nếu như xông lên khẳng định cũng chạy không được. Nhưng bên này là một người phụ nữ tay trái gà không chặt, mà còn là phụ nữ trung niên. Muốn đột phá vòng vây cũng không phải chuyện dễ dàng sao? Lưu Cương đánh nhau không được. Nhưng tự nhận là tổ chất thân thể cũng không tệ lắm, chọn đúng phương hướng thì chạy vội qua.

Nhưng gã đã chọn sai mục tiêu.

Trung niên mỹ phụ trước mắt, không phải Từ Yến còn có thể là ai?

Đồng Học Bán đã giao thủ cùng Từ Yến. Nếu như hắn không dùng BACK và STOP lám bừa. Với thực lực của Đồng Học Bán trong cận chiến hoàn toàn không phải đối thủ của chị Từ, càng đừng nói Lưu Cương! Chỉ thấy Lưu Cương chạy đến hướng của Từ Yến trong nháy mắt. Từ Yến chợt biến đổi khí thế. Cánh tay nhẹ nhàng giương lên, nắm cánh tay của Lưu Cương, cổ tay hơi bẻ một chút. Lưu Cương chạy trốn bỗng mất đi trọng tâm, lật nhào bay đi ra ngoài!

” A!” Lưu Cương hét thảm một tiếng. Hầu như là ngã đập mặt xuống đường. Cái lỗ tai nhất thời bị cạ xuống mặt đường, máu từ phía trên chảy xuống tới.

Từ Yến trầm giọng nói: ”Bắt người!”

Một người vội đáp lời.

Lưu Cương thấy tình thế không ổn, cũng mặc kệ đau. Chật vật đứng lên từ trên mặt đất, lại muốn chạy.

Nhưng mấy người không cho gã cơ hội này. Một người bên trong chụp lấy tay của Lưu Cương hung hăng bẻ một cái. Đầu khớp xương tựa hồ vang lên một tiếng!

” Các người làm gì!” Lưu Cương đau đớn hô lên.

Lại một người nam bước đi tới. Không nói hai lời, một quyền đâm vào mặt Lưu Cương!

Bốp, miệng của Lưu Cương biến hình. phun ra một ngụm máu ”Các người. . .” Dưới chân vẫn muốn chạy.

Người nam kia ra tay cực nặng, không đợi gã nói, cú đâm thứ hai đã tới, mạnh mẽ đâm vào mặt của Lưu Cương!

Lưu Cương nằm trên mặt đất. Mặt mũi bầm dập gã cũng chạy không nổi nữa, nhưng trong miệng còn hô lớn: ” Ban ngày ban mặt, các người làm gì! Người đâu! Giết người! Giết người!”

Bên đường có không ít dân chúng đều ghé mắt nhìn qua. Đúng lúc có một chiếc xe tuần cảnh chạy đến gần.

Lưu Cương hình như thấy hy vọng, dùng hết sức lực hô lớn : “Cảnh sát! Mau tới! Cứu mạng!”

Xe ngừng lại. Một người tuần cảnh nhíu mày xuống xe. Nhìn nhìn bọn họ, đi qua nói: ” Chuyện gì xảy ra? Đều tránh ra! Tránh ra!”

Lưu Cương bụm mặt hít vào nói: ” Đồng chí cảnh sát! Bọn họ hành hung người!”

Tuần cảnh biến sắc, nhìn đám người Từ Yến, chuẩn bị bộ đàm gọi tổng bộ.

Nhưng một người bên trong đi lên vài bước, nhìn nhìn hắn. Từ trong lòng lấy ra một quốc huy và giấy chứng nhận. Mở ra cho hắn nhìn một chút ”Quốc an. Chấp hành công vụ!”

Tuần cảnh trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, gật đầu. Thoáng đồng tình nhìn Lưu Cương, quay người lại, lái xe đi.

Quốc an? Bọn họ là người của quốc an?

Lưu Cương trợn tròn mắt, ngây ngẩn cả người. Sao có thể? Sao con mẹ nó lại chọc đám người này? Đồng Học Bán đâu? Đồng Học Bán ở đâu?

Từ Yến liếc nhìn gã một cái ” Mang đi!”

Lưu Cương đã không dám phản kháng và chạy trốn. Gã biết quốc an là địa phương nào. Chạy? Gã có thể chạy đến chỗ nào?

Mấy người kia một trái một phải giữ lấy Lưu Cương, trực tiếp mang lên xe.

Chỗ đối diện đường, Đồng Học Bán tựa trên tường nhìn cảnh này, trong lòng vô cùng hết giận. Dày vò tao? Thằng ngu! Hiện tại là tao dày vò mày đúng không?

Từ Yến lên xe đi đến hướng của Đồng Học Bán nhìn thoáng qua.

Đồng Học Bán cười cười. giơ tay lên với Từ Yến.

Từ Yến khẽ gật đầu. Mối xoay người lên xe.

Đây là Đồng Học Bản và Từ Yên lập bẫy cho Lưu Cương. Thật ra cái chủ ý thiếu đạo đức này, lúc trước là Từ Yên cho hẳn, Đồng Học Bản còn làm cục trưởng cục chiêu thương. Đi Đại Phong huyện dự hội chiêu thương, có người của cục công an theo dõi Đồng Học Bản, sau đó Từ Yên tới, nghĩ ra chủ ý như thế. Bất quá lần trước người của Đại Phong huyện không có mắc câu. Cũng là Lưu Cương không may, cái này đúng lúc dùng được trên người gã!

Khu Nam Sơn, một khu nhà không có treo bảng gì cả.

Vài chiếc xe đi vào, dừng lại tại cửa. Cửa xe vừa mở ra. Lưu Cương bị người đẩy xuống xe, mang vào bên trong. Đây là địa điểm làm việc của Tam Xử, chuyên phụ trách nghiệp vụ quốc an.

Trong một căn phòng.

Một người nhân viên quốc an đem máy ảnh của Lưu Cương đưa qua "Cục trưởng, đây là vật chứng. Lấy ra được từ trên người của hắn."

Từ Yên nhàn nhạt ừm một cái, cầm cái máy ảnh vào trong tay. Ngón tay nhẹ nhàng nhấn một chút, đem tấm ảnh của Đồng Học Bản xóa đi.

Hai người bên cạnh hình như không thấy được, tiếp tục làm việc của mình.

"Người đâu?" Từ Yên hỏi.

" Ở bên ngoài. . ."

" Dẫn hắn vào. . ."

Người nọ nói: "Vâng."

Sau đó, Lưu Cương bị còng tay được một người nhân viên dẫn đến.

Từ Yên nhìn nhìn hắn. Dem máy ảnh đưa ột người bên cạnh, cũng không nói gì. Cầm lấy một phần hồ sơ. Bên trên có tư liệu của Lưu Cương, cô ấy cúi đầu nhìn.

Lưu Cương trong lòng thấp thỏm bất an. Mồ hôi chảy đầy ra bên ngoài.

Trưởng phòng Tam Xử lạnh lùng nói : "Tên!"

" Lưu ... Lưu Cương."

" Công tác!"

"Nam Khởi Thần Báo. . . Ký giả."

Trưởng phòng Tam Xử nói: " Nói, là ai sai khiến mày."

Lưu Cương vội hỏi: "Sai khiến? Các người nói cái gì vậy? Tôi nghe không hiểu."

" Mày còn nghe không hiểu?" Trưởng phòng Tam Xử quát: " Mày đi theo xe của bọn tao đủ một giờ! Bọn tao quẹo trái mày cũng quẹo trái! Bọn tao quẹo phải mày cũng quẹo phải! Thật là trùng hợp!"

Lưu Cương nhanh chóng nói: "Tôi thật sự không theo các người. Là trùng hợp, tôi cũng đang đi bên kia, đi thăm nhà một người bạn. Các người hiểu lầm. Thật hiểu lầm!"

" Tao thấy mày là muốn đến thăm quốc an bọn tao phải không? Còn dám theo dõi bọn tao?"

"Tuyệt đối không có! Hiểu lầm! Hiểu lầm! "

Trưởng phòng Tam Xử giận cười nói: " Đám ký giả hiện tại đúng là có gan ghê gớm thật. Theo dõi ngôi sao. Giám thị cán bộ quốc gia, bây giờ còn theo dõi quốc an? Mày thật là được đấy!" Bên cạnh có mấy người nhân viên công tác vừa nghe. Cũng là tức giận đến muốn cười. Thật sự là muốn chết. Ngay cả Từ Trưởng phòng cũng dám giám sát? Mày thật sự là ăn no không có việc gì làm! Muốn sớm đầu thai muốn đến diên rồi sao?

" Lưu Cương, mày biết mày ngày hôm nay theo dõi ai không?" Trưởng phòng Tam Xử nói: "Là cục trưởng cục quốc an thành phố! Mày thật to gan!"

Cục trưởng!

Người đứng đầu quốc an thành phố?

Lưu hình chỉ là biết Từ Yến có thể là một lãnh đạo. Lại không ngờ rằng mỹ phụ này lại là người đứng đầu, vừa nghe lời này liền kinh ngạc!

Theo dõi người đứng đầu quốc an?

Theo dõi cán bộ cấp chính xử ??

Mẹ nó! Tôi theo dõi cái đêch!

Lưu Cương thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống. Tâm đã lạnh thấu. Gã hiện tại mới biết được, mình có thể bị người hãm hại. Bị Đồng Học Bản hãm hại!

Tên họ đồng đã sớm biết rằng mình đang theo dõi hắn!

Đây là lập bẫy hại tôi!

Lưu Cương vừa sợ vừa hận. Cảnh tượng trước đó trở lại trước mắt. Đồng Học Bản giả vờ thần bí, Hoa Thần đột nhiên dừng xe, mẹ kiếp. Mình bị Đồng Học Bản chơi rồi!

645. Chương 643: Gián điệp Lưu Đại Ký Giả.

Buổi chiều.

Trong phòng thẩm vấn.

Lưu Cương cắn chết không nói cũng là không thừa nhận theo dõi, trong lòng đem Đồng Học Bản mắng vô số lần.

Trưởng phòng Tam Xử lạnh lùng nói "Miệng cứng nhĩ? Trước mặt cục trưởng còn không nói thật?"

"Tôi thật sự là trùng hợp đi ngang qua, không theo dõi các người."

"... Vậy mà thấy bọn tao chạy cái gì?"

"Các người nhiều người như vậy vậy đến tôi đương nhiên muốn né, ai biết các người muốn làm gì."

Loại chuyện theo dõi này nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn, trong tòa án cũng rất ít có vụ án theo dõi, loại sự tình này chứng cứ tương đối khó tra, bạn nói theo dõi vậy có chứng cứ sao? Nhưng lúc này đây Lưu Cương bị bắt cũng là bắt tận tay.

Trưởng phòng Tam Xử gạt đầu cầm lấy cái máy ảnh tùy tiện lấy ra tấm ảnh chụp vung lên cho gã nhìn một chút "Đây là cái gì?"

Có xe Hoa Thần, có ảnh chụp tiểu khu còn có ảnh đặc tả mặt của Từ Yến.

Lưu Cương chớp mắt nói "Không phải tùy tiện chụp phong cảnh sao, toà soạn chúng tôi kỳ này cũng có bài viết về cái này."

Bên cạnh một người trừng mắt nói "Viết báo? Mà biết trên ảnh chụp là chỗ nào không? Đăng báo gia thuộc viện quốc an? Ai ày đăng báo?"

Gia thuộc viện?

Lưu Cương kinh ngạc câm miệng không nói.

Từ Yến buông văn kiện nói "Đem khuôn mặt tôi chụp rõ ràng như vậy, toà soạn các người có phải là còn muốn làm một kỳ đưa tin về tôi?"

Lưu Cương nói "Cái này lúc đó là tôi đi ngang qua ... ừm ... thấy ngài quá đẹp nên tôi chụp vài tấm tuyệt đối không có ý khác." Nói xong Lưu Cương cũng chột dạ, biết cái chứng cứ này thật sự đối với mình bất lợi, hắn nói không rõ, hơn nữa hắn thậm chí biết lãnh đạo của quốc an chưa bao giờ lộ mặt trên truyền thông,

nếu như bởi vì công tác cần cũng không được phỏng vấn mà cũng chỉ dùng hình thức văn tự để đăng báo, tuyệt đối không công khai ảnh chụp ra ngoài, chỉ là len lén chụp ảnh người đứng đầu quốc an cũng đủ để quốc an bắt Lưu Cương.

Bỗng nhiên bên ngoài có người gõ cửa vào "Cục Trưởng, hình ảnh đã chuẩn bị xong."

Từ Yên nói ". . . Chiều đi!"

Người nọ lập tức đi tới máy vi tính, chốc lát sau mấy đoạn phim được hiện ra, bên trong chính là hình ảnh đến từ các máy quay gắn ở trên các con đường, mới trong một chút thời gian ngắn như thế người của quốc an đã đem toàn bộ hình ảnh thu thập, dựa theo thời gian chỉnh lý một chút, trong hình ảnh chính là cảnh Hoa Thần và Xiali người chạy tới đuổi, Hoa Thần quẹo trái Xiali cũng quẹo trái, Hoa Thần dừng xe Xiali cũng dừng xe, giằng co đủ một giờ.

Trưởng phòng Tam Xử nhìn Lưu Cương "Hiện tại mày còn nói không theo dõi à?"

Chứng cứ vô cùng xác thực, không chỉ có vật chứng mà nhân chứng cũng có không ít.

Lưu Cương chú ý tới phía sau Xiali có vài chiếc xe có rèm che vẫn theo xa xa, chính là mấy chiếc xe chạy đến bắt hẩn, đây là bộ ngựa bắt ve chim sẻ ở sau. Lưu Cương một mực theo dõi Hoa Thần nhưng không ngờ phía sau sớm có người theo dõi gã.

Lưu Cương không nói gì, gã cũng không nói ra được.

"Nói một chút." Từ Yên gõ gõ bàn "Theo dõi tôi vì mục đích gì?"

Lưu Cương sắc mặt hoảng lên "Không có phải là theo dõi ngài, tôi nói tôi nói." Theo dõi lãnh đạo quốc an, cái tội danh này già trăm triệu lần gánh không nổi, thẳng thắn nói "Tôi thật ra là đang viết bài về chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh Đồng Học Bán, chuyện hẩn ở tại trung học huyện Duyên Đài đánh người ảnh hưởng không nhỏ, trong khu đều rất coi trọng, cho nên tôi mới muốn đi điều tra, sau đó thì thấy Đồng Học Bán lên xe ngài, xe tôi vẫn truy đuổi phía sau, tôi cũng không phải theo dõi ngài, báo của Nam Khởi Thần Báo ngày hôm nay có bài viết của tôi, cũng là về Đồng Học Bán, không tin các người có thể đi tra."

Từ Yên thản nhiên nói "Là theo dõi Tiểu Đồng?"

Lưu Cương ừm một cái, đành phải thừa nhận vì cái này nhẹ hơn tội theo dõi Từ Yên.

"Vậy Tiểu Đồng ở đâu?" Từ Yên nói.

"Tôi thấy hẩn lên xe ngài sau đó xuống xe."

"Thật sao? Sao tôi không biết?" Từ Yên khề lắc đầu "Ngày hôm nay tôi có gặp Tiểu Đồng, bắt quá hẩn cũng không lên xe của tôi, trên xe vẫn chỉ một mình tôi, cậu theo dõi hẩn? Sao ngay cả hẩn có lên xe hay không cũng không thấy rõ? Ngược lại một đường theo dõi xe của tôi?"

Lưu Cương kinh ngạc nói "Ngài và Đồng Học Bán rõ ràng gặp nhau ở cửa tiểu khu."

Từ Yên liếc nhìn gã một cái : " Ở cửa tiểu khu chúng tôi có gặp qua, lúc ở kinh thành tôi là lãnh đạo cũ của Tiểu Đồng. Tiểu Đồng làm việc trong phòng tổng hợp do tôi quản lý, đã lâu không gặp cho nên trò chuyện tâm sự một chút, Tiểu Đồng cũng coi như một nửa quốc an, nhưng hẩn không lên xe của tôi, lúc cuối cùng dừng xe ai thấy Tiểu Đồng? Cậu theo dõi Tiểu Đồng sao thành theo dõi đến tôi? Đây là mượn quan hệ của Tiểu Đồng với tôi, dẫn tới mục đích là giám sát nhất cử nhất động của tôi? Tôi chỉ có thể lý giải như thế."

Người nọ là lãnh đạo cũ của Đồng Học Bán?

Đồng Học Bán trước đây công tác qua tại quốc an? ?

Cái này Lưu Cương thật không biết, tầng quan hệ này cũng khiến cho Lưu Cương đã nhìn ra, không phải Đồng Học Bán một mình hằm hại gã, Từ Yên cũng có phần!

Lưu Cương đứng lên "Các người có ý gì?"

Trưởng phòng Tam Xử quát mắng nói "Là mày có ý gì! Theo dõi cục trưởng? Mục đích mày là gì? Ai phái mày tới?"

Lưu Cương giận dữ nói "Tôi nói rồi! Tôi là theo dõi Đồng Học Bản! Tôi là một ký giả! Tôi là vì đưa tin! Tôi theo dõi các người làm gì?"

Cạch một tiếng, cánh cửa lại mở.

Một thanh niên trong cầm một phần báo cáo cung kính đưa cho Từ Yến "Cục trưởng, đã điều tra xong, Lưu Cương hai ngày trước từng có tiếp xúc với mấy người nước ngoài, hơn nữa trung tuần tháng trước hắn đi qua nước Mỹ, ở lại khoảng chừng năm sáu ngày."

Cái này thật ra là lời vô ích, Lưu Cương thân là ký giả của Nam Khởi Thần Báo, nếu như không tiếp xúc nhiều hẳn lấy đâu ra tin tức đề tài? Phỏng vấn đầu tư nước ngoài hoặc là người du lịch nước ngoài, đây đều là rất bình thường.

Nhưng Từ Yến vừa nghe lời này sắc mặt cũng trầm xuống "Trước tiên bắt giữ lại, tra hắn có phải là gián điệp bán tình báo cho người nước ngoài hay không! Rốt cuộc là ai sai khiến!"

Một câu định tội gián điệp!

Đồng Học Bản là ai? Sao có thể dùng một cái tội theo dõi không đầu không ngựa cho Lưu Cương? Cái này không phải phong cách của hắn, mày không phải hăm hại tao sao? Được đấy! Tao cũng hăm hại mày! Chúng ta xem ai chơi đùa ai!

Lưu Cương hít một ngụm khí lạnh, lời này thật sự làm cho gã giật mình!

Gián điệp?

Theo dõi quốc an?

Bán tình báo cho người nước ngoài?

Lưu Cương suýt nữa phun ra máu, Đồng Học Bản! Mẹ mày! Mày muốn giết chết tao à! ?

Lưu Cương luống cuống, cái tội danh này gã có mười cái mạng cũng gánh không nổi!.

646. Chương 644: Một Trăm Cái Mồm Cũng Nói Không Rõ.

Cục quốc an thành phố.

Phòng làm việc Tam Xử.

Từ Yến ra lệnh một tiếng, mấy người nhân viên quốc an lập tức bắt giữ Lưu Cương, Lưu Cương nóng nảy, lắc lư cánh tay giấy dựa.

"Buông tay! Các người đây là vu cáo! Vu cáo!"

"Anh có bán tình báo hay không, chúng tôi sẽ điều tra rõ."

"Tra cái gì! Tôi ra nước ngoài là du ngoạn! Tiếp xúc cùng người nước ngoài cũng là công tác cần! Buông ra!"

"Không phải anh nói cái gì thì là cái gì, từ hôm nay trở đi, anh phối hợp chúng tôi thẩm tra chính trị."

"Không liên quan đến tôi! Các người bắt nhầm người! Tôi thật sự không theo dõi các người! Nói như thế nào các người mới tin?"

"Anh nói như thế nào cũng vô dụng, sự thật là cái gì, chúng tôi sẽ tra rõ ràng, anh chỉ cần phối hợp, đem cái anh biết, cái anh làm, tất cả đều nói cho chúng ta biết." Dứt lời, Từ Yến phát tay.

Hai người áp giải Lưu Cương quát : "Đi mau!"

Từ Yến hơi nghiêng đầu, quay sang trưởng phòng Tam Xử nói: "Một hồi đem mọi chuyện xác nhận một lần, hỏi lại hắn là ai sai khiến."

"Rõ ràng." Trưởng phòng Tam Xử gật đầu.

Cửa vừa mở ra, Lưu Cương hô to bị dẫn đi ra ngoài.

Lưu Cương đã sợ teo mặt, rốt cục đã biết e ngại, nếu như cho gã một cơ hội, đánh chết Lưu Cương cũng sẽ không đi tìm Đồng Học Bản gây phiền phức, gã hiện tại cũng rất cục lý giải, Đồng Học Bản không phải vô căn lục bình (ý là không có gì hết), người này có bối cảnh, không phải một ký giả như mình có thể chọc, quốc an, là quốc an thành phố, đừng nói toà soạn Lưu Cương đứng ra, mặc dù trong khu đứng ra, thành phố có người đứng ra, sợ cũng không tác dụng gì, quốc an là cơ quan độc lập, cho dù cục công an cũng chen vào không lọt, lần này gã là thật khổ, bị Đồng Học Bản hăm hại một phen, thậm chí Lưu Cương đều không rõ ràng, chờ chuyện tình tra ra manh mối muốn chờ đến năm nào tháng nào, lẽ nào cũng bị bắt tại quốc an cả đời? Nghĩ tới đây, Lưu Cương cực sợ, trên khuôn mặt trắng bệch vài phần!

Nửa giờ sau.

Nam Khởi Thần Báo, phòng làm việc phó xã trưởng.

Tiếng đập cửa vang lên, "Bà xã trưởng, ngài tìm tôi?"

"Lưu Cương đã trở về chưa?"

"À, còn chưa có, buổi trưa đi ra."

"Đã biết, chờ hắn trở về kêu hắn lập tức tìm tôi."

". . . Vâng" Người kia đóng cửa đi ra.

Bà xã Đại Bình nhìn bài báo ngày mai trên máy tính, phần lớn tin tức đều được làm trong ngày, bài viết của Đồng Học Bản Bà xã Đại Bình cũng chuẩn bị trong ngày hôm nay một bản thảo, thế nhưng, Bà xã Đại Bình cau mày gọi một cú điện thoại, títt títt, tắt máy, Lưu Cương tự nhiên không gọi được, đây đã là lần thứ năm Bà xã Đại Bình gọi qua, rõ ràng trước đó còn liên hệ được, làm sao thế? Tắt điện thoại hay là không tín hiệu? Hoặc là điện thoại di động không có pin? Bản thảo còn chờ Lưu Cương về viết! Chơi mất tích?

Lẽ nào bị phát hiện?

Bà xã Đại Bình khẽ lắc đầu, nghĩ không phải, Lưu Cương làm ký giả nhiều năm như vậy, vẫn rất thông minh, hơn nữa, có thể xảy ra chuyện gì?

Nhìn thời gian, thời gian còn sớm.

Bà xã Đại Bình cũng không suy nghĩ, nhớ kỹ lúc cuối Lưu Cương nói qua, tra được một ít chuyện của Đồng Học Bản, hắn là có phát hiện, vậy chờ Lưu Cương trở về thôi, nếu như thật sự có thể nắm giữ một ít tin tức của Đồng Học Bản, vậy Bà xã Đại Bình cũng không cần phải giả tạo tin tức hăm hại hắn, có thể sử dụng thật sự, hà tất dùng cái giả? Cho dù cấp trên có người gây áp lực cho Bà xã Đại Bình, phiền phức không tất yếu Bà xã Đại Bình cũng không muốn dính, nếu như lỡ như là cái gì cũng không tra được, Bà xã Đại Bình suy nghĩ vẫn có thể ra tay từ chỗ đánh người, kích khởi sự phẫn nộ của dân chúng, vẫn có thể bôi đen Đồng Học Bản.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

"Ừm? Các người tìm ai?"

"Bà xã Đại Bình có ở đây hay không?"

"Tìm Bà xã trưởng? Các người có hẹn trước sao? Đây! Chờ một chút! Các người làm gì?"

Sau đó cánh cửa phòng làm việc đã bị người mở ra, bốn người mặc y phục thường, phía sau còn theo nhân viên công tác của toà soạn, muốn ngăn nhưng không ngăn được "Bà xã trưởng, bọn họ..." Bà xã Đại Bình nhú mày, "Ai thế?"

Người đi đầu nói: "Là Bà xã Đại Bình à?"

"Có chuyện gì?" Bà xã Đại Bình mang theo chút cơn tức, loại chuyện này ông ta gặp phải nhiều, ví dụ như đưa tin một số chuyện mà người khác không muốn thấy chuyện, đều sẽ có người tìm phiền toái đến, cho nên đối mặt với mấy người kia, Bà xã Đại Bình cũng không có khách khí "Tôi hiện tại không rảnh! Các người

đi ra ngoài! Ra khu nghỉ ngơi bên ngoài chờ!” Dứt lời, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện trong tay, cái vẻ kiêu ngạo rất lớn.

Người kia ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Sợ rằng chờ không được, ngày hôm nay ông không rảnh cũng phải rảnh.” Quay đầu nói:, “Tiểu Liểu, tra giấy chứng nhận của ông ta!”

Một người khác lập tức đi lên.

”Các người làm gì!” Bàng Đại Bình sắc mặt giận dữ, đứng lên.

Người tên là tiểu Liểu kia không thèm quan tâm đến ông ta, đi tới đưa tay chụp lấy tay của Bàng Đại Bình.

Bàng Đại Bình phát hỏa, đẩy hẳn ra.

Nhưng Tiểu Liểu nhìn cũng không thèm nhìn, cổ tay hơi nghiêng, dùng một thế bắt người đơn giản, trong tiếng kêu thảm của Bàng Đại Bình trực tiếp đè ông ta lên trên bàn, rầm, đầu của Bàng Đại Bình đánh vào một phần văn kiện trên mặt bàn, mực bút máy còn chưa có khô nhất thời dính ở trên mặt ông ta!

Bàng Đại Bình phẫn nộ nói: “Còn dám tới toà soạn chúng tôi dương oai? Gọi bảo an! Bảo an!”

Người của toà soạn vừa nhìn, cuống quýt chạy.

Tiểu Liểu rút cục lấy ra một cái bốp da, mở ra nhìn chứng minh, lập tức đi trở về giao cho người dẫn đầu, “Không sai, là Bàng Đại Bình.”

Người trung niên đi đầu gật đầu, “Mang về!”

Hai người bên trong lập tức đi tới bắt người.

Người trung niên đi đầu lại nói: “Ở lại một người, lục soát từ đầu tới đuôi, bảo vệ tốt hiện trường, đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào.”

”Rõ ràng.” Một người mang bao tay vào, lập tức bắt đầu kiểm tra.

Bàng Đại Bình cả kinh, có ngốc cũng nhìn ra, “Các người là. . .”

Người trung niên nhìn ông ta, đưa giấy chứng nhận ra, “Quốc an! Theo chúng tôi đi!”

Quốc an? Bàng Đại Bình ngơ ngác, không rõ ràng chuyện gì xảy ra, người của quốc an bắt mình làm cái gì?

Không bao lâu, Nam Khởi Thần Báo lại vào hai chiếc xe, một nhóm người vào phòng làm việc của Bàng Đại Bình, một nhóm khác đi bàn làm việc của Lưu Cương, bắt đầu lục soát. Trong lúc nhất thời, người của tòa soạn ngày hôm nay được nghỉ ở ký túc xá cũng kinh ngạc gọi điện thoại cho đồng sự, nói bên này người của quốc an, lục soát nhà của phó xã trưởng và một người ký giả, trận thế rất lớn.

Bàng phó xã trưởng bị quốc an mang đi!

Lưu Cương giống như cũng bị quốc an bắt!

Nam Khởi Thần Báo trên dưới ồ lên, nhìn Bàng Đại Bình bị mang ra xe, ánh mắt đều kinh ngạc không ngớt, đây là phạm vào chuyện gì?

Cục quốc an thành phố.

Bàng Đại Bình bị mang vào một gian phòng làm việc.

Trong phòng, Từ Yến ngồi ở vị trí chính, bên cạnh là trưởng phòng Tam Xử và nhân viên quốc an khác.

Bàng Đại Bình rất căm tức, vô duyên vô cớ bị bắt, còn giống trống khua chiêng tới toà soạn bắt người, âm ỉ vô cùng, cái này không phải muốn đập hư danh tiếng sao? Cho tới bây giờ đều là Bàng Đại Bình chà đạp người khác, lúc nào đến phiên chính ông ta bị qua, “Các người dựa vào cái gì bắt người? Tôi tuân theo pháp luật! Cho tới bây giờ chưa làm qua sự tình nguy hại quốc gia! Có chọc gì đến quốc an các người? Còn bắt người? Soát nhà? Hả? Nói cho các người biết! Ngày hôm nay phải cho tôi một lời giải thích! Bằng không chuyện này không để yên!” Bàng Đại Bình ngoài miệng thì cứng, thật ra trong lòng cũng có chút bồn chồn.

Trưởng phòng Tam Xử nhìn ông ta “Vì sao bắt ông, trong lòng ông rõ ràng!”

"Tôi không rõ ràng!" Bàn Đại Bình lạnh lùng nói.

"Được, vậy tôi nhắc nhở cho ông." Trưởng phòng Tam Xử nói; "Lưu Cương có phải là em họ của ông?"

"Phải" Bàn Đại Bình nói: "Vậy thì làm sao?"

"Buổi trưa ngày hôm nay, trong danh sách cuộc gọi trong điện thoại di động của Lưu Cương ghi lại từng gọi điện thoại cho ông ba lần, ông gọi cho Lưu Cương đi làm cái gì?"

Bàn Đại Bình chậm rãi nói, "Công sự mà thôi, gọi điện thoại cũng phạm pháp sao? Nói về tin tức ngày mai, tôi cũng không gọi hần làm cái gì."

"Thật sao? Nhưng theo tình huống của chúng tôi lý giải thì không phải như vậy." Trưởng phòng Tam Xử tìm tìm ở trên bàn, lấy ra một phần tài liệu đưa qua, "Tự mình xem đi, đây là lời khai của Lưu Cương, hần nói điều tra chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh Đồng Học Bản, là ông sai khiến!"

Bàn Đại Bình trong lòng hận, mẹ kiếp, Lưu Cương làm cái gì vậy, lôi tôi ra làm gì, "Tôi không biết! Đây là hần tự chủ trương? Hần không nói cùng tôi, tôi cũng không rõ ràng lắm." Ông ta cũng biết, theo dõi điều tra cán bộ quốc gia là trái pháp luật.

Trưởng phòng Tam Xử nghiêm mặt nói: "Ông không thừa nhận cũng không sao, dù sao chứng cứ chúng tôi đã có." Nói xong, ông ấy lại cầm lấy một phần tài liệu "Sau khi Lưu Cương tiến vào Nam Khởi Thần Báo, ông và hần có quan hệ mật thiết, không chỉ có là trên công tác, các người còn là thân thích, ừm, cũng không sợ nói cho ông biết, Lưu Cương trong buổi chiều ngày hôm nay theo dõi giám sát cục trưởng cục quốc an thành phố chúng tôi, đã bị chúng tôi đã khống chế."

Theo dõi người đứng đầu quốc an thành phố?

Bàn Đại Bình không biết nên khóc hay cười "Sao có thể!"

Lưu Cương gan rất nhỏ, Bàn Đại Bình đương nhiên rõ ràng.

Theo dõi người của quốc an? Cho dù đem lá gan của Bàn Đại Bình cho Lưu Cương, Lưu Cương cũng không dám làm!

Trưởng phòng Tam Xử nói: "Không có khả năng? Cái này gọi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, được, vậy cho ông xem tiếp!"

Kế tiếp, từng phần chứng cứ đưa ra trước mắt Bàn Đại Bình!

Hình ảnh Lưu Cương theo dõi chiếc Hoa Thần. . .

Lưu Cương đặc tả bộ mặt của Từ Yến nhiều lần . . .

Nếu không phải Bàn Đại Bình tiếp nhận điện thoại của Lưu Cương, nhìn cái chứng cứ này ông đều có thể hô lên thật sự là có bản lĩnh, quả thật là chứng cứ vô cùng xác thực, làm cho kinh hồn khiếp đảm, thế nhưng khi đó trong điện thoại, Lưu Cương nói cho Bàn Đại Bình rằng gã đang theo dõi Đồng Học Bản và một phụ nữ, xem ra là muốn bắt chứng cứ thông gian của bọn họ, còn nói bọn họ lén lút khẳng định có chuyện, hiển nhiên. . .

Lưu Cương thiếu tâm nhân cho nên bị người ta cho vào bẫy!

Là Đồng Học Bản và người của quốc an có phối hợp!

Việc này ngay từ đầu đã là một cái bẫy! Chờ Lưu Cương và Bàn Đại Bình lọt vào!

Bàn Đại Bình rất nhanh nhận được một kết luận khiến cho ông khiếp sợ, sắc mặt đại biến, chuyện tình quả thật là như vậy, đối phương nếu như cắn chết không tha, còn cầm bằng chứng, bọn họ là có một trăm cái mồm cũng nói không rõ !

647. Chương 645: Cùng Đuổi!

Buổi chiều, hơn bốn giờ.

Trong ký túc xá Khu Nam Sơn, Đồng Học Bản vừa phẩm trà Long Tĩnh vừa chờ tun, một lát sau, điện thoại của Từ Yến rốt cục gọi đến đây.

”Chị Từ, thế nào rồi?”

”Mọi người đều không chế được, Bàng Đại Bình cũng vậy.”

”Ha ha, lần này phiền phức ngài, thật sự. . .”

”Tên nhóc cậu, cũng quá khách khí, đừng để ý, chuyện còn lại tôi xử lý.”

”Vậy bọn họ ... có thể làm được cái gì không? Chúng cứ có đủ không?”

”Trước tra thêm vài ngày rồi nói”

”Được, vậy cảm ơn ngài, ngày mai tôi mời ngài ăn.”

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản đem trà uống cạn sạch một hơi, rõ ràng ý của chị Từ. Cái tội gián điệp đương nhiên là không thể kết được, bởi vì ảnh chụp và theo dõi vốn là cái bẫy Đồng Học Bản và Từ Yến bày ra, dẫn Lưu Cương và Bàng Đại Bình mắc câu, hơn nữa tin tưởng Lưu Cương và Bàng Đại Bình cũng sẽ không làm hoạt động gian mưu gì, tra cũng không tra được. Thế nhưng, hiện tại quyền chủ động nằm trong tay Đồng Học Bản bọn họ, chuyện theo dõi đã vô cùng xác thực, cho dù không định được tội gián điệp, tra một tháng nửa tháng cũng không thành vấn đề, dù sao loại sự tình này ai cũng nói không nên lời, trước giam giữ, dày vò Lưu Cương và Bàng Đại Bình, chờ tra rõ ràng rồi chuyển giao công an địa phương, theo dõi giám sát cán bộ quốc gia, cái tội danh này hai người bọn họ khẳng định là trốn không thoát.

Người nếu dày vò tôi, tôi tất nhiên cũng đáp lễ người.

Hãm hại Lưu Cương và Bàng Đại Bình, lúc này chỉ là vừa mới bắt đầu, mục đích của Đồng Học Bản không chỉ có riêng là hại bọn họ, chờ Lưu Cương Bàng Đại Bình hai người sau khi đi ra cho bọn họ cơ hội trả thù mình? Đương nhiên sẽ không, Đồng Học Bản muốn làm chết hai người bọn họ, để cho bọn họ không gây nổi sóng gió!

Đồng Học Bản đã hỏi tới số điện thoại của xã trưởng Đồng Hải Đào đứng đầu Nam Khởi Thần Báo, gọi qua.

”A lô, ai vậy?”

”Tôi Đồng Học Bản của văn phòng đường phố Quang Minh.”

”. . . Thì ra là Đồng chủ nhiệm .”

Không đợi Đồng Hải Đào nói cái gì, Đồng Học Bản mở miệng ra mắng cho một trận, ”Tôi nói Đồng xã trưởng này, toà soạn các người thật là được đấy, Đồng Học Bản tôi là giành đàn bà của toà soạn các người hay là giết con trai toà soạn các người? Các người năm lần bảy lượt hãm hại tôi? Có ý gì? Tôi hỏi các người có ý gì? Lần trước tôi không nói, các người có thể không biết tình huống, nghe bảy nghe bạ, cho nên viết báo không đúng, nhưng một lần còn chưa đủ? Các người làm lần thứ hai lần thứ ba? Bài báo sáng nay là các người ? Đưa tin ta đánh gãy xương người ta? Được đấy, ông con mẹ nó tìm người gãy xương nọ cho tôi! Tìm ra cho tôi xem! Không để ý tới là các người còn không dứt! Thú vị lắm sao? Hiện tại xã trưởng Bàng Đại Bình lại phái Lưu Cương theo dõi giám sát tôi? Ai cho các người quyền lợi! Trong mắt các người còn có vương pháp hay không? Hả? Nếu không phải đồng chí quốc an nói cho tôi biết! Tôi còn không biết các người có lá gan lớn như vậy!”

Đồng Hải Đào nói: ”Đồng chủ nhiệm, chuyện này có thể là một hiểu lầm.”

”Vậy được, chúng ta cứ tra một chút! Nhìn xem có phải là hiểu lầm không!” Đồng Học Bản nói xong liền cúp điện thoại.

Tổng bộ Nam Khởi Thần Báo.

Buông điện thoại di động, Đồng Hải Đào áp lực rất lớn, riêng chuyện theo dõi cán bộ quốc gia, ông còn có thể miễn cưỡng đề xuống, nhưng nghe nói chuyện tình liên quan đến quốc an, nhà của Bàng Đại Bình

và Lưu Cương đều đã bị người của quốc an niêm phong, chuyện tình âm ỉ đến bây giờ, Đồng Hải Đào còn không biết xảy ra cái gì.

Đồng Hải Đào ngồi không yên, lập tức đi qua quan hệ liên hệ một chút người của quốc an, muốn rõ ràng Bàng Đại Bình bọn họ rốt cuộc làm gì.

Bởi vì Đồng Hải Đào là xã trưởng của Nam Khởi Thần Báo, đối phương cũng tiết lộ cho ông một việc, Bàng Đại Bình và Lưu Cương bị tình nghi làm gián điệp, đã bị tạm giam.

Gián điệp?

Đồng Hải Đào toát ra một thân mồ hôi lạnh, tin tức hăm hại Đồng Học Bản, ông cũng không có tham dự, cho nên không rõ ràng Bàng Đại Bình và Lưu Cương ngày hôm nay làm ra cái gì, vừa nghe nói Bàng Đại Bình bọn họ có thể là gián điệp, còn hình như theo dõi người đứng đầu quốc an, Đồng Hải Đào thiếu chút đem tổ tông của hai người Bàng Đại Bình ra mắng, lãnh đạo cao tầng và ký giả của Nam Khởi Thần Báo nếu như quả thật tham dự công tác gián điệp, vậy Đồng Hải Đào làm xã trưởng có thể không có trách nhiệm sao? Nếu quả thật là như vậy, cái ghế của ông cũng không giữ được, quốc an có thể áp dụng hành động liên quan đối với toà soạn bọn họ hay không?

Mẹ kiếp!

Sao đùng phải chuyện này!

Đồng Hải Đào như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, cắn răng một cái, lập tức mời dự họp hội nghị khẩn cấp.

Mười phút sau, một phòng hội nghị nhỏ của toà soạn.

Đồng Hải Đào nhìn lãnh đạo cao tầng của toà soạn đang ngồi, ngữ khí trầm trọng nói: "Nói ọi người một tin tức, Bàng Đại Bình và Lưu Cương của toà soạn chúng ta, có thể lợi dụng chức vụ, tình nghi tiết lộ tình báo với nước ngoài, đã bị quốc an mang đi."

Mọi người vừa nghe, cũng hít một ngụm khí lạnh!

Ai cũng rõ ràng Bàng Đại Bình bọn họ đã xảy ra chuyện, nhưng không ngờ rằng xảy ra chuyện lớn như vậy!

Một người bên trong vội hỏi: "Xã trưởng, tin tức có thể tin được không?"

Đồng Hải Đào nói: "Chỉ là hoài nghi, hiện tại có thể còn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng chuyện bọn họ tham dự theo dõi Từ cục trưởng của cục quốc an thành phố và Đồng chủ nhiệm của phố Quang Minh đã điều tra rõ."

"Bàng Đại Bình này! Sao. . ."

"Xã trưởng, có thể liên lụy đến toà soạn hay không?"

Đồng Hải Đào không lên tiếng, nếu như điều tra rõ, đương nhiên sẽ liên lụy đến toà soạn, thậm chí còn có thể liên lụy đến mỗi một lãnh đạo bọn họ, "Mọi người nói xem, cần xử lý như thế nào."

Không người nói.

Đồng Hải Đào nhìn về phía một người bên trái, "Lão Chu, ông xem?"

Tổng biên tập lão Chu trầm ngâm, "Tuy rằng chuyện tình còn chưa có điều tra rõ, nhưng toà soạn chúng ta cũng phải cho thấy thái độ, mau chóng lấy ra một ý kiến xử lý, tôi thấy, trước đem đuổi việc Lưu Cương, mặc kệ thế nào, theo dõi lãnh đạo quốc an, cái này nói không được." Lưu Cương là một người râu ria, tất cả mọi người gặt đầu. Lão Chu nói tiếp "Về phần Bàng xã trưởng, trước tạm thời cách chức. Đăng báo khai trừ công chức?" Tội gián điệp chưa có chứng thực, không thể dùng cái này làm cớ, nhưng theo dõi cán bộ quốc gia, cái lý do này có thể đuổi việc hai người bọn họ rồi.

Lời này nói đúng ngay tâm của Đồng Hải Đào, vỗ bàn, "Được, làm như thế! Mọi người xem thế nào?"

Những người khác không có một ai phản đối, cho dù một ít người có quan hệ không tồi cùng Bàng Đại Bình cũng ngậm miệng không nói, tình nghi gián điệp, hiện tại nhiều lời cũng khó nói, nếu như nói giúp Bàng

Đại Bình, khó tránh khỏi sẽ bị người ta đưa ra làm đề tài, ví dụ như : Đây, anh cùng Bàng Đại Bình có quan hệ không tồi hả? Có trời biết người của quốc an kế tiếp có thể tìm tới hay không!

Đề án rất nhanh được thông qua!

Mấy người lãnh đạo của Nam Khởi Thần Báo đều biết, Bàng Đại Bình và Lưu Cương, phải mau chóng phải sạch quan hệ với toà soạn bọn họ, để tránh khỏi lọt vào liên lụy, cho dù cuối cùng điều tra rõ bọn họ không phải gian mưu, vậy toà soạn cũng sẽ không muốn bọn họ, hiện tại thà rằng tin là có còn hơn là không, huống chi sự cố lần này vốn là Bàng Đại Bình và Lưu Cương gây ra, giám sát cán bộ quốc gia, đúng lúc có thể có lý do đuổi hai người bọn họ!

648. Chương 646: Vây Tội Chờ!

Đồng Học Bản lái xe đi tới cục quốc an thành phố, bởi vì theo dõi buổi chiều liên lụy đến hần, cho nên quốc an mời hần đi qua lấy lời khai hỏi.

nói rõ thân phận cùng phòng thường trực, một người cán bộ mang Đồng Học Bản vào đại viện, trong phòng làm việc hỏi hỏi Đồng Học Bản tình huống buổi chiều, chỉ là làm bộ chút mà thôi. Đồng Học Bản đương nhiên biết nên nói cái gì, theo con đường của chị Từ trả lời một lần, nói hần buổi chiều gặp mặt Từ Yến, nhưng không lên xe của Từ Yến, về phần Lưu Cương bọn họ vì sao theo dõi mình đổi thành theo dõi Từ Yến, Đồng Học Bản nói không biết. Phía dưới chỉ là làm việc, cũng không biết bên trong có gì, nếu Đồng Học Bản là thuộc hạ cũ của cục trưởng bọn họ, đã từng là cán bộ quốc an, vì vậy người ta đối với Đồng Học Bản rất khách khí.

Sau vài phút, cái nên hỏi đều hỏi.

Đồng Học Bản liền nói: "Đồng chí, Lưu Cương và Bàng Đại Bình bọn họ cũng ở bên cạnh sao?"

"Ừm, còn đang thẩm vấn." Nhân viên công tác gạt đầu.

"Là như thế này." Đồng Học Bản nói: "Tôi có thể thấy hai người bọn họ hay không? Đối chất bọn họ, nhìn xem bọn họ rất cuộc là tại sao muốn theo dõi tôi, hay là còn có mục đích khác."

Người nọ do dự nói: "Cái này, tôi phải xin chỉ thị một chút."

"Được, phiền phức."

"Không có việc gì, vậy anh chờ một chút."

"Ở đây có thể hút thuốc không?"

"Có thể." Người nọ xoa người đi ra ngoài.

Đồng Học Bản rút điều thuốc ra, vừa muốn mời lửa, điện thoại di động vang lên, vừa nhìn dây số, là điện thoại cố định, không nhận ra, vì vậy tiếp: "A lô, tôi Đồng Học Bản."

"Đồng chủ nhiệm, tôi là Đồng Hải Đào của Nam Khởi Thần Báo, chúng ta vừa nói chuyện điện thoại."

"À, Đồng xã trưởng, có chuyện gì sao?"

"Vừa rồi tôi lý giải một chút, đồng chí của quốc an đã nắm giữ bằng chứng tình nghi của Bàng Đại Bình và Lưu Cương, chứng cứ tôi cũng nhìn, quả thật như vậy, Đồng chủ nhiệm, phát sinh loại sự tình này thật sự là có lỗi, tôi đại biểu Nam Khởi Thần Báo nói lời xin lỗi, chuyện này chúng tôi trước đó cũng không hay biết, bằng không cũng sớm ngăn hành vi trái pháp luật của bọn họ lại, ừm, trải qua hội nghị thảo luận, kết quả xử phạt đã ra, Lưu Cương và Bàng Đại Bình khai trừ công chức, có hiệu lực ngay hôm đó, Lưu Cương đuổi khỏi đảng tịch, cũng đã báo lên rồi." Đồng Hải Đào ngữ khí rất có thành ý.

Cùng một lúc đuổi hai người? Hành động rất nhanh!

Đồng Học Bản khẽ gạt đầu, "Đồng xã trưởng, kết quả xử phạt của các người tôi hoàn toàn tán thành, loại bại hoại này quả thật nên đuổi, bằng không đó là viết báo bôi đen người, được rồi, bài báo sáng sớm thì sao?"

Đồng Hải Đào nói, "Tin tức đã phát ra, cho nên... Nhưng chúng tôi sẽ lập tức điều tra một chút, nếu như bên trong có đưa tin không thật, chúng tôi sẽ áp dụng hành động tương ứng, nếu cần, sẽ lên báo công khai xin lỗi."

"Được!"

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản đối với xử lý của Nam Khởi Thần Báo vẫn là rất thoả mãn, hẳn cũng biết đầu số gây nên chuyện là Bàn Đại Bình Lưu Cường hai người, tuy rằng không thể nói hoàn toàn không có vấn đề gì với Đồng Hải Đào cùng đám cao tầng của toà soạn, nếu như không có toà soạn ngầm đồng ý, vậy bài báo kia cũng không có khả năng sẽ phát ra, nhưng ít ra sự kiện theo dõi tám phần là không liên quan đến Đồng Hải Đào bọn họ, vì vậy, Đồng Học Bản cũng không dự định truy cứu, chuyện lần này đã đánh vào mặt của Nam Khởi Thần Báo rất đau, rốt cuộc lại một lần nữa cho bọn họ giáo huấn.

Thuốc hút hơn phân nửa, nhân viên công tác đã trở về.

Đồng Học Bản dụi thuốc hỏi "Thế nào?"

Người nọ ừ một tiếng, "Trưởng phòng nói tôi mang ngài đi qua, gặp Bàn Đại Bình hay là Lưu Cường trước?"

Suy nghĩ một chút, Đồng Học Bản nói: "Lưu Cường đi, phiền phức anh."

...

Một gian trong phòng.

Lưu Cường đã ngồi ở chỗ đó, thần sắc lạnh nhạt, biểu tình có chút hỗn hển.

Người nọ đem Đồng Học Bản vào, có thể là được chỉ thị của cấp trên, liền nói: "Đồng chủ nhiệm, chúng tôi ở bên ngoài, có việc gọi chúng tôi." Hẳn hiển nhiên là không biết sức chiến đấu của Đồng Học Bản, sợ gặp chuyện không may, sợ Lưu Cường chó cùng rứt giậu, cho nên dặn một câu.

Đồng Học Bản nói: "Được, cảm ơn."

Cánh cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn Đồng Học Bản và Lưu Cường.

Cảnh này cũng khiến cho Lưu Cường lại một lần nữa nhìn ra, quan hệ của Đồng Học Bản và quốc an tuyệt đối không tầm thường, bằng không người bình thường tới ở đây, đừng nói một cán bộ cấp khoa, là cán bộ cấp xử, quốc an không nề tình cũng có thể không nề tình, tính độc lập của cơ cấu này bản thân nó cũng rất mạnh, không cần phải nhìn mặt của người khác. Nghĩ tới đây, Lưu Cường nhìn chằm chằm con mắt của Đồng Học Bản, "Lúc nào tôi có thể đi ra ngoài! ?"

Đồng Học Bản mặt không biểu tình nói: "Cái này phải hỏi chính anh, chừng nào anh khai rõ ràng vấn đề, lúc đó hãy tính."

Lưu Cường cả giận nói: "Nên nói tôi đều nói rồi! Tôi còn con mẹ nó nói cái gì? Đồng Học Bản! Cậu đừng khinh người quá đáng! Tôi có phải là có ý định theo dõi cục trưởng quốc an đâu! Trong lòng cậu rõ ràng!"

Đồng Học Bản lạnh lùng nói: "Tôi khinh người quá đáng? Là anh khinh người quá đáng đẩy Lưu Cường! Trước đó anh ở tại phòng làm việc của tôi nói cái gì, Hả? Không hỏi xanh đỏ đen trắng mà làm ra vẻ muốn hăm hại tôi? Bịa đặt! Bịa đặt tin tức! Tôi cũng không trêu chọc anh, ngay từ đầu cũng là anh kêu gào với tôi, tôi không để ý tới anh một lần còn không được? Anh còn liên tiếp dày vò tôi? Thấy Đồng Học Bản tôi dễ ăn hiếp có phải không? Hiện tại anh còn tỏ vẻ ủy khuất? Không phải anh rất hăng hái với tôi sao? Còn theo dõi tôi? Tới đi, theo dõi đi, theo dõi rồi lên báo bôi đen tôi." Đồng Học Bản rất thiếu đạo đức, hẳn lần này đến đây chính là vì trút giận.

Lưu Cường quả nhiên bị tức gân xanh nổi lên.

"Đúng rồi, có chuyện này đã quên nói." Đồng Học Bản thần nhiên nói: "Đồng xã trưởng các người vừa nói cho tôi biết, Nam Khởi Thần Báo đã tiến hành đuổi việc anh, từ hôm nay trở đi anh sẽ không còn là ký giả của Nam Khởi Thần Báo, cho nên anh còn muốn bôi đen tôi, nên đổi toà soạn khác đi."

Lưu Cường sắc mặt tái xanh lại, trông mắt trừng lên, "Đuổi việc! ?"

”... Là đuổi việc, anh không nghe nhầm.”

”Dựa vào cái gì!” Lưu Cương giận dữ nói: ”Dựa vào cái gì!”

Đồng Học Bân bật cười nói: ”Tôi không biết anh làm chuyện trái pháp luật làm nhiều đến nỗi không biết hay là do quá ngu, theo dõi cán bộ quốc gia, theo dõi lãnh đạo quốc an, cái này chẳng lẽ không đủ đuổi việc sao? Còn dựa vào cái gì? Anh còn không phục? Thật không biết mình là ai sao?”

Lưu Cương ngã ngồi trên ghế, thở dốc vù vù, phổi sắp bị tức nổ.

Sau đó không lâu, Lưu Cương bị mang đi ra, thay đổi thành Bàn Đại Bình tiến đến, trong phòng như trước vẫn chỉ có Đồng Học Bân và ông ta hai người.

Đồng Học Bân nhìn ông ta, ”Ông là Bàn Đại Bình?”

Bàn Đại Bình chậm rãi ngồi xuống, cũng không nói.

”Lần đầu gặp mặt, bắt quá chúng ta coi như là bạn tri kỷ đã lâu?”

”...” Bàn Đại Bình vẫn là không nói chuyện.

Đồng Học Bân cười nói: ”Bàn xã trưởng, tôi không rõ ràng, ông là một người làm công tác đưa tin, vậy ông cứ làm việc của mình, đang êm đẹp ông hăm hại tôi làm gì? Là một lần hai lần ba lần? Được rồi, không thể gọi ông là Bàn xã trưởng nữa, vừa rồi nhận được tin tức, ông bị toà soạn khai trừ công chức rồi.”

Bàn Đại Bình mí mắt lạnh lẽo, cũng không có phản ứng lớn như Lưu Cương, tựa hồ đã sớm có dự liệu, thắng làm vua thua làm giặc, Bàn Đại Bình biết mình đã thua, cũng không mơ mộng có thể toàn thân trở ra.

”Tôi hiện tại muốn biết.” Đồng Học Bân nhìn ông ta nói: ”Ai kêu ông ở phía sau đâm tôi? Hả?”

Bàn Đại Bình nhắc đầu, ”Nếu như không có điều tra, tin tức làm sao tới? Báo viết như thế nào? Viết một tin tức cũng là đâm cậu? Cậu cũng quá coi trọng mình rồi?”

Đồng Học Bân cười, ”Vậy là thừa nhận, chuyện này là một mình ông sai khiến Lưu Cương?”

Bàn Đại Bình hừ một tiếng.

”Được, ông rất cao thượng a, đem trách nhiệm toàn bộ gánh lên trên người mình.”

Không phải Bàn Đại Bình cao thượng, mà là ông thấy rõ ràng hơn so với Lưu Cương, so với Lưu Cương cũng có dũng khí nhiều hơn, chuyện tình âm ỉ thành như bây giờ, đã có chút không có cách nào khác thu thập, Lưu Cương ngu xuẩn, bị người ta hù dọa liền cần người, đem Bàn Đại Bình vào, nhưng Bàn Đại Bình cũng không thể cần lung tung, lúc đầu chuyện tình đã âm ỉ, nếu như âm ỉ liên tiếp, chuyện này chỉ biết càng âm ỉ càng lớn, lỡ như khiến cho thành phố thậm chí trong tỉnh chú ý, Bàn Đại Bình muốn xoay người thì hy vọng càng xa vời, cho nên ông chỉ có thể đem chuyện tình nhận hết trên người, cái gì cũng không thể nói.

Bắt quá nói đến xoay người, Bàn Đại Bình cũng rõ ràng không có khả năng, toà soạn đã thực thi khai trừ công chức, hơn nữa lần này bị như thế, cho dù Bàn Đại Bình trong sạch từ quốc an đi ra ngoài, trên người cũng ”trong sạch” không được, có cái chỗ bần này, sau này thậm chí không có khả năng đặt chân trong giới tin tức, ở đây không còn vị trí của ông.

Chỉ là bởi vì ”chơi” Đồng Học Bân mà khiến Bàn Đại Bình rơi xuống tình trạng này, trong lòng ông cũng có chút hối hận.

Đáng giá sao? Không đáng! Quá không đáng!

Bất quá, càng nhiều hận, Bàn Đại Bình không ngờ rằng mình tại khu Nam Sơn kinh doanh nhiều năm như vậy, quan hệ các phương diện cũng tới, chuyện lần này cũng là tình thế bất buộc, nhưng ngay cả một chiều của Đồng Học Bân chưa tiếp được thì bình bại như núi ngã. Tên họ Đồng ra vẻ đáng thương, lại có thể giấu tài, có quan hệ mật thiết với người đứng đầu quốc an thành phố, tên họ Đồng lại có thể chưa từng tiết lộ ra, thậm chí thời khắc mấu chốt khiến cho Bàn Đại Bình ăn một cú rất đau!

Bàng Đại Bình đã rơi vào như vậy, công tác không còn, cũng không có gì cố kỵ, trên mặt âm trầm, nhìn Đồng Học Bân nói: "Cậu có phải là còn chưa có nghe nói? Tôi nghe nói, uỷ ban kỷ luật khu Nam Sơn đã điều tra sự kiện đánh người tại Nhất Trung huyện Duyên Đài, Đồng Học Bân, sẽ có người thu thập cậu, yên tâm đi."

Lời này càng làm cho Đồng Học Bân xác nhận suy nghĩ trong lòng, chuyện này, chủ sự phía sau Bàng Đại Bình rất có thể cũng là bộ trưởng bộ tổ chức khu Nam Sơn Tiết Khánh Vinh.

Đồng Học Bân vui vẻ, "Ông có thể không biết tôi, con người tôi, cho tới bây giờ chưa sợ qua bất luận kẻ nào, có người muốn thu thập tôi? Được đấy, tôi quá hoan nghênh." Đứng lên, Đồng Học Bân đưa tay vỗ vỗ vai của Bàng Đại Bình, "Nếu như ông đi ra ngoài sớm, thì nói với người phía sau một chút, tôi chờ!"

649. Chương 647: Là Vàng Thì Ở Đâu Cũng Phát Sáng!

Buổi chiều.

Tan tầm, từ đại viện quốc an đi ra Đồng Học Bân trở về văn phòng đường phố Quang Minh, dừng xe lại, xoay người đi phòng làm việc của mình.

Ngoài cửa có mấy người đang chuẩn bị ra về.

"Chủ nhiệm."

"Đồng chủ nhiệm."

Mấy người khoa viên chào hỏi hân.

Đồng Học Bân gật đầu, nhìn về phía một người người của đảng chính "Khúc bí thư đi chưa?"

Người nọ hơi trầm ngâm "Hình như chưa có, vừa rồi thấy bên kỹ công uỷ sáng đèn."

"Vậy được." Đồng Học Bân nói: "Anh đi xem, kêu Khúc bí thư tới phòng làm việc của tôi một chuyện."

"Được, tôi lập tức đi." Người nọ đáp, nhanh chóng đi gọi Khúc Nghĩa Cường.

Phòng làm việc bí thư.

Khúc Nghĩa Cường gõ cửa vào "Chủ nhiệm."

Đồng Học Bân đang uống nước, nghe tiếng hơi nghiêng đầu, cười nói: "Khúc bí thư, còn chưa có tan tầm?"

"Bên kia còn có chút việc không xử lý tốt, về trễ một hồi." Khúc Nghĩa Cường nở nụ cười một chút "Có việc?"

Đồng Học Bân gật đầu, đưa tay ý bảo gã ngồi xuống, trầm ngâm nói: "Tôi nghe nói uỷ ban kỷ luật khu bên kia có động tác? Đang tra bài viết của Nam Khởi Thần Báo? Có chuyện này sao?"

Khúc Nghĩa Cường cau mày "Cụ thể còn không rõ ràng lắm, nhưng tôi vừa rồi cũng nghe nói, còn tưởng rằng là lời đồn."

Trừ phi một ít đặc thù tình huống, uỷ ban kỷ luật tra người bình thường là không giấu diếm được, nhưng hiện tại Đồng Học Bân và Khúc Nghĩa Cường đều là mơ hồ nghe nói, nhưng còn chưa xác định, nói cách khác uỷ ban kỷ luật bên kia có người giở trò, thần thần bí bí, có chút không có ý tốt, bí thư uỷ ban kỷ luật khu Ngô Lượng muốn động mình?

Sẽ không đâu, thứ nhất Ngô bí thư là người của Nguyệt Hoa khu trưởng, không cùng một chỗ với Tiết Khánh Vinh phe Vương hệ, thứ hai, Ngô bí thư nếu như ra tay sẽ không mờ ám như thế, tám phần là người lãnh đạo nào trong uỷ ban kỷ luật cùng Tiết Khánh Vinh quan hệ không tồi ra chiều.

Bình đến tướng cản, nước đến đất dâng.

Giống như lời Đồng Học Bân nói cùng Bàng Đại Bình, đời này hẳn thật không biết cái gì gọi là sợ, có người vùng dao đối với hắn, vậy hắn sẽ đón!

Anh em còn con mẹ nó sợ các người sao?

Bớt con mẹ nó nói nhảm! Tôi Đồng Học Bân là ai các người cũng không hỏi thăm!

Đồng Học Bân căn bản là không coi chuyện này ra gì, thản nhiên nói: "Khúc bí thư, tan tầm rồi, sớm trở về một chút, được rồi." Hắn cúi đầu, từ trong ngăn kéo, lấy ra hai gói thuốc cho gã "Mới từ Bắc Kinh trở về, biết anh nghiện thuốc lá lớn, cho anh hai gói thuốc, anh thử xem." Thuốc Nam Hải so ra kém Trung Hoa, nhưng cũng không rẻ. Khúc bí thư hiện tại cũng là người của "Đồng hệ", lần trước Đồng Học Bân cho Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh mấy gói thuốc, nặng bên này nhẹ bên kia không thích hợp, vì vậy ở tại Bắc Kinh thì cố ý mua hai gói Nam Hải mang trở về.

Khúc Nghĩa Cường cười cười "Cảm ơn chủ nhiệm, thuốc Nam Hải là thuốc xịn, vậy tôi cũng không khách khí? Hôm nào tôi đem chút đặc sản mang đến, cam đoan đủ cho ngài ăn uống."

"Ha ha, được, vậy tôi sẽ chờ ăn."

Còn nói vài câu nữa Khúc Nghĩa Cường mới rời đi.

Ngoài cửa, Chu Diễm Như vội vã tiến đến, thấy Khúc Nghĩa Cường đóng cửa đi ra, cô ấy liền hỏi nói: "Khúc bí thư, chủ nhiệm đã trở về?"

Khúc Nghĩa Cường gật đầu "Vừa trở về."

"Chủ nhiệm không có việc gì chứ?" Chu Diễm Như thấp giọng hỏi "Tôi nghe nói ủy ban kỷ luật khu hình như ... chủ nhiệm không nói cái gì?"

Khúc Nghĩa Cường cười nói: "Có nói."

"Nói gì " Chu Diễm Như biểu tình trầm trọng.

"Chủ nhiệm hàn huyên trò chuyện với tôi một chút, nghiên cứu về vấn đề thuốc lá."

Khúc Nghĩa Cường nói làm Chu Diễm Như bị chọc cười, nhắc tới ủy ban kỷ luật, ai không nghe tin đã sợ mất mật? Đồng chủ nhiệm ngược lại, lửa cháy đến nơi còn có tâm tình nghiên cứu thuốc lá? Chu Diễm Như vốn là muốn tới nhắc nhở Đồng Học Bân, thứ nhất là ủy ban kỷ luật tham gia, thứ hai là Nam Khởi Thần Báo ngày mai có thể lại đăng báo hay không, nhưng vừa nghe lời này, thẳng thẩn không tiến vào, có vẻ cô ấy có chút ngạc nhiên.

Theo Chu Diễm Như xem ra, Đồng Học Bân là một người vô cùng mâu thuẫn.

Nói Đồng chủ nhiệm ổn trọng? Vậy thật sự là vô nghĩa, người ổn trọng tuyệt đối sẽ không làm nhiều chuyện thiếu đạo đức như vậy!

Nói Đồng chủ nhiệm không ổn trọng? Gặp phải chuyện gì người ta vững như Thái Sơn mặt không thay đổi sắc, hình như có nhiều khốn cảnh cũng không để ở trong lòng.

Mặc kệ, ra về rồi.

Chu Diễm Như và Khúc Nghĩa Cường vừa nói nói vừa xuống lầu.

Nhưng mà sau vài phút một tin tức kinh người không biết từ chỗ truyền tới khu Nam Sơn, rất nhanh âm ỉ làm mọi người đều biết!

Ký giả Lưu Cương đưa tin Đồng Học Bân đánh người còn có phó xã trưởng phụ trách tổ tin tức của Nam Khởi Thần Báo Bàng Đại Bình, bị người của quốc an mang đi, không chỉ có nhà bị soát, phòng làm việc cũng bị tra xét. Sau khi nghe ngóng nguyên do, là ký giả Lưu Cương theo dõi văn phòng đường phố Quang Minh Đồng Học Bân, kết quả theo dõi sai người, ngược lại đuổi theo người đứng đầu quốc an Từ cục trưởng, theo đủ một giờ, còn chụp rất nhiều ảnh, cuối cùng Lưu Cương bị người của quốc an bắt tại chỗ, chứng cứ vô cùng xác thực, sau đó Bàng Đại Bình cũng sa lưới tiếp thu điều tra, Nam Khởi Thần Báo cũng lập tức làm ra quyết định xử phạt, một người đuổi việc, một người cách chức!

Văn phòng đường phố Quang Minh có không ít người nghe được mở tròng con người.

Người của Nam Khởi Thần Báo sáng sớm mới bắt đầu công việc của họ, lúc này mới mấy giờ, ký giả và lãnh đạo tương quan đã bị quốc an bắt? Bị toà soạn khai trừ rồi? ?

Cái này con mẹ nó cũng quá nhanh!

Thậm chí còn có quan hệ gián điệp? Cái này là cái gì!

Chu Diễm Như đang chuẩn bị tan tầm về nhà nghe vậy sửng sốt, mới biết Đồng Học Bân vì sao vững như Thái Sơn, cũng rõ ràng buổi chiều Đồng Học Bân nói với cô ấy câu nói kia, lúc đó Đồng Học Bân nói " Nam Khởi Thần Báo bọn họ ngày mai nếu như còn có thể tạo giả tin tức, vậy tôi phải bội phục bọn họ " quả thế, Lưu Cương hai người đã bị giam ở tại quốc an, có thể đi ra hay không còn chưa biết, chức vụ cũng bị khai trừ rồi, cho dù trở ra, hai người bọn họ cũng không có cách nào tiếp tục hãm hại Đồng Học Bân!

Đây là thủ đoạn của Đồng Học Bân? ?

Hay là trùng hợp? Lưu Cương thật là khờ, đến ngay cả theo dõi đều có thể theo dõi nhầm người? Ngay cả một thanh niên và một người phụ nữ trung niên đều phân không rõ?

Đồng Học Bân từ khi đi tới khu Nam Sơn, đã làm ra rất nhiều chuyện mà người khác cả đời cũng không dám làm, một người đánh hơn mười người, hành hung con trai của bộ trưởng bộ tổ chức, một mình gây ra không ít chuyện, được người xưng là "Trùm lớn nhất của khu Nam Sơn ". Nhưng chuyện này vừa ra, ấn tượng của rất nhiều người đối với Đồng Học Bân lần thứ hai biến hóa, mẹ nó, sao ai đánh cái không may này?

Phàm là người có xích mích cùng hắn, từ trước đây đến bây giờ, một người cũng không có ngày lành? Cái này đã không thể dùng trùm để hình dung!

Cái này quả thật là ôn thần!

Chính cái gọi là là vàng ở đâu cũng phát sáng, biệt hiệu của Đồng Học Bân tại huyện Duyên Đài rất cục lần đầu tiên được người tại khu Nam Sơn kêu lên !!

650. Chương 648: Lại Trẻ Tuổi.

Thứ bảy.

Buổi sáng.

Gió mùa đánh vào rèm cửa sổ, màng cửa sổ lắc qua lắc lại, giống như đang khiêu vũ.

Rời khỏi giường Đồng Học Bân tiếp một cú điện thoại, sau đó thì có chút dở khóc dở cười, cũng có chút vui vẻ, nguyên nhân vui vẻ là vừa rồi bên văn phòng đường phố truyền đến tin tức, phòng kính lão toàn quốc gửi thiệp tham dự hội nghị khen ngợi đơn vị mô phạm, cũng gửi công văn chính thức thông báo bọn họ, văn phòng đường phố Quang Minh đã trúng cử. Về phần nguyên do cười khổ, Đồng Học Bân cũng đồng thời nghe nói một chuyện, biệt hiệu ôn thần của hắn lại có tiếng ở khu Nam Sơn, tựa hồ Đồng Học Bân đời này cũng thoát không khỏi cái ác danh này.

Đánh răng, tắm rửa rửa mặt.

Không lâu, Đồng Học Bân ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy điện thoại di động gọi cho Từ Yến, "A lô, chị Từ, tôi Tiểu Đồng đây, ngày hôm nay ngài nghỉ chưa?"

"Nghỉ ngơi, đang đi bộ."

"Vậy đúng lúc, buổi trưa tôi nên mời ngài ăn, địa phương ngài chọn."

"Ha ha, chị Từ cậu lớn tuổi nhiều như vậy, sao có thể cho cậu mời? Cậu tới đi, tôi mời."

"Đừng khách khí, nên là tôi mời, chuyện của Nam Khởi Thần Báo nhờ có ngài hỗ trợ, tôi cũng nên biểu thị."

"Vậy được, nếu như cậu muốn biểu thị, sẽ đưa tôi đi Bắc Kinh, cậu cũng nghỉ ngơi chứ?"

"Đang nghỉ ngơi, đi Bắc Kinh? Ngài làm việc?"

"Đã lâu không thấy con tôi, thấy nhớ, quay về đi thăm."

"VẬY ĐƯỢC, TÔI ĐI QUA TIẾP NGÀI, HIỆN TẠI ĐI?"

"Ừm, bắt Tiểu Đồng cậu làm tài xế cho tôi, ha ha, không phiền phức chứ?"

"Ài, phiền phức cái gì, ngài chờ tôi, hai mươi phút. . . Không, mười phút đến."

Mười phút sau, Đồng Học Bàn lái xe tới gia thuộc viện quốc an, xe dừng lại, hấn đi xuống xe nhìn chung quanh. Cách đó không xa, một thân ảnh đẹp nhất thời từ ngõ nhỏ đi ra, Từ Yến ngày hôm nay không có buột phát, tóc cuộn xoắn trên vai, trên thân là một áo sơ mi màu xanh, phía dưới là một cái quần nửa váy màu đen, vớ chân đen, cao gót màu đen, trên cổ tay là một túi xách, cả người rất đủ ý nhị, mị lực thành thực nhìn không sót gì.

Đồng Học Bàn nhìn mà tâm nóng lên, không nhịn được nhìn vài lần.

"Tiểu Đồng, mới đến sao?" Từ Yến cười đi tới.

"Không có, mới dừng xe", Đồng Học Bàn cười mở cửa xe cho cô ấy "Chị Từ, ngài uốn tóc?"

Từ Yến ừm một cái, cười nói: "Hôm qua mới làm, thế nào?" Tay vuốt vuốt tóc.

Đồng Học Bàn khen:, "Rất thích hợp, rất đẹp."

Từ Yến chỉ chỉ hấn, "Lại nịnh, ha ha, đi thôi."

Trên xe.

Từ Yến cũng không có ngồi phía sau, mà là ngồi bên cạnh Đồng Học Bàn, sau khi mang dây an toàn, bộ ngực no đủ của chị Từ bị dè một ít, Đồng Học Bàn không khỏi dùng tia mắt ngắm nhìn, hấn vẫn là lần đầu tiên thấy Từ Yến ăn mặc xinh đẹp giống như ngày hôm nay, trước đây gặp mặt đều là chị Từ đi mặc trang phục đi làm, dù sao cũng là cơ quan nhà nước, lãnh đạo cả phải có chút hình dạng lãnh đạo, cho nên ăn mặc rất quan trọng, màu sắc rực rỡ có chút không ổn trọng, ngày hôm nay thật ra khiến cho Đồng Học Bàn mở rộng tầm mắt, trong đầu nhất thời hiện lên bức ảnh kinh diễm năm ba mươi tuổi trong phòng ngủ của Từ Yến, hiện tại chị Từ có lực sát thương như vậy, nếu như tuổi trẻ lại đến hơn ba mươi, vậy còn không phải mê chết người sao, trong lúc nhất thời, Đồng Học Bàn ngay cả xe cũng quên lái.

"Tiểu Đồng? Tiểu Đồng?" Từ Yến gọi hấn.

Đồng Học Bàn giật mình, "Ồ, à."

Từ Yến nở nụ cười dưới, nhìn hấn, "Nghĩ cái gì vậy?"

Đồng Học Bàn vội nói: "À à, muốn hỏi ngài Bằng Đại Binh bọn họ thế nào."

"Còn đang bị giam, thẩm vấn." Từ Yến mỉm cười, "Chờ qua vài ngày không có thu hoạch gì thì thả người ba, không vội."

Đồng Học Bàn vừa nghĩ, "Giận cũng đã trút, không cần dây dưa, dừng cho ngài thêm phiền."

Từ Yến khoát khoát tay, "Việc nhỏ, không là cái gì, vô duyên vô cớ hăm hại con nuôi tôi, tra bọn họ một chút coi như nhệ rồi, đi thôi."

"Ừm." Đồng Học Bàn trong lòng hô một chút, tập trung lái xe, "Con trai ngài ở đâu?"

"Đầu đường Cổ Lâu, đưa tôi tới đó, cậu trở về sớm một chút đi."

"Dừng, còn phải mời ngài nữa chứ?"

"VẬY CẬU CŨNG VÀO NHÀ CÙNG CHỊ TỪ ĐI, BUỔI TRƯA TÔI LÀM CƠM ĂN."

"Hai mẹ con ngài vất vả gặp mặt một lần, tôi xem náo nhiệt cái gì, ngài cứ bận việc của ngài, buổi tối ngài đi? Vậy tôi tới thương trường chơi, buổi tối khi trở về ngài gọi điện thoại là được."

"Lúc này mới sáng sớm, cho cậu chờ tôi một ngày? VẬY ĐƯỢC ĐẤY."

"Không có việc gì, tôi nhàn rồi lắm."

Thấy nói như thế nào hần cũng không nghe, Từ Yến bắt đầu cười, "Tên nhóc cậu, nếu không phải xe của chị Từ cậu đem đi bảo hành, chị cậu cũng tự mình lái xe tới." Bỗng nhiên, điện thoại của Từ Yến vang lên, vừa nhìn dây số, cô ấy cau mày, tiếp máy nói : "A lô, ừm. . . ông nói cái gì? Mang con tôi đi Di Hoà Viên?" Giọng nói của cô ấy lạnh lại, "Ông là không phải cố ý? Ngày hôm qua tôi gọi điện thoại nói với ông tôi muốn tới Bắc Kinh! Hai người các người còn dẫn nó đi ra ngoài? Tôi đang trên đường tới! Ai nói cho ông là buổi tối tôi đến? Tôi nói chính là buổi sáng đến! Quên đi! Tôi lười ờn ào với ông! Cho con tôi tiếp điện thoại!" Không bao lâu sau, Từ Yến tâm tình không tốt buông điện thoại đi động, che tóc, thở ra một hơi.

Đồng Học Bán ho khan.

Từ Yến miễn cưỡng nở nụ cười một chút "Cho cậu chế giễu? Ba của đứa nhỏ và Hứa Diễm dẫn nó đi công viên, buổi tối mới về."

Hứa Diễm cũng là cán bộ quốc an, lúc trước Đồng Học Bán ở quốc an kinh thành, trọng trận đá bóng đã gặp qua Hứa Diễm, Từ Yến sau khi ly hôn, Hứa Diễm gả cho chồng trước của Từ Yến, việc này Đồng Học Bán đã sớm nghe nói qua một ít, nghe nói Hứa Diễm giành với chị Từ? Sau khi ly hôn liền công khai quan hệ?

Đồng Học Bán do dự một chút, "Chị Từ, phía trước cũng sắp đến Bắc Kinh, bằng không đi nhà của tôi ngồi? Chờ buổi tối hoặc là ngày mai tôi đưa ngài đi?"

Từ Yến ngẫm lại, khẽ gật đầu, "Chỉ có thể như vậy."

Phố Hòa Bình, Đồng gia.

Đẩy cửa đi vào, Đồng Học Bán nghiêng người cười nói: "Trong nhà có chút nhỏ, ngài đừng chú ý, tôi pha trà cho ngài."

"Cảm ơn." Từ Yến vào nhà, tâm tình vẫn không cao, ngồi xuống sofa nói rất ít.

Đồng Học Bán phát hiện, Từ Yến tâm tình không tốt nhìn qua cũng vô cùng mỹ lệ, có một phen phong vận khác, bất quá sau khi pha trà cho cô ấy, Đồng Học Bán vẫn là hy vọng giúp cô ấy hài lòng chút, vì vậy liền nói: "Được rồi, lần trước xoa bóp cho ngài, sau đó hiệu quả có tốt không? Có tác dụng không?"

Từ Yến nhắc đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười, "Ngay từ đầu chị cậu còn sợ nếp nhăn và tàn nhang biến mất chỉ là tạm thời, thế nhưng đợi nhiều ngày như vậy, hiệu quả vẫn tốt, nếp nhăn biến mất cũng không có xuất hiện, Tiểu Đồng, cảm ơn, thủ pháp của người quả thật rất thần kỳ, sau đó chị Từ lên mạng kiểm tra, thấy quả thật có loại xoa bóp trị liệu này, bất quá bọn họ phần lớn là xoa bóp phối hợp được vật trị liệu, thời gian rất dài, hơn nữa thấy hiệu quả cũng không tốt như của cậu, ừm, pháp nguyên xoa bóp của thủ pháp này là cái gì?"

"Cũng là thông qua xoa bóp kích thích hoạt tính tăng tế bào, da thịt có hoạt tính, nếp nhăn đương nhiên sẽ không có, đương nhiên, lần trước đã nói, chủ yếu cũng là thể chất ngài không tồi, tôi sau khi xuất sư cũng xoa bóp qua cho không ít người, nhưng toàn bộ không có hiệu quả, chỉ ở trên người ngài là thấy hiệu quả nhanh."

Từ Yến cười nói: "Ông trời đối với chị Từ cậu không tệ."

Đồng Học Bán đi qua ngồi xuống sofa, "Nếu không tôi xoa bóp cho ngài một lần nữa?"

"A? Cậu không phải nói phải đợi một thời gian mới có thể làm lần thứ hai sao? Hiện tại có thể?"

"Không khác biệt lắm, tôi cũng không biết, thử xem."

"Được!" Nói ra lời này, tinh thần của Từ Yến liền tăng lên không ít, ánh mắt nhu hòa rơi xuống trên mặt Đồng Học Bán, "Vậy khổ cực cậu?"

Đồng Học Bán cười nói: "Không khổ cực, thật ra tôi cũng đem ngài thử tay, tăng tiến y thuật."

Từ Yến cười ha ha, "Được, vậy cậu dùng chị Từ cậu thử tay nghề đi, làm tôi tan nát cũng không có việc gì."

"Trời đất, sao có thể, cho dù không hiệu quả cũng sẽ không có tác dụng phụ."

Thật ra Đồng Học Bản cũng không rõ ràng REVERSE rốt cuộc có cực hạn hay không, hẳn khôi phục thanh xuân cho chị Từ, cũng là muốn nhìn một chút Từ Yến rốt cuộc có thể lui trở về hơn năm ba mươi tuổi hay không, nếu như được, sau này gặp mặt thấy chuyện gì, nắm giữ của Đồng Học Bản đối với REVERSE cũng tăng thêm một tầng, cũng có thể rất có diệu dụng, chỗ dựa lớn nhất của mình, Đồng Học Bản đương nhiên muốn nghiên cứu thấu đáo.

Từ Yến vào phòng vệ sinh, tựa hồ là tẩy trang.

Đồng Học Bản hoạt động cổ tay, mở MENU tra xét, tích lũy mấy ngày nay, thời gian còn thừa đã lên đến bảy phút, không ít.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Từ Yến mang giày cao gót đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống xô pha, son phấn trên mặt đã được xóa đi.

”Ngài nhắm mắt lại.”

”. . . Ừm.”

”Vậy tôi bắt đầu?”

”Được.”

Đồng Học Bản đem cái ghế ngồi vào đối diện Từ Yến, quen thuộc giơ lên tay, chậm rãi xoa lên mặt của Từ Yến, dựa theo con đường trước đây dề dề huyết vị, huyết Thái Dương, huyết Phong Trì, dù sao đều là chút hữu ích vô hại.

Khoảng chừng qua nửa tiếng đồng hồ.

Đồng Học Bản nghĩ không khác biệt lắm, con mắt mị lại tập trung tinh thần mặc niệm một tiếng REVERSE, đem hiệu quả tập trung ở toàn thân Từ Yến, mặt, cánh tay, chân.

”Phù.” Từ Yến thấp giọng nói: ”Là cái cảm giác lần trước, rất ngứa.”

”Ngài đừng nói, lập tức tốt ngay.”

Một phút đồng hồ. . .

Hai phút. . .

Ba phút. . .

REVERSE một phút đồng hồ tương đương với hai tháng, Đồng Học Bản không dám cho thời gian của Từ Yến lui quá nhanh, như vậy không tránh khỏi có chút khoa trương, cho nên sau khi dùng ba phút lập tức dừng lại, cái này đã tương đương với trẻ lại nửa năm.

REVERSE giải trừ!

Đồng Học Bản buông tay nhìn cô ấy, ”Tôi nghỉ ngơi một chút, một hồi trở lại, ngài xem gương nhìn hiệu quả?”

Từ Yến lấy gương ranhìn, trong mắt nhất thời đầy tiếc ý, ”Hay lắm! Tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng tôi nhìn sao cũng trẻ lại một ít? Đúng vậy, túi mắt, túi mắt mỏng hơn!”

651. Chương 649: Thân Thể Cũng Có Thể!

Buổi sáng.

Kinh thành, Đồng gia.

Nửa năm thời gian là cái khái niệm gì? Nếu như một người mỗi ngày đều soi gương, ngày qua ngày trong nửa năm, tin tưởng cũng sẽ không nhận thấy được thay đổi trên mặt nhiều, ít nhất sẽ không rõ ràng, cho nên Đồng Học Bản dùng REVERSE rút lui nửa tuổi cho Từ Yến, vết tích biến hóa cũng không lớn, cực kỳ nhỏ, cũng là Từ Yến tự mình có thể thoáng nhìn ra một chút sâu cạn của mắt túi, đổi thành người khác thì không dễ dàng phát hiện, Đồng Học Bản muốn cũng là cái hiệu quả này, một chút một chút tới, một chút

một chút thích ứng, dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như thế, đồ trang điểm sử dụng lâu dài cũng không phải không có khả năng đạt được hiệu quả trị liệu như vậy, nhưng nếu như biến hóa kịch liệt quá mức, Đồng Học Bản sẽ nói không rõ ràng.

Cho nên kế hoạch cải tạo chị Từ, phải đi từ từ.

Chờ, chờ một chút.

Đồng Học Bản bỗng nhiên sững sốt, nghĩ tới một chuyện, mình dùng REVERSE cũng không chỉ tác dụng trên mặt của Từ Yến, hẳn là không chế REVERSE đem toàn bộ Từ Yến lui thời gian về, nói vậy, da thịt trên người của chị Từ cũng sẽ khôi phục trẻ lại, bây giờ chỉ là vừa mới bắt đầu, vết tích cũng không rõ ràng, không dễ dàng chú ý, nhưng cứ tiếp tục như thế, chị Từ khẳng định có thể nhận thấy được biến hóa trên người, mình xoa bóp cho khuôn mặt cô ấy, nhưng sao trên người cũng dần dần trẻ lại, cái này không có cách nào khác giải thích!

Tiếp tục như thế là có ngày tiêu! Có thể chờ chị Từ tắm là có thể phát hiện!

Chẹp, quên chuyện này rồi, làm sao bây giờ? Làm sao để không bị biết đây?

Trong phòng khách, trong mắt Từ Yến lộ vẻ nụ cười "Tiểu Đồng, mệt mỏi chưa? Nếu không ngày hôm nay tới đây thôi, coi cậu kìa, mồ hôi đều ra đây." Đồng Học Bản nói: "Không sao."

"Cậu tới đây." Từ Yến vẫy tay gọi hắn đến đây, rất tự nhiên nắm tay của Đồng Học Bản, từ từ xoa xoa bàn tay cho hắn "Khổ cực cậu, chị Từ cũng xoa bóp cho cậu."

Đồng Học Bản cười cười ngượng ngùng, cũng không khách khí, tay quả thật mỏi.

Từ Yến vừa xoa tay cho hắn, vừa nói: "Tuổi còn nhỏ mà một thân bản lĩnh, chị Từ cậu nếu như có con gái, khẳng định sẽ bắt cậu làm con rể."

Lời này Từ Yến đã không phải là lần đầu tiên nói, Đồng Học Bản nghe mà cười khổ, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ làm sao che lấp, cúi đầu nhìn xuống đùi đẹp dưới váy của chị Từ, Đồng Học Bản hầu như cảm giác được hai chân nở nang lúc này hình như căng lại một chút, nhìn nhìn cánh tay lộ ở bên ngoài của chị Từ, da thịt cũng có biến hóa rất nhỏ, không biết có phải ảo giác của Đồng Học Bản, dù sao hắn cảm giác da của chị Từ đã bắt đầu khôi phục, cho nên nếu như chờ Từ Yến phát hiện thì không còn kịp rồi.

Cảm giác nhiệt độ bàn tay của chị Từ, Đồng Học Bản trong lòng đột nhiên sinh ra một chủ ý "Chị Từ, có chuyện này." Từ Yến cười nói: "Nói đi?"

Đồng Học Bản sắp xếp ngôn ngữ một chút "Dựa theo tốc độ khôi phục của ngài tôi thấy không chỉ là nếp nhăn trên mặt, phương khác hẳn là cũng có thể khôi phục tế bào sống."

Từ Yến ngẩn ra "Địa phương khác?"

"Khụ khụ, là, cũng là trên người."

"Thân thể cũng được?" Từ Yến có chút động dung "Thật sự?" Đồng Học Bản gật đầu, nói: "Xoa bóp trong phương diện này tôi cũng học qua, nắm giữ sơ bộ, phỏng chừng có thể tạo được hiệu quả không nhỏ, khiến cho da thịt khôi phục, ngài xem nếu như được tôi cũng giúp ngài xoa bóp các huyết vị trên người?" Từ Yến nhìn nhìn hắn "Như vậy à."

Đồng Học Bản bị cô ấy nhìn làm nóng mặt, sợ chị Từ hiểu lầm mình muốn chiếm tiện nghi, vội nói: "Tôi cũng muốn thí nghiệm công hiệu, không được thì thôi, vậy tôi cho xoa xoa mặt của ngài?"

Từ Yến hơi trầm ngâm nói: "Trên người thật sự có thể có hiệu quả?"

". . . Đúng vậy" Đồng Học Bản khẳng định nói.

Phụ nữ già, không chỉ có riêng già trên mặt, trên người cũng như vậy, xem trên TV ai ai bốn năm mươi tuổi, cảm giác còn đặc biệt đẹp đặc biệt có mị lực, tựa hồ là mới ba mươi tuổi, cái này đương nhiên chỉ là cảm giác, bởi vì người ta trang điểm, làm che giấu, bạn muốn cõng vớ chân người ta nhìn da thịt ở chân, là bao nhiêu tuổi thì chính là bao nhiêu tuổi, cần bản không giấu diếm được, phụ nữ hơn bốn mươi tuổi da

luôn luôn rời rạc một ít, thô ráp một ít, có che giấu cũng không có cách nào khác so với người trẻ tuổi, cái này không phải trang điểm có thể giúp ích được.

Từ Yến cười nhợt nhạt, nhìn hẩn một cái, ngồi xuống ghế sofa nói: "Vậy phiền phức? Nếu biết tên nhóc cậu có bản lĩnh lớn như vậy, chị Từ cậu sẽ tham, hận không thể bắt cậu đem chị Từ biến trở về mười tám tuổi, ha ha, được, vậy ẩn đi, thân thể à, không cần cởi quần áo chứ?" Đồng Học Bàn mặt càng đỏ hơn "À, đương nhiên không cần, không cần."

"Vậy là tốt rồi, ừm, cậu cần nghỉ ngơi một chút?"

"Không nghỉ ngơi, hiện tại được rồi, vậy tôi bắt đầu rồi?" Đồng Học Bàn tâm tình không yên, ho khan, vẫn như cũ trước xoa bóp mặt cho chị Từ, da đầu, cái lỗ tai, khoảng chừng qua hơn mười phút sau, mới nhẹ nhàng nắm cánh tay của Từ Yến, bắt đầu từ vai, cánh tay từ từ đi xuống dưới, đi tới bàn tay của cô ấy, trên tay, trên cổ tay, sau đó cánh tay Đồng Học Bàn đi xuống, đi ra phía sau sofa, khiến cho chị Từ hơi hạ thấp người, lúc này mới mân mê phía sau lưng của cô ấy.

Một chút. . .

Hai chút. . .

Ba chút. . .

Từ Yến ngày hôm nay mặc cái áo sơmi màu xanh có vải vóc vô cùng trơn trượt, xúc cảm đặc biệt tốt, cũng không dễ dàng dùng sức, bắt quả Đồng Học Bàn dù sao cũng đang làm bộ, cũng không chú ý nhiều như vậy, cứ xoa xoa ẩn ẩn, bỗng nhiên, trên tay hơi mềm mềm, Đồng Học Bàn lập tức cảm giác được phần thịt phía sau lưng chị Từ, hình như là do cổ áo hở ra, xúc cảm vô cùng rõ ràng, Đồng Học Bàn nóng mặt, nhìn cái ót chị Từ, nhanh chóng lấy tay ra, đưa tới chỗ khác.

Từ Yến từ từ nhắm hai mắt, thoải mái dựa vào "Buổi trưa chúng ta đi chỗ nào ăn?"

Đồng Học Bàn vừa xoa vừa nói: "Ở nhà? Một lát tôi đi gọi món ăn?"

"Không cần, đi ra ngoài ăn đi, chị Từ cậu mời."

"Ày, phải là tôi mời chứ."

"Ai mời không giống nhau? Quyết định như thế."

"Vậy không được, ngài đã tới Bắc Kinh, làm sao có thể bắt ngài ra tiền chứ, tôi phải làm chủ đãi khách chứ."

"Tên nhóc cậu hồ đồ sao? Ha ha, hai đời tổ tông chị Từ đều là người Bắc Kinh."

"Trời đất, tôi đã quên, vậy cũng phải tôi mời."

Phía sau lưng đã xong việc, Đồng Học Bàn đưa tay lên lưng, không dám kéo thời gian quá dài, cũng là đi một vòng quanh lưng cô ấy, chợt kéo ghế ngồi xuống đối diện Từ Yến, chà chà tay, Đồng Học Bàn con mắt nhìn một chút, không biết nên làm sao.

Từ Yến vừa nhìn hẩn "Nhìn cái gì?"

Đồng Học Bàn ừm một cái "Cái này. . ."

Từ Yến thật ra rất tự nhiên, dù sao cũng là hơn bốn mươi tuổi, chuyện gì đều trải qua, thân thể hơi ngồi thẳng một chút, Từ Yến nhẹ nhàng nâng một chân, chân đẹp bọc trong vớ chân màu đen từ từ rời khỏi chiếc giày cao gót, giơ lên phía trước "Thế nào? Để chỗ nào đây?"

Đồng Học Bàn đề nghị nói: "Phóng trên đùi tôi? Cứ tự nhiên."

Từ Yến đem chân đặt lên đầu gối Đồng Học Bàn, để ở đây.

Đồng Học Bàn ánh mắt né tránh cúi đầu nhìn nhìn, vội vàng hít sâu, lúc này mới khẩn trương đưa tay đi qua, cầm chân của chị Từ, bắt đầu xoa lên vớ chân của cô ấy.

Từ Yến hít vào, hình như rất thoải mái "Hiện tại đều chú ý dưỡng sinh, tôi bình thường không có việc gì có lúc cũng đi xoa bóp chân, Tiểu Đồng, tôi thấy thủ pháp của cậu không khác bọn họ lắm?"

Đồng Học Bàn nói: "Nhìn qua không khác, thật ra rất khác, rất nhiều huyết vị đều không giống, có chút trình tự, không dựa theo trình tự sẽ không có hiệu quả."

"Thì ra là thế."

"Không đau chứ?"

"Không đau, rất thích hợp."

Xoa xong một chân, Đồng Học Bàn cũng kêu Từ Yến đưa chân còn lại lên, xoa qua một lần, kế tiếp cũng là đùi, phía sau lưng, mặt, lưng, cái này cũng không tính cái gì, cũng không bằng chỗ này, dù sao nó cũng thuộc về chỗ tương đối mẫn cảm của phụ nữ. Đồng Học Bàn chú ý một chút biểu tình của chị Từ, thấy cô ấy vẫn đang nhắm hai mắt, lúc này mới dám đưa tay ra.

Trên tay nhất thời đầy cảm giác mềm mại.

Da thịt của chị Từ quả thật không có tính đàn hồi như của Tạ tỷ và Huyền di, lớn tuổi rồi, nhưng xúc cảm cũng không kém, mềm mềm, sờ cách lớp vớ chân, cái cảm giác kia, không nói ra được. Đồng Học Bàn sờ lung tung mấy huyết vị một chút, sau đó thì từ đùi lên trên, cầm chân của chị Từ, xúc cảm ở đây càng tuyệt diệu, Đồng Học Bàn sờ mà trên người nóng lên, tim đập không ngớt.

Xoa bóp lâu như vậy, Từ Yến cũng ra chút mồ hôi, mùi vị phụ nữ thành thực từ trong thân thể nhẹ nhàng đi ra.

"Trong phòng thật nóng." Đồng Học Bàn cầm chân của cô ấy, rất xấu hổ, không nói được nhiều.

"Đúng vậy, không mát mẻ." Từ Yến mở mắt ra nhìn, không nói cái gì, mắt chậm rãi nhắm lại.

Đồng Học Bàn có chút chột dạ, hít hít mũi, muốn hắt xì.

REVERSE!

Từ Yến nhú mày, tựa hồ cảm thấy biến hóa.

Một phút đồng hồ. . . Hai phút. . . Ba phút. . .

REVERSE giải trừ!

Làm xong những cái này, Đồng Học Bàn mới lưu luyến buông chân của Từ yến ra "Được rồi, ngài soi gương coi cảm giác thế nào?"

"Được, để tôi coi." Từ Yến rất chờ mong mở mắt ra đứng lên, trên tay chỉnh lại vớ chân bị Đồng Học Bàn làm nhăn.

Lần này REVERSE dài hơn, Đồng Học Bàn tổng cộng đã rút lui cho Từ Yến hai năm thời gian, hiện tại Từ Yến đã không còn là hơn bốn mươi tuổi, nói chuẩn hơn là, chị Từ lúc này hẳn là gần bốn mươi tuổi, biến hóa không quá lớn, nhưng cũng sẽ không quá nhỏ.

Quả nhiên, khi Từ Yến vươn cánh tay sờ sờ phần da thịt của cô ấy, trên mặt nhất thời hiện lên một cảm giác không thể tin tưởng, lập tức lại sờ sờ hai chân, lập tức nở nụ cười!

652. Chương 650: Tôi Chuẩn Bị Cho Ngài?

Buổi trưa.

Đồng gia

Bên ngoài quá nóng, Đồng Học Bàn và Từ Yến sẽ không đi ra ngoài, mà là gọi điện thoại tới tiệm cơm kêu đưa đồ ăn tới, rất phong phú.

"Nói chị Từ cậu trả tiền, cậu lại giành."

"A@i, ai trả mà không giống, cũng không bao nhiêu tiền."

". . . Cậu đó, nhanh ngồi đi."

"Đúng đúng, ăn thôi, chị Từ mời ngài."

"Nào, chị Từ cậu trước kính cậu một ly, buổi chiều cậu không lái xe chứ? Vậy uống."

"Đừng đừng, ngài lớn tuổi, nên là tôi kính ngài rượu."

"Không được, ly đầu tiên này phải là chị Từ kính cậu, thống khoái chút."

"Cái này, vậy được, tôi uống, ngài tùy ý."

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bàn giành thu dọn bàn, quay người lại, đem điều hòa mở lớn một ít, đưa tay ra thử gió, lúc này mới đi phòng bếp rửa chén, chờ thu dọn sạch sẽ, Đồng Học Bàn cầm lấy khăn lau tay, đi ra phòng bếp. Chỉ thấy Từ Yến trên sofa phòng khách nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay của mình, tựa hồ rất thích thú.

Nghiêng đầu, Từ Yến nở nụ cười một chút "Đến bây giờ chị cậu còn có chút không thể tin được, thật sự là hình như trẻ lại một tuổi vậy."

Đồng Học Bàn cười nói: "Tôi cũng không ngờ hiệu quả tốt như vậy."

"Cái này có thể tốt hơn sao? Quả thật là kỳ tích."

"Ha ha, ngài cảm giác không tồi là được, chứng minh y thuật của tôi không học nhầm."

"Cái người dạy cho cậu xoa bóp, có thể là gặp phải thần y."

"Tôi thấy cũng phải."

REVERSE của Đồng Học Bàn tổng cộng cho Từ Yến lui về phía sau hai năm, hai năm, cái này không ngắn, lúc này chị Từ không chỉ có nếp nhăn trên mặt được cải thiện rõ ràng, mắt túi cũng dần dần thu nhỏ không ít, khuôn mặt nổi lên một loại sáng bóng, da có hơi nước rất nhiều. Nếu như nói chị Từ hơn ba mươi tuổi thì có diện mạo hại nước hại dân, như vậy hiện tại từ trên người đã có thể nhìn ra một chút vết tích.

Vậy ảnh chụp là Từ Yến chụp năm ba mươi lăm tuổi sao?

Hiện tại xem ra cũng không phải đặc biệt xa!

Đồng Học Bàn phải thừa nhận, lần đó thấy ảnh chụp của Từ Yến trong phòng ngủ quả thật quá kinh diễm, khiến cho Đồng Học Bàn vẫn có chút nhớ mãi không quên.

Buổi chiều.

Cũng không làm gì, hai người ngồi trên sofa xem TV.

Trong phòng dần dần khô nóng lên, thứ nhất là nhiệt độ không khí bên ngoài rất cao, thứ hai là điều hòa không tốt, dù sao cũng là cái loại của mười năm trước. Đồng Học Bàn vừa nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Từ Yến bắt chéo chân nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, phía sau lưng trên sofa có chút ướt, nịt ngực hiện ra trên áo sômi, chị Từ đưa tay cởi một nút áo sômi ra, nhất thời lộ một phần da ra, trên da cũng có lấm tấm mồ hôi, có một giọt còn theo khe ngực chui xuống dưới.

Đồng Học Bàn vừa nhìn, nhanh chóng tìm một khăn mặt đưa cho cô ấy, "Ngại quá, điều hòa trong nhà không được."

Từ Yến xua tay cười, "Chị lớn tuổi rồi, sợ nóng, ừm, nhà cậu có cỡ vua các loại hay không, dời lực chú ý?"

"Ặc, đã lâu không ở bên này, thật đúng là không có, hay là tôi xuống lầu mua một chuyến?"

"Không có thì thôi, đừng đi."

Đồng Học Bàn chớp mắt, chỉ chỉ trên mặt nói: "Nếu không, tôi chuẩn bị nữa cho ngài?"

"Không phải nói liên tục xoa bóp không có hiệu quả sao?"

"Là không có hiệu quả gì, nhưng ít nhất có thể củng cố một chút."

"Thôi, bắt cậu làm cho chị Từ nửa ngày, sợ cậu mệt."

"Không mệt, cũng không có việc gì." Đồng Học Bân xắn tay áo lên, chuẩn bị.

Từ Yến suy nghĩ một chút, từ trên sô pha ngồi xuống, cười nói: "Vây phiền phức cậu, ừm, chờ chị Từ cậu cởi vớ chân ra, quá nóng." Cô ấy mở cửa đi vào phòng vệ sinh, sau hai phút, mở cửa đi ra trên đùi Từ Yến đã không còn tung tích của đôi vớ chân màu đen, xuyên thấu qua cánh cửa mờ hồ có thể thấy vớ chân khoát lên một cái quần, móc bên cạnh cái gương, chân của chị Từ tất cả đều lộ ra, đầy đặn mười phần, nhưng không mập, "Được rồi, thế nào? Chị Từ cậu ngồi chỗ nào? Sô pha?"

Đồng Học Bân nói: "Ngài xem chỗ nào thoải mái? Nếu không ngài nằm lên sô pha?"

"Ừm." Từ Yến khẽ gật đầu, cởi giày cao gót ngưỡng mặt nằm lên đó "Được rồi, đừng làm mệt, nếu không trong lòng chị cũng không đành."

Đồng Học Bân cười cười, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu xoa bóp cho cô ấy.

Từ Yến mỉm cười nói: "Ài, thật là thoải mái, được rồi, chuyện bên kia của cậu xử lý thế nào?"

"Bài báo nói tôi đánh người?"

"Đối với cậu có ảnh hưởng hay không?"

Đồng Học Bân cười khỏ nói: "Đăng cũng đã đăng ra, khẳng định là có ảnh hưởng, về phần bao nhiêu thì không rõ ràng lắm, nghe nói uỷ ban kỷ luật khu có người muốn tra chuyện này, còn không biết kết quả",

Từ Yến tức nhứ mày, "Rất phiền phức? Có người muốn động cậu?"

"Ừm, bọn họ có chiêu qua thì tôi đón, tôi sợ qua ai? Ặc, đương nhiên, đối với ngài tôi vẫn là kính sợ, ngoại trừ ngài."

Từ Yến nở nụ cười, "Lúc trước cậu ở quốc an, ngay cả mặt của Chân cục trưởng đều dám đánh, tên nhóc cậu sẽ sợ tôi?"

Đồng Học Bân mặt toát mồ hôi nói: "Tôi thật sợ ngài, ngài trừng hai mắt, trong lòng tôi liền run run." Có câu chưa nói, chị Từ nếu như cởi quần áo, Đồng Học Bân trong lòng càng run.

"Tên nhóc cậu thật biết ăn nói." Từ Yến cười liếc nhìn hấn một cái "Ủy ban kỷ luật khu tra cậu, chuyện này xử lý không tốt sẽ thành dục gia chi tội, huống hồ cậu cũng thật sự đánh người phải không?" Thấy Đồng Học Bân muốn biện giải, Từ Yến ngắt lời nói: "Không quan tâm có phải là chuyện có nguyên nhân, cậu là một cán bộ quốc gia còn đánh đánh giết giết, ảnh hưởng luôn luôn không tốt, đều cấp chính khoa rồi, vẫn là đức hạnh trước đây, cậu đó."

Đồng Học Bân ngượng ngừng cười, "Ngài phê bình rất đúng."

Ấn đầu và mặt xong, Đồng Học Bân bóp vai cho cô ấy, bắt quá bởi vì chị Từ là ngưỡng mặt nằm, lúc bóp Đồng Học Bân phải đứng lên khom lưng, mặt đối với mặt xoa bóp cho Từ Yến, mùi vị phụ nữ trên người của chị Từ vị, miệng chị Từ thở ra khí và mồ hôi trên người bốc hơi lên, đều một chút một chút đánh vào trên mặt Đồng Học Bân, theo tay đặt trên vai cô ấy, bộ ngực của Từ Yến cũng phập phồng theo. Mặt của hai người chỉ cách nhau một bàn tay, gần đến nỗi ngay cả lông mao đều có thể thấy rõ ràng.

Từ Yến nhắm hai mắt lại, có lẽ là khó chịu, lại mở ra, nhìn mặt của Đồng Học Bân nói: "Cậu hiện tại qua lại gần với lãnh đạo nào trong khu?"

Khí tức trong miệng toàn bộ thổi tới mặt Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân trong lòng giật mình, " Bí thư khu uỷ."

Hơi thở từ miệng hấn cũng thổi tới mặt Từ Yến, tóc của chị Từ bị thổi làm giật giật, Đồng Học Bân thấy thế vội vàng ngậm miệng, hấn sợ mình thở mạnh.

". . . Vương An Thạch?"

Đồng Học Bân hơi cúi xuống phía dưới, trên tay tiếp tục xoa bóp, vai chị Từ rất cứng, có thể có bệnh xương cổ, "Ừm, lần trước An Thạch bí thư phát bệnh viêm ruột thừa, tôi đúng lúc có mặt, giúp ông ta xoa bóp trị liệu một chút, tới ngày hôm nay cũng không phát bệnh."

”Vậy là tốt rồi, nếu có bí thư khu ủy giúp đỡ, có người muốn động người, cũng không làm nên sóng gió gì.”

Đồng Học Bản vừa nghĩ, cái này quả thật là có lý, tuy rằng Vương An Thạch không có tỏ thái độ, nhưng lần đó vương bí thư quả thật thiếu mình một cái nhân tình, Đồng Học Bản nghĩ mình hiện tại hẳn là coi như là nửa ”Vương hệ”, đứng vào hàng, sẽ không là một mình chiến đấu nữa, đây là chỗ tốt của có tổ chức, ừm, chờ trở về, xem ra còn phải tiếp tục tăng mạnh một chút quan hệ cùng Vương An Thạch.

”Lần này không phải tôi trùng hợp xem báo gọi điện thoại cho cậu, xảy ra chuyện, cậu có phải là còn chuẩn bị một mình thể hiện?”

”A, không có.”

”Tôi còn không biết tên nhóc cậu? Cho tới bây giờ đều yêu chủ nghĩa anh hùng cá nhân, chị Từ cậu nói không sai chứ?” Từ Yến nhận thức Đồng Học Bản đã lâu, đối với hắn đương nhiên vô cùng lý giải.

Đồng Học Bản đỏ mặt lên.

Nằm ở sofa Từ Yến vươn tay, vỗ vỗ đùi ”Sau này có chuyện gì, nhớ kỹ gọi điện thoại cho chị Từ cậu, cái khác tôi không dám nói, giúp cậu tra người hay đại loại vẫn là không thành vấn đề.”

”Chị Từ, cảm ơn.”

”Đừng khách khí.”

Nửa người trên đã xoa bóp xong, lại đến nửa người dưới.

Đồng Học Bản ánh mắt chớp động, nhìn chân của cô ấy, miệng khô lưỡi khô cầm tách trà lên uống vài ngụm, lúc này mới cầm chân của Từ Yến lên. Xúc cảm thật tốt, so với buổi sáng còn hơn rất nhiều, hiển nhiên là REVERSE khiến cho da thịt khô phục cơ bản. Đồng Học Bản dùng tay cảm thụ được nhiệt độ trên đùi của chị Từ, chà chà một chút, xoa xoa bóp bóp, ngẩng đầu nhìn Từ Yến, cô ấy không biết lúc nào đã nhắm mắt lại.

Đồng Học Bản sợ cô ấy là hờ khếp khe mắt không có hoàn toàn nhắm lại, cho nên thần sắc rất cẩn thận, không ỉnh lộ ra biểu tình dư thừa, nghiêm túc xoa bóp trên đùi cô ấy.

Nói thật, rất đã ghiền.

Đây là đôi chân của chị Từ.

Cúi đầu nhìn nửa váy màu đen của cô ấy, lúc nằm xuống làn váy có chút nhả lên, đã kéo tới đầu gối, Đồng Học Bản đưa tay qua, tự nhiên cũng chỉ có thể đến nơi đây mới thôi, hắn cũng không dám sờ vào bên trong váy chị Từ, hai tay để ở trên đùi ngoài váy của cô ấy, mồ hôi hột trên đùi của Từ Yến đã khiến cho Đồng Học Bản cảm giác được, ở trên đùi, xúc cảm thoải mái vô cùng, không khí khô nóng ở xung quanh, Từ Yến thỉnh thoảng thở ra hơi nóng, hương vị hỗn loạn có chút đặc biệt, từng chút tiến vào trong lỗ mũi Đồng Học Bản, khiến cho hắn không nhịn được sâu hít một hơi, thở ra, sau đó lại hít sâu một hơi.

Từ Yến vừa mở mắt, cười cười: ”Mệt mỏi à?”

Đồng Học Bản đem ánh mắt từ trong váy của cô ấy rút về, ho khan nói: ”Không có, là thở thôi.”

Từ Yến vỗ vỗ chân của mình, ”Cậu xoa cho chị Từ này giờ cũng mệt rồi, không làm nữa, làm tiếp sẽ ngủ mất.” Dứt lời, ngáp một cái.

Đồng Học Bản rút tay trên đùi của cô ấy về ”Buổi tối ngài là?”

Từ Yến cười nói: ”Chị cậu không có chỗ đi, ở với cậu cả đêm? Có tiện không?”

”Vậy thì không sao, cũng là phòng hơi nhỏ chút, đến lúc đó ngài ngủ trong phòng, tôi ngủ sofa.”

653. Chương 651: Phải Đi Trường Đảng?

Ngày hôm sau.

Chủ nhật, sáng sớm, phố Hòa Bình.

Trong phòng khách Đồng gia, Đồng Học Bản thức dậy mặc quần áo, nhìn bên phòng ngủ, nhẹ tay nhẹ chân vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Chờ hẩn sau khi đi ra, bên trong vẫn không có động tĩnh, vừa nhìn đồng hồ trên tường, đã sắp tám giờ, nhớ ngày hôm nay chị Từ nói còn muốn dẫn con đi chơi mà.

Đây là đã sớm rời khỏi giường?

Hay là đang ngủ? Chưa dậy?

Đồng Học Bản đi qua ghé vào cửa nghe một chút, không có động tĩnh gì, đưa tay gõ gõ cửa, "Chị Từ, chị Từ, dậy chưa?"

Không người trả lời.

Đồng Học Bản không thể làm gì khác hơn là chậm rãi đẩy cửa ra, nhất thời, thân ảnh của một người đang nằm trên giường đập vào tầm mắt, chị Từ còn đang ngủ, hơn nữa trên người không có mặc quần áo gì, ngày hôm qua cô ấy đến đây không chuẩn bị ở lại Bắc Kinh, cho nên đương nhiên sẽ không mang áo ngủ, hiện tại trên thân thể Từ Yến chỉ mặc một cái quần lót rất bảo thủ, lưng phủ chắn, phần chân ở bên dưới lộ hết ra bên ngoài, chỉ mặc quần lót chứ không mặc áo lót, hiển nhiên, mang theo cái kia ngủ sẽ khó chịu.

Ghê gớm thật nha.

Cái này thiếu chút nữa khiến cho Đồng Học Bản phun máu mũi, cũng may Từ Yến là nằm sấp ngủ, phần lớn bộ phận đều bị che, thấy không rõ lắm, nếu không Đồng Học Bản chắc chắn sẽ hôn mê ngã xuống đất, cái lực đánh vào này quá mạnh mẽ, hẩn vội vàng quay đầu qua, không dám ngó.

Từ Yến tỉnh ngủ nhìn hẩn, có thể cũng chú ý tới thân thể mình, cánh tay đưa qua che, không nhanh không chậm thuận thể đem chân kéo qua che lại, ngữ khí tùy ý nói: "Dậy rồi à? Máy giờ rồi? Chị ngủ quên sao?"

"Sắp tám giờ, cái này, tôi, khụ khụ, tôi cho rằng ngài đã đi rồi."

"Ngày hôm qua mất ngủ, ngủ trễ một ít."

"VẬY. . . tôi đi làm đồ ăn sáng."

Từ Yến mỉm cười nói: "Tùy tiện một chút là được, đừng quá phiền phức."

"Vậy tôi đi." Đồng Học Bản lập tức đóng cửa đi ra.

Trong phòng truyền đến tiếng mặc quần áo, chỉ chốc lát, tiếng giày cao gót rơi xuống đất càng ngày càng gần, cửa bị người từ bên trong đẩy ra.

Đồng Học Bản trong phòng bếp nghiêng đầu qua đi, "Trong nhà cũng không có gì, trứng gà luộc được không?"

"Có cái gì ăn cái đó." Từ Yến vuốt vuốt tóc dài, vẫn là áo sơ mi váy của ngày hôm qua, cười đi vào phòng vệ sinh, sau đó bên trong truyền đến tiếng nói lẩm bẩm của chị Từ, "Hẹn gặp con trai lúc chín giờ, xem ra phải đến trễ một chút."

"Tôi chạy nhanh đưa ngài đi qua."

"Không cần, một hồi chị đón xe đi, làm phiền cậu cả ngày, cậu cũng sớm quay về trong khu đi."

"Đừng, chờ ngài bận xong, buổi tối tôi đưa ngài trở lại, ngài đừng nói nữa, quyết định như thế, cuối tuần tôi cũng không có chuyện gì, thật đấy."

"Cậu cứ khách khí với chị như vậy, lần sau có việc chị ngại không dám nhờ cậu làm."

"Ha ha, không phải là tôi khách khí, là ngài khách khí với tôi."

"Vậy được, vậy chị cũng không khách khí, dùng cậu thêm một chút."

Xoạt xoạt, tiếng đánh răng vang lên.

Chờ Đồng Học Bản đem mấy cái trứng buổi tối hôm qua mượn từ hàng xóm luộc xong, mang ra bên ngoài, Từ Yến rửa mặt xong cũng từ phòng vệ sinh đi ra, "Vừa nấu xong, ngài ăn nhanh đi, ấy!" Đồng Học Bản

mới nhớ tới một việc, vỗ ót nhìn về phía cái ca trong WC, chỗ đó chỉ có một cái bàn chải đánh răng, là của Đồng Học Bàn, "Coi tôi kia, đã quên mua cho ngài bàn chải đánh răng, ngài. . ."

Từ Yến nở nụ cười dưới, "Không có việc gì, dùng của cậu, thế nào? Còn chê chị Từ bẩn à?"

Đồng Học Bàn vội vàng nói: "Không phải như vậy, tôi là sợ ngài chê tôi. . . à."

Cái bàn chải đánh răng kia, vài phút trước Đồng Học Bàn vừa dùng qua.

Từ Yến không cho là đúng ngồi xuống ghế, "Chị không chê cậu, ha ha, nào, cậu cũng ăn đi, còn nóng lắm." Uống vào một ngụm, Từ Yến hơi ồm một cái, "Canh không tồi."

Đồng Học Bàn vừa nhìn, trong lòng có chút cảm giác ngứa, cũng ngồi xuống ở bên cạnh cô ấy cùng nhau uống canh. Chị Từ thật sự không xem hấn là người ngoài, lần trước là ở nhà cô ấy nấu lẩu, lần đó Từ Yến dùng qua khăn mặt vừa lau mồ hôi của mình đi lau mặt của cô ấy, lần này lại dùng bàn chải đánh răng của mình, thật sự là . . .

Sau khi ăn xong.

Đồng Học Bàn lái xe đưa Từ Yến đi ra đường Cổ Lâu, chậm rãi trở về nhà, cũng là mười giờ sáng rồi.

Vào phòng, Đồng Học Bàn trực tiếp đẩy cửa đi vào phòng ngủ, cầm cái chăn mà Từ Yến trước đó dùng qua, xếp gọn lại, gối trái gối phải, thật thơm.

Ài, lại nghĩ bấy nữa rồi!

Đồng Học Bàn lắc lắc đầu, nhanh chóng tập trung tư tưởng, lấy điện thoại ra, bỗng nhiên nhớ lại câu chuyện tối hôm qua của Từ Yến, ánh mắt kiên định, hấn lập tức gọi điện cho bí thư khu ủy Vương An Thạch, nếu đã chọn thì cần phải xác định.

Tít tít tít, điện thoại thông.

Một người nữ tiếp máy.

Đồng Học Bàn nghe ra, "Là Nghiêm phu nhân sao? Tôi Đồng Học Bàn, xin hỏi An Thạch bí thư có ở nhà không?"

Nghiêm phu nhân nói: "Ồ, Tiểu Đồng à, lão Vương không ở nhà, có việc sao?"

"Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi thăm một chút bệnh của An Thạch bí thư."

"Cũng nhờ cậu, ha ha, lão Vương hai ngày nay rất tốt, giống như chưa hề bị bệnh qua, lần kia cậu xoa bóp trị liệu cho ông ấy có hiệu quả rất tốt."

"Có hiệu quả thì tôi an tâm, vậy tôi không quấy rối, nếu như An Thạch bí thư phát bệnh, ngài cứ gọi điện thoại."

Buông điện thoại di động, Đồng Học Bàn cũng không có việc làm, thẳng thắn ngáp một cái, chui vào trong chăn nằm, tối hôm qua ngủ ở sofa, không thích ứng, tỉnh tỉnh ngủ ngủ không nghỉ ngơi tốt, trước đó lại xoa bóp cho Từ Yến mấy tiếng, nhất thời không thích nghi kịp, thể lực tiêu hao rất lớn, ngủ thiếp đi, dù sao Từ Yến buổi tối mới về.

Vừa nằm xong là cảm thấy buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, chờ Đồng Học Bàn mở mắt, mặt trời đều sắp xuống núi rồi, đồng hồ trong điện thoại di động hiện đúng bảy giờ.

Cừ thật, ngủ mấy tiếng luôn?

Trong điện thoại di động có báo cuộc gọi nhỡ, đều là số điện thoại của Từ Yến.

Đồng Học Bàn vội vàng gọi lại cho chị Từ, "A lô, chị Từ, tôi vừa ngủ quên, điện thoại di động vang lên không nghe thấy, ngài ở đâu vậy? Tôi qua đón ngài đi?"

Đầu kia của điện thoại có tiếng xe rất lớn, tất cả đều là tạp âm, "Mặc kệ tôi, buổi chiều chị vừa nghe nói một chuyện, bên khu của cậu có tin đồn, cậu rất có thể phải đi trường đảng thành phố huấn luyện."

”Trường đảng ?”

”Chị cũng là mới nghe nói, tin tức còn chưa xác thật, cậu tốt nhất nên tìm hiểu một chút.”

”Tôi rõ ràng, tôi lập tức hỏi ngay!”

Buông điện thoại di động, Đồng Học Bản sắc mặt thay đổi một chút!

Đi trường đảng? ?

Nếu như tin tức là thật, cái này cũng đã là một tín hiệu rõ đến nỗi không thể rõ hơn nữa, trong khu thật sự là có người muốn động Đồng Học Bản, không, có thể nói là đã động hấn!

654. Chương 652: Độc Thủ Chân Chính Phía Sau!

Thứ hai, sáng sớm.

Khu Nam Sơn, văn phòng đường phố Quang Minh.

Bầu trời bị đè bởi mây đen, làm cả đại viện trở nên âm u, nuốt chửng cái bóng của một ít nhân viên vừa tới đi làm.

Lúc này, chiếc Cayenne chạy vào đại viện.

”Chủ nhiệm.”

”Đồng chủ nhiệm.”

”Chúc ngài buổi sáng tốt lành.”

Mọi người biểu tình cổ quái nhìn Đồng Học Bản, đều chào hỏi.

Đồng Học Bản nhíu mắt nhìn bọn họ, gật đầu, đi vào ký túc xá.

Bởi vì Từ Yến tiết lộ cho hấn tin tức, Đồng Học Bản đương nhiên không có khả năng ngồi được, suốt đêm gấp gáp trở về, đánh vài cú điện thoại nói bóng nói gió hỏi tình huống, thế nhưng tin tức gì cũng không có, chuyện trong khu muốn mình đi trường đảng tựa hồ người khác nghe cũng chưa từng nghe nói, nhưng dưới loại tình huống này càng làm cho Đồng Học Bản cảnh giác, hấn biết Từ Yến làm công tác gì, tình huống do cô ấy tặng tới tuyệt đối sẽ không phải là là tin đồn. Quả nhiên, ngày hôm nay vừa đến cơ quan, Đồng Học Bản phát hiện biểu tình của mọi người không thích hợp, trong ánh mắt lộ ra một cổ dị dạng, điều này làm cho trong lòng Đồng Học Bản không khỏi căng thẳng, sắc mặt cũng hơi trầm xuống.

Sau vài phút.

Chờ Đồng Học Bản mới vừa vào phòng làm việc, điện thoại trên bàn vang lên.

Học Bản đưa tay tiếp, ”Tôi Đồng Học Bản.”

Bên kia vang lên một giọng nam, ”Đồng chủ nhiệm, xin chào, tôi là người của bộ tổ chức khu ủy, Tiết bộ trưởng bảo tôi thông báo ngài, ngài đến khu ủy một chuyến.”

Cái này đã tới rồi sao?

Đồng Học Bản sắc mặt lạnh lẽo, ”Chuyện gì?”

”Cái này tôi không rõ ràng lắm.”

”Đã biết.”

. . .

Khu ủy.

Phòng làm việc Tiết Khánh Vinh.

Đồng Học Bàn gõ cửa đi vào, chỉ thấy Tiết Khánh Vinh đang cầm tách trà ngồi ở phía sau bàn làm việc phẩm trà, cảm giác rất thản nhiên.

"Đồng chủ nhiệm tới à." Tiết Khánh Vinh ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ngồi đi."

Đồng Học Bàn ngồi xuống ghế, bắt chéo hai chân lên nhìn ông ta, "Tiết bộ trưởng, tìm tôi có việc?"

Bởi vì con trai Tiết Khánh Vinh bị Đồng Học Bàn đánh, hai người sớm xé rách mặt, cũng không cần giả khuôn giả dạng nói khách khí cái gì.

Tiết Khánh Vinh nhìn tư thế ngồi của hắn, mặt hơi nghiêm, "Ngày hôm nay tôi đại biểu tổ chức nói với cậu chuyện, cậu cần chính thái độ lại một chút, nghiêm túc rồi chúng ta lại nói." Nói xong, Tiết Khánh Vinh đem tách trà đặt xuống, cúi đầu nhìn văn kiện, bắt đầu xem.

Đồng Học Bàn không mặn không nhạt đem chân để xuống.

Sau một lúc lâu, Tiết Khánh Vinh đưa mắt qua nhìn, lúc này mới nói: "Lần trước Nam Khởi Thần Báo đưa tin, cậu hẳn là biết, mấy ngày này ủy ban kỷ luật khu một mực điều tra chuyện này, đã điều tra xong, những gì trong bài báo nói cũng có phần đúng sự thật, trải qua điều tra, học sinh bị đánh cũng không có gãy xương và trọng thương, bất quá cho dù không có trọng thương, chuyện này ảnh hưởng cũng vô cùng ác liệt, trải qua thảo luận khu ủy quyết định, ngày kia trường đảng thành phố có một lớp huấn luyện cán bộ, học nội trú trong vòng một tháng, đã đem tên của cậu báo lên rồi."

Quả nhiên là như thế!

Đồng Học Bàn đã có chuẩn bị tâm lý, biểu tình cũng có vẻ rất bình tĩnh.

"Cho tôi đi trường đảng? Vậy công tác của văn phòng đường phố làm sao bây giờ?"

Tiết Khánh Vinh cười cười, "Ngày kia lớp huấn luyện cán bộ chính thức nhập học, ngày mai cậu đi trường đảng đưa tin, công tác phòng làm việc tạm thời do phó bí thư đảng công ủy Cảnh Tân Khoa đồng chí phụ trách."

"Tôi là nói công tác khen ngợi kính lão mô phạm."

"Cái này trong khu cũng có lo lắng, cho Cảnh Tân Khoa đồng chí đi Bắc Kinh dự thưởng, công tác kính lão mô phạm cũng chuyển do Cảnh Tân Khoa và Vương Ngọc Linh đồng chí phụ trách."

Đồng Học Bàn bị chọc tức nở nụ cười, còn thu xếp hết rồi?

Tiết Khánh Vinh nói: "Còn có vấn đề gì?"

". . . nếu như tôi không đi?"

Tiết Khánh Vinh nhìn hắn một chút, hơi lạnh lẽo nói: "Những cái này không phải quyết định của cá nhân tôi, là quyết định của tổ chức, là thông báo cho cậu, không phải trưng cầu ý kiến của cậu!"

Đồng Học Bàn đứng lên, "Vậy tôi bảo lưu ý kiến." Xoay người mở cửa đi ra.

Chuyện bắt Đồng Học Bàn đi trường đảng, lại một lần đem cơn tức của hắn đẩy lên!

Nếu như chờ Đồng Học Bàn làm việc tại khu Nam Sơn một hai năm, tư lịch đầy đủ rồi, vậy Đồng Học Bàn ước gì được đi trường đảng huấn luyện, cho dù cái này không thuộc về điền báo đề bạt, cũng có thể cho lý lịch một nét, có sao mà không làm? Nhưng hiện tại, bắt Đồng Học Bàn đi trường đảng cũng quá tổn hại, bởi vì Đồng Học Bàn không phải mang theo công lao mà đi, mà là chui vào một cái rọ huấn luyện, cách biệt một trời, Đồng Học Bàn xem qua nhiều cán bộ phạm sai lầm sau khi bị đi trường đảng về rồi cũng không còn thấy đâu nữa, lúc này mà đi, Đồng Học Bàn sợ mình cũng không về được nữa.

Có thể sao?

Tuy rằng không lớn, nhưng khả năng này tuyệt đối không thể loại trừ!

Tiết Khánh Vinh cùng Đồng Học Bàn có thâm thù đại hận, con của ông bây giờ còn bởi vì Đồng Học Bàn mà đang nằm trong trại tạm giam, làm bộ trưởng bộ tổ chức khu ủy, Tiết Khánh Vinh quyền cao chức trọng, lại quản lý khảo sát cán bộ, nếu như ông mượn chuyện Đồng Học Bàn đánh người chuyện mà nói, tình cảnh

của Đồng Học Bản sẽ xấu hổ, trước không nói thái độ của khu ủy, Nguyệt Hoa khu trưởng phỏng chừng cũng là cam tâm tình nguyện nhìn thấy, lần này đi trường đảng, phỏng chừng bên trong cũng là Nguyệt Hoa khu trưởng bày mưu đặt kế, bởi vì Đồng Học Bản nếu như bị bị điều chức vụ đến hội hiệp thương chính trị, vậy chủ nhiệm văn phòng đường phố sẽ trở thành của em trai cô ta Cảnh Tân Khoa. Về phần mất chức có thể không lớn, đó là bởi vì có Vương An Thạch khu ủy, Tiết Khánh Vinh là nhân mã Vương hệ, An Thạch bí thư hẳn là sẽ không ngồi yên mặc kệ, dù sao ông ta thiếu Đồng Học Bản một cái nhân tình, cho nên Đồng Học Bản có thể giữ được chức vụ.

Mặc dù lần này đi trường đảng còn có thể trở về, nhưng Đồng Học Bản tuyệt đối không muốn.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Thứ nhất, Đồng Học Bản mới tiền nhiệm không bao lâu, căn cơ còn không ổn, mà Cảnh Tân Khoa đã ở tại văn phòng đường phố Quang Minh rất nhiều năm, lại có chị gái khu trưởng làm hậu thuẫn, hiện ở phía sau cho Đồng Học Bản tới trường đảng, còn ở đủ một tháng, có trời biết trong phòng làm việc sẽ sinh ra biến hóa gì? Cái này đem căn cơ của Đồng Học Bản mất hết, thật vất vả mới tạo được uy tín cũng tự nhiên biến mất, chờ Đồng Học Bản từ trường đảng trở về, văn phòng đường phố Quang Minh còn không sửa lại tên họ Cảnh?

Còn nữa, cũng là làm cho Đồng Học Bản cảm tức nhất, cũng là chiến tích đơn vị mô phạm!

Cho Đồng Học Bản đi, cho Cảnh Tân Khoa phụ trách? Cho Cảnh Tân Khoa đi Bắc Kinh dự khen ngợi? Giống như là đem cái chiến tích này mạnh mẽ giặt lấy từ trong tay Đồng Học Bản! Cường đạo cũng không hơn gì cái này? Không phải Đồng Học Bản keo kiệt, không phải Đồng Học Bản ích kỷ, nhưng chuyện đơn vị mô phạm từ đầu tới đuôi đều là Đồng Học Bản một mình thu xếp của, lúc cướp của văn phòng đường phố Bình An, Cảnh Tân Khoa cực lực phản đối, sau đó là Đồng Học Bản dứt khoát lấy được đề danh, tốn bao nhiêu tâm huyết? Mất bao nhiêu công phu? Tất cả mọi người thấy được, cuối cùng lại là Đồng Học Bản đi quan hệ với bộ dân chính, lúc này mới đem cái danh sách vốn không có khả năng nhận được về, Cảnh Tân Khoa bọn họ một chút khí lực cũng không có ra!

Nhưng bây giờ thì sao? Lúc trước Cảnh Tân Khoa cực kỳ phản đối việc giành danh sách của phố Bình An ngồi ở trong phòng làm việc uống trà, ngược lại chiến tích tự trôi qua? Ngược lại tất cả đều là công lao của hắn?

Mẹ nó!

Dựa vào con mẹ nó cái gì? ?

Chuyện đắc tội với người tất cả đều là Đồng Học Bản tôi làm, chờ chuyện tình làm xong, Cảnh Tân Khoa anh lại không phản đối? Bước ra giành lấy phần chiến tích này?

Anh nghĩ thật là đẹp!

Dù cho đem cái phần chiến tích này toàn bộ cho Vương Ngọc Linh, Đồng Học Bản cũng không nói cái gì, nhưng Cảnh Tân Khoa không được, Đồng Học Bản xoay người lên lầu, chuẩn bị tìm An Thạch bí thư đi, trong thời khắc mấu chốt này ném Đồng Học Bản vào trường đảng, Đồng Học Bản hoàn toàn không có biện pháp tiếp thu, hội nghị khen ngợi tại Bắc Kinh vài ngày nữa bắt đầu!

Vừa quẹo vào hành lang, âm thanh đối thoại từ trên lầu truyền đến.

"Nguyệt Hoa khu trưởng, chỗ ủy ban thể dục. . ."

"Chuyện này anh tìm lãnh đạo phân công quản lý bàn."

"Tôi đi qua rồi, thể nhưng. . ."

"Bàn không được, cho lãnh đạo phân công quản lý tìm tôi!"

Âm thanh giày cao gót gấp gấp xuống tới, trong nháy mắt, Cảnh Nguyệt Hoa một thân trang phục gọn gàng và một người cán bộ trung niên cất bước đi xuống lầu.

Vừa nhìn Cảnh Nguyệt Hoa, cơn tức của Đồng Học Bân liền có chút không nhịn được, theo hần thấy, lần này không chỉ có là Tiết Khánh Vinh và Cảnh Tân Khoa ở sau lưng làm trò quỷ, Cảnh Nguyệt Hoa cũng có tham dự, cho nên lập tức ngăn cản đường đi, che ở trước mặt cô ấy nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng."

Mặt của Cảnh Nguyệt Hoa vẫn như bình thường, giống như là một pho tượng, dừng chân nhíu mày nhìn hần.

Tuyệt thể dung nhan kia, Đồng Học Bân lúc này không có tâm tình tán thưởng.

Đồng Học Bân không đợi cô ấy nói, nói thẳng: "Chuyện cho tôi đi trường đảng, có phải là có chút không thích hợp? Cảnh khu trưởng, không phải tôi không phục tùng quyết định của tổ chức, hiện tại hội nghị khen ngợi đơn vị mô phạm vài ngày nữa sẽ bắt đầu, thư mời đã gửi xuống tới, muốn đi trường đảng, có phải là nên chờ chúng tôi làm xong chuyện này chứ?" Đồng Học Bân nghĩ rất đơn giản, đi trường đảng cũng được, đây là chiến tích tôi làm ra, tôi thiếu cũng phải cho tôi làm xong? Cô lạm dụng chức quyền chèn ép tôi, cho em trai cô "giữa đường cướp đoạt", cái này có chút quá đáng?

Cảnh Nguyệt Hoa bình tĩnh liếc nhìn hần một cái, "Chuyện này cậu không nên tìm tôi bàn!"

Cô ở phía sau lưng chơi tôi, tôi con mẹ nó không tìm cô thì tìm ai?

Nhưng mà, câu nói kế tiếp của Cảnh Nguyệt Hoa nhưng khiến cho Đồng Học Bân kinh hãi, "Đưa cô đi trường đảng huấn luyện là ý của An Thạch bí thư, tuy rằng tôi cũng bỏ phiếu tán thành, nhưng có ý kiến cậu đi tìm bộ tổ chức và An Thạch bí thư nói đi, công tác phương diện này không phải tôi quản lý, cứ như vậy!"

Đồng Học Bân ngây ngẩn cả người.

Cảnh Nguyệt Hoa cất bước xuống lầu, đi qua bên người Đồng Học Bân.

Người cán bộ phía sau cũng nhìn Đồng Học Bân một chút, lắc đầu, theo Cảnh Nguyệt Hoa đi xuống.

An Thạch bí thư?

Là Vương An Thạch muốn đụng đến mình sao?

Đồng Học Bân quả thật có chút khó tin, mình giúp Vương An Thạch chữa bệnh, căn bệnh có thể uy hiếp đến sinh mệnh của Vương An Thạch cũng là nhờ Đồng Học Bân giúp, một cái nhân tình lớn như vậy, cuối cùng lại là Vương An Thạch muốn đụng đến mình? Giỡn cũng không nên giỡn như vậy chứ?

Nhưng Đồng Học Bân cũng biết, Nguyệt Hoa khu trưởng không có khả năng nói dối, người ta cũng không cần phải nói dối!

655. Chương 653: Lấy Oán Trả Ôn!

Khu ủy.

Đứng ở trong hành lang, Đồng Học Bân trầm xuống, kẻ muốn động vào mình lại chính là ông ta, cái này thật sự khiến cho Đồng Học Bân khó có thể tiếp thu!

Vương An Thạch!

Vương An Thạch!

Buồn cười nhất chính là Đồng Học Bân vẫn tưởng rằng Nguyệt Hoa khu trưởng ở sau lưng ngáng chân, liên hợp với Tiết Khánh Vinh cùng nhau làm khó dễ mình, Tiết Khánh Vinh vì trả thù, Nguyệt Hoa khu trưởng vì em trai cô ấy, ai ngờ căn bản là không phải như vậy, bắt mình đi trường đảng lại là bí thư khu ủy Vương An Thạch, đây là điều mà Đồng Học Bân nghĩ không có khả năng nhất, mà hần còn tự nhận là nửa cán bộ Vương hệ, lại tặng lễ cho Vương An Thạch, lại chữa bệnh cho Vương An Thạch, nhưng tới cuối cùng kết quả lại như thế, khiến cho ngực của Đồng Học Bân sắp phát nổ! Không được!

Phải hỏi rõ ràng!

Đồng Học Bân chịu đựng cơn tức, bước đi lên lầu, thẳng đến phòng làm việc bí thư khu ủy.

Bên ngoài, cửa phòng thư ký mở ra, thư ký Tàng ở trong phòng, đột nhiên nghe được tiếng bước chân nổi giận dề dề, gã chau mày, lập tức đứng lên đi ra ngoài, kết quả thấy được sắc mặt bất thiện của Đồng Học Bàn, lập tức ngăn cản hẳn, "Cậu làm gì?"

Đồng Học Bàn lạnh lùng nói: "Tìm Vương bí thư."

Thư ký Tàng đồng dạng lụng lụng nói, "An thạch bí thư không ở đây." Không ở đây? Sao có thể! Nguyệt Hoa khu trưởng rõ ràng mới từ trên đi xuống, hiển nhiên là gặp qua Vương An Thạch, nếu như Vương An Thạch không ở phòng làm việc, Nguyệt Hoa khu trưởng sao có thể đến đây? Nếu đã đi thư ký sẽ nói cho Cảnh Nguyệt Hoa, cho nên lúc này Vương An Thạch nhất định ở trong phòng làm việc.

Đồng Học Bàn nhìn hẳn, "Tránh ra!"

"Tôi nói An Thạch bí thư không ở đây! Cậu không nghe thấy?" Thư ký Tàng cũng tức giận, trong lòng nói người này thật sự là không biết tốt xấu, ngay cả cửa phòng của bí thư khu ủy cũng dám xông vào?

"Tôi kêu anh tránh ra!"

"Tôi kêu cậu rời đi!"

Hai người đối chọi gay gắt, cuối cùng Đồng Học Bàn gật đầu, chỉ chỉ vào mặt của thư ký Tàng, xoay người đi xuống lầu. Đồng Học Bàn đến tìm Vương An Thạch, chỉ là muốn đem chuyện tình hỏi rõ ràng, nhưng hiện tại Vương An Thạch ngay trong phòng làm việc cũng không gặp mình, chuyện tình đã rất rõ ràng liễu, không cần hỏi lại chuyện trường đảng, cũng là Vương An Thạch giở trò quỷ! Mẹ kiếp! Cái thứ vong ân phụ nghĩa! Ông được đấy! Thật giỏi!

Cùng lúc đó.

Trong phòng làm việc bí thư khu ủy.

Vương Ngọc Linh vẻ mặt tức giận nhìn Vương An Thạch phía sau bàn, "Chú, chú làm cái gì vậy, Đồng chủ nhiệm đang làm tốt, chú bắt Đồng chủ nhiệm đi trường đảng cái gì!"

Vương An Thạch ngẩng đầu nói: "Ngọc Linh, con có quan hệ gần với Đồng Học Bàn từ lúc nào? Chú nghe nói hẳn ở trước mặt mọi người mắng con."

"Đồng chủ nhiệm mắng con là tốt cho con!"

"Ha ha chú cho hẳn đi trường đảng, cũng là vì tốt cho hẳn."

"Cái này gọi là tốt cái gì! Đơn vị mô phạm đều là do Đồng chủ nhiệm thu xếp tới, nhưng hiện tại. . ."

Vương An Thạch nở nụ cười dưới, "Vây hẳn đi trung học huyện Duyên Đài đánh người sao không động não lo lắng một chút? Đây là hẳn tự rước lấy."

Vương Ngọc Linh vừa nghe, trong lòng càng tức giận, đừng thấy bình thường trong cơ quan có quan hệ không tồi với Chu Diễm Như, đối với những người khác đều là hình dạng không ai bì nổi, nhưng con người Vương Ngọc Linh cũng rất trọng tình cảm, Đồng Học Bàn từ khi tới phòng làm việc, vô cùng chiều cổ đối với Vương Ngọc Linh, lúc đi Bắc Kinh cô ấy muốn lái Cayenne, Đồng Học Bàn cho cô ấy lái, cô ấy muốn đi dạo Bắc Kinh, Đồng Học Bàn cho cô ấy nghỉ, cho nên hiện tại là chú của mình muốn động vào Đồng chủ nhiệm, Vương Ngọc Linh cảm thấy không có mặt mũi, ngày hôm nay không dám đến cơ quan gặp Đồng Học Bàn.

"Chú! Bệnh viêm ruột thừa của chú là ai chữa tốt? Là Đồng chủ nhiệm! Nếu như không phải Đồng chủ nhiệm chữa bệnh cho chú! Ngày đó chú phải đi bệnh viện làm phẫu thuật! Hơn nữa nguy hiểm còn rất lớn! Chú ... "

"Một ngựa đổi một ngựa mà thôi." Vương Thạch An nói.

"Cái gì mà một ngựa đổi một ngựa? Con chỉ biết tri ân báo đáp!" Vương Ngọc Linh hầm hừ nói.

Vương An Thạch tựa hồ rất cứng chiều đối với đứa cháu gái này, cũng không tức giận mỉm cười nói: "Ngọc Linh, con còn trẻ, có một số việc chú cũng nói không rõ ràng với con."

”Con không rõ ràng! Cũng không muốn rõ ràng!” Đồng Học Bản đã vào danh sách phải đi, việc đã đến nước này, Vương Ngọc Linh biết nói cái gì cũng đã muộn, thẳng thắn xoay người ra phòng làm việc, đóng cửa cái rầm!

Trong phòng.

Vương An Thạch chậm rãi lắc đầu, ông đương nhiên là có lo lắng của ông.

Tri ân báo đáp? Trong thời đại này, làm một người đứng đầu của một khu, Vương An Thạch phải suy nghĩ rất nhiều thứ.

Đồng Học Bản quả thật giúp ông, nếu như đổi lại là lúc bình thường, Vương An Thạch đương nhiên không ngại thiếu cái nhân tình này, nhưng hiện tại khác biệt, bởi vì Đồng Học Bản trước đó đắc tội qua Tiết Khánh Vinh, hơn nữa đem kéo Vương An Thạch ông vào, sự kiện lần kia ầm ĩ sôi sục, Vương An Thạch khi đó chỉ biết là con trai của Tiết Khánh Vinh bị người đánh, cụ thể thật ra không rõ ràng lắm, sau đó Quách Minh Phong của văn phòng đường phố Quang Minh gọi lộn số, gọi tới điện thoại của Vương An Thạch, Quách Minh Phong luôn miệng nói sớ qua vợ của Vương An Thạch, Vương An Thạch giận dữ mới khiến cho ủy ban kỷ luật tra Quách Minh Phong, nhưng ông không biết bên trong không chỉ có liên lụy đến một người, Quách Minh Phong tự nhiên còn khai ra chuyện bị con trai Tiết Khánh Vinh đánh, kết quả bởi vì Vương An Thạch tra Quách Minh Phong, cuối cùng mới khiến cho con trai của Tiết Khánh Vinh bị ảnh hưởng, không chỉ có bất đắc dĩ cho Tiết Khánh Vinh một xử phạt cảnh cáo, còn làm con của ông ấy bị tạm giam mười lăm ngày, bây giờ còn chưa đi ra.

Trong ấn tượng của người ngoài, đây là Vương An Thạch ông giúp đỡ Đồng Học Bản chèn ép Tiết Khánh Vinh.

Chuyện này, khiến cho Vương An Thạch rõ ràng cảm giác được quan hệ của Tiết Khánh Vinh với mình có chút xa cách, tuy rằng Tiết Khánh Vinh ngoài miệng không dám nói, nhưng trong lòng khẳng định là có suy nghĩ, điểm ấy không hề nghi ngờ.

Vấn đề này Vương An Thạch một mực lo lắng, sau đó tin tức của Nam Khởi Thần Báo vừa ra, Vương An Thạch rất nhanh có quyết định, ông muốn gỡ Đồng Học Bản, cứ như vậy, coi như là cho hai cha con Tiết Khánh Vinh một cái công đạo, thay bọn họ trút giận, khiến cho quan hệ của Tiết Khánh Vinh và Vương An Thạch ông một lần nữa ổn định, hơn nữa cho Đồng Học Bản đi trường đảng, được lợi cũng không chỉ có Cảnh Tân Khoa, cháu gái ông Vương Ngọc Linh trước đó được Đồng Học Bản tiến hành điều chỉnh công tác, phụ trách công tác kính lão, cho nên cái phần chiến tích này cũng sẽ không toàn bộ vào tay người khác, những cái này, Vương An Thạch sớm suy nghĩ thỏa đáng.

Về phần thái độ của Đồng Học Bản, Vương An Thạch không quản, cũng không rảnh quản một chủ nhiệm văn phòng đường phố nhỏ nhỏ, bộ trưởng bộ tổ chức và chủ nhiệm văn phòng đường phố bên nào nặng bên nào nhẹ, kẻ ngu cũng biết. Vương An Thạch không có khả năng bởi vì một nhân tình nhỏ nhỏ mà không lo lắng đến đại cục.

Thậm chí, Vương An Thạch đều không cảm thấy đây là nhân tình.

Đồng Học Bản chỉ học có một chút mà có thể trị bệnh cho Vương An Thạch, vậy danh y thâm niên càng có thể, tốn chút tiền tìm người khác xem bệnh cũng như nhau, cái này có thể tính là nhân tình? Hoặc là, Vương An Thạch căn bản không đem Đồng Học Bản để vào mắt.

Cho nên tổng hợp lại lo lắng, mới có chuyện Vương An Thạch đem Đồng Học Bản vào trường đảng!

656. Chương 654: Tám Mặt Là Địch!

Buổi sáng.

Phòng làm việc bí thư khu ủy.

Vương Ngọc Linh mới vừa đi một hồi, điện thoại của Vương An Thạch vang lên, là vợ ông gọi điện thoại tới.

"Lão Vương, nghe nói ông đem Tiểu Đổng tới trường đảng?" Nghiêm phu nhân nói.

Vương An Thạch nhú mày nói: "Ngọc Linh nói với bà?"

"Ông đừng quản ai nói, chuyện công tác của ông tôi trước đây không xen vào, sau này cũng sẽ không, nhưng ông đem Đồng Học Bân đi sau này bệnh viêm ruột thừa nếu như tái phát thì làm sao?"

Vương An Thạch nở nụ cười, nói: "Toàn bộ trên đời này, chỉ có hần có thể trị bệnh sao?"

Nghiêm phu nhân nói: "Nhưng ông xem qua hai bệnh viện, trị liệu cũng trị không ít ngày, có hiệu quả sao? Điều hiệu quả không lớn, Tiểu Đổng chỉ xoa bóp đã trị hết cho ông, ông. . ."

Vương An Thạch không cho là đúng nói: "Nếu thủ pháp xoa bóp của hần làm giảm bớt đau đớn, đó chính là trung y xoa bóp trong phương diện này có hiệu quả rất lớn, lần sau phát bệnh, trực tiếp bệnh viện tìm trung y xoa bóp là được, tôi chẳng lẽ còn cần cả đời cầu Đồng Học Bân hần? Chuyện bên trong bà không hiểu."

Nghiêm đại nhân thở dài "Chỉ mong là vậy, tôi cũng là nghĩ chúng ta như vậy, có lỗi với Tiểu Đổng người ta, buổi sáng ngày hôm qua, Tiểu Đổng còn gọi điện thoại tới quan tâm bệnh tình của ông."

Vừa nghe, Vương An Thạch có chút không nhịn được nói: "Hần quan tâm tôi, là thật tâm sao? Đàn bà như bà thì biết gì!"

"Mặc kệ thế nào, Tiểu Đổng ít nhất cũng giúp ông giảm bớt bệnh, ông cái này. . ."

"Cũng không phải tôi muốn động hần, ai kêu hần âm ỉ đi trường học đánh người?"

"Cái này cũng coi như không phải chuyện lớn gì, không đến mức cho hần đi trường đảng."

"Tiết Khánh Vinh cầm tài liệu đến chỗ tôi kiện cáo, con trai lão Tiết bây giờ còn trong trại tạm giam, tâm tình rất kích động, lúc này tôi có thể nói cái gì? Không trấn an ông ấy một chút, lẽ nào tôi còn phải đi trấn an Đồng Học Bân? Đồng Học Bân gây sự quá nhiều, nói thật, cho dù hần muốn dựa vào tôi, tôi cũng không dự định dùng hần, sau này lỡ như hần gây ra đại họa gì, tôi chẳng phải thay hần dọn dẹp? Trong lòng lão Tiết có khúc mắc, nếu như không xử lý Đồng Học Bân một chút, khai đao với hần một lần, lão Tiết còn tưởng rằng lúc trước chuyện của ông là tôi cùng Đồng Học Bân liên hợp lại chơi ông, nếu như có hiểu lầm, quan hệ của lão Tiết và Cảnh Nguyệt Hoa bên kia khó tránh khỏi có biến hóa, cho nên vô luận như thế nào, Đồng Học Bân là phải gỡ, chuyện bên trong, nói bà bà cũng không hiểu, bà cũng không cần hỏi!"

Không lâu sau.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

"Này, có phải là sự thật?"

"Sáng sớm mới nghe nói, hiện tại ai không nói, bộ tổ chức khu ủy đã thông báo với chủ nhiệm chúng ta."

"Cái hướng gió này thay đổi cũng quá nhanh? Chủ nhiệm không phải vừa làm ra cho chúng ta đơn vị mô phạm sao, sao lại phải đi trường đảng?"

"Ài, chủ nhiệm chúng ta đắc tội với người."

"Đơn vị mô phạm đổi thành Cảnh bí thư phụ trách?"

"Ừm, công tác toàn diện của phòng làm việc ngày mai bắt đầu do Cảnh bí thư xử lý."

"Ài, Đồng chủ nhiệm lúc này thật xui xẻo, tình huống không ổn."

"Là Đồng chủ nhiệm không đứng vào hàng, lúc này mới âm ỉ thành như bây giờ, ngay cả một câu công đạo cũng không ai nói giúp."

"Lần này Đồng chủ nhiệm đi trường đảng, chức vụ đều bị mất, trong khu có người muốn động Đồng chủ nhiệm, có trở về hay không cũng khó mà nói, trời sắp đổ nữa rồi."

"Này, đừng nói nữa, Đồng chủ nhiệm đã trở về!"

Ngoài cửa đại viện, một chiếc Cayenne màu đen tiến đến, đứng ở bên ngoài ký túc xá, Đồng Học Bản từ khu ủy trở về mở cửa xuống xe, bình tĩnh đi vào hàng hiên. Mấy người khoa viên thấy thế, chào hỏi cùng Đồng Học Bản, vẻ phức tạp trong ánh mắt càng đậm, hiển nhiên chuyện tình đã đồn ra, tất cả mọi người biết tình huống của Đồng Học Bản hiện tại vô cùng không ổn, chỉ cần không tốt, chức quan có thể cũng mất.

Phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bản đặt mông ngồi ở phía sau bàn làm việc, áp lực trên vai bỗng tăng lớn, khiến cho hắn đều có chút thở không nổi, Vương An Thạch phía sau đâm một dao là điều Đồng Học Bản trăm triệu lần cũng không ngờ, dọc đường đi tự hỏi, Đồng Học Bản đại khái cũng biết Vương An Thạch vì sao làm khó dễ mình, nghĩ đến cũng là bởi vì chuyện hai cha con Tiết Khánh Vinh, Tiết Khánh Vinh là tâm phúc của Vương An Thạch, địa vị trong lòng của Vương An Thạch hiển nhiên cao hơn Đồng Học Bản, cho nên Vương An Thạch mới mượn cơ hội này đâm Đồng Học Bản, thay Tiết Khánh Vinh trút giận, căn bản không có lo lắng đến cảm thụ của Đồng Học Bản! Hoặc nói là, Vương An Thạch căn bản sẽ không muốn lo lắng suy nghĩ của Đồng Học Bản, cũng không cần phải đi lo lắng!

Tôi mua cho ông sản phẩm bảo vệ sức khỏe, lại chữa bệnh cho ông, tới cuối cùng được kết quả như thế?

Nếu như không có tôi, người bây giờ còn ở trong bệnh viện đau chết đi sống lại rồi đấy!

Mẹ kiếp! Vương An Thạch ông thật quá đáng? Không có ai làm việc như thế cả?

Đồng Học Bản thật không ngờ Vương An Thạch đúng là người như thế, không thấy tình cảm, hoàn toàn từ độ lớn của lợi ích lo lắng vấn đề, đây căn bản là không đem Đồng Học Bản để vào mắt!

Từ khi Đồng Học Bản tiền nhiệm ngày đầu tiên tới khu ủy đi gặp Vương An Thạch, ông ta đã trốn trốn tránh tránh không inh đi vào gặp, phái thư ký Tăng ở bên ngoài từ chối khéo, nói rõ là gõ Đồng Học Bản, quả thật là vô duyên vô cớ, sau đó Đồng Học Bản nghe kiến nghị của Tạ Tuệ Lan, nhẫn nhịn cái khẩu khí này, tận lực đi hòa hoãn quan hệ với Vương An Thạch, ai biết trị bệnh cho ông ta, tặng lễ cho ông ta, chủ động biểu lộ vào ý muốn đầu nhập, Vương An Thạch lại có thể động vào mình, Đồng Học Bản nghĩ thành ý của mình, đối lấy trả đũa của Vương An Thạch? Mình là lấy cái mặt nóng đi dán vào cái mông lạnh của người ta? Cho dù trị bệnh Vương An Thạch, ông cũng không có ý cảm kích? Còn nghĩ là đương nhiên? Một chủ nhiệm văn phòng đường phố nhỏ nhoi, chữa bệnh cho bí thư khu ủy là người ta sẽ coi trọng sao? Là vốn là chuyện kinh thiên địa nghĩa?

Tôi con mẹ nó thiên kinh địa nghĩa ấy chứ!

Lão già kia! Không biết mình là ai à ?

Cốc cốc, bên ngoài có người gõ cửa, Đồng Học Bản nói vào đi, chỉ thấy chủ nhiệm Vương Ngọc Linh đẩy cửa ra, nhăn nhó vào phòng.

Đồng Học Bản nhìn cô ấy "Là Ngọc Linh."

Vương Ngọc Linh xin lỗi nói: "Chủ nhiệm, tôi. . .chú của tôi ... tôi vừa rồi đi khu ủy tìm chú của tôi nói, nhưng ... chủ nhiệm, xin lỗi."

Đồng Học Bản miễn cưỡng cười cười "Cô xin lỗi cái gì? Không liên quan đến cô."

"Thế nhưng. . ."

"Tôi à, đây là tự làm tự chịu, ha ha."

Đồng Học Bản tự giễu một câu, hắn không nên chữa bệnh cho lão già Vương An Thạch kia.

Vương Ngọc Linh thật sự không biết nên nói cái gì, thấy rất có lỗi với Đồng Học Bản, trên mặt cũng vô cùng xấu hổ. Ngày mai Đồng Học Bản sẽ đi trường đăng báo danh, công tác của phòng làm việc giao cho Cảnh Tân Khoa phụ trách, chuyện đơn vị kính lão mô phạm là Vương Ngọc Linh phân công quản lý, tình huống hiện tại, giống như là Cảnh Tân Khoa và Vương Ngọc Linh cùng nhau giật lấy chiến tích mà Đồng Học Bản cực cực khổ khổ làm ra, điều này làm cho Vương Ngọc Linh không được tự nhiên.

"Chủ nhiệm." Vương Ngọc Linh nói: "Bằng không đem công tác kính lão cho Chu Chủ nhiệm phụ trách đi."

Nghe cô ấy nói như vậy, Đồng Học Bản rất vui mừng, nhưng đương nhiên không thể đáp ứng "Ngọc Linh, cô cho rằng cái này là đồ chơi à? Nói cho ai là cho ai? Nếu cho cô phụ trách, vậy cô làm tốt cho tôi."

"Thế nhưng tôi. . ."

Cốc cốc cốc, lại có người gõ cửa.

Đồng Học Bản vung tay lên "Được rồi, trở về đi, đừng suy nghĩ nhiều."

Vương Ngọc Linh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài, đứng ở nơi đó chính là bí thư đảng công ủy Cảnh Tân Khoa, nhìn Vương Ngọc Linh, Cảnh Tân Khoa nhìn thoáng qua cô ấy rồi đi vào phòng làm việc của Đồng Học Bản, tiện tay khép cửa.

Đồng Học Bản sĩ ngẩng đầu "Cảnh bí thư."

"Đồng chủ nhiệm." Cảnh Tân Khoa chậm rãi nói: "Vừa rồi trong khu tìm tôi nói chuyện, nói ngày mai cậu phải đi trường đảng báo danh, công tác của phòng làm việc tạm thời do tôi phụ trách, tôi đến đây cũng gặp mặt một chút, nhìn xem còn có chuyện gì chưa xử lý xong, bàn giao đơn giản một chút."

Ấy chà, cái này là muốn nhận ca khẩn cấp?

Đồng Học Bản cười nói: "Tôi ngày mai mới đi mà?"

Cảnh Tân Khoa cũng mỉm cười "Tôi biết, bắt quá có chút công tác không thể chậm trễ, bàn giao sớm một chút cũng không phải chuyện xấu."

Cảnh Tân Khoa trên danh nghĩa là người đứng thứ hai của phòng làm việc, nhưng hần chỉ là một bí thư đảng công ủy, Đồng Học Bản kiêm bí thư đảng công ủy và chủ nhiệm văn phòng đường phố, đảng chính đều là người đứng đầu, đều không cần phải ý kiến, hần cũng là lãnh đạo của Cảnh Tân Khoa, cái này so với quan hệ phụ thuộc của bí thư khu ủy và khu trưởng còn muốn trực tiếp, cho nên vừa nghe lời này, Đồng Học Bản cường thế từ trước đến nay cũng rất không khách khí nói: "Nếu Cảnh bí thư cũng biết công tác không thể chậm trễ, vậy trở lại công tác của mình xử lý tốt trước đi! Tổng kết công tác tháng này! Buổi chiều làm giao cho tôi!"

Cảnh Tân Khoa vừa nghe, cũng không nói cái gì, người thẳng luôn luôn rất khoan dung.

Chuyện Đồng Học Bản phải đi trường đảng, Cảnh Tân Khoa buổi chiều ngày hôm qua đã biết, là thư ký của chị gọi điện thoại nói cho hần biết, Nguyệt Hoa khu trưởng và An Thạch bí thư cùng với Tiết Khánh Vinh thảo luận ra, nhận được cú điện thoại kia, Cảnh Tân Khoa cũng là mừng rỡ không ngớt, không ngờ bị Đồng Học Bản đè ép lâu như vậy, đột nhiên xoay người, bí thư khu ủy ra tay với Đồng Học Bản, cho dù Đồng Học Bản lúc này mọc thêm mười cái đầu cũng không đủ.

Chuyện lần này được lợi lớn nhất cũng là Cảnh Tân Khoa.

Nếu như Đồng Học Bản điều nhiệm rời đi, Cảnh Tân Khoa khẳng định có thể thuận lợi ngồi trên vị trí lãnh đạo, cho dù Đồng Học Bản còn có thể trở về, chiến tích kính lão mô phạm cũng sẽ nằm trong tay của Cảnh Tân Khoa rất nhiều, loại chuyện tốt từ trên trời rơi xuống này, Cảnh Tân Khoa tất nhiên là cầu còn không được. Lại nói tiếp, ngay từ đầu Cảnh Tân Khoa vẫn phản đối Đồng Học Bản giành danh sách của văn phòng đường phố Bình An, ai ngờ Cảnh Tân Khoa chuyện gì cũng không làm, từ đầu tới đuôi tất cả đều là Đồng Học Bản một mình chạy trước chạy sau làm, chiến tích khó hiểu rơi xuống trên đầu Cảnh Tân Khoa, cái này là một phần chiến tích thoải mái nhất trong nhiều năm tiền nhiệm như vậy, dễ dàng đến nỗi ngay cả mồm mép cũng không cần động, ngay cả khí lực cũng không cần ra, một tay đem chiến tích đến, ngẫm lại cũng là rất buồn cười, nhưng cũng không khó trách, ai kêu tên họ Đồng đắc tội với người nhiều, ngay cả bí thư khu ủy đều thấy hần không vừa mắt, đây là cấp trên nhìn bạn không vừa mắt.

Cho dù bạn có năng lực, cho dù công tác bạn làm rất tốt, nhưng trong khu không có lãnh đạo chào hỏi giúp bạn, bạn làm cho dù tốt, chiến tích của bạn cũng không rơi xuống trên người bạn.

Không có biện pháp.

Trong thế chế, có một số việc cũng không nói đạo lý.

Cảnh Tân Khoa biết, tám mặt là địch, ngày lành của tên họ Đồng không được bao lâu!

657. Chương 655: Thông Suốt!

Buổi tối.

Tan tầm.

"Chủ nhiệm, vậy công tác"

"Ngày mai rồi nói."

"Nhưng Cảnh bí thư ... còn có chuyện đơn vị mô phạm ..."

"Chủ nhiệm, bằng không tôi nói với Vương bí thư một chút?"

"Tâm ý tôi lĩnh, mọi người đều trở về trước đi."

Khúc Nghĩa Cường, Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh ba người thở dài, từ trong phòng làm việc của Đồng Học Bản đi ra, đứng ở trong hành lang nhìn lẫn nhau, đều có chút lặng lẽ. Đồng chủ nhiệm đi đi trường đảng, cái này đối với cán bộ Đồng hệ là một đả kích rất lớn không thể nghi ngờ, Chu Diễm Như bọn họ ai cũng không rõ ràng chuyện tình sẽ phát triển theo phương hướng gì, dù sao không phải bọn họ nguyện ý thấy là được rồi, biểu tình của ai ai cũng đều có chút nhục nhã.

Trong phòng làm việc.

Để cho bọn họ đi rồi, Đồng Học Bản nhìn thời gian, thu dọn đồ đi xuống lầu. Đi ngang qua phòng khách, Đồng Học Bản nhìn vào bên trong, trong lòng lắc đầu. Chu Diễm Như và Khúc Nghĩa Cường bọn họ vẫn đều không tới, Đồng Học Bản ngủ trong sớm tối, bọn họ còn có thể đến đây bày mưu hiến kế, cho dù không giúp ích được, ít nhất là vẫn còn ý tốt, nhưng chủ nhiệm Mạnh Sâm Quốc, người cán bộ đã bị Đồng Học Bản điều chỉnh công tác, cả ngày không thấy, nói là xin nghỉ, cảm mạo phát sốt, lúc này thật đúng là trùng hợp.

Người đi trà lạnh.

Tôi còn chưa đi, thì có người bắt đầu tránh không kịp?

Có thể ai ai trong khốn cảnh cũng sẽ thoáng miễn cảm một ít, lúc Đồng Học Bản xuống lầu dọc theo đường đi, luôn cảm thấy ánh mắt của nhân viên công tác văn phòng đường phố nhìn hắn có chút biến hóa.

Buổi tối bây giờ.

Ký túc xá.

Trở về nhà, Đồng Học Bản ngay cả cơm cũng không có tâm tình ăn, đè nén cơn tức nặng nề ngồi xuống sofa, hút thuốc liên tục, cuối cùng ho khan liên tục, mới đem thuốc dụi tắt.

Ngồi chờ chết?

Cái này đương nhiên không phải phong cách của Đồng Học Bản!

Đồng Học Bản cầm lấy điện thoại muốn gọi cho Tạ Tuệ Lan, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là quên đi. quan hệ của Đồng Học Bản và Tạ tử tuy rằng không có công khai, nhưng cũng không có ý giấu diếm, làm bí thư khu ủy khu Nam Sơn, Đồng Học Bản là do Hướng Đạo Phát đề cử tới, muốn nói Vương An Thạch không biết gì về quan hệ của Đồng Học Bản và của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản không tin, nếu Vương An Thạch ra tay động vào mình, vậy đã nói lên ông ta không dự định cho Tạ Tuệ Lan mặt mũi, nếu như Đồng Học Bản tìm Tạ tử điều hòa, không chỉ không có hiệu quả, ngược lại sẽ mất khí thế.

Vậy biện pháp khác?

Nếu không thẳng thắn gọi cho thím của Tạ tử tại bộ dân chính một cú điện thoại? Nhờ bà ấy rút đơn vị mô phạm của văn phòng đường phố Quang Minh? Khiến cho Cảnh Tân Khoa trắng tay? Cũng không được,

như vậy Đồng Học Bản sẽ khó tránh khỏi bị chụp cái mũ không có cái nhìn đại cục, cho dù chức vụ có thể giữ được, chuyện này xảy ra tám phần cũng không giữ được.

Đồng Học Bản chưa từng cảm thụ qua áp lực lớn như vậy.

Vương An Thạch vong ân phụ nghĩa đâm một dao phía sau, Cảnh Nguyệt Hoa ngằm đồng ý và dung túng, Tiết Khánh Vinh trả thù, hiện tại Đồng Học Bản đâu chỉ tám mặt là địch? ?

Trường đảng.

Trường đảng ... trường đảng ...

Mẹ kiếp! Dựa vào cái gì các người bắt tôi đi trường đảng tôi phải đi ?

Đồng Học Bản trông mắt lạnh lẽo, sau khi loại trừ một vài kẻ sách, trong đầu hắn chỉ còn lại có một chủ ý, một chủ ý có thể thay đổi tình cảnh của hắn. Nhưng nếu như không đến vạn bất đắc dĩ, Đồng Học Bản thật không muốn dùng, bởi vì chiêu này rất lớn, quả thật là trực tiếp đem tất cả lãnh đạo khu Nam Sơn đắc tội! Cho nên ngay cả là một người thiếu đạo đức như Đồng Học Bản, chuyện đến bây giờ cũng có chút do dự.

Có nên dùng hay không?

Đồng Học Bản đi qua đi lại ở trong phòng, vẫn là không quyết định chủ ý. Huyền đi bên kia qua tháng nữa là sinh rồi, sắp làm cha rồi, tâm tự nhiên cũng mềm lại. Suy nghĩ, Đồng Học Bản quyết định gọi cho Vương An Thạch, thứ nhất là muốn nhìn một chút còn có thể hòa hoãn hay không, thứ hai, cũng là giúp mình hạ quyết tâm.

Tít tít tít, điện thoại nhanh chóng thông.

Đây là điện thoại riêng của Vương An Thạch, cũng không phải trong nhà, hơn nữa Đồng Học Bản cũng là dùng điện thoại bàn trong ký túc xá, cũng không phải thoại di động của Đồng Học Bản điện.

"Ai vậy?" Âm thanh của Vương An Thạch ở bên kia vang lên.

"Vương bí thư, tôi Đồng Học Bản."

Vương An Thạch im lặng một chút ". . . Chuyện gì?"

"Bệnh của ngài thế nào? Còn nặng lắm không?" Đồng Học Bản nói về chuyện viêm ruột thừa, có ý hỏi thử.

Vương An Thạch không mặn không nhạt nói: "Không có việc gì."

Đồng Học Bản chần chờ một chút "Vây là tốt rồi, được rồi, ngài ăn cơm chưa? Tôi đặt bàn rồi, muốn mời ngài cùng ... " Không đợi Đồng Học Bản nói xong, Vương An Thạch ngắt lời nói: "Ngày hôm nay không có thời gian, hôm đinao, như vậy trước, tôi còn có việc." Tút ... điện thoại bị cúp. Vương An Thạch lúc này, và cái lúc trị bệnh cho ông ta, cứ như là thành hai người khác nhau, lúc cần dùng Đồng Học Bản thì rất là niềm nở, lúc không cần dùng thì giết tuyệt không nường tay, không chỉ không lĩnh nhận tình Đồng Học Bản chữa bệnh cứu người, hiện tại ngay cả sắc mặt cũng không cho!

Lão khốn nạn!

Đồng Học Bản ném điện thoại di động, cho dù tính tình tốt cũng chịu không nổi cái này!

Quả nhiên, mục đích của cú điện thoại đã đạt được, Đồng Học Bản buộc mình làm ra quyết định, không còn có chút nào do dự!

Ý là bí thư khu ủy sẽ không đem tôi vào mắt? Đâu má! Ông bất nhân, vậy cũng đừng trách Đồng Học Bản tôi bất nghĩa! Còn bắt tôi đi trường đảng?

Tôi đi con mẹ nhà ông!!

Lão già kia! Mù con mắt chó của ông!

Tính tình thói của Đồng Học Bản nổi lên! Đứng vào hàng? Cùng lãnh đạo làm tốt quan hệ? Tôi con mẹ nó cắt đứt ở chỗ này! Anh em từ nay về sau trong khu Nam Sơn không đứng vào hàng! Không làm tốt quan hệ với các người! Đắc tội các người? Tôi mẹ nó cứ đắc tội! Mặc kệ là ai! Tôi xem ai có thể làm gì được tôi!

Tư tưởng của Đồng Học Bản cũng không cùng một dạng với đa số quan viên, lần này cũng không ngoại lệ, so dững dẫu ngoan là chuyện Đồng Học Bản thích làm nhất!

Không cho tôi sống khá giả? Vậy tôi cũng không để cho các người sống khá giả!

Không phải muốn tôi đi trường đảng sao? Được đấy! Tôi muốn nhìn xem là ai đi trường đảng!

Đồng Học Bản thở ra một hơi, cầm lấy điện thoại di động bấm một dãy số, gọi cho Dương Triệu Đức "Chú Dương, là con."

"Tiểu Bản à, ha ha." Dương Triệu Đức hiền lành nói: "Có ăn chưa? Bên chú vừa dọn cơm, đến đây cùng nhau ăn?"

"Có người muốn con đi trường đảng, ài, không có tâm tư ăn."

Dương Triệu Đức dừng lại một chút "Trường đảng? Trường đảng thành phố?"

Đồng Học Bản ừ một tiếng "Cũng là lớp huấn luyện cán bộ ngày mai."

"Ngày mai? Tên của con báo lên lúc nào? Danh sách trước đây chú có xem qua, đâu có tên con?"

"Ừm, hẳn là trong khu ngày hôm nay báo lên."

Dương Triệu Đức buồn cười nói: "Xem ra tên nhóc con đặc tội với không ít người, ha ha, sao không sớm nói với chú một tiếng?"

"Con cũng mới biết, trong khu hành động quá nhanh, con vừa xác nhận, danh sách trường đảng người ta đã định giúp con rồi, con không đồng ý cũng vô dụng." Đồng Học Bản đem kể lại tình huống kể lại cho Dương Triệu Đức từ đầu tới cuối!

658. Chương 656: Lưu Mạnh Quan Trường

Ngày kế tiếp.

Sáng sớm. Văn phòng đường phố.

Cảnh Tân Khoa vừa vào đại viện, không ít cán bộ khoa viên tới đi làm đều nhiệt tình bắt chuyện với hắn.

"Cảnh bí thư."

"Cảnh bí thư ngài đã tới?"

"Chúc ngài buổi sáng tốt lành."

Cảnh Tân Khoa cười gật đầu, tâm tình không tồi. Ngày hôm nay, Đồng Học Bản sẽ đi trường đảng, nói cách khác, hiện tại công tác toàn diện của văn phòng đường phố Quang Minh do Cảnh Tân Khoa phụ trách, hơn nữa rất có thể sau này cũng vẫn sẽ "phụ trách", người gặp việc vui tinh thần sảng khoái, Cảnh Tân Khoa sáng sớm cố ý mặc tây trang mới, rất tinh thần, đi đường sống lưng cũng thẳng hơn rất nhiều so với bình thường.

Lúc này, phó chủ nhiệm Vu Vinh Phong và sở trưởng Bành Cương cũng tới, Quách Minh Phong xuống đài, tam đại tướng Cảnh hệ cũng biến thành hai người bọn họ.

"Cảnh chủ nhiệm." Vu Vinh Phong xưng hô thay đổi.

Bành Cương cũng là mỉm cười, "Tân Khoa, đến sớm như vậy?"

Cảnh Tân Khoa cười cười, "Cái này còn sớm? Muộn một chút mặt trời đều lên đến đỉnh rồi."

Bành Cương làm việc hiển nhiên ở tại đồn công an, bất quá ngày hôm nay gã không đi đồn công an mà trực tiếp tới văn phòng đường phố, hiển nhiên là trợ uy cho Cảnh Tân Khoa, phụ trách công tác toàn diện, cần phải hợp để lập uy, bọn họ làm người của Cảnh hệ, đương nhiên muốn thể hiện một phen, theo bọn họ thấy, ngày hôm nay cũng là ngày thay đổi triều đại, không được phép qua loa, đều rất coi trọng.

Mấy người nói cười một chút tiến vào ký túc xá, thương lượng chuyện một lát hợp.

Nhưng đúng lúc này, mấy người phía sau bỗng nhiên ồ lên, Cảnh Tân Khoa ba người quay đầu lại, thì thấy mấy người khoa viên trong viện nhìn về hướng cửa mở to mắt ra.

Sao vậy?

Nhìn cái gì?

Cảnh Tân Khoa và Bành Cương ba người không khỏi xoay người lại, sau đó, cũng giống như những người nhân viên công tác khác, đều kinh ngạc trừng to con mắt.

Một chiếc xe từ ngoài cửa chậm rãi chạy vào!

Là chiếc Cayenne màu đen! Là xe của Đồng Học Bàn!

Rất nhiều khoa viên thiếu chút nữa ngã xuống đất, trời đất! Đồng chủ nhiệm không phải đi trường đảng thành phố sao? Sao còn tới văn phòng đường phố? Làm cái gì vậy? Đồng chủ nhiệm điên rồi? ?

Cảnh Tân Khoa cũng thấy khó tin, trải qua nhiều ngày tiếp xúc như vậy, hắn cũng biết Đồng Học Bàn thật sự là một tên trùm điên cuồng, nhưng Cảnh Tân Khoa Vu Vinh Phong bọn họ không ngờ rằng chính là, Đồng Học Bàn lại có thể điên cuồng tới tình trạng này, khu ủy, khu trưởng và bộ tổ chức quyết định, Đồng Học Bàn không có coi ra gì, cái này vốn là lúc nên đi trường đảng thành phố báo danh nhưng vẫn tới văn phòng đường phố!

Không phục quyết định của tổ chức?

Tên họ Đồng đây là muốn tạo phản? ?

Loại chuyện này mọi người vẫn là lần đầu tiên thấy, cho nên đều có chút ngây ngẩn cả người!

Cái này con mẹ nó là cán bộ quốc gia cái gì! Mệnh lệnh trong khu đều dám không nhìn? ?

Đồng Học Bàn không có một chút tự giác, đem xe chậm rãi dừng trong đại viện, mở cửa xuống xe, cúi đầu dụi mắt thuốc, nhìn xung quanh, cười với mọi người một chút, "Buổi sáng tốt lành."

"Ặc, chào chủ nhiệm."

"Chủ nhiệm buổi sáng tốt lành."

Mọi người cuống quýt chào hỏi, vẫn là không biết tình huống gì.

Đồng Học Bàn bước chân vào ký túc xá, trực tiếp trở về phòng làm việc của mình.

Cảnh Tân Khoa hít vào một hơi, nghĩ Đồng Học Bàn không có khả năng có lá gan lớn như vậy, hẳn là trở về bàn giao công tác một chút, lập tức lái xe đi trường đảng báo danh thôi.

Nhưng hơn hai mươi phút trôi qua.

Đã đến giờ đi làm, Cảnh Tân Khoa gọi điện thoại hỏi, nhưng phát hiện Đồng Học Bàn còn chưa có đi, thậm chí ngồi trong phòng làm việc xử lý công tác, hiển nhiên là không có ý muốn đi trường đảng, cái đêch! Cảnh Tân Khoa hiện tại mới nhìn rõ, tên họ Đồng đây là thật sự muốn tạo phản! ?

Đồng chủ nhiệm không đi trường đảng!

Chuyện này nhất thời khiến ột trận rung động lớn!

"Tôi hỏi cái này, Đồng chủ nhiệm có phải là uống rượu không?"

"Không giống, nhìn rất tỉnh."

"Tỉnh táo thì sao có khả năng làm ra chuyện này? Tôi thật sự bó tay!"

"Không thể như vậy chứ, tiểu Đồng chủ nhiệm đúng là tiểu Đồng chủ nhiệm, tôi cũng bó tay!"

"Chuyện này âm ỉ lớn rồi, hãy chờ xem, lúc này văn phòng đường phố Quang Minh chúng ta lại làm náo động với trong khu!"

Chu Diễm Như ngày hôm nay tới trễ, bởi vì Đồng chủ nhiệm ngày hôm nay bị đưa đi trường đảng, cô ấy cũng không có tâm tình tốt gì, cho nên đến gần thời gian đi làm mới tới, nhưng mới vừa đến cơ quan, một tin tức truyền tới lỗ tai, Chu Diễm Như nghe xong, nhất thời cả kinh, hung hăng vỗ ót, thiếu chút nữa mắng một câu thô tục, hoang mang rối loạn chạy lên lầu, gõ cửa vào phòng làm việc của Đồng Học Bản.

Cửa mở.

"Chủ nhiệm! Ngài cái này. . ."

"Chị Chu à, ngồi đi, có việc sao?" Đồng Học Bản đang ký văn kiện.

Chu Diễm Như đều không biết nên nói cái gì cho phải, "Ngài cái này ... không được, trường đảng bên kia. . . Trong khu. . . Cái này. . . Ai da, cái này. . ."

Thấy chị Chu nói không thành lời, Đồng Học Bản cũng vui vẻ, "Chu chủ nhiệm, ngồi xuống uống miếng nước trước." Chuyện này, Đồng Học Bản đã mặc kệ giá nào, chiêu cũng đã ra rồi, cho nên hiện tại ngược lại không khẩn trương, vì vậy hắn rất thản nhiên cười nói: "Lần trước tôi muốn báo cáo công tác của các xã khu, đã chỉnh lý xong chưa? Được rồi, một hồi đem cho tôi một phần đến đây, tôi tự mình xem."

Trời sắp sụp rồi!

Ngài còn có tâm tình xem báo cáo công tác? ?

Hoàng thượng không vội thái giám gấp, Chu Diễm Như không biết nói gì, có thể thấy được Đồng Học Bản không đề cập tới chuyện này, cô ấy cũng không hỏi nhiều, Chu Diễm Như làm trong thể chế hai mươi năm, thật đúng là lần đầu tiên gặp qua người làm quan giống như Đồng Học Bản, cái này cũng không thuộc về phạm trù thiếu đạo đức, như thế đối nghịch cùng trong khu, toàn bộ khu Nam Sơn còn ai có thể so sánh được? Đây là công khai chống đối lại tất cả lãnh đạo khu! Khai trừ công chức là còn nhẹ rồi!

Đồng Học Bản chơi lớn.

Tất cả mọi người nghĩ như vậy.

Trong phòng làm việc phó bí thư, Cảnh Tân Khoa và Vu Vinh Phong Bành Cương mặt đối mặt ngồi nhìn nhau.

Bành Cương tiếng nói rất thô, "Tân Khoa, Đồng Học Bản đây là ý gì?"

Cảnh Tân Khoa lắc đầu, "Không biết."

"Tôi thấy hắn cũng là muốn chết muốn đến diên rồi." Vu Vinh Phong nói: "Văn kiện cho hắn đi trường đảng đã xuống tới, danh sách cũng báo lên rồi, hắn không đi? Cái này không phải tự mình tìm khó chịu ỉn sao? Trước đây, có thể đi trường đảng cũng không chừng có thể hoàn chỉnh trở về, nhưng hiện tại, ha ha."

Bành Cương nhíu mày: "Đồng Học Bản tuy rằng kích động một chút, bắt quá cũng không phải kẻ ngu, trẻ tuổi như thế mà lên tới chức vụ cấp chính khoa, khẳng định không phải dựa vào vận khí, hắn làm như thế, không chừng. . ."

Vu Vinh Phong bật cười nói: "Không chừng cái gì?"

Bành Cương lắc đầu.

"Lúc đầu hắn còn có đường lui." Vu Vinh Phong nói: "Hiện tại Đồng Học Bản tự đem đường lui của phá hủy, dám cùng lãnh đạo khu lên võ đài như thế, tôi chưa từng thấy qua!"

Cảnh Tân Khoa nở nụ cười, trải qua vẻ không dám tin tưởng lúc ban đầu, hiện tại hắn cũng thoải mái lại, chiêu thức ấy của Đồng Học Bản, đối với Cảnh Tân Khoa tuyệt đối là có lợi mà vô hại, hắn ước gì Đồng Học Bản tiếp tục như thế, tốt nhất đem lãnh đạo thành phố đặc tội hết mới tốt, như vậy vị trí chủ nhiệm văn phòng đường phố trăm phần trăm của Cảnh Tân Khoa. Cho nên chờ Vu Vinh Phong và Bành Cương đi rồi, Cảnh Tân Khoa cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho người quen của bộ tổ chức trong khu, đem chuyện của Đồng Học Bản kể ra.

Văn phòng đường phố Quang Minh bốc mùi thuốc súng lên bốn phía!

Tin tức cũng rất nhanh truyền tới chính phủ khu ủy!

Phòng làm việc bí thư khu ủy, Vương An Thạch vừa đi thị sát bộ tuyên truyền trở về, vừa vào phòng, bộ trưởng bộ tổ chức Tiết Khánh Vinh tới.

Tiết Khánh Vinh đề nén giận dữ nói: "An Thạch bí thư, có chuyện này báo cáo cùng ngài một chút."

"À? Làm sao vậy?" Vương An Thạch kỳ quái nhìn vẻ mặt của ông ta, đề đề tay bảo ông ta ngồi xuống.

Tiết Khánh Vinh không ngồi, hít vào nói: "Mới nhận tin từ văn phòng đường phố Quang Minh, chủ nhiệm phòng làm việc Đồng Học Bân không đi trường đảng báo danh, còn đang ở văn phòng đường phố."

Vương An Thạch nhướn mày, "Có chuyện này?"

"Phải, bên tôi cũng gọi điện thoại cho Đồng Học Bân, nhưng hắn không tiếp." Tiết Khánh Vinh trên mặt mặc dù giận, trong lòng lại cười, thiên đường có lối mày không đi, địa ngục vô lối mày xông tới, Đồng Học Bân, đây là thằng nhóc con mày tự làm tự chịu!

Nghe cái tình huống này, Vương An Thạch cũng thấy khó tin, hiển nhiên không ngờ Đồng Học Bân điên cuồng như vậy. Cái mệnh lệnh này chính là ông ra, Đồng Học Bân chẳng quan tâm, hiển nhiên là không đem bí thư khu ủy ông để vào mắt, Vương An Thạch trên mặt cũng rất khó coi, ánh mắt trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, vốn đang muốn lưu vài phần dư địa cho Đồng Học Bân, nhưng hiện tại cậu làm cho tôi mất mặt như thế? Không biết tốt xấu! Vậy cậu cũng đừng trách Vương An Thạch tôi trở mặt!

Cùng lúc đó.

Phòng làm việc khu trưởng.

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại vang lên.

Cảnh Nguyệt Hoa đưa tay tiếp điện thoại, "A lô, Cảnh Nguyệt Hoa!"

"Nguyệt Hoa khu trưởng, là tôi, vừa nghe nói, Đồng Học Bân không đi trường đảng, sáng sớm giống trống khua chiêng đi văn phòng đường phố." Âm thanh của đầu kia của điện thoại rất kinh ngạc.

Cảnh Nguyệt Hoa nhíu nhíu lông mày, im lặng đủ ba giây đồng hồ, mới nói: "Tôi đã biết, không cần đi quản hắn."

. . .

Không phục tùng mệnh lệnh lãnh đạo?

Chuyện này cũng không đơn giản như vậy, hành vi của Đồng Học Bân quả thật là chống đối lại tất cả lãnh đạo!

Phá hư quy tắc quan trường, loại sự tình này ảnh hưởng rất lớn, cho nên mới qua hai giờ, các cục ủy khu Nam Sơn đã dồn âm sự tích huy hoàng của Đồng Học Bân.

Tiếng gió thổi vừa ra, toàn bộ khu Nam Sơn nghe nói chuyện này đều bị hành vi to gan lớn mật của Đồng Học Bân làm cho ngơ ngác, trời ạ! Cái này con mẹ nó là cán bộ gì thế! ? Mắng qua cháu gái của bí thư khu ủy, làm em trai khu trưởng quá chén vào bệnh viện, giáo huấn qua lãnh đạo bộ tổ chức, đoạt lấy danh sách kính lão của phố bên cạnh, đánh qua con trai của bộ trưởng bộ tổ chức, hiện tại lại không nhìn quyết định của toàn bộ khu ủy khu Nam Sơn. . .

Cái này quả thật là một lưu manh xen lẫn trong quan trường!

Mới tiền nhiệm một tháng, nhưng giờ ngón tay tính toán, người này đã làm ra bao nhiêu chuyện thiếu đạo đức rồi? ?

Văn phòng đường phố Quang Minh Đồng Học Bân, hiện tại nhắc tới tên này không có cán bộ nào không biết!

Đồng Học Bân lại một lần nữa nổi danh, đương nhiên không phải hảo danh, hiện tại tên này đã trở thành xú danh rõ ràng tại khu Nam Sơn, giống như tảng đá trong hầm cầu!

Hiện tại ánh mắt mọi người đều tập trung tới khu ủy và phố Quang Minh, đều muốn nhìn một chút An Thạch bí thư sẽ xử lý Đồng Học Bản như thế nào!

659. Chương 657: Một Cú Điện Thoại Của Trường Đảng Thành Phố!

Buổi sáng.

Bầu không khí của khu Nam Sơn trở nên quái dị trước nay chưa có.

Đồng Học Bản nổi nóng, dùng thực tế hành động đánh cho tất cả lãnh đạo khu Nam Sơn một người tát thật to!

Khu ủy tức giận, nghe nói An Thạch bí thư vỗ bàn, Tiết Khánh Vinh cũng phát hỏa, khu ủy đã chuẩn bị ra tay với Đồng Học Bản. Đến lúc này, không ai cho rằng Đồng Học Bản có thể có được ngày lành, cái này thật sự đem lãnh đạo khu đặc tội quá độc ác, làm cho nhiều người tức giận!

Nhưng mà, chuyện tình phát triển cũng thay đổi bất ngờ!

Một số điện thoại đến từ trường đảng thành phố gọi tới trong phòng làm việc khu ủy khu Nam Sơn, người nọ chỉ nói hai câu nói thì cúp điện thoại.

Vũ chủ nhiệm của phòng làm việc nghe xong sắc mặt đại biến.

Khoa viên xung quanh nhìn ông ta, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Lão phó chủ nhiệm kia thở hổn hển, cuống quýt bước lên lầu, tìm thư ký của bí thư khu ủy, đem chuyện tình nói với hắn.

Thư ký Tàng vừa nghe cũng trợn tròn mắt, nhanh chóng cầm lấy điện thoại xác nhận tin tức, cuối cùng xác nhận qua, thư ký Tàng hít một ngụm khí lạnh, không dám dừng lại, lập tức đi tìm An Thạch bí thư báo cáo.

Trong phòng làm việc bí thư khu ủy.

Vương An Thạch đang nói chuyện với Tiết Khánh Vinh, làm sao xử phạt Đồng Học Bản không phục tùng quyết định của tổ chức, tiến hành thảo luận, sơ bộ đạt thành nhận thức chung.

"Đồng Học Bản trước hết tạm thời cách chức."

". . . Được."

"Cái này ông đi thông báo, đến lúc đó tôi cùng Nguyệt Hoa và lão Ngô ký tên."

"Rõ ràng, vậy tôi hiện tại ..."

Đang nói, cánh cửa bị người từ bên ngoài gõ hai cái, rất gấp.

Vương An Thạch cau mày, "Tiến vào."

Thư ký Tàng đẩy cửa vào, "Bí thư! Xảy ra chút chuyện!" Bất quá biểu tình khẩn trương của hắn, hiển nhiên không phải "chút" chuyện đơn giản như vậy.

"Làm sao vậy?" Vương An Thạch nhíu mày nói: "Nói!"

Tiết Khánh Vinh cũng kỳ quái nhìn qua.

Thư ký Tàng lau lau mồ hôi, nói: "Vừa rồi trường đảng thành phố gọi điện thoại tới, văn kiện cũng gửi đến đây, nói là. . . Nói là"

Vương An Thạch nói: "Nói cái gì?"

Thư ký Tàng cẩn thận nói: "Trường đảng thành phố đem tên của Đồng Học Bản đăng ký cho lớp huấn luyện cán bộ lần này. . . gửi trở về, vậy như, bên kia không nhận."

Vương An Thạch sửng sốt, "Gửi trở về? Những người khác đâu?"

Thư ký Tàng nói: "Hai người được báo lên cùng Đồng Học Bản, không có chuyện gì, bên kia không nhắc đến, chỉ đem một mình Đồng Học Bản trả về, về phần nguyên nhân, tôi hỏi, cấp trên chưa nói."

Vừa nghe lời này, Tiết Khánh Vinh giật mình một cái!

Vương An Thạch cũng ngơ ngác một chút, không phản ứng!

Trường đảng không phải lúc nào cũng đều nhập học, trường đảng khu cũng tốt, trường đảng thành phố cũng được, mỗi năm đều có vài lớp cố định, là sẽ theo thường lệ mở lớp dạy, lớp huấn luyện lần này cũng là một kỳ bên trong, dựa theo lệ cũ, từng khu sẽ có danh sách nhất định, ví dụ cán bộ như Đồng Học Bản, thuộc về cán bộ khu quản, chỉ cần khu ủy thảo luận lấy ra kết quả, báo trên trường đảng thành phố, chẳng khác nào là ván đã đóng thuyền, trường đảng bên kia khẳng định sẽ phê, mặc dù cán bộ có thể nào cũng không sao, ví dụ như đang đi công tác, lớn tuổi một chút, thật ra cái này cũng không phải vấn đề lớn gì, chỉ cần khu ủy đề lên, trường đảng bên kia cơ bản đều có thể thông qua.

Nhưng lúc này đây, Đồng Học Bản hoàn toàn phù hợp với tất cả yêu cầu, trường đảng thành phố lại có thể đem tên của Đồng Học Bản gửi trở về cho khu Nam Sơn!

Hơn nữa cấp trên cũng không nói một câu cùng Vương An Thạch, trực tiếp đi trình tự thông báo phòng làm việc khu ủy, một chút mặt mũi cũng cho lãnh đạo khu Nam Sơn! Phương diện này quả thật có chút dọa người!

Tiết Khánh Vinh không cần nghĩ cũng đưa ra một kết luận!

Thành phố có người phát hỏa!

Đây là gõ bọ họ!

Chỉ đem tên của Đồng Học Bản gửi trở về! Cái này đã rõ đến nỗi không thể rõ hơn nữa!

Vương An Thạch sắc mặt khê biến.

Tiết Khánh Vinh cũng không nói chuyện, vuốt vuốt quần áo trên người, phía sau lưng đầy mồ hôi lạnh.

Kết quả là, Bản không ít cán bộ khoa viên đang chờ trong khu xử phạt Đồng Học đột nhiên phát hiện, khu ủy tựa hồ tắt lửa, im lặng luôn, cũng một chút động tĩnh cũng không có nữa. Trong lúc rất nhiều người buồn bực, tất cả mọi người ngạc nhiên nhận được một tin tức đến đây, thành phố dĩ nhiên phủ định quyết định của lãnh đạo khu Nam Sơn, thủ tiêu danh sách đi trường đảng của Đồng Học Bản, hình như là một cái tát hung hăng vỗ vào mặt của lãnh đạo khu ủy!

Bốp! Hầu như đều nghe thấy tiếng vang!

Thật là vang, vang thật là xa!

Sao có thể? Rất nhiều người trong đầu đều xuất hiện một câu nói như thế!

Nhưng kể tiếp thái độ im lặng của khu ủy nói ọi người, chuyện này là thật!

Phòng họp chính phủ khu, Cảnh Nguyệt Hoa đang mở hội nghị với mấy người khu trưởng khác, lúc này, bên ngoài đi vào được một người nhân viên công tác, tại bên tai Cảnh Nguyệt Hoa nói một câu cái gì. Cảnh Nguyệt Hoa sắc mặt không thay đổi, nhíu mày ừ một tiếng, nói "Đã biết".

Cảnh Tân Khoa đang ở văn phòng đường phố cùng Vu Vinh Phong ngồi trong phòng làm việc uống trà, nghe nói trường đảng thành phố không nhận Đồng Học Bản, hai người đều cả kinh.

"Thành phố đây là ý gì?"

"Cảnh bí thư, cái này. . ."

Cảnh Tân Khoa nghĩ cái này đùa có chút lớn? Trường đảng không nhận? Dựa vào cái gì không nhận? Đồng Học Bản nếu như không đi trường đảng, tôi làm sao tiếp nhận công tác? Đồng Học Bản nếu như không đi trường đảng, vậy hội nghị khen ngợi tại Bắc Kinh vài ngày nữa mình làm sao thay Đồng Học Bản đi nhận thưởng? Cái phản chiến tích này làm sao đến trên tay mình? Nghĩ tới đây, Cảnh Tân Khoa nhất thời kinh

sợ, hẳn mới biết được vì sao Đồng Học Bàn ngày hôm nay dám thoải mái tới văn phòng đường phố! Thì ra là sớm có chuẩn bị!

Bành Cương nói rất đúng!

Đồng Học Bàn ngốc? Trẻ tuổi như thế mà được ngồi vào cái vị trí này! Sao có thể ngốc!

Chị của Cảnh Tân Khoa khi bằng tuổi Đồng Học Bàn cũng không được cấp bậc cao như hẳn, Đồng Học Bàn nếu như còn ngốc, vậy toàn bộ khu Nam Sơn còn có người thông minh sao? Cảnh Tân Khoa rất cục không dám xem thường Đồng Học Bàn, hẳn phát hiện Đồng Học Bàn người này giấu quá sâu, người khác nếu như có quan hệ gì cùng thành phố, hẳn không thể mỗi ngày động ở ngoài miệng để cho người khác biết, nhưng Đồng Học Bàn lại giấu diếm, cho tới bây giờ chưa từng lộ ra!

Hẳn ta cũng biết cúi thấp? ?

Cảnh Tân Khoa tức giận không nhẹ, nghĩ cái từ cúi thấp thật sự không thể nào dùng để hình dung Đồng Học Bàn, cũng không biết là lãnh đạo thành phố nào, sao lại giữ gìn hẳn?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người sau khi nghe tin tức cũng đều có biểu tình không bình thường.

Chỉ có Chu Diễm Như, Khúc Nghĩa Cường, Vương Ngọc Linh mấy người thở phào nhẹ nhõm, may mắn Đồng Học Bàn tránh được một kiếp, đồng thời cũng đều có chút đỡ khóc đỡ cười. Đồng chủ nhiệm là thật dám cả gan, một mình đem mặt của tất cả lãnh đạo khu đánh, lần này đắc tội với người đắc tội hết mức rồi!

Trường đảng thành phố không nhận Đồng Học Bàn, danh sách trường đảng bị trả về, vậy Đồng Học Bàn cũng không thể nào nói là không phục tùng quyết định của tổ chức, khu ủy khu Nam Sơn trên dưới đều muốn động Đồng Học Bàn, bây giờ xem ra hình như là một trò cười, bất quá cái trò cười này khiến cho rất nhiều người cười không nổi.

Ai cũng không ngờ rằng chuyện tình gặp phải thay đổi kịch tính như thế!

Sau việc này rất nhiều người mới lần đầu tiên phát hiện, Đồng Học Bàn có bối cảnh với thành phố lớn như vậy!

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Phòng làm việc bí thư.

Điện thoại của Dương Triệu Đức gọi tới điện thoại di động của Đồng Học Bàn, "Đã làm theo lời con nói rồi, ha ha, tên nhóc con đó, thật sự có thể làm âm ỉ."

Đồng Học Bàn cười nói: "Chú Dương, lần này cảm ơn chú."

"Nói cái gì mà khách khí vậy, con là con của là Hiểu Bình, cũng là con của chú, con có việc chú Dương còn có thể mặc kệ? Còn muốn cho con tôi vào trường đảng? Bọn họ đây là nói giỡn với chú à? Công tác trường đảng bên kia tuy rằng vẫn là do phó hiệu trưởng phụ trách, bất quá chú vẫn còn là hiệu trưởng trường đảng, bọn họ nếu nói giỡn cùng chúng ta, vậy chú Dương con lần này cũng nói giỡn lại với bọn họ."

Đúng vậy.

Chức vụ của Dương Triệu Đức không chỉ là bộ trưởng bộ tổ chức.

Thường ủy thị ủy, bộ trưởng bộ tổ chức thị ủy kiêm hiệu trưởng trường đảng, đây mới là toàn bộ chức vụ đảng chính của Dương Triệu Đức.

Đồng Học Bàn cũng vui vẻ, Dương Triệu Đức kiêm nhiệm hiệu trưởng trường đảng rất nhiều năm, muốn nhàn đi trường đảng, cái này quả thật là một trò cười.

"Bất quá Tiểu Bàn à, lần này con làm có chút lớn, toàn bộ lãnh đạo khu, lần này con hầu như đã đắc tội toàn bộ, hơn nữa ai ai cũng đắc tội rất lớn, chuyện tình tuy rằng tạm thời giải quyết, nhưng khúc mắc không tiêu được, cho dù chú đứng ra cho con, nước xa khó cứu lửa gần, chú Dương con cũng không có khả năng mỗi lần đều quản, nếu như con tiếp tục ở văn phòng đường phố công tác, áp lực quá lớn, như vậy đi, chú

giúp con nhìn xem, con đổi một hoàn cảnh, khu Tây Bình thế nào? Sau này con vẫn làm chủ nhiệm văn phòng đường phố.”

Mới tiền nhiệm một tháng thì điều động, hiển nhiên không có khả năng thăng chức, điều chức đã là cực hạn.

Đồng Học Bản cũng rõ ràng ý của Dương Triệu Đức, bắt quá vắn từ chối, ”Chú Dương, cảm ơn ý tốt của chú, con không đi, công tác bên này vừa có chút khởi sắc, con làm sao mà đi được, thật vất vả khai triển công tác còn không làm không công? Về phần chú nói. . . Đắc tội người cũng đã đắc tội rồi, dù sao cũng không phải con gây sự trước, con còn phải ở lại đợi bọn họ nữa!”

Dương Triệu Đức bị hấn nói chọc cười, ”Thật không đi?”

”. . . Ừm.”

Thật ra nói những cái này cùng Dương Triệu Đức cũng không là trong lòng Đồng Học Bản nói, nguyên nhân không muốn đi chủ yếu vẫn là mặt mũi, đâm các người một dao rồi tôi bỏ chạy? Vậy còn không phải người ta sẽ cho rằng Đồng Học Bản tôi sợ các người? Anh em đâu phải loại người này! Tôi không đi! Tôi xem ai có thể làm gì tôi!

So dũng?

Đấu ngoan?

Tôi còn có thể sợ các người! ?

Dương Triệu Đức cười ha ha nói: ”Trí tuệ chính trị của con chú Dương không đánh giá, bắt quá phần dũng khí này, so với chú Dương năm đó mạnh hơn nhiều, được! Không đi thì không đi!”

Đồng Học Bản có chút xấu hổ, ho khan nói: ”Chú Dương, con làm sao so sánh với chú được, chú đây là chế giễu con.”

Đầu kia của điện thoại, mơ hồ nghe thấy được tiếng oán giận của mẹ già ”Nó càng đánh càng lên mặt, ông còn khen nó làm cái gì, càng khen nó càng mạnh hơn, sáng mai đều đem người đắc tội hết cho coi!”

Dương Triệu Đức cười nói:, ”Chỉ cần có làm việc, làm sao có thể không đắc tội với người chứ?”

Lời này Đồng Học Bản thích nghe, nói thật đúng, làm gì có làm việc không đắc tội với lãnh đạo? Minh cùng lắm là đắc tội nhiều hơn một ít mà thôi!

660. Chương 658: Vương An Thạch Bị Tức Bệnh!

Buổi trưa.

Mưa phùn kéo dài một trận, một hồi lại ngừng.

Mưa vừa xuống, trong không khí xuất hiện vài cầu vồng rực rỡ.

Khu ủy, phòng làm việc bí thư, Vương An Thạch một người tựa ở bệ cửa sổ của phòng làm việc nghiêm mặt nhìn ngoài cửa sổ, cầm điện thoại trong tay, đang nói chuyện với một lãnh đạo thành phố quen biết.

”Chu thị trưởng, ngài xem chuyện này. . .”

”Tiểu Vương, có phải là phó hiệu trưởng bên trường đảng không?”

”Cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, dù sao là bên trường đảng gọi điện thoại tới.”

”Đồng Học Bản? Đồng Học Bản? Trước đây không nghe nói qua?”

Nói một hồi, Vương An Thạch thấy đối phương cũng không biết lai lịch của Đồng Học Bản, tâm tình kém cỏi cúp điện thoại, đến bây giờ, Vương An Thạch ngay cả là lãnh đạo thành phố nào gõ khu Nam Sơn bọn họ cũng không biết!

Đồng Học Bản có bối cảnh cùng thành phố, đây là điều Vương An Thạch không có dự liệu đến, lúc trước ông ta thăm nghĩ Đồng Học Bản căn cơ không sâu, ngay cả lần kia tại gia thuộc viện khu ủy cứu ông một

lần, đem bệnh viêm ruột thừa trị hết, nhưng theo Vương An Thạch xem ra Đồng Học Bản vẫn kém Tiết Khánh Vinh, lão Tiết mới là đối tượng cần trấn an lúc này nhất, về phần nhân tình của Đồng Học Bản, Vương An Thạch không coi là gì, nghĩ không là chuyện lớn gì, Vương An Thạch ông mới là người đứng đầu khu ủy, là lãnh đạo của Đồng Học Bản, lãnh đạo muốn bạn thế nào, bạn phải thế ấy, đây là đặc quyền của lãnh đạo, cho nên Vương An Thạch lựa chọn đem Đồng Học Bản đi trường đảng, căn bản không dự định lo lắng đến nhân tình thiếu hấn trước đó.

Quá phận sao?

Không quá phận!

Vương An Thạch nghĩ rất bình thường, cũng không thể ai ai tặng nhân tình, Vương An Thạch phải nhớ suốt đời?

Lo lắng cái này lo lắng cái kia, như vậy sau này sao làm công tác? Có vài nhân tình là không cần suy nghĩ.

Nhưng Đồng Học Bản lần này công khai chống đối khu ủy, đi quan hệ thành phố đánh vào mặt của ông, Vương An Thạch nghĩ Đồng Học Bản quá đáng. Vương An Thạch cho rằng, ông ta động vòng Đồng Học Bản, có thể nào cũng là đương nhiên, ai kêu ông là người đứng đầu khu ủy, có ủy khuất cậu cũng phải nuốt vào trong bụng, nhưng cậu hiện tại lại kêu gào, vậy không được, cậu đây là tạo phản, đây là không đem tôi để vào mắt!

Vương An Thạch rất căm tức, căm tức Đồng Học Bản không biết tốt xấu.

Nhưng hiện tại thành phố đã có người cương quyết biểu lộ giữ gìn Đồng Học Bản, ngay cả là ai cũng không biết. Hiện tại, áp lực của Vương An Thạch cũng rất lớn, ông biết, hiện ở phía sau muốn động Đồng Học Bản khẳng định là không được, mặt mũi của thành phố ông phải cho, bất quá ngày hôm nay đã đánh mất mặt mũi, Vương An Thạch cũng ghi tạc thật sâu trong lòng, lần này không được còn có lần sau, sau này lúc nào cũng bắt được cơ hội có thể thu thập Đồng Học Bản, cái món nợ này ông sẽ nhớ kỹ với Đồng Học Bản, sau này chuẩn bị chậm rãi tính toán với hấn!

Vương An Thạch cũng là tính cách bá đạo như vậy, ông nhận định chuyện gì sẽ một đường đi tới, chuyện lần này Vương An Thạch không cảm thấy mình làm có cái gì không thích hợp.

Sau khi ăn xong, Vương An Thạch lại gọi điện thoại cho thành phố lý giải một chút tình huống.

Hai người lãnh đạo mà Vương An Thạch quen biết đều không rõ ràng Đồng Học Bản có bối cảnh gì ở thành phố, thậm chí chưa từng nghe nói qua người này, Vương An Thạch rất buồn bực, nhưng hơi yên tâm, theo ông thấy, nếu như quan hệ của Đồng Học Bản và thành phố thật sự rất dày, như vậy hiện tại thành phố khẳng định có người sẽ giúp đỡ Đồng Học Bản chuyển điều động, Đồng Học Bản lần này không chỉ có là chọc Vương An Thạch, mặt mũi của Cảnh Nguyệt Hoa và một ít lãnh đạo khu liên quan cũng tuyệt đối nhục nhã, đều là bị Đồng Học Bản một mình đánh vào, cho nên Đồng Học Bản sau này tại khu Nam Sơn tuyệt đối không ngóc lên nổi nữa, nếu như lãnh đạo thành phố phía sau của Đồng Học Bản có năng lực, biện pháp tốt nhất cũng là điều Đồng Học Bản đi. Nhưng không có, Vương An Thạch một chút tin tức cũng không có nghe được, nói cách khác, người phía sau Đồng Học Bản có thể không phải quan to thành phố, mà là một lãnh đạo nho nhỏ, năng lực của người đó không đủ để giúp Đồng Học Bản hoạt động.

Nghĩ tới đây, Vương An Thạch trong lòng yên ổn, càng kiên định quyết tâm muốn động Đồng Học Bản.

Có thể làm đến bí thư khu ủy, ông không có bối cảnh cùng thành phố? Bởi vì một cái gõ thì rụt đầu rụt đuôi, cái này không phải phong cách của Vương An Thạch!

Vương An Thạch gõ gõ bàn công tác, ánh mắt trầm xuống.

Để ột người chủ nhiệm văn phòng đường phố nho nhỏ vẽ mặt, người khác còn không chê cười Vương An Thạch ông? Cho nên Đồng Học Bản, ông nhất định phải động!

Năng lực của lãnh đạo phía sau Đồng Học Bản không lớn, Vương An Thạch cho ra cái kết luận rất logic,

Theo lẽ thông thường, đổi lại một người lãnh đạo tư duy kín đáo một chút, phỏng chừng cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhưng không biết, Đồng Học Bản căn bản không phải là một người đánh xong rồi bỏ chạy, lý luận bình thường của quan trường vĩnh viễn không cách nào tìm thấy trên người Đồng Học Bản, Vương An Thạch

và một ít lãnh đạo khu có thể vĩnh viễn cũng không có biện pháp lý giải, Đồng Học Bản không có điều đi, không phải Dương Triệu Đức phía sau hẳn không có năng lực, mà là Đồng Học Bản không đồng ý, hẳn làm là vì trút giận, chính là vì đấu một trận với trong khu! Với cái loại tư tưởng quái quỷ của Đồng Học Bản, hiển nhiên không phải ai cũng có thể lý giải!

Buổi chiều.

Vương An Thạch đi ra phòng làm việc, đi dưới lầu thị sát một vòng.

”Bí thư.”

”Vương bí thư.”

”An Thạch bí thư.”

Mọi người thấy mặt, nhanh chóng chào hỏi, bất quá trong ánh mắt lưu lộ ra một ít thần sắc đặc biệt.

Vương An Thạch rất miễn cưỡng, biết chuyện Đồng Học Bản khiến cho khu ủy khó xử đã truyền khắp đại viện, hiện tại không biết có bao nhiêu người đang chê cười trong khu. Vừa nghĩ đến, cơn tức của Vương An Thạch còn chưa kịp nguôi đi lại nổi lên, nhưng lần này tức giận, đột nhiên khiến cho Vương An Thạch sắc mặt trắng bệch, a một tiếng, lập tức lấy tay che bụng, mồ hôi hột tí tách rơi xuống, đỡ tường, đau đến nỗi đặt mông ngồi xuống mặt đất.

”A!”

Vương An Thạch lại phát bệnh!

Ông vốn tưởng rằng viêm ruột thừa được Đồng Học Bản trị, nhưng ông không biết, Đồng Học Bản lúc đó chỉ dùng REVERSE lui thời gian về phía sau trước lúc Vương An Thạch phát bệnh ba bốn ngày, nếu ông ta bị viêm ruột thừa, cho dù đem thời gian lui về phía sau, cái bệnh này cũng vẫn sẽ tái phát, chỉ là kéo dài thời gian!

”Vương bí thư! Vương bí thư!”

”Ngài thế nào? Có thuốc hay không?”

”Nhanh gọi điện thoại gọi xe cứu thương!”

Trong hành lang một mảnh hỗn loạn, một ít lãnh đạo khu nhận được tin cũng vội vã chạy đến.

Vương An Thạch ôm bụng đầu đầy mồ hôi, nói đều không nói ra được.

Xe cứu thương nhanh chóng tới dưới lầu, thư ký Tàng vội vàng cùng mấy người khoa viên vội vã đỡ Vương An Thạch xuống lầu lên xe cứu thương.

Bệnh viện đệ nhất khu Nam Sơn.

Thư ký Tàng lập tức gọi điện thoại khiến cho bệnh viện an bài được.

Biết được là bí thư khu ủy, một người phó viện trưởng mang theo mấy người chủ nhiệm phó chủ nhiệm đều chạy đến đây, an bài phòng bệnh cho Vương An Thạch.

Nhưng lúc này, Vương An Thạch nằm ở trên cáng cứu thương chịu đựng cơn đau gian nan nói:”Không nên giải phẫu, cũng không cần truyền dịch, các người bên này có bác sĩ trung y xoa bóp hay không. . . Để cho bọn họ xoa cho tôi một cái, xoa bóp một chút thì không có việc gì.” Truyền dịch uống thuốc, trước đó Vương An Thạch sớm thử qua một lần, không thể nói không có hiệu quả, nhưng hiệu quả thật sự là không lớn, Vương An Thạch không muốn lãng phí thời gian.

Trung y xoa bóp?

Phó viện trưởng sửng sốt ”Nhưng bệnh của ngài hiện tại đã. . .”

Vương An Thạch không nhiều lời nói: ”Trung y xoa bóp!”

Thư ký Tàng có quan hệ rất gần với nhà Vương An Thạch, nghe nói qua lúc trước Đồng Học Bản cũng là dùng trung y xoa bóp chữa bệnh cho An Thạch bí thư, cho nên hẳn cũng cùng một suy nghĩ với Vương An

Thạch, cái loại xoa bóp gà mờ như Đồng Học Bân đều có thể được, xoa bóp sư chuyên nghiệp càng được hơn, vì vậy cũng thúc dục một câu "Nhanh an bài một chút!"

Phó viện trưởng bất đắc dĩ nói: "Vậy được rồi."

Chờ đem Vương An Thạch vào phòng bệnh, mấy người viện trưởng và chủ nhiệm đều khó hiểu nhìn nhau.

"Thật sự an bài?"

"Loại bệnh này, hiệu quả xoa bóp không lớn. Được rồi, gọi bác sĩ Từ đến đây."

Bí thư khu uỷ đều lên tiếng, bọn họ cũng không có cách nào khác, xoa bóp thì xoa bóp.

Bác sĩ Từ rất nhanh bị gọi lên lầu. Vừa nghe phó viện trưởng và mấy người chủ nhiệm nói muốn ông dùng thủ pháp xoa bóp chữa bệnh cho bí thư khu uỷ, bác sĩ Từ thiếu chút ngắt xỉu, cái quái gì thế, cái này không phải hãm hại tôi sao? Trung y xoa bóp quả thật có thể giảm bớt đau đớn viêm ruột thừa, không ít bệnh viện đều có loại trị liệu này, không mổ cũng không giải phẫu, nhưng mà tình huống của bí thư khu uỷ hiện tại rất không tốt, là cái loại viêm ruột thừa mãn tính chuyển thành cấp tính, kéo dài một năm không trị, hiện tại bệnh tình vô cùng nghiêm trọng, chứng viêm trong thân thể đã khiến cho bệnh trạng tăng mạnh, loại tình huống này còn dùng trung y xoa bóp trị? Bớt con mẹ nó nói giỡn! Tôi cũng không phải thần tiên hạ phàm! Tôi có thể trị cái rắm!

Bác sĩ Từ dở khóc dở cười nói: "Trần viện trưởng, năng lực tôi có hạn, loại bệnh này hiệu quả xoa bóp khẳng định không lớn, phải mau chóng giải phẫu."

"An Thạch bí thư có bệnh tiểu đường, giải phẫu không phải dễ làm." Phó viện trưởng cũng rõ ràng bác sĩ Từ nghĩ đến cái gì, lập tức làm làm công tác tư tưởng cho ông "Tiểu Từ, không nên có tư tưởng gánh vác, đi thôi, thử một lần, thử xem sao!"

"Vậy. . . Tôi thử xem."

Trong phòng bệnh.

Bác sĩ Từ không thể làm gì khác hơn là kiên trì đẩy cửa đi vào "Vương bí thư, xin chào, tôi là bác sĩ của khoa trung y."

Vương An Thạch tinh thần rung lên "Phiền phức ông, vô cùng đau đớn, mau ắn ắn giúp tôi!"

Bác sĩ Từ gạt đầu, bảo một người y tá bên cạnh cởi giày và vớ của Vương An Thạch ra.

"Cởi giày làm gì?" Vương An Thạch sững sốt, ôm bụng đổ mồ hôi nói: "Không phải xoa bóp gần chỗ ruột thừa sao?" Lần trước Đồng Học Bân cũng ắn cho ông như thế.

Cái này đến phiên bác sĩ Từ gạt mình "Xoa bóp ruột thừa? Trung y xoa bóp trị viêm ruột thừa bình thường là đi qua huyết vị bên dưới chân, xoa bóp ruột thừa làm gì?"

Vương An Thạch cắn răng nói: "Lần trước có người xoa bóp ruột thừa chữa tốt cho tôi!"

Bác sĩ Từ thế mới biết An Thạch bí thư vì sao đòi tìm trung y xoa bóp "Phương pháp xoa bóp của chúng tôi là xoa bóp từ dưới chân lên. . ."

Vương An Thạch là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, vội la lên: "Loại nào cũng đều thử! Nhanh lên một chút!"

Bác sĩ bắt đầu xoa bóp đủ kiểu cho Vương An Thạch, cuối cùng, lại theo ý của Vương An Thạch đè bụng cho ông ta!

661. Chương 659: Ông Sống Hay Chết Liên Quan Gì Đến Tôi?

Buổi chiều.

Bệnh viện Đệ Nhất khu Nam Sơn.

Thư ký Tàng từ chối khéo tại cửa phòng bệnh, đem cán bộ trong khu đến đây thăm bệnh đuổi về.

Bên trong, bác sĩ Từ tiêu hao khí lực, rất cẩn thận làm xoa bóp trị liệu cho Vương An Thạch, hận không thể xoa bóp tất cả các huyết vị giảm đau từ đầu đến chân.

Nhưng một giờ trôi qua.

Vương An Thạch không chỉ không cảm giác bệnh tình có giảm bớt, ngược lại càng ngày càng đau, thở ra một hơi hít vào một hơi đều hình như qua một năm, đau như lấy mạng của ông.

Bác sĩ Từ ấn xong "Vương bí thư, ngài cảm giác thế nào?"

Vương An Thạch tức giận nói: "Cái này là xoa bóp cái gì? A! Sao một chút hiệu quả cũng không có?"

"Bệnh của ngài đã rất nghiêm trọng." Bác sĩ Từ sớm biết rằng không có hiệu quả trị liệu quá lớn, nói: "Hiện tại hẳn là mau chóng làm phẫu thuật, xoa bóp thật sự. . ."

Vương An Thạch đưa tay ôm bụng nói: "Đổi người! Bệnh viện các người không có bác sĩ! A! Thì đi tìm ở bệnh viện khác!" Do quá đau, ngữ khí cũng không khách khí.

Nửa giờ sau, thư ký Tàng gọi điện thoại liên hệ cùng các bệnh viện khu Nam Sơn một chút, cuối cùng mấy bệnh viện phải một tổ chuyên gia hội chẩn cho Vương An Thạch, trải qua xét nghiệm kiểm tra, kết luận của không ít chuyên gia cho ra đều là kiến nghị giải phẫu trị liệu, nếu không được, truyền dịch uống thuốc cũng có thể, nhưng Vương An Thạch không nghe, lại làm trung y xoa bóp, lại kêu bọn họ tìm mấy người bác sĩ xoa bóp trị liệu ỉn.

Lăn qua lăn lại sắp hết một buổi chiều.

Bác sĩ xoa bóp cũng thay đổi ba bốn người, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Vương An Thạch lần thứ hai nổi nóng, tên họ Đồng xoa ba cái ấn hai cái thì giảm bớt đau đớn cho ông, liên tiếp ba bốn ngày cũng không tái phát, nhưng đám người này làm gì vậy? Còn cầm giấy phép bác sĩ nữa chứ! Lại không bằng một bác sĩ gà mờ? Lăn qua lăn lại lâu như vậy cũng không thấy bớt đau?

Cuối cùng một lão trung y nói với Vương An Thạch: "Loại bệnh này lúc trước nếu như còn có người có thể giúp ngài bớt đau, khẳng định là chuyên gia trong phương diện trung y xoa bóp, ngài nên tìm người ấy, chúng tôi thật sự bất lực."

Mấy người bác sĩ bên cạnh cũng có chút lặng lẽ.

Vương An Thạch im lặng xuống, ông mới biết được, thì ra y thuật của Đồng Học Bán cao siêu như thế! Nếu như không muốn gánh chịu mạo hiểm làm phẫu thuật thì chỉ có Đồng Học Bán có thể trị bệnh? ?

Cánh cửa phòng bệnh bỗng nhiên mở ra.

"Chú, chú thế nào?" Vương Ngọc Linh đẩy cửa vào.

Thư ký Tàng cũng theo đi vào phòng bệnh, đừng thấy lãnh đạo đều bị hấn cấn, nhưng Vương Ngọc Linh là cháu gái lãnh đạo, thư ký Tàng đương nhiên sẽ không ngăn cô ấy.

Vương An Thạch lắc lắc tay, ôm bụng không nói lời nào, trên mặt đau đến chảy mồ hôi hột.

Một người bác sĩ bên cạnh lập tức nói bệnh tình của Vương An Thạch cùng Vương Ngọc Linh.

Thư ký Tàng vừa nghe, cũng có chút sốt ruột, nhìn Vương An Thạch, hẳn đề nghị nói: "Bí thư bằng không... Bằng không gọi Tiểu Đồng đến đây?"

Vương An Thạch không hé răng, làm gì có mặt mũi đó chứ.

Thư ký Tàng không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Vương Ngọc Linh, ý trong mắt tựa hồ muốn cô ấy đi nói một tiếng với Đồng Học Bán.

Vương Ngọc Linh vừa nhìn biểu tình của thư ký Tàng, lập tức đem mặt trầm xuống "Thư ký Tàng, muốn tìm Đồng chủ nhiệm, anh đi gọi điện thoại đi, chuyện này tôi cũng mặc kệ!" Lúc trước Vương An Thạch muốn động Đồng Học Bán, Vương Ngọc Linh tới đây cầu tình, muốn chú nương tay, cũng nói qua bệnh viêm ruột thừa nếu như tái phát nên làm cái gì bây giờ, nhưng Vương An Thạch không coi là gì, không quan tâm

Đồng Học Bàn, hiện tại lại phát bệnh, lúc này mới nhớ lại chỗ tốt của Đồng chủ nhiệm? Vương Ngọc Linh đều nghĩ chuyện này làm quá xấu hổ, dù sao cô ấy cũng không có mặt mũi nói với Đồng chủ nhiệm.

Trên một con đường ở khu Nam Sơn.

Đồng Học Bàn lái xe đến ký túc xá mẹ già, buổi trưa hẳn đi ra từ văn phòng đường phố,

Một là tránh đầu sóng ngọn gió thứ hai là nhờ mẹ già mời Dương Triệu Đức, buổi tối Đồng Học Bàn muốn mời lão Dương đồng chí ăn, người ta giúp một việc lớn, làm văn bối, cần phải biểu thị.

Lúc này điện thoại di động vang lên.

Là chủ nhiệm đảng chính Chu Diễm Như gọi cho hẳn "Chủ nhiệm, ngài nghe nói gì chưa?"

"Ừm? Nghe nói cái gì?" Đồng Học Bàn giảm tốc độ xe lại.

"Bên khu ủy đã xảy ra chuyện, An Thạch bí thư phát bệnh, vẫn là viêm ruột thừa."

Đồng Học Bàn tinh thần nhấc lên "À? Chị kể lại một chút đi."

Chu Diễm Như đem chuyện này nói một lần với Đồng Học Bàn, cô ấy cũng là mới nghe nói.

Đồng Học Bàn vừa nghe liền vui vẻ, Vương An Thạch bị mình chọc tức phát bệnh? Ngã xuống trong khu ủy? Buổi chiều lên xe cấp cứu vào bệnh viện? ?

Đáng đời!

Đồng Học Bàn sớm đoán được hai ngày nay bệnh tình của Vương An Thạch sẽ đến, lúc trước hẳn cũng là dự định như thế, trước dùng REVERSE làm ông ta bết đau ba bốn ngày, chờ lúc phát bệnh Đồng Học Bàn lại chữa bệnh kéo dài bảy ngày nửa tháng, cứ như vậy là có thể chứng minh y thuật của Đồng Học Bàn, thứ hai là khiến cho Vương An Thạch thiếu hẳn vài nhân tình, làm tốt chuẩn bị để cho Đồng Học Bàn dựa vào Vương An Thạch, theo sát quan hệ của lãnh đạo, vì đứng vào hàng. Bất quá hiện tại, hiển nhiên không được. Đồng Học Bàn trong lòng chưa hết giận, ngậm điều thuốc trong miệng, tiếp tục lái xe đi phía trước.

Reng reng reng, điện thoại di động lại vang lên.

Thấy cái dãy số này, Đồng Học Bàn nhú nhú mày, điện thoại của lãnh đạo chủ yếu trong khu hẳn đều có, dãy số của thư ký tự nhiên cũng không thiếu.

Là thư ký của bí thư khu ủy gọi tới!

Đồng Học Bàn vốn không muốn tiếp, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là nhấn nút nghe "A lô, thư ký Tăng à?"

Âm thanh của thư ký Tăng vang lên "Đồng chủ nhiệm, cậu hiện tại ở văn phòng đường phố à?"

Đồng Học Bàn ôn hoà nói: "Không ở, có chuyện gì?"

Thư ký Tăng bị ngữ khí của hẳn khiến cho có chút hờn giận, nhưng đã có chuyện muốn nhờ, hẳn cũng không biểu hiện ra ngoài, nhin hẳn nói: "Là như thế này, An Thạch bí thư phát bệnh viêm ruột thừa nằm viện, tình huống nguy hiểm, bí thư bảo tôi hỏi cậu một chút hiện tại có thể hay không, lần trước xoa bóp trị liệu, bí thư muốn cậu giúp ông ấy một lần."

Đồng Học Bàn nghĩ mình nghe lầm "Anh nói cái gì?"

Thư ký Tăng nói: "Bí thư muốn đi bệnh viện xem bệnh, người xem?"

Anh nói giỡn với tôi hả? Hả? Đồng Học Bàn không biết nên khóc hay cười, còn muốn tôi chữa bệnh cho ông ta? Lúc trước làm cái gì? Lúc trước anh em có ý tốt cứu Vương An Thạch ông, nhưng ông thì sao? Lấy oán trả ơn!

Chỉ chớp mắt thì trở mặt! Dùng dao nhỏ muốn đâm đến ta! Hiện tại nhớ tới tôi? Còn muốn tôi chữa bệnh cho ông? À! Trị bệnh cho ông! Làm cho ông sinh long hoạt hổ rồi tới thu thập tôi? Chèn ép tôi? Ông trở mặt một lần nữa?

Cái đêch! Tôi con mẹ nó có bệnh à!

Nếu như người bình thường, sau khi xé rách mặt cùng bí thư khu uỷ, lo lắng là làm sao chữa trị quan hệ, cái này không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt, nhưng Đồng Học Bản không phải người bình thường!

Ông ở phía sau lưng đâm tôi! Còn muốn tôi chữa bệnh cho ông?

Cút con mẹ ông đi! Vương An Thạch sống hay chết liên quan gì đến tôi ?

Đồng Học Bản lạnh lùng nói: "Tôi chỉ là một cán bộ văn phòng đường phố, cũng không phải cục vệ sinh, tôi sẽ trị bệnh gì? Anh tìm sai người rồi?"

"Cậu. . ."

Không đợi hắn nói cái gì, Đồng Học Bản trực tiếp cúp điện thoại !! .

662. Chương 660: Trường Đảng Còn Có Danh Sách Sao?

Buổi chiều bốn giờ.

Bệnh viện Đệ Nhất.

Trong phòng bệnh Vương An Thạch đau như sắp chết, trên người mồ hôi không biết đã ra ít nhiều, chăn của giường bệnh đều bị ướt.

Thư ký Tàng cúp điện thoại đi tới, đè ép cơn giận nói: "Bí thư, Đồng Học Bản không đến."

Vương An Thạch biến sắc, "Hắn nói như thế?"

Thư ký Tàng ừm một cái, "Hắn nói hắn không biết chữa bệnh, bảo ngài mời inh khác."

Vương An Thạch nghiêm mặt ôm bụng, ngón tay bấu vào trong thịt, theo ông thấy, Đồng Học Bản quá kiêu ngạo rồi.

Vương Ngọc Linh ở một bên cũng nhìn không nổi, thấy chú đau đớn như thế, không thể làm gì khác hơn là thở dài đứng dậy "Chú, để con đi thử xem sao."

Sau vài phút.

Đồng Học Bản lái xe tới dưới ký túc xá của Loan Hiểu Bình nhận được điện thoại của Vương Ngọc Linh gọi tới.

"Chủ nhiệm." Vương Ngọc Linh ngữ khí rất là xấu hổ, cú điện thoại này cô ấy không có mặt mũi gọi, nhưng lại phải gọi, dù sao Vương An Thạch cũng là chú ruột của cô ấy, "Chú tôi bị bệnh, nếu không trị liệu thì tình huống sẽ rất nguy hiểm, cũng chỉ có thể làm phẫu thuật, thể nhưng chú lại có bệnh tiểu đường, bác sĩ nói giải phẫu có mạo hiểm nhất định, cho nên, ngài xem ngài có thể giúp chú tôi hay không? Tôi biết chuyện lần này chú tôi làm có chút không đúng, nhưng. . ."

Đối với cú điện thoại này, Đồng Học Bản không chút nào ngoài ý muốn, bất quá vẫn lắc đầu nói: "Ngọc Linh, lẽ ra mặt mũi của cô tôi hẳn là cho, nhưng chuyện tình không đơn giản như cô nghĩ, có vài lời, tôi không cần phải giả bộ ngớ ngẩn để lừa cô, có cái gì nói cái đó, Đồng Học Bản tôi một không có tư cách hành nghề y, hai không kinh nghiệm hành nghề y, làm sao biết chữa bệnh? Chuyện lần trước là cô tận mắt chứng kiến, vận khí của tôi không tồi, mới xoa bóp đúng chỗ, giảm bớt đau đớn cho chú của cô, nhưng sau đó thế nào? Tôi có kết quả gì? Tôi không sợ ra sức không được gì, nhưng lại không thể bắt một mình tôi ra sức, cuối cùng là ai ở phía sau đâm tôi? Loại sự tình này có một lần là đủ rồi, cô còn muốn tôi có lần thứ hai?"

Vương Ngọc Linh vội nói : "Chủ nhiệm, lần này sẽ không, chú tôi khẳng định",

Đồng Học Bản bật cười nói: "Là cô khẳng định hay là chú cô khẳng định?"

Vương Ngọc Linh không nói chuyện, cô ấy cũng biết, Đồng chủ nhiệm lần này đánh vào mặt của chú cô ấy, chú cô ấy đã hận Đồng chủ nhiệm, nếu như Đồng Học Bản thật sự đến bệnh viện chữa bệnh cho chú của cô ấy, cô ấy cũng không biết chú của cô ấy sau này sẽ đối đãi Đồng chủ nhiệm thế nào, phỏng chừng, vẫn là sẽ

chèn ép Đồng Học Bán, Vương Ngọc Linh cho rằng, Vương An Thạch vẫn là một người trọng mặt mũi, làm sao chịu nhẫn nhục được?

Muốn đâm một dao với Đồng Học Bán. . .

Lại muốn Đồng Học Bán đi qua chữa bệnh ỉn. . .

Cho dù trị tốt cũng không nhớ cái tốt của Đồng Học Bán. . .

Wương Ngọc Linh cho dù da mặt có dày, cũng không thể nói được, không có ai điên như thế, cô ấy rõ ràng chuyện này không trách Đồng chủ nhiệm, là chú cô ấy làm không để lối thoát.

Cúp điện thoại, Đồng Học Bán xuống xe đi tìm mẹ già, đồng thời gọi điện thoại hẹn Dương Triệu Đức ăn cơm chiều.

Nếu như nói chuyện hủy bỏ danh sách trường đảng đặc tội Vương An Thạch lớn, như vậy hiện tại không đi chữa bệnh cho Vương An Thạch, đã hoàn toàn đặc tội cùng cực, loại đặc tội không chết không ngớt, nhưng Đồng Học Bán không quan tâm đến, hấn ngay từ đầu đã có chuẩn bị, cũng không dự định đứng vào hàng, đừng nói là Vương Ngọc Linh tới cầu tình, cho dù mẹ già đến đây cầu tình, Đồng Học Bán cũng sẽ không đi xem bệnh cho Vương An Thạch, hấn quyết định chuyện gì, có rất ít người có thể thay đổi, người sống vì một khẩu khí, Đồng Học Bán cũng là một người như thế.

Cùng lúc đó.

Tin tức bí thư khu ủy lần thứ hai phát bệnh nhập viện gây ra sóng gió không nhỏ, không ít người đều biết An Thạch bí thư là bị Đồng Học Bán chọc cho phát bệnh, chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm, Đồng Học Bán lại một lần nữa đứng nơi đầu sóng ngọn gió.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Phòng làm việc phó bí thư.

Cảnh Tân Khoa và Vu Vinh Phong ngồi mặt đối mặt, một người nhú, một người suy tư.

"Đồng Học Bán không có ý điều đi?" Vu Vinh Phong hỏi.

Cảnh Tân Khoa khẽ lắc đầu, "Không nghe nói, xem ra là không chuẩn bị đi."

Vu Vinh Phong chần chờ nói: "Nếu như quan hệ của hấn cùng thành phố thật sự mạnh như vậy, lúc này nên đổi đi khu khác, sao còn không có động tĩnh?"

Hai người nhìn nhau, rất nhanh đưa ra kết luận như Vương An Thạch suy nghĩ, hậu trường của Đồng Học Bán chỉ ở trường đảng, năng lực không lớn, không đủ năng lực vượt qua khu ủy hoạt động cho Đồng Học Bán, cái kết luận này vừa ra, biểu tình trên Cảnh Tân Khoa mặt cũng hơi thả lỏng.

"An Thạch bí thư nằm viện." Vu Vinh Phong nói.

Cảnh Tân Khoa gật đầu, "Có thể phải làm phẫu thuật, không biết bao lâu mới có thể xuất viện."

"Vậy Nguyệt Hoa khu trưởng. . ."

". . . Ừm."

Chuyện lần này cùng một nhịp thở với Cảnh Tân Khoa, hấn có cần phải chăm chú tự hỏi một chút thể cục sau này, Vương An Thạch nằm viện, xem bệnh tình, ba ngày năm ngày là không đi ra được, hơn nữa tuổi tác cũng đã không nhỏ, sau này thể cục khu Nam Sơn khẳng định sẽ dần dần đi qua bên hướng chị gái Cảnh Nguyệt Hoa của hấn, là chuyện tốt. Lần này chuyện trường đảng, Đồng Học Bán tuy rằng quấy rầy Cảnh Tân Khoa, nhìn qua là tên họ Đồng lấy được toàn thắng, làm náo động lớn, nhưng trên thực tế cái này chỉ là nhất thời, theo độ lớn lâu dài, nếu như Đồng Học Bán không điều đi, vậy tình thế của hấn sau này tại khu Nam Sơn sẽ vô cùng nghiêm trọng, đối mặt áp lực cực lớn của lãnh đạo khu khắp nơi, nhất là Vương hệ nhất mạch, Vương An Thạch dẫn đầu cán bộ Vương hệ sẽ không bỏ qua hấn.

Cảnh Tân Khoa lập thứ tiến hành tự hỏi.

Đồng Học Bán hiện tại nếu như muốn sinh tồn, muốn đứng vào hàng, hấn sẽ lựa chọn ai?

Vương An Thạch bên kia khẳng định không được, đây là trăm phần trăm, như vậy, lựa chọn duy nhất của Đồng Học Bản tựa hồ chỉ có Cảnh Nguyệt Hoa.

Nghĩ tới đây, tâm tư Cảnh Tân Khoa nhanh chóng hoạt động, tên họ Đồng phải làm như vậy sao? Hắn không xác định, nhưng lựa chọn của Đồng Học Bản chỉ có cái này, tai vách mạch rừng, Đồng Học Bản trước đó đi nhà của bí thư khu ủy bái phỏng tặng lễ Cảnh Tân Khoa đã nghe nói, biết Đồng Học Bản là muốn đến đội ngũ của Vương An Thạch, nhưng hiện tại, hiển nhiên là không thành công, như vậy Đồng Học Bản nếu muốn đứng vào hàng, cơ hội duy nhất chỉ có người chị của Cảnh Tân Khoa mà Đồng Học Bản đã đắc tội, nhưng cũng không có đắc tội quá mức lợi hại.

Nếu bình thường thời gian, loại đứng vào hàng này hiển nhiên không có khả năng.

Nhưng nếu mà so ra, chuyện Đồng Học Bản đắc tội Cảnh Nguyệt Hoa vẫn ít hơn nhiều so với Vương An Thạch.

Nếu như Đồng Học Bản thật có ý tứ vì giữ gìn chức vụ của hắn và giảm bớt áp lực, Cảnh Tân Khoa nghĩ cơ hội của mình đã tới.

Cảnh Nguyệt Hoa là chị của hắn, chị ruột của hắn.

Nếu Đồng Học Bản muốn đứng vào, tương lai Cảnh Tân Khoa và hắn còn không biết là ai xem sắc mặt của ai, nếu như điều chỉnh, Đồng Học Bản chủ động nhường chỗ ngồi, Cảnh Tân Khoa có cơ hội lên, giành chiến tích kính lão mô phạm của Đồng Học Bản vì cái gì? Còn không phải là vì tiến thêm một bước!

Chạng vạng.

Trong một phòng ăn của một nhà hàng hải sản.

"Chú Dương, tới tới, con rót rượu cho chú." Đồng Học Bản nhiệt tình nói.

Dương Triệu Đức cười ha ha, "Được, ngày hôm nay cùng Tiểu Bản uống một chút."

Loan Hiểu Bình vừa nghe, cũng mất hứng nói: "Con tôi lái xe tới, ông uống với nó cái gì, tôi cũng không biết lái xe, một hồi làm sao đưa nó về nhà?"

Đồng Học Bản cười nói: "Mẹ, tửu lượng của con mẹ còn không biết? Không có việc gì đâu."

Loan Hiểu Bình không đáp ứng, "Sao không có việc gì? Con xảy ra chuyện mẹ làm sao bây giờ? Không được uống, ăn nhiều đồ ăn một chút."

"Tiểu Bản, nghe mẹ của con đi." Dương Triệu Đức nâng ly lên uống một ngụm, "Chờ ngày nào rồi uống."

"Vậy, cũng được."

Ba người bắt đầu động đũa dùng bữa.

Không bao lâu, Dương Triệu Đức bỗng nhiên nói: "Nghe nói bí thư khu ủy bên con phát bệnh nặng? Vào bệnh viện?"

Đồng Học Bản ừ một tiếng, "Buổi chiều vừa vào."

"Con không đi thăm bệnh?"

"Không có, ông ta chơi con như vậy, con còn đi thăm ông ta làm gì?"

Dương Triệu Đức lắc đầu cười cười, không nói cái gì.

Lãnh đạo bị bệnh, mặc kệ đi bệnh viện cũng phải đi nhìn một cái, đi qua cũng là một ý tứ, Đồng Học Bản đương nhiên rõ ràng điểm này, nhưng hắn cùng Vương An Thạch huyền não như thế, hắn đương nhiên là sẽ không mình tự đi, chờ ăn cơm gần xong, Đồng Học Bản đi ra ngoài tính tiền, thuận tiện gọi một cú điện thoại cho Cảnh Tân Khoa, đem chuyện này giao cho hắn.

"Cảnh bí thư, An Thạch bí thư nằm viện, bên tôi có một số việc không đi ra, anh đại biểu phòng làm việc chúng ta đi qua thăm bệnh?"

Cảnh Tân Khoa bên kia ánh mắt khẽ động, suy nghĩ một chút, hẳn nghĩ phân tích của mình không có vấn đề gì, hậu trường của Đồng Học Bản không cứng, đây là chắc chắn, về phần Đồng Học Bản có thể dựa vào Cảnh Nguyệt Hoa hay không, Cảnh Tân Khoa cũng có nắm chắc, không xác định, vì vậy tâm tư hẳn vừa chuyển, quyết định thử một lần hẳn, cái này đối với Cảnh Tân Khoa mà nói là một việc rất quan trọng, "Đồng chủ nhiệm, bên tôi cũng có chút chuyện."

Đồng Học Bản hí con mắt lại, "Anh cũng có chuyện?"

Cảnh Tân Khoa ừm một cái, "Bằng không cho Chu chu nhiệm đi, bên tôi thật sự không đi được."

Lời này rất không nề tình.

Cảnh Tân Khoa nghĩ rằng, nếu Đồng Học Bản hạ quyết tâm hướng về Cảnh Nguyệt Hoa, sau này Cảnh Tân Khoa cũng không cần xem sắc mặt của Đồng Học Bản, thậm chí có thể sẽ trái lại, cho nên phản ứng của Đồng Học Bản nếu như nhu hòa, nếu như không có tính toán gì, như vậy Cảnh Tân Khoa có thể xác định, Đồng Học Bản thật dự định đầu dựa vào chị của hắn, nói vậy, Cảnh Tân Khoa có thể sớm chuẩn bị sách lược sau này một chút, cũng có thể cho Cảnh Nguyệt Hoa một cái nhắc nhở.

"À, quên đi." Đồng Học Bản nhàn nhạt nói một câu, cúp điện thoại.

Cảnh Tân Khoa nghe vậy, trong lòng khẽ động, ngữ khí của tên họ Đồng rất bình tĩnh, ý này là ... mình đoán đúng rồi?

Hiển nhiên, Cảnh Tân Khoa là dựa theo tư duy của người bình thường suy đoán hành động của Đồng Học Bản, suy đoán hẳn cần nhờ Cảnh Nguyệt Hoa, nhưng mà Cảnh Tân Khoa không biết, Đồng Học Bản căn bản không phải là một người bình thường!

Gọi anh đi thăm bệnh anh còn ra sức từ chối?

Cảnh Tân Khoa! Anh còn có bộ dạng của thuộc hạ hay không?

Mẹ nó! Trước đây tôi đối với có phải là quá khách khí không? Nghĩ rằng chị của anh là khu trưởng thì không ai dám động đến anh? Anh còn lên mặt? ?

Đồng Học Bản sau khi trở lại phòng thì nói với Dương Triệu Đức: "Chú Dương, trường đảng ngày mai nhập học? Còn danh sách hay không?"

"Ừm? Làm sao vậy?" Dương Triệu Đức kỳ quái nói.

Đồng Học Bản cười nói:, "Có thể thêm một người hay không?"

Đắc tội mười người cũng là đắc tội, đắc tội một trăm người cũng là đắc tội, cuối cùng cũng là đắc tội thôi, Đồng Học Bản ngày hôm nay là mặc kệ bất cứ giá nào!

663. Chương 661: Ngài Rốt Cục Muốn Đắc Tội Bao Nhiều Người!

Ngày hôm sau..

Sáng sớm, văn phòng đường phố.

Hôm qua có chút mưa, khí trời ngày hôm nay mát mẻ hơn nhiều so với mấy hôm trước.

Chiếc Cayenne của Đồng Học Bản vừa vào đại viện, thì hấp dẫn không ít ánh mắt, giống như đã thương lượng đồng thời nhìn qua hướng hắn.

Bởi vì ôn thần chủ nhiệm của phòng làm việc bọn họ, văn phòng đường phố Quang Minh một lần rồi lại một lần có danh tiếng lớn, lần này càng không người nào thấy kỳ quái, đêm qua, không biết có bao nhiêu điện thoại của khoa viên phòng làm việc vang liên tục, nhiều người thân bạn tốt trong cơ quan nhà nước đều gọi điện thoại tới hỏi tình huống, phần lớn đều là ôm tâm tính xem náo nhiệt, quét mặt mũi khu Nam Sơn, đánh mặt của bí thư khu ủy, khiến cho An Thạch bí thư bị tức bệnh vào bệnh viện, còn có chuyện gì làm ầm ĩ hơn sao? Xưng là địa chấn quan trường cũng không quá đáng!

Xe ngừng lại.

Đồng Học Bản vừa muốn xuống xe, một bóng người ân cần mở cửa xe thay hắn.

"Chủ nhiệm, buổi sáng tốt lành." Người nọ chính là phó chủ nhiệm phòng làm việc Mạnh Sâm Quốc.

"Ồ, Mạnh chủ nhiệm." Đồng Học Bản cũng không cho gã mặt mũi "Hết bệnh rồi à?"

Mạnh Sâm Quốc vội nói: "Hai ngày nay có chút cảm mạo, uống thuốc rồi, sáng hôm nay vừa khỏe."

Đồng Học Bản không nói nhiều cùng gã, xuống xe đóng cửa, đi nhanh đến ký túc xá. Lúc mình gặp chuyện không may, bị Vương An Thạch cho đi trường đảng, Mạnh Sâm Quốc ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi đến đây hỏi một chút, thậm chí không lộ mặt tại cơ quan, cáo bệnh xin nghỉ, Đồng Học Bản cũng không tin gã là thật bị bệnh, gã hiển nhiên là tránh tị hiềm, tránh tiếp xúc Đồng Học Bản để tránh khỏi bị liên lụy, tốt, hiện tại chuyện tình bãi binh, trường đảng cũng không cần đi, anh ba chân bốn cẳng chạy đến đây? Đồng Học Bản rút cuộc nhìn thấu Mạnh Sâm Quốc, người này không đáng trọng dụng.

Chín giờ.

Trong phòng làm việc Đồng Học Bản gọi điện thoại kêu Chu Diễm Như đến đây, "An thạch bí thư bên kia thế nào? Bệnh tình làm sao?"

Chu Diễm Như đáp: "Nghe nói làm phẫu thuật."

"À? Tối hôm qua làm?"

"Hình như vậy, bắt quá sau khi làm xong thì vết thương không khép lại, bây giờ còn nằm viện."

"... Rất nguy hiểm sao?"

"Cũng không tính, nhưng không quá lạc quan." Nói đến đây, Chu Diễm Như thấp giọng nói: "Tôi nghe nói An Thạch bí thư xin nghỉ bệnh một tháng, công tác của khu ủy. ... Hình như là Nguyệt Hoa khu trưởng phụ trách." Nói đến nhân sự, Chu Diễm Như là một người nói rất nhiều, thích trò chuyện nhân rồi, nhưng nói ra chính sự, nhất là dính dáng lãnh đạo khu, Chu Diễm Như vẫn đều rất cẩn thận, nên nói thì nói, không nên nói thì không nói.

Đồng Học Bản gật đầu, tìm hiểu tình huống, bệnh tốt lắm! Tự làm tự chịu!

"Được rồi, chuẩn bị họp, thông báo các bộ môn." Đồng Học Bản bắt đầu làm việc.

"Được, tôi lập tức đi." Chu Diễm Như nở nụ cười.

"Đúng rồi." Đồng Học Bản nhớ tới cái gì, thuận miệng nói: "Cảnh bí thư bên kia không cần thông báo."

"... A?"

Đồng Học Bản nói: "Một hồi hắn có việc."

Chu Diễm Như quay người nhìn Đồng Học Bản, từ phòng làm việc đi ra, cũng không hiểu rõ sở Cảnh Tân Khoa có thể có chuyện gì, ngay cả họp cũng không cần đến?

Bí thư khu ủy xin nghỉ bệnh, bây giờ còn nằm bệnh viện tiếp thu trị liệu, trong thời gian một tháng này, khu Nam Sơn sợ là muốn đổi họ Cảnh, tự nhiên mà vậy, Cảnh Tân Khoa cũng có chút ý nước lên thì thuyền lên, hướng chỉ nếu như An Thạch bí thư bệnh không dậy nổi, vậy Nguyệt Hoa khu trưởng tám phần sẽ thuận thuận lợi lợi ngồi vào vị trí đó, Cảnh Tân Khoa bên này liền có "giá trị con người" càng cao, tuy rằng loại tình huống này xuất hiện với xác suất là vô cùng nhỏ, nhưng cũng không thể loại trừ, lỡ như Vương An Thạch có ngoài ý muốn? Chuyện trên thân thể ai có thể nói trước?

Kết quả là, ngày hôm nay tâm tình của Cảnh Tân Khoa coi như không tồi.

Không có đuổi Đồng Học Bản đi, không có cướp được chiến tích kính lão mô phạm, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ, Cảnh Tân Khoa đã cho rằng Đồng Học Bản tám phần sẽ dựa đầu vào phe của chị mình, đối với cái này, Cảnh Tân Khoa hoan nghênh hai tay, thậm chí đêm qua còn cố ý tìm Cảnh Nguyệt Hoa mật mờ nói ra chuyện này. Từ sau khi Đồng Học Bản tới văn phòng đường phố Quang Minh thì lúc nào cũng đè ép hắn, Cảnh Tân Khoa trong lòng vẫn ghen một cổ oán khí, mắt thấy Đồng Học Bản sẽ phải nhìn mặt của mình, Cảnh Tân Khoa nghĩ cái cảm giác này rất không tồi, rót trà ngồi trong phòng làm việc uống.

Bên ngoài vang lên không ít tiếng bước chân.

Kịch kịch kịch.

Trong phòng, Cảnh Tân Khoa nghe tiếng ra bên ngoài nhìn, buông tách trà, đẩy cửa đi ra ngoài nhìn, mấy người khoa viên đang cầm văn kiện vội vã lên lầu.

"Làm sao vậy?" Cảnh Tân Khoa kỳ quái nói.

Một khoa viên dừng chân, vội nói: "À, Cảnh bí thư, là họp đảng công uỷ, Chu chủ nhiệm nói muốn đem tư liệu tới."

Cảnh Tân Khoa sửng sốt, "Họp đảng công uỷ? Hiện tại? Sao tôi không biết?"

Hắn lập tức trở lại phòng làm việc gọi điện thoại xác nhận một chút, chợt biến sắc, thiếu chút nữa đem điện thoại ném xuống đất, mình làm phó bí thư văn phòng đường phố, họp đảng uỷ mà không thông báo? Đồng Học Bán! Cậu có ý gì?

Nhưng kể tiếp, một cú điện thoại ọi người đáp án.

Điện thoại của trường đảng thành phố gọi tới văn phòng đường phố, trường đảng thông báo, Cảnh Tân Khoa đồng chí lập tức đi trường đảng báo danh, tham gia lớp huấn luyện cán bộ kỳ này!

Vừa nghe cái này, Cảnh Tân Khoa mặt đều tái lại!

Đi trường đảng?

Bất mình đi trường đảng? ?

Cảnh Tân Khoa quả thật không thể tin được, trên người hắn không phạm sai lầm, đi trường đảng cũng không có nghĩa nghiêm trọng như vậy, cùng lắm là huấn luyện, học tập, một tháng sẽ trở về, còn có thể thêm vào lý lịch một nét, lúc đầu không phải là chuyện xấu. Nhưng cái này không phải then chốt, then chốt là thời cơ đi trường đảng, trong khu mới đem Đồng Học Bán ném đi trường đảng, Cảnh Tân Khoa vô cùng cao hứng muốn nhận công tác toàn diện của phòng làm việc, hiện tại Đồng Học Bán không cần đi trường đảng, ngược lại đem Cảnh Tân Khoa hắn ném đi? ?

Cái này đã không còn là vẽ mặt!

Đây là tát vào mặt! Một cái tát rất mạnh!

Cảnh Tân Khoa nhất thời giận không thể nhịn, cầm lấy điện thoại ném đi, hắn mới nhìn ra, thì ra Đồng Học Bán căn bản là không chuẩn bị đứng vào hàng! Tất cả đều là Cảnh Tân Khoa tự mình đa tình! Thăng nhĩ này từ khi trở mặt với Vương An Thạch, đã chuẩn bị một mình đơn đả độc đấu!

Tên họ Đồng! Mà cũng quá ác rồi!

Mẹ mày! Rõ ràng là Vương An Thạch dày vò chơi xỏ mày! Mày chơi lại tao làm gì? ?

Không bao lâu sau, chuyện Cảnh Tân Khoa đi trường đảng đồn ầm ra!

Chu Diễm Như mở to mắt ra, thế mới biết Đồng Học Bán nói câu kia là có ý gì!

Phòng làm việc có không ít người đều hít vào một hơi, một lần vẽ mặt còn chưa đủ, Đồng chủ nhiệm là muốn liên tiếp vẽ mặt? Nguyệt Hoa khu trưởng bây giờ đang phụ trách công tác khu uỷ khu Nam Sơn, lúc này ngài lại khi dễ em trai cô ấy? Chơi với bí thư khu uỷ xong lại quay sang chơi với khu trưởng? ?

Rất nhiều người đều có chút hôn mê!

Má ơi! Cái này cũng quá thiếu đạo đức!

Đồng chủ nhiệm! Ngài rút cuộc muốn đắc tội bao nhiêu người! !

664. Chương 662: Ôn Thần Đồng Chí Bị Cô Lập!

Ba ngày sau.

Thứ sáu, buổi trưa.

Đồng Học Bân lái xe từ Bắc Kinh trở về, hội nghị khen ngợi kính lão mô phạm ngày hôm qua tổ chức, văn phòng đường phố Quang Minh khu Nam Sơn thuận lợi lấy được quang khu Nam Sơn vinh, coi như là chứng thực một đại sự trong lòng của Đồng Học Bân, một phen lần qua lần lại, rốt cục đem cái phần chiến tích không nhỏ thu vào lý lịch, khiến cho tư lịch của Đồng Học Bân càng dày một ít, vì chuyện này đặc tội không biết bao nhiêu người? Làm ra bao nhiêu chuyện? Không dễ dàng.

Ký túc xá.

Trở về nhà, Đồng Học Bân thoải mái tắm nước nóng, thay đổi quần áo.

Xuống lầu chuẩn bị đi đi làm, Đồng Học Bân bỗng nhiên thấy từ trong hàng hiên đi ra hai bóng lưng quen thuộc, là cha và mẹ của Cảnh Nguyệt Hoa.

Cảnh mẫu cầm một cái giỏ, hình như đi mua đồ ăn.

Cảnh phụ đẩy một chiếc xe đạp rất cũ, bánh sau xe bị xẹp, giống như là muốn đi sửa xe.

Đồng Học Bân lập tức đi lên vài bước "Chú Cảnh, đi sửa xe? Tôi đẩy cho ngài?"

Cảnh phụ vừa quay đầu lại, sau khi thấy Đồng Học Bân sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng, chậm quá bước tiếp tục về phía trước, không để ý đến hắn.

Cảnh mẫu sắc mặt cũng không tốt lắm "Không cần!"

Đồng Học Bân xấu hổ, chờ bọn họ đi xa, không thể làm gì khác hơn là xoay người lên xe của mình.

Đồng Học Bân làm việc phần lớn là đúng chuyện sai người, Cảnh Tân Khoa chọc hắn, khiến cho hắn vào trường đảng, Đồng Học Bân xét đến cùng cũng là không vừa mắt đối với Cảnh Tân Khoa, nhưng cái này không phải quá ảnh hưởng thái độ của hắn đối với người nhà Cảnh Tân Khoa, thấy Cảnh phụ xe đẩy cật lực như thế, hiển nhiên hai chân không tốt lắm, Đồng Học Bân nếu gặp phải, đương nhiên đi khách khí một câu giúp đỡ trợ, ai ngờ người ta cũng cái thái độ này, cũng không trách được, có người chơi xỏ đùa nhỏ của mình, Đồng Học Bân phỏng chừng cũng sẽ không cho hắn sắc mặt tốt, chuyện thường tình mà thôi.

Buổi chiều.

Trở lại cơ quan, Đồng Học Bân lập tức họp, là họp toàn thể, tuyên bố tình huống của hội nghị khen ngợi kính lão mô phạm, đem một cúp thủy tinh đặt ở bục chủ tịch.

Bốp bốp bốp bốp!

Mọi người vừa nhìn, đều vỗ tay!

Đồng Học Bân dè dè tay, nói: "Lần này đơn vị kính lão mô phạm có thể rơi xuống phổ chúng ta, là mọi người, là kết quả nỗ lực của mọi người, cũng là khẳng định của tổ chức đối với thành tích công tác của phòng làm việc chúng ta, tôi hy vọng mọi người sau này không ngừng cố gắng, tranh thủ sang năm, tranh thủ năm sau, tranh thủ cho phổ chúng ta càng nhiều vinh dự."

Tiếng vỗ tay lại vang lên.

Cái phần vinh dự này quả thật cho phổ của bọn họ thêm không ít màu.

Đồng Học Bân đem cúp tới "Mọi người xem, cúp đặt ở chỗ nào?"

Chu Diễm Như cười nói: "Tôi đề nghị đặt ở phòng làm việc bí thư, ha ha."

Đồng Học Bân cũng vui vẻ "Vinh dự là của mọi người, đặt trong phòng làm việc của tôi là sao? Không tốt."

Lúc này, một người cán bộ nói: "Phòng làm việc có một chỗ để giấy khen, trên tường của phòng khách hành chính, để ở đó được không?"

Tất cả mọi người thảo luận vài câu.

Cuối cùng vẫn là Đồng Học Bàn vỗ bàn "Như vậy đi, để lại phòng khách một tầng, làm riêng một cái tủ, đem cúp và giấy khen vào, Chu Chủ nhiệm, chuyện này chỉ phụ trách." Chỗ đó tương đối thấy được.

Chu Diễm Như cười hì hì "Cam đoan làm tốt."

Đồng Học Bàn gật đầu "Vậy cứ như vậy đi, tan họp."

Sở trường Bành Cương ngày hôm nay không tới, Quách Minh Phong bị ủy ban kỷ luật bắt giữ, Cảnh Tân Khoa hai ngày trước đi trường đảng, tam đại tướng Cảnh hệ chỉ còn một mình Vu Vinh Phong, ngày hôm nay cũng vô cùng cúi thấp, một câu ý kiến cũng không phát biểu, từ lúc vào hội trường thì im lặng tới lúc cuộc họp kết thúc.

Tan họp.

Trở về phòng, Đồng Học Bàn lập tức gọi điện thoại đem tình huống đi Bắc Kinh nhận giải báo cáo một chút với thường vụ phó khu trưởng khu Nam Sơn Trầm Phi.

Trầm Phi nghe xong, ừ một tiếng "Làm tốt lắm."

"Trầm khu trưởng, ngài còn có cái gì phân phó?" Đồng Học Bàn nói.

"Được rồi, nếu cậu đã trở về, buổi chiều trong khu có họp, cậu tới tham gia đi."

"Là họp gì? Mang tài liệu gì?"

"Là công tác chiêu thương của các phố, tài liệu trong khu đều chuẩn bị tốt rồi, buổi chiều một giờ rưỡi, đừng quên."

"Được, vậy tôi lập tức đi qua."

Trong khu đối với chuyện của đơn vị kính lão mô phạm vẫn đều rất coi trọng, trước đó mở hội động viên, sau đó trong khu cũng không ít lần gọi điện thoại cho văn phòng đường phố Quang Minh hỏi tình huống, lần trước Đồng Học Bàn nói đơn vị mô phạm chứng thực, Trầm Phi còn đại biểu trong khu tán thưởng đối với thành tích công tác của Đồng Học Bàn, còn nói nhớ một công của hắn, nhưng hiện tại cú điện thoại này, Trầm Phi chỉ nói một câu "Làm tốt lắm", có thể thấy được thái độ của trong khu có chút thay đổi, hiển nhiên là vì hai ngày trước Đồng Học Bàn đại sát bốn phương có quan hệ trực tiếp, Đồng Học Bàn khi đó là thống khoái, hết giận, nhưng tác dụng phụ cũng dần dần thể hiện. Trong khu có cái nhìn đối với Đồng Học Bàn, từ nơi này đã có thể thấy được.

Đối với cái này, Đồng Học Bàn không có ngoài ý muốn, cầm chiến tích, bảo vệ chức vụ, với hắn mà nói cái này như vậy đủ rồi, cá và tay gấu không thể dùng chung, cái này cũng đã chuẩn bị tùy thời chiến đấu đủ rồi.

Buổi chiều.

Đại viện khu uỷ.

Trong đại viện không ít cán bộ và nhân viên công tác chính phủ kinh ngạc nhìn kỹ, một chiếc Porche Cayenne đỉnh cấp màu đen thoải mái tiến đến, dừng lại tại bãi đất trống trước cửa khu ký túc xá chính phủ, cửa xe vừa mở ra, Đồng Học Bàn mang theo cặp xách đi xuống xe, cái này là lần đầu tiên hắn lái Cayenne tới chính phủ khu, chuyện đến bây giờ Đồng Học Bàn cũng mặc kệ, bí thư khu uỷ và khu trưởng đều bị hắn đắc tội, còn có cái gì phải sợ? Đương nhiên, tùy tiện tới như thế, ở bên trong còn có chút nhân tố đầu khí.

"Này, đó chính là Đồng Học Bàn?"

"Ừ, ... là hắn."

"Thật sự? Lái Cayenne?"

"Ừm, ngoại trừ hắn, khu Nam Sơn ai dám công khai lái xe tốt như vậy đến đây?"

"Đúng vậy, ngoại trừ hắn thì không có người khác, đây là họp về công tác chiêu thương sao."

”Người ta gan to, chúng ta so không được, nói nhỏ chút, cách hẩn xa một chút.”

”Không sai, đi nhanh đi nhanh, đây là một ôn thần, chúng ta không thể trêu vào.”

Thấy Đồng Học Bản đi xuống xe, khoa viên và cán bộ cấp bậc thấp đều vội vàng đi xa, làm bộ làm tịch chỉnh lý văn kiện, làm ra vẻ muốn đi làm việc, rất nhiều lãnh đạo cùng cấp với Đồng Học Bản, vừa nhìn thấy Đồng Học Bản, cũng là lập tức thay đổi phương hướng, từ đường vòng vào vào chính phủ khu, tránh xa thẳng nhãi này như tránh ôn thần.

Tác phong lưu manh của Đồng Học Bản đã được mọi người biết.

Có vài người không thể trêu vào hẩn, thẳng thắn trốn rất xa, có vài người là không muốn tiếp xúc hẩn, rất sợ hiện tại Nguyệt Hoa khu trưởng phụ trách công tác chính phủ khu ủy giận chó đánh mèo đến trên đầu mình.

Kết quả là, trong đại viện khu uỷ xuất hiện một màn quỷ dị như thế.

Đồng Học Bản vừa xuất hiện, tựa hồ lập tức có biến hóa, xung quanh im ắng, hẩn nhìn trái nhìn phải, không khỏi phì cười, tôi con mẹ nó chọc các người à?

665. Chương 663: Tiểu Đồng Học Rất Bình Tĩnh.

Buổi chiều.

Một giờ rưỡi.

Trong phòng hội nghị chính phủ khu, các văn cán bộ của phòng đường phố và cục chiêu thương lục tục tới hội trường, ngồi và ngồi, trò chuyện và trò chuyện, cười và cười. Nhưng mà khi đương Đồng Học Bản từ bên ngoài vừa tiến đến, loại tình huống này lập tức thay đổi. Cũng không biết là ai nhỏ giọng nói cái gì, hội trường tựa hồ lập tức im lặng ngay lập tức, rất nhiều người đều quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc dừng lại ở trên mặt Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản nhất thời trở thành tiêu điểm, thế nhưng, không ai chủ động chào hỏi hẩn.

Sở Thanh Hoa của văn phòng đường phố Bình An cũng vừa tới, sau khi gặp thoáng qua Đồng Học Bản, ông ta mặt không biểu tình ngồi xuống ghế, hình như không phát hiện ra hẩn. Cục trưởng cục chiêu thương Phan Chính Nghĩa từ cánh cửa tiến đến, thấy bóng lưng của Đồng Học Bản, bước chân ông bị kiềm hãm, lập tức quay người, ngồi vào cái ghế ở chỗ xa nhất.

Giống tình huống trong đại viện như đúc, Đồng Học Bản bị cô lập.

Nếu như Đồng Học Bản chỉ đắc tội một người lãnh đạo khu, mọi người còn không đến mức như vậy, dù sao quan hệ của phe phái một khu không có khả năng hoà hợp êm thấm, đắc tội bên này, bên kia cũng có thể có cơ hội, nhưng mà, khu Nam Sơn hiện tại chỉ có Vương hệ và Cảnh hệ, Đồng Học Bản đều đắc tội với cả hai người, cái vấn đề này quá mức rồi, cho nên không ai muốn tùy tiện có tiếp xúc và dính dáng Đồng Học Bản, bằng không lọt vào trong mắt của Nguyệt Hoa khu trưởng lúc này cầm quyền, khó tránh khỏi sẽ làm lãnh đạo hiểu lầm, có ý gì? Anh và Đồng Học Bản có quan hệ không tồi ?

Một lát sau.

Trong phòng hội nghị dần dần lại vang lên tiếng nói chuyện.

Đồng Học Bản nhìn cái này, nhìn cái kia, thấy không người nào để ý mình, mặt mũi nhất thời có chút sượng, chẹp, các người làm quái gì thế?

Đồng Học Bản là người rất thiếu đạo đức, người ta không muốn nói với hẩn, hẩn càng muốn nói với người ta.

”Ấy, lão Phan!” Đồng Học Bản thấy được Phan Chính Nghĩa vừa ngồi về phía sau, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc nhiệt tình, vui vẻ đi tới, dưới cái nhìn ngạc nhiên của Phan Chính Nghĩa, Đồng Học Bản ngồi xuống bên cạnh ông ta, làm ra hình dạng rất thân quen, ”Lão Phan đến đây lúc nào? Không phát hiện ra

ông? Gần đây thế nào? Cục chiêu thương bên kia cũng được chứ? Nhiệm vụ năm nay hoàn thành được bao nhiêu chỉ tiêu?”

Phan Chính Nghĩa tức muốn chết, mẹ nó, còn lão Phan? Còn ôm vai tôi? Tôi con mẹ nó quen thuộc như thế với cậu lúc nào!

Em họ của Phan Chính Nghĩa là Phan Chu làm cục trưởng cục chiêu thương tại Đại Phong huyện đã bị Đồng Học Bân quây ột trận, cho nên ông đối với Đồng Học Bân vẫn không có một chút hảo cảm.

”Lão Phan, buổi tối rảnh rồi không? Cùng nhau ăn một bữa cơm!”

”Buổi tối? Buổi tối tôi có việc.”

”Có việc cũng không thể không ăn cơm, đi một chút, đến lúc đó tôi mời ông ăn, hai ta làm vài ly giống hôm bữa.”

Phan Chính Nghĩa thiếu chút nữa tức học máu, cút con mẹ cậu đi! Tôi uống rượu với cậu lúc nào? Là có một lần, nhưng là trong tiệc cưới của con trai Sở Thanh Hoa! Là ăn cơm trong tiệc cưới! Sao cậu nói giống như hai ta rất quen thuộc? Đồng Học Bân! Cậu cũng quá thiếu đạo đức! Cái này không phải móc họng tôi sao! Phan Chính Nghĩa mặt tái lại, nhìn thời gian, ”Một chút nữa hợp rồi, tôi đi vệ sinh đã.” Nói xong, đứng lên đi, Phan Chính Nghĩa cũng không muốn bị Nguyệt Hoa khu trưởng thấy cảnh Đồng Học Bân kẻ vai sát cánh ông.

Thấy Phan Chính Nghĩa có biểu tình như vậy trong lòng Đồng Học Bân thầm vui, tầm mắt quét qua, con mắt đột nhiên sáng ngời, đứng lên đi vài bước, ”Ồ, lão Sở!”

Sở Thanh Hoa thân thể chợt nghiêng, suýt nữa không ngồi ổn.

Đồng Học Bân thân thiện ngồi vào vị trí bên cạnh của Sở Thanh Hoa, cười nói: ”Tìm ông nửa ngày, buổi tối tôi đặt bàn rồi, hai ta cùng nhau ăn một bữa cơm nha!”

Sở Thanh Hoa giật gai65t khoeo mắt, ”Ngày hôm nay thân thể không thoải mái, không đi.”

Đồng Học Bân lập tức quan tâm nói:, ”Làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

” . . Dạ dày không thoải mái, bệnh cũ thôi.”

”Ông nên sớm nói cho tôi biết chứ, gần đây tôi học qua chút y thuật, buổi tối tôi chữa bệnh cho ông, bảo đảm khỏi bệnh.”

Sở Thanh Hoa thiếu chút nữa chửi má nó, chữa bệnh cái rắm! Cậu cách tôi xa một chút là bệnh gì tôi cũng không có!

Đồng Học Bân một lần rồi lại một lần đấu tranh với lãnh đạo khu đã bày ra bối cảnh, năng lực đấu tranh với phong cách hành sự không sợ trời không sợ đất, khu Nam Sơn đã có rất ít người nguyên ý chủ động đi chọc hấn, đây cũng là một gã lưu manh trong đội ngũ cán bộ, là một ôn thần, ai dính đến là người đó mắc tội. Cho nên Sở Thanh Hoa trong lòng mặc dù hận văn phòng của Đồng Học Bân đoạt đơn vị kính lão mô phạm của phòng làm việc bọn họ, nhưng lúc này Sở Thanh Hoa cũng không có phát tác.

Lúc này, phòng họp thoáng yên tĩnh.

Một cô gái chưa đến ba mươi tuổi đi đến.

”Mã thư ký.”

”Mã thư ký.”

Hai người nhân viên chính phủ khu khách khí chào hỏi.

Mã Lỵ hỏi: ”Tư liệu chuẩn bị xong chưa?”

Một người nói: ”Đã chuẩn bị xong, đang chuẩn bị phát.”

”Được, cho tôi nhìn trước.” Mã Lỵ tiếp nhận một phần tài liệu lật qua lật lại, khẽ gật đầu ”Được rồi, phát đi, nhanh lên một chút, Nguyệt Hoa khu trưởng lập tức đến ngay.”

”Rõ ràng.”

Đồng Học Bán cũng xem qua, tuy rằng không ai nói, nhưng hẳn đương nhiên biết, cô gái trẻ tuổi trước mắt này là thư ký của Cảnh Nguyệt Hoa, gọi là Mã Ly, ừm, có thể nói là nhân viên thông tin thì thích hợp hơn, cô ấy phó chủ nhiệm phòng làm việc chính phủ, nghe nói phong cách hành sự rất lưu loát, không có lẽ mà chậm chạp, đại khái là thay đổi theo Cảnh Nguyệt Hoa, làm việc gì cũng có chút mạnh mẽ vang dội của Cảnh Nguyệt Hoa.

Không bao lâu, thường vụ phó khu trưởng Trần Phi vào.

Sau đó, tiếng giày cao gót vang lên ngoài hội trường, Cảnh Nguyệt Hoa đến, là người cuối cùng vào phòng họp, ngồi ở trên đài chủ tịch. Ngày hôm nay Cảnh Nguyệt Hoa cũng không có trang điểm, nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp đáng sợ như vậy, hơn nữa hình như Đồng Học Bán mỗi lần thấy cô ấy, Cảnh Nguyệt Hoa đều là biểu tình như nhau, kiểu tóc như nhau, trang phục như nhau, khí chất như nhau, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, lối thời giống như một bà già sáu bảy mươi tuổi. Nhưng ngay cả là như vậy, lại giống như một món đồ cổ đồ sứ, trên trăm năm tới thành bất biến, nhìn thế nào cũng thấy rất đẹp.

Khi Nguyệt Hoa khu trưởng giá lâm, trong phòng hội nghị cũng nhất thời im lặng.

Tất cả mọi người biết Cảnh khu trưởng nổi tiếng là “mặt đen”, không còn ai dám nói gì hết.

Đồng Học Bán cũng không nói chuyện tào lao với Sở Thanh Hoa và Phan Chính Nghĩa, ngồi thẳng một ít, nhìn lên.

Hội nghị bắt đầu, do Trần Phi trầm khu trưởng chủ trì, ông ta cầm lấy micro, đầu tiên đem chủ đề của công tác chiêu thương ngày hôm nay nói đơn giản, ”Trải qua liên hệ nhiều mặt, ngày mai, một đoàn khảo sát đầu tư từ Tokyo của Nhật Bản sẽ đến khu chúng ta khảo sát đầu tư hạng mục, trong khu vì thế nên đã chuẩn bị thời gian rất lâu. . .”

Đoàn khảo sát đến?

Đầu tư hạng mục?

Đồng Học Bán thế mới biết, thì ra chuyện này cũng có quan hệ với hắn.

Khi hắn còn ở huyện Duyên Đài làm cục trưởng cục chiêu thương, cũng là đại khái hai tháng trước, cục trưởng cục chiêu thương của các khu huyện thuộc thành phố Phần Châu từng có lần đến Nhật, có một hội chiêu thương, là thành phố liên hệ với bên phía Tokyo, sau đó tổ chiêu thương của các khu huyện lập tức triển khai giành người, huyện Duyên Đài bởi vì tài nguyên và hoàn cảnh đều kém hơn so với khu vực thành thị, cho nên khi đó không liên hệ được vốn đầu tư cái gì, cuối cùng, Đồng Học Bán mù mịt trở lại còn xảy ra tai nạn trên không, thiếu chút nữa đi đời nhà ma. Mà lần này đoàn khảo sát của Nhật, cũng là Phan Chính Nghĩa bọn họ liên hệ, một đầu tư khả quan như thế, trong khu hiển nhiên sẽ không bỏ qua.

Trần Phi nói xong, Cảnh Nguyệt Hoa cau mày tiếp nhận micro, nói vài chỉ thị.

Đơn giản cũng là cho các văn phòng đường phố phối hợp công tác lần này, thứ nhất là bắt chuyện với bên dưới, làm chuẩn bị, cho bên đầu tư lưu lại một ấn tượng tốt, thứ hai, cũng thích hợp bật đèn xanh cho bọn họ, đầu tư khảo sát có chút quan trọng, tốt nhất là lãnh đạo chủ quản của các văn phòng đường phố tự mình mang theo nhà đầu tư xuống phía dưới, tranh thủ đem đầu tư lưu lại vài nét, đem hoàn cảnh đầu tư tốt đẹp của khu Nam Sơn bày ra cho bên đầu tư thấy với mức độ lớn nhất.

Cán bộ bên dưới đều lấy bút ghi lại, khi thì chuyên chú, khi thì suy tư.

Đồng Học Bán biết phần lớn mọi người là giả bộ, bởi vì lãnh đạo đang nhìn phía dưới, bọn họ không thể lộ ra biểu tình phân tâm, bằng không lãnh đạo sẽ nghĩ bọn họ không đem lời của mình coi ra gì. Bất quá Đồng Học Bán đã không cần phải giả bộ, hắn lắng lắng nghe, cũng không ghi lại cái gì.

Chờ chuyện này nói xong, micro lại chuyển tới tay của Trần Phi.

Trần khu trưởng nhìn nhìn phía dưới, cầm một phần báo cáo công tác, trầm giọng nói: ”Sau đây tôi nói về tổng kết công tác chiêu thương của các phố, ừm. . .” Dừng lại một hơi, ánh mắt Trần Phi nhìn về phía sau, ”Ở chỗ này, tôi trước tiên điểm danh phê bình văn phòng đường phố Quang Minh một chút, đã bảy tháng

trôi qua, công tác chiêu thương nửa năm, tổng ngạch dẫn tư mới chỉ có mười lăm triệu, tài chính thật chỉ có bảy triệu! Đồng chủ nhiệm, công tác chiêu thương của phòng làm việc các người làm gì thế? Các người nửa năm năm làm chiêu thương, có phải là quá kém không?”

Điểm danh phê bình công tác chiêu thương không thấy nhiều trong các cuộc họp.

Đồng Học Bản ngẩng đầu nhìn lên đài chủ tịch, cũng không nói gì.

Công tác chiêu thương không làm tốt? Cái này thật ra không có quan hệ quá lớn cùng Đồng Học Bản, hẳn mới tiền nhiệm một tháng, công tác nửa năm trước là do lão bí thư cũ phụ trách.

Trầm Phi tiếp tục phê bình vấn đề chiêu thương của văn phòng đường phố Quang Minh, thật ra ở đây tất cả mọi người biết, cái này không phải là Trầm Phi làm khó dễ đối với văn phòng đường phố Quang Minh, mà là Nguyệt Hoa khu trưởng làm khó dễ đối với Đồng Học Bản.

Phan Chính Nghĩa nhìn Đồng Học Bản phía trước, có chút hả hê.

Sở Thanh Hoa nhìn qua bên cạnh, các chủ nhiệm văn phòng đường phố cũng nhìn lẫn nhau, đều đem tầm mắt hướng về Đồng Học Bản và Cảnh Nguyệt Hoa hai người.

Rốt cục tới rồi! Đây là bắt đầu ra chiêu!

Nguyệt Hoa khu trưởng quả nhiên bị Đồng Học Bản chọc giận!

Vô duyên vô cớ cho em trai vào trường đảng, đánh mặt của Nguyệt Hoa khu trưởng, đây là không chết không thôi!

Hội nghị kết thúc.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn cũng không nhìn Đồng Học Bản, là người đầu tiên đứng lên, mang khuôn mặt như cũ cùng thư ký Mã đi ra ngoài.

Đồng Học Bản cũng tùy ý thu dọn đồ, biểu tình rất tự nhiên đi ra phòng họp, hình như vừa rồi người bị điểm danh phê bình không phải hắn.

Không ít người nhìn bóng lưng của Đồng Học Bản, trong lòng nói cậu thật bình tĩnh, nhưng đều biết Đồng Học Bản sau này không có ngày lành!

666. Chương 664: Tiểu Đồng Bị Bệnh!

Buổi chiều.

Gió mùa hè thổi tới, đem đám mây đen xa xa thổi qua, như là muốn mưa.

Lái xe trở về văn phòng đường phố, Đồng Học Bản gọi điện thoại ấy người lãnh đạo đến phòng làm việc của mình, dặn dò chỉ thị của trong khu về công tác chiêu thương. Thật ra mọi người cũng đều nghe nói một ít, biết lãnh đạo khu trong hội nghị điểm danh phê bình văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ, cũng rõ ràng Đồng chủ nhiệm đây là đã đắc tội Nguyệt Hoa khu trưởng, cái loại gỗ như vậy, sợ là sau này sẽ biến thành bình thường như ăn cơm.

”Lần này đầu tư đoàn khảo sát đến, cần phải coi trọng.”

”Chủ nhiệm, vậy ngày hôm nay tôi cho người xuống phía dưới chuẩn bị một chút.”

”Ngày trong ngày hôm nay, Chu chủ nhiệm, chuyện này chị tự mình đi một chuyến.”

”Được, tôi rõ ràng.”

”Bành sở trường, công tác trị an cũng phải làm tốt, phố chúng ta là trạm đến thứ hai của đoàn khảo sát, cũng là buổi chiều ngày mai, thời gian cấp bách.”

”Biết.”

”Được rồi, cứ như vậy đi, có chuyện báo cáo với tôi.”

Dặn dò xong, Đồng Học Bân ọi người trở lại công tác, rút điều thuốc ra ngồi ở phía sau bàn làm việc hút.

Gõ?

Phê bình?

Đồng Học Bân rất bình tĩnh, nếu như Cảnh Nguyệt Hoa không nổi bão hấn mới kỳ quái.

Bất quá Đồng Học Bân không để tâm, phê bình thì phê bình, nhiều chuyện kệ người ta, người ta là lãnh đạo, Đồng Học Bân cũng quản không được, mặc cho sóng to gió lớn, tôi vẫn hiên ngang đứng vững, phê bình hai câu thì thế nào? Dù sao không động vào chức vụ của Đồng Học Bân là được, loại áp lực đến từ trong khu này, Đồng Học Bân sớm có chuẩn bị tâm lý, mới chỉ là áp lực nho nhỏ, hấn còn chịu đựng được.

Ra về.

Trời âm u, đầy mây.

Đồng Học Bân nhìn thời gian, không đói, cũng không đi ăn, vì vậy cầm cặp xuống lầu, lái xe ra bờ sông cầu tây.

Bờ sông.

Không khí mát mẻ thổi đến.

Đồng Học Bân đem xe đậu tại một bãi đậu xe lộ thiên rất xa, đi bộ qua đường cái, dẫm trên mặt cỏ xanh mượt, nghe tiếng chim và dế riu ra riu rít, đi một chút thì dừng lại, thỉnh thoảng còn ngồi hút thuốc, rất nhàn nhã. Từ tới khu Nam Sơn, Đồng Học Bân hầu như mỗi ngày đều vì chuyện công tác mà phiền lòng, nơi này có vấn đề, chỗ đó có rác rối, ngày nào về đến nhà nằm lên giường không suy nghĩ chuyện cơ quan? Không lo lắng thái độ của lãnh đạo? Hiện tại, Đồng Học Bân rốt cục không cần phải tự hỏi nhiều như vậy, một lúc chọc giận cả hai người đứng đầu, ngược lại làm cho hấn có chút thoải mái.

Con người, thật là phức tạp.

Đột nhiên, mưa to từ trong mây đen rơi xuống tới, âm âm, cùng với sấm chớp, trong nháy mắt nuốt chửng mặt đất.

”Trời mưa rồi!”

”Mau trở về! Chạy đi!”

”Trời mưa này, nói đến là đến.”

Một người đang đi bộ tại bờ sông nhanh chóng chạy trở về, có người ôm đứa nhỏ, có người cuống quýt bung dù.

Đồng Học Bân che mắt ngẩng đầu, quần áo trong nháy mắt ướt đẫm, bất quá hấn cũng chưa đi, mà là bắt chéo chân tiếp tục suy nghĩ, rơi mưa, cảm giác cũng không tồi. Đồng Học Bân lo lắng vẫn là công tác, mình làm ra chuyện lớn như vậy, phương thức làm việc sau này khẳng định phải thay đổi, hấn nghĩ, nếu mình chịu áp lực của Nguyệt Hoa khu trưởng, sau này làm việc lại không thể tùy tiện như vậy, ít nhất không thể để cho Cảnh Nguyệt Hoa nắm được nhược điểm, bằng không sẽ gặp chuyện không may, phải cúi thấp, muốn im lặng, mặc kệ Vương An Thạch và Cảnh Nguyệt Hoa bên kia có thái độ gì, Đồng Học Bân đều phải ổn định trận tuyến, không bị bên ngoài ảnh hưởng, kiên định làm chút thành tích, đem lý lịch dày lên, nói như vậy, chỉ cần tư lịch mình được rồi, cho dù đắc tội vài người đứng đầu, Đồng Học Bân hấn là cũng có thể kiếm được chỗ đứng.

Vẫn là câu nói kia, hiên ngang bất động.

Ừm, cứ như vậy đi, đi một bước nhìn một bước, mình không phải vẫn đều như thế sao?

Có kế hoạch rồi, tâm tình của Đồng Học Bân càng khoan khoái, đắm chìm trong mưa, lẩm bẩm một bài hát trong mưa.

Đột nhiên, Đồng Học Bàn hắt xì một cái, ngay sau đó, vài cái hắt xì nhanh chóng kéo đến, Đồng Học Bàn ôm vai cả người run lên, mới rõ ràng mình đã không được khỏe, rơi mưa cũng là muốn chết, hảo hán không thể so với thiên nhiên.

Đi!

Đồng Học Bàn rùng mình, từ bên bờ sông, bắt đầu chạy.

Đi bộ quá xa, bên này cũng không quen, xe để ở đâu cũng quên mất tiêu.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, cái này thiếu chút nữa muốn mạng già của Đồng Học Bàn, hấn dầm mưa, chạy bộ đủ hai mươi phút, lúc này mới tìm được đường cái trước đó, đưa mắt nhìn, Cayenne màu đen đang ở trong mưa chờ hấn, trên đường đã không nhìn thấy người. Lấy chìa khoá xe ra, Đồng Học Bàn thở hồng hộc lau nước mưa, phủ phủ quần áo ướt, run run miệng, nhấn ga nhanh chóng về nhà.

”Hắt xì!”

”Hắt xì!”

Cảm là khẳng định, hình như còn bị sốt nữa.

Đồng Học Bàn hai ngày nay một mực chiến đấu, cơm cũng không ăn ngon được một lần, thân thể đã có chút không tốt, gặp mưa càng không chịu được, cả người rét run, mở điều hòa trong xe cũng không dùng được. Chờ lúc đến nhà, đầu bắt đầu hôn mê, còn có chút đau, có chút buồn nôn.

Ký túc xá.

Bầu trời tối đen, đã chạng vạng tám giờ hơn.

Xe tiến vào tiểu khu, Đồng Học Bàn cực kỳ khó chịu, ho khan, nôn mửa một chút, nhanh chóng mở cửa xuống xe, bước chân ngã nghiêng tiến vào hàng hiên.

Cái này gọi là người không may thì uống nước lạnh cũng sặc.

Trên lầu, Đồng Học Bàn chuẩn bị mở cửa nhà mình, nhưng phát hiện không có chìa khoá. Chìa khoá xe vẫn còn, chìa khoá Porche là chìa riêng, nhưng chìa khoá cửa nhà không tìm được, hiển nhiên là đã làm rớt lúc chạy bộ ở bên bờ chạy. Thấy rõ như vậy, Đồng Học Bàn phiền muộn hung hăng dầm vào cánh cửa, vuốt vuốt tóc ướt sũng, đặt mông ngồi dựa vào tường, thật sự không còn một chút khí lực. Chìa khoá dự trữ ở tại văn phòng đường phố, đã khoá cửa rồi, cũng không có cách nào lấy được. Đi ở khách sạn? Đồng Học Bàn thử đỡ tường đứng lên, nhưng phát hiện chân bủn rủn vô lực, đầu cũng càng thêm mê mụi, một bước đều không đi được.

Thật sự bị sốt rồi.

Cũng may ngày mai là thứ bảy, không cần đi làm.

Đồng Học Bàn khó chịu cực kỳ nhắm mắt lại, ngồi ở chỗ kia thở ra, chậm rãi hồi phục khí lực rồi xuống lầu tìm khách sạn ở, không được thì đi bệnh viện.

Nhưng vừa nhắm mắt, thì cũng không biết gì luôn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đồng Học Bàn tỉnh dậy, cả người đau nhức vô lực, mở mắt ra một khe nhỏ, trần nhà trắng bóng. Phía sau mềm mềm, thân ẩm ướt, sau khi mơ hồ, Đồng Học Bàn mới phát hiện mình đang nằm trên sofa trong một phòng khách, trong phòng . . . có chút quen mắt, nhưng không phải nhà mình. Đồng Học Bàn muốn chống sofa ngồi dậy, nhưng đầu quá choáng váng, không đứng lên được.

Tiếng dép từ trong phòng vệ sinh truyền ra tới.

”Tỉnh rồi?” Đi tới không ngờ là Cảnh Nguyệt Hoa, cô ấy mặt không biểu tình cầm một cái khăn mặt, đang lau tóc dài ướt sũng của mình.

Đồng Học Bàn sững sốt ”Cảnh khu trưởng? Tôi cái này. . .”

Ánh mắt không có biểu tình của Cảnh Nguyệt Hoa liếc nhìn hấn một cái, nói rất ít, ”Thấy cậu nằm ở cửa.”

”Ngài đỡ tôi vào? Đây là nhà ngài?”

”. . . Ở đây còn có người khác sao?”

”Ấy, cảm ơn ngài, tôi ... bị mắc mưa, chìa khoá nhà cũng bị mất.”

Cảnh Nguyệt Hoa không nói chuyện, lau tóc xong, lại cầm khăn mặt ném cho hắn, sau đó đi trở về phòng ngủ, ôm ra một cái chăn không khách khí nhét vào sô pha. Cô ấy tựa hồ cũng là vừa trở về, ở bên ngoài cũng thoáng mắc mưa, nhưng không có bao nhiêu, cả người bị ướt, vớ chân hơi thay đổi màu sắc, quần tây có vài chỗ căng ra dán vào chân của cô ấy, áo sơ mi trên thân thể đầy ắp lộ bị dính nước, làm áo sơ mi dính vào người một ít, bộ ngực to lớn lộ ra màu sắc đỏ đậm, có đường viền hoa.

Lại là màu đỏ đồ lót, rất thành thực, rất mê người!

Đồng Học Bân chớp mắt tán thưởng, sau đó rất bội phục mình, đều bệnh thành như vậy rồi còn có suy nghĩ như vậy, mình thật là được đấy.

Hiện tại Đồng Học Bân ngoại trừ khó chịu vẫn là khó chịu.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày nhìn nhìn hắn ”Quần áo tự cởi, chăn và khăn mặt cũng lấy cho cậu, tôi mặc kệ!” Dứt lời, cô ấy lại vào phòng vệ sinh.

Ào ào, tiếng nước rất nhanh vang lên, đang tắm.

Đồng Học Bân nhìn về cửa phòng tắm, lập tức gian nan ngồi dậy, chịu đựng đầu óc cháng váng, đem quần áo ướt đầm cởi ra để trên mặt đất, làm cho cả người trần trụi, lập tức đem lau khô tóc và người một chút, lúc này mới cầm lấy chăn quần lại, ừm, cởi quần áo ra đúng là thoải mái hơn.

Bên này vừa làm xong, cánh cửa phòng tắm mở ra.

Mới qua chưa được bốn phút, Cảnh Nguyệt Hoa đã tắm rửa xong, mặc một váy màu đen đi tới, nhìn chân co dãn mười phần.

Đồng Học Bân đã quen với phong cách mạnh mẽ của Nguyệt Hoa khu trưởng, không có gì ngoài ý muốn, biết cô ấy làm chuyện gì đều rất nhanh, không thích lề mề chậm chạp.

”Cởi chưa?” Cảnh Nguyệt Hoa cũng không nhìn hắn, mà là đi tới trước một ngăn tủ.

Đồng Học Bân đỏ mặt nói: ”Ừm, cởi rồi.”

”Chìa khoá đã mất, buổi tối cậu nguyện ý ở chỗ này thì ở, nguyện ý đi ra ngoài tìm khách sạn thì đi ra ngoài.” Mở một ngăn kéo, Cảnh Nguyệt Hoa nhìn cũng không nhìn lấy ra một đồng thuốc, xoay người đi đến, để lên bàn trà, ”Bên trong có thuốc, tự cậu nhìn mà uống!” Nói xong, đem cái ghế đến ngồi ở trong phòng khách, Cảnh Nguyệt Hoa mở TV, mặt trầm như nước đổi kênh, xem tin tức buổi chiều, không có ý phản ứng hắn.

Đồng Học Bân cười khổ, bắt quá trong lòng thật ra rất cảm động.

Dù đã đắc tội Cảnh Nguyệt Hoa, người ta còn có thể đỡ mình về nhà, cho chăn cho thuốc, cái này cũng khiến cho Đồng Học Bân đã nhìn ra, Nguyệt Hoa khu trưởng tuy rằng đối với mình cũng không có một chút hảo cảm, thậm chí có ý muốn thu thập mình, nhưng cô ấy cũng là làm đúng việc đúng người, ấn tượng của Đồng Học Bân đối với cô ấy thay đổi rất nhiều, trước đó bởi vì Cảnh Tân Khoa mà sinh ra những khúc mắc, đã sớm không cánh mà bay.

Bất quá, ngài ít nhất cũng cho anh em một ly nước chứ?

Tôi làm sao uống thuốc đây?

667. Chương 665: Qua Đêm Tại Nhà Mỹ Nữ Khu Trưởng.

Buổi tối.

Nhà của Cảnh Nguyệt Hoa.

Bên ngoài mưa vẫn còn, lâu lâu đánh vào cửa sổ, bất quá đã nhỏ hơn.

Sô pha phòng khách, Đồng Học Bàn quần chần tìm được thuốc hạ sốt, lấy thuốc ra, nhìn nước trà trong ấm cạn sạch, rất là bất đắc dĩ.

Cảnh Nguyệt Hoa đang xem tin tức, vẫn không nhúc nhích.

Đồng Học Bàn không mặc quần áo, không có cách nào hoạt động, mà hần cũng không hoạt động được.

Do dự một hồi lâu, Đồng Học Bàn rốt cục ho khan một tiếng, "Nguyệt Hoa khu trưởng, có thể nhờ ngài một chuyện hay không?"

"... " Cảnh Nguyệt Hoa không nói một tiếng, nhìn cũng không nhìn hần.

Đồng Học Bàn cười xấu hổ nói: "Tôi ... không có nước, ngài có thể đem cho tôi một ly nước được không? Cảm ơn."

Cảnh Nguyệt Hoa lãnh đạm nhìn TV, vẫn là không nhúc nhích, hình như căn bản không nghe thấy.

Đồng Học Bàn bất đắc dĩ, không uống thuốc không được, nếu không ngày mai sẽ phải nằm bệnh tiếp, đành phải khê căn môi ngồi dậy, quần chần, muốn tự mình đi lấy nước.

Lúc này, Cảnh Nguyệt Hoa bỗng nhiên đứng lên, đi tới máy uống nước rót một ly, bước nhanh đi trở về tới đem ly nước đặt lên bàn trà, tiếp tục xem TV.

Đồng Học Bàn nhanh chóng nói lời cảm ơn, cầm lấy ly nước uống thuốc.

Tiếng TV, tiếng mưa rơi, ngoại trừ cái này trong phòng không có động tĩnh nào khác, bầu không khí rất u ám.

Đồng Học Bàn lẳng lặng nằm, nghiêng đầu nhìn cô ấy, nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, đã trễ thế này, tôi thật sự không đi được, đi khách sạn thì . . . quần áo cũng ướt, không mặc được, gọi xe cứu thương đi bệnh viện cũng không tiện, nếu không, buổi tối ngày hôm nay xem ra phải quấy rối ngài một chút, tôi ngủ sô pha là được ngài không cần phải quản tôi, ngài nghỉ ngơi của ngài."

Cảnh Nguyệt Hoa cũng không quay đầu lại nói: "Đã biết."

"Vậy cảm ơn, thật phiền phức." Đồng Học Bàn cười gượng nói.

"Ừm."

Sau đó, trong phòng khách lại im lặng.

Đồng Học Bàn không gặp qua bầu không khí như thế, cũng khó mà nói cái gì, ôm chần thẳng thẩn nhắm mắt, muốn nghỉ ngơi. Nhưng không ngủ được, một mỗi thì một mỗi, nhưng buổi tối chưa ăn cơm, cái bụng kêu réo um sùm, hình như bị Cảnh Nguyệt Hoa nghe thấy được, Đồng Học Bàn nóng mặt nhìn bóng lưng của Nguyệt Hoa khu trưởng một chút, há mồm, rồi lại không dám mở miệng. Nói như thế nào? Hỏi khu trưởng trong nhà có cái gì ăn không? Minh hai ngày trước vừa đánh vào mặt của người ta, không được rồi.

Chịu đựng thôi, dù sao cũng đói không chết.

Đồng Học Bàn cắn chặt răng, chăm chú quần chần, khiến cho tiếng vang trong bụng tận lực không truyền ra.

Một lát sau, tiếng bước chân phía trước vang lên, Nguyệt Hoa khu trưởng hình như vào phòng bếp, cạch một tiếng, mở bếp ga, hình như là nấu nước.

Đồng Học Bàn không lưu ý.

Nhưng mà không bao lâu sau một mùi thơm lập tức bay vào phòng khách.

Đồng Học Bàn mở mắt ngẩn người, chỉ thấy Cảnh Nguyệt Hoa bưng một chén cháo nóng đi ra.

"Ngài còn chưa có ăn?" Đồng Học Bàn hỏi.

Cảnh Nguyệt Hoa đem chén cháo đặt lên bàn trà, quay thân, nhặt quần áo ướt sũng của Đồng Học Bân để trên mặt đất, ném vào phòng vệ sinh.

Đồng Học Bân có ngực cũng thấy rõ ràng, vừa mừng vừa sợ nói: "Đây là cho tôi?"

"Ở đây còn có người khác sao?" Đi ra WC, Cảnh Nguyệt Hoa xoa xoa lưng, lại ngồi xuống ghế.

Đồng Học Bân cảm động, "A, coi chuyện này ầm ĩ kìa, sao có thể phiền phức ngài, cái này quá cảm ơn ngài." Hắn ngồi dậy bắt đầu uống cháo.

Mùi vị bình thường nhưng được cái là nóng.

Đồng Học Bân là thật không nghĩ tới Cảnh Nguyệt Hoa sẽ tự mình xuống bếp nấu ừm, uống vào liền thấy ấm áp, vừa uống vừa nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngày mai đoàn khảo sát đến đây, phổ chúng tôi đã bố trí xong, chờ. . ."

Cảnh Nguyệt Hoa ngữ khí đông cứng nói: "Thời gian nghỉ ngơi, không nói chuyện công tác!"

Đồng Học Bân bị nghẹn một chút, không thể làm gì khác hơn là đổi trọng tâm câu chuyện, "Ngài bình thường ngủ mấy giờ? Tôi cái này, không quấy rối ngài nghỉ ngơi?"

"... Không có việc gì."

"Ặc, vậy ... cháo thật ngon."

"Ừm."

Đồng Học Bân chùi mũi, cũng không tự làm mất mặt, cười khỏ, uống xong chén cháo, quần chân tiếp.

Trong phòng tiếp tục im lặng.

Xem tin tức xong, Cảnh Nguyệt Hoa cầm điều khiển từ xa đổi kênh khác, sau đó tiện tay cầm lấy một tờ báo, đang xem, giữa trán cau lại, lại xoa xoa phần eo, tựa hồ là lưng bị cái ghế làm đau. Cuối cùng, Cảnh Nguyệt Hoa ngồi dậy khỏi cái ghế, đi tới sofa, vịn một bên ngồi xuống, hầu như đụng phải chân của Đồng Học Bân dưới chân.

Đồng Học Bân ngượng ngùng nói "Xin lỗi Nguyệt Hoa khu trưởng, chiếm ngồi chỗ của ngài."

Cảnh Nguyệt Hoa im lặng nhìn báo chí, cái lỗ tai dường như cũng nghe TV, "... Không có việc gì." Hình dạng tập trung cũng vô cùng mê người.

Đồng Học Bân muốn nói hay là tôi vào trong phòng ngủ, nơi này có hai phòng, nhưng vừa nghĩ đến cả người ướt nhẹp, lại bị sốt, một hồi ra mồ hôi làm dơ giường người ta, vì vậy nói đến bên mép lại nuốt trở vào, xê dịch thân thể, tận lực lui vào trong một ít, cho Cảnh Nguyệt Hoa chỗ ngồi, để cho cô ấy ngồi thoải mái một chút.

Bất quá sofa cũng chẳng rộng bao nhiêu, nếu không muốn nói là chật.

Chân của Đồng Học Bân như có như không chạm vào mông đẹp của Nguyệt Hoa khu trưởng.

Đồng Học Bân con mắt hơi mị lạnh lẽ nhìn, tuy rằng cách một lớp vải, nhưng cảm xúc ở chân mình vẫn rất rõ ràng, mông của Cảnh khu trưởng vô cùng mềm, cô ấy cầm tờ báo thỉnh thoảng lật qua một trang, thân thể cũng khẽ động theo, ngón chân của Đồng Học Bân nhất thời chạm vào giữa mông của cô ấy, chờ Cảnh Nguyệt Hoa trở mình ngồi thẳng, xúc cảm kia dần dần đi xa.

Vóc người thật tốt.

Thật no đủ.

Đồng Học Bân nóng tâm lên một chút, có chút ngứa, hờ khếp mắt lẳng lẳng quan sát Cảnh Nguyệt Hoa đẹp như thiên sứ.

Cái váy dưới chân cô ấy rất mỏng, là cái loại mặc vào mùa hè, loại quần áo này thường rất ngắn, không kéo xuống hết, bên trong tựa hồ cũng không có quần ngắn, cho nên sau khi Đồng Học Bân quan sát một hồi thì phát hiện mông của Cảnh Nguyệt Hoa có một lớp căng lên, không phải rất rõ ràng, nhưng vẫn thấy được.

Quần lót, loại đắt tiền, tám phần mười là màu đỏ.

Ừm, có thể còn có đường viền?

Đồng Học Bán giả bộ ngủ miên man bất định, thật muốn mở chăn ra vươn tay đem thân thể mềm mại của Nguyệt Hoa khu trường ôm vào cùng nhau ngủ, đương nhiên, cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, Đồng Học Bán rất có bốn phận, chân và tay động cũng không dám động một chút, cảm thụ được mông đẹp dưới chân, mũi ngửi vào mùi thơm cơ thể của phụ nữ thành thực, tâm tình của Đồng Học Bán chậm rãi thả lỏng, nhìn đồng hồ, chín giờ hơn, thoải mái thiếp đi.

668. Chương 666: Gặp Chuyện Không May!

Thứ bảy.

Cảnh gia.

Sáng sớm, sau cơn mưa không khí mang theo chút mùi vị cây cỏ, theo cửa sổ tiến vào phòng khách, mát mẻ dị thường.

Trên sofa, Đồng Học Bán ôm chăn từ trong mộng tỉnh lại, hí mắt nhìn trái nhìn phải, lúc này mới xoa mắt, thở ra một hơi, cảm giác bớt sốt, trạng thái thân thể không tồi.

Trong phòng vang lên tiếng nước chảy, ào ào.

Đồng Học Bán ngẩng đầu nhìn hướng phòng vệ sinh, mình cũng là bị cái âm thanh này đánh thức, hình như là Nguyệt Hoa khu trường đang rửa mặt, nhìn lên trên bàn trà, có một nhiệt kế, cầm lấy nhìn, là ba mươi bảy độ ba, dưới cái nhiệt kế còn có một tờ báo, xem ra có thể là sáng sớm Nguyệt Hoa khu trường đã đo nhiệt độ cơ thể của hắn trong lúc ngủ, cơn sốt đã lui đi. Nghĩ đến Cảnh khu trường người ta chăm sóc mình như thế, Đồng Học Bán liền cảm động, có chút hối hận vì đã đem Cảnh Tân Khoa đi trường đảng.

Nguyệt Hoa khu trường làm việc chú ý như thế, mình lại có vẻ tùy tiện một chút.

Hay là nói với chú Dương một tiếng, đưa Cảnh Tân Khoa trở về?

Không được, cái này không phải càng lấn qua lấn lại người sao? Hơn nữa, mệnh lệnh của tổ chức há có thể đùa? Nói đi trường đảng phải đi, không đi sẽ không đi?

Bỗng nhiên, cửa phòng vệ sinh mở ra.

Đồng Học Bán kéo chăn ngồi dậy "Ngài dậy à?"

". . . " Nguyệt Hoa vừa đi ra vừa lau tóc rất nhanh, lau nước trên mái tóc dài.

Đồng Học Bán nói : "Buổi tối hôm qua nhờ có ngài, tôi cảm thấy tốt hơn rồi, cũng không còn sốt nữa."

Cảnh Nguyệt Hoa ừm một cái, mặc kệ nhân tình nói: "Không có việc gì thì trở về đi, ban ngày tôi còn có việc." Rất cường thế.

"Ặc" Học Bán muốn mang giày bước xuống, nhưng nhớ tới trên người chưa mặc cái gì, lúc này mới xấu hổ một chút "Nguyệt Hoa khu trường, tôi . . . Quần áo."

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói: "Phòng vệ sinh, chưa khô."

Đồng Học Bán đổ mồ hôi, chưa khô thì làm sao anh em mặc đi về được, không thể trần trụi chứ?

"Vậy ngài có quần áo nào dự, có thể cho tôi mượn hay không?" Đồng Học Bán hỏi.

Cảnh Nguyệt Hoa không để ý đến hắn, mở rèm cửa sổ, dùng tốc độ rất nhanh, sau đó xoay người trở về mở TV đến kênh tin tức, cuối cùng mới dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Đồng Học Bán, quay người đi vào phòng ngủ, kịch, cửa tủ mở ra một tiếng, sau khi chọn, Cảnh Nguyệt Hoa ôm một bộ quần áo đi tới, đưa tay nhét vào tay vịn sofa, xoay người lại, đi nhanh vào phòng bếp.

Đồng Học Bán nhìn nhìn, nhưng dưới chân chính là quần áo của Cảnh Nguyệt Hoa, là quần tây màu đen, còn có áo sơ mi màu trắng tương đối thuần, không có chút nữ tính, cổ áo không hoa văn.

Nhân sinh thật sự là kỳ diệu.

Lần trước là Nguyệt Hoa khu trưởng đến nhà của mình qua đêm, mình vừa làm cơm vừa cho cô ấy quần áo, hiện tại thì trái ngược.

Đồng Học Bản nhìn vào phòng bếp, nhanh chóng mặc quần tây vào, gian nan mặc vào người, sau đó là áo sơmi, đi tới trước gương nhìn nhìn. Cái mông của Đồng Học Bản không có lớn như Nguyệt Hoa khu trưởng, cho nên quần có chút rộng, áo sơmi cũng không khác biệt lắm, tổng thể coi như thích hợp, nhưng mà, có thể là Nguyệt Hoa khu trưởng mặc qua, phần áo trước ngực bị bộ ngực lớn của cô ấy làm cho hơi căng ra, có chút phì, nhưng cũng coi như là thông qua. Vừa nghĩ nghĩ, mùi vị thành thực của Cảnh Nguyệt Hoa tựa hồ còn lưu lại trên quần áo, như ẩn như hiện.

Đồng Học Bản mặc đồ xong, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Sau khi đi ra nhìn đồng hồ, đã là buổi sáng chín giờ.

Lúc này, Cảnh Nguyệt Hoa cũng từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng hai chén cháo, hình như là cháo nấu cho Đồng Học Bản ngày hôm qua, bốc khói lên nghi ngút.

"Để tôi để tôi." Đồng Học Bản nhanh chóng đi qua tiếp.

Cảnh Nguyệt Hoa đưa cho hắn một chén, không có nói gì, ngồi vào bàn ăn, không nói lời nào, cầm muối bắt đầu uống cháo.

Đồng Học Bản thấy thế, cũng biết chén cháo này là ỉnh, vì vậy cũng không khách khí, ngồi xuống cùng uống.

Tốc độ ăn của Cảnh Nguyệt Hoa cũng nhanh như tốc độ tắm hay làm việc của cô ấy, Đồng Học Bản vừa múc đến muối thứ ba, Nguyệt Hoa khu trưởng đã uống sạch sẽ, cầm chén đi vào phòng bếp, lập tức ngồi xuống ghế sofa vừa xem tin tức, vừa cầm lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho vài người, lúc này bắt đầu làm việc.

"Tiểu Mã, đến tỉnh thành chưa? ... Tốt lắm, mau chóng tiếp người!"

"Lưu chủ nhiệm, báo cáo ngày hôm qua lập tức mang đến chính phủ khu, trước buổi trưa tôi sẽ xem!"

"Lão Tôn, bảng kế hoạch ông sửa lại đi, ngày hôm qua tôi xem qua, không được, vấn đề rất lớn, ông không cần mượn cớ với tôi! Các người nếu như không để ở trong lòng, vậy được, thay đổi người khác, còn có chuyện sao? Không có là được, trước buổi chiều đem bảng kế hoạch giao cho tôi!"

Đồng Học Bản muốn cáo từ một tiếng, nhưng thấy cô ấy bận như thế, không không thể không biết xấu hổ quấy rối, uống cháo xong thì cầm chén đi phòng bếp, lấy cái chén mà Nguyệt Hoa khu trưởng vừa rồi dùng qua rửa sạch sẽ, tiện tay, thẳng thắn thu dọn phòng bếp cho cô ấy, lau lau bếp gas, chùi chùi vết dầu, rốt cuộc coi như trả nhân tình.

Không bao lâu, Đồng Học Bản rửa tay trở lại phòng khách, thấy Cảnh Nguyệt Hoa cúi đầu cầm một bản ghi chép, ghi lại cái gì đó, liền cáo từ nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, nếu như không có việc gì nói, tôi ... " Reng reng reng, điện thoại di động lại vang lên.

"Cậu chờ một chút!" Cảnh Nguyệt Hoa đi lấy điện thoại.

Đồng Học Bản ừ một tiếng, đứng ở bên cạnh.

Nguyệt Hoa hình như nói với ai đều là ngữ khí bất cận nhân tình "Chuyện gì?"

Đầu kia của điện thoại, âm thanh của thư ký Mã Ly vang lên "Khu trưởng, bên này xảy ra vấn đề!"

". . . Nói!"

"Máy bay của bên đầu tư Nhật Bản ngày hôm qua đổi chỗ, không thông báo đến chúng ta, mà là đến tỉnh thành khác, tôi và Phan cục trưởng bọn họ hiện tại mới biết được, người đã đi."

"Đi?"

"Lần này tới một nhóm đầu tư lớn, bên trong có hội chiêu thương Tokyo lúc trước khu chúng ta liên hệ, cũng có liên hệ huyện Đại Phong, tôi cũng mới nghe nói, đám người bọn họ sau khi xuống máy bay, cục chiêu thương và lãnh đạo huyện của huyện Đại Phong trực tiếp đến sân bay đón người, bao gồm đoàn đầu tư chúng ta liên hệ tới cũng vậy, đi đại khái nửa giờ, tôi hiện tại đang cùng Phan cục trưởng bọn họ quay về thành phố."

Cảnh Nguyệt Hoa sắc mặt trầm xuống, quát: "Làm cái trò gì vậy! Hồ đồ!"

Mã Lỵ cẩn thận nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài xem hiện tại nên làm cái gì bây giờ?"

"Các người không cần trở về! Lập tức đuổi theo cho tôi! Đi huyện Đại Phong đem người tiếp trở về!" Cảnh Nguyệt Hoa mặt mày lạnh lẽo "Đi chờ tôi! Tôi lập tức đến!"

"Rõ ràng."

Điện thoại nói rất lớn, Đồng Học Bản bên cạnh cũng nghe thấy được.

Huyện Đại Phong nửa đường cướp đi đầu tư của khu Nam Sơn bọn họ? Lại là huyện Đại Phong? Loại chuyện này Đồng Học Bản đã gặp phải qua một lần, xem ra huyện Đại Phong thật sự là một người liên sèo là quên đau, làm loại sự tình này còn làm đến nghiệm! Đây là huyện khu của thành phố Phần Châu! Đây là đào góc tường! Quá khốn nạn!

Cảnh Nguyệt Hoa lập tức đứng lên mặc áo khoác, vừa cầm túi vừa gọi điện thoại cho tài xế "Uy! Tôi Cảnh Nguyệt Hoa! Mười phút nữa đến đây tiếp tôi! Ký túc xá phố Quang Minh! Anh ở đâu? Đi khu Tây Bình làm gì? Chuyện kia không phải nói buổi trưa làm sao? Là a lằng tai hay là tôi chưa nói rõ ràng? Bao lâu nữa anh mới có thể đến đây? Nửa giờ?" Cảnh Nguyệt Hoa hỏa nói: "Anh không cần tới!" Cúp điện thoại cái kịch!

Cảnh Nguyệt Hoa cầm điện thoại di động muốn gọi xe.

Đồng Học Bản thấy cô ấy phát hỏa, không khỏi ho khan một tiếng, thử nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngày hôm nay tôi cũng không có việc gì, hay là tôi làm tài xế một ngày cho ngài?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn hắn "Cậu có chìa khóa xe?"

"Chìa khóa xe vẫn còn, chỉ là chìa khoá cửa bị mất." Đồng Học Bản lấy chìa khóa Porche ra "Đến huyện Đại Phong, nhanh nhất là nửa giờ, ngài xem?"

Cảnh Nguyệt Hoa đi tới tủ giày lấy ra một đôi giày ". . . Đi!"

"Được!" Đồng Học Bản không đem đồ, cũng không có mang thứ gì, theo Cảnh Nguyệt Hoa cùng nhau đi xuống lầu, mở cửa sau xe cho cô ấy ngồi vào.

Sau đó, Cayenne chạy thẳng ra ngoài cửa lớn.

Cảnh Nguyệt Hoa là một người nói làm gì thì sau một giây đồng hồ là phải đi làm, một giây đồng hồ đều chờ không được, không phải Nguyệt Hoa khu trưởng thiếu kiên nhẫn, mà là chuyện lớn việc nhỏ đều như vậy, cô ấy cũng là tác phong làm việc có nề nếp. Đồng Học Bản khi nổi giận lên thì tính tình cũng không khác cô ấy, huyện trưởng Lịch Phong và cục trưởng cục chiêu thương Phan Chu của huyện Đại Phong đã từng chơi xỏ hắn một lần, lần này lại tới, khiến cho Đồng Học Bản cũng có chút giận, khu Nam Sơn vì khảo sát đầu tư lần này, làm công tác chuẩn bị hai ba tháng, há có thể nói bỏ là bỏ?

"Chạy nhanh lên một chút!" Cảnh Nguyệt Hoa ngồi ghế sau gọi điện thoại, bớt thời giờ nói một câu với Đồng Học Bản.

"Được, vậy ngài ngồi yên." Đồng Học Bản nhấn ga, nhất thời đem tốc độ xe tăng lên.

Đường đến huyện Đại Phong cũng không tốt, xe tuy không nhiều, nhưng tình hình giao thông không tốt, trên đường còn có nước, nếu như là là Audi hoặc là Passat của Cảnh Nguyệt Hoa, gặp ghềnh như vậy, tốn một giờ có thể đã là không tới rồi, tính chất xe chỉ như thế thôi, bất quá Đồng Học Bản lúc này lái chính là Cayenne, xe đỉnh cấp, tốc độ đều có thể liều mạng với xe thể thao, tính việt dã càng không phải thứ mà những chiếc xe có rèm che có thể so sánh, cho dù là đường núi cũng như đất bằng, tiền nào của nấy, xe hai triệu, giá trị thể hiện ra ở chỗ này.

Chỉ cần nửa giờ, Cayenne đã chạy vào huyện Đại Phong.

Chạy một mạch như vậy làm Đồng Học Bân vô cùng đã ngiên, bình thường thật ra không cảm thấy, nhưng một khi gặp phải việc gấp, tính chất của xe có thể làm hần nghi không uống tiền.

"Chúng ta tới rồi." Đồng Học Bân nhắc nhở: "Đi chỗ nào?"

Cảnh Nguyệt Hoa trầm giọng nói: "Đưa tôi đến đại viện huyện uỷ! Sau đó cậu đi cục chiêu thương! Mã Ly Phan Chính Nghĩa bọn họ ở bên kia! Cậu và bọn họ gặp mặt chờ tin tức của tôi!"

". . . Được."

Cảnh Nguyệt Hoa hiển nhiên đã tới bên này, chỉ chỉ đường, khiến cho hần chạy đến một đại viện rộng mở, xe vừa dừng lại, Cảnh Nguyệt Hoa đẩy cửa xuống xe, trực tiếp đi vào trong đại viện!

Bảo vệ cửa đưa tay cản lại "Cô tìm ai?"

Cảnh Nguyệt Hoa không thèm quan tâm đến gã, bước đi vào trong.

"Này! Cô đứng lại!" Bảo vệ cửa trừng mắt nói.

Nhưng bên trong, mấy người trước đó nhận được tin tức đã khách khí từ trong đi ra "Cảnh khu trưởng."

669. Chương 667: Xú Danh Của Ôn Thần!

Buổi sáng.

Huyện Đại Phong, đại viện cục chiêu thương.

Mưa làm cho khí trời có chút ẩm ướt, nước đọng lại thành vũng, vài con chuồn chuồn bay thoáng qua, lặng lẽ đáp xuống mặt nước.

Mười giờ hơn.

Đưa Nguyệt Hoa khu trưởng đi đại viện huyện uỷ xong rồi Đồng Học Bân lái xe thêm hai phút đi đến chiêu thương, mới từ cửa xuống xe muốn đi vào trong, thì thấy được Phan Chính Nghĩa và thư ký khu trưởng Mã Ly cùng nhân viên công tác của cục chiêu thương khu Nam Sơn khắc khẩu với người của huyện Đại Phong, ở bên trong, Đồng Học Bân nhìn thấy một người quen biết đã lâu, thư ký Vương Bác của huyện trưởng huyện Đại Phong Lịch Phong, còn có một vài cán bộ cục chiêu thương của huyện Đại Phong nhìn quen mắt, trong sân có mười bảy mười tám người, rất hỗn loạn.

"Huyện Đại Phong các người còn nói đạo lý hay không? Hà?" Mã Ly nói.

Vương Bác mặt bình tĩnh nói "Mã thư ký, tôi lập lại lần nữa, là những người đầu tư này chủ động tới huyện chúng tôi khảo sát, không phải chúng tôi chủ động đưa ra, chúng tôi trước đó cũng không biết."

Phan Chính Nghĩa cả giận nói: "Vương thư ký, không ai làm việc như huyện Đại Phong các người cả?"

Vương Bác không cho là đúng nói: "Phan cục trưởng, tôi nói chúng tôi không biết, chờ đem người trở về, mới phát hiện có vài n g' không phải chúng ta lúc trước liên hệ, bắt quá đoàn đầu tư này nếu hình như đều rất xem trọng hoàn cảnh đầu tư của huyện chúng tôi, đang khảo sát, chúng tôi lúc này cũng không thể đem người đuổi đi? Là chuyện gì xảy ra? Thật ra cũng là chuyện của hai ba ngày, chờ bọn họ khảo sát xong, đến lúc đó Lịch huyện trưởng phân phó, chúng tôi sẽ tự mình đem nhà đầu tư đến cho khu Nam Sơn, cam đoan một phút đồng hồ cũng không làm lỡ, các người thấy như vậy được chưa?"

Mã Ly nhần nhin nói "Chúng tôi hiện tại đem người đi!"

Phan Chính Nghĩa nhìn Vương Bác nói: "Nhóm đầu tư hiện tại ở đâu?" Em họ của ông trước đây nhậm chức cục trưởng cục chiêu thương tại huyện Đại Phong, Phan Chính Nghĩa còn có thể nói cùng bên này, nhưng hiện tại em họ ông đã lui, vua nào triều thần nấy, đương nhiên không được.

"Cái này tôi cũng không biết." Vương Bác làm heo chết không sợ nước sôi lắc đầu nói "Các người cũng biết, công tác tiếp đãi không phải tôi phụ trách."

Mã Lỵ chỉ chỉ hần, tức giận đến nói không ra lời!

Lần này khu Nam Sơn tới đều là người đi đi tỉnh thành phụ trách tiếp đãi đoàn đầu tư, phần lớn là nhân viên công tác của cục chiêu thương, thấy huyện Đại Phong có thái độ như vậy, cả đám đều tức giận không nhẹ, đây là công khai đục khoét tường nhà, nhưng mọi người lại không thể phát tác, dù sao cũng là trên địa bàn của người ta, bình thường gặp phải chuyện tình, phần lớn người suy nghĩ vẫn là giải quyết hòa bình, nhìn xem có dư địa hay không, cho nên không đem chuyện tình làm tuyệt đường.

Đồng Học Bản vừa đi vào nhìn như vậy, lúc đó neho con mắt lại, hần cũng mặc kệ người ta là ai, mặc kệ tất cả, tiến lên vài bước chen vào đoàn người, chỉ vào mũi của Vương Bác mắng: "Vương Bác! Anh đừng ở chỗ này nói nhảm với tôi! Còn không biết? Anh không sợ cắn trúng đầu lưỡi của anh à! Các người liên hệ đầu tư gì ở Tokyo! Các người trong lòng không rõ sao? Hiện tại lại giả ngu với chúng tôi? Anh con mẹ nó lừa gạt ai vậy hả! Đây là ý tứ của anh hay là của Lịch huyện trưởng? Tôi thấy chính là anh tiền trăm hậu tấu? Lịch huyện trưởng tôi biết, tố chất chính trị không có khả năng thấp như thế!" Lời này, ngay cả huyện trưởng và đầy tớ đều mắng một lần.

Vương Bác vừa nghe, giận tím mặt.

Người của cục chiêu thương huyện Đại Phong xung quanh cũng trừng mắt, trong lòng nói ai vậy! Còn dám tới cơ quan chúng tôi mắng chửi người?

Nhưng sau khi nhìn người chửi, rất nhiều người đều là hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa chửi má nó!

Đồng Học Bản lần trước tới huyện Đại Phong làm cho long trời lở đất, người khác có thể không nhận ra hần, nhưng cán bộ của cục chiêu thương phụ trách hội chiêu thương lần kia sao không nhận ra?

Vương Bác sắc mặt cũng hơi đổi "Cậu nói cái gì thế!"

Mã Lỵ và Phan Chính Nghĩa cùng nhân viên công tác của khu Nam Sơn đều nhìn về phía Đồng Học Bản, không ngờ rằng thằng nhãi này lại tới, rất nhiều người vừa nghĩ liền rõ ràng, ai cũng biết Nguyệt Hoa khu trưởng là chủ nhiệm cũ của văn phòng đường phố Quang Minh, cha mẹ cũng ở tại ký túc xá, khẳng định là Cảnh khu trưởng đi gặp, bắt Đồng Học Bản làm tài xế ỉnh.

Mã Lỵ sợ phiền phức không thu thập được, lập tức quát: "Đồng chủ nhiệm!"

Đồng Học Bản vẫn làm theo ý mình như cũ nhìn chăm chăm con mắt của Vương Bác "Tôi nói cái gì à? Tôi nói như vậy đó! Không thích nghe cút đi!"

Vương Bác chỉ vào hần nói: "Cậu "

"Tôi cái gì mà tôi!" Đồng Học Bản ngắt lời nói: "Tôi nói cho Vương Bác anh biết! Chuyện lần trước anh còn chưa nhớ có phải không? Có bản lĩnh giành chiến tích! Các người có bản lĩnh chó má! Năm lần bảy lượt giành của người khác! Các người có ý gì hả? Hả? Tôi chưa thấy qua loại ham chiếm tiện nghi nào như huyện các người! Mình không có bản lĩnh kéo đầu tư đến còn nhớ thương của người khác? Được, sau này các người cứ nói với tôi, chờ khu Nam Sơn chúng tôi có dư hạng mục, đến lúc đó phân cho các người mấy ngàn đồng, chúng tôi cũng coi như là trợ giúp khu huyện anh em! Cho là giúp đỡ người nghèo!"

Mồm mép của Đồng Học Bản trải qua trăm luyện ngàn luyện, mắng người căn bản không để lối thoát, người bình thường ai có thể chiếm tiện nghi trên miệng với hần?

Người của huyện Đại Phong đều bị tức muốn chết.

Nhân viên công tác khu Nam Sơn khí thế đại chấn, nghĩ Đồng chủ nhiệm mắng quá thống khoái, hạ độc thủ phía sau, đám người này quả thật không phải thứ tốt!

Vương Bác sớm có lĩnh giáo đối với tác phong làm việc của Đồng Học Bản, biết mình mắng không lại hần, cũng không sinh hồn đối với người này, phải tay đi.

Mấy người cán bộ cục chiêu thương của huyện Đại Phong vừa nhìn, cũng theo Vương thư ký vào ký túc xá, bên ngoài chỉ còn lại một ít nhân viên công tác của cục chiêu thương.

Người vừa đi, Mã Lỵ liền oán giận nói: "Đồng chủ nhiệm, cậu làm cái gì vậy?"

Đồng Học Bàn tùy ý nói: "Người như thế còn khách khí cùng hần cái gì? Nếu hần dám đoạt đầu tư của chúng ta, đó chính là có chuẩn bị tâm lý, nói tốt cũng vô dụng, hần khẳng định sẽ không đem người chủ động giao ra, nếu như vậy, còn không bằng mắng hần một lần trước! Chúng ta trước tiên trút giận!"

Người của khu Nam Sơn nhất thời dờ khóc dờ cười, ôn thần đúng là ôn thần, suy nghĩ đều khác người, phương thức làm việc kiểu gì đây ?

Nhưng ngay sau đó, mấy người của cục chiêu thương huyện Đại Phong ở bên ngoài xem náo nhiệt đều bắt đầu nói nhỏ.

"Đó là Đồng Học Bàn sao?"

"Là hần, mẹ nó, sao hần lại tới?"

"Hần đến rồi, không xong rồi, còn không biết sẽ ầm ĩ ra chuyện gì!"

"Nói cũng phải, hội chiêu thương lần trước... Ài, không nói không nói, đi nhanh lên, không liên quan đến chúng ta, cái này nặng lắm."

Người của huyện Đại Phong hết hồn nhìn Đồng Học Bàn, đều giải tán lập tức, trở về ký túc xá.

Nghe vậy, Phan Chính Nghĩa Mã Lý và người của khu Nam Sơn đều đồng thời ngây ngẩn cả người, bọn họ còn tưởng rằng ác danh của Đồng Học Bàn chỉ ở khu Nam Sơn, ai ngờ xú danh của ôn thần dĩ nhiên truyền tới huyện Đại Phong, hình như đã tới mức không ai không biết không ai không hiểu!

Trời đất ơi!

Cậu rốt cục đã chọn ra bao nhiêu chuyện?

670. Chương 668: Xú Danh Rõ Ràng Của Tiểu Đồng!

Buổi chiều.

Bầu trời huyện Đại Phong vang lên tiếng sấm ầm ầm, trời còn chưa tối, nhưng mưa tựa hồ sắp rơi.

"Khí trời gì vậy, lại muốn mưa?"

"Đồng chủ nhiệm, Nguyệt Hoa khu trưởng nói cái gì."

"Khu trưởng đi đại viện huyện uỷ, bảo chúng ta chờ điện thoại của cô ấy."

"Vậy đi ăn cơm trước đi, lúc này... "

"Được, tất cả mọi người lên xe, đi ăn cơm trước."

Đầu giờ chiều một chút, Nguyệt Hoa khu trưởng bên kia vẫn không có tin tức, đoàn người của khu Nam Sơn cũng không thể chờ ở đây, mắt thấy mưa cũng không biết tới lúc nào, vì vậy mọi người không thể làm gì khác hơn là lên ba bốn chiếc xe của cục chiêu thương, đi một nhà hàng bên cạnh.

Dừng xe lại vừa đi vào, đúng lúc có mấy người từ bên trong đi ra.

Dẫn đầu là một người trung niên sau khi thấy mấy người, ơ một tiếng "Ồ, cái này không phải Đồng cục trưởng sao?"

Đồng Học Bàn chớp mắt suy nghĩ, chợt nói: "Ồ, là Tôn cục trưởng, đã lâu không gặp."

Người trung niên trước mắt mặc cảnh phục, chính là phó cục trưởng cục công an huyện Đại Phong Tôn Bằng Bằng, cũng chính là người đã cho cảnh sát theo dõi Đồng Học Bàn trong hội chiêu thương lần trước, có thể nói là oan gia ngõ hẹp.

Tôn Bằng Bằng ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Sao tới huyện chúng tôi cũng không gọi điện thoại? Cũng cho tôi tận tình làm chủ, Đồng cục trưởng khách khí à?"

Đồng Học Bân cười ha ha nói: "Làm sao dám phiền phức Tôn cục trưởng, ông là một người bận rộn, không chỉ bận rộn bắt phần tử phạm tội, bắt người hiềm nghi, ngay cả nhóm đầu tư đến khu Nam Sơn chúng tôi đầu tư các người cũng đều phụ trách bắt đến đây, khổ cực quá, nghiệp vụ nhiều lắm, có phải không? Cho nên tôi sẽ không quấy rối, ông bận quá, hôm khác đi Tôn cục trưởng, hôm khác tôi nhất định ăn một bữa với ông, tôi sẽ không khách khí!"

Tôn Bằng Bằng bọn họ đã từng bị Đồng Học Bân chơi, kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, vừa thấy Đồng Học Bân nói xỏ nói xiên, cũng là nhất thời tức giận.

Người của khu Nam Sơn ghen cười nhìn Đồng Học Bân. Nghĩ Đồng chủ nhiệm nói quá thiếu đạo đức.

Mã Ly cũng hết chỗ nói rồi, từ góc nào đó mà nói, cô ấy thật tình bội phục Đồng Học Bân, người này đi tới chỗ nào cũng đều đắc tội với người, quả thật kẻ thù khắp thiên hạ. Nhìn một cái, tùy tiện tới một huyện, tùy tiện vào một tiệm cơm đều có thể gặp phải kẻ thù, bạn nói xem hắc đắc tội qua bao nhiêu người.

Trong phòng.

Mọi người nhường qua nhường lại một chút, cuối cùng vẫn là Mã Ly ngồi ở vị trí chủ.

Đồ ăn tối, tất cả mọi người có chút đói bụng, đều cầm đũa.

Trong lúc đó, mọi người vừa ăn vừa nói về chuyện đầu tư, bất quá Đồng Học Bân bên này vô cùng quanh quẽ, không ai chủ động nói chuyện với hắn, cho dù là một câu. Đồng Học Bân cũng không lưu ý, ai kêu hắn đắc tội Nguyệt Hoa khu trưởng, hắn vui đầu dùng bữa, đáng đáp rất thản nhiên.

Bên kia.

Điện thoại của thư ký Vương Bác gọi tới cho huyện trưởng Lịch Phong, vừa rồi huyện trưởng tại họp, điện thoại di động tắt máy, cho nên lúc này mới báo cáo tình huống với ông "Huyện trưởng, tôi mới từ cục chiêu thương đi ra, người của khu Nam Sơn tới, Đồng Học Bân kia cũng tới."

Lịch Phong nhíu mày "Đồng Học Bân? Cái tên ở huyện Duyên Đài?"

Wang Bác ừm một cái "Hắn hình như đổi đi đến khu Nam Sơn làm chủ nhiệm, theo bọn họ đến."

Đồng Học Bân!

Lịch Phong đương nhiên sẽ không quên người này, hội chiêu thương lần trước bị Đồng Học Bân mạnh mẽ đoạt đi đầu tư trên trăm triệu vốn hắn là rơi vào huyện Đại Phong. Nghĩ tới đây, Lịch Phong liền có chút đau đầu, chuyện này ông cũng không biết, là người phụ trách tự chủ trương, thấy đoàn đầu tư cùng nhau xuống máy bay, người của khu Nam Sơn còn chưa tới. Thử thăm dò khách khí một câu, các thương nhân Nhật Bản quen biết lẫn nhau, có thể cũng hiểu được dù sao đều là tới thành phố Phần Châu, tiện đường mà thôi, cho nên cùng nhau đến đây.

Kết quả, Cảnh Nguyệt Hoa tới. Đồng Học Bân cũng tới.

Ngay tại vừa rồi, ông còn đang ở trong phòng họp họp, nhận được tin Cảnh Nguyệt Hoa tới, liền ấy người đi ra ngoài nghênh tiếp, muốn cho Cảnh Nguyệt Hoa trước chờ một chút, kết quả còn chưa qua bao lâu, cửa phòng họp đã bị người đẩy ra, Cảnh Nguyệt Hoa không để ý đám người kia ngăn cản, thoải mái đi vào, đem cái ghế tới ngồi xuống, cũng không nói gì, bắt chéo chân cau mày, cầm lấy một tờ báo mà xem.

Ngay cả một câu Cảnh Nguyệt Hoa cũng không nói, nhưng cuộc họp này cũng họp không nổi nữa.

Cảnh Nguyệt Hoa. . .

Đồng Học Bân ...

. . .

Một lớn một nhỏ đều là người không dễ đối phó, Lịch Phong đã có linh giác.

"Được rồi, trở về một chuyến." Lịch Phong nói với Vương Bác: "Mang theo Nguyệt Hoa khu trưởng đi tiếp nhóm đầu tư."

"Huyện trưởng, để cho bọn họ đi?"

”Cứ làm theo lời tôi nói!”

”Tôi rõ ràng, tôi lập tức trở về.”

Buông điện thoại, Lịch Phong cũng rất bất đắc dĩ, những nhà đầu tư này ông làm sao không muốn lưu lại? Nhưng hiện tại khu trưởng khu Nam Sơn đều tự mình đến đây, lại dẫn theo một kẻ lưu manh gây chuyện không quan tâm là Đồng Học Bản, nếu như ông giữ người không tha, có trời mới biết đám người khu Nam Sơn sẽ lại gây ra chuyện gì, hơn nữa chuyện này Lịch Phong bọn họ không chiếm lý, không có biện pháp nói, Cảnh Nguyệt Hoa đích thân tới, Lịch Phong không có biện pháp không cho cái mặt mũi này.

Buổi chiều.

Mưa rất cục rơi xuống.

Mưa vừa, không có lớn như trận mưa tối hôm qua, nhưng loại mưa này thường thường cũng không dừng, có thể kéo dài rất lâu.

Cũng không ra được, nên Mã Ly và Phan Chính Nghĩa bọn họ chờ ở tiệm cơm, khoảng chừng lúc ba giờ, điện thoại của Nguyệt Hoa khu trưởng rất cục gọi đến đây.

”Các người đến khách sạn Thụy Hòa!”

Mã Ly cung kính nói: ”Được, lập tức đến.”

Cúp điện thoại, Mã Ly nói với mọi người: ”Nguyệt Hoa khu trưởng bảo chúng ta đi qua.”

Tất cả mọi người đi ra ngoài, Đồng Học Bản giống như là một người vô hình, cũng không có ai bắt chuyện hắn, hắn cũng không coi là gì, lái xe chậm rãi theo sát, cái khách sạn này hắn nhận thức, lần trước đã tới.

Khách sạn Thụy Hòa, trong đại sảnh.

Mã Ly tìm tìm không thấy người, gọi điện thoại cho Cảnh Nguyệt Hoa, sau đó kiên trì chờ.

Lúc này, xe của Đồng Học Bản đến, là người cuối cùng vào khách sạn, nhưng hắn vừa vào, lập tức có không ít người phục vụ và quản lý nhận ra hắn.

”Này, em nhìn người nọ đi!”

”Tên này không phải gã lần trước tới hội chiêu thương quấy rối sao?”

”Là hắn, tôi nhớ kỹ hắn vừa tới thì đem lãnh đạo huyện chúng ta mắng một trận.”

”Đúng vậy, sau đó còn chửi người? Tựa hồ còn đánh người, cục công an cuối cùng không dám bắt hắn.”

”Hắn sao lại đến nữa? Nhanh chóng thông báo quản lý, đừng để xảy ra chuyện gì! Lần này có không ít đoàn đầu tư vào ồ! Không thể xảy ra vấn đề!”

Đồng Học Bản vừa mới vào cửa, khách sạn đã có chút loạn.

Quản lý sảnh vô cùng cảnh giác nhìn hắn, vội vàng kêu người đi gọi điện thoại thông báo lên trên.

Đồng Học Bản then thùng, trong lòng nói các người có cần vậy sao?

Lúc này, thấy rõ nhân viên công tác khách sạn có phản ứng lớn như vậy, Mã Ly Phan Chính Nghĩa và mọi người của khu Nam Sơn lại một lần nữa ngạc nhiên, má ơi! Đồng chủ nhiệm rốt cuộc có xú danh rõ ràng tới mức nào! ! !

671. Chương 669: Bị Kẹt!

Buổi chiều.

Bên ngoài mưa to rơi xuống, bầu không khí của trong đại sảnh có chút khản trương.

Không ít nhân viên công tác khách sạn đều căng thẳng nhìn Đồng Học Bản, sợ hắn lại giống như lần trước lần qua lần lại ra một ít chuyện kinh thiên động địa. Sau đó, cũng là bởi vì Đồng Học Bản lần qua lần lại,

khiến cho lãnh đạo huyện Đại Phong đánh mất mặt mũi trước mặt mọi người, huyện trưởng giận tím mặt, thiếu chút nữa giận chó đánh mèo đến trên đầu khách sạn bọn họ rút đơn vị hợp tác của bọn họ, ông chủ sau đó cũng nổi giận đùng đùng với bọn họ, chuyện này tất cả mọi người biết.

Giằng co vài giây.

Quản lý sảnh đi ra chào đón ” ”Mấy vị, xin hỏi có hẹn trước sao?” Mã Ly đứng ở trước, quản lý sảnh nói cũng là nói với cô ấy, bất quá con mắt cũng không ngừng liếc Đồng Học Bản đứng ở phía sau bọn họ, biểu tình trên mặt có chút thấp thỏm bất an, không biết bọn họ tới làm gì.

Mã Ly im lặng một hồi, mới nói: ”Chúng tôi chờ người.”

Quản lý sảnh nói: ”VẬY CÓ CẦN AN BÀI DỪNG CHÂN MỘT CHÚT. . .”

”Không cần, cảm ơn.” Mã Ly từ chối.

Quản lý sảnh thấy vậy, cũng khó mà nói cái gì, cuối cùng rất nhanh xem xét Đồng Học Bản, lúc này mới xoay người trở về đi, thấp giọng một câu, dặn dò người phục vụ mấy câu, người nọ lập lên lầu. Chỉ chốc lát sau, bảo an của khách sạn đi ra, đều tuần tra gần phòng khách, còn nhìn thẳng phương hướng của Đồng Học Bản, qua bộ đàm, bọn họ giao lưu tình huống lẫn nhau, làm cho trận thế rất lớn.

Đồng Học Bản thấy chán, tôi không làm gì các người, các người nhìn chăm chăm tôi làm gì? Có bệnh hả? Mình vừa đến, nhiều người như vậy bắt đầu theo dõi mình, xung quanh còn có không ít đồng sự, Đồng Học Bản nghĩ rất không có mặt mũi, cái này không phải phá hư hình tượng anh em sao?

Không biết rằng trong lòng những người khác, thẳng nhai này đã sớm không có hình tượng đáng nói.

Bỗng nhiên, cửa thang máy cách đó không xa mở ra, Cảnh Nguyệt Hoa không nói không cười từ bên trong đi ra, thấy bầu không khí trong đại sảnh, hơi chau mày, nhìn lướt qua bảo an khách sạn.

”Khu trưởng.”

”Nguyệt Hoa khu trưởng.”

”Cảnh khu trưởng.”

Đám người Mã Ly và Phan Chính Nghĩa nhanh chóng đi qua.

Cảnh Nguyệt Hoa hồ hững nhìn hai bên trái phải ”Bọn họ làm sao vậy?”

Mã Ly ho khan một tiếng ”Cái này, tôi cũng không rõ ràng lắm, vừa đến khách sạn thì như vậy.”

Cảnh Nguyệt Hoa hiển nhiên không phải một người thích nói nhảm, ừ một tiếng, nói cho bọn họ một phòng ”Đi tầng sáu, nhà đầu tư đã hẹn được rồi, đều ở bên trên, bên ngoài mưa lớn, hiện tại lái xe trở về cũng không biết đến mấy giờ, đi chuẩn bị, ở chỗ này đón gió cho nhà đầu tư, ăn cơm xong sẽ đem người quay về khu Nam Sơn!”

Người tìm được rồi?

Tất cả mọi người thở dài một hơi.

Đồng Học Bản cũng không ngờ rằng huyện Đại Phong nhanh thả người như vậy, xem ra mặt mũi của Nguyệt Hoa khu trưởng không nhỏ, thủ đoạn cũng lợi hại.

Buổi tối.

Trời sắp tối rồi.

Ăn xong tiệc đón gió với nhà đầu tư Nhật Bản, mọi người rời khỏi phòng, nhìn bên ngoài, mưa còn chưa dừng, ngược lại càng lúc càng nhiều.

Đồng Học Bản có chút buồn chán, từ buổi chiều đến giờ, hầu như không ai phản ứng hẳn, cho nên nghĩ cũng không cần phải ở lại làm gì, tự làm mất mặt, tìm Cảnh Nguyệt Hoa, chờ cô ấy xong việc, Đồng Học Bản đi lên nói: ”Nhà của tôi còn có chút chuyện, Nguyệt Hoa khu trưởng, vậy tôi về trong khu trước?” Cục chiều thương tới nhiều xe như vậy, cũng không cần mình đưa cô ấy.

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái "Tất cả mọi người còn đang ở đây, sao chỉ có cậu có đặc thù?"

Đồng Học Bân ghen lời "Chủ yếu là bên này cũng không có việc gì, cho nên. . ."

"Sao không có việc gì? Nhà đầu tư khảo sát, cậu nghĩ không quan hệ với phố của cậu sao?"

"Tôi không phải nói như vậy, ài, vậy được, tôi tiếp tục ở lại, trong nhà ... tôi gọi điện thoại nói một tiếng." Nghĩ buổi sáng Cảnh Nguyệt Hoa nấu cháo đo nhiệt độ ỉn, Đồng Học Bân có bao nhiêu tức cũng không phát ra nổi.

Ăn thịt của người miệng đuối lý, lời này thật đúng.

Không bao lâu, chỉ thấy Cảnh Nguyệt Hoa gọi thư ký Mã Ly, phân phó nói: "Nhà đầu tư bên kia tôi đã thu xếp xong, hiện tại cô dẫn bọn họ quay về trong khu, chú ý an toàn, không nên xảy ra vấn đề!"

Mã Ly hỏi: "Vậy ngài?"

"Các người đi trước, tôi và Lịch huyện trưởng hẹn rồi, còn có việc."

"Mưa lớn như vậy, vậy cho tiểu Vương ở lại lái xe cho ngài?"

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêng đầu nhìn nhìn "Tiểu Đồng ở lại là được! Cứ như vậy!"

Người xung quanh nghe lời này đều nhìn Đồng Học Bân một chút, ai cũng biết Nguyệt Hoa khu trưởng làm việc lên là không muốn sống, cho Đồng Học Bân chờ? Còn không biết chờ đến mấy giờ, ban đêm chưa chắc được về, cái này cũng là làm khó dễ cho Đồng Học Bân. Trong lòng mọi người đều sáng như gương, sau khi bàn giao, thì cùng nhau rời đi, Mã Ly tự mình cùng nhà đầu tư Nhật Bản xuống lầu, Phan Chính Nghĩa mang theo vài người lái xe tới cửa tiếp, sau đó đoàn người trở về, ở lại huyện Đại Phong cũng chỉ còn lại Đồng Học Bân và Cảnh Nguyệt Hoa.

Chín giờ.

Đồng Học Bân phiền muộn ngồi ở phòng khách khách sạn hút thuốc, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn thang máy, đã không biết đợi bao lâu, vừa rồi hắn thấy Lịch Phong và thư ký Vương Bác lên lầu, tám phần mười là đi tìm Cảnh Nguyệt Hoa.

Rốt cục, cửa thang máy mở ra, Cảnh Nguyệt Hoa và Lịch Phong sóng vai đi tới, Vương Bác cầm cặp theo ở phía sau.

"Nguyệt Hoa khu trưởng, hay là ngày mai hãy đi? Bên nhà khách chính phủ tôi đã bắt chuyện rồi."

"Không cần, trở về còn có việc."

"Được, vậy tôi sẽ không giữ lại, bên ngoài mưa lớn, trên đường cẩn thận."

"Được, Lịch huyện trưởng không cần tiễn."

Đồng Học Bân chú ý tới, Vương Bác đi ở phía sau một mực nhìn chăm chăm bóng lưng của Nguyệt Hoa khu trưởng, ánh mắt còn có chút nghiêng xuống, cũng không biết đang nhìn chỗ gì, ngay cả Lịch Phong nhìn khuôn mặt của Cảnh Nguyệt Hoa, nụ cười cũng rất là nồng nặc, tâm thích cái đẹp mọi người đều có, không nói phương diện khác, mị lực trên thân thể của khu trưởng mặt đen Cảnh Nguyệt Hoa quả thật bất phàm, Đồng Học Bân mỗi lần nhìn cũng sẽ không nhịn được miệng khô lưỡi khô.

Có vài người phụ nữ, cho dù suốt ngày nghiêm mặt vẫn có thể đẹp đến chói mắt.

Ra cửa, Đồng Học Bân đi lấy xe.

Lịch Phong và Vương Bác đưa Cảnh Nguyệt Hoa đến bên ngoài, ánh mắt đụng phải cùng Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân mở cửa xuống xe, đi đến hành lang che mưa cười nói: "Lịch huyện trưởng, Vương thư ký." Sau khi chào hỏi, mở cửa xe cho Cảnh Nguyệt Hoa lên xe.

Trong trường hợp này, Lịch Phong đương nhiên sẽ không nói cái gì với Đồng Học Bân, nhìn hắn, lập tức phát tay với Cảnh Nguyệt Hoa.

Cảnh Nguyệt Hoa cũng chào một cái, cúi đầu lên xe, ngồi ở ghế sau.

Xe chạy đi trong mưa.

Người của khách sạn vừa nhìn Đồng Học Bân rời đi, đều thở phào một hơi, một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng, thằng nhãi này cuối cùng cũng trở về.

Không khí trong xe có chút lạnh, Đồng Học Bân hỏi "Nguyệt Hoa khu trưởng, cần mở điều hòa không?"

"Không cần." Cảnh Nguyệt Hoa đang ngồi ở phía sau Đồng Học Bân, kính chiếu hậu chỉ có thể thấy vai cô ấy, nhưng nhìn không thấy biểu tình "Trước đây cậu đã tới huyện Đại Phong?"

Đồng Học Bân ngẩn ra, nói: "Ừm, lần trước đến đây là bàn chuyện, có chút giao tiếp với bọn họ."

Âm thanh phía sau có chút cứng rắn lên "Buổi sáng tại cục chiêu thương, cậu làm gì?"

"Buổi sáng?" Đồng Học Bân giả ngu nói: "Ngài nói chuyện gì?"

"Cậu ở trước mặt mọi người quả trách vương thư ký!"

"À, tình huống ngay lúc đó là như thế này, Vương thư ký cần chết nói không biết. . ."

Không đợi hắn nói xong, Cảnh Nguyệt Hoa ngắt lời nói: "Cậu mắng chửi người?"

"Hình như là vậy." Đồng Học Bân hàm hồ nói.

"Cậu là một đảng viên! Là cán bộ quốc gia!" Cảnh Nguyệt Hoa quát: "Hở một chút thì mở mồm chửi người! Cậu nói xem cậu còn ra bộ dạng gì nữa!"

Đồng Học Bân không phục nói: "Tôi cũng vì trong khu, chúng ta lần này. . ."

Cảnh Nguyệt Hoa không cho hắn nói hết lời "Cậu còn không biết xấu hổ nói vì trong khu? Loại phương thức làm việc của cậu còn thể thống gì? Không cần giải thích! Ngày mai giao bằng kiểm điểm cho tôi!"

"Nguyệt Hoa khu trưởng. . ."

"Lái xe!"

Đồng Học Bân biết là người của huyện Đại Phong bên kia cáo trạng cho hắn, chỉ dùng một chữ không phục có thể hình dung, tiếp tục nói: "Huyện Đại Phong bọn họ giành nhà đầu tư của chúng ta, đây là không đem chúng ta để vào mắt, tôi muốn khách khí nói với bọn họ, càng nói như vậy bọn họ càng không coi ra gì, Nguyệt Hoa khu trưởng, không phải tôi chống đối ngài, cũng không phải Đồng Học Bân tôi tranh công, nếu như buổi sáng không phải tôi nói hai câu, bọn họ cũng sẽ không đem nhà đầu tư trả về cho chúng ta nhanh như vậy, tôi đã từng giao tiếp với bọn họ, đối với tác phong của huyện Đại Phong rất lý giải, bọn họ cũng là ăn mềm không ăn cứng, tôi mắng chửi người, cũng là vì công tác!"

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói: "Cậu còn chiếm đạo lý?"

Ăn thịt của người miệng đuối lý, cái này cũng là có điểm máu chốt.

Hiện tại Đồng Học Bân bị Cảnh Nguyệt Hoa chọc giận "Ngài bắt tôi giao bằng kiểm điểm, vậy tôi giao, cái này không thành vấn đề, tôi biết ngài có ý kiến với tôi, nhưng. . ."

"Tôi có ý kiến gì với cậu?"

". . . Ngài tự mình biết."

"Tôi thật sự không biết." Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói "Cậu nói cho tôi biết một chút!"

Đồng Học Bân thấy không thú vị, thẳng thắn không nói chuyện, anh em có ý tốt đưa cô tới huyện Đại Phong, làm việc cho khu chúng ta, cô còn bắt tôi không tha? Cái với Cảnh Nguyệt Hoa xong, Đồng Học Bân cũng không có tâm tình gì, đi tới đường nhỏ lầy lội, nhấn chân ga.

Bỗng nhiên, Cảnh Nguyệt Hoa quát lớn: "Nhìn đường!"

Đồng Học Bân vô thức đạp phanh xe, lúc này mới nhìn thấy phía trước có một chỗ quẹo nhỏ, kẹt, Cayenne bẻ bánh xe, vọt qua!

"Mau dừng lại!"

"Dừng không được!"

Xe theo một sườn núi trượt xuống phía dưới!

Dưới ánh mắt kinh hồn khiếp đảm của Đồng Học Bàn, Cayenne lao vù vù xuống, chui vào một rừng cây nhỏ, nhất thời tắt máy!

Xe dừng, tiếng hít thở vang lên liên tiếp.

Đồng Học Bàn lòng còn sợ hãi quay đầu lại, mồ hôi cả kinh cũng rơi xuống "Ngài không có việc gì chứ?"

Cảnh Nguyệt Hoa hít vào một hơi, nghiêm mặt không nói được một lời.

Đồng Học Bàn lau lau mồ hôi, nhanh chóng muốn một lần nữa khởi động xe, nhưng, Cayenne không nổ máy, thử bảy tám lần cũng không được!

Xe bị kẹt rồi!

Còn kẹt trong rừng cây nhỏ hẻo lánh!

Hạt mưa đánh vào thân xe, càng rơi xuống càng lớn.

Đồng Học Bàn hung hăng vỗ ót, có chút hối hận, mình là một thằng đàn ông, ồn ào với Nguyệt Hoa khu trưởng cái gì, nhìn một cái, trợn tròn mắt thì sao ??!

672. Chương 670: Cởi!

Mưa đêm.

Trong một rừng cây nhỏ vùng ngoại ô, mưa to như nuốt chửng trời đất.

"Cậu lái xe không thấy đường sao? Hả?"

"Tôi thấy, không phải không chú ý sao."

"Tối như vậy rồi, cậu thật là được đấy!"

"Ngài đừng vội, để tôi thử lại, thử lại."

". . . Được chưa? Thế nào rồi?"

"Không được, cái kia, bình điện hình như cũng có vấn đề."

Đồng Học Bàn cũng có chút phiền muộn, lúc mua xe thì nhân viên tiêu thụ nói xe này cực kì tốt, cái gì mà không chết máy giữa đường, có hệ thống và linh kiện công nghệ cao, hình như không phải mua Cayenne, mà là mua xe tăng, nhưng bây giờ thì sao? Đồng Học Bàn rất cuộc đã nhìn ra, có bao nhiêu lợi hại, cái này cũng là một chiếc xe, đến lúc hư thì cũng sẽ hư thôi, có trang bị nhiều cũng vô dụng, huống hồ Đồng Học Bàn gần đây bận quá, cũng không thời gian đem xe đi bảo dưỡng một chút, dùng một cái lúc này mới xảy ra vấn đề, cũng là do hắn.

Gọi điện thoại gọi người tới!

Đồng Học Bàn lấy điện thoại ra gọi ột dãy số, thế nhưng sau hai tiếng, điện thoại cũng không gọi được.

Vừa nhìn tín hiệu, có một vạch, nhưng gọi không được.

"Điện thoại di động của ngài có tín hiệu không?" Đồng Học Bàn hỏi.

Cảnh Nguyệt Hoa cũng lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát giao thông, đợi vài giây ". . . Không thông!"

Đồng Học Bàn biết lái xe, còn sửa xe thì là dốt đặc cán mai, thấy rõ như vậy, thẳng thắn quay đầu lại nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài tới lái xe, tôi đi ra phía sau đây."

Cảnh Nguyệt Hoa mặt bình tĩnh nhìn hắn, khom lưng chen lên.

Đồng Học Bàn nhường cho cô ấy chỗ ngồi, mở cửa xe nhìn mưa xối xả bên ngoài, cắn răng che đầu, lập tức vọt xuống phía dưới.

Trong nháy mắt, quần áo của Đồng Học Bàn liền ướt đẫm.

Đồng Học Bàn lúc này cũng không quan tâm cái khác, dẫm lên bùn đất trong rừng cây, đi bộ đến sau xe, xắn tay áo, vượt nước mưa trên mặt, vươn hai tay để lên đuôi xe, khẽ quát một tiếng, bắt đầu dùng hết sức lực toàn thân đẩy đi phía trước.

Xe rất nặng, lại trong lầy lội, đứng yên không di chuyển.

Đồng Học Bàn nghĩ có chút mất mặt, lại tăng một ít khí lực.

Cảnh Nguyệt Hoa phía trước đã ngồi vào chỗ lái xe, đang khởi động xe, có thể thấy được Đồng Học Bàn không có chút tiến triển, cô ấy thẳng thắn mở cửa xe dầm mưa đi xuống, một tay giữ bên kia tay lái, một tay đẩy cửa xe, cùng Đồng Học Bàn đẩy xe.

"Ấy, Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài đừng"

". . . Đẩy!"

"Đừng khách khí! Ngài quay về đi! Một mình tôi là được!"

"Nói nhảm cái gì! Đẩy nhanh!" Đồng Học Bàn nhìn phía sau lưng ướt đẫm của Cảnh Nguyệt Hoa, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục.

Xe bắt đầu chậm rãi đi tới. Cảnh Nguyệt Hoa vừa đẩy xe vừa dùng một tay muốn khởi động xe, nhưng thử ba bốn lần, vẫn không được.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Cảnh Nguyệt Hoa xoa xoa ót, lên xe, mang theo chút cơn tức đóng cửa xe.

Đồng Học Bàn vừa nhìn không được, cũng dậm một cú thật mạnh lên đuôi xe, vượt vượt nước trên mặt, mở cửa lên xe.

Bên trong xe, hạt mưa đánh vào cửa sổ xe.

Đồng Học Bàn thừa nhận sai phạm nói: "Lần này tại tôi, là tôi không thấy rõ đường, lúc này mới. . ."

Cảnh Nguyệt Hoa đỡ ót từ từ nhắm hai mắt, không nói một lời.

Đồng Học Bàn lại gọi thử một cú điện thoại, vẫn không thông, hơn nửa đêm, trước không thôn sau không điểm, Đồng Học Bàn cũng không có cách khác, thật ra vừa rồi cái loại tình huống này, vừa phát sinh là có thể dùng BACK giải quyết một chút trắc trở, đem thời gian lui về, nhưng Đồng Học Bàn đầu óc không nghĩ đến đây, nhất thời quên mất, hiện tại, thời gian còn thừa đã rất ít, hơn nữa Đồng Học Bàn vẫn cho rằng có thể sử dụng thời gian và tiền tài giải quyết vấn đề thì cũng không là vấn đề, không phải chuyện liên quan đến tiền đồ của hắn, cũng không cần phải dùng BACK, chỉ cần đợi mưa tạnh, hắn đi ra ngoài hai km tìm một chỗ có tín hiệu gọi điện thoại tới sửa xe là được.

"Đợi mưa tạnh đi." Đồng Học Bàn nói: "Mưa tạnh tôi đi tìm người."

Cảnh Nguyệt Hoa không phản ứng hắn.

Đồng Học Bàn ngượng ngùng cười, cũng biết cái tình huống này không phải chỉ là mưa một chút, chờ cả đêm cũng không phải là không có khả năng.

"Cậu ngay cả lái xe cũng không được!" Cảnh Nguyệt Hoa quát: "Vậy cậu còn có thể làm gì?"

Đồng Học Bàn ặc một cái "Tôi không phải nói rồi sao, tôi thật sự không phải cố ý."

Cảnh Nguyệt Hoa ngắc đầu, lạnh lùng nhìn con mắt hắn nói: "Đường đi tôi còn thấy rõ! Cậu thấy không rõ?"

Đồng Học Bàn nổi hận lên "Ngài nói như vậy thì không có ý nghĩa, tôi thừa nhận là vấn đề của tôi, nhưng lúc đó tôi không phải không chú ý sao? Vậy tôi cũng không phải cố ý!"

Cảnh Nguyệt Hoa đưa tay liên tiếp chỉ hắt ba cái.

Đồng Học Bàn tâm tình cũng không tốt, lấy điều thuốc ra, thổi lửa lên.

"Tắt thuốc!" Cảnh Nguyệt Hoa ra lệnh nói.

Đồng Học Bàn không nghe, tiếp tục hút.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày nói: "Tôi bảo cậu tắt thuốc! Không nghe sao?"

Đồng Học Bàn không thể làm gì khác hơn là mở cửa xe, cầm giạn đem tàn thuốc ném ra, đem cửa xe đóng lại cái rầm!

Trong xe, hai người đều ướm sũng, hơn nữa tâm tình hai người bọn họ cũng không tốt, bầu không khí bên trong xe có mùi vị thuốc súng rồi.

Im lặng khoảng chừng vài phút, đột nhiên, một tiếng hắt xì phá vỡ sự yên lặng.

"Hắt xì!" Cảnh Nguyệt Hoa che miệng.

Đồng Học Bàn hình như bị truyền nhiễm, cũng hắt xì một cái, trên người còn run run một chút, cơn sốt hồi sáng vừa đỡ, hiện tại lại có chút không được.

Nhìn thời gian, đã là buổi tối mười giờ hơn.

Đồng Học Bàn không chịu nổi nữa, nhìn vùng lông mày nhú chặt của Cảnh Nguyệt Hoa khóa, hắt thẳng thần nói: "Ngày hôm nay là tôi sai, tôi xin lỗi, nhưng tiếp tục như thế cũng không phải chuyện tốt, quần áo đều ướt, điện thoại cũng gọi không thông, xe cũng khởi động không được, hay là cởi quần áo ra trước, nếu như mưa liên tục, ngày hôm nay ngủ ở trong xe, chờ sáng mai tôi nghĩ biện pháp tìm người tới sửa xe, ngài xem được không?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhắm mắt nhìn hắt, "Cậu bảo tôi cởi thế nào?"

Đồng Học Bàn vô thức nhìn lên người cô ấy, hô hấp hầu như bị kiềm hãm, dưới ánh trăng, quần tây của Cảnh Nguyệt Hoa ép sát vào trên đùi đầy ắp của cô ấy, áo sơ mi màu trắng cũng vậy, hình như cho ra cảm giác bán trong suốt, trên mặt ẩm ướt, một áo ngực màu đỏ có đường viền hoa có thể thấy được rõ ràng, rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn, bầu không khí mờ ám nhất thời lan tràn bên trong xe.

Đồng Học Bàn tâm mềm nhũn, cũng không đấu khí cùng cô ấy, "Vậy tôi quay lưng qua, ngài, ừm, ngài ngủ phía sau? Như vậy được chưa?"

Thủ Nguyệt Hoa nói: "Cậu nói sao?"

"Tôi nói được, ngài yên tâm, tôi khẳng định không quay đầu lại."

Cảnh Nguyệt Hoa khoanh tay, thẳng thắn không nói, cũng không có ý cởi quần áo.

Đồng Học Bàn sắc mặt nghiêm lại "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài có ý kiến với tôi, tôi rõ ràng, ngài không tin tôi, vậy tôi cũng không có biện pháp, nhưng cái tình huống hiện tại này, vậy ngài nói làm sao bây giờ?"

Trong mắt Cảnh Nguyệt Hoa chợt lóe lửa giận "Tôi có ý kiến với cậu? Đây là lần thứ mấy cậu nói trong ngày hôm nay? Tôi hỏi một chút là lần thứ mấy? Tôi nói cho Tiểu Đồng cậu biết! Tôi không có ý kiến với cậu! Ít nhất không có trên công tác! Về phần tình cảm cá nhân! Nếu cậu nói như vậy! Vậy tôi cũng không lắng tránh! Tôi nói rõ ràng cho cậu! Phương thức công tác của cậu tôi không thích! Tính cách của cậu tôi cũng không thích! Tôi nói rõ chứ? Nghe rõ chưa?"

Đồng Học Bàn buông tay, nói: "Tôi biết ngài chương mắt tôi, tôi cũng không bắt ngài chấp nhận phương thức công tác của tôi, nhưng hiện tại không phải thời gian công tác, hiện tại không phải xảy ra bất ngờ sao? Ngài hy vọng tôi sẽ như vậy sao? Tôi vừa mới hết sốt, tôi không muốn về đến nhà thoải mái tiến vào trong chăn ngủ sao? Tôi nguyện ý ngủ tại một chỗ hoang tàn vắng vẻ sao? Tôi có bệnh hả?"

Nói nói, hai người lại ồn ào lên.

Cảnh Nguyệt Hoa vĩnh viễn đều là mặt đen với hắt như vậy, Đồng Học Bàn mỗi lần đều muốn nhịn, nhưng mỗi lần đều không nhịn được.

Cuối cùng, Đồng Học Bản cũng biết cãi nhau như vậy cũng không có ý nghĩa gì, thẳng thắn gật đầu, mở cửa xuống xe, đứng trong mưa to quay vào bên trong nói:, "Ngài là lãnh đạo, ngài lớn nhất, vậy ngài cởi quần áo đi, ngài ngủ trong xe đi, tôi đi ra ngoài, tôi đi ra ngoài còn không được sao?"

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nhìn hắn.

Đồng Học Bản đá lên cửa xe, dầm mưa đi bộ tới dưới cây thụ cách đó không xa đụt mưa, suy nghĩ một chút, nhìn tiếng sấm và tia sét trên trời, hình như đều hận không thể đánh xuống tầng cây, liền bỏ đi đến một tảng đá lớn, khom lưng ngồi xuống trong góc, lấy gói thuốc ra, tránh mưa lấy ra một điếu thuốc, cúi đầu che chở, dùng cái bật lửa mồi thuốc, nhưng che thế nào thì thuốc cũng ướt nhẹp.

Mẹ kiếp, dụi

Đồng Học Bản ném tàn thuốc, vuốt vuốt mặt và tóc, phun nước mưa trong miệng ra , khom lưng như thế tựa vào trên tảng đá nhắm mắt lại.

Hắn hiện tại không nghĩ gì khác, chỉ hy vọng mưa sớm dừng một chút, nếu không cả đêm nay làm sao qua?

Đồng Học Bản cắn răng chịu đựng, đắm chìm trong mưa xối xả.

Bỗng nhiên, mới qua vài phút, rầm rầm rầm, Cayenne cách đó không xa truyền đến ba tiếng đập cửa xe, Đồng Học Bản không lên tiếng, không phản ứng, nhưng qua một hồi, lại vang lên ba tiếng rầm rầm rầm, lúc này đây âm thanh lớn hơn nữa, hầu như vượt qua tiếng sét đánh, cơn tức trong thanh âm rất lớn.

Đồng Học Bản nhìn bên kia, bước nhanh đi tới, đột nhiên nhìn thấy chỗ tựa ghế sau tựa hồ có quần áo ướt sũng, chỉ biết Cảnh Nguyệt Hoa đã cởi quần áo, tầm mắt tránh qua, không nhìn vào bên trong, quay lưng lại nói " "Chuyện gì?"

Âm thanh lạnh lùng ở ghế sau vang lên, "Tiến vào! Ngủ!"

Đồng Học Bản nói: "Không cần, ngài ngủ của ngài, tôi đi ra bên ngoài!"

". . . Tôi kêu tiến vào!" Cảnh Nguyệt Hoa quát lên: "Mưa to như vậy làm sao ở bên ngoài?"

Đồng Học Bản thở ra một hơi, đứng ở nơi đó suy nghĩ một chút, cũng không nói gì nữa, không tình nguyện nhấc chân lên xe, đem cửa xe đóng cửa.

"Cất kính chiếu hậu!" Cảnh Nguyệt Hoa phía sau nói.

Đồng Học Bản dừng một chút, vừa giơ tay lên, đem kính chiếu hậu gấp lại, nhưng nhìn thoáng qua, Đồng Học Bản vẫn từ trong gương trong nháy mắt thấy rõ ràng Cảnh Nguyệt Hoa phía sau, đồ lót của cô ấy hình như cũng không có cởi, đồ lót màu đỏ khêu gợi mặc trên thân thể, nhưng chỗ khác đã trống trơn, màu da trắng bóng đậm vào nhãn cầu của Đồng Học Bản, thiếu chút nữa khiến cho hắn tâm viên ý mã.

673. Chương 671: Nguyệt Hoa Khu Trưởng Bị Cấn!

Buổi tối.

Bên ngoài mưa xối xả liên tục, bên trong xe một mảnh im lặng.

Đồng Học Bản nghe được Nguyệt Hoa khu trưởng phía sau không có động tĩnh, sau khi ngồi một chút, cũng thật sự chịu không nổi quần áo ướt đẫm trên người, quá khó chịu, vì vậy cởi nút áo, đem áo sơ mi cởi ra, khoát lên phía dưới kính chiếu hậu, lại do dự, lúc này mới đem cái quần mà Cảnh Nguyệt Hoa sáng sớm ỉnh mượn cởi xuống, cuối cùng mới cởi giày.

Đồng Học Bản đã trở thành một người trần trụi.

"Quần áo của ngài. . ."

"Sao?"

"Tôi phơi cho ngài? Nếu không ngày mai không khô được."

"Ừm."

Thấy cô ấy đồng ý, Đồng Học Bân hơi nghiêng tay, đem bên quần áo cạnh chỗ ngồi phía sau cầm ở trong tay, hung hăng vắn một cái, đổ mặt cầm lấy hai cái vớ chân, cẩn thận không để dính nước, chậm rãi phơi chúng nó ở trên chỗ ngồi và trên chỗ tựa lưng, như vậy có thể giúp au khô hơn.

"Tiểu Đồng." Phía sau lại gọi hắn.

"Ngài nói đi?"

"Trong xe có chăn hoặc là quần áo khác hay không?"

"Đi ra gấp, ngay cả dù cũng không mang, quần áo cũng. . ."

"Hắt xì!" Cô ấy hình như bị cảm.

Đồng Học Bân là một người rất thương hoa tiếc ngọc, cũng không rãnh cãi nhau với cô ấy, lập tức nói: "Hai cái đệm trước bị ướt, chỗ sau có một cái đệm dài, bằng nhung, ngài thử xem?" Cái đệm thật ra cũng là để ngồi, độ rộng có hạn, hai người thể ngồi chung, miễn cưỡng cũng có thể được thông qua.

"Ừm."

Âm thanh phía sau truyền đến, hình như đang nằm lên.

"Ngài thế nào?"

"Ừm."

"Có thể là được."

Đồng Học Bân bên này cái gì cũng không có, lạnh rét run, còn có chút khấn trương, rất sợ Cảnh Nguyệt Hoa từ chỗ ngồi phía sau thấy mình, hắn không mặc cái gì cả. Ài, coi chuyện này ầm ĩ kia, xe cũng không biết là bình điện bị hư hay là chỗ khác xảy ra vấn đề, toàn bộ bị kẹt ở rừng cây nhỏ, ngay cả bình điện dự trữ cũng không có, căn bản không có cách nào khác sưởi ấm, chỉ có thể ôm tay run run như thế, đúng là không phải chuyện tốt.

Buổi tối, càng ngày càng tối.

Trong xe, Đồng Học Bân cũng càng ngày càng lạnh, hắn thậm chí có thể nghe được âm thanh hít khí lạnh của Cảnh Nguyệt Hoa, nghĩ rằng cô ấy cũng không ấm áp.

Bỗng nhiên, ghé sau truyền đến chút động tĩnh.

Hắt xì, tựa hồ có người ngồi dậy, ngay sau đó bên cạnh Đồng Học Bân chợt lóe bóng đen, hình như là một cánh tay cầm lấy quần áo lưng chỗ tựa.

"Ngài làm gì vậy?" Đồng Học Bân không dám quay đầu lại.

". . . Đi ra ngoài một chút."

"Đi ra ngoài?" Đồng Học Bân mở to mắt ra, "Đang mưa lớn, ngài đi ra ngoài làm gì? Cái này không phải. . . Ai da, đừng đừng."

"Cậu ngủ của cậu đi! Không cần phải quản tôi!"

"Thế nhưng ngài đi chỗ nào? Nếu xảy ra chuyện gì, trở về tôi làm sao ăn nói?"

"Tôi nói không cần phải quản! Cứ như vậy!"

"Không được! Thật không được!"

"Nói hết chưa! ?"

Đồng Học Bân quay đầu lại, Cảnh Nguyệt Hoa đã đem quần áo mặc vào, thật ra chỉ mặc một cái áo, không có mặc quần, trên vạt áo là dấu vết của cái áo lót màu đỏ hấp dẫn như ẩn như hiện. Đồng Học Bân không rảnh tán thưởng, vừa muốn đưa tay ngăn cản, Cảnh Nguyệt Hoa đã không nói nhiều mở cửa xuống xe, tay che ở trên con mắt mặt, cẩn rằng mạo hiểm đi nhanh vào chỗ sâu trong rừng cây.

Mãi đến lúc này Đồng Học Bân mới có chút rõ ràng, hẳn vốn tưởng rằng Nguyệt Hoa khu trưởng là chịu không nổi, cho nên muốn tự mình đi trở về đi, nhưng cô ấy không có mặc quần, rõ ràng, . . .

Đây là không nín được, muốn đi WC?

Ài, cô mà sớm nói, tôi còn có thể ngăn?

Đồng Học Bân vỗ cái trán, mình thật đúng là ngốc, như vậy là sao!

Nguyệt Hoa khu trưởng người ta mặc dù có biệt danh "khu trưởng mặt đen", nhưng sao cũng là một người phụ nữ, lời này không tiện mở miệng, hơn nữa trong xe mặt cũng không có cách nào giải quyết, không thể ở trước mặt của Đồng Học Bân, ngồi chồm hổm ở trên xe mở cửa, quay bên ngoài giải quyết? Như vậy cũng quá bất nhã, then chốt là người ta không có khả năng để Đồng Học Bân ở bên cạnh nhìn, cho dù không thấy, nghe âm thanh ào ào cũng quá xấu hổ.

Bất tri bất giác, ba phút trôi qua.

Đồng Học Bân thấy Cảnh Nguyệt Hoa còn chưa có trở về, không khỏi nhú nhú mày, đem quần mặc vào, khoác đại áo sơ mi lên, theo cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Một rừng cây tối đen, không thấy thân ảnh của Nguyệt Hoa khu trưởng.

Sao còn chưa có xong? Cô ấy bình thường làm việc không phải rất tốc độ sao? Đây là đi rất xa hả?

Đồng Học Bân càng nghĩ càng lo lắng, không nhìn được mở cửa xe, quay đến hướng cô ấy rời đi hô lớn: "Nguyệt Hoa khu trưởng! Nguyệt Hoa khu trưởng!"

Không người trả lời.

Xem ra thật sự là đi xa rồi.

Đồng Học Bân chà tay, muốn đi tìm cô ấy, lại sợ thấy cái gì không nên thấy, đến lúc đó ngược lại làm Cảnh Nguyệt Hoa nóng nảy, trải qua mấy ngày tiếp xúc, hẳn đương nhiên biết tính tình Cảnh Nguyệt Hoa không tốt lắm.

Làm sao bây giờ? Có đi không?

". . . A!"

Hắn đang quán quýt, bỗng nhiên, một tiếng hô đau của nữ vang lên trong rừng!

Đồng Học Bân sắc mặt đại biến, cuống quýt đẩy cửa xuống xe, đội mưa to xông ra ngoài, vừa chạy vừa hô, "Nguyệt Hoa khu trưởng! Ngài làm sao vậy! ?"

Trong rừng tối đen, không thấy rõ phía trước.

Đồng Học Bân cũng bất chấp dưới chân, một đường vọt tới trước, rốt cục, tại bên cạnh một cây thụ thấy được Cảnh Nguyệt Hoa tựa ở thân cây. Lúc này Nguyệt Hoa khu trưởng đang thở ra từng ngụm, cúi lưng, hai tay ôm chặt một chỗ gần đùi, sắc mặt có chút xấu xí!

"Có người?" Đồng Học Bân không biết xảy ra chuyện gì nì, "Ai?"

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm mặt hít vào nói: "Có rấn!"

Nghe vậy, Đồng Học Bân sợ hãi, "Rấn? Cấn ngài?"

"Cái này không phải lời vô ích sao!" Cảnh Nguyệt Hoa không cho hắn mặt mũi, "Cậu không nhìn thấy?"

Đồng Học Bân lúc này mới nhìn thấy, ở khe ngón tay trên đùi của cô ấy, có một vết máu chảy ra, vô cùng dọa người, "Rấn ở đâu? Rấn gì?"

" . . . Không thấy rõ!"

"Cái đầu hình gì? Màu gì?"

"Tôi nói không thấy rõ! Ngủ à!"

"Ấy, ngài đừng vội, đừng nóng vội." Đồng Học Bân chạy tới nói: "Đi mau đi mau, tôi đỡ ngài trở lại, nói không chừng con rắn còn ở xung quanh!"

Cảnh Nguyệt Hoa đến bây giờ vẫn đang cau mày, "Tôi có thể tự đi!"

"Ngài đừng nói cái kia, mau mau!"

Đồng Học Bân mặc kệ, chết sống đỡ cô ấy, ánh mắt còn nhìn chằm chằm bụi cỏ bốn phía, đỡ Cảnh Nguyệt Hoa khắp khiêng trở về xe, hai người đều ngồi xuống ghế sau.

Cửa xe đóng lại, Đồng Học Bân mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, "Có thể có độc hay không?"

Cảnh Nguyệt Hoa không lên tiếng.

Đồng Học Bân gấp đến độ gõ gõ đầu, "Cẩn ngài chỗ nào?"

"Chân."

Đồng Học Bân lúc này mới nhìn kỹ, thấy chỗ mà tay đang che của Cảnh Nguyệt Hoa, lại ở ngay gần quần lót, một chỗ vô cùng xấu hổ!

Cái đêch!

Cái này gọi là chuyện gì!

674. Chương 672: Hút!

Đêm khuya.

Trong Cayenne.

Cảnh Nguyệt Hoa bị rắn cắn, Đồng Học Bân thật đúng là chưa trải qua loại sự tình này, nhất thời có chút hoảng, Nguyệt Hoa khu trưởng thật ra coi như trấn định, chỉ là ôm chân thở ra từng ngụm.

"Có đau không?"

"Cậu có thể không nói lời vô ích được không?"

"Cái này, máu là màu gì?"

". . . Máu của cậu màu xanh à?"

"Ai da, tôi không phải ý tứ này, tôi đang nói trong phim á, máu màu đen không phải là có độc sao?"

Cảnh Nguyệt Hoa mở tay ra, "Đỏ chính là đỏ, phim ảnh và cuộc sống có thể như nhau sao?"

"Vậy, vậy làm sao bây giờ? Lỡ như rắn có độc thì sao?"

". . . Không biết!"

Đồng Học Bân thật sự là bó tay với cô ấy, phụ nữ thành thực, hần tiếp xúc rất nhiều, Huyền di cũng tốt, Tạ tỷ cũng tốt, đều là người tương đối có chủ kiến, hình như mỗi lần gặp phải chuyện, Đồng Học Bân hỏi cái gì, đối phương trả lời hần luôn luôn là một câu nghi vấn, dùng câu hỏi để trở về, khiến cho Đồng Học Bân vô cùng phiền muộn, cái này đều là lửa cháy đến nơi rồi, ngài nghiêm túc một chút được không? Lỡ như độc chết người vậy phải làm sao bây giờ? ?

Dùng BACK?

Không còn kịp rồi!

Dùng REVERE?

Cũng không được, cái này quá rõ ràng!

Chuyện xoa bóp cho Từ Yến cũng may nói được một ít, dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật đã tới trình độ này, xoa bóp mỹ dung, dùng thuốc chống lão hóa, đây đều là có thể thực hiện, nhưng vết thương này không

giống, lỗ như mình dùng REVERSE cho Cảnh Nguyệt Hoa lui thời gian về phía sau, cho dù răn có độc, độc có thể tiêu trừ, nhưng vết thương cũng sẽ biến mất, hai lỗ máu do răn cắn, chớp mắt biến mất vô tung? Điều này nói thế nào cũng khó mà giải thích, nếu như khiến cho Cảnh Nguyệt Hoa nghi ngờ, bí mật trên người của Đồng Học Bàn sẽ không giấu diếm được!

Mẹ nó! Rốt cuộc có độc hay không có độc?

Đồng Học Bàn như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, "Ngài cảm giác thế nào?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhăn mặt, không nói lời nào, hiển nhiên là rất đau.

"Ai da, hơn nửa đêm rồi, muốn đi cũng đi không được." Đồng Học Bàn liên tiếp vỗ ót, "Cái này có thể không làm được! Phải nghĩ cái khác! Phải nghĩ cái khác!" Nhớ tới việc có vài loại độc răn sẽ lấy mạng trong một giờ mạng, Đồng Học Bàn càng lo lắng hơn, cho dù hẳn cùng Nguyệt Hoa khu trưởng ngày hôm nay có ồn ào một chút, nhưng Đồng Học Bàn cũng không muốn Cảnh Nguyệt Hoa gặp chuyện không may.

"Hắt xì!" Cảnh Nguyệt Hoa ôm mũi hắt xì.

Đồng Học Bàn vội nói: "Ngài đem quần áo ướt cởi ra trước, nhanh lên, cái trên nữa."

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày nhìn nhìn hắn, không nhúc nhích.

"Tôi quay lưng đi, ngài nhanh lên một chút!" Đồng Học Bàn trên ghế sau thoáng đứng lên, quay người lại, hai tay che con mắt quay ra cửa sổ, không nhìn cô ấy.

Cảnh Nguyệt Hoa vừa rồi đi rừng cây dầm mưa, phồng chùng cũng lạnh không chịu được, chờ hắn quay người đi, Đồng Học Bàn nghe được âm thanh cởi đồ phía sau.

". . . Được rồi!"

"Vậy tôi quay đầu lại?"

"Ừm."

Đồng Học Bàn quay người lại, chỉ thấy Nguyệt Hoa khu trưởng đã quần cái đệm ở trên người, trên cánh tay trơn truột không có quần áo gì, từ bên cạnh, có thể thấy được một phần áo ngực của cô ấy và vòng eo mảnh khảnh, quần áo cởi rồi chỉ còn đồ lót trong, cái đệm không đủ lớn, không thể che tất cả. Cô ấy không nằm xuống, Đồng Học Bàn cũng không có chỗ ngồi, đứng chồm hồm ở nơi đó, trong đầu nhanh chóng vận động, từ sắc mặt của Cảnh Nguyệt Hoa, rõ ràng có thể thấy thân sắc vừa lạnh lại vừa đau, Đồng Học Bàn yêu thương không ngớt, càng nóng nẩy.

Tiếp tục như thế có thể không làm được!

Đã năm phút đồng hồ trôi qua, lỗ như độc tính phát tác. . .

Bỗng nhiên, chỉ thấy sắc mặt Cảnh Nguyệt Hoa biến đổi!

"Ngài làm sao vậy?" Đồng Học Bàn hoảng hốt hỏi.

Cảnh Nguyệt Hoa thở ra, bắt đầu cố sức ôm chặt đùi, ôm thật chặt nói, "Có chút tê, co rút đau đớn!"

"Đã tê?" Đồng Học Bàn cả kinh nói: "Thật sự có độc?"

"Không cần suy nghĩ." Cảnh Nguyệt Hoa xoa xoa mi tâm, thở ra nói: "Răn trong rừng cũng không nhất định có độc, hẳn là không có việc gì, nếu như có, cũng không có biện pháp, vận mệnh của Cảnh Nguyệt Hoa tôi đã như vậy, không có vấn đề gì với cậu, tôi chấp nhận."

Đồng Học Bàn không thích nghe nói: "Ngài nói vậy là nói cái gì! Cái gì gọi là vận mệnh đã như vậy? Vô nghĩa!"

Cảnh Nguyệt Hoa lắc đầu, không lên tiếng.

Đồng Học Bàn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên vỗ đùi, "Nếu thật sự không được, tôi làm cho ngài!"

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn hắn, "Làm sao?"

"Thì làm như vậy!"

"Lỡ như có độc, cậu làm sao bây giờ?"

"Độc thì độc, trước cứu người quan trọng hơn, ngài nghe tôi đi!"

"Không được." Cảnh Nguyệt Hoa không khỏi phân trần nói: "Cậu không cần phải quản, cứ như vậy!"

Đồng Học Bán phát hỏa nói: "Tôi sao có thể không quản? Ngài đi cùng với tôi! An toàn của ngài tôi nhất định phải có trách nhiệm! Không cần phải nói!"

"Tôi nói không cần!" Tính tình của Cảnh Nguyệt Hoa có chút nổi lên.

"Ngài nghe cũng phải nghe! Không nghe cũng phải nghe!" Đồng Học Bán đem tay áo ướt sũng xắn lên, ngồi xổm xuống, cầm lấy chân của Cảnh Nguyệt Hoa.

"Tiểu Đồng!" Cảnh Nguyệt Hoa quát: "Tôi bảo cậu buông ra!"

Đồng Học Bán không nghe, "Tôi biết mặt mũi ngài không nhìn được, nhưng mạng người quan trọng hơn hay là mặt mũi quan trọng hơn?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhăn mặt nói: "Tôi là sợ cậu gặp chuyện không may! Cái này không phải là đóng phim! Có độc rồi cậu cho rằng hút ra sẽ không sao? Cậu có hiểu khoa học hay không? Vì sao bệnh nhân mắc bị tim uống Cửu Tâm Hoàn hiệu quả nhanh đều phải ngâm dưới lưỡi? Bởi vì chỗ đó hấp thu rất nhanh! Nếu có độc! Cậu cũng sống không được!"

Đồng Học Bán không cho là đúng nói: "Ngài đừng quản tôi, tôi nói thẳng luôn, đừng nói là rắn độc, tôi ăn một ký hạc đỉnh hồng (bả chuột), tôi muốn chết cũng không được!"

"Tôi bảo cậu không cần phải quản! Cậu không nghe sao! ?"

". . .Không nghe thấy!"

"Tiểu Đồng! Đừng hồ đồ!"

"Hiện tại là ngài hồ đồ! Không phải tôi!"

"Đồng Học Bán!"

Đồng Học Bán nghiêm mặt nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài có thể không biết tôi, có thể cũng không có một chút ấn tượng tốt với tôi, bất quá tôi không quan tâm, nếu ngài xảy ra chuyện, nếu tôi hiện tại ở chỗ này, vậy tôi sẽ không có thể mở mắt nhìn ngài gặp chuyện không may, nhanh lên một chút! Nếu không sẽ không kịp! Đã năm phút đồng hồ trôi qua!"

Cảnh Nguyệt Hoa ôm chân, mặt đen đến đáng sợ.

Đồng Học Bán vừa nhìn, thẳng thắn chụp lấy tay của Cảnh Nguyệt Hoa hất ra, cầm lấy chân của cô ấy, tìm tư thế, vị trí không tốt lắm, lại thay đổi một tư thế, đi tới phía sau cô ấy, kéo chân phải của cô ấy lên khiến ở rộng ra, cũng không thấy Cảnh Nguyệt Hoa có biểu tình gì, lập tức làm một hơi hít sâu, đè ép tâm tư khô nóng, cúi đầu đem cái miệng qua tới, nhắm ngay vết thương cố sức hút một ngụm!

"A!" Cảnh Nguyệt Hoa đau đớn hô một tiếng.

Đồng Học Bán hút ra máu, nhanh chóng nhổ ra ngoài xe, sau đó lại cúi người qua.

"Có độc! Tiểu Đồng! Cậu đừng hồ đồ!"

Đồng Học Bán không để ý tới cô ấy.

Vị trí của vết thương này quá ... , ngay trên đùi, mà còn là ở đùi trong, Đồng Học Bán lúc cúi đầu hút loáng thoáng dần lên trên đùi của cô ấy, trong lỗ mũi có một cổ mùi vị phụ nữ thành thực chui vào, ngăn không được, khiến cho Đồng Học Bán tâm nóng khó nhịn, bất quá ở trong xe không đèn, ánh trăng cũng không rõ ràng, đập vào mắt phần lớn đều là một mảnh tối đen, miễn cưỡng có thể bình tĩnh.

Đừng suy nghĩ bậy!

Nhanh chóng làm chính sự trước!

Lại thêm một ngụm máu bị Đồng Học Bân nhổ ra ngoài cửa sổ xe, sau đó không để ý bàn tay phản đối của Cảnh Nguyệt Hoa đẩy hần, tiếp tục cúi đầu hút cho cô ấy.

Một ngụm. . .

Năm ngụm. . .

Mười ngụm. . .

Ngoài miệng đọng tới một phần da thịt mềm mại, Đồng Học Bân cho dù lo lắng cho Cảnh Nguyệt Hoa, cũng không thể không phẫn nộ, chuyện thường tình của người, chủ yếu là vì quá mê người.

Khoảng chừng sáu bảy phút trôi qua.

Cảnh Nguyệt Hoa đột nhiên che phía dưới, "Được rồi."

"Cái gì được rồi?"

". . . Đã không còn tê."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, độc đã ra."

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn hần, giật giật khóe miệng.

"Làm sao vậy?" Đồng Học Bân hỏi.

Cảnh Nguyệt Hoa lần đầu tiên nói ". . . Cảm ơn Tiểu Đồng."

Đồng Học Bân cười nói: "Ài, nói cái kia để làm gì, đương nhiên thôi, nào, tôi băng bó cho ngài một chút."

Đem một cái đệm phía trước xé ra, tốt xấu được cũng có thể làm ra được một miếng vải, Đồng Học Bân ngồi xổm trước mặt Nguyệt Hoa khu trưởng, cẩn thận băng bó vết thương cho cô ấy, quấn một vòng tròn quanh đùi, cuối cùng, đem cái đệm trên người cho cô ấy nắm thật chặt, "Ngài ngủ đi."

Cảnh Nguyệt Hoa lãnh đạm nói: "Còn cậu?"

"Tôi ra phía trước, có việc ngài gọi."

Nhưng Đồng Học Bân vừa muốn từ chỗ ngồi lên đến phía trước lúc, sắc mặt hần bỗng nhiên trắng lại, biểu tình thoáng cứng lại, thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Cảnh Nguyệt Hoa hình như cảm thấy không thích hợp, lập tức nói: "Tiểu Đồng! Sao vậy?"

Đồng Học Bân cười khổ, "Trong miệng có chút tê."

"Cái gì?" Cảnh Nguyệt Hoa vừa nghe, nhất thời phát hỏa, "Tôi nói với cậu cái gì? Tôi nói với cậu cái gì! Cậu không nghe!"

Đồng Học Bân cười gượng một tiếng nói: "Không có việc gì đâu, phỏng chừng lập tức tốt ngay."

"Tốt cái gì mà tốt! Đó là rắn độc!"

". . . Thật sự không có chuyện gì, chút chuyện nhỏ."

Cảnh Nguyệt Hoa chỉ chỉ mũi hần, "Cậu đúng là hồ đồ! Tôi sớm nói như vậy không được! Hút ra cho tôi! Cậu làm sao bây giờ! ?"

Đồng Học Bân ho khan nói: "Cũng chỉ tê, hần không phải kịch độc?"

"Cậu có cháng váng đầu không?"

"Ặc, có một chút, nhưng có thể là lạnh, không liên quan đến độc."

Bầu không khí im lặng một chút, bầu không khí không tốt lắm.

Cảnh Nguyệt Hoa đã ngồi dậy, nhiều lần lấy tay xoa xoa con mắt, tựa hồ đang lo lắng cái gì, một lát sau, Cảnh Nguyệt Hoa cố sức vỗ vỗ chỗ bên cạnh, "Ngồi xuống!"

”Hả?”

”Tôi bảo cậu ngồi xuống!”

” . . . À.”

Đồng Học Bán thành thật ngồi ở bên cạnh cô ấy, chỉ cảm thấy đầu lưỡi có chút tên, không có gì cả, nói ra cũng có chút mạnh miệng, ”Ngài làm gì?”

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn con mắt của hắn, ”Tê ở đâu?”

”Miệng có chút. . .”

Không đợi nói xong, bỗng nhiên dưới ánh mắt hết hồn của Đồng Học Bán, Cảnh Nguyệt Hoa đột nhiên nghiêng đầu đưa mặt tới, cắn vào môi của Đồng Học Bán, hung hăng hút một ngụm!

Đồng Học Bán ngơ ngác, nhất thời không phản ứng.

Nửa phút sau, Cảnh Nguyệt Hoa đem thứ trong miệng nhỏ ra, lại nhấc đầu, mặt không biểu tình hút cái miệng của Đồng Học Bán, hút vào thật mạnh!

Rồi lại phun ra một ngụm!

”Còn chỗ nào tê?” Cảnh Nguyệt Hoa lạnh giọng hỏi.

Đồng Học Bán vô thức nói: ”Ặc, đầu lưỡi cũng, cũng có chút. . .”

Cảnh Nguyệt Hoa lại một lần cúi đầu, dùng miệng mở môi của Đồng Học Bán, cố sức hút một cái ở đầu lưỡi của hắn!

675. Chương 673: Miệng Vẫn Còn Tê!

Trong rừng cây nhỏ.

Mưa to cọ rửa chiếc Cayenne, dưới cửa xe mơ hồ, không khí trong xe đầy vẻ mờ ám.

Đồng Học Bán đang tiếp xúc môi với Nguyệt Hoa khu trưởng.

Đây là Đồng Học Bán nằm mơ cũng không ngờ, quá đột nhiên, một chút chuẩn bị tâm lý hắn cũng không có.

Đương nhiên, nói là tiếp xúc môi cũng có chút sai, Đồng Học Bán rõ ràng tâm tư của Nguyệt Hoa khu trưởng, mình không để ý độc rắn hút đi giúp cô ấy, kết quả Cảnh Nguyệt Hoa không có việc gì, còn hắn thì cả miệng đầy độc, giống như có xu thế lan tràn, Nguyệt Hoa khu trưởng khẳng định là trong lòng bắn khoản, dù sao mình bởi vì cứu cô ấy mới thành như vậy, kết quả là mới có cảnh Cảnh Nguyệt Hoa tự mình đem miệng hút cho hắn.

Quá mê người.

Quá hấp dẫn.

Đồng Học Bán đầu óc mơ mơ hồ hồ, miệng của Cảnh Nguyệt Hoa nóng hừng hực, mềm mại vô cùng, ngay cả đầu lưỡi cũng có thể cảm giác được rõ ràng, vô cùng trơn trượt.

Cảnh Nguyệt Hoa còn đang hút đầu lưỡi Đồng Học Bán, một lần rồi lại một lần.

Làm đủ ba bốn phút phút.

Cảnh Nguyệt Hoa mới rút đầu rời khỏi cái miệng của hắn, môi của hai người chia ra, ở giữa còn có một tia nước bọt, tạo thành một đường mỏng tinh tế.

Cái hình ảnh kia, ài, cũng chẳng biết nên nói thế nào.

Quả thật đúng là dễ gây chết người vô cùng.

"Cảm giác thế nào?" Cảnh Nguyệt Hoa làm vẻ mặt bình thản hỏi, trên tay lau nước bọt dính dưới miệng của Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn mặt đỏ tím đập nhanh vội ồm một tiếng, "Tốt hơn rồi, cảm ơn ngài."

Cảnh Nguyệt Hoa nhắm mắt lại, "Cậu là vì cứu tôi, nói cảm ơn cái gì!"

"Cơ bản không có việc gì, hẳn không phải là kịch độc, nếu không hai ta sẽ không sống đến bây giờ, à, lúc này rồi, hay là ngủ?" Dứt lời, Đồng Học Bàn hắt xì một cái, quần áo ướt sũng trên người của hắn còn chưa có cởi, thật sự là cả người run, lạnh muốn chết, "Ngài nằm đi, tôi ra phía trước." Vừa rồi Đồng Học Bàn còn vì chuyện trúng độc nên hoảng sợ, nhưng Nguyệt Hoa khu trưởng hút như thế, lập tức làm tâm tư hắn bay lên không, tinh thần trở nên chấn hưng.

Trải qua một chuyện như thế, Đồng Học Bàn rõ ràng cảm giác được quan hệ của hai người có biến hóa.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn nhìn hắn, "Không có gì, cậu làm sao ngủ?"

"Ha ha, con người tôi khỏe lắm, chịu được chịu được."

"Cậu vừa mới hết sốt, làm sao chịu được?"

"Thật sự không có việc gì, tôi không cần. . . Hắt xì!"

"Tự cậu nhìn đi? Cái này còn không cần?"

Đồng Học Bàn cười gượng một tiếng, hút hút nước mũi, trong lòng nói tôi cần cũng không được, trong xe, chỉ có một cái đệm không ướt, tôi làm sao có thể đoạt của ngài?

Cảnh Nguyệt Hoa nằm xuống, dùng cái đệm quần trên người, nhích vào bên trong, đùi đẹp trắng bóng cũng mơ hồ lộ ra bên ngoài, sau đó, Nguyệt Hoa khu trưởng ngửa khí chần chờ một chút, câu nói tiếp theo khiến cho Đồng Học Bàn ngây ngẩn cả người, "Quần áo cởi ra, cùng nhau nằm!"

Đồng Học Bàn a một tiếng, "Sao nằm?"

". . . Cậu nói sao?"

"Tôi, hả?" Đồng Học Bàn không vững tin nói: "Ý của ngài là bảo tôi cùng ngài. . . Cùng nhau?"

"Nhanh lên một chút! Đừng cảm lạnh!"

"Nguyệt Hoa khu trưởng, cái này, cái này không thích hợp, ngài cái này còn. . ."

"Tôi là phụ nữ không nói cái gì, cậu là đàn ông mà lằng nhằng cái gì? Hả? Muốn tiến hay không tiến! Cậu tự quyết định!" Cảnh Nguyệt Hoa không phản ứng hắn, đưa lưng nằm về phía hắn, không nhúc nhích.

Đồng Học Bàn lập tức quần quýt, trong lòng nói anh em chỉ khách khí một chút, cô hung dữ cái gì, cô nhường tôi một chút tôi không phải tiến vào sao? Anh em lạnh muốn chết, cô nghĩ rằng tôi nguyện ý ngồi ở ghế trước sao? Tôi cũng không phải sợ cô không tiện sao!

Làm hả?

Có vào hay không?

Đồng Học Bàn tương đối cần mặt mũi, người Bắc Kinh mà, nhưng lúc này hắn đã run cả người, cũng bắt chấp mặt mũi, mạng quan trọng hơn.

Mẹ kiếp! Vào thì vào! Ai sợ ai!

Đồng Học Bàn cắn răng một cái, bắt đầu cởi quần áo, đem áo sơ mi và quần cởi ra, vắt nước, cũng vắt cho quần áo của Cảnh Nguyệt Hoa, lúc này mới hơi hơi nghiêng đầu, nhìn bóng lưng nghiêng người của Nguyệt Hoa khu trưởng, tâm chột hoảng, khom lưng, cẩn thận bò lên. Chỗ ngồi sau không rộng lắm, xe nào cũng đều như vậy, bình thường một người nằm thì có thể đủ, Nguyệt Hoa khu trưởng nghiêng người, cũng chỉ là để lại một chút chỗ trống, Đồng Học Bàn vừa lên, suýt nữa từ chỗ ngồi ngã xuống.

Quá chật!

Thậm chí còn đụng phải phía sau lưng trắng bóng của Nguyệt Hoa khu trưởng!

Đồng Học Bàn thân thể co lại, chú ý cô ấy một chút, thấy Cảnh Nguyệt Hoa không có động tĩnh gì, lúc này mới yên tâm, đưa tay để trước ngực cách ra một cự ly, rất sợ đụng tới Cảnh Nguyệt Hoa lại chọc cô ấy bão nổi, sau đó mới dùng một tư thế rất khó nghiêng người hướng về phía sau lưng Cảnh khu trưởng, động cũng không dám động.

Lúc này, cái đệm bị đưa qua một ít.

"Khụ khụ, cảm ơn." Đồng Học Bàn tiếp lấy, đem cái đệm quần lên trên người một chút, nhưng không được nhiều, đa số vẫn là để lại cho Cảnh Nguyệt Hoa.

Hai người nằm cùng một chỗ hầu như dính vào nhau.

Người mà, đương nhiên không có khả năng không nhúc nhích, có đôi khi Cảnh Nguyệt Hoa thoáng động dưới eo, cặp mông màu mỡ nhẹ nhàng chen đến chân của Đồng Học Bàn, có đôi khi Đồng Học Bàn nhẹ nhàng co chân, đầu gối đụng vào trên người Nguyệt Hoa khu trưởng, muốn không tiếp xúc, đó là không có khả năng.

Mới nằm mười phút, thân thể Đồng Học Bàn càng ngày càng nóng, dục hỏa khó nhịn.

Quá dần vật người!

Muốn mạng già!

Đồng Học Bàn có thể là có chút sốt, cũng có thể là độc rắn còn chưa hết sạch, hắn cũng không biết mình nghĩ như thế nào, đột nhiên thấp giọng nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài đã ngủ chưa?"

". . . Ừm."

"Ngủ?"

"Ừm."

Trời đất, ngủ rồi còn có thể trả lời?

Đồng Học Bàn ho khan nói: "Tôi. . . Ừm, tôi ngoài miệng còn có chút tê, cái này, khụ khụ. . ." Đây là lời nói thật, quả thật đầu lưỡi hắn còn tê lắm.

Cảnh Nguyệt Hoa bên kia lặng lẽ, không lâu sau, cô ấy hơi nghiêng người.

Đồng Học Bàn nhanh chóng xoay qua bên này, khiến cho cô nhìn chính diện mình.

Hai người mặt đối mặt, chỉ cách vài centimet, hít thở đều có thể đánh vào mặt đối phương.

"Tê ở đâu?" Cô ấy hỏi.

"Vẫn là chỗ đó, miệng, đầu lưỡi."

Cảnh Nguyệt Hoa đen mặt nhìn hắn, "Vậy cậu có ý gì?"

Đồng Học Bàn mặt đỏ lên, "Không có ý gì, thật sự không có ý gì, tôi cũng là. . . Nói đúng là một tiếng, không có việc gì, vậy thì, ngài nghỉ ngơi sớm đi." Nhanh chóng nhắm mắt, không dám nhìn cô ấy.

Ài, mình nói cái này để làm gì vậy!

Đồng Học Bàn! Mà bị nghiện rồi có phải không?

Đồng Học Bàn thật mất mặt, thẳng thắn nhắm mắt giả bộ ngủ.

Nhưng đợi không bao lâu, trước mặt đột nhiên có hơi thở phun đến, là âm thanh của Cảnh Nguyệt Hoa, ". . . Há mồm!"

Đồng Học Bàn ngẩn ra, "Hả?"

"Tôi bảo cậu há mồm!"

Đồng Học Bàn đem miệng mở ra.

Chỉ thấy Cảnh Nguyệt Hoa trầm mi nhìn hẩn một cái, dưới cái nhìn kinh ngạc của Đồng Học Bân cúi đầu tới, hút miệng của Đồng Học Bân!

Thật mềm!

. . .

676. Chương 674: Mờ Ám!

Nửa đêm.

Mưa nhỏ, dần dần yếu ớt.

Trong xe, Đồng Học Bân len lén nhìn Cảnh Nguyệt Hoa dùng miệng hút môi mình, trong lòng cũng yếu ớt, như mộng như ảo.

Cảm giác thật tốt.

Cái này là phúc khí tu luyện mấy đời.

Ánh trăng dần dần mờ mờ, có cửa xe che bớt, phần lớn ánh trăng đều bị che ở bên ngoài, bên trong rất đen, Đồng Học Bân cũng thấy không rõ sắc mặt và biểu tình của Cảnh Nguyệt Hoa, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy một thứ đại khái. Nguyệt Hoa khu trưởng ngậm miệng của mình, thân thể tự nhiên cũng xích đến gần một chút, Đồng Học Bân chỉ cảm thấy trong ngực mơ hồ có xúc cảm ướt át, hình như là áo lót màu đỏ ướt đầm của Cảnh Nguyệt Hoa vậy, trong lỗ mũi đầy mùi thơm, trong miệng đầy mùi thơm, còn có hai cánh môi, rất mềm.

Vài giây sau.

Hút xong một ngụm, Cảnh Nguyệt Hoa một tay đỡ lưng của Đồng Học Bân, từ ghế sau ngồi dậy, đem nước bọt trong miệng khẽ nhỏ ra ngoài.

"Được rồi chứ?" Cô ấy dùng ngữ khí đông cứng hỏi. Đồng Học Bân nói, "Còn có đầu lưỡi, ừm, đầu lưỡi."

". . ." Cô ấy không lên tiếng.

"Nguyệt Hoa khu trưởng?" Đồng Học Bân gọi một tiếng.

Dừng lại hai giây ". . . Há mồm!"

"À à."

Đồng Học Bân hé miệng, còn đem đầu lưỡi nhỏ ra một ít, tiếp theo, hai cánh môi gợi cảm của Nguyệt Hoa khu trưởng tiến đến, ngậm lấy toàn bộ đầu lưỡi của hắn, khiến cho Đồng Học Bân không nhận được kích động run lên một chút, lần trước đó hắn còn có chút ngây người, lúc này mới được hưởng thụ, thử thăm dò nhẹ nhàng đem cái miệng đóng lại một chút, cũng đem môi của Nguyệt Hoa khu trưởng ngậm lấy.

Uớt át, cảm giác thật không sai.

Nhưng môi bỗng nhiên chia ra, môi của đối phương đem miệng mở ra.

Chỉ thấy vùng xung quanh lông mày của Cảnh Nguyệt Hoa nhíu lại "Làm gì?"

Đồng Học Bân nóng mặt, giả ngu nói: "Không có gì, làm sao vậy?"

Cúi thấp người, Cảnh Nguyệt Hoa đem nước bọt nhỏ ra ngoài, "Được chưa?"

Hiện tại bao lâu rồi? Cảm giác là có chút tê, không có phản ứng khác, hiển nhiên không phải kịch độc, cho nên lúc này Đồng Học Bân cũng không đưa ra yêu cầu, ừm một cái "Tốt hơn rồi tốt hơn rồi, cảm ơn ngài Nguyệt Hoa khu trưởng."

"Ngủ!"

". . . À."

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêng người, cũng không có xoay người, mà là ngủ đối diện hẳn.

Tuy rằng hai lần hôn môi này có một ít công thức hoá, không phải cái loại giữa nam nữ, bất quá hôn vẫn là hôn, chuyện này thật sự không cách nào thay đổi, Đồng Học Bàn cũng không biết vì sao, đối với việc Nguyệt Hoa khu trưởng bảo nổi cũng không phát sợ như vậy, lá gan lớn một chút, nghĩ cả người đều là dũng khí, đương nhiên, trong lòng còn quần quýt không ít, Đồng Học Bàn mở mắt nhìn mặt ngủ của Cảnh Nguyệt Hoa, một hồi lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

Hơi thở của hai bên đều có thể phun lên mặt đối phương.

Gần trong gang tấc gương cái cổ là có thể hôn đến cô ấy.

Cái này càng làm cho Đồng Học Bàn phiền não, hẳn biết Nguyệt Hoa khu trưởng hẳn là rất có ý kiến đối với mình, cho dù mình hút chất độc giúp cô ấy, cái ấn tượng xấu này cũng không có biện pháp thay đổi trong khoảng thời gian ngắn, cho nên trong nội tâm có một chút rối loạn, rồi lại có chút tâm tình không chế không được.

Mỹ nữ phía trước, còn là nửa kín nửa hở. . .

Cái này không phải cố ý quyến rũ mình sao? ?

Ý chí lực của Đồng Học Bàn vẫn không quá kiên định, trong lòng suy tư rất lâu, rốt cục cắn răng, quyết định mặc kệ giá nào! Mở mắt nhìn Nguyệt Hoa khu trưởng cũng không biết ngủ hay không ngủ, dù sao thì hô hấp rất bình thản, lông mi thật dài và một ít khe ngực lộ ra dưới cái đệm đều vô cùng mê người, Đồng Học Bàn đánh bạo hít vào một hơi chậm rãi đưa tay qua, lúc này mang tâm tư thấp thỏm từ từ di chuyển trên cái đệm, điều chỉnh phương hướng một chút, Đồng Học Bàn rốt cục đưa tay dò xét đi qua.

Sau một chút, mò trúng một chỗ mềm mại vô cùng.

Đồng Học Bàn biết, chỗ đó hẳn là đùi của Nguyệt Hoa khu trưởng, thật mềm.

Cảnh Nguyệt Hoa vẫn không nhúc nhích, tựa hồ không phát hiện, hình như đang ngủ.

Cái này càng cho Đồng Học Bàn tăng dũng khí, tiện đà ổn định tinh thần, to gan lớn mật giật giật bàn tay, sờ sờ trên mé đùi ngoài của cô ấy, cuối cùng, Đồng Học Bàn cũng thấy rất bội phục mình, đây chính là khu trưởng, mình thật đúng là sắc tâm không thay đổi, cái này cũng dám sờ, bất quá thật trơn. Một lần đắc thủ khiến cho Đồng Học Bàn trong lòng nhảy loạn, sau khi vuốt ve xong, bàn tay hơi lần tới, lập tức thay đổi một góc độ, từ khoảng giữa hai chân của Nguyệt Hoa khu trưởng đi vào, chậm rãi đặt tay vào đùi trong của cô ấy. Thật mềm mại, thật đầy ắp.

Đồng Học Bàn giật giật ngón tay, cảm thụ được độ ẩm bên trong, hai đùi đẹp đầy đà kẹp tay của hẳn rất chặt, không có một khe hở, thịt vùi vào đầu ngón tay, rất sâu, toàn bộ tay trái đều chìm đắm trong đùi đẹp mềm mại của Nguyệt Hoa khu trưởng.

Nhưng Đồng Học Bàn đang muốn sờ thêm vài cái thì, Cảnh Nguyệt Hoa đột nhiên mở mắt!

Không hề có dấu hiệu, Nguyệt Hoa khu trưởng lạnh lùng mở cặp mắt của mình ra, nhìn chằm chằm vào Đồng Học Bàn, "Làm gì?"

Đồng Học Bàn hoảng hốt, "Khụ khụ, tôi cái này, cái này." Cảnh Nguyệt Hoa không làm gì chỉ, chỉ nhìn hẳn như thế.

"Là như thế này là như thế này." Đồng Học Bàn nhanh chóng giải thích nói: "Tôi lo lắng, muốn nhìn vết thương ngài bị cắn một chút xem thế nào, nhìn xem có chảy máu không."

Cảnh Nguyệt Hoa mặt không biểu tình nói: "Đã tốt rồi."

"À à, vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, tôi còn sợ không khép lại, được rồi, còn tê không?"

"Cậu nghĩ nhanh như vậy có thể tốt?"

"Còn tê? Ày, vậy để tôi xem cho ngài?"

"Không cần!" Cảnh Nguyệt Hoa không nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng nhìn nhìn hắn, đem con mắt nhắm lại, từ đầu đến cuối, bàn tay của Đồng Học Bản trong đùi cũng chưa từng động qua.

Thấy thế, Đồng Học Bản vô thức muốn nhanh chóng rút tay lại, nhưng vừa nhìn phản ứng của Cảnh Nguyệt Hoa cũng không có kịch liệt như vậy, cũng không có lớn tiếng bão nổi, trong lòng hắn liền hòa hoãn, có chút đoán không ra, chớp chớp con mắt lấy tay ra, nhẹ nhàng dừng lại, tâm hung ác nổi lên, lại đưa tay đi vào, trong miệng còn nói: "Cái này cũng không thể bỏ qua, lỡ như có chuyện gì, tôi xem cho ngài?"

Cảnh Nguyệt Hoa không để ý đến hắn.

Đồng Học Bản nhìn một chút, thẳng thắn cũng không chờ Nguyệt Hoa khu trưởng cho phép, dò xét trên đùi cô ấy, mò xugn quanh vết thương bằng bó kia, thật ra cũng không cách bao xa, bất quá bởi vì thịt trên đùi của Cảnh Nguyệt Hoa tương đối dày ấp, cho nên di động không quá tiện hơn, đưa tay vào từng chút từng chút đi đến, ừm, hoặc là nói cọ qua càng thích hợp hơn.

Không có cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, tất cả đều là tìm đập.

"Ừm, không chảy máu." Đồng Học Bản lẩm bẩm.

Cảnh Nguyệt Hoa nhăn mặt, nhưng không nhúc nhích.

"Tôi coi có bị nhiễm không." Đồng Học Bản đem điện thoại ra, mở khóa, tùy tiện nhấn một nút ánh sáng lên lên, sau đó ngồi dậy, vén cái đệm trên người Cảnh Nguyệt Hoa lên, chiếu chiếu phía dưới cô ấy.

Đùi đẹp và thân dưới của cô ấy nhất thời rõ ràng.

Ngay cả hoa văn trên quần lót màu đỏ cũng đều thấy rõ ràng.

Đồng Học Bản nóng tâm, trước đó nương ánh trăng nhàn nhạt, căn bản không thấy rõ lắm, như thế rất tốt, cái gì cũng đều nhìn thấy, quả thật không nói ra được rồi. Thấy Cảnh Nguyệt Hoa không có phản ứng quá lớn, liền giơ điện thoại di động, đưa tay cởi băng ra, mở đùi của cô ấy ra nhìn, mí mắt nhất thời nhảy dựng, "Ồ, hình như nhiễm trùng!" Hai miệng máu của đùi trong chảy ra một ít nước trắng, là mủ, rất đậm.

Cảnh Nguyệt Hoa cũng không mở mắt ". . . Ừm."

"Vậy sao ngài không nói với tôi?"

". . . Ừm."

Đồng Học Bản trong lòng nói ngài ừm cái gì mà ừm, vỗ cái trán, "Vậy tôi . . . làm cho ngài một chút?" Sợ cô ấy hiểu lầm, Đồng Học Bản bổ thêm một câu, "Nước bọt hình như là sát trùng."

Cảnh Nguyệt Hoa chậm rãi mở mắt, nhìn hắn một chút.

Đồng Học Bản chợt dạ không ngớt, ho khan nói: "Ngài xem?"

Cảnh Nguyệt Hoa cứng rắn nói: "Không cần, ngủ!"

"Thế nhưng" Đồng Học Bản lo lắng, "Nếu như nó làm độc, vậy còn không, từ giờ đến sáng sớm còn đến mấy tiếng đấy."

Cảnh Nguyệt Hoa nhắm mắt lại, hơi cử động thân thể, xoay người đưa lưng về phía hắn, tựa hồ muốn ngủ.

Có ý gì? Rốt cuộc nói được hay là không được? Đồng Học Bản thật sự không hiểu suy nghĩ của Cảnh Nguyệt Hoa, có phải là cô ấy nhìn ra mình có tâm tư bậy đối với cô ấy, cho nên tức giận? Bất quá hình như cũng không quá tức giận, nếu không cô ấy sao không ồn ào với mình hai câu giống trước đó? Nếu không nói đúng là, Nguyệt Hoa khu trưởng đã giận tới trình độ nhất định, ngay cả nói cũng đều lười nói với mình? Một câu cũng không muốn nói?

Tình huống rốt cuộc là thế nào! ?

Tâm tình của Đồng Học Bản rất phức tạp, cùng lúc muốn chiếm tiện nghi của Nguyệt Hoa khu trưởng, cùng lúc lại không muốn cô ấy gặp chuyện không may, muốn cô ấy bình an.

Sinh mủ. . .

Nhiễm trùng. . .

Cái này không quá lạ quan!

Đồng Học Bên chần chờ vài giây đồng hồ, rốt cục ánh mắt kiên định, thử ngồi vào phía dưới Cảnh Nguyệt Hoa, lấy màn hình điện thoại chiếu vào cô ấy, bàn tay vươn đi, nắm lấy đùi của cô ấy từ từ mở ra bên ngoài một ít, cho cô ấy loay hoay ra một tư thế cổ quái và kiều diễm, sau đó nương tia sáng tìm được vị trí vết thương, Đồng Học Bên nhìn Cảnh Nguyệt Hoa, cúi đầu, muốn như vừa rồi hút vết thương của cô ấy.

Cảnh Nguyệt Hoa thân thể run lên, "Tôi nói không cần."

Đồng Học Bên nghĩ cái ngữ khí này hình như cũng không có cương quyết, vì vậy sẽ không nghe cô ấy, tiếp tục hút hút, một ngụm nhổ ra ngoài xe, lại cúi xuống hút một ngụm, tiếp tục như thế.

Trong chiếc xe im lặng, âm thanh hít thở của Nguyệt Hoa khu trường thỉnh thoảng vang lên, rất mờ ám.

Đồng Học Bên không biết cô ấy là đau hay là thế nào, cũng không rảnh quản cái kia, tỉ mỉ địa dùng miệng thanh lý vết thương trên đùi của cô ấy một lần.

Hô hấp của Cảnh Nguyệt Hoa hô càng ngày càng nặng dần.

Đồng Học Bên cũng có chút không chịu được, chờ vết thương làm xong, hẩn nhắc đầu, nhìn khoe miệng của Nguyệt Hoa khu trường chăm chú ngâm chặt, đột nhiên rung động, ngón tay đưa qua bên cạnh, dùng móng tay khều khều cái quần lót màu đỏ của cô ấy.

Cảnh Nguyệt Hoa thân thể run lên, bỗng nhiên mở mắt, chăm chú nhìn chằm chằm con người của Đồng Học Bên!

677. Chương 675: Đẩy!

Bên trong xe.

Đồng Học Bên khê động như thế, bầu không khí lập tức có chút bế tắc.

Ngay từ đầu, Đồng Học Bên hôn môi với người ta, ít nhất cũng có thể lấy lý do đầu lưỡi bị tê, sờ sờ đùi của Nguyệt Hoa khu trường, cũng có thể lấy lý do xem xét vết thương để che giấu, nhưng lúc này, Đồng Học Bên gan to lớn mật dùng ngón tay khều vào quần lót của Nguyệt Hoa khu trường, cái nên lộ đều đã lộ ra rồi, không nên lộ cũng chẳng cách nào che được, cái này không có cách nào giải thích, động tác quá trực tiếp.

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nhìn hắn, không nói lời nào.

Đồng Học Bên cũng quá xấu hổ, liên tiếp ho khan mấy tiếng.

Bế tắc ...

Im lặng ...

Bầu không khí đúng là cổ quái!

Đồng Học Bên thật sự là không chịu nổi ánh mắt lạnh lùng mãnh liệt của Cảnh Nguyệt Hoa, nhắc tay, tắt điện thoại đi, bên trong xe liền tối xuống, cái gì cũng đều không thấy.

Đây là bị tai trọng chuông!

Mặc kệ thế nào, dù sao không thấy ánh mắt của Cảnh Nguyệt Hoa, Đồng Học Bên cũng đã thở phào nhẹ nhõm.

Đến bước này, Đồng Học Bên muốn giải thích cũng giải không nổi, hoặc không làm hoặc là làm cho xong, xoay người lên chân co ấy, đem mặt hôn xuống.

Âm thanh hít thở vang lên.

Đồng Học Bân tranh thủ thời cơ, bao phủ lấy miệng vết thương của cô ấy, cái miệng bắt đầu hôn lên những chỗ khác trên đùi cô ấy, tay cũng bắt đầu sờ sờ mông đẹp của Cảnh Nguyệt Hoa, Đồng Học Bân không biết Nguyệt Hoa khu trưởng có phải đang nhìn chăm chăm mình không, hân hướng về phía trước một chút, dựa vào trên người cô ấy, một tay tìm kiếm đầu của Cảnh Nguyệt Hoa, bàn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô ấy lên, cái miệng hôn tới, cắn cắn lỗ tai cô ấy.

Cảnh Nguyệt Hoa bên kia không có âm thanh gì.

Đồng Học Bân mừng rỡ, đây là ngâm đồng ý? Làm bộ không phát hiện? Ngửi mùi vị của phụ nữ, Đồng Học Bân càng thêm dũng cảm, hôn nhẹ vành tai của cô ấy, sợ Nguyệt Hoa khu trưởng đổi ý, lập tức hôn xuống khuôn mặt cô ấy, xuống cổ, cuối cùng nhắc cằm, hôn lên cánh môi khêu gợi của cô ấy.

Ánh trăng rất mờ, bị mây che khuất.

Tối đen, ngay cả chút xíu biểu tình của Cảnh Nguyệt Hoa Đồng Học Bân cũng không nhìn thấy, tất cả đều rất tối.

Đồng Học Bân không biết Cảnh Nguyệt Hoa vì sao không ngăn cản mình, trên người bị sốt khó chịu? Hay là nguyên nhân khác? Dù sao thì Cảnh Nguyệt Hoa không có phản ứng là được, giống như người chết, Đồng Học Bân hít vào, sau khi hôn môi, ánh mắt ngưng lại, vươn tay để lên ngực của cô ấy, đường viền hoa lập tức tới tay, Đồng Học Bân dùng ngón tay đẩy đẩy áo ngực ra, đưa bàn tay vào bên trong.

Woa!

Vừa mềm mại vừa lạnh.

"Nguyệt Hoa khu trưởng" Đồng Học Bân thấp giọng nói : "Đồ lót của ngài ướt, hay là cởi ra?"

"..." Cảnh Nguyệt Hoa không có động tĩnh, giống như đang ngủ.

"Cảnh khu trưởng?"

Vẫn không có phản ứng.

Đồng Học Bân thấy trước mắt tối đen, chỗ đó cũng là mặt của Cảnh Nguyệt Hoa, sau đó tay chân chờ một chút, vẫn là không nhìn được, đem áo ngực của cô ấy cởi ra.

A, Đồng Học Bân tựa hồ có thể thấy được trước mắt có hai thứ nhảy ra.

Vẫn không có phản ứng? Không phải chứ? Như vậy cũng có thể?

Chuyện tình thuận lợi như thế, ngược lại khiến cho Đồng Học Bân có chút bối rối, hân vẫn có suy nghĩ kia với Nguyệt Hoa khu trưởng, nhưng hân cũng rõ ràng Cảnh Nguyệt Hoa không có hứng thú với mình trong phương diện kia, tướng mạo cũng tốt, tuổi tác cũng tốt, chức quan cũng tốt, đều cách biệt nhau rất nhiều, nhưng hiện tại Đồng Học Bân suy tư rất nhiều, thật ư nghĩ không rõ, đưa tay đến sau lưng của Cảnh Nguyệt Hoa, cởi áo ngực ra, treo nó lên chỗ tựa, Đồng Học Bân tiếp tục cũng không phải mà không tiếp tục cũng không phải, khẽ cắn môi đấu tranh tư tưởng.

Dừng ở đây?

Cái này có phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn không?

Nhưng Nguyệt Hoa khu trưởng không nói cái gì, vậy cái này là không tính?

Đồng Học Bân gãi gãi đầu, nếu như lúc này Cảnh Nguyệt Hoa nói một câu "cút đi" thì Đồng Học Bân chắc sẽ không dám tiếp tục, nhưng Cảnh Nguyệt Hoa không nói gì, một tiếng cũng không ra khỏi miệng.

Cái này rốt cục là ý gì?

Đồng Học Bân thật ra cũng không không chế được, muốn làm cô ấy, nhưng không ngờ gặp phải cục diện như vậy.

Trầm ngâm một hồi lâu, Đồng Học Bân càng nghĩ càng không nên, cố nén dục hỏa xuống, ép buộc mình nằm xuống, nằm bên cạnh Cảnh Nguyệt Hoa.

Ngủ thôi.

Người ta không để ý đến mày mày còn làm gì nữa?

Đồng Học Bân ơi Đồng Học Bân! Đừng quá phẫn!

Đồng Học Bân tự giáo dục mình một câu, hung hăng nhắm mắt lại, cách xa Nguyệt Hoa khu trường ra một chút, ngủ đi.

Khoảng chừng mười phút sau.

Đồng Học Bân cực kỳ khó chịu mở mắt ra, nhìn cô ấy, vỗ ót mình một chút!

Mày giả bộ làm chính nhân quân tử cái gì! Đã như vậy rồi! Còn bình tĩnh cái rắm!

Không phản ứng mình? Từ góc độ nào đó mà nói cũng có thể nói là ngằm đồng ý?

Đồng Học Bân không biết quyết định của mình có phải là chính xác không, hẳn cũng không có tâm tình nghĩ đến cái này, xoay người ngồi dậy, một lần nữa dựa vào trên người Cảnh Nguyệt Hoa : "Nguyệt Hoa khu trường, khụ khụ, được không?"

Bên trong xe im lặng.

"Ngài xem được không?" Đồng Học Bân hỏi lại một lần.

Qua nửa phút sau, Cảnh Nguyệt Hoa rốt cục lên tiếng, âm thanh rất lạnh : "Cậu nói sao?"

Trong lòng Đồng Học Bân nghĩ tôi nói cái gì, cái này không phải hỏi ngài sao : "Ngài nói được, nhưng mà ... nhưng mà sau này, sau này ngài cũng tìm tôi tính sổ?"

"Tôi không nói như vậy"

"Vậy ngài có ý gì?"

"..."

"Trời ạ, rốt cục có được hay không? Ngài nói cho tôi biết đi"

Bầu không khí lại trở nên bế tắc.

Đồng Học Bân rõ ràng hẳn không có khả năng lấy được đáp án gì từ trong miệng của Cảnh Nguyệt Hoa, thẳng thắn ngồi dậy, kiểm điện thoại di động bật lên mò tay ra ghế trước lấy ra một hộp áo mưa, lấy một cái ra : "Nếu ngài không nói, vậy tôi mang?" Thường cùng chị Ngu lêu lổng, cho nên trong xe của Đồng Học Bân cũng có mấy thứ này.

"...."

"... Tôi mang đó?"

Cô ấy vẫn không có phản ứng.

Thật sự có thể hả?

Đồng Học Bân trong lòng rung lên một cái, mang cái áo mưa vào luôn, vì trên người hẳn không mặc cái gì, nên cũng chẳng cần cởi cái gì, sau khi mang xong thì trực tiếp mò đến bên cạnh chân của Cảnh Nguyệt Hoa, chụp lấy, kéo cái quần lót của cô ấy xuống đến đầu gối.

Cảnh Nguyệt Hoa từ đầu đến cuối đều không có phản ứng.

Đồng Học Bân cũng không suy nghĩ nhiều, đi một bước nhìn một bước, lập tức ôm lấy đùi đẹp của Cảnh Nguyệt Hoa, do dự một chút, tìm đúng vị trí nhấn tới !!!

Thân thể của Cảnh Nguyệt Hoa cứng lại, trong miệng tựa hồ thở ra một hơi!

Đồng Học Bân một bước đắc thủ tinh thần càng thêm hăng hái, rất sợ kéo dài lại nảy sinh vấn đề, cho nên không dừng lại, mà bắt đầu tiếp tục gây họa trên người cô ấy. Cảm giác thì nói chung là rất đã ghiền.

Chiếc Cayenne lắc lư trong mưa liên tục.

Mãi cho đến cuối cùng, Cảnh Nguyệt Hoa cũng vẫn không phát ra một âm thanh nào, không có ý hòa theo Đồng Học Bản một lần, vẫn nằm thẳng một tư thế cho đến khi kết thúc, bất quá khi xong việc, tiếng hít vào của Cảnh Nguyệt Hoa rất gấp, từng hơi từng hơi, nghỉ ngơi một hồi lâu sau mới bình phục lại.

Đồng Học Bản yêu quý ôm lấy cô ấy, tiến vào mộng đẹp.

678. Chương 676: Lần Đầu Tiên!

Buổi sáng hôm sau.

Bầu trời trong xanh, hết mưa rồi, mặt trời đẩy đám mây lộ ra.

không khí sau cơn mưa có chút mùi vị của cây cỏ, bọt nước trên lá cây tí tách rơi xuống, nhẹ nhàng đánh vào trên nóc xe Cayenne.

Đồng Học Bản tỉnh dậy, là bị tiếng chim ríu rít bên ngoài đánh thức, hắn mê mang mở mắt nhìn, đập vào mắt tức là một khe ngực thật sâu, gần trong gang tấc, Đồng Học Bản tưởng nằm mơ, vô thức nhắm mắt lại muốn tiếp tục ngủ, trên tay cũng rất tự nhiên ôm ôm, ôm lấy thân thể đó vào trong lòng, nhưng trong lúc nhất thời, Đồng Học Bản nhất thời tỉnh táo lại, lập tức trợn mắt nhìn một chút, thì thấy được khuôn mặt ngủ khuynh quốc khuynh thành của Cảnh Nguyệt Hoa, mới là nhớ tới chuyện tối hôm qua, cũng nhớ tới mình lúc này đang ngủ ở trong xe, hơn nữa đã “làm” với Nguyệt Hoa khu trưởng.

Kích động.

Mình quá xúc động rồi!

Đồng Học Bản nghĩ đến Tạ Tuệ Lan và Cù Vân Huyên các nàng, trong lòng không khỏi bắt đầu hối hận, lúc này đã phạm vào một sai lầm mà một người đàn ông không thể nhận được.

Làm Nguyệt Hoa khu trưởng?

Cái này không phải việc nhỏ! Cái này quả thật ...

Ngày hôm qua thật sự là hồ đồ, hiện tại Đồng Học Bản mới bình tĩnh, thật ra hắn cũng một mực nhắc nhở mình, không nên thấy một người thì coi trọng một người, không nên thấy đàn bà là nổi cơn xúc động, nhưng không có biện pháp, mỗi lần đều nghĩ như vậy, nhưng mỗi lần chuyện xảy ra thì đều không làm được, Đồng Học Bản thật hận, ước gì trên trời rơi xuống một cục đá đè chết mình cho rồi, sao luôn không chế không được?

Lúc này xảy ra chuyện xấu rồi!

Đồng Học Bản đêm qua là bị một cỗ nhiệt huyết xông lên ốt, thật ra không nghĩ cái gì, giờ nghĩ lại thì đã có chút khẩn trương, có chút phát sợ nhìn mắt Cảnh Nguyệt Hoa trong lòng.

Đột nhiên, Cảnh Nguyệt Hoa lông mi khẽ động, tỉnh ngủ, cô ấy hơi mở mắt, nhất thời nhìn Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản xấu hổ cực kỳ, “Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài tỉnh rồi sao?”

Cảnh Nguyệt Hoa mang theo một chút buồn ngủ nhìn nhìn hắn, “Ừm.”

“Thân thể cảm giác thế nào? Trên đùi không có việc gì chứ?”

“ ... Ừm.”

“Tôi cũng tốt, đầu lưỡi không đã còn tê.”

Cảnh Nguyệt Hoa không nói chuyện, cúi đầu nhìn thân thể bị Đồng Học Bản ôm, nhìn nhìn đồ lót ở một bên, vô nhẹ nhẹ dưới ốt, cố sức xoa nhẹ my tâm vài cái, nhắm mắt lại, hít sâu hai ba lần, không nói một lời.

Trời đất, đây là ý gì?

“Ngày hôm qua, cái kia, tôi cái này ... ” Đồng Học Bản không biết nên nói cái gì cho phải.

Cảnh Nguyệt Hoa xoa xoa huyết Thái Dương, thở ra một hơi.

Thấy cô ấy không để ý mình, Đồng Học Bàn chớp mắt mấy cái, cũng không buông tay, làm đều đã làm, lúc này có hối hận cũng vô dụng, thẳng thắn tiếp tục ôm cô ấy, vùi đầu vào trong tóc Cảnh Nguyệt Hoa, mũi hít hít, ngửi mùi vị trên người, trên tay đã bắt đầu chiếm tiện nghi trên đẹp mộng của cô ấy, cảm thụ xúc cảm trắng mịn, thẳng nhai này trong lòng cũng không phải hối hận như vậy.

Cảnh Nguyệt Hoa cũng không biết làm sao, từ từ nhắm hai mắt lại suy nghĩ cái gì, dù sao cũng im lặng đủ vài phút.

Đồng Học Bàn hôn nhẹ tóc cô ấy, đem mái tóc tối qua bị mình tối hôm làm cho rối loạn vuốt lại, rất cẩn thận, cũng có chút thấp thỏm.

"Khụ khụ khụ!"

Động tác của Đồng Học Bàn bị tiếng ho khan của Cảnh Nguyệt Hoa cắt đứt.

"Làm sao vậy? Có phải là cảm lạnh?"

Cô ấy ho khan một hồi lâu mới che miệng dừng lại, thở ra một hơi, khàn khàn nói: "Đem quần áo tôi tới!"

"Được" Đồng Học Bàn nhanh chóng ngồi dậy, đưa tay đem đồ lót màu đỏ của cô ấy bắt đến đây, "Còn có chút ướt, chưa khô lắm." Đưa cho cô ấy.

Cảnh Nguyệt Hoa vuốt vuốt tóc, chống ghế sau ngồi dậy, vén cái đệm ở trên người, toàn bộ thân thể nhất thời lộ ra trước mắt Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn nhìn mà muốn chảy máu.

"Giấy!" Cảnh Nguyệt Hoa nói.

"Hả? Giấy cái gì?"

"... Giấy vệ sinh!"

"À à, tới tới." Đồng Học Bàn đem quần áo đặt qua một bên, đi tìm giấy.

Cảnh Nguyệt Hoa cầm lấy, cầm giấy vệ sinh lau lau bên dưới, bỗng nhiên, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn vừa nhìn liền rõ ràng, quay đầu qua, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Một lát sau, một miếng giấy bị ném ra cửa sổ xe.

Đồng Học Bàn lúc này mới quay đầu lại, chỉ thấy cô ấy lấy ra áo ngực, chắp tay ra sau lưng mang vào.

Đồng Học Bàn xung phong nhận việc nói: "Tôi giúp ngài nha?"

"Không cần!" Cảnh Nguyệt Hoa lạnh giọng đáp một câu, cũng không nhìn Đồng Học Bàn, sau khi mang vào, cô ấy vươn chân dài mặc quần lót vào.

Danh hiệu khu trưởng mặt đen quá vang, cái bức họa này đương nhiên là không dễ dàng nhìn thấy, Đồng Học Bàn nếu không sợ Cảnh Nguyệt Hoa bóp hấn chết, thì đã đem máy ảnh ra chụp lại cái cảnh Nguyệt Hoa khu trưởng mặc quần áo, sau đó mỗi ngày trước khi ngủ đều lấy ra nhìn, thật đẹp.

"Quần!" Cảnh Nguyệt Hoa cứng rắn nói.

"Được được, để tôi tìm xem." Đồng Học Bàn đưa tay ra phía trước đem quần và áo sômi tới, nhưng vừa muốn cho cô ấy, Đồng Học Bàn đột nhiên sững sốt, "O? Chân ngài? Vết thương còn chảy máu?"

Trên chỗ ngồi, một vết máu vô cùng rõ ràng.

Đồng Học Bàn vội la lên: "Nhanh cho tôi xem, có phải là có mủ không?"

Cảnh Nguyệt Hoa hất tay, "Mặc quần áo của cậu đi! Quần chuyện của cậu đi!"

"Ngài nói cái gì vậy?" Đồng Học Bàn phiền muộn nói: "Nhanh cho tôi nhìn một cái, nhanh lên một chút, tôi thấy còn chảy máu hay không, không được thì chúng ta nhanh chóng đi bệnh viện."

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày nói: "Tôi nói quản chuyện của cậu đi! Không nghe sao?"

Đồng Học Bán ghen hờn, trong lòng nói lầm bầm một tiếng, được, ai kêu ngài là lãnh đạo, tôi không tính toán với ngài.

Nhưng mà trong giây phút đó, sắc mặt Đồng Học Bán bỗng nhiên biến đổi, làm như nhớ tới cái gì, lại cúi đầu nhìn vết máu, màu sắc hình như không đúng, cũng không có đậm như vậy, hơn nữa xung quanh còn có một chút nhầy nhụa, thấy rõ như vậy, Đồng Học Bán nhanh chóng cúi đầu nhìn phía dưới mình một chút, dĩ nhiên cũng dính chút máu, đây là, Đồng Học Bán thật sự là bị dọa nhảy dựng lên, cả kinh như hết hồn, cái này không phải vết thương bị rấn cấn? Là từ trong thân thể Cảnh Nguyệt Hoa chảy ra?

Đồng Học Bán kinh ngạc nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài ... lần đầu tiên?"

Cảnh Nguyệt Hoa thay đổi sắc mặt, "Cậu có đủ chưa?"

"Không đúng không đúng, tôi là hỏi, ai da, coi chuyện này ầm ỉ, tôi cái này, tôi thật không biết, thật sự."

Cái này thật sự là lời nói thật, Đồng Học Bán còn tưởng rằng Cảnh Nguyệt Hoa ngày hôm qua ngằm đồng ý mình, là quan niệm tương đối cởi mở, làm cũng liền làm, có thể người ta nghĩ không có gì, nhưng ai ngờ Cảnh Nguyệt Hoa lại là lần đầu tiên, Đồng Học Bán nếu sớm biết, làm sao dám làm ra cái chuyện kia, trong nháy mắt, ruột của Đồng Học Bán đều xanh lại, cũng càng không hiểu hành động của Nguyệt Hoa khu trưởng lên, cô ấy là có ý gì hả? Lần đầu tiên, tùy tiện cùng mình? Điều kiện bản thân là gì Đồng Học Bán vẫn là rõ ràng, cho nên có ngốc cũng có thể nghĩ rõ ràng, Nguyệt Hoa khu trưởng sở dĩ như vậy, bên trong khẳng định có chút chuyện Đồng Học Bán không biết.

Thất tình? Tìm an ủi?

Sốt hồ đồ? Hồ đồ làm bậy?

Hay là ghen hơn ba mươi năm? Rốt cục muốn đàn ông?

Lòng của phụ nữ như đáy biển, nhất là loại phụ nữ nghiêm túc như Cảnh Nguyệt Hoa, nội tâm càng giống như một đại dương mênh mông, Đồng Học Bán đương nhiên nhìn không thấu.

Nhân sinh, luôn luôn tràn ngập kịch tính và không cách nào dự liệu.

Lời này thật không sai.

Đồng Học Bán suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra rốt cuộc là nguyên nhân gì, cũng biết, cho dù hỏi Cảnh Nguyệt Hoa, người ta cũng tuyệt đối không nói cho hắn, thẳng thắn không phí mồm mép. Nói chung chuyện này đã xảy ra, Đồng Học Bán trong lòng nhất thời có hổ thẹn, càng muốn khiến cho lão thiên gia giáng một đòn đánh chết mình cho rồi.

Bên kia, Cảnh Nguyệt Hoa đã mặc quần vào, trên thân còn chưa có mặc.

Đồng Học Bán nhìn cô ấy, nhích qua ôm, từ phía sau ôm bụng cô ấy, trước ngực liền có xúc cảm của áo ngực, "Quần áo còn chưa có khổ?"

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày, "Buông ra."

Đồng Học Bán nghiêm mặt nói: "Tôi ôm một chút."

"Tôi lập lại lần nữa! Buông ra!"

Đồng Học Bán cười xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là buông tay ra.

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm mặt tiếp tục mặc quần áo, đem áo sơ mi mặc vào, buộc từng nút lại, rất nhanh, áo ngực màu đỏ được bao phủ trong áo sơ mi.

Đồng Học Bán thấy thế, ân cần vuốt quần và cổ áo cho cho cô ấy, chải tóc phía sau cho cô ấy.

Cảnh Nguyệt Hoa không ngăn cản, sau khi mặc quần áo ngồi ở ghế sau, ôm trán nhắm mắt dưỡng thần, lâu lâu còn hít sâu, tựa hồ tâm tình có chút dao động.

"Tôi đi gọi điện thoại." Đồng Học Bân càng chột dạ, mặc quần áo vào, mở cửa xe đi tới một thân cây, tựa vào thân cây hút thuốc, vừa thử gọi điện thoại.

Tín hiệu không đủ.

Vẫn là không có biện pháp gọi.

Trở lại trong xe, Đồng Học Bân báo cáo một chút tình huống cùng cô ấy, thấy Cảnh Nguyệt Hoa không nói chuyện, hẩn chớp chớp con mắt, không nhin được hỏi: "Ngài, ừm, ngài có người yêu chưa?"

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêng đầu nhìn hẩn "Tại sao tôi phải nói với cậu?"

"Ài, không phải tùy tiện trò chuyện tán gẫu sao, ngài không muốn nói thì đừng nói, ừm, vậy đừng nói."

Bầu không khí lại trở về hình dạng ngày hôm qua, rất bế tắc.

Đồng Học Bân chịu không nổi, lập tức nói: "Đã là chín liễu, khu Nam Sơn bên kia còn chưa có tin tức của hai ta, phỏng chừng cũng khẩn trương, nhà đầu tư Nhật Bản bên kia ... như vậy đi, ngài ở trong xe chờ, tôi đi ra ngoài đón xe, không được nói đi xa xa, chờ điện thoại có tín hiệu, tôi gọi điện thoại gọi người tới."

"Ừm."

"Vậy tôi đi?"

Cảnh Nguyệt Hoa đem cặp của cô ấy đến, lấy ra một phần văn kiện, chăm chú nhìn, trong miệng nói với Đồng Học Bân vừa mở cửa xuống xe: "Gọi điện thoại cho Tiểu Mã! Bảo cô ấy thông báo Doanh khu trưởng tiếp đãi nhà đầu tư! Nói bọn họ tôi trở về muộn!"

"Rõ ràng."

"Đi đi!"

"À."

Ngắm nhìn thân thể xinh đẹp của cô ấy lần cuối, trong đầu Đồng Học Bân lập tức hiện ra hình ảnh tối hôm qua trên đềm cái thân thể này đặt ở dưới thân lặn qua lặn lại, quay người lại đi ra rừng cây nhỏ, bò lên đường cái trên sườn núi, Đồng Học Bân trong lòng nói cái này gọi là chuyện gì, cái kia đều xảy ra rồi, sao Nguyệt Hoa khu trưởng bên này làm như là không phát sinh qua cái gì vậy, quan hệ vẫn là bộ dạng đối địch trước đây? Quan hệ một chút cũng không thay đổi? Không phải chứ?

679. Chương 677: Bí Mật Của Cảnh Nguyệt Hoa?

Buổi sáng.

Một con đường không biết là ở đâu.

Đi bộ gần hai km, Đồng Học Bân mới tìm được chỗ có tín hiệu ở gần một thôn, lập tức cầm điện thoại di động gọi người đến, sau đó lại gọi cho thư ký Mã Ly của Nguyệt Hoa khu trưởng lì, đương nhiên không có khả năng lời thật nói cho cô ấy biết, sau khi nói lại lời dặn dò của Cảnh Nguyệt Hoa, thì mượn cớ nói Cảnh khu trưởng ở bên huyện Đại Phong còn có chuyện chưa làm xong, điện thoại di động cũng không tín hiệu, hẩn là buổi chiều mới có thể trở về.

Mười giờ.

Đồng Học Bân ngồi ở ven đường phơi nắng một hồi, quần áo cũng đã khô không khác biệt, nhưng không vội vã trở lại, mà là hút thuốc, trong đầu lại xuất hiện thân ảnh của Nguyệt Hoa khu trưởng.

Bên trong rốt cuộc là tình huống gì?

Không biết rõ ràng cái này, anh em thật khó chịu!

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên, vừa nhìn màn hình, là Chu Diễm Như gọi tới.

Đồng Học Bân tiếp máy "A lô, Chu chủ nhiệm."

Chu Diễm Như bên kia a một tiếng nói "Chủ nhiệm, tìm được ngài rồi, đêm qua gọi điện thoại cả đêm cho ngài cũng không được, sáng sớm cũng vậy, làm tôi sợ muốn chết, buổi tối mưa lớn như vậy, tôi còn tưởng rằng ngài xảy ra chuyện gì, phi, coi cái miệng tôi này, ngài có thể xảy ra chuyện gì được chứ."

Đồng Học Bàn cười ha ha "Làm cho chị phải lo lắng, cơ quan không có việc gì chứ?"

"Đoàn đầu tư Nhật Bản không phải tới sao? Chủ yếu là buổi chiều sẽ đến đây khảo sát. Vậy ngài ..."

"Tôi theo Nguyệt Hoa khu trưởng làm việc, tạm thời không thể quay về, không có việc gì đâu, nếu như tôi chưa về chị đi tiếp mấy người đó đi."

"Tốt, tôi đã biết."

Bỗng nhiên, ánh mắt Đồng Học Bàn khê động, nói: "Đúng rồi chị Chu."

". . . Ừm? Ngài nói đi?"

"Tôi nhớ hình như Nguyệt Hoa khu trưởng không kết hôn? Có người yêu chưa?"

Vừa nghe nói về khu trưởng, âm thanh của Chu Diễm Như cũng thấp xuống "Hình như không có người yêu."

"À? Cảnh khu trưởng đã hơn ba mươi rồi phải không? Chuyện gì xảy ra vậy?" Đồng Học Bàn không tiện trực tiếp hỏi, làm bộ nói khách sáo.

Chu Diễm Như càng nhỏ giọng hơn "Cái này. . ."

Đồng Học Bàn cười nói: "Tôi cũng là hiếu kỳ, tùy tiện hỏi thôi, chị không biết thì thôi, không có việc gì."

Chu Diễm Như vội nói: "Không có, ừm, là như thế này, Nguyệt Hoa khu trưởng ở ký túc xá phổ chúng ta, cha mẹ cũng ở bên cạnh, cho nên tôi thật ra nghe nói qua một ít, đại khái là nửa năm trước, cũng có thể là bốn năm tháng trước, nhớ không rõ ràng, dù sao ngày đó tôi về nhà đột nhiên nghe cha mẹ Cảnh khu trưởng cãi nhau, hình như nói là chuyện lập gia đình của Cảnh khu trưởng, mơ hồ nghe được, tựa hồ là bọn họ giới thiệu mấy người cho Cảnh khu trưởng, nhưng cũng không thành."

"Phải không?"

"Ừm, cũng là gặp mặt, sau đó tự lui, nhà trai ngậm miệng không nói chuyện, không có thành công."

"Thật sao?"

"Nghe nói ở thành phố có một lãnh đạo còn muốn đem con trai tác hợp với Cảnh khu trưởng một chút, cũng là chuyện trước khi ngài tiền nhiệm, bất quá tôi nghe người khác nói, Cảnh khu trưởng và con trai của lãnh đạo thành phố gặp mặt, cũng nói chuyện vài ngày, nhưng sau đó thì dừng ở đấy, người kia và vị lãnh đạo thành phố sau này cũng không nhắc lại chuyện này, cái này, thật kỳ quái, tình huống cụ thể tôi cũng không biết."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn cũng thấy rất kỳ quái.

Cảnh Nguyệt Hoa không muốn kết hôn? Cho nên từ chối? Không phải, đã ở tuổi này rồi, Cảnh phụ Cảnh mẫu đã hối thúc, có cái lý do gì không muốn có người yêu chứ? Vì công tác? Bạn không ra được? Cái này cũng không phải lý do, nếu như thật sự muốn tiến thêm một bước, vậy hẳn là lo lắng đến chuyện thành gia, thành gia lập nghiệp, thế nhưng trước khi thành gia, hơn ba mươi tuổi mà còn độc thân, từ góc độ nào đó mà nói cái này cũng là không thành thực trên chính trị.

Vậy chẳng lẽ là tính cách của Cảnh Nguyệt Hoa không tốt, mấy người kia đều chịu không nổi?

Cũng không đúng, đã có người giới thiệu, vậy bọn họ đối với tính cách của Cảnh Nguyệt Hoa hẳn là có lý giải, ít nhất là có chuẩn bị tâm lý, cho dù không được, cũng có thể tiếp xúc một hai tháng rồi từ từ làm quen? Sao gấp như thế? Gặp mặt lại không được liễu? Cũng không tranh cãi? Đồng Học Bàn nghĩ đây mới là vấn đề lớn nhất, Nguyệt Hoa khu trưởng có bao nhiêu đẹp, thân thể có bao nhiêu mê người, Đồng Học Bàn vừa hưởng qua, bây giờ còn nhớ mãi, một mỹ nữ khu trưởng như thế, cho dù tính cách có một ít tỷ vết như vậy, cũng không đến mức không hấp dẫn được người? Cảnh Nguyệt Hoa nếu như muốn kết hôn, phỏng chừng đàn ông tranh nhau xếp hàng dài đến cả hai con phố, đây là chuyện không cần hỏi!

Nhưng tình hình hiện tại . . . Thật sự có chút quỷ dị.

Bên trong khẳng định có chuyện! Khẳng định còn có chút chuyện mình không biết!

Nghĩ không rõ ràng, Đồng Học Bản tạm thời đặt ở trong lòng, vỗ vỗ cái mông đứng lên, của bước đi nhanh trở về, mặc kệ thế nào, ăn được đóa tiên hoa này của Cảnh Nguyệt Hoa, còn là lần đầu tiên của người ta, Đồng Học Bản chỉ cảm thấy bước chân phiêu phiêu, vừa kích động vừa phiền não, tâm tình phức tạp miễn bàn.

Rừng cây nhỏ.

Đồng Học Bản lúc trở về, Cảnh Nguyệt Hoa vẫn là cái tư thế kia lúc hấn đi, ngồi ở ghế sau xem văn kiện. Cố ý liếc mắt, Đồng Học Bản phát hiện vết máu ở ghế sau đã không thấy, hình như bị lau rồi.

Đồng Học Bản đi qua nói "Nguyệt Hoa khu trưởng, điện thoại gọi được rồi, lời của ngài tôi cũng nói với Mã thư ký."

". . . " Cảnh Nguyệt Hoa cũng không ngẩng đầu lên.

Đồng Học Bản cười gượng, mở cánh cửa đi lên xe, chen đến bên trong, ngồi vào bên cạnh cô ấy, chớp mắt mấy cái, đưa đầu qua cũng nhìn văn kiện, nói: "Ngài xem cái gì vậy?"

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lẽo nói "Là cậu nên hỏi sao?"

"Ặc, tôi cũng là tùy tiện nói, tùy tiện nói." Đồng Học Bản đã không biết là bao nhiêu lần bị cô ấy nói làm cho ê mặt, đều quen rồi, ho khan, vô thức lấy điều thuốc ra.

Xoạt, Cảnh Nguyệt Hoa mặt không biểu tình lật một tờ văn kiện "Đi ra ngoài hút!"

Đồng Học Bản ngưng ngưng dụi thuốc "Khụ khụ, không hút."

Nhưng khói thuốc vẫn bốc lên, bay ra bên trong xe.

Cảnh Nguyệt Hoa nhăn mặt, khom lưng, trực tiếp xuống xe, đột nhiên, cô ấy hít vào một hơi, rất nhanh bụng bụng dưới, dưới chân lão đảo một chút.

Đây là vết thương đau?

Hay là di chứng của lần đầu tiên?

Đồng Học Bản cuống quýt đi tới đỡ cô ấy "Ngài không sao chứ?"

Cảnh Nguyệt Hoa sắc mặt có chút đau đớn, nhưng vẫn không cần Đồng Học Bản đỡ, quay người lại, đỡ cửa xe dựa vào xe, tiếp tục xem văn kiện.

Không vui vẻ, bầu không khí cũng có chút như vậy, Đồng Học Bản thẳng thắn không lên tiếng, yên lặng đứng ở một bên thưởng thức trạng thái công tác của Cảnh Nguyệt Hoa, không biết người khác cho rằng thế nào, dù sao Đồng Học Bản cũng đặc biệt thích dáng dấp xử lý công tác nghiêm túc giỏi giang của Nguyệt Hoa khu trưởng, nghĩ cô ấy lúc này đặc biệt đẹp, không phải chỉ là mùi vị phụ nữ trên người, mà còn là vậy phần khí chất trên người, rất hấp dẫn người.

Mặt lạnh lùng. . .

Mi cong cong . . .

Thân thể đầy ắp. . .

Càng nhìn càng thích.

Ài, Nguyệt Hoa khu trưởng rốt cuộc có cái bí mật gì ??!

680. Chương 678: Vũ Hội

Thứ hai.

Buổi sáng, nhiệt độ không khí hai ngày nay tương đối mát mẻ.

Đồng Học Bán ngồi ở trong phòng làm việc của văn phòng đường phố Quang Minh bí thư, xử lý tốt công tác rất nhanh, sau đó thì nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ. Từ lúc buổi trưa ngày hôm qua trở về khu Nam Sơn cùng Cảnh Nguyệt Hoa, Đồng Học Bán tới nhà giữa đầu ngủ trên sofa, sau khi tỉnh lại, trong người liền có chút không yên lòng, trong đầu không nhịn được nhớ tới chuyện của Nguyệt Hoa khu trưởng, đề cũng đề không được.

Ừm, gọi điện thoại.

Đồng Học Bán gọi cho Cảnh Nguyệt Hoa, títtítít, điện thoại thông.

"Uy, Nguyệt Hoa khu trưởng, tôi là Tiểu Đồng."

Ngữ khí đông cứng của Cảnh Nguyệt Hoa vang lên "Chuyện gì?"

"À, không có gì, khụ khụ, cũng là muốn hỏi vết thương ngài khá hơn chút nào không? Còn nhiễm trùng không?"

Đáp lại là âm thanh lạnh lẽo ". . . Cậucó phải là quá nhiều không?"

"Không phải quá, không phải quan tâm ngài một chút sao? Ngài bị rắn cắn cũng là lại tôi, cho nên. . ."

"Có thời gian rồi! Trước đem công tác phòng làm việc xử lý tốt!" Títítít, điện thoại đã bị đối phương đơn phương cúp máy.

Đồng Học Bán bắt đầu dĩ bụng điện thoại di động, coi cái thái độ này kìa, ài, cái này là chuyện gì nhĩ.

Hắn suy nghĩ cả ngày cũng không có cách nào khác lý giải tâm tính của Cảnh Nguyệt Hoa, trong lúc hồ đồ cùng làm với mình, sau còn làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh, thay đổi bất thường, lại nhớ tới quan hệ ban đầu, đó là có ý gì? Muốn nói từ nay về sau không qua không lại nữa, vậy ngài cứ nói với tôi một cách thẳng thắn, ngài nói tới hôm qua là hiểu lầm, chuyện gì cũng không có, anh em không phải hiểu sao? Nhưng mà ngài? Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không nhắc, ngài bảo anh em phỏng đoán, nghĩ cũng nghĩ không hiểu, cái này không phải khiến cho tôi ngột ngạt sao! Đồng Học Bán là một người nặng lòng, càng nghĩ không rõ chuyện hắn càng muốn nghĩ, nhịn không được muốn làm cho rõ ràng, nếu không sẽ ngủ không yên.

Cốc cốc, có người gõ cửa.

Đồng Học Bán nhắc đầu ". . . Mời vào."

Một cái đầu lợt, chủ nhiệm Vương Ngọc Linh nghiêng người đi vào, cười nói: "Chủ nhiệm."

"Ngọc Linh à, vào đi." Đồng Học Bán khách khí "An thạch bí thư thân thể thế nào rồi?"

Vương Ngọc Linh đóng cửa lại, nói: "Tình huống vết thương vẫn không lý tưởng, nhưng tốt hơn so với mấy ngày trước, bệnh tình cũng đại khái ổn định xuống."

"Vậy là tốt rồi." Đồng Học Bán gật đầu "Được rồi, có việc sao?"

Vương Ngọc Linh chớp mắt mấy cái, cười hì hì nói: "Chủ nhiệm, buổi tối ngày hôm nay ngài có thời gian không?"

Đồng Học Bán ngẩn ra, vui đùa nói: "Buổi tối? Ha ha, làm sao vậy? Muốn mời tôi ăn? Không sợ bạn trai cô ghen hả?"

Vương Ngọc Linh khuôn mặt đỏ hồng "Không phải, đêm nay khu ủy có một vũ hội, tôi đi, tôi muốn nhìn xem có vinh hạnh trở thành bạn nhảy của ngài hay không, ngài được hoan nghênh như thế, ta sợ có người giành, nên muốn hẹn trước một chút."

Đồng Học Bán dở khóc dở cười, tôi còn được hoan nghênh? Vô nghĩa! Hiện tại người khác trốn tôi còn không kịp!

Lại nghe Vương Ngọc Linh kể lại chuyện vũ hội, Đồng Học Bán mới rõ ràng, khu Nam Sơn cũng có cùng loại hoạt động của huyện Duyên Đài, chỉ bất quá huyện Duyên Đài Hướng Đạo Phát rất mưu cầu danh lợi,

mỗi tuần đều phải thu xếp một lần, mà khu Nam Sơn thì một tháng mới có một lần vũ hội của cán bộ trung tầng, tham gia không tham gia cũng không sao, không bắt buộc, nhưng mỗi một lần bí thư khu ủy và khu trưởng khẳng định sẽ đi một người, trường hợp này, cũng là một chỗ để chấp nối cùng lãnh đạo, dù sao cũng là thời gian ngoài công tác, có trợ giúp giao lưu. Mà lần này bí thư khu ủy Vương An Thạch bị bệnh, áp trận tại vũ hội tám phần mười là Nguyệt Hoa khu trưởng.

Đồng Học Bản vừa suy nghĩ, liền đáp ứng "Được, buổi tối mấy giờ?"

"Bảy giờ rưỡi." Vương Ngọc Linh vui cười nói: "Vậy quyết định rồi nhé, buổi tối tôi đợi ngài?"

"Ha ha, đi."

"Vậy tôi đi về trước, ngài làm việc đi."

"Được rồi, buổi tối gặp."

Sở dĩ đáp ứng, Đồng Học Bản cũng là có lo lắng, thứ nhất, bởi vì Vương An Thạch sinh bệnh mình không trị liệu, Đồng Học Bản nghĩ giữa mình và Vương Ngọc Linh có chút khúc mắc, không tính là lớn, nhưng cũng không thể bỏ qua, lần này nương cơ hội hòa hoãn một chút, thứ hai, trải qua lần trước đại sát bốn phương, Đồng Học Bản đã bị phần lớn cán bộ lãnh đạo khu Nam Sơn cô lập, Đồng Học Bản cần phải đi xem tình thế, thứ ba, đương nhiên cũng là Nguyệt Hoa khu trưởng bên kia, Đồng Học Bản muốn tiếp tục thăm dò thái độ của cô ấy.

Buổi tối bảy giờ.

Đồng Học Bản điều chỉnh tốt tâm tình, tâm tình không tồi lái xe đi tới nhà khách khu ủy.

Bên ngoài, các khuôn mặt quen thuộc lục tục đi vào, có cán bộ cục Văn hóa, có lãnh đạo của cục công thương, cũng có người phụ trách văn phòng đường phố, có người tới một mình, có người mang theo người nhà, rất náo nhiệt.

"Nguyệt Hoa khu trưởng tới chưa?"

"Tôi vừa mới vào, không phát hiện."

"Này, lão Trần, không đi cùng chị dâu à?"

"Ha ha, đúng vậy, em dâu đâu? Sao không nhìn thấy?"

"Cô ấy ở nhà với đứa nhỏ, không đến đây."

Lãnh đạo và cán bộ quen biết đều nói chuyện với nhau, mà khi thấy Đồng Học Bản xa xa đi tới, có vài người quay đầu đi, có vài người làm bộ không phát hiện, tiếp tục trò chuyện. Hiện tại, toàn bộ Nam Sơn ai không biết nói Đồng Học Bản đắc tội Vương An Thạch và Cảnh Nguyệt Hoa? Hơn nữa còn là cái loại đắc tội không có một chút hòa hoãn, cho nên y chang lần Đồng Học Bản đi chính phủ khu hợp như đúc, trừ phi bắt buộc dĩ giao lưu trên công tác, đã không ai dám nói chuyện phiếm với Đồng Học Bản, đều sợ chọc phiền phức đến.

Đồng Học Bản không cho là đúng, nhìn không chớp mắt đi thẳng về phía trước.

"Chủ nhiệm!" Cách đó không xa Vương Ngọc Linh mặc váy hoa liền áo màu vàng, vẫy tay với Đồng Học Bản "Ngài tới rồi?"

Đồng Học Bản cười nói: "Sớm vậy? Đợi lâu chưa?"

"Không có, tôi cũng vừa đến, chúng ta đi vào?"

"Được, đi."

Cửa vừa mở ra, đập vào mặt là mùi vị điều hòa, lạnh lẽo, sau đó cũng là âm nhạc náo nhiệt. Vũ hội còn chưa có bắt đầu, lãnh đạo chủ yếu đều chưa tới, Đồng Học Bản và Vương Ngọc Linh tìm một góc ngồi xuống, vừa uống đồ uống vừa nói chuyện tào lao. Thường vụ phó khu trưởng Trầm Phi, cục trưởng cục chiêu thương Phan Chính Nghĩa, chủ nhiệm văn phòng đường phố Bình An Sở Thanh Hoa, Đồng Học Bản thấy được không ít người quen.

Mười phút trôi qua.

Đồng Học Bàn cười ha ha nói "Ngọc Linh, ngày hôm nay cô không nên mời tôi làm bạn nhảy, nhìn đi, người ta đều tránh cái bàn của chúng ta này."

"Không có đâu." Vương Ngọc Linh cười gượng không ngớt, nhìn trái nhìn phải.

Đồng Học Bàn cười cười, không nói cái gì nữa.

Vương Ngọc Linh đã sớm nhận ra, chỗ của cán bộ khác đều là vô cùng náo nhiệt, mọi người nói chuyện thật vui, nhưng chỉ riêng cái bàn của hai người bọn họ, căn bản không có người đến đây, có vài người thấy Vương Ngọc Linh cũng chỉ là gật đầu xa xa, hiển nhiên là không muốn có quan hệ gì với Đồng Học Bàn, do liên quan, cũng làm cho cháu gái của bí thư khu ủy bị vắng vẻ, có thể thấy được Đồng Học Bàn trong lòng mọi người là hình tượng gì rồi.

"Chủ nhiệm, Ngọc Linh." Một giọng nữ từ phía sau truyền đến.

Đồng Học Bàn hai người nhìn lại, chỉ thấy Chu Diễm Như và chồng cô ấy tới.

Theo lý thuyết loại vũ hội của cán bộ trung tầng này, cấp bậc của Chu Diễm Như không đủ, bắt quá bởi vì không phải mỗi cán bộ khu Nam Sơn tới, có đôi khi người không nhiều lắm, cho nên giới hạn của vũ hội cũng không có đặc biệt rõ ràng.

Vương Ngọc Linh cười nói "Chị Diễm Như, tới rồi sao?"

Đồng Học Bàn khách khí đứng lên, gật đầu cùng chị Chu xong, đưa tay ra với chồng của chị Chu "Tới rồi à? Cùng nhau ngồi đi?"

Chồng của chị Chu nhìn qua lớn tuổi hơn một ít so với Chu Diễm Như, mang kính mắt, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bàn lập tức cố sức nắm hai tay "Đồng chủ nhiệm, vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn ngài, chuyện con gái của tôi đến trường, thật sự cảm ơn ngài."

"Việc nhỏ, đừng khách khí." Đồng Học Bàn nói: "Chanh Chanh gần đây thế nào?"

Chu Diễm Như cười nói: "Được lắm, mỗi ngày đều nhắc tới chú Đồng với hai chúng tôi, ha ha."

Đồng Học Bàn vội mời mọi người ngồi "Đừng đứng nữa, ngồi xuống nói."

Vương Ngọc Linh bị nghẹn sắp chết rồi, may mà quan hệ cùng Chu Diễm Như vô cùng tốt, hai người ngồi xuống thì riu ra riu rít trò chuyện. Đồng Học Bàn và chồng chị Chu nhìn nhau cười, lấy thuốc ra mời lẫn nhau, có khi cũng câu được câu không nói ra.

Rốt cục, bảy giờ ba mươi, phòng khiêu vũ đột nhiên yên tĩnh.

Đồng Học Bàn bọn họ cũng vô thức dừng miệng lại, nghiêng đầu qua xem.

"Nguyệt Hoa khu trưởng."

"Cảnh khu trưởng."

Chỉ thấy một thân ảnh xinh đẹp từ cửa đi đến, chính là Cảnh Nguyệt Hoa, cô ấy ngày hôm nay ăn mặc thoáng hơn một ít so với bình thường, áo sơ mi trắng có hoa văn, quần dài hờn nhân, vớ chân đen, giày cao gót đen, nhìn qua rất thoải mái, bước đi rất có độ mạnh.

Thư ký Mã Ly ở bên cạnh Cảnh Nguyệt Hoa nói cái gì đó, Cảnh Nguyệt Hoa khoát khoát tay.

Mã Ly tìm một cái micro, thay Cảnh Nguyệt Hoa tuyên bố vũ hội bắt đầu, tại trường hợp này, Nguyệt Hoa khu trưởng vẫn đều rất ít nói.

Âm nhạc nổi lên.

Không ít người đều đi vào sân nhảy, cùng bạn nhảy khiêu vũ.

Dưới lời mời của Vương Ngọc Linh, Đồng Học Bàn cũng nắm tay cô vào sân nhảy, ánh mắt không ở chỗ này, mà là len lén ngắm Nguyệt Hoa khu trưởng bên kia, muốn nhìn xem cô ấy chú ý mình không. Kết quả

khiến cho Đồng Học Bân cười khổ, Cảnh Nguyệt Hoa mặt không biểu tình ngồi ở một bàn dài, cầm đồ uống trong tay nhẹ nhàng mân mê, ánh mắt rơi vào trong sân nhảy, nhìn cũng không nhìn Đồng Học Bân.

Tự mình đa tình phải không?

”Chủ nhiệm, ngài nhìn cái gì vậy?” Vương Ngọc Linh vừa khiêu vũ vừa nói.

Đồng Học Bân à một cái, ôm lưng của cô ấy nói: ”Cảnh khu trưởng sao thế, sao không ai mời?” Theo lý thuyết, hẳn phải là Cảnh Nguyệt Hoa nhảy điệu đầu tiên chứ? Sao trực tiếp trôi qua?

Wương Ngọc Linh cười ”Ngài không biết? Nguyệt Hoa khu trưởng chưa bao giờ khiêu vũ, trước đây cũng vậy, hiện tại cũng vậy, tại khu Nam Sơn bảy tám năm, chưa từng một lần nhảy qua, trước đó nhảy hay không thì tôi không rõ ràng lắm, dù sao thì sau đó cũng không biết là lúc nào, không ai dám đi mời, Nguyệt Hoa khu trưởng nhiều lần từ chối, đi mời mà nói cũng là tự làm què mặt.”

”Một lần cũng không?”

”Một lần cũng không có.”

”À, như vậy à.”

Hèn chi tất cả mọi người gọi Cảnh Nguyệt Hoa là khu trưởng mặt đen, ngoài công tác cũng bất cận nhân tình như thế !!

681. Chương 679: Mời Cảnh Nguyệt Hoa Khiêu Vũ!

Buổi tối.

Tám giờ.

Phòng khiêu vũ nhà khách khu ủy, tiếng nhạc vang lên, ca múa mừng cảnh thái bình.

Nhảy hai điệu nhảy xong Đồng Học Bân tìm một chỗ ngồi ngồi trở lại, Vương Ngọc Linh đã đi cùng mấy người cán bộ Vương hệ khiêu vũ, Chu Diễm Như cũng cùng chồng nhảy hăng say, chỉ còn một mình Đồng Học Bân, rất buồn chán, bởi vì ở đây ngoại trừ cán bộ mình quản hạt, đại khái là không ai dám cùng Đồng Học Bân khiêu vũ, Đồng Học Bân phỏng chừng mình đi mời cũng có độ khó, thẳng thắn ngồi xuống uống trà, tâm tình cũng không có bị những cái này ảnh hưởng, hẳn nhịp chân, theo tiết tấu âm nhạc nhịp nhịp một chút.

Cũng không phải không ai tới mời Đồng Học Bân khiêu vũ.

Ví dụ như nữ cán bộ của viện kiểm sát cách đó không xa, tuổi rất lớn, trên dưới năm mươi tuổi, thấy Đồng Học Bân tuổi còn trẻ lại một người, bà ấy liền chậm rãi bước đi tới muốn cùng hắn nhảy một khúc.

Ai biết, bên cạnh cũng không biết là người nào nhất thời nhắc nhở một câu.

Người nữ của viện kiểm sát sững sốt, lập tức thay đổi phương hướng, mời người khác đi.

Đồng Học Bân thấy được cảnh này, tròn mắt không khỏi trợn lên, nếu như hắn ở gần một chút phỏng chừng sẽ nghe, người bên cạnh chỉ nói một câu nói.

”Đó là Đồng Học Bân của văn phòng đường phố Quang Minh.”

Người đàn bà kia nghe xong liền đi không quay đầu lại, ác danh của Đồng Học Bân có thể thấy được rồi đấy!

Có người có thể còn chưa thấy qua hắn, nhưng nhắc tới tên của Đồng Học Bân, khu Nam Sơn không ai không biết!

Cái này là sao? Trong sân nhảy có vài người vừa khiêu vũ vừa đàm luận chuyện tình của Đồng Học Bân.

”Người nào là Đồng Học Bân?”

”Lão Trần lần đầu tiên thấy hắn? Cũng là cái người ngồi uống trà kia.”

"Người không thể nhìn tướng mạo, lớn lên rất đoan chính, sao có thể gây sự như vậy?"

"Ai biết được, ông xem, đều ngồi hơn hai mươi phút, cũng không người mời hẳn khiêu vũ, hắc, ông nói hẳn tới nơi này để làm gì?"

"Hắn nha, đây là đắc tội với người nhiều lắm."

"Không phải như vậy chứ, An Thạch bí thư, Nguyệt Hoa khu trưởng, đây là có thể chọc sao?"

Sắp chín giờ.

Trong bát tri bát giác, vũ hội sắp kết thúc.

Cảnh Nguyệt Hoa từ đầu đến cuối đều ngồi vững như Thái Sơn, thỉnh thoảng có cán bộ khiêu hoàn vũ xong đến đây nói chuyện với cô ấy một phen, Nguyệt Hoa khu trưởng cho dù không khiêu vũ, xung quanh cũng không quanh quệ. Ngược lại, Đồng Học Bản ở đây thì tương đối ngược lại, Vương Ngọc Linh tựa hồ bị người nhà của một người cán bộ Vương hệ kéo lại, phỏng chừng là theo quan hệ không tồi với Vương An Thạch, không muốn Vương Ngọc Linh đi lại gần quá với Đồng Học Bản, vẫn không tha cô ấy, lôi kéo Vương Ngọc Linh khiêu vũ, kết quả Đồng Học Bản từ hai khúc nhạc đầu qua đi, cũng là ngồi và ngồi, ngay cả tổ chất tâm lý của Đồng Học Bản còn có thể chịu đựng được, cũng trên mặt đã có chút không nhẫn được.

Không bao lâu, Cảnh Nguyệt Hoa vỗ tay, "Tiểu Mã!"

Mã Lộ nhanh chóng đi tới, "Nguyệt Hoa khu trưởng."

"Thời gian không khác biệt lắm." Cảnh Nguyệt Hoa nhìn thời gian, "Một khúc cuối cùng."

"Được, tôi đã biết." Mã Lộ lập tức tìm micro, chờ khúc nhạc sau khi kết thúc, đưa tay ý bảo âm nhạc dừng lại, mới nói: "Sau đây là khúc nhạc cuối cùng, mời mọi người cùng bạn nhảy tiến lên, để chúng ta cùng nhau nhìn, điệu nhảy đẹp nhất buổi tối hôm nay."

Nhất thời, tất cả mọi người đang nghỉ ngơi cười đứng lên.

Đồng Học Bản giật mình, phát hiện xung quanh đã không người, mọi người tựa hồ đều tìm được bạn nhảy, cùng nhau ra sân nhảy chuẩn bị, một đôi, mười đôi, hai mươi đôi, ngoại trừ Đồng Học Bản, không có một ngoại lệ, hình như khu Nam Sơn tổ chức vũ hội, truyền thống cũng là phải nhảy khúc nhạc cuối cùng, không thể ngồi nữa. Đồng Học Bản càng xem càng phát hiện là có chuyện như vậy, ngay cả nam nhiều nữ ít, nhưng cũng có không ít nữ đồng chí lấp vào chỗ thiếu.

Kết quả, chỉ chừa một mình Đồng Học Bản.

Đương nhiên, còn có Nguyệt Hoa khu trưởng cũng ngồi ở bên kia, bắt quả người ta là khu trưởng, có thể tới như thế, Đồng Học Bản lại không thể, bắt đắc dĩ, hẳn không thể làm gì khác hơn là cũng đứng lên tìm một bạn nhảy, nếu không cái này cũng quá giống hạc giữa bầy gà. Thế nhưng, Đồng Học Bản phát hiện ở đây đã không có người nữ "nhàn rỗi" nào cả. Cũng không biết là có người cố của, bên kia người không tới đủ, dù sao ở đây chỉ có Đồng Học Bản là lẻ loi.

Tự nhiên mà vậy, Đồng Học Bản lại thành tiêu điểm, tất cả mọi người đang đợi hắn, tựa hồ Đồng Học Bản không tìm được bạn nhảy, âm nhạc sẽ không lên, cũng có chút người cố ý khó coi hắn.

Vương Ngọc Linh trong sân nhảy nóng nảy, "Chị Chu, chị nhảy đi, em phải ... "

"Không được, em phải nhảy cùng chị." Người phụ nữ kia không tha cô ấy.

"Chị Chu! Chị đừng âm ỉ! Chủ nhiệm của em. . ."

"Chị mặc kệ hắn, ngày hôm nay em phải nhảy với chị, nếu không chị nói với ba em!"

"Ai da, sao chị lại như vậy!"

Trong phòng khiêu vũ lập tức yên tĩnh xuống, không ít người đều đang nhìn Đồng Học Bản chê cười.

Vũ hội ở đây quả thật có việc phải nhảy khúc nhạc cuối cùng, trước đây, cho dù người bên tổ chức có rãnh hay không rãnh, cũng sẽ không để cho cán bộ lãnh đạo đơn độc như thế, nhưng ai ngờ ngày hôm nay lại xảy ra chuyện như thế. Chồng của Chu Diễm Như nhìn lên, cũng có chút sốt ruột, nhưng Chu Diễm Như

vừa rồi đi phòng vệ sinh, còn chưa có trở về, cũng không có cách nào bảo vợ đi qua, vậy phải làm sao bây giờ? Hắn nhanh chóng gọi điện thoại cho vợ, cũng không biết tới kịp không.

Đồng Học Bán lớn như vậy rồi còn rất ít bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, xung quanh một người nữ cũng không có, không thể bắt hắn tìm một người đàn ông để nhảy? Nếu như không người nhìn, mình đi vào sân nhảy lửa gạt một chút cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại đều nhìn mình, Đồng Học Bán không chịu nổi cái này, má nó, các người cố ý hả? Muốn chế giễu tôi? Thấy nhân duyên của tôi không tốt?

Âm nhạc vẫn không vang.

Sở Thanh Hoa cười như không cười liếc nhìn Đồng Học Bán.

Phan Chính Nghĩa cũng cười ha ha nhìn bên kia, tất cả mọi người đang đợi.

”Tên họ Đồng ngày hôm nay thật mất mặt.”

”Đúng vậy, ha ha, ngay cả một bạn nhảy đều không tìm được, người này. . .”

Tất cả mọi người đều nghị luận, còn có mấy người uống chút rượu lớn tiếng giục một câu, ”Đồng chủ nhiệm! Nhanh lên một chút được không? Ha ha, chỉ chờ cậu đó!”

Nghe vậy, Cảnh Nguyệt Hoa nhíu mày.

Đồng Học Bán có tính tình gì chứ, vừa nghe cái này liền thấy chán.

Thật ra trong phòng cũng không phải không có phụ nữ, ít nhất thư ký Mã cầm micro đứng ở trên đài vẫn là nữ, nhưng người ta tựa hồ cũng không có ý xuống khiêu vũ, tám phần là cô ấy không thể khiến cho Nguyệt Hoa khu trưởng một mình ngồi ở bên ngoài, có lẽ là phải ngồi cùng.

Rất nhiều người đều nhìn về phía Mã Ly, nếu Đồng Học Bán muốn đi mời, như vậy cũng chỉ có Mã thư ký.

Mã Ly làm bộ như không nhìn thấy, cầm micro để trước mặt, còn cố ý nhìn Đồng Học Bán, tựa hồ có chút hả hê, thư ký cũng là cái bóng của lãnh đạo, Nguyệt Hoa khu trưởng có ý kiến đối với Đồng Học Bán, Mã thư ký đương nhiên cũng sẽ không cho Đồng Học Bán sắc mặt tốt rồi.

Đồng Học Bán càng nổi nóng, nụ cười càng méo lại, hắn chỉnh sửa quần áo, nhìn Vương Ngọc Linh lo lắng không ngớt, Đồng Học Bán cho một ánh mắt “không sao cả”, mình chọc Vương An Thạch, cán bộ Vương hệ không hy vọng Vương Ngọc Linh đi lại quá gần với mình, cái này Đồng Học Bán cũng lý giải.

Về phần bạn nhảy. . .

Đồng Học Bán nhìn Mã Ly trên đài.

Mã Ly bình tĩnh nói: ”Đồng chủ nhiệm, xin hỏi được rồi sao?” Đây là biết rõ cố hỏi, Đồng Học Bán không tìm được bạn nhảy, người mù cũng thấy được.

Đồng Học Bán cười tủm tỉm nói: ”Sắp rồi, chờ một chút.”

Lúc này, Chu Diễm Như đi phòng vệ sinh sau khi nhận điện thoại của chồng, vội vã trở về.

Trong khi mọi người cho rằng Đồng Học Bán tìm Chu Diễm Như, hoặc là đi mời Mã Ly, Đồng Học Bán đột nhiên dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không nhanh không chậm cất bước đi hướng của Cảnh Nguyệt Hoa, vươn một tay trước mặt cô ấy.

”Nguyệt Hoa khu trưởng, có vinh hạnh mời ngài nhảy một điệu hay không?” Đồng Học Bán mỉm cười nói.

Cảnh Nguyệt Hoa giờ vóc có chân dài nhú mày nhìn nhìn hắn, không hề rảnh.

Đám người Vương Ngọc Linh và Chu Diễm Như hai chân bần rần, thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất.

Các cán bộ khác cũng đồng thời sửng sốt, thật là có chút bó tay với Đồng Học Bán, mời Nguyệt Hoa khu trưởng khiêu vũ? Đã bao nhiêu năm qua, Cảnh khu trưởng cho tới bây giờ cũng không hề tiếp nhận bất cứ lời mời khiêu vũ nào, vô luận trước đây làm bí thư văn phòng đường phố, hay hiện tại làm khu trưởng!

Cậu còn mời người ta?

Cậu cũng không sợ cắn trúng đầu lưỡi à!

Cảnh Nguyệt Hoa vì sao không khiêu vũ với người ta, nguyên nhân cụ thể mọi người ai ai cũng không rõ ràng lắm, có thể là mặt mũi tương đối bảo thủ, không quen tiếp xúc với người khác, cũng có thể là không biết nhảy, sợ mất mặt, dù sao mặc kệ thế nào, trải qua nhiều năm như vậy, trong đầu mọi người đã hình thành một ấn tượng sẽ không thay đổi, cũng là Nguyệt Hoa khu trưởng sẽ không nhận lời mời khiêu vũ, không có một lần ngoại lệ, cái quan niệm này đã thâm căn cố đế.

Huống chi, mâu thuẫn và xung đột giữa Đồng Học Bán và Cảnh Nguyệt Hoa, mọi người sớm biết rõ ràng trong lòng, với quan hệ căng thẳng như thế, cậu còn dám mời người ta? ?

Mẹ nó! Da mặt của cậu bằng thép hử!

Đồng Học Bán không có cái tự giác này, trên thực tế hắn cũng muốn nhìn một chút thái độ của Cảnh Nguyệt Hoa đối với mình rốt cuộc là thái độ gì, có phải là lạnh nhạt như vậy hay không, vì vậy hắn đưa tay ra, cũng không có thu lại, rất chờ mong lập lại một lần, "Nguyệt Hoa khu trưởng, xin hỏi, có vinh hạnh mời ngài nhảy một điệu hay không?"

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày, uống một miếng nước, nhìn hắn.

Nhưng mà, trong lúc tất cả mọi người cho rằng Nguyệt Hoa khu trưởng sẽ rất không khách khí mở miệng từ chối, thậm chí có thể ngay cả phản ứng cũng không phản ứng Đồng Học Bán, Cảnh Nguyệt Hoa lại có thể bình tĩnh vươn tay, đem tay của mình bỏ vào lòng bàn tay của Đồng Học Bán, lạnh lùng ừ một tiếng.

Cái tiếng "Ừ" này khiến cho tất cả mọi người trợn tròn mắt!

Mặc kệ Nguyệt Hoa khu trưởng có biểu tình lãnh đạm cỡ nào, nhưng ừ vẫn là ừ!

Cái địch!

Đây là cái quái gì đây? Hôm nay mặt trời mọc phía tây hử?

Cảnh khu trưởng tiếp thu lời mời khiêu vũ? Mà còn là nhảy cùng Đồng Học Bán? ?

Cái này ... cái này ... cái này rốt cục là cái gì!

Sở Thanh Hoa và Phan Chính Nghĩa hơi kinh ngạc, Mã Ly và Vương Ngọc Linh Chu Diễm Như đám người cũng trợn tròn mắt ra!

Đừng nói đến ai khác không có phản ứng, ngay cả Đồng Học Bán cũng có chút không thể tin được lỗ tai của mình, nhất thời vừa mừng vừa sợ, chỉ cảm thấy bàn tay nắm tay Cảnh Nguyệt Hoa lập tức nặng như ngàn cân!

682. Chương 680: Lại Làm Náo Động!

Trong phòng khiêu vũ.

Âm nhạc của vũ khúc cuối cùng vang lên.

Cảnh Nguyệt Hoa để tay trong tay Đồng Học Bán, trước mắt bao người chậm rãi đứng lên.

Đồng Học Bán lúc này mới phản ứng nên làm gì, cuống quýt tôn kính nhẹ nhàng nắm ngón tay của Nguyệt Hoa khu trưởng, kéo cô ấy ra sân nhảy, sau đó cẩn thận nhìn cô ấy, cánh tay thử để ở lưng của cô ấy, bỗng nhiên, phía sau lưng hắn khẽ động, chỉ cảm thấy tay của Cảnh Nguyệt Hoa cũng bắt đầu để lên, sau khi chuẩn bị xong tư thế, hai người đều vươn cánh tay kia, giao nhau cùng một chỗ, cảm nhột nhột.

Đây là chuẩn bị để nhảy.

Tất cả mọi người đều bắt đầu nhảy, thỉnh thoảng còn nhìn về hướng Cảnh khu trưởng và Đồng Học Bán bên kia.

Không ai không hiểu kỳ, đều không rõ ràng Cảnh khu trưởng là nghĩ như thế nào.

Đồng Học Bản cùng nhảy với Cảnh Nguyệt Hoa, tay nhỏ của Nguyệt Hoa khu trưởng có chút cứng rắn, cũng giống như con người cô ấy, nhưng kỹ thuật nhảy không cứng, tuy nói có chút trong quy trong củ, nhưng bước đi rất linh hoạt, đúng là nhảy còn tốt hơn so với Đồng Học Bản, vừa nhìn, trước đây có học tập qua phương diện này. Trái lại Đồng Học Bản, hẳn trước đây không khiêu cái gì vũ cái chi, là một con gà mới tinh, cùng Nguyệt Hoa khu trưởng bước chân, nhất thời cũng chỉ có thể phụ họa tiết tấu của Cảnh Nguyệt Hoa, bị cô ấy mang theo, Cảnh Nguyệt Hoa tựa hồ cũng không quản hắn, nên nhảy thế nào thì nhảy thế ấy, cũng không để ý Đồng Học Bản có thể đuổi kịp hay không.

"Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài nhảy thật tốt." Đồng Học Bản tán dương.

Cảnh Nguyệt Hoa ừm một cái, tiếp tục nhảy, không lên tiếng.

Đồng Học Bản dè dặt tiếng nói cảm ơn nói: "Ngày hôm nay cảm ơn ngài, giải vây cho tôi, tôi thật không biết nên nói cái gì cho phải."

Cảnh Nguyệt Hoa mặt không biểu tình nói: "Là tôi muốn nhảy! Không phải vì cậu! Điểm này cậu nên làm rõ ràng!"

"Phải phải phải, dù sao cũng, cảm ơn."

"... . . , không cần!"

Đồng Học Bản còn muốn nói cái gì, bất chợt không chú ý, chân đã dẫm lên chân của Cảnh Nguyệt Hoa, vội nói: "Xin lỗi xin lỗi, ngài không có sao chứ?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhú mày ". . . Tiếp tục."

"A, tôi vừa học khiêu vũ, nhảy không được, ngài tha thứ."

Đồng Học Bản cúi đầu nhìn, nương ngọn đèn, thấy bàn chân bọc trong vớ chân lộ ra trong đôi giày cao gót của Cảnh Nguyệt Hoa, xuất hiện một vết giày nhân nhật, còn kéo dài tới mũi nhọn, Đồng Học Bản trong lòng không khỏi xấu hổ một chút, cũng có nhiều cảm động, thời khắc máu chốt, Đồng Học Bản thật không nghĩ tới người ỉnh giải vây có thể là Cảnh Nguyệt Hoa, hẳn cũng nghe nói, đàn ông cũng tốt, đàn bà cũng được, Nguyệt Hoa khu trưởng từ đò đến giờ đều không khiêu vũ với người khác, nhưng hiện tại lại cùng nhau khiêu vũ với mình, cái mặt mũi này lớn đến không thể lớn hơn được.

Đồng Học Bản cũng không suy nghĩ nhiều, chuyên tâm vào trong vũ đạo, tận lực phối hợp kỹ thuật nhảy của Cảnh Nguyệt Hoa.

Nắm tay nhỏ của cô ấy, ôm eo nhỏ của cô ấy, một tầng thịt trơn trơn dưới áo sơ mi, bàn tay trong Đồng Học Bản chợt động, đổi tư thế, ngón tay của Đồng Học Bản có thể chạm được vào eo đẹp của Nguyệt Hoa khu trưởng, ngón tay cái mơ hồ chạm vào một chút, khiến cho Đồng Học Bản cảm giác vô cùng không tồi, ngay cả ban đêm ngày đó đã đem thân thể đẩy áp của Nguyệt Hoa khu trưởng lặn qua lặn lại một lần, nhưng như thế lại có một phen xúc cảm khác, mềm mại ở lòng bàn tay, ngứa trong lòng.

"Buổi tối hôm nay ngài có thời gian không?" Đồng Học Bản nhỏ giọng hỏi.

Cảnh Nguyệt Hoa mặt lạnh lùng nói: "Không có!"

"Ặc, cũng là muốn mời ngài ăn một bữa cơm, cảm ơn ngài một chút."

"Ăn rồi, không cần!"

"Ăn khuya cũng được, tôi biết một tiệm ăn không tồi, chúng ta buổi tối ... "

"Tôi nói không có thời gian!"

"À, vậy. . . Không có việc gì không có việc gì."

Bên cạnh sườn, không ít ánh mắt ghen tị bắn đến đây.

Cảnh Nguyệt Hoa tuy rằng được xưng là mặt đen khu trưởng, bất cận nhân tình là có tiếng, nhưng hình dạng và vóc người của Nguyệt Hoa khu trưởng nhưng không ai nghĩ vẫn qua, ngày hôm nay cán bộ trung tầng tham gia vũ hội, có không ít người đều đã từng mời qua Cảnh khu trưởng, nhưng chưa từng thành

công, lúc này thấy ôn thần tự nhiên lại được “ôm” Nguyệt Hoa khu trưởng, trong lòng tự nhiên có chút phức tạp.

Âm nhạc kết thúc.

Cảnh Nguyệt Hoa buông lưng của Đồng Học Bân, chỉnh sửa quần áo, xoay người đi lên tuyên bố vũ hội kết thúc, sau đó liền kêu lên Mã thư ký, giống như có công tác khác muốn đi làm. Trước khi đi, Cảnh Nguyệt Hoa cũng không quay đầu lại, nhưng thật ra Mã Lỵ lúc đi ra có quay đầu lại nhìn Đồng Học Bân thật sâu, ánh mắt mang theo một chút nghi hoặc.

Buồn bực!

Phần lớn mọi người là suy nghĩ như thế.

”Nguyệt Hoa khu trưởng ngày hôm nay làm sao vậy?”

”Phong thủy thay đổi? Đây là truyền lại cái tín hiệu gì?”

”Không thể nào? Có thể là cái tín hiệu gì?”

Mấy người cán bộ quen biết tốp năm tốp ba tụ lại cùng một chỗ, vừa đi ra ngoài vừa thấp giọng thảo luận, đều suy diễn hành động của Nguyệt Hoa khu trưởng. Nhưng thảo luận trong chốc lát, vẫn là không rõ ràng, nếu như Đồng Học Bân và Cảnh khu trưởng không có mâu thuẫn thì may ra, nhưng hai người bọn họ cũng có mâu thuẫn, cho nên chuyện này quá mâu thuẫn. Ai cũng cho rằng là Cảnh khu trưởng mấy ngày này đột nhiên muốn khiêu vũ? Nhưng tất cả mọi người vẫn nghĩ người ta sẽ không nhảy, vì vậy cũng không người đi mời cô ấy? Đồng Học Bân đúng lúc đi đến, kết quả Cảnh khu trưởng tiếp nhận lời mời? Nói cách khác, ngày hôm nay nếu như thay đổi người khác đi mời, Cảnh khu trưởng cũng có thể đáp ứng? Không nhất định phải là Đồng Học Bân?

Sao có chuyện trùng hợp như thế?

Hơn nữa thân là khu trưởng, mỗi tiếng nói cử động đều cũng có mục đích và ý nghĩa nào đó, cho nên cái giải thích này thật sự nói không thông.

”Chủ nhiệm!” Vương Ngọc Linh chạy tới, vẻ mặt áy náy ”Vừa rồi xin lỗi, tôi thật sự không nên bỏ đi, ngài, ngài phê bình tôi đi.” Lần này tới vũ hội, vẫn là Vương Ngọc Linh chủ động mời Đồng Học Bân làm bạn nhảy của cô ấy, kết quả chuyện tới trước mắt lại bỏ chạy, trong lòng cô ấy vô cùng xin lỗi.

Đồng Học Bân bật cười nói: ”Phê bình cô làm gì?”

”Nhưng tôi. . .”

”Được rồi, không có việc gì, nhắc lại cái này tôi thật sự cần phê bình cô hả?”

Vương Ngọc Linh vừa nghe, nhất thời mỉm cười, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với hắn ”Chủ nhiệm, ngài thật có bản lĩnh.”

Đồng Học Bân nói: ”Tôi có bản lĩnh gì? Chỉ là khiêu vũ mà thôi.”

Vương Ngọc Linh nói: ”Then chốt là Nguyệt Hoa khu trưởng chưa bao giờ khiêu vũ với ai cả.”

Bên kia, Chu Diễm Như và chồng cô ấy cũng đi đến, kinh ngạc không thôi nhìn Đồng Học Bân ”Chủ nhiệm.”

”Được rồi, trở về đi, tôi lái xe đưa các người.”Đều là một đường quay về ký túc xá, Đồng Học Bân vừa nói chuyện với bọn họ vừa đi ra nhà khách khu ủy.

Trên đường đi ra, Sở Thanh Hoa và Phan Chính Nghĩa nhìn Đồng Học Bân, vẫn là không nói với hắn, chuyển hướng chia nhau mà đi.

Các cán bộ khác cũng đều không khác biệt lắm, đối đãi Đồng Học Bân vẫn là thái độ lảng tránh trước đó, bởi vì không ai cảm thấy hành động trước đó của Nguyệt Hoa khu trưởng đại biểu cho cái tín hiệu gì.

Vào ban đêm.

Tình cảnh trong vũ hội nhanh chóng được tương truyền ra ngoài.

Đồng Học Bân lại làm náo động ! !

683. Chương 681: Nửa Đêm Gõ Cửa!

Buổi tối.

Hơn mười giờ, gió đêm mang theo tiếng kêu của dế nhẹ nhàng phát qua.

Trong ký túc xá, Đồng Học Bân từ vũ hội trở về thì đứng ở trong phòng khách bắt đầu dọn quần áo, đây là của Nguyệt Hoa khu trưởng buổi sáng ngày đó ình mượn mặc, còn chưa kịp trả lại cho cô ấy, dù sao mưa to lâu như vậy, sau khi giặt xong trên quần áo tất cả đều là nếp nhăn, thật sự không có cách nào trả lại, Đồng Học Bân đem quần trải ra trên bàn, lấy bàn ủi, bắt đầu làm việc.

Một chút...

Hai chút...

Qua một hồi, nếp nhăn dần dần thẳng lại.

Đồng Học Bân thoả mãn gặt đầu, bắt đầu trải áo sơ mi của Cảnh Nguyệt Hoa lên.

Không bao lâu, bên ngoài hàng hiên bỗng nhiên vang lên động tĩnh mở cửa đóng cửa, âm thanh rất lớn, theo cánh cửa chen vào nhà Đồng Học Bân.

Nguyệt Hoa khu trưởng đã trở về?

Đồng Học Bân không biết cô ấy từ buổi khiêu vũ đi ra lại đi làm chuyện gì, nhìn đồng hồ, cũng không phải trễ, lập tức đem quần áo chỉnh tề gấp lại, bỏ vào một cái túi, cuối cùng ôm trong lòng, đi đến cái gương chỉnh sửa tóc, suy nghĩ một chút, lại nghĩ có chút không thích hợp, Đồng Học Bân thẳng thắn buông đồ vào phòng vệ sinh, đánh răng rửa mặt một lần, đem mùi thuốc lá trong miệng làm sạch, lúc này mới cầm chìa khoá mở cánh cửa, đi tới trước cửa bên cạnh giờ tay nhấn chuông cửa.

Leng keng, leng keng.

Tiếng bước chân lập tức vang lên bên trong cánh cửa, bước đi rất nhanh.

Cạch, cửa mở, vẫn là bộ đồ hồi nãy Cảnh Nguyệt Hoa mặc, lãnh đạm nhìn Đồng Học Bân ngoài cửa, ngay cả chốt bảo vệ cửa cũng không mở cho hắn "Chuyện gì?" Đồng Học Bân cười chỉ cái túi trong tay "Ngày đó bị sốt lại mắc mưa, đây là quần áo mượn của ngài."

"... .." Cảnh Nguyệt Hoa không có động tác gì.

"Đã giặt rồi, cũng ủi rồi, ngài xem?" Đồng Học Bân xem xét nhìn cánh cửa.

Cảnh Nguyệt Hoa lúc này mới hờ hững đưa một tay, đem chốt bảo vệ cửa mở ra, đưa tay lấy cái túi "... Được rồi, còn có việc sao?" Đồng Học Bân vốn là muốn đi vào, vừa nghe lời này, bước chân đang giờ lên nhất thời đứng ở giữa không trung "Ặc, không có."

"Vậy cứ như vậy!"

Rầm một tiếng, cửa đóng, lực đạo rất đủ, như đập vào vẻ mặt Đồng Học Bân.

Lúc này cũng là lần thứ hai Đồng Học Bân muốn thử hai người hiện tại rốt cuộc là quan hệ gì, một màn trong vũ hội khiến cho hắn nhìn ra một chút dấu hiệu nhu hòa, có thể nói, Đồng Học Bân còn muốn nói chuyện riêng với cô ấy, ai ngờ Cảnh Nguyệt Hoa ngay cả cơ hội cũng không cho mình, nói chưa được hai câu thì trực tiếp đóng cửa, khiến cho Đồng Học Bân chỉ có thể cười khổ đứng ở ngoài cửa than, xám xịt trở về nhà của mình.

Đây là không nhắc lại chuyện của ngày đó?

Ý của Cảnh khu trưởng là cái gì cũng chưa từng phát sinh qua? Cô đi đường Dương Quan của cô, tôi đi cầu độc mộc của tôi? Từ nay về sau thế nào thì vẫn thế đó? Từ sáng sớm hôm kia tỉnh lại, Đồng Học Bân từ Cảnh Nguyệt Hoa chiếm được cái tín hiệu này, trong lòng không được thoải mái, cũng không biết Nguyệt

Hoa khu trưởng rốt cuộc có phải là suy nghĩ như thế hay không, nếu như là vậy, cứ việc nói rõ với tôi, đừng để cho anh em đoán mò được không?

Đồng Học Bạn biết mình không nên dây vào cái này chộc vào cái kia, nhưng hấn không thừa nhận cũng không được, hấn có chút thích Cảnh Nguyệt Hoa, đều như vậy rồi, cũng không có cách nào khác không thích.

Quên đi quên đi, quên cho rồi!

Người ta là người nào, là chỗ Đồng Học Bạn mày đạt đến sao! Mày đây là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Đồng Học Bạn tự phê bình mình một câu, mạnh mẽ buông cái tâm sự này xuống, trở về phòng, cởi quần áo chui vào chăn.

Trong cuộc sống chuyện không như ý rất là nhiều.

Làm sao bây giờ? Ngủ thôi!

Trong đầu hỗn loạn đều là mộng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chuông cửa tiếng đột nhiên vang lên không hề có dấu hiệu!

Leng keng! Âm thanh làm Đồng Học Bạn giật mình tỉnh giấc từ trong ngủ mơ, thẳng nhai này đang gặp ác mộng, xoay người từ trên giường ngồi dậy, một thân đầy mồ hôi lạnh.

Leng keng! Leng keng! Chuông cửa lại vang lên!

Đồng Học Bạn hít sâu, mở đèn, đưa tay che tia sáng chói mắt, nhìn đồng hồ đầu giường! Đã gần nửa đêm rồi!

Đồng Học Bạn thiếu chút nữa mắng chửi người, ai vậy hả? Hơn nửa đêm có bệnh à!

Leng keng! Leng keng! Chuông cửa còn đang gấp gấp vang lên!

Đồng Học Bạn tức giận không nhẹ, cố ý à? Còn không dứt?

Điện thoại của hấn đều mở hai mươi bốn tiếng đồng hồ, rất sợ văn phòng đường phố bên kia xảy ra chuyện gấp, để tiện liên hệ, nhưng hiện tại điện thoại di động không có vang, cũng không có hết pin, cho nên biết không phải là chuyện công tác nên Đồng Học Bạn có chút tức, đang nửa đêm mà ai tìm hấn? Ngay cả điện thoại cũng không gọi? Trong số những người mà Đồng Học Bạn nhận thức còn chưa có lỗ mãng như thế, sao có thể không lễ phép như thế? Nhấn chuông cửa như đòi mạng? Không cần phải vậy chứ!

Mặc đồ ngủ vào, Đồng Học Bạn lập tức xuống giường đi tới phòng khách "Đừng nhấn nữa! Tối rồi tối rồi!"

Đầu óc còn mê mang lắm, có chút mơ hồ, hấn vừa ngáp vừa hỏi "Ai vậy?"

Ngoài cửa không người nói.

Hắc! Thật có bệnh sao?

Đồng Học Bạn ghé vào mắt mèo trên cánh cửa nhìn bên ngoài, đèn hành lang không sáng, cái gì cũng thấy không rõ, hình như chỉ nhìn thấy một cái vấy, tựa hồ là một người phụ nữ. Nếu như chuyện này đổi thành người khác, phỏng chừng còn phải suy nghĩ, cảnh giác một chút, dù sao đêm đã khuya, nhưng Đồng Học Bạn là ai? Hấn cho tới bây giờ còn chưa sợ qua cái gì, cho dù có kẻ thù ban đêm cầm đao cầm súng tìm tới cửa, Đồng Học Bạn mở cửa cũng sẽ mở cửa.

Không có gì do dự, Đồng Học Bạn đưa tay mở cửa, muốn nhìn một chút là kẻ khốn nào hơn nửa đêm dày vò hấn.

Mà khi cánh cửa mở ra trong nháy mắt, Đồng Học Bạn kinh sợ, nhìn người phụ nữ ngoài cửa, hấn sửng sốt đủ vài giây cũng chưa hoàn hồn.

Trong phòng không bật đèn, đèn hành lang cũng không sáng, nhưng thân ảnh này, Đồng Học Bạn liếc mắt vẫn nhận ra.

"Nguyệt Hoa khu trưởng! ?" Đồng Học Bản thật không nghĩ tới là cô ấy, tiếng mắng chửi người đều nghẹn trở lại.

Cảnh Nguyệt Hoa trầm giọng nói: "Sao lâu như vậy mới mở cửa?" Trời ạ, ngài còn hỏi tôi? Bây giờ là mấy giờ rồi chứ? Tôi không được ngủ à?

Nhưng nói đương nhiên không thể nói như vậy, Đồng Học Bản vội nói: "Không phải, tôi không biết là ngài, vậy ... ngài... Có việc?"

"... Ừm."

"Vậy ngài vào phòng trước, vào nhà rồi nói."

"... ...Ừm."

Đồng Học Bản lập tức nghiêng người để cô ấy tiến vào, sau đó đưa tay đóng cửa lại, trong lòng cũng tự nhiên tỉnh táo lại, đây chính là nửa đêm, Nguyệt Hoa khu trưởng tự mình đến cửa, đây là xảy ra đại sự? Đồng Học Bản trong nháy mắt nghĩ tới rất nhiều thứ, An Thạch bí thư bệnh tình nguy kịch? Cảnh Nguyệt Hoa cần xe của mình đi bệnh viện? Nếu không cũng là nhà của Cảnh Nguyệt Hoa lại rò rỉ khí gas? Hoặc là Cảnh phụ Cảnh mẫu gặp tai nạn? Là chuyện của Cảnh Tân Khoa? Hay là cái khác?

Trong phòng khách chợt yên tĩnh.

Trong phòng tối đen, chỉ thấy thân ảnh của Cảnh Nguyệt Hoa đi tới trước sô pha, cái đệm sô pha vang lên, cô ấy ngồi xuống.

Đồng Học Bản vội vàng hỏi "Nguyệt Hoa khu trưởng, rốt cuộc làm sao vậy?" Nhưng mà, câu nói đầu tiên của Cảnh Nguyệt Hoa làm Đồng Học Bản ngỡ ngàng, cô ấy đưa tay qua một cái túi "Lần trước trời mưa, quần áo ướt cậu để ở chỗ tôi!"

Đồng Học Bản thoáng xuất thần gật đầu "Sau đó? Xảy ra chuyện gì?"

"... Xảy ra chuyện cái gì?"

"Ngài cái này... Trong khu không phải..."

"Trong khu làm sao?"

Đồng Học Bản a một tiếng, không dám tin tưởng thử một câu "Ngài không phải là đưa quần áo cho tôi?"

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lẽo nói "Không phải đưa quần áo tôi tới chỗ cậu làm gì!" Đồng Học Bản hôn mê, suýt nữa ngã quỵ, cái đêch, nửa đêm nửa hôm, ngài nhấn chuông cửa liên tục, đổ mặt tía tai đến đây chính là vì đem quần áo cho tôi? Là tôi không ngủ tỉnh hay là ngài mộng du? Cái này gọi là chuyện gì! Ngài đang đùa vò tôi? ?

Bầu không khí chợt im lặng.

Chỉ nghe Cảnh Nguyệt Hoa cứng rắn nói: "Là đèn nhà cậu bị hư hay là muốn tiết kiệm điện?"

"À à, quên mở." Vừa rồi quỳnh lên, thật không nhớ đến, Đồng Học Bản lập tức mở đèn trong phòng khách.

Xoạt một chút, trong phòng nhất thời sáng lên.

Mà khi thấy rõ Cảnh Nguyệt Hoa trên sô pha, Đồng Học Bản sửng sốt, phản xạ có điều kiện xoa xoa tròng mắt, quả thật ... Quá chói mắt!

Cảnh Nguyệt Hoa mặc một cái váy màu đỏ!

Màu của cái váy tiên diễm miến bàn, làn váy đặt ở đầu gối, trên đùi đẹp đầy áp lại là một đôi vớ chân, vẫn là vớ chân đen, trên chân là một đôi giày cao gót mũi nhọn rất nữ tính, giày cũng vẫn là màu đỏ, toàn thân trên dưới đều là màu đỏ rực rỡ, vừa đẹp vừa quyến rũ, thiếu chút nữa khiến cho Đồng Học Bản đem tròng mắt ra nhìn!

Cái này là tình huống gì hả?

Anh em có phải là chưa ngủ tỉnh không?

Đồng Học Bân thật sự bị bộ trang phục nóng bỏng của Cảnh Nguyệt Hoa làm cho sợ đến không nhẹ, hoàn toàn không rõ ràng xảy ra chuyện gì.

Bình thường là một người phụ nữ rất nghiêm túc, sao ăn mặc gợi cảm như thế?

Hắn không nói chuyện, Cảnh Nguyệt Hoa cũng không nói chuyện, làm mặt đen không biểu tình, vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm màn hình TV đen thui không nói một tiếng.

"Tôi lấy nước cho ngài, ngài uống cái gì?" Đồng Học Bân bình tĩnh một chút nói.

Cảnh Nguyệt Hoa cũng không nhìn hắn "... Tùy tiện."

"Được, vậy ngài chờ." Đồng Học Bân đem bình trà vào, không bao lâu, bưng một tách trà đi tới, đem cái tách đưa cho cô ấy, ánh mắt không nhìn được nhìn lên váy đỏ của cô ấy, thật sự rất đẹp, đẹp đến kinh tâm động phách.

Cảnh Nguyệt Hoa tiếp nhận, cúi đầu nhấp một ngụm "Cậu đang ngủ à?"

Đồng Học Bân ừm một cái "Không có việc gì, hiện tại không buồn ngủ, ngày hôm qua ngủ rất đủ."

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn nhìn hắn "Vậy cùng tôi xem TV!"

"A" Đồng Học Bân vội vàng đáp, tìm trước tìm sau, cuối cùng mới tìm được cái điều khiển từ xa ở dưới tủ TV, mở ra "Ngài xem kênh nào?"

Cảnh Nguyệt Hoa đặt tách trà xuống "... Tin tức!"

"Được, tôi tìm xem, hiện tại có thể có tiết mục gì không, đều là phát lại." Đồng Học Bân vừa chuyển kênh, vừa dùng dư quang liếc nhìn mặt không biểu tình của Cảnh Nguyệt Hoa, trong lòng nói ban đêm ngài mặc váy và giày cao gót rực rỡ như thế tới nhà của tôi vì đưa quần áo cho tôi? Xem TV? Đồng Học Bân trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng lên, Nguyệt Hoa khu trưởng có ý tứ này, cái này có phải là ám chỉ mình cái gì không???

684. Chương 682: Thật Sự Được?

Đêm khuya.

Đồng gia, bốn phía lạng lẽ, chỉ có TV phát lại tin tức buổi tối.

Trong phòng khách, Đồng Học Bân và Cảnh Nguyệt Hoa ngồi ở sofa, Đồng Học Bân ngáp mấy cái liên, Nguyệt Hoa khu trưởng vẫn trầm như nước, bầu không khí rất chán ngắt.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Đồng Học Bân không nhìn được nói: "Ồ, tin tức của thành phố cũng phát khu chúng ta?"

"...ừm."

"Đây là chuyện đầu tư khảo sát?"

"Ừm."

"Cái này, thế nào? Có được hay không?"

"... Ừm."

"Ồ, vậy là tốt rồi."

Đồng Học Bân cường chế tinh thần muốn khơi mào một trọng tâm câu chuyện, giảm bớt cục diện xấu hổ, ai ngờ vô cùng không thuận lợi, Nguyệt Hoa khu trưởng cũng là ừ ừ ừ, căn bản không nói với mình, hoặc là nói lạnh lùng, khiến cho Đồng Học Bân chỉ có cười khổ, thấy đồng hồ trên TV, đã hơn một giờ sáng, coi chuyện này âm ỉ kia, rốt cuộc có ý gì? Đồng Học Bân không biết mình đoán đúng hay không, dù sao tâm tư của Cảnh Nguyệt Hoa quá khó nắm bắt, biểu tình trên mặt một chút cũng không lộ ra cái gì, Đồng Học Bân trong lòng cũng không biết được.

Trong phòng lại lâm vào im lặng.

Cảnh Nguyệt Hoa bắt chéo hai chân, tiếp tục xem TV, bộ dạng rất tập trung.

Đồng Học Bên thậm chí hoài nghi cô ấy thật sự là TV trong nhà bị hư phá hủy không xem được tin tức buổi tối, cho nên đến đây nhà Đồng Học Bên xem TV, nếu không sao nhập thần như thế?

Nhưng mà bộ trang phục này...

Lúc này...

Cái tình hình này...

Đồng Học Bên không khỏi nhìn qua giày cao gót hấp dẫn và đôi vớ chân gợi cảm dưới chân của cô ấy, nhìn nhìn vậy đó cô ấy bao lấy thân thể đầy đặn, không khỏi nhảy dựng lên, một chút buồn ngủ nhanh chóng biến mất, loại trang phục gợi cảm nóng bỏng này, không có cái gì mê người hơn cái này đâu.

Lúc này, tin tức phát lại đã xong, tiết mục cũng kết thúc, hiện màn hình xanh luôn.

Đồng Học Bên chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu hỏi: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài ... "

Cảnh Nguyệt Hoa vẫn không nhúc nhích nói: "Đổi kênh."

"Vậy ... xem cái nào?"

"...Đều được!"

"À à, vậy tôi sẽ tìm tìm."

"...Dừng! Cái vừa rồi!"

"Ừm? Cái này sao? Kênh khoa giáo?"

"... ... "

Đồng Học Bên buông điều khiển từ xa xuống, cái này cũng là phát lại, nhìn Nguyệt Hoa khu trưởng, nhưng phát hiện cô ấy vẫn đang xem rất chuyên tâm, giống như lúc công tác.

Sẽ không thật sự là tối xem TV chứ?

Nhưng cái bộ mặt này, cái này cũng quá tập trung nghiêm túc rồi! ?

Không phải nói tối đưa quần áo sao? Đưa xong làm gì không đi?

Đồng Học Bên có chút kiềm chế không được, chà xát tay, trong lòng có chút khô nóng, có chút ngứa, muốn hành động, rồi lại không đoán ra tâm tư cô ấy, rất sợ đoán sai.

"Nguyệt Hoa khu trưởng." Đồng Học Bên kêu cô ấy một tiếng, thử nói: "Bằng không, ừm, bằng không tôi tắt đèn nha? Buổi tối như vậy, có chút chói mắt, ngài xem?"

Cảnh Nguyệt Hoa không nói lời nào.

Đồng Học Bên hỏi lại "Được không?"

". . . Đây là nhà cậu, còn cần hỏi tôi sao?" Cảnh Nguyệt Hoa lạnh giọng hỏi ngược lại.

Đồng Học Bên ặc một tiếng "Vậy tôi tắt hả?" Thấy cô ấy không phản ứng mình, Đồng Học Bên mới cả gan lên, đi tới cạnh cửa, xoay một chút tắt đèn.

Phòng khách nhất thời đen kịt, chỉ có tia sáng của màn hình TV, rất yếu ớt.

Cảnh Nguyệt Hoa tựa hồ cũng không có tức giận, còn đang xem TV.

Đồng Học Bên thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng nắm chắc một chút "Ngài còn uống trà không? Tôi thay nước cho ngài?"

Cảnh Nguyệt Hoa cũng không nhìn hắn, trong miệng ừ một tiếng.

Đồng Học Bàn cầm tách trà của cô ấy châm đầy nước, cẩn thận đặt trên bàn trà cho cô ấy "Có chút nóng, nhưng có thể uống."

"... ừm."

Đồng Học Bàn nhìn cô ấy, ngồi xuống kế bên cô ấy, bất quá lúc này cũng không có xa giống như vừa rồi, mà là cố ý ngồi gần một ít, cô ấy ngồi ở bên phải sofa, Đồng Học Bàn ngồi ở chính giữa, cái mông hầu như kế bên người cô ấy, đầu gối dường như cọ tới váy đỏ của cô ấy, ngồi xuống, đầu gối của Đồng Học Bàn tự nhiên cũng hơi mở mở ra bên ngoài, mơ hồ đụng phải đùi đẹp bọc trong vớ chân của Nguyệt Hoa khu trưởng.

Cảnh Nguyệt Hoa nhú mày.

Vì ở quá gần, Đồng Học Bàn cũng ngửi được, Nguyệt Hoa khu trưởng hình như là vừa tắm của, trên tóc lộ ra mùi vị vừa mới tắm, trên người cũng có mùi thơm tắm rửa.

Nửa đêm đi tắm?

Còn mặc quần áo như thế?

Đồng Học Bàn trong lòng kiên định, lá gan lớn hơn nữa, dù sao trong phòng cũng không đèn, hắn đưa tay ra, vừa hít vào vừa vừa cẩn thận mò lên đùi đẹp của Cảnh Nguyệt Hoa.

Cảnh Nguyệt Hoa nhắm mắt càng sâu, nghiêng đầu coi chừng hắn "Làm gì?"

Đồng Học Bàn ho khan "Nhìn vết thương của ngài có được không." Nói xong, đặt tay vào ngay trên đùi "Chỗ đó có dễ sẹo không?"

Cảnh Nguyệt Hoa cứng rắn nói: "Có quan hệ với cậu sao?"

"Nếu không phải tôi lúc đó không chú ý đường, xe cũng sẽ không hư, cũng sẽ không khiến cho ngài đi vào trong rừng... ừm, đều là khuyết điểm của tôi, đương nhiên có liên quan tới tôi."

Cảnh Nguyệt Hoa không để ý đến hắn, quay đầu qua xem TV.

Thấy thế, Đồng Học Bàn vươn tay vào sâu hơn, đem làn váy màu đỏ mịn màng của cô ấy đẩy đẩy, nhất thời, đùi đẹp cũng lộ ra hơn phân nửa, ngay cả đầu vớ chân màu đen cũng bị tia sáng TV chiếu sáng, rất mê người. Sau đó bàn tay của Đồng Học Bàn chậm rãi tiến vào trong váy của cô ấy, mò mò chỗ bị rắn cắn của Nguyệt Hoa khu trưởng, dùng bốn ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa trên mặt, cảm giác một chút.

Vết thương hình như được rồi, rất mềm mại.

Cảnh Nguyệt Hoa thân thể hơi cứng lại, hít vào một hơi, sắc mặt càng trầm hơn, thế nhưng không nói chuyện.

Đồng Học Bàn thấy như vậy, thẳng thắn đưa tay chụp tới, cầm chân của cô ấy, đem chân trái của Cảnh Nguyệt Hoa ôm lên, đặt ở trên chân mình, sờ sờ giày cao gót màu đỏ của cô ấy, ngón tay cái phủ lên mặt chân trơn mịn của cô ấy, từ từ mò lên trên.

Năm ngón tay của Cảnh Nguyệt Hoa từ đuôi đến đầu cố sức vuốt vào tóc, thở ra một hơi thật sâu.

Đồng Học Bàn mở váy của cô ấy, cách lớp vớ chân sờ vào đùi đẹp của cô ấy, cảm giác rất mềm mại.

Một lát sau, Cảnh Nguyệt Hoa đột nhiên rút chân, đem chân trong lòng hắn trở về, giày cao gót một lần nữa rơi xuống mặt đất, cau mày không nói một lời.

Đồng Học Bàn cho rằng cô ấy phát hỏa, biểu tình bị kiềm hãm, có chút không xác định.

Ngài rút cuộc là muốn làm gì? Một hồi bình tĩnh một hồi lại không lên tiếng, thống khoái nói cho tôi biết được không?

Đồng Học Bàn nghĩ cái kiểu thử người tới ta đi như thế không phải biện pháp, không khỏi nói một câu "Ngài xem TV trước, tôi đi tắm rửa."

Cảnh Nguyệt Hoa không nhúc nhích.

Đồng Học Bàn đứng dậy vào phòng vệ sinh, đóng cửa, cởi quần áo bắt đầu tắm. Hắn không muốn đoán mò tâm tư của Cảnh Nguyệt Hoa, hình như có vẻ như mò mẫm mà không được, làm cho Đồng Học Bàn bị dày vò đến choáng váng, hắn nghĩ trong lúc mình làm đấu tranh tư tưởng, Nguyệt Hoa khu trưởng có thể cũng là như vậy, kết quả là Đồng Học Bàn ra chủ ý đi tắm, cái tín hiệu này là rất rõ ràng, nếu như sau khi mình đi ra Cảnh Nguyệt Hoa vẫn còn, vậy đã nói lên là không thành vấn đề, đi ra mà Cảnh Nguyệt Hoa đã đi, vậy nói cách khác người ta không có cái tâm tư này.

Ào ào ào

Đồng Học Bàn tắm rửa sạch sẽ trên người một lần, khi trở về ngủ gấp, ngày hôm nay cũng không tắm. Tốc độ tắm của hắn so ra kém Cảnh Nguyệt Hoa, đại khái hơn mười phút mới tắm rửa xong, cạo râu, lau tóc, Đồng Học Bàn lúc này mới quần khăn tắm hít sâu, tâm tình khẩn trương mà chờ mong đem cửa phòng vệ sinh từ trong đẩy ra.

Cạch, cửa mở.

Phòng khách, TV còn đang mở, nhưng đã không có một bóng người.

Đồng Học Bàn cười khỏ, vỗ vỗ ót, được, cái này kiên định rồi, người đi! Đồng Học Bàn hối hận, sớm biết rằng như vậy mình còn rụt rè cái rắm, nên chủ động một chút, còn tắm? Mà có bị ngốc hay không! Như thế tốt rồi, ày thử, người chạy rồi? Ừm, bằng không đi qua nhà nàng gõ cửa? Thử lại? Đilen phải không? Người ta nếu đã đi, vậy ý tứ đã rất rõ ràng!

Đi qua tắt TV, Đồng Học Bàn rút điều thuốc ra tựa vào sofa hút vài hơi.

Sau vài phút, Đồng Học Bàn dụi tàn thuốc, quên đi, không suy nghĩ, đi cũng đã đi rồi, nói cái gì cũng vô dụng, ngủ thôi.

Đồng Học Bàn xoa tóc ngáp một cái, chậm rãi bước vào phòng ngủ, đẩy cánh cửa ra.

Nhưng trong lúc nhất thời, Đồng Học Bàn đã bị dọa hết hồn, bởi vì một thân ảnh màu đỏ trong chớp mắt đập vào nhãn cầu của hắn!

Là Cảnh Nguyệt Hoa!

Cảnh Nguyệt Hoa đang ngồi ở trong phòng ngủ xem báo!

Đồng Học Bàn kinh ngạc nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng! Ngài, ngài không đi hả?"

Đèn nhỏ trên đầu giường đang mở, Cảnh Nguyệt Hoa mặt không biểu tình ngồi ở giường đầu xem báo, không có phản ứng Đồng Học Bàn, chuyên tâm xem.

Trời! Thì ra ngài tiến vào phòng của tôi!

Làm hại anh em còn ở trong phòng khách suy tư nửa ngày!

Đồng Học Bàn có chút kích động, bất quá trước đó tự hỏi đã khiến cho hắn thoáng bình tĩnh một ít, nhớ tới Tạ Tuệ Lan Cù Vân Huyền và Ngu Mỹ Hà, hô hấp của hắn liền loạn, nghĩ có cần nói chuyện với Cảnh Nguyệt Hoa, bằng không sau này có thể lộn xộn, cũng là không tôn trọng đối với Cảnh Nguyệt Hoa.

"Ừm, tôi có chuyện này muốn nói với ngài." Đồng Học Bàn đứng ở cửa nhìn cô ấy.

Cảnh Nguyệt Hoa cũng không ngẩng đầu lên lật tờ báo, nhìn trang tiếp theo.

Đồng Học Bàn thẳng thắn nói: "Là như thế này, tôi ... tôi có người yêu rồi, đại khái là cuối năm hoặc là sang năm sẽ kết hôn, vậy ... tôi cũng không muốn lừa gạt ngài, cái này..."

Cảnh Nguyệt Hoa nhíu mày nhìn nhìn hắn, cúi đầu, tiếp tục xem báo.

Đồng Học Bàn chớp chớp con mắt, đây là phản ứng gì? Lý giải? Sao không có động tĩnh?

Thật ra Đồng Học Bàn cũng không có ý khác, cũng là muốn đem tình huống của mình nói rõ ràng trước, Cảnh Nguyệt Hoa nếu như lý giải, đánh mình một lần cũng tốt, quay đầu đi cũng được, Đồng Học Bàn đều có chuẩn bị tâm lý, nhưng, Nguyệt Hoa khu trưởng vẫn là ngồi bất động, hình như không nghe thấy.

Lặng lẽ khoảng chừng vài phút.

Đồng Học Bân nghĩ hai bên đều cũng đủ bình tĩnh hiểu rõ, đóng cửa phòng ngủ lên giường, tiến vào chần, từ phía sau ôm lấy Cảnh Nguyệt Hoa, thấp hỏi: "Thật sự được?"

Cảnh Nguyệt Hoa buông tay, đem tờ báo để qua một bên, vuốt vuốt tóc, đem kẹp tóc trên đầu xuống, ném đi.

Tóc dài như nước lập tức rơi xuống!

685. Chương 683: Lại Đây!

Buổi tối hai giờ.

Bầu không khí mờ ám đã từ phòng khách chuyển dời đến phòng ngủ của Đồng Học Bân.

Dưới ánh đèn mờ trên đầu giường, Đồng Học Bân thấy Nguyệt Hoa khu trưởng đem kẹp tóc ném đi xỏa tóc dài xuống, có ngu cũng biết mình nên làm gì, từ phía sau ôm cô ấy thật chặt, đem cổ vấy phía sau lưng cô ấy kéo xuống một ít, cúi đầu, Đồng Học Bân hôn lên xung quanh cổ vấy cô ấy, mùi thơm ngào ngạt vào miệng, ngẩng lên nhìn, Đồng Học Bân chú ý Cảnh Nguyệt Hoa vẫn không chút biểu tình, tay đưa lên, đem vấy trên vai cô ấy đẩy xuống phía dưới, toàn bộ vai nhất thời lộ ra, vấy trái thả xuống, áo ngực bên trái cũng lộ ra, đồ lót quả nhiên vẫn là màu đỏ, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, tất cả đều là một màu đỏ tươi.

"Ngày hôm nay thật đẹp." Đồng Học Bân nói.

Cảnh Nguyệt Hoa nhắm mắt, chỉ nói: ". . .Tắt đèn."

Đồng Học Bân còn muốn ngấm, không khỏi do dự nói: "Đừng tắt, mở được không?"

Cảnh Nguyệt Hoa sắc mặt khế biến, tức giận nói "Tôi bảo cậu tắt đèn!"

"Khụ khụ, được được được, tắt đèn." Thấy nàng bão nổi, Đồng Học Bân biết vậy nên bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đưa tay tới đầu giường, đem đèn nhỏ tắt đi. Tâm tư của phụ nữ, thật sự là không có biện pháp lý giải, nửa đêm ăn mặc trang điểm xinh đẹp như thế, lẽ nào cô ấy không phải vì ỉn ngấm sao? Tối lúc đó lại kêu tắt đèn?

Đèn tắt, trong phòng bỗng nhiên tối sầm.

"Được rồi chứ?"

"Ừm."

Đồng Học Bân vuốt ve và hôn lên tóc cô ấy, "Ngày hôm nay ở chỗ này sao? Hay là một hồi trở về?"

"Thì sao?" Không nhìn thấy biểu tình của cô ấy.

"Nếu ngài muốn ở, tôi chỉnh chuông báo sớm một chút?"

Cảnh Nguyệt Hoa lại không để ý đến hắn.

"Tôi làm nha? Để một hồi là quên."

"Tôi nói ở nơi này sao?"

"Ặc, vậy không chính."

Tính cách cô ấy quá cứng nhắc, Đồng Học Bân còn không quen liếc mắt đưa tình với cô ấy, hoặc là nói không biết tìm đường vào từ chỗ nào, hình như nói cái gì Nguyệt Hoa khu trưởng đều rất không thích nghe, cũng chỉ có thể tận lực ngậm miệng, dùng hành động thực tế biểu đạt ái mộ. Đồng Học Bân trước đem quần áo của mình cởi ra, nhưng không cởi cho cô ấy, trực tiếp khom lưng đi qua, lúc này con mắt cũng đại khái thích ứng với bóng tối, nương ánh trăng có thể thấy thân thể của Cảnh Nguyệt Hoa, hai tay ôm lấy, đem Nguyệt Hoa khu trưởng trực tiếp ôm lên giường.

Cảnh Nguyệt Hoa mặt tối sầm "Làm gì?"

"Ngủ."

"Tôi cho cậu ôm sao?"

Đồng Học Bản không biết nên sao trả lời cô ấy thế nào, trong lòng nói nếu như tôi không ôm ngài, tính cách của ngài cường thế như vậy, mặt đen như thế, có thể chủ động bò lên trên giường tôi sao?

Tôi không ôm ngài?

Vậy chúng ta bốn mắt nhìn nhau trào máu họng cả đêm sao?

Nói cái gì vậy, ngài có phải thấy tôi không vừa mắt không? Vậy ngài còn đến đây?

Đồng Học Bản trong lòng nói thầm, thẳng thắn không trả lời, ai kêu người ta là khu trưởng, loại chuyện này không thể đầu tích cực được, có đạo lý nhưng không nói được. Ngay cả giày cao gót màu đỏ cũng mang theo, cái gì cũng không cởi, Đồng Học Bản nhẹ nhàng đem thân thể cô ấy đặt lên giữa giường, dựa vào trên người cô ấy, hôn xuống cái cổ, từ từ hôn qua cuối cùng đến bên cánh môi kiều diễm của cô ấy, dùng sức mà hôn, giống như uống trà chậm rãi thưởng thức.

Cảnh Nguyệt Hoa làm như chống cự quay đầu đi, quay qua một bên.

Đồng Học Bản chớp mắt, đuổi theo, vẫn hôn.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày quay đầu, lại một lần nữa né tránh.

Đồng Học Bản kiên nhẫn, cũng lại một lần nữa đuổi theo cái miệng của cô ấy, đối phương rốt cục không quay đầu đi nữa.

Trạng thái của Cảnh Nguyệt Hoa cùng lần trước trong Cayenne không khác biệt lắm, bất động không nói, không phối hợp.

Lần trước là không biết tình huống, lần này Đồng Học Bản đối với phản ứng của Cảnh Nguyệt Hoa đã có kinh nghiệm, biết người ta có thể tính cách là như thế, nếu không thì cũng là địa vị cao tuổi lại lớn hơn không ít so với mình, cho nên người ta trên mặt không nhịn được, sĩ diện, lúc này mới không nói chuyện? Là ngoài lạnh trong nóng? Nếu Nguyệt Hoa khu trưởng muốn mặt mũi, Đồng Học Bản làm đàn ông, cảm thấy chỉ có thể tự mình không biết xấu hổ, tự mình chủ động thôi.

Hôn cô ấy một hồi, Đồng Học Bản giơ tay vuốt tóc cô ấy, cái miệng lại rơi xuống trên trán Cảnh Nguyệt Hoa, trên con mắt, trên mũi, và trên lỗ tai.

Cảnh Nguyệt Hoa nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Đồng Học Bản trong lòng cực kỳ nóng, vừa nhìn như vậy, lại duỗi tay đem đèn trên đầu giường mở lên.

Trong phòng ngủ liền sáng lên, đem thân thể nửa che nửa mặc của Nguyệt Hoa khu trưởng chiếu sáng, giống như cô ấy đang nằm, váy trên vai rớt xuống, áo ngực lộ ra một bên, làn váy đỏ rực bên dưới cũng bị Đồng Học Bản hầu như kéo đến trên lưng, giày cao gót cũng rớt một chiếc, một chiếc khác vẫn còn dính trên chân, Đồng Học Bản thấy cảnh này mà tim đập cực nhanh, còn có thể đã ghiền như thế.

Nhưng Cảnh Nguyệt Hoa bỗng nhiên mở mắt, lạnh lùng nói: "Tôi tắt đèn! Không nghe thấy sao?"

Đồng Học Bản mặc cả nói: "Ngài thật sự quá đẹp, cho tôi nhìn một chút thôi, được không? Chỉ một chút, năm phút đồng hồ? Nếu không ba phút cũng được?"

Cảnh Nguyệt Hoa giữa đầu nhìn hắn, "Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai!"

"Được được được, tắt đèn, nghe ngài." Đồng Học Bản phiền muộn, một thân thể xinh đẹp gọi cảm như thế, không nhìn thật sự đáng tiếc, nhưng người ta đã có biểu tình này, Đồng Học Bản cũng chỉ có thể tắt đèn.

Cảnh Nguyệt Hoa lúc này mới yên tĩnh lại.

Đồng Học Bản trong lòng nói lầm bầm, bắt đầu cởi quần áo cho cô ấy.

Váy đỏ nhấc lên, từ phía dưới đi tới, lướt qua cái mông phần eo và bộ ngực, rồi qua khỏi đầu cởi ra ngoài, bị Đồng Học Bản ném tới trên ghế ngoài giường, sau đó đưa tay xoa xoa ngực cô ấy, nhét vào áo ngực mân mê một hồi, cuối cùng mới cởi áo ngực ra, ném xuống.

Cảnh Nguyệt Hoa từ đầu đến cuối đều không hề động, chỉ là có đôi khi âm thanh hít vào rất lớn, nghe được đặc biệt rõ ràng.

Không lâu, vớ chân màu đen, quần lót màu đỏ, giày cao gót, đều bị Đồng Học Bản lột sạch sẽ, hoặc là ném lên trên ghế, hoặc là ném xuống đất.

Cảnh Nguyệt Hoa đã trống trơn rồi.

Đồng Học Bản ghé vào lỗ tai cô ấy lặng lẽ nói: "Vậy tôi làm nha?"

Hắn mở đùi của Cảnh Nguyệt Hoa vừa muốn nhấn vào, đùi của Cảnh Nguyệt Hoa cấp tốc khép lại, nghiêm mặt lạnh nói: "Cút xuống!"

Đồng Học Bản đỏ mồ hôi, "Sao lại không được? Đừng ầm ĩ, đều như vậy rồi ngài còn khiến cho tôi dừng lại? Tôi làm sao mà dừng được?"

"Tôi bảo cậu cút xuống!" Cảnh Nguyệt Hoa làm thái độ rất cương quyết.

Đồng Học Bản ngăn người, đột nhiên vỗ ót nhớ tới cái gì, nhanh chóng xuống giường mở ngăn tủ lật lật, lấy ra một hộp áo mưa, mang vào, mò lên giường, "Như vậy được rồi chứ? Ài, ngài sớm nhấc nhử một tiếng đi." Có chuyện nói là được, ngài mắng người làm gì.

Cảnh Nguyệt Hoa lúc này mới hòa hoãn sắc mặt lại.

Đồng Học Bản lại mở chân của cô ấy ra, Nguyệt Hoa khu trưởng rớt cục không có phản ứng gì nữa.

Đồng Học Bản gồng người lên, mang theo cổ oán khí, bắt đầu hung hăng gây họa cô ấy!

686. Chương 684: Người Đến!

Ngày hôm sau.

Ký túc xá, Đồng gia.

Buổi sáng, ánh sáng mặt trời vượt qua rèm cửa sổ tiến vào, chiếu sáng phòng ngủ.

Đồng Học Bản ngáp một cái, mở mắt ra, nhìn tia sáng ngoài cửa sổ, lại nhìn đồng hồ để bàn, mới tiếp tục nhắm mắt. Đêm qua lăn qua lăn lại quá hăng hái, tuy rằng Nguyệt Hoa khu trưởng chỉ cho phép dùng một tư thế bình thường nhất, nhưng Đồng Học Bản cũng hăng hái không chịu nổi, làm Cảnh Nguyệt Hoa cho tới ba giờ sáng hai người mới ngủ, toàn bộ chăn nệm đều bị dày vò, rất nhiều nếp nhăn, xiêu xiêu vẹo vẹo, cái chăn quần trên thân thể hai người bọn họ cũng ẩm ướt một mảnh, còn chưa có khô, cũng không biết là mồ hôi hay là cái khác.

"Hô." Bên tai truyền đến hơi thở của phụ nữ.

Đồng Học Bản cũng không mở mắt, đưa tay tới phía trước, không hiểu đã sờ trúng chỗ nào, trong lòng bàn tay lập tức có xúc cảm đầy áp đàn hồi "Tĩnh rồi à?"

"...Ừm."

"Ngủ thêm một chút đi."

"Mấy giờ rồi?"

"Vừa bảy giờ, còn sớm lắm, một hồi tôi làm điểm tâm cho ngài."

"...Không cần."

Vừa nghe ngữ khí của Cảnh Nguyệt Hoa lại cứng rắn lên, Đồng Học Bân cười một tiếng, xoa con mắt vừa ngáp vừa nhìn cô ấy, chỉ thấy Nguyệt Hoa khu trưởng đang vuốt mái tóc dài tán loạn từ dưới lên, vuốt đến sau đầu, ánh mắt đông cứng nhìn trần nhà, con người có chút mệt mỏi.

Thấy rõ như vậy, Đồng Học Bân hơi vươn tay ra, lập tức đưa tay xê dịch dưới chân, nhét vào trong đùi đẹp của Cảnh Nguyệt Hoa, sờ sờ, "Nguyệt Hoa, nghĩ cái gì vậy?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhú nhú mày, "Cậu gọi cái gì?"

Đồng Học Bân cười khở, "Gọi Nguyệt Hoa, không gọi cái này thì gọi gì?"

"... Cậu nói xem!"

"Được được, gọi khu trưởng, Nguyệt Hoa khu trưởng, được rồi chứ?" Đồng Học Bân không tính toán cùng cô ấy "Vừa hỏi ngài đấy, nghĩ cái gì vậy?"

"Tôi nghĩ cái gì có quan hệ với cậu sao?"

"Ngài gấp cái gì, nói chuyện phiếm thôi, như vậy thì không có thú vị."

"Vậy cậu cho rằng tôi là một người thú vị à?" Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói.

"Được được, tôi không nói chuyện còn không được?" Đồng Học Bân trong lòng nói lầm bầm, "Tôi coi như đã nhìn ra, con người tôi cũng là chịu tội."

Cảnh Nguyệt Hoa không để ý đến hắn, từ từ nhắm hai mắt xoa mi tâm.

Đồng Học Bân nhìn lên, rút tay ra khỏi đùi cô ấy, đưa lên trên, lướt qua vùng bụng trắng phẳng của cô ấy, lướt qua bộ ngực đầy ắp của cô ấy, cuối cùng từ trong chăn chui ra, theo mặt của Nguyệt Hoa khu trưởng đưa vào trong mái tóc dài của cô ấy, dùng ngón tay xoa xoa da đầu cô ấy, thân thể cũng nhích tới, từ bên cạnh ôm lấy lưng trần của cô ấy "Sáng sớm muốn ăn cái gì? Tôi làm cho ngài."

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày, "... Đều được."

"Đều được cái gì? Ngài thích ăn cái gì? Nói một cái đi."

"Tôi nói đều được!"

"Được rồi, vậy tôi tự làm, nếu như sai ngài ăn không được cũng tại tôi? Được rồi, trong nhà còn có chút bánh mì, lạp xưởng hẳn là cũng có chút, làm cho ngài một bữa sáng theo kiểu Âu Tây nha, còn canh nữa, nấu canh trứng, có dinh dưỡng." Đồng Học Bân gặp qua nhiều người lắm rồi, nhưng tính cách như Cảnh Nguyệt Hoa thì đúng là quá ít, cho nên cũng chỉ có thể Đồng Học Bân nhiều lời một chút, nếu không hai người căn bản không không cách nào giao tiếp với nhau được.

Dứt lời, Đồng Học Bân ôm Cảnh Nguyệt Hoa, muốn ngủ tiếp một hồi.

Nhưng mà chưa qua một phút đồng hồ, Cảnh Nguyệt Hoa vuốt vuốt tóc một lần cuối cùng thở ra một hơi, đem tay thối trên bụng ném xuống, lật chăn, từ trên giường ngồi dậy.

Đồng Học Bân mở mắt, "Làm gì vậy?"

"... Rời giường." Phía sau lưng nhìn không sót gì, đường cong rất đẹp.

"Không phải mới bảy giờ thôi sao? Dậy sớm như vậy để làm gì?" Đồng Học Bân đuổi theo, cánh tay lần thứ hai để lên lưng của cô ấy, đầu nhích đến gần cặp mông căng tròn màu mỡ.

"... Về nhà lấy quần áo!"

"Lấy quần áo cái gì?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn váy màu đỏ và vớ chân đen ở trên ghế và dưới đất "Cậu bảo tôi mặc cái này đi làm sao? Cậu còn hỏi lấy quần áo cái gì?"

"À à, cũng phải."

Cảnh Nguyệt Hoa nói lời này khiến cho Đồng Học Bàn cảm thấy, quan hệ của hai người tựa hồ càng gần thêm một bước, tuy rằng Nguyệt Hoa khu trưởng ngoài mặt vẫn là như vậy, nhưng nếu đối lại ngày hôm qua, cô ấy cũng sẽ không có kiên trì giải thích cái này với mình, cũng sẽ không theo nói nhiều như vậy, tối đa cũng là một câu "Không có vấn đề gì với cậu", nghĩ tới đây, Đồng Học Bàn cảm khái và thốn thức, xoa xoa lưng và thậm chí có chút đau nhức, trong lòng nói tối hôm qua không uống công, cuối cùng cũng đem khu trưởng mặt đen hòa tan một chút.

Đồng Học Bàn tâm tình không tồi, cũng cùng cô ấy ngồi dậy, "Được rồi, nếu như ba mẹ ngài đi nhà ngài thì sao? Ngài mặc cái này trở về? Gặp bọn họ thì làm sao bây giờ? Ngài nói với bọn họ tối hôm qua cùng nhau ngủ với tôi sao?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn nhìn hắn, "Cậu muốn nói cái gì?"

Đồng Học Bàn nói: "Tôi đi lấy cho ngài, ngài đưa cho tôi chìa khoá, nếu như cha mẹ ngài đến nhà gọi ngài dậy, tôi tìm một cơ nói là tới tìm ngài, nếu như trong nhà không người, tôi đi vào lấy quần áo cho ngài, ngài ở đây ngủ chút đi, chờ tôi làm cơm xong sẽ gọi ngài, như vậy được không?" Đồng Học Bàn không biết bọn họ rốt cuộc có quan hệ ra sao, nhưng có một điều có thể xác định chính là, hai người phỏng chừng ai cũng không muốn bị người thứ ba phát hiện chuyện này.

Cảnh Nguyệt Hoa liếc hắn, ừm một cái, lấy chìa khoá bên cạnh điện thoại di động trên đầu giường, xoay tay lại ném cho hắn.

Đồng Học Bàn tiếp lấy, "Vậy ngài ngủ một chút đi." Vì vậy xuống giường mặc quần áo.

"Ừm." Cảnh Nguyệt Hoa dụi mắt, xốc chăn lên chui vào, im lặng nằm ở chỗ đó, nhìn cũng không nhìn Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn cũng không lưu ý, đóng cửa phòng cho cô ấy, đi bộ ra hàng hiên, nhấn chuông cửa nhà Cảnh Nguyệt Hoa.

Một tiếng, hai tiếng, bên trong không có động tĩnh, không người.

Đồng Học Bàn mới dùng chìa khoá mở cửa, vào nhà, đi vào phòng ngủ của Nguyệt Hoa khu trưởng.

Quần áo, váy, giày, vớ chân, kẹp tóc. Vừa đi vào Đồng Học Bàn cũng sửng sốt, chỉ thấy trên giường đều là quần áo màu sắc rực rỡ, chăn đệm thì nằm dưới đất, giày thì một đống, có giày da, có giày cao gót, có màu đen, có màu trắng.

Nhất là đồ lót, kiểu dáng rực rỡ muôn màu.

Làm cái gì vậy? Dọn nhà hả?

Đồng Học Bàn rất nhanh nghĩ đến, đây là hình ảnh đêm qua trước khi Cảnh Nguyệt Hoa đến nhà mình, đây đều là cô ấy chọn quần áo, suy nghĩ nên mặc cái gì! Là vì ình nhìn xem? Thử nhiều quần áo như vậy? Đồng Học Bàn trong lòng nhất thời nóng lên, hắn thật sự không ngờ rằng loại tính cách như Cảnh Nguyệt Hoa, còn có thể có một mặt quan tâm về trang phục như thế, hơn nữa là vì Đồng Học Bàn hắn! Chọn một bộ trang phục cho hắn ngắm! Vừa nghĩ đến việc Cảnh Nguyệt Hoa nửa đêm từ trên giường ngồi dậy, đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ một cái, sau đó đứng trước gương thử từng bộ quần áo và giày, cuối cùng mới gõ mở Đồng Học Bàn, Đồng Học Bàn rất thỏa mãn, bước chân cũng có chút lâng lâng.

Đồng Học Bàn thở ra một hơi, lẩm bẩm một khúc nhạc bắt đầu tìm quần áo cho Cảnh Nguyệt Hoa, mở ra tủ quần áo tìm từ trên xuống dưới.

Quần áo trên giường đều giống bộ váy kia, không thể mặc đi làm, chỉ có thể tìm trong ngăn tủ.

Không bao lâu, Đồng Học Bàn có một thứ lý giải đại khái đối với quần áo của Nguyệt Hoa khu trưởng, hầu như khiến cho hắn chảy máu mũi.

Tuy rằng âu phục áo sơ mi và quần áo nghiêm túc chiếm phần lớn, nhưng còn lại một phần nhỏ bên trong, cũng là những món nóng bỏng không gì sánh được.

Vớ chân màu đỏ ...

Đồ lót màu xanh ...

Ngay cả váy da màu đỏ cũng có! Cái loại đặc biệt ngắn á!

Đương nhiên, những cái này đều giấu tương đối bí mật, Đồng Học Bản lôi ra được từ một ngăn kéo đựng băng vệ sinh, không cẩn thận thì không phát hiện được, thật là ... !

Đồng Học Bản rất thiếu đạo đức, lập tức tồn suy nghĩ ý, lấy ra một bộ đồ tây mà Nguyệt Hoa khu trưởng bình thường mặc, cố ý đem bộ đồ lót màu xanh cầm trong tay, cười ha ha, lại lấy thêm một đôi giày da màu đen, Đồng Học Bản mới xoay người đi ra phòng ngủ của cô ấy, thật sự muốn nhìn một chút biểu tình của Cảnh Nguyệt Hoa. Cái bộ ày đồ lót này còn khiêu gợi hơn nữa, so với bộ đồ lót màu đỏ tối hôm qua cô ấy mặc còn muốn khiêu gợi hơn rất nhiều, dù sao thì trong số những người phụ nữ mà Đồng Học Bản nhận thức, hẳn còn chưa thấy có người dám mặc đồ lót nóng bỏng như thế, phần lớn đều là bán trong suốt, mặc vào giống như không có mặc.

Đồng Học Bản có chút khẩn cấp.

Thế nhưng, vui quá lại hóa buồn.

Đồng Học Bản đang ghen muốn cho Cảnh Nguyệt Hoa một "kinh hỉ" . Đưa tay tới cửa chuẩn bị về nhà, cạch một tiếng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chìa khoá.

Cạch cạch, cánh cửa nhất thời bị người mở!

Âm thanh rất gần, chính là cửa nhà của Nguyệt Hoa khu trưởng!

Đồng Học Bản hoảng sợ, thiếu chút nữa ném quần áo trong tay đi, cũng không nhìn là ai, cuống quýt chạy vào trong phòng, trở về phòng ngủ của Cảnh Nguyệt Hoa.

Vừa đóng cửa phòng lại thì cửa chính mở ra!

"Nguyệt Hoa? Nguyệt Hoa? Dây chưa?" Là tiếng nói của Cảnh mẫu.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, "Còn chưa có dây? Mấy giờ rồi? Điềm tâm đều làm xong rồi."

Trong phòng Đồng Học Bản sắc mặt quỳnh lên, hẳn cũng không thể để cho Cảnh mẫu thấy mình, nếu không thì đánh chết cũng nói không rõ, vì vậy khom lưng, trực tiếp chui vào dưới giường.

Cửa phòng ngủ cũng vang lên, Đồng Học Bản thấy, một đôi chân mang giày vải vào phòng.

"Ô? Đi đâu vậy?" Cảnh mẫu làm như lăm bắm, sau đó Đồng Học Bản chỉ thấy đến Cảnh mẫu đi tới bên giường, nệm vang lên, ngồi xuống, sau đó ba ấy hình như cầm lấy vật gì, nhún nhún vài cái, là điện thoại, âm thanh rất lớn, là mở loa ngoài.

Tút tut tut, điện thoại thông.

"A lô." Là tiếng của Cảnh Nguyệt Hoa.

Cảnh mẫu nói: "Nguyệt Hoa, sao không ở nhà?"

"... Đi rồi."

"Đi cơ quan? Đứa nhỏ này, đi cũng không biết nói một tiếng, cơm đều làm cho con rồi, con thật đúng là, ngày hôm qua trở về không phải còn nói muốn ăn cùng nhà sao?"

" ... Ngày hôm nay thức dậy sớm, thì đi sớm một chút, các người ăn đi, không cần chờ con."

"Được rồi, mẹ đã biết, lần sau không ăn cơm nhớ nói một tiếng."

"Ừm, vậy con cúp."

"Chờ một chút." Cảnh mẫu một lần, "Mẹ hỏi con một chuyện, Đồng Học Bản trên lầu, rốt cục là sao?"

Dưới giường, Đồng Học Bản kinh ngạc, nói như thế nào lại nói đến mình ??

687. Chương 685: Quan Hệ Kỳ Diệu.

Buổi sáng tám giờ.

Nhà Cảnh Nguyệt Hoa, phòng ngủ.

Trong điện thoại truyền ra âm thanh của Cảnh Nguyệt Hoa "Đồng Học Bân? Làm sao?"

"Con còn nói làm sao?" Cảnh mẫu nhíu mày nói: "Em trai con cũng là bị hấn làm cho đi trường đảng, bên kia con cũng khiến cho tên nhóc này mất mặt, nhưng sáng sớm Tân Khoa gọi điện thoại ẹ, mẹ nghe nó nói, buổi tối hôm qua vũ hội khu ủy con còn cùng Đồng Học Bân khiêu vũ?"

"Là chuyện này?"

"Là chuyện này, con nói con để ý đến hấn làm cái gì?"

"Con có lo lắng của con, chuyện trên công tác mẹ không cần lo, con sẽ xử lý tốt!"

"Mẹ cũng là nhắc nhở con một câu, Đồng Học Bân tên nhóc kia tuổi trẻ khí thịnh, không biết đúng mực, con sau này ít cùng hấn giao tiếp, tìm cơ hội cho hấn đi, hội nghị hiệp thương chính trị, đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, không phải đều có thể sao? Hiện tại mẹ mỗi lần thấy tên nhóc này trong đại viện, tức cũng không có chỗ đánh, con nói em trai con trêu hấn chọc hấn cái gì? Làm gì có ai làm việc như Đồng Học Bân hấn chứ? Quá kỳ cục!"

"Được rồi, con biết."

"Biết là tốt rồi, mẹ biết con có chừng mực, không nói nhiều."

"Ừm, vậy cứ như vậy."

"Cứ như vậy, con làm việc của con đi, đừng quá cực khổ."

"... Ừm."

Cạch, Cảnh mẫu trong phòng ngủ cúp điện thoại, đứng dậy ra phòng.

Đồng Học Bân ở dưới giườnggâm thắm cười khổ một tiếng, chẹp, bị Cảnh mẫu nói xấu, đem cả nhà Cảnh Nguyệt Hoa đắc tội.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa.

Đồng Học Bân thấy Cảnh mẫu đi, cũng nhanh chóng từ dưới giường chui ra, vỗ vỗ bụi bặm trên người, cười bắt đầu đi, ôm quần áo trở về nhà của mình.

Trong phòng rất yên tĩnh, Cảnh Nguyệt Hoa tựa hồ còn đang ngủ.

Đồng Học Bân buông quần áo, vào phòng bếp bắt đầu làm điểm tâm.

Chờ chuẩn bị không khác biệt lắm, Đồng Học Bân lúc này mới lấy quần áo của cô ấy, mở cửa vào phòng ngủ "Nguyệt Hoa khu trưởng, đồ ăn được rồi, dậy đi."

Trong phòng, Cảnh Nguyệt Hoa tựa ở đầu giường đang để hai tay ở trong tóc nhắm mắt suy nghĩ, tóc dài xõa qua một bên, nghe được âm thanh, cô ấy nghiêng đầu qua, sắc mặt trầm xuống, chậm rãi đem chân kéo lên "Không biết gõ cửa sao?"

Gõ cửa?

Đây là nhà của tôi hay là nhà ngài? Ngài thật sự không coi mình là người ngoài!

Đồng Học Bân cười gượng nói: "Lần sau tôi sẽ chú ý, quần áo của ngài đây." Chờ mong đưa qua.

Cảnh Nguyệt Hoa đưa tay đem đến đây, lật ra đến bộ đồ lót màu xanh bên dưới, Cảnh Nguyệt Hoa vừa nhìn, sắc mặt liền thay đổi, con mắt nhìn thẳng hấn "Đồng Học Bân! Cậu có ý gì?"

Thấy cô ấy phản ứng lớn như vậy, nụ cười của Đồng Học Bân cứng đờ, có chút chột dạ "Khụ khụ, không phải đem quần áo cho ngài sao?"

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nhìn hấn "Cậu coi tôi là thứ gì ?"

"Không phải như vậy, không phải như vậy." Đồng Học Bàn vội nói: "Tôi mở ngăn kéo ra muốn tìm đồ lót cho ngài, kết quả thì thấy cái này."

Cảnh Nguyệt Hoa hít một hơi thật sâu, mặt trầm như nước, không nói được một lời.

Đồng Học Bàn biết, Nguyệt Hoa khu trưởng đây là trên mặt không nhin được.

Chep, mình cũng thật là, làm bậy cái gì vậy.

Đồng Học Bàn sợ cô ấy phát hỏa, nhanh chóng nói: "Nếu ngài không thích, vậy mặc bộ màu đỏ đi, đều rất đẹp, tôi thật sự không có ý khác, vậy ... tôi còn đang làm canh, ngài mặc quần áo đi, tôi đi ra xem." Tìm một cơ, Đồng Học Bàn lập tức mở cửa bỏ chạy.

Sau vài phút, Cảnh Nguyệt Hoa mặc quần áo xong sắc mặt không dễ coi cho lắm đi ra phòng, nhìn cũng không nhìn bữa sáng mà Đồng Học Bàn chuẩn bị cho cô ấy, trực tiếp vào phòng vệ sinh rửa mặt, cũng không biết là mặc đồ lót gì nữa.

Đồng Học Bàn đem canh bưng lên bàn, nói với bên trong: "Cái bàn chải đánh răng màu xanh là của tôi, khăn mặt là màu trắng, nếu như ngài không chê thì. . ."

Chờ tiếng rửa mặt yên lặng, cửa phòng vệ sinh vừa mở ra, Đồng Học Bàn cố ý liếc mắt nhìn vào trong, chỉ thấy cái khăn lau mặt màu trắng của mình đang đong đưa trên giá treo, còn trên cái bàn chải đánh răng màu xanh thì có dính nước, hiển nhiên, Cảnh Nguyệt Hoa cũng không có cấm kỵ dùng đồ của Đồng Học Bàn. Thấy thế, Đồng Học Bàn mỉm cười, biết Nguyệt Hoa khu trưởng không có tức giận, nếu không cô ấy về nhà đánh răng là được, nói thế nào cũng không có khả năng dùng bàn chải đánh răng của Đồng Học Bàn, ừm, không giận là tốt rồi.

"Tối tới, ăn thôi." Đồng Học Bàn cho cô ấy một đôi đũa.

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nghiêm mặt ngồi xuống, bắt đầu ăn canh.

Đồng Học Bàn ngồi ở bên cạnh cô ấy chớp mắt mấy cái "Mùi vị thế nào? Hợp khẩu vị không?"

"... Ừm."

"Ừm là cũng được?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhíu mày nhìn hấn "Ăn thì có thể yên tĩnh một chút hay không!"

Đồng Học Bàn cười, cũng bắt đầu ăn, bất quá trong miệng vẫn không thành thật "Vừa rồi lúc tôi đem quần áo, mẹ của ngài vào, dọa tôi hết hồn, nhanh chóng trốn dưới giường, sau đó nghe hai người nói chuyện, cái này, dĩ Cảnh hình như có một chút ý kiến với tôi, Nguyệt Hoa khu trưởng, cái này tôi phải giải thích một câu, chuyện của Tân Khoa quả thật không thể trách tôi, là em trai ngài năm lần bảy lượt gây khó xử với tôi, ta cũng vậy không có biện pháp, lúc này mới ..." Phát triển cùng Cảnh Nguyệt Hoa tới hiện tại, Đồng Học Bàn cũng rất thông minh sửa lời, trực tiếp thân thiết kêu "Tân Khoa" .

Vừa nghe lời này, Cảnh Nguyệt Hoa thần sắc lãnh đạm đi rất nhiều.

Đồng Học Bàn vừa nói vừa quan sát, lập tức sửa lời nói: "Được rồi được rồi, chuyện của Tân Khoa là tại tôi, tại tôi được chưa? Là tôi bụng dạ hẹp hòi, đến lúc đó chờ hấn trở về, tôi tự mình nói lời xin lỗi hấn." Đồng Học Bàn nghĩ mình làm chị gái của Cảnh Tân Khoa, đương nhiên phải rộng lượng một chút.

Cảnh Nguyệt Hoa tốn hai phút ăn xong điểm tâm, ngồi xuống sofa, xem tin tức.

Đồng Học Bàn so ra không được mạnh mẽ vang dội như cô ấy, ăn mười phút, mới vào phòng bếp thu dọn, cuối cùng sau khi đi tới, Đồng Học Bàn ngồi xuống bên cạnh Cảnh Nguyệt Hoa, nhìn cô ấy, cẩn thận đem tay để sau lưng cô ấy, chậm rãi ôm cô ấy "Mẹ của ngài nói với ngài cho tôi tới đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc hay hội nghị hiệp thương chính trị dưỡng lão à? Khụ khụ, ngài sẽ không thật sự làm như vậy chứ? Nếu ngài có cái suy nghĩ này, nói với tôi một tiếng trước được chứ? Tôi cũng làm tâm lý chuẩn bị." Đồng Học Bàn trong lòng thật sự là rất để ý, với tính tình của Nguyệt Hoa khu trưởng, cần bản là một người nói trở mặt liền trở mặt.

Đừng thấy lúc cô ấy không lên tiếng coi như là phối hợp.

Nhưng xuống giường mặc xong quần áo, có trời biết cô ấy nghĩ cái gì, lòng của phụ nữ như đáy biển mà.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày nhìn hắn "Lần trước tôi đã nói rõ ràng với cậu, tôi có ý kiến với cậu, là cá nhân cậu, cũng không mang vào trong công tác! Còn nữa, đem tay cậu ra!"

Ài, chỉ biết ngài sẽ nói như vậy.

Đồng Học Bản nổi gan lên không đem tay ra, chỉ là cánh tay hơi co lại chút, vẫn đang ôm cô ấy xem TV.

Cảnh Nguyệt Hoa ngoài miệng mặc dù cứng, có thể thấy tay hắn vẫn còn, nhưng cũng không nói cái gì!

688. Chương 686: Chỉ Lệnh Mới Forward!

Một ngày.

Năm ngày.

Mười ngày.

Nửa tháng trong nháy mắt trôi qua.

Dưới sự chủ trì của Đồng Học Bản, công tác của văn phòng đường phố Quang Minh triển khai đầu vào đây, cũng là không có chuyện gì làm, trải qua đơn vị mô phạm lần trước, phòng làm việc cơ bản không có việc gì bận, chuyện lớn không có, việc nhỏ vụn vặt thì đăng chính và mấy người phó chủ nhiệm phân công quản lý hoàn toàn có thể xử lý tốt, nhiệm vụ duy nhất của Đồng Học Bản mấy ngày này cũng là nghe báo cáo một chút, mở họp, ký ký tên, sau đó thì ngồi vào phòng làm việc bí thư từ sớm đến tối, từ đi làm ngồi đến tan tầm, về phần thời gian về nhà, Đồng Học Bản vẫn là không có việc gì, bởi vì bí thư khu ủy còn đang nghỉ bệnh, công tác của toàn bộ khu đều là Cảnh Nguyệt Hoa tạm thời quản lý, chuyện của khu ủy và chính phủ khu có thể tưởng tượng là có bao nhiêu, dù sao từ ngày đó Nguyệt Hoa khu trưởng cũng không quay về ký túc xá, vẫn ở lại khu ủy, Đồng Học Bản cũng không đi tìm cô ấy, gửi tin nhắn đôi phương cũng không trả lời, vì vậy càng nhàn càng hoảng.

Buổi chiều hôm nay.

Phòng làm việc, phòng làm việc bí thư.

Đi căn tin ăn bữa trưa xong Đồng Học Bản trở về phòng, đốt thuốc ngồi ở phía sau bàn làm việc hút, trong tay loay hoay, lên mạng tìm người khác chơi đấu địa chủ.

Reng reng reng, điện thoại di động vang lên.

Vừa nhìn dây số, Đồng Học Bản nở nụ cười một chút, là của Ngu Mỹ Hà.

"A lô, chị Ngu."

"Tiểu Bản, là tôi, cậu, cậu đang bận sao?" Âm thanh rất cẩn thận.

Đồng Học Bản nhìn màn hình đấu địa chủ, cười khỏ nói: "Đúng vậy, bận quá, lúc này không rảnh, đang chơi trò chơi."

Ngu Mỹ Hà vừa nghe, giọng điệu cuống quýt nói: "Vậy cậu bận, cậu bận đi, tôi không có chuyện gì, không quấy rối cậu."

"Trời đất." Đồng Học Bản trợn trắng mắt, dở khóc dở cười nói: "Tôi nói chị Ngu này, • ngay cả nói đùa đều nghe không hiểu hả? Nếu tôi bận thật, còn có thể chơi trò chơi sao?"

Bên kia nghi hoặc hỏi "Cậu đang rảnh?"

"Đang rảnh, có việc chị nói đi." Tính tình của chị Ngu quá hiền lành, nói cái gì cô ấy tin cái đó, Đồng Học Bản cũng không dám nói giỡn với cô ấy, lỡ như nói bậy cái gì, chị Ngu người ta lại coi là sự thật thì khổ, trong từ điển của Ngu Mỹ Hà không có cái chữ nói giỡn này.

Bên kia điện thoại di động thấp giọng nói "Tôi không sao, cũng là Thiến Thiến nhớ cậu."

Đồng Học Bàn cười nói: "VẬY còn chị, nhớ tôi không?"

Hầu như có thể thấy mặt khuôn mặt đỏ bừng của cô ấy "... Ừm."

"Ừm là cái gì? Rốt cuộc có nhớ không?"

"... Thiến Thiến ở bên cạnh." Hiển nhiên nói không tiện.

"Đứa nhỏ kia thế nào? Hai tháng không gặp liêu, thật đúng là nhớ con bé." Đồng Học Bàn rất vui vẻ, cười ha hả nói: "Đúng rồi, chị hỏi chuyện Thiến Thiến tới thành phố học cao trung sao? Yên tâm, chuyện của Thiến Thiến nếu như tôi không để tâm, vậy tôi còn để bụng chuyện của ai? Đều làm tốt rồi, tôi nhờ mẹ tôi bắt chuyện bên trường học, trọng điểm cao trung, đến lúc đó Thiến Thiến trực tiếp báo danh là được, được rồi, chuyện chị tới xã khu cư ury, tôi còn chưa nghĩ ra, chờ lúc đó đến đây đi, tôi lại an bài."

Chị Ngu ừ một tiếng, "Tôi đều nghe lời cậu."

"Ha ha, cái gì cũng đều nghe tôi?"

"Ừm!" Giọng điệu rất khẳng định.

Đồng Học Bàn có chút cảm khái, "Vẫn là chị Ngu nhà của tôi tốt nhất."

"... Không có."

"Còn rất khiêm tốn."

"Không có."

Nhìn chị Ngu người ta kia, kêu làm gì làm cái đó, đối với Đồng Học Bàn vô cùng nghe lời, trái lại với vẻ lạnh lùng của Cảnh Nguyệt Hoa, ài ài ài, người so với người tức chết người mà!

Đồng Học Bàn cười cười, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt nghiêm lại, "Chuyện lần trước chị rốt cuộc suy nghĩ rõ ràng chưa?"

"Chuyện gì?"

"Cha mẹ ruột của chị."

Bên kia im lặng một trận, cuối cùng nói quanh co nói: "Tôi, tôi còn ... "

Đồng Học Bàn bắt đầu nói: "Sao còn kéo dài? Giám định AND chúng ta cũng làm, khẳng định không sai, chú Liêu và dì Tiên tuổi cũng không nhỏ, nếu như chị mà còn kéo dài nữa ... chị rõ ràng ý của tôi chứ? Tôi biết chị có chút khẩn trương, nhưng chuyện cần giải quyết phải giải quyết, hơn nữa đây là chuyện tốt, người nhà đoàn tụ, chuyện tốt vô cùng, cái này còn có cái gì cần suy nghĩ? Ừm, dù sao chuyện này chính chị quyết định đi, tôi cũng quản không được, chỉ có thể cho chị kiến nghị, chị tốt nhất nên nói với tiểu Thiến Thiến, đừng làm cho đứa nhỏ kia không có chuẩn bị tâm lý, con bé cũng là cháu ngoại của chú Liêu, cũng có quyền lợi biết chuyện này, dù sao chính chị tự lo lắng."

"... Được, tôi nói cùng Thiến Thiến."

"Được, nếu chị muốn đến đây nhận thức người thân, tùy thời gọi điện thoại, tôi liên hệ cho chị."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bàn lại thấy buồn, tiếp tục chơi đấu địa chủ, một ván rồi lại một ván.

Không bao lâu, Đồng Học Bàn thua sạch sẽ, đem tài sản để dành của hần thua sạch, chơi nhiều làm hần cũng phiền, rời khỏi trò chơi dựa vào lưng ghế.

Đồng Học Bàn! Mà có thể bớt buồn chán chút hay không?

Đều đã là chủ nhiệm văn phòng đường phố rồi! Còn có tâm tư lên mạng chơi đấu địa chủ? Mà thật là được!

Đồng Học Bàn nghĩ mình phải tìm chút chuyện làm, nếu trên công tác không có chuyện gì, vậy nghiên cứu con bài chưa lật lớn nhất của mình. BACK, STOP, REVERSE, ngoại trừ đã phát hiện của mấy cái này,

còn có thể có cái khác hay không. Hay là mình không tìm được? Đồng Học Bàn nhớ rất rõ ràng, mình đã từng lấy cuốn từ điển ra đọc một lần, nhưng khi phát hiện REVERE, cũng là đọc lần thứ hai, nói cách khác, Đồng Học Bàn lần đầu tiên niệm ra REVERSE thì cũng không có chú ý tới, cho đến rất lâu sau này lần thứ hai đọc ra mới phát giác chỉ lệnh có hiệu lực, Đồng Học Bàn nghĩ tới nghĩ lui, có thể là lần đầu tiên mình niệm không chú ý, nói vậy thì ... Đồng Học Bàn ôm cuốn từ điển anh hán đọc một lượt, nhưng bên trong khó tránh khỏi còn có cá lọt lưới.

Nhưng làm sao tìm ra bọn nó?

Nghiêm túc đọc cuốn từ điển từ đầu đến cuối?

Đồng Học Bàn một nghĩ tới đây thì sợ hãi, vô nghĩa, hần tin tưởng trên thế giới không ai có thể tập trung tinh thần đem một quyển từ điển dày cộm đọc một lượt một lần mà không thất thần, cái này thật sự là một công tác quá khô khan, trừ phi mỗi ngày đọc một chút, thế nhưng, sợ cũng muốn hơn hai tháng, Đồng Học Bàn làm sao có thời gian rồi? Huống hồ hần đã đem từ điển đọc qua một lần, hần đã sớm đọc phiên rồi.

Vẫn là áp dụng biện pháp cũ, chọn một ít từ ngữ có thể sinh ra chỉ lệnh.

Đồng Học Bàn suy nghĩ một chút, lúc này hần quyết định nghĩ cẩn thận hơn so với lần trước một ít, thăng thần trực tiếp thử một lần từ ngữ có quan hệ với thời gian, thử thời vận.

STOP là thời gian tĩnh, BACK là thời gian lui về phía sau, như vậy •••••

Start? Từ trái nghĩa tĩnh? Không được, không có phản ứng.

BGM? Vẫn là phải không, không có động tĩnh.

GO là từ trái nghĩa của lui về phía sau? Cũng không thành.

Trước đó vì nghiên cứu cái này, trình độ tiếng Anh của Đồng Học Bàn đột nhiên tăng mạnh, tốt hơn không ít so với lúc hần học đại học, phần lớn từ ngữ đã không cần phải lật từ điển, dễ như trở bàn tay, vì vậy một mình ngồi trong phòng làm việc lần lượt thí nghiệm từng cái.

Một giờ trôi qua.

Toàn bộ đều không có thu hoạch, thử trên một trăm từ rồi, đều không được.

Đồng Học Bàn rút đủ nửa gói thuốc ra rồi, buồn nha, chủ yếu là hần không rõ ràng rốt cuộc còn có chỉ lệnh mới hay không, cho nên trong lòng cũng không nhiệt tình nổi, lỡ như đã không còn? Bỗng nhiên, ánh mắt Đồng Học Bàn dừng lại trên điều khiển từ xa, cũng không biết vì sao, hần đột nhiên nghĩ tới một từ thường viết trên điều khiển từ xa -- FF, đây là ý nhanh chóng, về phần toàn bộ tiếng Anh là FastForward

Cái này cũng có quan hệ với thời gian, là ngược lại với REVERE.

Đồng Học Bàn ôm tâm tư thử một lần, đem lực chú ý một tập trung, mang theo điều thuốc vừa mới lên mặc niệm một tiếng FORWARD!

Không hề có dấu hiệu!

Hầu như là trong nháy mắt, tàn thuốc trên tay hình như biến thành một kíp nổ, bỗng nhiên tàn nhanh, tới tay của Đồng Học Bàn!

Ai da!

Đồng Học Bàn đau đến run lên tay, cuống quýt niệm FORWARD giải trừ!

Cảnh này thật sự làm Đồng Học Bàn giật mình một cái, cái điều thuốc này nếu như mắc kẹt, tối thiểu phải cháy hơn mười phút, kết quả chỉ một chút là xong? Hiện tượng trùng hợp như thế, Đồng Học Bàn đã có thể khẳng định, FORWARD có hiệu lực, quả nhiên, niệm MENU kiểm tra thời gian còn thừa, so với thời gian trước đó ghi lại đã giảm mất một giây đồng hồ! Đây là tác dụng ngược lại với REVERE? REVERSE là lui thời gian của vật thể chỉ định về phía sau, mà FORWARD là tăng thời gian của vật thể chỉ định! ?

Phải thử xem!

Đồng Học Bản nhất thời tinh thần tỉnh táo, đứng lên ở trong phòng tìm tìm, cuối cùng đem cái đồng hồ trên tường xuống, bình tĩnh, tâm niệm tập trung tại đồng hồ báo thức, lập tức hạ chỉ lệnh!

FORWARD!

Trong chớp mắt, kim giây của đồng hồ báo thức nhất thời di chuyển liên tục với một tốc độ mắt thường khó có thể bắt được, kim phút cũng đi rất nhanh, chỉ có kim giờ là có tốc độ tương đối chậm nhất.

Cảnh này khiến cho Đồng Học Bản ngẩn người, vậy là sao hả?

Nhưng hán không có chần chờ, vẫn thành thật tập trung lực chú ý.

Mười giây đồng hồ...

Ba mươi giây...

Một phút đồng hồ thời gian rất nhanh tới!

FORWARD giải trừ!

Đồng Học Bản thở ra một hơi, nghi hoặc không ngớt cầm đồng hồ báo thức nhìn ngày, FORWARD tiêu hao một phút đồng hồ thời gian còn thừa, đồng hồ báo thức vừa vặn đi tới một ngày, đi tới đủ hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không giống như REVERSE một giây là lui về một ngày, thời gian đi tới của FORWARD không có hiệu quả lớn như vậy, kém sáu mươi lần, nhưng tác dụng trên một vật thể, lại có hiệu lực tốt hơn nhiều so với BACK.

Đây là cái ý gì?

Tiêu hao đồng dạng năng lượng và thời gian còn thừa, thời lui về phía sau và thời gian đi tới vì sao không giống nhau?

Lẽ nào quá khứ có quỹ tích để theo, cho nên đem vật thể lui về phía sau cần năng lượng ít hơn? Thời gian đi tới thì không biết, cho nên vật thể đi tới cần nhiều năng lượng hơn so với lui về phía sau?

Hay là bên trong có tính toán gì?

Có nguyên nhân không rõ khác ?

Đồng Học Bản thật sự không hiểu, nhưng hán rõ ràng một chút, mình phát hiện ra một chỉ lệnh mới ... FORWARD! .

689. Chương 687: Đây Là Tờ Báo Ngày Mai?

Buổi chiều.

Phòng làm việc.

Trong phòng làm việc bí thư, Đồng Học Bản hăng hái lấy cây viết ra ghi lại những chỉ lệnh mà mình phát hiện ra.

Mỗi ngày mình có nhiều hơn người khác một phút đồng hồ, cái này cũng là thời gian tiêu chuẩn cơ bản.

Muốn toàn bộ thế giới lui về một ngày, dùng BACK hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Muốn toàn bộ thế giới dừng lại một ngày, dùng STOP hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Muốn một vật thể chỉ định lui về phía sau một ngày, REVERSE tốn một giây đồng hồ.

Muốn một vật thể chỉ định đi tới một ngày, với FORWARD mà nói, cần phải một phút.

Đồng Học Bản buông bút xuống, chép, hơi bị loạn, nhưng mà hán nghĩ mình không cần phải suy nghĩ quan hệ bên trong, không có ý nghĩa, mỗi ngày mình lúc nào cũng có nhiều thời gian hơn người khác một phút, cán này vốn không phải là một lý luận gì rồi, khoa học căn bản không cách nào giải thích, cho nên Đồng Học Bản chỉ có thể tìm một lý do vô vắn nào đó để làm tỉnh táo đầu óc lại, ví dụ như năng lượng di động của tương lai xuyên qua này nọ, nói chung là nếu thật sự đi nghiên cứu, chỉ sợ là có thể bị điên đầu.

Mặc kệ, trước tiên cứ thử dùng FORWARD đã.

Đồng Học Bản bắt đầu lo lắng đến công dụng của FORWARD, tâm tình cực tốt.

Nhưng mà nhìn thời gian, sắc mặt của Đồng Học Bản cũng ngày càng phiền muộn, sắp đến giờ ra về rồi, mặt trời đều tối, không nghĩ không biết, nghĩ rồi mới hiểu, Đồng Học Bản phát hiện ra FORWARD này lại không có chỗ trọng dụng, lúc làm sai chuyện gì hoặc nói sai, có thể dùng BACK để mua thuốc "hồi hận", RESERVE cũng có thể trị bệnh cứu người, mỹ dung dưỡng nhan hiệu quả có thể nói là tuyệt diệu, thậm chí sau này còn có thể tiến hành thêm khai quật phát triển thêm một bước nữa, nhưng mà, FORWARD lại không có!

Làm cho thời gian của vật thể chỉ định đi tới?

Có ý nghĩa gì? Làm cho người khác già đi? Dùng một phút đồng hồ để làm cho già đi một ngày?

Mẹ nó, thật là vô vãn, cho dù muốn giết chết người ta, dùng FORWARD tới bao giờ mới có thể giải quyết được? Không chỉ là thời gian tác dụng ngắn, ngược lại mục tiêu tác dụng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, cho dù ục tiêu đi tới tương lai, đối với Đồng Học Bản mà nói cũng không có chỗ tốt gì, so với BACK và STOP, quả thật là FORWARD chẳng dùng được vào chỗ nào!

Còn nói là phát hiện chỉ lệnh mới nữa chứ!

Mẹ nó! Làm vui huyệt nửa ngày!

Đồng Học Bản thật sự là thử FORWARD vào từng vật thể, nhưng mà không phát hiện ra thứ gì có thể làm cho hắn thấy thú vị cả!

Cái này là chuyện gì?

Đồng Học Bản vỗ ót, thật sự có chút dở khóc dở cười.

Sau nhiều lần suy nghĩ, Đồng Học Bản quyết định để FORWARD qua một bên, quyết định không lo lắng đến nó nữa, mà dùng cũng không dùng!

Lúc ra về, Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, thở dài một tiếng, chỉnh đồng hồ lại thành của ngày hôm qua, sau đó dọn đồ, lên xe chạy ra đại viện.

Lại lãng phí hết một ngày!

Trên đường đi, điện thoại di động đột nhiên vang lên, là Ngu Mỹ Hà gọi đến.

Đồng Học Bản vừa vào ký túc xã, dừng xe lại ở dưới lầu, đưa tay tiếp : "Chị Ngu, lại nhớ tôi sao?"

"Không có không đúng không đúng, có .."

Đồng Học Bản vui vẻ, cũng không chọc cô ấy nữa : " Sao vậy? Có việc à?"

Âm thanh của Ngu Mỹ Hà bị kiềm hãm lại : "Tôi vừa nói cùng Thiến Thiến"

"Sao? Chuyện ba mẹ chị à? Thiến Thiến có phản ứng gì?"

"Không có phản ứng gì"

"Trời đất, không có phản ứng gì là cái phải ứng gì?"

"... Tôi cũng không biết"

"Vậy thì thế nào?"

"Tôi cũng thương lượng với Thiến Thiến một chút, nghĩ ... ừm, nghĩ vẫn là đi nhận người trước, dù sao đó cũng là cha mẹ tôi, tôi cũng ... cũng nhớ bọn họ" Nói đến đó, đầu kia của điện thoại truyền đến tiếng nức nở : "Tuy rằng .. tuy rằng không nhớ chuyện khi bé, nhưng ... tôi thật sự rất nhớ họ, tôi, tôi cũng sợ ... sợ ... không gặp mặt ... lại không biết nên nói gì tôi ..."

Đồng Học Bản ảm một tiếng : "Đừng khóc đừng khóc, chuyện tốt mà, khóc cái gì"

"Không, không khóc"

”Lớn người như vậy rồi, suốt ngày khóc làm cho người ta cười đấy”

”... Ừm”

”Được rồi được rồi, nếu quyết định, vậy thì cứ thế, chị xem khi nào có thời gian? Ngày mai được không?”

”Được”

”Vậy ngày mai, chị và tiểu Thiến Thiến đến th2nh phố, đến lúc đó tôi liên hệ với ba mẹ chị”

Thương lượng thêm một hồi, Đồng Học Bàn mới cúp điện thoại, cầm cặp xuống xe, gặp đầu chào hỏi mấy người cán bộ, đi bộ lên lầu.

Trên lầu.

Đồng Học Bàn đem chìa khóa cắm vào cửa, vào trong, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại trên tủ báo trên vách tường, đây là do hai lần Đồng Học Bàn bị Nam Khởi Thần Báo liên tục dày vò, quyết định gọi điện thoại đặt mua một năm, thứ nhất là muốn xem tin tức xem có bị nói xấu gì hay không, bởi vì Nam Khởi Thần Báo không dó hạn ngạch cho phòng làm việc, vì thế phải tự mình mua, thứ hai, cũng là để phòng bọn họ lại giở trò gì đó, nên chuẩn bị một chú tư liệu.

Bỏ chìa khóa vào trong túi, Đồng Học Bàn lấy tờ báo bên trong ra.

Đây là báo của ngày hôm nay, nhưng mà lúc đi làm quên mang theo, hiện tại cái này cũng không tính là tin tức mới nữa, tùy tiện lật lật một chút, Đồng Học Bàn vào trong phòng, chẳng còn tâm tư xem nữa.

Đột nhiên, bước chân của Đồng Học Bàn đứng lại, chớp chớp con mắt, quay đầu trở về, ánh mắt mang theo nghi hoặc.

Một lát sau, tinh quang chợt lóe trong đầu của Đồng Học Bàn, cũng không biết vì sao, ném tờ báo và cái cặp, lại từ trong phòng đi ra, đứng trong hành lang, nhìn tủ bao kia.

Thử coi.

Đột nhiên, ánh mắt của Đồng Học Bàn ngưng lại, vươn năm ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên trên tủ báo, tập trung tinh thần niệm một tiếng FORWARD!

Một giây đồng hồ ...

Hai mươi giây đồng hồ ...

Bốn mươi giây đồng hồ ...

FORWARD giải trừ!

Đồng Học Bàn thu tay, hắn đã đem thời gian của tờ báo đi tới một ngày, bất quá chẳng có biểu hiện ra thay đổi gì đặc biệt cả, vẫn là như cũ.

Đồng Học Bàn cầm lấy chìa khóa, một lần nữa mở tủ báo ra xem.

Nhưng mà, vừa cúi đầu nhìn xem Đồng Học Bàn liền kinh ngạc phát hiện, bên trong tủ báo đã có một tờ báo!

Đồng Học Bàn hít vào một hơi, run run vươn tay cầm lấy tờ báo.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Đồng Học Bàn khê cẩn môi, mở trang đầu của tờ báo ra xem, nhất thời, Đồng Học Bàn cả kinh dường như thấy quỷ, thiếu chút nữa ném tờ báo đi!

Mẹ nó!

Cái tình huống gì đây?

Đồng Học Bàn thật sự là mở trừng mắt ra, cảm giác tóc gáy trên người dựng lên hết!

Ngày được đánh dấu trên tờ báo này ... con mẹ nó lại có thể là báo của ngày mai!!!

690. Chương 688: Mẹ Của Chị Ngu Đã Chết!

Chạng vạng.

Bảy giờ tối, mặt trời chiều nhuộm đỏ đám mây.

Trong phòng, Đồng Học Bàn cầm lấy tờ báo Nam Khởi Thần Báo xác nhận lại ngày tháng trên tờ báo lại một lần, xác định đây là tờ báo của ngày mai.

Của ngày mai! Của ngày mai!!

Tại sao có thể như vậy?

Ngay cả cái này cũng được?

Thần báo sở dĩ là thần báo, bởi vì đó chính là báo của buổi sáng, tin tức trọng điểm của là sự kiện được phát sinh và chiều hôm trước hoặc là trong TV, đương nhiên cũng có những bài báo khác, đến tối khuya thì tờ báo được sắp chữ cho in, đến sáng thì phát hành, nhưng không có bao gồm in ấn! Có lẽ bởi vì tòa soạn đã sớm sắp chữ, nhưng mà cũng khó tránh những tin tức đột phát, cho nên để đến buổi sáng mới in, vì nếu in sớm ra, thì còn gọi là thần báo cái gì? Lúc đó có khác gì với báo thường? Khẳng định cũng đều giống như nhau.

Cho nên, không ai có thể lấy được thần báo của sáng hôm sau trong tối hôm trước cả!

Ngay cả xã trưởng của Nam Khởi thần báo cũng không có khả năng, in cũng chưa in, làm sao lấy? Tối đa là chỉ có thể ngồi nhìn bản sắp chữ trước mà thôi.

Nhưng mà hiện tại, Đồng Học Bàn lại lấy được.

Lấy được một tờ báo đã được in vào ngày mai!

Đồng Học Bàn lau mồ hôi lạnh trên ót, hẳn thật sự không ngờ FORWARD lại có hiệu quả này, lúc đầu vào cửa, còn chuẩn bị từ bỏ chuyện của FORWARD, nhưng trong đầu đột nhiên cũng không biết bị cái gì mà giật mình. Đồng Học Bàn đột nhiên quay ra nhìn tủ báo, tuổi một lần, ai ngờ trong tủ báo đúng thật là có tờ báo của ngày hôm sau, không cần hỏi cũng biết, đây chính là hiệu quả của FORWARD. FORWARD đã đem thời gian của tủ báo đến ngày hôm sau, nói chính xác hơn là, FORWARD đem toàn bộ tủ báo và không gian bên trong di chuyển thời gian, làm cho nó biến thành tủ báo của ngày mai!

Tủ báo của ngày mai, đương nhiên là chứa thần báo của ngày mai!

Việc đã đến nước này, Đồng Học Bàn chỉ có thể cho ra một giải thích như thế, hơn nữa còn đúng là như thế thật!

Nghĩ tới nghĩ lui, Đồng Học Bàn thoáng kích động lên, nếu như đúng, vậy FORWARD đâu phải là chỉ lệnh vô dụng? Tác dụng của nó quá lớn! Nếu như có thể sử dụng FORWARD để lấy được tờ báo ngày mai, vậy chỉ cần thời gian còn thừa của mình đủ dùng, ngày kia, ngày kia nữa, thậm chí là báo của tháng sau mình cũng có thể lấy được? Biết được sự kiện và tin tức sớm một táng? Đây là cái khái niệm gì? Nghĩ thôi cũng làm cho máu sôi lên! Có thể làm được rất nhiều việc! Mình thật là ngốc, buổi chiều lúc thử nghiệm lại không nghĩ đến phương diện này, thiếu chút nữa bỏ qua nó!

Người gặp việc vui tinh thần sáng khoái!

Đồng Học Bàn lập tức đi vào bếp làm cơm canh, mang ra bàn, còn rót rượu, tự khao mình một phen.

FORWARD!

Phát hiện cái chỉ lệnh này quả thật khiến cho Đồng Học Bàn kinh hỉ.

Người đang vui vẻ, cho nên dễ quên chuyện, lúc đang ăn uống, Đồng Học Bàn mới bỗng nhiên nhớ đến cú điện thoại kia của Ngu Mỹ Hà, vỗ ót, lập tức lấy điện thoại di động gọi cho tổng giác động điện lực sinh hoạt Liễu Thành Long.

Điện thoại thông.

"A lô, chú Liễu, tôi Tiểu Đồng đây"

"Tiểu Đồng à, khỏe chứ?"

"Ha ha, chú đang làm gì thế? Nghe bên chú rất ồn?"

"Vừa ra về, đang trên đường, chuẩn bị đi ăn, có việc sao?"

Đồng Học Bản ổn định tinh thần nói : "Là như thế này, ngày mai tôi có một người bạn đến đây, muốn mời chú ăn một bữa cơm, ừm, nếu chú có thể, vậy kêu Tiền hành trưởng đi cùng được không?"

Liễu Thành Long hơi ngần ra : "Vợ trước của tôi?"

Đồng Học Bản ừm một cái : "Đúng vậy, có chút việc"

"Lúc ở Nhật tôi nhớ là có nói rõ với cậu! Sau khi ly hôn thì chúng tôi không gặp lại nhau, quan hệ không tốt lắm, có việc cậu nói với tôi trước?"

Đồng Học Bản cười nói : "Cái này hiện tại tôi không tiện nói, chủ yếu là phải chờ bạn tôi nói với chú ... dù sao cũng là chuyện tốt, tôi cam đoan đó là chuyện tốt cực lớn!"

Liễu Thành Long cười nói : "Tôi nói tiểu Đồng này, trong hồ lô của cậu bán cái gì thế?"

"Thật sự là chuyện tốt mà, cũng không có gì, mời chú và dì Tiền ăn một bữa cơm thôi, tôi cam đoan"

Bên kia im lặng một chút : "Được, vậy tôi hỏi cho cậu một chút, đúng lúc vợ trước của tôi gặp mặt muốn bàn chuyện một chút, tôi hỏi cô ấy có thời gian hay không, bắt quá cô ấy không cho tôi mặt mũi, tôi cũng đành chịu"

"Được, vậy tôi chờ tin của chú"

"Được, cứ như vậy trước, điện thoại di động hết pin rồi, không nói nữa"

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản tiếp tục ăn, vừa ăn vừa uống canh, lâu lâu nhấp một ngụm rượu, thật thoải mái.

Được rồi, xem báo của ngày mai thôi.

Đồng Học Bản buông ly rượu ra, đưa tay lấy tờ báo đến, trực tiếp mở trang đầu ra, thấy trên trang nhất là tin tức chính trị, ý nghĩa tượng trưng rất lớn, Đồng Học Bản nhìn cũng không nhìn, đem ánh mắt dời xuống, nhất thời, một tin tức bên dưới đã hấp dẫn Đồng Học Bản chú ý, thấy tiêu đề, tựa hồ là chuyện lái xe say rượu đụng người, không có gì ngạc nhiên, bình thường thấy rất nhiều, nhưng khiến cho Đồng Học Bản hứng thú chính là, cái tin tức này được đưa lên trang nhất cùng với tin chính trị, cái này cũng không tầm thường rồi.

Nhìn xem nó nói cái gì.

Đồng Học Bản đảo mắt qua, đọc xuống.

Tối hôm qua khoảng tám giờ, phố La Cổ khu Nam Sơn xảy ra một tai nạn giao thông, một người đàn ông trung niên say rượu lái xe đụng vào một chiếc xe Toyota bốn chỗ, sau đó tiếp tục lao về phía trước, chạy thẳng đến hướng nhà hàng, đụng vào một người phụ nữ đang ngồi dùng cơm, người phụ nữ chết ngay tại chỗ.

Xem đến đây, Đồng Học Bản hơi lắc đầu, rượu đúng là hại người mà, ngay cả đường cũng không nhìn thấy! Đụng vào xe, rồi tông vào nhà hàng? Cái này gọi là chuyện gì?

Vì vậy tiếp tục xem tiếp, muốn nhìn xem chuyện này được giải quyết như thế nào.

Nhưng dòng chữ kể tiếp khiến cho Đồng Học Bản kinh sợ!

Trên tờ báo viết : Theo điều tra của ký giả, người phụ nữ này tên là Tiền Lệ Hoa, là hành trưởng chi nhánh ngân hàng công thương của thành phố Phần Châu!

Tiền Lệ Hoa?

Tiền Lệ Hoa?

Mẹ ruột của chị Ngu?

Đồng Học Bân hít vào một ngụm khí lạnh, bật dậy khỏi ghế, mẹ của chị Ngu bị xe đụng chết?

Sao có thể?

Người thân còn chưa có nhận mà, mẹ của chị Ngu đã mất?

Mẹ kiếp! Đồng Học Bân nổi giận, hẳn tuy rằng chưa có gặp qua Tiền Lệ Hoa, nhưng mà Đồng Học Bân đã đem bà ấy trở thành một nửa mẹ vợ, hơn nữa liên quan đến Ngu Mỹ Hà, liên quan đến Liễu Thành Long, Đồng Học Bân đương nhiên không muốn Tiền Lệ Hoa xảy ra chuyện, nhưng mà hiện tại là "đã chết"?

Không đúng! Chờ một chút!

Tiền Lệ Hoa chưa chết! Chưa xảy ra việc gì!

Tờ báo có nói là tám giờ tối ngày hôm qua, vậy không phải là ngày hôm nay sao?

Đồng Học Bân lo lắng nhìn đồng hồ! Gần bảy giờ rưỡi rồi, còn ba mươi phút nữa!

691. Chương 689: Cứu Tiền Lệ Hoa!

Buổi tối bảy giờ rưỡi!

Sinh mạng của Tiền Lệ Hoa còn chưa đến bốn mươi phút!

Trong phòng khách, Đồng Học Bân cầm điện thoại gọi cho Liễu Thành Long, nói cái gì thì hẳn cũng phải cứu được mẹ của chị Ngu.

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được ..."

"Sorry, the number ..."

Điện thoại không gọi được, điện thoại của Liễu Thành Long hết pin!

Vậy làm sao bây giờ? Làm sao thông báo bây giờ? Hơn nữa cho dù gọi điện thoại được, thì nói cái gì bây giờ? Bảo Tiền Lệ Hoa lập tức rời khỏi quán? Nói một lát có tai nạn xe? Người ta dựa vào cái gì mà tin mình? Lỡ như người ta nói có lẽ ngoài miệng, nhưng vẫn còn đang ở trong quán thì sao?

Đừng nóng vội! Ngàn vạn lần đừng nóng vội!

Còn thời gian! Còn kịp!

Đồng Học Bân liên tục nhìn đồng hồ, rút cục chụp lấy chìa khóa, mở cửa lao xuống lầu.

Trên đường xuống lầu, Đồng Học Bân lập tức gọi điện thoại cho Ngu Mỹ Hà.

"A lô, chú ơi" Là Ngu Thiển Thiển tiếp máy.

Đồng Học Bân vội nói : "Mẹ của con đâu?"

"Mẹ trong nhà xí"

"Mau lên, đưa điện thoại ẹ, để mẹ con nghe"

"Dạ! Con đi gọi mẹ!" Bên kia điện thoại vang lên tiếng bước chân nhanh chóng : "Mẹ, mẹ, chú bảo mẹ tiếp điện thoại! Có việc gấp!"

Một lát sau, âm thanh của Ngu Mỹ Hà vang lên : "Tiểu Bân?"

Đồng Học Bân không nhiều lời, lập tức nói : "Chị lập tức mang Thiển Thiển tới thành phố! Nhanh! Càng nhanh càng tốt!"

"... Làm sao vậy?"

"Mẹ của chị có thể đã xảy ra chuyện! Mau đến!"

"Hả? Bà ấy ... bà ấy ..."

"Cái gì cũng đừng hỏi, tôi không có thời gian giải thích, hiện tại xe đến thành phố có thể không có, như vậy đi, tôi cho chị một số điện thoại, là đội trưởng đội hình sự của cục công an huyện Duyên Đài Phùng Lôi, chị gọi điện cho anh ấy! Nhờ anh ấy tìm người lái xe đưa chị đến thành phố! Cứ nói là tôi nói!"

"Được, được! Tôi, tôi lập tức gọi! Lập tức gọi!"

Mẹ đã xảy ra chuyện, Ngu Mỹ Hà sợ đến mặt mày tái xanh!

Lúc này, Đồng Học Bàn đã chạy ra hàng hiên, cúp điện thoại di động, hấn lên Cayenne chạy ra ký túc xá. Khu Nam Sơn phố La Cổ, chỗ đó là giao giới của khu Nam Sơn và khu Tây Bình, vài chục năm trước phố La Cổ vẫn là khu Tây Bình quản hạt, cho nên chỗ của trung tâm khu Nam Sơn rất xa, Đồng Học Bàn biết thời gian cấp bách, trên đường vừa gọi điện thoại hỏi thăm số điện thoại của Tiền Lệ Hoa, vừa nhanh chóng chạy tới hiện trường!

Từ đây đến tám giờ chỉ còn nửa tiếng hơn!

Nếu như thời gian trên báo giảm đi một phần, chuẩn xác mà nói hiện tại nửa tiếng cũng không có, chỉ còn hơn hai mươi phút!

Không bao lâu, Đồng Học Bàn lái xe nghe được một dãy số, cũng không biết là của Tiền Lệ Hoa hay không, nhanh chóng tiếp máy.

Tít tít tít, tít tít tít, điện thoại thông, nhưng không ai tiếp!

Đồng Học Bàn lại đánh một lần, vẫn là không người tiếp!

Đem điện thoại di động hung hăng ném qua ghế bên cạnh, Đồng Học Bàn mang theo cơn tức vỗ tay lái, nhìn đường phía trước thoáng có chút kẹt xe, nhấn ga trực tiếp đi ngược chiều xe chạy, dưới cái nhìn ngạc nhiên của người qua đường và tài xế ở bên cạnh, trực tiếp vượt qua địa điểm kẹt xe, chui vào một ngõ nhỏ!

Nhanh lên một chút!

Nhanh lên một chút!

Đồng Học Bàn một đường chạy như bay!

. . .

Cùng lúc đó.

Khu Nam Sơn phố La Cổ.

Một nhà hàng, Tiền Lệ Hoa và Liễu Thành Long mặt đối mặt ngồi ở góc trong, xung quanh là âm nhạc cổ điển, bầu không khí không tồi.

Liễu Thành Long ngày hôm nay mặc thân tây trang rất chính thức, trang phục vô cùng có tinh thần, ngay cả tóc cũng được chải gọn, nhìn qua trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thực tế. Tiền Lệ Hoa là một thân đồng phục, trên mặt vẫn lộ biểu tình thần nhiên, khuôn mặt hơn năm mươi tuổi cũng không trang điểm đậm, nếp nhăn khóe mắt rất nhiều, thấy rất rõ ràng, trang sức trang phục có vẻ tương đối tùy ý.

"Điện thoại vang lên vài lần?" Liễu Thành Long nhìn bà ta, "Sao không tiếp?"

Tiền Lệ Hoa dùng cái muỗng khuấy cà phê, "Không nhận ra."

Liễu Thành Long lắc đầu, "Lỡ như có việc gấp? Nếu như làm lỡ. . ."

Tiền Lệ Hoa vừa nghe, lạnh lùng ngắt lời nói: "Tôi muốn tiếp thì tiếp, không muốn tiếp sẽ không tiếp, chuyện của tôi không cần ông quản!"

Liễu Thành Long bất đắc dĩ nói: "Lệ Hoa, lúc trước đều là lỗi của tôi, Đồng Đồng sau khi lạc mất, tôi không nên mượn rượu giải sầu, không nên mỗi ngày phát giận với bà, điểm này tôi đã sớm nhận ra, nhiều năm như vậy, mỗi ngày tôi trong đầu đều là bà và Đồng Đồng, bà biết tôi sống cũng không tốt."

Tiền Lệ Hoa giọng điệu phát hỏa, "Đừng nhắc con gái trước mặt tôi!" Trong mắt bà phát ra một tia lửa giận.

Liều Thành Long thở dài, "Từ sau khi chúng ta ly hôn, tôi cũng một mực tìm Đồng Đồng, tôi tin tưởng con bé khẳng định không có việc gì, khẳng định sống tốt, nói không chừng đã kết hôn, đã có đứa nhỏ."

"Ông tìm tôi chính là muốn nói cái này?"

"Tôi muốn nói. . ." Liều Thành Long dừng một chút, nhìn con mắt của vợ nói: "Chúng ta cũng đều đến tuổi này rồi, bà cũng sắp về hưu, ngày sau này, bà có nghĩ tới không?"

Tiền Lệ Hoa nhìn nhìn hắn, "Ông có ý gì?"

Liều Thành Long trịnh trọng nói: "Tôi nói là. . . Chúng ta phục hôn đi, hai người cùng một chỗ cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

Nghe vậy, Tiền Lệ Hoa kiên quyết nói: "Không có khả năng!"

"Đồng Đồng sau khi mất tích, trong những ngày đó, tôi biết tôi nợ bà, đối với bà không tốt, nhưng hiện tại tôi nghĩ rất rõ ràng, cho nên tôi mới muốn nửa đời sau bồi thường cho bà."

"Chuyện phục hôn ông nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Lệ Hoa, tôi có thể cam đoan với bà, sau này tôi nhất định kiêng rượu, nhất định. . ."

"Không cần phải cam đoan! Trừ phi ông đem Đồng Đồng đưa đến trước mặt tôi! Đem con gái của tôi tìm trở về!"

"Tôi vẫn sẽ tìm, nhưng. . ."

"Vậy chờ ông tìm được!"

"Bà nhiều năm như vậy vẫn ở một mình, tôi biết trong lòng bà còn. . ."

"Ông còn có chuyện khác sao?" Tiền Lệ Hoa cầm lấy túi đứng lên, "Tôi đi!"

"Đừng đừng." Liều Thành Long vội nói: "Cà phê còn chưa uống mà? Tôi không nói phục hôn, không nói."

Tiền Lệ Hoa dè dặt cơn giận, mới là chậm rãi ngồi trở lại đi.

Liều Thành Long trong lòng thở dài, biết vợ trước vẫn không tha thứ mình, con gái Đồng Đồng mất tích lúc năm tuổi, là cốt nhục thân sinh của hai người, chuyện này tạo thành vết nứt rất lớn cho tình cảm của hai người, phía sau khắc khổ, xung đột, ly hôn, đều là do chuyện này dựng lên, giống như Tiền Lệ Hoa nói, chỉ cần một ngày không tìm được con gái, vết nứt này vẫn còn tồn tại trong lòng hai người, phục hôn cái gì?

Nhưng con gái đã mất tích gần ba mươi năm rồi.

Biển người mệnh mông tìm ở đâu chứ? Cơ bản không có khả năng!

Nhớ tới thân ảnh khả ái của Đồng Đồng, Liều Thành Long trong lòng đau đớn, im lặng xuống.

Tiền Lệ Hoa đối diện cũng không nói được một lời, trong con mắt đầy thê lương và tưởng niệm, cũng là nhớ tới con gái, nhớ tới tiểu Đồng Đồng đuổi theo phía sau bọn họ hô "ba mẹ"!

Con bé sống có tốt không?

Hiện tại rốt cuộc ở đâu? ?

Giờ phút này, Tiền Lệ Hoa và Liều Thành Long đều đang có tâm sự, ko ai chú ý tới, ở ngã ba bên cạnh nhà hàng, có một chiếc xe tải màu bạc đột nhiên quẹo phải, quẹo ngay chỗ đèn xanh đèn đỏ, quẹo đến chỗ nhà hàng nơi vốn ko có đường đi!

"Chuyện của Đồng Đồng tôi sẽ tiếp tục nhờ người hỏi thăm" Liều Thành Long buông ly cà phê xuống, nói : "Chỉ cần Liều Thành Long tôi còn sống một ngày, tôi sẽ tìm một ngày"

Tiền Lệ Hoa cúi đầu, không nói chuyện.

Bỗng nhiên, trong nhà hàng có người đột nhiên hét lớn : "A!"

"Xe! Xe chạy đến đây!"

"Cẩn thận! Cẩn thận!"

"A! Mau tránh ra!"

Liễu Thành Long và Tiền Lệ Hoa đều nghi hoặc nghiêng đầu nhìn mấy người đang kinh sợ kia, thấy rõ bọn họ đang nhìn mình, đều không khỏi sửng sốt, theo ánh mắt của mọi người, nghiêng đầu lại, nhìn ra ngoài cửa.

Một chiếc xe đang lao nhanh đến đây!

Phương hướng chính là chỗ mà Tiền Lệ Hoa đang ngồi!

"Lệ Hoa!" Liễu Thành Long đứng lên : "Cẩn thận!" Đưa tay muốn chụp lấy, nhưng ở giữa là một cái bàn dài, mà còn là cái loại không ngăn, một chụp rơi vào khoảng không!

Tiền Lệ Hoa giật mình, nghiêng người muốn nhảy, nhưng đã không kịp rồi!

"Lệ Hoa!"

"Cẩn thận!"

"Đừng người rồi!"

Trong nhà hàng đầy tiếng kinh hô, rất nhiều người đều tuyệt vọng nhắm mắt lại!

Tốc độ của xe tải quá nhanh, cửa nhà hàng hầu như đều là bằng thủy tinh, căn bản không có biện pháp ngăn cản, nếu như chạy ào đến, khẳng định là chết chắc, thần tiên cũng không cứu được!

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, một bóng người từ bên ngoài vọt vào!

Ngay trong lúc Tiền Lệ Hoa muốn đứng lên nhảy qua, bị khe hở giữa cái ghế và cái bàn kẹp lại, ngay trong lúc Liễu Thành Long liều mạng muốn ôm lấy vợ nhưng không được, một thanh niên đột nhiên từ bên ngoài gào thét tới, cũng không biết cầm cái thứ gì trong tay, đập cái beng vỡ nát cửa kính, thân thể vọt tới, nương theo quán tính phóng vào trong, mà phía sau người thanh niên ấy cũng là chiếc xe tải kia, hầu như là sắp cán lên người hắn!

Rầm!

Người thanh niên nhảy nhào lên cái bàn giữa Liễu Thành Long và Tiền Lệ Hoa, cánh tay gồng lên, dùng một tư thế chống chịu để mượn lực, lần thứ hai bật lên, tay kia ôm lấy lưng của Tiền Lệ Hoa, hung hăng ôm vào ngực, ôm bà ấy lao ra nền đất bên ngoài!

Sau một giây đồng hồ!

Chiếc xe tải lao đến! Cái ghế mà một giây trước Tiền Lệ Hoa ngồi lập tức vỡ vụn!

Rầm!

Một âm thanh chấn động vang lên bên trong!

"A!"

"Lệ Hoa!"

Liễu Thành Long dường như điên lên, nhào đến hướng Tiền Lệ Hoa đang nằm trên mặt đất, ôm lấy bà ấy :
"Thế nào? Bà thế nào?"

Trên người Tiền Lệ Hoa bị mảnh nhỏ của cửa kính đâm vào vài vết, đang chảy máu!

"Xe cứu thương! Mau gọi xe cứu thương!" Liễu Thành Long hô!

Một nhân viên bên cạnh vội vã lấy điện thoại gọi xe cấp cứu.

Người thanh niên chạy ào từ bên ngoài vào không ai khác chính là Đồng Học Bân, hấn bị ngã cũng không nhẹ, ngã lăn ra ngoài cách Tiền Lệ Hoa khoảng chừng hai mét, vẫn đang hít khí lạnh không thôi.

Kịp rồi!

Rất cục đã kịp rồi!

Đồng Học Bân nghe rằng trợn mắt đỡ mình ngồi dậy, thấy Liễu Thành Long đưa lưng về phía mình, đang ôm vợ mà hỏi thăm này nọ, Đồng Học Bân liền phiền muộn, trong lòng nói anh em bị ngã thành như vậy, ông lại ngại hỏi tôi một câu?

Thế nhưng mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt như thấy quỷ mà nhìn chằm chằm Đồng Học Bân!

Không ai ngờ rằng, trên đời lại còn một người có thể không sợ chết như thế!

692. Chương 690: Chị Ngu Tối!

Buổi tối.

Phố La Cổ, trong nhà hàng.

Người xem náo nhiệt đã bu lại đây không ít, đều chỉ chó về phía Đồng Học Bân chạy ào vào trong quán cứu người.

"Vừa rồi anh có thấy không?"

"Thấy, tên nhóc đó thật mạnh!"

"Đúng vậy, dưới loại tình huống này mà còn có thể cứu người!"

"Ai vậy, không muốn sống nữa sao? Chỉ cần chậm một giây là cán chết hấn rồi!"

"Người ta đây là thấy việc nghĩa hăng hái làm, hiện tại người như thế càng ngày càng ít!"

Đồng Học Bân vỗ bụi trên người, rút mấy mảnh thủy tinh vỡ ra, đứng lên, nhìn Tiền Lệ Hoa ở bên cạnh đang còn trong sợ hãi và Liễu Thành Long, Đồng Học Bân trong lòng cũng hết hồn, vừa rồi thật sự quá hiểm, lúc hấn lái xe chạy đến, còn chưa thấy cái gì, nhưng vừa cởi giây an toàn ra xuống xe đi qua đường, thì thấy được một chiếc xe tải màu xám đang vọt đến, khiến cho Đồng Học Bân ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, cũng không quản nhiều, lao đến trước, cũng may đúng lúc, đem một nửa mẹ vợ của mình cứu kịp.

Nghĩ đến cảnh nếu như mình đến muộn một chút, Tiền Lệ Hoa sẽ toi mạng, một cơn tức xông lên đỉnh đầu của Đồng Học Bân, ánh mắt lạnh lẽo, bước đi!

Trong xe tải, gã trung niên uống say đang hí hí mắt, túi hơi cũng không có văng ra, gã ta còn ở trong xe cười ha hả, giống như là đang xem náo nhiệt.

Đồng Học Bân nổi trận lôi đình, tiến đến đập cửa xe, bắt quá cửa xe chỉ thoáng vụn vụn một chút, không đánh ra được, Đồng Học Bân nhìn cửa kính xe đã bị nghiền nát, bàn tay đưa qua, trực tiếp túm lấy cổ áo tên tài xế, hung hăng dùng một tay lôi gã ta từ trong xe ra, ném xuống mặt đất.

Gã tài xế giận dữ nói : "Làm gì thế? Đừng đụng tôi!"

Vừa mở miệng, một mùi rượu đập vào mặt mà đến, làm cho Đồng Học Bân phải nhú mày.

"Tao làm gì à? Mày con mẹ nó còn hỏi tao làm gì à?" Đồng Học Bân không nói nhiều lời, giơ chân cố sức đạp lên ngực của gã lái xe trung niên ấy ; "Thằng khốn nạn!"

Gã trung niên đau đớn hô lên, ngửa mặt ngã xuống!

Đồng Học Bân còn chưa hết giận, cúi lưng, dùng đấm nện vào mặt gã : "Đụng người còn dám cười? Được, mày cười đi! Cười cho tao coi coi!"

Một đấm ...

Hai đấm ...

Ba đấm ...

Gã tài xế bị đánh cho ngu người, phương hướng đều không phân rõ.

"Cười đi! Cười cho tao xem!" Đồng Học Bàn lại đá qua một đá.

Gã tài xế nằm xụi lơ trên mặt đất, rên hừ hự, đau không nhẹ, ngay cả nói cũng không nói được!

Đánh cũng đánh rồi, Đồng Học Bàn chỉ vào mũi gã nói : "Lần sau nếu như để tao nhìn thấy mày uống rượu lái xe! Tao con mẹ nó sẽ đánh chết mày!"

Dân chúng bên cạnh vừa nhìn, cũng có người phụ họa.

"Đáng đánh!"

"Đá hần thêm mấy cái đi! Cái thứ gì thế!"

"Bây giờ uống rượu lái xe càng ngày càng nghiêm trọng! Đám người này! Không coi mạng người ra gì cả!"

Có một người thanh niên vừa rồi ngồi trong sảnh suất chút nữa bị mảnh thủy tinh làm bị thương, thấy Đồng Học Bàn không đánh, hần đi tới hung hăng đạp gã tài xế kia một cước!

Lúc này, thấy rõ vợ trước của mình không vấn đề gì, Liễu Thành Long mới nghĩ đến là ai đã liều mình cứu Tiên Lệ Hoa, đỡ Tiên Lệ Hoa đứng lên, quay người nhìn lại, định nói lời cảm ơn, nhưng khi nhìn người thanh niên trước mặt, Liễu Thành Long sững sốt một chút : "Ồ, tiểu Đồng?"

Đồng Học Bàn cười nói : "Chú Liễu, bây giờ chú mới nhận ra tôi sao?"

Liễu Thành Long ai da một tiếng : "Sao lại là cậu? Sao cậu ở chỗ này?"

Đồng Học Bàn nói : "Trùng hợp đi ngang qua, thấy người nọ uống rượu lái xe, cho nên tới đây!"

"Cảm ơn! Cảm ơn cậu rất nhiều!" Liễu Thành Long cầm lấy tay hần, cố sức lắc lắc.

Tiên Lệ Hoa bị kinh sợ, nhưng khôi phục rất nhanh : "Các người quen nhau?"

"Ở đây không phải chỗ nói chuyện, dì Tiên cũng bị thương, đi bệnh viện trước!" Đồng Học Bàn lập tức đỡ lấy một cánh tay của Tiên Lệ Hoa : "Không đợi xe cứu thương, lên xe tôi!"

Một tiếng đồng hồ sau.

Bệnh viện, phòng cấp cứu.

Tiên Lệ Hoa đã băng bó vết thương xong, cũng may là bị thương ngoài da, không có chuyện lớn gì.

Liễu Thành Long và Đồng Học Bàn đỡ bà ấy tìm một giường bệnh nằm xuống, lúc này mọi người mới nói chuyện.

Liễu Thành Long giới thiệu với vợ trước : "Đây là Đồng Học Bàn, chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh của khu Nam Sơn, trước đây lúc anh đi Tokyo công tác thì quen được, coi như là quen biết đã lâu"

Tiên Lệ Hoa vừa nghe, mặt liền lộ vẻ cảm ơn : "Tiểu Đồng, lần này nhờ có cậu, nếu như không có cậu, tôi lúc đó không tránh được một kiếp, cảm ơn, cảm ơn!"

Đồng Học Bàn cười nói : "Dì quá khách khí, hần là thôi!"

Tiên Lệ Hoa quan tâm nói : "Cậu không sao chứ? Có bị thương không? Cũng nhìn một cái đi!"

"Tôi không sao, da dày lắm, ha ha"

Liễu Thành Long cố sức bóp vai của Đồng Học Bàn, cái gì cũng không nói, ông thật không ngờ vào thời khắc mấu chốt Đồng Học Bàn lại có thể liều mình cứu mình, Liễu Thành Long và hần chỉ có chút giao tình, lúc ở Tokyo, ở trong nước, cơm có ăn qua, rượu cũng uống qua, nhưng không có giao tình quá mệnh, cho nên chuyện này khiến cho Liễu Thành Long vô cùng cảm động, cũng thấy rõ Đồng Học Bàn, trọng tình trọng nghĩa, đáng để thâm giao.

Đột nhiên, điện thoại di động của Đồng Học Bân vang lên, nhìn dãy số, là của Ngu Mỹ Hà gọi đến.

"Xin lỗi, tôi đi tiếp điện thoại" Nói xin lỗi xong, Đồng Học Bân đi ra ngoài, nhấn nút nghe : "A lô, chị Ngu, tới chỗ nào rồi?"

Ngũ Mỹ Hà vội la lên : "Đã tới thành phố, tôi ... mẹ tôi đâu? Bà ấy rất cực bị làm sao?"

Đồng Học Bân nói : "Chị đừng vội, dì Tiên không có việc gì, chỉ bị thương nhẹ, đừng lo"

"VẬY, vậy các người ở đâu? Tôi hiện tại đi đến!"

"Chị và Thiển Thiển làm sao đến?"

"Là Phùng đội trưởng tìm xe"

"Được, vậy tôi nói địa chỉ bệnh viện, các người đến đây, chúng tôi đang ở phòng cấp cứu, chị và Thiển Thiển trực tiếp đến đây"

"Chúng tôi lập tức đến, Học Bân, tôi ... mẹ tôi thật sự không có việc gì?"

"Tôi lừa chị làm gì, ha ha, có tôi ở đây, còn có thể để ẹ của chị có việc sao?"

Sau khi trở về, Tiền Lệ Hoa đang nói chuyện với Liễu Thành Long.

"Vết thương cũng băng bó xong rồi, bên kia cảnh sát cũng lấy lời khai xong, đi thôi, trở về" Tiền Lệ Hoa được Liễu Thành Long nâng, ngồi dậy khỏi giường.

Đồng Học Bân đi tới vừa nhìn, vội nói : "Đừng đừng, dì Tiên, chú Liễu, có thể đợi hai người một lát hay không?"

Liễu Thành Long và Tiền Lệ Hoa hơi ngần ra : "Chờ ai?"

Đồng Học Bân mỉm cười nói : "Dù sao cũng là hai người rất quan trọng, dì chú đặc biệt tưởng nhớ, ha ha, tôi chỉ nói đến đây thôi, tới rồi thì dì chú sẽ biết, là hai người bạn của tôi, lúc xảy ra chuyện tôi có gọi điện kêu đến đây, lúc này cũng sắp đến rồi, mười phút, chỉ mười phút mà thôi"

Liễu Thành Long nghi hoặc nói : "Là người bạn mà cậu nói qua điện thoại?"

"Đúng vậy"

Đồng Học Bân vừa cứu mạng của Tiền Lệ Hoa, Tiền Lệ Hoa cũng không do dự, gật đầu nói : "Được, vậy chờ một chút"

693. Chương 691: Nhận Người!

Bầu trời tối đen.

Bệnh viện, giường bệnh phòng cấp cứu.

Bên này trong đại sảnh ít nhất có hai ba chục cái giường, đến xem khám cấp cứu không ít, giường nào cũng đầy người, có chút lộn xộn. Liễu Thành Long thấy thế, kéo cái màn che qua. Đồng Học Bân vừa nhìn, cũng kéo cái màn bên kia qua luôn.

Như vậy tuy rằng không cách nào hoàn toàn ngăn chặn tạp âm bên ngoài, nhưng ít ra cũng che được bên ngoài, biến thành một không gian nửa kín.

Liễu Thành Long nhìn thời gian, nói: "Hay là anh tìm người, lấy phòng bệnh?"

Tiền Lệ Hoa lắc đầu "Không cần phiền phức như vậy, lập tức đi."

"Anh có quen với phó viện trưởng bọn họ, giao tiếp qua vài lần, không phiền phức." Liễu Thành Long nói.

Tiền Lệ Hoa cố ý khoát tay áo, nhìn mắt ông "Không cần, chờ gặp bạn của Tiểu Đồng xong thì tôi về nhà, bị thương cũng không nặng." Liễu Thành Long gật đầu một cái, cầm tay của vợ trước.

Tiền Lệ Hoa chau mày, rút tay ra.

Liều Thành Long ho khan, tựa như có chút xấu hổ, nhìn về bên Đồng Học Bân một chút.

Đồng Học Bân cũng biết quan sát, một mực chú ý hai người, thấy Liều Thành Long nhìn qua, Đồng Học Bân trong lòng có chút muốn cười, nhưng nhanh chóng làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy.

"Tiểu Đồng." Liều Thành Long gọi hân một tiếng.

"Ừm?" Đồng Học Bân hơi nghiêng đầu "Sao?"

"Cậu cho chúng tôi biết rõ chút, rốt cuộc là bạn gì? Cậu xác định chúng tôi vô cùng muốn gặp?"

Đồng Học Bân cười ha ha nói: "Xác định, rất xác định."

Tiền Lệ Hoa nghi hoặc nói: "Có phải là bạn cũ trước đây của tôi? Tôi nhận thức? Thành Long cũng nhận thức?"

"Khẳng định nhận thức." Đồng Học Bân chần chờ một chút, cười nói: "Nhưng không nhất định nhận ra."

Liều Thành Long và Tiền Lệ Hoa còn muốn hỏi cái gì, đột nhiên, bên ngoài truyền đến vài tiếng bước chân gấp gáp, Đồng Học Bân mở màn ra nhìn bên ngoài, hai mắt sáng lên, quay đầu lại nói: "Người đến rồi, tôi đi tiếp một chút, hai người chờ chút . . . " Dứt lời, kéo màn bước đi ra ngoài, vẫy vẫy tay với Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến đứng ở cửa lo lắng nhìn đông tới nhìn tây "Chị Ngu, Thiến Thiến, ở đây!"

"Mẹ! Là chú!" Ngu Thiến Thiến chỉ vào bên kia kinh hỉ nói.

Ngũ Mỹ Hà cuống quýt kéo tay của con gái đi qua : " Tiểu Bân, tôi, tôi, bọn họ "

Đồng Học Bân cười nói "Đều bình yên, đi, đi qua thôi."

Ngũ Mỹ Hà bước một bước, rồi lại do dự đứng lại, không nhúc nhích.

"Đi mau, tới cũng đều tới rồi."

Ngũ Mỹ Hà cắn răng một cái, kéo con gái đi tới.

Trước giường bệnh, Đồng Học Bân hít vào một hơi, nhìn mắt Ngũ Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến, cuối cùng đưa tay, chậm rãi kéo màn ra, đẩy hai người đi vào, khép màn lại.

Liều Thành Long và Tiền Lệ Hoa còn đang buồn bực thấp giọng giao lưu cái gì, nghe tiếng, đều ngẩng đầu nhìn.

Ngũ Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến một người thì cắn môi, một người sợ trốn ở phía sau mẹ, đôi mắt trông mong xem xét qua.

Tám mắt nhìn nhau!

Ngũ Mỹ Hà trước đó đã có chuẩn bị tâm lý, cho nên thấy hai người Liều Thành Long, viên mắt cô ấy liền ướt, miệng run run dùng sức cắn môi.

Ngũ Thiến Thiến chỉ ngơ ngác nhìn bọn họ, rất khẩn trương.

Mà bên kia, Liều Thành Long khi thấy Ngũ Mỹ Hà, cả người liền sửng sốt một chút.

Tiền Lệ Hoa phản ứng chậm hơn, nghi ngờ nhìn vài giây, trên mặt mới hiện lên kinh ngạc.

"Cái này, cái này cô các người" Liều Thành Long đứng lên, tựa như đã ý thức được cái gì, giật mình nhìn về phía Đồng Học Bân, nắm bờ vai của hân "Tiểu Đồng! Rốt cục là sao? Cô ấy, tướng mạo của cô ấy sao ... mau nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra!" Người thiếu phụ trước mắt này và vợ trước lúc trẻ quá giống, không thể nói giống nhau như đúc, nhưng ít ra có tám chín phần tương tự, Tiền Lệ Hoa có thể phát hiện chậm một chút, nhưng Liều Thành Long sẽ không, trong bốp tiền của ông mấy chục năm nay vẫn mang theo ảnh chụp khi còn trẻ của Tiền Lệ Hoa.

Tiền Lệ Hoa bỗng nhiên ngồi dậy từ trên giường "Cô! Cô là "

Ngũ Mỹ Hà không hé răng, cúi đầu ôm lấy tiểu Thiến Thiến.

Đồng Học Bàn thấy chị Ngu không nói lời nào, không thể làm gì khác hơn là cười khổ lấy tay của Liễu Thành Long đang cố sức niết trên vai mình ra "Chú Liễu, chú ngồi trước, nghe tôi từ từ giải thích."

Liễu Thành Long hít vào, cũng không có ngồi xuống.

Giờ khắc này, Tiền Lệ Hoa chủ động cầm tay của Liễu Thành Long, run run nắm thật chặt, móng tay bấu vào trong thịt của chồng trước, tâm tình rất kích động.

Liễu Thành Long cũng cầm tay bà ấy, nhìn chăm chăm Ngu Mỹ Hà.

Đồng Học Bàn đem ghế cho hai mẹ con chị Ngu ngồi xuống, sau đó mình ngồi cuối giường, nhìn Liễu Thành Long và Tiền Lệ Hoa nói: "Trước giới thiệu cho các người một chút." Đưa tay chỉ chỉ "Đây là Ngu Mỹ Hà, đây là con gái Ngu Thiển Thiển của chị Ngu, ừm, nói ra thì dài, tôi cùng chị Ngu đã nhận thức rất lâu trước đây, khi đó tôi còn công tác tại cục công an huyện Duyên Đài, ngẫu nhiên gặp chị Ngu, mời chị Ngu làm bảo mẫu, sau đó quan hệ gần gũi, chị Ngu mới nói cho tôi biết, nói cô ấy không phải là con ruột của cha mẹ dưới nông thôn, là nhặt được, có thể cũng là mua được, về phần chuyện khi còn bé, cô ấy cũng nhớ không rõ ràng, ý là muốn nhờ tôi có cơ hội nói nhìn xem có thể giúp cô ấy tìm được cha mẹ ruột hay không"

Tiền Lệ Hoa vừa nghe, vành mắt liền đỏ!

Liễu Thành Long cũng hô hấp gấp lên!

Đồng Học Bàn tiếp tục nói: "Nói ra cũng trùng hợp, có thể là lão thiên gia hỗ trợ, chú Liễu, còn nhớ rõ lần kia hai ta gặp mặt ở Nhật không? Lúc đó tôi phải lên máy bay, nhưng cuối cùng không đi, còn cùng chú ăn cơm, sau khi ăn xong mới nhờ chú hỗ trợ sửa vé máy bay."

Liễu Thành Long nói: "Đương nhiên nhớ kỹ!"

"Cũng là khi đó, lúc chú làm rút bóp tiền, ảnh chụp bên trong lộ ra, đúng lúc bị tôi thấy được ảnh chụp của dì Tiền, cho nên tôi mới chú ý đến." Tiền Lệ Hoa liếc mắt nhìn thẳng Liễu Thành Long.

Liễu Thành Long lập tức lấy bóp tiền ra, run run mở ra, lấy ra tám ảnh chụp vài chục năm trước của vợ.

"Đúng vậy, cũng là bức ảnh này." Đồng Học Bàn cười nói: "Tôi nghĩ cũng là thiên ý, lúc đó tôi vừa nhìn ảnh chụp, phản ứng đầu tiên cũng là không phải chị Ngu sao, thật sự là giống nhau như đúc, giống đến nỗi có chút thái quá, đương nhiên, trên thế giới này người giống người cũng không ít, vì vậy sau đó lúc ăn tôi nói bóng nói gió thăm tình huống của chú, chú nói cho tôi biết, chú và dì Tiền thật ra có một người con gái, tên là Đồng Đồng, bị mất tích lúc năm tuổi, cho nên, tôi vừa nghe thì càng cảm thấy chắc tám chín phần, thế nhưng, tôi trở về trưng cầu ý kiến của chị Ngu, chúng tôi so sánh, tám chín phần cũng không phải trăm phần trăm, sau đó, khụ khụ..."

Liễu Thành Long nhất thời nhớ tới cái gì "Lúc tôi đi huyện Duyên Đài, chúng ta cùng nhau ăn cơm, lúc đó cậu nói có một người bạn muốn đến đây!"

Đồng Học Bàn gật đầu "Đúng vậy, là khi ăn, khụ khụ, lại nói tiếp cũng có chút ngượng ngùng, thật ra là, tôi len lén lấy cái chén chú dùng qua, làm xét nghiệm ADN cùng chị Ngu. giám định ADN của nhau, kết quả cuối cùng..."

"Thế nào?" Liễu Thành Long vội la lên.

Tiền Lệ Hoa cũng rất nhanh nói: "Kết quả thế nào? Nói mau!" Đồng Học Bàn nhìn về phía chị Ngu "Mang đến không?"

Ngu Mỹ Hà ừm một cái, cánh tay run rẩy lấy ra một phần báo cáo.

Đồng Học Bàn đưa tay tiếp, đem nó đưa cho Liễu Thành Long, nói: "Đây là kiểm tra kết quả, kết quả là khẳng định, chú và chị Ngu có máu mủ ruột thịt."

Nghe vậy, nước mắt của Tiền Lệ Hoa rơi xuống như mưa, muốn dừng cũng không dừng được "Trời ơi! Ông trời ơi!" Liễu Thành Long hưng phấn mở kết quả ra nhìn một chút, cuối cùng hít vào, không nhịn được rơi lệ già nói "Tốt! Tốt! Tốt!"

Ngu Mỹ Hà cũng khóc, đưa tay xoa xoa mũi.

Ngu Thiến Thiến vừa thấy mẹ như vậy, cũng bật òa lên mà khóc.

Một lát sau, Tiễn Lệ Hoa cũng mặc kệ vết thương, nhất thời xoay người xuống giường, ngay cả giày cũng không mang, nhào đến ôm lấy Ngu Mỹ Hà, khóc ròng nói: "Con gái của tôi đã trở về! Con gái của tôi rốt cục đã trở về! Cảm tạ trời đất! Cảm tạ trời đất!" Liễu Thành Long đi lên, ôm Tiễn Lệ Hoa và Ngu Mỹ Hà vào trong ngực "Đồng Đồng, mấy năm nay ba mẹ cho con bị khổ, xin lỗi! Xin lỗi!"

Tiến Lệ Hoa rơi lệ nói: "Xin lỗi, mẹ xin lỗi con!"

Ngu Mỹ Hà liu lắt mắt nói "Là con không tốt."

"Đứa nhỏ này" Tiễn Lệ Hoa khóc không thành tiếng nói: "Con có cái gì không tốt? Con có cái gì không tốt? Đều là ba mẹ sai, lúc đó ba mẹ không giữ con, mới khiến cho bọn buồn người thực hiện được!"

Liễu Thành Long lau nước mắt cho Ngu Mỹ Hà "Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!"

Ngu Mỹ Hà khóc ầm một cái, bỗng nhiên ngẩng đầu, cắn cắn môi, rốt cục thấp giọng mở miệng nói: "Ba, mẹ."

"Ha ha ha ha!" Được nghe thấy một tiếng "ba" sau ba mươi năm làm cho Liễu Thành Long vô cùng hài lòng vui vẻ.

Tiến Lệ Hoa cũng khóc, nói liên tục "Con gái ngoan của mẹ! Con gái ngoan!"

Bên cạnh, trong mắt Ngu Thiến Thiến còn mang theo lệ quang, bất quá lúc này biểu tình có chút vô tội, muốn đưa tay đi ôm Ngu Mỹ Hà, nhưng Tiễn Lệ Hoa và Liễu Thành Long ở đằng kia ôm, tiểu Thiến Thiến không chen vào được, chỉ có thể nhìn cái này, nhìn cái kia, trơ trọi đứng tại chỗ gạt nước mắt.

Đồng Học Bân đỏ mặt cười, nhanh chóng cố sức ho khan một tiếng "Khụ khụ!"

Liễu Thành Long bọn họ còn chìm đắm trong vui sướng tìm lại được con gái bị mất tích, căn bản không để ý tới.

Đồng Học Bân đỏ mặt cười, không thể làm gì khác hơn kéo tay của tiểu Thiến Thiến đi qua "Khụ khụ, xin làm phiền một chút, đây là, Thiến Thiến, đây là bà ngoại, đây là ông ngoại."

Ngu Thiến Thiến rất nghe lời, xấu hổ thấp giọng nói: "Bà ngoại, ông ngoại."

Liễu Thành Long và Tiễn Lệ Hoa lúc này mới phản ứng, đây chính là cháu gái của bọn họ, thiếu chút nữa đã quên mất con bé rồi!

"A!" Liễu Thành Long vội vàng đáp ứng.

Tiến Lệ Hoa lập tức buông Ngu Mỹ Hà ra, vừa khóc vừa cười khom lưng, cứng chiều ôm Ngu Thiến Thiến, hôn một cái vào mặt cô bé "Bảo bối của bà, bà ngoại ở đây, bà ngoại ở đây." Chia cách nhau gần ba mươi năm, người một nhà rốt cục đã được đoàn tụ !

694. Chương 692: Đoàn Tụ!

Buổi tối.

Chín giờ hơn.

Đám người Đồng Học Bân sau khi từ bệnh viện đi ra, trực tiếp đi nhà Tiễn Lệ Hoa, ngoài tiểu khu lặng yên một mảnh, đã tới thời gian nghỉ ngơi buổi tối.

Vừa vào cửa nhà, Liễu Thành Long kéo Ngu Mỹ Hà hỏi thăm đủ chuyện.

Tiến Lệ Hoa vẽ mặt nụ cười ôm Ngu Thiến Thiến ngồi xuống sofa, hôn liên tục lên mặt lên lá của cô bé, thích vô cùng.

Ngu Thiến Thiến có chút ngượng ngùng, mặt đỏ hồng, nhớ bị bà ngoại ôm, không biết nên nói cái gì.

Người ta cả nhà đoàn tụ, Đồng Học Bân nhất thời thành người cô đơn, thấy bọn họ một nhà bốn người ríu ra ríu rít trò chuyện, thân mật, cũng không có người pha trà ỉnh, Đồng Học Bân cười gượng một tiếng, không thể làm gì khác hơn là đi đến phòng bếp, tự rót nước, sau đó uống nước, ở phòng bếp hút thuốc, cả nhà Ngụ Mỹ Hà đoàn viên, thật ra Đồng Học Bân cũng rất vui vẻ, cho nên dành thời gian riêng cho bọn họ.

"Đồng Đồng, uống nước không?"

"Không khát, không cần."

"Sau này đây là nhà con, không cần khách khí, được rồi, gọi Đồng Đồng con nghe có quen không?"

"Có một chút, bất quá. . . Không có việc gì."

"Con lớn rồi, như vậy đi, sau này ba và mẹ gọi con là Mỹ Hà."

"Ừm."

"Vẫn quên hỏi, chồng con đâu?"

"Hắn. . . Qua đời."

"Chuyện gì xảy ra nhi? Sinh bệnh hay là thế nào?"

Ngụ Mỹ Hà đã đem chuyện mấy năm nay nói cho bọn họ, bao gồm chuyện của chồng, chuyện của tiểu Thiển Thiển, cùng với chuyện của Đồng Học Bân giúp các nàng, nghe xong Tiễn Lệ Hoa và Liễu Thành Long yêu thương không ngớt, biết con gái từ sau khi lạc mất đã bị không ít khổ, hai người thở dài, cũng đem tình huống mấy năm nay của bọn họ nói cùng Ngụ Mỹ Hà Ngụ Thiển Thiển, làm sao làm sao tìm cô ấy, vì sao ly hôn.

Nửa giờ sau.

Người một nhà thương cảm ngồi cùng một chỗ, thốn thức không ngớt.

"Đúng rồi, Tiểu Đồng đâu?" Liễu Thành Long lúc này mới nhớ tới hắn, nhìn xung quanh, "Tiểu Đồng? Tiểu Đồng?"

Tiến Lệ Hoa cũng nhẹ nhàng vỗ trán "Coi tôi kìa, vui vẻ quá, đều quên rót nước cho Tiểu Đồng, Tiểu Đồng đâu?"

"Tôi ở đây." Đồng Học Bân nghe người gọi hắn, đem tàn thuốc ném ra ngoài cửa sổ, từ trong phòng bếp đi ra, trong lòng nói các người thật là được, hiện tại mới nhớ tới tôi?

Tiến Lệ Hoa đứng lên, áy náy nói: "Xin lỗi Tiểu Đồng, xem đi kìa, chậm trễ tiếp khách."

Đồng Học Bân cười nói: "Không có việc gì nhi, tôi cùng phòng bếp trừu hai căn yên."

Liễu Thành Long đi lên vỗ vai Đồng Học Bân, kéo hắn ngồi vào ghế, "Nhanh ngồi • đi, chờ chú pha trà cho con."

"Chú Liễu, đừng khách khí, không cần."

"Chú và dì có thể gặp lại Đồng ... gặp lại Mỹ Hà, tất cả đều là nhờ phúc của con." Liễu Thành Long cảm khái xoa bóp cánh tay của hắn, "Mỹ Hà lúc trước cùng Thiển Thiển xin cơm trên đường, nếu không có con giúp đỡ, hiện tại còn không biết . . . Còn có chuyện công tác của Mỹ Hà, chuyện Thiển Thiển đến trường, chú đều nghe Mỹ Hà nói, hai năm nay, con gái và cháu ngoại của chú đều nhờ con chiếu cố."

Tiến Lệ Hoa bổ sung nói: "Ngày hôm nay nếu như không phải con động thân cứu giúp, dì cũng sớm bị xe đụng chết, đời này cũng không nhìn thấy con gái và cháu ngoại, Tiểu Đồng, đại ân không lời nào cảm tạ hết được!"

"Đúng vậy!" Liễu Thành Long cảm thán vỗ vỗ cánh tay hắn, "Cái gì cũng không nói, không nói."

Đồng Học Bân mỉm cười nói: "Tôi không có công lao gì, trùng hợp thôi, có thể là lão thiên gia an bài, cũng là muốn cho tôi giúp người một nhà đoàn tụ, hiện tại nhiệm vụ hoàn thành, tôi cũng giải quyết được tâm sự, ha ha."

Tiền Lệ Hoa bỗng nhiên nói: "Được rồi, con gái của dì mượn con bao nhiêu tiền." Nói xong lấy túi tiền ra, lấy ra một tấm chi phiếu, "Nơi này có hai trăm ngàn, mặt mã là ••••••••"

Liễu Thành Long cũng nghĩ tới, lập tức ngăn cản vợ, "Để anh để anh! Em không cần phải quản!"

Tiền Lệ Hoa hất tay của chồng trước ra, "Để tôi, ông thì có bao nhiêu."

Vị trí và cấp bậc của Liễu Thành Long và Tiền Lệ Hoa thật ra không khác biệt, đổi tại vài chục năm trước không thay đổi chế độ xã hội, hai người cũng là cán bộ ngang cấp, nhưng tuy rằng địa vị không khác, trình độ đãi ngộ lại không giống, làm người đứng đầu ngân hàng công thương hiển nhiên muốn mạnh hơn rất nhiều so với người đứng đầu của công ty điện lực rồi, hơn nữa cũng không phải nhỏ.

Liễu Thành Long không thích nghe, nhú mày nói: "Cái này không phải vấn đề nhiều hay ít, đó là con gái của anh."

"Cũng là con gái của tôi mà!" Tiền Lệ Hoa liếc nhìn ông một cái, "Trước mặt của con gái, chúng ta không nên cãi nhau được không?"

"Anh cũng không muốn cãi với em, dù sao tiền này để anh trả."

"Liễu Thành Long! Ông có chịu để yên hay không?"

"Sao là tôi không để yên?"

Có cặp vợ chồng nào mà không cãi nhau hả? Đừng nói là ly hôn, bên này còn chưa đối phó xong, hai người đã bắt đầu ồn ào lên.

Đồng Học Bán bắt đầu dĩ cười, cũng không tiện mở miệng.

Ngu Mỹ Hà cuống quýt muốn nói chút khuyên can, rồi lại không nói ra lời, dù sao mới nhận thức chưa đến một giờ.

Nhưng thật ra Ngu Thiến Thiến đã phát huy tác dụng, thấy bà ngoại và ông ngoại ầm ĩ, vành mắt cô bé đỏ lên, nước mắt rơi xuống, "Ông bà, ông bà đừng cãi nhau."

Liễu Thành Long thấy thế hoảng hốt, vội nói: "Thiến Thiến đừng khóc, đừng khóc, ông ngoại không nói, không nói."

Tiền Lệ Hoa cũng đau lòng, nhanh chóng đi tới ôm tiểu Thiến Thiến, hôn nhẹ cô bé, "Đừng khóc bảo bối ngoan của bà, ông ngoại bà ngoại là nói đùa thôi, không phải cãi."

Liễu Thành Long cười ha ha nói: "Đúng vậy, nói đùa thôi."

Ngu Thiến Thiến lúc này mới hít hít mũi, ồm ồm một cái, ngừng khóc.

Tiền Lệ Hoa thở phào, cứng chiều xoa cái mũi nhỏ của Ngu Thiến Thiến, "Bảo bối, con giống mẹ con khi nhỏ như đút, mẹ con khi còn bé, chỉ cần bà và ông ngoại cãi nhau, mẹ con liền òa khóc lên, mỗi lần đều làm cho ông bà luống cuống tay chân, ha ha."

Liễu Thành Long tựa như cũng nghĩ đến chuyện của vài chục năm trước, cười hiểu ý.

Ngu Mỹ Hà khuôn mặt đỏ lên, có chút xấu hổ.

"Vậy em cho?" Liễu Thành Long nhìn vợ trước.

Tiền Lệ Hoa liếc nhìn ông một cái, ừ một tiếng, đem chi phiếu đưa qua hướng Đồng Học Bán, "Tiểu Đồng, cái thể này con cầm đi, nếu con thấy không tiện, con đem sổ tài khoản của con nói cho dì biết cũng được, ngày mai dì đi chuyển khoản qua cho con."

Đồng Học Bán cũng không tiếp, "Dì Tiền, dì không biết như thế có nghĩa gì sao."

"Nhanh cầm đi!" Tiền Lệ Hoa chết sống nhét vào trong tay hắn.

"Tôi giúp chị Ngu, là tôi coi chị Ngu là bạn bè, lúc trước cô ấy có trắc trở, nếu tôi có mặt thì khẳng định phải giúp một tay, nói thật căn bản cũng muốn cho chị Ngu sổ tiền này, hơn nữa, dì biết tôi thiếu nhiều cái, nhưng không thiếu là tiền, nhanh cầm trở về đi."

Tiền Lệ Hoa ngồi Cayenne của Đồng Học Bân trở về, đương nhiên biết hẳn không thiếu tiền, "Con có tiền hay không đó là chuyện của con, nhưng tiền này dì phải cho."

"Thật không cần."

Tiền Lệ Hoa mặc kệ, "Con nhanh cầm đi."

"Đúng vậy Tiểu Đồng, nhận đi." Liễu Thành Long cũng nói.

Đẩy tới đẩy đi, cuối cùng cũng không có kết quả, Đồng Học Bân chết sống không nhận, Tiền Lệ Hoa và Liễu Thành Long chết sống đưa qua.

Cuối cùng, Ngu Mỹ Hà thấp giọng mở miệng, "Ba, mẹ, sau này con kiếm tiền chậm rãi trả lại cho Tiểu Bân, không cần các người trả tiền."

Đồng Học Bân cười nói: "Hai người thấy đó, chị Ngu đều nói như vậy rồi, thì cứ như vậy đi."

Tiền Lệ Hoa và Liễu Thành Long rất bất đắc dĩ, còn nói vài câu, mới chịu thôi.

Bỗng nhiên, Ngu Thiến Thiến ngáp một cái, dụi mắt nói: "Mẹ, con buồn ngủ."

Tiền Lệ Hoa lập tức nói: "Hai đứa từ huyện Duyên Đài chạy tới sao? Lăn qua lăn lại cả đêm, đứa nhỏ mệt mỏi rồi, ngày hôm nay không nói nữa, có cái gì nói ba mẹ con chúng ta ngày mai nói, ngủ trước."

Ngư Mỹ Hà dò hỏi: "Vậy bọn con . . ."

"Ở chỗ của mẹ." Tiền Lệ Hoa cười kéo tay của Ngư Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến, kéo bọn họ vào phòng ngủ, "Chúng ta vào dọn phòng, ngày hôm nay mẹ muốn ôm con ngủ, ặc, phải không, giường không đủ, xem mẹ kìa, vẫn còn xem con là đứa nhỏ năm tuổi, ha ha, mẹ rất cao hứng, rất cao hứng, như vậy, con và tiểu Thiến Thiến ngủ phòng nhỏ nha, mẹ sẽ không vô giúp vui."

Ngư Mỹ Hà hơi trầm ngâm, ánh mắt nhìn Đồng Học Bân, "Tiểu Bân, chúng tôi ở chỗ này?" Tức là muốn trưng cầu ý kiến của Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân nhất thời đỏ mặt mồ hôi, trời ạ, cha mẹ chị đều có mặt, chị hỏi tôi làm gì, cái này không phải khiến cho tôi rơi vào tình huống khó xử sao, Đồng Học Bân lập tức nói một câu cùng Liễu Thành Long hai người bọn họ, "Lúc đầu tôi sợ chị Ngu tới không có chỗ ở, nên đã đặt khách sạn, vậy tôi rút." Đây là nói cho bọn họ biết, Ngư Mỹ Hà trưng cầu ý kiến của Đồng Học Bân, là có nguyên nhân, bởi vì lúc đầu muốn ở khách sạn. Đồng Học Bân đã "ăn" con gái người ta, chuyện này cho dù da mặt của Đồng Học Bân có dày cũng không mở miệng được, đương nhiên không muốn khiến cho Liễu Thành Long bọn họ biết.

Liễu Thành Long gật đầu, "Về nhà đi, sao có thể ở khách sạn."

Tiền Lệ Hoa khẳng định nói: "Mỹ Hà, ngày mai mẹ cùng con quay về huyện Duyên Đài, đem hành lý của con và Thiến Thiến đến đây, sau này ở với mẹ."

Ngư Mỹ Hà ừ một tiếng.

Nghe đến đó, Liễu Thành Long mới nhớ tới một việc, ho khan nói: "Lệ Hoa, vậy còn anh?"

Tiền Lệ Hoa nhìn nhìn, không lên tiếng.

Trong nhà chỉ có hai phòng, Ngư Mỹ Hà Ngu Thiến Thiến một phòng, Tiền Lệ Hoa một phòng, đương nhiên không có chỗ của Liễu Thành Long, sô pha trong nhà Tiền Lệ Hoa cũng không ngủ được. Thấy vợ trước không nói lời nào, Liễu Thành Long thở dài cười khổ một tiếng, "Vậy các người ngủ đi, sáng sớm ngày mai tôi tới." Thật vất vả mới gặp được con gái, ông căn bản không muốn đi, nhưng không có biện pháp, đã ly hôn nhiều năm như vậy rồi.

Đồng Học Bân chớp mắt mấy cái, "Vậy tôi cũng trở về, chú Liễu, tôi đưa chú về?"

Liễu Thành Long ừm một cái, lưu luyến nhìn Ngư Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến, lúc này mới cầm bóp cùng Đồng Học Bân đi ra cánh cửa, "Đi thôi."

Nhưng đột nhiên gian, Tiền Lệ Hoa đang ở trong phòng vệ sinh lấy bàn chải đánh răng cho tiểu Thiến Thiến bỗng nhiên nhìn thoáng qua, thần nhiên nói: "Nếu ông muốn về, tôi cũng không ngăn."

”Ồ?” Liễu Thành Long sững sốt “. . . Em cho anh ở chỗ này?”

Tiền Lệ Hoa không nhìn ông, ”Buổi tối lúc ngủ nếu như ông còn ngáy giống trước đây, đừng trách tôi đã ông xuống phía dưới! Chính ông có chuẩn bị tâm lý trước đi!”

Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến vừa nghe, đều không nhịn được nở nụ cười.

Liễu Thành Long nghe vậy cũng vui, nhìn Đồng Học Bân, ngẩng đầu bước trở về.

Đồng Học Bân cũng vui vẻ thay bọn họ.

695. Chương 693: Nghiên Cứu Của Forward!

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Ánh sáng mặt trời ngày hè rất sớm, chưa đến sáu giờ đã chiếu sáng một góc trời.

Trong phòng, Đồng Học Bân tỉnh dậy, bị mặt trời chiếu vào tròng mắt, lập tức hết buồn ngủ, mang dép xuống giường, hung hăng bẻ lưng một cái, Đồng Học Bân gấp gấp đi vào phòng vệ sinh bắt đầu đánh răng rửa mặt. Ngu Mỹ Hà và Ngu Thiến Thiến ngày hôm qua ở nhà của Tiền Lệ Hoa, phỏng chừng cũng muốn ở rất lâu, Đồng Học Bân không muốn quấy rối người nhà bọn họ đoàn viên, cũng sẽ không gọi điện thoại qua, ăn chút điểm tâm đơn giản no bụng, Đồng Học Bân nhìn thời gian, giờ đi làm còn sớm, ngồi dựa vào sofa nghỉ ngơi.

Nhưng hẳn không gọi, điện thoại của Ngu Mỹ Hà đã gọi đến đây.

Đồng Học Bân tiếp máy, chỉ nghe chị Ngu tựa như có ý định đề thấp tiếng nói, len lén nói: ”Tiểu Bân, là tôi, cậu dậy chưa?”

” Vừa dậy, chị ở đâu?”

”Trong nhà của mẹ.”

”Bọn họ đâu?”

”Bọn họ chưa tỉnh, giống như còn ngủ.”

Đồng Học Bân không khỏi cười, Liễu Thành Long và Tiền Lệ Hoa ly hôn rất nhiều năm, hai bên đều không có tái hôn, ngày hôm qua ngủ cùng một phòng, ngủ cùng một giường, ai biết hai người bọn họ có phải là sài lang gặp phải hổ báo, lần qua lần lại tới lúc nào hay không, Đồng Học Bân muốn hỏi chị Ngu một câu tối hôm qua nghe thấy động tĩnh gì không, bất quá vừa nghĩ đó là cha mẹ người ta, Đồng Học Bân nói đến bên mép cũng không thể không biết xấu hổ nói ra.

”Chị thế nào?” Đồng Học Bân hỏi.

”Ừm, rất của.” Âm thanh của Ngu Mỹ Hà rất nhỏ, ”Mẹ muốn sau này cho tôi và Thiến Thiến ở chỗ này, tôi muốn hỏi cậu một chút. . .”

Đồng Học Bân nói: ”Hỏi tôi làm gì? Tự chị làm chủ đi.”

”Tôi thấy Thiến Thiến rất thích bà ngoại ... vậy, vậy tôi ở?”

”Ha ha, Thiến Thiến thích bà ngoại, chị không thích?”

”. . . Không phải.”

Nói một hồi nói, Ngu Mỹ Hà bỗng nhiên lúng túng nói: ”Tiểu Bân, cái kia, tôi muốn mượn một chút tiền, sau này chờ tôi công tác sẽ trả lại cho cậu, cậu thấy được không? Nếu như không được, vậy không cần, tôi ... coi như tôi chưa nói.”

Đồng Học Bân chớp mắt, ”Làm sao vậy? Cần dùng tiền?”

”Cũng là ... cũng là muốn mua chút đồ cho ba mẹ tôi, nhiều năm như vậy tôi chưa từng hiếu thuận bọn họ, tôi. . . Tôi cũng không muốn tiêu tiền của bọn họ.”

Đồng Học Bản thống khoái nói: "Được, chị vẫn dùng cái tài khoản kia? Chờ ngân hàng mở cửa tôi chuyển qua, hai trăm ngàn?"

Ngư Mỹ Hà lại càng hoảng sợ, "Không có cần nhiều, năm ngàn là được."

"Vậy năm chục ngàn, chị giữ lại dùng, xài không hết thì để dài, thiếu thì nói với tôi." Đối với yêu cầu của chị Ngư, Đồng Học Bản đương nhiên sẽ không từ chối.

". . . Ừm, cảm ơn."

"Vợ chồng với nhau, hai ta còn cần nói cái này?"

"Ừm."

Cúp điện thoại, Đồng Học Bản rất vui mừng, Ngư Mỹ Hà tình nguyện dùng của mình tiền cũng không muốn tiêu tiền của cha mẹ cô ấy, nói rõ chị Ngư còn thân với mình hơn so với cha mẹ cô ấy, ngay cả là máu mủ tình thâm, nhưng dù sao mới nhận thức không bao lâu, một ngày cũng không đến, cho nên các phương diện còn cần một chút thời gian. Một gia đình, một gia đình ấm áp, đều là từng bước tích lũy ra.

Khoảng sáu giờ.

Đồng Học Bản nhìn thời gian, nhất thời hoạt động cánh tay, mở cửa sổ hít không khí buổi sáng, sau đó híp mắt nhìn phong cảnh xa xa.

Ngày hôm qua xảy ra nhiều chuyện, cần Đồng Học Bản chậm rãi tiêu hóa.

Ví dụ như mẹ con chị Ngư nhận thức. . .

Ví dụ như phát hiện của FORWARD. . .

Ví dụ như chuyện cứu Tiền Lệ Hoa. . .

Đồng Học Bản sắp xếp một việc rồi một việc trong đầu qua một lần, cuối cùng lực chú ý chủ yếu vẫn đặt ở trên FORWARD, cũng cho ra mấy kết luận.

FORWARD đem thời gian của tử báo tới ngày hôm sau, độ chân thật đã không cần hoài nghi, từ chuyện phát sinh trên người Tiền Lệ Hoa có thể thấy được, thời gian, địa điểm, sự kiện, đều giống trên báo miêu tả như đúc, cho nên hiệu quả của FORWARD là chân thật, là rất tốt, cái này tiêu trừ rất nhiều nghi ngờ của Đồng Học Bản. Kết luận cũng là, thời gian tới là có thể thay đổi, báo chí ngày hôm sau xuất hiện tin tức Tiền Lệ Hoa gặp tai nạn xe bỏ mình, nhưng Đồng Học Bản cải biến nó, cũng không có cho chuyện đó phát sinh, cái này cũng khiến cho Đồng Học Bản đối với FORWARD, đối với sau này tràn ngập lòng tin. Có thể thấy thời gian tới, càng có thể thay đổi nó, ai cũng làm không được, ngoại trừ hắn.

Bỗng nhiên, bên ngoài hàng hiên truyền đến chút động tĩnh.

Hình như là tiếng bước chân, còn có chút âm thanh sần sật của trang giấy.

Đồng Học Bản ánh mắt khẽ động, quay đầu lại nhìn thẳng cánh cửa, đi tới, ghé vào mắt mèo nhìn ra bên ngoài, là một người nam mặc quần áo lao động, là người đưa báo, Đồng Học Bản lúc đi xem qua, người nọ đã quay thân, xuống lầu.

Báo tới.

Là tờ báo mà ngày hôm qua mình dùng FORWARD làm ra.

Đồng Học Bản trong lòng nhảy dựng, lập tức mở cánh cửa đi ra ngoài, nhìn cái tử báo kia Đồng Học Bản đưa tay lấy chìa khoá tử báo, chậm rãi mở ra.

Bên trong có một tờ báo.

Đồng Học Bản lấy ra nhìn, chính là của ngày hôm nay.

Trở lại trong phòng đóng cửa lại, Đồng Học Bản đi qua ngòai xuống sô pha, lúc này mới đem tờ Nam Khởi Thần Báo mở ra, trực tiếp đọc.

Tin tức chính trị cũng không có thay đổi, vẫn là cái tiêu đề kia, vẫn là cái nội dung kia.

Nhưng phía dưới vốn phải xuất hiện tin tức tai nạn xe cộ, nhưng đổi thành một cuộc họp công tác xanh hóa của khu Nam Sơn, lật lật ra mấy trang sau, tin tức tài xế say rượu lái xe đụng vào nhà hàng, đã nằm ở trang ba, hơn nữa cũng không có đề cập tên của Tiễn Lệ Hoa, ngoài ra tin tức và quảng cáo khác thật ra đều giống nhau như đúc, tương lai của tờ báo quả nhiên bị thay đổi.

Nhưng sau đó, một vấn đề mới lại xuất hiện.

FORWARD làm thời gian của tờ báo đi tới, khiến cho nó biến thành tờ báo của "ngày hôm sau", như vậy ngày hôm nay không phải nó nhận được tờ báo "của ngày hôm sau nữa" sao?

Cuối cùng, Đồng Học Bản cũng nghĩ rõ ràng một ít, năng lượng của FORWARD chỉ là tác dụng ngay tại lúc đó, thời gian của tờ báo được đưa tới, bên trong tờ báo liên tục xuất hiện tờ báo của ngày hôm sau, đây là kết quả của FORWARD, nhưng cũng không duy trì liên tục, giống như nói, sau khi FORWARD đem thời gian của tờ báo đi tới, không gian trong tờ báo cũng không duy trì liên tục, qchỉ khi người giao phát đem tờ báo cùng ngày bỏ vào bên trong, vậy thì tờ báo này mới biến thành tờ báo của "ngày hôm nay".

Nghĩ thông suốt điểm này, Đồng Học Bản hơi nghiêng đầu, cầm lấy tờ báo xuất hiện tin tức Tiễn Lệ Hoa bỏ mình, bật lửa, trực tiếp thiêu hủy nó.

FORWARD!

Cái chỉ lệnh này sau này mình cần phải sử dụng thật tốt!

696. Chương 694: Thời Kỳ Khủng Hoảng Chính Trị Của Tiểu Đồng Đồng Chí!

Vài ngày sau.

Đã tiến vào tám tháng, khô nóng trong không khí dần dần không còn rõ ràng.

Buổi sáng cuối tuần, Đồng Học Bản lái chiếc Santana của văn phòng đường phố, tới đại viện khu uỷ khu Nam Sơn, lên lầu vào một phòng họp. Ngày hôm nay trong khu có họp, là tổng kết về công tác xanh hoá, Đồng Học Bản đi vào phòng họp, phần lớn người phụ trách văn phòng đường phố và lãnh đạo tương quan đều đến đông đủ, người của chính phủ khu đang chạy tới chạy lui, chuẩn bị văn kiện và tư liệu.

Đồng Học Bản vừa đến, bên trong nhất thời yên tĩnh.

Không ít người đều nghiêng đầu nhìn về phía hắn, sau đó thu hồi ánh mắt, tự làm việc của mình.

"Lão Lưu, tới rồi à?"

"Vừa tới, ông tới lúc nào?"

"Tới một hồi, ơ, lão Lý cũng tới? Không phải bị bệnh sao?"

"Bệnh nhẹ, không có việc gì."

"Ha ha, vậy là tốt rồi."

Lãnh đạo của cán bộ quen biết đều chào hỏi, ngồi xuống kê bên, nhưng không ai chào hỏi vắn an cùng Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản chỉ biết sẽ là cái tình trạng này, sớm quen rồi, cho nên ngày hôm nay mới cố ý đến muộn, gần ngay lúc hội nghị bắt đầu.

Một lát sau, đoàn người Nguyệt Hoa khu trưởng tới.

Hội nghị bắt đầu, tất cả mọi người ngồi thẳng thân thể.

Đồng Học Bản chú ý một chút biểu tình của Cảnh Nguyệt Hoa, vẫn là giống như bình thường, mặt xinh đẹp hơi bình tĩnh, không giận tự uy, ánh mắt cô ấy cũng không có nhìn về phía mình, hình như căn bản không nhận ra, tầm mắt lạnh lùng nhìn phía dưới, làm một bài về hoàn cảnh công tác. Đồng Học Bản không có tâm tình nghe, mà là suy nghĩ và nhớ đến thân thể đầy ắp của Nguyệt Hoa khu trưởng, suy nghĩ cô ấy ngày hôm nay mặc đồ lót màu gì, vẫn là màu đỏ? Không màu? Mang đường viền hoa? Bàng không cũng là cái

màu xanh? Ngoại trừ tới trong khu họp, Đồng Học Bản cả tháng nay chưa từng gặp qua cô ấy, Cảnh Nguyệt Hoa tựa như công tác bề bộn nhiều việc, rất lâu không quay về ký túc xá ở, gửi tin nhắn cũng không trả lời, gọi điện thoại cũng là giọng điệu cứng rắn giải quyết việc chung, khiến cho Đồng Học Bản phiền muộn đồng thời cũng rất nhớ cô ấy.

Bỗng nhiên, bên trên an tĩnh, tiếng nói của Cảnh Nguyệt Hoa dừng lại.

Cán bộ bên dưới vừa nhìn, tự nhiên cũng là cảm như hén, đưa đôi mắt qua, không rõ ràng làm sao.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày lạnh lùng nhìn phía Đồng Học Bản phân tâm, tiếng nói uy nghiêm nói: "Đồng chủ nhiệm!"

"Ờ?" Đồng Học Bản lúc này mới hoàn hồn, đem ánh mắt rơi vào trên ngực Cảnh Nguyệt Hoa rút về, "Nguyệt Hoa khu trưởng? Ngài gọi?"

Cảnh Nguyệt Hoa giọng điệu có chút lạnh, "Đem chuyện vừa rồi tôi nói lặp lại một lần!"

Ở đây tất cả cán bộ đều nhìn hướng Đồng Học Bản, biểu tình không đồng nhất.

Đồng Học Bản vừa nghe thì cười khổ một chút, trong lòng nói ngài nói gần mười phút, lại không cần bài phát biểu, nghĩ đến là thảo luận, anh em làm sao mà nhớ, hướng hồ hấn căn bản không nghe Cảnh Nguyệt Hoa nói cái gì, đang bận suy nghĩ cô ấy mặc đồ lót gì.

Đồng Học Bản thẳng thắn không nói.

Thư ký khu trưởng Mã Ly nhú mày, nhìn Đồng Học Bản.

Thường vụ phó khu trưởng Trần Phi hơi lắc đầu.

Bầu không khí hội trường cứng đờ, chỉ nghe Cảnh Nguyệt Hoa lạnh như băng nói: "Sau này lúc họp nếu như ai không muốn nghe, ai không có tâm tư nghe, có thể sớm báo cáo với tôi, tôi đặc biệt phê cho người đó có thể không đến!" Lời tuy nhiên là nói với mọi người, nhưng rõ ràng là nhằm vào Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản lại bị gõ, đã nhớ không rõ là lần thứ mấy trong tháng rồi.

Có vài người cười khổ, có vài người muốn cười • đây là kết quả của đắc tội nhiều người.

Một giờ sau, tan họp, Cảnh Nguyệt Hoa lạnh mặt đi nhanh ra phòng họp, một phút cũng không làm lỡ.

Đồng Học Bản quay đầu lại nhìn bóng lưng mê người của Nguyệt Hoa khu trưởng, đưa tay, hơi xoa xoa ót, ngày không dễ qua, tiếp tục như thế có thể không làm được.

Cả tháng này, Đồng Học Bản biểu hiện ra như không có việc gì, cần làm việc thì làm, cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nhưng áp lực bên trong của công tác có bao nhiêu lớn, chỉ có chính hắn biết, Vương An Thạch tuy rằng bệnh còn chưa có hoàn toàn khỏi, nhưng cán bộ Vương hệ cũng không bệnh, Đồng Học Bản phàm là muốn khai triển cái công tác gì, liên quan đến cơ quan gì, sẽ có nhân mã Vương hệ nhảy ra, không phải đánh thái cực thì cũng là vẽ mặt, về phần Cảnh hệ bên kia cũng không khác biệt lắm, Đồng Học Bản rõ ràng Nguyệt Hoa khu trưởng vì sao vẫn đang một mực chống lại mình, Đồng Học Bản đem Cảnh Tân Khoa vào trường đảng, chuyện này mọi người đều biết, ở trong thể chế, rất nhiều chuyện sẽ không phải là chuyện của một người, Cảnh Nguyệt Hoa gõ mình, tám phần là vì bày ra một thái độ, đại khái là thân không khỏi tự, Đồng Học Bản cũng lý giải.

Thế nhưng, theo ngày qua ngày tháng qua tháng, Đồng Học Bản cũng càng thêm không dễ chịu.

Bí thư khu ủy, khu trưởng, đều có ý vô ý đề nặng văn phòng đường phố Quang Minh, hình như đã giơ đao lên, không biết lúc nào sẽ chém xuống một kích.

Còn Đồng Học Bản? Chỉ có thể ngồi chờ chết, cái cảm giác này thật không tốt.

Bị toàn bộ khu ủy chính phủ khu chèn ép, Đồng Học Bản hiện tại đã nhàn như một cán bộ hưu chức, không có cán bộ nào nguyện ý giao tiếp, rất ít có cơ quan nào nguyện ý phối hợp văn phòng đường phố của bọn họ, phòng làm việc bọn họ lúc này hầu như thành một bài biện, trông được không còn dùng được. Hiện tại là Cảnh Nguyệt Hoa cầm quyền, quản lý công tác khu ủy, cô ấy cùng lắm là ngoài miệng và hành động thoáng gõ gõ mình, làm hình làm dạng, cũng không có ý muốn động mình, nhưng Vương An Thạch? Chờ

ông ta lành bệnh trở về, chuyện này khó mà nói, Đồng Học Bản thấy chết mà không cứu đối với viêm ruột thừa của Vương An Thạch, khẳng định đã đắc tội ông ta, chờ Vương An Thạch trở về, hiển nhiên sẽ không giống Nguyệt Hoa khu trưởng.

Tình huống không lạc quan.

Mất thấy thời gian Vương An Thạch xuất viện cũng không bao lâu, phải mau chóng nghĩ cách.

Buổi sáng, văn phòng đường phố Quang Minh.

Trở về phòng làm việc, Đồng Học Bản rút điều thuốc ra, vắt hết óc tự hỏi biện pháp giải quyết.

Lúc trước Đồng Học Bản không quan tâm đại sát bốn phương, có chuẩn bị tư tưởng đắc tội mọi người, nhưng hần đem chuyện tình suy nghĩ đến đơn giản một chút, lúc đó nhiệt huyết vọt đầu, quá tức giận, Đồng Học Bản đã có chút hối hận không nghe đề nghị của Dương Triệu Đức, quả thật, nếu như mình điều đi tới khu khác, trên công tác tuy rằng phải bắt đầu từ đầu, quan hệ tuy rằng phải một lần tích tụ, nhưng ít nhất không có nhiều trở lực và cừu gia như hiện tại, muốn Đông Sơn tái khởi cũng rất dễ, không giống hiện tại, làm một chút việc cũng gặp cản trở, ngay cả cơ hội làm ra chút thành tích trong khu cũng không cho, suốt ngày chỉ có thể ở tại phòng làm việc chơi trò chơi mở hộp, một chút ý nghĩa cũng không có.

Đồng Học Bản đem vấn đề chính lý một lần, nhất thời cảm thụ được nguy cơ gấp gáp, đã từng bước tới gần hần, tiếp tục như thế, chức quan cũng không giữ được, khẳng định có người sẽ động hần!

Tới một người giết một người?

Ai lần qua lần lại tôi thì tôi lần qua lần lại người đó?

Đồng Học Bản nổi tâm hung ác lên, cái này vẫn là phương thức làm việc của hần, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rồi lại cười khổ bình tĩnh xuống, oan oan tương báo bao giờ mới dứt, Đồng Học Bản đối với năng lực đấu tranh của mình còn là có chút lòng tin, nhưng đây là trị phần ngọn không trị phần gốc a, ngã xuống một người, sẽ lại đứng lên người thứ hai, ngã xuống người thứ hai, sẽ lại đứng lên người thứ ba, lúc nào mới kết thúc? Không dễ yên! Hơn nữa nói như vậy nhiều lần là trút ra một ngụm ác khí, đối với công tác của Đồng Học Bản chỉ có chỗ hại, không có lợi, không có một chút chỗ tốt!

Hiện tại điều Đồng Học Bản phải suy nghĩ lo lắng đã không còn là làm sao đấu tranh, hần cần thoát khỏi cục diện bế tắc trước mắt!

Thành tích!

Chiến tích!

Đây mới là Đồng Học Bản cần nhất!

Đồng Học Bản ánh mắt ngưng tụ, mình tới khu Nam Sơn hai tháng, đơn vị mô phạm đã cho hần tích lũy vốn liếng chính trị, cũng là tư lịch còn thiếu chút nữa, Đồng Học Bản nghĩ mình lúc này cần phải làm là công tác tốt, chiếm được một chiến tích, sau đó đặc biệt đề lên phó xứ, nói vậy, Đồng Học Bản là có thể thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại, một lần nữa đi lên quỹ đạo thể chế.

Nhưng một chiến tích đủ để cho Đồng Học Bản đặc biệt đề bạt ... nói dễ vậy sao?

Hiện tại Đồng Học Bản ngay cả khai triển công tác đều đều bị trong khu và khu ủy làm khó, quá khó khăn, không ai cho Đồng Học Bản cơ hội xoay người.

Lúc này Đồng Học Bản tiến vào thời kì khủng hoảng chính trị lần đầu tiên của hần, muốn nhảy ra ngoài đương nhiên không đơn giản như vậy, trong thể chế có nhiều người càng chạy càng ụt trong cơn sóng chính trị, từ đó về sau chưa dậy nổi, đúng vậy, nhiều đến hằng hà vô số, Đồng Học Bản cũng không muốn trở thành một thành viên trong bọn họ.

Dụi tàn thuốc, Đồng Học Bản xoa xoa mi tâm.

Một bước chuyển ngoặt, hần cần một cơ hội khiến cho hần xoay người!

Nghĩ nghĩ nghĩ.

Suy nghĩ suy nghĩ.

Chiến tích... Phó xử... Chiến tích...

Ánh mắt Đồng Học Bản bỗng nhiên rơi vào một tờ báo trên bàn công tác, đây là báo ngày hôm qua của thành phố Phần Châu, là một phần báo do khu phố đặt mua, ánh mắt Đồng Học Bản không khỏi khẽ động, trong đầu nhất thời hiện lên một ý niệm, nếu như có thể sử dụng FORWARD đi tới tương lai, xem báo qua vài ngày nữa của thành phố Phần Châu, vậy nói không chừng có thể cho cơ hội xoay người của Đồng Học Bản tới.

Nhưng vừa suy xét, vừa không quá thỏa đáng, thành phố Phần Châu quá lớn, huyện Duyên Đài thuộc về thành phố Phần Châu, khu Nam Sơn cũng thuộc về thành phố Phần Châu, vài tin tức như thế, lẽ như không ghi lại cái gì Đồng Học Bản muốn nhìn, vậy chẳng phải là lãng phí? Không bằng thử lại Nam Khởi Thần Báo? Không được? Phạm vi cũng quá lớn, Đồng Học Bản hiện tại muốn nhìn đến chỉ có chuyện bên phố Quang Minh này, chỉ có cái này mới cùng một nhịp thở với hắn.

Ví dụ như phòng làm việc qua vài ngày nữa sẽ có biến cố.

Ví dụ như công tác báo cáo của phòng làm việc qua vài ngày.

Những cái này, tại nhật báo thành phố và Nam Khởi Thần Báo đều không có biện pháp thấy, cho dù may mắn gặp phải, cũng sẽ không ghi lại bao nhiêu, cùn lắm là miêu tả vài dòng. Mà hiệu quả của FORWARD lại ngắn, Đồng Học Bản cũng không thể đem FORWARD ra cược với vận khí, tình huống hiện tại đối với hắn quá bất lợi, Đồng Học Bản không chống nổi, phải nghĩ một kế sách vạn toàn.

Đúng rồi!

Trong phòng làm việc hình như cũng có báo!

Hình như là một phần báo điện tử nội bộ!

697. Chương 695: Địa Chấn Muốn Tới.

Buổi trưa.

Nhìn thời gian, đã là giờ nghỉ trưa.

Đúng lúc có một khoa viên gõ cửa phòng đưa đến cho Đồng Học Bản một phần báo cáo, Đồng Học Bản nói : "Gọi Chu chủ nhiệm đến văn phòng của tôi một chuyến"

"Vâng" Người nọ mở cửa đi ra.

Không lâu sau, Chu Diễm Như gõ cửa vào phòng : "Chủ nhiệm, ngài tìm tôi?"

Đồng Học Bản ngẩng đầu nhìn, không nhịn được cười hỏi : "Làm sao thế chị Chu? Sao ử rữ vậy?"

Chu Diễm Như miễn cưỡng cười nói : "Không có gì, ngày hôm nay có chút khó chịu"

"Ừm, vậy chị nên chú ý thân thể nhiều một chút"

"Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, tôi sẽ"

Thật ra Đồng Học Bản biết vì sao chị Chu lại thành cái dạng như vậy, mấy ngày nay cô ấy đều không có nổi tinh thần làm việc, nguyên nhân cũng là bởi vì chẳng có việc gì làm, có thể đối với một người không có tâm tiến tới mà nói, không có chuyện gì làm là tốt, sống qua ngày kiếm cơm mà thôi, nhưng đối với loại người một lòng hướng về phía trước như Đồng Học Bản, luôn muốn làm ra chút thành tích mà nói, không có việc làm chính là phiền phức lớn nhất, hắn không muốn cả đời cứ tiếp tục như vậy, Đồng Học Bản nhìn ra được, Chu Diễm Như cũng là người như vậy, cho nên trong lòng có chút áy náy, tạo thành cục diện bây giờ, xét cho cùng cũng là lỗi của Đồng Học Bản, bởi vậy mà liên lụy đến Chu Diễm Như, khiến cho toàn bộ văn phòng đường phố Quang Minh lọt vào 'sổ đen' của trong khu, quyền lợi của phòng làm việc ngày một suy yếu, sắp nhàn còn hơn cả cục văn hóa rồi.

Nghĩ đến đây, Đồng Học Bàn cũng rõ ràng chuyện của mình không chỉ liên quan đến một mình mình, càng quyết tâm thay đổi hiện trạng, mình gặp phải nhiều loạn, mình phải có trách nhiệm thu dọn, hẳn cần phải dẫn dắt văn phòng đường phố làm ra chút thành tích hiển hách, bước ra khỏi thời kỳ này, nếu không Đồng Học Bàn không chỉ có lỗi với bản thân, mà còn có lỗi với những cán bộ đi theo hẳn, càng có lỗi với dân chúng phố Quang Minh.

Ánh mắt trở nên kiên định, Đồng Học Bàn nhìn Chu Diễm Như, lập tức nói ngay : "Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là tôi nhớ trong phố chúng ta có một phần báo nội bộ phải không?"

Chu Diễm Như ngẩn ra : "Báo nội bộ?"

"Không có sao?" Đồng Học Bàn kỳ quái nói : "Lần trước tôi nghe ai đó nói ..."

Ngẫm lại cũng phải, văn phòng đường phố Quang Minh cũng không đông người, cũng chẳng phải khu phố trực thuộc trung ương, càng không phải là cơ quan quan trọng gì, báo nội bộ nghe có vẻ có chút khoa trương.

Bất qua sau khi Chu Diễm Như suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói : "Ngài nói là trang tin tức của phố chúng ta sao?"

"Ở chỗ nào? Để tôi xem?"

"Tôi tìm cho ngài"

Chu Diễm Như lập tức đi tới, mở máy tính ra, cô ấy mở một trang web, giải thích nói : "Đây là trang web mới làm một năm trước của khu phố, đăng chính có hai người phụ trách đăng tin, mỗi tuần một lần, bên trong có tin tức quan trọng cũng như tổng kết của khu phố, cũng có thể gọi là báo điện tử nội bộ" Tên trang web có đăng vài tin tức gần đây của văn phòng đường phố Quang Minh, nhìn qua rất chính quy, không khác trang web chính phủ cho lắm.

Đồng Học Bàn tìm cũng là cái này, thông báo của phòng làm việc và các khu xã, mấy cái tin tức này cũng có chút bệnh hình thức, đưa tin phần lớn đều tự khen mình thật tốt, có rất nhiều tin tức không đúng, bất quá như vậy với Đồng Học Bàn là đủ rồi.

"Báo điện tử có in ra không?"

"Có" Chu Diễm Như không rõ ràng vì sao Đồng Học Bàn lại quan tâm đến cái này : "Mỗi kỳ, cũng là một tuần, đại khái chỉnh lý ra một bản, rồi dán trong tủ kính phòng khách hành chính, có đôi khi đăng tin mới, thì ba ngày đăng một lần, có đôi khi nửa tháng cũng có"

Cũng chính là nó!

Đồng Học Bàn liền nói ngay : "Sau này in ra thêm một phần, đưa đến phòng làm việc của tôi"

"Cái này không thành vấn đề!" Chu Diễm Như cười nói : "Trở về tôi sẽ nói với bọn họ"

Đồng Học Bàn gật đầu nói : "Đúng rồi, còn nữa, bảo người phụ trách trang web quan tâm nhiều một chút, hai ba ngày đăng tin một lần, sau đó in ra, không cần nói với tôi, sáng sớm đi làm trực tiếp đưa đến phòng làm việc cho tôi, ừm ...". Đồng Học Bàn cúi đầu, mở ngăn kéo thứ nhất ra, bên trong trống không, Đồng Học Bàn bình thường đều để thuốc lá và bật lửa bên trong : "Để ở đây, đưa đến bỏ vào ngăn kéo này là được"

Chu Diễm Như chớp mắt mấy cái, không rõ cho lắm nhưng vẫn gật đầu nói : "Được, không thành vấn đề"

Sau khi dọn dẹp những cái này xong, Đồng Học Bàn mới cho Chu Diễm Như trở ra.

Đã đến giờ ăn trưa, nhưng Đồng Học Bàn không có xuống ăn, đưa tay sờ sờ ngăn kéo, hẳn lấy lại bình tĩnh, một lần nữa cân nhắc vấn đề.

Không có vấn đề gì, hẳn là chị Chu sẽ không nghĩ nhiều.

Kỳ tiếp theo, kỳ tiếp theo nữa của báo điện tử chắc chắn sẽ được để vào bên trong, vậy bắt đầu thôi!

Đồng Học Bàn đem tâm tư thu lại, hít sâu một hơi điều chỉnh tâm tình!

Không bao lâu sau, ánh mắt hẳn tập trung vào trong ngăn kéo, nhấc tay, chạm vào ngăn kéo, đem ý niệm tập trung lại toàn bộ.

FORWARD!

FORWARD có hiệu lực, Đồng Học Bản cảm thấy được, thời gian còn thừa bắt đầu giảm dần từng giây!

Đồng Học Bản lúc này chuẩn bị làm lớn một phen, dùng toàn bộ thời gian còn thừa trong một tháng này ra, hy vọng có thể kiếm được một cơ hội xoay người!

Mười phút trôi qua....

Ba mươi phút trôi qua ...

Đồng Học Bản ngồi không nhúc nhích trong phòng làm việc, giống như cương thi vậy, giờ tay để lên ngăn kéo, đột nhiên, trong đầu hần khẽ động, cảm giác FORWARD tự động giải trừ, khẳng định là do thời gian đã dùng hết, FORWARD một phút tương đương với cả ngày, lúc này thời gian đi tới không ít, tối thiểu cũng hơn một tháng.

Nhìn kết quả thôi.

Ngàn vạn lần đừng có gì ngoài ý muốn nha!

,

Đồng Học Bản tập trung lại, khẩn trương đưa tay xuống, để lên ngăn kéo vốn trống không kia ra, hít vào một hơi, mở ra.

Tuy không phải là chính quy, nhưng mà một bản bảo điện tử được in nhất thời xuất hiện trước mắt!

Thành công rồi!

Quả nhiên thành công rồi!

Đồng Học Bản quét mắt nhìn thấy dòng chữ văn phòng đường phố Quang Minh, chợt nhìn về ngày tháng trên góc.

Đúng là báo của một tháng sau!

Đồng Học Bản rất vui, bắt chéo chân lên, vẻ mặt chờ mong cầm lấy tờ báo, nhìn tiêu đề lớn một chút, không nhìn thì thôi, vừa nhìn Đồng Học Bản liền hít vào một ngụm khí lạnh, thiếu chút nữa choáng váng ngã xuống ghế!

Cái đêch!

Đang đùa với mình à?

Đồng Học Bản nghĩ mình quả thật không may, chỉ thấy dòng chữ trên tiêu đề lớn viết rằng :

Địa chấn tại thành phố Phần Châu một lần nữa tăng lên cấp 80!

698. Chương 696: Cách Địa Chấn Còn Có Một Tháng!

Buổi trưa.

Phòng làm việc bí thư.

Đồng Học Bản hết hồn cầm phần báo điện tử nội bộ của văn phòng đường phố Quang Minh, trừng mắt, hình như có ai đó đang đùa với hắn vậy!

“Địa chấn tại thành phố Phần Châu một lần nữa tăng lên cấp 80!”

Thành phố Phần Châu phát sinh địa chấn? Còn là địa chấn cấp 8.0! ?

Đồng Học Bản cũng không dám nhìn, ném tờ báo, hắn đi tới bộ cửa sổ hút thuốc, vừa hút thuốc vừa khiến cho tâm tình bình tĩnh một chút, cái tiêu đề tin tức này thật sự khiến cho Đồng Học Bản có chút khiếp sợ, trong nước không phải không phát sinh qua địa chấn ngoài cấp 7, mà còn không ít, nhưng địa chấn tại thành phố Phần Châu có nhân khẩu dày đặc như thế, đúng là không thấy nhiều lắm, nếu như thật sự phát

sinh, hậu quả quả thật không thể lường được, nhà ở, cửa hàng, cư dân, địa chấn qua đi không biết còn có thể còn lại bao nhiêu, nhân số gặp nạn và bị thương khăng định cũng sẽ trên cả trăm ngàn người!

Cái tin tức này là thật?

Địa chấn thật sự muốn tới! ?

Đồng Học Bản tới tới lui lui vài vòng trong phòng làm việc, chờ hút xong điều thuốc này, hấn hung hăng dụi tàn thuốc, rồi cục ngồi trở lại sau bàn làm việc, một lần nữa đem phần báo điện tử cầm trong tay, cắn răng một cái, trái tim đập bịch bịch nhìn lại.

Cái này không phải là báo chí cùng ngày của địa chấn.

Tin tức miêu tả, địa chấn phát sinh vài ngày trước, tâm địa chấn đã xác định, là ở trong huyện Đại Phong, toàn bộ thành phố Phần Châu đều nằm trong khu ảnh hưởng, kiến trúc tổn hại nghiêm trọng, dư chấn không ngừng, tử thương vô số, theo công tác thống kê, nhân số gặp nạn đã đạt 89223 người, nhân số bị thương 379112 người, mất tích 35103 người. Thấy chữ số này, Đồng Học Bản càng kinh hãi không ngớt, lúc này mới chỉ là vài ngày sau của địa chấn phát sinh, nhân số gặp nạn cũng đã sắp tới trăm ngàn người, nếu như chờ công tác thống kê dư chấn kết thúc hoàn tất, vậy nhân số tử vong. . . Hiển nhiên là không thể tưởng tượng, trăm ngàn người, đây là cái khái niệm gì? Các xã khu và phố gặp tai hoạ nghiêm trọng khu, hầu như đều bị san bằng!

Đồng Học Bản nhanh chóng mở ngăn kéo, lấy ra một tấm bản đồ thành phố Phần Châu, nhanh chóng dùng ngón tay để trên mặt nhìn thoáng qua.

Nếu như tâm địa chấn tại huyện Đại Phong, vậy ngoại trừ huyện Đại Phong, huyện Duyên Đài và khu Nam Sơn đều tương đối gần nó, địa chấn chỉ cần phát sinh, chỗ của Đồng Học Bản sẽ thành khu gặp nạn nghiêm trọng nhất, trốn đều trốn không kịp!

Mẹ kiếp!

Sao lại như thế!

Đồng Học Bản có chút tức, cái này tuyệt đối là trời giáng tai hoạ bất ngờ, là cái loại tai hoạ không cách nào tránh né!

Hắn lập tức lật tờ trong tay chí, muốn nhìn một cái có chỗ nào liên quan đến sóng địa chấn, bất quá đây là báo của văn phòng đường phố Quang Minh, sự kiện liên quan phần lớn là trong phạm vi phòng làm việc quản hạt, ngoại trừ ở đây, Đồng Học Bản không thấy tình trạng gặp hoạ của khu vực thành thị khác. Giữa tiêu đề báo là hình ảnh tin tức, chính là biển quảng cáo bị địa chấn làm sập, đập vụn vài chiếc xe bên dưới, phía sau là những tòa nhà phần lớn vỡ vụn, bên cạnh sườn là một cửa hàng bán vật liệu xây dựng đã sụp xuống, chỉ có thể nhìn thấy bảng hiệu trong một đồng ngói vỡ, hình ảnh nhìn thấy mà giật mình!

Đây là địa chấn qua đi phố Quang Minh!

Đồng Học Bản càng tức giận, cái chỗ này hắn thường lái xe đi ngang qua, không ngờ rằng sau chấn biến thành một mảnh phế tích!

Cầm báo điện tử xem tiếp, trang tiếp theo, trang tiếp nữa, đều là kể lại tình huống gặp hoạ của phố Quang Minh, kiến trúc sụp xuống, xã khu gặp tai hoạ nghiêm trọng, đều có hình ảnh.

Đồng Học Bản càng nhìn, sắc mặt càng khó coi.

Phố Quang Minh gặp tai hoạ quá nghiêm trọng, bình thường mực độ dân cư của khu phố luôn nhiều hơn so với hương trấn, địa chấn chỉ cần phát sinh, khu phố khăng định sẽ gặp tai hoạ nghiêm trọng hơn so với hương trấn, nhưng Đồng Học Bản cũng không ngờ khu vực hấn quản hạt sẽ tổn hại thương vong tới tình trạng này, những con số trên báo khiến cho Đồng Học Bản đã không nói được gì, chỉ trong khu vực của văn phòng đường phố Quang Minh, nhân số gặp nạn do chịu địa chấn và dư chấn trực tiếp hoặc gián tiếp. . . Lại có thể đạt đến 827 người! Bị thương 2100 người! Mất tích 121 người!

Xem đến đây, Đồng Học Bản mở miệng mắng một câu thô tục!

Nhân số gặp nạn gần một ngàn người? ?

Văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ lần trước điều tra nhân khẩu, nhân khẩu thường ở chỉ có hơn mười ngàn người!

Tỉ lệ của tổng nhân khẩu với số người gặp nạn và bị thương này, quả thật. . .

Rất cục, Đồng Học Bản đã xem đến tờ cuối cùng, ở đây làm ra một tổng kết đối với tình huống gặp họa của phố Quang Minh, Đồng Học Bản kinh ngạc phát hiện, Trong trận địa chấn, toàn bộ công tác thống kê nhân số gặp nạn tại thành phố Phần Châu, thì phố Quang Minh đứng đầu đi trước trong toàn bộ khu phố và hương trấn, phía sau còn có thông kê tài sản, phố Quang Minh đứng thứ năm!

Trong trang cuối cùng của báo điện tử, Đồng Học Bản thấy được tên của mình.

”Bí thư kiêm chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh Đồng Học Bản nhận lỗi từ chức!”

Thấy được dòng chữ này, Đồng Học Bản vỗ ót, cẩn thận cắt tờ báo vào, dùng chìa khóa bỏ vào trong ngăn kéo.

Tự từ chán nhận lỗi?

Mình bị mất chức quan?

Cũng phải thôi, tuy nói địa chấn là thiên tai, không cách nào tránh được, không cách nào chống lại, nhưng sớm dự phòng cũng có thể, ví dụ như khả năng chống địa chấn của các tòa kiến trúc hiện tại đã đạt đến cường độ cấp 6 đến cấp 8, miễn cưỡng có thể chịu được địa chấn cấp 8, ví dụ như kiến thức về phòng chống địa chấn, biện pháp xử lý khi gặp địa chấn, những cái này đều là tích lũy từ từ, phố Quang Minh có nhiều người gặp nạn như vậy, lãnh đạo chủ quản đương nhiên không thoát được trách nhiệm, hoặc nói là, cho dù Đồng Học Bản oan uổng, cấp trên cũng cần một người đứng ra gánh trách nhiệm, cho bên ngoài một công đạo, cũng cho dân chúng một công đạo, cho nên mới có việc Đồng Học Bản xuống đài.

Cách địa chấn phát sinh còn một tháng!

Từ đây đến lúc mình xuống đài cũng chỉ có hơn một tháng!

Đồng Học Bản nhú mày, còn nói cái gì mà dùng FORWARD tìm công lao, chiến tích để lên phó xử, ai ngờ hiện tại ngay cả mũ quan cũng không còn! Hơn nữa nhìn thấy nhân số gặp nạn nhiều như vậy, làm cho trái tim của Đồng Học Bản đau đớn, đây đều là dân chúng trong phạm vi mà mình quản lý, mình còn tại chức một ngày, thì còn có nghĩa vụ bảo vệ an toàn cho bọn họ, nhưng hiện tại, gần cả ngàn người, nói chết là chết?

Mẹ nó! Đây là mạng người đấy!

Đồng Học Bản vỗ mạnh bàn, tâm hung ác trong lòng nhất thời nổi lên!

Người đã chết? Sai! Người còn chưa chết!

Hiện tại địa chấn còn chưa tới! Mình đang xem tờ báo của một tháng sau!

Đồng Học Bản đã bị đẩy vào tuyệt cảnh, không có đường lui, ý chí chiến đấu của hắn lập tức sôi sục, nếu mình đã biết địa chấn sẽ tới! Vậy nhất định phải cố gắng bằng mọi cách cứu vãn!

Còn có một tháng!

Còn kịp!!!

699. Chương 697: Thuyết Phục!

Buổi chiều.

Văn phòng đường phố.

Đã qua giờ cơm trưa rất lâu, Đồng Học Bản mới từ phòng làm việc đi xuống, đi bộ vào căn tin, hân hoan bụng lắm.

”Còn cơm không ?” Đồng Học Bản hỏi.

Người kia vội hỏi: "Chủ nhiệm, ngài còn chưa ăn?"

Đồng Học Bản ừm một cái, "Xử lý chút chuyện, không có đồ ăn thì thôi."

"Còn còn." Người kia nói: "Có chút nguội, tôi đi hâm nóng cho ngài."

Đồng Học Bản khoát tay chặn lại, "Không cần phiền phức, nguội thì nguội, tùy tiện đem cho tôi một phần, cảm ơn."

"Được, ngài chờ." Tuy là người ngoài, nhưng mọi người đều biết người trẻ tuổi trước mắt là quan lớn nhất của văn phòng đường phố, cho nên không dám chậm trễ, ấn tượng đối với Đồng Học Bản cũng không sai, biết Đồng chủ nhiệm đối với ai đều đặc biệt khách khí, không có ra vẻ gì cả, vì vậy ngay cả Đồng Học Bản nói không cần phiền phức, người quản lý của căn tin vẫn là dùng tốc độ nhanh nhất đem cơm canh hâm nóng một chút, lúc này mới đưa cho hắn.

Dựa vào góc cửa sổ.

Đồng Học Bản bưng đồ ăn ngồi xuống, ăn từng ngụm, trong đầu còn đang suy nghĩ đến địa chấn cấp 8.

Đang có tâm sự, nên muốn ăn cũng bị ảnh hưởng, Đồng Học Bản là một người nặng lòng, không chịu được chuyện này, tuy rằng bụng còn đói, nhưng cũng ăn không vô, không thể hạ chiếc đũa nhìn xung quanh, trong căn tin chỉ có hắn, mấy người khác cũng đi phía sau nghỉ ngơi, kết quả là, Đồng Học Bản lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho Dương Triệu Đức.

Tít tít tít • tít tít tít.

Đồng Học Bản gấp đồ ăn, nhai nhai, điện thoại cũng thông.

"A lô, Tiểu Bản." Là tiếng nói sang sảng của Dương Triệu Đức.

"Chú Dương, chú đang bận?" Đồng Học Bản nuốt xuống đồ ăn trong miệng, vội hỏi một tiếng.

"Không bận, vừa cơm nước xong, ngồi trong phòng làm việc."

"Chú có thời gian không? Con cái này, ừm, có chút việc ... "

"Ha ha, nói một chút, lại là ai chọc con?"

Đồng Học Bản đỏ mặt hỏi "Không có, không phải chuyện này." Dừng lại một chút, Đồng Học Bản thoáng sắp xếp ngôn ngữ, mới nói: "Là có liên quan đến địa chấn."

Dương Triệu Đức ngẩn ra, cười nói: "Địa chấn? Sao tự nhiên nghĩ đến cái này?"

Đồng Học Bản nói: "Không thể không nghĩ, chủ yếu là con có một người bạn tại cục địa chấn quốc gia, nghe được một ít tin đồn, nói tỉnh Bắc Hà những năm qua phát sinh địa chấn có thể vô cùng lớn, chú cũng biết tổn hại và ảnh hưởng của địa chấn, con nghĩ thành phố chúng ta hiện tại nên sớm làm chuẩn bị, như vậy mới có thể tránh cho tổn thất quá lớn, tránh cho thương vong, chú Dương, con nghĩ là, chú có thể nhắc tới cái này trong cuộc họp thường uỷ hay không? Cho mọi người coi trọng, sau đó thương lượng một chút biện pháp hạn chế địa chấn? Làm một lần quy hoạch toàn diện?"

Dương Triệu Đức không biết nên khóc hay cười nói: "Tỉnh Bắc Hà có địa chấn? Trung kỳ dự báo động đất?"

Đồng Học Bản cũng không hiểu, nói mò: "Hắn là cái này."

"Hắn là cái gì, bên chú chưa từng nghe nói qua, nếu như có dự báo, bên địa chấn tỉnh sẽ trực tiếp gửi báo cáo tới, thế nhưng hiện tại một chút tin tức cũng không có."

"Ai da, dù sao làm một lần dự phòng cũng không có chỗ xấu mà?"

"Tiểu Bản, con phải biết rằng chú Dương của con là của bộ tổ chức, trong cuộc họp thường uỷ nhắc đến dự phòng địa chấn?"

"Nhưng chú cũng là thường uỷ thị uỷ, chỉ cần là chuyện của thành phố, vậy đều có quan hệ với chú."

"Nói là nói như thế." Dương Triệu Đức bất đắc dĩ nói, : "Giữa hai ta cũng không có gì che giấu, dự đoán địa chấn, bên nước ngoài vẫn tiên tiến một chút, cái này chúng ta phải thừa nhận, dự đoán địa chấn trong nước còn kém rất nhiều, trung kỳ dự báo, ngắn hạn dự báo, chất lượng cũng không cao, hơn nữa vấn đề hiện tại là, chú Dương con có thể nói rõ với con, cục địa chấn quốc gia gần đây cũng không có làm dự đoán địa chấn đối với tỉnh Bắc Hà, chú không biết con nghe tin tức này từ đâu, nhưng khẳng định là tin đồn, tuyệt đối không thể tin."

Đồng Học Bàn phiên muộn nói: "Chú Dương, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất."

"Con đó, quá bi quan? Đang êm đẹp sao lại nói đến địa chấn?"

"Vài lần trước, lúc đó chẳng phải êm đẹp nói địa chấn đến là đến sao? Cái này ai có thể nói được?"

"Tiểu Bàn, ngày hôm nay con làm sao vậy?"

"Con cũng là lo lắng, nhân khẩu của thành phố tương đối dày đặc, lỡ như địa chấn đến, hậu quả không thể lường được."

"Yên tâm đi, khẳng định không có việc gì." Dương Triệu Đức nhắc nhở nói: "Lời này may mà ngày hôm nay con nói với chú nói, với người khác cũng không thể ồn ào cái này, con đây là phát tán lời đồn, có người sẽ lôi ra để nói, không chừng sẽ bị phạt, người chú Dương không hù dọa con đâu."

"Chú Dương! Chú nhắc tới trong cuộc họp đi, được không ?"

"Không phải chú không giúp con, nếu như chuyện của con, chú Dương cái gì cũng không nói, có thể làm tuyệt đối làm cho con, nhưng hiện tại cái này. . . Địa chấn?"

"Nhưng lỡ như tới thật?"

"Lỡ như không được, khẳng định không có."

Cốc cốc cốc, bên kia tựa như có tiếng đập cửa, Dương Triệu Đức nói: " Chú đã nói rồi, như vậy trước đi Tiểu Bàn, con từ từ suy nghĩ một chút, đừng nghĩ chuyện này nữa."

Tít tít, điện thoại đã bị cúp.

Đồng Học Bàn buông tay, đưa điện thoại di động để lên trên bàn, không nói gì cúi đầu ăn, đầu nhấc lên, lại dò danh bạ, gọi điện thoại cho Tạ Tuệ Lan.

Điện thoại thông.

Chỉ nghe bên kia truyền đến một tiếng cười, Tạ Tuệ Lan vẫn là cười như vậy "A lô? Ha ha."

"Làm gì thế Tạ tỷ?"

"Ha ha, đoán thử xem?"

" Anh làm sao mà đoán được, đang nhìn văn kiện?"

"Không khác biệt lắm, viết một bài phát biểu, ngày mai cần." Đầu kia của điện thoại có tiếng trang giấy lật, "Có việc à? Nói đi"

"Sao em biết anh có việc?"

"Tên nhóc anh, trên mặt cho tới bây giờ đều không giấu được chuyện, trong thanh âm cũng như vậy, cứ nói đi, lại chọc ra phiền phức gì."

Đồng Học Bàn có chút tức, trong lòng nói các người sao tất cả đều là cái bộ dạng này? Tôi thích chọc phiền phức sao? Ừm, được rồi, là có một chút, nhưng các người cũng đừng để ở ngoài miệng, "Không phải phiền phức, cũng là có chút việc muốn nói với em, địa chấn em biết chứ? Không phải địa chấn quan trọng, anh nói chính là địa chấn thật sự."

Điện thoại di động truyền đến âm điệu cười tủm tỉm, "Anh nghĩ Tạ tỷ anh biết không?"

Đồng Học Bàn cả giận: "Đứa nhỏ ba tuổi còn biết địa chấn, em không biết hả?"

"anh biết tôi biết, vậy còn hỏi cái gì?"

"Trời, em đừng tranh cãi với anh được không? Cái này không phải là một lời đạo đầu sao, Tạ tử, Tuệ Lan, Tạ Tuệ Lan đồng chí, chúng ta nghiêm túc một chút có được hay không? Anh đang nói chính sự đấy." Đồng Học Bản không đùa giỡn cùng cô ấy, tiến vào đề nói: "Anh nghe bạn bè ở cục địa chấn nói, tỉnh Bắc Hà gần đây có thể phải có địa chấn, tuyệt đối không thua cấp bảy, chỉ cần phát sinh, hậu quả của địa chấn em hẳn là rõ ràng, cho nên anh muốn em sớm làm chuẩn bị, làm công tác dự phòng cho huyện Duyên Đài, nếu không chờ xảy ra chuyện thì không còn kịp rồi!"

"Tên nhóc anh buổi trưa uống nhiều?"

"Anh uống cái gì, cơm còn chưa có ăn xong đây!"

"Vậy anh không có việc gì nói cái này làm gì? Địa chấn? Tạ tử anh bên này sao không nhận được tin tức? Lời đồn không nên tin."

"Thà tin là có còn hơn là không!"

"Anh có phải là buồn ngủ hồ đồ rồi khôn?"

"Anh rất thanh tỉnh, em nói đáp ứng hay không đáp ứng đi!"

Tạ Tuệ Lan nói, "Hiện tại là thời đại kinh tế, công tác dự phòng địa chấn một phút cũng đều không có bỏ qua, cái này còn chưa đủ sao? Nhưng anh muốn em bỏ hết mọi việc, trọng điểm đi làm phòng chống địa chấn, đây là lãng phí tài nguyên, hàm xúc bệnh hình thức, theo em thấy, cái này không cần."

"Sao không cần? Công tác phòng chống này, chống đỡ địa chấn cấp tám sao?"

"Là phòng không được, nhưng sao anh biết có địa chấn? Còn là hơn cấp bảy? Nghe người ta nói?"

Đồng Học Bản nghẹn lời, hần đúng là không nói rõ ràng, "Dù sao em làm một lần cũng không sai! Anh còn có thể hại em?"

"Không phải vấn đề ai hại ai, làm một huyện trưởng, em không thể đem toàn bộ tài nguyên huyện đổ trên một tin vớ vẩn của anh, cái trọng tâm câu chuyện này dừng ở đây, có được hay không?"

"Tạ tử!"

"Ha ha, đừng gọi Tạ tử, cho dù là gọi mẹ, em cũng không thể hồ đồ với anh được."

Cúp điện thoại của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bản tức giận một bụng, Tuệ Lan này, không chỉ không tin mình, nói ra còn làm giận như vậy!

Đồng Học Bản hít vào một hơi, cũng không có buông tha, lập tức lại gọi điện thoại cho Cảnh Nguyệt Hoa.

Điện thoại vừa thông, "Chuyện gì?"

Đồng Học Bản lập tức đi thẳng vào vấn đề nói: "Là về chuyện công tác phòng chống địa chấn, Nguyệt Hoa khu trưởng, tôi muốn trong khu chúng ta có thể làm một diễn luyện phòng chống địa chấn hay không? Tốt nhất là từng khu phố từng xã khu đều bố trí, từng bước chứng thực, bởi vì tôi gần đây nghe bạn bè ở cục địa chấn nói qua, tỉnh Bắc Hà chúng ta. . ."

Ai mà ngờ, Cảnh Nguyệt Hoa càng trực tiếp, nghe cũng không nghe xong liền nói: "Không được!"

"Nguyệt Hoa! Ngài nghe tôi. . ."

"Tôi không rảnh nghe lời say rượu của cậu nói! Cứ như vậy!"

"Mẹ nó, tôi không uống rượu!"

Tít tít tít, điện thoại đã cúp.

Đồng Học Bản vỗ mạnh ót một cái, buông điện thoại di động, thật sự là không biết nói cái gì cho phải.

Dương Triệu Đức không tin.

Tạ Tuệ Lan không tin.

Cảnh Nguyệt Hoa cũng không tin.

Những người này là có quan hệ không tồi với mình, thay đổi người khác, vậy lại càng không tin.

Đồng Học Bản cũng không trách bọn họ, nếu như ngày hôm qua đột nhiên có người tự nhiên nói đến công tác phòng chống địa chấn, Đồng Học Bản khẳng định một cước đá hất bay ra đi, ra chỗ mát mẻ ngồi đi!

Nhưng hiện tại, địa chấn thật sự tới!

Hiệu quả của FORWARD đã trải qua nghiệm chứng, khẳng định là thật! Chỉ có thời gian khoảng một tháng!

Đồng Học Bản cũng không có tâm tình ăn, đi ra căn tin nhìn cảnh sắc xa xa, ánh mắt càng mị, người một nhà nói rất nhỏ, công tác thuyết phục Dương Triệu Đức bọn họ còn cần tiến thêm một bước thực thi, nhưng tại văn phòng đường phố Quang Minh, Đồng Học Bản vẫn là làm chủ, cho dù tất cả mọi người không tin, tất cả mọi người không phối hợp, Đồng Học Bản cũng phải làm chút chuyện, ít nhất muốn cam đoan an toàn sinh mệnh của dân chúng trong khu vực quản hạt của mình!

Có thể cứu một người thì cứu một người!

Trước bắt đầu từ phố Quang Minh! Cái khác Đồng Học Bản cũng quản không được!

700. Chương 698: Một Người Cũng Không Thể Chết!

Buổi sáng.

Bên ngoài nổi lên chút gió, không nhỏ.

Đồng Học Bản đưa tay ghi chép lại rõ ràng mình cần làm chuyện gì, trong lòng có cân nhắc, chuẩn bị quay về văn phòng đường phố đem chuyện tình tra một lần.

Đột nhiên, một cú điện thoại gọi đến đây.

Âm thanh rất gấp "Đồng chủ nhiệm, tôi là tiểu Trần của đảng chính!"

Đồng Học Bản nói: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

"Vừa nhận được tin tức, một biển quảng cáo ngoài xã khu Liễu Hạng rơi xuống!"

"Biển quảng cáo?" Đồng Học Bản mặt sắc biến đổi "Có rơi trúng người không? Hiện trường thế nào?"

"Tôi cũng mới nhận tin tức, trước tiên thông báo ngài, tình huống cụ thể còn không biết!"

"Tôi đã biết, cậu lập tức thông báo Chu chủ nhiệm, cho cô ấy đi qua, tôi lập tức đến!"

Buông điện thoại, Đồng Học Bản mặt sắc hơi trầm xuống, vừa muốn chỉnh đốn biển quảng cáo vi phạm, chuyện tình tìm tới cửa, cái này quả nhiên là vấn đề không ít. Hắn không nói hai lời, cầm bóp đi xuống lầu, lái chiếc Santana của văn phòng đường phố thẳng đến hiện trường. Trên đường, lại có người thông báo xã khu Liễu Hạng bên kia xảy ra chuyện, lần này chiếm được tin tức nhiều hơn, đã có người tới hiện trường, nói cho Đồng Học Bản hình như có người bị thương.

Hơn mười phút sau.

Trên một con đường ngoài xã khu Liễu Hạng.

Đồng Học Bản lái xe chạy tới, thấy một người biển quảng cáo tại ven đường, phần cố định đã bị rời ra, chỉ còn dính ốc bên kia và phần trang bị cố định biển quảng cáo phía sau, tùy thời đều có rơi xuống.

Chu Diễm Như đã chạy tới hiện trường, thấy Đồng Học Bản tới lập tức đi đón "Chủ nhiệm!"

"Tình huống gì?" Đồng Học Bản vừa nhìn bên kia, hình như có người khắc khổ, xung quanh vây quanh không ít người.

Chu Diễm Như vội nói: "Biển quảng cáo bị gió thổi rớt một trang bị cố định, lúc rơi xuống trúng phải một người."

"Người ta không có việc gì chứ?"

"Cũng may chỉ là vết thương nhẹ."

"Người đâu?"

"Ở bên trong."

Đồng Học Bàn thở phào, đi vào, nhìn thoáng qua biển quảng cáo, cái biển quảng cáo này cũng là của nhà máy rượu. Đồng Học Bàn mới biết, thì ra không chỉ là địa chấn, biển quảng cáo hiện tại cũng đã nguy hại đến an toàn của cư dân phố Quang Minh!

Đồng Học Bàn đi vào trong đám người.

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên đang khắc khẩu cùng một người trung niên mặc tây trang.

Phụ nữ tựa như bị thương, quần áo chỗ cánh tay bị rách, bà ấy vẻ mặt phần nộ nói: "Ông đây là mưu sát! Nếu không phải tôi tránh nhanh! Thì đã bị đè chết!"

Người trung niên mặt không biểu tình nói: "Lần này chỉ là ngoài ý muốn."

"Cái gì ngoài ý muốn? Một trận gió là có thể đem biển quảng cáo rớt xuống? Các người phải bồi thường tổn thất tinh thần và tiền thuốc men của tôi! Bằng không chuyện này không để yên!"

Người trung niên nói: "Tôi là Tống Thanh Minh, là ông chủ của nhà máy rượu, lần này ngoài ý muốn chúng tôi rất xin lỗi nhưng tôi có thể nói rõ cho chị biết, trách nhiệm không ở chúng tôi, cái này là công ty quảng cáo không đem biển quảng cáo cố định tốt."

Người phụ nữ nói: "Người của công ty quảng cáo đâu?"

"Công ty bọn họ đã đóng cửa, chúng tôi cũng không tìm được." Tống Thanh Minh thản nhiên nói.

Người phụ nữ giận dữ "Quảng cáo là của các người! Sao không liên quan đến các người?"

Tống Thanh Minh lắc đầu "Tôi đã nói rồi, biển quảng cáo là do bên công ty quảng cáo làm, không phải nhà máy chúng ta phụ trách, chuyện này không có quan hệ với chúng tôi, bất quá tôi xin chị trước bình tĩnh một chút, phát sinh loại chuyện này chúng tôi cũng không muốn thấy, nếu như chỉ là tiền thuốc men nói, chúng tôi có thể thay công ty quảng cáo ứng ra trước, nhưng các phí dụng khác, chúng tôi bất lực, chúng tôi cũng không phải cơ cấu từ thiện." Vừa nói ra cũng là trốn tránh trách nhiệm.

Người phụ nữ vẫn không buông tha, cảnh vừa rồi làm bà ấy sợ đến nổi thiếu chút nữa chết, ai có thể bình tĩnh?

Nhưng Tống Thanh Minh vẫn là mặt ôn hoà, cuối cùng cũng bị phụ nữ chọc giận, lạnh lùng nói: "Tôi nghĩ chúng tôi đã hết lòng hết, chị bị thương lại không nặng, thay công ty quảng cáo ứng ra tiền thuốc men đã là chúng tôi nhượng bộ, chị không đáp ứng? Cũng được, vậy tiền thuốc men chị tự trả tiền, tôi nói chuyện này không có liên quan đến nhà máy chúng tôi, nguyện ý ra tòa, chị cứ đi!"

Người phụ nữ tức giận đến nói không ra lời.

Tống Thanh Minh quay sang một người trợ thủ bên cạnh nói: "Đi."

"Ông đứng lại đó cho tôi!" Người phụ nữ quát to.

Tống Thanh Minh cười lạnh một tiếng, căn bản không nghe, tùy tiện đi đến chiếc Mercedes Ben bên đường.

Đồng Học Bàn nhìn nhìn, chậm rãi đi qua, đứng trước chiếc Ben màu đen, nhìn ông ta " Ông chủ Tống sao? Đi chỗ nào vậy?"

Tống Thanh Minh ánh mắt lạnh lẽo "Tôi đi chỗ nào còn cần báo cáo với cậu? Tránh ra!"

Đồng Học Bàn nở nụ cười "Ông nói đúng, thật đúng là cần báo cáo với tôi."

Chu Diễm Như hợp thời nói: "Đây là Đồng Học Bàn Đồng chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh chúng ta."

"Đồng chủ nhiệm?" Tống Thanh Minh sững sốt, sắc mặt biến hóa rất nhanh, cười ha ha vươn tay "Thì ra là Đồng chủ nhiệm, cửu ngưỡng đại danh."

Đồng Học Bàn đưa tay ra nắm "Đừng khách khí, ngày hôm nay xảy ra chuyện gì?"

Tống Thanh Minh bình tĩnh nói: "Là vấn đề của công ty quảng cáo, khi lắp đặt cái biển quảng cáo này, công ty bọn họ đã đóng cửa, kết quả trình tự làm việc có thể có chút vấn đề, Đồng chủ nhiệm, ngài yên tâm đi, tôi đã gọi điện thoại cho công ty khác, một hồi sẽ có người đến đem biển quảng cáo cố định, sau này khẳng định sẽ không đã xảy ra chuyện, nhìn kia, còn làm lãnh đạo văn phòng đường phố kinh động, thật sự rất ngại"

Đồng Học Bàn mỉm cười "Còn giả bộ à? Ông chủ Tống, ông thật sự không đem chuyện này coi ra gì."

"Có vấn đề gì sao?" Tống Thanh Minh cười nói.

"Vấn đề rất nhiều." Đồng Học Bàn nhìn con mắt của ông ta nói: "Tôi nghĩ ông hiện tại cần phải làm là bồi thường tiền thuốc men trước cho chị gái bị thương kia, dẫn người ta đi xem bệnh, sau đó, chuyện biển quảng cáo sẽ không cần ông quản, chúng tôi sẽ tìm người đỡ bỏ, bằng không chính ông đỡ xuống cũng được."

Tống Thanh Minh vừa nghe lời này, mặt sắc có chút nhục nhã "Dỡ bỏ? Có cần sao?"

"Chuyện gì quan trọng hơn so với an toàn của cư dân? Xảy ra sự cố một lần, chắc chắn sẽ phát sinh lần thứ hai lần thứ ba!"

"Lần này chỉ là một ngoài ý muốn, sau này sẽ không có nữa."

"Cái này ông không cam đoan được."

Văn phòng đường phố có thể quản chuyện rất nhiều, dưới là tranh cãi dân sự, tiền lương khát nợ, trên là phá bỏ và dời đi cùng xin dỡ bỏ biển quảng cáo, văn phòng đường phố đều có quyền lợi quản lý phương diện này, chuyện suýt nữa tạo thành nguy hại cho an toàn sinh mệnh của dân chúng, văn phòng đường phố sẽ càng coi trọng, đừng nói Đồng Học Bàn đã biết được sau khi địa chấn phát sinh thì biển quảng cáo của nhà máy Tống Thanh Minh sẽ gây ra án mạng, còn là bốn mươi ba mạng người!

"Cái biển quảng cáo này phải dỡ bỏ." Chu Diễm Như cau mày ở bên cạnh nói: "Đã âm ỉ ra chuyện lớn như vậy, chúng tôi không có khả năng cho cái tai họa ngầm ở tại chỗ này."

Tống Thanh Minh ánh mắt lạnh lẽo, ông ở khu Nam Sơn cũng kinh doanh vài chục năm, quan hệ các phương diện đều tốt, đối với chuyện tình của Đồng Học Bàn cũng vô cùng lý giải, vài ngày gần đây thường nghe người khác nói tới ôn thần đại danh鼎鼎, nhưng liên quan đến vấn đề lợi ích bản thân, mặt mũi của ai Tống Thanh Minh cũng sẽ không cho, nhà máy của ông đã đối mặt vấn đề kinh doanh trắc trở, đang hấp hối, hiện tại ông coi trọng nhất cũng là quảng cáo và tuyên truyền, cái biển quảng cáo này nếu như dỡ bỏ, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không cách nào khôi phục, vậy đối với nhà máy mà nói, mỗi một ngày đều là một tổn thất.

"Cái này sợ rằng không được." Tống Thanh Minh kiên quyết lắc đầu "Xin phép cho cái biển quảng cáo này, chúng tôi ra tiền, cũng có hợp đồng."

Đồng Học Bàn nói: "Ông chủ Tống, có thể ông đã hiểu sai rồi, tôi của không phải một cái biển quảng cáo này, phạm là quảng cáo của quý công ty tại phố Quang Minh, đều phải dỡ bỏ, công ty quảng cáo xảy ra vấn đề? Vậy đương nhiên cần kiểm tra toàn bộ một lần, tôi phải có trách nhiệm với dân chúng của tôi, cái này không phải việc nhỏ!"

Chu Diễm Như ngẩn người, đều phá hết?

Tống Thanh Minh cũng thay đổi mặt sắc "Các người không có cái quyền lợi này!"

"Sợ là chúng tôi thật sự có." Đồng Học Bàn nghiêng đầu nói với Chu Diễm Như: "Lập tức trở về tra tài liệu xin quảng cáo của nhà máy rượu bọn họ, nhìn xem có hợp pháp không."

". . . Rõ ràng." Chu Diễm Như xoay người đi.

Tống Thanh Minh trên mặt càng đen hơn một ít "Đồng chủ nhiệm! Cái này cần sao?"

"Thật sự là cần!" Đồng Học Bàn một chút mặt sắc cũng không cho, hần tin tưởng, quảng cáo của nhảmáy rượu tuyệt đối không có qua phê duyệt chính quy!

Tổng Thanh Minh nở nụ cười "Cho mặt mũi được không?"

Đồng Học Bàn buông tay "Tôi cũng muốn cho ông mặt mũi, nhưng ai có thể cho tôi mặt mũi hả?"

Đồng Học Bàn cơn tức không nhỏ, biển quảng cáo của các người đã dè bị thương người, thiếu chút gây tai nạn chết người, hiện tại văn phòng đường phố đều đến đây xử lý vấn đề, ông lại có thể muốn một lần nữa đem biển quảng cáo gắn lên? Lỡ như sau này xảy ra chuyện, cái này còn không phải là trách nhiệm của Đồng Học Bàn tôi? Ông đây là không để cho tôi mặt mũi! Đồng Học Bàn nghĩ tới một tháng sau mình từ chức, tuyệt đối không thoát được quan hệ với biển quảng cáo của Tổng Thanh Minh!

Bỗng nhiên, một người nhân viên từ trong nhà máy rượu đi ra nói "Tổng tổng, điện thoại của Đường chủ nhiệm ngân hàng công thương, chuyện cho vay."

Tổng Thanh Minh nhìn Đồng Học Bàn, tiếp nhận điện thoại di động đi xa một ít, vô cùng khách khí nói: "Đường chủ nhiệm, xin chào, tôi Tổng Thanh Minh. . ."

Sau vài phút, xử lý xong Tổng Thanh Minh cúp điện thoại, nói với nhân viên bên cạnh: "Liên hệ Vụ tổng, cho hần tìm người mau chóng đem biển quảng cáo gắn lên!"

Nhân viên công tác đáp lời.

Đồng Học Bàn vừa nói xong muốn dờ bỏ cái biển quảng cáo này, Tổng Thanh Minh ở trước mặt của Đồng Học Bàn một lần nữa gắn lên, lời này rõ ràng có chút khiêu khích, dứt lời, Tổng Thanh Minh nhìn Đồng Học Bàn "Đồng chủ nhiệm, tôi rất bận, còn có chút việc, sẽ không nói chuyện với ngài."

Đồng Học Bàn chớp mắt " Ông chủ Tổng, ông là người làm ăn, hần là biết hậu quả đối nghịch cùng chính phủ."

Tổng Thanh Minh mỉm cười nói: "Trừ phi khu phố lấy được văn kiện cưỡng phá, bằng không những cái biển quảng cáo này là tài sản cố định của chúng tôi, không phải ai nói phá là có thể phá, văn phòng đường phố cũng không có cái quyền lợi này!"

Đồng Học Bàn nhẹ nhàng gật đầu, được đấy, phân cao thấp với tôi phải không! ?

Đã nhiều ngày không thu thập người! Tay của anh em thật đúng là ngứa ! ! .

701. Chương 699: Biển Quảng Cáo Đã Xảy Ra Chuyện!

Ngày hôm sau.

Thứ bảy, buổi sáng.

Ngày hôm nay nghỉ ngơi, Đồng Học Bàn nằm trên giường trong đầu xuất hiện một từ, địa chấn! Địa chấn!

Hần hít sâu một hơi, sau khi ăn sáng cũng không lãng phí thời gian, lập tức đi qua ngồi xuống sofa, lấy ra báo điện tử của một tháng sau và một ghi chép lúc đầu tiếp tục hoàn thiện kế hoạch, đem cái mình nên làm, muốn làm, phải làm lần lượt ghi lại, đem thời gian một tháng trước khi địa chấn đến từ đầu tới đuôi an bài một chút, bên trong, trọng điểm vẫn là vài kế hoạch, một là chỉnh đốn, khiến cho thương vong của văn phòng đường phố Quang Minh giảm xuống thấp nhất, mục tiêu của Đồng Học Bàn là cho nhân số tử vong biến thành số không, hai là thuyết phục đám người Dương Triệu Đức và Tạ Tuệ Lan, một lần thuyết phục không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần.

Địa chấn đã bắt đầu đếm ngược theo thời gian!

Đồng Học Bàn đã như ngồi trên lửa, thương vong có thể giảm thiểu hay không, chức quan có thể giữ được hay không, toàn bộ phải nhìn hành động mấy ngày này của Đồng Học Bàn. Nếu như thất bại, Đồng Học Bàn cũng chỉ có thể đối mặt kết thúc của cuộc đời chính trị, trăm ngàn người cũng sẽ mất đi sinh mệnh. Đồng Học Bàn thua không dậy nổi.

Còn có một tháng!

Thành bại trong giây phút này!

Hoàn thành bản kế hoạch, Đồng Học Bản ánh mắt kiên định, chuẩn bị thêm.

Nở nụ cười một chút, Đồng Học Bản cứ dựa theo suy nghĩ trong kế hoạch, mở máy vi tính, ngay cả điện thoại, bắt đầu "Oanh tạc" tin nhắn và thư điện tử với Tạ Tuệ Lan và Cảnh Nguyệt Hoa. Đồng Học Bản ghi chép về địa chấn trong nước và trên thế giới những năm qua, gửi cho bọn họ, không phải một lần, mà là mỗi tin tức về địa chấn đều gửi, khoảng chừng hơn mười cái!

Đang gửi đi!

Gửi đi hoàn thành!

Gửi đi hoàn thành!

Đồng Học Bản không biết Tạ Tuệ Lan và Cảnh Nguyệt Hoa sau khi nhận được hơn mười tin tức sẽ là cái biểu tình gì, dù sao có thể đoán được, mặt sắc tuyệt đối là không tốt rồi.

Reng reng reng, điện thoại di động vang lên.

Là Cảnh Nguyệt Hoa gọi tới, Đồng Học Bản tiếp, chợt nghe Cảnh Nguyệt Hoa quát: "Đồng Học Bản! Cậu làm cái gì trò vậy!"

Đồng Học Bản không cho là đúng nói: "Nguyệt Hoa khu trưởng, ngài trước đừng nóng giận, tôi cũng là muốn cho ngài biết nguy hại của địa chấn, cái này cần phải coi trọng, không phải tôi nói chuyện giật gân."

"Ồ đồ!" Tút tut, điện thoại bị cúp.

Sau một khắc, tích tích một tiếng, nhắn tin của Tạ Tuệ Lan tới.

Trên màn hình hiện lên: chơi xấu có phải không?

Đồng Học Bản hồi phục nói: em nên lo lắng một chút đề nghị của anh, ai biết địa chấn có thể nói đến là đến hay không? Không thể ôm tâm lý may mắn.

Tích tích, Tạ Tuệ Lan hồi âm: tên nhóc anh, ha ha, em sẽ lo lắng.

Đồng Học Bản mặt sắc không vui, nói: không phải nói có lệ chứ?

Tạ Tuệ Lan: em chỉ có thể tham khảo một chút, đừng gửi tin nhắn làm phiền Tạ tỷ anh, thật vất vả mới được nghỉ ngơi một ngày, ha ha.

Đồng Học Bản trợn trắng mắt, cũng biết không dễ dàng thuyết phục các nàng, nhưng thái độ của Tạ Tuệ Lan vẫn khiến cho Đồng Học Bản thấy được chút hi vọng.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Đồng Học Bản mở cánh cửa ra, một thanh niên mặc quần áo lao động xuất hiện ở bên ngoài.

"Anh gọi chuyển phát nhanh?" Người kia hỏi.

"Đúng vậy, có chút đồ muốn gửi." Đồng Học Bản cho hắn vào nhà, sau đó lấy ra vài phần đã đóng gói tốt, lần lượt đưa cho hắn "Đây là hai phần chia cho huyện Duyên Đài, đây là hai phần của khu Nam Sơn, đây là một phần của thành phố, địa chỉ tôi nói cho cậu, cậu viết lại một chút." Đồ này đều có tư liệu và văn kiện của địa chấn, bên trong còn có mấy phim tư liệu, đều là Đồng Học Bản đêm qua làm ra, hai phần của huyện Duyên Đài tự nhiên là chia Tạ Tuệ Lan và gia thuộc viện, khu Nam Sơn chính là cho Cảnh Nguyệt Hoa, phần còn lại của thành phố là cho mẹ của mình.

Làm xong những cái này, nhanh gửi đi.

Đồng Học Bản gọi điện thoại ẹ già Loan Hiểu Bình "Mẹ, hôm nay nghỉ ngơi?"

Loan Hiểu Bình ừm một cái "Ở nhà soạn bài, làm sao vậy?"

"Là như thế này, tôi gửi chút đồ qua ẹ, là tư liệu về địa chấn."

"Địa chấn? Chú Dương con ngày hôm qua còn với mẹ, nói con . . ."

"Cái này con cũng không giải thích rõ ràng, mẹ, dù sao con hỏi mẹ một câu, mẹ thân với lão Dương hay là thân với con?"

Loan Hiếu Bình cười nói: "Lời vô ích, con là con ruột của mẹ."

Đồng Học Bản mỉm cười nói: "Vậy là được, mẹ phải giúp con, chờ hàng chuyển đến, buổi tối lão Dương về nhà thì mẹ cho ông xem tư liệu bên trong, không xem được thì xem phim cũng tốt, dù sao chỉ cần mẹ đến chỗ lão Dương, thì cho lão Dương đồng chí xem tư liệu địa chấn."

"Con đây là làm gì?"

"Mẹ, mẹ nói được không?"

". . . Được rồi được rồi, mẹ thử xem."

"Cảm ơn mẹ, vậy chuyện này con đã có thể giao ẹ."

Cúp điện thoại, nhiệm vụ khuyên bảo của Đồng Học Bản ngày hôm nay cũng coi như sơ bộ hoàn thành, chờ ngày mai, ngày kia, ngày kia, Đồng Học Bản chuẩn bị một ngày cho Tạ Tuệ Lan bọn họ oanh tạc một lần, phải để cho bọn họ coi trọng, cái này là lo lắng vì dân chúng của thành phố Phần Châu, cũng là vì tiền đồ của Tạ Tuệ Lan và Cảnh Nguyệt Hoa các nàng, Đồng Học Bản làm người phụ trách khu phố sau khi có địa chấn phải bắt đắ dĩ tự nhận lỗi từ chức, trời biết Tạ Tuệ Lan và Cảnh Nguyệt Hoa các nàng có thể bị xử phạt hay không? Thậm chí mất chức? Cách chức? Cho nên Đồng Học Bản vô luận như thế nào cũng không thể buông tha công tác khuyên bảo, phải làm các nàng nghe lời.

Buổi sáng mười giờ.

Uống nước xong, tâm tư của Đồng Học Bản liền kiên định, cái này bận xong, nên đến bước tiếp theo.

Trong khu vực quản lý của người khác, Đồng Học Bản không có quyền chỉ huy, chỉ có thể làm nhắc nhở và cảnh báo, nhưng trong phạm vi của mình quản hạt Đồng Học Bản có thể làm cũng rất nhiều. Đương nhiên, hô lớn địa chấn muốn tới cái này khẳng định không được, lão Dương ngày hôm qua nhắc nhở Đồng Học Bản, đây là phát tán lời đồn, là trái pháp luật, thế nhưng làm sớm công tác dự phòng chống địa chấn, cái này cũng hợp lý hợp pháp.

Đồng Học Bản đem ghi chép mở ra trang đầu tiên, bên trong chính là số thương vong trong báo điện tử, 43 người gặp nạn, đây là con số thương vong do tất cả biển quảng cáo trong khu vực phố Quang Minh trực tiếp và gián tiếp tạo thành, trong báo cũng viết rất rõ, tất cả biển quảng cáo của nhà máy rượu đều tồn tại vấn đề chất lượng tương đối nghiêm trọng, khi địa chấn phát sinh, bốn trong năm biển quảng cáo của nhà máy rượu đã sụp xuống. Đồng Học Bản nhìn thấy được ảnh chụp của một biển quảng cáo sau khi nó sụp xuống, sau khi địa chấn phát sinh, đã có 43 người bị đè hoặc gặp nạn tại nơi biển quảng cáo rơi xuống.

Biển quảng cáo phạm quy của nhà máy rượu ... đây là cái đầu tiên Đồng Học Bản muốn chinh đốn!

43 dân chúng, Đồng Học Bản không thể để cho họ mất mạng, hẳn muốn cho dân chúng trong khu vực mình quản lý không một ai gặp nạn!

Nghe ra thì có vẻ như nằm mơ giữa ban ngày, nhưng mà Đồng Học Bản phải thử một lần!

702. Chương 700: Tiêu Điểm!

Cuối tuần.

Buổi sáng.

Nếu kinh động lãnh đạo của văn phòng đường phố, ông chủ nhà máy rượu Tổng Thanh Minh tự nhiên phải ột ít mặt mũi, mặc kệ nói như thế nào, đây là lãnh đạo chủ quản, cho nên Tổng Thanh Minh lúc này trả tiền thuốc men cho người phụ nữ bị thương, còn bồi thường hai ngàn đồng tiền tổn thất tinh thần, muốn mau chóng đem ảnh hưởng do biển quảng cáo sụp xuống tạo thành tiêu trừ trong nội, sau đó mới cùng trợ thủ lái xe trở về nhà máy.

Trên đường, trợ thủ nói: "Ông chủ, thật sự muốn liên hệ người đem biển quảng cáo gắn lên lại?"

Tổng Thanh Minh ừ một tiếng "Hiệu quả và lợi ích của nhà máy càng ngày càng kém, chúng ta' hiện tại đều chịu không nổi một chút tổn thất."

"Nhưng phố Quang Minh bên kia" Trợ thủ bất an nói: "Thái độ của bên kia có chút "

"Mặc kệ bọn họ!" Tổng Thanh Minh lạnh lùng nói: "Tiền thuốc men và phí tổn thất đều đã bồi phỏ, mặt mũi cũng cho bọn họ, cứ làm theo lời tôi nói!"

"Rõ ràng, vậy tôi lập tức liên hệ."

"Ừm, mau chóng chuẩn bị đi."

Trở về nhà Máy, Tổng Thanh Minh bước vào phòng làm việc của mình.

Lấy điện thoại ra, Tổng Thanh Minh gọi điện thoại cho phó cục trưởng cục công thương khu Nam Sơn : "A lô, Nghiêm ca, tôi Thanh Minh đây, có chút việc"

Nghiêm phó cục trưởng nói : "Chuyện biển quảng cáo?"

"Anh biết? Bên này có chút vấn đề"

"Còn chưa xử lý tốt? Làm sao vậy?"

Tổng Thanh Minh nhíu mày nói : " Là Đồng Học Bàn của văn phòng đường phố Quang Minh, cũng không biết tôi đắc tội hần chỗ nào, có chút chuyện nhỏ như vậy mà hần cứ dây dưa không dứt, lần này cũng là một cái ngoài ý muốn, hôm nay gió quá lớn, biển quảng cáo mới bị ảnh hưởng, nhưng cũng không phải rơi xuống toàn bộ, người phụ nữ kia cũng chỉ bị thương nhẹ, sau khi tôi nhận được tin liền chạy về xử lý, gặp phải Đồng Học Bàn, bắt tôi phải dỡ bỏ biển quảng cáo, không chỉ muốn dỡ bỏ cái ở tiểu khu Liễu Hạng, mà còn muốn tôi đem tất cả biển quảng cáo trong khu phố Quang Minh dỡ bỏ nữa, hiện tại Đồng Học Bàn ả là đang thăm dò thủ tục của nhà máy chúng tôi"

Nghiêm phó cục trưởng trầm giọng nói : "Cậu làm sao đắc tội hần?"

"Tôi làm sao biết?" Tổng Thanh Minh khó hiểu nói : "Ngày hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy mặt hần, có trời mới biết hần bị điên cái gì, tự nhiên nổi lên hăng hái với tôi"

" Đồng Học Bàn này, rất khó mà nắm bắt"

"Nghiêm ca, anh thấy hiện tại nên làm sao bây giờ?"

"Tôi đã sớm nói với cậu rồi, loại thủ tục này phải coi trọng, cậu không nghe"

"Vậy bây giờ tôi tìm người, bổ sung thủ tục còn kịp không?"

Nghiêm phó cục trưởng im lặng, tựa như đang lo lắng xem có nên nhúng tay vào hay không, dù sao thì Đồng Học Bàn cũng không phải là một người dễ đắc tội.

Tổng Thanh Minh chớp mắt nói : "Nghiêm ca, chỉ là bổ sung một ít thủ tục, chuyện thành tất có thâm tạ"

Vài giây sau, Nghiêm phó cục trưởng mới thản nhiên nói : "Được rồi, cậu tìm người làm cái này nhanh đi"

Cúp điện thoại, Tổng Thanh Minh đưa tay gõ gõ bàn tự hỏi, chuyện biển quảng cáo tuyệt đối không thể để mất, cái này không chỉ liên quan đến tiền lời và tài sản của nhà máy rượu, hiện tại đang đối mặt với nan đề kinh doanh, cũng đang tìm ngân hàng cho vay, nếu như chỉ là vấn đề bình thường, nhà máy bọn họ còn có thể tiếp tục xin cho vay lần hai, nhưng mà tiền xin vay lần này đúng là không thể không có. Tổng Thanh Minh mấy ngày nay suy nghĩ rất nhiều biện pháp, đi không ít quan hệ, lúc này mới làm chuyện cho vay chứng thực được một chút, then chốt nhất cũng là bên ngân hàng, nếu như không có khoản tiền cho vay của bọn họ, thì nhà máy rượu đúng là không cách nào bù đắp được khoản tiền đền bù, nếu như ngân hàng mà còn kéo dài thêm, muốn thu hồi cho vay, thì bọn họ chắc chắn sẽ phải lâm vào cảnh phá sản, cái này cũng là Tổng Thanh Minh đã lên kế hoạch trước, không thể để mất được. Lỡ như thủ tục văn kiện xin quảng cáo không xong, có vấn đề chất lượng nghiêm trọng, cái này chỉ cần lộ ra thôi, vậy thì chuyện đi vay tiền của Tổng Thanh Minh cũng sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

Kết quả, vì để bảo hiểm, Tống Thanh Minh lại gọi điện cho bên quản lý thành phố khu Nam Sơn : "A lô, Hạ đội trưởng, là tôi"

"Tiểu Tống à, tôi cũng đang muốn gọi điện cho cậu đây, nghe nói biển quảng cáo của nhà máy cậu đã xảy ra chuyện?"

"Ừ, có một chút, cái này cũng muốn nhờ ngài trợ giúp"

"Sao? Muốn dỡ bỏ?"

Tống Thanh Minh đem mọi chuyện kể lại một lần, sau đó nói : "Tôi sợ Đồng Học Bản không buông tha, cầm chuyện này không chịu buông, cưỡng phá tất cả quảng cáo của chúng tôi tại phố Quang Minh"

Hạ đội trưởng nói : "Đồng Học Bản?"

"Là hẩn, hay là ngài xem, tôi có phải là nên tiếp xúc với hẩn hay không?"

Quan hệ của Tống Thanh Minh và Hạ đội trưởng này gần hơn so với Nghiêm phó cục trưởng một chút, nói chuyện cũng không cần phải che giấu, Tống Thanh Minh là một người làm ăn, đương nhiên không muốn đắc tội cán bộ chính phủ, chuyện biển quảng cáo chỉ là chuyện nhỏ, có lẽ là Đồng Học Bản đang muốn thu một chút gì đó từ chuyện này, ý trong lời nói của Tống Thanh Minh cũng là như vậy.

Hạ đội trưởng vừa nghe, lắc đầu nói : "Con người Đồng Học Bản cứng mềm đều không ăn."

Tống Thanh Minh nói : "Vậy?"

Hạ đội trưởng nói : "Tiểu Tống à, chuyện trong khu cậu hẩn là cũng nghe nói qua một ít, Đồng Học Bản đắc tội không ít người, tình cảnh hiện tại của hẩn còn gian nan hơn bất luận kẻ nào, theo tôi được biết, văn phòng đường phố Quang Minh đã bị trong khu ghề lạnh hơn cả tháng, quyền lợi cũng suy yếu nhiều rồi, chờ trong khu tìm được cơ hội ra tay với bọn họ. Cho nên bây giờ người muốn sứt ruột chính là Đồng Học Bản hẩn, không phải cậu"

Tống Thanh Minh nghe vậy liền nở nụ cười : "Ngài nói như vậy thì tôi yên tâm rồi"

Hạ đội trưởng đem cho hẩn không ít chỗ tốt, nói : "Tôi cho cậu một chủ ý, An Thạch bí thư cũng gần xuất viện rồi, tuy rằng không biết vì sao bên Nguyệt Hoa khu trưởng vẫn chưa có động tĩnh, nhưng mà quan hệ của An Thạch bí thư và Đồng Học Bản không cần tôi nói, cậu cũng rõ ràng. Nếu như Đồng Học Bản không chịu tha thì cậu cứ kéo, có thể kéo dài một ngày thì một ngày, tận lực tránh xung đột chính diện với hẩn, sẽ có người thu thập Đồng Học Bản"

Tống Thanh Minh lập tức cười nói : "Nghe quân vương nói chuyện một buổi còn hơn mười năm đọc sách"

"Ha ha, được rồi, cậu cũng đừng vuốt mông ngựa nữa"

"Hạ đội trưởng, nếu như bên khu phố muốn cưỡng phá ..."

"Tôi sẽ đề cho cậu, yên tâm đi"

"Vậy quá cảm ơn ngài"

Tống Thanh Minh lúc này đã có một viên thuốc an thần rồi, thì ra tình trạng bên Đồng Học Bản còn tồi tệ hơn cả mình, bản thân Đồng Học Bản hẩn sắp không bảo toàn được rồi, còn muốn đi quản nhân sự? Tống Thanh Minh có chút buồn cười, hẩn cũng không nghe có hoàn toàn nghe theo ý kiến của Hạ đội trưởng là tránh xung đột chính diện với Đồng Học Bản, bởi vì vừa rồi, hẩn đã xung đột với Đồng Học Bản, cái gì nói ra rồi cũng không thể nào thu lại được, Tống Thanh Minh là một người sĩ diện, vì vậy tiếp tục bảo trợ thủ thúc giục một tiếng, bảo người đó đến hiện trường, nhanh chóng tìm người gắn biển quảng cáo lên. Uy danh của ôn thần không nhỏ, Tống Thanh Minh là người trong thương giới cũng nghe nói qua không chỉ một lần, nhưng có thể làm gì sao? Chỉ cần không có quyền lợi, thì bạn chẳng là cái thá gì cả. Đồng Học Bản Tống Thanh Minh không cho rằng một chủ nhiệm văn phòng đường phố còn có thể có bao nhiêu năng lực.

Buổi chiều.

Phòng làm việc Đồng Học Bản.

Cốc cốc, Chu Diễm Như mang vẻ mặt xấu xí đi vào phòng : "Chủ nhiệm" Đồng Học Bản vẫn luôn chờ cô ấy : "Chuyện điều tra xin quảng cáo của nhà máy rượu đã xong chưa?"

Chu Diễm Như dè nén cơ tức, nói : "Tôi vừa mới liên hệ với cục công thương, lãnh đạo bọn họ nói hôm nay nghỉ ngơi, thứ hai mới có thể điều tra" Đồng Học Bản mặt trầm xuống : " Chuyện lớn như vậy, còn phải chờ đến thứ hai sao?"

"Tôi cũng nói như vậy, nhưng cục công thương không phối hợp, tìm rất nhiều lý do từ chối, tôi thấy ý của bọn họ, thứ hai có thể cũng không tra được, nhanh nhất cũng phải đợi đến cuối tuần sau"

Bên cục công thương thoải thác cũng làm cho Đồng Học Bản nhìn ra, chuyện này khẳng định có mờ ám, hơn nữa Tổng Thanh Minh phỏng chừng có quen biết bên cục công thương, đã bắt chuyện trước, nói là nói như thế, đợi đến cuối tuần sau mới làm, ai biết Tổng Thanh Minh trong lúc đó có làm bổ sung thủ tục chưa, có lãnh đạo cục công thương che giấu, dù giả cũng thành thật, Đồng Học Bản muốn cưỡng phá càng thêm khó khăn.

Đồng Học Bản sắc mặt lạnh lẽo : "Bên quản lý thành phố đâu?"

"Vương chủ nhiệm đã đi lên hệ, còn ..."

Đang nói chuyện, phó chủ nhiệm Vương Ngọc Linh gõ cửa đi vào, sắc mặt cũng không dễ coi cho lắm : "Chủ nhiệm, đội chấp pháp của bên quản lý thành phố không ra người, nói phải có thủ tục dỡ bỏ mới được" Đồng Học Bản vốn định cho Vương Ngọc Linh với thân phận đặc thù là cháu gái của bí thư khu ủy đứng ra, đem chuyện này giải quyết, ai ngờ lại không dùng được.

Chuyện này đã rất rõ ràng.

Tổng Thanh Minh đi quan hệ dùng người, đây là muốn đấu với văn phòng đường phố!

Hơn nữa, trong khu khẳng định có người châm ngòi, là cho Đồng Học Bản một bài học, không cần nghĩ cũng biết, đó chính là người theo phe phái của Vương An Thạch!

Bình thường mọi người đều cho rằng như vậy, văn phòng đường phố Quang Minh hiện tại đã thành một con mèo bệnh, không có trong khu ủng hộ, phnòg làm việc bọn họ kêu trời không thấu kêu đất không nghe, cấp trên không cho chính sách, các cơ quan khác không phối hợp, văn phòng đường phố Quang Minh hoàn toàn bị cô lập, dưới loại tình huống này cũng không cách nào triển khai công tác!

Mười phút sau.

Người làm việc tăng ca trong văn phòng ường phố cũng nghe nói chuyện này, trong lòng nổi lên một cảm giác bi ai, ngay cả công tác trong khu của mình quản hạt cũng không cách nào làm gì được, cái này còn gọi là văn phòng đường phố cái gì?

Trong lúc nhất thời, không ít cán bộ của khu Nam Sơn đều đem ánh mắt tập trung đến phố Quang Minh.

Đồng Học Bản đã bị văng vể, nhưng không có nghĩa là không được quan tâm, ngược lại, từ chuyện của tháng trước, Đồng Học Bản đã sớm trở thành tiêu điểm của cả khu, rất nhiều người đều cảm thấy hứng thú với nhất cử nhất động của hắn, ví dụ như hiện tại, hành động của phố quang minh, Tổng Thanh Minh bên kia tranh đấu, lúc đầu là một chuyện không có gì ghê gớm nhưng đã bị đồn ầm ra, đây là lần đầu tiên có người chống lại hắn sau khi hắn đấu đá với lãnh đạo khu, rất nhiều người đều muốn nhìn xem Đồng Học Bản làm sao làm việc. ể như ngay cả công tác xử lý một biển quảng cáo cũng không có biện pháp làm được, vậy thì đúng là quá mất mặt.

Có vài cán bộ thờ ơ lạnh nhạt.

Có vài lãnh đạo thì vui sướng khi nhìn người gặp họa.

Một việc nho nhỏ, đã đem Đồng Học Bản lên vị trí xấu hổ, tiến? Không có ai phối hợp công tác của hắn! Lùi? Vậy uy tín của Đồng Học Bản liền bị quét sạch!

Bị mọi người đẩy qua đẩy lại, chỉ cần Đồng Học Bản hơi yếu thế, chắc chắn sẽ bị những người trước đây hắn đắc tội làm cho nát vụn cả người ra!

703. Chương 701: Tôi Chờ Anh Tối Xin Dỡ Bỏ!

Buổi chiều.

Mặt trời chói chang, bầu trời giống như hòn lửa.

Ngồi ở trong văn phòng Đồng Học Bản híp con người, sắp xếp lại mọi chuyện ở trong đầu một lần, hẳn biết, hiện tại trong khu không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, đối thủ của hẳn khẳng định đều đang chờ để chế cười hẳn, chuyện biến quảng cáo lâm vào cục diện bế tắc, không dễ làm.

Từ từ nhắm hai mắt lại.

Công thương kéo dài thời gian.

Quản lý đô thị không làm.

Một loạt đều đổ lỗi về phía Đồng Học Bản, chỉ hướng về phía văn phòng đường phố Quang Minh.

Đồng Học Bản hiểu rõ, chuyện này phải xử lý tốt, chẳng những là vì mặt mũi, chẳng những là vì công tác, còn vì mấy chục mạng người chết vì biến quảng cáo rượu bảo vệ sức khỏe sau một tháng, đây không phải trò đùa, không phải thỏa hiệp một chút cân bằng một chút là có thể giải quyết, cái Đồng Học Bản muốn là công ty rượu phải dỡ bỏ tất cả các biến quảng cáo đã được gắn trong phạm vi quản lý của văn phòng đường phố Quang Minh, điểm này, không có bất cứ thương lượng gì thêm.

Chu Diễm Như giận dữ nói: “Chủ nhiệm, làm sao bây giờ?”

Vương Ngọc Linh nghĩ có vẻ đơn giản: “Bằng không chúng ta tự đo dỡ bỏ đi?”

“Như thế không hợp quy củ, không có thủ tục phê duyệt” Chu Diễm Như liền phản đối .

“Nhưng bên công thương không cho điều tra, kéo dài tới cuối tuần còn không biết thế nào đây” Nhìn văn phòng đường phố Quang Minh ngày càng đi xuống, trong lòng Vương Ngọc Linh cũng không có tư vị gì.

Cảm xúc của Đồng Học Bản đã ổn định lại, “Được rồi, hôm nay nghỉ ngơi, mọi người về hết đi, chuyện này để tôi xử lý”.

Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh liếc nhìn nhau, đành phải cáo từ rời đi.

Đồng Học Bản nhìn nhìn đồng hồ, cảm túi đi theo xuống lầu, đi về hướng đại viện

Trên đường, nghe thấy một số nhân viên của văn phòng đường phố đang ở tầng ca nhỏ giọng bàn luận .

“Nhớ lúc Đồng Chủ nhiệm vừa đến văn phòng đường phố của chúng ta rất uy phong”.

“Ai nói không phải đâu, nhưng hiện tại, Chủ nhiệm chọc nhiều người quá”.

“Đến trình tự xử lý một biến quảng cáo vi phạm bình thường cũng không phối hợp, bên công thương và bên quản lý đô thị có ý tứ gì chứ!”

“Còn không phải thấy tình cảnh không ổn của chúng ta, quả hồng mềm tùy ý chọc nha”.

Đi đến trong đại viện, lên xe, ánh mắt Đồng Học Bản dần dần lạnh xuống, quả hồng mềm? Chúng ta không phải là quả hồng mềm! Đúng vậy, Đồng Học Bản có chút đắc tội với lãnh đạo, thế cho nên mới đi đến nước bà không thương cậu không yêu như ngày hôm nay, ngay cả khai triển những công việc cơ bản cũng đều có khó khăn, nhưng nếu có người cảm thấy Đồng Học Bản dễ bắt nạt, thì sai lầm rồi, sai to ý. Tống Thanh Minh? Công ty rượu? Hừ, các người thực đã cho ta không có cách nào nữa sao? Đồng Học Bản cảm thấy buồn cười, nếu như hẳn tàn nhẫn, ít nhất có mười biện pháp có thể thu phục Tống Thanh Minh! Trong khu không ủng hộ sao? Bộ ngành không phối hợp sao? Vậy thì sao chứ! Ở phương diện chiến đấu thì sức chiến đấu của Đồng Học Bản ở bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng được!

Đồng Học Bản lái xe thẳng đến tiệm cơm, trưa vẫn chưa ăn, có chút đói bụng.

Đứng ở cửa một nhà hàng, Đồng Học Bản không vội vã đi vào, mà lấy di động ghi lại số điện thoại của công ty rượu, hẳn muốn cho Tống Thanh Minh một cơ hội cuối cùng, cũng là hạ tối hậu thư, tuy rằng đã dự đoán được bên Tống Thanh Minh có thể sẽ có thái độ, nhưng cuộc điện thoại này Đồng Học Bản vẫn

muốn gọi, mỗi lần hắt thu phục người, đều tuyệt đối không lén lút, đó không phải là phong cách của Đồng Học Bản, phong cách này chính là phải chỉ thẳng vào mũi người ta mà nói tôi muốn chinh cậu!

Công ty rượu bảo vệ sức khỏe

Một gian văn phòng.

Tổng Thanh Minh đang nói chuyện cùng Giám đốc Đường, Giám đốc Ngân hàng Công thương.

“Đường Chủ nhiệm, lần này vay vốn đều phải nhờ vào ngài” Tổng Thanh Minh chủ động châm điều thuốc cho ông ta, Chủ nhiệm Đường chính là thần tài của bọn họ.

Đường Chủ nhiệm khẽ gật đầu, “Đánh giá hôm nay chỉ là cho có, yên tâm, đã quyết định rồi”.

Tổng Thanh Minh cười nói: “Vay cảm ơn ngài , đúng rồi, thủ tục...”

“Cuối tuần đi” Đường Chủ nhiệm nói: “Trước cuối tuần cậu đến để làm”.

Tổng Thanh Minh hơi trầm ngâm, “Chủ yếu là công ty chúng tôi hiện tại đang cần tiền gấp, ngài xem một trăm ngàn kia có thể hay không...”

“Nhanh nhất cũng phải cuối tuần, rất nhiều thủ tục đều phải làm, gấp cũng không được”.

“Vay được, để anh phải bận tâm rồi” Tổng Thanh Minh và Chủ nhiệm Đường đã giao tiếp không ít, quan hệ cũng không tệ lắm.

Nói mấy câu, Chủ nhiệm Đường liền đi về, Tổng Thanh Minh khách khách khí khí đưa hắt ra cửa, sau khi quay lại, điện thoại trên bàn làm việc kêu vang

Khoảng cho vay đã định, tâm tình của Tổng Thanh Minh rất tốt, đích thân tiếp điện thoại, “Alo”.

Bên kia nói: “Ông chủ, Đồng chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh gọi điện thoại tìm ngài, tôi chuyển máy qua cho ngài nhé?”

Tổng Thanh Minh nhăn mặt nhíu mày, “Chuyển qua đây”.

Ngay sau đó, tiếng của Đồng Học Bản liền vang lên, “Có phải ông chủ Tổng không?”

“Đồng Chủ nhiệm” Tổng Thanh Minh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Có chuyện gì sao?”

Đồng Học Bản thản nhiên nói: “Có một số việc tôi nghĩ nên nói rõ với anh, biển quảng cáo của quý công ty đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến an toàn trong việc đi lại của người dân, tôi nghĩ nếu sau này tái hiện sự cố giống sáng nay, ai cũng không muốn thấy thế, hy vọng ông chủ Tổng có thể suy nghĩ một chút, mau chóng đem biển quảng cáo dỡ bỏ, ông chủ Tổng là thương nhân, nhưng tôi cảm thấy một thương nhân ưu tú không nên chỉ nhìn một chút ích lợi trước mắt, mà cần phải có cả ý thức và trách nhiệm với xã hội, anh thấy thế nào?”

Còn ý thức trách nhiệm với xã hội ?

Tôi làm việc như thế nào còn phải đợi anh dạy sao??

Tổng Thanh Minh cười nhạt, lắc đầu nói: “Tôi đã nói, lần này chỉ là ngoài ý muốn, sau này chúng tôi sẽ tìm người tiến hành gia cố biển quảng cáo, còn dỡ bỏ thì... nhà máy chúng tôi không chịu nổi tổn thất này, hơn nữa tôi cảm thấy cũng không cần thiết”.

Việc Văn phòng đường phố Quang Minh liên hệ với Bộ Công thương và Ban quản lý đô thị đã đến tai Tổng Thanh Minh, biết hai khu ngành này đều không có ý phối hợp với Đồng Học Bản, Tổng Thanh Minh có chỗ dựa, dũng khí càng lớn hơn, hắt đoán rằng chính Đồng Học Bản với thân phận Chủ nhiệm Văn phòng đường phố cũng không có biện pháp gì, cho nên đương nhiên sẽ không nghe hắt nói, họ Đồng hiện tại làm rất nhiều người tức giận, không biết có bao nhiêu người uất nghẹn muốn thu phục hắt, đối với chuyện ngày hôm qua, Tổng Thanh Minh cảm thấy cũng không cần nề mặt Đồng Học Bản nhiều làm gì, huống hồ quan hệ của Tổng Thanh Minh với các lãnh đạo trong khu rất tốt, đều là cán bộ Vương hệ, chính hắt hắt là cũng coi như nửa người Vương hệ, Đồng Học Bản chọc giận bí thư An Thạch, chuyện này cũng không biết? Cho

nên bắt luận theo góc độ tình nghĩa hay là lập trường, Tống Thanh Minh và Đồng Học Bản đều là quan hệ đối địch.

Đồng Học Bản nói: “Nếu có khả năng, tôi muốn quý công ty chủ động một chút, ông chủ Tống, anh khẳng định là anh không đồng ý dỡ bỏ biển quảng cáo sao?”

Tống Thanh Minh cười lạnh một tiếng.

“VẬY TÔI BIẾT RỒI” Đồng Học Bản cười cười, “Công ty rượu các người đã có thái độ này, tôi cũng báo với các người lần cuối, biển quảng cáo của các người chúng tôi không thể không dỡ bỏ, có điều cũng không sốt ruột, ông chủ Tống, tôi ở văn phòng đường phố chờ anh, tôi chờ anh tới xin chúng tôi dỡ bỏ!”

Tít tít tít, điện thoại ngắt!

Tống Thanh Minh không biết nên khóc hay cười.

Tao sẽ cầu xin mày dỡ bỏ? Tao con mẹ nó không có tâm nhân như vậy sao??

704. Chương 702: Hạ Độc Thủ

Buổi tối.

Đại viện văn phòng đường phố.

Chu Diễm Như gọi điện thoại tới, “Chủ nhiệm, có chuyện này tôi nghĩ nên báo lại với ngài một câu”.

Đồng Học Bản lấy tay gạt tàn thuốc.

“LÀ BIỂN QUẢNG CÁO RƯỢU BẢO VỆ SỨC KHỎE Ở NGOÀI KHU XÃ LIỄU HẠNG, CÔNG TY RƯỢU ĐÃ CHO NGƯỜI SỬA CHỮA RỒI”.

Đồng Học Bản nhíu mắt lại, “Đang sửa?”

Chu Diễm Như nói: “Đúng vậy, vẫn đang thi công, tôi phải người đến ngăn cản bọn họ, nhưng những người này không nghe, có lẽ tối nay sẽ làm xong, ngài xem có cần kêu người đến hiện trường xử lý một chút không?” Văn phòng đường phố yêu cầu đối phương dỡ bỏ biển quảng cáo, Tống Thanh Minh chẳng những không nghe, còn khư khư cố chấp muốn sửa chữa lại biển hiệu, chuyện này làm cho Chu Diễm Như rất tức giận, công ty rượu của Tống Thanh Minh đã muốn công khai khiêu khích văn phòng đường phố. Một thương nhân, dám to gan khiêu khích cơ quan chính phủ, lá gan của đối phương quả thật không nhỏ.

“Chủ nhiệm Chu, bảo người của chúng ta trở về đi”.

“Nhưng chuyện này...” Chu Diễm Như tức giận.

“Tôi sẽ xử lý, hẳn muốn sửa chữa, vậy để cho hẳn sửa đi”.

Chu Diễm Như sững sốt, không rõ trong hồ lô của Chủ nhiệm Đồng bán thuốc gì, “VẬY ĐƯỢC”.

Chuyện này đã chọc giận Đồng Học Bản, đối mặt với Tống Thanh Minh không biết tốt xấu gì, Đồng Học Bản cũng không cần nói nhiều.

Đồng Học Bản ăn cơm chiều xong, lập tức gọi điện cho Tiền Lệ Hoa.

Tít tít tít, tít tít tít, thông...

“Alo, ai vậy?”

“Cô Tiền, là cháu, Tiểu Đồng”.

“Là Tiểu Bản, ha ha, đây là số di động của cháu sao?”

“Vâng, cháu vẫn dùng số này.”

“Được, lát nữa tôi lưu lại”.

“Chị Ngu và Thiến Thiến có khỏe không?”

Tiền Lệ Hoa vừa nghe thế, trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười, “Đều khỏe, đã đến huyện Duyên Đài đem hành lý của họ lại đây hết rồi, tạm thời ở chỗ tôi, hai ngày tôi và cha Mỹ Hà đều được nghỉ, từ sáng đến tối đều ở bên Mỹ Hạ và Thiển Thiển, tôi vừa nấu cơm cho hai mẹ con nó xong, bây giờ đang ăn cơm”.

Chỉ đơn giản hàn huyên vài câu.

Đồng Học Bân bỗng nhiên nói: “Cô Tiền, cái này... có chút việc cháu muốn nhờ cô”.

“Cháu đã cứu mạng cô, giúp con gái và cháu ngoại cô, cái gì mà nhờ với không nhờ, không cần khách khí như vậy, có việc cháu cứ nói”.

“Là như thế này” Đồng Học Bân đem việc lúc sáng kể từ đầu chí cuối cho bà nghe.

Tiền Lệ Hoa nhú nhú mày, “Đã đụng trúng người ta, còn dám đem biển quảng cáo đi sửa? Ông chủ này có vẻ không đúng rồi”.

Đồng Học Bân nói: “Có điều tình hình văn phòng đường phố của chúng cháu bây giờ không tốt lắm, bọn họ không phối hợp làm việc với chúng cháu, cũng không có biện pháp gì với công ty rượu cả, cho nên cháu muốn nhờ cô giúp”.

“Có gì tôi có thể giúp nào?”

“Trước đó cháu có nghe Tổng Thanh Minh gọi điện thoại, giống như đang xin vay vốn”.

“Vay vốn? Ngân hàng nào?”

“Là ngân hàng công thương, hình như có Chủ nhiệm Đường gì đó”.

Tiền Lệ Hoa cân nhắc một chút, “Giám đốc tín dụng Đường Minh sao?”

“Không biết gọi là gì, cháu cũng chỉ là nghe qua thôi, dù sao công ty rượu đang rất gấp gáp xin vay vốn, nghe nói nghe nói công ty rượu của họ hoạt động không tốt lắm”.

Tiền Lệ Hoa cười cười, “Các khoản vay một trăm ngàn trở xuống thật ra tôi cũng không chú ý, chỉ lúc xét duyệt cuối cùng mới liếc mắt một cái, loại xí nghiệp vừa và nhỏ này, trước kia tôi đều để cho Đường Minh phụ trách, cậu nói Chủ nhiệm Đường hẳn là ông ta rồi, tôi biết rồi, là công ty rượu bảo vệ sức khỏe à? Tôi gọi điện thoại cho người điều tra một chút, nếu thật sự là do chi nhánh ngân hàng bên tôi phê duyệt, vậy chuyện này cháu sẽ không cần quản nữa, tôi sẽ giải quyết”.

“Cảm ơn cô Tiền”.

“Nói không cần khách khí mà, cháu là ân nhân của cả nhà chúng tôi, việc nhỏ này có là cái gì chứ?”

Ngày hôm sau.

Giám đốc Đường, Giám đốc Ngân hàng Công thương đang ở trong nhà ăn sáng, điện thoại đột nhiên vang.

Vừa thấy dây số gọi đến, vẻ mặt giám đốc lập tức trở nên nghiêm túc, đứng lên nghe máy nói: “Thống đốc”.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng một người phụ nữ trung niên trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Đường Minh sao? Đang ở đâu vậy?”

“Ở nhà đang chuẩn bị đi đến đơn vị đây, ngài có cái gì phân phó sao?” Đường Minh đương nhiên hiểu được người đang gọi điện thoại hẳn không phải là phó giám đốc ngân hàng gì đó, mà là Thống đốc Ngân hàng Công thương, cho nên thái độ của ông ta mười phần câu nệ.

“Việc phê duyệt cho công ty rượu bảo vệ sức khỏe vay vốn, là anh phụ trách?”

Đường Minh lo lắng nói: “Là tôi, đã xét duyệt gần xong rồi, đang định đưa cho ngài xem qua”.

“Không cần cho tôi xem, nghe nói biển quảng cáo của công ty rượu xảy ra vấn đề nghiêm trọng về chất lượng, vì vậy hãy dừng lại đi!”

“Hả?” Đường Minh nói: “Nhưng...”

“Tôi không muốn nói lại lần thứ hai!” Điện thoại trực tiếp ngắt!

Trong lòng Đường Minh nhất thời nhảy dựng lên, không biết rốt cuộc vấn đề là gì, hít một hơi, ông ta lập tức cầm lấy di động gọi cho Tống Thanh Minh.

Giờ phút này, Tống Thanh Minh đã đến công ty rượu, đang bàn công việc với hai bạn làm ăn.

“Ông chủ Tống, khoản tiền này đã kéo dài một tuần rồi” Một người trung niên vẻ mặt không vui nói.

Tống Thanh Minh cười nói: “Ông Lữ, ngân hàng đã định cho vay rồi, trước cuối tuần tiền có thể đến, tôi cam đoan với ông, chỉ cần tiền vừa đến, tôi lập tức gửi qua cho ông”.

Điện thoại vang lên.

Tống Thanh Minh vừa nhìn số điện thoại hiển thị, nói với hai người, “Chờ chút, tôi đi ra ngoài nghe điện thoại”.

Đi đến hành lang, Tống Thanh Minh nghe máy, cười ha ha nói: “Đường lão ca” Hắn nghĩ hẳn là việc cho vay đã được giải quyết, gọi hắn đi ngân hàng đi đến làm thủ tục.

Nhưng Đường Minh nói một câu lại làm Tống Thanh Minh ngẩn ra.

Đường Minh nói: “Việc cho vay bị áp chế rồi”.

“Cái gì?” Tống Thanh Minh kinh ngạc nói: “Chủ nhiệm Đường, anh đừng nói giỡn với tôi chứ, không phải đều phê duyệt xong rồi sao?”

“Là được rồi, nhưng Thống đốc ngân hàng vừa mới gọi điện thoại cho tôi, nói tôi phải dừng việc cho vay lại, nói biển quảng cáo của các anh có vấn đề nghiêm trọng về chất lượng”.

“Biển quảng cáo? Việc này có quan hệ gì sao?”

“Dù sao tôi cũng bắt lực với khoản vay này”.

“Đường lão ca” Tống Thanh Minh có một chút nóng nảy, “Hiện tại tài chính của công ty rượu có chỗ hổng nghiêm trọng, nếu không vay được, chúng tôi chỉ có thể đóng cửa, mà nếu khoản vay này không thể cho vay thì đối với ngân hàng các anh cũng là một loại tổn thất lớn”.

Đường Minh nói: “Chuyện này tôi thực không có cách nào, thật xin lỗi, người áp chế khoản vay này là Thống đốc ngân hàng”.

Nếu là một người của quỹ tín dụng, hoặc là một giám đốc chi nhánh ngân hàng của quận hay phó giám đốc ngân hàng thành phố thì còn có thể thương lượng, nhưng bây giờ người hạ lệnh áp chế lại là Thống đốc Ngân hàng Công thương, một người chỉ cần nói không được, không cho ký tên, thì khoản cho vay này tuyệt đối không có cách nào khác, đây là muốn cũng không được

Ngắt điện thoại, cả người Tống Thanh Minh đều rít lên một hơi.

Ngày hôm qua vẫn còn rất tốt, hôm nay tại sao lại thành cục diện như thế này? Còn kinh động đến cả Thống đốc ngân hàng? Tống Thanh Minh cảm thấy chính mình cũng không có mặt mũi lớn như vậy !

Đắc tội với người rồi!

Tự mình biết là đắc tội với người khác rồi!

Tống Thanh Minh rất nhanh đã nghĩ đến một khả năng duy nhất!!

705. Chương 703: Ôn Thần Quả Nhiên Là Ôn Thần

Ngân hàng dừng khoản cho vay lại, quả thực là dồn Tống Thanh Minh vào đường cùng, hắn lập tức mở cuộc họp hội nghị khẩn cấp để tìm biện pháp, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả. Bây giờ cái mà công ty rượu cần nhất chính là khoản vay này, tìm ngân hàng khác? Điều đó là không thể, nơi đầu tiên Tống Thanh Minh tìm để vay vốn chính là ngân hàng công thương, mấu chốt nhất là các khoản cho vay đã không được, còn có lỗi hổng không nhỏ, việc này, các ngân hàng khác tuyệt đối không có khả năng cho công ty rượu của họ vay.

Làm sao bây giờ?

Sẽ phá sản sao??

Sắc mặt Tống Thanh Minh mặt sắc trắng bệch, từ thiên đường rơi xuống địa ngục, chỉ chưa đến một ngày, thay đổi quá lớn này làm cho Tống Thanh Minh căn bản không thể chấp nhận.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Chính mình lại mắc tội với Thống đốc ngân hàng từ khi nào chứ?

Đột nhiên, Tống Thanh Minh nghĩ tới Đồng Học Bàn, nghĩ tới hẳn ngày hôm qua trong điện thoại có nói với mình câu đó!

Tôi chờ đến lúc anh phải cầu xin tôi, những lời nói này tựa như một cây đao, hung hăng đâm vào ngực Tống Thanh Minh, làm cho sắc mặt hắn mặt lập tức thay đổi, Chủ nhiệm Đường nói qua, Thống đốc ngân hàng đề cập đến vấn đề chất lượng biển quảng cáo không hợp cách, trước đó Tống Thanh Minh còn không hiểu một cái biển quảng cáo nhỏ nhỏ bị sập, còn không có rơi xuống hết, còn không có tai nạn chết người, như thế nào lại đột nhiên khiến cho ngân hàng chú ý? Tiềm ẩn ảnh hưởng đến việc cho vay? Hiện tại Tống Thanh Minh rốt cuộc đã suy nghĩ cẩn thận, là Đồng Học Bàn của văn phòng đường phố Quang Minh ở bên trong giờ trò quỳ!

Đồng Học Bàn! Mày cũng quá thiếu đạo đức đi!

Đồ khốn! Mày chính là muốn chặt đứt tài chính của tao sao! Chặt đứt mạng tao sao!

Tống Thanh Minh tức giận đùng đùng, lập tức gọi điện thoại cho ngân hàng, muốn một lần nữa đem sự tình đàm phán lại, nhưng lúc này đây, ngay cả Chủ nhiệm Đường cũng không nghe điện thoại của hắn, bên ngân hàng công thương bỗng thay đổi thái độ! Không có tiền, công ty rượu liền xong đời, cố gắng nhiều năm của Tống Thanh Minh cũng sẽ mất không!

Con mẹ nó! Tên họ Đồng đáng chết này!

Không chừa lại cho tao một chút đường sống sao!

Tống Thanh Minh không nói hai lời, lập tức lái xe theo hướng đến văn phòng đường phố.

Văn phòng đường phố Quang Minh.

Đồng Học Bàn đang ở văn phòng thản nhiên xem văn kiện, cửa bỗng nhiên có người gõ, nói mời vào, Chu Diễm Như bước vào.

“Chủ nhiệm, phía dưới có người tìm ngài” Sắc mặt Chu Diễm Như có chút cổ quái.

Đồng Học Bàn vừa ngẩng đầu, cười nói: “Tống Thanh Minh?”

Chu Diễm Như ngần ra, trong lòng tự hỏi sao ngài lại biết, “Là hắn”.

“Bảo hắn chờ đấy, nói tôi tạm thời không rảnh, một giờ sau nói tiếp” Ngày hôm qua vội vã không đồng ý với việc tháo dỡ biển quảng cáo mà Đồng Học Bàn nói, hôm nay hắn phải rất kiên nhẫn.

Chu Diễm Như sợ chậm trễ công việc, “Hắn có thể đến là bởi vì chuyện biển quảng cáo, ngài”.

“Không có thời gian, cứ nói như vậy với hắn” Đồng Học Bàn mặt không chút thay đổi.

Chu Diễm Như càng thêm buồn bực “VẬY... ĐƯỢC...”

Dưới lầu.

Vương Ngọc Linh vừa đến cơ quan tăng ca, vừa bước vào liền thấy Tống Thanh Minh đứng ở cửa tòa nhà văn phòng.

Lúc này, Chu Diễm Như cũng xuống lầu, ôn hoà nói: “Chủ nhiệm Đồng không thời gian, bảo anh chờ chút”.

Tống Thanh Minh trong lòng tức giận, biết đây là Đồng Học Bàn lên mặt với mình, cũng không có cách nào, trên đường đến đây hắn trước sau cũng đã nghĩ kỹ rồi, hẳn vạn lần không nghĩ tới Đồng Học Bàn có thể

quen Thống đốc Ngân hàng Công thương thành phố, quan hệ còn mười phần tốt đẹp, hiện tại sinh mạng của công ty rượu đều ở trong tay Đồng Học Bản, Tống Thanh Minh không thể vội vàng, cho dù bị mất mặt, hấn có tức giận cũng phải nuốt vào trong bụng.

“Được, vậy tôi chờ ở dưới này” Thái độ của Tống Thanh Minh rất tốt.

Ngược lại sắc mặt Chu Diễm Như trở nên hồ nghi, giống như chưa từng thấy qua Tống Thanh Minh như thế.

Vương Ngọc Linh cũng nghe thấy những lời này, lập tức lôi Chu Diễm Như đi vào phía trong tòa nhà, “Chị Diễm như, sao lại thế này? Sao hấn lại đến đây?”

“Chị cũng không biết” Chu Diễm Như xem xét bên ngoài, “Thái độ cũng rất kỳ quái”.

“Nói đúng đấy, ngày hôm qua tên họ Tống này còn kiêu ngạo không được, hôm nay sao lại như vậy?”

“Lát nữa sẽ biết, Chủ nhiệm Đồng đang làm khó hấn, nói một giờ nữa mới gặp hấn”.

Nửa giờ trôi qua.

Bên ngoài Tống Thanh Minh rốt cuộc cũng không đủ kiên nhẫn để chờ, vừa rồi còn muốn sau khi gặp Đồng Học Bản, cũng sẽ để cho hấn ta biết mình không phải là người dễ bị khi dễ như vậy, nhưng ba mươi phút đợi chờ này, cũng đem ngạo khí của Tống Thanh Minh biến mất không còn một ít nào, cả người cũng bớt phần nộ mà chuyển sang bình tĩnh hơn một ít, được, hấn không phải muốn dỡ bỏ cái biển quảng cáo va vào người kia sao? Dù sao chuyện cũng đã thế này, tôi sẽ chiều theo ý anh!

Tống Thanh Minh gọi điện cho đội trưởng thành quản Hạ, “Alo, đội trưởng Hạ, chỗ tôi có chút vấn đề, cái biển quảng cáo kia, chúng ta nghe theo ý của văn phòng đường phố dỡ bỏ đi”.

Sau đó không lâu.

Văn phòng bí thư.

Chu Diễm Như dẫn Tống Thanh Minh bước vào, Vương Ngọc Linh cũng không biết là có phải muốn xem náo nhiệt không “rất đúng lúc” ôm một phần văn kiện đến để báo cáo công tác.

Đồng Học Bản giả khuôn giả dạng cười nói: “Ai da, ông chủ Tống tới rồi? Ngại quá, vừa rồi tôi phải xử lý một số việc”.

“Không vấn đề gì” Tống Thanh Minh cũng không ngồi, “Chủ nhiệm Đồng, trước kia có lẽ chúng ta có một chút hiểu lầm, buổi sáng tôi nghĩ lại, chuyện này quả thật chúng tôi làm việc có chút không ổn, khiến cho văn phòng đường phố của mọi người thêm không ít phiền toái, thật sự có lỗi, vừa rồi tôi đã chủ động chấp pháp với đội trưởng đội quản lý đô thị, biển quảng cáo của chúng tôi quả thật tồn tại một số vấn đề, chúng ta đã trình báo thủ tục dỡ bỏ rồi”.

Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh vừa nghe, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không nghĩ tới Tống Thanh Minh lại có thể tới giải thích, ngày hôm qua hấn cũng không nói những lời này!

Đồng Học Bản lại cười nhìn hấn bằng một con mắt.

Rất giỏi ột Tống Thanh Minh nhà ngươi, đến bây giờ còn lòng dạ hẹp hòi với tôi sao? Chỉ vì một cái biển quảng cáo kia sao? Ngày hôm qua tôi đã nói rất rõ ràng rồi đó sao?

Đồng Học Bản cũng không cho hấn một chút mặt mũi, ngày hôm qua Đồng Học Bản đã cho hấn quá nhiều, “Một cái chỉ sợ không đủ cho ông chủ Tống? Tôi đã nói rồi, khác đường khác khu, tôi quản không được, nhưng tất cả các biển quảng cáo nằm trong phạm vi quản lý của chúng tôi, phải toàn diện chỉnh đốn, nhất là của quý công ty!”

Reng reng reng, trên bàn điện thoại vang.

“Tôi tiếp điện thoại” Đồng Học Bản đưa tay nhấc máy, “Alo, Đồng Học Bản nghe”.

“Chủ nhiệm Đồng, là Lưu Diễm đội chấp pháp thành quản, người của chúng tôi đã nhanh chóng đến xã khu Liễu Hạnh, chuẩn bị thực thi việc dỡ bỏ biển quảng cáo”.

Đồng Học Bàn thoáng nhìn Tống Thanh Minh, nở nụ cười, “Đội trưởng Hạ? sao đột nhiên lại muốn dỡ bỏ biển quảng cáo? Sao trước đó chúng tôi không nhận được tin tức gì?”

đội trưởng Hạ nhứ mày nói: “Cái biển quảng cáo kia tồn tại chút vấn đề, đã điều tra xong, ngày hôm qua không phải bên đường phố các anh báo xin phê chuẩn sao?”

Đồng Học Bàn ha ha hai tiếng, “Ngày hôm qua chúng ta có liên hệ với đội tự quản thành phố, có điều ngày hôm qua là ngày hôm qua, hôm nay là hôm nay”.

“Chủ nhiệm Đồng, các anh có ý tứ gì?” Hạ Diễm có phần phiền não, ngày hôm qua còn yêu cầu chúng tôi dỡ bỏ, hiện tại lại có thái độ gì chứ?

Đồng Học Bàn tính tình là có thù tất báo, lúc bảo các người dỡ bỏ các người không phối hợp, tôi nói nói cái gì các người cũng không làm, đến lúc Tống Thanh Minh nói các người lại còn coi như thánh chỉ? Như cấp trên của các người, “Các anh sắp đến sao? Tôi thấy vẫn là các anh nên trở về đi, đây là việc của văn phòng đường phố chúng tôi, tự chúng tôi có thể xử lý tốt, sẽ không làm phiền đến ban quản lý đô thị”.

Đội trưởng Hạ lạnh lùng nói: “Chúng tôi đã đến rồi...”

“Đến rồi thì đến rồi” Đồng Học Bàn cười nói: “Thật ngại quá, hôm nay ngày nghỉ của văn phòng đường phố chúng tôi, nhà ăn không mở, cũng không có cách nào sắp xếp chỗ ăn nghỉ ọi người, mời trở về đi vẫn là hơn”.

Đội trưởng Hạ tức giận nghĩ, con mẹ nó! Văn phòng đường phố Quang Minh, Đồng Học Bàn! Quả nhiên là danh bất hư truyền!

Đồng Học Bàn hạ điện thoại xuống, cười ha ha nhìn Tống Thanh Minh.

Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh liếc nhau, nhìn nhau cười khổ.

Tống Thanh Minh giờ phút này cũng coi như chính mắt chứng kiến tác phong làm việc của Đồng Học Bàn, thở dài một cái.

“Ông chủ Tống, còn có chuyện gì sao?” Đồng Học Bàn chậm rãi nói: “Không có việc gì xin mời về đi, việc biển quảng cáo không cần vội, thực sự không vội”.

Mày không vội nhưng tao vội!

Khoản vay cho nhà máy làm sao bây giờ??

Tống Thanh Minh nhìn thấy thái độ của Đồng Học Bàn đối với bên quản lý đô thị, mới thật sự thấy sợ, hẳn thực sự sợ Đồng Học Bàn trở nên giận dữ, trực tiếp kéo dài một tháng hai tháng thẳng đến lúc công ty rượu phải phá sản, công ty rượu mất rồi, biển quảng cáo tự nhiên sẽ bị hạ xuống, loại chuyện thiếu đạo đức này, Tống Thanh Minh cảm thấy Đồng Học Bàn thực sự có thể làm được. Nghĩ đến Đồng Học Bàn từng nói “Tôi đợi đến lúc anh sẽ phải cầu xin tôi dỡ xuống” Tống Thanh Minh liền hận chính mình.

Thật sự là chính mình đã phải đến xin hẳn dỡ xuống!

Cái gai lớn nhất Nam Sơn này, quả nhiên mình không thể trêu chọc được!

Mày nói tao nhàn hạ không có việc gì, để tao kinh doanh tốt được không? Con mẹ nó, mày muốn tao làm cái gì chứ!

Chờ Tống Thanh Minh vừa đi, Chu Diễm Như nhân tiện nói: “Chủ nhiệm, nếu không để đội tự quản thành phố quản dỡ bỏ, vậy...”

Đồng Học Bàn cười nói: “Yên tâm, sẽ có người dỡ bỏ”.

Cái biển quảng cáo va vào người đã được sửa chữa rồi, chuyện này nhìn có vẻ không lớn không lớn, nhưng toàn bộ ánh mắt người dân khu Nam Sơn đã chú ý đến.

Coi thường chỉ thị của văn phòng đường phố, vẫn có chấp giữ khư khư biển quảng cáo?

Cái biển cáo cáo này chỉ lập được một ngày, đã hết lần này đến lần khác đánh vào mặt văn phòng đường phố Quang Minh

Rất nhiều đối thủ cũng như kẻ thù của Đồng Học đều đang xem náo nhiệt, vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Nhưng đúng vào lúc tất cả mọi người đều nghĩ rằng lần này Đồng Học Bản sẽ bị mất mặt, chẳng có ai có thể ngờ rằng lại có chuyện xảy ra, Tổng Thanh Minh, ông chủ của công ty rượu lại có thể sau khi sửa biển quảng cáo cả một buổi chiều, lại bỏ tiền ra tìm một đội thi công đến, chính mình chủ động dỡ bỏ biển quảng cáo xuống, không chỉ như thế, tất cả các biển quảng cáo thuộc khu quản lý của văn phòng đường phố Quang Minh cũng đều được dỡ bỏ hết, quả thực là sét đánh không kịp bịt tai liền trực tiếp đem tháo biển quảng cáo của chính công ty mình xuống, việc ngược đời này làm cho tất cả mọi người ghen hòng nhìn trân trối!

Tổng Thanh Minh điên rồi sao?

Ngày hôm qua còn hùng hổ, hôm nay như thế nào đột nhiên lại thế?

Sửa biển quảng cáo cũng là hấn! Hạ biển quảng cáo xuống cũng là hấn! Dem tất cả quảng cáo đều hủy đi? Bị điên rồi sao?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người hiểu rõ trong này có vấn đề, Tổng Thanh Minh khẳng định không phải tự nguyện, đây lại là thủ đoạn của Đồng Học Bản!

Tổng Thanh Minh chỉ mất một ngày, thì đã bị họ Đồng thu phục thành dễ bảo?

Rất nhiều người trong lòng đều thấy rung mình, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa lớn.

Cho dù bị cướp mất quyền lợi, cho dù bị mọi người chèn ép, ôn thần quả nhiên vẫn là ôn thần!!

706. Chương 704: Phổ Cập Công Tác Phòng Chống Động Đất

Buổi sáng, nhiều mây.

Văn phòng đường phố Quang Minh vừa bắt đầu làm việc, tất cả ngọn nguồn những lời Chủ nhiệm Đồng phát ngôn vào giờ tăng ca ngày hôm qua, đều được mọi người tương truyền.

“Lão Lương, nghe nói gì chưa?”

“Đại khái nghe qua một chút, biển quảng cáo có chuyện gì vậy?”

“Ha ha, lúc trước ông không phát hiện ra thái độ của ông chủ công ty rượu kia, căn bản không để chúng ta vào mắt”.

“Trong khu đều đẩy chúng ta vào lãnh cung, có ai để văn phòng đường phố của chúng ta vào mắt đâu chứ? Đúng rồi, sau đó thì sao chứ?”

“Sau đó? Dưới nhà tôi có một biển quảng cáo của công ty rượu bảo vệ sức khỏe, hôm qua tan tầm đi ngang qua, thấy đang tháo dỡ rồi”.

“Hả? Sao đột nhiên lại dỡ xuống vậy? Chính Tổng Thanh Minh tìm người tháo sao? Hấn có ý đồ gì?”

“Hấn không có ý đồ gì hết, có chăng là Chủ nhiệm Đồng không biết dùng chiêu gì, đã thu phục được Tổng Thanh Minh, hấn không dỡ cũng phải dỡ đi”.

“Thực sự có chuyện này? Sớm biết thế ngày hôm qua tôi cũng tăng ca nha, còn có thể xem náo nhiệt”.

“Ngày hôm qua rất thú vị, ông chủ công ty rượu cũng không biết tốt xấu, hấn cũng không ngấm lại, mặt Chủ nhiệm Đồng của chúng ta dễ qua vậy sao?”

Đồng Học Bản đến làm việc, hấn cũng không có nghe thấy mọi người nghị luận, nhưng dùng chân cũng biết bọn họ đang nói cái gì.

Việc dỡ bỏ biển quảng cáo vừa xảy ra, Đồng Học Bản lại bày ra ọi người xem phương thức đấu tranh của hấn, đây là một lần lập uy, cũng là để Đồng Học Bản nói cho tất cả các lãnh đạo cán bộ trong lòng có ý đồ xấu rằng, Đồng Học Bản tôi không phải dễ ép buộc, nếu động thủ với tôi? Chính các người phải suy nghĩ

trước, đừng tưởng rằng tôi đã chọc giận bí thư đảng ủy Vương An Thạch, thì các người ai cũng có thể bỏ thêm đá xuống giếng nhé!

Tôi ngược lại còn muốn xem xem ai còn nhân lúc cháy nhà đi hôi của đấy!

Ai là trâu bò chứ, tôi thu phục ai nào! Đừng ép tôi phải bực mình.

Hiện tại Đồng Học Bản càng ngày càng đi theo con đường “rải rác cái chết ở khắp nơi”, dần dần lệch khỏi quỹ đạo thể chế, càng đi càng lệch. Có điều hẳn cũng là không có biện pháp gì, ở lĩnh vực chính trị Đồng Học Bản cũng muốn đi vào con đường chính đạo, cho nên lần động đất này Đồng Học Bản mới coi trọng như vậy, tận lực muốn để nguy hại của địa chấn có ảnh hưởng thấp nhất, tận lực làm để cho người dân nằm trong khu vực quản lý của văn phòng đường phố gặp nạn, việc này chẳng những là vì an toàn cho sinh mạng của nhân dân sống trong khu quản lý của văn phòng đường phố, cũng vì chính Đồng Học Bản có thể không chịu ảnh hưởng của địa chấn, bảo vệ chức quan, lại tiến thêm một bước, nhảy vào vòng quyền lợi của khu Nam Sơn, đổi một cái hoàn cảnh mới, một lần nữa toả sáng trên con đường chính trị.

Văn phòng Bí thư.

Vừa bước vào, Đồng Học Bản liền gọi điện thoại đến phòng hành chính, “Chủ nhiệm Chu, biển quảng cáo của công ty rượu đã dỡ bỏ hết chưa?”

Đầu bên kia của điện thoại, Chu Diễm Như cười khanh khách nói: “Tôi buổi sáng vừa phái người đi kiểm tra, tất cả đều tháo hết rồi”.

“Được, tôi biết rồi” Đồng Học Bản dặn thêm: “Sau này lại có loại biển quảng cáo này xin treo, không thể qua loa, nhất định phải kiểm tra văn kiện rõ ràng, chất lượng cũng phải kiểm tra, còn nữa, không chỉ công ty rượu này, văn phòng đường phố của chúng ta cũng phải kiểm tra các biển quảng cáo khác, những ngày này chúng ta phải làm một cuộc điều tra và chỉnh đốn toàn diện, một khi phát hiện biển quảng cáo không hợp lệ, không cần nói nhiều trực tiếp dỡ bỏ, cuối cùng làm một cái báo cáo, đem văn kiện giao cho khu”.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ dẫn chuyên gia đi cùng”.

“Được, chị làm đi, giao cho chị tôi cũng yên tâm”.

Ngắt máy, Đồng Học Bản cuối cùng cũng hoàn thành hạng mục đầu tiên trong kế hoạch.

Động đất lớn còn có hơn hai mươi ngày nữa, trận động đất sắp xảy ra!

Đồng Học Bản không có thời gian để có thể trì hoãn, ánh mắt căng thẳng, lập tức mở máy tính ra, đánh chữ, tìm một ít tư liệu có liên quan trên mạng, bắt đầu lên kế hoạch...

Chính là những tin tức cập nhật về động đất

Mọi người đều biết, một khi địa chấn xảy ra, cho dù là động đất cấp tám, phòng ốc cũng được, mà tường cũng thế, cũng không tránh khỏi sụp xuống, đối mặt với nguy hiểm xảy ra bất thành linh, sẽ có một khoảng thời gian làm đệm, có lẽ khoảng năm giây, cũng có thể mười giây, những căn nhà cũ kỹ nhất này cũng không phải làm bằng giấy, đều có khả năng kháng lực nhất định, hướng chi huyện Đại Phong mới chỉ chịu cơn địa chấn cấp tám, đến khu Nam Sơn, độ chấn động sẽ giảm nhẹ hơn.

Cho nên khi xảy ra địa chấn, phản ứng lúc đấy là quan trọng nhất, Đồng Học Bản xem qua những tư liệu điều tra thống kê trước đây, đại đa số những người gặp nạn trong cơn địa chấn, đều là bởi vì rối loạn khi xảy ra địa chấn, không tìm được cách che chắn thích hợp, không làm đầy đủ công tác chuẩn bị, thế nên mới làm cho bị kích phát sinh, nhưng nếu khi xảy ra địa chấn, tất cả mọi người có thể thông qua các phương pháp khoa học có những xử lý chính xác nhất, như vậy tin rằng, đại bộ phận mọi người có thể tránh được một kiếp, có thể thấy được tính quan trọng của việc nhận thức về địa chấn.

Đồng Học Bản nhớ rõ, loại địa chấn này, trước kia khi hắn còn học ở trường, đã được học qua, có điều sau đó lại không tiếp xúc như thế, nhiều năm như vậy, sớm quên hết rồi, nhiều lắm cũng chỉ có thể nhớ được một hai điểm quan trọng, sinh viên đều như thế, chứ đừng nói là dân chúng, tin rằng về phương diện tri thức, mọi người đều có hoặc nhiều hoặc ít khiếm khuyết, cho nên Đồng Học Bản mới cần mạnh mẽ khai triển công việc này. Nếu mỗi người đều hiểu hết, vậy thống kê ít nhất, sau khi trải qua chấn động, văn phòng đường phố Quang Minh vốn có khoảng một ngàn nạn dân thì ít nhất có thể cứu sống một nửa

Nói làm là làm. Nhưng tìm cái có gì đây.

Đồng Học Bàn cũng không mang tội danh quảng bá về địa chấn, nghĩ nghĩ, trong lòng lại có chủ ý, lập tức gọi điện thoại cho văn phòng chính đảng thông báo với lãnh đạo các xã khu, mời dự họp hội nghị xã khu.

Buổi sáng.

Phòng đại hội nghị.

Đồng Học Bàn vẫn như cũ là người đến cuối cùng, có điều, vừa đúng lúc hần bước lên bậc thang đi đến hành lang, bỗng nhiên thấy một bóng người quen thuộc đi tới, là Phó Bí thư Đảng ủy, Cảnh Tân Khoa.

Nhìn thấy Đồng Học Bàn, Cảnh Tân Khoa liếc mắt một cái, “Chủ nhiệm Đồng, tôi đến báo cáo với anh” Đồng Học Bàn cười nói: “Bí thư Cảnh, ha ha, trở về khi nào vậy?”

“Tốt nghiệp trường Đảng rồi, vừa trở về” Cảnh Tân Khoa giọng điệu ôn hoà.

Đồng Học Bàn đi lên, thân thiết vỗ vỗ cánh tay hần, “Tân Khoa, cậu đã đã trở lại, phòng làm việc một ngày cũng không thể không có cậu, trở về là tốt rồi...”

Cảnh Tân Khoa bị thanh âm vô cùng thân thiết “Tân Khoa” làm cho có chút nổi da gà.

Đồng Học Bàn cười ha ha nói: “Đi thôi, đúng lúc mở hội nghị các xã khu, cùng đi thôi”.

Cảnh Tân Khoa mặt nhăn nhu mày, có vẻ không quen, không rõ Đồng Học Bàn tại sao đột nhiên lại nhiệt tình với hần như vậy, họ Đồng này không phải lại có chủ ý xấu gì chứ? Cảnh Tân Khoa nhất thời cảnh giác.

Lúc đi vào phòng họp, mọi người đều đã đến

Có cán bộ văn phòng đường phố, còn lại tất cả đều là người phụ trách của các xã

Đồng Học Bàn ngồi vào ghế chủ tịch, sờ sờ microphone, không muốn nói nhảm nhiều, sau khi nói hai câu đơn giản làm lời dạo đầu, liền đi thẳng đến chủ đề nói: “Cuộc họp ngày hôm nay, chủ yếu là bố trí mấy nhiệm vụ, mọi người đều biết địa chấn ở Văn Xuyên, địa chấn ở Ngọc Thụ, còn có gần nhất là Ấn Độ và các nước ngoài liên tiếp phát sinh vài lần động đất, đều để lại những tổn thất và thương vong không thể bù đắp được, mọi người không có nhà để về, mọi người mất đi thân hữu...” Ở trên thế giới, mỗi ngày đều phát sinh những trận địa chấn dù lớn dù nhỏ, Đồng Học Bàn dùng cách dẫn dắt này, coi như là thuận lý thành chương, đã đem từ đầu tới đuôi những mối nguy hại của địa chấn nói hết một lần với mọi người, giọng điệu trầm trọng.

Mọi người vừa nghe, đều có những biểu tình không giống nhau

Sau một hồi thao thao bất tuyệt, Đồng Học Bàn dừng lại nhìn lướt qua, “Xét về điều này, tôi cảm thấy cần thiết phải lên lịch trình cho những kiến thức thông dụng về động đất, thiên tai chúng ta không thể ngăn cản, nhưng trước tiên có thể dự phòng, trước tiên có thể làm những công tác chuẩn bị để có thể giảm tác hại của động đất đây là điều chúng ta có đủ khả năng làm, là tất yếu, cũng là phòng hoạn” Ngừng một chút, Đồng Học Bàn lại nói: “Cho nên từ hôm nay trở đi, tôi bố trí mấy nhiệm vụ, do các ủy viên đảng ủy trong các xã khu dẫn đầu, trong khu quần hạt của từng xã khu tiến hành khai triển giáo dục tri thức về động đất với quy mô lớn, ầm, như tôi nói ở trước đó, nhiệm vụ lần này, phải nắm bắt nhiệm vụ chính trị, muốn những người phụ trách phải đích thân dẫn người xuống, từng nhà tuyên truyền phát tư liệu, bất luận là người dân thường trụ hay là dân cư tạm trú cũng không thể bỏ qua, cần phải thực hiện đến mỗi một gia mỗi một hộ mỗi người dân!”

Nghe vậy, nhất thời ở dưới vang lên những tiếng bàn luận nho nhỏ, vấn đề bọn họ lo lắng đều có vẻ rất thực tế.

“Dự phòng địa chấn sao? Kiến thức thông dụng sao?”

“Đây không phải bệnh hình thức thôi sao”.

“Tại sao đột nhiên muốn làm việc này? Việc này lãng phí bao nhiêu nhân lực và vật lực?”

“Sổ tay tuyên truyền, mỗi nhà một cuốn, cái này tốn bao nhiêu tiền? Không phải là bảo bảo xã bỏ ra chứ?”

Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Như và tất cả những cán bộ văn phòng đường phố cũng không nghĩ tới Đồng Học Bản tại sao lại thỉnh thoảng làm ra chuyện như vậy, thật sự quá đột ngột, hơn nữa chẳng hiểu ra làm sao cả, làm cái gì phổ cập phòng chống động đất chứ? Loại sự việc này bình thường đều là nhiệm vụ sau khi cục chấn động chỉ đạo xuống, văn phòng đường phố mới thực thi, hiển nhiên hiện tại ở trên cũng không có chỉ thị này, hơn nữa cho dù có, cũng nhiều lắm là thực hiện ở các trường học, làm thế nào lại muốn thực hiện ở mỗi người? Có cần thiết không? Tài chính hàng năm của văn phòng đường phố hàng năm tài chính chỉ có một chút, làm gì có nhiều tiền nhàn rỗi như vậy?

Không ít người đều có phê bình kín đáo.

Nhưng Đồng Học Bản bỏ qua hết, cần làm thì không nói hai lời, căn bản không có trưng cầu ý kiến, bắt luận kẻ nào có ý kiến, nói thẳng: “Sách tuyên truyền do văn phòng đường phố phụ trách in ấn đóng dấu, chuyện này Chủ nhiệm Vương, cô hãy phụ trách ghi lại, tư liệu lát nữa đến chỗ tôi lấy, việc tài chính sự, anh tìm Chủ nhiệm Chu thương lượng” Hắn nhìn về phía Vương Ngọc Linh, “Tôi lặp lại lần nữa, công tác tuyên truyền này là được ưu tiên lo lắng hàng đầu, cho dù tạm thời gác lại các việc khác, cũng phải cam đoan tiến hành tuyên truyền thuận lợi, cần phải mau chóng làm tốt, không cần chờ in xong tất cả sách, in xong một quyển phát một quyển, ngày mai tôi sẽ đến xem tiến triển thế nào”.

Wang Ngọc Linh nháy mắt mấy cái, “Được, tôi nhất định làm tốt”.

Đồng Học Bản gật đầu nói: “Sau khi trở về, các xã khu phân công công việc thật tốt, nắm bắt chuyện này thật tốt, nếu có vấn đề gì, trước tiên hãy thông báo cho tôi”.

Mọi người đều chưa nói cái gì, cũng không có cách nào nói gì.

Ngay cả cảm thấy chuyện này có điểm không có ý nghĩa, nhưng chỉ thị của văn phòng đường phố đã đưa xuống, mọi người cũng chỉ có thể nghe theo.

Đồng Học Bản nhìn xuống dưới, vừa lòng gật đầu một cái, “Tốt lắm, tan họp!”

Cảnh Tân Khoa trong lòng khẽ lắc đầu, cũng rất nghi ngờ, họ Đồng này rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì? Như thế nào nói làm là làm như vậy?

707. Chương 705: Phát Hỏa

Buổi sáng, nắng.

Buổi sáng, sở tay tuyên truyền phòng chống động đất đã in ấn ra một đồng, có điều bởi vì vấn đề tài chính, tập in ấn cũng không có tinh xảo như vậy, chữ cũng không phải đặc biệt tốt, có điều tốt xấu gì cũng có thể sử dụng được, về ngoài có xấu đi một chút, nhưng sau khi Đồng Học Bản xem xong cũng vừa lòng, trước hết đem tất cả chỗ sách in đợt đầu tiên này phát xuống các xã khu những nơi có nhà ở nhiều sẽ là nơi trọng điểm để chiêu cố.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Đồng Học Bản lại đốc thúc Vương Ngọc Linh hoàn thành đợt in ấn lần thứ hai.

Sau đó, Đồng Học Bản mang theo Vương Ngọc Linh, đi thẳng đến các xã tiến hành công tác thị sát

Lái xe là Vương Ngọc Linh, “Chủ nhiệm, có cần thông báo trước cho bọn họ không?”

“Không cần, trực tiếp đi” Đồng Học Bản muốn đến kiểm tra đột ngột .

Trước kia khi còn làm khoa viên, Đồng Học Bản thấy các lãnh đạo hay chơi chiêu thức ấy, thị sát, đột ngột kiểm tra, cảm thấy ban lãnh đạo thuần túy là thêm phiền, ăn no không có chuyện gì làm, nhưng hiện tại Đồng Học Bản làm lãnh đạo, mới hiểu được tầm quan trọng của loại thị sát này, nếu anh không nhìn chăm chăm, không tạo áp lực xuống dưới, người khác sẽ nghĩ anh không coi trọng chuyện này, sẽ không dùng hết tâm sức làm việc, cho nên Đồng Học Bản lần này đột ngột đi kiểm tra cũng là muốn nói cho các xã khu biết tầm quan trọng của việc này, và thái độ của mình.

Một cửa ngõ.

Xe dừng lại, một hàng những bức tranh đồ thủy nhất thời rơi vào tầm nhìn.

Trên bức tranh là tuyên truyền phòng tránh động đất, giảm thiệt hại, phía dưới có một cái bàn dài, trên bàn để đầy sổ tay tuyên truyền, bí thư xã Tống Thanh ngồi ở sau bàn, còn có vài nhân viên công tác của xã hoặc ngồi hoặc đứng ở đó, thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba cư dân đi tới liếc mắt một cái, sau đó lấy một quyển sách tuyên truyền, có điều càng có nhiều người dân chỉ đứng từ xa nhìn lướt qua sau rồi trực tiếp rời khỏi, không hề liếc mắt xem một cái.

Nhìn thấy loại tình huống này, Đồng Học Bản đã bùng lên cơn tức, mở cửa xuống xe một phen.

Một cán bộ xã đứng bên cạnh Tống Thanh tinh mắt, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đồng Học Bản cách đó không xa, cuống quýt cúi đầu nói gì đó với bí thư

Tống Thanh lập tức ngắt đầu cùng với vài nhân viên công tác chạy nhanh đến, cùng nhau nghênh đón, “Chủ nhiệm Đồng, Chủ nhiệm Vương, hai vị đến lúc nào vậy?”

Đồng Học Bản không mẫn không nhạt nói: “Đến xem mọi người làm việc thế nào”.

“Đã thành lập điểm tuyên truyền” Tống Thanh chào hỏi với Đồng Học Bản nói, chính là lần đó các công trình kiến trúc ngô Liễu Hạng bị dỡ bỏ, lúc ấy Đồng Học Bản mới lên nhận chức không bao lâu, một mình đánh mấy chục người đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Tống Thanh, cho nên khi nói chuyện cũng có chút câu nệ, “Ben này có một cái, ngô phía đông cũng có một cái, tổng cộng trong xã có bốn điểm tuyên truyền, sổ tay tuyên truyền cũng đang được phát”.

Nhưng sắc mặt của Đồng Học Bản vẫn rất khó coi nói: “Mọi người phát thế này sao?”

Tống Thanh a một tiếng, “Việc này...” Hắn cảm thấy không có vấn đề gì, trước kia đều dùng phương thức này để phát tư liệu sổ sách.

“Trong cuộc họp ngày hôm qua tôi đã nói qua, anh coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai sao?” Đồng Học Bản tức giận nói: “Tôi nói như thế nào? Đến mỗi một nhà mỗi một hộ để tuyên truyền! Anh lại đem sách tuyên truyền bày trên bàn, cho rằng tôi không biết chuyện này có phải hay không?”

Tống Thanh ghen lời, cán bộ xã đứng bên cạnh cũng không dám hé răng.

Đồng Học Bản chỉ chỉ vào cái bàn dài nói: “Nếu các anh làm như vậy, có thể có một phần mười cư dân nhận được sách tuyên truyền là tốt rồi, tôi mặc kệ các anh trước kia tuyên truyền như thế nào, nhưng bây giờ tuyệt đối không được, tôi lặp lại lần nữa, tôi muốn là mỗi nhà mỗi hộ đều có thể nhận được sổ tay” Dè né tức giận Đồng Học Bản nói: “Được rồi, nếu mọi người không biết làm như thế nào, tôi đây sẽ nói ọi người nghe từng bước một, đem tất cả các ủy viên, các phần tử tích cực của xã, trưởng các đơn vị, đảng viên có thể điều thì điều động hết cho tôi, gõ cửa từng nhà, đăng ký, không được đem sách cắm ở trên cửa, phải gặp tận mặt, giao tận tay mỗi cá nhân và gia đình, nếu gặp những người không biết chữ, chúng ta còn phải phụ trách giảng giải, một chút một chút cho thật rõ, về những nhà không có người nhà, ban ngày không có người thì tối buổi tối, buổi tối không có người thì đợi ngày hôm sau, tôi mặc kệ các người cuối cùng dùng cái gì phương pháp, ta muốn kết quả là mỗi nhà ít nhất phải có một quyển sách tuyên truyền!”

Tống Thanh vừa nghe liền đỏ mặt, dùng trợn mắt nhìn như vậy sao?

Vương Ngọc Linh lấy chai nước khoáng đưa cho Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản nhận lấy uống một ngụm nhìn bọn Tống Thanh, “Thế nào? Tôi nói còn chưa rõ ràng sao?”

“Rõ ràng rồi! Tôi lập tức làm!” Tống Thanh lúc này mới phản ứng lại, lập tức liên hệ phân chia từng người trong xã còn cho hai người đem theo tư liệu tuyên truyền, vào từng ngõ nhỏ, bắt đầu gõ cửa từng nhà.

Tống Thanh cũng là chủ nhân có thể suy một ra ba, thấy Đồng Học Bản coi trọng như vậy, hắn cũng không dám chậm trễ, lập tức cầm lấy cái loa mang theo, mở chốt ra, bắt đầu đứng ở cửa ngõ nhỏ lớn tiếng nói: “Mọi người, hiện tại văn phòng đường phố xã khu muốn làm một cuộc tuyên truyền phòng chấn giảm tai nạn động đất, nơi này chúng tôi có sổ tay tuyên truyền, toàn bộ đều là phát miễn phí”.

Ồn ào như vậy, nhất thời hấp dẫn không ít cư dân đến đây, hơn nữa không khí cũng tăng lên.

“Sách tuyên truyền phòng chống động đất sao?”

“Làm ơn, cho tôi một quyển”.

“Cũng cho tôi một tờ, cảm ơn”.

Vương Ngọc Linh thấy người bên đó không đủ, cũng chủ động đi lên phát này nọ, thỉnh thoảng còn giảng giải vấn đề với cư dân, ví dụ như lúc có chấn động trước hết phải làm là cái gì.

Đồng Học Bản kê gập đầu, sắc mặt giãn ra một ít.

Tổng Thanh thấy thế, mới nhẹ nhàng thở ra.

Không bao lâu sau, thấy cỗ hòng Tổng Thanh đều khàn rồi, Đồng Học Bản liền ngoắc gọi hắt lại đây, “Còn có chuyện này nữa, những quyển sách tuyên truyền này chẳng những phải phát, còn phải làm cho cư dân xem, phải nhớ kỹ, việc này so với việc phát sách tuyên truyền đến từng nhà càng không dễ thực thi, bí thư Tổng, anh ở cơ sở cũng công tác không ít năm, cơ hội cùng dân chúng giao tiếp so với tôi chắc chắn phải nhiều hơn, anh có đề nghị gì hay không?”

“Việc này” Tổng Thanh nhanh chóng động não, bỗng nhiên nói: “Bằng không làm một cuộc hỏi đáp có thưởng?”

Đồng Học Bản nhất cần nhắc, đến đây có chút hứng thú, “Nói tỷ mỉ một chút”.

“Chính là in một cuốn sách lựa chọn các câu hỏi về kiến thức động đất, không cần tất cả đều in giống nhau, với những chủ đề không giống nhau, tránh cho lặp lại, sau đó ở vài điểm tuyên truyền tăng cường thêm người, cho dân chúng tham gia vấn đáp, chỉ cần trả lời chính xác là được, mỗi trang đại khái năm câu hỏi? Dù sao chỉ cần có thể toàn bộ trả lời, liền phát một ít quà tặng, khăn mặt, kem đánh răng, cốc chén” Tổng Thanh nói: “Dù sao điểm này có một chút thực tế, bằng không trời đất có loạn, dân chúng cũng không chịu đọc”.

“Ý tưởng này không tồi” Đồng Học Bản lo lắng một lát, gồi gập đầu nói: “Làm như vậy đi, chuyện đáp án tôi sẽ bảo bên chính đảng nghĩ biện pháp, mau chóng làm ra, quà tặng cũng giống nhau, đến lúc đó mọi người ở đây sẽ làm thí điểm trước, nếu hiệu quả, sau này sẽ mở rộng sang các xã khác! Đương nhiên, việc này cần làm nhưng những công việc tuyên truyền khác cũng không được lơ là, làm hai việc song song!”

“Tôi rõ rồi”.

708. Chương 706: Tiến Công Mỹ Nữ Khu Trưởng

Ba ngày...

Năm ngày...

Bảy ngày...

Một tuần trôi qua.

Văn phòng đường phố Quang Minh tiến hành hoạt động tuyên truyền phòng chống động đất giảm tai nạn với khí thế ngất trời, mỗi một cư ủy xã khu đều chấp hành phương án của Đồng Học Bản Đến hiện tại, cơ bản mỗi hộ đều nhận được bản in ấn sổ tay tuyên truyền phòng chống động đất của văn phòng đường phố, Đồng Học Bản cũng chọn dùng đề nghị của Tổng Thanh, thiết lập nhiều điểm tuyên truyền, đem bản các câu hỏi cho cư dân trong xã điền, lấy việc gia cố mọi người làm trọng, dùng quà tặng và tặng phẩm để làm tăng sự nhiệt tình của đại đa số cư dân, có thể nhiều một cái thêm một cái, làm ọi người nhớ kỹ nội dung cuốn sách tuyên truyền này, cho dù không thể làm cho tất cả mọi người có thể đọc lâu lâu, Đồng Học Bản cũng muốn mỗi gia mỗi hộ có ít nhất một người có thể nhớ kỹ nó, như vậy khi chấn động đến có thể ổn định cục diện các gia đình.

Thiên hạ không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.

Sự tình khai triển rất nhanh chóng, thu hoạch không nhỏ.

Nhưng mà, vì chuyện này mà trong văn phòng đường phố và trong các khu lại nổi lên tranh luận lớn, vấn đề cũng đến từng cái một.

Phòng chống động đất giảm tai hại? Rất nhiều người nghe nói việc của văn phòng đường phố Quang Minh, đều cho rằng Đồng Học Bản ăn no không có chuyện gì làm, cục diện tốt thế, cần gì phải phòng động đất?

Buổi sáng hôm nay, Đồng Học Bản đang ở xã Hòe An thị sát công viên, đang cùng cán bộ xã bố trí nhiệm vụ, bảo bọn họ dọn dẹp tu sửa tòa nhà lâu năm đi, cam đoan thông đạo hành lang phòng cháy, sau đó, có một cuộc điện thoại gọi đến, là điện thoại của thư ký khu, Mã Ly.

“Là Chủ nhiệm Đồng sao?” Mã Ly lạnh như băng nói.

“Thư ký Mã, là tôi” Đồng Học Bản nói.

“Anh lập tức đến khu một chút, Khu trưởng Nguyệt Hoa tìm anh”.

“Việc này, cụ thể là chuyện gì?”

“Đến đây anh sẽ biết!”

“Vậy được, tôi lập tức đi qua”.

Đồng Học Bản cũng thấy có chuyện cần phải nói với Cảnh Nguyệt Hoa, chuyện dỡ bỏ biển quảng cáo công ty rượu lần trước gặp trở ngại đã làm cho Đồng Học Bản nhận ra, tự mình khai triển công việc thế này, không có sự ủng hộ của khu là tuyệt đối không được, ngay cả việc chỉnh đốn cái biển quảng cáo đều gặp trở ngại lớn như vậy, chứ đừng nói Đồng Học Bản còn muốn chỉnh đốn những công việc khác, có thể tưởng tượng, bước nữa bước cũng khó, hơn nữa hiện tại Đồng Học Bản tiến hành công tác phòng chống động đất, chủ yếu vẫn là tài chính của văn phòng đường phố Quang Minh không đủ, dựa theo kế hoạch, còn cần lều trại, trước tiên cần chuẩn bị vật tư, cần tiếp tục phát sổ tay tuyên truyền, dùng một số đồng nhân lực vật lực để làm, nhưng không có tiền, cái gì cũng không xong, Đồng Học Bản hiện tại rất cần toàn khu ủng hộ, hẳn cảm thấy chính mình phải đi thuyết phục Cảnh Nguyệt Hoa.

Đại viện Khu ủy.

Đồng Học Bản mở cửa đi vào, rất nhiều ánh mắt đều nhìn lại.

Chờ Đồng Học Bản xuống xe, vừa lúc gặp Chủ nhiệm Văn phòng đường phố Bình An, Sở Thanh Hoa từ văn phòng đi ra.

“Chủ nhiệm Đồng” Sở Thanh Hoa chủ động tìm tới hắn, giả cười nói: “Sao tôi nghe nói, văn phòng đường phố các anh đang tuyên truyền phòng chống động đất gì sao? Chuyện này là thế nào vậy?”

Đồng Học Bản nhìn hắn, cười nói: “Phòng hoạn từ lúc chưa xảy ra”.

Sở Thanh Hoa lắc lắc đầu, “Lão đệ, không phải tôi nói cậu, cậu cảm thấy việc này cần thiết sao?”

“Tại sao không cần thiết? Còn có chuyện gì quan trọng hơn sự an toàn sinh mệnh của dân chúng sao?”

“Được, vậy cậu tự giải quyết cho tốt đi” Sở Thanh Hoa nở nụ cười một chút, lắc lắc đầu bỏ đi, hắn biết lần này họ Đồng hạ nước cờ rất mơ hồ, hiện tại là thời đại kinh tế, người làm gì mà phải phòng chống động đất? Người này không phải tự mình tìm phiền phức ỉn sao, trong khu có thể nhìn người mà không bực mình mới là lạ.

Trên lầu.

Văn phòng trưởng khu.

Cốc, cốc cốc, Đồng Học Bản gõ cửa.

“Mời vào!” Giọng nói cứng rắn của Khu trưởng Nguyệt Hoa vang lên phía sau cánh cửa.

Đồng Học Bản điều chỉnh tâm trạng một chút, đẩy cửa đi vào, nhất thời liền nhìn thấy thân ảnh mỹ miều mà rất lâu không thấy đang ở sau bàn làm việc. Từ sau cái đêm tháng trước Cảnh Nguyệt Hoa mặc một chiếc váy nóng bỏng đi qua nhà anh, Đồng Học Bản vẫn chưa thấy qua Cảnh Nguyệt Hoa, không biết nàng là cố ý trốn tránh mình hay không, hay là công việc rất bận rộn, dù sao Đồng Học Bản vẫn rất nhớ nàng, trong đầu tất cả đều là hình ảnh Cảnh Nguyệt Hoa đang cùng mình trên giường.

Cảnh Nguyệt Hoa hôm nay mặc chiếc quần dài màu cà phê và giày cao gót màu đen, trên thân là chiếc áo sơmi màu trắng, vẫn là dáng hình rất nghiêm túc.

Vừa ngừng đầu nhìn hấn, Cảnh Nguyệt Hoa giải quyết việc chung nói: “Biết tôi tìm anh vì việc gì sao?”

“Không rõ ràng lắm” Đồng Học Bân nhìn nàng nói: “Ngài cứ phân phó”.

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói: “Có người phản ánh văn phòng đường phố các anh đang làm tuyên truyền phòng chống động đất giảm tai nạn với quy mô lớn, có việc này hay không?”

Đồng Học Bân gật gật đầu, “Có, chúng tôi cũng là vì lo lắng cho sự an toàn, cho nên...”

“Anh không cần giải thích!” Cảnh Nguyệt Hoa cau mày cúi đầu tiếp tục viết văn kiện, miệng cứng rắn nói: “Công tác phòng chống động đất! Lập tức dừng lại!”

Đồng Học Bân cau mày, “Vì cái gì?”

“Tôi nghĩ anh hẳn là biết vì cái gì!” Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói: “Trước khi anh làm như vậy! Báo cáo qua với khu chưa? Báo cáo công tác năm nay của các anh có hạng mục này sao? Không có thì dừng lại cho tôi! Anh hồ đồ rồi sao! Tôi nói cho anh biết Tiểu Đồng!” Cảnh Nguyệt Hoa vỗ vỗ xấp văn kiện trong tay, “Đây là đơn khiếu nại văn phòng đường phố các người, tôi đã bỏ xuống đây, không chỉ có một cuộc điện thoại khiếu nại gọi đến chỗ tôi, bây giờ cậu đã làm loạn đến mức làm lòng người hoảng sợ! Anh rốt cuộc muốn làm gì! Tự anh đi thu dọn cục diện rối rắm này cho tôi!”

Đồng Học Bân không thích nghe nữa, “Khu trưởng Nguyệt Hoa, trước đó tôi đã nói qua rồi, một người bạn tôi làm ở cục địa chấn nói tỉnh Bắc Hà của chúng ta sắp có địa chấn.” Lý do này cũng không có tính thuyết phục, cho nên Đồng Học Bân rất nhanh sửa lại, “Đương nhiên, sau đó tôi cũng chứng thật rồi, hôm đó là anh ta uống rượu, nói bậy, nhưng chuyện địa chấn ai nói trước được? Không phải tôi nói tỉnh Bắc Hà chúng ta sẽ có địa chấn, tôi chỉ muốn nói phòng hỏa hơn cứu hỏa, hiện tại khắp thế giới đều là tin tức về địa chấn, nói thật, tôi rất sợ, cho nên tôi muốn làm một hoạt động phòng chống động đất, như thế này có vấn đề gì chứ?”

Cảnh Nguyệt Hoa bình tĩnh nhìn hấn, “Anh còn có một đồng lý do? Anh đây là bệnh hình thức!”

Đồng Học Bân nói: “Tôi không biết ai nói gì đó với ngài, nhưng Đồng Học Bân tôi không thẹn với lương tâm!”

“Đồng Học Bân! Tôi hiện tại không phải đang thương lượng với anh!” Cảnh Nguyệt Hoa mở to mắt nói: “Tôi đang đại biểu khu ủy khu chính phủ chỉ thị cho anh! Công tác phòng chống động đất đó lập tức dừng lại cho tôi!”

“Khu trưởng Cảnh!”

“Cứ như vậy đi!”

“Chuyện này tôi...”

“... Đi ra ngoài!”

Cảnh Nguyệt Hoa dứt lời, không hề quan tâm đến hấn, bắt tay vào xử lý công việc, viết cái gì đó trên văn kiện.

Đồng Học Bân hít một hơi nói, “Nơi này nói chuyện không tiện, buổi tối ngài có thể đến kí túc xá đường phố chứ?”

Cảnh Nguyệt Hoa không nói gì.

“Tôi chờ ngài về, tôi sẽ nói cụ thể với ngài, được không?”

“Tôi bảo anh đi ra ngoài!” Cảnh Nguyệt Hoa ngừng đầu nói, “Lỡ tai anh có vấn đề sao?”

Đồng Học Bân bất đắc dĩ nói: “Vậy buổi tối tôi chờ ngài, nhất định phải về, không gặp không về”.

709. Chương 707: Kế Hoạch Chinh Phục

Hơn tám giờ tối

Sắc trời dần dần đen xuống.

Trong nhà thuộc viện đường phố, Đồng Học Bân chấp tay sau lưng hút thuốc, đi tọtis đi lui trong phòng khách nhà mình, thỉnh thoảng hướng ra phía cửa nhìn, đợi, đợi, đợi, vẫn không thấy bóng dáng Khu trưởng Nguyệt Hoa, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, Cảnh Nguyệt Hoa này, thái độ đối với mình thật sự là càng ngày càng kém, thực sự không hiểu nàng rốt cuộc nghĩ như thế nào, là thích anh hay là chán ghét anh? Nói là thích, giọng điệu của cô thút sự rất kém, chưa từng hoà nhã, còn nói chán ghét, Khu trưởng Cảnh lại ôm ở cùng mình trải qua hai lần ân ái.

Tạ Tuệ Lan...

Cảnh Nguyệt Hoa...

Hai người này thật sự là người này còn khó đối phó hơn người kia, khó mà có so được ai hơn

Đồng Học Bân rối rắm, nhưng việc nên làm thì anh nhất định phải làm, công tác phòng chống động đất anh không thể dừng lại, tuyệt đối không có khả năng, cho nên hiện tại Đồng Học Bân cần phải làm thế nào để gặm được khối xương cứng Cảnh Nguyệt Hoa này !

Đột nhiên, cửa sổ sáng lên, hai cái đèn ô tô rất sáng.

Đồng Học Bân đi đến cúi đầu nhìn xuống dưới lầu vừa thấy Cảnh Nguyệt Hoa cho xe dừng lại

Cửa xe mở ra, Cảnh Nguyệt Hoa thả giày cao gót xuống xe, Mã Lỵ cũng xuống, tựa như vừa đi xã giao xong

“Khu trưởng Nguyệt Hoa, vậy tôi về đây” Mã Lỵ cung kính nói.

Cảnh Nguyệt Hoa ừm một tiếng, “Văn kiện ngày mai đừng quên chuẩn bị”.

Mã Lỵ nói: “Buổi tối tôi sẽ đánh ra, khẳng định không làm chậm trễ công việc”.

Mặt không chút thay đổi khoát tay về phía trước, Cảnh Nguyệt Hoa cũng không quay đầu lại bước đến hàng hiên lên lầu

Thấy thế, trong lòng Đồng Học Bân ảm áp, Cảnh Nguyệt Hoa hơn một tháng cũng chưa về ký túc xá đường phố, buổi sáng nay mình đến văn phòng cô nói một tiếng, tuy rằng thái độ của cô rất ác liệt, không nể mặt nể mũi gì hết, nhưng vẫn trở về, tai thấy lời nói của mình vẫn có chút phân lượng ở trong lòng Khu trưởng Nguyệt Hoa, cũng không phải cô không coi trọng mình, ừm, như vậy là tốt rồi.

Có điều Đồng Học Bân cũng không có vội vã đi tìm cô, anh cảm thấy lúc Cảnh Nguyệt Hoa tỉnh táo, mình không Cảnh Nguyệt Hoa và Tạ Tuệ Lan rất giống nhau, tính cách rất độc lập, trong lòng quyết định việc gì thì sẽ rất khó mà nghe theo người khác nữa, vì thế Đồng Học Bân phải đợi lúc cô thoáng mơ hồ một chút mới đến, mấy giờ? Đương nhiên là chờ ban đêm lúc cô đang ngủ mới đến, ý chỉ sẽ kém hơn.

Ngao ngao.

Ngao ngao.

Mới hai giờ đêm

Đồng Học Bân rất thống khổ, trước đó cũng không chịu được, buồn ngủ.

Không nói nhiều, Đồng Học Bân lập tức soi gương chỉnh quần áo, vuốt vuốt kiểu tóc, sau đó đi nhanh ra cửa lặng lẽ ấn chuông nhà Cảnh Nguyệt Hoa.

Leng keng, leng keng.

Đồng Học Bân vốn tưởng rằng Khu trưởng Nguyệt Hoa khẳng định đang ngủ, muốn mở cửa cũng phải chờ trong chốc lát, khả năng còn không nghe thấy, cho nên đang chuẩn bị ấn vài lần, nhưng mà thế sự khó liệu, làm cho Đồng Học Bân kinh ngạc là sau khi mình ấn chuông cửa vài giây đã có người bên trong ra mở cửa,

lộ ra khuôn mặt Cảnh Nguyệt Hoa lạnh nhạt mà xinh đẹp khuôn mặt trên người vẫn mặc áo sơ mi trắng cùng quần dài màu nhạt chứng tỏ rằng cô căn bản không ngủ!

Cảnh Nguyệt Hoa lãnh đạm nói: “Chuyện gì?”

Đồng Học Bàn cười khỏ nói: “Ngài, ngài còn chưa ngủ sao?”.

“Tôi ngủ hay không ngủ anh nhìn không thấy sao?” Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm túc nói: “Tôi hỏi anh có chuyện gì!”

Đồng Học Bàn nghiêng đầu nhìn hàng hiên thấp giọng nói: “Đi vào rồi nói đi, nơi này không có tiện nói chuyện, tôi vào phòng trước đã”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn hẩn, xem xét vài giây, mới mở cửa chống trộm, để hẩn vào.

Đồng Học Bàn biết thời gian nghỉ ngơi của Cảnh Nguyệt Hoa là mười giờ, muộn nhất cũng là mười một giờ, cho nên rất muốn hỏi một câu tại sao đến bây giờ chị còn không ngủ, có phải đang chờ tôi hay không? Nhưng lời này hiển nhiên có chút không ổn, hơn nữa Đồng Học Bàn hiểu rõ ràng Cảnh Nguyệt Hoa sẽ không trả lời hẩn, rõ ràng sẽ không tự làm mất mặt mình.

Sau khi mở cửa, Cảnh Nguyệt Hoa cũng không quan tâm anh nữa, tự đi đến sofa ngồi xuống, lật xem một quyển báo.

Đồng Học Bàn đóng cửa lại, đi vào trong, ngồi xuống cạnh cô, “Tôi đến đây, vẫn là muốn nói chuyện phòng chống động đất giảm tai nạn kia”.

“Không cần phải nói!” Cảnh Nguyệt Hoa cầu tìm báo, phát phát ra âm thanh xoạt xoạt, “Tôi nghĩ ban ngày tôi đã nói rất rõ ràng ! Không thương lượng!”

“Nhưng mà...”

“Còn có việc gì sao? Không có thì đi ra ngoài!”

“Khu trưởng Nguyệt Hoa!”

“Tôi muốn nghỉ ngơi! Ra rồi đóng cửa cho tôi!”

Quả nhiên, lúc Cảnh Nguyệt Hoa tỉnh táo, Đồng Học Bàn tuyệt đối không thể thuyết phục được cô.

Mất thấy địa chấn cũng chỉ còn có chưa đến hai mươi ngày, cục diện của phòng chống động đất đang tốt lại dừng lại vì Cảnh Nguyệt Hoa, trong lòng Đồng Học Bàn cũng cũng rất tức giận, “Nguyệt Hoa, Đồng Học Bàn tôi là loại người nào, chị hẩn là biết, cho dù không biết tôi nghĩ chị cũng có thể nghe nói qua, tôi không phải người theo chủ nghĩa bệnh hình thức, tôi rất thực tại, có cái gì thì nói cái đó, tôi không thích chơi mấy trò vòng vo này nọ, sự việc lần này, tôi tuyệt đối không có tư tâm, tôi thật sự vì suy nghĩ cho dân chúng trong đường phố chúng ta, muốn ọi người nhớ kỹ kiến thức về phòng chống động đất giảm tai nạn”.

“Vậy anh đã đạt được mục đích rồi!”

“Như vậy còn chưa đủ, còn có cái khác, ví dụ như vật tư phòng chống động đất, tôi cũng muốn chuẩn bị một chút”.

Sắc mặt Cảnh Nguyệt Hoa trầm xuống một chút, “Anh mỗi ngày đều gửi cho tôi một tin về địa chấn, tôi nhin, tôi không chấp nhận với cậu! Đồng Học Bàn! Anh chơi xong chưa? Anh cho là anh tuyên truyền phòng chống động đất nhốn nháo suốt một tuần này mà tôi không biết gì sao? Tôi mở một con mắt nhắm một con mắt! đem tất cả các thư khiếu nại anh ném xuống! Thế nên anh mới có thể tiếp tục tổ chức công tác tuyên truyền! Nhưng hiện tại cũng đã được một tuần rồi! Cũng ổn rồi? Anh còn muốn chuẩn bị vật tư chống địa chấn? Làm loạn cũng phải có giới hạn chứ!”

Đồng Học Bàn cũng hiểu ý của Cảnh Nguyệt Hoa, nhưng địa chấn thực sự là lửa sém lông mày, làm cho làm sao có thể khinh thường?

Cảnh Nguyệt Hoa tựa như tức giận, hít sâu, cầm báo cúi đầu xem, “Tôi không muốn phí lời với anh! Lập tức đi ra ngoài cho tôi!”

“Được rồi, được rồi” Đồng Học Bản không thể lên giọng, “Trước tiên không nói chuyện này nữa, được chưa?”

Cảnh Nguyệt Hoa không hé răng.

“Chị là lãnh đạo, chị nói cái gì là cái đấy”.

Cảnh Nguyệt Hoa giống như vẫn đang nổi nóng, căn bản không quan tâm anh.

Đồng Học Bản nhìn đồng hồ, hơn mười hai giờ đêm rồi, kế hoạch này không thành thì tìm kế khác, liền rót cho trưởng khu Nguyệt Hoa một cốc chén nước lọc, đưa tới miệng cô, “Nào, uống nước đi”.

“Không khát!” Thanh âm Cảnh Nguyệt Hoa rất lạnh lùng nói.

Đồng Học Bản đành phải buông cái chén, nhìn cô, duỗi tay ra, nhẹ nhàng ôm thắt lưng cô, mân mê, rất mềm mại.

Ánh mắt Cảnh Nguyệt nhất thời biến đổi, “Đồng Học Bản, anh có ý gì?”

“Không phải chị muốn đổi chủ đề sao?” Đồng Học Bản ho khan nói: “Buổi tối tôi ngủ chỗ chị, được không?”

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm nghị nói: “Thật ngại quá! Tôi không có thói quen ngủ cùng đàn ông lạ”.

“Ài, cũng không phải chưa từng ngủ qua”.

“... Anh nói lại một lần nữa cho tôi”.

“Ai da, được rồi, được rồi, không ngủ qua, không ngủ qua”.

Đồng Học Bản rất đau đầu, trưởng khu Nguyệt Hoa Khu trưởng cũng thật khó đỡ, nhất là dám làm mà không dám nhận, nhận tấy bộ dáng đó, thực làm cho Đồng Học Bản không chấp nhận được.

Mềm không ăn?

Vậy đến cứng rắn!

Đồng Học Bản nắm chặt tay, bỗng nhiên đứng lên khỏi sô pha, xoay người, một tay ôm phía sau lưng Cảnh Nguyệt Hoa, một tay sờ vào đôi chân mỹ miều của cô, ôm lấy eo, một chút đã ôm trưởng khu Nguyệt Hoa như ôm công chúa, ôm cô ở trước ngực, xoa người cô.

Mặt Cảnh Nguyệt Hoa tối sầm, “Buông ra!”

Đồng Học Bản không nghe, “Giờ này, nên đi ngủ”.

“Tôi bảo anh buông ra!” Cảnh Nguyệt Hoa lạnh giọng nhìn chằm chằm vào mặt Đồng Học Bản, “Tôi không muốn nói lại lần thứ hai!”

Đồng Học Bản vẫn quyết tâm, nhưng vẫn bị ánh mắt của trưởng khu Nguyệt Hoa làm cho có chút sợ hãi, bất đắc dĩ, chỉ có thể phần nộ thả cô xuống sô pha

Không khí nhất thời trầm mặc .

Cảnh Nguyệt Hoa xem báo, Đồng Học Bản nhìn trời.

Ước chừng vài phút sau, Cảnh Nguyệt Hoa vút thật mạnh lên bàn, hút vào một hơi, đi dép vào, đi nhanh vào buồng vệ sinh, bính, dùng lực đóng cửa, thanh âm rất lớn!

Tiếng nước ở bên trong vang lên ầm ầm.

Là tiếng vòi sen vòi phun, hình như Cảnh Nguyệt Hoa đang tắm rửa.

Đồng Học Bản trong lòng nhất thời ồ lên, chớp chớp ánh mắt, cảm thấy hấp dẫn, liền dán mắt nhìn vào cửa phòng.

Cảnh Nguyệt Hoa tắm rửa luôn rất mạnh mẽ và nhanh chóng, lúc này đây cũng không ngoại lệ, đại khái chỉ tốn bốn hoặc là năm phút đồng hồ, cửa phòng tắm liền mở, Cảnh Nguyệt Hoa lúc đi mặc quần áo gì, khi đi ra vẫn mặc cái đó, chẳng qua hình như không có nội y bên trong áo sơ mi, có hai điểm đỏ mơ hồ hiện

lên, thịt lộ lên sau lớp áo sơ mi. Hương sữa tắm và sương mù trong phòng tắm cũng bay vào phòng khách, làm cho trong phòng dâng lên bầu không khí ái muội.

Đồng Học Bàn vừa thấy thế liền đứng lên, muốn nói cái gì đó.

Nhưng Cảnh Nguyệt Hoa cũng không nhìn hấn cái nào, trực tiếp bước vào phòng ngủ bên trong giường nệm vang lên một tiếng hỗn hển.

Cửa cũng không đóng, chỉ khép hờ.

Đồng Học Bàn nhất thời do dự, thử thăm dò đi theo vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Bên trong, chỉ thấy Cảnh Nguyệt Hoa cẩn thận tỉ mỉ cầm một quyển sách, không cởi quần áo, ngồi ở đầu giường nhìn bộ dáng rất chuyên tâm

“Nguyệt Hoa?” Đồng Học Bàn gọi cô.

Cảnh Nguyệt Hoa lại không quan tâm, tiếp tục đọc sách.

Đồng Học Bàn lúc này mới cân nhắc đại khái, nháy mắt mấy cái, lập tức cởi áo sơ mi, để trên ghế, sau đó cũng cởi nốt quần.

Cảnh Nguyệt Hoa từ đầu đến cuối cũng chưa động dậy, cũng không ngẩng đầu.

Đồng Học Bàn hiện lên giường chui vào ổ chăn, rút ra nhất cái, gối đầu, trong chăn, tất cả đều là mùi hương quen thuộc của Khu trưởng Nguyệt Hoa, thực thư thái, rất dễ chịu. sau khi nằm xuống, Đồng Học Bàn thấy Khu trưởng cảnh chỉ mạnh miệng mềm lòng, rõ ràng cũng không nói nhiều lời, lật chăn ra, xê dịch người về phía nằng, đưa tay ra ôm lấy thắt lưng Cảnh Nguyệt Hoa, kéo thắt lưng cô lên giường, một tay kéo lấy chăn

Tiếng Cảnh Nguyệt Hoa ở trong chăn lạnh như băng nói, “Tắt đèn”.

Đồng Học Bàn chuẩn bị chinh phục Cảnh Nguyệt Hoa lần thứ hai, chỉ có như vậy mới có khả năng khiến cô nghe theo mình, ừm, chinh phục tâm lý không được, chinh phục trên mặt tinh thần không được, vậy theo sẽ chinh phục trên mặt thể xác!

710. Chương 708: Làm

Vào đêm.

Nhà Cảnh Nguyệt Hoa

Phòng ngủ tối đen, ánh trăng mờ mờ, mông mông lung lung chiếu vào trong nhà.

“Nguyệt Hoa, sáng mai mấy giờ dậy?”

“...Bây giờ!”

“Vậy để tôi đặt chuông báo”.

“Không cần phải đặt!”

“Vẫn là đặt trước đi, không muộn”.

Đây cũng không phải là nhà của Đồng Học Bàn, hấn ở bên này không có thân thích, mà cha mẹ và đệ đệ Cảnh Nguyệt Hoa đều ở dưới lầu, vạn nhất buổi sáng lại đây kêu trưởng khu Nguyệt Hoa dậy ăn cơm, bọn họ trong tay còn có chìa khóa, nếu nhìn thấy Đồng Học Bàn và nằng cùng ngủ trong chăn, vậy Đồng Học Bàn nhắm chừng sẽ bị cả nhà họ lôi ra ngoài chêm đầu sao, cảnh phụ cảnh mẫu nhất là Cảnh Tân Khoa, đều có thâm cừu đại hận với chính mình, cho nên tốt nhất là tự bảo đảm ình

Bỗng nhiên, Cảnh Nguyệt Hoa ho khan lên, “Khụ khụ khụ, khụ khụ!”

“Làm sao vậy?” Đồng Học Bàn quan tâm nói: “Bị cảm à?”

Cảnh Nguyệt Hoa không để ý những lời này, nghiêng người, đưa tay lên ngăn kéo đầu giường, tựa như đang lấy thuốc.

Đồng Học Bàn nói: “Lần trước gặp cũng thế, sao lại cứ ho khan? Chị uống chút cam thảo đi, cái đó dùng được đấy” Nói xong liền bật đèn.

“Tắt đèn!”

“Không nhìn thấy thì chị uống thuốc thế nào được”.

“Tôi bảo anh tắt đèn!”

“Được rồi, được rồi tắt thì tắt”.

Sau khi uống thuốc, Cảnh Nguyệt Hoa có vẻ lại tốt hơn một chút, lại nằm trên gối vẫn không nhúc nhích, giống hệt người chết.

Đồng Học Bàn dựa vào ánh trăng nhìn cô, biết lúc này chính mình muốn chủ động nói cái gì đó với Cảnh Nguyệt Hoa nhưng quả thực là không thể, liền đưa tay vào trong chăn, tìm tìm vị trí, cởi cúc thứ ba trên áo sơ mi của cô, đưa tay vào trong, bàn tay nhất thời chạm vào một khối thịt nhô lên, Đồng Học Bàn thấy thân thể của Cảnh Nguyệt Hoa thật mềm mại, sau khi cô tắm quả nhiên không mặc áo ngực. Cùng lúc đó, thân mình Đồng Học Bàn tiến gần, cúi đầu ghé vào tai Cảnh Nguyệt Hoa, chậm rãi kéo kéo chỗ đó, miệng xẹt qua cổ và cằm cô, cuối cùng hôn vào nụ hoa của cô

Cảnh Nguyệt Hoa từ từ nhắm hai mắt bất động, hít thở nhanh hơn

Thân hình của cô thật sự là mê người, vừa thưởng thức vài cái, Đồng Học Bàn liền nhịn không được muốn chiếm lấy .

Nhưng Đồng Học Bàn cũng không quên mục đích hôm nay, cũng không phải là vì làm cho chính mình khoái trá, mà là vì muốn chinh phục thân thể Cảnh Nguyệt Hoa, làm cho cô có thể nghe mình trong việc phòng chống động đất giảm tai nạn, cho nên cố nén sốt ruột, Đồng Học Bàn một chút một chút điều chỉnh tâm tình với cô. Cúc áo sơ mi của Cảnh Nguyệt Hoa bị Đồng Học Bàn cởi bỏ, cởi áo sơ mi ra, Đồng Học Bàn ném xuống góc giường

Sau đó là quần dài.

Đồng Học Bàn mân mê nửa ngày mới cởi bỏ được dây lưng của trường khu Nguyệt Hoa, kéo khóa trên bụng xuống, từ từ lật lưng cô, rất nhanh khiến cho cặp mông đẹp của Cảnh Nguyệt Hoa lộ ra, quần lót cô cũng không có mặc, thắt lưng chặt ôm lấy cặp mông trắng của cô, làm cho hằn lên một vết, Đồng Học Bàn càng cởi càng làm hiện ra cặp đùi gọi cảm.

Ném cái quần dài ra khỏi chăn, Đồng Học Bàn sờ sờ đôi chân dài của cô.

Cảnh Nguyệt Hoa vẫn không rên một tiếng, chỉ đến lúc Đồng Học Bàn ở trong chăn vuốt về cặp đùi của cô, Cảnh Nguyệt Hoa mới đưa tay ra khỏi chăn, hất tóc của mình dính trên cằm.

Đồng Học Bàn vừa ngẩng đầu hỏi, “Sao không mặc nội y?”

“...Không muốn mặc!”

“Có phải lần trước tôi cầm bộ nội y màu xanh đen cho chị, làm chị mất hứng?”

“...Tôi nói rồi! Hôm nay tôi không muốn mặc!”.

“Tôi ngày đó cũng thật không có ý chê cười gì chị, thật đấy, nội y của chị đều rất mê người”.

“Nội y của tôi có màu sắc, kiểu dáng gì thì liên quan gì đến anh? Anh có quyền đánh giá sao!?”

“Được rồi, được rồi, tôi không nói, không nói, ài, xem chị gấp cái gì chứ”.

Đồng Học Bàn thật sự là không có cách nào khác để trao đổi cùng cô, vừa nói một câu liền bị chặn một câu, một chút tình cảm cũng không có, một chút hài hước cũng không có, rất pha hoại không khí, vẫn là làm chuyện đứng đắn đi. Cũng làm đủ công tác chuẩn bị rồi, ngoài miệng vừa thân mật trên thân hình trơn tru của trường khu Nguyệt Hoa, mở chân ra, Đồng Học Bàn liền nhẹ nhàng hoạt động eo mình, giật giật chân, cuối cùng còn chà sát hai bên thận, hy vọng trong chốc lát có thể nhiều khí lực.

Được rồi

Chuẩn bị sắp xếp.

Đồng Học Bàn lấy áo mưa mà mình đem theo trong túi quần ra, sắc mặt nghiêm túc, lúc làm những chuyện này, Đồng Học Bàn còn chưa bao giờ đứng đắn qua như vậy, hôm nay cũng không phải là vì mình cùng trưởng khu Nguyệt Hoa, mà là vì ngàn ngàn vạn sinh mệnh của dân chúng khu Nam Sơn, nếu không hoàn toàn nắm lấy Cảnh Nguyệt Hoa, vậy việc phòng chống động đất giảm tai nạn cũng không có biện pháp tiếp tục khai triển, hy sinh là thật lớn.

“Tôi lên đây?” Đồng Học Bàn mở lời.

Cảnh Nguyệt Hoa trợn mắt, lạnh lùng nói: “Đeo chưa?”

Đồng Học Bàn nói: “Đương nhiên đeo rồi, tôi tới nha?”

Cảnh Nguyệt Hoa không mẫn không nhạt nhắm mắt lại, “Đầu của anh ở trên người anh! Không cần phải xin chỉ thị của tôi!”

Hắc, nói tốt một chút không được sao? Chị cứ mạnh miệng đi ! Xem anh em thu thập chị như thế nào !

Đồng Học Bàn lập tức phát cẩu, tay trái ở chân trái của Cảnh Nguyệt Hoa, tay phải kéo đùi phải của cô, áp người lên mà bắt đầu làm, dốc hết sức.

Đồng Học Bàn nghĩ rất đơn giản, chính mình đêm nay có một chết, cũng phải chinh phục được thân thể của Nguyệt Hoa Khu, một lần không được liền hai lần, hai lần không được liền ba lượt, dù sao là không thể để cho Cảnh Nguyệt Hoa có cơ hội thở dốc, phải làm cho cô mơ mơ hồ hồ mà đáp ứng chuyện phòng chống động đất Nhưng mà làm năm mươi phút sau Đồng Học Bàn mới hiểu được, hẳn nghĩ chuyện này tưởng rất đơn giản , chẳng những đánh giá cao chính mình ở phương diện năng lực tác chiến, cũng hoàn toàn xem nhẹ sức chiến đấu của Khu trưởng Nguyệt Hoa, Đồng Học Bàn một chết một sống ép buộc nàng hai lần, mới phát hiện khuôn mặt cứng rắn của Khu trưởng chính là một tảng đá, tính cách thế, thân thể cũng thế, mặc kệ Đồng Học Bàn dùng nhiều khí lực, người ta cũng vững như Thái Sơn, trừ bỏ thở dốc chính là thở dốc, không hề nói bất kỳ một cái nào khác, người ta ngay cả rên cũng không rên một tiếng.

Tất cả sức lực của Đồng Học Bàn đều như đá chìm đáy biển, nhiều lắm cũng chỉ nhấc lên cơn sóng nhỏ.

Chuyện này làm cho Đồng Học Bàn gặp trở ngại, hẳn thật không nghĩ tới Cảnh Nguyệt Hoa lại như lang như hổ thế, thất lưng hẳn đều nhanh xiết lại, thậm đều có điểm đau, nàng ta thì ngược lại, còn không có hoàn toàn tiến vào trạng thái? Chỉ là mới có một chút cảm giác nho nhỏ? Thở dốc?

Có chút đả kích.

Đồng Học Bàn rất sĩ diện, trên mặt nhất thời không nhịn được.

Nhưng nghĩ một chút, này có thể dựa vào chính mình sao? Hẳn đã muốn hết sức!

Muốn nói kiên trì ba mươi phút, việc này thật ra cũng là trình độ bình thường, bốn mươi phút, cái này tính là được rồi, năm mươi phút? Hai lần? lúc Đồng Học Bàn phát huy rất tốt cũng chính là ở trình độ này, tuy rằng không thể nói nhiều như thế nào, nhưng ít nhất vẫn là không tồi rồi? Nhưng khi rơi xuống thân mình trưởng khu Nguyệt Hoa, cái đó căn bản là cái đáng chê cười, Đồng Học Bàn buồn bực, lão nhân gia ngài như thế nào mới thỏa mãn? Hai giờ sao? Anh em chỉ sợ cũng kiên trì không được hai giờ! Cô thế này không phải muốn mệnh tôi sao? Hơn nữa xem Cảnh Nguyệt Hoa kia không có dáng bộ đau đớn, Đồng Học Bàn thậm chí hoài nghi mặc dù có kiên trì hai giờ, cũng không thể hoàn toàn bổ khuyết cho thân mình trưởng khu Nguyệt Hoa

Như thế này là muốn mạng người ta rồi!

Còn chinh phục cái rắm! Chính mình để cho người ta thu phục ! mất mặt!

Đồng Học Bàn hít hơi ghé vào thân mình Cảnh Nguyệt Hoa, thực một muốn chết rồi, hẳn cảm thấy Cảnh Nguyệt Hoa không chỉ là mạnh miệng, thật ra thân thể đã thỏa mãn, vì thế liền hỏi câu, “Việc Phòng chống động đất, chị xem...”

Tiết tấu hô hấp của Cảnh Nguyệt Hoa dĩ nhiên dần dần bình phục .

Nghe vậy, sắc mặt cô liền biến đổi, “Anh có ý tứ gì? Tại sao vẫn còn nói chuyện này?”

Đồng Học Bàn vỗ đầu, xong đời, kế hoạch thất bại.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn hắn, “Làm xong rồi sao?”

Câu hỏi này, chị xem thường thôi có phải hay không? Đồng Học Bàn có chút tức giận.

“Tôi hỏi anh đấy!” Cảnh Nguyệt Hoa hơi hơi cúi mặt xuống, “Làm xong chưa?”

Đồng Học Bàn nổi giận nói: “Chưa, chờ tôi từ từ thở đã, vội cái gì!”

Cảnh Nguyệt Hoa vốn trên tay cầm một tờ giấy ăn nhẹ tay dừng một chút, lại thu trở về, đầu dựa vào gối, không nói, tựa như đang chờ hấn làm.

Cô xem thường tôi sao!

Anh em vẫn còn khí lực nha?

Đồng Học Bàn thật ra cũng không phải tức nạng, mà là tức giận chính mình, chính mình tại phương diện năng lực này quả thật không quá xuất sắc, chỉ có thể làm bình thường, nếu ở trên giường, sức chiến đấu của hấn có thể bằng một nửa sức chiến đấu khi đánh người, Đồng Học Bàn chỉ cần mơ cũng cười, nhưng sự thật thường thường là rất tàn khốc như vậy, đánh nhau có thể luyện được, bắn súng có thể luyện được, nhưng loại việc trên giường này, Đồng Học Bàn thật không biết nên luyện như thế nào, những ngày này hấn đã rèn luyện thân thể không ít, sao một chút tiến bộ cũng không có? Làm ỉn biết giấu mặt vào đâu đây??

Nhìn Cảnh Nguyệt Hoa nhắm mắt chờ, Đồng Học Bàn trong lòng phức tạp.

Tháng trước trưởng khu Nguyệt Hoa ban đêm có thể chủ động ăn mặc như vậy tìm đến mình, hiển nhiên, khí lực của Đồng Học Bàn cũng không có uống phí, Cảnh Nguyệt Hoa không có khả năng một chút cảm giác cũng không có, bằng không một lần là đủ rồi, trưởng khu Nguyệt Hoa làm sao có khả năng tìm đến mình làm lần thứ hai? Còn có hiện tại là lần thứ ba? Nói cách khác, vẫn là vấn đề không đủ trình độ, là tính dục của Cảnh Nguyệt Hoa quá mạnh mẽ, Đồng Học Bàn chỉ có thể thỏa mãn nạng tí xú.

Làm sao bây giờ?

Ngủ? Nói chính mình không được? Như vậy là nhận thua ?

Đồng Học Bàn cảm thấy chính mình nếu nói như vậy, chỉ sợ cả đời sau này cũng không thể ngẩng cao đầu trước mặt Cảnh Nguyệt Hoa! Làm cho người ta chê cười!

Không được, phải nghĩ chiêu khác!

Sau đó không lâu, Cảnh Nguyệt Hoa mở mắt ra, nhìn anh, vứt giấy vệ sinh trên tay, “Tôi cũng mệt mỏi rồi, ngủ thôi!” Có lẽ biết hấn không chịu được nữa, nên thả ra cho Đồng Học Bàn một cái bậc thang.

Đồng Học Bàn càng cảm thấy bực mình, đột nhiên, mắt hấn sáng lên

Đúng rồi! Mình không phải còn có REVERSE sao??

Được, sao lại có thể quên được nó chứ!

Đồng Học Bàn tinh thần đại chấn, lập tức đem ý niệm tập trung ở trên người mình, hai tay xoa hai bên thân.

Miệng há ra vài giây!

Cả người Đồng Học Bàn hơi tê dại, ngay sau đó, cảm giác sức cùng lực kiệt nhất thời tiêu tán không còn, thân thể đã muốn khôi phục trạng thái một ngày trước!

711. Chương 709: Ước Chừng Hơn Ba Giờ!

Một giờ đêm.

Một con muỗi bay ong ong ở trong phòng .

Phòng ngủ có một cái chăn ướt và một chiếc giường đơn có mùi vị không gọi ra được, tỏa ra không khí, nghe rất mê người.

Cảnh Nguyệt Hoa lau người xong, đem giấy ném đi, nằm vào trong chăn ngủ.

Mà Đồng Học Bân bên này lại đột nhiên như lang như hổ, ánh mắt nhìn thẳng nàng, “Nguyệt Hoa, ngủ cái gì chứ”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhăn mày, nhìn hắn: “Tôi không giữ anh ngủ ở đây! Muốn đi thì bây giờ đi ra ngoài! Không đi thì ngủ!”

“Ai nói tôi phải đi? Còn chưa xong việc xong việc? Nhanh lên” Tâm trạng của Đồng Học Bân vô cùng tốt, thúc giục nói: “Tiếp tục, lại thêm vài lần nữa”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhấc mí mắt, “Tôi mệt mỏi rồi!”

“Tôi không mệt, nhanh, tôi biết chị còn tinh lực”.

“Không cần anh thể hiện với tôi! Được rồi! Ngủ!”.

“Hài, tôi chỉ thể hiện cái gì có thể, nói thật, vừa rồi chỉ là nghỉ một chút”.

Cảnh Nguyệt Hoa không để ý đến hắn, lật người ra khỏi chỗ chăn ướt, đưa lưng về phía hắn nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Trong lòng Đồng Học Bân nghĩ người đây là không tin anh em, cái này vừa mới dùng reverse thân thể lấy lại trạng thái ngày hôm qua rồi nha, nói cách khác, hiện tại Đồng Học Bân lại trở thành sói đói hơn một tháng cũng chưa chạm qua thân mình Cảnh Nguyệt Hoa, trạng thái tốt hơn rất nhiều, quả thực là thần thái sáng láng. Vì thế Đồng Học Bân không nói hai lời, liền mở chăn chui vào, kéo người Cảnh Nguyệt Hoa lật lại, mở rộng chân cô, lại một lần nữa ép lên. Cảnh Nguyệt Hoa giương mắt nhìn hắn, không nói cái gì, vuốt vuốt tóc ra sau đầu, để thân mình nằm yên, đôi chân dầy dầy một trái một phải thoáng tách ra, cũng không động, tùy ý Đồng Học Bân làm gì thì làm.

Đồng Học Bân trong lòng cười lạnh, tiếp tục công việc.

Hai mươi phút trôi qua.

Bốn mươi phút trôi qua.

Cảnh Nguyệt Hoa mặt sắc đỏ cuộc thay đổi, lộ ra ánh mắt quái dị, miệng hít một ngụm khí, tiếng thở dốc rõ ràng còn lợi hại hơn trước đó.

Đồng Học Bân bỏ thêm sức lực, dùng hết sức lực toàn thân!

Hô! Thân mình Cảnh Nguyệt Hoa run lên vài cái, cắn miệng từ từ nhắm hai mắt, trên mặt tất cả đều là mồ hôi.

Đồng Học Bân cũng xong việc rồi, thở hồng hộc nhìn Khu trưởng Nguyệt Hoa ở phía dưới, thấy cô đang nghỉ ngơi, còn giống như là không có gì đặc biệt, Đồng Học Bân thiếu chút nữa chửi má nó, trong lòng nghĩ không ngờ có người như vậy. Cho dù Huyền di là nữ nhân tràn đầy dục tính như vậy, sức chiến đấu cũng không bằng cô.

Mẹ kiếp, anh em còn cũng không tin!

Đồng Học Bân xem như cũng đã tận lực với cô, tâm tư nhất định lập tức hạ chỉ lệnh!

Reverse một giây!

Cả người ngứa ran, thân thể lại khôi phục!

Sức chiến đấu vô hạn, trong lòng Đồng Học Bân nghĩ cảm giác này thật không tồi nha, không đợi Cảnh Nguyệt Hoa nghỉ lấy hơi lâu, sợ cô lại nghỉ, Đồng Học Bân lại một lần nữa nhào vào thân mình trắng trẻo của cô làm tiếp. Cảnh Nguyệt Hoa hơi ngán ra, vừa muốn nói gì, Đồng Học Bân bên này dùng một chút lực, Cảnh Nguyệt Hoa liền hít một ngụm khí lạnh, lời bên miệng cũng chưa nói ra, bị hành động thực tế của Đồng Học Bân làm quay trở về.

Giường kêu kệt kệt, căn bản không có một tia ngừng lại.

Hương vị cổ quái trong phòng càng ngày càng đậm, trừ tiếng thở dốc, không có bất kỳ ngôn ngữ nào khác.

Nửa giờ...

Một giờ...

Một tiếng rưỡi...

Đồng Học Bán liều mạng, một lần lại một lần khai khẩn trên người Khu trưởng Nguyệt Hoa, một lần lại một lần dùng reverse khôi phục thể lực.

Nhìn xem đồng hồ, đã là hơn ba giờ sáng

Tính thời gian trước đó, Đồng Học Bán hôm nay đã gây tai họa cho cô ước chừng hơn ba giờ!

Nghĩ đến điều này, chính Đồng Học Bán cũng nhảy lên sợ hãi, bà cô của tôi ơi, thế này hơi quá rồi nha? Hơn ba giờ? Nếu đổi lại trước kia, Đồng Học Bán nghĩ cũng không dám nghĩ, có thể có sức chiến đấu suốt một tiếng rưỡi, giờ dùng đến ba giờ! Con mẹ nó là khái niệm cái gì chứ? Vẫn còn liên tục không ngừng, lại còn không ngớt không thôi, chuyện này nếu nói ra tuyệt đối có thể làm sợ chết người

Đồng Học Bán có cảm giác cực kỳ thành công, rốt cuộc cũng lấy lại được mặt mũi.

Trái lại Cảnh Nguyệt Hoa bên này, đã có điểm chống đỡ không được.

Lúc đầu Cảnh Nguyệt Hoa còn cau mặt, từ từ nhắm hai mắt hít khí, một tiếng cũng không kêu, chỉ đến lúc cao trào mới rên một chút, nhưng đến hơn hai giờ về sau, toàn bộ thân mình Cảnh Nguyệt Hoa như bị ngâm dưới nước, trên đầu, trên cổ, trên người, trên chân, toàn thân tất cả đều là mồ hôi, tần suất vuốt tóc cũng nhiều hơn một chút, tay trái lau rồi đổi tay phải, một chút mồ hôi lại chảy, miệng cứng rắn cũng nhấp lên. Một mạch đến ba giờ sau, thân mình Cảnh Nguyệt Hoa đã nhũn ra trên giường, miệng không ngừng hít thở, mồ hôi rơi như mưa, ánh mắt hơi hơi rã ra, tay phải gặt gao thu tóc lại!

Đồng chí Nguyệt Hoa rốt cuộc cũng không chịu được!

Hơn nữa là loại không chịu được đến cùng cực rồi!

Cũng đúng, không nói đến hơn ba giờ chiến đấu, chính là hơn mười hai lần quăng mũ cưỡi giáp, đối ai cũng chịu không nổi.

Đồng Học Bán khí thế chấn động, cúi đầu cắn miệng cô, sau đó tiến đến bên tai cô, vừa làm vừa nói: “Công tác tuyên truyền phòng chống động đất giảm tai nạn có thể duy trì hay không, duy trì thì trước hết cho văn phòng đường phố chúng tôi chút tiền, ít nhất hai triệu, và còn có một sổ chính sách duy trì...”

Cảnh Nguyệt Hoa giống như không nghe thấy, ngẩng cổ há miệng hít thở.

“Hỏi chị đấy, được không?” Đồng Học Bán nhanh hơn chút.

Bỗng nhiên, Cảnh Nguyệt Hoa không khống chế được thốt lên một tiếng kêu, thân mình co rút lại, sau đó lại nhanh chóng lại mềm ra, giống một đồng bùn ở đó, đôi chân liên tục run rẩy.

“Có được hay không?” Đồng Học Bán không thuận theo thì không buông tha nói: “Nói cho tôi một câu, Nguyệt Hoa”.

Hai chân Cảnh Nguyệt Hoa còn đang không ngừng run run, thu tóc mình lại, miệng phát ra tiếng khàn khàn thở dốc, “...Được, được” tiếng cô có vẻ mất giọng.

“Thật chứ? Vậy có thể nói nhất định rồi chứ?”

“... Được! Hó!”

“Được, chính là chờ câu nói này của chị!”

Mặt Đồng Học Bán vui lên, lập tức ép cô lần cuối cùng

Vài phút sau, Đồng Học Bán rốt cuộc kiệt lực, thoải mái ngã vào gối nghỉ ngơi.

Lại nhìn Cảnh Nguyệt Hoa, đến sức động ngón tay cũng không có, xụi lơ, mặt và tóc xuống, miệng còn đang thở dồn dập, một lúc thân mình lại co rút lại một chút, thần trí đều thoáng có điểm không rõ ràng lắm.

Đồng Học Bản sợ nàng mất nước, chạy nhanh quay mông xuống giường rót cho cô một cốc nước.

Cảnh Nguyệt Hoa đón lấy uống ừng ực ừng ực, thân mình ngã xuống, miệng vẫn thở hắt khí, lấy đầu ngón tay hất hất lên trên đầu, vẫn còn chưa thoát khỏi trạng thái vừa rồi.

Đồng Học Bản chui vào ổ chăn ôm nàng, “Hôm nay mệt mỏi rồi, mau ngủ đi!”

712. Chương 710: Bắt Được Cảnh Nguyệt Hoa

Ngày tiếp theo.

Sáng sớm, hừng đông, mấy chú chim chóc ở ngoài cửa sổ thì thầm kêu lên.

Reng, reng, reng, reng, reng, tiếng chuông di động chuông báo thức trong phòng vang , rất dồn dập.

Bị đánh thức, Đồng Học Bản tiện tay tắt điện thoại, vừa mở mắt nhìn đồng hồ, bảy giờ sáng, lại quay đầu, liền thấy Khu trưởng Nguyệt Hoa vẫn còn ngủ say trong chăn, tiếng động lớn như vậy cũng không đánh thức cô, mí mắt cũng chưa động một chút, có thể thấy được tối hôm qua cô bị Đồng Học Bản gây tai họa thành bộ dáng gì rồi, ba giờ, hơn mười lần, ngấm lại đều làm cho người ta kinh hồn khiếp vía, Đồng Học Bản đau lòng vì cô, trong lòng cũng nghĩ trước kia chưa từng có thỏa mãn như thế, trước kia mỗi lần trên giường đều là khoảng bốn mươi phút liền bại trận, khi nào phong độ như thế này chứ?

“Nguyệt Hoa, Nguyệt Hoa”.

“... Hả”.

“ Tỉnh dậy, bảy giờ rồi”.

“...Hả”.

“Không phải chị nói để chuông báo bảy giờ sao?”

“... Ừm”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhắm mắt lại, ừm vài tiếng, cũng không biết là nói mơ hay là tỉnh.

Đồng Học Bản biết nàng là thật sự quá mệt, cũng không thúc dục, lại để cho cô nghỉ ngơi cho tốt, vì thế đem chăn đắp lên người cô, cúi đầu hôn nhẹ vào tóc cô, cánh tay ôm quanh vòng eo Cảnh Nguyệt Hoa cọ cọ hai cái, liền ôm cô tiếp tục nằm. Khu trưởng ở khu Nam Sơn uy danh là mặt đen không người nào là không biết, hiện tại lại có thể bình an ôm mình ngủ như vậy, tâm tình Đồng Học Bản cũng tốt hẳn lên

Ước chừng hai mươi phút sau.

Thân mình Cảnh Nguyệt Hoa động dậy, ôm đầu hơi hơi mở mắt.

“ Tỉnh rồi à?” Đồng Học Bản mỉm cười nói.

“... Mấy giờ rồi?”

“Bảy giờ hai mươi, dậy chưa?”

Cảnh Nguyệt Hoa ừm một tiếng, gỡ cái tay đang ôm eo mình, đưa tay chống dậy, muốn dậy, nhưng mới ngồi dậy được nửa lưng, miệng Cảnh Nguyệt Hoa lại hít một hơi, hết sức lực ngã trở về, cô nhúu mày đưa tay vào trong chăn sờ sờ đùi mình.

Đồng Học bản sửng sốt, “Làm sao vậy?”

Cảnh Nguyệt Hoa sắc mặt hơi trầm xuống, “... Chân đau, không có sức”.

“A” Đồng Học Bản vội hỏi: “Thật ngại quá, ngày hôm qua thật sự... Cái này, tôi giúp chị”.

Cảnh Nguyệt Hoa bị Đồng Học Bân kéo ngồi dậy, nhưng rất rõ ràng, khi cô nhấc chân xuống giường, có thể nhìn thấy đùi run run. Cảnh Nguyệt Hoa từ đầu đến đuôi vuốt tóc, hít hơi, chưa nói cái gì, quay lại nằm vào trong chăn, “Đưa di động cho tôi!”

“Đây” Đồng Học Bân lập tức đưa điện thoại cho cô

Cảnh Nguyệt Hoa kéo chăn đắp lên mình, quay số điện thoại, cũng không biết gọi cho ai.

Đồng Học Bân nghe một bên, chỉ thấy điện thoại thông , Cảnh Nguyệt Hoa trầm giọng nói: “Tiểu Mã, tôi... Ừm, thân mình không thoải mái, buổi sáng tôi không qua nữa”.

Thư ký Mã Ly cũng không hỏi nhiều, “Vậy được”.

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm túc nói: “Có chuyện gì thì cứ trực tiếp xử lý, có gì ngoài ý muốn thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi... cuộc họp thì bảo bọn họ hoãn đến buổi chiều... Ừm, cứ như vậy đi!”

“Vậy chị chú ý thân thể, tôi biết rồi”.

“Ừm, tắt máy đi”.

Đồng Học Bân cũng ghé lỗ tai vào bên cạnh điện thoại, nghe thấy được tiếng của Mã Ly.

Ngắt điện thoại, Cảnh Nguyệt Hoa quay mặt nhìn anh: “Anh nghe cái gì vậy?”

“Không có gì” Đồng Học Bân ho khan nói: “Không có nghe thấy gì”.

Cảnh Nguyệt Hoa không để ý tới hần nữa, vỗ vỗ đầu, hít thở, ném điện thoại sang bên cạnh, nằm nhắm mắt lại.

Đồng Học Bân thân thiết nói: “Một mỗi thì nghỉ ngơi nhiều một chút, không được thì buổi chiều cũng đừng đi, nghỉ ngơi thật tốt rồi nói sau, việc kia, chuyện ngày hôm qua đều trách tôi, ép buộc quá hăng hái , thật xin lỗi” Thấy cô không nói lời nào, Đồng Học Bân chớp chớp ánh mắt nói: “Đúng rồi Nguyệt Hoa, ban đêm chị đáp ứng tôi chuyện này, hôm nay có thể làm hay không? Lúc ấy chị nói được rồi, không thể nói chuyện mà không tính toán gì hết” Thấy sau khi cô tỉnh dậy, rồi gọi trong điện thoại đều không có nói chuyện đó, Đồng Học Bân cảm thấy chính mình cần phải nhắc nhở cô một câu, đây chính là chuyện quan trọng.

Cảnh Nguyệt Hoa mặt nhăn nhú mày, “Tôi nói cái gì?”

Đồng Học Bân chặc lưỡi một cái, “Chỉ cho văn phòng đường phố chúng tôi hai triệu, còn có chính sách duy trì phòng chống động đất giảm tai nạn”.

“Tôi cũng không nhớ rõ là đã đáp ứng anh! ” Anh mắt Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nhìn hần, không thừa nhận .

“Tôi ngắt!” Đồng Học Bân trừng mắt nói: “Không ngờ chị lại như vậy, nói được, như thế nào bảo thay đổi liền thay đổi? Lúc ấy chị nói cả ba tiếng được được được!”

Cảnh Nguyệt Hoa giọng điệu lạnh lùng nói: “Tôi chưa nói qua!”

“Nguyệt Hoa, chị như vậy là không có ý tứ”.

“Thừa dịp tôi yếu ớt... anh như vậy thì có ý tứ sao!?”

“Chị xem xem, chính chị cũng nói, dù sao chị cũng đáp ứng rồi, hài, tôi lúc đó chẳng phải không có biện pháp khác mới phải dùng đến hạ sách này, trong lòng chị chấp thuận nhưng khẩu nhĩ lại như thế này, tôi cũng chịu thua, nhưng chuyện phi phí và chính sách thì phải làm được, thật đấy” Câu nói lúc tôi nhất thời yếu ớt mà Cảnh Nguyệt Hoa nói làm cho Đồng Học Bân càng thêm xác định, tối hôm qua chính mình quả thật làm cho Nguyệt Hoa Khu trưởng sướng muốn chết được.

Cảnh Nguyệt Hoa lại không để một chút mặt mũi nào, nghiêm mặt nói: “Muốn cũng không được!”

“Là chính chị đồng ý”.

“Tôi lặp lại lần nữa! Tôi không đáp ứng!”

“ Được được, chị chơi xấu”.

“Là ai chơi xấu? Là anh hay là tôi?”

Đồng Học Bán bị Cảnh Nguyệt Hoa bắt cận nhân tình làm cho dở khóc dở cười, trong lòng nghĩ chị ta thật sự là trở mặt, uống phí khí lực ban đêm của hắn, có điều Đồng Học Bán hiển nhiên không phải người có thể xem thường, thấy Cảnh Nguyệt Hoa không thừa nhận, hắn thu chân lại, ném xuống giường, làm cho thân hình trắng trẻo vốn ở phía dưới lại bị lộ ra.

“Làm gì vậy!” Cảnh Nguyệt Hoa cau mặt.

“Chị thực sự không đáp ứng? Tôi đây cũng không khách khí?”

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói: “Vậy anh thử lại một lần xem!”.

Phân cao thấp có phải hay không? Đồng Học Bán trong lòng nghĩ, ngồi xuống, áp trên người Nguyệt Hoa Khu trưởng, nháy mắt nhìn ánh mắt cô “Tôi có thể thử?”

Cảnh Nguyệt Hoa mặt không chút thay đổi nhìn hắn, “Thử đi!”

Đồng Học Bán nhin không được khích tướng, lập tức lấy ra chỗ áo mưa dùng thừa tối qua, lấy ra một cái cuối cùng, di chuyển đùi cô, lại một lần ở trên người Cảnh Nguyệt Hoa bắt đầu chiến đấu.

“A” Cảnh Nguyệt Hoa nuốt một ngụm khí lạnh, thân thể căng lên, sắc mặt liền thay đổi.

Đồng Học Bán ngay từ đầu đã hít hơi đầu khí với cô, nhưng làm là làm, cảm xúc cũng nhập vào, trong đầu tất cả đều là dáng vóc mê người của Khu trưởng Nguyệt Hoa.

“Kéo màn xuống!”

“... Không kéo”.

“Tôi bảo anh kéo màn xuống!”

“... Không kéo”.

Cảnh Nguyệt Hoa sắc mặt trầm xuống, đang muốn khiển trách cái gì, vòng eo căng lên, thân mình Khu trưởng Nguyệt Hoa giống như không chịu nổi chế run lên, Cảnh Nguyệt Hoa theo phản xạ có điều kiện há miệng ra, đôi mắt đầy sương mù, giống không cần tiền mà hít từng ngụm khí lớn, mồ hôi trên đầu, trên người trên đùi liền tiếp không ngừng toát ra, thân thể lại xụi lơ xuống.

Lúc này mới chỉ chưa đến mười phút.

Trong lòng Đồng Học Bán biết tối hôm qua Cảnh Nguyệt Hoa đã hoạt động quá mức, thế cho nên sức chiến đấu giảm xuống rõ ràng, cách lúc đi ngủ là ba giờ đến bây giờ mới được bốn tiếng.

Đồng Học Bán vừa thấy thế, cúi đầu hôn nhẹ miệng lên miệng cô nói, “Chị thật đẹp”.

Cảnh Nguyệt Hoa không nói lời nào, chỉ sốt ruột há mồm thở dốc, cũng nói không nên lời.

Dưới trời sáng như ban ngày thế này cùng Cảnh Nguyệt Hoa làm cái này, là lần đầu tiên của Đồng Học Bán, trong phòng rất sáng, mỗi một biểu tình của Cảnh Nguyệt Hoa, mỗi một bộ vị, mỗi một tác da thịt, Đồng Học Bán đều thấy rõ ràng, hắn mười phần kích động, cái đó và kích động của thị giác không thể ngôn ngữ nói được, so cảnh tối lửa tắt đèn trên giường với việc nhìn rõ đối phương như thế này, cảm giác rõ ràng càng kích thích hơn, Đồng Học Bán cũng bị dáng người đầy đặn của trưởng khu Nguyệt Hoa làm cho đầu óc mơ hồ choáng váng, cảm thấy trên thế giới có thân thể nào đẹp hơn thân thể này

Vừa mềm vừa ướt vừa trơn.

Cái tư vị đó không cần nói ra.

“Tôi nói trước đây là chị bảo tôi thử” Đồng Học Bán vỗ vỗ mình nói: “Đổi tư thế đi, tư thế này chán ngấy rồi”.

Cảnh Nguyệt Hoa gãi da đầu nhìn trần nhà, không nói gì

Đồng Học Bán chờ cô chậm chậm xoay lại bắt đầu làm.

Thận thể mềm mại của Cảnh Nguyệt Hoa vừa dần dần bình phục lại bắt đầu hô hấp liên hồi.

Đồng Học Bàn rên sất khi còn nóng, “Chị nằm úp sấp đi, quỳ xuống, mau”.

Vốn chỉ là nói như vậy, tùy tiện thử một lần, ai ngờ Cảnh Nguyệt Hoa hất tóc, đã nghiêng người thật, hai tay bám lấy đầu giường, quỳ gối phía trước Đồng Học Bàn, quay cặp hông mỹ miều về phía hắn.

Đồng Học Bàn ngạc nhiên, trong lúc nhất thời cũng chưa kịp phản ứng lại, nhìn Nguyệt Hoa Khu trưởng lần đầu tiên phối hợp như vậy, hắn cũng không cân nhắc nhiều, lập tức kích động nắm lấy hông cô, ép cô từ phía sau .

Hai mươi phút sau.

Đồng Học Bàn ôm Cảnh Nguyệt Hoa nằm trong chăn, thở hổn hển, cảm xúc vẫn là ở trong trạng thái rất phấn khởi, bảo Cảnh Nguyệt Hoa đổi tư thế nằm úp sấp, Đồng Học Bàn nằm mơ cũng không có nghĩ tới, thực không dự đoán được Khu trưởng Nguyệt Hoa lại nghe lời như thế, tuy rằng là lúc thần trí của cô không rõ ràng, nhưng đây cũng là một bước đột phá rất lớn, mặt này của Khu trưởng mặt đen này không phải là ai cũng có thể nhìn thấy, nói ra sợ có người không tin.

Đồng Học Bàn ghé vào lỗ tai cô nói: “Chuyện chi tiền này, rốt cuộc có được hay không?”

Cảnh Nguyệt Hoa mềm nhũn nằm ở đó, thở hổn hển nói: “Di động... đưa cho tôi... lấy!”

“Đây” Đồng Học Bàn đưa tay, vội lấy cho cô.

Cảnh Nguyệt Hoa phủ ánh mắt, thở hổn hển, bấm một dãy số, “Alo, tôi... hô... cậu gọi điện cho Cục tài chính, bảo họ cấp văn phòng đường phố Quang Minh khoảng tiền một triệu rưỡi, gửi qua trước ngày mai”.

Mã Ly ở đầu bên kia kinh ngạc nói: “Văn phòng đường phố Quang Minh?”

“Làm như tôi nói đi!”

“được, tôi... lập tức làm”.

Điện thoại vừa ngắt, Đồng Học Bàn nhin không được mắt trợn trắng nói: “Không phải nói hai triệu sao?”

“Lấy cho tôi ly nước!” Cảnh Nguyệt Hoa đưa tay ném điện thoại, ôm đầu nhắm mắt lại, cả người đều tựa như không có cảm giác, “Một triệu rưỡi! Cần hay không!”

Một triệu rưỡi thì một triệu rưỡi.

Muốn bao nhiêu là bấy nhiêu.

Đồng Học Bàn chui khỏi chăn lấy nước cho cô, “Vây, cảm ơn, đây, uống nhanh đi”.

Hoàn thành việc trong lòng, Đồng Học Bàn cũng lộ ra vẻ tươi cười, không dễ dàng, tốt xấu cũng đã bắt được Khu trưởng Nguyệt Hoa.

713. Chương 711: Kế Hoạch Diễn Tập Địa Chấn

Buổi sáng

Sắc trời sáng rõ, mặt trời lên cao.

Trong phòng Cảnh Nguyệt Hoa, Đồng Học Bàn xem đồng hồ, cảm thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, liền từ trong chăn chui ra xuống giường, đi dép lê đến một bên giường, hắn vươn tay ra kéo cái chăn Nguyệt Hoa đang đắp ra, lộ ra đôi chân bóng loáng xinh đẹp của cô ở dưới chăn. Hiện tại Cảnh Nguyệt Hoa là một vẻ mặt thể hiện sự mệt mỏi, mồ hôi trán vừa khô, trên tóc và thân thể còn vương lại chút mồ hôi, nhưng cho dù như vậy, đôi mắt nhắm lại mệt mỏi, Khu trưởng Nguyệt Hoa cũng có vẻ mặt hơi trầm xuống, giống như không có lúc nào là đều đen sắc mặt.

“Chị ngủ đi, tôi đi trước” Đồng Học Bàn nhẹ giọng nói.

Cảnh Nguyệt Hoa nhíu mày, mở mắt nhìn hắn một chút.

Đồng Học Bán giải thích: “Không còn sớm nữa, một lúc nữa bố mẹ chị chắc chắn sẽ đến gọi chị, cái này tôi...”

Vươn tay bắt một cái, Cảnh Nguyệt Hoa sờ sờ tìm điện thoại dưới gối, lập tức hiện lên một dãy số: “Mẹ, là con... điếm tâm mẹ cứ ăn đi, không cần chờ con đâu... Vâng, con gác máy nhé”.

Gọi điện thoại xong, cô ném di động xuống.

Đồng Học Bán toát mồ hôi: “VẬY chị cứ ngủ tiếp đi, tôi sẽ không đi trước?”

Cảnh Nguyệt Hoa cứng rắn nói: “Làm cho tôi chút điếm tâm rồi hãy đi”.

Đồng Học Bán trong lòng nói cô thật không khách khí gì cả: “Được, chị muốn ăn cái gì?”

“Cháo, trứng chần nước sôi” Lần này, Cảnh Nguyệt Hoa không có nói ăn thêm gì, đều tùy ý đi.

“A, được, chị cứ ngủ tiếp đi, tôi tắm rửa trước đã, cơm trong chốc lát sẽ nấu xong”.

“Ừm” Cảnh Nguyệt Hoa nghiêng người, đưa lưng về phía hăn ngủ tiếp.

Chăn rất mỏng, so với ra phủ giường còn mỏng hơn một chút, ở trên người Cảnh Nguyệt Hoa trần như nhộng, nhất thời lộ ra từng đường cong tuyệt đẹp, bộ mông săn chắc, đường cong vòng eo, ngực và chân nằm đều được in trên mặt trên chiếc chăn mỏng, giống như một tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất thế giới, làm cho Đồng Học Bán nhìn không được nhìn nhiều một chút, lúc này mới cầm di động ra khỏi phòng, vào WC đóng cửa lại.

Trong phòng vệ sinh.

Đồng Học Bán gọi điện thoại cho văn phòng đường phố: “Alo, tôi là Chủ nhiệm Đồng Học Bán, tôi có chút việc, buổi sáng có thể đi muộn một chút mới qua, nếu có việc gấp, có thể gọi điện cho tôi”.

Chu Diễm Như ở đầu dây bên kia mỉm cười nói: “Được, tôi đã biết”.

“Việc tuyên truyền phòng chống động đất, thiên tai ở bên đó không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Còn đang triển khai, chỉ là không đủ tài chính, tài vụ văn phòng ngài cũng biết rồi đấy, thật sự...”

“Việc này cứ yên tâm” Đồng Học Bán hơi trầm ngâm, nói lộ ra: “Chuyện này tôi đã báo cáo với Khu rồi, Khu đã đồng ý rót cho chúng ta một triệu rưỡi trước ngày mai, lúc đó số tiền này do cô phụ trách, ngoài việc bù vào công tác tuyên truyền, việc lần trước tôi cũng nói với cô cũng nhất định phải làm, những vật cứu tế như lều trại, bánh quy ép...đều phải chuẩn bị tốt, tôi chuẩn bị mấy ngày diễn tập động đất này thì những thứ đó đều không thể thiếu, nhưng gần đây có không ít người báo cáo với Khu, cho nên...lặng lẽ làm là được, đã hiểu ý tôi chưa?”

Khu rót tiền?

Chu Diễm Như nghe được chính là sững sốt, cảm thấy mặt trời thực sự mọc từ phía tây.

Khu lý không phải luôn luôn hờ hững với văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ sao? Sao đột nhiên lại bắt đầu ủng hộ? Một triệu rưỡi? Con số này không tính là nhiều, nhưng cũng không phải là ít.

Chu Diễm Như lập tức nói: “Tôi đã hiểu, Chủ nhiệm cứ yên tâm”.

“Ha ha, tốt, vậy vất vả cho cô rồi”.

Gác điện thoại xong, Đồng Học Bán liền mở vòi hoa sen bắt đầu thư thái tắm rửa, từ tối hôm qua đến sáng nay đều là cả người đầy mồ hôi, làm cả người trên dưới đều vô cùng bẩn thỉu.

Hơn hai mươi phút sau.

Đồng Học Bán tắt vòi hoa sen, đã tắm xong.

Lúc này, cửa phòng vệ sinh đột nhiên bị người ở bên ngoài thẳng thắn gõ gõ, âm thanh rất lớn.

“Nguyệt Hoa?” Đồng Học Bán hỏi.

“Còn chưa tắm xong sao?” Là tiếng của Cảnh Nguyệt Hoa

“Sắp xong rồi, sao vậy?”

“Tắm xong rồi thì đến lượt tôi”.

“Biết rồi, biết rồi, lập tức xong, đúng rồi, tôi dùng khăn lông của chị được không? Trong này hình như chỉ là khăn mặt của một mình chị thì phải”.

Bên ngoài không có tiếng nói gì.

“Nguyệt Hoa?” Đồng Học Bân nháy mắt mấy cái hỏi: “Nói một câu đi?”

“Tuỳ”.

“Vậy tôi có thể dùng rồi sao?”

“Tôi nói tuỳ, anh sao lảm lời như vậy”.

“Được được” Đồng Học Bân thực phục cô, sẽ không nói chuyện tốt gì.

Cầm lấy khăn mặt thơm tho của Cảnh Nguyệt Hoa lau người xong, Đồng Học Bân liền mặc quần áo, rõ ràng lại tự chủ sờ lên bàn chải đánh răng màu đỏ của khu trưởng Nguyệt Hoa, bóp kem đánh răng rồi nhét vào miệng, vừa đánh răng vừa mở cửa, miệng mơ hồ không rõ nói: “Ừm, xong rồi, vào đi”.

Cửa vừa mở, Cảnh Nguyệt Hoa liền lạnh lùng nhìn chăm chăm vào bàn chải đánh răng của Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân trên mặt lập tức xấu hổ, kiên trì giả ngốc nói: “Ồ, sao vậy?”

Lại nhìn chăm chăm hắn, nhìn được một lát, Cảnh Nguyệt Hoa mới đi vào, trên chân khắp khiễng đi, có chút gượng gạo.

Đồng Học Bân ngẩn ra, vội vàng nhổ ra một miệng bọt kem đánh răng: “Chân còn không ổn? Còn đau sao?”

Cảnh Nguyệt Hoa không để ý đến hắn, một thân áo tắm, cô đứng dưới vòi hoa sen trong phòng tắm, nhìn Đồng Học Bân.

“Nếu không ổn, đợi lát nữa tôi xoa bóp cho chị, được rồi, chị tắm trước đi, tôi đi làm cơm cho chị” Đồng Học Bân đi ra ngoài, đóng cửa lại cho cô.

Trên giường giống nhau, dưới giường giống nhau, Đồng Học Bân đã quen Cảnh Nguyệt Hoa lạnh nhạt.

Không lâu sau, trên bàn ăn sáng, Cảnh Nguyệt Hoa yêu cầu cháo và trứng trần nước sôi Đồng Học Bân đều làm xong cho cô.

“Ném thử thấy hương vị thế nào?” Đồng Học Bân xã giao nói.

Cảnh Nguyệt Hoa động đũa ăn, cũng không có nói gì.

Đồng Học Bân cười nói: “Được không? Món trứng trần nước sôi là sở trường của tôi, cô nếu thích ăn, hôm khác lại đến kí túc xá ở, mỗi ngày tôi đều làm cho cô”.

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh nhạt nói: “Mở ti vi đi”.

“Kênh nào?”

“Tin tức”.

Đồng Học Bân biết cô bây giờ đi đường không tiện, cũng toàn bộ là họa do mình gây ra, cho nên đối cũng rất cam tâm tình nguyện, đi mở ti vi: “Âm lượng được không?”

“To thêm một chút”.

“Được rồi”.

Cảnh Nguyệt Hoa vừa ăn cơm, vừa trầm mặc nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi.

Đồng Học Bàn nhìn cô, mở miệng nói: “Nguyệt Hoa, văn phòng đường phố của chúng tôi muốn làm diễn tập động đất một lần, chính là vì ứng phó với chuyện đột nhiên xảy ra, Khu có thể ủng hộ chúng tôi một chút được không?”

Cảnh Nguyệt Hoa mày hơi nhíu: “Anh không cần được voi đòi tiên với tôi”.

“Hôm qua không phải đã nói rồi sao? Chị cũng đã đồng ý chính sách ủng hộ cho chúng tôi” Đồng Học Bàn cảm thấy quan hệ hai người có đột phá, vì thế nói tiếp: “Xem như tôi cầu chị một lần, được không? Nể mặt tôi một lần đi, sau này nếu chị có việc cần, tôi dù có đi vào rừng đao biển lửa cũng không nói hai lời”.

Cảnh Nguyệt Hoa không nói lời nào.

“Nguyệt Hoa”.

“Khu trưởng Cảnh”.

“Cảnh tỷ”

“Rốt cuộc có được hay không?”

Cảnh Nguyệt Hoa nét mặt bình tĩnh nói: “Nói sau đi”.

Nói sau? Cái này hấp dẫn nha?

Đồng Học Bàn nghe được những điều này đã biết đủ rồi, không hề nhiều lời, bắt đầu cùng cô ăn sáng. Diễn tập động đất, là kế hoạch cực kì quan trọng tiếp theo mà Đồng Học Bàn phải làm, hắn muốn một khắc nếu động đất xảy ra có thể mượn bước đầu này, đưa những người dân ở những khu nhà bị đổ sập nghiêm trọng di dời đến nơi an toàn.

714. Chương 712: Cảnh Tân Khoa Cùng Lâm Bình Bình?

Sáng.

Trời đã lên cao

Đồng Học Bàn ăn uống no nê liền ra khỏi nhà Cảnh Nguyệt Hoa, đi xuống lầu lái xe thẳng đến phòng làm việc văn phòng đường phố Quang Minh, hiện tại cách ngày động đất chưa đến hai mươi ngày, nhưng công tác triển khai coi như cũng thuận lợi, cũng khiến cho Đồng Học Bàn thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng biết, bây giờ còn chưa phải là lúc cao hứng, còn có một loạt những khó khăn đang chờ hắn từng bước từng bước vượt qua, hiện tại xả hơi còn quá sớm một ít.

Diễn tập động đất.

Đây mới là mấu chốt của sự thành công.

Hơn nữa đó lại là một bước mấu chốt nhất.

Tờ báo trong tương lai kia Đồng Học Bàn đã xem không dưới mười lần, thậm chí nhớ hết cả tên mỗi toà nhà, nhà trệt, cửa hàng dân bị sập, nếu nước tới chân mới nhảy khẳng định là không được, cách động đất không nhiều ngày, gia tăng củng cố kiến trúc nhà cửa. Đây là đêm ngày yên bình, không nói tài chính đủ hay không, chỉ là về vấn đề thời gian cũng tuyệt đối không cho phép, Đồng Học Bàn cũng không có cơ gì đi triển khai công việc này, cho nên Đồng Học Bàn muốn tìm một cái cớ, hắn muốn trước tiên di dời những nạn nhân gặp phải động đất đã, việc này cần phải mượn danh nghĩa diễn tập động đất. Bằng không nhiều người như vậy, Đồng Học Bàn có lý do gì để thuyết phục bọn họ dời đi? Kéo dài tới cuối cùng, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ gặp nạn bỏ mạng mà thôi.

Diễn tập.

Trước tiên không nói thực hiện như thế nào, chỉ là cửa bên khu kia cũng không dễ qua rồi.

Nghĩ nghĩ như vậy, xe cũng đã đến chỗ làm, lái vào bên trong khuôn viên của văn phòng đường phố, giữa trưa nghỉ ngơi, không ít người lục tục đi vào nhà ăn.

Đồng Học Bân xuống xe, cũng chuẩn bị ăn cơm trưa trước đã.

Nhưng đột nhiên lúc này, phía sau hình như cho chiếc xe đi vào cửa nhà để xe, chỉ nghe thấy có người nói to: “Cục trưởng Đồng”.

Phản ứng đầu tiên của Đồng Học Bân chính là thấy có cán bộ huyện Duyên Đài đến, bởi vì lúc hấn ở huyện Duyên Đài nhậm chức, có đảm nhận qua chức Cục trưởng cục Chiêu thương cho nên mặc dù bây giờ làm Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh, thì đồng nghiệp cũ trước kia vẫn có thói quen xưng hô “Cục trưởng Đồng”. Đồng Học Bân dừng bước đứng lại, quả nhiên xuống xe tất nhiên là Cục trưởng đương nhiệm cục Chiêu thương huyện Duyên Đài – Tôn Thụ Lập. Lại nhìn về phía bên cạnh, lái xe là Lâm Bình Bình, cũng là cấp dưới cũ của Đồng Học Bân. Quan hệ của người kia với anh cũng gần như với Khoa trưởng Khoa nghiệp vụ cục Chiêu thương.

“Lão Tôn, Tiểu Lâm” Đồng Học Bân cười ha ha, nhiệt tình nghênh đón: “Mọi người sao lại đến đây?”

Tôn Thụ Lập cười nói: “Buổi chiều Thương cục quảng cáo có cuộc họp, chúng tôi cũng là vừa họp xong. Đã lâu không gặp, vừa nói qua liền gặp lại lãnh đạo cũ rồi”.

Đồng Học Bân xua xua tay nói: “Lãnh đạo cũ cái gì chứ, anh còn lớn hơn tôi hai mươi tuổi kìa, anh lại mĩa mai tôi phải không?”

Ở bên kia, Lâm Bình Bình cũng xuống xe, mỉm cười nói: “Cục trưởng, ngài hiện tại khí sắc càng ngày càng tốt nha”.

Đồng Học Bân cười khổ nói: “Tôi ở đây cũng tốt? Bận tới mức không biết đông tây nam bắc là cái gì nữa. Đây là thấy hai người nên vui vẻ vì thế mặt mày mới hồng hào như vậy thôi”.

Dứt lời, hấn nhìn trên dưới Lâm Bình Bình: “Tiểu Lâm, xem ra công việc gần đây của cô cũng thuận lợi, sắc mặt của cô còn tốt hơn tôi ý chứ, con trai cô thế nào rồi?”

Lâm Bình Bình cười yếu ớt nói: “Rất tốt, chỉ là có chút bướng bình”.

“Trẻ con mà, đứa nào không bướng bình chứ? Quản một chút là được rồi” Đồng Học Bân nói.

“Công việc của tôi cũng bận rộn, một người cũng quản lí không xong” Giọng điện Lâm Bình Bình có chút bất đắc dĩ nói.

Tôn Thụ Lập nói: “Trên đường đến đây tôi cũng nói với Tiểu Lâm rồi, mau mau tìm một bạn đời mà lập gia đình đi, làm xong việc này thì cái gì cũng giải quyết được. Một mình nuôi một đứa trẻ, quả thật không dễ dàng gì”.

Đồng Học Bân đồng ý với điều đó, Lâm Bình Bình là một trong những người hấn dựa vào đầu tiên khi còn nhậm chức ở cục Chiêu thương, Đồng Học Bân cũng vẫn xem cô là người thân tín, ấn tượng với cô vô cùng tốt, không phải vì năng lực nghiệp vụ của Lâm Bình Bình tốt, mà vì cái tính kiên cường này của cô khiến Đồng Học Bân vô cùng bội phục. Không kết hôn đã có con, một người phụ nữ không chồng mà có con quả thật không dễ dàng gì, có lẽ có người sẽ cảm thấy Lâm Bình Bình không chín chắn, không thích hợp dốc sức làm trong cơ quan nhà nước, nhưng Đồng Học Bân không cho rằng như vậy, người kia nếu không chín chắn, vậy mình còn có thể sao? Cho nên một người có chín chắn hay không ở trên chính trị, không phải Đồng Học Bân xem điều kiện của người đó, anh liền nhìn trúng Lâm Bình Bình này không kiêng dè gì, dám làm dám chịu.

Mấy người hàn huyên một lúc, nói chuyện rất hợp.

Không lâu sau, Tôn Thụ Lập nói: “Cục trưởng, nếu không bận, giữa trưa tôi mời ngài đi ăn cơm”.

“Được” Đồng Học Bân không cần suy nghĩ gì liền đồng ý, quan hệ lại ngày càng thân mật: “Tôi vừa lúc muốn tới nhà ăn, nhưng hai người vừa mới đến vùng Nam Sơn, cũng không thể để cho hai người tiêu tiền được, để tôi mời”.

Tôn Thụ Lập lập tức lắc đầu nói: “Vậy thì đâu có được”.

“Cái gì mà được hay không được, cứ quyết định như vậy đi”.

“Cục trưởng, ngài cũng đừng khách khí với tôi” Tôn Thụ Lập sống chết đều không nghe.

Đồng Học Bản nghe vậy, không ngừng nhìn Tôn Thụ Lập, chốn quan trường thật sự đúng là nơi rèn luyện con người, lời này quả không giả tí nào, nhớ ngày đó lúc Tôn Thụ Lập làm Phó Cục trưởng, căn bản chỉ lo công việc không để ý đến quan hệ ngoại giao. Ngày ngày đều bận việc thương mại, bận với ít tiền thưởng, kể cả Cục trưởng Đồng Học Bản này cũng rất ít nể mặt, nhưng sau khi Đồng Học Bản vừa đi, Tôn Thụ Lập lên làm một lãnh đạo của phòng chiêu thương, thoáng một cái tình hình liên lập tức thay đổi. Phía trên có lãnh đạo huyện muốn hứa hẹn, cấp dưới có các cán bộ chỉnh đốn, trong vòng có mấy tháng trời, Tôn Thụ Lập đã khéo đưa đẩy hơn, những lời này nếu như lúc trước, tuyệt đối không phải câu mà Tôn Thụ Lập có thể nói ra miệng được, thay đổi rất lớn.

Thật ra Tôn Thụ Lập hôm nay đến cũng là mang theo suy nghĩ, hấn đối với Đồng Học Bản rất cảm kích, bởi vì Đồng Học Bản trước khi bị điều đi đã đề cử mình làm Cục trưởng. Tôn Thụ Lập có phần lớn nguyên nhân là vì thế mới lên chức, nhưng nói đi cũng nói lại. Tôn Thụ Lập tự mình cũng biết, hấn không có giúp qua Đồng Học Bản làm cái gì, quan hệ chỉ có thể xem như là được, mà Đồng Học Bản và Huyện trưởng Tuệ Lan sớm muộn gì cũng thành một đôi. Điều này tiềm tàng ở quan hệ lại không thể không coi trọng. Cho nên Tôn Thụ Lập đến lần này cũng là muốn kéo lại quan hệ với Đồng Học Bản, vì vậy mới mang theo thân tín trước kia của Đồng Học Bản là Lâm Bình Bình, muốn thông qua Lâm Bình Bình, kéo lại gần một chút với Đồng Học Bản.

Nhường đi nhường lại, Đồng Học Bản cũng không nói thêm gì nữa, đành đồng ý.

Ai cũng không thiếu một chút tiền cơm kia, chính là nói khách khí một chút.

Nhưng lúc ba người sắp lên xe, bóng Cảnh Tân Khoa bỗng từ kí túc xá đi ra, hình như muốn đi ăn cơm, sau khi nhìn thấy Đồng Học Bản, ánh mắt của Cảnh Tân Khoa cũng không dừng lại nhiều, liếc liếc mắt một cái liền đi qua. Nhưng đột nhiên ánh mắt Cảnh Tân Khoa ngạc nhiên, sững sờ một chút rồi nhìn về phía Đồng Học Bản, nhìn về phía Lâm Bình Bình kia đang chuẩn bị lên lái xe.

“Bình Bình?” Con người của Cảnh Tân Khoa nheo lại.

Nghe tiếng, mấy người Đồng Học Bản và Lâm Bình Bình đều quay nhìn lại.

Lâm Bình Bình nhìn thấy hấn, ngây ngẩn cả người, thở ra: “Tân Khoa?”

“Em...” Cảnh Tân Khoa hồi phục lại tinh thần, rảo bước đi tới, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt của Lâm Bình Bình: “Em sao lại ở đây? Đây là?”

“Em đến có chút việc” Lâm Bình Bình sắc mặt hoảng hốt nói: “Anh, anh làm việc ở đây? Không phải là ở cục thể thao sao?”

“Năm kia được điều qua đây, em bây giờ làm ở đâu?”

“Ở phòng Chiêu thương huyện Duyên Đài”.

“Duyên Đài, sao anh lại không biết nhỉ?”

“Em cũng mới đến làm có mấy năm” Lâm Bình Bình thở ra nói: “Chúng ta sau khi tốt nghiệp đại học liền không có liên lạc qua, anh tất nhiên không biết rồi”.

Không khí có chút kì quái

Đồng Học Bản nháy mắt mấy cái, liền biết giữa hai người lúc đó 80% là có chuyện, mở miệng nói: “Hai người biết nhau à?”

Lâm Bình Bình hé hé miệng, vội nói: “Tân Khoa là bạn học cùng đại học với tôi, ừm, có lẽ nói là bạn học đi”.

Ánh mắt của Cảnh Tân Khoa cùng Lâm Bình Bình gặp nhau, Lâm Bình Bình không kiêng dè, Cảnh Tân Khoa lại ý thức được hướng mắt nhìn, sau đó lại nhìn qua, tầm mắt Lâm Bình Bình lại là trốn tránh

Đồng Học Bản trong lòng nói người làm gì vậy?

Đâu phải chơi đâm xe?

Đồng Học Bàn quan sát vẻ mặt, nói rõ ràng: “Bạn học đại học, gặp mặt một cái cũng không dễ dàng gì, hay là hai người cứ nói chuyện đi, lão Tôn, hai chúng ta đi ăn cơm đi?”

Tôn Thụ Lập cũng không nói gì: “Được”.

“Đừng” Lâm Bình Bình vội nói: “Vậy sao được, làm sao có thể bỏ lại lãnh đạo chứ, đây chẳng phải là làm tôi rơi vào tình huống khó xử sao?”

Đồng Học Bàn cười tủm tỉm nói: “Đều là người một nhà mà, không nói nhiều như vậy đi, tôi cùng lão Tôn cũng vừa vặn còn có chuyện muốn thương lượng một mình”.

Lâm Bình Bình chặc chặc lưỡi nói: “Cục trưởng Đồng, Cục trưởng Tôn, tôi...”

Tôn Thụ Lập khoát khoát tay nói: “Cục trưởng Đồng đã nói như vậy rồi, đi đi”.

Nói xong, Đồng Học Bàn liền lên xe với Tôn Thụ Lập, lái ra ngoài khuôn viên của văn phòng đường phố.

Xe vừa ra khỏi cổng, Tôn Thụ Lập liền quay đầu lại nói đùa một câu: “Tôi thấy Tiểu Lâm và cậu Tân Khoa kia có chút không thích hợp nhỉ? Ha ha”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Tôi cũng cảm thấy như vậy”.

“Cái cậu tên Tân Khoa kia là...”

“Phó bí thư Đảng uỷ của văn phòng đường phố”.

Tôn Thụ Lập vừa nghe liền im bặt, không hỏi nhiều, Bí thư đảng uỷ và Phó Bí thư đảng uỷ quan hệ thường là không dễ đối phó, hắn cũng sợ nếu nói sai. Có chút không thể đùa được.

Trong khuôn viên.

Cảnh Tân Khoa nhìn Lâm Bình Bình, Lâm Bình Bình nhìn Cảnh Tân Khoa một cái, hai người cũng không ai nói gì.

Trầm mặc ước chừng mấy chục giây, Cảnh Tân Khoa nghiêng đầu nhìn những đồng nghiệp từ trong kí túc xa ra ra vào vào, liền nói: “Ra ngoài ăn một bữa cơm đi, ở chỗ này nói chuyện không tiện”.

Lâm Bình Bình cắn răng nói: “Thôi khỏi đi, em còn có việc, em đi trước” Nói xong liền quay người đi.

“Bình Bình” Cảnh Tân Khoa đau khổ cười nói: “Không nể mặt anh một chút sao?”

Lâm Bình Bình dừng chân một chút, thở dài nói, có chút dao động cảm xúc, sau khi bình tĩnh một lúc, cô mới nói: “Buổi chiều phòng Chiêu thương có cuộc họp, em chỉ có một giờ thôi”.

“Được, em chờ anh đi lái xe ra” Cảnh Tân Khoa thở dài một cái, nhanh chóng tìm đến một chiếc xe, đưa Lâm Bình Bình ra khỏi văn phòng đường phố.

Trên xe, Cảnh Tân Khoa liên tiếp nghiêng đầu nhìn Lâm Bình Bình ngồi ghế cạnh nói: “Em gầy đi nhiều, nhưng vẫn không thay đổi lắm, em mấy năm nay sống thế nào? ”

“Rất tốt” Lâm Bình Bình nói nhỏ.

“Vậy... kết hôn?”

Về mặt Lâm Bình Bình ngưng lại một chút: “Chưa, còn anh?”

“Anh cũng chưa”.

“Tuổi anh cũng không còn ít, sao vẫn không lo việc chung thân đại sự?”

Giọng điệu Cảnh Tân Khoa có chút phức tạp: “Không phải không lo, nhưng hai chúng ta... Ừm, sau khi tốt nghiệp đại học, vẫn không có gặp được người phù hợp, còn em? Sao cũng không lập gia đình?”

“Bạn công việc, không có cơ hội”.

“Anh mới biết em làm ở huyện Duyên Đài, sớm biết gần như vậy, anh...”

“Đừng nói nữa” Lâm Bình Bình ôm đầu nói: “Đừng nói nữa”.

715. Chương 713: Đệ Đệ Khu Trưởng Xảy Ra Chuyện

Ngày tiếp theo

Mười giờ sáng.

Đồng Học Bàn đang ở trong văn phòng bí thư xử lý các công văn, viết dự kiến để sửa chữa các dụng cụ cứu trợ thiên tai, bí thư kỷ công ủy Khúc Nghĩa Cường đột nhiên vội vã gõ cửa đi vào.

“Bí thư Khúc” Đồng Học Bàn vừa nhắc đầu, “Sao lại vội vàng như vậy? Sao vậy?”

“Xảy ra chuyện rồi” Khúc Nghĩa Cường cầm trong tay một đĩa DVD, sắc mặt nhìn không được tốt lắm đưa cho Đồng Học Bàn.

“Đây là cái gì?” Đồng Học Bàn nhăn mặt nhíu mày hỏi.

“Đây là buổi sáng bên Ủy ban kỷ luật nhận được, bên trong là tài liệu hình ảnh”.

“Ai gửi đến?”

“Tôi cũng không biết, là thư nặc danh”.

Đồng Học Bàn cầm đĩa nhìn trái nhìn phải, liền mở máy tính bỏ đĩa DVD vào trong ổ đĩa, mở ra, mở thiết bị phát sóng. Lập tức, một bộ hình ảnh khó coi hiện lên trên màn hình, hình như là do một người ẩn nấp chụp lại, trên ảnh là một trong phòng ở một khách sạn, trên giường bên trong phòng là một đôi nam nữ đang hôn nhau, sau đó từng chiếc quần áo dần dần cởi xuống, phủ lên một chiếc chăn. Hình ảnh không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng đôi nam nữ ở trên Đồng Học Bàn lại vô cùng quen thuộc, nam là Cảnh Tân Khoa, nữ lại chính là Lâm Bình Bình.

Hai người này quả nhiên có chuyện.

Đây là hình ảnh đêm qua bị chụp lại.

Video này tổng cộng hơn nửa tiếng, Đồng Học Bàn không muốn xem nữa, bấm vào CDROOM lấy DVD ra, khuôn mặt bình tĩnh đặt nó trên bàn: “Chuyện này có mấy người biết?”

Khúc Nghĩa Cường nói chắc chắn: “DVD là đã qua tay hai người ở Ủy ban kỷ luật, nhưng chỉ có tôi xem qua”.

Đồng Học Bàn gật gật đầu: “Chuyện này hai chúng ta biết là được rồi, không cần lại nói cho người thứ ba”.

“Tôi hiểu” Khúc Đầu Cường do dự nói: “Chỉ là ảnh hưởng của chuyện này, người phụ nữ ở trên kia...”

“Người phụ nữ tôi biết, là cán bộ vẫn chưa kết hôn ở huyện Duyên Đài” Đồng Học Bàn càng nghĩ càng tức giận đập tay xuống bàn nói: “Bí thư Cảnh cũng vẫn độc thân mà? Trai chưa vợ, gái chưa chồng. Người ta muốn nghĩ thế nào thì là việc của người ta. Sao còn đem thứ này gửi đến đơn vị? Làm loạn gì chứ. Lão Khúc, tôi xem đây là có một số người có ý định ngầm, chuyện này không được báo cáo lên trên, đừng ở đây đi”.

Là nữ cán bộ chưa kết hôn ?

Điều này không phải là vấn đề trở ngại lớn gì.

Khúc Nghĩa Cường vừa nghe cũng yên tâm, hắn vừa rồi lúc xem DVD còn tưởng rằng Cảnh Tân Khoa ở đầu đó tìm một người phụ nữ không trong sạch, nếu kết giao bình thường là được rồi. Ừm, tới đây trong lòng Khúc Nghĩa Cường đối với cách xử lý của Đồng Học Bàn hơi hơi gật đầu. Đừng nhìn Chủ nhiệm Đồng Học Bàn bình thường làm việc có chút không nề tình, lúc tức giận thì ngay cả họ hàng cũng không nhận, nhưng người ta Đồng Chủ Nhiệm làm việc vẫn rất quy củ. Nếu đối lại là lãnh đạo có mâu thuẫn với Cảnh Tân Khoa, tài liệu hình ảnh này nếu rơi vào tay người kia, không bắt lấy cơ hội này mới lạ.

Trai chưa vợ, gái chưa chồng.

Sự thật tuy là sự thật, nhưng ảnh hưởng cũng không tốt.

Nếu thực sự có người lấy làm biện pháp đối phó, tạo ra thanh thế. Cảnh Tân Khoa cùng người phụ nữ trong DVD kia cũng coi như hoàn toàn mất đi sự trong sạch, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến việc thăng chức sau này. Điều này cùng với việc ở trên giường vốn dĩ chính là không thấy được ánh sáng, không thể lấy việc trên đài để nói được.

Chỉ cần hai người chưa kết hôn, vậy thì thế nào đều là vấn đề.

Khúc Nghĩa Cường biết đạo lý này, Đồng Học Bản đương nhiên cũng hiểu.

Chờ Lão Khúc đi ra rồi, Đồng Học Bản liền chấp tay ra sau lưng đi đi lại lại trong văn phòng. Đây là có người muốn chống lại Cảnh Tân Khoa, có thể hay không cũng có mục đích nhắm đánh Cảnh Nguyệt Hoa? Hẳn là sẽ không. Nếu thật sự là đối thủ của Khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa, không có khả năng sẽ dùng thủ pháp ngây thơ như vậy? Đây rất có thể là kẻ thù của Cảnh Tân Chủng? người kia bắt được nhược điểm của Cảnh Tân Khoa muốn làm nhục hắn? Hoặc là đối phó với Lâm Bình Bình?

Ánh mắt của Đồng Học Bản ngưng lại, cầm DVD đi xuống lầu.

Khu văn phòng chính phủ.

Đồng Học Bản cũng không tới phòng thư kí hỏi xem Cảnh Nguyệt Hoa có ở văn phòng hay không mà trực tiếp đi đến cuối văn phòng khu trưởng gõ cửa.

“Vào đi” Giọng nói của Cảnh Nguyệt Hoa vang lên ở đằng sau cửa.

Đồng Học Bản đẩy cửa bước vào phòng: “Khu trưởng Nguyệt Hoa có chút việc gấp”.

Cảnh Nguyệt Hoa đặt bút xuống, xem xét hắn: “Nói đi”.

Đồng Học Bản liền đóng cửa lại, đưa cho cô đĩa: “Chị trước xem xong cái này hãy nói”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhíu mày, cũng không nói gì, lấy DVD lại mở ra xem, mà sau khi nhìn thấy những thứ trên video, sắc mặt Cảnh Nguyệt Hoa trầm xuống một chút: “Từ đâu đến?”

Đồng Học Bản nói: “Buổi sáng gửi đến Ủy ban kỉ luật đường phố, là nặc danh, không biết từ đâu đến”.

“Chuyện này còn có ai biết nữa? ”

“Chỉ có tôi và Bí thư ủy ban kỉ luật lão Khúc, lão Khúc là người của tôi, tôi đã bảo cậu ta ngậm miệng lại rồi, thứ này cũng để lại chỗ tôi không có báo lên trên.”

Cảnh Nguyệt Hoa mặt trầm lại gật gật đầu.

“Người phụ nữ ở trên kia là một cấp dưới cũ của tôi, gọi là Lâm Bình Bình, chưa kết hôn. Cô ấy là bạn cùng đại học với Tân Khoa, hôm qua vừa gặp nhau ở khuôn viên văn phòng đường phố, có thể hai người buổi tối liền... Chuyện này chị xem nên xử lý thế nào?” Đồng Học Bản nhìn cô nói: “Văn phòng đường phố bên này là không thành vấn đề, khẳng định sẽ không có người khác biết, nhưng tôi sợ người gửi thư nặc danh sẽ không bỏ qua, chúng ta nếu không có động tĩnh gì, ai biết tên kia có hay không sẽ điên lên, lại tung linh tinh video đi khắp nơi? Việc này dù sao cũng không phải chuyện tốt, nếu thực sự làm to chuyện lên, em trai chị sẽ có thể là bị động”.

Còn có câu chưa nói xong, sự việc nếu làm lớn lên, trên mặt Cảnh Nguyệt Hoa cũng là khó coi đi.

“Lâm Bình Bình?” Cảnh Nguyệt Hoa nói một câu.

“Sao vậy?” Đồng Học Bản hỏi: “Cô quen sao?”

“Chưa gặp qua, nhưng trước kia lúc Tân Khoa còn học đại học, tôi có nghe nó nói qua vài lần, giống như yêu một người con gái tên Lâm Bình Bình, sau khi tốt nghiệp thì chia tay”.

Đồng Học Bản ồ lên một tiếng, thì ra là thế.

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm mặt, sờ điện thoại liền gọi điện cho em trai: “Alo, em đang ở đâu vậy?”

“Chị” Ở đầu dây bên kia, Cảnh Tân Khoa đang lái xe nói: “Em đang ở bên ngoài làm việc, sao vậy?”

Cảnh Nguyệt Hoa giọng nói lạnh lùng nói: “Hay là đang ở cùng với Lâm Bình Bình?”

Cảnh Tân Khoa ngạc nhiên, nhìn về phía Lâm Bình Bình ngồi ở bên cạnh chỗ lái xe, miệng nói vào điện thoại: “Chị, sao chị biết Bình Bình? Có ý gì?”

Lâm Bình Bình cũng nhìn lại, mắt lộ ra vẻ muốn hỏi?

Cảnh Nguyệt Hoa quát: “Em càng ngày càng không ra gì. Lập tức đến văn phòng chị”.

“Chị, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Cảnh Tân Khoa vẫn chưa hay biết gì.

“Việc gì hả? Việc của em với Lâm Bình Bình tối qua ở khách sạn bị người chụp lại rồi. Bây giờ chuyển thành DVD đang ở trong tay chị!”

“Cái gì?” Cảnh Tân Khoa sửng sốt: “Việc này...”

Cảnh Nguyệt Hoa nói: “Là khách sạn nào?”

“Em...” Cảnh Tân Khoa đầu óc đã rối loạn.

“Chị hỏi lại một lần nữa. Các em tối hôm qua ở khách sạn nào?”

“Là khách sạn Trùng Hải, chị, chị đừng quản, em tự đi xử lý”.

“Em đi xử lý cái quái gì. Trở về đây cho chị” Tít tít tít, Cảnh Nguyệt Hoa trực tiếp cúp máy.

Bên kia trên xe, sau khi Cảnh Tân Khoa buông di động xuống, sắc mặt liền trắng bệch, mang theo cơn tức giận ngùn ngụt, hít thở từng hơi.

Lâm Bình Bình ở bên cạnh nhìn hẩn hỏi: “Sao vậy? Chị anh sao lại hỏi về em?”

Cảnh Tân Khoa không nói gì, thật sự không biết nên nói gì nữa.

Lâm Bình Bình mân mê cái miệng thanh tú hỏi: “Sao việc ở khách sạn anh cũng nói với chị rồi sao? Vừa nãy em đã nói rất rõ ràng, đêm qua em uống hơi nhiều, anh cũng uống hơi nhiều, mới không cẩn thận ngủ cùng nhau, sau này chúng ta vẫn là đường ai nấy đi, anh sao lại...”

“Không phải chuyện này!” Cảnh Tân Khoa xin lỗi nói: “Là căn phòng chúng ta lên giường, bị người khác chụp lại, làm thành DVD, chị của anh đã xem”.

“?” Lâm Bình Bình vừa nghe tới lời này, mặt nổi lên một tầng đỏ.

Cảnh Tân Khoa lập tức lái xe quay lại: “Em hôm nay đừng quay về huyện Duyên Đài”.

“Bây giờ làm thế nào? Em...” Lâm Bình Bình trong lòng cũng rối loạn, dù sao cũng là phụ nữ, nếu việc cô lên giường bị người khác tung lên mạng, cô cũng không sống được nữa.

“Quay về trước, tìm chị anh đã”.

Từ sau khi Cảnh Nguyệt Hoa tốt nghiệp địa học, liền vẫn là người cốt cán trong nhà, Cảnh Tân Khoa có việc gì, thậm chí Cảnh phụ, Cảnh mẫu rất nhiều việc đều do Cảnh Nguyệt Hoa quyết định, cho nên vừa xảy ra chuyện, điều đầu tiên Cảnh Tân Khoa nghĩ đến chính là tìm chị hẩn bàn bạc.

Một bên khác.

Văn phòng khu trưởng

Đồng Học Bàn hỏi: “Em trai chị nói sao? Ở chỗ nào?”

“Khách sạn Trùng Hải” Cảnh Nguyệt Hoa đã mở máy tính tra xét.

Đồng Học Bàn cũng cùng qua xem, địa chỉ hiển thị rất nhanh, không phải ở khu Nam Sơn, mà là ở khu Đông Hải, cách chỗ này một đoạn. Đồng Học Bàn nghĩ cũng biết, đây là Cảnh Tân Khoa muốn trốn người quen, như vậy mới không cùng Lâm Bình Bình thuê phòng ở khu Nam Sơn, mà lại là chạy tới một chỗ khác khá xa. Nhưng vấn đề phía dưới còn có chút phức tạp, khu Đông Hải, thì bàn tay của Khu trưởng Nguyệt Hoa cũng không sờ tới đó được.

Không khí bị ngưng lại.

Cảnh Nguyệt Hoa hít sâu một cái, cầm lấy điện thoại trên bàn muốn gọi đi.

Đồng Học Bân vừa nhìn thấy, liền giữ lấy tay cô ngăn cản: “Chị định xử lí như thế nào?”

“Ừm... đầu tiên phải xem động tĩnh đã” Cảnh Nguyệt Hoa bình tĩnh nói.

Đồng Học Bân lắc đầu, nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này chị không tiện ra mặt, cũng không tiện nói gì, như vậy đi, giao cho tôi làm”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn anh: “Đây là việc của nhà chúng ta, không cần anh làm”.

Đồng Học Bân cười nói: “Nói như vậy chị bài ngoại rồi, em trai chị không phải em trai tôi sao? Phân rõ ràng như vậy làm gì, chuyện này tôi ra mặt tiện hơn so với chị, giao cho tôi làm đi, hơn nữa xử lí việc này tôi còn là chuyên gia nữa, chị có thể không biết, nhớ năm đó tôi còn làm ở cục, qua tay.... Hải, không nói khoác nữa, dù sao chị đừng lo, việc cứ để tôi làm, chị yên tâm 100% đi, tôi tất nhiên sẽ có biện pháp xử lí bọn họ của riêng mình”.

Cảnh Nguyệt Hoa có lẽ cũng biết Đồng Học Bân thích hợp ra mặt nhiều so với cô, nên không nói gì.

Đồng Học Bân vỗ trán nói: “Vậy cứ quyết định như thế đi, chuyện này thật ra nói nhỏ thì cũng không nhỏ, mà nói lớn thì cũng không lớn, chị chờ tin tốt của tôi đi, ồ, đúng rồi, đừng nói với em trai chị là tôi giúp cậu ta xử lí việc đó đi. Chị cũng biết đấy, cậu ta có thành kiến với tôi, dù sao chị cũng chỉ cần đợi tôi mang video gốc về là được”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn anh, khẽ ừm một tiếng: “Vậy anh tự mình chú ý một chút”.

“Tôi biết, sẽ không xảy ra việc gì đâu”.

“Có chuyện thì trước tiên liên hệ với tôi”.

“Được, tôi đi đây”.

Một người là em vợ hờ của mình, một người là cấp dưới thân tín của mình, Đồng Học Bân không thể không để bụng.

716. Chương 714: Cùng Cảnh Tân Khoa Xung Đột

Ngoài khuôn viên khu uỷ.

Cảnh Tân Khoa đưa Lâm Bình Bình, lái xe nhanh như bay tới chỗ làm của Cảnh Nguyệt Hoa, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ nôn nóng khác nhau, rất bất an.

“Lát nữa anh đi tìm chị anh” Cảnh Tân Khoa dặn nói: “Em ở trên xe chờ nhé”.

Lâm Bình Bình cắn chặt môi, đỏ mặt nói: “Video kia rốt cuộc thật sự quay lại sao?”

Cảnh Tân Khoa kìm nén xúc động ừm một tiếng: “Chắc là vậy, chị của anh nói đã xem qua, có thể là có người muốn nhảm vào anh”.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Kẻ kia nếu có thể đưa cho chị anh, vậy cũng có thể gửi đến chỗ khác, em...”

“Bình Bình, xin lỗi em, hôm qua là tại anh quá kích động, kéo theo cả em”.

“Nói điều này còn có tác dụng gì nữa?” Lâm Bình Bình vội vàng xao động nói: “Mau nghĩ biện pháp giải quyết, nếu có người muốn hãm hại anh, video kia sao lại lọt vào tay chị anh chứ? Chắc là trước tiên đưa cho chị ấy? Hay là gửi cho phòng Uỷ ban kỉ luật của chị ấy? Sau đó Uỷ ban kỉ luật mới đưa cho chị anh? Nếu nói như vậy...”

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Bình Bình lập tức trắng bệch, đôi môi run rẩy có chút bi thương nói: “Nói như vậy đã có rất nhiều người xem qua video hai chúng ta ở khách sạn?”

Cảnh Tân Khoa ngẩn ra, lúc này mới nghĩ đến, mặt cũng tái đi nói: “Em đừng lo lắng, để anh đi hỏi đã”.

Lâm Bình Bình làm sao có thể không lo lắng, cả khuôn mặt đỏ lên.

Đầu óc trước đó của Cảnh Tân Khoa đều lộn xộn, nghe chị hấn nói xong liền nhất thời không có phản ứng gì vội chạy qua đây, bây giờ nghe Lâm Bình Bình nhắc tới mới nghĩ tới mẩu chốt vấn đề, lập tức gọi điện thoại đến văn phòng đường phố Quang Minh.

“Lão Vu, là tôi, anh đang ở đâu?” Cảnh Tân Khoa vội hỏi.

Vu Vinh Phong ở đầu dây bên kia nghi hoặc hỏi: “Ồ đơn vị, làm sao vậy?”

Cảnh Tân Khoa hít một hơi nói: “Hôm nay bên Ủy ban kỉ luật có động tĩnh gì không? Còn bên Đồng Học Bản?”

“Ủy ban kỉ luật?” Vu Vinh Phong nghi hoặc nói: “Anh muốn nói động tĩnh gì? Cụ thể thì không có gì?”

“Có thứ gì được gửi qua không? Thư nặc danh hay gì gì đó?”

“Thư nặc danh ngày nào chẳng có, tôi cũng không chú ý, đúng rồi, anh vừa nói như vậy tôi cũng nghĩ tới, vừa rồi lão Khúc ở Ủy ban công tác kỉ luật có cầm một cái DVD đi tìm Đồng Học Bản, còn là vì chuyện gì thì tôi không rõ, sau đó tôi lại nghe người ta nói, Đồng Học Bản đã lái xe ra ngoài rồi”.

“Tôi đã biết” Cảnh Tân Khoa gác máy, mặt đen lại.

Quả nhiên là gửi đến Ủy ban kỉ luật!

Đồng Học Bản? Lái xe đi ra ngoài?

Cảnh Tân Khoa đột nhiên phần nộ vỗ tay lái nói: “Đồng Học Bản! Ước hiếp người quá đáng!”

Lâm Bình Bình vội hỏi: “Cục trưởng Đồng làm sao vậy? Anh nói tới anh ấy làm gì?”

“DVD là gửi đến Ủy ban công tác kỉ luật văn phòng đường phố, Đồng Học Bản lấy được cái đĩa kia liền đi ra ngoài” Cảnh Tân Khoa lửa giận ngút trời nói: “Đi báo cáo với Khu lý, chị của anh chính là như thế mà biết, Bây giờ còn không biết bị Đồng Học Bản làm ầm đến đâu nữa. Không biết đã có bao nhiêu người xem qua”.

Lâm Bình Bình vừa nghe, lúc này mới quả quyết nói: “Không có khả năng. Cục trưởng Đồng không phải loại người như vậy”.

Cảnh Tân Khoa tức giận nói: “Đồng Học Bản vẫn xem anh không vừa mắt. Lần trước anh đi trường Đảng hấn nhờ người cho anh đi qua. Hấn bây giờ đã đem việc của hai chúng ta đến Khu, em còn nói giúp hấn sao? ”

Lâm Bình Bình thay đổi sắc mặt nói: “Cục trưởng Đồng là loại người nào. Em rõ hơn anh nhiều”.

“Việc đều đã thành ra như vậy. Còn có cái gì không rõ ràng chứ? Đều là họ Đồng giúp đẩy cao trào lên thôi” Thành kiến của Cảnh Tân Khoa đối với Đồng Học Bản thật lớn.

Lâm Bình Bình không vui nói: “Anh quen Cục trưởng Đồng bao lâu rồi? Cục trưởng Đồng làm việc ở huyện Duyên Đài đã gần hai năm, cũng làm lãnh đạo của em một năm. Nếu nói tới chuyện này người khác có lẽ có khả năng làm ra, nhưng Cục trưởng Đồng tuyệt đối không có khả năng này. Vì chính cấp dưới của mình, Cục trưởng Đồng ngay cả người thân của Bí thư huyện uỷ cũng dám bắt, vì sự an toàn của dân chúng, Cục trưởng Đồng ngay cả tính mạng cũng dám hi sinh. Anh không hiểu cái gì cả thì đừng nói bừa. Em tin tưởng chuyện này nhất định có gì hiểu lầm. Cục trưởng Đồng không có khả năng đem DVD kia dâng hoàng đi ra ngoài”.

Cảnh Tân Khoa tức giận nói: “Anh còn không rõ! Hấn cho em uống canh lú lẫn gì vậy hả?”

Lâm Bình Bình cũng tức giận, hai người ngồi trên xe cãi nhau, đã xảy ra việc này, tâm tình của ai đều không tốt.

Trụ sở Khu uỷ.

Đồng Học Bản bước ra từ văn phòng của Cảnh Nguyệt Hoa, xuống lầu hai lái xe, cầm tờ giấy ghi tên và địa chỉ của khách sạn kia nhìn qua, liền lái xe ra ngoài khuôn viên.

Mới ra đến cổng lớn, một chiếc xe Santana nhìn rất quen mắt hướng phía mình chạy đến

Đồng Học Bàn vừa nhìn, cảm thấy xe này hình như là chiếc xe kia của văn phòng đường phố của mình, liền nhìn thêm.

Chiếc Santana kia hình như cũng không lái về phía trong khuôn viên, có thể vừa nãy lúc chạy thoáng qua chiếc Cayene của Đồng Học Bàn, chiếc Santana đột nhiên mở kính ra, kết một tiếng đột ngột dừng lại bên cạnh xe của Đồng Học Bàn, đứng song song ở đó, Đồng Học Bàn vội vàng giãm phanh lại, mới không có nguy hiểm mà đâm vào.

Đứng tim! Người bị động kinh à.

Con mẹ nó biết lái xe đó chứ?

Đồng Học Bàn tính tình vốn không tốt, em vợ mình cùng cấp dưới thân tín bị người ta quay phim khiêu dâm, tâm tình lại càng tồi tệ. Lúc này nhìn thấy người khác đâm vào xe của mình, cơn tức liền dâng lên. Mà lúc Đồng Học Bàn chuẩn bị kéo cửa xuống xe, đột nhiên nhìn thấy trước xe Santana có hai người đứng đó. Chính là Cảnh Tân Khoa và Lâm Bình Bình, chỗ tức giận này biến mất ngay, buồn bực nhú mày, kéo cửa xe xuống, đi ra xem xem.

Đây là làm gì chứ?

Đồng Học Bàn còn chưa làm rõ chuyện.

Có thể nói lúc này, Cảnh Tân Khoa đã đột nhiên đập mạnh cửa xe xuống, ánh mắt thông thả liền hướng về phía Đồng Học Bàn đi tới: “Anh có ý gì?”

Đồng Học Bàn càng buồn bực nói: “Bí thư Cảnh có ý gì?”

“Anh đừng có giả ngu với tôi ” Cảnh Tân Khoa càng thêm tức giận.

Lâm Bình Bình ở bên kia cũng vội cuống quýt xuống xe: “Tân Khoa, quay lại đi”.

Cảnh Tân Khoa đang tức giận đầy đầu, lần này đã mất mặt lớn như thế này. Bây giờ ai nói cũng không nghe, đi lên trên túm cổ áo Đồng Học Bàn nói: “Đồng Học Bàn, những việc trước kia tôi không nói làm gì. Anh nhằm vào tôi, tôi cũng bỏ qua. Nhưng anh sao lại còn lôi cả Bình Bình vào. Hai chúng ta là yêu nhau bình thường. Có cái gì không thể? Anh đến nổi còn gióng trống khua chiêng lớn như vậy sao?”

“Đến nổi làm sao?”

Đồng Học Bàn mới định làm rõ, thì ra cậu nghĩ rằng tôi đem chuyện của cậu làm lớn lên? Là tôi ngậm báo cáo với Khu sao?

Đồng Học Bàn có chỗ dở khóc dở cười, đây là cái gì với cái gì. Anh em giúp cậu dìm chuyện xuống, bây giờ còn muốn giúp cậu điều tra rõ ràng chuyện này, cậu lại còn tức giận với tôi?

Như vậy có oan tôi không chứ?

Cổ áo bị người nắm chặt, Đồng Học Bàn cũng không biết nói gì cho tốt.

Lâm Bình Bình đã chạy lên, vội vàng ở một bên ôm lấy Cảnh Tân Khoa, dùng sức kéo hấn lại phía sau: “Tân Khoa, anh đừng như vậy. Mau dừng tay lại”.

Cảnh Tân Khoa quát: “Không phải việc của em. Em đứng sang một bên”.

“Anh mau buông tay ra. Đừng làm loạn”.

Lâm Bình Bình sống chết kéo hấn lại, thân mình còn cố ý chắn ở giữa Đồng Học Bàn và Cảnh Tân Khoa, nhìn qua thì là đang khuyên can, nhưng trên thực tế Lâm Bình Bình sợ Đồng Học Bàn làm bị thương Cảnh Tân Khoa. Tuy cửa xe còn đóng, nhưng Đồng Học Bàn là lực lượng chiến đấu gì chứ, là cán bộ ở huyện Duyên Đài, Lâm Bình Bình tất nhiên hiểu rõ nhất. Nhưng đừng nói cách cửa xe, chỉ cần Đồng Học Bàn muốn ra tay, cho dù cách một ngọn núi, cũng không có người có thể ngăn được anh, năm mươi Cảnh Tân Khoa cùng lên cũng chỉ sợ không phải là đối thủ của Đồng Học Bàn.

“Bình Bình, em làm gì vậy” Cảnh Tân Khoa lớn tiếng nói.

Lâm Bình Bình đẩy hấn nói: “Anh về đi cho em. Quay lại xe”.

Cảnh Tân Khoa lại túm cổ áo Đồng Học Bản quyết không buông tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh.

Đồng Học Bản vừa thấy vị trí mà Lâm Bình Bình đứng ngăn, liền biết rõ là cô sợ mình động thủ đánh Cảnh Tân Khoa. Trong lòng nói một câu con gái lớn không giữ lại trong nhà, nhìn một cái, chính mình trước kia ở huyện Duyên Đài đối với Lâm Bình Bình coi trọng như vậy, hầu như từ lúc nhậm chức đến từ chức đều là người ủng hộ sự phát triển của nghiệp vụ, nhưng trong thời điểm then chốt, chính hắn là một lãnh đạo cũ kém một chút so với người tình trong lòng mà Lâm Bình Bình vẫn hướng tới.

Đồng Học Bản trong lòng có chút mất cân bằng, bực mình hừ một tiếng.

Nhưng ngoài bực mình ra, Đồng Học Bản còn có thể làm sao bây giờ? Cái gì hắn cũng không thể làm được.

Đánh Cảnh Tân Khoa một chút? Bỏ đi, kia là cậu em vợ hờ của Đồng Học Bản, đánh cậu ta, một cửa kia của Khu trưởng Nguyệt Hoa, Đồng Học Bản biết qua như thế nào?

Đồng Học Bản bất đắc dĩ, đành phải không động đậy thu cổ áo từ phía cậu ta về.

Chỗ này cách khuôn viên Khu uỷ không xa, người đi đi vào vào không ít, không bao lâu đã có không ít người chú ý tới tình huống phía này, đều nhìn lại, chỉ chỗ.

“Trong xe là ôn thần?”

“Bên ngoài xe là... Cảnh Tân Khoa, em trai Khu trưởng?”

“A, sao lại đánh nhau nhỉ? Tình hình gì vậy?”

“Tiếp theo có thể rất náo nhiệt đấy, sao còn động thủ?”

“Mau mau chạy lại ngăn thôi. Bí thư Cảnh sao có thể là đối thủ của Đồng Học Bản chứ”.

Trường hợp này rất náo nhiệt, cảnh này có thể thật sự hiếm thấy.

Không chỉ là em trai Khu trưởng ít thấy tức giận, càng khiến mọi người ngạc nhiên là, rất lâu rồi, Đồng Học Bản có thể ngồi ở trong xe không có động tĩnh gì. Cứ như vậy yên lặng ngồi trong xe, đã bị Cảnh Tân Khoa túm lấy cổ áo, cũng vẫn không nhúc nhích, tay để im.

Ôn thần hôm nay làm sao vậy?

Không đánh lại cũng không mắng chửi? Đây không phải là phong cách của anh ta.

Lâm Bình Bình vô cùng nóng nảy, lôi kéo Cảnh Tân Khoa nói: “Tân Khoa. Theo em trở về đi, Em bảo anh theo em trở về. Đừng đánh nhau nữa”.

Nhìn thấy người vây nhiều. Cảnh Tân Khoa cũng bình tĩnh lại, biết mình không nên động thủ ở trước mặt nhiều người như vậy, hít hít khí, hắn hung hăng buông tay ra, chỉ chỉ vào mặt Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản xoa xoa tay, chỉnh lại cổ áo.

Lâm Bình Bình vội nói: “Cục trưởng Đồng, ngài, hôm nay thật xin lỗi ngài, thật ngại quá”.

Đồng Học Bản khoát khoát tay tỏ vẻ không sao, nhìn về mặt của Cảnh Tân Khoa, ánh mắt lại nhìn lên mặt Lâm Bình Bình: “Tôi còn có chút việc phải làm, đi trước”.

Lâm Bình Bình một bên nín lấy Cảnh Tân Khoa sợ hắn lại nổi điên, một bên thay hắn giảng hoà nói: “Vậy anh lên đường chú ý an toàn, hôm nay thật xin lỗi Cục trưởng Đồng”.

“Không sao” Đồng Học Bản ấn lên nút đóng cửa kính xe trên tay lái, lái xe đi mất dưới con mắt chăm chú của mọi người.

Mọi người thấy hành động khác thường của ôn thần, đều có chút khó hiểu.

Vừa lái xe, Đồng Học Bản vừa không nói gì lắc đầu, cổ hết sức không để trong lòng, đây gọi là chuyện gì nhỉ?

Nhưng mặc kệ Cảnh Tân Khoa đối với mình có thái độ gì, việc vẫn phải làm. Đồng Học Bản cũng không phải người có bụng dạ hẹp hòi.

717. Chương 715: Ôn Thần Tìm Tới Cửa

Buổi trưa

Đường phía nam khu Đông Hải,

Trên đường ánh nắng gay gắt, Đồng Học Bản cuối cùng cũng lái xe đến nơi, nhìn bốn phía khu buôn bán phồn hoa, hắn nhìn địa chỉ, tiếp tục lái xe về phía trước. Từ khi tới nhậm chức ở trong thành phố, Đồng Học Bản rất ít tới khu Đông Hải, không thuộc đường, chỉ có thể đi theo xe hướng dẫn, quẹo đông, quẹo tây qua hai con đường và một ngõ nhỏ, lúc này mới thấy được một khách sạn treo biển Trùng Hải, không nằm ở trên đường lớn, nhìn qua thoáng có chút hẻo lánh, 6, 7 tầng năm tuổi của kiến trúc cũng không ngấn, hình dáng có cảm giác bình thường.

Đây lại có thể không phải là ở hình dáng.

Ai có thể nghĩ ra một khách sạn phổ thông bình thường như vậy, trong phòng còn lắp đặt máy ảnh, từng giờ từng phút theo dõi những người ở trong khách sạn.

Khách sạn Trùng Hải chính là ở đây.

Đồng Học Bản dừng xe ở ven đường, kéo cửa xe đi xuống, ngắm nhìn trên dưới khách sạn.

Mới vừa rồi, Cảnh Tân Khoa làm loạn như vậy, làm tăng cơn tức giận của Đồng Học Bản. Không phải là tức em trai của Cảnh Nguyệt Hoa, mà là nổi căm tức đối với người kia ngáng chân sau lưng càng sâu đậm, người ta trai chưa vợ gái chưa chồng, anh nguyện lòng tôi đồng ý thuê phòng, có liên quan gì đến các người? Hừ, các người vụng trộm đặt máy quay theo dõi người ta vi phạm pháp luật không nói thì thôi, còn dám trắng trợn gửi cái thứ ghê tởm đó đến cho chúng ta? Các người có ý gì chứ? Cũng quá kiêu ngạo đi? Không từ một thủ đoạn không nói thì thôi, cách này cũng quá bỉ ổi đi.

Nhằm vào Cảnh Tân Khoa, vậy chính là nhằm vào Cảnh Nguyệt Hoa.

Nhằm vào Cảnh Nguyệt Hoa của nhà ta, vậy chính là con mẹ nó nhằm vào tao rồi.

Còn dám nhằm vào tao? Chia rẽ quan hệ người nhà của Cảnh Nguyệt Hoa và tao? Cho các người biết mặt. Đồng Học Bản đóng sầm cửa xe lại, liền mặt lạnh nhìn phương hướng của cửa lớn, cất bước đi vào.

Đồng Học Bản tức giận.

Hắn vốn nghĩ muốn nói cho tốt, làm việc cho tốt, tâm tình bình tĩnh sờ ra đến tận cùng cái khách sạn này, sau đó còn nghĩ biện pháp giải quyết, đem sự việc làm rõ. Nhưng bây giờ? Không cần phải như vậy, anh em cũng muốn xem các người có ba đầu sáu tay gì, muốn nhìn thấy mục đích của các người, đây chính là chiêu thức ngầm của các người đánh trước với ta, vậy các người cũng đừng trách anh em đây trở mặt.

So với ai thiếu đạo đức? Vậy ta phải thử một lần.

Đồng Học Bản đã đem chuyện của Cảnh Tân Khoa đảm nhận trên vai mình.

Đại sảnh khách sạn, Đồng Học Bản tùy tiện đi vào.

Ngồi nghỉ ở trên sofa có người đang hút thuốc, có người đứng ở quầy đang làm thủ tục thuê phòng, làm ăn chưa coi như khí thế ngất trời, nhưng cũng không xem như vắng vẻ lắm.

Đảo mắt qua xung quanh, Đồng Học Bản nhìn thấy một người đàn ông mặc vest cầm một cái bộ đàm.

Nhìn cách ăn mặc, người kia chắc là đứng đầu, ít nhất cũng là quản lý gì đó của khách sạn.

Xác định mục tiêu, Đồng Học Bản bước tới, thấy hắn không chú ý gì, đưa lưng về phía mình, Đồng Học Bản vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Gọi ông chủ của anh ra đây”.

Người kia vừa quay đầu lại, ngạc nhiên nói: “Anh nói gì?”

Đồng Học Bản lặp lại một lần nữa: “Gọi ông chủ của các anh lại đây”.

“Anh là ai?” Người kia nhăn mặt nhíu mày nói: “Có hẹn trước sao?”

Đồng Học Bàn lạnh mặt nhìn hấn nói: “Anh không cần quan tâm việc tôi là ai, tôi nói một lần cuối cùng, gọi ông chủ của các cậu xuống gặp tôi, nghe rõ chưa?”

Người nọ không biết nên khóc hay cười, giọng điệu cũng không khách khí nói: “Ông chủ bề bộn công việc, chỉ sợ thật sự là không gặp được anh”.

Đồng Học Bàn nhún nhún vai nói: “Được, tôi đi gặp ông ta, người ở đâu?”

“Thật buồn cười. Anh tới kiếm chuyện phải không?”

Đồng Học Bàn vui vẻ nói: “Ha, anh nói đúng rồi, tôi chính là đến kiếm chuyện, con mắt không tôi, đều bị anh nhìn thấy hết rồi?”

Khụ, còn thối cái gì chứ. Người nọ sắc mặt hung ác, cầm bộ đàm gọi người đến.

Đồng Học Bàn lại đột nhiên túm tóc hấn một cái, hung hăng túm một cái, ấn đầu tên nọ lên tường: “Người phụ trách khách sạn ở tầng mấy? Đừng nhiều lời với tôi, được không người anh em”.

Tên kia mắng một câu thô tục, không nghĩ tới còn có người dám đến nơi này phá rối, liền giãy ra.

Đồng Học Bàn tay nhanh mắt lẹ vịn cánh tay của hấn, hầu như nghe được cả tiếng gãy.

Tên nọ kêu thảm thiết một tiếng, thật không nghĩ tới đối phương nói động thủ liền động thủ: “Dừng tay dừng tay, ông chủ ở... ở tầng 6. Lên thang máy rẽ trái tới phòng cuối cùng”.

“Cảm ơn, người anh em” Đồng Học Bàn buông hấn ra, phui phui tay, đi thẳng lên thang máy.

Lúc này, đã có không ít người chú ý tới tình huống bên này, đều dừng một chút, vài tên bảo vệ hét lớn một tiếng, chạy nhanh về phía này.

“Dừng lại”.

“Còn dám đánh Quản lí Từ”.

“Cỏ rác, chạy tới đây giương oai”.

“Bảo người đứng lại, nghe thấy không?”

Đồng Học Bàn căn bản là không coi ra gì thanh âm phía sau, không chút hoang mang bấm một nút thang máy, sau đó liền lẳng lặng chờ, không thèm để ý đến bọn họ.

Có ba người bảo vệ, nói xong liền vọt tới gần đấy.

Đồng Học Bàn mặt hướng về phía thang máy cũng không quay đầu lại, đột nhiên hấn hơi hơi nghiêng một bên đầu, tránh được một quyền từ phía sau bay tới. Thân mình nghiêng một bên, tránh được một gậy từ đằng sau đánh tới, sau đó Đồng Học Bàn nhẹ nhàng duỗi hai tay ra, một tay bắt lấy cổ tay của một tên bảo vệ, vặn thật mạnh, thân mình dựa vào đỉnh đầu, đỉnh, hai bảo vệ phía sau trước hết vọt tới tên bảo vệ bị mất trọng tâm, Đồng Học Bàn lúc này khuỷu tay thúc một cái, đầu gối nâng lên, hầu như giống như là đầu không ngoảnh lại đã biết tình hình phía sau rồi, chân phải đột nhiên dùng sức hướng về phía sau đạp một cái, một phát liền dẫm lên giày của tên bảo vệ thứ ba, đối phương dưới chân pha vừa quy. Đồng Học Bàn lập tức nghiêng người là cho đối thủ ở đằng sau sử dụng lực đẩy vào phía sau tên bảo vệ kia một cái, bụp, tên bảo vệ bay nhanh về phía thang máy, rầm một tiếng nằm ở trên mặt đất, chậm rãi, tên thứ ba cũng bị tê liệt ngã trên mặt đất.

Đình.

Cửa thang máy mở ra.

Đồng Học Bàn vẻ mặt thông dong, chậm rãi đi qua thân thể mấy tên bảo vệ bị ngắt, lấy ra một điều thuốc từ trong bao ra châm lửa hút một hơi, đi vào thang máy, bấm tầng sáu.

Đình, cửa thang máy từ từ khép lại, chỉ để lại vẻ mặt trợn mắt há mồm của mọi người.

Đồng Học Bàn cùng bảo vệ đánh qua, toàn bộ quá trình chỉ cần có ba giây.

Ba giây! Ba người! Thậm chí ngay cả ngẩng đầu cũng không liền nhẹ nhàng, thờ ơ đánh ngã ba bảo vệ từng trải qua huấn luyện. Sức chiến đấu này dọa tất cả mọi người trong sảnh đều nhảy dựng cả lên

Tôi ngất.

Con mẹ nó đây là thân thủ gì vậy?

Bên ngoài, tên quản lí vừa bị Đồng Học Bản xử lí cũng trợn tròn mắt, vốn dĩ còn nghĩ vài tên bảo vệ có thể cùng xông lên bắt người, nhưng ai có thể ngờ, trong chớp mắt công sức lại ngược lại bị người ta bắt lấy. Một chút cho đường sống đều không có, quản lí Từ trong lòng chấn động, vội vàng dùng điện thoại báo cáo tình huống.

Cùng lúc đó, phòng theo dõi bên kia cũng phát hiện ra tình huống.

Trong nháy mắt đã đánh ngã được ba người?

Người này có lai lịch như thế nào? Đến đây làm gì?

718. Chương 716: Liên Quan Tới Quốc An

Rất nhanh, một loạt điện thoại gọi tới cho văn phòng ông chủ, đã xảy ra chuyện.

Khách sạn Trùng Hải, trong thang máy.

Tầng 1...

Tầng 3...

Tầng 6...

Đình, thang máy dừng lại, cửa hơi mở ra.

Đồng Học Bản đem tàn thuốc còn ném trên mặt đất, dẫm tắt lửa, về mặt bình tĩnh cất bước đi ra khỏi thang máy.

Kết quả, đón Đồng Học Bản chính là một cây dùi cui ầm ầm từ phía trên lao xuống, có thể là người phía dưới đã báo lên trên, ngoài thang máy thực đã có bảo vệ đang chờ anh. Đồng Học Bản lạnh nhạt nâng nâng cánh tay, bóp một tiếng, nắm lấy cổ tay một tên bảo vệ, đột nhiên vặn một cái, trong một tiếng kêu đau, Đồng Học Bản đầu gối lại nhắc lên chặn sự công kích phía dưới của tên kia, liếc mắt nhìn hắn, một đá bay qua, đá bay tên bảo vệ kia ngã lộn trên mặt đất.

Người không ít.

Một cái khách sạn nho nhỏ, còn thuê nhiều bảo vệ như vậy?

Đồng Học Bản xem xét phía trong hành lang bên trái có ba tên bảo vệ khác, càng cảm thấy khách sạn này có gì không đúng.

Vài tên bảo vệ liếc mắt lẫn nhau, khuôn mặt đều hung dữ vọt lên, đáng vẻ như muốn cả bọn cùng liều mạng với Đồng Học Bản

Đồng Học Bản đương nhiên không đem bọn họ để vào mắt, nếu đã muốn động thủ, vậy rõ ràng liền đánh đến cuối cùng đi, dù sao cũng đã là dạng như thế này rồi.

Một gian văn phòng cuối hành lang.

Ông chủ khách sạn Thường Đại Kim nhìn chằm chằm vào trên màn hình máy tính chuyển hình ảnh máy quay theo dõi ghi lại ở tầng sáu, nhìn Đồng Học Bản cùng ba bảo vệ đánh nhau, Thường Đại Kim sắc mặt càng ngày càng khó coi: “Người nào vậy?”

“Không rõ lắm” Một người đàn ông mặc comple ở bên cạnh nói.

“Đến làm gì?”

“Nghe nói là tìm ngài, hắn vừa đến liền đã động thủ”.

“Nhiều người như vậy còn không bắt được hắc. Đều ăn cái gì vậy. Thuê bọn chúng tới nơi này để đường lão sao?”

“Ông chủ, tên kia thân thủ rất cao, hẳn là đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp”.

Thường Đại Kim nhìn lại thấy một bảo vệ nữa bị tên thanh niên kia đánh ngã, hít vào, lập tức sờ đến điện thoại gọi điện đi: “Alo, Sở trưởng Ngô, bên chỗ tôi xảy ra chút nhiễu loạn”.

Sở trưởng Ngô ở bên kia nhíu mày hỏi: “Nhiều nhiễu loạn cái gì?”

Thường Đại Kim vẻ mặt bình tĩnh nói: “Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, có người tìm tới cửa đánh không ít bảo vệ của khách sạn chúng tôi, lập tức tới văn phòng của tôi rồi”.

“Bao nhiêu tên?”

“Chỉ... một tên”.

“Một tên?” Sở trưởng Ngô nói: “Ngay cả một tên cũng không xử lý được?”

“Tên kia giống như đã được huấn luyện qua, bảo vệ bên này cũng không phải là đối thủ của hắn”.

“Được rồi, tôi đã biết, tôi lập tức cho người qua đó, anh ổn định trước đi”.

“Vậy làm phiền Sở trưởng Ngô rồi, đa tạ”.

Cúp máy xong, Thường Đại Kim cũng không có gì để lo lắng, lại nhìn video theo dõi tầng sáu trên màn hình, lại phát hiện vài tên bảo vệ trong nháy mắt đã đều nằm ở trên mặt đất hôn mê bất tỉnh. Có tên chỉ ôm bụng ôm chân ở kia kêu đau, mà hình bóng tên thanh niên kia đã không thấy nữa. Thường Đại Kim nhíu mày, nhìn người đàn ông mặc comple bên cạnh vừa định hỏi cái gì, bùm, một tiếng nổ truyền đến.

Cửa lớn của văn phòng kêu lên răng rắc.

Cứ thế bị người từ bên ngoài dùng chân đá văng ra.

Đồng Học Bán vừa để ý đến quần áo, vừa nhìn khắp nơi đi vào trong phòng nhìn hai người, chớp mắt nói: “Ai là ông chủ của khách sạn? Anh?”

Thường Đại Kim ngồi rất bình tĩnh: “Là tôi”.

“Tìm được anh cũng không dễ dàng gì” Đồng Học bán giống như đang ở nhà của mình, thoải mái đi về phía trước tìm ghế ngồi ở trước mặt hắn.

Gã đàn ông mặc comple lạnh lùng nhìn hắn: “Anh là ai?”

“Tôi là ai cậu cũng không cần quản” Đồng Học Bán lạnh nhạt nói: “Các anh hẳn là nên hỏi tôi tới là vì chuyện gì”.

Thường Đại Kim nhìn anh một cái: “Được, tôi liền hỏi một chút về vấn đề này”.

Ác danh của Đồng Học Bán chỉ vang ở khu Nam Sơn, còn về khu Đông Hải, thanh danh của hắn còn chưa có truyền đi xa như vậy, cho nên cũng không có tự giới thiệu. Huống hồ, loại việc đánh nhau này Đồng Học Bán cũng không muốn khoa trương, liền nói: “Thật ra nếu có thể, tôi cũng không muốn động thủ, có chuyện thì thương lượng vẫn tốt hơn có phải hay không? Nhưng bảo vệ của các anh thật đúng là huấn luyện quá đơn giản, không có cách nào khác tôi cũng chỉ có thể phòng vệ một chút, nếu có chỗ nào không chu toàn, còn mong các anh tha thứ cho, xuống tay có đôi khi không phân biệt nặng nhẹ”.

Thường Đại Kim cũng là một nhân vật lớn, mỉm cười nói từng chữ một: “Không sao”.

“Vậy thì tốt rồi” Đồng Học Bán gật gật đầu, châm một điếu thuốc hút một hơi, sắc mặt nói thay đổi liền thay đổi: “Tôi xuống tay tuy không biết nặng nhẹ, nhưng chuyện có người vô duyên vô cớ ngáng chân ở đằng sau như thế này tôi cũng sẽ không làm, không quan tâm làm gì. Luôn cần nói đạo lý, đặc biệt là người làm ăn như các anh, anh nói có đúng không?”

Thường Đại Kim cười ha ha nói: “Anh rốt cuộc muốn nói gì? Tôi có chút không hiểu ý của anh?”

“Người thông minh không nói ám ngữ” Đồng Học Bản vươn đầu ngón tay chỉ chỉ về phía dưới: “Camera trong phòng khách sạn của anh, đa số các phòng đều có?”

Gã đàn ông mặc comple bên cạnh mi mắt trầm xuống.

Thường Đại Kim cũng không động thanh sắc nói: “Lời này là sao? Cái gì camera?”

Đồng Học Bản cười lạnh nói: “Lời này hẳn là anh nên hỏi chính mình đi?”

“Chúng tôi làm ăn đứng đắn” Thường Đại Kim tươi cười chợt tắt, ánh mắt nhìn Đồng Học Bản nói: “Anh nói điều này, tôi còn thực sự không hiểu lắm, chúng tôi vì sao phải lắp camera chứ?”

Đồng Học Bản dang hai cánh tay nói: “Ai biết các anh lắp để làm cái gì, lo làm ăn tốt không làm, hành động còn tự mình đùa với lửa, còn muốn dựa và thủ đoạn ngầm để kiếm lời, à, anh còn hỏi tôi các anh tại sao lại lắp camera sao? Tôi làm sao biết các anh là có hỗ trợ hay là không?”

Mặc kệ dưới tình huống gì, cục diện gì, cách Đồng Học Bản trên miệng công kích người khác vẫn không thay đổi.

Gã đàn ông mặc comple lúc này liền tức giận nói: “Tiểu tử, dám nói thế à?”

Thường Đại Kim vung tay lên, ngắt lời hắn, chợt nhìn Đồng Học Bản nói: “Lời cũng không thể nói lung tung”.

Đồng Học Bản cười: “Không thừa nhận sao? Được, vậy trong chốc lát tôi phải lần lượt đi tới từng phòng trong khách sạn của các anh, vừa đi vừa kiểm tra xem, chúng ta lấy chính mắt nhìn thấy làm chứng đi, thế nào?”

Thường Đại Kim không nghĩ ngợi gì nói: “Việc này không thành vấn đề, nhưng việc trước, anh xông vào khách sạn, việc đánh bảo vệ của chúng tôi, cũng phải nói rõ cho chúng ta chứ?”

Thường Đại Kim đã nhìn thấy, gã thanh niên này đã nhắm chừng lúc vào ở trong khách sạn bị ghi hình lại, cũng không biết là từ nơi nào biết được tin tức. Lúc này mới tìm đến cửa tính sổ, lại hoặc là thay người khác tới nói, vì thế Thường Đại Kim cũng không có sắc mặt hoà nhã với hắn, loại chuyện này, hắn hầu như hai tháng lại gặp một lần, đã tập mãi thành thói quen, nên không để trong lòng.

Người có thể đánh? Lại đánh nữa thì có tác dụng gì chứ.

Có thể ăn được một viên đạn không?

Hắn lại không biết, Đồng Học Bản hiện tại ngay cả súng đạn đều không sợ, chứ đừng nói gì đến một viên đạn: “Ồ, còn muốn nói rõ gì với các anh nữa? Chỉ sợ các anh trước tiên nên nói rõ với tôi mới phải?”

Thường Đại Kim cười cười nói: “Cảnh sát lập tức tới rồi, nếu anh ở lại vẫn là nói với bọn họ đi, tôi không có thời gian lãng phí với anh”.

Đồng Học Bản chậm rãi gạt đầu một cái: “Được, tôi cũng đang muốn báo cảnh sát đây, vừa đúng lúc báo cơ quan công an tham gia điều tra vấn đề của khách sạn các anh”.

“Đây cũng không phải anh nói là được” Thường Đại Kim khuôn mặt bình tĩnh cười nói: “Lát nữa sẽ đến”.

Chỉ sợ cũng không phải là ngành công an như mây tưởng tượng, mây tốt nhất có chuẩn bị tâm lý trước đi, người không biết trời cao đất rộng tao thấy nhiều lắm, không kém mây đâu. Tiểu tử, tao cũng là có lòng tốt nhắc nhở mây thôi.

Đồng Học Bản bật cười nói: “Vậy tôi cũng thật lòng nói lời cảm ơn anh rồi”.

“Cảm ơn người khác đi, không cần phải cảm ơn tôi”.

“Anh nói không phải ngành công an điều tra?” Đồng Học Bản nhìn hắn nói: “Là ý như thế nào? Chẳng lẽ lại là người của Quốc an?”

Quốc an cũng thuộc hệ thống cảnh sát.

Thường Đại Kim chân mày nhảy dựng nói: “Lập tức anh sẽ biết”.

“Ừm, là thật sao?” Đồng Học Bân ngoài ý muốn nói.

Một cái khách sạn nho nhỏ, còn có quan hệ với Quốc an sao? Chắc không phải chứ? Sự việc càng ngày càng mờ mờ khó biết, Đồng Học Bân cũng càng cảm thấy thú vị, hẳn là người này, sẽ không sợ có khiêu chiến. Xem ra sự việc bên trong không phải đơn giản như vậy, có lan ra, không được, trước phải xem xem người này đã hãy nói. Ngấm lại cũng đúng, dám không sợ cảnh sát mà trắng trợn lắp camera trong khách sạn, còn đem video gửi đến đơn vị chơi người của Đồng Học Bân, khách sạn Trùng Hải này có thể không coi ai ra gì như vậy. Sau lưng nhất định có chỗ dựa, thực sự sẽ là quốc an sao? Cấp thành phố? Cấp tỉnh?

Đồng Học Bân lúc này ra lệnh trong lòng.

“Stop!”

Trong phút chốc, thời gian đột nhiên ngừng lại.

Thường Đại Kim giữ nụ cười lạnh ở khoé miệng, gã đàn ông mặc comple tư thế đứng yên ở một bên.

Đồng Học Bân từ trên ghế đứng lên, tiếp tục đi, vòng quanh đằng sau Thường Đại Kim kéo ngăn kéo trước mặt của hắn ra, bên trong là một tài liệu, đều là báo cáo của khách sạn, không có gì đặc biệt, vài cái ngăn kéo khác đa số đều là trống, có một số là đồ rượu và thuốc lá. Thấy không có thu hoạch gì, Đồng Học Bân lại đem ánh mắt nhìn lên người Thường Đại Kim, nhìn nhìn, vươn tay tiến lên sờ vào vài cái túi trên người hắn.

Nhìn qua.

Nhìn qua.

Chứng minh thư nhân dân, thẻ ngân hàng, danh thiếp...vân vân, đều bị Đồng Học Bân nhìn qua một lượt.

Rốt cuộc, trên tay Đồng Học Bân vừa khẽ động, tìm được một cái túi ẩn giấu, là ở phía dưới khoá quần, vươn tay sờ vào bên trong lục lọi, đúng là lôi ra một cái thẻ giấu được viết rất rõ “Cảnh sát”.

Cái thẻ này, thứ này Đồng Học Bân đã quá quen, nhưng lúc mở ra nhìn xem, Đồng Học Bân trong còn đã hiểu, sửa sang lại vài cái túi của Thường Đại Kim, lại đem thẻ nhét vào trong lòng mình, đi trở về, một lần nữa lại dùng tư thái gác hai chân ngồi trên ghế, tâm thần bình tĩnh lại, mặc niệm ra lệnh.

“Stop giải trừ”.

Hô!

Thời gian khôi phục lại rồi.

Đồng Học Bân nhìn qua giống như vừa rồi không nhúc nhích.

Thường Đại Kim thấy hắn không nói, khoé miệng chính là khẽ nhếch, tuổi đời của Đồng Học Bân khoe ra ở đâu chứ, Thường Đại Kim cũng không có cách nào xem trọng hắn: “Bây giờ đã biết sợ rồi sao?”

Vừa nghe thấy lời này, Đồng Học Bân không biết nên khóc hay nên cười: “Sợ? Anh đang nói tôi sao?”

Thường Đại Kim nói: “Lát nữa cậu sẽ biết thôi”.

“Thật ngại quá, tôi từ nhỏ đến lớn cũng không biết nói chữ ‘sợ’ viết như thế nào” Đồng Học Bân cảm thấy hắn rất cứng rắn, liền vươn tay ra sờ vào bên trong túi, lấy cái thẻ ra: “Đây là giấy chứng nhận quốc an à? Được, cũng không tồi lắm”.

Đồng Học Bân lập tức cầm trong tay phát phát qua: “Thường Đại Kim, cái tên cũng rất hay”.

Thường Đại Kim ngạc nhiên, lập tức tay duỗi ra sờ vào trong túi quần, lại phát hiện tờ giấy chứng nhận hắn giấu trong đó đã không còn tung tích gì.

719. Chương 717: Mọi Người Đều Trở Về?

Khách sạn

Trong văn phòng tổng giám đốc.

Đồng Học Bản cầm giấy chứng nhận Quốc an của Thường Đại Kim rất thú vị nhìn nhìn, Thường Đại Kim và gã đàn ông mặc comple kia cùng trầm sắc mặt. Thứ này Thường Đại Kim chưa bao giờ để rời khỏi người, không ngờ lại bị tên thanh niên trước mắt này lấy mất mà thần không biết, quỷ không hay, ngay cả một chút phát hiện đều không có.

“Giấy chứng nhận của tôi sao lại ở trên tay anh?” Thường Đại Kim lạnh lùng quát hỏi.

“Nhặt được ở trên đất” Đồng Học Bản trực tiếp nhún vai nói.

“Người thối lắm” Gã đàn ông mặc comple chỉ vào hắn nói.

Thường Đại Kim nén giận vươn tay ra: “Tôi chỉ nói một lần. Đưa thứ đó cho tôi”.

Đồng Học Bản nhìn nhìn hắn, nở nụ cười nói: “Tôi cũng chỉ nói một lần, thứ đồ này của anh tôi còn thật thấy không ít”.

Lật lại lần cuối cùng nhìn một cái, Đồng Học Bản vung giấy chứng nhận về phía trước, ném lên trên bàn làm việc của Thường Đại Kim.

“Tôi mới biết, thì ra đây là giấy chứng nhận khiến anh nắm chắc như vậy. Nhưng Thường Đại Kim ông chủ Thường à, anh cũng hơi có phần quá đánh giá cao bản thân mình đi, có thứ như vậy, anh đã không biết trời đất là gì? Ông không phải đang đùa tôi chứ?”

Thường Đại Kim thu hồi là giấy chứng nhận kia, nhìn sang Đồng Học Bản nói: “A, anh cho rằng đây là giấy chứng nhận giả?”

Đồng Học Bản quả quyết nói: “Giả cũng không nhất thiết, nhưng cũng không có mấy thực”.

“Ồ” Thường Đại Kim nở nụ cười: “Vậy anh cho tôi được biết thêm kiến thức rồi? Cái gọi gọi là không thật ở chỗ nào?”

Đồng Học Bản vừa nhấc mí mắt: “Ông chủ Thường, anh vẫn là thực sự khờ hay là giả ngu với tôi vậy? Thứ này mang đi lừa gạt ở ngoài trông còn được, anh lấy ra để bịp tôi sao? Ông cũng thật biết đùa tôi”.

Đồng Học Bản chỉ tay vào hắn nói: “Anh bây giờ có thể mở giấy chứng nhận của ông nhìn số thứ tự, phần trên đầu có vài cái là số địa chỉ. Cái này thì đúng rồi, nhưng phía sau thì sao? Hơ, anh muốn thật còn không biết vậy để tôi nói cho anh biết đi. Số thứ tự tới 300 thì quốc an của tỉnh Bắc Hà đều ở trong phân đoạn này, anh lại ở ngoài? Quốc an cũng không có kiểu đánh số như thế này”.

Thường Đại Kim vừa nghe, trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi, việc đánh số thứ tự hắn cũng đã nghe người ta nói qua, nhưng cũng không có tỉ mỉ như vậy. Không ngờ tên trước mắt này lại biết rõ ràng như vậy

Đồng Học Bản nói: “Nhưng mà an toàn thật ra đều đúng, ừm, nếu tôi không nhận sai thì cũng coi như là một cái giấy chứng nhận lạp kháo đi.

Đồng Học Bản đã làm việc qua ở Quốc an, đối với việc này tất nhiên rất hiểu biết.

Nói nghiêm túc, Quốc an phân làm ba loại, một loại là Đồng Học Bản vốn dĩ từ công tác hành chính, dân sự. Thứ hai là làm nghiệp vụ, hoặc nói là làm công tác tình báo, cuối cùng chính là cái gọi là lạp kháo. Đây là một cách gọi nội bộ của Quốc an, chỉ một số nhân viên cung cấp tình báo ở ngoài, coi đây là có điều kiện, ngành An ninh quốc gia cũng sẽ đối với nhân viên tiến hành một ít trợ giúp phù hợp trong lúc cần thiết. Coi như có quan hệ hợp tác, nhưng điều này và người lạp kháo ở Quốc an lại chỉ có người trong nội bộ thừa nhận, thậm chí là một lãnh đạo nào đó thừa nhận, đến nơi khác cũng không đi gì được, do đó lý lịch của người ở lạp kháo cũng sẽ không ghi lại trong hồ sơ, không có biên chế chính thức, căn bản điều tra không ra.

Đồng Học Bản nhìn hắn nói: “Đừng lấy Quốc an làm tôi sợ, giấy chứng nhận này của anh cũng có thể dùng quản lý một chút ở trong thành phố, mang đến những nơi khác căn bản không có người biết. Còn uy hiếp tôi sao? Anh đến ngay cả một cái biên chế đều không có người? Đừng có con mẹ nó đem ra hù tôi”.

Thường Đại Kim trầm mắt nói: “Anh là ai?”

“Anh không biết tôi, cũng không cần quen biết” Đồng Học Bàn nói: “Hôm nay tôi tới tìm anh là muốn nói chuyện với anh, anh làm việc cho Quốc an, lắp camera để làm gì? Việc này tôi mặc kệ, nhưng anh lấy quyền công làm việc tư, thủ đoạn quay video người ta ở sau lưng, điều này tôi phải quan tâm, tôi nói đến việc gì hẳn anh là người rõ ràng, cái đĩa DVD sáng nay kia, anh nên nói rõ ràng cho tôi một chút có phải không?”

Thường Đại Kim nhíu mày nói: “DVD? DVD gì?”

Đồng Học Bàn dần dần cũng phát hỏa: “Lòng kiên nhẫn của tôi có hạn, anh nếu vẫn nhất định giả ngu với tôi thì tôi cũng không còn cách nào khác, đối với đề nghị của tôi anh tốt nhất nên hiểu cho rõ”.

Đang nói đến đây, điện thoại đột nhiên vang lên.

Thường Đại Kim tiếp điện thoại, ừ hai tiếng: “Tôi ở văn phòng, bảo người ta đi lên”.

Gã thanh niên mặc comple vừa thấy, chỉ biết là người của Quốc an đến.

Thường Đại Kim nhìn Đồng Học Bàn một chút, vừa mới rồi một phen nói chuyện hẳn cũng đã nhìn ra, tên thanh niên trước mắt này cũng không phải là người bình thường, nhưng Thường Đại Kim cũng lười muốn tiếp hẳn đến cuối cùng, giao cho Quốc an đến xử lý đi, hôm nay tên thanh niên này lại là đánh người của Thường Đại Kim hẳn, còn ở phòng làm việc hẳn làm loạn. Thường Đại Kim cũng không có kiên nhẫn gì, người của Quốc an thành phố đến xử lý hẳn, càng không cần Thường Đại Kim hẳn đến ra mặt.

Đồng Học Bàn lại giống như cái gì cũng không biết: “Ông chủ Thường, tôi lại nói chuyện với ông, không nghe thấy sao?”

Thường Đại Kim lạnh nhạt nói: “Ợi lát nữa anh đi nói cùng các đồng chí của Quốc an, tôi không nói với anh, cũng không biết cái DVD mà anh nói là cái gì. Tôi bây giờ chỉ biết là anh đánh bảo vệ của chúng tôi, còn ăn trộm giấy chứng nhận của tôi, gây trở ngại nghiêm trọng đến hợp tác của khách sạn chúng tôi và ngành quốc an. Gây nên hậu quả...anh hẳn là rõ ràng”.

Con mẹ mày.

Nể mặt không nể mũi phải không?

Được, Đồng Học Bàn gật đầu thật mạnh: “Người đến rồi?”

“Anh nghĩ thế nào?” Thường Đại Kim cười lạnh.

Đồng Học Bàn chưa nói gì, trực tiếp lấy ra di động tìm tìm trên danh bạ điện thoại, gọi một cú tới di động của Từ Yến, títt títt, kết nối được rồi.

“Tiểu Đồng, làm sao vậy?” Từ Yến cười ầm ập nói.

Đồng Học Bàn cũng không kiêng dè gì bọn Thường Đại Kim nói: “Chị Từ, chị bên đó hiện tại có phải có người đến khách sạn Trùng Hải ở khu Đông Hải hay không?”

“Khách sạn Trùng Hải? Ừm, hình như là Sở trưởng Ngô dẫn người qua, xảy ra việc gì sao?”

“Em ở chỗ này rồi, cùng người của khách sạn họ có chút xung đột, nhưng em một người có thể xử lý, chị xem bảo cái Sở trưởng Ngô gì gì kia dẫn người trở về đi”.

“Tên tiểu tử nhà ngươi, một ngày không ép buộc người một chút ngươi đều không im lặng được sao?”

“Haiz, không...”

“Được rồi, chị biết rồi”.

“Cảm ơn chị Từ”.

“Lại khách sáo, được rồi, chị đi gọi điện thoại”.

Đồng Học Bàn tiếp điện thoại liền châm một điếu thuốc, ngồi khoanh tay lẳng lẳng chờ.

Thường Đại Kim cùng gã đàn ông mặc comple đều nghe được cuộc điện thoại này, ngẩng người ra, cũng không biết người ở đầu dây bên kia là ai, chỉ cảm thấy khẩu khí của Đồng Học Bàn cũng đủ lớn, còn bảo

người của Quốc an trở về? Người cho người là ai chứ? Sở an ninh quốc gia là các người mở ra sao? Người còn chỉ huy? Doạ được ai?

Nhưng sau đó, nhân viên làm việc ở khách sạn gọi điện lên văn phòng của Thường Đại Kim.

Thường Đại Kim nhíu mày tiếp, sau đó chợt nghe một câu làm cho hắn không thể tin được: “Cậu nói cái gì? Người của Sở an ninh quốc gia trở về rồi sao?”

Trong phòng, gã đàn ông mặc comple cũng trợn mắt lên nhìn.

Một dòng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng phía sau lưng Thường Đại Kim, trong lòng hắn không ổn lộp bộp một tiếng, lúc này mới biết hôm nay hắn gặp phải một người mà hắn chắc tội không nổi rồi.

720. Chương 718: Điều Tra Ra!

Sau buổi trưa.

Khu Đông Hải, khách sạn Trùng Hải.

Đồng Học Bàn một cú điện thoại đã đem nhân viên công vụ của Quốc an gọi trở về, chiêu thức ấy nhất thời làm cho Thường Đại Kim và gã đàn ông mặc comple chấn động.

Đây là lực lượng gì chứ?

Một câu nói đã bảo người đi rồi?

Đồng Học Bàn nói đúng vậy, Thường Đại Kim chính là nhân viên tự do của Quốc an ở thành phố Phần Châu, không có biên chế chính thức. Hắn tâm tư chủ yếu vẫn là việc buôn bán của chính mình, có cơ hội mới nhúng tay vào giúp Quốc an thu thập tình báo, cung cấp một chút manh mối và viện trợ tài chính. Lấy việc đổi một chút trợ giúp với Quốc an ở thành phố, cùng với quan hệ phụ thuộc, chỉ bằng nói là quan hệ hỗ trợ cùng có lợi mới đúng. Thường Đại Kim cũng không có chỉ huy được lực lượng của Quốc an, nhưng mà hắn thật vất vả mới mời được Sở trưởng Ngô đến, Đồng Học Bàn lại vừa mới động miệng gọi điện một cái, điều này thực sự làm Thường Đại Kim trong lòng rung mình, cũng không dám khinh thường gã trai trẻ tầm hai mươi tuổi trước mắt này nữa.

Trong văn phòng không khí như ngừng lại.

Reng reng reng, reng reng reng, tiếng điện thoại lại dồn dập kêu.

Thường Đại Kim hít vào một hơi, nhìn nhìn Đồng Học Bàn, vươn tay ra tiếp điện thoại: “Alo”.

“Là tôi” Tiếng của Sở trưởng Ngô ở Quốc an vang đến: “Anh ở bên đó xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi...” Thường Đại Kim vẻ mặt đau khổ nói: “Cụ thể tôi cũng không rõ, chỗ anh Ngô, tôi chỗ này...”

Sở trưởng Ngô tiếng nói lạnh lùng: “Lãnh đạo ở trên vừa mới hỏi đến, lời gì cũng không nói thêm, bảo đội của chúng tôi trở về, chúng tôi đã đi rồi, việc của anh, anh tự mình xử lý đi, tôi là lực bất tòng tâm” Nghe một chút lại nói: “Ông chủ Thường, chúng ta hợp tác cũng đã 2, 3 năm, có một số điều tôi phải nhắc nhở anh, tầng lớp ở thành phố Phần Châu rất nhiều, không phải tầng nào cũng giống nhau, có một số người không phải là người anh có thể đắc tội được, hiểu chưa?”

Hiển nhiên, Sở trưởng Ngô đã nghe được một số tình huống, bằng không sẽ không nói những lời loại này với hắn.

Ở trên có người hỏi qua? Người ở trên nào? Lãnh đạo Quốc an sao?

Người lãnh đạo có thể sai khiến Sở trưởng Ngô nghĩ tới cũng có vài người, Thường Đại Kim lại toát mồ hôi: “Tôi hiểu rồi”.

“Vậy thì tốt, anh là người thông minh, tôi cũng không muốn nói nhiều, anh tự mình nhanh chóng xử lý việc cho tốt đi”.

“Tôi biết rồi, làm mất công anh rồi”.

“Gác máy” Ngắt điện thoại

Đồng Học Bàn nhìn nhìn hần: “Bây giờ yêu tĩnh rồi. Việc cái DVD có thể cho tôi một câu trả lời đi”.

Thường Đại Kim hít sâu một cái, giọng nói lập tức mất tự nhiên đi rất nhiều: “Xưng hô như thế nào? Họ gì?”

“Họ Đồng”.

“Nhanh lên, trước tiên pha cho Đồng tiên sinh chén trà đã, lấy cả cái phong bì lớn kia của tôi mang ra nữa” Sau khi Thường Đại Kim dặn dò gã đàn ông mặc comple một câu, liền trịnh trọng nhìn về phía Đồng Học Bàn: “Đồng tiên sinh, lúc này thật xin lỗi, tôi có mắt không thấy núi Thái Sơn, mong ngài đừng chấp nhặt với tôi”.

Lời này của Thường Đại Kim tương đương là sợ hãi, người ta ngay cả cán bộ Quốc an là Sở trưởng Ngô đều có thể giống như con cháu chỉ huy đến chỉ huy đi, Thường Đại Kim tất nhiên không thể trêu vào hần.

Đồng Học Bàn không nói lời nào.

Thường Đại Kim vừa nhìn, lập tức nói: “Lúc trước là do không biết quan hệ của ngài và Quốc an, có ít lời tôi không nên nói ra, cũng không thể nói, nhưng bây giờ mọi người đều là người một nhà, cũng không có gì đáng giấu giếm cả, đúng không. Khác sạn chúng tôi có rất nhiều phòng lắp camera, ngài cũng biết, là để cung cấp tình báo cho Quốc an, nhưng có một điểm tôi có thể cam đoan là những video không liên quan chúng tôi tuyệt đối sẽ không lưu lại, lại càng không sẽ lấy cái này kiếm tư lợi, cho nên việc về cái DVD mà ngài nói, tôi thật sự không biết, tôi có thể thề”.

Đồng Học Bàn nhú mày nói: “Thật không?”

Thường Đại Kim thành khẩn nói: “Ngài đổi khía cạnh nghĩ mà xem, nếu chúng tôi thật sự muốn lấy video này để uy hiếp kiếm một chút lợi ích, chuyện đó làm sao có thể giấu được? Chứ đừng nói là ngành công an, chính là Quốc an cũng không cho phép, càng không thể không quản lí, chúng tôi không thể biết về luật pháp lại phạm pháp được, việc này đối với khách sạn chúng tôi một chút ích lợi đều không có, tôi không ngốc, biết có một số thứ không nên gặp cũng không nên dẫm vào”.

Đồng Học Bàn cũng không quá tin hần, liền nói: “Vậy thật lạ là sáng nay, sao tôi lại nhìn thấy một cái đĩa DVD gửi đến Ủy ban kỉ luật? Video rõ ràng là từ trên camera chụp lại chuyên chế qua, địa điểm cũng là khách sạn các anh, chính là việc lúc 9 giờ tối qua, tôi lại muốn hỏi một chút, nếu các ông một chút cũng không biết việc này, nếu video không lưu lại vậy làm sao mà tới được? Sao lại gửi đến Ủy ban kỷ luật?”

Thường Đại Kim sắc mặt khê biến: “Ủy ban kỷ luật?” Dứt lời nhìn về phía gã đàn ông mặc comple.

Gã nọ cũng nghi hoặc lắc đầu nói: “Ông chủ, tôi cũng không rõ”.

“Đồng tiên sinh, ông xác định là khách sạn chúng tôi sao?” Thường Đại Kim cũng nhận ra vấn đề nghiêm trọng: “Tôi có thể cam đoan với ông, chuyện này thực sự tôi không biết”.

Đồng Học Bàn buông tay nói: “Ông đừng muốn qua mắt tôi, tôi mặc kệ các ông có biết hay không, cũng không có tâm tư đi quản, vấn đề bây giờ là đi giải quyết như thế nào?”

Thường Đại Kim nói: “Tôi có thể hỏi một chút được không, tối hôm qua ở phòng nào?”

“Việc này tôi không rõ lắm” Đồng Học Bàn nhìn hần nói: “Người đăng kí ngủ trọ gọi là Cảnh Tân Khoa”.

“Được, có tên thì chúng tôi có thể kiểm tra được” Thường Đại Kim lập tức nói với gã đàn ông mặc comple: “Lập tức đi điều tra rõ cho tôi, gọi những người phụ trách theo dõi tối qua đến. Điều tra từng người một cho tôi”.

Gã đàn ông mặc comple bước nhanh đi ra ngoài.

Thường Đại Kim sắc mặt cũng không tốt: “Nếu thật sự là khách sạn chúng tôi có vấn đề, Đồng tiên sinh, tôi ở đây trước tiên xin lỗi ngài, thật không phải. Ngài yên tâm, loại việc này khách sạn chúng tôi cũng tuyệt đối không cho phép, chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ sự việc, cho ông một câu trả lời rõ ràng”.

Còn rất thành khẩn?

Thấy dáng vẻ này của hắn, Đồng Học Bản cũng bắt đầu hoài nghi, thật không biết sự tình sao?

“Ngài đã dùng bữa chưa?” Thường Đại Kim hỏi.

“Chưa” Đồng Học Bản nói

“Vậy được, tôi lập tức chuẩn bị, chúng ta vừa ăn vừa chờ.

“Thôi bỏ đi”.

“Đồng tiên sinh, đây là bữa cơm tạ tội, ngài nhất định phải nể mặt tôi”.

Đồng Học Bản nhìn thái độ của hắn như vậy, cũng không nổi từ chối, liền nhẹ nhàng gật đầu, sau khi xảy ra chuyện, Đồng Học Bản liền không nghĩ ngợi gì chạy đến khu Đông Hải, cơm trưa cũng không lo ăn, bụng trống trơn cũng thực sự rất đói rồi.

Ở bên kia

Người của Thường Đại Kim đã đi xuống điều tra, rất nhanh liền từ trên máy tính ghi lại được chứng minh thư nhân dân của Cảnh Tân Khoa ở phần đăng kí làm thủ tục, tra ra phòng 3103, sau đó gã đàn ông mặc comple gọi tất cả ba người trực ban làm trong phòng điều khiển từ tối qua đến sáng nay đến, từng người gọi đến đưa ra câu hỏi. Video là sáng nay gửi đi, bởi vì cách làm không giống, còn phải trải qua khâu sao chép mới làm thành DVD, cần một thời gian nhất định, cho nên mục tiêu chủ yếu vẫn là tập trung ở trên người những nhân viên làm việc tối qua ở phòng điều khiển của khách sạn. Số người biết bối cảnh ở Quốc an là rất ít, chỉ có vài người thân tín Thường Đại Kim biết rõ, những người khác đều là tuyển đến làm nhân viên bình thường, không hiểu tình hình bên trong, quản lí cũng rời rạc, cũng không có thể làm mỗi người đều biết rõ ngọn ngành, cho nên bắt đầu điều tra khó khăn không ít.

Nháy mắt hai tiếng đã trôi qua.

Buổi chiều hơn ba giờ.

Đồng Học Bản ngồi hút thuốc, không nói lời nào với Thường Đại Kim ở văn phòng tầng 6, đột nhiên cửa mở, gã đàn ông mặc comple kia đi vào.

“Thế nào rồi?” Thường Đại Kim nhìn về phía hắn hỏi.

Gã nọ nói: “Đã điều tra xong, là Hứa Trung làm, tối hôm qua có hắn cùng một người khác trực ban ở phòng điều khiển”.

Thường Đại Kim trầm sắc mặt nói: “Hứa Trung? Cái tên Tiểu Hứa tám cái gậy không đánh nổi một cái mông, vô cùng thật thà sao? Sao lại là hắn? Lúc trước tuyển hắn đến theo dõi phòng điều khiển quan trọng như vậy chính là do thấy hắn không ưa nói chuyện, hành xử có khuôn phép. Chuyện này là hắn làm sao?”

Gã nọ gật gật đầu: “Tôi cũng không ngờ, nhưng buổi chiều tôi hỏi, lúc hắn nói ánh mắt còn có chút không thích hợp lắm, nên tôi mới nghi ngờ, lại cũng hỏi một người trực ban khác một chút, mới biết được hắn tối qua trước khuya ngủ ở phòng điều khiển, là Hứa Trung theo dõi công việc, sau đó tôi bảo người tra xét trong phòng tập thể của Hứa Trung, kết quả lấy từ dưới ra trải giường của hắn thứ này”.

Hắn giơ lên một cái gói trong tay đưa qua.

Thường Đại Kim nhận lấy, mở gói ra nhìn nhìn, lại đưa cho Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản nhìn đến, bên trong không chỉ có một đĩa ghi hình, còn có 7, 8 đĩa DVD khác, giống y hệt với đĩa DVD gửi đến Ủy ban kỷ luật văn phòng đường phố, một cái là CD.

“Đưa máy tính tôi dùng thử một cái” Đồng Học Bản cần xác nhận.

“Được, dùng của tôi đi” Thường Đại Kim đi ra nhường ghế

Đồng Học Bản bỏ đĩa CD vào bật lên xem, quả nhiên đúng là video mờ ám của Cảnh Tân Khoa và Lâm Bình Bình.

Thường Đại Kim đen mặt lại: “Tên Hứa Trung đâu?”

Gã nọ nói: “Ở bên ngoài, để tôi gọi hấn vào đây”.

“Đưa vào” Thường Đại Kim đập bàn nói: “Tên khốn này”.

Thường Đại Kim thực sự phẫn nộ, nhưng Đồng Học Bản cảm thấy biểu hiện này của hấn phần nhiều là ỉn xem, thật ra đã là không cần thiết, Đồng Học Bản biết, chuyện này 80% là không có liên quan đến Thường Đại Kim. Thường Đại Kim lúc trước nói không sai, loại sự việc này đối với hấn không có chỗ tốt, hấn là người làm ăn, kiếm tiền mới là việc quan trọng nhất, không nhất thiết phải gửi cái video cho Ủy ban kỷ luật, còn làm lộ chỗ cực đoan của bản thân, vậy thì quá ngu xuẩn.

Chuyện này hấn chính là tên Hứa Trung kia làm, nhưng hấn tại sao làm như vậy?

Văn phòng mở cửa.

Lập tức, một người đàn ông có bề ngoài vô cùng thật thà, ngũ quan đoan chính bị người đẩy vào trong phòng.

Đồng Học Bản liếc mắt nhìn qua, đây là Hứa Trung?

“Quy định của phòng điều khiển cậu có biết hay không?” Thường Đại Kim lạnh lùng nhìn về phía hấn hỏi.

Hứa Trung mặt không chút thay đổi nói: “Biết”.

Thường Đại Kim đập băng ghi hình lên bàn nói: “Vậy cậu trả lại tôi một thủ đoạn như vậy sao”.

Hứa Trung không nói gì.

Thường Đại Kim còn muốn mắng hấn, Đồng Học Bản lại giơ tay ra cản lại: “Tôi hỏi hai câu”.

“Hứa Trung, cậu quen Cảnh Tân Khoa?” Đồng Học Bản trực tiếp nói vào chủ đề: “Quen biết như thế nào?”

Hứa Trung không hé răng nói gì.

Thường Đại Kim quát: “Đồng tiên sinh hỏi cậu. Nói”.

Hứa Trung khẽ cắn môi: “Tôi là bạn học trung học với Cảnh Tân Khoa”.

Đồng Học Bản híp híp mắt lại: “Hai cậu trước kia từng có mâu thuẫn?”

Nghe lời như thế, Hứa Trung trong mắt đầy hận thù nói: “Lúc học cấp 3 chính là vì Cảnh Tân Khoa mà bỏ học. Dựa vào cái gì mà mặt người dạng chó như hấn bây giờ lại là làm quan nơi này. Tôi lại trở thành như vậy? Dựa vào cái gì?”

721. Chương 719: Giải Quyết

Bốn giờ chiều.

Khách sạn, văn phòng tổng giám đốc, trong phòng chỉ có hai người là Thường Đại Kim và Đồng Học Bản

“Ông chủ Thường, những video còn lại đều ở đây?”

“Đã điều tra qua, tất cả ở đây, không còn sót lại cái nào”.

“Được, tên Hứa Trung kia các anh xử lý đi, tôi sẽ không tham gia vào”.

“Thật xin lỗi, làm phiền toái tới ngài nhiều như vậy”.

“Haha, là tôi làm phiền các anh mới đúng, chỉ là hiểu lầm”.

“Đúng, chính là hiểu lầm, nhưng khách sạn chúng ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm được, trong chuyện này, quản lý của chúng tôi cũng có chút sơ sót”.

Sự việc đã điều ra ra manh mối rồi.

Cũng lạ là sự việc thật khéo, Cảnh Tân Khoa và Lâm Bình Bình thuê phòng khách sạn, cố tình chọn nơi này, còn đúng vào lúc Hứa Trung trực ban trong phòng điều khiển, Hứa Trung lại hình còn có thù hận với

Cảnh Tân Khoa lúc học cấp 3. Nguyên nhân cụ thể không rõ ràng lắm, nhưng theo ý tứ của Hứa Trung, hẳn bỏ học hoàn toàn là có liên quan đến Cảnh Tân Khoa, thế cho nên tối hôm qua, sau khi nhìn thấy khí khái của Cảnh Tân Khoa trong lòng mới bất bình, vụng trộm ghi lại video chuyên chế gửi cho văn phòng đường phố, mục đích chính là muốn báo mối thù năm đó, muốn làm nhục Cảnh Tân Khoa, cũng không có liên quan đến chính trị.

Việc này đơn giản

Cũng khiến trong lòng của Đồng Học Bản vững vàng hơn

“Chuyện này đã xử lý xong. Tôi cũng nên đi rồi” Đồng Học Bản cầm DVD này cùng băng ghi hình đứng lên: “Đúng rồi, tiền thuốc men ấy người bảo vệ...”

Thường Đại Kim lập tức khoát tay nói: “Việc này không cần nói, ngài đây là làm khó lão đệ rồi”.

Đồng Học Bản lời ví tiền ra: “Đây là tôi phải bồi thường, không phải làm khó anh, chủ yếu là việc này”.

“Ngài đây là làm khó tôi mà” Thường Đại Kim không khỏi phân trần nói: “Hai ta là không hoà thuận, ngài nhất định phải trả tiền thuốc men, vậy thật không phải sao”.

Đồng Học Bản nghĩ nghĩ một chút, cười nói: “VẬY đi, hôm khác anh muốn tới khu Nam Sơn, tôi mời anh ăn cơm”.

Thường Đại Kim nhiệt tình nói: “Được, hôm khác nhất định tôi tự mình đến thăm, đúng rồi, để tôi tìm xe tiễn anh về”.

“Không cần, tôi đi xe đến, ông chủ Thường xin dừng bước, ngày tháng còn dài, về sau lại gặp”.

Chuyện DVD này có thể điều tra rõ ràng nhanh như vậy, cũng làm phiền cho Thường Đại Kim rồi, nỗi căm tức trước đó đối với hắn của Đồng Học Bản cũng mất tăm tịt.

Khu Nam Sơn.

Buổi tối lúc sắp tan tầm

Đồng Học Bản lái xe trở về, trước tiên liền đến thẳng trụ sở Khu uỷ, xuống xe, hắn đi nhanh vào khu tập thể chính phủ, đứng ở cửa văn phòng Khu trưởng.

Mở cửa phòng thư ký ra.

Mã Ly vừa lúc nhìn thấy hắn: “Chuyện gì?”

Đồng Học Bản nói: “Tôi tìm Khu trưởng Nguyệt Hoa một lát, có chút việc”.

“Anh đợi chút” Mã Ly nhả nhận ngồi ở trong phòng gọi điện thoại, cuối cùng buông điện thoại xuống nói: “Khu trưởng Nguyệt Hoa bảo anh vào đi”.

“Cảm ơn thư ký Mã”.

Mã Ly cúi đầu tiếp tục làm việc, thái độ đối với Đồng Học Bản vẫn là không tốt.

Đồng Học Bản không để ý, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Khu trưởng, mở ra đi vào, tay kia đóng lại.

Trong phòng, Cảnh Nguyệt Hoa đang đứng ở trước một cái giá sách lật cái gì đó: “Trở lại rồi à”.

Đồng Học Bản ừ một tiếng: “Tân Khoa và tiểu Lâm không ở đây sao?”

“Tôi bảo Tân Khoa về nhà chờ tin tức rồi”.

Đồng Học Bản lấy ra những thứ nọ từ trong cái gói kia đặt lên bàn làm việc của cô nói: “Đều đã giải quyết ổn thoả, không phải đối thủ của Tân Khoa, hẳn là một bạn học cùng cấp 3, tên là Hứa Trung, đúng lúc làm việc ở phòng điều khiển của khách sạn” Đồng Học Bản đem sự việc nói lại từ đầu chí cuối một lần nữa: “Ừm, băng cũng đã mang lại đây rồi, đều ở trong này, nếu muốn hủy tốt nhất đốt đi, như vậy thì không thể phục hồi lại được”.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày lấu từ trên giá sách ra một cuốn tư liệu, quay lại đi tới bàn làm việc cúi đầu nhìn mấy cái đĩa trên bàn: “Ghi lại không ít”.

Đồng Học Bân cười nói: “Tôi thấy tên Hứa Trung kia không có kế hoạch liền gửi tới Ủy ban kỉ luật văn phòng thành phố của chúng ta, có thể chỉ là âm mưu gửi một bản cho thành phố và tỉnh, nhìn xem, 6,7 cái đĩa, may mắn đến kịp thời, không thì thật đúng là không biết đầu óc tên Hứa Trung kia bốc hỏa, thì bất kể hậu quả cái gì đều có thể làm ra”.

Cảnh Nguyệt Hoa thu DVD và băng ghi hình vào trong ngăn kéo, liếc hần một cái: “Lần này đi, có gặp phiền phức gì không?”

Đồng Học Bân nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có, khá thuận lợi, ông chủ Thường của khách sạn cũng rất phối hợp. Bọn họ ở bên đó là có chỗ dựa là Quốc an, cho nên mới đặt máy ảnh, tôi đều xử lí tốt rồi, sau này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu. Ha ha, Tiểu Đồng tôi làm việc chị còn có gì lo lắng sao?”

Cảnh Nguyệt Hoa gật gật đầu: “Cảm ơn”.

Cô khách khí như vậy, Đồng Học Bân ngược lại có điểm ngại ngùng: “Nói điều đó làm gì chứ, đều là việc của gia đình chúng ta, có gì mà cảm ơn”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn hần nói: “Tôi nghe nói, lúc trưa sau khi anh đi, Tân Khoa có chạm mặt anh ở cửa? Trước mặt bao nhiêu người động thủ với anh?”

“Không phải động thủ”.

“Túm cổ áo anh còn không gọi là động thủ sao?”

Đồng Học Bân cười ha ha nói: “Hài, không sao”.

Cảnh Nguyệt Hoa trầm ngâm nói: “Tôi thay em trai tôi xin lỗi anh, lúc trưa tôi đã mắng nó rồi”.

“Chị nhìn xem, chị nhìn xem, nói là không sao mà” Đồng Học Bân nói: “Tôi cũng hiểu tâm tình cậu ta lúc đó, chuyện này nếu xảy ra trên người tôi, tôi cũng giống như vậy thôi, cũng đừng nói nói với Tân Khoa là tôi giúp, chị biết là được rồi”.

Đồng Học Bân để bụng chuyện này như thế, xem ra là nể mặt Cảnh Nguyệt Hoa, hần không cần người khác nghĩ thế nào, chỉ cần Nguyệt Hoa biết mình tốt với cô ấy là được.

Cảnh Nguyệt Hoa không nói gì, cầm di động gọi điện thoại về nhà.

Nghe điện thoại là mẹ cô, bà tất nhiên cũng biết chuyện video, giọng điệu nôn nóng hỏi: “Nguyệt Hoa, tình huống bây giờ thế nào?”

“Không sao, mẹ bảo Tân Khoa nghe máy đi”.

“Như thế nào gọi là không sao? Con trước nói mẹ nghe đi”.

“Mẹ, mẹ gọi Tân Khoa trước đi”.

“Con trách móc mẹ đó hả” Giọng mẹ cô xa dần: “Tân Khoa, chị con gọi con đấy”.

Một lát sau, Cảnh Tân Khoa thấp thỏm không yên nghe điện thoại, sợ nghe được tin gì không tốt.

Cảnh Nguyệt Hoa mặt sa sầm nói: “Không sao rồi, bảo bố mẹ yên tâm đi”.

“Chị, rốt cuộc...” Cảnh Tân Khoa sao có thể yên tâm được

“Việc này là do bạn học cùng cấp ba của em Hứa Trung làm”.

“Hứa Trung? Hứa Trung” Cảnh Tân Khoa sửng sốt, nghĩ rất lâu mới nhớ tới một người như vậy: “Là hần? hần như thế nào làm được, sau khi tốt nghiệp cấp 3 em cũng không có gặp lại hần”.

“Hần làm việc ở phòng điều khiển của khách sạn Trùng Hải”.

Cảnh Nguyệt Hoa một chút vẻ mặt hòa nhã cũng không cho em trai, giọng điệu cứng rắn đem toàn bộ những gì Đồng Học Bàn nói truyền đạt lại lần nữa, sau đó nói: “Băng ghi hình và DVD chị đã nhờ người mang trở về, bây giờ đều ở trong tay chị, không sao rồi”.

Cảnh Tân Khoa thở phào một cái, cảm kích nói: “Chị, cảm ơn”.

“Cảm ơn chính mình đi” Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói: “Xem em hôm nay là ra việc đáng xem như thế này. Làm loạn cũng phải có mức độ thôi”.

Cảnh Tân Khoa cũng không dám cãi lại, lắng nghe chị răn dạy.

722. Chương 720: Sự Kiện “động Thủ”!

Ngày hôm sau.

Buổi sáng, hơn mười giờ.

Hôm nay trên trời có chút mây, thời tiết không phải tốt lắm.

Đồng Học Bàn ở văn phòng đường phố đi tuần tra một vòng các phòng ban, nhìn thấy thái độ làm việc của mọi người cũng không tồi lắm, cũng không đàm luận chuyện gì đặc biệt, lúc này mới hơi yên tâm. Việc băng ghi hình của Cảnh Tân Khoa và Lâm Bình Bình cũng không truyền ra ngoài, việc này tốt lắm, biết chuyện này chỉ có vài người có liên quan, Ủy ban kỉ luật Khúc Nghĩa Cường bên đó Đồng Học Bàn đã hạ chỉ thị, mặt khác người một nhà với Khu trưởng Nguyệt Hoa biết chuyện này cũng sẽ không nói bừa khắp nơi, chuyện DVD xem như dừng lại ở đây, không có gây nên sóng gió gì, thậm chí mọi người ngay cả một tia tin tức nhỏ cũng không nghe ngóng được gì

Gật gật đầu, Đồng Học Bàn theo cầu thang bộ đi về phía văn phòng của mình.

Bỗng nhiên, trên hành lang truyền đến một tiếng bước chân, bóng dáng của Cảnh Tân Khoa đi ra.

Học Bàn cười ha ha nói: “Bạn quá nhỉ?”

Cảnh Tân Khoa dừng chân một chút: “Ừm, đang muốn đi thị sát xã khu ở dưới, xem xét tiến triển của công tác tuyên truyền động đất”.

“Vất vả cậu rồi” Đồng Học Bàn nhìn hần nói: “Buổi tối có thời gian không? Cùng đi ăn một bữa cơm đi”.

Cảnh Tân Khoa nhã nhặn nói: “Buổi tối tôi còn về nhà có chút việc, hôm khác đi”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Vây được, có cơ hội lại đi”.

“Chủ nhiệm, vậy tôi đi đây”.

Vỗ vai hần một cái, Đồng Học Bàn liền thoáng đi qua hần.

Đối với thái độ của Cảnh Tân Khoa, Đồng Học Bàn không ngoài dự đoán, biết hần đối với chính mình có một số hiểu lầm, ừm, có một số cũng không phải hiểu lầm, mâu thuẫn đã sớm có, muốn hoá giải sạch sẽ cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Đồng Học Bàn cũng không để ý chuyện Cảnh Tân Khoa có sắc mặt gì với mình, nên cũng không thể khiến cái bắt tay này của bản thân vội nình để được cái thứ hai đi? Kia gọi là đáng về gì, có thể cải thiện quan hệ là tốt nhất, cải thiện không được cũng không sao, chỉ cần Cảnh Nguyệt Hoa hiểu được chính mình có thái độ tận tâm tận lực với nhà bọn họ là được.

Nhưng như vậy, trong văn phòng đường phố ngược lại lại vang lên một số thanh âm khác của hần.

“Ôi, Chủ nhiệm Đồng và cậu Cảnh rất cuộc làm sao vậy?”

“Cậu không biết sao? Ngày hôm qua cậu Cảnh cùng Chủ nhiệm Đồng động thủ đấy”.

“Cái gì? Khi nào vậy Bởi vì chuyện gì thế?”

“Lúc trưa hôm qua ở ngoài trụ sở Khu uỷ, chuyện gì thì tôi không biết”.

“Tôi cũng nghe nói, giống như cậu Cảnh túm cổ áo Chủ nhiệm Đồng vậy, nhưng Chủ nhiệm Đồng không đánh trả lại”.

“Việc này kì lạ nha, Chủ nhiệm Đồng từ lúc nào tính tình lại tốt như vậy? Đây không phải là tác phong của Chủ nhiệm chúng ta”.

“Ai da, hai tay bắt một cái, việc này cũng nhỏ, cậu Cảnh có thể...”

“Nghe nói hôm qua Khu trưởng Nguyệt Hoa ở văn phòng phê bình cậu Cảnh một lúc, còn không biết có thể xử phạt hay không nữa, Ủy ban kỷ luật giống như đang điều tra gì đó”.

Chuyện video không làm loạn, nhưng việc Cảnh Tân Khoa động thủ ngược lại lại trở nên huyền ảo ồn ào.

...

Văn phòng

Đồng Học Bản vừa trở lại, liền nhận được điện thoại của Ngô Lượng bên Ủy ban kỷ luật khu Nam Sơn.

“Là Chủ nhiệm Đồng phải không?” Ngô Lượng nghiêm túc nói

“Anh Ngô, là tôi” Đồng Học Bản nghiêm trang sắc mặt nói.

“Tôi tìm anh là về chuyện xảy ra trưa hôm qua, có người báo rằng hôm qua ở ngoài trụ sở Khu uỷ, Phó Chủ nhiệm Cảnh, Cảnh Tân Khoa động thủ với anh? Tình huống lúc ấy là thế nào, anh báo cáo lại một lần nữa cho tôi”.

Đồng Học Bản là lãnh đạo của Cảnh Tân Khoa, động thủ với lãnh đạo, lại là động thủ trước mặt mình, mặc kệ nguyên nhân là gì, ảnh hưởng đều có chút gay gắt. Có người đã báo lên, lúc ấy có nhiều người thấy được như vậy, Ủy ban kỷ luật Khu uỷ cũng không thể mặc kệ, cho dù là em trai Khu trưởng, nên xử phạt cũng phải xử phạt,

Đồng Học Bản vừa nghe, trong lòng liền biết rõ, Cảnh Tân Khoa tránh không khỏi bị xử phạt?

Tuy rằng có nể mặt Cảnh Nguyệt Hoa ở đâu đi chăng nữa, thì xử phạt cũng sẽ không quá nặng, nhưng đây còn phải đến xem Đồng Học Bản có nguyện ý hay không.

Nghĩ một lát, Đồng Học Bản giả ngu nói: “Anh Ngô, cái gì động thủ với tôi?”

Ngô Lượng ngẩn ra, không phải ứng lại: “Hả?”

“Cậu Cảnh làm sao có thể động thủ với tôi chứ?” Đồng Học Bản nói: “Có phải có người hiểu lầm hay không? Lúc ấy tôi cùng cậu Cảnh quả thật có chút tranh chấp, vì một việc trong công việc, cụ thể không cần nói, sau đó tôi cầm tài liệu đưa cho cậu Cảnh xem, cậu Cảnh liền đưa tay vào trong xe lấy, vậy cũng không phải là động thủ, nếu có người lý giải sai, tôi đây sẽ làm sáng tỏ một chút. Chúng tôi là ý kiến bất đồng trong công việc, nhưng không đến mức động thủ đánh người”.

Ngô Lượng kinh ngạc nói: “Thật không động thủ với anh sao?”

“Thật không có?”

“Được rồi, vậy không sao rồi”.

Ngô Lượng không biết trong lòng Đồng Học Bản nghĩ cái gì, nhưng đương sự đã nói không có việc gì, hẳn cũng lười đi điều tra lại. Huống hồ Ngô Lượng cũng là cán bộ bên phe Khu trưởng Nguyệt Hoa, sợ dĩ muốn mau chóng xử phạt Cảnh Tân Khoa, cũng là bảo vệ hắn. Trước tiên kết thúc xử phạt nhẹ nhàng trong chuyện này, sau này còn có người muốn lấy việc này làm chỗ dựa cũng sẽ không dễ dàng như vậy, nhưng bây giờ xem ra là không cần thiết.

Gác máy, Ngô Lượng lập tức báo cáo với Cảnh Nguyệt Hoa một tiếng.

“Đồng Học Bản nói Cảnh Tân Khoa không động thủ với cậu ấy, chính là trên ý kiến có sự bất đồng, chỉ là tranh cãi đi vài câu” Ngô Lượng nói như vậy.

Nghe vậy, Cảnh Nguyệt Hoa trầm mặc hai giây: “Tôi đã biết”.

...

Cùng lúc đó

Bên dưới Xã khu .

Cảnh Tân Khoa vừa không yên lòng đi thị sát, vừa ở đó đợi kết quả xử phạt của Khu, chuyện video này chị hần đã giải quyết xong rồi, Lâm Bình Bình cũng trở về huyện Duyên Đài, nhưng việc túm cổ áo động thủ với Đồng Học Bản lại lưu lại ảnh hưởng, Cảnh Tân Khoa rõ ràng tránh không được.

Nhưng chờ đi chờ lại, đợi tới lúc có kết quả lại khiến cho Cảnh Tân Khoa có chút kinh ngạc.

Hôm qua chị hần đã cho hần biết, bảo Cảnh Tân Khoa chuẩn bị tâm lí thật tốt, nhưng đã vài giờ trôi qua, Khu thể nhưng lại không có động tĩnh gì. Ủy ban kỷ luật cũng không tìm hần, mãi đến lúc tan tầm buổi tối cũng không có gì, giống như chuyện này không là gì.

Không xử phạt?

Liền như vậy qua đi?

Cảnh Tân Khoa lập tức gọi điện thoại đến cho di động của thư ký của Cảnh Nguyệt Hoa, Mã Ly. Hỏi tình hình.

Mã Ly thấp giọng nói: “Tôi cũng không nghe gì nhiều, hình như là bên Ủy ban kỷ luật có điều tra một chút, nhưng không tra ra gì, chắc là không sao”.

Không sao?

Cảnh Tân Khoa rút cuộc thở phào một hơi, hần cảm thấy hần là chị hần ở trong ngầm ra sức hỗ trợ, thay hần làm chút công việc, dù sao lúc hần động thủ với Đồng Học Bản cũng chỉ làm nhẩn cổ áo, cũng không có hành động gì quá khích, không coi là đánh người, cho nên chắc là còn có đường sống.

Nếu có thể, hần đương nhiên không muốn gánh trên lưng một cái xử phạt.

Cảnh Tân Khoa tâm tình cũng tốt dần lên, cuối cùng cũng đã qua.

Nhưng tới lúc gần tan tầm, từ trong Khu truyền ra một tin khiến Cảnh Tân Khoa âm trầm sắc mặt, Khu lại có thể rút cho văn phòng đường phố Quang Minh một triệu rưỡi tiền chuyên dùng cho diễn tập động đất. Cảnh Tân Khoa nhớ rõ là diễn tập động đất là một đề xuất hoang đường với các hộ gia đình do Đồng Học Bản đưa ra, hần không ngờ tới Khu lại có thể đáp ứng rồi.

723. Chương 721: Vì Cái Gì?

Khu tập thể đường phố, Cảnh gia.

Mặt trời vừa lặn, ánh sáng mờ nhạt dừng ở trên cửa sổ thủy tinh trong phòng khách, Cảnh phụ ngồi trên sofa đọc báo, Cảnh mẫu ở bên cạnh vật đậu cove.

Kính coong, kính coong, tiếng chuông cửa vang lên.

Cảnh mẫu buông mấy cây đậu cove trong tay xuống: “Tân Khoa đã về rồi”.

Cảnh phụ không thay đổi sắc mặt: “Trở về thì là trở về đi”.

“Tôi nói với ông đó” Cảnh mẫu nhíu mày nói: “Ông đừng đưa ra cái mặt ông chủ thói đó đi”.

“Mặt tôi đều bị mất hết vì con trai bà rồi. Tôi còn có mặt mũi nữa sao?”

“Chuyện thì cũng đã xảy ra rồi” Cảnh mẫu tức giận nói: “Ông còn muốn con chúng ta ra sao nữa?”

Tờ báo trong tay Cảnh phụ run lên: “Tôi xem báo của tôi được chưa?”

“Xem đi, xem đi” Cảnh mẫu vừa đi mở cửa, vừa giận dữ nói: “Tôi, chính là quan tâm thôi, nửa đời trước lo lắng cho ông, nửa đời sau lo lắng cho Tân Khoa, hài, vẫn là để con gái tốt. Ông xem Nguyệt Hoa xem? Từ

nhỏ đến lớn có lúc nào cũng khiến tôi lo lắng cho nó đâu? Tân Khoa nhà chúng ta nếu có thể có một nửa bình tĩnh như Nguyệt Hoa, tìm tôi cũng không cần cả ngày treo trên cổ họng, ông xem lần này...”

”Không cho tôi nói, bà lại nói nữa đúng không?” Cảnh phụ hừ nói.

”Được rồi, được rồi, tôi cũng không nói nữa”.

Cửa mở, Cảnh Tân Khoa đi vào phòng: ”Ba, mẹ”.

”Con về rồi à” Cảnh mẫu đóng cửa lại cho hẳn: ”Đang nấu cơm, chị con buổi tối có về nhà ăn cơm không?”

Cảnh Tân Khoa thay dép lê: ”Chắc là về, buổi sáng không phải đã nói với mẹ rồi sao?”

”VẬY chờ lát nữa hãy xào rau vậy, đợi Nguyệt Hoa về” Cảnh mẫu thấy con tâm tình hình như không tốt, nhìn không được nhịu mảy hỏi: ”Làm sao vậy? Chuyện video... người ở cơ quan đã biết à?”

Cảnh Tân Khoa lắc đầu, ngồi lên ghế nói: ”Không có”.

Cảnh mẫu sưng sốt nói: ”Ai cũng không biết sao? Con không phải nói đã truyền ra sao?”

”Chắc là chị áp chế, đã không có người nào biết rồi” Cảnh Tân Khoa uống nước, thở dài, tảng đá ở ngực cuối cùng đã rơi xuống rồi.

Cảnh mẫu nhìn hẳn nói: ”Băng ghi hình và đĩa chị con tìm lại về cho con rồi, chuyện này cũng không có bị truyền ra ngoài, con sao còn có vẻ mặt này? Đúng rồi, có phải là việc con động thủ với Đồng Học Bản không? Khu lý xử phạt con à? Ghi tội hành chính con? Hay là cái khác?”

Cảnh Tân Khoa khẽ nói: ”Cũng không xử phạt”.

Cảnh phụ buông tờ báo xuống: ”Việc lớn như vậy, mà không xử phạt sao?”

”Chắc là chị con áp chế xuống, con lúc ấy cũng không đánh Đồng Học Bản, không tính là chuyện lớn”.

”VẬY thì tốt” Cảnh mẫu thở phào nói: ”Chờ chị con trở về thì cảm ơn nó, nếu không có chị con lau dọn cho con, con...”

”Con hiểu rồi” Cảnh Tân Khoa trong lòng đối với chị cũng vô cùng cảm kích, lần này thực sự làm phiền chị rồi, nhưng không giống vậy, cơn tức của hẳn với Đồng Học Bản càng ngày càng lớn, nhếch khoé miệng nói: ”Lần này làm phiền chị rồi, bằng không bị Đồng Học Bản cầm DVD kia đi báo cáo với Ủy ban kỷ luật, cho dù cuối cùng thì không có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt này của con cũng không còn sót lại chút nào nữa, còn có Bình Bình nữa. Người ta một người con gái bị Đồng Học Bản làm to chuyện cá nhân, khiến Bình Bình về sau...”

Cảnh mẫu vừa nghe, cũng buồn bực nói: ”Cậu Đồng Học Bản này, làm gì có chỗ nào đáng về của lãnh đạo, con trai ta yêu đương bình thường, sao còn ngáng nó chứ? Đồng Học Bản chính là lo thiên hạ không loạn. Con vừa rồi là không phát hiện ra, lúc mẹ về nhà còn gặp phải cậu ta nữa, Đồng Học Bản còn chào hỏi với mẹ, trên mặt kia phải gọi là nhiệt tình, không phải cố ý sao? Mẹ liền xoay người bước đi, không quan tâm đến cậu ta”.

Cảnh phụ lắc đầu không bình luận.

Cảnh mẫu bất bình nói: ”Đồng Học Bản là năm lần bảy lượt ức hiếp chúng ta, buổi tối để mẹ nói với chị con, nổi tức này không thể nhịn được nữa. Chị con là Khu trưởng, còn không đụng được tới một Chủ nhiệm văn phòng đường phố như cậu ta sao?”

Cảnh Tân Khoa không nói gì.

”Sao?” Cảnh mẫu hỏi: ”Có gì nói đi”.

Cảnh Tân Khoa thở dài một hơi nói: ”Mẹ, bây giờ cũng không biết chị của con nghĩ như thế nào nữa, con sao lại có cảm giác chị với Đồng Học Bản càng ngày càng thân thiết? Trước kia, con nói về việc của Đồng Học Bản, chị cơ bản cũng không nói gì, nhưng gần đây mỗi lần con nhắc tới họ Đồng, chị liền ngay lập tức trở mặt với con, sau đó tìm cái cớ này nọ trách móc con”.

Nói xong, hẳn khở cười nói: ”Con cũng không dám cãi lại, mẹ nói chuyện này...”

Cảnh mẫu quả quyết khoát tay: "Sẽ không, Đồng Học Bàn làm khó người khác như vậy, chị con triệt đường quan của cậu ta còn không kịp nữa là".

"Cho nên con nghĩ không thông" Cảnh Tân Khoa bắt đầu nói: "Trước lúc tan ca, con vừa nhận được một tin, Khu rút cho văn phòng đường phố chúng con một khoản tiền, còn đưa cho chính sách, ủng hộ chuyên môn cho trận diễn tập động đất gì gì kia của Đồng Học Bàn, cái gì diễn tập chứ, còn không phải là làm bừa sao".

"Khu phê duyệt?"

"Là chị ký duyệt".

"Chị con?" Cảnh mẫu và Cảnh phụ đều nhú mày nói: "Nguyệt Hoa muốn làm gì đây?"

Hai Cảnh phụ mẫu tuy rằng vẫn cảm thấy con mình không thể trốn tránh trách nhiệm trong vụ video lần này, rất sơ sót, rất phóng túng. Nhưng dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của mình, là khuỷu tay nên hướng vào trong, cho nên ngay cả hai ngày nay mắng Cảnh Tân Khoa khá lâu rồi, nhưng Cảnh phụ mẫu vẫn khẳng định là đứng ở bên con, vì thế đối với chuyện Đồng Học Bàn gây chiến này liền có vẻ vô cùng tức giận. Hơn nữa trước kia Đồng Học Bàn có ân ân oán oán với con họ, nên hai người cũng đem chuyện video này ghi nợ trên đầu Đồng Học Bàn. Nhưng ai ngờ Nguyệt Hoa ngược lại lại còn ủng hộ Đồng Học Bàn?

Bỗng nhiên bên ngoài tiếng chìa khoá vang lên, Cảnh Nguyệt Hoa một thân âu phục về nhà.

Cảnh Tân Khoa lập tức đi đón chị: "Chị, hôm nay về sớm vậy?"

Cảnh Nguyệt Hoa ừm một tiếng: "Việc ở Khu không nhiều lắm, về sớm một chút. Ăn cơm rồi sao?"

"Chưa, đây là đợi chị về" Cảnh Tân Khoa nhìn về phía mẹ nói: "Mẹ, nấu cơm?"

Cảnh mẫu cũng không nhúc nhích, nhìn nhìn con gái mình, một chút tâm sự cũng giả vờ không được nói: "Nguyệt Hoa, con lại đây, mẹ hỏi con một chút chuyện".

Cảnh Nguyệt Hoa buông cặp xuống gật gật đầu, ngồi xuống nói: "Chuyện gì vậy?"

Cảnh mẫu sắc mặt không sáng sửa nói: "Chuyện của Đồng Học Bàn với em trai con con rõ ràng nhất. Nhưng con không giúp em trai con, sao còn thân thiết với Đồng Học Bàn như vậy?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhú mày nói: "Lời này nói là ý gì?"

"Còn đừng giả ngốc nữa, Tân Khoa đều đã nói với mẹ rồi" Cảnh mẫu trừng mắt nhìn cô: "Chuyện rút tiền có phải là con phê duyệt hay không? Chính sách diễn tập động đất có phải con đưa hay không?"

Cảnh Nguyệt Hoa mặt không chút thay đổi nói: "Ăn cơm thôi, không nói chuyện này nữa".

"Mẹ hỏi con đó, nói xong hãy ăn" Cảnh mẫu kéo cô, không cho cô đi, "Con nói con làm việc này gọi là chuyện gì hả?"

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêng nghiêng đầu nhìn mẹ nói: "Con làm việc có chừng mực, mẹ đừng quản lí".

Cảnh mẫu có chút tức giận nói: "Thanh danh của em trai con đều bị họ Đồng giày xéo hết lên rồi. Con còn có cái gì đúng mực? Có chừng mực thì con nên giúp em trai con trừng trị hắn mới đúng".

Cảnh Nguyệt Hoa khoát tay chặn lại nói: "Con hôm nay không muốn nói chuyện này, ăn cơm được không?"

Cảnh Tân Khoa thấy mẹ và chị hình như sắp khai chiến, cuống quýt can lại nói: "Mẹ, chị, ăn cơm trước đi, vừa ăn vừa nói".

"Không được" Cảnh mẫu tức giận nói: "Để chị con nói rõ ràng. Không nói rõ ràng ai cũng đừng ăn cơm".

Thấy không khí căng thẳng, Cảnh Tân Khoa đành phải nhìn chị nói: "Chị, lời này có thể không nên nói ra, thật ra em cũng cảm thấy trận diễn tập động đất kia có chút quá, đang yên ổn, sao lại nhắc đến động đất? Sự việc gì cũng đều không có thì diễn tập cái gì? Phòng chống động đất giảm thiểu tai đã sớm qua rồi, lúc này lại giống trống kua chiêng muốn làm việc này, không phải khiến miệng lưỡi người ta nói chúng ta theo chủ nghĩa lộng hành sao? Chị tại sao..."

Cảnh phụ mẫu cũng nhìn về phía Cảnh Nguyệt Hoa.

Trong lúc nhất thời, mâu thuẫn dường như đều nhắm vào cô.

Cảnh Nguyệt Hoa thấy thế cũng là trong mắt nổi lửa, mặt cũng sầm xuống: "Có một số việc đã qua thì cho qua đi. Chị vốn cũng không muốn nhắc lại. Vì cái gì? Em lại còn có thể hỏi chị vì cái gì? Tốt, chị đây liền nói cho em biết là vì cái gì".

Ánh mắt Cảnh Nguyệt Hoa nhìn Cảnh Tân Khoa nói: "Em cho là việc DVD là chị cho người đi áp chế hả? Tư lấy văn phòng đường phố các em, toàn bộ khu Nam Sơn đều không có người biết? Phải không?"

Cảnh Tân Khoa ngẩn ra: "Không phải sao?"

Cảnh Nguyệt Hoa thanh âm lạnh lùng nói:

"Chị cho dù thân là Khu trưởng. cũng không quản được miệng lưỡi người ta. Chị nói một câu mọi người có thể cái gì cũng không biết sao? Em thấy có khả năng sao?"

"Vây..."

"Sự việc xảy ra lúc đầu, là Tiểu Đồng áp chế sự việc xuống. Hạ lệnh "im miệng" xuống Ủy ban kỷ luật đường phố các em. Sau đó Tiểu Đồng cũng không nói gì liền đi tìm chị. Đem chuyện này nói cho chị. Chuyện này ngoài hai chúng ta cùng Bí thư Ủy ban kỷ luật các em biết ra, không có người thứ tư biết. Đây chính là tại sao em hôm nay còn có thể bình bình yên yên đi làm. Lời đồn gì cũng không có truyền ra".

Cảnh Tân Khoa ngạc nhiên.

Cảnh phụ mẫu cũng ngây ngẩn cả người.

Cảnh Nguyệt Hoa chỉ vào em trai mình nói: "Còn việc video, em cho là chị đi tìm trở về sao? Em cho là chị cho người đi điều tra rõ sự việc sao? Là Tiểu Đồng. Người ta thấy chị không có tiện ra mặt, không nói hai lời, ngay cả cơm cũng chưa ăn, trực tiếp đến khách sạn khu Đông Hải. Mất cả buổi trưa mới điều tra sự việc rõ ràng. Mới đem DVD cùng băng ghi hình mang về cho em. Như vậy mới không bị ảnh hưởng rộng ra".

Cảnh Tân Khoa: "Cái này..."

Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm lạnh sắc mặt nói: "Hơn nữa còn việc em đánh Tiểu Đồng. Biết tại sao không xảy ra việc gì không? Biết Khu tại sao không xử phạt em không? Em thật sự nghĩ chuyện này không lớn hả? Là Tiểu Đồng nói với Bí thư Ủy ban kỷ luật Ngô Lượng. Nói lúc ấy em không động thủ với cậu ta. Nói em không túm cổ áo cậu ta. Nói hai người chính là cãi nhau vài câu vì không cùng ý kiến. Cho nên em bây giờ mới có thể yên ổn đứng ở đây nói chuyện với chị em. Cho nên em bây giờ mới không có bị xử phạt".

Cảnh mẫu cả kinh nói: "Nguyệt Hoa, đây là..."

"Chị, là thật sao?" Cảnh Tân Khoa không thể tin được nói.

Cảnh Nguyệt Hoa căng sắc mặt nói: "Tiểu Đồng từ đầu tới cuối đều giúp em dọn dẹp. Em còn đánh cậu ta? Chính em sờ lại lương tâm mình hỏi chút đi. Em đây coi như là cái gì? Em không phải hỏi tại sao chị lại ủng hộ chính sách của Tiểu Đồng sao? Em nói là tại sao. Em bây giờ nói cho chị biết là tại sao. Nói cho chị biết đi".

Cảnh Tân Khoa hung hăng vỗ vỗ gáy mình, ai u một tiếng.

Thì ra là như vậy.

Cảnh Tân Khoa lúc này mới hiểu.

724. Chương 722: Nhà Họ Cảnh Cảm Ơn!

Chiều tối.

Trong phòng khách nhà họ Cảnh.

Lời của Cảnh Nguyệt Hoa khiến hai ông Cảnh mẫu đều đỏ mặt hột lạnh, không khí ở đó trầm mặc, một giây... hai giây... ba giây... ai cũng không nói chuyện.

Không lâu sau, Cảnh mẫu chặc lưỡi nói: "Nguyệt Hoa, thực sự có chuyện như vậy sao?"

Nguyệt Hoa rót ỉnh một chén trà, bắt đầu uống.

Cảnh Tân Khoa không thể tưởng tượng được nhìn chị mình nói: "Chị, chị sao còn không nói sớm cho em biết".

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh nhạt nói: "Tiểu Đồng không cho chị nói với em".

"Nhưng hử..." Cảnh phụ nhíu mày nói: "Cậu Đồng Học Bân tại sao? Lại giúp Tân Khoa như vậy?"

Lời này hỏi ra, Cảnh mẫu và Cảnh Tân Khoa đều cùng nhìn tới, cùng đợi đáp án, đúng vậy, không thân chẳng quen vậy là vì cái gì?

Cảnh Nguyệt Hoa hơi trầm ngâm, đưa chén trà trong tay nhẹ nhàng đặt xuống: "Tân Khoa là cấp dưới của Tiểu Đồng, Lâm Bình Bình cũng vậy, xảy ra sự việc như thế này Đồng Học Bân là lãnh đạo ở trên cũng không chịu được. Con không thể nói là Tiểu Đồng một chút tâm tư đều không có, nhưng trong chuyện này, Tiểu Đồng xử lý vẫn là vô cùng cẩn thận, không nghĩ đến ân oán của ai, cho dù Tân Khoa túm cổ áo cậu ta, Tiểu Đồng cũng không nói gì, vẫn đi khu Đông Hải giúp bọn Tân Khoa dọn dẹp, con cảm thấy nhà chúng ta từ trước tới nay đều có chút thành kiến với Tiểu Đồng, mấy ngày này con tiếp xúc với Tiểu Đồng cũng có vẻ nhiều, cũng nhìn ra được, Tiểu Đồng làm việc rất quang minh lỗi lạc, không có cơ mưu gì".

Cảnh Tân Khoa chặc chặc lưỡi, thật rắc rối.

Cảnh mẫu giận dữ nói: "Nguyệt Hoa, con cũng thật là, chuyện lớn như vậy con sao còn cũng nói với chúng ta sớm một chút? Vừa rồi lúc về nhà Đồng Học Bân còn chào hỏi mẹ, mẹ cũng không thêm để ý cậu ta".

Cảnh Tân Khoa vừa nghe xong lòng càng rơi vào tình huống khó xử, Đồng Học Bân lúc ở cùng cơ quan còn muốn mời mình đi ăn cơm, chính mình lại từ chối.

"Mặc kệ thế nào, dù sao chuyện này cũng có ít nhiều sự giúp đỡ của Đồng Học Bân" Cảnh phụ ở một bên lên tiếng nói: "Chúng ta không thể khiến người ta nghĩ nhà chúng ta không hiểu đạo lý".

Cảnh mẫu ừm một tiếng: "Nguyệt Hoa, đợi lần sau gặp Tiểu Đồng, con thay mẹ cảm ơn cậu ta".

Cảnh Nguyệt Hoa mặt không chút biểu tình nói: "Con đã cảm ơn rồi".

"Còn thay bà cảm ơn người ta sao?" Cảnh phụ không thích nói cũng nói: "Đều ở cùng một khu, bà còn không đứng nói trước mặt người ta đi? Còn nhất định tìm người chuyển lời".

Cảnh mẫu trừng mắt nói: "Tôi không phải vừa làm mất mặt Đồng Học Bân, biết mở miệng như thế nào?"

Cảnh phụ không để ý đến bà, mà nhìn về phía con trai nói: "Nói đi, sao không lên tiếng?"

Cảnh Tân Khoa còn có thể nói gì nữa? Hửn chỉ có cười khổ. Vốn dĩ hửn đều đã hận thấu xương với Đồng Học Bân, thế những ngày sau này đầu tiếp với Đồng Học Bân một chút. Ai có thể nghĩ là việc xảy ra lần này của bản thân, Đồng Học Bân lại không tính toán những nợ nần phía trước mà giúp đỡ mình. Điều này khiến cơn tức giận vốn có trong lòng Cảnh Tân Khoa nhất thời tiêu tan. Cho dù lại có tức giận với Đồng Học Bân, lúc này cũng không còn. Dựa vào cách nói của chị hửn, lần này nếu không có Đồng Học Bân xuất đầu lộ diện, DVD này còn không biết bị người ta gửi đến bao nhiêu bộ ngành đâu. Khẳng định giấu không được, hửn Cảnh Tân Khoa xấu hổ nhục nhã, trên người còn bị dội một chậu phân, việc động thủ cũng sẽ không giải quyết dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến đây, Cảnh Tân Khoa cắn chặt răng: "Đồng Học Bân buổi sáng còn mời con ăn cơm, con không đồng ý, hay là mời Đồng Học Bân tới nhà chúng ta ăn cơm đi?"

Cảnh Tân Khoa cũng không phải là một người hồ đồ. Một Đồng Học Bân lần này giúp hửn như vậy, hửn lại không nể mặt mũi đứng trước mặt mọi người động thủ với Đồng Học Bân, thật sự làm cho Cảnh Tân Khoa có điểm không nhịn được, làm sao cũng phải bù lại một chút.

Cảnh mẫu liền gật gật đầu: "Mẹ thấy được đó, Nguyệt Hoa, con gọi điện thoại cho Tiểu Đồng đi".

Cảnh Nguyệt Hoa vẫn không nhúc nhích, cũng dường như không có nghe thấy gì.

Cảnh mẫu thúc giục nói: "Nguyệt Hoa, mẹ đang nói chuyện với con đó".

Cảnh phụ nhứ mày nói: "Tôi nói bà làm việc không thể uyển chuyển chút sao? Gọi điện thoại tính là gì? Bảo Nguyệt Hoa gọi lại càng là chuyện như thế nào nữa? Cái kia gọi là có thành ý sao? Bảo Tân Khoa đi".

Cảnh Tân Khoa nghĩ cũng thấy đúng: "Vậy con đi mời người ta".

"Đi, đi, hai người đều đi xử lý việc đi, coi như tôi ngốc là được chứ gì?" Cảnh mẫu hầm hừ đứng dậy: "Tôi đi nấu cơm".

Trong toà nhà.

Cảnh Tân Khoa vừa ra khỏi cửa, tay cầm điện thoại gọi cho Lâm Bình Bình.

Kết nối: "Xin chào, ai vậy?"

"Alo, Bình Bình, là anh".

Lâm Bình Bình giọng điệu ngừng lại: "...Anh sao lại biết số điện thoại của em?" Cho dù ngủ cùng nhau, Lâm Bình Bình cũng không cho hần số điện thoại di động.

"Hỏi thăm người khác, biết em đi làm ở phòng Chiêu thương huyện Duyên Đài, dãy số tất nhiên là có thể tìm được".

"Về sau không có việc gì thì đừng gọi cho em".

"Ừm, em ăn cơm chưa? Đang làm gì vậy?" Cảnh Tân Khoa dịu dàng nói.

"...Đang nấu cơm, có chuyện gì vậy?"

"Chính là nói với em một tiếng, sự việc đều đã giải quyết rồi" Cảnh Tân Khoa thoáng lúng túng nói: "Em nói đúng, con người Đồng Học Bân là anh trước kia thật đúng là không hiểu biết nhiều, lần này bằng ghi hình có thể tìm trở về, sự việc có thể chìm xuống, đã làm phiền Đồng Học Bân, ngày hôm qua thật ra đều là anh hiểu lầm anh ấy".

Lâm Bình Bình ngăn người: "Làm phiền Cục trưởng Đồng? Sao lại vậy?"

"Là như thế này..." Cảnh Tân Khoa liền thuật lại đơn giản một lần.

Nghe xong, Lâm Bình Bình cảm thán nói: "Trước kia lúc ở phòng Chiêu thương, Cục trưởng Đồng cũng rất chăm sóc em, hài, lại nợ Cục trưởng Đồng một ân tình".

Đối với hành động của Đồng Học Bân, Lâm Bình Bình cũng không có nhiều lắm ngoài dự đoán, cô biết Cục trưởng Đồng vẫn là một người có lòng nhiệt tình, hơn nữa đối với cấp dưới vô cùng chăm sóc và bảo vệ.

"Anh đang muốn đi mời Đồng Học Bân tới nhà của anh ăn cơm, đợi chút nữa anh thay em cảm ơn anh ấy" Một chữ "thay" này, trong lời nói có chút cảm giác.

Lâm Bình Bình nghe ra: "Không cần, vẫn là em tự mình cảm ơn đi".

"Vậy, cũng được".

"Em cúp máy".

"Ừm, em chú ý thân thể nhiều một chút".

"Em biết rồi".

Giọng điệu Lâm Bình Bình thật khách sáo, Cảnh Tân Khoa cũng không có cách nào khác, cười đau khổ, nhưng một chút tức giận cũng không có được. Dù sao lúc tốt nghiệp đại học, là hần nói chia tay với Lâm Bình Bình, sau đó sau khi vào biên chế, Cảnh Tân Khoa cũng gặp không ít người con gái, cũng yêu hai lần, nhưng lại đều không giống như hần tưởng tượng, cũng không thoải mái như lúc đầu ở cùng Lâm Bình Bình. Loại cảm giác này, khi đó Cảnh Tân Khoa mới hối hận, nhưng lòng tự trọng của hần vẫn là mạnh mẽ, sau

đó lại gọi điện thoại phát hiện Lâm Bình Bình thay đổi số, sau cũng không đi tìm cô nữa, mãi đến hai người trước mới gặp.

Buông tâm sự này xuống, Cảnh Tân Khoa đi nhanh lên lầu, đi tới trước cửa nhà Đồng Học Bân, trước mắt còn có một vấn đề khó chờ hấn làm, nói là khó thật ra cũng không có gì, chủ yếu là Cảnh Tân Khoa không qua được cửa mặt mũi, cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên.

Sau một lúc chần chừ, Cảnh Tân Khoa mới lấy dũng khí bấm chuông cửa.

Kính coon, kính coong, cửa mở. Đồng Học Bân ngậy người đi ra: "Ồ, Bí thư Cảnh? Sao cậu lại tới đây? Mau vào đi".

Đồng Học Bân chính là một người ở nhà xem ti vi, nhìn thấy Cảnh Tân Khoa gõ cửa, hơi ngẩn người.

Cảnh Tân Khoa cười gượng nói: "Không cần vào đâu, Chủ nhiệm, cũng không biết anh ăn cơm chưa, nhà tôi vừa chuẩn bị đồ ăn xong, ba mẹ tôi bảo tôi lên mời anh xuống nhà, việc này..."

Đồng Học Bân càng hoài nghi nói: "Thật ra tôi vẫn chưa ăn, nhưng lại quấy rầy chú di quá? Tôi cũng đang muốn nấu cơm".

"Không quấy rầy, anh có thể tới, nhà tôi vui mừng còn không được nữa là" Lời này Cảnh Tân Khoa nói ra được thật khó nhọc, nhưng cuối cùng cũng nói ra được.

"Ha ha, đừng nói như vậy, vậy đi, chờ tôi tắt ti vi đã".

Trở về phòng tắt ti vi đi, Đồng Học Bân liền thuận tay cầm hai tút thuốc, sau đó đi theo Cảnh Tân Khoa xuống lầu. Nhìn thấy thái độ này của Cảnh Tân Khoa, Đồng Học Bân cũng chậm chậm suy nghĩ cẩn thận một chút, khẳng định là Khu trưởng Nguyệt Hoa nói chuyện này với người cùng nhà, thế này mới có một màn như vậy chứ.

Đã nói thì nói rồi vậy.

Có thể cùng người trong nhà Nguyệt Hoa tạo quan hệ tốt, cũng không tồi.

Nhà họ Cảnh, trong phòng.

"Tiểu Đồng đến rồi sao?" Cảnh phụ bỏ tờ báo xuống.

Cảnh mẫu cũng lên đón nói: "Tiểu Đồng, mau vào nhà đi".

Đồng Học Bân khách sáo cười nói: "Dì, chú, cháu cũng không có chuẩn bị gì, tay không đến cũng thật ngại, ha ha, nên cháu cầm hai tút thuốc Trung Hoa đến" Vừa nói vừa đặt thuốc lá ở một bên.

Cảnh phụ ra vẻ không vui nói: "Còn mang đến này nọ làm gì".

"Ừ, cháu khách sáo rồi" Cảnh mẫu cũng nói.

Đồng Học Bân cười ha ha nói: "Chỉ là một chút thành ý, cho tới bây giờ cũng chưa dành thời gian tới thăm hai người, cháu đây là lần đầu tiên tới nhà, nhất định là không thể đi tay không được".

Cảnh mẫu vui vẻ nói: "Người Bắc Kinh các cháu thật khách sáo quá đi, vậy cũng được, thứ này chúng ta nhận, nhưng dì cũng nói rồi, lần sau lại đến đừng mang cái gì tới nữa nhé".

Học Bân đổi giày đi vào phòng khách, chào hỏi nói: "Khu trưởng Cảnh".

Cảnh Nguyệt Hoa mặt cứng ngắc vững vàng ngồi ở ghế sofa lắng nghe, nhìn thấy Đồng Học Bân, cô hơi gật đầu một cái, không nói gì, tiếp tục xem ti vi.

Ăn cơm rồi.

Mọi người đều ngồi quanh bàn ăn cơm, Cảnh phụ còn bảo con rót rượu.

"Nào, Tiểu Đồng" Cảnh mẫu trước tiên nâng lên một chén, nhưng trong chén là nước lọc: "Dì không biết uống rượu, liền lấy nước lọc kính cháu trước một chén, việc của con trai dì, dì đã nghe Nguyệt Hoa nói rồi, cảm ơn cháu".

Đồng Học Bản không dám cho trưởng bối kính rượu trước nói: "Đừng đừng, dì khách sáo quá, là việc nên làm mà".

Cảnh Tân Khoa nói: "Tôi trước mời Chủ nhiệm Đồng đi, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, đều ở rượu vậy".

Đồng Học Bản vươn tay ra ngăn lại nói: "Đều không cần mời, không cần mời, tôi trước tiên phải nói một câu, đây là chén rượu thứ nhất cháu hẳn là nên kính chú với dì mới đúng. Một là cháu là văn bối, làm sao có thể để trưởng bối kính rượu được? Thứ hai là việc của Tân Khoa cháu cũng chỉ là bỏ chút công sức, nên làm, cũng không có mất nhiều công lắm. Trước kia cháu làm việc không chu toàn, thế nên có chút hiểu lầm và mâu thuẫn. Đều là trách nhiệm của cháu, dì, chú, chén rượu này cháu trước kính hai người trước, cháu tuổi còn trẻ, làm việc không chu toàn, hai người xin đừng so đo với cháu về sự việc trước đây".

Đồng Học Bản nói xong, liền chủ động cạn ly với hai ông Cảnh mẫu, uống cạn một ly.

Cảnh mẫu trên mặt tươi cười cũng nhiều thêm, sau khi cạn chén, bà nhìn Đồng Học Bản cười nói: "Xem kìa cháu khách sáo rồi, nói ra thật ra đều là con trai của dì không làm việc tới nơi tới chốn, thế này mới..."

Cảnh phụ ngắt lời nói: "Không nhắc đến chuyện đó nữa".

"Đúng đúng" Cảnh mẫu lập tức nói: "Chuyện qua rồi cho nó qua đi, không đề cập tới nữa, chúng ta dùng bữa đi".

725. Chương 723: Tiểu Đồng To Gan Lớn Mặt

Trời tối.

Sao lấp lánh, trăng tròn vành vạnh, tiệc rượu ở nhà họ Cảnh vẫn tiếp tục, rượu từng chén từng chén uống vào, bia từng *** từng *** cũng thấy đầy, sau đó còn đưa lên rượu trắng, rượu ngũ cốc.

"Tiểu Đồng, nhà chúng ta cũng lâu rồi không náo nhiệt như vậy".

"Nào, lại rót cho Tiểu Đồng một chén, hôm nay uống nhiều một chút".

"Dì, chú, cháu thực uống nhiều rồi, tửu lượng của cháu không được tốt lắm".

"Cháu cũng đừng khiêm tốn, dì nghe con trai chú nói qua, cháu uống rượu đều là theo bình, không tồi đi?"

"Hài, đó là lúc trạng thái tốt ạ, gặp may mắn thôi".

"Không được, mau rót đầy, dì hôm nay rất vui, cũng cùng cháu uống một chén, Tân Khoa, Nguyệt Hoa, hai con cũng rót đi, chúng ta chén này nhất định phải uống cạn".

"Mẹ, mẹ cũng đừng uống nữa".

"Uống có một chén, không sao".

Bữa cơm tối này ăn rất tuyệt, không ở thức ăn, mà ở không khí.

Đồng Học Bản giúp Cảnh gia một cái đại ân, cũng có ý muốn xây dựng quan hệ tốt với bọn họ, tư thế cũng thấp xuống, khiêm tốn, khách sáo nói cũng đều nói có vị trí, chừng mực. Ngược lại khiến Cảnh phụ mẫu và Tân Khoa có chút ngại ngùng, lời khách sáo cũng tự nhiên mà nói lại. Lần này, quan hệ căng thẳng trước kia lập tức giảm bớt đi rất nhiều, không chỉ như vậy, rượu này uống vào, quan hệ hai nhà còn tiến triển rất nhanh, lập tức từ quan hệ thù địch chuyển thành quan hệ bạn bè. Phòng ăn có mấy người tán gẫu rất cởi mở. Cảnh Tân Khoa có chút say say, nâng chén rượu nói với Đồng Học Bản: "Chủ nhiệm Đồng, tôi lại kính anh một ly, trước kia tôi có làm có chỗ nào không tốt, mong anh tha thứ cho".

Đồng Học Bản cùng hẳn chạm cốc nói: "Đừng nói như vậy, chuyện trước kia tôi đã sớm không để ý rồi".

Cảnh Tân Khoa cười nói: "Vậy chúng ta liền quên đi, nào, Đồng ca, tôi kính anh".

"Cậu nhiều tuổi hơn tôi, đừng gọi Đồng ca, gọi là Học Bản đi".

Tân Khoa vui vẻ nói: "Học Bản, cạn chén".

"Cạn chén" Uống ực, ừng ực, lại uống hết hai chén rượu. Cảnh mẫu liền uống một chén rượu. Nhưng rõ ràng uống hơn nhiều, thân hình hơi xiêu vẹo một chút, nhưng cũng vẫn tốt: "Tiểu Đồng, cháu lập gia đình chưa?"

Đồng Học Bàn a một tiếng: "Dạ cháu vẫn chưa".

"Vậy có đối tượng rồi chứ?"

"Ừm, có thể là cuối năm hoặc sang năm kết hôn" Đồng Học Bàn ăn ngay nói thật, đây cũng không cần lừa gạt, anh ngày đó cùng Cảnh Nguyệt Hoa đã nói qua. Cảnh mẫu gật gật đầu: "Sắp lập gia đình, tốt, lập gia đình mới ổn định được".

Nói xong, lời lẽ bình thường liền nhìn về phía con mình nói: "Tân Khoa, con cũng nên lo lắng đến việc chung thân đại sự đi, đừng làm ẹ với ba con phải thúc giục, bao nhiêu tuổi rồi đầu còn nhỏ gì, hiểu không? Mẹ thấy Bình Bình cũng được, hai con rốt cuộc là làm sao vậy? Là đối tượng yêu đương hay không phải? Nếu là không sai biệt lắm, ngày nào đó chúng ta hẹn gặp mặt ba mẹ Bình Bình đi".

Cảnh Tân Khoa vừa nghe thấy liền đau đầu nói: "Mẹ, về sau hãy nói đi".

Cảnh phụ tuy rằng cũng uống không ít, nhưng suy nghĩ vẫn tỉnh táo, trừng mắt nhìn bà vợ liếc một cái, ý tứ trách người còn ít tranh cãi hai câu về vấn đề này đi. Cảnh mẫu lại không nghe nói: "Con lo lắng một chút đi không được sao?"

"Được được, con nhớ rồi, gấp rút đi làm".

Cảnh Tân Khoa nói cho có lệ vài câu. Cảnh Nguyệt Hoa ánh mắt không chuyển cách một cái bàn xem tivi, một mực vẫn không nói xen vào, cô cũng không phải là người thích nói chuyện phiếm, ít nhất Đồng Học Bàn cũng chưa từng thấy qua Khu trưởng Nguyệt Hoa tán gẫu qua chuyện nhà gì. Cảnh mẫu nhìn nhìn, cũng không tức giận, lại quở trách con gái nói: "Nguyệt Hoa, mẹ cùng Tân Khoa nói chuyện, con cho là không có quan hệ với con hả? Nói đúng ra là cho con nghe đấy. Con nói xem con đã bao nhiêu tuổi rồi? Hơn ba mươi mấy? Vẫn là phụ nữ, việc chung thân đại sự này của con định kéo dài đến khi nào hả?"

Cảnh Nguyệt Hoa nhăn mày nhìn mẹ nói: "Mẹ uống nhiều rồi, con dìu mẹ về phòng".

Cảnh phụ cũng nói: "Dìu mẹ con về đi, uống một chén liền cần nhằn liền miên không yên, không cho bà ấy uống còn nhất định uống" Rồi quay đầu nói: "Tiểu Đồng, chúng ta ăn của chúng ta đi".

Cảnh mẫu lại gật tay con gái nói: "Con ngồi xuống, mẹ không có say".

"Ngày nào cũng lải nhải lắm lắm vài câu kia" Cảnh phụ nói: "Khách còn ở đây đấy".

Cảnh mẫu chắc chắn lưỡi nói, cũng không nói đến chuyện lập gia đình của con gái nữa, tiếp Đồng Học Bàn dùng bữa.

Đồng Học Bàn nơi này cũng là lời hay xã giao, bỗng nhiên anh đứng lên cụng li với Cảnh phụ, lúc ngồi xuống không cẩn thận dẫm một chân, vội vàng đưa tay phải qua nhìn lại, chỗ đó lại chính là chỗ Cảnh Nguyệt Hoa đang ngồi: "Khu trưởng xin lỗi, dẫm phải cô rồi" Cảnh Nguyệt Hoa lắc đầu, ánh mắt vẫn trên màn hình tivi.

Đồng Học Bàn cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện chỗ Cảnh Nguyệt Hoa ngồi tuy rằng có khoảng cách nhất định với mình, nhưng hai chân thon dài đẹp của cô lại đều hướng về phía Đồng Học Bàn, rất gần. Chính cái gọi là rượu vào gan lớn, càng đừng nói Đồng Học Bàn vẫn là người ngang ngạnh, vừa uống uống, chính là to gan lớn mật ôm trời. Hắn nhìn nhìn Cảnh phụ mẫu ở đối diện và Cảnh Tân Khoa ở phía bên trái, thấy góc độ còn có thể, trong lòng nhất thời có tâm tư không đứng đắn.

Đồng Học Bàn đưa tay xuống phía dưới cái bàn, bắt động thanh sắc dò xét về phía trước.

Hồn hển một chút, trên tay lập tức truyền đến một cảm giác nhẵn mịn, là tất chân, Khu trưởng mỹ nữ hôm nay khó lắm mới mặc vậy.

Chỉ thấy Cảnh Nguyệt Hoa nhướn mày một cái, nghiêng đầu hướng mặt Đồng Học Bàn nhìn một chút, một giây, hai giây, cô không nói gì, ánh mắt lại thu lại quay đầu xem tivi.

Đồng Học Bàn được thể, dùng khí càng nhiều, đầu ngón tay rờ tới làn váy của Khu trưởng Nguyệt Hoa hạ tất chân xuống, trượt lên trên, chậm rãi sờ soạng đôi chân đẹp của cô.

Rờ rẫm, miết, xoa. Thân hình Cảnh Nguyệt Hoa cũng không nhúc nhích, nhìn không ra cảm xúc gì.

"Tiểu Đồng, làm sao vậy?" Cảnh mẫu nói: "Ăn thức ăn đi".

Đồng Học Bàn vội chột dạ nói: "Dạ, dạ".

"Ném thử món này đi, đây là món sở trường của dì đấy".

"A, cảm ơn dì "Đồng Học Bàn cầm lấy đĩa ăn một lần, nhất thời tán thưởng nói: "Rất thơm, canh này làm như thế nào vậy? Ngon tuyệt".

Cảnh Tân Khoa cười nói: "Món này của mẹ tôi thực sự là rất tuyệt".

Cảnh mẫu mặt mày hớn hở nói: "Chính là bỏ chút hồng nui, ngon thì ăn nhiều một chút".

"Vâng, để cháu tự mình gấp".

Đồng Học Bàn ăn xong liền đặt đĩa xuống, duỗi tay tiếp tục đặt ở trên đôi chân dài của Nguyệt Hoa, cuối cùng còn nhẹ nhàng đem làn váy trên đầu gối cô kéo lên trên, sờ càng lên cao, nắm lấy phần chân lộ ra phía trên tất chân, nhón lên một chút, buông ra, chỉ nghe thấy một âm thanh rất nhỏ vang lên, tất chân lại co dãn trở lại. Sau đó Đồng Học Bàn lại đem tay vòng lại, kéo lên trên đùi nhả mịn của Nguyệt Hoa ở dưới bàn, một tay nhả nhịu và trơn mượt, khiến trong lòng Đồng Học Bàn ngứa ngáy vô cùng, vừa không thương tiếc vuốt mấy cái.

Chờ tới lúc tay nghiện không sai biệt lắm, Đồng Học Bàn cũng hiểu được chính mình có điểm không tốt, làm sao lại làm cái này.

Màn này ngoài Cảnh Nguyệt Hoa và Đồng Học Bàn ra, tự nhiên không ai phát giác. Cảnh phụ mẫu đánh chết cũng không nghĩ Đồng Học Bàn lại có thể có lá gan lớn như vậy, ở trước mặt bọn họ mà dám công khai đùa giỡn con gái họ.

726. Chương 724: Trước Khi Địa Chấn!

Một ngày...

Năm ngày...

Mười ngày...

Cách ngày động đất ngày càng gần, đã sắp hoàn toàn đi vào kế hoạch rồi.

Dưới sự chỉ huy của Đồng Học Bàn, phòng công tác văn phòng đường phố Quang Minh đã hừng hực khí thế triển khai, tuyên truyền thông tin chống động đất giảm thiên tai, sửa chữa một số toà kiến trúc dễ sập. Đồng Học Bàn phải dựa vào tờ báo trong tương lai kia để từng chút từng chút thực thi kế hoạch trong lòng, chỉ cần lúc động đất xảy ra ở nơi có người, Đồng Học Bàn đều đã vươn tay làm qua, chậm rãi đẩy mạnh công tác, bước vào mỗi một tiểu khu, mỗi một hộ gia đình, mỗi đầu người, không để ý đến tất cả sự phản đối của Khu cùng văn phòng đường phố, cường ngạnh đi theo ý tưởng của chính mình mà thi hành.

Mỗi một ngày đều có tiến triển, mỗi một lần đều thấy hiệu quả.

Đồng Học Bàn hận không thể đem văn phòng đường phố của chính mình biến thành một cái thùng sắt, hướng tới lúc động đất xảy ra kia, một người không chết mục tiêu đi về phía trước, từng bước một.

Những ngày này, văn phòng đường phố cũng thay đổi không nhỏ.

Diễn tập động đất, lần này tác động rất nhiều đến cử động miễn cảm thần kinh của nhiều người lại có thể được thi hành, ngày diễn tập đều đã nhanh chóng quyết định rồi. Ngay cả những nhân viên văn phòng và cán bộ ở văn phòng đường phố Quang Minh cũng thấy có chút xa rời thực tế, thật sự không hiểu chiêu ấy của Chủ nhiệm Đồng là muốn làm gì, ai đều nghĩ đến là không cần thiết, nhưng cố tình, Khu đã đồng ý rồi, lại là Khu trưởng Nguyệt Hoa kí tên, thậm chí còn rút cho văn phòng đường phố bọn họ một khoản chuyên

làm kế hoạch này, điều này không ai ngờ được. Hơn nữa càng làm ọi người không thể tưởng tượng được là, trong Hội nghị của Ủy ban công tác, sau khi Đồng Học Bản đưa ra kế hoạch diễn tập này, phó Bí thư Ủy ban công tác Cảnh Tân Khoa lại không có phản đối, nếu không như vậy, cán bộ phía Cảnh Tân Khoa còn rất phối hợp đi tham dự việc mua sắm cho diễn tập phòng chống động đất giảm thiên tai.

Lần này làm không ít người kinh sợ.

Ít nhất bọn Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh còn có điểm trợn mắt há hốc mồm.

Mâu thuẫn giữa Đồng Học Bản và Cảnh Tân Khoa từ trên xuống dưới ở văn phòng đường phố ai chẳng biết chứ? Ngay cả khu Nam Sơn cũng truyền đi khắp nơi, đã nói lần trước việc Cảnh Tân Khoa túm cổ áo Đồng Học Bản trước mặt mọi người, ảnh hưởng cũng chưa tan đi, nhưng trong nháy mắt hai người như thế nào lại thành tay chân? Cảnh Tân Khoa lại có thể phối hợp với công tác của Chủ nhiệm Đồng? Thậm chí hau người nói chuyện còn cười cười nói nói biểu hiện vô cùng hoà thuận? Đây là cái gì với cái gì vậy?

Năng lực của ôn thần lại một lần nữa làm ọi người được mở rộng tầm mắt.

Thuyết phục một cán bộ trung lập không có phe phái này cũng không phải việc khó.

Có thể nói thu phục một đối thủ một mất một còn, thu phục một cán bộ có thâm cừu đại hận với chính mình, thay mình bán mạng, đây cũng không phải là chuyện dễ làm. Hướng hồ phía sau Cảnh Tân Khoa còn có Khu trưởng Nguyệt Hoa.

Chủ nhiệm Đồng chính là Chủ nhiệm Đồng, có khả năng làm ra một số việc người khác có nghĩ đều không dám làm

Không ít người ở văn phòng đường phố đều bắt đầu nghị luận, đối với khả năng của Đồng Học Bản lại xem trọng hơn một bậc, nhưng xem trọng thì là xem trọng, mọi người chủ yếu vẫn là bội phục Chủ nhiệm Đồng, có bản lĩnh đấu tranh lại đối với kế hoạch công tác lần này duy trì một thái độ hoài nghi, diễn tập động đất, vẫn là diễn tập động đất trong phạm vi phòng công tác tiểu khu quản lí? Đây thực sự quá xa rời thực tế đi, cũng không biết Chủ nhiệm Đồng sao đột nhiên lại nghĩ ra việc này.

Phòng công tác Văn phòng đường phố Quang Minh cũng ảnh hưởng đến dân cư ở xung quanh văn phòng đường phố, có một số lãnh đạo của văn phòng đường phố khác dần dần báo cáo đến Khu về hiện trạng của Đồng Học Bản, nói bọn Đồng Học Bản thi hành luận điệu về động đất, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống dân cư trong khu mình quản lí, cả ngày khiến trong lòng mọi người hoảng sợ. Nhưng báo cáo gửi tới Khu cũng là đá chìm đáy biển, không còn tin tức gì. Mà Sở Thanh Hoa của văn phòng đường phố Bình An lại là vững như Thái Sơn, hần cũng không báo cáo, cũng không có hành động gì, chỉ như vậy lẳng lặng lạnh nhạt thờ ơ nhìn Đồng Học Bản làm loạn, chuẩn bị nhìn hần bị chê cười.

Ai cũng không chấp nhận rằng động đất sẽ đến.

Ai cũng không cảm thấy trong vài chục năm gần đây trong thành phố Phần Châu sẽ sắp bị tai hoạ động đất giáng xuống.

Đây là một loại tâm lí may mắn, thật ra cũng coi như một loại tâm lí thực bình thường, tương phản, nếu có người mỗi ngày đều cảm thấy sẽ có nạn hồng thủy tới hoặc động đất, hoặc đất đá lở tràn đến, đó mới không phải là người bình thường đi, khẳng định là có tật bệnh tâm thần hoặc là chứng sợ hãi.

Tất nhiên, Đồng Học Bản hiển nhiên không phải.

Sau buổi trưa.

Văn phòng bí thư, văn phòng đường phố.

Đồng Học Bản trong nhiều ngày như vậy cũng nhận được rất nhiều lời phản ánh rất lớn từ Khu và những văn phòng đường phố khác, thậm chí có cả dân cư cán bộ trong khu mình quản lí. Áp lực của hần cũng rất lớn, Đồng Học Bản cũng hiểu tâm tình mọi người, nhưng hần lại không có biện pháp nào giải thích rõ ràng cho nên toàn bộ đều làm như gió thoảng bên tai, vào ít ra nhiều, việc nên làm Đồng Học Bản chiếu theo đó mà làm, người khác có thích nói như thế nào thì cứ nói như thế, hần không có khả năng vì nghi ngờ mà dừng lại hạng mục công tác.

Đây là nghị lực gì nha?

Trước khi núi lở đều có mặt không biến sắc, càng đừng nói có nhiều thanh âm nghi ngờ.

Nếu chỉ vì những việc nhỏ như thế này có thể ảnh hưởng đến hấn, Đồng Học Bản cũng sẽ không phải là Đồng Học Bản rồi.

Ưu điểm lớn nhất của hấn cũng là khuyết điểm lớn nhất, đó chính là ngoan cố, nhận biết chính xác được sự việc sẽ làm được tới cùng, nói cái gì ăn cái gì cũng không nghe. Cho dù cuối cùng chứng minh là Đồng Học Bản phán đoán sai lầm, cho dù Đồng Học Bản vì vậy mà đánh mất chức vị, hấn cũng không oán không hận, đây là ngốc ngốc nghếch nghếch mà vào biên chế, dựa vào sức mạnh không sợ trời không sợ đất, hấn có thể làm sai, có thể phạm sai lầm, nhưng Đồng Học Bản không cho phép mình làm trái lương tâm, không thể đánh mất tôn nghiêm, không thể lấy sinh mạng của hàng nghìn hàng vạn người dân ra làm trò đùa.

Cho nên lần diễn tập động đất này, Đồng Học Bản chẳng những phải làm, mà còn muốn làm oanh oanh liệt liệt.

Ngồi ở sau bàn làm việc, Đồng Học Bản rút điều thuốc ra hút, lại lấy ra tờ báo tương lai kia nhìn một cái tiêu đề, động đất 9.25 độ.

Ngày 25-9

Đúng là ngày kia.

Còn có ba ngày nữa.

Đồng Học Bản hít sâu một hơi, thần kinh khẩn trương cũng theo số ngày ngắn lại ngày càng căng thẳng.

Hấn cầm lấy bút, đem một phần kế hoạch diễn tập động đất đã đóng dấu xong đặt trên mặt bàn, sau khi đọc lại một lượt từ đầu tới cuối, xác nhận không có sai sót, Đồng Học Bản xoạt xoạt vài nét bút kí tên mình lên. Sau đó gọi một cú điện thoại tới cho Chu Diễm Như ở văn phòng Đảng và Chính phủ, đưa tài liệu cho cô, bảo cậu cũng đóng dấu vào mấy phần, chia ra gửi xuống các phòng ở văn phòng đường phố và các Hội uỷ dân cư xã, bảo mọi người chuẩn bị chấp hành.

Ngày diễn tập định vào ngày 25-9, đúng vào ngày động đất phát sinh.

Chu Diễm Như đương nhiên không biết Đồng Học Bản ra chỉ thị về ngày này có sự suy nghĩ sâu sắc cỡ nào, nhận lệnh đi trở về.

Sau khi làm tốt nhiệm vụ này, Đồng Học Bản thở phào nhẹ nhõm, trong mắt ngưng trọng vài phần

Văn phòng đường phố bên này bố trí đã gần xong, không thể nói là không sai sót cái gì, nhưng ít ra Đồng Học Bản nỗ lực hết mình, ngoài việc nghĩ đến nhưng nguy hiểm lớn nhất có thể xảy ra, đã không còn công việc nào có thể triển khai nữa, còn ba ngày nữa, thời gian còn lại, Đồng Học Bản cũng chuẩn bị thực thi kế hoạch cuối cùng của chính mình, một kế hoạch vô cùng mạo hiểm lại không thể không vắt óc là làm thế nào để đưa ra cảnh báo cho toàn thị trấn.

Đồng Học Bản lần này cần làm bằng bất cứ giá nào.

727. Chương 725: Kết Quả Kiểm Tra Của Phòng Địa Chấn

Ngày hôm sau.

Đúng sáu giờ sáng.

Ngoài cửa sổ chim chóc bay lượn, ong tìm kiếm thức ăn.

Xa xa, màu xanh lá cây trong vườn hoa, những phụ nữ lớn tuổi tập Thái cực quyền, có người thanh bình đi dạo, có người đi bộ, một cảnh yên tĩnh yên bình.

Hình ảnh thật đẹp

Nhưng chỉ còn có hai ngày, sợ là cái gì đều không nhìn thấy được.

Hôm nay, Đồng Học Bản nghỉ ngơi ở nhà, ghé ra cửa sổ ngắm nhìn bên ngoài, trong lòng càng thêm nặng nề, đường ranh cuối cùng kia, kế hoạch mạo hiểm ở trong lòng hắn cũng không còn chút chần chờ nào nữa, Đồng Học Bản cho dù mạo hiểm đến chết cũng phải làm. Kế hoạch của hắn chính là phát hành một số lượng lớn báo có đăng một bài phát biểu ở thành phố Phần Châu, khiến cho tất cả mọi người đều biết, khiến cho tất cả mọi người đều coi trọng. Nhưng Đồng Học Bản cần một cái cớ, cần một cách có thể thuyết phục được nhiều người, nếu không nói miệng về động đất thôi, vậy chỉ có thể bị trở thành kẻ ngốc mà thôi, sẽ không có ai tin tưởng.

Làm sao bây giờ? Mượn cớ gì?

Hay dùng bạn bè ở Phòng địa chấn làm lá chắn? Cách này không được, một cú điện thoại có thể bị lộ hết.

Bảo phòng địa chấn của tỉnh cử người tới kiểm tra? Cũng không được, trình độ dự báo động đất trong nước có hạn, kiểm tra chưa chắc đã làm được.

Đang lúc Đồng Học Bản vắt óc suy nghĩ cân nhắc, đột nhiên lúc đó, xa xa bên cạnh đường cái vang lên một chút động tĩnh, có tiếng người kêu, có tiếng chó sủa.

“Hài, Cậu xem chó của cậu xem”.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chưa cắn cậu chứ?”

“Không sao, doạ tôi sợ chết đi được”.

“Ngại quá, con chó này hôm nay cũng không biết là tại sao, giống như điên vậy, luôn sủa bậy”.

“Có phải bệnh dại hay không? Đúng rồi, mèo nhà chúng tôi sáng nay cũng kêu meo meo âm ỉ lên, giống như đang khóc vậy”.

“Vậy tôi đợi tí nữa đưa vật cưng của tôi tới bệnh viện xem xem, mong là không có bị bệnh”.

Nhìn tới chỗ này, Đồng Học Bản đột nhiên dậm hai chân nói, chó sủa? Mèo khóc? Đây là phản ứng của động vật? Động vật cũng có thể cảnh báo về động đất.

Động đất thật sắp đến rồi.

Tờ báo kia không hề báo sai.

Đồng Học Bản sợ là bỏ qua, ngay cả giày cũng chưa đi, đi dép lê vào liền vội mở cửa bước ra ngoài hiên nhà.

Tất nhiên, cũng không biết là dưới lầu là chó nhà ai đang sủa cuồng lên, mơ hồ còn có thể nghe được trong phòng có người nói chuyện.

“Bì Bì, đừng kêu nữa”.

“Ổng, ổng, ổng”.

“Bì Bì, thật buồn bực”.

“Ổng, ổng, ổng, ổng”.

Đồng Học Bản sắc mặt càng trầm, cho dù đã sớm đã chuẩn bị tâm lí, nhưng nhìn thấy cảnh này cảm xúc của hắn cũng có chút không tốt, tim đã xông lên tới cổ.

Động đất đã sắp đến rồi.

Giờ phút này, không ai có thể ngăn cản được nữa.

Đúng lúc này, đi tới phía dưới lầu, bên cạnh Đồng Học Bản vang lên tiếng kẹt cửa, Chu Diễm Như mặc áo ngủ đi ra mở cửa, cầm trong tay một cái túi, hình như là đồ ném đi. Nhìn thấy Đồng Học Bản đang muốn đi xuống lầu, Chu Diễm Như hơi ngần ra, trên mặt lộ vẻ tươi cười nói: “Chủ nhiệm”.

Đồng Học Bản đi lên một chút: “Dậy rồi sao?”

Chu Diễm Như cười ồm một tiếng, tay giơ giơ túi kia nói: “Châu khởi, ném chút đồ đi, cũng không biết vào lúc nào đêm qua, cá từ trong bể nhảy ra chết, nó sắp bị thối rồi”.

Cá cũng có phản ứng?

Vừa nghe lời này, sắc mặt Đồng Học Bản lại càng khó coi.

Chu Diễm Như lúc này mới phát hiện có gì không đúng: “Chủ nhiệm, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Đồng Học Bản nói: “Chó trong lầu kêu từ sáng tới giờ, ở ngoài, cũng vừa mới có con chó sữa cuồng, mèo cũng vậy, còn có cá nhà cô”.

Chu Diễm Như nghe không hiểu, chớp chớp mắt mấy cái nói: “Cái này...chó? Mèo?”

Đồng Học Bản thở ra nói: “Tôi có dự cảm không tốt, vô cùng không tốt”.

Nếu là người khác, nghe xong lời này có thể còn muốn bảo dừng, nhưng ban cán bộ văn phòng đường phố Quang Minh ở tại đây, thời gian tháng mỗi ngày đều là chìm trong những kiến thức về động đất, đồng thời làm việc cho quần chúng và nhân dân, chính mình cũng có thu được, vì vậy Chu Diễm Như rất nhanh liền ý thức được Đồng Học Bản đang nói cái gì, giật mình kêu một tiếng, khuôn mặt có chút trắng bệch nói: “Ngài nói là... động đất?”

Giọng của Chu đại tỷ không nhỏ.

Một tiếng này, gọi ra không ít người.

Khúc Nghĩa Cường từ cửa đối diện đi ra: “Hả, xảy ra chuyện gì?”

Dưới lầu cũng có tiếng mở cửa: “Chị Diễm Như? Sao vậy?” Là tiếng của Vương Ngọc Linh.

Thấy vậy, Đồng Học Bản nói lớn một chút: “Các cán bộ của văn phòng đường phố đều qua đây một chút, việc trong tay trước bỏ xuống đã, chúng ta mở một cuộc họp khẩn cấp”.

Chu Diễm Như cuống quýt trở về phòng gọi điện thoại gọi người khác.

Đồng Học Bản trong lòng biết thời gian cấp bách, trực tiếp liền sắp xếp nhiệm vụ: “Chủ nhiệm Vương, cậu lập tức ra ngoài xem xem, những con chó và mèo hoang đang ở trạng thái gì, có hành động dị thường hay không. Lão Khúc, toà nhà phía nam tiểu khu của chúng ta không phải có mấy nhà nuôi bồ câu sao? Cậu đi hỏi bồ câu có trở về tổ hay không?”

Lúc này, Chu Diễm Như gọi điện thoại xong cũng ra khỏi phòng, Đồng Học Bản quay đầu nói: “Chủ nhiệm Chu, cô đi chợ cá phía tây xem xem”.

Vương Ngọc Linh còn không hiểu tình huống gì: “Đây là? Xem động vật gì?”

Chu Diễm Như khẩn trương kéo tay cô nói: “Nhanh, vừa đi vừa nói chuyện”.

“Đúng rồi, nhớ kĩ đừng nói toạc ra” Đồng Học Bản dặn nói: “Trước tiên xem xét đã, ngàn vạn lần đừng làm ọi người hoảng loạn”.

“Tôi đã biết” Bọn Chu Diễm Như và Khúc Nghĩa Cường lập tức đi xuống lầu.

Một lát sau, có tiếng bước chân trên lầu, Cảnh Tân Khoa cũng đến đây: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đồng Học Bản cất bước đi lên lầu: “Đi, tới nhà của tôi rồi nói”.

Nửa giờ sau.

Đồng gia, các lãnh đạo chủ chốt của văn phòng đường phố đều đã đến, khói thuốc trong phòng mù mịt, những Đại lão gia hút từng điếu từng điếu một, biểu tình cũng rất khó coi.

“Sẽ không trùng hợp như vậy đi?”

“Tôi cảm thấy cũng đúng, đại khái là một hiện tượng ngẫu nhiên”.

“Nếu là đúng... Vậy thì hỏng rồi”.

“Ôi chao, Ngọc Linh về rồi”.

Mọi người lập tức dừng lại nghị luận, cùng nhìn về phía cửa.

Vương Ngọc Linh vào phòng trước, Chu Diễm Như vào sau, Khúc Nghĩa Cường cũng trở lại ngay sau đó.

Đồng Học Bàn dụi tàn thuốc nói: “Thế nào”.

Chu Diễm Như vẻ mặt ngưng trọng nói: “Vừa đi chợ cá, hơn mười mấy quầy bán cá đa số cũng chưa có gì bất thường, nhưng trong hai bể cá có mấy con cá cứ nhảy loạn lên, tôi hỏi người bán hàng, bọn họ nói không có việc gì, có thể là bể cá thiếu khí. Nhưng tôi cảm thấy không giống lắm, sau đó đưa khí vào bể cá, cá vẫn tiếp tục nhảy”.

Vương Ngọc Linh sau đó nói: “Trong khuôn viên bên kia tôi cũng nhìn, có hai con chó cứ sủa cuồng lên, những con khác thì không sao, mèo hoang cũng bình thường, chỉ có một con mèo, có người qua đường bón cho nó ăn, nhưng nó cái gì cũng không ăn, còn nơi nơi đùa giỡn với mọi người”.

Đồng Học Bàn nhìn về phía Khúc Nghĩa Cường: “Lão Khúc, ở bên anh thì sao?”

Khúc Nghĩa Cường nói: “Bồ câu đều ở trong tổ, nhưng lạ là không nhiều”.

Nghe xong mọi người đều thở phào.

Vu Vinh Phong nói: “Nếu đa số động vật cũng chưa có phản ứng đặc biệt gì, vậy chắc là không có chuyện gì đi”.

Chu Diễm Như phản bác nói: “Động vật có thể dự báo động đất, tình huống này đã coi là không bình thường rồi, lúc bình thường làm gì có nhiều chó kêu như vậy? Cá nhà tôi cũng vậy, tôi nuôi 4, 5 năm cũng không sao, sao ban đêm hôm nay đột nhiên lại nhảy ra khỏi bể chứ? Ai u, tâm tình tôi bây giờ đều lo lắng, thật sự sắp có động đất rồi...”

Vương Ngọc Linh nói: “Nói như vậy, trong lòng tôi cũng không vững”.

Khúc Nghĩa Cường trầm ngâm nói: “Tôi thấy không có vấn đề gì đâu? Có thể là sự trùng hợp hay không? Hoặc là hai ngày này thời tiết có chút thay đổi đặc biệt”.

“Đúng vậy, chỉ là một ít động vật, không nên lấy cái này để suy đoán.

“Ừm, nếu tất cả động vật đều bất thường, vậy thì...”

Đồng Học Bàn ngắt lời nói: “Tất cả động vật? Nếu trước động đất toàn bộ chó trong thành phố đều kêu lên, vậy ai còn không biết là động đất sắp đến chứ? Nhưng làm sao mỗi lần đều không có dự liệu trước được? Không thể tất cả động vật đều có phản ứng bất thường với điều này. Chủ nhiệm Chu nói đúng, một bộ phận nhỏ đã có thể nói ra vấn đề rồi. Việc này nên cẩn tắc vô áy náy, vạn nhất nếu động đất đến thật, hậu quả quả thực không nghĩ ra được”.

Thủ trưởng đã nói, những cán bộ khác cũng sẽ không nói gì.

Nhưng trong lòng rất nhiều người vẫn là cảm thấy không có khả năng, rải rác vài con chó, vài con mèo kêu lên thì là động đất? Phản ứng này cũng quá kích động đi?

Đồng Học Bàn phân phó nói: “Chủ nhiệm Chu, cô lập tức đánh cho tôi một bản báo cáo, báo cáo với Khu tình huống bên này một chút”.

“Đã rõ” Chu Diễm Như nói.

“Chủ nhiệm Vương” Đồng Học Bàn nói: “Cậu liên hệ với phòng địa chấn của tỉnh đi, không ổn thì lái xe đi một chuyến, cần phải mời một số chuyên gia tới đây”.

“Được, tôi đi liên hệ việc này” Vương Ngọc Linh nói.

Đồng Học Bàn từng mục nhiệm vụ một điều quân, hẳn sớm đã biết rằng động đất nhất định sẽ đến. Đây vốn không cần phải điều tra, động đất hay không động đất cũng không phải là một người như Đồng Học Bàn định đoạt được, cần có chứng cứ, cần có luận cứ, Đồng Học Bàn cũng là đang tìm một điểm vào. Bây giờ hẳn đã tìm được rồi, có một số phản ứng bất thường của động vật, tuy rằng độ thuyết phục còn không coi là lớn, nhưng ít ra còn có thể khiến cho Đồng Học Bàn kêu gọi theo cách hợp tình hợp lý. Mặc dù là trong một trăm con chó chỉ có một con kêu, vậy cũng là một hiện tượng đi, là một cái căn cứ, không phải là Đồng Học Bàn nói khoác.

Người của văn phòng đường phố vừa đi, Đồng Học Bản lúc này liền mở máy tính ra bắt đầu gõ bản thảo.

Bản thảo này hắn viết rất cẩn thận, ghi lại tất cả những bất thường của gà, vịt, cá, chó, viết một số kết quả điều động, ước chừng mất khoảng một buổi trưa của hắn.

Sau buổi trưa.

Đang lúc Đồng Học Bản chuẩn bị liên hệ với toàn soạn báo trực tiếp đến thời điểm sẽ tiền trạm hậu tẩu, Vương Ngọc Linh điện thoại gọi lại: “Chủ nhiệm, kết quả của phòng địa chấn có rồi”.

Đồng Học Bản ánh mắt ngưng lại: “Nhanh như vậy sao?”

Vương Ngọc Linh nói: “Buổi sáng sau khi đi, tôi liền liên hệ với phòng địa chấn, bọn họ cũng lập tức phái người qua đây, sớm đã tới rồi”.

“Kết quả gì?”

“Mới có, bọn họ nói không sao?”

“Không sao? Không sao cái gì”.

“Người của họ kiểm tra rồi, nói không có dấu hiệu động đất, lũ cá, chó này có thể là sự việc ngẫu nhiên, dù sao trên dụng cụ kiểm tra của bọn họ cũng không có điều gì bất thường”.

Không có dấu hiệu động đất

Nghe được tin này, các cán bộ đến nhà Đồng Học Bản họp trước đó đều thở phào ra, cuối cùng cũng yên ổn.

Nhưng Đồng Học Bản lại giận, con mẹ nó chứ, Phòng địa chấn gì chứ. Chuyên gia gì chứ? Nhổ vào mặt các người. Nếu tôi không sớm biết động đất sẽ xảy ra vào ngày hôm sau, tôi còn bị các người lừa bịp nữa.

728. Chương 726: Một Thiên Văn Chương

Đây là lửa cháy đến nơi rồi mà không có dấu hiệu động đất sao?

Các người có phải muốn làm loạn thêm cho tôi hay sao?

Sau khi động cả trời sập rồi các người mới tra ra động đất sao? Vậy còn tra cái gì nữa? Chỉ cần kéo dài mắt mọi người ra cũng thấy được. Sớm cái mẹ nó chứ.

Buổi chiều.

Bên ngoài nắng lớn.

Đã sắp vào mùa thu nhưng nhiệt độ không khí vẫn không giảm đi bao nhiêu.

Đồng Học Bản biểu tình âm trầm, không ngừng một người ngồi trong nhà, đối với mấy chuyên gia đo lường kiểm tra của phòng địa chấn đã hận thấu xương, không được việc gì nhưng bại sự thì có thừa. Vốn dĩ Đồng Học Bản nghĩ còn thấy được, thông qua sự bất thường của động vật để đăng báo của Khu, phát biểu một bài với báo, dùng sự thật để giống một hồi chuông cảnh tỉnh tất cả mọi người trong toàn thành phố, tận lực bảo mọi người đề cao cảnh giác, tốt nhất là có phòng bị, ai có thể ngờ một câu nói đầu tiên của phòng địa chấn làm ảnh hưởng đến kế hoạch của anh, không có dấu hiệu động đất, kết quả này cho dù tất cả mọi người có tin, Đồng Học Bản cũng không có khả năng tin.

Còn chưa đến hai ngày nữa.

Bây giờ phải làm sao?

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại của Chu Diễm Như từ văn phòng đường phố gọi đến: “Chủ nhiệm, tôi nghe nói phòng địa chấn đo lường kiểm tra nói không sao?”

Đồng Học Bản cười lạnh: “Kiểm tra đo lường của bọn họ cô cảm thấy có thể tin được bao nhiêu?”

Chu Diễm Như ngắt ra: “Chắc là chính xác chứ? Bọn họ mang theo cả thiết bị mà”.

Đồng Học Bàn cũng không muốn giải thích: “Khu có phản ứng gì? Báo cáo gửi lên rồi sao?”

“Đã giao lên rồi” Chu Diễm Như trầm ngâm nói: “Nhưng cũng không có tin lắm, giống như Khu cũng biết kết quả của động đất vậy, hơn nữa lúc này, An Thạch mới xuất viện?”

“Vương bí thư bình phục rồi sao?”

“Vâng, là vừa khỏi bệnh, muộn vài ngày”.

“Tôi biết rồi”.

Lại là một tin xấu, Đồng Học Bàn cảm thấy đã biết bối cảnh hai ngày này rồi.

Đồng Học Bàn hít sâu một cái, trong lòng lại cân nhắc một lần nữa, cảm thấy cho dù chính mình có thành đồ bỏ đi, cũng bất luận như thế nào đều phải đứng ra. Cầm một tờ bản thảo, Đồng Học Bàn nhét vào trong cặp liền mở cửa đi xuống lầu, lái xe đến một toà soạn một tờ nhật báo Phần Châu.

Trụ sở toàn soạn báo.

Đồng Học Bàn lái xe dừng ở bên trong, xuống xe nghe ngóng của một người đứng bên cạnh về tin tức của văn phòng tin tức của Tô Giai, liền đi nhanh lên tầng ba.

Cốc, cốc, cốc. Đồng Học Bàn gõ cửa.

“Mời vào” Là giọng nói của Tô Giai

Đồng Học Bàn đẩy cửa bước vào: “Chị Tô, bạn sao?”

Trong phòng chỉ có một mình Tô Giai, thấy Đồng Học Bàn liền cười giòn nói:

“Học Bàn, sao cậu lại tới đây? Mau ngồi đi, chị cho người rót nước mời cậu”.

Đồng Học Bàn đi về phía trước ngồi xuống nói: “Không cần đâu Tô tỷ, em tìm chị là có chút chuyện”.

Tô Giai cười nói: “Gọi điện thoại cho chị không phải là được sao? Còn chạy tới một chuyến làm gì?”

Đồng Học Bàn trịnh trọng nói: “Sự việc quan trọng, phải gặp mặt mới nói được, Tô tỷ, mẹ em và cậu chị cũng sắp cưới rồi, nói đi nói lại chúng ta cũng là người một nhà, làm trong ngành truyền thông thành phố Phần Châu, em cũng chỉ biết một mình chị, có chút lời em cũng không giấu chị nữa”.

Dứt lời, Đồng Học Bàn lôi ra tờ bản thảo vừa đóng dấu lúc trưa, đưa cho cô nói: “Chị nhìn trước cái này xem, hy vọng có thể giúp em”.

“Để chị xem” Tô Giai gật gật đầu nhận lấy, tay vừa lật, trong mắt chính là ngạc nhiên, nhìn nhìn Đồng Học Bàn, cô cúi đầu tiếp tục đọc, sắc mặt ngày càng ngưng trọng.

Không lâu sau, Tô Giai đã xem xong.

Đồng Học Bàn nói: “Chị cảm thấy thế nào?”

Tô Giai gãi gãi đầu nói: “Động đất? Học Bàn, có phải là em quá nhạy cảm hay không?”

“Số liệu về việc bất thường của động vật chị đã điều tra qua, chị cũng hi vọng chỉ là chị đa nghi Tào Tháo, đáng tiếc là không phải?”

“Chị báo với phòng địa chấn sao? Đầu tiên bảo bọn họ tới kiểm tra sao?”

“Báo rồi, cũng đã tra qua, nói kết quả không sao, chuyện gì cũng không có”.

Tô Giai cùng đa số những người khác phản ứng cũng không khác lắm, nhẹ nhàng thở ra nói: “VẬY chắc là không có việc gì đi? Dù sao đó là cơ quan chuyên nghiệp, so với chúng ta...”

Đồng Học Bàn âm thanh lạnh lùng nói: “Bọn họ chuyên nghiệp, nhưng bao nhiêu năm nay có dự đoán trước được một lần động đất sao? Kết quả kiểm tra đo lường của bọn họ khẳng định là không thể tin được”.

Tô Giai do dự nói: “Cậu muốn bảo chị giúp cậu sao?”

“Em muốn đem bản thảo này đăng lên Nhật báo Phần Châu, khiến tất cả những quận, huyện đều có thêm phòng bị”.

“Cái gì?” Tô Giai vừa nghe liền lắc lắc đầu nói: “Học Bản, việc này không thể được, nghìn vạn lần không được, không phải chị không muốn giúp cậu, là chị không thể hại cậu”.

Đồng Học Bản nhìn cô nói: “Đây chính là giúp em, sẽ không hại em”.

“Đây không phải là việc khác, ảnh hưởng của động đất quá lớn rồi, thật ra chị mấy ngày nay cũng nghe nói qua công tác phòng chống động đất, thiên tai của văn phòng đường phố các cậu, cũng có tuyên truyền qua. Nhưng ở văn phòng đường phố Quang Minh làm việc này cũng không có gì, dù sao cũng là chuyện nội bộ của các cậu, nhưng phải đăng lên báo, vậy thì lại gây nên ảnh hưởng tới toàn thành phố rồi, gây nên khủng hoảng trong toàn phạm vi thành phố, thậm chí đây không phải là tuyên truyền phòng chống động đất gì, mà là nói ọi người biết động đất sắp đến rồi. Cậu cái này... việc này làm thì không tốt, đó chỉ là lời đồn thổi về động đất thôi”.

Đồng Học Bản nghiêm túc nói: “Chị Tô, em khẳng định sẽ không hại chị”.

“Không phải hại chị, sẽ không hại chị” Tô Giai nói: “Bản thân chị thì không sao, nhưng phạm vi chuyện này đề cập quá lớn, loại chuyện này lại không có dựa vào căn cứ khoa học, không thể tùy tiện đăng được”.

“Sự bất thường của chó, mèo, đây không phải căn cứ khoa học sao?”

“Nhưng kết quả kiểm tra đo lường của phòng địa chấn đã có, người khác sẽ thấy thế nào?”

Đồng Học Bản chặc lưỡi nói: “Em biết chuyện này làm khó chị, nhưng có một số việc chị phải tin em, Đồng Học Bản em là loại người nào chị còn không biết sao? Em lừa ai sẽ không thể lừa chị”.

Tô Giai cười khổ nói: “Chị cũng nói thật với em, Học Bản, không phải chị không giúp em đăng, là cá nhân chị cũng không có quyền này, cho dù chị đưa bài này lên báo, một cửa kia của tổng biên tập cũng không qua nổi, chứ đừng nói đến việc sắp xếp in ấn, chính là lãnh đạo cấp trên của chị đều sẽ tức giận với chị. Bài báo ngay cả nộp đều không nộp lên được, chị coi như là một lãnh đạo ở phòng tin tức, nhưng sức lực cũng có hạn, thật sự không có cách nào...”

Điều này lại đúng.

Đồng Học Bản cũng hiểu, không khỏi xoa xoa hai mày trầm mặc.

Dừng lại một chút, Tô Giai hạ thấp môi nói: “Thật ra em nói phản ứng bất thường của động vật, cũng làm cho chị hết hồn, quả thật là cần tắc vô áy náy, Học Bản, hay là như thế này đi, bản thảo chị có thể dùng tên em đưa lên báo, cũng có thể giúp em tranh thủ một chút, nhưng chị cam đoan bên trên nhất định sẽ không thông qua, nơi này của bọn chị không phải là toà soạn nhỏ, mà lệ thuộc vào Bộ tuyên truyền Ủy ban thành phố, nhưng chị có thể cho em một kiến nghị, muốn được phía trên thông qua cũng không phải là không được, chủ yếu...” Tô Giai đề thấp thanh âm nói: “Có thể khiến cậu của chị gặt đầu là được, ông ấy có quan hệ rất rộng, cũng có liên hệ với Bộ tuyên truyền, chỉ cần cậu chị gặt đầu, bên này chị đăng lên báo, vậy nhất định có thể làm được”.

Cậu chị?

Bộ trưởng phòng Tổ chức Ủy ban thành phố Dương Triệu Đức?

Đồng Học Bản ánh mắt định thần: “Vậy được, cảm ơn Tô tỷ, em đi thử xem”.

Tô Giai ừm một tiếng: “Chị trước sửa lại bản thảo của cậu đã, sau đó ngày mai báo lên xét duyệt”.

“Cảm ơn chị” Đồng Học Bản biết, nếu cuối cùng là một hồi sợ bóng sợ gió, Tô Giai cũng sẽ gặp rủi ro về chính trị, cho nên đối với khả năng của cô có thể làm được như thế này, hẳn vô cùng cảm ơn.

“Đừng cảm ơn chị, chị cũng cảm thấy cậu nói có đạo lý, động đất việc này không thể không phòng”.

Ra khỏi toà soạn báo, Đồng Học Bản lên xe của mình, tìm điện thoại, gọi cho Dương Triệu Đức.

Nhưng do dự một lúc lâu, Đồng Học Bản vẫn không gọi đi, lần trước hẳn đã muốn liên hệ với chú Dương, nhưng lại không có hiệu quả gì. Lúc này, Đồng Học Bản rõ ràng trực tiếp gọi điện ẹ là Loan Hiểu Bình.

Tít tít tít, mẹ hần nghe điện thoại: “Alo, con trai à?”

Đồng Học Bàn nói: “Mẹ, chú Dương hôm nay nghỉ sao?”

“Thứ bảy mới nghỉ, mẹ đang ở chỗ chú Dương, định chuẩn bị cơm tối, con buổi tối không qua ăn sao?”

“Con không qua, mẹ, lần trước con bảo mẹ làm việc cho chú Dương, đưa đĩa tư liệu về động đất, mẹ làm rồi sao?”

“Đã làm” Nhắc tới việc này, Loan Hiểu Bình liền bắt đầu dĩ cưỡi nói: “Con bảo mẹ làm việc mẹ còn có thể không để ý sao? Nói hai lần rồi, cũng đặt đĩa tư liệu đó mấy lần rồi, nhưng chú Dương không cảm thấy có hứng thú, sau đó mẹ cũng không nhắc lại nữa, cũng không thể mỗi ngày đều lải nhải với ông ấy đi”.

“Mẹ, con còn có việc xin mẹ làm giúp đây”.

“Sao vậy? Nói ẹ nghe nào”.

“Mẹ bị huyết áp cao, trước tiên đừng vội, bình tĩnh một chút nghe con nói, được không?”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì”.

“Thành phố của chúng ta... có khả năng sẽ xảy ra động đất”.

“Con nói cái gì?” Loan Hiểu Bình cả kinh nói.

Đồng Học Bàn đem tình trạng bất thường của chó, mèo nói với mẹ một lần, còn đem sự lo lắng của chính mình và kết quả phân tích cũng nói: “Động đất là 99% có thể xảy ra, việc này con có thể khẳng định với mẹ, hơn nữa nhìn tình hình này tuyệt đối không phải động đất nhỏ, ít nhất cũng cấp 7,8 độ richter”.

“Việc này... việc này... vậy có thể làm sao bây giờ?”

Động đất trên dưới cấp 8, rất nhiều công trình kiến trúc cũ mới yếu ớt đều bị san thành bình địa.

Loan Hiểu Bình không giống người khác hỏi cái này cái kia, hỏi có thể hay không có thể xảy ra, hỏi có phải con lo lắng quá rồi không, con trai đã nói như vậy, Loan Hiểu Bình sẽ tin, mẫu tử trong lúc đó có đôi khi cũng không phải sự tin nhiệm đơn giản như vậy, rất nhiều việc đều là vô điều kiện, bảo vệ yêu thương vô điều kiện, tin tưởng vô điều kiện.

Đồng Học Bàn thở dài nói: “Vấn đề bây giờ không phải là làm sao bây giờ, mà là ngoài một người là con ra, tất cả mọi người đều không tin, cũng không làm việc gì, đều cho là con nói bậy bạ với họ, cho nên con muốn mẹ giúp con nói một tiếng với chú Dương, không phải bảo chú Dương ủng hộ con. Con bây giờ chỉ xin chú Dương giúp một việc, bảo chú giúp con thông qua một bản thảo, bài báo con đã giao cho Tô Giai, Tô tỷ sẽ báo cáo lên trên. Nhưng chuyện này chỉ có thể nhờ chú Dương giúp con qua các một quan hệ để phê duyệt, bài báo mới có thể bảo mọi người đề cao cảnh giác, chuẩn bị tốt việc phòng địa chấn”.

“Việc này...”

“Mẹ, mẹ nói với chú Dương chút, được không?”

“Được rồi, mẹ...mẹ biết rồi”

“Vậy con có thể gửi gắm vào mẹ rồi, cảm ơn mẹ”.

“Con yên tâm đi, mẹ sẽ làm giúp con, con cứ chờ điện thoại của mẹ đi”.

Đồng Học Bàn cũng không biết rõ sự việc rốt cuộc có thể thành hay không, bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào mẹ thôi, bài báo này nhất định phải đăng, nhất định phải đăng, điều này chẳng những khiến cho dân chúng trước tiên có thể chuẩn bị tốt việc phòng chống động đất, cũng là đang giúp Dương Triệu Đức, giúp Tô Giai, thậm chí là giúp mọi người, chỉ cần bài báo có thể thông qua thuận lợi, cho dù lúc phát biểu sẽ dẫn đến một trận hoảng loạn, sẽ mang đến ấy người Đồng Học Bàn và Dương Triệu Đức áp lực rất lớn, gây nên một số phong ba. Nhưng chờ đến ngày kia động đất đến thật, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ cảm tạ hần, Đồng Học Bàn này, cảm tạ hần giống hồi chuông này.

729. Chương 727: Một Thiên Văn Chương Dẫn Lên Sóng To Gió Lớn

Đại viện Thị ủy.

Buổi chiều, ở nhà Dương Triệu Đức.

Loan Hiểu Bình ngồi ở trên sô pha, sắc mặt nặng nề đặt di động xuống, bên kia, Dương Triệu Vũ đeo một cái tạp dề đi từ phòng bếp ra.

“Hiểu Bình, điện thoại của ai vậy?”

“Tiểu Bản”.

“Ồ, bảo nó qua đây ăn cơm, đã sắp nấu xong rồi”.

“Cơ quan nó còn có việc, không tới được”.

“Ừm? Em làm sao vậy? Vừa rồi còn cười ha ha mà?”

“Có việc lớn xảy ra rồi, em sao còn cười được nữa”.

Loan Hiểu Bình lập tức đem sự việc thảo luận trên diệt thoại của con trai nói từ đầu chí cuối một lần nữa nói lại với Dương Triệu Đức.

Nghe xong, Dương Triệu Đức nhíu mày nói: “Sự bất thường của động vật? Anh sao không phát hiện ra? Chó trong trụ sở của chúng ta sủa sao? Cho dù có sủa cũng thực bình thường, đây chứng minh được vấn đề?”

Loan Hiểu Bình vừa nghe liền bực mình nói: “Anh nói con em nói dối sao?”

Dương Triệu Đức vội nói: “Anh không có nói như vậy, diêm báo động đất quả thật là có chó mèo kêu, nhưng đây là trên diện rộng, anh là nói Tiểu Bản có thể phân tích sai rồi, sẽ không trùng hợp như vậy chứ”.

Loan Hiểu Bình nóng nảy nói: “Con trai em nói có động đất. Vậy khẳng định là có. Con em sẽ không lấy việc này để đùa với em”.

“Hiểu Bình” Dương Triệu Đức thật không có cách nào, biết tính người mình yêu, Hiểu Bình đối với người khác đều là tin tưởng vô điều kiện, là ưu điểm cũng là khuyết điểm, ông nói: “Không bằng như thế này đi, anh gọi điện thoại cho phòng động đất, lại bảo họ lại đây kiểm tra đo lường một chút. Em thấy được không?”

“Bọn họ kiểm tra đo lường không ra đâu”.

“Vậy em nói phải làm sao bây giờ?”

“Con trai em muốn đăng bài báo kia lên, anh bảo người ta giúp nó đi”.

“Chuyện này lại không phải là chuyện nhỏ, không đơn giản như vậy”.

Loan Hiểu Bình nhìn ông nói: “Anh Dương, anh không phải là sợ chịu trách nhiệm đi? Nếu không có động đất trong thành phố sẽ có người tìm tới làm phiền anh sao? Đúng hay không?”

Dương Triệu Đức nói: “Xem em nói gì vậy? Anh sợ gì chứ? Tiểu Bản cũng là con anh, anh là không muốn khiến nó gặp phiền toái thôi”.

“Nhất định sẽ có động đất, anh làm cho bài báo của con trai em đăng lên, Tiểu Bản mới có thể gặp phiền toái”.

Dương Triệu Đức cũng không biết nói gì cho phải, rót chén nước cho bà: “Em uống nước trước đã cho bình tĩnh, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, không thể gấp”.

“Em làm sao có thể không gấp được? Con trai em nói động đất còn có hai ngày nữa”.

Mở miệng là con trai em nói, ngậm miệng cũng là con trai em nói, Dương Triệu Đức biết địa vị của mình ở trong lòng Loan Hiểu Bình sợ là một phần mười của Tiểu Bản cũng không bằng, nhịn không được âm thầm cười khổ, nhưng không có cách nào. Dương Triệu Đức chính là thích tính cách này của Loan Hiểu Bình:

“Hiếu Bình, anh cũng phải nói rõ ràng với em, anh đã gần này tuổi, nói chuyện cũng nên có chỗ lui tuyền thứ hai, đến lúc này còn có cái gì kiêng kị gì đâu? Cho dù có đánh mất chức vụ cũng không sao, nhưng Tiểu Bân thì không giống vậy, nó còn trẻ, 25 tuổi liền có thể thăng chức lên nữa, tiền đồ rộng mở, anh muốn thực sự nhờ quan hệ có thể bảo người ta đăng bài báo kia lên, vậy nếu động đất không có tới, sinh mệnh chính trị của Tiểu Bân chỉ sợ cũng kết thúc ở đây, việc này em đã nghĩ tới chưa?”

Loan Hiếu Bình im lặng.

Dương Triệu Đức thổ lộ tình cảm với bà: “Vì con cái nhà chúng ta, chúng ta làm phụ huynh việc gì cũng không thể làm? Anh là muốn em và Tiểu Bân nên suy nghĩ kỹ vào, bình tĩnh suy nghĩ kỹ sự việc, nếu em thật sự quyết định rồi, anh bây giờ liền gọi điện thoại đi, đăng bài báo đó lên, chút quan hệ này anh còn có, mặc dù cuối cùng xảy ra sự việc gì, anh cũng giữ được, anh cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến Tiểu Bân”.

Loan Hiếu Bình đôi mắt đỏ hoe, dịu dàng cầm tay ông nói: “Anh Dương”.

“Nhìn kìa, nhìn kìa, sao lại khóc rồi” Dương Triệu Đức vội lau nước mắt cho bà.

Loan Hiếu Bình cảm động nói: “Cảm ơn”.

“Ha ha, suy nghĩ kỹ rồi sao?”

“Kỹ rồi” Loan Hiếu Bình sụt sọt mũi nói: “Anh gọi điện thoại cho Bộ tuyên truyền đi”.

Dương Triệu Đức gật gù đầu: “Được”.

Chờ Dương Triệu Đức quay trở về phòng gọi điện thoại cho bạn bè, Loan Hiếu Bình đã ở phòng khách gọi điện thoại đi động cho con trai.

“Alo, Tiểu Bân, việc thành rồi, chú Dương con đồng ý rồi”.

Đồng Học Bân kinh ngạc nói: “Thật sao?” Hắn không ngờ Dương Triệu Đức có thể đồng ý, càng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

“Thật, ông ấy đã gọi điện thoại cho Bộ tuyên truyền và toà soạn báo bên đó” Loan Hiếu Bình nhìn cửa phòng ngủ: “Tiểu Bân, về sau con phải hiếu kính với chú Dương, biết không? Ông ấy đối với con rất tốt”.

“Nhất định như vậy”.

“Chú Dương cũng sắp về hưu rồi, sau này con phải hiếu kính ông ấy như hiếu kính với cha mình vậy” Loan Hiếu Bình nói thêm một câu.

“Mẹ yên tâm đi, chỉ cần bài báo có thể đăng, vẫn là nhờ quan hệ của chú Dương, vậy không có vấn đề gì rồi, chờ sau khi qua trận động đất lần này, mẹ chờ chú Dương lên chính sảnh đi. Sau này Phó Bộ trưởng bộ kế hoạch cũng có công, tuổi về hưu nhất định cũng kéo dài đi”.

“Làm gì có khoa trương như vậy?”

“Cứu nhân dân toàn thành phố khỏi nước sôi lửa bỏng, công lao này còn không lớn sao?”

“Vậy nếu nói như vậy, công lao của con trai mẹ mới lớn nhất, bài báo kia là con trai mẹ viết sao?”

“Công lao hay không con không nghĩ trước như vậy, bây giờ việc quan trọng nhất chính là cứu người. Mẹ, ngày mai mẹ đưa Tô Giai và người nhà chú Dương trở về Bắc Kinh đi, đúng rồi, còn có mấy người Ngu đại tỷ và Tiểu Thiển Thiển, mẹ có số điện thoại của họ không? Còn có những bạn bè của chúng ta nữa, còn có người thân của mẹ, cả dì cả, dì hai, chuyện này mẹ liên hệ với bọn họ, là mời khách đi du lịch cũng được, nói thật ra cũng được, con chi tiền. Dù sao đều bảo bọn họ đi Bắc Kinh đi, né tránh mấy ngày rồi tính, con sợ mọi người gặp chuyện không may”.

Bạn bè của Đồng Học Bân cũng không nhiều lắm, người thân cũng không nhiều, cho nên bảo mẹ liên hệ vẫn là bạn.

“Liên hệ người đi Bắc Kinh là được, nhưng mẹ thì không sao, chú Dương không thể đi, mẹ cũng...”

“Mẹ, mẹ muốn làm con lo lắng chết sao? Mẹ phải đi”.

“Được rồi, được rồi, mẹ đi, vậy con chú ý an toàn của mình một chút”.

“Con sao? Rơi máy bay đều không giết chết được con, con còn sợ một trận động đất nhỏ sao? Không ăn thua gì đâu”.

“Con lại nói khoác đi”.

...

Ngày hôm sau.

Nhật báo Phần Châu ra lò.

Đây là một tờ báo có sức ảnh hưởng lớn tron thành phố Phần Châu, phạm vi đề cập đều là tất cả toàn bộ thị trấn, đường phố, quận huyện trong thành phố Phần Châu, diện tích bao phủ vô cùng rộng, chẳng những tất cả những tiệm bán báo đều bán tốt, cơ bản tất cả khu uỷ, khu chính phủ và các văn phòng đường phố thị trấn đều có lệnh, một số doanh nghiệp nhà nước và cơ quan tổ chức cũng như vậy.

Đây có thể nói là tờ báo có uy tín nhất thành phố Phần Châu.

Là chong chóng đo chiều gió, cũng là nơi tập trung tin tức thời sự.

Nhưng mà hôm nay nhật báo Phần Châu một khi phát hành, liền gây ra một trận xôn xao. Làm mọi người lúc mở báo trang thứ hair a, lại phát hiện ra một bài báo làm họ kinh sợ.

“Xin Hãy Chuẩn Bị Tốt Đề Phòng Động Đất”

“Động đất?”

“Có ý gì?”

“Muốn động đất? Là vỏ trái đất vận động gây nên động đất?”

“Sao có thể!”

Đề tài này cũng quá chấn động đi, so với việc gọi 911 còn trợn to mắt, bởi vì việc này có liên qua đến sự an toàn tính mệnh của tất cả dân chúng.

Nhất thời, bài báo này của Đồng Học Bản ở trong thành phố Phần Châu gây nên một trận kinh hoàng.

730. Chương 728: Tiểu Đồng Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió

Nhật báo Phần Châu phát hành hôm nay là động tĩnh lớn nhất trong lịch sử chưa từng có.

Một bài báo “Xin Hãy Chuẩn Bị Tốt Đề Phòng Động Đất”, có thể nói là làm náo động cả toàn thành phố.

Báo viết như sau:

Phóng viên kinh bản báo cho biết, ngày gần đây, phòng làm việc của Chủ nhiệm Đồng văn phòng đường phố Quang Minh trong lúc triển khai công tác tuyên truyền phòng chống động đất giảm thiên tai đã phát hiện bất thường. Chủ nhiệm Đồng nói cho phóng viên biết:

“Gần đây phòng làm việc của chúng tôi đang làm tuyên truyền giảm thiệt hại của thiên tai, cho nên vô cùng mẫn cảm với một số tình huống. Ngay sáng nay, có một số con chó sủa làm cho chúng tôi phải cảnh giác. Luôn cảm thấy hôm nay chó sủa không giống với những ngày thường, chúng tôi liền lập tức triển khai điều tra, mới phát hiện những động vật trong trụ sở văn phòng đường phố có những phản ứng bất thường như: chó sủa, mèo khóc, cá nhảy khỏi nước, động vật không ăn gì, loạn lên không yên. Đây đều là dấu hiệu phản ứng trước động đất, sau đó chúng tôi lại điều tra các điểm trong toàn bộ thành phố, phát hiện đại đa số các nơi đều có hiện tượng này. Bây giờ chúng tôi đã có thể khẳng định, động đất rất có thể sẽ đến, có lẽ trong hai ngày này, mong mọi người hãy chuẩn bị tốt công tác phòng chống động đất, đừng kinh hãi, đừng hoảng loạn, mau chóng triển khai tự cứu hoặc tạm thời hãy rời khỏi thành phố đến khu vực an toàn”.

Phía sau còn nói rất nhiều, còn có một số kiến thức cơ bản phòng chống động đất.

Nhưng rất nhiều người đọc đến đây, đều đã không có tâm tư mà đọc tiếp, đều bị những gì trên báo nói làm lặng im, cả kinh vân vân...

Trong lúc đó, từng nhà đều ủa ra.

“Chết rồi, sắp động đất”.

“Ai da, chúng ta đi nhanh thôi, mau lên”.

“Còn không biết là thật hay giả nữa, sao lại nói có động đất liền có vậy?”

“Việc này còn giả nữa sao? Đây là Nhật báo Phần Châu, sẽ không viết bừa đâu”.

“Nhưng nếu có động đất việc lớn như thế này, tại sao trên ti vi vẫn chưa nói gì? Báo chí cũng không đăng ở trang đầu?”

“Kệ nó là giả hay thật, tôi là mặc kệ, tôi phải trước về gia đình ở miền Nam đã”.

“Trên báo nói như vậy tôi cũng nhớ ra rồi, nhưng không đúng lắm, chớ nhà tôi tối qua thì bắt đầu sửa chữa cả lên, nói như thế nào đều không nghe, tôi còn nghĩ là bị bệnh cơ, không ổn rồi, không ổn rồi, tôi cũng phải đi dọn dẹp đồ đạc, đi chậm sẽ không kịp mất”.

“Các cậu đi đi, tôi vẫn không tin”.

“Tôi cũng trước xem tình huống đã rồi nói sau, nếu thực xảy ra chuyện, chính phủ sẽ sắp xếp cho chúng ra rời đi”.

Sau khi xem báo xong, một truyền mười, mười truyền trăm, một số nhà không mua Nhật báo Phần Châu cũng rất nhanh đã biết tin tức động đất, thậm chí ngay cả thành phố Lâm và trong tỉnh khác cũng truyền đến. Nếu thành phố Phần Châu xảy ra động đất cấp 8, nhất định cũng sẽ ảnh hưởng đến những vùng xung quanh.

Lập tức, lòng người hoảng sợ.

Đồng Học Bán trên báo tuy nói ọi người không cần kinh hoảng, nhưng việc này sao có thể chứ?

Động đất đó là chuyện không thể đùa được, trong nháy mắt, rất nhiều gia đình ngay cả cơm tối cũng không ăn, quyết định thật nhanh, mang theo con cái và người già đi suốt đêm. Tất nhiên, đây chỉ là một bộ phận nhỏ những người như vậy, còn có một số người còn đang do dự, mặt khác đa số người cũng không đi. Chỉ là vừa đợi chính phủ và tin tức, vừa nói chuyện tình hình động đất. Đa số những gia đình còn có công việc và có việc cấm rẽ ở trong này, không thể dễ dàng rời đi. Trừ phi chính phủ địa phương hạ lệnh cho tất cả mọi người rút lui khỏi mới có khả năng đi.

Văn phòng huyện Duyên Đài

Thư ký huyện trưởng Hồ Tư Liên vội vã đến văn phòng huyện trưởng.

Tạ Tuệ Lan đang ngồi ở sau bàn làm việc, nghe một lãnh đạo huyện cục báo cáo công việc, thấy Hồ Tư Liên ngay cả cửa cũng chưa gõ liền đi vào, hơi hơi ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy, Tiểu Hồ?”

Hồ Tư Liên thở gấp nói: “Huyện trưởng Tuệ Lan, đã xảy ra chuyện rồi”.

Tạ Tuệ Lan gật gật đầu, cười nhìn về phía Cục trưởng Lưu nói: “Lão Lưu, vậy trước cứ thế đã, được không?”

“Được, cô cứ bận việc của mình, tôi về trước” Cục trưởng Lưu vừa nhìn, lập tức cáo từ rời đi, đóng cửa lại cho bọn họ.

“Nói đi” Tạ Tuệ Lan nhìn cô nói: “Chuyện gì?”

Hồ Tư Liên vội vàng mang một tờ Nhật báo Phần Châu đưa cho cô, mở trang thứ hai: “Cô xem bài báo này đi”.

Tạ Tuệ Lan cầm tờ báo xem xét, đọc từ đầu tới cuối, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, chờ tới lúc xem xong bài báo, cô nhẹ nhàng đặt nó trên bàn, khoé môi lộ ra một tia cười khổ: “Tiểu tử này, ha ha, tôi xem anh ấy chính là không muốn tôi có ngày nào sống tốt, một ngày không làm ra chuyện phiền toái cho tôi, là

một ngày anh ấy không chịu yên, bài báo này sao có thể tùy tiện đăng lên chứ? Vậy thì có chuyện rồi, phản ứng bên dưới thế nào?”

Hồ Tư Liên đáp: “Tôi vừa gọi điện thoại, huyện chúng ta đã có người dân bắt đầu rời đi”.

Bíp, bíp, bíp, bíp, bíp, bíp, âm thanh ô tô không dứt bên tai, Tạ Tuệ Lan và Hồ Tư Liên nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên đường cái đã có tắc đường.

Không khí hoảng loạn rõ ràng đã tràn.

Tạ Tuệ Lan cũng dần dần thu hồi tươi cười, nói với Hồ Tư Liên: “Tiểu Bân nói có động đất, độ tin tưởng có thể là bao nhiêu?”

Hồ Tư Liên do dự một lát, thành thật nói: “Độ tin tưởng thật ra rất thấp, tôi nghe được, phòng động đất ở tỉnh đã sớm cử chuyên gia xuống kiểm tra đo lường qua, cũng không có gì bất thường, cũng không có dấu hiệu động đất, bằng không cũng sớm đã hạ lệnh di dời người dân rồi, Huyện trưởng Tuệ Lan, cô xem bây giờ...”

Reng reng reng, reng reng reng, điện thoại trên bàn vang lên.

Cùng lúc đó, di động của Tạ Tuệ Lan cũng bắt đầu kêu lên không ngừng.

Tạ Tuệ Lan lập tức nghe vài cuộc điện thoại, sau khi gác máy cô nhìn phía Hồ Tư Liên nói: “Bên ngoài lộn xộn, cục diện đã sắp có chút không khống chế được, nhớ mở hội nghị khẩn cấp, tôi phải qua một chuyến, như thế này đi Tiểu Hồ, cô bây giờ cái gì cũng không cần quan tâm, trước đi xuống phía dưới điều tra một chút cho tôi, phản ứng bất thường của động vật mà Tiểu Bân nói, nhìn xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tôi cần một báo cáo kể lại, được không?”

“Tôi hiểu rồi”.

Cùng lúc đó.

Trụ sở Khu ủy khu Nam Sơn.

Trong văn phòng Khu trưởng, Cảnh Tân Khoa vẽ mặt chua xót nhìn chị ở đối diện nói: “Chị, em bây giờ thật bất lực Đồng Học Bân rồi, lá gan cậu ra cũng quá lớn đi”.

Cảnh Nguyệt Hoa khuôn mặt không nói lời nào, đập thật mạnh tờ báo trong tay lên mặt bàn.

“Cái này có thể gây ra đại họa rồi” Cảnh Tân Khoa vỗ vỗ đầu, Đồng Học Bân lần này nhưng làm cho họ thấm rồi, vạn nhất Khu giận cá chém thớt, ai biết sẽ không tẩy trừ toàn bộ văn phòng đường phố Quang Minh một lần?

Tung ra lời đồn động đất, hành vi lần này của Đồng Học Bân đều xa xa không ngừng những điều này, đây chẳng những khinh thường kết luận của phòng động đất đưa ra, thậm chí còn đường đường đăng báo trên truyền thông, những lời đồn về động đất bình thường, tự ý vụng trộm truyền ra, đây chính là đại họa. Ai ngờ được Đồng Học Bân lại có thể còn dám đăng lên trên báo, còn là tờ trên tờ báo uy tín nhất toàn thành phố Nhật báo Phần Châu, việc này cần nhiều quyết đoán? Việc này cần nhiều đảm lược?

Đặt mắt ở toàn bộ thành phố Phần Châu, thật đúng là không ai dám làm như vậy.

Cũng chỉ có Đồng Học Bân một chủ nhân không sợ trời không sợ đất như vậy

Một bài báo ngắn ngắn mấy trăm chữ, trực tiếp lại một lần nữa đưa Đồng Học Bân đứng nơi đầu sóng ngọn gió, văn phòng đường phố, Khu, trong thành phố, lần này, toàn bộ lãnh đạo và các cán bộ cơ quan đều biết một người làm loạn là Đồng Học Bân.

731. Chương 729: Tôi Gánh Vác

Chiều tối, hoàng hôn dần buông xuống, rơi sau núi.

Còn một buổi tối cuối cùng nữa.

Ngày mai chính là ngày động đất đến.

Đồng Học Bân ngồi trong xe của mình hài lòng nhìn tờ Nhật báo Phần Châu kia, di động vang lên không ngừng, điện thoại của hắn sắp bị gọi đến nổ tung, hắn chỉ có thể lựa chọn vui vẻ mà nghe một chút, lại chủ động gọi đi một số cuộc.

“Cục trưởng Đồng, tôi là Lưu Đại Hải, thật sự có động đất sao?”

“Đúng vậy lão Lưu, anh mau chóng đưa người nhà đi đi, càng nhanh càng tốt”.

“Cục trưởng, tôi là La Hải Đình, tôi đã đọc báo, việc này?”

“La đại tỷ, mau chóng dời đi, đừng làm ọi người trong nhà gặp chuyện không may”.

“Nhưng, động đất sẽ đến sao?”

“Nghe tôi, không sai đâu, đi nhanh đi, đi nhanh trong đêm đi”.

“Được, tôi nghe cậu”.

“Dì Tiền, cháu Tiểu Đồng”.

“Bài báo kia là do cháu đăng? Cháu lại làm loạn rồi hả”.

“Loạn thì loạn đi, chỉ cần dân chúng có thể an toàn thì tốt rồi, dì Tiền, Dì và chú Liễu nhất định phải chú ý an toàn, cháu đã bảo mẹ cháu liên hệ với Ngu đại tỷ và Thiên Thiên rồi, chuẩn bị đưa bọn họ đi Bắc Kinh tránh đi”.

“Được rồi, vạn nhất thực sự có động đất, bảo họ đi rồi dì cũng yên tâm”.

“Alo, Huyền Huyền, là anh”.

“Nghe thấy rồi, cái anh này”.

“Anh nói chút chuyện với em, em cũng sắp sinh rồi đúng không?”

“Sắp rồi, dự tính ngày sinh là vào mùng 1 tháng 10, còn mấy ngày nữa”.

“Là thế này, em bây giờ đừng ở nhà của mình nữa, nhà của em mấy phòng cũ đó không ổn, bây giờ đi cùng ba mẹ anh tới khách sạn thuê một phòng tổng thống đi, ở đó ở mấy ngày”.

“ỪmHả Vì sao vậy?”

“Sắp động đất rồi, Bắc Kinh cũng sẽ có dư chấn, nhưng sẽ không quá lớn, tóm lại an toàn là trên hết”.

“Cái gì? Động đất? Sao em không biết?”

“Anh tạm thời nói không rõ được, dù sao em cũng nghe anh đi”.

“Alo, Tiểu Đồng”.

“Từ đại tỷ”.

“Điện thoại cho cậu cũng thật khó, đường dây bận hơn mười phút”.

“Chính là đang bận chuyện động đất, cũng muốn gọi điện thoại cho chị, chị đi mau đi, bằng không không kịp nữa”.

“Người khác có thể đi, Từ đại tỷ của cậu làm sao đi được? Như thể động đất thật sự giống như cậu nói là đến vậy, vậy chị càng phải ở lại, chính là lúc cần chị, chị gọi điện thoại cho cậu là việc khác, vừa nãy trong thành phố có liên lạc với bọn chị bên này, hỏi tình hình của cậu, bài báo của cậu đã gây ra một trận hỗn loạn không nhỏ trong xã hội, tiểu tử nhà ngươi có thể dám làm, ý của bên trên là bảo chị không chế cậu lại, do Bộ quốc an tiếp tay điều tra. Nhưng chị lo chu toàn cho cậu một chút, bây giờ tạm thời tính áp chế tiếp, nhưng là áp không được vài ngày, trong lòng cậu có tính toán đi”.

“Kinh động đến Bộ quốc an?”

“Cậu cho là thế nào? Gây ra hỗn loạn, đây là phá hoại an toàn quốc gia, cậu, cậu, bảo Từ đại tỷ của cậu nói cái gì cho tốt đây? Làm việc một chút cũng không động não”.

“Gây thêm phiền toái cho chị rồi”.

“Chị ở bên này không sao, chị sợ cậu gặp chuyện không may thôi”.

“Chị yên tâm đi, chuyện này em nắm chắc, chủ yếu là chị thôi, hai ngày này chị nhớ đừng đặt chân đến những khu kiến trúc dễ sập”.

“Được rồi, chị sẽ chú ý”.

Mười mấy cuộc điện thoại, ước chừng gọi cho Đồng Học Bản nửa tiếng đồng hồ.

Ngoài cửa sổ xe, trên đường càng ngày càng loạn, có không ít xe vội vàng phóng qua, có một số ở phía trên còn là hành lí, rõ ràng là muốn rời đi. Một số tốp năm tốp ba dân chúng đi trên đường, Đồng Học Bản nhìn thấy, giữa công viên của khu Quang Minh, đã có người bắt đầu cắm lều trại, tựa như chuẩn bị cả nhà đều chuyển ra bên ngoài qua đêm, rõ ràng là tin bài báo kia của Đồng Học Bản, tin rằng động đất sắp đến.

Đồng Học Bản thật sự rất vui mừng, chính mình chịu một chút áp lực không sao, chỉ cần có thể cứu được nhiều dân chúng một chút, vậy trong lòng hẳn mới cảm thấy yên tâm.

Tình thế tốt.

Chính mình giống chuông cảnh báo đúng chỗ rồi.

Nhưng lúc đó đột nhiên, có một cuộc điện thoại gọi đến di động của Đồng Học Bản, là thư kí của Bí thư Khu uỷ Vương An Thạch.

Thư kí Tăng đi đến chính là lạnh lùng nói một câu: “Cuộc họp nhỏ của Khu uỷ, Bí thư An Thạch bảo anh lập tức đến”.

Buông điện thoại xuống, Đồng Học Bản biết áp lực thực sự lúc này mới bắt đầu, trọng đầu diễn đến, vấn đề khó chính thức cũng sắp đến, hẳn cũng không biết mình có trụ được không, nhưng sự việc đã như thế này, mười một giờ sáng mai chính là giờ khắc xảy ra động đất, hẳn trụ không được cũng phải trụ.

Trụ sở Khu uỷ.

Ngoài phòng họp.

Đồng Học Bản hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ cửa, đẩy cửa đi vào.

Lập tức, thấy mấy chục cán bộ lãnh đạo liền nhìn vào Đồng Học Bản vừa tới, Bí thư Khu uỷ Vương An Thạch, Khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa, Bí thư Uỷ ban kỷ luật Ngô Lượng, phó Khu trưởng Thường vụ Trầm Phi... vân vân... khu uỷ, thường uỷ đều ngồi vây quanh bàn trong phòng họp. Bên ngoài là một vòng ghế dựa, còn lại là lãnh đạo Uỷ ban ngành và những phân cục khác. Đồng Học Bản từ bên trong thấy được Sở Thanh Hoa và vài Bí thư văn phòng đường phố, còn có một số khuôn mặt xa lạ.

Nhiều người như vậy? Trận thế lớn như vậy?

Đồng Học Bản trong lòng căng thẳng, đóng cửa lại đi vào phòng.

Lúc này, mấy chục đôi mắt cùng nhìn chăm chăm lên khuôn mặt Đồng Học Bản, biểu tình không giống nhau, nhưng đại đa số mọi người là có một loại ánh mắt giống như nhìn thấy thần tiên để nhìn anh.

Chỉ có hai người Cảnh Nguyệt Hoa và Vương An Thạch là không nhìn anh, mà nhìn màn hình ti vi trong phòng họp.

Trên ti vi chính là tin tức trên báo hôm nay, chỉ thấy MC nói: “Hôm nay một bài báo trên Nhật báo Phần Châu đã dẫn đến một trận hoảng loạn lớn trong thành phố, chiếu cận cảnh mặt báo của tờ Nhật báo Phần Châu.

Bài báo là do Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh đăng lên, nội dung chủ yếu là vì một số phản ứng bất thường thời gian gần đây của động vật, nên suy đoán là dự báo của động đất. Nhưng phóng viên của đài đã phỏng vấn một số chuyên gia Phòng địa chấn tỉnh, chuyên gia nói cho chúng ta biết, họ đã làm

kiểm tra đo lường ở Khu Nam Sơn, cũng không phát hiện dấu hiệu và sự bất thường nào, cho nên bài báo này thật còn chưa thể đưa ra kết luận, mong mọi người giữ bình tĩnh, những bộ ngành có liên quan đã tiến hành điều tra làm rõ sự việc...”

Vương An Thạch đen nghiêm mặt lắc lắc tay.

Thư kí Tăng vừa nhìn thấy, liền nâng tay dùng điều khiển từ xa tắt ti vi đi.

Trong phòng chợt im lặng, ánh mắt rất nhiều người lại rời khỏi màn hình ti vi, rơi xuống trên mặt Đồng Học Bàn, không ít người đều đồng tình nhìn anh, biết Đồng Học Bàn lần này chạy trời không khỏi nắng. Đắc tội với Bí thư Khu uỷ Vương An Thạch, điều này cũng đủ cho Đồng Học Bàn uống một ấm rồi. Mọi người không ngờ tới anh lại còn không nhận giáo huấn, thế nhưng lại làm ra một chuyện kinh thiên động địa như vậy, không chỉ có gây hoạ cho Xã khu văn phòng đường phố của mình, mà còn toàn bộ thành phố Phần Châu đều bị một bài báo của anh làm rối loạn một hồi, chính là chưa thấy một chủ nhân nào to gan lớn mật như anh.

Việc này tốt rồi, lãnh đạo thành phố đều tức giận rồi.

Vương An Thạch mở màn nói: “Vừa rồi Thị uỷ có hạ chỉ thị, giao trách nhiệm nghiêm tra việc này cho khu Nam Sơn, tôi bây giờ tuyên bố một việc, tạm cách chức đồng chí Đồng Học Bàn ở văn phòng đường phố Quang Minh”.

Cách chức

Tất cả mọi người không có chút nào ngoài dự đoán.

Đồng Học Bàn trong lòng lại trầm xuống, một chút không sợ nhìn thẳng Vương An Thạch nói: “Bí thư Vương, sự sắp xếp của tổ chức tôi xin phục tùng, nhưng tại sao lại cách chức của tôi? Ít ra cũng phải cho tôi một lý do đi?”

Vương An Thạch nói: “Cậu không phục?”

Đồng Học Bàn bật cười một tiếng: “Tôi còn thực sự không phục”.

Một cán bộ cấp chính khoa, cùng Bí thư Khu uỷ chống đối ở trong cuộc họp thường uỷ của Khu uỷ, trường hợp này còn chưa từng thấy qua, gai góc quả nhiên là gai góc.

Vương An Thạch bình tĩnh nhíu mày ánh mắt nhìn chằm chằm Đồng Học Bàn: “Tung tin đồn có động đất. Khiến cho xã hội hoảng loạn. Phá hoại bầu không khí yên bình của xã hội. Cậu nói tại sao lại cách chức cậu?”

Đồng Học Bàn phản bác nói: “Tung tin đồn? Lời này tôi cũng không nhận, động vật bất thường, đây là dự báo trước động đất, có căn cứ khoa học, tôi phát hiện tình huống này, lập tức báo lên Khu, thành phố, đây cũng có thể gọi là tung tin đồn sao? Vậy văn phòng đường phố chúng tôi biết tình trạng chẳng lẽ còn không thể báo lên cấp trên sao? Vậy còn cần văn phòng đường phố làm gì? Vậy còn cần Khu huyện làm gì? Vậy còn cần tỉnh, thành phố làm gì? Liền giữ lại một hội đồng trung ương thôi đi. Những cái khác toàn bộ đều giải tán hết đi. Đến cả chức trách công tác báo cáo cơ bản đều bị cướp đoạt mất.

Vậy còn cần cơ quan địa phương làm gì? Hơn nữa, là một công dân, là một Đảng viên, phát hiện tình huống không bình thường, tôi cũng phải có nghĩa vụ lập tức báo cáo lên. Ồ, tôi phát hiện sắp có động đất còn không thể nói? Chỉ có thể lén lút nhen lại trong bụng mình? Sau đó chờ có động đất, chờ có người chết sao? Chờ xem náo nhiệt để cười sao? Ý của ngài là như vậy sao? Vậy tôi còn là con người sao? Tôi còn được coi là một Đảng viên đảng cộng sản sao?”

Đồng Học Bàn miệng lưỡi sắc bén, đó là đã trải qua luyện khổ luyện, rất ít người có thể nói lại được hần, công phu chụp mũ, tâng bốc và làm càn đều là hạng nhất.

Vương An Thạch vừa nghe, tức đến phổi muốn nổ tung, toàn bộ ánh mắt đều lạnh lùng: “Cậu đây là lập tức báo cáo lên cấp trên sao? Cậu đây là tiền trăm hậu tấu. Bài báo thật sự còn chưa qua kiểm tra đo lường cậu liền thông qua toà soạn báo đăng lên. Cậu đây là không gánh trách nhiệm sao? Là làm loạn. Cậu còn nói năng hùng hồn đầy lí lẽ? Một chút ý tứ giác ngộ đều không có?”

Đồng Học Bản nhìn hần nói: “Tôi không biết là tôi cần phải giác ngộ, tôi lại cho rằng các vị đang ngồi đây mới cần tỉnh lại một chút, phản ứng bất thường của động vật, tôi tin không chỉ một mình tôi thấy được, mọi người trong lòng đều hiểu rõ. Đúng vậy, Phòng địa chấn là đưa ra kết luận không có động đất, nhưng có mấy phần có thể tin? Tôi biết có một số người là sợ gánh trách nhiệm, bây giờ nếu chuẩn bị Phòng địa chấn bảo dân chúng rời khỏi, vạn nhất cuối cùng động đất không tới, vậy khẳng định là muốn có người ra gánh vác hậu quả, nếu mà mặc kệ, cuối cùng nếu xảy ra động đất, trách nhiệm cũng chính là của Phòng địa chấn, là do bọn họ kiểm tra đo lường, cũng những vị ngồi ở đây quan hệ cũng không lớn đi.

Lời này là không thể nói ra, ai ngờ Đồng Học Bản thế nhưng lại đặt lên mặt bàn.

Tất cả mọi người nhìn nhau, trong lòng nói tên này thật sự là lời gì đều dám nói ra ngoài khoan khoái như vậy, Vương An Thạch và vài lãnh đạo khu lại biểu hiện có chút khó chịu.

“Bởi vì sợ gánh trách nhiệm, liền không nhìn những bất thường trước mắt? Không coi trọng an toàn tính mạng của dân chúng sao? Lấy sinh mạng của dân chúng đánh cược lấy một cái may mắn sao?”

Đồng Học Bản chính nghĩa nói: “Các ngài có thể làm được? Tôi thì làm không được. Các ngài sợ gánh trách nhiệm sao? Đồng Học Bản tôi không sợ. Tôi đem lời này nói ở đây, mặc kệ thành phố có chỉ thị gì. Mặc kệ ai cách chức của tôi, kể cả có triệt tôi đi nữa. Dân cư trong phạm vi quản lý của văn phòng đường phố Quang Minh chúng tôi cũng phải rời đi. Toàn bộ hậu quả một mình tôi gánh”.

Nói xong lời này, Đồng Học Bản vung tay bước đi.

Cút con mẹ chúng mày đi! Đồng Học Bản lần này là bất cứ giá nào! Chuyện hần phải làm, Thiên Vương lão tử cũng ngăn cản không được!

732. Chương 730: Tiểu Đồng Nói Chuyện!

Cho dù không làm cái chức quan này. Đồng Học Bản cũng phải cứu thêm vài người dân.

Tám giờ tối.

Phòng họp nhỏ, Khu uỷ.

Cửa phòng họp bị Đồng Học Bản đi ra sập lại thật mạnh, phát ra một tiếng động lớn.

Vương An Thạch sắc mặt xanh mét, hần gọi Đồng Học Bản tới đây vốn là muốn bảo hần đối diện nhận sai, mau chóng nói rõ ràng sự việc, để Vương An Thạch còn báo lại với Khu lý. Việc lần này đã làm kinh động rất nhiều lãnh đạo thành phố, ai ngờ Đồng Học Bản không những không biết hối cải, còn ngang ngạnh nói, chỉ vào tất cả lãnh đạo mà nói bọn họ không phải, tạo phản ở Khu, đây là đắc tội với tất cả mọi người.

Hay ột tên Đồng Học Bản.

Hay một Chủ nhiệm văn phòng đường phố.

Trong thể chế sao lại có thể có một cán bộ lưu manh như vậy.

Biểu hiện hôm nay của Đồng Học Bản thật sự rất côn đồ, ai cũng không ngờ hần có thể nói những lời độc địa như vậy, những lời này nói ra, tương đương là không lưu lại đường lùi, nếu không có động đất, Đồng Học Bản sau này đến không gian sinh tồn trong thể chế cũng không còn nữa.

Nhưng, không ai cảm thấy động đất thực sự sẽ đến.

Vương An Thạch chính là một người không tin nhất, hành vi của Đồng Học Bản làm cho hần hoàn toàn mất mặt. “Trước mặt mọi người dám chống đối lãnh đạo, không phục chỉ thị của Khu, Đồng Học Bản này càng ngày càng kỳ cục, Bí thực Ngô Lượng, là Ủy ban kỷ luật tham gia điều tra đi. Lúc cần thiết có thể áp dụng biện pháp khống chế cậu ta, bây giờ cục diện ổn định là quan trọng nhất, Bộ tuyên truyền bên kia nhanh chóng giải quyết, xoá bỏ tin đồn, bảo mọi người không cần hỗn loạn. Các phân cục phối hợp hành động, tăng số người diu trì ổn định trật tự trị an, nhất định phải xoá bỏ hoàn toàn lời đồn động đất”.

“Hiểu rồi”.

“Ngài yên tâm, tôi cam đoan sẽ làm tốt”.

Những lãnh đạo bị gọi đến tên đều trả lời.

Tạm thời cách chức Đồng Học Bàn, bác bỏ tin đồn, đây đều là trình tự thật bình thường, nói trên nguyên tắc là không có gì sai, dù sao Phòng động đất đã đưa ra kết quả kiểm tra đo lường không có dấu hiệu động đất, so với một ít phản ứng bất thường của chó, mèo, đây mới là uy tín, mới là có căn cứ chứng cứ.

Nhưng cũng có một số người cảm thấy như vậy không ổn, thấy Đồng Học Bàn nói đúng, tuy rằng tỷ lệ ít, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp xóa bỏ hoàn toàn khả năng có động đất, liên trực tiếp cho rằng lời đồn mà mù quáng xử lý đi, nhưng nếu thật sự động đất đến, vậy...

Tan họp.

Khu trưởng Cảnh Nguyệt Hoa từ đầu đến cuối cũng không phát biểu ý kiến gì.

Ra khỏi tiểu phòng họp, Bí thư Ủy ban kỷ luật Ngô Lượng đi nhanh về phía trước, đuổi theo Cảnh Nguyệt Hoa nói: “Khu trưởng Nguyệt Hoa, có chút việc, mời cô đến văn phòng nói được không?”

Cảnh Nguyệt Hoa ừm một tiếng, cùng hắn đi xuống lầu.

Trong văn phòng Khu trưởng, Ngô Lượng và Cảnh Nguyệt Hoa phân biệt ngồi ở trên sofa.

“Khu trưởng, Bí thư Vương xử lý lần này, tôi cảm thấy có chút không thỏa đáng” Quan hệ của Ngô Lượng và Cảnh Nguyệt Hoa vẫn khá thân, là cán bộ liên hệ chính, hắn thở dài nói:

“Lúc trước tôi còn không cảm thấy có gì, nhưng Đồng Học Bàn kia nói một phen, quả thật làm cho tôi thật sự thấy xấu hổ, tôi thừa nhận, trước kia tôi đối với Đồng Học Bàn có một chút ý kiến, Tiểu Đồng làm việc có chút không tính đến hậu quả, nhưng lúc này, buổi nói chuyện kia của cậu ta làm tôi nghe xong cảm thấy rất đáng. Đúng vậy, hiện tại không có biện pháp loại trừ khả năng động đất, chó mèo bất thường tôi cũng biết tin, nhưng ai cũng không muốn gánh trách nhiệm này, ai cũng không gánh vác nỗi hậu quả của phán đoán sai lầm này, cho nên mọi người mới làm bộ như không thấy, ai cũng không muốn làm chim đầu đàn”.

Một màn như vậy làm cho ấn tượng của Ngô Lượng đối với Đồng Học Bàn thay đổi rất nhiều, thậm chí sinh ra một chút kính trọng, người có thể vì dân chúng làm được việc này... thật không nhiều.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày nhìn hắn nói: “Cậu cảm thấy tỷ lệ có động đất là bao nhiêu?”

Ngô Lượng hơi trầm ngâm nói: “Tôi cảm giác, ít nhất trong vài phần có một phần”.

Trong văn phòng nhất thời im lặng, một lúc lâu đều không có động tĩnh, chỉ có tiếng kim đồng hồ tí tách chạy trên tường, từng phút từng giây trôi qua.

Không lâu sau, Cảnh Nguyệt Hoa rốt cuộc nói: “Vài phần có một phần, không nhỏ”.

Ngô Lượng chần chừ: “Ý cô là...”

Cảnh Nguyệt Hoa mặt không chút thay đổi nói: “Thành phố thị phi rất nhiều, sẽ không ủng hộ, bảo dân chúng trong khu chúng ta rời đi, tôi không có quyền này, nhưng đánh động một chút, việc này không thành vấn đề”.

Dứt lời, Cảnh Nguyệt Hoa cầm điện thoại lên, gọi cho thư kí Mã Ly: “Alo, lập tức liên hệ với đài truyền hình, tôi muốn hai tiết mục sáng mai bắt đầu chiếu bộ phim ngắn về công tác tuyên truyền phòng chống động đất giảm thiên tai và công tác chú ý đến động đất, còn nữa, liên hệ tới các phòng ban ở các văn phòng đường phố, bảo họ chuẩn bị tốt phòng chống động đất... Không cần hỏi nhiều, cứ làm theo lời tôi nói, cứ như vậy đi”.

Thấy như thế, trong lòng Ngô Lượng nhảy dựng lên, hắn chỉ là muốn thương lượng với Cảnh Nguyệt Hoa một chút, ai ngờ Khu trưởng Nguyệt Hoa lại có thể đã quyết đoán như vậy, Cảnh Nguyệt Hoa quả nhiên là Cảnh Nguyệt Hoa, làm việc một chút hàm hồ cũng không có, chỉ cần hạ quyết tâm, chính là thủ đoạn mạnh mẽ vang dội như vậy.

Bí thư Khu uỷ muốn bác bỏ tin đồn, ổn định cục diện.

Khu trưởng lại muốn thêm lửa, muốn làm trầm trọng thêm cục diện bảo mọi người đề cao cảnh giác.

Điều này tương đương với hai phe của Khu công nhiên đối đầu trên võ đài, hơn nữa lại là bày công khai, Ngô Lượng biết, chuyện này qua đi, Vương An Thạch và Cảnh Nguyệt Hoa nhất định sẽ mất một người, điều này thì không cần phải nghĩ.

Khu lúc này thật sự sắp có động đất rồi.

Cho dù không phải động đất về địa chất, cũng là động đất trên chốn quan trường.

Cùng lúc đó.

Ở văn phòng đường phố Quang Minh.

Trời sớm đã tối rồi, nhưng trong trụ sở phòng làm việc vẫn bật đèn.

Trong phòng họp lớn ở văn phòng đường phố, Đồng Học Bân mời dự họp khẩn cấp, không chỉ gọi tất cả những cán bộ ở văn phòng đường phố tới, mà lần này ngay cả những nhân viên, khoa viên, đa số cán bộ và nhân viên Xã khu cư uỷ cũng bị Đồng Học Bân triệu tập lên, ước chừng trên dưới trăm người, đây hầu như là toàn bộ nhân lực hiện tại của văn phòng đường phố Quang Minh bọn họ, có thể bắt đầu điều động tất cả lực lượng.

Hội nghị còn chưa bắt đầu, gầm xe đã loạn cả rồi.

“Nghe nói gì chưa? Toàn bộ thành phố Phần Châu bây giờ đều loạn cả rồi”.

“Đúng vậy, đều là do một bài báo của Chủ nhiệm Đồng của chúng ta làm thành như thế”.

“Chủ nhiệm hình như bị cách chức rồi, ai, chuyện này làm lớn rồi, dọn dẹp không nổi nữa”.

“Chúng ta bây giờ làm thế nào? Sẽ không liên lụy đến văn phòng đường phố chúng ta chứ? Vậy thì hỏng rồi, Chủ nhiệm Đồng cũng thật dám làm, lần này thật sự là chọc nhà trời rồi”.

“Làm gì còn việc gì mà Chủ nhiệm chúng ta không dám làm nữa sao?”

“Các cậu còn không biết thôi? Chủ nhiệm đi tham gia Hội nghị Khu uỷ thường uỷ, tôi nghe nói Chủ nhiệm Đồng của chúng ta chỉ vào mũi Bí thư An Thạch, quả trách tất cả những lãnh đạo Khu, nói bọn họ nhất gan, sợ phiền phức”.

“A, thật hay giả vậy?”

“Không sai được, tôi nghe một người bạn ở Khu uỷ nói mà”.

“Khí phách của Chủ nhiệm Đồng, người bình thường thật đúng là không có cách nào tưởng tượng được”.

“Các cậu nói thực sự sẽ có động đất sao? Sẽ không trùng hợp như vậy đi?”

“Điều này nói không được, dù sao tôi bảo mọi người trong nhà mình đi cả rồi, thà rằng tin còn hơn là không tin”.

Xẹt, microphone trên bục bỗng nhiên vang lên một âm thanh chói tai, điều âm xong, microphone mở ra. Thanh âm nghị luận của mọi người phía dưới lập tức im bật, đều hướng phía đài xem, không biết lần này mời dự họp hội nghị có phạm vi lớn như vậy là ý gì, cho dù họp, cũng không cần phải gọi tất cả nhân viên công tác ở khu văn phòng đường phố lên chứ. Nhưng rất nhiều người cũng cảm giác sâu sắc được Chủ nhiệm Đồng của bọn họ 80% là muốn làm việc gì kinh thiên động địa.

Cảnh Tân Khoa cùng Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh chờ lãnh đạo văn phòng đường phố ngồi trước, có chút bất an, có chút phiền toái, hôm nay thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện khó tiêu hoá được rồi.

Đồng Học Bân đi lên bục, cầm microphone, nhìn quét phía dưới một cái, tâm tình vô cùng phức tạp.

Ánh mắt mọi người đều nhìn Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân hít vào thật sâu, tiếng nói trầm thấp: “Rất nhiều người hẳn là đã biết, Khu uỷ đã xử phạt cách chức tôi, sau này tôi có lẽ cũng không nên, cũng không có quyền lại đứng ở chỗ này nữa, nhưng có ít

lời tôi phải nói, tôi không thể không nói, bởi vì một chuyện liên quan đến sự sinh tử của ngàn vạn người sắp xảy ra”.

Phía dưới lập tức có người la lên: “Chủ nhiệm, thật là sắp có động đất sao”.

Đây là vấn đề mọi người quan tâm nhất, bức thiết muốn biết nhất.

Ai ngờ, Đồng Học Bàn lại nhìn mọi người một cái, thản nhiên nói: “Thật ra tôi cũng không rõ”.

“A” Không ít người đều ngây ngẩn cả người: “Ngài cũng không rõ?”

Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Như cũng đồng loạt ngạc nhiên, ai đều nghĩ Đồng Học Bàn là tin tưởng tràn đầy, xác định trăm phần trăm sẽ có việc như vậy, cho nên mới hành động điên cuồng như vậy, nhưng đến rồi đến rồi, Đồng Học Bàn trong miệng lại đưa ra đáp án là anh cũng không rõ.

“Việc này...”

“Chủ nhiệm, ngài...”

“Ai u, vậy việc này có thể...”

Thấy phía dưới đã có một mảng hỗn loạn, Đồng Học Bàn đột nhiên lớn tiếng nói thêm:

“Tôi không rõ lắm có thể có động đất hay không. Tôi cũng không rõ sự bất thường của chó mèo có phải là dấu hiệu trước động đất hay không. Nhưng có một số việc tôi rất rõ ràng. Tôi là Chủ nhiệm một văn phòng đường phố, tôi là một Đảng viên, một cán bộ nhà nước. Phạm vi khu tôi quản lí có gần 100.000 dân, chỉ cần dân chúng có nguy hiểm, có khó khăn, tôi Đồng Học Bàn phải đứng ra. Văn phòng đường phố chúng ta phải đứng ra”.

Bên dưới dần dần im lặng.

Đồng Học Bàn ngưng thanh âm nói: “Tôi không có cách nào nói cho các bạn biết là 100% động đất sẽ tới. Không ai có cách nào cả. Nhưng chỉ cần có một tia khả năng động đất sẽ tới, tôi sẽ không thể đặt cược. Tôi không thể lấy sự an toàn tính mạng của dân chúng ra để đặt cược với mình. Tôi cho dù có mất chức quan này cũng không cần. Liền bị khai trừ khỏi nhân viên công vụ, khai trừ khỏi Đảng, tôi cũng phải khiến cho người dân trong khu tôi quản bình an sống sót. Dân chúng có nạn, chúng ta không lên ai lên? Nếu không thì cần tới văn phòng đường phố chúng ta làm gì? Nếu không thì cần Hội xã khu cư uỷ làm gì?”

Nói một hồi, giọng Đồng Học Bàn mang theo chút kiên quyết nói: “Hôm nay tôi bị cách chức. Có lẽ ngày mai sẽ bị mất chức. Ngày sau nữa sẽ bị khai trừ khỏi Đảng. Đây có thể là lần cuối cùng tôi đứng đây nói chuyện với mọi người. Hiện tại, thành phố cũng không tin có động đất, Khu lại nửa tin nửa ngờ, tôi biết mọi người đều sợ gánh trách nhiệm, không mong có công mà mong không có để sống qua. Nhưng bọn họ sợ. Tôi Đồng Học Bàn không sợ. Bọn họ không dám làm. Tôi Đồng Học Bàn dám làm. Chức vụ của tôi là Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh. Tôi sẽ gánh trách nhiệm đối với cư dân trong khu mình quản. Còn có nghĩa vụ phải bảo vệ sự an toàn của họ”.

Nhìn nhìn mọi người, Đồng Học Bàn nói: “Hiện tại, tôi muốn tất cả dân chúng trong những khu kiến trúc cũ ở khu văn phòng đường phố toàn bộ đều rời đi. Tôi nhấn mạnh một lần này. Đây không phải diễn tập. Hơn nữa cũng không được Khu và thành phố phê chuẩn. Là quyết định cá nhân của Đồng Học Bàn tôi. Việc xảy ra một mình tôi gánh. Nếu có người nguyệt ý cùng tôi di dời dân chúng đi. Liền đứng ra. Có người sợ gánh trách nhiệm... Tôi cũng không trách, người lạng lẽ rời đi, tôi sẽ không nói gì”.

733. Chương 731: Mọi Người Đồng Tâm Hiệp Lực

Hội trường văn phòng đường phố.

Cả hội trường im lặng.

Đồng Học Bàn nói một hồi làm mọi người đều không lên tiếng.

Hiện tại mọi người mới rõ Đồng Học Bàn muốn làm gì, dù không có được sự đồng ý của thành phố và khu cũng sẽ di dời mọi người, dù không 100% nắm chắc động đất sẽ phát cũng di dời dân chúng. Trong mắt

bất kỳ người nào, đây là hành động điên cuồng, đây không phải gánh trách nhiệm giản đơn vậy, nếu đều là bình ổn, bất kỳ chút động đất nào cũng không có, Đồng Học Bản kích động dân chúng tạo chuyện, đây là tội phải ngồi tù, tuổi thanh xuân rất có thể trải qua trong lao ngục, đây không phải là điên thì là gì?

Nhưng hiện tại không có ai nói gì.

Bởi vì tất cả mọi người đều cảm thấy quyết tâm của Đồng Học Bản trong từng lời nói của hắn.

Thà mất đi quan tước cũng đặt an toàn của dân chúng lên hàng đầu, thà bị lao ngục cũng không để tổn thất một sinh mạng nào

Đây là khí phách gì?

Đây là quyết tâm gì??

Rất nhiều người nghe xong, đều nảy sinh sự kính phục.

Trên ghế chủ tọa Đồng Học Bản cầm mic nói: “Tôi lặp lại lần nữa! Đây là Đồng Học Bản tôi quyết định! Không liên can gì tới mọi người! Xảy ra trách nhiệm một mình tôi gánh chịu! Hiện tại tôi cần mọi người phối hợp!

Cần rất nhiều người phối hợp! Tôi biết đưa ra quyết định này đối với mọi người mà nói rất khó khăn! Tôi hiện tại cũng đang tạm thời bị cách chức! Không sao! Nếu có người cảm thấy không ổn, hiện tại có thể đi khỏi, không ai trách mọi người”.

Vẫn không có ai rời khỏi, hội trường rơi vào sự im lặng

Đột nhiên, Vương Ngọc Linh đứng hắng một chút đứng lên, “Chủ nhiệm! Ngài đưa ra chỉ thị đi! Tôi nghe theo ngài phân phó”.

Chu Diễm Như cắn răng một cái... dứt khoát nói: “Ngài bố trí nhiệm vụ đi! Đảng chính chúng tôi nhất định toàn lực phối hợp! ngài chỉ chỗ nào chúng tôi đánh chỗ đó!”

Sở trưởng Bành Cương cũng bỗng nhiên nở nụ cười rồi lên tiếng, “Người khác có đi hay không tôi không biết, dù sao chúng tôi sẽ không đi... Chủ nhiệm ngài nói rất đúng, Mọi người đều có khó khăn... Chúng ta không tiến về trước thì ai tiến đây? Không phải là gánh trách nhiệm sao? Không phải là xử phạt sao? Ngài không sợ, chúng tôi cũng không sợ!

Tra buôn lậu thuốc phiện! Tra súng ống! Bắt cướp bóc! Vì cư dân chúng ta, cảnh sát chúng ta ai sợ viên đạn! Chúng ta dâng ra sinh mệnh! Tôi có thể cùng ngài cam đoan! Văn phòng đường phố Quang Minh chúng ta không có kẻ phé thải!”

Mọi người lập tức phụ họa.

“Bành Sở nói đúng!”

“Chúng tôi cũng không sợ!”

“Đạn tôi còn chịu được, sợ bị xử phạt sao!”

Mấy lời của Đồng Học Bản đem lại dũng khí cho không ít người. Vương Ngọc Linh, Chu Diễm Như mới đồng ý... lập tức có rất nhiều người hưởng ứng theo.

“Tôi cũng làm”.

“Chủ nhiệm, tất cả chúng tôi nghe theo sự sắp xếp của ngài”.

“Đúng, khu không đồng ý, chúng ta tự làm vậy!”

Ngay cả Cảnh Tân Khoa cũng bị cuốn vào, trong lòng nhiệt huyết dâng trào lên: “Chủ nhiệm, những lời ngài vừa nói thật khách khí, Cảnh Tân Khoa tôi cũng không phải là người sợ chuyện, dù chỉ có mình tôi... việc di chuyển dân chúng tôi cũng toàn lực giúp đỡ, nếu xảy ra chuyện chúng ta cùng gánh trách nhiệm!”

Cảnh Tân Khoa vừa nói xong một số cán bộ cũng lập tức hưởng ứng.

Đến lúc này thì chẳng ai rời khỏi hội trường, tất cả đều ở lại.

Dù là Đồng Học Bản nhìn thấy ảnh này, sống mũi cũng cay cay, nhiệt huyết trong lòng bùng lên, hấn lớn tiếng nói: “Tốt! Không hổ là người của phố

Quang Minh! Tất cả đều có chí khí!”

Tiếng chuông điện thoại vang lên

Đồng Học Bản vốn định trực tiếp đập máy, nhưng vừa thấy số, hấn vẫn thoái lui vài bước bắt máy...

“Alo... là tôi... ừm... được... được... Tôi hiểu rồi... Được” Đập máy xuống, tình thần Đồng Học Bản rất phấn khích, hít một hơi thở, hấn cầm mic nói: “Khu chính phủ vừa ra chỉ thị... bảo mọi người làm tốt công tác phòng bị, phòng chống không chỉ là di chuyển mọi người, mà còn muốn mọi người nâng cao thái độ cảnh giác”.

Những người phía dưới vừa nghe xong, liền nhao nhao bàn luận.

“Khu muốn phòng chống động đất, vậy đình chỉ công tác chủ Đồng chủ nhiệm làm gì?”

“Anh không nghe thấy sao? Chủ nhiệm nói là khu chính phủ ra lệnh, không phải của bên khu ủy”.

“Là Nguyệt Hoa Khu trưởng hạ lệnh? Đây là...”

“Tôi ngất! Loạn rồi! Toàn bộ loạn rồi!”

Cảnh Tân Khoa cũng không nghĩ tới chị hấn lại đột nhiên ra tay, súng thật đạn thật cùng Vương An Thạch chống đối!

Chuyện vốn đã đủ rối loạn, dân chúng thì hoảng sợ, lãnh đạo thành phố tức giận, lãnh đạo quận rơi vào tình huống khó xử, ý kiến này đá ý kiến kia

Loạn!

Loạn đến từng nhà!

Duy chỉ có Đồng Học Bản vẫn bình tĩnh như Thái sơn, ai cũng có thể loạn, nhưng hấn thì không. Đồng Học Bản biết có tới tám phần là những lời trước đó của mình trong hội nghị khu ủy làm Cảnh Nguyệt Hoa thay đổi chủ ý, trong lòng không khỏi mừng thầm, bản thân vì biết rõ trận động đất mới có thể bất chấp mọi thứ, nhưng Nguyệt Hoa khu trưởng không như vậy, cô không thể biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn ra lệnh phòng chống động đất, phân lượng này quả là lớn, Đồng Học Bản cảm thấy khu Nam Sơn có được Cảnh Nguyệt Hoa làm lãnh đạo quả là phúc phận của dân chúng nơi đây. Cảnh Nguyệt Hoa ra tay rất then chốt, vì Đồng Học Bản mà gánh hết mọi áp lực, để hấn có thể chuyên tâm giải quyết tốt mọi chuyện.

Nghĩ đến đây, Đồng Học Bản quyết định thật nhanh nói: “Phía dưới tôi bố trí mấy nhiệm vụ, Cảnh Bí thư, anh tọa trấn văn phòng đường phố, phụ trách phối hợp, Chu Chủ nhiệm, lần trước chúng ta mua đồ lều trại cùng vật phẩm, hiện tại có thể sắp xếp công dụng, cô triệu tập lều trại đến công viên Quang Minh, cô dựng vài nơi trú trên đường, quảng trường. Vương Chủ nhiệm, cô cùng phụ trách với Chu Chủ nhiệm, nhân lực không đủ thì điều bên xã khu sang, nếu bên xã khu không đủ thì điều động quần chúng, phát động đảng viên, trước sáng mai nhất định phải xong vài nơi tị nạn”.

“Rõ rồi”.

“Hiểu rồi”.

Chu Diễm Như cùng Vương Ngọc Linh mang theo vài cái cán bộ xã khu lập tức bắt tay vào chuẩn bị .

Đồng Học Bản tiếp tục nói: “Vu Chủ nhiệm, Mạnh Chủ nhiệm, các anh lập tức in một số thông báo, rút khỏi toàn bộ dân cư chúng ta không làm được, nhưng một ít tiểu khu nhà xưởng, kiến trúc lâu năm thiếu tu sửa, những người này chúng ta vẫn là có thể phối hợp dời đi ra, cho dù phối hợp không được cũng phải phối hợp tốt cho tôi, phối hợp cư ủy hội, đem mệnh lệnh rút đi phát xuống, chứng thực đến mỗi người, khu vực cụ thể dựa theo kế hoạch diễn tập mà chúng ta đã chế định!”

“Được”.

“Chúng tôi lập tức đi”.

“Bành Sở trưởng” Đồng Học Bân nói: “Trì an trật tự nhất định chuẩn bị cho tốt, đừng làm dân chúng hoang mang, vẫn còn thời gian một đêm, chúng ta cứ từng bước mà làm!”

Bành Cương mang theo người đi duy trì trật tự.

Đồng Học Bân từng người một bố trí xuống, tiếp tục nói: “Tôi nói lại lần cuối, đây không phải là diễn tập, mong mọi người cố gắng tận lực”.

Nhận được lệnh, tất cả mọi người lao vào làm việc.

Hiện tại văn phòng đường phố Quang Minh mọi người đều đồng tâm hiệp lực!!

734. Chương 732: Lưu Manh Trong Lưu Manh

Đêm.

Hoa viên phố Quang Minh.

Đèn đường một dải, trong hoa viên đèn đuốc sáng trưng. Đồng Học Bân tự mình ngồi ở hiện trường, chỉ huy việc xây dựng chỗ trú ẩn lâm thời.

“Mọi người vất vả ”.

“Chủ nhiệm, chúng tôi không sao”.

“Hôm nay phải thức trắng một đêm, bây giờ là lúc dân chúng cần chúng ta, mọi người kiên trì bám trụ”.

“Chúng tôi kiên trì bám trụ, chủ nhiệm ngài không cần xấn tay vào, đây để chúng tôi làm”.

“Làm sao có thể để các anh làm không? Mọi người cùng nhau, ừm, lều trại có đủ số lượng hay không?”

“Chỗ này so với lần mua trước không khác biệt lắm, nhưng cho chỗ trú ẩn ở các công viên khác và quảng trường là không đủ”.

“Chu Chủ nhiệm, lập tức đi liên hệ với công ty đồ dùng thể dục, kêu bọn họ nhanh chuyển đồ tới, tiền không đủ thì cứ ghi nợ!”

“Tốt, tôi lập tức đi”.

“Mọi người cố lên nào! Có thể qua được kiếp nạn này hay không tất cả đều dựa vào mọi người!”

Diện tích hoa viên không nhỏ, xung quanh không có nhà cao tầng, cũng không có gì cản trở, là nơi thích hợp nhất để xây dựng nơi tránh nạn, lúc này bốn phía đã mắc mấy chục đỉnh lều trại, có một ít lều nhỏ, còn phần đa là những lều lớn liên hệ tới các công xưởng chế tác ra, nhưng chỉ có địa giới ở trung tâm hoa viên, còn xa không đủ, tốc độ xây dựng còn chậm, Đồng Học Bân tự mình lâm trận, cùng khuôn vác như ai, khí thế làm việc lên ngút trời.

Lo xong bên này, Đồng Học Bân lại lái xe lên phố.

Đã nửa đêm nhưng trên đường lại rất nhiều người, không ít người dừng lại trên đường lớn, có một số còn tự mình xây dựng lều trại, rõ ràng là e sợ chuyện động đất.

“Lão Chu, ông cũng ở đây à”.

“Ừ, cả một nhà già trẻ đều tới đây”.

“Tôi nghe nói trong ti vi đã bác bỏ tin đồn, nói động đất vẫn còn chưa chắc chắn, không có bằng chứng”.

“Tôi không dám đánh cược nên ra ngoài vài ngày, nhà tôi không dám về”.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, thà tin là có, tới tới, hai nhà chúng ta ở sát, tôi cũng mang theo lều”.

Nhìn đến nơi này, Đồng Học Bân cũng không có ngăn trở bọn họ, như vậy tốt nhất, mọi người cũng chủ yếu chọn những kiến trúc thấp, hơn nữa cách bên này rất xa, cho dù toàn bộ sập, mọi người cũng sẽ bình yên vô sự,

chỗ tránh nạn không thể chứa quá nhiều người, chỉ có thể chứa được một số, cho nên mọi người có thể tự mình cảnh giới, tự mình tìm thì còn gì tốt hơn, chỉ cần có ý thức này là có thể, ai cũng không ngốc, ai cũng không ngốc đủ biết làm sao có thể tránh né tác hại của động đất, đây cũng là giảm đi rất nhiều công việc cho văn phòng đường phố.

Khi Đồng Học Bân đang muốn lái xe rời đi nơi khác xem xét, bỗng nhiên xa xa đèn xe sáng ngời, mấy chiếc xe cảnh sát đi tới, rồi dừng lại bên đường.

Nhìn biển số xe, là biển số của phân cục công an thành phố.

Vài người trên xe bước xuống, còn có một trong niên quân hàm không nhỏ với cái bụng bia rất lớn, xem quân hàm hẳn là phó cục trưởng phân cục.

Xuống xe, mấy người cảnh sát liền gom cư dân ven đường lại.

Một người cảnh sát gầy nhom quát: “Nơi này là nơi công cộng! Ai cho các người dùng nơi này ngủ?”

Có một người lớn tuổi nhìn bọn họ, “Đã muốn động đất, chẳng lẽ chúng tôi nằm nhà chờ chết?”

Viên cảnh sát nọ lại nói: “Ai nói cho các người là có động đất? cái lời đồn các người đều tin sao?”

“Căn bản không có chuyện này! Mọi người về hết đi!” Một đôi trung niên vợ chồng ôm đứa bé một tuổi nói: “Chúng tôi ở nơi này cản trở các anh sao? Trên báo đều nói có động đất, các anh không tin nhưng chúng tôi tin”.

Sở phó cục trưởng đứng ra, “Các đồng chí, chuyện động đất tôi có thể cam đoan với mọi người, tin tức vừa về tới ủy ban, tuyệt đối không có chuyện này, phòng địa chấn đã công bố không có động đất, mọi người yên tâm trở về đi, mọi người sống ở đây ảnh hưởng lớn tới giao thông và trị an, cũng ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc của chúng tôi, bây giờ mọi người hãy về đi”.

Người lớn tuổi ban nãy lại lên tiếng: “Các anh nói không có động đất? Còn phòng địa chấn? Bọn họ nếu có đo động đất! Mấy lần động đất trước đây vẫn chết bao nhiêu người đó thôi?”

“Đúng vậy, dù sao tôi không đi!”

“Nhà chúng tôi làm cả ngày, tuyệt đối không đi, các anh bắt chúng tôi đi, không phải muốn hại chết chúng tôi sao? Cái gì trong tâm các anh vậy, xem dân tình chết các anh mới vui sao?”

“Nói đúng lắm, chúng tôi ở đây cản trở các người sao?”

Báo cáo của Đồng Học Bân làm rất nhiều người tin có động đất, đương nhiên cũng có một số không tin, nhưng giữa đêm mà rời phòng tới đây dọn dẹp, rõ ràng là muốn trấn an dân cư, nhưng chỉ vài lời nói có thể khuyên được họ sao?

Chỗ này cách công viên Quang Minh không xa.

Lúc này, được tin tức không ít nhân viên văn phòng đường phố đều theo đường cái đối diện đã chạy tới, trong đó còn có Chu Diễm Như cùng Vương Ngọc Linh.

“Các người làm gì thế?” Vương Ngọc Linh lúc này trừng mắt.

Chu Diễm Như cũng nói: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Một phụ nữ trung niên nhận tra Chu Diễm Như, lập tức nói: “Chu Chủ nhiệm, bọn họ muốn đuổi chúng tôi đi, nói không cho ở nơi này nữa, chủ nhiệm xem cái này gọi là chuyện gì nhỉ? Động đất sắp xảy ra còn không cho chúng tôi tị nạn? Bọn họ đây là muốn đem chúng ta giết chết! Thứ gì vậy!”

Sở phó cục trưởng ánh mắt nhíu lại, nhìn xem Chu Diễm Như, “Cô là cán bộ văn phòng đường phố? Vừa hay, bảo người của các cô lập tức khuyên mọi người trở về nhà đi! Đừng để ảnh hưởng lan rộng! Các người nhìn xem hiện tại giống bộ dáng gì nữa! Khắp đường cái đều là lều trại! Rất nhiều quần chúng đã cử báo!”

Chu Diễm Như nhìn hẳn không chớp mắt, “Chúng tôi nhận được thông báo của phòng địa chấn, Trên phố cũng đã thông báo di tản, tránh nạn”.

Cấp bậc của Sở phó Cục trưởng so với Chu Diễm Như cao hơn không ít, ngữ khí thâm trầm, “Dự báo động đất? Lẽ nào chúng tôi không biết? Chúng tôi vừa nhận được lệnh của ủy ban và lãnh đạo công an, yêu cầu chỉnh đốn lại trị an! Nơi đây không cho phép mọi người tụ tập! Cô đã là cán bộ đường phố, vậy thì đừng biết mà vẫn phạm pháp, bây giờ toàn khu Nam Sơn đã đủ loạn rồi, mọi người còn muốn thêm dầu vào lửa? Trong lòng mọi người chứa gì vậy? Đây là phá hoại xã hội! Cô tin bây giờ tôi có thể gô cổ cô lại hay không?”

Viên cảnh sát gầy ốm ban nãy lại lớn tiếng nói: “Tôi lặp lại lần nữa! Mọi người về đi! Sẽ không có động đất! Các người nếu cứ như vậy! Chúng tôi sẽ không khách khí!”

Lập tức quay đầu về phía sau dặn dò vài viên cảnh sát, “Đem mọi người đưa đi! Áp giải về phân cục...”

“Vâng”.

“Rõ”.

Vài viên cảnh sát tiến lên, muốn giết gà dọa khỉ.

Chu Diễm Như cùng vài nhân viên của văn phòng đường phố giận tím mặt, còn không đợi bọn họ lên tiếng, cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng đóng cửa xe, vô cùng lớn.

Đồng Học Bán xuống xe.

Giờ phút này Đồng Học Bán trong mắt đã là bốc lên tức giận, trong mắt hẩn, nhóm cảnh sát này quả thật muốn tìm cái chết, ngày mai là ngày động đất, còn chưa tới mười hai tiếng, thời gian đã cấp bách vậy, bọn họ còn bắt dân chúng trở về nhà tìm cái chết? Còn muốn bắt mọi người về đồn. Minh vất vả đưa báo cáo, truyền hình cũng đã cho là mình làm đúng, các người còn dám làm loạn sau lưng ta? Rác rưởi, các người đúng là chán sống!

Phân cục khu công an bị Vương An Thạch nắm trong tay, lần này bọn họ lại đây, rõ ràng là bị khu ủy chỉ thị, là Vương An Thạch cùng Nguyệt Hoa khu trưởng giao phong!

Nhưng các người chọn nơi nào không chọn, lại chọn phố Quang Minh ra tay?

Các người không biết Đồng Học Bán tôi là ai sao? Thật sự là không biết chính mình họ gì!

“Chủ nhiệm!”

“Đồng Chủ nhiệm!”

“Chủ nhiệm đến đây!”

Thấy Đồng Học Bán vừa đến, mọi người ở văn phòng đường phố đều hoan hỉ, tiếp xúc một thời gian dài, mọi người đều biết tác phong làm việc của Đồng Học Bán.

Trái lại phân cục công an bên này.

Sở phó cục trưởng mí mắt run run một chút, các viên cảnh sát khác hoặc nhiều hoặc ít đều có chút bối rối.

Đồng Học Bán là loại người nào ai còn không rõ? Lão đại của khu Nam Sơn! Lưu manh trong lưu manh!

Sở phó Cục trưởng không nghĩ lại khéo tới vậy, đã chạm trán Đồng Học Bán, nhưng hẩn nhận được mặt trên chỉ thị, chuyện tới nay cũng chỉ có thể cứng đầu đi lên đi, “Đồng Chủ nhiệm, những cư dân này hiện tại...”

Đồng Học Bán cũng không nghe hẩn nói nói, trực tiếp ngắt lời nói: “Các người vừa mới nói cái gì? Ý tứ thế nào nói tôi nghe một chút? Ừm? Muốn bắt cư dân đường phố chúng tôi?”

Sở phó nói: “Bên này ảnh hưởng không ít tới chúng tôi, cho nên...”

“Ảnh hưởng tới con mẹ mày!” Đồng Học Bán chỉ vào mặt hẩn nói: “Chuyện của phố Quang Minh! Để con mẹ chúng mày nhúng tay sao? Chúng mày cũng đừng có quản chuyện người khác? Bắt người? Tốt! Chúng mày bắt cho tao xem, nào, tới, bắt cho tao xem!”

Dân chúng trợn mắt há hốc mồm, không ai dự đoán được đây là Chủ nhiệm Văn phòng đường phố của bọn họ, hoàn toàn không giống ẩn tượng về một quan viên trong mắt mọi người.

Người của văn phòng đường phố Quang Minh cũng toát mồ hôi, họ không ngờ Đồng chủ nhiệm dám mở miệng mắng người.

Sở phó Cục trưởng bị mắng mặt trắng bệch, hắn cũng là cán bộ, cùng cấp với Đồng Học Bàn, ngay cả ôn thần lâu đời đều có chút úy kỵ, Sở phó Cục trưởng sao chịu nổi tức này, lập tức cũng phát hỏa, trợn mắt quát mọi người: “Chú ý giọng của anh! Nói như thế nào đây!”

Đồng Học Bàn lạnh lùng nói: “Tao nói vậy đấy! Tao còn nói ày biết! Lập tức đem người của mày cút khỏi đây đi, Bớt làm nhiều loạn chỗ của tao!”

“Nhiều loạn?” Sở phó Cục trưởng cả giận nói: “Hiện tại là các người nhiều loạn chúng tôi! Anh còn dám mạnh mẽ? Khu ủy đã bác bỏ tin đồn anh không biết sao!?”

Đồng Học Bàn giận dữ phản ứng, vừa muốn nói cái gì, di động đột nhiên vang lên.

Là Sở trưởng cơ sở Bành Cương Bình đến, vừa tới nơi đã lên tiếng: “Chủ nhiệm! Bên này đã xảy ra chuyện! Dân cảnh của chúng ta bị công an bắt”.

Đồng Học Bàn sắc mặt biến đổi “Cái gì?”

“Ở đường Quang Minh, công an muốn giải tán mọi người, chúng tôi ở đây ngăn cản, bọn họ liền hạ lệnh bắt người, tôi đã cho xe ngăn lại”.

“Ngăn bọn họ lại! Chờ tôi! Lập tức đến!”

Đồng Học Bàn đã không kìm được tức giận ! Con mẹ chúng mày muốn đối đầu với tao à?!

735. Chương 733: Đều Bắt Đi!

Vào đêm.

Đường phố phía đông phố Quang Minh.

Một chiếc xe cảnh sát bị nhân dân vây quanh, rất loạn, bên trong có người của công an, có người của phố Quang Minh, bọn họ đang tranh cãi kịch liệt.

“Lập tức thả người cho tôi!”

“Bành Sở trưởng, ông đừng biết pháp luật mà vẫn phạm tội!”

“Tôi phạm pháp à? Ai cho các người quyền bắt người?”

“Các người không lo duy trì trị an, lại tới đây gây chuyện à! Không bắt các người thì bắt ai?”

“Con mẹ chúng mày phóng rầm, bọn tao được lệnh hướng dẫn mọi người, liên quan gì tới các người sao”.

“Phân cực các người theo chỉ thị tạo chuyện! Ổn định trị an? Các người nói xem có liên quan gì tới chúng tôi?”

Thì ra đến văn phòng đường phố Quang Minh tuần tra không chỉ có một tổ cảnh sát, nhìn thấy trên đường, xung quanh sau khi bị nhân dân chiếm lấy, liền bị đồn cảnh sát phái người cầm chỉ, kết quả nói chưa được vài lời người kia bị cảnh sát tóm lên xe, tin tức nhanh chóng truyền đi cảnh sát bắt người, nộ khí bốc lên nên mọi người mới vùng lên giằng co.

Cảnh sát bắt người, quần chúng vây xem.

Vốn cũng đã đủ rối loạn, hiện tại lại loạn càng thêm loạn.

Đột nhiên mấy chiếc xe phi tới, dừng lại phía bên ngoài.

Đồng Học Bàn từ trên xe bước xuống, nhìn thấy quang cảnh trước mặt, hỏa khí bốc lên, hắn biết vì sao công an lại nhắm tới người của phố mình, nhất định là tác dụng của những lời nói của hắn trong cuộc họp thường ủy tối qua, Vương An Thạch muốn gây chuyện đây.

Không chỉ Đồng Học Bản đến, theo sau còn vài chiếc xe.

Sở phó cục trưởng mang theo vài viên cảnh sát, Chu Diễm Như cùng vài nhân viên của văn phòng đường phố cùng theo tới,

xuống xe đi thông thả bước chen vào đám người.

“Chủ nhiệm!” Bành Cương chỉ vào một viên cảnh sát trong xe mắng, thấy Đồng Học Bản, lập tức mang theo người ra đón, “Tiểu Vương bị bọn họ bắt! Ngay tại trên xe!”

“Bọn họ khinh người quá đáng Chủ nhiệm!”

“Phân cục làm sao vậy? Phân cục cũng phải giảng đạo lý!”

“Dựa vào cái gì bắt ta chúng ta”.

Người của văn phòng đường phố Quang Minh, người người tức giận.

Đồng Học Bản gật gật đầu ý bảo tự mình biết rồi, ánh mắt dừng lại trên xe cảnh sát.

Mấy viên cảnh sát kia nhìn thấy Sở phó Cục trưởng, tắc tắc cả đều bước qua, “Sở cục!”

Sở phó Cục trưởng lấy lại bình tĩnh tự biết hôm nay sự tình không thể lành, nhớ tới lãnh đạo cục dặn, hẳn cũng phát bực, trách mắng mấy người đang vây quanh đám cảnh sát thủ hạ: “Tất cả tránh ra, làm cái gì vậy, các người muốn tạo phản à? Lão Bành, anh làm cái gì vậy”.

Đương nhiên theo lý thuyết sở phó cục trưởng nói lãnh đạo Bành Cương, nhưng Bành Cương trước nay có quan hệ không tốt với hắn.

Bành Cương ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Sở Cục trưởng, các người bắt người của chúng tôi, còn hỏi tôi làm cái gì?” Sở phó Cục trưởng lạnh lùng nhìn Bành Cương, “Người của các anh bịa đặt sinh sự! Ý đồ phá hoại ổn định trị an! Không bắt hắn thì bắt ai? Bành Cương! Anh cũng là công an, đừng hồ đồ”.

Sở phó cục trưởng cầm lấy loa từ một viên cảnh sát, vặn lớn volume nói: “Cục công an làm việc, mọi người tránh hết ra, tôi xem hôm nay ai dám cản xe! Tiểu Hứa lái xe đưa người đi! Anh Trịnh, anh mang người tiếp tục tuần tra đường phố, bắt mọi người về nhà hết đi. Tôi nói lại lần nữa, mọi người đừng nghe tin đồn, không có động đất đâu, mọi người tản ra hết đi!”

Thấy bọn họ muốn lái xe, sắc mặt Bành Cương trầm lại, “Tôi xem ai dám đi!”

Sở phó Cục trưởng nói: “Thế nào? Bành Cương anh định phản sao!?” Đồng Học Bản chậm rãi bước đến, rất cuộc nói chuyện, “Sở phó Cục trưởng, anh vừa rồi nói cái gì tôi còn thực không có nghe rõ ràng, anh nói anh muốn đem dân của chúng tôi bắt đi? Còn muốn tiếp tục bắt người trên phố của chúng tôi? Là ý gì đây? Tôi không có nghe sai chứ?”

Sở phó Cục trưởng cứng rắn nói: “Đúng vậy!”

“Tốt!” Đồng Học Bản vỗ vỗ tay làm ọi người đều nhìn về phía bên này, “Lão Bành, dẫn theo người người tránh ra, bảo mọi người tránh ra hết đi!”

Bành Cương ngạc nhiên, “Chủ nhiệm! Bọn họ...”

Chu Diễm Như cũng vội la lên: “Đồng Chủ nhiệm!”.

Bên này đều bị người ức hiếp lên tới đầu, còn muốn bắt người trên phố, ai cũng không nghĩ Đồng Chủ nhiệm lại có thể bảo mọi người tản ra, ôn thần khi nào lại nói chuyện tốt vậy??

Bành Cương khẽ cắn môi, dân cảnh tránh ra xa một chút.

Bên xe cảnh sát chỉ còn lại vài viên hình cảnh và vài viên cảnh sát mà sở phó cục trưởng dẫn theo cùng Đồng Học Bản.

Sở phó Cục trưởng thấy Đồng Học Bản ăn xong mềm mọng trong lòng rất khoan khoái, hăng hái vung tay lên nói: “Đi! Các người dẫn người về đồn! Những người còn lại theo tôi tiếp tục tuần tra!”

Đồng Học Bản nở nụ cười nói: “Ta nói cho các người đi sao?” Không ít người sửng sốt, người nói mọi người bên người giải tán, không phải là ý tứ này sao?

“Bắt người của đồn chúng tôi! Các người còn muốn đi? Sở phó Cục trưởng các người đang đùa Đồng Học Bản tôi có phải hay không?”

Sở phó Cục trưởng nén giận nói: “Vậy anh có ý gì?”

Đồng Học nhìn bọn họ, “Tôi nhận lệnh làm tốt chuyện phòng hộ, di tản quần chúng, các người lại ở đây hô phong hoán vũ phá hoại công chuyện của bọn tôi, ý tôi là gì à? Con mẹ mày nói thử xem ý tao là gì, bây giờ tao đang nghi ngờ thân phận của bọn mày, gần đây chỗ của tao thường xuyên nhận được báo án, nói có một số người giả mặc sắc phục cảnh sát, lái xe khắp nơi lừa bịp Sở phó cục trưởng, chúng mày trước tiên đưa thẻ ra cho tao xem nào?”

Tất cả mọi người ngẩn ra, không hiểu chuyện này là thế nào.

Nhóm cảnh sát là giả? Chuyện này không phải nực cười sao! Phó cục trưởng đều dẫn đội tới đây!

Chu Diễm Như không biết nói gì: “Chủ nhiệm muốn làm gì?”

“Tôi không biết?” Bên ngoài Bành Cương buồn bực nói: “Sao lại giả cảnh sát, chỗ nào có báo án? Hơn nữa bọn họ có thể không có thẻ sao?”

Sở phó Cục trưởng bị hấn chế điệu, “Còn muốn quản thẻ của tôi? Tôi ở khu Nam Sơn công tác hơn mười năm! Lại còn phải giả cảnh sát sao?”

Đồng Học Bản buông tay, “Vậy ông lấy thẻ ra cho tôi xem đi”.

Sở phó Cục trưởng tức giận đến không biết nói cái gì cho phải, dứt tay vào túi rõ ràng muốn lấy thẻ ra.

Khi tất cả ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn, chỉ thấy sắc mặt Sở phó cục trưởng thay đổi, sờ soạng túi áo, rồi túi quần.

“Thẻ của tôi đâu” Viên cảnh sát gầy ốm ở bên ngay người ra, cùng sờ soạng túi áo muốn chính mình thân phận, nhưng làm hấn ngạc nhiên là trong túi trống rỗng, đừng nói thẻ tới ví tiền và chứng minh thư cũng mất rồi.

Tiếp theo, mấy viên hình cảnh chung quanh thấy tình thế không ổn, cũng đều sờ túi, không có ngoại lệ, bảy viên cảnh sát ở đây đều không có thẻ, một người cũng chưa tìm được!

“Ví tiền của tôi mất rồi!”

“Thẻ của tôi cũng...”

“Đáng ghét! Sao có thể mất được!”

“Ai thấy thẻ của tôi không?”

“Tôi cũng không có!”

Lời của Sở phó Cục trưởng cùng vài viên cảnh sát làm cho chung quanh không ít người hít vào một hơi khí lạnh.

Chu Diễm Như kinh ngạc nhìn Đồng Học Bản, Bành Cương và mọi người cũng kinh ngạc không kém, tất cả đều không biết Đồng Chủ nhiệm đã làm như thế nào?

Gặp quỷ rồi!

Rất nhiều cảnh sát đã đánh mất thẻ đều toát mồ hôi, khắp nơi tìm loạn.

Bọn họ đương nhiên tìm không thấy, Đồng Học Bản vừa mới đã muốn dùng STOP vét sạch túi bọn họ, chiêu thức ấy Đồng Học Bản trước kia ở huyện Duyên Đài đã dùng qua, cho nên xuống tay rất thuần thục.

Sở phó Cục trưởng có ngốc cũng biết là Đồng Học Bản giả trò quỷ, nộ khí bốc lên trừng mắt nhìn hấn, “Thẻ của chúng tôi đâu, anh còn muốn gây chuyện?”

Cút con mẹ chúng mày đi!

Đồng Học Bản dưới sự kinh ngạc của mọi người, nhấc chân đi qua, trực tiếp đá Sở phó cục trưởng bay đùng vào cửa xe, bình một tiếng, cửa xe tựa như đều lồm vào!

“Sở cục!” Viên cảnh sát gầy ốm như phát mộng.

“Sở cục!” Có người vội phi tới đỡ hấn dậy

Sở phó Cục trưởng đau tới mồ hôi chảy ra, nổi giận không thôi chỉ vào Đồng Học Bản, “Anh dám đánh cảnh sát!?”

Đồng Học Bản bước đi lên, “Chúng mày ngay cả thể cũng không có! Còn dám nói cảnh sát với tao? Tao đánh con mẹ chúng mày đấy!”

“Giả gì không giả lại giả cảnh sát? Bọn tôi có cảnh hiệu, anh có thể kiểm tra!”

“Cảnh hiệu có thể làm giả, tôi muốn thấy thể cảnh sát!”

Trong khi nói chuyện, Đồng Học Bản đã đi tới trước người Sở phó cục trưởng, một khừ tay đánh bay một hình cảnh che ở phía trước, Đồng Học Bản nhìn Sở phó Cục trưởng đang ôm, hơi cúi người xuống, Sở phó Cục trưởng thấy thế cũng tức giận, nâng tay muốn đánh trả, nhưng Đồng Học Bản cổ tay chỉ nhẹ nhàng chuyển, đã nghe Sở phó Cục trưởng hét thảm một tiếng, cánh tay đã bị Đồng Học Bản vặn cho trật khớp, Đồng Học Bản không coi ai ra gì đem tay vặn ra sau lưng hắn, nắm cổ áo hắn, hướng về phía Bành Cương nói: “Đem những người còn lại đều bắt lại!”

“Người dám!” Một cảnh sát nhanh chóng lùi ra một cảnh còn.

Vài người bên cạnh cũng vội vàng cảnh giới.

Đồng Học Bản cười cười, hướng tới bọn họ đi qua đi, “Vây được, anh xem tôi có dám hay không!” Sức chiến đấu của Đồng Học Bản bọn họ đều biết, từng có một lần một người đối mặt mấy chục người cầm gậy gộc, kết quả mấy chục người ngay cả da của Đồng Học Bản cũng chưa đụng tới, đã bị đánh một trận tơi bời, mấy viên cảnh sát đều rõ ràng, bọn họ hiển nhiên không phải đối thủ của Đồng Học Bản, huống hồ người ta ngay cả Sở phó Cục trưởng cũng dám đánh, ngay cả bí thư khu ủy đều dám mắng, còn có chuyện gì làm không được?

Bành Cương thấy thế, lập tức mang theo người xông lên, dưới sự kinh sợ Đồng Học Bản, mấy viên cảnh sát kia đành phải chịu buông tay.

Đồng Học Bản bàn tay vung lên, “Giả mạo cảnh sát! Chuyện này phải điều tra rõ ràng! Lão Bành! Đem mọi người mang về sở giải quyết! Xảy ra trách nhiệm mình tôi gánh chịu!” Nợ nhiều không đền nổi thân. Đồng Học Bản bây giờ đang đứng giữa hai giới tuyến, không còn sợ lại thêm chuyện.

Sở phó Cục trưởng bị bắt lại cả giận nói: “Đồng Học Bản! Lá gan của anh to thật đấy!”

Ngay cả cảnh sát cũng dám bắt! Ngay cả lãnh đạo cục công an cũng dám bắt! Quả thật là to gan lớn mật!

Đồng Học Bản khinh khỉnh nhìn hấn hấn, “Anh giờ mới biết sao? A, con người tôi không có ưu điểm gì, chỉ được cái to gan! Đem hết đi cho tôi! Giam lại” Thời cơ phi thường tất dùng thủ đoạn phi thường, Đồng Học Bản không muốn tiếp tục bị bọn họ quấy rối.

Rất nhiều dân chúng cùng người của văn phòng đường phố đứng xem mà kinh sợ hết hồn.

Thật đem bắt người sao? Đây so với cách của lưu manh còn lưu manh hơn, làm cho tất cả mọi người đều câm lặng không biết nói gì.

736. Chương 734: Động Đất! (thượng)

Ngay buổi sáng hôm sau.

Cách động đất vài giờ đồng hồ

Đồng Học Bàn cả đêm không ngủ, tinh thần trạng thái đã có chút mỏi mệt, nhưng hấn vẫn kiên trì bám trụ.

Trần giữ ở hiện trường cùng lãnh đạo văn phòng đường phố cùng nhau chỉ huy di dời quần chúng.

“Mọi người đi theo tôi! Đều đi tránh nạn nào!”

“Không cần loạn! Mọi người đừng loạn! Xếp thành hàng!”

“Hoa viên Quang Minh kín người! Đi quảng trường phố tây đi!”

“Bên này đi! Ôi chào! Giúp ông kia một chút! Tiểu Lưu! Cậu đi gánh giúp một tý”.

“Mọi người đừng mang theo vật nặng và đồ điện, trước tiên di dời người già”.

“Tiểu khu còn có người sao? Nhanh đi xem xét! Từng nhà xem! Đừng lưu lại ai hết”.

Bên ngoài cái tiểu khu già cỗi bảy mươi tuổi đời, Đồng Học Bàn mang theo mười mấy người của văn phòng đường phố và xã khu.

Nhân viên đang di dời dân chúng, bức ảnh tiểu khu này Đồng Học Bàn đã nhìn thấy trên. Sau động đất đương nhiên trở nên đổ nát, những căn nhà nơi đây rõ ràng không chịu nổi động đất cấp 7, cấp 8, cho nên Đồng Học Bàn đương nhiên không thể lưu lại bất kỳ người nào nơi đây, sớm chỉ huy người di dời, vài trăm người đều được bố trí an toàn tới sáng mai ở các địa điểm tránh nạn, phút chốc tiểu khu đã trống trơn.

Dần dần thoáng đãng.

“Chủ nhiệm, mọi người đi rồi”.

“Không bỏ sót chứ?”

“Không có, chúng tôi đều kiểm tra rồi”.

“Tốt, đi tới nơi tiếp theo, cần tranh thủ thời gian!”

Đại bộ phận các văn phòng và kiến trúc trong phạm vi phố Quang Minh đều là trung tâm động đất đi qua.

Ít nhất cũng không bị sụp đổ toàn diện, các loại hình kiến trúc sau địa chấn đều bị phá hủy nghiêm trọng.

Chỉ có hơn mười nơi, nên Đồng Học Bàn hiện tại phải làm chính là đưa hết những người này đi, như vậy có thể tránh được phần lớn thương vong, nếu như tình hình lạc quan, thậm chí có thể nói tránh toàn diện thương vong cũng không chừng.

Nhất định.

Mười mấy chỗ này nhất định phải di dời hết mọi người

Không thì lúc sụp nhà cửa, người bên trong chết chắc.

Đồng Học Bàn lên xe tới địa điểm kết tiếp, tiện tay lấy ra di gọi cho Chu Diễm Như.

“Chu Chủ nhiệm, tình hình di dời thế nào rồi?”

“Đang khẩn trương làm việc, bên này tôi mới xong, đang chuyển người của tiểu khu”.

“Những nơi khác thì sao?”

“Cảnh Bí thư cùng Ngọc Linh cũng đưa người di tản người của các cửa hàng kinh doanh và các công ty, trường học bên này chúng tôi đã cho nghỉ học, khu bệnh viện do Vu Chủ nhiệm đảm nhận.

Mấy trung tâm bệnh xá và bệnh viện đã làm tốt công tác chuẩn bị, bác sỹ và xe cứu thương cũng đã sẵn sàng, chỉ cần động đất xảy ra, nhân viên cứu thương có thể lập tức lên đường, còn nữa trong lúc diễn tập anh đã chỉ ra những chỗ dễ có chuyện, bên ngoài cũng đã kịp thời bố trí lều trại, bác sỹ y tá cũng đã túc trực bên ngoài”.

“Tốt, bên trong khu có động tĩnh gì không?”

“Cái này... tôi không rõ lắm, tôi không nhận được tin tức gì”.

“Trong thành phố thì sao, có nơi nào di chuyển không?”

“Báo cáo của ngài làm rất nhiều dân chúng tối qua đã di tản, nhưng tuyệt đại đa số vẫn chưa đi, bên trong thành phố cũng chưa rõ thái độ, đúng rồi chủ nhiệm tôi mới nhận được tin

toàn bộ thành phố Phần Châu, ngoài phố chúng ta, bên huyện Duyên Đài cũng bắt đầu di tản dân chúng”.

Đồng Học Bán sững sốt, “...Huyện Duyên Đài??”

“Vâng, ngoài chúng ta và huyện Duyên Đài, nhưng nơi khác đối với chuyện động đất vẫn chưa thấy thấy nhiều tin tức hồi báo”.

“Ai hạ lệnh di tản?”

“Nghe nói nữ Huyện trưởng của bọn họ, sáng nay trong cuộc họp thường ủy đã đưa ra phương án di tản” Chu Diễm Như nói với ngữ khí bội phục: “Dù bí thư huyện ủy dường như cực lực phản đối, nhưng cô ấy dường như thuyết phục được đại bộ phận mọi người, dù đã áp chế được một tay, phương án đã được thông qua lúc bỏ phiếu, cô còn nói trách nhiệm mình cô gánh chịu, bây giờ huyện Duyên Đài cũng bắt đầu di dời”.

“...Tôi biết rồi”.

Treo điện thoại, Đồng Học Bán trong lòng chấn động, vạn lần cũng không nghĩ tới Tạ Tuệ Lan cũng làm như vậy. Hắn còn cho rằng chị Tạ không thể đồng ý, mấy ngày nay nhiều lần gọi điện khuyên cô ta, Tạ Tuệ Lan chỉ dùng một câu duy nhất: “Để tôi suy nghĩ”, cho nên ngày hôm qua cũng không gọi cho chị ta, nghĩ rằng có gọi cũng vô ích, thế nhưng nghe được tin tức này từ miệng Chu Diễm Như hắn có chút không dám tin.

Phía trước đã đến tiểu khu.

Đồng Học Bán chỉ huy thủ hạ lập tức động viên cư dân bỏ chạy, tự mình ở lại trong xe, lấy ra di động gọi cho Tạ Tuệ Lan.

Tít tít tít, điện thoại đã kết nối.

“Tuệ Lan, tôi” Đồng Học Bán nói.

“Ha ha, giờ mới nhớ tới gọi cho chị Tạ của cậu?”

“Chị... nghe nói chị cho di dời dân cư?”

Tạ Tuệ Lan cười ồm một tiếng, điện thoại bên kia rất nhiều, “Buổi sáng vừa bố trí, đang di tản, tôi bây giờ đang huy động mọi người”.

Đồng Học Bán chần chờ nói: “Chị tin tôi ?”

“...Tín cậu cái gì?”

“Báo cáo động đất”.

Chỉ nghe Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Nói thật cho cậu biết, chị Tạ của cậu không tin báo cáo của cậu, cũng không tin động đất”.

Đồng Học Bán ngẩn ra, “Thế vì cái gì?”

Tạ Tuệ Lan nói: “Động tĩnh lần này của cậu quá lớn, tất cả mọi chuyện đều đổ vào người cậu, ha ha, chị Tạ của cậu lúc này không giúp cậu thì giúp ai, đừng quên chúng ta sắp kết hôn, cậu chính là chị, chị chính là cậu không thể tách rời”.

“Tuệ Lan, chị... ai dà...”

“Ha ha, cảm động lắm sao?”

“Ừm, đặc biệt”.

“Hiện tại biết chị Tạ của cậu tốt rồi chứ?”

“Đã biết, không đúng, trước kia tôi cũng biết”.

“VẬY về sau hãy hiếu kính với tôi, sau khi kết hôn hãy giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa, bưng trà rót nước, mọi chuyện đều do cậu làm”.

Đồng Học Bân vừa nghe cũng vui vẻ , “Không ngờ chị như vậy, cái gì cũng đều do tôi làm”.

“Sao nào? Không lẽ tiểu tử cậu không vui vẻ”.

“Vui, vui được chưa? Chị không nghĩ xem tôi có thể để chị vất vả à, tôi cũng xót chị, được rồi, sau khi kết hôn tôi sẽ hiếu kính chị như mẹ tôi, xem bà chị già như Từ Hi thái hậu, thế được chưa” Đồng Học Bân vui vẻ cười nói.

“Đây vẫn còn thiếu lắm, ha ha lần này tôi đánh cược, mạo hiểm cùng cậu, nếu cuối cùng thượng cấp trách tội, hai vợ chồng son chúng ta từ từ chịu tội, đã chuẩn bị tâm lý này chưa?”

Đồng Học Bân nói: “Yên tâm đi, sẽ không...”

“...Ha ha, chắc chắn vậy sao?”

“Tôi có khi nào làm chuyện không chắc chắn? Tuệ Lan nói thật lần này chị có thể không hỏi mà giúp tôi, di tản toàn bộ dân huyện Duyên Đài, tôi thật không dám tin, tôi tin từ nay về sau, tất cả dân huyện Duyên Đài đều phải cảm ơn chị, tôi cam đoan vậy đấy”.

Tạ Tuệ Lan giúp đỡ làm Đồng Học Bân tràn đầy khí lực.

Có thể yêu chị Tạ, Đồng Học Bân cảm thấy chính mình thật sự là phúc khí tám kiếp tu luyện!

737. Chương 735: Động Đất! (trung)

Buổi sáng.

Thời gian động đất đang tới gần

Một cuộc điện thoại gọi tới di động của Đồng Học Bân

Là Vương Ngọc Linh gấp gáp nói, “Chủ nhiệm! Tôi tiểu Vương đây!”.

Đồng Học Bân hỏi: “Di dời thế nào rồi? Người của mười mấy nơi đều di tản rồi chứ?”

“Còn chưa xong” Vương Ngọc Linh nói: “Bên này có chút vấn đề”.

Đồng Học Bân trầm mặt, “Như thế nào còn chưa xong? Thời gian còn nhiều sao, cho lên cáng cũng phải đưa người đi”.

“Các địa phương khác cũng đã được rồi, nhưng... tôi và Chu chủ nhiệm đang ở trong phòng của một ngõ nhỏ, đây là nơi cuối cùng trong kế hoạch của ngài, căn phòng hư hỏng nhiều, nếu xảy ra động đất nhất định không thể đứng vững, nhưng rất nhiều dân ở đây không chịu đi, chúng tôi đã khuyên bảo mãi bọn họ vẫn không nghe lời, căn bản là bọn họ không nghe chúng tôi!”.

“Chờ đó, tôi đến ngay!”.

Tình huống này, Đồng Học Bân đã sớm dự liệu được, di dời dân cư, chuyện này không thể thuận buồm xuôi gió được, nhất định có người không muốn đi.

Trên xe Đồng Học Bân liên tiếp xem đồng hồ, không còn kịp rồi!

Động đất sắp xảy ra

Khu Hòa An Đông.

Một căn nhà trong phố nhỏ

Xe của Đồng Học Bân vừa tiến vào, hắn đã nghe thấy tiếng tranh cãi của không ít người.

Một ông cụ mặt đầy tức giận chỉ vào người của văn phòng đường phố: “Dựa vào cái gì bắt chúng tôi đi? Động đất sao? Trong ti vi đã nói là tin đồn, các anh lừa ai chứ?”

Chu Diễm Như kiên nhẫn nói: “Bác à, chúng cháu đã nhận được thông báo di dời, đây cũng là vì an toàn của mọi người, xin mọi người phối hợp với chúng cháu”.

Vương Ngọc Linh đứng bên cạnh nói: “Đúng đó bác Thành, mau đi thôi”.

Thành đại gia hừ một tiếng, “Phải đi các người đi! Chúng ta không đi!”

Vài người đứng sau cũng phụ họa nói: “Đúng, tôi xem bọn họ muốn rời chúng ta đi, sau đó phá nhà của chúng ta!”

“Mọi người đừng tin lời bọn họ” Con trai bác Thành nói: “Tôi nghe các phố khác không có động tĩnh gì, nhất định không có động đất, không thì sao người khác không đi”.

“Đúng, bọn họ muốn chúng ta rời đi, sau đó phá nhà chúng ta”.

“Bác Thành, chúng tôi nghe bác, nhất định không đi”.

Đồng Học Bàn bước nhanh đi đến, “Chu Chủ nhiệm sao lại thế này?”

Chu Diễm Như vừa thấy Chủ nhiệm đến, lập tức đem sự tình ngọn nguồn nói một lần.

Thì ra nơi đây là nơi quy hoạch của địa phương, mọi thứ đã quy hoạch xong xuôi, nhưng do đền bù không thỏa đáng, cư dân ở đây chỉ đi có vài hộ, những người còn lại đều không đi, đương nhiên là muốn đền bù nhiều hơn, địa vị bác Thành trong ngõ rất cao, nhiều lần hô phong hoán vũ, làm cho bên quy hoạch không có cách gì, lần này bắt bọn họ tránh động đất, đương nhiên bọn họ sợ nhà cửa bị người ta cướp đi cho nên mới phản ứng như vậy.

Đồng Học Bàn nhìn xem đồng hồ, “Các nơi khác sao rồi?”

“Cơ bản đều xong” Chu Diễm Như nói: “Chỉ còn nơi này”.

“Gọi anh Bành lại đây, mang theo nhiều người càng tốt”.

Chu Diễm Như không nói gì, quay người gọi điện cho Bành Cương tới

Đồng Học Bàn đi lên trước, lớn tiếng nói: “Mọi người tôi là chủ nhiệm Đồng Học Bàn của phố Quang Minh, lần này đảm trách công tác di dời”.

Lão Thành nhún anh, hừ nói: “Cậu chính là Đồng Học Bàn? Tôi có nghe nói qua cậu rồi!”.

Đồng Học Bàn nói: “Tôi biết mọi người có băn khoăn, nhưng tôi có thể chắc chắn rằng, tôi và bên quy hoạch không dỡ bỏ nhà của mọi người, xin mọi người tin chúng tôi, tin chính phủ, tôi có thể bảo đảm”.

Lão Thành lạnh lùng nói: “kiến trúc của ngõ Liễn, ban đầu chính các người đem người phá, anh bảo đảm cái gì?”

Đồng Học Bàn vẫn kiên nhẫn, “Bác Thành, chúng tôi cùng vì tốt ọi người, xin hãy tin tôi, bây giờ mau mang theo đồ đạc quý giá đi theo chúng tôi”.

“Các khu khác không đi sao chúng tôi phải đi”.

“Văn phòng đường phố nhất định không có lòng tốt, đừng tin bọn họ”.

“Khi nào tăng tiền bồi hoàn, khi ấy chúng tôi sẽ đi”.

Dưới sự chỉ đạo của bố con ông Thành, mọi người nhao nhao cả lên, căn bản không nghe lời Đồng Học Bàn nói.

Giằng co hơn mười phút, Bành Cương mới mang theo người chạy lại.

Đồng Học Bàn vừa xem đồng hồ, trong lòng nhất thời căng thẳng, lại nhìn đám người vẫn còn đang ngoan cố chống cự lại hẳn, nhìn đám người nhân viên công tác văn phòng đường phố vẫn không quá sốt ruột. Hiện tại chỉ có một mình Đồng Học Bàn biết, đã không còn thời gian nữa, thời gian động đất mà tờ báo trong tương lai nói là mười một giờ sáng, cho nên hiện tại đã là bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra!

Quyết định thật nhanh, Đồng Học Bản nói với Bành Cương: “Không lo được nhiều vậy, bọn họ không đi cũng bắt đi, bảo mọi người đưa họ lên xe tới nơi tị nạn”.

Bành Cương hung hăng nói với cấp dưới, “Nghe cả rồi chứ, đưa người đi”.

Bọn họ lập tức bao vây, gom mười mấy người kia lên xe.

Bố con ông Thành thấy vậy, đương lúc bức tức nói: “Các người làm gì vậy? muốn làm gì vậy?”

Bành Cương không nói hai lời, đứng trước mười mấy người lớn bé hét lớn: “Gom hết người lại!”

“Đừng đụng vào con ta!”.

“Mẹ! liều mạng với bọn họ”.

Ông Thành tức giận không thôi, cầm cây gậy trong tay hung hăng xông tới trước mặt Đồng Học Bản, đập một gậy vào đầu anh. Căn bản Đồng Học Bản không có thời gian phản ứng, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, suýt ngã xuống đất.

“A!”.

“Đồng Chủ nhiệm!”

“Máu! Đổ máu !”

Chu Diễm Như cùng Bành Cương và người của văn phòng đường phố thất sắc!

Ông Thành cũng ngây ngẩn cả người, nhìn cây gậy trong tay vậy máu, trong lúc nhất thời đâm lao phải theo lao.

Đồng Học Bản cắn răng nén đau, xoa xoa trán, chỉ thấy bàn tay be bét máu, máu từng giọt rơi xuống, thấy bọn Chu Diễm Như hoảng hốt chạy tới, hấn vội xua tay, đòn hấn đã chịu rồi, chút thương tổn này tính gì, “Tiếp tục đưa người đi, một người cũng không được để sót, đưa tất cả về công viên, nhanh lên, nhìn tôi làm gì, đưa đi”.

Máu tươi đã nhuộm đỏ áo sơ mi trắng của anh, ai nhìn thấy cũng kinh sợ, thêm vào đó là tiếng hét lớn của Đồng Học Bản, nhất thời không ít người cả kinh.

Bành Cương cùng vài người như tiếp thêm khí thế, vội vàng bắt người lên xe, hơn nữa vọt vào một căn lớn đem hết mọi người bên trong đi. Phần lớn thấy thái độ hung hăng vậy đều vội cầm theo tài vật đi theo người của văn phòng, nhưng cũng không ít người ví dụ như bố con ông Thành vẫn ở đó kích động mọi người làm mọi người không đi.

“Kiên trì bám trụ cho tôi” Ông Thành râu tóc dựng ngược, giơ gậy lên, “Không thì nhà cửa không còn, bọn họ tới phá nhà đấy”.

Một thanh niên bị hiệp cảnh ôm lấy thất lưng, cánh tay hấn đâm liên tiếp vào mặt viên hiệp cảnh: “Thả tôi ra”.

Viên hiệp cảnh cổ nén đau.

Đồng Học Bản hét lớn: “Không được đánh lại, mang người đi, không còn thời gian đâu”.

Lập tức có hai người xông lại tới giúp, lôi cậu thanh niên kia lên xe.

Đồng Học Bản nhìn thời gian, cũng là đi nhanh về phía trước tóm lấy hai người trung niên, trên người trên mặt Đồng Học Bản liền bị ăn đấm, ăn đá nhưng hấn không lên tiếng kháng cự, kéo hai người vào xe và nói với lái xe: “Lái xe đi”.

Người bị lôi đi một lượt

Lại có một chiếc xe lớn tiếp tục chở người.

Cùng lúc đó.

Khu ủy khu Nam Sơn, cuộc họp bất thường của thường ủy hội được diễn ra.

Ngồi ghế chủ tọa là Vương An Thạch, lúc này khuôn mặt ngày một khó coi, những người khác cũng vậy, còn có người mang theo ánh mắt tức tối.

Ngay tại lúc đó mọi người đều nhận được tin, trong đêm những người được phái đi giải tán dân di cư bao gồm Sở phó cục trưởng bị phố Quang Minh khép vào tội giả mạo và bắt đi, cho nên bây giờ cuộc họp mới diễn ra, chủ yếu là các nơi bây giờ đều rất loạn bởi tin tức bây giờ mới truyền đi.

Sở phó Cục trưởng, là lãnh đạo phân cục.

Nhưng hiện tại đã bị tạm giữ, nói ra có lẽ không ai tin

Cục trưởng Văn Vi tức giận tới tím tái mặt mày, “Bây giờ người của tôi đều bị phố Quang Minh tạm giữ. Cái gã Đồng Học Bân này quả là coi trời bằng vung! Hắn muốn làm gì vậy? Tôi hỏi rõ cuộc hắn muốn làm gì?”

Trưởng phòng tổ chức Tiết Khánh Vinh nói: “Hắn đang tạm thời bị đình chỉ công tác! Lại có ra phố làm loạn. Tôi đề nghị cắt chức Đồng Học Bân!”

Bí thư ủy ban kỷ luật Ngô Lượng nhíu mày nói: “Tôi cảm thấy kết luận còn hazy còn sớm, Tiểu Đồng cũng là sợ động đất sắp xảy ra, cho nên mới ra tay cứng nhắc vậy”.

Văn Vi tức giận nói :“Cái này mà gọi là cứng nhắc một chút? Phải gọi là không có vương pháp!”

“Cái gì mà động đất sắp xảy ra?” Tiết Khánh Vinh nói:“Ngô Lượng bí thư, ông làm sao cũng nói luận điệu này? Ông có thể bỏ qua tin động đất qua bên khác đi”.

Huyện Duyên Đài, trong phòng họp huyện ủy.

Hướng Đạo Phát cùng Tạ Tuệ Lan mặt đối mặt đang ngồi cùng nhau.

“Chủ tịch Huệ Lan, tôi nghĩ cô nên biết mình đang làm gì?” Hướng Đạo lạnh lùng nói.

Rồi hắn tiếp lời: “Thành phố căn bản không phê chuẩn. Nếu xảy ra chuyện, hậu quả thật không dám nghĩ tới!”

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn nói: “Nếu động đất xảy ra thật, hậu quả cũng thật không dám nghĩ”.

Tạ Tư Lan găm nhăm lâu như vậy, Hướng Đạo Phát đã dần dần không còn cách khống chế cục diện huyện Duyên Đài, hắn đã bị chủ tịch áp chế, kết quả bỏ phiếu sáng nay làm gã rõ điều này, dù không còn mặt mũi nào nhưng gã không hề biểu hiện ra mặt, ngược lại gã còn mừng thầm, vì Tạ Tư Lan đã đi sai nước cờ này, nước cờ sinh tử.

Động đất

Có thể sao?

Bọn mèo chó kêu có động đất? Cô đem mọi thứ đánh bạc với chuyện này. Ngu xuẩn. Hướng Đạo Phát cười thầm trong lòng. Dù sao gã vẫn bảo lưu ý kiến, hắn đang đợi xem Tạ Tuệ Lan thu dọn hiện trường thế nào?

738. Chương 736: Động Đất! (hạ)

Sáng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua .

Trái tim Đồng Học Bân thấp tha thấp thỏm, khuôn mặt ngày một nặng nề, vội vàng chỉ huy mọi người của phố di tản quần chúng trong phố nhỏ.

Tí tách, tí tách, máu vẫn chảy từ trên trán xuống.

“Chủ nhiệm, anh mau băng bó một chút!” Chu Diễm Như vội vàng đưa qua một chiếc khăn tay.

Đồng Học Bân lắc lắc đầu, “Gia tăng tốc độ di dời! Không cần lo cho tôi! Bảo mọi người nhanh một chút!”

Hắn nào còn thời gian để xử lý vết thương, thời gian ngày một cạn kiệt.

Phần lớn dân cứng đầu trong ngõ nhỏ này đã được đưa đi, một vài tình tiết phản kháng nghiêm trọng, một vài người già chân tay không thuận tiện, Đồng Học Bân liền cho người dìu đỡ, sau đó Đồng Học Bân hết lần này tới lần khác nhìn đồng hồ

Nhanh lên đi!

Mau nữa đi!

Dần dần, đại bộ phận người đã được di dời.

Chỉ có nhà ông Thành còn ngoan cố lưu lại nơi đây, lão Thành đã bảy mươi vẫn cầm gậy đứng trước cửa, ai muốn tiếp cận ông đều bị ăn đòn, bên cạnh con trai, con dâu đỡ ông còn bên này thấy ông Thành tuổi đã cao cũng không dám ra tay mạnh, sợ xảy ra chuyện, đợi sau khi Bành Cương đưa hai nhà cuối cùng đi, liền nhìn như dò hỏi Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân nói: “Còn mấy hộ?”

“Đều đi rồi” Bành Cương đưa mắt vào sân, “Còn nhà bọn họ?”

Thành đại gia tức giận đến râu trắng run run, “Ta xem các người ai dám lại đây! Chỉ cần có ta ở! Hôm nay ai cũng đừng nghĩ làm cho nhà chúng ta rời đi!”

Một vài người thấy chuyện không thể khác bèn khuyên: “Bác thành, đi thôi, bọn họ lòng dạ sắt đá, chúng ta đấu không lại đâu”.

“Đúng vậy, đều tới rồi, chúng ta không chịu thiệt trước” Một lão hàng xóm lên tiếng

Đồng Học Bân bước lên trước một bước, “Bác à, tôi nói lại lần cuối, động đất bất kỳ lúc nào cũng có thể tới! Chúng tôi không dỡ nhà của các bác đâu, mau đi cùng chúng tôi”.

Ông Thành quát cường nói: “Còn nói động đất, cậu tưởng bọn tôi ngốc sao?”

Con trai ông Thành phụ họa “Ai đi thì mặc, chúng tôi không đi, hôm nay ai cũng đừng mong tiến vào nhà chúng tôi”.

Con dâu nói: “Trên ti vi đã nói rất rõ ràng rồi, đừng lấy động đất dọa chúng tôi!”.

“Chủ nhiệm!” Bành Cương nhìn về phía anh

Đồng Học Bân vung tay tức giận nói: “Đem người lên xe cho tôi, áp giải cũng phải áp cho tôi”.

“Các người dám!” Ông Thành vung gậy lên

Bành Cương liền mang theo người xông lên!

Nhưng đúng lúc ấy, điều làm mọi người không ngờ tới là đã phát sinh một chuyện, ầm ầm, một tiếng như sấm đột nhiên vang lên! Mọi người chỉ cảm thấy chân tay run rẩy, ông Thành cùng con trai và con dâu bị xô về trước, ngã người đứng không vững, rồi ngồi bệt xuống trước cửa. Bên cạnh vài người chưa kịp di dời cũng đang lão đảo, tất cả mọi người đều đứng không vững.

Ầm!

Hầu như là trong nháy mắt, cách đó không xa một phòng bếp ầm ầm sập. Trong chớp mắt đã thành đổ nát.

Đồng Học Bân biến sắc mặt, hồng rỗi.

Chu Diễm Như cùng đám người Bành Cương cũng dần dần xanh mặt.

Ông Thành mặt trắng bệch nói: “Động đất, là động đất”.

Con trai và con dâu cũng ngã người, “Động đất tới thật rồi, trời ơi, động đất tới thật rồi”.

Những tiếng thât thanh vang lên quanh Chu Diễm Như, khung cảnh ấy làm mọi người hét ầm lên.

“A!”

“Là động đất”.

“Chạy mau! Chạy mau!”

Ngoài Đồng Học Bàn, không ai ngờ được động đất tới thật, dù là người của phố Quang Minh cũng chưa chuẩn bị tâm lý này, bọn họ di dời dân chúng chủ yếu do là do nghe lời Đồng Học Bàn.

Động đất xảy ra thật rồi.

Quả thật là tới rồi.

Khu Nam Sơn.

Trong phòng họp.

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày mặt không chút thay đổi nói: “Công tác phòng chống tôi đã hạ lệnh, Tiểu Đồng báo phố Quang Minh đã di dời cũng là tôi phê chuẩn, Tiểu Đồng nói đúng, chó mèo có phản ứng bất thường không thể xem thường, tôi không thể tưởng tượng thành phố Phần Châu dân đông vậy hoặc xảy ra động đất hậu quả sẽ thế nào, chuyện này tôi đã có chuẩn bị tâm lý, xảy ra trách nhiệm, tôi sẽ gánh vác”.

Rất nhiều người nhìn về Cảnh Nguyệt Hoa trong lòng thầm than thở, Cảnh khu trưởng lần này làm sao vậy? Sao đột nhiên trở nên hồ đồ.

Thậm chí vài vị lãnh đạo cũng vô cùng không thể hiểu nổi hành động của Cảnh Nguyệt Hoa, quá mạo hiểm! Động đất, di dời? đây không phải là bức mình vào tuyệt lộ sao?

Vương An Thạch lạnh lùng nói: “Nguyệt Hoa Khu trưởng, cô bây giờ phải làm rõ ràng, đây không phải là cô gánh trách nhiệm hay không, cũng không phải là chuyện của mình cô. Cô có chứng cứ gì nói có động đất? Thành phố đã điều tra không có chuyện này! Cô đây là...”

Còn không đợi hần nói xong!

Bỗng nhiên. Một cơn địa chấn đã ập tới.

Cốc chén lắc lư, bàn ghế lắc lư, phòng làm việc lắc lư, cả tòa nhà lắc lư.

Điều này làm mọi người trong phòng biến sắc, có người ngồi không vững ngã cả ra đất, có người kinh hãi đứng lên.

Một luồng khí lạnh đổ vào hòng!

Vương An Thạch cùng thường ủy viên ngay người đứng đó, đầu óc trống rỗng.

Cảnh Nguyệt Hoa trong lòng cũng là lộp bộp một tiếng, lúc này hét lớn một tiếng, “Mau cứu người!”

Mọi người lúc này mới phản ứng, là động đất, động đất tới rồi.

Huyện Duyên Đài.

Hướng Đạo ngồi đối diện với Tạ Tuệ Lan nói: “Cuộc họp thường ủy qua rồi, vậy tôi cũng không nói gì, nhưng tôi sẽ báo cáo với thành phố, Chủ tịch Tạ, lần này cô độc đoán chuyên quyền, làm ảnh hưởng và tổn thất đến huyện ta, tôi nghĩ cô tự mình kiểm điểm cho rõ ràng đi”.

“Tôi cảm ơn kiến nghị của Bí thư Hướng?” Tạ Tuệ Lan híp mắt nói.

Hướng Đạo biết, chuyện này qua đi. Huyện Duyên Đài sẽ không còn chỗ cho Tạ Tuệ Lan dung thân, đối với Hướng Đạo cũng không phải là chuyện không tốt, cô ép buộc đi, còn động đất? Còn chưa xảy ra toàn huyện đã di dời, tôi không thể mù cùng cô.

Nhưng Hướng Đạo vừa nghĩ tới đây, bỗng nhiên trời long đất lở.

Xoảng! Chậu hoa trên cửa sổ rơi xuống đất.

Thủy tinh ở cửa sổ cũng phát ra tiếng vang! Mặt đất cũng đang rung chuyển.

Hướng Đạo ngây người, quả thật không dám tin vào mắt mình, chuyện này là sao? Chuyện này là sao?

Tạ Tuệ Lan cũng không dự đoán được diễn biến trước mắt, ngây người một lúc, rồi cả người như một thanh đao sắc hô lớn, “Động đất”.

Hướng Đạo sắc mặt trắng nhợt, huyết áp nhất thời tăng lên.

Hồng rồi!

Cái này hồng rồi!

Trời rung đất chuyển!

Toàn bộ Phần Châu nhuộm màu lo lắng.

739. Chương 737: Cứu Viện!

Quận Nam Sơn.

Phố Quan Minh, trong một ngõ nhỏ

Mặt đất dưới chân như nứt ra, phát ra tiếng rít điên cuồng, mặt đất đang rung chuyển, căn nhà trong phút chốc sụp đổ.

Động đất

Lúc này đến người ngốc cũng nhận ra động đất

Hơn nữa không phải động đất nhỏ, ít nhất cũng cấp 7 trở lên.

Căn nhà kia phút chốc thành bình địa, và trong ngõ nhỏ, đám người bị nhóm người Bành Cương lôi đi ra, giường mất nhìn nhà cửa mình không còn tồn tại, nước mắt đôi vợ chồng này chảy ra, bọn họ hiểu, nếu không phải Đồng Học Bán hạ lệnh cưỡng dâm, vợ chồng họ sớm chết trong nhà, tuyệt đối không có hi vọng sống, đáng cười là họ còn đánh trả người ta, những người xung quanh mắt cũng hoe đỏ.

Thì ra thật sự có động đất!

Văn phòng đường phố không lừa bọn họ! Không phải muốn mượn cưỡng bức, cướp nhà bọn họ

Ai cũng không đoán được chuyện này xảy ra, một bộ phận đã di dời, bộ phận khác ngây người tại chỗ, chỉ có một Đồng Học Bán đã có chuẩn bị tâm lý.

Nguy hiểm, hết sức căng thẳng!

Ầm ầm, một mảng tường sụp xuống.

Đồng Học Bán ổn định thân mình mạnh mẽ đứng lên, hét lớn: “Đi mau! Rời khỏi ngõ mau!”

Chu Diễm Như nhất thời cũng hét lớn một tiếng, “Mau rời đi! Chạy mau!”

Lúc này mọi người mới định thần, lão đạo chạy ra ngoài, bây giờ chỉ có nơi đất trống là an toàn nhất, ai cũng rõ điều này.

Bành Cương cùng với người của mình cùng xiêu vẹo chạy ra khỏi ngõ.

Nhưng khi Đồng Học Bán muốn rời khỏi, đột nhiên ánh mắt hắn phát hiện có mấy mấy người không chạy, chính là ông Thành cùng con cái ông ta.

“Cháu tôi đâu?” Ông Thành hét lớn, “cháu tôi ở đâu?”

Con dâu cũng thất thanh nói: “Còn ở trong phòng, con không dẫn nó ra!”.

Con trai ông Thành vừa muốn kêu gì... mặt đất rung chuyển mạnh làm anh ta ngã xuống... hắn chỉ biết đau đớn gọi tên con. Một tiếng nổ trong vườn, tiếng khóc của một đứa bé vọng ra.

Lúc này trong lòng tất cả mọi người đều rõ, trong nhà còn có người chưa được đưa ra.

Nhưng lúc này đây, căn phòng cứ từng mảng sụp xuống, căn nhà bên này đã quá cũ kỹ, căn bản không chịu được chấn động của động đất, bây giờ mà xông vào cứu người chẳng khác gì tự tìm cái chết, rất nhiều hàng xóm có quan hệ tốt với ông Thành cũng không quay đầu lại, chỉ có Chu Diễm Như và Bành Cương... quay đầu lại nhìn. Thấy Đồng chủ nhiệm vẫn còn chưa đi, mấy người rất lo lắng.

“Chủ nhiệm!” Chu Diễm Như hô: “Mau tới đây!”

“Nguy hiểm!” Bành Cương lớn tiếng nói.

Trong nhà một mảng tường lại sụp xuống

Con trai ông Thành bị ngã gãy chân, không thể đứng dậy, con dâu cũng bị động đất làm cho đau đớn, hai chân run run, nhưng một bước cũng không đi được, ngược lại ông Thành tuy đã bảy mươi nhưng không biết lấy khí lực ở đâu, vút cây gậy xông vào vườn, có chết cũng phải cứu đứa cháu ra.

Thấy thế, Đồng Học Bàn không chút nghĩ ngợi giữ ông Thành lại, nói với Bành Cương, “Mang dân chúng đi, mau đi tản”.

Bành Cương cùng hai người vội chạy lại, một người công ông Thành, một người ôm con trai ông chạy nhanh ra ngõ.

“Buông tôi ra!”

“Con tôi, con tôi còn ở trong đó”.

“Buông ra! Để tôi vào trong đó”.

Ầm! Trong sân nhà ông Thành lại có một gian nhà bị đổ

Nhưng đúng lúc cả nhà ông Thành đang há hốc, một bóng người đã xông vào bên trong, chính là Đồng Học Bàn.

Chu Diễm Như kinh hãi thất sắc gọi to: “Chủ nhiệm!”.

Con dâu ông Thành vừa nhìn thấy bỗng bật khóc, “Cứu con tôi với, cứu con tôi với”.

“Lão Bành! Dem mọi người mang đi!” Tiếng Đồng Học Bàn vọng ra, “Đứa nhỏ để tôi lo”.

Bành Cương ánh mắt nóng lên, khễ căn môi, nổi giận nói: “Đi! Đi mau!”

Chu Diễm Như quay đầu muốn chạy trở lại, “Chủ nhiệm còn chưa đi! Mau cứu Đồng Chủ nhiệm!”

“Giữ chặt Chu Chủ nhiệm! Đi!” Bành Cương cổ họng tắc nghẹn.

Chu Diễm Như nhất thời bị hai người túm lấy sống chết lôi đi!

Cách động đất đến lúc này đã mấy chục giây, một cơn động đất thông thường cũng nửa phút, nhưng nửa phút ngắn ngủi ấy, cả ngõ nhỏ biến ra thế này.

Mười gian phòng ở, năm gian sụp đổ.

Đồng Chủ nhiệm đi vào sân, mắt như không chịu nổi.

Rất nhiều người của văn phòng đường phố đều thấp thỏm!

Trong sân, Đồng Học Bàn đã xông đến gần, nghe thấy tiếng trẻ khóc, mắt hấn căng thẳng, hấn xông vào cửa lớn. Lúc này Đồng Học Bàn đương nhiên không thể không đi, cho dù cả nhà ông Thành chửi bọn họ, cho dù ông Thành cầm gậy đánh vào đầu hấn tới chảy máu, Đồng Học Bàn cũng không thể bỏ lại đứa trẻ, không chỉ vì Đồng Học Bàn là chủ nhiệm văn phòng đường phố, là quan phụ mẫu của bọn họ, chủ yếu chuyện này cho dù Đồng Học Bàn chỉ là một dân thường, hấn cũng nhất định phải làm.

Cứu người!

Đồng Học Bàn trong đầu chỉ có một ý niệm này!

Đẩy cửa vào, đập vào mắt chính là một mảnh đồng hồ hỗn độn, bàn ghế toàn bộ đều ngã!

“Có người không? Có người không?” Đồng Học Bàn vội nhìn chung quanh.

Không có người trả lời, từng trận tiếng khóc lại từ trong buồng vang ra.

Đồng Học Bàn đi thẳng vào buồng trong, vừa đi vào liền thấy một đứa nhỏ ngồi xổm ôm đầu ở dưới bàn hu hu khóc lớn, mới chừng năm tuổi!

Đồng Học Bàn trong lòng đại định, mà khi hắn đang muốn đi lên cứu người, dị biến nổi lên!

Đột địa chấn mãnh liệt đầu tiên đã muốn kết thúc, nhưng tại một khắc cuối cùng này, cái căn phòng cũ kỹ này rốt cuộc chịu không được, một tiếng nổ từ đỉnh đầu áp xuống!

Phòng sập rồi!

Vách tường sụp đổ!

Khí tức tử vong tràn ngập ở trên người Đồng Học Bàn cùng đứa nhỏ!

Đồng Học Bàn tay mất lạnh lẽo, lúc này ở trong lòng rỗng lớn một chỉ lệnh -STOP!

Thời gian đọng lại!

Nóc nhà cùng gạch ngói sập xuống ở ngay trên đầu Đồng Học Bàn chừng nửa thước dừng lại, mảnh vụn cùng tro bụi cũng đều cố định ở giữa không trung!

Đồng Học Bàn chỉ cảm thấy một cỗ cảm xúc sợ hãi lan tràn trong lòng, hắn tiến lên cúi đầu ôm lấy đứa nhỏ ở dưới bàn, ôm vào trong ngực, từ khe hở vách tường nứt ra mà chạy ra khỏi phòng ở, đứng ở trong sân hầu như thành một mảng phế tích.

STOP giải trừ!

Thời gian khôi phục!

Bên cạnh bỗng nhiên nổi lên mỗi cỗ khói bụi thật lớn!

Cùng với một tiếng nổ, căn nhà tiêu thất, trong sương khói bụi đất chỉ còn một đồng hồ đổ vỡ.

Đứa nhỏ không biết khi nào thì đã ôm chặt cổ Đồng Học Bàn, vùi ở trong ngực hắn khóc lớn, ngay cả mắt cũng không dám mở.

Đồng Học Bàn vuốt vuốt đầu nó, “Ngoan, không có việc gì, không có việc gì”.

“Hu hu... Con sắp chết... hu hu...”

“Không đâu, đã không sao rồi, đi, chú đưa cháu đi tìm ba mẹ”.

“...Thực sao?” Đứa nhỏ rốt cuộc mở ánh mắt sợ hãi, nhìn về phía Đồng Học Bàn.

“Thực, chú còn có thể lừa cháu?” Đồng Học Bàn ôm lấy nó, thần sắc lại tuyệt không thoải mái, cảnh giới nhìn bốn phía, bước nhanh ra khỏi sân.

Đột địa chấn thứ nhất đã trôi qua, đại địa tạm thời khôi phục yên tĩnh.

Nhưng mà khắp ngõ nhỏ lại vô cùng thê thảm, đại bộ phận kiến trúc đều thành bình địa, đây là lửa giận thiên nhiên, ai cũng không có biện pháp chống lại. Tình trạng nơi này cũng đại biểu toàn bộ tình hình thành phố Phần Châu, Đồng Học Bàn trong lòng càng trầm, vô cùng lo lắng cho an toàn của dân chúng cùng Tạ Tuệ Lan Cảnh Nguyệt Hoa các nàng, một bên hướng bên ngoài ngõ nhỏ chạy ra, Đồng Học Bàn một bên vội vàng cầm lấy di động gọi điện thoại, nhưng điện thoại lại không thông, gọi không được, đài thu phát cũng hỏng rồi!

Con mẹ nó!

Bên ngoài ngõ nhỏ.

Trên một khu đất trống, hơn trăm người đều tập trung ở tại nơi này.

Đây đều là những người trốn ra từ trong địa chấn, Chu Diễm Như cùng đám người Bành Cương Thành đại gia cũng đều ở trong đám người, trừng mắt nhìn ra xa xa.

Bỗng nhiên, hầu như nháy mắt, nhà của Thành đại gia liền tiêu thất!

Con dâu Thành đại gia mặt liền trắng bệch ra, kêu thảm thiết một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất!

Thành đại gia cũng là một hơi thiếu chút nữa thở không lên, thân mình nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa ngất xỉu đi!

“Nhà sập rồi! Sập rồi!”

“Con tôi còn ở bên trong!”

“Đồng Chủ nhiệm!!”

Tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên!

Nhưng một lát trôi qua, đột nhiên, một cái bóng người mơ hồ từ trong một mảnh phế tích tro bụi kia đi ra, chỉ thấy người nọ trên trán mang theo máu, trên áo sơ mi mang theo máu, nhưng bước chân lại mướt phần mau lẹ, trong lòng hẩn ôm một đứa nhỏ chừng năm tuổi, đi thông thả bước ra.

“Mau xem!” Có mấy dân chúng mắt sắc, kinh hô chỉ vào nơi đó.

“Có người đi ra!”

“Là Đồng Chủ nhiệm cùng đứa nhỏ!”

“Đi ra rồi! Đứa nhỏ đã được cứu ra!”

Con dâu Thành đại gia hô to một tiếng, giống như diên từ trên mặt đất đứng lên, nghiêng ngả lão đảo liên hướng phía trước mặt tiến lên, vừa khóc vừa tiếp nhận con trong lòng Đồng Học Bán, “Tiểu Hổ! Tiểu Hổ! Là mẹ không tốt! Đây là mẹ không tốt để con một mình ở trong nhà! Hu hu hu! Con tôi!”

“Mẹ!” Đứa nhỏ cũng nức nở không thôi, “Hừ chết con! Hu hu!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Người mẹ cũng không biết làm sao.

Lúc này, Thành đại gia ở mặt sau cùng con của hẩn cũng kích động đi lên, Thành đại gia nhìn đứa cháu bình yên vô sự, liên tục nói ba tiếng “Tốt”, mà khi hẩn nhìn về phía Đồng Học Bán, nhìn về phía cái đầu bị mình đánh cho chảy máu của hẩn, Thành đại gia liền cầm thật chặt tay Đồng Học Bán, lão lệ tung hoành, “Cảm ơn! Cảm ơn!”

Đồng Học Bán nhìn bọn họ một nhà đoàn tụ, trong lòng cũng thực thỏa mãn, “Nên làm”.

“Là tôi lão hồ đồ!” Thành đại gia hiện tại hận không thể chính mình tự mình một gậy, người văn phòng đường phố ý tốt khuyên bọn họ đi tránh nạn, hẩn chẳng những không nghe còn đánh người văn phòng đường phố, hiện tại, lãnh đạo ngã tư đường đã không kể khúc mắc trước, ngược lại còn mạo hiểm sinh mệnh đem cháu hẩn cứu ra, điều này làm cho Thành đại gia đã không biết nên nói cái gì cho tốt, hai hàng lão lệ cũng ngăn không được!

Hơn trăm cư dân mặt sau thấy được như thế, rất nhiều người trong mắt cũng là sương mù, phi thường cảm động.

740. Chương 738: Đội Cứu Viện Lâm Thời

Ngoài ngõ nhỏ.

Người của văn phòng đường phố đang vây quanh Đồng Học Bán mới thoát về từ cõi chết.

“Chủ nhiệm, ngài thế nào?” Chu Diễm Như vội la lên: “Có bị thương không?”

Đồng Học Bán nặng nhọc nói: “Tôi không sao, tình hình bây giờ thế nào? Thương vong thế nào?”

Chu Diễm Như nói: “Không liên lạc được với khu, cũng không liên lạc được với thành phố, tất cả các đường liên lạc đều bị đứt, tình hình bây giờ thế nào vẫn chưa rõ”.

“Trong ngõ còn có người sao?”

“Sớm bị dời đi, những người còn lại đều ở nơi này” Bành Cương nói.

“Đúng, tôi vừa cũng hỏi qua mọi người, ngõ này không còn ai”.

“Vây là tốt rồi!” Đồng Học Bản trong lòng nói, may mắn bọn họ dời đi đúng lúc, bằng không đúng là đại họa, hắn nhìn xung quanh thấy vẻ lo lắng của mọi người, lập tức hắn lớn tiếng nói: “Người của văn phòng đường phố nghe đây, động đất rồi, đây mới là đợt đầu tiên, phía sau nhất định có đợt khác, nếu không yên tâm về bố mẹ mình, bây giờ có thể đi, tôi cũng không miễn cưỡng lưu mọi người lại, bây giờ chính là lúc dân tình cần chúng ta, có một người lo một người, đi theo tôi cứu người”.

Người của văn phòng đường phố đều ngạc nhiên, không nghĩ tới Đồng Chủ nhiệm sẽ nói như vậy, có thể đi rồi?

Bành Cương nghiêm mặt nói: “Chủ nhiệm! Hiện tại điện thoại cùng giao thông đều bị đứt! Cứu viện còn không biết khi nào thì có thể đến! Hiện tại chỉ có thể dựa vào chúng ta! Cứu dân chúng quan trọng hơn!”

“Đúng vậy, lúc này chúng ta không thể đi”.

Rõ ràng trong lòng mọi người đều đang lo lắng cho người thân, vậy mà vẫn cắn răng nói: “Mọi người cùng nhau cứu người, trước tiên cứu dân chúng rồi hãy nói”.

Mẹ nó, Đồng Học Bản lạnh lùng nhìn bọn họ, “Bố mẹ các người không phải dân chúng sao? Con cái các người không phải dân chúng sao? Đến người nhà các người cũng không bảo vệ cho tốt còn nói gì nữa?”

Đồng Học Bản rất hiểu nhân tình, không cưỡng ép lưu mọi người lại, “Tôi nói lại lần nữa, những người lo lắng cho người nhà lập tức trở về, xử lý chuyện gia đình xong hãy tới đây với tôi”.

Chu Diễm Như đứng bên cạnh nói: “Tiểu Vương, vợ và con anh không phải vẫn ở ngõ Liễu sao? Mau về đi xem sao?”

“Nhưng tôi...” Mắt Tiểu Vương hoe đỏ.

“Đi thôi” Chu Diễm Như nói.

Tiểu Vương cắn chặt miệng, nhìn về phía Đồng Học Bản nói: “Cảm ơn Chủ nhiệm! Chờ tôi xem qua lũ hổ! Lập tức sẽ trở lại!” Rồi quay đầu chạy đi.

Lập tức... lại có vài người rời đi

Đồng Học Bản khẽ gật đầu, không dám trì hoãn một giây, bắt đầu bố trí công tác, “Chu Chủ nhiệm... Nơi này cũng không an toàn, cô lập tức lưu lại vài người dẫn dân chúng đi tị nạn, tùy cơ ứng biến, nhiệm vụ này giao cho cô, tất phải bảo đảm sự an toàn của dân chúng với tôi”.

Chu Diễm Như nghiêm sắc mặt vang một tiếng, rồi quay đầu nói với mọi người, “Mọi người đi theo tôi”.

Trong đám người không ít người đưa mắt nhìn nhau, rất nhiều thanh niên trai tráng đứng ra nhìn Đồng Học Bản nói: “Đồng chủ nhiệm, tôi cũng có thể giúp đỡ”.

“Tôi cũng vậy”.

“Tôi cũng vậy, mọi người cùng nhau cứu người!”

Ước chừng sáu bảy người đứng ra, tất cả đều được người của văn phòng đường phố kéo từ cũi chết trở về.

Điều này làm cho Đồng Học Bản thấy được cái đẹp của nhân tình, trong lòng vui vẻ, lớn tiếng nói: “Tốt, vậy tôi nhờ vào mọi người, các anh cùng mọi người sơ tán, trên đường thấy ai gặp nguy hiểm thì cứu giúp”.

Chu Diễm Như rất nhanh mang người đi, số lượng người trên trăm người, còn lưu lại nơi đây chỉ có Đồng Học Bản, Bành Cương cùng bốn người khác.

Trên đường bên ngoài, toàn là đổ nát, cả con phố bị phá hủy, xe cũng không thể đi được, chỉ có thể đi bộ.

Đồng Học Bán nhìn cảnh đổ nát trước mắt, trong lòng chua xót, một cơn giận vô cớ ập đến nhưng sao cứ mắc ở cổ họng.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Đồng Học Bán nhìn mấy người còn lại nói: “Phía tây nhất định là bị nghiêm trọng, thuận đường chúng ta qua đó xem có thể cứu được ai không?”

Bọn người Bành Cương bước nhanh theo: “Sáu người chúng ta, e là...”

Đồng Học Bán không nói, hẳn cũng biết quá ít người, nhưng bây giờ căn bản không thể liên lạc với khu, cũng không thể tụ tập cứu thương, chứ có thể dựa vào bọn họ mà thôi.

Trên đường, vài cư dân thất kinh.

Bành Cương gào với bọn họ, “Đi công viên Quang Minh, đừng chạy lung tung, đừng tới quá gần những nơi kiên cố, bên kia có chỗ tránh né, qua đó đợi cứu thương”.

Không ít người nghe xong, đều nghe theo, mọi người đã không lòng dạ nào.

Đột nhiên một tiếng hét chói tai vọng đến, “Cứu mạng, người đâu?”

Bọn Đồng Học Bán cũng thuận theo tiếng kêu mà nhìn tới, chỉ thấy một cô gái, mặt mũi đầy nước mắt đang quỳ trước một cửa hàng bị sập, đang dùng tay cào.

Bọn Đồng Học Bán xông lên vài bước, “Làm sao vậy?”

Cô gái nhìn thấy bọn họ, nức nở nói: “Nhanh, nhanh cứu chồng tôi với, anh ấy bị vùi trong kia rồi”.

Cửa hàng kia cũng chưa hoàn toàn sụp đổ, bên trong vẫn còn một chút không gian, vài tiếng kêu yếu ớt vọng ra, người vẫn còn sống.

“Lão Bành!” Đồng Học Bán đi trước làm gương, “Một người một bên!”

“...Rõ rồi!”

Chỉ cần sơ tán trở ngại, người có thể được cứu ra.

Khi mấy người muốn đẩy bức tường ra, lại phát hiện sức mấy người không đủ, bức tường này rất dày, bọn Đồng Học Bán lại không mang dụng cụ cứu khẩn chuyên dụng, căn bản là không nghĩ sẽ phải phá bức tường kiên cố.

Cô gái lại kêu gào, “Đại Vỹ, anh cố lên, cố lên, có người đến cứu anh rồi”.

Nhưng mà ân thanh bên trong ngày càng yếu ớt, có thể nghe ra được.

Đồng Học Bán buông lỏng ra tay đầy bụi, “Như vậy không được, đẩy không ra!”

Bành Cương cũng đầy mồ hôi trán nói, “Người không đủ, phải tìm thêm người”.

Bên đường đối diện bỗng nhiên chạy lại mấy người, dường như là một nhà ba nam một nữ.

Đồng Học Bán vội nói với bọn họ: “Này! Lại đây giúp chúng tôi, bên trong có người bị kẹt, chúng tôi không đẩy được, mọi người lại giúp một tay!”

Nhà kia liếc nhìn, rồi không thềm để ý tiếp tục chạy.

“Rác rưởi” Bành Cương không nhận được chữ đồng, thấy chết mà cứu là thứ gì vậy?

Nữ nhân tuyệt vọng ôm mặt gọi: “Đại Vỹ!”

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Đồng Học Bán vừa vội vừa giận, liền nói ngay: “Lão bành, chúng ta chạy ra phố ngoài thôi. Các người nói chuyện với Đại Vỹ! Tôi đi tìm người hỗ trợ!”

Bành Cương nói: “Động đất lớn như vậy, mọi người đều trú ẩn hết rồi, chưa chắc đã có người, các người đừng quản nữa, nói chuyện với Đại Vỹ đi, để anh ta tiếp tục bám trụ”.

Đường đều bị chặn, trên phố không ít xe cộ ngổn ngang, mấy căn nhà bị bít kín, lái xe cũng không được, ánh mắt Đồng Học Bản rất nhanh dừng ở một chiếc xe đạp bị người vớt bên đường, không nói không rằng, hần xông tới đó, cưỡi chiếc xe đạp đi.

Nhanh lên!

Nhất định phải vượt qua!

Bởi vì văn phòng đường phố Quang Minh là nơi duy nhất làm tốt công tác phòng chống động đất, cũng là nơi duy nhất ngoài huyện Duyên Đài thực hiện kế hoạch di tản mọi người, cho nên bây giờ không thấy bất kỳ người nào, đại đa số đã rời đi an toàn.

Đồng Học Bản hầu như dùng toàn sức lực đạp ra phố ngoài.

Đột nhiên vài bóng người xuất hiện trong tầm mắt Đồng Học Bản, ước khoảng bảy tám người, toàn mặc cảnh phục, đang đứng bên kia nhìn chung quanh lo lắng.

Bộ cảnh phục không phải của đồn cảnh sát mà của phân cục!

Là ngày hôm qua bị Đồng Học Bản bắt Sở phó Cục trưởng cùng vài viên cảnh sát!

Trước lúc động đất xảy ra, Đồng Học Bản đã bảo Bành Cương gọi cho đồn cảnh sát, bảo bọn họ thả người, nào ngờ bọn họ vẫn chưa đi.

“Sở Cục trưởng!” Đồng Học Bản gọi to.

Sở phó Cục trưởng cùng mấy người nhất thời phát hiện Đồng Học Bản đang đạp xe, biểu hiện kỳ dị.

Đồng Học Bản bay nhanh nói: “Ngày hôm qua bắt mọi người, tôi cũng vậy bắt đắc dĩ, nếu có đắc tội chỗ nào xin được thứ lỗi”.

Sở phó Cục trưởng nhìn hần, thở dài nói: “Còn nói làm gì nữa? Anh sao vậy, sao còn chưa đi tránh nạn?”

“Tôi tổ chức vài người đi cứu hộ, bây giờ có một người đang bị kẹt. Mấy người chúng tôi không cứu được, tôi đang đi tìm người giúp” Đồng Học Bản do dự nghĩ nên nói thế nào.

Nhưng sở phó Cục trưởng lại khoát tay, “Đồng Chủ nhiệm, cái gì cũng đừng nói, đi cứu người trước đã”.

Mấy cảnh sát phía sau nghe vậy, liền dừng lại hai chiếc xe đạp đang ngã chổng chơ trên đường.

Hai phút sau, Đồng Học Bản cùng sở phó Cục trưởng chạy tới cửa hàng trước mặt.

Nhìn thấy mấy người của phân cục khu, mấy người bọn Bành Cương cũng hơi sửng sốt, nhưng tình thế nguy hiểm đang ở trước mắt, bọn họ cũng không biết nói gì, mọi người lập tức bắt tay hợp lực đào bới bức tường kia.

“Một, hai, ba!”

“Một! Hai! Ba”.

Ầm một tiếng, cuối cùng bức tường kia cũng bị mọi người đẩy ra.

Đồng Học Bản gọi thành tiếng, cúi đầu tìm kiếm bên trong, đem một người chân bị thương chảy máu ra.

“Đại Vỹ!” Cô gái ôm lấy chồng mình khóc không thành tiếng.

Chàng trai yếu ớt vỗ vỗ vai lưng cô gái, nhìn thấy bọn Đồng Học Bản, hần cảm động nói: “Cảm... cảm ơn... các anh”.

Cô gái lúc này mới phản ứng, kích động quỳ xuống đất, cảm khái nói: “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn”.

Sở phó cục trưởng cuống quýt đỡ cô dậy, “Đừng làm thế, đừng làm thế” Sau đó quay đầu lại nói với một người, “Tiểu Chu, mau đưa bọn họ tới bệnh viện xử lý vết thương, một mình cậu được chứ”.

“Giao cho tôi đi!” Tiểu Chu tuân lệnh.

Cứu được người ra, bọn Đồng Học Bản mệt rũ rồi, mặt mày đầy bùn đất ngồi xuống đất thở phì phò, sau đó hai bên đưa mắt nhìn nhau, dường như ân oán đêm qua đã tan biến hết, chẳng ai còn muốn nhắc tới chuyện bắt người đêm qua.

Thật ra những người của phân cục cũng chẳng thể trách Đồng Học Bản, nếu trong đêm không có Đồng Học Bản ngăn cản, để bọn họ bắt dân tình quay về nhà, vậy hậu quả... quả là không dám nghĩ tới.

Văn phòng đường phố Quang Minh bắt người lần này, quả là cứu bọn họ một phen.

741. Chương 739: Khu Ủy Cháy!

Giữa trưa.

Bên ngoài công viên Quang Minh.

Gió thu ào ào, cát bay mù mịt, đường phố ngổn ngang, dường như giống cảnh tượng của ngày tận thế.

Tiếng kêu kêu khóc không đâu không có.

Đồng Học Bản nhìn trong lòng tê dại, hắn cùng đám người Sở phó cục trưởng đỡ vài người bị thương, bước nhanh vào bên trong công viên.

Sau cơn động đất, bọn họ nhắm hướng tây mà đi, trên đường cứu được mười mấy người, có những tình huống Đồng Học Bản cho bọn họ tìm những nơi sơ tán phụ cận, có những vết thương nghiêm trọng không thể đi được, bọn Đồng Học Bản cố gắng, kiên trì, đỡ đỡ, vừa cứu người vừa đi về công viên, đây là nơi đặt sở chỉ huy của Đồng Học Bản và văn phòng đường phố, cuối cùng cũng tới rồi.

Bên trong công viên nhỏ đã chật người.

Phần lớn mọi người đều không có lều bạt, đang ngồi thất thần dưới đất.

Khắp nơi đều là tiếng khóc và sự sợ hãi, vài y tá và bác sỹ đang tất tả đi lại, để trị thương hoặc băng bó ọ người.

Đột nhiên, văn phòng đường phố Quang Minh có người gào lớn.

“Là Đồng Chủ nhiệm!”

“Chủ nhiệm đã trở lại!”

“Chủ nhiệm không sao!”

Mọi người như tìm được chỗ dựa, nhao nhao tiến lên.

Đồng Học Bản bỏ mọi chuyện qua một bên rồi dặn dò, “Mau đưa người vào, gọi bác sỹ, phía sau còn có người bị thương, mang vào hết đi”.

Nhóm Bành Cương và Sở phó cục trưởng cũng lập tức đưa người bị thương tới.

Vài người cũng vội chạy lại, dìu bọn họ bước nhanh vào trong trị thương.

Lúc này không biết ai thông báo cho lãnh đạo, một lều trại được người phía trong vén ra, ba người Cảnh Tân Khoa, Chu Diễm Như cùng Vu Vinh Phong bước ra.

Nhìn thấy Đồng Học Bản máu me đầy người, Cảnh Tân Khoa hoảng sợ nói, “Ngài bị thương? Mau mau dìu chủ nhiệm trị thương”.

“Tôi không sao.” Đồng Học Bản không khỏi phân trần nói: “Mau nói cho tôi tình hình bây giờ, thương vong thế nào?”

Cảnh Tân Khoa thở dài, rất nhanh nói: “Điện thoại không thông, tôi cho người chạy tới các nơi sơ tán, tình hình không lạc quan, người bị thương đã tới vài trăm, bị thương nặng cũng tới ba bốn chục người”.

“Có tử vong ngoài ý muốn không?”

“Tạm thời chưa có phát hiện, may mà chúng ta áp dụng biện pháp kịp thời”.

Đồng Học Bản thả lỏng người, “Tình hình cứu viện thế nào rồi?”

“Tôi đã phái người đi tìm kiếm” Cảnh Tân Khoa chỉ về phía sau, “Hiện tại văn phòng phố Quang Minh có tới một phần năm đều ở trong đây, những người khác đều được đưa tới các nơi sơ tán, những người còn lưu lại trong tiểu khu và nhà chúng tôi không cách gì thống kê, nhưng khẳng định là không nhiều, có có một số đi tới các bãi giữ xe và những nơi tránh nạn khác, tôi cho người đi phóng loa, chỉ cần tìm thấy người đều sẽ nhanh đưa các nơi an toàn, nhưng công tác cứu thương thì nhân lực không đủ, một là mọi người chưa có kinh nghiệm, hai là công cụ cũng không nhiều, chúng ta không có thiết bị chuyên dụng, có một số bị chôn vùi, người của chúng ta chỉ có thể dùng tay đào bới, đã có vài nhân viên bị thương”.

Tình huống nguy cấp.

Trong không khí ngập tràn sự lo âu.

Đồng Học Bản nhìn bọn họ ánh mắt kiên định nói: “Hiện tại không cần nghĩ đội cứu viện, chỉ có thể dựa vào chính mình, có khó khăn cũng phải khắc phục khó khăn cho tôi!”

“Tôi biết rồi” Cảnh Tân Khoa nói.

“Lương thực, thực phẩm và nước có đủ không?” Đồng Học Bản hỏi.

“Không đủ, dù trước đó chúng ta có chuẩn bị nhưng nhưng phố chúng ta vài vạn người... lương thực thực phẩm thiếu rất nhiều”.

Đồng Học Bản nghiêm sắc mặt nói: “Ước chừng còn có thể duy trì được bao nhiêu ngày?”

“Nhiều nhất có lẽ là năm ngày”.

“Nghĩ cách đi, lương thực thực phẩm và nước uống không thể bị thiếu được”.

Sau đó, Đồng Học Bản tiếp tục nắm tình hình hiện tại, trong lòng càng thêm lo lắng, công cụ cứu thương thiếu, nhân lực cứu thương không đủ, nhân viên trị bệnh không đủ, người bị thương quá nhiều, lương thực thực phẩm và nước uống thiếu trầm trọng, liên lạc với bên ngoài bị gián đoạn, giao thông bị chặn, còn có nhiều người chưa rõ tổng tích, sống chết không biết thế nào... khó khăn nối tiếp khó khăn, nhưng Đồng Học Bản cũng hiểu rằng, văn phòng đường phố bọn họ cũng đã tận lực nỗ lực tối đa, tuyên truyền phóng chống động đất, tích trữ lương thực, di chuyển dân chúng, tình hình của văn phòng Quang Minh nên nói là rất tốt, nhưng văn phòng khác e rằng khó khăn gấp trăm lần.

Nhìn đồng hồ, động đất đã qua đi được hơn một giờ đồng hồ .

Đồng Học Bản tự mình trấn tĩnh, lập tức ngồi xuống giao phó công việc cho từng người, lại phái ba đội cứu thương lâm thời, toàn là thanh niên trai tráng của văn phòng đường phố hợp thành, Đồng Học Bản bảo mọi người khẩn trương cứu người, ngoài tính mạng, những thứ khác chỉ là thứ yếu.

Làm xong những việc này, Đồng Học Bản cũng rời khỏi công viên Quang Minh, vội đi tới những nơi sơ tán lâm thời gần nhất, xem xem tình hình thế nào.

Quảng trường nhỏ.

Nơi này tụ tập ước khoảng hai nghìn người, so với công viên Quang Minh thì ít hơn nhiều, nhưng mật độ người lại cao hơn nhiều bởi diện tích nơi đây không lớn, nơi sơ tán không nhiều, Đồng Học Bản vẫn còn cách xa nhưng đã nhìn thấy cảnh người chen chúc, hẳn còn thấy khuôn mặt ửng đỏ của chủ nhiệm Vương Ngọc Linh đang cầm loa gào thét.

“Xin đừng loạn! Đừng loạn!”

“...Ngọc Linh!” Đồng Học Bản đi qua gọi cô một tiếng.

“Ai da, Đồng chủ nhiệm” Vương Ngọc Linh vội vàng đặt loa xuống, “Sao người ngài toàn máu? Bị thương có nặng không?”

“Sơ sơ thôi, tôi không sao, nói cho tôi biết tình hình bên cô thế nào?”

Bên này là do Vương Ngọc Linh phụ trách, cô liền đem tình hình sơ tán nói qua cho hần nghe một lượt, bao gồm cả số lượng người bị thương và tiến độ cứu thương.

Đồng Học Bên nghe xong, mới nhẹ nhõm được một chút.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên có người văn phòng đường phố vội vàng từ trong lều chạy ra, “Ngọc Linh chủ nhiệm, trong khu xảy ra chuyện rồi, Đồng chủ nhiệm!”

Đồng Học Bên sửng sốt, “Xảy ra chuyện gì?”

Người kia hỗn hển.

Vương Ngọc Linh vội la lên: “Nói mau! Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Là tin trên đài ấy! Tòa nhà khu ủy của chúng ta bị cháy, rất nhiều lãnh đạo và cán bộ đang bị kẹt trong đó, đang kêu cứu nhưng xe cứu hỏa không thể tiến vào!”

“Cái gì?” Vương Ngọc Linh biến sắc, chú cô Vương An Thạch còn đang ở trong đó.

Đồng Học Bên cũng thở dốc vì kinh ngạc, thần kinh bắt đầu căng thẳng, trái tim cũng bắt đầu đập mạnh, hần có dự cảm chẳng lành!

Theo lý tòa nhà Khu ủy cháy, mọi người đều khẳng định chắc rằng các vị lãnh đạo đã được sơ tán.

Nhưng với tính cách của Nguyệt Hoa Khu trưởng, cô sẽ đi cứu người?

Đồng Học Bên càng nghĩ mặt càng trắng bệch, hần cho rằng Nguyệt Hoa Khu trưởng có thể sẽ không đi, rất có khả năng vì cứu người mà còn bị kẹt trong lửa lớn, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng.

Con mẹ nó!

Hổng rồi.

742. Chương 740: Cảnh Nguyệt Hoa Nguy Ở Sớm Tối!

Quảng trường nhỏ.

Không khí đột nhiên nặng nề.

Vương Ngọc Linh sốt ruột hoảng hốt nói: “Chủ nhiệm, hiện tại làm sao bây giờ?”

Đồng Học Bên còn lo lắng hơn cô, nhưng giờ phút này hần không thể mất bình tĩnh, mặt lạnh tanh nói: “Văn phòng chúng ta lo việc trước mắt đã, bây giờ chắc đây chắc là nơi bị thiệt hại nhẹ nhất, Ngọc Linh, trừ những người bắt buộc phải lưu lại, bây giờ cô đi tập hợp một nhóm, đi vào trong khu, đi tới những phố khác triển khai cứu thương, còn nữa lập tức thông báo cho Cảnh thư ký và Chu chủ nhiệm cùng làm, phạm vi cứu thương kéo dài tới toàn khu Nam Sơn”.

“Vậy ngài...”

“Ta đi vào khu! Bên này giao cho các cô!”

“Nhưng chủ nhiệm, chúng tôi...”

Đồng Học Bên không nói thêm lời nào, dựng xe lên và đạp về phía khu nhà Khu ủy, tốc độ rất nhanh, dường như là hần dốc toàn lực, trước đây lúc dùng FOWARD đọc bài báo tương lai, trên đó chỉ nói tình hình bị hại của phố Quang Minh, cho nên Đồng Học Bên mới căn cứ vào đó mà bố trí cẩn thận vậy, nhưng tình hình trong khu và những nơi khác, Đồng Học Bên căn bản không rõ, hần vốn còn nghĩ rằng tòa nhà Khu ủy có thể chịu đựng được động đất cấp cao, cho nên Cảnh Nguyệt Hoa ở trong đó sẽ không có gì nguy hiểm, ai nghĩ thế sự khó lường, lại có chuyện hỏa hoạn, nếu sớm biết có chuyện này thì Đồng Học Bên dù có chết cũng đã đưa Cảnh Nguyệt Hoa ra khỏi tòa nhà đó. Nhưng bây giờ đã muộn rồi, nói gì cũng không có tác dụng.

Nguyệt Hoa!

Cô nhất định không được xảy ra chuyện gì.

Chờ tôi, tôi lập tức tới đây.

Bên cạnh không có cấp dưới, tinh thần nặng nề của Đồng Học Bân cũng dần dần dần ra, trong thoáng chốc hẳn đã đạp tới đường Quang Minh, đường không dễ đi, đừng nói ô tô, đi bộ cũng vô vàn khó khăn, có lúc Đồng Học Bân phải vượt qua những chỗ gồ ghề thậm chí có lúc phải vác xe vượt qua những cây gỗ chắn ngang đường.

Bốn phía đều đổ nát, không thấy bến bờ.

Đây vẫn là lần đầu tiên Đồng Học Bân sau động đất tự mình đi khỏi phố Quang Minh xem xét tình hình những nơi khác, thấy cảnh tượng này con tim Đồng Học Bân cũng thấp thỏm.

Thảm!

Rất thảm!

Ven đường tất cả đều là thi thể, nhà cửa sụp đổ, máu tươi nồng nặc

Những nhà mất đi người thân đang ngồi gào khóc bên đường, có những người nhìn lên trời dờ dẩn.

Đồng Học Bân vừa đạp xe vừa hô, “Đi tới nơi sơ tán của phố mọi người, tới nơi trống, đừng ở đây quá lâu, dư chấn tới bất kỳ lúc nào”. Một cảnh tang thương làm Đồng Bân càng hạ quyết tâm, tạm thời phố bọn họ vẫn chưa phát hiện có người chết, thật là vạn phúc trong bất hạnh, nhưng so với nơi khác không lạc quan vậy, cảnh ngộ nạn nhìn thấy ở khắp nơi, phố bọn họ cũng nên gánh một phần sức lực, mở rộng cứu viện đến những con phố khác, đây là nghĩa vụ và trách nhiệm của công dân.

Càng đi về phía trước, người chết càng nhiều.

Có chút xác nằm trên đường, có những xác bị các biển quảng cáo đè chết, máu từ trong xe tí tách chảy ra.

Đồng Học Bân nhìn mà trong lòng xót xa, nghĩ đến Cảnh Nguyệt Hoa sinh tử không biết thế nào, lồng ngực càng nhói đau, bước chân ngày một mau hơn.

Tòa nhà Khu ủy.

Một đám lửa đang bốc lên trời, tòa bộ tòa nhà chìm trong biển lửa kèm theo những tiếng la hét inh ỏi.

“Mau cứu hỏa! Mau cứu hỏa!”

“Không cứu được, cháy quá lớn!”

“Đội cứu hỏa đâu? Xe cứu hỏa đâu?”

“Còn cách năm cây số, không tiến vào được, đường bị tắc rồi!”

Từ phía xa đã có thể nhìn thấy, tòa nhà làm việc của khu ủy đã bị sụp một ít trong động đất, các cửa kính của tòa nhà vỡ vụn, bây giờ ngọn lửa đã cháy tới tầng ba, ngọn lửa ngày một lớn, ngọn lửa lớn vẫn đang bốc nhanh lên phía trên.

Ngoài đại viện.

Khu ủy bí thư Vương An Thạch cùng thường vụ Phó Khu trưởng Trần Phi và các lãnh đạo đều ở đây, chung quanh còn mười mấy huyện ủy viên.

Lúc này về mặt Trần Phi sạm đen, rõ ràng cũng vừa chạy ra từ ngọn lửa, “Cảnh Nguyệt Hoa Khu trưởng vẫn còn ở trong, mau nghĩ cách gì đi”.

Vương An Thạch tức giận nói: “Vừa nãy sao không đưa Cảnh Khu trưởng ra”.

Mã Lệ tóc tai đều bị cháy xém đáp, “Khi tôi ra không thấy Cảnh Khu trưởng, tìm lại thì không còn kịp”.

“Bên trong còn có bao nhiêu người?” Vương An Thạch nén giận hỏi.

“Có lẽ khoảng mười mấy người, tính thêm người cứu viện của chúng ta thì có hai mươi mấy người!”

“Đi liên lạc nhanh lên, bảo đội cứu hỏa lập tức tới đây cho tôi” Vương An Thạch quát to.

Tất cả mọi người đều nhìn tòa nhà, ánh mắt lo lắng không thôi.

Vào lúc động đất, đại bộ phận cán bộ và nhân viên đã chạy ra ngoài, kết cấu chống động đất của tòa nhà khá tốt, nhưng sau khi nhiều người đã chạy ra ngoài mới phát hiện toàn nhà Khu ủy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phía mặt tòa nhà bị đổ, rất nhiều người còn bị kẹt bên trong.

Vương An Thạch và Cảnh Nguyệt Hoa lúc này hạ lệnh cứu người, phái một nhóm cứu thương nhỏ, Cảnh Nguyệt Hoa bắt chắp mọi người ngăn cản, cũng cùng với Trầm Phi và Mã Lệ tham gia cứu nạn, từng người từng người bị mắc kẹt và bị thương được đưa ra ngoài, nhưng lúc này lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, ngọn lửa bùng phát dữ dội, kéo dài tới toàn tầng, khi nhóm Trầm Phi, Mã Lệ thấy tình thế đó, liền đem người chạy ra ngoài nhưng tìm đi tìm lại đều không thấy bóng dáng Cảnh Nguyệt Hoa, có thể cô đã lên tầng trên, xem ra đã muộn một bước không cách gì có thể ra ngoài, bọn Trầm Phi đành phải chạy ra trước, đợi tới khi bọn họ lại nghĩ tới cứu Cảnh Nguyệt Hoa thì ngọn lửa đã cháy rất to, đến phòng làm việc bọn họ cũng không thể vào.

Lửa càng cháy càng lớn.

Hiện tại xông vào cứu người chỉ có con đường chết.

Ai cũng không có cách, chỉ biết giương mắt nhìn ngọn lửa tiếp tục lan tràn.

Lúc này, Đồng Học Bân chạy lại đây, còn cách mấy chục thước hắn đã thấy mấy người nằm dưới đất, rõ ràng đã chết được một thời gian, tất cả đều là những người của Khu ủy mà Đồng Học Bân từng gặp qua, mặt khác mười mấy người bị thương vẫn còn sống đang nằm trên đất cách tòa nhà không xa đang được vài nhân viên chăm sóc, những người này có người gãy chân, có người gãy tay, có người bị cháy bỏng, đều là bị trọng thương.

Đồng Học Bân lo lắng, vứt xe sang một bên vội vàng bước tới, “Người đâu, người bị kẹt ở đâu? Còn những ai trong đó?”

Mọi người vừa thấy là Đồng Học Bân, biểu tình đều có chút phức tạp.

Ai có biết bây giờ không phải lúc nói chuyện khác.

Thư Ký Mã Lệ đã sắp khóc, “Bên trong còn kẹt hai mấy người, bây giờ còn không biết sống chết ra sao, Cảnh Nguyệt Hoa Khu trưởng cũng trong đó”.

“Đội cứu hỏa không tới được!”

“Hiện tại không có cách gì, xong rồi, xong rồi”.

Nhìn ngọn lửa đang hừng hực, Đồng Học Bân biến sắc mặt.

Cảnh Nguyệt Hoa đang ở bên trong! Cảnh Nguyệt đang ở bên trong! Đồng Học Bân trong lòng tê tái.

Lúc này, Cảnh Tân Khoa cùng hai người của văn phòng đường phố đạp xe phi tới, “Chị tôi sao rồi? Chị tôi đâu?” Rõ ràng Cảnh Tân Khoa cũng đã nghe tin, vội vàng chạy tới.

Mã Lệ nhìn về phía Cảnh Tân Khoa, chỉ chỉ vào trong ngọn lửa, nước mắt chảy ra.

Phòng làm việc cơ hồ bị cháy rụi, cả năm tầng lầu đều bị biến dạng.

“Chị” Cảnh Tân Khoa vừa nhìn chân đã run lấy bẫy, người ở bên cạnh vội vàng đỡ lấy hắn.

Mọi người trong lòng đều không dễ chịu, khi động đất phát sinh Cảnh Nguyệt Hoa bắt chắp tính mạng bản thân lao vào cứu người, điểm này hơn hẳn nhiều người, dù là Vương An Thạch hay bất kỳ ai đều không muốn Cảnh Nguyệt Hoa xảy ra chuyện.

Nhưng bây giờ, đội cứu hỏa tới không kịp, mọi người lại không dụng cụ dập lửa.

Ngay vào lúc mọi người đều cho rằng không còn cách gì cứu chữa, Đồng Học Bân lại lạnh lùng xông vào tòa nhà.

Trầm Phi kinh hãi thất sắc, “Anh Đồng!”

“Đồng Học Bản!” Bí thư Ủy ban kỷ luật Ngô Lượng hét.

“Đồng Chủ nhiệm!” Ai cũng biết Cảnh Nguyệt Hoa và những người khác e rằng không thể cứu nổi.

Đồng Học Bản làm như không nghe thấy, xông thẳng về trước, nhìn ngọn lửa hung ác bên cửa sổ, dưới ánh mắt sững sờ của mọi người, hấn phi vào ngọn lửa, lửa bén vào áo hấn tới quá nửa.

Lửa như ngưng đọng, rồi lại bùng cháy trong không trung.

Đồng Học Bản nghĩ tới sự an nguy của Cảnh Nguyệt Hoa, không biết cô giờ sống hay chết, mặt hấn ngày càng hốt hoảng, chạy nhanh về phía cầu thang.

Nhưng cái làm cho hấn phần nộ là cầu thang đã không còn!

Tầng một sụp đổ rất nhiều, cầu thang đã sớm bị đổ, căn bản không thể đi lên trên.

Đồng Học Bản tìm hồi lâu vẫn chẳng thể tìm được chỗ lên trên, hấn chỉ còn biết đứng ở một nơi lửa cháy nhỏ mà gào lớn, “Cảnh Khu trưởng, Cảnh Khu trưởng!”

Không có tiếng người trả lời.

Trả lời Đồng Học Bản chỉ có biển lửa và khói cháy nghi ngút.

Đồng Học Bản không có cách nào để tiếp tục, ngực hít đầy khói đã có chút khó chịu, hấn đành phải quay trở lại, từ cửa sổ nhảy xuống!

“Tiểu Đồng đã ra!”

“Mau trở lại!”

“Đừng đi! Nguy hiểm!”

Bên ngoài có người hô lớn.

Nhưng Đồng Học Bản không có rời đi, hấn đứng ngoài đại viện nhìn ngọn lửa cuộn cuộn thiêu cháy tòa nhà, ánh mắt đỏ hoe, con tim tan nát.

Nguyệt Hoa!

Nguyệt Hoa!

Bỗng dưng, trong đám người bên ngoài lại vọng tới.

“Mau nhìn lên trên!”

“Trên nóc nhà có người, trên nóc nhà có người”.

“Là Nguyệt Hoa Khu trưởng!”

“Còn có các đồng chí khác, là bọn họ rồi”.

“Bọn họ còn sống!”

Đồng Học Bản nghe vậy, lập tức chạy ra ngược đầu nhìn lên, trong màn khói đen chỉ thấy Cảnh Nguyệt Hoa đang dìu đỡ một người bị thương, đứng ở trên nóc nhìn bọn họ, bên cạnh còn có năm sáu người vừa từ cõi chết trở về, bọn họ đứng trơ trọi trên nóc, có vài nữ nhân viên như đang gào khóc với bên dưới.

“Mau cứu chúng tôi!”

“Lửa cháy tới đây rồi!”

“Người đâu!”

Cảnh Nguyệt Hoa không nói gì, nhìn xuống phí dưới, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Bên ngoài Vương An Thạch cùng bọn Mã Lệ lo lắng không yên, còn có người sống, đây quả là tin tốt, nhưng cứu người sao, phải làm sao đây?

743. Chương 741: Nhảy Xuống Cho Tôi!

Giữa trưa.

Đại viện Khu ủy.

Khu phòng làm việc của chính phủ, ánh lửa sáng rực bao phủ khắp đất trời!

Ước chừng trên tầng năm của tòa nhà, Khu trưởng Nguyệt Hoa và sáu cán bộ chính phủ bị nhốt trong đó, lên cũng không thể lên, xuống cũng chẳng thể xuống!

“Người đâu!”

“Xe cứu hỏa đâu! Xe cứu hỏa đâu?”

“Mau cứu cứu chúng tôi! Cháy rồi!”

“Cứu mạng!! Cứu mạng!”

Mặt mọi người xám như tro tàn, tường ở dưới chân cực nóng như thể muốn nướng giày dép của người ta, khói đặc cuồn cuộn, hít vào trong lỗ mũi làm cho choáng váng đầu óc, nguy hiểm cận kề. Những người này đều là chết trong khói lửa, chạy trốn ra ngoài, lúc đại hỏa mới phát sinh, mọi người còn đều ở cả bốn tầng, lửa vừa bùng cháy, còn dẫn phát rồi một ít băng liệt, toàn bộ thang máy từ một tầng đến ba tầng đều hỏng, mọi người liên liêu mạng chạy lên lầu, lửa đuổi theo phía sau họ. vốn là một đám hai mươi mấy người, hiện tại chỉ còn có bảy tám người mà thôi, những người khác đều bị chết cháy. không dễ dàng gì để trưởng khu Nguyệt Hoa có thể bình tĩnh dẫn dắt mọi người chạy tới mái nhà, nhưng lại vẫn lâm vào đường chết, bọn họ có thể chỉ có kéo dài thời gian sống thêm một chút, lại không có biện pháp thoát hiểm toàn vẹn nào, lửa cũng sắp lan đến mái nhà rồi.

Những người trên mái nhà đều la lên cầu viện, cổ họng đều kêu liệt.

Cảnh Tân Khoa tê tâm liệt phế nói: “Chị, chị!” Nói xong liền chạy vào trong đại viện.

Trầm Phi giữ chặt hần, không cho hần đi.

Cảnh Nguyệt Hoa xem xét ngoài đại viện, cũng chưa nói gì.

Mã Lệ rất kinh hãi, với lên trên lầu lớn tiếng nói: “Xe cứu hỏa còn chưa tới! Bọn họ vào không được! Bị tắc đường!”

Vương An Thạch vượt lên đoạt lấy cái loa trên tay một nhân viên khu ủy đứng ở bên cạnh, chột mồm nói: “Mọi người kiên trì một chút! Xe cứu hỏa cũng sắp đến đây rồi! Cố kiên trì một chút!”

Mọi người trên lầu thấy tình cảnh như thế cũng đều rõ ràng.

Nhất thời, một nữ nhân viên ngã ngồi trên mặt đất khóc, ngoài ra trên mét mặt của mấy nhân viên khác đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Kiên trì? Bọn họ còn có thể kiên trì khi mà chỉ còn vài phút nữa lửa sẽ cháy lên đến đây sao! Đến lúc đó mọi người đều khó thoát khỏi cái chết! Ngay cả năm phút đồng hồ cũng không thể kiên trì được!

Dưới lầu, Đồng Học Bán cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể gương mặt nhìn bọn họ, nói câu gì cũng vô tác dụng, hần không có biện pháp gì để đi lên cứu người!

Xong rồi?

Nguyệt Hoa phải chết ở trong này sao?

Đồng Học Bán phổi cũng muốn nổ tung, trong mắt một mảnh tơ máu!

Cảnh Nguyệt Hoa cúi đầu nhìn Đồng Học Bán, rốt cuộc nói chuyện: “Tiểu Đồng! Đừng đứng ở trong đại viện! Đi ra ngoài mau! Nơi này sắp sụp rồi!”

Đồng Học Bán không nhúc nhích, thẳng nhìn lên trên.

“Tiểu Đồng!” Cảnh Nguyệt Hoa tức giận, lạnh lùng nhìn hắn “Tôi đang nói chuyện với cậu, không nghe thấy sao? Rời khỏi nơi này mau!”

Lửa đã lên đến tầng bốn, tốc độ lan tràn rất nhanh, thiêu trụi toàn bộ kết cấu của tòa nhà, lại công thêm tác hại của cơn địa chấn, làm cho tòa nhà văn phòng chính phủ càng có nguy cơ sụp đổ! Hiện tại chỉ có Đồng Học Bàn đứng ở trong đại viện, nếu tòa nhà sụp, hắn tuyệt đối không thể sống sót trong tòa nhà đó! Chỉ có đứng bên ngoài khu đại viện cùng đám người Vương An Thạch mới là an toàn nhất!

Ngoài đại viện cũng có người hô.

“Chủ nhiệm Đồng! Anh tới đây trước đi!”

“Chủ nhiệm Đồng! lại đây cho tôi!”

“Nguy hiểm lắm Chủ nhiệm Đồng!”

Nhưng mà Đồng Học Bàn không nghe, nhìn mái nhà, cũng không nói gì.

Không có biện pháp gì sao?

Thật sự biện pháp gì cũng không có sao??

Đột nhiên, Đồng Học Bàn như nghĩ ra gì đó, đột nhiên xoay người cất giọng nói với ra bên ngoài: “Có cái đệm nào hay không? Có cái gì có thể giảm bớt sự trùng kích không? Mau lấy lại đây! Nhanh đi tìm!”

Cảnh Tân Khoa giật mình căng người lên, “Đứng! Cái đệm! Cái đệm!”

Vương An Thạch cũng vội vàng nói: “Tất cả cùng đi tìm! Để bọn họ nhảy xuống! lấy đồ để đón họ! Chỉ cần là có thể giảm bớt sự trùng kích đều lấy hết! Mau!”

Mọi người đều tỉnh ngộ, đều chạy đi bốn phía!

Những người trên mái nhà nghe thấy thế cũng thấy được chút hy vọng, trên mặt cũng lộ thêm chút vui mừng.

Đúng thế, chỉ cần có đủ đệm, bọn họ có thể nhảy xuống, sẽ còn có cơ hội sống.

Có điều, sau cuộc địa chấn, đại viện khu ủy liền chặt đứt vật tư, giao thông bế tắc, không vận chuyển vào được, một số tòa nhà bị đổ, ngay cả vào còn không thể nào vào được, chứ đừng nói tìm đệm hơi, có mấy cái đệm mềm mềm cũng đã tốt lắm rồi.

Đồng Học Bàn vội mở cửa xe ô tô, đưa mắt đảo qua, bóc hết tất cả đệm bên trong ra, sau khi bóc liên tục, lại xoay người chạy đến một chiếc xe ở đằng xa, thấy cửa xe khóa, mặt hắn trở lên hung ác, liền dung khuỷu tay đập thật mạnh vào, đập vài cái thì cửa kính vỡ vụn, với tay vào trong xe lấy hết tất cả đệm ra, ôm tới dưới lầu, bày từng cái ra một.

Đằng sau, Cảnh Tân Khoa cùng Mã Lệ và vài người khác cũng đang chạy tới.

“Chủ nhiệm Đồng! Mau! đây!” Cảnh Tân Khoa cũng cầm một ít ô tô đệm đến

Mã Lệ cũng ôm một đồng quần áo, hiển nhiên là do mọi người vừa mới cởi ra, ném từng bộ xuống đất, cuống quýt cùng Cảnh Tân Khoa và Đồng Học Bàn trải ra.

Tòa nhà có vẻ cao, bởi vì dựa vào lực cản không khí và tốc độ của gió, sau khi nhảy xuống khẳng định sẽ không rơi thẳng xuống, tất nhiên sẽ có độ lệch nhất định, cho nên lúc trải chăn đệm bọn họ không thể chỉ trải tập trung ở một vị trí, chỉ có thể trải rải rác ra, mở rộng diện tích của “đệm cứu viện lâm thời”, vốn cái đệm và quần áo đã không đủ dùng, lại bị phân tán như vậy lại càng ít đi rất nhiều, miễn cưỡng mới có thể trải được một lớp mỏng!

Đồng Học Bàn vội la lên: “Nhanh đi tìm! Không đủ! Gần được rồi!”

Nhìn nhìn lửa càng cháy càng to, mọi người lập tức lại tìm kiếm, nhưng cuối cùng cũng chỉ mang thêm được một ít, vẫn là không đủ.

Nhìn cái lớp đệm mỏng manh kia, thằng ngốc cũng biết, như thế so với tiêu chuẩn còn kém hơn nhiều, với độ cao tăng năm thế kia, độ dày của đệm cứu viện căn bản là không tiếp được!

“Không được, vẫn không đủ!”

“Vậy làm sao bây giờ? Không có cái gì nữa rồi!”

“Bằng không chúng ta lại ra bên ngoài tìm một chút?”

“Không được, không kịp nữa rồi! Căn không nổi!”

Ánh mắt mọi người hướng về phía tòa nhà làm việc của chính phủ, chỉ thấy lửa đã cháy tới tầng năm, ầm một tiếng, không biết phòng nào trên tầng năm đã bị nổ ầm ầm, lớp cửa kính bên ngoài đều bị nổ tung, vài miếng ghế mảnh bàn bay ra, rơi ầm ầm xuống đất, suýt nữa rơi xuống chỗ Đồng Học Bàn, tình thế hết sức căng thẳng, căn bản ngay cả hai phút cũng chờ không được!

Mọi người trên lầu bắt đầu hoảng sợ la hét chói tai.

“Cháy đến đây rồi!”

“Nóng quá! Cứu mạng!”

“Tôi không muốn chết đâu!! Tôi không muốn chết!”

Một số nữa nhân viên kêu ầm lên, rát hết cổ họng mà cũng không làm được gì.

Nhìn thấy cảnh thảm thiết này, rất nhiều người ngoại đại viện đều cúi mắt xuống, một số người cắn răng, một số người nắm chặt tay thành quyền, nhưng đều là bất lực, không thể giúp đỡ.

Xong rồi!

Những người này đều xong rồi!

Không ai cảm thấy bọn họ còn có thể được cứu nữa!

Cảnh Tân Khoa nổi giận, nhấc chân đi về phía đại viện như muốn xông lên cứu chị hần, vừa đúng lúc Đồng Học Bàn lại đưa tay ra kéo hần lại, “Bí thư Cảnh! Cậu quay lại cho tôi!”

“Chị tôi còn đang ở trên đấy, tôi quay lại cái gì chứ?!”

“Tôi bảo cậu quay lại cho tôi, tôi sẽ cứu chị cậu!”

“Anh cứu như thế nào? Không còn kịp rồi!”

“Tôi nói có thể cứu là có thể cứu! Đi ra bên ngoài! Đừng gây thêm phiền phức cho tôi!”

Mã Lệ và vài nhân viên sợ Cảnh Tân Khoa nhảy vào chỗ chết, lập tức ôm cánh tay giữ chặt hần, lập tức kéo Cảnh Tân Khoa đi ra ngoài.

“Chủ nhiệm Đồng! Anh cũng quay lại đi” Mã Lệ gọi anh

Đồng Học Bàn khoát tay nói: “Mọi người cứ đi đi, không cần phải lo cho tôi!”

“Nhưng mà...”

“Đều đi hết cho tôi!”

Tình huống đã nguy hiểm đến cực điểm.

Cũng không ai biết Đồng Học Bàn đang suy nghĩ cái gì, mọi người chỉ thấy Đồng Học Bàn bắt đầu cởi cúc áo, nháy mắt gian xảo áo sơ mi của mình, ném vào chỗ tấm đệm mỏng manh

Sau đó, Đồng Học Bàn ngửa mặt lên nói: “Nhảy xuống cho tôi!”

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, nhảy? Nhảy xuống?

Đây cũng không phải là ba tầng, mà là tầng năm! Hơn nữa tính từ độ cao trên đỉnh nhà mà nói! Đây tương đương là nhảy từ tầng sáu xuống! với chỗ đệm và quần áo kia, làm sao có khả năng giữ được? Nhảy cũng đồng nghĩa với chết

“Tiểu Đồng, cậu định làm gì vậy?!”

“Không thể nhảy! Đệm không đủ!”

Đồng Học Bản căn bản không để ý tới những tiếng hô ở bên ngoài viện, nhìn chăm chăm lên lầu nói: “Tôi lặp lại lần nữa! tất cả đều nhảy hết xuống cho tôi! Hướng về phía đệm mà nhảy!”

Một nữ nhân viên cúi đầu nhìn xuống dưới, thân mình lập tức run lên, ánh mắt hiện lên một tia sợ hãi, “Không được! Quá cao! Không được!”

Đồng Học Bản mắng: “Con mẹ nó, bây giờ là lúc nào rồi mà còn nói những lời vô nghĩa đấy? Tôi bảo cô nhảy thì cô nhảy xuống cho tôi!”

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày quát: “Tiểu Đồng!”

“Nguyệt Hoa Khu trưởng” Đồng Học Bản nhìn mắt cô nói: “Nếu chị tin tôi thì đừng sợ, nhảy xuống làm gương cho bọn họ! Yên tâm! Tuyệt đối không có việc gì! Tôi cam đoan đấy!”

Không có việc gì?

Nhảy từ tầng sáu xuống còn không có việc gì?

Không ai hiểu được lời của Đồng Học Bản là có ý gì!

Nhưng đến thời điểm, ngọn lửa đã cháy lên đến đỉnh tầng, nữ nhân viên vừa đứng nhìn xuống dưới lúc này chân tay run lên, đứng đã không vững, lúc này đã sợ hãi kêu lên, mạo hiểm nhảy xuống theo làn khói đặc, giữa không trung cô không ngừng kêu lên!

“Người rơi xuống rồi!”

“Không được rồi!”

Mọi người đều căng dây hân kinh lên, mặt ai cũng tái đi!

Chỉ có Đồng Học Bản không chút hoang mang đứng trên lớp đệm mỏng manh kia, ngay tại lúc mọi người còn không rõ ràng Đồng Học Bản muốn làm gì, Đồng Học Bản đã vươn hai tay ra trước bao nhiêu người đang trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú vào hắn!

“Tiểu Đồng!”

“Cậu làm gì vậy?”

“Cậu điên rồi!?”

Ai cũng không nghĩ tới Đồng Học Bản sẽ làm một hành động điên cuồng như vậy

Đưa tay đón người? Đó lại là tầng sáu! Đây đúng là liều mạng!

Bầu không khí chợt động lại! Chung quanh là một mảng lặng ngắt như tờ! Tất cả đều trừng mắt ánh mắt nhìn Đồng Học Bản và nữ nhân viên nhảy lầu!

Hô!

Lúc này nữ nhân viên đã rơi xuống cách mặt đất mười thước!

Quán tính rất lớn! Trên người nữ nhân viên như mang theo tiếng gió vù vù!

Rơi xuống rồi!

Lúc này, Đồng Học Bản khẽ quát một tiếng, đón lấy thân mình nữ nhân viên.

Hình ảnh chợt lóe lên, nữ nhân viên đột nhiên đập mạnh vào hai tay Đồng Học Bản rồi rơi xuống đệm!

Lúc này, thời gian như đều dừng lại!!

744. Chương 742: Đồ Điên!

Đại viện Khu ủy im ắng.

Trừ thanh âm của ngọn lửa đang bùng cháy, còn lại không còn bất cứ động tĩnh gì.

Mọi người như ngừng thở khi nhìn thấy cảnh này, khiếp sợ nhìn về phía Đồng Học Bân đang quỳ gối trên đệm, trên tay hắn còn có nữ nhân viên kia.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

“A!” Nữ khoa viên đột nhiên xoay người ngồi dậy, mắt chớp chớp, cúi đầu nhìn thân mình “Tôi, tôi không sao? Tôi không sao?”

Đúng là sống lại rồi!

Một chút thương tích cũng không có!

Tất cả mọi người kinh sợ, một tiếng hoan hô vang lên!

“Tốt! Tốt!”

“Tốt quá!”

“Thượng Đế ơi”.

Nhưng sau khi nữ nhân viên kia ôm cái lưng đau của mình đứng lên, lại phát hiện Đồng Học Bân vẫn đang duy trì tư thế quỳ gối, một dòng máu tươi theo cánh tay của Đồng Học Bân chảy xuống, hắn vẫn cúi đầu, cả người không nhúc nhích, chỉ có thể nghe thấy tiếng anh thở, trong thanh âm đó mang theo sự đau đớn, rõ ràng là bị thương rất nặng, nữ nhân viên vừa thấy cũng đã rõ ràng, là Đồng Học Bân cứu cô, là Đồng Học Bân rõ ràng lấy tay đón cô khi cô nhảy từ trên cao xuống!

Lúc ấy đôi mắt nữ nhân viên liền nóng lên, “Đồng Chủ nhiệm!”

Đồng Học Bân rút cuộc cũng nâng tay lên xua xua, “Đi ra ngoài! Đi!”

“Nhưng... nhưng ngài...”

“Chạy nhanh đi!”

Nữ khoa viên khẽ cắn môi, từng bước vừa quay đầu lại, vội vàng chạy đến bên ngoài.

Đồng Học Bân cúi đầu nhìn cánh tay đang chảy máu của mình, miễn cưỡng giật giật ngón tay, tay trái khẳng định bị tê liệt, tay phải còn có thể chịu đựng được!

Đồng Học Bân đứng lên một cách khó khăn, ngẩng đầu lên quát: “Tiếp tục nhảy cho tôi!”

Nhìn vào vết thương, nhìn Đồng Học Bân, tất cả đều lộ ra vẻ mặt xúc động.

Lấy tay đón người? Đón người nhảy từ tầng sáu xuống? Dùng thân thể của chính mình để giảm bớt đại đa số lực tác động? Đây là khí phách gì chứ? Đây là việc điên cuồng gì vậy? Chỉ cần vô ý một cái, Đồng Học Bân chính mình cũng sẽ phải trả bằng chính sinh mệnh mình! Thậm chí còn có khả năng về sau hai tay sẽ không dùng được.

Mọi người đều bị Đồng Học Bân làm rung động.

Ngay cả Vương An Thạch cũng hiện lên một ánh mắt không tin được

“Nhảy!” Sự đau đớn làm cho giọng nói của Đồng Học Bân khàn khàn một chút, “Nhanh nhảy xuống cho tôi! Chỉ cần tôi còn có một hơi thở! Tôi sẽ đỡ được!”

Trên lầu mọi người cùng hít một hơi

Trong nháy mắt cả người Cảnh Nguyệt Hoa đều trầm xuống, cô nghiêm mặt nhìn Đồng Học Bàn, nhìn ánh mắt kiên quyết của anh, từ hàm răng Cảnh Nguyệt Hoa rít lên một tiếng, “Nhảy!”

Lại một nữ nhân viên mím môi, nhảy xuống!

Hai mươi thước...

Mười thước...

Năm thước...

Giữa không trung nữ nhân viên lại rơi đầu xuống trước.

Đồng Học Bàn cũng nhanh chóng điều chỉnh hướng của mình, nâng tay lên ôm lấy thắt lưng nữ nhân viên kia, dùng hết sức lực của mình, hung hăng điều chỉnh tư thế của cô, tay kia thì cũng ôm lấy cô, cùng cô ngã xuống đệm!

“A!” Nữ nhân viên kêu thảm thiết.

Đồng Học Bàn lại ngay cả cổ họng đều không có kêu lên một tiếng, trên đầu, mồ hôi lạnh toát lên.

Nữ nhân viên kêu rất lớn, nhưng sau khi cô tỉnh táo lại, đứng lên khỏi đệm, chân bị thương nhưng vẫn có thể đi lại được.

Trái lại Đồng Học Bàn, lại ngay cả đứng cũng không đứng lên nổi.

“Chủ nhiệm Đồng!” Nữ nhân viên nước mắt đầy mặt, “Chủ nhiệm Đồng!”

Đồng Học Bàn tự mình đứng dậy, không để ý đến cô, mà lại nhìn về phía trên, “Tiếp tục nhảy! Tôi chịu đựng được!”

Bên ngoài Mã Lệ che miệng, nước mắt không ngừng rơi!

Một số nữ cán bộ cũng đều quay đầu đi chỗ khác khóc, không đành lòng nhìn nữa.

Ngay cả thường vụ khu ủy Trầm phi, Bí thư Ủy ban kỷ luật Ngô Lượng cùng vài lãnh đạo khu ủy đều đỏ hoe mắt, chẳng ai nghĩ tới Đồng Học Bàn lại làm như vậy!

Đây là ý chí gì vậy?

Tất cả mọi người hiểu rất rõ, Đồng Học Bàn đang liều mạng!

Liên tục đón hai người, Đồng Học Bàn thật ra đã không được, chính hắn hiểu rất rõ ràng, hiện tại hai tay hắn đang rất đau, ngay cả cử động đầu ngón tay cũng rất khó khăn, khẳng định là nhiều chỗ bị gãy xương, ngay cả thắt lưng và xương cổ đều bị thương ở những mức độ khác nhau, lực từ tầng sáu nhảy xuống thật sự rất mạnh.

Miệng mấp máy một giây!

Rốt cuộc Đồng Học Bàn cũng nói ra chỉ lệnh!

Thân thể nhất thời buông lỏng, cánh tay bị thương trong nháy mắt liền khôi phục trạng thái ngày hôm qua! Tốt lắm!

Nhưng mà sự đau khổ về mặt tinh thần lại không có biện pháp tiêu trừ, mồ hôi trên đầu Đồng Học Bàn vẫn không ngừng rơi, vô số đau đớn tựa như còn vờn quanh người!

Người thứ ba nhảy xuống !

Đồng Học Bàn đón được trong nháy mắt, cánh tay lại một lần nữa vỡ vụn, máu tươi chảy đỏ cả tấm đệm.

Người thứ ba Đồng Học Bàn quen, là một chủ nhiệm khu chính phủ, người nọ nhìn thấy Đồng Học Bàn quỳ trên mặt đất, cánh tay run lên, vội vàng nâng hắn dậy.

“Chủ nhiệm Đồng, anh thế nào rồi? Làm sao rồi?”

Đồng Học Bân miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Tôi vẫn ổn, đi mau!” Dứt lời, Đồng Học Bân ngẩng đầu nhìn mái nhà, khí lực đã có chút suy yếu, thanh âm cũng nhỏ đi nhiều “Nhảy!” Nhưng giọng điệu vẫn kiên định chưa từng thấy, làm cho người ta nghe xong đều tận đáy lòng vẫn thấy phát run.

Người thứ tư nhảy xuống!

Người thứ năm...

Người thứ sáu...

Người thứ bảy...

Hiện tại, trên mái nhà chỉ còn một người là Cảnh Nguyệt Hoa, cô nhường cô mọi người đi trước, để mình là người cuối cùng.

Đồng Học Bân nhìn lên, nở một nụ cười, “Nhảy đi! Nhanh lên một chút!” Đồng Học Bân có thể cảm giác được, tinh thần mình càng ngày càng tích nhiều đau đớn, sắp không kiên trì được.

“Được!” Cảnh Nguyệt Hoa hít một hơi, thả người xuống!

Hô! Tiếng gió nháy mắt đè ép xuống dưới!

Trong chớp mắt liền cách mặt đất chỉ có khoảng mười thước!

Ngay tại lúc này, cầu thang lại nổ mạnh, vang ầm ầm, ngọn lửa giương miệng rộng một chút liền đem toàn bộ khu văn phòng chính phủ nuốt vào trong, cùng lúc đó, cuộc dư chấn thứ hai rốt cuộc đã đến, một tiếng nổ lớn, lắc lắc lắc lắc, văn phòng chính phủ nhất thời sụp một nửa!

Hồng rồi!

Dưới chân Đồng Học Bân rung chuyển, đứng không yên!

“A!”

“Không hay rồi”.

Mọi người kinh hô!

Nhưng Đồng Học Bân làm sao có thể để Cảnh Nguyệt Hoa bị thương? Như chỉ mảnh treo chuông.

Chỉ thấy rốt cuộc Đồng Học Bân chạy ra ngoài, vươn tay hung hăng đón lấy thân thể đang rơi xuống của Cảnh Nguyệt Hoa, cùng cô ngã xuống đệm

Thịch!

Đồng Học Bân lúc ấy liền hôn mê bất tỉnh, không biết sống chết!

Vương An Thạch hét lớn: “Mau! Mau cứu người!”

Mười mấy người nhất thời vọt lên!

“Chủ nhiệm Đồng!”

“Cảnh Khu trưởng!”

Đến đây cứu người!

Kỳ tích là tất cả mọi người đều được cứu

Mọi người đều bị Đồng Học Bân làm cho xúc động, trước kia trong mắt mọi người Đồng Học Bân chính là tên đầu sỏ, đắc tội với người ở khắp nơi, một chút trí tuệ chính trị cũng không có, nhưng mà hiện tại, ấn tượng của mọi người đối Đồng Học Bân đã có chút thay đổi, hình ảnh hết lần này đến lần khác đón người nhảy từ trên cao xuống đã khắc sâu vào trong tâm trí mọi người

Đây là ý chí gì vậy??

Con mẹ nó là người điên sao!

Nhưng, tất cả mọi người nghiêm nghị kính trọng! Khuôn mặt của rất nhiều người đều bị nước mắt làm ướt!!

745. Chương 743: Năm Viện!

Một mảng màu đen.

Cái gì cũng nhìn không thấy.

Đồng Học Bản hình như là đang nằm mơ, nhưng đầu rất đau, lại có một chút tỉnh táo, mơ mơ màng màng rồi chậm rãi mở mắt, một tia ánh sáng nhất thời đâm vào mắt.

“Ôi chào! Chối mắt!”

“Chủ nhiệm Đồng tỉnh rồi! Tỉnh rồi!”

“Nhanh đi kêu Nguyệt Hoa Khu trưởng!”

“Gọi bác sĩ trước đi! Nhanh lên!”

Đồng Học Bản suy yếu nhìn đèn trên trần nhà, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như trời đã tối, hắn biết tám phần là mình đang ở trong phòng bệnh của bệnh viện, trong chốc lát Đồng Học Bản cũng nhớ lại sự việc trước khi ngất xỉu, sau khi đón Khu trưởng Nguyệt Hoa rơi xuống ở khu ủy đại viện, hắn đã không ý thức được chuyện gì nữa. Thử giật giật cánh tay, cánh tay rất đau, có chút không thể nâng cánh tay lên được, mặt trên tựa như còn bị băng bó băng gạc, trong mũi vẫn còn thoang thoang mùi thuốc, bên tai cũng truyền đến tiếng vang tí tách cả dụng cụ y tế.

“Chủ nhiệm” Là giọng của Cảnh Tân Khoa, “Ngài cảm thấy thế nào rồi?”

Đồng Học Bản nhìn về hướng phát ra âm thanh, “Tôi ngủ bao lâu rồi? Đây là chỗ nào?”

Cảnh Tân Khoa nói: “Ngài hôn mê bảy tám tiếng rồi, đây là bệnh viện số 1 của khu”.

“Tôi cảm thấy vẫn ổn, không có chuyện gì lớn đâu?” Đồng Học Bản thử nhấc chân, muốn ngồi dậy, “Nào, Tân Khoa, đến giúp tôi một tay”.

Cảnh Tân Khoa cùng một cô hộ sĩ chạy nhanh đến, một trái một phải cẩn thận dìu hắn ngồi dậy nói: “Theo như phim chụp, tay trái và tay phải của ngài bị thương ở những mức độ khác nhau, phần lưng và chân cũng bị thương, cần điều dưỡng một thời gian”.

Đồng Học Bản nhăn mặt nhíu mày, “Có nghiêm trọng như vậy sao?”

“Như vậy đã là may mắn lắm rồi” Cảnh Tân Khoa trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Lúc đưa ngài vào đây, chúng tôi nói với bác sĩ rằng ngài liên tiếp đón bảy tám người nhảy từ tầng sáu xuống, các chuyên gia đều nói cánh tay ngài nhắm chừng không giữ được. Thậm chí còn có khả năng tê liệt toàn thân, lúc ấy tất cả mọi người đều rất sợ hãi, nhưng kết quả sau khi kiểm tra lại, mới phát hiện ra chỉ là bị tổn thương, vài bác sĩ đều cảm thấy không thể tưởng tượng được, nói chỉ cần một hai tháng là có thể phục hồi, sẽ không lưu lại di chứng gì hết, nên ngài cứ yên tâm đi”.

Lúc này, bác sĩ khoa chỉnh hình đến kiểm tra lại cho Đồng Học Bản, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên. Bác sĩ hiểu rất rõ tầm quan trọng của bệnh nhân này, Bí thư khu ủy và Khu trưởng đều hạ mệnh lệnh xuống, bất luận thế nào cũng phải cứu người. Nhưng mà hiện tại xem ra, không cần phải lo lắng nữa rồi, trong lòng bác sĩ cũng có vụn phần hồ nghi, thật sự không nghĩ ra một người sau khi chịu rất nhiều chấn thương trên cơ thể, lại có thể chỉ ở trình độ tổn thương gân cốt, xương cốt của Chủ nhiệm Đồng này làm bằng cái gì vậy? Con mẹ nó, quá rắn chắc đi! Nếu đổi lại là người khác, đừng nói hai cánh tay bị liệt, thất lưng và xương cổ sợ cũng bị đập gãy.

Bác sĩ lại nhìn sâu vào trong mắt Đồng Học Bản. Bị năng lực chống đỡ của hắn mà kinh hãi, nếu ai cũng đều giống như Chủ nhiệm Đồng, phòng khám khoa chỉnh hình sớm muộn cũng phải đóng cửa.

Thật ra Đồng Học Bản nếu không phải là trước lúc hôn mê bất tỉnh chưa kịp dùng REVERSE để lấy lại cơ thể trước lúc đó, hiện tại cho dù đưa đến bệnh viện cũng kiểm tra không ra có thương tích gì, hiện tại hai tay bị gãy xương, chủ yếu vẫn là khi đón Nguyệt Hoa Khu trưởng đã bị đánh sâu vào, những vết thương

trước đó, sau khi dùng REVERSE đã trở lại như cũ. Có điều nếu biết sẽ đến bệnh viện, phải kiểm tra ra kết quả. Đồng Học Bản cũng không chuẩn bị dùng REVERSE, bằng không liền không giải thích rõ ràng được, không ai bị thương lại có thể bình phục nhanh như vậy, chỉ có thể chờ tĩnh dưỡng.

Bỗng nhiên, cửa phòng bệnh mở ra, Cảnh Nguyệt Hoa âu phục trên người vẫn dính đầy bụi đất, đang thông thả bước đến, không ít người lục tục theo sau. Có lãnh đạo khu, có cán bộ khoa viên được Đồng Học Bản cứu, bọn họ rất nhiều người đều bị thương, có người còn chống gậy.

Tiến vào phòng bệnh, Cảnh Nguyệt Hoa liền nhanh chóng nói: “Tiểu Đồng thế nào rồi?”

Bác sĩ đáp: “Vừa kiểm tra qua. Vẫn giống như kết luận, không có việc gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là lại có thể bình phục lại”.

Cảnh Nguyệt Hoa gật gật đầu, đi qua đó, nhìn lên giường Đồng Học Bản.

“Nguyệt Hoa Khu trưởng” Đồng Học Bản vừa động chân, muốn ngồi dậy.

“Anh cứ nằm đấy” Cảnh Nguyệt Hoa đẩy bả vai hắn lại, “Hiện tại anh đang bị thương, quan trọng nhất chính là dưỡng thương cho thật tốt, cái gì cũng không cần nghĩ, những việc khác không cần lo”.

Đồng Học Bản ừm một tiếng, nhìn mọi người ở đằng sau, “Mọi người... cũng không sao chứ?”

Cảnh Nguyệt Hoa cau mày nói: “Đều là những người được anh cứu, chỉ có Tiểu Vương bị gãy xương đùi, những người khác đều không có thương gì lớn, chỉ bị thương ngoài da mà thôi”.

Đồng Học Bản trong lòng nói vậy là tốt rồi, mọi người không có việc gì, hắn bị thương như thế này cũng không phải là vô ích, nhất là Cảnh Nguyệt Hoa, nhìn trên người cô chỉ bị dính chút tro bụi cùng bùn đất, cả người lại vẫn là bộ dáng tinh thần sáng lạn như vậy, Đồng Học Bản trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một cái, nếu có chuyện không hay xảy ra với Nguyệt Hoa, Đồng Học Bản khẳng định sẽ hối hận cả đời.

Hai nữ khoa viên đứng đằng sau nhìn thấy Đồng Học Bản người đầy băng vải, bỗng nhiên khóc lên.

“Chủ nhiệm Đồng... Cảm ơn ngài!”

“Hu hu... Cảm ơn ngài”.

Hai cô khóc như vậy, thu hút rất nhiều người xung quanh .

Một cô hộ sĩ cũng ở đó buổi chiều lúc Đồng Học Bản nhập viện, sau khi chuyện ở đại viện khu ủy, nghe nói Đồng Học Bản đã lấy tính mạng mình ra đánh bạc để cứu người, nước mắt cũng tí tách rơi, đặc biệt cảm động, hận không thể tận mắt chứng kiến cảnh lúc đấy.

Những người ở trên đỉnh tòa nhà lúc đó như tìm được đường sống trong chỗ chết bây giờ cũng đều cảm kích nói lời cảm tạ với Đồng Học Bản, trong suốt bảy tám tiếng, cuối cùng bọn họ đã có thể nói được tiếng “Cảm ơn” .

Đồng Học Bản chịu không nổi cảnh này, vội nói: “Mọi người đừng như vậy, nhưng đừng như vậy, đều là đồng sự trong khu, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm mà? Tôi tin rằng nếu tôi là người gặp nguy hiểm, mọi người chắc chắn cũng sẽ không thể thấy chết mà không cứu được, đều là việc nên làm cả, cho nên... đừng khóc nữa” Đa số những người trong bọn họ Đồng Học Bản đều không biết tên, chỉ là có điểm nhìn quen mắt, biết là làm việc ở khu chính phủ.

Trong chốc lát, phòng bệnh lại có thêm vài người, có vài người là nhân viên văn phòng đường phố Quang Minh, có người là người nhà khoa viên được hắn cứu, bệnh viện bên cạnh cũng là một chỗ tránh nạn, mọi người nghe nói Đồng Học Bản đã tỉnh, liền đều đến thăm hắn, người phụ trách bệnh viện cũng xuống một chuyến.

Trong phòng bệnh nhất thời kín người.

Một ít cán bộ còn tốt, Nguyệt Hoa Khu trưởng ở trong này, bọn họ cũng biết không thể đoạt cơ hội nói chuyện của lãnh đạo.

Nhưng một số người nhà lại không cố kỵ như vậy, ríu ra ríu rít địa cảm tạ loạn hết cả lên

“Chủ nhiệm Đồng! Ngài thật đúng là người tốt!”

“Nếu không có ngài, con gái tôi đã không có mạng mà trở về rồi”.

“Cảm ơn, cảm ơn”.

Đồng Học Bàn cuống quýt ứng phó, cả nửa ngày nói câu không cần khách khí không cần khách khí.

Thấy như thế, Cảnh Nguyệt Hoa quay đầu nhìn mọi người nói: “Không còn sớm nữa, mọi người đều trở về đi, có cái gì muốn nói ngày mai nói sau, còn để cho Tiểu Đồng nghỉ ngơi chứ”.

“Đúng thế”.

“Để cho Chủ nhiệm Đồng dưỡng bệnh đi”.

“Chủ nhiệm Đồng, vậy chúc ngài sớm bình phục”.

“Chúng ta đi, ngài dưỡng bệnh cho tốt nhé”.

Lúc này mọi người mới rời khỏi phòng bệnh, cuối cùng Cảnh Nguyệt Hoa cũng bảo cô hộ sĩ đi ra ngoài nốt, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người là cô cùng Đồng Học Bàn.

Đồng Học Bàn vừa thấy thế, liền hỏi: “Cảnh Khu trưởng, tình hình bên chúng ta thế nào rồi?”

“Lại xảy ra thêm năm dư chấn nữa, lần đầu có vẻ nghiêm trọng, bốn lần còn lại cũng được coi là không có gì lớn”.

“Vây số người gặp nạn...”

Cảnh Nguyệt Hoa trầm mặc nói, “...Đã hơn một vạn rồi, con số thương vong còn đang tăng lên”.

Đồng Học Bàn hít vào một hơi, tâm tình cũng trầm xuống, hẳn có thể cứu được một hai người, nhưng lại không cứu được mấy ngàn mấy vạn người, chỉ có ở trước mặt thiên nhiên, mới có thể cảm nhận được loại cảm giác bất lực này.

Đã hiểu tình huống trước mắt, Đồng Học Bàn thấp giọng nói: “Chị cũng về sớm đi”.

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh nhạt ừm một tiếng, nhưng không có hành động gì, với tay lấy cho hắn cái chăn.

“Trong Khu không thể thiếu chị đến chỉ huy điều động” Đồng Học Bàn nói: “Nhất là trong thời điểm quan trọng này, chị cũng đừng lo cho tôi, mệnh tôi lớn lắm, trời có sập xuống cũng chết không được”.

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn lên bát cháo trên chiếc bàn nhỏ nói, “Đói bụng không?”

Đồng Học Bàn lắc đầu, “Không đói bụng, không có khẩu vị gì”.

“Không có khẩu vị cũng phải ăn, nhìn cậu ăn xong tôi sẽ đi” Cảnh Nguyệt Hoa không khỏi phân trần bưng bát cháo lên, không phải thực sự ôn nhu gì dùng thìa múc cháo, đưa tới miệng hắn.

“Tôi thực không đói bụng” Đồng Học Bàn cười khổ, “Chị về luôn đi”. Sợ đúng lúc đó có người tiến vào, Đồng Học Bàn nói chuyện cũng rất chú ý.

“Tôi nghe nói một ngày nay cậu chưa ăn gì! Không đói bụng cũng phải ăn!” Cảnh Nguyệt Hoa cắn bản không nghe hắn, cau mày nói: “Há mồm”.

Bất đắc dĩ, cánh tay Đồng Học Bàn cũng không động đậy được, không có cách nào cầm lấy bát, đành phải há mồm, đem thìa tiến vào miệng uống một ngụm, rất nhanh, thìa thứ hai lại tới.

Đồng Học Bàn uể oải, ngay cả thời gian để thở cũng hầu như không có .

Khu trưởng Nguyệt Hoa hiển nhiên là không biết chăm sóc người khác, có điều Đồng Học Bàn lại vẫn nắm được hành động có ý cảm tạ của Cảnh Nguyệt Hoa, Đồng Học Bàn hiểu rõ ràng cô không phải cái loại tính cách có thể nói những câu buồn nôn, cho nên mới lấy hành động hành để thể hiện. Ăn cháo do Cảnh Nguyệt Hoa đút, trong lòng Đồng Học Bàn cảm thấy rất ấm áp, nhắm chừng loại đãi ngộ này ngay cả người nhà Cảnh Nguyệt Hoa cũng không chắc đã được hưởng thụ, trong lúc nhất thời cũng có khẩu vị.

Đồng Học Bàn to gan nói: “Vây, lại rửa cho tôi một quả táo được không?”

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn hẩn, rồi cầm táo đi rửa.

Đồng Học Bàn vội hỏi: “Đừng đừng, tôi đùa đấy, đùa đây”.

...

Sau cuộc địa chấn cũng đã được tám tiếng rồi.

Giao thông liên lạc ở các nơi cũng dần được khôi phục.

Sự việc xảy ra lúc trưa ở đại viện khu ủy, hành động điên cuồng của Đồng Học Bàn lập tức được truyền lên, nếu không phải lúc ấy Bí thư khu ủy và Khu trưởng đều ở hiện trường, tin tức cũng là chính miệng một vài cán bộ có uy tín nói ra, thì mọi người đều thấy rất khó tin.

Từ trên tầng sáu!

Lấy tay đón?

Còn liên tục đón bảy tám người??

Cuối cùng còn chỉ bị gãy xương? Tay không sao?

Tất cả mọi người nghe được chuyện này đều cảm thấy thật điên cuồng!

Phạm là cán bộ công tác ở khu Nam Sơn, đều đã nghe qua một ít về sức chiến đấu của Đồng Học Bàn, nhưng ai cũng thật không ngờ rằng sức chiến đấu của Đồng Học Bàn lại đạt tới mức độ này!

Đây là con mẹ nó năng lực chống đỡ gì chứ!

Người hai cánh tay con mẹ nó làm bằng thép hay sao??

746. Chương 744: Huyền Di Muốn Sinh!

Buổi tối.

Bệnh viện số 1 khu Nam Sơn.

Gió thu tiêu điều từ từ xẹt qua thổi những thứ rải rác trên đường, tiếng gió như ở khóc.

Khoa chỉnh hình.

Trong một gian phòng bệnh đơn

Mọi người đi rồi, chỉ còn một mình Đồng Học Bàn, hẩn mặc quần áo bệnh nhân, đang cố hết sức ngồi dậy khỏi giường bệnh, đứng ở trước cửa sổ nhìn một đồng hồ hỗn độn bên ngoài, nhìn những nhân viên đang bận rộn cứu người, trong lòng cũng có chút cảm giác ngốc không chịu được, hận không thể hạ bằng vải trên người xuống, trở về văn phòng đường phố Quang Minh một chuyến cùng mọi người triển khai công tác cứu viện, Đồng Học Bàn căn bản cũng không có thể làm một người nhàn được, huống chi giờ phút này đang rất cấp bách, Đồng Học Bàn hơn phân nửa trái tim đều nằm ở đây, nhớ thương phòng làm việc của mình.

Bỗng nhiên, cửa phòng bệnh mở ra.

“Chủ nhiệm Đồng? Sao anh không nghỉ ngơi một chút đi?” Một hộ sĩ đi vào.

“Ngủ không được” Đồng Học Bàn cũng không quay đầu, bộ mặt trầm trọng nhìn ra bên ngoài.

“Như vậy không được” Tiểu hộ sĩ trừng mắt nhìn hẩn nói: “Bác sĩ nói, anh phải nghỉ ngơi cho thật tốt, anh mau nằm xuống đi, bằng không viện trưởng sẽ phê bình tôi”.

Đồng Học Bàn nói: “Ông ấy không dám đâu, nếu ông ấy quả trách cô, cô cứ đến tìm tôi”.

“Chủ! Nhiệm! Đồng!” Tiểu hộ sĩ rất chuyên nghiệp, “Anh mau nằm xuống đi! Lúc Cảnh Khu trưởng gần đi còn cố ý dặn tôi bảo tôi phải chú ý chăm sóc anh”.

Còn chú ý kỹ đến tôi?

Coi tôi là phạm nhân sao?

Đồng Học Bàn buồn bực, đành phải trở về giường, “Được rồi được rồi, giúp tôi một tay đi”.

“Thế này mới đúng chứ” Tiểu hộ sĩ hì hì cười, giúp đỡ hắn nằm lên giường.

“Đúng rồi” Đồng Học Bàn ngửa miệng, lặng lẽ nói với cô: “Có thuốc không? Lấy cho tôi một điều”.

Tiểu hộ sĩ trừng mắt giống như mắt bò, “Anh đã như vậy. Còn muốn hút thuốc?”

Đồng Học Bàn lên cơn nghiện thuốc lá, “Nhanh lên nhanh lên, xin cô đẩy, cho tôi một điều được không? Cô có thể lên lấy cho tôi một điều được không”.

Tiểu hộ sĩ lắc đầu nói, “Không được, nếu lấy cho anh mà bị người khác biết, sẽ mắng tôi chết”.

“Cô không nói tôi không nói ai biết đâu” Đồng Học Bàn năn nỉ nói: “Yên tâm đi. Tôi Đồng Học Bàn là loại người nào cô còn không biết sao? Sẽ không bán đứng cô đâu”.

“Vây, vậy cũng không được”.

“Cô thật vô tâm”.

“Bệnh viện không cho hút thuốc, tôi không thể làm trái với nguyên tắc”.

Khuyên can mãi nửa ngày, Đồng Học Bàn cũng không nói được cô, biết khẳng định là Cảnh Nguyệt Hoa trước khi đi đã nói gì với bệnh viện. Đã biết là mình muốn làm gì cũng không được, nói gì cũng vô ích, Đồng Học Bàn nói: “Đồng chí Hộ sĩ, vậy cô tìm cho tôi một cái radio đi? Tình hình bên ngoài thế nào cũng không biết, cô tìm cho tôi một cái tôi nghe, xem tình hình huyện Duyên Đài và các khu vực lân cận thế nào rồi” Có chuyện của Cảnh Nguyệt Hoa rồi, Đồng Học Bàn cũng lo lắng sang Tạ Tuệ Lan.

Tiểu hộ sĩ nói: “Hiện tại điện thoại có thể thông rồi”.

“Cái gì? Có thể thông rồi?”

“Đúng thế, buổi chiều là có thể gọi rồi, hình như là thiết bị sửa xong rồi, hay là vệ tinh gì đó. Dù sao có thể gọi điện thoại rồi, có điều người nhiều gọi lắm, đường dẫn rất bận, không nhất định thông đâu”.

“Đừng nói nữa, mau đưa di động của tôi cho tôi!”

“A, di động của anh ở đâu nhỉ?”

“Tôi quần áo ở đâu thì di động ngay tại chỗ đó, tôi làm sao biết được các người đem quần áo tôi đi đâu”.

“Vây anh đợi tôi một chút, tôi đi tìm cho anh”.

Chỉ chốc lát sau. Tiểu hộ sĩ liền chạy trở về phòng bệnh, trong tay còn cầm IPHONE4 của Đồng Học Bàn, “Tìm được rồi, trả anh”.

Đồng Học Bàn không có tiện động tay, “Cô mở danh bạ hộ tôi, tìm một dãy số viết ‘Tuệ Lan’ rồi gọi tới”.

Tiểu hộ sĩ ồm một tiếng, lập tức nghe theo. Bấm điện thoại, “...Không thông, không gọi đi được, anh đợi chút tôi thử lại một lần nữa... thông rồi” Cô lập tức đưa điện thoại di động đến bên tai Đồng Học Bàn.

Tít tít tít. Tít tít tít.

Vang hơn nửa ngày, đầu bên kia rốt cuộc truyền đến tiếng của Tạ Tuệ Lan, “Tiểu Bàn?”

Đồng Học Bàn vội la lên: “Chị Tạ, chị thế nào rồi? Có bị thương không? Chị đang ở đâu?”

“Tôi không sao, cậu đợi chút...” Trong điện thoại rất loạn, chỉ nghe Tạ Tuệ Lan tựa như đang lớn tiếng với người nào đó nói: “Mở cái này ra! Bảo đội cứu viện nắm chặt thời gian!” Am thanh ngừng lại một chút, tín hiệu cũng không tốt lắm, đứt quãng, cuối cùng, còn không kịp nói thêm cái gì thì điện thoại ngắt.

Đồng Học Bàn bảo tiểu hộ sĩ gọi lại mấy lần, cũng chưa thông.

Có điều đã biết Tạ Tuệ Lan không có việc gì, Đồng Học Bàn cũng yên tâm, rõ ràng cô ấy đang bận như vậy, cũng sẽ không gọi lại

Sau đó Đồng Học Bân gọi một cuộc ẹ.

Gọi bốn năm lần điện thoại mới thông, bên kia vừa nghe máy, liền vang lên tiếng Loan Hiểu Bình kinh hô, “Con! Con đang ở đâu vậy? Con định hù chết mẹ sao! Sao điện thoại gọi mãi không được?”

“Tín hiệu bị đứt, không có việc gì đâu mẹ, con rất tốt”.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, thật sự làm mẹ sợ muốn chết”.

“Mẹ cũng nói với chị Ngu và mọi người một tiếng, để mọi người đừng lo lắng, đúng rồi, chú Dương của con có khỏe không?”

“Ông ấy cũng không có việc gì, vừa gọi điện ẹ báo bình an”.

“Bên Bắc Kinh thế nào?”.

“Cũng bị chấn động, nhưng không nghiêm trọng”.

Sau khi gọi vài cuộc điện thoại, Đồng Học Bân mới hoàn toàn yên tâm, thân nhân đều bình yên vô sự là tốt rồi, chỉ cần người còn sống, vậy là điểm mấu chốt rồi.

Khi Đồng Học Bân đang chuẩn bị bảo tiểu hộ sĩ đem điện thoại cất đi thì, reng reng reng, reng reng reng, di động đột nhiên vang lên

Đồng Học Bân lập tức nói: “Nghe đi, cảm ơn”.

Tiểu hộ sĩ ấn phím nghe, đưa cho hắn.

Điện thoại vừa thông suốt, đầu đèn kia chính là giọng đầy lo lắng của Cù mẫu, “Tiểu Bân, bên con địa chấn sao?”

Là mẹ của Huyền di?

Đồng Học Bân nói nhanh: “Mẹ, là địa chấn”.

“Con không sao chứ?”.

“Con rất khỏe, đang chỉ huy cứu viện đây”.

Cù mẫu buông lỏng hơi, “Con không có việc gì là được rồi, vậy con mau về Bắc Kinh đi, mau một chút”.

Đồng Học Bân sững sốt, “Tạm thời con không thể quay về, bên này rất nhiều việc chờ con, mẹ, làm sao vậy? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?” Tại sao đột nhiên lại bảo hắn trở về?

Nhưng câu nói đầu tiên của Cù mẫu làm Đồng Học Bân rất kinh ngạc.

Cù mẫu nói: “Xảy ra chuyện lớn rồi! Vân Huyền sắp sinh! Chúng ta đều đang ở bệnh viện đây!”

Đồng Học Bân ồ một tiếng, “Ngày sinh dự tính không phải là ngày một tháng mười sao?”

“Một cuộc địa chấn, Vân Huyền rất sốt ruột, kết quả là sinh sớm”.

Tiếng Cù phụ bỗng nhiên vang lên, “Nói chuyện cũng không nói rõ ràng, đưa điện thoại cho tôi!” Một giây sau, Cù phụ nói: “Tiểu Bân, con không cần lại đây, ở đây có chúng ta rồi, hiện tại tình hình bên con ta cũng biết qua, đúng là lúc cần đảng viên và cán bộ các con đứng ra làm gương mẫu, lúc này con tuyệt đối không thể đi, con phải kiên định cứu viện! Trong nhà bên này có ta rồi! Nghe thấy không đấy?”

“Ba, cảm ơn ba!”

“Con cứ yên tâm, Vân Huyền không có việc gì, chờ đứa nhỏ cả đời, ba sẽ gọi điện thoại cho con, con ở bên đó phải chú ý an toàn, Vân Huyền cứ lo lắng cho con, lúc vào phòng giải phẫu còn hỏi con đâu”.

Ngắt điện thoại, tâm tình Đồng Học Bân cũng trở nên phức tạp, có điều cảm xúc hưng phấn vẫn là chiếm đại đa số!

Huyền di sắp sinh!

Chính mình sắp làm cha!

747. Chương 745: Sinh Con Gái!

Buổi tối.

Bệnh viện Số 1 của khu.

Thời gian đã không còn sớm, bên ngoài hành lang là một mảnh lạnh lẽ, đại bộ phận bệnh nhân cùng hộ sĩ đều ngủ, có điều trong phòng bệnh của Đồng Học Bản không không như vậy, hắn nằm ở trên giường nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trong chốc lát cười ha ha, trong chốc lát lại thoải mái cầm di động lên, híp mắt nhìn, vừa cao hứng lại vừa lo lắng chờ điện thoại, trên gương mặt có bao nhiêu mong đợi, trông mong tin tức từ Bắc Kinh.

Bỗng nhiên, cửa phòng bệnh mở ra.

Tiểu hộ sĩ lại đến kiểm tra phòng, nhìn thấy Đồng Học Bản còn trợn tròn mắt nhìn trời, tiểu hộ sĩ không thể không nói gì, trừng mắt nhìn, “Chủ! Nhiệm! Đồng!”

Đồng Học Bản nhìn về phía cô, “Sao cô lại tới nữa?”

“Tôi tới xem anh có ngủ không!” Tiểu hộ sĩ chu miệng nói: “Sao anh lại không nghe lời như vậy hả”.

“Tôi không phải không ngủ mà ngủ không được thôi” Đồng Học Bản không cho là đúng nói: “Cô ngủ thì ngủ đi, không cần quan tâm đến tôi”.

“Tôi làm sao có thể không quản, nếu anh muốn đi WC thì làm sao bây giờ? Nếu anh muốn ăn cái gì làm sao bây giờ?”

“Hài, hiện tại tay tôi có thể cử động một chút rồi” Đồng Học Bản nâng nâng cánh tay cầm di động lên, “Nhìn xem, không có việc gì, cô nghỉ ngơi sớm đi”.

Tiểu hộ sĩ không thuận theo, không buông tha hướng về phía ghế ngồi xuống, “Tôi ở đây trông anh, khi nào anh ngủ thì tôi ngủ tiếp”.

Đồng Học Bản tâm tình rất tốt, cũng không ngại làm phiền cô, “Đúng rồi, cô tên là gì?”

Tiểu hộ sĩ cảnh giác nói: “Anh hỏi làm gì? Có phải muốn đi cáo trạng tôi với viện trưởng không?”

Đồng Học Bản vui vẻ nói: “Người không lớn, tâm tư thật ra cũng không ít, tôi muốn đi cáo trạng cô sao? Giữa ban đêm cũng không có gì làm, hai ta tâm sự một chút đi”.

Tiểu hộ sĩ nhìn nhìn anh nói, “Tôi là Chiêm Nhu Nhu”.

“Ừm, tên không tồi, nhà ở đâu?”

“...Trong thành phố”.

“Cha mẹ làm gì?”

“Anh tra hộ khẩu sao? Ba tôi làm ở Ủy ban kỷ luật thành phố, cũng là nhân viên công vụ”.

“Ủy ban kỷ luật? Đơn vị tốt đấy”.

Hàn huyền trong chốc lát, Chiêm Nhu Nhu mới nhìn ra, ồ một tiếng, “Chủ nhiệm Đồng, trong nhà anh có phải có việc gì vui? Phải không? Sao tôi thấy anh cao hứng như vậy?”

Đồng Học Bản ho khan một tiếng, dù sao còn không có cùng Huyền đi kết hôn, hơn nữa tối thiểu cũng phải đợi cùng chị Tạ kết hôn năm năm sau mới có thể cưới Huyền đi, vì thế hắn cũng không tiết lộ ra, “Không có”.

“Tuyệt đối có!”.

“...”

“Mau, nói cho tôi biết, gì việc vui vậy?”

“Ta nói sao cô lảm chuyện vậy? Việc gì không nên hỏi thì đừng hỏi”.

“Rõ ràng là anh hỏi tôi trước!” Chiêm Nhu Nhu hừ một tiếng, “Keo kiệt!”

Đồng Học Bàn bị cô chọc cười, cảm thấy tiểu hộ sĩ này rất thú vị, ngay từ lần đầu gặp cô cô đã tuyệt đối không câu nệ, xem ra hẳn là không phải người con nhà bình thường, ba cô làm ở Ủy ban kỷ luật? Khả năng cũng là làm lãnh đạo, có điều Đồng Học Bàn cũng không hỏi nhiều.

Điện thoại ! Điện thoại như thế nào còn chưa tới vậy?

Bây giờ cũng đã hơn nửa ngày rồi? Huyền di còn chưa sinh sao?

Đồng Học Bàn không yên lòng, lúc vui, lúc buồn, một lúc lại phiền muộn cái cảm giác này, thật không thể nói ra.

Chiêm Nhu Nhu thấy như vậy liền hỏi, “Anh làm gì vậy??”

“...Nằm nghỉ”.

“Anh như thế mà là nằm sao, tôi nhìn thế nào cũng không được tự nhiên” Chiêm Nhu Nhu đảo mắt một cái.

“Đúng rồi tôi hỏi cô chuyện này nhé” Đồng Học Bàn vẫn là nhịn không được hỏi: “Cô nói xem sinh con có nguy hiểm không? Nhất là loại sinh con trước ngày dự tính ý, có thể gặp chuyện không may không?”

“Trong nhà có người sắp sinh sao?”

“cứ cho là như thế đi, một người bạn”.

Chiêm Nhu Nhu hạ miệng nói: “Trước ngày sinh dự kiến như vậy hẳn là có nguy hiểm, nhưng còn phải xem trước ngày dự tính là bao lâu, một hai ngày thì không có việc gì, nhưng nếu trước nửa tháng thì có”.

Vừa nghe vậy, Đồng Học Bàn liền lo lắng. “Vậy phải làm sao?”

“Cái này... Tôi cũng không biết, hắc hắc”.

“Cô không phải là hộ sĩ sao? Sao cco lại không biết?”.

“Tôi cũng không phải hộ sĩ khoa phụ sản nha” Chiêm Nhu Nhu đương nhiên nói: “Lại nói, tôi đến đây cũng chỉ là thực tập, mới làm được mấy tháng, chờ thêm trận này mới được cầm bằng tốt nghiệp của trường, tôi mới chính thức xem như là hộ sĩ, khả năng sẽ đi đến bệnh viện thành phố làm, bây giờ còn không tính chính thức sẽ làm việc ở đâu”.

“Hỏi thừa!” Trong thâm tâm Đồng Học Bàn nói với chính mình tự nhiên lẩm chuyện để làm chi, không duyên cớ lại sốt ruột thêm.

Huyền di, em ngàn vạn lần đừng có chuyện gì, còn có con gái ngoan của ba nữa, nhất định sẽ khỏe!

Đột nhiên, tiếng chuông đi động dồn dập đánh vỡ sự yên lặng trong phòng bệnh

Đồng Học Bàn trong lòng nhất thời bất an, rất nhanh cầm lấy điện thoại, bởi vì động tác quá mạnh, cánh tay bị thương hơi đau một chút, nhưng Đồng Học Bàn giật mình chưa thấy, vừa thấy dãy số, là Cù Vân Huyền gọi.

Chiêm Nhu Nhu dựng thẳng lỗ tai, căng thẳng nghe.

Đồng Học Bàn nhìn cô, “Tôi nghe điện thoại, đồng chí Nhu Nhu, cô đi về ngủ trước đi, mau”.

Chiêm Nhu Nhu chu miệng, chậm rãi đứng lên, lắc lắc eo nhỏ đi ra phòng bệnh, lúc gần đi còn nghe cô than thở nói: “Ai thèm nghe chứ”.

Cửa đóng.

Đồng Học Bàn dở khóc dở cười, nhưng tâm tư vừa chuyển, lại vội vàng hoang mang rối loạn khẩn trương ần nút nghe, “Alo?”

“Alo, Tiểu Bàn!” đầu bên kia truyền đến tiếng vui sướng của Cù mẫu, “Sinh rồi! Vân Huyền sinh rồi!”

Đồng Học Bàn kích động, “Cô ấy và đứa nhỏ không có chuyện gì chứ?”

“Đều không sao! Đều tốt cả! Con nghe xem! Đứa nhỏ đang khóc đấy!” Oa oa tiếng khóc từ trong di động phát ra rất rành mạch.

Đồng Học Bàn nghe tiếng, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, “Tốt rồi, tốt rồi!”

Cù mẫu vui sướng nói: “Bên này không cho gọi điện thoại, khuyên can mãi bệnh viện mới đáp ứng, hiện tại mẹ đưa cho Vân Huyền, con trò chuyện cùng nó nhé!”

Một lát sau, tiếng nói ôn nhu đến tận xương tủy của Cù Vân Huyền nhẹ nhàng vang lên, “Alo, Tiểu Bàn?”

Âm thanh có chút yếu đuối, lại mang theo ý cười.

Đồng Học Bàn lập tức nói: “Vân Huyền, vất vả cho em rồi, vất vả”.

“Nói cái gì đấy, em vì con mình, vất vả gì?”

“Là con trai hay là con gái?”

“Con gái, bộ dạng rất xinh”.

“Con gái tốt rồi! Con gái là tốt rồi”.

“Bác sĩ nói, đứa nhỏ rất khỏe mạnh, em thấy miệng con bé đặc biệt giống anh, cái mũi cũng thế, còn các chỗ khác đều giống em”.

“Giống em thật tốt, trưởng thành khẳng định rất xinh đẹp, ha ha ha ha, đúng rồi, em thế nào rồi?”

“Em không có việc gì, bắt đầu vốn tưởng sẽ thuận lợi sinh con, có điều sau đó bác sĩ nói em tuổi đã lớn, lại là sinh trước ngày dự tính, nên phải sinh mổ” Ngừng lại một chút, Cù Vân Huyền cười ầm áp nói: “Về sau nhà chúng ta có thêm một đại cô nương nữa, anh không nhìn thấy chứ, bố mẹ em đều rất vui mừng, cười luôn miệng, nhìn xem, ngay cả em cũng không quan tâm, hai người chạy theo đứa nhỏ rồi”.

Đồng Học Bàn đề cảm xúc hưng phấn xuống nói: “Chờ anh xong việc ở bên này, anh lập tức về Bắc Kinh!”

“Không cần vội, em và con không chạy đi đâu, anh chuyên tâm làm việc của anh đi, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn, biết không?”

“Anh biết rồi! Yên tâm đi!”

748. Chương 746: Đều Đã Chết!

Sáng sớm hôm sau.

Ánh sáng mặt trời vừa chiếu trên đầu.

“Ha ha...”

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Trong một gian phòng bệnh đơn khoa chấn thương chỉnh hình của Bệnh viện Số 1, tiếng cười ngây ngô vang khắp phòng bệnh. Đồng Học Bàn trong lúc ngủ mơ bỗng nhiên mở to mắt, lúc này mới phát hiện trời đã sáng, miệng hắn còn lưu lại nét cười nồng đậm, là mình bị nụ cười của chính mình làm cho tỉnh dậy, thì ra là nằm mơ. Đồng Học Bàn lúc này mới tỉnh một chút, trong mơ hắn thấy mình cùng một khuê nữ béo béo và Cù Vân Huyền đang ôm nhau ở hoa viên, cùng nhau tản bộ, cảm giác tràn đầy hạnh phúc. Rốt cuộc cũng được làm bố, con gái ra đời làm cho Đồng Học Bàn trong nháy mắt liền cảm thấy trong lòng có một chút cái gì, rất là vui vẻ, làm những ám ảnh trong lòng hắn cũng với đi rất nhiều.

Đồng Học Bàn lấy lại dư vị một chút, muốn tiếp tục ngủ, để tiếp tục mơ.

Nhưng bỗng nhiên, bên cạnh có tiếng cười trộm, ở cửa có người. Đồng Học Bàn nghiêng đầu, liền thấy được Chiêm Nhu Nhu cùng vài hộ sĩ đứng ở cửa, chính là đang nhìn mình. Nhóm hộ sĩ thấy bị Đồng Học Bàn

phát hiện, le lưỡi vội vàng chạy mất, chỉ chừa một mình Chiêm Nhu Nhu vẫn đứng cười trộm, liên tiếp nhìn vào mặt Đồng Học Bản.

Đồng Học Bản trừng hai mắt, “Nhìn gì vậy?”

“Xem anh có chuyện gì mà cao hứng như vậy” Chiêm Nhu Nhu cười xảo quyệt nói: “Sáng sớm lúc tôi kiểm tra phòng chợt nghe thấy anh ở trong mộng nở nụ cười, tôi ở bên ngoài vừa nghe thấy thế, còn tưởng rằng có ma”.

Đồng Học Bản nói sang chuyện khác nói: “Đó là tôi mơ dân chúng đều bình an vô sự, thế thế nên mới vui, nhưng thật ra Tiểu Chiêm, ở đây đều xảy ra địa chấn mà cô còn cười được cô cũng thật vô tâm”.

Chiêm Nhu Nhu nói: “Trước kia cũng không phải chưa từng có địa chấn, lần này cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng”.

Đồng Học Bản cười khở nói: “Ai nói cho cô là không nghiêm trọng? ”

“Tôi thấy thế” Chiêm Nhu Nhu chỉ chỉ ra bên ngoài, “Anh xem, tầng viện quanh đây cũng chưa có chuyện gì”.

Đồng Học Bản rất phục cô, bất đắc dĩ nói: “Có phải là từ hôm qua, sau khi địa chấn kết thúc, cô vẫn chưa ra khỏi cổng bệnh viện không??”

Thấy cô gật gật đầu Đồng Học Bản thở dài, “Nơi này là khu vực phồn hoa, nhà cửa cầu thang đều có sức chống lực rất tốt, cô mà đi ra ngoài đường phố, khu những ngôi nhà cũ, tôi bảo đảm rốt cuộc cô sẽ cười không nổi đâu. Ừm, quên đi, cô cũng đừng đi xem, bên kia rất thảm”.

Chiêm Nhu Nhu nhất thời cũng thu hồi nụ cười, “Thực sao?”

“Tôi chính là từ bên ngoài lại đây, dọc theo đường đi đều là thi thể, nhiều không đếm được, haiz”.

Chiêm Nhu Nhu trầm mặc, không nói gì nữa.

Đồng Học Bản cười lớn nói: “Được rồi, không nói nữa, Tiểu Chiêm, cô giúp tôi đi ra ngoài nhìn một cái, tôi muốn hoạt động một chút, đều nằm cả ngày rồi”.

Chiêm Nhu Nhu ừm một tiếng, “Tôi đi lấy xe lăn cho anh”.

Ngoài hành lang bệnh viện.

Chiêm Nhu Nhu phụ giúp Đồng Học Bản đẩy xe lăn chậm rãi bước về phía trước.

Đây là lần đầu tiên Đồng Học Bản ra khỏi phòng bệnh, nhưng nhìn tình cảnh ở đây lại làm cho hắn kinh hãi, vốn vẫn tưởng rằng ở bên này đâu vẫn vào đấy, ai ngờ trong bệnh viện so với Đồng Học Bản tưởng tượng còn loạn hơn gấp mấy chục lần, bên ngoài hành lang bên ngoài cũng có bệnh nhân, một số phòng bệnh bên cạnh vốn là hai người thỉnh thoảng lại cũng có phòng ba người, nhưng khi đi ngang qua cửa Đồng Học Bản lại phát hiện bên trong đều có từ sáu đến tám người, rất nhiều đều chỉ nằm trên chiếc giường tạm thời thậm chí là nằm trên một cái đệm, tiếng kêu đau và tiếng khóc không dứt bên tai, mùi phần chát chội và hỗn loạn.

Đồng Học Bản ngây người nói: “Trong bệnh viện có bao nhiêu người?”

Chiêm Nhu Nhu lắc đầu nói: “Không rõ lắm, dù sao so với khả năng chứa đựng lớn nhất của bệnh viện... Đại khái vượt qua sáu bảy lần, có khi còn nhiều hơn, người đã sớm đầy rồi, trong đại sảnh cũng đều là người bị thương”.

“Vậy tại sao lại cho tôi ở phòng đơn?”

“Anh là anh hùng chống địa chấn, trong khu cũng phân phó rồi”.

“Đây không phải đùa sao!” Đồng Học Bản ngồi im một lúc, nhìn những hộ lý khác đang cầm dụng cụ chạy trên hành lang, hắn hỏi: “Cô cũng là hộ sĩ riêng của tôi?”

Chiêm Nhu Nhu ừm một tiếng, “Đúng thế, bây giờ anh mới biết sao? Viện trưởng bảo tôi không được làm gì hết, chăm sóc anh cho tốt là được rồi”.

“Như thế này là không thể được” Đồng Học Bản quả quyết nói: “Dân chúng đều phải nằm trên đất, còn có cả bệnh nhân bị trọng thương ngay cả cái giường cũng không có? Tôi lại thoải mái ở một mình một phòng? Tôi tự lo được cho tôi, đẩy tôi đi xem một chút nữa đi, lát nữa cô đến gặp viện trưởng của các cô nói, không cần phải chăm sóc đặc biệt cho tôi! Mọi người thế nào tôi cũng thể ấy! Có địa chấn thế nào tôi cũng không chết, khổ thế này tôi mới không chịu được?”

Chiêm Nhu Nhu không đáp ứng, “Vậy không được đâu, viện trưởng đều...”

“Cô thì biết cái gì chứ” Đồng Học Bản thấp giọng nói: “Hiện tại là thời điểm mấu chốt, mọi người phải đồng cam cộng khổ, không thể bởi vì ai ai thế nào mà đối xử đặc biệt, dân chúng đều ở ngoài hành lang, tôi là một cán bộ quốc gia lại ở một mình một phòng? Còn có hộ sĩ chuyên môn hầu hạ? Để dân chúng biết thì nghĩ như thế nào? Nghĩ như thế nào về chính phủ của chúng ta? Quên đi, nói cô cũng không hiểu, cô đến gặp viện trưởng nói nguyên lại cho tôi, vết thương của tôi không có gì, hiện tại tôi thấy mình tự đi lại cũng không có vấn đề gì, không ở phòng đơn nữa”.

Chiêm Nhu Nhu cười hì hì, “Thảo nào nói anh là một anh hùng, thực làm cho chúng tôi bội phục”.

“Cô đừng vuốt mông ngựa, đi, xuống dưới xem xét”.

“Tuân mệnh” cô lại bỏ thêm một câu, “Nhưng tôi thực sự rất bội phục anh”.

Dưới lầu, Đồng Học Bản càng xem tâm càng lạnh, nhiều người lắm, hơn nữa rất nhiều người đều bị trọng thương, có người ngay cả chỗ nằm cũng không có! Dựa bên ngoài tường bệnh viện để truyền nước.

Trong đại viện bệnh viện, Đồng Học Bản nhìn trái nhìn phải, trong lòng một mảnh chua xót.

Bỗng nhiên, Chiêm Nhu Nhu chỉ về phía trước, “Chủ nhiệm Đồng, anh xem nơi đó, tường bệnh viện tường cũng nứt rồi”.

Đồng Học Bản ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, trải qua một lần đại chấn cùng vài lần dư chấn, tòa nhà sáu tầng của Bệnh viện Số 1 cũng đã có chút vết nứt, dưới tường xuất hiện một vết rách, tòa nhà bên cạnh cũng có một chút sụp đổ, có điều ở trên mặt đất cũng chỉ có vết nứt bình thường.

“Chủ nhiệm Đồng? Tiểu Chiêm?” Viện trưởng bệnh viện từ trong tòa nhà đi ra, vừa lúc thấy bọn họ.

Chiêm Nhu Nhu lập tức nói: “Viện trưởng, người xem người xem, tòa nhà của bệnh viện chúng ta cũng sắp không trụ được rồi”.

Viện trưởng Tôn nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ nói: “Không sao, lúc xây dựng bệnh viện chúng ta đã xây dựng theo hệ thống phòng chấn động cấp chín, như thế này còn chưa đến cấp tám, vẫn trụ được”.

Chiêm Nhu Nhu thở phào nhẹ nhõm, “Vậy là tốt rồi, hù chết tôi mất”.

“Hiện tại khẳng định không sụp được, có điều sau này sửa chữa lại sẽ rất phiền phức, khả năng sẽ lại phải phá đi”.

Đồng Học Bản cũng không nói gì, loại vết nứt này còn có thể chấp nhận được, vì thế nói: “Viện trưởng Tôn, ông tới thật đúng lúc, đang muốn nói chuyện phòng bệnh với ông, cái phòng đơn kia trả lại ông để cho những đồng chí cần đến, tôi nằm ở hang lang với mọi người là được rồi”.

Viện trưởng Tôn lập tức khoát tay, “Điều này sao được, anh là anh hùng chống địa chấn, làm sao...”

Đồng Học Bản nói: “Đừng anh hùng gì hết, cứ quyết định như vậy đi, chuyện này anh phải nghe tôi”.

Lấy cấp bậc mà nói, cục trưởng cục y tế mới bằng cấp của Đồng Học Bản, viện trưởng chỉ là người ở đơn vị cấp dưới, cấp bậc tự nhiên thấp hơn so với Đồng Học Bản, cho nên thấy Đồng Học Bản nói đều nói thế, viện trưởng Tôn cũng sẽ không nói gì nữa, nói: “Vậy... Được, nghe anh”.

Học Bản theo bản năng muốn vỗ vỗ cánh tay ông, nhưng tay lại không nâng lên được, động đến miệng vết thương, đau đến mức nhếch miệng lên.

Viện trưởng Tôn hoảng sợ: “Tiểu Chiêm!”

Chiêm Nhu Nhu bối rối cầm cánh tay Đồng Học Bản, nhẹ nhàng đưa xuống.

Đồng Học Bản đau khổ cười, “Làm cho hai vị chê cười rồi, giờ mới nhớ tôi cũng là bệnh nhân bị thương, gãy xương thể này, động một chút đều đau”.

Trong thâm tâm viện trưởng nói không sai, với tình hình nay, giữ được cánh tay là tốt rồi, bây giờ lại còn muốn cử động, anh còn muốn như thế nào nữa chứ? Đối lại là người khác cắt tay đã là tốt lắm rồi! Hiển nhiên, ông cũng nghe nói chuyện của Đồng Học Bản lúc ở đại viện khu ủy, xả thân cứu bảy tam người của chính phủ, bên trong còn có Nguyệt Hoa Khu trưởng, đây cũng là nguyên nhân vì sao viện trưởng lại khách khí với Đồng Học Bản như vậy.

“Đi thôi Tiểu Chiêm” Đồng Học Bản quay đầu nói: “Chúng ta trở về, để viện trưởng làm việc, trở về phòng để điều chỉnh một chút”.

Viện trưởng Tôn khách khí nói: “Bí thư An thạch và Nguyệt Hoa Khu trưởng đang ở bên ngoài chỉ huy cứu viện, bảo tôi đi qua đây, vậy tôi đi trước? Tối nay tôi lại đến thăm anh”.

“Anh cứ bận việc của anh đi, tôi không sao”.

“Được, Tiểu Chiêm, Chủ nhiệm Đồng ở đây cô phải quan tâm nhiều vào”.

“Tôi biết rồi”.

Chiêm Nhu Nhu liền phụ giúp Đồng Học Bản vào tòa nhà chính của bệnh viện, đi lên từng tầng một

Hiện tại nguy hại của địa chấn mới bắt đầu hiển hiện ra, cứu viện, bị thương, chữa bệnh, vật tư bổ sung, thực phẩm, nước uống, sắp đặt chỗ ở cho dân, tất cả đều là vấn đề cần giải quyết. Đồng Học Bản nhìn đám nạn dân trong bệnh viện, trong lòng cũng có chút ngồi không yên, nghĩ chính mình có phải cũng nên tham dự đến công việc cứu viện không, thật ra chỉ cần có chút không gian thở là được rồi, ở trong này chờ đợi cũng không phải là chuyện hay.

Trong phòng bệnh.

Chiêm Nhu Nhu đang thu dọn đồ cho Đồng Học Bản, “Chủ nhiệm Đồng, anh tuyệt đối không nên nghĩ đến việc ở hành lang, tuyệt đối không có khả năng, tôi sẽ liên hệ một chút, tìm cho anh phòng bệnh tám người”.

Đồng Học Bản nghĩ một chút, khẽ gật đầu, “Cũng được, chỉ cần không phải phòng đơn là được”.

Chiêm Nhu Nhu cười nói: “Anh giống hệt ba tôi, tôi phát hiện các người làm lãnh đạo trong đầu luôn luôn làm những việc không đâu ấy, tôi thấy mà đau đầu”.

Trong lòng Đồng Học Bản nghĩ đó là do cô không làm quan, làm quan, nhất cử nhất động của cô đều bị mọi người chú ý, đương nhiên phải có cổ kị.

Nhưng lúc hai người đang nói chuyện, lại có biến đổi khác!

Dưới chân bỗng nhoáng lên một cái, một chấn động mạnh đánh úp lại!

Lại chấn động! Là dư chấn! Hơn nữa không nhỏ!

Đồng Học Bản cùng chiêm Nhu Nhu đều ngậy ngấn cả người! Toàn bộ phòng đều đang rung chuyển! Toàn bộ tòa nhà đều đang rung lên!

Ước chừng khoảng phút đồng hồ sau, dư chấn rút cuộc dần dần bình ổn!

Nhưng mà chờ khi hai người bọn Đồng Học Bản thở dài nhẹ nhõm một hơi, tòa nhà chính của bệnh viện rốt cuộc không chịu nổi, phát ra một trận nổ vang, trong nháy mắt toàn bộ tòa nhà đều sụp xuống!

“Anh Đồng!” Chiêm Nhu Nhu kêu thảm thiết một tiếng, trên đỉnh đầu sụp xuống một mảng, cô chết ngay tại chỗ!

Đồng Học Bản chỉ cảm thấy thân mình cũng bị ngã xuống, một khắc cuối cùng chỉ nhìn thấy một khối gạch đá đang sụp xuống đỉnh đầu, sau đó... Đồng Học Bản cũng đã chết!!

749. Chương 747: Nhanh Bỏ Chạy!

Dư chấn đến rồi!

Bệnh viện sụp!

Tường vỡ thành từng mảnh nhỏ, từng khối từng khối sụp xuống dưới!

Trước mắt Đồng Học Bản tối sầm lại, ngay sau đó là một mảng đen ngòm, như địa ngục, lại cũng như cảnh trong mơ, loại cảm giác này Đồng Học Bản cũng không xa lạ, mấy năm nay hắn không chỉ một lần trải qua trạng thái này, lúc bị xe đâm chết, lúc bị đạn bắn chết, lúc bị núi nổ đè chết, đều là cảm giác giống như hiện tại, Đồng Học Bản biết chính mình là đã chết.

Không chỉ chính mình, Chiêm Nhu Nhu, và tất cả mọi người trong bệnh viện đều chết!

Đồng Học Bản vụn vụn lần cũng không nghĩ tới bệnh viện lại không chịu nổi dư chấn đánh vào, rõ ràng là đã kháng chấn, tại sao lại vẫn có thể sụp đổ trong nháy mắt như vậy?

Kết cấu của bệnh viện có vấn đề? Chất lượng kiến trúc rất xấu?

Hay là do địa chấn đến rất thường xuyên, tường bệnh viện không thể không chịu được địa chấn đánh vào nhiều như vậy?

Đồng Học Bản suýt nữa chữi ầm lên, nhưng mà mặc kệ nguyên nhân là cái gì, hiện tại lo lắng cũng đã chậm!

Chết? Đồng Học Bản ngay cả con gái mình còn chưa nhìn thấy, còn chưa ôm ở trong lòng, đương nhiên không thể cho phép loại chuyện này phát sinh, huống chi hắn cũng không thể trở mắt nhìn Chiêm Nhu Nhu và nhiều bệnh nhân và bác sĩ tử nạn như vậy. Từ những ngày biết sắp có địa chấn, Đồng Học Bản vẫn liều mạng tích góp từng tí thời gian chỉ lệnh còn thừa mỗi ngày lại, chỉ để có một lúc nào đó cần dùng đến, đại khái cũng tích được ba mươi phút, trước khi địa chấn phát sinh Đồng Học Bản cứu người cũng như tự cứu mình, đã dùng mất mười phút, hiện tại trên người còn có khoảng hơn hai mươi phút một chút, hắn chỉ có thể dựa vào thời gian này, để thay đổi tất cả!

Quay lại hai mươi phút!

Thời gian đột nhiên lui lại!

...

...

Ánh sáng chói mắt

Lúc Đồng Học Bản phục hồi tinh thần, phát hiện chính mình đang ngồi ở trên một cái xe lăn, Chiêm Nhu Nhu đang phụ giúp hắn đẩy xe ở phía sau, đi ra ngoài đại viện cửa Bệnh viện Số 1

Được rồi!

Thời gian đã lui về rồi!

Ngay cả Đồng Học Bản đã trải qua vô số lần sinh tử gắt gao, nhưng loại tư vị này vẫn là khổ sở nhất. toàn thân hắn đã toát mồ hôi lạnh, trong đầu vẫn cảnh tượng trời sụp đất nứt vừa xảy ra, nhìn thấy cô hộ sĩ hoạt bát sáng sủa kia chết thảm ở trước mặt mình, loại tình thần kích động này rất khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, việc này so với việc Đồng Học Bản ở đại viện đồ khu ủy đưa tay đón người áp lực còn lớn hơn rất nhiều lần!

“Đồng Chủ nhiệm, anh xem nơi đó, tường bệnh viện cũng bị nứt rồi”.

“Chủ nhiệm Đồng? Tiểu Chiêm?” Viện trưởng Tôn đi ra !

“Viện trưởng, ngài xem ngài xem, tòa nhà bệnh viện chúng ta bị nứt rồi”.

“Không sao, lúc xây dựng bệnh viện đã xây phòng địa chấn cấp tám, địa chấn thế này chưa đến, vẫn trụ được” Viện trưởng Tôn không cho là đúng nói.

“Vây là tốt rồi, hù chết tôi mất”.

“Hiện tại khẳng định không sụp được, có điều sau khi trùng tu lại thì khá phiền phức, e rằng sẽ phải phá bỏ”.

Nghe đoạn đối thoại quen thuộc, Đồng Học Bản vốn cũng nghĩ như vậy. Hẳn là không có việc gì, hẳn là không thành vấn đề, nhưng lại xảy ra sự cố, ai có thể nghĩ rằng tòa nhà bệnh viện đã trải qua khảo nghiệm về chấn động, hai mươi phút sau sẽ trở thành một đồng phế tích, tất cả các bệnh nhân, bác sĩ và hộ lý bên trong không có ai có thể chạy thoát, tất cả đều phải chết ở trong này? Ai cũng không thể tưởng được, sự việc quá đột ngột!

Đồng Học Bản thở dốc như vừa được giải thoát từ cỏi chết, nhanh chóng ngắt lời nói: “Viện trưởng Tôn! Lập tức ọi người trong bệnh viện rút lui hết đi, nhanh!”

Lời này mười phần đột ngột. Làm cho Chiêm Nhu Nhu cùng viện trưởng Tôn đều có chút sững sốt.

viện trưởng Tôn ngạc nhiên nói: “Rút lui khỏi đây? Vì cái gì? ở đây không phải là rất tốt sao?”.

“Tốt cái rắm!” Đồng Học Bản chỉ vào vết rách trên tường quát: “Đã như thế này này! Nếu lại có một lần dư chấn nữa! Bệnh viện liền xong rồi! Đến lúc đó ai cũng chạy không được!”

Viện trưởng Tôn vội hỏi: “Chủ nhiệm Đồng, tôi biết anh đang rất lo lắng, có điều các dư chấn trước đã trôi qua, nếu sau có những dư chấn khác, khẳng định chỉ là dư chấn nhỏ, hẳn là không có việc gì. Hơn nữa, nếu có điều kiện, chúng tôi cũng không muốn đem bệnh nhân đều vào trong viện đâu, dù sao vẫn là có những rủi ro nhất định, nhưng hiện tại vấn đề là bên ngoài không còn có chỗ nữa, hơn nữa các thiết bị y tế, được liệu trong bệnh viện cũng chưa biện pháp dời đi. Nếu đi đến chỗ cứu nạn lâm thời, khẳng định sẽ chậm trễ việc chữa trị vết thương, hiện tại mọi người vẫn ở được, ước chừng mấy ngàn người, chúng ta cũng không có biện pháp gì” Thật ra nói nửa ngày, viện trưởng Tôn vẫn không tin là bệnh viện mình sẽ bị dư chấn làm sụp đổ, sóng to gió lớn đều lại đây, trận địa chấn đầu tiên cũng không làm được gì bệnh viện, về sau lại càng không có khả năng, hẳn cảm thấy Đồng Học Bản là buồn lo vô cớ, bởi vì đã trải qua địa chấn, cho nên rất miễn cưỡng, quá cẩn thận rồi.

Đồng Học Bản nhìn hẩn nói: “Nhất định phải sơ tán! Không sơ tán được cũng phải sơ tán!”

Viện trưởng Tôn khó xử nói: “Chuyện này chỉ sợ...”

“Xảy ra chuyện gì anh gánh nổi trách nhiệm không?!”

“Không có việc gì. Chỉ là chút vết rạn thôi, bỏ đi”.

Vừa nghe thế, Đồng Học Bản không muốn nhiều lời cùng hẩn ta nhìn trái nhìn phải, lập tức lớn tiếng kêu lên: “Tiểu Trương! Tiểu Trương! Dem loa đây cho tôi!”

Trong đại viện có một khoa viên chính phủ, đang cầm loa duy trì trật tự, để hướng dẫn mọi người trật tự đi vào bệnh viện, vừa nghe tiếng la bên cạnh, tiểu trương về mặt chấn động, chạy nhanh tới có tiếng kêu: “Chủ nhiệm Đồng”. Sau đó cũng không hỏi nhiều, đem loa đưa qua. Tiểu Trương này và Đồng Học Bản không có giao tình gì, có điều anh ta biết Chủ nhiệm Đồng cứu Khu trưởng Nguyệt Hoa và rất nhiều người trong chính phủ, vì thế cũng mười phần cung kính. Huống chi, ôn thần đại danh như sấm bên tai, ôn thần lên tiếng, Tiểu Trương cũng không dám không nghe, không dám đắc tội với Đồng Học Bản.

“Tiểu Chiêm, đẩy tôi lên phía trước một chút” Đồng Học Bản nói.

Chiêm Nhu Nhu do dự một chút rồi cũng đẩy hẩn hướng về phía tòa nhà.

Viện trưởng Tôn ở phía sau nói: “Chủ nhiệm Đồng! Anh như thế là... Làm cái gì vậy?”

Đồng Học Bản cũng không để ý đến hẩn, giơ lên loa mở chốt ra, chỉnh loa hướng về phía tòa nhà hô lớn: “Tôi là cán bộ khu Nam Sơn, Tất cả mọi người trong khu Bệnh viện Số 1 nghe tôi nói! Bệnh viện đang có nguy cơ bị sập! Nhiều chỗ đều xuất hiện vết nứt! Nếu lại có địa chấn! Tòa nhà rất khó có thể trụ được! Mọi người hiện tại nghe tôi chỉ huy! Lập tức rút lui khỏi bệnh viện! Tất cả tạm thời di chuyển hết ra bên ngoài! Mọi người chú ý trật tự! Không cần hỗn loạn! Bác sĩ và y tá nhanh chóng chuyển vật liệu! Có thể chuyển bao nhiêu thì chuyển bấy nhiêu! Chuyển không được thì chuyển người trước! Mau!”

Tất cả mọi người trong bệnh viện nghe thấy thế, mặt sắc không khỏi biến đổi!

“Cái gì? Tòa nhà bệnh viện bị nứt?”

“Nếu lại có địa chấn thì không chịu được ? Thật hay giả vậy?”

“Không phải chứ? Tôi xem tòa nhà rất vững chắc mấy trận địa chấn trước cũng không có việc gì!”

“Đi mau! Không sợ gì chỉ sợ vạ nhất! Không thấy người ta đang chỉ huy rút lui khỏi đây thôi!”

“Vạy chạy nhanh! Chớ đi chậm! Đến đây! Tôi giúp anh!”

Nhất thời, trong tòa nhà loạn lên, chẳng những bệnh nhân có vẻ mặt kích động, ngay cả bác sĩ và y tá cũng đều khẩn trương đứng lên, lập tức chấp hành mệnh lệnh. Hầu như là trong nháy mắt, tất cả bệnh nhân ở trong đại sảnh liền bùng lên, có người hô “Chạy mau”, có bệnh nhân chân đau đi lại không tiện cũng lê đi, một chút liền vọt tới bên ngoài, sau đó cũng có rất nhiều bệnh nhân khác cũng lục tục chạy theo, bắt đầu rút lui!

Viện trưởng Tôn thấy thế kinh hãi thất sắc, “Chủ nhiệm Đồng! Anh...!”

“Chủ nhiệm Đồng!” Chiêm Nhu Nhu cũng kinh ngạc, không nghĩ rằng Đồng Học Bản nói làm liền làm, còn giả truyền thánh chỉ, nếu biết rằng mọi người trong bệnh viện và trong khu sẽ đều không đồng ý rút lui.

Đồng Học Bản nghe cũng không nghe, quay đầu nói: “Tiểu Chiêm! Còn nhìn cái gì nữa! Mau trở về cứu người! Duy trì trật tự! Giúp đỡ mọi người đem người trọng thương đi ra!”

“Nhưng...” Chiêm Nhu Nhu nhìn về phía viện trưởng Tôn.

“Chờ cái gì mà chờ! Nhanh đi!”

“...Ừm, tôi biết rồi”.

Chiêm Nhu Nhu bị hấn trừng mắt nhìn, đành phải đi vào trong đại sảnh bệnh viện

Viện trưởng Tôn thấy đại thế đã mất, cũng không có biện pháp gì ngăn trở, vỗ đầu thật mạnh, lập tức xoay người đi, còn cầm lấy điện thoại di động làm như đang liên hệ với khu, mặc dù Đồng Học Bản là anh hùng kháng chấn, địa chấn lần này phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng, nhưng cũng không thể tùy tiện chỉ huy, thu nạp người bị thương là công việc quan trọng hàng đầu, hiện tại không duyên cớ lại ra lệnh cho người bị thương bỏ chạy? Cái này gọi là chuyện gì chứ? Cho nên viện trưởng Tôn phải báo cáo tình hình với lãnh đạo, bằng không truy ra trách nhiệm tất cả đều là do mình.

Đồng Học Bản cũng không sợ ông ta cáo trạng, hiện tại việc hấn phải làm chính là đem tất cả mọi người giải tán!

Còn có mười phút nữa! Chỉ mong là kịp! Nhất định phải kịp!

Một trăm người...

Hai trăm người...

Ba trăm người...

Người càng đi càng nhiều! Thời gian cũng càng ngày càng ít!

Đồng Học Bản liên tiếp xem đồng hồ, đầu cũng toát mồ hôi, lúc này thật sự là ngồi xe lăn cũng ngồi không được, ánh mắt nhắm lại tập trung tinh thần, lập tức mặc niệm một tiếng REVERSE một giây. Hầu như là ngay sau đó, thân thể trong nháy mắt khôi phục đến trạng thái không bị thương ngày hôm qua, lùi lại cổ một ngày, chân tay hoàn toàn khỏe mạnh, Đồng Học Bản đợi một chút liền đứng lên, vọt vào bệnh viện.

Trong đại sảnh là một mảng hỗn độn.

Trên giường dưới đất đầy túi to túi nhỏ, còn có chút vật dụng hàng ngày.

Ở một tầng đa số các bệnh nhân đều đi hết, chỉ có số ít ông già bà già bị thương có vẻ nặng, còn nằm ở đó rằm rì, căn bản không động dậy !

Đồng Học Bân đi bước vọt tới, một phen ôm lấy một cụ già chạy vọt ra ngoài!

Sau đó lại bắt đầu chuyển những người khác, từng bước từng bước đưa bọn họ ra khỏi bệnh viện!

“Đi! Nhanh lên đi!” Một bên cứu người, Đồng Học Bân còn vừa chỉ huy, “Không cần loạn! Cũng không cần loạn! Chú ý thang lầu! Chú ý bậc thang!”

Chiêm Nhu Nhu cũng đang phụ giúp các bệnh nhân trên giường đi ra, vừa thấy Đồng Học Bân, cô cả kinh nói: “Chủ nhiệm Đồng, sao anh lại ở đây! Thân thể anh còn chưa có tốt đâu! Anh mau trở về đi!”

Đồng Học Bân không đáp lời, tiếp tục gào thét chỉ huy.

Một số bác sĩ và hộ sĩ cũng ôm thiết bị chữa bệnh đi ra ngoài.

Có điều mọi người rút lui khỏi thì cứ rút lui khỏi, trên mặt cũng không có biểu hiện gì là vội vàng xao động, hiển nhiên đại đa số mọi người không quá tin tưởng là tòa nhà sẽ sập.

Chỉ có Đồng Học Bân là mặt sắc cấp bách, chỉ có một mình hắn là hiểu rõ.

Chỉ còn mười phút! Chỉ còn lại mười phút nơi này sẽ biến thành một mảng phế tích!!

750. Chương 748: Măng Bí Thư Khu Ủy!

Đại viện Bệnh viện Số 1.

“Đừng vội đừng vội, chân tôi!”

“Tất cả mọi người cần giữ trật tự! Không cần vội”.

“Cứ đi về phía trước! Đừng dừng lại ở đâu. Không qua được!”

“Người đằng sau đừng đẩy, đừng vội ! Không phải còn chưa có địa chấn sao?”

Giờ phút này trong đại viện trào ra đám người, bên ngoài là một bãi đỗ xe lớn, chung quanh cũng không có kiến trúc cao tầng gì, cho nên mọi người đều đi tới bên ngoài tị nạn, mấy trăm người một chút đã khiến nơi này chật chội, âm thanh hỗn loạn, một số hộ sĩ đi theo chung quanh, có vài người phụ giúp di chuyển giường bệnh, có vài người đang tiếp tục xử lý miệng vết thương, truyền chai nước, hiện trường rất ầm ĩ.

Không bao lâu, người trong khu tới!

Đầu tiên là Bí thư khu ủy Vương An Thạch, ông ta đang điều động đội cứu viện đội cứu người ở bên cạnh, vừa nghe bệnh viện xảy ra chuyện, lập tức chạy trở về, đi theo sau hắn còn có trưởng phòng Tổ chức Tiết Khánh Vinh cùng Cục trưởng Văn Vĩ, mấy người lãnh đạo khu dẫn theo mấy nhân viên công tác cũng tới.

“Nhường đường một chút!”

“Để bí thư Vương đi trước!”

“Tất cả hãy tránhra một chút!”

Khi nói chuyện, Vương An Thạch dẫn người vào đại viện.

Viện trưởng Tôn cùng mấy lãnh đạo bệnh viện thấy thế vội vàng chạy đi lên, “Bí thư Vương, Bộ trưởng Tiết, Cục trưởng Văn”.

Vương An Thạch chỉ vào mũi hắn quát, “Anh nói cho tôi biết ông đang làm cái gì! Ai cho anh bảo người bị thương bỏ chạy? Bỏ chạy đi chỗ nào? Đi nhà các người sao?”

Viện trưởng Tôn khổ sở nói: “Không phải tôi chỉ thị, là Đồng Học Bân, Đồng Chủ nhiệm”.

Vương An Thạch nhếch mày, “Đồng Học Bân? Cậu ta bảo anh giải tán thì anh giải tán sao? Trong khu đã đồng ý chưa?”

“Trên lầu xuất hiện một số vết nứt” viện trưởng Tôn chỉ chỉ về phía tòa nhà chính của bệnh viện, “Chủ nhiệm Đồng nói sợ gặp chuyện không may tòa nhà sẽ sập xuống, mượn loa bảo mọi người dời đi, tôi cũng không muốn ọi người di tản”.

Văn Vĩ ngẩng đầu nhìn xem, “Hiện tại có kiến trúc nào là không có vết rạn? Như thế kia tính là cái gì?”

Tiết Khánh Vinh nhìn viện trưởng lạnh lùng nói: “Như thế này không phải làm loạn sao? Tại sao anh không ngăn cản?”

“Tôi ngăn cản cũng không ngăn được” Viện trưởng Tôn thực bất đắc dĩ, “Ngaig xem hiện tại đã ra cục diện này...”

Trong lòng mấy người Vương An Thạch và Văn Vĩ đều lạnh lùng, Đồng Học Bản là làm gì chứ? Muốn tìm bọn họ gây chuyện sao. Tuy nói trưa ngày hôm qua Đồng Học Bản liều mình cứu người làm cho Vương An Thạch có một chút động lòng, nhưng đã làm đến thế này, cứ việc xảy ra, khó khăn lắm mới làm dịu đi những mâu thuẫn Vương An Thạch và Đồng Học Bản có từ trước khi xảy ra địa chấn, cho nên Vương An Thạch chỉ biết bởi vì hành động ngày hôm qua mới nhìn Đồng Học Bản với cặp mắt khác xưa, nhưng không ảnh hưởng tới thái độ của Vương An Thạch với anh, trước đó, Đồng Học Bản cùng Cảnh Nguyệt Hoa đều chủ trương công tác di dời phòng chấn động, nhưng Vương An Thạch không nghe, sự thật chứng minh là Vương An Thạch mười phần sai, vì thế sau khi xảy ra địa chấn hấn càng cố gắng xử lý ổn định đại cục, làm tốt công tác cứu viện, làm tốt cứu chữa có người bị thương, bởi vậy mới tận lực bù lại một chút hình ảnh chính trị, ai ngờ Đồng Học Bản lại ở đây làm loạn.

Lúc này lại bảo những người bị thương chuyển hết ra đường?

Chữa bệnh thiết bị sẽ giải quyết như thế nào? Chỗ ở sẽ giải quyết như thế nào? Đau ốm sẽ giải quyết như thế nào?

Như vậy còn không biết sẽ bao nhiêu người chết! Đám người Vương An Thạch đều cho rằng đây thật là làm loạn! Các bệnh viện khác trong khu Nam Sơn đều đã bị sụp đổ nghiêm trọng cho nên càng cần Bệnh viện Số 1 để duy trì việc chữa trị, như thế làm sao có thể bảo bệnh nhân bỏ chạy??

Vương An Thạch lúc này hạ lệnh nói: “Nhiều người bị thương như vậy! Bên ngoài căn bản không có biện pháp sắp xếp, Lập tức bảo bệnh nhân trở về hết đi! Làm bừa cái gì vậy chứ!”

Viện trưởng Tôn tuân lệnh, lập tức khuyên bảo mọi người.

Trong chốc lát bảo tất cả những người di tản quay trở về, làm cho nhiều người thấy phiền toái.

“Các người làm gì vậy, đùa giỡn với chúng tôi sao?”.

“Tôi vừa ra đến đây các người bảo tôi quay lại? Rốt cuộc nghe ai đây?”.

“Tòa nhà không phải bị nứt sao? Như thế còn ở thế nào?”

Vương An Thạch vừa thấy thế, mượn lại một cái loa, lớn tiếng nói: “Tôi là Bí thư khu ủy Vương An Thạch mọi người nghe tôi nói, vết nứt của tòa nhà không nghiêm trọng, vẫn ở trọng phạm vi có thể chấp nhận được, nếu đến lúc cần cần rút lui khỏi đây, trong khu sẽ thông báo để mọi người biết, nhưng không phải hiện tại, mọi người trở về hết đi!”

Tiết Khánh Vinh và Văn Vĩ cũng đứng lên khuyên bảo .

Mấy người đều là lãnh đạo khu, nói chuyện cũng rất có phân lượng.

Mọi người vừa nghe thấy thế, không ít người lại không tình nguyện mà đứng lên, bắt đầu lấy đồ bị trở về đi.

Nhưng Đồng Học Bản đang ở trong đại sảnh chỉ huy rút lui khỏi thấy như vậy, nghe được lời nói của Vương An Thạch, cũng là nhất thời tức giận, con mẹ nó tên Vương An Thạch kia, mày còn chưa thôi có phải hay không? Trước đó tao nói với mọi người là sắp có địa chấn! Mày lại cứ không tin! Chẳng những không ọi người tự rút lui khỏi vùng nạn! Còn làm cho mọi người ở trong nhà chờ chết! Thế cho nên sau địa chấn mới tạo thành kết quả nghiêm trọng như vậy! Xét đến cùng đều là Vương An Thạch xử lý không tốt! Có thể nói đại bộ phận những người chết trong Khu Nam Sơn đều là do Vương An Thạch hại chết! Hiện tại thì

sao? Mất thấy tòa nhà sẽ sụp, lại tới gây sự? Lại làm ọi người trở về chịu chết? Họ Vương! Mày có ý tứ gì chứ? Chỉ vì muốn ổn định cục diện! Chỉ vì không muốn chút phiền toái! Mày coi sinh mạng của người dân không ra cái gì phải không!?

Trong bệnh viện, rất nhiều bệnh nhân và hộ sĩ đang dinh bở chạy đều dưng bước.

“Ồ, mọi người xem bên ngoài, sao bọn họ lại đứng lên hết thế?”

“Có phải quay lại không? Tôi nghe có người đang kêu cái gì đó”.

“Không có việc gì ! Vậy chúng ta có đi hay không? Đồ của tôi đều cầm hết rồi”.

Đồng Học Bân nhanh chóng nhìn đồng hồ, cách dư chẵn chỉ còn chưa đến hai phút, người trong bệnh viện cũng còn không nhiều lắm, còn một nhóm người cuối cùng nữa thôi !

Đồng Học Bân quyết định thật nhanh nắm chặt loa, “Mau đi cho tôi! Đừng dưng lại!”

Chiêm Nhu Nhu giúp đỡ một người bị thương bước nhanh đến, “Chủ nhiệm Đồng, hình như Bí thư khu ủy đến đây, tôi nghe qua cửa sổ thấy ông ấy nói bảo mọi người....”

“Hắn nói cái rắm!” Đồng Học Bân mắng, “Nghe tôi! Đi! Đi!”

Có mấy người bị vẻ mặt hung thần ác của Đồng Học Bân hù dọa, cuống quít đi ra ngoài, còn lại vài bệnh nhân đều nhắm mắt, đứng tại chỗ do dự!

Ngay cả hai phút cũng không đến!

Đồng Học Bân mắng một câu, làm những bệnh nhân khinh sợ, vội vàng đi ra ngoài, “Đi mau!”

Không khí gấp gáp nhất thời lan tràn.

Rất nhiều người đều bị sự vội vàng của Đồng Học Bân làm xao động, cũng trở nên khẩn trương không thôi, không hề nhiều lời, vội vàng cầm đồ bước nhanh đi ra ngoài.

Trong đại viện.

Những người đang muốn trở về và những người đi va vào nhau.

“Đừng đi ra, Bí thư khu ủy bảo chúng ta trở về đâu”.

“Cái gì, tôi thấy khả năng tòa nhà này muốn sụp thật”.

“Thiệt hay giả? Ai nói? Tại sao mỗi người nói một cách?”

“Bên trong có lãnh đạo bảo chúng ta chạy nhanh lên, rất gấp! Tôi xem không giống giả!”

“Đó là Đồng Chủ nhiệm, tôi nhận thức nh ta, ở trên báo chính anh ta đã đăng bài nói sẽ có địa chấn”.

“Cái gì? Có phải là Đồng Học Bân? Người đoán được địa chấn?”

“Cho nên, trong khu lúc ấy không nghe anh ta, kết quả mới bị địa chấn một cái trở tay không kịp, tôi xem Chủ nhiệm Đồng nói hẳn là đúng đấy”.

Lập tức, hơn trăm người đều đứng ở trong viện nói chuyện, cũng không biết nên tiến hay là nên lui, nhưng không có ngoại lệ, nhưng không có một người còn dám quay vào bên trong bệnh viện, mọi người đều bị địa chấn làm cho sợ, hiện tại tất cả đều không đáng tin.

“Ra khỏi đại viện! Nhanh lên!” Đồng Học Bân đứng ở cửa hô.

Bọn Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh vừa nghe thấy thế, sắc mặt đều ltrầm xuống.

Vương An Thạch mang theo tức giận đi nhanh đến, “Tiểu đồng! Cậu tính làm loạn sao! Ai cho cậu giả truyền chỉ thị trong bệnh viện??”

Văn Vĩ cũng nói: “Đồng Học Bân! Hiện tại cũng đủ loạn rồi! Cậu cũng đừng gây thêm chuyện nữa!”

Tiết Khánh Vinh nói với mọi người, “Đều trở về đi! Không cần đứng ở trong này ! như thế này làm sao có thể trị liệu? làm sao có thể uống thuốc? Mau trở về, bệnh viện sẽ không sụp đâu”.

Bệnh nhân và bác sĩ, ý tá bệnh viện lắc lư không đứng lên, loạn thế này, nghe ai đây?

Mặt Vương An Thạch đều tái đi, nói với Văn Vĩ, “Cậu lập tức tổ chức người! Bảo những người bị thương đều trở về hết đi!” Dứt lời, Vương An Thạch đi thẳng đến chỗ Đồng Học Bàn, Tiết Khánh Vinh cũng đuổi kịp.

Đồng Học Bàn cũng không thèm nhìn bọn họ, vội vàng giục bệnh nhân đi ra bên ngoài, quay đầu nói: “Bệnh viện còn có ai không?”

Một hộ sĩ đi ra nói: “Đều đi rồi, còn có một ít thuốc chữa bệnh nữa thôi, Chiêm Nhu Nhu cùng Tiểu Đình bọn họ đang chuyển”.

Đồng Học Bàn nhanh chóng giơ loa nói: “Tiểu Chiêm! Đều đi ra! Không cần chuyển! Nhanh lên đều đi ra cho tôi! Nghe thấy không? Không cần chuyển!”

Còn chưa đến một phút đồng hồ!

Không còn kịp rồi! Dư chấn mau tới rồi!

Bỗng nhiên, cửa lớn bỗng loạn lên, Bí thư Ủy ban kỷ luật Ngô Lượng cùng Khu trưởng Phó thường vụ Trần Phi và các lãnh đạo cũng chạy lại đây, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Còn có bốn mươi giây!

Vương An Thạch đã nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt, “Đồng Học Bàn! Cậu rốt cuộc muốn làm gì? Cậu còn ngại cục diện không đủ loạn sao? Dừng lại cho tôi! Lập tức trở về đường thương của cậu đi!”

Đồng Học Bàn lạnh lùng nhìn hắn ta, “Tòa nhà sắp sụp rồi! Tôi còn dưỡng thương cái gì nữa!”

“Ai nói cho cậu biết là sắp sụp? Ai nói cho cậu? Không được nói vậy!” Vương An Thạch chỉ vào mũi hắn nói: “Bây giờ tôi mệnh lệnh cho cậu, lập tức quay về phòng bệnh của cậu đi!”

“Quay về cái con mẹ ông đó!” Đồng Học Bàn mở miệng liền mắng, “Chính ông muốn chết tôi không ngăn cản! Nhưng tôi không thể làm cho dân chúng chết cùng ông được!”

Vương An Thạch mặt mũi trắng bệch!

Tiết Khánh Vinh cũng cá giận nói, “Cậu còn dám mắng chửi người?”

“Tôi chính là mắng con mẹ các người đấy!” Đồng Học Bàn quát, “Xà nhà đã bị nứt như vậy mà các anh còn cho dân chúng trở về chịu chết? Đánh rắm cũng không thể như thế! Còn dám bảo tôi làm loạn!” Đồng Học Bàn quay đầu vào bên trong hô lớn: “Tiểu Chiêm! Các cô đi ra chưa? Mau một chút!”

Lục tục lục tục, lại có vài tiểu hộ sĩ cầm thuốc chạy đi ra.

Còn có chưa đến hai mươi giây!

Nghe xong tiếng mắng của Đồng Học Bàn, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Sớm đã có lời đồn đãi nói Đồng Học Bàn là người không sợ trời không sợ đất! Chưa bao giờ sợ đắc tội với ai, Nhưng chính mắt thấy qua vẫn là số ít, lần này thấy Đồng Học Bàn chỉ vào bí thư khu ủy bảo ông rút đi, mọi người mới tin, thấy qua những người làm quan, nhưng chưa thấy ai làm quan mà như vậy cả!

Ngay cả Bí thư khu ủy cũng mắng?

Đây là mắc tội chết rồi!

751. Chương 749: Vương An Thạch Bỏ Chạy!

Buổi sáng.

Trước tòa nhà chính của bệnh viện.

Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh giằng co với Đồng Học Bàn ngay trước cửa, đằng sau là hàng trăm bệnh nhân và dân chúng, mọi người không biết nên nghe theo ai, tiến hay lùi nữa

Mười giây...

Tám giây...

Sáu giây...

“Tiểu Chiêm! Đi ra!”

“Nhanh! Tôi lập tức ra đây!”

“Mau một chút!”

“Đến đây đến đây!”

“Bên trong còn có người khác không?”

“Hình như không có, có mình tôi thôi!”

Đồng Học Bản giờ loa lên nói vào trong nhà, tiếng của Chiêm Nhu Nhu phát ra từ tầng hai của tòa nhà.

Bên kia, hai người bọn Vương An Thạch nhìn Đồng Học Bản chẳng những cái gì cũng không nghe, ngược lại còn tiếp tục bảo người ta rút lui khỏi viện, còn chỉ vào mũi mắng bọn họ, Vương An Thạch hầu như bị Đồng Học Bản làm cho tức giận, không nghĩ tới họ Đồng kia lại có thể không biết tốt xấu như vậy, tưởng rằng cứu vài người làm anh hùng kháng chấn mà có thể bắt đầu kênh kiệu trước mặt mình sao? Chó má! Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh đều phát hỏa, giận không thể át!

Còn dư năm giây nữa!

Còn bốn giây!

Còn ba giây!

Wương An Thạch tức giận đến run người, chỉ vào Đồng Học Bản nói: “Được! Hay ột Đồng Học Bản nhà! Giỏi lắm!”

Tiết Khánh Vinh tức giận nói: “Bí thư An Thạch, không cần nhiều lời với anh ta, trước tiên nhanh chóng cho bệnh nhân quay lại bệnh viện đi, đừng chậm trễ thời gian trị liệu!”

Wương An Thạch gật gật đầu, quay đầu nói: “Cục trưởng Văn, bảo mọi người trở về hết đi!”

“Tôi biết rồi!” Văn Vĩ lập tức bắt đầu chỉ huy, “Mọi người nghe tôi điều động, đều...” Nhưng còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên mặt đất rung mạnh tiếng gầm rú vang lên bốn phương tám hướng, thân hình mọi người nhất thời run lên một cái!

Cảnh này đến quá đột ngột!

Rất nhiều người chưa kịp phản ứng!

“...Không hay rồi”.

“Địa chấn! Lại địa chấn rồi!”

“Chạy mau!”

“Mọi người mau nhìn kia! Mau nhìn tòa nhà chính của bệnh viện!”

“Thượng Đế ơi! Nứt! Tường nứt ra rồi!”

Nghe thấy tiếng la, rất nhiều người đều theo bản năng nhìn về phía trước mặt, chỉ thấy tòa nhà bệnh viện phía trước nhất thời nứt ra vài vết, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ rất lớn, kéo dài, có một cái là tường dựng thẳng hướng vỡ ra, còn mấy cái còn lại cũng đang nứt ra, toàn bộ tòa nhà bệnh viện đều chấn động một chút, bên sườn đông nhanh chóng sụp đổ một thước, phòng bệnh phía bên phải dĩ nhiên bị sụp, cả tòa nhà lớn nhanh chóng đổ xuống!

“Tòa nhà sắp sập!”

“Thực sự sẽ sập!”

Cho tới bây giờ, mọi người mới biết được Đồng Học Bân nói căn bản không thể không nghe, bị Đồng Chủ nhiệm nói trúng rồi, tòa nhà rốt cuộc cũng không chịu được dư chấn!

Sắc mặt Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh đều biến đổi, làm sao có khả năng chứ! Lại là Đồng Học Bân nói đúng? Là một lãnh đạo khu Nam Sơn, trên mặt Vương An Thạch nhất thời có chút không nhịn được, vài lần liên tục bị Đồng Học Bân làm mất mặt, uy tín của ông còn để ở đâu nữa? Trong lòng càng hận Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân lại căn bản không quan tâm đến bọn Vương An Thạch nhất thời, tinh thần trở nên căng thẳng rống to nói: “Tiểu Chiêm! Mau ra đây!” Hiện tại mạng người quan trọng hơn!

Chỉ nghe bên trong truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của Chiêm Nhu Nhu “A!” Cũng không biết đã xảy ra cái gì!

“Làm sao vậy”.

“Chân tôi!!”

“Đi ra nhanh!”

“A... Chân tôi bị thương rồi!”

Hầu như cùng thời gian dư chấn phát sinh, những cửa kính ở tầng ba bệnh viện bị vỡ ra, tất cả dàn giáo cũng như cửa kính trên tầng ba đều rơi xuống với một tốc độ rất nhanh, Đồng Học Bân căn bản còn không kịp có phản ứng, cửa sổ văng đến vai hất, Đồng Học Bân kêu đau một tiếng, thân mình dĩ nhiên bị va đập, máu từ trên người chảy ra, cử động cũng không cử động được

Hình ảnh này làm ọi người kinh hãi!

“Chủ nhiệm Đồng!”

“Không hay rồi!”

“Tòa nhà không trụ được rồi!”

“Chạy mau! Chủ nhiệm Đồng chạy mau!”

“Trong nhà còn có người ! Là Chiêm Nhu Nhu!”

“Mau cứu người! Cứu người!”

Đồng Học Bân đã bị thương, thể lực theo trào ra máu tươi nhanh chóng xói mòn cũng theo dòng máu chảy ra mà giảm đi, trong đầu mơ mơ hồ hồ, ý thức đều đã không rõ ràng lắm!

Tòa nhà gặp phải rung chuyển.

Đúng lúc này, tòa nhà bệnh viện rung lên, không ít bức tường bỗng bị đổ xuống!

Ầm vang! Vang động! từng khối từng khối nện xuống mặt đất! Tòa nhà trở thành một đồng tro bụi!

Rõ ràng tòa nhà đã không trụ được, sẽ đổ ngay lập tức

Mọi người dôi mắt nhìn, đều lui về phía sau, nhưng trước đó chính nhờ Đồng Học Bân đã bảo mọi người đều lui lại đến nơi an toàn, nơi này dù có sập, thì bọn họ cũng sẽ không bị thương tổn gì, cho nên rất nhiều người đều căng thẳng Đồng Học Bân ngã vào vũng máu, có vài người ánh mắt đã đỏ!

“Mau cứu Tiểu Đồng!” Bí thư Ủy ban kỷ luật Ngô Lượng ở đằng sau hô lớn.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng hô thất thanh, Cảnh Nguyệt Hoa và thư ký Mã Lệ rốt cuộc cũng chạy tới, vừa xuống xe liền nhìn thấy cảnh này, lúc ấy sắc mặt Nguyệt Hoa Khu trường liên thay đổi, “Tiểu Đồng!”

Mã Lệ kinh hãi thất sắc, “Chủ nhiệm Đồng! Mau! Mau cứu người!”

Viện trưởng Tôn cũng cuống lên nói: “Tiểu Chiêm còn đang ở trong nhà!”

Nhưng khoảng cách của mọi người quá xa, muốn chạy tới căn bản đã không còn kịp rồi!

Tầng một bệnh viện còn có một hộ sĩ, nghe vừa thấy tiếng khẳng định là bị gãy chân đi không được, hơn nữa Đồng Học Bân ở cửa cũng không thể cử động mạnh, nếu tòa nhà có sập xuống, hai người bọn họ khẳng định mười tử chứ không sống được, đây là muốn cũng không được, nhìn toàn thể tòa nhà lắc lắc, căn bản không trụ được bao nhiêu giây, người cách Đồng Học Bân và Chiêm Nhu Nhu gần nhất, hiện tại chỉ có Vương An Thạch cùng Tiết Khánh Vinh!

Mọi người đều nhìn vào đám người Vương An Thạch, hy vọng Bí thư khu ủy cùng Trưởng phòng Tổ chức có thể một lần làm gương, cứu ân nhân của bọn họ trở về, nếu không có Đồng Học Bân hạ lệnh cưỡng chế rút lui, bọn họ một một người cũng sống không được, đều bị chôn sống ở bệnh viện!

Nhưng thời khắc này, Vương An Thạch ra quyết định lại làm ọi người trợn mắt há hốc mồm!

Cách cách! Một thiết bị chữa bệnh từ cửa sổ tầng năm rơi xuống dưới! Suýt nữa đập đến Vương An Thạch cùng Tiết Khánh Vinh!

Không được! Nhà sập! Vương An Thạch thần sắc hoảng hốt, liếc mắt nhìn Đồng Học Bân một cái, lại liếc mắt nhìn nữ nhân đang cầu cứu ở đại sảnh bệnh viện, theo phản xạ có điều kiện chạy về hướng ngược lại, hướng tới vị trí an toàn nơi có mấy trăm người bệnh, căn bản là không quản Đồng Học Bân cùng Chiêm Nhu Nhu!

Nguy hiểm ở trước mặt, mọi người đều ích kỷ

Vương An Thạch nghĩ Đồng Học Bân khẳng định sẽ không cứu tiểu hộ sĩ kia, nếu tự mình đi cũng là chui vào chỗ chết, hắn cùng Đồng Học Bân và Chiêm Nhu Nhu lại không quen biết, căn bản không đáng như vậy, vì thế không hề nghĩ ngợi liền đưa ra quyết định này, nhưng vừa chạy đi được hai bước, Vương An Thạch liền nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Cảnh Nguyệt Hoa Ngô Lượng và dân chúng ở phía xa, Vương An Thạch cũng nhận thấy hành vi của mình có một chút vấn đề, liền nói với Tiết Khánh Vinh: “Mau cứu người!”

Lời này chỉ là một câu, nhưng vấn đề lại càng lớn!

Vương An Thạch kêu xong, nhưng chân không có dừng, hoang mang rối loạn khẩn trương tiếp tục chạy, sợ tiếp theo đó tòa nhà sẽ sập, chính mình cũng kẹt ở bên trong.

Tiết Khánh Vinh vừa nghe Vương An Thạch nói, thiếu chút nữa chửi má nó!

Người không đi cứu người còn bảo ta đi chịu chết? Người có ý tứ gì?

“Tôi giúp ngài trước!” Tiết Khánh Vinh cũng lùi bước, thứ nhất là hắn cũng sợ chết, thứ hai là vì hắn cũng không muốn cứu Đồng Học Bân, hắn ta có chết cũng chẳng có một chút quan hệ gì với mình, Tiết Khánh Vinh còn phải cứu chính mình đã, vì thế lập tức vọt tới trước, một phen đỡ lấy Vương An Thạch, cùng hắn chạy!

Đồng Học Bân khôi phục chút ý thức, nhìn thấy tình huống này, tâm cũng trầm đến đáy cốc!

Vương An Thạch! Tiết Khánh Vinh! Mẹ nó, hai cái lão chết tiệt này!

Cửa Đại viện, mọi người nhìn Vương An Thạch cùng Tiết Khánh Vinh thấy chết mà không cứu được, bỏ lại Đồng Học Bân và hộ sĩ đang bị thương, chính mình đào tẩu, trong lòng mọi người đều lạnh lẽo lạnh, thấy cả người từ đầu đến chân tràn ra khí lạnh, thất vọng, phẫn nộ, trong nháy mắt trời dậy trong lòng, đây là bí thư khu ủy khu Nam Sơn của bọn họ sao! Đây là Trưởng phòng Tổ chức khu Nam Sơn của bọn họ sao! Bọn họ như thế mà gọi là lãnh đạo sao!?

Nếu không có mệnh lệnh cấm rút khỏi bệnh viện của Vương An Thạch, mọi người có lẽ còn không cảm thấy gì, dù sao ai cũng đều sợ chết, khi sống chết trước mắt thì phản ứng như thế cũng có vẻ bình thường. Nhưng mà sự tình cũng không đơn giản như vậy, trước đó Đồng Học Bân cực lực muốn ọi người tị nạn, Vương An Thạch cùng Tiết Khánh Vinh cũng không đáp ứng, chết sống muốn cho dân chúng cùng người bị thương trở về bệnh viện, còn không có ý không buông tha, to tiếng răn dạy Chủ nhiệm Đồng, kết quả thì sao? Dư chấn đến thật! Bệnh viện thật sự không chịu được, sắp sập! Tất cả đều đúng như Chủ nhiệm Đồng đã đoán! Sự thật chứng minh Vương An Thạch lại một lần phán đoán sai lầm! Nhưng thời điểm này, Đồng Học Bân bị thương, Vương An Thạch lại vẫn không quan tâm, bỏ lại anh ta mà chạy?

Mọi người quả thực không thể tin được đây là một cái Bí thư khu ủy mà có thể làm ra một việc như vậy!

Làm ọi người trở về chịu chết chính là mệnh lệnh của Vương An Thạch ông! Hiện tại ông sai lầm rồi! Mọi người đều thiếu chút nữa bị ông chết! Ngay cả Chủ nhiệm Đồng gấp nạn đều là từ sai lầm của ông, Vương An Thạch! Nếu ông không cùng Tiết Khánh Vinh càn quấy! Chủ nhiệm Đồng đã sớm có thể dẫn theo mọi người rút lui đến nơi an toàn! Chính là bởi vì các người mới gặp chuyện không may! Nhưng hiện tại, ông, Vương An Thạch lại ngay cả việc bù đắp cũng không nguyện ý làm? Ngược lại đem trách nhiệm cứu Chủ nhiệm Đồng ném đi? Ngược lại vì chính bản thân mình mà bỏ mặc Chủ nhiệm Đồng đang gặp nạn??

Ông là cái loại người gì chứ!

Trong lúc nhất thời, già trẻ lớn bé đều nhìn về phía Vương An Thạch cùng Tiết Khánh Vinh, ánh mắt đều lạnh lùng như băng!

Cảnh Nguyệt Hoa tức giận đến mức tối sầm mặt, chỉ vào bọn Vương An Thạch không nói ra lời, đợi một chút, Nguyệt Hoa Khu trưởng chợt cất bước xông ra ngoài.

Mã Lệ vội vàng kéo cô lại, “Khu trưởng! Không thể đi!”

Lúc ấy Ngô Lượng đứng bên cạnh liền nổi giận, chất vấn Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh nói: “Vì sao không cứu người!?”

Vương An Thạch vừa chạy đến nơi còn cảm tức hơn nói, “Có thể cứu tôi sớm đã cứu! nhà sắp sụp! Cứu không được!”

“Đừng có mà phóng rắm!” Cảnh Nguyệt Hoa nổi giận nói: “Đó là hai mạng người!” Một tay gỡ bỏ tay Mã Lệ ra, Nguyệt Hoa Khu trưởng quát to: “Hai người đến đây! Mau cùng tôi đi cứu người!”

Bí thư Ủy ban kỷ luật Ngô Lượng nhất thời đi theo!

Mã Lệ cùng mấy người khu chính phủ cản rằng một cái, cũng đuổi sát theo sau!

“Tôi cũng đi!”

“Đúng rồi!”

“Chủ nhiệm Đồng cứu chúng ta! Chúng ta không thể quên ân phụ nghĩa!”

Lúc này, không ít dân chúng đều bị Nguyệt Hoa Khu trưởng cuốn hút, đều đứng dậy!!

752. Chương 750: Đồng Học Bân Chết?

Nhà sắp sụp.

Trong đại viện đại loạn.

Trước đó Vương An Thạch cùng Tiết Khánh Vinh ở gần nhất nhưng rất sợ chết, liền bỏ lại Đồng Học Bân cùng tiểu hộ sĩ mà chạy. Mà Cảnh Nguyệt Hoa cùng Ngô Lượng ở cách đó rất xa lại ngược lại muốn chạy lên cứu người, bên chính bên phản, hai bên đối nhau, đều là lãnh đạo khu, đều là cán bộ đảng viên, nhưng trình độ chênh lệch cũng là quá lớn. Dân chúng đứng xem đều lười liếc mắt nhìn hai người bọn Vương An Thạch một cái, có mấy thanh niên dũng khí cũng đi theo Nguyệt Hoa Khu trưởng xông lên!

Vương An Thạch thất sắc.

Tiết Khánh Vinh cũng xấu hổ đến cực điểm.

Trong bệnh viện, khoảng cách còn rất dài, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe tiếng kêu của tiểu hộ sĩ Chiêm Nhu Nhu, trong giọng nói vô cùng đau đớn.

“Cứu tôi!”

“Tôi chân không động dậy được rồi”.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

“Hu hu hu! Ai tới cứu cứu tôi! Cứu tôi!”

Cửa Viện và tòa nhà chính của bệnh viện còn cách nhau một đoạn đường rất dài, không phải vài giây là có thể chạy tới, Cảnh Nguyệt Hoa tuy rằng đã dẫn người đi, nhưng cũng đã không còn kịp rồi!

Ầm ầm!

Loảng xoảng! Răng rắc!

Mọi người đều kinh sợ, chỉ thấy tòa nhà nhanh chóng bắt đầu sập đổ, không được rồi!

“Khu trưởng Nguyệt Hoa!” Mã Lệ sợ hãi, một phen chạy lên phía trước Cảnh Nguyệt Hoa, “Không nên đi! Không còn kịp rồi! Không còn kịp rồi!”

Đám người Ngô Lượng kia cũng đều dừng lại, “Tiểu Đồng!”

Cảnh Nguyệt Hoa nói: “Buông tôi ra ra! Cứu người!”

Mã Lệ cúi thấp đôi mắt, “Chậm rồi! Đã chậm rồi!”

Vài khoa viên khu chính phủ phần nộ vỗ đùi, nếu vừa rồi Vương An Thạch và Tiết khánh vinh quay lại cứu người, vậy còn kịp, nhưng hiện tại...

Nhà sập!

Tường phía tây đã bắt đầu sập!

Nhưng mà ngay tại lúc này, mọi người đột nhiên thấy Đồng Học Bân ở cửa, cũng không biết hấn lấy đâu ra khí lực, lại có thể một tay hất được cửa sổ ở phía sau lưng, một thân toàn là máu gian nan đứng lên, nhìn về phía ánh mắt Nguyệt Hoa Khu trưởng.

Cảnh Nguyệt Hoa hô: “Tiểu Đồng!”

Ngô Lượng ngạc nhiên|vui mừng nói: “Mau tới đây! Mau tới đây!”

“Chủ nhiệm Đồng! Chạy mau! Phía trước sập rồi!” Vài khoa viên cũng điên cuồng hô lên

Ai cũng không nghĩ tới Đồng Học Bân lại vẫn có khí lực, một thân toàn máu tựa như máu trong thân thể đều chảy khô, trên đầu, trên người, dưới chân Đồng Học Bân, tất cả đều là vết thương mới, rất nhiều người cũng biết trước đó Đồng Học Bân đã bị thương nằm viện, nhưng chỉ cần còn có ý thức, chỉ cần còn có khí lực, thì còn có hy vọng được cứu!

Từng ánh mắt đều gắt gao nhìn thẳng vào thân đầy máu của Đồng Học Bân!

Nhưng mà, không ai tưởng được đã xảy ra một màn, Đồng Học Bân cũng chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, ngay cả một tia do dự đều không có, chẳng những không có hướng tới hướng bọn họ, ngược lại gian nan quay người lại, cùng lúc đó nhìn thấy một khối mái nhà rơi xuống cực kỳ nguy hiểm, lại có thể đi nhanh vọt vào trong đại sảnh bệnh viện sắp sập xuống, bóng dáng Đồng Học Bân máu chảy đầm đìa mất tích!

“Chủ nhiệm! Đồng, Đồng Chủ nhiệm Đồng!”

“Anh làm gì vậy! Chạy mau!”

“Nhà sập rồi! Anh mau ra đây đi!”

“Đồng Chủ nhiệm phải đi cứu người! Trong nhà còn có một hộ sĩ!”

“Tiểu Đồng! Cậu đi ra cho tôi! Không cần đi!”

“Xong rồi xong rồi! xong hết rồi!”

Có nài người dân nhìn thấy thế này, nước mắt liền rơi xuống, ai cũng không đoán được Đồng Học Bân đứng trước sự sống và cái chết rồi còn muốn quay lại cứu người!

Nhưng cả người hấn mang theo thương tích! Đi đường đều phải cố hết sức!

Chính mình còn không duy trì được! Còn muốn đi cứu người? Đi cứu một người không hề có quan hệ huyết thống gì hết?

Một cảm giác khó nói thành lời đang bùng lên trong lòng các cán bộ khu cùng toàn bộ dân chúng, hầu như mọi người đều ngừng thở, tất cả đều nhìn về phía cửa lớn.

Sau khi anh vào, vang lên một tiếng nổ lớn, cửa lớn sập đổ

Bỗng nhiên xảy ra chấn động, mọi người thét chói tai, đường lui của Đồng Học Bàn cũng bị phong kín hoàn toàn, khả năng trong bảy tám giây tới, cả tòa nhà sẽ biến thành đồng phế tích!

Trong nhà.

Đồng Học Bàn đã không nghe thấy bên ngoài la lên, trong đôi mắt hấn ánh lên tia giận dữ, nhưng tầm mắt lại mường phần kiên định, “Tiểu Chiêm! Tiểu Chiêm!”

Trong đại sảnh, Chiêm Nhu Nhu ôm chân khóc, giờ phút này cẳng chân đang bị một tảng đá đè nặng, làm thế nào cũng không động đậy được, âm thanh bên ngoài cô cũng nghe đại khái một ít, biết Chủ nhiệm Đồng bị trọng thương, Bí thư khu ủy cùng Trưởng phòng Tổ chức đều chạy, bỏ bọn họ lại, Chiêm Nhu Nhu trong lòng tuyệt vọng, miệng hô cứu mạng, nhưng cũng đã sẽ không có người đến cứu cô, hôm nay cô sẽ chết ở chỗ này, nghĩ đến đây, nước mắt Chiêm Nhu Nhu không ngăn được mà chảy ra, nhìn bệnh viện sắp sập, khóc không thành tiếng.

“Tiểu Chiêm! Cô ở đâu!?”

Âm thanh truyền tới, là Đồng Học Bàn!

Âm thanh bên trong tòa nhà rất hỗn loạn! Đinh tai nhức óc!

Chiêm Nhu Nhu quả thực không thể tin được, lớn tiếng hô: “Tôi ở chỗ này! Tôi ở chỗ này! Cứu tôi!” Chủ nhiệm Đồng lại có thể trở lại! Trở lại cứu cô!

Hai giây sau, Đồng Học Bàn nhất thời xuất hiện ở trước mắt Chiêm Nhu Nhu.

Nhìn thấy người Đồng Học Bàn đầy máu tươi, ánh mắt Chiêm Nhu Nhu liền đỏ lên, “Chủ nhiệm Đồng! Ngài! Ngài!”

“Đừng nói gì! Đi! Theo tôi!” Đồng Học Bàn nói chuyện đều phải cố hết sức, chịu đựng cảm giác đau và cảm giác kiệt sức vì chảy máu, một tay đẩy hòn đá trên chân Chiêm Nhu Nhu, thấy Chiêm Nhu Nhu không thể nhúc nhích, Đồng Học Bàn xoay người, trực tiếp ôm cô ở trước ngực, nhấc chân bỏ chạy!

Chiêm Nhu Nhu khóc lớn như một đứa nhỏ.

“Không có việc gì, không sao rồi.” Đồng Học Bàn cắn răng kiên trì, “Yên tâm, nhất định tôi sẽ cứu cô ra, chúng ta đều không có việc gì, tin tưởng tôi đi!”

Nhưng đã không còn thời gian.

Ngay tại lúc Đồng Học Bàn ôm Chiêm Nhu Nhu chạy đến cổng lớn, mới phát hiện cửa lớn đã bị sập thành từng mảnh, căn bản không có đường ra ngoài, ngay sau đó, đỉnh đầu truyền đến một tiếng tiếng vang, tòa nhà rất cuộc cũng sập đổ hoàn toàn, trần nhà cùng vách tường đổ hết xuống.

Ánh mắt Chiêm Nhu Nhu lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Đồng Học Bàn mắng to một tiếng, lập tức ra chỉ lệnh!

STOP!

Những khối tường gạch đang chuyển động chợt yên lặng ở giữa không trung!

Tro bụi! Bàn ghế! Tất cả đều dừng lại!

Đồng Học Bàn không nói hai lời, nhìn thẳng vào một mảnh có ánh sáng phát ra, chạy thẳng qua đó, đó là cửa sổ duy nhất, mới chỉ bị sập một nửa.

Đồng Học Bàn biết chính mình chỉ còn có vài giây!

Xin cho tôi một chút thời gian!

Cầu xin cho tôi thêm một chút thời gian!

Nhưng tựa như ông trời không nghe thấy Đồng Học Bản đang la, tường và các đồ vật chung quanh đột nhiên nhoáng lên một cái, ngay sau đó lại tiếp tục rơi xuống!

Số thời gian còn thừa cũng đã dùng hết rồi !STOP tự động giải trừ!!

Nhưng Đồng Học Bản chỉ còn cách cửa sổ khoảng năm sáu thước! Không kịp! Tuyệt đối không kịp!

Đồng Học Bản sớm đã bị trọng thương, hai người muốn chạy trốn khỏi nơi này là không có khả năng, hẳn cũng không có khí lực để nhảy ra cửa sổ, Đồng Học Bản hít vào, nhìn Chiêm Nhu Nhu đang trong lòng mình, trong nháy mắt liền quyết định, hẳn tránh một mảng tường đang rơi xuống, chạy nhanh về trước mặt, cánh tay đột nhiên phát lực, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Chiêm Nhu Nhu, trực tiếp ném mạnh người cô hộ sĩ nhỏ ra ngoài!

Cú ném này đã lấy đi toàn bộ khí lực của Đồng Học Bản!

Răng rắc!

Chiêm Nhu Nhu phi qua cửa sổ, đánh vỡ cửa sổ rơi xuống đại viện!

Cái nhìn cuối cùng của Chiêm Nhu Nhu chính là nụ cười khổ của Đồng Học Bản và một mảnh tường lớn đổ ập xuống! Trong nháy mắt toàn bộ bệnh viện đã bị nuốt sống!

“Chủ! Nhiệm! Đồng!” Chiêm Nhu Nhu đau lòng kêu lên.

Trong đại viện một mảnh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đang khẩn trương nhìn về phía bệnh viện, nhìn thấy tòa nhà sập ầm ầm, ai cũng biết Đồng Học Bản và tiểu hộ sĩ khẳng định dữ nhiều lành ít, cho nên lúc này đột nhiên có một cái bóng người từ cửa sổ bay ra làm cho tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc!

“Có người ra kia!”

“Là ai? Là ai?”

“Là con gái! Là cô hộ sĩ kia!”

“Người còn chưa có chết? Cứu được rồi??”

Mọi người cảm thấy không thể tin được, cảm thấy quả thực là kỳ tích!

Lúc này, dĩ nhiên tòa nhà đã hoàn toàn sập thành một mảnh phế tích yên tĩnh, Chiêm Nhu Nhu thật may mắn, rơi ở rất gần tòa nhà, nhưng không bị đá vụn của nhà tòa sập va vào, tòa nhà hầu như là đổ vuông góc, truy rằng có một chút mảng tường văng ra bên ngoài, nhưng cũng không có rơi xuống người Chiêm Nhu Nhu, cô tiểu hộ sĩ này còn sống đúng thật là kỳ tích, rất nhiều người vỗ tay hoan hô.

Tất cả bình tĩnh lại.

Cảnh Nguyệt Hoa cùng Ngô Lượng và Mã Lệ chạy vọt lên phía trước

Phía sau rất nhiều dân chúng cũng tự phát xông lên cứu người!

“Tiểu Đồng đâu!” Cảnh Nguyệt Hoa nghiêm mặt nhìn Chiêm Nhu Nhu đang không ngừng khóc rống lên quát: “Tôi hỏi cô Tiểu Đồng đâu! Tiểu Đồng đang ở đâu??”

Ngô Lượng đã có dự cảm không tốt, lắc lắc đầu, một câu cũng nói không nên lời.

Chiêm Nhu Nhu ngồi dưới đất, khóc chỉ vào đồng phế tích nói: “Là Chủ nhiệm Đồng cứu tôi! Là Chủ nhiệm Đồng ném tôi ra! Mau cứu anh ấy! Hu hu hu! Các người mau cứu anh ấy!”

Là Đồng Học Bản?

Là Đồng Học Bản trước khi chết liều mạng ném Chiêm Nhu Nhu ra ngoài cửa sổ??

Nghe xong lời này, ánh mắt mọi người đều thay đổi!

Chiêm Nhu Nhu túm chân Ngô Lượng nói: “Mau cứu anh ấy! Hu hu hu! Mau cứu Chủ nhiệm Đồng!”

Ngô Lượng ngã xuống, đã hơn bốn mươi tuổi rồi nhưng ông cũng phải chảy nước mắt, ông nhìn đồng phế tích của tòa nhà ba tầng, đột nhiên hét lớn: “Tiểu Đồng! Nghe thấy tôi nói chuyện không? Cậu trả lời tôi một câu! Đồng Học Bản! Tôi biết tiểu tử cậu không dễ dàng chết như vậy! Cậu trả lời tôi đi! Mau một chút! Trả lời đi! Cậu mau nói đi!”

Vài cán bộ khu chính phủ cũng hô theo: “Chủ nhiệm Đồng! Chủ nhiệm Đồng!”

“Mau nói gì đi Chủ nhiệm Đồng!”.

Trong đồng phế tích không có bất cứ âm thanh gì, tất cả đều lặng ngắt!

Mã Lệ che miệng, rót cuộc nhin không được mà khóc lên!

Phía sau không ít dân chúng cũng rơi lệ, không bao lâu, tiếng khóc càng lúc càng lớn, gần thành một mảnh vang vọng trên không gian của bệnh viện, tất cả mọi người đều khóc!

Chỉ có Cảnh Nguyệt Hoa không rơi nước mắt, một giọt cũng không rơi, cô bình tĩnh hít thật sâu, ra lệnh nói: “Lập tức liên hệ đội cứu viện! Tìm cho tôi! Sống phải thấy người chết phải thấy xác!” Đột nhiên, Cảnh Nguyệt Hoa kịch liệt ho khan, dừng bước, người đã hôn mê bất tỉnh!

Mã Lệ kinh hô một tiếng, “Nguyệt Hoa Khu trưởng!”

Ngô Lượng lớn tiếng nói: “Bác sĩ, mau gọi bác sĩ đến đây!”

Tất cả mọi người đều hiểu, Chủ nhiệm Đồng đã chết!

Là vì muốn đưa tất cả dân chúng đến nơi an toàn mà chết.

753. Chương 751: Tiểu Đồng Bị Chôn Sống

Dưới đồng phế tích của bệnh viện.

Một khung cảnh tối đen, một điểm sáng cũng không nhìn thấy được.

Bốn phía đâu đâu cũng là bụi bay và những tảng đá cứng rắn, tràn ngập khắp nơi.

Cũng không biết là trải qua bao nhiêu lâu, ngón tay dính máu của Đồng Học Bản từ từ giật giật, mơ mơ hồ hồ mở đôi mắt ra, tỉnh rồi, nhìn thấy xung quanh nhưng không thấy cái gì cả, Đồng Học Bản còn tưởng mình chết rồi, thời gian còn dư đã dùng hết không còn lại chút gì rồi, không còn cách nào khác, đành phải chua xót nhắm mắt lại, nhưng đợi một lát sau, Đồng Học Bản đột nhiên phát hiện ra có gì không đúng lắm, cảm giác đau từ miệng vết thương xông lên từ phía sau lưng, trên người đâu đâu cũng đau đớn, mũi thì hít phải bụi bặm khiến hần phản ứng có điều kiện ho khan gần chết, tiếng vọng vang lên bên tai, hình như là đang ở một không gian nửa phong bế, không giống chết!

Còn sống?

Mình vẫn chưa chết sao?

Đồng Học Bản nhe răng trợn mắt hít thở, nhin đau để cử động thân mình, nhưng vừa uốn cổ một cái liền cảm thấy có một tảng đá lớn đè trên vai, trong đầu không có cách nào để ngoảnh đầu cổ trở lại, một lúc sau, Đồng Học Bản đã nhanh chóng hiểu ra tình cảnh hiện nay, hần bị nhốt ở đây, bị phế tích khi bệnh viện sập vậy khốn. Các khối đá xung quanh và các bức tường, bàn, ghế đổ sập xuống đang sát vào nhau, toàn bộ đều tắc lại ở phía trước người mình, hiển nhiên là vận may của Đồng Học Bản không tệ, lúc bệnh viện đổ xuống không đè lên làm hại hần, mà lại chôn sống hần ở phía dưới, dưới đồng phế tích tạo nên một không gian nhỏ, phòng này đổ sập khăng định không thể kín kẽ tới mức không có kẽ hở, giữa các khối đá vụn với nhau có khe hở, mà Đồng Học Bản không nghi ngờ gì nữa rất may mắn ở giữa, may mà vẫn giữ được tính mạng.

Thế nhưng Đồng Học Bản một chút ý vui vẻ cũng không có, hần biết đây chỉ là tạm thời, cho dù bây giờ không chết, hần cũng khó mà sống sót được.

Không khí bên trong liệu có đủ không?

Thực phẩm và nước thì sao đây?

Vết thương trên người chữa trị thế nào?

Làm sao để phát đi tín hiệu cầu cứu?

Tất cả đều là vấn đề giờ phút này Đồng Học Bản vẫn đang trong hoàn cảnh tuyệt vọng, cứu tử nhất sinh.

Thực ra trong lúc liều mình quăng người ra ngoài, lúc mà quyết tâm chết Đồng Học Bản sớm đã có chuẩn bị về mặt tâm lý rồi, cho nên cảm xúc không kích động gì cả, hắn không phải chưa từng chết, đối với nỗi sợ cái chết thì đều ít hơn so với tất cả mọi người.

Đáng tiếc vẫn chưa cùng Tạ Tuệ Lan kết hôn

Đáng tiếc, vẫn chưa ôm khuê nữ mập mạp của mình.

Đáng tiếc, vẫn chưa nhìn thấy.

Đáng tiếc vẫn chưa thăng quan lên cấp sở, thử ném mùi vị làm lãnh đạo cấp sở.

Chuyện đáng tiếc còn quá nhiều, Đồng Học Bản càng nghĩ thì trong lòng càng thấy chua xót, cũng một lần nữa để tay lên ngực tự hỏi có đáng hay không nhưng nghĩ một hồi lâu Đồng Học Bản cũng không đưa ra được đáp án, tự hắn cũng không biết có đáng hay không, hắn chỉ hiểu rõ ràng một chuyện, tự thấy không hổ thẹn với chính mình.

Chết thì chết, có gì nào?

Thấy bản thân không sống tốt được bao lâu, Đồng Học Bản cũng , mẹ già thì Tuệ Lan sẽ chăm sóc, con thơ cũng có Huyền Di nuôi dưỡng, hắn còn có điều gì để lo lắng chứ?

Mặc cho số phận đi!

Đồng Học Bản vừa nhắm mắt thì vết thương đau đớn tới mức khiến hắn hôn mê bất tỉnh.

Năm tiếng đồng hồ...

Mười tiếng đồng hồ...

Thời điểm Đồng Học Bản mở mắt lần nữa, ngay cả đến động tác hết sức nhỏ nhẹ là nâng mi mắt lên cũng rất khó khăn rồi, mất máu quá nhiều vết thương đã nhiễm trùng, những điều trên đã khiến hắn có nguy cơ sớm tối, trong lòng chỉ còn một hơi thở bất kì lúc nào cũng có nguy cơ tử vong, sắp không xong rồi. Trong ý thức của Đồng Học Bản cũng xuất hiện ảo ảnh, một hồi là ôm con trong lòng cũng Cù Vân Huyền ở nhà ăn cơm, một hồi lại cùng Tạ Tuệ Lan tổ chức hôn lễ ở khách sạn, một hồi lại cùng Cảnh Nguyệt Hoa, sau đó lại đi cùng Ngưu Mỹ Hà ra nước ngoài du lịch.

Mãi tới lúc bị sự đau đớn của vết thương làm cho bừng tỉnh, Đồng Học Bản mới phát hiện tất cả chỉ là ảo giác, bản thân vẫn còn bị chôn vùi ở đồng phế tích, còn đời này kiếp này hắn có khả năng không gặp được Tạ Tuệ Lan và mọi người rồi.

Sắc mặt Đồng Học Bản đỏ bừng bừng lên!

Không được! Hắn vẫn chưa thể chết được! Vẫn chưa tới lúc!

Đồng Học Bản vốn đã từ bỏ rồi, nhưng trong giờ khắc này, dự vọng được cứu sống mãnh liệt nhất thời từ trong lòng dâng lên lên điên cuồng, sống đến giờ này, Đồng Học Bản đã không chỉ sống vì bản thân mình, mẹ già, con thơ, vợ hiền, tình nhân, nếu hắn chết rồi, mẹ già phải làm sao bây giờ? Con thơ sau này ra sao đây? Tinh thần Đồng Học Bản chấn động, có thể sống thêm được giây phút nào hắn liền muốn sống giây phút đó, còn có rất nhiều người đang đợi hắn!

Mệnh lệnh vừa xuất ra, menu cùng đồng hồ hiện ra!

Thời gian còn thừa sớm đã hiện về không, cách nửa đêm còn hai giờ nữa!

Trong lúc này là có thời gian biểu hiện, mỗi lúc đến mười hai giờ đêm, đều sẽ có một phút thời gian dư được nhập vào, đây là phút mà Đồng Học Bản có nhiều hơn tất cả mọi người trên thế giới, chỉ cần có thể đến được 0 giờ, thì Đồng Học Bản có cơ hội sống!

Nhanh lên!

Đến nhanh thêm chút nữa!

Đồng Học Bản cắn chặt răng hàm, dốc toàn lực không cho bản thân hôn mê thêm nữa, trong lòng hẳn biết, lần này nếu lại ngủ thiếp đi, có thể sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa!

Cầm cự! Đồng Học Bản người cầm cự cho ta!

Cảm giác được vết thương còn đang chảy máu, Đồng Học Bản nắm quyền tay thật chặt, trong lúc đầu óc đang hôn mê tựa hồ các móng tay đều đâm cả vào thịt, dùng đau đớn để kích thích ý chí, dùng biện pháp mạnh để tự mình được tỉnh táo, đợi chờ, đợi màn đêm đến từng chút từng chút một.

Nói thực lòng, cảm giác này hết sức khó chịu, khó chịu hơn cả cái chết.

Đồng Học Bản chỉ bằng một chút lực, rõ ràng lại chuyển thành sống trở lại!

Rạng sáng mười hai giờ!

Đồng Học Bản điều chỉnh nút Menu ra nhìn, mắt nhìn thấy thời gian dư đã hơn 60 giây rồi, không nói lời thứ hai, lập tức tập trung tinh thần dùng một lần Reverse với cơ thể mình

Một giây...

Hai giây...

Reverse giải trừ!

Đồng Học Bản cả người nhẹ bẫng, vết thương toàn thân nhất thời khép miệng lại, hồi phục lại trạng thái mấy ngày hôm trước, không còn cảm giác đau đớn nữa!

Cầm cự qua rồi! Cuối cùng cầm cự qua được rồi!

Đồng Học Bản như chút được gánh nặng, mơ hồ thấy được một tia hy vọng sống sót.

Có được khí lực, Đồng Học Bản liền bắt đầu liên tục hô to ra khắp các phía.

“Có người không? Có người không?”

“Alo! Nghe thấy được không?”

“Có ai nghe thấy không? Tôi ở đây”.

Nhưng mà, những tiếng phản hồi trở lại chỉ là tiếng, hiển nhiên Đồng Học Bản đang ở một không gian kín mít, chẳng những bên ngoài không nghe thấy tiếng của hắn, hắn cũng còn không nghe được bất kì động tĩnh nào ở bên ngoài.

Tiếng kêu cứu truyền không ra được, cứu viện được cũng khó rồi!

Bọn họ khẳng định đã cho rằng mình chết rồi!

Cũng đúng, lúc mà mình xông vào bệnh viện đã bị thương nặng toàn thân rồi, không được chữa trị thì khẳng định không sống được, càng không nói đến việc bị đóng phế tích này chôn ở đây, cho dù không chết, bên trong không có nước, không có lương thực, không khí cũng loãng, càng không có khả năng duy trì tiếp cuộc sống, đối lại là ai vào đây cũng phải chết, không thể không chết, đóng phế tích bên này cao như thế, xe cứu nạn bên ngoài cũng không biết khi nào mới dỡ được hết, đợi đội cứu hộ đến, dùng xe nâng hoặc công cụ cứu hộ mới dỡ được đóng phế tích này, còn chưa biết là đến năm nào tháng nào nữa, bọn họ chắc sẽ không từ bỏ mình chứ?

Đồng Học Bản cười đau khổ, càng nghĩ thì càng thấy có khả năng.

Bản thân mình lẽ nào khó trốn khỏi cái chết? thế nào đi nữa thì cũng không được??

Đột nhiên, sắc mặt Đồng Học Bản thay đổi: “Hô... Hô... Hô...”

Ý nghĩ nhất thời mông muội, nhịp thở cũng dần dần tăng nhanh lên rất nhiều, Đồng Học Bản hít từng hơi từng hơi một không khí xung quanh, nhưng cảm giác hít không đủ, trong lòng đã hiểu ra là chuyện gì rồi. Đồng phế tích này cũng cao như một tòa nhà ba tầng, mặc dù nói khoảng cách giữa các hòn đá không kín kẽ, nhưng đồng tường đá vụn ngằn này đè lên trên Đồng Học Bản, sớm đã ngăn cách không khí bên ngoài rồi, cho nên bây giờ Đồng Học Bản đã hít thở hết đại bộ phận dưỡng khí ở bên trong không gian kín này, không khí ngày càng loãng, đã sắp không cung ứng đủ cho nhu cầu của cơ thể Đồng Học Bản, phải biết rằng, không có thực phẩm còn có thể cầm cự được, không có nước cũng cố gắng vẫn bám trụ được, nhưng một khi không có không khí, thì cho dù là năm phút cũng khó mà kiên trì cho được!

Khốn nạn!

Không khí sắp hết rồi!

Hít số không khí còn lại không nhiều ở trong mũi, miệng Đồng Học Bản chưa xót lạ thường, với tình hình này, bản thân còn có thể sống thêm được mấy phút nữa!

Ông trời muốn mình phải chết thật rồi sao!?

Đồng Học Bản lại lâm vào tình cảnh sắp phải chết, lần này coi như hắn đã bất lực rồi, thực phẩm và nước, Đồng Học Bản có thể dùng Reverse để lùi thời gian của cơ thể lại, khiến bản thân có thể duy trì được trạng thái không đói, không khát, nhưng không khí... phải làm thế nào? Đồng Học Bản không can tâm, hắn không muốn bị chôn sống ngột thở mà chết, chết đề còn hơn nhiều chết ngạt, cùng với việc không khí càng ngày càng ít đi, Đồng Học Bản càng hít thở nhiều hơn, tâm trạng cũng càng trở nên náo loạn, mỗi giây phút đều có thể cảm nhận sinh mạng của mình càng rời xa mình, tư vị đó căn bản không thể dùng lời nói để hình dung được, quá sức đau khổ!

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Đồng Học Bản vội vội vàng vàng thò một tay ra, dùng một tư thế không được tự nhiên để nằm ở khe hở các tảng đá, liều mạng lấy tay bối xung quanh!

Cát đất, đá vụn, mảnh ghế vỡ, máy radio bị hỏng.

Từng thứ đồ một xuất hiện trong lòng bàn tay của Đồng Học Bản, lại bị hắn ném đi, tất cả không phải thứ hắn muốn tìm!

Trong chỗ hiện nay không khí đã hết rồi, Đồng Học Bản dùng sức nín thở, vội vàng hạ thấp người xuống, cố hết sức dùng tay để bối!

Bỗng nhiên, một tiếng leng keng vang lên!

Đồng Học Bản bối được một cái vòng tròn trong giống như một vật thể, cánh tay dài, miệng vòng tròn còn cảm nhận được tìm thấy công tắc rồi!

Là bình dưỡng khí!

Thứ Đồng Học Bản tìm chính là cái này, trước đây có không ít bệnh nhân nằm ở đại sảnh, có một vài người đều phải dựa vào bình dưỡng khí để thở, cho nên Đồng Học Bản nghĩ không biết sẽ có người nào ném bình dưỡng khí ở khu vực gần đó không, dù sao nơi này trước đây là nơi có mấy chục bệnh nhân nằm.

Kết quả đúng là có thật!

Trời không tuyệt đường của ta!

Đồng Học Bản gấp rút mở nắp bình dưỡng khí ra, úp vào mũi rồi hít thật mạnh một hơi, nhưng sau một giây, biểu tình của Đồng Học Bản trở nên tái mét.

Dưỡng khí hết rồi!

Bình dưỡng khí trống rỗng!

Đồng Học Bản lúc đó chửi một câu thô tục, nín thở, nhẩn nhẩn, trong đầu hần chột lóe lên một tia sáng, đột nhiên dùng tay nắm lấy bình dưỡng khí, hạ một mệnh lệnh!

Reverse một giây!!

754. Chương 752: Cứu Viện!

Đêm xuống.

Dưới phế tích.

Hô hấp đã khó rồi, Đồng Học Bản dùng một giây Reverse, lùi thời gian của bình khí oxi xuống trạng thái ở giai đoạn ngày hôm qua, lập tức mở chốt, khí oxi tức thời trào ra xì xì, Đồng Học Bản cũng không thể cố hơn được nữa, nhanh chóng chụp lên rồi hít một hơi, từ từ, sự đau đớn ở cổ họng và phổi cuối cùng cũng được giảm bớt, khí oxi sau khi đi vào cơ thể, làm thần kinh Đồng Học Bản dễ chịu, khiến hần thở phào một tiếng, suýt chút nữa thì, chậm thêm một chút nữa thì bản thân đã phải chết rồi.

Dưỡng khí chậm rãi tràn ra khắp nửa không gian phong bế này.

Không lâu sau, Đồng Học Bản lúc này mới điều chỉnh van bình oxi nhỏ đi một chút, nằm trên nền đất lạnh, trong lòng còn sợ hãi nhìn không khí tối om om

Đứng là ngàn cân treo sợi tóc!

Thế nhưng cuối cùng cũng sống tiếp được rồi!

Sống sót sau tai nạn Đồng Học Bản nhắm hai mắt lại, từ từ đi vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau.

Đồng Học Bản bị nghẹt mà tỉnh, vừa mở mắt một cái hần hít thở như điên vậy, một tay chộp lấy đỉnh bình oxi, phát hiện bình oxi đã dùng hết sạch rồi, vì thế cuống cuống dùng Reverse làm cho bình khí tiếp tục khôi phục lượng khí dự trữ để cung cấp cho chính mình, theo sau đó là cảm giác bụng đói reo ùng ục, cổ họng cũng ho tung cả bụi, vừa khát vừa đói, lại Reverse một giây, cảm giác đói khát trong bụng biến mất không còn gì, lượng nước bổ sung trong cơ thể cũng hồi phục lại trạng thái trước đó.

Rốt cuộc thoải mái rồi.

Đồng Học Bản chà hết mồ hôi, tiếp tục nằm bình yên vô sự.

Nếu đổi là người khác, không có thức ăn không có lương thực không có oxi lại thêm trên người bị thương nặng, trong hoàn cảnh tuyệt vọng đầy rõ ràng muốn sinh tồn thêm một phút nữa cũng khó, nhưng Đồng Học Bản lại cứ sống được một cách thần kì, hần tự mình cũng cảm thấy có chút buồn cười, nếu là đồng phế tích vĩnh viễn cũng không có người đến dọn sạch, bản thân có phải sinh tồn dưới đồng phế tích này cả đời không? Nếu đúng là có lúc như thế, Đồng Học Bản thấy bản thân có khi chết đi cho xong.

Người đầu mau tới đây!

Đồng Học Bản vừa mở to mắt, vừa hô lớn mấy tiếng!

“Alo, có ai không?”

“Ai ở đó thế? Nghe thấy không?”

Tiếng vọng lại toàn bộ phản trở về!

Đồng Học Bản thở dài, thò ngón tay ra nắm bức tường đang đè ở bên cạnh, vừa dùng lực một cái nhưng không nhúc nhích, hần không từ bỏ, lại tăng thêm lực một lần nữa, hét lớn dùng lực nhất lên, chỉ nghe thấy tiếng vang bên cạnh người ầm ầm, ước chừng mấy cân cát bụi từ trên rơi xuống, đổ xuống Đồng Học Bản đầy cả mặt là đất, bị ngộp thở hần ho lớn một tiếng, phì phì hai tiếng phun ra hai miệng đất, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Phế tích cao ba tầng.

Nếu có rung động dẫn phát tới toàn thể, làm động dậy một chút đá vụn chắc chắn sẽ phá hỏng lực cân bằng giữa đá vụn với náy, dẫn đến sự đổ sập, vụn nhất mở được viên đá chống đỡ, tưởng tưởng cũng biết, không gian này khẳng định sẽ đổ sập trong chớp mắt, Đồng Học Bản cũng thành đồng thịt nát.

Muốn tự mình thoát ra ngoài thì hoàn toàn không thể.

Bây giờ điều Đồng Học Bản có thể làm chỉ có đợi, đợi cứu viện, hoặc là đợi cái chết.

Thực phẩm không lo, đường khí không lo, cái còn lại của Đồng Học Bản trừ thời gian ra chính là thời gian.

Hắn phải đi bụi đất trên tóc, ngóng đợi mau mau có người đến cứu viện, cho dù chậm một chút cũng tốt, muộn một chút cũng không sao, nhưng ngàn vạn không được bỏ hắn lại là được rồi.

Có lẽ là ông trời nghe thấy lời kêu của Đồng Học Bản, bỗng nhiên, một âm thanh nho nhỏ trầm đục từ ngoài ép vào trong, ngay sau đó lại là một tiếng nữa.

Đùng! Đoàng! Binh!

Giống như có người đang dùi đồng đồ nát trên phế tích.

Đồng Học Bản ánh mắt chấn động: “Alo! Phía dưới có người! Alo!”, kêu xong, lại nắm khối đá trong tay dùng lực gõ gõ xuống đất, bang bang bang!

Có lẽ là quá sâu, người bên trên tựa như không nghe thấy gì

Đồng Học Bản lại tiếp tục mười mấy phút sau mới từ bỏ, tự biết bản thân có làm gì cũng vô dụng, hoàn cảnh bên ngoài không hề giống với môi trường tự âm bên trong như của Đồng Học Bản, không nghe thấy bất cứ cái gì.

Âm thanh bên trên vẫn tiếp tục vang lên.

Hắn là có không ít người, hình như đang bới gì đó, lại giống như dùi cái gì đó.

Đồng Học Bản biết, đây khẳng định là đến cứu trợ, trong lòng cũng nổi lên một tia hy vọng, khu này vẫn không từ bỏ hắn, có người đến cứu hắn rồi, Đồng Học Bản cảm động, hận không được giúp bọn họ rời mấy tảng đá, nhưng hắn bây giờ không dám động đây, chỉ có căng mắt lên chờ thôi.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua rồi.

Có thể đến giờ trưa, giờ ăn cơm, âm thanh bên trên không còn nữa.

Đồng Học Bản nghe được ra, động tĩnh trên đỉnh đầu không phải máy móc gây ra, cũng tức là, bên trên có người đang dùng tay và công cụ để rời đá móc đá, máy cứu trợ mà xe cẩu có lẽ từ ngoài chưa vào được, nhân lực chung quy thì có hạn, đồng phế tích ười mét, nếu dựa vào đôi bàn tay để móc, mấy tháng cũng không móc tới vị trí sâu nhất hiện nay của Đồng Học Bản, Đồng Học Bản cười khổ, đã làm tốt việc chuẩn bị tinh thần chiến đấu lâu dài.

Cho dù như thế nào, hắn phải tiếp tục kiên trì.

Nhìn một mảng tối bốn phía xung quanh, Đồng Học Bản nhớ tới chiếc đài bị dè mà hôm qua hắn sờ thấy được, lập tức thò tay ra tìm, tốn mấy mấy phút mới tìm thấy được ở trong một góc, cầm trong tay nắn nắn, radio đã hỏng tới mức không thể hỏng hơn được nữa.

Không vấn đề.

Miệng đọc Reverse một giây!

Trên tay Đồng Học Bản động dậy một cái, chỉ cảm thấy các linh kiện bị hỏng của radio trong tay mình nhanh chóng tổ hợp lại, nhẹ nhàng mở bíp một tiếng, tiếng sần sật chợt vang lên! Chứa được rồi!

Đồng Học Bản cũng là nhàn hạ không có việc gì làm, hắn muốn nghe tình hình bên ngoài.

“Sần sật sật...”

“Sần sật Sần sật...”

Có thể là ở bên dưới đồng phế tích, không gian giao tiếp với bên ngoài quá nhỏ, tín hiệu cũng không vào trong được, mân mê cả nửa ngày Đồng Học Bản cũng không nghe được tiếng gì khác ngoài tiếng sần sạt.

Đồng Học Bản bắt đầu tìm vị trí.

Cuối cùng tới một kẻ hở ở một tầng đá, radio bắt được một vài tín hiệu yếu ớt.

“Thành phố Phần Châu xảy ra... độ richte... động đất... số người thương vong... tăng thêm... trung ương... hôm qua... Tổng bí thư... Thủ tướng ... chuyên cơ đáp đến thành phố Phần Châu...”

Tổng bí thư và Thủ tướng hôm qua đều đến sao??

Đồng Học Bản lại đổi sang kênh khác.

Cái này thì rõ ràng hơn cái lần trước, “Hôm nay, Nam Xuyên... Chủ nhiệm Đồng xả thân cứu người đã bị vùi hai mươi bốn tiếng đồng hồ rồi, theo tin cho biết, nơi phát hiện sự lạ thường đầu tiên do trận động đất gây ra chính là con phố do chủ nhiệm Đồng làm chính là phố Quang Minh, trên mặt báo anh ta... viết... sau khi xảy ra động đất đã đích thân cứu không dưới vài trăm người, cuối cùng... Bệnh viện Số 1, bởi vì di dời quần chúng... trên lầu... bị chôn vùi trong đồng đổ nát... sống chết ra sao còn chưa rõ... sáng nay chúng tôi có được thông tin gần nhất, bởi vì chiếc xe cứu hộ tạm thời không có cách nào tiếng vào, có vài trăm người dân tự động tập hợp, ra tay cứu hộ, hết sức cảm động, chúng tôi hy vọng chủ nhiệm Đồng bình an vô sự...”

Mấy trăm người dân???

Người ở phía trên đang cứu mình... không chỉ có đội cứu hộ? Còn có người dân?!

Nghe tới đây, đôi mắt Đồng Học Bản cũng ướt, hít vào một hơi thật sâu, một luồng khí nóng tắc ở cổ họng, không nói lên lời nào!

755. Chương 753: Sự Tích Tiểu Đồng Đột Xuất!

Ngày thứ ba bị nhốt.

Trong đồng phế tích tối om không phân biệt được là ngày hay đêm

Đồng Học Bản tỉnh giấc rồi, mở to mắt ngáp một cái, hai ngày nay hẩn trừ ngủ ra thì lại ngủ, căn bản không có việc gì khác để làm, nhìn nhìn sang bên cạnh, Đồng Học Bản tìm thấy bình dưỡng khí, Reverse một giây thuần thực khôi phục lại dưỡng khí trong bình, lại Reverse một lần nữa với chính mình để làm biến mất cảm giác đói khát, rồi liền cầm radio lên ấn nút mở, lại phát hiện hay là mình nghe quá nhiều, radio xè xè hai tiếng rồi không kêu tiếng nào nữa, rõ ràng là pin hết điện rồi, Đồng Học Bản liền nắm lấy hai cực pin, thò tay lên phía trên, dùng Reverse điều chỉnh pin quay lại thời gian hai ngày trước lúc pin có đầy điện, tiếp tục chăm chú lắng nghe.

“Xè xè...”

“Sần sạt...”

Có lẽ là hôm nay tín hiệu không tốt lắm, Đồng Học Bản điều chỉnh mấy vị trí rồi cũng không nghe được gì, chỉ có tiếng tạp âm sần sạt.

Bất đắc dĩ, Đồng Học Bản tắt radio đi, mắt trừng trừng nhìn lên phía trên.

Không biết là qua bao lâu, tiếng đình đình đang đang lại một lần nữa áp xuống.

Hai ngày nay Đồng Học Bản không biết đã nghe qua bao nhiêu lần âm thanh này rồi, vừa nghe đã biết, đội cứu hộ và người dân bên ngoài chuẩn bị để cứu mình lại bởi ra được một đồng phế tích, mỗi lần nghe thấy âm thanh này, trong lòng Đồng Học Bản lại dâng lên một cảm giác không thể diễn biết nói ra thế nào, âm thanh ầm ầm vang lên bốn phía, rõ ràng là có rất nhiều người đang bói ở bên trên, bởi vì công cụ không đủ dùng, có một vài người dân còn dùng phương pháp thô sơ nhất - dùng tay để bói, bói từ sáng tới tối, sau đó ngày hôm sau lại làm lại công việc như thế.

Mà những người dân này mặc kệ dư chấn sau động đất, đều là tự phát đến đây cứu hẩn, việc này sao không làm cho Đồng Học Bản cảm động cho được??

Đột nhiên, mặt đất lung lay một cái!

Phản ứng đầu tiên của Đồng Học Bản đã biết là dư chấn, vội vàng nhấc chân lên trên, lấy chân đỡ mấy viên đá ở bên trên, sợ rằng sẽ đổ xuống.

Cũng may địa chấn không lớn, lung lay một chút là không còn động tĩnh gì nữa.

Đồng Học Bản thở phào, thấy mặt đất khôi phục sự ổn định, hẩn cẩn thận thu chân về, không biết những ngày như thế này còn kéo dài bao lâu nữa.

Ba ngày...

Năm ngày...

Bảy ngày...

Trong nháy mắt Đồng Học Bản đã vị đồng phế tích này giam hãm mười ngày rồi.

Dư chấn dĩ nhiên là bình ổn, tiếng cứu hộ ở bên trên không biết từ lúc nào cũng không còn chút động tĩnh gì nữa, một khoảng không gian bốn phía yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có chút đáng sợ.

Không có ai rồi?

Tất cả đều từ bỏ rồi?

Đồng Học Bản âm thầm cười, hẩn cũng không rõ đồng phế tích bị bới đi bao nhiêu, càng không biết bản thân còn cách bên ngoài mấy mét nữa, nhưng đội cứu hộ đã rút, những điều Đồng Học Bản dự đoán, hoàn toàn không có chút ngoài dự tính nào. Mười ngày, suốt cả mười ngày, đứng nói tới việc bản thân lúc bị vùi lấp ở đây đã bị thương nghiêm trọng, cho dù là một người khỏe mạnh bị vùi trong đồng phế tích này, sau mười ngày một người cũng không thể sống nổi, đây là chuyện thường, đến hỏi cũng không cần, không thực phẩm, không nước, không không khí, một trong những thứ ấy đều cướp được mạng người, thêm vào nữa là huy động một lượng lớn người và công cụ đến đào bới một cái thi thể, chẳng bằng tổ chức đi cứu người nào có khả năng sống sót hơn!

Hy vọng thoát vây của Đồng Học Bản càng ngày càng xa với, nhưng hẩn không oán giận gì, lẳng lặng nằm xuống, mở radio tìm tín hiệu.

“Sàn sạt sạt...”

Không biết có phải bên trên đã đào bới đi được rất nhiều hay không mà tín hiệu hôm nay khá tốt.

Chỉ nghe thấy tiếng máy radio phát ra nói: “Theo thống kê, số người chết trong trận động đất ở Phần Châu lần này liên tục tăng, số người bị thương là 318.923, số người mất tích là 3.012....”

Nghe đến đây, trong lòng Đồng Học Bản liền trầm xuống, thế nhưng hẩn đã hết sức cố gắng rồi, so với con số người thương vong mà hẩn xem được ở báo chí trong tương lai thì số người thương vong hiện nay giảm đi một nửa.

Radio tiếp tục phát những thống kê thương vong ở các nơi khác, “Tâm chấn trận động đất lần này là trong huyện Đại Phong, số người gặp khó khăn ở đây lên đến 12.100, số người gặp khó khăn khu Tây Bình, khu Đông Hải là 4.566, khu Nam Sơn, cuối cùng là số người gặp khó khăn ở huyện Duyên Đài, theo chúng tôi được biết, trước lúc động đất xảy ra mười mấy tiếng đồng hồ, huyện Duyên Đài đã phát lệnh di tản, sơ tán người dân, cho nên so với huyện lân cận Đại Phong, số người thương vong ở thành phố Phần Châu nơi đáng ra chịu thương vong nghiêm trọng nhất thì lại thành ít nhất, ngoài ra còn có khu Nam Sơn, trước khi động đất xảy ra cũng có tuyên truyền động viên, dự báo phòng chống động đất sớm, cho nên thương vong cũng trong tầm khống chế nhất định”.

Hiển nhiên, ở đây nói chính là Tạ Tuệ Lan và Cảnh Nguyệt Hoa.

Huyện Duyên Đài không có người gặp nạn, điều này khiến Đồng Học Bản không ngờ.

Có chuyên gia dự báo, mức độ thiệt hại của trận động đất mạnh cấp 8 ở thành phố Phần Châu này thực ra còn không ngừng tăng lên, có lẽ số con số thương vong còn tăng gấp đôi thậm chí gấp ba, nhưng sở dĩ có thể giảm được thương vong nghiêm trọng như thế, nguyên nhân chính là chủ nhiệm văn phòng phố Quang Minh Đồng Học Bản đã viết một bài trên báo, theo đó ban đêm và trước khi động đất xảy ra xem xong báo rồi số người dân di tản nhanh chóng lúc đó lên đến 110.000 người, bởi vì có bài viết này mà làm tốt công tác phòng chống động đất từ trước... cũng đạt được trên triệu người, một bài báo này, có thể nói cứu được vô số mạng người” Radio ngừng một chút, có tiếng lật trang giấy, “Ồ chỗ tôi còn một vài con số, trong phạm vi đường Quang Minh khu Nam Sơn quản lí, số người lúc xảy ra động đất và sau động đất là 776 nhưng số người chết chỉ có 7 người”.

Nghe vậy, Đồng Học Bản hít thật sâu

Vẫn còn có người chết ư? Hẳn đặt mục tiêu không để một người nào chết!

Thế nhưng ngẫm lại thì cũng không thể, có chút ngoài ý muốn, cho dù Đồng Học Bản cũng không thể dự liệu được, ví dụ như cảnh ngộ hiện nay của hắn, trước lúc động đất xảy ra Đồng Học Bản chưa từng nghĩ tới việc bản thân mình sẽ rơi vào cảnh tuyệt vọng này?

“Chúng tôi làm một thống kê đơn giản, trước lúc động đất xảy ra, chủ nhiệm Đồng của phố Quang Minh đã cho nhiều cư dân trong các khu nhà bị đổ sập đến nơi an toàn, còn có những tai nạn do động đất gây ra sau này, ví dụ một cái biển quảng cáo bên đường Hán Vĩ của xưởng rượu bảo vệ sức khỏe, biển quảng cáo ở các huyện khác đều gây ra thương vong rất nhiều, tựa như tất cả đều xuất hiện vấn đề chất lượng lúc động đất thì đều đổ sập, nhưng chúng tôi biết rằng, loại biển quảng cáo này trước động đất vài ngày đã được trưởng ban quản lí phố Quang Minh cường chế dỡ bỏ, vân vân, trong trận động đất này, ban quản lí phố Quang Minh đã làm đầy đủ công tác chuẩn bị, cho nên số người gặp nạn chỉ giữ ở mức một con số, mà rất nhiều người đều biết, cống hiến cho nhân dân Phần Châu chính là đồng chí Đồng Học Bản, đến hôm nay đồng chí đã mất tích hai trăm bốn mươi ba tiếng đồng hồ”.

Nghe thấy trong radio nói mình, trong lòng Đồng Học Bản có chút phức tạp.

“Theo những thông tin thu thập được mấy ngày gần đây, chúng tôi đã thống kê được sự tích mà chủ nhiệm Đồng đã cống hiến từ trước tới nay, kết quả, tất cả nhân viên công tác trong đài chúng tôi đều hết sức kinh ngạc, sáng nay tôi cầm tư liệu này, nói thực lòng, lúc đó nước mắt tôi không ngừng rơi, tôi không biết nên hình dung tâm trạng mình lúc đó thế nào mới phải, tóm lại ngoài kinh ngạc ra là... chính là khiếp sợ, sau đây tôi đọc lại ọi người...”

Thống kê?

Thống kê cái gì?

Đồng Học Bản hồ nghi lắng tai nghe

Phát thanh viên nói thứ tiếng từ từ: “Hai năm trước, đồng chí Đồng Học Bản nhận chức ở huyện Duyên Đài, đối mặt với chín tên bất cóc học sinh trung học vô cùng hung ác, thế nhưng vẫn chủ động đứng ra làm con tin, kết quả đã liều chết cứu được rất nhiều học sinh trung học, mấy ngày sau, trong đại viện của huyện ủy lại xảy ra sự việc mấy người cùng nhảy lầu, chủ nhiệm Đồng ra tay đỡ một người đàn ông nhảy từ tầng năm tầng sáu xuống, bản thân mình thì phải nằm viện, suýt phải cắt đi hai tay, cũng trong năm ấy, khu ngoại ô huyện có một chiếc xe lớn bị lật, núi đột ngột lở, cũng là chủ nhiệm Đồng xả thân không sợ nguy hiểm xông vào trong đám đất đá lở cứu từng người từng người một ra, còn anh thì lại bị vùi ở chỗ núi lở đất suýt nữa thì mất mạng, cứu chữa mất hai ngày hai đêm liền anh mới thoát khỏi nguy hiểm tới tính mạng, mấy tháng sau, lúc chủ nhiệm Đồng đi công viên động vật hoang dã chơi, khi đang ngồi tàu, có một bé trai không cẩn thận rời khỏi xe, anh lại đấu với hổ một trận, có thể mới cứu thoát được cậu bé, còn chủ nhiệm Đồng thì lại suýt mất mạng vì vết hổ cắn!”

Hài, làm gì có khoa trương như vậy.

Đồng Học Bản nghe đều cảm thấy ngại ngại, có chút đỏ mặt.

“Thời gian sát đến mấy ngày trước đây, động đất phát sinh trong nháy mắt, chủ nhiệm Đồng xông vào một phòng đang chuẩn bị đồ súp cứu được một em bé, chỉ kém một giây nữa thì cả căn phòng đã chôn vùi anh,

nguy hiểm trong nguy hiểm. Sau đó, khu viện ủy bị cháy, là chủ nhiệm Đồng cứu người không sợ mất mạng, dùng hai tay đỡ cán bộ và công nhân viên trong khu từ tầng năm nhảy xuống, chính anh lại bị thương nằm viện, sau đó chủ nhiệm Đồng phát hiện tòa nhà bệnh viện một có vết nứt, vội vàng mang theo vết thương mà di chuyển quần chúng trong bệnh viện, anh lại ở lại sau cùng, kết quả trong lúc động đất đến một cửa sổ từ trên lầu rơi xuống, đè đúng người anh, dưới đất toàn là máu, nhưng không dừng lại ở đấy, lúc chủ nhiệm Đồng phát hiện ra trong viện vẫn còn một y tá chưa rời đi, anh lại liều mạng bò dậy và lại xông lên một lần nữa, liều chết để cứu cô y tá từ cửa sổ ở gần đó, nhưng chính lúc này tòa nhà đã đổ sập xuống rồi, chủ nhiệm Đồng lại không thể tự mình ra ngoài, phải trả giá bằng tính mạng mới hai mươi lăm tuổi, lúc đó tất thấy mọi người ở hiện trường đều khóc!”

Mất tích mười ngày, còn bị chôn vùi dưới đồng phế tích, thế này thì cầm chắc cái chết rồi.

Tiếng của nữ phát thanh viên đài có chút khàn khàn, “Những thứ này chỉ là sự tích về chủ nhiệm Đồng mà chúng thu thập được, có thể nói là nhìn đã thấy kinh ngạc, tôi tựa như không có cách nào tưởng tượng được lúc chủ nhiệm Đồng đang cứu người thì có tâm trạng như thế nào, tại sao vì nhân dân... anh hết lần này tới lần khác không tiếc tính mạng mình, tôi nghĩ, đây chính là Đảng viên, đây chính là cán bộ của đất nước chúng ta”.

Nói tới đây nữ phát thanh viên đài hình như rơi lệ, “Mặc dù những ngày này các kênh đài đều đang phát, nhưng tôi vẫn muốn nói một câu chân thành... Chủ nhiệm Đồng, một đường đi tốt!”

Đồng Học Bản mũi cay cay, lên đường thì tôi không nghĩ, anh em đây hiện tại chỉ muốn đi ra ngoài!

756. Chương 754: Thoát Khốn!

Trong đồng phế tích.

Lại một vài ngày nữa trôi qua.

Radio kêu xè xè xẹt xẹt...

“Chủ nhiệm Đồng, lên đường bình an”.

“Vô cùng thương tiếc đồng chí Đồng Học Bản”.

“Đảng và nhân dân sẽ không quên anh”.

“Anh hùng chống động đất Đồng Học Bản được phong liệt sĩ”.

Mấy ngày này Đồng Học Bản không hề tắt radio, nghe đài phát thanh không dừng một giây nào, đã gần hai mươi ngày từ khi động đất xảy ra, phần lớn công tác cứu hộ đã căn bản kết thúc, các bài tin cũng thường xuyên được đưa lên, trong đài phát thanh chủ yếu nói một vài câu chuyện cảm động chống động đất, đương nhiên, trong đó nhắc đến nhiều nhất chính là Đồng Học Bản, gì mà truy điệu, gì mà bình an, gì mà liệt sĩ, Đồng Học Bản nghe bao nhiêu ngày nay, đến bản thân cũng tưởng rằng chính mình đã chết rồi, nghe người khác thương tiếc mình, cảm giác này luôn có chút không được tự nhiên.

Thế nhưng Đồng Học Bản dù sao cũng trải qua sóng to gió lớn, gã này đến lễ truy điệu của chính mình cũng đã từng tham gia rồi, đều đã quen rồi.

Liệt sĩ thì mà liệt sĩ, mau mau đến cứu người có được không vậy?

Nếu còn không đến cứu tôi, anh em đây sẽ là liệt sĩ thật sự đó!

Đột nhiên, trong radio vang lên âm thanh đứt quãng, “Công tác đào bới tìm kiếm thi thể đồng chí Đồng Học Bản... thành phố đang không ngừng tổ chức người đến. Vì phải dỡ đồng phế tích nên đội tìm kiếm cứu hộ tìm kiếm chậm chạp, thông tin mới nhất chúng tôi sẽ thông báo tới mọi người”.

Cái gì?

Công tác đào bới vẫn luôn được tiếp tục?

Đồng Học Bản sững sốt, hần mấy ngày nay không nghe được âm thanh đào bới rồi

Hắn lập tức gián tai vào đầu viên đá để nghe, chỉ mơ hồ nghe thấy một vài âm thanh nhỏ lộc cộc, hoàn toàn không có động tĩnh gì quá lớn, Đồng Học Bản cân nhắc một chút, tinh thần chợt chấn động, hắn lúc trước còn tưởng rằng đây là tiếng ô tô qua lại, bây giờ nghĩ kỹ, đất rất có khả năng là tiếng máy xúc hoặc là tiếng của loại máy khác, bọn họ rất có khả năng sợ làm tổn hại thi thể của mình nên mới nhắc từng hòn đá ra một như thế, như thế mới không gây ra tiếng động quá lớn, vì thế mà Đồng Học Bản không chú ý đến, về phần những tổ chức cứu hộ mà cả trên trăm người dân tự tổ chức lúc đầu tiên, vừa cào vừa bới, cho nên Đồng Học Bản mới có thể nghe thấy một chút, lúc âm thanh nhỏ lại, hắn còn tưởng rằng không có ai cứu hộ nữa!

Thì ra vẫn có người đang đào bới!

Bất kể là vì thi thể hay là vì điều gì! Đây vẫn là một tin tốt!

Đồng Học Bản lập tức nghe kỹ, cộc lộc cộc, cộc lộc cộc, ngẫu nhiên có một tiếng đập nhỏ, hình như là tiếng đá rơi xuống đất.

Đúng là có người!

Hơn nữa âm thanh còn ngày một lớn hơn!

Cảm giác được đồng đất đá vụn bắt đầu rơi xuống, Đồng Học Bản biết, mình cách thế giới bên ngoài ngày một gần, khoảng cách thoát khỏi giam cầm càng gần rồi. ngày hôm nay Đồng Học Bản đã đợi rất lâu rồi, mười mấy ngày sống trong không gian không có lấy một kẽ hở cho tia ánh sáng nào đi vào được, hắn đã chịu đủ rồi.

Bới nhanh hơn chút!

Nhanh thêm chút nữa!

Đồng Học Bản trừng trừng trông mắt lên chờ đợi

Một giờ...

Năm giờ...

Mười giờ...

Tiếng cào bới cùng với tiếng bánh xe càng ngày càng rõ ràng.

Đồng Học Bản hô lớn hai tiếng nhưng có lẽ bị tiếng đào bới chặn lại, bên ngoài không nghe thấy.

Trong lúc bất giác, tinh thần Đồng Học Bản cuối cùng không thể kiên trì được nữa, chớp mắt đã ngủ thiếp đi, hơn hai tiếng đồng hồ không nhắm mắt, vậy khổn làm hỏng hắn rồi.

Cũng không hiểu là ngủ được bao lâu.

Đợi tới khi Đồng Học Bản mở to mắt lần nữa, bỗng nhiên phát hiện một tia dị thường, trong mắt mình tựa hồ có một ánh trắng yếu ớt đi chiếu vào, bởi vì ước chừng mười mấy ngày không nhìn thấy ánh sáng, cho nên ánh trắng này thập phần chói mắt, cũng khiến cho tâm trạng Đồng Học Bản trở nên kích động, trên người hắn giờ phút này toàn là đất đá vụn phủ lên, đường khí trong bình đã hết rồi, nhưng không khí xung quanh miệng lại bị hắn hít từng đợt từng đợt một vào trong phổi, hoàn toàn không có hiện tượng cạn kiệt không khí, cũng tức là nói không gian kín mít mà Đồng Học Bản đang ở cuối cùng đã liên kết với thế giới bên ngoài!

Đồng Học Bản nói không ra lời, vội vàng bám trụ vào nơi có ánh sáng chiếu vào nhìn ra bên ngoài, hình như là ban đêm, trời rất tối, ngoài một chút ánh trắng thì không nhìn thấy cái gì nữa cả.

Kết quả là, Đồng Học Bản đưa tai ra nghe một cái, liền thấy có người nói chuyện.

Thanh âm cực kỳ nhỏ, Đồng Học Bản miễn cưỡng mới nghe thấy được một chút.

“Đã mười mấy ngày rồi nhỉ?”

“Đúng thế, tính đến trước khi đào bới đã gần hai mươi ngày rồi”.

“Ài, cũng không biết thi thể của chủ nhiệm Đồng còn giữ được hay không”.

“Của nợ, đừng nói nữa, đừng nói nữa”.

“Lão Trịnh, lão Tôn, tối rồi, chúng ta đi thôi, mai tiếp tục đào”.

“Được, tôi cũng mệt lắm rồi, tạm nghỉ ở đây thôi”.

“Mọi người đều về thôi, mai làm tiếp”.

Lục tục, tiếng bước chân cũng thưa thớt đi.

Đồng Học Bàn lúc này mới phản ứng, quá lâu rồi không nghe thấy người nói chuyện, não hắn cũng trở nên trì trệ hơn rất nhiều, vội hô to: “Này này! Đừng đi mấy anh ơi! Đào tiếp đi! Tôi ở dưới này này! Alo! Nghe thấy không? Có người nghe thấy lời tôi nói không?”

Không có người trả lời.

Ở đây vẫn có cách âm, bên ngoài không nghe thấy.

Đồng Học Bàn vừa hưng phấn vừa buồn bực, lại hô thêm mấy tiếng lớn nữa mới chịu bỏ cuộc, ôm trán nghĩ ngợi, Đồng Học Bàn quyết định tự mình ra tay tìm đường sống, nhân viên cứu hộ khổ cực bao ngày để mở đường cho mình, san bằng phần lớn đồng phế tích, bước cuối cùng thì mình làm thôi.

Đồng Học Bàn tích góp rất nhiều thời gian còn dư, tuy đã sử dụng Reverse một ít rồi, nhưng cũng không tính toán làm gì, một giây, một giây thì hết bao nhiêu, lúc này trên người hắn còn có hơn mười phút có thể dùng được, đủ để đương đầu với nguy hiểm.

Đồng Học Bàn đã có kế hoạch, thân mình liền xoay chuyển, nâng chân của mình lên dùng mũi chân để đứng lên viên đá lộ ánh trắng, hít thở sâu vài lần, hắn bỗng phát lực rất mạnh đá lên trên!

Tảng đá động dậy rồi!

Cát đá liền rơi xuống cả một đồng!

Đồng Học Bàn lau hết đồng tro bụi trên mặt, nhổ một cái mang theo cả nước bọt, rồi lại đá mạnh thêm một cái!

Tảng đá lại lung lay, đá vụn xung quanh vùng sáng càng nhiều hơn, mơ hồ có thể nhìn thấy mấy ngôi sao!

Đồng Học Bàn trong lòng nói có hy vọng rồi, tích đủ lực rồi lại đột nhiên xuất lực, hận không dùng được, mượn lực sau lưng rồi dùng lực lần thứ ba, lại nói tới việc nằm trong không gian kín mít này mười mấy hôm, Đồng Học Bàn đã không giữ lại được chút khí lực nào, nhưng Reverse lại lần nữa khôi phục lại trạng thái mấy ngày trước của hắn, cho nên lực đạo trên người hắn rất xung mãn, hoàn toàn không suy giảm.

Chỉ nghe thấy hô la một tiếng, đá cuối cùng đã bị hai chân Đồng Học Bàn đá văng ra, lộ ra một khe hở to bằng quả bóng rổ, ánh trắng tràn xuống, từng đợt từng đợt một chiếu lên mặt Đồng Học Bàn!

Thành công rồi!

Đá đi được rồi!

Đồng Học Bàn mừng rỡ cả lòng mày, không nói lời nào mà thò đầu ra ngoài, dùng sức liều mạng để chuyển dịch thân mình ra ngoài, khối đá bên sườn từng chút một bị đẩy ra, phát hiện ra động tĩnh.

Năm phút sau.

Đồng Học Bàn chui từ dưới đất lên, ngược lên nhìn bầu trời đầy sao, nước mắt thiếu chút nữa thì rơi xuống!

Con mẹ nó! Anh em rút cuộc cũng lại nhìn thấy ánh mặt trời!!!

757. Chương 755: Đồng Chủ Nhiệm Sinh Long Hoạt Hổ

Bầu trời đầy sao.

Đã là tám giờ tối rồi.

Đồng Học Bàn kích động không nhìn được nhìn lên ánh mặt trăng trên đỉnh đầu, vươn vai lên trên một cái thật lâu, hít không khí tươi mát cạnh miệng, tâm trạng hẳn phần khởi đến không có lời nào tả được.

Bên ngoài cảm giác thật tốt!

Mười mấy ngày này đã khiến Đồng Học Bàn ngột ngạt lắm rồi!

Nhìn xung quanh, Đồng Học Bàn giờ khắc này đang đứng bên trên phế tích địa chỉ cũ của bệnh viện, xung quanh đều là đá gạch vụn, không khí tĩnh lặng lạ thường, đến bóng của một người cũng không thấy, hiển nhiên người ở trong bệnh viện sớm đã chuyển từ đây ra địa điểm khác từ trước rồi, nhìn thấy mấy chiếc cần cầu và xe khác, Đồng Học Bàn bước nhanh đến xem xem, bên trong vẫn không có người, đội viên đội cứu hộ hình như đều quay về nghỉ ngơi cả rồi, trong phạm vi mấy trăm mét chỉ có Đồng Học Bàn là người sống, bốn phía lẳng lẳng thối qua từng cơn gió cuối thu.

Sang tháng mười rồi.

Thời tiết cũng dần dần trở nên mát mẻ.

Đồng Học Bàn cúi đầu nhìn thấy một thân hình mặc áo số của bệnh viện bị rách tung tóe còn cả đầy bụi, lập tức thất chặt quần áo, bước nhanh tới chỗ đó.

Trên mặt đường, rất nhiều nơi được dọn sạch, nhìn thấy thì gọn gàng hơn mười mấy hôm trước rất nhiều.

Cũng không biết là thời gian quá muộn hay là gần đây không có chỗ tránh nạn, Đồng Học Bàn đứng ở đường chính nhìn trước nhìn sau, lại vẫn không thấy bóng người nào, nhưng một điểm sáng ở nơi xa xa tựa như nói với hắn, phần lớn cư dân đi tránh nạn đang ở đó, Đồng Học Bàn nhấp nháy mắt, ý niệm đầu tiên là liên hệ với mẹ, chị Tạ, Huyền Di mấy người họ, không thể để mọi người lo lắng, cho nên tìm chung quanh rồi, Đồng Học Bàn bước nhanh tới trạm điện thoại, cầm điện thoại lên nghe thử, không có tiếng gì cả, đường dây điện thoại vẫn chưa thông.

Quay về văn phòng trên phố Quang Minh vậy, bên đó khẳng định có điện thoại.

Ánh mắt Đồng Học Bàn đảo qua, liền lấy một chiếc xe đạp bên đường, trèo lên, đạp nhanh tới hướng văn phòng đường phố Quang Minh.

Một lát sau, một cửa hàng quần áo nhỏ thu hút ánh mắt của Đồng Học Bàn, hắn nhìn bộ quần áo rách rưới của mình, trong lòng nghĩ đã mười mấy ngày rồi, vội cũng không đến mức như vậy, kết quả là hắn bỏ xe đạp xuống đi vào cửa hàng quần áo đồ nát, nhặt từ dưới đất lên một bộ âu phục cũng coi như là sạch sẽ, nhìn thấy đằng sau không có người, liền cởi bỏ quần áo bẩn của mình rồi mặc lên người bộ âu phục, soi soi vào chiếc gương vỡ quá nửa, vuốt lại kiểu tóc, lúc này mới vừa ý gật gật đầu.

Trèo lên xe rồi đi về phía trước, Đồng Học Bàn cuối cùng nhìn thấy mấy người.

“Này, người anh em!” Đồng Học Bàn lên tiếng, nói với người thanh niên không biết muốn đi đến đâu ở bên đường: “Có điện thoại không? Cho tôi mượn gọi một cuộc có được không?”

Người thanh niên tinh thần bất định nhìn hắn, “Sạc pin mất rồi, sớm đã không có điện rồi”.

Đồng Học Bàn lại xoay đầu nhìn một người trung niên khác, “Đại ca, anh có điện thoại không cho tôi mượn?”

Người trung niên xua xua tay, “Sớm bị đập hỏng rồi, tôi cũng muốn tìm điện thoại, anh hỏi người khác đi”.

“Các anh đang đi đâu vậy? Sao không ở điểm sắp xếp tạm thời?” Đồng Học Bàn hỏi.

“Đi ra ngoài hít thở một cái” Người trung niên thở dài một hơi, chỉ đến nơi gần đó, “Điểm sắp xếp nhỏ quá, một lều trại có đến mười mấy người, chịu không nổi”.

Đồng Học Bàn lại dò hỏi thêm chút nữa, hiểu được đại khái tình hình của khu Nam Sơn, hiện nay trừ một vài tiểu khu trung tâm trấn không chịu tổn thất ra, các khu dân cư khác đều được đưa đến các điểm sắp xếp tạm thời, cung cấp nước, lương thực, chỗ ở miễn phí, sau đó vừa thẩm tra số người đăng kí thông tin cá nhân, vừa triển khai công tác cứu hộ, đến nay, số người có thể cứu được sớm đã cứu ra được hết rồi, còn

phần đông những người không cứu được đều bỏ mạng rồi, cho nên phỏng chừng sau vài ngày thực hiện công tác cứu nạn chính là công tác tái xây dựng sau động đất.

Từ biệt mấy người họ, Đồng Học Bàn tiếp tục đạp xe đi về phía trước.

Trên đường, thi thoảng có tiếng điện thoại lọt vào tai, một vài đài truyền hình của thành phố Phần Châu khôi phục lại rồi, bắt đầu công tác phát sóng.

“Công tác tìm kiếm thi thể đồng chí Đồng Học Bàn văn phòng phố Quang Minh đã đi đến giai đoạn cuối, tổ tìm kiếm đã đào bới qua phần lớn đồng phế tích, dự tính trưa ngày mai có thể thuận lợi đào xuống tầng dưới cùng của đồng phế tích. Khi nào có thông tin mới, chúng tôi sẽ công bố ngay trên phương tiện truyền thông” Nhìn thấy MC trên ti vi và hình ảnh quay phim đồng phế tích, trong lòng Đồng Học Bàn nghĩ thi thể cái con khỉ, anh em đây vẫn chưa chết mà.

Hai mươi phút sau.

Đồng Học Bàn rất nhanh đã tiến vào phạm vi phố Quang Minh, lúc trước đi qua mấy điểm sắp xếp tạm thời, Đồng Học Bàn cũng không đi vào, mà cứ chạy thẳng tới khu vực của mình, chuyện Đồng Học Bàn muốn làm nhất bây giờ chính là báo cho người thân và đồng nghiệp của mình, tôi đây vẫn còn sống.

“Có người ở đây không?”

“Cứu tôi với! tôi bị đè rồi!”

“Cứu! Người đâu!” Phía trước, tiếng kêu của một người trung niên không ngừng vang lên.

Về mặt Đồng Học Bàn bỗng ngậy ra, đạp xe chạy nhanh tới hướng có tiếng kêu, ném xe đạp xuống, chạy nhanh đến đồng đổ nát hình như vừa mới đổ sụp xuống vẫn còn vương khói bụi, chỉ nhìn thấy một bóng người nữ đang bị một tấm gỗ rất dày đè lên trên người, cô vừa hét lớn vừa liều mạng bò về phía trước, nhưng làm thế nào cũng không nhúc nhích, Đồng Học Bàn không nói nhiều lời, đi đến gần dùng sức xóc tấm gỗ trên người cô ta, rồi lại rời một hòn đá lớn đang đè lên trên chân của cô, nâng cô ta đứng dậy: “Cô thế nào rồi? Chân bị thương đến đâu rồi, còn đi được không?”

Người nữ cảm ơn rồi rít, “Cảm ơn, tôi không sao”.

“Đêm tối thế này sao cô còn đến đây?”

“Đây là cửa hàng của tôi, tôi muốn dọn dẹp lại đồ đạc một chút, ai ngờ đột nhiên đổ sụp xuống”.

“Cô hiện nay ở đâu? Chỗ tránh nạn ở đâu vậy?”

“Ừm, điểm tránh nạn tạm thời chỗ công viên Quang Minh”.

Đồng Học Bàn ngăn ra, “Vừa đúng lúc tôi cũng muốn đi, đi, tôi dìu cô đi”.

Công viên Quang Minh.

Một địa điểm tạm nạn tạm thời.

Nơi này cũng là căn cứ tạm nạn, là điểm được sắp xếp, vừa là địa điểm chỉ huy công tác tạm thời của toàn bộ các cục của khu phố Quang Minh, cán bộ phố Quang Minh đều ở đây cả.

Trên một công trường nhỏ bên ngoài công viên, lãnh đạo phố Quang Minh đang có cuộc họp.

Cảnh Tân Khoa, Khúc Nghĩa Cường, Chu Diễm Như, Vương Ngọc Linh, Bành Cương, Vu Vinh cùng các cán bộ khác đều có mặt.

Cảnh Tân Khoa đứng ở chỗ cao nhất, mấy ngày này hấn gầy đi không ít, thịt trên người mất đi khá nhiều, cân nặng cộng khoảng trên dưới 50kg, chỉ nghe thấy hấn nói: “Tình hình vật tư thế nào rồi?”

Chu Diễm Như đáp: “Vật tư cứu hộ lần thứ tư đã được vận chuyển đến, có thể cầm cự đến tuần sau”.

“Tốt, nhân viên tìm kiếm cứu nạn đâu? Số người mất tích còn bao nhiêu” Cảnh Tân Khoa hỏi.

“Còn hai người” Vương Ngọc Linh thở dài nói, “Đã mười mấy ngày rồi, chỉ sợ đã...”

Cảnh Tân Khoa trầm giọng nói: “bất kể như thế nào, mọi người phải hết sức nỗ lực, tôi biết những ngày này mọi người không ngủ được một giấc nào ngon cả, nhưng hãy kiên trì một chút!”

Khúc Nghĩa Cường liền tỏ vẻ thê lương nói: “Chúng tôi hiểu, so sánh với chủ nhiệm Đồng, khổ cực của chúng ta có là gì đâu?” Câu nói này kèm theo nỗi đau trong lòng của không ít người, nhất thời không ai nói gì.

Thời gian trầm mặc ước chừng gần mười giây, Cảnh Tân Khoa nói: “Thi thể của chủ nhiệm Đồng đã tìm thấy chưa?”

Đôi mắt Vương Ngọc Linh nóng lên, “Tôi vừa nghe tivi nói, công tác đào bới đã tiến hành đến giai đoạn cuối cùng rồi, muộn nhất là trưa ngày mai có thể tìm ra thi thể”.

Cảnh Tân Khoa khẽ cắn môi, “Được, ngày mai mọi người tạm gác công việc mình đang làm, đến khu một của bệnh viện, chúng ta..”

“Tiễn chủ nhiệm Đồng nốt đoạn đường cuối” Vương Ngọc Linh khịt khịt mũi, lau trộm nước mắt.

Bành Cương, Chu Diễm Như, cùng những người khác ánh mắt đều hết sức đau thương.

Đồng Học Bân chết rồi, cống hiến tuổi thanh xuân để di chuyển người dân trong bệnh viện, lúc nghe được thông tin này, khu phố Quang Minh ai ai cũng rơi lệ, mặc dù chuyện đã trôi qua mười mấy ngày, nhưng giờ phút này đây bọn họ cũng không cách nào chấp nhận được thực tế, nếu mà không có Đồng Học Bân, thành phố Phần Châu không biết chết bao nhiêu người, nếu không có Chủ nhiệm Đồng, cán bộ phố Quang Minh bọn họ và gia khuyến không biết có mấy người còn sống, bọn họ có thể được cứu, có thể giảm con số thương vong của cả thành phố thị trấn phố phường, tất cả đều nhờ vào phúc của chủ nhiệm Đồng, nhưng ai ngờ được rằng chủ nhiệm Đồng lại đi trước bọn họ một bước, việc này...

Trong lúc mọi người đang đau khổ thương tiếc Đồng Học Bân, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một vài âm thanh.

“Trời, Lưu đại tỷ quay lại rồi!”

“Hình như cửa hàng của cô gặp chuyện sập rồi, được người ta cứu về”.

“Từ sau câu chuyện của Chủ nhiệm Đồng, bây giờ thấy việc nghĩa dừng ngày càng nhiều rồi”.

“Đúng thế, đáng tiếc cho chủ nhiệm Đồng, tuổi còn trẻ như thế mà, ài”.

Vừa nghe thấy lại có cư dân gặp nạn được cứu, Cảnh Tân Khoa lập tức nói: “Đi, đi xem xem” Mấy ngày nay, phàm là người dân nào xả thân cứu người, Cảnh Tân Khoa cùng mọi người đều đích thân đến xem.

Chu Diễm Như cùng Vương Ngọc Linh đều nhớ tới chủ nhiệm Đồng, liền mang theo tâm trạng bi thương đi đến.

Cách đó không xa, chỉ nhìn thấy Lưu đại tỷ người có cửa hàng ở phố Quang Minh đang nắm tay một thanh niên rồi lặp đi lặp lại câu cảm ơn, hiển nhiên đối diện đây chính là người làm việc nghĩa dừng kia.

Có một vài người dân ở các điểm được sắp xếp đến vây quanh, nhưng một giây sau, rất nhiều người dân đều ngẩng đầu.

Nhất thời, tại hiện trường lặng ngắt như tờ, chỉ có Lưu đại tỷ người được cứu và số ít người dân không biết ra làm sao, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, đều không biết là xảy ra chuyện gì.

Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Như cùng mọi người cũng bồn chồn, bước nhanh tới đó, “Sao thế? Mọi người nhìn gì vậy? Mọi người nhường đường chút, xin nhường một chút...”

Nghe vậy, rất nhiều người dân đều ngạc nhiên tránh ra để tạo một con đường.

Đám người Cảnh Tân Khoa Bc và Vương Ngọc Linh thoáng chốc nhìn thấy người thanh niên đang bị vây ở trung tâm!

Cảnh Tân Khoa chớp chớp mắt nhìn chăm chăm vào hắn, chợt chân hạ xuống, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Chu Diễm Như sợ run mất mấy giây, thiếu chút nữa thì ngất xỉu!

Vương Ngọc Linh hô lớn trời ơi một tiếng, giống như là gặp quỷ vậy, nhảy giật lùi về phía sau, hét lớn một tiếng!

Bành Cương cùng Khúc Nghĩa Cường và những cán bộ khác ở phố Quang Minh hết người này đến người kia, đều mắt tròn miệng há nhìn vào bên trong chỗ.

Người thanh niên cứu người đấy, quả thực không biết nói thế nào cho hay!

Mọi người đều nhìn thấy một người không thể nào xuất hiện ở nơi này!!

Đồng Học Bản xem xét mọi người, rất vui mừng, đưa tay ra lắc lắc, đánh tiếng chào mọi người.

“Ô, đều ở đây sao?”

758. Chương 756: Ôn Thần Đã Trở Lại!

Buổi tối.

Công viên Quang Minh.

Sau khi Đồng Học Bản chào hỏi mọi người xong, liền nói với Lưu đại tỷ người vừa được mình cứu: “Đại tỷ à, đừng cảm ơn nữa, đều là việc nên làm, cô mau quay về nghỉ ngơi đi”.

Lưu đại tỷ nhìn không khí kì lạ xung quanh một cách không hiểu, “Bọn họ là...”

Đồng Học Bản cười ha ha, “Mọi người chắc nhìn thấy tôi nên vui mừng quá hả, không chừng là bị dọa rồi”.

Lưu đại tỷ vẫn còn không hiểu, quay đầu đi từng bước một về phía đám đông.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Hiện trường im bật như tờ, ai cũng không nói năng gì!

Cuối cùng, mấy người dân như phát cuồng chỉ vào Đồng Học Bản, kích động kêu lên:

“Là Chủ nhiệm Đồng!”

“Trời đất! Đúng là Chủ nhiệm Đồng!”

“Chủ nhiệm Đồng trở lại rồi! Chủ nhiệm Đồng trở lại rồi!”

Số người dân bao gồm Lưu đại tỷ và những người chưa từng giao lưu với Đồng Học Bản lúc này mới phản ứng lại, cũng nhất loạt kinh ngạc tại chỗ, Chủ nhiệm Đồng? đây là Chủ nhiệm Đồng liệt sĩ sao?

Chủ nhiệm Đồng không phải là bị chôn vùi dưới đồng phế tích không thể không chết đây sao? Chẳng phải đã thành liệt sĩ rồi mà?

Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Như có chút không dám tin tưởng, đều trừng con ngươi lên nhìn hẩn.

Vương Ngọc Linh lấy lại dũng khí nói: “Anh, anh là ai? Là anh em của Chủ nhiệm Đồng hả?”

Đồng Học Bản dở khóc dở cười nhìn bọn họ, “Tôi cũng rất muốn có một người anh em, nhưng mẹ tôi chỉ sinh ra có một mình tôi, là con một, cô nói xem tôi là ai?”

Bành Cương kinh ngạc tưởng rằng người trên trời.

Khúc Nghĩa Cường cũng kinh ngạc nói: “Đúng là Chủ nhiệm Đồng!”

Đại bộ phận người ở đây đều cảm thấy không thể tưởng tượng được, cũng không nói gì, căng thẳng nhìn Đồng Học Bản, tựa như muốn nhìn ra cái gì!

Đồng Học Bản không kiên nhẫn được khua tay, “Trước tiên không nói chuyện này! Chu đại tỷ! Đưa điện thoại cho tôi!”

Chu Diễm Như theo đưa di động ra theo bản năng... còn chưa hồi được thần hồn.

Đồng Học Bản cầm lấy di động nhanh chóng gọi điện ẹ Loan Hiểu Bình, títtítít.. điện thoại thông rồi.

Bên kia đầu dây, tiếng khàn khàn mệt mỏi của Loan Hiểu Bình vang lên, “Alo, ai đấy?”

Đồng Học Bản vừa nghe thấy âm thanh này... trong lòng cũng cảm xúc ngổn ngang trăm mối, khóe mắt bắt giắc ươn ướt, miệng nở nụ cười rất đậm, “Mẹ đoán xem con là ai?”

Loan Hiểu Bình nghe thấy tiếng bỗng chốc cả kinh, “Con... thanh âm này...”

Đồng Học Bản cười đáp: “Được rồi mẹ, mẹ có nghe ra không? Ha ha, con trở lại rồi đây!”

“Con là Tiểu Đồng! Là con của mẹ” Nước mắt Loan Hiểu Bình liền rơi xuống, “Thượng Đế! Là con tôi! Là con tôi!”

Trong điện thoại vang lên tiếng của Dương Triệu Đức, “Hiểu Bình, đừng nói lời ngốc ngếch nữa, Tiểu Đồng đi rồi, anh biết trong lòng em khó chịu, anh...”

Loan Hiểu Bình khóc nói: “Đúng là em tôi mà! Em không nghe nhầm đâu! Đúng là con em mà!”

Đồng Học Bản cười nói: “Mẹ, là con, mẹ không nghe nhầm... mẹ đừng khóc”.

“Con suýt chút nữa dọa chết mẹ rồi! Mẹ còn tưởng... tưởng con...” Loan Hiểu Bình lại nhin không được khóc lớn, “Hu hu hu! Con tôi không chết! Không chết!”

“Đưa điện thoại cho anh!” Dương Triệu Đức nghe điện, “Alo? Anh là ai?”

Đồng Học Bản nói: “Chú Dương... là cháu”.

“...Cậu là ai?” Dương Triệu Đức vừa nghe cũng sửng sốt

“Chú nói xem cháu là ai” Đồng Học Bản cười nói: “Xin lỗi vì cháu quay lại muộn, chủ yếu là vì bị chôn vùi, cháu ở bên trong xoay sở bao lâu mà cũng không ra ngoài được, mãi đến khi đội cứu hộ đến đào bới quá nửa đồng phế tích cháu mới chui ra được, hài, quay về cháu sẽ kể lại tường tận, gọi điện thoại là muốn báo cho chú và mẹ cháu một tiếng, để yên tâm, cháu không sao”.

“Đúng là Tiểu Bản!” Dương Triệu Đức thất thanh nói: “Đúng là nó!”

“Đưa điện thoại đây!” Loan Hiểu Bình lại giật lấy điện thoại “Con à! Con! Con bây giờ đang ở đâu?”

Đồng Học Bản cầm điện thoại đi ra xa một chút rồi nói: “Con đang ở cùng mấy người trong văn phòng đường phố, mẹ yên tâm đi, con đã sớm nói trước với mẹ rồi, có rơi máy bay cũng không làm con chết được, cơn động đất nhỏ thì làm được gì con chứ? Đó không phải là đùa, con hiện giờ rất tốt, không có chuyện gì cả, mẹ nghe giọng con còn nghe ra không? Được rồi mà, được rồi, mẹ khóc gì chứ, mẹ cũng quá không hiểu con của mẹ rồi, chuyện nhỏ nhất này sao khiến con chết được, con không nói với mẹ nữa, còn có rất nhiều cuộc điện thoại cần phải gọi, mẹ cũng nói với mọi người trong nhà một tiếng, báo với họ con vẫn còn sống, đừng lo lắng”.

“Được, được!” Loan Hiểu Bình vừa khóc vừa trả lời

“Vậy thế này đi, tối nay con lại liên lạc với mẹ”.

Gác máy, Đồng Học Bản nhìn rất nhiều người ở phía sau lưng mình cách đó không xa đang ngẩn ngơ, cười khổ một chút, xoay người rồi lại đi thêm vài bước tránh xa bọn họ, rồi gọi vào số điện thoại di động của Tạ Tuệ Lan.

Tít títtít, títtítít, mãi mới thông.

“Alo?” Là Tạ Tuệ Lan mang theo tiếng sần sật.

Đồng Học Bản thở dồn dập, tâm trạng cũng có chút khó không chế, miệng há hốc, ngây ra không nói lời nào.

“Hả” đầu dây bên kia phút chốc, Tạ Tuệ Lan hít thở nói: “...Tiểu Bân?”

Đồng Học Bân ngạc nhiên, “Tôi không nói chị cũng nghe ra sao? Chị thật là quá tài nha?” Đồng Học Bân ngược lại lại cảm thấy gặp phải quý, bị dọa không ít, quả nhiên, trên thế giới này người hiểu hần nhất trừ mẹ hần, chỉ có Tạ Tuệ Lan và Cù Huyền Di mà thôi, một hơi thở của mình đều bị nhận ra!

“Chị Tạ? Nói gì đi chứ?”

“...Tôi biết tên tiểu tử nhà anh sẽ không dễ chết như thế!”

“Ha ha, chị đúng là hiểu tôi”.

“Thằng nhãi ranh này! Anh biến đi là muốn dọa chị Tạ tôi phải không?”

“Dừng mắng nữa có được không? Tôi đâu dám dọa chị lão nhân gia! Lần này đúng là rất nguy hiểm, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là không ra được rồi”.

“Anh đang ở đâu? Tôi đến ngay với anh!”

“Dừng dừng đến tôi đang cùng mấy người ở văn phòng phó, chị dừng đến vội”.

“Không tận mắt nhìn thấy cậu, tôi không yên tâm! Thế này đi! Tôi đến ngay!”

Đồng Học Bân còn muốn nói gì đó, nhưng điện thoại đã ngắt, cảm nhận được giọng run run của chị Tạ, trong lòng Đồng Học Bân thấy rất ấm áp, lại gọi điện cho Cù Văn Huyền.

Điện thoại vừa thông, hình như là Cù mẫu nghe máy, “Alo?”

Đồng Học Bân mỉm cười nói: “Mẹ, con Tiểu Đồng”.

Mẹ Cù bị dọa sợ nhảy dựng lên... “Cậu là ai? Tiểu Đồng nào?”

“Con Đồng Học Bân đây” Đồng Học Bân nói: “Sức khỏe của mẹ thế nào? Cháu nhà con đâu? Huyền Di có ở đó không?” một lúc hỏi mấy câu liền.

Bên kia đầu dây điện thoại không có tiếng nào.

Đột nhiên, Cù mẫu hét lớn: “Huyền Di! Điện thoại của chồng con này!”

Sau đó là tiếng của Cù Văn Huyền, “Mẹ... mẹ đừng đùa nữa”.

“Mẹ nói thật mà! Là Tiểu Bân gọi đến!” Mẹ Cù vội nói: “Con nhỏ chết tiệt! Con mau đến nghe điện đi! Không tin con tự nghe đi này!”

Hai giây sau, thanh âm ấm áp của Cù Văn Huyền ở đầu dây bên kia vang lên... “Tiểu Bân?”

Đồng Học Bân cười dịu dàng: “Là anh đây, em và con đều tốt chứ? Anh xin lỗi, đã trở về muộn”.

Trong điện thoại Cù Văn Huyền phút chốc nước mắt dàn dụa, che miệng lại khóc... “Đúng là anh!? Rốt cuộc chuyện này là sao! Không phải nói anh đã...”

“Nói ra thì dài dòng lắm”.

“Sớm muộn gì cũng bị anh dọa chết! Sớm muộn gì cũng bị anh dọa chết!”

“Anh xin lỗi, xin lỗi mà”.

“Anh có bị thương không? Bây giờ thế nào rồi?”

“Anh không sao, tất cả đều rất ổn, em và con thì sao?”

“Bọn em đều không sao, chỉ thiếu chút nữa bị anh dọa chết rồi”.

Vừa nói được hai câu, mẹ Cù vội giắt lấy điện nói : “Tiểu Bân, biết được con không sao là tốt rồi... con của con đúng là rất được, đợi con lên Bắc Kinh rồi mẹ sẽ xử lý con, thôi không nói nữa, Văn Huyền mười mấy ngày nay chưa chợp mắt, cả ngày cứ mơ mơ màng màng nhớ thương con, mau để nó ngủ đi một giấc, đợi sau quãng thời gian này, con lên Bắc Kinh một chuyến, biết không hả?”

Đồng Học Bàn cũng lo lắng đến: “Mẹ... con biết rồi, vậy mẹ mau bảo Vân Huyền đi ngủ đi, nhất định phải để cô ấy nghỉ ngơi cho tốt”.

“Ừm... không cần đâu, nó đã ngủ rồi” Mẹ Cù nói: “Những ngày này đúng là khiến Vân Huyền phải lo lắng quá, cứ thế đi... mẹ đi đắp chăn cho nó”.

“Vâng, chào mẹ... mẹ chuyển lời hỏi thăm của con đến bố”.

Ngay sau đó, Đồng Học Bàn không ngừng nghỉ gì gọi ngay Cảnh Nguyệt Hoa.

Lúc này, không ít cán bộ và người dân phố ở sau lưng đều vội vàng vây lấy anh, Đồng Học Bàn vừa nhìn, nói chuyện cũng chú ý hơn nhiều.

“Alo, tôi Cảnh Nguyệt Hoa đây”

“Khu trưởng Nguyệt Hoa, tôi Tiểu Đồng đây”.

Thanh âm Cảnh Nguyệt Hoa bị nén nghẹn, “Anh nói anh là ai?”

Đồng Học Bàn nở nụ cười, “Tôi Đồng Học Bàn, không sao rồi, vừa từ đồng phế tích chui ra được, mấy hôm nay đã khiến cô phải mong nhớ, thật sự thật có lỗi”.

“Anh đúng là Đồng Học Bàn!?”

“Ha ha, đúng là tôi”.

“bệnh viện không phải bị sụp sao?”

“Ừm, không sụp cả xuống tôi, vừa hay có một khe hở”.

“Dưới đó có dưỡng khí không?”

“Khụ khụ, có một khe hở, bên cạnh có một bình dưỡng khí nữa”.

“..Vết thương của anh thì sao?”

“Điều ổn cả, a, bên dưới cũng may có thuốc giảm nhiệt với băng gạc”.

“...Thực phẩm ở đâu?”

“Cái này, cũng vừa hay có cả thực phẩm và nước, còn có loại đường gluco gì gì nữa mà”.

Lời Đồng Học Bàn nói người phía sau đều nghe thấy, cũng may có nước có thức ăn có dưỡng khí có cả thuốc trị thương? Trời đất! Người tốt cục là có vận may đến cỡ nào vậy!

Mãi đến giờ phút này, mọi người mới thực sự tin... Đồng Học Bàn quay về rồi!!

Trong lúc nhất thời, Cảnh Tân Khoa và Khúc Nghĩa Cường cùng mấy người bọn họ liền vội vàng gọi điện thoại báo lại tình hình cho khu và thành phố, Chu Diễm Như và Vương Ngọc Linh rơi nước mắt, riu ra riu rít hỏi tình hình của Đồng Học Bàn, hiện trường chốc lát đã náo nhiệt.

“Chủ nhiệm Đồng sống rồi!”

“Không chết! Đúng là không chết!”

Tiếng hoan hô cùng tiếng kinh ngạc vang lên liên tiếp!

Đám đông còn có ở cả khu và cả thành phố nữa.

Tin tức Đồng Học Bàn quay lại lập tức được truyền đi khắp bốn phương tám hướng, nghe thấy tình hình như thế tất thấy mọi người có chút không dám tin, đều trợn mắt há miệng ngạc nhiên.

Hơn mười ngày!

Bị chôn vùi mười mấy ngày không thức ăn không nước uống không dưỡng khí, thế mà vẫn sống?

Hơn nữa lại còn không có đến một vết thương, Chủ nhiệm Đồng sinh long hoạt hổ từ đồng phế tích chui lên tiện đường lại còn cứu được một người sao?

Rất nhiều người nghe rồi hai mắt sầm xuống, không nói gì cũng không biết nên nói gì!

Đây đúng là chết không nổi? Hoàn toàn không có chuyện gì sao? Vẫn có thể sống sao?

Ta đem nó chứ! Đó là hơn mười ngày! Là ba bốn trăm giờ! Đối những người khác thì sớm đã chết một hai trăm lần! Người lại có thể không có việc gì?

Người tốt cuộc là cái sinh mệnh lực gì đây!?!

759. Chương 757: Sóng To Gió Lớn!

Buổi tối.

Đồng Học Bàn sống rồi.

Tin tức vừa được chứng thực, trong thành phố nổi lên một cơn địa chấn.

Đài truyền hình liền tuyên bố tin tức này, MC của đài truyền hình thành phố trong chương trình tường thuật trực tiếp nói rất nhanh: “Phát sóng một thông tin, chúng tôi vừa nhận được tin này xong, anh hùng chống động đất đồng chí Đồng Học Bàn sau hơn ba trăm giờ bị vây khốn, lại làm nên kì tích rồi đất từ đồng phệ tích trở về, cụ thể là, lúc đó khi mà đồng phệ tích đổ ập xuống thì Chủ nhiệm Đồng may mắn không bị đè vào, bên cạnh người lại có nước, thực phẩm, thế mới có thể duy trì mạng sống, nghe đến đây tôi không thể không nghĩ đến câu nói, người tốt thì được báo đáp, đây chính là một kì tích sinh tồn!”

Đồng Học Bàn không chết?

Dưới tình hình như thế vẫn sống được??

Khắp nơi ồ lên một tiếng, mắt tròn trừng trừng, kinh ngạc hết sức kinh ngạc!

Cùng lúc đó, ngoài công viên Quang Minh, Đồng Học Bàn đang gọi điện cho hai mẹ con Ngu Mỹ Hà.

“Tiểu Thiên Thiên, giọng của chú mà cháu cũng không nghe ra sao? Thật sự là chú mà” Đồng Học Bàn cười dài nói: “Mau gọi mẹ cháu ra nghe điện thoại đi”.

“Mẹ! Mẹ! Đúng là chú này!” Ngu Thiên Thiên hô lớn.

“Tiểu Bàn ? Đúng là cậu sao ? Là cậu thật sao ?” Ngu Mỹ Hà cuối cùng cũng nhấc máy

“Dương nhiên là tôi rồi” Đồng Học Bàn nói: “Mọi người đang ở đâu? Bắc Kinh à?”

“Ở Phần Châu, bố mẹ tôi cũng ở đây, nghe nói cậu gặp chuyện hai người họ đều quay lại! Cậu...”

“Được rồi, đừng lo, tôi không sao, bây giờ không thể tốt hơn được nữa, ha ha”.

“Tôi, tôi và Thiên Thiên còn tưởng cậu đã...” Ngu Mỹ Hà khóc, tiếng khóc cứ từng chập từng chập ập đến.

“Xem chị kia, lại thế rồi, không khóc nữa”.

“Ừm, tôi, tôi không khóc”.

“Ha ha, chị không khóc thì tiếng gì trong điện thoại? Được rồi, tôi không phải đã không sao rồi sao, cũng không để Tiểu Thiên Thiên nhớ mong, khi nào rảnh rồi tôi đến tìm mọi người, mọi người cứ yên tâm đi, chút việc con con này sao gây rắc rối cho tôi được? Chị cũng không phải không biết tôi, trời có sập xuống tôi cũng không chết, sớm đã nói với chị rồi mà, ừm, biết chị và Thiên Thiên vẫn tốt là tôi yên tâm rồi, cứ thế đi đã, đến lúc gặp nói sau, tôi bên này còn rất nhiều việc cần xử lí, đợi qua đi chập này rảnh rồi tôi nói chuyện với mọi người”.

Vừa gác máy, di động Đồng Học Bàn lại nhất tề vang lên.

Đồng Học Bàn đã đổi sim điện thoại của mình sang máy của Chu Diễm Nhu, kết quả di động một lúc lại vang lên, hết người này đến người kia.

“Tôi Từ Yên! Tiểu Đồng à?” Tiếng nói của Cục trưởng cục Quốc an thành phố Từ Yên nhanh chóng truyền đến.

Đồng Học Bàn cười nói: “Từ đại tỷ à, tôi đang định gọi điện cho chị đây”.

“Tên tiểu tử nhà cậu! Dọa Từ đại tỷ này một cái được lắm!”

“Đã phiền chị phải nhớ mong, tôi rất tốt, không có chuyện gì lớn cả”.

“Không sao là tốt, không sao là tốt!” Từ Yến thở phào nói: “Tôi sớm đã nói với cậu rồi, chuyện bình thường không cần thể hiện, cậu không chịu nghe, cũng may lần này kinh hãi nhưng không nguy hiểm, ừm, tôi cũng yên tâm rồi”.

Đồng Học Bàn cười gượng nói: “Chị thế nào rồi?”

“Chị của cậu còn có thể có chuyện gì? Vẫn tốt lắm, chỉ có điều là nhớ tên tiểu tử nhà cậu thôi, cậu, đúng là không để Từ đại tỷ này bớt lo hơn chút nào cả”.

“Lần sau đảm bảo với chị là không thế nữa”.

“Cậu biết là tốt rồi, được rồi, biết cậu bên đấy bạn, may đến bệnh viện kiểm tra xem, xem sức khỏe thế nào, đợi khi nào rảnh chúng ta nói chuyện sau”.

“Vâng, chị cũng chú ý giữ sức khỏe, mấy ngày nữa tôi đến thăm chị”.

“Tiểu Bàn, là dì Hàn đây” Là mẹ của Tạ Tuệ Lan Hàn Tinh Hàn phu nhân.

Đồng Học Bàn vội nói: “Bác”.

Hàn Tinh trong lòng còn chưa hết sợ hãi nói: “Bác nghe Tạ Tuệ Lan vừa gọi điện thoại về, cháu, cháu đúng là dọa chết người không đền mạng, bác và bác trai đều lo lắng quá!”

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi” Đồng Học Bàn ngại ngùng đáp: “Chuyện này cháu cũng không ngờ được, nhưng hiện giờ đều không sao rồi”.

“Cháu không sao là tốt rồi, bác cũng coi như hoàn toàn yên tâm rồi”.

Đầu dây bên kia đột nhiên vang lên tiếng của Tạ Hạo, “Cô à! Đưa điện thoại cho cháu! Đưa cho cháu đi!”

Hàn Tinh cười nói: “Tiểu Bàn cháu chờ một chút, Tiểu Hạo muốn tìm cháu nói chuyện”.

“Anh Đồng! Anh rể!” Tạ Hạo lớn tiếng nói: “Anh mau nói gì đi! Để em nghe xem có phải anh không!”

Đồng Học Bàn vui vẻ nói: “Sao nào? Không phải anh thì là ai?”

“Trời ơi! Đúng là anh!” Tạ Hạo kích động nói: “Anh rể thần tượng! Anh chính là thần tượng cả đời của em! Như vậy mà anh không chết? Anh đúng là tài thật!”

“Đây là ý gì vậy? Tiểu tử còn mong anh chết hả?”

“Hic, em làm gì dám, em còn chờ anh kể cho em nghe sự tích vinh quang của anh đây!”

“Được rồi, chờ anh về Bắc Kinh rồi nói”.

“Anh đúng là quá tài, chuyện rơi máy bay lần trước em đã tưởng rằng anh chắc xong rồi, hic, lần này lại bình yên vô sự, em đúng là bội phục anh, anh rể, anh mọc mấy cái đầu vậy! Lại còn khiến em vì anh mà rơi mấy giọt nước mắt! em đây chắc lãng phí tình cảm rồi!”

“Em đúng là keo kiệt!”

“Chủ nhiệm Đồng, ngài đúng là không chết?” Cuộc gọi tiếp theo là của Lâm Bình Bình ở cục Chiêu thương huyện Duyên Đài.

Đồng Học Bàn cười cười, “Cô nghe tiếng của tôi giống người chết không? Tôi không sao, vẫn tốt”.

“Tạ ơn trời đất, tạ ơn trời đất!” Lâm Bình Bình nói: “Tôi biết ngài là cát nhân có thiên tướng mà!”

“Nhờ phúc của mọi người, Tiểu Lâm, cảm ơn cô nhớ đến tôi nhé”.

“Chủ nhiệm Đồng, tôi La Hải Đình, anh!”

“Là La đại tỷ sao, ha ha, sao rồi, tưởng tôi là liệt sĩ rồi hả?”

“Không có, tôi biết anh chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu!”

Hai mươi mấy cuộc điện thoại gọi đến, tâm trạng của Đồng Học Bản càng phần khởi hơn sau mỗi điện thoại, đợi sau khi liên hệ hết với mọi người một lượt, Đồng Học Bản mới bỏ di động trong tay xuống thở ra một hơi, cười tươi rồi quay người lại nhìn cán bộ phổ Quang Minh cùng với bà con, nhìn thấy mọi người đều im lặng nhìn mình, tựa như đợi Đồng Học Bản nói gì đó, Đồng Học Bản nháy mắt một cái, cũng muốn nói tổng kết một hai câu, nhưng không chờ Đồng Học Bản mở miệng, đầu óc đột nhiên chấn động, cảnh tượng trước mắt cũng đột nhiên đảo điên trời đất.

Không xong rồi!

Đồng Học Bản biết bản thân đã bị vùi quá lâu, tổn thương trên cơ thể có thể dùng Reverse để hồi phục nhưng về mặt tinh thần vĩnh viễn không thể hồi phục được, lại thêm việc liên lạc với người thân bạn bè, tâm trạng kích động, Đồng Học Bản cuối cùng cảm thấy đầu óc muốn ngất đi, dưới chân cũng lắc lư.

“Chủ nhiệm Đồng!”

“Chủ nhiệm!”

“Cẩn thận!”

Chu Diễm Nhu cùng Cảnh Tân Khoa ở gần đó vội vàng nhao lên đỡ lấy hắn, “Chủ nhiệm Đồng! Ngài sao thế?”

Đồng Học Bản xua xua tay, lại nói không nên lời, đầu óc đã mông muội.

Vương Ngọc Linh hét lớn: “mau gọi người! đưa Chủ nhiệm Đồng đến bệnh viện khu”

“Không cần tìm người!” Cảnh Tân Khoa lớn tiếng nói: “Lão Bành! Hai chúng ta nâng Chủ nhiệm Đồng! đi mau! Mau lên!”

“Được!” Bành Cương không nói câu thứ hai mà sấn tay áo lên, hai lãnh đạo phố đích thân khiêng Đồng Học Bản, cước nhanh đến bệnh viện khu.

Mọi người nhất tề nhường đường, trên mặt lộ vẻ lo lắng!

760. Chương 758: Một Cuộc Điện Thoại Của Tổng Bí Thư!

Một ngày.

Hai ngày.

Tại bệnh viện của khu.

Đồng Học Bản ngủ một cái là đã hai ngày đêm, khi hắn ngáp hết sức thoải mái, thì nhìn thấy mình đang ở một phòng bệnh tạm thời, đứng bên cạnh là một vị bác sĩ, tựa như đang đo huyết áp ỳnh.

“Anh tỉnh rồi à?” Bác sĩ nhìn nhìn hắn

Đồng Học Bản nhẹ nhàng dụi mắt, “Tôi ngủ bao lâu rồi? Sao cảm giác như đã mấy ngày rồi vậy?”

Bác sĩ chỉ vào chiếc đồng hồ ở phía trên giường, “Đã hai ngày hai đêm rồi...”

“Hai ngày?” Đồng Học Bản ngạc nhiên, “Ngủ lâu như vậy rồi sao? Vậy có người nào đến tìm tôi không?”

Bác sĩ nói một câu gì đó với cô y tá đứng bên cạnh, sau đó nhanh chóng cầm ống nghe lên nghe xem cơ thể của Đồng Học Bản, vừa kiểm tra vừa nói: “Anh đừng nói gì vội, hai mẹ con chị họ Ngu có đến, còn có một cô họ Tạ cũng đến mấy lần, còn lại cũng có không ít người, đều là đồng nghiệp và bạn của anh, nhưng thấy anh cứ ngủ như vậy, lại còn ngủ rất sâu, mẹ anh và cô họ Tạ không gọi anh dậy, muốn anh nghỉ ngơi nhiều hơn, mau chóng hồi phục sức khỏe”.

Tạ Tuệ Lan đến rồi sao?

Mẹ chị Ngu cùng mọi người cũng đến rồi sao?

Đồng Học Bán xoa xoa trán, biết mình lại khiến mấy người họ lo lắng, “Bác sĩ, sức khỏe của tôi ra sao rồi? Không có chuyện gì lớn chứ?”

Lúc này, cửa phòng bỗng nhiên mở.

Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Nhu cùng mấy cán bộ của khu phố nối đuôi nhau đi vào, hiển nhiên là được cô y tá báo ọi người.

“Chủ nhiệm Đồng, anh tỉnh rồi à?”

“Bác sĩ, tình hình sao rồi?”

“Chủ nhiệm của chúng tôi không sao chứ?”

Vừa bước vào phòng bệnh, mọi người mỗi người một câu hỏi bác sĩ.

Sau khi kiểm tra một lượt bác sĩ bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, Chủ nhiệm Đồng không sao, tinh thần quá mệt mỏi, ngủ một giấc hai ngày, bây giờ đã không vấn đề gì...”

Chu Diễm Nhu không thể tin nói: “Thực sự là không sao chứ?”

“Đúng thế...” Bác sĩ cười khổ, trong lòng nghĩ đương nhiên là không sao, tình trạng cơ thể của Đồng Học Bán bây giờ còn tốt hơn hẳn mười mấy lần, nào giống người vừa thoát chết từ đồng phế tích, bác sĩ xoay đầu xem xem Đồng Học Bán đang nằm trên giường, cũng khiếp sợ sức sống ngoan cường của anh ta, thấy khả năng hồi phục mạnh như thế, hẳn cũng chưa từng thấy ai mạnh như vậy, sau khi bị chôn vùi mười mấy ngày vẫn còn long sinh hoạt hổ như thế sao? Bác sĩ này không phải bác sĩ của bệnh viện khu phố Quang Minh, mà là Chủ nhiệm vừa được điều đến từ vùng lân cận để chuyên cứu hộ, trước đây hẳn cũng công tác ở khu Nam Sơn, có lúc đã nghe qua chuyện của Đồng Học Bán, đây đúng là trăm nghe không bằng một thấy, bác sĩ cảm thấy Đồng Học Bán đúng là rất tài, không những không chết, mà còn không bị một vết thương nào? Cho dù là ở dưới đồng phế tích có nước có thức ăn có dưỡng khí, cơ thể cũng không thể không có một chút vấn đề nào!

Anh có phải là người không vậy!?

Vừa nghe bác sĩ nói không sao, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đồng Học Bán muốn lật người ngồi dậy, “Cảm ơn mọi người đã nhớ đến, nếu không có việc gì thì mọi người đi đi, tôi cũng nên xuất viện thôi, không thể cứ ngủ thế mãi được...”

Vừa xem lại bản kiểm tra, bác sĩ ngăn cản nói: “Thế thì không được, chúng tôi còn phải quan sát một chút...”

Cảnh Tân Khoa cũng nói: “Đúng đấy Chủ nhiệm Đồng, ngài nghỉ thêm một chút đi, bồi dưỡng cho khỏi hẳn bệnh đi rồi nói”.

Vương Ngọc Linh nhìn hẳn nói: “Công tác cứu hộ ngài không phải lo, đều tiến hành gần xong rồi, hiện nay đã chuẩn bị tái xây dựng sau động đất rồi...”

“Đúng rồi...” Đồng Học Bán vội hỏi: “Nói lại cho tôi tình hình cụ thể xem nào”.

Ước chừng mất gần hai giờ đồng hồ, mọi người báo lại cho Đồng Học Bán tình hình công tác của văn phòng phố Quang Minh.

Nghe xong, Đồng Học Bán rất vui mừng, “Làm tốt lắm, khoảng thời gian tôi không ở đây thật vất vả ọi người”.

Cảnh Tân Khoa cười nói: “Nếu có ngài ở đây, chắc chắn sẽ xử lí tốt hơn chúng tôi”.

“Bí thư Cảnh, anh lại khiêm tốn rồi”.

Đồng Học Bán cười vỗ vỗ cánh tay hẳn, “Lần này...”

Đang nói, đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, bên ngoài, bảy tám bóng người xuất hiện, cơ bản đều là người trung niên, trong đó có bốn người sách theo cặp, rất có khí khái lãnh đạo, nhìn là biết không phải cán bộ phổ thông, phía sau còn có hai phóng viên thì phải, phía ngoài cùng bên trái còn có người đang cầm máy quay quay phim. Mọi người nhìn thấy đều ngẩn cả ra, Đồng Học Bàn cũng như vậy, hắn không thể nhìn ra ai dẫn đầu trong số những người trung niên ấy, nhưng cùng với chương trình thời sự của thành phố Phần Châu, thì sớm đã thấy không chỉ nhìn thấy bóng dáng này một lần, hóa ra chính là một lãnh đạo của thành phố Phần Châu, Bí thư thành ủy Vạn Phương Lỗi!

Vạn Phương Lỗi tuổi chừng năm mươi, trạng thái tinh thần thì không hề giống người năm mươi chút nào, nhìn thì chỉ khoảng ngoài bốn mươi, khiến người khác có cảm giác rất cứng nhắc.

“Bí thư Vạn”.

Còn lại thì chắc đều là cán bộ thành ủy với cán bộ nhân viên, vừa mở cửa, bọn họ đã theo bước Bí thư Vạn đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vạn Phương Lỗi mỉm cười nhìn về phía giường bệnh, “Anh chính là Tiểu Đồng?”

“Bí thư Vạn, là tôi” Đồng Học Bàn vội ngồi dậy, muốn xuống giường

Nhưng Vạn Phương Lỗi lại đi nhanh lên phía trước một bước, từ từ đè lấy bả vai Đồng Học Bàn, không để hắn đứng dậy, “Tôi biết cơ thể cậu vẫn chưa khỏe hẳn, mau nằm xuống đi...”

Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Nhu cùng mọi người đều tránh ra, lùi về góc phòng.

Đang sau, một phóng viên trong đó liền rờ vào máy ảnh liên tục chụp xoạch xoạch mấy tấm liền, người cầm máy quay cũng đang tìm kiếm một vị trí.

Lần này Đồng Học Bàn cũng biết, Bí thư Vạn có ý tới thăm mình.

Chỉ nghe Vạn Phương Lỗi nói: “Mấy hôm trước nghe thấy cậu không sao, tôi vốn hôm đấy đến đây luôn, như sau đó lại được biết cậu nằm viện, sợ đến phá cậu nghỉ ngơi nên mới kéo dài đến tận hôm nay, tốt lắm. Tiểu Đồng, biểu hiện trước và sau trận động đất, mỗi báo cáo của cậu tôi đều xem ít nhất hai lần, tốt lắm, thành phố Phần Châu chúng ta cần những cán bộ như cậu! Nguyên nhân thiệt hại của trận động đất lần này được giảm xuống thấp nhất là công của cậu đấy Tiểu Đồng! Tốt! Tốt!”

Đồng Học Bàn lập tức nói: “Bí thư Vạn, ngài đánh tôi cao quá rồi, tôi đích thị là đảng viên đảng cộng sản, đây là việc tôi nên làm”.

Vạn Phương Lỗi nắm nắm bả vai của Đồng Học Bàn, hơi hơi gật đầu, “Sức khỏe thế nào rồi?”

Đồng Học Bàn cười một chút rồi nói: “Bác sĩ vừa bảo xong, mọi thứ đều rất tốt, không làm sao cả, cảm ơn sự quan tâm của Bí thư Vạn”.

Vạn Phương Lỗi nhìn nhìn hắn, “Kiểm tra mà không sao là tốt nhất, nhưng cũng không thể xem nhẹ được, nhiệm vụ bây giờ của cậu là tích cực dưỡng bệnh, khôi phục cơ thể về trạng thái tốt nhất, sau này có công việc chờ cậu triển khai nữa!”

Một hồi hàn huyên, một hồi khích lệ.

Cuối cùng Vạn Phương Lỗi bỗng nói: “Cậu đợi chút, tôi đi gọi điện thoại”.

Nói xong, Vạn Phương Lỗi lấy điện thoại ra, mọi người cũng không biết là ông ta gọi cho ai, sao lại cần ra ngoài? Tất cả hồ nghi chớp mắt mất mấy cái.

Nhân cơ hội phóng viên kia liền đi lên, “Chủ nhiệm Đồng, tôi là phóng viên của đài truyền hình thành phố Phần Châu, sự tích anh xả thân cứu người trong trận động đất, cảm động hàng triệu người dân thành phố Phần Châu, nói thực lòng, lúc đầu tiên khi nghe nói anh gặp nạn ở Bệnh viện Số 1 khu Nam Sơn, tất cả công nhân viên của đài truyền hình chúng tôi đều rơi lệ, điều chúng tôi muốn hỏi anh nhất giờ này là, lúc đó anh đã nghĩ thế nào? Điều gì khiến anh tiếc mạng sống để cứu hết người dân này tới người khác?”

Đồng Học Bàn cười khỏ một tiếng, nhìn vào ống kính máy quay, “Ha ha, tôi thấy anh có chút quen quen?”

Phóng viên cười nói: “Cái lần anh đánh hổ cứu người ở công viên động vật hoang dã, chính tôi phỏng vấn anh”.

Đồng Học Bàn thần nhiên nói: “Cũng là điều lúc đó tôi nói qua với anh, ai cũng đều sợ chết cả, tôi cũng sợ, nhưng tôi là một đảng viên, một cán bộ của đất nước, dân chúng gặp nguy hiểm gì, dưới tình huống ấy ai cũng có thể đi... nhưng tôi không thể đi, ai cũng có thể cự tuyệt nhưng tôi không thể, lúc đó tôi nghĩ thế nào tôi cũng không rõ, nhưng tôi biết rõ một điều rằng, nếu tôi bỏ lại người dân chạy một mình, thì người dân sẽ không thể không trách chúng tôi vô lương tâm? Tình hình đấy, đã không còn là tôi nghĩ gì nữa, cứu người, đấy chính là trách nhiệm của cán bộ chúng tôi, cũng là nghĩa vụ của chúng tôi!”

Nếu đổi lại là một người khác, nói câu nói có lẽ sẽ khiến người khác nghĩ là giả dối sáo rỗng, chủ nghĩa quan chức, rất hình thức, nhưng những lời này nói ra từ miệng Đồng Học Bàn, lại không ai hoài nghi cả, Đồng Học Bàn đã dùng hành động thực tế để chứng minh rồi, vì cứu hàng trăm mạng người, hẳn có thể đánh cược cả mạng sống của mình.

Bỗng nhiên, một cán bộ thành ủy đi cùng bí thư thành ủy cùng đẩy cửa vào phòng, gấp gấp nói: “Mọi người ra ngoài một chút, đừng phỏng vấn nữa...”

Hai phóng viên và những người khác vừa nghe thấy, liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Một lát sau, Vạn Phương Lỗi một mình đi vào bên trong, rất nhiều người đều chú ý, Bí thư Vạn hai tay nâng chiếc di động, hình như là một cú điện rất quan trọng, bằng không thì Bí thư thành ủy không biểu tình như vậy, đưa điện thoại cho Đồng Học Bàn, Vạn Phương Lỗi nói: “Là điện thoại của Tổng Bí thư”.

Tất cả mọi người mà nghe được câu nói này đều kinh ngạc!

Tổng Bí thư? Là cán bộ đứng đầu quốc gia gọi điện thoại cho Đồng Học Bàn sao?

Đồng Học Bàn cũng kinh ngạc chờ dẫn một hồi, hai tròng mắt trừng trừng rồi cuống quýt nhận điện thoại, rất cung kính nói: “Tổng Bí thư, xin chào ngài, tôi là Tiểu Đồng”.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười sang sảng, “Nghe thanh âm khí sắc của cậu rất ổn, tốt lắm, Tiểu Đồng, chuyện của cậu tôi nghe nói rồi, thời điểm như thế này cần những người cán bộ như cậu dẫn đầu ra mặt, cậu làm rất tốt, làm tấm gương gương mẫu cho đảng viên và cán bộ lãnh đạo chúng ta, tôi thấy, mọi người đều phải học tập theo cậu mới đúng”.

Đồng Học Bàn khẩn trương nói: “Tổng Bí thư ngài quá khen rồi, đều là việc tôi nên làm mà”.

“Nghe nói sức khỏe của cậu hồi phục tốt, tôi cũng yên tâm rồi”.

Tổng Bí thư không nói quá nhiều trong điện thoại, nhưng phân lượng cho cuộc điện thoại này Đồng Học Bàn hiểu rõ, hẳn cũng không ngờ được rằng Tổng Bí thư lại đích thân gọi điện ỳnh.

Chờ sau khi bỏ điện thoại xuống, Bí thư Vạn lại dặn dò thêm Đồng Học Bàn vài câu rồi mới dẫn người ra về.

Cán bộ văn phòng phó Quang Minh nhìn thấy Chủ nhiệm Đồng, rất nhiều người đều ngưỡng mộ không dứt, mặc dù nói ý nghĩa hình thức của cuộc gọi lớn hơn, nhưng Chủ nhiệm Đồng đã nói chuyện điện thoại với cả Tổng Bí thư, hơn nữa còn được một vị quan lớn trong thành phố Phần Châu đích thân tới thăm, cơ hội này không phải ai cũng có, mọi người đều hiểu rõ, sau chuyện lần này, Chủ nhiệm Đồng khẳng định không ở trong xó nhỏ phố Quang Minh nữa, luận công mà thưởng, sự nghiệp của Đồng Học Bàn khẳng định sẽ cao thêm một bước!

761. Chương 759: Vạn Người Đưa Tiểu Đồng!

Bệnh viện khu.

Người đến thăm cứ nối liền nhau không dứt, mãi đến tận chiều, Đồng Học Bàn mới rảnh rang.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Đồng Học Bàn, hắn nằm đắp một cái chăn, trong tay có điện thoại, rồi cố gọi mấy cuộc.

“Tuệ Lan, hai ngày nay chị đến mấy lần rồi?”

“Tên tiểu tử nhà cậu tỉnh rồi à?”

“Đến rồi thì chị gọi tôi, còn mắt công không chạy mấy chuyến, công việc bên đây của chị cũng đâu có ít”.

“Thấy cậu không sao, trong lòng chị Tạ này mới yên tâm được, thế thì còn gọi cậu làm gì?”

“Ai chà, mấy hôm nay đã nhớ tôi chưa? Nói thật đi”.

“...Ha ha, cậu nói xem?”

“Tôi nào biết được, đây là đang hỏi chị mà”.

“Cậu thấy nhớ thì là nhớ, mà cậu thấy không nhớ thì là không nhớ, ha ha”.

“Chị đúng là ha ha, tôi mặc kệ chị đấy, chị nói mấy câu nói tôi thích nghe thì chết được à?”

“Vậy được, nhớ cậu lắm, nhớ đến nỗi chị Tạ này ăn không ngon, ngủ không yên, nói như thế được chưa?”

“Bảo thế nào nói thế ấy, chị thiệt tình làm cho có lệ thôi phải không? Tôi nghe thấy giọng ép lắm, được rồi, biết được chị không vừa rồi!”

“Ha ha, chị Tạ này còn có chút việc chưa xử lý xong, cứ tạm thế này trước đã, có được không?”

“Được rồi, chị làm việc của chị đi”.

“Ừm, hai ngày nữa tôi lại đến thăm cậu, cậu chú ý sức khỏe vào cho tôi, đừng chạy lung tung”.

“Biết rồi biết rồi mà, chị yên tâm đi”.

...

“Alo, Huyền di, anh đây”.

“Tiểu Bân, anh tỉnh rồi à?”

“Vừa tỉnh chưa được bao lâu, lại liền nhanh chóng gọi điện cho em báo một tiếng đây”.

“Anh bây giờ đang ở phố à? Được rồi, Di vừa thu xếp hành lý, rồi mới đến”.

Đồng Học Bân hoảng sợ, “Đừng đừng, em làm gì vậy, vẫn còn ở cũ mà, em sao có thể chạy lung tung được, đây không phải là muốn chết sao!”

“Di không sợ việc gì” Cù Vân Huyền dịu dàng nói: “Di bây giờ chỉ muốn gặp anh thôi”.

“Em đừng đến, nếu em mà đến, ba mẹ em sẽ mắng anh chết mất, đừng đến mà, em cứ kiên nhẫn cho tốt đi, thời gian này là quan trọng nhất, nếu không sau này em lại bị bệnh gì thì làm thế nào? Huyền Di, lần này em nhất định phải nghe anh, em mà đến là anh sốt ruột đấy”.

“...Vậy cũng được”.

“Thế mới đúng chứ” Đồng Học Bân thở phào: “Con mình thế nào rồi?”

Cù Vân Huyền cười khanh khách nói: “Nhóc nhà mình vẫn tốt, đúng rồi, mẹ em đã đặt tên cho tên nhóc này rồi, đặt là Cù Thiên”.

Đồng Học Bân ngạc nhiên nói: “Sao lại họ Cù?”

“Em không phải đã nói với anh năm năm sau chúng ta mới kết hôn sao? Mẹ em nói, lúc nào hai chúng ta có giấy kết hôn, lúc đấy con mình mới mang họ Đồng”.

Đồng Học Bân trong lòng hồ thẹn, chỉ đành nói: “Thế thì nghe mẹ vậy, cũng giống họ của em thôi, dù gì cũng là con của chúng ta”.

“Anh không ý kiến gì là được rồi, cứ quyết định như vậy đi”.

“Cù Thiên, Cù Thiên, tên không tệ, đúng rồi, con gái đang làm gì đấy?”

“Buổi sáng thì khóc ô ô mãi, vừa ngủ rồi, nhóc này đúng là giỏi làm ầm”.

“Thế thì em đưa điện thoại ra đi, cho anh nghe tiếng của con gái một chút”.

“Ngủ mất rồi, anh nghe gì?”

“Em gọi con dậy đi, mau lên, mau lên”.

“Anh làm cha kiểu gì thế, sao giống hệt trẻ con thế? Thiên Thiên khó lắm mới ngủ, gọi nó dậy biết khi nào nó mới chịu ngủ lại”.

“Ai da, em cho anh nghe đi mà, có được không Huyền Di?”

“Không được, đừng bướng bỉnh, đợi anh quay lại Bắc Kinh nói sau”.

“Em mà không cho, anh giận đấy”.

“Anh đúng là tên xấu xa, lại còn chơi xấu Di, được rồi, anh đợi chút”.

Không lâu sau, một tràng tiếng thở, hết hơi này đến hơi khác bay vào trong mic của di động, phát ra tiếng hồng học phì phì rất nhỏ, nghe thấy thế Đồng Học Bản chợt kích động.

Nghe Cù Vân Huyền nhỏ giọng nói: “Nghe thấy chưa?”

“Nghe thấy rồi, nhóc này ngủ thật ngoan”

Có con gái rồi cảm giác thật lạ thường, đợi sau khi gác máy với Cù Vân Huyền, tiếng con gái thở nhỏ nhẹ vẫn còn văng vẳng bên tai anh, khiến cho Đồng Học Bản vui cả buổi chiều, trong đầu toàn nghĩ mai sau bé nhà mình lớn lên sẽ thế nào, mập mập thế nào, là kiểu mất to hay không.

Bốn giờ chiều.

Đồng Học Bản nằm không thật sự rất vô vị, liền gọi bác sĩ đến.

“Bác sĩ, quần áo và đồ đạc của tôi đâu?”

Bác sĩ ngạc nhiên, “Anh, đây là muốn...”

“Nằm ngủ cả hai ngày trời cũng nên xuất viện rồi, còn rất nhiều việc đang chờ tôi”.

“Việc này...” Bác sĩ đề nghị: “Tôi thấy anh nên ở lại để quan sát thêm vài hôm, dù sao cũng ở dưới đồng phế tích ấy...”

Đồng Học Bản ngồi dậy đi giày vào rồi không khỏi phân trần, “Cơ thể của tôi, tôi tự biết, không sao, nếu không ổn tôi lại quay lại nằm viện”.

Bác sĩ vừa nhìn, điều kiện ổn thỏa, chỉ đành cho Đồng Học Bản làm một lần kiểm tra, sau đó mới hơi gật đầu.

Đến lúc năm giờ, Đồng Học Bản sau khi tắm rửa sạch sẽ liền mặc quần áo vào, sạch sẽ sảng khoái bước ra khỏi phòng bệnh, nhưng tin xuất viện lại không biết từ lúc nào đã truyền ra ngoài.

Cảnh Tân Khoa Chu Diễm Như Bành Cương và mọi người đều đến.

“Chủ nhiệm”.

“Chủ nhiệm Đồng”.

Đồng Học Bản cười nói: “Thế nào mà lại đến cả thế này?”

“Đến đón ngài ra viện” Cảnh Tân Khoa đỡ đồ đạc trên tay hắn, “Đưa đây, để tôi cầm cái này”.

Đồng Học Bản liền ngăn lại “Không cần, chút đồ này tôi chẳng nhẽ không cầm nổi?”

“Ngài cứ đưa cho tôi” Cảnh Tân Khoa nhất định không cho, “Chiếc Cayenne của ngài tôi tìm được rồi, ở bên chỗ ngõ Liễu hạm, thân xe trong lúc động đất có bị méo một chút, khả năng có chút... chúng tôi không tìm thấy chìa khóa, đã đưa xe quay lại khu tập thể của phố, khu tập thể sau cơn động đất cơ bạn không có thiệt hại gì, mọi người vẫn còn ở ở bên đó, ngài xem nếu được, thì vào đó ở?”

Đồng Học Bàn gật đầu nói: “Được, làm phiền mọi người rồi”.

Cuối cùng chỉnh lí lại hồ sơ ra viện một chút, Đồng Học Bàn cùng Cảnh Tân Khoa một đoàn mới đi ra khỏi bệnh viện khu, chuẩn bị quay về khu tập thể của khu phố.

Nhưng mà vừa đi ra khỏi viện được một chút, Đồng Học Bàn cùng mọi người lại bị chặn lại bởi cảnh tượng trước mắt!

Chỗ trống bên ngoài viện, ước chừng có đến hơn mười ngàn người tập trung lại, bên ngoài người vẫn cuộn cuộn không ngừng tiến đến, tất cả đều tắc nghẽn ở cửa.

Chu Diễm Như ngây người nói: “Đây là?”

“Những người này...” Cảnh Tân Khoa chớp chớp mắt

Bành Cương và Khúc Nghĩa Cường cùng các cán bộ trong văn phòng phố cũng chưa bao giờ nhìn thấy trận thế như thế này, đều giật mình theo bản năng, vẫn chưa hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

Một giây sau, có vài người thanh niên trẻ giơ một biểu ngữ màu đỏ làm bằng lụa, kéo ra từ trên đỉnh, nhìn thấy rất rõ ràng, bên trên chỉ viết một dòng chữ - Người Tốt Cả Đời Bình An! Tựa như là có một tín hiệu, ngay lập tức lại có vài người trung niên đều giơ biểu ngữ mình tự làm lên, biểu ngữ trong tay họ không lớn, nhưng lại có đến năm sáu cái, bên trên viết ba chữ rất lớn - Cảm Ơn Ngài!

Người Tốt Cả Đời Bình An? Cảm ơn?

Đây là đến để đón Chủ nhiệm Đồng ra viện sao??

Một vài cán bộ trong văn phòng phố liếc nhìn nhau, một lát sau thì hiểu ra!

Đồng Học Bàn cũng như tỉnh lại, có điều không phản ứng kịp, thật quá ngoài tưởng tượng.

Chỉ nhìn thấy một người đàn ông đứng ở chỗ phía tay trái mọi người, “Chủ nhiệm Đồng, chúng tôi là khu Đông Hải, nghe nói ngài xuất viện nên vội vàng đến đây, trước khi động đất, cũng may có bài ngài viết trên nhật báo thành phố Phần Châu, sau khi xem chúng tôi dẫn theo người nhà chạy ngay trong đêm, sau khi động đất mới quay lại, lúc đấy mới phát hiện chỗ chúng tôi ở lúc đầu đã thành đồng đổ nát, ngài là ân nhân cứu mạng cả nhà tôi, cảm ơn ngài!”

Tiếp đó, bên trái lại có mấy người nói: “Chủ nhiệm Đồng, ngài còn nhớ chúng tôi không? Sau động đất cả nhà tôi may mà thoát chết, cũng nhờ ngài đích thân ra tay đào bới đồng đổ nát”.

Một bà lão mắt trông đỏ đỏ nói: “Ngài là người tốt, nhất định sẽ sống thọ trăm tuổi, tôi thay con cháu tôi cảm ơn ngài!”

“Chủ nhiệm Đồng, ngài là cán bộ tốt nhất tôi từng gặp”.

“Cảm ơn tất cả mọi việc anh làm cho chúng tôi, cảm ơn!”

“Chúng tôi cả đời này sẽ ghi nhớ!”

Đồng Học Bàn giờ mới phát hiện, trong số đồng trên mười ngàn người này không chỉ có dân cư của phố Quang Minh và khu Nam Sơn, mà còn có khu Đông Hải, khu Tây Bình, trên mười ngàn người tựa như đứng kín cả quảng trường nhỏ, san sát nhau, đến một không gian nhỏ cũng không có, trong đó có cả các cụ già bảy tám mươi tuổi, có người trung niên bốn năm mươi tuổi, có thanh niên, thậm chí còn có cả em nhỏ mới mấy tuổi, mọi người đều đứng đó nhìn Đồng Học Bàn.

Cảnh này đừng nói Đồng Học Bàn bị cảm động, đến khóe mắt Cảnh Tân Khoa Chu Diễm Như cùng lãnh đạo văn phòng phố cũng đều đỏ cả lên, ai cũng không ngờ sẽ có nhiều người như thế!

Đồng Học Bàn lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng đi xuống bậc thang nói lớn: “Tôi sao có thể nhận được, đây đều là việc tôi nên làm, tôi xin cảm ơn mọi người đã đến thăm, cảm ơn mọi người”.

Xa xa, phóng viên nghe thấy tin tức liền vội vàng đến, nhanh chóng cầm máy quay quay lại cảnh này, “Nơi đây là hiện trường, đang truyền trực tiếp ọi người, hiện nay có trên mười ngàn người tự phát tổ chức đón

anh hùng chống động đất Đồng Học Bân ra viện tại bệnh viện khu Quang Minh, hiện trường hết sức cảm động...”

Rất nhanh, người dân đều lần lần lùi ra mở một con đường, rộng một mét, để Đồng Học Bân và mấy người đi qua.

Đồng Học Bân dẫn người đi qua đám đông người dân, nói liên thanh: “Xin mọi người hãy về đi, xin về đi, cảm ơn mọi người, cảm ơn”. Bên trong còn có người già và trẻ em, Đồng Học Bân thực sự lo lắng, vội vàng lệnh cho Chu Diễm Như cùng mấy người một tiếng.

Chu Diễm Như lập tức nói: “Mọi người trở về đi”.

Bành Cương nói: “Đứng đây, xin mọi người về cho”.

Người dân lại không chịu nghe, không người nào chịu đi.

Chờ đến khi Đồng Học Bân bọn họ đi ra khỏi viện khu xã, đám đông trên mười ngàn người mới nhất tể hoạt động, di chuyển bước chân, có người còn cầm biểu ngữ: “Người Tốt Cả Đời Bình An” vội vã theo sau đoàn người của Đồng Học Bân, một vài cụ ông cụ bà cũng chống gậy khó nhọc đi theo.

Đồng Học Bân trong lòng nóng lên, lại khuyên mọi người, nhưng không ai đi.

Vừa đi đã được khoảng cách một km, trên đường đi, đội ngũ người dân tăng lên ngày một nhiều, cuối cùng lên đến tận mấy chục ngàn người, mãi đến lúc bọn người Đồng Học Bân đến đại viện thuộc khu phố, mấy chục nghìn người dân đây mới dừng bước đứng ở cổng lớn đại viện, cầm biểu ngữ rất lâu sau cũng không giải tán.

Mấy chục nghìn người đón...

Mấy chục nghìn người đi theo...

Tình cảm này khiến cổ họng Đồng Học Bân tắc nghẹn, giờ khắc này, hắn cảm thấy những ngày mình chịu đầy ải đều đáng lắm, cho dù là mình chết dưới đồng phế tích ở bệnh viện Số 1, cho dù là mình không thể gặp lại được cha mẹ người thân, trong lòng Đồng Học Bân cũng không lấy gì làm hối hận cả!

762. Chương 760: Vương An Thạch Xuống Đài!

Buổi chiều.

Trong khu tập thể khu phố.

Cách biệt mười mấy ngày, Đồng Học Bân cuối cùng quay trở về nhà, không thèm nhìn những đồ đạc trong phòng bị trận động đất làm rồi tung rời mù lên lấy một cái, vừa vào phòng liền đi đến bên cửa sổ, mở cửa kính nhìn ra ngoài, mãi đến lúc người dân và phóng viên tản ra, Đồng Học Bân mới thu lại ánh mắt,ngồi lên ghế sapha châm điều thuốc, thở từng hơi từng hơi ra, Đồng Học Bân cảm thấy trong lòng rất mãn nguyện, có thể vì nhân dân mà làm những việc này, cảm giác rất hay,kiểu tâm trạng này là kiểu mà không thứ gì đem lại được, rất tràn đầy.

Xe hỏng rồi sao?

Thiếu chút nữa chết sao?

Con mình ra đời mình cũng không ở bên cạnh?

Bây giờ Đồng Học Bân xem ra, những thứ đó không là gì cả.

Mở tivi đang phát được mấy đài lên, một chương trình tin tức đài truyền hình thành phố Phần Châu vừa hay đang chiếu trực tiếp, nhìn thấy mấy chục nghìn người dân không quản cách xa vạn dặm đến đón hắn, Đồng Học Bân càng xem mắt càng đỏ, lặng lẽ lau khóe mắt, hắn hít một hơi thật sâu.

Sau đó, Đồng Học Bân rời vào di động gọi điện cho Cảnh Nguyệt Hoa, “Alo, Khu trưởng Nguyệt Hoa, tôi Tiểu Đồng. Nghe nói lúc tôi nằm viện chị đến thăm tôi mấy lần, cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm”.

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh nhạt ừm một tiếng.

“Chị nói chuyện có tiện không” Đồng Học Bân hỏi

“Văn phòng làm việc chỉ có mình tôi” Cảnh Nguyệt Hoa nói vẻ cứng rắn.

Nghe vậy, Đồng Học Bân nói chuyện cũng lựa ý hơn, “Tôi về nhà rồi”.

Cảnh Nguyệt Hoa ừm một tiếng, “...Tôi biết”.

“Trong khu còn có việc gì cần đến tôi, thì bố trí cho tôi mấy việc đi”.

“Anh dường bệnh trước đi, không cần nghĩ cái đấy, về sau thì nhờ anh!”

“Nguyệt Hoa, tôi biết chị lo lắng cho tôi, nhưng tôi thật sự không có bệnh, nếu không bác sĩ không cho tôi ra viện đâu, bây giờ tôi rảnh đến sắp điên lên rồi, đợi chị bố trí việc cho tôi làm đây, chị không thể cứ để tôi ở nhà đợi chứ? Bây giờ cũng nên tái xây dựng sau động đất rồi, tôi sao ngồi im được, chị cũng không phải không biết tôi, nếu không có chuyện gì, một phút tôi cũng không chịu được, chị xem phổ chúng tôi không phải đã dọn sách đồng đồ nát rồi sao? Chị mà nói có thể bắt đầu triển khai công tác tái xây dựng, tôi bây giờ bắt đầu bố trí, dù gì số người thương vong của phổ chúng tôi cũng là ít nhất trong tất cả các thị trấn, xã, phổ. Tôi hôm nay nghe tin từ chỗ Cảnh Tân Khoa, cứu hộ sớm đã tiến hành xong rồi”.

“Nên làm gì tôi nói là cũng xong”.

“Vương An Thạch vẫn còn tại vị à?” Đồng Học Bân nhú mày nói: “Ông ta vẫn chưa xuống sao? Hừ, mặt lão này đúng là dày thật, còn dám vênh mặt lên làm chức Bí thư khu của lão sao?” Đồng Học Bân còn nhớ Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh thấy chết mà không cứu, nói chuyện cũng hùng hùng hổ hổ.

“Câu nói này của cậu, tôi coi như chưa nghe thấy”.

“Hài, với quan hệ của chúng ta mà nói chuyện lại phải kiêng dè nhiều như thế sao? Mặc kệ chị muốn nghĩ thế nào, dù gì tôi cũng không phải người ngoài với chị”.

“Quan hệ của hai ta! Là quan hệ gì cậu nói cho tôi biết!?”

“Chị nói quan hệ gì thì là quan hệ đó, hai ta không có quan hệ gì, không có quan hệ gì là được chứ gì?”

Đồng Học Bân thực sự phục cô, đã lên giường với nhau không chỉ một lần, còn giả vờ không nhận mặt, “Vậy tôi hỏi một chút, trong khu chúng ta không có biến động gì sao?”

“Tạm thời không có!”.

“Tạm thời? Thế thì sắp có sao?”

“Hiện nay là thời kì đặc biệt” Âm thanh ngừng một chút, Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nói: “Cứ thế đi, không có nhiệm vụ gì cho phổ của các anh đâu, anh cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tôi!”

Tít tít tít điện thoại dứt liên lạc rồi.

Thực ra giọng điệu của Khu trưởng Nguyệt Hoa càng cứng rắn, Đồng Học Bân càng cảm thấy cô đang quan tâm mình, trong lòng cũng rất mừng, sáng nay hẳn từ trong viện khu xã nghe nói, lúc mình bị đồng phé tích chông vui là Cảnh Nguyệt Hoa hạ lệnh sống phải thấy người chết phải thấy xác, Đồng Học Bân mới có thể được cứu nhanh như thế, nghe nói về sau còn ngắt trước mặt mọi người, không cần nói, khẳng định nguyên nhân là tưởng mình đã chết.

Cho nên Đồng Học Bân cảm thấy, bất kể Cảnh Nguyệt Hoa về biểu hiện với mình có là trưởng khu lạnh nhạt hung hăng thế nào thì trong lòng vẫn có mình.

Đang nghĩ ngợi, màn hình tivi bỗng thay đổi, một tin tức đã thu hút sự chú ý của Đồng Học Bân.

“Đây là một số hình ảnh chi tiết đáng chú ý mà một thanh niên không tiết lộ danh tính ghi lại được ở bệnh viện Số 1 khu Nam Sơn lúc bệnh viện đổ sập xuống” Trên màn hình phút chốc xuất hiện dáng người Đồng Học Bân, trong lúc đó hắn ngã vào vũng máu và bị cửa thủy tinh đè nặng, Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh đang đứng ở phía trước, đúng lúc đó dư chấn xảy ra, “Đây chính là lúc trước khi Chủ nhiệm Đồng bị chôn vùi một phút, lúc đó còn có hai người đang ở gần đấy, nhìn về mặt thời gian, bọn họ hoàn toàn có thể

cứu người ra, nhưng...” Bỗng người trên màn hình động dậy, Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh nhất loạt chạy đi, “Thế nhưng bọn họ không làm vậy, ngược lại Chủ nhiệm Đồng đang bị thương từ dưới đất bò lên lại xông vào bên trong bệnh viện sắp sụp để cứu người, như chúng ta biết, hai người đàn ông trung niên chạy đi kia, một người là Bí thư khu ủy khu Nam Sơn, Vương An Thạch, một người là Trưởng ban tổ chức khu ủy Nam Sơn Tiết Khánh Vinh đối lập với hình ảnh Chủ nhiệm Đồng xả thân cứu người, tình hình dưới đây đúng là châm biếm thật”.

Đồng Học Bàn hận đến mức nghiêng răng ken két, hằn vằn canh cánh trong lòng hành vi của Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh, hai lão già này đáng hận thật!

Đến rồi!

Cuối cùng giờ này cũng đến!

Lúc trước Đồng Học Bàn đã nghe hiểu câu nói của Cảnh Nguyệt Hoa, thời gian này là thời điểm đặc biệt, đại cục không thể loạn, cho nên vụ việc của Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh vẫn không làm sáng tỏ, bây giờ bản thân cũng được cứu, xuất viện rồi, công tác cứu hộ cũng gần xong rồi, sự việc cuối cùng cũng bị vạch ra!

Đồng Học Bàn biết Vương An Thạch bọn họ kết cục không thể tốt được, nhưng trong lòng vẫn không yên, liền gọi điện cho Dương Triệu Đức, “Chú Dương, chú xem tivi chưa?”

Dương Triệu Đức thản nhiên nói: “Video ở bệnh viện Số 1 hả? Đó không phải là quay trực tiếp, hôm qua quay ra, chú sớm đã biết rồi”.

Đồng Học Bàn vội la lên: “Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh ở đó”.

Dương Triệu Đức lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, bọn họ lúc đấy thấy chết không cứu, cháu bị chôn vùi dưới đồng đổ nát, xét cho cùng thì cũng là bọn họ thiếu sót, cho dù người khác tha cho họ, chú Dương cũng phải giúp cháu đòi lại công đạo, lại nói, lúc đó ở hiện trường có nhiều người dân như thế, bí thư khu ủy và trưởng ban tổ chức lại biểu hiện như thế, đúng là khiến người ta thất vọng đau lòng, thành ủy lúc trước có họp qua, đã thảo luận và quyết định, miễn trừ tất cả chức vụ Đảng của đồng chí Vương An Thạch và Tiết Khánh Vinh, bởi vì đồng chí Cảnh Nguyệt Hoa trước khi động đất đã làm tốt công tác phòng tránh và tuyên truyền, biểu hiện nổi bật, ủy ban thành phố bỏ phiếu biểu quyết, ngày mai chức bí thư khu ủy Nam Sơn do đồng chí Cảnh Nguyệt Hoa đảm nhận”.

Vương An Thạch rớt đài sao?

Tiết Khánh Vinh biến rồi sao?

Nguyệt Hoa đảm nhiệm chức Bí thư khu ủy rồi sao?

Đồng Học Bàn nhất thời vui mừng, hết sức vừa lòng với kết quả này, hẳn bây giờ rất muốn nhìn biểu tình của Vương An Thạch, đây chính là ác giả ác báo, làm việc thiện được báo đáp!

Đã làm sai chuyện, thì phải trả giá!

763. Chương 761: Đi Trường Đảng Trung Ương!

Sáng sớm ngày hôm sau.

Gió nhẹ, không khí có chút lạnh.

Văn phòng làm việc đường phố Quang Minh. Đồng Học Bàn không nghe sự sắp xếp của Khu, buổi sáng vừa tỉnh dậy vẫn là dọn dẹp chút rồi đi làm. Tình trạng của đơn vị coi như không có trở ngại gì, bây giờ dư chấn tuy rằng còn thường thường xảy ra một chút, nhưng cũng không quá nghiêm trọng. Cán bộ Văn phòng đường phố dời đi đã trở lại phòng làm việc. Đồng Học Bàn đi vào trụ sở liền nhìn một lát đến nhà ăn bị sụp, mái đổ, nhưng những khu tập thể khác vẫn không sao.

“Chủ nhiệm Đồng”.

“Chủ nhiệm, ngài sao lại đến đây?”

“Chủ nhiệm, chào buổi sáng”.

Nhìn thấy Đồng Học Bàn đến phòng làm việc, nhân viên công tác đều chào hỏi, không ngờ Chủ nhiệm Đồng ngay cả nghỉ ngơi cũng không, mới xuất viện liền đi làm.

Đồng Học Bàn gật gù đầu: “Mọi người vất vả rồi, thông báo cho các cán bộ, bảo họ tới văn phòng tôi họp”.

“Được, tôi lập tức đi thông báo” Một khoa viên chính phủ cung kính đáp.

Những người khác vừa đi từng bước vừa quay lại, ánh mắt liên tục dừng ở trên người Chủ nhiệm Đồng, tựa như muốn nhìn ra hắn là làm bằng cái gì, Đồng Học Bàn tìm được đường sống trong chỗ chết, sự việc này mọi người sớm đã nghe nói. Cho dù là khoẻ mạnh, bị bệnh viện Số 1 sụp đổ đè lấp lên trên, cho dù là sắt thép, hơn mười ngày chôn sống cũng phải thành rỉ sắt, hắn lại có thể khoẻ mạnh, không có việc gì. Đã vậy từ trong đống nát đi ra, liền cứu được một người, hai ngày sau liền đi làm? Chủ nhiệm Đồng có sức sống mạnh mẽ như thế này, mọi người cảm thấy đã không phải là người rồi.

Chủ nhiệm Đồng chính là Chủ nhiệm Đồng.

Cùng với những việc mà hắn đã làm trước kia, cũng không phải là có thể dùng lí lẽ thường tình đến cân nhắc.

Thảo nào người khác đều gọi chủ nhiệm Đồng là ôn thần, ai dính vào đều xui xẻo, nhìn một cái, ngay cả Bí thư khu uỷ và Trưởng phòng Tổ chức khu uỷ đều bị cách chức. Hơn nữa có câu nói rất chính xác - tai họa sống ngàn năm.

Thấy Đồng Học Bàn không sao vẫn phong độ đi làm, mọi người đều thật sự xúc động.

Toà nhà bên cạnh.

Văn phòng bí thư.

Cách khi rất lâu, Đồng Học Bàn đẩy cửa đi vào, trong lúc nhất thời đúng là cảm thấy có chút cảm giác xa lạ, cười cười, hắn châm điếu thuốc ngồi sau bàn làm việc. Bắt đầu xử lí đồng văn kiện chất cao như núi, qua một lát chờ bọn Cảnh Tân Khoa và Chu Diễm Như, Bành Cương đến, Đồng Học Bàn liền bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ. Bây giờ còn không phải là lúc nghỉ ngơi, công tác cứu viện tuy rằng đã tiến hành sắp xong, nhưng việc xây dựng lại sau thiên tai còn có một việc lớn đang chờ bọn họ.

Không biết là có phải do liên quan đến việc Vương An Thạch xuống đài hay không, hôm nay Vương Ngọc Linh thực trầm mặc, không có sức sống hoạt bát như mọi khi, có chút nặng nề. Ngược lại Cảnh Tân Khoa, do Cảnh Nguyệt Hoa được thăng làm Bí thư Khu uỷ Nam Sơn, hắn tựa như tâm tình rất tốt. Tinh thần cũng khá hơn trước kia rất nhiều.

Dần dần xong công việc, Đồng Học Bàn bảo mọi người đi ra ngoài.

Reng reng reng, reng reng reng, di động vang lên.

Đồng Học Bàn nhận điện thoại: “Alo, xin chào?”

“Chủ nhiệm Đồng, tôi là Mã Lệ”.

“Ồ, Thư kí Mã, cô có việc gì sao?”

“Khu trưởng Nguyệt Hoa bảo anh tới Khu uỷ một chuyến. Thân thể anh nếu không sao, liền...”

“Được, tôi sẽ đến ngay, cảm ơn Thư kí Mã đã thông báo”.

“Đừng khách sáo” Trải qua việc mấy ngày này, thái độ của Mã Lệ đối với Đồng Học Bàn cũng trở nên hiền lành không ít.

Gác điện thoại, Đồng Học Bàn lập tức lái một chiếc Santana của văn phòng đường phố về hướng Khu uỷ, vào trong trụ sở, không ít người đều dừng vẻ vui vẻ nhìn Đồng Học Bàn, có một số người còn khách sáo cười chào hỏi với hắn.

“Chủ nhiệm Đồng tới rồi”.

“Anh nên chú ý thân thể, đừng để quá mệt mỏi”.

“Chủ nhiệm Đồng, buổi tối có thời gian không? Cùng đi ăn một bữa cơm đi”.

Đồng Học Bản có chút không quen, vội cười ha ha xã giao.

Tất nhiên, tình trạng phản đối của những người nọ đối với Đồng Học Bản một tháng trước đây quay ngoắt 180 độ. Thái độ của những người này cũng rất bình thường thôi. Khu uỷ hôm nay đã muốn chính thức giao thiệp, từ lúc Cảnh Nguyệt Hoa đảm nhiệm chức bí thư, Đồng Học Bản lại cứu Cảnh Nguyệt Hoa cùng không ít những lãnh đạo Khu uỷ lúc động đất xảy ra, hơn nữa mọi người đối với sự tích Đồng Học Bản liều mạng cứu người cũng rất cảm động, cho nên về tình về lý đều không thể tránh mà không gặp Đồng Học Bản được, ngược lại lại rất nhiệt tình.

Lúc này, một bóng người quen thuộc từ trong khu tập thể đi ra.

Là Chủ nhiệm văn phòng đường phố Bình An Sở Thanh Hoa. Về mặt hắn có vẻ quê mùa, hình như vừa bị lãnh đạo phê bình, nhìn thấy Đồng Học Bản, sắc mặt Sở Thanh Hoa lại càng khó coi.

Đồng Học Bản nhìn thấy, cười chào hỏi: “Chủ nhiệm Sở”.

“Vâng Chủ nhiệm Đồng” Sở Thanh Hoa cười đến thực miễn cưỡng.

Kia hỏi Đồng Học Bản và Sở Thanh Hoa chạm mặt nhau, đối với Đồng Học Bản đưa ra việc tuyên truyền động đất, Sở Thanh Hoa là không nể mặt châm chọc hắn vài câu. Cuối cùng chứng minh phán đoán của Đồng Học Bản là đúng, cho dù là dỡ bỏ biển quảng cáo hay là muốn làm tuyên truyền hay đăng bài báo báo động động đất, đều là làm đúng, vì thế lúc này Sở Thanh Hoa cũng không có tức giận, lại càng không muốn gặp Đồng Học Bản, chào hỏi xong một cái liền nhanh bước đi ra khỏi trụ sở Khu uỷ.

Đồng Học Bản nhìn bóng dáng của hắn, thu hồi ánh mắt, vào tập thể Khu uỷ.

Trên tầng, Đồng Học Bản trước tiên đi vội đến phòng thư kí, bây giờ Mã Lệ nghe nói cũng được Khu trưởng Nguyệt Hoa đưa qua, trực tiếp trở thành Thư kí bí thư khu uỷ.

Gõ cửa đi vào.

“Thư kí Mã? Nguyệt Hoa khu... Bí thư Nguyệt Hoa có ở đây không?”

Mã Lệ đứng dậy, cười nói: “Có, anh mau đi đi, Bí thư đang chờ anh đó”.

Đồng Học Bản lúc này quay người lại, gõ mở cửa văn phòng Cảnh Nguyệt Hoa.

Trong văn phòng, Cảnh Nguyệt Hoa một thân mặc tây trang nhú mày nhìn một tờ báo cáo, sau khi nghe tiếng cũng không ngắt đầu, cẩn thận đọc, không nói gì.

Đồng Học Bản thấy thế cũng không quấy rầy, tự mình đóng cửa rồi tìm ghế ngồi xuống.

Khoảng vài phút sau, Cảnh Nguyệt Hoa ký tên rất nhanh trên báo cáo, ngắt đầu lên nhìn nhìn hắn: “Nghe nói anh sớm đã đi làm ở văn phòng đường phố?”

Đồng Học Bản cười cười nói: “Ừm, vừa nghĩ đến việc còn nhiều như vậy, thật sự ở lại trong nhà không được”.

Cảnh Nguyệt Hoa lạnh lùng nhìn hắn: “Lời tôi nói, anh có phải coi như là gió thoảng bên tai hay không?”

“Cũng không phải” Thấy cô tức giận, Đồng Học Bản vội hỏi: “Biết cô quan tâm như vậy, nhưng thân thể tôi thật sự không sao, tôi cam đoan đó”.

Cảnh Nguyệt Hoa ném tài liệu thật mạnh lên trên bàn nói: “Tuỳ anh”.

“Cô nhìn cô kia, cô gấp cái gì chứ” Đồng Học Bản cười nói: “Đúng rồi, cô được thăng lên làm Bí thư Khu uỷ, còn chưa chúc mừng cô, ừm, thì ra đây là văn phòng Vương An Thạch”.

Cảnh Nguyệt Hoa lãnh đạm ừm một tiếng.

“Sao không đổi phòng khác?” Đồng Học Bàn nói.

“Tôi không để ý nhiều như vậy”.

Nói chuyện phiếm với Cảnh Nguyệt Hoa, tất nhiên là nhiệm vụ gian khổ hạng nhất, Đồng Học Bàn không khỏi cười khổ, lại cảm thấy hai người nói chuyện vô cùng không hợp, đành phải nói: “Đúng rồi, cô tìm tôi có chuyện gì?”

Cảnh Nguyệt Hoa nhìn nhìn hắn, đưa qua một cái túi da, nghiêm túc nói: “Vốn dĩ chuyện này nên là phòng Tổ chức Khu uỷ nói với anh, nhưng Bộ trưởng Tiết rời khỏi cương vị công tác, tôi nói chuyện với anh cũng giống nhau cả, cậu mở ra nhìn thử xem”.

Dừng lại một chút, Cảnh Nguyệt Hoa mặt căng cứng nói: “Lần động đất này ở Phần Châu, trước động đất anh liền đăng bài báo báo động trước, làm tuyên truyền, điều chỉnh kiến trúc, có cống hiến rất lớn với thành phố Phần Châu và khu Nam Sơn, giảm thiểu thương vong ở mức thấp nhất, nhất là trong phạm vi quản lý của văn phòng đường phố Quang Minh, người gặp nạn rất ít, có liên quan với thành tích công tác của anh, còn có sau khi xảy ra động đất anh còn cứu một loạt những lãnh đạo, là một người dẫn đầu tốt cho tất cả những cán bộ của chúng ta. Bởi vậy bên trên quyết định cho anh tham gia vào học lớp tiến tu các cấp cán bộ của trường Đảng Trung ương vào tuần tới, tên của anh đã được duyệt rồi, chuẩn bị chút đi”.

Đồng Học Bàn ngạc nhiên: “Trường Trung ương Đảng ? Tiến tu các cấp cán bộ ? Tôi... cái này... cái này... tôi cấp bậc chưa đủ, làm sao đi học lớp tiến tu các cấp cán bộ được?”

Cảnh Nguyệt Hoa trầm mặt nói: “Trên đặc biệt phê chuẩn”.

“Việc này...”

“Từ hôm nay trở đi, công việc ở văn phòng không cần anh xen vào nữa, văn phòng đường phố Quang Minh tạm thời do đồng chí Cảnh Tân Khoa quản lý, tôi cho anh nghỉ một tháng, cuối tuần sau nhớ rõ cầm hồ sơ cá nhân tới Trường Đảng Trung ương”.

Cảnh Nguyệt Hoa cúi đầu cầm lấy một tập tài liệu khác lên xem: “Cứ như vậy đi”.

Trực tiếp từ phòng Cảnh Nguyệt Hoa đi ra, trong đầu Đồng Học Bàn còn có chút mơ hồ.

Lại có thể là Trường trung ương Đảng, còn là lớp tiến tu các cấp cán bộ, có thể có tư cách tham gia không phải là Chính sở cũng là Phó sở, điều này chứng minh cái gì? Đồng Học Bàn thật ra đã rất rõ ràng, Trường Trung ương Đảng mỗi kì các lớp bồi dưỡng các cấp cán bộ hoặc lớp tiến tu đều vô cùng khó vào, từng tỉnh cũng không thấy được vài suất đăng kí, mà một suất này lại cho Đồng Học Bàn, vẫn là ngoại lệ, hiển nhiên Đồng Học Bàn đã muốn là Phó sở, bằng không nếu không như thế, cho dù là ngoại lệ cũng không có khả năng cho Đồng Học Bàn một cán bộ cấp khoa một suất trong lớp tiến tu các cấp cán bộ. Lần đi này, chính mình nhắm chừng sẽ không trở lại văn phòng đường phố, sau một tháng tu dưỡng, chờ hắn 80% là một cương vị mới.

Phó sở.

Chính mình năm ngoài đề bạt lên chính khoa, mấy tháng trước được điều đến làm Bí thư kiêm Chủ nhiệm văn phòng đường phố Quang Minh, mấy tháng, ngay cả một năm thử việc cũng chưa đến, điều này đã không biết là lần thứ mấy được đặc biệt đề bạt của Đồng Học Bàn kể từ khi bước vào thể chế. Đồng Học Bàn thiếu chút nữa lệ nóng quang mắt, ngày này anh đợi đã bao lâu? Chính mình cũng không nhớ được. Hơn nữa, có cơ hội đi Trường Trung ương Đảng tiến tu, điều này đối với sự phát triển sau này của anh tuyệt đối có sự trợ giúp rất lớn.

Vài giờ sau.

Việc Đồng Học Bàn đi học ở Trường Đảng Trung ương rất nhanh đã truyền đi.

Khu lý có một trận kinh động.

Không ít người đều há hốc miệng, thực kinh ngạc, lại không có gì ngoài dự đoán.

Lần động đất này, Đồng Học Bân thực sự đã có cống hiến rất lớn, có thể nói Đồng Học Bân là một người cứu được mấy vạn mạng người, ngay cả Tổng Bí thư cũng tự mình gọi điện ân cần hỏi thăm, ngay cả Bí thư thị uỷ cũng tự mình đi thăm bệnh, từ chính khoa bước thẳng lên Phó sở, đây cũng là điều đương nhiên.

Nhưng đương nhiên thì là đương nhiên đi, rất nhiều người vẫn là cảm thấy quá khoa trương.

Năm đó 25 tuổi, bước vào thể chế thời gian 2 năm liền từ một khoa viên sắp được đi đến hàng ngũ Phó sở?

Điều này nói ra cái gì? Nói ra rằng đối với nguyên tắc thời gian ba năm mới được đề bạt... Đồng Học Bân sau khi bước vào thể chế, mỗi một lần thăng chức đều không có ngoại lệ, tất cả đều là được đặc biệt đề bạt.

Một lần phá vỡ quy tắc còn nói được.

Năm lần bảy lượt tất cả đều là đặc biệt đề bạt.

Toàn bộ tỉnh Bắc Hà cũng không có ai thăng quan nhanh như vậy. Lại nghĩ Đồng Học Bân kia mới 25 tuổi... Đây quả thật là người đầu tiên của tỉnh Bắc Hà.

764. Chương 762: Trước Khi Rời Đi!

Buổi chiều hôm đó.

Di động của Đồng Học Bân không ngừng vang lên.

“Lãnh đạo cũ, tôi là Lưu Đại Hải” Sở trưởng Sở cảnh sát Huệ Diên Hương ở Huyện Duyên Đài là Lưu Đại Hải nói: “Nghe nói ngài sắp thăng chức, chúc mừng ngài”.

Đồng Học Bân nói: “Ai nói tôi thăng chức? Chỉ là đi tiến tu ở Trường Đảng thôi”.

“Vậy sau khi trở nhất định sẽ tăng một cấp, hơn nữa còn còn là trường Đảng Trung ương”.

“Cậu thông tin cũng thật nhanh, tôi thật ra cũng biết”.

“Trước khi ngài đi có trở về thăm huyện Duyên Đài không? Nếu không về được chúng tôi liền qua đó, vài đồng sự cũ đều nói muốn mời ngài ăn cơm, bảo tôi gọi điện, lần này ngài phải nể mặt chúng tôi đấy”.

“Ha ha, đi, ngày mai đi, ngày mai tôi trở về, mời các cậu ăn cơm”.

“Ngài đừng như vậy, đã nói là chúng tôi mời mà”.

Sau khi gác máy, lại có vài đồng nghiệp cùng cán bộ gọi điện đến, không có ngoại lệ, đều là mời Đồng Học Bân đi ăn cơm. Đồng Học Bân từ sau khi đắc tội với Vương An Thạch, đã lâu lắm không có xã giao gì trên quan trường, lần này lại tới cùng nhau, làm cho hắn cũng có chút bất đắc dĩ. Nhưng không thể không nể mặt, một số có thể từ chối Đồng Học Bân đều từ chối rồi, từ chối không được hắn đành phải đi.

Ví dụ như buổi tối hôm nay, Đồng Học Bân bị bảy, tám cán bộ ở văn phòng đường phố Quang Minh sống chết kéo đi ăn ở khách sạn, gọi không ít món, còn mời uống rượu.

Cảnh Tân Khoa nâng chén nói: “Chủ nhiệm, trước tiên chúc mừng ngài”.

“Chủ nhiệm, tôi cũng kính ngài”.

“Mọi người trước tiên đều kính Chủ nhiệm một ly đi”.

“Chúc mừng ngài thăng chức”.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nâng chén, cạn ly với Đồng Học Bân.

Thịnh tình không thể từ chối, Đồng Học Bân đành phải uống hết một ly như bọn họ. Nhưng cuối cùng vẫn chú ý tới cách nói chuyện, giải thích:

“Sao các một đám các cậu đều nói tôi sắp thăng chức? Không có chuyện gì, chỉ là đi tu dưỡng một chút ở Trường Đảng, nói thật, lúc này tôi thực không muốn đi, không phải khác người, thành phố Phần Châu xảy ra động đất nghiêm trọng như vậy. Sau thiên tai xây dựng lại cũng có không ít nhiệm vụ đang chờ chúng ta, lúc này lại bảo tôi đi học ở Trường Đảng, trong lòng tôi thực sự không yên tâm”.

Đồng Học Bản quay đầu nhìn về phía Cảnh Tân Khoa cười ha ha nói: “Nhưng sau này có Bí thư Cảnh chủ trì công việc ở văn phòng đường phố, tôi cũng không có gì lo lắng, tôi kính mọi người một ly. Thời gian mấy tháng này, cảm ơn mọi người đã ủng hộ công việc của tôi”.

“Chủ nhiệm, ngài khách sáo quá”.

“Là chúng tôi nên kính ngài”.

“Nào, cụng ly”.

Sau khi ăn xong, mọi người đều đi bộ trở về nhà trong trụ sở.

Nhìn khu nhà bản thân ở thời gian không ngắn, Đồng Học Bản nhất thời có chút thổn thức, vốn còn cho rằng ở văn phòng đường phố Quang minh làm việc ít nhất cũng phải một năm. Không ngờ nhanh như vậy đã phải đi, đây là điều mà Đồng Học Bản thực sự không ngờ tới, tuy rằng anh đã sớm mong được đề bạt lên Phó sở, nhưng vừa nghe nói phải đi, trong lòng cũng có chút không nỡ.

Lúc lên lầu, Đồng Học Bản đi cùng Cảnh Tân Khoa.

Đột nhiên, Lâm Bình Bình ở phòng Chiêu thương huyện Duyên Đài gọi điện thoại tới.

Đồng Học Bản liếc Cảnh Tân Khoa một cái, bấm nút nghe điện: “Alo, Tiểu Lâm”.

“Chủ nhiệm Đồng, nghe nói ngài sắp đi Trường Đảng Trung ương?”

“Ha ha, tuần sau đi báo danh”.

“Vây chúc mừng ngài rồi. Ngài lúc nào có thời gian, những cấp dưới cũ của ngài ở phòng Chiêu thương chúng tôi đều muốn mời ngài ăn cơm”.

“Được, ngày mai, ngày mai tôi trở về”.

Gác máy xong, Đồng Học Bản một bên: “Đúng rồi Tân Khoa, tôi cũng không có gì giấu cậu nữa, cậu cũng biết tôi sắp đi, còn hai ta, bây giờ cũng không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới, có một số việc có thể tôi không nên nói ra, nhưng tôi còn muốn hỏi một câu, cậu và Lâm Bình Bình... rốt cuộc là như thế nào?”

Nghe vậy, Cảnh Tân Khoa cười khổ nói: “Cũng là như vậy”.

Đồng Học Bản mượn rượu nói: “Tiểu Lâm người này tôi tiếp xúc trong thời gian không ngắn, quả thật là một cô gái tốt, tôi thực cảm thấy hai người rất phù hợp”.

Cảnh Tân Khoa thở dài nói: “Lúc trước sau khi tốt nghiệp đại học chúng tôi liền chia tay, nói thực, bây giờ tôi cũng rất hối hận, nhưng nói gì cũng vô dụng, tôi mấy ngày này gọi không ít điện thoại cho Bình Bình, nhưng cô ấy cũng không tiếp, chắc là còn hận tôi, tôi hiện tại cũng...”

“Đúng rồi” Đồng Học Bản đột nhiên nhớ tới một việc: “Tiểu Lâm có con chuyện này cậu cũng biết đi?”

Cảnh Tân Khoa ngạc nhiên nhìn về phía hắn nói: “Con? Bình Bình không phải là chưa kết hôn sao?”

Hai người đều dừng lại trong hành lang.

Đồng Học Bản cũng sửng sốt một lúc, hắn nghĩ là Cảnh Tân Khoa biết: “Cậu không biết rõ sao? Trên hồ sơ của Tiểu Lâm tuy viết rằng chưa kết hôn, nhưng...”

“Cô ấy thực sự có con sao?” Cảnh Tân Khoa có chút không dám tin.

“Đúng là có thật, tôi đã gặp một lần”.

Đột nhiên trong ánh mắt thay đổi, Cảnh Tân Khoa cuống quýt nói: “Chủ nhiệm, con của Bình Bình bao nhiêu tuổi rồi?”

Đồng Học Bản nghĩ một lát nói: “Bao nhiêu tuổi, năm trước lúc tôi gặp, hình như 4,5 tuổi? Đại khái là tầm này đi”.

“4,5 tuổi? Ngài xác định?”

“Chắc chắn là vậy, sao vậy?”

Cảnh Tân Khoa thở một hơi, một lát liền trở nên kích động nói: “4,5 tuổi! 4,5 tuổi!”

Thấy bộ dạng này của hắn, Đồng Học Bản kinh ngạc, sau đó cũng kinh hãi nói: “Cậu là nói...”

Cảnh Tân Khoa vội nói: “Năm năm trước, đúng lúc hai người chúng tôi tốt nghiệp đại học, ngoài tôi ra, Bình Bình không có yêu qua ai khác”.

Tôi ngất, là con cậu sao?

Sau khi hai người chia tay, Lâm Bình Bình phát hiện mình mang thai.

Đồng Học Bản lập tức vui vẻ nói: “Đây là chuyện tốt, Tân Khoa, không phải tôi nói cậu, nếu đứa trẻ thực sự là của cậu, cậu nên nắm chặt lấy, Tiểu Lâm mấy năm nay một mình nuôi con quả thật không dễ dàng gì”.

Cảnh Tân Khoa không biết làm sao nói: “Tôi biết, tôi biết, vậy tôi...”

Đồng Học Bản cười nói: “Mau đi gọi điện thoại hỏi một chút, được rồi, tôi về đây”.

Cảnh Tân Khoa có chút hoang mang lo sợ, lập tức trở về chỗ bố mẹ mình.

Cảnh Tân Khoa và Lâm Bình Bình lại có con với nhau, đây là việc Đồng Học Bản cũng không dự đoán được, nói như vậy, cơ hội cho hai người một lần nữa ở cùng nhau lại lớn hơn, trước khi đi có thể thúc đẩy một việc vui như vậy, Đồng Học Bản cũng rất vui.

Nhưng Đồng Học Bản cũng không định xen chân vào việc của bọn họ, sau khi về nhà bắt đầu thu dọn hành lý của mình, chuẩn bị tốt vài ngày nữa thì rời đi.

Một ngày...

Hai ngày...

Đồng Học Bản sắp thăng lên Phó sở, chuyện này ai đều nhìn ra rõ ràng, tuy rằng chức vụ cụ thể còn chưa rõ, nhưng chuyện này đã là ván đã đóng thuyền. Đồng Học Bản tuần sau sẽ đi báo danh ở Trường Đảng, qua một tháng tiến tu chính là lên nhận cương vị mới, cho nên thời gian có vẻ gấp gáp, mọi người cơ bản đều gấp rút trong hai ngày này thực hiện cho Đồng Học Bản. Có một số lãnh đạo khu ví dụ như phó thường vụ Khu trưởng Trầm Phi và Bí thư Ủy ban Kỷ luật Ngô còn mời Đồng Học Bản về nhà ăn cơm.

Suốt hai ngày, Đồng Học Bản ngày đêm tất cả đều bận rộn xã giao, hắn cũng nghĩ thời gian không nhiều lắm, cũng muốn mau chóng xử lý mọi chuyện cho sạch sẽ.

Khu Nam Sơn... huyện Duyên Đài...

Đồng Học Bản hai đầu chạy trở lại, đi một lần tất cả những giao tình trước kia, bận tới tấp mặt tối mũi, rốt cuộc hoàn toàn thu về tất cả những công việc của mình ở bên này.

765. Chương 763: Sờ Soạng Một Tay Sờ!

Hôm nay.

Buổi sáng, nắng.

Lá rơi bay bay, gió thu thổi nhẹ.

Đã là trung tuần tháng mười, Đồng Học Bản trong đám quần áo cũng thêm vài chiếc quần mùa thu, lái xe chở hành lý đi ra từ khu Nam Sơn, thẳng đến Bắc Kinh. Còn thời gian vài ngày nhập học trường Trung Ương Đảng, nhưng Đồng Học Bản không có chút ý nào muốn đi, mà trước tiên giải quyết hết sạch những sự việc trong Khu lý, liền lái chiếc Cayenne vội vã đi về Bắc Kinh, mong muốn gấp rút muốn gặp Huyền Di và con gái.

Cayenne đi ở trên đường, tỉ lệ quay đầu khá cao.

Hầu như chiếc xe nào và người đi đường gặp thoáng qua Đồng Học Bản đều ngoái cổ lại nhìn hắn vài cái.

Nguyên nhân vô nó, chủ yếu là xe của Đồng Học Bản trong lúc động đất cũng khó tránh được, bị dư chấn của động đất mang tới đá vụn đè ép vài lần, bây giờ cửa sổ ở đỉnh xe tất nhiên mở không được, hơn nữa ngửa đầu nhìn lại có một lỗ to giống như vết xước, trên phần che của động cơ cũng bị dập một chút, đèn pha bên trái vỡ, kính chiếu hậu bị rơi ra, lúc hần muốn quẹo phải đều phải cố hết sức quay đầu lại nhìn, sợ xảy ra đâm xe. Dù sao Cayenne là có một bộ dáng vô cùng thê thảm, tốt xấu còn miễn cưỡng có thể lái được. Nhưng Đồng Học Bản cũng không chuẩn bị sửa, chắc là sửa cũng không sửa lại được, còn không bằng mua một chiếc xe mới đi, vừa đúng lúc về Bắc Kinh, đến lúc đó đi xem chút.

Một đường đi thẳng, xe đi tới Bắc Kinh.

Các anh em đã trở lại.

Rốt cuộc đã về rồi.

Nhìn cảnh sắc trong Bắc Kinh, Đồng Học Bản có cảm giác ảm áp, với hần mà nói, nơi này mới là nhà hần, là nơi hần sinh ra và lớn lên. Bắc Kinh là thủ đô, từ góc độ nhìn của nhiều người, đây chính là thiên đường, là nơi không ít người đều hướng về, là thành phố lớn, hiện đại hoá, cơ hội phát triển công việc rất nhiều. Nhưng Đồng Học Bản lại thật ra cảm thấy có quá nhiều người đã thần thánh hoá Bắc Kinh rồi, vùng ngoại thành ở đây cũng rất hoang vắng, đều là đồng ruộng nông thôn, Thuận Nghĩa, Bình Cốc, Thông Huyện. Ừm, bây giờ gọi là khu Thông Châu, nơi này có rất nhiều nơi còn không phát triển bằng huyện Duyên Đài, đây là lời nói thật, cho dù là trung tâm thành phố, những khuyết điểm to nhỏ cũng có rất nhiều, căn bản không đẹp như trong phim, chẳng qua Đồng Học Bản sở dĩ thích nơi này, đơn giản là vì có nhiều tình cảm và nhớ lại quá khứ khi ở đây, vĩnh viễn cũng không thể bỏ được.

Vừa lái xe, Đồng Học Bản vừa mở di động, gọi một dãy số.

Tít tít tít, điện thoại gọi được rồi.

Cù Vân Huyền nghe điện thoại nói: “Alo, Tiểu Bản”.

“Huyền Huyền, đang ở đâu vậy?” Đồng Học Bản hỏi.

“Đi có thể đi đâu được?” Cù Vân Huyền dịu dàng cười nói: “Ở nhà trông đứa nhỏ thôi”.

“Trong nhà không có việc gì chứ? Bố mẹ đâu?”

“Hai người họ đi chợ rồi, cũng không có việc gì, anh ở đâu thế?”

“Anh...” Đồng Học Bản cười: “Còn ở khu Nam Sơn, cứ như vậy đi, anh còn có chút việc, cúp máy trước, tí nữa nói sau”.

“Tiểu tử, chỉ biết bận công việc, được, đi đi”.

Cúp máy xong, Đồng Học Bản liền cười ha ha, sở dĩ không nói cho Huyền Di, tất nhiên là muốn cho cô một bất ngờ, vì thế lập tức đi tới một nhà bán hàng gần đó. Đồ dùng trẻ con, quần áo trẻ con, dinh dưỡng người già, vân vân. Đồng Học Bản mua một đồng lớn chất lên xe, rồi sau đó đi thẳng đến Cù gia.

Mười giờ sáng.

Trong tiểu khu Cù gia.

Đồng Học Bản dừng xe lại nhìn lên trên lầu, tay xách túi lớn túi nhỏ đi lên lầu, đứng ở trước cửa nhà Huyền Di, Đồng Học Bản đã muốn kiềm chế không được kích động trong lòng, trái tim không ngừng đập, tay ấn chuông cửa, Đồng Học Bản thở một cái.

“Ai?” Là giọng nói của Cù mẫu, 80% là vừa đi chợ về.

Đồng Học Bản lập tức nói: “Mẹ, là con”.

Cù mẫu kinh ngạc ồ lên một tiếng: “Tiểu Bản”.

Cạch, cửa liền mở: “Con sao đã trở lại rồi? Trở về cũng không nói với nhà một tiếng”.

Đồng Học Bản lách người đi vào cửa: “Đây không phải là ẹ một sự kinh ngạc sao. Mẹ, mua ẹ và ba ít đồ dinh dưỡng, cái này có lợi với việc giảm cao huyết áp, mẹ và ba mỗi ngày đều nên ăn”.

Cù phụ ra đón nói: “Sao lại mua nhiều thứ như vậy?”

“Mau vào đi” Cù mẫu vội vàng bảo hấn vào nhà: “Có mệt không? Mẹ rót cho con chén nước”.

Cù phụ hỏi: “Công việc thế nào? Còn đang cứu viện sao?”

Cù mẫu ngắt lời nói: “Ông chỉ có thể nói công việc với công việc thôi, cũng không hỏi con trước xem có bị thương chỗ nào không, Tiểu Bân, mau ẹ xem xem, có để lại vết sẹo gì không?”

“Mẹ, con rất tốt, không sao cả”.

“Vậy là tốt rồi, con lần này thực sự làm bố mẹ sợ hãi”.

“Bố, mẹ, thực xin lỗi, làm cho hai người lo lắng”.

Cù phụ vỗ vỗ vai Đồng Học Bân nói: “Bố xem tin tức, việc con cứu người chúng ta cũng nghe nói, con làm rất đúng, chúng ta là Đảng viên, nên...”

Cù mẫu mắt húng nói: “Lão già như ông không thể nói cái khác có phải không? Đúng cái gì mà đúng. Mạng nếu không còn, vậy thì cái gì cũng hết rồi. Ông chờ nhìn Vân Huyền thủ tiết đi”.

Cù mẫu giàn giụa nước mắt dặn dò Đồng Học Bân: “Tiểu Bân, về sau con nghe mẹ, lúc gặp những chuyện này ngàn vạn lần đừng đứng lên, Đảng viên trên toàn thế giới cũng không phải chỉ còn lại một người là con, con đừng thể hiện, gặp chuyện nên nghĩ về Vân Huyền một chút, nghĩ cho con gái con, có biết không? Đừng chỉ nghe bố con nói hươu nói vượn, ông ấy là đứng nói chuyện nên không đau thắt lưng”.

Cù phụ tức giận nói: “Ai không đau thắt lưng chứ?”

Cù mẫu hàm hừ nói: “Ông hôm qua không đau thắt lưng? Còn bảo tôi tìm cao dán cho ông”.

Đồng Học Bân sợ hai người bọn họ lại bắt đầu cãi nhau, cười gượng nói: “Bố, mẹ, vậy Vân Huyền đâu?”

Vừa nghe, Cù mẫu liền lộ ra tươi cười, chỉ chỉ lên phòng ngủ nói: “Nha, đang dỗ dành con gái nghe khúc đàn dương cầm gì đó, nha đầu kia, lại bị nó làm hư rồi, nhìn xem, cả ngày ôm con gái, căn bản là không rời ra, mẹ nói ôm một cái cháu ngoại của mẹ, Vân Huyền cũng không nở”.

Cù phụ lắc đầu nói: “Thiên Thiên về sau lớn lên sớm muộn gì cũng bị Vân Huyền làm hư thôi, cứ chờ mà xem”.

“Nuông chiều còn không tốt sao?” Cù mẫu tranh cãi nói: “Con gái được nuôi dưỡng, ông biết không?”

Bỗng nhiên, cửa phòng ngủ mở ra, từng âm thanh của đàn dương cầm lướt ra, chỉ nghe Cù Vân Huyền nói: “Ai nói gì vậy? Ai đến hay sao?”

“Con nghe thấy à? Cù mẫu hí hóp cười nói: “Con xem ai đến đây”.

Cù Vân Huyền từ trong phòng đi ra liền nhìn thấy Đồng Học Bân đứng trong phòng khác, hơi ngẩn ra: “Tiểu Bân? Anh không phải ở khu Nam Sơn sao?”

Đồng Học Bân vui vẻ nói: “Lúc gọi điện thoại anh đã đến Bắc Kinh rồi”.

“Anh là tên đáng chết, lại lừa di” Cù Vân Huyền trừng trừng nhìn anh, nhưng chân lại không nghe lời, chạy nhanh đến nhìn trên nhìn dưới hấn, thấy hấn thực sự không sao, Cù Vân Huyền mới thở ra, nghiêm mặt hung hăng nhìn hấn một cái: “Xem anh về sau còn dám dọa em nữa không. Anh đáng chết”.

Đồng Học Bân nhìn nhìn cô, cũng che giấu không được nhiệt tình trong mắt, nếu không có Cù phụ mẫu ở đây, Đồng Học Bân chắc chắn đã ôm lấy cô rồi. Hai người đã bao lâu không gặp nhau Đồng Học Bân thực sự không nhớ được, thật sự rất nhớ cô.

Cù phụ xua tay nói: “Đừng đứng nói chuyện như vậy, đều ngồi xuống đi, Tiểu Bân đi đường về đây cũng mệt mỏi rồi”.

Cù mẫu nhìn về phía con rể nói: “Con lúc nào thì đi? Lần này đến được mấy ngày?”

Đồng Học Bân kéo tay Cù Vân Huyền ngồi xuống sofa: “Nếu không có ngoài ý muốn, có lẽ là đợi khoảng hơn một tháng nữa”.

“Một tháng?” Cù phụ nhú mày nói: “Còn công việc của văn phòng đường phố các con? Mặc kệ sao?”

“Không phải” Đồng Học Bản nói: “Văn phòng đường phố bên đó đã do Phó Bí thư thay con quản lí công việc rồi, trên tổ chức bảo con đi tham gia một lớp tu dưỡng các cấp cán bộ ở Trường Trung ương Đảng, cho nên mới...”

Cù mẫu ngạc nhiên, vui mừng nói: “Con sắp thăng chức”.

Cù Vân Huyền cũng quan tâm nói: “Phó sở sao?”

Đồng Học Bản ừm một cái: “Ha ha, chắc là vậy, nhưng còn chưa có quyết định, cũng không biết sắp đi làm cương vị gì”.

Cù mẫu vô cùng cao hứng nói: “Mới 25 tuổi đã vào Phó sở? Xem Tiểu Bản của chúng ta có nhiều bản lĩnh như vậy, lần này phải chúc mừng mới được, các người chờ một chút, tôi đi nấu cơm”.

Cù Vân Huyền mỉm cười nói: “Nhìn xem, ai không biết còn tưởng rằng mẹ sắp thăng chức đó”.

“Nói cái gì vậy” Cù mẫu tức giận liếc nhìn con gái một cái.

Cù phụ khẽ vuốt râu: “Bà ấy các con còn không biết sao? Hơn bốn mươi năm nay, cái tật xấu này cả đời bà ấy cũng không đổi được, là tôi mà nói, không kể quan bao nhiêu tuổi, mấu chốt là ở chỗ có thể làm bao nhiêu việc cho dân chúng”.

Cù mẫu không kiên nhẫn chỉ chỉ vào ông nói: “Được rồi được rồi, bình tĩnh cũng vô dụng, nhà chúng ta chỉ có một mình ông cao thượng, được chưa?” Nói xong nhìn hai người bọn Đồng Học Bản nói: “Đừng để ý đến ông ấy, mẹ đi nấu cơm cho các con”.

Cù phụ vừa thấy, đứng dậy nói: “Hai vợ chồng các con cứ nói chuyện đi, bố về phòng đọc báo”.

Một lát sau, trong phòng khách cũng chỉ còn Đồng Học Vân và Cù Vân Huyền hai người.

Đồng Học Bản không còn rụt rè, một phen liền ôm Cù Vân Huyền một cái, hôn lên đôi môi của cô. Cù Vân Huyền mặt nóng lên, nhìn về phía phòng ngủ và phòng bếp, thấy hai ông bà cũng không ở, mới ôm lấy thắt lưng Đồng Học Bản, cũng động tình hôn anh một cái.

Cuối cùng mới rời môi ra.

Đồng Học Bản dịu dàng nói: “Nhớ anh không?”

Cù Vân Huyền cười nhìn hắn: “Nhớ, nhớ muốn đánh anh thì có”.

“Vậy em đánh anh đi, anh cam đoan sẽ không đánh trả” Nhớ ra cái gì, Đồng Học Bản nhìn trên nhìn dưới cô: “Ồ, đáng người em còn đẹp như vậy? Đã sinh con rồi, sao lại càng ngày càng xinh đẹp vậy? Xem mặt em hồng hào, hài, làn da cũng mịn hơn trước kia nữa, thật đẹp”.

Cù Vân Huyền lấy tay dụi dụi trán hắn, cười nói: “Anh nói xem anh thật hư đồn này, ngoài việc tặng bóc em vui vẻ ra, còn có thể làm gì chứ”.

“Không phải nịnh nọt em, là ăn ngay nói thật”.

“Miệng lưỡi trơn tru, ha ha”.

Đồng Học Bản thật sự là thấy rất kỳ, hắn vốn đã chuẩn bị tâm lý tốt là Huyền Di có thể sẽ béo lên, ai ngờ căn bản không phải như vậy, Cù Vân Huyền bây giờ thật sự so với trước kia còn thành thực hơn nhiều, nhìn chiếc áo ngủ tơ tằm dài tay mỏng manh của cô, Đồng Học Bản nhin không được đưa tay vào khe hở của hai nút thắt, Cù Vân Huyền cũng không ngăn lại, hung hăng xoa xoa một chút trên ngực cô.

Thật mềm.

Nhưng ngay sau đó trên tay Đồng Học Bản chính là nóng lên, lòng bàn tay dường như ướt vậy.

Đồng Học Bản ngẩn người, lấy tay ra xem xem, mặt trên có một tầng chất lỏng màu trắng sữa, còn có một mùi sữa,

Đồng Học Bản nhất thời không phản ứng lại: “Đây là cái gì?”

Cù Vân Huyền mặt đỏ đánh vào cánh tay hấn một cái: “Tiểu sắc phơi. Anh nói là cái gì”.

Là sữa.

Đồng Học Bân lúc này mới hiểu ra.

766. Chương 764: Nhìn Thấy Con Gái!

Trong phòng khách Cù gia

Đồng Học Bân ngửi ngửi mùi sữa trên tay, hít hít mũi, cuối cùng không nhịn được đưa lưỡi ra liếm thử: “Không ngọt”.

“Anh nếm cái gì chứ”.

“Anh nếm xem là vị gì”.

“Tiểu lưu manh...” Đứng nhìn Cù Vân Huyền đã 31 tuổi rồi, nhưng mặt nàng vẫn không dày lên được, ăn không được cái này.

Đồng Học Bân lại xoa xoa tay, một lần nữa đưa tay lên, tay hướng phía áo ngủ cô thò vào: “Lấy ra một chút nữa cho anh nếm chút, chỉ một ngụm nữa thôi”.

“Đừng nghịch nữa, bố mẹ em còn ở đây”.

“Bọn họ không nhìn thấy đâu, Huyền Di, nhanh lên”.

“Nói không được là không được mà, anh đừng đùa nữa, Di thực sợ anh rồi, thực sợ rồi”.

Đồng Học Bân sờ cô rất lâu, Huyền Di cũng không đồng ý, hơn nữa còn tức giận có bộ dáng muốn đòi mạng, thấy thế, Đồng Học Bân đành phải thu tay về than thở một tiếng.

Cù Vân Huyền tức giận nói: “Đó là dành cho con gái em uống, anh không được tranh”.

Đồng Học Bân hừ một tiếng: “Nhiều sữa như vậy, một người một ngày cũng uống không hết, anh chỉ có uống một ngụm, có gì không được chứ, xem em keo kiệt như vậy, ở đây có đứa nhỏ chính là không giống, anh xem sau này anh ở nhà sẽ không còn địa vị gì nữa, em khẳng định nhìn con gái còn thân thiết hơn anh kia”.

Cù Vân Huyền cười nói: “Chính là thân hơn so với anh, thì sao nào? Anh không phục sao?”

Bỗng nhiên, Đồng Học Bân bần thần, vỗ thật mạnh vào trán mình nói: “Em xem anh thật ngốc, đến đây đã nửa ngày rồi. Con gái của anh đâu. Con gái của anh”.

Cù Vân Huyền buồn cười nhìn hấn nói: “Anh giờ mới nhớ tới hỏi con gái hả?”

“Em làm cho anh hồ đồ cả rồi” Đồng Học Bân đứng dậy nói: “Con gái của anh đâu? Có phải ở trong phòng ngủ hay không? Anh đi thăm nó”.

Chính mình thật ngốc, việc chính đều quên mất cả.

Giày vò cả nửa ngày còn không có thấy Thiên Thiên đâu.

“Anh chậm một chút đã” Cù Vân Huyền đuổi theo nói: “Thiên Thiên chắc là đang ngủ. Anh đừng đánh thức con”.

Đồng Học Bân không nghe. Hoang mang rối loạn vội vội vàng vàng chạy đến trước cửa phòng ngủ. Run run tay đẩy cửa đi vào.

Lập tức, một hình ảnh mà cả đời Đồng Học Bân cũng không thể quên được đi vào tầm mắt anh. Chỉ thấy trong chiếc nôi trẻ con cạnh giường, có đáng một đứa nhỏ đáng yêu đến mức không thể đáng yêu hơn được nữa đang nằm im, mặc quần áo trẻ con vô cùng đáng yêu, mắt to vệt sáng nhìn trần nhà. Trong ánh mắt trong sáng, quả thực không cần nói ra nữa. Đồng Học Bân vừa thấy đôi mắt đều đỏ lên, thật giống Huyền Di, như là từ một khuôn đúc đi ra

Rốt cuộc, tiểu tử kia phát hiện ra có tiếng động ở cửa, nhìn ra phía Đồng Học Bân, trong nháy mắt nhìn anh, miệng phát ra những tiếng da da.

Cù Vân Huyền cũng nhanh không kịp, thầm oán nói: “Xem kia, bị anh đánh thức mất rồi”.

“Vốn đã tỉnh rồi mà” Đồng Học Bân dứt lời, run run đi lên vài bước đến trước chiếc nôi trẻ con. Lại kích động không yên đưa tay ra, lại không biết làm thế nào cho đúng.

Tiểu Thiên Thiên thanh âm kêu lại càng to, hoa chân múa tay loạn lên.

Cù Vân Huyền cười nói: “Tiểu tử kia là muốn anh ôm nó đó”.

Đồng Học Bân hít hít thở, rốt cuộc cắn răng duỗi tay ra. Thật cẩn thận đến cực điểm bế tiểu bảo bối từ trong giường trẻ con ra, ôm vào trong ngực.

Tiểu Thiên Thiên nắm lấy quần áo của Đồng Học Bân, mắt mở to nhìn hấn.

Đồng Học Bân hưng phấn không nói ra lời.

Cù Vân Huyền từ phía sau ôm Đồng Học Bân, dịu dàng nói với Tiểu Thiên Thiên: “Tiểu tử, ai đây nào ? Ai nào ? Đây là ba con, biết không. Là ba đó”.

Đôi tay nhỏ bé mập mập của Tiểu Thiên Thiên gãi gãi ngực của Đồng Học Bân.

Cảm giác bây giờ của Đồng Học Bân thực sự không thể dùng từ nào để có thể diễn tả được. Hạnh phúc vô cùng, hấn vô cùng khẩn trương dùng tay nhéo nhéo lên khuôn mặt phúng phính của tiểu Thiên Thiên, sau đó hung hăng hôn một cái lên trán nó: “Tiểu tử kia, ta là ba con, là ba con, mau gọi một tiếng “ba” nghe nào”.

“Ya...”

“Con gái ngoan của ta, mau gọi ba ba nào”.

“Ya ya...”

Cù Vân Huyền huých tay vào lưng Đồng Học Bân nói: “Mới chưa đến một tháng, vẫn sớm nên còn chưa thể nói được”.

Đồng Học Bân vui vẻ nói: “Thật đáng yêu, em có thấy thế không Huyền Di? Nó thật đáng yêu, giống em như đúc, thật sự là con gái ngoan của anh”.

Cù Vân Huyền cười khanh khách nói: “Còn nói nữa, em với ba mẹ em cũng lấy ảnh trước đây của em so qua, quả thật vô cùng giống, đợi tới trưa lấy ra cho anh xem”.

Đồng Học Bân lại hôn con gái một cái nói: “Thực ngoan, tiểu tử thật xinh đẹp”.

“Đừng mãi ôm con thế” Cù Vân Huyền lo lắng nói: “Lại làm ngã con”.

“Được rồi, cho anh ôm một lát” Đồng Học Bân mặc kệ: “Đây là con gái anh, anh làm ngã chính mình cũng không thể làm ngã con được”.

Cù Vân Huyền nhéo nhéo tai của Đồng Học Bân nói: “Cái tư thế kia của anh là không đúng, tay kia đừng ôm chân, phải nâng lấy mông con, như vậy mới vững được”.

“Là như thế này sao?”

“Đúng vậy, lại hướng lên trên một chút”.

Đồng Học Bân học rất lâu mới học được, nhưng đột nhiên lúc đó, Tiểu Thiên Thiên bỗng nhiên khóc oa oa, nước mắt tí tách rơi xuống từ đôi mắt to, oa oa khóc lớn.

Đồng Học Bân sợ hãi nói: “Ai ui, như vậy là sao? Đừng khóc đừng khóc. Ba ba sai rồi, con đừng khóc có được không?”

“Mau đưa cho Di xem nào” Cù Vân Huyền rất nhanh đón lấy con xem xem: “Là con nó tè rồi, Di đổi bỉm cho con đã”.

Đồng Học Bân lúc này mới thở nhẹ nhàng ra, mồ hôi lạnh đều hết: “Anh còn cho là do anh ôm làm đau con, Huyền Di, em còn ở cữ mà, đừng động, để anh, để anh”.

Cù Vân Huyền không tin nhìn hấn cười nói: “Anh làm được không?”

“Không phải chỉ là đổi bím thôi sao, làm gì mà không được?”

“Vậy giao cho anh vậy”.

“Mau đưa cho anh nào”.

Dưới sự chỉ đạo của Cù Vân Huyền, Đồng Học Bân mất mười phút sau mới đổi xong bím cho con gái, ước chừng làm cho Đồng Học Bân một thân toàn là mồ hôi, đều gấp, nhưng Đồng Học Bân lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào, ngược lại vô cùng hăng say, chuẩn bị xong lại hăng say ôm con gái đi bộ ra phòng.

Cù Vân Huyền mỉm cười nhìn nói: “Xem anh đẹp chưa kìa”.

Đồng Học Bân cười ha ha không ngừng: “Xem con gái anh kìa, thật ngoan nha, sẽ không thấy qua con gái bảo bối ngoan như vậy, em xem em xem, đôi mắt thật to, vừa thấy liền biết là thông minh giống anh rồi”.

Cù Vân Huyền cười nói: “Giống anh chính là ngọc đi, anh còn thông minh sao?”

“Được rồi được rồi, đều giống hết em được chưa?” Đồng Học Bân ôm con gái đi đến phòng khách: “Anh không tranh cãi với em, anh đưa cục cưng của anh đi tản bộ”.

Lúc này Cù mẫu từ trong bếp đi ra: “Đều đi rửa tay cả đi chuẩn bị ăn cơm”.

Cù Vân Huyền dạ một tiếng rồi vào phòng vệ sinh.

Nhưng Đồng Học Bân lại không đi, còn ôm con gái ca hát.

Cù mẫu nhìn thấy buồn cười nói: “Tiểu Bân, cơm nước xong hãy ôm, Thiên Thiên không chạy đi đâu mất mà sợ”.

Cù Vân Huyền trong WC cười đến sáng lạn nói: “Mẹ, mẹ cứ để anh ấy bế đi, nhìn hình dáng kìa của Tiểu Bân, không cho anh ấy bế nhiều một chút thì anh ấy ngay cả cơm cũng ăn không vào đâu”.

Đồng Học Bân nói với con gái: “Đi, cùng ba đi ăn cơm nào”.

Cù mẫu bất đắc dĩ nói: “Hai người các con, thật sự là một người có thể ôm đứa nhỏ hơn một người”.

767. Chương 765: Phải Đi

Buổi trưa.

Cù gia.

Đồ ăn đã được Cù mẫu bưng lên bày ra trên bàn.

”Nào, tới giờ ăn cơm rồi”.

”Mẹ, hôm nay làm nhiều đồ ăn như vậy”.

”Đây là chúc mừng Tiểu Bân được thăng quan, đương nhiên là làm nhiều một chút”.

”Tiểu Bân buổi tối không đi sao?”

”Ba, con không đi”.

”Vậy hai người đàn ông chúng ta uống hai chén vậy”.

Cù Vân Huyền cùng bố mẹ rất nhanh ngồi xuống, lấy đĩa, rót rượu, Đồng Học Bân đặt tiểu bảo bảo ở trên sô pha, rất nhanh đi vào WC rửa tay, sau đó trở lại một tay ôm tiểu Thiên Thiên lần nữa ở trong lòng, tươi cười đầy mặt hướng phía bàn ăn ngồi xuống, đưa một tay ra vững vàng ôm lấy đứa nhỏ, dùng một tay khác cầm đĩa lên, ăn thức ăn: ”Mẹ, tay nghề của mẹ thật siêu quá, hài, thức ăn thật thơm”.

Cù mẫu mặt mày hớn hở nói: "Xem con rể tôi kia, thật biết ăn nói nha".

Đồng Học Bàn lập tức bưng một chén rượu: "Ba, mẹ, con kính hai người một ly, mấy ngày nay khiến hai người lo lắng sợ hãi, đều là con sai, về sau khẳng định sẽ không có như vậy nữa".

Cù mẫu vui vẻ nói: "Được, mẹ hôm nay rất vui, uống với con một chén".

Cù phụ cũng nâng một chén lên.

Leng keng, Đồng Học Bàn và Cù phụ mẫu chạm cốc, uống cạn.

Sau đó, Đồng Học Bàn tự mình rót rượu, nâng chén lên trình trọng nhìn sang Cù Vân Huyền đang ăn cơm nói: "Vân Huyền, anh cũng kính em một ly, mấy ngày này đã khổ cho em rồi".

Cù Vân Huyền buồn cười nói: "Giả vờ".

"Mau, hai chúng ta uống một chén, em uống nước trái cây là được rồi".

"Được rồi, được rồi, cụng ly".

Uống một vòng xong không khí thật tuyệt.

Cù mẫu gấp ít thức ăn cho Đồng Học Bàn nói: "Con trước đặt đĩa nhỏ xuống đã, như vậy mới có sức ăn cơm chứ Còn chưa ôm đủ nó sao".

"Mẹ, không sao" Đồng Học Bàn tiếc nuối, cười cười hôn lên mặt tiểu bảo bảo một cái nói: "Cứ để con ôm một lát, nhìn tiểu tử này con liền vui rồi".

Cù Vân Huyền dịu dàng trong ánh mắt cũng nhìn xuống cục cưng trên người, nhẹ nhàng néo néo tay con gái nhỏ.

Tiểu thiên thiên cười khanh khách không ngừng, gương nanh múa vuốt bắt lấy mẹ.

Cù Vân Huyền bị chọc cho cười đuôi tay ra néo đầu mũi con gái một cái nói: "Tiểu bướng bỉnh".

Tiểu Thiên Thiên kháng nghị lúc này bắt đầu kêu ya ya, ở trong lòng của Đồng Học Bàn liên tiếp ngọ nguậy.

"Em nhìn xem, con gái tức giận rồi kìa?" Đồng Học Bàn mất hứng nói: "Em đừng cứ mãi động tay động chân với con gái, con còn chưa có lớn đâu, em lại làm cho sống mũi của Thiên Thiên bị lệch đi, đến lúc lớn không gả chồng được".

Đồng Học Bàn vô cùng yêu thương ôm lấy con gái nói: "Ngoan ngoan, không tức giận với mẹ nha, chúng ta không thêm để ý đến mẹ, nào, ba ba lát nữa sẽ mang cục cưng của ta ra ngoài chơi nhé".

Cù Vân Huyền tức giận nói: "Xem cái hình dáng ngốc của anh kìa".

Đồng Học Bàn không để ý, vẫn như trước lấy tay đùa với con gái, ngay cả cơm đều quên ăn.

Thấy thế, Cù phụ đều bắt đắc dĩ nói: "Bố nói với các con này, hai người các con như vậy nuôi đứa nhỏ là không được, thật quá nuông chiều nó, bằng không về sau khẳng định sẽ trở thành một đứa trẻ hư".

Đang nói tới đây, toàn bộ căn phòng lung lay một chút.

Một chiếc đĩa trên bàn ăn cơm rất nhanh lăn xuống đất, đĩa bát trên bàn phát ra tiếng leng keng, hung hăng run lên.

Là động đất.

Cù Vân Huyền sắc mặt cả kinh đứng lên cùng với Cù phụ mẫu.

Đồng Học Bàn theo bản năng một tay ôm lấy tiểu bảo bảo để bảo vệ ở trong người, cảnh giác nhìn về bốn phía, toàn thân đều căng lên, tuy cơ chuẩn bị tốt.

Nhưng động đất chỉ lưu lại có hai giây rồi thôi

Căn phòng lại trở lại yên tĩnh, biên độ sóng cũng không quá lớn, không có gì đại sự, hiển nhiên là dư chấn của động đất ở Phần Châu.

Cù phụ mẫu liếc nhau, quay trở lại ngồi, lau lau mồ hôi lạnh trên trán: "Làm tôi sợ nhảy dựng lên, thực nguy hiểm".

Cù Vân Huyền lo lắng nói: "Mấy ngày nay dư chấn không ít lần? Đêm hôm qua em còn cảm thấy động đất nữa, cũng không biết có phải là nằm mơ hay không nữa".

"Ban đêm tôi cũng thấy như vậy, đèn lớn nhà chúng ta hình như lắc lư vậy" Cù mẫu cũng lo lắng sốt ruột nói: "Đều đã qua nhiều ngày như vậy sao còn có dư chấn? Lúc nào là hết? Vân Huyền, bằng không hai ngày này chúng ta về phía Nam đi, mẹ có mấy đồng nghiệp ở bên đó, đi qua đó coi như đi du lịch, bằng không vạn nhất ngày nào đó có cái gì không tốt, lúc nào đó tiểu Thiên Thiên đang ngủ hoặc ngồi làm nó rơi xuống đất, va phải chỗ nào thì biết làm sao? Bóng đèn lớn bị động đất làm rơi xuống người tiểu Thiên Thiên cũng không được, đúng hay không? Ông nó, ông thấy thế nào?"

Cù phụ gật gật đầu nói: "Cũng được, tránh đi trận này xong rồi nói sau".

Thật ra Cù gia sau khi phát sinh ra động đất liền dự định đi thành phố phía Nam tránh một chút, nhưng lần này Cù Vân Huyền vừa sinh đứa nhỏ xong còn ở bệnh viện trong vòng ba ngày không được ra ngoài, không có tiện đi lại, thứ hai sau đó lại xảy ra việc Đồng Học Bản gặp nạn, lần này đành trì hoãn, cả nhà mới chưa đi.

Đồng Học Bản không nỡ nói: "Đi phía nam?"

Cù Vân Huyền mặt mày nhăn nhó nói: "Tiểu Bản vừa trở về, tạm thời không đi được không?"

Cù mẫu nói: "Tiểu Bản ở vài ngày lại phải đi học lớp tiến tu Trường Trung ương Đảng, thời gian có thể ở cùng con và đứa nhỏ cũng không nhiều lắm, còn nữa, cũng không phải về sau đều không gặp được? Thời gian còn dài, đây không phải đều là vì đứa nhỏ sao? Nếu vài người nhà chúng ta, con cho là mẹ cùng ba con muốn chạy lung tung trên khắp thế giới sao?"

Từ sau khi có đứa nhỏ, trọng tâm của gia đình cũng dần dần chuyển lên người đứa nhỏ.

Đồng Học Bản nghĩ một lát cũng thấy đúng, thuận tiện nói: "Đi, đi tránh một chút cũng tốt, nếu không trong lòng anh cũng không yên ổn, dư chấn bên này còn không biết đến khi nào thì hết đâu".

Cù Vân Huyền hỏi: "Khi nào thì đi?"

Cù mẫu nói: "Mấy ngày trước đã nói đi rồi, đồ đạc cũng dọn được không ít, ngày kia đi, ba người các con lại lo lắng đi, ngày kia đi".

Đồng Học Bản nói: "Con tìm ẹ xe".

Cù mẫu cười nói: "Không cần, để ba con lái xe mang chúng ta đi là được, ông ấy gần đây đã thi bằng lái xe rồi, lái xe rất vững chắc".

Sau khi ăn xong, Đồng Học Bản biết Huyền Di và đứa nhỏ phải đi, vì thế càng quý trọng giờ phút này.

Đang lúc chờ Đồng Học Bản và Cù Huyền Di đi vào phòng ngủ, Cù mẫu bỗng nhiên gọi anh lại, lặng lẽ kéo Đồng Học Bản sang một bên, dặn nói: "Mẹ biết vợ chồng son các con đã lâu không gặp nhau, nhưng Vân Huyền vừa sinh xong, hai người nên kiềm chế một chút, mẹ nói cho các con biết, trong vòng ít nhất ba tháng cũng không được sinh hoạt vợ chồng, biết không?"

Cù mẫu nói một ít thứ cần kiêng kị.

Tôi ngất.

Mẹ nói điều này làm gì nha.

Đồng Học Bản đỏ mặt: "Mẹ, xem mẹ nói kia, sẽ không có gì đâu".

Cù mẫu nói: "Mẹ cũng là đánh cái châm dự phòng cho con thôi, các con còn trẻ, đầu óc nông nổi nên liên... được rồi, được rồi, không nói nữa, con biết là được rồi".

"Vậy đi, con ở cùng đứa nhỏ đi".

"Đi đi, nhớ kĩ lời mẹ nói đó".

”Con biết rồi, con biết rồi mà”.

Đồng Học Bản như được đại xá, mang theo xấu hổ chạy nhanh như chớp đi, trong lòng thầm nói nếu cái kia mà không được, anh em uống sữa cũng được chứ?

Đây còn muốn uống sữa nữa.

768. Chương 766: Uống Sữa!

Buổi tối.

Phòng ngủ Huyền Di.

Ánh trăng chiếu trên màn, lúc sáng lúc tối.

Cửa vừa mở ra, sau khi từ bên ngoài đánh răng rửa mặt xong Đồng Học Bản về phòng, nhìn Cù Vân Huyền đang dỗ con ở bên cửa sổ, Đồng Học Bản âm áp nở một nụ cười.

”Ba mẹ đâu?” Cù Vân Huyền hỏi.

”Đều ngủ cả rồi” Đồng Học Bản đi lên nói: ”Con cũng ngủ rồi sao?”

”Còn chưa” Cù Vân Huyền cương chiều vuốt vuốt tóc cục cưng: ”Con nó, càng đến tối lại càng tỉnh, không cho người khác ngủ đâu, mấy ngày trước đều là bố mẹ trông, khiến cho hai ông bà bị giày vò đủ rồi, hôm nay cũng để cho họ nghỉ ngơi một chút, hai chúng ta buổi tối trông tên bướng bỉnh này, ha ha, về điểm này thì cục cưng thật giống anh nha, chưa bao giờ làm cho người khác bớt lo”.

Đồng Học Bản không thích nghe vậy liền nói: ”Anh nói Vân Huyền à, em đừng có cái gì đều mang anh ra so sánh được không? Mau lên, đưa con cho anh bế một lát”.

Cù Vân Huyền không đưa, cười cười nói: ”Anh đã bế cả một ngày rồi, một chút là được rồi”.

”Anh bế cả đời cũng không đủ, nhanh lên, con gái nhất định là nhớ anh rồi”.

”Đẹp mặt chưa”.

Đồng Học Bản đi lên đưa tay ra, rõ ràng đem con và Huyền Di đều ôm lấy, miệng vùi vào tóc Huyền Di hôn nhẹ, sau đó lại uốn cổ, lại hôn lên trán con gái, một nhà ba người ôm nhau, cảm giác đó, thật vô cùng hạnh phúc. Có con cảm giác thật tuyệt, vốn dĩ trong đầu Đồng Học Bản còn chứa không ít thứ, nhưng vừa nhìn thấy tiểu Thiên Thiên, chuyện phiền lòng gì đều không còn nữa. Đồng Học Bản cả ngày đều thấy cả người tựa như dùng không hết sức vậy, sức lực dư thừa, tinh thần phấn chấn.

Đổi tã cho con.

Lau mông cho con.

Làm xong mấy việc này, Đồng Học Bản và Cù Vân Huyền mới ôm tiểu Thiên Thiên chui vào chăn, Đồng Học Bản và Huyền Di mỗi người nằm một bên trái bên phải của con gái.

Đã mười giờ rồi.

Tiểu Thiên Thiên lại một chút ý muốn ngủ đều không có, kêu ya ya ở trên chiếc nôi một lát lại quơ quơ chân, trong chốc lát lại vầy vầy tay, làm ầm ĩ.

Đồng Học Bản xem con rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại đưa ngón tay ra nhẹ nhàng trêu chọc con.

Cù Vân Huyền mặc áo ngủ tơ tằm vuốt vuốt tóc Đồng Học Bản lại xoa xoa đầu con gái, không khỏi cười nói: ”Người ta kết hôn rồi sinh con, đều là đàn ông chống đỡ gia đình, Di thì tốt rồi, chưa kết hôn liền sinh con gái, tương đương về sau có hai con cần Di chăm sóc rồi, một là con, hai là anh, cả đời này có thể có toàn tâm rồi, còn không biết khi nào là bắt đầu đâu, hai cục cưng”.

Đồng Học Bản buồn bực nói: ”Em đừng đánh giá thấp anh, không phải chỉ lớn hơn anh có vài tuổi, em xem kìa, anh khi nào thì cần em chăm sóc chứ?”

Cù Vân Huyền sờ sờ mũi hần nói: "Anh cho là anh làm Di lo lắng cho anh còn ít sao?"

Bỗng nhiên, cũng không biết làm thế nào, tiểu Thiên Thiên oa oa khóc lớn lên.

"Ai u ai u" Đồng Học Bản đau lòng liền ngồi dậy: "Làm sao vậy? Em xem em xem đi, con nhìn không được em quả trách anh nha. Vẫn là con gái của ba thương ba. Con gái ngoan, ba cẩn thận với con gái bảo bối, đừng khóc đừng khóc nữa".

Cù Vân Huyền trừng mắt nhìn anh: "Cái gì thương anh chứ, là cục cưng đối bụng".

Đồng Học Bản thúc giục nói: "Vậy em mau cho con ăn đi, nhanh lên".

"Làm gì mà như đòi mạng vậy" Cù Vân Huyền vừa bực mình vừa buồn cười, từ trên giường ngồi dậy tựa vào đầu giường, cô đưa hai tay ra đón con gái từ trong tay Đồng Học Bản, liền mở nút áo ngủ ra.

Đồng Học Bản còn chưa thấy qua cho con bú bao giờ, mở to mắt ra nhìn

Cù Vân Huyền mặt đỏ lên, nghiêng người tránh sang một bên: "Không được xem, như vậy thật là đáng ghét".

Đồng Học Bản không nghe, vươn cổ ra nhìn chăm chăm vào ngực cô, không chớp mắt.

Tiểu Thiên Thiên đã bị Huyền Di ôm ở trong ngực, chỉ thấy một phút trước còn khóc oa oa rất lớn, tiểu bảo bảo giây tiếp theo đã im lặng rồi, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức bú chùn chụt, giống như khi con vậy, một lát sau, tiểu Thiên Thiên mới lộ ra vẻ mặt thoả mãn, ngậm lại cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp

Đồng Học Bản hỏi: "Sao lại không ăn nữa? Ngoan, lại ăn thêm chút đi".

Tiểu Thiên Thiên không để ý đến hần, ở trong lòng mẹ yên tĩnh nằm.

"Vậy là ăn no rồi sao?" Đồng Học Bản sợ con gái bị đói, chỉ muốn cục cưng có thể ăn nhiều một chút: "Lại ăn thêm hai ngụm nữa đi, sau này mới to lớn được".

Cù Vân Huyền đẩy đầu của Đồng Học Bản ra: "Còn chưa được một tháng mà, ăn làm sao được nhiều chứ? Sớm đã no rồi".

Đồng Học Bản ồ một tiếng, hướng lại gần, nuốt nước miếng nói: "No rồi là tốt, vậy đến lượt ba ba ăn nhé, nào, mẹ nó, cũng để chồng ăn một chút".

Cù Vân Huyền đưa tay ra dọa hần nói: "Dám, đánh anh".

Đồng Học Bản không chết tà tâm, hần muốn ăn sữa cả ngày rồi: "Em thật không thú vị gì cả Huyền Di, chỉ cho anh ăn một ngụm thôi, chỉ một ngụm thôi được không? Em cho anh nếm một chút vị tươi đi".

"Nói không được là không được" Cù Vân Huyền lập tức đóng cửa áo lại.

Đồng Học Bản thực tức giận, lẩm bẩm một tiếng, oán giận nói với cục cưng: "Xem mẹ con kìa, thật keo kiệt nha, đều đã cho con ăn nhiều lần như vậy, vậy mà ngay cả một ngụm cũng không cho ba ba, coi như ba ba đã nhìn ra rồi, địa vị của ba ba ở nhà đã bị giảm rồi".

Cù Vân Huyền cười nói: "Anh đừng có nói bừa với con, con có thể nghe hiểu được đó".

"Anh chính là muốn con nghe một chút em bắt công như thế nào".

Nói chuyện, nói chuyện, đảo mắt đã hơn mười một giờ.

Đồng Học Bản vốn muốn cho cục cưng cùng ngủ với bọn họ, nhưng Huyền Di lại nói sợ lúc xoay người khi ngủ đè lên cục cưng, cũng sợ con rớt xuống giường, vì thế Đồng Học Bản đành phải lưu luyến để cục cưng vào giường trẻ con cạnh giường, sau đó kéo giường lại gần, lần lượt để bên cạnh mình, thế này mới vừa lòng.

"Ngủ đi" Cù Vân Huyền kéo lấy cánh tay Đồng Học Bản, nằm xuống nhắm hai mắt lại.

Đồng Học Bản còn vẫn là chớp chớp mắt nhìn chăm chăm vào tiểu bảo bảo, tiểu Thiên Thiên cũng nhắm đôi mắt to ngây thơ nhìn chăm chăm vào ba ba. Không bao lâu, cục cưng mới nhắm mắt lại, ngủ.

Đồng Học Bàn rất kích động, cũng một chút buồn ngủ đều không có, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt thành thực quyến rũ của Huyền Di một cái, Đồng Học Bàn nhin không được liền thò tay vào trong chăn, xoa xoa trên lông của Cù Vân Huyền, nhất thời cảm thấy da thịt cô càng ngày càng mềm mại: "Đã ngủ chưa?"

"Ngủ rồi" Cù Vân Huyền mở miệng nói.

"Ngủ mà em còn có thể nói chuyện sao?" Đồng Học Bàn đùa tiếp, trên tay không ngừng sờ soạng ở trên đùi Huyền Di.

"Không được làm nghịch" Cù Vân Huyền mở mắt nói: "Đùa với con xong lại đùa em hả, anh lại giày vò đi?".

Đồng Học Bàn nói: "Anh bây giờ đã muốn giày vò em rồi, đã bao lâu rồi đều nhớ em".

"Bác sĩ nói, ít nhất ba tháng không được làm cái kia, muốn cũng không được muốn, hiểu không?"

"Anh biết" Ánh mắt Đồng Học Bàn động động nói: "Nhưng chỗ đó của em không được, vậy thì chỗ khác đi, bằng không chúng ta thử một lần ở đằng sau".

Cù Vân Huyền trừng mắt nói: "Tiểu háo sắc, anh còn nói nữa là Di cắt miệng anh đó".

Thấy cô phản ứng mạnh như vậy, Đồng Học Bàn đành phải lui ra phía sau cầu lần nữa: "Khụ khụ, vậy cái gì, miệng cũng được".

"Không được".

"Có cái gì không được, lần trước không phải rất tốt sao".

"Rất tốt cái gì".

"Em môi dày dày, đầu lưỡi cũng dày dày, làm cái đó vô cùng thoải mái".

Cù Vân Huyền vừa nghe, thật mạnh cắn vào hán mấy cái: "Không biết xấu hổ. Trong đầu một chút chuyện tốt cũng không có. Chỉ nhớ được tai họa thôi".

Đồng Học Bàn kéo kéo cô lại nói: "Em liền nói được hay không đi".

"Được cái gì, cục cưng còn ở đây".

"Thiên Thiên đã ngủ rồi, không sao".

Đồng Học Bàn cầu nhàu với cô rất lâu, Cù Vân Huyền rốt cục tức giận, xoay người trên giường, nhẹ nhàng ngồi dậy, trừng mắt nhìn anh nói: "Anh thật xấu hổ. Một chút cũng không biết thương Di".

Đồng Học Bàn biết đã được, trên mặt vui vẻ, rất nhanh cởi áo ngủ ra

Cù Vân Huyền bắt đắc dĩ nhìn hán, không phải rất tình nguyện quỳ trên giường bò về phía cuối giường, vừa đi vừa quay đầu lại cúi xuống phía dưới thân, quệt đôi lông vào chân của Đồng Học Bàn, nhếch miệng, đè nặng đầu xuống, hơi hơi mở ra đôi môi cánh hoa, đem đầu lưỡi mềm mại để dưới răng.

Phì phì...

Nước bọt hút vào chảy ra, vang lên những thanh âm vô cùng kiều diễm

Đồng Học Bàn hít thật sâu một hơi, tay thọc sâu vào trong tóc Huyền Di, cùng lên xuống với đầu cô.

Tựa như Đồng Học Bàn vừa mới nói, Cù Vân Huyền hạ đôi môi dày hơn so với phụ nữ bình thường, đầu lưỡi cũng vậy, lại mềm lại ướt, làm cái kia quả thật là một loại hưởng thụ cực hạn, vô cùng thoải mái.

Mười phút trôi qua.

Hai mươi phút trôi qua.

Cù Vân Huyền ô ô một tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu che miệng, rất nhanh xuống giường lấy vài tờ giấy ăn, tất cả đều phun ở trên mặt, đồ mặt lau đi rồi vút vào trong thùng rác, hung hăng nhìn Đồng Học Bàn, bước hai bước chui vào ổ chăn.

Đồng Học Bàn yêu thương hôn nhẹ cô nói: "Mệt sao?"

Cù Vân Huyền mệt mỗi ừm một tiếng: "Có một chút, cổ hơi đau".

"Nào, vậy để chồng em mát xa cho em" Đồng Học Bàn ngồi dậy

"Anh có thể có lòng tốt như vậy sao?"

"Vậy còn có thể giả sao? Anh xoa bóp cho em, em nằm nghỉ đi".

Đồng Học Bàn mát xa đi đi lại lại trên người Huyền Di, bóp cổ, bóp chân cho cô, sau lại nắm bóp bả vai, vô cùng cẩn thận.

Nhưng đúng lúc Cù Vân Huyền đang nhắm mắt nằm hưởng thụ, Đồng Học Bàn đột nhiên nhanh như chớp mở áo ngủ của Huyền DI, không đợi Cù Vân Huyền phản ứng lại, ngực đã bị Đồng Học Bàn đặt miệng vào rồi, hấn dùng lực uống một miệng đầy, lại cứ ở đó không ra, có thể là không sợ Cù Vân Huyền tức giận: "Tiểu tử thôi, anh làm gì vậy, làm gì vậy".

Đồng Học Bàn không nghe, lập tức duỗi tay ra giữ lấy nắn, lập tức, một dòng sữa nóng liền chảy vào miệng, ực một tiếng, bị Đồng Học Bàn nuốt xuống.

"Biết ngay là anh không có lòng tốt gì rồi mà" Cù Vân Huyền giận dữ, cầu anh một cái: "Đồ đáng chết".

Gian kế đã thực hiện được, Đồng Học Bàn vô cùng thoả mãn, chép chép miệng, trở về chỗ cũ, rõ ràng là nằm ở bên cạnh Huyền Di, mặc kệ Huyền Di có thể nào, Đồng Học Bàn cũng đánh không đánh trả, mắng không mắng trả, chỉ ngây ngô cười ha ha.

Cù Vân Huyền kéo tai hấn, tức giận không thôi.

Đồng Học Bàn hồn nhiên chưa thấy, còn đắm chìm với dư vị trong miệng.

Rốt cuộc uống được rồi.

Tuy rằng không có vị ngọt lắm, nhưng uống vào trong miệng Đồng Học Bàn, hấn lại cảm thấy so với cái gì đều ngọt hơn, vẫn là nóng hôi hổi, hương vị thì không cần nói rồi.

769. Chương 767: Báo Danh Trường Đảng!

Hai ngày sau.

Trường Đảng Trung ương.

Đồng Học Bàn không lái xe, Cayenne dĩ nhiên đã rách tả tơi, được hấn nhờ người bán đi, hấn hôm nay là đi bộ đến đây

Đồng Học Bàn đứng ở cổng trường nhìn bên trong, một luồng không khí trang nghiêm tràn đến, không khỏi làm cho người ta sinh ra một cảm xúc nghiêm túc kính trọng.

Đi nhanh về phía trước, Đồng Học Bàn đi qua cổng trường.

"Mời đưa ra chứng minh thư của anh" Một bảo vệ ngăn hấn lại nói.

Đồng Học Bàn vừa thấy, lấy một tờ giấy đưa cho bảo vệ: "Tôi là học viên lớp tiến tu".

Bảo vệ mở ra xem xem, trên mặt không chút thay đổi đem tờ giấy trả lại cho hấn, chỉ chỉ về phía tây bắc nói: "Hội trường ở bên kia, đi thẳng rồi rẽ phải".

"Được, cảm ơn" Đồng Học Bàn nhận lại giấy.

Phía sau, lại có vài người theo thứ tự đi vào, đều là đến trường báo danh.

Đồng Học Bàn vẫn là lần đầu tiên đến trường Đảng trung ương, cũng là lần đầu tiên đi tới nơi này, nơi này giống như là một cái khuôn viên trường, phía bên phải có một loạt các cửa hàng, có thể nhìn thấy các loại như canteen và cửa hiệu cắt tóc, đều là trong trường Đảng, mặt đối diện là một dãy tầng học, phía trên treo vài chữ to "Hoan nghênh học viên mới". Lại đi về phía trong có hai khu kí túc xá có kiến trúc bình thường,

nhưng khí thế không giảm chút nào. Đồng Học Bản biết, không ít lãnh đạo quốc gia và lãnh đạo trung ương đều từng đến nơi này học tập, tu dưỡng, trong lúc nhất thời, bước chân của hắn càng ngày càng chậm, một chút, nhìn xung quanh, cẩn thận nhìn rõ mỗi khu kiến trúc nơi này.

Diện tích trường Đảng rất lớn, trong 10 phút cũng không thể đi hết được.

Phía trước chính là hội trường, có một ít người đang đứng ở trước một cái bàn dài, hình như là đang đăng kí.

Đồng Học Bản nhìn một cái, cũng bước nhanh đi tới, sau khi xếp hàng đăng kí xong, hắn đứng lên hàng đầu, viết tên lên giấy chứng nhận học viên trường Đảng và cầm một chùm chìa khoá kí túc xá, lúc này mới tiến vào hội trường cùng với mọi người. Bên trong, đã đông đúc không ít người đang ngồi, học viên học kì này nhìn qua thì rất nhiều, ước chừng có hơn trăm người, đa số đều là trung niên, cán bộ hơn 30 tuổi cũng chiếm một bộ phận, nhưng học viên hơn 20 tuổi lại hình như chỉ có Đồng Học Bản một người, cho nên hắn vừa tiến vào vẫn là có vẻ thấy được không ít người đều nhìn hắn một cái.

Còn tận 20 phút nữa mới bắt đầu lễ khai giảng.

Đồng Học Bản tùy tiện tìm một chỗ ngồi ngay ở phía sau, lặng lẽ chờ.

”Lão Trần đã lâu không gặp”

”Lão Lữ? Anh cũng đến đây sao? Lời đồn nói anh xuống cơ sở rồi?”

”Ừm, là đi ba năm”.

”Chúng ta gặp nhau được cũng không dễ dàng, nghe nói Lão Trương cũng đến, lát nữa chúng ta đi ăn một bữa cơm đi”.

”Không thành vấn đề, trước họp đã, đợi tí nữa lại liên lạc”.

Rất nhiều học viên đều quen biết lẫn nhau, vừa thấy mặt không khỏi mừng mừng chào hỏi, có thể làm đến cấp bậc này, dù thế nào đi vào thể chế cũng phải lăn lộn ít nhất mười mấy năm, cho dù trước kia không cần quen biết nhau, bạn bè giới thiệu, cơ bản cũng đều nghe nói qua đối phương. Nhưng Đồng Học Bản chính là ngoại lệ, tùy tiện nhìn qua vài vòng, Đồng Học Bản không quen một ai, đừng nói người quen, ngay cả gặp qua mặt cũng không có thấy, chủ yếu vẫn là Đồng Học Bản mới vào làm việc trong thể chế hai năm, mối quan hệ tự nhiên là kém hơn so với người khác rồi.

Không lâu sau, buổi lễ bắt đầu.

Chỉ thấy vài lãnh đạo hướng lên trên đài chủ tịch ngồi xuống, phía dưới lập tức im lặng.

Người thứ nhất lên phát biểu chính là một hiệu trưởng trường trung ương Đảng, đầu tiên đọc vài câu diễn văn chào mừng các tân học viên, sau đó liền đi thẳng vào chủ đề chính, nói về nội dung chủ yếu huấn luyện của kì tiến tu này, cũng cố ý nhấn mạnh thời gian mọi người ở trong trường Đảng cần thực hiện “Ba thay đổi”. Từ lãnh đạo trở thành học viên, từ tình trạng làm việc thành tình trạng học tập, từ cuộc sống gia đình thành cuộc sống tập thể. Trường Trung ương Đảng là căn cứ quan trọng huấn luyện các cán bộ và lãnh đạo Đảng, yêu cầu học viên làm được “Ba thay đổi”. Mục đích là muốn tăng mạnh tính rèn luyện Đảng, thái độ nghiêm túc trong học tập, giữ nguyên nội quy kỉ luật trong nhà trường, tăng cường và cải thiện cho cán bộ tác phong học tập, xây dựng động lực cho ro. Từ đó tự giác xây dựng tác phong học tập được giáo dục kế hoạch bồi dưỡng từ đầu đến cuối, lấy tác phong học tập tốt để bảo đảm mọi thứ cho học viên, tiếp thu mọi điều được học.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, buổi lễ kết thúc.

Sau đó vài giáo viên cầm danh sách đi lên, bắt đầu phân lớp.

Danh sách chắc là trước đó đã chuẩn bị tốt, Đồng Học Bản bị phân đến lớp thứ 3, cũng là một lớp cuối cùng trong các lớp tiến tu các cấp cán bộ, dưới sự chỉ đạo của giáo viên Giáo Phươg, mọi người và các sinh viên đều ngồi xuống, lần lượt bắt đầu bình chọn lớp trưởng và các uỷ viên học tập, uỷ viên tuyên truyền... Đồng Học Bản tự nhiên vô danh trên bảng, hắn còn rất trẻ, chức vụ hiện tại vẫn chỉ là cấp khoa, chọn ai

cũng không có khả năng chọn hần. Đồng Học Bân cũng không quá để ý, hần tới nơi này chính là mạ vàng, là học tập, cũng không muốn đi tranh đấu cái gì.

Buổi sáng.

Lớp nghỉ ngơi, ngày mai mới là ngày chính thức nhập học.

Đồng Học Bân mượn này nọ những đồ rồi tìm được lầu kí túc xá của mình, ngẩng đầu nhìn xem, sau khi đăng kí lên lầu liền tìm được phòng của mình.

Cửa che lại, bên trong hình như có người.

Trong phòng có hai giường, một trái một phải, hoàn cảnh thật bình thường.

Đồng Học Bân đẩy cửa bước vào, chỉ thấy một người đàn ông 30 tuổi đang dọn dẹp hành lí ở trên một chiếc giường, liền biết đây là bạn cùng ở kí túc xá với mình.

"Xin chào".

Người nọ vừa quay đầu lại, mỉm cười nói: "Xin chào, xem ra là hai chúng ta một phòng?"

Đồng Học Bân đặt hành lí xuống, đi lên bắt tay anh ta nói: "Tôi là Đồng Học Bân, gọi tôi là Tiểu Đồng là được rồi".

"Tôi gọi là Hàn Hưng Hoa, trong Bộ Tuyên truyền Trung ương" Hàn Hưng Hoa tự giới thiệu nói.

Đồng Học Bân vừa nghe, cũng nói chúc vụ, nói cho anh ta biết hần là Chủ nhiệm văn phòng đường phố.

Hàn Hưng Hoa nghe thấy rõ ràng sững sốt, anh ta biết Chủ nhiệm văn phòng đường phố 80% là chính khoa, sao cũng có thể tới học lớp tu dưỡng các cấp cán bộ được? Nhưng Hàn Hưng Hoa cũng không có hỏi nhiều, sau khi hai người khách sáo nói vài câu liền bắt đầu sắp xếp hành lí. Đồng Học Bân thấy được, Hàn Hưng Hoa này ở Bộ Tuyên truyền Trung ương là phó Sở trưởng ngành nào đó đối với chính mình cũng không có coi trọng, vậy có chút nhiệt tình chắc cũng chỉ là ở mặt ngoài.

"Tiểu Đồng, tôi đi ra ngoài một chút" Hàn Hưng Hoa cười nói: "Lát nữa cùng nhau đi ăn cơm".

Đồng Học Bân cũng dọn dẹp hành lí: "Được anh Hàn".

Hàn Hưng Hoa cầm điện thoại di động ra nói: "Vậy hai ta trao đổi số điện thoại đi, của cậu là gì?"

Sau khi trao đổi số điện thoại xong, Hưng Hoa liền đi ra ngoài, cũng không biết đi đâu tìm ai.

Đồng Học Bân đóng cửa kí túc xá lại, một mình ngồi ở trên giường nhìn đồng hồ, theo thói quen gọi điện cho Vân Huyền, Tập Hiểu Bình, Ngu Mỹ Hà, Cảnh Nguyệt Hoa. Huyền Di cùng ba mẹ đã bình an đi đến phía nam, Ngu đại tỷ và tiểu Thiển Thiển cũng cùng bố mẹ cô đến đó ở, hiện tại ở Bắc Kinh cũng chỉ còn dư lại một mình Đồng Học Bân, lớp tu dưỡng cần một tháng thời gian, 30 ngày này còn không biết qua như thế nào đâu.

Cuối cùng, Đồng Học Bân gọi điện cho Tạ Tuệ Lan.

Điện thoại vang lên rất lâu mới gọi được, chỉ nghe Tạ Tuệ Lan cười nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng nói: "Alo, chuyện gì vậy?"

Đồng Học Bân bất đắc dĩ nói: "Thật ra cũng không có việc gì, chủ yếu chính là không có việc gì, nhàm chán".

"Ha ha, ở trường đẳng thế nào? Báo danh xong rồi chứ?"

"Đã xong, đang trong kí túc xá ngồi, không biết làm gì".

"Có phải nhớ Tạ tỷ hay không?"

"Cứ cho là vậy đi" Đồng Học Bân mạnh miệng nói: "Cũng không phải là vô cùng nhớ".

"Thật không? Vốn đang muốn cho anh một sự ngạc nhiên, được, nếu không vô cùng nhớ Tạ tỷ của anh, vậy thì quên đi, Tạ tỷ gác máy đây".

"Ồ, đợi đợi đã, ngạc nhiên gì vậy?"

"Tiểu tử nhà anh cũng không nhớ tôi, tôi nói cho anh để làm gì?"

"Ai da, tôi chỉ là đùa thôi mà, nhớ chị còn không hết nữa là? Nói mau đi".

"Ài, rất không có thành ý, vẫn là tạm thời không nói cho anh biết".

"Tôi sai rồi Tuệ Lan, chị không phải là làm tôi sốt ruột sao?"

"Tôi còn có chút việc, gác máy trước đây, ha ha".

"Này, đừng gác..."

Tít tít tít, điện thoại đã bị cắt.

Đồng Học Bán thực tức giận, buông di động liền trừng mắt nhìn, Tuệ Lan này, mỗi lần đều có cái giọng này, chị thuận một lần có thể khiến tôi chết sao? Trở lại đều làm cho anh em phối hợp diễn với chị, đi theo từng bước đi của chị, trên ai, chọc ai chứ? Rất tức giận. Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại một lát, Đồng Học Bán lại là một chút tức giận cũng không có, Tạ tỷ ngay từ đầu chính là có tính như vậy cường thế lại khéo đưa đẩy vừa vui vẻ lại kênh kiệu, nói đến cũng buồn bực, Đồng Học Bán còn cố tình thích điểm đó của cô, giống như thích cô như ma quỷ vậy.

Chính mình coi như bị cô bắt lấy rồi.

Tuệ Lan này, anh em sớm muộn gì cũng sẽ xử lý em chị.

Đồng Học Bán hung hăng nghĩ, kết quả là đầu óc lại nhớ tới trên điện thoại ở phía trước, ngạc nhiên? Rốt cuộc là có gì ngạc nhiên? Thật phiền lòng nha.

Bỗng nhiên, di động ting ting vang lên.

Đồng Học Bán còn tưởng rằng là Tạ Tuệ Lan, kết quả vừa nhìn đến mới biết được là vừa này đổi số với anh, Hàn Hưng Hoa.

"Alo, anh Hàn".

"Tiểu Đồng, tôi vừa hẹn vài người bạn trước kia, mọi người đang muốn đi tới nhà ăn trường Đảng ăn cơm, nói chuyện cũng sắp 12 giờ rồi, chúng ta cùng nhau đi chứ?"

"Ài, tôi đi được sao?"

"Đều là bạn học, có gì không được chứ?"

"Vậy được, tôi lập tức xuống lầu".

"Được, chúng tôi đợi cậu ở cửa nhà ăn".

Đồng Học Bán nhàn rồi cũng là nhàn rồi rồi, cũng đang muốn mượn lúc ở trường đảng này có nhiều cơ hội quen thêm vài người, vì thế rất nhanh dọn dẹp một chút liền đi xuống lầu

Trong kí túc xá tựa như giống như khách sạn cũ vậy, trang trí vô cùng bình thường, nhưng cũng rất sạch sẽ

Ra khỏi kí túc xá Đồng Học Bán một mạch đi về phía bắc, phát hiện nhà ăn cách đó không xa cũng không khác lắm, đại khái đã có vài chục năm lịch sử

"Tiểu Đồng, ở đây" Hàn Hưng Hoa vẫy tay, bên cạnh anh ta còn có bốn, năm người nữa, bốn nam, một nữ.

Đồng Học Bán bước nhanh đi lên

Hàn Hưng Hoa nói với mấy người phía sau: "Giới thiệu cho các cậu một chút, đây là bạn ở cùng kí túc xá với tôi, tiểu Đồng, chủ nhiệm văn phòng đường phố Thị khu, tuổi trẻ đây hứa hẹn".

Một người trung niên ở giữa nháy nháy mắt nói: "Tỉnh thành?"

Đồng Học Bán lúc này cũng đi tới, duỗi tay ra bắt tay bọn họ: "Địa cấp Thị Khu, lần này là đặc biệt đến, còn mong mọi người chiếu cố".

Địa cấp nội thành?

Chủ nhiệm chính khoa?

Hàn Hưng Hoa lại giới thiệu cho Đồng Học Bân mấy người này, người nữ kia là Sở trưởng Mai, người mặt gầy là Chủ nhiệm Trương, còn có Bí thư Trần và Sở trưởng Trịnh, về phần chức vụ đều là đa dạng vô cùng, còn có trung ương, ngoài tỉnh, còn có ở cơ sở, nhưng đều là Chính sở hoặc Phó sở.

Mọi người đều khách khí nói với nhau một câu.

Nhưng khi nghe nói Đồng Học Bân chỉ là cán bộ cấp chính khoa, lại là ở một văn phòng đường phố không đầu không ngửa, ánh mắt mấy người nhìn về hắn liền có chút nhạt đi.

770. Chương 768: Đây Là Hôn Phu Của Tôi!

Buổi trưa.

Nhà ăn, trường Đảng Trung ương.

Đồng Học Bân và mấy người bạn Hàn Hưng Hoa đi vào, tìm vài cái bàn ngồi xuống, muốn đi lên lấy thức ăn bình thường, đều động đũa”.

Mai Sở trưởng nhìn Đồng Học Bân: ”Tiểu Đồng, cậu 30 rồi sao?”

Đồng Học Bân cười nói: ”Năm nay 25 tuổi”.

Chủ nhiệm Trương sững sốt nói: ”Trẻ như vậy sao? Thật đáng kinh ngạc”.

Hàn Hưng Hoa cũng không ngờ Đồng Học Bân mới 25 tuổi, anh ta nghĩ thế nào cũng phải tầm 28, 29 tuổi: ”Đúng vậy, lúc hai người tôi và lão Trương 25 tuổi, lúc đó còn làm biên tập tại toà soạn báo”.

Chủ nhiệm Trương tiếc nuối nói: ”Cũng phải, nhaoáng một cái đã sắp 10 năm rồi”.

Mấy người đều liếc nhìn Đồng Học Bân một cái, nhưng không có đặc biệt để ý, có thể tới nơi này tu dưỡng, đằng sau ai không có hoàn cảnh chứ? Ai không có tâm tính, tài trí hơn người chứ? Cho nên ngay cả là ngạc nhiên Đồng Học Bân mới 25 tuổi cũng đã là cán bộ cấp chính khoa, nhưng cũng chưa là ngạc nhiên lắm. Hàn huyền với Đồng Học Bân, mấy người bắt đầu đàm luận rộng ra, say sưa nói chuyện.

”Các anh thấy lớp trưởng lớp tiến tu thứ nhất chưa?” Chủ nhiệm Trương nói.

”Chưa gặp, nhưng thật ra nghe nói qua” Bí thư Trần nói: ”Lần này tranh cử ban cán bộ, hình như là dẫn đầu”.

Chủ nhiệm Trương gật gật đầu nói: ”Hình như mới 31,32 tuổi? Vẫn là phụ nữ. Không được”.

Sở trưởng Mai nhìn hắn nói: ”Sao? Ai nói nữ cán bộ chúng tôi sẽ không thể làm lớp trưởng?”

Chủ nhiệm Trương cười ha ha nói: ”Đồng chí tiểu Mai, tôi cũng không có ý khác, tính tình cô thật ra một chút cũng không thay đổi, vẫn thích cường điệu mọi thứ lên”.

Sở trưởng Mai nói: ”Các anh nói lớp trưởng lớp tiến tu thứ nhất tôi biết, lúc trước công tác, có quen qua một lần, nghe nói hiện tại đang làm huyện trưởng cơ sở”.

Chủ nhiệm Trương ừm một tiếng, bỗng nhiên nói: ”Đúng rồi, Lão Hàn anh hẳn là quen chứ?”

Hàn Hưng Hoa khẽ gật đầu nói: ”Trước kia lúc cùng nhau công tác ở bộ tuyên truyền trung ương, cô ấy có thể được chọn làm lớp trưởng thật ra cũng không có gì kì lạ, cũng không quy định phải là đồng chí có lí lịch thâm niên như thế nào tranh cử, hướng hồ tôi nghe nói, lần này lớp tiến tu kết thúc, sau này cô ấy giống như sắp được đề bạt lên cấp bộ”.

31 tuổi thăng lên cấp bộ?

Mấy người đều thở một hơi, biết người như thế bối cảnh phía sau nhất định không phải bọn họ có thể so sánh được, người ta chẳng những có bối cảnh, hình như cũng có năng lực. Tranh cử chức lớp trưởng và ban

cán bộ, đó là cán học viên bỏ phiếu, công bằng đưa ra ý kiến còn có thể xướng phiế, một người trong lớp có nhiều cán bộ như vậy, tư cách chức vụ cũ cao không ở số ít nhưng cuối cùng lại có thể chọn được một phụ nữ làm lớp trưởng trong năm học này, hiển nhiên từ một góc độ nào đó cũng chứng minh được năng lực của người này rồi, hoặc là nói chính xác một chút là năng lực của cá nhân cô ấy.

Lúc bọn họ nói chuyện, Đồng Học Bản đã có chút sững sốt.

Lớp trưởng lớp tiến tu thứ nhất? Huyện trưởng cơ sở? Công tác qua ở bộ tuyên truyền trung ương?

Tôi ngất. Bản lý lịch này... sao lại nghe quen tai như vậy. Không thể nào?

Chính ngay lúc Đồng Học Bản ngay người, thì cửa nhà ăn bỗng nhiên có mười mấy người đi vào, tuổi của mỗi người đều không ít, rõ ràng cũng là học viên của kì tiến tu này.

Chủ nhiệm Trương ồ lên một tiếng: "Đó là... người của lớp thứ nhất".

Đồng Học Bản cũng cùng bọn họ cùng nhìn qua, sau đó Đồng Học Bản dừng bước, thiếu chút nữa ngã xuống dưới bàn.

Chỉ thấy người đi đầu là một người phụ nữ, trên mặt cô tùm tùm cười, một thân tây trang, cả người là vô cùng ung dung.

Bí thư Trần thấp giọng nói: "Lớp trưởng lớp thứ nhất?"

Hàn Hưng Hoa gật gật đầu: "Là cô ấy".

Chủ nhiệm Trương cười khở một tiếng, hẳn rồi cuộc biết vì sao nhiều cán bộ như vậy lại chọn người phụ nữ này làm lớp trưởng, nếu là chính Chủ nhiệm Trương, chắc cũng sẽ bỏ phiếu cho cô nếu hẳn nghĩ không ra trên thế giới này còn có thể có người phụ nữ nào xinh đẹp như vậy, thật ra cũng không liên quan đến có xinh đẹp hay không, chủ yếu là nữ lớp trưởng này nhìn qua là vô cùng thân thiết, tươi cười làm cho người ta thực sự thoải mái, liếc mắt một cái nhìn lại chỉ biết không phải người bình thường. Chốn quan trường tất nhiên không phải tuyển người đẹp, đến năm học này của bọn họ, đối với rất nhiều lực mê hoặc và kháng cự cũng rất nhiều, nhưng không thể phủ nhận, người phụ nữ trước mắt này có mị lực thật sự không phải người bình thường có thể so sánh được, đây lại làm sao không phải là một người với nghệ thuật lãnh đạo?

Người phụ nữ vô cùng xinh đẹp này đi cùng những người ở lớp thứ nhất vào nhà ăn, tìm một bàn dài.

Hàn Hưng Hoa lập tức cười ha ha đứng lên, đối với lớp trưởng lớp thứ nhất khách khí nói: "Sở trưởng Tạ".

Người phụ nữ ung dung kia ngoái đầu lại nhìn, cười chỉ chỉ vào anh ta: "Lão Hàn, ha ha".

Sau đó người đó liền thấy được Đồng Học Bản ở giữa, ánh mắt híp lại

Sở trưởng Mai cũng cười vẫy tay nói: "Sở trưởng Tạ, hai năm không gặp rồi?"

Người phụ nữ bước tao nhã đến nói: "Chủ nhiệm Mai, bây giờ hẳn là nên gọi là Sở trưởng đi? Đã lâu không gặp, dạo này thế nào? Ha ha".

Sở trưởng Mai nói: "Vẫn tốt, lúc vào hội trường sao không thấy cô?"

Thiếu phụ cười cười nói: "Động đất ở trong huyện tạm thời có chút việc cần xử lí, đã tới chậm chút, không kịp buổi lễ".

Chủ nhiệm Trương và Bí thư Trần cũng đứng lên bắt tay với cô.

Hàn Hưng Hoa đã làm việc qua với thiếu phụ, là đồng nghiệp cũ, quan hệ cũng không tồi, liền giới thiệu lẫn nhau: "Đây là Chủ nhiệm Trương, đây là Bí thư Trần..."

"Xin chào" Thiếu phụ cũng bắt tay bọn họ.

Nhưng lúc Hàn Hưng Hoa đang muốn giới thiệu Đồng Học Bản, lại đột nhiên phát hiện Đồng Học Bản hình như một chút cũng không có ý muốn quen với lớp trưởng lớp thứ nhất, không động đậy gì.

Hàn Hưng Hoa trong lòng có chút không vui, cũng chỉ nói: "Đây là Chủ nhiệm Đồng, văn phòng đường phố..."

"Anh ấy thì không cần giới thiệu cho tôi" Thiếu phụ cười tủm tỉm nhìn Đồng Học Bàn: "Ha ha, nếu giới thiệu, cũng nên để tôi giới thiệu với mọi người".

Hàn Hưng Hoa cùng đám người Chủ nhiệm Trương nhất tề sửng sốt, nghe không hiểu.

Đồng Học Bàn có chút không biết nói gì: "Em sao lại ở đây?"

Thiếu phụ cười nhìn Đồng Học Bàn một cái nói: "Anh có thể đến, em sao lại không thể đến đây chứ? Ha ha, phê duyệt lâm thời, em cũng là mới nhận được thông báo của Trường Đảng".

Đồng Học Bàn tức giận nói: "Vậy em cũng nên nói với anh một tiếng chứ".

"Em không phải sắp nói với anh sao? Trong điện thoại đó".

Đồng Học Bàn trong lòng nói em còn nói ngạc nhiên chính là cái này sao? Ngạc nhiên cái gì chứ. Chị là cố ý chọc tức tôi thì có.

Hàn Hưng Hoa giật mình nói: "Hai người quen nhau sao?"

Mấy người khác cũng đều nhìn về phía hai người, thấy hai người họ thân như vậy, mọi người cũng chưa kịp phản ứng lại

Thiếu phụ cười híp mắt, thật tự nhiên khoác qua cánh tay Đồng Học Bàn, nói ra câu kinh người: "Đâu chỉ là quen đâu, đây là chồng chưa cưới của tôi".

Thanh âm không nhỏ, rất nhiều người đều nghe thấy, bao gồm cả người ở lớp thứ nhất ở bàn bên kia.

Vừa nghe thấy lời này, Hàn Hưng Hoa và Sở trưởng Mai nhất thời ngạc nhiên.

Còn lại không ít người sắc mặt đại biến, đông cứng lại.

Chồng chưa cưới?

Đối với sự kinh ngạc của mọi người, thiếu phụ cũng không có biểu tình gì, vỗ vỗ bả vai Đồng Học Bàn nói: "Em đi ăn cơm trước, sau khi ăn xong lại nói chuyện".

Đồng Học Bàn ừm một tiếng

Đúng vậy, người trước mắt này chính là Tạ Tuệ Lan!

771. Chương 769: Tạ Tuệ Lan Muốn Đề Phó Ban!

Nhà ăn.

Tạ Tuệ Lan vừa đi, không ít người đều nhìn về phía bàn của Đồng Học Bàn.

"Vị hôn phu của lớp trưởng lớp thứ nhất?"

"Là cái người trẻ tuổi nhất kia sao?"

"Đây vẫn là lần đầu nghe nói".

"Tôi thấy thế nào lại không giống lắm".

Xem ra lớp trưởng lớp thứ nhất trường Đảng Tạ Tuệ Lan này vẫn thực là được chú ý, hai lớp trưởng khác và ủy viên bí thư thực ra cũng không kém nhiều lắm, dù sao lí lịch chức vụ này sẽ được ghi lại trong hồ sơ, mỗi một kì ủy viên ở lớp chọn rất ít là không có tiếng tăm gì, nhất là loại chức vụ lớp trưởng này, có thể nói hầu như mỗi kì lớp trưởng đều có biểu hiện chính trị rất tốt trên con đường làm quan sau này, loại chức vụ này được chọn theo góc độ giảng cũng là một cái tín hiệu chính trị mơ hồ, không thể không được chú ý, cho nên vừa nghe nói tới chuyện này, rất nhiều người đều bắt đầu nghị luận.

Đến ngay cả một lãnh đạo trường Đảng đi ngang qua nghe xong đều là ngẩn ra, nhìn không được nhìn chăm chăm về hướng Đồng Học Bàn một lát.

Đồng Học Bán biết tại sao mọi người lại có vẻ mặt này, hần sớm đã thấy không lạ rồi, không phải là anh em trông có chút bình thường, trẻ một chút, cấp bậc thấp một chút thôi sao, vậy thì sao? Xem các người một đám thật giống như tôi không xứng với Tuệ Lan vậy, ừm, cho dù anh em không xứng với Tạ tử đi, vậy cũng không phải hoàn toàn không xứng chứ, nói về năng lực làm việc, tôi cũng không kém Tuệ Lan bao nhiêu đâu.

Đồng Học Bán lại một lần nữa bị mọi người dùng ánh mắt này để nhìn, trong lòng rất bất bình.

Mỗi lần nhắc tới mình là bạn trai của Tạ Tuệ Lan, mọi người đều có vẻ mặt này, các người có chút thành ý đi được không vậy? Tôi có kém cỏi như vậy sao?

Trên bàn ăn cơm.

Hàn Hưng Hoa rốt cuộc cũng có lần đầu tiên bắt đầu coi trọng Đồng Học Bán, bởi vì hần là số ít biết Tạ Tuệ Lan là người có hoàn cảnh lớn, có thể làm hôn phu của Tạ Tuệ Lan, tất nhiên không có khả năng là người bình thường. Vì thế lập tức thử nói: “Tiểu Đồng, cậu có thể ẩn nấp kĩ quá đấy, cậu quen Sở trưởng Tạ bao giờ vậy?”

Sở trưởng Mai và Chủ nhiệm Trương cũng nhìn qua.

Đồng Học Bán nói: “Cũng khá sớm, quen nhau lúc Tuệ Lan ở trong Bộ tuyên truyền”.

Hàn Hưng Hoa nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Ồ, cậu sẽ không phải là nhậm chức ở thành phố Phần Châu chứ?”

“Đúng vậy” Đồng Học Bán ừm một tiếng: “Văn phòng đường phố Quang Minh ở khu Nam Sơn”.

Chức vụ cùng hồ sơ của hần bây giờ còn ở bên kia, cũng không có động tĩnh gì.

“Cái gì?” Sở trưởng Mai nhớ tới một việc: “Văn phòng đường phố Quang Minh? Cậu chính là Chủ nhiệm Đồng sao?”

Chủ nhiệm Trương và đám người cũng nhớ tới, sắc mặt tất cả đều cả kinh.

Mấy ngày nay, động đất ở thành phố Phần Châu sớm đã ồn ào huyền náo rồi, trên ti vi truyền thông thường xuyên đưa một số tin tức có liên quan đến động đất, tuy rằng tin tức về Đồng Học Bán đại đa số nhiều ở Phần Châu, nhưng những đài truyền hình khác và đài trung ương cũng có đưa qua, trên tin tức luôn luôn nói Chủ nhiệm Đồng như thế nào như thế nào, thời gian nhắc tới tên không nhiều, cho dù có đề cập qua bọn họ cũng không nhớ kĩ, ảnh chụp lại càng như thế, cho nên mấy người vừa nghe hần làm việc ở khu Nam Sơn, vẫn là Chủ nhiệm văn phòng đường phố, còn họ Đồng, lúc này mới hiểu được, cái vị anh hùng chống động đất kinh thiên động địa kia chính là người ngay trước mắt này.

Thảo nào có thể được đặc biệt đến lớp tiến tu các cấp cán bộ. Thì ra là thế.

Hàn Hưng Hoa lập tức thay đổi thái độ: “Chủ nhiệm Đồng, tôi nên lấy trà kính cậu một ly, việc cậu cứu người chúng tôi đều nghe nói, vừa rồi lúc nói chuyện phiếm ở cửa nhà ăn, còn nhắc qua cậu đó, hài, tôi nói tên cậu nghe quen tai như vậy, nào ngờ đúng là cậu”.

Đồng Học Bán ngại ngùng nói: “Tôi cũng không làm cái gì, anh đừng như vậy, vài vị ở đây đều lớn tuổi hơn tôi, nên để tôi kính qua các anh”.

Chủ nhiệm Trương nói: “Lão Hàn nói đúng, một ly này thật đúng là trước kính cậu, tin tức tôi cũng xem qua, rất xúc động”.

Bữa cơm này, lập tức trở nên thân thiện, người một bàn cũng đều thật ngạc nhiên, vốn nghĩ rằng người anh hùng chống động đất kia ở tâm động đất bị phế tích đổ lên người hơn mười ngày thì bình yên vô sự cũng có cái gì ba đầu sáu tay, ai ngờ đúng là như vậy, nhìn qua chỉ là một thanh niên một chút đặc biệt đều không có, thậm chí còn không biết khi nào thì thành vị hôn phu của Tạ Tuệ Lan, thực ứng với câu nói: Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

...

Sau khi ăn xong.

Trên đường hàng cây bóng mát ở phía tây trường Đảng.

Tạ Tuệ Lan khoan tựa vào trên một thân cây, hai chân khoát lên cùng nhau, cười híp mắt nhìn Đồng Học Bàn, không chớp mắt.

Đồng Học Bàn bị nhìn mãi làm đỏ cả mặt: “Nhìn cái gì vậy, cũng không phải chưa nhìn qua anh mà”.

“Ha ha, xem Tiểu Bàn nhà ta lại trở thành đẹp trai rồi, rất tuyệt”.

“Em đừng có mà làm khó anh, đẹp trai cái gì” Nói thì là nói như vậy, nhưng Đồng Học Bàn nghe xong người trong lòng nói, trong lòng vẫn vô cùng vui vẻ.

Tạ Tuệ Lan cười cười: “Dù sao Tạ tử của anh cảm thấy đẹp trai, càng nhìn càng thích”.

Đồng Học Bàn lại xấu hổ: “Được rồi, được rồi, xem em buồn nôn không kìa, đừng nhìn nữa, anh còn chưa tìm em tính sổ đâu, em sao không ở lại huyện Duyên Đài lại đến trường Đảng vậy?”

“Không phải đã nói với anh rồi sao? Tạm thời thông báo, cho em đến đây tu dưỡng một tháng” Tạ Tuệ Lan thân nhiên nói: “Có thể sau khi trở về muốn lên chức phó ban”.

Đồng Học Bàn kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy sao?”

“Nhờ nghe lời anh, công tác tị nạn trước khi động đất ở huyện Duyên Đài đã làm rất tốt, số người thương vong không chế ở trong phạm vi nhỏ nhất”.

“Vậy cũng quá nhanh rồi”.

“Giai đoạn đặc biệt, không có gì không có khả năng”.

Cảnh Nguyệt Hoa đã lên Bí thư khu uỷ, Đồng Học Bàn còn tưởng rằng Tạ Tuệ Lan cũng sẽ như thế, ai ngờ Tạ tử ngay cả Bí thư Huyện uỷ cũng chưa làm, trực tiếp được đề lên làm phó ban, quả thực là một cái nhảy ba cấp, từ góc độ người khác thấy cũng là quá lớn, Tạ tử mới 31 tuổi.

Cứ như vậy..

33 tuổi làm Thị trưởng?

36 tuổi làm Tỉnh trưởng?

40 tuổi làm Chủ tịch?

Mặc kệ thế nào, cái bộ này đã đặt rồi.

“Biết đi đâu không?” Đồng Học Bàn hỏi: “Hai chúng ta có khả năng sẽ nhanh kết hôn, muốn đi cũng cùng đi một chỗ, đừng có cuối cùng thành hai nơi riêng biệt”.

“Ha ha, còn chưa quyết định đi, nhưng chắc là vào trong thành phố, công tác xây dựng lại sau động đất em còn chưa bỏ xuống được, sao vậy? Luyện tiếc Tạ tử của anh như vậy sao?” Tạ Tuệ Lan đôi mắt như vầng trăng khuyết mang theo ý cười, trên thân hình thon thả cũng tản mát ra một loại mị lực thành thực, vô cùng mê người.

Đồng Học Bàn nhìn thấy trong lòng nóng lên, nhìn trái nhìn phải có người hay không.

Tạ Tuệ Lan tựa như nhìn ra hắn muốn làm gì, cười nói: “Vẫn là nơi công cộng đó, nể mặt Tạ tử anh một chút đi, có được hay không?”

“Ài, em sao lại biết anh muốn hôn em?”

“Anh hiện tại không phải nói sao?”

“Anh nói lúc này cơ”.

“Ha ha, tiểu tử anh, mới cởi quần ra là em biết anh muốn làm gì rồi” Đôi mắt đẹp của Tạ Tuệ Lan nhìn hắn: “Chờ buổi tối đi, buổi tối Tạ tử của anh lại suy nghĩ suy nghĩ, cho tiểu tử nhà anh chiếm một chút tiện nghi xem có được hay không?”

Đồng Học Bàn bĩu môi nói: “Anh muốn bây giờ đã muốn chiếm rồi?”

Ánh mắt Tạ Tuệ Lan hơi nhú lại: “VẬY anh thử xem?”

“Được rồi được rồi, anh sợ em được chưa?” Đồng Học Bân nhắc lại: “Nói rồi đó, buổi tối”.

772. Chương 770: Cầu Hôn!

Hoàng hôn, bầu trời đêm chậm rãi phủ xuống

Ngoài biệt thự Tây Sơn, Tạ Tuệ Lan lái xe mang theo Đồng Học Bân đi vào, bọn họ lần này trở về là thăm Tạ gia gia.

Đột nhiên, mặt đối diện đèn chột sáng lên, một chiếc BMW ở chính diện vọt qua, sau khi nhìn thấy xe của Tạ Tuệ Lan, BMW dừng lại ở đối diện.

Cửa kính xe mở ra, lộ ra khuôn mặt của Nguy Nam: “Tuệ Lan?”

Tạ Tuệ Lan cũng dừng xe lại, cười nói: “Nguy Nam? Sao lại đến đây?”

Nguy Nam mở cửa xe ra nói: “Đến thăm Tạ gia gia, trùng hợp như vậy?” Nói xong, liếc nhìn sang Đồng Học Bân ở bên cạnh.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: “Nghe nói nhà anh bị cháy lúc động đất? Người không bị gì chứ?”

“Không sao” Nguy Nam nghe vậy, đau lòng nói: “Tôi lúc đó không ở đó, chính là bị cháy mất một số bức hoạ cổ”.

“Người không sao là được” Tạ Tuệ Lan khoát tay nói: “Tôi và Tiểu Bân đang muốn đi thăm lão gia tử, như vậy đi, có cơ hội lại nói chuyện, được chứ?”

Nguy Nam vẽ mặt tình cảm nhìn Tạ Tuệ Lan: “VẬY em lái xe chậm một chút, chú ý an toàn”.

Thả cửa sổ xuống, Tạ Tuệ Lan lái xe đi rồi, còn lại Nguy Nam một mình trông theo đuôi xe Audi.

Trên mặt Đồng Học Bân lạnh lùng, tên Nguy Nam này hẳn tất nhiên biết, nhà buôn bán thiết bị y tế, rất có tiền, Nguy Nam trước kia chính là người theo đuổi Tạ Tuệ Lan, thiếu chút nữa đã thành chồng chưa cưới của Tạ Tuệ Lan dưới sự cổ vũ của nhà họ Tạ, Đồng Học Bân vẫn có thành kiến với người này, hẳn không khỏi nói thầm:

“Anh nói Tuệ Lan này, anh ta còn tới nhà em làm gì? Còn thương nhớ em sao? Người này da mặt thật dày”.

Tạ Tuệ Lan cười cười: “Tiểu nam nhân nhà ta ghen sao? Ha ha...”

Đồng Học Bân trừng mắt nói: “Em đừng có tiểu nam nhân, tiểu nam nhân nữa, anh hỏi em đó”.

“Ba anh ta và nhà em quan hệ không tồi, anh ta lại nguyện ý tới đây, em cũng ngăn không được”.

“Em đừng quên lần trước chuyện em bị trói vào với bom hẹn giờ ở huyện Duyên Đài” Đồng Học Bân nhún mồm nói: “Anh không phải đã sớm nói với em rồi sao? Lúc ấy Nguy Nam đi rồi. Kết quả nghe nói trên người em có bom, lúc ấy liền quay đầu đi ngay, loại người như thế em còn nói chuyện với hắn”.

Tạ Tuệ Lan đưa lên một bàn tay cầm lấy tay Đồng Học Bân nói: “Tạ tỷ của anh biết, là Tiểu Bân nhà chúng ta dừng cảm, vọt vào phá đi quả bom”.

“Cũng không phải anh tranh công với em, anh chính là nói chuyện này đó”.

“Ai đối tốt với em, trong lòng em đều biết mà, ha ha”.

“Em biết là được rồi, về sau ít quan tâm tới anh ta là được, cái đồ gì chứ” Xe trong nháy mắt chạy đến khu biệt thự, Tạ Tuệ Lan dừng xe lại, Đồng Học Bân cũng kéo cửa xe đi ra theo, đi qua bảo vệ, chậm rãi bước vào sân biệt thự.

“Đúng rồi, em nói nhà hắn bị cháy là chuyện gì?” Đồng Học Bân vừa đi vừa hỏi.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Lúc xảy ra động đất có thể là đường dây điện chập mạch. Căn biệt thự kia trên danh nghĩa hắn đã bị cháy sạch không còn gì, nghe nói một bức cổ hoạ có giá trị nhất cũng bị cháy mất, mà

lại còn là bức họa mà cha hấn mất một số tiền lớn mới mua về được, vốn là để ở chỗ Ngụy Nam, kết quả... tổn thất kinh tế rất lớn”.

Ngụy Nam cũng thích chơi đồ cổ, điều này Đồng Học Bản cũng biết, trước kia rất lâu Đồng Học Bản tìm được một chuỗi vòng cổ trên châu quý báu, chính là Ngụy Nam đấu được trong buổi đấu giá. Nghe nói nhà hấn bị cháy, trong lòng Đồng Học Bản nói một câu đáng đời, hấn thực sự là nhìn Ngụy Nam không vừa mắt.

Biệt thự của Tạ lão gia.

Tạ lão gia ngồi ở cửa chính, bên cạnh là mẹ của Tạ tử Hàn Tinh, hai bên là các tiểu bối Tạ Nhiên và Tạ Tinh cùng Tạ Hạo, đều đã sắp ăn cơm rồi.

Đi vào trong phòng Tạ Tuệ Lan nở nụ cười: “Thật xin lỗi, bị kẹt xe nên chậm một chút”.

Đồng Học Bản vội hỏi: “Gia gia, bác gái, để hai người chờ lâu rồi”.

Tạ lão gia khẽ gật đầu: “Rửa tay rồi đi ăn cơm”.

Tạ Tinh và Tạ Nhiên chào hỏi nói: “Đại tỷ, Đồng ca”.

Đang lúc mấy người nói chuyện, một bóng người bỗng đi lên, hung hăng ôm Đồng Học Bản một cái, đúng là tên tiểu tử Tạ Hạo kia: “Ha ha ha, thần tượng, em rất cuộc có thể thất được anh rồi, thật sự là một chút bị thương cũng không có, anh rể. Anh thật quá lợi hại nha”.

Tạ Tinh cười khanh khách nói: “Xem làm cho Tiểu Hạo kích động chưa kìa”.

Hàn Tinh cười nói: “Tiểu Bản nghe nói lúc anh thành liệt sĩ, Tiểu Hạo đã khóc một trận đấy”.

Tạ Hạo kêu một tiếng tôi kháo: “Đại thẩm, người nói cái này làm gì a. Cháu có khóc gì đâu”.

“Ha ha ha” Mọi người đều cười.

Đồng Học Bản cũng rất cảm động, dùng sức vỗ vỗ lưng Tạ Hạo, đừng nhìn tiểu tử này bình thường nói chuyện hay làm việc đều không có quy tắc gì, nhưng tâm lòng rất thật, rất thú vị

Phòng ăn.

Trên bàn là hai trưởng bối Tạ lão gia và Hàn Tinh, những người khác trong Tạ gia tựa như đều đang bận công việc nên chưa có tới, Đồng Học Bản ăn cơm cũng có vẻ thoải mái, không có như lúc trước nhiều người thì câu nệ. Hàn Tinh rất nhiệt tình, liên tiếp gấp thức ăn cho Đồng Học Bản, hỏi này hỏi kia, quan tâm, cũng bắt kể lại tình huống lúc xảy ra động đất, lúc nghe Đồng Học Bản nói bệnh viện Số 1 đổ sập xuống, trong lòng Hàn Tinh còn có sự sợ hãi, nhìn ra được là thật sự rất quan tâm Đồng Học Bản, điều này làm cho Đồng Học Bản trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp, rất là thoải mái.

“Tiểu Bản, cháu lần này đúng là làm cho bác gái thật sự sợ hãi đó” Hàn Tinh giận dữ nói: “Về sau không được liều mạng như vậy nữa”.

“Ý kiến của phụ nữ” Tạ lão gia một mực vẫn chưa nói chuyện thực không khách sáo phê bình nói: “Tiểu Đồng làm là đúng, làm quan lúc làm việc quan trọng nhất chính là không thẹn với lương tâm”.

Hàn Tinh lập tức nói: “Ba, người nói đúng”.

Tạ lão gia nhìn Đồng Học Bản: “Tiểu Đồng, cháu làm tốt lắm, trong thể chế vẫn không thiếu quan viên, nhưng thiếu chính là loại cán bộ như cháu, trong thời khắc mấu chốt dám đứng ra, làm tốt lắm”.

Đồng Học Bản vội nói: “Gia gia, người quá khen rồi”.

Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói: “Gia gia người cũng đừng tặng bốc anh ấy, Tiểu Bản không thích được khen đâu, càng khen anh ấy càng thích làm, vạn nhất về sau này xảy ra chuyện gì, cháu sống với ai? Người nói đúng không?”

“Không biết trên dưới gì cả” Hàn Tinh trừng mắt nhìn con gái một chút: “Ít tranh luận với ông nội con đi”.

Tạ lão gia ồm một tiếng: “Ăn cơm đi”.

“Vâng, ông nội” Tạ Tuệ Lan cười gấp một miếng thức ăn: “Ông ăn nhiều một chút”.

Tạ lão gia nói: “Nhìn thấy cháu là ông lại tức giận, sớm đã giận no rồi”.

Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói: “Cháu lại rất nhớ ông đó, cháu gái lớn của ông gấp thức ăn cho ông, ông lại nỡ không ăn sao? Làm em trai, em gái cháu thấy, cháu làm đại tỷ thật mất mặt nha?”

Tạ lão gia tức giận trừng mắt nói: “Người nha đầu thối này, chính là sinh ra dẽo miệng” Dứt lời, lão gia chính mình cũng cười.

Tạ Tĩnh và Tạ Nhiên đều thấy rõ ràng, toàn bộ trên dưới Tạ gia, ngay cả trưởng bối thứ 2 Tạ Quốc Bang đều tính vào, dám cùng Tạ lão gia nói chuyện như vậy cũng chỉ có một người là Tạ Tuệ Lan, lão gia ngoài miệng trên mặt tuy rằng đều nhìn không vừa mắt Tạ Tuệ Lan, nhưng trong lòng thì tám phần là thương cô nhất, bằng không lúc này sẽ cho dù đã muốn chỉ định Tạ Nhiên là đời thứ ba nối nghiệp Tạ gia cùng lão gia tranh luận như vậy, Tạ lão gia nhất định sẽ thay đổi sắc mặt, đương nhiên bọn Tạ Tĩnh Tạ Nhiên cũng không dám nói những điều ông không thích nghe trước mặt ông, cũng chỉ có đại tỷ của bọn họ là ngoại lệ. Người trong nhà, cho dù là gia tộc lớn như Tạ gia cũng nhất định có sự thiên vị, tránh không được.

Sau khi ăn xong, lão gia lên lầu về phòng.

Trong phòng khách chỉ còn Hàn Tinh và mấy tiểu bối như Tạ Tuệ Lan, Tạ Tĩnh.

“Đại tỷ” Tạ Nhiên nghiêng đầu nói: “Chị và Đồng ca không phải đi học ở trường Trung ương Đảng sao? Vậy đầu không phải là ngừng một nửa chương trình học sao? Có thể đi ra sao?”

Tạ Tuệ Lan ung dung nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên, ngày mai mới chính thức nhập học, sau này buổi tối chị muốn ra tắt nhiên cũng không dễ dàng rồi”.

Tạ Tĩnh cười hì hì nói: “Chị, Đồng ca còn chưa chúc mừng hai bọn chị thăng chức đó”.

Tạ Tuệ Lan cười vỗ vỗ mu bàn tay Tạ Tĩnh nói: “Vậy phải cảm ơn em gái rồi?”

“Đừng khách sáo, đến lúc đó mời em ăn vài bữa cơm là được, đúng rồi” Tạ Tĩnh nhớ tới một chuyện, chớp chớp mắt nói: “Chị và Đồng ca rốt cuộc thì lúc nào kết hôn vậy? Em còn chờ uống rượu mừng đó”.

Hàn Tinh cười: “Lần trước thương lượng nói là đầu năm sau, còn 4, 5 tháng nữa”.

Tạ Hạo ồn ào nói: “Hi hi, dù sao đều đã định rồi, rõ ràng tuần này kết hôn luôn đi, đại tỷ của em rốt cuộc đã gả đi được, em thật vui mừng”.

Tạ Tuệ Lan hí híp mắt nhìn Tạ Hạo nói: “Vậy sao?”

Tạ Hạo ho khan nói: “Hài, chỉ đùa một chút thôi, chị đừng trừng mắt như vậy, thím em lại ở đây đó, thím, chị của cháu muốn đánh cháu” Tạ Hạo tổ tội nói.

Tạ Tĩnh che miệng cười nói: “Ai bảo tiểu tử nhà ngươi trêu chọc đại tỷ, cậu còn thật vui mừng sao? Chị thấy cậu là thực tìm đại tỷ đánh cậu đó”.

Tạ Hạo vẫn luôn sợ Tạ Tuệ Lan nhưng không sợ Tạ Tĩnh nói: “Hừ hừ, đối với một số người nào đó em sẽ không vui mừng, 26, 27 tuổi rồi còn chưa có đối tượng nào, chắc chắc...”

Tạ Tĩnh trừng mắt nói: “Người tiểu tử thối này, em lặp lại lần nữa xem”.

Tạ Hạo cá chết không sợ nước sôi nói: “Em nói, chị có thể làm gì em nào?”

Mấy người đùa một chỗ cùng nhau, vui vẻ sung sướng, không khí gia đình rất tuyệt

Cuối cùng, Hàn Tinh nhìn về phía Tạ Tuệ Lan và Đồng Học Bân nói: “Thật ra tiểu Hạo nói cũng đúng, cảm tình của hai con cũng đến, hợp nhau cũng không ít lắm, lúc nào kết hôn cũng không cần gò bó quá, chính là trong nhà bày bữa rượu, không cần chuẩn bị quá phô trương, cho nên công việc chuẩn bị cũng không khó, Tuệ Lan, con nghĩ thế nào?”

Đồng Học Bản vừa nghe liền kích động, có thể sớm kết hôn? Việc tốt, hẳn vẫn ngóng trông lấy Tạ tử mà. Quả thực là phán sao phán trăng.

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười một tiếng, không nói chuyện.

Đồng Học Bản nháy mắt mấy cái, lòng bảo nói đi? Em còn không đồng ý gì chứ?

Hàn Tinh nhìn cô nói: “Mẹ hỏi con đó, con nói đi? Nghĩ thế nào?”

Tạ Nhiên, Tạ Tĩnh và Tạ Hạo ba người đều nhìn về phía đại tỷ bọn họ.

Tạ Tuệ Lan hí hí mắt cười, nâng chén trà tao nhã nhấp một ngụm nói: “Mẹ hai con thật ra nghĩ tới rồi, con, nghĩ nếu tháng này kết hôn, Tiểu Bản vài lần ba lượt lại mở lễ truy điệu, lại thành liệt sĩ, cũng làm con sợ hãi, con cũng đang muốn thương lượng với mọi người về việc hôn lễ, nhưng... một người phụ nữ như con, dù sao cũng phải rụt rè một chút đúng hay không? Dù sao cũng phải chờ người nào đó trước cầu hôn con mới được đúng không? Ha ha, thật có một số người vẫn sẽ không nói chuyện này, con cũng không có cách nào mở miệng trước được, bảo con vội vàng xin người ta lấy con sao? Như vậy đâu có được? Con tốt xấu gì cũng phải giữ lại chút mặt mũi chứ, đúng không?”

Tạ Hạo Tạ Tĩnh thiếu chút nữa té xỉu

Chị hiện tại đều nói ra cả rồi, đây còn muốn giữ mặt mũi gì nữa chứ.

773. Chương 771: Đôi Nhẫn Kim Cương Trị Giá Hai Trăm Triệu!

Chạng vạng.

Trong phòng khác của biệt thự.

Tạ Tuệ Lan nói rõ ràng dứt khoát với Đồng Học Bản, hơn nữa trong giọng nói còn mang theo ý bóng gió bên ngoài, đó là trong hạn cũng chỉ có hạn mà thôi.

Hàn Tinh trừng mắt nhìn Tạ Tuệ Lan.

Tạ Tĩnh dở khóc dở cười nhìn về phía Đồng Học Bản.

Tạ Hạo ánh lên ánh mắt cổ vũ, còn giơ giơ nắm tay nắm thành quyền lên.

Trong phòng có một chút im ắng, chỉ có tiếng tivi.

Đồng Học Bản nhất thời rơi vào tình huống khó xử, hẳn thật không biết Tạ Tuệ Lan lại có ý nghĩ này, lại đúng vào lúc hắn cầu hôn cô, Đồng Học Bản thực hận không thể tự vả vào miệng mình, chỉ có thể vỗ mạnh vào đầu, ám chỉ sự tự trách mình quá khờ, tại sao lại không nhìn ra cơ chứ, mà cũng không phải sao, người ta người ta trước khi kết hôn thì phải chọn một ngày lành tháng tốt, nhà trai cũng phải đến cầu hôn nhà gái, bằng không sẽ không có chuyện cười xin. Nhưng trước mắt, những lời nói của Tạ Tuệ Lan đối với Đồng Học Bản đã làm ọi người đều nhìn vào hắn, làm cho Đồng Học Bản mười phần xấu hổ.

Hắn sẽ làm bằng bất cứ giá nào !

Không phải là cầu hôn sao? Để có thể cưới Tuệ Lan! Tôi hôm nay cũng không cần mặt mũi gì nữa

Đồng Học Bản lập tức đứng lên khỏi sofa, nghĩ nghĩ lại cảnh trong TV, hắn quỳ gối xuống cầu hôn Tạ Tuệ Lan.

Nhưng mà Tạ Tuệ Lan lại ngăn cản : “Anh định làm gì?”

Đồng Học Bản mặt đỏ nói: “Không phải em bảo anh cầu hôn sao?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Em vừa mới nói thế anh đã cầu hôn, như thế có khác gì bảo em bức anh cầu hôn sao, ha ha, em trai, em gái tôi đều đang nhìn kìa, không phải là em sẽ mất mặt sao?”

Đồng Học Bản thiếu chút nữa muốn ngất đi, “Vậy làm sao bây giờ?”.

Tạ Hạo so với Đồng Học Bản còn gấp hơn, “Chị, chị cũng đừng éo buộc Đồng ca của em nữa!”

Tạ Tĩnh vui cười nói: “Thế này cũng không phải là ép buộc, kết hôn là đại sự, chị của chúng ta nói đúng. Phải để cho Đồng ca thể hiện chút thành ý chứ”.

Tạ Nhiên giật mình nói: “Nhẫn đâu!”

“Đúng rồi! Không có nhẫn!” Tạ Hạo cũng kêu lên.

Đồng Học Bàn thiếu chút nữa là tát vào miệng mình, hấn hưng phấn quá nên đầu óc cũng hồ đồ rồi, chẳng lẽ còn không đúng sao, nhẫn cũng không có, cầu hôn cái gì chứ?

Lúc này, tin tức trên tivi bỗng nhiên thu hút sự chú ý của mọi người

Nguyên nhân chính là. Bọn họ mới nói đến nhẫn, MC trên màn hình nhất thời cũng nhắc tới hai chữ “nhẫn”.

Này hình như là một tiết mục tin tức giải trí, giờ phút này trên màn hình xuất hiện một đôi nhẫn kim cương, đúng là loại nhẫn kim cương màu hồng khó tìm nhất, màu hồng, màu này cũng là màu của kim cương tinh phẩm nhất, hoặc là nói là màu này là loại màu quý giá nhất, chiếc nhẫn kim cương bên trái màu hồng trong suốt trong sáng, lóe lên ánh sáng chói mắt của đá quý, hơn nữa số cara cũng gấp mười mấy lần số cara của nhẫn kim cương bình thường, nhẫn kim cương bên phải thì nhỏ hơn một ít, nhưng số cara cũng gấp khoảng mười lần, vừa thấy liền biết là nó cực kì quý báu.

Chỉ nghe MC nói: “Vừa rồi đã nói, hai chiếc nhẫn kim cương này cũng không phải một bộ, trong đó một chiếc là của một người nước ngoài muốn giấu danh tính mang ra bán đấu giá, chiếc còn lại là hàng trong nước. tuy rằng hai chiếc nhẫn này không phải cùng một bộ, nhưng lại làm người ta phải ngạc nhiên, nhìn qua rất giống với nhẫn cặp do người ta cố ý tạo ra, hiện tại cặp nhẫn này sẽ được đưa ra bán đấu giá, trong vài ngày tới sẽ chính thức bắt đầu cuộc đấu giá, theo các chuyên gia dự tính, cặp nhẫn kim cương màu phấn hồng này được xếp vào loại quý giá trên thế giới, định giá hai chiếc nhẫn này ước chừng hai trăm triệu, tin rằng cuộc bán đấu giá lần này khẳng định sẽ nảy sinh rất nhiều kỷ lục mới, làm cho chúng ta phải mỗi mắt mong chờ”.

Tiếp theo, hình ảnh chuyển đến vài vị khách mời.

MC cười nói: “Tôi phát hiện ánh mắt của vài nữ khách quý đều đỏ, ha ha, thật ra tôi cũng vậy, đôi nhẫn kim cương này quả thực rất đẹp”.

Một nữ khách quý trêu đùa: “Nếu có một người nào đó tặng cho tôi, lúc ấy khẳng định tôi sẽ đồng ý gả cho anh ấy”.

“Tôi cũng đồng ý” Một khách quý khác nói: “Đây là chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất mà tôi từng thấy, tôi tin rằng chỉ cần là nữ nhân thì ai cũng sẽ thích nó”.

Lại một người khác nói: “Thật ra lúc trước kia lúc ở bên nước ngoài có bán đấu giá nhẫn kim cương màu hồng, tôi lúc ấy đang đi công tác ở bên đó, may mắn cũng được tham gia hội đấu giá lần đó, không nghĩ tới cái này lại có thể tiến vào trong nước, còn được đem ra bán đấu giá theo đôi thế này, nói như vậy. Giá trị quả thực không thể lường trước được, tuy rằng theo ý nghĩa truyền thống mà nói, hai chiếc nhẫn kim cương này định giá hai trăm triệu có hơi ột chút, nhưng xét theo độ hi hữu, giá này cũng coi như là hợp lý”.

“Không biết cuối cùng ai có thể đấu giá được”.

“Dù sao sẽ không phải là tôi. Hai trăm triệu, là tiền lương mấy chục đời của tôi!”

“Ha ha ha ha...”

Trong phòng khách, trước TV, đám người Tạ Tĩnh cũng nhìn thẳng vào cặp nhẫn màu phấn hồng trên màn hình.

Ánh mắt Tạ Hạo trợn trừng, “Hai trăm triệu? Đây là cướp tiền sao?”

Trong lòng Đồng Học Bàn cũng thấy quá là khoa trương, cho dù là phú ông bạc tỉ cũng mua không nổi.

Hàn Tĩnh cảm thán nói: “Nhưng thật ra chiếc nhẫn đó quá đẹp, cho dù là lão thái bà như ta nhìn cũng động lòng, có điều giá quá đắt”.

“Đúng vậy” Tạ Tĩnh cười khanh khách nói: “Cho dù là nhẫn kim cương hai triệu em cũng đều cảm quá mắc, chứ đừng nói hai trăm triệu”.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười nhìn chiếc nhẫn màu phấn hồng trên màn hình, ánh mắt cong như trăng khuyết, thản nhiên thưởng thức, tựa như cũng rất thích

Tạ Tĩnh nghiêng đầu, “Chị, chị cảm thấy thế nào?”

“Rất đẹp” Tạ Tuệ Lan gật gù đầu, bình luận: “Hơn nữa quá khó khăn để đạt được, kim cương màu phấn hồng vốn không có nhiều, chứ đừng nói là tìm ra cặp nhẫn kim cương có trọng lượng tương xứng như vậy, trừ việc tạo kỳ tích ra, rất khó dùng từ ngữ khác để hình dung”.

Tạ Hạo hét lên: “Hài, vậy chị bảo Đồng ca mua cho chị để cầu hôn đi!”

Đồng Học Bân hung hăng trừng mắt nhìn cậu, trong lòng nghĩ cậu đem tôi bán tôi cũng mua không nổi, cho dù là hán có tiền, nhưng đối với cặp nhẫn kim cương màu phấn hồng này, Đồng Học Bân cũng là lực bất tòng tâm, thực mua không nổi.

Tạ Tuệ Lan nhìn Đồng Học Bân đang trừng mắt, nở nụ cười, vui đùa nói: “Được, vậy em bảo Đồng ca của em mua về cầu hôn chị đi”.

Tạ Hạo kêu lên: “Em xin chị, em chỉ nói như vậy thôi, chị như thế không phải làm khó người ta sao!”

Mọi người đều biết Đồng Học Bân có tiền, vài chục triệu khả năng là không thành vấn đề, nhưng hai ba trăm triệu... Hiển nhiên là không có khả năng.

“Đây là chị lo lắng chuyện kết hôn” Tạ Tuệ Lan khoanh tay cười cười, “Chiếc nhẫn này, chị thật sự cũng rất thích”.

Tạ Tĩnh chen vào nói nói: “Cái đó, nữ nhân đều thích”.

Hàn Tĩnh cười mắng: “Con cho con đào được mỏ vàng chắc? Nói càn nói bậy”.

Nhìn vẻ buồn bực của Đồng Học Bân, Tạ Tuệ Lan cười vỗ mu bàn tay hán nói, “Được rồi, xem anh bị dọa kìa, ha ha, chị Tạ của anh nói câu này này, em không có yêu cầu gì về nhẫn hết”.

Nghe xong lời này của Tuệ Lan lời này, ngược lại Đồng Học Bân lại thấy rất ngượng.

Nhẫn kim cương màu phấn hồng...

Nhẫn kim cương màu phấn hồng...

Trong lòng Đồng Học Bân lập tức tính toán một chút tổng tài sản của mình, phát hiện cho dù hán có đem bán nhà của mình đi cũng không đủ tiền, hơn nữa nói là hai trăm triệu, ai biết có thể đấu giá đến ba trăm triệu hay không?!

774. Chương 772: Tiền Tiền Tiền!

Bãi cỏ sau biệt thự.

Đồng Học Bân ngồi ở ngôi trên ghế đá uống một ngụm trà, đối diện là Tạ Hạo ồn ào chết sống đòi Đồng Học Bân dạy cậu ta công phu, Đồng Học Bân không để ý tới cậu ta, ngồi nghĩ chuyện của chính mình.

“Đồng ca, anh nghĩ cái gì vậy?”

“Không có gì, chuyện công việc”.

“Được rồi, có phải nghĩ xem làm thế nào để cầu hôn chị em không?”

“Coi như cậu thông minh! Vậy cậu thử nói xem, anh nên cầu hôn thế nào đây?”

“Tùy tiện mua cái nhẫn kim cương, rồi cầu hôn, như thế thôi chứ có gì đâu”.

“Sao có thể đơn giản như vậy, chị của cậu có rất nhiều tật xấu, cậu cũng không phải không biết”.

“Ai da, chị của em có cái gì tật xấu gì chứ?”

“Anh sợ chọn cái chị em cho là keo kiệt quá”.

“Được rồi, được rồi, chị của em không phải người như thế, Đồng ca, anh đừng thấy chị em ngoài miệng thì cứ nói như vậy, nhưng mà thật ra chị ấy chỉ nói thế thôi, anh đừng nghe chị ấy nói, cơ bản không phải nói thật đâu”.

“Ừm, cái này anh biết”.

“Anh cứ nghe em nói chắc chắn không sai đâu, không cần quan tâm anh cầu hôn như thế nào, chị của em khẳng định cũng sẽ đồng ý”.

“Cậu vẫn không hiểu, không phải chuyện đồng ý hay không đồng ý”.

Đồng Học Bán hiện tại thấy rối rắm nhất chính là vấn đề này, Tạ Tuệ Lan hạ thấp thân phận của mình chỉ ra yêu cầu Đồng Học Bán phải cầu hôn cô, Đồng Học Bán không thể lại hỏi cô cầu hôn như thế nào? Cái này gọi là chuyện gì chứ Cho nên việc cầu hôn chỉ có thể tự Đồng Học Bán suy nghĩ, đây là chuyện đại sự của cả đời người, không thể qua loa, Đồng Học Bán cảm thấy chẳng những phải cầu hôn, còn phải cầu hôn sao cho kinh thiên động địa oanh oanh liệt liệt, làm cho người bên ngoài không tìm ra được khuyết điểm nào, làm cho chị Tạ cao hứng một phen, sau đó lại vô cùng náo nhiệt cưới Tạ Tuệ Lan về, thế này mới tính là OK.

Cầu hôn, cầu hôn, cầu hôn.

Nghĩ đến đây. Đồng Học Bán không thể không nghĩ đến chuyện nhẫn kết hôn. Đây là thứ nhất thiết phải chuẩn bị, nhưng chuẩn bị cái gì? Có một đôi nhẫn kim cương màu hồng trên ti vi để so sánh, thì mua cái nhẫn kim cương gì cũng không sang được về đẳng cấp, hoặc là nói chính trong lòng Đồng Học Bán cảm thấy không thể nhẫn nại được, bình tĩnh mà xem xét, điều kiện của chính mình cùng Tạ Tuệ Lan quả thật chênh lệch rất lớn, cả về tướng mạo, gia thế. Cho nên chị Tạ có thể gả ỉnh, Đồng Học Bán thật sự rất cảm kích, cũng càng không muốn cho cô phải chịu ủy khuất, cũng không muốn cho người bên ngoài nói linh tinh, lải nhải chính mình không xứng với cô.

Không được, chính mình không thể làm cho Tuệ Lan chịu ủy khuất !

Phải dành chi chị Tạ một việc thật ngạc nhiên! Đôi nhẫn kim cương màu phấn hồng kia.... Phải mua!

Trong lòng Đồng Học Bán đã có chủ ý, trên mặt cũng có chút vui vẻ, chiếc nhẫn kim cương có giá trị hơn hai trăm triệu, lấy cái này đi cầu hôn khẳng định không tính là khó coi? Quyết định như vậy đi.

Đồng Học Bán lập tức nói: “Tiểu Hạo, cậu đi về trước đi”.

“...Làm gì?”.

“Bảo cậu về trước thì cậu về đi”.

“Được rồi được rồi, vậy em đi xem tivi”.

Chờ Tạ Hạo vừa đi, Đồng Học Bán liền lấy điện thoại di động gọi cho Cù Vân Huyền, điện thoại rất nhanh thông, “Alo. Huyền đi, trong nhà thế nào rồi?”

“Tất cả đều tốt, em đang đưa Thiên Thiên đi dạo”.

“Vậy, anh hỏi chuyện này, chúng ta còn có bao nhiêu tiền?”.

“Tiền của anh ở trong thẻ bạch kim của ngân hàng công thương, anh tự tra đi”.

“Ừm? Thẻ gì?” Đồng Học Bán sững sốt, “Anh làm gì có thẻ bạch kim gì”.

Cù Vân Huyền cười nói: “Là trước khi em đi thừa dịp anh đang ngủ liền để vào, bán công ty, chi phiếu không dùng được, nên gửi tiền vào thẻ cho anh”.

“Hài, em cho anh làm gì, em không cần tiền sao?”

“Em cũng để lại ỉnh năm triệu. Về sau mua nhà ở cũng tốt, đứa nhỏ đến trường cũng tốt, tiền đều gửi vào trong thẻ rồi, còn lại một trăm chín mươi triệu đều trong thẻ ấy”.

“Sao em lại làm vậy”.

“Đồ cổ là anh mang đến, phỉ thúy cũng là anh mang tới, công ty bán, số tiền này nên đưa cho anh, em cầm cũng vô dụng”.

“Sao em phải phân rõ ràng với anh vậy!”

“Là anh cũng phân quá rõ ràng với em, bên này em cũng đủ tiền dùng, hai trăm triệu cầm ở trong tay, anh nghĩ em tiêu thế nào? Anh muốn đầu tư gì thì đầu tư đi, không cần phải thương lượng với em, chờ sau này con cần dùng đến tiền, em lại đến tìm anh lấy, quyết định như vậy đi” Bỗng nhiên, bên kia truyền đến tiếng khóc oa oa, Cù Vân Huyền vội nói: “Thiên Thiên khóc, có thể là đói bụng, không nói chuyện với anh nữa, em gác máy đây”.

“Được được, em mau đi đi”.

Gác máy, Đồng Học Bân mở ví của mình, quả nhiên có một tấm thẻ bạch kim của ngân hàng công thương, một trăm chín mươi triệu, tính thêm tiền trong thẻ của mình, cũng không đến hai trăm triệu, mua nhẫn như thế nào đây? Nhìn tình hình hội đấu giá, ít nhất còn phải chuẩn bị thêm một trăm triệu mới đủ, ít nhất phải có ba trăm triệu mới có thể chắc chắn.

Còn thiếu một trăm triệu?

Vay tiền? Tìm ai mượn! Bán nhà cũng không đủ!

Một phân tiền cũng làm khó anh hùng hảo hán, chứ đừng nói một trăm triệu, cướp đâu ra một trăm triệu?

Từ sau khi phát tài, Đồng Học Bân vẫn không coi tiền là cái gì, thực sự đến lúc cần dùng đến tiền mới hiểu được, thứ tiền này, có bao nhiêu cũng không đủ dùng.

Tiền!

Tiền!

Tiền!

Đồng Học Bân đau đầu, còn muốn cho Tuệ Lan một sự ngạc nhiên, hiện tại xem ra là quá khó khăn, ngay cả chính mình muốn mua cặp nhẫn giá trị kia cũng không mua được!

Trở lại trong biệt thự, Tạ Tuệ Lan và mấy người Hàn Tinh đang xem tivi, vẫn là cái tiết mục vừa rồi, giờ phút đang bán đấu giá cổ vật, Hàn phu nhân cũng tốt, Tạ Tuệ Lan cũng thế, đều thích sưu tập đồ cổ, cả hai đều xem rất say mê.

Đột nhiên, trên màn hình xuất hiện một bức bức họa quyền.

Tạ Tuệ Lan ồ một tiếng, “Từ Dương họa?”

Đồng Học Bân có biết một chút về cái này, “Từ Dương? Bức họa được vẽ bởi một họa sỹ cung đình từ thời nhà Thanh?”

“Đúng là nó, lại đây nhìn xem” Tạ Tuệ Lan vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh

Đồng Học Bân ngồi xuống cùng nhìn vào màn hình, “Đây là bức họa được vẽ thời kỳ đầu, có điều hẳn là cũng có thể giá trị chục triệu, tuy rằng danh khí không bằng Tề Bạch Thạch, có điều mỗi lần bán đấu giá bức họa của người này đều là giá trên trời”.

Tạ Hạo bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, trước khi mọi người đến Ngụy Nam cũng đã tới, nghe nói hơn mười ngày trước biệt thự nhà anh ta bị cháy? Trong két bảo hiểm còn có một bộ Từ Dương họa? Giá trị một trăm triệu?”

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, “Đáng tiếc”.

Đồng Học Bân nói: “Đặt ở trong két bảo hiểm? Vậy hẳn là bức họa sẽ không sao hết”.

“Sao lại không có việc gì?” Tạ Tuệ Lan giải thích nói: “Nóng mấy trăm thậm chí hơn một ngàn độ, tử sắt đều biến hình, chứ đừng nói đồ vật bên trong, tuy rằng không có trực tiếp đốt tới, có điều dù sao cũng là giấy, sớm bị nướng thành tro rồi, nghe nói sau đó Ngụy Nam có tìm người mở quỹ bảo hiểm ra, có điều tất cả ở trong đều một màu tro bụi, đáng tiếc, bức họa “Bình Định Tây Vực Hiến Phu Lễ Đồ”, đó là một bức họa rất quý”.

Đốt thành tro?

Giá trị một trăm triệu?

Đồng Học Bán ánh mắt đột nhiên vừa động một cái, “Vây hiện tại bức họa đó đâu?”

“Cái gì ở đâu?”

“Đã thành tro bụi, vẫn ở trong biệt thự?”

“Có lẽ thế, bên biệt thự đó hình như vẫn để nguyên đó”.

Đồng Học Bán nhất thời đánh lên một quyền, “Bá mẫu, con xin về trước, đột nhiên nhớ ra còn chút việc, Tiểu Hạo, Tiểu Nhiên, Tiểu Tình, ngại quá, anh đi trước nhé”.

Cơ hội kiếm tiền tới rồi!

Có thể mua nhẵn rồi!

Trong nháy mắt tinh thần Đồng Học Bán trở lên cực kỳ phấn chấn!!

775. Chương 773: Phục Nguyên Họa Quyền!

Tám giờ tối.

Bên ngoài khu biệt thự Bắc Giao.

Đồng Học Bán xuống xe taxi, gọi điện cho Tạ Hạo.

“Tiểu Hạo, anh đây, biệt thự nhà Ngụy Nam ở đâu cậu biết không?”

“Ồ, Đồng ca, anh hỏi cái này để làm gì, em tưởng anh về trường Đảng rồi chứ”.

“Có chút việc, cậu cho anh hỏi một chút, Bắc Giao cụ thể là sân nào, tòa nhà bao nhiêu”.

“Chị em về hết rồi, em cũng không rõ nữa, đúng rồi, chắc là hào viện, nhớ trước kia chị em đã từng nói qua một lần, nhưng tòa nhà nào thì em cũng không biết”.

“Được rồi, cảm ơn”.

“Đồng ca, anh muốn tìm Ngụy Nam sao?”

“Ừm, cảnh cáo hần để hần cách chị em xa một chút”.

“Ha ha, vậy thì nên cảnh cáo một chút, lúc trước chị em gặp chuyện không may thì quay đầu bỏ chạy, quả thật không ra cái gì hết, còn năm lần bảy lượt chạy đến nhà chị em, hần ta là cái gì vậy chứ, đồng ca, em ủng hộ anh, có điều xuống tay cũng có tình nghĩa một chút nhé, Ngụy Nam sẽ không chịu được anh đánh đâu”.

“Anh động thủ cái gì chứ, tiểu tử cậu đang sợ thiên hạ chưa đủ loạn có phải không?”

“Em biết rồi, không động thủ vậy gọi là cảnh cáo thôi”.

“Anh làm rất đúng mực, được rồi được rồi, ngắt máy nhé”.

“Đồng ca có lên, cho hần biết mặt đi!”

Đồng Học Bán cười khở ngắt điện thoại, Tiểu Hạo này, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, ừm, có điều chính mình cũng không tư cách nói nó, Đồng Học Bán từ sau khi vào thể chế, cũng toàn đánh đánh giết

giết, cắt di động, Đồng Học Bản nhìn vài tiểu khu phía trước, bước nhanh đến, ước chừng qua hơn mười phút mới tìm được tiểu khu số mười một, đúng là một khu biệt thự sa hoa, cảnh vệ đứng gác 24/24, không có giấy chứng nhận xuất nhập của tiểu khu thì sẽ không có biện pháp đi vào, có điều Đồng Học Bản đều có cách.

Stop

Thời gian dừng lại!

Đồng Học Bản làm ở bộ phận trong một thời gian dài, cho nên đối với việc đó tự nhiên là vô cùng thuần thục, đi vào phía bên tối, anh nhảy một bước qua cửa bảo an chờ sau khi né qua hai cái camera ở cửa, mới mặc niệm một tiếng Stop để giải trừ mệnh lệnh!

Thời gian khôi phục nguyên trạng!

Tiểu khu không nhỏ, so với khu nhà thường ủy ở kinh thành còn lớn hơn vài lần.

Đồng Học Bản đứng ở trong viện nhìn trái nhìn phải, bắt đầu đi sang bên trái một vòng, lần lượt tìm kiếm từng địa điểm, rốt tìm được mục tiêu ở hướng nam, đó là một dãy biệt thự đen tuyền, toàn bộ biệt thự sớm bị thiêu đen, ngay cả dưới gara và mặt cỏ cũng không có may mắn thoát khỏi, một mảnh cháy đen, nhìn qua giống như là một đồng phế tích, có điều thân tòa nhà vẫn còn đầy đủ, kết cấu coi như rất vững chắc.

Chính là nơi này !

Đây chính là nhà Ngụy Nam!

Đồng Học Bản đảo qua chung quanh, biệt thự bên này và biệt thự trong đó cách nhau một khoảng xa nhất định, cho nên trận hỏa hoạn hơn mười ngày trước không có lan đến gần chung quanh, hiện tại mấy gian biệt thự bên cạnh cũng không có ai có thể chú ý tới Đồng Học Bản, khoảng cách thật sự rất xa, càng tiện cho Đồng Học Bản, anh đưa ánh mắt lên nhìn, rồi đi nhanh tới hướng cổng biệt thự. Cửa đóng, nhà bị cháy sạch, bên cạnh còn có một ít bình chữa cháy, Đồng Học Bản phóng tầm mắt sang sườn phía tây, đi qua đó, nhất thời vào nhà theo một lối cửa sổ.

Một mùi than cháy đập vào mặt mũi, rất khó ngửi.

Đồng Học Bản bịt mũi, trong phòng khác toàn tro bụi, hần lật đi lật lại tìm kiếm đều không thấy, bèn chạy lên tầng hai, vào tìm trong từng phòng.

Mười phút sau.

Rốt cuộc, một két bảo hiểm cũng đập vào tầm mắt Đồng Học Bản.

Két bảo hiểm đặt ở bên giường trong phòng ngủ, đó là một cái két bảo hiểm đã bị biến hình, ở chỗ mặt mã của két bảo hiểm đã bị phá, cửa tủ một bên đóng một bên mở

Đồng Học Bản hít một hơi, đi lên mở cửa tủ ra, đập vào mắt là một mảnh than bụi.

Phiến than bụi đen này đại khái hợp thành một cuộn tròn, ngưng tụ lại mà không tiêu tan, tựa như cũng chưa bị ai chạm qua, còn giữ nguyên được hình dáng. Đồng Học Bản nhất thời vui lên, hần còn sợ có người đã phá hủy nó, ai ngờ vẫn giữ được tốt như vậy, vậy không có gì vấn đề rồi, chỉ cần không thiếu cái gì, vậy Đồng Học Bản hoàn toàn có thể khôi phục hình dáng ban đầu của bức họa này!

Thử một lần!

Chỉ mong có thể được!

Đồng Học Bản sợ đám tro đen này bị thiếu, cho nên cũng không có sờ vào nó, chỉ là đưa tay cao trùm lên phía trên, nhúu mắt lại tập trung lực chú ý.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Những ngày Đồng Học Bản bị chôn ở dưới đồng phế tích cộng thêm những ngày nghỉ ngơi này đã tích kế tiếp không ít thời gian, ước chừng có khoảng hơn hai mươi phút, cũng đủ dùng!

Chậm rãi, chỉ thấy đám bụi đen dần dần ngưng lại với nhau, một ít tro bụi bên cạnh cũng bắt đầu bay đến tụ tập, màu sắc bắt đầu thay đổi, từ màu đen biến thành màu xám, từ màu xám biến thành màu trắng, chỗ plastic bị nướng cũng dần dần ngưng kết. Hơn mười giây trôi qua, bức tranh vốn bị nướng thành tro nhất thời trở nên rực rỡ hẳn lên, nhoáng mắt một cái, liền biến thành bộ dáng lúc chưa bị cháy trong hơn mười ngày trước!

Miệng nói giải trừ!

Đồng Học Bản vội vàng lấy bức hoạ được cuộn tròn trong tủ bảo hiểm ra, cầm ở trong tay nhìn xem, lập tức mở ra trên mặt đất, nhìn thấy một bức Từ Dương “Bình Định Tây Vực Hiến Phu Lễ Đồ” lập tức hiện ra trước mắt, hoàn mỹ, trong đó không thiếu một chút giấy nào, cực kì đẹp!

Tới tay rồi!

Tất cả đều rất thuận lợi!

Đeo bao tay vào, trong lòng Đồng Học Bản rất kích động, chạy nhanh đi nắm lấy một nắm tro bụi bên cạnh bỏ vào trong quỹ bảo hiểm để che dấu, sau đó tháo bao tay, cuộn tròn bức hoạ, giấu vào trong ngực, nhìn trái nhìn phải, Đồng Học Bản bước nhanh xuống lầu, đi theo dấu chân ra cửa sổ nhảy ra ngoài.

Trăng tối gió mạnh.

Đồng Học Bản gỡ trò cũ, dùng lướt qua tầm mắt bảo an, đi ra khỏi tiểu khu.

Từ đầu đến cuối, trong tiểu khu đều im lặng, không ai phát hiện Đồng Học Bản đã tới.

Thời gian không còn sớm, chung quanh cũng không có xe, Đồng Học Bản liền đi bộ ước chừng một km đến bên ngoài đường cái đợi xe taxi, tâm tình mười phần thoải mái

Đột nhiên gian, một chiếc BMW series 7 đi đến, xe dừng lại, bỗng nhiên đỗ trước mặt Đồng Học Bản.

Cửa kính xe bị người bên trong hạ xuống, lộ ra diện mạo anh tuấn của Ngụy Nam, “Đồng Học Bản? A, sao anh lại ở đây?”

Đồng Học Bản vừa thấy hắn, cười cười, “Tôi muốn đi đâu phải báo cáo với anh sao?”

Ngụy Nam nhìn về phía biệt thự một cái, hắn đến bố trí thi công, mau chóng trang hoàng biệt thự lại nguyên trạng, dù sao cũng là hơn một ngàn vạn bất động sản, không ngờ rằng lại thấy Đồng Học Bản, hắn đối với Tạ Tuệ Lan vẫn là nhớ mãi không quên, đối với Đồng Học Bản tự nhiên cũng hận thấu xương, nếu không có họ Đồng ra tay chặn ngang, không chừng bây giờ Tạ Tuệ Lan đã kết hôn với mình.

Ngụy Nam cười lạnh nói: “Anh đó, đem bán đấu giá nữ chủ nhân của mình, hiện tại thế nào rồi?”

Bán đấu giá nữ chủ nhân? Đồng Học Bản biết hắn đang nói đến Cù Vân Huyền, lần đó mình và Huyền đi đang thân thiết, vừa lúc để Ngụy Nam thấy, còn dùng di động chụp lại, phát đến Ủy ban kỷ luật huyện Duyên Đài, thiếu chút nữa làm cho Đồng Học Bản và Tạ Tuệ Lan trở mặt, thế cho nên về sau mới bị Tạ Tuệ Lan lấy việc này trói chặt, Đồng Học Bản vẫn còn nhớ rất rõ, không ngờ Ngụy Nam còn có mặt mũi để nhắc đến chuyện này!

Đồng Học Bản nói: “Anh còn quan tâm nhiều chuyện nhỉ?”

Ngụy Nam ha ha cười, “Chuyện của Tuệ Lan chính là chuyện của tôi, tôi phải làm cho Tuệ Lan thấy rõ con người thật cậu, để cô ấy đừng chọn sai người”.

“Vậy cảm ơn anh đã quan tâm, với lại chuyện của tôi và Vân Huyền, Tuệ Lan đã sớm biết, ảnh chụp không phải là anh gửi qua sao?”

Ánh mắt Ngụy Nam lạnh lùng, “Cô ấy biết được bao nhiêu?”

“biết hết rồi.” Đồng Học Bản thoải mái nói: “Tôi nói với anh nhé, nếu một nữ nhân thích một người nam nhân, vậy sẽ dung túng tất cả mọi việc, cái gì đều có thể theo dõi phương, đều có thể hiểu cho đối phương,

ví dụ như Tuệ Lan thích tôi chứ không thích anh, anh chỉ đến mượn một giấy, người ta cũng sẽ trở mặt với anh, nói cho cùng vẫn là tính cảm có sâu nặng hay không” Nói tới đây, Đồng Học Bân cũng càng rõ ràng Tạ Tuệ Lan rất tốt với mình, lúc trước hai người bọn họ còn đang yêu nhau, nhưng đến cuối cùng Tuệ Lan cũng không so đo chuyện của Huyền di, còn ngầm đồng ý, trong lòng Đồng Học Bân mười phần áy náy, cũng càng kiên định cầu hôn Tạ Tuệ Lan một cách ngạc nhiên.

Không hài lòng.

Hai người chưa nói vài câu liền sắc mùi thuốc súng, rồi sau đó ai việc người ấy.

Đồng Học Bân không quay về trường đảng, càng không về nhà, mà trực tiếp đánh xe đến công ty bán đấu giá Vân Đức, cũng chính là chỗ Huyền di đi bán đấu giá.

Công ty bán đấu giá Vân Đức.

Trong một gian văn phòng.

Đồng Học Bân đứng mặt đối mặt với một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, bắt tay nhau.

“Chào cô, tôi là Đồng Học Bân, bạn của Vân Huyền”.

“Tôi biết anh rồi, nghe Vân Huyền nói qua không chỉ một lần” Bà chủ cười nói: “Hôm nay anh đến có việc gì? Tôi cùng Vân Huyền đã có bảy tám năm giao tình, cô ấy có chuyện gì nhất định tôi sẽ giúp”.

Đồng Học Bân cười nói: “Nghe nói hai ngày nữa bên cô bắt đầu tổ chức cuộc bán đấu giá mùa thu? Tôi có đồ muốn đem bán đấu giá, nhân tiện cũng muốn thăm định giá một chút, cô xem có tiện không?”

“Việc này không thành vấn đề, vật đó có mang theo người không?”

“Ừm” Đồng Học Bân đem ra, mở bức họa ra.

Vừa thấy đến thứ này, bà chủ sững sốt, “Từ Dương họa?”

“Đúng vậy”.

“Anh đợi tôi chút, tôi tìm vài chuyên gia đến xem” Sắc mặt bà chủ nhất thời ngưng lại, lập tức gọi điện thoại, sau khi gọi một người đến, lại mời cả hai chuyên gia đã về nhà nghỉ ngơi quay lại đây, loại bức họa này khả năng giá trị trên một trăm triệu, cô ta không thể không coi trọng.

Không bao lâu, chuyên gia đến.

Đồng Học Bân liền ngồi vừa uống trà vừa chờ kết quả, trong lòng thật ra cũng lo lắng, ai biết được có phải giả hay không?

Nhưng rất nhanh, kết quả mà các chuyên gia đưa ra như cho Đồng Học Bân ăn một viên thuốc an thần.

Một chuyên gia hơn năm mươi tuổi gật gật đầu với bà chủ, “Không thành vấn đề, đúng là bút tích của Từ Dương”.

Bà chủ lo lắng nhìn về phía một người khác.

Người nọ cũng tán thưởng nói: “Thật là khó, quá khó khăn, tôi cũng có kết luận này, là thật, hẳn là không sai được, định giá hẳn là tám chục triệu đến một trăm triệu”.

Đồng Học Bân lộ ra vẻ tươi cười, “Vậy sao? Vậy bức họa này tôi ủy thác cho các người, tôi muốn mau chóng bán đấu giá”.

776. Chương 774: Một Trăm Triệu!

Hai ngày sau.

Chạng vạng, Đồng Học Bân vừa ăn cơm xong, trở về ký túc xá trường đảng lên mạng, xét tra tin tức bán đấu giá của Vân Đức.

Đời Thanh, Từ Dương họa.

Bình Định Tây Vực Hiến Phụ Lễ Đồ.

Giá bán khởi điểm là năm chục triệu.

Giấy bản thiết sắc, dọc 43 cm, ngang 1.865 cm Cuốn thủ hoa cầm bồi, bạch ngọc sấp ký, bên ngoài bức họa Từ Dương Họa Bình Định Tây Vực Hiến Phụ Lễ Đồ. Có lời bạt của Từ Dương, viết “Thần Từ Dương Cung Hội Cũng Bạt”, chữ “Thần” Nét nổi ấn, Từ Dương chính văn ấn.

Hôm nay chính là ngày bán đấu giá bức họa này, Đồng Học Bán cũng không biết rốt cuộc có thể thành giao với giá bao nhiêu, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng, có thể mua được đôi nhẵn với giá trên trời kia hay không, liền xem này bức họa có thể cung cấp bao nhiêu tiền cho Đồng Học Bán, trong tay hắn hiện tại có đại khái chưa đến hai trăm triệu, khoảng một trăm chín chục triệu, đây là toàn bộ tích cóp của hắn, mà nếu bức họa Từ Dương kia mà chưa bán đấu giá được, như vậy thì cặp nhẵn phần hồng kia trăm phần trăm cũng không mua được, đây là điều mà Đồng Học Bán không muốn cũng không thể nhìn đến, hắn đã quyết định phải mua nhẵn bằng được.

Cùng lúc đó, công ty bán đấu giá Vân Đức chính thức tiến hành bán đấu giá.

Trong nháy mắt, đã đến sản phẩm cuối cùng, đó chính là bức họa Từ Dương kia.

Đồng Học Bán cũng lập tức liên hệ với người phụ trách tương quan, bởi vì bên trường đảng không tiện đi ra ngoài, Đồng Học Bán chỉ có thể nghe bọn họ “truyền hình trực tiếp”.

Bên kia.

Trong một nhà nhà ăn.

Ngụy Nam đang ăn cơm với vài người bạn, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Trong điện thoại là giọng một người đàn ông, “Alo, lão Ngụy, Bắc Kinh có một nhà bán đấu giá bức một bức Từ Dương. Cậu nghe nói chưa?”

“Từ Dương?”.

“Hơn nữa là Bình Định Tây Vực Hiến Phụ Lễ Đồ”.

“Hả? cậu không lầm chứ?”.

“Tôi cũng đang phiền chết đây, bức họa Từ Dương đó không phải là người nhà các cậu giữ sao?”

“Đã đang đấu giá sao? Giá khởi điểm là bao nhiêu?”

“Giá khởi điểm là năm chục triệu, xem định giá này hắn là bút tích thực”.

Ngụy Nam không biết nên khóc hay cười nói: “Cậu muốn đấu giá nó sao? Tôi đây nên nhắc nhở cậu một tiếng, bức họa này khẳng định là đồ dỏm, họa giống nhau như đúc, bên ngọc lưu ly không phải đã sớm ra một loại ấn phẩm kỹ thuật sao? Ngay cả rất nhiều chuyên gia đều không phân biệt được thiệt giả, cho nên không cần nói nhiều. Bức họa thật...” Nói tới đây, Ngụy Nam thở dài, “Hắn là cậu đã biết biệt thự nhà tôi đã bị cháy? Đã cháy sập sễ, cho nên trên đời này cũng không có cái gì là Bình Định Tây Vực Hiến Phụ Lễ Đồ thật, đồ xuất hiện ở trên thị trường đều là đồ dỏm”.

“Còn có chuyện này sao? Vậy thật sự là đáng tiếc”.

“Đúng thế, cha tôi đã bỏ ra cả trăm triệu để sưu tập về”.

Ngắt điện thoại, Ngụy Nam tiếp tục ăn cơm với bạn, đối với cuộc bán đấu giá Bình Định Tây Vực Hiến Phụ Lễ Đồ căn bản cũng không để ở trong lòng, thật ra hắn đối đồ cổ cũng không hiểu lắm, chỉ là cha hắn là chuyên gia thẩm định đồ thật. Hiện tại loại tình huống này, nghĩ đến cũng chỉ có hai cái khả năng, Ngụy Nam là chính mắt nhìn người ta mở tủ bảo hiểm. Thấy bức họa bên trong đã thành tro bụi, biết nó không có khả năng trở lại như cũ, cho nên bức họa hiện tại đang bán đấu giá chính là đồ dỏm, nhưng rất nhiều chuyên gia thẩm định, nói đó là bút tích thực, như vậy bức họa trong nhà Ngụy Nam chính là đồ dỏm, hiện

tại bán đấu giá bút tích thực của bức họa Từ Dương, có điều bất luận có là thế nào đối với Ngụy Nam cũng không có vấn đề gì, bức họa cũng mất rồi, nghĩ cũng uất ức, không bằng không thèm nghĩ nữa.

Ngụy Nam nghĩ như thế cũng là bình thường, tựa như hắn nói, đồ dờm giống nhau như, hiện tại kỹ thuật tạo giả sớm đã rất phát triển, chẳng ai nghĩ đến một bức đã bị thiêu hủy còn có thể bị phục hồi như cũ, đồ sứ còn có khả năng, ngọc khí còn có khả năng, nhưng bức họa tuyệt đối không có khả năng.

Đây cũng là nguyên nhân mà Đồng Học Bàn dám không coi ai ra gì mà đem ra bán đấu giá, dấu vân tay của hắn trên bức họa đều sớm bị hắn rửa sạch sẽ. Cho dù người nhà Ngụy Nam có nghi ngờ, cũng sẽ không nghĩ đến hắn, muốn biến ra một bức giống nhau họa, với trình độ khoa học kỹ thuật bây giờ là điều không khó, ngược lại, nếu một bức tranh danh nhân nổi tiếng mà không lưu thông ở trên thị trường mới là điều kỳ quái.

“Mọi người đợi lâu rồi, tiếp theo đây sẽ là buổi bán đấu giá bức họa Bình Định Tây Vực Hiến Phu Lễ Đồ”.

“Từ Dương là ai, tin rằng không cần tôi nhiều lời mọi người cũng biết, giá bán khởi điểm là năm chục triệu”.

Trong ký túc xá trường đảng, Đồng Học Bàn nằm trên giường, nghe thanh âm từ trong điện thoại truyền ra, trong lòng cũng nhảy lên một cái.

“Bắt đầu đấu giá”.

“Năm chục triệu, có người ra giá không?”

“Ồ, số 16 ra giá , năm mươi triệu rưỡi!”

“Còn có ai không? Năm mươi lăm triệu ... Ôi chào, bên số 28 ra giá năm mươi tám triệu!”

“Số 22! Sáu mươi lăm triệu... Sáu mươi lăm triệu lần một...”

“Sáu mươi lăm triệu!Ồ... Bảy chục triệu! Còn có ai trả giá cao hơn không?”

Bảy chục triệu!

Tám chục triệu!

Chín chục triệu!

Bình Định Tây Vực Hiến Phu Lễ Đồ bán đấu giá, giá ngày một tăng.

Nghe giá trong điện thoại cơ bản đạt tới mong muốn của Đồng Học Bàn, hít sâu thở lỏng, tay nắm thành quyền, đương nhiên hy vọng còn có thể cao hơn một ít.

Chín mốt triệu! Chín lăm triệu! Một trăm triệu!

Đồng Học Bàn có thể nghe rõ những xao động ở bên kia hiện trường

“Một trăm triệu! Số sáu trả một trăm triệu! Còn có ai trả hơn không? Dừng ở đây sao? Một trăm triệu lần một... một trăm triệu lần hai... một trăm triệu lần ba!”

Đùng, tiếng chùy rơi xuống.

“Một trăm triệu thành giao!”

Bốp bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay vang lên!

Đồng Học Bàn không khỏi vỗ tay, sau khi ngắt điện thoại lập tức liên hệ với bà chủ công ty bán đấu giá Vân Đức.

“Chúc mừng Đồng tiên sinh” Bà chủ nói: “Một trăm triệu”.

Đồng Học Bàn mỉm cười nói: “Chúng ta cùng vui mới đúng”.

Bà chủ nói: “Ha ha, ông chủ số 6 tôi quen, mỗi lần đến đến đấu giá đồ cổ đều trả khoản tiền lớn, tôi biết anh đang chờ nhận tiền, như vậy đi, chờ tiền được chuyển đến tay chúng ta, chúng tôi sẽ mau chóng gửi qua cho anh, đại khái là trước chiều ngày mai sẽ chuyển đến”.

“Tốt, vậy đa tạ chị”.

“Không cần khách khí, về sau nếu còn có đồ tốt, nhớ tìm tôi nhé”.

“Đó là đương nhiên rồi, hợp tác vui vẻ”.

“Hợp tác vui vẻ”.

Một trăm triệu Đồng Học Bản hiển nhiên không có khả năng lấy toàn bộ về tay mình, bên trong có thuế, có tiền thuê, có điều có quan hệ bên trong của Cù Vân Huyền, Đồng Học Bản trước đó cũng cò kè mặc cả với bọn họ được một ít ưu đãi, trừ đi kim ngạch sở hữu, hẳn có thể cầm chắc đại khái hơn tám chục triệu, tính thêm với chi phiếu một trăm chín chục triệu của mình, Đồng Học Bản tổng cộng đã có khoảng hai trăm tám chục triệu!

777. Chương 775: Nhẫn Kim Cương Hồng Phấn Vào Tay!

Ngày hôm sau.

Chạng vạng, ký túc xá trường đảng.

Đồng Học Bản ở trong phòng thu dọn đồ đạc, đem theo chi phiếu .

Bạn cùng ký túc Hàn Hưng Hoa nói: “Chủ nhiệm Đồng, anh muốn đi ra ngoài sao?”

Đồng Học Bản nghiêng đầu nói: “Có chút việc”.

“Lần này đóng cửa dạy học, nếu muốn đi ra ngoài phải xin phép” Hàn Hưng Hoa nhắc nhở nói.

“Không ra cửa lớn” Đồng Học Bản đem tiền đóng gói xong nói: “Chỉ là đi bộ trong đại viện, giải sầu”.

“Như vậy, vậy không thành vấn đề, xin nghỉ nhiều quá sẽ ảnh hưởng đến điểm học”.

Điểm này, Đồng Học Bản tự nhiên là biết, có điều hôm nay đúng là ngày bán đấu giá chiếc nhẫn màu hồng kia, Đồng Học Bản nói cái gì cũng phải ra ngoài trường đảng, sau khi ra khỏi ký túc xá, Đồng Học Bản liền nhìn trái nhìn phải, đi nhanh về hướng cổng lớn của trường, nhìn chung quanh, rõ ràng dùng một lần STOP để dừng thời gian, sau đó tìm một chỗ tường thấp đằng sau trường trèo tường ra ngoài, bắt xe taxi ở ven đường.

Trên xe.

“Lái xe, đến công ty bán đấu giá Vân Đức”.

“Được rồi”.

“Cảm ơn”.

Hai mươi phút sau, tại cửa lớn công ty bán đấu giá Vân Đức.

Đồng Học Bản xuống xe, thuận tay đeo một cái kính sớm đã được chuẩn bị từ trước, không muốn để người ta nhận ra mình, hẳn tốt xấu cũng là cán bộ quốc gia, tham gia loại đấu giá tiền triệu này, để người ta biết sẽ ảnh hưởng không tốt lắm, vì thế đành phải làm chút ngụy trang tránh cho phiền toái.

Trong công ty Gia Đức người ra vào tấp nập.

Chủ yếu bị chiếc nhẫn màu hồng gây chú ý, có không ít người đến xem.

Đồng Học Bản ở phía trước làm thủ tục lấy thẻ tham gia bán đấu giá, sau đó thông thả tiến đến hội trường đấu giá, bên trong hầu như đã kín người ngồi, tìm nửa ngày. Đồng Học Bản mới tìm được một vị trí trống, ngồi xuống. Hiện tại là thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, cuộc bán đấu giá buổi trưa sắp bắt đầu, bởi vì chiếc

nhấn phần hồng được bán cuối cùng, cho nên Đồng Học Bàn mới muộn đến như vậy, hiện tại cũng kịp giờ bán đấu giá.

Kết thúc giờ nghỉ ngơi, cuộc bán đấu giá lại bắt đầu.

Rất nhiều người đi đi vệ sinh hoặc ra bên ngoài hút thuốc đã trở lại.

“Tiếp sau đây là bức họa từ đời nhà Thanh...” Người dẫn chương trình bán đấu giá cầm microphone lớn tiếng nói.

Tâm tư của Đồng Học Bàn cũng không ở trong này, nhắm hai mắt lại. Lẳng lặng chờ, hiện tại cũng là lúc dường sức nghỉ ngơi, trong chốc lát khẳng định phải có một hồi long tranh hổ đấu.

Vật đầu tiên...

Vật thứ hai...

Vật thứ ba...

Rất nhanh, ba đồ vật đã được bán đấu giá xong, ngoài ra vẫn còn một bức thư họa được đem bán đấu giá nữa. gần đây thị trường sưu tập đồ cổ đã không nóng như hai năm về trước nữa, quan niệm đầu tư của mọi người dần dần trở thành lý tính, ví dụ ngọc giảm giá, phẩm thú vô giá trị trên thị trường, đều có thể thuyết minh cho thị trường sưu tập bong bóng hiện tại, nhưng đương nhiên, thứ tốt luôn không thiếu người mua, đây là điều không hề nghi ngờ.

Ví dụ như vật này đây.

“Cảm ơn mọi người đại giá quang lâm đến hội đấu giá quý mùa thu của Gia Đức. Rốt cuộc cũng đến sản phẩm bán đấu giá cuối cùng của chúng ta.” Người dẫn chương trình bán đấu giá tươi cười nói: “Tin rằng mọi người cũng đều đã biết, đúng vậy, đồ vật cuối cùng là đôi nhẫn kim cương màu phấn hồng cực kỳ quý giá, chiếc nhẫn kim cương màu phấn hồng này có trọng lượng 18 và 20 cara, nó được một nhà sưu tập và bảo tồn suốt 60 năm nay, đôi nhẫn kim cương này được nhà nghiên cứu đá quý nước mỹ bình bầu vào bậc “màu phấn hồng lạ mắt” – màu hồng hoàn mỹ nhất, được khảm trong chiếc nhẫn bạc”.

Nhất thời, không ít người bị sức hút của chiếc nhẫn mà nhìn lên, bàn luận mãi không ngớt.

“Rốt cuộc cũng bắt đầu”.

“Chính mắt nhìn thấy so với nhìn trong tin tức còn đẹp hơn nhiều”.

“Chỉ là giá cao quá, vài triệu mua một đôi nhẫn kim cương, như thế xa xỉ quá”.

“Đây chính là đôi nhẫn kim cương quý nhất trên thế giới, cũng không biết ai có thể mua được”.

Ở đây có cả phú ông bạc ngàn bạc tỷ, nhưng mà đối với đôi nhẫn này, bọn họ vẫn là theo không kịp, cảm thấy rất xa xôi.

Sau khi giới thiệu, sau đó là thời gian xem xét.

Đồng Học Bàn lập tức cùng rất nhiều người cùng tiến lên đài, tận mắt đôi nhẫn kim cương đặt trong tủ kính kia.

Đẹp, quả thật quá đẹp, cái loại mảy hồng này như có ma lực mê hoặc lòng người, không có lúc nào là không thu hút ánh mắt mọi người. bề mặt kim cương sáng bóng kết hợp với tất cả đều hoàn mỹ, bất luận là nhìn dưới góc độ nào, kim cương sáng bóng đều không chê vào đâu được, một đôi nhẫn hồng quá đẹp, so với màu sắc kim cương bình thường thậm chí cao hơn không chỉ một cấp bậc, quả thực quá khó khăn để đạt được, chẳng trách được định giá hai triệu.

Thời gian xem tự do kết thúc.

Mọi người đều trở về chỗ ngồi.

Đồng Học Bàn lại một lần hạ quyết tâm muốn mua, Tạ Tuệ Lan tuyệt đối sẽ thích cặp nhẫn này!

Người bán đấu giá lớn tiếng nói: “Hiện tại bắt đầu đấu giá, mỗi lần giơ thẻ bài tăng giá cố định là một trăm vạn, giá khởi điểm là tám chục triệu, hiện tại bắt đầu ra giá”.

Vừa dứt lời, không ít người liền giơ thẻ bài !

“Tám một triệu!”

“Tám lăm triệu!”

“Chín chục triệu!”

“Chín một triệu!”

“Ồ, một trăm triệu, số 11 trả giá một trăm triệu!”

Hầu như không còn cách nào, Đồng Học Bản cũng chỉ trừng mắt lên nhìn, vẫn chưa giơ thẻ bài của mình lên, giá bán đấu giá của chiếc nhẫn đã lên tới một trăm triệu!

Trong lòng Đồng Học Bản trầm xuống, biết lần này cạnh tranh tuyệt đối sẽ kịch liệt chưa từng có, lập tức cũng giơ lên thẻ bán đấu giá lên, lớn tiếng nói: “Một trăm mười lăm triệu!”

Một phụ nữ trung niên lập tức ra giá, “Một trăm hai chục triệu!”

Một thanh niên chưa đến ba mươi tuổi cũng nói: “Một trăm hai lăm triệu!”

Người bán đấu giá mỉm cười cầm mic nói: “Số 137 trả một trăm hai lăm triệu, còn có ai trả giá cao hơn không? Một trăm hai lăm triệu lần thứ nhất...”

Đồng Học Bản không cần suy nghĩ giơ thẻ lên, “Một trăm ba chục triệu!”

Một thương nhân theo sau nói: “Một trăm bốn chục triệu!”

Người phụ nữ trung niên phía trước quay đầu nhìn bọn họ, “...Một trăm sáu chục triệu!” Trực tiếp bỏ thêm hai chục triệu.

Nhưng dù vậy, am thanh phía dưới cũng không có ý tạm dừng, “Một trăm bảy chục triệu!”

“Tôi ra một trăm tám chục triệu!”

“Một trăm tám lăm triệu!”

“... Hai trăm triệu!” Thương nhân kia tựa như bị rơi vào tình thế bất buộc.

Hai trăm triệu chẵn, mới mở màn hai phút đã lên đến hai trăm triệu chẵn, đây chính là cái giá của chuyên gia dự tính giá trị thị trường định giá.

Hội trường im ắng, nhất thời rơi vào trạng thái trầm mặc.

Người bán đấu giá nói: “Hai trăm triệu tròn! Số 28 ra giá hai trăm triệu chẵn! Còn có người nào ra giá cạnh tranh nữa không?”

Đến giá này, người cạnh tranh cũng ít đi vài lần, vài người mua phía trước đều lắc đầu buông tha cạnh tranh.

Vị thanh niên kia ngưng lại một chút nói: “... Hai trăm lẻ năm triệu!”

Người phụ nữ trung niên nói: “Hai trăm mười triệu!”

Vị thương nhân kia nhìn bọn họ nói: “Hai trăm mười lăm triệu!”

Người phụ nữ trung niên hơi trầm ngâm, rốt cuộc vẫn là buông thẻ bán đấu giá xuống, không có ý tranh giá nữa.

Vị thanh niên kia cũng do dự, nhú mào nghĩ cái gì đó.

“Hai trăm mười lăm triệu lần thứ nhất...” Người bán đấu giá nói: “Số 28 ra giá Hai trăm mười lăm triệu, còn có ai ra giá không?”

Cái giá này, đã tiếp cận điểm mấu chốt, Đồng Học Bân có tổng cộng hơn hai trăm tám mươi triệu, nếu ở mức hai trăm bốn mươi triệu chưa đến thành giao mà nói, cộng thêm 10% tiền thuê, thuế và các phí dụng khác, cũng đã vượt qua tổng tài chính của Đồng Học Bân, căn bản là hần mua không nổi, hơn nữa cho dù miễn cưỡng mua được, nhất thời Đồng Học Bân cũng sẽ trở thành không xu dính túi.

Có điều...

Vì chị Tạ! Hần sẽ liều mạng!

Đồng Học Bân chậm rãi giơ thẻ bài lên nói: “Hai trăm hai chục triệu!”

Vị thanh niên kia khẽ cắn môi, giơ thẻ bài nói: “Hai trăm hai một triệu!”

Đồng Học Bân không hề do dự tăng thêm giá: “Hai trăm hai lăm triệu!”

Lúc này, không ít người đều kinh ngạc nhìn về phía người trẻ tuổi đeo kính này, ánh mắt của người bán đấu giá và vài nhân viên công tác cũng dừng trên người hần.

“Hai trăm hai lăm triệu lần thứ nhất...” Người bán đấu giá giơ chùy lên, “Số 233 ra giá hai trăm hai lăm triệu...”

Vị thanh niên nhú mày đặt thẻ lên bàn, nói câu gì đó với người đồng hành bên cạnh, cũng không ra thêm giá.

Hiện tại giá bán đấu giá thật ra đã vượt qua giá trị của chiếc nhẫn, nhưng mà hi sinh vì vật quý, bán đấu giá thứ này vốn sẽ không có lý tính gì đáng nói.

Người thương nhân chần chờ một lát, rốt cuộc không nói gì.

Nhưng tại thời khắc này, vị phụ nữ trung niên lúc trước cũng không biết có động lực từ đâu, lại một lần nữa hung tợn giơ thẻ bài, “Hai trăm ba mươi triệu!”

Đồng Học Bân trong lòng mắng câu thô tục, tiếp tục nói: “Hai trăm ba mươi ba triệu!”

Vị phụ nữ trung niên nhanh chóng nói: “Hai trăm ba mươi lăm triệu!”

Cạnh tranh rất kịch liệt, hiện tại người cạnh tranh hầu như chỉ còn Đồng Học Bân cùng phụ nữ trung niên kia.

Đồng Học Bân không biết tài chính của người phụ nữ kia là bao nhiêu, hần chỉ là hiểu rằng, chính mình tiền là không đủ.

Làm sao bây giờ?

Còn thêm nữa hay không?

Đồng Học Bân chú ý biểu tình của người phụ nữ kia, phát hiện trong ánh mắt bà cũng có chút đau lòng, tựa như cái giá này đối với bà mà nói cũng là có điểm khó có thể thừa nhận, nghĩ đến đây, Đồng Học Bân cũng cố bất cứ giá nào, tận lực làm cho chính mình lộ ra vẻ lạnh nhạt kiên định, thoải mái giơ thẻ bài, “Hai trăm ba mươi bảy triệu!”

Sắc mặt vị phụ nữ trung niên biến đổi.

Đây đã là giá trên trời!

Nếu thành giao, số tiền cuối cùng phải trả ra là gần ba trăm triệu, đã vượt quá xa mức định giá của chiếc nhẫn!

“Hai trăm ba mươi bảy triệu!” Người bán đấu giá lại một lần nữa giơ chùy lên gõ, “Số 233 ra giá hai trăm ba mươi bảy triệu lần thứ hai... Còn có ai ra giá cao hơn không... Còn có ai không...” Người bán đấu giá dừng cánh tay ở giữa không trung một chút, “...Hai trăm ba mươi bảy triệu lần thứ ba! Thành giao!”

Sắc mặt Đồng Học Bân chấn động, thành công rồi!

Người bán đấu giá cười nói: “Vậy chúng ta chúc mừng số 233 đã đấu giá thành công!”

Trong lúc nhất thời, mọi người đều thân mật vỗ thân, bốp bốp bốp bốp.

Ai cũng biết cặp nhẫn này sẽ được đấu đến giá trên trời, nhưng không nghĩ tới sẽ vượt qua mức định giá cao như vậy, bởi vì mức định giá chính là bán đấu giá công ty đã định, đã vượt qua giá trị thị trường rất nhiều, nhưng cuối cùng bán đấu giá thành giao kim ngạch lại vượt qua định giá 40%, nhìn vào bảng kim ngạch này, đôi nhẫn kim cương này sẽ là quý giá nhất trên thế giới... Quả thật hoàn toàn xứng đáng, đây đôi nhẫn kim cương thành giao với kim ngạch cao nhất trong lịch sử!

Đồng Học cười cười khách khí với mọi người, trong lòng cũng mười phần vui sướng.

Tới tay rồi!

Nhẫn kim cương phần hồng rốt cuộc tới tay rồi!!

778. Chương 776: Tiểu Đồng Nơi Nơi Vay Tiền!

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Trong ký túc xá trường đảng, Đồng Học Bân xoay người bước xuống giường, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu không phải là cặp nhẫn kim cương, mà là tiền, trong đầu tất cả đều là tiền. Nguyên nhân rất đơn giản, ngay tại lúc kết thúc buổi đấu giá ngày hôm qua, Đồng Học Bân tìm người phụ trách bán đấu giá Gia Đức, hỏi thăm một chút xem mình cần trả bao nhiêu tiền đấu giá, kết quả đối phương nói cho Đồng Học Bân một con số quả nhiên vượt qua dự toán, hai trăm tám mươi bảy triệu, Đồng Học Bân căn bản không đủ tiền trong tay, nếu nội trong một hai ngày tới không có biện pháp thanh toán khoản tiền này, thì cặp nhẫn kia chẳng những không thuộc về mình mà còn phải bồi thường tiền.

Bạn cùng phòng Hàn Hưng Hoa còn đang ngủ.

Đồng Học Bân lập tức đánh răng rửa mặt, ra ký túc xá gọi điện thoại.

“Mẹ, con Tiểu Bân đây” Đồng Học Bân nói vào di động: “Mẹ đang ở nhà sao?”

Lâm Hiểu Bình ồm một tiếng, “Mẹ vừa dậy? Có việc gì sao?”

Đồng Học Bân ho khan một tiếng, “Khụ khụ, là như thế này, chỗ mẹ có bao nhiêu tiền?”

“Tiền? Có hai triệu cũng là lần trước con đưa ẹ giữ, mẹ không động đến chút nào, vẫn giữ cho con, làm sao vậy?”

“Vậy mẹ cho con mượn dùng tạm nhé”.

“con không có tiền sao? Mẹ biết biết, con lớn như vậy cần phải tiêu tiền, có bao nhiêu tiền cũng hết”.

“Ai da, con cũng không tiêu linh tinh, là có việc cần dùng, dù sao mẹ cũng cứ cho con mượn đi, mấy ngày nữa con sẽ trả mẹ”.

“Được, vậy lát nữa mẹ sẽ ra ngân hàng gửi tiền cho con”.

“Cảm ơn mẹ”.

“Đúng rồi, có đủ hay không? Không đủ thì trong người mẹ còn có một ít tiền, mấy vạn đấy, nếu con có việc cần gấp thì cứ nói, mẹ đi tìm lão Dương mượn?”.

“Ai da, đừng đừng, mẹ đừng tìm chú Dương vay tiền làm gì, không cần đâu”.

Tuy rằng số tiền này là Đồng Học Bân đưa ẹ, nhưng lúc này phải dùng đến, Đồng Học Bân vẫn cảm thấy thật xấu hổ, không có biện pháp nào khác, đành cố qua cửa này rồi nói sau. Có điều trong tay mẹ có hai triệu cũng vẫn không đủ dùng, còn thiếu chừng một triệu nữa. Tìm chú Dương mượn hiển nhiên là không được, da mặt Đồng Học Bân có dày đến đâu cũng không làm được, căn bản cũng không có biện pháp nào mở miệng, tìm Huyền đi? Càng không được, số tiền Huyền đi giữ đều là tiền dùng cho con, một phân tiền cũng không thể động, tìm Cảnh Nguyệt Hoa mượn? Vẫn là không được, dùng tiền mà người nhà Tuệ Lan

cho để mua nhẫn, Đồng Học Bản cảm thấy chẳng ra gì, hướng hồ Nguyệt Hoa mới hơn ba mươi tuổi, tích tụ cũng sẽ không được nhiều.

Đúng rồi, tìm Từ Yến đi!

Lúc này Đồng Học Bản cũng chẳng quan tâm có mặt mũi hay không, người có quan hệ khá gần với anh, có thể vay tiền mà lại không quá đường đột, Đồng Học Bản có thể nghĩ đến chỉ có chị Từ.

Tít tít tít, điện thoại vừa thông suốt.

“Alo?” Từ Yến mang theo giọng buồn ngủ nhẹ nhàng cất tiếng.

Đồng Học Bản thật có lỗi nói: “Ai da, chị Từ, quấy rầy ngài chị rồi? Thật đáng trách”.

“Là Tiểu Đồng”.

Ngáp một cái, Từ Yến cười nói: “Không có gì, chị cũng đang muốn dậy đây, có việc gì sao?”

Đồng Học Bản khó có thể mở miệng hắng hắng cổ họng, “Là có chuyện này, khụ khụ, cái đó, là như thế này...”

“Có việc gì cứ nói, tiểu tử cậu khi nào lại ấp úng như? Với chị mà còn không nói được? Có phải lại gây chuyện hay không?”

“Hài, không có, chị là muốn mượn chị chút tiền”.

“Cậu vay tiền chị?” Từ Yến vui vẻ nói: “Tiểu tử ngươi tùy tiện động thủ một cái là đã có một chiếc chiếc Cayenne cậu còn có thể thiếu tiền sao?”

“Việc này cũng không phải là động chân tay gì, chỉ là có việc thôi”.

“Nói đi, cần bao nhiêu”.

“Năm trăm ngàn, năm trăm ngàn là đủ”.

Từ Yến không chút nghĩ ngợi nói: “Được, lát nữa cậu gửi số tài khoản ngân hàng vào điện thoại của chị rồi chị gửi tiền qua cho cậu”.

“Chị Từ, vậy tôi rất cảm ơn chị, cảm ơn”.

“Được rồi, cậu đừng có giả khách khí nữa”.

“Chờ tôi có tiền tôi sẽ trả chị”.

“Chờ cậu dư dả rồi nói sau, chị sống một mình, cũng không cần dùng đến tiền”.

Đồng Học Bản biết, năm trăm ngàn đối với một ít thương nhân mà nói, có lẽ chẳng là cái rắm gì, nhưng đối với một cán bộ quốc gia như chị Từ mà nói, cũng tuyệt đối không phải con số nhỏ, Từ Yến hiện tại là một người trong quốc an, chính là chức vụ lãnh đạo, một tháng tiền lương cũng đến không được là bao, lo lắng đến hoàn cảnh của Phần Châu, thậm chí lương càng thấp, năm trăm ngàn, có thể là tất cả số tiền Từ Yến tích góp được, chị Từ có thể không cần xem, mà gửi tiền cho vay, có điều, xét về quan hệ giữa hai người thì cũng không cần khách khí như vậy, Đồng Học Bản nói một câu cảm ơn rồi không nói cái gì nữa, mà âm thầm ghi tạc trong lòng.

Giữa trưa.

Vào lúc nghỉ ngơi, Đồng Học Bản vụng trộm chuồn ra ngoài trường đảng, đi ra ngân hàng.

Tiền bán chiếc Cayenne, và các khoản tiền khác được gửi vào trong tài khoản, tiền lương mấy năm nay, Đồng Học Bản cũng đã thu lại tất, tính cả tiền của mẹ và Từ Yến gửi đến, rốt cuộc mới được gần hai trăm chín chục triệu. Kết quả là, Đồng Học Bản lập tức đi công ty bán đấu giá, đem tiền đến thanh toán đầy đủ, lấy nhẫn về.

Trong một gian phòng bán đấu giá.

Đồng Học Bàn nhất thời kích động khi thấy đôi nhẫn màu phấn hồng được đem ra, cảm giác cầm ở trong tay so với cảm giác nhìn từ xa thật khác, mười phần mê lực, nếu không nói không có tiêu tiền sa hoa thì không đúng, nhưng thật sự là tiền nào của nấy. Sau khi nghiệm hóa, Đồng Học Bàn bảo nhân viên công tác điều chỉnh về số vòng của nhẫn, làm kích cỡ của đôi nhẫn kia nhỏ đi một chút, điều chỉnh lại số cara của nhẫn kim cương.

Nhân viên công tác nghi hoặc hỏi: “Anh quyết định thế sao?”

Đồng Học Bàn nói: “Quyết định”.

“VẬY anh chờ một chút”.

Mua nhẫn kim cương chủ yếu là để cầu hôn Tạ Tuệ Lan, đương nhiên là để chị Tạ thêm cao hứng, cho nên ngay từ đầu Đồng Học Bàn đã chuẩn bị đem chiếc nhẫn phấn hồng kia chỉnh nhỏ đi một chút, tặng cho Tạ tỷ.

Nửa giờ sau, nhẫn ra lò.

Đồng Học Bàn đeo thử, rất vừa lòng, cất vào trong hộp thật cẩn thận, ra khỏi công ty bán đấu giá.

Công tác chuẩn bị đã xong, sẽ cầu hôn như thế nào đây.

Đồng Học Bàn lập tức gọi điện cho Tạ Tuệ Lan, “Tuệ Lan, ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, đang ở ký túc xá đọc sách ha ha, tiểu tử anh đang ở đâu?”

“Anh cũng ăn xong rồi, đúng rồi, buổi tối anh muốn gặp em có chút việc, em xem...”

“VẬY tối nay, sau khi tan học, Tạ tỷ sẽ chờ anh ở hậu viện”.

“ĐỪNG, chuyện này không thể nói trong trường đảng, buổi tối em về nhà đi nhé, về chỗ bá phụ bá mẫu, đến lúc đó anh sẽ đến, gặp mặt tán gẫu”.

“Ừm? Có gì mà thần thần bí bí thế?”.

“ĐẾN lúc đó em sẽ biết, được hay không em chỉ cần nói một câu là được”.

“ĐƯỢC, ha ha, vậy Tạ tỷ của anh sẽ ở nhà chờ anh, lần trước ba tôi đi công tác không được nghỉ, lần này vừa lúc ông có nhà, đợi lát nữa cũng gọi bọn Tiểu Tinh Tiểu Nhiên đến, còn có tên tiểu tử Tiểu Hạo kia nữa”.

“ĐƯỢC vậy tối nay gặp”.

Ngắt điện thoại, ánh mắt Đồng Học Bàn trở nên kiên định, ngẩng lên trời, hung hăng nắm lấy thất lưng, cầu hôn sao, hẳn đã rất muốn đeo nhẫn cho Tuệ Lan rồi!!

779. Chương 777: Cầu Hôn!

Chạng vạng ngày hôm đó.

Trời còn chưa tối nhưng mặt trời đã nhanh chóng lặn sau đỉnh núi.

Đồng Học Bàn lại xác nhận một chút về cặp nhẫn kim cương hồng kia, cẩn thận cất vào trong lòng, lặng lẽ ra khỏi trường Đảng trung ương.

Đối diện bên đường là một tiệm hoa.

Đồng Học Bàn vừa thấy thế, bước nhanh vào bên trong.

“Chào anh” Một nữ nhân viên cửa hàng cười nói: “Xin hỏi anh muốn mua hoa gì?”

“CÓ hoa hồng không?” Đồng Học Bàn đảo mắt qua, “Hoa hồng”.

“CÓ” Nữ nhân viên cửa hàng chỉ chỉ vào trong góc nói: “Anh tặng bạn gái sao? Muốn mua bao nhiêu cành?”

Đồng Học Bàn tính một chút xem trên người mình có bao nhiêu tiền, “Ừm, chín trăm chín mươi chín đô đi, bố lại cho tôi, đúng rồi, bao nhiêu tiền một đô?” Trước kia Đồng Học Bàn mua cái gì cũng không hỏi

giá, nhưng hiện tại, mua nhẫn kim cương đã nên đã phải dùng hết số tiền mà Đồng Học Bân có, còn phải vay nợ bên ngoài, giờ phút này tính ra cũng chỉ còn số lẻ trên chi phiếu, tính ra số tiền có trong ví cũng chỉ có hơn ba ngàn một chút, ngày trước tiêu tiền không nháy mắt, dù thế nào Đồng Học Bân cũng nghĩ đến mình lại có lúc nghèo như ngày hôm nay.

Nữ nhân viên cửa hàng đáp: “Chỗ chúng tôi bán ba đồng một bông”.

“Ba đồng? Đắt như vậy sao?” Đồng Học Bân buồn bực.

“Mùa này hoa hồng là rẻ nhất, nếu vào lễ tình nhân hoặc vào mùa đông, một cành cũng là hơn mười đồng rồi”.

“Không giảm sao?”

“Có thể tặng anh miễn phí một cái giỏ”.

Đồng Học Bân vung tay lên, “Được, lấy cho tôi đi”.

“Chín trăm chín mươi chín đóa hồng? Xin anh chờ một chút” Nữ nhân viên cửa hàng rất nhanh liền đi bó lại cho anh, dùng một cái giỏ rất lớn và đẹp, để toàn bộ chỗ hoa hồng vào.

Đồng Học Bân đau lòng đi thanh toán ba ngàn.

Gần một ngàn đóa hoa hồng, ôm giỏ hoa lớn đi ra khỏi tiệm hoa, ngay cả đường phía trước Đồng Học Bân cũng không thấy rõ lắm, cười khổ cố gắng bước đi sao cho không ngã, trong chốc lát, nhìn thấy phía trước có một chiếc xe taxi nhưng Đồng Học Bân không có tay để đón, bởi vì hắn cảm thấy trong ví mình chỉ còn có một trăm đồng so với đoạn đường từ nơi này đến nhà Tạ Tuệ Lan khả năng sẽ không đủ trả, vì thế liền đi lên phía trước một chút. Định hút thuốc nhưng cũng không còn sớm nữa, Đồng Học Bân đi đến một quầy bán quà vặt, vừa muốn mở miệng nói mua một bao Trung Hoa, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống, nhìn vào ngăn tủ thuốc lá, Đồng Học Bân chỉ mua một bao Đô Bảo giá ba đồng.

Hút được hai hơi liền ho, khụ khụ khụ.

Phải chịu thôi, ai bảo không đủ tiền chứ.

Đi qua đoạn đường hay bị kẹt xe, Đồng Học Bân mới đưa tay ra bắt xe taxi. Chờ xe dừng lại trước cửa nhà Tạ tỷ, tính tiền taxi vừa vặn một trăm mười tám, Đồng Học Bân lấy nốt một trăm hai mươi còn lại trong ví mình đưa ra, lấy lại hai đồng tiền lẻ, vậy là trong ví hắn còn đúng hai đồng.

Khu đại viện của trường ủy kinh thành.

Trước biệt thự nhà họ Tạ.

Trước khi Đồng Học Bân vào trong nhà đã đem giỏ hoa hồng giấu vào trong góc vườn, rồi sau đó mới bước tới ấn chuông cửa.

Leng keng leng keng.

Cửa mở, là Tạ Hạo mở cửa, “Ha ha thần tượng tới rồi”.

Đồng Học Bân cười nói: “Tiểu tử cậu đừng có thần tượng thần tượng thế nữa được không?”

“Tiểu Bân đến đây à?” Hàn Tinh từ trong phòng đi ra, tươi cười nói: “Mau vào đi”.

Đồng Học Bân ngượng ngùng nói: “Cháu chào bá mẫu, cháu đến vội quá không kịp mua cái gì, lần sau cháu nhất định mua bù”.

Hàn Tinh ra vẻ mất hứng nói: “Không mua cái gì là đúng rồi, mỗi lần con đến đều bao lớn bao nhỏ, hoa quả, thực phẩm dinh dưỡng cái gì trong nhà cũng có, ăn vẫn chưa hết, quá lãng phí, như thế này là tốt nhất, lần sau đến cũng đừng mua cái gì, bằng không bá mẫu cũng không cho người vào cửa, ha ha”.

Đồng Học Bân vẫn rất xấu hổ, không phải hắn không muốn mua, mà thật sự là không có tiền.

Trong phòng, trừ Tạ Tuệ Lan, thì Tạ Nhiên Tạ Tĩnh đều đã ở đó.

Tạ Tuệ Lan cười cười, liếc hắn một cái, “Làm cho cả nhà chúng tôi chờ một mình anh? Hả?”

“Kẹt xe, kẹt xe” Đồng Học Bàn lại quay sang chào Tạ Tĩnh Tạ Nhiên.

Lúc này, Bí thư thị ủy thành phố Tạ Quốc Bang từ trên lầu chậm rãi bước xuống dưới, nhìn Đồng Học Bàn, thân nhiên nở nụ cười, “Tiểu Đồng đến rồi sao?”

Đồng Học Bàn vừa ngồi xuống vội cuống quýt đứng lên, cung kính nói: “Cháu chào bá phụ”.

“Đừng câu nệ như vậy” Tạ Quốc Bang giơ tay vẫy xuống, “Ngồi đi, mà đi rửa chân tay chuẩn bị ăn cơm”.

“Vâng!”

“Việc học tập ở trường đảng thế nào?”

“Rất tốt, rất có ích với cháu”.

“Vậy là tốt rồi” Tạ Quốc Bang gật gật đầu, “Chịu khó học một chút, đối với công tác về sau của cháu cũng...”

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm ngắt lời nói: “Ba, động một chút là ba lại lên giọng nói chuyện quan trường, còn bảo Tiểu Bàn không cần câu nệ, ba như thế, Tiểu Bàn có thể không câu nệ sao?”

Tạ Quốc Bang chỉ chỉ con gái, cười lắc đầu, “Nha đầu này”.

Hàn Tĩnh đưa mắt lên nhìn chồng, cười nói: “Xem con gái anh kìa, bảo vệ người yêu nó thế, cái này gọi là con gái lớn thì đều hướng ngoại, cánh tay khừ tay đều hướng ra ngoài hết”.

Tạ Quốc Bang và Tạ Tĩnh Tạ Nhiên đều cười ha ha.

Tạ Tuệ Lan thoải mái nói: “Ha ha, con có sao?”

Tạ Hạo kêu lên: “Có! có rồi! Chị rất là bất công, khi nào chị mới đối tốt với em như vậy chứ!”

Tạ Tĩnh vui cười nói: “Lúc nhỏ thì em không nhớ lắm, nhưng mới đây thì em nhớ rất rõ, chính chị đã đánh vào mông em và anh trai”.

Tạ Hạo rầm rì nói: “Chị ấy cũng đánh em rất nhiều lần”.

Tạ Nhiên cười: “Chị cũng là vì muốn tốt cho chúng ta thôi”.

“Xem ra, vẫn là Tiểu Nhiên nói công đạo nhất” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Còn lời chuyện cũ của ta ra? Được, vậy chúng ta cùng nói một chút nhé, Tiểu Tĩnh, lúc nhỏ em...”

Tạ Tĩnh mặt đỏ, vội nói: “Đừng nói nữa đừng nói nữa! Em sai rồi được chưa?”

“Em biết thế là tốt rồi” Tạ Tuệ Lan nghiêng đầu nói: “Còn có Tiểu Hạo, lúc em bảy tám tuổi...”

Tạ Hạo nóng nảy : “Em xin! Đây là chỗ nào mà lời chuyện cũ của bọn em ra làm gì? Sao không lời chuyện cũ của chị ấy!”

Mọi người đều nở nụ cười.

Hàn Tĩnh mỉm cười nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh, lúc trước các con còn là một đám nhỏ, giống như chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua, chỉ chớp mắt, đều lớn cả rồi, chị của các con cũng mau kết hôn rồi, suy nghĩ một chút, vẫn là trước đây các con rất thú vị, đáng yêu”.

Tạ Hạo hét lên: “Đúng rồi chị, rốt cuộc khi nào thì chị kết hôn”.

Tạ Quốc Bang bỗng nhiên nói với con gái: “Ngày hôm qua ba đến chỗ lão gia tử, ông nói, tháng này nên làm đi, chuyện hôn lễ ba và mẹ con sẽ thu xếp”.

Đồng Học Bàn nhất thời kích động, Tạ lão gia cũng đồng ý rồi?

Tạ Tuệ Lan lại nhìn Đồng Học Bàn cười: “Lần trước đã nói qua, người ta còn chưa có biểu hiện ra là có thành ý muốn cầu hôn, sao con có thể vội vàng gả đi như vậy? Đúng không?”

Tạ Tĩnh cười khanh khách, “Đồng ca, đây là chị em đang nói anh đấy”.

Hàn Tĩnh cười mắng: “Tuệ Lan nha đầu kia, sao con lại nói như vậy!”

Đột nhiên, một tin tức trên ti vi hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chỉ nghe Tạ Hạo kêu một tiếng, “Nhìn kìa!”

Trên màn hình tivi, hình ảnh cặp nhẫn kim cương màu phấn hồng lại một lần nữa xuất hiện, MC nói: “Công ty bán đấu giá Gia Đức đã tiến hành bán đấu giá cặp nhẫn kim cương màu phấn hồng này, kết quả ngoài dự đoán của rất nhiều người, giá khởi điểm là tám chục triệu, định giá hai trăm triệu chẵn, cuối cùng thành giao là hai trăm ba mươi bảy triệu, hơn nữa nếu tính thêm tiền thuê và các loại phí dụng khác, cuối cùng cặp nhẫn này thành giao với giá ước chừng gần ba trăm triệu, chẳng những vượt qua giá mà các nhà sáng chế kim cương trong nước ước định, cũng nảy sinh ra cặp nhẫn kim cương được bán đấu giá với cao nhất trong lịch sử thế giới, xứng đáng là nhẫn kim cương quý nhất trên thế giới”.

Tạ Tĩnh kinh ngạc nói: “Gần ba trăm triệu? Cao như vậy sao?”

Tạ Nhiên cười khở nói: “Người tiêu tiền trong nước so với nước ngoài cũng chẳng kém bao nhiêu”.

“Ai mua vậy?” Tạ Hạo nói: “Định giá cũng đã vượt qua giá trị thị trường, thế mà lại còn mua với giá còn cao hơn một nửa so với giá đã được định giá? Điên rồi sao?”

Tạ Tuệ Lan và Hàn Tinh cũng nhìn chăm chăm vào tivi.

Chỉ nghe MC đang nói: “Theo chúng tôi được biết, đôi nhẫn được mua với giá trên trời là do một vị thanh niên trẻ tuổi không rõ danh tính mua được, người tham gia buổi bán đấu giá lần này nói cho chúng tôi biết, cậu thanh niên thần bí vào bàn ngay sau khi buổi bán đấu giá sắp chấm dứt, đeo kính, lúc đấu giá cặp nhẫn kim cương phấn hồng, vị thanh niên thần bí liên tăng giá một đường, áp chế rất nhiều đối thủ cạnh tranh cuối cùng mới đạt vị trí thứ nhất”.

Nghe vậy, Tạ Tĩnh lại kinh ngạc, “Một thanh niên mua được? Khoa trương như vậy sao?”

Tạ Nhiên nghĩ nghĩ, “Khả năng là cha anh ta cho tiền, muốn kết hôn? Bằng không sẽ không tiêu nhiều tiền như vậy để mua hai cái nhẫn”.

“Việc này còn phải hỏi, khẳng định là muốn kết hôn” Tạ Hạo hừ hừ nói.

Tạ Tĩnh hâm mộ nói: “Cầm loại nhẫn phấn hồng với mức giá trên trời này đi cầu hôn, cảnh này thật lớn? Nếu thay vào đó là em, chắc em hạnh phúc chết mất, hi hi, rất lãng mạn”.

“Lãng mạn cái gì, không phải chỉ là tiền thôi sao” Tạ Hạo không phục.

Tạ Tĩnh liếc hần, “Em biết cái gì, không phải bởi vì nhẫn quý, mà là bởi vì nhà gái sẽ cho rằng nhà trai chịu bỏ tiền ra tiêu vì cô ấy, rất coi trọng cô ấy, cho nên mới cảm thấy lãng mạn”.

Tạ Hạo nói thầm nói: “Nữ nhân, chính là rất phiền toái, lãng mạn cái gì chứ, có thể làm cơm ăn sao?”

Hàn Tinh cùng Tạ Tuệ Lan đều nhìn nhìn Tạ Hạo.

Tạ Hạo hoảng sợ, vội hỏi: “Mẹ, chị, không phải con nói hai người đầu, không có hai người trong đó” Tạ Hạo thấy rằng mình sẽ làm nhiều người tức giận, cuống quýt nói sang chuyện khác, “Chị, chị lại muốn Đồng ca của em cầu hôn như thế nào, nói đi, em sẽ tham mưu cho hai người”.

Tạ Tuệ Lan buồn cười nói: “Còn nói ý tứ gì nữa sao? Làm như ra mặt chị của em dày lắm vậy, ha ha, để cho anh ấy tự nghĩ đi”.

Trong lòng Tạ Hạo Tạ Tĩnh nghĩ da mặt chị còn không dày sao? Da mặt chị dày nhất nhà chúng ta đấy!

Nhưng chính lúc mà mọi người nghĩ không có đề tài gì để nói nữa thì Đồng Học Bân bỗng nhiên đứng lên trước ánh mắt nhìn chăm chú của Hàn Tinh và Tạ Tĩnh, ho khan một tiếng, hần đi đến trước mặt Tạ Tuệ Lan, trịnh trọng nói: “Tuệ Lan, có chút chuyện muốn nói với chị”.

Tạ Hạo sững sốt, “Cho em xin, chuyện gì vậy!”

“Hừ, hừ!” Tạ Tĩnh lập tức ngăn Tiểu Hạo lại.

Hàn Tinh và Tạ Quốc Bang liếc nhau, đều nhìn bọn họ cười ha ha.

Ai cũng đã nhìn ra, Đồng Học Bân tựa như muốn cầu hôn, nhưng nhìn trái nhìn phải, Đồng Học Bân lại không có chuẩn bị cái gì hết, ngay cả hoa cũng không có, thế này cũng kêu là cầu hôn sao? Thế này thì quá tùy tiện. Tạ Tuệ Lan vừa cười vừa ngẩng đầu, “Ồ? Nói cái gì? Nói đi”.

780. Chương 778: Tặng Nhẫn Kim Cương!

Buổi tối.

Biệt thự nhà họ Tạ.

Trong phòng khách chợt yên tĩnh, mọi người đều chờ Đồng Học Bân cầu hôn.

Đồng Học Bân nhìn Tạ Tuệ Lan, “Em cũng biết, mồn miệng anh không được khéo, nói chuyện tình yêu gì đó anh cũng không nói được, cũng không phải là xấu hổ, nhưng trong lòng anh đều biết, anh đặc biệt đặc biệt muốn cưới em, nằm mơ đều muốn, ừm, anh biết nếu hôm nay anh không nói cái gì, khẳng định em sẽ không bỏ qua cho anh, anh đây đã nói, Tuệ Lan, anh yêu em” Đây là lần đầu tiên Đồng Học Bân nói từ yêu này với Tạ Tuệ Lan.

“Úc úc!” Tạ Hạo lập tức ồn ào.

Tạ Tuệ Lan hí mắt cười nói: “Ai nói tiểu tử anh ăn nói vụng về? Như thế này không phải rất biết ăn nói sao?”

Đồng Học Bân sờ sờ mũi, “Cái đó, cho nên...”

Tạ Tĩnh vui tươi hơn hớn nói: “Đồng ca, anh đừng nghĩ là như thế mà đã lấy được chị em nhé”.

“Đúng thế, ngay cả hoa hồng cũng không có” Tạ Hạo so với mọi người còn cao hứng hơn, kích động hô to: “Hoa hồng hoa hồng!”

Hàn Tinh và Tạ Quốc Bang nhìn bọn họ làm ầm ĩ cũng cảm thấy rất thú vị, cũng không có ý kiến gì, vui vẻ nhìn xem.

Tạ Tuệ Lan thấy Đồng Học Bân không mang hoa, không khỏi giảng hòa giúp anh nói: “Cái gì mà hoa hay không hoa, không sao cả, Tiểu Bân của ta có tâm là được rồi, ha ha”.

Tạ Tĩnh trêu ghẹo nói: “Xem chị của chúng ta che chở cho Đồng ca kìa, còn nói không lấy chồng không lấy chồng, em xem chị đã sớm nhớ thương người ta, muốn gả đi rồi”.

“Tiểu nha đầu này” Tạ Tuệ Lan cười nhìn cô, “Sao nào? Lá gan cũng to nhỉ, hiện tại ngay cả chị cũng dám trêu sao? Hả?”

Tạ Hạo kêu lên: “Hoa hồng là phải có! Không có hoa hồng tuyệt đối không thể đồng ý!”

“Hoa hồng chứ gì? Có!” Đồng Học Bân nói một câu làm bọn họ đều ngẩn ra.

Mọi người chỉ là gào to một chút, vui đùa một câu, ai ngờ Đồng Học Bân lại có thật, nhưng... ở đâu chứ?

Ngay sau đó. Đồng Học Bân liền nhẹ nhàng nâng cánh tay lên, nhìn Tạ Tuệ Lan, hai tay hẩn ở giữa không trung bóp bóp vỗ vỗ, giây tiếp theo, một mảng lửa đỏ đột nhiên xuất hiện trên tay Đồng Học Bân mà trước đó không hề có dấu hiệu gì, không có một chút dự liệu nào hết, chỉ nháy mắt cái, trong tay Đồng Học Bân liền có một cái giỏ hoa hồng lớn. Xem ra là có chín trăm chín mươi chín đóa, thật là quá hoành tráng.

Tạ Tuệ Lan sửng sốt một chút.

Lúc ấy Tạ Hạo cả kinh kêu lên một tiếng.

Ngay cả Hàn Tinh và Tạ Quốc Bang cũng giật nảy mình!

“Đồng ca! Anh đúng là thần kỳ!” Tạ Hạo bội phục nói: “Mọi chuyện sao lại biến thành thế này? Sao lại có thể trở nên như thế? Mau nói cho em nghe!”

Đồng Học Bân cười ha ha không để ý đến hấn.

Mọi người sớm nghe nói qua Đồng Học Bản biết biến ảo thuật, hơn nữa trình độ ảo thuật xuất thần nhập hóa, nhưng cũng không ai nghĩ tới trình độ ảo thuật của Đồng Học Bản lại đến tình trạng này. Người ta có là nhà ảo thuật, cho dù là đại sư thành danh đã lâu, biến hoa hồng cũng chính là một cách được dùng nhiều nhất, bởi vì này loại đều là thủ thuật che mắt, hoa hồng được chuẩn bị giấu ở trong quần áo và trong tay áo, muốn đổi đồ thì rất thuận tiện, nhưng Đồng Học Bản thì sao? Kia lại còn là chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng, ôm cũng phải cố hết sức. Diện tích cũng rất lớn, căn bản là không có biện pháp giấu ở trên người, nhưng rõ ràng là do Đồng Học Bản biến ra, hơn nữa mọi người không nhìn thấy một chút dấu vết gì, thực tựa như lấy ra từ trong không khí!

Trong lúc nhất thời mọi người thấy thật kinh ngạc.

Đồng Học Bản ảo thuật tự nhiên sẽ không để ai có thể nhìn ra được, bởi vì ảo thuật của hắn nếu để mọi người nhìn thấy căn bản sẽ không còn gọi là ảo thuật, mà đều là hàng thật giá thật.

Một cái STOP dừng thời gian lại. Đồng Học Bản muốn biến cái gì thì biến cái đó.

“Tuệ Lan, tặng em” Đồng Học Bản đưa hoa qua.

Tạ Tuệ Lan chum môi cười, nhẹ nhàng nhận lấy và nói: “Cảm ơn”.

Tạ Tĩnh vẫn cảm thấy tặng hoa hồng rất tầm thường, hầu như ai cầu hôn đều đã dùng cách như vậy, nhưng cách tặng hoa này đến tay Đồng Học Bản lại làm cho người ta cảm thấy rất lãng mạn.

Tạ Hạo nói nhanh: “Thần tượng, vậy anh có thể biến ra nhẫn không?”

“Nhẫn?” Đồng Học Bản cố làm mọi thứ huyền hoặc nói: “Bằng không cho tôi thử một lần?”

“Mau thử đi, mau thử đi!” Tạ Hạo trừng mắt đứng nhìn lại.

Tạ Nhiên cùng Tạ Tĩnh cũng đều căng thẳng nhìn sang, muốn tìm ra ảo thuật thật là cái gì.

Hai tay trống trơn Đồng Học Bản nở nụ cười một chút, hai tay dừng lại trên không trung, đột nhiên bàn tay động một cái, ở không trung vỡ bốp một tiếng. Nhưng mà chờ lúc Đồng Học Bản giang hai tay ra, trong lòng bàn tay lại có thể hiện ra một cái hộp nhỏ hình chữ nhật như một kỳ tích.

Tạ Hạo hô lớn: “Em xem! Thực sự đã biến ra rồi!”

Tạ Tĩnh, Tạ Nhiên nhìn nhau cười khở, quá nhanh! Đây thật sự là ảo thuật sao?

Hàn Tĩnh cười nói với chồng mình: “Tiểu Bản này, bản lãnh thực không ít”.

Tạ Quốc Bang gật gật đầu, cũng rất thích xem.

Đương nhiên đôi mắt đẹp mê hồn của Tạ Tuệ Lan cũng đã bị mê hoặc, nhìn Đồng Học Bản, lại cái hộp nhỏ trong tay hắn, “Tặng em?”

Đồng Học Bản ừm một tiếng, “Anh có thể chứ?”

Tạ Hạo hò hét nói: “Mau mở ra đi, xem xem đó là nhẫn gì?”

Tạ Tĩnh và Tạ Nhiên cũng không biết Đồng Học Bản còn có thể đưa ra những ngạc nhiên gì nữa, lại một lần nữa nhìn đầy trông mong.

Đồng Học Bản cố ý nói, trong chốc lát, chớp chớp ánh mắt, mới chậm rãi đem mở cái hộp ra, mà trong nháy mắt khi hộp mở ra, mọi người đều ngẩn người.

Trong hộp trống tuếch, cái gì cũng không có, chỉ có thể nhìn đến hai đồ gắn nhẫn.

“Nhẫn đâu?” Tạ Hạo cả kinh nói.

Tạ Tĩnh ngây người nói: “Không phải đã đánh mất rồi chứ”.

Tạ Tuệ Lan cùng Hàn Tĩnh tựa như cũng không biết ý của Đồng Học Bản là gì.

Nhưng đột nhiên, vẫn dưới ánh mắt của Tạ Nhiên, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, chỉ vào tay Tạ Tuệ Lan nói: “Chị! Tay! Trên tay chị!”

Tạ Tuệ Lan kinh ngạc, chậm rãi giơ tay phải lên.

Trên ngón áp út tinh tế, hiện lên một chiếc nhẫn kim cương phần hồng sang bóng!

Tạ Tĩnh ngạc nhiên nói: “Đây là...”

“Nhẫn kim cương màu hồng?” Trong lòng Hàn Tĩnh cũng nhảy dựng lên

Lại nhìn trên tay Đồng Học Bàn, chỗ ngón áp út rõ ràng cũng đang đeo một chiếc nhẫn giống với chiếc nhẫn Tạ Tuệ Lan đang đeo trên tay, cũng không ai biết đã đeo nhẫn lúc nào.

Có điều hiện tại mọi người cũng không nói đến vấn đề rối rắm này nữa, đôi nhẫn kim cương màu hồng này nhìn quá mức quen mắt !

“Đây không phải chiếc nhẫn chiếu trên TV kia sao?” Tạ Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Tạ Tĩnh kinh hô: “Trời ơi! Đồng ca! Đừng nói với em là người thanh niên thần bí trong buổi đấu giá của công ty gia đình kia chính là anh nhé?”

Đồng Học Bàn cười ồm một tiếng: “Ngày đó xem TV thấy Tuệ Lan thích, ngày hôm qua anh liền đi mua”.

Tạ Hạo hét lên một tiếng, “Ba trăm triệu! Là ba trăm triệu đó!”

Chẳng ai đoán được, ngày đó xem TV Tạ Tuệ Lan chỉ là nói vài câu vui đùa, nhưng Đồng Học Bàn lại có thể làm thật sao, lại bỏ ra ba trăm triệu để mua nhẫn về cho Tạ Tuệ Lan sao!

Ba trăm triệu!

Đây là cái khái niệm gì chứ??

Không chỉ có Tạ Tuệ Lan rất bất ngờ, tất cả mọi người trong phòng đều bị Đồng Học Bàn làm cho chấn động.

Vừa còn bàn luận là người nào điên mới mua cặp nhẫn kim cương phần hồng với cái giá trên trời như vậy, kết quả người này lại ở ngay tại trước mắt!!

781. Chương 779: Hôn Lễ Định Rồi!

Không khí phòng trong bị nén lại

Trong phòng khách của biệt thự vang lên âm thanh hít vào khí lạnh.

Một đôi nhẫn kim cương màu phần hồng giá trị gần ba trăm triệu đang được đeo trên tay Tạ Tuệ Lan và Đồng Học Bàn, mấy tiểu bối, Tạ Tĩnh Tạ Hạo đều nhìn đến ghen hòng, nhìn trân trối.

Đồng Học Bàn nhìn Tạ Tuệ Lan hỏi: “Thích không?”

Tạ Tuệ Lan nâng tay lên nhìn vào cái nhẫn kia, cười khổ nói: “Tạ tử của anh có thể không thích không?”

“Em thích là tốt rồi” Đồng Học Bàn cũng cao hứng, “Còn sợ em không hài lòng”.

Tạ Tuệ Lan chậm rãi lấy đầu ngón tay cọ lên, đưa chiếc nhẫn màu phần hồng lên mặt, “Em như thế nào anh cũng hiểu rõ rồi, vẫn luôn là miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một nẻo, em không phủ nhận điều này, có điều hôm nay em lại nói một câu thật tình, nhẫn quả thật rất đẹp, em thực sự rất thích, cảm ơn Tiểu Bàn, em thật không nghĩ tới anh sẽ đi mua cặp nhẫn này về, thật sự rất bất ngờ, Tạ tử của anh quá ngạc nhiên và vui mừng rồi, tiểu tử này, ha ha...”

Tạ Tĩnh sợ hãi nói: “Đâu chỉ là ngạc nhiên? Chị, chị xem Đồng ca đối với chị thật tốt!”

“Chị biết, ha ha” Tạ Tuệ Lan cười nói.

Tạ Hạo lại nói: “Đồng ca, ba trăm triệu, anh như thế này cũng quá khoa trương rồi đó, có ba trăm triệu mà nói thì làm cái gì không được chứ?”

Đồng Học Bàn không cho là đúng nói: “Khoa trường cái gì đâu, tiêu tiền vì chị của em, bao nhiêu anh cũng không đau lòng”.

Tạ Tuệ Lan hí mắt cười: “Nhìn Đồng ca của các em kìa, vẫn nói anh ấy ăn nói vụng về, chị thấy, miệng hần ba hoa thì có, chắc sẽ có rất nhiều con gái theo?”

Đồng Học Bàn ngượng ngừng nói: “Hài, không có rồi”.

Tạ Nhiên nhanh chóng nhắc nhở nói: “Đồng ca, mẩu chốt còn chưa nói đâu, mẩu chốt nhất ấy!”

“Đúng đúng” Đồng Học Bàn mới nhớ ra, lập tức quỳ một gối xuống. Nắm lấy ngón tay Tạ Tuệ Lan nói: “Tuệ Lan, lấy anh đi”.

Tạ Tuệ Lan cười không nói lời nào.

Đồng Học Bàn sốt ruột nói: “Được không?”.

Tạ Tuệ Lan vẫn là không nói lời nào

Hàn Tinh tức giận nói: “Này Tuệ Lan, còn làm giá sao”.

“Chị của em ơi nói đi!” Tạ Hạo nhao nhao nói: “Chị cũng đừng rụt rè nữa, nhanh đáp ứng đi!”

Tạ Tinh cũng cười hì hì nói: “Đúng đấy chị, nếu chị từ chối Đồng ca, chị sẽ hối hận đấy”.

Tạ Tuệ Lan giơ giơ tay phải lên, hí mắt nhìn ngón áp út của mình, “Cũng không biết nhẫn được đeo vào tay chị từ khi nào, chị không đáp ứng cũng phải đáp ứng rồi, ha ha”.

Tạ Hạo lặng lẽ cười nói: “Chị, chị nói thế đâu có được, chị trả lời như thế là không được”.

Tạ Tinh cùng Tiểu Hạo kẻ xướng người hoạ nói: “Rất miễn cưỡng!”

Đồng Học Bàn còn đang quỳ chưa đứng dậy, tiếp tục chờ .

Tạ Tuệ Lan nhìn lên, đành phải cười nói: “Được rồi, được rồi, chịu thua mấy đứa” Dứt lời nhìn Đồng Học Bàn, “Lời cầu hôn em nhận rồi, ha ha, mau đứng lên đi, lạnh lắm”.

Lời này vừa nói ra, bọn Tạ Hạo Tạ Tinh lập tức ồn ào lên!

“Úc úc úc!”

“Hôn một cái! Hôn một cái!”

“Chị! Đồng ca! Mau hôn một cái đi!”

Tạ Tuệ Lan khép hờ mắt nhìn nhìn bọn họ, “Đừng náo loạn. Chị thấy một đám mấy đứa đều đang kiểm chuyện đúng không? Hả?”

Tạ Hạo mặc kệ, “Hôn! Hôn! Hôn!”

Hàn Tinh và Tạ Quốc Bang cười ha ha.

Đồng Học Bàn da mặt mỏng, thấy bọn họ ồn ào, khuôn mặt hần cũng nóng lên, đương nhiên sẽ rất ngại nếu hôn môi Tuệ Lan trước mặt người nhà cô.

“Không hôn không được!”

“Đúng! Mau hôn một cái đi!”

Khóe mắt Tạ Tuệ Lan mang theo ý cười, thấy thế, cô nhìn vào mắt Đồng Học Bàn, cười dài nói: “Đã nói như vậy rồi. Vậy hôn một cái đi”.

Đồng Học Bàn ai da một tiếng, “Đừng, chúng ta...”

Không đợi hần nói xong, Tạ Tuệ Lan đã chủ động chún miệng lại, cười tủm tỉm hôn nhẹ vào miệng Đồng Học Bàn một cái. Cái này cũng chưa tính, Tạ Tuệ Lan nhẹ nhàng ôm lấy đầu Đồng Học Bàn. Lại hôn lên lần thứ hai, sau đó còn đem đầu lưỡi tiến vào miệng Đồng Học Bàn. Trên mặt Đồng Học Bàn nhất thời nóng lên, nếm vị đầu lưỡi của Tạ tỹ, trong lòng có một trận khô nóng khó nhịn được.

Tạ Tĩnh vui đùa nói: “Nhìn chị của chúng ta kìa”.

Tạ Hạo giả khuôn giả dạng che ánh mắt nói: “Em còn vị thành niên, hai người làm gì vậy chứ”.

Tạ Nhiên cười nói: “Da mặt chị của chúng ta thật dày, mọi người đều thấy đó, chị của chúng ta đang chủ động”.

Lúc này, Tạ Tuệ Lan mới rút đầu lười về, nhìn bọn họ cười nói: “Mấy cái đứa này, cứ nhìn chị đi, ha ha, hôn rồi đấy, thế này đều vừa lòng rồi chứ?”

Đồng Học Bàn liên tục ho khan, xấu hổ.

Tạ Hạo không ngừng cười hắc hắc, “Đồng ca anh cũng đừng xấu hổ, hai người cũng không phải không từng hôn qua, trước kia không biết chừng đã hôn bao nhiêu lần rồi”.

Đồng Học Bàn hung hăng trừng mắt liếc cậu ta một cái, tên Tiểu Hạo, ba mẹ Tạ tỷ còn đang ở đây, nói chuyện này để làm chi.

Nhìn bộ dáng vợ chồng son ngọt ngào như vậy, Hàn Tinh cũng vui vẻ cười, “Tốt, tốt!”.

“Vây chuyện kết hôn này hôm nay đã quyết định rồi nhé” Tạ Quốc Bang mỉm cười nói: “Đến đây, đều chuẩn bị ăn cơm đi, hôm nay tôi rất cao hứng, trừ Tiểu Hạo, chúng ta có thể uống một chút rượu!”

Tạ Hạo trừng mắt nói: “Con cũng có thể uống mà!”

Tạ Tuệ Lan vỗ đầu hấn một cái, “Chờ con trưởng thành rồi nói sau!”

Đồ ăn rất nhanh chóng được bưng lên bàn ăn.

Lấy ở giữa làm chính, Tạ Tĩnh lập tức tiến đến trước Tạ Tuệ Lan, căng thẳng nhìn chăm chăm ngón tay cô nói: “Chị, cho em xem nhẫn được không?”.

Tạ Hạo kêu lên: “Em cũng phải xem!”

“Chỗ nào cũng có em!” Tạ Tĩnh nói: “Chị trước xem xong rồi nói sau”.

“Xem đi xem đi, ha ha” Tạ Tuệ Lan lại không tháo ra, mà đưa tay tới trước mặt em gái.

Tạ Tĩnh và Tạ Hạo đều đi lên, nhìn chăm chăm nhìn nửa ngày, Tạ Tĩnh không khỏi tán thưởng nói: “Chẳng trách người ta nói là đây là đôi nhẫn kim cương quý giá nhất trên thế giới, thật là đẹp”.

Tạ Hạo hừ hừ nói: “Chị nói thật vô nghĩa, ba trăm triệu đấy, có thể không đẹp sao?”

Tạ Nhiên cũng nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nghi hoặc nói: “Ồ, sao em lại cảm thấy nhẫn trên tay Đồng ca... So với nhẫn trên tay chị lại nhỏ hơn một chút?”

Mọi người vừa thấy thế, cũng không ngừng nói.

Hàn Tinh nói: “Tiểu Bàn, có đeo nhẫn thì con cũng phải đeo chiếc lớn, sao lại đưa cho Tuệ Lan?”

Đồng Học Bàn nói: “Con nghĩ Tuệ Lan thích cái lớn, nên con bảo người ta sửa lại số vòng nhẫn, con không sao cả, dù sao cũng là màu hồng, con đeo to cũng có chút không hợp, nhỏ một chút cũng tốt, chẳng phải rất vừa mắt sao”.

Tạ Tĩnh huých cánh tay Tạ Tuệ Lan một cái, “Chị, nói thật, thật sự là em chưa thấy ai tốt với chị như Đồng ca, nhìn đồng ca xem, cái gì cũng nghĩ đến chị”.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười, “Em cũng nên tìm một người con trai như anh ấy”.

“Thối, tiếp theo thối” Tạ Hạo nói.

“Tiểu Hạo” Tạ Tuệ Lan nhìn hấn, “Chị xem em hôm nay là muốn điên, như thế là có ý gì chứ? Còn năm lần bảy lượt tranh luận với chị? Không vấn đề gì, chị sẽ nhớ kỹ từng chút từng chút một, sau này sẽ tính sổ với em, em cẩn thận một chút cho chị”.

Tạ Hạo a lên một tiếng, cáo trạng nói: “Mẹ, chị muốn làm khó dễ con”.

“Nó dám” Hàn Tinh vui tươi hơn hử nói: “Mẹ sẽ xử lý nó”.

Mọi người đều cười rộ lên.

Lúc ăn cơm, Hàn Tinh liên tiếp gấp rau cho Đồng Học Bân, rốt cuộc mới nhớ tới một vấn đề, không khỏi nhìn về phía Đồng Học Bân: “Tiểu Bân, chúng ta hiện tại cũng là người một nhà, có chút chuyện bá mẩu cũng muốn hỏi, chuyện chiếc nhẫn gần ba trăm triệu đó? Nhiều tiền như vậy... con lấy đâu ra vậy?”

Những người khác cũng đều tò mò, nhìn qua.

Đồng Học Bân hơi trầm ngâm, hắng hắng cổ họng nói: “Là như thế này bá mẩu, trước kia con trúng xổ số, sau lại nhờ bạn mở một công ty, gần đây đã đem bán công ty, tiền không dùng đến, lại lắm vừa vặn đủ mua đôi nhẫn này”.

Hàn Tinh nói: “Vây cũng là quá tiêu pha rồi, trong tay con có còn tiền không”.

Đồng Học Bân nói: “Chỉ cần Tuệ Lan vui vẻ là được rồi, cầm nhiều tiền như vậy trong tay để làm chi? Cũng không có chỗ tiêu”.

“Nó có thể không vui sao?” Hàn Tinh cười nhìn con gái, “Con nhìn dáng bộ nó kìa, mọi người có thể nhìn không ra ra, nhưng ta còn không biết nó sao? Hôm nay nó thật sự rất vui, bằng không cũng sẽ không nói nhiều như vậy, lấy chiếc nhẫn ba trăm triệu đi cầu hôn, đổi lại ai mà không vui chứ”.

Tạ Tuệ Lan sờ sờ mặt, cười cười nói: “Phải không? Con có vui như vậy sao?”

“Rất có!” Tạ Hạo trêu ghẹo nói.

Hàn Tinh liếc mắt một cái, “Còn không phải vui vẻ bình thường, nha đầu kia, thật đúng là miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một nẻo, cái gì cũng không lộ trên mặt”.

“Đừng nói con thế” Tạ Tuệ Lan ung dung gấp đồ ăn, “Nói chuyện hôn lễ đi, làm sao bây giờ?”

Hàn Tinh nhìn về phía Đồng Học Bân: “Tiểu Bân, con xem tổ chức hôn lễ ở Bắc Kinh được không? Con cho bác số điện thoại bên thông gia bên đó? Bác liên hệ”.

“Đều nghe mẹ hết” Đồng Học Bân nói.

Hàn Tinh thần nhiên nói: “Chúng ta nghĩ là con và Tuệ Lan không cần mời bạn bè gì hết, làm đơn giản một chút, chủ yếu mời vẫn là một vài người trong nhà nước, những người khác không cần quan tâm, bá phụ của con lo là được, đoàn xe tham gia hôn lễ cũng có thể giảm bớt đi, ta thấy cố gắng không cần đoàn xe, đến lúc đó hôn lễ sẽ được tổ chức ngay tại biệt thự nhà ông, sân đủ lớn, cũng rất thích hợp, ý của ông cũng là như thế”.

“Như thế nào cũng được, con nghe bá mẩu”.

“Vây được, bá mẩu liền nhờ làm một cái ảnh lớn?”

“Bá mẩu cứ quyết định đi, con không có ý kiến”.

Đồng Học Bân biết, Tạ Tuệ Lan kết hôn, khẳng định sẽ có rất nhiều người chú ý, dù sao chị Tạ cũng là đời thứ ba nhà họ Tạ, hôn lễ có ý nghĩa chính trị lớn hơn một chút, mời ít người hơn một chút, đại khái tổng bí thư và chủ tịch đều sẽ đến đây, còn có một số bạn bè thân hữu của nhà họ Tạ, thậm chí đối thủ cũng sẽ đến, cho nên nếu mời cả bạn bè của Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan, sẽ rất không tiện, đó không phải là phong cách của Tạ gia. Đến nhà Tạ Tuệ Lan sao, có một số việc không phải do mình mà được, không phải người muốn thế nào là có thể được cái đó.

Lại thương lượng một chút về chi tiết hôn lễ, mới tính làm chuyện này đơn giản một chút.

Sau khi ăn xong, Tạ Quốc Bang cùng Hàn Tinh lên lầu, tựa như đã bắt đầu chuẩn bị mọi việc của hôn lễ.

Trong phòng khách, Tạ Tuệ Lan cười nói: “Tiểu Bân, lên phòng em ngồi một chút, được không?”.

Đồng Học Bân ừm một tiếng “Được”.

Tạ Hạo hò hét nói: “Hai người làm gì vậy? Khẳng định không phải làm chuyện tốt gì!”

Tạ Tĩnh cười nói: “Nói rõ như vậy để làm chi?”

“Đúng đúng” Tạ Hạo khoa trương che miệng lại, “Em cái gì cũng chưa nói! Hắc hắc!”

Tạ Tuệ Lan buồn cười chỉ chỉ em trai em gái, “Hai người các người!”

782. Chương 780: Ông Chồng Nhỏ!

Trên lầu. phòng Tạ Tuệ Lan, Tạ tử tiến vào phòng vệ sinh, cũng không biết làm cái gì trong đó, nửa ngày cũng không thấy đi ra.

Đồng Học Bàn nhìn cửa WC đang đóng, lấy điện thoại gọi ẹ, câu nói đầu tiên là: “Mẹ, con cùng Tuệ Lan sắp kết hôn”.

“Gi?” Lâm Hiểu Bình mặt mày hớn hở nói: “Nhanh như vậy sao?”

Đồng Học Bàn ừm một tiếng, “Vốn định từ đầu năm, có điều phải thương lượng một chút”.

“Được rồi được rồi, con mẹ tốt cuộc sắp lập gia đình rồi, Tuệ Lan đứa nhỏ đó rất tốt, về sau con nên đối xử tốt với người ta”.

“Mẹ, chuyện này con còn không biết sao? Con rõ rồi”.

“Đúng rồi, vậy mẹ có qua đó một chuyến không?”

“Đương nhiên rồi, con kết hôn mẹ còn không đến sao? Cũng phải kêu cả chú Dương nữa”.

“Được rồi, mẹ đã biết, vậy mẹ dọn dẹp một chút đồ, mai kia liền qua”.

Thấy mẹ vui sướng như vậy, tâm tình Đồng Học Bàn cũng vô cùng tốt, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, Đồng Học Bàn lập tức nói: “Mẹ, con còn phải nói một chuyện với mẹ” Nói xong hạ thấp thanh âm một chút, “Trước kia con đã nói qua tình hình trong nhà Tạ tử chưa? Chưa đúng không? Bây giờ con cũng muốn nói với mẹ một tiếng, khụ khụ, cha của Tuệ Lan là Tạ Quốc Bang, chính là bí thư thị ủy thành phố, ông nội Tuệ Lan là Tạ tổng bí thư, tổng bí thư tiền nhiệm, mẹ không thể chưa từng nghe qua, cho nên, tình hình nhà chị ấy có vẻ đặc thù, mẹ chuẩn bị tâm lý là được”.

Lâm Hiểu Bình: “...”

“Mẹ, con đang nói chuyện, mẹ có nghe thấy không?”

“con gái của bí thư thị ủy thành phố? Sao con không nói sớm ẹ hử!”

“Hử, không phải vẫn chưa gặp sao”.

“Con đó... Ai da, vậy bọn họ coi trọng chúng ta sao?”

“Coi trọng con mà, có ai chống lại được mê lực của con trai mẹ chứ!”

Lâm Hiểu Bình không khách khí nói: “con thì có cái mê lực gì chứ, con cũng thật là, chuyện lớn như vậy mà bây giờ mới nói, điều kiện nhà Tuệ Lan như vậy, nếu gả cho con thật đúng là ủy khuất”.

Đồng Học Bàn không thích nghe nói: “Gả cho cô ấy lại chẳng vui lắm sao, ủy khuất cái gì”.

“Chuyện này quá lớn, con để mẹ nghĩ kỹ đã, chờ mẹ lên thành phố nói sau, ai, con mẹ, thật là có phúc”.

“Cái đó, còn phải xem ai sinh ra con”.

Sau một trận tăng bốc, Đồng Học Bàn mới ngắt điện thoại.

Bên kia.

Nhà lão Dương.

Dương Triệu Đức vừa rửa bát xong từ trong phòng bếp đi ra, thấy Lâm Hiểu Bình ngồi ở trên sofa một mình không ngừng cười ha ha, Dương Triệu Đức cũng vui vẻ, “Làm sao vậy, điện thoại của Tiểu Bàn sao? Sao cao hứng như vậy?”

Lâm Hiểu Bình vội nói: “Lão Dương anh mau tới đây, em nói cho anh nghe”.

“Chuyện gì?” Dương Triệu Đức lau lau tay đi lên.

“Tiểu Bản sắp kết hôn, cùng Tuệ Lan”.

“Ai da, chuyện tốt đây, khi nào vậy?”

“Nói là tháng này sẽ làm hôn lễ” Lâm Hiểu Bình nhìn ông, “Con em còn nói, cha của Tuệ Lan là Tạ Quốc Bang”.

Dương Triệu Đức không phản ứng kịp: “Tạ Quốc Bang là ai?”

“Bí thư thị ủy thành phố”.

Dương Triệu Đức ngạc nhiên, “Không thể nào? Con gái Tạ bí thư? Không phải em nghe lầm chứ? Tạ bí thư hình như có một đứa con? Hơn nữa Tạ gia... cha của Tạ Quốc Bang là Tổng bí thư tiền nhiệm nước cộng hoà!” Chuyện trên quan trường Lâm Hiểu Bình không biết, nhưng Dương Triệu Đức làm sao lại không biết? Ông đương nhiên biết đại danh cao ngất trời của Tạ gia, chính là một trong hai thế lực chính trị, “Tạ Tuệ Lan là người của Tạ gia?”

“Con em nói thế, còn có thể có sai sao?”

Dương Triệu Đức hít một hơi, “Chuyện này...” Tạ Tuệ Lan tuổi còn trẻ mà làm Huyện trưởng, bây giờ còn đang được đề lên chức, Dương Triệu Đức đã sớm cảm thấy bối cảnh gia đình của Tạ Tuệ Lan không bình thường, nhưng cũng không nghĩ tới cô đúng là con gái của Tạ gia.

Reng reng reng, điện thoại vang.

Lâm Hiểu Bình nháy mắt, đứng lên nghe máy, “Alo, ai vậy?”

“Tôi là bên thông gia?” Đầu kia truyền đến tiếng nói tiếng cười ha ha của một phụ nữ trung niên, “Tôi là Hàn Tinh, mẹ của Tuệ Lan”.

Lâm Hiểu Bình cả kinh, vội nói: “Xin chào, xin chào”.

Hàn Tinh nói: “Tiểu Bản cùng Tuệ Lan yêu nhau cũng đã hơn một năm, hai nhà chúng ta vẫn chưa qua lại, nhưng thật ra nên trách tôi, thân thể không tốt lắm, vẫn không đến thăm chị được”.

“Không có việc gì, chị quá khách khí rồi, nên là chúng tôi đến thăm chị”.

Phòng ngủ nhỏ của Tạ Gia.

Cửa buồng vệ sinh vừa mở ra, Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm đi ra.

Đồng Học Bản kinh ngạc phát hiện, Tạ tỷ lại có thể thay đổi thân quần áo, giày cao gót màu trắng, quần tất ôm màu da, váy màu hồng đậm, mặc với áo sơ mi hoa, cả người và nhãn mười phần hòa hợp, làm cho cả người cô cũng có mê lực .

“Thế nào?” Tạ Tuệ Lan quơ quơ ngón tay đeo nhẫn, “Tạ tỷ của anh đeo có được không?”

Đồng Học Bản khen: “Đương nhiên đẹp mắt, em đeo cái gì cũng đẹp”.

“Ha ha, miệng ngọt như vậy? Ăn mật rồi sao?” Dáng người Tạ Tuệ Lan thon thả phiêu phiêu ngồi xuống giường, nhếch hai chân lên, lau lau mái tóc dài.

Đồng Học Bản lập tức đi lên, hôn nhẹ tóc cô. Tạ Tuệ Lan mỉm cười, nắm lấy bàn tay Đồng Học Bản, để cho tay hai người giao nhau cùng một chỗ, hai chiếc nhẫn kim cương phần hồng lập tức tỏa sáng thành một khối, sáng bóng càng sâu. “Cảm ơn Tiểu Bản, đây là lễ vật đẹp nhất mà Tạ tỷ của anh nhận được, anh luôn có thể làm cho em ngạc nhiên, đúng rồi, để Tạ tỷ của anh suy nghĩ một chút, hôm nay làm Tạ tỷ thấy vui như vậy, nên thưởng cho Tiểu Bản của ta một chút”.

Đồng Học Bản nhìn đầy chờ mong. Tạ Tuệ Lan nhìn hẩn cười mà như không cười, giơ chân lên, tào nhả đá giày trắng xuống quần tất da cũng được tháo ra luôn, khoát lên chân Đồng Học Bản mà sắc mặt không

đổi, từ từ lướt qua một lượt từ dưới lên trên, lại cọ từ trên xuống dưới, cổ tay Tạ Tuệ Lan cũng nhẹ nhàng cử động, nắm lấy tay Đồng Học Bàn, dùng ngón tay cái xoa xoa một chút, trên mặt lại còn lộ vẻ tươi cười đoan trang.

Như thế này không phải đang thông đồng tôi sao?

Nhiệt huyết của Đồng Học Bàn lập tức sôi trào, nhìn biểu tình ung dung của Tạ tử, Đồng Học Bàn rất bội phục điểm này của cô, không cần biết là khiêu khích cũng thế, tức giận cũng thế, phẫn nộ cũng thế, biểu tình Tạ Tuệ Lan đều giống như bây giờ, biểu tình khác hẳn trong lòng, bất cứ lúc nào cũng đều đoan trang thông dong như vậy, quả thực là miệng một đằng tâm một nẻo

“Nói đi, ha ha, muốn thưởng cái gì?” Tạ Tuệ Lan hí hí đôi nhãn tình

Đồng Học Bàn không thể chịu được, thật muốn đẩy cô xuống giường, nhưng lại nghĩ ba mẹ Tạ tử còn đang ở bên ngoài, đành phải đem ý niệm trong đầu cưỡng chế xuống, ho khan nói: “Dù sao cũng mau kết hôn rồi, anh cũng không cần cái gì, cái này, hay em gọi anh một tiếng ông xã đi, anh muốn nghe một chút”.

Ông xã.

Đồng Học Bàn vẫn muốn nghe tiếng đó từ chính miệng Tạ Tuệ Lan. Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, “Tiểu tử anh, thật không biết khách khí”.

“Không phải em nói rằng anh có thể đưa ra một yêu cầu sao? Anh nói ra rồi đấy, được không?”

“Được rồi” Tạ Tuệ Lan ngoắc ngoắc tay, “Anh đưa tai lại đây”.

Đồng Học Bàn cúi đầu xuống, lỗ tai dựng thẳng lên. Tạ Tuệ Lan cười cười, thấp giọng nói: “Ông chồng nhỏ của em, ha ha, như vậy vừa lòng chưa?”

Nghe vậy, trong lòng Đồng Học Bàn rất thoải mái, cái kia cảm giác không cần nói ra, ừm, nếu không thêm chữ “nhỏ” kia thì càng tốt!.

783. Chương 781: Tuệ Lan, Cho Anh Mượn Chút Tiền Có Được Không?

Buổi sáng ngày hôm sau.

Ký túc xá trường Trung ương đảng.

“Học Bàn, Học Bàn” Hàn Hưng Hoa kêu hắn một tiếng, “Nên dậy thôi”.

“Anh Hàn?” Đồng Học Bàn mơ hồ mở mắt, vừa nhìn đồng hồ “Đã hơn tám giờ rồi sao?”

Hàn Hưng Hoa cười nói: “Buổi phải đi, hôm nay không phải lên lớp, cũng không cần phải vội”.

“Cảm ơn anh Hàn, nếu anh không gọi tôi, có lẽ tôi còn ngủ tới trưa” Đồng Học Bàn nhấc thân khỏi giường, vội vàng đánh răng rửa mặt, mặc quần áo. Hai ngày nay, bận rộn chuyện cầu hôn, hơn nữa mỗi tối đều phải chạy ra ngoài, có được bữa nào ngon giấc, tối qua từ nhà Tạ tử cũng về rất muộn, đêm ngủ toàn nằm mơ chuyện kết hôn, vui tới mức đầu sáng hắn mới chớp mắt được, vậy mà đã sắp chín giờ.

Đồng Học Bàn đang chuẩn bị cùng mọi người đi thư viện thì nhận được điện thoại của Tạ Tư Lan.

“Có ở ký túc xá không?” Tạ Tuệ Lan hỏi.

“Ừm, vừa xuống lầu, làm sao vậy?”

“Hôm nay không có bài, em giúp anh xin nghỉ, anh ra ngoài với Tạ tử một chuyến có được không?”

“Ai da, em xin nghỉ cho anh làm gì chứ, lại ảnh hưởng tới kết quả thi thôi, không muốn anh tốt nghiệp sao?”

“Ha ha, không sao, em quen phó hiệu trưởng của bọn họ, hiệu trưởng cũng có quan hệ tốt với bố mẹ em, xin nghỉ hai hôm thì có việc gì đâu”.

“Đi đâu?”

“Gặp rồi nói sau”.

“Được, vậy em chờ anh”.

Cổng trường Đảng

Tạ Tuệ Lan đứng ở bên cổng, đang nói cười với một người đàn ông, người đàn ông chừng khoảng năm mươi tuổi, Đồng Học Bàn vừa nhìn là nhận ra, đây là Phó Hiệu trưởng trường Đảng Trung ương, người có bài phát biểu trên sân khấu đại lễ đường hôm khai giảng, dường như họ Ôn, vì hiệu trưởng còn có những việc khác, nên tâm trí không đặt ở đây, bởi thế trên thực tế công việc của trường do Phó Hiệu trưởng Ôn đảm nhiệm.

Đồng Học Bàn vừa bước tới, hai người đều nhìn về phía hắn.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Chú Ôn, cho cháu giới thiệu một chút, đây là chồng chưa cưới của cháu Đồng Học Bàn”.

Đồng Học Bàn vội chấp hai tay, “Hiệu trưởng Ôn, chào ngài”.

“Chàng trai trẻ, chào cậu” Ôn Hiệu trưởng cười ha ha, “Tôi từng nghe qua cậu rồi, Tiểu Đồng của huyện Phần Châu, quả là tuổi trẻ tài cao!”

Tạ Tuệ Lan nheo mắt nói: “Hai ngày nữa chúng cháu kết hôn, tới khi ấy nhất định chú phải tới đấy”.

Ôn hiệu trưởng đùa vui nói: “Chú sợ cháu không mời chú ấy chứ”.

“Có không mời ai cũng không thể không mời chú. Chú có thể tới là niềm vinh hạnh của bọn cháu, ha ha cháu và Tiểu Bàn còn có chút chuyện, không làm phiền chú làm việc nữa”.

“Đi đi, sắp kết hôn nhất định rất bận, tới khi ấy tôi sẽ nói với chủ nhiệm của các cháu một tiếng, lần sau xin phép nghỉ học cứ trực tiếp nói với bọn họ cũng được”.

“Vậy cháu cảm ơn chú Ôn”.

“Được rồi được rồi, chú nhìn cháu lớn lên, với chú còn khách khí gì nữa” Nói rồi Phó Hiệu trưởng Ôn quay đầu nhìn Đồng Học Bàn vỗ vào vai cười nói: “Kết hôn rồi hãy đối xử tốt với Tuệ Lan, nếu cậu dám ức hiếp nó, tôi sẽ không tha cho cậu đâu”.

Đồng Học Bàn cười gượng nói: “Sẽ không đâu”.

Nói dăm câu nữa, Tạ Tư Lan mới cùng Đồng Học Bàn rời trường Đảng đi ra phố.

Vừa thấy bốn bề vắng lặng, Đồng Học Bàn liền hỏi: “Phó Hiệu trưởng Ôn có quan hệ tốt với nhà em à?”

“Bình thường” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Cũng không phải đặc biệt thân”.

Đồng Học Bàn lại hỏi: “Vậy sao ông ấy nói nhìn em lớn lên”.

“Ha ha, hồi nhỏ chú Ôn có tới nhà em vài lần, ông có quan hệ với bố em, nói nhìn em lớn lên cũng không phải là giả” Tạ Tuệ Lan giải thích, “Anh đã vào thể chế cũng được hai năm rồi phải không? Chuyện này anh còn không rõ sao? Trong những quan chức có máu mặt ở kinh thành, giữa bọn họ dường như đều quen nhau, có quan hệ là tình thân, có quan hệ là bạn bè, có quan hệ phức tạp, không phải chỉ một vài câu là nói rõ được, cũng không phải dùng con mắt đơn giản mà nhìn rõ được, dù gì trong tôi có anh, trong anh có tôi, được rồi, em đoán có nói thế nào anh cũng không hiểu, đợi khi nào anh đạt tới tầm này, tự nhiên anh sẽ biết thôi”.

Đồng Học Bàn bĩu môi nói: “Nhìn lại em đi kia, lại lấy thân phận đàn chị ra đó hả, sao anh có thể không hiểu? Em cho là anh thật ngốc vậy sao?”

“Ha ha, dù sao cũng không thông minh”.

“Hử, em lặp lại lần nữa thử xem!”

“Sao nào? Định động thủ với Tạ tỷ của anh sao?”

“Em đừng cho là anh không dám, đừng chọc đàn ông, anh thật muốn đánh em” Đồng Học Bản bĩu môi, nhưng hẳn đúng là không dám ăn hiếp Tuệ Lan.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Tốt lắm, hôm nay Tạ tỷ của anh rất vui, sẽ cho anh mở rộng tầm mắt, ha ha...”

Đồng Học Bản lúc này mới thuận theo hỏi: “Vậy chuyện hôn lễ, không đi mời người bên Phần Châu sao? Bạn bè chúng ta đều ở bên đó, dù bác gái nói không mời bọn họ, nhưng không nói với bọn một tiếng không phải có lỗi lắm sao?”

Tạ Tuệ Lan lạnh nhạt nói: “Có nói cũng không mời được, chi bằng đừng nói”.

“Nhưng...”

“Huống hồ Phần Châu còn đang trùng tu sau cơn động đất, chúng ta ở đó mà gióng trống khua chiêng chuyện hôn lễ, anh nghĩ xem bọn họ sẽ nghĩ thế nào?”

“Ừm, cũng đúng”.

“Cho nên vẫn là không nói”.

“Vậy hôm nay em vội gọi anh ra đây là có việc gì?”

Tạ Tuệ Lan nhìn đồng hồ nói: “Ba mẹ em nói bọn họ cũng bận cho hôn lễ này, nhưng có một số chuyện chúng ta phải làm chủ, ví như áo cưới, ảnh cưới, bố mẹ em sợ thời gian gấp rút, bảo chúng ta lo chuyện áo cưới trước, rồi tới chuyện ảnh cưới”.

Nghe vậy, Đồng Học Bản đau khổ nói: “Có chuyện áo cưới mà cũng khẩn trương”.

“Vài ngày nữa là tổ chức rồi, hôm nay anh còn không đi chọn áo cưới?”

“Anh không phải có ý này, ý anh là không cần... hay là hai ngày nữa?”

“Hôm nay đi” Dứt lời, Tạ Tuệ Lan vẫy một chiếc taxi bên đường, chủ yếu là không cho Đồng Học Bản làm chủ, hai người ngồi lên xe rồi, Tạ Tuệ Lan rất tự nhiên kéo tay Đồng Học Bản “bác tài, phiền bác cho xe chạy về Vương Phủ Tỉnh”.

“Ok”.

“Quá vội” Đồng Học Bản buồn bực nói: “Hôm nay anh chưa chuẩn bị gì”.

Tạ Tuệ Lan ung nhỡ nụ cười: “Là không chuẩn bị tốt chuyện ảnh cưới hay không chuẩn bị tốt chuyện hôn lễ? Nếu là ảnh cưới, anh không cần chuẩn bị, em đã liên lạc xong rồi, bên kia có người trang điểm và tạo hình chuyên nghiệp rồi, đợi khi tới nơi chuẩn bị cũng được, nếu chuyện kết hôn chưa chuẩn bị xong. Vậy...” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Vậy đừng kết hôn nữa? Bây giờ thiệp mời còn chưa đưa, sau này có hối hận cũng không kịp”.

Đồng Học Bản vội nói: “Xem em nói kìa, anh hối hận gì đâu, anh không có ý này”.

“Ha ha, vậy ý anh là gì?”

“Anh, chuyện này...”

Đồng Học Bản ấp úng mãi cũng không nói nên lời.

Đợi taxi dừng bên ngoài đường dành cho người đi bộ của Vương Phủ Tỉnh, Tạ Tuệ Lan thấy Đồng Học Bản không nhúc nhích, liền chủ động thanh toán rồi cùng nhau bước xuống.

Tạ Tuệ Lan kéo Đồng Học Bản đi ở đường dành riêng cho người đi bộ, lập tức thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Rất nhiều người đã đi qua Tạ Tuệ Lan rồi, đang quay đầu ngược lại nhìn.

Đồng Học Bản rất ít khi riêng lẻ cùng Tuệ Lan tay trong tay dạo phố, bởi thế nhất thời trong lòng cũng thấy vui, nhưng vừa nghĩ tới chuyện sâu, trên mặt Đồng Học Bản lại hiện ra vẻ đau khổ.

“Đây, chính là tiệm này” Tạ Tuệ Lan dừng bước

Phía trước là một tiệm cưới Paris 3 tầng, phía sau kính bày vài kiểu áo cưới, vừa nhìn đã biết giá không hề rẻ, ít nhất cũng phải cả vạn.

“Đi?” Tạ Tuệ Lan kéo nhẹ cánh tay hắn.

Nhưng Đồng Học Bân lại đứng bất động, rồi cuộc vẫn bị Tuệ Lan kéo đi, hắn chỉ biết đưa ví tiền của mình cho Tuệ Lan rồi nói: “Tự em xem đi”.

Tạ Tuệ Lan nghi hoặc hỏi: “Xem gì đấy?”

“Em xem rồi sẽ biết” Đồng Học Bân vô cùng ngượng ngùng.

Tạ Tuệ Lan mở ví của hắn ra, rồi ngậy người sừng sốt nhận ra trong ví chỉ có hai đồng, một đồng là tiền giấy, một đồng là tiền kim loại, nhìn tới nhìn lui lại hỏi: “Tiểu tử anh, lén lén lút lút, em còn tưởng có chuyện gì, ha ha, sao chỉ có hai đồng thôi? Thế thẻ đâu, thẻ cũng không có sao?”

Đồng Học Bân khổ tâm nói: “Không phải mua nhẫn rồi sao, gần ba trăm triệu, anh tuy là có tiền nhưng tiền không đủ, sau đó anh mượn mẹ anh hai triệu, mượn sếp cũ 50 vạn, đồng thời rút hết tiền trong thẻ mới miễn cưỡng đủ, anh hiện tại tới tiền mua thuốc hút cũng không có, tối qua tới nhà em vì sao anh không mua gì? Không phải anh không muốn mua mà là vì anh chỉ hai 2 đồng, anh mua được gì đây, vài cân táo còn không đủ”.

Tạ Tuệ Lan dứ ngón tay vào mặt hắn, “Tiểu tử anh, thích thể hiện, tiền không đủ thì đừng mua, sao còn phải đi mượn tiền?”

“Không phải em thích chiếc nhẫn đó sao, nếu em đã thích, dù khuyh gia bại sản anh cũng phải mua cho bằng được”.

Tạ Tuệ Lan ánh mắt ôn nhu nhìn hắn cười nói: “Trong lòng anh Tạ tỷ này quan trọng vậy sao?”

“Điều đó là đương nhiên, không coi trọng em thì coi trọng ai”.

“Tiểu tử anh, chỉ được cái miệng lưỡi”.

Đồng Học Bân do dự nói: “Dù sao chuyện cũng đã như vậy, Tuệ Lan, hay em cho anh mượn tiền có được không?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Kết hôn không phải chuyện của mình anh, bây giờ hai chúng ta là một, còn nói vay mượn gì chứ”.

Đồng Học Bân cười xấu hổ nói: “Dùng tiền của em không thích hợp”.

“Em nói thích hợp là thích hợp” Tạ Tuệ Lan lấy ví tiền ra, lấy một tấm thẻ đưa cho hắn, “Trong thẻ còn mấy chục vạn, bao nhiêu em không chắc, bây giờ nó là tài sản chung của chúng ta, dường như là tất cả tài sản, chút nữa anh thanh toán tiền áo cưới, mặt mã là sinh nhật em”.

“Ai da, thật ngượng quá” Nói vậy nhưng Đồng Học Bân vẫn nhét tấm thẻ vào ví, rồi ho khan nói: “Vậy anh cầm giúp em, kết hôn chắc phải tiêu nhiều tiền, những ngày này chúng ta phải tiết kiệm một chút, đợi anh có cơ hội sẽ kiếm nhiều tiền”.

Tạ Tuệ Lan khoác tay hắn, “Đi thôi, ha ha”.

784. Chương 782: Vợ Của Anh Thật Xinh Đẹp

Buổi sáng. Vương phủ tỉnh.

Trong phòng trang điểm của tiệm áo cưới Paris.

Ngồi ở trên ghế Đồng Học Bân nhìn mình ở trong gương, mặt cùng tóc bị cô nhân viên trang điểm làm cho rối tung để trang điểm.

“Tiểu Bân” Ngoài cửa vọng tới âm thanh nhỏ nhẹ của Tạ Tuệ Lan: “Anh ra ngoài này một chút”.

Đồng Học Bân cũng không quay đầu lại, chỉ lớn tiếng hỏi: “Anh đang trang điểm, có chuyện gì vậy?”

“Đợi anh chọn giúp em váy cưới, anh xem phải chọn bộ nào đây”.

“Anh còn một lúc nữa mới xong, em tự mình xem đi, em thích bộ nào thì lấy bộ đó”.

“Mình em thích thì ích gì, anh cũng phải thích nữa”.

“Em thích là được rồi, anh còn không biết em sao? Em từ khi nào lại hỏi ý kiến anh thế? Anh nói bộ nào đẹp nhất định em sẽ đưa ra một đồng lý do, cuối cùng sẽ vẫn là bộ em chọn, em mà nghe theo anh, họa có là mặt trời mọc phía tây” Đồng Học Bản sớm đã nhìn thấu Tuệ Lan.

“Em quá đáng vậy sao?”

“Đúng vậy đó”.

“Hóa ra tiểu tử anh nghĩ em vậy đó, Tạ tử của anh đau lòng lắm này, ha ha”.

“Ha ha, vậy đợi anh 10 phút nữa, xong việc anh sẽ chọn giúp em”.

“Quên đi, em tự mình chọn, a bộ này thật tuyệt”.

“...”

Cô gái trang điểm phía sau vừa chải tóc cho anh, vừa cười nói: “Đồng tiên sinh, vợ anh thật xinh đẹp”.

Đồng Học Bản vui vẻ đáp: “Cô ấy xinh đẹp gì chứ”.

Cô gái lại nói: “Anh thật khiêm tốn, nói thật, tôi làm ở đây cũng đã 5,6 năm, lần đầu tiên thấy người xinh đẹp như vợ anh, đây không phải là lời khách sáo, vừa rồi ông chủ của chúng tôi còn đặc biệt dặn tôi rằng thử hỏi anh một tiếng, xem có thể để lại cho chúng tôi một tấm ảnh cưới không? Chúng tôi sẽ treo ảnh ở bức tường chính diện, nếu được chúng tôi sẽ miễn phí tiền ảnh cưới và hóa trang”.

“Cảm ơn” Đồng Học Bản cười nói: “Nhưng thật là xin lỗi”.

Cô nhân viên trang điểm cố nói: “Anh không thử hỏi cô ấy xem? Chủ yếu chúng tôi...”

Đồng Học Bản bất đắc dĩ nói: “Không cần hỏi, thực không được. Về sau có cơ hội rồi nói sau”.

Đồng Học Bản tuy rằng không có đồng nào, nhưng cũng không đếm xỉa tới chủ ý kia, chủ yếu vẫn là ảnh cưới của bọn họ không thể treo linh tinh, đặc biệt là Tuệ Lan, với tư cách là cô ba của Tạ gia, sao có thể để ảnh cưới của mình treo ở tiệm ảnh cưới? hai người đều là cán bộ Nhà nước, hơn nữa cấp bậc không nhỏ, khoa trương chuyện này đương nhiên là không thể, cũng không nhất thiết phải làm.

Hai mươi phút sau, trang điểm xong.

Đồng Học Bản bước ra ngoài, đúng lúc thấy Tuệ Lan đang thử áo cưới.

Một thân Tạ Tư Lan màu trắng làm cho người ta có cảm giác xinh đẹp tuyệt trần.

Tạ Tuệ Lan nhìn thấy Đồng Học Bản trong bộ vest không nhịn được cười nói: “Ai da, anh chàng đẹp trai này là ai? Chồng tôi đâu? Phải chăng còn ở trong kia?”

Cô gái trang điểm cười không ngớt.

Đồng Học Bản mặt đỏ lên, “Gây chuyện gì đấy?”

Tạ Tuệ Lan nheo mắt nói: “Nhân lúc chồng tôi không có đây, chúng ta cho nhau số điện thoại đi, có được không?”

Đồng Học Bản trừng mắt nhìn cô, da mặt hần cũng không dày, “Bao nhiêu người đang nhìn đấy, đừng có gây chuyện nữa”.

“Ha ha ha” Tạ Tuệ Lan nâng váy cười chậm chậm bước lại, “Ai gây chuyện với anh? Người yêu em đột nhiên trở nên đẹp trai thế này. Em quả thật có chút không tiếp nhận nổi, tới đây nào, để Tạ tử của anh xem thử” Tạ Tư Lan nhìn anh không chớp mắt.

Đồng Học Bản ai da nói: “Em đừng nhìn anh nữa, hôm nay vai chính là em, để anh xem váy cưới của em... Chà, thật là đẹp”.

Tạ Tuệ Lan cười cười “Có sao?”

“Có chứ” Đồng Học Bàn nheo mắt nhìn cô, rồi tiếp lời: “Thật tuyệt vời, thật tuyệt vời”.

Lúc này, một thợ chụp ảnh đi ra, “Anh chị, phòng chụp đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ hai người chụp chứ”.

Tạ Tuệ Lan gật gật đầu, “Tốt”.

Để tiết kiệm thời gian cũng như tiền bạc, hai người không đi chụp bên ngoài, mà chỉ chụp ở tiệm áo cưới.

Tách tách tách... từng tấm ảnh ra lò.

Đồng Học Bàn rõ ràng có thể cảm nhận được, hôm nay Tạ Tuệ Lan vô cùng vui vẻ, cô cùng anh tạo rất nhiều tư thế, hai người chụp chừng trên trăm tấm.

“Tối nào, chụp xong tấm này là ok, hai người hôn nhau đi nào”.

Tạ Tuệ Lan nhìn Đồng Học Bàn, cười cười, khẽ khép mắt lại.

Đồng Học Bàn mặt nóng lên, ho khan ho khan, rồi cũng hôn Tạ Tuệ Lan

Người chụp ảnh chụp rồi lại nói: “Anh Đồng, đừng cứng người như vậy, thả lỏng nào, cố gắng thả lỏng, chúng ta chụp lại một bức nào”.

Đồng Học Bàn lại hôn Tuệ Lan

“Vẫn kém một chút, hiệu quả không tốt” Người chụp ảnh nhìn hai người cười nói: “Anh Đồng, nụ cười của anh rất không tự nhiên, anh nhìn cô ấy xem, cười thế nào cũng rất xinh đẹp? Anh cứ xem như không có tôi ở đây, cứ hôn như lúc bình thường ấy, chúng ta chụp lại lần nữa nào”.

Đồng Học Bàn trong lòng nghĩ, tôi có thể so với cô ấy được sao, da mặt cô ấy dày lắm!

Ở bên hai ba người nhìn vào, Đồng Học Bàn không quen hôn Tạ Tư Lan trước mặt nhiều người như vậy, nên không thể tự nhiên, “Nếu vậy thì như thế này đi, chụp cũng nhiều rồi, hay thôi nhé”.

Tạ Tuệ Lan lại nói: “Chụp một kiểu thăm thiết đi, đừng có hồ đồ”.

Đồng Học Bàn đau khổ, đành phải tiếp tục.

Làm đi làm lại mấy lần, bức ảnh này mới chụp xong

Đồng Học Bàn bước xuống từ sân khấu, trán hần đầm mồ hôi, kết hôn vốn dĩ là chuyện vui, nhưng Đồng Học Bàn không nghĩ nó lại mệt nhọc tới vậy.

Tạ Tuệ Lan dường như chưa ưng ý, cô đi tìm thợ ảnh, lại bắt đầu nhìn mấy tấm ảnh, chọn một số cho album, còn một số để phóng to.

“Tiểu Bàn, anh tới đây mau”

“...Để làm chi?”

“Bức này anh thấy thế nào? Phóng to treo trong phòng của chúng ta nhé?”

Đồng Học nhìn đi nhìn lại: “Được, nghe theo em đi”.

Tạ Tuệ Lan ừ một tiếng, lại chỉ tiếp, “Bức này thì sao?”

“Cũng được”.

“Được cái gì, bức này không đẹp, nụ cười méo mó” Tạ Tuệ Lan không khách khí, “Em nói anh nghiêm túc một chút được không? Kết hôn là chuyện đại sự, anh không được qua loa”.

Đồng Học Bàn thiếu chút nữa ngất xỉu, “Em thấy không được còn hỏi anh làm gì?”

“Ha ha, em muốn xem thái độ của anh ra sao”.

Đồng Học Bàn nói: “Thái độ của anh rất tốt, chỉ là quan niệm của chúng ta không giống nhau, anh cho là đẹp, chưa chắc em đã nghĩ vậy, em đừng lấy cách nghĩ của em đo lường anh, anh thật sự cho bức này

đẹp, nụ cười tuy rụt rè, em đừng có toàn quyền, bức em vừa chọn, có đánh chết anh cũng không treo trong phòng”.

“Được rồi, ha ha, biết tiểu tử anh da mặt mỏng, vậy chọn bức anh nói đi”.

“Ừm, vậy còn tạm”.

“Nhưng bức thẩm thiết đó em cũng thích”.

“...”!

785. Chương 783: Cá Độ Bóng Đá

Vài ngày sau.

Buổi trưa ở trường Đảng Trung ương.

Sau giờ học, Đồng Học Bản ôm theo sách vở một mình trở về ký túc xá, vừa vào phòng hần quảng mình lên giường. Mẹ hần đã tới, hiện ở nhà Tạ tỷ, hai ngày này Đồng Học Bản cũng lo chuẩn bị hôn sự mà bận túi bụi, vừa phải học, vừa phải chuẩn bị hôn lễ lại vừa phải đi đưa thiệp mời, mọi vài lãnh đạo thông thường còn được, chỉ cần gửi thiệp là được, nhưng một số vị lãnh đạo trọng yếu của trung ương, Đồng Học Bản phải đích thân cùng Tạ Tuệ Lan tới mời, tận tay đưa thiệp, quả là không có thời gian để nghỉ ngơi.

Nhưng kết hôn với Tạ Tuệ Lan, trước nay vẫn là giấc mộng của Đồng Học Bản, cho nên dù mệt nhưng trong lòng hần rất vui vẻ, sự kỳ vọng đối với hôn lễ cũng ngày một tăng lên.

Reng reng reng, reng reng reng, tiếng di động vang lên.

Đồng Học Bản vội nhấc máy: “Tuệ Lan? Làm sao vậy?”

“Ảnh cưới đã có rồi, Tạ tỷ đang ở Vương Phủ Tỉnh, anh mau tới đây đi”.

“Em chọn đi, anh vừa tan học, có thể không tới kịp”.

“Vậy được, để em và mẹ anh cùng chọn”.

“Mẹ anh cũng ở đó sao?”

“Ừm, mẹ nói cũng muốn xem ảnh cưới, nên em và mẹ cùng đi xem”.

“Hai ngày nay mẹ anh rất vui, huyết áp cũng ột chút, em để ý mẹ dùm anh”.

“Ha ha, em biết rồi, đúng rồi, nói với anh chuyện này, trong thẻ của chúng ta còn bao nhiêu tiền? Mười mấy vạn?”

“Trước đây chuẩn bị đã tiêu không ít, đại khái cũng mười vạn, sao thế? Tiền không đủ à?”

“Có chút chuyện, phía sau còn không ít việc phải dùng tiền. Chuyện này em không muốn phiền bố mẹ em, nhưng khả năng không đủ, nếu đã thế để em nói với mẹ em một tiếng, ứng cho chúng ta ít tiền”.

“Không được, không được” Đồng Học Bản rất sợ diện, “Chuyện tiền nong em đừng lo, để anh nghĩ cách”.

“Anh đừng vay tiền nữa”.

“Không vay đâu, anh biết rồi”.

Không có tiền thật khó bước đi.

Tất điện thoại, sự lo lắng của Đồng Học Bản cũng tăng lên, đừng nói những ngày sau, bây giờ đến tiền hôn lễ cũng dùng hết rồi, đã vét sạch tiền tích cóp mấy năm nay của hần và Tuệ Lan, những ngày tiếp theo phải làm sao đây? Đồng Học Bản không muốn người lớn nhà Tạ gia đưa tiền, cầm tiền của họ thì hần còn mặt mũi nào, chuyện này phải tự mình nghĩ cách. Phải kiếm ở đâu đây? Cổ phiếu? tài sản của hai người còn lại mười vạn, vốn dĩ vốn không đủ, tiền lưu thông cũng không kiếm được bao nhiêu, rõ là phí thời gian, vậy...

Với Đồng Học Bản, bây giờ cách kiếm tiền duy nhất chính là dựa vào xổ số.

Nhưng vấn đề trong đó cũng không nhỏ, chủ yếu vẫn là trước đây Đồng Học Bàn chơi xố số không ít lần, hơn nữa năm ngoái hẳn mua một mạch cả trăm vé, điều này quá rõ ràng, dù cuối cùng là Cù Văn Huy đi lĩnh giải, cũng dùng thân phận của Huyền di, nhưng cuối cùng thì quan hệ của mình với Cù Văn Huy quá gần, thêm một lần nữa đi lĩnh thưởng khó tránh khỏi sự nghi ngờ của người khác, vận khí này quả là không thể khoa trương.

Xố số...

Xố số...

Bỗng nhiên cửa bên ngoài mở ra.

Bạn cùng phòng Hàn Hưng Hoa đi vào, “Học Bàn, tôi về rồi đây”.

“Ừm, tôi cũng vừa về, phòng học quá nóng, trở về nghỉ ngơi một chút”.

“Hôm nay thời tiết quả là khó chịu, xem ra sắp mưa rồi” Hàn Hưng Hoa cầm trong tay một tờ báo, hẳn lôi ngăn bàn ra nhét tờ báo vào, Đồng Học Bàn nhìn thấy mấy chữ trong đó, dường như là giải bóng đá châu Âu gần đây.

Đồng Học Bàn chớp mắt, “Anh Hàn, anh có thích bóng đá không?”

Hàn Hưng Hoa ha ha cười, “Thích, này không, bóng đá mỗi kỳ đều không bỏ, vừa rồi tôi cố ra ngoài mua, bây giờ đang mùa Euro, sao cậu cũng thích xem à?”

“Ngẫu nhiên thấy thôi, nhưng không hiểu lắm”.

“Được, vài hôm nữa chúng ta nói chuyện bóng đá, đi, đi học thôi?”

“Còn mười phút nữa, tôi nghỉ một chút, hai hôm nay quá mệt rồi”.

“Được, vậy tôi đi trước, đừng đến muộn, bị trừ điểm đấy”.

“Ừm”.

Chờ Hàn Hưng Hoa đi khỏi, Đồng Học Bàn mới nhớ ra, mấy ngày nay phòng này dường như đều có một tờ báo bóng đá, tất cả được để trong ngăn kéo bàn kia.

Bóng đá...

Bóng đá...

Mình cá độ có được không?

Đồng Học nghiêm mặt suy nghĩ, càng nghĩ càng cho rằng có thể được.

Hóa ra rất đơn giản, cá độ với xổ số và những trò độ khác không giống nhau, cá độ bóng đá không đơn thuần dựa vào may mắn, chủ yếu dựa vào kiến thức, đội nào có thể thắng, tỷ số bao nhiêu, điều này chỉ cần dựa vào mấy con số là được, nó cũng không cần phải dựa vào thời cơ, trong những người chiến thắng, không chỉ có những người hiểu biết về bóng đá, phần lớn còn dựa vào may mắn, cái này thì chắc rồi, nếu mình cá độ cho dù có người nghi ngờ, nhưng cũng không thể nói được gì, cuối cùng đây giống như chơi xổ số chuyên nghiệp.

Chính là nó !

Đồng Học Bàn muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề của bản thân, nên không nghỉ ngơi nhiều, vội vàng lên mạng, đăng nhập một trang cá độ bóng đá, bắt đầu chọn chơi, sau khi nhìn khắp một lượt, Euro đang diễn ra, từ hôm nay cho tới bốn ngày sau có vài trận như Tiệp khắc gặp Ba Lan, Hy Lạp gặp Nga...

Đồng Học Bàn tìm quy tắc cá độ, cũng không hiểu lắm, đành phải nghiên cứu một chút..

Cuối cùng, Đồng Học Bàn cũng biết chút ít, bèn đứng dậy đi tới ngăn bàn kia, cúi đầu mở nó ra, bên trong có 4 tờ báo, đều là báo bóng đá gần đây, Đồng Học Bàn đóng ngăn bàn lại rồi đưa tay cầm một tờ báo, rồi kê niêm “forward”.

Một phút...

Ba phút....

Năm phút...

forward giải trừ!

Đồng Học Bàn hít vào một hơi, nhìn rồi chậm rãi kéo ngắn kéo ra

Bỗng nhiên, bốn tờ báo ban nãy đã biến thành khoảng một xấp 10 tờ, lặng lẽ nằm trong ngăn bàn.

Được rồi

Forward có hiệu lực !

Đồng Học Bàn vội lấy ra mấy tờ báo sau cùng, nhìn ngày chính là báo bóng đá ngày mai, ngày kia, ngày kia nữa.

Đồng Học Bàn kích động, vội cầm mấy tờ báo tới trước máy tính, mở lại trang cá độ ban nãy, sau đó xem tỷ số thắng thua, dùng bút ghi lại, mấy trận cần cá độ trên báo đã có kết quả cuối cùng, Đồng Học Bàn dù không xem bóng đá, nhưng đội nào mạnh, đội nào yếu hèn cũng rất rõ vừa xem xong Đồng Học Bàn biết mấy trận cá độ lớn không chỉ có vài người thắng, 5,6 trận có lẽ khó đoán.

Nhưng 5,6 trận.

Điểm này thì rất khó đoán, rất khó có người nghĩ tới.

Nhưng Đồng Học Bàn rõ ràng là ngoại lệ, hẳn không cần phải đoán, bởi trên mấy tờ báo rõ ràng đã có kết quả thắng thua, đây không phải là nhận định của chuyên gia, cũng không phải là may rủi, mà đó là sự thực.

Có thể cá độ được rồi.

Đồng Học Bàn nhìn đồng hồ, cũng chưa muộn giờ học, lập tức đăng nhập account, sau khi đăng nhập hẳn cá độ cho 14 trận, bởi chọn vị thế này ít người dám chơi, nên dĩ nhiên tiền ăn được sẽ rất cao, cũng giống như chơi xổ số, lúc này Đồng Học Bàn cảm thấy kiếm bốn triệu không phải là vấn đề quá lớn.

Đương nhiên, Đồng Học Bàn không ngốc đến nỗi mua một kết quả, bởi như vậy sẽ rất bất hợp lý.

Để tránh phiền phức, Đồng Học Bàn không dùng tên thật, dứt khoát dùng hết mười vạn trong thẻ của Tuệ Lan, nhấn mấy lần kick chuột, dù nói đã biết kết quả không thể sai, nhưng Đồng Học Bàn vẫn nhắm mắt chơi vài trận, cho đến cuối cùng, Đồng Học Bàn mới dựa theo kết quả trên báo, đánh vài trận lớn nếu ăn được thì cũng tầm một trăm triệu.

vậy tiền, hơn nữa rất chói mắt.

Ok rồi!

Đồng Học Bàn kick trả tiền, giao dịch thành công.

Xong việc, Đồng Học Bàn làm động tác vận lưng, lại xác định xem có cá nhầm không, hẳn quay người cầm mấy tờ báo, sau đó gom chúng lại đốt sạch, đến tro của nó cũng bị hẳn xả sạch trong nhà vệ sinh, chẳng lưu lại bất kỳ vết tích gì.

Đột nhiên, di động của Đồng Học Bàn rung lên.

Vừa thấy dãy số, là Tạ Tuệ Lan gọi tới, “Anh đang làm gì”.

Đồng Học Bàn sững sốt, “Làm gì là sao?”

“Anh dùng hết tiền trong thẻ của em, bên di động của em có tin báo mà”.

“À, ừm, dùng một chút”.

Tạ Tuệ Lan bất đắc dĩ nói: “Anh dùng một chút? Tiền trong thẻ của chúng ta dường như bị anh dùng hết? mười vạn, tiểu tử anh tiêu tiền không chớp mắt”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Đây cũng là vì anh kiếm tiền thôi”.

“Kiếm cái gì?”

“Nhanh, cá độ mười vạn bóng đá, kỳ này anh có dự đoán, kết quả nhất định không sai”.

“Anh chắc chắn? Mười vạn này nếu mất đi, nhà chúng ta không còn đồng nào đâu”.

“Yên tâm, anh mà em còn không biết sao? Chuyện không nắm chắc anh không làm, kỳ này nhất định không có vấn đề gì”.

“Được, vậy Tạ tỷ của anh chờ anh trúng lớn”.

“Ồ, em cho rằng anh có thể thắng sao?”.

“Tạ tỷ của anh đã biết rồi, trong từ điển của anh căn bản không có từ “không thể”, anh từ tay trắng mà có thể kiếm gần ba trăm triệu, chuyện đến hôm nay chị của anh có gì không tin? Ha ha, hơn nửa tiền của anh, Tạ tỷ không xót đâu”.

“Tuệ Lan, lần đầu tiên anh phát hiện ra em tốt tới vậy”.

“Là ý gì thế? Thế trước đây anh cho rằng Tạ tỷ này không tốt sao?”

“Ai da, không phải ý đó, em có chỗ nào không tốt chứ, chính là trước đây cảm thấy em quá mạnh mẽ thôi”.

“Tiểu tử anh còn nhiều chỗ không hiểu em lắm, đợi sau khi kết hôn, sẽ cho anh thấy sự ôn nhu của Tạ tỷ này, ha ha”.

“Thật hay giả?”

“Ừm, giả”.

Đồng Học Bàn: “...”

786. Chương 784: Mua Xe

Vài ngày kế tiếp, Đồng Học Bàn càng bận rộn hơn

Vừa phải lên lớp ở trường Đảng, vừa phải đưa thiệp mời, vừa phải căng mắt theo dõi Euro không bỏ sót trận nào

Ký túc xá trường Đảng.

Đồng Học Bàn rất cuộc đón nhận trận đấu cuối cùng.

Bạn cùng phòng Hàn Hưng Hoa là tín đồ bóng đá, ngày hôm nay cũng không ngủ được, đang cùng Đồng Học Bàn xem trực tiếp trên mạng, hai người đều rất chăm chú.

“Ôi chào, qua người rồi!”

“Vòng cấm, trận này hay đây!”

“Lại qua người nữa, vào đi, vào đi”.

“Bóng hay, đây là đẳng cấp thế giới!”

“Đồn ngã hấn đi, tên này chạy quá khủng!”

“2-0, trận này quả là khó đoán, ai ngờ một đội yếu thế lại đá hay vậy”.

Mười mấy phút sau, trận đấu kết thúc, tỷ số là 2-1, quả là một bất ngờ.

Sau khi out máy, Hàn Hưng Hoa và Đồng Học Bàn đều tốt lên giường, lão Hàn ngủ rất nhanh, nhưng Đồng Học Bàn thì không ngủ được, vì mấy hôm trước hắn đều ghi độ, đừng nói thắng thua, tới tỷ số từng trận đều khớp với những gì trên báo, bây giờ Đồng Học Bàn đã toàn thắng, chỉ không biết chính xác mình ăn được bao nhiêu, hắn nghĩ là sẽ không ít, dù sao tiền kết hôn nhất định sẽ có.

Hưng phần.

Đồng Học Bàn thật sự ngủ không được, rõ ràng lại đứng lên lên mạng để xác nhận những trận cá độ.

Đều trúng!

Không sai được!

Ngày hôm sau.

Đồng Học Bàn sớm bò ra khỏi giường, tính toán tiền ăn được.

Tối qua còn chưa thống kê ra, hôm nay nhất định làm.

Đồng Học Bàn vừa tra mới biết được, quả nhiên như hần dự đoán, chỉ có vài người thắng, hơn nữa đều không trúng lớn như hần, tính lại hần ăn được chừng hơn một trăm hai chục triệu.

Sau khi trừ thuế, trong tay còn được hơn một trăm triệu.

Đồng Học Bàn mừng rỡ cười toe toét, rốt cuộc lại có tiền! Thật không dễ dàng!

Đồng Học Bàn lập tức xin nghỉ học, sau đó đi lĩnh thưởng, hơn nữa còn gọi cho Tạ Tuệ Lan, nói cho cô biết tin vui này.

“Alo, Tuệ Lan, chúng ta trúng lớn rồi!”

“Ừm? Trúng cái gì?”

“Em nói gì, cá độ đó”.

“Thật sao, được bao nhiêu?”

“Tổng cộng mua ba chục lần, ước chừng trúng được một trăm triệu”.

“Ha ha, thật hay giả, đừng đùa Tạ tỷ này nha”.

“Ây da, có khi nào anh đùa em chưa? Trúng thật đấy, bây giờ anh đi lãnh tiền, đến khi đó em sẽ biết, ha ha, chuyện tiền cưới chúng ta không phải lo rồi”.

“Nếu là một trăm triệu, cả đời này chúng ta cũng không phải lo”.

“Đúng vậy, nhà chúng ta lần này phát tài rồi, ngẫm lại ngày này đó anh cũng thật thổn thức, ngay cả gói thuốc mười đồng anh cũng không được mua, có cái này thì cái gì cũng đều giải quyết” Đồng Học Bàn hưng phấn kích động nói: “Thế nào bà xã? Ông xã của bà xã vẫn rất tuyệt phải không?”

“Không sai, đáng được biểu dương, ha ha”.

“Đúng rồi, hôm nay chúng ta không bận hôn lễ, mọi chuyện đều đã xong, buổi tối hai ta đều rảnh đi ra ngoài một chuyến, đi cửa hàng xe xem sao”.

“Sao hả? Muốn mua xe à?”

Đồng Học Bàn cảm thán nói: “Trước nay vẫn muốn mua, chiếc Cayenne không phải hỏng rồi sao? Anh đã bán đi, bây giờ đi ra ngoài đều phải gọi xe, thật quá bất tiện, cho nên thế nào cũng phải mua một chiếc, buổi tối em tham mưu giúp anh xem nên mua Mercedes hay BMW”.

“Anh không mua một chiếc bình thường?”

“Không phải lẩn tẩn, xe ngon là xe ngon, dù sao tiền cũng là chúng ta quang minh chính đại kiếm về, cùng không sợ người khác đàm tiếu, càng không sợ người khác tra xét, tiền của mình anh muốn mua gì không được sao? Thích nói gì thì để người ta nói, không phải hai năm nay chúng ta đều sống vậy sao? BMW, Cayenne loại nào anh cũng chưa từng mua? Nên lái loại nào thì loại đó, không cần quan tâm linh tinh. Chúng ta ngay thẳng không cần sợ bóng đổ”.

“Dù sao cũng là xe của anh, anh muốn mua loại nào thì mua, Tạ tỷ của anh không quản”.

“Vậy em cũng phải đi với anh, hẹn chắc vậy nha, anh đi lĩnh thưởng, tối sẽ gặp”.

“Bọn Tiểu Nhiên có nói cần thảo luận một số chuyện với em, không biết mấy giờ em mới đi được, anh đi trước đi, không chừng em đưa bọn Tiểu Nhiên, Tiểu Tĩnh cùng đi?”

“Được, tới cả đi.” Đồng Học Bân bỗng nhiên dừng một chút, “Em trai, em gái em có xe chưa?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Làm gì?”

“Anh hỏi xem sao? Có không?”

“Tiểu Nhiên không có xe, ở đoàn ủy, xe đơn vị cũng không tiện dùng, mỗi ngày đều đi tàu điện ngầm đi làm, Tân hoa xã của Tiểu Tĩnh có xe công, nhưng khi lái cũng không thuận tiện, cuối tuần đều không thể lái về nhà”.

“Vậy đều chưa có xe cả, được, anh biết rồi”.

“Anh muốn mua xe cho hai đứa nó sao?”

Đồng Học Bân đưa tay vẫy taxi, lên xe rồi mới chậm rãi nói: “Chúng ta bên nhau cũng sắp hai năm, hôn lễ cũng sắp tổ chức, đăng ký kết hôn cũng sắp lấy, em xem xem, anh thân là anh rể của bọn nó nhưng đã mua gì cho chúng đâu, quả thật là không thích hợp chút nào”.

“Không cần đâu, nhà em không cần cầu kỳ vậy đâu”.

“Không phải nhà em cầu kỳ hay không cầu kỳ chuyện này, anh phải làm được chuyện này, em cũng biết anh mới 25 tuổi, vốn dĩ còn nhỏ tuổi hơn bọn nó, về sau bọn nó phải gọi anh một tiếng anh rể, em không thể để anh mất mặt chứ? Anh phải ra dáng anh rể, mua một chiếc xe cũng không đắt, chủ yếu là tấm lòng thôi”

“Được, chuyện này em đồng ý”.

“Em cũng có ý này sao?”.

“Thật ra bố mẹ em cũng đã có ý mua xe cho bọn nó, đương nhiên với điều kiện nhà em, vài chiếc xe không là vấn đề, nhưng cũng không thể mua xe quá đắt, anh muốn trả tiền, dĩ nhiên cũng làm em mất mặt, em có gì mà không đồng ý chứ?”

“Ý kiến hai ta thống nhất, được như vậy đi”.

“Tốt”.

“Đúng, giờ mới nhớ em cũng chưa có xe!”.

“Ha ha, em lái xe của cơ quan được rồi, anh đừng lo điều này, em dùng xe công không phải kiêng kỵ như Tiểu Tĩnh”.

“Vậy không được, vừa lúc, buổi tối cũng mua cho em một chiếc, Porche hay BMW tùy em chọn, dù sao tiền chúng ta cũng đủ, không cần lo”.

“Không cần phải vậy, lờ lợc quá”.

“Vẫn cứ phải mua, mua rồi em không đi cũng được, vứt ở nhà ngắm cũng sướng”.

“Buổi tối rồi nói sau”.

“Vậy được, đừng vội nói với bọn Tiểu Tĩnh, đến lúc đó cho bọn nó một sự bất ngờ”.

787. Chương 785: Tặng Xe!

Hôm đó.

Đồng Học Bân liên tiếp chạy tới vài nơi.

Bởi vì là cá độ qua mạng, ít thì không nói, có thể chuyển trực tiếp qua account của bạn nhưng với trúng lớn thì không như vậy. Đồng Học Bân trước tiên đi tới địa điểm ghi trên mạng, tìm người phụ trách, rồi đưa vé cá độ, sau đó lại tới trung tâm cá độ, xuất trình chứng minh thư lĩnh tiền. Cuối cùng hết cả buổi chiều 100 triệu mới chuyển vào tài khoản của hắn.

Tiền rút cuộc tới tay.

Cái này xem như kiên định .

Nhìn đồng hồ Đồng Học Bàn lập tức tới chỗ với Tạ Tuệ Lan, gọi một chiếc taxi tới chợ xe Bắc Tam Hoàn gặp Tạ Tuệ Lan.

Bên ngoài chợ xe.

Tạ Tuệ Lan đang cùng Tạ Hạo Tạ Tĩnh cười nói rôm rả.

Bên cạnh, Tạ Hạo tên tiểu tử cũng có ở đó, ríu ra ríu rít lải nhải gì đó.

“Ôi chào, anh Đồng tới rồi” Tạ Tĩnh nhìn thấy Đồng Học Bàn đầu tiên vội đưa tay ra vẫy.

“Anh Đồng” Tạ Nhiên cũng khách khí gật đầu chào hỏi.

Tạ Tuệ Lan nghiêng đầu, nở nụ cười, “Anh tới chậm, bọn em chờ anh đã lâu”.

“Đúng là giờ tan tầm rất đông đúc” Đồng Học Bàn quay đầu vừa thấy Tạ Hạo, “Em không ở nhà làm bài tập, tới đây làm gì?”

Tạ Hạo cười nói: “Anh cùng chị em không phải muốn mua xe à, em đương nhiên tới góp ý kiến cho mọi người, không phải nói khoác với hai người, em cũng có hiểu biết về xe, mấy năm gần đây em nghiên cứu không ít, bảo đảm sẽ giới thiệu những kiểu dáng tốt, nghe em không bị thiệt đâu”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Khi em cùng bọn Tiểu Nhiên nói chuyện, nó nghe được, thế là sống chết đòi đi cho bằng được, không cách gì ngăn nổi”.

Tạ Tĩnh chỉ Tạ Hạo, “Nó là người tới góp vui”.

“Go go go!” Tạ Hạo nghe không ra lời tốt xấu, hưng phấn lôi kéo bọn họ bước nhanh vào chợ xe.

.....

Bên trong.

Lúc này người bên trong không ít, tất cả đều là người tới xem xe.

Tạ Hạo tựa như đặc biệt thích xe, vừa thấy chung quanh đã rất kích động, giống như một nhân viên bán hàng, vội vàng giới thiệu với bọn Tuệ Lan.

Đồng Học Bàn lặng lẽ kéo Tạ Tuệ Lan sang một bên, thấp giọng nói: “Để em trai em gái em mua trước đi?”

Tạ Tuệ Lan ừ một tiếng, “Có thể”.

“Bọn nó thích xe gì, chuẩn bị chưa?”

“Ha ha, chuyện này em không rõ”.

“Vậy để anh hỏi”.

Đồng Học Bàn đi về phía Tạ Tĩnh Tạ Nhiên nói: “Tiểu nhiên, Tiểu Tĩnh, hai em cảm thấy thích loại xe nào?”

Tạ Nhiên mỉm cười nói: “Anh chị muốn mua xe dạng nào?”

“Không biết đâu, hai người cho rằng xe nào tốt?” Đồng Học Bàn đẩy vấn đề trả lại.

Tạ Tĩnh cười hì hì nói: “Nếu anh chị đã mở lời thì con Audi China cũng rất tuyệt, xe công của chính phủ phần lớn dùng loại này, xe rất được”.

“Cái gì Audi China!” Tạ Hạo râm rì chen vào nói: “Loại đó xấu mù, mua nó làm gì”.

Tạ Tĩnh liếc xéo nói, “Nhiều người mua nó chúng tớ nó không tồi, nhiều người vẫn sáng mắt hơn, em có hiểu không vậy?”

Tạ Hạo không để ý tới chị hai, quay đầu nói: “Anh, đừng nghe lời chị hai, đừng mua Audi China, nó quá lỗi thời”.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nhìn em gái, “Tiểu Tĩnh thích Audi China à?”

“Xe đơn vị chính là loại này” Tạ Tĩnh đáp: “Trước nay vẫn là nó nên quen rồi, cảm giác nó rất tuyệt, lần trước bố mẹ nói mua cho hai đứa em mỗi người một chiếc, nhưng nó hơi đắt, tới hơn bốn trăm ngàn, hai chiếc tới gần cả triệu, sau khi thương lượng thì em định mua con Accord, anh, anh nói xem anh muốn mua xe gì?”

Tạ Nhiên nói: “Passat mới đi”.

Tạ Hạo bĩu môi nói: “Càng nói càng chán, hai con đó đều không được, còn chưa tới hai trăm ngàn?”

Tạ Tĩnh tức giận trừng trừng thẳng em: “Em nghĩ chị gái giàu lắm sao, mới có hai trăm ngàn? Lương một tháng của chị được bao nhiêu? Đây còn chưa chắc đủ, chắc bố mẹ phải phụ thêm, nếu không phải tiền của chị gái thì Accord, Audi China chị đều không mua, chị sẽ làm con Audi A8, Audi A8 hoành tráng hơn nhiều, ai không thích xe xịn chứ? Em chỉ biết nói thôi, đợi khi em tốt nghiệp đại học thì sẽ biết kiếm tiền không dễ chút nào”.

Tạ Hạo hừ nói: “Audi A8 thì còn được”.

Tạ Nhiên cười nói: “Thì còn được sao? Một triệu đấy, có thể không được sao?”

Tạ Hạo nói: “Nguyên tắc của em không mua thì thôi, nếu mua phải mua xe xịn, vội vàng mua làm gì, tiền không đủ thì tiết kiệm vài năm”.

Tạ Tĩnh nói: “Chị không thể chờ, anh cũng chờ không nổi, không có xe rất không thuận tiện lúc đi lại”.

Đồng Học Bán bỗng nhiên nói: “Đi, chúng ta qua gian Audi xem sao?”

Tạ Tĩnh nhìn về phía bọn họ, “Hai người cũng muốn mua Audi?”

Tạ Tuệ Lan nói, “Trước tiên xem đã, đi thôi”.

Cả bọn đi tới gian bày Audi, Audi được nhiều người chuộng nên phòng tương đối lớn duy chỉ có giá là hơi cao, có không ít người đang vây quanh các loại audi a4l, a8l, q7 vài nhân viên bán hàng đang bận rộn chào hàng, Tạ Hạo trợn mắt bắt đầu giới thiệu tính năng của từng loại.

A8l, Xe này vẫn còn tốt lắm.

Đồng Học Bán hỏi một chút, Audi A8 mới giá chừng một triệu.

Tạ Tĩnh cùng Tạ Nhiên đi tới trước một con A8 nhìn ngó, đợi nhân viên bán hàng tới, Tạ Tĩnh còn chủ động yêu cầu ngồi thử, xem ra rất thích con xe này, cũng đúng, trong dòng Audi con A8 vẫn được nhiều người thích nhất, cán bộ lãnh đạo đều lái nó. Không giống các dòng xe khác, A8 là xe nhập khẩu, lái nó cũng thật hảnh diện.

Đồng Học Bán cùng Tạ Tuệ Lan liếc nhau, đều nở nụ cười.

Không bao lâu, Tạ Tĩnh Tạ Nhiên từ trên xe bước xuống, chỉ nghe Tạ Tĩnh nói: “Anh, chị, con này tuyệt lắm, hay anh chị cũng lái thử xem?”

Đồng Học Bán nói thẳng: “Không cần thử, quyết nó đi”.

Tạ Hạo sững sốt, “Quyết nhanh vậy sao? Để xem xét đã chứ”.

“Không cần” Đồng Học Bán nhìn về phía hai người Tạ Tĩnh, “Đúng rồi, hai người thích xe màu gì?”

Tạ Tĩnh nói: “Anh nếu lái thì chọn màu đen, còn chị có lẽ màu bạc, chị cảm thấy thế nào, dù sao em nghĩ màu bạc rất đẹp, cũng rất hợp với con gái”.

Tạ Tuệ Lan cười khê gật đầu, “Tốt, vậy chị nghe theo em, ha ha”.

“Alo, người đâu tới đây” Đồng Học Bản rất nhanh gọi tới nhân viên bán hàng, không nói hai lời, trực tiếp chỉ vào dòng A8 nói mua hai con, một màu đen, một màu bạc, hai con xe cũng chừng hai triệu, loại xe hào hoa này đương nhiên không rẻ chút nào.

Nhân viên bán hàng cũng không nghĩ bọn họ quyết định nhanh vậy, vui mừng ra mặt, vội đưa họ sang bên nghỉ ngơi và làm giấy tờ.

Đồng Học Bản quét thẻ.

...

Mười phút sau.

Trong phòng nghỉ.

Đồng Học Bản cầm phiếu đi ra, đưa cho nữ nhân viên bán hàng.

Nhân viên bán hàng tươi cười đưa giấy tờ cho hắn: “Anh xem qua đi, có thể ký vào đây là xong, hiện ở đây chúng tôi chưa có xe, thật ngại quá đi, nhưng trong vòng một tuần nhất định có, đến khi đó anh tới nhận xe là được” Nói xong nhân viên bán hàng lại lấy ra giấy tờ khác đi cho Tạ Tuệ Lan, “Chị cũng xem đi, còn có chứng minh thư của hai người, mời...”

Đồng Học Bản liếc nhìn hợp đồng, ngắt lời nói: “Không cần đưa cho chúng tôi xem”.

Nhân viên bán hàng ngẩn ra, “Ủa? Sao vậy?”

Đồng Học Bản lấy tờ hợp đồng trong tay Tuệ Lan, rồi đi tới đưa cho Tiểu Nhiên, Tiểu Tĩnh, “Tiểu Nhiên, Tiểu Tĩnh hai người ký vào đây”.

Tạ Nhiên ngạc nhiên, “Bọn em ký?”

“Bọn em ký làm gì?” Tạ Tĩnh cũng vội nói.

Đồng Học Bản cười nhìn Tuệ Lan, quay đầu nói: “Xe này mua cho hai người mà”.

Tạ Tĩnh a một tiếng, vội vàng đẩy hợp đồng, “Cái này không thể được, cái này không thể được”.

Tạ Nhiên cũng nhanh xua tay, “Anh à, chuyện này không được, thật không thể được”.

Đồng Học Bản cười hợp đồng đặt ở trước mặt bọn họ, “Hai người cũng đừng đẩy, trước khi tới đây, anh chị đã bàn bạc rồi, sẽ mua ôi người một chiếc xe, tới lúc sử dụng cũng thuận tiện, đây là tâm ý của anh chị, được rồi, nhanh ký đi, chúng ta còn phải thanh toán, biển số thì tự bọn em phải đi, anh chị không lo chuyện đó”.

Tạ Tĩnh vội la lên: “Thực không được đâu anh, nếu chỉ là vài chục ngàn còn được, đằng này những hai triệu”.

Tạ Nhiên cũng nói: “Đúng, quá nhiều tiền”.

Tạ Tuệ Lan hí mắt gõ gõ bàn, “Được rồi, đừng nói nhiều, ký tên đi!”

Tiểu Nhiên đau khổ cười, “Nhưng... nhưng...”

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Chị và anh rể tặng bọn em chút quà, như vậy không nên sao? Có gì sao? Có gì mà ngại? đừng chối nữa kéo anh rể giận”.

Tạ Hạo đứng ở bên cười ha hả, “Chị và anh rể vừa trúng quả đậm, hai người không biết sao? Không chém bọn họ thì chém ai, mau ký đi”.

Từ chối hồi lâu.

Cuối cùng, Tạ Tĩnh Tạ Nhiên thấy tiền cũng đã thanh toán, không lấy cũng không được, liền cảm động nhìn Đồng Học Bản và Tạ Tuệ Lan, “Vây cảm ơn anh chị”.

Đồng Học Bản nói: “Đều là người một nhà, khách khí cái gì”.

Lúc này, chỉ nghe Tạ Hạo cười nói, “Anh rể, chúng ta cũng là người một nhà, anh và chị phải chăng nên tặng em một chiếc, không thể bên trọng bên khinh được”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Cái gì mà bên trọng bên khinh, tiểu tử em cũng biết dùng thành ngữ sao?”

Đồng Học Bân dở khóc dở cười đưa mắt nhìn Tạ Hạo, “Cái gì phần em, bây giờ chưa được, em còn đi học cần xe làm gì? Hơn nữa em còn chưa có bằng lái, liệu có được không? Đợi em đậu đại học đi, ngày em đậu đại học, anh sẽ tặng em”.

Tạ Hạo cười ha ha, “Bao nhiêu tiền?”

“Một triệu, được không?”

“Okie!” Tạ Hạo hoan hô!

788. Chương 786: Porche Panamera

Chạng vạng.

Chợ xe Bắc Tam Hoàn.

Sau khi làm thủ tục mua xe cho Tạ Tĩnh và Tạ Nhiên, thời gian cũng không còn sớm, bọn họ không đi ăn cơm mà tiếp tục dạo trong đại sảnh.

Lúc này, điện thoại của Tạ Tĩnh vang lên.

“Alo, mẹ?” Tạ Tĩnh nói.

Phó bộ trưởng bộ Dân chính Hạ Diễm Trân nói: “Không trở về à?”

“Ừm, buổi tối bọn con không về ăn, con cùng anh chị đang ở chợ xe”.

“Sao lại đi chợ xe, muốn mua xe à, mẹ đã đưa tiền cho con và Tiểu Nhiên đâu?”

Tạ Tĩnh cười khỏ, “Nói với mẹ chuyện này, cái này...” Cô đi ra xa một chút, “Là anh rể tặng con và anh trai mỗi người một chiếc”.

Hạ Diễm Trân hơi trầm ngâm, “Xe gì?”

Tạ Tĩnh ho khan nói: “Audi A8!”.

“A8? Bọn con muốn sao?”

“Anh rể đã trả tiền rồi bọn con cũng nói không cần, quá không thích hợp”.

“Con còn biết không thích hợp? Xe một triệu, mẹ con mới lái a6 thôi”.

“Vậy mẹ nói phải làm sao bây giờ?”

“Con người chị con còn không biết sao? Còn anh Đồng con nữa đều là loại cực cố chấp, nhất định sẽ không nhận lại, vậy đi con đưa điện thoại cho Tuệ Lan... không, đưa cho Tiểu Bân để mẹ nói với nó”.

Tạ Tĩnh đi lại đưa thoại cho Đồng Học Bân, “Anh rể, mẹ có chuyện muốn nói với anh”.

Đồng Học Bân cầm lấy di động, “Alo, bác gái, cháu tiểu Đồng đây”.

Hạ Diễm Trân bắt đầu dĩ cười nói: “Các con cũng thật là, mua cho bọn Tiểu Tĩnh xe gì không mua, mua xe xịn thật quá hoang phí”.

“Ài, không có việc gì đâu bác gái, đó là chút tâm ý thôi ạ, dù sao xe cũng đã mua, đừng bắt bọn cháu trả lại”.

“Ai, Vậy bác cảm ơn bọn cháu”.

“Xem bác khách khí chưa kìa”.

“Khi nào rảnh tới nhà bác chơi, bác sẽ đích thân xuống bếp làm mời bọn cháu”.

“Dạ, vài hôm nữa bọn cháu sẽ tới”.

Tắt điện thoại, Đồng Học Bân đưa trả lại cho Tạ Tĩnh.

Tạ Nhiên đứng ở bên nói: “Anh rể, cảm ơn”.

Đồng Học Bân chặc lưỡi cười nói: “Hai người cũng đừng nói gì nữa, đừng khách khí, đi thôi, qua bên kia xem chị bọn em đang xem xe gì”.

Tạ Hạo kêu lên: “Chị, để em chọn cho chị một chiếc!”

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Được, để chị xem nhãn quang em thế nào”.

Tạ Hạo tuân lệnh, liền chạy đi, tới phòng phía đông nơi trưng bày Landrover neho mắt nhìn xe.

Bên này người rõ ràng ít hơn bên Audi rất nhiều, vừa mở là nhận ra không có người nào, hai là bên này toàn xe xa xỉ, giá không hề rẻ chút nào, không phù hợp với nhiều người, cho nên bên trong phòng vắng vẻ, đợi bọn Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan đi tới, Tạ Hạo đã nhắm một chiếc xe, khoa chân múa tay giới thiệu về nó.

“Mua chiếc này này” Tạ Hạo kích động nói: “Con Landrover mới tinh, đẹp biết bao”.

Tạ Tuệ Lan cười: “Ha ha, quả là rất tuyệt”.

Đồng Học Bân nhìn về phía cô, “Em thích cái này? Không thể chứ? Đây là xe việt dã dành cho người già lái”.

Tạ Tuệ nhìn hần: “Là xe do người lái, sao nào? Khẩu khí của anh có vẻ không thích?”

“Em nhìn xem!” Đồng Học Bân bĩu môi nói.

Tạ Tuệ Lan ha ha cười, đi lên nhìn xem, “Landrover em không hiểu, không biết đẳng cấp xe thế nào?”

Nhân viên bán hàng vội chạy lại giới thiệu.

Ai ngờ Tạ Hạo lại giành trước từng bước nói: “Đẳng cấp nào cũng có, rẻ nhất là triệu bảy, đỉnh cao là ba triệu ba, tất cả đều chưa quá bốn triệu”.

Đồng Học Bân ngắt lời nói: “Chị em không thích hợp lái xe này”.

Tạ Tuệ Lan chỉ Đồng Học Bân với bọn em út, “Nhìn anh rể bọn em xem kìa, vừa nghe bốn triệu đã đứt ruột, trong điện thoại rõ là đã nói chị thích mua xe gì thì mua”.

Mọi người đều cười.

Đồng Học Bân hung hăng trừng mắt nhìn cô, “Một ngày em không gây chuyện em không thoải mái sao, anh tiếc tiền gì chứ, không phải nhìn em lái con này không ung dung mà là động cơ quá lớn, bỏ đi, anh nói gì em cũng không nghe, em thích mua thì mua, dù sao sau này cũng đừng hối hận”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Chiếc này rất tuyệt, nghe theo lời em trai đi, nhưng chiếc vừa phải thôi”.

“Vậy thì không được, đã mua thì phải mua chiếc xịn nhất” Đồng Học Bân nói với nhân viên bán hàng, tôi muốn một chiếc V8-SC đời mới.

Vậy là bốn triệu rồi.

Tạ Nhiên cùng Tạ Tĩnh nhìn nhau cười khỏ.

Chờ khi Tạ Tuệ Lan ngồi vào đi thử xe, Đồng Học Bân liền thay đổi quan niệm ban đầu, ai nói Landrover chỉ thích hợp cho đàn ông, Tuệ Lan ngồi vào cảm giác vô cùng thích hợp, xem ra loại này cũng rất hợp cho con gái.

Xuống xe, Tạ Tuệ Lan mỉm cười gật đầu, “Cũng không tệ lắm”.

Sau khi làm thủ tục tính tiền, mấy người tiếp tục dạo bên trong

Một lát sau, đi tới gian bán Porche.

Tạ Hạo cười nói: “Anh rể, lần trước anh mua chính là Porche Cayenne? Lần này dứt khoát mua Porche đi”
Tạ Hạo lập tức giới thiệu vài chiếc.

Bất quá Porche đều là là xe thể thao, hai bên cửa nhiều, lái nó không thuận tiện, không gian chật, nếu phải đưa đón người, ngoài Đồng Học Bàn chỉ có thể ngồi thêm một người, đó cũng không tính gì, Đồng Học Bàn cũng không đặc biệt hài lòng.

Đột nhiên, Học Bàn chú ý đến một chiếc Porche thể thao màu đen.

Đạp vào mắt mọi người là một chiếc Cayenne việt dã, loại xe thể thao này có 5 chỗ ngồi, kiểu dáng rất được, không phổ trương, không giống như các loại thể thao khác, tính năng của nó nổi bật, ngoại hình và màu sắc rất phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của Đồng Học Bàn, sau khi nghe ngóng đây là chiếc porche Panamera đời mới, là chiếc đắt nhất trong dòng Porche, giá của nó cũng phải trên ba triệu, so với chiếc Lanrover của Tuệ Lan cũng không cách bao nhiêu, cả hai đều là loại cực xa xỉ.

Xem xét vẻ ngoài.

Nhìn nhìn phổi màu.

Cuối cùng, Đồng Học Bàn càng xem càng thích, bàn tay vung lên, “Chính là chiếc này”.

Nhân viên bán hàng hỏi: “Anh thích xe màu gì?”

“Màu đen”.

Lại là một chiếc bốn triệu.

Mua xong, Tạ Hạo mới chặc chặc nói: “Chị và anh rể đúng là biết tiêu tiền, chớp mắt đã đi mười triệu, nhưng thế nào em cũng thấy hai người nên đổi xe, chị em lái con Panamera còn anh rể lái chiếc Landrover, như thế mới hòa hợp”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Về sau bọn chị sẽ đổi”.

Tạ Hạo mắt thêm nói: “Cho em đổi với”.

“Tiểu tử ngươi, tốt nghiệp rồi nói sau!”

789. Chương 787: Đều Thăng Quan!

Vài ngày sau.

Biệt thự Tây Giao.

Trù bị hôn lễ cũng đã tới hồi kết.

“Tiểu Bản, đưa chữ Hỉ ẹ, mẹ treo lên nào”.

“Mẹ, mẹ nghỉ một chút đi, con tới con tới”.

“Vậy con treo đi, thăng một chút, không được, lệch rồi, dịch qua trái một chút”.

“Na , mẹ xem như vậy được chưa?”

“Tạm rồi, con xuống ẹ xem, được, vậy được rồi”.

Trong sân biệt thự, ngoài Loan Hiểu Bình, Dương Triệu Đức thì Tô Giai cũng tới, với tư cách là người nhà Đồng Học Bàn, đang bố trí phòng cho bọn họ, dán chữ Hỉ bên ngoài cửa sổ phòng cũng đã bận rộn hồi lâu.

Đồng Học Bàn cầm chai nước khoáng từ trong phòng đi ra, “Chị Tô, nghỉ ngơi chút đi, nhìn cái chuyện ồn ào này, vừa mới tới đã để chị bận rộn”.

Tô Giai ha ha cười, “Chị đến không phải để giúp đỡ sao?”

Học Bàn đưa cho cô, “Uống nước trước đi, chú Dương, chú cũng nghỉ ngơi một chút đi”.

Dương Triệu Đức cười nói: “Được”.

Mọi người đều đi ra hậu viện, ngồi ở trước bể bơi nghỉ ngơi, uống trà uống nước.

Đồng Học Bàn có chút ngưỡng ngừng nói: “Mẹ, chú Dương, biệt thự này vốn dĩ mua cho tặng hai người kết hôn, sao bây giờ lại trả cho con làm phòng cưới? Con nói rồi, đến khi đó mua một gian là được, dùng phòng của hai người nó làm sao ấy, quả là không thích hợp”.

Loan Hiểu Bình nhìn hân: “Con mua phòng mới thì không phải trang hoàng sao? Hai ngày nữa là hôn lễ của con và Huệ Lan, thời gian không đủ, nơi đâu là hợp lý nhất rồi”.

“VẬY CŨNG...”

“Đều đã bố trí, không nói chuyện này nữa”.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, DÙ SAO CON VÀ HUỆ LAN CŨNG SỐNG MỘT THỜI GIAN, SAU NÀY VẪN PHẢI TRỞ VỀ PHẦN CHÂU SỐNG”.

Dương Triệu Đức nói: “Thật ra chú và mẹ cháu cũng không tính đến sống ở đây, về sau phòng này cháu và Huệ Lan dùng đi, không cần phải phân như vậy rõ ràng, ha ha”.

Đồng Học Bàn khoát tay, “VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, NÓI TẶNG HAI NGƯỜI THÌ LÀ CỦA HAI NGƯỜI”.

Loan Hiểu Bình điềm đạm cười nói: “Chú Dương của con nói đúng, hai người chúng ta không tới đây đâu, con còn không biết sao? Chú Dương của con phải đi thành phố Lữ an, là thành phố mà lần trước con đi làm án, rồi Phần Châu cũng không xa nữa đâu”.

Đồng Học Bàn sững sốt, “Sắp chuyển sao? Chú Dương được thăng chức sao?”.

Dương Triệu Đức cười ừ một tiếng, “Lệnh điều động vừa tới, đi Lữ An làm thị trưởng”.

Làm Thị trưởng? Đây quả là chức vụ béo bở.

Mẹ cũng trở thành phu nhân thị trưởng.

Đồng Học Bàn vui vẻ, “Mẹ, những gì con nói trước đây đã tới. Chú Dương không nghỉ hưu được, chú dương tuổi sung sức, mẹ nhìn xem, có phải đến lúc phát tài rồi không? Hai năm nay lại thăng một cấp, phó bộ trưởng cũng không phải không có khả năng” Đối với sự thăng chức của Dương Triệu Đức thì Đồng Học Bàn không bất ngờ. Trước động đất là Dương Triệu Đức ra lệnh cho nhật báo Phần Châu phát tin, dường như trong cuộc họp thường ủy còn đưa ra biện pháp phòng chống, bởi thế giờ được thưởng.

“Cái gì mà thị trưởng với không thị trưởng” Loan Hiểu Bình nói: “Cũng chỉ vậy thôi”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Thôi đi, con xem trong lòng mẹ đang rất cao hứng phải không thị trưởng phu nhân”.

“BẬY NÀO” Loan Hiểu Bình cười đánh vào cánh tay con trai.

Tô Giai bỗng nhiên nói: “Học Bàn, chị cũng phải điều động”.

Đồng Học Bàn ồ một tiếng, “Chị Tô cũng thăng chức sao, tốt chứ? Đi đâu thế?”

“Nhắm chừng vẫn là ở tòa soạn báo” Tô Giai cười nói: “Lại thăng một cấp, có lẽ là trưởng phòng tin tức của nhật báo Phần Châu”.

“Ồ, vậy thì chúc mừng, hôm nay chúng ta đúng là song hỷ lâm môn!”

“Không phải nhờ cậu?” Tô Giai cười nói: “Nếu cậu không cho tôi bản báo cáo của cậu, tôi vẫn chỉ là linh quèn ở phòng tin tức”.

Đồng Học Bàn cười nói: “Hài, em cũng chỉ là mèo mù vớ cá rán thôi”.

“Chà, khiêm tốn quá đi” Dương Triệu Đức chỉ vào Đồng Học Bàn cười cười, “Lần này quả thật là công lao của Tiểu Bàn, Hiểu Bình, lần này con chúng ta mở mắt chúng ta”.

Đồng Học Bàn ai da nói: “Chú Dương, chú đừng khen cháu nữa”.

Bọn họ thăng chức, Đồng Học Bàn cũng rất vui vẻ

Cảnh Nguyệt Hoa làm bí thư khu ủy...

Dương Triệu Đức đi Lâm An làm thị trưởng...

Tô Giai cũng thăng trưởng phòng tin tức...

Bạn bè của mình cấp bậc ngày càng cao, đối với sự phát triển công việc của Học Bân sau này cũng có nhiều trợ giúp.

Hiện tại dường như khoảng cách chức vụ giữa mình và Tuệ Lan không nhiều, nghĩ tới đây Đồng Học Bân không kìm được hỏi: “Chú Dương, cháu và Tuệ Lan phải đi đâu, chú có nghe ngóng được gì không?”

Dương Triệu Đức hơi trầm ngâm, “Cháu còn không rõ, vợ cháu đã chắc rồi, trước khi tới đây chú có đi thành phố một chuyến, nghe nói Tuệ Lan sẽ được đề bạt làm Phó thị trưởng Phần Châu”.

Đồng Học Bân ngạc nhiên, “Phó thị trưởng? Không phải trợ lý thị trưởng?”

“Có lẽ được đặc cách đề bạt phó thị trưởng” Dương Triệu Đức đáp.

Tô Giai cười nói: “Gia thế nhà em gái tôi thế nào, có được đề bạt lên chính ban cũng không lấy làm lạ”.

Dương Triệu Đức bật cười nói: “Chính ban thì phải chờ, không nhanh vậy đâu, Tuệ Lan mới 31 tuổi thôi? Dù là cháu gái Tạ Tổng cũng phải theo quy định của chế độ, lần này Tuệ Lan không chế được con số thương vong của huyện Duyên Đài vô cùng thấp, nên mới có cơ hội đặc cách, không thì Tuệ Lan muốn lên phó thị trưởng, chỉ ít cũng phải chờ vài năm nữa”.

Đồng Học Bân âm thầm tắc lưỡi, trước đây hẳn đâu quá để ý chuyện này đâu, lẽ ra Tạ Tuệ Lan bây giờ là chủ tịch huyện Duyên đài, hơn nữa cũng là huyện viên, phải cần thời gian mới là phó thị trưởng. Đồng Học Bân vốn nghĩ chẳng thể vượt quá ba cấp, trước tiên nên làm trợ lý thị trưởng, nên làm ở vị trí đó một thời gian, khi đủ lòng đủ cánh mới nghĩ tới phó thị trưởng, ai ngờ Tạ Tuệ Lan một bước lên trời. Đây đương nhiên là chuyện vui, sau này Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan kết hôn, hai người chính là một, cấp bậc của cô càng cao, vị trí của Đồng Học Bân càng vững chắc.

Đồng Học Bân lập tức nói: “Trong thành phố còn có gì thay đổi không?”

Dương Triệu Đức nghĩ ngợi nói: “Bên văn phòng của phố Quang Minh, Cảnh Tân Khoa em trai của Cảnh Nguyệt Hoa được thăng lên làm chủ nhiệm”.

Đồng Học Bân nháy mắt mấy cái, “Mọi người đều có tin, cháu ở đây lại chẳng có động tĩnh gì?”

“Cháu đi học ở trường Đảng Trung ương, phó sở khẳng định là không có vấn đề gì” Dương Triệu Đức cười ha hả nói: “Đừng nóng vội, chú đoán cháu vẫn về Phần Châu, nhưng chức vụ cụ thể thì chưa được thảo luận, có lẽ vị trí trống không nhiều, cấp trên còn đang nghĩ cho cháu một chức vụ quan trọng, cho nên tới bây giờ vẫn chưa quyết định, là chuyện tốt, đợi qua vài ngày cháu kết hôn, có lẽ cũng sẽ có tin thôi, cháu cứ đợi đi”.

Loan Hiểu Bình nhắc nhở nói: “Đừng nghĩ tới thăng quan, nhiệm vụ của con hiện tại là tổ chức hôn lễ cho tốt, kết hôn mới là đại sự của đời người”.

“Ha ha con biết rồi”.

790. Chương 788: Trước Đám Cưới!

Ngày kế.

Hơn 7 giờ tối

Hai chiếc Audi A81 một đen một bạc chậm chậm lái vào Tây Giao, dừng trước sân biệt thự, cửa xe vừa mở lần lượt bước xuống là Tạ Tuệ Lan, Hàn phu nhân, Tạ Tĩnh, Tạ Nhiên, Hạ Diễm Trân... phần lớn đều là nữ quyến Tạ gia, hôm nay mọi người tới đây chủ yếu xem phòng cưới của Tạ Huệ Lan và Đồng Học Bân, chỉ còn hai ngày nữa là tới ngày kết hôn.

Trong sân.

Xuống xe Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: “Xe lái thế nào?”

Tạ Tĩnh đi lên kéo tay chị, vui cười nói: “Rất tuyệt, cảm ơn chị”.

“Đừng khách khí, ha ha, em và Tiểu Nhiên thích là được rồi” Tạ Tuệ Lan đáp.

“Đâu chỉ là thích” Hạ Diễm Trân cười nói: “Hai đứa nhỏ này, ngày hôm qua vừa lấy xe đã lái khắp một vòng Bắc Kinh” Hạ Diễm Trân nhìn Tạ Tuệ Lan nói: “Tuệ Lan, đợi sau khi cháu và Tiểu Bân kết hôn, cô cũng sẽ tặng hai đứa một chiếc”.

Đồng Học Bân tặng con trai, cô gái bà một phần lễ vật quả là xa xỉ, sau khi Hạ Diễm Trân bàn bạc với chồng Tạ Quốc Lương đều cho rằng thật không thích hợp, cho nên cũng muốn mua tặng lại gì. Tạ Tuệ Lan xua tay nói: “Cô đừng làm vậy, cháu và Tiểu Bân đều mua xe cả rồi”.

“Mua rồi” Hạ Diễm Trân nhìn xung quanh, “Xe đâu?”

Tạ Nhiên nói: “Chị và anh rể mua một chiếc Landrover và một chiếc Porche”.

Tạ Tĩnh bổ sung: “Đã ký hợp đồng nhưng xe chưa tới, có lẽ vài ngày nữa”.

Tạ Tuệ Lan ha ha cười, “Mai là kết hôn, xem ra trước kết hôn không lái được rồi”.

Hàn Tinh ở bên mỉm cười nói: “Bố cô chưa lái qua Landrover, cô thật ghê, có lái cũng không sợ thiên hạ xì xầm”.

Tạ Tuệ Lan vui vẻ nói: “Tiểu Bân lúc trước lái Mercedes đi làm, sau đổi thành Cayenne anh còn chẳng ngại, cháu sợ gì chứ”.

Hàn Tinh tức giận nói: “Hai vợ chồng son các người đúng là hợp đôi, người tung kẻ hứng”.

“Yên tâm đi” Tạ Tuệ Lan vuốt mái tóc, “Lúc đi làm cháu sẽ không dùng”.

“Đây là phòng cưới của bọn cháu” Hàn Tinh nhìn biệt thự, hai lòng gật đầu: “Không tồi”.

Tạ Tuệ Lan giải thích: “Thật ra là Tiểu Bân mua ẹ anh ấy, hai chúng cháu khi kết hôn thì sống ở đây, đến lúc vẫn phải chuyển đi”.

Lúc này, biệt thự cửa vừa mở ra.

Đồng Học Bân bước đi ra: “Ai u, bác gái, cô đều đến đây? Mau mời vào, mau mời vào”.

Hàn Tinh nhìn xem bên trong, “Người nhà cháu đâu?”

Học Bân nói: “Mẹ cháu đi mua giường và chăn rồi, còn nói phải đổi bộ màu hồng, vừa mới đi được một lúc”.

Tạ Tuệ Lan hần giận hờn nói: “Mẹ bị huyết áp cao, anh còn để mẹ bận rộn vậy, còn anh thì ngồi ở nhà?”

Đồng Học Bân bất đắc dĩ nói: “Anh có khuyên nhưng mẹ sống chết cũng không nghe lời, anh đi mua mẹ không yên tâm”.

Hàn Tinh đi vào trong biệt thự, “Đi thôi, chúng ta đi vào nhà chờ mọi người”.

Tạ Nhiên nhìn khó xung quanh hồi lâu, “Anh rể, nhà bên này đại khái khoảng bao nhiêu tiền”.

Đồng Học Bân vuốt vuốt mũi ra chiều suy nghĩ, “Ai da, không nhớ chính xác nữa, chắc khoảng hơn chục triệu? Một căn có ưu đãi, đại khái khoảng hai chục triệu”.

Tạ Tĩnh lấp bắp kinh hãi, “Hai chục triệu?”

Hàn Tinh cảm khái nói: “Bên này phòng ốc cũng không phải rẻ”.

Tạ Tĩnh chớp chớp ánh mắt, lập tức cười hì hì nhìn về phía Tạ Tuệ Lan, “Chị, vẫn là anh Đồng thương chị, nhân kim cương ba trăm triệu, xe vài triệu, nhà vài chục triệu, nói mua là mua”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Tiểu tử này chính là người mới phát tài, ngoài tiền chẳng có gì nữa”.

Đồng Học Bân tố cáo với Hàn Tinh: “Bá mẫu, người xem xem? Lại bắt đầu chém cháu đấy, cô ấy xem như đó là niềm vui trong ngày, đúng là lời không rời khỏi việc, cháu thật khâm phục cô ấy”.

Hàn Tinh bị chọc cười, “Được, quay về cô sẽ phê bình nó!”

Tạ Tuệ Lan neho neho mắt nhìn Đồng Học Bản, “Được, tiểu tử, có bản lĩnh, còn học được cách tổ cáo bà chị này?”

“Anh đi lấy nước, mau ngồi đi” Tiến vào phòng Đồng Học Bản hừ một tiếng, không để ý tới nàng, lập tức thu xếp đứng lên đi pha trà.

“Anh rẽ nghỉ ngơi đi, để em” Tạ Tĩnh vội cướp lấy.

“Không cần không cần” Đồng Học Bản nói: “Mọi người xem ti vi đi, điều khiển đang ở trên sofa đó”.

“Ai da, anh còn khách khí với em” Tạ Tĩnh mặc kệ vẫn muốn giúp đỡ.

“Không phải khách khí, em cứ ngồi đi, nhanh thôi mà” Đồng Học Bản không để cho cô đụng vào bất cứ thứ gì, ép cho cô phải ngồi xuống sau đó mới đi lấy nước.

Hạ Diễm Trân nhìn anh cười nói: “Tiểu Bản là dân Bắc kinh xưa sao? Lớn lên trong ngõ nhỏ phải không? Vừa nhìn là nhận ra”.

Tạ Tĩnh đưa mắt nhìn mẹ: “Mẹ mới biết sao? Không phải sớm nói anh rẽ là người Bắc Kinh sao?”

Hạ Diễm Trân lắc đầu nói: “Mẹ nói Bắc kinh xưa, không phải ý đó, Tiểu Tĩnh Tiểu Nhiên hai người bọn con, thật ra nếu nghiêm khắc mà nói thì phải dân Bắc kinh xưa”.

Tạ Tĩnh ngạc nhiên nói: “Con sinh ra ở Bắc Kinh, lớn lên ở Bắc kinh, vậy mẹ nói con người ở đâu?”

Hàn Tinh cười ha ha nói: “Mẹ cháu nói là hoàn cảnh trưởng thành, con và Tiểu Nhiên dù sinh ra ở Bắc Kinh, nhưng chưa từng sống trong ngõ nhỏ, vừa sinh là sống trong nhà cao, không giống như lớn lên trong các ngõ nhỏ, cho nên khẩu âm hay, thói quen cũng thế, đều không đậm chất Bắc Kinh, bác và Hạ Trân thật ra cũng không như vậy, trong bọn nhỏ đời thứ ba nhà chúng ta, thì Tuệ Lan và Tiểu Bản là dân Bắc Kinh xưa, Tuệ Lan lúc đầu cũng lớn lên trong ngõ nhỏ, nghe khẩu âm là nhận ra, Tiểu Bản cũng vậy, nói nặng hơn”.

Tạ Tĩnh cười khanh khách, “Ra là vậy, nhưng anh rẽ quá khách khí”.

Đồng Học Bản nở nụ cười: “Khách khí một chút không nên sao? Anh cũng không phải người ngoài, chủ yếu là do thói quen thôi”.

Tạ Tuệ Lan nói: “Thật ra hai chúng ta cũng không tính, bây giờ còn có vài người Bắc Kinh xưa? Trừ ông nội chẳng còn thấy được bao nhiêu?”

“Đúng là vậy, bây giờ ngõ nhỏ trong thành đại bộ phận là dân ngoại tỉnh, không khí không còn giống trước kia”.

Vừa xem ti vi vừa nói chuyện, không khí trong phòng thật rôm rả, hơn nữa chữ Hỉ lớn đã dán từ lâu, khắp nhà đâu đâu cũng lộ ra không khí vui vẻ.

Nửa giờ sau.

Loan Hiểu Bình đã trở về.

“Bà thông gia”.

“Mọi người đều đến rồi sao? Thất lễ quá, tôi đi mua ít đồ, không ngờ mọi người tới nhanh vậy”.

“Chúng tôi cũng vừa đến, Tuệ Lan còn không mau cầm đồ giúp mẹ chồng con?”

“Không cần, để tôi, để tôi. Mọi người cứ ngồi đi”.

Sau đó mọi người ngồi hàn huyên, Hàn Tinh và Loan Hiểu Bình dường như hẹn từ trước, đột nhiên gọi Tuệ Lan và Đồng Học Bản tới phòng ngủ.

Trong phòng.

Mọi người đều ngồi xuống giường. Hàn Tinh kéo tay Tuệ Lan, vui vẻ nhìn hai đứa trẻ “Mai là hôn lễ, theo quy định, ngày mai hai đứa không thể gặp mặt, cho nên có một số lời hôm nay cô nói luôn, ha ha, Tiểu Bản, Tuệ Lan, hai cháu kết hôn, trong lòng cô rất vui, hai ngày nay cô và Hiểu Bình giống nhau, đều chẳng

thể nào ngủ được, vừa nhắm mắt là chuyện của hai đứa lại hiện ra, trước cô chúc phúc hai đứa, hai đứa có thể đi đến ngày hôm nay thật không dễ gì, điểm này cô tin hai đứa rõ hơn ai hết, họa trời họa người các cháu đều đã trải qua, nên cô tin so với người khác, hai đứa càng biết trân trọng ơn, cho nên nhất định phải sống cho tốt, phong ba bão táp đều trải qua rồi, không quan tâm sau này hai vợ chồng cãi nhau vì chuyện gì, nhưng nhớ lấy câu này, không có sống mà không có trắc trở, không có vợ chồng không cãi nhau”.

Đồng Học Bân lập tức nói: “Bác gái, chúng cháu rõ rồi”.

Hàn Tinh gật đầu vỗ tay Đồng Học Bân, cầm tay Tuệ Lan giao cho hẳn: “Hôm nay, ta giao Tuệ Lan cho cháu, phải đối xử tốt với nó, ta chỉ có một đứa con gái này”.

Đồng Học Bân lập tức tỏ thái độ nói: “Bác gái, bác cứ yên tâm”.

Hàn Tinh ôm lấy khoe miệng nói: “Còn gọi bác gái?”.

Đồng Học Bân mặt đỏ lên, ngượng ngùng nhẹ giọng kêu một tiếng: “...Mẹ”.

Hàn Tinh cười cầm tay hai người, mắt lúc đỏ đỏ hoe, dường như bà vừa rơi lệ

Tạ Tuệ Lan vỗ vỗ bàn tay mẹ: “Mẹ, đừng khóc được không? Mẹ đừng dọa bọn con chứ, ha ha”.

“Mẹ đang rất vui” Hàn Tinh hấp háy mũi, cười một bên đầu, “Bà thông gia, bà cũng nói gì đi chứ”.

“Vây... tôi nói.” Loan Hiểu Bình nghe vậy, chậm rãi nắm lấy tay Tạ Tuệ Lan: “Tuệ Lan, Tiểu Bân có thể lấy cháu đó là phúc phận của nó, nó từ nhỏ đã chẳng có nhiều ngày vui vẻ, từ sau khi bố qua đời nó cùng bác trải qua không ít cơ cực, nhưng nó chưa một lần oán trách bác, bác vẫn luôn cảm thấy thiếu nợ nó, có lỗi với nó...”

Đồng Học Bân không thích nghe, ngắt lời nói: “Mẹ, mẹ nói gì vậy, có nợ thì là con nợ mẹ, làm gì có đạo lý mẹ thiếu nợ con, mẹ có lỗi gì với con chứ?”

“Con để mẹ nói hết” Loan Hiểu Bình kéo tay Tạ Tuệ Lan nói: “Tuệ Lan, vừa rồi mẹ cháu giao cháu cho con trai bác, Tiểu Bân nó làm việc thường kích động, trước nay chưa từng để ý hậu quả, nhưng nó là người có tâm, điểm này thì bác biết, nó kém cháu vài tuổi, cháu cũng hiểu chuyện hơn nó, về sau sống cùng nhau, cháu nên chiều cố nó nhiều, có xảy ra chuyện gì cũng đừng chấp nhặt nó”.

Tạ Tuệ Lan trịnh trọng nói: “Bác yên tâm đi”.

“Có cháu ở bên bác cũng yên tâm” Loan Hiểu Bình nhìn về phía con trai: “Con cũng vậy, về sau phải đối xử tốt với Tuệ Lan, nếu để mẹ biết con ăn hiếp nó, mẹ không tha cho con đâu”.

“Con biết rồi” Đồng Học Bân cười khỏ, trong lòng thầm nghĩ con dám ăn hiếp cô ấy sao? Cô ấy không ăn hiếp con đã là may mắn lắm rồi.

“Tuệ Lan, điện thoại bác cháu biết rồi” Loan Hiểu Bình nói: “Về sau thằng bé này có ăn hiếp cháu, cháu cứ gọi cho bác để bác xử nó cho”.

Tạ Tuệ Lan ha ha cười không ngừng, “Được, mẹ”.

“Ừm!” Loan Hiểu Bình cũng bị này một tiếng mẹ kêu thật sự vui vẻ, “Con ngoan!”

Một phen trò chuyện, một phen dặn dò, đây mới là hương vị gia đình chân chính.

791. Chương 789: Hôn Lễ (thượng)

Hôm sau.

Buổi sáng.

Tại biệt thự Tạ gia.

Tiếng pháo đi đùng trong vườn, mọi người đang tự tập ở nhất đường, hôn lễ đã bắt đầu, hôm nay chính là ngày cưới của Đồng Học Bân và Tạ Tuệ Lan.

Trong phòng.

Đồng Học Bân cùng Tạ Tuệ Lan cùng nhau thấy Tạ gia trưởng bối.

“Chúc mừng”.

“Chúc hai người trăm năm bạc đầu”.

“Sớm sinh quý tử, ha ha”.

“Tối, đây là lì xì, cầm lấy”.

Phần lớn người bên trong Đồng Học Bân đã gặp qua, cha mẹ Tạ Tuệ Lan Tạ Quốc Bang cùng Hàn Tinh, Tạ Nhiên Tạ Tinh cùng cha mẹ Tạ Quốc Lương và Hạ Diễm Trân, Tạ Hạo cùng cha mẹ Tạ Quốc Kiến và Từ Lệ Phân... vài người đời thứ ba đều trong phòng, cũng có vài người lớn, như Tạ lão gia đang ngồi cùng một ông già, một đôi nam nữ trung niên đang kéo tay Hàn Tinh, một thanh niên đang nói cười với Tạ Hạo, Đồng Học Bân chưa từng gặp qua, không biết phải xưng hô thế nào.

Đồng Học Bân hắng giọng một tiếng nói: “Ông nội, ba, mẹ, cô chú”, Tạ Tuệ Lan trong bộ áo cưới qua chào Loan Hiểu Bình và Dương Triệu Đức: “Mẹ, chú Dương”.

Loan Hiểu Bình và Dương Triệu Đức chưa đăng ký kết hôn nên cô vẫn gọi chú Dương. Rồi cô lại nheo mắt cười nói: “Có vài người lớn anh chưa gặp qua, để em giới thiệu, đây là Tứ gia gia của chúng ta”, Đồng Học Bân vội nói “Tứ gia gia”, Tứ gia gia cười nói “Tuệ nhân của Tuệ Lan không tồi”.

“Ông quá khen” Đồng Học Bân ngượng ngừng nói

“Quá khen sao? Chuyện của cháu ông đã nghe không chỉ một lần, một tiểu tử tuyệt vời”.

Đồng Học Bân trước đây cũng đã từng nghe Tuệ Lan nói về Tứ gia gia, anh biết ông không mang họ Tạ, dường như là bà con xa của Tạ lão gia, từ nhỏ Tuệ Lan đã sống ở nhà Tứ gia gia một thời gian dài, không giống như ông nội, Tứ gia gia chưa lui về tuyến hai, lúc này vẫn đang lãnh trọng trách ở tuyến một, đảm nhiệm thường ủy cục chính trị, Bí thư ủy ban kỷ luật, là một trong mười lãnh đạo trung ương, là người có chức vụ cao nhất của Tạ gia hiện tại.

Tuy rằng Tứ gia gia tuổi đã không nhỏ, nhưng lãnh đạo cấp quốc gia đã không có tuổi nghỉ hưu, chỉ cần có sức khỏe là vẫn tiếp tục làm.

Tứ gia gia lại nói với Đồng Học Bân mấy câu, tất cả đều có ý khen ngợi.

Đối mặt Bí thư ủy ban kỷ luật, Đồng Học Bân không khỏi có chút khẩn trương liên tục khiêm tốn.

Không bao lâu, Tạ Tuệ Lan kéo Đồng Học Bân đến trước một cô trung niên, cười ha ha nói: “Đây là cô nhỏ Tạ Quốc Nguyệt, và dưỡng Hẫu Hưng An”.

Thê Học Bân lập tức nói: “Cháu chào cô chào dưỡng”.

Tạ Quốc Nguyệt cười nói: “Cuối cùng đến tôi, Tiểu Bân, Tuệ Lan trước chúc mừng các cháu”.

“Ha ha” Tạ Tuệ Lan nói: “Cảm ơn cô”.

Tạ Quốc Nguyệt cười nói: “Tuệ Lan nhà chúng ta cuối cùng cũng lấy chồng, tôi nhẹ người rồi, tốt lắm, tốt lắm”.

“Em nói chuyện không nghiêm chỉnh tí nào” Chồng cô Hẫu Hưng An quay đầu lại nói với Đồng Học Bân: “Tiểu Bân, nhà chú trước nay vẫn ở Sơn Đông, cháu cùng Tuệ Ln cũng ở đó hai năm, chúng ta chưa từng gặp nhau, dù sao cũng là người một nhà, về sau có cơ hội sẽ hiểu hơn” Đồng Học Bân vội lên tiếng đồng ý.

Hẫu Hưng An, Đồng Học Bân cũng nghe Tuệ Lan nhắc tới không chỉ một lần, phó tỉnh trưởng Sơn đông đương nhiệm, cũng là quan to cấp phó bộ.

Tạ Tuệ Lan tiếp tục giới thiệu nói: “Còn có tiểu tử này, Hẫu Minh, em chúng ta” Đồng Học Bân bắt tay nói: “Chào em...”

Hẫu Minh nhìn cũng cao lớn như Đồng Học Bân, khuôn mặt có phần giống mẹ Tạ Quốc Hoa.

Nghe vậy, Hầu Minh bắt tay, nhẹ nhàng nói: “Anh rể” Thanh âm có phần gượng gạo, có lẽ gọi một người kém y mấy tuổi là anh rể thật không được tự nhiên.

Tạ Tuệ Lan nhìn Đồng Học Bân: “Ha ha, Tiểu Minh là người có học vấn cao nhất nhà chúng ta, cầm bằng thạc sỹ Bắc Đại sớm hơn người khác hai ba năm”.

Đồng Học Bân ngẩn ra: “Thạc sỹ, quả là khâm phục”.

“Em cũng khâm phục, ha ha.” Tạ Tuệ Lan nói.

Hầu Minh cười khở một tiếng: “Chị, đừng tăng bốc em nữa, ai chẳng biết chị mới là người có bộ não tốt nhất nhà chúng ta, nếu chị muốn, thạc sỹ Thanh Hoa, Bắc Đại cũng đã sớm có rồi, chẳng tốn tí sức lực nào, so với chị em còn kém xa... muốn phát triển trong chế độ, học vấn là không thể thiếu, nhưng cũng không thể nói học vấn càng cao càng tốt, muốn học thạc sỹ, tiến sỹ rồi tiến vào thể chế? Vậy không thể sớm hơn năm 30 tuổi, cho dù vừa làm vừa học, vậy hao phí tinh lực cũng không ít, đợi tới khi cầm được tấm bằng thì đã qua đi thời kỳ đẹp nhất, mất nhiều hơn được, cho nên lúc đầu đến nghiên cứu sinh đều không học mà phát triển trong chế độ, rõ ràng đã cân nhắc chuyện này chứ không phải không có năng lực để học”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Nghe này, cái miệng em tôi hôm nay sao ngọt thế này?”

Nhưng, bộ não Tuệ Lan quả thật thông minh, điều này Đồng Học Bân công nhận.

Tạ Hạo bấu môi nói: “Anh, chị hai người đừng tăng bốc nhau nữa có được không? Em nổi hết da gà rồi đây này”.

Tạ Tĩnh trêu ghẹo nói: “Tiểu tử em ghen tị à”.

“Ghen tị gì mà ghen tị” Tạ Hạo kêu lên.

Tạ Tuệ Lan chỉ chỉ Tiểu Hạo: “Học anh của em một chút đi, về sau học nghiên cứu sinh” Tạ Hạo vỗ vỗ ngực nói: “Nghiên cứu sinh tính làm gì? Về sau em học tiến sỹ chơi”.

Từ Lệ Phân mẹ của Tạ Hạo cười nói: “Con có thể đậu đại học chính quy, mẹ đã vui lắm rồi, còn nói tiến sỹ? Con bớt nói khoác chút đi” Mọi người đều phá lên cười.

Thật ra cũng chỉ là vui đùa, Tạ Hạo nếu thật muốn Bắc Đại Thanh Hoa, Đồng Học Bân không tin Tạ gia không đủ năng lực đưa nó vào, có lẽ không tính chuyện này.

Người nên quen đều đã quen.

Chỉ thấy Tạ lão gia khoát tay, “Được rồi, thời gian cũng đã đến. Con dẫn theo bọn nhỏ ra ngoài đón khách”.

Ở Tạ gia, lời Tạ lão chính là thánh chỉ, Tạ Quốc Bang gật gật đầu đứng lên, bọn nhỏ cũng theo sau.

Hàn Tĩnh vừa thấy, đang muốn đứng dậy cùng đi, Tạ lão gia gọi bà lại, cười ha ha nói: “Con bồi tiếp bên thông gia, đừng có chậm trễ”.

“Con biết rồi ba” Hàn Tĩnh bước đi

Loan Hiểu Bình vội hỏi: “Không cần để ý chúng tôi, bà khách khí quá, chúng ta cùng đi đón khách nào?”

“Đúng, chúng ta cùng đi nào” Dương Triệu Đức nói.

Hàn Tĩnh kéo tay Loan Hiểu Bình: “Vậy đi nào”.

Dương Triệu Đức cũng là người từng trải qua không ít phong ba bão táp, vợ trước mất đi, ông không con cái, trải qua không ít chuyện, tính cách trầm ổn, với tư cách là người bên nhà thông gia, hôm nay Dương Triệu Đức cũng không hề kiêu ngạo, sắc mặt cũng không qua câu nệ, không siểm nịnh, nhưng Loan Hiểu Bình không thờ ơ vậy. Tổng bí thư trước đây, bí thư ủy ban kỷ luật trung ương... toàn các vị tai to, còn Loan Hiểu Bình chỉ là dân thường, chưa từng gặp cảnh này, cho nên khi bước vào phòng rõ ràng hiện lên vẻ lo lắng, bất an.

Bên ngoài.

Kiểu hôn lễ này sắc mùi chính trị, Đồng Học Bản trước này chưa từng tiếp xúc qua, cũng không biết thủ tục cụ thể, sau khi bước ra vội thấp tiếng hỏi: “Tuệ Lan, tý nữa nên làm thế nào? Sắp qua buổi sáng rồi mà sao vẫn chưa thấy MC tới? trình tự ra sao? Có đổi nhẫn hay không?”

Hắn cũng giống mẹ đều rất khẩn trương.

Một là nhiều quan lớn tới, hai là hắn rất coi trọng hôn lễ này.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Không MC, cũng không trình tự, trong hôn lễ của nhà khác cô dâu và chú rể là to nhất, chuyện gì cũng vây quanh họ, nhưng nhà chúng ta không như vậy, hôn lễ này quan trọng nhất không phải hai chúng ta mà là khách tới, chúng ta đứng ở cửa đón tiếp họ, phía trước vừa tới đều không phải là những lãnh đạo đặc biệt quan trọng, không nhìn thấy bố và Tứ gia gia không ra sao? Khách quan trọng chút nữa mới tới, có bạn bè, người thân của chúng ta, đương nhiên cũng có đối thủ của chúng ta, cho nên nói chuyện làm việc cần phải để ý một chút”.

Đồng Học Bản a lên một tiếng: “Vẫn còn từng tốp, từng tốp đến sao?”

“Biết phải làm sao giờ, mấy vị lãnh đạo trung ương, đó là thân phận gì chứ? Anh còn muốn người ta đón khách cùng em sao?” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Trừ khi ông em kết hôn, không thì không thể, một vài vị đều vì miếng ăn mới tới đây”.

“Phiền toái”.

“Anh cứ nói theo em, em nói gì anh nói đó, nhiều lời dễ thất trách, anh dứt khoát bớt vài lời là không có vấn đề gì”.

“Vây... được rồi”.

”Không sao đâu, mọi thứ có em, có bố có chú bên kia cũng sẽ qua ứng phó giúp”.

Nói xong, hai người cũng đi ra biệt thự, bên ngoài hiện tại đều bày biện bàn ghế, đến trong vườn cũng không còn chỗ trống, không ít người đang đi lại, cười cợt chuyện trò.

Bỗng nhiên, Tạ Tĩnh bước nhanh tới: “Chị, anh rể, Liễu viện trưởng tới!”

“Chị biết rồi” Tạ Tuệ Lan nghiêng đầu nói với Đồng Học Bản: “Đi thôi, đi ra ngoài nghênh đón”. Đồng Học Bản biết người có thể làm cho Tạ Tuệ Lan đi nghênh đón nhất định không tầm thường, liền hỏi: “Liễu viện trưởng là ai?” Tạ Tuệ Lan nói: “Phó viện trưởng tổng viện giải phóng quân, quân hàm thiếu tướng, có quan hệ gần gũi với nhà ta, gọi cô Liễu được rồi, cô không phải người ngoài”.

Ngoài cửa.

Một phụ nữ trung niên bước tới, ước chừng người đó tuổi khoảng 50, nhìn dáng vẻ không giống như người trong quân đội, nhưng nhìn kỹ cô ấy sẽ nhận ra, dáng cô bước đi rất nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng, trung niên phụ nữ nhìn thấy Tạ Tuệ Lan, không nhịn được cười: “Chà, hôm nay cô dâu của chúng tôi đẹp quá”.

“Ha ha, so với cô còn kém xa” Tuệ Lan kéo Đồng Học Bản nói: “Để cháu giới thiệu, đây là chồng cháu Đồng Học Bản, đây là cô Liễu”.

Đồng Học Bản lập tức nói: “Dạ, chào cô”.

“Chào cháu!” Cô Liễu cười nói: “Chúc hai người hạnh phúc mỹ mãn”.

Tạ Tuệ Lan nói: “Cháu cảm ơn cô”.

792. Chương 790: Hôn Lễ (hạ)

Buổi sáng.

Trong sân biệt thự Tạ gia.

Mặt trời đã lên cao, chiếu từng bóng người trên mặt đất.

“Chúc mừng hai người kết lương duyên, ha ha”.

“Chú Lưu, cảm ơn chú tới tham gia chúng ta hôn lễ của chúng cháu, ha ha, Tiểu Bân, đây là Lưu bộ trưởng bộ vệ sinh”.

“Ngô Chủ nhiệm, ngài đã tới? Mau mời vào, xin giới thiệu đây là nhà tôi, đây Ngô Chủ nhiệm”.

“Ha ha, cô Trần đây là Tiểu Bân, Tiểu Bân, đây là cô của nhà ta, phía xa là dượng”.

“Ha ha, Tiểu Mỹ cũng đến đây? Nghe nói mẹ em nằm viện, chị đã nói với Tiểu Bân đi thăm cô, sức khỏe cô bây giờ thế nào?”

Trong vườn vô cùng náo nhiệt.

Tạ Tuệ Lan từ nhỏ sống trong môi trường này, mưa dầm thấm lâu, thói quen cũng vậy, thật dư sức ứng phó với những trường hợp kiểu này, hơn nữa phần lớn mọi người cô đều quen, nhưng Đồng Học Bân còn kém xa, trong một giờ hân đứng ở cổng đón khách cùng Tuệ Lan, mồ hôi từng giọt rơi xuống, đã nhanh chóng làm ướt đầm áo hân, dù rất mệt nhọc nhưng hân đã có tâm lý chuẩn bị, biết được hôn lễ sắc mùi chính trị có thể rất gò bó, cổ hống đã khát khô, hơn nữa đến thời gian đi vệ sinh cũng không có, nếu đi vệ sinh mà bên ngoài lạnh đạo tới thì biết phải làm sao? Người ta sẽ nghĩ mình không tôn trọng người ta, chỉ một tiểu tiết nhỏ có thể làm quan hệ thêm phức tạp, cho nên Đồng Học Bân đành chấp nhận khó chịu.

Vẫn cứ từng người từng người đi tới.

Đồng Học Bân cùng Tạ Tuệ Lan đón khách ở cửa, khách vào rồi, Tạ Quốc Bang Tạ Quốc Lương cùng Hàn Tinh... phụ trách dẫn người đi.

Bỗng nhiên, Tạ Tinh chạy tới: “Chị, anh rể, Tổng Bí thư tới”.

Đồng Học Bân vội lấy lại tinh thần, lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi.

Ngược lại Tạ Tuệ Lan lại rất thông dong, gật gật đầu nói: “Chị biết rồi” Trên mặt tiếp tục lộ vẻ cười tủm tỉm, tiếp tục đón từng khách tới.

Nhưng một lúc sau Tổng Bí thư vui vẻ bước tới

Đồng Học Bân vẫn là lần đầu tiên gần gũi nhìn đến Tổng Bí thư, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Tạ Tuệ Lan lập tức kéo Đồng Học Bân đi tới phía trước vài bước, tiếng nói phía sau cũng nhất thời nhỏ đi rất nhiều.

Tổng Bí thư cười chỉ chỉ bọn họ: “Tuệ Lan, ha ha, tốt, vài năm không thấy, cháu càng ngày càng đẹp, ta đã không còn nhận ra”.

Tạ Tuệ Lan ung dung cười cười: “Tổng Bí thư, bác nói làm cháu đỏ mặt này”.

“Cháu mà đỏ mặt? Từ sau tuổi 16, bác đã không còn thấy cháu đỏ mặt nữa rồi, ha ha, đây là Tiểu Đồng hả?” Tổng Bí thư nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hân: “Anh hùng xuất thiếu niên, tiểu tử cậu khá lắm”.

Đồng Học Bân cuống quýt nói lời khiêm tốn.

Tổng Bí thư cũng không nói nhiều với bọn họ, sau tiếng chúc mừng là đi vào biệt thự.

Bên kia, Tạ lão gia nhờ bác sỹ dìu đỡ đi ra, cười ha ha gật đầu với Tổng Bí thư.

Tổng Bí thư thấy thế, lập tức bước nhanh đón nhận đi, vươn tay đỡ Tạ lão gia tử, “Lão gia, ngài như thế nào còn tự mình đi ra?”

Tạ lão gia cười nói: “Đến đây? Ngồi vào bên trong đi”.

Tổng Bí thư cười gật gật đầu, đỡ Tạ lão cùng nhau đi vào.

Mọi người thấy vậy đều không bắt ngờ, Tổng Bí thư dù là lãnh đạo tối của Nhà nước, nhưng luận về bối phận, Tạ lão gia cùng bối phận với phụ thân của Tổng Bí thư, Tạ lão và bố Tổng Bí thư khi xưa là chiến hữu, nói gì thì Tạ lão cũng là trưởng bối của Tổng Bí thư. Tổng Bí thư nên làm tròn phận hậu bối, bây giờ trong giai cấp cầm quyền, cơ bản đã không còn mấy người có thể cùng thân phận với Tạ lão.

Tổng Bí thư vừa đi, Đồng Học Bân mới thở phào nhẹ nhõm, Tổng Bí thư có thể đích thân tới đây tham dự hôn lễ của hắn và Tuệ Lan, Đồng Học Bân đương nhiên kinh ngạc tốt cùng, nhưng hắn cũng hiểu, Tổng Bí thư không phải vì thể diện của bọn họ mà là vì thể diện của Tà gia, thậm chí đại bộ phận lãnh đạo đều vì Tà lão mà tới. Chỉ cần có Tà lão, Tà gia có thể vững như thái sơn, điều này Đồng Học Bân đã từng nghe được từ chính miệng Tuệ Lan, bây giờ xem ra quả đúng là như vậy.

Không lâu, phu nhân Thủ tướng cũng đến.

Đồng Học Bân lại vội lên tinh thần.

Thủ tướng phu nhân trước chúc mừng hai người, sau đó nói Thủ tướng bận chuyện không tới được, nhờ bà chúc mừng hộ, và đưa lễ vật mừng.

Đồng Học Bân liên tục cảm ơn.

Người cơ bản đã đến đông đủ, tiệc cưới chính thức bắt đầu.

Tổng Bí thư cùng Tà lão gia nói nói cười cười hàn huyên trong chốc lát, sau đó lại chúc mừng Tuệ Lan và Đồng Học Bân, rồi viện cớ có việc nên phải cáo từ về sớm. Thời gian của Tổng Bí thư quý như vàng, muốn người ta ở cả buổi quả là làm khó, hơn nữa Tuệ Lan chỉ là đời thứ ba của Tà gia, và chỉ là trưởng nữ, nên thái độ cũng có chút khác biệt, điều này cũng nằm trong dự liệu.

Tà Tuệ Lan cùng Đồng Học Bân đích thân tiễn Tổng bí thư.

Bên kia, Thủ tướng phu nhân cũng chưa đi, đang cười nói với Tà lão, thăm hỏi tình hình sức khỏe của Tà lão.

Tiệc cưới lần này, vẫn do Tà lão chỉ huy.

Bữa ăn vừa bắt đầu, Đồng Học Bân và Tà Tuệ Lan liền đi kính rượu.

Hôn lễ kiểu này, cũng là một lần khảo nghiệm tửu lượng, bao nhiêu vị tai to mặt lớn tới, đâu có thể chúc riêng từng bàn, như vậy quá không tôn trọng, chỉ có thể kính từng người, bao nhiêu người vậy phải uống bao nhiêu cốc? uống không đếm xiết, nhưng may mà Hàn Tinh sớm đã chuẩn bị, trước khi bọn Đồng Học Bân đi kính rượu, đã đổi Mao đài thành nước trắng, đây không phải không tôn trọng người khác, chủ yếu là không ai có được tửu lượng đó, cũng không có ai đi vạch trần chuyện này.

Đồng Học Bân cùng Tà Tuệ Lan trước kính trưởng bối, Tà lão gia, Tứ gia cùng Tà Quốc Bang Loan Hiểu Bình... sau đó lần lượt đi tới các bàn kính rượu.

“Lưu bộ trưởng, vợ chồng tôi chúc ngài một ly”.

“Trần Chủ nhiệm, bạn trăm công ngàn việc còn tới đây, tôi kính ngài”.

“Cô Liễu chúng ta cùng cạn nào, biết cô tửu lượng không cao, ha ha chúng cháu cạn, còn cô tùy ý”.

Cơ bản đều do Tuệ Lan nói, thỉnh thoảng Học Bân mới chen vào vài câu phụ họa, sau đó nâng cốc lên cạn sạch.

Một ly...

Năm ly...

Đồng Học Bân vừa tươi cười trò chuyện với khách, vừa cảm thấy bụng vô cùng khó chịu.

Cho dù không phải rượu, nhiều nước như vậy cũng đủ chết.

Bụng trưởng thật khó chịu, quả thực phải nhanh giải quyết!

Thì ra kết khổ sở như vậy, sớm biết thế này thì gấp gấp làm gì.

Đồng Học Bân trong lòng vừa buồn bực, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của mẹ đang nâng chén uống cùng bà thông gia, Đồng Học Bân lại không còn buồn bực chút nào.

Khó có thể làm ẹ vui vẻ tới vậy!

793. Chương 791: Động Phòng!

Buổi tối.

Biệt thự Tây Giao nhà Loan Hiểu Bình.

Vừa vào trong phòng, Đồng Học Bân liền ngã người xuống ghế sofa, Tạ Tuệ Lan cũng đóng cửa lại, đi bước đến, ném đôi gang tay dày xuống sofa rồi ngồi xuống.

Trong nhà chỉ có hai người bọn họ

“Tiểu Bân, rót cho Tạ tỷ ly nước được không?”

“Không, mệt muốn chết rồi, một ngón tay cũng không cử động được rồi”.

“Anh còn không thấy ngại mà kêu mệt à? Khách khứa đều là Tạ tỷ xã giao, anh làm gì chứ?”

“Anh cũng mệt mỗi, em thử tính xem anh uống bao nhiêu ly nước, thiếu chút nữa là không chống đỡ nổi!”

“Em cũng uống không ít, còn nói rất nhiều, khô cổ họng, nhanh đi, rót cho em ly nước”.

“Em cứ sai anh thế, em chẳng có chút thương xót chồng mình gì cả”.

“Hiện tại là tiểu tử anh không biết đau lòng cho em, anh còn nói năng lý lẽ hùng hồn nữa? Ha ha, nhanh đi đi”.

Nghe vậy, Đồng Học Bân đành phải gian nan đứng lên khỏi ghế sofa, lảo đảo đi đến bình nước uống ở bên cạnh bàn ăn, dùng chén tiếp thiếp dung một lần rót nước, quay lại đưa cho cô, sau đó lại đem thân mình ngã vào trong sofa, kêu lên một tiếng, mệt đến chết đi sống lại.

Mười phút sau.

“Có lên lầu không?”.

“lên, đi thôi”.

Đồng Học Bân trì hoãn lại một chút, rồi đi theo Tạ tỷ cùng tiến lên lầu.

Trong một gian phòng ngủ trên lầu, hai người đẩy cửa đi vào, Đồng Học Bân nhẹ nhàng khép cửa lại, “Anh cứ nói tại sao em ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, hiện tại anh mới hiểu được, đây nào đâu phải gọi là kết hôn chứ, đây là chịu tội thì đúng hơn”.

Tạ Tuệ Lan cười cười: “Tạ tỷ của anh không kết hôn, cũng không phải là bởi vì hôn lễ phiền toái”.

“...Vậy vì sao?”

“Bởi vì chưa gặp được đối tượng thích hợp, ha ha”.

“Đúng rồi Tuệ Lan, trước kia cũng chưa hỏi qua em, em nói qua đối tượng của em như thế nào đi?”

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười, ung dung chải tóc. Không để ý đến hắn.

Đồng Học Bân nhìn cô: “Bảo em nói qua một chút thì em nói vài cái đi?”

“Không nói cho anh biết, ha ha” Tạ Tuệ Lan hí mắt cười nói.

Đồng Học Bân trừng mắt nói: “Em thật là chẳng có lòng gì cả, nói mau, rốt cuộc thế nào?”

Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói: “Trên thực tế, trừ tiểu tử nhà anh ra, em cũng không có người khác. Lần trước không phải đã nói qua với anh rồi sao, anh là người thân nhất của Tạ tỷ”.

Đồng Học Bân bĩu môi: “Em nói cứ như đánh người ta ấy”.

“Anh vẫn không tin em?”

“Tin được em mới là lạ, em cứ mở miệng ra là...”

Tuệ Lan nhìn hắn cười nói: “Vậy lại đây thử xem Tạ tỷ của anh có phải xử nữ hay không, ha ha”.

Lời này có chút nhắc nhở Đồng Học Bàn, bây giờ mới nhớ tới đến còn có một việc quan trọng chưa làm, chính mình cũng thật ngốc, đem tâm hồn chính mình còn lải nhải những chuyện linh tinh? Việc quan trọng nhất còn chưa có làm đâu nha, trước khi kết hôn Tạ Tuệ Lan vẫn nói chỉ sau khi kết hôn mới cho Đồng Học Bàn động đến cô, hiện tại cũng chẳng phải là sau khi kết hôn rồi sao. Tinh thần Đồng Học Bàn lập tức hưng phấn lên.

“Thật sự em chưa cho người đàn ông nào chạm qua sao?”

“Chẳng phải anh thử rồi sẽ biết sao?”

“Em để anh chuẩn bị tâm lý đi, rốt cuộc có hay không?”

“Cái này không thể nói cho anh được, tự anh xem đi”.

“Vậy anh đến đây!”.

“Ha ha, đợi chút” Tạ Tuệ Lan đẩy tay.

“Làm gì vậy?”

“Cho Tạ tỷ của anh tắm rửa một cái trước đã”.

“Nhanh đi nhanh đi, anh đi pha nước tắm cho em”.

“Tiểu tử anh, vừa rồi nhờ đi rót nước còn không muốn đi, hiện tại sao lại ân cần như vậy chứ? Hả?”

Trong lòng Đồng Học Bàn nghĩ không phải chị đã biết rõ còn cố hỏi làm gì, cả người hiện tại cũng tràn ngập khí lực, lập tức đứng lên khỏi giường đi vào phòng tắm, mở nước ấm vào bồn tắm. Còn đặc biệt săn sóc hỏi han Tạ Tuệ Lan muốn dùng nước tắm như thế nào, nghe cô nói hơi nóng một chút, Đồng Học Bàn liền mở nước ấm nhiều hơn một chút, cuối cùng dung tay thử, được rồi, liền đem sữa tắm cùng khăn tắm đưa cho cô rồi mới ra khỏi buồng vệ sinh.

“Được rồi”.

“Cảm ơn”.

“Khách khí gì chứ, mau tắm đi”.

Tạ Tuệ Lan cầm quần áo cưỡi tùm tùm đi vào trong.

Đồng Học Bàn xoa xoa tay, ở bên ngoài nhẩn nại chờ cô.

Tạ tỷ trải qua chuyện tình cảm như thế nào, Đồng Học Bàn thật không biết, một chút cũng không biết, chưa từng nghe Tạ Tuệ Lan nói qua, cũng không có nghe người của Tạ gia kể quá, chỉ biết Tạ Tuệ Lan có nói với hắn một lần, rằng mình là người đàn ông đầu tiên của cô, nghĩ như vậy, Tạ tỷ hẳn là xử nữ, nhưng Tạ Tuệ Lan nói vẫn không đáng tin lắm, ngoài miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một nẻo, ai biết có phải thật hay không, Đồng Học Bàn căn bản không biết. Thật ra hắn cũng không coi trọng việc đây có phải lần đầu tiên hay không, Ngu đại tỷ không phải là đã có đứa con ngoài giá thú đó sao? Đồng Học Bàn vẫn vô cùng thích cô.

Rào, rào.

Tiếng nước từ trong phòng tắm vang ra.

Đồng Học Bàn lớn tiếng hỏi: “Nhiệt độ thích hợp chưa? Nếu chưa được thì em điều chỉnh lại một chút?”

“Rất thích hợp” Trong phòng vệ sinh truyền ra tiếng của Tạ Tuệ Lan, “Hô, thật là thoải mái, thế nào Tiểu Bàn? Muốn tắm cùng em hay không?”

“Hả?” Đồng Học Bàn vui vẻ nói: “Được không?”

“Ha ha, không được”

“... Không phải em nói!?”

“Trêu tên tiểu tử nhà anh thôi”.

“ ... ”

Đồng Học Bàn hận nghiêng rằng, Tuệ Lan, đang cố ý làm hấn tức giận.

Có điều Đồng Học Bàn đã quen bị cô làm cho tức giận, cũng lười không muốn so đo cùng cô, nghĩ nghĩ, Đồng Học Bàn lập tức tắt tất cả đèn trong phòng ngủ, rất nhanh chóng lôi từ trong ngăn kéo ra mấy chục ngọn nến hồng, dùng cái bật lửa một đám địa điểm thudánh một tia, đặt ở các góc trong phòng ngủ, sau đó lại đi xuống lầu, vào phòng khách dưới tầng một lấy ra mấy rổ hoa hồng, mang đến trang trí trong phòng ngủ, còn chuẩn bị một chai rượu đỏ nước Pháp và hai cái cốc có chân dài. Bố trí xong, Đồng Học Bàn vừa lòng gật đầu, không khí không tồi.

Sau một lúc lâu, tiếng nước dừng lại.

“Tiểu Bàn, có ở đó hay không?”

“Ở đây, chuyện gì vậy?”

“Ha ha, không có việc gì”.

“Không có việc gì sao lại gọi anh?”

“Gọi chơi”.

“Đồ mờ hôi, anh nói Tuệ Lan này, có phải hôm nay em đặc biệt cao hứng không vậy?”

“... Tạ tỷ của anh có thể sao?”

“Có, em nói nhiều hơn nhiều lần so với bình thường, lại còn đều là lời nói vô nghĩa”.

“Ha ha, được lắm, dám trêu Tạ tỷ của anh? Muốn em xử lý anh phải không?”

“Hắc hắc, còn không biết ai xử lý ai đây”.

Từ trên cửa kính mờ mờ của phòng tắm. Mơ hồ có thể nhìn thấy thân mình thon gầy của Tạ Tuệ Lan, đường cong thân thể đường cong rất đẹp, cái eo nhỏ, quả thực không cần nói, hơn nữa thân mình Tạ tỷ mặc dù gầy, nhưng những chỗ cần đầy đặn cũng rất đầy đặn, ví dụ như ngực, ví dụ như mông, cực kỳ xinh đẹp, cô giờ phút này tựa như đang cầm khăn mặt lau tóc. đường cong toàn thân nhìn không sót một cái gì, đúng là cái loại hình chữ S tiêu chuẩn nhất.

Lau người...

Mặc áo ngực...

Nâng chân lên...

Mặc nội y...

Mỗi động tác ở bên trong của Tạ Tuệ Lan Đồng Học Bàn đều có thể nhìn thấy, lẽ ra với loại kính mờ này, khoảng cách xa khẳng định sẽ không thể nhìn thấy cái gì Nhưng hình như Tạ Tuệ Lan đứng ngay tại trước cửa phòng tắm, lại giống nhau biết Đồng Học Bàn ở bên ngoài nhìn chăm chăm vào, cố ý đứng ngay sau cửa làm những động tác này, thực ung dung, thực thông thả, làm cho Đồng Học Bàn thấy khô nóng khó nhịn, hận không thể một cước phá cửa mà vào.

Lão yêu tinh này!

Thật là muốn lấy mạng người!

Đồng Học Bàn ở bên ngoài vội la lên: “Tuệ Lan. Em xong chưa vậy?”

“Nhanh thôi, ha ha, đang mặc tất chân”.

“Ai da, sắp đi ngủ còn mặc tất chân làm gì, em nhanh lên đi!”.

Ở cùng Tạ tỷ, ngày này Đồng Học Bàn đã đợi bao nhiêu lâu rồi? Hai năm, sớm đã khó dần nổi, thậm chí ngay cả áo mưa đều đã mua trước đó mấy ngày, hấn có thể không vội sao.

Rốt cuộc, cửa phòng tắm cũng mở ra, kêu kệt một tiếng

Trông mắt Đồng Học Bân lập tức trừng lên. Căng thẳng nhìn qua.

Chỉ nhìn thấy một chân dài, đẹp nhẹ nhàng đi ra, tháp, giày cao gót màu đen rơi xuống , cùng giao hòa với tất chân ánh lên thành một độ cong tuyệt đẹp, thân dưới là một bộ quần áo mặc ở nhà, quần màu trắng bó sát người, trên là chiếc áo sơ mi màu tím. Dài tay áo, vừa mái tóc vừa gội xong cũng bị Tạ Tuệ Lan búi cao lên, cuốn thành một kiểu tóc rất đẹp, gọn gang ở sau đầu

Đồng Học Bân nhìn thấy vậy trong lòng rối loạn, bị vẻ xinh đẹp của Tạ Tuệ Lan làn cho hưng phấn thêm một chút.

Rõ ràng là cô ở bên trong trang điểm, bằng không sẽ không đi cả giày cao gót vào làm gì.

Tạ Tuệ Lan cong mắt lên, mỉm cười nhìn anh nói: “Anh giục Tạ tỷ đi ra cứ như đòi mạng vậy, hiện tại sao lại không nói gì vậy? Hả?”

Đồng Học Bân động tình nói: “Em thật xinh đẹp”.

“...Có sao?”.

“Ừm, rất xinh đẹp”.

“Cảm ơn, ha ha”.

Tạ Tuệ Lan đi ra, nhìn thấy trong phòng ngủ ánh lên từng đợt từng đợt ánh nến hồng, đôi mắt sáng lên, mỉm cười nói: “Tồn không ít tâm tư đấy, ha ha, rất đẹp”.

“Đến đây, em ngồi xuống đi” Đồng Học Bân chỉ chỉ bên giường

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, ngồi xuống cùng hắn, tao nhả gác chân lên.

Đồng Học Bân lập tức rót hai chén rượu hồng, đưa cho cô: “Trong buổi Hôn lễ quá loạn, giờ mới nhớ ra ngay cả rượu giao bôi chúng ta cũng chưa uống”.

Tạ Tuệ Lan chún môi cười, giơ chén lên: “Được”.

Đồng Học Bân vòng cổ tay, thay đổi vị trí với cánh tay cô, đem rượu giao bôi uống xuống.

Tạ Tuệ Lan nhếch miệng chún môi: “Rượu không tồi, năm 82 đúng không?”

“Hải, anh cũng không hiểu lắm, dù sao cũng là mua rượu ngon” Đồng Học Bân đưa tay lên, lại rót vào cốc hai người đầy rượu: “Nào, lại làm một ly nữa đi”.

Tạ Tuệ Lan cầm chiếc cốc có chân dài nhẹ nhàng quơ quơ, cười nói: “Tiểu tử anh, có phải lại có ý tưởng gì không tốt phải không? Muốn cho Tạ tỷ của anh quá chén về sau ăn tươi đậu hủ của Tạ tỷ anh phải không? Hả?”

Nét mặt già nua của Đồng Học Bân đỏ lên, không tự chủ được liếc cặp mông căng mịn đẹp đẽ của Tạ Tuệ Lan, ho khan nói: “Nghe em nói kìa, đều kết hôn rồi, làm như thế thì có gì là không được”.

“Ừm, nói như vậy cũng đúng, ha ha”.

“Nào, cụng ly cụng ly”.

Đình. Tạ Tuệ Lan cụng ly với hắn, cười cười rồi lại uống một ly.

Đồng Học Bân hít một cái thật sâu, điều chỉnh tâm tính một chút, từ từ sờ bàn tay nhỏ bé của Tạ Tuệ Lan, nuốt nước miếng: “Vừa rồi em cũng nói, để cho anh nếm thử, vậy anh đây sẽ thưởng thức”.

Tạ Tuệ Lan cười đưa ánh mắt xem xét hắn: “Không khí vừa lên một ít liền bị tên tiểu tử nhà anh phá hư, vội cái gì? Trước thưởng thức không khí rồi nói sau”.

“Như thế nào?”

“Lại uống hail y rượu hỷ nữa đã”.

“Vậy được”.

“Nói vài câu dễ nghe đi, làm cho Tạ tử của anh cao hứng đi”.

“Đổ mồ hôi, chị cũng thật là quá khó hầu hạ!”

794. Chương 792: Hoa Chúc!

Buổi tối chín giờ.

Đỉnh đầu lơ mờ ánh sao sáng mờ nhạt.

Trên ban công lộ tiêng của biệt thự, gió thu nhẹ nhàng thổi qua, Đồng Học Bản cùng Tạ Tuệ Lan vừa uống rượu vừa nằm ngắm trăng ngắm sao trên bầu trời

“Bầu trời đêm nay rất đẹp”.

“Có đẹp cũng không đẹp bằng em”.

“Ha ha, có phải là nói thiệt tình không vậy?”

“Đương nhiên đúng rồi, vợ của anh so với cái gì cũng đều xinh đẹp hơn”.

“Ừm, lời này Tạ tử của anh rất thích nghe, sẽ thưởng cho anh, ha ha”.

“Thưởng cho cái gì? Hôn môi gì đó thì đừng nói, vậy thì đâu gọi là thưởng chứ”.

“Vậy... Cho phép cậu cởi một món quần áo trên người Tạ tử nhé, như thế được không?”

“Đây chính là em nói nhé, một món đấy?”

“Một món, có điều anh có thể tự do lựa chọn, cởi cái gì cũng được”.

Thời gian dĩ nhiên không còn sớm, cũng sắp đến lúc đi ngủ, Đồng Học Bản biết Tuệ Lan đây là muốn cùng với mình, trong lòng cũng kích động đứng lên, nhanh chóng xoay người đến chiếc ghế bên cạnh, đứng ở trước mặt Tạ Tuệ Lan nhìn cô, nhìn trên một cái, nhìn dưới một cái, xoa xoa tay, Đồng Học Bản rút cuộc đem ánh mắt dừng ở trên hai chân của Tạ tử, nhìn chiếc quần trắng bó sát của cô hỏi: “Anh có thể cởi sao?”

Chân mày của Tạ Tuệ Lan mang theo cười, nhìn ánh mắt Đồng Học Bản nói: “Tùy anh”.

Đồng Học Bản nuốt nước miếng, liền xoay người xuống, tay búng vào dây thun trên quần cô, chậm rãi túm túm xuống: “Em nâng mông lên đi, không cởi được ở dưới”.

“Biết ngay là tên tiểu tử anh sẽ cởi quần của Tạ tử mà”.

“Đây chính là em chủ động đề suất, không được tính nợ với anh”.

“Ha ha” Tạ Tuệ Lan hơi hơi nâng mông, đậm ý cười.

Đồng Học Bản từ từ dùng một chút lực, rốt cuộc cũng kéo được cái quần bó sát người của cô xuống ngang chân, hơn phân nửa phần mông đẹp đẽ của Tạ tử cũng tùy theo đó mà lộ ra, nhất thời bị Đồng Học Bản nhìn thấy quần trong của Tạ Tuệ Lan, đó là chiếc quần dệt vải tơ lụa màu đen, mặt trên còn thêu một đóa hoa màu tím, một đóa hoa màu xanh và một đóa hoa màu hồng rất ngọt ngào, vừa nhìn đã thấy mê người.

Đồng Học Bản nhìn một trận nhập thần, tay đã quên hoạt động.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Nhìn xem anh làm Tạ tử của cậu xấu hổ đấy, có cởi hay không?”

Đồng Học Bản hít vào một hơi, tiếp tục cởi chiếc quần bó sát người xuống, cởi đến đầu gối của Tạ tử, ngón tay cũng không cưỡng lại được đặt ở trên cặp chân tròn của Tạ Tuệ Lan, thực sự rất trơn.

Hơn mười giây sau, chiếc quần bó sát người đã bị Đồng Học Bản cầm ở trong tay.

Nâng đôi chân mỹ miều của Tạ Tuệ Lan lên, mũi chân cong cong, lòng bàn chân mặt một lần nữa lọt vào trong giày cao gót, nhếch hai chân lên cười nhìn Đồng Học Bản. chiếc áo sơ mi màu tím trên người làm chiếc quần trong cả cô lộ ra một ít, viền quần màu đen cùng đóa hoa đỏ thắm kia cũng mơ hồ hiện ra

“Ha ha, xem chưa đủ sao?” Tạ Tuệ Lan mỉm cười một chút.

Đồng Học Bàn thường thức cặp chân cô nói: “Xem cả đời anh cũng xem không đủ”.

“Cái gì đều có lúc xem chán thôi”.

“Thôi đi, mỗi ngày đều xem anh cũng không thấy chán”.

Khỏe mắt Tạ Tuệ Lan cười, lông mi chậm rãi nhướng lên trên: “Lời này Tạ tỷ của anh thích nghe, lại thường cho anh, ha ha, lại cho phép anh cởi thêm một cái nữa”.

Đồng Học Bàn vui vẻ nói: “Hôm nay em cũng thật hào phóng, biến anh thành người không biết xấu hổ rồi”.

“Tiểu tử anh còn có lúc xấu hổ sao? Nói thêm nữa đi”.

“Anh đây cung kính không bằng tuân mệnh, ừm, anh phải ngẫm lại...”

Đồng Học Bàn nhìn từ cao xuống thấp, ngoài miệng cười xấu xa một tiếng, liền xoay người nắm lấy nội y của Tạ Tuệ Lan, thu dây thun định kéo xuống

Nhưng Tạ Tuệ Lan lại nhẹ nhàng mở tay anh ra, cười tủm tỉm nói: “Cái này không được, đổi một cái khác đi”.

Đồng Học Bàn trừng mắt nói: “Em không thể không có ý nghĩa như vậy? Em nói tùy anh chọn mà”.

“Em không ý tứ gì, anh có thể sẽ làm Tạ tỷ của anh thành như thế nào?” Mũi giày cao gót trên chân Tạ Tuệ Lan hơi hơi quơ quơ, bộ dạng thực nhân nhả

Đồng Học Bàn tức giận: “Đã biết em khẳng định rất xấu, anh sớm nhìn thấu rồi, ngoài miệng nói thiên hoa bay loạn, so với nghe hát còn hay hơn, đến lúc thật thì em trở mặt còn nhanh hơn bất cứ ai khác”. Ngừng lại một chút, Đồng Học Bàn hừ hừ một tiếng nói: “Cũng may có anh có thể chịu được tính tình của em, gả cho anh em liền cười trộm chứ gì” Lần này không phải là lần đầu tiên Tạ Tuệ Lan quỵt nợ, Đồng Học Bàn đều quen rồi.

Tạ Tuệ Lan chuyển cốc có chân dài trên tay, nhấp ngụm rượu cười nói: “Ai bảo tiểu tử nhà anh sẽ không muốn làm chuyện tốt, quần của em anh cũng cởi rồi, ngay cả quần trong cũng muốn cởi nốt, vậy phía dưới của Tạ tỷ sẽ không còn gì hết sao? Em là một nữ nhân, anh cảm thấy Tạ tỷ của anh còn mặt mũi gì nữa sao?”

“Em thật đúng là có thể!”

“Ha ha, người đàn ông nhỏ của em tức giận rồi đấy?”

“Nếu thực sự có thể tức giận với em, anh sớm đã tức chết rồi”.

“Bằng không như vậy đi, Tạ tỷ lại cho phép anh cởi thêm một chiếc nữa, tổng cộng hai chiếc, ha ha, áo sơmi, tất chân, thậm chí áo ngực đều tùy anh lựa chọn, được không?”

“Ừm, thế này còn được chứ”.

Đồng Học Bàn thoải mái lên, ánh mắt lại bắt đầu ngấm cơ thể cô

Tạ Tuệ Lan hôm nay không mặc tất chân ngắn, cũng không mặc quần tất, mà là tất chân dài, đại khái ở phía trên đầu gối một chút, chặt căng bọc lấy hai chân mỹ miều của cô. Đồng Học Bàn vừa thấy, nhất thời có mục tiêu, lấy ghế ngồi xuống trước mặt Tạ Tuệ Lan, xoay người cầm một chân mỹ miều của cô, nâng lên ôm ở trên chân của mình, rồi sau đó duỗi cánh tay ra nắm lấy phía trên của tất chân, cuốn xuống từng chút từng chút một, cuối cùng cuốn đến mắt cá chân của Tạ Tuệ Lan, trên tay Đồng Học Bàn cầm chiếc tất, đặt chân trái của cô xuống dưới, tiếp tục cởi chân phải.

“Được rồi, như thế đã vừa lòng chưa ông chồng bé nhỏ của tôi?” Tạ Tuệ Lan ha ha cười.

“Vừa lòng cái gì, thế này mới cởi được một cái, em định tính tất chân là hai cái sao?”

“Tất chân không tính, giày cao gót cũng bị anh cởi rồi đó sao?”

“Đi giày thì cởi tất làm sao được? Anh cũng không muốn cởi giày của em, em đi vào đi”.

“Ha ha, cởi thì cởi rồi, đừng xấu thế”.

“Anh ngất, hai ta ai xấu hơn ai chứ, em đúng là rất cần quấy” Đồng Học Bân bị chọc tức.

Tạ Tuệ Lan buồn cười nhìn hắn: “Anh xem anh kia, chẳng biết đùa gì cả, được rồi được rồi, Tạ tỷ sợ anh rồi, ừm, để cho người đàn ông của tôi nguôi giận, như vậy đi, lại cho anh cởi thêm một món quần áo của Tạ tỷ, như vậy được rồi chứ?”

“Hai chiếc!”

“Chỉ một chiếc”.

“Hai chiếc!”

“Được rồi được rồi, hai chiếc thì hai chiếc, ha ha”.

“Như thế còn được chứ”.

Đồng Học Bân làm sao có thể giận cô thật chứ, cho nên vừa nghe lời này là tinh thần tỉnh táo lên, nắm cầm giả bộ quan sát Tạ Tuệ Lan trong chốc lát, lúc này mới cười lên, cổ họng hắng lên một tiếng thật mạnh, cởi từng nút từng nút áo sơ mi của Tạ tỷ, ném lên ghế tựa

Lúc này toàn thân Tạ Tuệ Lan cũng chỉ còn một bộ nội y.

Đồng Học Bân nhìn thể ánh mắt nóng lên, hai tay sờ phía sau lưng cô, xoa một tiếng, áo ngực cũng đã bị cởi ra!

795. Chương 793: Làm (thượng)

Trên ban công lộ thiên của biệt thự.

Đồng Học Bân tìm đập loạn, cúi thắt lưng cởi bỏ nút thắt áo ngực ở sau lưng Tạ Tuệ Lan, nhẹ nhàng lật sang hai bên, cầm áo ngực của cô trong tay, hoa văn trên áo ngực cũng rất đẹp, viền màu đen, trên mặt còn thêu hình mây bong hoa hồng hồng tím tím, sờ vào còn có cảm giác nóng nóng, Đồng Học Bân nhẹ nhàng đặt trên ghế, cùng lúc đó, trước ngực Tạ Tuệ Lan nhẹ nhàng nhảy lên một chút, rồi dần dần bình tĩnh trở lại.

Trông mắt Đồng Học Bân nhất thời nhìn thẳng.

Da thịt trắng nõn, bộ dáng rất đầy đặn, mười phần đàn hồi.

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn cười ha ha, cũng không che gì, còn thản nhiên uống rượu hỷ, cốc có chân dài trên tay đưa lại rất có tiết tấu.

“Đẹp không?”

“Ừm, đẹp!”

“Tạ tỷ của anh đỏ mặt đấy”.

“Em có đỏ mặt anh cũng phải xem, Tuệ Lan, dáng người em thật đẹp”.

“Có sao? Cảm ơn khích lệ, ha ha”.

Hiện tại, trên người Tạ Tuệ Lan chỉ có một chiếc quần lót, còn lại đều trần trụi, toàn bộ thân thể đều tản mát ra một trận mê hoặc thành thực, thơm ngào ngạt, mùi của người con gái bay vào mũi Đồng Học Bân, một mảnh da thịt trắng từng đợt từng đợt đâm vào ánh mắt Đồng Học Bân. Gần gũi như vậy, thời gian dài như vậy nhìn Tạ Tuệ Lan hờ nửa người như thế, đối với Đồng Học Bân vẫn là lần đầu tiên, tâm tình thế nào cũng không cần phải nói, kích động nói không nên lời, ngực và tim đều nóng hầm hập, ngay cả ánh mắt đều luyến tiếc chớp chớp một chút.

Vẫn còn một chiếc cuối cùng.

Cởi nốt chiếc quần dưới mới thật sự là hết.

Ánh mắt Đồng Học Bân nhìn cô nóng lên: “Tạ tỷ, lại thưởng cho anh cởi một cái nữa được không?”

Tạ Tuệ Lan cười cười: “Anh nói xem có được không?”

“...Ừm, anh nói được”.

“Anh cảm thấy thích hợp sao?”

“Thích hợp”.

“Ha ha, vậy anh mau cởi đi”.

“Em đồng ý?”

“Xem biểu hiện của anh hôm nay thật không tồi, Tạ tỷ đồng ý”.

“Vậy nhưng nói thì được rồi, đừng đợi đến lúc anh cởi rồi lại đổi ý nhé?”

“Tiểu tử anh còn nói lời vô nghĩa nữa, Tạ tỷ đã có chút đổi ý rồi đấy , vậy để em suy nghĩ thêm đi, ha ha”.

Đồng Học Bán cũng mặc kệ. Chạy nhanh lên phía trước, mặc kệ cô đổi ý hay không. Đồng Học Bán đều cởi hết, nói xong liền cúi đầu nhéo vào dây thun quần trong của Tạ Tuệ Lan, ngón tay đi xuống, hơi hơi sấp vào, Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nhìn chăm chú. Đồng Học Bán chậm rãi đem quần trong của cô kéo đến dưới xương hông, xoa cặp mông đẹp của cô một chút, thấy Tạ Tuệ Lan vẫn không nhúc nhích, Đồng Học Bán đành phải dùng đầu gối nâng chân cô lên, mới kéo được quần trong của cô xuống dưới, trượt xuống đầu gối cô. Cuối cùng kéo chiếc quần đen ra khỏi cặp chân bong loáng của Tuệ Lan, miết ở trong tay, còn nóng hổi.

Tạ tỷ lúc này đã bị cởi hết.

Trần như nhộng, vô che vô chắn.

Tạ Tuệ Lan cười ha ha giơ chân lên, uống hết ngụm rượu đỏ cuối cùng, lập tức để chiếc cốc chân dài lên chiếc bàn ở bên cạnh, giương mắt xem xét Đồng Học Bán, “Cái tên tiểu tử này vừa lòng chưa?”

Học Bán đương nhiên vừa lòng, nháy mắt nhìn xuống.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Thể diện của Tạ tỷ hôm nay xem như mất hết rồi”.

Đồng Học Bán không cho là đúng nói: “Được rồi, em còn ngưỡng chừng cái gì chứ, anh thấy em đang rất cao hứng?”

“Tạ tỷ rất khó coi có phải không?” Ánh mắt Tạ Tuệ Lan nhíu lại. Cao thấp đánh giá Học Bán từ trên xuống dưới một cái: “Một mình em như vậy anh cảm thấy được không? Ha ha, anh cũng cởi đi, cho Tạ tỷ cũng nhìn xem”.

Đồng Học Bán mặt đỏ lên: “Anh cởi cái gì chứ”.

“Em là một nữ nhân mà đều cho anh nhìn hết rồi, anh là một đại nam nhân còn ngưỡng chừng cái gì chứ?”

“Ai da, da mặt anh không dày bằng em, khụ khụ, vào trong phòng rồi anh cởi”.

“Ngay tại đây đi, nếu anh còn xấu hổ vậy để Tạ tỷ giúp anh cởi, thế nào?”

“Em như thế là yêu cầu gì chứ?” Cho tới hiện tại Đồng Học Bán còn chưa cởi trần trước mắt Tạ Tuệ Lan, cho nên rất là xấu hổ, không có mặt mũi nào cởi đồ.

Tạ Tuệ Lan cười chỉ chỉ hắn: “Nhìn một cái, không có gì đâu?”

“Ừm, vậy anh sẽ cởi một cái”.

“Được, cởi đi cho Tạ tỷ thưởng thức”.

Đồng Học Bán bất đắc dĩ, liền cởi áo ra, lột ống tay áo.

Tạ Tuệ Lan hí mắt nhìn trên người hắn, mỉm cười: “Dáng người anh cũng không tồi đâu, ha ha, đến gần một chút được không? Tạ tỷ thấy không rõ lắm”.

Đồng Học Bán bước lên hai bước: “Được chưa?”

Tạ Tuệ Lan ừ một tiếng, nhin cười nói: “Không tồi”.

Đồng Học Bàn cười khỏ, đời này hẳn chưa thấy qua Tuệ Lan không giữ mặt mũi như vậy.

Lúc này Tạ Tuệ Lan tuy rằng quần áo gì cũng không mặc, nhưng biểu tình và dáng người lại vẫn là đoan trang vô cùng, tiểu thư khuê các lẳng lẳng ngồi, hai chân thỉnh thoảng di chuyển một chút, dáng bộ thực tùy ý, tuy không mặc quần áo nhưng trên người cô cũng không có một tí xiu dấu vết nào, giống như tư thế bình thường vẫn hay ngồi, hoàn toàn không có nhân tố nào ảnh hưởng, trên mặt vẫn là một nụ cười nhẹ nhàng.

Lão yêu tinh chính là lão yêu tinh, thật có thể thông đồng với người.

Một lát sau, Tạ Tuệ Lan quay đầu nhìn đồng hồ treo trên tường trong phòng ngủ: “Ồ, đã sắp mười giờ rồi?”

Dứt lời, Tạ Tuệ Lan cười vẫy tay với Đồng Học Bàn: “Đến đây đi, ôm Tạ tỷ vào nhà, ha ha”.

Đồng Học Bàn thần sắc chấn động: “Được”.

Rốt cuộc có thể cùng Tuệ Lan ngủ!

Đồng Học Bàn dị thường phấn chấn, lập tức cúi đầu bắt tay ôm đi, ôm ngang người trơn trượt của Tạ Tuệ Lan đặt ở trước ngực mình, trên tay cánh tay nhất thời bị một mảnh da thịt mềm mại dán sát vào, lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể của Tạ Tuệ Lan rõ ràng thấp hơn so với chính mình. Thấy thế, Tạ Tuệ Lan liền mỉm cười dùng một bàn tay ôm lấy cổ Đồng Học Bàn, ổn định thân hình, tay kia thì sờ sau lưng Đồng Học Bàn, năm ngón tay xinh đẹp ở sau lưng hắn từ từ đánh vòng, một chút, hai vòng, ba vòng, làm cho Đồng Học Bàn rất ngứa.

“Em làm gì vậy?” Trong lòng Đồng Học Bàn như có lửa.

“Sờ tiểu tử anh, không được sao?”

“Được, được”.

“Ha ha, đi mau, bên ngoài có điểm lạnh”.

“...Ừm!”

Đồng Học Bàn ôm thân mình thon thả của cô, rất nhẹ, nhắm chừng bốn mươi lăm ký, rồi sau đó ôm cô bước nhanh vào cửa trở về phòng ngủ, dùng chân đá cửa, xuyên qua ánh nến đi tới trước chiếc giường đôi lớn trong phòng ngủ, thật cẩn thận đem Tạ Tuệ Lan đặt xuống chiếc đệm giường mềm mại. Tạ Tuệ Lan lộ vẻ ung dung cười, thoáng nghiêng người, lật chăn thông thả chui vào, Đồng Học Bàn cũng theo sau, một tay sờ vào trong ổ chăn, sờ vào cặp mông Tạ Tuệ Lan, cúi thấp đầu vào người cô.

“Chờ một chút” Tạ Tuệ Lan cản hắn lại, cười nói: “Tiểu tử anh có phải nên đi tắm rửa một cái không?”

Đồng Học Bàn vỗ ót: “Nhất thời bận việc nên quên, vậy em chờ chút, anh lập tức xong thôi”.

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng: “Mau đi đi, đừng quên tháo nhẫn, cho dù là kim cương cũng sợ chất hóa học”.

“Anh biết rồi, quên sao được” Đồng Học Bàn lưu luyến bước xuống giường: “Vậy em xem sách đi, đừng ngủ đấy, nhất định chờ anh”.

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười: “Vậy xem tâm tình của em thế nào đã”.

“Hừ hừ, dù sao nếu em ngủ, anh cũng sẽ đánh thức em dậy”.

“Gan của anh thật ra không nhỏ đâu, vậy anh thử một lần đi”.

Đồng Học Bàn không nói nữa, chạy nhanh chui vào phòng tắm, không dùng bồn tắm lớn, mà mở vòi phun ào ào về phía trên người.

Gội đầu.

Xoa xà phòng tắm.

Đánh răng súc miệng.

Sau khi xong hết đã là mười giờ.

Đêm nay Đồng Học Bân đều là bị Tạ Tuệ Lan như có như không khiêu khích, đã có chút chịu không nổi, vừa tắm xong ngay cả tóc đều lười sấy, bước nhanh từ trong phòng tắm đi ra, tâm tình kích động xông lên giường, chui vào trong ổ chăn.

“Tuệ Lan, anh tới đây”.

Nhưng mà lần này lại ôm cái chăn không.

Ặc, lật chăn lên, bên trong làm sao lại không có bóng dáng Tạ Tuệ Lan?

Đồng Học Bân kêu một tiếng, nhìn chung quanh phòng tìm kiếm: “Tuệ Lan? Tuệ Lan? Em ở đâu vậy?”
Lớn tiếng kêu cô.

Hành lang ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Không lâu, phòng ngủ cửa vừa mở ra, lộ ra khuôn mặt và thân mình Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bân đỡ khóc đỡ cười nói: “Em đi đâu vậy? Không phải anh bảo em chờ sao”.

“Không phải em nói xem tâm tình của em thế nào sao?” Tạ Tuệ Lan vẫn thân mình trần như vậy, cái gì cũng chưa mặc, dưới chân đi duy nhất một đôi dép lê mà thôi: “Ha ha, vừa rồi tâm tình không tồi, phải đi xuống dưới lầu tìm một ít đá uống chút rượu hỷ, như thế nào? Ông chồng nhỏ của tôi chờ sốt ruột sao?”

Đồng Học Bân nói: “Vậy tốt xấu gì sao em không mặc quần áo vào”.

“Không phải tiểu tử anh bảo tôi em sao? Còn hỏi Tạ tỷ này sao?”

“Vạn nhất có người đến thì làm sao bây giờ? Vạn nhất có người nhìn qua cửa sổ thấy làm sao bây giờ?”

“Hôm nay sẽ không có người đến, rèm cũng đều buông rồi”.

“Ài, em cũng thật là”.

“Ha ha, được, vậy Tạ tỷ mặc vào”.

“Đừng, mau vào trong chăn đi, em mặc cái gì nữa”.

Đồng Học Bân biết mình nói không nổi cô, dù sao nói cái gì đều là Tuệ Lan có lý, rõ ràng cũng không so đo với cô, lật chăn lên nói: “Mau tới đây, vào trong chăn đi”.

Tạ Tuệ Lan cười bất động, đứng ở bên giường cúi đầu nhìn hân.

Đồng Học Bân mới từ phòng tắm đi ra không mặc quần áo, một món đồ cũng chưa mặc, cho nên vừa thấy Tạ Tuệ Lan nhìn chăm chăm vào phía dưới mình, mặt Đồng Học Bân liền đỏ lên một chút, trừng mắt nói: “Nhìn cái gì?”

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Nhìn nam nhân của tôi xem có được không?”

“Vây em liếc mắt qua là được rồi, sao lại nhìn chăm chăm thế, mau vào đi”.

Tạ Tuệ Lan gật gật đầu, bỏ dép lê nằm lên giường, cười tủm tỉm nhìn Đồng Học Bân lật ổ chăn liền chui vào, nằm cùng hân, sau đó Tạ Tuệ Lan nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía Đồng Học Bân, khóe mắt mang theo cười, nháy mắt nhìn ánh mắt Đồng Học Bân.

Đồng Học Bân cũng nhìn đôi mắt trắng rằm của cô, há mồm, nghĩ đến cái gì đó

Nhưng ai biết, Tạ Tuệ Lan lại nói trước: “...Muốn làm không?”

Đồng Học Bân ho khan một tiếng: “Khụ khụ, ừm”.

“Ha ha, cũng không còn sớm nữa, vậy hiện tại liền làm đi”.

Bị Tạ Tuệ Lan đề suất trước, Đồng Học Bân ngược lại có điểm ngượng ngùng!

796. Chương 794: Làm (hạ)

Hơn mười giờ. Dưới ánh nến trong phòng tân hôn.

Trên giường, một không khí lãng mạn cùng ái muội nhanh chóng lan tràn.

Mùi hương nữ nhân trong chăn xông vào mũi, Đồng Học Bản hít vào một hơi thật sâu, run run bắt tay vào làm, cánh tay di đến giữ sườn, nhất thời trong lòng bàn tay có một mảnh trắng mịn, đó là đùi của Tuệ Lan. Rốt cuộc cũng đợi được ngày này, Đồng Học Bản cảm thấy giống như nằm mơ, không quá chân thật.

Tạ Tuệ Lan cũng không động, liền cười nhìn hắn: “Mềm không?”

Học Bản khẳng định nói: “Hơn nữa còn rất đẹp”.

“Ha ha” Tạ Tuệ Lan cười, vuốt vuốt tóc ở thái dương: “Vây là tốt rồi”.

Tay Đồng Học Bản thưởng lên trên, lại vuốt trên ngực cô, hờn hển một chút ấn đầy lòng bàn tay.

“Nơi này thì sao? Mềm không?” Tạ Tuệ Lan mặt không đỏ tim không nhảy nói: “Xúc cảm được không?”

“Ừm! Dáng người của em không cần nói, con gái của Thượng Đế cũng phải hâm mộ em”.

“Tiểu tử anh, sao lại có thể nói như vậy? Ha ha, Tạ tỷ có tốt như vậy sao? Nói giống như thật vậy”.

Đồng Học Bản tán thưởng sờ sờ ngực cô, cúi đầu, miệng áp gần vào tai Tạ Tuệ Lan, thấp giọng nói: “Em không biết em mê người như thế nào đâu, thực, anh hiện tại thấy như đang nằm mơ, còn có điểm không tiếp thụ được, một đại mỹ nhân như vậy lại có thể thành vợ của anh, còn nằm ngủ cùng anh, anh cũng không biết nên nói cái gì cho tốt nữa, quả thực... Tạ tỷ, em đánh anh một cái đi, xem có phải anh đang nằm mơ không!”

Tạ Tuệ Lan quả thực đánh vào bụng hắn một cái: “Tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi” Đồng Học Bản thổn thức nói: “Không phải nằm mơ”.

“Thật ra, có lúc em cũng thấy chính mình như đang nằm mơ” Tạ Tuệ Lan cười nói: “Nói thế có thể anh không tin, nhưng trên thực tế cho tới bây giờ Tạ tỷ của anh vốn không có yêu người nào. Càng không tính kết hôn trước ba mươi lăm tuổi, một chút cũng đều không tính qua, nhưng còn bây giờ thì sao? Tạ tỷ của anh đã có nam nhân, cũng đã kết hôn, ha ha, lão thiên gia thật ưu ái em, như thế nào lại cho em một tiểu nam nhân như vậy? Có đôi điều có thể cho tới bây giờ em đều không nói qua, anh vĩnh viễn cũng không thể nghĩ được Tạ tỷ của anh thích anh như thế nào đâu”.

Vừa nghe thế. Đồng Học Bản nhất thời mơ hồ lên: “Thực sao?”

Tạ Tuệ Lan cười ha ha nói: “Nếu giả Tạ tỷ của anh còn có thể giả gả cho anh sao?”

Đồng Học Bản vững hồ nói: “Em thật sự yêu anh?”

“Lời hay chỉ nói một lần, nghe được thì nghe”.

“Ai da, em nói lại đi, anh thích nghe”.

“Không nói, ha ha”.

Tạ Tuệ Lan chậm rãi vuốt bàn tay Đồng Học Bản đang đặt trên ngực cô. Đặt lên miệng hôn nhẹ mu bàn tay hắn, lại hôn ngón tay hắn, từng ngón, từng ngón một

Đồng Học Bản cũng động tình: “Tuệ Lan”.

Hắn muốn xoay người lên, lại bị Tạ Tuệ Lan đè bả vai lại.

Một chân Tạ Tuệ Lan giơ lên, với độ cong tao nhã, đặt lên người Đồng Học Bản. Ngắc đầu đặt hai chân lên người anh, Tạ Tuệ Lan chún miệng cười, trên tay đang cầm tay Đồng Học Bản chậm rãi hôn, bỗng nhiên, nàng chún môi lại, ngậm lấy ngón giữa của Đồng Học Bản, đầu lưỡi cũng cuốn lên, sau đó Tạ Tuệ Lan bỏ ngón tay hắn ra, đầu lưỡi mềm mại khều khều trong lòng bàn tay Đồng Học Bản, hướng lên cổ tay hắn,

cánh tay, bấp tay, cuối cùng dừng ở trên cổ Đồng Học Bàn, Tạ Tuệ Lan áp thân mình lên. Cười tùm tùm hôn trên cổ hắn.

Cổ...

Khuôn mặt...

Lỗ tai...

Tóc...

Đều bị Tạ Tuệ Lan hôn.

Đồng Học Bàn trong lúc nhất thời nhiệt huyết sôi trào, chấn động một hồi.

“Có phải em đã uống nhiều không?” Đồng Học Bàn thoải mái mà hít thở. Tay vuốt trên lưng Tạ Tuệ Lan: “Sao hôm nay chủ động như vậy?”

Tạ Tuệ Lan vừa hôn vừa nói: “Có lẽ thế, không thích sao?”

“Không có, rất thích em như vậy”.

“Ha ha, vậy Tạ tỷ của anh sẽ nhiệt tình một chút?”

“Ừm ừm”.

Tạ Tuệ Lan cười cúi đầu, đặt môi vào môi Đồng Học Bàn, đầu lưỡi trượt qua trái qua phải, sau đó nhét vào miệng Đồng Học Bàn, tay còn vuốt ngực hắn, xoa xoa lên xuống. Đồng Học Bàn rất hưởng thụ, quả thực phiêu phiêu cõi tiên. Giờ khắc này hắn nhận không được nhớ tới một câu - bên ngoài là quý phụ, trên giường là dâm phụ.

Những lời này đem hình dung Tạ Tuệ Lan là rất chính xác!

Lúc này, chỉ thấy Tạ Tuệ Lan vừa hôn hắn, vừa đưa tay lên đầu giường không biết lấy cái gì, đinh lang lang vang vang, một lát sau, trên tay Tạ Tuệ Lan đã có một chai rượu đỏ, nàng cười lên Đồng Học Bàn cười ha ha vừa ngẩng đầu, dùng miệng chậm rãi cắn mở nắp bình, lúc Đồng Học Bàn đang hồ nghi nhìn chăm chú Tạ Tuệ Lan giở miệng bình lên, nhẹ nhàng đem hồng rượu trong bình đổ ra, tí tách rơi vài giọt xuống mặt Đồng Học Bàn

“Em làm gì vậy?” Đồng Học Bàn hoảng sợ, nhanh chóng nhắm mắt, sợ rượu vào trong mắt.

“Không làm gì cả, ha ha, uống chút rượu” Tạ Tuệ Lan đáp lại.

Giây tiếp theo, Đồng Học Bàn liền cảm thấy ánh mắt nóng lên, giống như bị một đầu lưỡi mềm nhũn quấn lấy, tiếp theo, lại vừa trượt trên khuôn mặt, giọt hồng rượu trên mặt đều bị Tạ Tuệ Lan liếm, chỉ để lại một chút dấu vết nước bọt dính trên miệng Tạ Tuệ Lan.

Đồng Học Bàn ngạc nhiên, máu đều tựa như tuôn trào.

Tạ Tuệ Lan cười cười, cánh tay run lên, lần này đúng là đem hồng rượu rót vào rốn Đồng Học Bàn.

Một giọt...

Năm giọt...

Mười giọt...

Mắt rốn Đồng Học Bàn nhất thời chợt lạnh, bị rượu nhồi đầy.

Rồi sau đó, Tạ Tuệ Lan theo chân hắn trượt xuống dưới, cúi đầu một chút, một luồng khí nóng đánh vào bụng Đồng Học Bàn.

Hít vào một tiếng!

Đồng Học Bàn không khỏi thất thần, hồng rượu trong mắt rốn đã bị hai phiến môi hút ra, đầu lưỡi nóng hầm hập, một giọt rượu cũng không để dư lại.

Say chết người!

“Cảm giác thế nào?”

Đồng Học Bàn hít một ngụm khí lạnh nói: “Hài, em học ở đâu vậy?”

“Tự học, thế nào? Thoải mái không?”

“Đương nhiên”.

“Thoải mái là tốt rồi”.

Tạ Tuệ Lan cười cười, đặt bình rượu lên chiếc bàn ở bên cạnh, nghiêng thân mình, từ từ nằm bên cạnh Đồng Học Bàn, mỉm cười với hắn: “Còn thất thần làm gì? Ha ha, phía sau nên làm cái gì, cũng đừng để Tạ tỷ của anh phải mở miệng chứ? Chừa cho em chút mặt được không?”

Đồng Học Bàn lập tức hiểu ý, vô cùng gấp gáp lấy một cái áo mưa ở dưới gối đeo vào.

Tạ Tuệ Lan chờ ở đó cũng không động đậy, đôi mắt xinh đẹp vẫn mang theo ý cười, thực nhu hòa.

Đồng Học Bàn xoa xoa tay, đi đến giữa hai chân Tạ Tuệ Lan, một tay vuốt ve, ôm một chân của cô trên vai mình, động tình nhìn cô: “Anh làm nhé?”

Tạ Tuệ Lan cười gật gật đầu: “Được”.

Đồng Học Bàn tìm đúng vị trí, lập tức áp về phía trước.

Sau đó hắn liền nhìn thấy Tạ Tuệ Lan đột nhiên cau chặt mày một chút, mỉm cười cũng biến thành cười khổ.

Cúi đầu vừa thấy một thứ chất lỏng màu giống máu từ từ thấm ra từng chút, từng chút một, lưu ở ở trên đệm giường.

Tạ tỷ thật sự là lần đầu tiên!!

797. Chương 795: Tư Thế Này Không Được!

Trong phòng ngủ.

Tiếng hít thở vang lên.

Thân mình hai người hợp lại cùng nhau.

Rốt cuộc cũng đạt được ước mơ tha thiết giành được Tạ Tuệ Lan, tâm tình Đồng Học Bàn cũng hưng phấn hơn nhiều, ôm chân Tuệ Lan, vẻ mặt thống khoái, cảm giác vui mà trước đó chưa từng có. Nằm ở phía dưới mình là một đại mỹ nữ, một đại mỹ nữ sắp trở thành phó thị trưởng một đại mỹ nữ có gia cảnh lớn sắp thăng chức phó thị trưởng, thậm chí vẫn là một xử nữ, loại này đối với tâm lý và thị giác Đồng Học Bàn mà nói là một cú đánh lớn, một loại cảm giác thành tựu tự nhiên sinh ra, Đồng Học Bàn từ đầu đến ngón chân đều lộ ra một sự sung sướng, như mộng như ảo.

Ăn đến tư vị của Tuệ Lan, Đồng Học Bàn không thể dừng lại, lập tức bắt đầu từng chút từng chút ép vào cô.

Bởi vì lần đầu tiên rất chặt, Đồng Học Bàn cũng sợ nàng đau, cho nên tốc độ phóng phi thường thông thả.

Động một cái...

Động hai cái...

Động ba cái...

Tạ Tuệ Lan rốt cuộc giữ vững tay trên ngực hắn, cười rất miễn cưỡng, “Đừng nhúc nhích, Tạ tỷ của anh không thể chịu được, trước tiên cứ như vậy đi được không?”

Đồng Học Bàn mặc kệ, “Một chút là ổn thôi, không có việc gì đâu”.

Tạ Tuệ Lan nhìn hấn: “Nhưng hiện tại Tạ tỷ thấy sao đây, được không?”

“Ai da” Đồng Học Bàn vội la lên: “Đều đã tới lúc này, em như thế này thật mất hứng”.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Mất hứng hay không em không rõ ràng lắm, em chỉ biết em hiện tại chịu không nổi, ha ha, trước tiên cứ xuống dưới đi, ngày mai nói sau”.

“Đừng, anh đâm lao phải theo lao!”

“Khó xuống cũng phải xuống, thương xót Tạ tỷ của anh một chút được không?”

“A, rất đau sao?”

“Biểu tình của em còn nhìn không ra sao? Anh nói xem?”.

“Vây cũng không thể để ngày mai, chờ đi, chờ một lát thử lại”.

“Trước tiên anh cứ ra khỏi người Tạ tỷ đi rồi nói sau, nhanh lên”.

Vừa mới lúc này Tạ Tuệ Lan còn nhiệt tình vô cùng, trong nháy mắt liền thay đổi biểu tình, nửa vờ làm cho Đồng Học Bàn đỡ khóc đỡ cười, có điều hấn cũng thương xót cho Tạ tỷ, vẫn là buông hai chân Tuệ Lan xuống, giúp cô chỉnh lại móng chậm rãi lui ra.

Tạ Tuệ Lan hít một hơi, từ từ khép hai chân lại.

Đồng Học Bàn bỏ áo mưa ra ném xuống dưới giường, nằm ở bên người cô nghiêng đầu nhìn cô.

Tạ Tuệ Lan vuốt vuốt chân, bất đắc dĩ cười nói: “Không nghĩ tới sẽ phải chịu tội như vậy, Tiểu Bàn, chuyện này trước tiên cứ bỏ đi, qua vài ngày xem tình hình thế nào rồi nói sau, liền quyết định như vậy đi”.

Đồng Học Bàn lên tiếng, “Sao lại qua vài ngày?”

“Tạ tỷ của anh hiện tại không thoải mái, vậy anh còn muốn thế nào?”

“Vừa rồi đang rất tốt, anh không thể vừa lâm trận liền chết thế, thử lại một lần thôi, anh cam đoan lần này sẽ tốt hơn rất nhiều, được không? Thử lại nhé”.

Tạ Tuệ Lan không để ý đến anh nữa, nghiêng người, “Ngủ trước đi”.

Đến như vậy, dục vọng của Đồng Học Bàn đều bị gợi lên đến đây, ngủ sao được chứ?

Thấy Tạ tỷ chui vào ổ chăn, Đồng Học Bàn lập tức cũng chui vào theo, thân mình hướng về phía cô, vừa vuốt chân cô vừa tận tình khuyên bảo nói: “Chỉ đau một chút thôi, thực đây, chậm hơn thì tốt rồi, chẳng phải em đã xem các chuyên gia trên truyền thông nói qua rồi sao? Rất nhiều vợ chồng đều là lần đầu tiên - cuộc sống không có gì tốt, đau, kết quả này còn do chương ngại tâm lý, sau lại thành lãnh đạm, đây chính là đại sự cả đời, em muốn thành người lãnh đạm sao, về sau anh sẽ khổ lắm? Thử lại đi, anh cam đoan lần này cẩn thận một chút, chậm một chút? Tuệ Lan, anh nói em có tin không?”.

Tạ Tuệ Lan cười nói: “Em vẫn là không tin nổi anh, ha ha”.

“Tranh cãi làm gì? Thực đây, lúc này em phải nghe anh” Đồng Học Bàn khuyên.

Đối với nhân cách của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bàn thật đúng là không dám kiên quyết, trời mới biết Tuệ Lan có thể trở mặt với hấn hay không?

Tạ Tuệ Lan đưa mắt xem xét hấn, nhẹ nhàng nói, “Anh nói như vậy cũng có một chút đạo lý, được rồi, xem biểu hiện của ông chồng nhỏ của em hôm nay cũng không tồi, chúng ta sẽ thử lại một lần, có điều Tạ tỷ cũng phải nói trước với anh một câu dự phòng, chỉ cần em chịu không nổi, em liền kêu dừng, khi đó bất luận thế nào tiểu tử anh cũng phải lấy ra cho em, còn nữa, Tạ tỷ tốt xấu gì cũng là lớn lên trong đại gia đình, em chịu không nổi cái loại đủ loại tư thế kiểu dáng mới mẻ này, nằm làm, Tạ tỷ của anh chỉ có thể nhận một tư thế cơ thể như thế, dùng miệng hoặc là làm cho em nằm úp sấp giống như chó cái loại này, em cũng không có biện pháp tiếp nhận, có chuẩn bị trước đi, đỡ phải đến lúc đó dính vào về sau trách em trở mặt với tiểu tử nhà anh, được không?”

Đồng Học Bàn kinh ngạc nói: “Chỉ có thể ở một tư thế? Em bảo thủ như vậy từ lúc nào vậy chứ??”

Tạ Tuệ Lan cười nhìn hắn: “Còn nhiều điều mà anh không biết về Tạ tỷ của anh, cho nên trước tiên em cứ quy ước với anh ba điều”.

Đồng Học Bàn đành phải nói: “Được, được, được, anh sẽ tận lực không chế”.

“Anh vẫn chưa hiểu sao, không phải tận lực, mà là phải như thế”.

“Được rồi.” Đồng Học Bàn đầu hàng nói: “Một tư thế thì một tư thế”.

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, một lần nữa đem thân mình nằm thẳng ra, vén chần lên, để lộ thân thể trần trụi của mình ngay trước mắt Đồng Học Bàn, “Thử đi”.

Đồng Học Bàn nuốt nuốt nước miếng, lập tức xoay người ngồi xuống, đi đến giữa hai chân Tạ Tuệ Lan, chậm rãi mở hai chân cô ra.

Tạ Tuệ Lan nhướn mày lên, “Em thấy hay là thôi đi, chân vừa động cái đã đau”.

“Vẫn còn chưa thử, em đừng nói không tính”.

Đồng Học Bàn không có vội vã làm, mà trước tiên cúi đầu hôn lên miệng Tuệ Lan, chợt đưa môi hôn phía trước phía sau thân cô, làm chút khởi động. Miệng Tạ Tuệ Lan nhẹ nhàng ừm vài tiếng, tiếng hít thở cũng dần dần dày đặc, thân mình cô thực tại rất mê người, dáng người tinh tế, đường cong tuyệt đẹp, ngực to lớn, mông dày, Đồng Học Bàn nhất thời có chút không khống chế được, trước đó là Tạ Tuệ Lan chủ động cùng chính mình, hiện tại đổi thành Đồng Học Bàn cùng nàng chủ động, ước chừng hôn thân mình cô trong hơn hai mươi phút.

Tạ Tuệ Lan khoe miệng dần dần lộ vẻ tươi cười, híp mắt giống con mèo nhỏ, dáng bộ giống như thực thoải mái, thỉnh thoảng trong miệng phát ra một tiếng ừm nhẹ nhẹ.

Rốt cuộc, Đồng Học Bàn ngẩng đầu khều khều đôi môi khô cằn, nước bọt đều đã hết, đại bộ phận đều lưu trên thân mình Tuệ Lan.

“Làm nhé?” Đồng Học Bàn nói.

Tạ Tuệ Lan gật gật đầu, “Thử xem đi”.

Đồng Học Bàn liền đem đôi chân trắng trẻo của cô mở ra. Lần này Đồng Học Bàn không dùng áo mưa, dù sao hai người đã kết hôn, mang thai thì mang thai, trước đó đeo là vì Tạ Tuệ Lan nói là lần đầu tiên của cô, Đồng Học Bàn sợ không vào được, hiện tại đã không có trở ngại, mang hay không mang cũng không sao cả. Ánh mắt nhất định, Đồng Học Bàn âm thầm cầu nguyện, lần này nhất định phải được, ngàn vạn lần đừng làm cho Tuệ Lan đau.

Tạ Tuệ Lan nhếch khoe miệng, tựa như đã chuẩn bị tốt.

Đồng Học Bàn hít sâu một cái, nắm lấy vòng eo tinh tế của Tạ Tuệ Lan áp lên một chút.

Không dễ phát hiện ra môi Tạ Tuệ Lan run lên, một đôi mắt như vàng trắng lại càng thu hẹp lại, cuối cùng không nhìn thấy ánh mắt đâu nữa.

Một...

Ba...

Năm...

“Cảm giác được không?” Đồng Học Bàn hỏi.

Tạ Tuệ Lan nhìn hắn nói, “Miễn cưỡng vẫn gọi là được”.

Đồng Học Bàn biết đã có tác dụng, liền chậm rãi điều chỉnh tốc độ nhanh hơn một ít.

Không bao lâu sau, ánh mắt Tạ Tuệ Lan hơi hơi mở ra, đôi mắt sáng bóng càng ngày càng nhu hòa, trong mắt giống như có hai giọt nước trong veo, nháy mắt nhìn ánh mắt Đồng Học Bàn, ánh mắt Tạ Tuệ Lan hầu như muốn đem Đồng Học Bàn hòa tan ra, thật sự là một đôi mắt biết nói.

Đồng Học Bàn vừa làm vừa nói: “Cảm giác tốt hơn nhiều đúng không?”

Tạ Tuệ Lan thản nhiên nhếch môi một cái, không để ý đến hắn.

“Đang hỏi em đấy? Hô, có thư thái không?”

“Đừng hỏi” Tạ Tuệ Lan nhìn hắn, “Hix... chờ cho Tạ tử của anh chút mặt được không?”

“Vây là thư thái rồi, hô, vậy là tốt rồi”.

Rốt cuộc đã thật sự nếm được tư vị của Tạ Tuệ Lan, Đồng Học Bân trong lúc nhất thời hào khí ngàn vạn, có điểm tìm không ra phương hướng của cảm giác, cũng nhất thời chưa đủ lên.

Một tư thế?

Điều này sao có thể nghiên?

Ước chừng làm hơn mười phút, cơ thể Đồng Học Bân giằng co rất lâu dưới một tư thế, hai chân đều chết lạng, chưa đủ tâm lý cũng càng ngày càng thịnh.

Bất cứ giá nào!

Mồ hôi ướt đầm động tác của Đồng Học Bân đột nhiên dừng lại.

Tạ Tuệ Lan hỏi, “Sao vậy?”

Đồng Học Bân không nói chuyện, trực tiếp nhắc mông Tạ Tuệ Lan lên, làm cho nàng ghé vào giường, sau đó vuốt ve vòng eo nhỏ của cô, đem Tạ Tuệ Lan nhắc lên một ít, hai đầu gối và cánh tay chống đỡ ở trên đệm giường, để cho cô quay lưng về phía mình, tư thế nằm sắp như chó. Tạ Tuệ Lan gầy như vậy, lại không luyện qua kỹ xảo đấu đá gì giống Từ Yến, làm sao là đối thủ của Đồng Học Bân được? Đồng Học Bân cũng chưa dùng nhiều lực đã có thể đem Tuệ Lan trở thành tư thế như thế, hơn nữa chỉ dùng hai giây!

Mặt sắc Tạ Tuệ Lan lúc ấy liền hơi đổi, “Anh muốn làm gì? Em nói anh chỉ coi như gió thoảng bên tai có phải hay không? Em nhớ rõ em đã nói rồi! Em không tiếp thụ được tư thế cơ thể khác! Nhất là tư thế hiện tại!”

Đồng Học Bân cả gan nói: “Liền thử một lần”.

“Em nói là không được” Tạ Tuệ Lan nhéo xoay thân mình, cũng không giãy được với hắn, ánh mắt nhất thời thành một khe hở, mỗi lần cô tức giận đều có biểu tình này, “Tiểu Bân, ngày chúng ta kết hôn là ngày vui, nhưng anh đừng bắt Tạ tử trở mặt với anh, hiện tại anh buông tay ra, em coi như cái gì cũng chưa thấy, nếu anh thực sự dám để tư thế cơ thể của Tạ tử như thế này, vậy cũng đừng trách em trở mặt”.

Đồng Học Bân đã có lá gan như vậy, cũng đã là bất cứ giá nào .

Hắn không nghe, ho khan một tiếng vẫn là thật mạnh một chút áp đến mông Tạ tử.

Tạ Tuệ Lan kêu trong cổ họng, hít hít khí, “Được lắm Tiểu Bân, được, Tạ tử nhớ kỹ, em ngày mai sẽ tính sổ với anh!”

Ngày mai thử để ngày mai nói đi!

Một khắc giá trị ngàn vàng, trước tiên để hắn thống khoái rồi nói sau!

Đồng Học Bân thật sự bị Tạ Tuệ Lan áp bách lâu lắm rồi, chuyện gì đều là Tuệ Lan định đoạt, cái gì đều là nghe cô, chính cái gọi là không có áp bách thì làm sao mà có phản kháng, Đồng Học Bân hôm nay cuối cùng xoay người làm chủ nhân, hơn nữa phỏng chừng sau này loại cơ hội này cũng sẽ không nhiều lắm, vì thế Đồng Học Bân lại dốc sức.

Hắn từ phía sau hung hăng ép buộc Tạ tử, một chút cũng không lưu tình!

798. Chương 796: Ép Buộc Tạ Tử!

Sắc đêm nồng đậm.

Buổi tối mười một giờ, ptrong phòng ngủ, một mảnh hình ảnh kiều diễm.

Trên chiếc giường đôi, Đồng Học Bàn hôm nay đúng thật là làm cho đã ghiền, nắm mông Tạ Tuệ Lan, một khắc cũng không ngừng gây tai họa cho Tạ tỷ.

“Ừm, ừm...”

“Hix...”

“Hô, hô...”

Tiếng ái muội liên tiếp vang lên.

Ngay từ đầu Tạ Tuệ Lan có thể là tức giận thật, hơn nữa thực tức giận cái loại tư thế này, tùy ý Đồng Học Bàn ở phía sau ép buộc nàng, Tạ Tuệ Lan một tiếng cũng chưa thoát khỏi cổ họng, còn quay đầu lại dùng cặp mắt mê mị nhìn chằm chằm Đồng Học Bàn, nhìn cho Đồng Học Bàn đều có chút sợ hãi, chột dạ. Có điều cho dù như vậy Đồng Học Bàn cũng không dừng động tác lại, hắn đã hạ quyết tâm, hôm nay phải xoay người làm chủ nhân, chẳng sợ sau này bị cô tính sổ với mình, mình cũng cái gì cũng không nói, chịu tội cũng tốt, mắng mình một chút cũng thể, đều được.

Vài phút sau.

Tạ Tuệ Lan thay đổi biểu tình, “Tiểu Bàn, trước tiên anh cứ dừng lại một chút, Tạ tỷ trò chuyện với anh đã”.

Đồng Học Bàn cũng không dừng, chỉ là thả chậm một ít: “Em cứ thế này mà nói đi, có chuyện gì thế?”

“Chúng ta thương lượng đi, đừng ở tư thế này được không?” Bởi vì mông Tạ Tuệ Lan bị hắn đẩy, cho nên âm thanh khi nói chuyện cũng có chút đứt quãng hít không khí: “Tạ tỷ tốt xấu gì cũng là Huyện trưởng, sắp được đề cử là phó thị trưởng, đừng quên em cũng là nữ nhi, da mặt em cũng mỏng... Cũng phải giữ mặt mũi nữa? Em cũng... cần có chút tự tôn? Hiện tư thế cơ thể giống như chó thế này... anh cảm thấy mặt Tạ tỷ của anh... Hô... có thể giữ được sao? Mau xuống dưới, nghe Tạ tỷ nói, chúng ta tiếp tục cái tư thế trước đi”.

“Em đừng nói thế, hai vợ chồng ở trên giường, còn cái gì tự tôn hay không tự tôn? Còn thể diện cái gì? Tất cả đều bình thường hết”.

“Tư thế này quá rồi!”

“Quá cái gì, anh cảm thấy rất tốt”.

“Được, tiểu tử anh không nghe em phải không?”

“Hôm nay thực không thể nghe em, hai ta nói chuyện hai năm yêu nhau đi, anh nghe hai năm qua bố mẹ em nói, em chỉ có mình anh đúng không?”

“Được rồi, được rồi, tiểu nam nhân của em bản lĩnh rất lớn”.

“Có bản lĩnh hay không anh không biết, dù sao cũng trưởng thành rồi, cũng là do em hun đúc”.

Tạ Tuệ Lan nhắc cái tay chống lên đệm giường chỉ Đồng Học Bàn, thân mình nhoáng lên một cái, Tạ Tuệ Lan lại lập tức đưa tay trở xuống, thở hổn hển nói: “Tiểu tử giỏi, làm đi, tiếp tục làm đi, anh sẽ khó coi cho xem... Tạ tỷ của anh, mặt mũi hôm nay bị anh làm cho mất sạch sẽ hết rồi”.

Nghe vậy, Đồng Học Bàn cũng xấu hổ một chút: “Khụ khụ, Tuệ Lan, tư thế này không có gì, thực đấy, em xem có phải hai vợ chồng nhà ai cũng phải như vậy không?”

“Hix, nhưng Tạ tỷ chịu không nổi!”

“Vậy hiện tại em cũng không bị sao? Thành thói quen thì tốt rồi”.

“Còn xem lời Tạ tỷ... như gió mát có phải hay không?”

“Anh cũng không có, hô, anh thực sự cầu thị mà”.

“... Được chưa hả? Tạ tỷ đã nằm úp sắp mười phút rồi đấy!”

“Lại thêm một lúc nữa”.

“Tiểu tử anh còn nghiện ?”.

“Ừm, có chút”.

“Người Tạ tỷ xem như đã rõ ràng, hô, phàm là tư thế em không thích, anh mới thích làm, cảm thấy chính phục Tạ tỷ như vậy có khoái cảm lắm, đúng không?”

“Khụ khụ, không có”.

“Được rồi, tiểu tử anh thành công rồi, Tạ tỷ hiện tại đã mất hết mặt mũi rồi, anh vừa lòng chưa?”

“Em nói nghiêm trọng quá, anh cũng không có ý này, hơn nữa, không phải nằm úp sấp làm thôi sao, cái này tính mất mặt gì? Hơn nữa lời này của em căn bản là không đúng, nói ai cảm thấy mất mặt anh đều tin, nhưng em có thể có mất mặt sao? Đánh chết anh cũng không tin” Đồng Học Bản hừ hừ nói: “Em nói anh không hiểu em, anh cho rằng anh quá hiểu em, anh biết, tính cách em quá mạnh mẽ, luôn thích cười ở trên đầu người khác chứ không thích bị người khác cười ở trên người mình, cho nên mới không thích tư thế cơ thể này, sau đó còn tìm một đồng lý do, anh xem em, sợ sau khi kết hôn về anh không nghe em nói, dục vọng quá mạnh mẽ, em luôn muốn nắm lấy anh”.

Tạ Tuệ Lan bị hấn làm nở nụ cười: “Tiểu tử anh nói cũng logic qua nha? Hả?”

“Cho dù anh nói có sai, cũng không sai nhiều lắm, em khẳng định là muốn sau này giữ vị trí chủ gia đình, áp anh một đầu, thế nên mới không muốn bị anh làm ở tư thế này”.

“Ha ha, em cũng không có ý này”.

“Nói cho cùng vẫn là như vậy, em nói cho tới hiện tại cũng không tìm được”.

“Hiện tại đã kết hôn rồi, hô, anh chính là người đứng đầu gia đình chúng ta, Tạ tỷ cũng không muốn đoạt quyền lợi của anh, anh nói như vậy rất oan uổng cho em”.

“Nếu anh là người đứng đầu gia đình, vậy chuyện này phải nghe anh”.

“Ngoại trừ chuyện này, em nói rồi, tư thế này em thực không thích”.

“Em nhìn một cái em nhìn một cái đi, em chính là quá mạnh mẽ như thế, anh hôm nay cũng liều dù thế nào cũng phải áp lên em một hồi, ngày mai em muốn đánh muốn giết tùy em, để cho anh chịu đòn nhận tội đều được!”

“Tạ tỷ của anh cũng thật sự tức giận rồi đó?”

“Tức giận đi, dù sao anh cũng làm, cứ động”.

Hai người ngoài miệng đánh trận, trên người cũng không dừng.

Bất tri bất giác đã muốn làm non nửa giờ.

Tạ Tuệ Lan thể lực dần dần bị hao hết, thở hồng hộc ghé vào nơi đó, một tay cầm lấy thành giường cũng càng ngày càng chặt, hơn nữa cũng không nói chuyện nữa, thở rất mạnh.

Trong sâu đáy lòng Đồng Học Bản đối với Tạ tỷ vẫn là có chút ngỡ ngàng, cho nên cho tới cuối cùng, Đồng Học Bản cũng sợ phản hiệu quả, lại chuyển thân mình Tạ Tuệ Lan nằm thẳng về phía trước, thay đổi tư thế cuối cùng gây họa nằng. Tiếp theo, Đồng Học Bản chỉ cảm thấy phía sau lưng đau xót, giống như bị móng tay Tạ Tuệ Lan chế trụ, càng ngày càng gấp, âm thanh trong miệng Tạ Tuệ Lan cũng dần dần cao lên, là cái loại âm thanh đặc biệt có từ tính, Tạ tỷ ánh mắt nhu hòa đến cực điểm, gắt gao nhìn ánh mắt Đồng Học Bản, thân mình và chân cũng bắt đầu không tự chủ được run lên!

Tạ tỷ không được rồi.

Đồng Học Bản cũng không được.

Vài phút sau, tất cả bình tĩnh.

Đồng Học Bản một hồi thở phì phò ôm thân mình Tạ Tuệ Lan, hôn nhẹ lên miệng nằng, ôm nằng nằm ở trong ổ chăn.

Tạ Tuệ Lan ung dung lau mồ hôi trên trán, hít hơi, vỗ Đồng Học Bản một chút: “Được rồi, cho Tạ tỷ một tấm giấy”.

Học Bản chột dạ, chạy nhanh nghe theo.

Tạ Tuệ Lan hí mắt: “Lau phía dưới cho em, được không?”

“Giao cho anh đi” Đồng Học Bản lại lau lau thân dưới cho cô, sau đó đem giấy vứt xuống.

“Lấy ly nước cho em” Tạ Tuệ Lan sai khiến nói.

Đồng Học Bản cười khở, lên tiếng, lại rót nước đưa cho nàng.

Uống xong, Tạ Tuệ Lan thản nhiên liếc mắt nhìn hấn một cái, quay người lại, nằm trong chăn nhắm hai mắt lại, một câu dư thừa nói cũng chưa nói với hấn.

Đồng Học Bản ho khan nói: “Ngủ ngon Tuệ Lan”.

Tạ Tuệ Lan không quan tâm hấn, nhắm mắt lại mệt mỏi ngủ.

Đồng Học Bản cũng nằm xuống, biết Tạ tỷ không có thực sự tức giận, từ phía sau ôm nàng, cũng ngủ!

799. Chương 797: Ngày Đầu Tiên Tân Hôn

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Trời đã sáng, có ánh nắng chiếu vào phòng ngủ.

Đồng Học Bản tỉnh dậy trước, xương sống thắt lưng đau nhức, hấn mở to mắt ngáp một cái, đầu tiên nhìn đến chính là một khuôn mặt ung dung thực mỹ, đúng là Tạ Tuệ Lan đang ngủ. Lúc này Tạ tỷ đang nằm ở bên cạnh hấn, chính mặt đối diện với hấn, hô hấp bật hơi đều đều, ngủ rất ngon. Đồng Học Bản giương tròn mắt mà bắt đầu nhìn chăm chăm Tuệ Lan liên tiếp xem, càng nhìn càng nhập thần, hấn không thể tưởng được Tạ tỷ ngay cả ngủ đều đẹp như vậy, trong lòng không khỏi ái mộ, thân thủ nhẹ nhàng nắm lấy chỗ tóc dài đen của Tạ Tuệ Lan đang phân tán trên thái dương, lấy mũi ngửi ngửi.

Thật thơm.

Từ nay về sau mình đã có vợ rồi.

Vợ như thế, hấn còn cầu mong gì?

Trong lòng Đồng Học Bản tràn đầy tình cảm, nghĩ tới hôm qua cùng Tạ tỷ hồ thiên hải, Đồng Học Bản cảm thấy trong lòng thực sung sướng, thực thỏa mãn.

Thật sự là tổ tiên mình đã phù hộ cho mình.

Có một người vợ xinh đẹp như vậy, Đồng Học Bản cho rằng chính mình nhiều lắm sống mười mấy năm, rất đẹp mắt.

Đồng Học Bản càng nghĩ càng vui, nhin không được thật cẩn thận đem chăn vén lên, nhất thời, đường cong trên người Tạ Tuệ Lan liền lộ ra, thấy thế, cổ họng Đồng Học Bản khô lại, lập tức đưa tay vuốt đi lên, giống như vuốt một tác phẩm nghệ thuật gốm sứ, chân Tạ tỷ, cảm thụ được mặt trên nóng hổi và độ cong tuyệt đẹp, theo đường cong chậm rãi hướng về phía trước, Đồng Học Bản một tay cầm mông đầy đà của Tạ Tuệ Lan, trong lòng bàn tay một mảnh xúc cảm nhai nhụi, mặt trên mông vừa trắng vừa mềm lại có nhận tính, cảm giác thật tốt.

Lúc này, Tạ Tuệ Lan vừa động, ngáp một cái thật dài.

Đồng Học Bản vội dừng tay, đôi mắt mười phần yêu thương nhìn nàng, “Tuệ Lan, tỉnh rồi à?”

Tạ Tuệ Lan cũng không mở mắt, mang theo ý ừm một tiếng, “Mấy giờ rồi?”

“Đại khái...” Đồng Học Bản ngẩng đầu vừa xem đồng hồ, “Chưa đến bảy giờ, còn sớm”.

Xê dịch thân mình, Tạ Tuệ Lan đem ánh mắt mở ra một khe hở, nhìn hẩn một cái, “Chưa đến bảy giờ, sớm như vậy đã đánh thức Tạ tỷ làm gì?”

Đồng Học Bân cười nói: “Không muốn gọi em đâu, chỉ là nhịn không được muốn vuốt vuốt em, ai bảo em quá đẹp”.

Tạ Tuệ Lan mở đôi mắt đẹp lên nói, “Tiểu tử anh ngày hôm qua có phải đã quá rồi không? Đã nghiện chết rồi sao?”

Đây có thể coi là tính nết không. Đồng Học Bân lập tức ho khan nói: “Không có, khụ khụ...”

“Không có?” Môi Tạ Tuệ Lan nổi lên một cái mỉm cười, “Bắt em quỳ xuống, nằm úp sấp chống hông, dám để Tạ tỷ giống chó, vậy còn muốn thế nào mới đã nghiện? Vậy anh muốn như thế nào mới đã nghiện?”

Đồng Học Bân ai da một tiếng, mặt đỏ nói: “Xem em kìa, xem em kìa, nói quá khó nghe, cái gì giống chó chứ, chỉ là điều bình thường trong cuộc sống thôi, anh không có một chút ý gì vũ nhục em hết, anh thế nào em còn không hiểu sao? Anh đối với em luôn đặc biệt tôn trọng, hơn nữa đặc biệt ngưỡng mộ em, anh thương em còn không kịp, chỗ nào còn dám khi dễ em chứ, thực đấy, cái đó, đúng rồi, chuyện gì xảy ra ngày hôm qua nhỉ?” Đồng Học Bân vừa thấy trốn không được, bắt đầu giả ngu lên, “Anh uống chút rượu, nhớ không rõ lắm, đau đầu”.

“Diễn thật giống”.

“Anh diễn cái gì? Thực sự nhớ không được”.

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Nhớ không được thì nhớ không được đi, việc hôn lễ em cũng không nhớ rõ, hai ta kết hôn sao? Ô, dù sao còn chưa có hôn chứng? Trên pháp luật còn không tính là kết hôn”.

Đồng Học Bân hoảng sợ, “Đừng vậy, em không muốn lĩnh chứng sao?”.

Tạ Tuệ Lan cười tủm tỉm nói: “Tạ tỷ cũng uống một chút rượu, nhớ không rõ, hai ta vì cái gì mà phải lĩnh chứng? Anh là ai?”

“Em nói anh là ai?”

“Ha ha, Tạ tỷ thật đúng là không biết, anh nói cho em biết đi?”

Đồng Học Bân đầu hàng, “Được rồi, được rồi, biết là anh nói không lại em mà, việc ngày hôm qua anh trịnh trọng giải thích, không trải qua sự đồng ý của em đã làm, là anh sai, về sau khi nào làm thì anh khẳng định trưng cầu ý kiến của em, nghiêm khắc chấp hành phương châm của em, đoàn kết với em, theo sát bước chân của em, được rồi chứ?” Đồng Học Bân đi lên ôm thất lưng cô, “Đừng nóng giận nữa, hôn lễ đều làm rồi, mời nhiều khách như vậy, còn có Tổng Bí thư và phu nhân Thủ tướng, lúc này cũng không thể đổi ý, kết hôn chứng quá hai ngày ta phải đi lĩnh”.

Tạ Tuệ Lan mỉm cười nói: “Vậy xem tâm tình Tạ tỷ đã”.

Đồng Học Bân biết nàng là vui đùa, cũng vui vẻ, “Vậy lão Phật gia ngài hiện tại tâm tình thế nào?”

“Em....” Tạ Tuệ Lan nhắm mắt, lật người, “Hiện tại muốn ngủ thêm chốc lát, ngày hôm qua không biết nặng nhẹ, đem cái xương cốt già này đánh tan tành”.

“Ừm, vậy em mau ngủ đi”.

“Cho Tạ tỷ cái chăn được không?”

“Được, anh đi nấu ăn sáng, lát nữa lúc ăn anh gọi em”.

“Làm mấy món em thích ăn nhé”.

“Anh biết rồi, cái này còn phải nói sao”.

Đồng Học Bân đứng lên khỏi giường, yêu thương cúi đầu, hung hăng hôn một cái trên trán bóng loáng của Tạ Tuệ Lan, vuốt vuốt tóc cô, đem chăn đắp cho Tạ tỷ, lúc này mới đi giày xuống giường, sợ quấy rầy nàng nghỉ ngơi, Đồng Học Bân đi vào buồng vệ sinh phòng khách đánh răng rửa mặt thay quần áo. Tạ Tuệ Lan nói đúng, đêm qua Đồng Học Bân quả thật thích thú, có thể sử dụng cái kia tư thế gây tai họa cho Tạ

tỷ, vẫn là việc mà Đồng Học Bân nằm mơ đều muốn, rốt cuộc đã như nguyện, tâm tình hẳn sáng khoái đồng thời cũng đau lòng cho Tuệ Lan, chính mình tối hôm qua quả thật rất không tôn trọng nàng, người ta trên mặt đều không nhìn được chính mình còn mạnh mẽ ép buộc nàng hơn nửa giờ, thật sự không nên làm chuyện này.

Xúc động là ma quỷ.

Bất quá có thể ở trên người Tạ tỷ thích một lần như vậy, Đồng Học Bân cũng không hối hận.

Từ buồng vệ sinh rửa mặt đi ra, Đồng Học Bân liền vận người một cái thật mạnh, ánh mắt nhất định, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Bảy giờ ba mươi.

Diễm tâm nóng hôi hổi được Đồng Học Bân bưng lên bàn.

Để tạp dề trong phòng bếp, đi ra Đồng Học Bân nhìn nhìn bàn ăn, vừa lòng gật đầu, bàn thức ăn này đã tốn không ít tâm tư của hắn, trừ nấu cho mẹ mình ra, Đồng Học Bân chưa thực tâm muốn làm cho ai như vậy nữa cả.

“Tuệ Lan!” Đồng Học Bân với lên trên lầu kêu.

“Nghe thấy rồi” Tiếng con gái trên lầu vang lên.

“Xuống dưới ăn cơm đi, đều chín rồi”.

“Ừm, sẽ xuống ngay”.

Đồng Học Bân vừa chuẩn bị bát đĩa, đặt từng cái từng cái lên bàn.

Bên này vừa xong, trên cầu thang cũng truyền đến tiếng bước chân tao nhã, Tạ Tuệ Lan phong vận ngàn vạn bước chậm rãi đi xuống lầu, tóc buông, hiển nhiên trước đó gội xong chưa kịp sấy, Tuệ Lan nửa người trên mặc áo sơ mi dài tay màu trắng, cổ áo quần lacy viền hoa trắng, nội y bên trong màu đen với những bông hoa như ẩn như hiện, phía dưới cũng chưa mặc gì, chân trần, cũng không mặc quần, chỉ là lúc Tạ tỷ ngẫu nhiên bước chân lên có thể theo vạt áo sơ mi nhìn thấy một chút quần trong màu đen.

Đồng Học Bân cười khỏ nói: “Ngày hôm qua đã nói, sao em không mặc quần áo?”

“Thói quen, ha ha” Tạ Tuệ Lan một chút biểu tình ngượng ngùng cũng không có.

“Lúc em ở huyện Duyên Đài cũng như vậy sao, cái này nếu có người ở cửa sổ lấy cái kính viễn vọng nhìn, không phải em sẽ bị nhìn hết sao?”

Tạ Tuệ Lan cười cười, “Người khác nguyện ý xem, Tạ tỷ cũng quản không được”.

Đồng Học Bân trừng mắt, “Nói cái gì chứ, anh đây không phải chịu thiệt sao?”

”Nói đùa với tiểu tử nhà anh thế thôi, ở nhà Tạ tỷ đều có màn cửa, hơn nữa, Tạ tỷ chỉ là ở cùng anh mới như vậy”.

Đồng Học Bân lòng nóng lên, “Thực sao?”

“...Giả đấy, ha ha”.

“Giả?”

“Em nói giả anh tin sao? Tạ tỷ cũng không có lộ thể đâu”.

Đồng Học Bân khí khỏ nói: “Anh thật sự, thật sự, dễ dàng tin tưởng người khác, em đừng đùa với anh, anh sẽ tin thật đấy”.

“Được rồi được rồi, không đùa với chồng em nữa”.

“Anh xem em hiện tại chính là lấy ép buộc anh làm vui, còn làm không biết mệt”.

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười, “Tiểu tử anh mới nhìn ra sao?” Bỗng nhiên, đi xuống đến nơi Tạ Tuệ Lan ồ một tiếng, híp mắt nhìn xem một bàn điểm tâm, có trứng chần nước sôi, có Lạp Xưởng, có bánh mì nướng, có cháo đậu, còn có thịt bò và dưa muối, “Điểm tâm phong phú như vậy sao? Nhìn qua không bao nhiêu, có điều đều là đồ rất hao tổn tâm tư, ha ha, chồng vất vả rồi”.

Lần này không có thêm nhỏ, mà là trực tiếp kêu chồng.

Đây vẫn là Tạ Tuệ Lan lần đầu tiên kêu Đồng Học Bân như vậy

Đồng Học Bân là người thực dễ dàng thỏa mãn, nghe vậy hẳn nhất thời một chút mỗi một cũng không có, “Không có việc gì không có việc gì, khách khí cái gì nha, làm điểm tâm cho em thôi mà, nhanh ăn đi, đang nóng đang nóng”.

“Anh cũng ngồi đi”.

“Được rồi”.

Hai người đều ngồi vào bên cạnh bàn cầm đĩa.

Đồng Học Bân ngồi đối diện Tuệ Lan gấp một mảnh bánh mì đưa cho nàng, thấy nàng chưa ăn mà nhìn chính mình, Đồng Học Bân hỏi: “Làm sao vậy? Không đói bụng sao?”

Tạ Tuệ Lan nở nụ cười, “Cách Tạ tỷ xa như vậy làm gì?”

“Đồ mỡ hôi, mặt đối mặt, thế này còn xa sao? Ừm, cái bàn hơi lớn”.

Tạ Tuệ Lan vỗ vỗ bên cạnh, “Ngồi ở đây đi, ngày đầu tiên tân hôn, Tạ tỷ muốn cùng anh ăn, được không?”

Đồng Học Bân cười ầm áp nói: “Từ lúc nào em lại trở lên như vậy? Còn muốn cùng anh ăn? Được, được, được, vợ của anh đã mở miệng, anh đi qua” Rồi cầm đĩa ngồi sang.

Tạ Tuệ Lan ừm một tiếng, lúc này mới tiểu thư khuê các cầm lấy dao nĩa, giống ăn cơm tây gấp bánh mì và Lạp Xưởng, rất ung dung.

Đồng Học Bân không dẫn đo, một tay cầm lấy bánh mì cắn một miếng, uống sữa còn phát ra âm thanh.

Tạ Tuệ Lan xem cười, “Lần trước đã nói qua, lúc ăn cơm có thể nói quy tắc hay không?”

Đồng Học Bân không cho là đúng, “Hài, cũng chỉ có hai người, có gì phải giấu chứ? Anh cứ như vậy, không đổi được”.

Một người ba mươi tuổi đầu, một người hai mươi lăm.

Một người khuynh quốc khuynh thành, một người tướng mạo thường thường bậc trung.

Một người đoan trang quý phái, một người tùy tiện.

Bức họa này nhìn qua mười phần không hài hòa, nhiều điểm xung đột.

Nhưng cố tình, hai người trong phòng lại kết hôn thành đôi, không thể không nói, nhân sinh thật sự là tràn ngập tính hí kịch!

800. Chương 798: Vợ Vs Chồng

Sau khi ăn xong.

Trong phòng vệ sinh vang lên tiếng máy sấy vù vù.

Tạ Tuệ Lan giơ hai chân ngồi ở đối diện gương, gỡ mũi dép lê rất có tiết tấu, Đồng Học Bân đứng ở phía sau sấy tóc cho Tạ tỷ.

“Vẫn là tay nghề của chồng tốt, ha ha”.

“Anh chỉ là thói phồng, thật không rõ sao em lại thích anh sấy tóc cho như vậy”.

“Là anh sấy tốt hơn Tạ tỷ, cho dù là bên ngoài, nhà tạo mẫu tóc cũng không làm cho em vừa lòng bằng anh”.

“Không thể, người ta mới là chuyên nghiệp, kỹ thuật khẳng định không cần nói, nhiều lắm anh cũng chỉ chăm chỉ hơn bọn hần một chút thôi”.

“Chăm chỉ thôi chưa đủ? Mỗi lần tiểu tử anh sấy tóc cho em, cả người Tạ tỷ đều thấy thoải mái, cảm giác giống như đang ngủ”.

“Đồ mồ hôi, không khoa trương như vậy chứ” Đồng Học Bân nghe thấy trong lòng kích lệ, trong lúc nhất thời cũng mơ hồ lên, “Em chưa chi đã cao đánh giá anh như vậy, anh cũng rất xấu hổ, ừm, nếu em thích, về sau mỗi lần em tắm rửa xong anh đều sấy tóc cho em”.

Đột nhiên, Đồng Học Bân thấy phản ứng không thích hợp, lập tức nói: “Tuệ Lan, em không phải lấy lòng anh đấy chứ? Làm cho anh cao hứng, rồi để cho anh đời này đời kia đều làm việc cực nhọc này cho em? Ai da, Tuệ Lan cũng quá hư rồi, không có tình người như vậy!”

Tạ Tuệ Lan cười cười nhìn hần trong gương, hé miệng nói: “Vậy anh có muốn làm hay không?”

Đồng Học Bân tròn mắt vừa động, “Chuyện tối hôm qua em còn tức giận không?”

“Nói không tức giận là giả, ha ha, nói tức giận, cũng là giả”.

“Em đừng nói triết lý như vậy có được không?” Đồng Học Bân rõ ràng ra vẻ hoành tráng nói: “Được rồi, về sau việc sấy tóc cho lão nhân gia em anh đều làm hết, chuyện hôm qua đừng ở đây, anh không thể bị đòi nợ nữa, hơn nữa về sau cái tư thế nằm ngoài truyền thống em không thể cự tuyệt”.

“Vậy cũng không được, như thế nào? Anh còn muốn Tạ tỷ mất hết mặt mũi nữa sao? Lúc này đây liền đủ cho em nhớ cả đời, cái tư thế cơ thể kia về sau vẫn là cấm”.

“Em vẫn muốn cự tuyệt”.

“Ha ha, nếu ngày nào đó anh biểu hiện đặc biệt tốt, Tạ tỷ cũng không phải không thể suy nghĩ”.

“Thì phải là có thương lượng tìm một đường sống? Được nha” Đáp án này đã làm cho Đồng Học Bân vừa lòng, “Anh đây sẽ sấy tóc cho em, em có để cho anh hay không?”

Tạ Tuệ Lan hí mắt cười, “Anh bỏ được sao?”

“Sấy tóc cũng mệt mỏi chết đi được, có gì không bỏ được chứ?”

“Được rồi, ngẫu nhiên một hai ngày có thể, mỗi ngày không được”.

“Ừm, như thế còn được, Tuệ Lan, anh phát hiện sau ngày hôm qua hai ta về sau chính là không giống”.

“Ha ha, có cái gì không giống?”

“Hai ta càng ngày càng giống một đôi, trước kia cái gì đều là em làm chủ, cái gì đều là em nói em tính, không có cho anh một chút quyền nào”.

“Hiện tại có sao?”

Đồng Học Bân cười nói: “Tốt xấu gì cũng có một chút”.

“Tiểu tử anh, đây là cách anh mắng em” Tạ Tuệ Lan cũng bị hần làm nở nụ cười, từ trong gương chỉ chỉ hần, “Lời này của anh Tạ tỷ cũng không thích nghe, chúng ta bằng lương tâm nói, em nói chuyện làm việc là cường thế một ít, cái này em thừa nhận, dù sao tuổi của em so với anh lớn không ít, tâm lý khó tránh khỏi sẽ có một ít không tự chủ được, nhưng mọi chuyện đều áp đặt cho anh, chuyện này cũng không có nha? Còn cái gì đều nói để em tính? Công việc của anh em nói được bao nhiêu thứ? Anh có một nghe qua em đề nghị sao? Không có đúng không?”

“...” Đồng Học Bân không hé răng .

“Như thế nào không nói? Hả?” Tạ Tuệ Lan khéo mắt mang theo ý cười.

“Anh nói không được em rồi? Anh đã nhìn ra! Luôn là em có lý!” Đồng Học Bân tiếp tục sấy tóc cho cô, chỉ chốc lát sau liền làm xong rồi, hừ hừ một tiếng nói: “Cười em, anh xem như phúc tám đời rồi” Cái này rõ ràng là được tiện nghi còn khỏe mẽ, thật ra trong lòng rất vui.

Tạ Tuệ Lan mí mắt vừa nhếch lên, cười cười nói: “Em phát hiện hình tượng của em ở trong lòng anh có chút vấn đề, manh mối này cũng không thích hợp, như vậy đi, vì chứng minh địa vị đứng đầu của anh, hôm nay kiểu tóc và quần áo của Tạ tỷ thế nào đều do anh quyết định, anh nói xem Tạ tỷ mặc cái gì Tạ tỷ sẽ mặc cái đó, Tạ tỷ lần này tuyệt đối không hai lời, cũng cho tiểu tử anh làm chủ em một lần, được không?”

“Em nói thực chứ?”

“Em giống hay nói giỡn sao?”

“Được!” Đồng Học Bân vỗ cái bàn, “Liên quyết định như vậy đi!”

Tạ Tuệ Lan ha ha cười, “Vậy anh xem em nên để kiểu tóc gì?”

Lần này, Đồng Học Bân cầm cái lược lên, nâng cằm của cô, đi quanh Tạ Tuệ Lan vài vòng, cực kỳ giống giám khảo cuộc thi chọn người đẹp.

Tạ Tuệ Lan cười mà không nói, lẳng lặng ngồi.

“Cuốn tóc đi” Suy nghĩ nửa ngày, Đồng Học Bân vẫn là thích cuốn tóc, “Cuốn tóc gọn gàng, đẹp, hơn nữa đặc biệt xứng với mặt em”.

“Cuốn thành cái gì?”

“A, anh sao biết được, dù sao cũng cứ cuốn lên đỉnh đầu”.

“Tất cả tóc đều cuốn lên?”

“Đều cuốn hết”.

Không bao lâu sau, Tạ Tuệ Lan làm xong tóc, “Nhìn một cái, là như thế này?”

Đồng Học Bân lúc này vỗ tay, “Hắc, thật xinh đẹp, chính là thế này!”

Sau đó, hai người về tới phòng ngủ, mở cửa tủ quần áo, bên trong tất cả đều là quần áo do Hàn Tinh mẹ của Tạ Tuệ Lan trước khi kết hôn chuyển đồ của Tuệ Lan ở nhà lại đây, tràn đầy, có điều đại đa số đều là quần tây áo sơmi, hơn nữa màu sắc có vẻ trầm ổn, lựa chọn cũng không nhiều nha.

Đồng Học Bân oán giận nói: “Em cũng không mua nhiều quần áo đẹp”.

Tạ Tuệ Lan ngồi xuống giường nói, “Chức vụ của em, ăn mặc hoa hòe trên đường cũng thật sự kỳ cục, mua nhiều quần áo như vậy làm gì?”

“Ai ai, anh tìm xem”.

“Không cần sốt ruột, chậm rãi chọn đi, ha ha”.

Thật vất vả có mới có một lần có cơ hội làm chủ, Đồng Học Bân hạ quyết tâm phải làm khó Tạ Tuệ Lan, vì thế lục tung ngăn tủ lên, cuối cùng hắn cũng tìm ra vài món quần áo, Tạ tỷ lại có thể còn mua nội y mỏng màu đen, chỗ mấu chốt nhất cũng có một mảnh ren chống đỡ, nửa trong suốt, mười phần gợi cảm. Trừ cái đó ra Đồng Học Bân còn lôi ra một cái quần tất chân đen ám hoa, cùng một bộ váy màu trắng ôm mỏng.

Chính là nó!

Đồng Học Bân cười đưa cho Tạ Tuệ Lan, “Chọn xong rồi, hôm nay sẽ mặc thế này”.

Vốn muốn nhìn bộ dáng Tạ Tuệ Lan thẹn thùng, ai ngờ chẳng những không có, Tạ Tuệ Lan còn cười tủm tỉm, ánh mắt, thoải mái trước mặt Đồng Học Bân cởi từng bộ quần áo trên người, giương mắt nhìn Đồng Học Bân, Tạ Tuệ Lan mới cười đem nội y cùng váy tơ tằm chậm rãi mặc vào.

Đồng Học Bân mặt đỏ còn cô thì không, chẳng phải đã nói mặt da mặt cô dày mà.

Cuối cùng, thay xong quần áo Tạ Tuệ Lan nghiêng đầu mỉm cười nói: “Như thế nào?”

Đồng Học Bân gật đầu thật mạnh, “Đẹp, rất đều!”

“Ha ha, cảm ơn”.

Người, như thế nào có thể xinh đẹp như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-tai>